

Hứa Tiên Chí

Contents

Hứa Tiên Chí	24
1. Quyển 1 - Chương	24
2. Quyển 1 - Chương 1	25
3. Quyển 1 - Chương 2	27
4. Quyển 1 - Chương 3	30
5. Quyển 1 - Chương 4	32
6. Quyển 1 - Chương 5	34
7. Quyển 1 - Chương 6	36
8. Quyển 1 - Chương 7	37
9. Quyển 1 - Chương 8	39
10. Quyển 1 - Chương 9	41
11. Quyển 1 - Chương 10	42
12. Quyển 1 - Chương 11	44
13. Quyển 1 - Chương 12	46
14. Quyển 1 - Chương 13	49
15. Quyển 1 - Chương 14	51
16. Quyển 1 - Chương 15	53
17. Quyển 1 - Chương 16	55
18. Quyển 1 - Chương 17	57
19. Quyển 1 - Chương 18	61
20. Quyển 1 - Chương 19	63
21. Quyển 1 - Chương 20	65
22. Quyển 1 - Chương 21	67
23. Quyển 1 - Chương 22	70
24. Quyển 1 - Chương 23	72
25. Quyển 1 - Chương 24	74
26. Quyển 1 - Chương 25	77
27. Quyển 1 - Chương 26	79
28. Quyển 1 - Chương 27	81
29. Quyển 1 - Chương 28	84
30. Quyển 1 - Chương 29	87
31. Quyển 1 - Chương 30	89
32. Quyển 1 - Chương 31	92
33. Quyển 1 - Chương 32	94
34. Quyển 1 - Chương 33	97
35. Quyển 1 - Chương 34	99
36. Quyển 1 - Chương 35	102
37. Quyển 1 - Chương 36	104
38. Quyển 1 - Chương 37	106
39. Quyển 1 - Chương 38	108
40. Quyển 1 - Chương 39	110
41. Quyển 1 - Chương 40	113

42. Quyển 1 - Chương 41	115
43. Quyển 1 - Chương 42	117
44. Quyển 1 - Chương 43	119
45. Quyển 1 - Chương 44	121
46. Quyển 1 - Chương 45	123
47. Quyển 1 - Chương 46	126
48. Quyển 1 - Chương 47	128
49. Quyển 1 - Chương 48	131
50. Quyển 1 - Chương 49	133
51. Quyển 1 - Chương 50	136
52. Quyển 2 - Chương 51	138
53. Quyển 2 - Chương 52	142
54. Quyển 2 - Chương 53	144
55. Quyển 2 - Chương 54	147
56. Quyển 2 - Chương 55	149
57. Quyển 2 - Chương 56	152
58. Quyển 2 - Chương 57	154
59. Quyển 2 - Chương 58	156
60. Quyển 2 - Chương 59	158
61. Quyển 2 - Chương 60	160
62. Quyển 2 - Chương 61	162
63. Quyển 2 - Chương 62	164
64. Quyển 2 - Chương 63	166
65. Quyển 2 - Chương 64	169
66. Quyển 2 - Chương 65	171
67. Quyển 2 - Chương 66	173
68. Quyển 2 - Chương 67	176
69. Quyển 2 - Chương 68	178
70. Quyển 2 - Chương 69	180
71. Quyển 2 - Chương 70	183
72. Quyển 2 - Chương 71	185
73. Quyển 2 - Chương 72	187
74. Quyển 2 - Chương 73	189
75. Quyển 2 - Chương 74	192
76. Quyển 2 - Chương 75	194
77. Quyển 2 - Chương 76	196
78. Quyển 2 - Chương 77	198
79. Quyển 2 - Chương 78	201
80. Quyển 2 - Chương 79	203
81. Quyển 2 - Chương 80	205
82. Quyển 2 - Chương 81	207
83. Quyển 2 - Chương 82	209
84. Quyển 2 - Chương 83	211
85. Quyển 2 - Chương 84	214
86. Quyển 2 - Chương 85	216
87. Quyển 2 - Chương 86	218
88. Quyển 2 - Chương 87	221
89. Quyển 2 - Chương 88	223
90. Quyển 2 - Chương 89	225
91. Quyển 2 - Chương 90	227
92. Quyển 2 - Chương 91	229
93. Quyển 2 - Chương 92	231
94. Quyển 2 - Chương 93	233
95. Quyển 2 - Chương 94	236

96. Quyển 2 - Chương 95	238
97. Quyển 2 - Chương 96	241
98. Quyển 2 - Chương 97	243
99. Quyển 3 - Chương 98	245
100. Quyển 3 - Chương 99	248
101. Quyển 3 - Chương 100	251
102. Quyển 3 - Chương 101	253
103. Quyển 3 - Chương 102	255
104. Quyển 3 - Chương 103	257
105. Quyển 3 - Chương 104	259
106. Quyển 3 - Chương 105	261
107. Quyển 3 - Chương 106	264
108. Quyển 3 - Chương 107	266
109. Quyển 3 - Chương 108	268
110. Quyển 3 - Chương 109	270
111. Quyển 3 - Chương 110	273
112. Quyển 3 - Chương 111	275
113. Quyển 3 - Chương 112	277
114. Quyển 3 - Chương 113	279
115. Quyển 3 - Chương 114	280
116. Quyển 3 - Chương 115	282
117. Quyển 3 - Chương 116	285
118. Quyển 3 - Chương 117	287
119. Quyển 3 - Chương 118	290
120. Quyển 3 - Chương 119	293
121. Quyển 3 - Chương 120	296
122. Quyển 3 - Chương 121	300
123. Quyển 3 - Chương 122	300
124. Quyển 3 - Chương 123	300
125. Quyển 3 - Chương 124	300
126. Quyển 3 - Chương 125	300
127. Quyển 3 - Chương 126	300
128. Quyển 3 - Chương 127	300
129. Quyển 3 - Chương 128	300
130. Quyển 3 - Chương 129	300
131. Quyển 3 - Chương 130	300
132. Quyển 3 - Chương 131	300
133. Quyển 3 - Chương 132	300
134. Quyển 3 - Chương 133	300
135. Quyển 3 - Chương 134	300
136. Quyển 3 - Chương 135	300
137. Quyển 3 - Chương 136	300
138. Quyển 3 - Chương 137	300
139. Quyển 3 - Chương 138	300
140. Quyển 3 - Chương 139	300
141. Quyển 3 - Chương 140	300
142. Quyển 3 - Chương 141	300
143. Quyển 3 - Chương 142	300
144. Quyển 3 - Chương 143	300
145. Quyển 3 - Chương 144	300
146. Quyển 3 - Chương 145	300
147. Quyển 3 - Chương 146	300
148. Quyển 3 - Chương 147	300
149. Quyển 3 - Chương 148	300

150.	Quyển 3 - Chương 149	300
151.	Quyển 3 - Chương 150	300
152.	Quyển 3 - Chương 151	300
153.	Quyển 3 - Chương 152	300
154.	Quyển 3 - Chương 153	300
155.	Quyển 3 - Chương 154	300
156.	Quyển 3 - Chương 155	300
157.	Quyển 3 - Chương 156	300
158.	Quyển 3 - Chương 157	300
159.	Quyển 3 - Chương 158	300
160.	Quyển 3 - Chương 159	300
161.	Quyển 3 - Chương 160	300
162.	Quyển 3 - Chương 161	300
163.	Quyển 3 - Chương 162	300
164.	Quyển 3 - Chương 163	300
165.	Quyển 3 - Chương 164	300
166.	Quyển 3 - Chương 165	300
167.	Quyển 3 - Chương 166	300
168.	Quyển 3 - Chương 167	300
169.	Quyển 3 - Chương 168	300
170.	Quyển 3 - Chương 169	300
171.	Quyển 3 - Chương 170	300
172.	Quyển 3 - Chương 171	300
173.	Quyển 3 - Chương 172	300
174.	Quyển 3 - Chương 173	300
175.	Quyển 3 - Chương 174	300
176.	Quyển 3 - Chương 175	300
177.	Quyển 3 - Chương 176	300
178.	Quyển 3 - Chương 177	300
179.	Quyển 3 - Chương 178	300
180.	Quyển 3 - Chương 179	300
181.	Quyển 3 - Chương 180	300
182.	Quyển 3 - Chương 181	300
183.	Quyển 3 - Chương 182	300
184.	Quyển 3 - Chương 183	300
185.	Quyển 3 - Chương 184	300
186.	Quyển 3 - Chương 185	300
187.	Quyển 3 - Chương 186	300
188.	Quyển 3 - Chương 187	300
189.	Quyển 3 - Chương 188	300
190.	Quyển 3 - Chương 189	300
191.	Quyển 3 - Chương 190	300
192.	Quyển 3 - Chương 191	300
193.	Quyển 3 - Chương 192	300
194.	Quyển 3 - Chương 193	300
195.	Quyển 3 - Chương 194	300
196.	Quyển 3 - Chương 195	300
197.	Quyển 3 - Chương 196	300
198.	Quyển 3 - Chương 197	300
199.	Quyển 3 - Chương 198	300
200.	Quyển 3 - Chương 199	300
201.	Quyển 3 - Chương 200	300
202.	Quyển 3 - Chương 201	300
203.	Quyển 3 - Chương 202	300

204.	Quyển 3 - Chương 203	300
205.	Quyển 3 - Chương 204	300
206.	Quyển 3 - Chương 205	300
207.	Quyển 3 - Chương 206	300
208.	Quyển 3 - Chương 207	300
209.	Quyển 3 - Chương 208	300
210.	Quyển 3 - Chương 209	300
211.	Quyển 3 - Chương 210	300
212.	Quyển 4 - Chương 211	300
213.	Quyển 4 - Chương 212	300
214.	Quyển 4 - Chương 213	300
215.	Quyển 4 - Chương 214	300
216.	Quyển 4 - Chương 215	300
217.	Quyển 4 - Chương 216	300
218.	Quyển 4 - Chương 217	302
219.	Quyển 4 - Chương 218	302
220.	Quyển 4 - Chương 219	302
221.	Quyển 4 - Chương 220	302
222.	Quyển 4 - Chương 221	302
223.	Quyển 4 - Chương 222	302
224.	Quyển 4 - Chương 223	302
225.	Quyển 4 - Chương 224	302
226.	Quyển 4 - Chương 225	302
227.	Quyển 4 - Chương 226	302
228.	Quyển 4 - Chương 227	302
229.	Quyển 4 - Chương 228	302
230.	Quyển 4 - Chương 229	302
231.	Quyển 4 - Chương 230	302
232.	Quyển 4 - Chương 231	302
233.	Quyển 4 - Chương 232	302
234.	Quyển 4 - Chương 233	302
235.	Quyển 4 - Chương 234	302
236.	Quyển 4 - Chương 235	302
237.	Quyển 4 - Chương 236	302
238.	Quyển 4 - Chương 237	302
239.	Quyển 4 - Chương 238	302
240.	Quyển 4 - Chương 239	302
241.	Quyển 4 - Chương 240	302
242.	Quyển 4 - Chương 241	302
243.	Quyển 4 - Chương 242	302
244.	Quyển 4 - Chương 243	302
245.	Quyển 4 - Chương 244	302
246.	Quyển 4 - Chương 245	302
247.	Quyển 4 - Chương 246	302
248.	Quyển 4 - Chương 247	302
249.	Quyển 4 - Chương 248	302
250.	Quyển 4 - Chương 249	302
251.	Quyển 4 - Chương 250	302
252.	Quyển 4 - Chương 251	302
253.	Quyển 4 - Chương 252	302
254.	Quyển 4 - Chương 253	302
255.	Quyển 4 - Chương 254	302
256.	Quyển 4 - Chương 255	302
257.	Quyển 4 - Chương 256	302

258. Quyển 4 - Chương 257	302
259. Quyển 4 - Chương 258	302
260. Quyển 4 - Chương 259	302
261. Quyển 4 - Chương 260	302
262. Quyển 4 - Chương 261	302
263. Quyển 4 - Chương 262	302
264. Quyển 4 - Chương 263	302
265. Quyển 4 - Chương 264	302
266. Quyển 4 - Chương 265	302
267. Quyển 4 - Chương 266	302
268. Quyển 4 - Chương 267	302
269. Quyển 4 - Chương 268	302
270. Quyển 4 - Chương 269	302
271. Quyển 4 - Chương 270	302
272. Quyển 4 - Chương 271	302
273. Quyển 4 - Chương 272	302
274. Quyển 4 - Chương 273	302
275. Quyển 4 - Chương 274	302
276. Quyển 4 - Chương 275	302
277. Quyển 5 - Chương 276	302
278. Quyển 5 - Chương 277	302
279. Quyển 5 - Chương 278	302
280. Quyển 5 - Chương 279	302
281. Quyển 5 - Chương 280	302
282. Quyển 5 - Chương 281	302
283. Quyển 5 - Chương 282	302
284. Quyển 5 - Chương 283	302
285. Quyển 5 - Chương 284	302
286. Quyển 5 - Chương 285	302
287. Quyển 5 - Chương 286	302
288. Quyển 5 - Chương 287	302
289. Quyển 5 - Chương 288	302
290. Quyển 5 - Chương 289	302
291. Quyển 5 - Chương 290	302
292. Quyển 5 - Chương 291	302
293. Quyển 5 - Chương 292	302
294. Quyển 5 - Chương 293	302
295. Quyển 5 - Chương 294	302
296. Quyển 5 - Chương 295	302
297. Quyển 5 - Chương 296	302
298. Quyển 5 - Chương 297	302
299. Quyển 5 - Chương 298	302
300. Quyển 5 - Chương 299	302
301. Quyển 5 - Chương 300	302
302. Quyển 5 - Chương 301	302
303. Quyển 5 - Chương 302	302
304. Quyển 5 - Chương 303	302
305. Quyển 5 - Chương 304	302
306. Quyển 5 - Chương 305	302
307. Quyển 5 - Chương 306	302
308. Quyển 5 - Chương 307	302
309. Quyển 5 - Chương 308	302
310. Quyển 5 - Chương 309	302
311. Quyển 5 - Chương 310	302

312.	Quyển 5 - Chương 311	302
313.	Quyển 5 - Chương 312	302
314.	Quyển 5 - Chương 313	302
315.	Quyển 5 - Chương 314	302
316.	Quyển 5 - Chương 315	302
317.	Quyển 5 - Chương 316	302
318.	Quyển 5 - Chương 317	302
319.	Quyển 5 - Chương 318	302
320.	Quyển 5 - Chương 319	302
321.	Quyển 5 - Chương 320	302
322.	Quyển 5 - Chương 321	302
323.	Quyển 5 - Chương 322	302
324.	Quyển 5 - Chương 323	302
325.	Quyển 5 - Chương 324	302
326.	Quyển 5 - Chương 325	302
327.	Quyển 5 - Chương 326	302
328.	Quyển 5 - Chương 327	302
329.	Quyển 5 - Chương 328	302
330.	Quyển 5 - Chương 329	302
331.	Quyển 5 - Chương 330	302
332.	Quyển 6 - Chương 331	302
333.	Quyển 6 - Chương 332	302
334.	Quyển 6 - Chương 333	302
335.	Quyển 6 - Chương 334	302
336.	Quyển 6 - Chương 335	302
337.	Quyển 6 - Chương 336	302
338.	Quyển 6 - Chương 337	302
339.	Quyển 6 - Chương 338	302
340.	Quyển 6 - Chương 339	302
341.	Quyển 6 - Chương 340	302
342.	Quyển 6 - Chương 341	302
343.	Quyển 6 - Chương 342	302
344.	Quyển 6 - Chương 343	302
345.	Quyển 6 - Chương 344	302
346.	Quyển 6 - Chương 345	302
347.	Quyển 6 - Chương 346	302
348.	Quyển 6 - Chương 347	302
349.	Quyển 6 - Chương 348	302
350.	Quyển 6 - Chương 349	302
351.	Quyển 6 - Chương 350	302
352.	Quyển 6 - Chương 351	302
353.	Quyển 6 - Chương 352	302
354.	Quyển 6 - Chương 353	302
355.	Quyển 6 - Chương 354	302
356.	Quyển 6 - Chương 355	302
357.	Quyển 6 - Chương 356	302
358.	Quyển 6 - Chương 357	302
359.	Quyển 6 - Chương 358	302
360.	Quyển 6 - Chương 359	302
361.	Quyển 6 - Chương 360	302
362.	Quyển 6 - Chương 361	302
363.	Quyển 6 - Chương 362	302
364.	Quyển 6 - Chương 363	302
365.	Quyển 6 - Chương 364	302

366. Quyển 6 - Chương 365	302
367. Quyển 6 - Chương 366	302
368. Quyển 6 - Chương 367	302
369. Quyển 6 - Chương 368	302
370. Quyển 6 - Chương 369	302
371. Quyển 6 - Chương 370	302
372. Quyển 6 - Chương 371	302
373. Quyển 6 - Chương 372	302
374. Quyển 6 - Chương 373	302
375. Quyển 6 - Chương 374	302
376. Quyển 6 - Chương 375	302
377. Quyển 6 - Chương 376	302
378. Quyển 6 - Chương 377	302
379. Quyển 6 - Chương 378	302
380. Quyển 6 - Chương 379	302
381. Quyển 6 - Chương 380	302
382. Quyển 6 - Chương 381	302
383. Quyển 6 - Chương 382	302
384. Quyển 6 - Chương 383	302
385. Quyển 6 - Chương 384	302
386. Quyển 6 - Chương 385	302
387. Quyển 6 - Chương 386	302
388. Quyển 6 - Chương 387	302
389. Quyển 6 - Chương 388	302
390. Quyển 6 - Chương 389	302
391. Quyển 6 - Chương 390	302
392. Quyển 6 - Chương 391	302
393. Quyển 6 - Chương 392	305
394. Quyển 6 - Chương 393	308
395. Quyển 6 - Chương 394	311
396. Quyển 6 - Chương 395	313
397. Quyển 6 - Chương 396	316
398. Quyển 6 - Chương 397	319
399. Quyển 6 - Chương 398	321
400. Quyển 6 - Chương 399	325
401. Quyển 6 - Chương 400	325
402. Quyển 6 - Chương 401	325
403. Quyển 6 - Chương 402	325
404. Quyển 6 - Chương 403	325
405. Quyển 6 - Chương 404	325
406. Quyển 6 - Chương 405	325
407. Quyển 6 - Chương 406	325
408. Quyển 6 - Chương 407	325
409. Quyển 6 - Chương 408	325
410. Quyển 6 - Chương 409	325
411. Quyển 6 - Chương 410	327
412. Quyển 6 - Chương 411	329
413. Quyển 6 - Chương 412	332
414. Quyển 6 - Chương 413	334
415. Quyển 6 - Chương 414	336
416. Quyển 6 - Chương 415	338
417. Quyển 6 - Chương 416	341
418. Quyển 6 - Chương 417	344
419. Quyển 6 - Chương 418	346

420.	Quyển 6 - Chương 419	349
421.	Quyển 6 - Chương 420	352
422.	Quyển 6 - Chương 421	354
423.	Quyển 6 - Chương 422	357
424.	Quyển 6 - Chương 423	359
425.	Quyển 6 - Chương 424	362
426.	Quyển 6 - Chương 425	364
427.	Quyển 6 - Chương 426	367
428.	Quyển 6 - Chương 427	369
429.	Quyển 6 - Chương 428	372
430.	Quyển 6 - Chương 429	375
431.	Quyển 6 - Chương 430	378
432.	Quyển 6 - Chương 431	380
433.	Quyển 6 - Chương 432	383
434.	Quyển 6 - Chương 433	385
435.	Quyển 6 - Chương 434	387
436.	Quyển 6 - Chương 435	389
437.	Quyển 6 - Chương 436	392
438.	Quyển 6 - Chương 437	394
439.	Quyển 6 - Chương 438	396
440.	Quyển 6 - Chương 439	399
441.	Quyển 6 - Chương 440	401
442.	Quyển 6 - Chương 441	403
443.	Quyển 6 - Chương 442	406
444.	Quyển 6 - Chương 443	408
445.	Quyển 6 - Chương 444	411
446.	Quyển 6 - Chương 445	413
447.	Quyển 6 - Chương 446	415
448.	Quyển 6 - Chương 447	418
449.	Quyển 6 - Chương 448	420
450.	Quyển 6 - Chương 449	422
451.	Quyển 6 - Chương 450	425
452.	Quyển 6 - Chương 451	427
453.	Quyển 6 - Chương 452	429
454.	Quyển 6 - Chương 453	431
455.	Quyển 6 - Chương 454	434
456.	Quyển 6 - Chương 455	437
457.	Quyển 6 - Chương 456	439
458.	Quyển 6 - Chương 457	441
459.	Quyển 6 - Chương 458	443
460.	Quyển 6 - Chương 459	446
461.	Quyển 6 - Chương 460	448
462.	Quyển 6 - Chương 461	451
463.	Quyển 6 - Chương 462	453
464.	Quyển 6 - Chương 463	455
465.	Quyển 6 - Chương 464	458
466.	Quyển 6 - Chương 465	460
467.	Quyển 6 - Chương 466	463
468.	Quyển 6 - Chương 467	466
469.	Quyển 6 - Chương 468	468
470.	Quyển 6 - Chương 469	471
471.	Quyển 6 - Chương 470	473
472.	Quyển 6 - Chương 471: Chiêu Hồn. (1)	476
473.	Quyển 6 - Chương 472: Chiêu Hồn. (2)	478

474. Quyển 6 - Chương 473: Dấm Cá Chép. (1)	481
475. Quyển 6 - Chương 474: Dấm Cá Chép. (2)	484
476. Chương 475 : Như Mộng.	486
477. Chương 476 : Nghe Đàn. (1)	489
478. Chương 477 : Nghe Đàn. (2)	492
479. Chương 478 : Cuối Năm.	494
480. Chương 479: Lưu Ly.	497
481. Chương 480: Đưa Tiễn. (1)	500
482. Chương 481: Đưa Tiễn. (2)	503
483. Chương 482: Đưa Tiễn. (3)	506
484. Chương 483: Đưa Tiễn. (4)	508
485. Chương 484: Thượng Kinh.	511
486. Chương 485: Bạch Hồ. (1)	513
487. Chương 486: Bạch Hồ. (2)	516
488. Chương 487: Mị Hoặc. (1)	519
489. Chương 488: Mị Hoặc. (2)	521
490. Chương 489: Gặp Trên Đường Đi.	524
491. Chương 490: Lưu Ngạn Xương. (1)	527
492. Chương 491: Lưu Ngạn Xương. (2)	529
493. Chương 492: Luyện Võ. (1)	532
494. Chương 493: Luyện Võ. (2)	534
495. Chương 494: Nhâm Đốc	537
496. Chương 495: Hoa Sơn. (1)	539
497. Chương 496: Hoa Sơn. (2)	541
498. Chương 497: Xem Cuộc Vui. (1)	544
499. Chương 498: Xem Cuộc Vui. (2)	546
500. Chương 499: Tam Thánh Mẫu.	548
501. Chương 500: Giảo Hoạt Như Hồ Ly. (1)	550
502. Chương 501: Giảo Hoạt Như Hồ Ly. (2)	553
503. Chương 502: Vào Kinh. (1)	555
504. Chương 503: Vào Kinh. (2)	558
505. Chương 504: Gặp Lại.	560
506. Chương 505: Tàng Kiếm. (1)	562
507. Chương 506: Tàng Kiếm. (2)	565
508. Chương 507: Cùng Tồn Tại	568
509. Chương 508: Suy Nghĩ. (1)	570
510. Chương 509: Suy Nghĩ. (2)	572
511. Chương 510: Tiêu Tan. (1)	575
512. Chương 511: Tiêu Tan. (2)	578
513. Chương 512: Người Hồ.	580
514. Chương 513: Nhu Gia. (1)	583
515. Chương 514: Nhu Gia. (2)	585
516. Chương 515: Tương Thí. (1)	587
517. Chương 516: Tương Thí. (2)	590
518. Chương 517: Bái Kiến	593
519. Chương 518: Tu Hành. (1)	595
520. Chương 519: Tu Hành. (2)	598
521. Chương 520: Đoạt Bảo.	600
522. Chương 521: Nhị Lang Thần. (1)	603
523. Chương 522: Nhị Lang Thần. (2)	606
524. Chương 523: Đại Hiệp	608
525. Chương 524: Hoài Nghi. (1)	611
526. Chương 525: Hoài Nghi. (2)	613
527. Chương 526: Ôm Yếu. (1)	616

528. Chương 527:	Ôm Yếu. (2)	619
529. Chương 528:	Tìm Người	622
530. Chương 529:	Dương Tiễn. (1)	624
531. Chương 530:	Dương Tiễn. (2)	627
532. Chương 531:	Chỉ Điểm.	629
533. Chương 532:	Ước Đầu. (1)	632
534. Chương 533:	Ước Đầu. (2)	634
535. Chương 534:	Y Bệnh. (1)	636
536. Chương 535:	Y Bệnh. (2)	639
537. Chương 536:	Thư Đồng.	641
538. Chương 537:	Sát Phá Lang. (1)	644
539. Chương 538:	Sát Phá Lang. (2)	647
540. Chương 539:	Thiên Mệnh Cao Nhất.	650
541. Chương 540:	Hoàng Tử. (1)	652
542. Chương 541:	Hoàng Tử. (2)	654
543. Chương 542:	Phù Dung. (1)	657
544. Chương 543:	Phù Dung. (2)	660
545. Chương 544:	Thường Hi	662
546. Chương 545:	Vân Nguyệt. (1)	664
547. Chương 546:	Vân Nguyệt. (2)	667
548. Chương 547:	Nâng Cốc.	670
549. Chương 548:	Mây Mưa. (1)	673
550. Chương 549:	Mây Mưa. (2)	676
551. Chương 550:	Hóa Thân.	679
552. Chương 551:	Thái Tử. (1)	682
553. Chương 552:	Thái Tử. (2)	684
554. Chương 553:	Tuyết Rơi. (1)	688
555. Chương 554:	Tuyết Rơi. (2)	690
556. Chương 555:	Bàn Đu Dây	693
557. Chương 556:	Tuyết Cầu. (1)	696
558. Chương 557:	Tuyết Cầu. (2)	699
559. Chương 558:	Tương Trợ.	701
560. Chương 559:	Trao Đổi. (1)	704
561. Chương 560:	Trao Đổi. (2)	707
562. Chương 561:	Tuần Trăng Mật	710
563. Chương 562:	Hôn Phối. (1)	712
564. Chương 563:	Hôn Phối. (2)	715
565. Chương 564:	Bằng Hữu. (1)	718
566. Chương 565:	Bằng Hữu. (2)	721
567. Chương 566:	Chuyện Cũ	723
568. Chương 567:	Ăn Gian. (1)	726
569. Chương 568:	Ăn Gian. (2)	729
570. Chương 569:	Ứng Đối	731
571. Chương 570:	Biến Hóa. (1)	734
572. Chương 571:	Biến Hóa. (2)	737
573. Chương 572:	Trang Sức Màu Đỏ. (1)	740
574. Chương 573:	Trang Sức Màu Đỏ. (2)	742
575. Chương 574:	Con Hạc Giấy	745
576. Chương 575:	Thi Hội. (1)	748
577. Chương 576:	Thi Hội. (2)	751
578. Chương 577:	Mê Hoặc.	754
579. Chương 578:	Đi Vào Giác Mộng. (1)	757
580. Chương 579:	Đi Vào Giác Mộng. (2)	760
581. Chương 580:	Thực Huyền. (1)	762

582. Chương 581: Thực Huyền. (2)	764
583. Chương 582: Ứng Đối. (1)	766
584. Chương 583: Ứng Đối. (2)	769
585. Chương 584: Mộng Ảo.	772
586. Chương 585: Giác Tỉnh. (1)	775
587. Chương 586: Giác Tỉnh. (2)	777
588. Chương 587: Trở Về.	780
589. Chương 588: Hội Nguyên. (1)	783
590. Chương 589: Hội Nguyên. (2)	786
591. Chương 590:	789
592. Chương 591: Đánh Bạc. (2)	792
593. Chương 592: Hội Hoa Xuân	794
594. Chương 593: Mua Hoa. (1)	797
595. Chương 594: Mua Hoa. (2)	799
596. Chương 595: Tâm Niệm.	802
597. Chương 596: Đấu Giá. (1)	804
598. Chương 597: Đấu Giá. (2)	806
599. Chương 598: Hoa Rơi. (1)	809
600. Chương 599: Hoa Rơi. (2)	812
601. Chương 600: Gặp Lại.	814
602. Chương 601: Mục Đích. (1)	817
603. Chương 602: Mục Đích. (2)	820
604. Chương 603: Đầu Suất Hỏa	823
605. Chương 604: Phổ Độ. (1)	825
606. Chương 605: Phổ Độ. (2)	828
607. Chương 606: Thiện Báo.	830
608. Chương 607: Ước Định. (1)	833
609. Chương 608: Ước Định. (2)	836
610. Chương 609: Bằng Tiêu. (1)	839
611. Chương 610: Bằng Tiêu. (2)	842
612. Chương 611: Hoa Sự	845
613. Chương 612: Thần Chung Quỷ. (1)	847
614. Chương 613: Thần Chung Quỷ. (2)	850
615. Chương 614: Nhìn Xa. (1)	852
616. Chương 615: Nhìn Xa. (2)	854
617. Chương 616: Trên Điện.	857
618. Chương 617: Tam Đỉnh. (1)	859
619. Chương 618: Tam Đỉnh. (2)	862
620. Chương 619: Thám Hoa. (1)	864
621. Chương 620: Thám Hoa. (2)	866
622. Chương 621: Tà Dương.	869
623. Chương 622: Trạng Nguyên. (1)	871
624. Chương 623: Trạng Nguyên. (2)	874
625. Chương 624: Thích Khách. (1)	876
626. Chương 625: Thích Khách. (2)	879
627. Chương 626: Sư Phụ	881
628. Chương 627: Hư Háo. (1)	884
629. Chương 628: Hư Háo. (2)	886
630. Chương 629: Linh Dược. (1)	889
631. Chương 630: Linh Dược. (2)	891
632. Chương 631: Quyết Đoán. (1)	893
633. Chương 632: Quyết Đoán. (2)	895
634. Chương 633: Quyết Đoán. (3)	898
635. Chương 634: Hàn Lâm Viện. (1)	900

636. Chương 635: Hàn Lâm Viện. (2)	902
637. Chương 636: Sử Quan. (1)	904
638. Chương 637: Sử Quan. (2)	906
639. Chương 638: Sử Quan. (3)	909
640. Chương 639: Tuyệt Đối	912
641. Chương 640: Xuôi Gió. (1)	914
642. Chương 641: Xuôi Gió. (2)	917
643. Chương 642: Đẩy Thuyền. (1)	919
644. Chương 643: Đẩy Thuyền. (2)	922
645. Chương 644: Tiên Thơ.	924
646. Chương 645: Say. (1)	927
647. Chương 646: Say. (2)	929
648. Chương 647: Kim Bài. (1)	931
649. Chương 648: Kim Bài. (2)	934
650. Chương 649: Trong Núi	936
651. Chương 650: Chung Lê. (1)	939
652. Chương 651: Chung Lê. (2)	941
653. Chương 652: Xoay Ngược Lại. (1)	944
654. Chương 653: Xoay Ngược Lại. (2)	946
655. Chương 654: An Ủi	949
656. Chương 655: U Cốc. (1)	951
657. Chương 656: U Cốc. (2)	953
658. Chương 657: Xem Cá.	956
659. Chương 658: Cầm Thú. (1)	959
660. Chương 659: Cầm Thú. (2)	962
661. Chương 660: Báo Đáp.	965
662. Chương 661: Thiên Nhĩ Thông.	968
663. Chương 662: Trở Về. (1)	970
664. Chương 663: Trở Về. (2)	972
665. Chương 664: Nhận Tháp.	975
666. Chương 665: Trở Về. (1)	977
667. Chương 666: Trở Về. (2)	980
668. Chương 667: Về Nhà	983
669. Chương 669: Xà Yêu. (2)	986
670. Chương 670: Cây Dù.	988
671. Chương 671: Khác Thường	992
672. Chương 672: Không Phải Ta. (1)	994
673. Chương 673: Không Phải Ta. (2)	997
674. Chương 674: Quên Đi	1000
675. Chương 675: Sáng Sớm.	1003
676. Chương 676: Khúc Mắc. (1)	1006
677. Chương 677: Khúc Mắc. (2)	1008
678. Chương 678: Chúng Ta.	1011
679. Chương 679: Người Nhà	1014
680. Chương 680: Cầm Chế. (1)	1017
681. Chương 681: Cầm Chế. (2)	1020
682. Chương 682: Hòa Giải	1023
683. Chương 683: Làm Khó Dễ. (1)	1026
684. Chương 684: Làm Khó Dễ. (2)	1028
685. Chương 685: Duy Ngã	1031
686. Chương 686: Tru Tâm.	1034
687. Chương 687: Đồ Ước. (1)	1037
688. Chương 688: Đồ Ước. (2)	1040
689. Chương 689: Ấy Náy	1043

690. Chương 690: Không Tỉnh. (1)	1046
691. Chương 691: Không Tỉnh. (2)	1048
692. Chương 692: Phu Nhân. (1)	1050
693. Chương 693: Phu Nhân. (2)	1053
694. Chương 694: Khai Sáng.	1055
695. Chương 695: Tạm Túc. (1)	1058
696. Chương 696: Tạm Túc. (2)	1061
697. Chương 697: Tạm Túc. (3)	1063
698. Chương 698: Du Hồ. (1)	1066
699. Chương 699: Du Hồ. (2)	1069
700. Chương 700: Bắt Mị	1071
701. Chương 701: Trước Giờ. (1)	1074
702. Chương 702: Trước Giờ. (2)	1077
703. Chương 703: Mở Ra	1079
704. Chương 704: Nổi Điên. (1)	1082
705. Chương 705: Nổi Điên. (2)	1084
706. Chương 706: Nổi Điên. (3)	1087
707. Chương 707: Cường Hiếp.	1089
708. Chương 708: Thơ Nhanh. (1)	1092
709. Chương 709: Thơ Nhanh. (2)	1094
710. Chương 710: Thành Bại. (1)	1097
711. Chương 711: Thành Bại. (2)	1099
712. Chương 712: Di Âm.	1101
713. Chương 713: Hóa Thần. (1)	1102
714. Chương 714: Hóa Thần. (2)	1104
715. Chương 715: Mời. (1)	1106
716. Chương 716: Mời. (2)	1109
717. Chương 717: Kinh Lan.	1112
718. Chương 718: Lời Nói Trong Đêm. (1)	1114
719. Chương 719: Lời Nói Trong Đêm. (2)	1117
720. Chương 720: Bể Tắc.	1119
721. Chương 721: Mây Khói. (1)	1122
722. Chương 722: Mây Khói. (2)	1125
723. Chương 723: Yêu Hậu. (1)	1127
724. Chương 724: Yêu Hậu. (2)	1130
725. Chương 725: Không Hứa	1133
726. Chương 726: Hoàn Thành. (1)	1136
727. Chương 727: Hoàn Thành. (2)	1138
728. Chương 728: Kết Tâm. (1)	1141
729. Chương 729: Kết Tâm. (2)	1143
730. Chương 730: Gió Đã Bắt Đầu Thổi	1147
731. Chương 731: Vân Dũng. (1)	1149
732. Chương 732: Vân Dũng. (2)	1151
733. Chương 733: Điện Thiêm. (1)	1154
734. Chương 734: Điện Thiêm. (2)	1156
735. Chương 735: Sấm Sét. (1)	1159
736. Chương 736: Sấm Sét. (2)	1161
737. Chương 737: Sấm Sét. (3)	1163
738. Chương 738: Vân Thu. (1)	1166
739. Chương 739: Vân Thu. (2)	1168
740. Chương 740: Vũ Tán.	1170
741. Chương 741: Một Nửa. (1)	1173
742. Chương 742: Một Nửa. (2)	1175
743. Chương 743: Khôi Phục. (1)	1178

744. Chương 744: Khôi Phục. (2)	1180
745. Chương 745: Vân Uyên.	1183
746. Chương 746 - 747: Sư Thuyết.	1186
747. Chương 746 - 747: Sư Thuyết.	1188
748. Chương 748: Thái Vân	1190
749. Chương 749: Thuyền Hỏa. (1)	1193
750. Chương 750: Thuyền Hỏa. (2)	1195
751. Chương 751-752: Ngẫu Mị	1198
752. Chương 751-752: Ngẫu Mị	1200
753. Chương 753: Kiếp Phù Du.	1202
754. Chương 754: Bí Mật. (1)	1205
755. Chương 755: Bí Mật. (2)	1208
756. Chương 756: Phước Long. (1)	1210
757. Chương 757: Phước Long. (2)	1212
758. Chương 758: Hỏa Long	1215
759. Chương 759: Tử Đấu. (1)	1217
760. Chương 760: Tử Đấu. (2)	1220
761. Chương 761: Nội Đan.	1222
762. Chương 762: Mụ Tổ. (1)	1224
763. Chương 763: Mụ Tổ. (2)	1227
764. Chương 764: Tiết Bích. (1)	1230
765. Chương 765: Tiết Bích. (2)	1232
766. Chương 766: Bảo Tàng.	1235
767. Chương 767: Biển Sâu. (1)	1238
768. Chương 768: Biển Sâu. (2)	1241
769. Chương 769: Phá Trận. (1)	1243
770. Chương 770: Phá Trận. (2)	1245
771. Chương 771: Nghỉ Ngơi.	1248
772. Chương 772: Nói Lui. (1)	1250
773. Chương 773: Nói Lui. (2)	1253
774. Chương 774: Tiên Cung. (1)	1255
775. Chương 775: Tiên Cung. (2)	1258
776. Chương 776: Hoàng Lương Nhưỡng. (1)	1260
777. Chương 777: Hoàng Lương Nhưỡng. (2)	1263
778. Chương 778: Cảng.	1265
779. Chương 779: Cô Tùng. (1)	1268
780. Chương 780: Cô Tùng. (2)	1270
781. Chương 781: Thiện Quả.	1273
782. Chương 782: Vương Giả. (1)	1276
783. Chương 783: Vương Giả. (2)	1279
784. Chương 784: Băng Sơn. (1)	1281
785. Chương 785: Băng Sơn. (2)	1284
786. Chương 786: Độ Kiếp.	1287
787. Chương 787: Dạ Ma. (1)	1289
788. Chương 788: Dạ Ma. (2)	1292
789. Chương 789: Đóng Băng.	1294
790. Chương 790: Tiệc Cưới. (1)	1297
791. Chương 791: Tiệc Cưới. (2)	1300
792. Chương 792: Phá Hải. (1)	1303
793. Chương 793: Phá Hải. (2)	1305
794. Chương 794: Bức Vui Thoái Vị.	1308
795. Chương 795: Một Mũi Tên. (1)	1311
796. Chương 796: Một Mũi Tên. (2)	1314
797. Chương 797: Báo Thù. (1)	1316

798. Chương 798:	Báo Thù. (2)	1318
799. Chương 799:	Hùng Đông.	1321
800. Chương 800:	Ứng Dương. (1)	1324
801. Chương 801:	Ứng Dương. (2)	1326
802. Chương 802:	Tìm Kiếm.	1329
803. Chương 803:	Sương Mù Dày Đặc. (1)	1332
804. Chương 804:	Sương Mù Dày Đặc. (2)	1335
805. Chương 805:	Thất Minh Chi. (1)	1337
806. Chương 806:	Thất Minh Chi. (2)	1340
807. Chương 807:	Thanh Nhi	1342
808. Chương 808:	Khai Quang. (1)	1345
809. Chương 809:	Khai Quang. (2)	1348
810. Chương 810:	Tiên Phủ.	1350
811. Chương 811:	Thần Miếu. (1)	1353
812. Chương 812:	Thần Miếu. (2)	1355
813. Chương 813:	Phục Sinh. (1)	1357
814. Chương 814:	Phục Sinh. (2)	1360
815. Chương 815:	Xạ Nhật	1362
816. Chương 816:	Kinh Sợ Thối Lui. (1)	1365
817. Chương 817:	Kinh Sợ Thối Lui. (2)	1368
818. Chương 818:	Kim Nhân	1370
819. Chương 819:	Yến Tử. (1)	1373
820. Chương 820:	Yến Tử. (2)	1375
821. Chương 821:	Mặt Khác. (1)	1377
822. Chương 822:	Mặt Khác. (2)	1380
823. Chương 823:	Đáp Ứng	1382
824. Chương 824:	Nguy Nguyệt. (1)	1385
825. Chương 825:	Nguy Nguyệt. (2)	1387
826. Chương 826:	Dọn Dẹp.	1390
827. Chương 827:	Nương Nương. (1)	1392
828. Chương 828:	Nương Nương. (2)	1395
829. Chương 829:	Thủy Khuyết	1398
830. Chương 830:	Sơ Hở. (1)	1400
831. Chương 831:	Sơ Hở. (2)	1403
832. Chương 832:	Bất Đồng	1405
833. Chương 833:	Bất An	1408
834. Chương 834:	Hàng Về. (1)	1410
835. Chương 835:	Hàng Về. (2)	1413
836. Chương 836:	Đào Vong. (1)	1415
837. Chương 837:	Đào Vong. (2)	1418
838. Chương 838:	Tinh Lọc	1421
839. Chương 839:	Nhật Thăng.	1424
840. Chương 840:	Nhật Thăng. (2)	1426
841. Chương 841:	Dĩ Đức	1428
842. Chương 842:	Dĩ Đức. (2)	1430
843. Chương 843:	Bất Phi	1433
844. Chương 844:	Bất Phi. (2)	1435
845. Chương 845:	Bất Phi (3)	1438
846. Chương 846:	Tu Vong.	1440
847. Chương 847:	Tu Vong. (2)	1443
848. Chương 848:	Cấp Vũ.	1445
849. Chương 849:	Cấp Vũ. (2)	1448
850. Chương 850:	Tá Hỏa.	1450
851. Chương 851:	Tá Hỏa. (2)	1453

852. Chương 852: Bắc Toán	1455
853. Chương 853: Ba Quẻ	1458
854. Chương 854: Ba Quẻ. (2)	1461
855. Chương 855: Hồ Diệp	1463
856. Chương 856: Thất Tinh Đẳng.	1466
857. Chương 857: Triều Dương.	1469
858. Chương 858: Thương Nghị.	1472
859. Chương 859: An Nhạc	1474
860. Chương 860: An Nhạc (2)	1477
861. Chương 861: Hoa Quả	1479
862. Chương 862: Luyện Đan	1482
863. Chương 863: Luyện Đan. (2)	1485
864. Chương 864: Lang Yên	1487
865. Chương 865: Lang Yên. (2)	1490
866. Chương 866: Ni Cô	1492
867. Chương 867: Ni Cô. (2)	1495
868. Chương 868: Đến Muộn	1498
869. Chương 869: Thu Đồ Đệ	1501
870. Chương 870: Thu Đồ Đệ. (2)	1503
871. Chương 871: Cười Cười	1506
872. Chương 872: Cười Cười. (2)	1508
873. Chương 873: Hư Đồ	1511
874. Chương 874: Quả Quyết	1514
875. Chương 875: Quả Quyết. (2)	1516
876. Chương 876: Đến.	1519
877. Chương 877: Đến. (2)	1521
878. Chương 878: Quỷ Trạch.	1524
879. Chương 879: Quỷ Trạch. (2)	1527
880. - Chương 880: Tiêu Khiển	1529
881. Chương 881: Thông Quan	1532
882. Chương 882: Thông Quan. (2)	1535
883. Chương 883: Âm Mưu	1538
884. Chương 884: Âm Mưu. (2)	1541
885. Chương 885: Phật Đạo.	1544
886. Chương 886: Hôn Điển.	1547
887. Chương 887: Hôn Điển. (2)	1549
888. Chương 888: Thấm Thoát.	1552
889. Chương 889: Thấm Thoát. (2)	1554
890. Chương 890: Lại Loạn	1557
891. Chương 891: Thay Thế	1560
892. Chương 892: Thay Thế. (2)	1562
893. Chương 893: Nương Tựa Lẫn Nhau	1565
894. Chương 894: Nương Tựa Lẫn Nhau. (2)	1568
895. Chương 895: Trùng Phi.	1570
896. Chương 896: Cửu Cửu	1573
897. Chương 897: Cửu Cửu. (2)	1575
898. Chương 898: Thiên Đồ	1578
899. Chương 899: Thiên Đồ. (2)	1580
900. Chương 900: Quỷ Đế Sợ Hải.	1583
901. Chương 901: Quỷ Đế. (2)	1585
902. Chương 902	1587
903. Chương 903: Người Về.	1587
904. Chương 904: Linh Dược.	1589
905. Chương 905: Linh Dược. (2)	1592

906. Chương 906: Nữ Nhi.	1595
907. Chương 907: Thượng Thư.	1597
908. Chương 908: Thượng Thư. (2)	1599
909. Chương 909: Bể Nguyệt	1602
910. Chương 910: Bể Nguyệt. (2)	1604
911. Chương 911: Cửu Đỉnh.	1607
912. Chương 912: Diêu Quang.	1609
913. Chương 913: Diêu Quang. (2)	1612
914. Chương 914: Lựa Chọn.	1615
915. Chương 915: Nam Cương.	1618
916. Chương 916: Nam Cương. (2)	1621
917. Chương 917: Ngẫu Ngộ.	1623
918. Chương 918: Ngẫu Ngộ. (2)	1626
919. Chương 919: Hoàn Mệnh	1628
920. Chương 920: Vân Lộc	1631
921. Chương 921: Vân Lộc. (2)	1634
922. Chương 922: Lãnh Cung	1637
923. Chương 923: Luân Hồi	1639
924. Chương 924: Sương Ẩm.	1642
925. Chương 925: Sương Ẩm. (2)	1645
926. Chương 926: Đường Triều	1647
927. Chương 927: Tâm Cửa Hắc	1650
928. Chương 928: Tâm Cửa Hắc. (2)	1652
929. Chương 929: Nhận Mệnh.	1655
930. Chương 930: Hoa Sát.	1657
931. Chương 931: Hoa Sát. (2)	1660
932. Chương 932: Thanh Khâu	1662
933. Chương 933: Phù Tang.	1666
934. Chương 934: Tam Nhân.	1668
935. Chương 935: Tam Nhân. (2)	1671
936. Chương 936: Ăn Nói	1673
937. Chương 937: Hiện Thực	1676
938. Chương 938: Hiện Thực (2)	1678
939. Chương 939: Tóc Đen	1681
940. Chương 940: Bảo Liên Đăng	1684
941. Chương 941: Nỗi Oan	1687
942. Chương 942: Tung Sơn.	1689
943. Chương 943: Tung Sơn. (2)	1692
944. Chương 944: Tái Ngộ.	1695
945. Chương 945: Tái Ngộ. (2)	1697
946. Chương 946: Lạc Thần	1700
947. Chương 947: Sư Đệ	1702
948. Chương 948: Truyền Công.	1705
949. Chương 949: Truyền Công. (2)	1708
950. Chương 950: Đại Hội.	1710
951. Chương 951: Đại Hội. (2)	1713
952. Chương 952: Cương Thi.	1715
953. Chương 953: Cương Thi. (2)	1718
954. Chương 954: Thôn Nguyệt	1721
955. Chương 955: Thiên Thời	1723
956. Chương 956: Thiên Thời. (2)	1726
957. Chương 957: Hải Cương.	1729
958. Chương 958: Hải Cương. (2)	1731
959. Chương 959: Hạng Bạt	1733

960. Chương 960: Bát Súp	1736
961. Chương 961: Nguyên Địa.	1739
962. Chương 962: Biển Áo.	1742
963. Chương 963: Biển Áo. (2)	1744
964. Chương 964: Thần Đạo	1747
965. Chương 965: Thần Đạo. (2)	1749
966. Chương 966: Trùng Dương.	1752
967. Chương 967: Trùng Dương. (2)	1754
968. Chương 968: Thảm Phán	1757
969. Chương 969: Bàn Đào	1760
970. Chương 970: Sinh Lợi.	1763
971. Chương 971: Sinh Lợi. (2)	1765
972. Chương 972: Hoàng Sơn.	1768
973. Chương 973: Phong Văn.	1770
974. Chương 974: Trương Tế.	1773
975. Chương 975: Trương Tế. (2)	1775
976. Chương 976: Cùng Kỳ.	1778
977. Chương 977: Tất Phương.	1781
978. Chương 978: Hô Hoán.	1783
979. Chương 979: Hô Hoán. (2)	1785
980. Chương 980: Có Tuyết	1790
981. Chương 981: Nam Cực.	1793
982. Chương 982: Thần Ấn.	1795
983. Chương 983: Thần Ấn. (2)	1797
984. Chương 984: Băng Dung.	1800
985. Chương 985: Băng Dung. (2)	1802
986. Chương 986: Thần Nữ	1804
987. Chương 987: Nghĩ Cách Cứu Viện	1807
988. Chương 988: Nghĩ Cách Cứu Viện. (2)	1809
989. Chương 989: Phù Hợp.	1812
990. Chương 990: Phù Hợp. (2)	1814
991. Chương 991: Suy Đoán	1817
992. Chương 992: Trư Bà Long.	1819
993. Chương 993: Hổ Giao.	1821
994. Chương 994: Hổ Giao. (2)	1824
995. Chương 995: Bạch Lộc	1826
996. Chương 996: Bạch Trạch	1828
997. Chương 997: Bạch Trạch. (2)	1830
998. Chương 998: Bị Bắt.	1833
999. Chương 999: Bách Hoa.	1835
1000. Chương 1000: Bách Hoa. (2)	1838
1001. Chương 1001: Hắc Âm	1841
1002. Chương 1002: Hắc Âm. (2)	1844
1003. Chương 1003: Đái Thoại.	1846
1004. Chương 1004: Vân Mộng.	1849
1005. Chương 1005: Bản Ngã	1852
1006. Chương 1006: Bản Ngã. (2)	1854
1007. Chương 1007: Tứ Phương.	1857
1008. Chương 1008: Tịch Diệt.	1859
1009. Chương 1009: Linh Hồn.	1862
1010. Chương 1010: Linh Hồn. (2)	1864
1011. Chương 1011: Phu Cường	1866
1012. Chương 1012: Đói Quá	1869
1013. Chương 1013: Thỏ Lộ Tình Cảm	1871

1014.	Chương 1014:	Thổ Lộ Tình Cảm.(2)	1873
1015.	Chương 1015:	Băng Hoả	1876
1016.	Chương 1016:	Phật Tượng	1878
1017.	Chương 1017:	Phật Tượng. (2)	1881
1018.	Chương 1018:	Nga Mi.	1883
1019.	Chương 1019:	Nga Mi. (2)	1886
1020.	Chương 1020:	Kiểm Khí.	1888
1021.	Chương 1021:	Kiểm Khí (2)	1890
1022.	Chương 1022:	Chu Yểm.	1892
1023.	Chương 1023:	Tiếp Chiến.	1895
1024.	Chương 1024:	Tiếp Chiến (2)	1898
1025.	Chương 1025:	Lực Lượng.	1900
1026.	Chương 1026:	Lực Lượng. (2)	1903
1027.	Chương 1027:	Vướng Mắc.	1905
1028.	Chương 1028:	Vướng Mắc. (2)	1908
1029.	Chương 1029:	Nhớ Kỹ.	1910
1030.	Chương 1030:	Nhớ Kỹ.(2)	1915
1031.	Chương 1031:	Sương Mai.	1917
1032.	Chương 1032:	Ôn Nhu.	1920
1033.	Chương 1033:	Ôn Nhu. (2)	1922
1034.	Chương 1034:	Ma Đầu	1925
1035.	Chương 1035:	Ngao Khôn.	1928
1036.	Chương 1036:	Ngao Khôn. (2)	1930
1037.	Chương 1037:	Ứng Long	1933
1038.	Chương 1038:	Tìm Kiếm	1936
1039.	Chương 1039:	Tìm Kiếm. (2)	1938
1040.	Chương 1040:	Đồ Đằng	1941
1041.	Chương 1041:	Vô Hữu	1944
1042.	Chương 1043:	An Long.	1947
1043.	Chương 1044:	Huyện Thừa.	1949
1044.	Chương 1045:	Huyện Thừa. (2)	1952
1045.	Chương 1046:	Phu Nhân	1955
1046.	Chương 1047:	Phu Nhân (2)	1957
1047.	Chương 1048:	Cầu Cứu.	1960
1048.	Chương 1049:	Cầu Cứu. (2)	1962
1049.	Chương 1465:	Tri Phủ. (2)	1965
1050.	Chương 1466:	Xà Mẫu	1967
1051.	Chương 1467:	Xà Mẫu. (2)	1969
1052.	Chương 1468:	Độc Long.	1972
1053.	Chương 1469:	Độc Long. (2)	1974
1054.	Chương 1470:	Dị Động.	1977
1055.	Chương 1450:	Thệ Ngôn.	1980
1056.	Chương 1451:	Thệ Ngôn. (2)	1982
1057.	Chương 1452:	Sư Hồng	1985
1058.	Chương 1453:	Sư Hồng. (2)	1987
1059.	Chương 1454:	Xá Lợi.	1990
1060.	Chương 1455:	Đại Hình.	1992
1061.	Chương 1456:	Đại Hình. (2)	1995
1062.	Chương 1457:	Quét Sạch	1997
1063.	Chương 1458:	Quét Sạch. (2)	1999
1064.	Chương 1459:	Dạ Vũ.	2002
1065.	Chương 1460:	Dạ Vũ. (2)	2004
1066.	Chương 1461:	Bồi Thường	2006
1067.	Chương 1462:	Bồi Thường. (2)	2009

1068.	Chương 1463:	Hồi Tinh.	2011
1069.	Chương 1464:	Tri Phủ.	2014
1070.	Chương 1465:	Tri Phủ. (2)	2017
1071.	Chương 1465:	Tri Phủ. (2)	2019
1072.	Chương 1466:	Xà Mẫu	2021
1073.	Chương 1467:	Xà Mẫu. (2)	2023
1074.	Chương 1468:	Độc Long	2026
1075.	Chương 1469:	Độc Long. (2)	2029
1076.	Chương 1470:	Dị Động	2031
1077.	Chương 1471:	Dị Biến.	2034
1078.	Chương 1472:	Dị Biến. (2)	2036
1079.	Chương 1473:	Lấy Máu.	2039
1080.	Chương 1474:	Lấy Máu. (2)	2041
1081.	Chương 1475:	Giọt Lệ.	2044
1082.	Chương 1476:	La Phù.	2046
1083.	Chương 1477:	Kính Hoa	2049
1084.	Chương 1478:	Tịch Thu	2051
1085.	Chương 1479:	Tịch Thu. (2)	2054
1086.	Chương 1480:	Phá Kính	2056
1087.	Chương 1481:	Xà Đầu.	2059
1088.	Chương 1482:	Xà Đầu. (2)	2062
1089.	Chương 1483:	Vấn Kính	2064
1090.	Chương 1484:	Vấn Kính (2)	2066
1091.	Chương 1485:	Thần Kiếm.	2068
1092.	Chương 1486:	Bình Khởi.	2071
1093.	Chương 1487:	Bình Khởi. (2)	2073
1094.	Chương 1488:	Bình Loạn.	2076
1095.	Chương 1489:	Bình Định	2078
1096.	Chương 1490:	Bình Định (2)	2080
1097.	Chương 1491:	Thương Thảo.	2083
1098.	Chương 1492:	Thương Thảo. (2)	2086
1099.	Chương 1493:	Miếu Toán.	2088
1100.	Chương 1494:	Miếu Toán. (2)	2091
1101.	Chương 1495:	Xã Thần	2093
1102.	Chương 1496:	Minh Xà	2096
1103.	Chương 1497:	Minh Xà (2)	2098
1104.	Chương 1498:	Tín Vật.	2101
1105.	Chương 1499:	Quá Khứ.	2104
1106.	Chương 1500:	Quá Khứ. (2)	2107
1107.	Chương 1501:	Cổ Hương	2109
1108.	Chương 1502:	Hòa Thân	2111
1109.	Chương 1503:	Hoa Tế.	2114
1110.	Chương 1504:	Hoa Tế. (2)	2116
1111.	Chương 1505:	Tất Yếu	2119
1112.	Chương 1506:	Hữu Nghị	2121
1113.	Chương 1507:	Hữu Nghị (2)	2123
1114.	Chương 1508:	Mệnh Hỏa.	2126
1115.	Chương 1509:	Sứ Tiết.	2129
1116.	Chương 1510:	Sứ Tiết. (2)	2131
1117.	Chương 1511:	Tuế Tứ	2134
1118.	Chương 1512:	Đi Sứ	2136
1119.	Chương 1513:	Đi Sứ (2)	2139
1120.	Chương 1514:	Ly Tâm.	2141
1121.	Chương 1515:	Ly Tâm (2)	2143

1122.	Chương 1516:	Gia Đình	2146
1123.	Chương 1517:	Gia Đình (2)	2149
1124.	Chương 1518:	Tiêu Giải.	2151
1125.	Chương 1519:	Ước Hội.	2154
1126.	Chương 1520:	Ước Hội. (2)	2157
1127.	Chương 1521:	Hôn Tạm Biệt	2160
1128.	Chương 1522:	Hôn Tạm Biệt (2)	2162
1129.	Chương 1523:	Xuất Phát.	2165
1130.	Chương 1524:	Xuất Phát. (2)	2168
1131.	Chương 1525:	Tán Thành	2170
1132.	Chương 1526:	Tán Thành (2)	2173
1133.	Chương 1527:	Vấn Vương.	2176
1134.	Chương 1528:	Vấn Vương. (2)	2179
1135.	Chương 1529:	Đến Nơi.	2181
1136.	Chương 1530:	Yêu Quái.	2184
1137.	Chương 1531:	Thiên Chiếu	2186
1138.	Chương 1532:	Thiên Chiếu. (2)	2189
1139.	Chương 1533:	Hi Hòa	2191
1140.	Chương 1534:	Tình Minh	2194
1141.	Chương 1535:	Tình Minh 2	2196
1142.	Chương 1536:	Tiên Hồ	2199
1143.	Chương 1537:	Báo Thù (thượng)	2201
1144.	Chương 1538:	Báo Thù (trung)	2203
1145.	Chương 1539:	Báo Thù (trung) (2)	2206
1146.	Chương 1540:	Mê Huyền	2209
1147.	Chương 1541:	Mê Huyền (2)	2211
1148.	Chương 1542:	Mê Huyền (3)	2214
1149.	Chương 1543:	Cửu Anh	2217
1150.	Chương 1544:	Báo Thù (hạ)	2220
1151.	Chương 1545:	Báo Thù (hạ) (2)	2222
1152.	Chương 1546:	Biến Mất	2225
1153.	Chương 1547:	Tấn Mác	2228
1154.	Chương 1548:	Tấn Mác (2)	2231
1155.	Chương 1549:	Bình Phục	2233
1156.	Chương 1550:	Xuấn Vân	2236
1157.	Chương 1551:	Tiên Mị	2238
1158.	Chương 1552:	Tiên Mị (2)	2241
1159.	Chương 1553:	Nước Chảy	2243
1160.	Chương 1554:	Cửu Thủ	2246
1161.	Chương 1555:	Khác Nhau	2249
1162.	Chương 1556:	Thiên Hành	2251
1163.	Chương 1557:	Thiên Hành 2	2254
1164.	Chương 1558:	Khai Phong	2257
1165.	Chương 1559:	Long Nộ	2259
1166.	Chương 1560:	Đáp Án	2262
1167.	Chương 1561:	Đấu Long	2265
1168.	Chương 1562:	Đấu Long	2267
1169.	Chương 1563:	Ngô Sơn	2269
1170.	Chương 1564:	Hứa Tiên	2271
1171.	Chương 1565:	Hứa Tiên 2	2274
1172.	Chương 1566:	Thần Cung	2277
1173.	Chương 1567:	Đường Hàng Hải	2279
1174.	Chương 1568:	Không Trả	2281
1175.	Chương 1569:	Không Trả (2)	2284

1176.	Chương 1570:	Thần Tiên	2286
1177.	Chương 1571:	Thần Tiên (2)	2289
1178.	Chương 1572:	Trường Giang	2291
1179.	Chương 1573:	Bầy Rập	2294
1180.	Chương 1574:	Một Kiếm	2297
1181.	Chương 1575:	Thủy Quân	2299
1182.	Chương 1576:	Như Ý	2302
1183.	Chương 1577:	Sao Mộc	2304
1184.	Chương 1578:	Sao Mộc (2)	2307
1185.	Chương 1579:	Người Ấy	2309
1186.	Chương 1580:	Thiên Sư	2311
1187.	Chương 1581:	Thiên Sư 2	2314
1188.	Chương 1582:	Sâu Xa	2316
1189.	Chương 1583:	Phùng Xuân	2319
1190.	Chương 1584:	Quân Sư	2322
1191.	Chương 1585:	Vào Trận	2325
1192.	Chương 1586:	Cuộc	2327
1193.	Chương 1587:	Cuộc 2	2330
1194.	Chương 1588:	Thắng Bại	2332
1195.	Chương 1589:	Cổ Nhân	2335
1196.	Chương 1590:	Về Quê	2338
1197.	Chương 1591:	Về Quê 2	2340
1198.	Chương 1592:	Ngũ Hành	2343
1199.	Chương 1593:	Vàng Trắng Cô Độc	2345
1200.	Chương 1594:	Tri Phủ	2348
1201.	Chương 1595:	Tri Phủ 2	2351
1202.	Chương 1596:	Biến Loạn	2353
1203.	Chương 1597:	Huyền Diệu	2356
1204.	Chương 1598:	Huyền Diệu 2	2359
1205.	Chương 1599:	Buông Tay	2361
1206.	Chương 1600:	Tuyệt Vọng	2364
1207.	Chương 1601:	Lôi Phong	2367
1208.	Chương 1602:	Lôi Phong (2)	2369
1209.	Chương 1603:	Vong Xuyên Chi Thủy	2372
1210.	Chương 1604:	Tam Sinh Tam Thế	2375
1211.	Chương 1605:	Tam Sinh Tam Thế (2)	2378
1212.	Chương 1606:	Thiên Hạ Đại Loạn	2380
1213.	Chương 1607:	Hồng Cân Liệt Hỏa	2383
1214.	Chương 1608:	Kinh Trập Lôi Động	2385
1215.	Chương 1609:	Thiên Địa Pháp Tướng	2387
1216.	Chương 1610:	Cũng Không Phải	2390
1217.	Chương 1611:	Cũng Không Phải (2)	2392
1218.	Chương 1612:	Kim Tịch Hà Tịch	2395
1219.	Chương 1613:	Kim Tịch Hà Tịch (2)	2397
1220.	Chương 1614:	Giáo Chủ Bái Hỏa Giáo	2400
1221.	Chương 1615:	Giáo Chủ Bái Hỏa Giáo (2)	2402
1222.	Chương 1616:	Hỏa Thần Chúc Dung	2405
1223.	Chương 1617:	Tim Của Chúc Dung	2408
1224.	Chương 1618:	Tim Của Chúc Dung (2)	2410
1225.	Chương 1619:	Tiết Thanh Minh	2413
1226.	Chương 1620:	Bên Ngoài Lôi Phong Tháp	2415
1227.	Chương 1621:	Thiên Địa Vô Dụng.	2418
1228.	Chương 1622:	Sớm Mai. (1)	2421
1229.	Chương 1623:	Sớm Mai. (2)	2423

1230. Chương 1624	2426
1231. Chương 1625: Hắc Hóa Tự Tại.	2426
1232. Chương 1626: Nếu Trời Có Tình.	2428
1233. Chương 1627: Nhuyễn Phạm Chi Vương. (1)	2431
1234. Chương 1628: Nhuyễn Phạm Chi Vương. (2)	2434
1235. Chương 1629: Tinh Không Chi Môn.	2437
1236. Chương 1630: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (1)	2439
1237. Chương 1631: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (2)	2442
1238. Chương 1632: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (3)	2445
1239. Chương 1633: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (4)	2448

Hứa Tiên Chí

Giới thiệu

Nhóm dịch: Sói Già Nguồn : vipvandan. vn Chắc mọi người đã đc xem bộ phim Thanh Xà Bạch Xà,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-tien-chi>

1. Quyển 1 - Chương

Hứa Tiên Chí - TG: Thuyết Mộng Thần

Tự chương

Khí trời đã sớm vào đông, nhưng ven hồ ở trung tâm công viên vẫn có không ít đôi tình lữ, khoác áo ấm dựa sát bên nhau cùng dạo bước.

- Anh là người tốt!

Từ miệng người con gái nhẹ nhàng thoát ra bốn từ, khiến trong lòng Ngô Sơn thầm cười khổ.

Người con gái kia dường như tưởng Ngô Sơn hiểu lầm, lập tức sửa lời:

- Em nói thật, anh thực sự là người tốt. Chúng ta quen nhau lâu như vậy, em biết!

Ngô Sơn dựa vào lan can ven hồ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám, tựa như hỏi, lại tựa như tự nói với mình:

- Làm người tốt không phải tốt sao?

- Đương nhiên tốt, chẳng qua có đôi khi anh lại quá tốt! Em hi vọng anh chỉ đối tốt với mình em, vì em mà đừng đi làm những việc linh tinh khác, được không? Bằng không chúng ta chỉ có thể chia tay!

Ngô Sơn do dự một chút, cuối cùng cũng cúi đầu yếu ớt nói:

- Vậy cũng được!

Trên gương mặt căng thẳng của người con gái rốt cuộc cũng lộ ra vẻ tươi cười, đang muốn lên tiếng, đột nhiên một trận âm thanh cầu cứu từ xa truyền đến.

- Cứu mạng! Có người rơi xuống nước!

Người con gái nhìn chằm chằm Ngô Sơn, trong lòng Ngô Sơn đau khổ than “Trời ơi, ông chơi ta hả?” Bất đắc dĩ nhún nhún vai nhìn người con gái, lùi về sau vài bước, sau đó xoay người nhanh chóng chạy đến bên hồ.

- Chờ anh!

Hai từ này cuộn cuộn dâng lên trong lòng Ngô Sơn, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng được.

Người con gái nhìn Ngô Sơn chạy đi, biểu tình có chút bất đắc dĩ, nhìn thấy Ngô Sơn cởi giày cùng áo khoác nhảy vào làn nước hồ lạnh lẽo, trong mắt tuy hiện lên một chút tán thưởng, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết bỏ đi.

Kỹ năng bơi lội của Ngô Sơn cũng không tệ, mang theo nhiệt tình cứu người, ở trong hồ nước lạnh lẽo không mất bao lâu đã cứu lên được đứa bé đầu tiên, ven hồ một trận hoan hô, sau đó lại là đứa thứ hai. Lúc này Ngô Sơn đã rơi vào tình trạng kiệt sức.

- Còn một người, vẫn còn một người, cầu xin anh, hãy cứu hắn đi!

Một cô bé liều mạng cầu xin, đôi môi Ngô Sơn tím tái, vô lực phẩy phẩy tay, ra hiệu rằng mình đã hết sức. Nhưng cô bé này vẫn chỉ một mực cầu xin.

Ngô Sơn ngẩng đầu nhìn lên, ở ven hồ, thân ảnh kia đã không còn, khẽ cắn môi, lại một lần nữa lặn vào trong nước, nhưng đứa trẻ cuối cùng hắn tìm khắp nơi đều không thấy, không thể buông tha, phải tiếp tục tìm, phải tìm...

Thân thể đã tê dại, ý thức dần mất đi.

Vẫn còn loáng thoáng nhớ được, có người nói với bản thân rằng, hãy cứ làm người tốt! Như vậy sẽ khiến người vui vẻ!

Ngô Sơn cảm thấy thân thể trở nên rất nặng, vô cùng nặng, không ngừng chìm dần xuống đáy hồ, hồ nhân tạo vốn không thể sâu như thế, nhưng vì sao mãi vẫn không tới đáy...

- Vô duyên đại từ, đồng thể đại bi, công đức vô lượng, lập địa thành phật!

Phảng phất, như có một thanh âm to lớn không gì sánh được vang vọng quanh tai Ngô Sơn, Ngô Sơn rốt cuộc cũng mất đi một chút ý thức cuối cùng.

-

“vô duyên đại từ”: là dùng lòng từ bi đối xử với những người không có duyên với mình.

“đồng thể đại bi”: cũng tức là thấy người chết chìm như chính mình bị chết chìm, thấy người đói như chính mình bị đói.

2. Quyển 1 - Chương 1

Quyển 1: Ký Ưu Thiếu Niên Du

Chương 1: Trồng lê. (1)

Chương 1: Trồng lê. (1)

Gục đầu trên thành lan can bằng đá, nhìn dòng nước chảy róc rách dưới cầu, Ngô Sơn không nhận được thở dài. Điều này với một đứa trẻ tám tuổi mà nói đúng thật là kỳ lạ, có vẻ quá già dặn trước tuổi, nhưng đáng vẻ cau mày suy nghĩ lại không hề giống như chỉ đang điệu bộ giả vờ.

Chú bé thanh thuần đáng yêu, Ngô Sơn nhìn bóng của mình trên mặt nước, cuối cùng xác định lại thêm một lần nữa, bản thân mình thật sự xuyên không. Có lẽ hắn cũng là thuộc loại người năng lực tiếp nhận tương đối kém, mỗi việc xác nhận này mà hắn cũng đã dùng tới bảy, tám năm.

Đúng rồi, ở thế giới này hắn tên là Hứa Tiên.

Đúng vậy, hoàn toàn không sai, chính là Hứa Tiên. Nếu như tên gọi chỉ là trùng hợp mà thôi, vậy thì nhà ở huyện Tiền Đường, cha mẹ mất từ hồi nhỏ, hoàn toàn là do một tay tỷ tỷ nuôi nấng hắn trưởng thành, những lý lịch như vậy đã đánh mất chút hoài nghi cuối cùng của hắn.

Cho nên những năm gần đây, điều khiến Hứa Tiên suy nghĩ nhiều nhất chính là: thật sự sẽ gặp một nữ nhân, không, nữ xà vương sẽ trong một ngày nào đó tới bên mình để báo đáp ân tình ngàn năm về trước, sau đó chính là thần thoại tình yêu xưa nay chưa từng có hay sao?

Hứa Tiên không khỏi oán hận nói:

- Như vậy quá là máu chó đi.

Chẳng qua cũng là vừa oán trách, khoe miệng lại mang theo vẻ mỉm cười, rồi nụ cười không kiềm chế được nữa, lan rộng, biến thành cười to, cười điên cuồng.

- A ha ha ha ha ha!

Trên cây cầu nhỏ, một tên tiểu hài tử nhỏ bé nhưng ý chí mạnh mẽ, ngửa mặt lên trời cười lớn tiếng.

Người đi đường vội nhìn sang:

- Đó chính là thằng ngốc của Hứa gia đúng không?

- Ai, thật đáng thương, trông xinh xắn vậy mà lại là thằng ngốc.

- Đúng thế, đúng thế!

Hứa Tiên cười to tới nỗi co quắp cả người, sau đó nhanh chóng lui khỏi chỗ đó. Cậu chàng mang theo vẻ mặt buồn rầu, che mặt mà chạy. Chính là Trần Đường Huyền, cũng chính là kẻ bị gọi là Hứa Tiên ngốc. Bản thân hắn là một kẻ xuyên việt, nhưng chẳng những lại không để lại mỹ danh thần đồng, ngược lại bởi vì chính những lời nói, cử chỉ không bình thường mà lại làm cho người ta có ấn tượng như kẻ điên. Hắn không thể không nói chính là kẻ xuyên việt thất bại nhất từ trước tới nay.

Nhưng ai mà quan tâm chứ? Tứ thư Ngũ kinh thật sự rất nhàm chán, có cố gắng học tập đi nữa cũng không thể trúng Trạng Nguyên, dù sao tương lai thì con trai của ta cũng đỗ Trạng Nguyên cơ mà! Mấy thằng ranh con đúng thật là ngây thơ, thiên tài mà lại đi leo cây với bọn họ, dám khinh thường ta xem ta đánh chết các người hay không.

Bất luận là thất bại thế nào cũng không sao, bất luận là cuộc sống nghèo túng tới đâu cũng không sao cả, người kia đến sẽ thay đổi hết thảy, nàng giống như Thiên sứ giáng trần, hoàn toàn cứu vớt cuộc sống của Hứa Tiên.

Nghĩ tới đây, Hứa Tiên không khỏi thở dài một tiếng, nếu Hứa Tiên mà cứ tiếp tục thế này, như vậy đợi tới khi cô gái thiên sứ kia giáng xuống Tây Hồ, trải qua trăm tìm ngàn kiếm mới thấy được Hứa Tiên đang ăn xin bên Đoạn Kiều. Hắn sẽ nhào lên:

- Nương tử, ta cuối cùng cũng đợi được này, sao giờ nàng mới đến chứ! ô ô ô!

Sau đó bạch y nữ tử dùng một cước đá bay Hứa Tiên, bỏ lại hai trăm lượng bạc, không kịp kinh thế hãi tục đã hoàn toàn bỏ chạy.

- Hứa Tiên!!! Con thổ nhố chết tiết kia, chết ở đâu rồi, mau mang nước tương tới đây!

Một tiếng rống to phá vỡ mộng đẹp tương lai của hắn. Hứa Tiên vội vàng lau nước miếng tràn ra trên khoe miệng, nói:

- Tuân lệnh, tỷ tỷ đại nhân!

cùng vốn là tình tiết giống nhau, cha mẹ Hứa Tiên chết sớm được tỷ tỷ của hắn nuôi dưỡng. đối với vị tỷ tỷ luôn chăm sóc mình, cho dù là Hứa Tiên sau khi xuyên việt cũng là cảm kích tận đáy lòng. Có lẽ là bởi vì dùng cách nhìn nhận của người đã trưởng thành, cho nên lại càng cảm thấy cảm kích hơn nữa. Mặc dù tỷ tỷ thường xuyên nổi giận với hắn, nhưng hắn cho tới giờ vẫn là vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, hiểu biết hơn cả những đứa trẻ xung quanh.

Hứa Tiên xách lên bình nước tương, sải bước chạy về hướng chợ, bước về phía một người khác cứu vớt được cuộc sống ăn xin của hắn.

Sau giờ ngọ trên chợ vô cùng huyên náo nhộn nhịp, đủ loại tiếng rao hàng không dứt bên tai, nào là tiếng bánh xe lăn, tiếng gia cầm gia súc.. tạo thành một khúc tiếng động thể tục ầm ĩ.

- Bán lê, bán lê đây. Lê vừa to vừa giòn, vừa ngọt đây.

Một tiếng rao to đột nhiên nổi lên trong những tiếng rao hàng bên đường lọt vào tai Hứa Tiên. Hắn thăm dò nhìn lại, ven đường chính là một hương nhân trắng kiện, bên cạnh đang đỗ một chiếc xe ngựa, trên xe chất đầy những quả lê vàng óng. Lão lớn tiếng rao hàng, vừa nhìn đã biết là không phải là người bình thường hay buôn bán.

Lúc này bên cạnh đã có một số người đứng vây quanh lại hỏi giá, hương nhân hơi câu nệ đối đáp, nhưng giá tiền cũng không hề thấp. Hương nhân này lại làm cho những đại thẩm chuyên môn kỳ kèo mặc cả cũng phải tức giận phẩy tay áo bỏ về, bất luận thế nào cũng không chịu giảm giá đi chút nào. Hắn bị những lão nương miệng lưỡi như dao này nói tới nói lui, đột nhiên thốt lên một câu:

- Nương tử của ta nói, dù là một văn tiền cũng không thể thiếu.

Những người bên cạnh không khỏi cười ha hả, Hứa Tiên thấy thú vị, nên len lỏi bước tới, cười nói với một mục đang cầm giỏ rau xanh:

- Ngô thẩm, mua lê à.

Hai người bọn họ là hăng xóm.

Ngô thẩm quay đầu lại nhìn thấy Hứa Tiên, sắc mặt căng thẳng, rồi lại đổi lại cười nói:

- Không phải mua, không mua, chỉ là nhìn cái mà thôi.

Nói xong cũng chen ra khỏi chợ.

Hứa Tiên âm thầm cười, biết rằng mục chính là sợ phải chia lê cho mình. Hiện tại mặc dù là thái bình thịnh thế, nhưng cổ địa đúng là không thể so với khi ở hiện tại, đồ dùng phong phú. Quả lê này đối với đám dân đen mà nói đúng là có chút xa xỉ.

Nhưng lê lại có mùi vị thơm ngọt, lão hương nhân cũng bán được kha khá.

- Tránh ra, tránh ra, đừng làm hỏng chuyện bán lê của ta.

Hương nhân lớn tiếng quát. Hóa ra một đạo nhân đang đứng cạnh chiếc xe ngựa mãi không chịu đi, cứ như vậy giương mắt lên nhìn chăm chăm vào chỗ lê.

3. Quyển 1 - Chương 2

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 2: Trồng lê. (2)

Chương 2: Trồng lê. (2)

Bởi vì hắn quần áo rách rưới, vừa nhìn liền biết không phải là người có thể mua nổi, Hương nhân kia còn được mấy người trong thành có chút khách khí, nên cũng lên mặt với một đạo sĩ nghèo túng rách rưới như thế.

Hương nhân đẩy một cái, đạo sĩ đứng xa hơn một chút, nhưng vẫn không chịu rời đi, cứ đứng đó chăm chăm nhìn lê. Hấn không khỏi giận dữ, mắng chửi.

Đạo sĩ mặt không hề biến sắc, ngược lại còn kỳ kèo:

- Một xe có mấy trăm quả lê, bàn đạo chỉ ăn một quả, cũng chẳng tổn hại là bao với người, người cần gì phải tức giận chứ?

Hứa Tiên lúc này thật sự là buồn cười, thâm nghĩ không hổ là người xuất gia, da mặt dày như vậy, nhưng nhìn lão đầu đôi khăn rách, người mặc áo xơ, mặt mũi già nua, trong khi lúc này thời tiết đã có chút lạnh, trong lòng đột nhiên cũng có chút thương cảm.

Những người bên cạnh thấy vậy rồi rít nói:

- Cho hấn một quả coi như xong đi.

Chẳng qua là hương nhân lại giận tới đỏ mặt, nhất định không chịu. Đám người xung quanh đã quây thành một vòng lớn, ôn ào tranh chấp. Có người nói là do hương nhân quá keo kiệt, có người lại nói đạo sĩ quá vô sỉ.

- Thôi, để ta mua lê mới hấn ăn.

Một thanh âm non nớt đột nhiên truyền tới, một bàn tay nhỏ bé cầm mấy đồng tiền giơ lên trước mắt hương nhân.

Bên cạnh có người biết hấn, cầm lấy tay quát lớn:

- Hứa Tiên, người coi chừng mà tránh ra, mấy đồng tiền này của tỷ tỷ người dễ dàng kiếm được hay sao? Còn không mau mau mang tương đi.

Người nọ cũng là nhìn thấy bình tương trong tay hấn.

Hứa Tiên khoát tay nói:

- Ta tự nguyện, không cần người quan tâm.

Hứa Tiên cũng là đã do dự hồi lâu, nhưng cuối cùng lại là không đành lòng, đạo sĩ kia không chừng không qua nổi mùa đông năm nay, trong nhà mình mặc dù nghèo khổ, nhưng một quả lê vẫn là có thể lo được. Nói xong, cũng chọn lấy một quả lê trao vào tay đạo sĩ kia.

Đạo sĩ ngưng thần nhìn Hứa Tiên, nhoẻn miệng cười, bái tạ nói:

- Vậy thì đa tạ tiểu ca.

Sau đó nói với mọi người:

- Ta là người xuất gia, sẽ không keo kiệt tài vật, vừa hay có lê ngon, mời mọi người cùng nếm thử.

Hứa Tiên hiểu kỳ nói:

- Người có lê thì người ăn đi, sao lại còn đi mời người khác ăn cùng?

Đạo sĩ thần bí nói:

- Nhưng lại là cần hạt lê làm giống của Tiểu cư sĩ.

Nói xong liền đưa lê lên ăn liên tục, quả lê vàng óng, giòn mà mọng nước, Hứa Tiên nhìn mà phát thèm, quả lê ngon thế hấn cũng lâu lắm rồi chưa ăn.

Đạo sĩ không coi ai ra gì, ăn hết quả lê, cầm hạt trong tay, đào luôn một cái hố ven đường, bỏ hạt lê vào trong, vùi đất xong nói:

- Ai có thể cho xin một bát nước sôi?

Đạo sĩ hành động kỳ quái đã sớm kéo tới một vòng lớn những người vây quanh xem náo nhiệt, có người hiểu chuyện, lập tức mượn một chén nước sôi ở quán nhỏ ven đường, đưa cho đạo sĩ. Lão ta không chút khách khí nhận lấy, sau đó đổ nước xuống.

trước ánh mắt bao người, chỉ thấy từ chỗ chôn hạt lê kia từ từ nảy ra một mầm xanh, từ từ đâm chồi lớn lên, không lâu sau liền lớn thành một cây lê, nở hoa kết quả, quả sai trĩu trĩu. Đạo sĩ hái một quả đưa cho Hứa Tiên trước rồi nói:

- Quả này trả lại cho Tiểu cư sĩ.

Rồi sau đó trong lúc mọi người đánh tranh mua, vặt hết quả lê xuống, lại chặt lấy cây lê đang xanh um tươi tốt gánh lên vai, rồi đột nhiên rời đi.

Hứa Tiên không khỏi trợn mắt há mồm, so với cái này thì chút ít ma thuật đại sư trước kia đúng chỉ là trò hề trẻ con. Mặc dù biết thế giới này đúng là có thần tiên yêu quái, thê tử tương lai của hắn cũng là xà yêu ngàn năm. Nhưng tận mắt nhìn thấy thế, đúng là trong lòng rung động không dứt, lảo đảo:

- Đây chính là cái gọi là Tiên pháp hay sao?

Đột nhiên hương nhân mắng to về hương đạo sĩ bước đi.

Hứa Tiên quay đầu lại, thấy trên xe không còn một quả lê nào, xe còn có một lỗ hổng, chính là vừa đục xong, rồi mới chợt hiểu ra vài phần. Hương nhân kia vừa rồi theo mọi người quan sát đạo sĩ làm phép mà đã quên mất chuyện bán lê. Sau lại mới phát hiện xe lê không còn một quả nào, ngay cả tay cầm cũng mất.

Không lâu sau, hương nhân kia lấy một cái tay lái đi tới, vừa đi vừa luôn miệng mắng không ngớt. Những người trên chợ lại là cười ha ha, hương nhân kia càng tức giận hơn nữa, lại mắng chửi không ngừng, rồi mắng chửi tới mức bật khóc lên. Một hán tử trắng kiện như vậy lại ngồi dưới đất khóc lóc ăn vạ như một đứa trẻ, lại càng vô cùng buồn cười, mọi người lại càng cười dữ dội hơn nữa.

Trong lòng Hứa Tiên nhảy lên, quay đầu lại thấy đạo sĩ kia đang mỉm cười đứng ở đằng xa, ngược lại hắn với hương mà hắn vừa bước đi. Đạo sĩ chấp tay hướng về phía Hứa Tiên lại xoay người sải bước rời đi. Trên chợ biết bao nhiêu người, lại dường như không ai thấy được lão ta, chỉ lo cười hương nhân kia.

Hứa Tiên khẽ cắn răng, ôm theo bình nước tương sải bước chạy tới, thân ảnh đạo sĩ lúc nhanh lúc chậm nhưng lại len lỏi trong dòng người chật chội như cá bơi trong nước không dừng lại chút nào, mặc cho Hứa Tiên có chạy theo thế nào cũng không thể tới gần.

Thân ảnh đạo sĩ đột nhiên chuyển qua một góc tường, trong lòng Hứa Tiên khẩn trương chạy nhanh bước chân hơn. Nhưng khi hắn rẽ vào góc tường lại thấy trong ngõ cụt không có một ai, Hứa Tiên thở hổn hển vịn tường nghỉ ngơi, trong lòng buồn như đưa đám.

Bả vai đột nhiên bị ai đó vỗ một cái, khiến cho Hứa Tiên giật cả mình, tiếng nói của đạo sĩ vọng lại từ phía sau:

- Tiểu cư sĩ, còn có chuyện gì sao!

Tiếng nói hàm chứa nụ cười, làm cho Hứa Tiên yên lòng.

- Đạo sĩ gia gia, ông trả lại tiền cho người kia đi chứ.

Hứa Tiên khẽ thở dốc nói.

Đạo sĩ sững sờ, vốn cũng nghĩ là trẻ con tò mò, muốn học pháp môn của hắn, lại không ngờ rằng Hứa Tiên đuổi theo là vì chuyện này, không khỏi một lần nữa nhìn thật kỹ hải tử mặt mũi khôi ngô nhưng ăn mặc rách rưới chấp vạ này.

Đạo sĩ cười nói:

- Ta làm gì có tiền, tên kia thô tục không chịu nổi, gieo gió gặt bão, ngươi sao phải nhiều chuyện!

- Ông biết pháp thuật, đương nhiên là rất có tiền, hơn nữa lê là của người ta, không cam tâm mời ông ăn cũng là chuyện của người ta. Hơn nữa lê đó cũng là do người ta vất vả vất vả mới trồng được, ông làm thế hắn sẽ bị mất hết tiền! Chuyện này là do ta mà nên, sao có thể là do ta nhiều chuyện đâu!

4. Quyển 1 - Chương 3

Quyển 1: Ký Ức Thiểu Niên Du

Chương 3: Tầm đạo.

Chương 3: Tầm đạo.

Hứa Tiên nói có lý lẽ, bởi vì nói vô tư nên càng tỏ ra vẻ lỗi lạc.

Đạo sĩ lại là sững sốt, nhìn khuôn mặt non nớt trước mặt tràn đầy vẻ kiên định, không khỏi thở dài:

- Đúng thế thật, keo kiệt cũng là chuyện của hắn, mọi người khuyên bảo cũng chỉ có người chịu giúp ta trả tiền. chỉ là ta quả thật là không có tiền, thế này đi, ta có Thiên đạo pháp có thể tặng, chuyện này coi như bỏ qua, thế nào?

Vừa nói, đạo sĩ vừa lôi một cuốn sách tử trong ngực áo ra.

Hứa Tiên trong lòng không khỏi chấn động mạnh, người nào chưa từng có ước mơ thế, gặp được cao nhân tuyệt thế, được thần công bí tịch, sau đó nhất phi trùng thiên. Chẳng qua là Hứa Tiên mạnh mẽ lắc đầu, vứt bỏ những ý niệm đó.

- Không, không, ông vẫn nên mang tiền trả cho họ đi! Ông nhất định có!

Đạo sĩ đột nhiên cả giận nói:

- Người xuất gia không nói dối, ta còn lừa cả trẻ con nữa hay sao, ta vân du tứ hải cũng không vào nhà cướp của, cũng không trộm cắp, làm sao mà có được nhiều tiền tài.

Nói xong một tay đẩy Hứa Tiên đi ra.

Hứa Tiên nhẹ nhàng ngã xuống đất, lại ngẩng đầu tiên, phát hiện rằng chỗ đó đâu phải ngõ nhỏ gì, chỉ có một vách tường mặt đá xanh. Mơ hồ nhớ lại cuộc nói chuyện cùng đạo sĩ kia, rõ ràng đứng giữa phố xá sầm uất, không ngờ trong ngõ hẻm lại là thế giới yên tĩnh hoàn toàn khác.

Hứa Tiên chán nản đứng dậy, phủi bụi đất trên người, có chút hối hận, lại có chút ảo não. Hắn vốn muốn giúp hương nhân kia đòi lại tiền lẻ, lại cũng muốn học một chút pháp thuật, nhưng quả nhiên bất luận là kiếp trước hay kiếp này, cũng đều là kẻ vô tích sự. Bao nhiêu u sầu cuối cùng biến thành một tiếng thở dài.

Trở lại chỗ cũ, thấy hương nhân kia đang ngồi lau nước mắt, người đi đường còn không biết còn hỏi thăm, thấy thực là buồn cười. Hứa Tiên sờ sờ trong ngực, còn lại quả lẻ mà lão đạo sĩ kia đưa cho mình.

Suy nghĩ một chút rồi bước tới, đưa quả lẻ cho hương nhân đó, nói:

- Đây, cho ông, trời đã không còn sớm nữa, nhanh đi về đi!

Từ nông thôn mà đẩy xe ngựa tới đây còn mất nhiều thời gian lắm.

Hương nhân ngược lên, vẻ mặt si ngốc, hai hàng nước mắt vẫn còn đọng lại. Hứa Tiên âm thầm cười, giờ còn than vãn, nếu người hào phóng một chút thì sao lại chịu cảnh này đâu? Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, câu này cũng có lý ghê!

Hương nhân kia đột nhiên nhảy dựng lên, kéo lấy Hứa Tiên, lớn tiếng nói:

- Chính là người mua lẻ, nhất định người là đồng đảng của tên mũi trâu kia, trả tiền lẻ cho ta, bồi thường cho ta, nếu không ta lôi người đi báo quan!

Hứa Tiên cười khổ tìm cách biện minh, nhưng hương nhân giống như vớ được túi cỏ cứu mạng, nhất định không buông. Người hai bên đường cũng nhận ra Hứa Tiên, đều nói là do hương nhân không đúng, lão ta đành xiù xuống, đành buông tay, lại xót cái xe, xót chỗ lẻ, lại khóc rống lên.

Hứa Tiên thấy cánh tay mình động máu, trong lòng rất tức giận, rất muốn bỏ đi, nhưng thấy dáng vẻ của hương nhân kia, trong lòng lại hung hăng tự tử bản thân: Hứa Tiên ơi là Hứa Tiên, người cứ làm người tốt, ngu muội đến chết! Chẳng lẽ chết một lần còn chưa đủ sao?

Nhưng lại nghĩ xe lê này không biết chứa đựng bao nhiêu hy vọng của hương nhân, hẳn cũng chẳng qua là đau lòng quá nên mới hành động thất thường như vậy. Cười khổ nghĩ: một lần còn chưa đủ, vậy thì lần nữa cũng chẳng sao!

Không vì được báo đáp, không mong cầu ân tình gì, tính cách Hứa Tiên chính là như vậy, bởi vì cái gọi là giang sơn dễ đổi, giờ ngay cả đã xuyên không chuyển thế rồi còn chưa đổi được sao!

Hứa Tiên bắt chuyện với một đại thẩm bán hàng cạnh đó:

- Đại tỷ, tỷ sẽ góp tiền lê cho người ta chứ, tỷ xem hẳn thật là đáng thương mà, ai gặp chuyện như vậy mà không nóng nảy chứ!

- Đại ca...

- Lão gia...

Hoàng hôn dần buông xuống, người cũng thưa dần đi, Hứa Tiên nắm trong tay một túi tiền, cuối cùng cũng chỉ thu hồi được gần nửa. Có người chỉ xem náo nhiệt rồi tản đi, có người dù chết cũng không cho, cũng là không thể tránh được, cuối cùng cũng có thể đền bù được chút tổn thất.

Hứa Tiên đứng ra mượn công cụ, xe ngựa của hương nhân cũng đã sửa xong, liền đưa tiền cho hắn, Hứa Tiên suy nghĩ một chút lại lấy ra mấy xu nói:

- Đây là một chút coi như là tiền cho quả lê kia của ông.

Trong lòng hơi có chút đắc ý, ai bảo mình cứ thấy chuyện tốt là cũng muốn làm.

Hương nhân cộc lốc gật đầu, cũng không khốc nói câu cảm ơn, nói đi nói lại mấy lần.

- Nhanh đi về đi! Giờ đã muộn, sau này lên hào phóng chút nhé!

Hứa Tiên vẫy tay từ biệt hương nhân, mặt trời đã ngã về tây, bóng của hắn đồ dài, Hứa Tiên đắm chìm trong cuộc sống hạnh phúc của hắn, đã không hề còn cảm giác hối hận kia. Nhưng hạnh phúc này cũng không kéo dài quá lâu, Hứa Tiên đột nhiên hốt hoảng nói:

- Tương của ta.

Hứa Tiên lao như điên tới đi mua nước tương.

Cửa hàng nước tương.

- Trần tiểu ca, lấy cho ta một bình nước tương, nhanh lên một chút, nhanh lên.

Ở một khu dân cư cũ kỹ.

- Con thỏ nhỏ chết tiệt kia, chết ở chỗ nào tới giờ! Xem ta thu thập người ra sao, còn chạy à!

Một nữ nhân cầm chổi đuổi theo Hứa Tiên làm loạn, dáng vẻ cũng có nét giống Hứa Tiên, không đến mức xinh đẹp nhưng cũng đoan chính.

- Tỷ tỷ, đừng đánh, đệ sai rồi còn không được sao? Tỷ đừng khóc mà.

- Ai khóc, xem ta đánh chết người.

- Nước tương đổ, nước tương đổ mất.

Hứa Tiên đột nhiên hốt hoảng kêu lên.

- Ở đâu, làm gì có!

Nữ nhân vội vàng dừng lại, đau lòng nói.

- Lừa tỷ đấy, đệ sắp chết đói rồi, chúng ta ăn cơm đi! Ăn nó tỷ mới có sức đánh chứ! Oa! Là khoai sọ à, đệ thích ăn nhất đấy!

- Chỉ biết có ăn thôi.

Nữ nhân nói miệng nhưng trong lòng có chút ảm áp, nghèo khó mà, đồ ăn cũng là đồ rẻ mạt nhất, nhưng bất luận là món gì cũng đều là món Hứa Tiên thích ăn nhất.

Ánh đèn leo lét, không bằng đèn dầu sáng rực của nhà giàu, ăn chút thức ăn nhàn nhàn, mà ai có thể nói, Hứa Tiên hiện tại lại không phải hạnh phúc đâu?

Trời sao sáng rực rỡ, trên cầu đá trước cửa, một đạo sĩ nhìn thẳng về phía ánh đèn nhà Hứa Tiên, rõ ràng gần ngay trước mắt là lại tưởng như tận chân trời, bản thân mình đã từng có quãng thời gian như vậy hay không? Ngay cả chính bản thân hắn cũng không rõ nữa. Gió thu thổi lướt trên mặt sông, cảnh giới tu vi như hắn mà nay lại cảm thấy lạnh lẽo.

5. Quyển 1 - Chương 4

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 4: Truyền đạo.

Chương 4: Truyền đạo.

Ăn tối xong, liền vội vàng tắt đèn, đợi tỷ tỷ ngủ, Hứa Tiên lặng lẽ đi ra cửa, hắn không quen ngủ quá sớm, nhưng lại không cách nào thuyết phục được tỷ tỷ, chỉ có thể mỗi ngày tối lại len lén chạy ra.

Nhưng thế giới này không có máy tính, cũng không có TV, trò tiêu khiển duy nhất vào buổi tối chính là cũng chỉ có mấy cái thuyền hoa thanh lâu bên hồ. Đừng nói đến trên người không có tiền, dù cho trên người có tiền hắn cũng không dám đến chỗ đó, tỷ tỷ nhất định liều mạng với hắn.

Chỉ có ngắm trăng, coi như giải buồn! Nhưng hôm nay cũng không có trăng, chỉ có ánh sao đêm thu vắng lặng. Nhưng mà Hứa Tiên lại thích ban đêm như vậy hơn, có lẽ chỉ lúc này, hắn mới có thể lộ ra chút cô tịch trong lòng mà không cần che dấu chút nào!

Đúng vậy, tỷ tỷ đương nhiên giống như mẹ ruột của hắn, nhưng có nhiều cái, tỷ cũng không cách nào hiểu được. Là người của hai thế giới, những thứ của kiếp trước nào dễ dàng vứt bỏ như thế? Hứa Tiên thường có cảm giác như thế, mình hoàn toàn không giống người bên cạnh, nghĩ tới những chuyện là hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù thế giới này không phải là triều đại bất kỳ nào trong trí nhớ của Hứa Tiên, nhưng mình chỉ cần tùy ý chép mấy bài thơ cũng đã nổi tiếng thiên hạ, mình đã từng thấy một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Chẳng qua là tối nay Hứa Tiên nhất định sẽ không cô độc, hắn thường thường bồi hồi bước đi trên cây cầu nhỏ, mà giờ phút này trước hắn lại có một bóng người. Hứa Tiên rung mình, hắn biết đó là quỷ, sợ quỷ là cảm xúc tự nhiên nhất không tránh khỏi, nhưng sau đó Hứa Tiên cũng yên lòng, hóa ra đó cũng không phải là quỷ quái gì, mà là lão đạo sĩ gặp chiều nay.

- Đạo trưởng, tại sao ông không về nhà!

Hứa Tiên bước lên quan tâm hỏi.

- Bốn biển là nhà, bốn biển không nhà. Hôm nay người không trách ta liên lụy tới người sao?

Đạo sĩ quay đầu lại, mỉm cười với Hứa Tiên.

- Đương nhiên là trách, nhưng chỉ cần lão truyền cho ta tiên pháp, ta sẽ không trách lão.

Hứa Tiên vốn muốn làm thành bộ dạng khảng khái, dụ dỗ đạo sĩ kia đưa sách cho mình, nhưng mà nói đến khoe miệng liền chuyển thành suy nghĩ trong lòng, hắn thật sự đúng là người không biết giả vờ.

Đạo sĩ cười ha ha:

- Hôm nay ta cho người, người không cần, lại đi đòi thứ tục vật kia. Hiện tại muốn thì cũng chẳng được, nhưng mà ta hỏi người, sao người phải giúp hương nhân kia. Người thô tục ngổ ngàng như thế, hắn còn muốn lôi người đi báo quan cơ mà.

Hứa Tiên đang thất vọng, cũng chẳng để ý đáp:

- Hắn mặc dù keo kiệt, nhưng là đang mua bán, cũng không phải người xấu. Chỉ là người đã lấy lê của người ta, lại còn chém đứt tay lái xe. Tự mình thấy vui vẻ sướng khoái nhưng lại không hề để ý cảm giác của người khác.

Đạo sĩ cả giận nói:

- Ta là trưng phạt nho nhỏ, hy vọng hắn tỉnh ngộ, không nên duy trì tính tình keo kiệt như thế, nếu không sau này nhất định không chỉ bị mất mấy quả lê thôi.

- Đó là bản tính của hắn, giống như chim là phải bay, cá phải bơi, chỉ cần không can thiệp vào chuyện của người khác thì cứ kệ hắn là được rồi, lão cần gì phải cưỡng cầu chứ! Tự lão xấu tính muốn ăn lê mà không muốn trả tiền, còn không biết xấu hổ nói người ta.

Hứa Tiên nói xong cũng hối hận, chưa nói lão ta có pháp thuật, chính là hắn là người lớn, một trẻ con như mình làm sao đối phó được lão, đạo sĩ mà giận thì mình có kêu trời, trời cũng chẳng thấu.

Đạo sĩ trợn mắt nhìn, Hứa Tiên lo sợ bất an, nhưng không ngờ đạo sĩ cười lên:

- Vật thuận theo tính, không thể cưỡng cầu. Vật thuận theo tính, không thể cưỡng cầu! Sư phụ, đúng là sư phụ, hóa ra người tùy ý làm bậy chính là ta!

- Vậy, không có chuyện gì thì ta về trước, lão mau tìm một chỗ ngủ đi, trên núi phía bắc có một ngôi miếu, mặc dù là chỗ dành cho hòa thượng, nhưng cũng là người xuất gia, chắc cũng có thể cho lão ở một đêm.

Hứa Tiên nói xong xoay người rời đi, nhưng đạo sĩ giống như dùng định thân thuật làm cho Hứa Tiên đứng nguyên tại chỗ.

- Người muốn học pháp môn của ta sao?

Hứa Tiên lập tức xoay người lại nói:

- Muốn, thật sự rất muốn.

Hai mắt hắn lúc này quả thực còn sáng hơn cả sao, điều này, không thể nào không muốn.

Đạo sĩ cười thầm, chung quy vẫn là đứa bé, chẳng qua tính tình không giả bộ, không dối trá chút nào làm lão thích. Lão đi khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc, gặp qua đủ loại người, một người nếu là khẩu thị tâm phi căn bản là không thể qua mắt được lão. Mà một người nếu đã có thể qua mắt hắn thì cũng là những người tự cho là thông minh xảo quyệt.

Ban ngày Hứa Tiên cũng lọt vào mắt lão, lão xem đáng về ông cụ non của Hứa Tiên, tâm địa lại thiện lương, lại cũng không mua danh chuộc tiền đồ, trong lòng chợt nảy sinh ý nghĩ thu làm đồ đệ. Tối nay nói chuyện liền biết hắn thị phi phân minh, cũng không phải là người hiền lành tới dần đến, không khỏi càng thêm vừa lòng.

- Người mặc dù biết nhận thức từ sớm, nhưng tư chất chỉ là một vấn đề, thông tuệ chẳng qua cũng chỉ là một trong những yếu tố. Luyện tập đạo này là chuyện khó khăn, phải nước chảy đá mòn mới được, nhưng ta thấy người không phải là người có nghị lực lớn, đã khó lại càng thêm khó, kết quả có khi chẳng tới đâu, làm phí thời gian vô ích, như vậy người còn muốn học hay sao?

- Muốn học, muốn học.

Hứa Tiên trầm nghĩ, cho dù không được, lấy ma thuật đi biểu diễn cũng không tệ mà! Hứa Tiên nghĩ như vậy, chứ cũng không muốn trộm hay cướp gì.

- Ta lúc còn trẻ vứt bỏ vợ con, đắm chìm trong đạo, nhưng lại chỉ còn một thân nghèo túng, như vậy người cũng muốn học hay sao?

- Muốn học, muốn học.

Hứa Tiên trầm nghĩ: nương tử của ta tương lai nhưng là tu vi ngàn năm cơ, làm sao ta lại bỏ mặc.

- Tốt, vậy chúng ta thành thầy trò, ta truyền thụ cho người đạo này.

Trong lòng Hứa Tiên vô cùng vui mừng, nhưng nhìn sư phụ đạo sĩ, cũng là vẻ mặt tiêu điều, trong lòng hoang mang, không nhận được hỏi:

- Đạo trưởng, sư phụ, hiện tại người có hối hận sao?

Đạo sĩ cau mày suy tư một lát, cuối cùng dứt khoát nói:

- Đây là điều cả đời ta theo đuổi, không hối hận.

- Không hối hận sao?

Hứa Tiên lẩm bẩm nói, ba chữ này, lại bao hàm trong đó không biết bao nhiêu kiên định chưa xót, nhưng cả đời này bất luận là nghèo túng tới đâu, chỉ cần có thể luôn tự vấn lòng mà câu trả lời là ba chữ này liền không coi là uống phí.

6. Quyển 1 - Chương 5

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 5: Điểm tinh. (1)

Chương 5: Điểm tinh. (1)

Hứa Tiên không khỏi thờ dãi trong lòng, cũng rất vui mừng cho bản thân, giờ phút này hắn cũng muốn hỏi mình, mình hối hận không? Kiếp trước bao chuyện hiện lên trước mắt hắn, nhưng chính hắn cũng không rõ ràng là hối hận hay không, nhưng chuyện cũ cũng khó thay đổi. Nếu trời đã định cuộc sống này, thì phải sống sao cho vô oán vô hối.

Hứa Tiên đang trầm tư, đạo sĩ dùng kiếm, điểm một chút giữa mi tâm Hứa Tiên. Hắn cũng ý thức trong đầu giống như thiên băng địa liệt, muốn kêu đau, nhưng thân thể lại không sao điều khiển được. Hứa Tiên cảm giác lâu như thiên cổ, nhưng chỉ ngắn ngủi có một khoảnh khắc, giống như một cái chớp mắt, Hứa Tiên lại giống như cá bị vớt lên khỏi nước, cả người ướt đầm mồ hôi. Hắn chỉ cảm thấy trong đầu dường như có rất nhiều thứ, nhưng không thể nào tìm được, ngẩng đầu lên ý hỏi sư phụ.

Nhưng đạo sĩ chỉ nói:

- Người đi đi!

Cũng không tiếp tục nhìn hắn.

Hứa Tiên cảm giác khó hiểu, thật sự nghe lời đi về nhà, vừa đi được hai bước bỗng giật mình quay đầu lại:

- Sư phụ, sách đâu?

Quay lại hỏi quyển bí tịch.

Đạo sĩ nghe xong hơi sững sờ, rồi sau đó cười mắng:

- Thế mà cũng không quên được sao?

Rồi rút một cuốn sách trong ngực ra ném cho Hứa Tiên, Hứa Tiên nhận lấy nhìn, bìa mặt sách có ba cổ triện, loáng thoáng cũng đọc được, là ba chữ “ Đạo đức kinh”.

Đang muốn bàn một chút với sư phụ, lại phát hiện ra trên cầu đã trống không, sớm không còn thấy bóng dáng đạo sĩ. Trong lòng Hứa Tiên cũng bất đắc dĩ, nhưng cảm giác hiện tại lại mệt mỏi giống như cả ngày lao động, thân thể trầm xuống chỉ muốn lăn ra ngủ, đành cố gắng đi về phía nhà.

Lúc này ngọn đèn khắp nơi cũng đã tắt, chỉ có ánh sao trên trời mãi trường tồn. Đạo sĩ nhìn bóng dáng Hứa Tiên tập tễnh rời đi, âm thầm trầm ngâm.

- Tiên sơn miếu miếu, nhân thế mịt mờ, dẫn người tới con đường này là đúng hay sai. Hứa Tiên, Hứa Tiên, người có thật là đúng như tên, chịu đem tấm thân nguyện cùng pháp với tiên đạo hay không?

Đêm khuya người tĩnh lặng, mọi âm thanh cũng tĩnh lặng.

Hứa Tiên ngủ say trên chiếc giường nhỏ, đúng vào lúc không ai hay biết, một chút thanh quang lưu chuyển trong thân thể hắn, không theo bất kỳ kinh mạch nào. Thân thể Hứa Tiên giống như cái bình đựng nước, chút ánh sáng xanh đó giống như chú cá trong nước, không ngừng lưu động, lúc đầu còn nhỏ nhỏ chút, giống như chú cá bột, nhưng lưu động mấy canh giờ, liền lớn hơn một chút, cho tới khi trời sáng thì ánh sáng đó cũng biến mất theo.

Hôm sau tỉnh lại, Hứa Tiên xoa bóp đầu, nghi ngờ tối qua chỉ là một giấc mộng. Đột nhiên trong tay chạm vào quyển sách, cần lên nhìn, đúng là cuốn “Đạo Đức Kinh” kia. Mặc dù vừa thấy chính là cuốn sách cổ hiếm có, nhưng bí tịch này không khó quá lạ lùng, ít nhất cũng nên có tên như kiểu “Như Lai Thần Chương” chứ!

Hứa Tiên loáng thoáng nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, đạo sĩ kia dường như thả thứ gì đó vào đầu mình, thà lão đưa cái gì như Tứ thư Ngũ kinh, còn dễ biết, nhưng hết lần này tới lần khác cái gì cũng không biết, thật là nhức đầu.

- Hứa Tiên, mau đến lớp đi, đi chậm thầy mắng đấy.

Tiếng nói của tỷ tỷ truyền tới, Hứa Tiên bắt đầu nhảy xuống giường, vội vã ăn sáng, đi tới trường học. Cái gọi là “thầy” chẳng qua là lão tú tài, người ta còn dậy sớm hơn lão, hẳn hết lần này tới lần khác ham ngủ, cho nên bắt đầu bài giảng cũng muộn, cũng làm cho quý lười như Hứa Tiên có thể ngủ thêm một chút.

Mơ mơ màng màng đi theo mười mấy đứa trẻ từ lớn bé rung đùi lắc đầu chi, hồ, giả, dã, tâm tư Hứa Tiên sớm đã bay đi tận thiên sơn vạn thủy.

“Ba” một cây thước hung hăng nện xuống trên bàn của Hứa Tiên. Hứa Tiên cũng là người đã trải qua bao nhiêu chuyện, đương nhiên sẽ không vì cái này mà bị dọa, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía lão tú tài, đáng vẻ như muốn hỏi “lão có chuyện gì” vậy.

Lão đầu này hận nhất chính là cái loại không tôn sư trọng đạo này, tức giận tới mực râu mép cũng run lên, nói:

- Đem toàn bộ những gì vừa học đọc lại một lần, sai một câu đánh một thước.

Lập tức có vô số tiếng cười khúc khích vang lên. Hứa Tiên chậm rãi đứng lên, khí độ ung dung, không có chút đáng vẻ hoảng hốt lo sợ nào, điều này càng làm cho lão tú tài thâm bất mẫn.

Hứa Tiên đã chuẩn bị tâm lý bị đánh, sau đó ngân nga đọc:

- Thành giả, thiên chi đạo dã; thành chi giả, nhân chi đạo dã. Thành giả, bất miễn nhi trung, bất tư nhi đắc, tông dung trung đạo, thánh nhân dã...

Lúc đầu Hứa Tiên còn có chút khó hiểu, nhưng sau đó, những từ ngữ kia giống như tự nhiên nhảy tới trước mắt hắn, dễ dàng đọc ra.

Ánh mắt lão đầu trừng lớn, càng lúc càng lớn, cảm giác giống như không nhận ra được người đang đứng trước mặt. Nhưng mà mới một đêm không thấy, học sinh dốt nhất của hắn lại có thể đọc bài lâu lâu.

Hứa Tiên khoái ý, trong lòng thầm nghĩ: “chẳng lẽ điểm chỉ của đạo sĩ kia chính là thêm trí lực?Ồ! Cái này cũng không phải trò chơi, sửa đổi thành hay, vậy mà có thể luyện loại sỏi đá như mình thành vàng thoi.

Hắn lại không biết, cái chỉ điểm đơn giản kia bao hàm không biết bao tâm huyết của đạo sĩ. Loài người tu tiên nếu muốn thành tiên chứng đạo, nhất định phải trải qua Tam đại Tiên kiếp. Đạo sĩ kia đã vượt qua hai lần, nhưng bản thân lão biết mình bất luận thế nào cũng không thể vượt qua được lần thứ ba, cho nên đi tìm một truyền nhân, truyền thừa lại đạo môn của mình, mang một chút đạo tính trực tiếp độ vào hồn phách của Hứa Tiên. Những người tư chất tầm thường, muốn bắt đầu tu hành bước đầu tiên cũng là ngàn khó vạn hiểm, vậy mà hắn ngủ một giấc là đã nhập môn rồi.

Nhưng chỉ điểm này cũng bao hàm biết bao hung hiểm, người ý chí không kiên định, phúc nguyên không thâm hậu là cho dù thế nào cũng không thể dùng thuật này. Nhưng vừa may Hứa Tiên lại là người có công đức thâm hậu, mới có thể chịu được uy lực của chỉ điểm này. Trong lòng có cộng hưởng thì một chút là thông suốt, dùng một tia ý thức đạo môn tâm pháp ấn vào hồn phách của Hứa Tiên. Chẳng qua là lúc đạo

sĩ truyền đạo, còn lo lắng về tâm tư của Hứa Tiên, chỉ truyền đường, cũng không truyền pháp, giống như tập luyện võ thuật chỉ tập nội công, hoàn toàn không biết gì về chiêu thức vậy.

7. Quyển 1 - Chương 6

Quyển 1: Ký Ưc Thiếu Niên Du

Chương 6: Điểm tinh. (2)

Chương 6: Điểm tinh. (2)

Bóng đêm dần buông, rời trường về tới nhà, Hứa Tiên vội vã ăn cơm tối, mang hết chuyện lý thu ngày hôm nay nói với tỷ tỷ, làm cho tỷ cười, ngay cả khen Hứa Tiên cũng cười, Hứa Tiên từ chối thì bắt kính, nói liên tục, để cho tỷ tỷ mắng hằn là thiếu khiêm nhường, mắng cho một trận.

Ăn cơm tối xong, Hứa Tiên vội vã trở lại căn phòng nhỏ của hắn, vui vẻ tới mức miệng cũng không ngậm lại được, hóa ra mình đã gặp được thần tiên, không khỏi bắt đầu chú tâm với những thứ trong đầu. Làm tư thế Ngũ tâm triều thiên, cố gắng tu luyện, nhưng chân đã tê rần cũng không luyện được cái gì.

Hứa Tiên tức giận, thiên phú của mình thật sự là kém tới thế sao? Người ta xuyên không cũng chính là học gì biết nấy mà? Lại cần rằng luyện thêm lúc lâu cũng chẳng có nửa điểm tâm đắc.

Cuối cùng rốt cục chán nản nằm xuống giường, nhụt chí nghĩ: chờ nương tử của ta tới, để nàng dạy ta là được rồi.

Bóng đêm thâm trầm, Hứa Tiên đột nhiên nảy ra suy nghĩ, sư phụ đạo sĩ của mình không chừng đang ở đây đâu! Xỏ giày vào chạy ra ngoài, đầu cầu trống không, Hứa Tiên đi hai vòng hai bên, cũng không phát hiện được một bóng người. Nhưng hắn lại thấy mắt mình tinh tường một cách thần kỳ, những chỗ tối bình thường không thấy thì giờ lại có thể thấy được rất rõ ràng.

Đi tìm một hồi, Hứa Tiên tâm tư phiền loạn, bắt đầu đi gục đầu ở lan can cầu, nhìn dòng nước tối đen chảy bên dưới, yên tĩnh trôi. Gió thu hòa cùng nước song chảy qua vòm cầu, tinh tế tạo thành một khúc ca không tên, thiên cổ không dứt. Nhưng trong dòng nước sông tối đen này lại thấp thoáng ánh sáng lấp lờ.

Hứa Tiên đột nhiên ngẩng đầu, tinh hà mệnh mệnh lấp lánh, thiên địa trải rộng tâm tư lo lắng của Hứa Tiên bỗng chốc hóa thành nhỏ bé, không đáng nhắc tới. Hứa Tiên chẳng qua là sống trăm năm, nhưng nước sông ngàn năm không ngừng chảy, sáng sao sáng cũng muôn đời trường tồn.

Hứa Tiên đột nhiên có chút hiểu ra, cái gọi là tâm tiên chi đạo, không phải là muốn bỏ quên thế tục phiền nhiễu, cùng nước sông làm bạn, sánh vai cùng ánh sao hay sao? Chẳng qua là đừng nói người phàm, ngay cả Tiên Phật, lại so sánh với vũ trụ này thì đâu đáng gì? Cũng chẳng bằng chút bụi sao! Phù du sớm sống chiều chết, giống như thồn bơn chệch trai méo mồm. Quan hệ người với Tiên Phật chính là như vậy sao! Thồn bơn chệch trai thì chính nó cũng nông cạn thế nào đâu? Thân ta “hữu nhai”, mà đạo lại “vô nhai”, dùng tấm thân “hữu nhai” đi tìm “vô nhai chi đạo”, chẳng lẽ không phải là u mê hay sao. (nguyên văn câu Ngô đã hữu nhai, nhi đạo dã vô nhai)

Mọi người không biết, cái gọi là đêm tối bây giờ, chẳng qua chỉ là bị che mất ánh sáng, mà mặt trời cũng không vì đêm tối mà biến mất.

Hứa Tiên đại khái không ngờ tới, những kiến thức thiên văn học được ở kiếp trước, lại có thể vận dụng như vậy ở kiếp này, thế giới quan hoàn toàn đặc biệt, làm cho hắn càng ngộ ra được nhiều hơn cả đám Tiên Phật ở kiếp này. Bất luận là Đạo Phật, hay tu luyện gì cũng đều quy về chỉ một chữ tâm, chỉ cần tâm tinh thông thì vạn pháp cũng tinh thông.

Trong bóng tối, một đôi mắt đang chăm chăm nhìn cảnh tượng này, trong lòng hắn cũng rung động không kém gì lão tú tài kia. Tối nay hắn định chỉ điểm một chút cho đệ tử này, trước tiên không hiện thân để thử một chút tâm tính của hắn. Nhưng Hứa Tiên không có nghị lực mà bỏ cuộc, chán nản gục đầu bên thành cầu, đạo sĩ cũng đang thất vọng, có cảm giác mình đã tin tưởng nhầm người.

Nhưng vừa rồi, hần tận mắt nhìn thấy chút thanh quang trong hồn phách Hứa Tiên đột nhiên tăng vọt, từ xanh chuyển sang đỏ, tỏa ra ánh sáng nóng bỏng, không hề di chuyển nữa, mà đứng yên, chiếu khắp chỗ tối trong hồn phách.

- Thái Dương tinh! Thật sự có người có thể thấp sáng Thái Dương tinh sao?

Đạo sĩ lẩm bẩm tự hỏi, môn phái của bọn họ là “Tinh Túc hải”, luyện tập đạo pháp tương hợp tới tinh tượng, mặc dù là đồng dạng pháp môn, nhưng ở trong những người khác nhau thì cũng sẽ có những con đường bất đồng. Mà quyết định con đường này chính là thanh quang đó ứng với sao nào, chính là cửa ải lớn thứ hai cho việc tu hành : “Điểm tinh”.

Bất đồng tinh cũng sẽ có bất đồng công hiệu, nhưng cũng có thể phân ra mức độ cao thấp, kẻ cao nhất thấp sáng Bắc Đẩu Nam Đẩu mười ba loại tinh. Những kẻ bình thường cũng chỉ là những tạp tinh khác. Mà rất lâu về trước có người thấp sáng Tử Vi Tinh đế, đó là chuyện ngàn năm khó gặp. Tinh chính là tính, tính chính là mạng, ngôi thứ nhất liền quyết định con đường tu hành cả đời.

Mà đạo sĩ pháp danh chính là Thái Âm chân nhân, chính là vì hần đã thấp sáng Thái Âm tinh, cũng chính là mặt trăng. Thái Âm tinh ánh sáng vô lượng, còn cao hơn cả Nam Đẩu Bắc Đẩu, nhưng lại lệ thuộc vào mệnh số, nếu là đêm trăng tròn, lực lượng Thái Âm tinh mạnh nhất, chính là Tử vi cũng chỉ sợ có chút không sánh kịp, nhưng nếu là đầu tháng cuối tháng, lực lượng của Thái Âm tinh vô cùng yếu, nhiều nhất cũng chỉ có sức mạnh của tạp tinh nhỏ bé. Đạo sĩ đã đoán được thiên kiếp thứ ba của hần lại chính là vào lúc Thái Âm tinh yếu nhất, âu cũng chính là mệnh đã định sẵn, chính hần cũng không thể làm gì.

Nhưng có một ngôi sao chỉ tồn tại ở trong ý niệm “tinh hà”, đó chính là mặt trời. Tinh thần chính là ở ban đêm, môn phái của bọn họ cũng là tu hành ở ban đêm, điểm tinh dĩ nhiên chính là ban đêm, lúc này mặt trời biến mất, chính là lúc cực âm.

Lấy ý niệm của bọn họ, mặt trời đã lặn, thì làm sao có thể thấp sáng chứ? Hứa Tiên nhưng lại ở ngày thứ hai đã điểm tinh thành công, đây đã là thiên tư hiếm có, mà dĩ nhiên lại thấp sáng Thái Dương Tinh, chính là ánh sao thần không thể bị điểm. Quả thật cũng làm cho đạo sĩ như mình cũng có chút cảm giác bất khả tư nghị.

Trong môn phái đã từng có người cố gắng điểm tinh vào ban ngày, điểm Thái Dương tinh, nhưng điểm dễ dàng, cũng dễ dàng bị Thái Dương chân hoa thiêu cháy tại chỗ, cho nên không còn ai thử nữa.

Tử Vi cũng tốt, Thái Âm cũng tốt, nhật xuất tinh trầm, nhật xuất nguyệt ẩn. cho dù quần tinh của người đứng đầu thì sao? Ở trong Thái Dương hệ, chỉ có Thái Dương mới là chủ.

Đạo sĩ nhẹ than thở:

- Đường như đã thu một đồ đệ khó lường rồi!

Vẫn muốn chỉ điểm cho Hứa Tiên một chút, nhưng bây giờ nhìn thấy ánh sáng chói mắt trong hồn phách Hứa Tiên, thậm chí có chút muốn từ bỏ, chỉ điểm của mình chỉ sợ ngược lại lại dẫn Hứa Tiên đi vào lối rẽ, lại lạng lè biến mất trong bóng đêm.

8. Quyển 1 - Chương 7

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 7: Tiên lộ. (1)

Chương 7: Tiên lộ. (1)

Hứa Tiên đứng ở đầu cầu, đắm chìm trong cảm giác cảnh giới kỳ diệu này, cho tới lúc tảng sáng, Hứa Tiên cảm giác thân thể nóng bỏng, mới phục hồi tinh thần, hiện tại mặt trời ban ngày vẫn chưa phải là hần có thể thừa nhận.

Vội vàng chạy về nhà, Hứa Tiên còn không biết, hần đã đặt được một bước quan trọng nhất trong con đường tu hành, xác định chủ tinh, sau đó là thành lập tinh cung, nhưng nếu đã lấy Thái Dương tinh làm chủ tinh, quần tinh biến mất, làm sao có thể thành lập được Tinh Cung đây? Đây chính là điều duy nhất mà đạo

sĩ lo lắng, lại cũng không thể gây phiền não cho Hứa Tiên. Một đêm ngộ đạo, hắn cảm thấy tinh thần của hắn chưa bao giờ sáng khoái như thế, có rất nhiều ý tưởng, hiện tại cũng có thể nhẹ nhàng để xuống, cảm giác cả người cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Cuộc sống nghèo nàn khó khăn hiện tại không phải là hắn chưa từng lo lắng, còn đã từng nghĩ rằng sao chép mấy bài thơ để cải thiện cuộc sống của bản thân, dù sao đây cũng là triều đại cái gì mà Lao Thập Tử Đại Hạ, có lần lượt sao chép thơ Đường thơ Tống cũng không có vấn đề gì. Nhưng vậy đối với một đứa bé mà nói, nổi danh chưa hẵn đã là chuyện tốt, cho nên luôn luôn do dự. Nhưng hiện tại Hứa Tiên đã có thể quyết định, yên lặng tiếp tục cuộc sống của mình. Tương lai còn dài, không phải sao?

Hứa Tiên lẳng lẳng nằm trên giường, ngực hơi đỏ, tản mát ánh sáng chiếu rọi toàn thân, mà giờ khắc này ý thức của hắn vô cùng rõ ràng.

Những thứ trong đầu không hề mơ hồ nữa, mà là trong thoáng chốc có mấy phần rõ ràng. Những thứ tu hành pháp môn kia không phải là văn tự, cũng không phải là đồ họa. Văn tự hay đồ họa chung quy cũng là truyền lại tin tức nào đó, nhưng trong lúc truyền đạt lại cũng sẽ có tạo thành chệch hướng hoặc hiểu nhầm.

Nhưng hiện tại Hứa Tiên cảm giác, những thứ đạo sĩ rót vào trong đầu mình, tất cả đều chính xác rõ ràng, giống như trực tiếp đưa những tri thức này cho mình, không phải thông qua bất kỳ công cụ trung gian nào, cho dù là người đốt đặc cán mai cũng có thể hiểu được.

Hứa Tiên ngoài việc cảm thán pháp thuật đạo gia thần kỳ, cũng vô cùng dụng tâm với những thứ đó. Thành Tiên thành Phật đại khái chính là ước vọng của mỗi người Trung Quốc! Chẳng qua là cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, càng ngày càng có nhiều hiện tượng tự nhiên được con người giải thích, những thứ này dần dần bị quy thành mê tín, cũng dần biến mất trong lòng mọi người.

Nhưng trong mộng cũng từng có cảnh như thế, trúc thượng mang hài, hành tẩu danh sơn, y phục trường sam phiêu dật, du lãng khỏi trần thế, mãi ở tuổi thanh xuân không già, như vậy tiêu dao tới chừng nào.

Khi phát hiện những điều này là thật, ai lại có thể không động tâm chứ? Hứa Tiên cũng không ngoại lệ.

Lẳng lẳng nằm trên giường, tinh tế thưởng thức pháp môn huyền diệu trong đầu kia, hắn dần dần hiểu được, trình độ của mình đang ở giai đoạn điểm tĩnh. Sau khi xác lập chủ tĩnh thì nên không ngừng cường hóa chủ tĩnh, tới trình độ nhất định có thể xây dựng nên Tinh Cung. Nhưng ánh sáng này lại không giống với bất kỳ miêu tả nào.

Mặc dù Xi Vưu tinh cũng là màu đỏ, nhưng Xi Vưu tinh lại mang theo huyết quang hung sát, mà chút ánh sáng của mình lại là màu đỏ tươi, mặc dù chỉ là ánh sáng yếu ớt, lại hạo nhiên tỏa sáng, không ngừng sinh sôi.

Hứa Tiên nghĩ đi nghĩ lại, cũng vẫn không hiểu rõ, chỉ có thể dựa theo miêu tả cảm nhận hiện tượng thiên văn, không ngừng tìm tòi tích lũy. Chỉ cảm thấy chút ánh sáng đỏ tươi này không ngừng hấp thu những điều ánh sáng cực nhỏ.

Đang không hiểu lắm sao chủ tĩnh của mình lại có thể thu nạp được lực lượng của ánh sao, điều này vốn là chuyện không thể nào. Nhưng mặt trời chính là chủ tĩnh của Thái Dương hệ, cũng chính là hăng tinh (ngôi sao vĩnh hằng) gần Địa Cầu nhất, lực lượng của nó cho dù là trong đêm tối cũng có tác dụng thật lớn, cái gọi là nhật quang phổ chiếu, chỗ nào cũng có.

Người khác phải dùng tinh quang của Hăng tinh cách xa hàng vạn năm ánh sáng để tích lũy lực lượng, mà ánh sáng mặt trời lại là chỉ mất mấy phút đồng hồ, trong chuyện này đúng là khoảng chênh lệch lớn như trời với vực.

Nhưng mà Hứa Tiên cũng cảm nhận được, càng đến lúc gần ánh bình minh, lực lượng của Thái Dương tinh tụ lại sẽ càng lúc càng nhanh, nhưng thật sự đến khi mặt trời mọc thì lại nóng rực không cách nào thừa nhận. Đây không phải là nóng về thân thể, mà là nóng rực về tinh thần. Hắn đã thử chống cự lại cảm giác nóng rực này, kiên trì, nhưng cũng chỉ kiên trì được trong chốc lát, lại cảm giác hỗn phách giống như cũng bị bốc hơi mất, vội dừng lại, toàn thân cũng là toát mồ hôi.

Đẩy cửa sổ trông về phía chân trời, chỉ thấy rặng mây đỏ như thiêu, phía đông đỏ rực.

Hứa Tiên loáng thoáng có chút hiểu ra, hóa ra chủ tinh của mình lại là Thái Dương tinh, cảm giác trong hồn phách lại thêm chút ánh sáng đỏ tươi. Vốn dĩ cũng chỉ to bằng tầm hạt gạo bé, bây giờ đã tăng lên thành hạt gạo to. Rõ ràng lúc trời sắp sáng mới tăng lên một chút, bây giờ lại đột nhiên tăng lên như vậy, thật là khó khiến người ta thích nghi kịp. Hóa ra lúc trời sắp sáng kiên trì một chút sẽ có công hiệu lớn như vậy, nếu có thể luyện tập thêm một chút vào giữa trưa, vậy thì chẳng phải là có thể lập tức tăng lên sao!

Đây cũng chính là điều Hứa Tiên luôn ấp ủ theo đuổi. Nếu quả thật có thể tu luyện vào giữa trưa, đúng là lập tức một bước lên trời. Người bình thường chết đi còn có thể phải vào luân hồi, thậm chí chính là hồn phi phách tán, đó chính là hồn phách cũng chẳng còn chút nào. Nhưng Hứa Tiên cũng nghĩ hắn vừa cố gắng chịu đựng đã vất vả khổ sở như thế, cũng không dám cậy mạnh tu luyện.

Hứa Tiên đứng lên rửa mặt, chạy tới lớp. Mặc dù trên thực tế là một đêm không ngủ, nhưng tinh thần sảng khoái, tươi tỉnh, toàn thân dường như dùng không cạn sức lực.

Thầy họ Tống, mỗi ngày đều chăm sóc mấy bồn cây cỏ, Hứa Tiên tới, lão vẫn cúi đầu tưới nước, cả đời Hứa Tiên cũng không mong chờ nhận được sự ưu ái của các thầy giáo, cũng lơ đãng, chỉ muốn nhanh chóng bước qua, người khác không thêm nhìn hắn, hắn cũng không có hứng thú nhiều chuyện.

- Hứa Tiên, tới rồi à.

Lão đầu đột nhiên thốt ra một câu, mặc dù không nhìn Hứa Tiên.

- A? vâng, tới rồi, thầy.

9. Quyển 1 - Chương 8

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 8: Tiên lộ. (2)

Chương 8: Tiên lộ. (2)

Hứa Tiên sững sốt, vội vàng khom người đáp lễ. Không biết lão già này mắc chứng gì, muốn đi, lại có chút lo lắng, cẩn thận lại hỏi:

- Thầy, thầy hôm nay không sao chứ?

Lão đầu vừa muốn tức giận, suy nghĩ một chút lại khoát tay nói:

- Nhanh vào trong đi thôi.

Hứa Tiên khó hiểu đi vào ngồi trong lớp, đó là hắn không biết, biểu hiện ngày hôm qua đã bị thấy nhìn trúng, cảm giác đứa này mặc dù ghét học, nhưng thiên tư cũng là tốt nhất, chính mình hắn là nên lái hắn về chính đồ mới đúng. Cả đời hắn thi không đỗ, vậy thì phải dạy được một đồ đệ lợi hại một chút.

Nhưng khoa cử thủ sĩ đúng là thiên quân vạn mã đi qua chiếc cầu độc mộc, còn khó hơn ngàn vạn lần thi tốt nghiệp trung học thời hiện đại, nói dễ hơn làm. Nhưng dựa vào mấy chữ “đã thấy thì sẽ không quên” này thì cũng chiếm được lợi thế lớn.

Khoa cử chia làm mấy bước: thi đình, thi hương, thi hội, những gì thi phần lớn đều là nằm trong sách, chẳng qua là cứ lặp đi lặp lại, trộn vào với nhau, không ai có đầu óc tốt mà trượt cả.

Thí sinh thi qua cuộc thi đình là tú tài, mà đa số mọi người có đọc sách cả đời cũng chỉ có thể dừng ở cuộc thi hương, không đỗ thì vĩnh viễn vẫn là thân áo vải. Tay không thể đề, vai không thể kháng, phần lớn lại xem thường hành thương buôn bán, chỉ có thể vất vả làm thầy đồ mà thôi, khá hơn một chút có thể được đi làm sư gia, cái gọi là “bách vô nhất dụng thị thư sinh” chính là như vậy, là ai cũng coi thường tú tài nghèo kiết xác.

Nhưng nếu như có thể thi đỗ cuộc thi Hương, thì chính là cử nhân, cho dù không có quan không có chức quyền, cũng có thể gặp quan mà không lạy, hàng năm còn có thể hưởng bổng lộc của quốc gia. Người người đều muốn qua, mà Hứa Tiên với bản lãnh đã đọc qua là không quên được thì đỗ cuộc thi hương chính là dễ dàng như lấy đồ vật trong túi vậy.

Tổng lão đầu vui mừng nghĩ, khi đó ta chính là ân sư của Hứa Tiên, còn không khiến cho người người kính phục hay sao. Cho dù là luôn thi không đỗ coi như thời vận của ta không chuyển, mà không phải là học vấn có vấn đề. Cho nên lại thân thiết với Hứa Tiên, chẳng qua là vì sợ mất mặt, nên nhất thời lại không tiện quá thân thiện với Hứa Tiên, nhưng tâm tình đã sớm thay đổi.

Kết quả là, Hứa Tiên phải trải qua những điều hết sức kỳ quái, thầy giáo lúc nào cũng gọi hắn trả lời vấn đề, làm cho hắn có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, nhưng hiện tại hắn tinh thần thanh minh, đã thấy là không quên được, trả lời cũng là đọc lâu lâu, cũng làm cho lão đồ Tổng càng thêm vui vẻ, làm như môn sinh đặc ý vậy.

Lớp học nhỏ nhỏ, vang lên tiếng đọc sách lạnh lạnh.

Hứa Tiên vẫn là không thích đọc sách, chẳng qua là bản lĩnh đọc là không quên liền từ từ phát huy. Rồi lúc tỷ tỷ về, còn có thể vui vẻ mà kể hôm nay mua thức ăn nhiều người cho nhiều hơn một quả thông, người nào khen Hứa Tiên, ngay cả đốc công tiệm giặt quần áo thuê cũng không gây khó khăn nữa.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Một quả thông làm sao đủ, vậy hôm nay đệ đọc hết “tả truyện” để mai bọn họ cho hai quả đi.

Tỷ tỷ Hứa Tiên cười nói :

- Được!

Chẳng qua là cũng chó chút phiền não, tỷ tỷ của Hứa Tiên vốn là cũng đã đến tuổi lấy chồng, chỉ là vì chưa chồng mà lại mang theo Hứa Tiên. Người nàng cũng chỉ là đoan chính, cao không thành, thấp không tới, cho nên vẫn chưa gả đi, hiện tại tiếng tăm thân đồng của Hứa Tiên đã truyền đi, các bà mai huyện Tiền Đường cũng chen nhau tới đây.

Tỷ tỷ của Hứa Tiên một mực khước từ, những bà mai kia thấy vậy nói không được, khó tránh được những lời lẽ không hay, kết quả là bị tỷ tỷ của Hứa Tiên cầm then cửa đuổi đi ra ngoài. Ở phố, trong nhà không có đàn ông, nếu chỉ có chút xích mích cũng đã bị người ta xông tới cửa.

Hứa Tiên cười hỏi:

- Tỷ tỷ sao không chọn lấy một người?

- Có cái gì mà chọn, không phải là người mù thì chính là người què, cái gì mà Vương công tử, Trương tiên sinh, tiểu thiếp trong nhà cũng đã không biết có mấy phòng. Mà đi, đi, con khỉ nhỏ đệ đừng có quan tâm chuyện của tỷ, học hành cho tốt, tương lai làm Trạng Nguyên, tỷ cũng đi theo làm cáo mệnh gì đó, cũng không uống công tử chịu nhiều khổ cực như vậy.

Nàng không biết nhiều chữ, văn hóa có hạn, nói ra cũng là không rõ ràng, nhưng tâm địa còn tốt hơn những người học phú ngữ xa bao nhiêu lần.

Hứa Tiên bắt đắc dĩ cười khổ, làm sao mà có người kém như thế, bên trong cũng có người trong sạch. Hứa Tiên về sau mới biết được, tỷ tỷ vốn là có người theo đuổi, nhưng cũng chỉ là bộ khoái nhỏ nhỏ tầm thường cũng là nhà nghèo khổ. Trong lòng vừa nảy lên một cái, vốn dĩ trong truyện, chị của Hứa Tiên không phải cũng gả cho một viên bộ khoái hay sao? Mặc dù chẳng qua là gia đình thường thường bậc trung, không có đại phú đại quý, nhưng là hòa hòa mỹ mỹ cả đời, như vậy chính là kết quả tốt nhất còn gì!

Thầy đồ Tổng gần đây có chút không vui, thậm chí còn có người muốn đoạt học sinh của hắn, đưa ra thật nhiều điểm tốt, chẳng những không thu học phí, lại bao ăn bao ở. Mặc dù bị Hứa Tiên nhả nhận từ chối, nhưng cũng vẫn làm lão đầu tức giận. Chẳng qua về mặt khi gặp Hứa Tiên cũng là ôn hòa.

Hứa Tiên cứ như vậy trải qua cuộc sống bình yên, mỗi ngày tu luyện là bước chuẩn bị, hắn còn chuyên tâm chuyện này hơn cả lên lớp đi học. Mỗi ngày đều có cảm giác tăng lên, mặc dù không lớn, nhưng vẫn cảm

giác được mình có chút thay đổi.

Loại biên hóa này chậm chạp nhưng kỳ diệu, giống như con nhộng đợi chờ thành bướm giương cánh bay cao. Trước khi thành bướm biết bao đêm ngày không ai có thể biết được, ngay cả chính nó cũng không rõ nữa mà!

Chẳng qua là khi con bướm giương cánh bay về phía trời xanh, còn nhớ được khi mình là nhộng sao? Hay là vứt bỏ không chút lưu tình? Đó chính là nỗi buồn của chiếc kén.

Hứa Tiên tin lời sư phụ, thiên tư của mình không tốt, sẽ không có thành tựu gì lớn. Nhưng hắn cũng không thêm dễ ỷ, bản thân hắn chẳng cầu thành tiên thành phật gì, chỉ là tùy hứng mà từng bước tu hành mà thôi. Cho dù không có kết quả gì cũng có thể cường thân kiện thể cũng không tệ.

10. Quyển 1 - Chương 9

Quyển 1: Ký Ưc Thiếu Niên Du

Chương 9: Nhân đạo.

Chương 9: Nhân đạo.

Nhưng không biết, chính tâm cảnh tùy ngộ vô dục vô cầu này lại hợp với đạo tu hành, thực tế tiến cảnh của hắn không cũng không chậm, chẳng qua là do hắn độc thân tu hành, không có đối tượng so sánh, nên mới cho rằng mình chậm. Thứ duy nhất có thể tham khảo là mấy nhân sĩ xuyên không trong tiểu thuyết, người nào không phải một năm nửa năm công phu đã phi thăng Tiên giới, vô địch thiên hạ?

Chủ tinh của hắn là mặt trời, tinh cung không thể thành lập, chỉ có thể cường hóa chủ tinh này thôi.

Mấy năm tu hành, viên tinh châu này đã lớn khoảng bằng một viên trân châu, quang mang đỏ xung quanh càng lúc càng mãnh liệt, mơ hồ lộ ra một tia kim quang. Vốn thân thể gầy yếu, mấy năm tu luyện lại cường kiện khác hẳn, thoạt nhìn còn lớn hơn hai ba tuổi so với tuổi thật, đã giống như một thiếu niên.

Đồng sinh thí là trong huyện cử hành, Huyện lệnh làm giám khảo, những năm này Hứa Tiên đã có mỹ danh thần đồng, với bản lĩnh đã thấy không quên của hắn, tác phẩm viết ra mặc dù không thể nói là rực rỡ muôn màu, nhưng cũng là có bài bản hẳn hoi, một cuộc thi Đồng sinh thí đương nhiên không làm khó được hắn, dễ dàng thi qua. Mặc dù thứ hạng cũng chỉ ở giữa, nhưng vì tuổi còn nhỏ nên thanh danh lan truyền khắp nơi.

Dù sao tú tài trẻ như vậy cũng không thấy nhiều, lão thầy đồ Tổng tiên sinh cũng an lòng, ngày yết bảng, tỷ phú của Hứa Tiên làm chủ mời ông ta đến uống rượu, lão nhân vừa khóc vừa cười, uống đến say mềm, khen Hứa Tiên là sao Văn Khúc hạ phàm.

Hứa Tiên vừa điu thầy vừa nghĩ thầm: lão nhân gia ngài say đến hồ đồ rồi, nhi tử của ta mới là sao Văn Khúc hạ phàm!

Chỉ là muốn nhi tử làm sao Văn Khúc hạ phàm, Hứa Tiên cũng không bức mình, nếu không có nhi tử này, cả đời Bạch nương tử còn bị nhốt trong Lôi Phong tháp, mà Hứa Tiên lại vẫn đang ăn chay niệm Phật qua ngày.

Trong kịch bản ban đầu, Hứa Tiên có thể nói là giống như phé nhân, ngoại trừ tâm địa tốt, trên căn bản là cái gì cũng không thể giúp, còn làm phiền thêm. Hôm nay bị hù chết, ngày mai lại nghỉ ngơi lão bà của mình nữa! Quả thực không thể tự lo liệu cho cuộc sống.

Mà Bạch nương tử chiếu cố đến khúc củi mục này quả thực hao hết tâm lực, xông xuống Địa phủ, trộm tiên đan, đầu yêu ma, đi khắp Kim Sơn, cuối cùng còn bị nhốt trong Lôi Phong tháp.

Vốn nên đi báo ân Bạch nương tử trước, nhưng vẫn không đi. Sau khi xuyên việt, Hứa Tiên nghi ngờ, trước kia có phải do tình mẹ bao la, Bạch nương tử, cảm giác mình vừa đi, Hứa Tiên đã sống không nổi, mới thà rằng bỏ phí ngàn năm vẫn muốn chiếu cố Hứa Tiên.

Có điều, những cái này Hứa Tiên cũng không cách nào kiểm chứng, chỉ là cảm giác của mình có chút tác dụng, mới không làm thất vọng một mối thâm tình của cô nương kia, mới không tính là cô phụ đoạn tình duyên mệnh trung chủ định này.

Không thể nghi ngờ, khoa cử là con đường thích hợp nhất, đừng nói là ở cổ đại hay trong xã hội hiện đại, công chức vẫn là một cái bánh thơm. Chỉ cần trúng cử nhân, lập môn hộ, cuộc sống thường thường bậc trung không còn là vấn đề rồi. Đừng nghĩ đến trước kia rõ ràng Hứa Tiên có lão bà pháp lực thông thiên, nhưng ra ngoài thấy quan nhỏ như hạt đậu hạt mè cũng phải hành lễ như con như cháu.

Sau khi tránh khỏi kiếp nạn đầu tiên kể từ khi kết thân với Bạch nương tử, Hứa Tiên muốn tự lập môn hộ, kết quả không có tiền, dùng Tiểu Thanh trộm kho bạc, bị đầy đi Cô Tô. Nếu như Hứa Tiên có thể tự lập, sao phải ăn quả đắng này?

Hiện tại Hứa Tiên chăm chỉ học tập, ngày ngày đều tiến lên, vì mục tiêu trở thành một tiểu bạch kiểm ưu tú mà nỗ lực.

Sông Tiền Đường lãng đãng chảy từ Tây Nam đến, rẽ theo một ngõ nhỏ cong cong về hướng Tây Bắc, hàng năm đều có mấy ngày cuộn cuộn, đó chính là con nước lớn sông Tiền Đường nổi danh thiên hạ.

Mỗi khi vào khoảng thời gian này, huyện Tiền Đường vốn vẫn thanh tịnh trở nên hỗn loạn. Trời gần chính ngọ, một đường màu trắng vọt lên ngang chân trời, du khách tập trung lại bên bờ cao giọng than thở. Chỉ là thủy triều ở xa không cảm thấy, nhưng khi đến sát bên cạnh, phô thiên cái địa ập đến, mãnh liệt vô vào sườn đê phát ra tiếng nổ rung trời, thật là động tâm phách.

Du khách cũng đứng ở nơi an toàn, nhưng khi con nước lớn đến cũng vẫn rớt rít tránh né, đợi thủy triều lui rồi lại vây quanh, mặc dù biết là không sao, nhưng đến cơn sóng tiếp theo cũng không tránh khỏi kinh hồn táng đảm, không tự chủ được tránh xa. Đối mặt với uy dũng thiên địa, con người nhỏ bé đến mức không thể nghi ngờ.

Trong số những người đó, vẫn luôn có một vài thiếu niên bướng bỉnh không chịu tránh, mặc cho bọt nước bắn lên ướt áo, vẫn nghênh ngang ra vẻ vũ dũng hơn người. Mặc dù sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng vẫn cố cười to mấy tiếng, cố tình hào sảng. Mỗi lần những cô nương kêu lên sợ hãi trong lòng lại càng thêm đắc ý.

Lúc này, một thiếu niên vội vã đi qua trên bờ đê trơn trượt, tựa như không để trong lòng con nước miên man bên cạnh, dung mạo chỉ bình thường, lại có chút hương vị chất phác không câu chấp. Người khác nhìn mà lo lắng khuyên y đừng vội xuống, nếu không cẩn thận ngã xuống thì khổ. Thiếu niên nọ quay đầu lại cười một tiếng thiện ý, lộ ra hàm răng trắng tinh, nhưng cũng không để tâm lắm đến lời khuyên.

Thiếu niên này chính là Hứa Tiên.

Hôm nay Tổng lão đầu tổ chức một buổi tiệc, muốn gặp Học chính đại nhân gì đó, vốn đã tính toán thời gian cẩn thận, lại không nghĩ rằng lại tắc đường như thế, chỉ có thể đi trên con đê này mới nhanh hơn một chút. Còn về con nước lớn này, năm nào cũng thấy, chẳng cần phải e ngại như những du khách nọ, nên mới thật khéo léo đi đường tắt.

Vọng Giang lâu chính là chỗ tốt nhất để nhìn thủy triều, hàng năm, vào lúc này, chỉ có đặt trước một phòng mới có thể chiếm được một ghế ở lầu hai, không phải chen lấn chật chội với người bên ngoài, có thể dễ dàng uống rượu xem nước dâng, có điều vị trí này đương nhiên không rẻ.

Một người trung niên đứng trên Vọng Giang lâu, nhìn thủy triều cuộn cuộn không khỏi thở dài nói:

- Mênh mênh mông mông, không bờ không bến! Năm đó cũng đều là những đứa trẻ ở Tiền Đường này, thế sự biến thiên, chỉ có nước sông không thay đổi. Đứng không lâu sư?

11. Quyển 1 - Chương 10

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 10: Bất bình. (1)

Chương 10: Bất bình. (1)

- Đúng, đúng.

Một lão giả bên cạnh vội vàng gật đầu đồng ý, muốn nói vài lời khôi hài, nhưng hết lần này đến lần khác đều nói không nên lời, người trước mặt đã không còn là đứa trẻ nhỏ ăn thức của mình nữa, mà đã là thượng quan đại nhân của vô số dân chúng. Cho dù là ôn chuyện, nhưng cũng có một cỗ khí thế không giận mà uy, ông ta chỉ là một thảo dân nho nhỏ, nói không nên lời.

Vị Vương đại nhân này là Học chính đại nhân tân nhiệm của Hàng Châu, vừa gặp con nước lớn sông Tiền Đường bèn tới xem nước. Quan huyện tiếp khách, Vương đại nhân là quan lại thế gia, từ nhỏ cũng từng sống một khoảng thời gian ở huyện Tiền Đường, trùng hợp cũng đi học theo Tổng tiên sinh. Mặc dù chỉ là một năm ngắn ngủi, nhưng Vương đại nhân nhớ tình cũ, cũng đến làm khách.

Thật ra lão sư vỡ lòng với học sinh cũng chẳng có bao nhiêu tình nghĩa, bất quá cũng chỉ là một bên xuất tiền, một bên xuất lực mà thôi.

Khi người trong nha môn tới nói, lão đầu quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, hỏi kỹ lại một phen, mới nhớ lại đã lâu trước mình có từng dạy qua một học sinh như vậy, không khỏi mừng như điên.

Tỷ phu của Hứa Tiên cũng là người trong nha môn, biết chuyện này cũng xin Tổng tiên sinh đưa Hứa Tiên đi theo, Tổng lão đầu nghĩ một phen, cảm thấy đây đúng là cơ hội. Vương đại nhân kia cũng muốn biết một chút về người nổi bật trong đám hậu nhân Tiền Đường này, mới có chuyện này.

- Lão sư, Hứa Tiên kia đã tới chưa?

Mặc dù là hỏi thăm nhưng ánh mắt cũng mơ hồ có ý trách cứ. Cổ đại trọng lễ số, đặc biệt là người trong quan trường, càng phải như vậy, tiểu nhân gặp đại nhân trăm triệu không thể đến trễ, nếu gặp thượng quan tâm tình không tốt, hỏi tới cái tội bất kính thì không có gì để nói nữa.

Trường tùy bên cạnh lập tức đáp:

- Còn chưa tới, đại nhân.

- Nhanh thôi nhanh thôi.

Lão đầu vừa lau mồ hôi vừa nói đỡ cho Hứa Tiên, trong lòng cũng gấp vô cùng, hận không thể hung hăng đánh hẳn một trận cho hết giận.

Mà lúc này trong lòng Hứa Tiên làm sao mà không vội, tuy thủy triều hiểm ác, nhưng chỉ cần cẩn thận là được, trong nhân gian, có những thứ một khi phạm vào còn hiểm ác hơn thủy triều. Có thể trúng cũng làm cho người thành trật, bất quá chỉ là chuyện đầu lưỡi của người ta.

Bởi vì sư phụ kia chỉ trao cho Hứa Tiên một đạo pháp, còn nói thiên tư của hắn không được. Hứa Tiên tu hành vài năm tích lũy được pháp lực thâm hậu, nhưng không thi triển pháp môn. Mà đạo pháp kia cũng lấy luyện hồn làm chủ cường thân làm phụ, kết quả hắn cũng chẳng cảm thấy mình có được bao nhiêu đặc dị, vẫn muốn dựa vào khoa cử kiếm miếng cơm ăn, chờ tới khi quen Bạch nương tử nơi Pháp Hải xa xôi, sau đó an an ổn ổn sống qua cả đời này là được, không nghĩ tới thành tiên làm Phật.

Nếu muốn đi theo con đường nhân gian này thì phải tuân theo phép tắc nhân gian.

Hứa Tiên chạy chạy đuổi đuổi, thật không dễ dàng chen qua được một đám đông người mới khẽ thả lỏng một hơi. Vọng Giang lâu đang ở trước mắt, bây giờ còn không tính là muộn.

Hứa Tiên đang muốn hít một hơi đuổi tới, lại thấy đằng trước có một đám người bu lại, hắn chỉ muốn cúi đầu đi nhanh qua, nhưng tai thì không đóng được, tiếng mọi người bàn tán vọng vào tai hắn:

- Quá đáng thương.

- Lại là Lý Tứ này.

- Thật đáng hận.

Hứa Tiên vốn đi qua dọc theo đám người, lúc này thở dài tự nhủ:

- Thôi thôi, bỏ đi, bỏ đi, tranh thủ thời gian tới nơi là được.

Cứ như vậy đẩy đám người ra đi vào trong.

- Có chuyện gì vậy?

- Sao lại đẩy người ta thế?

Người bị Hứa Tiên gạt ra nhất thời bất mãn.

Hứa Tiên ý vào sức trẻ khỏe mạnh cũng không để ý đến những lời oán trách này, chỉ cắm cúi đi về phía trước. Cho đến khi cảm thấy người đằng trước không còn, đi vào trong đám người, thấy một lão hán bán cá đang khổ sở cầu xin một hán tử chừng hơn ba mươi tuổi, hán tử kia chính là du côn nổi danh trong huyện Tiên Đường Lý Tứ.

Khi chen trong đám người Hứa Tiên đã sớm nghe ra chuyện, cá trong thùng của lão hán này quẫy đuôi, nước bắn ra vào trúng người Lý Tứ này một giọt bùn.

Chuyện nhỏ như vậy, người bình thường cũng chỉ tự nhận xui xẻo, khó lắm cũng chỉ mắng vài câu. Nhưng gặp tên Lý Tứ vô lý cực điểm này, đây quả thực giống như trời sập vậy. Y nói rằng y phục của mình quý giá ra làm sao, quyết đòi cho được hai lượng bạc của lão hán.

Lão hán này bán cá cả ngày không được nổi hai lượng bạc, nào có đủ tiền đền cho y, chỉ có thể quỳ xuống khẩn cầu. Nhưng Lý Tứ này thường ngày hoành hành ở quê nhà đã quen, khó có được cơ hội lừa gạt người khác như thế, dĩ nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Còn tùy tiện thở dài nói với mọi người xung quanh:

- Mọi người đều thấy, đây cũng không phải Lý Minh Đức ta chuyện bé xé ra to. Là cá của lão đầu này bắn cho ta đầy mùi tanh, toàn thân y phục của ta đừng nghĩ tầm thường, đây đều là hàng thượng hạng, hơn nữa là đặt đại sư phụ trong kinh làm, đòi của lão hai lượng là ta đã phải bồi thêm tiền rồi.

Tất cả mọi người đều biết việc y làm, nào ai tin y, nhưng bình thường ai cũng sợ y như hổ lang, không dám cãi cò với y. Có một vài du khách không biết gì muốn đứng ra nói vài lời, y trợn trừng đôi mắt tam giác cũng sợ rụt về, chỉ thấp giọng nghị luận.

- Lý Tứ, y phục này của ngươi là do cửa hàng dệt của Khanh lão vương gia năm đó làm, giờ chẳng còn đáng tiền, không biết xấu hổ còn dám nói là do đại sư phụ trong Kinh thành làm.

Một giọng nói đột nhiên vang lên át hết tiếng nghị luận của mọi người. Tất cả im lặng, người xem càng thêm hứng trí, hình như còn hay hơn xem nước nhiều.

Ánh mắt Lý Tứ nhìn sang, người cùng quê mười mấy năm, nào có ai không biết ai.

- Ta đang tự hỏi không biết là ai, hóa ra là tiểu tử ngốc của Hứa gia, cút nhanh về bú sữa mẹ đi! Đừng làm chậm trễ chuyện của gia gia. Cút cút cút!

Hung quang bắn thẳng tới, nhưng lọt vào đôi mắt trong suốt của Hứa Tiên, lại không chút hiệu hứng như khi đối mặt với người bình thường.

Hứa Tiên chỉ muốn giải quyết nhanh nhanh, cũng không để ý tới những thứ ô ngôn uế ngữ kia:

- Quần áo bẩn rồi, người ta giặt giúp ngươi là được, quần áo trên người ngươi có mua mới cũng không đến nửa lượng bạc, huống chi lại là đồ cũ. Làm người cũng phải nói đạo lý chứ.

12. Quyển 1 - Chương 11

Quyển 1: Ký ức Thiệu Niên Du

Chương 11: Bất bình. (2)

Chương 11: Bất bình. (2)

- Con mẹ nó, người còn dám dạy ta đạo lý làm người. Đừng tưởng rằng có một tỷ phu làm bộ khoái là lão tử không dám động đến người. Người kêu một tiếng “Tứ gia” rõ ràng rồi rút đi, nếu không lão tử phể một chân của người, xem người thi khoa cử làm sao.

Lý Tứ vừa nói vừa móc ra một thanh đao sừng trâu bên hông, lóe hàn quang.

- A!

Đám người kinh hô, lập tức tản ra một vòng lớn, rồi rút khuyên bảo.

Hai người cùng là người nổi danh trong huyện Tiền Đường, có điều một người là mỹ danh, một người là tiếng xấu. Trước giờ vốn không qua lại, trước kia Hứa Tiên nghèo rớt mồng tơi, đương nhiên không có gì để lừa gạt, sau lại có thêm tỷ phu làm bộ khoái, Hứa Tiên vừa trúng tú tài, Lý Tứ cũng không muốn chọc vào. Mà Hứa Tiên cũng chẳng phải đại hiệp chính nghĩa gì, chỉ muốn yên ổn sống, cũng không muốn đi khắp nơi hô hào chính nghĩa.

Chẳng qua là đã gặp thì không thể không quan tâm, không quan tâm chính là tâm bệnh, tạm thời quên đi thiệt hơn được mất, chỉ vì trong lòng ngực còn có một cỗ ý chí.

Hứa Tiên không lùi lại mà còn tiến tới, cao giọng nói:

- Nếu không quản người, thì độc sách còn có lợi gì. Phải rút chính là người!

Lúc này mây đen đã kéo đến, mắt thấy sắp có một trận mưa to. Hai mắt Hứa Tiên sáng quắc nói những lời này, trên người lại có ý chí quang minh chính đại huy hoàng. Ánh mắt kia khiến cho Lý Tứ không dám nhìn thẳng, không tự chủ được lui lại một bước.

Dù sao Hứa Tiên cũng không biết thuật pháp gì, chỉ là trong nháy mắt đó khí chất và pháp tướng hợp lại sinh ra uy nghiêm lớn lao, nhưng dù sao cũng không thể kéo dài. Lý Tứ phục hồi tinh thần lại, nhất thời thẹn quá thành giận, loại người không có mặt mũi nhất này lại trọng nhất là sĩ diện, chỉ lui một bước cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Lập tức giơ đao sừng trâu lên, bước lên hai bước muốn phể Hứa tiên, hậu quả gì cũng mặc.

Lúc này, ai cũng không nghĩ tới một màn xảy ra, Hứa Tiên đột nhiên cao giọng hô:

- Tứ gia, tha mạng!

Lý Tứ đắc ý, y nghĩ, cuối cùng kẻ ngu vẫn là kẻ ngu, nghĩ đến quyết không tha Hứa Tiên, nghĩ đến sẽ phải hung hăng dạy dỗ Hứa Tiên, chuẩn bị thông qua chuyện này để tạo thêm uy tín cho mình...

Nhưng tưởng tượng của y cũng chỉ có thể đến đây là chấm dứt, vì một quả đấm đã tông mạnh vào mũi y, tiếp theo, quyền thứ hai, thứ ba cũng nhắm mặt y mà đánh. Đao sừng trâu trong tay Lý Tứ không biết đã bị đoạt đi từ lúc nào.

Mọi người kinh ngạc không nói nên lời, lão hán trên mặt đất cũng trợn mắt há mồm nhìn vị thiếu niên chủ trì chính nghĩa cho mình, đột nhiên thay đổi sắc mặt dữ tợn đánh Lý Tứ như điên. Lý Tứ mất thế, mặc dù cố gắng kéo ra nhưng dưới quyền của sức trẻ Hứa Tiên rất nhanh bắt đầu kêu rên.

Hứa Tiên hiểu, bất kỳ tên hỗn đản nào cũng sẽ không bị cảm hóa, trên thế giới này không có cái gọi là chính nghĩa tất thắng, chỉ có người thông minh hơn, cường đại hơn sẽ thắng. Tuy chưa từng học qua quyền cước, nhưng kiếp trước Hứa Tiên đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến, biết đối phương là người trưởng thành lại cầm vũ khí, nếu đánh bình thường sẽ rất nguy hiểm. Nên hấn lừa trước, quả nhiên có hiệu quả.

Người tốt thật sự chưa bao giờ thiếu sức mạnh và dũng khí, mùa đông nhảy vào hồ nước lạnh như băng, tay không đối mặt với hung đồ cầm đao, không ai là không cần đến dũng khí lớn. Có điều, đại đa số người tốt trên thế giới là không có sức hoặc không dám làm ác mà thôi.

Tiếng kêu rên của Lý Tứ biến thành tiếng van cầu xin tha, nhưng Hứa Tiên không thèm quan tâm, hấn biết tiểu nhân như ác quỷ, chỉ có một lần đánh cho sợ cho phục, nếu không hậu họa vô cùng.

Lý Tứ chỉ còn có sức rên rỉ, giống như một đồng bùn nằm bẹp trên mặt đất, Hứa Tiên lại đạp thêm cho hai đạp, hỏi:

- Có phục không?

Lý Tứ chỉ còn sức rên rĩ không nói được lời nào, Hứa Tiên lách ra cầm hai thanh đao sừng trâu trên mặt đất, Lý Tứ kêu lên:

- Phục rồi, phục rồi!

Y thực sợ thiếu niên này nẩy lòng ác sẽ lấy mạng mình.

“A!” một tiếng, Lý Tứ phát hiện đao sừng trâu được ném tới trước mặt mình, Hứa tiên nói:

- Ta biết ngươi không phục, không phục thì cầm lấy đao, chúng ta thử lần nữa.

Mắt Lý Tứ long lên một chút, trầm nghĩ, chung quy cũng là không có kinh nghiệm, chờ ta cầm được đao sẽ làm thịt ngươi. Nhưng ngón tay của y chỉ giật giật không dám động.

Ánh mắt của Hứa Tiên dán chặt trên tay Lý Tứ dưới đất, chỉ cần y dám cầm đao, lập tức sẽ dẫm lên tay y, đánh thêm cho một trận.

Rốt cuộc Lý Tứ không còn cử động nữa, một cước của Hứa Tiên đá văng đao ra, nâng lão hán kia dậy nói:

- Lão nhân gia, sau này nếu y tới tìm người, người cứ nói với ta. Tỷ phu của ta là bộ khoái. Bất quá, tốt nhất đừng bán cá ở Tiền Đường nữa, nhanh thu dọn đồ đạc đi thôi.

Lão hán nói cảm ơn rồi vội vàng thu dọn đồ đạc rời đi. Mọi người trầm trồ khen ngợi, Hứa Tiên cảm thấy hơi thở thật tốt, cực kỳ khoái ý. Bất quá nhìn quần áo mới bị xé nát, còn dính không ít nước bùn, chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Trong tiếng khen ngợi của mọi người, hắn chỉnh lại y phục trên người, sải bước vào trong Vọng Giang lâu.

Dưới lầu đã sớm có người chờ đón, thấy Hứa Tiên toàn thân rách nát, sắc mặt quái dị. Lúc này hắn lại không vội, làm người tốt chưa chắc đã có báo đáp tốt, ngược lại còn thường xuyên phải gánh thêm chút thiệt, nhưng trong cuộc sống cũng có một số việc không thể không làm, không làm thì không phải là mình. Nếu làm, vô luận có kết quả gì cũng không oán không hối.

Lên lầu, ánh mắt mọi người đều dồn vào Hứa Tiên, hắn vẫn thản nhiên không vội không sợ, nhẹ nhàng thi lễ, nói:

- Học sinh Hứa Tiên, bái kiến chư vị đại nhân.

Vương Học chính sắc mặt trầm như nước, nhìn không ra hỉ nộ, thản nhiên nói:

- Đứng lên trả lời.

Không đợi người khác mở miệng, Tổng lão đầu xông lên tóm lấy lỗ tai Hứa Tiên mắng:

- Đồ hỗn trướng, còn không quỳ xuống cho ta!

Kể từ khi Lý Tứ náo loạn, mọi người đã chuyển tới bên bàn cạnh cửa sổ, nhìn thấy giữa một vòng người xa xa, có hai người đang đánh nhau. Sớm có trường tùy biết điều đi xuống hỏi thăm nguyên do, lại biết là Hứa Tiên mà họ đang chờ đang đánh nhau với người ta. Cái này, không riêng gì lão sư của Hứa Tiên, ngay cả các đại nhân cũng cảm thấy mất hứng.

13. Quyển 1 - Chương 12

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 12: Lão sư. (1)

Chương 12: Lão sư. (1)

Tổng lão đầu chửi Hứa Tiên loạn lên một trận, đột nhiên quỳ xuống nói:

- Là lão hủ ngu ngốc không biết dạy dỗ, dạy ra thứ hỗn trướng như thế, xin Học chính đại nhân đừng lấy làm phiền lòng, quay về nhất định ta sẽ dạy dỗ hắn cẩn thận.

Lúc này ông ta vẫn còn muốn đánh Hứa Tiên nữa, chỉ muốn không làm lỗ tiền đồ của hắn.

Hứa Tiên thâm cảm động, biết lão học giả thường ngày vẫn ề à hôm nay vì mình mà mặt mũi thể thống cái gì cũng không để ý. Nhưng đồng thời cũng cảm thấy khổ sở khó tả, bảo sao không quá nhiều người muốn làm người tốt. Cho dù đã chuẩn bị xong hết thấy nhưng vẫn còn nhiều điều khiến cho người ta cảm thấy khó thừa nhận!

Hứa Tiên cắn răng một cái, cứng rắn lời kéo lão nhân gia dậy, ngẩng đầu nói:

- Chuyện này không liên quan tới tiên sinh, là do tính không kỹ, không nghĩ đến gặp được chuyện như vậy, xin đại nhân trách phạt.

Vương đại nhân thấy lão sư ngày xưa quỳ xuống, vội vàng đứng dậy muốn đỡ, nhưng thấy Hứa Tiên đã đỡ ông dậy mới chậm rãi ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Hứa Tiên, ngươi cũng có đọc sách thánh hiền, có biết cái gì là Ngũ đức không?

- Học sinh biết, là Nhân Trí Lễ Nghĩa Tín.

Hứa Tiên đáp.

- Hứa Tiên, ngươi ẩu đả với người bên đường, ra tay tàn nhẫn, là không nhân. Có chuyện quan trọng trong người lại đi chọc vào phiền toái, là không trí. Quần áo lam lũ còn ra mắt tôn trưởng, là vô lễ. Uống phí khổ tâm của lão sư là không có nghĩa. Đã có ước hẹn, cũng không đến đúng hẹn, là không có tín. Khoa cử là chọn người tài cho đất nước, sao có thể chọn một kẻ vô nhân vô nghĩa vô lễ vô trí vô tín chứ?

Từng tiếng của Vương học chánh sắc như đao.

Mặc dù Hứa Tiên không phải không tìm được lời để phản bác, nhưng làm vậy chỉ khiến cho mọi chuyện tệ hơn mà thôi, nghĩ lại cũng chỉ thở dài nói:

- Đa tạ đại nhân dạy bảo.

Tổng tú tài bên cạnh đã đổ hai mắt, một lời đánh giá như vậy, tương đương với đã hủy hết con đường học tập của Hứa Tiên. Chẳng quan tâm đến điều gì nữa, cố gắng muốn phản biện, lại bị Hứa Tiên kéo kéo, hẳn nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo lão sư nhiều lời vô ích, cuối cùng lão nhân chán nản cúi đầu.

Lúc này, từ ngoài cửa sổ vang lên tiếng lộp độp, quả nhiên bầu trời âm trầm rồi cuộc đã bắt đầu đổ mưa, tiêu tán bớt đi bầu không khí nặng nề trong lầu các.

- Ngươi còn gì để nói không?

Giọng nói của Vương học chánh uy nghiêm như thần minh, như là chúa tể của vận mệnh một người.

Hứa Tiên nhìn lão sư đang thẫn thờ đứng bên cạnh, trong lòng cũng có chút bất bình, ngẩng đầu nói:

- Học sinh chỉ có một câu thơ.

- Đọc lên nghe thử.

Vương học chánh tò mò nói.

- Giang đầu vị thị phong ba ác

Biệt hữu nhân gian hành lộ nan (*)

(*) 2 câu cuối trong bài Tổng Nhân - Tiền bạn:

Trung:

Hán:

Tổng Nhân

Xướng triệt “Dương quan ” lệ vị can,

Công danh dư sự thả gia xan.

Phù thiên thủy tống vô cùng thụ,

Đới vũ vân mai nhất bán san.

Kim cổ hận, kỷ thiên ban,

Chỉ ứng ly hợp thị bi hoan?

Giang đầu vị thị phong ba ác,

Biệt hữu nhân gian hành lộ nan .

Dịch (Bản dịch của Điệp Luyện Hoa)

Tiến bạn

Hết khúc “Dương quan” lệ chữa khô,

Công danh chuyện hão đoái hoài chi.

Lặng lẽ nước tiền rừng cây thẳm,

U ám mây che nửa núi mờ.

Xưa nay hận, tính muôn vàn,

Có phải vui buồn bởi hợp tan ?

Đầu sông sóng gió còn chưa hiểm,

Chính tại lòng người mới khó khăn.

Đây cũng là cảm nhận thiết thực nhất của Hứa Tiên, đối với ông lão bán cá kia, đối với mình, không phải đều là như vậy sao?

- Giang đầu vị thị phong ba ác

Biệt hữu nhân gian hành lộ nan.

Vương học chính đọc lại, chân mày nhíu lại, trầm ngâm hồi lâu mới thả ánh mắt trên con sông ngoài cửa sổ, lúc này sóng đã lật khoảng không. Nghĩ tới lão hán bán cá kia vì tránh nhân họa đã tránh vào trong vùng sông nước mênh mông này. Vương học chính đột nhiên vỗ tay cười nói:

- Thơ hay, thơ hay.

Hai câu thơ này cũng khiến cho ông xúc động, gia tộc ông căn cơ thâm hậu, mình cũng là một lòng vì nước, chỉ vì dằng dặt không hòa theo ý trên, nên bị giáng chức tới đây làm một Học chính nho nhỏ. Đọc đường đi nhiều đường sông, con nước thay đổi bất ngờ chỉ trong nháy mắt, làm sao không hiểm ác. Nhưng nhân gian còn hiểm ác hơn vạn phần.

- Tổng lão sư, quân tử không đoạt thứ người khác thích, bất quá hôm nay tại hạ muốn nhận một môn sinh, kính xin lão sư đáp ứng.

Lão nhân mơ mơ hồ hồ, hồi lâu mới phản ứng lại nói:

- Toàn bộ nghe theo đại nhân an bài.

Vương Học chánh quanh lại nói với Hứa Tiên:

- Hứa Tiên, người có chịu đến quý phủ của ta đọc sách không?

Hứa Tiên không hiểu ý hỏi lại:

- Không phải đại nhân nói học sinh không có Ngũ đức sao?

Lão đầu bên cạnh chỉ hận không kịp ngăn cái miệng hăn lại, chuyện tốt như thế sao không đáp ứng trước rồi hãy nói.

- Đó cũng chỉ là tiểu nhân tiểu nghĩa, thương người gian khổ là nhân, rút đao tương trợ là nghĩa, trước dạy sau đánh là lễ, ra tay trước là trí, đến nơi đến chốn là tín. Thiện danh của người nổi tiếng nơi này, ta đã có nghe, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường. Người dám bỏ qua tiền đồ để giúp một lão nhân không quen biết, hơn nữa trí dũng song toàn, vừa đánh bại địch nhân vừa bảo vệ được chính mình, ở thế gian này, chỉ cần chánh khí còn chưa đủ, vẫn cần dũng cảm tức trí mới được.

Vương Học chính một phen phiên van phúc vũ, chỉ bằng công phu miệng lưỡi đã nói cảnh ngộ của Hứa Tiên theo một cách khác, một trời một vực.

Đừng nói người ngoài, ngay cả Huyện quan đại nhân bên cạnh cũng trợn mắt há mồm, cảm thấy thượng quan từ trong kinh tới tuyệt đối khó dò!

Nhưng lão không biết, sở dĩ Vương Học chánh bị giáng chức đến tận đây chính là do biên cảnh phương Bắc bất an, nhiều năm liên tục man tộc quấy nhiễu, Vương Học chánh chủ trương đánh một trận, mà phần lớn triều đình lại chủ hòa, mà ông cũng vẫn tranh cãi, cuối cùng vì giết gà dọa khỉ, bị biếm trích đến đây.

Thấy Hứa Tiên đánh tên lưu manh kia, đánh vừa có lý có lẽ, đánh có trí có dũng, không khỏi hợp với tâm tư của ông, dâng lên ý niệm trong đầu. Nhưng chìm đắm trong quan trường mấy chục năm, muốn nói gì cũng phải áp trước đã, khi tiếp xúc là phải ra oai phủ đầu, cũng là giết hết ngạo khí của Hứa Tiên, dạy dỗ một phen.

Càng về sau Vương Học chính càng ngạc nhiên, nếu người đọc sách bị phong kín đường khoa cử, quả thực không khác gì bị đánh rớt xuống vực sâu vạn trượng. Hứa Tiên lại không quan tâm, không kiêu không nịnh, còn nghĩ tới lão sư của mình, lại có được khí độ thông dong khó gặp, so với hăn, mình hơi gặp phải khó khăn đã muốn nổi giận, lại có hơi hẹp hòi.

Mà hai câu thơ kia lại càng kinh diễm tuyệt luân, tang thương, không giống như một thiếu niên có thể nói ra được, nhưng thử nghĩ xem, với đại biến hăn gặp thì hai câu thơ kia cũng hợp với tình hình.

14. Quyển 1 - Chương 13

Quyển 1: Ký Ưc Thiếu Niên Du

Chương 13: Lão sư. (2)

Chương 13: Lão sư. (2)

Một thiếu niên có khí tiết có học vấn như thế, cũng không tránh khỏi động tâm. Vốn đang muốn khảo sát một lượt, đợi tới khi thi hương mới lập thành danh phận, nhưng thật sự cảm thấy mình không thể nhìn lầm, bèn nhận luôn môn sinh này, có hơi đường đột cũng bất chấp.

Trước đây, trong quan trường, quan hệ căn bản nhất chính là môn sinh đồng học, xuất thân đồng bảng chính là đồng học, mà quan chủ khảo chọn người là lão sư, mới vào quan trường cũng muốn nhờ lão sư này chiếu ứng. Nhưng cũng có ngoại lệ, là được người có tài danh nhận danh phận thầy trò trước đó, khi đó, vô

luận là ai chọn người, nhưng lão sư vẫn là lão sư ban đầu đó. Chẳng qua có thể làm vậy, dám làm vậy, cũng là nhân vật nhất đẳng trong triều.

Tuy lúc này Vương Học chánh nghèo túng, nhưng tự tin không phải sống dưới tay người khác, hiện tại ông chỉ là bị Hoàng đế dạy dỗ mà thôi. Cho nên mới dám hào sảng như thế. Được một lời này, tương lai Hứa Tiên đừng nói thuận buồn xuôi gió, còn có thể bớt đi vô số quanh co so với những người khác.

Kết quả tất cả đều vui vẻ, tiệc rượu bắt đầu, Hứa Tiên đứng hầu một bên. Vương Học chánh không khỏi muốn dạy dỗ môn sinh mới này một phen, cũng chỉ nói đơn giản là “Lo học hành cho tốt” “Đừng tưởng rằng có thể dựa vào ta” Đương nhiên Hứa Tiên vẫn cung kính nói gì nghe nấy.

Rượu tàn tiệc tan, Vương Học chánh nhìn con nước lớn mênh mông, vừa thu được Hứa Tiên làm môn sinh, tâm tình vốn hơi rầu rĩ không khỏi thoải mái hơn, uống hơi nhiều, không nghe lời mời của Huyện quan đại nhân cố ý hôm nay phải về Hàng Châu. Ông lão đảo đứng lên muốn đi, đương nhiên người khác sẽ như chúng tinh phụng nguyệt chỉ đi theo một bên, tới cửa thang lầu đột nhiên nhớ ra cái gì, quay đầu lại nói với Hứa Tiên:

- Bài thơ kia vẫn chưa đủ.

Hứa Tiên nói:

- Đó là hồi bé học sinh có nghe một vị đạo trưởng ngâm, cũng chỉ có một câu.

- A? Không phải người làm?

- Không phải học sinh làm.

- Ủ! Không phải cũng tốt. Thiếu niên thành danh cũng không phải chuyện tốt gì. Người đọc cả bài thơ vị đạo trưởng kia làm cho ta nghe.

- Dạ, lão sư.

Hứa Tiên háng giọng ngâm:

- Xướng triết dương quan lệ vi kiên

Công danh dư sự thả gia xan

Phù thiên thủy tổng vô cùng thụ

Đái vũ vân mai nhất bán sơn

Kim cổ hận, kỷ thiên bàn, chích ứng lý hợp thị bi hoan?

Giang đầu vị thị phong ba ác

Biệt hữu nhân gian hành lộ nan.

Vương Học chánh cẩn thận ngẫm lại, chỉ cảm thấy như ngàn vạn danh thiên, đọc ngâm nga lại như uống rượu ngon. Mà trong hoàn cảnh đưa tiễn thì ý này rất hợp tình hợp cảnh, lại càng cảm thấy Hứa Tiên có đại tài mà không lộ ra ngoài, toàn bộ không giống những tài tử khoa trường kia, nhưng cũng rất khác biệt. Xoay lưng quay lại tiệc rượu, ông rót một chén rượu tàn uống một ngụm cười nói:

- Văn hay phải có rượu ngon, chờ hôm khác uống tiếp. Có điều tửu lượng giờ uống không nổi, đành từ biệt. Công danh sẽ thăng tiến, công danh sẽ thăng tiến. Ha ha ha ha ha

Mang theo trăng cười to hào sảng, Vương Học chánh tiêu sái rời đi, để lại mọi người còn đang tròn mắt nhìn nhau, ánh mắt cũng không tự chủ được nhìn sang Hứa Tiên.

Huyện quan đại nhân nhìn thiếu niên trước mắt mà lòng tràn đầy hâm mộ. Bản thân y là một Huyện quan, không biết dùng bao nhiêu thời gian, sờ, sờ, lẫn khắp quan trường, trong mắt dân chúng tuy là to bằng trời nhưng trong quan trường lại chỉ là hạt mè hạt đậu. Mà Hứa Tiên, nhờ cơ duyên xảo hợp, có được thiên đại tiện nghi, chờ tới khi hất một bước lên mây, làm sao để một Huyện lệnh vào mắt? Không khỏi một lần nữa tự xác định lại thái độ đối đãi với thiếu niên này.

Tổng tú tài còn đang cao hứng cho Hứa Tiên, lại hơi khổ sở, cả đời mình thi không đậu cử nhân, đối với Hứa Tiên, sợ rằng cũng không chút khó khăn. Tuy Vương Học chính nói sẽ chiếu cố tới hắn, nhưng lão tú tài này cũng biết đó chỉ là lời nói. Nếu một người quả thật thanh liêm đến như thế, tồn tại trong quan trường, muốn sinh tồn cũng đã khó khăn, nói gì đến chiếu cố người khác.

Hứa Tiên vẫn còn đang tỉnh tỉnh mê mê, chỉ biết lý tưởng của mình có thể dễ hơn một chút, chẳng có chí lớn, hắn nghĩ đợi Bạch nương tử đến có thể khoe khoang với nàng một chút. Về căn bản, hắn cũng chẳng phải thánh nhân muốn tế thể an dân, chỉ muốn một cuộc sống thái bình như người bình thường, chẳng qua, với tính cách của hắn, với thể đạo như thế, cũng ngàn vạn khó khăn.

Lý Tứ kia bị đánh một bữa no, đang nằm nhà dưỡng thương, đám lưu manh vô lại bên cạnh cũng đến thăm, nói rằng muốn khiến cho Hứa Tiên sáng mắt. Kết quả y không đồng ý. Khuya hôm trước, sư gia âm trầm nói ra một lời đóng băng trái tim y tới tận bây giờ “Chớ có cào lại chuyện cũ, nếu không tính mạng khó bảo toàn”. Mơ hồ đã có tin tức lộ ra, Hứa Tiên được đại nhân vật trong kinh coi trọng, Lý Tứ cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng, khi dễ dân chúng thì còn được, nhưng nếu có người muốn bóp chết y thì cũng chẳng khác gì bóp chết một con rệp.

Nghe y nói buông tay, đương nhiên đám vây cánh kia hơi xem thường, dần dần rời xa y, y mất thế lực, ngay cả dân chúng tầm thường cũng không sợ y như trước kia nữa. Xem như đã rơi vào đường cùng, thế nhưng từ từ thoát khỏi con đường này, bắt đầu nghề nghiệp đường hoàng, cưới vợ sinh con còn nói sau.

Hứa Tiên vẫn trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm như trước, đi học, tu luyện, thi thoảng làm một ít chuyện tốt. Hắn tự nhận đi học rất khó để có được thành tựu lớn gì đó, tu luyện thì không có thiên phú, chẳng bao giờ nhận mình là tinh anh cả. Chỉ mong sau này xây nhà, cưới một thê tử ôn nhu nhàn thực, ngày ngày được ăn thịt là tốt rồi.

Thiếu niên Hứa Tiên không có chí lớn vẫn muốn đợi tới khi Bạch nương tử đến, sau đó vượt qua cuộc sống trong suy nghĩ của mình, không hơn. Nhưng thế sự khó lường, mục tiêu nhìn thì đơn giản, nhưng có thực thể chẳng? Trong hồn phách hắn còn có một viên tinh châu thiêu đốt ngọn lửa hừng hực, vẫn đang tích lũy, vẫn đang đợi, tới một ngày mặt trời rọi sáng, chiếu khắp thiên hạ, ai dám chống đối?

15. Quyển 1 - Chương 14

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 14: Học phủ.

Chương 14: Học phủ.

Thời thái bình thịnh thế, phong trào học tập rầm rộ, đặc biệt là ở Giang Nam nơi tài tử tụ hội lại càng như thế. Đủ loại thư viện nhiều đến đếm không xuể, còn phân quan học, tư học.

Tư học là thư viện các thân sĩ nổi tiếng bỏ vốn xây. Mà quan học là do triều đình xây. Vương học chính nói rằng để cho Hứa Tiên đến quý phủ của mình đọc sách cũng chỉ là lời nói, thực ra là muốn an bài hắn vào một thư viện thượng hạng, an tâm đi học.

Hứa Tiên cũng hiểu, mặc dù khảo trúng tú tài vào học phủ, nhưng trên con đường khoa cử cũng chỉ xem như mới nhập môn. Con đường dài sau này mỗi một bước cũng đều khó khăn hiểm trở, cho dù có lão sư chiếu ứng, cũng không biết có thể đi tới đâu. Nhưng tâm tính hắn tùy ngộ nhi an, cũng không lo lắng cho tương lai lắm.

Hiện tại điều hắn lo lắng nhất là rốt cuộc khi nào Bạch nương tử mới tới, trong nội dung kịch bản cũng không có thời gian cụ thể, chỉ có địa điểm cụ thể. Khi đó hình như Hứa Tiên rất vất vả, chỉ là một tiểu nhị, nhưng tuổi thì vẫn chưa nhìn ra.

- Chẳng lẽ mình phải ở mãi Tây Hồ đợi sao?

Hứa Tiên lắc đầu cười khổ. Mặc dù với tình trạng hiện tại của hắn, cưới một nương tử xinh đẹp cũng không thành vấn đề, nếu còn trúng cử nhân nữa, thì nạp thiếp cũng không phải chỉ nói đùa.

Hiện tại có rất nhiều bà mai đến cửa, bắt quá cũng bị Hứa Tiên lấy lý do muốn an tâm lo bài vở và tạo danh tiếng mà đuổi đi. Lúc đó, chuyện Vương học chính lại đặc biệt gửi thư tán thành, nói rất nhiều đại loại như “Đại trượng phu không nên sa vào nữ sắc”.

Hứa Tiên chỉ có thể thầm cười khổ trong lòng, chấp niệm của hắn đối với Bạch nương tử phi thường sâu, nếu như ngày mai Bạch Tố Trinh xuất hiện trên Đoạn Kiều, chỉ sợ Hứa Tiên sẽ cưới nhanh như điện. Khi đó không biết sắc mặt Vương Học chính sẽ thế nào.

Bắt quá, có lẽ là chuyện tốt, nữ tử trong mộng kia vẫn chưa đến. Hứa Tiên thu thập hành lý đến Hàng Châu, cửa lớn của Cạn Thiên thư viện Hàng Châu đã mở lớn đón hắn.

Cạn Thiên thư viện có thể coi như thư viện nổi danh nhất khu vực Giang Chiết, là nơi các tú tài trúng tuyển đến học. Có thể nói là nơi này nhân tài như mây, tú tài, cử nhân từ đây ra đếm không hết, Trạng nguyên cũng có hai người.

Trong phố truyền nhau, vào Cạn Thiên thư viện chẳng khác nào đã bước một chân vào cửa quan, chỉ cần bước nốt chân kia vào là được. Mặc dù thực tế cũng không nhẹ nhàng như thế, nhưng sự bất phàm của thư viện cũng có thể thấy được phần nào. Mất chốt nhất là, người đứng đầu thư viện là Học chính châu phủ, có thể tạo dựng được mối quan hệ tốt, đương nhiên sau này cũng có chút tiện lợi.

Trong Cạn Thiên thư viện, trên một khoảnh đất trống lát đá xanh, mười mấy người trẻ tuổi tập trung lại, đều là tú tài trẻ tuổi từ các huyện tới. Đương nhiên không tránh được bàn luận cổ kim, nói chuyện trời đất. Hoặc là đồng hương, hoặc là cùng sở thích, tùm năm tùm ba lại, tiếng bàn luận râm ran không dứt.

Nhưng vẫn có một mình Hứa Tiên đứng lạc lõng ở đó. Từ khi hắn xuyên qua đến nay, cũng vẫn sống trong một huyện thành nho nhỏ, chỉ thấy cầu nhỏ nước trôi. Hôm nay nhìn thấy chu môn đại hộ (cửa lớn sơn son) cũng cảm thấy lạ lẫm, đi loang quanh nhìn ngắm, có vài người nhìn hắn cười thầm đúng là nhà quê.

- Hứa Tiên, Hứa Tiên.

Một giọng nói vang lên từ sau lưng hắn.

Hứa Tiên còn đang nhìn đôi câu đối trên cánh cửa, quay đầu nhìn lại:

- A, Vương An, có chuyện gì vậy?

Vương An vốn có đôi mắt sắc bén, Hứa Tiên ngẩn ra một lúc mới nhận ra những ánh mắt như có như không đó, không khỏi cười nói:

- Quan tâm nhìn bọn họ làm cái gì, người nhìn bức câu đối này đi, cũng khá đáng xem.

Vương An kia là một thanh niên gầy gầy, là đồng hương với Hứa Tiên, không đến từ thôn trấn, gia cảnh còn bần hàn hơn hắn một chút. Giao thông thời cổ đại bất tiện, quan niệm quê cha đất tổ vẫn sâu sắc, hai người đương nhiên đến cùng nhau. Vương An thấy Hứa Tiên bị người ta chê cười, mình đi theo cũng mất mặt, mới vội vàng nhắc nhở hắn, nhưng cũng không nghĩ tới hắn chẳng để tâm.

Bọn họ cười Hứa Tiên không từng trải, nhưng không biết những gì Hứa Tiên trải qua bọn họ không thể tưởng tượng được, mà với tính cách của hắn, làm gì có chuyện quan tâm đến ánh mắt của người khác.

Vương An bị Hứa Tiên kéo đi, cũng chỉ thầm than một tiếng, cũng nhìn đôi câu đối kia.

Một người trong số họ chỉ hai người Hứa Tiên, cười nói:

- Phan công tử, ngài nhìn hai tên nghèo kiết xác kia, chưa từng thấy cửa nào lớn như thế sao?

Vốn ý có bộ dáng thanh tú, lại thêm bản lĩnh nịnh hót.

Một người bên cạnh tiếp lời:

- Diên huynh không nên giễu cợt, chỉ là người ở quê chưa từng trải thôi, dáng vẻ này so với khi Phan huynh từ Giang Bắc thăm người thân quay lại, chúng ta cũng chỉ là ech ngồi đây giềng.

Lời nói này rất có hỏa hầu, vẫn là nịnh bợ, nhưng cũng không lộ liễu, hơn nữa cũng khiến cho người ta không xem thường mình.

Nhưng khiến cho hai người thất vọng là, Phan công tử kia cũng chỉ mỉm cười không nói, khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc hơi suy tư, nhìn Hứa Tiên, thầm đánh giá trong lòng, lúc nào sẽ đi kết giao với hắn.

Y là cháu của Tổng đốc Giang Chiết, tin tức linh thông, sớm đã biết Hứa Tiên được Học chính thu làm môn sinh, tiền đồ vô lượng, không thể so với hai người trước mặt. Bất quá y luôn luôn không bỏ qua bất kỳ kẻ nào trước mặt, chỉ nhẹ nhàng gạt đề tài này, cười nói một chút chuyện lý thú khi đi thăm người thân. Chỉ một lúc sau, đã có một đám người vây quanh hắn.

Không bao lâu sau có một tiếng la vang lên, các tú tài đều tự giác đứng lên, một người mặc quan bào đứng trên bậc thang nói vài câu động viên.

Ngay sau đó là một cuộc thi nhỏ, một gian tĩnh thất, mười mấy chiếc bàn thấp, bày đủ văn phong tứ bảo.

Mơ hồ Hứa Tiên tìm lại được chút cảm giác khi mới đi học, thi hết lần này đến lần khác, nhưng lúc đó, cho dù thi có nặng cũng không thể hoàn toàn quyết định vận mệnh của một người. Mà hiện tại, trên con đường khoa cử này, qua hay trượt, thật khác nhau một trời một vực. Cho dù người cuồng ngạo nữa đến đây cũng chỉ đành thật cẩn thận, không dám có chút sơ sót.

16. Quyển 1 - Chương 15

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 15: Tiệc rượu. (1)

Chương 15: Tiệc rượu. (1)

Theo chế độ khoa cử ngàn năm, cuồng sinh như Kim Thánh Thán cũng không mấy người, không giống như cuộc thi tốt nghiệp trung học, năm nào còn có một vài người tự cho mình giỏi. Nhưng nếu để những người này đến trường thi, sợ là muốn tiêu sái cũng không nổi.

Trong trường thi chỉ có tiếng bút lông đưa trên giấy, các thí sinh cũng múa bút thành văn, Hứa Tiên cũng chỉ là một người vô cùng tầm thường trong số những người này.

Kết thúc cuộc thi, Hứa Tiên đặt bút xuống, bài thi được thu lại, đầu tiên là giám thị tiên sinh đọc một lượt, sau đó là tầng tầng truyền đọc, cuối cùng đưa tới trong tay viện thủ.

Trong một cái sân thanh nhã, một người trung niên cầm một bài thi xem xét cẩn thận, trên đó đề tên Hứa Tiên. Sau khi xem xong, nhẹ nhẹ đặt lên bàn, cười với những người bên cạnh:

- Văn Thụy, môn sinh này của ngươi, văn chương tuy không tệ, nhưng cũng không có gì đặc sắc.

Văn Thụy kia chính là Vương Học chính lão sư của Hứa Tiên, lúc này mỉm cười đưa ra một bài văn:

- Đứa cháu này cũng viết được văn chương cảm tú.

Trên bài thi đề hai chữ Phan Ngọc.

Hai người, một người là Tổng đốc, một người là Học chính, chức vị chênh lệch thật lớn, nếu không phải năm xưa là đồng song bạn tốt, hơn nữa gia thế Vương gia khá lớn, chỉ sợ không thể ngang hàng như thế. Bất quá, quan trường chìm nổi, có thể gặp lại nhau một lần nữa quả là duyên phận khó được. Kỳ thi nhỏ này vốn không tới phiên bọn họ đến xem, nhưng vừa lúc cuộc thi này đều có hai hậu bối, lấy ra bình luận một phen, thỏa mãn cái tâm háo thắng.

Vương Học chính nói sang chuyện khác:

- Hình như ngươi đã quên cách đọc văn năm đó lão sư dạy chúng ta sao? Trước xem chữ, sau xem văn.

Phan Tổng đốc cười nói:

- Mặc dù Hứa Tiên này chữ đẹp, nhưng cũng không phải ta thiên vị, bất quá, chữ của cháu ta cũng vẫn đẹp hơn một chút.

Vương Học chính lắc đầu liên tục:

- Sai rồi sai rồi, lão sư nói, xem chữ không phải là đọc chữ, mà là xem tính tình. Người xem, chữ của cháu người tuy tốt, nhưng bút ý khúc chiết, khí âm nhu quá nặng, lòng dạ sợ là quá sâu. Vẫn là Hứa Tiên, chữ viết khoáng đạt không câu chấp, thái độ làm người sẽ đoan chính hơn.

Phan Tổng đốc cười mắng:

- Giải cho Vương Văn Thụy người, vẫn cái tính không chịu thua ai. Người đã quên năm đó lão sư nhận xét chữ người thế nào rồi sao? “Quá cứng dễ gãy, quá nhọn dễ mài” Lại nói tới hai người này, lòng dạ sâu một chút chẳng lẽ là chuyện xấu?

Nói lại, lão cũng có chút cảm xúc, đọc sách thánh hiền, có mấy ai không có ý chí đem ra tế thế an dân? Chẳng qua là thế sự khó khăn, đến được cuối cùng cũng chỉ có lòng dạ ngày càng sâu.

Vương Học chính cũng cười nói:

- Thì ra người vẫn nhớ, kể chuyện bọn tiểu bối đi! Hôm nay muốn đòi người vài chén rượu đây!
- Cầu còn không được, cầu còn không được. Người cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, ngày sau tự sẽ lên mây.

Không nói gì nữa, hai vị tri giao nâng cốc ngôn hoan.

Trong thư viện, Vương An đang hồi tiếc vì dùng sai điển cổ trong cuộc thi.

Hứa Tiên ở một bên khuyên bảo, Vương An vẫn âm ức không vui.

- Người không phải thánh hiền, ai có thể không có lỗi. Khảo quan cũng có thể thông cảm thôi, Vương huynh không cần lo lắng nhiều.

Hứa Tiên cùng Vương An đều sững sốt, quay đầu nhìn lại, một thanh niên cực kỳ tuấn mỹ đang thi lễ với mình, chính là Phan Ngọc.

Hứa Tiên thầm tán thưởng sự trưởng thành sớm của người xưa, Phan Ngọc này thoát nhìn cũng không quá mười sáu mười bảy tuổi, ở thời đại này cũng chỉ là một học sinh cấp ba ngây thơ, nhưng xem lời nói cử chỉ của Phan Ngọc, đã rất có phong cách quý tộc, chỉ đứng cùng y một lát đã có cảm giác dễ chịu như tắm gió xuân. Hơn nữa, dung mạo tuấn mỹ hoàn hảo, khiến cho người ta không khỏi nhớ đến bốn chữ “quân tử như ngọc”

Phan Ngọc nói nói cười cười, mặc dù mục tiêu là Hứa Tiên, nhưng tuyệt sẽ không để cho Vương An cảm thấy bị lãng quên. Y âm thầm đánh giá Hứa Tiên, nếu bàn về dung mạo thì cũng bình thường, chỉ là ánh mắt trong suốt mà sáng rực, mang theo cảm giác thẳng thắn vô tư, cũng là hiếm thấy trong số những thư sinh này...

Hơn nữa y cũng cảm thấy, từ trong cử chỉ của Hứa Tiên cũng mang theo khí chất bất đồng, nhưng không nói ra cụ thể được. Phan Ngọc không biết, linh hồn của con người hiện đại đương nhiên mang theo thói quen của người hiện đại, nhún vai khi bắt đầu đi, cách dùng từ đặt câu, thậm chí còn có chút hài hước kiểu Tây phương, cũng khiến cho hắn có hơi có chút ý tứ khác biệt.

Tất cả những cái này đều hội tụ lại, mỗi thứ một chút, khiến cho người ta có cảm giác nếu một người rách rưới thảm thương ngồi bất động ở bên đường, còn có người có thể nhìn thấy được cái gì đó như “Ánh mắt thâm thúy” từ y, thì đó mới thực sự là thiên hạ bất phục.

- Sau này mọi người là đồng môn rồi, hôm nay tại hạ làm chủ, muốn mời mọi người tụ tập một chút. Không biết hai vị có nề mặt không?

Sóng mắt Phan Ngọc khẽ động, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Hứa Tiên.

- Vậy thì đa tạ Phan huynh rồi. Ta đã sớm đói bụng.

Hứa Tiên nhếch miệng cười đáp. Hắn cảm thấy, khi đi học liên hoan tụ tập cũng là chuyện rất bình thường.

Phan Ngọc sững sốt, đây chỉ là lời nói khách khí một chút, không nghĩ rằng Hứa Tiên lại thẳng thắn như thế, cũng cười nói:

- Hứa huynh cũng rất thống khoái. Ta phải đi mời thêm xem có ai đi nữa. Nói thật ta cũng hơi đói bụng.

Vương An bên cạnh hơi đỏ mặt, sau khi Phan Ngọc đi thì oán giận.

Hứa Tiên không khách khí nói:

- Có ăn thì ăn, nhiều lời như vậy làm gì!

Vương An tiếp tục than thở, nhưng Hứa Tiên cũng không để ý, mới vừa rồi cuộc thi còn đông đúc, nhưng bây giờ đã không còn một mống.

Thư viện Cạn Thiên cách Tây Hồ không xa, trong Vọng Nguyệt lâu bên hồ, mọi người rồi rít ngồi xuống. Tiệc rượu đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ một lát trên bàn đã bày đầy thức ăn.

Con sâu tham ăn trong bụng Hứa Tiên không nhịn được nữa rồi, mặc dù nơi này cũng có xuất thân nghèo khổ, nhưng hắn vốn là người hiện đại, mặc dù gia cảnh bình thường, nhưng ở tiệm ăn, đồ ăn mặn cũng là bình thường. Kể từ khi xuyên việt, chỉ có một tỷ tỷ lo cho gia đình như thế, bữa ăn có cơm đã là không tệ rồi, nếu còn chê thì...

17. Quyển 1 - Chương 16

Quyển 1: Ký ức Thiểu Niên Du

Chương 16: Tiệc rượu. (2)

Chương 16: Tiệc rượu. (2)

Hứa Tiên cũng không phải người lảm chuyện, cho nên chẳng những hắn ăn, mà còn ăn rất vui vẻ. Chẳng qua, những ngày đó quả thật gian nan. Hứa Tiên nhớ lại, biến đau buồn thành dạ dày, hung hăng gấp một cái đùi gà, ngoạm từng ngoạm ăn, thề rằng sau này có tiền, ngày nào cũng phải ăn đùi gà.

Người bên cạnh đều nghị luận về tiền đồ tương lai, quốc kế dân sinh. Hứa Tiên vẫn chiến đấu với đùi gà, cũng chẳng có ý định dừng ăn đùi gà mà đi học chí nguyện vĩ đại. May sao, ở đây nhiều người, tất cả đều chỉ lo phát biểu cao kiến của mình, không chú ý đến người bên cạnh.

Chỉ có Phan Ngọc thi thoảng vẫn liếc hắn một cái, cảm thấy thú vị. Cuồng sinh không quan tâm đến ánh mắt người khác y cũng đã gặp, nhưng cuồng pháp như hắn thì thật đúng là lần đầu tiên thấy. Chỉ chốc lát sau, ngay cả y cũng nghi ngờ, đùi gà này thật ngon thế sao? Gắp một cái ném thử, cảm thấy vẫn mùi vị cũ.

Nhiều người như vậy, đương nhiên không thể ngồi ăn, mà người đọc sách cũng không thể chơi đoán số như ngoài phố, đã có người đề nghị ngâm thơ uống rượu, mọi người rồi rít hưởng ứng.

Phan Ngọc làm chủ, là người đầu tiên, y cũng không khách khí, thoải mái đứng lên, dung mạo vốn đã tuấn mỹ tuyệt luân, sau uống rượu mặt lại đỏ lên, đẹp như tranh vẽ. Còn chưa ngâm thơ, mọi người đã bị phong thái của y làm cho rung động, sau khi ngâm thơ, lại càng được cả sảnh ủng hộ. Ngay cả Hứa Tiên cũng dừng ăn khen một tiếng hay.

Đến lượt Hứa Tiên làm thơ, hắn mỉm cười bỏ đùi gà trong tay xuống, không chút nghĩ ngợi, người khác cho là hắn đã có chuẩn bị trước, lại không ngờ hắn cầm chén tự rót cho mình ba chén rượu, rồi quay sang Vương An bên cạnh:

- Tới phiên người!

Mọi người cười ngắt, điều này có nghĩa tứ văn hôm nay bất lực, vị này cũng không chút khách khí, lại cầm đùi gà lên.

Hành tẩu như thế, Hứa Tiên lấy rượu ra thì, vô luận là điền từ hay làm thơ, hắn cũng không tham gia, chỉ ở đây ăn uống thả cửa.

Kỹ thuật nấu rượu cổ đại chưa phát triển, rượu rất nhạt, lại là chén nhỏ, cho nên Hứa Tiên cũng không thèm để ý, chỉ là rượu nhạt chén nhỏ đôi khi lại càng dễ say. Khi tiệc rượu tan, hắn đã nửa say nửa tỉnh.

Mọi người lão đảo quay về thư viện Cạn Thiên, thư viện đã sớm an bài phòng xá, bất kể học sinh là bản hay phú thì chỗ ở cũng giống nhau. Hai người một phòng, Phan Ngọc và Hứa Tiên là cùng phòng.

Vốn là đồng hương Vương An và Hứa Tiên một phòng, hiện giờ lại thành hai người họ cùng phòng, đây chính là an bài của trưởng bối rồi. Chỉ mong hai người có thể kết thành bạn tốt, tương lai trên con đường làm quan giúp đỡ lẫn nhau.

Lư hương bàn nhỏ, bình phong giường khắc, gian phòng bố trí cũng trang nhã.

Phan Ngọc, Hứa Tiên lão đảo đầu nhau vào phòng, Hứa Tiên cầm đầu ngã xuống giường, hừ khê một tiếng.

Đôi mắt vốn mơ màng của Phan Ngọc lập tức trong lại, lấy ra một chiếc lá ngọc màu đỏ sẫm từ trong miệng, rót một chén trà, thả chiếc lá ngọc vào trong chén, chỉ chốc lát sau, chiếc lá biến sắc, nước trà trong chén đã tỏa ra mùi rượu, Phan Ngọc lấy lá ngọc đã trở thành màu trắng từ trong chén ra, bỏ vào ngực.

- Phan huynh, đây là cái gì?

Một câu hỏi vang lên khiến cho Phan Ngọc cả kinh, lá ngọc trong tay thiếu chút nữa đã rơi xuống đất. Hứa Tiên đáng ra nên nằm trên giường ngủ say lại đang thản nhiên như không nhìn y, hai mắt sáng ngời, chẳng có nửa điểm say. Phan Ngọc thầm rùng mình, thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã nhìn nhầm người, Hứa Tiên này lại là người lòng dạ thâm sâu như thế?

Hứa Tiên nào có lòng dạ gì, chỉ là hắn đã tập luyện qua tâm pháp đạo giáo, mặc kệ say thế nào, chỉ cần một chút linh quang chưa tận, thì giải rượu sẽ nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Hứa Tiên vươn vai, nói:

- Ui cha, khát nước quá!

Bước tới cầm cái chén trà trên bàn ừng ực uống vào. Phan Ngọc không kịp ngăn cản, chỉ đành thở dài một tiếng, chỉ thấy ánh mắt đã khôi phục thần trí của hắn nhanh chóng mơ màng.

Chiếc lá ngọc kia là được khắc thành từ tủy ngọc, tủy ngọc là thần ngọc ngàn vàng khó cầu của người uống rượu, chỉ cần đặt miếng ngọc này trong rượu, chỉ chốc lát sau ngọc sẽ biến thành màu hồng, hết như người say rượu. Mà rượu mình uống lại không mùi không vị, như uống nước, có thể ngâm được cả hũ rượu, tới khi ngọc đỏ hồng như say, thả ngọc vào nước trắng, đợi ngọc chuyển trắng lại, thì nước đó sẽ biến thành rượu ngon thượng đẳng.

Phan Ngọc dùng mỹ ngọc bực này khắc thành hình chiếc lá, đặt trong miệng, đương nhiên ngàn chén không say. Chẳng qua là nếu mấy người kia biết thần khí như thế bị dùng để làm chuyện vớ vẩn này, không biết sẽ oán đến thế nào!

Chén nước nho nhỏ kia được thả tủy ngọc vào, quả thực không khác rượu mạnh là mấy. Hứa Tiên một ngụm uống sạch, cho dù luyện đạo pháp gì cũng vô dụng. Đứng tại chỗ lão đảo bước hai bước, ngã sấp xuống giường, miệng vẫn lẩm bẩm:

- Rượu ngon, rượu ngon!

Phan Ngọc nhìn Hứa Tiên trên giường thật không biết nên đánh giá thế nào, là không chút tâm cơ hay tâm cơ thâm trầm? Chỉ đành cười khổ.

Nhìn bộ dáng hắn bất tỉnh nhân sự, y than thở khe khẽ:

- Không câu chấp vô tư là tốt, có điều nát rượu say mềm, cuối cùng vẫn không hợp đạo thánh hiền.

Hứa Tiên lơ mơ nghe được lời nện xét của Phan Ngọc, nhưng cũng chỉ cho là bạn cùng phòng đùa giỡn, ngâm:

Thiên nhược bất ái tửu, tửu tinh bất tại thiên.

Địa nhược bất ái tửu, địa ứng vô tửu tuyên.

Thiên địa kỳ ái tửu, ái tửu bất quý thiên.

Dĩ văn thanh bỉ thánh, phục đạo trọc như hiền.

Hiền thánh ký dĩ ẩm, hà tất cầu thần tiên.

Tam bội thông đại đạo, nhất đấu hợp tự nhiên.

Đân đắc tửu trung thú, vật vi tính giả truyền.

(Nguyệt hạ độc chúc kỳ 2 - Uống rượu một mình dưới trăng kỳ 2 - Lý Bạch

Nếu trời không thích rượu

Sao Rượu ở chi trời ?

Nếu đất không thích rượu

Suối rượu ở chi đời ?

Trời đất đã thích rượu

Thích rượu không thẹn trời.

Đã nghe trong tựa thánh

Lại nói đục như hiền

Thánh hiền đều uống rượu

Cầu mà chi thần tiên ?

Ba ly hiểu đạo lớn

Một đấu hợp tự nhiên

Chỉ mong được thú say

Kẻ tỉnh mặc ai khen.)

Bài “Nguyệt hạ độc chúc” này của Lý Bạch là bài thơ giắt khoe miệng của hần ở kiếp trước, chuyên môn dùng để đánh trống lảng sau khi say, hôm nay dù say, nhưng ngâm lên vẫn thông thuận vô cùng.

18. Quyển 1 - Chương 17

Quyển 1: Một giấc chiêm bao.

Chương 17: Như Ngọc. (1)

Chương 17: Như Ngọc. (1)

Phan Ngọc vô cùng sửng sốt, vốn y tưởng rằng Hứa Tiên không sở trường ngâm thơ làm phú, không nghĩ rằng say rượu rồi vẫn thuận miệng ngâm ra được bài thơ hay như vậy. Câu thơ đơn giản sáng nghĩa, ngay cả một người không biết chữ cũng hiểu, nhưng trong đó còn có chút hương vị đạo khắp nhân gian hào sảng không câu chấp, vô luận thế nào y cũng không ngâm ra được.

Phan Ngọc trầm nghĩ: tài thơ như vậy, khó trách được Vương Học chính coi trọng. Lại đọc lại bài thơ kia mấy lần, trong lòng càng thêm than thở, quay đầu nhìn Hứa Tiên đã khe khẽ ngáy.

Chỉ mong được thú say, kẻ tỉnh mặc ai khen. Nhưng ta không dám say, cũng không thể say!

Trong căn phòng nhỏ, không biết người nào thở dài mà phiền muộn như thế!

Khi Hứa Tiên một lần nữa tỉnh lại, trời đã đen kịt, sờ sờ đầu cũng không đau, nhưng là vô cùng khát.

Bàn tiệc rượu này đúng là ăn được thật đã.

- Hứa huynh, huynh tỉnh rồi à? Trên bàn có trà lạnh.

Nhờ Phan Ngọc chỉ điểm, Hứa Tiên uống ừng ực mấy chén nước, rồi ngưng mắt nhìn quanh bốn phía, thấy Phan Ngọc đang dựa cửa đọc sách, mở xong trang cuối cùng, quay đầu lại cười với Hứa Tiên:

- Hứa huynh đúng là một người làm thơ thật hay!

Sắc trời đã tối, trong phòng bố trí cổ kính, Hứa Tiên còn đang mơ màng với giấc mộng trở về kiếp trước, nghe vậy không khỏi sửng sốt nói:

- Thơ gì?

Phan Ngọc đọc lại bài thơ Hứa Tiên ngâm sau khi say, lại thêm tán thưởng Hứa Tiên mới hiểu được ngọn nguồn, vội vàng chối:

- Ta làm sao có thi tài như vậy, đây là khi còn bé nghe một đạo sĩ tha phương ngâm cho nghe.

Suy nghĩ một chút lại nói:

- Phan huynh vẫn đừng nên nói bài thơ này cho người khác biết.

Phan Ngọc trong lòng khó hiểu, bài thơ này nếu truyền ra thì đúng là vang danh thiên hạ, nhưng người trước mặt mình lại nói không phải là mình làm, lại bảo mình đừng nói ra, thật là tai quái. Nhưng mà hắn nghĩ lại, bài thơ này tuy đúng là hay như vậy, nhưng lại khó tránh làm cho người khác có ấn tượng ham rượu, chưa chắc là chuyện tốt cho con đường làm quan. Lúc này mới thấy thoải mái, càng thấy Hứa Tiên nông sâu khó lường.

- Xin Hứa huynh yên tâm, ta tất nhiên giữ bí mật cho huynh.

Hứa Tiên nói tạ, vừa cười nói:

- Chúng ta cứ gọi Hứa huynh, Phan huynh thật là mệt mỏi, không bằng trực tiếp xưng tên gọi họ, gọi ta Hứa Tiên là được rồi.

- Tên ta là Minh Ngọc, Hứa Tiên huynh gọi là Minh Ngọc là được rồi.

- Mỹ nhân như ngọc?

Hứa Tiên cảm thấy lạ lùng.

- Không, là quân tử như ngọc.

Phan Ngọc lập tức nghiêm chỉnh nói.

Hứa Tiên cười nói:

- Huynh cũng là lương toàn tể mỹ, mỹ nhân hay quân tử cũng chiếm hết.

Lại không ngờ Phan Ngọc nghiêm mặt nói:

- Phan Ngọc thân nam nhi bấy trước, xin Hứa huynh không nên đùa như vậy, nếu không xin huynh cứ gọi ta là Phan Ngọc đi!

Hứa Tiên chặn lại nói xin lỗi, hắn đoán càng là nam nhân tuấn mỹ thì càng quan tâm điều này! Thật đúng là phí công khen, còn làm cho Phan Ngọc tức giận. Nhưng trong lòng Hứa Tiên thầm nghĩ, công tử Phan Ngọc này chính là cái giận cũng giống như ngọc, còn về chuyện là mỹ nhân hay quân tử thì hắn cũng không dám nhắc lại.

Nói chuyện một thời gian, sắc trời đã hoàn toàn chuyển sang tối đen.

Thư viện Cận Thiên chọn nhân tài cho quốc gia, những tú tài trẻ tuổi này xem như là trọng điểm đầu tư, phí ăn ở tất cả đều là ngân sách trong kho. Hứa Tiên hàng năm còn có thể nhận được một khoản tiền, coi như là học bổng vậy. Đây cũng chính là do tri huyện Tiên Đường thấy Hứa Tiên tương lai như hoa như gấm, nên kết một cái thiện duyên.

Trải qua mười mấy năm, Hứa Tiên rốt cục có chút tiền dành dụm, lại cũng chỉ là mấy mảnh bạc vụn, đại khái chỉ có thể coi như sĩ nhục của xuyên việt giả. Chính hắn lại cũng thật là hài lòng, thói quen kiếp trước hình thành thói tiêu tiền như nước, kiếp này vừa có chút tiền đã không nhịn được mà muốn tiêu xài.

- Minh Ngọc, tối nay ta mời lại huynh một bữa, thấy sao?

Phan Ngọc có chủ tâm muốn kết giao với Hứa Tiên, nên sẽ không cự tuyệt. Hứa Tiên dẫn Phan Ngọc đi một vòng quanh Tây Hồ, nhưng đều là tửu lâu thượng hạng, Hứa Tiên sờ sờ túi tiền của mình, trong lòng cười khổ một tiếng, cũng chỉ có thể bước qua.

Phan Ngọc nhanh nhạy, sao mà không nhận ra tâm tư của hiện tại, chẳng qua là không tiện nói, đi bên cạnh âm thầm cười. Đi hồi lâu, Hứa Tiên đột nhiên phần chân, thấy phía trước có một quán rượu nhỏ, nhất thời vui mừng như nhặt được vàng, nhưng cũng lại do dự.

Phan Ngọc cười nói:

- Hứa huynh đúng là người hiểu biết, Hàng Châu đúng là ăn uống ở ngõ nhỏ mới là tiêu điểm, đừng thấy những tửu lâu kia xa hoa, chân chính phong vị lại chính là những chỗ như này.

Hứa Tiên không phải dằn dặt, hiểu được Phan Ngọc là đang thay mình nói đỡ, nhưng đã đến lúc này hẳn ngược lại thấy thoải mái, đột nhiên nói:

- Hôm nay thật ngại, chờ ta rộng rãi nhất định mời người đến tửu lâu đắt tiền nhất Hàng Châu ăn uống một bữa.

Cái kiểu chưa phát tài đã tỏ ra giàu có, đây vốn là kiểu mà Phan Ngọc trước nay ghét nhất, nhưng thư sinh nghèo này nói vậy lại thấy thực thà dễ mến.

Cười trừ gheo nói:

- Ha ha, đến lúc đó người cũng đừng xót của, rồi lại nói trong túi không đủ xin tha.

Hứa Tiên liên tục nói không đâu, hai người vào trong điểm, gọi mấy món ăn, cũng không uống rượu. Uống trà, Phan Ngọc hơi ném thử một ngậm thì cũng không uống nữa, hần từ nhỏ tới lớn cũng chưa từng uống loại trà kém như vậy, cũng chưa từng tới chỗ như này.

Quán rượu này làm ăn cũng không tệ, tiếng khách vui vẻ nói đùa, tiếng chuông quầy đón khách, tiếng tiểu nhị oán giận đan vào chung với nhau, làm cho người ta có cảm giác quán rượu nhỏ này nhưng lại có một cỗ nhiệt khí, tục khí, nhân khí.

Chỉ là huyền ảo, Phan Ngọc không khỏi khẽ cau mày, Hứa Tiên thấy thế không khỏi trong lòng hối hận, Phan Ngọc áo xanh vô khuyết, tóc dài như mực ngồi trong quán rượu như này thật đúng là có cảm giác bạch bích long đong, chỉ đơn giản ngồi đó cũng có cảm giác hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Hứa Tiên thở dài nói:

- An năng dĩ hạo hạo chi bạch, nhiễm thể tục chi trần ai hồ. Ngã môn hoàn thị hoán nhất gia ba. (*)

Đó cũng là trích dẫn một câu nói trong “Ngư phủ” của Khuất Nguyên.

(*)

Ngư phủ - Hán

Khuất Nguyên ký phóng, du ư giang đàm, hành ngâm trạch bạn, nhan sắc tiều tụy, hình dung khô cằn.

Ngư phủ kiến nhi vấn chi, viết: “Tử phi Tam Lư đại phu dư? Hà cố chí ư tư?”

Khuất Nguyên viết: “Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, chúng nhân giai tuý ngã độc tỉnh, thị dĩ kiến phóng.”

Ngư phủ viết: “Thánh nhân bất ngưng trệ ư vật, nhi năng dĩ thế suy di. Thế giai trọc, hà bất cốt kỳ nhi dương kỳ ba? Chúng nhân giai tuý, hà bất bồ kỳ tao nhi xuyết kỳ lý? Hà cố thâm tư cao cử, tự linh phóng vi?”

Khuất Nguyên viết: “Ngô văn chi, tân mộc giả tất đàn quan, tân dục giả tất chấn y, an năng dĩ thân chi sát sát, thân vật chi vấn vấn giả hồ! Ninh phó tương lưu, táng ư giang ngư phúc trung, an năng dĩ hạo hạo chi bạch, môn thể tục chi trần ai hồ!”

Ngư phủ hoàn nhi tiểu, cổ duệ nhi khứ. Nãi ca viết: “Thương Lang chi thủy thanh hề, khả dĩ trạc ngã anh; Thương Lang chi thủy trọc hề, khả dĩ trạc ngã túc.” Toại khứ, bất phục dư ngôn.

Ngư phủ (Người dịch: Đào Duy Anh)

Khuất Nguyên bị đuổi, dạo trên bờ đầm, vừa đi vừa ngâm, vẻ mặt tiêu tụy, dáng người gầy còm.

Ông chài trông thấy liền ước hỏi: “Tam Lư đại phu đây phải không? Vì sao mà đến nông nổi ấy?”

Khuất Nguyên bèn đáp lại ung dung: “Mọi người đều say, mình ta tỉnh, khắp đời đều đục, mình ta trong, vì thế mà bị đuổi.”

Ông chài nói: “Thánh nhân không câu nệ, theo đời mà biến thông. Mọi người đều say, sao không uống tràn cho ngật ngất đi? Khắp đời đều đục, sao không theo dòng mà đục ngầu lên? Lại cứ nghĩ sâu làm cao, để đến nỗi bị đuổi nào!”

Khuất Nguyên nói: “Ta nghe, người mới gọi thì phủi khăn, người mới tắm thì giữ áo, ai lại đem tắm thân trong vắt, mà nhuộm lấy nhớp nhơ của vật? Thà nhảy xuống dòng Tương, chôn trong bụng thường luồng, sao lại đem cái tiết sáng ngời mà vùi vào bụi bặm của đời?”

Ông chài tủm tỉm cười, chèo thuyền mà đi. Hát vang sông: “Nước Thương Lang trong a, thì ta giặt khăn đầu; Nước Thương Lang đục a, thì ta rửa chân vào.” Chèo thuyền thẳng đi, không nói thêm gì. |

Ngư phủ (Người dịch: Hà Thượng Nhân)

Bi ruồng bỏ Khuất Nguyên thơ thẩn

Dọc bờ sông ngơ ngẩn gầy gò

Có ông chài thấy hỏi dò:

“ngài từng giữ chức Tam Lư, thưa ngài ?

Sao đến nỗi hình hài tiêu tụy

Vì có gì liên lụy đến thân ?

Rằng : “ nay khắp cả thế nhân,

Riêng mình ta tỉnh cõi trần đều nhơ !

Ta trong sạch không cho vấy bụi

vậy cho nên mới phải đi đây”

Ông chài liền nói : “ xưa này,

Thánh nhân vẫn phải buông tay theo thời

Khư khư một chết chẳng đời,

Có đâu cố chấp như người mà than?

Đời nếu đục khuấy bùn, khuấy sóng

Người mà say mình cũng cùng say”

Khuất rằng: “nghe nói xưa nay

Tắm xong ắt phải rửa ngay áo quần

Đầu đã gội, ắt cần phải mũ

Tắm thân này cố giữ thanh cao

Lại đành nhơ bẩn được sao ?

Thà đem mạng sống gửi vào sông Tương

Đâu lại chịu trăm đường tủi hổ”

Lão thuyền cười tay gõ thuyền ca :

“ Nước trong ta giặt mũ ta
Mà sông Tương đục, thôi thà rửa chân”
Rồi chèo đi không cần nói nữa.

19. Quyển 1 - Chương 18

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 18: Như Ngọc. (2)

Chương 18: Như Ngọc. (2)

Phan Ngọc cười khê lắc đầu:

- Cũng là nước Thương Lãng, những tiếng động rầm rĩ trần thế, đi đâu cũng không thể nào tránh khỏi, cũng là người trong trần thế, đi đâu có thể không nhiễm một hạt bụi chứ?

Vừa nói cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Món ăn được mang lên, đĩa nhỏ coi như là sạch sẽ tinh xảo, cũng làm cho Hứa Tiên thở phào nhẹ nhõm. Hứa Tiên buổi trưa cũng đã ăn, uống nhiều, cũng không quá đói, Phan Ngọc làm ông chủ bận rộn xã giao cũng thấy hơi đói bụng. Miệng ăn vào chút cơm rau dưa này lại thấy đúng là có phong vị khác.

Hứa Tiên nhìn, trong lòng đột nhiên nảy lên bốn chữ “ưu nhĩ tận xương”. Đây chính là cái gọi là quý tộc Đông Phương kiếp trước sao! Nho nhã, lễ độ, lại không câu chấp không cố kỵ, hơn hẳn những thứ tiểu thư, công tử Phương Tây lấy rượu vang độ tuổi, lấy quần áo thưởng thức. Cao quý, chỉ vì mang theo văn hóa được truyền thừa cả ngàn năm.

Ăn cơm xong, Phan Ngọc hớp một ngụm trà súc miệng, lại lấy ra một cái khăn tay trắng tinh lau miệng, cuối cùng nhẹ nhàng mím môi, khê mỉm cười với Hứa Tiên nói:

- Ăn xong rồi, đa tạ khoản đãi.

Hứa Tiên sững sốt, thầm nghĩ: “Phan Ngọc này nếu như là nữ nhân thì thật là tốt” nhưng rồi lại âm thầm lắc đầu, tự nói với mình, đây là “truyền thuyết Bạch xà”, không phải là truyền thuyết Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài”, rồi lại mặc niệm mười lần : “ ta là nam nhân” mới đứng dậy thanh toán.

Một đôi ánh mắt dâm tục bên cạnh vẫn luôn nhìn chằm chằm chỗ hai người từ khi hai người mới bước vào, đến lúc này thấy say, không kìm nén được, thấy chẳng qua chỉ là hai thư sinh văn nhược, dứt khoát đi tới nói:

- Mỹ nhân như này đúng là hiếm gặp.

Vừa nói vừa đưa một bàn tay thô ráp hướng về phía cằm của Phan Ngọc, mấy tên cùng bàn bắt đầu vỗ bàn cổ động.

“phanh!” một tiếng, chẳng những những tên ngồi đó dừng tiếng cười, mà tiếng động nhốn nháo trong quán cũng dừng hết lại, tất cả ánh mắt tập trung hết trên người Hứa Tiên.

Hứa Tiên đứng lên, tức giận, trong tay hắn chính là băng ghế hần mới ngồi, tên trung nhân bí ỉ lúc này đang nằm dưới đất, ngơ ngác che đầu, máu rỉ ra theo kẽ tay, đúng là bị ghế đánh cho đến tê dại, một lát sau mới bắt đầu tên rí.

Tất cả mọi người đều không ngờ một thư sinh nhu nhược như vậy vừa nói động thù liền động thủ, không chút dấu hiệu nào. Ngay cả Phan Ngọc bình thường luôn bình tĩnh, lúc này cũng há miệng đầy kinh ngạc nhìn Hứa Tiên.

Đồng bọn của tên trung nhân kia lúc này mới rới rít vây lại, trong miệng hô:

- Ca ca, ca ca.

Trung niên nhân một tay che đầu, một tay run run chỉ vào Hứa Tiên:

- Làm thịt hần cho ta.

Đám đồng bọn kia lập tức vây lại.

Hứa Tiên nghiêm nghị không sợ hãi nói:

- Ta là tú tài thư viện Cận thiên, có tên trong sổ người có công, dám đụng tới ta, không sợ thiên đạo vạn quả sao?

Câu này nói thanh sắc điều lê, không giống dáng vẻ thường ngày của Hứa Tiên.

Trên mặt đất, nam tử kia tru lớn:

- Làm thịt hần.

Ánh mắt mấy tên đồng bọn của hần dừng lại, bên bàn một người vẫn luôn không nhúc nhích, thoạt nhìn dáng vẻ văn nhân, trầm ngâm một trăn xong phất tay một cái, đám người đỡ lấy tên đang nằm trên mặt đất, từ từ lui ra ngoài. Tên kia còn muốn tranh chấp, ánh mắt văn nhân kia âm thầm đảo qua người hần, nhất thời che đầu không nói thêm gì nữa.

Hứa Tiên từ đầu tới cuối cầm băng ghế để phòng, cho tới khi đám người kia lui ra ngoài, mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Phan Ngọc vẫn đang bình thản ngồi đó nói:

- Sao vừa rồi ta ra dấu tay người không thấy sao?

Trên trán Hứa Tiên lúc này rịn mồ hôi, mà Phan Ngọc vẫn dáng vẻ nhàn hạ.

Phan Ngọc nháy mắt mấy cái làm bộ như không hiểu nói:

- Cái gì mà ra dấu tay?

Mới vừa rồi Hứa Tiên tay cầm ghế, tay còn lại để dưới gầm bàn không ngừng ra dấu tới Phan Ngọc, Phan Ngọc lại chỉ làm như không thấy.

Hứa Tiên vội la lên:

- Bảo người chạy mà!

Phan Ngọc cười một tiếng sáng lạn nói:

- Hứa Tiên huynh anh hùng cái thế, kính sợ người khác, sao ta phải chạy chứ?

Hứa Tiên nói:

- Những tên kia vừa thấy cũng không phải du côn tầm thường, trong đó mấy tên lại sờ vào trong ngực, vừa nhìn đã biết chính là mang theo vũ khí, những tên này ngay cả mạng cũng dám liều, vạn nhất ta không đánh được bọn chúng, người cũng chẳng phải là không còn tính mạng mà lo lắng nữa.

Phan Ngọc cười nói:

- Ta chạy chẳng phải là làm giảm khí thế của người, người cũng còn mạng mà lo lắng.

Trước mặt tên quân tử như ngọc này Hứa Tiên đứng là không còn gì để nói, thở dài:

- Thôi thôi, sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi!

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi tử quán, trong góc có một đôi mắt luôn nhìn chằm chằm họ, thấy rõ phương hướng liền vội vã rời đi.

- Người đánh bằng ghế băng thật đúng là kinh thiên địa, động quỷ thần, chỉ cần lúc đầu nói với bọn họ thân phận thư viện Vận Thiên, thì bọn họ cũng không dám vọng động, người làm vậy chọc giận chúng đúng là không xong.

Hứa Tiên lắc đầu cười nói:

- Minh Ngọc à, bản thân ngươi từ nhỏ đã ở nơi hoàng kim ốc, không hiểu những người này, một đám chuyên bắt nạt kẻ yếu, ngươi nói lý với hắn, hắn còn tưởng rằng ngươi sợ hắn, không đánh cho hắn tỉnh, thật sự lại cho rằng chúng ta yếu ớt, chúng sẽ được voi đòi tiên.

Phan Ngọc cúi đầu như suy nghĩ, cuối cùng ngẩng đầu cười nói:

- Cũng đúng nhỉ.

Màn đêm âm trầm, lúc này đã vào thu, cũng không còn tiếng côn trùng kêu nữa, chỉ có tiếng sóng hồ sâu thẳm liên miên không dứt. Trên trời có một ánh trăng lẻ loi, chiếu sáng con đường.

Hai người lẳng lặng bước ven hồ, cũng không nói lời nào, Hứa Tiên hơi có chút lúng túng, tìm đề tài nói, cuối cùng kết quả như ném đá xuống biển, từ chút tiếng nước chảy cũng chẳng có lời nào đáp trả.

Phan Ngọc lẳng lặng suy nghĩ, vốn là với tâm tính của hắn, bất luận là cùng người đàn ông bất thiện nào cũng có thể cùng đối phương trò chuyện vui vẻ, nhất định không có nửa điểm chán ngắt. Với tâm tư của hắn, lúc này đáng nhẽ phải nói chuyện thật vui vẻ với Hứa Tiên, làm cho đối phương cảm thấy mình như nhân sinh hiếm có tri kỷ. Chẳng qua chính hắn cũng không biết là tại sao, lại không muốn lên tiếng.

20. Quyển 1 - Chương 19

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 19: Trầm dạ. (1)

Chương 19: Trầm dạ. (1)

Đột nhiên trong bóng tối có một bàn tay thô ráp nắm lấy tay Phan Ngọc, trong lòng hắn hốt hoảng đang muốn tránh ra, thềm nghĩ chẳng lẽ Hứa Tiên này lại có xu hướng đồng tính, trong lòng đột nhiên thấy chán ghét, đang nghĩ cho dù không thể kết giao cũng phải dạy dỗ hắn một trận nên thân.

- Suyt, dừng dừng lại, có người đi theo chúng ta.

Tiếng nói của Hứa Tiên truyền đến, mới làm cho Phan Ngọc thả lỏng tâm tư, chẳng qua là hắn cũng không có chút e ngại nào, ngược lại cười nói:

- Có thần uy của Hứa huynh, bọn họ không dám tới đây.

Không chút dấu vết nào tránh khỏi tay Hứa Tiên.

Hứa Tiên thềm mắng tên côn tử bột này được nuông chiều tự bé không biết trời cao đất rộng, ta thì nhiều nhất cũng chỉ bị đòn đánh, nhiều lắm là liều mạng, nhưng ngươi mà rơi vào tay tên biến thái đó thật đúng là muốn sống không được, muốn chết không xong!

Hứa Tiên linh thức hơn xa người bình thường, cảm thấy những người đó từ từ tiến lại gần, hơi lo lắng nói:

- Đợi lát ta nói ngươi chạy, ngươi nghe lời ta chạy, ngàn vạn đừng có dừng dằng.

- Chúng ta là tú tài thư viện Cạn Thiên, bọn họ không dám vọng đầu đâu!

Giọng nói của Phan Ngọc bình tĩnh như trước, không chút nào sợ hãi, dường như công phu đúng là bất phàm.

Hứa Tiên thấy tên công tử bột này lại là đáng vẻ không chút nào hoảng hốt, không khỏi cả giận nói:

- Ngu ngốc! Người ta mà dám vây lại, thì còn sợ tú tài hay sao!

Phan Ngọc đúng là lần đầu tiên trong đời bị mắng là ngu ngốc! Hắn không khỏi sửng sốt, lại không tức giận:

- À, vậy theo ý ngươi đi.

Thanh âm mang theo chút giọng cười.

Một văn sĩ đứng ở một cái dốc nhỏ âm trầm nhìn màn đêm, gió đêm lay động trường bào, cho dù ai thấy cũng chính là chí sĩ lo cho dân cho nước, chỉ có ánh mắt mới lộ ra thân phận “giang hồ hảo hán” của hắn. Nửa đời hắn thi không đỗ, nên vào rừng làm giặc cướp, vốn là quân sự, sau tên đứng đầu bị bắt, hắn dựa vào mưu lược thủ đoạn liên lãnh đạo đám đạo tặc.

Lần này mang theo huynh đệ tới thành Hàng Châu này làm việc, không ngờ lại gặp được chuyện như vậy, Nhị đương gia Long Dương dưới tay hắn, ở tửu quán thấy một tên thư sinh tuần tú, liền tiến đến đùa giỡn. Hắn vốn không muốn sinh sự, nhưng cũng không tiện quá gò bó thủ hạ, vốn định tùy ý hắn chơi đùa một phen là được. Chẳng qua là không ngờ tên thư sinh ngồi cạnh kia lại cương liệt như thế, không ngờ không nói hai lời liền động thủ. Lão nhị vốn công phu không tệ lại bị đánh bại, việc này như vậy đã trở nên nghiêm trọng, nếu không báo thù này, uy tín của hắn sẽ mất hết.

Không khỏi trầm mắng tên thư sinh kia xé to chuyện, hắn lại không nghĩ muốn người ta không muốn chịu nhục. Nếu như Hứa Tiên có thể nén giận, thì cùng lắm cũng chỉ là bị đùa giỡn mà thôi.

Đều nói cổ nhân bảo thủ, thật ra thì thời cổ đại hậu nam phong thậm liệt, càng là phồn hoa thịnh thế thì càng vậy, hơn nữa không giống như tình yêu đồng tính luyến ái còn phải che giấu, có một số người bị như vậy trước mặt người khác cũng là nhục nhã. Đặc biệt là đám sĩ phu thì càng là như thế.

- Tiên sinh, hai con dê béo kia sắp tới.

Hắn mặc dù là thủ lĩnh đạo tặc, nhưng cũng không thích danh hiệu giang hồ rung người, chỉ cho phép gọi là tiên sinh.

- Đại, đại ca, tiên sinh, chờ ta lắng trì tên tiểu tử kia, rồi làm thịt tên còn lại một phen,

Tên bị đánh hung ác nói. Võ nghệ của hắn vốn là rất tốt, chỉ là lúc đó bất ngờ không kịp phản ứng, bị Hứa Tiên đánh ngay trước mặt huynh đệ, thì sao có thể không nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến tiếng hô từ trạm canh gần đó:

- Chạy, tiên sinh, hai người kia chạy!

- Con mẹ nó, còn không đuổi theo!

Trong rừng rậm tối om, Hứa Tiên kéo Phan Ngọc một đường chạy như điên, không ngừng bị cây cỏ làm thương cũng không hề để tâm, Phan Ngọc tùy ý Hứa Tiên kéo tay, cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay truyền tới, trong lòng không khỏi có cảm giác lạ lạ.

Hứa Tiên cảm thấy âm thanh xôn xao phía sau cũng là càng lúc càng gần, trong lòng vạn phần lo lắng. Hắn vốn định dựa vào năng lực đêm tối vẫn có thể thấy rõ của mình, đối phương đúng là không đuổi kịp mình trong đêm tối, lại không ngờ hôm nay trăng sáng quá, những người đó lại quen truy tung, làm sao cũng không thoát được, còn bị đuổi càng ngang càng sát, nhưng tên công tử yếu ớt như Phan Ngọc này thế nào cũng không chạy nhanh được.

Hứa Tiên đột nhiên dừng lại, kéo Phan Ngọc tới chỗ trũng sườn núi, có một tảng đá đen lớn. Đẩy mạnh Phan Ngọc nói:

- Người trốn ở đây, ngàn vạn đừng lên tiếng, ta dẫn chúng rời đi, người chờ chúng rời đi thì nhớ chạy theo hướng ngược lại.

Trong bóng tối Phan Ngọc đôi mắt sáng ngời nhìn Hứa Tiên, rồi lại thanh u như đêm sâu, mở miệng định nói:

- Ta...

Hứa Tiên còn cũng không nhiều lời, chạy đi xa.

Rất xa nghe thấy tiếng Hứa Tiên hét lớn một tiếng, giống như ngã nhào.

Phan Ngọc khước miệng mỉm cười,

- Ở đâu? Ở đâu? Đừng để hắn chạy thoát.

Trong bóng tối, đám người bước nhanh hơn, vội vã chạy tới.

Phan Ngọc trong bóng tối không cả thấy rõ tay hấn, cái gì cũng không thấy được, chỉ có một chút lạnh lạnh quanh quần lòng bàn tay. Thở dài, đi ra, vẻ mặt như cũ không sợ hãi, còn giống như đang đi bộ ngắm hoa trong vườn vậy, đi về hướng Hứa Tiên.

Trong rừng cây thưa thớt, trên một mảnh đất trống, Hứa Tiên nhìn bốn phía, đâu cũng dày bóng người, hấn bị vây quanh ở giữa. Ánh đao sáng loáng dưới trăng. Lòng bàn tay Hứa Tiên cũng toát mồ hôi, hấn biết những người này không phải là côn đồ vô lại như Lý Tứ, mà là sơn tặc. Mặc dù nghe nói không có gì khác nhau, nhưng những người này càng không có kỵ điều gì.

Một văn sĩ đi ra từ bóng tối, cười nói:

- Tại hạ chẳng qua chỉ là muốn mời công tử nói chuyện, công tử cần gì khiếp đảm như thế đâu?

Hứa Tiên sửng sốt, không nghĩ là còn có người như vậy, nhưng đối phương không động thủ, hấn đương nhiên vui mừng trì hoãn thời gian cho Phan Ngọc gọi cứu viện, mặc dù cũng không kịp, bình thần nói:

- Không biết tiên sinh muốn hàn huyên điều gì?

- Công tử làm bị thương người của ta, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ đi sao?

21. Quyển 1 - Chương 20

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 20: Trầm dạ. (2)

Chương 20: Trầm dạ. (2)

Hứa Tiên thần nhiên nói:

- Ta lỡ tay đánh vị hảo hán này, trong lòng vô cùng hối hận, đang nghĩ về nhà cầm chút tiền tài tặng cho hấn làm phí chữa trị, không ngờ các người đột không được.

Nhưng trên mặt lại không có chút dáng vẻ hối hận nào.

Tên lão nhị bị đánh kia, cừu nhân gặp mặt, hết sức ngấm ngấm, nếu không phải trại chủ muốn giả bộ văn nhả, đã sớm xông tới, giờ này lại không nhịn được:

- Con mẹ nó, lão tử hôm nay nhất định phải làm thịt người.

Văn sĩ kéo tên lão nhị đang khí thế như sấm, nói:

- Xem người chẳng qua cũng chỉ là tên nhà nghèo, tất cả mọi người không muốn làm khổ người. Tên còn lại xem ra là người có tiền, người nói cho ta biết hấn ở đâu, chúng ta giữ hấn, người đi tìm một ngàn lượng vàng đổi lấy người, chúng ta sẽ thả hấn.

Hứa Tiên lập tức do dự, tựa hồ bị lời nói này của hấn mà thay đổi.

Tên văn sĩ kia trong lòng đắc ý, hấn luôn tự xưng là đầu trí không đầu lực, dựa vào ba tắc lưỡi cũng có thể làm được chuyện mà người khác mất công đi làm cũng không được. Hiện tại hấn cố ý cho Hứa Tiên một đường sống, đợi lừa được tin tức của Phan Ngọc lại bắt hấn. Thấy Hứa Tiên quả nhiên bị tác động, trong lòng tự đắc. Trời ạ, người vô trí vô dũng như vậy cũng có thể thuận buồm xuôi gió khoa cử, những người thông thuộc kinh thế lại phải vào rừng làm giặc cướp, càng nói càng bất mãn khinh thường chế độ khoa cử hiện tại.

Nhưng Hứa Tiên nghĩ, tự định giá, có nhiều lần định nói gì sau lại thôi, mất một lúc lâu thời gian, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Hấn hiện tại chắc đã tới nha môn rồi! Ha ha ha ha, ngu xuẩn, khó trách thi cử nhân thôi cũng không trúng, phải ở đây làm những chuyện không biết xấu hổ. Người khẳng định là cũng không phải tú tài.

Hứa Tiên cười tới mức dọa mấy con chim giết mình bay lên.

Mặt tên văn sĩ trong nháy mắt trở nên xanh mét, lời nói của Hứa Tiên đâm thẳng vào tim hắn, hắn là cũng là chỗ yếu của tất cả người đọc sách trong thiên hạ. Đôi mắt hung hăng, nhìn chăm chăm Hứa Tiên. Hứa Tiên cũng không chút nào lảng tránh, cũng nhìn chăm chăm lại hắn.

Cuối cùng văn sĩ lại không tự chủ được lảng tránh ánh mắt đó, trong lòng chợt nhớ tới vô số lần đọc được trong sách, mà bản thân mình lại chưa bao giờ có được cái gọi là “Hạo Nhiên Chính Khí”, thậm chí có chút xấu hổ thẹn thùng. Nhưng hắn cũng không bị cảm động, bất luận là khí chính khí phụ cái gì chứ.

Hắn chỉ cảm thấy bị vũ nhục mạnh mẽ, lửa giận công tâm chỉ muốn đem Hứa Tiên thiên đao vạn quả, lúc đang muốn hạ lệnh, một âm thanh nhàn nhạt lại làm cho câu nói của hắn ứ lại trong cổ họng.

- Hứa huynh quả nhiên là anh hùng cái thế, lâm nguy không hãi sợ.

Hứa Tiên sắc mặt luôn trấn định thong dong đột nhiên chuyển tối sầm, hờn hển mắng:

- Người không có đầu óc, ngu xuẩn.

Trong rừng cây, một người từ từ bước ra từ bóng tối, chính là Phan Ngọc.

Ánh trăng như nước, chảy xuống bộ thanh sam. Gió đêm khê thổi, tóc đen nhẹ lay, như tiên như quỷ, Phan Ngọc bình tĩnh đi ra, bày đạo tặc nhất thời không dám cản, để mặc hắn đi tới cạnh Hứa Tiên.

Mặt Hứa Tiên xù xuống, quả trách, Phan Ngọc cũng chỉ mỉm cười không nói.

Tên văn sĩ tự phụ kỳ tài kia, nhưng tới nay chứng kiến hai thư sinh, phong thái khí độ cũng đều hơn xa hắn, chút kỳ mưu diệu kế kia trong mắt hai người cũng chỉ là trò trẻ con.

Trong lòng lại càng ghen ghét, ra lệnh một tiếng, bày đạo tặc phần khích, Hứa Tiên vừa định kéo Phan Ngọc ra phía sau, lại chạm vào khoảng không. Chủ thấy thân ảnh đó đã hành động, xuyên qua đám người, có người nhẹ nhàng bị đánh bay ra, vừa ngoan vừa tàn rơi trên mặt đất, không còn chút sinh khí nào nữa. Vũ động trong ánh trăng lại tiên tư lại thành truy mệnh vô thường, đám đạo tặc sợ tới vỡ mật, rớt rít tản đi.

Phan Ngọc cũng không từ bỏ ý định, chỉ nhẹ nhàng vượt tới, một chưởng đánh vào hậu tâm, tên đạo tặc đang chạy chốn liền gục xuống, đi theo đồng bọn của hắn.

Tên lão nhị kia cũng là dũng mãnh, biết chạy trốn hẳn phải chết, cầm lấy một thanh cương đao. Đâm về phía Phan Ngọc. Phan Ngọc đang đuổi giết một tặc nhân, quay lưng về phía hắn.

- Cẩn thận!

Hứa Tiên lớn tiếng nói.

Phan Ngọc quay đầu lại khẽ mỉm cười với Hứa Tiên, cũng không nhìn tên lão nhị, phảng phất như sau lưng có mắt, một tay đưa về phía sau nắm được thanh cương đao này, một tay khác cũng như kiếm đâm vào trán hắn. Ánh mắt tên kia trợn ra, miệng trào máu đỏ trên mặt đất. Phan Ngọc tiện tay ném thanh cương đao trên mặt đất, đôi bàn tay trắng nõn vô thương, trên thân đao lưu lại mấy dấu tay.

Hứa Tiên đứng bên há hốc mồm, cho dù ai thấy một con cừu nhỏ đột nhiên hóa thân thành mãnh hổ cũng sẽ như thế sao!

Bàn tay trắng thuần như ngọc của Phan Ngọc vẫy vẫy trước mắt Hứa Tiên:

- Hứa huynh! Chúng ta trở về đi thôi! Nơi này ngày mai để cho quan phủ tới thu thập đi!

Mặt mũi cũng không giống như vừa mới giết người, muốn tranh thủ thời gian trốn về.

Hứa Tiên rốt cục phục hồi tinh thần lại hỏi:

- Người biết võ công! ?

Phan Ngọc có chút xin lỗi nói:

- Kính xin Hứa huynh chờ nói ra ngoài, chỉ tiếc tên thủ lĩnh đạo tặc chạy mất.

Hứa Tiên nhìn thật sâu quân tử ôn nhuận như ngọc này một cái, nói:

- Đi thôi!

Xoay người đi về phía thư viện.

Phan Ngọc đi theo phía sau hắn, nhẹ nhàng đi tới, bước nhẹ. Lặng yên không tiếng động, đôi khi Hứa Tiên cảm thấy phía sau không một bóng người, quay đầu lại thấy hắn mỉm cười với mình.

Còn đèn thư viện đang ở trước mắt, Hứa Tiên cảm thấy trong ngực có một chút giận dữ, rốt cục dừng lại hỏi:

- Tối nay ta có phải giống như thằng ngu không?

Phan Ngọc lắc đầu nói:

- Hứa huynh quả cảm dũng mãnh, cơ trí hơn người, Minh Ngọc bội phục lại không còn kịp nữa đâu?

Hứa Tiên cúi đầu nén giận nói:

- Ta lại cảm giác mình như thằng ngu, lấy võ công của người, sao còn cần ta nhiều chuyện, người đồng ý đi núp chính là dò xét ta đi! Phan Ngọc, xem ra chúng ta không phải là người đồng đạo, trở về cũng nên đổi phòng đi!

Hắn khó khăn chỉ hận dùng mạng thay thế cứu lấy người bạn chơi cùng mình, trong lòng sao lại không giận. Hắn cũng nhận ra Phan Ngọc tâm cơ quá sâu, hoàn toàn là hai dạng người khác nhau.

22. Quyển 1 - Chương 21

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 21: Âm áp. (1)

Sưu tầm:

Phan Ngọc bước lên phía trước vài bước, sánh vai cùng Hứa Tiên, hít sâu một hơi nói:

- Trong tửu quán ta vốn muốn xuất thủ lại bị người tranh trước, trong rừng cây ta muốn nói chuyện, người lại chạy. Ta có võ công, chẳng qua là chưa tới lúc cấp bách, xuất thủ là phải giết, không muốn giết người nên không muốn thể hiện, cũng không phải có chủ tâm giấu diếm chê cười người. Nếu có chỗ nào đắc tội xin hãy tha lỗi.

Hứa Tiên biết rõ lời nói này có không ít chỗ sơ hở, muốn phản bác nhưng thấy hai tròng mắt sáng như sao tràn đầy hối lỗi, cũng nghĩ lại chuyện này là do mình dựng lên, cuối cùng cũng là người ta cứu mình, thở dài nói:

- Thôi đi, thôi.

Vừa định đi, người trước mắt thân ảnh chợt lóe, Phan Ngọc chặn trước mặt Hứa Tiên:

- Tại hạ đã nói xin lỗi, giờ tới Hứa huynh.

Hứa Tiên chỉ vào mũi mình, kinh ngạc nói:

- Ta? Ta xin lỗi cái gì?

Hắn tự nghĩ hôm nay làm việc cho dù không phải là tận thiện tận mỹ, cũng là không thẹn với lương tâm.

Phan Ngọc đưa ra hai ngón tay trắng như ngọc nói:

- Người mắng ta hai lần, một lần là ngu ngốc, một lần là ngu xuẩn. Người mắng không đúng, cho nên nên nói xin lỗi mới đúng.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Người nhớ rõ thật, coi như là ta không đúng rồi.

Nói xong đi về phía thư viện, nhưng Phan Ngọc đứng nguyên đó lắc đầu nói:

- Không hề có thành ý, không tính.

Không có ý nhường đường.

Hứa Tiên cười khổ không dứt, nhìn dáng vẻ Phan Ngọc nghiêm túc, đành phải chiều theo hắn, cúi đầu nói:

- Hôm nay Hứa Tiên nhiều lần đắc tội, mong Phan công tử tha lỗi.

Phan Ngọc khẽ vuốt cằm nói:

- Biết sai có thể sửa, trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy.

Khóe miệng mang theo ý cười hài hước.

Hứa Tiên nhìn khuôn mặt dung nhan tuyệt mỹ, đúng là không giận được.

Lúc này từ trong đi ra một người nói:

- Hai vị sao trở về trễ thế?

Người đi tới cũng là người canh cửa, trên mặt có chút bất mãn.

Phan Ngọc quay đầu lại xin lỗi nói:

- Ngô bá, hôm nay sai giờ, xin lỗi. Bệnh phong thấp của ngài khá hơn chút nào không? Lần này đi Giang Bắc mang về tới chút ít rượu thuốc...

Vừa nói vừa âm thầm kéo Hứa Tiên, hai người đi vào thư viện.

Hứa Tiên nhìn Phan Ngọc nói chuyện, đỡ cho lão hán này đến thật vui vẻ, hai người rời đi, lại lưu luyến dừng lại hàn huyên thu hoạch năm nay, còn có chút bất mãn.

Hứa Tiên trong lòng thở dài: bất cứ lúc nào, nhân tài như vậy là thích hợp nhất thế tục a! Hẳn tin, cho dù Phan Ngọc xuyên tới hiện đại, như vậy nhất định cũng làm chuyện lớn, không giống mình xuyên qua thành Hứa Tiên, đã muốn ăn cơm của Bạch nương tử, đúng là chênh lệch mà.

Chỉ là mình có thể ở cùng một nam nhân hoàn mỹ như vậy sao?

Trở lại trong phòng, đơn giản rửa mặt, hai người tự chia ra đi ngủ, hai chiếc giường ở cùng một phòng, tương đối đơn giản, cách ở giữa một chiếc bàn tròn.

Kể từ khi từ biệt lão Hán canh cửa, Phan Ngọc lại trở nên trầm mặc, từ hồ chính là một người khác. Hứa Tiên cũng không biết nói thêm gì nữa, trầm mặc nằm trên giường của mình.

Chẳng biết lúc nào, ngoài cửa đã truyền tới thanh âm gõ mõ cầm canh:

- Đông! – đông! Đông!

Một chậm hai mau, đã là canh ba rồi.

- Hứa Tiên, ngươi đã ngủ chưa?

Trong bóng đêm đột nhiên truyền tới câu nói của Phan Ngọc, thanh âm trong suốt không chứa nửa điểm buồn ngủ.

- Ủ?

Hứa Tiên lại cũng không ngủ.

- Hôm nay thật là thú vị, lần sau đi chơi nữa đi!

Trong bóng đêm truyền tới giọng nói đầy hứng thú. Hứa Tiên quay đầu, nhìn về phía giường Phan Ngọc, loáng thoáng thấy một bóng người, chẳng qua là không thấy rõ về mặt.

- Ủ? Được thôi!

Hứa Tiên đáp ứng.

Tiện tay giết người không chút lưu tình, mặc dù Hứa Tiên cũng không thương cho những tên đạo tặc kia, nhưng tư thái hời hợt này của Phan Ngọc cho hắn không biết là cảm giác gì. Chắc là hắn có cảm giác thái độ của Phan Ngọc dành cho mình khác với người Bí thư, bắt đầu còn có chút điệu bộ quân tử ôn nhuận. Sau thì không hoàn mỹ như vậy nữa, mà tự nhiên chân thành hơn.

Chính là thái độ tự nhiên chân thành này làm cho hắn không cách nào cự tuyệt, Hứa Tiên đành cười khổ, có lẽ đây mới là cảnh giới đối nhân xử thế tối cao, cho mọi người đều cảm thấy mình là sự tồn tại đặc biệt trong mắt hắn, sau đó khuynh tâm kết giao, sau đó là thành lập được mạng lưới liên lạc thật lớn.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Phan Ngọc đứng trước một phủ đệ cao quý, trên cửa đỏ son có bốn mươi chín cái đinh, trên tấm bảng màu xanh lá viết to hai chữ “Phan phủ”. Lướt qua cánh cửa cao, vòng qua bức tường thật to làm bình phong ở cổng. Tiếng động sau cánh cửa nhốn nháo giống như ở một thế giới khác, các loại giúp việc chạy qua chạy lại, diện mục không rõ, tuy vậy cũng thấy được tâm thần không yên. Phan Ngọc một đường bước đi không ai ngăn cản, cho đến một viện. Đi qua vườn hoa cùng một tòa núi giả quái dị trong viện.

Tú Nhã viện, ban ngày nhưng cửa phòng đóng chặt, trong cửa truyền tới tiếng rên rỉ của nữ nhân, trước cửa một trung niên nam tử đang lo lắng đi qua đi lại, làm như không thấy Phan Ngọc tới. Phan Ngọc loáng thoáng cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc, rồi lại khẳng định chưa từng thấy qua.

- Oa

Một tiếng trẻ con khóc.

Nam nhân lo âu tan dần cũng mang theo vui mừng thấp thỏm, từng tiếng hỏi:

- Là nam hay nữ?

Không biết nơi nào có tiếng người truyền đến:

- Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia, là một tiểu thư.

Nam nhân trên mặt tràn đầy mất mát, nhìn đứa bé trong ngực đang ngửa đầu nhìn trời, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng:

- Trời ạ, trời ạ, người thật sự muốn Phan Chương ta tuyệt hậu sao?

Phan Ngọc ngơ ngác nhìn, chỉ thấy nam nhân tuyệt vọng thẳng đến đáy lòng.

Hình ảnh lại thay đổi, đứa bé trong ngực đã có thể chạy loạn khắp nơi, nhưng trang phục lại là quần áo của bé trai, tuần tú không biết là kim đông hay ngọc nữ. Trên bậc thang, nam nhân kia khuôn mặt đã bắt đầu già nua, nhìn đứa bé đứng bên dưới, không biết trên mặt là lo hay là vui.

Đột nhiên một lão ni cô đi tới đối chấp tay nói:

- Vị thí chủ này, ta cùng với đứa nhỏ này hữu duyên, có thể thu nàng làm đồ đệ hay không?

Nam nhân đang ngạc nhiên lão ni cô này vào trong nhà mình bằng cách nào thì hài tử đang chơi đùa kia nói:

- Ta muốn phụng bồi phụ thân.

Kia lão ni cô khô quắt miệng khẽ mỉm cười nói:

- Ngã phạt từ bi, vô tiểu tình cũng sẽ không có đại yêu.

Trong mắt nam nhân như có mây khói tuôn qua, tựa hồ đã khám phá ra chuyện cũ trước kia.

- Bần ni đã biết đại nhân tâm sự, nếu chịu ưng thuận lời hứa, thì sẽ bảo vệ tâm nguyện của thí chủ thành thật.

Nam nhân vốn định sai người đuổi ni cô điên này ra, nhưng mơ mơ màng màng không muốn bỏ qua cho bất kỳ một chút hy vọng.

Lão ni cô móc ra một mảnh nhỏ thủy tinh giống như đồ chơi của trẻ con nói:

- Đây vốn là một mảnh nhỏ của Âm Dương Giám Thượng, chỉ cần mang ở trên người, người khác sẽ không nhận ra chân thân của nàng, nàng vĩnh viễn sẽ là nam tử.

Nam nhân mừng rỡ, cầm lấy mảnh thủy tinh, cung kính nói:

- Đa tạ đại sư, đa tạ đại sư, chẳng qua là đại sư, Ngọc nhi vốn là vẫn còn nữ tử, dù là dùng thuật thành thật, cũng không thể truyền thừa hương khói Phan gia.

23. Quyển 1 - Chương 22

Quyển 1: Ký Ưc Thiếu Niên Du

Chương 22: Ấm áp. (2)

Sưu tầm:

Lão ni cô nói:

- Chỉ cần thí chủ không nên quên hôm nay ước hẹn, đợi hài tử trưởng thành, ta tự có cách.

Nam nhân vội vàng đáp ứng, mừng rỡ như điên.

Đợi sau khi lão ni cô đi, nam nhân nâng cao hài tử trên mặt đất, cao giọng nói:

- Ta Phan Chương rốt cục có hậu.

Hài tử tỉnh tỉnh mê mê không hiểu chuyện gì, chẳng qua là chưa từng thấy phụ thân vui vẻ như vậy, cũng cười khanh khách theo.

Phan Ngọc ở một bên mỉm cười, chẳng qua là trong mắt chẳng biết lúc nào đã có nước mắt.

Phan phủ có hậu, người bên tàu cho biết:

- Không phải nói là vị tiểu thư sao?

- Phan đại nhân đó là sợ chết non, cố ý nói như vậy.

- Đây thật đúng là lừa dối.

Mà bà vú cùng bà mụ cũng đã “bệnh qua đời” trước đó.

Hài tử lớn lên, mặc dù tuần tú không rõ trai gái như cũ, nhưng nhìn ra được hầu kết cùng nghe được ra tiếng nói, đủ để bỏ đi tất cả ánh mắt hoài nghi. bảo vật tiên gia, sao phàm nhân có thể khám phá được chứ.

Trong từ đường Phan gia, một lớn một nhỏ, một quỳ, một đứng.

- Ngươi là nam tử, sẽ phải quả cảm kiên cường.

- Vâng, phụ thân, hài nhi hiểu được.

Hài tử đã tám chín tuổi, lau đi nước mắt trên mặt, sau này không khóc thêm một lần nào nữa.

- Ngươi là nam tử, thì không thể mang lòng dạ đàn bà.

- Vâng, phụ thân.

Hài tử đã tám mười hai, mười ba tuổi, tiểu nha hoàn phụng dưỡng hần nhiều năm, hôm qua đã đột nhiên vĩnh viễn biến mất, chỉ vì phát hiện bí mật đó. Từ ngày đó trở đi, hần không còn cần nha hoàn nữa.

- Ngươi là nam tử, liền phải chí xa ngàn dặm

- Vâng, phụ thân.

Hài tử đã mười bốn mười lăm tuổi, thi thư thuần thực, đã danh tài tử.

- Ngươi là nam tử...

- Người là nam tử...

- Vâng...

Phan Ngọc đứng một bên nhìn, hình ảnh quen thuộc như vậy, nhưng không ai thấy hắn, bất luận là nam nhân ngày càng già nua, hay là hài tử đang từ từ lớn lên, mọi người tựa hồ đã quên hắn, hắn bị quăng tới chỗ không ai biết, trong lòng vốn bình tĩnh dần dần dâng lên khủng hoảng lớn lao, liều mạng la lên, liều mạng khoát tay, nhưng vẫn không có người nhìn thấy..

Đột nhiên có một bàn tay thô ráp nắm lấy tay Phan Ngọc, một khuôn mặt già nua lại nhìn nàng thần nhiên nói:

- Không thể động tình.

Phan Ngọc chợt bật dậy trong bóng tối, mới giật mình đó chỉ là giấc mộng. Hình ảnh trong mộng dần dần rõ ràng, chỉ có tiếng nói của lão ni cô kia cứ quanh quẩn bên tai, cảm giác áo mỏng đã ướt đầm mồ hôi, trên người vừa lạnh vừa ẩm ướt. Kinh hồn đưa tay định sờ tới trước ngực, thấy tinh phiến vẫn còn, trong lòng nhẹ nhàng an tâm. Chẳng qua là như cũ lạnh như băng, dường như làm cách nào cũng không thể thấy ấm áp.

Quay đầu nhìn lại, Hứa Tiên đang nằm trên giường, giống như không hề phát hiện. Phan Ngọc ngơ ngác nhìn trong chốc lát, trong lòng hơi có chút ấm áp, dần dần bình tĩnh trở lại. Bước xuống giường, ánh trăng sáng lạnh lẽo, trăng đầy cõi lòng. Ngày này trăng sáng cũng có tâm sao? Chẳng qua là tấm lòng ánh trăng này ai có thể hiểu được đây?

Chìm trong mê mang phiền muộn, Phan Ngọc đột nhiên quyết ý, hắn từ nhỏ tập võ theo văn, bất luận là khó khăn thế nào, cũng quyết không nói từ bỏ. Đại nghị lực bền bỉ cùng với thiên tư bất phàm, làm những chuyện như vậy chưa từng có gì không thành công. Điều này cũng làm cho hắn tích lũy tự tin, chỉ cần mình chịu bỏ công phu, không có gì là làm không được.

So với mình đủ loại kinh nghiệm khổ sở từ nhỏ thì Hứa Tiên nhỏ nhoi là cái gì đâu? Kết giao một phen coi như làm trụ cột cho con đường làm quan sau này, cùng lắm kết bạn là được. Thân là nam tử nhất định phải có mấy bằng hữu tri tâm, Hứa Tiên này coi như là khảo nghiệm của trời cao với mình đi!

Trong lòng Phan Ngọc xác định rõ ràng vị trí của Hứa Tiên, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lại quay về thành Minh Ngọc công tử bình ổn kia. Ổn định lại tâm trạng, đóng kín cửa sổ, quay về giường ngủ, chẳng qua là nằm trên giường bất tri bất giác lại hướng mặt ra ngoài. Cơn buồn ngủ kéo tới khó phân biệt được đủ loại tâm tình, dần dần chìm vào trong mộng.

Những thứ này Hứa Tiên không thể nào biết được, hắn chẳng qua là như cũ tu luyện pháp môn được đạo sĩ truyền thừa, như có linh mục, đại khái có thể thấy được một đoàn màu vàng quang mang, giống như ánh mặt trời.

Ánh sáng kia chiếu cả căn phòng, mặc dù trong mắt người bình thường vẫn là tối đen như mực, miêng tinh phiến mà Phan Ngọc đeo trước ngực kia chợt phản xạ ánh sáng, vốn nên vĩnh viễn lạnh như băng lại khẽ có nhiệt độ.

Bất giác tỉnh lại thì trời đã sáng rõ, Hứa Tiên cảm thấy tinh thần của mình trong sáng như trời xanh, không chút hỗn loạn như người thường khi mới tỉnh.

Hắn cảm thấy, quang mang trong tâm thần của mình vốn có chút tạp sắc hiện giờ cũng đã sạch hết, trở thành một màu vàng thuần túy. Mặc dù không được ai chỉ điểm, hắn cũng hiểu vậy là mình đã tiến thêm được một bước rồi.

Nhưng vẫn như trước, không thể nói ra được tia sáng này có lợi chỗ nào, Hứa Tiên không khỏi thầm tự suy đoán, đạo sĩ truyền pháp môn này cho hắn đoán chừng cũng không phải đạo pháp cao thâm gì. Mặc dù tên có dễ nghe, cái gì mà “Tĩnh hải truyện tập lục” nhưng đặt trong tiểu thuyết võ hiệp đoán chừng cũng chính là “Thiết sa chương” đi.

Nếu Thái Âm Chân nhân đã phí tâm tư truyền tâm pháp cho hắn mà biết được tinh lực đồ mình trao ra lại bị người ta cho là giống như Thiết Sa chương thông thường, sợ là đạo tâm cũng chấn động, bất kể công

đức thị phi cũng phải tiếp dẫn thiên lôi bổ sống Hứa Tiên.

Bất quá, nếu ông thấy tình trạng hiện tại của Hứa Tiên chắc ững quên luôn cả Dẫn lôi quyết, chỉ vì tình trạng lúc này của hắn thật sự quá quái!

Đại đạo ba ngàn, đạo pháp đạo môn trong thiên hạ cũng là vô số, phương thức tu hành của riêng mỗi người cũng không giống nhau, danh mục cảnh giới khác nhau cũng khác. Nhưng nếu phân giai đoạn một cách chung nhất, thì đại khái cũng chia làm mấy giai đoạn Trúc Cơ - Luyện tinh hóa khí - Luyện tinh hóa thần - Luyện thần hoàn hư - Luyện hư hợp đạo - Phá toái hư không.

Pháp môn Tinh Túc Hải có đường tắt khác, hoàn toàn vứt bỏ thân thể mà tu thần hồn, Điểm Tinh cũng tương đương với Trúc Cơ, sau đó hoàn toàn bỏ Luyện tinh hóa khí đi, bắt đầu tu luyện lực mạnh của ngòi sao là Luyện khí hóa thần. Nhưng là mượn lực của trời, không có đại cơ duyên thì không thể.

Bởi vì tu đạo cũng là thân thể phạm nhân, nói cái gì dẫn thiên địa linh khí cũng đều là nói vậy, chủ yếu là dựa vào những thứ ngũ cốc hoa màu ăn uống hàng ngày, từ trong thân thể của mình luyện tinh hóa khí, đó mới là chính đồ. Chẳng qua chính đồ này vô cùng lâu, chỉ hoàn toàn cần sự kiên nhẫn nước chảy đá mòn.

Hứa Tiên này là người có đại cơ duyên, chẳng những có cơ duyên, hơn nữa còn dựa vào thể giới quan kỳ dị, lại có Thái Dương tinh làm chủ tinh, vốn thiên cổ hiếm thấy.

Vốn là Luyện thần hoàn hư, trước phải thanh tâm tĩnh niệm, khiến cho hồn phách trở nên tinh khiết, luyện nên âm thần, sau đó âm dương cùng chuyển, luyện nên Dương thần. Âm thần sẽ giống như quỷ hồn, chỉ có Dương thần mới là cách tu thần tu tiên, tụ thì thành hình, hóa thì thành khí, thân ngoại hóa thân, thực sự thoát khỏi túi da thân thể trói buộc.

24. Quyển 1 - Chương 23

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 23: Đạo pháp.

Sưu tầm:

Nếu nói Trúc Cơ là cánh cửa nhập môn của người tu đạo, thì Dương thần là đường nhập thất, mới xem như chân chính bắt đầu bước lên con đường tu hành.

Thời gian tu hành của Hứa Tiên ngắn ngủi, vốn nhiều lắm cũng chỉ là giai đoạn Âm thần, nhưng Thái dương vốn là thiên hạ chí dương, nhờ thu nạp tinh lực Thái Dương mà khiến cho hồn phách Hứa Tiên tinh khiết, bây giờ là Âm thần hay Dương thần, sợ là ngay cả sư phụ của hắn cũng nói không ra.

Bất quá, hiện tại Hứa Tiên vẫn chưa biết sự kì diệu của mình. Bởi vì không biết dùng bất kỳ phương pháp nào, hắn hiện tại giống như không có tiền thì không là nô lệ của đồng tiền, không có gia tài bạc vạn, nhưng cũng không biết dùng thế nào, nên cho rằng những thứ gia tài này chẳng qua chỉ là nhìn cũng đẹp mắt.

Nếu bên cạnh pháp môn còn luyện thêm tinh hóa khí, hiện tại có lẽ Hứa Tiên còn có thể là một võ lâm cao thủ ẩn tàng, nhưng hết lần này đến lần khác, tinh thần của Tinh Túc Hải vẫn là “Tu thần không tu thể, tu tâm không tu thân”, căn cứ vào “Dù sao túi da thân thể này sớm muộn gì cũng bỏ, luyện nó làm gì”.

Không hiểu bất kỳ pháp môn nào, thường Hứa Tiên cũng không có được bao nhiêu ngon ngọt, chẳng qua hiện tại hắn dựa vào phương pháp tu luyện này mới có thể đã gặp qua là sẽ không quên mà thành Tú tài, trong lòng cũng thường cảm kích ân tình của đạo nhân kia, cho nên bản thân sẽ không lười biếng tu môn công pháp này, đều là chuyện quan trọng nhất hàng ngày phải làm, mới có thể chỉ trong mấy năm đã luyện tới cảnh giới Âm thần, tâm ý thông minh.

Đạo tu hành, bất kể đạo nào, mấu chốt là nhìn vào một chữ “tâm”, nếu tâm đã ngộ, đương nhiên sẽ thông thiên đại đạo, nếu tâm còn mê man, có cố gắng thế nào nữa cũng chỉ dậm chân một chỗ.

Thánh nhân có nói: Nhan Hồi có đức thay (hiện tại Hồi đã), một giỏ cơm, một bầu nước, người khác không chịu nổi, chỉ riêng Hồi vẫn không thay đổi niềm vui. Câu này là nói về Nhan Hồi của mình, trong cuộc sống

khốn đốn vẫn có thể an nhạc như cũ. Nhưng đây là cảnh giới ngay cả thánh nhân cũng muốn tán dương, người bình thường mấy ai có thể bình tĩnh được trong tình trạng này?

Hứa Tiên cũng vậy. Mặc dù tính cách không câu chấp, hơn nữa lại thêm vài phần tùy ý, nhưng sao có thể không bận tâm vì cái nghèo trong nhà? Sự ảnh hưởng của sự lần bản này ban đầu không quá rõ ràng, nhưng theo quá trình tu đạo dần sâu sắc của hắn, dần dần sẽ trở thành một loại gông cùm xiềng xích.

Đồ mà tu đạo cần có, đơn giản chỉ bốn chữ “Pháp, tài, lữ, địa”

“Pháp” chính là phương pháp, cũng chính là cái gọi là pháp môn đạo pháp. Đây là điều kiện tiên quyết.

Mà gần với “Pháp” là “Tài”, cũng giống với ý nghĩa của phạm nhân. Đơn giản là người trong thế tục, nếu ngay cả cơm cũng không có ăn, cả ngày bôn ba lao khổ vì sinh kế, tâm thần không yên, phải ngẩng đầu mà nhìn, hứng chịu ánh mắt khinh bỉ của người khác, trong lòng cũng khó tránh khỏi xấu hổ. Muốn tĩnh tâm cũng không được, nói tu đạo gì đó cũng chỉ là một thứ trò cười.

Mà Hứa Tiên, cho tới hôm nay mới xem như áo cơm không lo, cũng có tin tức về cuộc sống của tỷ tỷ duy nhất, cũng hạ nốt được chút phiền não trong lòng, ngẩng được đầu liên đường nhiên là thông thiên đại đạo, sáng khoái biết bao.

Hứa Tiên thấy bên giường Phan Ngọc đã trống trơn, chần nệm gấp chỉnh tề. Mở cửa sổ, ánh nắng chiếu vào, cũng nhìn ra nhà cửa cũng được quét dọn một lượt, lư hương mạ vàng trên bàn gỗ xanh cũng thông thả nhả ra một luồng khói xanh.

Hứa Tiên noi theo ánh mặt trời buổi sớm, bình yên nằm trên giường, giường trong thư viện thích hơn giường ở nhà rất nhiều, nằm trong căn phòng cổ kính này, Hứa Tiên mới tìm được cảm giác về sự ưu việt khi xuyên không.

- Đại mộng thù tiên giác

Bình sinh ngã tự tri

Thảo đường xuân thụ túc

Song ngoại ca trì trì

(Mộng lớn ai người sớm tỉnh ra?

Bình sinh ta vẫn biết mình ta.

Lều tranh no giấc bưng con mắt

Bóng ác ngoài song đã xế tà

Vô Đề - Khổng Minh)

Hứa Tiên không khỏi cảm thán.

- Nếu Chư Cát Hòa Long ngay cả cơm cũng không có ăn, cả ngày bận lo kiếm tiền, sợ là cũng không có được nhả húng như thế. Đủ loại húng thú trên đời, trước vẫn là phải được ăn no mặc ấm mới có thể hiểu được.

- Thơ hay, thơ hay!

Một tiếng khen kéo Hứa Tiên về từ trong suy nghĩ miên man.

Phan Ngọc mang theo một cái hộp đựng thức ăn, thở dài nhìn hắn. Hứa Tiên cười cười không có ý tốt nói:

- Khi ta còn bé, một hòa thượng đi qua ngâm bài thơ này, người cũng đừng để ý.

Phan Ngọc cười một tiếng, cũng không nhắc lại, đặt hộp thức ăn lên bàn, mở ra:

- Tới ăn một chút gì đi!

Vừa nói y vừa gỡ từng tảng thức ăn ra, đều là bát đĩa tinh xảo, trong đó có một chút thức ăn, cháo loãng, bánh bao hấp.

Phan Ngọc cầm bát sứ trắng nhỏ múc một bát cháo đưa cho Hứa Tiên, cầm bát trong tay, không rõ người trắng hơn hay bát trắng hơn. Hứa Tiên nhận lấy, cảm giác được nhân vật hư thế hầu hạ thật thoải mái, nhưng vẫn hơi bất an.

Hai người đối diện nhau, đều theo quy củ khi ăn không nói, lặng lẽ ăn cơm.

Hứa Tiên ăn sáng một chút, cảm thấy trong lòng yên tĩnh, không khỏi thở dài nói:

- Minh Ngọc, người thật là một người tốt!

Phan Ngọc đang húp ngậm cháo nhỏ, nghe vậy cười một tiếng:

- Đêm qua còn muốn cắt đứt đoạn giao, hôm nay đã thành người tốt rồi, tâm tư của Hứa huynh thật quý thần khó lường!

Hứa Tiên đỏ mặt, cũng không nói gì. Chẳng qua trong khi mơ hồ cảm giác vị công tử mỹ ngọc này tựa hồ đã khôi phục vẻ thông dong thường ngày, khi cười đùa cũng vẫn có chừng mực, không hiểu sao trong lòng hơi buồn bã.

Rửa mặt, đi ra ngoài cửa, chỉ thấy bình phong ngoài quảng trường có vài người đang tập trung, nghị luận gì đó rối rít.

Hứa Tiên đi lên trước xem thử, trên tường dán kết quả hôm qua vừa thi thử, hần cẩn thận tìm tên mình trên đó, Phan Ngọc cũng không phải mất công, vì tên y đã được treo cao đầu bảng, chính là đứng thứ nhất cuộc thi này.

Lúc này mấy học sinh tiến lên, tựa hồ như có quen biết với Phan Ngọc, rối rít nói với y:

- Phan Huynh quả nhiên lại đỗ đầu, không hổ cái tên Giang Nam đệ nhất tài tử!

Phan Ngọc liên tục nói không dám, thoải mái tự nhiên hàn huyên cùng bọn họ, lập tức trở thành nhân tố quan trọng ở đây. Y vừa ứng phó, vừa đánh giá xung quanh, đang nghĩ không nên lạnh nhạt Hứa Tiên, lại thấy hần đã gọi đồng hương Vương An tới, hoàn toàn không chú ý tới bên này, không khỏi khẽ lắc đầu.

Trong số học sinh, một người trông hết sức nho nhã vốn có ánh mắt sắc bén, thấy Phan Ngọc tựa hồ như có gì đó hơi bất mãn với Hứa Tiên, thở dài nói:

- Mặc dù có thể tới thư viện Cận Thiên đều là người tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi hạng người hữu danh vô thực. Có lẽ thần đồng tài tử gì đó ở cái xó huyện nhỏ kia, đến Phủ Hàng Châu đã lộ nguyên hình rồi. Đặc biệt là Hứa huynh, hôm qua không khỏi hơi thô lỗ.

Hần vừa nói thế, mấy người bên cạnh cũng liên tục đồng ý. Mấy kẻ này từ trước đến nay quen biết, cũng là đệ tử trong thành Hàng Châu, trong nhà có lực, tự nhiên cũng xem thường kẻ từ nông thôn tới.

25. Quyển 1 - Chương 24

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 24: Người nói mơ.

Sưu tầm:

Mà người nói câu này chính là con của Thông Phán Hàng Châu, tên là Hạ Tử Kỳ, là nhân vật hơn hần đám người kia.

Phan Ngọc sao lại không biết tâm tư mấy người này, trong ngày thường cũng không thấy gì nhưng giờ phút này thấy chúng nói Hứa Tiên trong lòng không khỏi cười lạnh: các người ngày thường chơi gái thanh lâu còn ra vẻ phong lưu, ngâm hai câu thơ thì xưng cái gì tài tử. Hứa Tiên gan dạ sáng suốt tài hoa sao các người có thể đánh giá được.

Nhưng trên mặt chẳng qua làm mỉm cười nói:

- Lời này Hạ huynh nói sai rồi, người sở được không cùng, không thể cưỡng cầu.

Cho dù Hạ Tử Kỳ là người giỏi về sát ngôn quan sát cũng không đoán được tâm tư đằng sau nụ cười của Phan Ngọc, nhưng hẳn cũng biết Phan Ngọc không phải là loại người nói bậy sau lưng người khác, còn tưởng rằng nói không bàn mà lại hợp ý Phan Ngọc, trong lòng không khỏi đắc ý.

“đang” một tiếng chuông vang, đã đến lúc giảng bài, đám học sinh rồi rít vào giảng đường, Hứa Tiên quay về phía Phan Ngọc khẽ mỉm cười, chỗ ngồi của bọn hắn cũng là gần nhau.

Phu tử tiên sinh trên bục giảng chẳng qua cũng chỉ tầm trên dưới bốn mươi tuổi, giảng Nho gia đệ nhất Kinh điển “Luận ngữ”. Quyển sách này mặc dù là quan trọng trong Nho gia, nhưng những người đang ngồi đây không phải được học từ bé, gọi một người tùy ý đứng lên cũng có thể chỉ ra chỗ sai.

Nhưng không hổ là tiên sinh dạy học quan học trung học, nếu như lúc đầu còn có khinh thường, theo những lời giảng giải trầm bổng, đủ loại nghĩa lý tinh thâm của Nho gia cũng từ từ rõ ràng, mọi người nghe, quả thực có cảm giác như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, hiểu được những đạo lý mà trước kia mình biết, quả thực không đáng giá chút nào.

Hứa Tiên cũng âm thầm cảm thán như vậy, mặc dù là cổ đại, nhưng tài nghệ giáo dục này cũng lại không hề kém, nếu nói về nho học thì những giáo sư chuyên gia kiếp trước cũng chỉ có thể bái tiên sinh đang đứng trên bục kia làm sư phụ.

Kiếp trước vô số người bàn về Nho gia, Lão gia, nhưng phần lớn ngay cả “Luận ngữ” cũng chỉ đọc qua một lần, đừng nói đến bậc nắm giữ nho gia tinh thâm kinh điển. Nhưng trên đời này giả nho toan nho quá nhiều, đến triều Thanh, lại là một đám cẩu nho, nghĩa lý chân chính của Nho gia cũng đã sớm không còn sót lại chút gì rồi. Nên mới khó tránh khỏi thuyết pháp “ăn thịt người” của Lỗ Tấn.

Mặc dù là dù thân là xuyên việt giả, không thể nào hoàn toàn đồng ý cách nhìn nhận của cổ nhân, nhưng lại làm cho Hứa Tiên thu lại lòng coi thường, chân chính coi trọng mấy học vấn này. Không phải là vì công danh, là vì mấy đạo lý nhân nghĩa này hợp ý của hắn mà thôi.

Sau khi nghe xong một bài học, Hứa Tiên có chút cảm giác ý do vị tấn, thán than nếu như kiếp trước thầy cô giáo đều như vậy, thì còn lo lắng cái gì vấn đề giáo dục, nhưng nghĩ lại, học viện Cận Thiên này chẳng khác gì là tụ điểm của một châu, một năm cũng chỉ dạy mấy chục người này, vậy thì muốn danh sư cũng khó khăn gì?

Đúng lúc Hứa Tiên đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, một thanh âm nói:

- Hứa huynh, xin dừng bước.

Hứa Tiên quay đầu lại chỉ thấy một thanh niên nho nhã đang khoát tay với mình, hôm qua mặc dù thoáng gặp qua trên bàn rượu, nhưng Hứa Tiên cũng chỉ lo ăn uống không để trong lòng, không khỏi buồn bực nói:

- Người là?

Trong lòng Hạ Tử Kỳ có chút không vui, nhưng vẫn cười nói như cũ nói:

- Hạ Tử Kỳ.

Hứa Tiên chấp tay coi như chào, nói thẳng:

- Hạ huynh, không biết có gì chỉ giáo.

- Hứa Tiên, đây là con trai của Thông phán phủ Hàng Châu đấy!

Vương An ở một bên nhắc nhở.

- Hạ Thông phán chính là gia phụ, nhưng Hứa huynh gọi ta là Tử Kỳ là được rồi.

Hạ Tử Kỳ kính cẩn như cũ, nhưng trong mắt cũng là không che dấu ý đắc ý.

Hứa Tiên sững sờ nói:

- Tử Kỳ à, chuyện gì, nói nhanh lên, ta còn đang vội đi ăn cơm!

Phan Ngọc vẫn đứng ngoài chú ý, nghe vậy thiếu chút nữa bật cười, thầm nghĩ: người cũng không thêm khách khí.

Hạ Tử Kỳ trên mặt nhất thời hiện chút không vui, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói:

- Kính xin nói mấy câu, xong ta mời huynh đi Thính Nguyệt Lâu uống một phen.

Hứa Tiên mặc dù cũng đã nghe đại danh của Thính Nguyệt Lâu, coi như là tửu quán nổi tiếng nhất hàng châu, là nơi tốt để đi thưởng rượu.

Hứa Tiên khẽ mỉm cười nói:

- Cảm tình thật tốt, con người ta đã không ăn thì thôi, đã ăn thì ăn đồ đắt tiền nhất.

Hạ Tử Kỳ trong lòng khó chịu, mà Phan Ngọc thì nụ cười lại càng sâu thêm.

Hai người tới một nơi thanh tịnh, Hạ Tử Kỳ lập tức lấy một cái nói:

- Chuyện này xin Hứa huynh nhất định phải giúp Tử Kỳ một tay.

Trong tưởng tượng của hắn, cái lấy này rất nhanh Hứa Tiên cũng sẽ đi đỡ lên, nhưng lại đợi trong vô vọng.

Hứa Tiên sờ cằm đánh giá tên trước mặt:

- Tử Kỳ à, nghiêm túc nói chuyện đi!

Trong lòng Hạ Tử Kỳ khó chịu, gượng cười:

- Ta với Minh Ngọc từ nhỏ chính là bạn tốt tri giao, vốn muốn vào quan học, mỗi ngày cùng hắn cầm đuốc soi dạ đàm. Chẳng qua là trời lại không thuận lòng người, lại không được phân tới chung phòng, ta muốn cùng Hứa huynh đổi lại phòng, mong rằng Hứa huynh đồng ý.

Thông phán mặc dù là đang là thiên đại quan ở Hàng Châu, nhưng so sánh với Phan gia danh giá cũng chẳng đáng gì. Trong lòng Hạ Tử Kỳ chính là muốn nương vào con thuyền lớn này, con đường làm quan tương lai đương nhiên được trợ lực lớn rồi, nên nhất định không muốn để một tên tiểu tử thôn quê chiếm tiện nghi. loại chuyện nhỏ nhặt này hắn đương nhiên không mất nhiều công sức, nghĩ rằng Hứa Tiên sẽ đồng ý tâm nguyện của mình.

Hắn vốn dĩ lấy thân phận của hắn, chỉ cần cung kính một chút, Hứa Tiên sẽ thụ sủng nhược kinh, hám lợi trước mắt, bảo đảm giải quyết gọn gàng việc này.

Hạ Tử Kỳ nhưng lại không biết suy nghĩ của Hứa Tiên. Hắn dù sao cũng là người của hai thế giới, sao không nhận ra tên này xác lảo. Dù sao cũng là người tới từ xã hội hiện đại, người người bình đẳng, mặc dù thực tế hiện tại có rất nhiều chênh lệch, nhưng quan niệm đã xâm nhập lòng người, đặc biệt ở trong hoàn cảnh như trường học này, người trong nhà điều kiện tốt càng phải giấu diếm gia cảnh, hòa mình cùng quần chúng. Nếu thật lại nay nói cha ta là gì đó, mai nói ông ta làm gì đó, thì chỉ có chơi một mình thôi!

Hứa Tiên thở dài nói:

- Con người Minh Ngọc, tại hại cũng là khuyển tâm không dứt, xem ra bữa cơm này là không ăn được rồi, vẫn là trở về ăn cơm trường đi!

Nói xong tiếc hận lắc đầu, quay người muốn rời đi.

- Hứa huynh dừng bước, đây chính là tiểu lễ, kính xin Hứa huynh lại suy nghĩ một chút.

Hạ Tử Kỳ nói xong moi từ trong ngực áo ra một tờ giấy.

Hứa Tiên nhìn thấy chính là một tờ ngân phiếu ba trăm lượng, không khỏi cảm thán cái gọi là giàu nghèo chênh lệch. Tỷ tỷ nuôi ta thành người, hao tổn mười mấy năm công sức sợ là cũng không tới con số này. Tên công tử bột nằm chỗ cũng có thể tùy ý lấy ra tiêu sài.

Không biết Hứa Tiên trong lòng cảm thán, Hạ Tử Kỳ còn tưởng rằng Hứa Tiên đang do dự, trong lòng càng thêm coi thường tức giận, khẽ cắn răng lấy ra thêm ngân phiếu hai trăm lượng. Năm trăm lượng bạc, ngay cả hắn cũng thấy đau lòng, nhưng vì tương lai sau này, còn phải hạ quyết tâm.

26. Quyển 1 - Chương 25

Quyển 1: Ký Ức Thiểu Niên Du

Chương 25: Giang Nam đệ nhất tài tử.

Sưu tầm:

Hứa Tiên có chút hăng hái nhìn ngân phiếu năm trăm lượng trước mặt, cười nói:

- Tử Kỳ thật quyết đoán, dùng năm trăm lượng bạc này cho thấy người khí sâu nghĩa nặng. Nhưng người nói tiệc rượu hôm qua Minh Ngọc mời hết bao nhiêu bạc đây?

Hạ Tử Kỳ trong lòng mơ hồ, không biết sao Hứa Tiên lại lôi ra chuyện này, nhưng vì hiện tại có việc nhờ vả, đành nhẫn nại nói:

- Đại khái không dưới trăm lượng.

Hứa Tiên vỗ tay cười nói:

- So với việc cho vàng, ai cũng biết việc biến đá thành vàng còn tốt hơn nữa, Minh Ngọc rộng rãi như vậy, ta đi theo hẳn ăn uống miễn phí, chẳng phải là sung sướng hơn.

Hạ Tử Kỳ cả người phát run, đồ vô sỉ hẳn từng thấy nhiều, nhưng đồ vô sỉ còn ngang nhiên như vậy hẳn đúng là lần đầu thấy, cố nén lại suy nghĩ muốn chửi ầm lên, Hứa Tiên đã biến mất, ngân phiếu trong tay đã bị vo thành một cục, đợi tới khi sự tỉnh lại mới rên rĩ:

- Ngân phiếu của ta.

Hứa Tiên vừa đi vừa đoán món cơm trưa, vừa tới một chỗ rẽ, một thân ảnh thanh cao đang đứng đó. Hứa Tiên ngẩng đầu lên, Phan Ngọc đang cười cười nhìn hắn.

- Minh Ngọc à, chúng ta đi ăn cơm đi! Nghe nói đầu bếp ở đây là đại trù sư đặc biệt đấy.

Nhưng Phan Ngọc lại kéo Hứa Tiên ra ngoài:

- Chúng ta đi ra ngoài ăn đi!

Hứa Tiên cảm thấy ngạc nhiên, nói:

- Ngày ngày đi ăn tiệm, người không sợ phá sản à?

- Làm sao lại không đi cho được, làm mất năm trăm lượng kia của Hứa huynh, mà không đền bù lại, huynh cho ta nhẫn tâm vậy sao!

Sắc mặt Hứa Tiên đỏ lên:

- Người, người nghe lên?

Phan Ngọc chỉ lối tai mình cười nói:

- Quên à, ta có võ công, trong vòng một trăm bước thì ruồi nhặng cũng khó thoát.

Lời này mặc dù là thật, nhưng nếu không phải nàng ngưng thần vận khí thì sao có thể nghe rõ ràng được.

Hứa Tiên vò đầu:

- Ta nói đùa, chúng ta trở về ăn đi!

- Ai, Phan Ngọc ta cũng tới giá năm trăm lượng bạc rồi, nếu tên tiểu tử Hạ Tử Kỳ kia chịu trả hơn chút, không chừng ta đã bị bán mất rồi sao!

Phan Ngọc đáng vẻ thương tâm nói.

Hứa Tiên cũng biết nàng đang nói đùa, cười nói:

- Chúc Anh Đài trong tay ta, sao có thể dễ dàng cho tên Mã Văn Tài chiếm tiện nghi chứ!

Phan Ngọc không hiểu hỏi:

- Chúc Anh Đài, Mã Văn Tài là ai?

Hứa Tiên vỗ đầu một cái, lúc này còn chưa có câu chuyện tình yêu kinh điển này đâu.

- Tới đi, tôi kể cho người nghe một chút, đảm bảo người nước mắt lưng tròng.

Phan Ngọc cũng chỉ gật đầu không hỏi thêm, thầm nghĩ: nước mắt lưng tròng? Người đại khái không biết ta bao nhiêu năm rồi còn chưa từng khóc đi?

Hứa Tiên đang đứng ở cửa của một phiên bản kiểu như căng tin của trường đại học cổ đại, hít một hơi thật sâu, mùi thơm thức ăn tràn đầy trong mũi, cảm giác thật là thỏa mãn. Cuộc sống cơm áo không phải lo kiếp trước lại không làm cho hắn không mấy vui vẻ, nhưng mất đi mới biết đường quý trọng!

Lúc này, một người trung niên đi vào phòng ăn, làm cho học sinh rồi rít hành lễ xưng tiên sinh.

Người trung niên kia tiêu sái nho nhã, mặt như quan ngọc, có vẻ là được chăm sóc khá tốt, chính là vị tiên sinh hôm nay giảng bài trên lớp. Lúc này đã không còn nghiêm túc kính cẩn như ở trên lớp, mà mặt mỉm cười, khe vuốt cằm, cho thấy khí độ bất phàm. Hắn chính là đại nho nổi danh Giang Nam, nghe nói khi còn trẻ nổi danh đệ nhất tài tử Giang Nam.

Lý Tư Minh mới vừa ngồi xuống, vừa thấy Phan Ngọc đứng ở cửa, hai mắt sáng lên, vung tay áo nói với Phan Ngọc:

- Đến đây, Phan Ngọc, người này hậu Giang Nam đệ nhất tài tử đến học viện cũng không bái kiến Tiều Giang Nam đệ nhất tài tử ta đây, đúng là quá không hiểu quý củ!

Phan Ngọc cười sang sảng nói:

- Học sinh chỉ biết có một, còn không biết cái gì mà tiên- hậu đâu.

Vừa nói vừa kéo Hứa Tiên đến bàn Lý Tư Minh ngồi xuống, hiển nhiên là rất tinh tường.

- Thật là phí công sư phụ dạy dỗ, nhớ năm đó vì sư là bạn của Văn Hội, đánh bại hắn mới lấy được danh hào, người nghĩ đơn giản ngồi xuống nhưng cũng không dễ dàng thế chứ!

Phan Ngọc cười một tiếng nói:

- Chuyện của ngài năm đó học trò đã nghe tám trăm lần, mà xem nay thủ đoạn thế nào, còn ngồi vững danh vị Giang Nam đệ nhất tài tử hay không.

- Được được được, cũng có mấy phần hào khí của ta năm đó, vậy xem biểu hiện năm nay của người.

Lý Tư Minh liên tục nói ba chữ được, tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Hứa Tiên thấy lạ, Phan Ngọc ngày thường vô cùng khiêm tốn sao lại đột nhiên xuất khẩu cuồng ngôn vậy, hơn nữa không nói lời nói của họ, không khỏi hỏi:

- Minh Ngọc, năm nay có chuyện gì sao?

Phan Ngọc còn chưa trả lời, Lý Tư Minh đã cướp lời nói:

- Người chính là Hứa Tiên à! Lương ngọc không theo ngoan thạch, nếu là không tài không đức thì hãy cách xa đồ đệ của Giang Nam đệ nhất tài tử ta đây một chút, tránh thị phi.

Nói xong cũng không thèm nhìn Hứa Tiên, nhấp lấy một ngụm trà.

Hứa Tiên vỗ đầu bứt tóc, sao lại có người như vậy, nhìn nhìn Phan Ngọc, Phan Ngọc đang định giải thích cho hắn, Hứa Tiên lại quay đầu mặt mũi nghiêm túc nhìn Lý Tư Minh, rồi chậm rãi đưa tay phải ra, nhéo mặt, le lưỡi làm một cái mặt quỷ.

- Phốc! Khụ... khụ khụ...!

Lý Tư Minh còn chưa nuốt xong ngụm trà liền toàn bộ phun ra, sắc tới mặt đỏ bừng, không ngừng chạt vật ho khan. Ánh mắt của mọi người cũng bị hấp dẫn, Hứa Tiên như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười nhìn mọi người tỏ vẻ ngoài ý muốn.

Bởi vì bàn ở trong góc, chỉ có Phan Ngọc với Lý Tư Minh nhìn thấy mặt quỷ của Hứa Tiên, Phan Ngọc vừa vỗ lưng cho Lý Tư Minh, vừa liếc mắt về phía Hứa Tiên, trên mặt cũng không nhịn được nở nụ cười.

Lý Tư Minh rốt cục cũng ngừng ho, Phan Ngọc ngồi nguyên đó, trừng mắt Hứa Tiên, hiện tại hẳn hiểu hàm ý ánh mắt kia của Hứa Tiên. Thầm nghĩ: ai bảo người dễ dàng bị bắt nạt, như vậy muốn bắt nạt cũng không được. (chưa hiện nguyên hình, thôi thì tôn trọng ý tứ của người ta, gọi hẳn cho giống nam tử khựa)

Hứa Tiên không ngờ chính là Lý Tư Minh bị sắc nước xong còn cười nói với Phan Ngọc:

- Được được, cũng là ta nhìn sai rồi, tiểu tử này còn ngông cuồng hơn người mấy phần.

Rồi xoay mặt nói với Hứa Tiên:

- Chúng ta coi như hòa nhau, ta bình sinh đúng là chán ghét hạng người hèn yếu vô năng, xem ra người cũng tạm được.

Phan Ngọc ở một bên giải thích:

- Hứa, Lý tiên sinh còn có một nhà hào, chính là “cuồng Nho”, tính tình một khi không kiểm chế được mới rồi chẳng qua là đùa người, người đừng để ý.

Hứa Tiên nhún vai tỏ vẻ không sao, Lý Tư Minh hai mắt tỏa sáng, cảm giác động tác này rất đặc biệt, tiêu sái không nói nên lời, tán thành nói:

- Thốt nhi gia chi nhi bất kinh, vô cố gia chi nhi bất nộ. tuổi còn trẻ có được tâm tính như vậy, hiếm có, hiếm được. Vừa rồi chẳng qua là thử tính tình của người, đừng trách.

Dứt lời lấy trà làm rượu, tự phạt một chén.

Hứa Tiên lạ lùng nói:

- Thử học trò? Sao phải thử?

Trong lòng hắn nói thầm: giống như hơn chút tuổi cũng làm bộ bày đặt! Nhưng mà nếu bàn về số tuổi, nếu cộng cả hai kiếp lại thì đúng là nhiều, nhưng không có kinh nghiệm về kết hôn sinh con, chung quy cũng không tính là đại thúc được.

27. Quyển 1 - Chương 26

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 26: Giải mệnh. (1)

Sưu tầm:

Lý Tư Minh ha ha cười nói:

- Nếu người tức giận bộc phát, mở miệng phản bác, thì chứng minh người khí độ không đủ, mà cố gắng nhẫn nhịn, lại chứng minh người tâm tư thâm trầm.

Hứa Tiên im lặng, không ngờ lại thế, dứt khoát nói:

- Nếu học trò đánh thầy thì còn nói như thế không!

Lý Tư Minh vùng quyền lắc đầu nói:

- Xem người cánh tay bấp chân nhỏ như vậy ta sợ người không phải là đối thủ của ta.

Hứa Tiên quay đầu nói với Phan Ngọc:

- Minh Ngọc, Lý Tư Minh có huynh đệ sinh đôi gì đó không!

Mắt thấy đại nho bác học biến thành đại thúc bất lương, Hứa Tiên không có chút không quen được sự thay đổi này.

Phan Ngọc chẳng qua là cười lắc đầu, cảm thấy thú vị. Tính cách hài hước này của Lý Tư Minh ở hiện đại thì thường gặp, nhưng ở cổ đại, đặc biệt là trong giới nho sinh đúng là động vật quý hiếm. Cho dù là Phan Ngọc giỏi giao thiệp cũng thường không biết làm sao ở chung với hắn.

Hứa Tiên lại có cảm giác tha hương ngộ cố tri, xuyên qua lâu như vậy lại gặp một cố nhân có hiện đại hơi thở, thật là kinh dị ngoài ý muốn, nói chuyện càng thêm tùy ý.

Mà Lý Tư Minh càng là hàn huyền càng vui mừng, hắn thường xuyên lơ đãng đưa ra quan điểm của người hiện đại cùng Hứa Tiên, làm cho hắn cảm thấy vô cùng hợp với mình, nói tới ngay cả cơm cũng quên ăn.

Phan Ngọc nhìn một tên học trò năm đầu cùng thầy giáo mi phi sắc vũ nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng còn trêu chọc đối phương mấy câu, có đôi khi cay độc tới Phan Ngọc cũng âm thầm cau mày, nhưng kết quả là hai người cũng nhẹ nhàng bỏ qua, giống như không thêm để ý.

Một nhóm người nói chuyện, bản thân bị cô lập một bên đúng là cảm giác lâu lắm rồi không trải qua. Phan Ngọc nhìn Lý tiên sinh tinh thần tỏa sáng, mười mấy tuổi đã đi theo hắn học tập, nhiều lúc gặp lại biện luận gây lộn, cũng lại chẳng có mấy lần trò chuyện thật vui như bây giờ. Cho dù có cũng chỉ là hàn huyền kinh, sử, tử, tập, thì từ ca phú, nào giống như hiện tại hàn huyền chẳng có chút ý nghĩa nào.

Hứa Tiên à, Hứa Tiên, người tốt cuộc là người thế nào đây?

Nếu như Phan Ngọc còn đang đánh giá thì có một người đã đưa ra được nhận định Hứa Tiên là người như thế nào. Hạ Tử Kỳ từ khi Hứa Tiên vừa vào đây đã chú ý tới đó. Bây giờ thấy hắn thân quen với Lý tiên sinh như thế, đã kết luận hắn là người có quan hệ, nếu không thì không thể nào “vô lễ” với con của Thông phán là hắn như thế.

- Hừ, một giáo thư nho nhỏ mà thôi, còn cho rằng là đại nhân gì đó sao?

Hạ Tử Kỳ trong lòng cười lạnh.

Quan học trung giáo thư tiên sinh cũng là có phẩm cấp, Lý Tư Minh chính là nhất phẩm, so với Thông phán còn cao hơn nửa cấp. Nhưng lại không có chút thực quyền gì, đương nhiên không được con nhà quyền thế như Hạ Tử Kỳ coi trọng. Thông phán mặc dù chỉ là chức quan giám sát hành sử, nhưng Tri Phủ cũng phải nể hắn ba phần, chớ nói là quan nhỏ tầm thường, ai thấy không phải cung kính. Cuộc sống như vậy Hạ Tử Kỳ cũng khó tránh khỏi ngạo khí ngút trời, Hứa Tiên hôm nay như vậy, hắn thấy như bị lớn lao vũ nhục, tất nhiên không chịu từ bỏ ý đồ.

Hứa Tiên đột nhiên nhớ tới khi này Lý Tư Minh bàn luận với Phan Ngọc, lại hỏi:

- Mời vừa rồi còn so Giang Nam đệ nhất tài tử là sao?

Phan Ngọc hơi suy tư nói:

- Đây là giang nam nho lâm nhất đại thịnh thế, năm năm một lần, do học viện Cận Thiên triệu tập các chí sĩ uyên bác Giang Nam, tới bên bờ Tây Hồ, so văn đầu thi, nếu có tài nghệ hơn hắn đám người này, sẽ được danh Giang Nam đệ nhất tài tử, mặc dù chỉ là danh xưng dân gian, nhưng các đại học viện này cũng cực kỳ coi trọng danh xưng này. Lý tiên sinh từng khải chiến bấy nho, chính là Giang Nam đệ nhất tài tử đời trước. Bởi vì lúc đó cũng bắt đầu mùa tuyết, nên cũng xưng là “Sơ Tuyết thi”!

Hứa Tiên nói với Lý Tư Minh:

- Cuộc thi này đại thúc cũng có thể tham gia sao?

Bởi vì vừa rồi Phan Ngọc gọi hắn là đời trước Giang Nam tài tử nhưng tranh tài như vậy thì mỗi lần phải có một tài tử mới đúng chứ!

Phan Ngọc không thấy Lý Tư Minh bất mãn, cười giải thích:

- Cuộc so tài này chưa hẳn đã có thể chọn ra Giang Nam đệ nhất tài tử, đã rất lâu rồi còn chưa có Giang Nam đệ nhất tài tử đâu.

Hứa Tiên nhất thời hiểu được, cái gì gọi là kỹ “áp” quần hùng, không phải đệ nhất danh có thể, mà là muốn ở trong tuyệt đối ưu thế, giống như kiếp trước cấp hai trung học, mỗi cuộc thi, có một người luôn lấy chênh lệch đứng trên hẳn hai mươi mấy điểm, đứng đầu bảng. Trong khi mọi người có trạng thái liều mạng, như vậy đúng là bất khả tư nghị. Nhân tài như vậy có thể làm “Giang Nam đệ nhất tài tử” rồi!

Hứa Tiên kinh ngạc nhìn Lý Tư Minh, không ngờ một đại thúc bất lương cũng lại có thực lực như vậy, nhưng nghĩ tới tài nghệ hần mới giảng bài, đúng là có chân tài thật học, không khỏi dâng lên mấy phần bội phục.

Lý Tư Minh hưởng thu ánh mắt bội phục của Hứa Tiên, trong lòng vô cùng sướng khoái, giống như lơ đãng phẩy tay một cái nói:

- Điều là chuyện quá khứ, năm nay ta thấy Phan Ngọc có thể lấy được danh hiệu này.
- Đúng thế, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, tiền lãng tử chết trên cát. Người chi tướng chết, nói vậy thien. Ta vẫn là quan tâm Minh Ngọc nhiều một chút!

Hứa Tiên cảm thán một tiếng, lập tức phá hỏng tâm tình tốt của Lý Tư Minh.

Phan Ngọc thối phũ một tiếng cười nói:

- Cái gì chết trên bờ cát, Hứa không nên nói lung tung.

Dung nhan tuyệt mỹ phút chốc như tuyết tan, ngàn hoa nở rộ. Hứa Tiên không ngờ là một câu dí dỏm thường gặp ở hiện đại lại tạo thành cảnh đẹp như thế, cũng ngẩn ngơ, lẩm bẩm nói:

- Nếu thật là Chúc Anh Đài thì thật tốt!

Lập tức phục hồi tinh thần lại mặc niệm mười lần: ta không phải là gay, ta không phải là gay. Sau đó thật sự nói với mình: Hứa Tiên ơi Hứa Tiên à, ngươi phải chung thủy với nương tử tương lai, không thể trầm mê trong vòng nam sắc chứ!

Phan Ngọc thu lại nụ cười, lại nhớ tới cảm giác cười nhàn nhạt này, nói:

- Hán Tiên, tối nay nhất định ngươi phải kể chuyện Chúc Anh Đài cho ta, xem thử xem cô nương kia thế nào mà nhớ mãi không quên.

Hứa Tiên cúi đầu uống trà, hàm hàm hồ hồ đáp.

Bắt đầu hỏi:

- Làm sao các ngươi biết Hạ Tuyết tiết là ngày nào?

Hạ Tuyết tiết cũng không có một ngày cố định như Trùng Dương, Thanh Minh, mà là ngày đầu tiên của trận tuyết đầu mỗi năm, nhưng chuyện của trời, đến dự báo thời tiết của kiếp trước cũng còn không chắc đã đúng. Đây chính là thiên ý khó dò.

Lý Tư Minh nghe hai người nói chuyện, nói:

- Chuyện này ta còn có chút tin tức muốn đưa cho ngươi!

Y thâm thở dài, dung mạo tuấn mỹ vốn là chuyện tốt, dễ dàng có được hảo cảm của người khác, cũng dễ có được bằng hữu hơn, nhưng đối với người nam nhân thấy cũng động lòng như Phan Ngọc này, ngược lại trở thành một thứ gông cùm xiềng xích. Hơn nữa, Phan Ngọc vẫn khiến cho Lý Tư Minh cảm thấy một loại “ảo giác” kỳ quái.

Lý Tư Minh vẫn nhớ, mỗi khi mọi người gặp nhau, Phan Ngọc hẳn là nên làm trắng sáng được sao vây quanh, nhưng mặc dù ở trong đám người cười cười nói nói, nhưng cảm giác tịch mịch kỳ ảo này chưa từng suy giảm, ngược lại còn nồng đậm hơn.

28. Quyển 1 - Chương 27

Quyển 1: Ký Ưc Thiệu Niên Du

Chương 27: Giải mệnh. (2)

Sưu tầm:

Giống như cảm giác một người diễn viên trên sân khấu, diễn được hỉ nộ ái ố vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng không một người nào, không một động tác nào, không một vẻ mặt nào, cho dù là một ánh mắt là thật sự từ trong tâm ý.

Lộ ra sơ hở như hôm nay, lâu nay Lý Tư Minh chưa từng thấy.

Hứa Tiên lười nhác dựa vào ghế:

- Chẳng lẽ chúng ta đi xem bói sao? Làm thế mới biết được khi nào Hạ tuyết.

Lý Tư Minh nhấp một ngụm trà, nói:

- Đương nhiên các người sẽ không xem bói, các người có thể tìm một người biết tính toán!

- A?

Thì ra trên thế giới này thực sự có dự báo thời tiết!

Hứa Tiên đứng trước một đạo quan thờ dài thật sâu. Hai mươi lượng công khoản của học viện Hoài Sủy. Hứa Tiên tới đây có một nhiệm vụ khó tin - tìm một thầy bói tính toán xem khi nào thì Hạ Tuyết.

Không phải trên đời này chết cũng không tin thần thánh sao? Bất quá, ở đây có xà yêu ngàn năm, thì chết cũng không có biện pháp. Dù sao Tứ thư Ngũ kinh cũng không thể dự báo thời tiết.

Trên cổng đạo quan có treo một tấm hoành phi màu đen, trên đó viết ba chữ lớn “Huyền Cơ quan” (vừa là xem huyền cơ, vừa là chỉ đạo quan của người tên Huyền Cơ), khí thế bất phàm. Nghe nói đây có thầy tướng số nổi danh nhất thành Hàng Châu, hơn nữa phí xem không thấp, tính toán thời tiết cần hai mươi lượng bạc, thật khiến cho Hứa Tiên cũng muốn dấn thân vào hành nghề.

Chẳng qua đạo quan cổ kính này cũng không ở trên danh sơn gì, mà nằm ngay giữa phố xá sầm uất trong thành Hàng Châu, tiếng bán hàng ồn ào huyền não bên tai không dứt. Ngoài cửa đạo quan nho nhỏ có mấy người đang đứng, có phú hộ quần áo cẩm tú, cũng có người nghèo áo vải, cả đám đều nhìn vào cửa lớn với ánh mắt mong đợi, cũng không nói gì với nhau.

Phan Ngọc thờ dài nói:

- Tu hành ở chỗ thế này, không phải phong nhã chính là đại tục, không biết chủ nhân nơi này thế nào.

Hai người Hứa Tiên đến lập tức hút lấy những ánh mắt như nhìn kẻ thù khiến hấn cũng bực mình, Phan Ngọc giải thích:

- Người này chỉ xem một ngày ba quẻ, tuyệt không coi thêm, đại khái là những người này sợ chúng ta tranh mất lượt!

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Phan Ngọc cười không đáp, bước lên phía trước. Hứa Tiên lại một lần nữa được kiến thức sự thần kỳ của hấn, trình độ lợi hại không thua gì pháp thuật. Dù sao pháp thuật cũng khó mà thay đổi được lòng người.

Phan Ngọc hỏi một nam nhân giống như phú thương mập mạp:

- Xin hỏi các hạ đến cầu quẻ sao?

Phú thương nọ thấy Phan Ngọc khí độ ung dung, ăn nói bất phàm, cũng không dám khinh thường:

- Đúng vậy!

- Xem tài vận phải không?

Phú thương trầm nghĩ: người xem trang phục của ta đoán không ra mới lạ:

- Nói cho người biết cũng được, ta có một chuyện mua bán khó có thể quyết định, quan hệ tới vận thế cả năm sau của ta. Xem các người giống người đọc sách, Khổng Thánh nhân có dạy các người về đạo lý trước sau không?

Sắc mặt hơi xắc lảo, công thương nghiệp Đại Hạ phát triển, cũng không phải hoàn toàn là trọng nông ức thương như thời Minh Thanh, cho nên địa vị của thương nhân không thấp, trước mặt hai tú tài nghèo pho bày khí thế.

Phan Ngọc cũng không buồn bực, hỏi tiếp:

- Chuyện mua bán ta cũng hiểu một chút, không biết là mua bán gì?

Phú thương kia cũng muốn khoe khoang một chút, cũng không liên quan gì đến bí mật kinh doanh, bèn một năm một mười nói lại một lượt. Y là một thương nhân buôn đồ sứ, tính dựng một hầm lò mới, nhưng đầu vào khá lớn, nếu làm không tốt thì thật sự là phá sản rồi.

Phan Ngọc khẳng định:

- Chắc chắn có lợi nhuận!

Phú thương kia trừng đôi mắt nhỏ:

- Đi đi đi đi, không biết không nên nói lung tung.

Phan Ngọc hỏi lại:

- Ngài biết Kim Vạn Thành chứ?

- Có ai không biết tên cự phú Giang Chiết Kim Vạn Thành? Ta cũng hay lui tới làm ăn với lão.

Phú thương kia cao ngạo nói.

- Vậy chắc ngài cũng biết gần đây lão có mua hai thuyền lớn?

- Đương nhiên biết, hôm xem hàng còn mời ta đến.

Sắc mặt phú thương kia đầy tự hào, trong lòng lại gợn lên, thật ra lão chỉ nhận được một cái thiệp mời loại thấp nhất, cũng chưa nói với Kim Vạn Thành được một câu, chỉ tới tham gia náo nhiệt thôi.

- Ngài biết tại sao lão mua thuyền chứ?

- Cái này...

Phú thương kia lộ vẻ khó xử, nhưng không muốn mất mặt:

- Thương thuyền đương nhiên để thông thương rồi!

- Nói rất hay, nhưng thuyền của lão đủ nhiều rồi, thủy vận cũng không cần dùng thuyền lớn như thế.

- Người muốn nói...hải vận?

Sắc mặt phú thương có vẻ suy tư.

- Đúng! Vậy ngài có nhớ một năm trước, có một vài sứ giả nước Ba Nạp tới Hàng Châu?

- Nhớ rồi nhớ rồi, cả người y đen như cục than, không biết còn tưởng là La sát ác quỷ dưới địa ngục.

- Sử tiết thăm đáp lễ của chúng ta tháng trước đã quay về!

Phan Ngọc khẽ mỉm cười, nói nốt.

- Người nói là có đường hàng mới, thông thương?

Được Phan Ngọc chỉ điểm, phú thương nối liền các đầu mối lại, đưa ra một kết luận khiến cho lão kinh ngạc, cự phú Giang Nam này muốn mạo đại hiểm một lần, mặc dù nguy hiểm cực cao, nhưng hải vận với nước ngoài thu lợi lớn gấp trăm ngàn lần, đến lúc đó, không chỉ có gốm sứ, kể cả giá tiền tơ lụa lá trà cũng sẽ tăng lên. Đương nhiên lão sẽ không mạo hiểm như vậy, lão chưa có tư cách đó, nhưng theo bước húp bát canh cũng không thành vấn đề.

- Ta không phải thần toán, ta chưa nói gì cả. Nên cái gì cũng không dám đảm bảo.

Phú thương hành đại lễ với Phan Ngọc, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo lúc nãy, vừa hô to với kiệu phu đang chờ bên đường:

- Lên kiệu, lên kiệu.

Vừa nói với Phan Ngọc:

- Tiên sinh thật đại tài, ngày sau tất xin mời ngài về nhà làm khách, đây là danh thiếp của ta, xin ngài chú ý.

Nói xong vội chạy biến vào trong kiệu, run rẩy đi.

Thần cơ diệu toán gì đó so ra còn kém kẻ nắm giữ tin tức trong tay, con người, chỉ khi vô lực mới đi hỏi trời, đại đa số vẫn nguyện tin tưởng vào phán đoán với bằng cứ cụ thể.

Hứa Tiên sợ hãi than:

- Người đã sớm biết tin tức này?

Phan Ngọc cười nói:

- Cả ngày đóng cửa đi học, nào có thời gian rảnh rỗi đi quan tâm chuyện này. Viên quản gia của Kim gia kia cũng mới đưa tới một thiếp mời, mời ta về.

Có thể khiến cho quản gia tự mình đưa thiệp, dĩ nhiên chính là khách quý trong bữa tiệc của Kim Vạn Thành, nhưng cũng không thể khiến cho Phan Ngọc lãng phí nhiều thời gian học hành mà đi xem náo nhiệt. Điều y muốn là con đường làm quan, là con đường rộng nhất, sâu nhất, hiểm ác nhất trong cuộc sống.

- Sao lão vội vã rời đi như vậy?

- Người biết chuyện trong thiên hạ cũng rất nhiều. Tin tức sẽ được truyền đi rất nhanh, sớm một khắc hành động chính là vô số chân kim bạc trắng, không thể không vội.

Phan Ngọc bình tĩnh thông dong giải thích cho Hứa Tiên.

Hắn lầm bầm: Rốt cuộc là người xuyên qua hay ta xuyên qua nữa, hoàn toàn không hiểu nổi suy nghĩ của đám người IQ cao!

Cứ như thế, Phan Ngọc lần lượt giải quyết vấn đề của từng người, cuối cùng vẫn còn một người không thể làm gì, đó là một lão nông dân khô gầy gần đây cả nhà mắc phải quái bệnh, tốn hao vô số tiền chẩn kim nhưng cũng không có tác dụng, lão nương trong nhà đã đang hấp hối rồi. Mặc dù Phan Ngọc thông minh, nhưng dù sao cũng không phải y sinh, nên y cũng không thể làm gì.

29. Quyển 1 - Chương 28

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 28: Huyền cơ. (1)

Sưu tầm:

Nông dân kia van xin:

- Van cầu hai vị đại nhân đại phát thiện tâm, ngài nhìn ta tóc trên đầu đã rụng cả rồi, hôm nay đã xem hai quả, không biết ta còn có thể đợi đến mai không nữa. Cho dù ta có thể, hài tử trong nhà cũng không thể...

Phan Ngọc nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng thở dài nói với Hứa Tiên:

- Cái này gọi là lực bất tòng tâm.

- Chẳng qua là có bệnh nên cần trị bệnh, trị không hết cũng là thầy thuốc sách thuốc người tìm không đúng, tới đây chính là đơm đó ngọn tre rồi. (vô dụng)

Hứa Tiên đứng bên cạnh nghe vậy, trong lòng vừa động, nghĩ đến một khả năng, hỏi dò:

- Bệnh của người có phải là rụng hết lông tóc, răng cũng lung lay không?

- Ôi chao, làm sao ngài biết?

Hứa Tiên càng thêm tin chắc vào phán đoán của mình, nói tiếp:

- Gần đây người có nhặt cái gì về không? Như các loại đá..

Sắc mặt hương nhân nọ càng căng thẳng, lộ ra thần sắc đề phòng, miệng lại nói:

- Không có, ngài muốn nói đến cái gì?

Hứa Tiên cau mày nói:

- Người có muốn cứu lại tính mạng cả nhà người không? Muốn thì nói cho rõ.

Ép hỏi một hồi, hương nhân kia cuối cùng cũng nói thật, trước đó vài ngày, y có mò được một thứ từ trong ruộng, một con ve bằng đá, trong suốt sáng long lanh, ngọc cũng không phải ngọc, thoát nhìn giá trị cũng không rẻ.

- Chẳng lẽ là Cổ Băng Thiên đó? (con ve)

Phan Ngọc chen lời.

- Cổ Băng Thiên?

Phan Ngọc giải thích:

- Ta đã từng đọc được trong một cuốn sách, Cổ Băng Thiên, nghe nói là kỳ thạch của trời, trong nhuận ngoài mỹ, có điều người phàm ai có được vật này đều gặp đại nạn, truyền thuyết là do cổ thuật của Vu sư Nam Cương ếm trên đó. Bất quá đã sớm thất lạc, không nghĩ tới lại bị vứt bỏ ở nơi thủy điền này.

Hứa Tiên nghe vậy im lặng, sau mới nói:

- Người không có gì không biết sao?

- Chỉ biết những gì mình biết thôi!

Sắc mặt Phan Ngọc giãn ra, cười nói:

- Ta chỉ là ngẫu nhiên, làm sao người biết y nhặt được thứ này về?

- Đợi người giải thích. Mà, vị huynh đài này, bệnh của người đại khái là do họa của Băng Thiên đó.

Thấy hương nhân kia bán tín bán nghi, sợ hai người này hợp lại lừa gạt mình, Hứa Tiên nói:

- Có phải ra khỏi nhà rồi người cảm thấy khá hơn, mà ở nhà lại không dễ chịu?

- Đúng vậy. Đúng vậy. Ta đi hơn mười dặm đường đến đây lại cảm thấy khá hơn.

- Có thể chứ, nhanh đi về đi, người nhà người còn đang chịu độc của băng thiên đó, về muộn một khắc lại thêm một phần nguy hiểm.

Hương nhân nọ liên tục nói cảm ơn không ngừng, vội vàng rời đi.

Nhìn ngoài hiên trống không, hai người rút cuộc thở phào một hơi, hai con mắt đen như sơn của Phan Ngọc nhìn Hứa Tiên làm cho hắn không được tự nhiên:

- Trên mặt ta có hoa sao?

- Được rồi, ta nói, ta nói. Ta cũng đã từng nghe nói qua về bệnh của người kia, có một tảng đá tản mát ra ánh sáng không nhìn thấy được, tựa như ánh mặt trời, có điều ánh sáng này rất có hại với con người. Chứng bệnh rất giống với người nọ miêu tả, chỉ là ta ngẫu nhiên nghe nói thấy mà thôi.

Phan Ngọc suy tư:

- Chuyện này thật sự mới nghe lần đầu, bất quá vừa có tình vừa có lý, ta chỉ tò mò, làm sao Hứa huynh biết được? Từ nhỏ đến lớn ta đọc bao nhiêu sách cũng không biết như thế.

Ánh mắt trong sáng nhìn Hứa Tiên.

Hắn cảm thấy bất đắc dĩ: tại sao người ta xuyên qua đều có thể vận dụng kiến thức hiện đại thoải mái, mà mình lại bị nghi ngờ thế này. Đối mặt với sự tự tin “Sách người đã đọc nhất định ta đã xem” của Phan Ngọc, hơn nữa với thiếu niên IQ cực cao thấy mammals biết cây này, thật sự lý do gì cũng trăm ngàn lỗ hổng.

Được rồi được rồi, Hứa Tiên bất đắc dĩ nói:

- Đúng là khi còn bé, có một đạo sĩ đi qua nhà nói cho ta biết.

Phan Ngọc trừng mắt nhìn hắn, hai hàng lông mi dài chớp chớp vài cái, sau đó “A” một tiếng, tựa hồ như có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Lúc này Hứa Tiên mới thở phào nhẹ nhõm.

“Kẹt” một tiếng, khi hai người đang nói chuyện, cửa mở ra, một lão viên ngoại vừa thở dài vừa nghiêng nghiêng người lách ra ngoài, sắc mặt ửng hồng, miệng thiên ân vạn tạ, tựa hồ như đã thực hiện được mục đích của mình, vừa đóng cửa lại vừa nói vọng vào qua khe cửa:

- Cảm ơn !

Hứa Tiên không nhịn được tiến lên hỏi thăm vị lão viên ngoại này:

- Lão trưởng, ngài xong chưa?

- Người mới xong đó! Hôm nay ta rất vui, rất rất vui.

Tuy lão viên ngoại khiển trách nhưng sắc mặt chẳng có lấy nửa phần bực mình, vẫn tràn đầy ý mừng, Hứa Tiên thức thời hỏi:

- Không biết chuyện vui ra sao?

Lão viên ngoại giống như đang mệt có người đưa vào giường, đang khát có người đưa nước, đúng là chỉ đợi lời này, không cần hắn hỏi thêm, lập tức thao thao bất tuyệt. Thì ra lão có một tiểu thiếp, gần đây đã lớn bụng, đối với một người chưa con cái gì như lão là một chuyện tốt, nhưng lão đâu tự biết tuổi mình như vậy khả năng cũng không cao, nên đặc biệt tới bói một quẻ, xem thử xem có phải con mình không, và là trai hay gái. Kết quả cả hai chuyện đều như ý, lão còn mừng tới chết đi được!

Hứa Tiên vô lực gục đầu vào ván cửa, chuyện coi bói này chẳng những có thể xem được khí tượng trăng sao, còn kiêm thêm chức năng định đoạt hôn nhân, soi X-Quang, thật sự là cư gia lữ hành, tất bị lương phẩm! (rời nhà đi đường phải chuẩn bị đồ ăn)

- Nhìn đạo trưởng đạo cốt tiên phong, hạc phát đồng nhan, chính là một cao nhân đắc đạo, ngài tính toán như vậy quả nhiên là một lão thần tiên.

Lão viên ngoại nói tới tận hứng, tán dương tài xem bói, sau đó lại mừng rỡ rời đi.

Hứa Tiên huých Phan Ngọc bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Ai, người nói xem, đứa bé kia là của lão sao? Lão đã thế này.

Hứa Tiên khoa tay múa chân tả lại lão.

Phan Ngọc nhún nhún vai nói:

- Làm sao ta biết?

Phan Ngọc không thèm để ý tới Bát Quái Chi Hồng Giác Tinh Hứa Tiên, vòng ra mở cửa, nhưng tay còn chưa đụng vào, cửa đã tự mở, một tiểu cô nương mặc đạo bào đầu búi hai trái đào cười hì hì nói:

- Hai người chính là tú tài của học viện Cận Thiên tới sao? Sư phó sai ta tới đón hai người.

Tiểu cô nương thanh tú khả ái, đôi mắt to đen như mực chớp động không ngừng.

Hứa Tiên thở dài:

- Có thể có được đồ đệ như vậy, không phải nam nhân cũng là nữ nhân.

Phan Ngọc bật cười nói:

- Ngoài hai dạng đó ra còn có thể là dạng nào nữa?

Hứa Tiên xem thường:

- Đây là Minh Ngọc người cô lậu quả văn rồi. Ở đất Nam Man có một quốc gia có thể biến nam thành nữ, nhưng không hoàn toàn, trở thành bất nam bất nữ, gọi là yêu nhân.

Mặc dù thuật nữ cải nam trang cực kỳ tinh diệu, nhưng bản thân mình vẫn là nữ nhi, bốn chữ “bất nam bất nữ” không khỏi khiến cho nội tâm “nàng” sụp đổ.

Bước chân của nàng hơi chậm lại, cười nói:

- Khoác lác, người lớn bằng này, sợ là ngay cả Giang Chiết cũng chưa từng đi hết. Làm sao biết được!

- Vẫn là hồi bé đạo sĩ đi ngang qua nhà nói cho ta biết.

Phương pháp giải thích siêu sao của Hứa Tiên lại một lần nữa lập kỳ công, cũng không tỏ vẻ nữa.

30. Quyển 1 - Chương 29

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 29: Huyền cơ. (2)

Sưu tầm:

Phan Ngọc cười nói:

- Nhà ngươi là đạo quán sao? Ngày nào cũng có đạo sĩ đi ngang qua, hơn nữa ai nấy đều giỏi thơ tài văn, tinh thông đủ loại sách.

Hai người cười đùa đi theo tiểu cô nương vào trong đạo quan, cô bé xoay người đóng cửa, trong nháy mắt tất cả tiếng ồn ào đều bị nhốt ở ngoài, trong đình viện nho nhỏ thanh u yên tĩnh như trong núi sâu. Trúc xanh rừng sâu, đá lớn núi già, một bầu không khí mát lạnh lan tỏa, khiến cho Hứa Tiên loáng thoáng có cảm giác đã từng quen biết, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra.

Đi qua một đôi giả sơn, dọc theo đường đá xuyên qua một phiến rừng trúc, tiểu cô nương hăng hái đi trước, miệng ngâm nga một bài đồng dao không biết tên, hòa chung với tiếng gió vi vu trong rừng trúc, phảng phất như sóng biển dập dề.

Phan Ngọc khẽ nhíu mày nói với Hứa Tiên:

- Sân này không thể lớn như vậy.

Vừa rồi ở ngoài cửa nhìn vào có thể thấy góc tường rào, chỉ là một đạo quan nho nhỏ thôi. Nhưng hai người đi khoảng một chén trà thời gian rồi, vẫn chưa tới nơi.

Hứa Tiên vẫn chìm trong cảm nhận thường ngày, đáp theo bản năng:

- Không thật tức là ảo!

Khi hần mơ hồ nói câu kia không biết xúc động cái gì, trong nháy mắt, ánh mặt trời trong hồi phách đột nhiên sáng rực lên, vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng cô bé dẫn đường kêu lên vui mừng:

- Đến rồi, đến rồi!

Tiếng hô thanh thúy của cô bé cắt đứt dòng suy tư của hai người, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên đã đến chính sảnh.

- Sư phụ, sư phụ, bọn họ tới rồi.

Tiểu đạo sĩ chạy chậm chậm vào trong thông truyền, trước khi vào quay đầu cẩn thận nhìn Hứa Tiên một cái.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc nhìn nhau cười một tiếng, cảm giác chuyển đi này không tệ.

Bước vào trong nhà, không có lão thần tiên hạc phát đồng nhan gì, ngược lại chỉ có một nữ đạo nhân chừng trên dưới hai mươi tuổi, chân mang giày vải, mặc áo màu vàng hơi đỏ, dùng tơ xanh búi tóc, cầm một cây trầm gỗ mộc, trang phục đơn giản lại có khí thế xuất trần, lại thêm dung nhan tuyệt mỹ, thật có mấy phần phong phạm tiên tử hạ phàm.

Hứa Tiên thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ đây là Tiểu Bí trong truyền thuyết?

Nữ đạo nhân mỉm cười ôn hòa hành lễ:

- Bần đạo Ngư Huyền Cơ, chào hai vị đạo hữu. Đạo hiệu của ta là Thiên Cơ tử.

Không biết có phải Hứa Tiên cảm thấy nhầm không, hẳn cảm thấy Ngư Huyền Cơ kia mặc dù hành lễ với hai người, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn mình. Nhưng lại tự cười mình, có tuyệt thế mỹ nam tử Phan Ngọc trước mắt, nữ nhân kia sẽ chú ý tới nam nhân khác sao?

Ngư Huyền Cơ báo ra đạo hiệu của mình, cũng không thấy Hứa Tiên phản ứng gì, chỉ là nhếch mép cười cười, lại cảm thấy hẳn thêm bí hiểm.

- Đạo trưởng đây là quan chủ nơi này sao?

Phan Ngọc hỏi.

Hứa Tiên kỳ quái hỏi:

- Không phải lão trưởng kia nói chủ nhân nơi này là một lão giả sao?

Ngư Huyền Cơ tán thán:

- Nhân lực của Phan công tử thật tốt.

Rồi nói với Hứa Tiên:

- Hứa công tử, không phải ngài vừa nói “không phải thật tức là ảo” đó sao? Thực thực ảo ảo này, ai có thể nói là mình hiểu được.

Một đôi mắt như nước hồ thu cười ôn hòa nhìn Hứa Tiên, khiến cho hẳn cảm thấy như gió xuân đang vờn trên mặt, nhưng trong cảm giác ôn hòa còn có chút gì đó khiến cho người ta cảm giác thân cận hơn. Chút gì đó này không phải là sự cao ngạo lạnh lùng, cũng không phải thâm trầm khó đoán, chỉ là tư thái kỳ diệu hạc giữa bầy gà.

Hứa Tiên đã từng có cảm giác đó từ trên người Phan Ngọc, nhưng tuyệt không giống nhau, đôi mắt của Phan Ngọc phẳng phát như một hồ nước sâu, rõ ràng trong vắt, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy được thứ gì trong hồ.

Có điều Hứa Tiên đã hiểu được, Ngư Huyền Cơ này tất sẽ có một chút chướng nhãn pháp, bất quá hẳn vẫn có thể hiểu, dung nhan như thế ở nơi phố xá sâm uất này cũng chọc không biết bao nhiêu thị phi, chính là hồng nhan họa thủy, khuy nh quốc khuy nh thành.

Phan Ngọc lại một lần nữa nói rõ ý đến, Hứa Tiên thầm nghĩ: loại chuyện giao tiếp này nên giao cho người có mị lực. Còn hẳn vẫn nhàn nhã ngồi một bên uống trà, vừa xem bày biện trong sảnh, bàn trà cũng không có gì đặc biệt, chỉ là sắp xếp rất trật tự, quả nhiên có phần tao nhã.

Trong sảnh tối, đập vào mắt là một chữ “Đạo” tạc lớn, bình thường chỗ này nên thờ phụng mấy thần tiên đạo giáo tam thanh tứ ngự, hiện chỉ có một chữ, không biết có ý gì.

Phan Ngọc vẫn tiếp tục nói chuyện cùng Ngư Huyền Cơ, đã sớm chệch khỏi chủ đề, miên miên man man trời nam đất bắc không gì không nói, từ điển tịch Đạo gia đến đồ cổ tranh chữ. Từ khi chào đời tới giờ Phan Ngọc mới lần đầu tiên cảm thấy có người có thể phân cao thấp sở học với mình.

Không tự chủ được liếc mắt nhìn Hứa Tiên bên cạnh, có lẽ chỉ có người này là lạ. Rõ ràng chỉ là một người đọc sách rất bình thường, nhưng lại có thể nói ra một chút chuyện kỳ lạ.

Mà bây giờ hẳn vẫn còn thiếu “nàng” một chuyện.

Ngư Huyền Cơ chú ý tới ánh mắt của Phan Ngọc, nhưng chỉ bất động khẽ nhấp một ngụm nước trà, cúi đầu lộ ra cái cổ trắng nõn như thiên nga, thái độ dịu dàng ưu nhã.

Hứa Tiên nhìn “hai” mỹ nhân cấp bậc họa thủy nói chuyện với nhau, người cười e lệ, người khen ngợi. Không biết còn tưởng tình chàng ý thiếp, hẳn lại cảm thấy hơi mất tự nhiên, phảng phất sau mỗi nụ cười đều là đao là kiếm, lắt lắt đầu một cái, chỉ là ảo giác.

Phan Ngọc dùng đủ đề tài dò xét, gợi mở nữ đạo nhân, “Quý cốc tử” nàng cực kỳ am hiểu, tất cả kỹ xảo đều được phát huy nguyên vẹn. Hoặc là tán dương gia tăng hảo cảm, hoặc là bác bỏ khiến cho người ta dao động, có lúc là thâm thúy nghiêm túc nói điều kinh nghĩa, có lúc lại phù hoa kể chuyện chim cá côn trùng.

Nhưng nàng thất vọng phát hiện không có chút tác dụng. Đôi mắt đối phương vẫn trong suốt, hơi thở vẫn trầm ổn, hiển nhiên không thể dùng lời mà dối người.

Cho nên cuối cùng cũng thu liễm tâm tình, phục hồi tinh thần, thấy Hứa Tiên đã ăn hết một nửa số điểm tâm trên bàn, ngay cả nước trà cũng uống hết nửa bình.

Trong lòng thầm cười khổ, đây cũng không phải người có thể dùng lời nói mà thay đổi được đâu. Hơn nữa, còn thẳng thắn khiến cho người ta không từ chối được mà bỏ đi tính toán, dùng hết thành ý mà kết giao với hắn.

Ngư Huyền Cơ dịu dàng nói:

- Xem ra Hứa công tử rất thích trà bánh ta làm?

Nàng tự xưng mình là “ta” chứ không phải là “bần đạo” như các đạo sĩ khác.

Hứa Tiên vội vàng nuốt xuống miếng điểm tâm trong miệng, khen một tiếng:

- Ăn thật ngon! Người nào cười được nàng thì thật hạnh phúc!

Buổi trưa hắn chỉ lo nói chuyện với Lý Tư Minh, bụng đói cồn cào, điểm tâm trên bàn thơm ngát ăn không chán, thật vừa miệng, xứng danh với thanh hương đậm nhã, lại thêm trà hoa cúc, bát giác khẩu vị đại khai.

Nhưng một lời khen ở thời hiện đại thì cực kỳ bình thường này, lại để tán dương một cổ nhân, lại là một người xuất gia, là rất không nên. Hứa Tiên vừa nói ra miệng đã cảm thấy lỗ ló, nhưng may sao Ngư Huyền Cơ cũng không có vẻ tức giận, ngược lại còn nói:

- Vậy thì tốt rồi, nếu người thích, có thể thường đến đây ngồi một chút.

31. Quyển 1 - Chương 30

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 30: Thiên cơ.

Sưu tầm:

Phan Ngọc thầm khó chịu trong lòng, nữ tử trước mắt này thoát nhìn bí hiểm, nhưng đối với Hứa Tiên tựa hồ như cực kỳ ưu ái, thậm chí việc lấy tướng mạo thực sự mà gặp hai người bọn họ tựa hồ như cũng vì một câu nói của Hứa Tiên, nhưng nếu nói rằng Ngư Huyền Cơ đã động phàm tâm, thì Phan Ngọc cũng là người đầu tiên không tin, nhưng nguyên nhân cụ thể thì nàng cũng không rõ ràng lắm.

Chẳng lẽ Hứa Tiên thật sự có duyên với đạo sĩ? Trong đầu Phan Ngọc chợt bật ra câu hỏi như vậy, lại phì cười, tại sao mình lại tin vào chuyện vớ vẩn như thế.

- Đạo trưởng, đã không còn sớm, hôm này không làm phiền ngài nữa. Vậy còn lễ tuyết đầu mùa?

Phan Ngọc đứng dậy cáo từ, nói ra mục đích của chuyến đi này.

Ngư Huyền Trung lấy ra một phong thư từ trong ống tay áo, nói:

- Có thời gian cứ xem trong thư.

Phan Ngọc nhận lấy phong thư, đáp:

- Đạo trưởng thần cơ khó lường, không biết có thể đoán mệnh một lần cho chúng ta không?

Đã định quên quy định ba quẻ hôm đó.

Ngư Huyền Cơ tựa hồ như đã quên luôn cả quy định chính mình lập ra, tươi cười nói:

- Có gì không thể! Ngài là có tướng đại phú quý, chẳng qua âm khí quá thịnh, sợ rằng tương lai có không ít kiếp số. Cần phải cẩn thận làm việc.

Lời đại phú đại quý có kiếp số thì thầy bói nào cũng nói được, nhưng một câu âm khí quá thịnh lại khiến cho Phan Ngọc chấn động, vừa mỉm cười vừa ngưng thần nhìn Ngư Huyền Cơ trước mặt.

Dưới lớp quần áo thân thể đã được bó buộc lại, nếu đạo nhân trước mặt này có nửa phần dấu hiệu nhìn ra được lai lịch của mình, lập tức sẽ phải giết chết nàng ngay tại chỗ, nhưng nàng lại không nhìn ra chút dấu hiệu nào từ trên khuôn mặt mỉm cười nhàn nhạt đó, chỉ có thể lẳng lặng buông lỏng thân thể, nghĩ rằng mình hơi quá khấn trương.

Hứa Tiên thích thú hỏi:

- Thế còn ta thì sao?

Ngư Huyền Cơ không thể tùy ý như vừa rồi, mà ngưng thần nhìn vào mắt hắn, muốn nhìn thấu hồn phách hắn qua đôi mắt, khiến cho Hứa Tiên cũng khấn trương lên.

Hồi lâu sau

- Nhìn không ra!

Ngư Huyền Cơ nói rất rõ ràng, khiến cho hai người không biết nói gì, cứ như vậy một lúc lâu.

Ngư Huyền Cơ lại cười nói:

- Hôm nay ta đã tận hết sức rồi, có thể đợi ngày mai đến xem lại một chút xem.

Phan Ngọc chớp mắt một cái, khe nhếch khóe môi, cười nói:

- Hứa huynh, ngày mai người đến xem một chút đi!

Phan Ngọc cùng Ngư Huyền Cơ nhìn nhau, cười cười, tựa hồ như có gì đó ngầm ăn ý.

Hứa Tiên lại cảm thấy lạnh sống lưng, đây là không khí quỷ dị gì vậy? có chuyện gì xảy ra? Là do ta cảm giác sai sao? Quả nhiên, buổi trưa ăn không no sẽ sinh ra ảo giác, Lý Tư Minh chết tiệt, đều là lỗi của người.

Trước khi từ biệt, Hứa Tiên đột nhiên hiếu kỳ hỏi:

- A, Ngư đạo trưởng, có thể hỏi ngài một chuyện không?

- A, chuyện gì?

- Đứa nhỏ thật sự là của lão đầu kia sao?

Hứa Tiên nói xong, cũng cảm thấy mình hơi có gì đó không ổn. Chuyện cá nhân này bị từ chối cũng là đương nhiên, giống như kiếp trước y sinh luật sư cũng giống thế này phải không?

- Đương nhiên không phải!

Sắc mặt Ngư Huyền Cơ có vẻ rất đương nhiên, không chút giấu diếm tính toán.

Hứa Tiên im lặng, đây là đạo đức nghề nghiệp! Hơn nữa, đừng có lật nhào hết tính toán của mình như thế!

Hắn há hốc miệng, cứng lưỡi nói:

- Cái đó, cái đó...

- Ta đúng là đang lừa gạt y!

Quá trực tiếp, hơn nữa sắc mặt không có chút áy náy nào, phẳng phất như là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Ngư Huyền Cơ nói tiếp:

- Muốn là thực thì là thực, muốn là giả thì là giả. Nói vậy Phan công tử có thể hiểu chứ!

Phan Ngọc cười lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, “nàng” ở trong đạo quán nhỏ nhỏ này, trước mặt đạo nhân xinh đẹp này, đã phá lệ cười mấy lần.

Hứa Tiên cũng không nói, nếu nói chân tướng cho lão viên ngoại kia, chẳng phải là một màn thảm kịch sao! Hải tử chưa ra đời cũng không còn cơ hội ra đời nữa, tiểu thiếp có lẽ sẽ bị đánh giết, ngay cả viên ngoại, trong cơn tức giận như thế cũng khó nói được kết quả. Nói dối mang đến hạnh phúc, và nói thật mang đến bất hạnh, rốt cuộc cái nào mới là điều trân quý?

Dọc đường đi vẫn là mảnh rừng trúc đó, chẳng qua lần này Hứa Tiên kinh ngạc phát hiện ra nào có rừng trúc gì, chỉ có một bụi trúc nhỏ nhỏ trong sân, đan xen vào nhau đem lại một cảm giác không thấy bên bờ, lần này chỉ đi trong chốc lát, đi qua một căn chòi nghỉ, một hòn giả sơn đã ra đến đại môn, ra ngoài đạo quán. Quay đầu nhìn lại, quả nhiên chỉ là một đạo quán nhỏ nhỏ.

Trong đạo quán, Phan Ngọc nhìn khói xanh lượn lờ trong lư hương, lâm vào trầm tư.

- Sư phụ, Hứa Tiên vừa rồi kia thật là dọa người, Phan Ngọc cũng thật đẹp! Nhưng vẫn kém sư phụ nhiều!

Tiểu cô nương vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nhắn của mình, có vẻ trong lòng vẫn sợ hãi, vừa rồi trong rừng trúc, một cổ ba động nóng bỏng cơ hồ khiến nàng không tự chủ được nữa mà hiện nguyên hình.

Ngư Huyền Cơ vỗ vỗ nhẹ lên đầu tiểu cô nương, cười nói:

- Còn nhỏ xíu mà đã biết học nịnh hót rồi, hôm nay công khóa xong chưa? Hơn nữa, ta đã nói bao nhiêu lần, ta không phải sư phụ của ngươi, trong pháp môn của chúng ta người không có cơ duyên không thể tu tập, ta chỉ là người dẫn đường của ngươi mà thôi.

Duẩn Nhi lắc lắc đầu:

- Duẩn Nhi không tu theo pháp môn gì, Duẩn Nhi muốn gọi người là sư phụ! Hơn nữa, hiện giờ Duẩn Nhi cũng có tới mấy trăm năm tuổi thọ rồi, tại sao còn bị nói là nhỏ tuổi?

Trong lòng nàng biết vị sư phụ thiên cơ tường tận thông tuệ tuyệt luân này thật là tốt, chỉ có bệnh lớn nhất là thích dạy người. Nhưng ngược lại, được nàng xem là đồ đệ cũng ít lại càng ít.

Ngư Huyền Cơ khẽ mỉm cười không đuổi nàng đi, còn dặn dò:

- Hai người kia cũng không phải tục nhân, không nên trêu chọc. Số mệnh của Phan Ngọc cực kỳ lạ, chỉ là trên người nàng tựa như có bảo vật gì đó che lấp, ta cũng chỉ có thể nhìn ra được một hai phần mười, còn Hứa Tiên kia....

Nói được một nửa, lại có vẻ tư duy:

- Nếu như ta đoán không lầm, thì chắc là sư thúc của ngươi...

- A!

Duẩn Nhi che miệng nói:

- Hẳn chính là người có đại cơ duyên mà sư phụ nói sao?

- Ta cũng không dám chắc chắn.

Ngư Huyền Cơ khe khẽ lắc đầu.

Duẩn Nhi theo nàng nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy nàng lộ ra thần sắc khó hiểu như thế, không khỏi hỏi:

- Ngay cả sư phụ cũng không thể chắc chắn sao?
- Tính mạng của hần tính ra đã không thể nói là tệ, mà hình như căn bản cũng không giống trong mệnh số, chuyện này không có khả năng, trừ phi hần dùng cách nào đó che giấu thiên cơ, ta muốn dò xét thêm một chút, nhưng tinh lực của ta càng tới gần hần lại càng bị ức chế.

Ngư Huyền Cơ không cách nào giải thích, nhưng không biết Hứa Tiên không phải là che giấu thiên cơ, mà là trong thiên cơ không có hần.

- Nhìn hần không thấy giống Phan Ngọc lòng dạ thâm trầm như thế, chờ mai hần tới, hỏi thăm một phen mới có kết quả.

- Nếu thật là đồng môn của sư phụ thì sao?

Duẩn Nhi hiểu kỳ hỏi.

- Ta ắt phải dẫn hần đi tới chính đồ, không thể trầm luân trong thế tục, hao phí thời gian cả đời này.

32. Quyển 1 - Chương 31

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 31: Chuyện xưa.

Sưu tầm:

Những lời cuối cùng, sắc mặt Ngư Huyền Cơ tràn đầy kiên định, những lời này nói với Duẩn Nhi lại tựa hồ như đang tự khẳng định với mình.

Duẩn Nhi cẩn cẩn thận thận nhìn sư phụ, ánh mắt của sư phụ lại khiến cho nàng nhớ lại lần đầu gặp sư phụ, khi đó, trong núi sâu, trong biển trúc vô tận, một đạo sĩ đi tới trước mặt nàng vừa lúc nàng mới sinh ra chút linh trí, xoa nắn thân thể nàng, lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nói: Để ta dạy ngươi tu hành!

Khi đó nàng còn không hiểu tu hành là cái gì, chỉ là bị ánh mắt của đạo sĩ dọa cho sợ hãi, không tự chủ được run lên, sau đó đạo sĩ cười tuyệt mỹ:

- Ngươi đáp ứng rồi, thì đi theo ta.

Nói xong cũng cầm cái cuốc lên, đưa nàng đi từ trong rừng trúc trăm năm.

- Mặc dù ngươi đã là một cây trúc già, nhưng trên con đường tu hành vẫn chỉ là một Tiểu Trúc Duẩn mới nhú thôi! Từ sau cứ gọi là Duẩn Nhi đi!

Đạo sĩ tự chủ trương đổi tên cho mình, cũng an bài mình ở trong một tiểu viện. Khi đó, mình quả thực rất sợ hãi, may sao đạo sĩ cũng rất ôn nhu, ngoại trừ khi lúc ép mình học công khóa, uống thuốc.

Còn có bội tình bạc nghĩa vẫn không cho mình gọi là sư phụ nữa, thì thật rất tốt. (cụm từ “Bội tình bạc nghĩa” này nàng vừa mới biết, lúc này không chút do dự dùng với sư phụ). Ánh mắt khi đạo sĩ đưa mình ra khỏi Trúc Hải, giờ nhớ lại rất đáng sợ!

Duẩn Nhi hả hê nghĩ, sư thúc kia của mình sợ là sẽ xui xẻo rồi, sư phụ muốn ép hần học công khóa, ăn hoàn thuốc rất khó ăn, uống nước thuốc rất đắng. Nghĩ đến cảnh Hứa Tiên cau mày ăn những viên thuốc kia, không ăn sẽ bị đánh mông, mà mình đứng cạnh cầm gậy trúc giám sát, Duẩn Nhi vui vẻ cười.

Ngư Huyền Cơ không chú ý đến tâm tư của thân ảnh nho nhỏ bên cạnh, nàng còn đang phiền não, ngày mai Hứa Tiên có đến thật không? Từ khi Huyền Cơ đại thành Ky toán pháp (cách tính thiên cơ) thì đây là lần đầu tiên có một việc hoàn toàn không nằm trong lòng bàn tay mình.

Trong thư viện, Phan Ngọc đưa lá thư cho Lý Tư Minh.

Lý Tư Minh mở phong thư ra, đọc nội dung trên giấy “Vào cuối tháng, giờ Mùi canh ba, tuyết dày bai tấc ba” bèn ngẩng đầu cười nói:

- Tốt, công bố cái này ra để cho mọi người chuẩn bị. Phan Ngọc, đặc biệt là người, mấy ngày nay đừng chạy ra ngoài, đang hoàng ở trong thư viện đọc sách đi!

Phan Ngọc cười yếu ớt xác nhận, Lý Tư Minh xoay mặt ra đối diện Hứa Tiên nói:

- Nếu đã công bố, nên phát thiệp mời, Hứa Tiên, người phải đi một chuyến rồi!

Hứa Tiên buồn bực nói:

- Chênh lệch quá lớn đi!

Bất quá hẳn đã sớm muốn ra ngoài đi dạo, nhiệm vụ này cũng rất hợp ý hẳn, dứt khoát hỏi:

- Đi đâu?

- Thành Kim Hoa, người đi cùng với Ninh Thái Thần, ngày kia xuất phát.

Hứa Tiên quá sợ hãi nói:

- Người nào? Ninh Thái Thần?

Phan Ngọc kỳ quái nói:

- Làm sao vậy? Ninh Thái Thần là đồng môn với chúng ta, nhà ở Kim Hoa, có gì không đúng sao?

Phan Ngọc lập tức nói tất cả tin tức về Ninh Thái Thần ra, mà Hứa Tiên tới học viện Cận Thiên cũng chẳng để ý đến, lần trước khi nhập viện có thoáng thoáng nghe cái tên này.

Hứa Tiên cười khan hai tiếng nói:

- Không có gì, không có gì. Chẳng qua là cái tên này nghe quen quen.

Thầm nghĩ, nhất định là trùng hợp, đúng, trùng hợp.

Không thể nào là Thiện Nữ U Hồn chứ, ta xuyên qua hẳn là truyền kỳ với Bạch Nương Tử mới đúng! Chẳng lẽ đây chính là xuyên không không phân biệt trong truyền thuyết? Hay là đạo diễn cảm nhầm kịch bản rồi?

Hứa Tiên suy nghĩ miên man, ngay cả Lý Tư Minh và Phan Ngọc nói chuyện gì cũng không chú ý, liên quan đến hẳn thì hẳn trả lời lung tung vài lời. Hai người Phan Ngọc cho rằng đây là lần đầu hẳn đi xa nhà nên tinh thần bất ổn, lại không nghĩ hẳn đang suy nghĩ về vấn đề xuyên qua nghiêm túc.

Phan Ngọc rửa qua mặt một chút, chuẩn bị đi ngủ, tóc xõa dài, chỉ mặc một bộ áo trắng. Áo trắng hơn tuyết, tóc đen như mực, thật là có tư cách của tiên quý, nhẹ nhẹ phiêu phiêu đi vào trong phòng, thấy Hứa Tiên đang nằm thẳng cẳng trên giường, ngăn người nhìn nóc nhà. Lòng Phan Ngọc thầm mắng một tiếng tên ngốc, ngoài miệng lại nói:

- Hứa Tiên không cần lo lắng, chỉ là xe ngựa mệt nhọc, trên đường rất thú vị.

Hứa Tiên phục hồi lại tinh thần, nhìn Phan Ngọc một cái, mặc dù vẫn thường gặp, nhưng lúc này đã thay đổi dung mạo, thầm nghĩ nếu được như Lương Chúc thì tốt quá, bất quá nơi này cơ hồ không có ai tên Mã Văn Tài, tính một hồi, đi một bước tính một bước vậy, nói không chừng chỉ là trùng tên mà thôi.

- Ủ, là ta quá lo lắng.

Phan Ngọc ngồi bên bàn đọc sách, vừa cầm gương đồng sửa sang lại quần áo, vừa nói:

- Không phải người nói sẽ kể chuyện sao? Kể một chút đi!

- Ủ, đúng. Đêm rồi còn soi gương làm gì, nghe ta kể chuyện mới đúng.

Thối tất nên, trong nhà tối om, Phan Ngọc nằm trên giường đắp chăn kín người, cảm thấy rất thư thái, nàng vẫn không quen ở chung phòng với người khác, nhưng Hứa Tiên này tựa hồ lại khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Nhớ lại trước kia, khi cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, sẽ tìm một gian phòng kín mít, trong phòng tối đen một màu, nàng sẽ cứ như vậy không ăn không uống nằm trong phòng, thần thờ nhìn màn đêm vô tận,

tới khi ra ngoài lại là công tử như ngọc luôn mỉm cười. Không để ý đến sự lo lắng của mẫu thân mà tự giam mình trong phòng, có lẽ là chuyện tùy hứng duy nhất nàng làm từ khi hiểu chuyện đến nay.

- Thật lâu lâu trước đây, có một người tên Lương Sơn Bá...

Trong bóng tối, Hứa Tiên bắt đầu kể chuyện, Lương Chúc có rất nhiều phiên bản, nhưng hẳn nhớ nhất vẫn là phiên bản hoạt hình kia. Dựa theo tình hình thực tế, dùng một giọng đọc dễ chịu mà kể.

Trong bóng tối, thân thể thon dài của Pha Ngọc co lại, nghe giọng nói quen thuộc kia kể chuyện xưa. Tới khi nghe tới đoạn nữ nhân cải nam trang, tâm nàng chấn động, nghĩ thầm, không phải hấn bịa chứ! Nhưng nàng lập tức phát hiện, Chúc Anh Đài với nàng là hai người khác nhau hoàn toàn, kia chỉ là một đại tiểu thư ngây thơ bốc đồng bị dạy hư thôi. Nhưng nàng không thể tùy hứng, không thể làm nũng, không thể tìm chết, cũng không thể yêu bất kỳ nam tử nào trong thiên hạ này. Đây là số mệnh của nàng!

- Cuối cùng, hai người hóa thành bướm bướm.

Hứa Tiên thở thật dài, vẫn bị cảm động. Thực tế, lần đầu tiên hắn nghe tới đây đã khóc, mặc dù bởi vì tuổi không lớn lắm, nhưng vẫn bị bạn học cười nhạo.

- Xong chưa?

Giọng Phan Ngọc vang lên, so với ban ngày thì thêm vài phần lãnh đạm hơn.

- Xong.

- A, vậy ngủ đi!

Hứa Tiên thầm chảy nước mắt trong lòng:

- Cho xin một chút phản ứng được không! Ta mất công kể tới miệng đắng lưỡi khô, chẳng lẽ một chút cảm tưởng người cũng không có?

- Có! Lương Sơn Bá ở lâu như thế mà không phát hiện ra thân phận Chúc Anh Đài không khỏi quá ngu xuẩn, không hợp lý lắm. Chúc Anh Đài chỉ nghĩ đến cảm xúc của mình, không khỏi quá ích kỷ. Cho nên đây là một câu chuyện vừa ích kỷ vừa không hợp lý.

Trong lòng Phan Ngọc không phải không cảm động, nhưng nói tới bên miệng lại thành hoàn toàn phủ định, nhất định phủ định.

33. Quyển 1 - Chương 32

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 32: Tiên mộng. (1)

Sưu tầm:

Bùm!

Một tiếng vang lên.

- Người làm sao thế?

Phan Ngọc cả kinh hỏi.

- Đừng có nói chuyện, để cho ta đập vỡ đầu đi.

Giọng nói Hứa Tiên tràn đầy thất bại, chẳng hiểu sao lại muốn khiến cho Phan Ngọc buồn cười. Mà quả thật nàng đã cười, nhẹ giọng nói:

- Mặc dù câu chuyện này vừa ngớ ngẩn vừa ích kỷ, hơn nữa mở đầu đã có thể đoán được phần cuối, nhưng vẫn rất thú vị, sau này có thể kể thêm một chút!

Chuyện xưa thế này, quả thật rất hợp khẩu vị của nàng.

Đây coi như là an ủi ư? Chín mươi chín phần hủy bỏ, thêm một phần khẳng định, còn có mong đợi không chút thành ý. Hứa Tiên buồn bực nói:

- Tạ ơn ân điển của người, sau này nhất định ta sẽ kể nhiều một chút.

Trong lòng hắn cảm thấy không phục, ta đường đường là một người xuyên , vẫn không thắng được một cổ nhân như người. Lương Chúc không được thì kể Romeo và Juliet, nếu vẫn không được thì lại có thêm đại sát khí của Titanic, không thể không khiến người lã chã rơi lệ.

Nhưng mặt này hắn thăm bại, lời nói của Phan Ngọc giống như thăm phán vô tình.

- Âu Trư Diệp (Juliet) kia thật không có chút lập trường nào, cuối cùng lại cũng tình cờ chết. Quả nhiên là một câu chuyện vừa ngớ ngẩn vừa ích kỷ.

Hứa Tiên học máu.

- Cái tên Kiệt Khắc (Jack) này thật khó nghe, hơn nữa còn có nữ tử tên Nhục Ti (Rose - Tiểu Ngọc hiểu là thịt bằm :3) nữa, hẳn là khi còn nhỏ trong nhà rất túng thiếu.

Hứa Tiên lại học máu:

- Chúng ta nói chuyện chính, tên gì cũng là chuyện nhỏ.

- Đại trượng phu thân thể ngàn vàng, sao có thể xả thân liều mạng vì một cô gái? Hơn nữa còn là một dâm oa đang phụ trên tàu, bất quá, Kiệt Khắc kia vốn là một tên vô lại cờ bạc hạ lưu, không tính là đại trượng phu, chuyện này cũng còn hợp tình hợp lý.

Hứa Tiên dầm mồ hôi, ngã xuống đất. Tại sao Titanic lại biến thành chuyện về một dâm phụ? Hắn hoàn toàn không hiểu nổi. Cuối cùng hắn cũng phát hiện ra, điểm không hoàn mỹ duy nhất của một Phan Ngọc hoàn mỹ chính là chủ nghĩa đại nam tử tiêu cực, trong mắt nàng, “Nhục Ti” kia hẳn là nên nhảy cầu cho Kiệt Khắc sống mới đúng. Nếu không làm vậy chứng tỏ nàng không phải một nữ tử tốt. Kiệt Khắc nên đẩy nàng xuống mới phải. Ý là “Dâm phụ thế này, giết tiệt gì!”

Hứa Tiên bị sét đánh khét lẹt âm thầm thề, không bao giờ kể chuyện tình yêu nữa.

- Chuyện hôm nay cũng thú vị, sau này mỗi tối kể lại kể một chút nhé!

- Được!

Hứa Tiên vô lực đáp ứng.

Huyền cơ nhìn ra cửa, vẫn hối hã như cũ, có mấy người chờ xem bói vì lo lắng cho tương lai của bọn họ. Hứa Tiên cũng không biết người nhà hương nhân kia hết bệnh chưa, cũng không biết vận mệnh những người này thế nào, hắn chỉ biết hắn có thể gặp người mà họ muốn gặp sớm hơn - Ngư Huyền Cơ, người mà bọn họ tìm chính là nữ đạo sĩ trước mặt mình.

Bởi vì tiểu cô nương dẫn đường đang ngoắc hắn, cũng lại đi theo cô gái dẫn đường nho nhỏ này, Hứa Tiên đi vào Huyền Cơ Quan thần cơ khó lường này từ cửa hông.

Hắn ngày hôm qua nhận ra vị đạo sĩ này muốn nói gì đó với mình?

Diễm ngộ? Bản thân ta muốn, nhưng cũng chỉ có thể thử nghĩ xem, nhưng chuyện mỹ nhân mời việc mà nam nhân không cách nào cự tuyệt, mặc dù đối phương là người xuất gia, nhưng nói không chừng lại động chút tình cảm nam nữ.

Nhưng Ngư Huyền Cơ cũng không có ở trong sảnh đường, Duẩn Nhi dẫn Hứa Tiên đi xuyên qua phòng khách, hương đạo quan hậu viện đi tới. Tiểu viện trồng mấy cây lê. Chẳng qua là lúc này lá đã rụng, hoa đã tàn, không nhận ra được cảnh đẹp ngày trước. Trời mùa thu sau giờ Ngọ chỉ còn cánh cây trụi lủi, một đạo thân ảnh màu vàng đang đứng dưới gốc cây đón lấy một cái lá rơi xuống.

Ánh sáng vàng óng chiếu trên người nàng, chiếc lá vàng rụng trên tay nàng, thu lại ánh mắt cười một tiếng, nghiêng nước nghiêng thành.

Hứa Tiên cũng không khỏi say đắm trong cảnh đẹp này, đạo thân ảnh kia dường như không chỉ là thân ảnh, mà bên người nàng là điều linh cô mộc, chiếc bàn trọi, bàn đá tang thương, cùng với trà xanh điểm tâm trên bàn tạp thành cảm giác như mê như thực.

Làm cho người ta nhìn không được phải thốt lên cảm thán, đã là cuối thu.

Đẹp như lá thu yên lặng, có lẽ chính là cái đẹp mà những thi nhân Tây phương không cách nào hiểu được!

Hứa Tiên đến làm gián đoạn Ngư Huyền Cơ trầm tư, cười mời Hứa Tiên ngồi xuống, thẳng thắn nói:

- Xin hỏi Hứa công tử, đạo pháp trên người là học của ai?

Cũng là vẫn trực tiếp như thế à. Trong lòng Hứa Tiên cảm thán sao ngay thẳng thế:

- Là khi còn bé gặp một đạo sĩ, được dạy, ta còn bái ông ta làm thầy, chỉ tiếc là về sau cũng không còn gặp lại nữa.

- Xin hỏi tục danh, đạo hiệu của đạo sĩ kia, Hứa công tử có biết không?

Hứa Tiên trong mơ hồ hiểu được hàm nghĩa sao nàng xưng đạo hữu, nhưng hẳn quả thật không biết tục danh của lão sư phụ không có trách nhiệm kia, chỉ có thể lắc đầu nói:

- Lão cũng chưa từng nhắc qua, chẳng qua là dùng ngón tay điểm ở mi tâm của ta, cũng tặng quyển “Đạo Đức Kinh” cho ta.

Hứa Tiên thật sự cũng không muốn nói ra căn cước, nhưng đối mặt với Huyền cơ này lại cảm thấy thân cận sao đó, không tự chủ được nói ra.

- Linh Tê chỉ?

Ngư Huyền Cơ nhẹ cau mày, càng thêm xác định sư phụ của Hứa Tiên chính là người đồng môn, nhưng nàng biết rõ phương thức thụ đồ này vô cùng tiện nhưng cũng tổn hại không nhỏ. Nhưng những người trong môn quan hệ bất hòa, cho dù có một hai người làm bạn tốt cũng riêng rẽ tu hành, có rất ít thành đạo lữ. Chứ đừng nói giống như bang phái phạm trần ở chung một lữ như bây giờ. Ngư Huyền Cơ mặc dù lớn lên trong môn, nhưng sau khi tu hành đạo pháp cũng vân du tứ hải, đã nhiều năm còn chưa trở về. Vậy cũng không biết sao tiền bối trong môn lại dùng loại phương pháp này.

Ngư Huyền Cơ căn cước hỏi ngoại hình của đạo sĩ kia, rốt cục mỉm cười nói:

- Nếu như ta đoán không nhầm, người nên gọi ta một tiếng Thanh sư tỷ mới đúng!

- Sư tỷ?

Hứa Tiên mặc dù có chút mê hoặc, nhưng lạ thường trong lòng lại không có quá nhiều kinh ngạc, bây giờ nghĩ lại chút cảm giác khi hôm qua hắn tiến vào đạo quan này, cảm giác vô cùng đại não đối lập hoàn toàn với yên tĩnh mãnh liệt, thậm chí Huyền Cơ trước mặt lại cho hắn cảm giác quen thuộc đến thế.

- Sư phụ của ta là?

- Sư phụ của người hẳn là Tinh Túc Hải trong mười hai đại đệ tử, Thái Âm chân nhân.

Thật ra khi còn bé nàng môn chủ độ kiếp có gặp Thái Âm chân nhân một lần, sau đó cũng chưa từng gặp lại.

- Vậy người là?

- Ta là đại đệ tử thứ mười ba của Tinh Túc Hải, chủ tinh là Nam Đẩu đệ tam tinh- Thiên Cơ, cho nên đạo hiệu chính là Thiên Cơ tử. Không biết chủ tinh của sư đệ là gì?

Ngư Huyền Cơ lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, đây chính là chỗ nàng lấy làm khó hiểu nhất, từ trên người Hứa Tiên, nàng cảm nhận được không phải là lực lượng của tinh tú, mà là một loại lực lượng kỳ lạ hơn thế.

Hứa Tiên cũng chưa hề giao tế qua sư môn của mình, Ngư Huyền Cơ gọi mình là sư đệ cũng chỉ biết thế, nhưng hỏi về vấn đề chủ tinh, Hứa Tiên ngại ngùng chỉ chỉ trên đầu nói:

- Chủ tinh của ta là mặt trời.

34. Quyển 1 - Chương 33

Quyển 1: Ký Ức Thiểu Niên Du

Chương 33: Tiên mộng. (2)

Sưu tầm:

Hắn cho rằng mặt trời làm chủ tinh là đầu cơ trục lợi, thậm chí là đường ngang ngõ tắt, dù sao không phải là chính đồ, nếu không làm sao ngay Tinh Cung cũng không thể nào thành lập được.

- Cái gì?

Ngư Huyền Cơ không tránh khỏi thần sắc khiếp sợ, nàng tại môn tu hành nhiều năm, đã gặp đủ loại tạp tinh, nhưng lại chưa nghe nói qua có thể lấy mặt trời là chủ tinh. Vậy cuối cùng cũng hiểu ra sao lực lượng tinh tú sao gặp đối phương lại chịu áp chế.

Hứa Tiên không khỏi càng thêm ngại ngần. Giải thích:

- Ta thật sự không có cách nào cộng minh cùng các tinh thần khác, cho nên thành...

Ngư Huyền Cơ nhẹ nhàng vung tay lên, rồi lại tỏ ra vô cùng kiên định:

- Không cần phải nói, sư đệ, sư tỷ bất tài, nhưng cũng tu hành nhiều năm, nhất định phải dẫn người hướng chính đồ mới đúng, không bằng từ thân phận học viện, theo ta tu hành ở đây đi!

Hứa Tiên trong đầu toàn hỗn loạn, điều này là sao chứ? Đột nhiên một đạo sĩ mỹ nữ yêu cầu hắn buông xuôi hết thảy ở chung cùng nàng, hơn nữa ánh mắt cuồng nhiệt của nàng kia là chuyện gì xảy ra?

- Ta hiện tại không phải là đang tu hành sao? Không cần nhất định phải tới chốn rừng sâu núi thẳm chứ? Hơn nữa sư tỷ cũng không phải là ở thành Hàng Châu này sao.

Ngư Huyền Cơ nghiêm mặt nói:

- Đó không giống nhau, Tinh Túc Hải mặc dù đề xướng nhập thế tục tu hành, thể nghiệm lòng người thế tục, nhưng chỉ làm một người đứng xem, nếu như thật sự lâm vào trong hồng trần hỗn loạn, đạo hạnh nhất định sẽ bị phản lui. Sư đệ, người thời gian tu hành ngắn ngủi, có lẽ không cảm giác được, sẽ có một ngày gặp được bình cảnh khó được, hơn nữa còn có thể tiến xa hơn.

Hứa Tiên không khỏi lâm vào trầm tư, đúng vậy, tự mình cũng là quá ngây thơ rồi, trên con đường nhân sinh, không người nào có thể đi mỗi con đường đều đi thử một lần, một khi đã lựa chọn cũng không thể hối hận.

Lúc này, Ngư Huyền Cơ đưa cho Hứa Tiên một cái bánh hoa quế, cười nói:

- Người không phải là thích ăn bánh hoa quế ta làm sao? Sau này có thể ngày nào cũng ăn đấy!

Không phải là nụ cười thường ngày thanh tịnh xa xưa như sương mù trên núi, nụ cười của hàng giờ phút này đột nhiên mang theo cổ mùi vị trần thế, giống như đang hấp dẫn.

Hứa Tiên ngơ ngác nhận lấy, cười khanh khách nói:

- Vậy thì thật tốt!

Duẩn Nhi đứng cạnh không khỏi trong lòng hô to: tới rồi, tới rồi, sư phụ đã dùng tuyệt chiêu, sư thúc kia coi như xong”.

Duẩn Nhi vô cùng quen thuộc lực uy hiếp cùng sức hấp dẫn của ánh mắt này.

Hứa Tiên chợt phục hồi tinh thần lại:

- Ta không thể được!

Hắn đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ nặng nề nhất kiếp này, chính là ở bên Tây Hồ đợi Bạch nương tử tới, sao lại có thể trước đó lén lút ở chung với một nữ nhân trong cái đạo quán, tu cái gì chứ? Khụ khụ, song tu không phải là cái có thể mang ra thảo luận, nhưng chỉ nghĩ thôi cũng biết không thể nào.

- Sư đệ còn có gì lưu luyến hồng trần này sao? Tỷ tỷ duy nhất của người đã xuất giá, thế nhân cái gọi là gả chồng thì theo chồng, đã không cần đệ đệ như người quan tâm rồi.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Làm sao sư tỷ biết.

Ngư Huyền Cơ ngạo nghễ nói:

- Huyền Tâm ảo diệu, người bây giờ làm sao có thể hiểu rõ.

Thật ra thì trong lòng nàng cũng không rõ, nàng chỉ có thể coi là nhận ra được một phần quan hệ của Hứa Tiên giữa người với người, nhưng gì đã “đi qua”, nhưng về phần tương lai hẳn gặp cái gì, làm sao cũng không thể tính ra.

Hứa Tiên cúi đầu uống trà, tránh đi ánh mắt đã có chút nóng rực của sư tỷ, nói:

- Cũng đừng tính đi.

- Chẳng lẽ là Phan công tử cùng đi với người, mặc dù là tuyệt sắc có tư thế, nhưng sư đệ cũng không giống người có khuynh hướng đồng tính luyến ái!

Nước trà vào tới miệng Hứa Tiên, lại thành công chui ra từ lỗ mũi hắn:

- Khụ, khụ, khụ!

Hắn rốt cục biết cái gì gọi là báo ứng. Ngư Huyền Cơ nhẹ nhàng vỗ lưng cho hắn, Hứa Tiên lập tức cảm giác thấy sự khó chịu toàn thân tiêu tán.

Hứa Tiên nghĩa chính ngôn từ nói:

- Không phải không giống, mà là tuyệt đối không phải. Xin đừng hiểu lầm, ta vẫn còn là thích nữ nhân.

Ngư Huyền Cơ không thèm để ý lời nói của Hứa Tiên nữa, cũng không quay về chỗ cũ ngồi, mà là đi qua đi lại, hỏi tiếp:

- Thế là cái gì? Không bỏ nổi công danh lợi lộc?

Hứa Tiên nói:

- Tính cách của ta không thích hợp đi làm quan phát tài, ầm no là đủ.

- Đó là không thể buông tay ân oán thị phi tình cảm nữ nhi?

- Ta còn nhỏ tuổi có cái gì thị phi ân oán, tình cảm nữ nhi càng chưa nói tới.

Ngư Huyền Cơ rốt cục dừng bước lại quay đầu hỏi:

- Thế là cái gì?

Không phải tình, không phải dục, vậy trên đời còn có cái gì không bỏ được sao?

Hứa Tiên cau mày, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói như thế nào cho rõ ràng ý nghĩ của mình, miễn cưỡng giải thích:

- Ta thích uống rượu ăn thịt.

Ngư Huyền Cơ đương nhiên nói:

- Chỉ có tăng đường tầm thường mới kiêng rượu thịt, những người chân chính tiên đạo không thiếu người uống rượu thả cửa, mà ta thích ăn cá nhất mà!

Trong lòng Hứa Tiên thầm than: người họ Ngư chắc không phải bởi vì thích ăn cá chứ! May là không thích ăn thịt bò, thịt heo, nếu không Ngư Huyền cơ, Trư Huyền cơ đúng là quá mức làm mất hứng.

Hứa Tiên dứt khoát đứng dậy, cũng học Ngư Huyền Cơ đi qua đi lại, từ lúc bắt đầu, chính hắn cũng luôn mong mỗi, sao lại dứt khoát cự tuyệt chứ? ? Thành tiên thành thần, trường sanh bất lão, vốn nên là mong

ước bản năng nhất của mọi sinh vật. Vì Bạch nương tử sao? Chính là Bạch Nương tử trước khi gặp được Hứa Tiên cũng là kiên trì trên con đường này cả ngàn năm sao?

Vì một nương tử còn đang hư vô mờ mịt mà cự tuyệt cơ hội trường sanh bất lão, ngay bản thân Hứa Tiên cũng cảm thấy không phải là lý do. Hơn nữa tiêu dao tự tại, lại không kiêng rệu thịt, hết thấy quả thực đúng là còn hấp dẫn hơn bất kỳ tổ chức bán hàng đa cấp nào ở kiếp trước.

Hứa Tiên suy nghĩ đi suy nghĩ lại, đột nhiên dừng lại bên cạnh bà, cầm lấy một cái bánh hoa quế cắn nhẹ một cái, tinh tế nhai nuốt vào.

Hứa Tiên đột nhiên lộ ra một nụ cười thoải mái, nói:

- Không phải là không bỏ nổi, mà là ta sợ!

- Sợ?

Trên mặt Ngư Huyền Cơ lộ ra vẻ mê hoặc.

Hứa Tiên cầm nửa miếng bánh hoa quế còn lại trong tay thả vào mâm nói:

- Ta sợ sau trăm tuổi, ăn bánh hoa quế này sẽ không còn là cảm giác giống thế nữa. Ta sợ tiên lộ từ từ, lần sau thấy sư tỷ cũng không động tâm giống hôm nay. Thiên đạo vô tình, nhưng cảnh này không biết làm thế nào xóa đi, ta không biết, cũng không muốn biết.

Ngư Huyền Cơ đột nhiên ngăn ra, nàng đột nhiên nhớ lại hồi bé chân trần đuổi theo bướm bướm trên cỏ, những thứ kia nàng cho rằng đã sớm đi xa cùng thời gian, những thứ nàng cho rằng đã sớm bỏ qua, nhưng bây giờ rõ rệt hiện lên trong lòng, làm cho nàng một trận bối rối. Nhưng nàng nhanh chóng trấn tĩnh lại nhìn Hứa Tiên trước mặt. Trong ánh mắt Hứa Tiên tràn đầy một loại kỳ diệu kiên định.

Là mê hoặc sao? Nhưng ánh mắt kia phẳng phất ngay sinh tử cũng đã thấm nhuần.

35. Quyển 1 - Chương 34

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 34: Lan Nhược.

Sư tầm:

Là chấp mê sao? Một người muốn kiên trì làm người, trải qua cuộc sống của con người thì có gì sai chứ?

Đúng vậy, sau trăm tuổi, trên đời có lẽ không còn lưu lại dấu vết của mình, nhưng ta đã sống, đã cười, đã yêu, hận, cũng không có gì hối hận.

Cho nên những gì các người cho rằng chấp mê chính là kiên trì, cái gì mà các người cho rằng bất tỉnh, chính là kết quả linh ngộ kinh nghiệm sinh tử. Tốt lành sống cuộc đời này, không phải lúc đầu là ưng thuận lời hứa với mình sao? Có thể nào vì chính là tiên đạo liền xem thường bỏ qua chứ?

Sơn trung vô tuế nguyệt, mấy chục năm tu hành như một ngày mà thôi, rốt cuộc là người bỏ lỡ hay là ta bỏ lỡ đây?

Ánh mặt trời ấm áp, Hứa Tiên mất thần minh triệt, lúc hắc không biết, cuốn “Đạo đức kinh” trên người hắc kia lưu chuyển quang mang, đó vốn là lễ vật hắc muốn đưa cho Ngư Huyền Cơ, nhưng lúc này lại đã quên mất.

Ngư Huyền Cơ lâm vào trầm tư vĩnh cửu, người tu đạo với người phàm... vốn là cực kỳ kiêu ngạo, nhưng giờ phút này nàng đột nhiên tìm thấy một con đường, một con đường của phàm nhân.

Hứa Tiên đột nhiên cười nói:

- Nhưng mà đột nhiên, nếu như người không ngại, sư tỷ, ta nguyện ý thường tới thăm tỷ một chút!

- Hả?

- Bánh hoa quế tỷ làm thật sự là rất ngon, hơn nữa thường xuyên ở cùng mỹ nhân như tỷ, không cần tu hành, đại khái cũng có thể ích thọ duyên niên mà!

Ngư Huyền Cơ cười, tên sự đệ này, vẫn không tự chủ được nói ra những câu sơ xuất, nhưng ánh mắt lại vẫn cứ vĩnh viễn trong suốt, giống như nói với một đóa hoa: ta thích vẻ đẹp của ngươi, giống như tự nhiên, giống như đương nhiên vậy.

Nước trà trên bàn vẫn còn ấm, nhưng người bên cạnh bàn cũng đã rời đi.

Ngư Huyền Cơ nhìn khói xanh lượn lờ bay lên từ trong chén, bỗng nhiên cười.

Nhưng mà, đừng nghĩ ta cứ như vậy bỏ cuộc! Biểu hiện của ngươi như vậy lại càng làm cho người ta muốn dẫn dụ ngươi tu hành, xem ngươi có thể tu thành theo con đường thế nào. Tính tình như vậy, không nên lưu chuyển khắp trong luân hồi mà!

Duẩn Nhi trốn một bên, khiếp sợ khí thế tản mát ra từ trong ánh mắt của sư phụ, lặng lẽ lui về phía sau, muốn trốn khỏi tầm mắt của nàng ta.

- Duẩn Nhi, đi ra ngoài.

Ngư Huyền Cơ cũng không quay đầu lại nói.

Duẩn Nhi kéo kéo vạt áo, cẩn thận chầm chậm đi ra, tội nghiệp nói:

- Sư phụ?

- Tự tiện nghe lén lúc sư phụ nói chuyện, đáng bị tội gì?

Giọng nói của Ngư Huyền Cơ không chút nào lay chuyển.

- Duẩn Nhi đi nấu nước, cuộc, giặt quần áo, nấu cơm có được không?

Đạo trưởng không ngược đãi người chưa thành niên kiêm sử dụng lao động trẻ em nên dứt khoát cự tuyệt kiến nghị của Duẩn Nhi, nói:

- Nhưng thứ đó vì sư sẽ lo liệu, ngươi đi xem lại “Vấn Thiên thập sách” hôm qua ta dạy ngươi, buổi tối ta kiểm tra.

- Nhưng mà, nhưng mà, những thứ đó mới hôm qua mà!

- Còn không mau đi!

Ngư Huyền Cơ nghiêm mặt nói.

Duẩn Nhi vẻ mặt đau khổ xác nhận, trong lòng từng tiếng rên rỉ: “sư thúc, người mau tới đây đi!”

Hứa Tiên cẩn thận nhìn thư sinh mặt đen mặc thanh sam của học viện:

- Ngươi chính là Ninh Thái Thần?

Thư sinh mặt đen hào sảng nói:

- Hứa huynh, tại hạ chính là Ninh Thái Thần, hành trang của ngươi tất cả chuẩn bị xong chưa! Chúng ta trước tiên đi thuyền, sau đó đi bộ, khoảng hai ngày là tới Kim Hoa.

- Vậy xin Trữ huynh chiếu cố nhiều hơn!

- Còn phải nói, Kim Hoa là quê của ta, đến lúc đó còn muốn mời Hứa huynh tới nhà ném thủ trù nghệ của nương tử.

Ninh Thái Thần cũng lại không giống những thư sinh bình thường, khách khách khí khí.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Ngươi, ngươi đã lập gia đình?

Mặc dù nhìn dáng vẻ của hắn không phải là của tên Ninh Thái Thần kia, dù sao bất luận điều gì thì Ninh Thái Thần cũng là hình tượng một tên mặt trắng thư sinh, nhưng biết hắn đã lập gia đình, Hứa Tiên vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Thái Thần cười ha ha một tiếng nói:

- Ta không thể như huynh thiếu niên đa tài, tuổi còn nhỏ đã có thể vào học ở trong thư viện Cận Thiên, ta đã hai mươi tuổi rồi, đương nhiên là phải lập gia đình.

Hắn thấy Hứa Tiên trẻ tuổi, mặt non, từ khi gặp dáng vẻ khép nép e dè, còn tưởng rằng Hứa Tiên là lần đầu xa nhà, nên thật lòng chiều cố.

Hứa Tiên rốt cục nhịn không được hỏi:

- Xin hỏi tẩu tử họ gì? Có phải học Nhiếp không?

Hắn cũng biết câu hỏi này ở cổ đại thật sự có chút vô lễ, nhưng lúc này vì để xua tan đi lo lắng trong lòng, cũng chẳng kịp nghĩ nhiều như vậy.

Ninh Thái Thần quả nhiên nhíu mày, nhưng vẫn không nổi giận, mà chỉ nói:

- Chuyết kinh họ Vương.

Hứa Tiên rốt cục thở phào một hơi, yên lòng:

- Xin thử cho tiểu đệ vô lễ, chỉ là ta có một người đồng hương, cũng là đến Kim Thoa, không khỏi hỏi như vậy, đúng rồi, đại ca không có nạp thiếp sao?

Hứa Tiên cuối cùng đột nhiên nghĩ đến, người đương thời vợ cùng thiếp là hai chuyện khác nhau.

Ninh Thái Thần lúc này cười thoải mái, lại nghe câu nói sau cùng của Hứa Tiên, nghiêm mặt nói:

- Ta bình sinh không nhị sắc, làm sao có thể nạp thiếp chứ?

Hứa Tiên để lại chút lo lắng cuối cùng, nhưng chẳng biết tại sao cảm thấy những lời này có chút quen tại, tựa hồ như đã nghe ở đâu! Nhưng hắn cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, sau khi từ biệt, tiến đưa Phan Ngọc, theo Ninh Thái Thần lên đường.

Bắc nhân thừa mã, nam nhân thừa chu* (* thuyền), hai người Hứa Tiên một đường yên bình, đi dọc theo sông Kim Hoa đi xuống. Dọc đường đi, Hứa Tiên cảm nhận được sự khảng khái hào sảng của Ninh Thái Thần, mặc dù bởi vì lớn hơn mình mấy tuổi, có khi thích tỏ ra vẻ đại ca, nhưng suốt đường đi cũng luôn chăm sóc Hứa Tiên, là một người đáng để giao hảo.

- Hai vị quan nhân, thật sự không phải là lão đầu không giữ lời hứa, chẳng qua là thuyền bị hư hỏng như vậy, không sửa một chút, thật sự là không có cách nào đi được.

Chủ thuyền một mặt nói xin lỗi, một mặt lại đỗ thuyền ở bờ sông. Vốn là hôm nay không cẩn thận đâm vào một cọc gỗ trôi trên sông, thuyền cũ đã mục sẵn, nhất thời thủng lấy một lỗ, cũng là không có cách nào đi xa hơn được. Nếu muốn sửa lại, sợ rằng cũng phải là hai ba ngày mới được.

Hai người xuống thuyền nhìn, quả nhiên thấy một cái lỗ thủng to ở đầu thuyền, đúng là không thể đi tiếp được nữa. Hai người thanh toán tiền phí, định đi bộ tới Kim Hoa. Hứa Tiên định giữ lại số phí đi đường còn lại, Ninh Thái Thần vung tay lên nói:

- Thôi đi, để cho lão sửa thuyền.

Thuyền ông nhất thời thiên ân vạn tạ, nếu là gặp phải khách nhân bạc bẽo, sợ rằng tiền thừa cũng sẽ không cho, có thể giữ lại số phí đã đi đã là tốt nhất, không ngờ còn gặp được khách nhân hào phóng như vậy.

Hứa Tiên cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, hai ngày nay ở chung, hắn đã biết gia cảnh Ninh Thái Thần cũng không dư dả, nhưng lại không quá coi trọng tiền tài.

Tiếp theo cũng chỉ có thể dùng chân thay thuyền, lấy chân thay ngựa, cũng may hai người cũng chẳng phải tên trói gà không chặt, hơn nữa thuyền nhỏ hẹp xóc nảy, lúc này bỏ lại thuyền bè, đi lại trên mặt đất bằng phẳng, đi trong chốc lát toát ra chút mồ hôi, ngược lại cảm thấy thoải mái.

36. Quyển 1 - Chương 35

Quyển 1: Ký ức Thiểu Niên Du

Chương 35: Tiếu Thiển. (1)

Sưu tầm:

Lúc này đã là cuối mùa thu, một đường cảnh thu liên miên, xá tử yên hồng, đi ngang qua một khu rừng phong, chỉ thấy khắp núi đỏ rực giống như ngọn lửa, vô cùng sáng lạng, lưu lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Hứa Tiên, cũng cảm thấy tâm thần thoải mái, trần tâm tiêu giảm, nếu có thể trên núi tu hành, xem bốn mùa thay đổi, quả thật đúng là mong cầu của con người.

Nhưng mà nếu như năm năm tháng tháng đều là như thế, chỉ sợ cũng không có gì thú vị, hơn nữa khi đó nhất tâm hướng đạo, trong động không biết tháng ngày, lại sợ không có được tình cảm như này. Dùng phàm tâm ghi khắc lại cảnh sắc này không phải là mới có cảm giác đặc biệt sao?

Có một câu nói là : hạc đứng trên tuyết, kẻ ngu thấy hạc, trí giả thấy tuyết, thiện người thấy trắng. Hứa Tiên lại thấy hạc cũng là bình thường, thấy tuyết cũng chỉ là một cách nghĩ khác, nhưng thật đến lúc thấy trắng, thì cũng đã chẳng còn hạc, chẳng còn tuyết.

Không ai có thể nhận được hết thấy, lựa chọn tất nhiên mất đi ý nghĩa. Ở điểm này, cho dù là Tiên Phật cũng chẳng có ngoại lệ, thấy hạc là kẻ ngu, chẳng qua cũng chỉ muốn bắt lấy để sinh tồn, tồn tại ý niệm này, dù người là trí giả, thiện giả, than thì sao, cười thì sao.

Đi suốt hai canh giờ, từ giờ ngọ tới hoàng hôn, mặc dù du lãm cảnh sắc cũng không quá thấy mệt, nhưng sắc trời đã muộn, cũng đã tới lúc nghỉ ngơi.

Ninh Thái Thần nói với Hứa Tiên:

- Phía trước có một ngôi miếu đồ nát, chúng ta tới đó nghỉ một đêm, ngày mai lại tiếp tục lên đường đi!
- Được, đi nghỉ ngơi một chút là được.

Vừa đi vừa nói chuyện, trước mặt hai người quả nhiên có một ngôi chùa đồ nát.

Hứa Tiên hiếu kỳ nói:

- Ninh huynh đã tới đây sao?
- Không có, nhưng nghe nói về sau phía tây sửa lại một con đường, chùa này lại xa, nhưng hòa thượng ở đây lại không làm lụng, không có khách hành hương, không có ẩm thực, ăn uống cho nên đồ nát.

Hứa Tiên “ừ” một tiếng, liền bước về phía chùa. Con đường đi tới đó có hoang um tùm, đại khái cũng là hoang phế đã lâu! Thử nghĩ xem từ trước khi cũng không có xa thủy mã long, hưng suy biến hóa, chẳng qua cũng chỉ là chuyện thường tình trên đời. Cũng chỉ là buồn cười những người vùng thiếu văn minh, miệng nói thoát tục, hóa ra cũng chỉ là những người trong thế tục.

Trong chùa điện pháp tráng lệ, loáng thoáng có thể nhận ra huy hoàng trước đó, chẳng qua là mạng nhện giăng khắp nơi, cũng đã mất đi dáng vẻ năm đó.

Trong đại điện thờ một ngôi tượng giống như Như Lai, đã loang lổ không còn hình dáng, nước sơn vàng đã rơi ra, hóa ra bên trong cũng chỉ là đá mà thôi.

Bảng hiệu ở cửa chùa đã bị những hương nhân gần đó bỏ làm củi đốt, ai thèm quan tâm người là “quang minh chính đại” hay là “phổ độ chúng sinh”. Chẳng qua là nếu như còn có bảng hiệu, Hứa Tiên có lẽ có thể biết được ngôi chùa này tên là Lan Nhược tự.

Hai người thở nẩy tiếng, vòng qua đại điện, đi về hướng tầng xá, quả nhiên ở hai hướng đông tây có hai tầng xá, chẳng qua là cửa hai bên đều khép hờ, lại thấy phía nam một tầng xá nhỏ, cánh cửa như còn mới. Hai người nghĩ nghĩ, nơi này còn có tăng nhân, liền không dám xông vào, chẳng qua là tản bộ chỗ tầng quy.

Lại thấy điện đông, tu trúc cùng bể, dưới bậc có lư hương, nhưng hương khói nguội tàn, càng rõ thêm vẻ tiêu điều.

Khi hoàng hôn, có một sĩ nhân trở về, mở ra căn phòng nhỏ ở phía nam, hai người vội vàng tiến lên hành lễ, tỏ rõ ý đồ đến.

Nhân sĩ kia rất hảo sảng:

- Ta cũng chỉ là sống nhờ ở đây, lại không có cái gì mà chủ với khách, một mình cô đơn tịch mịch, có thể gặp được hai vị đã là có nhân duyên. Xin hãy thu thập xong hành lý, tới căn phòng nhỏ của ta uống một trận, chẳng biết có được hay không?

Hứa Tiên vui vẻ nói:

- Vậy đúng là hợp ý ta.

Cũng chẳng cần thu thập cái gì, hai người chẳng qua là quét tước dọn dẹp cái giường, tùy ý dọn dẹp một chút.

Đêm trăng cao, trong như nước, ba người cùng ngồi , giới thiệu danh tính, nhân sĩ tự giới thiệu mình họ Yến, tên là Xích Hà.

Hứa Tiên quá sợ hãi nói:

- Cái gì? Người tên là Yến Xích Hà?

Hứa Tiên cảm giác trong đầu mình rất loạn, “Thiếu Nữ U Hồn” hắn đã không biết bao nhiêu lần, hắn là truyện thời triều Minh, nhưng Bồ Tùng Linh lại là người Triều Thanh, dĩ nhiên những câu chuyện cổ này cũng là hắn nghe nói, được truyền miệng, lại cũng không biết là khi nào xảy ra.

Chẳng qua là giờ phút này Hứa Tiên đã sâu sắc hiểu được, đại khái chính là vào lúc này.

Yến Xích Hà ngạc nhiên nói:

- Vị công tử này đã từng nghe tới tên của ta?

Hứa Tiên miễn cưỡng trả lời:

- Trong lúc mơ hồ cảm thấy quen thuộc, nhưng quả thật là chưa từng nghe qua. Thôi đi, uống nào.

Ninh Thái Thần cùng Yến Xích Hà cũng là những người không câu nệ tiểu tiết, vậy nên không thềm để ý, ba người cùng ngồi, uống rượu trò chuyện, đúng là thật sảng khoái.

Có lúc bất thần, Hứa Tiên liếc mắt nhìn về phía Ninh Thái Thần, thần nghĩ: đại ca, hôm nay người mới là nhân vật chính nha! Hắn đã suy nghĩ cẩn thận, đây chính là tình tiết trong sách với trong phim, buổi tối kia đánh cái gì mà Hắc Sơn lão yêu, yêu quái đại ma đầu, cuối cùng nhờ Yến Xích Hà tương trợ mà Ninh Thái Thần tránh thoát một kiếp, dễ dàng mang Niếp Tiểu Thiển đi, kết cục đại đoàn viên, đúng là rất tốt đúng không?

Nhưng cũng không biết là thiên ý hay là do tình cờ, chỉ cần đứng ngoài là khách xem là được rồi, đi ngang qua cũng là đi ngang qua, nếu nói hoàn toàn không có tâm tư với Tiểu Thiển kia là giả, nhưng mình đã có Bạch Tố Trinh, cần gì đi phá vỡ hạnh phúc của người khác chứ?

Trong lòng Hứa Tiên thả lỏng, ba người tận tình hàn huyên, cũng cùng là người chính trực, nói chuyện vô cùng hợp ý nhau, trong lòng Ninh Thái Thần nghĩ Yến Xích Hà là một thí sinh, lúc này đang là kỳ thi hội ở huyện Kim Hoa, học sinh ở những thôn trấn cũng đi thi. Nhưng mà nghe khẩu âm kia không phải là người Chiết Giang, không nhận được hỏi.

- Yến huynh là nhân sĩ nơi nào?

- Ta là người Tần.

Chính là khu vực Thiểm Cam ở thời hiện đại, nghe người ở đó nói chuyện luôn có vẻ chất phác thành khẩn, đúng là cũng tương xứng với phong phạm của Yến Xích Hà.

Chẳng qua là lúc Hứa Tiên hỏi hắn vì sao tới đây, Yến Xích Hà lại chỉ cười không đáp.

Bóng đêm thâm trầm, ba người cáo biệt, trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Vốn là Hứa Tiên ở chung phòng với Ninh Thái Thần, nhưng hắn vì để không làm ảnh hưởng tới số đào hoa của Ninh Thái Thần mà chủ động đi tới gian phòng khác kia.

Hứa Tiên nghĩ tới nay sẽ xảy ra mọi chuyện, trần trọc qua lại ngủ không yên. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng dọc theo cánh cửa sổ rách nát chiếu vào nhà, gió thu khẽ thổi, xẹt qua hành lang bên ngoài, tình cảnh này đúng là thật là y hệt trong phim.

Nhưng hắn lại tĩnh tâm suy nghĩ một chút, hôm nay xảy ra đủ loại chuyện, chính mình lại trải qua nơi này. Đúng rồi, là mấy ngày trong “truyền thuyết Liêu trai” “Niếp Tiểu Thiển”. Câu nói kia của Ninh Thái Thần “ta bình sinh vô nhị sắc” không phải là một câu nói trong khúc dạo đầu sao?

37. Quyển 1 - Chương 36

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 36: Tiểu Thiển. (2)

Sưu tầm:

Hắn cẩn thận nhớ lại, khẽ lẩm bẩm “Thích phó kim hoa, chí bắc quách, tiếp trang Lan Nhược” đây không phải là mười một chữ chỉ ngày mà hai người gặp gỡ sao? Minh đúng thật giống như là đắm đầu vào trong sách, như thật như ảo.

Hứa Tiên không khỏi cười một tiếng, chính mình xuyên qua tới nay, không phải cũng giống như đang ở trong mộng hay sao? Mê hoặc thâm ảo, kỳ quái, nếu quả thật chính là mộng, cũng nên làm một giấc mộng đẹp mới đúng, thấp giọng ngâm tụng nói:

- Táp táp tây phong xuy phá song linh, tiêu tiêu thu thảo mãn không đình, nguyệt quang xuyên lậu phi diêm giác, chiếu kiến môi đài bán bích thanh.

Mới vừa ngâm xong, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng động, ở chốn chùa hoang trống trải tịch liêu, phá lệ dọa người.

Hứa Tiên lặng lẽ hướng ra khe cửa sổ rách nát, tối nay trăng thật sáng, ánh trăng không khác gì ánh sáng ban ngày, nhưng những chỗ ánh trăng không chiếu tới lại tối đen như mực. Trong đêm trăng kỳ diệu này, sáng cùng tối phân cách thật rõ ràng.

Bên ngoài hành lang là một mảnh đất trống, cỏ thu ngập tràn, phía cuối bãi đất trống là một cái viện nho nhỏ, Hứa Tiên nhìn qua, viện kia ban ngày lại không có một ai, lúc này lại có từng người từng người phụ nhân hơn bốn mươi tuổi đứng đó.

Ánh trăng chiếu xuống không thấy bóng.

Hứa Tiên ngừng thở, mở to hai mắt hơn để nhìn, chuyện sắp tới có thể kiếp trước cũng không thấy được.

Quả nhiên, lại có một bà già sức yếu lưng còng nữa đi tới, mặc một bộ y phục màu đỏ đã phai màu, trên đầu cài một chiếc trâm, dưới ánh trăng lấp lánh sáng.

Hứa Tiên động tai lên, lập tức nghe thấy.

Phụ nhân kia oán giận nói:

- Tiểu Thiển làm sao mà còn vẫn chưa tới.

Lão bà cúi đầu ho khan hai tiếng rồi nói:

- Nhanh lên, nhanh lên.

Phụ nhân tỏ vẻ không thích nói:

- Nàng ta gần đây không than oán gì với bà ngoại sao?

Lão bà tử cười ha hả hai tiếng, tiếng nghe như tiếng kéo hòm làm cho lòng Hứa Tiên run lên, chỉ nghe thấy lão bà kia nói:

- Từ khi nàng tới đây, người đã nghe thấy nàng than oán với người nào chưa?

Phụ nhân cau mày nói:

- Cô gái này có rất nhiều tâm tư, không phải người của mình.

Vừa dứt lời, ngẩng đầu lên lại thấy một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi đứng trong góc tối một cách kín đáo, phụ nhân cảm thấy rung mình, gần như vậy thể mà linh thức của mình lại không cảm nhận được, cô gái này tu vi lại cao. Ánh mắt nàng ta sâu kín nhìn sang, cũng không biết là có nghe được những lời lúc này mụ ta nói hay không, hay là, lại nghe từ đầu tới cuối.

Phụ nhân cười lớn nói:

- Ô, đây chẳng phải là Tiểu Thiển hay sao? Xem ra thật đúng là không thể nói xấu sau lưng người, ta cùng bà ngoại vừa mới nhắc tới người, người cái đồ tiểu yêu tinh cứ tối lặng lẽ, may là còn chưa nói bậy cái gì.

Lão bà giọng âm u, thấp giọng nói:

- Tiểu nương tử đẹp như người trong bức họa, nếu như ta đây là đàn ông, sợ là cũng bị người làm hồn siêu phách lạc mất rồi.

Tiểu Thiển giọng lạnh lùng trong treo thản nhiên nói:

- Nơi này trừ bà ngoại, làm gì có ai sẽ nói tốt cho Tiểu Thiển.

Hứa Tiên ở trong bóng tối thấy vậy thầm khen một tiếng, Tiểu Thiển thật là một cô gái đẹp tuyệt trần, không kém gì so với các diễn viên trong phim ảnh, càng thêm đẹp với màu da tái nhợt, đôi mày thanh tú hơi nhũn lại, đôi mắt đẹp lưu động tựa hồ như mang biết bao nhiêu u oán. Cái vẻ đẹp lại có chút bệnh hoạn, nhu nhược này, đúng là không có bất kỳ diễn viên nào có thể diễn được vậy.

Nhưng mà thử nghĩ xem, người tuyệt sắc như thế sắp sửa thuộc về Ninh Thái Thần, thân là một thằng đàn ông, cũng là cảm thấy có chút phiền muộn. Lão tử nói: “Bất kiến khả dục, sử tâm bất loạn”. Hứa Tiên nếu đã thấy thì là muốn, tâm dĩ nhiên là có chút loạn, nhưng tất nhiên sẽ không làm gì, khi hắn mỗi ngày đắm chìm trong việc tấn tu đạo pháp, hấp thu năng lượng của mặt trời, đủ loại tâm tình cũng tan thành mây khói, trong lòng bình yên vô hạn. Không có buồn vui, lại càng không có chút phiền não gì.

Trong thần hồn đã bắt đầu tỏa ra chút ánh sáng như mặt trời, từ khi tu hành tới nay đã lớn bằng nắm tay trẻ con, tia sáng cũng lập tức trở nên chói mắt, đặc biệt ở nơi này lại đúng vào đêm trăng tròn, cũng có một chút năng lượng mát mẻ luồn vào trong cơ thể, lại không làm cho ánh mắt trời kia dao động như muốn nổ tung, lại đồng thời có thể thu nạp được càng nhiều ánh sáng.

Lúc này, ánh sáng trong linh hồn lại càng rực rỡ hơn, nhưng đương nhiên, ánh sáng này, người bình thường tất nhiên không thể nào nhìn thấy được. Nhưng ở trong Lan Nhược Tự này, thật sự là người bình thường cũng chỉ có một mình Ninh Thái Thần mà thôi!

Người đầu tiên giật mình chính là Yến Xích Hàn, hắn ngồi cách vách nhìn thẳng tắp tới vị trí phòng nghỉ của Hứa Tiên, thầm nghĩ: lại không ngờ rằng Hứa Tiên lại cũng là người tu hành, nhìn công phu như vậy, đạo hạnh chỉ sợ cũng không kém ta, thế nhưng ban ngày lại không nhận ra được, đúng thật là kỳ quái.

Nhưng hắn cũng buông lỏng tâm tình, người khác không nhắc tới, hắn cũng không đi tra cứu. Người tu hành đều có đạo lộ. Mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng sẽ không đến mức trao danh thiếp giao thiệp, kết bè kết phái. Đó chính là chuyện mà cái gọi là người trong giang hồ của giới phàm trần thích làm nhất, bởi vì bọn họ yếu đuối mới cần đồng bọn.

Người tu đạo mặc dù gặp nhau ở chốn phàm trần này, một nói một cười, chỉ trong một đêm thôi, qua ngày mai lại là người lạ. Không phải là vô tình, là khi bọn hắn đã chọn con đường đại đạo này, cũng đã định sẵn là cô độc.

Tiểu Thiển mời vừa bước tới trước cửa phòng của Ninh Thái Thần, bàn tay trắng nõn đang đặt lên khe cửa, then cửa đã hồng sẵn, nàng chỉ cần nhẹ nhàng đẩy là bước vào con đường số mệnh của mình. Nhưng đứng lúc đó nhìn thấy ánh sáng màu vàng tỏa ra từ viện bên cạnh.

Tiểu Thiển nhìn ánh sáng vàng đỏ, tròn mắt ngưng tụ, thu tay về, chậm rãi đi về phía gian phòng của Hứa Tiên.

Hứa Tiên đang nhắm mắt lại, còn không biết hần bát tri bát giác đã thay đổi cái gì.

Tiểu Thiển nhích gần tới phòng của Hứa Tiên cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của ánh sáng đỏ, có hiệu quả khắc chế với Âm Quỷ thân Tiên Thiên, nếu không phải là nàng tu luyện thành công, sợ rằng ngay cả tới gần cũng không được.

Tiểu Thiển bước chân nhẹ nhàng càng ngày càng chậm, nhưng vẫn kiên trì bước tiếp, rốt cục tay nàng đặt lên trên cửa phòng của Hứa Tiên, nhẹ nhàng đẩy, cửa phòng “két” một tiếng vang lên.

Cửa mở.

Trong nháy mắt nhiệt độ tăng lên đột ngột làm cho Tiểu Thiển có cảm giác như sắp bị thiêu cháy, nhưng cũng theo ánh sáng cháy bỏng đó, có một chút nhiệt độ len vào trong thân thể vốn lạnh như băng của nàng.

Trong đầu Tiểu Thiển linh quang chợt lóe, trong lòng mạnh mẽ rung động, đây không phải chính là dương khí mình đang cần sao?

Các loại tu hành của yêu, quỷ lệ thuộc vào Nguyệt hóa. “Đối nguyệt thổ châu” chính là nói yêu quái đêm khuya, nhả nội đan của mình ra hấp thụ ánh trăng, Quỷ Hồn mặc dù không có nội đan, nhưng dựa vào ánh trăng để tu hành thì cũng giống nhau.

Nhưng quỷ vật tu hành, lại có một ngưỡng cửa, nếu không thể vượt qua thì nhiều lần cũng chỉ có thể làm một Quỷ Tiên, lại khó thành đại đạo.

38. Quyển 1 - Chương 37

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 37: Lạc Thần phú. (1)

Sưu tầm:

Ngưỡng cửa này lại chính là cần sinh ra dương khí, nhưng Thái Dương lực thì quá nóng, chính là trong Tinh Túc hải, nhưng người hút lấy lực lượng của những ngôi sao để thật sự tu đạo cũng còn khó khăn, huống chi là yêu ma quỷ quái.

Mà ánh sáng mà Hứa Tiên phát ra, lại chính là dương khí cực kỳ tinh thuần.

Tiểu Thiển ở ngoài cửa chần chờ một chút, lại nghe thấy tiếng nói vọng ra từ bên trong :

- Ai đấy?

Hóa ra là Hứa Tiên đã tỉnh.

Tiểu Thiển nhất thời cảm thấy cảm giác nóng rực đã biến mất, sửa sang lại tâm tình cho tốt, chỉnh áo, cười mỉm, đi vào trong nhà.

Hứa Tiên nhìn nữ tử đang tiến vào, chú ý nhìn, dưới ánh trăng, người có bóng, nghi ngờ hỏi:

- Ngươi là người phương nào?

Hắn đang buồn bực, Niep Tiểu Thiển không phải là đang quần lấy Ninh Thái Thần sao? Sao đã tới đây? Chẳng lẽ đi nhầm cửa?

- Đêm khuya tịch mịch, thương chàng cô đơn, đêm trăng không ngủ, nguyện chăm sóc chàng.

Tiểu Thiển nhẹ nhàng cười nói, vừa xấu hổ lại hơi e sợ.

Giọng nói Tiểu Thiển êm dịu dễ nghe, mười sáu chữ này cũng cực kỳ văn nhã.

Nhưng Hứa Tiên lập tức tổng kết ra hai chữ “Lên giường”! Không nói đến việc Hứa Tiên không làm được chuyện phá hư nội dung vở kịch, hơn nữa, hắn còn mơ hồ nhớ rõ, đây đơn thuần là sắc dụ, nếu quả thật động sắc niệm, sợ là chưa chạm tay lên người Tiểu Thiển đã lập tức bị giết chết rồi.

Cho nên Hứa Tiên vô cùng chính nghĩa cự tuyệt:

- Người múa cho ta xem!

Hứa Tiên vô cùng thông khổ nhận ra mình là một kẻ đặc biệt tục, vốn hắn muốn cự tuyệt trực tiếp, để cho Tiểu Thiển đi tìm Ninh Thái Thần nói chuyện tình cảm, nhưng những lời này bất tri bất giác tuôn từ miệng ra.

Nghĩ lại, nếu đã nói ra, thì nhìn một cái cũng chẳng sao! Hứa Tiên vừa tự an ủi mình, vừa dùng một ánh mắt mong đợi nhìn Nhiếp Tiểu Thiển.

Nàng vẫn cười dịu dàng, hít một hơi áp đi sát khí trong lòng, gai xương trong tay một lần nữa thu lại trong tay áo, đối phương bất động, nàng cũng không dám xuất thủ. Đợi đối phương động sắc tâm rồi giết, khác với mạnh mẽ giết chết đối phương ngay từ đầu. Chuyện công đức nhân quả trong đó cực kỳ phức tạp, nhưng có thể khẳng định một chút, vô duyên vô cớ giết người, vô cùng dễ dàng mang đến một kiếp số không thể thừa nhận.

Chỉ là nhảy múa thôi sao?

Khi còn sống Nhiếp Tiểu Thiển cũng có học qua, chỉ là không biết bao nhiêu năm chưa múa. Hoang lâm cổ tự, cô phần đã quý (rừng hoang chùa cũ, đã quý mộ cô), muốn múa cũng múa cho ai xem?

Chỉ là cho đến hôm nay, vì tiến thêm một bước trên con đường tu hành cũng bất chấp quá nhiều rồi, Tiểu Thiển uốn cái eo nhỏ nhắn, bước lên, tay áo bay như mây, bắt đầu múa điệu vũ đẹp nhất của nàng từ nhiều năm trước.

Có gió có trăng, tên điệu múa nàng đã quên từ lâu, không có ai đệm nhạc, lúc đầu còn hơi ngập ngừng, nhưng lúc này thân thể nàng đã nhẹ nhàng uyển chuyển giống như chính nàng trước kia, nước chảy mây trôi, không cần nhạc, âm nhạc cũng đã đọng trong từng bước nhảy của nàng.

Trong ánh trăng tịch tịch, chỉ có thân ảnh của nàng vũ động, phẳng phất như ánh trăng hòa cùng với nàng mà múa.

Khi còn bé, mẫu thân luôn ép mình học múa, còn nàng vẫn không muốn học nếu như lúc này mẫu thân có thể thấy, nhất định sẽ rất vui!

- Con không muốn làm vũ cơ!

Câu nói bốc đồng khi đó của nàng đã làm người tổn thương biết bao. Còn nhớ khi đó, mẫu thân ngậy người nhìn nàng hồi lâu, vươn tay ra nhưng không đánh mình, mà quay đầu đi lau nước mắt, sau này cũng không ép nàng học múa nữa.

Đúng vậy, trước kia mẫu thân là một vũ cơ, sau cũng chỉ là một thiếp thất, là một nữ tử nhu nhược vẫn thường nép trong ngực phụ thân mà khóc, phụ thân đi rồi, lại cười hì hì quay sang nói với mình: “Nha đầu gốc, mẹ vừa dụ dỗ cha con đó, xem thử sau này còn ai dám khi dễ mẹ con ta”

Mẫu thân rất biết khóc kia, một ngày lại cố ý quay đi giấu đi nước mắt của mình, mẫu thân rất biết dụ dỗ người cười nói với nàng:

- Không học cũng không sao.

Chỉ là cũng không còn cơ hội nữa rồi, không thể quay về tiểu viện kia nữa, cũng không được nhảy tới Tiểu Cầu nữa, cũng không được thấy phụ thân uy phong, không được nhìn thấy mẫu thân múa rất đẹp, không kịp nói với người một câu:

- Thật xin lỗi ... mẫu thân.

Chẳng biết từ khi nào, nàng không múa nữa, cũng chẳng biết từ khi nào, hai hàng lệ trong trẻo giắt trên dung nhan lạnh lùng của nàng.

- Thật xin lỗi....

Một tiếng xin lỗi đánh vỡ sự yên tĩnh giữa hai người.

Trong thoáng chốc, Tiểu Thiên cho rằng lời đó là mình nói, nhưng tỉnh táo lại, ngẩng đầu lại thấy Hứa Tiên đang nhìn nàng với ánh mắt có lỗi.

Khán giả duy nhất này, vừa mới rồi đã sớm say mê trong bước nhảy của nàng, trong lòng chỉ quanh quẩn mấy câu trong “Lạc thần phú”: Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long... Phản phạt hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết... Lãng ba vi bộ, la miệt sinh trần.

(Lạc Thần phú - tích và dịch: Năm thứ ba Hoàng Sơ, ta đến kinh sư triều bái thiên tử, lúc trở về đi qua Lạc Thủy. Theo truyền thuyết, tên của vị thần linh ở Lạc Thủy này là Phục Phi, nguyên là tiểu nữ của Phục Hy Đế (tức Thái Hạo) lúc chơi đùa ở Lạc Thủy bị chết đuối, sau khi chết được phong làm thần của Lạc Thủy. Vì thế nên câu chuyện viên tướng của Sở Vương là Tống Ngọc ngộ kiến thần nữ được viết thành “Thần Nữ Phú”, ta cũng đem chuyện của chính mình đã trải qua mà viết lại như vậy:

Ta từ kinh thành trở về phong ấp ở phương đông (Quyền Thành). Vòng bên Y Quyết Sơn, vượt qua Hoàn Viên Sơn, lại đi xuyên Thông Cốc để lên Cảnh Sơn. Lúc này, mặt trời đã xuống phía tây, xa mã đều đã mệt mỏi. Vì vậy nên xe dừng lại trên bãi cỏ thơm bên bờ sông, cho ngựa thả rong ăn cỏ uống nước. Ta thả bộ chậm chậm nhàn nhã trong rừng cây thưa, phóng tầm mắt thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ của Lạc Thủy.

Bỗng nhiên ta cảm thấy tâm thần chấn động, tâm tình như đang thả trôi về phương xa. Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị, có một nữ tử đẹp tựa thiên tiên đang ở ven núi bên cạnh. Ta vội kéo tên tùy tùng lại hỏi: “Người có nhìn thấy cô gái kia không? Nàng là ai? Thật là quá đẹp!” tùy tùng đáp: “Thần nghe nói thần linh của Lạc Thủy gọi là Phục Phi, vậy quân vương nhìn thấy ắt là nàng ta? Tướng mạo nàng như thế nào? Thần rất muốn nghe.”

Ta nói: “Thần thái nàng khinh doanh nhu mỹ tựa như chỉ cần động nhẹ cũng khiến nàng phiêu phiêu bay lên như hồng nhạn, thân hình nàng kiện mỹ nhu khúc như du long đằng không hỷ hí; dung nhan sáng lạnh giống hoa cúc mùa thu nở rộ, nét thanh xuân phồn thịnh như thanh tùng mùa xuân xanh tươi; bước đi như có như không tựa mây thưa nhẹ nhẹ bao quanh mình nguyệt, hình tượng phiêu đảng bất định như gió thổi làm tuyết hoa cuốn lên; nhìn xa xa, trong sáng khiết bạch giống như thái dương từ trong sóng nước đang dần lên cao, đến gần xem thì thật là minh lệ diệu nhân như hoa hà đang đứng trên mặt nước hồ trong suốt; vai đẹp như được vót, eo được thắt một sợi lụa trắng mềm mại, cổ nhỏ dài, làn da trắng nhạt ẩn ẩn hiện lộ; không cần nước hoa, không cần son phấn; búi tóc phát phơ cao cao, đôi lông mày dài dài uốn khúc; hàm răng trắng tinh hiện sau đôi môi; đôi mắt sáng trong đa tư thật quyến rũ, hai lún đồng tiền ẩn hiện trên hai gò má. Tư thái kỳ mỹ, minh diễm cao nhã, nghi dung an tĩnh, thần thái nhàn thực, nhu thuận khoan hòa duyên dáng, dùng lời nói thật khó mà hình dung được.

39. Quyển 1 - Chương 38

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 38: Lạc Thần phú. (2)

Sưu tầm:

Cách ăn mặc của nàng nhân gian thật hiếm thấy, cốt cách tướng mạo như tiên nữ trong tranh; y phục của nàng may bằng lụa mỏng sáng đẹp, đeo đôi hoa tai được điêu khắc từ ngọc đẹp; trang sức làm bằng hoàng kim phối phi thúy, dung mạo mỹ lệ sáng ngời như hy thể minh châu; nàng mang một đôi hài thù hoa tinh mỹ, đang bồi hồi rảo bước bên sườn núi, tung tăng nhảy nhót, vừa đi vừa nô đùa; mặt trái có cờ màu ở bên cạnh, mặt phải có lọng quế chi che bóng. Nàng đang cuộn tay áo, để cánh tay trắng ngần ngấp vào trong Lạc Thủy khiến cho nước sông trở nên đen đúa.

Ta đã ái mộ sâu sắc sự hiền thực và diễm lệ của nàng, tâm tình trôi dạt, buồn bã không vui. Khổ nỗi không có người mai mối đi truyền đạt lòng ái mộ của ta, phải dùng ánh mắt chứa chan tình cảm để biểu lộ tấm lòng, hy vọng tình cảm tha thiết của ta có thể biểu đạt với nàng trước người khác, ta muốn đem ngọc bội đeo bên lưng tặng nàng làm vật thề hẹn. Nàng thật quá hoàn mỹ, không những biết giữ lễ nghĩa mà còn thông hiểu thi ca, nàng đưa mỹ ngọc lên để đáp trả lại ta, chỉ vào đầm nước ước định kỳ hẹn gặp mặt.

Trong lòng ta tràn đầy sự yêu thương chân thành, chỉ sợ vị thần đẹp dễ dàng lừa dối; truyền thuyết từng có hai vị thần nữ ở bên bờ Hán Thủy tặng bạch ngọc cho Trịnh Giao Phủ ước định chung thân, nhưng rồi phản bội lời thề, ngoảnh mặt đã không còn gặp lại, vì vậy nên ta do dự bán tín bán nghi, nét mặt nghiêm nghị nhưng lòng đầy sự hoan hỷ, trấn định tình tự, buộc mình phải nghiêm thủ lễ nghi giữa nam và nữ để tự không chế lấy mình.

Do vậy nên Lạc Thần cảm động, luẩn quẩn bồi hồi, ngũ sắc thần quang thoát ẩn thoát hiện hốt mình hốt ám, tung thân khinh linh nhẹ nhàng như tiên hạc muốn bay đi mà vẫn còn lưu luyến. Nàng bồi hồi giữa khóm hương Thục Lan trên con đường nhỏ đang tỏa hương không ngừng bay lên không trung, rồi cất giọng ngâm nga quyến luyến, thanh âm bi ai thê lương ngân vang không dứt.

Chẳng lâu sau, các thần linh gọi nhau tụ lại, có vị nhảy nhót trong dòng nước sông trong vắt, có vị bay lượn trên bãi cát Lạc Thần thường du, có vị ở dưới đáy sông nhặt minh châu, có vị nhặt những sợi lông vũ đẹp đẽ bên bờ sông. Lạc Thần có Nga Hoàng, Nữ Anh ở Tương Thủy, nữ thần ở Hán Thủy theo bên cạnh bầu bạn, than thở cho sự cô đơn lẻ loi của Bào Qua Tinh, đồng tình với Khiên Ngưu Tinh sống một mình trong cảnh tĩnh mịch. Nàng đưa tay lên, dùng tay áo che ánh nắng mặt trời để tầm mắt ngắm được xa thêm, phần thân áo trên nhẹ nhẹ phiêu động theo gió.

Cử động của nàng nhẹ nhàng như một con phi điệp, phiêu dật như thần, thâm bất khả trắc; cất từng bước nhỏ trên mặt nước, dưới chân nàng nở ra từng làn nước mềm mại; hành tung bất định, buồn vui không tỏ, tiến thoái nan liệu, muốn đi nhưng vẫn còn đứng lại, ánh mắt nhu tình lưu động, thần thái phi dương, gương mặt hữu tình thật kiều lệ, dường như nàng có rất nhiều lời muốn nói chứa trong miệng, hơi thở ngát ngào hương lan; hoa dung nguyệt mạo của nàng lôi cuốn quyến rũ khiến ta không còn biết ta đang ở đâu.

Lúc này, phong thần ngưng thổi gió, thủy thần dừng khởi sóng, thần ty âm dương gõ vang tiếng trống trời, Nữ Oa cất cao giọng hát trong trẻo; cá chép xúm lại vây quanh cỗ xe, sáu con rồng tê đầu tịnh tiến, kéo xe mây chậm chậm mà đi; kình ngạc tranh nhau nhảy đến bảo hộ cỗ xe, thủy điệp dương cánh bay qua bay lại như con thoi để hộ vệ.

Vì vậy, Lạc Thần vượt qua quần đảo nhỏ, vòng qua eo núi phía nam, nàng quay đầu lại dùng ánh mắt thanh tú mỹ lệ nhìn ta, đôi môi mấp máy, chậm chậm nói những lễ tiết cương thường không thể không phân li, thống hận cảnh ngộ bất đồng của thần và người, rồi nàng đưa tay lên dùng tay áo gạt lệ, nước mắt lại cuộn cuộn tuôn trào thấm ướt cả y thường; cuộc gặp gỡ mỹ hảo vĩnh viễn đoạn tuyệt một cách thương tâm, ai oán; từ đây biệt li đất trời mỗi ngă.

Không có tín vật biểu thị ái tình có thể tặng nhau, nàng liền đem chiếc ngọc hoàn danh quý của Giang Nam tặng cho ta, “tuy ẩn cư nơi thiên giới, thiếp vẫn sẽ thường nhớ đến quân vương ...” còn chưa dứt lời thì bóng dáng chợt đã biến mất, thần quang tiêu遁.

Do đó, ta trèo đèo vượt núi, thượng hạ truy tung, mong tìm được dấu chân Lạc Thần lưu lại. Lạc Thần đã đi, tình cảnh vẫn còn, tìm khắp bốn phương. Ta trông mong hình bóng Lạc Thần lại xuất hiện, vì vậy ta ngồi thuyền nhỏ ngược xuôi dòng nước, phiêu bạc trên Trường Giang không muốn trở về, tư niệm liên miên bất tuyệt, lòng tư mộ lại càng nồng nhiệt.

Đêm khuya, tâm thần bất an, không thể ngủ được, sương đêm dày đặc thấm ướt y thường cho đến khi trời sáng. Không chờ được nữa, phải lệnh cho bộc phu khởi giá tiếp tục quy trình. Ta nắm chặt dây cương, gior roi quát ngựa, vẫn đứng tại nơi cũ, không nỡ rời đi.

Cho đến khi nhìn thấy dòng lệ trên khuôn mặt nàng.

Hứa Tiên không khỏi tự hỏi mình, rốt cuộc ta đã làm gì sao? Khiến cho một nữ tử rơi lệ chính là kết quả ta muốn sao? Lòng thích cái đẹp, ai cũng có. Đi qua thấy một đóa hoa xinh đẹp ven đường, thường thức vẻ

đẹp của nàng, ngửi mùi hương thơm của nàng, đã là đủ rồi, chẳng lẽ nhất định phải hái nàng xuống mới là người yêu hoa sao? Nàng tự có tâm sự của mình, vậy cũng sẽ tự có hạnh phúc của mình!

- Nàng đi đi!

Hứa Tiên nhàn nhạt nói, không phải vì tình duyên số mệnh của Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiển, mà là để cho nữ tử trước mắt này có được hạnh phúc thực sự.

Nhiếp Tiểu Thiển đang cảm kích mẫu thân, đang đợi tất thảy sắp phát sinh, nhưng không nghĩ tới đổi lại là ba tiếng kia, vì sao hắn phải xin lỗi? Vừa sự đường đột vừa rồi sao?

Ánh trăng cùng đêm tối trong phòng tạo thành một đường ranh giới kỳ diệu, Nhiếp Tiểu Thiển đứng trong ánh trăng tựa như tiên tử lạc trần, nhưng trong lòng lại là hắc ám vô tận, nhìn thiếu niên ngồi trong bóng tối kia, ánh mắt sáng ngời, như muốn bắn ra tinh quang.

Trong con mắt đó có sự thành thực và chúc phúc khiến cho nàng sửng sốt, đã lâu rồi nàng không được thấy ánh mắt như thế, nhưng nàng trầm lắng đầu, kiên định ý chí của mình, cười nụ, nói:

- Công tử thấy thiệp múa không đẹp sao?

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Đẹp, cực kỳ đẹp, nhưng Nhiếp Tiểu Thiển, đêm đã khuya, nàng cần phải đi.

Trong lòng nói thêm: đến bên người trong định mệnh của nàng đi, ta cũng tới Tây Hồ chờ định mệnh của ta.

Tiểu Thiển có vẻ nghi hoặc:

- Sao công tử biết ta tên Tiểu Thiển?

Hứa Tiên quên mất vừa rồi nàng chưa nói tên của mình, nhưng hắn phản ứng cũng không chậm, giải thích:

- Ta vừa nghe có mấy người ngoài phòng nói chuyện, trong đó có nàng.

Tiểu Thiển nghiêng đầu nói:

- Nhưng họ chỉ gọi ta là Tiểu Thiển, chưa nói đến chữ Nhiếp!

Hứa Tiên trầm nghĩ: nữ nhân này thông minh như vậy thì phải làm sao đây? Đành giải thích:

- Ta ra đường đã bói một quẻ, thấy sẽ gặp một cô nương họ Nhiếp, vừa nhìn nàng ta đã đoán chính là nàng rồi, vậy mà đúng, thật lợi hại!

Hứa Tiên chống chế, chính hắn cũng cảm thấy không thuyết phục.

Nhiếp Tiểu Thiển lại kêu lên kinh hãi:

- A. Có thật không?

40. Quyển 1 - Chương 39

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 39: Học kiếm. (1)

Sưu tầm:

Tu vi của nàng cũng có thể bói, trước đó vài ngày cũng tính ra gần đây sẽ có một đoạn nhân duyên, nhưng hôm nay xem lại, quái tượng bỗng nhiên loạn cả lên, không biết vì sao.

Chẳng lẽ là Hứa Tiên này? Tiểu Thiển yên lặng bói rồi.

Đột nhiên Hứa Tiên như chợt nhớ ra gì đó, nói:

- Người đi trước đi!

Tiểu Thiển đang nghi ngờ hấn đổi ý, động sắc tâm, nhưng lại do dự không biết có nên lấy mạng hấn không.

Lại thấy Hứa Tiên tìm trong bọc đồ, lấy ra một cuốn giấy Trương Tuyên, sau đó mài mực viết, cúi đầu trên bàn múa bút thành văn, nhưng không biết viết gì. Tò mò đi qua nhìn, mới viết mấy câu nàng đã biết hấn muốn viết gì, chính là thiên “Lạc Thần phú” kia của Tào Tử Kiến.

Cái thế giới này, tam quốc có tồn tại, thiên “Lạc Thần phú” này đương nhiên cũng là thiên cổ tiên thiên. Mặc dù Hứa Tiên không phải không thể tìm ra bài thơ nào Nhiếp Tiểu Thiển chưa từng nghe, nhưng hấn thật sự không muốn dùng văn người khác lừa lấy trái tim nữ tử trước mắt này.

Một thiên “Lạc Thần phú” rất hợp với điệu múa của Tiểu Thiển và tâm tình của Hứa Tiên lúc này, hấn múa bút thành văn, chẳng biết từ khi nào Tiểu Thiển đứng bên cạnh mài mực, nhìn sắc mặt Hứa Tiên, vẻ mặt hơi cổ quái.

Đặt bút xuống, hấn nhấc tờ giấy lên thổi nhẹ một hơi, đưa cho nàng, nói:

- Tiểu Thiển, hôm nay từ biệt, sợ rằng khó có dịp gặp lại. Cái này tặng ngươi, coi như lời xin lỗi của ta. Không thích thì vứt ra cửa cũng được, nhưng không được vứt ngay lập tức! Mặc dù ngươi ưu sầu rất đẹp, nhưng thật hy vọng ngươi có thể vui lên một chút. Lại nói lời nhảm chán rồi, được rồi, chào tạm biệt, hẹn gặp lại, Nhiếp Tiểu Thiển.

Tiểu Thiển thần sắc phức tạp nhận lấy thiên “Lạc Thần phú”, ánh mắt chúc phúc và mong đợi của Hứa Tiên khiến cho nàng cảm thấy hơi xấu hổ.

Ta không xứng với lời khen như vậy! Hấn thật sự là người trong quái tượng kia của ta sao? Tiểu Thiển nhún eo, thối lui khỏi phòng Hứa Tiên.

Trên đời thi từ ca phú vô số, nhưng nàng nhớ nhất chính là thiên “Lạc Thần phú” này, khi đó đây là bài ngâm giết khoe miệng của mẫu thân, rảnh rỗi cũng sẽ hát, đó cũng là lễ vật đầu tiên phụ thân tặng cho mẫu thân. Lúm đồng tiền của mẫu thân khi hát hình như loáng thoáng hiện ra trước mắt.

Nàng không biết bài múa tuyệt mỹ này, đại đa số người thấy cũng sẽ nhớ tới thiên “Lạc Thần phú”, chẳng qua là dưới ấn tượng ban đầu, vẫn cảm thấy như có thiên ý.

Tinh thần của Nhiếp Tiểu Thiển không còn tập trung vào nhiệm vụ nữa, đẩy cửa phòng Ninh Thái Thần ra, ngay cả cười cũng lười, chỉ vừa thấy y đã mỉm cười thốt ra một câu:

- Đêm trăng không ngủ, nguyện chăm sóc chàng.

Ninh Thái Thần sớm đã tỉnh, thấy tuyệt sắc nhân gian cũng không động lòng, chỉ nghiêm nét mặt nói:

- Ta là người đọc sách thánh hiền, có thể nào không để ý đến lễ nghĩa liêm sỉ...

Y còn chưa nói hết, đã thấy Tiểu Thiển lạnh như băng “A” một tiếng, xoay người rời đi.

Bước được vài bước đã dừng lại, xoay người lấy ra một thỏi vàng để trên giường. Nếu tham tiền, tất sẽ chết dưới thỏi vàng này. Nhưng Ninh Thái Thần quả nhiên là đại trượng phu chính trực vô tư, lập tức ném thỏi vàng xuống kích động nói:

- Quân tử ái tài, phải biết giữ đạo, loại tiền tài bất nghĩa này...

Lại lần nữa y không nói được hết câu, vì người nghe duy nhất đã đi ra tới cửa. Cho nên, trong tình cảnh chàng vô tình thiếp vô ý, Tiểu Thiển không mất một phút đồng hồ đã đi ra khỏi phòng Ninh Thái Thần. Nàng vừa liếc qua một cái, Ninh Thái Thần này quả nhiên khảng khái dương khí cực thịnh, nhưng trong đầu nàng lúc này cũng chỉ có “Lạc Thần phú” ngày đó, không nghĩ tới gì khác, chỉ muốn nhanh chóng tìm tới nơi nào yên tĩnh một chút, suy nghĩ con đường tương lai sau này.

Hứa Tiên không biết mình đã phá hoại một đoạn nhân duyên đời trước, lúc này đang hài lòng vì mình đã có được một chiến thắng không thể nào đắc ý hơn.

Trong ánh trăng, Tiểu Thiển ngồi một mình dưới tàng cây, mơ màng lại thấy cặp mắt kia của Hứa Tiên.

Một khuôn mặt già nua đột nhiên hiện ra trước mặt Tiểu Thiển, khàn khàn hỏi:

- Người đang nghĩ gì vậy?

Tiểu Thiển vội vàng khom người hành lễ nói:

- Bà ngoại, Tiểu Thiển không nghĩ gì cả.

- Tối nay thế nào?

- Cả hai người đều không bị Tiểu Thiển hấp dẫn, theo như quy định, chúng ta không thể đả thương bọn họ.

- Vậy sao? Vất vả rồi, người về nghỉ ngơi đi.

Tiểu Thiển khẽ thở phào nhẹ nhõm, từ khi hóa thành quỷ tối giờ vẫn luôn đi theo bà ngoại, vừa tu hành vừa giết người cướp linh khí. Cho đến nay đã vài chục năm, thời gian dài đến chính mình cũng không biết đã đến đâu, nếu như không có cửa ải tu hành gian khó, có lẽ chính mình sẽ vẫn như vậy.

Thật ra để có được dương khí còn có một phương pháp cực kỳ đơn giản, chính là giao hợp với người ta, nhưng thân thể trong sạch nào có thể dễ dàng bị ô nhiễm, đây cũng là nguyên nhân nàng bị các nữ quỷ khác chèn ép, làm hạc giữa bầy gà cũng không nhất định là dễ chịu, huống chi nàng chỉ là một cánh hạc nhỏ nhoi.

Tiểu Thiển vốn định tìm một người dương khí tràn trề đáng tin để phó thác chung thân, kết làm vợ chồng, không đả thương người ta mà dần dần tích lũy dương khí, mặc dù chậm chạp nhưng tinh thần thư thái, hơn nữa không bị chiếu kiếp số, nhưng hôm nay, Hứa Tiên lại khiến cho nàng tìm thấy được một con đường mới, không cần trong sạch dơ bẩn, chỉ cần được ở bên cạnh hắn, là có thể nhận được dương khí của hắn. Chỉ là sớm muộn gì hắn cũng rời đi, tới lúc đó mình phải làm sao?

Đêm càng sâu, Hứa Tiên đang đoán bây giờ Nhiếp Tiểu Thiển thế nào? Ninh Thái Thần ra sao? ở Hàng Châu Phan Ngọc thế nào? Bạch nương tử trong tương lai xa xăm thế nào rồi? Mà chính mình thực sự muốn thế nào đây?

Hắn cự tuyệt sự mời gọi của sư tỷ xinh đẹp kia, bởi vì hắn không buông tha được thể tục xinh đẹp này, chứ không chỉ vì một Bạch nương tử. Nhưng hắn vẫn không muốn buông tha tu hành đạo pháp, cũng không phải vì lòng tham, mà là vì tu hành đã trở thành một thói quen, cho dù không tu được thành chánh quả cũng có thể tu thân dưỡng tính, dù sao buổi tối tu luyện cũng không mất mấy canh giờ, cho dù hoàn toàn không thành ra được cái gì cũng không có gì hối tiếc.

Rạng sáng ngày thứ hai, Hứa Tiên dậy rửa mặt, thời gian hắn làm việc và nghỉ ngơi vô cùng giống khi ở Thiên An Môn, cũng đều lấy thời gian mặt trời mọc làm tiêu chuẩn. Đẩy cửa hít sâu một bầu không khí thanh tân mát mẻ, trời vừa tảng sáng, tất cả những gì đêm qua tưởng chừng như mộng, chỉ có khi Yên Xích Hà đến chào hỏi hắn mới ứ thức được, đây cũng không phải mộng.

Hứa Tiên ghé vào cửa sổ cười chào hỏi:

- Yên huynh, dậy sớm quá, chào buổi sáng!

Nhìn trường kiếm bên hông, hắn hỏi:

- Người muốn luyện kiếm?

Yên Xích Hà đáp:

- Đúng. Hứa huynh đệ, có hứng thú tới thử không?

Y hơi kinh ngạc, sức mạnh kỳ lạ tối hôm qua cảm thấy, lúc này cơ hồ hoàn toàn không cảm giác được, Hứa Tiên trước mặt chẳng khác gì thường nhân, thậm chí khen hắn đạo pháp thần kỳ.

Hứa Tiên lập tức nói:

- Được, ta ngưỡng mộ người đã lâu!

Kiểm tiên đó, thật thần kỳ, nếu như theo trong Liêu Trai, thì Yên Xích Hà này là nhân vật cấp độ boss còn mạnh hơn cả Hắc sơn lão yêu nữa!

41. Quyển 1 - Chương 40

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 40: Học kiếm. (2)

Sưu tầm:

Mặc dù trong sách không nhắc gì đến Hắc sơn lão yêu, nhưng y chỉ tùy tiện tặng Ninh Thái Thần một cái túi là đã có thể thu phục được yêu mị, biến thành một bãi nước trong.

Ban đầu vốn chỉ định hàn luyện một chút, Yến Xích Hà buồn bực nhìn Hứa Tiên đang hưng phấn đứng trước mặt mình, nghĩ thầm: Tối qua chúng ta mới quen, sao người lại ngưỡng mộ ta đã lâu?

- Sư huynh, huynh xem tư chất của ta thế nào? Có phải la võ học kỳ tài trăm năm khó gặp không?

Hứa Tiên gồng lên, miễn cưỡng có thể thấy chút da thịt.

Yến Xích Hà vô cùng thành khẩn lắc đầu:

- Tuyệt đối không có.

Hứa Tiên cũng không nổi giận, dù sao cũng quen bị đả kích vậy rồi:

- Vậy người tùy tiện dạy ta hai ba chiêu là được, Độc Cô Cửu Kiếm, Như Lai Thần Chưởng gì đó đều được.

Yến Xích Hà buồn bực nói:

- Lời người nói thật đặc biệt, không biết là pháp môn cao diệu gì. Ta chỉ là một kiếp hiệp luyện kiếm tầm thường, chỉ biết chút kiếm thuật tầm thường.

Hứa Tiên xá dài:

- Kính xin Yến huynh vui lòng chỉ giáo.

Yến Xích Hà bị hấn cuốn lấy, thở dài nói:

- Thôi, thôi.

Quay về phòng cầm một cuốn sách ra đưa cho hắn nói:

- “Viên công kích kiếm đồ” này cũng là ta thường xuyên luyện tập, người cầm lấy đi!

Hứa Tiên nghe vậy trong lòng đang hơi thất vọng, đột nhiên nhớ lại một nhân vật trong kiếm hiệp cổ đại.

nữ kiếm, Vương cho mời, trên đường đi gặp ông lão, tới so kiếm, sau ba chiêu, ông lão không đánh nữa mà nhảy lên cây, hóa thành khỉ trắng huyết sáo bỏ đi. Đời sau xưng tên “Bạch viên công”

Hứa Tiên mở sách ra nhìn, quả nhiên là một con khỉ trắng múa kiếm, không khỏi vui mừng vô cùng, vội vàng cảm ơn Yến Xích Hà. Nhiệt huyết võ hiệp trong lòng Hứa Tiên khê dâng lên, đây mới chính là bí tịch võ công trong tưởng tượng đó, hoàn toàn khác với Đạo Đức Kinh. Hứa Tiên đầy yêu thương vuốt ve bìa sách, hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc vì nhận được bí tịch võ công, còn có thể trở thành tuyệt thế cao thủ gì đó không lại không nghĩ đến.

Yến Xích Hà thấy hắn thật tâm yêu thích cũng cảm thấy vui, dứt khoát cởi trường kiếm trên lưng xuống tặng cho hắn:

- Ta xem huynh đệ là người giàu sang phú quý, nhưng lỗi lạc ngay thẳng, tương lai nếu thật có lòng đi trên con đường này, có thể cầm kiếm này đến núi Thanh Thành tìm ta.

Hứa Tiên nhận lấy xem thử, kiếm ánh sắc xanh, quả nhiên là một thanh kiếm tốt, trên chuôi kiếm khắc hai chữ Thanh Hồng. Bèn kính ngạc nói:

- Chẳng lẽ đây chính là Thanh Hồng kiếm của Tào Mạnh Đức kia?

Ỗ Thiên kiếm, Thanh Hồng kiếm là hai bảo kiếm của Tào Tháo, Thanh Hồng kiếm nổi danh thiên hạ vì một trận đánh với Thường Sơn Triệu Tử Long kia, kiếm này chém sắt như bùn, vô cùng sắc bén. Chẳng những là một thanh bảo kiếm, lại còn là đồ cổ, nếu nói tới giá trị chắc ngàn vàng cũng tới.

Yến Xích Hà xúc động nói

- Chính là Thanh Hồng kiếm đó. Là thanh kiếm khi ta mới học kiếm dùng, mà nay kiếm khí của ta đã thành, không còn cần thanh phàm kiếm này nữa rồi.

Y thấy Hứa Tiên cũng là người tu luyện, cũng không che dấu nữa, nói thẳng mình là một người tu hành.

Hứa Tiên coi như cũng được kiến thức sự khảng khái dũng cảm của kiếm hiệp này, tuy mới chỉ gặp mặt một lần, vật ngàn vàng cũng không tiếc. Hứa Tiên cũng không nhiều lời, liền ôm quyền coi như tạ ơn, lúc này mà còn đùn đẩy thì ngược lại là người không phóng khoáng rồi.

Yến Xích Hà cũng không phải người câu chấp, hai người trò chuyện với nhau một lát, đột nhiên nghe thấy có tiếng người trong phòng phía đông.

Thì ra là một thí sinh dốt thư đồng tới Kim Hoa ứng thí, quan huyện làm giám khảo, đương nhiên cuộc thi cũng chỉ trong quy mô huyện. Lúc này giá phòng ở huyện Kim Hoa rất cao, đành ở tạm tạ Lan Nhược Tự này.

Hứa Tiên biến sắc, đột nhiên nhớ tới hai người kia sợ là hôm nay có họa sát thân, mặc dù nguyên nhân là do họ tham tiền háo sắc, nhưng đối với cách câu cá để giết người này, hẳn thật không dám gặt bừa, cũng sinh ra tâm tư “Cứu một mạng người”

Một người trẻ tuổi mặt tròn mặc trang phục thư sinh đang đứng ở hành lang ngắm phong cảnh, tiểu thư đồng trong nhà đang dọn dẹp gian phòng.

- Xin hỏi huynh đài là người phương nào?

Hứa Tiên hỏi.

Thư sinh nọ cau mày nói:

- Người là người ở đâu?

Nhưng sắc mặt không có vẻ hoan nghênh chút nào, y còn tưởng là Hứa Tiên cũng tới dự thi.

- Tại hạ Hứa tiên, là học sinh học viện Cận Thiên, phụng mệnh tới Kim Hoa ban sai.

- Cái gì? Học viện Cận Thiên? Huynh trưởng, nhận của tiểu đệ một xá.

Thư sinh kia lập tức tiêu tán mọi ngạo khí, khom mình hành lễ. Xưng là tiểu đệ với Hứa Tiên rõ ràng nhỏ hơn mình vài tuổi.

Hứa Tiên trầm nghĩ: Biết ngay người sẽ thế mà. Người nhà nho nặng nhất là cái gì? Quan hàm sao? Sai rồi! Là trình độ học vấn. Loại trừ trong trường hợp chính thức, khi quan viên tập trung, phân theo vị trí mà ngồi, người xếp hạng đầu cũng không phải là quan chức lớn, mà là người có trình độ học vấn cao hay thấp. Tú tài thì lớn hơn đồng sinh một bậc, cũng không phải là thư sinh này quá cung kính.

Hứa Tiên thản nhiên nhận lễ của y, nói:

- Người có biết sẽ gặp nguy hiểm trong sớm chiều không?

Thư sinh thản khó chịu, nói:

- Huynh trưởng nói gì vậy. Tiểu đệ đang rất tốt, sao lại gặp nguy hiểm sớm chiều được?

Hứa Tiên kể trong chùa có quỷ, làm hại tính mạng người ta, cũng kể luôn cả chuyện tối qua của mình với y, nhưng ánh mắt thư sinh kia chớp động tựa như có suy nghĩ khác. Hẳn biết y nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng biết, chuyện như vậy chỉ có thể nói miệng không có bằng chứng.

Lúc này, Ninh Thái Thần đi tới, chỉ liếc thư sinh kia một cái đã biết thân phận của y, khẽ vuốt cằm coi như chào hỏi, quay sang nói với Hứa Tiên:

- Chúng ta đi thôi! Thu thập đồ đạc, đưa xong thiếp mời, lại còn đi qua đây, lúc này sợ là trong học viện Kim Hoa cũng không còn phòng trống cho chúng ta ở lại nữa, ở lại đây thêm một tối, mai đến nhà ta ở hai ngày được không?

Hứa Tiên vội đáp:

- Ninh huynh, đêm qua có nữ tử đến phòng huynh không?

Mặc dù Ninh Thái Thần kinh ngạc vì sao hắn biết, nhưng cũng không nói dối, đáp:

- Đúng, có một, bắt quá bị ta nói hai câu đuổi ra rồi.

- Chỉ sợ là quý!

- Quý cái gì! Chúng ta là người đọc sách thánh hiền, chẳng lẽ chưa từng nghe: chết không nói bậy sao? Hơn nữa, cứ cho là quý đi cũng có gì đáng sợ.

Ninh Thái Thần mạnh mẽ nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy thống khoái, cuối cùng nói cho hết lời.

Hứa Tiên cười khỏ đứng lên nói với thư sinh kia:

- Nói đến nước này, người cứ tự quyết, tốt nhất là mau rời đi, không thì cũng phải bắt chước ta và vị này không nên động tà niệm, mới có thể giữ được tánh mạng.

Nói xong chấp tay rời đi.

Thư sinh kia khúm núm luôn miệng nói cảm ơn.

Thư đồng nghe nói có dã quý đã sớm sợ không chịu nổi, hỏi y:

- Công tử, chúng ta đi chứ?

- Đi? Đi cái rắm! Ta cũng không tin giữa ban ngày còn có thể có quý! Chính bọn họ không đi, lại khuyên người khác đi, thật cho rằng bốn công tử là người ngu, học viện Càn Thiên giỏi lắm sao?

Có mấy lời y không nói với thư đồng, nếu quả thật là quý, cũng là mỹ quý, hai kẻ ngu kia là không biết hưởng phúc.

42. Quyển 1 - Chương 41

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 41: Hiệp khách hành. (1)

Sưu tầm:

Hơn nữa, y đoán đại khái hai người kia câu dẫn nữ quyền phụ cận, sợ có ngoại nhân làm lộ chuyện nên mới lừa mình đi. Nếu quả thật là vậy, y không thể không kiếm một chén canh.

Buổi tối, hai người Hứa Tiên trở về Lan Nhược tự, mới biết được thư sinh đã chết rồi. Hứa Tiên nghe được tin tức đó cũng sững sốt, sau đó thở dài một tiếng, mình chung quy lại vẫn không cứu được hắn. Nhưng đường cũng là do bản thân đi, những điều người khác có thể làm cũng chỉ là nhắc nhở giúp đỡ, mà không thể chọn lựa thay cho người đó.

Hai người cũng là can đảm hơn người thường, đến đông sương phòng xem thi thể, trên thi thể không có chút thương tích nào. Tên thư sinh đã chết còn mang theo nụ cười mê say trên mặt, chỉ có lòng bàn chân có một lỗ nhỏ, mơ hồ có máu chảy ra. Hiện trường quý dị như vậy, may là hai người đảm khí bất phàm, cũng hít vào một hơi lạnh khí.

Thư đồng kia còn đang khóc lóc với thi thể, chẳng qua là khóc than chính mình, chủ nhân chết đi không thể nào giải thích được, cho dù có thể làm rõ quan hệ, hắn cũng không thể đi tới đâu, tiếng khóc tỉ tê càng làm bầu không khí thêm âm lạnh.

Hứa Tiên cùng Ninh Thái Thần đốt một đồng lửa trong Phật điện, càng lúc trời càng lạnh, hôm nay hai người mua một chút đồ định tối mời Yên Xích Hà cùng uống chung, coi như là đáp lại ơn chiêu đãi tối qua. Rượu đã hâm nóng trên lửa, thức ăn chín được bọc giấy để một bên, hai người đều có chút trầm mặc. Vốn là cũng muốn bảo thư đồng kia tới đây, nhưng hán lại nói muốn thu thập chút đồ đạc rồi tới.

Hồi lâu sau, cũng vẫn không thấy tên thư đồng kia tới, Hứa Tiên không nhin nữa đi tìm hán, cũng lại phát hiện thi thể của tên thư đồng trong bụi cỏ giữa sân, trên ngực có một lỗ thủng, tim cũng chẳng biết đã đi đâu. Bên cạnh là một cái túi có chút bạc, nghĩ là tên thư đồng này muốn ôm tiền chạy trốn, lại không biết tà niệm nhất thanh, ác quỷ lâm môn.

Đồng lửa hừng hực, phía sau chính là bức tượng Phật tổ trang nghiêm, là Phật pháp vô biên cũng không có cách nào khống chế lòng người? Hay ác quỷ giết người này cũng chính là một phần của Phật pháp? Nếu không thì vì sao lại có lục đạo luân hồi? Vì sao lại có Âm ti Địa ngục?

Hứa Tiên đang ngồi, suy nghĩ, hai người này chết đi vốn là tình tiết có trong sách, hán đã tận tâm rồi, cũng tự không hổ thẹn với lương tâm. Đối với hành vi tham tiền háo sắc của bọn hán cũng chẳng có chút thương cảm gì, nhưng luôn luôn có chút phiền nhiễu dây dưa tới hán. Người đang yên lành, cứ như vậy liền chết đi sao? Tham tiền cũng được, háo sắc cũng được, chẳng qua cũng là nhân thể thường tình, tựa như con người đi câu, thả mồi xuống, con cá tham ăn cắn vào, cũng là đáng đời sao?

Yến Xích Hà trở lại mới làm cho chút không khí vốn đang lắng đọng lại lay chuyển, hán vung tay đi vào trong điện, ha ha cười nói:

- Ta mới vào cửa chùa đã ngửi được hương vị của rượu rồi.

Rồi lại chú ý tới thần sắc khác thường của hai người:

- Sao thế? Sao cả hai đều mặt như đĩa đỏ thế?

Hứa Tiên nhìn hán tử hào phóng, cảm thấy cũng có thêm chút an toàn, kể lại chuyện ngày hôm nay.

Yến Xích Hà cau mày, hai hàng lông mày rậm riu chặt lại cùng với nhau:

- Sợ là dùng yêu mỵ hại người sao! Nhưng mà lòng người nếu không dòi, thì yêu mỵ sao có thể xâm hại.

Trong giọng nói có vẻ khinh miệt, nhưng không biết là khinh miệt người hay quỷ, cũng có lẽ là cả hai!

Ninh Thái Thần cao giọng nói:

- Chính là đạo lý này, không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gọi cửa. Yến huynh, vì những lời này của huynh, ta mời huynh một chén.

Hứa Tiên âm thầm cau mày, vẫn không thể hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của cổ nhân, nhưng Yến Xích Hà lớn lên ở đây, mặc dù mỗi ngày đều đi sớm về trễ, vốn dĩ với năng lực của hán, nên biết nơi này có quỷ mị, vì sao không quan tâm chứ?

Thử nghĩ tới phương pháp giết người của yêu mỵ, Hứa Tiên cảm thán. Vị này đại khái chính là cảm thấy người chết cũng là vì gieo gió gặt bão sao! Chẳng là tham tiền háo sắc coi như đang chết, cũng không nên chết trong cảnh bị bẫy như thế. Mạng do trời định, đường đi lại là của mình, Hứa Tiên không muốn chất vấn lựa chọn của người khác, nhưng quyết định loại trừ quỷ mị quỷ quái ở Lan Nhược tự này. Thanh Hồng kiếm vẫn nằm ở bên người, nhưng lại cần mượn lực lượng của một người.

Ba người uống rượu ăn thịt, ba người đều là hạng người chính trực hào sảng gặp nhau đúng thật là có cảm giác gặp tri kỷ ngàn chén còn thiếu, trong đại điện tối giăng giăng, đủ loại thiên địa hào khí, hiệp khí, chánh khí tràn ngập cả đền.

Bên ngoài đại điện trong bóng tối sâu thẳm, vô số ánh mắt sâu kín nhìn trộm, nhưng lại bị khí thế này làm kinh sợ, nào dám nhích tới gần.

Rượu vào, Hứa Tiên cười hỏi mục đích trong đời của Yến Xích Hà.

Yến Xích Hà chẳng qua cũng chỉ lược lược nói qua, cũng không khoe khoang chút nào, Ninh Thái Thần thế mới biết nam tử trước mặt này là một kiếm hiệp, nhất thời hứng thú, cũng liên tục hỏi. Yến Xích Hà không

có chỗ nào mơ hồ, nói mọi điều một cách thần nhiên. Cũng không ra vẻ khiêm nhường, cũng không khoe khoang quá lời.

Con đường giết chóc, giết những hạng người bất nghĩa, tứ cố sát nhân, mười bước không lưu nhân.

Đủ loại như thế, nghe thấy hai người cũng là tâm trí hòa hợp, hận bản thân mình không thể là người dùng kiếm, Ninh Thái Thần lập tức muốn bái thầy học đạo này.

Yến Xích Hà nói:

- Quân tính cương trực, có thể học được đạo này, nhưng ở nhà cao đường còn tại, có thể nào không lấy công danh phụng dưỡng mẹ già.

Ninh Thái Thần lập tức nghiêm mặt nói:

- Yến huynh nói có lý, là ta đường đột, trăm thiện hiếu làm đầu, vậy chưa nói tới cái gì hiệp nghĩa.

Nói chuyện, thịt cũng đã ăn hết, rượu lại vẫn còn, Hứa Tiên lại cảm thấy hai người này cần gì đồ nhắm rượu, tự nhiên nâng rượu lên uống. Nghe những chuyện kia của Yến Xích Hà, lại càng uống cạn một chén lớn không đủ thể hiện tấm lòng.

- Ta nghe một bài thơ, chính là vi quân sở tố.

Hứa Tiên nói xong liền cao giọng ngâm:

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.

Nhàn quá tín lãng ảm, thoát kiếm tất tiền hoành. Tương chích đậm chu hợi, trì thương khuyến hầu doanh.

Tam bôi thổ nhiên nặc, ngũ nhạc đảo vi khinh. Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu, ý khí tổ nghê sinh.

Cứu triệu huy kim chuy, hàm đan tiên chấn kinh. Thiên thu nhị tráng sĩ, huyền hách đại lương thành.

Túng tử hiệp cốt hương, bất tầm thể thượng anh. Thùy năng thư các hạ, bạch thủ thái huyền kinh.”

Yến Xích Hà lẩm bẩm:

- Túng tử hiệp cốt hương, bất tầm thể thượng anh.

Ánh mắt càng ngày càng sáng, cười to nói:

- Ta tuy cũng là người trong giới tu hành, nhưng số tuổi cũng chưa được trăm năm, cũng chẳng khác gì thường nhân, sở cầu là gì, không cầu trường sinh bất lão, chỉ cần chết cũng không tiếc.

Uống rượu nóng trong lòng khó chịu, lại dâng cao ý chí trong lòng. Thế tục này mặc dù không phân rõ sáng tối, nhưng tự có một người trường kiếm độc hành.

43. Quyển 1 - Chương 42

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 42: Hiệp khách hành. (2)

Sưu tầm:

Hứa Tiên thở mạnh ra mùi rượu, cao giọng nói:

- Xin mượn kiếm đánh giá!

Yến Xích Hà xúc động đưa tay ra, một tiêu kiếm dài không quá một thước, lấp lánh, Hứa Tiên mắt thấy, mày rậm, đôi mắt sáng như tuyết, hắc bạch phân minh.

Hứa Tiên lại nói:

- Xin mượn kiếm dùng một chút.

Ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn thẳng về Yến Xích Hà, bởi vì vô tư, cho nên kiên cường.

Nhìn nhau một lúc lâu, Yến Xích Hà âm ỉ cười to:

- Được được được, hôm nay Yến mỗ sẽ vì người mà ra tay, xoay chuyển càn khôn.

Dứt lời liền buông bao kiếm, cầm tiểu kiếm trong tay đứng lên cao, huýt sáo một tiếng, tiểu kiếm đón gió mà dài ra, hóa thành một đạo kiếm quang bay ra theo. Yến Xích Hà nhảy ra khỏi điện, Hứa Tiên cũng cầm Thanh Hồng kiếm theo sát phía sau.

Trong bóng tối truyền tới vô số âm thanh hoảng sợ cũng phần hận, nơi nào kiếm quang chiếu rọi, ở đó lập tức yên lặng. Yến Xích Hà cười to, kiếm quang càng thêm chói mắt.

Trong chùa quỷ hại người, người bị hại lại hóa quỷ, ác quỷ dạ xoa đếm không hết, giờ phút này lại gặp đại nạn, nghiêng rường nghiêng lợi, chen chúc chạy chốn.

Từ trong hồ sen dưới bậc có mấy hình như quỷ vật leo ra, đánh về phía Yến Xích Hà, trên không trung kiếm quang chợt lóe thành một vòng, xuyên thủng qua. Quỷ vật xụi lơ hóa thành một bãi nước bùn tanh hôi. Một con quỷ Dạ Xoa mất đầy máu, lưỡi dài tru lên bay tới, Yến Xích Hà cũng chỉ đưa kiếm chỉ vào hư không, Dạ Xoa lập tức rơi xuống đất.

Bước nhanh vượt qua hành lang, từ đứng khúc quanh lại có một bàn tay không lồ trống rỗng vươn tới, xem sức mạnh của nó thì cho dù là kim thạch bị nó nắm được cũng phải vỡ vụn, nhưng tóm vào Yến Xích Hà lại như bị châm đâm, nhất thời rút trở về.

Hứa Tiên không ngờ rằng nơi đây thậm chí có nhiều yêu ma quỷ quái tới thế, nghĩ tới mình thế nhưng lại ở trong một ổ quỷ, cũng toát mồ hôi lạnh. Nhưng nhìn sắc mặt của Yến Xích Hà như sắt, không đổi sắc, tửu sĩ hào tình, Hứa Tiên cao giọng nói:

- Yến huynh, ta tới giúp huynh một tay.

Lúc này một bóng đen như thực như ảo đánh về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên trở tay đánh ra một kiếm, bóng đen kia nhe răng cười nói:

- Phàm kiếm cũng muốn giết ta.

Thanh âm vô cùng thê lương, cũng không cả thềm tránh.

Hứa Tiên chỉ thấy một kiếm chém xuống, bóng đen kia nhất thời hóa thành hai luôn, phát ra một tiếng thét kinh hãi:

- Làm sao có thể?

Rồi vịn vẹo lên còn muốn tụ họp lại một chỗ. Hứa Tiên lại chém xuống vào nhất, lập tức hóa thành khói xanh bay đi, oán độc nguyên rửa mà Hứa Tiên mất điếc tai ngơ. Trên người hắn bắt đầu lộ ra kim quang nhàn nhạt, Thanh Hồng kiếm trong tay cũng được truyền một tầng ánh sáng màu vàng.

Một đôi con người màu vàng dần dần lộ ra vẻ vô tình, đi nhanh hai bước tiến về phía Yến Xích Hà. Yến Xích Hà đang chịu công kích cũng được giảm một nửa, cảm thụ được một cỗ ấm áp nhàn nhạt. Hứa Tiên đứng sau, kim quang trên người càng ngày càng mãnh liệt, chiếu rọi vào trên người đám quỷ cũng phát ra một trận tiếng kêu đau, như bị thiêu đốt.

Hứa Tiên lạnh một tiếng, cái bàn tay khổng lồ kia lại chộp tới một lần nữa, lần này lại nhắm vào Hứa Tiên. Kiếm quang của Yến Xích Hà đang ở ngoài ba trượng, gấp rút quay về tiếp viện cũng không kịp. Hứa Tiên tuy có tu hành, nhưng hắn lại là thân thể phàm nhân, làm sao chịu nổi một trào này.

Hứa Tiên huy kiếm chém xuống một nhát, tia lửa tóe ra, nhưng cũng không thể chém phá. Lúc này bàn tay khổng lồ kia đã bắt được Hứa Tiên, chỉ cần dùng lực thì Hứa Tiên cũng nát bấy.

Hứa Tiên cũng biết sống chết trước mặt, mạnh mẽ tăng chủ tinh tới mực tận cùng. Trong nháy mắt, quang mang dường như trong viện có một mặt trời nho nhỏ. Màu vàng quang mang đã hóa thành những tia sáng hoàng kim, bàn tay khổng lồ thu lại còn nhanh hơn cả khi nắm về phía Yến Xích Hà. Trên tay đã bị bốc lửa.

Ngon lửa lừng lẫy mang theo khí thể thiêu đốt tất cả mọi thứ. Ánh mắt Yến Xích Hà thi lại, bật thốt lên:

- Thái dương chân hỏa!

Một góc khuất của Lan Nhược tự, một vị phụ nhân liều mạng đập cánh tay, nhưng ngọn lửa màu vàng chẳng những không có tiêu giảm, mà còn lan lên trên. Phụ nhân cắn răng một cái, hung hăng chém đứt cả cánh tay, miệng vết thương chảy ra máu màu xanh lá. Cánh tay bị chém xuống trên mặt đất cũng không trở lại được hình dạng ban đầu, biến thành cánh tay quỷ luôn luôn gãy dựa với ngọn lửa, cho tới lúc cháy tàn.

Phụ nhân nhìn cảnh này vừa hốt hoảng vừa sợ hãi, trên mặt oán độc lại càng thêm khắc sâu, cho dù là có khuôn mặt của con người cũng hẳn lên vẻ dữ tợn của ác quỷ:

- Tiểu đế tử không cần phải vội, không ngăn được Yến Xích Hà kia thì mọi người cũng nhau xong đời, không ngờ trong chùa lại còn có một nhân vật lợi hại như vậy.

Bên cạnh một cô gái tuổi còn trẻ nhìn màn này, trong mắt tựa hồ cũng có ngọn lửa đang cháy. Chính là Niếp Tiểu Thiển, trong lòng nàng cũng là khổ sở, nàng vốn định tối nay đi tìm Hứa Tiên nhờ hắn đưa nàng đi khỏi Lan Nhược tự này, lại không ngờ buổi tối lại có động tĩnh lớn như thế.

- Vâng, di nương.

Tiểu Thiển thấp giọng đáp một tiếng, liền xoay người đi về phía đánh nhau, lại không nhìn thấy ánh mắt của phụ nhân kia nhìn nàng biết bao cay nghiệt, cánh tay trái còn sót lại kia cũng chậm chậm vươn ra, hướng về phía Tiểu Thiển đánh tới.

Tiểu Thiển giống như không biết gì, phụ nhân kiên định sát niệm, lúc đang muốn động thủ, Tiểu Thiển lại đột nhiên quay đầu lại, nghịch ngợm cười một tiếng, nụ cười giống như cô bé giả hoạt tìm được kẹo mà mẫu thân cất giấu, mang theo nho nhỏ đắc ý cùng thỏa mãn.

Phụ nhân bao nhiêu năm, chưa từng thấy cô bé này có nụ cười như vậy, trong mắt phụ nhân, nàng luôn là nhu nhược ai oán, đa sầu đa cảm. Đặc biệt là chân mày của nàng, liếc qua mang lại cảm giác mỹ lệ như Tây Thi, càng làm cho phụ nhân ghen ghét không dứt. Chẳng qua là ả chưa bao giờ nghĩ tới, một nữ tử nhu nhược như vậy làm sao có thể sống sót bao nhiêu năm giữa bầy quỷ quái mà vẫn giữ một thân mình trong sạch, chẳng lẽ chỉ là vì được bà ngoại sủng ái thôi sao?

Tiểu Thiển tóc đen xỏa tung, khê tung bay trong gió đêm, cây trâm gỗ gài tóc không biết đã bị gỡ xuống từ khi nào, cầm trong tay, một tay khác cầm lấy một con búp bê màu đen. Trâm gỗ đâm thật sâu vào trong con búp bê, phụ nhân cả người cứng đờ, cổ họng khó khăn rung động:

- Sao, làm sao có thể?

Phụ nhân không thể tin được, chính là vu cổ oa oa lại có thể đối phó được mình. Cho dù là tiểu Thiển ẩn dấu thực lực, cũng tuyệt đối không thể mạnh hơn mình, số năm tu hành của mình tính ra hơn hẳn nó, nhưng thân thể đang chết lặng lại nhắc nhở nàng thất bại.

Tiểu Thiển một tay che miệng khê cười, một tay còn lại nắm chặt con búp bê, dùng ngón cái ấn trâm cài tóc từ từ sâu xuống:

- Di nương, mùi vị của thanh ti chú kết này cũng không tệ lắm phải không!

Phụ nhân nỗ lực nhìn lại, con búp bê kia dĩ nhiên là dùng sợi tóc tạo thành, không thể nghi ngờ tóc đó chính là của mình.

44. Quyển 1 - Chương 43

Quyển 1: Ký ức Thiểu Niên Du

Chương 43: Quỷ sào!

Sưu tầm:

Nàng đột nhiên nhớ tới công việc mấy năm nay của Tiểu Thiển - tỳ nữ chải đầu. Mỗi ngày khi nhìn thấy tiểu Thiển bắt đầu chải đầu cho nàng, cũng là lúc vui vẻ nhất trong ngày của nàng. Trâm cài tóc càng đâm vào càng sâu, phụ nhân đã hoàn toàn không nói ra lời.

Thanh ti chú kết, chính là lấy tóc đen của người bị ếm, dùng diệu thủ kết thành hình nộm, là có thể hành đến chết. Chẳng qua là điều kiện thuật này thành công cực kỳ nghiêm khắc, sợi tóc không thể là cắt bỏ hay gãy nhỏ, phải là tóc hoàn toàn tự nhiên rụng xuống, không phải là thân tín căn bản là không thể nào làm được. Thuật này trước giờ cũng không có ai nghĩ đến sẽ có người dùng được.

Ba năm ảm đạm chỉ vì một khả năng, là dùng cho ngày hôm nay, trâm gài tóc đã xuyên thủng hình nộm, hình nộm cũng không có thiêu mà tự cháy, thân mình của phụ nhân cũng bị thiêu đốt lên, lại không hề cảm giác được chút đau đớn thống khổ nào, một loại sợ hãi khủng khiếp bao trùm lấy ả, cho tới lúc chết đi.

Tiểu Thiển lại thu hồi trâm gài tóc vào trong tay áo, câu nói của mẫu thân vẫn luôn ở bên tai:

- Tiểu Thiển, phải học được dụ dỗ người mới không bị người khác khi dễ.

Trên mặt tiểu Thiển hiện lên một nụ cười buồn bã:

- Mẫu thân, tiểu Thiển rất biết dụ dỗ người khác đúng không?

Bên trong Lan Nhược tự, trong khoảnh khắc ánh sáng chói như thế, tiểu quỷ không kịp tru lên cũng là bị hóa thành làn khói xanh, đại quỷ cũng thét lớn thảm thiết rồi tan biến. Hứa Tiên cảm giác đầu đau như muốn vỡ tung, tia sáng trong hồn phách ảm đạm đi rất nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác lại tỏa ra hơi ấm nhưng cũng vô tình- ý thức chống đỡ để hấn không bị bất tỉnh. Khom người cắn răng chịu đựng trong chốc lát, nói với Yến Xích Hà bên cạnh:

- Đi, đi giết địch thủ.

Yến Xích Hà không chút nào che dấu vẻ tán thành trong mắt, cũng không tới đỡ Hứa Tiên, chỉ là sai bước đi trước, Hứa Tiên cũng quả nhiên không chút do dự đi cùng ở phía sau.

Đường đi quả nhiên dễ dàng hơn rất nhiều, không có quá nhiều quỷ vật ngăn trở, hai người đi cực nhanh. Phía trước chính là tường rào, chỉ cần lướt qua là có thể tới được khu chôn cất, là sào huyệt của lão yêu.

- Hứa công tử cứu ta!

Một tiếng kêu duyên dáng ngăn bước hai người đi tới. Trong lòng Yến Xích Hà rung mình, một con quỷ có thể tới gần sát mình, nhưng nghe tiếng nàng yêu ớt kêu cứu, mới không dùng kiếm chém xuống, kiếm quang dừng lại bên cạnh tiểu Thiển, từng vòng vờn quanh. Sắc mặt tiểu Thiển lại càng tái nhợt

- Tiểu Thiển mười tám tuổi chết non, chôn cất ở ngoài Lan Nhược tự. Vì yêu vật bức bách, làm nô tỳ, bắt đắc dĩ mà hại người, hôm qua nhìn thấy thành ý của công tử, đã mong công tử cứu ta ra khỏi bể khổ, tuy biết bản thân nghiệp chướng nặng nề, xin người thương tiếc.

Tiểu Thiển nói xong cũng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Hứa Tiên, xem kiếm quang bên cạnh như không có gì.

Yến Xích Hà nhìn sang Hứa Tiên, Hứa Tiên gắng gượng gật đầu với Yến Xích Hà, lại lắc đầu. Yến Xích Hà hiểu được là Hứa Tiên cũng có ý cứu giúp, nhưng lại giao quyền quyết định cho mình, nhìn thoáng qua nữ quỷ trên mặt đất, nhẹ nhàng nói:

- Kỳ khí khinh linh, không phải là quỷ khát máu hút máu người tu luyện.

Hứa Tiên gật đầu nói với Niếp Tiểu Thiển:

- Đứng lên đi!

Thanh âm bình thản tới mức bản thân hấn cũng lấy làm kinh hãi. Khi hấn sử dụng năng lượng thái dương tinh trong hồn phách, tựa hồ vô cùng tinh táo đậm đặc, không động tâm vì ngoại vật.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, hai người một quỷ chạy tới bên ngoài chùa, dọc theo đường đi nghe được Tiểu Thiển kể về đủ loại chuyện của lão yêu. Mặc dù không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng lại có thể lấy đó làm tham khảo. Nhưng càng nghe, chân mày Yến Xích Hà càng nhíu chặt, nếu chúng quỷ kia chính

là sói ăn thịt dê, thì lão yêu kia chính là hổ ăn thịt sói, thường xuyên trực tiếp cướp đoạt máu huyết trên người quỷ ốc, chúng quỷ cũng không thể nào phản kháng được.

Tiểu Thiển còn có vài điều chưa nói, đó chính là lão yêu còn chưa từng cướp đoạt thứ gì trên người mình, đây cũng là một trong những lý do nàng bị chúng quỷ ghen ghét. Có kẻ nói nàng được bà ngoại sủng ái, nhưng tiểu Thiển thật sự không nhìn ra được chút gì gọi là sủng ái trên khuôn mặt chết lặng này, ngược lại mấy chục năm qua cũng giống như chúng quỷ, bị lão yêu lấy hải cốt trời buộc ở đây. Hôm nay dẫn hai người Hứa Tiên đi vào sào huyết của lão yêu, trong lòng không có gì lo lắng, chẳng qua là nàng có chút do dự, hai người này thật sự là đối thủ của lão yêu sao?

Vấn đề này Yến Xích Hà cũng đang suy nghĩ, nhưng bất luận thế nào, đại trượng phu làm việc, chỉ cần quyết định, chỉ có dứt khoát ra tay, mặc dù là có vào biển lửa chốn Địa ngục cũng vô oán vô hối.

Còn về Hứa Tiên, lúc này hẳn là hẳn nên là người sợ hãi nhất, nhưng lúc này lại đang ở trong một trạng thái kỳ diệu, chưa bao giờ dùng tới lực lượng của mặt trời trong hồn phách của hắn, hôm nay lần đầu tiên sử dụng, trong lòng lại bình tĩnh như nước, khó khăn chỉ như nửa phần gợn sóng.

Chỉ thấy chỗ cao nhất của bãi mả có một cây bạch dương khổng lồ đang lẳng lặng đứng đó. Trên cây có ô sào, chính là Mai cốt chi địa theo như lời Tiểu Thiển nói.

Trong bóng tối, phần mộ khắp nơi, quỷ hỏa chấp chờ, trong bóng tối ánh thánh màu xanh biếc như đại dương. Quỷ lửa hết tản ra rồi hợp lại, vô số tiếng khóc than, tiếng cười ai oán, tiếng kêu văng vẳng bên tai, nghe thấy chỉ làm cho người ta kinh hãi, nếu là phạm nhân chỉ sợ đã bị kinh sợ tới chết đứng tại chỗ, ngay cả người tu hành bình thường cũng kinh tâm động phách.

Yến Xích Hà nghiêm nghị không sợ hãi, dứt khoát tiến lên phía trước, Hứa Tiên vẫn duy trì kim quang nhàn nhạt, theo sát phía sau, ánh mắt cùng về mặt bình tĩnh giống như đây không phải là đang đối mặt với một cuộc chiến sinh tử.

Tiểu Thiển buồn bã đi theo phía sau bọn họ. Không biết có bao nhiêu tiếng mắng chửi nặng, cảm giác của một người phản bội cho tới giờ cũng không phải là quá tốt. Cho dù là người như nàng cũng không tự chủ được run rẩy. Hứa Tiên đi trước đột nhiên dừng lại, Tiểu Thiển tinh thần hoảng hốt thiếu chút nữa là đâm đầu vào lưng hắn, một bàn tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, truyền đến cảm giác ấm áp. Chẳng biết từ lúc nào, ánh sáng kia cũng không hề chói mắt nữa.

Tiểu Thiển được bóng người trong ánh sáng đó kéo đi, trong lòng đột nhiên khôi phục bình tĩnh, đây chính là người mình quyết định cùng thề nguyện sao?

Hứa Tiên vẫn đang suy nghĩ, nếu như nàng hơi có chút dị động hắn lập tức dùng thái dương hóa hắn mới nắm giữ được thiêu chết. Một đường đi tới, liềm mạng thu nạp năng lượng mặt trời, cảm giác đoàn tia sáng trong tinh cung vừa sáng lên, thường ngày hắn cũng không hề tính toán quyết tuyệt như lần này, chẳng qua là lúc không ngừng thu nạp năng lượng mặt trời, lý tính lại chiếm thượng phong, chuyện này trước nay chưa từng có.

- Khụ, khụ, khụ

Một tiếng ho khan khô quắt vô lực truyền khắp cả núi. Dưới tán cây bạch dương, một lão thái bà đã miễn cưỡng ngồi đó, tiếng ho khan chính là vọng ra từ trong miệng nàng, núi lập tức bình tĩnh trở lại.

45. Quyển 1 - Chương 44

Quyển 1: Ký ức Tiểu Niên Du

Chương 44: Mộng yêu. (1)

Sưu tầm:

- Bà ngoại!

Tiểu Thiển tâm tình phức tạp gọi một tiếng.

Bà ngoại nhưng chỉ là dùng ánh mắt liếc nàng một cái, khăn khăn nói:

- Tới rồi à?

Thanh âm kia nhàn nhạt như thường, lại làm cho tiểu Thiên thiếu chút nữa rơi lệ, bởi vì mấy chục năm qua, thanh âm này thật sự là quán quen thuộc.

Yến Xích Hà như gặp đại địch, hần cảm thấy lão thái bà trước mặt này là một địch nhân vô cùng khó đối phó, nơi này lại là địa bàn của mụ, lần này chỉ sợ là một trận đấu sống còn. Chỉ là một sợi nghi ngờ lướt qua trong đầu, nếu là yêu quái, lại là một yêu trứ danh trường thọ, tại sao có thể già nua như thế, lại còn không ngừng ho khan. Nhưng mà nghĩ lại, yêu quái phần lớn là hạng chuyên bắt chước giả làm người, có lẽ đó cũng là kế sách dụ địch của yêu quái.

Hai người bước dần lên trước, Hứa Tiên nắm chặt Thanh Hồng kiếm trong tay, phi kiếm màu trắng của Yến Xích Hà lóng lánh bạch quang. Đại chiến hết sức căng thẳng.

- Hai vị có bằng lòng nghe lão kể một đoạn chuyện xưa không. Nói xong, muốn giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được.

Yến Xích Hà cùng Hứa Tiên liếc mắt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc. Không chiến, không hòa, không hàng, lại còn muốn kể cái gì mà chuyện xưa. Hai người cũng không dừng bước, cho đến đi tới trong vòng mười bước cách cây bạch dương, Yến Xích Hà gật đầu nói:

- Người nói đi!

Bất luận là có âm mưu quỷ kế gì, cự ly như này, phi kiếm cũng có thể giết chết. Hơn nữa hai người cũng vừa trải qua một phen chiến đánh kịch liệt, cũng đồng ý nghỉ ngơi, trì hoãn thời gian thì càng có lợi cho bọn họ.

Yến Xích Hà hào khí ngút trời, Hứa Tiên tâm định như nước, đứng trên bãi mả mả vô số. Quỷ vật xung quang cũng yên lặng trở lại, chẳng qua là địch ý không hề giảm, hai người lại coi như chẳng có gì. Chỉ là không ngừng tích tụ lực lượng, chỉ đợi một thời cơ thích hợp, liền dùng một chiêu như sấm sét, kết thúc tính mạng lão yêu này.

Về phần mụ kia nói cái gì, hai người cũng chẳng để trong lòng.

Bà ngoại nặng nề ho khan mấy tiếng, tựa hồ như muốn ho rút hết cả phổi, tiếng ho từ từ dừng lại, giọng nói già nua của bà vang lên giữa nơi mộ phần hoang tịch này.

- Ba trăm năm trước, nơi này không có Lan Nhược Tự nào cả, mà chỉ là một rừng bạch dương, lão thân chẳng qua chỉ là một cây trong số đó, sau có một đám người đến ngày chém đẽm phạt, dùng thân thể của chúng ta xây nên Lan Nhược Tự này, lão thân mạng tốt, vừa bên nằm cạnh chùa, không bị người ta chặt đi làm đòn tay, mà còn sống.

Một vài hòa thượng bắt đầu chôn người chết dưới tàng cây này, không biết chết như thế nào, chỉ là mặt mũi rất dữ tợn. Khi đó, lão thân nhận được máu từ những thi thể đó, bắt đầu lớn lên đặc biệt nhanh, thậm chí vô tình còn có linh tính.

Mấy chục năm về sau, nơi này đã thành bãi tha ma, rất nhiều người chết không muốn rời đi, hoặc không thể rời đi mà ở lại đây. Khi đó mấy hòa thượng trong chùa cũng muốn chặt lão thân, để đuổi những quỷ hồn này đi. Nhưng lúc đó lão thân cũng đã có chút ít năng lực, có thể bảo vệ mình, bảo vệ bọn họ, cũng như bảo vệ đám quạ đen trên đầu mình. Bọn họ đều gọi ta một tiếng “bà ngoại”

Bọn họ vẫn muốn vào trong chùa, chỉ là Phật quang quá mạnh, cho đến một ngày, đột nhiên không nghe được tiếng chuông báo buổi sáng, hoàng hôn, các hòa thượng đều rời đi, không phải vì quỷ hồn, mà là vì có người vừa trùng tu một cái chùa tốt hơn lớn hơn.

Bọn họ cao hứng lắm, vọt vào chùa giết chết hòa thượng còn lại, mặc dù đã nhiều năm rồi, ta cũng không biết bọn họ hận ai. Thật ra ta cảm thấy các hòa thượng giảng kinh cũng có chút ít đạo lý, mặc dù ta cũng không hiểu rõ đạo lý của loài người.

Nhân quả tuần hoàn, nơi này cũng bắt đầu có quy củ, cũng giống như quy củ của loài người. Ta không cho bọn họ rời Lan Nhược Tự, ta dùng căn tu của mình quán chặt lấy bọn họ. Chỉ là ta cảm thấy bọn họ càng ở lâu càng vẫn đục, chỉ có Tiểu Thiển là vẫn trong sáng như vậy, thật khó gặp. Ta đã hết sức giúp bọn họ rồi, hút máu từ thân thể người khác cho bọn họ, nhưng vô dụng, một chút hữu dụng cũng không có, có lẽ có một chút đấy, nhưng lão thân đã cố hết sức rồi.

Tiểu Thiển mở to mắt, bà ngoại hấp thực máu huyết của lũ yêu quái, không bị quỷ hận thì không sợ, nhưng cũng không nghĩ tới là vì nguyên nhân này. Nước mắt chảy ra, tựa hồ như nàng đã hiểu tại sao bà ngoại sùng ái nàng như thế.

Hứa Tiên lẳng lẳng nghe một thân cây già kể chuyện, cho tới lúc này hắn vẫn trong trạng thái trầm tĩnh, nhưng trong lòng lại trăm vị hỗn tạp. Trăm tuổi sẽ chết đi, tại sao? Lấy đạo của con người để đánh giá đạo của yêu, rốt cuộc là đúng hay sai? Thay trời hành đạo, thay trời hành đạo, trời là trời của người, đạo là đạo của ai? Đủ loại vấn đề cứ quán lấy, đan xen vào nhau. Nhưng từ trong tâm cũng thầm nói, ta chỉ là một người phạm! Nếu chỉ là người phạm, cũng chỉ có thể đi đường của người, làm việc của người. Nghĩ đến đây, nhưng trạng thái tinh thần kỳ diệu này từ từ biến mất.

Yến Xích Hà cũng không nhịn được thở dài một hơi, y quán chuyện nhân gian, nhưng không quán chuyện yêu ma quỷ quái, nguyên nhân không phải chính là vậy sao? Dùng đạo lý của người để đi giết người, cũng còn chấp nhận được, nhưng nếu dùng đạo lý này để đánh giá vạn vật chúng sanh, có vẻ như chưa đầy đủ.

Bà ngoại xoay người ra chỗ khác, từ trong hốc trên thân cây bạch dương móc ra mấy viên đá nhỏ nhỏ màu vàng, nặng nề ho khan mấy tiếng, sau đó phát tay lên, trên cây có mấy con quạ đen bay xuống cấp cục đá tới đặt trong tay Tiểu Thiển. Sau đó đậu trên bả vai bà, tựa hồ quyến luyến, nhưng bà chỉ phát tay nói:

- Đi đi, đi đi!

Tiểu Thiển nhìn mấy viên đá trong tay, kinh hô:

- Xá lợi?

Bà ngoại nhìn ho khan, nói:

- Đây là Xá Lợi tìm được trong tượng Phật chùa Tháp lâm, lúc ấy không phải người đã len lén giấu lại một viên sao? Khụ khụ khụ, bây giờ còn lại mấy viên, đều là của người. Khụ khụ khụ.

Tiểu Thiển quá sợ hãi, vốn nàng tưởng rằng bà ngoại không biết, hóa ra bà biết, nàng là dựa vào một viên Xá Lợi mới có được tu vi hôm nay.

Lấy ra mấy viên Xá Lợi bày, tiếng ho của bà ngoại càng dày hơn, mà gốc cây bạch dương khổng lồ sau lưng - bản thân bà - bắt đầu vang lên những tiếng tách tách, vỏ cây nhăn nheo nứt ra, máu tươi phun trào, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão nhân trước mặt cũng nứt ra, cũng có máu tươi chảy xuống, khuôn mặt lại càng thêm dữ tợn đáng sợ, nhưng sắc mặt bà vẫn bình tĩnh khác thường.

- Hứa công tử, chân hỏa của người đã chuẩn bị xong chưa? Tối đốt đi, trả cho lão thân sự trong sạch.

Bà ngoại nói xong, lui vào bên trong cây, khuôn mặt nhăn nheo như vỏ cây tựa hồ như rất bình tĩnh, đưa mắt nhìn hết thấy.

- Không được!

Tiểu Thiển kinh hô bắt lấy tay Hứa Tiên, cầu khẩn:

- Van cầu người, không nên!

Khuôn mặt mỹ lệ buồn bã trở nên bi thương, sợ rằng ngay cả người có tâm địa sắt đá cũng phải động tâm.

46. Quyển 1 - Chương 45

Quyển 1: Ký ức Tiểu Niên Du

Chương 45: Mọc yêu. (2)

Sưu tầm:

Nhưng Hứa Tiên chỉ nhìn nàng một cái thật sâu, nói:

- Người không hiểu.

Sau đó bỏ tay nàng ra, sải bước tiến lên, trên tay đã dấy lên ngọn lửa vàng rực. Tiểu Thiển vô lực quỳ rạp xuống đất, tự hỏi mình, tại sao phải như vậy? Chỉ là mình muốn rời đi thôi mà. Tại sao mình không hiểu bà quan tâm mình đến vậy? Chẳng phải đơn giản chỉ vì bà là một cái cây không biết cách thể hiện sự quan tâm của mình đó sao? Ngược lại mình cũng chỉ thấy mình.

Ngọn lửa vàng bắt đầu tràn trề kín cây khô, đại thụ vươn ra vô số nhánh bắt từng đoàn quỷ hỏa kéo vào trong lửa. Đám quỷ kinh hoàng la mắng, bà ngoại cười ha hả nói:

- Các người ngày nào cũng cười to, nhưng ngày nào cũng không vui sướng, thế gian này đối với các người có khác gì địa ngục? Còn không bằng đi theo lão nhân!

Có quỷ an tĩnh lại, lẳng lặng chờ lửa đến, nhưng cũng có kẻ ra sức giãy dụa, có điều dưới sự kiên trì của thân cây già, mọi sự giãy dụa đều vô tác dụng. Mọi người cũng lùi lại xa xa, trên sườn núi bùng lên một ngọn lửa vàng chiếu sáng trong đêm. Ngọn lửa vô tình lừng lẫy đốt lên, đốt hết mọi thứ.

Tiểu Thiển nắm thật chặt Xá Lợi trong tay, quên mất suy tư.

Ban đêm, ánh lửa ngắt trời, tỏa sáng hơn mười dặm.

Sau đó Hứa Tiên hỏi Yến Xích Hà, vì sao thụ yêu phải chọn kết quả như thế?

Y nói, lão thụ đã hấp thực quá nhiều máu đen, máu huyết đối với yêu quái là có lợi, nhưng mập quá cũng chết cháy, quá nhiều máu huyết không cách nào tiêu hóa cũng khiến cho bà ta bị thương tổn. Chẳng qua tình lọc môi trường xung quanh đã là bản năng của bà ta, cho dù tu thành hình người cũng không thể diệt được bản năng. Nếu không phải vẫn nhờ tiêu hao Xá Lợi trấn áp, tuổi thọ đã sớm hết. Đúng rồi, ác quỷ yêu tà thì không thể dùng Xá Lợi, nhưng bà ta chỉ là một cái cây, thiện ác của loài người đối với bà ta vốn là một trò hề.

Khi đó Hứa Tiên cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng không biết hình dung thế nào, hồi lâu sau hẳn mới hiểu, đó cũng là “Đạo”, một cái cây kiên trì đạo của mình.

Ninh Thái Thần thấy hai người quay lại rất vui mừng, mặc dù ngoài phòng có tiếng kêu khiến cho y cảm thấy kinh hãi, có mấy tiểu quỷ xông tới, nhưng đã có túi của Yến Xích Hà bảo vệ y.

Hài cốt của Tiểu Thiển đã được ngọn lửa kia thiêu thành tro, đối với nàng, trói buộc đã không còn, rốt cuộc nàng có thể rời khỏi nơi này mà đi, nhưng cũng không vui vẻ như đã nghĩ. Có mấy viên Xá Lợi cũng không cần lo lắng về dương khí, nàng có thể sử dụng sức mạnh của Xá Lợi. Nhưng dù sao nàng cũng không có việc gì, cùng mọi người đi Hàng Châu cũng được.

Chiến đấu một hồi, nhưng mọi người không ai buồn ngủ, trời còn chưa sáng ai nấy đã lên đường rời Lan Nhược Tự, chỉ có Yến Xích Hà ở lại, nói rằng còn một số việc chưa xong.

Hứa Tiên đi tới một sườn núi, quay đầu lại vẫn còn nhìn thấy mặt núi đêm qua, uy lực của thái dương chân hỏa khiến cho đại thụ chọc trời này hoàn toàn hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một mảnh đất trống. Có điều, vào một thời điểm không ai biết, một hạt giống đã được gieo xuống đất, chỉ chờ đông đi xuân tới, một trận mưa xuân sẽ thức tỉnh nó, bắt đầu một sinh linh khác. Có thể có một bà ngoại khác không? Có thể có một Lan Nhược Tự khác không? Cũng không ai biết.

Nhưng Hứa Tiên biết, ít nhất sẽ không có một Nhiếp Tiểu Thiển khác.

Tiểu Thiển vẫn trốn trong khối cổ ngọc màu vàng trong ngực Hứa Tiên. Hứa Tiên tận mắt thấy nàng đưa ngọc cho mình, sau đó nhẹ nhàng đi vào, cũng chỉ cho hắn cách bảo quản mấy viên Xá Lợi kia.

Có quỷ mới biết tại sao không phải là Ninh Thái Thần mà là mình. Ấc, có lẽ thật chỉ có quỷ mới biết Hứa Tiên từng muốn tặng ngọc cho Ninh Thái Thần, nhưng cuối cùng hắn cũng không làm như vậy, nếu đã tự do, cần gì nhất định vây nàng trong một câu chuyện xưa chỉ tốt ở bề ngoài? Chính mình không có tư cách chọn thay nàng.

Mặc dù cũng có một chút tiểu tâm tư tà ác, nhưng hắn cũng không cho rằng mình cùng Nhiếp Tiểu Thiển có tương lai gì. Người quý khác đường cũng được, thế nào cũng được, nếu mình không có bản lĩnh khiến cho nữ nhân vừa nhìn đã yêu, có lẽ tên ở Hàng Châu xa xa kia có!

Hơn nữa, không biết trong tương lai không xa, còn có một nữ nhân đang đợi mình, chuẩn bị bắt đầu một câu chuyện khác. Chỉ là mình không nên dùng một câu chuyện xưa để vây khốn nàng chứ. Có lẽ vì chính mình, chuyện xưa đã sớm không còn là chuyện xưa, ít nhất không còn là câu chuyện xưa vốn có.

- Đi thôi, Hứa Tiên.

Ninh Thái Thần lớn tiếng gọi, hai ngày ngắn ngủi ở trong Lan Nhược Tự đã khiến cho hai người thân cận hơn không ít, có lẽ vì sắp về đến nhà, trên khuôn mặt nghiêm túc chính trực lại có vẻ vui mừng.

- Tới liền.

Hứa Tiên sờ sờ cổ ngọc trong ngực, nói :

- Đi thôi

Bèn đuổi theo Ninh Thái Thần.

Thôn dân phụ cận Lan Nhược Tự đợi trời sáng choang mới dám ra cửa, cả đêm qua tiếng hò hét rung trời cũng ánh lửa chói mắt đã dọa sợ không ít người. Người ở đó cũng có nghe tin Lan Nhược Tự có quý, ngày bình thường cũng không ai nguyện ý đi qua, sau lại có người lớn mật đi qua nhìn thử, mới biết gốc cây bạch dương to ở loạn phần cương đó đã bị đốt trụi hết, ngay cả tro cũng không còn. Hơn nữa, đêm đó, ở Lan Nhược Tự cũng sáng lên kim quang, quay về thôn rồi rít đồn thổi là có Phật tổ thu yêu, có người tả lại như thật Kim Cương La Hán đại chiến yêu vật ra sao, còn nói chính mắt mình nhìn thấy, có người không tin, y bèn đỏ mặt thề:

-Nếu nói dối nửa câu, sinh con không có lỗ đít.

Ba ngày sau, đầu Huyện lệnh Kim Hoa huyện bị người ta trộm, không ít người âm thầm vỗ tay khen hay, tên ác quan này cuối cùng cũng đã gặp báo ứng. Chuyện này kết hợp với trận đại hỏa ở Lan Nhược Tự kia, mọi người đều nói khi Phật Tổ thu yêu, thấy trong thành có một yêu nhân làm bậy, thuận tiện thu nốt. Dù loại tin đồn ngày càng mê hoặc ly kỳ, Lan Nhược Tự lại nổi danh, lại có tăng nhân quay về bố pháp, người đến thấp hương cúng bái cũng không ít. Cái này đều là nói về sau này.

Hứa Tiên nghe liền biết Yến Xích Hà ở lại thêm vài hôm để làm gì, không giống với người bình thường trong giang hồ giận lên là giết, nhưng lại thích cái danh tiếng hành hiệp trượng nghĩa thay trời hành đạo. Những kiếp hiệp chân chính này, mỗi khi giết một người không khỏi tính toán kỹ lưỡng, còn phải sưu tầm tin tức, chỉ có tới thời điểm quả thật nên giết mới có thể xuất kiếm, lấy đầu người trên cổ kia, quyết không vội vã giết một người. Tên của bọn họ nhất định không ai biết, sự tích của bọn họ nhất định bị mai một trong từng lớp bụi lịch sử, nhưng họ nào có quan tâm?

Mơ hồ còn có tiếng tụng kinh lẫn chút khẩu âm đất Tần phảng phất bên tai.

Túng tử hiệp cốt hương

Bất tà thể thượng anh

(Dù chết xương vẫn thơm

Không thẹn cùng anh hùng

- Hiệp Khách Hành - Lý Bạch -)

sondao.vnblogs/print/25840/361384 link tham khảo

Đứng trước hàng rào thông thường của nhà nông, Ninh Thái Thần hô lớn:

- Mẹ, con đã về

Một tay mở cửa.

Một câu nói bình thường lại khiến cho Hứa Tiên sửng sốt, một cảm giác xa lạ mà thân quen dâng lên trong lòng, không lâu trước đây mình cũng có một thời gian như thế. Mà bây giờ, mẫu thân ở một thế giới xa xôi khác có khỏe không?

47. Quyển 1 - Chương 46

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 46: Thích ách. (1)

Sưu tầm:

Một lão phụ nhân cuống quýt đi ra ngoài:

- A Thái, sao con đã về rồi?

Vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lại mang theo vài phần lo lắng.

Ninh Thái Thần nói lại một lượt chuyện ở thư viện, Ninh mẫu mới yên lòng, nghe nói Hứa Tiên là đồng học với con trai, vội vàng mời vào nhà. Mà con trai đi xa, bà lo nhất không phải bài vở của con mà là quan hệ với đồng học có tốt không.

- Đứa nhỏ này của ta, tính tình cũng cứng rắn muốn chết như cha nó, nhưng tâm lại tốt vô cùng, các con là đồng học, có chỗ nào đắc tội thì khoan dung một chút.

- Bá mẫu quá lo lắng rồi, Trữ huynh là người chính trực, chất nhi vô cùng bội phục, kết giao còn không kịp, sao dám đắc tội chỗ nào.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Ninh mẫu yên lòng, còn hơi kiêu ngạo. Đứa con này học vẫn không nói, phẩm tính cũng không thể chê.

Ninh gia coi như thư hương môn đệ, chẳng qua là sau này bị xuống dốc, nam nhân trong nhà đều đi sớm, chỉ hoàn toàn dựa vào một tay Ninh mẫu nuôi con trai khôn lớn, cũng không dễ dàng. Hứa Tiên nói qua về thân thể của mình một chút, Ninh mẫu nghe mà lau nước mắt, phẳng phất đã quên sự khó khăn của mình, lại thêm vài phần thân cận với hắn.

Cùng là người nghèo, cũng không có nhiều quy củ, quây chung một bàn ăn cơm. Khi Ninh mẫu lại bảo Ninh Thái Thần bưng một bát cơm vào trong phòng, Hứa Tiên mới nhớ tới y còn có một thê tử kết tóc. Nhắc tới người con dâu này, Ninh mẫu thở dài không dứt, tính tình rất tốt, chỉ là bạc mệnh.

Thì ra khi lập thông gia với Ninh phụ rồi, thì Ninh gia lại lụi bại, Ninh mẫu không muốn bị người khác so sánh, lại càng không muốn nhi tử bị người ta soi mói, bèn bảo Ninh Thái Thần tới từ chối hôn sự này. Nhà kia cũng có ý đó, hành động này của Ninh mẫu lại càng hợp ý họ, nhưng không nghĩ rằng con gái họ lại không chịu, nàng nói: Đã có hôn ước với người, hiện sao có thể tham phú phụ bần? Bèn đến Ninh gia, phụng dưỡng Ninh mẫu, không còn chút tính tình tiểu thư, đức hạnh được mọi người trong thôn xóm ca tụng.

Hứa Tiên cũng thở dài than thở:

- Thật là một nữ tử hiếm thấy.

Chỉ tiếc, sau đó bị bệnh nặng, nằm triền miên trên giường cũng không thấy chuyển khá.

Trong phòng, Ninh Thái Thần bưng cơm ngồi trên tấm giường hợp, trên giường là một nữ tử gầy gò nhìn y, sắc mặt tái nhợt hơi ửng hồng, nhẹ giọng nói chuyện với Ninh Thái Thần, ở học viện thế nào, bài vở ra sao, y cũng đều thẳng thắn nói hết, nếu có chỗ nào không tận tâm nàng sẽ nhắc nhở. Cuối cùng không tự chủ được nói tới bệnh của mình, mặc dù đây là chủ đề hai người vẫn kiêng kỵ:

- Tướng công, thiếp sợ sẽ không gượng qua được mùa đông năm nay.

- Nói nhảm!

Ninh Thái Thần lập tức trách cứ, y vốn luôn cương trực lúc này vành mắt cũng đỏ lên.

Nàng vô lực cười cười:

- Đáng tiếc không thể kéo dài hương hỏa cho Ninh gia, lại mang đến cho mẫu thân nhiều phiền toái như thế.

Ninh Thái Thần không biết nên nói gì nữa, niềm vui vì được về nhà đã tan biến sạch sẽ, thê tử nói như di ngôn:

- Đồng môn ở học viện tới, thiếp nên tới gặp.

- Thân thể của nàng...

Y do dự.

- Thiếp phải đi gặp.

Nàng kiên trì.

Ninh Thái Thần biết, thê tử thường ngày hiền lương thực đức, nhưng đôi khi còn bướng bỉnh hơn cả mình, cũng chỉ có thể giúp nàng.

Hứa Tiên vội vàng chào một tiếng đại tẩu, lại thấy vợ của Ninh Thái Thần cũng không phải mỹ nhân, đang mang bệnh lại càng gầy gò hơn, y phục cũng rộng hơn. Nhưng vẫn cố gượng làm việc nhà, nét chính trực trong đôi mắt cũng có vài phần giống với Ninh Thái Thần. Hai người cũng chỉ nói về chuyện của Ninh Thái Thần, Hứa Tiên quan tâm tới bệnh của nàng, nhưng nàng chỉ nói sơ qua, cũng không chú ý lắm tới bệnh tình của mình. Cuối cùng kính xin hần chiếu cố tới Ninh Thái Thần hơn. Còn y chỉ trầm mặc ngồi một bên.

Cuối cùng Hứa Tiên cũng biết cái gì là vẻ đẹp bên trong, hần không thể không nhận thấy cho dù nàng coi nhẹ sinh tử nhưng vẫn vì vẻ mặt của trượng phu mà rung động. Trong lòng Ninh Thái Thần, cho dù là thiên tiên mỹ nhân cũng không thể so với nàng. Đột nhiên hần nhớ lại câu nói Ninh Thái Thần vẫn đeo trên mép kia: bình sinh vô nhị sắc (bình sinh không hai vợ). Thì ra chính là nói về bản thân mình. Có vợ như thế đại trượng phu sao có thể “nhị sắc”

Cuối cùng Hứa Tiên cũng hiểu vì sao trong sách, Ninh Thái Thần lại nhiều lần cự tuyệt Nhiếp Tiểu Thiển, tại sao khi tái giá chỉ cưới Tiểu Thiển làm vợ bé. Thì ra nữ tử xứng đáng “bình sinh vô nhị sắc” của y, mặc dù dung mạo của nàng không bằng một phần ngàn của Nhiếp Tiểu Thiển, nhưng địa vị của nàng trong lòng y chỉ sợ Nhiếp Tiểu Thiển vĩnh viễn không thể sánh bằng.

Nói đến buồn cười, cảnh giới quan hệ vợ chồng tối cao mà cổ nhân sùng bái không phải quan hệ nam nữ, mà là quan hệ gần như bằng hữu. Vậy mới nói tương kính như tân, hồng nhan tri kỷ. Hứa Tiên nhìn hai người bọn họ đã gần như đạt tới cảnh giới vi diệu này rồi, sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha phá đàn, có lẽ Ninh Thái Thần cũng sẽ phải gặp nỗi thống khổ như vậy sao?

Chỉ là quan hệ như vậy nhất định không thể lâu dài, theo như tình tiết trong truyện thì sau khi Ninh Thái Thần về nhà, không bao lâu sau thì thê tử qua đời.

Nếu đã gặp, Hứa Tiên cũng muốn hết sức giúp đôi vợ chồng này một lần. Nếu cứ trở mặt ra nhìn bi kịch phát sinh, thì uống công xuyên .

Nếu ta có thể thay đổi vận mệnh của Nhiếp Tiểu Thiển, cũng muốn hết sức sửa lại vận mệnh của hai người.

Hứa Tiên nghĩ vậy, nhưng trên thực tế cũng không thể ra sức, hần cũng không phải y sinh, mặc dù có một thân đạo pháp, nhưng không biết cách dùng. Tối hôm qua cũng chỉ là dôn hết sức kích thích năng lượng trong hồn phách chứ không phải kỹ xảo đặc biệt gì.

Hứa Tiên vẫn nghĩ đến tối, nghĩ tới mức đầu đau muốn vỡ tung cũng không tìm được cách nào xử lý, không khỏi tưởng niệm thê tử chưa gặp kia, đó chính là Bạch Tố Trinh mà độc của Hạc Đỉnh Hồng cũng có thể giải, người chết cũng có thể cứu đó!

Nơi này mặc dù không có Bạch Tố Trinh ngàn năm tu vi, nhưng cũng có một Nhiếp Tiểu Thiển trăm năm tu vi.

Hứa Tiên vội vàng lấy ra cổ ngọc, thấp giọng gọi:

- Tiểu Thiển, Tiểu Thiển.

Hắn vẫn không đổi được cái bệnh tán gái, dù sao kiếp trước xưng hô giữa nam nữ cũng rất thoải mái, nhưng cổ nhân nghe được cũng thấy có chút ý tứ trên đùa nữ nhân.

Từ trong cổ ngọc vang lên một giọng nói dễ nghe:

- Tướng công muốn cứu vị Ninh phu nhân này sao?

- Ủ! Hả? Người gọi ta là gì?

Giọng nói của Tiểu Thiển đầy thẹn thùng:

- Tiểu Thiển gọi chàng là tướng công. Tướng công đã cứu tính mạng của thiếp, Tiểu Thiển nguyện lấy thân báo đáp tướng công.

Mặt Hứa Tiên hơi hồng lên, ho khan hai tiếng che giấu:

- Ta vẫn luôn làm chuyện tốt mà không cần lưu danh, báo đáp vân vân thì miễn đi.

Lại khẳng định lại:

- Miễn!

Phút chốc Tiểu Thiển hiện ra trước mặt Hứa Tiên, ai oán nhìn hắn:

- Tiểu Thiển tự biết không xứng với tướng công, không cần danh phận gì, làm nô làm tì, làm cơ làm thiếp toàn bộ nghe theo tướng công.

Vừa nói vừa rưng rưng chực khóc, bộ dáng u oán si tình, sợ rằng bất kỳ nam nhân nào thấy được cũng không nhịn được muốn ôm vào lòng, an ủi một phen.

48. Quyển 1 - Chương 47

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 47: Thích ách. (2)

Sưu tầm:

Hứa Tiên cố gắng dùng ý chí ngoan cường chống đỡ thể công của Nhiếp Tiểu Thiển, ngậm miệng liều mạng lắc đầu. Chủ yếu là hắn hoàn toàn không cách nào hình dung được tới khi Bạch Nương tử xuất hiện thấy bên cạnh hắn có một nữ quỷ xinh đẹp sắc mặt sẽ như thế nào.

- Tiểu Thiển đã vô liêm sỉ gọi tướng công, hôm nay bị chàng cự tuyệt, không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.

Hai hàng nước mắt rơi lã chã, Tiểu Thiển bi thương nói không nên lời.

Hứa Tiên vội vàng nói:

- Đừng đừng đừng, ta không có ý này.

Nhất thời cũng quên mất, quỷ chết kiểu gì đây? Chẳng qua bộ dáng của Tiểu Thiển thực sự rất có sức sát thương.

Tiểu Thiển đổi chủ đề:

- Tướng công muốn cứu vị Ninh phu nhân kia sao?

Hắn vội vàng thuận thang mà bước xuống:

- Đúng, chúng ta nói chuyện chính đi, nàng có cách gì không?

Tiểu Thiển gật đầu:

- Chỉ cần một viên xá lợi là đủ.

Hứa Tiên đột nhiên cảm thấy dưới bậc thang không phải mặt đất bằng phẳng mà là một hồ nước, cẩn thận hỏi:

- Cái đó... có thể cho ta mượn một viên được không?

- Mạng của Tiểu Thiển là tướng công cho, chỉ một viên Xá lợi tính là gì?

Tiểu Thiển dễ nói chuyện ngoài dự tính, nhưng vô tình Hứa Tiên đã không cách nào phản đối hai chữ “Tướng công” rồi. Tiểu Thiển thâm cười hì hì trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn u buồn.

- Vậy chúng ta nhanh đi cứu người đi!

Tiểu Thiển hơi sảng giọng:

- Tướng công, khuya thế này rồi, bệnh của Ninh phu nhân cũng không phải bệnh cấp tính. Ngày mai cứu cũng không muộn!

Hứa Tiên sờ sờ đầu:

- Là ta nóng lòng.

Tiểu Thiển u oán nói:

- Tướng công có vẻ rất hâm mộ Ninh công tử!

Hứa Tiên cười khổ, đây là ghen sao? Nghĩ một lát, cười nói

- Đúng là có hơi hâm mộ! Có thể tìm được người trong tâm mình giữa biển người mênh mông là một chuyện may mắn cỡ nào!

Tiểu Thiển vội vàng nói:

- Tiểu Thiển cũng có thể giống như Ninh phu nhân!

Hứa Tiên sững sốt bật cười:

- Không phải ta có ý này. Đương nhiên ta bội phục Ninh phu nhân, nhưng cũng không muốn tìm một nữ tử như vậy làm vợ. Người thích hợp với mình mới là tốt nhất, ta không phải Ninh Thái Thần, người muốn đợi cũng là Hứa phu nhân.

Tiểu Thiển ngẩn ngơ, những lời này của Hứa Tiên chẳng hiểu sao lại khiến cho nàng hơi động tâm, hiếu kỳ hỏi:

- Vậy tướng công đợi người thế nào?

Người đầu tiên xuất hiện trong đầu Hứa Tiên là Bạch nương tử, nhưng vừa nhìn thấy Nhiếp Tiểu Thiển vẫn chưa khô nước mắt trước mặt, đột nhiên lại hơi mờ mịt. Người kia thích hợp với mình sao? Không, người kia ôn nhu như vậy đại khái có thể thích hợp với tất cả nam tử, nhưng mình thật thích hợp với nàng sao? Không thể nào chỉ đơn thuần từ góc độ của mình mà suy nghĩ nhìn nhận vấn đề. Cuối cùng cười khổ một tiếng:

- Ta cũng không biết nữa! Được rồi, đừng nói nữa, nàng thì sao? Nàng chuẩn bị theo ta về Hàng Châu, sau đó thì sao?

Tiểu Thiển lập tức thề son sắt:

- Tiểu Thiển sống là người của tướng công, chết là ma của tướng công.

Hứa Tiên nhìn bộ dáng thành thật của nàng, không tự chủ được vươn tay chạm vào tóc nàng, cười nói:

- Chớ ngốc nghếch thế, nàng là của chính mình.

-A?

Tiểu Thiển khe khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, cho tới bây giờ vẫn chưa ai nói với nàng như vậy.

Hứa Tiên ôn hòa cười cười:

- Nếu tạm thời không có chỗ nào ở, không có chuyện gì làm, thì ở bên cạnh ta nhé!

Hắn có thể nhìn ra được tiểu tâm tư đó của nàng, nàng tựa như một đóa hoa nho nhỏ liều mạng bung hết gai ra, dường như có thể tự bảo vệ mình, nhưng thực ra lại vô cùng yếu đuối.

Hứa Tiên nói xong cũng đi vào trong nhà.

Tiểu Thiển đáp ứng nói:

- Vậy, ta có thể gọi chàng là tướng công sao?

Hứa Tiên dừng bước, suy nghĩ một chút, quay đầu lại nói:

- Tùy nàng vậy!

Tu luyện chỉ là vì không muốn bị khi dễ, thành sẽ rời Lan Nhược tự, nhưng tới bây giờ hết thấy đều không có, tu luyện là vì cái gì? Một trận đại hỏa khiến cho chẳng còn gì ý nghĩa nữa. Không có cha mẹ, không có bà ngoại, từ khi chào đời tới giờ đây là lần đầu tiên, hoàn toàn có thể tùy ý mình lựa chọn con đường ngày mai, nhưng đường ở đâu? Không tự chủ được lại muốn lệ thuộc, cơ hồ khó nhìn nổi mà gọi một tiếng “Tướng công”, tâm tình bất an rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh lại một chút, chính mình lại một lần nữa an định lại vận mệnh phiêu phiêu kia, một con đường giúp chồng dạy con bày ra trước mắt.

Nhưng hắn vẫn cự tuyệt, chẳng lẽ vì mình không đủ đẹp? Không, thì ra hắn hoàn toàn hiểu được sự bất an và bàng hoàng của mình. Dù cho ngưng ngưng nhưng thâm tâm cũng bình tĩnh lại.

Đã qua Đông chí, thời tiết lạnh hơn, Hứa Tiên để nguyên quần áo đi ngủ cũng cảm thấy hơi lạnh. Đối với Nhiếp Tiểu Thiển, không thể nói là không động tâm, nhưng lợi dụng khi đối phương khó khăn nhu nhược có lẽ chính là pháp bảo của Tình thánh đối phó với nữ nhân, nhưng hắn hơi khinh thường. Bởi vì hiểu, cho nên thương tiếc. Hắn không phải người theo chủ nghĩa nữ quyền, ngược lại còn có chút chủ nghĩa đại nam tử, nhưng vẫn hy vọng một nữ tử như vậy có thể tìm được hạnh phúc cho chính mình. Huống chi, hắn là một lòng một dạ muốn thủ tiết chờ nương tử tương lai.

Hứa Tiên từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện, một trận đánh ở Lan Nhược Tự, ánh sáng trong hồn phách kia của mình tựa hồ như lại càng sức tích thêm vài phần.

Tiểu Thiển đi vào gian phòng lấp lánh sắc vàng kia, nhìn khuôn mặt đang ngủ say, đột nhiên nhớ tới bộ dáng đỏ mặt của hắn. Hi hi, Tướng công cũng không phải chính nhân quân tử như Ninh công tử nhỉ! Chẳng qua là giống như Hứa Tiên, mặc dù Ninh công tử tốt, nhưng nàng không thích.

Người ta muốn đợi là ai?

Rạng sáng ngày thứ hai, có tiếng động ồn ào đánh thức Hứa Tiên. Đôi vợ chồng kiểu mẫu Ninh Thái Thần lại đang cãi nhau, nguyên do cũng là y không muốn quay về học viện, một lòng muốn ở nhà với thê tử, Ninh mẫu cũng có ý này, nhưng Ninh phu nhân kiên quyết không chịu, muốn Ninh Thái Thần lấy công danh làm trọng.

Nhưng chuyện y đã quyết không phải người khác có thể dễ dàng thay đổi, hai người căng thẳng. Ninh Thái Thần xin lỗi Hứa Tiên:

- Sợ rằng Hứa Tiên người chỉ có thể một mình lên đường, xin tiên sinh cho ta nghỉ. Thân thể chuyết kinh như thế, trong nhà thật sự cần có người chiếu cố.

Hai mắt thâm xị, hiển nhiên tối qua ngủ không ngon.

Ninh phu nhân từ trong phòng đi ra ngoài, cả giận nói:

- Ninh Thái Thần, nếu chàng còn nghĩ thiếp là thê tử của chàng thì nhanh thu dọn đồ đạc lên đường đi.

Nhưng y chỉ thản nhiên nói:

- Chuyện của nam nhân, nàng không cần quan tâm.

Mắt thấy hai người lại muốn cãi nhau, Hứa Tiên vội vàng nói:

- Ninh huynh, người biết ta hiểu chút đạo thuật, đêm qua ta đã nghĩ ra một cách, có lẽ có thể trị lành bệnh cho tẩu tẩu.

Ninh Thái Thần đang ngồi trên ghế đứng phắt dậy túm chặt vi Hứa Tiên hỏi:

- Thật không?

Sắc mặt chỉ còn nửa phần bình tĩnh, mừng như điên, nghi ngờ, lo lắng, đủ các cảm xúc phức tạp dâng đầy khuôn mặt chính trực đó.

Hứa Tiên bị bóp vai phát đau, khẳng định:

- Có bảy tám phần nắm chắc.

Ninh Thái Thần biết mình vô lễ, vội để cho Hứa Tiên chữa bệnh cho thê tử, nhưng Ninh phu nhân lại cự tuyệt:

- Ta không trị!

49. Quyển 1 - Chương 48

Quyển 1: Ký ức Thiếu Niên Du

Chương 48: Thích ách. (3)

Sưu tầm:

Hứa Tiên lại cảm thấy hơi khó tin, nhưng nàng nói tiếp:

- Trừ phi chàng đáp ứng thiếp, bất luận kết quả thế nào chàng cũng sẽ quay về học viện.

Ninh Thái Thần do dự một chút, cuối cùng đáp ứng, nàng mới nở nụ cười, nàng biết Ninh Thái Thần rất trọng chữ tín. Nhưng ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Hứa Tiên nhìn ra bất quá y chỉ đang lừa thê tử của mình. Nhưng đối với tình cảm giữa hai vợ chồng này, quả thật cảm động không dứt, chỉ cầu cho phương pháp của Tiểu Thiển có thể thành công.

Có thể có Xá Lợi tất phải là cao tăng, Lan Nhược tự trăm năm không biết đã thay bao nhiêu hòa thượng, nhưng Xá Lợi thật sự mới chưa đầy mười viên, trong đó còn tính luôn cả một viên tượng trưng cho Phật tổ. Mặc dù chỉ là hình hài thô ráp, nhưng tượng Phật mỗi ngày được vô số khách tăng quỳ lạy, khi lạy trong lòng tất có sở cầu, thiên thiên vạn vạn nguyện lực tập trung lại, khiến cho Xá Lợi càng thêm phi thường, Tiểu Thiển chính là đầu viên Xá Lợi này trong đại điện, chưa đầy trăm năm thì khó có được tu vi.

Bà ngoại cũng là nhờ mấy viên Xá Lợi này trấn áp mà kéo dài tính mạng, Tiểu Thiển đã sớm dùng một viên rồi, hiện chỉ còn có ba viên bà ngoại cho, nhưng vẫn muốn cho Hứa Tiên một viên. Thứ nhất là vì nàng cũng không còn chú ý tu luyện, thứ hai là có cái bóng đèn to đùng Hứa Tiên này bên cạnh, tựa hồ không cần lo lắng về vấn đề tu luyện nữa.

Trong phòng, vì còn cần Tiểu Thiển chỉ đạo, những người khác đều bị đuổi ra, chỉ có Ninh phu nhân ngủ mê man trên giường, không cần nói, đương nhiên là Tiểu Thiển xử lý. Nếu như đang lúc bệnh nặng mà gặp quỷ sống, rất khó nói có thể được giống như Hứa Tiên trước kia không, nếu trực tiếp bị dọa chết, Ninh Thái Thần kia thật sẽ muốn tìm hắc liên mạng.

Xá Lợi trong tay Hứa Tiên dần tán quang hoa, di lưu của một đời cao tăng mấy chục năm sao có thể tầm thường. Theo như phương pháp Tiểu Thiển chỉ dạy, hắc liên lực lượng của mình dần hướng cho sức mạnh của Xá Lợi. Nói thì đơn giản, là hiện giờ Hứa Tiên làm sao hiểu được hướng dẫn gì, chỉ là không ngừng dồn lực lượng của mình câu thông với Xá Lợi.

Ánh sáng của Xá Lợi cũng ngày càng sáng hơn, nhưng không có chút ích lợi nào đối với Ninh phu nhân, Thái Dương chi lực của mình lại nung cho nàng mồ hôi đầy mặt, trong phòng giống như trong lò nung.

“Mùa đông cũng có thể dùng làm lò sưởi” suy nghĩ này vừa xẹt qua đầu Hứa Tiên, hắc liên vàng thu liễm tâm thần, Tiểu Thiển ghé vào tai hắc thức giục:

- Tướng công, làm vậy là không được, không phải dùng lực lượng của chàng, là lực lượng của Xá Lợi.

Hứa Tiên cắn răng thấp giọng nói:

- Quỷ mới biết làm sao để dùng lực lượng của Xá Lợi này, nếu không nàng làm đi.

Giọng Tiểu Thiển nhất thời nghẹn ngào:

- Tiểu Thiển cũng không biết! Chỉ là trên sách nói vậy!

Dẫn đạo, dẫn đạo, từ này không ngừng quanh quẩn trong đầu Hứa Tiên, không phải chỉ đơn giản là rót vào, mà là cộng minh cùng dẫn phát, nhưng làm sao cộng minh? Dẫn phát thế nào? Chẳng lẽ giống như điểm tinh sao? Hứa Tiên thử từ từ hu thời Thái Dương chi lực của mình, nhưng làm vậy hắn mới phát hiện, thu hồi Thái Dương chi lực còn khó gấp mười lần phát ra.

Thái Dương chi lực vô cùng cuồng bạo, cực kỳ khó khống chế, nếu chỉ đơn thuần như ở Lan Nhược Tự dùng sức chiếu rọi thì Hứa Tiên còn làm được, nhưng nếu muốn khống chế tỉ mỉ, đối với hắn lúc này là không thể nào. Nắm giữ được lực lượng còn khó hơn nhiều so với nhận được lực lượng.

Mà nếu như mất khống chế Thái Dương chi lực, chỉ sợ hắn sẽ làm một đội “Chỉ cầu uyên ương chẳng cầu tiên” làm uyên ương bỏ mạng rồi. Chẳng ai ngờ, chuyện đơn giản như thế, lại ẩn hàm hung hiểm như vậy.

Nhưng càng khó khăn, tâm ý của hắn ngược lại càng bình tĩnh, đây không chỉ đơn thuần là khi vận dụng lực lượng. Tác dụng trấn định kỳ diệu, dù sao ngoại lực mạnh hơn cũng sẽ có tác dụng với nội tâm. Kiếp trước kiếp này không biết hắn đã trải qua biết bao nhiêu cửa ải khó khăn, làm người tốt phần lớn là đụng phải chuyện xấu. Muốn đối mặt với chuyện xấu lũ lượt kéo đến, cần phải có dũng khí cùng nghị lực cao hơn thường nhân nhiều. Đi trên xe buýt nếu gặp kẻ trộm, quay đầu đi đương nhiên dễ dàng, nhưng nếu có thể hô lên một tiếng chẳng phải đang ma luyện mình sao? Trên đời người thông minh quá nhiều, nhưng khi những kẻ thông minh trốn tránh khó khăn, sẽ sớm có kẻ ngu luyện nên can đảm.

Trán Hứa Tiên đã đầy mồ hôi, nhưng vẫn trầm tĩnh rút lại lực lượng mình đã phát ra, không biết phí bao nhiêu tâm lực, hắn không còn nghĩ ngợi đối với việc nắm giữ sức mạnh của mình nữa. Nhưng như vậy cũng chưa xong, vẫn còn lại một tia nhỏ trong Xá Lợi, tinh tế như dây cung, vẫn đề còn lại là phải làm thế nào để kích thích được gốc cây này.

Nhưng phải làm thế nào để kích thích?

Đột nhiên hắn nhớ tới câu nói kia của Yến Xích Hà, kẻ gian tà không thể dùng lực lượng của Xá Lợi.

Đúng vậy, hành vi của bà ngoại trong mắt người khác rõ ràng là ác, nhưng trên thực tế bà cũng không có quan niệm thiện ác, nên mới có thể sử dụng. Mà Tiểu Thiển thì mặc dù coi như đồng lõa, nhưng thực ra nàng cũng chịu áp bức.

Chẳng lẽ hết thấy máu chó là ở một chữ “tâm” sao? Nếu thế thì ngược lại, để cho Xá Lợi cảm nhận được cái thiện của ta thì sao?

Hứa Tiên lập tức thử một lần, không còn đơn thuần chỉ là cuộc đua sức mạnh nữa, mà để cho vầng sáng kia nhập vào trong tâm mình, mong đợi vợ chồng thiện lương kia có thể có được hạnh phúc.

Nếu chủ nhân viên Xá Lợi này còn tại thế, nhất định sẽ hiểu được tâm ý của mình, nhất định cũng sẽ muốn giúp đỡ người khác, nếu không kẻ đó cũng không xứng có được một viên Xá Lợi.

Xá Lợi chậm chậm sáng lên một màu hồng nhàn nhạt, một tầng lại một tầng, như đá ném xuống mặt hồ, tán ra rung động.

Vầng sáng này càng tán ra, sắc mặt Ninh phu nhân trên giường rõ ràng càng tốt hơn. Tiểu Thiển ngồi bên giường đột nhiên ngẩn ngơ, lại thấy vầng sáng trong khôn cùng kia như vô số người nàng đã lấy mạng trong Lan Nhược Tự đang đứng trước mặt nàng, muốn lấy mạng nàng.

Điều khúc mắc lớn nhất của nàng là, rời khỏi Lan Nhược Tự, một trận đại hỏa sẽ tiêu hủy tất cả sao? Lũ lượt từ khuôn mặt dữ tợn oán độc vây quanh nàng, Tiểu Thiển ôm đầu ngồi sụp xuống đất, thống khổ kêu:

- Mau tránh ra, không phải ta, không phải ta, ta bị ép buộc.

Hứa Tiên thấy Tiểu Thiển bên cạnh đột nhiên ngã xuống, vẫn còn đang không hiểu, tưởng rằng vàng sáng đó làm thương tổn gì nàng, vội vàng bỏ Xá Lợi ra đỡ nàng, nhưng hắn không chú ý Xá Lợi rời khỏi tay hắn vẫn lơ lửng, không ngừng tản ra ánh sáng hồng.

- Tiểu Thiển, tỉnh lại đi.

Hứa Tiên vội la lên.

Tiểu Thiển ngồi sụp dưới đất ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bối rối và sợ hãi, thấy Hứa Tiên như thấy cọng cỏ cứu mạng, chọt nhào vào ngực hắn, nếu không phải nàng vốn nhẹ như mây sợ rằng sẽ đụng ngã hắn. Hứa Tiên ngẩn ngơ, ôm chặt lấy nàng, cảm thấy nàng vẫn đang run rẩy trong lòng.

Hứa Tiên vừa vỗ lưng đỡ dành vừa nhẹ giọng hỏi nàng:

- Làm sao vậy? Nàng thấy gì sao?

50. Quyển 1 - Chương 49

Quyển 1: Ký Úc Thiểu Niên Du

Chương 49: Thích ách. (4)

Sưu tầm:

Tiểu Thiển cảm thấy an tâm hơn một chút, nhưng giọng nói vẫn run rẩy:

- Tướng công, cứu thiếp. Thật sự thiếp không cố ý muốn hại bọn họ, là thiếp bị ép buộc. Chàng biết đó, bọn họ muốn lấy mạng thiếp.

Hứa Tiên khe khẽ thở dài, giữ lấy bờ vai gầy của nàng, kéo nàng ra khỏi ngực mình, Tiểu Thiển co rút kinh ngạc hoảng sợ nhìn Hứa Tiên:

- Tướng...tướng công không quan tâm thiếp sao? Đừng, cứu thiếp!

Hứa Tiên nhìn thẳng vào nàng, ôn hòa nói:

- Ta sẽ một mực ở bên cạnh nàng. Nhưng nếu nàng làm sai điều gì, thì nhanh nói xin lỗi đi!

Đôi mắt với đôi mắt ấm áp kiên định ấy dường như còn khó hơn, Tiểu Thiển cắn môi, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Đúng, thật xin lỗi!

- Nói to hơn!

- Thật xin lỗi!

Tiểu Thiển gào lên khàn cả giọng, sau đó òa lên khóc lớn, nhào vào ngực Hứa Tiên, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói “Thật xin lỗi”. Vốn trước đó tư thái của nàng đã u oán ngấn nước, lúc này lại òa vào lòng hắn khóc nức lên như một đứa trẻ, không ngừng sụt sùi trong lòng hắn, chỉ một lát sau, ngực áo hắn ướt mềm.

Sắc mặt một bầu ác quỷ đòi mạng trở nên an tĩnh lại, hóa thành một lão tăng, mỉm cười chấp tay thi lễ với Hứa Tiên, sau đó biến mất giữa không trung.

Hứa Tiên quay đầu lại, viên Xá Lợi này tựa hồ như đã tiêu hao nốt chút sức mạnh cuối cùng, hóa thành bụi biến mất.

Người trong lòng bình tĩnh trở lại, chỉ là khóc thút thít một hồi, vượt qua được bước này, trong lòng nàng cũng nhẹ nhõm hơn một chút! Nói xin lỗi cũng không hẳn được chuyện đã qua, nhưng có thể cứu vãn được mình, có thể khiến cho người bị mình gây tổn thương cảm nhận được lời xin lỗi tự trong tâm mình chẳng phải luôn tốt sao!

Địa ngục núi đao biển lửa có lẽ cũng chỉ là một lời “Thật xin lỗi” này, nhưng bể khổ trầm luân, có mấy người có thể đối mặt với nội tâm của mình, có mấy người có thể thành tâm ăn năn với người đã bị mình gây tổn thương. Cho dù có bị báo ứng cũng chỉ ích kỷ nghĩ rằng nếu lúc ấy ta không làm cũng sẽ không có kết quả hôm nay. Loại hối hận này hoàn toàn vô giá trị.

Là cơ hội sám hối hay trừng phạt báo ứng, chỉ là trong một ý niệm nhất thời, may sao Tiểu Thiên bắt được ý niệm này, dưới sự giúp đỡ của Hứa Tiên.

- Này, nàng đứng lên đi!

Tiểu Thiên bắt mất dạ một tiếng, vẫn dựa vào ngực Hứa Tiên.

Hứa Tiên thừa nhận ôm thân thể mềm mại này rất có cảm giác, đặc biệt là bộ ngực càng không cần phải nói. Hứa Tiên lệ rơi đầy mặt, nương tử nàng ở đâu? Độc giả đang giục ta lập hậu cung a!

Một tiếng cửa khe khẽ, Ninh phu nhân đã tỉnh dậy, Tiểu Thiên lắc một cái quay về trong cổ ngực.

Hứa Tiên vui sướng mở cửa phòng, nói với Ninh Thái Thần đang gấp gấp đi qua đi lại:

- Ninh huynh, may mắn không làm nhục mệnh.

Ninh Thái Thần không kịp nói lời cảm ơn vọt vào phòng, mới vừa rồi, hắn thật sự rất lo lắng, rõ ràng thấy Hứa Tiên vào phòng một mình mà lại có tiếng của nữ nhân khác, bên trong là tiếng khóc âm ỹ, hết lần này đến lần khác y không dám đi vào, sợ là nghi thức mời thần gì đó. Y biết mấy bà đồng phù thủy cũng làm thế.

Ánh mắt Ninh mẩu nhìn Hứa Tiên quả thực đã đầy kính sợ. Kể cả ở thời hiện đại, mê tín cũng rất phát triển, nói chi là thời cổ đại, hơn nữa đoán chừng còn không phải mê tín. Hứa Tiên rất tin, nếu bây giờ mình không đi học, mà lên núi xuống nông thôn, làm hoạt động văn hóa mê tín phong kiến, nhất định sẽ rất ăn nên làm gia.

Không lâu sau, Ninh Thái Thần đi ra ngoài, vành mắt hơi hồng, cũng không nói gì đại ân đại đức, càng không chặt đầu gà kết huynh đệ, chỉ chấp tay với Hứa Tiên một cái.

Nhưng Hứa Tiên biết nếu mình phạm vào vương pháp, bỏ thầy đầu đường, kẻ nhặt xác nhất định là y. Ách! Ta kháo, phi phi phi, có ai nguyên rửa chính mình như vậy không?

Buổi chiều, Ninh gia mở đại yến, thật ra cũng chỉ là giết con gà, mua chút thịt, mua nửa cân rượu trắng, còn có chút rau các loại. Nhưng thân thể Ninh phu nhân vừa khá hơn một chút, tự mình xuống bếp, thủ nghệ khá bất phàm.

Hứa Tiên nhìn niềm vui rạng ngời trên khuôn mặt mọi người, trong lòng cũng cao hứng. Chỉ là cuối cùng Ninh Thái Thần vẫn quyết định ở nhà thêm mấy ngày Ninh phu nhân cũng không phản đối nữa, có người vợ nào không mong tượng phu ở bên cạnh mình đâu?

Hứa Tiên phải một mình lên đường, dĩ nhiên bên cạnh còn có một nữ quý khả ái. Ngay cả Hứa Tiên cũng thấy nàng cười nhiều hơn, coi như đã giải được tâm kết!

- Này, tướng công, khi nào chúng ta tới Hàng Châu?

Tiểu Thiên bay bay giữa không trung.

- Nhanh thôi.

Hứa Tiên cẩn thận bước đi, lúc này hắn đã quen nghe hai chữ “tướng công” này, trực tiếp coi như ngoại hiệu. Mỗi lần nói tới vấn đề này với Tiểu Thiên, nàng đều có biểu tình “ta bị cả thế giới từ bỏ” cực kỳ đáng thương.

- Tại sao chúng ta không ngồi thuyền?

Tiểu Thiên ngồi trên ngọn cây hỏi vu vơ, duỗi lưng một cái, ánh mắt trời như vậy đã thật lâu không thấy, dựa vào hai Xá Lợi còn lại kia, hiện giờ rốt cuộc cũng có thể đón ánh mặt trời rồi.

- Không có tiền!

- A, vậy tiền của chàng đâu?

Tiểu Thiển tò mò đáp xuống hỏi.

- Ném rồi!

- Gạt ta, rõ ràng tối qua còn đặt dưới gối.

Sắc mặt Tiểu Thiển như bắt gian tại trận.

- Biết rồi còn nói nhảm nhiều như thế!

Hứa Tiên bắt mẫn nói.

Dưới con mắt u oán của Tiểu Thiển, hấn lại bại trận:

- Được rồi, được rồi, coi như ta chưa nói.

- Hôm qua tướng công nói rồi.

Tiểu Thiển quay sang một bên, tựa hồ như đang ngấm lá rụng, nhưng tai đang đỏ hồng lên.

- Nói cái gì?

Hứa Tiên hoàn toàn không nhớ.

- Vĩnh viễn ở bên cạnh thiếp!

Tiểu Thiển lập tức quay người lại, thở phì phì nhìn hấn, tựa hồ đang trách hấn mau quên.

- A? Có sao? Sao ta có thể nói ra mấy lời vĩnh viễn gì đó vô căn cứ như vậy nhỉ? Trẻ con mới tin!

- Chàng.. rõ ràng chàng đã nói...

Tiểu Thiển chán nản.

- Thu lại hết rồi!

Hứa Tiên không chịu trách nhiệm.

- Người xấu, người xấu, người xấu!

Tiểu Thiển cầm một hình nộm bằng rơm ngồi thu lu một góc liêu mạng đêm, Hứa Tiên cẩn thận nhìn sang, tại sao trên đó lại viết tên của mình?

Hứa Tiên giả vờ kêu:

- Đau chết ta rồi... đau chết ta rồi..

Nhưng một chút thành ý trên mặt cũng không có.

Một đường phong trần, ngẩng đầu lần nữa đã tới thành Hàng Châu, Tiểu Thiển nhìn tường thành nguy nga, nhất thời im bật.

Đã lâu rồi, Hàng Châu.

Hứa Tiên nhìn lại quang đường đi, Kim Hoa đã xa, nhưng chuyến này cũng không nhàm chán.

Trước tiên kiểm tra lại nhiệm vụ. A, nhiệm vụ phát thiệp mời của Lý lão sư đã hoàn thành, không có thưởng. Tại sao không có thưởng? Vốn phần thưởng là lộ phí, hiện cũng ở lại Ninh gia. Bất quá đã hoàn thành nhiệm vụ bí mật, Nhiếp Tiểu Thiển được cứu, được một thanh Thanh Hồng Kiếm, một cuốn Viên Công Kích Kiếm, còn có thêm một nữ quý. Thu hoạch thật phong phú đó, đặc biệt là con quý kia, nhắc đến mà lệ rơi đầy mặt!

Giết bằng ngần ấy quái vật mà không có bất kỳ vật phẩm nào rơi xuống, thật là có chút kinh nghiệm.

Cái gì, người hỏi kinh nghiệm giết quý?

Dĩ nhiên là, không phải “Tinh túc truyện tập lục” vô dụng mà mình luyện lại càng tiến một bước sao?

51. Quyển 1 - Chương 50

Quyển 1: Ký Ưc Thiểu Niên Du

Chương 50: Tổ Trinh.

Sưu tầm:

Hơn nữa còn học được kỹ năng mới Thái Dương chân hỏa! Chẳng qua vẫn đang trên đoạn đường Luyện Khí Hóa Thần, ngay cả Dương thần cũng không luyện ra, hiện chỉ có thể miễn cưỡng nói là Âm thần.

Được rồi, đây không phải trò chơi, Hứa Tiên cười khổ tự nói với mình. Hai lần tính mạng gặp nguy hiểm, đặc biệt là bên cạnh còn có nữ quý vui vẻ kia, cũng khiến cho hắn hiểu được, đây không phải trò chơi. Chẳng qua là, nếu như đó là trò chơi sảo mỹ nữ thì bây giờ mình có được tính là đã sảo được mỹ nữ tiếp theo không? Phi, đây không phải trò chơi!

Hứa Tiên còn đang nghĩ miên man đã đi qua cổng thành Hàng Châu, Tiểu Thiển đã sớm trốn trong cổ ngực kia, theo dòng người hối hả chạy thẳng tới học viện Càn Thiên.

Trên bạch vân cuộn cuộn, nếu có ai đó từ trên nhìn xuống, thân ảnh của Hứa Tiên giống như một giọt nước dung nhập và dòng người này, không vén dậy nổi nửa gợn sóng giữa vạn tượng hồng trần, chỉ là một người thể tục, ăn mặc, ở, đi lại, bi hoan ly hợp, hỉ nộ ái ố, tất cả đều có.

Phía Tây Nam xa xa, miếu miếu Thục Sơn, có một nơi núi non san sát như tường thành, chnh là thiên hạ chi u Thanh Thành sơn mạch. Vén màn mây quanh năm quấn quanh Thanh Phong là một hồ nước yên tĩnh, trên mặt hồ bông bênh tầng sương. Trong lòng hồ thanh mướt, một viên nội đan trắng liên tục xoay vòng liên tục phụt lên lại lặn xuống.

Mây đen đột nhiên cuộn lên phía chân trời, thanh thế rất lớn, chớp mắt đã kéo đến. Thời gian này vốn không nên có sấm, nhưng tiếng sấm lạnh nặng nề vang lên.

Tiếng sét như điện cuồng mãnh từ trên trời giáng xuống, tia chớp cũng không sáng nhanh như điện như mọi khi, mà đánh thẳng chính xác xuống viên nội đan màu trắng. Nhưng đám sương trên hồ kia vẫn không tiêu tán, tầng khí dày màu trắng không ngừng bay lên, rồi tụ lại quanh viên nội đan, mỗi một lần sấm đánh lập lòe lại tiêu tán mất một phần, nhưng sau mỗi lần tiêu tán lại lập tức tụ lại. Lôi đình vang dội cả sơn cốc, ban đầu còn gián đoạn, sau đó nối thành một tràng, tốc độ màn khí trắng tụ lại ngày càng chậm.

Chẳng biết từ khi nào, mây đen áp càng lúc càng gần, nhưng lôi đình lại thưa thớt đi một chút, trong mây điện chớp như rắn, lôi long vũ đằng, một tiếng vang trầm muện vang lên, nhưng cũng không đánh xuống, khiến cho cả sơn cốc đều rung động.

Dường như những đoá sen trắng trong hồ cũng biết đã đến thời khắc cuối cùng, màn khí trắng dày đặc không ngừng sôi trào, cả hồ nước như bị đun sôi, trào dâng, màn sương cuộn cuộn màu trắng phẳng phất như một bông hoa.

Nhất thời, đất trời nín thở.

Trong mây đen, sơn cốc tối như giữa đêm khuya, chỉ có lôi quang thi thoảng lóe lên trong mây, sáng loáng lên rồi lại biến mất.

Đột nhiên, một tầng sáng bùng lên, xuyên thủng không gian, ánh sáng vang dội thiên địa tới lóa mắt, tiếng nổ khiến cho tai muốn ù đi.

Chỉ có tiếng ong ong rung động không ngừng quanh quẩn.

Trên mặt hồ, sương mù tan hết, viên nội đan này tản ra một ánh sáng trắng muốt, còn có điện quang vờn quanh, một bông sen trắng vươn lên, ôm trọn lấy nội đan.

Một kiếp này cuối cùng cũng qua, cho dù lấy một ngàn bảy trăm năm khổ tu của nàng cũng nhin không nổi mà thâm vui sướng. Trong Nguyệt trì hồ, làn nước vẫn lăn tăn, cột đá một bên hồ bị đánh vỡ, một vùng cỏ cây gãy nghiêng ngã.

Một cột đá lớn uốn quanh, mượn lực đổi long y, nhảy từ trên cột đá xuống, một nữ tử tuyệt mỹ đứng bên bờ hồ, sắc mặt vẫn còn mang theo nụ cười thần nhiên.

Nhìn kỹ một chút, thân thể yếu diệu, làn da trắng hồng mịn màng, lại càng thêm thỏa mãn.

Cởi long y ra khoác trên tay, nàng quay người lại, bạch y phiêu phiêu theo gió, trong sương khói mờ ảo, nàng như tiên tử.

Trên thực tế, tu hành một ngàn bảy trăm năm, vượt qua kiếp nạn nặng nề, lúc này nàng chỉ cách tiên đạo một chút xíu nữa.

Bấm ngón tay ngọc, đôi mây tuyết trần khê nhú lại, nàng đã biết, Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát đã để lộ nơi này với Nga Mi kim đỉnh cách đó không xa, với thuật số đạo, nàng có mấy phần đặc ý, trên mặt hiện ra nụ cười bất ngờ.

Chỉ là, lúc này nàng đang mỉm cười, nhưng làm sao có thể biết được, người trong định mệnh của nàng đã sớm chờ ở bên bờ Tây Hồ, đã đợi từ lâu.

Tu mười năm được ngồi chung thuyền, tu trăm năm mới được ngủ chung giường, nàng đã tu cả ngàn năm, người đợi nàng là hạnh phúc hay là kiếp số trên con đường thành tiên?

Bên bờ Tây Hồ, trong Tri Ngư Đình, một ngày mùa thu mặt trời lười nhác, Hứa Tiên nương theo ánh mặt trời dựa vào lan can, bên cạnh Nhiếp Tiểu Thiên đang chỉ trở cảnh sắc bên hồ, cười không ngừng, nhưng vẫn còn nửa phần bộ dáng u oán. Mặc dù lúc này cảnh ở Tây Hồ vĩnh viễn không theo kịp mùa xuân, mùa hạ, nhưng mấy chục năm rồi chưa thấy, nàng vẫn hưng phấn không thôi.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy trong lòng nhàn nhạt an bình và tự tin, mình cũng có thể khiến cho nữ tử kia vui mừng nhanh vậy sao?

Hắn có một cảm giác, người hắn đang chờ, đang không ở xa.

Trong đình Tri Ngư, tiểu Thiên phút chốc không thấy đâu nữa.

- Hán Văn, như thế nào vừa trở về lại lười nhác rồi?

Một thanh âm réo rắt vang lên.

Hứa Tiên quay đầu lại, Phan Ngọc đang cười tươi đi vào trong đình, còn tiểu Thiên thì sớm không biết trốn đi nơi nào rồi.

- Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân a. (*) Xem ở cuối chương!!!

Hứa Tiên đuổi lưng một cái nói.

- Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân.

Phan Ngọc thì thâm một phen, sau đó tán thưởng nói:

- Xuất khẩu thành thơ, lời ra khỏi miệng Hán văn cũng thành câu hay a.

Hứa Tiên sững sờ, không nghĩ tới tục ngữ thuận miệng của đời sau lại trở thành câu hay, nhưng chuyện này tốt nhất cứ đổ lên người đạo sĩ đó đi. Đang muốn ứng phó lung tung một phen thì không nghĩ tới, Phan Ngọc hướng hắn nháy mắt mấy cái, ngữ khí mang theo sự vui vẻ:

- Ta biết rồi, đạo sĩ, là đạo sĩ.

Hàng lông mi thật dài chớp chớp, đôi mắt của tiểu nữ nhân này phẳng phất có sự nhộn nhạo của cái gọi là làn thu thủy vậy.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, hơi có chút xấu hổ.

Trong lòng Phan Ngọc cười thâm: Người không biết mỗi lúc người nói xạo là con mắt sẽ đảo lung tung sao? Chẳng qua lời này nàng đương nhiên sẽ không nói cho Hứa Tiên nghe.

Trong đình nhất thời trầm mặc, nhưng hai người lại không cảm thấy xấu hổ. Hứa Tiên vuốt Thanh Hồng kiếm bên trong tay, kiểu dáng vô kiếm mang theo phong cách cổ xưa, nhưng cũng không có cái gì đặc

biệt. . “Keng” một tiếng rút kiếm ra, ánh sáng màu xanh phát ra từ thân kiếm, tiếng kiếm minh như thanh âm của long ngâm.

Hứa Tiên ngừng tay trên thân kiếm, thân kiếm phản chiếu một đôi mắt đen thâm thúy của hắn. Con đường Yến Xích Hà chỉ càng làm mình thêm động tâm hơn con đường mà Ngư Huyền Cơ chỉ.

Tứ cố nhi sát nhân, thập bộ bất lưu thân. (Giết người bốn phía, mười bước không lưu dấu). Tối hôm qua còn tại Thanh Sơn trăm dặm, sáng nay đã tới Lạc Thủy, đi về hướng đông không trở về, ầm nhi ca chi phong lưu. Cuộc sống như vậy, tại kiếp trước nửa đêm tỉnh mộng mình cũng từng mong muốn vô cùng, nhưng tại thế giới đó không thể nào thực hiện. Mà hiện tại, một cơ hội bày ở trước mặt mình có thể để hắn thực hiện giấc mơ của mình, hắn làm sao có thể không động tâm?

52. Quyển 2 - Chương 51

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 51: Bạch lộ.

Sưu tầm:

Phan Ngọc thấy thần sắc Hứa Tiên đột nhiên nghiêm túc, trong đôi mắt hắn lộ ra một loại thần quang làm cho nàng cảm thấy lạ lẫm. Nàng cùng Hứa Tiên tương giao cũng chưa được bao lâu, nhưng cảm giác đã rất quen thuộc. Mà thần sắc Hứa Tiên hiện tại, nàng chưa từng gặp qua — lạnh lùng mà phóng khoáng.

Phan Ngọc vô ý thức muốn cắt đứt trạng thái hiện tại của Hứa Tiên:

- Hán Văn. Kiếm này ở đâu ra thế?

Hứa Tiên đang nghĩ ngợi lung tung vì vậy sững sờ một chút mới phản ứng:

- Người khác tặng cho đấy.

Bộ dáng tươi cười ảm áp của hắn khiến Phan Ngọc buông lỏng một hơi, phải mất một lúc nụ cười kia mới khiến nàng cảm thấy quen thuộc, thậm chí là quý trọng, nàng chỉ đơn giản không muốn mất đi.

- Thanh Hồng kiếm!

Phan Ngọc lúc này mới chú ý tới thanh kiếm trong tay Hứa Tiên, nàng lập tức nói lên danh tự của kiếm.

Hứa Tiên đem kiếm giơ lên nhìn một lần nữa:

- À. Nhìn xem nào, hắn là đồ thật sao?

Phan Ngọc tiếp nhận, tinh tế dò xét, lại lấy tay khẽ vuốt mũi kiếm. Nàng kỳ quái nói:

- Là đồ thật, chỉ là thanh kiếm này đã sớm thất truyền, như thế nào lại xuất hiện trên tay Hán Văn người?

- Người khác tặng cho ta.

Hứa Tiên lười biếng dương dương tự đắc mà nói.

- Người nọ thật là một kẻ có tiền a. Rất lâu không có nghe người kể chuyện xưa rồi, nhanh nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra đi.

Phan Ngọc nói xong buông kiếm ngồi ở bên người Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng hiểu được không có gì cần phải giấu diếm, hắn kể lại những sự tình như điển cố Lan Nhược Tự Hàng Yêu, sau đó kết bạn với Yến Xích Hà như thế nào, chính mình như thế nào học kiếm, cuối cùng hắn mời chính mình lên núi học kiếm....

Phan Ngọc lẩm bẩm nhắc lại:

- Kiếm hiệp?

Đột nhiên không biết nàng nhớ ra cái gì đó, nói:

- Hán văn, thanh kiếm này bán cho ta đi!

Hứa Tiên nói:

- Như vậy sao được, người khác tặng cho ta mà, ta còn phải dùng nó để học kiếm nữa.

- Chúng ta là tú tài, nên tĩnh tâm đọc sách, ba tâm hai tính lại có thể nào thành tựu một phen sự nghiệp. Thanh kiếm này bán cho ta đi.

Hứa Tiên khê giật mình, thì ra là vì khuyên nhủ chính mình hảo hảo đọc sách, hấn không khỏi thở dài, nói:

- Đồ người khác tặng ta, ta nào dám bán, thôi thì tặng cho người.

Hấn chung quy là không thể rời khỏi Tây Hồ này được, người hấn phải đợi còn chưa tới, cùng hấn do dự bất định, chẳng bằng thống khoái quyết đoán một phen. Giữ thứ hấp dẫn bên mình, muốn vứt bỏ thì không thể, bán lấy tiền chính hấn đều cảm thấy không có ý tứ, chỉ có tặng người. Bên cạnh hấn có thể đưa cũng chỉ có Phan Ngọc biết võ công hơn nữa đã cứu hấn một mạng rồi.

Phan Ngọc cũng không khách khí:

- Tốt, vậy liền cảm ơn Hán văn rồi.

Trong lòng Phan Ngọc không hiểu sao lại nhẹ nhàng thở ra, cái này hấn không đi được cái gì núi Thanh Thành rồi. Hơn nữa nàng cũng coi như một nửa tập võ, được một cây danh kiếm cũng yêu thích vô cùng.

Trong lúc mừng rỡ, nàng thốt lên:

- Có thời gian ta múa kiếm cho người xem.

Nói xong trong lòng lại có điểm hối hận.

Hứa Tiên cười nói:

- Cầu còn không được.

Nụ cười kia của hấn làm cho nàng có chút nóng mặt.

- Ta còn muốn trở về đọc sách, ta đi trước đây, Hán văn người từ từ mà ngồi.

Nhìn thân ảnh của Phan Ngọc vội vàng rời đi, Hứa Tiên quay đầu lại đã thấy tiểu Thiển cách mặt của mình chỉ trong gang tấc, giờ phút này đang nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng hấn không khỏi hoảng sợ vội nói:

- Trên mặt ta có hoa ah!

- Không có. Mặt Phan công tử mới có hoa, trên mặt tướng công chỉ có cỏ đuôi chó. (Bác nào biên chém giùm em - ngôn ngữ của mấy anh có học thâm quá, em không hiểu =))

- Sao? Người thích hả? Có muốn ta giúp một tay giới thiệu một chút hay không?

- Tướng công cho rằng tiểu Thiển là nữ nhân sao thủy tính dương hoa (dâm loạn) hay sao?

Dưới thế công u oán của tiểu Thiển, Hứa Tiên lần nữa bại lui.

- Được rồi, được rồi, kế tiếp muốn đi đâu sao?

Hứa Tiên hôm nay là chuyên môn đến bồi tiểu Thiển trở lại chốn cũ.

- Kế tiếp tiểu Thiển đi một người thì tốt rồi, tướng công an tâm đọc sách a!

- Một người?

Hứa Tiên có chút chần chờ, bất quá thấy mặt mũi tiểu Thiển tràn đầy chờ mong đang nhìn mình, còn kém vẩy đuôi thôi. Biết rõ nếu như mình không đồng ý, nàng đại khái là sẽ không đi, đúng là thời đại chủ nghĩa của nam tử.

- Một mình người cẩn thận một chút, đừng làm cho đạo sĩ qua đường bắt lấy.

- Cảm ơn tướng công, tiểu Thiên là của tướng công, ai cũng không bắt được.

Tiểu Thiên cao hứng cam đoan. Đúng là pháp lực của Tiểu Thiên hiện giờ, cho dù là Yến Xích Hà cũng phải cẩn thận, huống chi hiện tại hấp thu hai khóa Xá Lợi, lại bỏ qua khúc mắc đạo hạnh tiến nhanh. Nàng đã có thể ở dưới ánh mặt trời tự do hành tẩu thì không còn gọi là ma nữa, không đi hại người là tốt rồi, làm gì có ai dám trêu chọc nàng?

Hứa Tiên trở lại thư viện, thấy trước cửa rất là náo nhiệt, vừa đi lên hỏi thì biết được các Tú tài của Bạch Lộc Thư Viện thành Kim Lăng đến rồi. Tuy rằng cũng chỉ mặc trường sam tương tự nơi này, nhưng sự chi tiết, tỉ mỉ rõ ràng có chỗ khác với Cận Thiên thư viện. Những chỗ cạnh góc được khảm viền vàng, nửa màu sắc càng đậm một ít phân biệt với màu xanh nhạt của Cận Thiên thư viện. Trong đám người có thể thấy hơn hai mươi người mặc trường sam loại này. Tiên sinh của Cận Thiên thư viện mang theo đám học sinh ra tới đón tiếp, Phan Ngọc tự nhiên đứng ở địa phương bắt mắt nhất, vừa vịn cùng mọi người hàn huyên.

Chú ý tới Hứa Tiên tới, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không biết như thế nào trong đám người phát hiện hắn đang há hốc mồm nhìn.

- Đám người đó sao tới sớm vậy?

Hứa Tiên nói xong rót chén trà đưa cho Phan Ngọc.

Phan Ngọc một phen bận việc, trên cái trán trắng nõn cũng đổ một chút mồ hôi, không khách khí với Hứa Tiên, nàng nhấp một ngụm rồi nói:

- Quy củ bao năm qua, Giang Nam hai cái thư viện, một là Cận Thiên, một là Bạch Lộc đều là quan học, hơn nữa tài lực hùng hậu, thời gian tổng hội sớm đến chút.

- Xem ra thái bình thịnh thế tất cả mọi người cũng nhanh nhảm chán a.

Cũng chỉ có tại thái bình thịnh thế, mới có tài lực tổ chức loại hoạt động giải trí này, nói lên danh nghĩa trao đổi học thuật vân vân.

- Ha ha. Đúng vậy. buổi tối còn có yến tiệc tẩy trần, người tới ngồi bên cạnh ta đi.

Chỗ ngồi Phan Ngọc tự nhiên là chủ bàn.

- Ta theo mọi người không được.

Hứa Tiên đầu đầu, đi ăn chùa hắn rất ưa thích, nhưng dưới loại tràng diện loạn thất bát tao này không phải thứ mà hắn thích.

Phan Ngọc mắt trắng không còn chút máu nói:

- Người mang cái mồm đi ăn là được, không cần người phải nói chuyện giao lưu.

- Vậy thì tốt quá, phương diện ta là tiến sĩ thi đậu, trạng nguyên chỉ tài a.

Ánh đèn rực rỡ chiếu sáng cả gian phòng như ban ngày, hiện tại là lúc cực kỳ náo nhiệt. Một bàn tám người, trong sảnh tròn vện xếp đặt bảy bàn. Thủ tịch tiên sinh song phương đều đã tới, đại biểu cho đệ tử đương nhiên là có Hứa Tiên. Có Phan Ngọc thêm Lý Tư Minh cùng với tổ hợp hoàng kim thì hào khí ngất trời không cần phải nói.

Đăng Sơn

Nguyên tác: Lý Thiệp

Đăng Sơn

Lý Thiệp

Chung nhật hôn hôn túy mộng gian

Hốt văn xuân tận cường đăng san

Nhân qua trúc viện phùng tăng thoại

Hựu đắc phù sinh bán nhật nhân

–Dịch nghĩa: –

Lên Núi

Cả ngày mơ màng trong cơn say.

Chợt nghe người ta nói xuân tàn, ta gượng lên núi.

Nhân lúc đi ngang chùa tre, gặp sư đứng lại chuyện trò.

Thế là ta lại được nửa ngày an nhàn trong kiếp ngắn ngủi này.

–Bản dịch của Nguyễn Minh–

Suốt cả ngày rượu say mơ màng mộng

Chợt nghe tin xuân hết vội lên non

Gặp sư ông trong chùa trúc chuyện ròn

Kiếp bèo bọt cũng qua nửa ngày rảnh

–Bản dịch của Trần Trọng San–

Mơ say suốt một ngày liền,

Chợt nghe xuân hết, gượng lên núi rừng.

Viện tre trò chuyện cùng tăng,

Phù sinh lại được thư nhàn nửa hôm.

–Bản dịch của Lê Nguyễn Lưu–

Ngây ngất qua ngày giấc mộng con,

Chợt nghe xuân hết gượng trèo non.

Đi qua viện trúc cùng tăng chuyện,

Phù thế thông dong một buổi tròn.

–Bản dịch của Nguyễn Tâm Hàn–

Suốt ngày nửa tỉnh nửa say

Cổ leo núi kéo mai đây xuân tàn

Ngang qua điện trúc giữa đàn

Gặp sư trò truyện cũng xong nửa ngày

–Bản dịch của Ái Cẩm–

Mỗi ngày say mộng thế gian–

Gượng lên núi kéo muện màng bước xuân

Qua nhà trúc gặp cao tăng
 Kiếp phù sinh hưởng an nhàn nửa hôm
 –Bản dịch của Anh-Nguyên–
 Suốt ngày say, mộng mịt mờ,
 Chợt nghe Xuân hết, thẩn thờ lên non.
 Gặp thầy Viện Trúc, chuyện dòn,
 Phù sinh, lại được nhàn non nửa ngày...
 –Bản dịch của Phụng Hà–
 Suốt ngày say khướt lẫn mơ màng,
 Gắng gượng lên non nín xuân tàn.
 Gặp tăng đàm đạo bên vườn trúc,
 Cõi phù sinh được nửa ngày nhàn.
 – Bản dịch của Viên Thu –
 Mụ mẫm sáng chiều, mộng lẫn say,
 Nghe rằng xuân hết, thương non ngay.
 Nhân qua viện trúc cùng sư chuyện,
 Nhàn kiếp phù sinh được nửa ngày.
 —Bản dịch của Lâm trung Phú—
 Ngày tháng mê mê say mộng ảo
 Chợt nghe xuân hết gượng trào non .
 Nhân qua viện Trúc nghe sư giảng
 Được buổi tâm nhàn cõi tạm bon !!

53. Quyển 2 - Chương 52

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 52: Ngăn cản rượu. (1)

Sưu tầm:

Hứa Tiên hơi buồn bực với những thanh âm này, chỉ là hấn chú ý người được xưng là Giang Nam đệ nhất tài tử, vừa rồi Sơ Tuyết chiếm hạng nhất chính là người này. Cận Thiên thư viện duy nhất một lần không được Sơ Tuyết đệ nhất, Vương Thủ Nghĩa mặc dù không có tài nghệ trấn áp quần hùng, nhưng mà tính toán thứ tự cũng phải xếp hàng đệ nhất. Bất quá nguyên nhân để cho Hứa Tiên khắc sâu nhớ kỹ chính là cái danh tự khôi hài của Vương Thủ Nghĩa. Đồ chơi này đúng là dùng được nhiều năm a.

Bất quá này Vương Thủ Nghĩa ngược lại hào sảng vô cùng, đối với người nào cũng cực kỳ nhiệt tình. Nhưng Hứa Tiên luôn cảm thấy cái loại hào sảng này ẩn chứa vài phần hương vị giả bộ bên trong, không giống Lý Tư Minh đích thực tiêu sái, cũng không có loại hào khí như Yến Xích Hà.

Đồng dạng học sinh của bọn hắn bên này, đồng bạn bên người Vương Thủ Nghĩa là người còn trầm mặc hơn cả Hứa Tiên. Người không cao, làn da đen sẫm gầy teo, dung mạo bình thường, chỉ là một đôi mắt thỉnh thoảng xẹt qua Phan Ngọc, Hứa Tiên hôm nay cũng có linh thức vì thế cảm nhận được người này phát ra

một loại dịch ý độc ác khiến Hứa Tiên không khỏi âm thầm nhủ mày. Kim Lăng thư viện hôm nay là lai giả bất thiện ah!

Bất quá một kẻ có tên tuổi đều ôm dịch ý lớn như vậy sao?

Rượu đến lúc này, tuy là người đọc sách cũng muốn tại trên bàn rượu phân ra cao thấp.

Vương Thủ Nghĩa hào sảng cười nói:

- Phan huynh nếu có thể tại tửu lượng còn hơn ta, ta lập tức nhận thua.

Đương nhiên, lời hắn nói amng theo hàm nghĩa vui đùa, ai cũng không cho là thật. Hơn nữa càng ra vẻ mình phóng khoáng không bị trói buộc. Nhưng tư thái khiêu khích khó làm cho người ta không thể không tiếp.

Nhưng Phan Ngọc trong miệng ngậm lấy túy ngọc, làm sao có thể sợ hắn. Chỉ là túy ngọc thật sự rất tốt, nhưng tửu thủy chỉ miệng thoáng qua một cái đã hút hết hơi cồn, chỉ còn một ít nước chui vào bụng rất dễ uống. Vương Thủ Nghĩa phảng phất thật là rộng lượng, Phan Ngọc tuy rằng bất động thanh sắc, Hứa Tiên lại có thể cảm thụ nàng rất chán ghét người này.

Hứa Tiên nhìn chướng mắt, vì thế bất chấp cái gì cấp bậc lễ nghĩa:

- Vương huynh, ta tới cùng người uống vài chén.

Nói rồi Hứa Tiên cười cười tiếp lấy chén rượu. Vương Thủ Nghĩa sững sờ, thầm nghĩ người là ai, nhưng nụ cười trên mặt ngược lại càng thêm tiêu sái:

- Tốt, vậy thì để cho ta tới bồi Hứa huynh.

Lý Tư Minh đưa qua một ánh mắt tán dương, thân phận của hắn tự nhiên không thể đối ẩm cngf tiểu bối.

Mà Phan Ngọc thấy Hứa Tiên cùng Vương Thủ Nghĩa lá mặt lá trái, trong lòng nghĩ: hắn là ghét nhất xã giao, nhưng vì chính mình uống rượu, trong nàng nàng có vẻ như ăn mật ngọt, rất là ngọt a.

Hứa Tiên không hổ là tiểu bạch kiểm giá áo túi cơm tửu lượng bất phàm, đối mặt với mười ba vạc rượu vẫn không ngại, rượu vào bụng như đổ nước xuống giết, sau không thấy đầy. Hứa Tiên tuy rằng đạo pháp thành công, nhưng thân thể vẫn là phàm nahan, chỉ là tỉnh rượu cực nhanh nên có thể miễn cưỡng chèo chống.

Hứa Tiên đầu chóng váng não trướng, trong dạ dày bốc lên, xin lỗi một tiếng rồi mượn cớ đi tiểu. Ra tới bên ngoài gió thổi lạnh lẽo khiến hắn thanh tỉnh không ít. Vừa hít sâu ôôt hơi thì đột nhiên có người đập vào vai mình nói khẽ:

- Hán văn, người coi như không tôi!

Hứa Tiên quay đầu lại, Phan Ngọc đang đứng đợi, đôi má đỏ bừng thiế đi sự lạnh nhạt thường ngày, có một cảm giác vô cùng xinh đẹp động lòng người:

- Cũng may, bất quá tiểu tử kia thật lợi hại, ta đã lớn như vậy còn chưa thấy qua người nào uống được như hắn.

Mặt của Phan Ngọc dưới đèn tựa hồ đỏ hơn, nàng hơi do dự một chút rồi duỗi tay lấy ở trong tay áo ra một cái khăn lụa màu trắng, bên trên để một miếng ngọc trắng hình chiếc lá.

- Cái này cho người.

Phan Ngọc không tự chủ được tránh đi ánh mắt của Hứa Tiên, giờ phút này nàng hơi say rượu nên lòng phòng bị cũng giảm tới mức thấp nhất.

- Đây là cái gì?

Lời nói của Hứa Tiên để cho trong nội tâm nàng một hồi bối rối, nhưng rất nhanh sau khi ổn định tâm thần giải thích một lần, khối ngọc này nàng đã dùng nước xử lý qua, hơn nữa cẩn thận lau lau một phen mới lấy ra.

Hứa Tiên nghe xong rất là tán thưởng:

- Thần khí ah, xem ta trở về giết chết tiểu tử kia.

Tiếp nhận tủy ngọc ngậm vào miệng, cảm thấy một hồi ý nghĩ ngọt ngào, thần trí hẳn không khỏi thanh tỉnh trong một thời gian ngắn, nhưng không nghĩ được trước đó miếng ngọc này từ chỗ nào lấy ra, quay người liền đi vào đại sảnh.

Phan Ngọc nhìn thân ảnh rời đi nhàn nhai một bước, tránh ánh nến trên đỉnh đầu ẩn thân vào ống tối, trên mặt nóng như lửa đốt, nhưng nàng không hối hận: Haizzz! Học bộ dáng thở dài của Hứa Tiên, nàng hít một hơi thật dài rồi thở ra, muốn làm cho mình thanh tỉnh một chút, nhưng trong lòng toát ra rất nhiều thanh âm “Say một lần thì có làm sao đâu này? ”Thân đắc phù sinh phiến khắc túy ba!

Tửu lượng của hai người rất nhanh là kinh động cả bốn phía, thư viện mở tiệc chiêu đãi, rượu đều là nữ nhi hồng là thượng hạng. Tuy rằng số độ còn không bằng hiện đại, nhưng cũng đủ đô rồi, Hứa Tiên cùng Vương Thủ Nghĩa đựng rượu, chính mình mỗi uống một chén Cận Thiên thư viện bên này kêu một tiếng hay. Mà Vương Thủ Nghĩa mỗi lần uống một chén, đám người bên kia cũng như thế. Hào khí bữa tiệc rượu nhất thời vì hai người mà lên tới đỉnh cao.

Chỉ là tiệc rượu này một mực uống tới cuối cùng, Hứa Tiên cũng không thể chén sạch mười ba vò rượu này, nhưng nhìn ra đằng sau hẳn có nhiều người đang ủng hộ, trước đó nói vài câu xong thì vội vàng cáo lui. Hứa Tiên trong lòng đắc ý:

- Uống rượu của mình, để cho người khác nhả đi thôi!

Mà hai người uống hết ba vò rượu đầy, đến cuối cùng mọi người thấy hai người đã cùng thấy quái vật không sai biệt lắm, ngay cả trầm trồ khen ngợi đều đã quên.

Hứa Tiên dám đánh cuộc đối phương nhất định cũng dùng thủ đoạn không tệ, người tửu lượng có lớn có nhỏ, nhưng tóm lại là trên dưới một trăm cân thịt, từ lúc bắt đầu tới giờ đã vượt qua cực hạn nhân thể của con người rồi.

Ánh mắt Phan Ngọc nhìn Hứa Tiên hơi có chút mê ly, lúc này có uống mấy chén, hơn nữa tửu lượng của nàng không cao vì thể rất nhanh đã bốc hơi men say. Ngược lại Hứa Tiên ý có tủy ngọc, uống rượu như uống nước không khác biệt lắm, hơn nữa đã có chút đạo hạnh, giờ phút này thần trí ngược lại thanh minh rất nhiều.

Vịn Phan Ngọc hướng phòng ngủ đi đến, tối nay một phen nâng ly cũng rất thống khoái.

- Hạ huynh, chúng ta cũng cần phải trở về!

Vương An mời Hạ Tử Kỳ nói, Hứa Tiên vốn nên cùng hương cùng phòng Vương An đối với nhau, ngược lại biến thành hai người bọn họ cùng phòng. Hạ Tử Kỳ cẩn thận nhìn thân ảnh Hứa Tiên rời đi. Loại vinh dự này đáng lẽ phải thuộc về hắn mới đúng, hắn đường đường Thông phán chi tử mà không được ngồi ở chủ bàn, ngồi ở một bên thấy Hứa Tiên cùng người của Bạch Lộc Thư Viện đàm luận, hắn nghiến răng như muốn nát cả răng. Hư danh sao? Nhưng luôn làm cho người ta khó có thể nhịn được.

54. Quyển 2 - Chương 53

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 53: Ngăn cản rượu. (2)

Sưu tầm:

Văn Phong Viên ở phái tây của thư viện chuyên môn là phòng nghỉ cho khách tới từ Bạch Lộc Thư Viện, ngoài phòng là một rừng trúc, giờ phút này Vương Thủ Nghĩa đang nắm lấy cây trúc mà nôn mửa. Bên cạnh hắn là một bóng người gầy còn đen đui, tên này lạnh lùng đứng ở đó, không đi đỡ Vương Thủ Nghĩa.

Vương Thủ Nghĩa ói ra, oán giận nói:

- Hồ Khắc, ngươi không phải nói thuốc này ăn vào uống rượu ngàn chén không say sao?

Tên kia tên Hồ Khắc lần đầu mở miệng nói:

- Người uống không ít hơn ngàn chén rượu vẫn không sao a.

Thanh âm của hắn rất cổ quái, không hề rõ một chữ nào, khó trách hắn luôn không nói một lời nào.

Vương Thủ Nghĩa đứng dậy vung tay lên nói:

- Ta bất kể những điều này, người chuẩn bị như thế nào rồi.

- Chỉ cần hắn uống say là có thể.

- Tốt, chỉ cần Cận Thiên thư viện lại thua một lần, sang năm Sơ Tuyết nên đến Kim Lăng. Ta điều tra qua, trong thư viện, ngoại trừ Phan Ngọc này ra thì không người nào có thể là đối thủ của ta.

- Muốn chết bất đắc kì tử hay là muốn bệnh.

Thanh âm của Hồ Khắc cổ quái mang theo một chút đắc ý bên trong, đó là kóoái ý khi nắm giữ sự sống chết của con người.

- Hoặc là không làm hoặc là làm tới cùng, đại trượng phu làm việc thì tiếc gì một mạng, ta muốn hắn chết.

Vương Thủ Nhân với giọng tàn nhẫn, quả quyết nói.

- Vậy vừa vặn, hồn phách của hắn thoát nhìn phi thường thích hợp để luyện chế Ti La Bình ah!

Hồ Khắc trong bóng đêm cười một cách âm trầm.

Vương Thủ Nghĩa mặt giấu trong màn đêm lộ vẻ khinh thường. Tên ả tử đến từ Nam Dương muốn tới học cái gì thiên triều văn hóa, phụ thân lại cho hắn tới thư viện đồ sách. Chỉ là không nghĩ tới hắn cũng có chút môn đạo, lần này vừa vặn cần dùng đến hắn. Nhưng đối với mấy cái tiểu đạo này tự nhiên Vương Thủ Nghĩa không để vào mắt, chỉ cần không để cho hắn thời gian chuẩn bị thì một tên lính tầm thường cũng có thể giết hắn. Không phải tộc loại của ta, chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm, chung quy bất quá chỉ là một cái công cụ mà thôi.

Hồ Khắc nói:

- Ta trở về điều thấp một chút đi.

- Được. Đi thôi.

Vương Thủ Nghĩa tùy ý khoát khoát tay, nhất phái hào hùng phong phạm giống như người có lòng ôm chí lớn.

Hứa Tiên vịn Phan Ngọc vào phòng, trên đường đi quả thực là nằm hẳn vào lòng hắn. Hứa Tiên cũng không nghĩ tới tửu lượng của nàng lại chênh lệch như thế. Bả vai gầy gò không giống cái người luyện võ, hơn nữa trên người còn mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt không biết dùng cái gì hương liệu, chỉ là sóng mắt mê ly, tóc mai rối tung, cho dù hắn cũng không khỏi thất thần. Từ trong miện lấy ra tủy ngọc, màu đỏ hồng giống như máu người.

Hứa Tiên đã suy nghĩ cẩn thận khối ngọc này xảy ra chuyện gì, bất quá kiếp trước đồng học người ăn cơm, người ăn mì tôm, một đôi đĩa nhiều người ăn, vì thế hắn ngược lại không để trong lòng. Đúng vậy. là hắn tận lực không để trong lòng.

Đặt Phan Ngọc nằm lên giường, Hứa Tiên cũng đổ mồ hôi, vì thế đầu óc thanh tỉnh hơn nhiều. Phan Ngọc thoát nhìn cao gầy, chỉ so với Hứa Tiên thấp hơn một chút, nhưng không nặng lắm.

- Nước, nước, Hắn vẫn cho ta nước ah!

Phan Ngọc vừa nằm xuống liền ồn ào đòi uống nước, Hứa Tiên mau chóng rót chén nước cho nàng, sau khi uống hết một chén mới chịu ngồi xuống.

Hứa Tiên nhìn Phan Ngọc an tĩnh lại, người này tửu lượng rất kém nhưng khi say cũng không khó nhìn lắm.

Trong thư viện, màn đêm đen kịt phía tây Văn Phong Viên, nơi này có một gian phòng vẫn còn ánh nến. Mấy ngọn nến to bằng cánh tay bập bùng ánh lửa, trên hương án có một cái bình bằng đồng đang run rẩy, Hồ Khắc ăn mặc một thân quần áo và trang sức kỳ dị dùng ngôn ngữ quê quán lắm lắm.

Hồ Khắc đột nhiên hét lớn một tiếng, từ trong cái bình đồng bỗng nhiên bay ra một vật, không ngờ là một cái đầu con nít. Thoạt nhìn bất quá bộ dạng sáu bảy tuổi, chỉ là diện mục dữ tợn oán độc gắt gao nhìn chăm chăm vào Hồ Khắc. Từ trong miệng Hồ Khắc tiếp tục lẩm bẩm những thanh âm tối nghĩa, đầu tiểu nhi chợt bay ra cửa sổ, ở dưới còn có một đám nội tạng dày đặc.

Hồ Khắc rốt cục thở dài một hơi, trên mặt cũng nhiều thêm vài phần vui vẻ mà dữ tợn.

Thừa dịp ban đêm, đầu tiểu nhi bay thẳng lên trời, sau đó hướng về Tĩnh Tâm Uyển bên trong thư viện, đó là địa phương của đám người Hứa Tiên đang ở. Lúc này trong gian phòng thượng đình đột nhiên phát ra thanh âm đau đớn. Nhưng chỉ có lắng tai mới nghe được tiếng kêu này.

- Ôi. Đau quá. Hấn Văn, đầu của ta đau quá ah!

Hứa Tiên đang chuẩn bị cởi áo chìm vào giấc ngủ thì Phan Ngọc lại đột nhiên hô to kêu đau, Hứa Tiên bước lên phía trước, Phan Ngọc bắt được cổ tay của Hứa Tiên, ngã vào trong lòng ngực của hắn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

- Làm sao vậy? Phan Ngọc???

Hứa Tiên lo lắng hỏi, thân hình của nàng trong ngực hắn vào lúc này càng thêm gầy yếu mỏng manh.

Hứa Tiên lớn tiếng kêu cứu, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn loạn rốt cục đã đánh thức đồng học, người này gõ cửa hỏi:

- Làm sao vậy, làm sao vậy?

- Đừng hỏi nữa, mau đi tìm đại phu.

Hứa Tiên rống to một tiếng, hắn muốn chính mình đi tìm đại phu, chỉ là Phan Ngọc ôm thật chặt hắn, bàn tay gắt gao tóm lấy cổ tay hắn khiến cho Hứa Tiên không thể dứt ra.

Không lâu sau, thanh âm gõ cửa lại kịch liệt vang lên:

- Đại phu đến rồi, đại phu đến rồi, Hứa Tiên mở cửa nhanh ah!

Bên trong Hứa Tiên không khỏi lo lắng vạn phần, hắn cúi người thấp giọng bên tai Phan Ngọc dỗ dành:

- Ngoan, trước buông tay ra, ta đi tìm người giúp người.

Phan Ngọc nhắm chặt lại hai mắt, chậm rãi buông tay, Hứa Tiên lập tức đi mở cửa. Một lão tiên sinh râu trắng thoạt nhìn chính là đại phu, hắn trừng mắt nhìn Hứa Tiên:

- Như thế nào chậm như vậy, làm tổn hại tới tính mạng của cháu trai tổng đốc đại nhân thì người đảm đương được sao?

Nói xong lão quay người tắt tả vào phòng.

Trên bầu trời đen kịt, đầu tiểu nhi xoay hai vòng sau đó bay trở lại Văn Phong Viên.

Đại phu đang ngủ say thì đột nhiên có người gõ cửa, vốn đang không vui từ từ đứng dậy thì người bên ngoài gõ cửa nói là cháu trai Tổng đốc đại nhân Phan Ngọc công tử bị bệnh. Hắn lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, chạy như bay thẳng tại đây, nhanh nhẹn tới nỗi quần áo còn không mặc chỉnh tề.

Thời điểm này Hứa Tiên làm sao đi so đo với lão, hắn vội vàng mời đại phu xem bệnh, lão đại phu cũng tổ bộ dáng không so đo với người, lão nhanh chóng đi lên bắt mạch cho Phan Ngọc.

- Phong tà nhập não, Phan công tử sợ là trúng gió rồi. Bệnh này tới nhanh như thế sợ là không dễ trị liệu, lão phu trở về kê đơn hốt thuốc thử xem.

Đại phu rung đùi đắc ý mà nói.

Mà giờ khắc này Phan Ngọc đã tỉnh, nhìn y phục không bị cởi ra, nàng chấp tay nói:

- Tạ ơn tiên sinh rồi, ta hiện tại đã đỡ nhiều, ngày mai uống thuốc của ngài chắc chắn sẽ khỏi hẳn.

Đại phu trong lòng vui vẻ, hoàn toàn đã quên chẩn đoán bệnh vừa rồi, lão võ ngực nói bệnh tình Phan Ngọc không có gì đáng ngại, lại nói vài câu thể diện rồi mới rời đi. Ngoài phòng Hạ Tử Kỳ ngăn lại đại phu nói:

- Phan huynh ra thế nào rồi?

55. Quyển 2 - Chương 54

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 54: Hàng đầu.

Sưu tâm:

- Có lão phu ở đây, tự nhiên không có gì đáng ngại, chư vị mời trở về đi!

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng Hạ Tử Kỳ ẩn ẩn có chút thất vọng.

- Phan Ngọc thật sự không có việc gì sao? Nhưng mới rồi lão nhân kia nói....

Hứa Tiên có chút do dự hỏi:

- Người chưa từng nghe qua, đại phu trị bệnh nói bệnh nhân không có vấn đề gì bao giờ chưa?

Xem ra nàng đã tỉnh rượu, tựa hồ thật sự không có việc gì rồi.

Hứa Tiên cũng minh bạch thời cơ đại chữa bệnh như thế nào. Y sinh xem bệnh phải nói cho bệnh tình bệnh nhân thật nặng, sau đó chữa hết thì chính mình mới có y thuật tinh thâm, trị không hết thì coi như số trời đã định. Nhưng câu này xuất từ Biển Thước gặp Thái Hằng Hậu khiến hắn cảm giác có chút phiền xấu.

Hứa Tiên đột nhiên cảm giác cánh tay có hơi đau nhức, cúi đầu xem xét thì ra là chỗ cổ tay bị Phan Ngọc nắm chặt đã xuất hiện vết bầm tím, đang sưng vù lên.

- Hán văn!

Hứa Tiên thấy Phan Ngọc đang ách náy nhìn mình, Hứa Tiên lắc đầu biểu thị không có việc gì, hắn kéo ống tay áo phủ xuống. Chút đau đớn này không bằng lo lắng của hắn với bệnh tình của Phan Ngọc. Thật sự không có việc gì sao? Nhưng lúc đó sự thống khổ của nàng rõ ràng truyền vào lòng mình rất chân thật.

Ở Văn Phong Viên.

Trong phòng Hồ Khắc, lúc này hắn đang dập tắt nến đỏ, đẩy kín bình đồng. Vương Thủ Nghĩa đẩy cửa tiến đến hỏi:

- Xong chưa? Bên kia đã loạn thành một đoàn rồi.

- Ta đã gieo xuống “đầu phụ đồ đồng” vào bụng hắn, hạt giống đã gieo xuống rồi, chờ thu hoạch là được rồi. Khắc khê-x-xxxxx, dùng lời của thiên triều chính là trời cao đổ kỵ anh tài, hồng nhan bạc mệnh, chết sớm một chút rất bình thường.

Hồ Khắc cười nói.

Vương Thủ Nghĩa cũng miễn ý nở nụ cười, Phan Ngọc chết vì bệnh không ai đoán ra, mọi người cũng tính toán không đến trên người hắn. Dịch nhân tự chết là do thiên mệnh của chính mình. Không. Đây chính là vì thiên mệnh không theo hắn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hứa Tiên nhìn về phía giường của Phan Ngọc.

Tối hôm qua có lẽ ngủ quá muộn a! Hứa Tiên nghĩ như vậy. Đi ra khỏi giường ăn sáng xong trở lại, Phan Ngọc lại còn nằm ở trên giường, Hứa Tiên cảm thấy có chút không đúng, hắn đánh thức nàng dậy. Lúc này Phan Ngọc vô lực xoay đầu lại, trên mặt tiêu tụy khiến Hứa Tiên nhảy dựng.

Hắn chưa từng nghĩ tới trong vòng một đêm, một người có thể tiêu tụy tới tình trạng này. Vốn sắc mặt Phan Ngọc ôn nhuận trắng nõn hiện giờ tái nhợt vô cùng, hốc mắt cũng lộ ra mắt quầng thâm, đặc biệt là

trong ánh mắt không còn cảm giác thâm thúy mà thanh tịnh, chỉ còn sự mệt mỏi. Cho dù vậy nàng vẫn xinh đẹp vô cùng.

Phan Ngọc sờ sờ tóc, nói:

- Có khả năng là tối hôm qua uống quá nhiều a!

Nói xong nàng xuống bên cạnh bàn ăn sáng.

Mà Hứa Tiên lại một lần nữa gọi đại phu tới, cháo trên bàn bốc lên hương thơm mê người nhưng Phan Ngọc lại cảm giác không muốn ăn. Từ khi bắt đầu tập võ, đã nhiều năm không có bị bệnh, loại cảm giác yếu ớt này khiến nàng cảm thấy đáng ghét.

Đại phu tới hôm qua mới khám lại đến nữa, nhưng chỉ nói lập lòe nước đôi, không tự tin như đêm qua. Sau khi bỏ lại một đơn thuốc thì hẩn vội vàng rời đi.

Đồng học ở Cận Thiên thư viện nhao nhao tới thăm, nhưng đều bị Hứa Tiên ngăn cản ở ngoài cửa. Hạ Tử Kỳ cầm một ít thuốc bổ cũng bị Hứa Tiên ngăn cản thì không khỏi đại cau mày nói:

- Phan Ngọc không phải là bằng hữu của một mình ngươi, chúng ta đều nên đi vào nhìn, ngươi hết lần này tới lần khác ngăn cản là có ý gì?

- Không nên thấy gió, không nên gặp khách, đây là nhắc nhở của đại phu, chư vị nếu thấy không nghe theo thì cứ tùy tiện.

Hứa Tiên mặt không biểu tình ngăn tại cửa ra vào.

Buổi trưa, thúc thúc của Phan Ngọc - Phan tổng đốc tự mình đến thăm. Hứa Tiên không tiện đi vào đều đứng ở ngoài cửa, không lâu Phan tổng đốc đi ra nhìn Hứa Tiên, dặn dò:

- Ngươi chăm sóc tốt hẩn, ta bảo vệ ngươi tiền đồ vô lượng.

Hẩn cũng sốt ruột lắm rồi, mới có thể nói ra lời nói mà ngày thường tuyệt không thốt ra. Ca ca đem con trai độc nhất phó thác cho mình chiếu cố, nếu là thật sự ở chỗ này xảy ra chuyện gì thì sau này mình còn mặt mũi nào mà gặp đại ca. Hẩn vốn định an bài chút hạ nhân đến hầu hạ, nhưng Phan Ngọc lại không đồng ý, hẩn biết tính tình chất nhi của mình, cũng không thể làm khó, cuối cùng chỉ đành phó thác cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhú mày, nhưng vẫn cúi đầu nói:

-Vâng.

Rồi sau đó đại phu nổi danh của phủ Hàng Châu nhao nhao đến thăm, nhưng không có một ai bắt được là bệnh gì. Đến trưa cơ hồ vẫn không có một chút kết quả. Tổng đốc đại nhân bỏ ra một số tiền lớn cho ai chữa bệnh được cho Phan Ngọc, nhưng những danh y tới toàn là những người tầm thường. Khi đưa phương thuốc ra cho Phan Ngọc nhìn, nàng đều xì mũi khinh thường. Nàng tuy rằng không hiểu nhiều về y thuật, nhưng cũng xem qua không ít, những y lý cơ bản, lý thuyết y học biết không ít. Nhưng cho dù nàng vậy cũng không thể biết mình mắc bệnh gì, tựa như có một cỗ lực hút đang thôn phệ sức sống của mình.

Nàng dần dần trở nên gầy gò không thể xuống giường, không một ai tới thăm, ngay cả đại phu cũng không dám tới xem bệnh cho nàng, vạn nhất trị không hết chọc giận Tổng đốc đại nhân, đây chính là tội chết a. Chỉ có cái đại phu ngay từ đầu bị buộc lấy không có biện pháp, vẫn phải kê đơn thuốc vô dụng. Hiện tại y quán cũng không dám mở, mỗi ngày trong nhà hồi hận phát sầu. Trong thư viện dần dần có đồn đãi nàng chiều tai họa, trước cửa càng ngày càng vắng vẻ. Rất nhiều người đều trực tiếp đi đường vòng, không dám đi qua trước tiểu viện của nàng, một người sắp chết thì không còn giá trị kết giao.

Khá tốt hẩn vẫn còn a! Nàng thầm nhủ nói với chính mình như vậy.

- Phan Ngọc, tới giờ uống thuốc rồi.

Trong phòng truyền đến một hồi mùi thuốc nồng nặc, Hứa Tiên bưng chén thuốc tới bên giường, trên mặt còn mang theo nụ cười miễn cưỡng. Hứa Tiên đem nàng nâng dậy, nàng cứ như vậy tựa ở trong lòng ngực của hẩn uống thuốc, nhìn hẩn mức từng môi rất nghiêm túc thổi cho nguội sau đó nuốt vào miệng nàng.

Thuốc rất đắng, nhưng nàng vẫn rất nhẫn nại. Mặc dù biết không có tác dụng gì, nhưng nàng vẫn còn có thể tựa vào ngực hắn.

Hứa Tiên cau mày, hắn không còn cảm giác được ý chí muốn sống của Phan Ngọc, ngược lại sớm thì nhận mệnh vậy. Hắn tuy rằng không hiểu y, nhưng căn cứ vào tri thức kiếp trước cũng biết tâm bệnh vô cùng quan trọng. Nhưng hắn không hiểu, dùng gia thế của Phan Ngọc, áo cơm không lo tiền đồ giống như gấm, tại sao lại như vậy chứ?

Giống như lữ khách cô độc đi trong tuyết trắng, trong lòng đã sớm tràn đầy mỗi một cùng tịch mịch, mà bên ba lại nhất định không có mục tiêu. Lúc này trong gió tuyết đầy trời xuất hiện một căn phòng nhỏ ấm áp, tựa hồ rốt cuộc tìm được lý do có thể dừng lại, mặc dù phòng nhỏ bất quá là tử vong, nhưng có thể nói là ta đã cố hết sức.

Ôm đau nhiều năm như vậy tích lũy toàn bộ nhu nhược bộc phát, không còn có lực lượng tiếp tục đi tới. Chẳng những đối với tử vong sợ hãi, ngược lại còn mang theo tâm lý may mắn không cần cô độc mà chết.

56. Quyển 2 - Chương 55

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 55: Bệnh tình nguy kịch.

Sưu tầm:

Phan Ngọc nhìn Hứa Tiên:

- Người vì cái gì đối với ta tốt như vậy?

Hứa Tiên vô ý thức tránh né ánh mắt của nàng, vô cùng có nghĩa khí mà nói:

- Chúng ta là bằng hữu nha, lúc này là thời điểm cần giúp đỡ nhau, làm bằng hữu chỉ cần có như vậy.

- Bằng hữu sao? Cũng tốt! Bất quá Hán văn người phải một lần nữa kể cho ta nghe mấy câu chuyện đi.

- Câu chuyện? Được rồi, ta kể cho người nghe một chuyện cười.

Phan Ngọc lắc đầu, kiên trì nói:

- Không. Là câu chuyện như lần trước cơ.

Hứa Tiên bắt đắc dĩ, chỉ có thể thỏa mãn nàng. Điện ảnh, TV, manga, tiểu thuyết, đủ loại câu chuyện tình yêu.

Bất quá để cho Hứa Tiên ngoài ý muốn chính là Phan Ngọc không nói thêm gì nữa, chỉ im im lặng lặng nghe, cho dù điều hắn kể là nữ truy nam loại những câu chuyện yy...mà nữ nhân nói đến cũng phải thẹn thùng.

- Nếu như ta là nữ tử cũng nhất định sẽ truy cầu Hán văn người, hoàng cầu phượng đại khái rất thú vị a.

Hứa Tiên như bị sét đánh, nghe câu nói này mà trong lòng lệ rơi như mưa, ta không phải là long dương a. (ý nói đồng tính, gay....)

Phan Ngọc xem xét thần sắc hắn thì đoán ra hắn đang suy nghĩ gì, không khỏi cười khẽ một tiếng, nụ cười kia cực đẹp, cực nhạt. Chỉ là sắc mặt nàng tái nhợt, phảng phất như trở nên trong suốt.

Hứa Tiên cảm giác rõ rệt khối mỹ ngọc đang dần dần trở nên trong suốt biến thành băng, sau đó lại chậm rãi hòa tan thành nước, triệt để tiêu tán ở cõi đời này.

Không được, phải làm chút gì đó. Hứa Tiên tự nói với chính mình. Hiện tại hắn vạn phần hối hận để cho Nhiếp Tiểu Thiên một mình ly khai, tuy rằng hai khóa Xá Lợi bị nàng dùng, dù cho không ly khai chỉ sợ cũng không có biện pháp gì. Muôn dân trăm họ bắt đắc dĩ chỉ có cầu trợ ở Quỷ Thần rồi. Hắn đột nhiên nhớ tới, chính mình còn nhận thức một người tu đạo, rằng không xác định có hữu dụng hay không, nhưng cũng phải đành thử một lần.

Hứa Tiên dùng sức đập cửa đại môn Huyền Cơ, chỉ chốc lát sau Duẩn nhi tiểu đạo sĩ mở cửa:

- Sư... Hứa công tử, làm sao ngươi tới á. Từ Kim Hoa trở về rồi sao?

Hứa Tiên một phát bắt được bả vai tiểu đạo sĩ ói:

- Nhanh dẫn ta đi gặp sư phụ của ngươi, ta có việc gấp tìm nàng.

Duẩn nhi nhẹ nhàng giãy giụa nói:

- Sư phụ ta đi du phương rồi.

Hứa Tiên thất vọng nói:

- Nàng lúc nào có thể trở về .

Duẩn nhi lắc đầu:

- Không rõ lắm, ít thì 3-5 ngày, nhiều thì một tháng.

- Ngươi biết trị bệnh không?

Hứa Tiên cũng biết chính mình bắt đầu tuyệt vọng rồi, nhưng vẫn ôm một phần vạn hi vọng

- Sao? Ta không biết.

Quả nhiên, Hứa Tiên chỉ có thể hi vọng mà đến, thất vọng mà về.

Hậu viện Miếu đạo sĩ.

Ngư Huyền Cơ im lặng ngồi ở trước bàn đá đọc một quyển Đạo Đức Kinh, vẫn như cũ một thân đạo bào màu vàng hơi đỏ yên tĩnh như cỏ thụ đang có lá vàng rơi xuống.

Duẩn nhi hiếu kỳ nói:

- Sư phó, ngươi vì cái gì không gặp sư thúc a.

- Đây là đạo của hần, nếu muốn đi thì chính mình đi thôi!

Ngư Huyền Cơ buông sách trong tay ra nói:

- Hơn nữa ta có một loại cảm giác, Phan Ngọc chính là kiếp số của hần, nếu có chết cũng do số trời.

Duẩn nhi do dự nói:

- Nhưng mà, người xuất gia không phải nói từ bi hỉ xả sao?

BA~! Một cuốn sách đánh lên đầu Duẩn Nhi, Ngư Huyền Cơ nhìn chằm chằm vào Duẩn nhi nói:

- Tiểu nha đầu muốn giáo huấn ta sao? Đó là lời nói gạt người của hòa thượng mà thôi. Đời ta tu hành, nói bỏ qua là bỏ qua, hần lại dính vào người không bỏ nổi, vừa vặn có cơ hội này cho hần dứt bỏ không phải là lương toàn kì mĩ sao?

Duẩn nhi hai mắt đăm lệ không hiểu tại sao bị đánh, nàng hỏi:

- Vậy sư phó có một ngày cũng sẽ vứt bỏ Duẩn nhi sao?

Ngư Huyền Cơ trợn mắt nói:

- Ta hận hiện tại không thể đem ngươi ném ra bên ngoài.

Duẩn nhi ủy khuất ôm vòng eo nhỏ nhắn của Ngư Huyền Cơ, Ngư Huyền Cơ thở dài, sờ sờ đầu nhỏ của nàng, trong lòng tự hỏi: mình ngươi thật sự bỏ được sao? Có phải thời khắc chưa đến thì không thể bỏ?

Duẩn nhi trong lòng biết sư phó miệng cứng rắn mềm lòng. Ân, theo như thuyết pháp của sư phó của mình chính là đại đạo khó có được.

Thời gian như dòng nước chảy, trong nháy mắt cũng đã sáu ngày qua đi. Hứa Tiên cảm giác thời điểm mới thuốc cho Phan Ngọc đã thấy nàng nhẹ như tờ giấy, Hắc xế chiều mỗi ngày đều đi Huyền Cơ quan, nhưng chỉ nhận được một câu sư phó còn chưa có trở lại.

Hứa Tiên đứng lên muốn đi tới Huyền Cơ quan xem thì Phan Ngọc vốn đang ngủ bỗng nhiên nói khẽ:

- Này, chớ đi, nếu như ngươi đi rồi, ta đột nhiên chết mất làm sao bây giờ ah!

Hứa Tiên mấy ngày nay thấy nàng từ từ uể oải, lại không có biện pháp, trong lòng sớm đã bực bội không thôi, nghe Phan Ngọc đơn giản nói ra chữ chết, không khỏi cả giận nói:

- Thúc thúc của ngươi phách người phục thị ngươi, ngươi lại không muốn, lão tử mỗi ngày hầu hạ ngươi, bây giờ còn muốn đi ra ngoài nghĩ biện pháp cứu ngươi. Ngươi còn nói mấy lời ử rữ này, không được chết. Ta không có trở về, ngươi cũng không được chết.

Không khí trong căn phòng nhỏ trở nên ngưng trệ, Hứa Tiên cũng có chút hối hận.

Phan Ngọc bùm lấy cái miệng nhỏ nhắn, trềng to mắt, kinh ngạc khen ngợi nói:

- Hắc văn quả nhiên thật là uy phong.

Hứa Tiên dở khóc dở cười nói:

- Uy phong cái đầu của ngươi, ta đi rồi sẽ trở về, sẽ không đi lâu đâu.

- Được. ta chờ ngươi trở lại.

Ở bên trong Vân Phong Viên, Vương Thủ Nghĩa hỏi:

- Thế nào? Đã tới ngày cuối cùng rồi đó.

Hồ Khắc cười lạnh nói:

- Chậm nhất đêm nay, muốn tính mạng của hắc mà làm phép tại đây thì không quá an toàn, đổi địa phương khác đi.

Trong mắt của Vương Thủ Nghĩa xẹt qua vẻ vui mừng, nhưng vì bảo trì phong phạm mà tự cường chế. Những ngày này, hắc cùng các tú tài khác trong Cận Thiên thư viện uống rượu làm thơ, giúp nhau thăm dò. Quả nhiên không có một ai có thể thắng được mình, lập tức có thể thực hiện mục tiêu, có thể nào không thích đây?

Bên trong Huyền Cơ quan.

Duẩn nhi nói khẽ:

- Sư phó, sư thúc lại tới nữa.

Nàng nhìn ra được sư phó cảm xúc không tốt, rất khó coi, chắc hẳn trong lòng cũng rất nhiều do dự a!

Ngư Huyền Cơ không nói lời nào mà chỉ tiếp tục đọc sách, nhưng ánh mắt lại phiêu hốt bất định không biết đang nghĩ gì.

- Vậy Duẩn nhi nói sư phó không có ở đây.

Duẩn nhi nhu thuận mà nói, sau đó từng bước một hướng đại môn đi đến, tiếng đập cửa cũng dồn dập hơn.

Ngư Huyền Cơ buông sách, nhẹ giọng cảm thán một câu rồi nói:

- Thôi, để cho hắc vào đi!

Sắc trời tối dần, trên hồ Tây có một cái thuyền nhỏ, bên trong là Hồ Khắc cùng Vương Thủ Nghĩa. Hồ Khắc lại mặc vào trường bào Tế Tụ của quê hắc. Mấy cái đèn lồng màu trắng theo gió phiêu lãng. Âm thanh đọc chú như kinh văn khiến dẫn hồn phiên kịch liệt rung động.

Trong thư viện, Phan Ngọc đột nhiên cảm giác trong đầu như bị ai lấy búa gõ vào, như có một thanh âm khích lệ chính mình ly khai trần thế này, li khai sinh hoạt mệt mỏi này. Nhưng cũng có một thanh âm kéo nàng lại, đó là lời hứa chờ Hứa Tiên về.

57. Quyển 2 - Chương 56

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 56: Xuất khiếu. (1)

Sưu tầm:

Âm thanh của Hồ Khắc càng ngày càng nhanh, hắn không nghĩ tới bảy ngày thời gian, Phan Ngọc còn có thể như thế chống cự dẫn hồn của mình. Hắn nhưng lại không biết, Phan Ngọc có ý chí vô cùng mạnh mẽ, nếu thật quyết định làm một chuyện thì thường nhân tuyệt khó có thể cải biến.

Hứa Tiên một đường chạy như điên, trong lòng cuồng hỉ. Hắn đã tìm được phương pháp có thể cứu được Phan Ngọc. Thư viện đã gần ngay trước mắt, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài, Hứa Tiên dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy vội đi. Đẩy cửa phòng quen thuộc ra, gương mặt quen thuộc của Phan Ngọc nằm trên giường cười nhẹ với hắn một tiếng sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Hồ Khắc cảm giác tâm thần buông lỏng, hắn nằm vật xuống tại trong khoang thuyền, vui vẻ nói:

- Thành công.

Tay của Hứa Tiên run rẩy chạm vào Phan Ngọc, nếu như từ đầu tới cuối không có biện pháp gì thì hắn đã bình tĩnh chấp nhận kết quả. Nhưng rõ ràng là đã có hi vọng, không ngờ trong giây lát như ngã vào vực sâu.

Trong lòng Hứa Tiên thầm nghĩ, nếu như mình có thể nhanh hơn một chút thì đã có thể cứu Phan ngọc rồi.

- Đúng rồi, Đạo Đức Kinh.

Hứa Tiên phảng phất bắt lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, hắn liều mạng tìm kiếm trong tay nải của mình, một quyển sách bìa cứng xuất hiện trong tay, đúng là Đạo Đức Kinh mà sư phó hắn lưu lại cho.

Ở bên trong kim sắc hỏa diễm trong nháy mắt cuốn sách bị hòa tan, một ngọc bài nhỏ xuất hiện trong tay hắn, thậm chí ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng không cách nào hòa tan.

Ngọc bài màu xanh biếc tựa hồ là tấm bia đá, bên trên hai chữ công đức, phía dưới là một loạt con số: thập vạn nhị thiên bát bách tứ thập tứ(12884). Hai bên thì viết hai câu: Hữu tâm hành thiện, thiện nhi bất thưởng. Vô tâm tác ác, ác nhi bất phạt.(Có tình làm việc thiện, thiện mà không phần thưởng. Vô Tâm làm ác, ác mà không phạt.)

Hứa Tiên nhìn thật kĩ, sau đó ấn lấy phương pháp của Ngự Huyền Cơ lão sư, hắn nắm chặt ngọc bài, trong đầu hiện lên một ý niệm:

- Ta muốn hắn còn sống.

Nhưng không hề có tác dụng, Phan Ngọc im lặng nằm ở trên giường, tựa hồ là ngủ rồi, đối với nguyện vọng của Hứa Tiên không phản ứng chút nào. Thần hồn đã li thể, cho dù có tiên đan cứu mạng cũng không thể cứu được.

Trong phòng dần dần an tĩnh, hoàng hôn qua đi, đêm dài buông xuống.

Hứa Tiên dần dần tuyệt vọng, chán nản ngồi ở bên người Phan Ngọc.

Là cố gắng của ta không đủ sao? Là lực lượng của ta không đủ sao? Phải chăng ta thật sự có thủ đoạn Thần Tiên là có thể tránh khỏi hết thảy những chuyện này? Hứa Tiên có tính cách thích ứng trong mọi hoàn cảnh. nhưng chưa bao giờ hắn lại khát khao lực lượng tới như thế, hắn không thể đối mặt với cảnh người bên cạnh hắn chết đi.

Lúc này, bên trong ngọc bài lóe ra quang mang màu xanh, những con số kịch liệt biến hóa. Nhưng Hứa Tiên giống như con khỉ gỗ không hề phát giác.

Rất cực, con số dừng lại ở nhị thiên bát bách tứ thập tứ(2884) tức là thiếu đi mười vạn. Thanh quang bao phủ toàn thân Hứa Tiên, thần hồn của hắn xảy ra biến hóa trước nay chưa có.

Một viên chủ tinh đang dần dần hòa tan giữa dòng chảy hỗn phách, Âm Dương lưu chuyển, nguyên bản hỗn phách dần dần bị này quang mang thấm vào, lập tức bị màu vàng bao phủ vào trong. Hứa Tiên không khỏi cảm thấy một hồi bực mình, hành động này của mình giống như hóa kén thành bướm, Hứa Tiên rất cực phá được tầng thai màng, thần hồn bên trong quang quang bắt đầu nắm quyền chủ đạo. Dùng từ Thoát Thai Hoán Cốt quả thực không đủ để hình dung cho những biến hóa hiện giờ của hắn.

Thân thể của Hứa Tiên đột nhiên ngã xuống giường, sau đó hắn phát hiện mình thấy được chính mình, thân thể của mình như là không có lí trí điều khiển mà ngã vật xuống, mà mình bây giờ tản ra quang mang màu vàng trôi nổi ở giữa không trung.

“Dương Thần xuất khiếu ” nếu là có người tu hành lúc này sẽ kêu to lên trạng thái của Hứa Tiên, sau đó cực kì hâm mộ không thôi.

Luyện Khí Hóa Thần có cửa ải thứ nhất chính là thần hồn từ âm hồn đến Dương Thần, nhất vị chi hồn, nhất vị chi thần, một ý niệm khiến thiên địa phân tẽ. Nếu là Hứa Tiên chậm rãi dựa vào tu hành, chỉ sợ phải hơn mười năm thậm chí vài thập niên mới có thể đi đến một bước này, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, dựa vào một khối ngọc bài nhỏ tổn hao mười vạn công đức, sải bước vượt qua lạch trời.

Chỉ cho dù là tu thành Dương Thần, muốn “Xuất khiếu ” còn cần rất nhiều thời gian tích lũy, nhưng hắn dựa vào Thái dương chi lực, lại một bước đốt cháy giai đoạn không thể không làm cho người ta tán thưởng tạo vật thần kỳ.

Hứa Tiên phiêu phù trên không trung, im lặng nhìn chung quanh một vòng, trong lòng không vui không buồn, vừa rồi tinh thần sa sút là thuộc về người khác. Hắn vốn nên kinh ngạc vì trạng thái của chính mình hiện tại, nhưng mà bây giờ hắn không có một chút kinh ngạc, trong lòng tràn đầy thanh minh, bình tĩnh không có một chút rung động.

Nếu là mình tu luyện mà thành, vốn sẽ mang theo bản tâm sẵn có, nhưng bằng vào ngoại lực đốt cháy giai đoạn nên Hứa Tiên luyện ra Dương Thần lại phẳng phát chỉ có đạo tính.

Tại tâm lý học có cái gọi là thể nghiệm cực đoan, một khắc này cảm nhận được cùng thể giới tan ra làm một thể hoặc là nội tâm cực độ an bình, loại thể nghiệm này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Thật giống như Hứa Tiên chỉ điểm trên cầu nhỏ, trong nháy mắt hắn đã tiếp cận cái gọi là “Đạo”, Phật gia xưng là “Cảm giác ”.

Nhưng loại trạng thái này không bền, bởi vì người dù sao cũng phải trở lại sự thật bình thường mà không có khả năng mang theo cảm giác đó về hiện thực. Hứa Tiên về sau trong giấc mộng tu luyện hoặc là sử dụng lực lượng có thể tiếp cận trạng thái này vì thế trở nên đặc biệt đam mê. Mà hôm nay Hứa Tiên cường hành tu thành Dương Thần, cũng tại thời điểm Dương Thần hắn xuất khiếu có thể bảo trì loại “Cảm giác ” này, chỉ là không thể đoán trước được trạng thái đó là họa hay là phúc.

Nhưng vô luận là vô tình hay đam mê cỡ nào, hắn cũng không quên mục tiêu của mình. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa hồ tại cảm thụ điều gì đó trong thiên địa. Hứa Tiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa hồ tại cảm thụ trong thiên địa có xao động, chỉ trong chốc lát, hắn mở hai con ngươi ra, kim quang thiểm động. Thanh Hồng kiếm Ngọc đặt ở bên giường rơi vào trong tay sau đó hắn phi thân về một phương hướng.

Nguyên bản Hứa Tiên không biết cái gì gọi là phi hành thuật, nhưng lúc này Dương Thần đại thành, tụ tức thì thành hình, tán tức thì thành khí, nhanh hơn chim bay. Chỉ là hắn cố ý biến mất thân hình nên thường nhân không thể thấy được mà thôi.

Hỗn phách Phan Ngọc bỗng bồng bềnh đung đưa, trong lòng dần dần u mê, mông muội không rõ. Phẳng phát có một vật vô hình dần dần nâng về một cái phương hướng bay đi. Thăng đến trên tây hồ, tại một thuyền đánh cá, thấy hai người quen, trong lòng nâng hơi hiểu ra, nhưng lại không thể tự chủ.

Hồ Khắc trợn mắt há hốc mồm nhìn hỗn phách bay tới, vẫn có thể thấy lơ mơ gương mặt Phan Ngọc, bất quá biến hóa rất nhỏ là làm gì có bộ dạng phong lưu công tử, rõ ràng là một tuyệt đại giai nhân.

58. Quyển 2 - Chương 57

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 57: Xuất khiếu. (2)

Sưu tầm:

Trên mí mắt của Vương Thủ Nghĩa cũng được bôi thuốc nên có thể thấy âm hồn, giờ phút này cũng kinh ngạc vạn phần.

Trong lòng Hồ Khắc nổi lên sắc tâm vì thế không khỏi hối hận để cho Vương Thủ Nghĩa bên cạnh thấy được Phan Ngọc. Quả nhiên Vương Thủ Nghĩa thềm nhỏ nước dãi, hỏi Hồ Khắc:

- Người không phải có phương pháp chạm đến hồn phách sao?

Hồ Khắc do dự nói:

- Người cùng quỷ khác nhau, âm khí nhập vào cơ thể chỉ sợ sẽ có tổn hại.

Vương Thủ Nghĩa trừng mắt nhìn hắn:

- Đừng có mà hù ta.

Phan Ngọc khựng hoảng mà vô lực nhìn hết thấy mọi chuyện chuẩn bị diễn ra.

Đột nhiên Hồ Khắc lại nhìn bầu trời, trên mặt hồ yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một luồng kim quang bay tới. Chỉ trong chớp mắt đã đứng trước mũi tàu, bên cạnh Phan Ngọc. Trong kim quang có một bóng người, đúng là Hứa Tiên đã từng uống rượu cùng bàn với bọn hắn. Giờ phút này Hứa Tiên vẫn giống ngày thường, nhưng trong mắt phát ra quang mang thần nhiên, hắn quét mắt nhìn một vòng. Tuy rằng nhìn về phía hai người Hồ Khắc nhưng hết lần này tới lần khác lại coi như không thấy, mà thời điểm khi nhìn tới Phan Ngọc mới hơi rung động một chút. Tướng mạo của Hứa Tiên rất bình thường, vậy mà trong kim quang lại uy nghiêm như thần minh.

Hồ Khắc cảm thấy hoảng sợ, Hứa Tiên này làm sao có đạo hạnh cao như thế. Nhưng hắn dù sao cũng tu hành từ nhỏ đi theo Đại Sư hàng đầu ở Nam Dương, vì thế cũng có chút bản lĩnh. Giờ phút này mặc dù cả kinh nhưng bất loạn, hắn vội vàng tể ra đầu tiểu nhi bên trong Tì La Bình ra cản hướng Hứa Tiên. Bên cạnh Vương Thủ Nghĩa cũng biết việc này đã thất bại, vô luận là người hay quỷ, nếu như không thể diệt khẩu thì chuyện Phan gia trả thù không phải nói đùa. Vương Thủ Nghĩa rút ra trường kiếm bên hông, đánh về phía Hứa Tiên. Hồ Khắc tể chú cản thời gian, vì vậy kiếm của Vương Thủ Nghĩa phải nhanh một chút.

Một đạo kiếm quang lóe lên.

Kiếm trong tay Vương Thủ Nghĩa cùng một cánh tay cầm kiếm của hắn bay ra ngoài. Hứa Tiên dùng là Viên Công Kiếm Pháp chỉ nhìn một lần rồi cất trong tủ quần áo, giờ phút này tâm ý của hắn tương thông, chỉ tiện tay sử xuất thì Vương Thủ Nghĩa chỉ biết vài món võ mèo cào làm sao địch lại. Vương Thủ Nghĩa nắm cổ tay nằm rạp trên mặt đất rú thảm, kế hoạch của hắn, mưu lược vĩ đại của hắn, nghiệp lớn của hắn đã đi theo một kiếm này.

Mà đầu tiểu nhi cực kì phối hợp gào thét bay về phía Hứa Tiên, thanh âm kia cực kỳ ác độc có thể đả thương hồn phách của con người, đồng thời bảy tám đầu Quỷ Hồn giương nanh múa vuốt đánh tới. Trên thuyền nhỏ hẹp, Hứa Tiên lại đứng ở đầu thuyền, mà phía sau hắn chính là Phan Ngọc. Còn Hồ Khắc điều khiển hết thấy mọi chuyện lại tự bay đầu của mình lên cao, không chế đầu tiểu nhi hợp với bụng của nó.

Phi Đầu Thuật là phương pháp bảo vệ tánh mạng của hàng đầu sư. Đầu Hồ Khắc bay lên, nếu một kích này có thể thành, hắn tự nhiên tới thu thập tàn cuộc, nếu là thất bại thì bay cao viễn độn, ngay cả Hứa Tiên cũng truy hắn không kịp.

Ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, Hứa Tiên lại quăng kiếm giờ hai tay lên không trung. Rõ ràng chỉ là hai bàn tay bình thường, nhưng lại phẳng phát muốn đem hết thấy phía trước bao phủ.

Mặt nước Hắc Ám đột nhiên bộc phát ra một mảng lớn ánh lửa màu hoàng kim chiếu sáng bốn phía.

Hứa Tiên tại nhà của Ninh Thái Thần lĩnh ngộ phương pháp thu nạp dẫn phát, giờ phút này 100% vận dụng. Không giống với đem thái dương chi lực thu nạp vào trong cơ thể lại phóng xuất ra, mà là quy tụ thái dương chi lực chung quanh tạo thành một khu vực nhỏ sau đó dẫn phát. Hỏa diễm màu vàng tuy rằng không bằng uy lực của Thái Dương Chân Hỏa chân chính, nhưng hỏa vân cũng có thể thiêu đốt một khu vực rộng lớn.

Quỷ Hồn trong nháy mắt đã bị bốc hơi, đầu tiểu nhi ở trung tâm hỏa diễm cũng chỉ giữ được một cái chớp mắt, còn đầu Hồ Khắc ở giữa không trung đều bị cháy đen, một cái đầu lâu rơi lên trên thuyền, bị Hứa Tiên tiến lên một cước đạp lên.

Lời nói thì dài nhưng từ lúc Hứa Tiên bay tới, trăm tay, phóng hỏa cũng không quá vài cái nháy mắt.

Đầu của Hồ Khắc dưới chân Hứa Tiên vẫn còn rung động, miệng mở rộng muốn cắn người. Hứa Tiên một tay nhặt lên Thanh Hồng kiếm trên mặt đất nhẹ nhàng dùng một kiếm xuyên qua đỉnh đầu dính cứng trên boong thuyền. Đầu người mới rất cực yên tĩnh lại. Hứa Tiên lại bỏ hai kiếm một cước đá nó xuống nước. Trong màn đêm đen phát ra thanh âm tòm tòm.

Lúc này Vương Thủ Nghĩa chịu đựng kịch liệt đau nhức miễn cưỡng đứng lên, vừa rồi hỏa diễm chủ yếu đốt giữa không trung vì thế hắn vẫn bình an vô sự. Hắn đã làm tỏ tường cục diện, cố tự trấn định nói:

- Phan Ngọc đã chết, người chỉ cần buông tha ta, ta bảo vệ người nửa đời không lo, Kim Ngân cần thiết tu luyện ta cũng có thể cung cấp. Chuyện hôm nay ta quyết không đề cập với bất kì ai.

Hắn tự nhận chí ít có năm thành nắm chắc có thể thuyết phục Hứa Tiên, nhưng hắn không có chú ý tới, từ đầu tới đuôi trong mắt của Hứa Tiên đều có thần sắc thản nhiên. Không có phần nộ, không có sát ý, thậm chí không có vì sát nhân mà đắc ý. Đôi mắt đôi mắt hắn yên tĩnh đồng dạng như trời xanh nhìn chăm chú lên đại địa, coi vạn vật như sô cầu mà thôi.

Kiếm quang lóe lên, đầu lâu bay. Hứa Tiên quay đầu nhìn chăm chú Phan Ngọc, trong mắt hắn rất cực nhiều hơn một tia tình cảm, chỉ là thoáng có chút mê mang. Không biết là mê mang do cảnh sắc hữu tình hay do thời khắc vô tình này tạo ra?

Phan Ngọc co rúm lại há miệng muốn nói. Nhưng Hứa Tiên khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy, hướng về thư viện bay đi.

Không giống với lúc đến dẫn động u mê, Phan Ngọc lúc này là thời gian thanh tỉnh nhất. Mắt nàng nhìn thấy nhiều trăng cảnh lướt qua dưới chân, nàng ngẩng lên nhìn nam tử đang ôm mình. Trong gió đêm, mái tóc dài của hắn tung bay, có đôi khi cùng tóc của nàng cuốn lấy nhau rồi tách ra.

Trên người Hứa Tiên kim quang sáng lạn nhưng phàm nhân không thể trông thấy, chỉ là trong màn đêm hắc ám có vô số ánh mắt đang nhìn dấu vết hắn để lại trên trời mà lộ ra thần sắc suy tư.

- Vị tiên trưởng này xin dừng bước.

Một đầu ác quỷ mặt xanh nanh vàng, thân cao gần trượng đột nhiên bay lên bầu trời cản trước mặt Hứa Tiên.

Hứa Tiên mặt không biểu tình, đưa tay đặt lên Thanh Hồng kiếm ở bên hông, quang mang trên người bắt đầu đại thịnh.

Quỷ tốt cảm thấy vô vùng khó chịu, vội vàng nói:

- Đại nhân nhà ta mời tiên trưởng tới phủ gặp mặt.

Hắn thấy Hứa Tiên vẫn không nhúc nhích thì bỏ sung:

- Nếu như muốn cứu nữ tử trong lòng người thì còn cần gặp đại nhân nhà ta hỗ trợ.

Hứa Tiên thản nhiên nói:

- Dẫn đường!

Quỷ tốt vội vàng ở phía trước dẫn đường, hai người đều phi hành, chỉ qua trong giây lát là đến nơi. Phan Ngọc từ trong ngực Hứa Tiên lộ ra đầu nhìn, thì ra là miếu thành hoàng của Hàng Châu. Cần thận suy

ngiht một chút, quĩ tốt dẫn đường chính là một con tò he (nặn bằng đất sét) trong tứ quĩ ở miếu thành hoàng.

Tiến vào miếu thành hoàng, quả nhiên có ba cái quĩ tốt khác đứng hầu, trên công đường đúng là Thành Hoàng Quân.

59. Quyển 2 - Chương 58

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 58: Tỉnh dậy.

Sưu tầm:

Một quĩ tốt mặt hồng tóc đỏ lạnh lùng quát:

- Trọc vật (vật dơ dáy) lớn mặt, thấy Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) mà dám không bái.

Hứa Tiên không nhìn ác quĩ, chỉ im im lặng lặng đứng ở bên dưới ngẩng đầu nhìn Thành Hoàng Quân. Bộ dáng Thành Hoàng Quân ngược lại giống người thường, mặt thon dài, có một chòm râu. Mặc trên người không biết là quan phục triều đại gì, một bộ dáng uy nghi lắm liệt.

Hứa Tiên hỏi:

- Người có cách cứu nàng?

Thành Hoàng Quân nhìn thẳng vào đôi mắt của Hứa Tiên mà trong lòng cả kinh, trên đời lại thực sự người bậc này?

Hắn không để ý uy nghi, từ quan tòa đi xuống, chấp tay nói:

- Đạo hữu không biết xưng hô như thế nào, tại hạ Triệu Văn Hội, là Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) bản địa đã có hơn mười năm, lại không nghĩ có nhân vật như đạo hữu.

Quĩ tốt đều kinh ngạc nhìn nhau, Thành Hoàng bình thường coi trọng uy nghiêm, thế mà trên công đường lại xuống bái kiến khách khí với người khác như thế.

Hứa Tiên nói:

- Tại hạ Hứa Tiên, nhà ở Tiền Đường, hiện tại ở trong Cạn Thiên thư viện đọc sách. Bằng hữu của ta bị ác nhân hãm hại, lúc này mới xuất khiếu cứu giúp, kính xin đại nhân giúp ta một tay.

Mặc dù là câu nói cung kính cầu xin, nhưng hiện tại thần tình của Hứa Tiên vẫn mang theo hương vị đậm mật.

Triệu Văn Hội lại cũng không thềm để ý:

- Nguyên lai là thân xác ở phụ cận, hồn phách ly thể, mặc dù có nhưng có thể sống lại, nhưng chưa hẳn...Nơi này có một quả Hoàn Dương Đan, lúc Phụ Thể thì cho nàng ăn vào nhất định có thể hoàn dương. Hôm nay thì nhanh chóng rời đi thôi, ngày sau lại mời.

Nói xong Triệu Văn Hội đưa cho Hứa Tiên một cái hộp nhỏ, Hứa Tiên còn ôm Phan Ngọc, chỉ có thể gật đầu cảm tạ. Mà Phan Ngọc thì rúc đầu vào ngực hắn, trước mặt người khác bị hắn ôm lấy, trong nội tâm của nàng vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng.

Hứa Tiên đi ra ngoài, một lần nữa bay vào không trung.

Quĩ tốt mang Hứa Tiên tới tò mò hỏi Triệu Văn Hội:

- Đại nhân, Hứa Tiên này cố nhiên có chút đạo hạnh, nhưng cần gì phải khách khí với hắn như thế ?

Triệu Văn Hội đưa mắt nhìn Hứa Tiên rồi đi, nghe câu hỏi của quĩ tốt thì cảm thán nói:

- Nếu như ta không nhìn lầm thì hắn là một người tu đạo.

Quý tốt mặt hồng trách cứ Hứa Tiên cười nói:

- Đại nhân chẳng phải người tu đạo sao? Ngay cả huynh đệ chúng ta cũng một lòng tu hành.

Triệu Văn Hội lắc đầu nói:

- Trên đời này, người tu tiên tu phật như cá diếc sang sông (người mù quáng chạy theo mồi), người tu đạo có phàm kỷ.

Hơn nữa trong lòng của Triệu Văn Hội còn nói thêm, một quả Hoàn Dương Đan tuy rằng chỉ có thể cứu một người vừa chết hoàn dương, nhưng đây không phải chuyện đùa. Hôm nay muốn cùng Hứa Tiên kết một cái thiện duyên, nhân này quả ngày sau sẽ như thế nào?

Tứ quý đều bó tay, nhưng cũng không dám nói thêm nữa, chỉ là ánh mắt thâm thúy mệnh mang của Hứa Tiên lưu lại thật sâu trong lòng bọn họ.

Một trận gió thổi, cửa phòng mở rộng ra, Hứa Tiên ôm Phan Ngọc thần nhiên đi vào, đã thấy trong phòng có đồng dạng hai người giống mình.

Đem Phan Ngọc đặt trên giường, mắt hần nhìn nàng chậm rãi xuyên qua thân thể, Hứa Tiên xuất ra một quả Hoàn Dương Đan mà Thành Hoàng Quân tặng cho để vào trong miệng của nàng. Mùi thơm ngát của đan dược xông vào mũi, vừa tiếp xúc đã biến mất, không bao lâu Phan Ngọc thông thả tỉnh dậy. Hứa Tiên yên lòng, cũng tiến vào thân thể của mình. Lần này Dương Thần xuất khiếu thật sự là phí hết không ít tâm lực, nếu không phải liên tục không ngừng thu nạp thái dương chi lực thì chỉ sợ đã duy trì không được rồi.

Phan Ngọc hoàn toàn từ trong mê ngủ thanh tỉnh, cảm giác thân thể trầm trọng, nguyên lai Hứa Tiên xuất khiếu thời điểm không có chuẩn bị nên đã nằm đè lên người nàng. Phan Ngọc nhắm mắt lại, trên mặt có chút đỏ ửng, nhưng nên đối mặt cũng nên đối mặt. Nếu như là người khác, giờ phút này nàng đã hạ sát thủ rồi, nhưng đối với Hứa Tiên thì nàng lại không hề nghĩ tới chuyện đó. Ngoại trừ cảm tình trong lòng tốt hơn, nàng càng tin tưởng Hứa Tiên tuyệt đối sẽ vì chính mình mà giữ bí mật này, hần chính là người như vậy.

Phan Ngọc đưa tay đẩy đẩy Hứa Tiên, nàng kinh hỉ phát hiện mình không hề còn loại cảm giác vô lực mà ngược lại vô cùng đối. Dù cho sinh hoạt tràn ngập mỗi một, nhưng người còn muốn sống, hơn nữa vì người trước mặt mà sống lại càng tuyệt vời.

Hứa Tiên chậm rãi tỉnh lại, trong ánh mắt còn có chút ít mê mang, hần không biết mình như thế nào đột nhiên té xỉu. Tựa hồ như đã mơ thấy một giấc mộng kì quái, nhưng muốn đi hồi tưởng thì không hề nhớ được điều gì, nó giống như đám mây mù bị tiêu tán không còn một chút. Dựa vào ngoại lực mà miễn cưỡng đạt thành Dương Thần xuất khiếu, chung quy không thể hoàn mỹ được.

Đột nhiên cảm giác có người ở nhìn mình, Hứa Tiên cả kinh ngẩng đầu, Phan Ngọc trong yên lặng đang quan sát Hứa Tiên. Trong ánh mắt còn có một chút tựa hồ tên là ngưng ngưng. Hứa Tiên kinh hỉ bắt lấy tay của Phan Ngọc nói:

- Minh Ngọc. Người không chết?

Phan Ngọc sững sờ, không khỏi hoài nghi đây là một giấc mộng, nhưng mắt nhìn xuống Thanh Hồng kiếm bên giường, bên trên thân kiếm vẫn còn mang theo vết máu nhàn nhạt. Tâm tư của nàng cũng linh mãnh phi thường, sống mất vừa chuyện thì đã minh bạch chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn thăm dò thăm dò nói:

- Đa tạ Hán văn cứu giúp.

Hứa Tiên lo nghĩ, cầm lấy công đức công đức công đức ngọc bài trong tay rồi xem xét nói:

- Hao tổn mười vạn công đức ah.

Bất quá nhìn Phan Ngọc tinh thần tốt hơn nhiều, tự đáy lòng hần nói:

- Đáng giá!

- Đây là vật gì?

Phan Ngọc hỏi, biết rõ Hứa Tiên không nhớ rõ hết thấy buổi tối này, trong lòng nàng mới thở phào một cái, nhưng lại ần ần có chút mất mát. Vốn kí ức đó thuộc về hai người, nhưng bây giờ chỉ có một người nhớ rõ.

Hứa Tiên không khỏi nhớ lại, chạng vạng tối ở tiểu viện, Ngư Huyền Cơ đối với chính mình nói một câu: sự phụ của ngươi đưa cho ngươi « Đạo Đức Kinh » ở bên trong còn có một khối ngọc bài, chỉ cần ngươi cầu xin nó thì Phan công tử có lẽ còn cứu được.

Phan Ngọc nghe Hứa Tiên nói một phen, mặt quang nhấp nháy, nàng có hơi suy nghĩ trên người Ngư Huyền Cơ rất có điểm đáng ngờ, chỉ là tìm được đường sống trong chỗ chết, giờ phút này cũng không muốn suy nghĩ nhiều thế, nàng sờ bụng nói:

- Ta đói bụng.

Đây là lần thứ nhất trong mấy ngày qua nàng kêu đói, Hứa Tiên vội vàng thu xếp, bởi vì vẫn còn mang bệnh nên chỉ ăn cháo. Hứa Tiên bưng chén cháo tới, Phan Ngọc nhìn hẩn cẩn thận từng li từng tí thổi cháo mà trong lòng khẽ động, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn vào mặt hẩn một cái.

Cảm giác mềm mại ướt át tức thì lóe lên. Hứa Tiên lại như bị điện mười vạn Volt giật một cái, nhất thời lơ lửng tại chỗ. Vốn trên mặt của Phan Ngọc đã đỏ hồng thấy Hứa Tiên còn đỏ hơn, nàng không khỏi cười ha ha, tiếp nhận chén cháo trong tay hẩn bắt đầu ăn liên hồi. Nàng thật sự là đói bụng lắm. Một bên ăn, một bên ngắm Hứa Tiên, phảng phất nhìn thế giới có đồ vật gì cực kì hứng thú.

60. Quyển 2 - Chương 59

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 59: Hồng Tụ. (1)

Sưu tầm:

Hứa Tiên loạn thành một bầy, tim đập vô cùng nhanh. Chính là những kí ức lúc xuất khiếu cảm giác như một giấc mộng hẩn biết được giới tính chân thực của Phan Ngọc. Vốn bị một nữ nhân tuyệt thế hôn là một chuyện mà nam nhân bình thường tim đập rộn lên, nhưng hẩn bề ngoài ý thức lại còn tưởng là Phan Ngọc là nam nhân. Vì vậy Hứa Tiên lâm vào thống khổ mà mâu thuẫn. Trời ạ, ta không ngờ là thủy tinh (long dương, pê đê, gay, đồng tính, hifi, bóng....) sao? Hơn nữa, hơn nữa, lại còn là chịu. Hẩn lệ rơi đầy mặt, ngay cả tâm muốn chết đều đã có.

Phan Ngọc đem cái chén không đưa cho Hứa Tiên, Hứa Tiên lập tức tiếp nhận, nhưng biểu lộ vẫn đờ đẫn, động tác cứng nhắc, lòng xám như tro tàn. Phan Ngọc bấu môi, không phải là bị bốn công tử hôn một cái thôi sao? Làm như bị bốn công tử lấy đi tờ rinh vậy?

Buổi tối đều ở vào trạng thái trạng thái “Xuất khiếu”. Bất quá ngày hôm sau thì lời nói và việc làm của Hứa Tiên đã như thường rồi, nghe nói người nào bị đả kích quá lớn hoặc là thống khổ mà nội tâm không cách nào thừa nhận thì thường chọn cách mất trí nhớ ngắn hạn. Hứa Tiên hiện tại có thể hiện thuyết pháp đó là sự thực, một cái hôn của Phan Ngọc hẩn đã hoàn toàn quên đi, thật sự đã quên.

Hai gã tú tài của Bạch Lộc Thư Viện mất tích kỳ, quan phủ điều tra mới có người nói họ đi chơi hồ rồi sau đó ở trên hồ phát hiện thi thể không đầu của hai người. Tú tài bị giết ở dị địa, quan phủ điều tra mà không có kết quả khiến họ khó nói chuyện.

Hứa Tiên nghe xong còn thổn thức một hồi, chỉ là Phan Ngọc ném tới cho hẩn một cái nhìn khinh bỉ, hẩn thổn thức cái gì cơ chứ? Chính hẩn cũng không hiểu nổi là vì cái gì?

Về sau hung thủ bị bắt, thì ra là thủy tặc, mỗi người đồng ý cung khai, phán quyết trăm lập quyết, việc này coi như xong.

Tổng đốc đại nhân ngược lại lên triệu kiến Hứa Tiên một lần. Chết nhi vô sự, hẩn cũng thở phào một hơi. . Đối với Hứa Tiên tán dương một hồi, rồi sau đó lão sư Vương Học Chánh trên danh nghĩa cũng gọi vào gọi Hứa Tiên vào quý phủ động viên một trận.

Hạ Tử Kỳ vùng trộm hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng ngoài mặt lại xưng hô với Hứa Tiên như anh em ruột. Gọi Hán văn huynh, Hán văn huynh không ngừng, còn nói muốn mời Hứa Tiên Thỉnh Vũ Lâu uống hoa tửu.

Đối với hoạt động uống hoa tửu có ý nghĩa như thế, đương nhiên Hứa Tiên đồng học làm một người thế kỷ hai mươi một xuyên việt mà đến vô cùng có hứng thú đi xem xét một chút. Dù sao lại không cần dùng tiền của chính mình. Ngay tại Hứa Tiên cơ hồ sắp đáp ứng thì Phan Ngọc không biết từ nơi nào đi ra nói:

- Hán văn, thúc thúc đêm nay mời đến quý phủ ăn cơm.

Hạ Tử Kỳ tự nhiên không dám cùng Tổng đốc tranh giành:

- Được rồi, hẹn hôm khác vậy. Hán văn huynh, nhất định phải cho huynh đệ mặt mũi ah.

Rồi sau đó không có đến phủ tổng đốc, ngược lại nghe Phan Ngọc quở trách Hạ Tử Kỳ một trận, nói những việc xấu của hắn thường ngày cho Hứa Tiên nghe.

Hứa Tiên là một con người châu á phát triển đầy đủ thói hư tật xấu, các tật bất quái hoàn toàn thức tỉnh hồi ký lại:

- Đêm đó hắn tại kỹ viện thật sự ban đêm ngủ thất nữ sao? Không thể nào đâu, bề ngoài hắn có một bộ dạng rất là thuần khiết mà.

Phan Ngọc mặt lạnh lùng nói:

- Dù sao ngươi tạm thời cùng hắn lui tới là được.

Hứa Tiên buồn bực nói:

- Ngươi không phải là đang nói xấu người ta sau lưng sao?

Phan Ngọc đương nhiên nói:

- Chúng ta là bằng hữu, ta tự nhiên phải chịu trách nhiệm với ngươi.

- Chịu trách nhiệm với ta?

Những lời này lần nữa khơi gợi lên chuyện thương tâm của Hứa Tiên, hắn lại lâm vào trạng thái ngốc trệ. Cuộc sống ở Thiên Đường cùng Địa Ngục chính là ứng với Hứa Tiên. Ngày bình thường cùng Phan Ngọc ở chung cũng thích ý, điểm tâm hàng ngày Hứa Tiên cho tới bây giờ đều là Phan Ngọc mang về tới gọi hắn rời giường ăn. Nhưng ở bên trong cơm trắng chính là cát mịn, có khi một câu nói khi lơ đãng của nàng lại khiến Hứa Tiên như rơi vào vực sâu.

Bất quá cho dù người chết cũng bị bịt bởi một tầng bóng mờ (ý nói thời gian xóa nhòa mọi chuyện), theo thời gian dần qua, tất cả học sinh Thư viện tại Giang Nam đều sôi nổi lên.

Phan Ngọc thì vội vàng vì những việc vặt vãnh mà sút đầu mẻ trán, nhưng nàng có thể xử lý gọn gàng làm cho mọi người tán thưởng. Chỉ là vô luận đến đâu, nhất định phải lôi kéo Hứa Tiên cùng một chỗ, nói là có thể kết bạn với nhiều người hơn. Bất quá đồng học Hứa Tiên phi thường thành khẩn muốn nằm trên mặt đất cũng không chịu đi.

Dưới sự cầu xin của Phan Ngọc hắn cũng thật sự là không cách nào cự tuyệt. Mỗi ngày lộ ra sáu cái răng, cười mà như khóc. Tuy rằng không biết có bao nhiêu người đối với phần công tác này không ngừng hâm mộ, nhưng Hứa Tiên thật sự chính là tính cách như vậy.

Một ngày này, mọi người cùng nhau đi ra nghênh đón Thanh Khê thư viện thì đã thấy ngoài cửa lớn dựng một cỗ xe ngựa, ngựa đều là lương câu. Khó hơn được chính là chúng có một màu trắng thuần khiết, càng không cần phải nói trang trí trên xe luôn ập vào mặt người khác một cỗ khí tức xa hoa lộng lẫy.

Hứa Tiên cảm thấy hiếu kỳ, không biết là thư viện nào mà hào khí như thế. Phan Ngọc bên cạnh hắn đã đi ra nghênh đón, xuyên thấu qua cửa sổ xe cùng người trong xe nói mấy câu. Rồi sau đó gặp được một đám nữ nhân phấn hồng đi xuống. Tuy rằng cũng có cách ăn mặc như thư sinh, hơn nữa đều mang theo một cái mạng che mặt, chỉ là dáng người yếu điệu thì không lừa được người đây. Người vây xem đều phát ra một tiếng sợ hãi thán phục.

- Hồng Tụ thư viện viện thủ mang theo chúng đệ tử tới bãi phỏng.

Hứa Tiên cao giọng thông báo. Bất quá một lát, Lý Tư Minh vội vàng vàng từ trong cửa chạy ra cùng nói chuyện với viện thủ.

Phan Ngọc lại thối lui đến bên người Hứa Tiên, thấy Hứa Tiên có bộ dáng hiều kỳ không thôi bèn cười nói:

- Hồng Tụ thư viện coi như là thư viện của Hàng Châu chúng ta, chỉ là người đi học bên trong đều là nữ tử.

Sau đó nàng dùng một ngón tay chỉ về nữ tử phía xa đang trò chuyện cùng Lý Tư Minh nói:

- Đó chính là viện thủ, nàng tên là Doãn Hồng Tụ, còn là một quận chúa. Trước đây ít năm Cừu vương chi loạn, triều đình kết thân để nàng tới Hàng Châu trấn an, còn chưa vào phủ thì Cừu vương phủ đã bị tàn sát không còn một mảnh trở thành một quả phụ. Hoàng thượng cảm thấy cùng nàng có thua thiệt, vì thế cho phép nàng tái giá, lại cho nàng lập hộ ở Hàng Châu, những cura cải tịch biên đại bộ phận đều giao cho nàng. Nàng lấy tên của mình làm một Hồng Tụ thư viện, hiện nay đã qua vài năm, bất quá tham gia Sơ Tuyết Thí này lại là lần đầu tiên. Chư công của học viện lần này gặp nạn rồi.

Lý Tư Minh ngày thường phong lưu tiêu sái biết bao thì hiện tại đầu đổ đầy mồ hôi, hấn khuyến nhủ:

- Doãn viện thủ, Sơ Tuyết Thí này là một hồi thịnh thế của Giang Nam sĩ lâm, không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào đây, không phải chuyện đùa, người nếu muốn đứng ngoài quan sát thì tự nhiên vinh hạnh vô cùng. Chỉ là nếu muốn tham gia thì không phải một mình Lý mỗ có thể định đoạt.

61. Quyển 2 - Chương 60

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 60: Hồng Tụ. (2)

Sưu tầm:

Doãn Hồng Tụ mặc trường bào bảo thạch lam, khoác trên vai áo lông cừu màu trắng. Tuy không có nữ trang nhưng càng lộ vẻ đáng người uyển chuyển, bên cạnh không biết bao nhiêu thánh nhân đệ tử nhìn nàng mà chảy nước miếng. Tuy rằng mang theo một tầng mạng che mặt, nhưng một đôi mắt hoa đào với sóng mắt lưu chuyển lại luôn luôn một cổ cảm giác kỳ diệu khiến người ta như say mà không phải say. Giờ phút này nàng mở miệng nhàn nhạt nói:

- Lý tiên sinh nếu như không làm chủ được, vậy thì mời người có thể làm chủ tới nói chuyện. Chỉ là người tới là khách mà muốn đẩy chúng ta ra khỏi cửa sao?

Lý Tư Minh cười khổ nói:

- Không dám, Doãn viện thủ mời đến a!

Một đám nữ tử uốn lượn mà vào, Phan Ngọc chỉ lo cùng Hứa Tiên đàm tiếu, khi đi ngang qua trước mặt mình thời điểm mới khom người thi lễ, rồi sau đó lại quay đầu đi. Bất quá những cô gái kia mười người thì có chín ánh mắt rơi vào Phan Ngọc, nam tử như thế khiến họ đem lòng ái mộ. Cả con người của Doãn Hồng Tụ đều vòng vo một chuyển trên người nàng. Phan Ngọc bình thần ung dung, càng làm cho người ta cảm thấy khí độ bất phàm.

Hứa Tiên cực kỳ ghen ghét, thầm than sau khi cưới vợ, nhất định phải cách Phan Ngọc ra xa một chút.

Phan Ngọc cười nói:

- Vừa ý cô nương nào để ta tới làm ông mai cho người.

Hứa Tiên vui đùa nói:

- Vừa ý Doãn viện thủ có thể không?

Phan Ngọc lắc đầu:

- Người ngược lại hảo nhân lực, chỉ là lời này của người nếu để cho Lý Tư Minh Lý đại Tài tử đã nghe được chỉ sợ sẽ cùng người liều mạng đó.

Hứa Tiên nghe thấy còn có gian tình bực này thì hứng thú và kì quái hỏi:

- Lý Tài tử không phải ngay cả hài tử đều đã có rồi sao?

Phan Ngọc buồn bực nhìn Hứa Tiên nói:

- Đại trượng phu ba vợ bốn nàng hầu cũng không phải chuyện hiếm lạ. Lão sư hiện tại mới bắt quá nhi lập chi niên (tuổi xây dựng sự nghiệp), trong nhà cũng chỉ có một vợ hai thiếp, còn có thể lấy hai bình thê nữa có mà.

Hứa Tiên lau đi nước miếng bên miệng tán thán nói:

- Ba vợ bốn nàng hầu, đó là một loại cảnh giới cao thượng cỡ nào ah! ! Đáng tiếc ta là thực hiện không được.

- Chuyện nào có đáng gì, ngày sau tranh thủ công danh, phong hầu bá tướng cũng chưa biết chừng, khi đó thiên hạ nữ tử mặc người lấy hay bỏ, chẳng phải khoái chẳng.

Phan Ngọc tự nhiên nói, nhưng khi nói xong lại cảm giác trong lòng không biết là tư vị gì.

Hứa Tiên nghĩ đến Bạch Tố Trinh xa cuối chân trời thở dài:

- Mặc cho khát nước ba ngày, ta chỉ uống một hồ lô.

Phan Ngọc nghe xong trong lòng vui vẻ nói:

- Lời này của người nếu để Doãn viện thủ nghe xong, nói không chừng lập tức gả cho người. Nàng từng nói qua, muốn kết hôn nàng phải công thành danh toại, tài học bất phàm. Chỉ là điều này chưa chính yếu, quan trọng là nàng còn có một yêu cầu là nếu muốn lấy nàng thì phải thề độc dưới tóc, kiếp này chỉ được lấy một mình nàng, ngay cả thiếp cũng không cho.

Trong lòng Hứa Tiên tán thưởng: đây chính là chủ nghĩa nữ quyền thời cổ đại sao? Bất quá cùng nữ quyền kiếp trước mà nói thì yêu cầu này thật đúng là thấp, không muốn xe, cũng không cần phòng, còn cần gia tài bạc vạn làm đồ cưới. Hơn nữa cam đoan không để cho người mang nón xanh (cắm sừng!) đồng thời yêu cầu nam nhân không được bao vợ bé. Bất quá hẳn cũng biết tài học của mình cách Lý Tư Minh còn có chênh lệch rất lớn, hơn nữa còn có một cái yêu cầu thấp hơn đang chờ hắn, hẳn cũng đành phải an tâm mà chờ đợi.

Ban ngày mệt nhọc, buổi tối cũng ngủ an ổn. Đêm dài người tỉnh, Hứa Tiên yên lặng hút thái dương chi lực, hắn gần đây phát hiện viên chủ tinh của mình không thấy đâu nữa, thần hồn là một mảnh vàng óng, hắn còn bận tâm sợ mình tẩu hỏa nhập ma, có lẽ nên tìm một chút thời gian lại đến tìm Ngư Huyền Cơ hỏi một chút, thuận tiện vì sự tình lần trước nói lời cảm tạ.

Đủ loại suy tư khi hắn tu luyện vẫn tồn tại y nguyên, nhưng cảm xúc lo lắng lại không còn sót lại chút gì, trong lòng là một cảnh bình yên.

- Thành Hoàng Quân mời Hứa công tử đến phủ một chuyện.

Ngoài phòng hét lớn một tiếng, lập tức đánh thức Hứa Tiên, nhưng trong lòng không hề bị quấy rầy mà phần nộ. Hắn đứng dậy đẩy cửa sổ, bên ngoài cửa phòng đã có một chiếc xe ngựa, một quý tử mặt xanh nanh vàng cung kính đứng ở trước. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, một tiếng hét lớn tựa hồ chỉ đánh thức một mình Hứa Tiên.

Hứa Tiên quay đầu, nhục thể của mình còn nằm ở trên giường, Dương Thần xuất khiếu tự tức thì thành hình, tán tức thì thành khí, hết thấy thực tế cũng không khó khăn và nhiều trở ngại. Ngẩng đầu nhìn qua, trăng sáng mây mờ, ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất như có sương có tuyết, đúng là tận dụng thời gian tốt ngày.

Dù cho vào lúc đó, hắn cũng không có đình chỉ tu luyện, đã mất đi trở ngại của thân thể thì đối với thu nạp thái dương chi lực ngược lại càng thêm đắc lực, hơn nữa thời khắc ở vào trạng thái “Cảm giác” thì tu

luyện càng không hề trắc trở. Kim quang trên người chói mắt khiến quỷ tốt không khỏi đem thân thể cúi thấp hơn chút.

- Mời công tử lên xe.

Hắn tựa hồ có thể nhận thức đại nhân nhà hắn cung kính với Hứa Tiên, hơn nữa Hứa Tiên khí độ uy nghiêm thâm trầm, xác thực không giống người tu hành tầm thường.

Hứa Tiên phát ông tay áo ra hiệu không cần. Cũng không phi hành, mà là dọc theo con đường chậm rãi hướng miếu thành hoàng đi đến.

Quỷ tốt không dám lên tiếng nữa, chỉ đành đi đằng sau con ngựa nói nhỏ vài câu. Con ngựa kia gật gật đầu như có điều hiểu được, rồi sau đó hí dài một tiếng, lôi kéo xe ngựa bay lên trời, xẹt qua ngọn cây hướng về miếu thành hoàng bay đi.

Hứa Tiên tùy ý đi bộ, quỷ tốt theo bên người, chỉ là luôn chậm chân hơn Hứa Tiên một bước, tư thái vô cùng cung kính.

Dương Thần xuất khiếu, thị giác không thể so với mắt thường, thấy trong phòng ngủ thư viện có chút ánh sáng, liền hỏi:

- Đó là cái gì?

Quỷ tốt ứng tiếng nói:

- Cái này tiểu nhân nghe Thành Hoàng Quân đã từng nói qua, người đọc sách nếu có thể thông hiểu kinh ý thì vừa vận ngộ được kinh ý, ban đêm sẽ thả hào quang, đại văn hào đại thi nhân có thể phát ra ánh sáng tới mấy trượng, quang mang đại thịnh vô cùng. Bất quá người đọc sách tầm thường có thể chỉ hơn một tấc đã không tẹt lắm rồi.

Hứa Tiên gật gật đầu, nhìn về phía gian phòng của mình, hào quang lại có ba thước. Phan Ngọc cũng coi như thuộc tầm lớp người đọc sách thông tuệ. Lướt xem quang hoa bên trong thư viện lại chỉ có tây mái hiên có một thoáng được nằng, nhớ lại một chút có lẽ là đám nữ tử của Hồng Tụ thư viện, chắc hẳn quang hoa này là của Doãn Hồng Tụ.

Hứa Tiên tự nhiên không tin đây là ánh sáng của người đọc sách, mà đây nên là “Tính linh chi quang” Người người đều có”, Tuệ Tâm càng sáng thì càng có quang hoa bên người. Người đọc sách bất quá là đầu gối tự nhiên không có cái gì sáng rực. Chỉ có điều muốn không dựa vào sách vở mà minh lý, không có ngộ tính thì không được. Nghe nói Lục Tổ Huệ Năng thì chữ to không nhìn được, lại có thể truyền thừa Phật hiệu chính là loại người này rồi. Thường nhân còn phải tiến hành theo chất lượng, có duyệt có lịch mới là chính đạo.

62. Quyển 2 - Chương 61

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 61: Thẩm âm.

Sưu tầm:

Hứa Tiên lẳng lẳng suy tư, nhưng dưới chân cũng không ngừng bước. Nhưng tựa hồ bởi vì nhận thức đạo lý mới nên quang mang trên người càng thêm chói mắt. Quỷ sai đi theo phía sau hắn, lúc đầu còn cảm thấy chiếu sáng khó chịu, nhưng dần dần cảm thấy một ít ôn hòa, lại từ trong vầng hào quang hấp thu không ít Dương khí.

Quỷ sai trong lòng tán thưởng, phương pháp tu luyện có lợi cho người khác như vậy, thật đúng là hiếm thấy, không khỏi càng thêm kính cẩn.

Giữa ngã tư đường Hắc Ám đột nhiên nhiều hơn một đầu bóng đen xuất hiện phía sau hai người. Quỷ sai trong lòng âm thầm coi chừng, Hứa Tiên lại giống như chưa tỉnh, phối hợp xem xét cảnh đêm Hàng Châu.

Bóng đen ngày càng nhiều, không biết từ chỗ xó xỉnh nào xuất hiện, hơn nữa đều là quỷ quái càng càng lúc càng đi tới gần.

Có con diện mục tím xanh có cái cổ bẻ gãy rũ sụp, đầy người máu đen. Cũng có quỷ quái không còn diện mục, nguyên một đám ở phía sau còn phát ra một tiếng quái khiếu khiến người ta nghe thấy mà kinh hãi không thôi.

Trong lòng Quỷ sai kinh hãi vô cùng, trong thành Hàng Châu oan hồn oán quỷ như thế nào đều xuất hiện toàn bộ. Giương mắt xem xét, Hứa Tiên vẫn im im lặng lặng đi ở phía trước, trên mặt không hề sợ hãi. Không! Hắn là chưa bao giờ thấy qua bất luận biểu lộ gì. Quỷ sai bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai đều là bị quang mang trên người Hứa Tiên tản mát ra dẫn tới. Dương khí chính là thứ cần thiết mà tất cả quỷ vật đều phải cần. Dù cho linh trí không rõ, nhưng đối với loại quang này đều có sự khao khát theo bản năng.

Hứa Tiên cũng không nói gì, chỉ tiếp tục bước về phía trước, thái độ trấn định của hắn lập tức làm quỷ sai yên tâm hơn không ít. Một người về phía trước, bách quỷ đi theo phía sau, uy thế này thật khiến cho hắn rung động một hồi lâu. Cho dù Thành Hoàng Quân Triệu Văn Hội hắn cũng phải dựa vào thần chức mới có thể áp chế đám quỷ mà không loại khí phách như Hứa Tiên.

Đã tới trước cửa miếu Thành Hoàng, Hứa Tiên thẳng bước mà vào, đám quỷ không dám theo mà bồi hồi đứng bên ngoài cửa miếu không chịu rời đi.

Triệu Văn Hội ý cười đầy mặt ra chào đón, chấp tay nói:

- Đạo hữu quả nhiên khí thế bất phàm, xin mời an vị.

Hai người nhập tọa, sớm có quỷ tốt dâng nước trà, mùi thơm ngát xông vào mũi, không thể so với phàm phẩm. Nhưng Hứa Tiên cũng không hưởng thụ, mà một ngón tay chỉ đám quỷ ngoài cửa nói:

- Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) thẩm âm, đây không phải là chức trách sao? Vì sao lại mặc kệ?

Lời này của Hứa Tiên có phần không khách khí, nhưng Triệu Văn Hội lại không thêm để ý, người kì dị bậc này nếu thủ theo khuôn phép lễ nghĩa chỉ sợ mới khiến Triệu Văn Hội hắn kì quái.

- Người có biết khi nào ác quỷ nhiều nhất không?

- Vào thời điểm chiến loạn?

- Đúng vậy. Thần Châu Lục Trầm, khói lửa nổi lên bốn phía, oán khí sát khí xông thẳng lên trời, mặc kệ người có thủ đoạn thần tiên bậc nào cũng khó có thể hóa giải. Nhưng lần này chính là thái bình thịnh thế.

- Thái bình thịnh thế?

Hứa Tiên suy nghĩ một chút liền hiểu, bình thường dân phong vào thời đại tốt nhất đều là loạn chuyển trị, thời đại nghỉ ngơi lấy sức. Thường xuyên truyền xuống không nhật của rơi trên đường, mỹ đức đêm không cần đóng cửa. Còn chân chính đến thái bình thịnh thế, người có cái chết không minh bạch thì ngược lại nhiều vô số kể.

- Ôm hận như vậy mà chết, quỷ loại có oán niệm thật lớn ta cũng không thể làm gì giúp chúng. Chỉ có một chút tu hành thành công, pháp lực tuy bất phàm ngang ngược cần rõ.

Triệu Văn Hội muốn nói lại thôi, hắn là một Thành Hoàng cũng không thể biểu lộ phong quang như thế, khổ sở trong đó chỉ có người cùng cảnh ngộ mới biết được.

- Chẳng lẽ không có âm binh sao?

Hứa Tiên hỏi.

- Ta chỉ là Thành Hoàng, không phải chưởng khống binh lính. Hơn nữa cho dù có binh thì cũng giống như quan phủ dương thế, mặc dù binh mã vô số, nhưng có thể làm gì được đạo phi?

Hứa Tiên như có điều suy nghĩ, bên trong dương thế có khó xử của dương thế, mà âm phủ cũng có chỗ khó xử của âm phủ, nhất định sẽ không bởi vì người có chút pháp lực mà có thể tùy tâm sở dục. Đã có khó xử, thì tất nhiên có chỗ cầu xin, Hứa Tiên hiểu rõ nói:

- Quân lần nữa mời ta đến chắc có việc muốn nói, lần trước được ân huệ của quân mà chưa báo đáp, chi bằng cứ nói ra, ta nhất định hết sức nỗ lực.

Nhận ân huệ của người đương nhiên phải giải quyết sớm một chút. Đây là đăm chiêu hiện tại của Hứa Tiên. Hứa Tiên sở dĩ tới đây, một là vì kiến thức thần minh của thế giới này, hai là kết thúc nhân quả của Hoàn Dương Đan.

Triệu Văn Hội biết rõ đối với người bậc này, cấp bậc lễ nghĩa đều là vô dụng, người tán thưởng hán cũng không thấy vui, người miệt thị hán cũng không giận, còn không bằng nói thẳng ngược lại giảm đi phiền toái cho nhau. Vì thế mà Triệu Văn Hội dứt khoát nói chuyện khó xử của mình ra.

Nguyên lai hán khi còn sống vốn là một phú hộ tầm thường, chỉ là lúc sinh thời tích đức làm việc thiện, sau khi chết Diêm Quân cho phép đầu thai vào nhà đại phú đại quý, hán không muốn dẫn thân vào bên trong Luân Hồi vì thế cầu xin một phen. Vừa hay địa phương này thiếu khuyết một Thành Hoàng mà được nhận chức.

Chỉ là hán cũng không phải nhân tài để làm quan, nhưng hết lần này tới lần khác còn có chút trách nhiệm chống đỡ hơn mười năm. Cả ngày xử lý công vụ so với lúc còn sống còn mệt hơn. Trước đó vài ngày thì lại đi cầu Diêm vương, muốn từ chức Thành Hoàng, ai ngờ Diêm vương tức giận, khiển trách mắng một trận rồi đuổi trở về.

Kết quả hán cả đời làm việc thiện ngược lại rơi vào kết cục này, hán ra Cầu Nại Hà khóc lớn một hồi, vừa vịn thoi phán quan đi ngang qua chỉ cho hán một con đường sáng. Đó là tìm được người có thể thay thế hán chính mình đi Diêm Quân thay hán biện hộ. Chỉ là càng đến thái bình thịnh thế, người có đức ngược lại rất ít, thiên hạ châu huyện, trên đất của một Thành Hoàng đi đâu tìm người thay thế mình đây.

Ngày ấy đang tại trầm tư suy nghĩ thì chân trời một đạo kim quang xẹt qua, hán liền động tâm tư, mời Hứa Tiên đến xem xét. Hán làm Thành Hoàng hơn mười năm cũng có chút kiến thức, xem xét đôi mắt Hứa Tiên đã biết hán đúng là người mình cần. Lại tra sổ ghi chép sinh tử phát hiện hán dùng Bồ Y thân lại tích lũy hơn mười vạn công đức, tuy rằng gần đây không biết như thế nào lại mất đi mười vạn, nhưng đảm nhiệm Thành Hoàng chỉ chức này thì dư xài rồi.

Bên cạnh tứ quý nghe được mà diện mục vạn vạn, quả thực dễ khóc dễ cười, không nghĩ tới gần đây đại nhân rất biết lên mặt mà thật không ngờ tâm tư linh mãnh. Đám người lại không biết Triệu Văn Hội sinh thời thấy quan lão gia đều là một bộ uy nghiêm như vậy, vì làm tốt quan này hơn mười năm nên khi đó đem luôn khuôn mặt hòa ái khi còn sống của mình trở thành Thành Hoàng Quân. Giờ phút này rốt cục có thể giải tỏa tâm sự, thật sự không biết nói gì hơn.

Hứa Tiên trong lòng hiểu rõ, tự định giá một chút rồi nói:

- Ta tạm thời thay quân giữ chức này, để cho quân có một thời gian nghỉ hưu, chỉ là việc này hoàn toàn hư tấu mình Minh phủ, hơn nữa tại hạ hiện tại cũng không thể rời dương thế.

63. Quyển 2 - Chương 62

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 62: Thực quý. (1)

Sưu tầm:

Triệu Văn Hội trong lòng thất vọng, nhưng cuối cùng có một người chịu gánh trách nhiệm thay hán, cũng coi như thở phào một cái. Dưới tay hán có tứ quý, nhưng đều là mãng phu, không có một kẻ có khả năng giúp hán xử án. Chính bản thân hán phải tự tìm tòi, một năm 365 ngày, ngay cả cái lễ ngày nghỉ đều không có, sao mà không kêu khổ. Nếu có một nha hoàn xinh đẹp một chút thì còn đỡ, nhưng mà bốn con quý bên cạnh hán chính là cực phẩm nam quý xấu xí vô cùng. Suốt mười năm kiên trì làm công việc này quả thực không dễ dàng chút nào.

Triệu Văn Hội gọi một tiếng, không lâu sau, công văn chất như một ngọn núi nhỏ ở trên quan án, hán ngượng ngùng nói:

- Đây đều là việc cần làm ngu huynh những năm này tích lũy, mời hiền đệ đêm nay bắt đầu xử lý a!

Hứa Tiên tiến lên tùy ý rút ra một quyển, giở ra coi một chút, lại buông xuống hỏi:

- Âm ti pháp luật đâu?

Triệu Văn Hội vỗ đầu một cái: Là ta hồ đồ rồi. Vì vậy hắt lại từ một đồng luật pháp trong kho chuyển ra, Hứa Tiên thoát nhìn một quyển. Hắn vốn đã có bốn sự nhìn qua một lần là không bao giờ quên, hiện tại Dương Thần xuất khiếu thì lại càng bất phàm. Đọc nhanh như gió, các loại pháp luật của âm giới vô cùng hiểu và nhớ rõ, một chữ cũng không sót.

Sau một nén nhang, Hứa Tiên buông một quyển luật pháp cuối cùng, ngẩng đầu lên nói:

- Có thể bắt đầu.

Ở bên trong Miếu thành hoàng, Hứa Tiên không chút khách khí ngồi trên quan án cao cao, hồ sơ một quyển cuốn phóng tới trước mặt, hắn cúi đầu xuống ngừng thần phê chữa. Dưới quan án có quỷ mới chết đã dẫn xuống hoặc khóc rống, hoặc tức giận mắng hoặc xin tha, Hứa Tiên mặt không đổi sắc, dựa theo Âm ti luật pháp thẩm vấn từng người, bác bỏ không chút do dự, hơn nữa rất chuyện nghiệp rất có pháp luật.

Sở hành đúng là Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) thẩm âm.

Ngày thường Triệu Văn Hội thấy một quỷ khóc rống thì thương cảm, tức giận mắng thì đánh vào đít, tốt thì khen ngợi, xấu thì khiển trách. Mà Hứa Tiên thì không luận người bên dưới như thế nào, chỉ dựa vào Âm ti luật pháp nên như thế nào thì như thế đó. Vận dụng ngồi bút như bay, đem từng quỷ phán quyết đưa cho quỷ sai dán vào sau lưng Quỷ Hồn.

Đủ số thì do một quỷ sai đưa vào Minh phủ, hoặc đi Lục Đạo Luân Hồi chuyển sinh hoặc đi đưa Địa Ngục bị phạt. Đây chính là ý nghĩa tồn tại của Thành Hoàng nếu là từng Quỷ Hồn đều do Minh phủ tái thẩm thì không nói tới đường xá xa xôi. Thiên hạ trong một ngày không biết chết bao nhiêu người, đó là chuyện rắc rối cỡ nào.

Tứ quỷ một kẻ lái xe, một kẻ áp quỷ, một kẻ đi trước, một kẻ đánh vào đít để cho Hứa Tiên sai sử như chong chóng. Ngày bình thường còn có thể rảnh rỗi nhìn xem thẩm án, nhưng hôm nay căn bản chẳng quan tâm. Triệu Văn Hội vốn định hỗ trợ, kết quả lại chen vào không lọt cũng mừng rỡ thanh nhàn. Nhìn chống văn án càng ngày càng thấp, hắn cười tới mức không thể khép miệng lại. Vừa uống một chén trà xanh, sau khi đi vòng quanh hai vòng liền dứt khoát ra hậu viện ngủ một giấc. Đã là quỷ rồi mà còn biết ngủ.

Hứa Tiên đồng dạng như Computer nhanh chóng xử lý công văn trước mặt, chỉ là thái dương chỉ lực lại chưa từng chút nào đình chỉ thu nạp. Càng về sau Quỷ Hồn bên dưới chỉ thấy nơi quan tòa là một tràng kim có một bóng người ở trong, không kẻ nào không nơm nớp lo sợ.

- Hừ. Gia gia ta tung hoành giang hồ mấy chục năm, chưa bao giờ tin tà, tiểu nhân ở đâu giả thần giả quỷ.

Đột nhiên một quỷ hồn giấy dựa khỏi sự áp chế của quỷ mặt hồng mãnh liệt đánh tới quan tòa như một đầu mãnh hổ vô mỗi. Kinh phong tràn đến so với lúc còn sống còn nhanh hơn mấy phần.

Chỉ trong chớp lát đã cách chỗ Hứa Tiên ngồi mấy xích.

Quang mang trên người Hứa Tiên phút chốc chói mắt, quỷ hồn này cảm thấy khắp người như bị lửa thiêu, muốn dựa vào một cỗ hung tính nỗ lực tiến lên, nhưng càng tiến lên lại càng đau đớn, phảng phất muốn bị hòa tan. Vì vậy cũng nhịn không được nữa mà ngã lăn ra đất.

Quỷ sai mặt đỏ tiến lên đè hắn xuống đất, trong tay quỷ sai cầm tỏa hồn tác một mực khóa lại, trong lòng tức giận vô cùng. Vừa mới mất mặt trước đại nhân khiến hắn hung ác bổ thêm cho quỷ hồn này mấy cước. Cũng không trách hắn sơ sẩy, ngày thường Quỷ Hồn đại bộ phận dẫn độn u mê, ngay cả thần trí thanh minh đều hiếm thấy, ngay cả có thì khi thấy Thành Hoàng

thì cũng run như cầy sấy, mặt xám như đất. Quỷ sai hiểu rõ quỷ hồn nên hắn cũng thả lỏng.

Hứa Tiên điềm nhiên như không có việc gì, mở sổ ghi chép sinh tử trên bàn ra, sổ ghi chép sinh tử thật là thú vị, thiên hạ Thành Hoàng nhân thủ một quyển, một ít máu chốt nhất lại nắm ở trong tay thôi phán quan ở Minh phủ. Xem như phân ra lực lượng cho bọn hắn sử dụng, có chút giống như máy chủ Computer

kiếp trước và văn phòng online. Sổ ghi chép đương nhiên sẽ không đem cả đời một người chi tiết chép lại, ngày thường chỉ viết lấy thọ nguyên. Chỉ có thời điểm thăm hồn mới dùng để kể ra ưu khuyết điểm cả đời, bất quá cũng chỉ biểu hiện trọng yếu là tiểu thiện tiểu ác đều triệt tiêu lẫn nhau thôi.

Hứa Tiên còn thử tìm ra tên của mình, bất quá bởi vì nguyên nhân Dương Thần xuất khiếu nên không tìm thấy. Đúng là “Nhất đạt thử cảnh, các an thiên mệnh.” Hứa Tiên hiện tại mặc dù thân thể đã không có nhưng vẫn có thể một mực bảo trì trạng thái Dương Thần xuất khiếu, bất quá ngày sau trên tu hành sẽ có một ít ảnh hưởng. Thành Hoàng chính là nhìn ra điểm này mới khiến cho hắn dứt khoát chết đi coi như xong, dù sao theo như quy củ thì người của dương thể không thể làm Thành Hoàng.

Chỉ trong một chút công phu, Hứa Tiên đã tìm được tên của người này, hắn đọc thầm: Thân Đồ Trọng, người Hoài Âm thọ mệnh bốn mươi hai tuổi, đã chết dưới đao kiếm. Lại nhìn chỗ: Người cả đời sát nhân chín mươi bốn, tuy nhiều vì gian nịnh, nhưng cũng có người vô tội, xem như chính trực, lại khó tránh khỏi phải tới núi đao.

Thân Đồ Trọng quá sợ hãi, ra sức giãy dụa khiến cho dây tảo hồn liệm kêu ken két. Hắn quát to:

- Ta chết đi? Ta làm sao có thể chết rồi, ta không chết.

Quỷ mặt đỏ mắng:

- Tên mãng phu này, ta vừa rồi mới bắt ngươi, ngươi uống rượu say rượu, đáng đời làm cho người ta chém vào đầu, óc rơi đầy đất còn nói không chết.

Nghe thấy một lời này Thân Đồ Trọng ngẩn ngơ, rồi sau đó trợn mắt lên ra sức giãy dụa, hắn quát to:

- Ta thề giết mày, ta thề giết mày!

Nguyên lai hắn cũng giang hồ hào kiệt có chút hiệp danh, gần đây tới thăm bằng hữu tốt. Bị người đồng mưu chuốc say, đổi mặt tri kỷ, hắn tự nhiên thoải mái chèn chén, kết quả là để cho người ta dùng âm mưu. Đã chết còn có men say, bị đưa đến quan án, còn tưởng rằng là có người giả quỷ tác quái, cho tới giờ khắc này mới xem như tỉnh rượu.

Quan tòa Hứa Tiên thản nhiên nói:

- Ta cho ngươi cơ hội, ngươi nên làm như thế nào?

Thân Đồ Trọng cũng biết quan tòa thật là Thành Hoàng Quân, hắn cả đời không tin thần quỷ, đến sắc mặt cũng không đổi, dập đầu nói:

- Đại nhân nếu có thể để cho ta báo thù này, nguyện làm trâu ngựa cho đại nhân nhằm báo ân.

64. Quyển 2 - Chương 63

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 63: Thực quỷ. (2)

Sưu tầm:

Bị tri giao hảo hữu giết chết, trong lòng của hắn đã là hận cực kỳ, giờ phút này vô luận để cho hắn giao ra một cái giá có lớn thế nào, hắn cũng muốn báo thù.

Hứa Tiên nói:

- Cởi trói!

- Hiền đệ không thể ah, âm nhân không quản chuyện dương sự, sao có thể thả hắn về báo thù?

Triệu Văn Hội nghe xong động tĩnh, vội vàng vàng chạy ra can ngăn.

Giờ phút này Quỷ Hồn ba tháng trước tồn đọng đã xử lý xong, hôm nay thăm đến quỷ mới chết, Hứa Tiên nói:

- Huynh trưởng không cần phải lo lắng, ta tự có định liệu.

Triệu Văn Hội nghe lời ấy, do dự một chút, hấn vốn không phải người dứt khoát, giờ phút này cũng không hề can ngăn, mặc cho quỷ sai cưỡi trời cho quỷ hỗn.

Thân Đồ Trưởng thoát khỏi gông xiềng, như Mãnh Hổ chạy đi, hấn hét lớn một tiếng, chạy như điên, trong nội đường nhấc lên một hồi gió lốc. Triệu Văn Hội cả kinh nói:

- Tân hồn uy thế như thế, chẳng lẽ là quỷ hùng?

Nói xong hấn lại cười khỏ nói:

- Huynh đệ ah, như ngươi thả hổ về rừng, hấn nếu như không trở lại, ngày sau tất thành họa lớn. Chắc hấn ngươi chưa nghe nói qua năm đó sở hùng chi loạn a!

- Sở hùng chi loạn?

- Khi đó còn chưa từng có Địa phủ, Sở bá vương sau khi chết, hồn phách không tiêu tan, tinh kỳ mười vạn, đem thiên hạ huyền não long trời lở đất. Ta xem Thân Đồ Trưởng cho dù không có uy lực như Sở bá vương sợ cũng sẽ không chênh lệch quá xa.

Có câu nói “Thần quỷ sợ ác nhân”, cũng không sợ ác nhân, mà là sợ khí thịnh chi nhân, loại người này vào quân ngũ tất thành mãnh tướng. Từng có một câu chuyện nói, một tướng mang binh hành quân trú doanh, thủ hạ đào được một con đại xà, trong doanh kinh hãi, tướng quân tiến lên rút kiếm giết đi. Ban đêm mộng thấy một chim sáo đòi mạng: Vì sao giết ta? Tướng biết là con rắn kia mình giết lúc ban ngày, lại không hề sợ hãi lại rút kiếm chém giết, trong miệng nói: Muốn giết liền giết. Ngay cả quỷ thần cũng phải đứng xa mà nhìn.

Thân Đồ Trưởng chính là người như vậy, vừa vào Quỷ đạo đã trở thành quỷ hùng. Nếu như không kịp sớm tiên đưa vào luân hồi, rất dễ dàng tự chúng thành sự, khó trách Triệu Văn Hội lo lắng như thế.

Một ngón tay Hứa Tiên chỉ vào hồ sơ còn lại nói:

- Ngày sau họa lớn thì ngày sau hãy nói, hôm nay họa lớn lại không thể không diệt trừ.

Triệu Văn Hội lập tức biết ý nghĩa, số hồ sơ không cách nào xử lý đều quan hệ với một chỗ “Cửu vương phủ”. Mười năm trước, mấy trăm người ở Cửu vương phủ bị đồ sát, oán khí sát khí nặng tới nỗi ngay cả Thánh Hoàng như hấn đều không thể làm gì, hiện nay thường xuyên cướp đoạt Quỷ Hồn, xác thực không thể không trị. Nhưng dưới tay hấn bất quá chỉ có tứ quỷ, hướng Minh phủ điều âm binh thì lại không tới. Hấn oán khí với công vụ bề bộn, mà còn bị Cửu vương phủ tạo nên không biết bao nhiêu tức giận.

Ý tứ của Hứa Tiên rất đơn giản, người giúp ta cứu được một cái mạng, ta giúp người giải quyết Cửu vương phủ, xem như trả hết nợ nhân tình của người, bằng không thì chức vị Thành Hoàng này của người vĩnh viễn ngồi không yên.

Triệu Văn Hội không am hiểu quyền biến chi đạo, giờ phút này dứt khoát nói:

- Thôi, thôi, đều dựa vào người đi, ngày sau xảy ra chuyện gì, ta chịu trách nhiệm, người buông tay làm là được. Ta, ta lại trở về ngủ một lát đây.

Dứt lời thì chuyển người về tới hậu đường.

Lại một trận gió cuốn vào, Thân Đồ Trưởng bay vào ném một âm hồn gầy gò ra mặt đất. Diện mục âm hồn thanh tú, còn có cách ăn mặc như thư sinh, chỉ là giờ phút này run rẩy không thôi.

Thân Đồ Trưởng quỳ xuống, dập đầu trên mặt đất nói to:

- Thù này đã báo, sau này nguyện vì quân mà ra sức làm việc.

Hứa Tiên không có tiền lên nâng dậy nói những từ đại loại như: “Tráng sĩ không cần đa lễ.” Hấn chỉ nói:

- Đứng lên đi!

Thân Đồ Trưởng không nói hai lời, đứng bên cạnh Hứa Tiên.

Hứa Tiên hỏi âm hồn quỷ trên mắt đất:

- Chu Thanh, người vì sao giết bằng hữu?

Chu Thanh còn muốn giấu diếm, nhưng khi thấy đôi mắt Hứa Tiên bao la mờ mịt, bốn phía ác quỷ hoàn trì, trước mắt hảo hữu trợn mắt nhìn thì làm sao dám nói lời lừa dối, hần trung thực đáp:

- Ta cùng vợ hần có tư tình, hận không thể ở cùng nhau nên mới sinh sát tâm.

Nguyên lai Thân Đồ Trọng tránh họa, đem vợ phó thác cho hần chiếu cố, kết quả hai người lâu ngày sinh tình. Thân Đồ Trọng giết hết cừu địch trở về với thê tử, mà Chu Thanh cũng không biết võ công, lại không nghĩ bị tai họa bắt ngờ.

Thân Đồ Trọng giậm cười nói:

- Ta nói không oán thù, tại sao lại giết. Nguyên lai lại vì một con đàn bà mà giết ta. Người cũng biết, người nếu như lộ ra nửa phần ý tứ này, ta làm sao tiếc một nữ nhân, thành toàn cho hai người thì có ngại gì? Muốn chỉ trách người giả bộ trọng nghĩa.

Hứa Tiên nói:

- Cho người thêm cơ hội báo thù như thế nào?

Thân Đồ Trọng được Hứa Tiên cho phép liền tiến lên bắt lấy thần hồn của Chu Thanh đập vỡ vụn nuốt vào bụng, lập tức cảm giác mình trở nên mạnh mẽ hơn. Thân Đồ Trọng đại hỉ tạ ơn Hứa Tiên. Đây cũng là biện pháp tu hành đơn giản nhất của hồn phách - Thực hồn. Chỉ loại phương pháp này từ vừa mới bắt đầu thì vào tà đạo, nhiễm nhân quả sâu, Quỷ Hồn tầm thường không dám nếm thử, hơn nữa trong quá trình thôn phệ cực dễ dàng bị ảnh hưởng mà mất đi chính mình. Chỉ có cường hồn dùng ý thức cực kỳ mãnh liệt của mình dựa vào một cỗ hung sát khí mới có thể áp chế.

Hứa Tiên yên lặng quan sát tâm tính của hần, nếu là hần không đem hồn phách Chu Thanh mang về thì chính là quá tham. Hơn nữa không hiểu đạo lý làm thủ hạ, làm trâu làm ngựa bất quá một câu nói nhảm, Hứa Tiên lập tức muốn thu hần, hiện tại xem ra còn có thể dùng. Cho dù là cố ý thì cũng là một quỷ tốt có đầu óc. Chỉ cần lực lượng của mình trên của hần thì có thể bảo chứng hần không phản loạn.

Hứa Tiên tính toán một chút, theo như loại tốc độ này tu hành đi, chỉ cần mấy tháng nữa kỷ ức xuất khiếu thể toàn bộ biết được, khi đó lực lượng sẽ còn tăng trưởng. Chỉ là khi đó tất nhiên đánh vỡ trạng thái hiện tại dù cho dùng tâm tính của hần bây giờ cũng cũng không do dự một chút, bất quá ta chính là ta, nếu như gắng phải bảo trì trạng thái như hiện tại thì không phải là ta nữa.

Sau đó Hứa Tiên dứt khoát đem hồn phách tội ác tày trời tội ác tày trời tồn kho đều lấy ra cho Thân Đồ Trọng nuốt.

Quỷ sai mặt hồng thì thâm:

- Người này ngộ nghịch, nhà thừa lương thực mà để mẹ hần chết đói.

Thân Đồ Trọng bắt lấy đập vụn quỷ hồn đó rồi nuốt vào rồi cuồng tiếu nói:

- Ăn bực này bất hiếu tử, cực kỳ thống khoái!

Quỷ sai lại niệm:

- Tên này lúc sinh thời là huyện lệnh Kim Hoa, o ép dân chúng, cực hình sát nhân.

Thân Đồ Trọng cũng không ngại, nhét vào miệng nói to:

- Quan tham khá lắm. Đáng tiếc là chết trong tay ta.

Thân Đồ Trọng cầm lấy Quỷ Hồn tinh tế nhăm nháp, mặc kệ quỷ hồn kêu rên cầu xin tha thứ, mặt không đổi sắc.

Cứ như vậy, quỷ sai niệm một tội của quỷ thì lập tức Thân Đồ Trọng sinh thực một hồn. Hần khoái ý ân cừu, giờ phút này mặc dù chết cũng không giảm hào khí như lúc còn sống.

65. Quyển 2 - Chương 64

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 64: Vấn Tâm.

Sưu tầm:

Thân Đồ Trương vốn là thân hình cao lớn, giờ phút này không ngừng trưởng lớn, không bao lâu đầu chạm xà nhà, không thể không ngồi dưới đất. Bốn quỷ sai giờ phút này đều được rồi rãnh đứng ở một bên trốn mắt há hốc mồm, không ngừng hâm mộ. Chỉ là bọn hắn cuối cùng không dám như thế, nếu bọn họ một hơi nuốt nhiều quỷ hồn như vậy thì đã sớm không giữ được bản tâm. Thấy Thân Đồ Trương cuồng tiếu không thôi, không bị ảnh hưởng một chút. Tâm tính này dù cho Quỷ Hồn cũng không thể tránh được.

Một tiếng gà gáy, Hứa Tiên nói:

- Thân Đồ Trương, người tiếm nhập xuống dưới đất, hảo hảo tiêu hóa những quỷ hồn, này, ngày sau tất có thời điểm dùng tới người.

Triệu Văn Hội tới đưa tiễn Hứa Tiên, cau mày nói:

- Thiếu nhiều hồn phách nhiều như vậy thì biết bàn giao làm sao?

Hứa Tiên nói:

- Cừu vương phủ cướp đoạt hồn phách bàn giao thế nào, vậy thì giờ bàn giao như thế.

Nói xong chạy như bay mà đi, lưu lại Triệu Văn Hội cười khổ không thôi, không biết mình là đưa tới cứu tinh hay là tai tinh nữa.

Hứa Tiên làm những chuyện này không chỉ là vì báo ân, đêm nay từ miệng Triệu Văn Hội, hắn đã hiểu cái gì cấu thành thế giới này. Thiên đình Địa phủ, Tiên Phật quảng đại. Hắn xác thực cần một chút lực lượng mình có thể nắm giữ, chưa hẳn muốn làm đại sự cái gì, nhưng nếu có thể thì chỉ cần đủ tự bảo vệ mình.

Mà đệ nhất cường địch chính là Pháp Hải, Pháp Hải cùng Bạch Tổ Trinh kết thù ở nhiều năm trước. Mà không phải là Hàng Yêu Phục Ma đơn giản như vậy. Vô luận là loại tâm tình nào, nhưng đoạn thù hận này không thể nói trước cũng phải thay Bạch Tổ Trinh tiếp nhận. Mà Pháp Hải có lực lượng như thế nào thì không cần phải nói, mấy trăm năm qua tu vi của hắn không phải chuyện đùa.

Tuy rằng dùng trạng thái hiện tại của Hứa Tiên thì cái gì ngàn năm tình duyên cũng không phai nhạt là chuyện không thể nào bảo trì mãi mãi. Trừ phi vĩnh viễn không hề hồi khiêu, nhưng trạng thái hiện tại của hắn không có khả năng làm ra loại chuyện vi phạm bản tâm. Một khi hồi khiêu, những nhân quả hắn phải gánh chịu với lực lượng đó không thể chống cự.

Dù sao vô luận đậm nhạt như thế nào thì ý chí sinh tồn tự bảo vệ mình cùng con đường truy tìm đại đạo là cần thiết nhất. Bất quá nếu có thể đem tâm này khám phá, không rơi xuống u minh thì nhất định bay lên chín tầng trời.

Đợi đến lúc mình có thể hoàn toàn nhớ tới đoạn ký ức này thì mặc dù trong đại đạo mệnh mông, nhưng thân mình sẽ hoàn toàn biến mất. Không phải gió đông áp đảo Tây Phong, mà là chúa tể cấp cao thì ý thức tựa như là tiểu hài tử biến thành đại nhân, cùng là một người, đến cuối cùng ý thức lại hoàn toàn bất đồng.

Nhưng chẳng biết tại sao, nghĩ đến nguyên bản chính mình sẽ bị đại đạo mệnh mông bao trùm, mặc dù tâm tính như giếng cổ vẫn khiến cho hắn cảm thấy phiền muộn.

Bất quá thế gian sự tình đương nhiên không có điều gì là tuyệt đối, chuyện ngày mai ai dám tỏ tường đâu?

- Này, Hán văn, ăn cơm đi.

Hứa Tiên mơ mơ màng màng tỉnh lại, một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên trước mắt hắn:

- Minh Ngọc ah, ta ngủ tiếp một lát, một lát nữa. Tối hôm qua ở trong mộng làm rất nhiều chuyện nên giờ mệt mỏi quá.

- Nằm mộng cái gì?

- À!

Hứa Tiên nghĩ một lát:

- Nhớ không rõ rồi, chỉ nhớ rõ ta hình như là rất uy phong đó.

Phan Ngọc hé miệng cười nói:

- Người một mực đều rất uy phong, tốt rồi, đừng lười nữa. Tất cả mọi người đi xem náo nhiệt rồi.

- Có cái gì náo nhiệt?

- Hồng Tụ thư viện tham gia Sơ Tuyết lần này, tất cả mọi người đều đi xem các cô nương rồi. Trong đệ tử của Doãn viện thủ có hai Thiên Tiên mỹ nhân ah, không đi sẽ hối hận cả đời.

Hứa Tiên gấp một cái, xoay người ngồi dậy:

- Cả ngày xem người còn chưa đủ, nhìn cái gì Thiên Tiên mỹ nhân cơ chứ.

Phan Ngọc cười sáng lạn, không nói gì nữa.

Sau khi ăn sáng xong, Phan Ngọc cảm thấy ấm áp, Hứa Tiên cảm thấy bữa sáng cổ quái. Hai người cũng đều đi tìm náo nhiệt xem thể nào.

Theo như Phan Ngọc nói, một đám văn nhân thi sĩ tụ lại một chỗ ngoại trừ ra vẻ thì còn làm gì. Một đám tài tử tranh nhau nói mấy lời khách sáo với một số cô nương. Doãn viện thủ không ở trong đó, một cô nương thân hình yếu điệu, nụ cười quyến rũ dẫn đầu. Xác thực được xưng tụng bốn chữ phong hoa tuyết đại. Ngay cả Hứa Tiên cũng nhịn không được nhìn thêm vài cái. Ặc! Bị Phan Ngọc trừng mắt nhìn rồi kìa.

Phan Ngọc cau mày nói:

- Sao lại để cho hoa khôi tới tham gia Sơ Tuyết Thí, thật đúng là loạn không thể tả.

Vừa rồi nàng cũng chỉ nghe nói có cái gì mỹ nhân, vì thế mới tới xem xét một phen. Đây không phải là hoa khôi Thính Nguyệt Lâu sao? Nàng nên là Thái Phượng thì phải.

Nàng nhưng lại không biết khó xử của Doãn Hồng Tụ, chính thật tham gia hội thi thơ văn đều là nữ tử, mà nàng lại là quái nhân nổi danh Hàng Châu làm sao chịu để con cái vương bận, ngược lại có chút nữ tử trong phong trần dựa vào nàng, bái nàng làm sư, học chút thi văn tìm giá trị con người. Thái Phượng chính là người nổi bật nhất trong đám đệ tử của nàng, trong hội thi thơ văn khí độ ung dung, là nhân tuyển có một không hai trong lòng nàng.

Hứa Tiên cũng giật mình không nhỏ, danh tự Thính Nguyệt Lâu hẳn nghe như sấm bên tai rồi, vẫn muốn đi nhìn một chút xem làm sao giai nhân như vậy lại luân lạc tới địa phương đó. Phan Ngọc tựa hồ phát giác tâm ý của hắn, cười nói:

- Thái Phượng tuy là lưu lạc phong trần, nhưng thân mình vẫn trong sạch, nếu như Hán văn có ý thì có thể thử một phen.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Bán nghệ không bán thân?

Những lời này tuy rằng thường xuyên xuất hiện trong tiểu thuyết, điện ảnh, nhưng Hứa Tiên chưa bao giờ coi là thật. Hắn cho rằng bất quá là bị tú bà treo giá, mách lới của họ mà thôi.

- Đúng vậy. Lúc Cừu vương chi loạn, cha nàng là tri phủ Hàng Châu về sau bị liên quan phải sung quân ba nghìn dặm, sau cùng chết trên đường, nàng cũng bị giáng vào lầu xanh. Chỉ là về sau Doãn Hồng Tụ đối với nàng có nhiều chiếu cố, tuy rằng trên danh nghĩa tại Thính Nguyệt Lâu, cũng coi như nửa tự do! Mà chính nàng cũng có chút thủ đoạn, mới có thể tự bảo vệ mình.

Hứa Tiên cảm thấy hiểu rõ, hiển nhiên không người nào nguyện ý đắc tội với nữ nhân có chỗ dựa vững chắc như nàng.

Trong đám người, Thái Phụng thông dong ứng đối, lại ẩn ẩn có phong phạm của Phan Ngọc. Từ lúc Phan Ngọc mới xuất hiện nàng cố ý vô tình nhìn về nơi đó, không đơn thuần là bởi vì dung mạo Phan Ngọc mà còn là vì nàng biết rõ đây chính là địch nhân lớn nhất trong lần Sơ Tuyết này.

Những thư sinh bên cạnh, nàng thật sự không để vào mắt. Bất quá làm nàng thất vọng chính là, Phan Ngọc chỉ lo cùng người bên cạnh nói giỡn, căn bản không chú ý nàng. Về sau người nọ rời đi, Phan Ngọc nhìn nơi này trong chốc lát rồi cũng bỏ đi.

Hứa Tiên đứng ở đại môn Huyền Cơ quan, vốn sớm nên đến nói lời cảm tạ, chỉ là mấy ngày nay trong lòng của hắn luôn luôn chút bức bối về lực lượng, về tương lai, về rất nhiều thứ dây dưa trong lòng khó có thể tiêu tan.

66. Quyển 2 - Chương 65

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 65: Công đức. (1)

Sưu tầm:

Hậu viện lá rụng, sương khói từ chén trà bốc lên. Một thân ảnh màu vàng đứng chấp tay phảng phất cổ họa làm cho trong lòng người ta không khỏi bình tĩnh trở lại.

Ngư Huyền Cơ ngoái đầu nhìn lại cười cười hỏi:

- Phan công tử khỏe rồi?

Hứa Tiên gật đầu:

- Ân, tốt rồi, đa tạ người hỗ trợ.

Ngư Huyền Cơ chất vấn:

- Đến nhà nói lời cảm tạ cứ như vậy tay không mà đến sao?

Hứa Tiên sững sờ:

- Ô. Vậy thì nếu không ta mời người ăn cơm nhé?

Phốc!!!

Duẩn nhi cười trộm một hồi Ngư Huyền Cơ cũng hơi vui vẻ, mắng:

- Đồ ngốc.

Hứa Tiên một hồi vò đầu:

- Ta nói thật, ta làm đồ ăn là tuyệt nhất.

Ngư Huyền Cơ cười nói:

- Buổi sáng ta mới ăn rồi. Được rồi, hôm nay đến chỗ ta vì cái gì? Sẽ không chỉ vì cảm ơn chứ?

Hứa Tiên đem hoang mang của mình thổ lộ hết một phen.

Ngư Huyền Cơ khẽ mỉm cười nói:

- Như thế nào, cảm giác mình lực lượng không đủ, muốn cùng ta học đạo?

Hứa Tiên phi thường kiên định lắc đầu, Ngư Huyền Cơ cũng có chút buồn bực:

- Thế là vì cái gì?

Hứa Tiên cau mày nói:

- Bởi vì ta có một giấc mộng vô cùng khủng bố.

- Là mộng cái gì?

- Nội dung ta nhớ không rõ ràng, đầu có một loại cảm giác là trong mộng ta không sợ hãi điều gì, không biết phần nộ, trừ mình ra cái gì đều không để ý. Ta quý trọng hết thấy trong mộng, không đáng giá nhắc tới, nhưng khi ta tỉnh rồi, ta muốn nhớ lại thì không thể làm được.

Ngư Huyền Cơ cười khổ:

- Vậy ngươi muốn làm cái gì?

Hứa Tiên cười sáng lạn:

- Ta muốn theo ngươi học đạo ah!

- A!

Ngư Huyền Cơ thét một tiếng kinh hãi, từ khi nàng bói thuật thành công đến nay, thực cảm giác không thể đoán được người này như thế nào.

Hứa Tiên thấy Ngư Huyền Cơ thường ngày xuất hiện bộ mặt lạnh nhạt, hiện tại bờ môi đỏ khê nhếch trợn mắt to, thật sự là đã xinh đẹp lại có thú vị. Hắn tiếp tục nói:

- Ta muốn mình trở nên mạnh hơn, những năm gần đây ta chưa bao giờ đình chỉ tu luyện đạo pháp, nhưng hết lần này tới lần khác không biết sử dụng như thế nào, ta nghĩ để cho sư tỷ ngươi dạy ta như thế nào sử dụng loại lực lượng này.

Ngư Huyền Cơ cau mày nói:

- Ba tâm hai tính thì không thể nào làm được.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta cũng không có ba tâm hai tính a. Ta toàn tâm toàn ý nói suy nghĩ của mình, ta đã thông suốt rồi. Cái gọi là đạo pháp cũng không quá thứ gọi là công cụ, chỉ cần không bị mất bản tâm, trong đại đạo bao la thì ta chính là ta.

Tới chỗ này, cùng Ngư Huyền Cơ một phen đối thoại, hắc hắc đã minh bạch đạo của chính mình.

Nếu là đúng chuyện gì cảm thấy vô lực thì theo đuổi lực lượng càng mạnh, bất quá là cách nghĩ của tiểu hải tử mà thôi. Thật giống như khi còn bé mê thủy tinh cầu, khi đó muốn nhất chính là rất nhiều thủy tinh cầu. Nhưng hiện nay ai cũng có năng lực thực hiện mộng tưởng thời nhỏ khổ đó sao?

Nhưng bất đắc dĩ tâm đã cải biến, một phòng thủy tinh cầu cũng không cách nào làm cho mình cảm thấy nửa điểm khoái hoạt. Nếu như con đường cầu đạo đã mất đi bản tâm thì kết quả là lấy được lực lượng, cùng một phòng thủy tinh cầu đồng dạng có chút giá trị rồi.

Nói trắng ra là Hứa Tiên chỉ là cự tuyệt tiểu hải tử thành thực mà thôi, một bên cẩn thận từng li từng tí giữ vững vị trí chính mình như giữ một ít tính trẻ con, một ít điểm khoái hoạt, một bên hết sức tranh thủ kiếm thêm mấy viên thủy tinh cầu. Trăm năm về sau, ta nguyện quý trọng thủy tinh cầu người như lúc trước ta còn là tiểu hải tử. Mặc kệ thời gian qua như nước trôi đi, đại đạo bao la mờ mịt, cũng không cách nào xóa bỏ.

Ngư Huyền Cơ nhìn thiếu niên trước mặt đang nhàn nhạt mỉm cười, trong nháy mắt tựa hồ tản ra linh tinh quang, quang mang này không đậm đặc giống như sư phụ, sư thúc mà phẳng phất tản ra một loại ôn hòa nhân tâm.

Thiên Hành Kiện, quân tử dùng không ngừng vươn lên, chỉ như thế mà thôi.

Rồi sau đó Hứa Tiên lại hỏi bệnh tình của Phan Ngọc, lần trước hắn chưa kịp hỏi. Vì thế lần này hắn tới đây trong lòng đã bình tĩnh, cuối cùng tiền căn hậu quả hắn đã minh bạch.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Thật ra mỗi một loại chú thuật Nam Dương đều hết sức phiền toái. Nếu như biết rõ giải pháp, chính là người bình thường cũng có thể dùng chút máu hắc cầu giải trừ, nhưng nếu như không biết giải pháp thì cần

phải giết thi thuật giả. Sự phụ của người người đưa người tẩm ngọc bài phi thường kỳ lạ có thể hóa công đức mịt mù thành thực lực. Quả nhiên rất kì lạ. Nghe nói do đạo tổ chế tạo, là một kiện thần vật của Đạo gia tương đương với Lục Đạo Luân Hồi Bàn của Phật gia.

Hứa Tiên kỳ quái nói:

- Đồ vật lợi hại như vậy sao lại nằm trong quyển sách này?

Hắn không tin cái gì xuyên việt xong, nhân vật chính chiếm được thần khí.

- Chỉ vì nó chẳng những là một kiện thần vật, còn là một kiện phế vật.

- Phế vật?

Hứa Tiên tràn đầy kinh ngạc, thần vật là cấp bậc gì hắn rất rõ ràng.

- Người tu đạo hoặc nhiều hoặc ít đều nặng công đức, bởi vì quan hệ lấy vận số, công đức lại xưng là phúc đức. Biểu hiện trực tiếp nhất chính là công đức thâm hậu, người gặp Thiên kiếp nhất định yếu, người công đức nông cạn Thiên kiếp nhất định nặng. Nhưng công đức tích góp từng tí một rất khó khăn. Thủ đoạn của thần tiên ngàn vạn, ai chịu tùy ý tổn hao công đức, cũng không cần điều này. Vô luận làm công đức bài xuất hiện tên người đã khó, có cho ta cũng không cần.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta nói mà, ta làm sao có thể có loại vận khí cứ chó này chứ.

Hứa Tiên lấy ra xem xét công đức ngọc bài, phát hiện ở bên trong công đức lại có hơn một vạn. Hứa Tiên bó tay, chính mình tựa hồ không có làm chuyện tốt gì mà. Chỉ là không biết hắn tối hôm qua thăm âm, trừng phạt ác dương thiện có được. Đây chính là chỗ tốt dễ tích lũy công đức.

Mà hai câu “Cố tình làm việc thiện, thiện mà không phần thưởng. Vô Tâm làm ác, ác mà không phạt. ” đúng là đạo lý cái được và mất của công đức. Tất cả là một chữ tâm! Muốn được công đức lại không thể có tâm công lợi, người có lòng công lợi càng nhiều thì công đức lại càng ít, cũng tỷ như cứu người, nếu như là vì đạt được vật chất của người khác thậm chí là trên tinh thần vì muốn hồi báo đều suy yếu công đức đoạt được.

Có một câu chuyện kể rằng, một quan vào Minh phủ thấy Diêm vương, sắc mặt Đế Quân nghiêm trọng. Quan tự biết sinh thời bị thụ không ít hối lộ đang nơm nớp lo sợ thì Diêm vương bỗng nhiên đại hỉ, mời hắn lên ghế trên. Tham quan không hiểu thấu. Diêm vương nói, mỗi năm đại hồng thủy nạn dân khắp nơi, người cảm giác muôn dân trăm họ khổ, dâng thư thỉnh cầu khai mở quan thương giúp nạn thiên tai, trong lòng không có nửa phân vì mình, có được mười vạn công đức. Quan kỳ quái nói: nhưng quan trên nói ta không được phép ah! Diêm vương nói: đáng tiếc không có được phép, bằng không thì há lại chỉ có từng đó mười vạn công đức.

Đây chính là nghĩa gốc của công đức, tận tâm tận lực, cho dù không thành cũng có công đức.

67. Quyển 2 - Chương 66

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 66: Công đức. (2)

Sưu tầm:

Chỉ là đây cũng là nguyên nhân công đức bài bị đóng cửa tại Đạo Đức Kinh, nếu như phạm nhân có được, lúc nào cũng muốn suy tính là việc thiện để công đức gia tăng, làm việc thiện biến trở thành vì đạt được công đức mà làm thiện thì chỉ có thể là có hại mà không lợi.

Hứa Tiên có thể tích lũy được công đức như thế cũng là chuyện đương nhiên, hắn làm việc thiện chứ không phải là có tính toán. Dùng tâm mình như tâm người cảm thụ sự thống khổ của người khác. Vô luận trước đó do dự như thế nào, sau đó phản nản ra sao, nhưng trong lòng của hắn là đơn thuần đã minh bạch sự

thống khổ của người khác, mà muốn tiến hành trợ giúp. Đồng dạng một việc thiện, Hứa Tiên lấy được công đức hảo báo đầu chỉ gấp mười lần.

Tối hôm qua Hứa Tiên hoàn toàn ở vào trạng thái “Cảm giác”, trong lòng ngoại trừ đối với truy cầu đại đạo cũng chỉ có một ít điểm chủ tâm. Mà không cái gì công lợi tâm, vì thế đạt được công đức cũng không ít.

Ngư Huyền Cơ cũng không biết Hứa Tiên vốn có bao nhiêu công đức, thế gian này cũng không tồn tại pháp môn thần kỳ nào chỉ liếc mắt nhìn đã biết rõ đồ vật của người khác, nàng chỉ ẩn ẩn cảm giác khí tức Hứa Tiên càng thêm tinh khiết, nhưng nàng đối với Thái Dương tinh lực không thể nào hiểu rõ, cũng khó có thể phán đoán chuẩn xác. Nếu như nàng biết rõ Hứa Tiên đạt tới cảnh giới Dương Thần xuất khiếu, đem một bước “Luyện Khí Hóa Thần” đi tới cuối cùng, còn không biết sẽ kinh ngạc như thế nào.

Chỉ là kiếp số kiếp số cuối đường chính là Thiên Địa chi kiếp.

Ngư Huyền Cơ ổn định tâm thần, muốn đem Hứa Tiên dẫn hướng đại đạo, còn cần từ từ mưu đồ, nàng không tin Hứa Tiên một ngày kia thật sự đã minh bạch Thiên Địa còn có thể nghĩ đến chuyện nhân thế.

Đúng vậy a, ếch xanh ngu xuẩn tới trình độ muốn nhảy ra khỏi giếng nhìn thấy bầu trời xanh. Nhưng cuối cùng chỉ vẫn ở trong giếng mà thôi. Hứa Tiên biết địch nhân lớn nhất tuyệt sẽ không phải là Pháp Hải, mà là biến hóa bản tâm trong lòng hắn.

Ngư Huyền Cơ hỏi:

- Người muốn học cái gì đây? ? Đồng dạng là đạo, nhưng tri mệnh bổ thiên hoặc tạo hóa thiên địa hoặc hóa thân ức vạn. Bởi vì đại đạo 3000 mà diễn sinh vô cùng vô tận, người muốn học cái gì?

Hứa Tiên suy nghĩ một chút nói:

- Ta muốn học phương pháp chiến thắng địch nhân.

Ngư Huyền Cơ ngạc nhiên nói:

- Người lại không có cừ địch, học phương pháp chiến thắng làm gì?

Hứa Tiên cảm thán miệng nói:

- Thần cắn sát thần, Phật ngăn cản giết Phật, người không biết là rất ngu sao?

Tương lai Pháp Hải tìm tới tận cửa, vốn Hứa Tiên nghĩ cách là theo như tình tiết trong kịch Pháp Hải cũng không có trực tiếp động thủ, mà là trước dụ dỗ Hứa Tiên, lại bức Bạch nương tử thủy mạn Kim Sơn (nước dâng Kim Sơn) sau đó mới chính thức ra tay. Chỉ cần mình Hứa Tiên không bị hắn hấp dẫn, Pháp Hải có lẽ là không có cách nào. Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút Pháp Hải cùng Bạch nương tử đây chính là có thù riêng, đến lúc đó thật sự tránh được sao? Cứ phải lo trước khỏi họa thì tốt hơn.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Vậy người nên đi tìm Yến Xích Hà đưa kiếm cho người đi. Nhất mạch của hắn tuy không phải đại đạo, càng không thể Trường Sinh, nhưng tu đến đỉnh phong thì uy lực vô cùng to lớn. Ngoài trăm dặm trăm đầu người dễ như lấy đồ trong túi.

Hắn vừa lúc trở lại từng đã tới tại đây một lần, kể chuyện của Lan Nhược Tự, Ngư Huyền Cơ cũng tỏ tường.

Hứa Tiên cười khổ, chính mình ly khai Hàng Châu, Bạch nương tử tìm không thấy mình thì biết sao giờ. Bất quá cái này đương nhiên không thể nói, hắn đành chém gió:

- Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Đồ tham lam.

Nói đoạn nàng khoát tay nói:

- Thôi, thôi. Ai bảo ta là sư tử của người. Người muốn học phương pháp chiến thắng địch nhân phải hay là không?

Hứa Tiên vui vẻ nói:

- Phải!

Sắc mặt Ngư Huyền Cơ nghiêm nghị nói:

- Tốt, ta liền dạy người phương pháp Thiên Cơ Vận Toán.

Phanh!!!

Hứa Tiên từ trên ghế té xuống. Câu này cũng nói ra được, Hứa Tiên đứng lên cả giận nói:

- Ta nói là muốn học cách chiến thắng địch nhân.

Trên mặt Ngư Huyền Cơ xuất hiện một tia xấu hổ hiếm thấy:

- Nhưng mà ta chỉ biết Thiên Cơ Vận Toán ah! Hơn nữa, học giỏi Thiên Cơ Vận Toán, có thể xu cát tị hung (thích hên tránh xấu), căn bản là không phải động thủ ah!

Hứa Tiên nghiêng răng nghiêng lợi:

- Người luôn tránh khỏi họa thì đến lúc gặp làm sao xử lí.

- Ta quay về Tinh Túc Hải là được rồi.

Ngư Huyền Cơ làm ra một bộ dáng đương nhiên, không thể không biết trở về môn tránh họa có ý tứ gì hay không.

Hứa Tiên hoàn toàn bị đả bại, hần vô lực nói:

- Vậy người dạy ta Thiên Cơ Vận Toán tốt rồi.

Đến lúc đó cùng Pháp Hải giảng co, chính mình kêu lên quần trong hần mặc màu gì, cho hần xấu hổ mà chết.

Trên mặt Ngư Huyền Cơ lóe lên linh quang nói:

- Ta đã quên, Thiên Cơ mấy thuật không phải có thiên phú đặc dị rất khó có sở thành.

Sau đó mặt nàng lộ vẻ khó khăn nhìn Hứa Tiên thiếu chút nữa thì nói:

- Loại người như người không có thiên phú, vẫn sớm làm bỏ cái ý nghĩ đó đi!

Hứa Tiên tiến vào trạng thái nổi điên, trong mắt tràn ngập tơ máu, từng bước một ép lên nói:

- Sư tử, ta lớn lên rất giống khỉ sao?

- Đây...Đây. người muốn làm gì? Còn tới nữa ta hô người, Duẩn nhi mau tới ah.

Ngư Huyền Cơ từng bước một lui về phía sau, liếc mắt nhìn trộm, Duẩn nhi một mực trốn ở sau nghe lén liền chạy mất dép. Trong lòng nàng thầm mắng tiểu nha đầu nuôi không quen.

Sau lưng chấn động, Ngư Huyền Cơ đã thối lui đến bên tường, khuôn mặt Hứa Tiên càng ngày càng gần, Ngư Huyền Cơ cái khó ló cái khôn hô to:

- Còn có một biện pháp.

- Nói!

Thần sắc Hứa Tiên không hề buông lỏng, Ngư Huyền Cơ đã có thể chứng kiến trong mắt Hứa Tiên có cái bóng của mình.

- Ta có một quyển sách, có lẽ đối với người sẽ có trợ giúp.

- Có lẽ?

Hứa Tiên hừ một tiếng. Ngư Huyền Cơ cảm thấy Hứa Tiên bắt đầu phun ra nhiệt khí.

- Nhất định, nhất định.

Ngư Huyền Cơ vội vàng cam đoan.

- Vậy còn không sai biệt lắm.

Hứa Tiên biểu lộ buông lỏng, ngồi trở lại trên mặt ghế đá nhàn nhã uống trà.

Ngư Huyền Cơ nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi nàng quả thật có chút bối rối. Sở trường về Thiên Cơ thuật số nàng bất cứ lúc nào cũng sẽ không bị bức đến tuyệt cảnh, có thể ở mọi thời khắc bảo trì tư thái bình tĩnh, nhưng người trước mặt hết lần này tới lần khác không cách nào tính ra. Mà nàng lại không học qua cái gì pháp môn chém chém giết giết, cũng không thấy chuyện này cần thiết nên giờ này mới hối hận.

Ngư Huyền Cơ hơi tức giận:

- Người mới vừa rồi là giả bộ?

Hứa Tiên uống một ngụm trà rồi nói:

- Ta không ngại giả bộ một lần nha. Sư tỷ, bộ dạng vừa rồi của ngươi cực kỳ xinh đẹp, rất muốn nhìn thêm một lần nữa.

Xác thực một ít đạo thân ảnh vĩnh viễn lạnh nhạt, đột nhiên bởi vì chính mình mà kinh hoảng run rẩy, tự nhiên khiến mình sinh ra một cảm giác sung sướng. Hứa Tiên thiếu chút nữa thật sự chịu không được hấp dẫn, sinh ra chút ý nghĩ bạo lực. Chỉ là trong nháy mắt đó, hắn cũng từ trong mắt của nàng thấy được chính mình.

68. Quyển 2 - Chương 67

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 67: Phù lục.

Sưu tầm:

Ngư Huyền Cơ tức giận trừng mắt nhìn hắn, nàng quyết định muốn nghiền cứu Ngũ Lôi hành quyết các thuật đánh nhau, hắn còn dám như vậy mình sẽ đánh chết hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duẩn nhi xuất hiện bên tường nhìn náo nhiệt, nghĩ đến vừa rồi bộ dáng của mình toàn bộ cho tiểu nha đầu này nhìn thấy, chính mình làm sư phó trước mặt còn gì phong phạm nữa. Nàng nói lớn:

- Duẩn nhi, còn không đi đem Mặc Lục Thư ra đây.

Hai người không nói gì, Ngư Huyền Cơ vốn định còn muốn nói chuyện nhưng thấy thái độ bàng quan đang mỉm cười của Hứa Tiên thì không khỏi tức giận, nàng không nói thêm lời nào nữa.

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng, nét vui vẻ trên mặt biến mất:

- Được rồi, được rồi, ta cam đoan sau này không làm như thế nữa. Như vậy đi, buổi trưa hôm nay ta mời một bữa cơm xem như bồi tội a.

Rồi sau đó Duẩn nhi đem Mặc Lục Thư ra, là một quyển sách dày bên ngoài có hơi ố vàng. Hứa Tiên cầm lên xem xét, đều là đồ hình chút giống như chữ không phải chữ, giống như họa không phải họa. Hắn kinh ngạc hỏi:

- Cái này dùng như thế nào?

Ngư Huyền Cơ thu thập tâm tình, giải thích nói:

- Mặc Lục Thư Chia làm Tam bộ, trên có thể khu thần ngự quỷ, giữa có thể thao phong trì lôi, hạ có thể tiêu tai khử bệnh. Lấy chu sa giấy vàng tốt nhất, vận khí vẽ lên phù theo sách là được.

- Nhất định phải chu sa và giấy vàng???

- Cái này ngược lại tùy theo những vật có linh tính thì phù lục tương đối dễ dàng thành công thôi, còn có Đào Mộc khắc phù cũng là đạo lý này. Người phải nhớ kỹ, phù vô chính hưng, dĩ khí nhi linh. Tu đến đỉnh phong có thể tiện tay họa được gọi là phù lục.

Hứa Tiên ần ần nhớ tới tình tiết trong kịch, một con cóc tinh thích biến thành đạo sĩ ưa thích dùng phù, lần kia còn trâu bò tới nỗi muốn đánh chết Thiên Tôn. Bạch Tổ Trình phải hao phí bao nhiêu tâm tư mới giải quyết được. Thượng bộ chính là câu thông những phù lục Thần Đạo, nhưng cũng không thể gọi là tới, đuổi là đi. Tựa như cóc tinh trước kia cầu mất ba đạo thần phù mới hoàn thành.

Theo như Hứa Tiên hiểu thì nó chính là một cái sổ ghi chép như điện thoại, gặp được phiên toái thì gọi đi nhờ người giúp. Người ta muốn hỏi, người là ai ah! Vì thế cho đòi thần phù trước tiên cũng phải được người khác đồng ý, phải tại trước tượng thần cầu xin một phen thì người mới có quyền hạn điều khiển thần phù. Bất quá nếu như là cho đòi Hoàng Cẩn lục sĩ, kim giáp thần nhân loại thiên binh này thì quyền hạn sẽ thấp hơn, nhưng nhất định sẽ có một cổ hạn chế nào đó.

Thời điểm Ngự Huyền Cơ giảng đến bộ phận này liền nói:

- Trong Tinh Túc Hải có Thần Đạo cực nhỏ, mời thần hạ nhất chỉ sợ không rất dễ dàng làm được.

Tu đạo giả của Tinh Túc Hải phần nhiều tại hải ngoại thanh tu, cũng có lịch lãm rèn luyện trong Hồng Trần, nhưng không có làm thần. Không nhận hưởng khói, cũng không bị người đem ra sử dụng, ngược lại rất tự do tự tại.

Trung bộ chính là điều khiển tự nhiên chi lực, có cái gì hỏa phù, lôi phù, vũ phù các loại uy lực rất lớn, nhưng không bảo đảm có thể thành công, nhất định phải nhờ vào hoàn cảnh sự thật. Như là tại nơi cực hàn dùng hỏa phù, nói không chừng chính là một cái đóm lửa, mà ở mà ở trong sa mạc vạn dặm không mây dùng vũ phù cũng cam đoan không có một giọt mưa rơi xuống. Trừ phi bản thân người có Thủy Hỏa chi lực, đem lực lượng của mình trữ vào ở bên trong phù, sau đó dẫn phát mới có thể bảo chứng thành công.

Hạ bộ tức thì cực kỳ phức tạp, có thể chữa bệnh, có thể tiêu tai, nhưng hiệu quả cụ thể cũng khó khăn làm được. Bất quá Hứa Tiên ngược lại phát hiện một ít phù lục hữu dụng, trong đó có một Ẩn Thân Phù có thể làm cho người sử dụng tàng hình một thời gian ngắn. Còn có cái gì Tầm Nhân Phù hóa thành con hạc giấy có thể hỗ trợ tìm người. Buồn cười còn có trị ngạnh phù, chính là chuyên trị xương cốt mắc trong cổ họng đấy. Những thứ khác càng nhiều vô số kể, cơ hồ chiếm được như bách khoa toàn thư.

Hứa Tiên cầm Mặc Lục Thư như nhật được chí bảo, chính mình một thân pháp lực rốt cục đã có tác dụng. Như cái gì Ẩn Thân Phù....đừng có suy nghĩ quá đen tối nha. Nếu chính mình có một đạo linh phù thì sợ gì Pháp Hải, mời đạo tổ xuất mã, nói một câu:

- Lăn đi cho nước nó trong.

Pháp Hải không thể lập tức lăn. Đương nhiên, nếu hắn có thể mời ra Phật tổ thì không cần chúng ta nói chuyện, hai đại lão gia các người từ từ tâm sự, chúng ta sang bên kia luyện tiếp.

Phù lục bên trong Mặc Lục Thư, đạo sĩ tầm thường có thể biết trong đó một bộ phận cũng rất khó rồi. Mà quyển sách còn được các vị tiền bối tốn hao tâm lực thật lớn bên trong Tinh Túc Hải tập hợp tất cả phù lục truyền lưu mà thành sách, được cho là bách khoa toàn thư phù lục giới.

Ngự Huyền Cơ chịu không được cái vẻ mặt cười mờ ám của Hứa Tiên liền đuổi đi:

- Sắp tới trưa rồi, người còn không đi làm cơm, buổi chiều ta dạy cho người họa phù.

Hứa Tiên liền tục gật đầu:

- Được. Được.

Ngày bình thường chỉ tu luyện cũng cảm giác không có nhiều ý tứ, hôm nay xem xét, nguyên lai đạo pháp có nhiều địa phương thú vị như vậy khiến Hứa Tiên không khỏi rất là kinh hỉ.

Hứa Tiên đứng ở trong phòng bếp Huyền Cơ quan nhìn đồ làm bếp quen thuộc mà lạ lẫm, có ý tứ của “Điều tướng công cần đương niên”, tài nấu nướng của mình đây chính là có gia truyền. Kiếp trước gia gia của Hứa Tiên chính là đầu bếp trong thôn, nhà ai có hỉ sự, tang sự gì đều không thể thiếu hắn. Hứa Tiên cũng đi

theo lẫn lộn kiếm ít cơm ăn. Tuy rằng chưa hoàn toàn học hết tay nghề của gia gia mình, nhưng cũng coi như người trong nghề. Chỉ là đến cái thế giới này, thật sự không có địa phương biểu hiện ra tay nghề, Tiểu Thì tỷ tỷ không cần hấn động thủ, trưởng thành bắt đầu đọc sách, vừa thấy hấn vào phòng bếp trực tiếp trách mắng muốn hấn dừng tâm đọc sách.

Khỏe miệng Hứa Tiên lộ ra vẻ mỉm cười, rồi sau đó biến thành cười to, cuối cùng đến cuồng tiếu:

- Ah ha ha ha ha.

Hấn khê nói:

- Dám để cho ta vào phòng bếp thì đừng trách ta.

Duẩn nhi cẩn thận ghé vào cạnh cửa, nhìn Hứa Tiên điên cuồng cười ha ha, sắc mặt bị ánh nắng chiếu vào nhìn như bị trúng ma chướng, nằng hét to:

- Sư phó, người sẽ không đem sư thức dạy thành tẩu hỏa nhập ma chứ?

Nguyên lai Ngư Huyền Cơ cũng đứng ở cạnh cửa, nghe lời ấy của nàng liền “ba” một tiếng gõ vào đầu:

- Còn không qua hỗ trợ.

Duẩn nhi sợ muốn khóc nói:

- Nhưng mà, nhưng mà, sư thức hiện tại thật đáng sợ ah!

Đối mặt với sư thức còn đáng sợ hơn cả sư phó, Duẩn nhi cuối cùng cũng không còn dám vào phòng bếp.

Sau giờ ngộ, không khí bắt đầu yên tĩnh. Tuy rằng đã là cuối thu, nhưng Giang Nam đã xuất hiện không ít khí lạnh.

Nhận bắc bay về phía nam, cuối thu khí sáng, trời quang mây tạnh.

Tùng đĩa đồ ăn được bưng lên bàn đá, trong tiểu viện lập tức hương khí xông vào mũi. Thẳng đến trên bàn không còn chứa được chén bát nữa thì Hứa Tiên mới thở dài nói một tiếng:

- Cũng chỉ được có bấy nhiêu thôi.

69. Quyển 2 - Chương 68

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 68: Sơ thí. (1)

Sưu tầm:

Một đầu bếp tốt chỉ có thể bày ra vài món đồ ăn trên bàn đã là cực hạn.

Duẩn nhi kinh ngạc nói:

- Sư thức, đồ ăn nửa tháng của chúng ta bị ngài làm hết rồi.

Hứa Tiên dương dương tự đắc:

- Vì báo đáp ân tình của ta, hãy đem đồ ăn toàn bộ ăn sạch để đáp tạ ta đi.

Hứa Tiên một bên giới thiệu đồ ăn cho hai người, một bên thúc giục nói:

- Mau ăn ah!

Ngư Huyền Cơ lặng rồi cả buổi rốt cục bắt đầu động đũa, vừa rồi hoàn toàn bị một bàn lớn đồ ăn dọa sợ. Nhẹ nhàng gắp một miếng khoai tây, chỉ thấy khoai tây bị cắt mỏng như cánh ve, gắp lên run run rẩy rẩy, ở bên trong kỹ thuật xắt rau có một thuyết pháp chính là khiêu nguyệt vưng. Đặt ở trong miệng, nhắm nhấp đi một tí, Ngư Huyền Cơ tán dương:

- Quả nhiên không tệ!

Hứa Tiên cười hắc hắc:

- Rất lâu không làm rồi, chỉ sợ so ra kém người a!

Hắn thấy sư tỷ làm bánh ngọt cực phẩm như thế thì chắc hẳn trù nghệ cũng thật tốt đấy.

Ngư Huyền Cơ hiếm thấy đỏ mặt lên, còn không cần nói hai câu khách khí, Duẩn nhi đã nhảy dựng lên, khoa tay múa chân nói:

- Sư phó chính là đem đồ ăn như vậy bày ra, sau đó phóng tới trong nồi nấu là xong. Nhưng mà vẫn thấy đồ ăn sư thúc nấu ngon hơn.

Ngư Huyền Cơ đỏ mặt quát lớn:

- Trong lúc ăn không được nói chuyện.

Duẩn nhi quả nhiên không nói thêm câu nào nữa mà dốc sức liều mạng bắt đầu ăn. Đến cuối cùng, Hứa Tiên trợn mắt há hốc mồm nhìn, không nghĩ tới một tiểu cô nương thanh tú lại có thể ăn nhiều như thế.

Ngư Huyền Cơ giải thích nói:

- Duẩn nhi nàng không phải người ah! Ăn xong bữa này của người thì tháng này đều không cần ăn gì hết.

Hứa Tiên lúc này mới chợt hiểu. Duẩn nhi trong lúc cấp bách còn ngẩng đầu hướng Hứa Tiên cười cười, ở cổ còn dính một hạt cơm. Hứa Tiên đối với thực khách có thể ăn sạch đồ ăn mình thì cõi lòng sung sướng.

Chỉ là buổi chiều Hứa Tiên mới biết được nguyên lai phù lục thuật cũng khó học như thế, đồ hình phức tạp rắc rối lại phải tiêu hóa xong, hơn nữa còn tốn thời gian. Linh khí phân bố ngược lại không có vấn đề, linh lực vận dụng hắn cũng coi như có chút tâm đắc. Nhưng hết lần này tới lần khác lại như thế nào cũng họa không tốt.

Hứa Tiên đầu đầy mồ hôi, bàn tay thoăn thoắt, họa đúng là Ẩn Thân Phù hắn yêu nhất, nhưng trong đó mấy lần tự trong đó tự chuyển hướng vòng vo, độ khó rất lớn, mà hắn hiển nhiên không biết như thế nào đuổi kịp. Thế bút ngưng tụ một nhịp thở, linh khí theo không kịp, công sức vừa vẽ được đã tan thành mây khói.

Lại thất bại, Hứa Tiên nhìn chữ như gà bới chữ như gà bới đầy đất chán nản để bút xuống, học được một canh giờ, thậm chí ngay cả một tấm phù đơn giản cũng không làm được. Hắn lại không biết, hắn như vậy đã là rất khó được rồi, ý vào linh lực của mình thâm hậu vận chuyển như ý, mới có thể nhanh chóng đạt tới tiêu chuẩn này. Người bình thường cũng không cần nghĩ chỉ dùng bút họa cố nhiên là quen tay hay việc là được, nhưng lại muốn quán chú linh khí, vậy cần phải có linh lực thâm hậu mới được.

Ngư Huyền Cơ cầm lấy bút Hứa Tiên vứt bỏ, ở bên cạnh trên tờ giấy trắng tiện tay một họa, chính là Ẩn Thân Phù Hứa Tiên muốn học, hơn nữa linh khí đều đều, không phải chỉ có bộ dáng. Hệ thống giáo dục tu đạo Tinh Túc Hải nghiêm khắc vượt qua xa Hứa Tiên thay đổi thất thường.

Ngư Huyền Cơ an ủi:

- Ẩn Thân Phù xem như tương đối phức tạp, chúng ta hay là từ Vân triện học trước đã. Sau đó ta sẽ dạy người họa pháp phục vận rồi vẽ lại.

Nàng đối với chuyện làm sư phó vẫn cảm thấy rất có nhiệt tình đấy.

Hứa Tiên cười khổ, chính mình đối với nhu cầu lực lượng rất cấp bách, hắn cùng Bạch Tố Trinh gặp nhau là ở tết thanh minh, nói không chừng thì qua mùa xuân qua sang năm đến lúc đó lại học không tới cái môn đạo, nói không chừng sẽ bị bắt đi. Cho dù cái thế giới này không có Bạch Tố Trinh hắn cũng tuyệt không muốn bị khi dễ, vì thế đành cầu xin Ngư Huyền Cơ:

- Sư tỷ, có cái phương pháp gì học cấp tốc không?

Ngư Huyền Cơ đang muốn bày ra nghiêm sư trước mặt Hứa Tiên huấn đạo một phen, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của hắn lại có chút mềm lòng. Không, đương nhiên không phải mềm lòng, là muốn tiến hành

theo chất lượng, không thể để cho Hứa Tiên đối với đạo pháp sinh ra phiền chán, nàng nghĩ như vậy, không khỏi nhớ tới tình cảnh trước kia chính mình học vẽ phù.

Vì vậy nàng liền ra lệnh:

- Cầm lấy bút!

Hứa Tiên lập tức ngoan ngoãn cầm lấy bút, rồi sau đó Ngư Huyền Cơ nắm lấy tay Hứa Tiên nói:

- Ta giúp ngươi vận dụng ngòi bút, ngươi chỉ để ý rải linh khí là được rồi.

Nhìn bàn tay trắng nõn như ngọc phủ lên tay của Hứa Tiên khiến hắn sững sờ một lúc, thấy Ngư Huyền Cơ mặt không biểu tình, tựa hồ lơ đãng, tu đạo giả như nàng nói cứ rồi chúng sinh... Hứa Tiên đè nén những ý niệm lung tung trong lòng xuống, chuyên tâm vận chuyển linh khí. Phương pháp này quả nhiên thử một lần tiếp xúc thành, tuy rằng không có khả năng để cho Hứa Tiên lập tức chính mình sẽ họa được, nhưng mà ẩn ẩn sờ đến không ít môn đạo. Đây chính là khác biệt khi có lão sư cùng không có lão sư, dưới sự chỉ điểm thì sẽ giảm đi vô số khó khăn.

Chỉ là Hứa Tiên nếu như quay đầu lại sẽ thấy trên mặt Ngư Huyền Cơ xuất hiện một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, người tu đạo là không thể nào quan tâm lễ phép nhân gian, cho nên nàng mới đi cầm tay của Hứa Tiên. Nhưng sư phó Ngư Huyền Cơ cũng là nữ tử, khi đó nắm tay cũng không có cảm giác thế nào, nhưng cùng da thịt nam tử thân cận từ lúc chào đời tới nay là lần đầu tiên. Vô luận đạo hạnh như thế nào, không tính đại đạo vô tình ra sao thì nàng dù sao vẫn là nữ tử, cũng chỉ có thể nghiệm mới hiểu không đơn giản như trong tưởng tượng.

Tập một lần sau đó để cho Hứa Tiên một mình luyện tập. Hứa Tiên mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng tâm thần bị hấp dẫn tại đạo pháp kỳ diệu cũng không để ý tới nữa.

Rốt cục, đầu bút lông của Hứa Tiên phác họa, giấy vàng phù văn viên mãn. Ẩn Thân Phù xem như họa trở thành, hơn nữa còn ở trạng thái hoàn toàn độc lập. Ngư Huyền Cơ nhìn cũng满眼 ý gật gật đầu:

- Ân, cũng không tệ lắm, tuy rằng thời gian hiệu dụng sẽ không quá dài, nhưng xác thực xem như thành công.

Hứa Tiên xem xét chân trời, rặng mây đỏ như thiêu, hàn quạ về, đã là đang lúc hoàng hôn rồi:

- Sư tỷ, thời điểm không còn sớm.

Sau đó hắn chào từ biệt rồi vội vã rời đi.

Ngư Huyền Cơ lắc đầu, tuy rằng còn không quá đói, nhưng mà nên đi chuẩn bị cơm tối rồi, Duẩn nhi không cần, chỉ làm cho mình là đủ. Bất quá ngẫm lại mình làm những vật kia, bình thường còn không biết chỉ muốn lấp đầy bụng là được, bây giờ lại hơi có chút không thích. Nàng tu hành pháp môn tuy rằng không ăn kiêng, nhưng vẫn là chấp nhận thích ứng trong mọi tình cảnh, mỹ vị nhân gian nàng lại càng không để ý nhưng mà hiện tại khó mà nhịn nổi.

Tiến vào phòng bếp, trong nồi có vài tiếng nước sôi sùng sục. Mở ra nắp vung ra thì thấy vài món ăn.

70. Quyển 2 - Chương 69

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 69: Sơ thí. (2)

Sưu tầm:

Duẩn nhi không biết chạy đến đâu từ trưa tới giờ chui ra cười khanh khách nói:

- Sư thúc vừa rồi chuẩn bị, nói là cảm ơn người.

Ngư Huyền Cơ lúc này mới nhớ tới, vừa rồi Hứa Tiên lấy cớ cầm giấy đi thử một chút, chính mình còn tưởng rằng hắn cố ý lười nhác, lại không nghĩ rằng hắn đến phòng bếp làm đồ ăn cho mình. . Đồ ăn đều là nàng thích ăn đấy, chắc hẳn giữa trưa chú ý sở thích của mình, hơn nữa còn cố ý làm thanh đạm một chút.

Nhai kỹ nuốt chậm, đồ ăn hương vị ngọt ngào, trên đời có thể cho nàng kinh hỉ lại có mấy người đâu?

Trở lại thư viện, Hứa Tiên miễn cưỡng ngã xuống giường, cảm giác đôi tay đều có chút đau nhức. Hắn giữa trưa ăn quá nhiều, cũng không thấy được đói khát, ngược lại có chút buồn ngủ.

Phan Ngọc đẩy cửa tiến đến, cười nói:

- Hán văn, một ngày hôm nay ngươi chạy đi đâu vậy?

Một ngày hôm nay Hứa Tiên không có đi theo nàng, nàng biết hắn đi tìm Ngư Huyền Cơ, trong lòng luôn có vẻ không vui, có khi quay đầu muốn nói gì, mới phát hiện bên người không có một bóng người.

Nụ cười kia để cho Hứa Tiên trong lòng có điểm không hiểu thấu mà thấp thỏm không yên. Nhưng hắn tự nhận không có làm cái gì việc trái với lương tâm, thì cứ thật lòng mà nói thôi.

Phan Ngọc im lặng thật lâu, bỗng nhiên cười nói:

- Ta đang muốn nói ngươi hôm nay bỏ lỡ cơ hội mỹ nhân ngâm thơ nha, không nghĩ tới lại cùng một mỹ nhân khác nói chuyện cả ngày.

Hứa Tiên giải thích nói:

- Đây chính là sư tỷ của ta, ta là cùng nàng học đạo.

Phan Ngọc trường ồ một tiếng, do dự một chút hỏi:

- Hán văn, ngươi, ngươi thật sự muốn tu tiên sao?

Nàng cũng thường xuyên nghe nói có người vì tìm tiên tâm đạo, bỏ cả nhà cửa sự nghiệp, một đầu chui vào vào bên trong núi sâu. Không biết là thực sự tầm đạo thành tiên hay là trở thành thức ăn cho sài lang hổ báo. Dù sao ở tại nhân thế còn chưa chắc có thể tương kiến, huống chi nếu như Hứa Tiên thật muốn tu tiên, nàng nhất định muốn ngăn cản hắn.

- Học chút thuật pháp mà thôi, thật cũng không nghĩ tới muốn trường sanh bất lão. Yên tâm, ta không sẽ rời đi thành Hàng Châu này đâu.

Phan Ngọc chờ mong nói:

- Thời gian Sơ Tuyết Thỉ nhanh đến rồi, đừng chạy loạn khắp nơi nữa, mau tới giúp ta một tay.

- Ngươi ở đâu cần ta hỗ trợ, ta đã có hẹn với người ta rồi.

- Ủ. Vậy đi mà hẹn với người ta.

Ngày hôm sau, Hứa Tiên ngủ đến mơ mơ màng màng mới tỉnh.

Hứa Tiên ngáp một cái hỏi:

- Minh Ngọc, điểm tâm đâu?

- Ah, bạn quá rồi, đã quên mang theo rồi.

- Vậy ta ăn cái gì bây giờ?

Hứa Tiên cũng ỷ lại thành quen rồi.

- Đi chỗ vị đạo trưởng đó là ăn được rồi, nàng không phải làm bánh ngọt rất ngon sao?

Trong mấy ngày qua, Hứa Tiên mỗi ngày đến Huyền Cơ quan học vẽ phù, cũng vì Ngư Huyền Cơ sư phó giải quyết vấn đề ăn cơm, đến chạng vạng tối mới trở về. Phù lục dần dần quen thuộc, chỉ là sư tỷ không chịu nắm tay hắn dạy nữa, nói là để cho hắn tự mình lĩnh ngộ.

Phan Ngọc trừng mắt nhìn Hứa Tiên vừa trở về:

- Hán văn, ngày mai là Sơ Tuyết Thí rồi, người sẽ không lại đi Huyền Cơ quan đó chứ?

Ngay cả chính nàng cũng có cảm giác như mình là một oán phụ, tướng công nhà mình đi ra ngoài ngủ hoa nằm liễu, mình ở nhà nghiêng rằng nghiêng lợi một mình trông phòng. Nhưng thân phận của nàng hết lần này tới lần khác tìm không tới cái lý do gì để ước thúc hần. Đúng là giận mà không có chỗ để phát tiết.

Ý của Hứa Tiên chính là không sao cả, Sơ Tuyết Thí cũng không tới phiên hần tới tham gia, thấy cũng không không phải chính là ngâm thi tác đối, không có gì thú vị. Nhưng nghe Phan Ngọc nói, hần không biết tại sao có một loại cảm giác, nếu như mình không đáp ứng nhất định sẽ phát sinh một chuyện rất là khủng bố, vì vậy hần gật gật đầu:

- Được. Ngày mai đi xem nào nhiệt một chút là được rồi.

Phan Ngọc nhẹ nhàng cười cười:

- Ủ. Nhất định phải tới xem một chút đó.

Ngày hôm sau, Hứa Tiên rốt cục có điểm tâm ăn, trong lòng vô cùng cảm động:

- Minh Ngọc, hôm nay không vội sao, lại có thời gian mang điểm tâm về cho ta.

Phan Ngọc ân một tiếng, nhìn Hứa Tiên ăn vui vẻ, trong lòng lại có chút áy náy, hận chính mình không nên phát cáu làm hần đối bụng. Đây lại không phải lỗi của hần, đều do Ngư Huyền Cơ hồ li tình này. Ai, có chút tâm ý hần như thế nào biết được, làm sao mới có thể biết được đây? Không. Vĩnh viễn sẽ không biết được a! Có khả năng làm cũng chính là yên lặng nhìn hần như vậy mà thôi.

Tuy rằng đã là bắt đầu mùa đông rồi, Phan Ngọc ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời vạn dặm không mây, không chút nào sẽ có biểu hiện của tuyết rơi. Sơ Tuyết Thí nếu như không có tuyết thì thật đáng cười. Nhưng Hứa Tiên ngược lại tin tưởng tràn đầy an ủi:

- Yên tâm, sư tỷ sẽ không tính toán sai đâu.

Hần vừa mới đi Huyền Cơ quan nói một tiếng, mấy ngày sau cũng sẽ không đến nữa.

Nghe hần an ủi, trong lòng cũng ưa thích, chỉ nghe Hứa Tiên gọi sư tỷ thân thiết như thế, Phan Ngọc lại nhin không được trừng mắt liếc hần một cái. Nhìn bộ dạng vạn phần ủy khuất không hiểu thấu của hần, nàng lại cảm thấy buồn cười, giữ chặt ống tay áo của hần tính toán muốn an ủi một phen.

Hứa Tiên đương nhiên không biết trong nháy mắt, nữ tử trước mặt đã đảo qua đảo lại bao nhiêu tâm tư, hần ngây ngốc mang theo sự khó hiểu theo nàng tới quảng trường ở thư viện. Trong tràng hiện giờ lơ nhố toàn đầu người, thậm chí có hơn trăm người. Hứa Tiên những ngày này đi sớm về trễ, không nghĩ tới đến nhiều người như vậy. Mà chung quanh quảng trường xem nào nhiệt càng nhiều vô số kể, trên đài cao tất cả tiên sinh của thư viện tới làm giám khảo.

Lúc gặp thịnh thế, Giang Nam văn phong lại thịnh, thư viện cũng rất nhiều, Sơ Tuyết Thí thịnh hội cái nào không muốn đi đến bên trong góp sức. Có thể được thỉnh mời tham gia Sơ Tuyết Thí, thì chứng minh thư viện có một chút tiêu chuẩn, trở về cũng có thể khoe khoang với hàng xóm láng giềng một chút. Nếu không phải tham gia thì coi như người chỉ là nhị lưu. Vì thế chính là tài lực không phong cũng tận lực phái một hai người đến vật lộn độ sức, nếu thật được thứ tự vào top 3 thì danh khí thư viện sẽ lập tức lên như điều gặp gió, không lo không có phú hộ tốn nhiều tiền tài đưa đệ tử trong tộc tới học.

- Những ngày này vất vả người rồi a!

Hứa Tiên cũng có chút hối hận không có tới giúp đỡ nàng.

Phan Ngọc được một lời này trong lòng ngọt ngào giống như được ăn mật vậy, nàng lôi kéo hần bước đi vào trong bàn lập tức khiến cho từng đợt bạo động. Rất nhiều thư sinh thấy Phan Ngọc không có không khom người vãn an, một là biết thân phận nàng, hai là phong thái khí độ nàng xác thực làm cho người thuyết phục.

Nàng vốn là người phương bắc, thuở nhỏ tập võ, dáng người cao gầy, ngày thường còn chưa phát giác ra, bây giờ đang ở trong đám người, đúng như hạc giữa bầy gà, châu ngọc giữa ngôi thạch khiến cho người ta tán thưởng không thôi.

Hứa Tiên vốn muốn chui vào đám người, nhanh chóng trở thành người qua đường, nhưng Phan Ngọc gắt gao nắm lấy tay hắn từ đầu tới cuối.

71. Quyển 2 - Chương 70

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 70: Làm loạn kĩ cương. (1)

Sưu tầm:

Bất quá nhiều người như vậy cũng không có thể đều tham gia, tiểu thư viện đương nhiên là sư huynh đệ cùng lên trận, hận không thể đều đi hỗ trợ tiên sinh. Nhưng Đại Thư viện không thể dựa vào nhiều người. Vì thế vì để tạo ra sự công bằng chỉ có thể tham gia năm người.

Năm người của Cận Thiên thư viện, Phan Ngọc tự nhiên là chạy không được, mà Phan Ngọc ở đây đương nhiên Hứa Tiên cũng không thể chạy. Nói là đến xem náo nhiệt, lại sớm đã bị an bài tham gia. Bài hiệu bằng gỗ đã treo trên tường, thời điểm lúc này tự nhiên không thể lâm trận bỏ chạy. Hơn nữa nghe nói ngoài sân đã có người tỉ lệ đặt cược, tuy rằng không biết cụ thể tính toán như thế nào, nhưng chắc hẳn có người có thể bằng chuyện này mà kiếm một số lớn.

Cuối cùng phân phó ngồi vào chỗ của mình, có người tuyên đọc quy củ, đơn giản là không được châu đầu ghé tai các loại, một khi phát hiện lập tức trục xuất.

Không biết người phương nào cao giọng quát một tiếng:

- Phóng đề rồi, chư vị học sinh lưu ý.

Có người tới đưa đề lên, đem khăn lụa đỏ mở ra, chỉ thế bên trên xuất hiện đề thi năm nay.

"Dã dã điều điều đề đề thì thì hữu hữu tứ tứ xuân xuân khí khí đào đào hoa hoa phát phát mẫn mẫn chi chi oanh oanh tước tước tương tương hô hô hoán hoán nham nham bạn bạn hoa hoa hồng hồng tự tự cảm cảm bình bình kham kham khán khán sơn sơn tú tú lệ lệ sơn sơn tiền tiền yên yên vụ vụ khởi khởi thanh thanh phù phù lãng lãng xúc xúc sần sần viên viên thủy thủy cảnh cảnh u u thâm thâm xử xử hảo hảo truy truy du du bàng bàng thủy thủy hoa hoa tự tự tuyết tuyết lê lê hoa hoa quang quang kiêu kiêu khiết khiết linh linh lung lung tự tự truy truy ngân ngân hoa hoa chiết chiết tối tối hảo hảo nhu nhu nhung nhung khe khe bạn bạn thảo thảo thanh thanh song song hồ hồ điệp điệp phi phi lai lai đảo đảo lạc lạc hoa hoa lâm lâm lý lý lý lý điều điều đề đề khiêu khiêu bất bất hữu hữu vi vi ức ức xuân xuân quang quang hảo hảo dương dương lương lương liễu liễu chi chi đầu đầu xuân * sắc tú tú thì thì thường thường cộng cộng ẩm ẩm xuân xuân nùng nùng tử tử tự tự tú tú nhân nhân hành hành xuân * sắc lý lý tương tương phùng phùng cạnh cạnh ức ức du du sơn sơn thủy thủy tâm tâm tức tức du du quy quy khứ khứ lai lai lưu lưu dịch dịch.

Trong tràng yên tĩnh, ngoài sân thì xôn xao, đây là quái đề gì vậy?

Giám thị hô to một tiếng yên lặng, vô số nha dịch nhìn chăm chăm, đám người đều yên tĩnh. Có thi văn đều yên lặng suy nghĩ, không biết phá đề như thế nào đây.

Người trong tràng lại càng không cần phải nói, một nén hương đã đốt lên, nén hương kết thúc chính là thời gian hết. Lý Tư Minh nhìn về phía Doãn Hồng Tụ bên cạnh mặt lộ vẻ cười khổ, đề này đã đánh rối vô số người rồi. Vốn vì để đạt được mục đích công bằng, đề mục phân biệt do Cận Thiên thư viện, Bạch Lộc Thư Viện của ba thư viện đưa ra. Có thể qua ba tràng cho dù là vượt qua kiểm tra, mà một đề chính là Hồng Tụ thư viện đưa ra.

Sơ Tuyết Thỉ tự nhiên không có khả năng nghiêm trang như khoa cử, đề mục cũng cực kỳ rộng rãi, thi từ ca phú, tranh hoa điều cá trùng, kinh, sử, tử, tập không chỗ nào mà không bao quát. Nếu nói như Hứa Tiên chính là thực sự có một chút ý tứ giáo dục, hơn nữa đúng là loại giải trí này mới là động năng khiến cho quá trình thịnh thế kéo dài mãi mà không suy. Cái gọi là phong lưu tài tử, thế giới này cũng không có trường phái gì cả. Bầu không khí thịnh thế cởi mở để cho một đám nữ tử Hồng Tụ thư viện tham gia cũng nằm trong dự liệu. Một đám hồng phấn oanh oanh yến yến hấp dẫn cũng không biết bao nhiêu ánh mắt ngoài sân.

Phan Ngọc suy tư, suy tư lại suy tư. Cuối cùng mới bắt đầu đề bút.

Hứa Tiên nếu như không có nhiều người đứng ngoài quan sát nhiều người như vậy thì sớm nằm sấp trên mặt bàn ngủ, kiếp trước cuộc thi Anh ngữ hẳn thường xuyên làm như vậy. Nhưng người có mặt, cây có da, trước mắt bao người cũng chỉ có thể ngăn người làm hình dáng như bị tảo bón mà thôi.

Một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai:

- Này, Hán văn, đừng quay đầu, cũng đừng lo lắng, ta đọc cho người ghi.

Đúng là thanh âm của Phan Ngọc.

Hứa Tiên sững sờ, sau đó không hổ là Trung Quốc giáo dục chín năm rèn luyện ra, thời điểm lúc này đương nhiên sẽ không ngốc đến hết nhìn đông tới nhìn tây, mặt không đổi sắc, đề cập bút, người giang hồ gọi hẳn là “tiểu vương tử gian lận ” há lại nói giỡn. Thế giới này đã có cả thần tiên tiểu yêu, có một truyền âm nhập mật cũng không kỳ quái, võ công của của Phan Ngọc không phải bình thường a.

Phan Ngọc một bên ghi, cặp môi đỏ mọng có chút nhúc nhích, Hứa Tiên tùy theo múa bút thành văn. May mắn mà có kiếp trước hơn mười năm lịch lãm rèn luyện, cảm giác tội ác ăn gian ở cuộc thi đều không có.

Suy tư rất chậm, nhưng ghi rất nhanh.

Không bao lâu, một quyển sách đã hết. Phan Ngọc đứng dậy, Hứa Tiên đương nhiên sẽ không cùng nàng đứng dậy, lại chờ trong chốc lát, mới đứng dậy nộp bài thi. Mà lúc này hương mới cháy được một ít.

Ở trên đài cao, giám khảo chuyển nhau đọc bài thi của Phan Ngọc mực ngấn đầm đìa còn chưa khô. Chỉ thấy thượng thư có ghi:

Dã điệu đề, dã điệu đề thì thì hữu tư.

Hữu tư xuân khí đào hoa phát, xuân khí đào hoa phát mãn chi.

Mãn chi oanh tước tương hô hoán, oanh tước tương hô hoán nham bạn.

Nham bạn hoa hồng tự cảm bình, hoa hồng tự cảm bình kham khán.

Kham khán sơn sơn tú lệ, tú lệ sơn tiền yên vụ khởi.

Sơn tiền yên vụ khởi thanh phù, thanh phù lãng xúc sần viên thủy.

Lãng xúc sần viên thủy cảnh u, cảnh u thâm xử hảo, thâm xử hảo truy du.

Truy du bàng thủy hoa, bàng thủy hoa tự tuyết.

Tự tuyết lê hoa quang kiêu khiết, lê hoa quang kiêu khiết linh lung.

Linh lung tự trụ ngân hoa chiết, tự trụ ngân hoa chiết tối hảo.

Tối hảo nhu nhưng khô bạn thảo, nhu nhưng khô bạn thảo thanh thanh.

Song song hồ điệp phi lai đáo, hồ điệp phi lai đáo lạc hoa.

Lạc hoa lâm lý điệu đề khiêu, lâm lý điệu đề khiêu bất hưu.

Bất hưu vi ức xuân quang hảo, vi ức xuân quang hảo dương liễu.

Dương liễu chi chi * tú, * tú thì thường cộng ảm.

Thì thường cộng ảm xuân nùng tửu, xuân nùng tửu tự túy.

Tự túy nhàn hành * lý, nhàn hành * lý tương phùng.

Tương phùng cạnh ức du sơn thủy, cạnh ức du sơn thủy tâm tức.

Tâm tức du du quy khứ lai, quy khứ lai hưu hưu dịch dịch.

Một quyển này xứng đáng như nghĩa, ngay cả một mấy cái giám khảo đều lộ ra biểu lộ thì ra là thế, chỉ là mau chóng thu liễm đi, làm thủ thế khen ngợi. Lý Tư Minh cười nói:

- Doãn viện thủ, đề của người mặc dù hay, nhưng đệ tử ta đây cũng không kém ah!

Doãn Hồng Tụ tuy rằng mang theo một tầng sa hơi mỏng, nhưng vẫn có thể thấy được bờ môi đỏ mọng câu dẫn nam nhân, nàng cười nói:

- Không hổ là thủ lĩnh của Cận Thiên thư viện, được cho là nhân vật trọng yếu đương thời. Chỉ là Hứa Tiên lại là người phương nào. Ta tự nhận ra đề này, không phải thường nhân tùy tiện có thể đáp được.

72. Quyển 2 - Chương 71

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 71: Làm loạn kỉ cương. (2)

Sưu tầm:

- Người cũng biết Vương Học Chánh? Hứa Tiên chính là môn sinh mà hắn nhận đây.

- Vương Văn Hội? Lúc ở kinh cũng thường xuyên nghe người ta nhắc tới tước danh của hắn, như thế nào giáng chức đến nơi đây?

Lý Tư Minh trong lòng có chút hối hận, Vương Học Chánh coi như là lớn tuổi, có thân phận địa vị, so với chính mình càng có ưu thế. Nếu như Doãn Hồng Tụ động tâm, chính mình chỉ có công dã tràng rồi. Hắn đương nhiên không hiểu được, Vương Học Chánh một thân mang quốc thù gia hận, còn kém không nói ra câu hay truyền thế “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ” như vậy. Làm sao mà đi tranh giành tình nhân với hắn. Bất quá Doãn Hồng Tụ đúng là thần nữ trong mộng của thân sĩ nhân vật nổi tiếng ở Giang Nam, ai nếu có thể cưới được nàng chính là một bước lên mây, bớt được thời gian phấn đấu vài chục năm. Cũng bằng chút ưu thế, mới kiên quyết nhét Hồng Tụ thư viện vào lần Sơ Tuyết Thí này.

Người thứ ba nộp bài là học sinh của nàng, chính là nữ nhân hoa khôi tên là Thải Phụng. Hứa Tiên nộp quyển, đi trở về đang cùng nàng đối mặt, Hứa Tiên khách khí cười cười, nàng cũng khẽ khom người, tuy rằng mang mạng che mặt, nhưng mà có thể nhìn ra khóe mắt nàng vui vẻ.

Mặc dù không có sắc tâm, nhưng có thể cùng mỹ nữ như vậy nhìn nhau cười cũng là tao ngộ cực kì vui sướng. Kiếp trước là căn bản không cần nghĩ đây.

Bất quá cuộc thi nay quả nhiên là giám khảo dùng để đùa nghịch uy phong, lại không có người thứ tư nộp bài. Bất quá khá tốt còn có bốn tràng cuộc thi, nhưng năm nay trận đầu số người qua được ít tới thăm thương a.

Rồi sau đó qua bốn tràng thi, Phan Ngọc mang theo Hứa Tiên một đường giết qua, quản người cái gì kinh, sử, tử, tập, huyền đề thâm sâu cũng không bằng một mình Phan Ngọc suy nghĩ. Mà Hứa Tiên cũng rất cục mỉnh bạch, nguyên lai ăn gian có thể làm thoải mái như vậy. Thật sự là “Hận không gặp lại kỳ thi Đại Học” a.

Buổi sáng hai trận, buổi chiều ba tràng. Mãi cho tới lúc hoàng hôn ngày thứ nhất thì cuộc thi mới chấm dứt. Chỉ là tới lúc này tuyết vẫn không rơi, vô luận là sắc mặt Lý Tư Minh Lý Tư Minh khó coi như thế nào, Phan Ngọc vẫn cảm thấy đây là một ngày vui sướng nhất trong hơn mười ngày qua.

Hai người chính đang đàm tiếu đi trở về thì một bóng người ngăn cản tại trước mặt bọn họ.

- Các người ăn gian!

Hứa Tiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt lại là một nữ tử cực kỳ thanh tú, giờ phút này đang chống hông nổi giận đùng đùng nhìn hai người, sau đó còn bổ sung:

- Ta đã nhìn ra, không nghĩ tới Cận Thiên thư viện lại vô sỉ như thế.

Hứa Tiên đang muốn chống chế, Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Cô nương người cũng biết võ công?

Nữ tử không chút khách khí đáp:

- Thủ đoạn nhỏ như Truyền âm nhập mật ai mà không biết. Yên tâm đi, ta sẽ không vạch trần các người, ta chỉ đến nói cho các người biết, tiểu thư nhà ta nhất định sẽ còn hơn các người đấy. Phan công tử nổi danh Hàng Châu cũng không hơn gì cái này.

Hứa Tiên hỏi:

- Tiểu thư nhà người là?

- Tiểu thư nhà ta là Thái Phượng, ta tên là Thanh Loan.

Thanh Loan bộ dáng kiêu ngạo vô cùng, tiểu thư nhà nàng là thần tượng của nàng, không ai có thể so sánh.

Phan Ngọc đứng chấp tay, cười lạnh nói:

- Một nha hoàn của ca kỹ mà cũng dám đến om sòm với ta.

- Người!

Thanh Loan nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt thanh tú của nàng hiện lên một tầng đỏ ửng.

Hứa Tiên chen vào giữa giảng hòa:

- Được rồi, được rồi, người nhanh đi về a. Đi thôi, Minh Ngọc, chúng ta đi ăn cơm.

Võ công của Phan Ngọc hẳn đương nhiên biết rõ, lại càng không cần phải nói thân phận của nàng rồi. Tiểu cô nương này còn tiếp tục thì chính là giống như lấy trứng gà mà chọi tảng đá.

Thanh Loan hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Hứa Tiên quay đầu lại, cười khổ nhìn qua Phan Ngọc:

- Người làm gì cùng một tiểu nha đầu gây khó dễ, lại nói cũng đúng là chúng ta ăn gian trước mà.

Phan Ngọc bên cạnh Hứa Tiên trước kia luôn có bộ dáng nhu hòa, hẳn cơ hồ đã quên thân phận của nàng. Không phải phong lưu tài tử có vẻ bệnh tật mà là hào phú công tử sát phạt quyết đoán không lưu tình chút nào. Chính là ngày bình thường nàng giống như châu tròn ngọc sáng bình dị mà gần gũi, thực sự nếu có người bất kính với nàng thì mới thấy được sự lợi hại của nàng.

Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Ta có ăn gian thì ngay cả Lý Tư Minh cũng giáo huấn không được.

Sau đó quan sát biểu tình của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười một tiếng:

- Vậy ngày mai tiếp tục đến đây đi!

Mỗi người đều có tiêu chuẩn của mình, mà thời đại này cũng có quan niệm của thời đại này. Hứa Tiên cũng không phải là một kẻ ưa thích dùng tiêu chuẩn của mình để đánh giá người khác. Tiểu thuyết xuyên việt đã đến nhìn thấy lão nông dân phong kiến, phảng phất như chính mình là người duy nhất cơ trí khai sáng văn minh thì mới là chuyện đáng cười nhất thiên hạ.

Phan Ngọc âm thầm thở dài một hơi. Muốn cho người xem ta là như thế, hi vọng ta đây như vậy người sẽ không đáng ghét, bởi vì điều này cũng là tính cách chân thật của ta ah! Chỉ là không muốn tại trước mặt người còn mang theo mặt nạ nữa.

- Tiểu thư, người không biết Phan Ngọc rất đáng ghét, hẳn còn nói chúng ta là ca kỹ. Chưa thấy qua người nào ăn gian còn có lí lẽ hào hùng như thế nữa.

Thanh Loan thở phì phì nói.

Thái Phượng cảm thán miệng nói:

- Đừng nói nữa Loan nhi, Phan công tử nói rất đúng ah, ta chẳng qua là ca kỹ mà thôi.

- Nhưng mà Hồng Tụ a di nói...

Thanh Loan tranh luận nói, tuy rằng còn chưa trưởng thành, nhưng nàng cũng mạnh mẽ có bộ dáng của một mỹ nhân bại hoại. Ngày bình thường nàng chứng kiến không người nào không cung kính tiểu thư nhà nàng, ngay cả đối với nàng cũng phải khách khí mấy phần. Lại nghe Doãn Hồng Tụ nói chút nam nữ ngang hàng mới có chuyện sơ thí hôm nay.

- Nàng nói người cũng tin ah, chẳng qua là nàng nghĩ ngợi lung tung đấy. Nếu nói như thế thì nàng cũng đã không bị buộc gả cho một kẻ sắp chết. Hiện tại có người làm chỗ dựa mới có thể tiến thoái tự nhiên.

Thanh Loan vẻ mặt đau khổ nói:

- Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ à?

- Trước tiên kiếm một ít tiền, ngay cả mình đều nuôi không sống, nói cái gì giả dối chứ? Sau đó tìm một người phu quân có thể phó thác chung thân gả cho hẳn. Ta xem Phan công tử cũng là một người chọn lựa không tệ, tài văn chương khí độ đều là thể nhất lưu chi tuyển, càng cộng thêm gia thế bất phàm, được coi là kim quy tế thế gian khó được.

- Ta mới không cần, gả mèo gả chó gả cho tên Hứa Tiên hay làm bộ cũng không lấy hẳn.

Tiểu thư lập gia đình, nàng cũng phải làm của hồi môn theo.

- Tiểu thư người có tiền rồi, sao không tìm một người hợp ý, như người thường hay kể cho ta nghe một số câu chuyện đó, thư sinh gặp rủi ro cùng đại gia tiểu thư.

- Câu chuyện cũng chỉ là câu chuyện mà thôi, không nói đến thế gian có mấy thư sinh có tài sẽ gặp rủi ro, người thật muốn cưới ta, nói không chừng chọc phải họa sát sanh, còn nói tới cái gì ngày sau Phú Quý.

73. Quyển 2 - Chương 72

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 72: Sơ Tuyết.

Sưu tầm:

Nàng từng gặp rất nhiều người giàu sang phú quý, nàng có thể bảo vệ tấm thân trong sạch ngoại trừ dựa vào Doãn Hồng Tụ còn dựa vào nàng ngăn được thủ đoạn. Nếu như nàng gả cho người bình thường, lập tức vòng bảo vệ sẽ bị phá nát. Người lấy nàng nếu không có bối phận sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục.

Hơn nữa tâm người này, nàng không tin được. Cái gì thề non hẹn biển, phú quý cùng chia, thân phận ca kỹ của nàng vĩnh viễn bị người ta khinh bỉ, ngay cả làm chính thê cũng không thể làm.

Hứa Tiên lúc Dương Thần xuất khiếu nếu có thể nghe nàng nói những lời này thì sẽ biết đêm đó quang hoa của Hồng Tụ thư viện là thuộc về nàng. Từ Tri Phủ tiểu thư đến Tây Hồ ca kỹ, bộ mặt giả tạo nào mà nàng chưa thấy qua. Quả nhiên là tình đời thâm nhuần tiếp xúc văn chương.

Thanh Loan không biết rõ những đạo lý này, chẳng qua là cảm thấy trong lòng chua xót, ôm Thái Phượng rơi lệ nói:

- Tiểu thư, mạng của người như thế nào lại khổ vậy a.

Trong mắt của nàng, tiểu thư xinh đẹp hào phóng như vậy, cơ trí như vậy đáng lẽ phải được người ta nâng trong lòng bàn tay một cách cẩn thận, không cho phép nửa phần ý loạn tiết độ. Hôm nay câu nói kia của Phan Ngọc thật là làm cho nàng giận dữ:

- Ta ngày mai vạch trần đám người ăn gian, để xem mặt mũi họ để đi đâu.

Thái Phượng sờ sờ đầu Thanh Loan trong ngực nói:

- Nha đầu ngốc, chớ cùng hắn ngạnh bỉnh, chờ ta thắng hẳn sẽ dạy cho hắn biết ta không phải ca kỹ tầm thường.

Võn Thái Phượng đang do dự muốn hay không lưu lại nơi này hay không, giờ phút này lại hạ quyết tâm. Nàng vẫn còn nhớ rõ chính mình phát hiện lai lịch cái tên này:

- Người đã tên Thanh Loan, ta tên Thái Phượng a!

- Ồ! Tuyệt rồi!

Phan Ngọc vươn tay tiếp nhận một tràng bông tuyết từ phía trên trời rơi xuống.

Bầu trời đã hoàn toàn biến thành màu đen, không chỗ nào không có lấm tấm bông tuyết màu trắng im im lặng lặng rơi xuống. Rơi vào Tây Hồ, rơi vào rừng cây, rơi vào lòng bàn tay của bọn hắn, sau đó hòa tan.

Mọi nơi hoàn toàn yên tĩnh, thời điểm lúc này người đi đường đều đã về nhà a! Đám người lại tới bờ Tây Hồ dạo chơi, giữa hai người rất yên tĩnh.

- Ta nói sự tỷ không có tính toán sai a!

Hứa Tiên kiêu ngạo nói.

Phan Ngọc trừng Hứa Tiên liếc, đột nhiên bắt lấy tay của hắn, thật ấm áp. Hứa Tiên xấu hổ không thôi, nhưng nhìn trộm thấy biểu lộ an tường của Phan Ngọc, chung quy không có thể vùng thoát khỏi đành phải cố gắng “chịu” một hồi thôi.

Phía trước là một cái cầu đá nhỏ, đột nhiên truyền đến tiếng khóc, Hứa Tiên thừa cơ buông tay, chạy về phía trước. Phan Ngọc mang trên mặt vẻ nghiền ngẫm vui vẻ, đùa giỡn với Hán văn huynh có cảm giác rất không tồi a.

Một tiểu cô nương ngồi xổm trên cầu đá, hai cánh tay dụi dụi tròng mắt khóc không ngừng.

- Tiểu muội muội, làm sao người khóc?

Hứa Tiên ngồi xổm xuống hỏi.

Cô bé ngẩng đầu nhìn Hứa Tiên liếc, đôi mắt to đen lúng liếng chừng mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc lại càng hiện vẻ đáng yêu, không quan tâm tới Hứa Tiên mà tiếp tục cúi đầu khóc tiếp.

Hứa Tiên thấy nàng mặc tiểu y màu trắng kiểu dáng kỳ dị, thoát nhìn không giống như là không nhà để về, hắn ôn hòa nói:

- Tìm không thấy nhà sao? Ca ca dẫn người về nhà nhé.

Cô bé lại hét to một tiếng:

- Đi đi. Ai cần người lo!

- Ta mời người ăn cái này.

Hứa Tiên nói xong từ trong lòng ngực móc ra một cái khăn tay, bên trong là bánh ngọt Ngự Huyền Cơ gói cho hắn. Cuộc thi kết thúc mà quên lấy ra, tuy rằng đã biến hình nhưng vẫn còn tản ra hương khí thơm ngào ngạt.

Cô bé nhìn thoáng qua đã bị hấp dẫn đột nhiên xuất thủ đem bánh ngọt toàn bộ đoạt lấy cho vào miệng, vừa ăn nước mắt lại vừa lăn xuống. Miệng nhét đầy bánh ngọt rồi lại ô ô khóc.

Hứa Tiên sững sờ, cười khổ một chút, thật đúng là tiểu hài tử mà.

- Đây, hiện tại ta đưa người về nhà a, cha người mẹ rất lo cho người đó.

- Người đi đi, người thật là phiền phức.

Bộ dạng cô bé một chút cũng không linh tinh.

Hứa Tiên lần nữa cười khổ, chẳng lẽ ta lớn lên giống người xấu giống như vậy.

Phan Ngọc ở một bên nhìn, cau mày nói:

- Hay cho một tiểu hài tử không có giáo dục. Chúng ta đi thôi.

Nàng từ nhỏ chính là hài tử rất có học thức, đã có chút không vừa mắt với tiểu nữ hài này.

- Người mới không có giáo dưỡng thì có.

Cô bé thoáng cái phát hỏa, giơng nanh múa vuốt muốn nhào lên, Hứa Tiên vội vàng ngăn lại:

- Minh Ngọc. Người cũng thiệt là, nó chỉ là một tiểu hài tử thôi mà.

Hứa Tiên đỡ lấy cô bé, cô bé cách Hứa Tiên hung hăng trợn mắt nhìn Phan Ngọc chạy đi như bay. Hứa Tiên còn muốn đuổi theo thì đã không còn kịp rồi.

Tại phụ cận tìm một hồi cũng luôn không thấy bóng dáng, Phan Ngọc an ủi:

- Hẳn là nó về nhà rồi, người cũng đừng lo lắng.

- Chỉ mong vậy a.

Hứa Tiên thở dài, ngẩng đầu, chẳng biết lúc nào tuyết đã ngừng.

Rồi sau đó thời gian của Sơ Tuyết Thỉ, hai người một đường tiến lên. Khi thì sẽ có một số quái đề như ngày hôm đầu tiên, nhưng tự nhiên không làm khó được Phan Ngọc. Cũng không thắng được tùy tùng trọng yếu của nàng - Hứa Tiên.

Bất quá đến cuối cùng, ngay cả Hứa Tiên đều có chút ngưng ngừng, mỗi lần nhìn thấy tiểu cô nương tên là Thanh Loan đều dùng con mắt hung hăng trừng chính mình, mà Thái Phượng Thái Phượng tiểu thư kia nàng lại luôn mỉm cười thi lễ. Cuối cùng Hứa Tiên rốt cục bỏ thi, chỉ là cho dù như vậy thì thành tích hẳn lấy được cũng đủ làm cho người bên ngoài kinh ngạc, nghe nói người ta bình luận tên tuổi của Hứa Tiên còn có thể đứng đầu cả Giang Nam tứ đại tài tử.

Vương Học Chánh còn chuyên môn gọi hắn vào trong phủ, an ủi và cổ vũ, lại thêm khích lệ. Nói ngắn lại thì một cái ý tứ là “Lão phu không nhìn lầm người”. Điều này thật khiến cho Hứa Tiên nghe mà vô đầu, hơn 40 tuổi thì tự xưng lão phu cũng sẽ không nói cái gì, vị “Lão phu ” nếu quả thật biết thành tích của mình là thế nào tới, sợ là muốn đánh vào mặt hắn.

Chỉ là Sơ Tuyết Thỉ kế tiếp phát triển vượt qua tưởng tượng của mọi người, dưới tình huống Bạch Lộc Thư Viện đều giữa dòng nghiêng thuyền, Hồng Tụ thư viện lại ngược dòng. Nữ tử tên Thái Phượng tâm tư hẳn tuệ không thua kém gì Phan Ngọc. Lúc đầu còn tưởng là nàng biết trước đề thi, dù sao các vị đại nam tử vẫn cảm thấy rất nguyện ý cho một iểu nữ tử mặt mũi đầy. Trà lâu tửu quán nói đến đều nói “Sáng sớm thì thua chắc, sau này không thể không náo nhiệt thấy nha, làm cho nàng ngốc hai ngày tốt rồi.”

Càng về sau thì biến thành “Còn thể thống gì ?” ” Chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi”

Cuối cùng vì tránh hiềm nghi, Cận Thiên thư viện cùng Hồng Tụ thư viện cũng không ra đề nữa, nhưng chính là như vậy cũng không có thể ngăn trở thế tiến lên của Hồng Tụ thư viện. Hôm nay một hồi đề thử cuối cùng chấm dứt, toàn trường xôn xao, chỉ còn lại có hai người là Phan Ngọc cùng Thái Phượng. Nghỉ ngơi một ngày, cuối cùng một hồi đối thử, năm nay chung kết Sơ Tuyết Thỉ đã tới rồi. Chỉ là không thể loại bỏ tất cả mọi người.

74. Quyển 2 - Chương 73

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 73: Cầm tay. (1)

Sưu tầm:

Danh xưng Giang Nam đệ nhất tài tử vốn nên là không chiếm được rồi. Nhưng đối thủ hết lần này tới lần khác là nữ tử, ai cũng không rõ. Nhưng tất cả các thiếu gia đều minh bạch một sự kiện, nếu để cho một nữ tử thắng Sơ Tuyết Thỉ thì họ không còn mặt mũi mà gặp ai.

- Doãn viện thủ, Doãn viện thủ, người hãy nghe ta nói ah.

Lý Tư Minh chưa nói xong đã bị nha hoàn đẩy ra ngoài cửa. Thở dài một tiếng, Hồng Tụ thư viện thừa thắng tiến lên hần cũng làm hần đau đầu đầy. Thật làm cho nữ nhân thắng, hần là thoát không khỏi liên quan. Khắp nơi có ý tứ rất rõ ràng, muốn hần đi khuyên nhủ Doãn Hồng Tụ tức là khiến cho nàng thua trận chung kết Sơ Tuyết này. Nguyên bản cứ tưởng là bát cơm dễ ăn, ai ngờ nhận rồi hồng việc.

Doãn Hồng Tụ đã quyết tâm rồi, trong mắt lóe lên quang mang, có thể đạt tới một bước này chính nàng cũng không ngờ tới. Ngay cả mấy lão sư đã muốn tạo áp lực với nàng, đúng là nằm mơ. Giờ phút này tâm tình kích động của nàng ai có thể minh bạch.

Đuổi nha hoàn nấn vai cho Thái Phượng, nàng tự mình đi tới đưa tay đặt ở bả vai Thái Phượng, có chút ngây ngốc nói:

- Vân Yên, lão nương đúng là không nhìn lầm người.

Thái Phượng nghe nàng cao hứng ngay cả lão nương đều nói ra, che miệng cười nói:

- Ngài vẫn nên gọi ta là Thái Phượng a, chỉ là Phan công tử thực lực bất phàm, ta cũng không biết có thể thắng hần hay không.

Doãn Hồng Tụ vỗ tay nói:

- Nhất định, nhất định. Người nếu như chiến thắng, cái gì ta cũng đồng ý cho người. Ta đem chuyện này cùng di nương nói một câu, cam đoan nàng cũng cao hứng.

Quan hệ của hai người vốn cũng không tính là tốt, còn hơi có chút xấu hổ. Một là người trong hoàng thất, một cả nhà bị người trong hoàng thất giết chết. Chỉ là một có chút áy náy, một có thể duy trì được. Hiện nay khen ngợi lại còn giống như người một nhà.

Vân Yên. Không, là Thái Phượng nhìn qua dung nhan của mình trong gương đồng nhất thời không nói gì.

- Thật có thể thắng sao?

Hứa Tiên hiếu kỳ hỏi.

Phan Ngọc vừa hướng kính sửa sang lại mũ đội đầu vừa nói:

- Không biết, Thái Phượng xác thực rất bất phàm. Ngày mai đối với thử xác nhận ba đề, một người ra một đề, cuối cùng lại rút thăm ra, nếu là ta ra, nàng thua không nghi ngờ. Nếu là nàng ra, ta cũng khó có thể đối phó.

- Vậy mà người còn cùng Lý Tư Minh nói nhất định có thể thắng.

- Hần là tới cầu xin an ủi, ta liền an ủi hần thôi mà.

Hứa Tiên cười đùa nói:

- Người thật sự là quá thiện lương.

Một ngày thời gian bất quá thoáng qua trong nháy mắt, một ngày này bên bờ Tây Hồ, người ta tấp nập, nhưng chỉ toàn thấy người chờ kết quả, còn hai nhân vật chính thức tỉ thí thì không thấy đâu. Bởi vì sân bãi là ở phía trên một cái thuyền ở giữa hồ, ngoại trừ số rất ít nhân vật trọng yếu ra thì muốn lên thuyền phải bỏ ra một cái giá trên trời.

Hứa Tiên là tiểu tài tử của Cận Thiên thư viện tử đương nhiên có thể miễn phí lên thuyền, thuyền hoa có ba tầng, nhưng không đông đúc như trong tưởng tượng. Dù sao không phải hướng tới dân chúng bình thường, như kiếp trước làm xuân vận, lách vào bao nhiêu người đều được, chúng ta cũng chỉ có thể chấp nhận. Hứa Tiên tính toán qua, cứ như vậy một thuyền người, nếu là chìm rồi, cho dù giết chết đại bộ phận người phú quý ở Hàng Châu. Trên cơ bản có thể làm giảm bớt chênh lệch giàu và nghèo nơi đây.

Thời gian đã chạng vạng tối, trong sảnh hào khí ngưng trệ, vạn chúng chú mục chỉ có hai người. Vừa rồi hai trận so qua, quả nhiên là đấu bất phân thắng bại, từng người chuẩn bị nan đề đều bị đối phương đáp. Chỉ còn lại có cuộc chiến cuối cùng thôi.

Rút thăm.

- Phan công tử trước hết mời a!

Thải Phượng cười cười nói nói dịu dàng, không có nửa phần khấn trương, thái độ thông dong hào phóng không biết làm cho ở đây bao nhiêu người muồn ầu yếm, lại càng không cần phải nói tài hoa cùng mỹ mạo tuyệt thế rồi.

Phan Ngọc cũng không khách khí, tiện tay bắt một cái nhìn cũng không mà giao cho ký quan bên cạnh.

- Thăm không, Thải Phượng cô nương ra đề mục, Phan Ngọc công tử đáp đề.

Ký quan cao giọng tuyên đọc. Mỗi người cũng nhin không được phát ra một tiếng thổn thức, tuy rằng thanh âm đều hết sức giảm thấp xuống, nhưng không hèn mà cùng nhau tạo ra một hồi bạo động.

Ngược lại Phan Ngọc vẫn như cũ, bộ dáng lạnh nhạt mỉm cười, không có chút nào nhụt chí.

Thải Phượng khẽ mỉm cười nói:

- Cuối cùng một đề này, xin mời Phan công tử đến đối đáp a!

Lời vừa nói ra, có không ít người buông lỏng một hơi, yên lòng, đều là người đọc sách, ngoạn thi lộng từ đúng là bốn sự trong tầm tay.

Lý Tư Minh cũng thấy an tâm, xem ra Hồng Tụ thư viện chung quy là muốn nhường rồi, bất quá quay đầu nhìn lại thấy khỏe mắt Doãn Hồng Tụ chính mang theo nụ cười thản nhiên, trong lòng thầm kêu không tốt.

Quả thấy Thải Phượng ngân nga ngâm:

Nhất trương ky, hiểu đường lục nguyệt hà hoa kỳ, triêm nhạ đa thiếu hàm tình lộ. Phù dong như diện, thử tâm thù hệ, đối kính lý thanh ti.

Nhị trương ky, trì bàng lục liễu mạn phi chi, tùy phong dương khứ hoa thiên như. Hồn phiêu vạn lý, tri cộng thù y, xuân tấn văn xuy địch.

Tam trương ky, nhất hành bạch lộ hướng nam tê, hồng vân mạn thiên tranh hà úy. Ti la diêu ký, bình thiên cữu ức, úc úc tựu tân từ.

Tứ trương ky, bích thủy thâm xử du cảm lý, khước hướng nhân biên ba lan khởi. Hoa gian nhất trịch, dã phán nhân tri, bằng thù đạo tâm si.

Ngũ trương ky, thiên đoá vạn đoá hoa mãn hề, nhân tại hoa trung đồng hoa thụ. Lạc hồng phô địa, khinh khiên cảm ti, tiêm tiêm tổ thủ chức.

Lục trương ky, thanh phong thúy lĩnh bạn vân chúc, giản trung lưu ngân thành phi bộc. Thiếu niên ý khí, chung lý tử kỳ, sơn thủy giai nhập thi.

Thất trương ky, thiên phần hồng trang ngưng hạ tư, chúc vân tổ thủ khiên hoa điền. Phù sinh nhất mộng, chung vô vân thê, hương tàn khước hữu kỳ.

Bát trương ky, uyên ương chúc tựu thanh thủy kê, giao thủ tương cộng khắp tàn hồng. Tế ba tầng văn, tầng đồng hoa hí, chằm khắng đoạn tương y.

Cửu trương ky, tổ thủ thiêu châm bạch la y, thả tương khắp hồng chúc tú lý. Cẩm thượng thiên hoa, triền miên lạc nhật, tương tư truyện ti khi.

Ngâm xong lại nói:

- Chính là từ này, mời quân chống đỡ.

Đương thời tuy rằng từ phong đại hưng, nhưng địa vị vẫn theo không kịp thơ, bởi vì nhiều khi tại thanh lâu sở quán ngâm xướng cũng thường bị khiển trách là hạ phẩm. Nhưng chín câu này thật sự tinh diệu tế trác, tuyệt không phải bình thường có thể so sánh. Hơn nữa ngâm xướng đều là tâm sự của nữ tử, muốn nam tử như thế nào đối với được, chớ nói chi là còn phải thắng. Nhưng hết lần này tới lần khác khảo thi lại là chuyện cơ bản nhất, mặc dù có chút mưu lợi, nhưng ai cũng không thể nói không đúng.

Phan Ngọc cũng nhất thời khó giải, chỉ đi qua đi lại, trăm người trong sảnh, cây kim rơi cũng nghe tiếng, chỉ có thanh âm, dạo bước của nàng, từng bước lại từng bước.

Hương đã đốt lên, sương mù lượn lờ. Bất tri bất giác, hương đã đốt hơn phân nửa, Phan Ngọc ngược lại đã có nhiều đổi sách, nhưng cũng khó khăn dùng miễn cưỡng hòa, còn không bằng thống khoái nhận thua. Chỉ thua thì cũng thôi đi, bại bởi một nữ nhân xác thực không dễ nghe.

75. Quyển 2 - Chương 74

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 74: Cầm tay. (2)

Sưu tầm:

Hứa Tiên thấy nóng vội, lập tức vận dụng kế hoạch, hấn lui về phía sau mấy bước, thấy mọi người đều ngưng thần nhìn tỷ thí trong sảnh, hấn thối lui đến một chỗ không người. Xuất ra một lá bùa, thầm nghĩ toàn bộ nhờ vào người. Đúng là Ân Thân Phù làm trước đó vài ngày.

Hứa Tiên hơi động niệm, lá bùa dính vào người.

Trong lòng vui vẻ, quả nhiên có tác dụng. Nhẹ nhàng vượt qua đám người. Hứa Tiên đi đến bên người Phan Ngọc trước mắt bao người ăn gian, dù cho Hứa Tiên cũng cảm thấy thập phần kích thích.

Phan Ngọc giờ phút này đang đứng tại trước bàn ngưng thần suy tư, hoàn toàn không có chú ý tới một người tàng hình tới gần, Ân Thân Phù cũng có tác dụng thu liễm khí tức. Hứa Tiên sợ làm cho người ta nghe xong, tận khả năng dán chặt lỗ tai Phan Ngọc dùng thanh âm nhỏ bé yếu ớt như muỗi chậm rãi nói:

- Này, Minh Ngọc.

Phan Ngọc trong lòng cả kinh, nhưng dù sao dưỡng khí công phu bất phàm, nghe được thanh âm cực kỳ quen thuộc nên cũng thần sắc bất động đứng ở chỗ cũ. Chỉ là nhiệt khí trong miệng Hứa Tiên thoát ra khiến lỗ tai nàng có chút ngứa ngáy.

Thần sắc Thanh Loan có chút nghi hoặc, phảng phất đã nghe được thanh âm gì.

Hứa Tiên vốn định niệm cho nàng nghe, giờ phút này chỉ phải phân phó một tiếng nói:

- Cầm lấy bút!

Phan Ngọc lập tức cầm lấy bút, mọi người lập tức đem ánh mắt đặt ở trên người nàng, ai cũng không có thấy thân ảnh đứng sau nàng.

Hứa Tiên nắm tay của nàng, bàn tay nàng trắng nõn như ngọc, mềm mại như không xương.

Hai người dán vào nhau quá gần, nhiệt khí Hứa Tiên hô hấp phả vào bên mặt, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Hứa Tiên còn không biết là Phan Ngọc lại cảm thấy thân thể như thoát lực, vành tai đã đỏ lên.

Hứa Tiên ngưng thần lo nghĩ, bắt đầu vận dụng ngòi bút. Võ công của Phan Ngọc vô cùng tốt, lại biết thánh kinh, tay Hứa Tiên khẽ động, nàng lập tức đi theo vận dụng ngòi bút, không kém chút xú, phảng phất chính mình ghi lại. Hứa Tiên khí khái, Phan Ngọc ý vị hợp lại làm một, đúng là không chê vào đâu được.

Phan Ngọc đi theo tay Hứa Tiên chậm rãi viết, nhân sinh chi nhạc không còn gì để mong. Lần tỷ thí này thắng bại sớm đã không để trong lòng, thậm chí ngay cả mình đều biến mất, nàng chỉ muốn đi theo tay của hấn viết chữ, vô luận kết quả như thế nào đều không hối hận. Thắng đến Hứa Tiên để bút xuống, mới giật mình phục hồi tinh thần, lại nhìn trước mặt giấy trắng đã tràn ngập chữ. Người đứng phía sau sớm đã chẳng biết đi đâu, trong lòng một hồi nhụt chí. Nhưng Phan Ngọc lập tức thu thập tâm tình, đem bài làm chính mình giao cho Thái Phụng trước mặt nói:

- Thủ từ này có làm cho cô nương thỏa mãn không?

Thải Phượng xem xét kết quả, được người bên ngoài ra hiệu, nàng cao giọng đọc:

- Nhất trương ky, thải tang mạch thượng thí xuân y. Phong tình nhật noãn thung vô lực, đào hoa chi thượng, đề oanh ngôn ngữ, bất khảng phóng nhân quy.

Doãn Hồng Tụ nghe xong yên lòng, câu này tuy rằng tươi mát, nhưng quá mức tầm thường, nếu so với Thải Phượng chắc chắn thất bại.

- Nhị trương ky, hành nhân lập mã ý trì trì. Thâm tâm vị nhĩn khinh phân phó, hồi đầu nhất tiểu, hoa gian quy khứ, chích khủng bị hoa tri.

Thải Phượng liếc mắt nhìn phong lưu công tử trước mặt, trước mắt nữ tử xuất hiện vô số cảm xúc, trong lòng cảm thấy ngượng ngùng như ăn mật ngọt. Công tử như ngọc này bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong chính là kim ngọc.

- Tam trương ky, ngô tầm dĩ lão yển sồ phi. Đông phong yển bãi trường châu uyển, khinh tiêu thôi sấn, quán oa cung nữ, yếu hoán vũ thì y.

Cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, mà chẳng qua là Chúc Nữ tầm thường, nhưng tâm tư nữ tử nói thể nào cũng giống nhau.

- Tứ trương ky, y ách thanh lý ám tần mi. Hồi toa chúc đoá thù liên tử, bàn hoa dịch oản, sấu tâm nan chỉnh, mạch mạch loạn như ti.

Lý Tư Minh kinh hỉ vỗ tay một cái, lần này có hi vọng thắng lợi rồi.

- Ngũ trương ky, hoành văn chúc tự trầm lang thi. Trung tâm nhất cú vô nhân hội, bất ngôn sấu hận, bất ngôn tiêu tụy, chích nhĩn ký tương tư.

Tuy là Phan Ngọc ghi, nhưng nàng nghe xong thì sững sờ, “trung tâm nhất cú vô nhân hội”. Tâm tình này hẳn có thể lĩnh hội hay không. Có phải muốn gửi tương tư cho mình.

- Lục trương ky, hành hành đô thị sái hoa nhi. Hoa gian canh hữu song hồ điệp, đình toa nhất thưởng, nhàn song ảnh lý, độc tự khán đa thì.

Lý Tư Minh rất cục nịnh không được khen:

- Hay cho câu: “Độc tự khán đa thì”

- Thất trương ky, uyển ương chúc tự hựu trì nghi. Chích khủng bị nhân khinh tài tiền, phân phi lương xử, nhất tràng ly hận, hà kế tái tương tùy? Bát trương ky, hồi văn tri thị a thù thi? Chúc thành nhất phiến thê lương ý, hành hành độc biến, yêm yêm vô ngữ, bất nhĩn canh tâm tư. Cửu trương ky, song hoa song điệp hựu song chi. Bạc tình tự cổ đa ly biệt, tông đầu đáo vĩ, tương tâm oanh hệ, xuyên quá nhất điều ti.

Thải Phượng ngừng lại một cái, một hơi đem ba câu cuối đọc xong, đám người đứng ngoài xem yên tĩnh, Lý Tư Minh đã vui mừng lộ rõ trên mặt. Doãn Hồng Tụ cau mày, nhưng chung quy chỉ có thể thở dài một hơi. Trong tràng vô luận có phải văn sĩ hay không đều yên tĩnh thưởng thức ý cảnh trong bài từ này.

Thanh âm của Thải Phượng đánh vỡ trầm mặc:

- Công tử hiểu biết chính xác tâm ý nữ nhi, thanh tân đậm nhã, độc chi xỉ hữu dư hương. Trận này Thải Phượng thất bại. Chỉ là có được bài từ này thì có bại mười trận cũng không tiếc.

Lời vừa nói ra, hào khí trong tràng bùng nổ một chút, ai cũng biết, năm nay Sơ Tuyết Thỉ xem như dừng ở đây rồi. Lý Tư Minh lau mồ hôi lạnh một cái, tràng này nếu là thất bại chính là chuyện cười, nếu là thắng chính là câu chuyện mọi người ca tụng. Cũng may cuối cùng là thắng, ai cười dài thì cứ cười đi.

Rồi sau đó có người nói vài lời với tư cách tổng kết, mọi người lại vui chơi giải trí nguyên một ngày.

Lần Sơ Tuyết Thỉ này, hai vị nhân vật chính hiện tại đương nhiên là được sao quanh trăng sáng, hào phú công tử muốn nói chuyện cùng Phan Ngọc quá nhiều. Mà người muốn vì Thải Phượng chuộc thân càng vô số. Chỉ là bọn hắn đêm nay nhất định thất vọng mà về.

Thải Phượng từ chối ám chỉ của mấy người, con mắt một mực đặt ở trên người Phan Ngọc, từ bên trong ánh mắt nàng lóe lên quang mang khác thường. Vốn mấy người đang tranh đấu gay gắt cũng chỉ có thể nhìn nhau cười khỏ: Người ta muốn giai thoại thiên cổ tài tử xứng giai nhân, chúng ta những tục vật như thế này quả không xen vào nổi rồi. Đám người đều rất rõ ràng, nếu thật chỉ tài tử thì khác nào để đám sài lang hổ báo bọn họ lui bước. Có một số phú gia công tử không biết trời cao đất rộng còn dây dưa thì Thải Phượng cũng đã xin lỗi lui xuống.

Nàng một mực thấy người một mực không quay đầu nhìn nàng, mà hết nhìn đông tới nhìn tây phảng phất trong đám người tìm được cái gì, chỉ trong lúc lơ đãng bốn mắt nhìn nhau, mới có một cực ôn hòa mỉm cười, nhưng rồi lập tức quay đầu đi. Rồi sau đó biến mất trong đám người.

Mà giờ khắc này Phan Ngọc cùng Hứa Tiên đang ở cùng nhau, chờ thuyền lớn khẽ dựa bờ thì tìm một con đường nhỏ đi tới.

76. Quyển 2 - Chương 75

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 75: Lôi phù.

Sưu tầm:

Nơi này yên tĩnh không một bóng người, Hứa Tiên hưng phấn nói Ẩn Thân Phù của hần hôm nay, nói biểu hiện siêu phẩm của Phan Ngọc, nhưng người bên cạnh chỉ im lặng không nói gì.

Vừa đi, nàng vừa nghĩ nên nói gì bây giờ? Cảm ơn hần xuất thủ tương trợ, hần nhất định sẽ nói không cần khách khí a! Khen hần làm tốt, hần nhất định sẽ nói là đạo sĩ dạy hần a. Nói Ẩn Thân Phù của hần rất lợi hại, hần nhất định tùy tiện thừa nhận là rất lợi hại.

Không, cái gì cũng không muốn nói, thầm nghĩ muốn ôm hần, muốn tựa ở trong lòng ngực của hần, muốn... Nhưng sợ làm hần sợ hãi, chỉ có thể tiếp tục như vậy thôi. Phan Ngọc đột nhiên cao giọng ngâm nói:

- Trung tâm nhất cú vô nhân hội, bất ngôn sâu hận, bất ngôn tiêu tụy, chích bằng ký tương tư.

Hứa Tiên gãi đầu, không biết Phan Ngọc đột nhiên làm sao lại ngâm thơ. Phan Ngọc đột nhiên nắm lấy tay Hứa Tiên, Hứa Tiên ho hai tiếng:

- Cái này, cái này, ta nói, ai, được rồi.

Hứa Tiên rất cục vắn phải khuất phục dưới thâm uy của Phan Ngọc, đột nhiên nhớ tới kiếp trước một bài báo, giống như thủy tinh (gay, bd...) chính là như thế này luyện thành, trong lòng hần không khỏi phát lạnh, trong lòng ngực tuôn ra một cỗ nhiệt khí, xúc động nói:

- Sao có vẻ giống như bước sang năm mới rồi a.

Phan Ngọc hé miệng cười nói:

- Đúng vậy a, ta cũng phải về nhà rồi.

Nhà nàng là ở trong kinh, đến Hàng Châu bất quá là vì đọc sách mà thôi.

- Về nhà ah!

Hứa Tiên thở dài một tiếng, lại muốn bước sang năm mới rồi.

Ở bên trong Huyền Cơ quan, Hứa Tiên miễn cưỡng ngồi trên ghế gỗ hỏi:

- Sư tỷ, người không cần về nhà sao?

Thời tiết đã lạnh, địa phương trên bàn gỗ biến thành trong phòng, bếp lò hồng hồng tỏa ra hơi ấm, ngoài phòng thì lạnh lùng băng giá, trong phòng lại ôn hòa như xuân làm cho người ta cảm thấy lười biếng.

Ngư Huyền Cơ ngồi ở một bờ đoàn, mắt cũng không mở ra nói:

- Bốn biển là nhà.

Cái gọi là trung môn cũng không khác với địa phương tu hành, không có môn nhân hội tụ thì thế gian đâu gọi là năm.

Hứa Tiên ngáp một cái nói:

- Thì ra là bốn biển không nhà ~, thật sự là đáng thương ah!

Ngư Huyền Cơ mở to mắt, trừng mắt liếc hắt hắt một cái nói:

- Không cần phải người tới đáng thương, đạo Ngũ Lôi phù vẽ ra thế nào rồi.

Hứa Tiên tê liệt ngã xuống tại trên mặt bàn:

- Đây chính là phù vẽ còn khó hơn cả Ấn Thân Phù vô số lần ah, làm sao có thể thoáng cái vẽ được. Ta cũng không phải Thần Tiên.

Hứa Tiên đột nhiên tỉnh thần tỉnh táo:

- Nếu không người dạy ta vẽ như lần trước đi.

Ngư Huyền Cơ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắt, lại nhắm mắt lại chậm rãi nói:

- Nằm mơ.

Từ lần trước sau này mỗi lần Ngư Huyền Cơ mỗi ngày bỏ thêm một canh giờ Tĩnh Tâm ngồi xuống, hơn nữa đối với Hứa Tiên cũng bày làm ra một bộ dáng nghiêm sự.

Hứa Tiên sẽ không để ý, xuất ra một con ve bằng ngọc óng ánh sáng long lanh, đây là Phan Ngọc đi vào rừng đưa cho hắt đấy, nói là từ lần đầu tiên tới Huyền Cơ quan thu được trong tay một người nông dân, sau đó lại mời tới người giỏi tay nghề thí nghiệm rất lâu mới tìm được một loại nước sơn có thể phát sáng như lời Hứa Tiên nói.

Hứa Tiên cũng thật là tán thưởng, khoa học cổ đại tựa hồ cũng là thí nghiệm khoa học, hoàn toàn tìm kiếm mà ra, không biết hy sinh bao nhiêu tiểu động vật, bất quá Hứa Tiên còn không có bác ái tới nỗi không sát sinh một con kiến. Tầng nước sơn này phi thường kỳ lạ, bề ngoài hoàn toàn trong suốt không nói, còn không sợ mồ hôi, chỉ cần không thấy nhiệt huyết cũng không hòa tan.

Chỉ là thời điểm khi Ngọc tiến đưa hắt con ve ngọc này biểu lộ có chút kì quái, hắt cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, dù sao thì như chính mình tặng kiếm cho Phan Ngọc, bất quá là bằng hữu tiện tay đem tặng mà thôi

Hứa Tiên mời nói:

- Sư tỷ, muốn hay không theo ta về nhà lễ mừng năm mới?

Nhà hắt ngay tại Tiền Đường, đến Hàng Châu rất là gần, đường xá cũng dễ đi.

- Không cần.

- Vậy Duẩn nhi đi thôi, rất nhiều đồ ăn ngon đây này!

Hứa Tiên còn kém xuất ra một cái kẹo que mà thôi.

Duẩn nhi mặc áo nhung màu xanh ngồi trên ghế trước lò sưởi, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh lửa ánh hồng lên, giờ phút này cao hứng nói:

- Được!

Sau đó lại liếc mắt nhìn Ngư Huyền Cơ ngồi xuống đối đề tài nói:

- Cảm ơn sư thúc, Duẩn nhi muốn ở đây cùng sư phó.

- Thật sự là nghe lời ah, bất quá sư phụ người là có đạo chi nhân, căn bản không quan tâm những thứ này, cái gì năm không năm đấy. Duẩn nhi Trúc nhi, căn bản không sao cả. Người theo ta về nhà còn có thể làm nàng bớt giận, ít một người làm cơm thì chẳng phải càng thêm lưỡng toàn kì mỹ sao?

Duẩn nhi nóng nảy vội vàng nói:

- Người nói bậy, sư phó hiểu rõ nhất là Duẩn nhi.

Hứa Tiên nghe rằng cười nói:

- Người nhìn sư phụ của người này giờ không nói gì, đã sớm chấp nhận. Nàng nhất định suy nghĩ, cái gì Duẩn nhi không Duẩn nhi đây, phiền toái chết rồi, xào rau ăn tươi được rồi. Ủ. Măng xào thịt người cảm thấy thế nào.

Khi dễ tiểu hài tử thật là thú vị a.

Duẩn nhi ủy khuất vạ phần nói:

- Sư phó.

Ngư Huyền Cơ rút cục lại một lần nữa mở to mắt, môi anh đào khê mở, hàm răng hơi lộ ra, đối với Hứa Tiên nhẹ nhàng nói một chữ:

- Lăn!

Hứa Tiên bắt đắc dĩ đứng ở đại môn Huyền Cơ quan:

- Chỉ đùa một chút thôi mà, không đến mức này chứ, cho ta đi vào đi! Duẩn nhi ngoan, Duẩn nhi nghe lời.

Thanh âm Duẩn nhi từ trong cửa truyền đến:

- Sư thúc xấu, sư thúc ngốc, sư phó nói người chừng nào họa được Ngũ Lôi phù thì hãy tới a.

Một hồi gió lạnh đánh úp lại, Hứa Tiên co rút lại cổ, run lấy bấy hướng thư viện đi đến, không có Phan Ngọc, cảm giác thư viện đặc biệt vắng vẻ. Rút ra kinh, sử, tử, tập, Chư Tử Bách gia đọc lung tung một trận thì sớm chìm vào giấc ngủ. Vẫn như cũ kiên trì bền bỉ tu hành, nhưng dù cho có đạo chi nhân cũng lại nhìn không thấy kim quang ở bên trong phòng của hắn hào quang phảng phất đều bị thu liễm, hóa thành một hình người màu vàng chậm rãi đứng dậy. Trong mắt quang hoa lưu chuyển, lại đậm đặc như nước.

Hứa Tiên thần nhiên hỏi:

- Thân Đồ Trọng ở đâu.

Trong phòng một bóng người từ hư đến thực dần dần hiển hiện, lại là một đại hán cao lớn, ứng tiếng đáp:

- Thân Đồ Trọng ở đây.

Những ngày này, Hứa Tiên mỗi đêm xuất khiếu thẩm âm, đem những người cực ác chi quỷ đều cho Thân Đồ Trọng ăn. Những ngày này Thân Đồ Trọng tu hành tính ra cũng không tệ, hình thể vẫn cao lớn như cũ, khuôn mặt cũng không có cải biến gì.

Phải biết Hồn phách thoát ly thân thể, không có dựa vào tâm tính rất khó điều khiển tự động, hơn nữa dễ dàng cực đoan hóa, bề ngoài hiện tại không còn tướng mạo lúc sinh thời nữa. Hoặc bởi vì nghiêm khắc mà trở nên dữ tợn. Hoặc bởi vì cuồng bạo mà biến thành cực lớn. Hoặc bởi vì xem thường mà biến thành nhỏ gầy. Quỷ sai thủ hạ của Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) rất dữ tợn là do như thế mà sinh ra. Diện mục dữ tợn muốn thường xuyên làm tàn khốc, dần dà, biến thành bộ dáng như thế. Thân Đồ Trọng có thể bảo trì nguyên trạng, đủ thấy đạo hạnh của hắn.

77. Quyển 2 - Chương 76

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 76: Tiểu Thanh. (1)

Sưu tầm:

Chỉ vì hắn sinh thời chính là võ giả, tâm chí kiên nghị, mà võ công bất phạm. Hứa Tiên đã từng hỏi qua Phan Ngọc, cái thế giới này là tồn tại nội lực gì đó hay không. Tập võ chi đạo nếu như đặt ở bên trong tu

hành chính là luyện tinh hóa khí một bước này. Nội lực coi như là khí này. Mặc dù không có mơ hồ “Dùng võ nhập đạo”, nhưng khí đúng là ảnh hưởng thần, dù cho không hiểu được đạo lý “Luyện Khí Hóa Thần” thì Khí Tu đến chỗ cao đối với thần cũng có tác dụng thật tốt.

Giữa ngã tư đường, Hứa Tiên phía trước, Thân Đồ Trọng ở phía sau.

- Gần đây cảnh nội như thế nào?

Thanh lý qua công vụ tồn trữ, Hứa Tiên cho tứ quý đi bắt vong hồn mới chết, luận công định tội về sau đưa vào Minh phủ. Lại phái Thân Đồ Trọng đi điều tra tình huống khác của cảnh nội Hàng Châu. Hắn hiện tại đạo hạnh càng ngày càng tăng tốc độ tiến bộ của Thân Đồ Trọng cũng làm cho lòng người kinh hãi. Ngược lại Hứa Tiên không vội mà đối với Cửu vương phủ động thủ, thượng bình phạt mưu, nếu như một ngày kia có thể dùng thực lực bản thân không thể tốt hơn rồi. Ngược lại quý vật khác trong cảnh nội thì phải thừa dịp chiếu cố một chút.

Ở bên trong miếu thành hoàng, Triệu Văn Hội một thân ăn mặc kiểu văn sĩ, mặt cười đón chào, ngược lại có vài phần bộ dáng sư gia. Ba người đến hậu đường nghị sự, nghe Thân Đồ Trọng đem sự tình hôm nay nói ra. Đối lập Triệu Văn Hội ngồi nghe cũng rất hiểu rõ, Hứa Tiên đối với thể lực khu vực Hàng Châu cuối cùng có một chút hiểu biết đại khái.

Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) thẩm âm, phụ trách đem quỷ đưa vào Minh phủ, nhưng cũng không phải tất cả quỷ đều nhập vào Minh phủ đấy. Ví dụ như quỷ chết oan chết uổng muốn tìm người báo thù, quỷ có chấp niệm lớn lao đợi nó tiêu tan, quỷ có mong muốn tu đạo. Quỷ vật bên trong sổ ghi chép sinh tử cũng khác nhau, cũng không thể đưa vào Minh phủ. Nhưng trên danh nghĩa là Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) quản trị, nhưng xem người có năng lực như vậy có hay không, như Triệu Văn Hội này chỉ quản được một phần ba công việc mà thôi.

Mà Cửu vương phủ vốn đã trở thành địa đầu xà nơi này, bọn hắn thường xuyên xuất phủ cướp đoạt sinh hồn, việc này lại không có chứng cứ gì đã thành mối họa. Triệu Văn Hội cũng bị không ít trách cứ.

Trong tin tức đó, phần đông hấp dẫn Hứa Tiên chính là một nam tử tuổi còn trẻ luyện “Ngũ phúc lâm môn” hay chính là “Ngũ quý bản vận đại pháp”. Nam tử kia trên dưới hai mươi tuổi, một thân Thanh y, pháp lực bất phàm. Chỉ là đi lại với Cửu vương phủ vô cùng gần. Ngũ quý là do Cửu vương phủ cung cấp đấy.

Thân Đồ Trọng sợ xảy ra xung đột, cũng không dám tới gần quá. Mà Triệu Văn Hội cũng chứng minh người này trước đây chưa từng tới, hắn là tiến đến du lịch mới đây. Điều này làm cho Hứa Tiên nhớ tới một người, thủ hạ của người nọ là ngũ quý, hơn nữa hiện tại có lẽ còn là một nam nhân. Thực không có ý nghĩa, một người khác cũng không xa lắm.

Còn có một quý tiên mới tới xưng là Hắc Sơn lão yêu, thủ hạ cũng tụ lại một đám khí mặt xanh mặt đỏ, chỉ là không có ai từng tận mắt nhìn thấy dung mạo của hắn.

Hắc Sơn lão yêu? Hứa Tiên suy nghĩ một chút, danh tự này hắn đã từng nghe qua rồi thì phải.

Một điều cuối cùng thì Triệu Văn Hội cung cấp, trong Tây hồ đến một vị Thủy Thần, chỉ là cả ngày ẩn mình dưới thủy phủ tiềm tu. Nghe nói là đầu Chân Long, không phải thủy quái đặc đạo tầm thường có thể so sánh. Chỉ là Tây Hồn hồ bé như thế khó có thể tưởng tượng có một chân long tới làm Thủy Thần, chính xác không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Tiên nhắm mắt lại, suy tính một phen. Hắn cũng không nóng nảy, dù sao Cửu vương phủ chạy không được, mà thực lực của mình lại tại càng lúc càng tăng. Duỗi ra một tay, cũng chỉ trên không trung vũ động, lưu lại một đạo quang mang uốn lượn, đã có quý tích huyền diệu.

Đây chính là Ngũ Lôi phù ban ngày hắn không thể vẽ ra nổi, hơn nữa là khó khăn nhất hư không họa phù. Nhẹ nhàng dùng tay phác thảo, họa hết tới đường nét cuối cùng, trên không trung hình thành một phù đồ màu vàng, đèn mang nhấp nháy mang theo tiếng sấm vang rền, nhưng bị Hứa Tiên một mực áp chế, gương cung mà không bắn Bên cạnh Triệu Văn Hội cùng Thân Đồ Trọng đều cảm giác trong phù văn ẩn chứa lực lượng, phảng phất Mãnh Hổ trong lồng gỗ đang giãy dụa, tùy thời sẽ phá lung mà ra.

Lôi Đình vì Âm Dương chi khí sinh ra, theo « Lạc Thư » Ngũ Hành sở nói đông tam nam nhị bắc nhất tây tứ, sở chỉ tổ nhi trung ương ngũ yên. Mà Lôi Đình đi trong trời đất khí chính là Ngũ Lôi. Thiên hạ có pháp

môn tu lỗi, dùng ngũ tạng tụ ngũ khí thành Ngũ Lôi, cuối cùng tu thành Ngũ Khí Triều Nguyên pháp môn tinh diệu. Bên trong Đạo pháp, uy lực lớn nhất là lỗi pháp, Ngũ Lôi phù lỗi trong đạo môn tất tu lỗi pháp, người ngoài môn cũng có thể sử dụng, nhưng khó có thể vận chuyển như ý.

Có thể thao khống như Hứa Tiên thì không mất vài chục năm đạo hạnh chìm đắm thì không thể làm được. Ai có thể nghĩ Hứa Tiên lần thứ nhất đã có thể hóa thành Ngũ Lôi phù rồi.

Điện quang lúc sáng lúc tối, càng phát ra lóng lánh, tiếng sấm cuộn cuộn để cho quỷ sai bên ngoài phòng đều là kinh hồn táng đảm. Hứa Tiên cũng cảm giác áp chế không nổi lực lượng bên trong phù văn. Hứa Tiên vung tay lên, phù văn hóa thành quang vũ màu vàng bay ra.

Không có thân thể gân cốt cùm xiềng xích, không có lòng phàm nhân trời buộc, dưới tình huống Dương Thần xuất khiếu, tinh thần trạng thái hoàn toàn hợp đạo, đối với đạo thuật tu luyện, thi triển, khống chế, quả thực đến một kẻ mức không thể tưởng tượng nổi. Nhưng tiêu hao dù sao vẫn là tiêu hao, vừa rồi thi triển khống chế Ngũ Lôi phù cũng hao tổn rất nhiều linh lực. Không có khả năng trong thực chiến tùy ý thi triển.

Triệu Văn Hội thở dài một hơi, vừa rồi nếu không thể khống chế mà đánh vào người hắn thì đúng là muốn mạng của hắn rồi. Bất quá nghĩ lại lại vui vẻ nói:

Hiện đệ quả nhiên không giống người thường, tập kích phá địch ở trong tâm tay.

Ngay cả trên mặt Thân Đồ Trọng bên cạnh cũng nhiều vài phần vẻ kính sợ, những ngày này thông qua thực quỷ mang đến lực lượng cường đại, cho dù là hắn cũng có chút lảng lảng. Vốn là hào kiệt trên đời kiệt, sau khi chết bị trở thành nô bộc khiến trong lòng hắn cảm thấy không cam lòng.

Nhưng thấy Hứa Tiên trở tay biến ảo Phong Lôi mới thanh tỉnh nhận thức nơi đây cũng không phải là giang hồ thể tục mặc hắn tung hoành mà là một thế giới càng thêm rộng lớn xa xôi, tại đây gặp được càng nhiều kỳ tài ngút trời, những thế hệ bất phàm. Như là ếch trong giếng khi nhảy ra khỏi giếng mới biết trời rộng lớn như thế nào. Chỉ là trong lòng hắn xuất hiện nhiều hơn một cỗ phóng khoáng chi khí.

- Thân Đồ Trọng, chúng ta đi gặp tu sĩ luyện Ngũ Quỷ.

Bên ngoài thành Hàng Châu, trong một rừng trúc, ánh trăng êm dịu chiếu sáng khắp nơi.

Một công tử tuấn mỹ mặc thanh y ngồi trong đó. Chung quanh năm đoàn Quỷ Hỏa vờn quanh, thành Ngũ Hành hình dạng.

Thanh y công tử đột nhiên mở to mắt nói:

- Người nào?

78. Quyển 2 - Chương 77

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 77: Tiểu Thanh. (2)

Sư tử tâm:

Chỉ thấy trong bóng cây rậm rạp, đột nhiên sáng lên một đoàn quang mang màu vàng, chậm rãi hiện ra một bóng người.

Hứa Tiên chậm rãi đi ra, thản nhiên nói:

- Tại hạ Hứa Tiên, chính là bản địa Thành Hoàng, nghe nói nơi này có người đến tu Ngũ Quỷ thuật, đặc biệt đến xem, không biết đạo hữu tôn tính đại danh gì.

Thanh y công tử cười nói:

- Thì ra là Thành Hoàng đại nhân, ta họ Thanh, người gọi ta một tiếng Thanh công tử là được rồi, không biết có gì chỉ giáo.

Vài ngày trước qua Hàng Châu, xông loạn vào một quỹ sào, đánh một trận, chẳng những lông tóc không tổn hao gì, ngược lại được ngày thích luyện Ngũ quỹ Hồn luyện Ngũ Quỹ vận chuyển đại pháp. Không nghĩ tới mới vừa mới bắt đầu tu luyện, Thành Hoàng tìm tới tận cửa rồi. Chỉ này năm hồn phách nàng là tuyệt đối sẽ không buông tay đây, trong nội tâm nàng đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần nhắc nếu hấn dám đánh là trốn.

Hứa Tiên thấy nàng mi cong lá liễu, môi đỏ như son, cảm thấy đã khẳng định, nhưng hấn vẫn nói:

- Mời thanh công tử theo tại hạ đi một chút.

Dứt lời Hứa Tiên quay người dọc theo trong rừng tiểu đạo bước chậm mà đi.

Tiểu Thanh do dự một chút, nhưng tính tình của nàng là không sợ trời không sợ đất, cảm thấy không đi ngược lại khí thế yếu đi, cũng có chút tò mò Hứa Tiên muốn nói cái gì với mình liền đi theo.

Bạch y Hứa Tiên bay lên, trên người kim quang chói mắt, tự có một loại khí độ uy nghiêm không gì sánh được. Lại thật lâu không nói gì, chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù. Thẳng đến tiểu Thanh chờ không kiên nhẫn thì Hứa Tiên mới lên tiếng hỏi:

- Thanh công tử nhận biết Cừu vương gia của Cừu vương phủ không?

- Quỹ lão đầu đó sao? Nhận ra, thì làm sao?

- Tại hạ có một chuyện muốn nhờ.

Hứa Tiên cũng cân nhắc rất nhiều, tiểu Thanh tính tình nóng nảy, nếu như cưỡng bức chỉ sợ tạo được phản hiệu quả, chẳng bằng dùng phu wogn pháp ngược lại.

Tiểu Thanh mở to hai mắt:

- Cầu xin ta? Cầu xin ta cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Cừu vương phủ hôm nay là nơi thị phi, ta chỉ cầu xin thanh công tử có thể tị chi tắc cát.

Tiểu Thanh nhân châu xoay động lộ ra một bộ dạng giảo hoạt, nàng tươi cười nói:

- Nhưng Cừu lão đầu đưa cho ta Ngũ Quỹ, không biết người muốn đưa ta mấy thứ gì?

Hứa Tiên đột nhiên nở nụ cười, tuy rằng vẫn cảm thấy cực nhạt, nhưng phẳng phất gian nhiều thêm vài phần nhân khí:

- Ta đưa vật này, ngày sau mới có kết quả. Nhớ rõ lời nói của ta hôm nay, tương lai ta và người còn có thời điểm tương kiến, chỉ là khi đó chỉ sợ ta không hề nhận ra người.

Hứa Tiên nói xong liền thuận gió bay đi.

Trong rừng trúc, chỉ còn lại có tiểu Thanh cau mày có chút không hiểu thấu, nàng tu hành thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng biết có chút am hiểu Thiên Cơ Vận Toán của tu sĩ. Thầm nghĩ: Hứa Tiên này chẳng lẽ biết thần cơ diệu toán Nhưng chung quy là nghĩ mãi mà không rõ, dứt khoát trở về tiếp tục tu luyện Ngũ Quỹ a, về phần vậy Cừu vương phủ, nàng cho tới bây giờ cũng không để ở trong lòng.

Trong rừng trúc thổi qua một hồi gió mát khiến nơi này càng thêm đẹp và yên tĩnh, toàn bộ Rừng trúc đều trầm ngâm, tựa hồ là một bài trường ca.

Ai có thể minh bạch đầu này? Một ít đoạn quang âm trường ca câu chuyện này có thể vậy khốn ai đó?

Hứa Tiên vốn muốn hướng phía trên bay đi, nhưng một quỹ sai đột nhiên chạy đến nói:

- Công tử, có phủ thiệp mời của Cừu vương .

Hứa Tiên tiếp nhận xem xét, không ngờ là Đại công tử Cừu vương phủ muốn thành hôn, mời Thành Hoàng Triệu Văn Hội kiêm Hứa Tiên hứa Hán văn đến phủ uống rượu. Hứa Tiên suy nghĩ một lát rồi thu thiệp mời vào tay áo trở lại miếu thành hoàng.

Triệu Văn Hội đã vội vội vàng vàng đuổi ra đến:

- Hiền đệ, Hồng Môn Yến này có đi hay là không?

Hứa Tiên cười lạnh nói:

- Vì sao không đi, thiệp mời này tạm đặt ở huynh trưởng tại đây, đến lúc đó huynh ngồi công đường xử án, ta đi gặp đám người, nếu như có thể thuyết phục không động đao binh, đó là không thể tốt hơn. Nếu không phải có thể, ta cũng có đối sách rồi.

Triệu Văn Hội thấy thần sắc hần nào có nửa điểm ý tứ thuyết phục thì đành phải nói vafic câu khích lệ. Hứa Tiên lại nói:

- Hôm nay nếu không quyết đoán, huynh trưởng còn muốn nhịn cơn tức này tới bao giờ?

Triệu Văn Hội sững sờ, trong lòng của hần như thế nào không tức giận. Mười năm này cùng vậy Cừu vương phủ xảy ra không biết bao lần xung đột. Cừu vương phủ thấy hần mềm yếu hì lần tới, càng ngày càng không để hần vào mắt.

Về sau hần tự mình đi đòi một hồn phách, nhưng ngay cả Cừu vương trước mặt cũng không gặp được, tại đại môn đợi vô ích một canh giờ, cuối cùng một cái hạ nhân tới lời nói lạnh nhạt vài câu đuổi hần đi khiến hần ngã ra tại chỗ, nhưng mà hạ nhân chỉ cười lạnh, một bộ dạng vô cùng khinh miệt.

Thực lực của hần không bằng người, thì phải làm thế nào đây. Cơn tức này cũng chỉ có thể cứng rắn nuốt vào. Thiên trưởng địa cửu, hần cũng vô lực, chỉ muốn tìm người gánh trách nhiệm, chính mình đầu thai đi. Hôm nay Hứa Tiên đem lời nói bộc bạch ra khiến trong lòng ngực hần sôi trào nhiệt huyết, hần đứng dậy đứng ở Hứa Tiên trước mặt, lạy dài nói:

- Mời hiền đệ vì ngu huynh báo mối thù này.

Hứa Tiên đứng dậy đưa tay nâng Triệu Văn Hội dậy nói:

- Thiên địa bất bình chi khí, thác chi phong lôi. Huynh trưởng hãy nhìn xem thủ đoạn của tại hạ như thế nào.

Nói lời này, trên mặt Hứa Tiên bùng bùng phong lôi mang theo cảm giác nghiêm túc.

Thiên đạo hảo sinh, vị chi thành. Thiên đạo hảo tri, vị chi trụ. Thiên đạo hảo sát, vị chi phối. Thiên đạo hảo tấn, vị chi không. Thành trụ phối không tứ cảnh, dụ chi vu xuân hạ thu đông tứ quý.

Lúc này chính là ngày thu đông, thời điểm Thiên Địa khắc nghiệt, Hứa Tiên thuận theo Thiên Đạo mà đi, bên trên hợp ý nghĩa, sự tình hưng phối không nên làm, làm việc gian như được trời trợ giúp, đúng là lý này. Hần tu hành cũng vô cùng hữu ích, nếu là ôn hòa mà làm việc thì ngược lại không khoái.

Trong vương phủ, phủ đệ sớm đã hoang phế, ban đêm lại đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền ảo.

Chỗ xa xôi trong vương phủ, xung quanh không hàng xóm, về sau để cho diệt đi cả nhà, mấy trăm miệng ăn bị tru sát ở bên trong, sau này không ai dám tới gần. Phát hiện Doãn Hồng Tự trên danh nghĩa, nhưng nàng đương nhiên sẽ không tới tại đây tìm xui, cũng chính thức ngày càng hoang phế đi.

Bên cạnh một gốc cây đào trong phế viên, một người trung niên nam nhân mặc kim Hoàng Long bào, sau lưng còn đi theo một người thanh niên mặc giáp trụ, khom người nói:

- Phụ hoàng, khóa Định Thần Đào Mộc này dần dần mục nát, chúng ta rốt cục có thể thoát khỏi trời buộc rồi. Đại thù được báo sắp ở trong tâm tay rồi.

Hai người nói chuyện, nhưng cũng không dám tới gần quá Đào Mộc này, bởi phía dưới Đào Mộc có chôn thi thể của bọn hần. Nguyên lai thời điểm cừu gia tru diệt cả nhà đã đào một cái hố to ở hậu viện, chôn ngay tại chỗ, bên trên mời một người tu hành, bầy Đào Mộc thành trận Thất Tinh. Bên trên có phù lục truy nã trấn áp hung lệ mới có thể phong ấn những ác quỷ này tại đây.

79. Quyển 2 - Chương 78

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 78: Khắc nghiệt.

Sưu tầm:

Âm thanh nam nhân như chuông lớn nói:

- Hoàng nhi, Ngô gia thiếu nợ chúng ta đấy, chung quy vẫn còn một thứ. Trước chịu trối Doãn Hồng Tụ ra, để cho viện tướng sĩ làm cho một phen mới xem như báo thù. Đây chính là đám người lúc trước cho chúng ta.

Cừu vương mưu phản không được, chỉ có thể làm hoàng đế âm phủ cho đã ghiền, đem con trai độc nhất của mình phong làm thái tử.

Thái tử nhớ tới dung nhan kiều mỹ của Doãn Hồng Tụ thì không khỏi liếm liếm bờ môi, lại cúi đầu nói:

- Hải nhi minh bạch.

Bất quá lòng hắc đã đợi không kịp. Lại do dự nói:

- Vậy thì thật sự phải mời Triệu Văn Hội cùng Hứa Tiên đến đây dso?

Cừu vương cười lạnh nói:

- Triệu Văn Hội nhát gan sợ phiền phức nhất định không dám tới, hơn nữa Thành Hoàng cuối cùng là cái thần chức, chúng ta cũng không thể vọng giết. Chỉ là Hứa Tiên tám phần là muốn tới, hắc tu hành có chút tiểu thành, nếu có được Dương Thần của hắc đối với chúng ta chỗ tốt không thể đo lường.

Cừu vương nghĩ nghĩ lại nói:

- Trước đó vài ngày yêu tu từng tới đây cũng mời đến luôn, đến lúc đó cùng nhau giết tế cờ, đem hồn phách luyện tăng cường lực lượng cho ta và người.

Thái tử do dự nói:

- Hoàng nhi kính xin nạp nạng làm phi.

Hắc sinh thời cũng là kẻ phong lưu lãng tử, tiểu Thanh mặc dù cách ăn mặc nam trang, nhưng không dấu điểm qua hắc. Mới ra vẻ hào phóng đưa năm nô bộc cho nàng.

Cừu vương quay lại trừng mắt nhìn hắc một cái, thái tử lập tức sửa lời nói:

- Vì báo thù nghiệp lớn, điểm ấy hi sinh tự nhiên là đáng giá đấy, chỉ hải nhi sợ tới nhiều người, chúng ta không chế trụ nổi bọn chúng.

Cừu vương nhìn Đào Mộc lên trước mắt nói:

- Chỉ cần vào nhà ta, mặc kệ chúng có bản lĩnh thông thiên thể nào cũng không thể thoát được.

Nguyên lai này trần ma Đào Mộc bị hắc dùng tà pháp ăn mòn, chẳng những dần dần đánh mất tác dụng, ngược lại sở dụng, tự thành trận pháp. Tiến đến trong phủ, tất nhiên chỉ có một kết quả là cừu tử nhất sinh.

Đúng là hổ có lòng thương người, nhưng người luôn có lòng hại hổ. Chỉ là chờ đến lúc đó phân cái sinh tử, mới là kết thúc.

Ở bên trong, Hồng Tụ thư viện, Doãn Hồng Tụ dạy dỗ:

- Thái Phụng sẽ không thật sự ưa thích Phan Ngọc a, tuy rằng hắc ta phong lưu tuấn tú, tài văn chương cũng đương thời Vô Song. Chỉ loại người này tương lai không biết bao nhiêu thê thiếp, mà người cũng nhiều nhất có thể làm một thiếp, đến lúc đó còn không biết chịu bao nhiêu khi dễ đây?

Trải qua lần trước, quan hệ của hai người ngược lại thân cận thêm không ít.

Mắt phượng Thái Phượng lưu chuyển liếc Thanh Loan bên cạnh mới cười nói:

- Tỷ tỷ nói cái gì vậy, chúng ta mới chỉ nhìn nhau vài lần, sao có thể nói là muốn gả cho hần chứ?

Doãn Hồng Tụ hoà nghi nói:

- Thật vậy chẳng? Ta là vì muốn tốt cho người thôi, thà làm vợ lớn nhà nhỏ chứ làm vợ nhỏ nhà lớn. Hơn nữa chọn nam nhân cũng nên chọn một người đối với người toàn tâm toàn ý.

Thái Phượng không muốn nói nhiều nữa nàng cười nói:

- Chỉ cần toàn tâm toàn ý, những thứ khác mặc hần là người mù, người què sao?

Doãn Hồng Tụ ngạo nghễ nói:

- Tự nhiên không phải, còn muốn tướng mạo uy nghiêm, khí độ bất phàm, có thể bất chấp tất cả cứu ta trong nước lửa.

Thái Phượng đánh giá Doãn Hồng Tụ trước mặt một chút, hai mươi bảy hai mươi tám tuổi váy hồng nhạt ôm lấy thân hình mềm mại lung linh. Một đôi hoa đào mị nhãn càng lộ vẻ thành thực mà có phong thái. Chỉ là lời nói ra giống như một tiểu cô nương có mối tình đầu tiên. Ngẫm lại cũng đúng, nàng từ nhỏ đến lớn chịu đại ủy khuất chỉ sợ có đến Hàng Châu lúc này đây, hơn nữa mới vừa vào thành, Cừu vương phủ đã bị vây quanh cũng không tổn hại gì. Thân phận quận chúa tại đây thành Hàng Châu từ đó đã mười năm, lại hiểu được nhân tình thế thái. Mà mình cũng từng có những năm ngây thơ như vậy a.

Hứa Tiên tỉnh giấc, mộng cảnh biến thành mây khói, trong đầu loáng thoáng còn nhớ rõ chính mình tối hôm qua tựa hồ mộng thấy tiểu Thanh, so với chính mình tưởng tượng còn muốn xinh đẹp hơn một chút. ĐÓ là nha hoàn tương lai của mình ah, tuy rằng không có mơ tới Bạch nương tử có chút tiếc nuối.

Rời giường rửa mặt thôi, xem xét giấy vàng chu sa trên bàn, lại bay lên hứng thú, ngưng thần cầm bút, Hứa Tiên quyết định thử một lần họa pháp Ngũ Lô phù, tuy rằng trong lòng cũng không ôm hi vọng cái gì, nhưng luyện nhiều một chút thì tổng hội quen tay hay việc a!

Chậm rãi vận khí như giang hà bèn bĩ, bút đi mau lẹ như Giao Long chi vũ. Hứa Tiên thoáng cái tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu – tâm tình Không Linh. Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng đợi đến lúc Hứa Tiên từ loại này trạng thái này bình tĩnh thì lại nhìn dưới ngòi bút, Ngũ Lô phù lại họa xong.

Hứa Tiên kinh hãi nói:

- Ta, con mẹ nó chứ quả nhiên là một thiên tài, nguyên lai thiên tài mới là thuộc tính che dấu của ta.

Hần đương nhiên không biết, giờ phút này hần đang vẽ Ngũ Lô phù cùng Ngũ Lô phù hần vẽ tới hôm qua vô luận là tốc độ hay là uy lực đều kém rất xa.

Ngư Huyền Cơ kinh ngạc nhìn Ngũ Lô phù trong tay, Hứa Tiên ôm cánh tay dương dương tự đắc ngồi ở một bên.

Hứa Tiên đắc ý quên mình nói:

- Nào. Cô nương, cười cho tiểu gia xem một cái nào.

- Lăn.

Hứa Tiên đứng ở đại môn Huyền Cơ quan nổi giận đùng đùng:

- Không phải nói ta có thể vẽ ra thì có thể tới sao? Đúng là lật lọng không coi trọng chữ tín.

Duẩn nhi trong cửa nói:

- Cái này, sư thúc ah, sư phó nói người, người...

- Ta cái gì?

- Người đem đầu lưỡi cắt đi rồi lại đến nhé. Hi hi.

Tiếng cười của Duẩn nhi như chuông bạc càng ngày càng xa. Hứa Tiên lăm bầm một tiếng:

- Lòng dạ hẹp hòi, còn tu đạo cái gì chứ?

Hứa Tiên lại họa hết một tấm Ngũ Lô phù, để ở một bên. Tại tình huống Dương Thần xuất khiếu, Hứa Tiên đem lực lượng Ngũ Lô phù phát huy đến mức tận cùng, nhưng tiêu hao cũng thật lớn, cả đêm cũng không quá có thể họa hai ba trương mà thôi. Hiện tại hẳn mỗi đêm xuất khiếu đã xem như buông tha cho tu luyện, mà chuyên tâm vẽ lô phù, vẽ hết thì ở một bên hồi khí. Đại đa số thời điểm hẳn đều chọn họa hai tấm lô phù, thời gian còn lại thì họa những phù lục có tiêu hao tương đối nhỏ.

Trong đó Hứa Tiên vẽ nhiều nhất chính là Diệu Nhật phù, phù này một khi thi triển thì có tác dụng như Đạn Tia Chớp, nhưng đối với quỷ vật bình thường ngược lại có thương tổn không nhỏ, lại cộng thêm linh lực bản thân hẳn chính là thái dương chi lực, hiệu quả phù lục càng lớn hơn. Phù lục khác cũng được hẳn chuẩn bị rất nhiều, chuẩn bị một số phù lục khác như Huyền Giáp phù, là giáp phù khi chạy trốn có thể sẽ phát huy tác dụng.

Đây chính là chỗ tốt của phù lục có thể chứa đựng lực lượng, tại thời điểm đối chiến sẽ giống như là mang theo một kho đạn dược. Nhưng người tu hành dễ dàng trầm mê ở bên trong đủ loại phù lục, hướng hồ mỗi một chủng mới cần học tập phí rất nhiều tâm lực, coi như là bỏ gốc lấy ngọn, bỏ qua tu vi của bản thân.

Có thể như Hứa Tiên chỉ cần nhìn một cái, thử một lần, lập tức có thể vẽ ra các loại phù lục hoàn mỹ là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

80. Quyển 2 - Chương 79

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 79: Dự tiệc.

Sưu tầm:

Ngày mai sẽ là ngày cưới theo như thiệp mời, đến lúc đó bắt giặc bắt vua, một lần hành động đánh chết lão quỷ kia. Sự tình nơi này mấy ngày qua nhờ xử lý Âm ti sự vật, công đức cũng tích lũy hơn năm vạn công đức. Đây chính là chỗ tốt của thân nơi thượng vị, vì quyền vị, tâm ý thường thường càng trở nên hỗn loạn, cũng càng khó được công đức, hơn nữa tích lũy công đức cũng không dễ dàng, nó đồng dạng như nghiệp chướng.

Mấy ngày nay, Hứa Tiên cũng dần dần hiểu rõ tác dụng của thần chức. Tiếp xúc là bảo vệ, cũng như gong cùm xiềng xích, một khi tiếp nhận thần chức, dù cho lực lượng giống nhau cũng không có ai dám tùy ý tổn thương. Hơn nữa có thể đem chính mình cùng Thần Đạo liên hệ cùng một chỗ, bất cứ lúc nào cũng sẽ không dẫn phát lỗi kiếp. Nhưng đồng dạng, không có lỗi kiếp rèn luyện thì năng lực cũng rất khó có thể tăng lên. Trong cái được và mất, còn rất nhiều điều suy nghĩ, nhưng Hứa Tiên trên cơ bản không có ý định vào Thần Đạo. Đi hết việc này, ân đức cũng coi như trả hết.

Trong vương phủ giăng đèn kết hoa, nhưng người mặc áo giáp binh sĩ cũng số lượng cũng không ít. Lúc Doãn Hồng Tự đưa thân đội ngũ đến Hàng Châu, mọi người ở Cừu vương phủ cho đòi chúng tướng đến trong phủ thương nghị đối sách. Binh mã đều ở ngoài thành, các tướng lĩnh chỉ dẫn theo thân binh vào thành thương nghị, những tướng có danh tiếng thì hiện tại muốn tạo phản, đang cãi nhau thì đột nhiên binh mã ngoài thành bị một tờ chiếu thư xúi giục, tướng lãnh đưa thân đội ngũ mà đến trực tiếp mang binh đến Cừu vương phủ.

Chính là như vậy nên trong phủ cũng có không ít quân tốt, hiện tại đều cầm binh khí, một bộ dáng như đang sẵn sàng lâm trận nghênh địch. Cộng thêm binh bên trong phủ cũng có hơn trăm binh tướng.

- Hoàng nhi, nên đi đón tân nương của ngươi đi.

Cừu vương lạnh giọng nói. Chỉ thấy Đào Mộc bên trong viện Mộc đều bị ăn mòn thành màu đỏ như máu, đạo phù toái tán đầy đất. Mười năm giam cầm, bình thường muốn xuất phủ cũng phải trả một cái giá rất lớn, hiện nay rốt cục có thể tùy ý xuất nhập Vương Phủ rồi.

Hứa Tiên đến miếu thành hoàng, dẫn theo Thân Đồ Trọng liền muốn hướng Cừu vương phủ bước đi, Triệu Văn Hội lại ngăn lại nói:

- Nhị vị khoan đã.

Nói đoạn hần phất tay thấy bốn quỷ sai phân biệt nâng các dạng đồ đạc đi ra. Theo thứ tự là áo bào, áo giáp, binh khí, lễ vật.

Triệu Văn Hội mắt đỏ lên nói:

- Hiền đệ cùng thân tráng sĩ thay đổi những quần áo này đi, tham gia tiệc cưới, không thể để cho lão tặc coi thường chúng ta. Ta bày rượu chờ các người chém lão tặc này quay trở về, mọi người cùng nhau nâng chén.

Tượng đất cũng có ba phần tính năng của đất, người thành thật cũng có thời điểm bộc phát. Bị mười năm ăn hiếp. Một ngậm ác khí đêm nay cũng được nhả ra. Hần làm Thành Hoàng những năm này coi như là có chút tích lũy, đặc biệt là hai kiện binh khí, một đao một kiếm dùng tên cổ đại nhận mệnh danh, kiếm tên Vạn Nhận, đao tên Chiêu Đảm, đều là quỷ cốt tạo thành, có thể trăm quỷ linh. Không thể so với phạm binh bình thường. Mà một ít kiện Thiên Thiên y cùng Hắc Thiên giáp cũng khó mà có được, hôm nay toàn bộ lấy ra với tư cách trợ giúp. Nếu không phải Triệu Văn Hội lực có chưa đủ thì chỉ e đã muốn đích thân ra trận.

Hứa Tiên cũng không khách khí, mặc áo bào màu trắng màu trắng, lưng đeo ống tên, trường kiếm tại eo, biểu lộ lạnh nhạt. Không cần sắc giận, giữa lông mày hiện lên một cỗ sát khí tự sinh uy nghiêm.

Thân Đồ Trương người mặc áo giáp màu đen, Trường Đao tại lưng, mặt lạnh như sắt, râu quai nón hoành trướng. Không cần uống rượu mà sinh hào khí. Gặp chuyện bất bình, giữa phở xá sầm uất trăm đầu người. Báo ân đạt nghĩa, sinh tử không bị trói buộc trong lồng ngực.

Triệu Văn Hội thấy mà không khỏi tán thưởng, nam nhân cho dù diện mục xấu xí, nhưng chỉ cần khí độ này cũng khiến Thiên Địa động dung. Không nhìn dung mạo hần, không nghe ngôn ngữ hần, chỉ nhìn xem hần làm việc như thế nào.

Xe ngựa đã ở ngoài cửa chờ, quỷ sai mặt hồng lái xe, trong lòng đối với Thân Đồ Trương đã không còn tiếp tục đồ kỵ, hần lưỡng trước mình coi như có thực lực nhưng làm sao dám xông vào đầm rồng hang hổ. Lại thấy hai người lạnh nhạt không nói một lời, lên xe liền an tọa.

Trong xe đốt một ngọn đèn nhỏ, chiếu sáng một ít khối màu đen. Hứa Tiên từ trong tay áo móc ra mấy tờ phù đưa cho Thân Đồ Trương bên cạnh nói:

- Đây là mấy tờ lời phù, dùng linh lực của người kích phát là đủ.

Sau đó Hứa Tiên lại xuất ra một Huyền giáp phù dán lên Hắc Thiên giáp, Huyền giáp phù sau đó đột nhiên tan rã, còn Hắc Thiên giáp thì ẩn ẩn nổi lên một tầng quang hoa.

Thân Đồ Trương biết uy lực của phù này, hần cẩn thận tiếp nhận, sau đó hỏi:

- Hôm nay làm việc như thế nào?

Hai người lại đến lúc này mới thương lượng kế hoạch, mà Thân Đồ Trương ngay cả kế hoạch của Hứa Tiên như thế nào cũng không biết mà dám đi theo.

Hứa Tiên thấp giọng nói:

- Ám sát chi đạo không thể so với mai phục, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh. Cừu vương nếu như thông minh, vào cửa thì bày xuống binh tướng vây giết chúng ta. Bất quá xem hần sinh thời làm việc tạo phản mà mọi người đều biết, cuối cùng một chuyện không được, ngay cả người ngoài đi vào cửa cũng bị giết, bất quá chỉ là một vương hầu ngu ngốc. Đến lúc đó thấy chúng ta là cá trong chậu, trong sự đặc ý khó tránh khỏi nói nhiều thêm hai câu, chúng ta không cần cùng hần nói nhảm, thấy ánh mắt của ta thì đồng loạt ra tay, làm thịt lão quỷ kia. Đến lúc đó xem tình huống hoặc là giết thống khoái hoặc là dùng dùng Độn Giáp Phù chạy ra. Cừu vương chỉ có một đứa con trai độc nhất, hần vừa chết thì những tướng lãnh thủ hạ kia nhất định loạn.

Thân Đồ Trương gật gật đầu, Hứa Tiên cũng không phải là kẻ lỗ mãng, việc này mặc dù nguy hiểm nhưng cần nhắc chu toàn, bằng vào lời phù trong tay càng rất dễ thành công. Cho dù không được cũng có thể đào thoát mà ra.

Ngon đèn lập lòe chiếu vào mặt hai người lúc sáng lúc tối, một khuôn mặt bình thản, một khuôn mặt lạnh lùng, nhưng đều kiên nghị như muôn vàn ngọn núi.

Xe ngựa dừng lại, thanh âm của quý sai truyền đến:

- Đến rồi!

Hứa Tiên xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên, ánh trăng lơ mơ, lúc có mây sương mù bao phủ. Quả nhiên là thiên trổ nhân hưng, nguyệt hắc sát nhân dạ.

Bên ngoài cửa lớn màu son đã treo hàng loạt đèn lồng đỏ thắm, trong đêm khuya khung cảnh này càng thêm đặc biệt quý dị. Tiếp khách hô lớn nói:

- Hứa công tử đến.

Hai người đi vào cửa, đại môn sau lưng trong tiếng xoẹt xoẹt~ đóng cửa. Hứa Tiên cùng Thân Đồ Trọng đều nắm chặt Độn Giáp Phù trong tay, nhưng không có binh tướng vây lại nên cũng tạm thời buông lỏng tâm tư.

Đi qua tường xây làm bình phong ở cổng, lại đi qua qua khuôn viên rộng lớn, trong sân khắp nơi giăng đèn kết hoa, thật là vui mừng. Nơi nội viện đã bày đầy đủ bàn ghế, có một số khách nhân khác, giờ phút này đều đến dò xét hai người. Đầu trâu mặt ngựa vừa tu thành hình, chuột yêu miệng méo lè lưỡi không biết là nói cái gì, toàn bộ không đứng đắn.

81. Quyển 2 - Chương 80

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 80: Cừu vương. (1)

Sưu tầm:

Cũng có người, chỉ là sắc mặt tái nhợt, thân thể có mấy lỗ máu đang chảy trông cực kì ghê sợ. Giờ phút này bọn họ ở cùng một chỗ u ám đủ để khiến cho người bình thường nhìn thấy vỡ mật mà chết.

Thân Đồ Trọng cười nói:

- Cha mẹ ta thường nói ta rất xấu, nhưng thực không ngờ tới đây nhìn xem, ta vẫn là người tuấn tú như lang quân kia a!

Mà Hứa Tiên cũng đang xem lang quân tuấn tú, một thanh y công tử ngồi trong đó, vẻ tuấn mỹ quá chói mắt. Giờ phút này cũng nhìn Hứa Tiên nhếch miệng cười cười, chính là tiểu Thanh. Nếu như không phải Hứa Tiên khuyên bảo nàng đã không biết đến đâu tu luyện, Hứa Tiên vừa nói xong liền đi, ngược lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của nàng, muốn xem nơi này có cái gì náo nhiệt.

Hứa Tiên không hề nhìn nàng, cùng Thân Đồ Trọng hai người tìm một chỗ ngồi. Tiểu Thanh có chút buồn bực, lại có chút kỳ quái thẳm nhủ:

- Chẳng lẽ hần nói gặp lại thì không nhận biết ta là ý tứ này, đây còn không phải là tâm ý của hần, không thể coi là thần cơ diệu toán được a.

Nô bộc đi ra, trên bàn bày ra đầy đồ ăn, nhưng không thấy Cừu vương đi ra đãi khách. Chỉ rất nhiều binh tướng binh tướng treo lụa đỏ lụa đỏ vây ở một bên. Tại đây khách nhân đều có chút bất an, nhưng mà được ăn uống thì đám tiểu yêu quái nào hiểu được lẽ nghĩa là cái gì.

“Keng ” tiếng cái chiêng vang lên, chỉ nghe có người hô to:

- Tân nương tới.

Trên bầu trời bao la màu đen đột nhiên xuất hiện một cỗ kiệu lớn màu hồng, bốn quý binh vác kiệu lên. Một người cầm đầu một người cầm đầu mặc hỉ bào đỏ thắm, niên kỳ còn ít, Cừu vương tự phong là hoàng, vì thế hần tự xưng là Cừu thái tử.

Cửu thái tử xốc màn kiệu hoa lên, trực tiếp từ bên trong lòi ra một tân nương hoảng sợ vô cùng, dùng sức giãy dụa nói:

- Thả ta ra!

Nhưng sao địch lại lực lượng của Cửu thái tử bị cứng rắn ném ra. Đúng là Doãn Hồng Tụ, hiện tại trên người nàng chỉ có một tầng quần áo lót hơi mỏng, mơ hồ còn có thể thấy cái yếm đỏ thắm bên trong. Có lẽ là trong lúc đang ngủ bị trực tiếp câu hồn ra ngoài. Trong nội viện lập tức xuất hiện những thanh âm nuốt nước miếng.

Cửu thái tử đem Doãn Hồng Tụ vớt trên mặt đất, cao giọng nói:

- Nữ nhân này là đại cửu nhân của Cửu gia là chúng ta, mười năm trước Cửu gia giảng đèn kết hoa muốn kết hôn nữ nhân này, chỉ là Chu lão nhi bội bạc, lại xuất động binh mã, giết cả nhà trung lương ta. Hôm nay là ngày đại hỉ của cửu gia, không phải kết thân, mà là phải báo được thù này.

Hắn nói hùng hồn, nước miếng văng tung tóe, ánh mắt như lang sói nhìn chăm chăm vào thân thể của Doãn Hồng Tụ.

Nguyên lai vậy người tu hành trồng cây cũng đưa cho Doãn Hồng Tụ một kiện pháp khí trừ tà, quỷ vật khó có thể tới gần. Ngày hôm nay, Đào Mộc trong nội viện hoàn toàn bị ăn mòn, Cửu thái tử mới rốt cục đạt được ước muốn.

Hứa Tiên mặt không biểu tình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chỉ chờ Cửu vương đi ra.

Thân Đồ Trương có chút bĩu môi, giết nữ nhân coi như là báo thù? Tên tiểu tử này đúng là không có thành tựu, nghe nói tổ tiên hắn từng làm đại tướng, vậy mà giờ này quá ngu ngốc.

Tiểu Thanh có chút oán giận, nhưng tóm lại là chuyện của nhà người ta, nàng cũng không tiện nhúng tay, chỉ là trong lòng mắng: nam nhân trong thiên hạ không có một ai tốt.

Doãn Hồng Tụ vốn đang có chút mơ mơ màng màng, giờ phút này trở nên lạnh lẽo, đầu óc cũng thanh tỉnh rất nhiều. Cửu thái tử làm cho nàng kinh hồn táng đảm, lại cộng thêm bên cạnh vô số ác khách nhìn chăm chú. Thật là làm cho nàng lại vừa lạnh vừa sợ, vừa thẹn vừa giận, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu qua ủy khuất như vậy, giờ phút này nước mắt tuôn rơi.

Hứa Tiên lại cảm thấy một tia không đúng, trong nội viện truyền ra một chút ba động quỷ dị, nhưng lực chú ý của chúng đều bị Doãn Hồng Tụ trên mặt đất hấp dẫn, ai cũng không có lưu ý. Hơn nữa biến hóa rất nhỏ như thế, dù cho lưu ý cũng chưa chắc có thể phát giác ra.

Cửu vương gia lại cười ha ha từ trong nội đường đi ra. Trong lòng của hắn khoái ý, cuối cùng cây Đào cũng bị hoàn toàn ăn mòn, trận pháp đã thành, khách nhân đây viện đều sẽ trở thành huyết thực của hắn. Trong nội viện này hai trăm binh lính, chỉ chờ hắn ngã chén làm hiệu.

Cửu vương gia tùy ý từ trên bàn cầm lấy một chén rượu, cao giọng nói:

- Hôm nay mọi người tới đây, âu cũng là phúc khí của quả nhân. Nhân việc vui của cửu gia là chúng ta, ta mời mọi người một ly.

Chỉ chờ uống xong một chén này, chính là thời điểm động thủ rồi, hắn cường hành đè nén cảm giác vui sướng kích động xuống.

Xoạt! Những khách nhân khác cũng nâng chén ngồi dậy.

Ầm! Một mặt trời màu vàng nổ tung lên trong tiểu viện, hào quang tràn ngập toàn bộ không gian, thời gian phẳng phất trong nháy mắt này ngưng trệ. Trong nội viện trên người quỷ vật phả ra khói xanh, phát ra tiếng rú thảm, nhưng âm thanh lộ ra im bật, bởi vì một đạo tia chớp nhanh chóng đánh về phía Cửu vương gia còn đang nâng chén rượu.

Điện quang nóng cháy rừng rực, quỷ vật tầm thường chỉ cần dính vào là chỉ có kết cục bốc hơi, nhưng Cửu vương gia lại cứng rắn chịu một kích mà không ngã, chỉ là áo xống rách rưới, y phục tổn hại, trên mặt còn có chút mờ mịt lung lay muốn đổ. Thân thể tê liệt không thể động đậy, hơn nữa chén rượu sớm được điện quang nát bấy rồi.

Cửu vương gia đứng ở trên bậc thềm. Hứa Tiên ở trong nội viện, khoảng cách cuối cùng vẫn quá xa. Dù cho có điều khiển Hứa Tiên nhưng lực lượng phù lục vẫn còn quá phân tán khó có thể Nhất Kích Tất Sát, nếu như chờ Cửu vương gia kịp phản ứng, nhớ tới thanh âm quỷ dị vừa rồi, Hứa Tiên cũng chỉ có thể chạy trốn. Nhưng Hứa Tiên không có chạy, ngược lại hướng về Cửu thái tử chạy tới.

Bởi vì còn có Thân Đồ Trọng, Hứa Tiên vừa đứng lên ra, hắn đã hướng Cửu vương phóng đi, đạo ánh sáng kia đồng dạng để cho toàn thân hắn như bị thiêu đốt, nhưng hắn vẫn hồn nhiên không để ý, thể như mãnh hổ.

Chiếu Đảm đao vung xuống, đầu của Cửu vương gia bay lên mang theo vẻ ngạc nhiên. Thân Đồ Trọng phảng phất hiểu được ý nghĩ của hắn, cười đá văng ra người của hắn:

- Đập bể chén làm hiệu sao? Nghe thấy ngu chưa!

Mà giờ khắc này Hứa Tiên đã một kiếm chém Cửu thái tử, càng ngại chưa đủ, lập tức chém ra bảy kiếm, chỉ thấy Cửu thái tử trăm tới thất linh bát lạc. Trở lại lại nhìn Thân Đồ Trọng, hét lớn một tiếng:

- Lại giết hắn.

Quả nhiên thấy đầu người Cửu vương bay lên trên không trung há miệng hét lớn một tiếng:

- Giết bọn chúng đi.

Chung quy Thân Đồ Trọng làm quỷ thời gian quá ngắn, ngày thường ăn đều là ác quỷ không có bao nhiêu phản kháng. Lại đã quên người bị bêu đầu hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng quỷ quái thì chưa hẳn.

Trong nội đường binh tướng tuôn ra, lại thêm trong thượng viện hướng về chúng khách trong nội viện trong nội viện đánh tới. Đám quỷ binh này đã tu chừng mười năm, Diệu Nhật phù của Hứa Tiên mặc dù đối với chúng có thương hại, nhưng lại không thể đủ trí mạng, chỉ có thể tạo được hiệu quả ngăn trở.

82. Quyển 2 - Chương 81

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 81: Cửu vương. (2)

Sưu tầm:

Trong nội viện lập tức tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, quỷ tốt vô số, binh đao mọc lên san sát như rừng, những Tiểu Yêu tiểu quái lại như thế nào ngăn cản được, chúng bị chém giết như ngã rạ. Có gọi, có mắng, có cầu xin tha thứ, có giải thích, nhưng tóm lại là đều bị chém giết.

Thân Đồ Trọng đem Cửu vương thân thể chém làm bùn nhão rồi trở lại bên người Hứa Tiên, vẻ mặt có hơi xấu hổ. Hứa Tiên chỉ lắc đầu, biểu thị cũng không thèm để ý, hắn nhìn chăm chăm vào đầu người Cửu vương, Cửu vương giờ phút này bay về phía sau binh lính, làm sao còn đánh úp được hắn.

Thân Đồ Trọng nói:

- Chúng ta đi thôi!

Một kích không được thì viễn độn ngàn dặm, chuyện cho tới bây giờ thấy không thể thành công thì cũng nên chạy trốn thôi.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Đi không được nữa, người nhìn mà xem.

Một vị khách nhân đầu trâu mặt ngựa biến hóa nhanh chóng trở lại nguyên hình là một con chuột lông xám, nó muốn đâm đầu vào đất muốn trốn, nhưng đụng phải một tầng bích chương màu đỏ như máu. Phương pháp độn thổ độn lại mất linh liền bị bắn trở về, sau đó bị 3~5 quỷ tốt chém thành thịt nát. Huyết nhục thấm vào tầng bích chương khiến cho nó càng phát ra màu đỏ tươi, hồn phách của con chuột cũng bị dính vào bên trên bích chương dần dần bị hòa tan.

Cừu vương tuy rằng cực kỳ hận Hứa Tiên, nhưng mệnh lệnh binh tướng trước hết giết những tiểu yêu yếu kém, lấy huyết nhục tinh huyết của chúng cung cấp cho hắn. Cứ như vậy sẽ khiến hắn có thêm tứ chi cùng thân hình, chỉ là nhìn giống như một tiểu hài tử mang cái đầu to lớn, trông rất khủng bố mà quái dị.

Hứa Tiên xem xét Cừu thái tử đã bị chém nát dưới chân đang chậm rãi hòa tan, một đạo Thái Dương Chân Hỏa đánh ở phía trên, lập tức đốt thành tro bụi, nhưng không thể đốt được tầng bích chương màu đỏ.

Binh đi như lửa, cứ như vậy qua trong giây lát, khách nhân đầy viện đã làm quỷ dưới đao của đám quỷ binh. Chúng chậm rãi xông tới, tiếng bước chân chấn nhiếp nhân tâm. 100 người đang ngày bình thường bất quá là gia đình, nhưng lúc này 100 người thân khoác khôi giáp, tay cầm binh khí, khách nhân bị bao quanh mới biết đó là số lượng như thế nào?

Bên người Hứa Tiên chỉ còn lại có Thân Đồ Trọng, Doãn Hồng Tụ, tiểu Thanh. Tiểu Thanh là một trong số khách nhân có tu vi tương đối cao, nàng đã sớm tránh sang bên cạnh hắn, trong lòng hối hận, không nghe khuyến cáo của Hứa Tiên, nhìn trận pháp này rõ ràng lão đầu quỷ này muốn một lưới hốt trọn khách nhân. Giờ phút này thật sự là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Ba người không hẹn mà cùng đem ánh mắt đặt ở trên người Hứa Tiên, giờ phút này coi hắn là chỗ dựa lớn nhất.

Hứa Tiên lại không phản ứng chút nào mà vẫn đứng nguyên tại chỗ. Trong đôi mắt lạnh im như nước, phẳng phất đang suy nghĩ điều gì. Lôi phù bị nhiều quỷ tốt mặc áo giáp chia sẻ, cũng khó phát ra nổi tác dụng tính quyết định, ngược lại sẽ kích thích chúng công kích mãnh liệt.

Thân thể Cừu vương gia đã trở thành người thanh niên, hình thể cường tráng trái ngược với khuôn mặt già nua, nhưng lại đang không ngừng trưởng lớn. Không ngừng hô quát chửi bậy, lúc khóc lúc cười, tựa hồ thần trí không thanh tỉnh lắm. Nhưng cuối cùng không có tái phạm mệnh lệnh của hắn. Đám quỷ binh bao vây ba người Hứa Tiên.

Theo quỷ tốt không ngừng tới gần, khôi giáp chạm vào nhau bang bang điếc tai nhức óc, mũi nhọn của binh khí giống như có thể chạm được vào thân thể con người. Tiểu Thanh trong lòng đã tuyệt vọng, đối mặt với lực lượng của đội quân, thực lực cá nhân cường thịnh cỡ nào cũng chỉ có đánh du kích mới có cơ hội thủ thắng. Chính diện muốn kháng, căn bản không thể nào, còn Doãn Hồng Tụ sớm đã nhắm mắt lại.

Chỉ có Thân Đồ Trọng với ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên rốt cục động, mười hai tấm Diệu Nhật phù cùng nhau bay ra, lại cũng không tỏa ánh sáng mà là hình thành một cái vòng tròn không ngừng xoay tròn, Hứa Tiên hét lớn một tiếng:

- Nhắm mắt lại.

Bầu trời không trăng, nhưng giờ phút này tại đây lại biến thành một vầng thái dương, trong nội viện như là mọc lên một mặt trời, cách mười dặm vẫn có thể thấy được kim quang.

Đây chính là đòn sát thủ cuối cùng của Hứa Tiên, pháp môn công kích mạnh nhất ghi lại trong Mặc Lục Thư – phù trận. Tức là đem một loại phù lục tập hợp cùng một chỗ rồi phóng thích. Mà Hứa Tiên có khả năng sử dụng cũng chỉ có Diệu Nhật phù loại phù lục hình thành phù trận đơn giản cấp thấp này mà thôi. Hơn nữa còn là bằng vào thái dương chi lực của hắn mới có thể sử dụng được. Nếu là muốn dùng Ngũ Lôi phù hình thành phù trận, đó là đánh chết hắn cũng làm không được.

Ở bên trong hào quang, quỷ tốt đứng gần còn không kịp phản ứng đã bị quang mang hòa tan, binh khí khôi giáp trên người dính dính đang rơi trên mặt đất. Quỷ binh đứng phía xa cũng kêu rên lặn qua lặn lại chịu trọng thương, Thân Đồ Trọng ẩn thân đằng sau Hứa Tiên mới né được một kiếp.

Sau đó, Thân Đồ Trọng cùng tiểu Thanh nhân cơ hội này tiến lên đại sát một phen, đem quỷ tốt còn lại giết hết. Hứa Tiên chống kiếm đứng ở chỗ cũ, hiện giờ hắn đã mỗi một đến cực điểm.

Gió đêm thổi, mây đen tán, ánh trăng rơi, trong tiểu viện hiện lên một mùi máu tanh nồng đậm, ngay cả Doãn Hồng Tụ cũng bất giác cảm thấy buồn nôn, ngược lại còn có cảm giác được sống sót sau tai nạn. Đêm nay hết thảy đúng như một tràng ác mộng, trong mộng duy nhất một người là Hứa Tiên đang chống kiếm nghỉ ngơi. Trong gió đêm áo trắng phát phối tóc đen, một đôi mắt như nhật nguyệt trên có, dung mạo

có chút quen thuộc, nhưng nàng lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào... Có lẽ là kiếp trước a! Hứa Tiên đại khái không nghĩ tới gương mặt bình thường của hắn còn có chỗ tốt như vậy.

Hứa Tiên cũng không nhìn nàng mà lớn tiếng nhắc nhở hai người Thân Đồ Trọng:

- Coi chừng, trận này còn chưa xong.

“Ah ” Một tiếng gầm giận dữ vang lên bốn phía, Cừu vương vừa mới bị ánh sáng đánh bại lung lay đứng lên, hơn nữa không ngừng trở nên cao lớn. Thân Đồ Trọng tự nhiên sẽ không tái phạm sai lầm lần trước, Hứa Tiên cho lời phù dẫn phát ở khoảng cách quá gần, trong lúc bị điện quang kích động, thân thể Cừu vương lập tức bị xé ra một vết thương lớn, cũng không có huyết, mà từ miệng vết thương bay ra vô số oan hồn gào thét.

Miệng vết thương nhanh chóng khép lại, chỉ để một vết sẹo khủng bố vô cùng. Mà ở bức tường ngăn cản ở bên trong màu đỏ như máu ngày càng nhiều huyết thực dũng mãnh tiến vào thân thể Cừu vương, kể cả hơn trăm tên binh tướng vừa mới bị giết. Quang mang vừa rồi cuối cùng không thể như Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy hết thấy, mà tất cả lưu lại đều cung cấp huyết thực cho Cừu vương.

Cừu vương trở nên càng lúc càng lớn, làn da chuyển thành màu xanh đen, trong miệng xuất hiện răng nanh, một đôi mắt đỏ như máu không ngừng rít những thanh âm cuồng bạo. Đến cuối cùng ở đâu còn là nhân hình nữa, rõ ràng là một ác quỷ Dạ Xoa cao gần mười thước, trên người dày đặc các vết sẹo khủng bố, các nơi đều có gai xương duỗi ra. Tay chân đã hoàn toàn hóa thành móng vuốt sắc bén.

83. Quyển 2 - Chương 82

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 82: Pháp Hải.

Sưu tầm:

Giờ phút này Cừu vương như dã thú nằm rạp trên mặt đất, nước bọt trong miệng chảy ra, một đôi mắt tròng lớn như cối xay nhìn Hứa Tiên, Cừu vương hiện tại đã là quỷ vật vừa thật thể vừa hư thể.

“BA~! ” một tiếng vang thật lớn.

Địa phương Hứa Tiên vừa đứng đột nhiên xuất hiện một cái hồ to, mà Hứa Tiên ôm Doãn Hồng Tụ né sang một bên.

Hứa Tiên hô:

- Tiểu Thanh.

Nói xong cầm toàn bộ lời phù trong tay ném cho nàng.

Tiểu Thanh tiếp nhận, trong lòng sôi sục, đây chẳng lẽ là vật mà hắn nói muốn đưa cho ta. Cứ như vậy ngây người một lúc, nàng suýt nữa dính một trảo của Cừu vương, nỗ lực nhảy dựng tránh được trảo này. Nhưng thân trên không trung, chuyển hướng không dễ, chiều dài cánh tay của Cừu vương Cừu vương lại lớn, chỉ cần một trảo nữa thì tiểu Thanh tất khó có thể may mắn trốn thoát.

Một đạo Lôi Quang đánh trúng Cừu vương, đúng là Thân Đồ Trọng bên kia tới cứu, thân thể Cừu vương lập tức trì trệ, giờ phút này hắn cuồng bạo hỗn loạn, chỉ bằng bản năng mà chiến đấu, lập tức quay người đi công kích Thân Đồ Trọng, vì thế tiểu Thanh mới tránh được một kiếp.

Hứa Tiên ra lệnh:

- Thay phiên dùng lời phù công kích hắn.

Mà giờ khắc này trận pháp màu đỏ như máu vẫn tồn tại như cũ, nếu như cho mấy người thời gian thì có thể phá trận mà ra. Nhưng nào có thời gian, tiểu viện tuy lớn, nhưng dung nạp quái vật khổng lồ như Cừu vương đã quá tải, chỉ cần hắn cất bước hoặc duỗi một trảo ra đều có thể đánh tới bất kì vị trí nào. Hình

thể khổng lồ khiến mọi công kích trở nên vô nghĩa, Thân Đồ Trọng hiện tại vung đao cũng chỉ tạo được một vết thương trên người Cửu vương, sau đó vết thương nhanh chóng khép kín lại.

Ba người chạy ngược chạy xuôi trong cái sân nhỏ, Hứa Tiên mệt mỏi đem Viên Công Kiếm Pháp phát huy đến mức tận cùng, mặc dù không cần kiếm nhưng vẫn có thể chuyển hướng nhảy lên linh mãnh giống như Viên Hầu. Tuy rằng ôm một người cũng có thể miễn cưỡng né tránh.

Nhưng chỉ cần một chút sai lầm thì kết cục chính là cái chết, hắn chỉ còn nhờ tới lời phù bảo vệ tánh mạng mà thôi, nhưng mà ba người không thể làm tổn thương được Cửu vương.

Thân Đồ Trọng đột nhiên quát:

- Lời phù thừa một cái.

Tiểu Thanh cũng hô:

- Ta cũng vậy.

Hứa Tiên đột nhiên không hề tránh né, đứng tại nguyên chỗ cao giọng nói:

- Nghe hiệu lệnh của ta thì bắt đầu công kích.

Cửu vương giờ phút này đã càng thêm cuồng loạn, thấy Hứa Tiên bất động liền lập tức chộp tới.

Hứa Tiên đem Doãn Hồng Tự vứt cho tiểu Thanh, con người đậm mật ngẩng đầu lên nhìn Cửu vương, một kẻ đậm mật, một kẻ cuồng loạn. Nhìn cự trảo tới gần, Hứa Tiên ra lệnh:

- Ra tay.

Hai đạo Lôi Quang đánh trúng thân thể khổng lồ của Cửu vương, cự trảo vương về phía Hứa Tiên đột nhiên ngưng trệ.

Nhưng Hứa Tiên lại cũng không thừa cơ né tránh, mà là xẹt qua cự trảo, thẳng hướng Cửu vương bay vút tới.

Tiểu Thanh quá sợ hãi, một khi tiến vào vòng công kích của Cửu vương thì không dễ thoát ra như vậy nữa, hoặc là nói là căn bản không có khả năng.

Nhưng Hứa Tiên không muốn lấy đi ra, mà là muốn đi vào.

Vạn Nhận kiếm trong tay vung lên, mở một lỗ hổng trong bụng Cửu vương sau đó phi thân mà vào.

Trong thân thể Cửu vương có vô số oan hồn ác quỷ đánh về phía Hứa Tiên muốn cắn nuốt hắn, nhưng trên người Hứa Tiên dâng lên lên một tầng kim quang, ngăn trở đám quỷ.

Một đoàn quang mang màu vàng bắt đầu dâng lên trong cơ thể Cửu vương, tuy rất chậm chạp nhưng mà vô cùng kiên định.

Thân Đồ Trọng, tiểu Thanh, Doãn Hồng Tự đứng ở một bên thấy Cửu vương ngốc trệ vì lôi quang thì không tiếp tục công kích đám người, mà là cào vào bụng mình phảng phất muốn bắt cái gì, nhưng không thể làm được. Hắn lo lắng bối rối càng thêm dùng sức cào cấu, nhưng chỉ có thể làm cho miệng vết thương càng thêm rách to.

Miệng vết thương dài đến mấy thước, có thể thấy được bên trong vô số oan hồn hí-khà-zzz gào thét lấy. Hứa Tiên bên trong đám oan hồn đi ngược lên trên, kim quang trên người mỏng manh phảng phất tùy thời sẽ bị xé nát. Quỷ trảo mấy lần đều suýt nữa bắt lấy hắn.

Rốt cục Hứa Tiên đụng phải một cái bức tường ngăn cản, hắn ra sức sử dụng kiếm cắt một cái nhưng không được. Lập tức quỷ trảo lại một lần nữa đánh úp lại phía sau lưng, Hứa Tiên đạp mạnh quỷ trảo ra, xé rách một cái lỗ hổng. Hứa Tiên nhân cơ hội này, lại một lần nữa huy kiếm, đem lỗ hổng mở rộng ra rồi nhảy ra ngoài tới bên cạnh người tiểu Thanh.

Tiểu Thanh kinh hãi nhìn Hứa Tiên từ bụng dưới Cửu vương tiến vào lại từ trên lưng Cửu vương thoát ra, lại nhìn Cửu vương tựa hồ thư thái một chút, muốn lại một lần nữa công kích nằng. Trong lòng không khỏi

kêu khổ, vừa rồi nghỉ một chút tâm thần buồn lổ, nàng cảm giác mình đã kiệt sức mất rồi. Thấy Hứa Tiên bên người vẫn chỉ biểu lộ như cũ chỉ thêm vài phần mệt mỏi nhàn nhạt mà thôi.

Hứa Tiên cảm giác được ánh mắt tiểu Thanh, hắn quay đầu nói với nàng:

- Thắng!

Tiểu Thanh vui vẻ nói:

- Thật vậy chăng?

Trải qua những chuyện của đêm nay, nàng đã đối với tính toán tài tình của Hứa Tiên phi thường tin phục rồi.

Quả nhiên, thân thể khổng lồ của Cừu vương đột nhiên trì trệ, sau đó giống như nổi điên kịch liệt rung động. Trên người hắn những vết nguyên một đám bị toác ra, trong tiếng rú lồng lộn của Cừu vương, khói đen tuôn ra cuộn cuộn, Cừu vương như là bong bóng bị xì hơi, thân thể nhanh chóng khô quắt xuống, cuối cùng chỉ còn lại có một tầng da khô.

Thân Đồ Trương giật mình, Cừu vương thoáng cái hút nhiều tinh hồn nhiều như vậy, cuối cùng không cách nào khống chế. Nhưng chỉ cần khống chế trong chốc lát nữa thì ba người cũng dừng hồng sông được. Hứa Tiên đem Thái Dương Chân Hỏa vùi sâu vào trong cơ thể Cừu vương, nếu là Cừu vương có thể hoàn toàn khống chế thì chỉ là chuyện nhỏ, có thể dập tắt là xong. Nhưng trong cơ thể hắn, quỷ vật tranh nhau tránh tán, đến cuối cùng lại nhao nhao bỏ chạy, mới khiến cho hắn có kết cục như vậy.

Mấy người đi tới bên cạnh Hứa Tiên muốn nói chút gì đó, đều bỗng nhiên nhìn mặt đất, một câu đều nói không đi ra, chỉ có Hứa Tiên vẫn trụ kiếm mà đứng, ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt như cái mâm bạc, tư thái của hắn khắc sâu trong đầu họ vĩnh viễn khó có thể phai mờ.

Doãn Hồng Tụ nhìn Hứa Tiên, trong mắt hào quang bắn ra bốn phía, sửa sang lại một chút mạch suy nghĩ thì đột nhiên: “Hất xì! ”Mùa đông mặc phong phanh như vậy, không lạnh mới là lạ, chỉ là sinh tử một đường, hiện tại mới cảm giác thấy lạnh, hơn nữa càng thêm cảm thấy khó xử vì cách ăn mặc của mình, làm gì còn dám nói câu nào.

Hứa Tiên đem áo bào trắng trên người cởi che cho nàng, Doãn Hồng Tụ cúi đầu đỏ mặt nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn!

Lại không thấy được, Hứa Tiên một mực nhìn về một phương hướng.

Tầng bình chướng màu đỏ theo Cừu vương đã chết chậm rãi mờ dần đi, có hai bóng người đi tới. Một người trong đó vừa thấy Hứa Tiên lập tức nhào lên nói:

- Tướng công.

Hứa Tiên vô ý thức ôm nàng, đúng là Nhiếp Tiểu Thiển. Hứa Tiên từng muốn tìm nàng hỗ trợ, nhưng mà ám sát thực sự không phải là càng nhiều người càng tốt, càng quan trọng hơn là mỗi khi nghĩ đến muốn dẫn nàng xâm nhập hiểm địa, trong lòng hắn lại kháng cự kịch liệt.

84. Quyển 2 - Chương 83

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 83: Chờ đợi. (1)

Sưu tầm:

Giờ phút này cũng chỉ có thể đối mặt với ánh mắt u oán của tiểu Thiển mà thôi, nhìn về phía Doãn Hồng Tụ bên cạnh, ánh mắt cũng có chút không đúng. Hứa Tiên nhìn nàng, trong mắt cũng nhiều vài phần nhu hòa, sờ sờ đầu của nàng, lại nhìn về phía một người khác.

Người nọ hai hàng lông mày hoành tuyệt, hai tóc mai lưu bạch, mặc tăng bào màu xám nhạt, không ngờ là một lão hòa thượng:

- A di đà Phật, lão tăng ở bên trên Phi Lai Phong thấy kim quang lóng lánh, thì ra là thí chủ hàng ma.

Doãn Hồng Tự từ khi tiểu Thiển kêu lên âm thanh tướng công thì căn môi không nói thêm gì nữa. Giờ phút này lại do dự hỏi:

- Pháp Hải thiền sư?

- Doãn thí chủ còn nhớ rõ lão nạp ah! Thật không ngờ đã mười năm rồi.

Mười năm trước đúng là hấn thiết hạ trận pháp, trấn áp chúng quỷ. Gần đây tính toán ở đây lại muốn sinh sự đa đoan, ngay tại Phi Lai Phong Linh Ẩn tự giảng kinh thuyết pháp, chuẩn bị hàng yêu trừ ma, lại không nghĩ rằng sự tình tới nhanh như vậy.

Lúc này Triệu Văn Hội vội vội vàng vàng đi tới đến nói:

- Hiền đệ, người không sao chứ!

Hứa Tiên chấp tay nói:

- May mắn không làm nhục mệnh.

Ân tình của Phan Ngọc xem như trả. Hứa Tiên lại nhìn Pháp Hải trước mặt nói:

- Đại sư, hôm nay sau khi từ biệt rồi, chúng ta tới ngày còn có cơ hội tương kiến, chỉ sợ đến lúc đó ta đã không hề nhận thức đại sư nữa.

Pháp Hải nhìn Hứa Tiên pháp lực siêu phàm, tựa hồ có chút hiểu rõ, chấp tay trước ngực, cười nói:

- Vậy hãy để cho bản tăng lại nhận thức thí chủ là tốt rồi.

Trong lòng Hứa Tiên nói:

- Chỉ sợ khi đó ta không muốn nhận thức người.

Ngoài mặt thì chấp tay trước ngực khom người thi lễ một cái muốn ly khai, tiểu Thiển đương nhiên kéo lấy tay hấn cũng muốn tùy theo rời đi.

Pháp Hải đột nhiên nói:

- Niếp thí chủ, lão tăng xem người rất có tuệ căn, há tham luyện Hồng Trần thể tục, người quỷ khác đường, chỉ bằng theo lão tăng trở về lắng nghe Phật hiệu, quy y ngã phạt.

Mặc dù dùng tâm tính Hứa Tiên hiện tại, cũng sinh giận niệm, Pháp Hải này quả nhiên không là đồ tốt, ở trước mặt hấn dám thọc gậy bánh xe. Sao có thể như vậy chứ? Không hổ là người xuất gia, da mặt chính là dày. Tiểu Thiển quay đầu lại vừa trừng mắt nhìn Pháp Hải, sau đó tới gần Hứa Tiên hơn một chút.

Pháp Hải cũng không nhụt chí, quay mặt nói:

- Vị thí chủ này, lão tăng xem người lệ khí quá nặng, cứng rất dễ gãy, nhất dễ dàng nhập ma, không bằng cùng lão tăng trở về núi, mỗi ngày Tiếng Chuông Buổi Sáng Tiếng Trống Hoàng Hôn tẩy rửa tâm tính.

Thân Đồ Trương khoe miệng rung rung, cũng không đáp hấn mà trực tiếp rời đi.

Pháp Hải lại xông tới tiểu Thanh nói:

- Còn có vị thí chủ này, lão tăng xem người tuổi còn trẻ, thiếu người dẫn đạo, chớ đi đến đường tà đạo, tương lai về không được đầu, hay là nghe lão tăng tuyên truyền giảng giải một chút thể gian đại đạo, ngã phạt quanh mình đại đạo.

Tiểu Thanh lại chạy về phía Hứa Tiên nói:

- Đây, Hứa Tiên, ta tên là Sầm Bích Thanh, hôm nay đa tạ người rồi, người nói đi chúng ta còn có cơ hội gặp lại sao?

Hứa Tiên phát phát tay nói:

- Còn có, chỉ là khi đó ta cũng sẽ không lại nhận ra người, người chớ có giận dữ là được.

- Vậy thì tốt, đến lúc đó ta lại báo đáp người.

Tiểu Thanh nói xong thả người mà đi, đầu nhập vào màn đêm đen như mực. Tối nay đủ mọi chuyện khiến nàng khó mà quên được, nàng càng hiểu kỳ chính là lời tiên đoán của Hứa Tiên, ngày sau sẽ như thế nào đây?

Bốn vị thí chủ đã đi, Pháp Hải vẫn hiện ra bộ dáng độ tận muôn dân trăm họ:

- Doãn thí chủ, Phật hiệu vô biên. . .

Doãn Hồng Tụ ở đầu nghe hần nói nữa, nhưng thật sự trong lòng nhớ ra, người trước mắt không ngờ là Hứa Tiên.

Pháp Hải thở dài một tiếng:

- Chấp mê bất ngộ!

- Thành Hoàng Quân, có từng nhớ rõ Địa Tạng vương Bồ Tát, địa ngục bất không thề không nguyện Phật. Người trong Âm ti tín phật lễ mới là chính đạo. Còn có bốn vị thí chủ sắc mặt xanh hồng, dữ tợn đáng sợ. Thật sự là vừa vào Khổ Hải, tướng mạo vong ngã sẵn có, tin tưởng chỉ cần cầm trong tay quyển kinh, ngày ngày đọc thì ngày sau nhất định trở về tướng mạo sẵn có.

Triệu Văn Hội cùng tứ quỷ cuống quít rút đi, chỉ để lại Pháp Hải thiền sư đối với phiến muộn. Ai cũng lâm vào khổ hải vậy mà không có giác ngộ, nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết ah!

Xe ngựa đem Thân Đồ Trọng, Triệu Văn Hội đưa về miếu thành hoàng. Một phen đại chiến, ba người ai cũng không tâm tình uống rượu.

Trong nháy mắt trong xe ngựa chỉ còn lại có Nhiếp Tiểu Thiển cùng Doãn Hồng Tụ. Xe ngựa của Minh phủ nhẹ nhàng im ắng, không hề xóc nảy, Nhiếp Tiểu Thiển rúc vào trong ngực Hứa Tiên Hứa Tiên, thấp giọng nói chuyện lý thú của những ngày này. Nếu là ngày thường, Hứa Tiên sẽ không cùng nàng thân mật như thế, giờ phút này trong lòng hần không có bận tâm ngày bình thường cũng mặc kệ nàng nhu tình mật ý.

Nguyên lai tiểu Thiển tại Phi Lai Phong nghe Pháp Hải giảng kinh, bản thân tiểu Thiển thu nạp ba viên Xá Lợi, lại hấp thụ được một viên Xá Lợi, trên người có đủ đồ vật phật tính theo lời Pháp Hải lão hòa thượng nói. Pháp Hải rất thưởng thức, nhất định muốn để cho nàng quy y ngã phật.

Tiểu Thiển tự nhiên sẽ không đi làm ni cô, ngược lại ở trong núi triệu tập đám khỉ mặt xanh làm đại vương. Theo nàng nói như vậy rất uy phong, mình cũng muốn thử một lần, Hứa Tiên cũng muốn nàng làm cho mình chuyện kia. Hơn nữa nghe Hứa Tiên đã từng nói qua “Nhiếp Tiểu Thiển, Ninh Thái Thần, Yến Xích Hà đều đã có, đáng tiếc không có Hắc Sơn lão yêu.” Tuy rằng không biết rõ có nghĩa là gì, nhưng nàng dứt khoát tự xưng Hắc Sơn lão yêu.

Hứa Tiên hỏi:

- Còn phải đi về làm Hắc Sơn lão yêu sao?

Tiểu Thiển ngẩng đầu, hai mắt phát ra ánh sáng:

- Ta nghe lời tướng công.

Nàng tuy rằng rất ưa thích chơi trò làm đại vương, nhưng càng hi vọng Hứa Tiên ở với nàng, đêm nay thân cận làm cho nàng rất vui vẻ.

Hứa Tiên dứt khoát nói:

- Trở về đi!

Tiểu Thiển thất vọng cúi đầu xuống, trong lòng khổ sở suy nghĩ thiếu chút nữa chảy ra nước mắt. Từ lần thứ nhất gọi tướng công, một đường vui đùa âm ỉ mà, đến khi về bờ Tây Hồ lại phân biệt. Người nam nhân trước mặt một mực rất chân thành đối đãi với chính mình, vậy mà giờ này nhần tâm cự tuyệt chính mình. Lần kia nói phải ly khai, chẳng lẽ không phải muốn giữ lại, chẳng lẽ không phải đang giận lấy, nhưng nói chỉ li lại đơn giản phẳng phất không có bất kỳ để ý.

Hứa Tiên nói:

- Người cũng có cuộc sống của mình ah!

Tiểu Thiển miễn cưỡng ừ một tiếng, đối với giải thích này rõ ràng không thể tiếp nhận.

Trong đôi mắt Hứa Tiên chớp động một hồi, rốt cục hít một hơi nói:

- Đợi ta hồi khiêu thì không nhớ rõ kí ức này, đến lúc đó sẽ có rất nhiều bận tâm, giống như không cách nào ôm người, tuy rằng ta rất thích người.

Nữ tử như vậy, vô luận là kiếp này hay là kiếp trước đều nên nâng niu trong lòng bàn tay, bất luận nam tử nào vừa nhìn thấy đã yêu, chớ nói chi là người ta dịu dàng tới bên người gọi một tiếng tướng công. Chỉ là loại cảm tình này, Hứa Tiên không dám tiếp nhận.

85. Quyển 2 - Chương 84

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 84: Chờ đợi. (2)

Sưu tầm:

Tiểu Thiển kích động, trên mặt tràn đầy kinh hỉ, ngồi thẳng lên nhìn Hứa Tiên nói:

- Vậy thì đừng hồi khiêu ah, chúng ta ở cùng một chỗ, tiểu Thiển một đời một thế hầu hạ người.

- Nhưng như vậy ta đây không thể một mực ở cùng người, bởi như thế thì ta không thể kiên trì, ta sẽ đi một con đường khác, ta chung quy sẽ không phải là ta nữa.

Hứa Tiên nói chuyện, ánh mắt biến thành phiêu miểu xa xăm.

Trong mắt Tiểu Thiển tràn ngập nước mắt:

- Chẳng lẽ không có cách nào sao? Tướng công, người bận tâm mấy thứ đó làm gì?

Hứa Tiên cúi đầu nói:

- Ta cũng không biết, có lẽ sẽ có biện pháp đấy, nhưng cần chờ đợi, cần chậm rãi tìm hiểu, hơn nữa ta đại khái sẽ lấy những nữ nhân khác.

Tiểu Thiển mắt nước mắt lưng tròng lại nghiêng đầu khóc:

- Tướng công nếu muốn kết hôn với những nữ nhân khác, ta van cầu vị tỷ tỷ kia sống chung là được rồi. Chẳng lẽ vị tỷ tỷ kia rất ghen tị, lại rất hung dữ, không cho tướng công có những nữ nhân khác sao? Ta đây vụng trộm cùng tướng công ở cùng nhau, chắc chắn nàng không phát hiện được đâu.

Nàng suy nghĩ rất nhiều mà không hiểu nổi, vì cái gì Hứa Tiên lấy những nữ nhân khác mà không thể tiếp nhận nàng?

Doãn Hồng Tụ một mực một bên im im lặng lặng nghe, đối với quan hệ của tiểu Thiển cùng Hứa Tiên rất là hiếu kỳ. Nhưng giờ phút này nàng cũng nhận không được nữa, cả giận nói:

- Nam nhân cứ nói chỉ muốn một nữ nhân. Cuối cùng, chính mình lại muốn ba vợ bốn nàng hầu. Đáng thương có vài nữ nhân còn chỉ biết là dung túng những nam nhân này, tương lai bị ném bỏ cũng không biết tìm ai mà khóc.

Nàng yên lặng đã lâu linh hồn chủ nghĩa nữ quyền giờ phút này rốt cục đã thức tỉnh, hơn nữa còn đang hừng hực thiêu đốt. Kể từ khi biết Hứa Tiên đã có những nữ nhân khác, nàng thì quyết đoán chữa trị chứng hoa si của mình.

Tiểu Thiển nghiêng đầu sang một bên nghĩ nửa ngày rồi thẳng thắn nói:

- Không hiểu!

Mặc dù mình cũng không cao hứng khi tướng công có những nữ nhân khác, nhưng so với chuyện tướng công có thể ở cùng với mình hay không thì không thể nào so sánh.

Trông cậy vào lý giải tư tưởng phong kiến độc hại thâm thụ của Nhiếp Tiểu Thiển mà giải phóng tình cảm sâu đậm vĩ đại nữ tính, đoán chừng đời này là không thể nào rồi. Doãn Hồng Tụ không khỏi thở dài một hơi, nàng ở thời cổ đại bảo thủ có tư tưởng cấp tiến thời hiện đại, bằng vào hai mươi bảy hai mươi tám tuổi vẫn còn tấm thân xử nữ cũng đủ để đánh gục một số người.

Xe ngựa dừng lại, Hứa Tiên nói:

- Doãn viện thủ, đến rồi.

Doãn Hồng Tụ vừa định xuống xe, lại một hồi xấu hổ, chính mình có bộ dáng này, hơn nửa đêm ăn mặc y phục của nam nhân trở về, lỡ bị người khác nhìn thấy thì nàng đúng là không cần muốn sống nữa. Hứa Tiên hỏi:

- Người ở đâu?

Doãn Hồng Tụ ngượng chỉ chỉ một tòa lầu nhỏ phía tây.

Hứa Tiên tiến lên, ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng bay lên trời.

“Ah!” Doãn Hồng Tụ kinh hô một tiếng, rồi mau chóng che miệng lại, ngấm lại tối nay không biết bị hắn ôm bao nhiêu lần, trên mặt nàng càng lúc càng đỏ bừng như muốn nhỏ máu.

Trong thư viện hoàn toàn yên tĩnh, hiển nhiên không ai phát hiện viện thủ bị cướp đi. Doãn Hồng Tụ ngấm lại chính mình bị cướp đi lại bị cứu ra đưa về, thực cảm giác thoảng như một giấc chiêm bao. Ánh trăng màu bạc tỏa ra ánh sáng dịu dịu, hai người lẳng không bay đi, Hứa Tiên tuy có ôn hương trong ngực, nhưng hắn xuất hiện ở trạng thái xuất khiếu, trừ phi đối mặt người quen, bằng không thì từ trước đến nay đều tâm như chỉ thủy.

Tâm tư Doãn Hồng Tụ nhảy loạn nhịp, vòng tay của hắn ôm chính mình khiến nàng cảm thấy nóng ran, chính mình còn ăn mặc y phục của hắn, cảnh vật quen thuộc ngày thường đều ở dưới chân, chính mình cũng ở trong lòng ngực của hắn. Nàng không cách nào dùng một từ ngữ chuẩn xác nào hình dung tình cảnh này, nếu như nàng sinh sau ngàn năm sẽ biết đại khái loại tình cảnh này gọi là lãng mạn. Hai mươi bảy hai mươi tám tuổi còn là một nữ nhân với đầu óc ôm ấp tình cảm lãng mạn.

Xuyên qua khung cửa sổ mở rộng nhàn nhạt rơi vào khuê phòng của nàng, Hứa Tiên đem nàng phóng trên mặt đất, nàng còn có chút chóng mặt. Thẳng đến Hứa Tiên nói chuyện nàng mới thanh tỉnh lại.

- Doãn viện thủ, đêm nay phát sinh hết thảy, ngày mai ta cũng sẽ không nhớ rõ, ngươi không cần lo lắng, lại càng không cần phải truy tìm là gì, hôm nay sau khi từ biệt hảo hảo ngủ một giấc, coi như đây là một giấc mộng mà thôi.

Hứa Tiên nói xong lại từ cửa sổ bay ra, vốn định đòi lại áo bào trắng của Triệu Văn Hội, nhưng chung quy cũng không thể bắt người ta cởi y phục đưa cho mình. Hứa Tiên cũng dứt khoát không đề cập tới, ra đi đầu không ngoái lại. Chính mình cùng nàng đại khái cũng không ngày gặp lại mà.

Doãn Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Hứa Tiên đột nhiên mà đi, rốt cục thở dài rồi đóng cửa sổ lại. Hôm nay bị thụ phong hàn, ngày mai muốn bị cảm a! Không, hoặc hiện tại cũng đã bị cảm. Bằng không thì vì sao mặt lại nóng, tâm lại loạn như thế.

Hứa Tiên trở lại xe ngựa, tiểu Thiển quệt cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt mất hứng nhìn hắn, tựa hồ có chút mình bạch Doãn Hồng Tụ và Hứa Tiên có quan hệ nam nữ rồi. Hứa Tiên sờ sờ đầu của nàng, sợi tóc mát lạnh mà mềm mại, tiểu Thiển chui đầu vào ngực của hắn.

Hồi lâu sau, tiểu Thiển nhẹ nói:

- Ta đi, tướng công.

- Ừ.

- Ta sẽ chờ ngươi đấy, chờ ngươi nghĩ thông suốt.

Tuy rằng nàng cũng không hiểu rõ lắm Hứa Tiên phải hiểu cái gì, nhưng chỉ có thể đợi chờ a!

Hứa Tiên hít một hơi sâu rồi nói:

- Có lẽ đợi không được đâu.

- Người, muốn ta chờ sao?

Tiểu Thiển cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Ta muốn người đợi.

Mặc dù có chút ích kỷ, nhưng điều này là lời trong lòng của hắn.

- Ân. Tướng công muốn ta đợi thì ta đợi.

Tiểu Thiển cười vui mừng, tuy rằng trên mặt còn mang theo vệt nước mắt. Tuy rằng không biết đang chờ đợi cái gì, tuy rằng không biết phải đợi bao lâu, nhưng “Chỉ vì một câu này, đứt ruột cũng không oán”.

Nhìn Nhíp Tiểu Thiển biến mất trong gió đêm nhẹ nhàng như u quỷ chỉ mong không muốn bởi vì chính mình mà biến thành trầm trọng, nhưng là mình thật có thể làm được không? Câu chuyện này vậy khốn không chỉ là Bạch Tố Trinh, Sầm Bích Thanh, còn có chính mình a!

Một đêm này Hứa Tiên cảm giác mình ngủ thật lâu, tựa hồ làm rất nhiều chuyện trong mộng, mơ tới Pháp Hải, mơ tới tiểu Thanh, còn mơ tới tiểu Thiển. Chính mình giống như đối với tiểu Thiển hứa hẹn cái gì, nhưng lại hoàn toàn không nhớ rõ. Nói thật, hắn thật sự có chút muốn tiểu Thiển. Nhưng có thể thật sự làm được sao? Hắn còn nhớ rõ trách nhiệm của mình, cấp cho một nữ nhân hạnh phúc đây, nữ nhân kia tên là Bạch Tố Trinh.

Thiện lương chính thức không phải là thiện lương mềm yếu vô lực mà là phải gánh trách nhiệm của mình, dù cho trách nhiệm kỳ thật cũng không thuộc về mình. Giống như có người rơi vào trong nước mà mình biết bơi, phảng phất cứu người là trách nhiệm vốn có của mình. Mà không có thể như thường nhân bàng quan quay đầu đi.

86. Quyển 2 - Chương 85

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 85: Năm mới. (1)

Sưu tầm:

Giống như có người rơi vào trong nước, mình biết bơi, phảng phất cứu người là trách nhiệm vốn có của mình. Mà không có thể như thường nhân bàng quan quay đầu đi.

Huống chi hắn hiện tại tên là Hứa Tiên, càng cảm thấy phải làm được chính mình nên làm, tuy rằng hắn còn không có yêu mến người kia, tuy rằng ai cũng không có khả năng yêu mến người mà mình chưa từng gặp. Nhưng vẫn là nghĩ đến cùng đợi, chờ đưa cho người kia hạnh phúc, không thể dời tình dừng luyện, không thể hái hoa ngắt cỏ.

Là chấp mê bất ngộ thiện lương hay là chấp mê bất ngộ ngu xuẩn, ai có thể tỏ tường cơ chứ?

Nhưng cho dù là thiện lương, có đôi khi cũng sẽ làm bị thương người đấy.

Hứa Tiên đột nhiên nhớ tới một câu: tình không phải tình, dục không phải dục, duyên phận do trời định.

Duyên phận Thiên định của chính mình khi nào mới tới? Sang năm sao? Thanh minh sao?

Được rồi, vậy thì chờ thôi.

Bởi vì ta là Hứa Tiên ah!

Pháo hoa trong bầu trời đêm bay lên cao, chỉ vì trong nháy mắt bùng lên ánh sáng chiếu sáng những khuôn mặt đang sợ hãi thán phục, rồi sau đó hóa thành khói xanh bay ra. Bởi vì cũng không phải là thời khắc đại phóng pháo hoa vì thế lộ ra có chút cô tịch.

Pháo hoa sáng lạn khai mở một cái trong chớp mắt, chỉ như thế mà thôi.

Ngư Huyền Cơ lôi kéo tay Duẩn nhi đứng ở trong nội viện quan sát. Đã qua nửa đêm, năm mới tới rồi. Lại thấy trong chốc lát cũng chỉ có rải rác mấy quả pháo hoa, Duẩn nhi có chút thất vọng.

Chỉ chốc lát, âm thanh trúc bắt đầu rung động, vốn là rải rác mấy nhà, rồi sau đó toàn thành nổ vang vang vọng. Chỉ có miếu đạo sĩ nho nhỏ này vẫn yên tĩnh như không có cảm giác nào.

“Bang bang bang ” một hồi tiếng đập cửa vang lên.

Ngư Huyền Cơ nhíu mày, chẳng lẽ thời điểm lúc này còn có người đến xem bói sao? Duẩn nhi lại vỗ bàn tay nhỏ bé, vui vẻ nói: “Ta biết là ai. ” nói xong một đường chạy đi ra mở cửa.

Một đồng lớn đồ tết ngăn ở cửa ra vào, Hứa Tiên từ phía sau thò đầu ra nhìn Ngư Huyền Cơ cười cười.

Ngư Huyền Cơ chính mình chẳng biết tại sao, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Hứa Tiên thì rất muốn cười, vì vậy thì nở nụ cười.

Ba người ngồi cùng một chỗ, trước mặt là sủi cảo.

Ngư Huyền Cơ hỏi:

- Đêm nay không cần ở lại nhà sao?
- Tỷ tỷ có tỷ phu, ta ở lại đó cũng dư thừa.

Hứa Tiên vừa đáp vừa bẹo một miếng bột làm sủi cảo. Nếu để cho thầy trò hai người Ngư Huyền Cơ tự làm bánh một mình, Hứa Tiên sẽ có cảm giác tội lỗi lắm. Ăn cơm tối ở nhà xong, hẳn liền đi tới nơi này.

Duẩn nhi cầm lấy một cái sủi cảo hình con cá nói:

- Sư phó, người nhìn, đây là ta làm đó.

Trên mặt nàng còn mang theo bột mì, bộ dạng ngây thơ làm cho người ta trù mến.

Ngư Huyền Cơ lau vết bột mình trên mặt nàng, hưng phấn nói:

- Sư phó cũng tới hỗ trợ.

Đã có sự gia nhập của nàng tốc độ quả nhiên nhanh rất nhiều, tuy rằng làm đồ ăn không có thiên phú, nhưng là nhất lưu trước mặt sư phó a.

Làm xong sủi cảo, nói xong chuyện cười, Hứa Tiên thỉnh thoảng đùa Duẩn nhi một chút, Duẩn nhi ủy khuất hướng sư phó cáo trạng, Ngư Huyền Cơ trừng mắt hạnh lên, Hứa Tiên lập tức xin tha. Sư tỷ gần đây vẽ lên rất nhiều định thân phù, chuyên môn dùng để đối phó với chính mình.

Câu đối trụ lủng dán trên cửa. Bất quá không có dán môn thần, bởi vì Ngư Huyền Cơ nói loại thiên binh thiên tướng trình độ này chính mình chỉ cần một đạo phù có thể gọi đến. Cuối cùng do Duẩn nhi chấp bút, trên giấy đỏ có vẽ hai môn thần. Một người là chính nàng, một người là Hứa Tiên. Nói muốn cùng một chỗ bảo hộ sư phó.

Duẩn nhi mở bao lì xì mà Hứa Tiên cho, chỉ có một tiền, nàng lớn tiếng oán trách sư thúc quá keo kiệt, vẫn là sư phó hào phóng cho một lượng bạc đây! Kết quả Hứa Tiên thừa dịp nàng không chú ý đem tiền lì xì của nàng đoạt lấy, bị Duẩn nhi truy đuổi khắp viện.

Thời điểm ăn sủi cảo, Ngư Huyền Cơ chuẩn xác từ trong chén Hứa Tiên kẹp ra một miếng sủi cảo cho Duẩn nhi, bên trong quả nhiên có bao tiền! Hứa Tiên lớn tiếng kêu oan, nhất định phải đòi lại một đồng tiền thuộc về mình. Duẩn nhi đương nhiên không để cho, còn đắc ý vô cùng.

Đại đa số thời điểm là Hứa Tiên cùng Duẩn nhi đùa giỡn, Ngư Huyền Cơ chỉ lẳng lặng ở một bên nhìn, trong lòng có một loại tình cảm ấm áp nhàn nhạt. Nhưng đột nhiên Hứa Tiên nói:

- Ta cần phải trở về!

Trong lòng Ngư Huyền Cơ lại có chút không muốn.

- Không quay về đón giao thừa, tỷ tỷ của ta sẽ đánh ta mất. Pháo chuẩn bị xong, Duẩn nhi phụ trách đi phóng ah, bất quá đừng nổ trúng mình là được. Đồ ăn ta làm có nhiều, ngày mai hâm nóng là được rồi.

Hứa Tiên vừa đi vừa nói.

Ngư Huyền Cơ chỉ nhàn nhạt mỉm cười, ngược lại về mặt Duẩn nhi buồn bực không thôi.

Đại môn Miếu đạo sĩ sau lưng đóng cửa, Hứa Tiên quay đầu lại xem xét, trên cửa một mặt dán Duẩn nhi, một mặt dán chính mình, hình vẽ đầu mình có thêm một cái mũi heo. Hứa Tiên lắc đầu mỉm cười.

Sắc trời đã tối, tuyết ban ngày rơi lả tả. Hứa Tiên hít thật sâu một ngụm khí lạnh, thấm vào ruột gan. Đang muốn đi trở về thì đại môn sau lưng lại vang lên tiếng mở cửa. Duẩn nhi chạy đến đem một đồng tiền đặt ở trong lòng bàn tay Hứa Tiên:

- Cảm ơn sư thúc, sư phó hôm nay thật vui vẻ.

Hứa Tiên sờ sờ mặt nàng:

- Thực nghe lời, tết nguyên tiêu sư thúc dẫn người đi xem hội đèn lồng được không?

Duẩn nhi có chút không vui vuốt tóc, không cho Hứa Tiên sờ, lại nghe nói có thể đi xem hội đèn lồng thì trong lòng cảm thấy vui mừng. Để cho đại thúc tà ác Hứa Tiên thừa cơ hung hăng bẹo má và cái thành nghiện, Duẩn nhi rất ngượng ngùng trốn về miếu đạo sĩ.

Hứa Tiên móc ra hai tờ “Thần Hành Phù ” áp vào trên đùi, đây là loại phù mới gần đây hắn học được. Rồi sau đó một đường chạy như điên về nhà, nhanh hơn tuần mã. Hắn cân nhắc nếu như mình lẫn lộn giang hồ cũng có thể được xưng “Thần hành Thái Bảo ” rồi. Bất quá thế giới này mặc dù có Lương Sơn cũng không lên được, bằng không thì sẽ biến thành “Nước khắp Lương Sơn ”, các vị hảo hán chỉ sợ phải chạy đi không thì chết đuối mất. Chỉ hướng vĩ đại thay trời hành đạo cũng chỉ có thể chết từ trong trứng nước rồi.

Đón gió đêm, Hứa Tiên một hồi nghĩ ngợi lung tung.

Trong Thính Nguyệt Lâu ở Hàng Châu.

Một nam tử tướng mạo oai hùng, thoát nhìn bất quá hai mươi tám hai mươi chín tuổi chấp tay nói:

- Tại hạ chỉ cầu gặp mặt Phượng cô nương một lần, cầu xin một chuyện mà thôi.

Lúc này đêm đã khuya, trong Thính Nguyệt Lâu cũng không còn khách. Dù sao năm mới đã tới chơi gái rất ít, nữ tử thanh lâu tầm thường không chỗ có thể đi, ở này trong lầu ăn ở cũng dứt khoát mở cửa.

Tú bà ngáp một cái, hé mắt nhìn nam tử trước mặt, quần áo tầm thường, mặt có phong trần vẻ, không giống như là người phú quý. Chỉ khuôn mặt sinh tục tăng hào phóng, rất có hương vị nam nhân, nếu là nàng trẻ thêm hai mươi tuổi thì còn lâu mới bỏ qua. Chỉ hiện tại, nàng lại chỉ nhận thức vàng bạc mà thôi.

87. Quyển 2 - Chương 86

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 86: Hắc Toản. (1)

Sưu tầm:

Dưới khuôn mặt ngái ngủ của mục hiển lộ vẻ khinh thường không thể nghi ngờ.

Trên mặt nam tử hiện lên một tia tức giận, nếu không có việc cầu người, hắn sao lại có thể chịu vũ nhục như vậy, nhưng hắn cũng coi như là người từng trải, cũng biết tú bà yêu thích cái gì. Từ trong lòng ngực móc ra một tấm ngân phiếu dâng tặng cho tú bà:

- Chỉ cầu mục mục dẫn kiến, tại hạ khắc có hậu báo.

Con mắt Tú bà liếc qua tờ giấy mỏng, bên trên có ghi ba trăm lượng chỉ cầu gặp mặt một lần, người như vậy đúng là hiện tại hiếm có đấy.

Phong Nguyệt Hạng ở Hàng Châu nguyên không gọi Phong Nguyệt Hạng, không biết từ nào hai bên đều phủ lên Yên Nguyệt Bài, về sau thì đổi tên là Phong Nguyệt Hạng. Các cô nương nổi tiếng có thể ở trên con đường này tìm được một chỗ ở, không hề giống kỹ nữ tầm thường ở trong thanh lâu.

Bất quá cũng phải thụ giáo phường tư quản lý, thượng diện cũng có mục bảo nhi tiếp ứng sinh ý. Chỉ là so với nữ tử thanh lâu tầm thường thì nhân nhã và cũng thoải mái hơn nhiều.

Mặc dù Phiêu Linh đến tận đây, nhưng cuối cùng vẫn là năm mới. Hai bên Phong Nguyệt Hạng cũng đồng dạng là giăng đèn kết hoa, cùng nhà cửa bình dân không khác gì nhau. Dù sao quanh năm suốt tháng cũng không có được mấy ngày rảnh rỗi. Ngày bình thường những chén rượu ngon, sơn hài hải vị, hồng la cấm tú tuy tốt nhưng tư vị rong đó chỉ có người trong ucoojc mới hiểu nổi khổ.

- Tiểu thư, gần sang năm mới đã bắt người đi tiếp khách, thật sự là khi dễ người. Ta đi đuổi lão già đó về.

Thanh Loan nói xong muốn đi ra ngoài.

Thải Phượng vội vàng ngăn lại nói:

- Chúng ta mặc dù không sợ nàng, cũng không nên đắc tội nàng. Chỉ là thấy mặt, không sao mau giúp ta trang điểm.

Thanh Loan bắt đắc dĩ đành phải đáp ứng, nàng biết rõ tiểu thư này nhà mình luôn có đạo lý đấy.

Thải Phượng trang điểm một phen rồi đi ra cửa liền thấy khách không mời mà đến. Tiến vào trong phòng, ánh mắt nam tử trở nên sáng ngời nhìn chằm chằm vào Thải Phượng. Tú bà bên cạnh ho nhẹ một tiếng, nam tử mau chóng đứng lên nói:

- Tại hạ Sở Kiếm Hùng, bái kiến Thải Phượng tiểu thư. Nếu có chỗ mạo phạm mong rằng tiểu thư chớ trách.

Hắn cố gắng khiến cho chính mình lộ ra chút hữu lễ, trong lòng lại hơi có chút khấn trương.

Thải Phượng mỉm cười hoàn lễ:

- Thải Phượng đa tạ Sở công tử ưu ái.

Nói đoạn, nàng quay sang tú bà nói:

- Mục mục, người đi nghỉ ngơi a, nơi này có Thanh Loan hầu hạ là được rồi.

Sở Kiếm Hùng nghe xong thanh âm của nàng lại sững sờ, nếu như dùng tiếng chim hoàng oanh mà so sánh thì có hơi khinh mạn nàng. Trong lòng hắn thầm nghĩ đây chính là tiếng phượng minh trong truyền thuyết, trong ngôn ngữ kèm theo sự ung dung của bách điều triệu bá. Hắn lại nhận không được tự giấu, chính mình lại đi suy nghĩ lung tung rồi.

Sau đó Thải Phượng thông dong ứng đối, người như vậy nàng gặp qua không biết bao nhiêu mà kể. Lời nói như vậy nàng không biết nghe qua bao nhiêu lần, cũng không có cái gì đặc biệt.

Vì vậy thời điểm khi Sở Kiếm Hùng nói ra “Ta muốn chuộc thân cho cô nương!” những lời này. Trên mặt Thải Phượng biểu lộ vẫn nhàn nhạt như cũ.

Sở Kiếm Hùng không khỏi thất vọng, hắn cho rằng Thải Phượng sẽ kinh hỉ, cho dù không như thế thì cũng có chút phản ứng. Nhưng bằng võ công của hắn cũng không cách nào phát hiện nữ tử trước mặt lại có bất luận cảm xúc gì.

- Công tử ưu ái, Thải Phượng tâm lĩnh, chỉ là Phượng đang ở nơi nhạc tịch, nếu muốn cỡ tịch còn cần Tri Phủ đại nhân cho phép.

Lời này tức là sự thật, cũng từ chối. Thải Phượng gặp qua vô số người, đã nhìn ra nam tử trước mặt tựa hồ có công phu bản thân không tầm thường, đồng thời còn có gia tư xa xỉ, lại nhìn khí độ đại khái không phải nghề nghiệp đứng đắn, người như vậy ở địa phương có lẽ làm chức quyền không nhỏ, nhưng cũng có thể không nghề không nghiệp.

Nam tử đột nhiên kích động đứng lên nói:

- Trước đó vài ngày tại hạ đi ngang qua Hàng Châu, thấy phong thái cô nương thì nhớ mãi không quên, hôm nay mới có cơ hội tương kiến. Không sợ cô nương cười, tại hạ là lãng tử lưu lạc chân trời xa xăm hôm nay chỉ cần cô nương đồng ý, ta nguyện dẫn người đi khắp chân trời góc biển, không chịu bất luận kẻ nào quản thúc.

Thấy Thái Phụng muốn lên tiếng thì hắn nói tiếp:

- Ta biết Vân đại nhân là hàm oan mà chết, Sở mỗ bất tài, chỉ tinh thông chút võ nghệ, nguyện vì cô nương báo thù rửa hận.

Thái Phụng vốn đang lẳng lặng nghe thì biến sắc quát:

- Im ngay!

Bộ ngực nàng phập phồng, dường như thật sự muốn nổi giận. Rồi sau đó cường hành thu liễm lại nói:

- Công tử mời trở về đi, loại lời này không cần nói nữa.

Hào khí trong sảnh ngưng tụ, Thanh Loan cơ hồ nhịn không được muốn xuất thủ, nhưng nàng cảm giác võ công của Sở Kiếm Hùng mạnh hơn mình, sợ vừa ra tay liền không chế trụ nổi hắn mà còn khơi dậy hung tính của kẻ này thì lớn chuyện.

Hắn nếu dám tổn thương tiểu thư, ta chính là liều mạng cũng muốn giết hắn. Thanh Loan trong lòng quyết ý, trên người nàng không còn cảm giác của một nha hoàn mà giống như một thanh đoản kiếm vừa ra khỏi vỏ, vô cùng nghiêm nghị.

Sở Kiếm Hùng sững sờ, cảm thấy mình nói lỡ lời, rồi lại cảm thấy đề nghị của mình tựa hồ đã đả động nữ tử trước mặt. Loại cảm giác nguyên bản nhàn nhạt mỉm cười so với biểu tình phẫn nộ của nàng làm hắn cảm thấy thỏa mãn. Nhưng cũng biết hôm nay chuyện không thể làm, hắn ngẩng đầu mà bước mà đi, dáng người tiêu sái thong dong.

- Tiểu thư!

Thanh Loan có chút lo lắng nhìn Thái Phụng.

Thái Phụng khoát tay nói:

- Ta không sao, chỉ giận hắn vì dục vọng của bản thân mà ngay cả vong phụ người khác cũng muốn lợi dụng.

Thanh Loan do dự nói:

- Lão gia, hắn thật là hàm oan mà chết sao? Ta cũng biết võ công, ta cũng có thể thay tiểu thư báo thù đấy.

Thái Phụng khinh thường nói:

- Hắn chỉ là một nhân vật thảo mãng thì hiểu được cái gì? Chuyện nhà ta nói lớn thì là mệnh số, nói sâu thì là quan đạo chìm nổi, nhỏ hơn thì chết dưới tay thánh thượng cùng Cừu vương. Hoặc có một số tiểu nhân bỏ đá xuống giếng, nhưng đó có thể coi là cừu nhân của ta sao? Hắn muốn tìm ai báo thù, đương kim thánh thượng hay là cừu vương đã chết.

Sở Kiếm Hùng ngoài phòng nghe xong mà sắc mặt tái xanh, hắn cơ hồ muốn xông vào nhưng lại nhịn xuống. Hắn mới vừa rồi không có lập tức rời đi mà là ý vào võ công cao cường nghe lên một chút xem Thái Phụng đối với hắn như thế nào, lại không nghĩ rằng lại kết quả như thế.

Bất quá trong lòng ngược lại đối với Thái Phụng càng thêm để ý thêm vài phần, có lẽ chính là chuyện thường tình của con người, nếu là Thái Phụng vừa thấy hắn thì muốn cùng hắn đi tới chân trời góc biển, nói không chừng trong lòng của hắn sẽ khinh thị. Giờ phút này Sở Kiếm Hùng quyết định nhất định phải đạt được Thái Phụng, không có không thôi.

Giờ phút này hắn đi trở về trụ sở, lập tức có mấy nam tử khác vây quanh gọi Sở đại ca, Sở huynh đệ, Sở gia. Nơi này có mười mấy người, có nam có nữ đều coi Sở Kiếm Hùng làm chủ.

88. Quyển 2 - Chương 87

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 87: Hắc Toán. (2)

Sưu tầm:

Sở Kiếm Hùng đến trên mặt ghế thái sư trong nội đường ngồi, thấy nhiều ánh mắt trông mong của mọi người như vậy chờ hắn phân phó mọi chuyện để làm sự khó chịu ở chỗ Thái Phượng tan biến.

Đây là nhân vật thủ lĩnh trên lục lâm đạo Giang Nam người được xưng là Sở bá vương - Sở Kiếm Hùng. Trên giang hồ không ai không biết, không ai không nghe. Những ngày này bọn hắn muốn tới Hàng Châu làm một kiện đại mua bán, mới tụ tập mười mấy người như vậy đều là tinh anh hảo thủ của Giang Nam lục lâm đạo:

- Chư vị, sự tình ta đã dò xét nghe tỏ tường, chỉ chờ hội đèn lồng ở Nguyên tiêu chính là thời điểm động thủ. Những ngày này, ai đều không được ra khỏi cửa. Quân sư, người là người Hàng Châu lần này phải nhờ vào người rồi.

Hắn lớn tiếng ra lệnh, tất cả mọi người đều đồng ý. Sở Kiếm Hùng không khỏi đắc chí vừa lòng, sinh ra cảm khái đại trượng phu tất phải như thế. Chỉ hận Thái Phượng không có thể ở đây chứng kiến thời khắc uy vũ này của mình.

Quân sư ngồi ở chỗ bóng tối, trầm thấp lên tiếng, hắn còn đang suy nghĩ một số đại thù. Chính mình mang theo mười cái huynh đệ xuống núi lại bị chết trong tay một công tử tuần tú, bất quá về sau hắn biết rõ công tử này không ngờ là cháu trai của Tổng đốc thì không có bao nhiêu cách trả thù. Nhưng đối với một người thư sinh khác thì hắn hận thấu xương.

Tết nguyên tiêu, Hứa Tiên đúng hẹn đi vào Huyền Cơ quan mang Duẩn nhi xem hội đèn lồng.

Đi ra ngoài ngắm đương nhiên không thể mặc đạo bào, hai người thay đổi một thân y phục tầm thường, Duẩn nhi mặc áo vàng trông xinh đẹp động lòng người. Ngự Huyền Cơ vẫn tư thái đạo bào ngàn năm không thay đổi.

Hồi lâu sau, Ngự Huyền Cơ từ trong nhà đi ra, trên người vẫn như cũ một thân đạo bào màu vàng hơi đỏ, mỉm cười nói:

- Các người đi đi, đi sớm về sớm.

- Sư phó.

Duẩn nhi lôi kéo cánh tay Ngự Huyền Cơ làm nũng.

Ngự Huyền Cơ lại chỉ nói:

- Mau đi đi, người nhìn bên ngoài đèn đều sáng lên rồi.

Sau đó nàng lại giúp Duẩn nhi sửa sang lại một chút khăn quàng cổ, tuy rằng nàng ở tiểu trúc này cùng Duẩn nhi mới ba năm, nhưng ở chung cũng lâu liền coi Duẩn nhi như nữ hài tử bình thường mà chiều chuộng.

Quả nhiên ngoài đường đèn đã sáng trưng không, cả Hàng Châu cũng bắt đầu sáng lên. Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời như những thành phố lớn ở tiền thế bị nhuộm thành màu da cam.

Duẩn nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút không vui nhìn ngọn đèn bên ngoài nói:

- Sư phó không đi, Duẩn nhi cũng không đi, Duẩn nhi ở lại đây cùng sư phó.

Về mặt nàng tràn đầy kiên định.

Ngự Huyền Cơ nhìn Duẩn nhi trong chốc lát, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Được rồi, được rồi, sợ người rồi.

Đuẩn nhi lập tức vỗ tay cười vui. Ngư Huyền Cơ chuyển vào trong phòng, sột sột soạt soạt giống là thay quần áo. Lúc trở ra, hai mắt Hứa Tiên trở nên sáng rực, Ngư Huyền Cơ ngoại trừ chải tóc, một đầu tóc đen búi lại. Y phục mặc trên người tuy lỗi mốt nhưng váy dài liền thân màu vàng nhạt kiểu dáng đơn giản thanh lịch khiến Hứa Tiên cơ hồ lại muốn nói vài câu khinh bạc.

Có lẽ là ngọn đèn dầu chiếu rọi, trên mặt Ngư Huyền Cơ nhiễm lên một tầng đỏ hồng, nhẹ nhàng xách váy nói:

- Đi thôi.

Vì vậy ba người một đường xông vào này thế giới màu đỏ rực của ánh đèn, trên đường đi ngựa xe như nước, người tụ như con kiến, đèn khung như lửa, ngọn đèn dầu như ngân hoa. Còn có một ít đội ngũ có trò chơi dân gian biểu diễn trên đường như đi cà kheo, chèo thuyền...Múa lân thì càng nhiều vô số, toàn bộ thành Hàng châu trở nên sôi trào.

Chỉ là với bộ dáng của Ngư Huyền Cơ bây giờ, nam nữ cũng muốn tới làm quen, còn có chút lãng tử khinh bạc tiến lên đến gần, Hứa Tiên tự phong hộ hoa sứ giả cũng ứng phó một mối, lại nhìn sau lưng Ngư Huyền Cơ vẫn bộ dáng lạnh nhạt như cũ, nhưng dưới ánh đèn thì xinh đẹp không gì có thể so sánh. Tìm một sạp bán mặt nạ, hẩn cầm ba cái mặt nạ giao cho Ngư Huyền Cơ, Hứa Tiên hơi liếc Ngư Huyền Cơ mang mặt nạ trên mặt, đồng thời trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá số người nhận thức Hứa Tiên cũng không ít, tại Sơ Tuyết Thí hẩn một đường quá quan trọng tướng lưu lại ấn tượng trong lòng mọi người. Bài danh cuối cùng là Phan Ngọc cùng Thải Phượng cũng không ảnh hưởng tới chuyện xuất hiện tứ tiểu tài tử Giang Nam. Hứa Tiên hiện tại đứng đầu tứ tiểu tài tử, Hứa Tiên nghe danh xưng của chính mình cũng đổ mồ hôi. Trên đường đi cũng có không ít người xa lạ hướng hẩn chấp tay gọi một tiếng Hứa thám hoa.

Càng hướng trong thành đi đến, đèn càng nhiều càng sáng, trên một ngôi cổ lầu cao nhất, chư vị đại nhân Hàng Châu đều ngồi trên cao xem náo nhiệt bên dưới. Ba người Hứa Tiên từ dưới lầu đi lên, thúc thúc Phan Ngọc Phan tổng đốc, sư phó của mình Vương Học Chánh có lẽ đều ở trên. Vừa lúc có một người đi ngang qua gọi một tiến “Hứa thám hoa.” thanh âm cực kỳ to rõ.

Vương Học Chánh hướng dưới lầu nhìn lại, cười đối với chúng nhân nói:

- Môn sinh của ta tới rồi, hẩn thi từ làm vô cùng tốt, cho gọi hẩn đi nói chuyện một phen.

Hẩn tuy rằng chỉ là một học chính, tại đây đàm luận quan hàm thì không coi là cái gì. Nhưng hẩn được ngồi chủ vị, đây cũng không phải dựa vào bối cảnh thâm hậu, mà là bởi vì hẩn từng thi đậu trạng nguyên hai mươi tám năm trước. Ngoại trừ quan yển cũng phải ngồi ở chủ vị. Hẩn thốt ra lời này, mọi người đều biết ý tứ của hẩn là muốn chính thức thu nhận Hứa Tiên làm môn hạ.

Lập tức gã sai vặt xuống dưới đến bên tai Hứa Tiên nói vài câu, Hứa Tiên gật đầu đồng ý, sau đó đối với Ngư Huyền Cơ nói chờ một chút rồi theo gã sai vặt lên lầu. Hẩn mở to mắt nhìn, trên sân thượng có một cái bàn thật lớn, chung quanh không ít thị nữ, hộ vệ đứng hầu, có ca cơ nhạc phường, trong đó bắt mắt nhất chính là Thải Phượng cô nương từng tham gia Sơ Tuyết Thí.

Hứa Tiên khom người nói:

- Cận Thiên thư viện sĩ tử Hứa Tiên, bá kiến lão sư, bá kiến chư vị đại nhân.

Bên trong có một vị lão giả thanh quắc có chòm râu dê thì hẩn không biết. Vương Học Chánh giới thiệu nói:

- Đây là nam tài thần Kim lão tiên sinh, còn không chào hỏi.

Hứa Tiên lập tức minh bạch, đây chính là Kim Vạn Thành Phan Ngọc đã từng đề cập qua lập tức hành lễ nói:

- Bái kiến Kim tiên sinh.

Kim Vạn Thành cười nói:

- Vương đại nhân nói cái gì tài thần không tài thần, lão đầu tử không dám ngồi nữa,

Lão nhân kia mặt không biểu tình đột nhiên lộ ra vẻ nghiêm trọng, hắc cười lộ lên rất ôn hòa. Dù cho đối mặt chúng quan viên, cũng không lộ vẻ yếu nhược.

Hứa Tiên tiến lên mời rượu, Vương Học Chánh nói:

- Lần này tới là phúc khí của người, chúng ta đang muốn thấy bảo vật của thầy đây.

Kim Vạn Thành khiêm tốn nói:

- Bất quá là chút kĩ năng tinh xảo mà thôi, không coi là gì cả.

Vừa nói chuyện, lão vừa trong lồng ngực lấy ra một cái hộp gấm đặt lên bàn. Hộp vừa ra, lập tức có người đuổi thị nữ ca ra ngoài. Trong sảnh trở nên yên tĩnh, ngoại trừ mọi người đang ngồi cùng đám hộ vệ thì chỉ có Hứa Tiên và Thái Phụng.

89. Quyển 2 - Chương 88

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 88: Hết thời.

Sưu tầm:

Kim Vạn Thành nhẹ nhàng mở cái hộp ra, chỉ thấy bên trong hộp kỳ quang lưu chuyển, sáu viên bảo thạch lớn bằng trứng bồ câu im lặng nằm bên trong lớp vải lụa lót bưng nhưng. Vốn là đưa cho Phan tổng đốc, Phan tổng đốc xuất ra một viên vuốt vuốt, chỉ thấy màu đen nhạt hiện lên, lại không giống như lưu ly, có rất nhiều mặt khiến bốn phía nổi lên dị sắc. Mọi người không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Đây là vật gì?

Kim Vạn Thành cười không đáp, chỉ vuốt râu mỉm cười. Dám ở trước mặt Tổng đốc thừa nước đục thả câu, cũng biết hẳn không phải thương nhân tầm thường.

Chư quan chuyen nhau thấy, đều cảm giác mỹ luân mỹ hoán, nhưng đều là nhìn không ra. Cuối cùng đến phiên Hứa Tiên cầm trong tay, Hứa Tiên xuất ra một viên tinh tế cũng giống như thế. Ánh mắt Kim Vạn Thành sáng lên lại không nói lời nào. Rốt cục, Hứa Tiên cảm thán nói:

- Hắc Toàn 58 mặt, Kim lão tiên sinh có được công nghệ như thế nào mà khéo léo như thế?

Hoắc toàn còn có tên kim cương, tại cổ đại giá trị cũng không tính cao, ngoại trừ nặng hơn ngọc nhẹ hơn đá, mà tối trọng yếu nhất chính là kĩ thuật cắt chưa đủ, cho dù có cắt được thì miễn cưỡng vượt qua kiểm tra, còn cần toán học làm cơ sở.

Mà trong tay Hứa Tiên sáu viên kim cương này rõ ràng đã trải qua cắt và đánh bóng cực kì cẩn thận, hẳn không khỏi sợ hãi thần phục tay nghề của thời cổ đại. Đám người có lẽ không có khoa học kỹ thuật làm cơ sở, nhưng từ dựa vào khéo tay, sáng tạo đồ vật khiến người ta phải sợ hãi thần phục. Đời sau khai quật rất nhiều đồ vật ngàn năm trước khi mà công nghệ chế tác còn chưa phát triển.

Huống chi loại kĩ năng quỷ thần khiếp sợ này còn vượt qua cả công nghệ kiếp trước của Hứa Tiên.

Mọi người đều đem ánh mắt đặt ở trên người Kim Vạn Thành.

Kim Vạn Thành rốt cục gật đầu cười nói:

- Hứa công tử bác văn cường ký tinh thông đủ loại sách, lão phu bội phục. Sáu viên kim cương màu đen xuất xứ từ Thiên Trúc, lão phu sai người bằng vô số biện pháp, hao tổn vô cùng thủ đoạn, đem nguyên thạch cắt bỏ hơn phân nửa mới được sáu viên Hắc Toàn. Lần này đến đây liền muốn bằng vật ấy lấy được ba triệu lượng bạc.

Hắn cũng không có nghĩ tới đây thực sự có người có thể nhìn ra sáu viên bảo thạch này. Nguyên tắc 58 mặt do thủ hạ công tượng thủ vô số lần mới lấy được kết quả hoàn mỹ một mặt đem công nghệ phát huy đến cực hạn, một mặt đem tất cả màu sắc kim cương bày ra đến cực hạn. Hôm nay lại bị Hứa Tiên nói ra,

phẳng phát đối với nguyên tắc này đã sớm hiểu rõ. Trong lòng không khỏi cảm thán: quả nhiên thiên hạ to lớn, năng nhân bối xuất ah!

Lời vừa nói ra, cho dù ở đây đều là người phú quý cũng hít một hơi khí lạnh, một viên 50 vạn lượng, quả nhiên là cái giá khuyên thành. Hứa Tiên nghi hoặc trong lòng, cho dù trân quý như thế nào thì cái giá này cũng không khỏi quá lớn. Thật sự sẽ có người bỏ 50 vạn mua một viên đá như thế sao?

Hứa Tiên đột nhiên cảm giác một đạo ánh mắt sáng quắc nhìn mình. Hứa Tiên quay đầu, chính là đôi mắt của Thái Phượng đang trông mong nhìn mình.

- Châu báu đối với nữ nhân ah!

Hứa Tiên thở dài, đi qua, đem cái hộp đưa cho nàng. Thái Phượng cảm kích nhìn hẩn một cái, vội cúi đầu xem xét sáu viên Hắc Toàn.

Trên ghế cũng có người không vui, đó là một ca cơ nhú mày nhìn Hứa Tiên. Nhưng nể mặt mũi Vương Học Chánh không trách móc. Thái Phượng nhìn trong chốc lát, chung quy không dám lấy ra vuốt vuốt, thì trả lại cho Hứa Tiên. Hứa Tiên tiếp nhận trả lại cho Kim Vạn Thành. Ba triệu lượng bạc, quả nhiên là nặng tựa thiên quân.

Kim Vạn Thành lại nhìn cũng không nhìn mà tiếp nhận, sau đó tùy ý nhét vào trong ngực, loại tư thái nhẹ nhõm này khiến người bên ngoài không thể nào học được.

- Hứa Tiên, Hứa Tiên.

Ở dưới lầu vang lên vài thanh âm nữ nhân, thì ra là Duẩn nhi dưới lầu chờ không kiên nhẫn được nữa, ngay cả sư thúc cũng không gọi.

Mọi người đang ngồi hơi sững sờ.

Hứa Tiên vội vàng đến bên cạnh sân thượng xem xét, Duẩn nhi chính nhảy hướng chính mình phát tay! Nàng từ Hóa Hình theo Ngư Huyền Cơ, nơi nào sẽ để ý tới đây ngồi bao nhiêu Thượng Quan đại nhân, thâm nghĩ sư thúc mau chóng xuống roofid đi xem hoa đăng. Ngư Huyền Cơ nghe nàng gọi bậy, sợ cho Hứa Tiên chọc phiền toái, mau chóng kéo nàng lại, đứng ở chỗ tối trên mặt có chút kì quái.

- Đừng gọi nữa, ta sẽ xuống ngay.

Hứa Tiên nói một tiếng, Vương Học Chánh không có ý tứ cười cười. Những người trên đài cũng nhìn thấy thân ảnh màu vàng nhạt kia, cũng biết ý nghĩa, phần lớn là thiện ý mỉm cười. Phan tổng đốc cười nói:

- Văn Thụy ah, người chớ có quấy rầy nhân duyên môn hạ nha.

Một người đột nhiên nói:

- Vương đại nhân không phải nói đệ tử này tinh thông từ phú sao? Sao không làm một bài cho các vị đại nhân đây nghe một chút.

Hứa Tiên nhìn lên, thì ra là cha của Hạ Tử Kỳ, Hạ đại nhân Thông phán Hàng Châu.

Vương Học Chánh đem một chén rượu trên bàn đưa cho Hứa Tiên, ôn hòa cười nói:

- Uống chén rượu này đi nha!

Hắn không có tiếp lời của Hạ Thông phán, cũng là có ý tứ muốn bảo vệ Hứa Tiên, dù sao thì thi từ cũng không phải nói làm liên làm được.

Hứa Tiên tiếp nhận uống một hơi cạn sạch, trong lòng có chút cảm kích, hôm nay làm cho mình lên lầu, tức là nói rõ quan hệ của mình và hắn hay là ý nói: Tiểu tử này sau này do ta bảo kê. Không giống với lần kia trên lầu nói một câu tùy ý. Có nghĩa là đối với biểu hiện của Hứa Tiên thời gian gần đây rất tán thành.

Sau này nếu Hứa Tiên đi con đường làm quan sẽ tạo nên một tầng quan hệ bằng sắt. Nhất vinh cầu vinh, nhất tổn cầu tổn. Tuy rằng không làm lễ bái sư, nhưng đã có mọi người ở đây chứng kiến.

Hứa Tiên lại nói:

- Đa tạ ân sư, đệ tử không có gì báo đáp, đành dâng lên một thủ từ.

Người ta coi trọng như thế, chính mình cũng nên cho người ta mặt mũi mới phải.

Mọi người đều muốn xem tài tử danh tiếng Hứa Tiên có thể làm ra thơ gì. Vừa rồi hẳn có thể nhận ra sáu viên bảo thạch đã rất khó có được rồi, nhưng theo lời Kim Vạn Thành chỉ là kĩ thuật tầm thường mà thôi. Duy chỉ có văn vẻ mới khiến những quan chức xất than khoa cử khâm phục.

Hứa Tiên chấp tay sau lưng, thông thả đi hai bước, rồi mới lên tiếng:

- Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ, canh xuy lạc, tinh như vũ. Bảo mã điều xa hương mãn lộ, phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ. Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ, tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ. Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ.

Những người đang ngồi đây có lẽ đối với kì trân dị bảo thường không biết rõ, nhưng đối với thi từ thì tuyệt đối là người trong nghề. Nghe Hứa Tiên ngâm xong bỗng lặng đi một lát rồi mới ầm ầm khen ngợi.

Phan tổng đốc lớn tiếng khen:

- Hay cho câu: “Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ.” Câu này vừa ra, chữ từ vô vị. Minh Ngọc làm Cửu trương ky đã kinh tài tuyệt diệu, hôm nay mới biết người giỏi còn có người giỏi hơn. Văn Thụy ah, vận khí của người ta cũng muốn hâm mộ rồi, thiên cổ hậu nhân cũng phải ngưỡng mộ mà nhớ rõ ngày hôm nay.

90. Quyển 2 - Chương 89

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 89: Mệnh số. (1)

Sưu tầm:

Vương Học Chánh ý vị vượt râu, càng nhìn càng thấy Hứa Tiên vừa mắt. Cảm giác mình tuy rằng bị giáng chức đến Hàng Châu, nhưng có thể thu một học sinh như vậy nghe thủ từ như vậy, thật sự là phúc họa tương y.

- Kim lão tiên sinh, sáu viên bảo thạch của người vừa ra, hoa đăng toàn thành cũng phải kém, nhưng thủ từ vừa ra thì ngay cả bảo thạch đều ảm đạm vô quang rồi. Những câu thơ này chắc chắn được người đọc sách lặn lưng mà học, truyền tụng hẳn giống như kim cương không bao giờ tổn hại mà bất diệt.

Kim Vạn Thành cũng cười thở dài:

- Ta vốn định khoe khoang một chút, nhưng vẫn không ngờ lại để cho Hứa công tử đứng thứ nhất. Câu từ tinh diệu bậc này đâu chỉ người đọc sách, ngay cả lão đầu tử cũng nhận không được là gổ đầu nằm truyền tụng cho người khác.

Ai không có thời điểm như vậy, tìm thiên đăng khắp nơi không cầu được, vậy mà ngay lúc tuyệt vọng bỗng nhiên quay đầu thấy ngọn đèn dầu sắp tắt chờ đợi đã lâu. Tâm tình lúc đó muốn khóc hay muốn cười đây? Từ ngữ của hậu nhân thiên cổ quả thực trong lúc lơ đãng có thể đã động nhân tâm.

Vương Học Chánh lại xoay mặt đối với Hứa Tiên nói:

- Mau đi đi, chớ để để cho ngọn đèn dầu cháy hết, giống như người đang đợi lâu.

Hứa Tiên xác nhận rồi xuống lầu, lại nghe có người nói: Kính xin Thái Phụng cô nương ca vịnh hán.

Hứa Tiên không khỏi mỉm cười, lúc này danh tiếng tài tử đã định rồi. Bất quá trộm câu thì trộm câu cũng không có hậu quả gì quá lớn.

Bất tri bất giác, hẳn đối với đạo văn thơ đã không còn cảm giác tội lỗi nữa. Cổ nhiên nguyên nhân là thói quen, nhưng nguyên nhân càng quan trọng hơn chính là do xuất khiếu. Tựa như phạm nhân cuối cùng cũng bị ảnh hưởng bởi xut khiếu, bởi vì cuối cùng cũng là một hồn phách mà thôi.

Vốn rất nhiều chuyện cần hẩn bận tâm thì trong lúc bất tri bất giác trở nên ổn thỏa không có gì đáng lo. Thiên đạo vì ôn thủy, Hứa Tiên vì thanh oa. Có lẽ đợi đến lúc có một ngày hẩn phát giác lúc này hết thấy đã không còn kịp, có giống như Phật gia Xá Lợi, mặc dù kiếp hỏa mãnh liệt, vẫn thiêu đốt mà không mất hay không? Hứa Tiên có thể không tại đại đạo của chính mình ngưng tụ thành một cái tâm của phạm nhân thiêu chi bất diệt, chứ chi bất thất (đốt không chết, nấu không chảy) hay không? Ngay cả chính hẩn cũng không thể khẳng định a! Nhưng nhân gian trân quý chi vật thì đương nhiên không thể đơn giản đạt được, không nên bồi hồi khuyết điểm nhưng chỉ cần không buông bỏ thì có thể nhận ra cảm giác mình quay đầu.

Hứa Tiên đi thẳng đến ngọn đèn dầu đã tắt, giờ phút này đang có công tử ca ăn mặc đẹp đẽ quý giá đang dây dưa, Ngư Huyền Cơ tuy rằng mang theo mặt nạ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn Duẩn nhi còn lộ ở bên ngoài, tuy rằng thoát nhìn mới mười bốn mười lăm tuổi, Hứa Tiên chỉ coi nàng như một tiểu hài tử, nhưng ở cái thế giới này lại là có thể lập gia đình rồi. Một bộ dáng ngây thơ thanh thuần đương nhiên là đánh động lòng người.

Hứa Tiên quát hỏi:

- Vừa rồi ai gọi loạn Hứa Tiên Hứa Tiên hả? Xem ta hảo hảo thu thập ngươi đây.

Duẩn nhi lập tức trốn đến sau lưng Ngư Huyền Cơ, nhìn trộm Hứa Tiên. Hứa Tiên đối với Ngư Huyền Cơ nói:

- Đi thôi, tiếp theo đi dạo.

Rồi hướng công tử kia ca nói:

- Huynh đệ, danh hoa có chủ rồi, ngươi đừng lãng phí thời gian.

Muốn thoát khỏi dây dưa thì loại phương pháp này đơn giản nhất.

Công tử kia ca thấy Hứa Tiên từ cổ lâu xuống tới, biết là bất phàm cũng không dây dưa nữa mà khen:

- Vị huynh đài này khẩu vị thật đúng là lớn.

Hẩn thấy Ngư Huyền Cơ cùng Duẩn nhi đều không phản đối lời nói của Hứa Tiên thì đều xem là thật, dù sao thời điểm này, danh tiết của nữ tử làm quan trọng nhất.

Hứa Tiên cũng cười nhẹ một tiếng, chấp chấp tay liền mang theo Ngư Huyền Cơ cùng Duẩn nhi rời đi.

Công tử ca sững sờ trong chốc lát, cảm thán một tiếng:

- Thực muốn nhìn một chút xem khuôn mặt dưới mặt nạ a. Không biết cha ở phía trên đàm đạo thế nào, Thái Phượng phải chăng cũng đẹp như trong truyền thuyết hay không? Nếu có thể âu yếm, thì chuyến đi này không tệ rồi.

Hẩn lẩm bẩm, ánh mắt nam tử bên cạnh đi ngang qua phát ra tia sáng mãnh liệt sau đó lại trở lại bình thường, theo dòng người đi qua này cổ lâu, nếu là bình thường có thể phát hiện, hẩn đã đi qua cổ lâu này ba vòng rồi. Nhưng hiện tại người đi đường như mắc cửi, ai có thể phát giác cho được!

Hứa Tiên đàm tiếu lấy cùng Ngư Huyền Cơ nói đủ chuyện trên lầu. Không để ý tới Duẩn nhi bên người trợn mắt nhìn sau đó lấy hạt dưa chơi Hứa Tiên một cái.

Ngư Huyền Cơ nghe xong thủ từ không khỏi sững sờ: “Na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xử”

- “Na nhân (Người nọ)” ý là nói ta sao?

Vì sao phải tìm người chứ? ta muốn người tìm người sao?

Trên lầu cổ ca múa mừng cảnh thái bình, tất cả mọi người cảm thấy tận hứng, « Thanh Ngọc án » được Thái Phượng ngâm xướng mấy lần. Kim Vạn Thành xin lỗi một tiếng liền muốn ly khai, hẩn cũng đã đến tuổi không thể dựa vào uống rượu đến cùng người khác hàn gắn mối quan hệ.

Vương Học Chánh đã sớm say, « Thanh Ngọc án » được Thái Phượng ngâm xướng một lần, hẩn muốn uống rượu vài chén. Ở trên ghế nếu bàn về người đặc ý nhất thì chính là hẩn. Lúc này Phan tổng đốc đang muốn gọi người người đưa hẩn hồi phủ thì Kim Vạn Thành nói:

- Lão đầu tử ta vừa vặn tiện đường, để ta đưa Vương đại nhân trở về đi!

Kim Vạn Thành tự mình vịn Vương Học Chánh xuống lầu, sau đó tám người trên lầu cùng xuống đều là hộ vệ nhà hắn. Hắn còn chưa đi đến dưới lầu, xe ngựa đã đứng ở cửa ra vào, chuẩn bị vô cùng thỏa đáng. Một người tuổi còn trẻ chạy tới nói:

- Cha, Thái Phụng cô nương nhìn như thế nào?

Kim Vạn Thành hung hăng trừng mắt nhìn người trẻ tuổi, người trẻ tuổi cười đùa tí tởm lơ đãng. Kim Vạn Thành đối với đứa con út bại hoại này cũng bó tay, hắn chỉ nói:

- Lên xe đi.

Hài tử lớn rồi, cũng không nên trước mặt người khác làm hắn mất mặt, chờ lên xe rồi răn dạy.

Người trẻ tuổi đỡ lấy Vương Học Chánh đưa lên trên xe, hai gã phía trước mở đường, hai gã ở phía sau áp trận, chung quanh thùng xe vây quanh bốn kỵ sĩ. Mỗi người nhân mã tinh thần khí lộ vẻ vô cùng bất phàm.

Trong xe ngựa xem xét cũng không lộ vẻ xa hoa, nhưng nếu hiểu biết nhiều, liền nhận ra chỗ ngồi chính là lông bạch điều tốt nhất Khẩu Bắc, toàn thân màu trắng không pha tạp chất. Trong xe phát ra mùi thơm lạ lùng chính là kỳ nam Bách Việt, tạo ra mùi hương còn thơm hơn cả trầm hương. Một ngọn đèn nhỏ có chất đốt chính là dầu giao ở biển sâu, chỉ có lửa không có khói, cháy hoài không hết.

Xe ngựa trong dòng người chậm chạp tiến lên, dù cho xe ngừng lại thì xa phu kỵ sĩ cũng không có nửa điểm nôn nóng, cũng không hô quát, chỉ lẳng lặng chờ đợi. Người qua đường thấy khí thế kia, ai mà không dám nhường đường.

Ngoài xe hơi xuân còn mang theo cái lạnh, nhưng trong xe thì ấm áp như những ngày đầu hè. Kim Vạn Thành giáo huấn nhi tử một trận, cái trán đầy mồ hôi nói:

- Lần sau để cho Lão Lưu đầu đem lửa ở vách tường giảm xuống một chút, chúng ta trước đưa Vương đại nhân hồi phủ.

91. Quyển 2 - Chương 90

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 90: Mệnh số. (2)

Sưu tầm:

Trong xe cũng không có lửa than, đồ vật sưởi ấm đều ở trong vách tường xe. Đợi đến lúc mùa hè nóng bức thì chuyển sang băng đá, chiếc xe này giống như có máy điều hòa nóng lạnh, không sợ gì cả.

“Đồng đồng đồng ” lúc này cửa sổ xe truyền đến tiếng gõ, cửa sổ xe mở ra, một kỵ sĩ chạy tới nói:

- Kim gia, không đúng lắm, chúng ta giống như bị theo dõi.

Mơ hồ trong đó có mấy người quen cách đó không xa.

- Không được ngừng lại, tiếp tục đi, phải một người tới Định Cổ Lâu mời cứu binh.

Kim Vạn Thành bất động thanh sắc ra lệnh. Hắn không hoài nghi chút nào những phán đoán của thủ hạ mình. Đối với nguy hiểm bọn họ phán đoán nhanh nhạy nhất, bởi vì họ từ trong sinh tử chém giết mà ra. Cho dù là sai rồi, cũng coi như là thuyền chạy nhanh được vạn năm, cẩn thận một chút thì không bao giờ có chỗ hỏng.

Chợ đèn hoa Hàng Châu, giáo úy thân lĩnh ngàn quân mã trên thành tuần tra xem xét, bộ khoái bên trong thành lại càng không biết có bao nhiêu mà kể. Tùy tiện triệu tập những người này ra, hình thành bức tường người trong biển người. Mặc người có võ công cao tới mấy cũng đừng mơ chạm được vào xe ngựa.

“Vèo ” một tiếng mũi tên phá không, nhưng không bắn vào kỵ sĩ đi cầu viện mà là ngựa của hắn đang cưỡi. Một mũi tên xuyên não, con ngựa ngay cả hí một một tiếng cũng không đã ngã quy trên mặt đất, kỵ sĩ ngã

ngựa lặn một vòng, theo sát hẳn là những đuôi mũi tên bằng lông vũ cắm sâu vào mặt đất tạo ra những tiếng ong ong.

Chỉ nghe có người cao giọng cười nhạo nói:

- Bạch Vũ Tiên, sau này đổi tên là Bạch Mao tiến đi.

Một Đại hòa thượng vác lên Thiết Bồng cười lớn từ một tửu lâu bên cạnh nhảy xuống, rơi trên nóc xe ngựa, Thiết Bồng vung lên, đánh người điều khiển tuần mã vỡ đầu. Lại hai cái mũi tên dài bay tới, hai người đánh xe khác chết sạch sẽ.

Kinh biến nơi này đã khiến mọi người chung quanh chú ý chạy tứ tán. Trong đám người đã có mấy thân ảnh đi ngược dòng người chạy tới xe ngựa cùng hòa thượng kia nội ứng ngoại hợp. Giờ phút này bên trong có hung tăng nhiều loạn trận hình, ngoài có quần đạo cường công, có cung thủ bày bắn lén. Dùng mạnh kích yếu, dùng cố tình tính toán vô tâm, cho dù hộ vệ Kim Vạn Thành đều là nhất lưu hảo thủ cũng không thể ngăn cản.

Có một người từ đầu tới đuôi đều không có xuất thủ, giờ phút này cao giọng nói:

- Kim lão tiên sinh, nghe ta nói một lời, giao ra hộp gấm sẽ giữ được tánh mạng.

Ba người Hứa Tiên lại xuyên qua một Cửu Khúc Hoàng Hà đèn trận, đoán mấy câu đố trên đèn, rồi đi ngang qua sạp hàng của một thầy tướng số. Thầy bói hô:

- Ba vị đến tính toán một quẻ a.

Ngư Huyền Cơ đang muốn chuyển qua đi nơi khác thì Hứa Tiên đã cùng đi lên nói:

- Lão tiên sinh, người đến xem mệnh ta là gì?

Ngư Huyền Cơ nhin không được mắt trắng không còn chút máu, mạng của người ta đều tính toán không đi ra, người bán quẻ lẽ đường như thế này làm sao tính ra được? Duẩn nhi lại thừa cơ chạy đến tăng đá lớn nhìn người ta qua lại.

Thầy bói vừa thấy Hứa Tiên thì quá sợ hãi nói:

- Tiểu ca tướng mạo của người quá mức kỳ dị rồi, lão phu không dám tính toán ah! Đi nhanh đi, đi nhanh đi!

Ngư Huyền Cơ sững sờ, chẳng lẽ đây là dị nhân của dân gian đã nhìn ra, nhưng không ngờ người bán bánh mật bên cạnh nói thầm trong lòng: Lời này của người đêm nay nói sợ có một hai trăm lần rồi.

Quả nhiên lại nghe Hứa Tiên cười nói:

- Có cái gì mà không dám, người cứ nói đi, nói đúng thì ta thưởng nhiều.

Mắt mũi Thầy bói tràn đầy vẻ do dự:

- Coi như muốn tiết lộ Thiên Cơ cho người cũng chịu tổn hại tuổi thọ.

Ngư Huyền Cơ nghe xong mới biết được tên này chỉ là một kẻ lừa bịp mà thôi, mạng được gọi là mạng, ở đâu có được mạng chia cho ai. Nàng lờ Hứa Tiên đi nói:

- Đừng coi nữa, không được đâu.

Thầy tướng số nhất thời nổi giận:

- Lão phu còn chưa tính, sao biết không được, người phải nói cho lão phu xem bằng không thì không thể đi.

Tựa như nói đầu bếp làm đồ ăn khó ăn, nói đại phu y thuật không tinh, đều là phạm vào kiêng kỵ. Trong lòng không giận cũng phải giả tức giận ra, không thể để yếu đi khí thế.

Ngư Huyền Cơ gơ tay bấm đốt, đôi mi thanh tú hơi liễm nói:

- Người đêm nay có tai ương đổ máu, nên mau chóng tránh đi thì hơn.

Nàng nhú mày lại là vì này quỷ tượng rất loạn, liếc mắt nhìn Hứa Tiên bên người, hần phảng phất một đại lượng biến đổi trong toán học khiến cho kết quả tính ra cực kì gian nan, hơn nữa dễ dàng phạm sai lầm.

Thầy tướng số lập tức từ sau cái bàn nhảy ra muốn cùng Ngư Huyền Cơ lý luận. Lúc này trong đám người bỗng nhiên phát ra thanh âm sợ hãi, một thốt tuần mã màu đen chạy như bay mà đến, tông đồ tới sập của thầy tướng số. Sống chết trước mắt rồi ở đâu phản ứng kịp, Hứa Tiên chỉ bản năng đem Ngư Huyền Cơ ôm vào trong ngực. Tuần mã lướt qua thân thể Hứa Tiên, sau đó đụng nát cái quán thành mấy mảnh. Chung quy là bị trở ngại ở phía trước không xa nên tuần mã ngã nhào trên mặt đất, không thể đứng lên nổi nữa.

Ngư Huyền Cơ ở trong ngực Hứa Tiên đỏ mặt, nhẹ nhàng giãy dụa, nói nhỏ:

- Này. Mau buông ta ra.

Gương mặt của nàng hiện giờ đỏ bừng, chỉ có điều mang theo mặt nạ nên không người nào nhìn thấy mà thôi.

Hứa Tiên vội vàng buông nàng ra, Duẩn nhi từ đối diện đã chạy tới nói:

- Sư phó, sư thúc, các người không có sao chứ!

Ngư Huyền Cơ nhất thời nói không ra lời, Hứa Tiên lại cau mày nói:

- Con ngựa kia bị thương.

Quả nhiên trên đường có huyết rơi vãi, thầy tướng số ngơ ngác ngồi dưới đất trên người cũng có máu ngựa văng vào. Vừa rồi con ngựa kia cũng lướt sát qua người hắn, nếu là hắn còn ngồi ở sau cái bàn thì hiện giờ đã chết ngay tại chỗ rồi.

Giờ phút này hắn rốt cục phục hồi tinh thần, lập tức xoay người quỳ trên mặt đất trước mặt Ngư Huyền Cơ nói:

- Sư phó ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy, ta thuở nhỏ mê luyện Thiên Cơ thuật số, chỉ là một đường không được Chân Nhân truyền thụ, hôm nay gặp sư phó, mới biết được trước kia là cơ duyên chưa tới.

Có tiếng nghị luận truyền đến, hình như là bên kia Định Cổ Lâu đã xảy ra chuyện. Một đồng người chỉ chỉ con ngựa đã chết. Hứa Tiên lách vào đi qua xem xét, bên trên thân ngựa bị một đạo vết thương khủng bố. Trên người kỵ sĩ cưỡi ngựa cũng bị trúng một mũi tên, vừa thấy Hứa Tiên, ánh mắt ảm đạm của hắn sáng rực lên:

- Hứa, Hứa công tử, có kẻ trộm, giao cho Kim gia.

Nói xong từ trong lòng ngực móc ra một hộp gấm. Đúng là cái hộp chứa ba triệu lượng bạc của Kim Vạn Thành. Kỵ sĩ này, Hứa Tiên cũng mơ hồ đã gặp, hình như là một trong những hộ vệ của Kim Vạn Thành.

Hứa Tiên tiếp nhận hộp gấm mở ra xem xét, quả nhiên thấy sáu viên Hắc Toàn lẳng lẳng nhưng nằm ở nơi đó, tại ngọn đèn dầu tắt mát ra quang mang sáng lạng, lại nhìn kỵ sĩ kia đã tuyệt khí rồi. Dĩ thân dẫn địch mà không chú ý nguy hiểm, thân dù chết cũng không quên chủ. Có lẽ chỉ vì một câu kia của chủ nhân mà rời đi: Không được tử đấu, ta không trách người.

92. Quyển 2 - Chương 91

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 91: Truy kích. (1)

Sưu tầm:

Vài bóng người dọc theo mái hiên nhảy tới, bộ dạng mau lẹ như chim yến, trong nháy mắt đã tới. Hứa Tiên nắm chặt Ngũ Lôi phù trong ngực, trong mắt bắt đầu trở nên đậm đặc, hắn không có ý định chạy trốn mà muốn giết hết người đang tới.

Bên cạnh có người kéo cánh tay hắn nói:

- Đi, đừng tùy tiện sát nhân.

Một kéo này phảng phất đem Hứa Tiên từ trong trạng thái kì dị đó tỉnh lại, Hứa Tiên nhìn lại là Ngư Huyền Cơ, lại liếc mắt nhìn thi thể trên đất, thở dài một hơi hắt theo Ngư Huyền Cơ đi vào một cái hẻm nhỏ bên cạnh. Dẫn nhi được Ngư Huyền Cơ ra hiệu đã dung nhập trong dòng người rồi.

Sở Kiếm Hùng thấy thư sinh kia trốn trong ngõ nhỏ thì chau mày nói:

- Đuổi theo!

So với trên đường lớn thì cái hẻm nhỏ này cực kì yên tĩnh, phảng phất là một cái thế giới khác. Hai mặt tường màu đen cùng mặt đường trải đầy bàn đá xanh, chỉ có bầu trời bao la màu cam cô độc. Hứa Tiên ngưng mắt nhìn, phảng phất như có từ cổ chí kim.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập đánh vỡ sự yên lặng vốn có.

Ngư Huyền Cơ bị Hứa Tiên lôi kéo, mặt nạ chẳng biết đã mất lúc nào lộ ra dung nhan tuyệt mỹ. Chỉ là giờ phút này, vài sợi tóc đã bay loạn trên trán, nàng thở hào hển lộ ra vẻ mệt mỏi. Tuy rằng tu luyện pháp môn cao thâm, nhưng thể lực vẫn chỉ tương đương với nữ tử tầm thường. Từ lúc biết tính toán mệnh số cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ chật vật như thế.

Hứa Tiên thấy trong lòng đau xót giận dữ, hắt lập tức dừng bước lại. Ngư Huyền Cơ không thể tự chủ nhào vào trong lòng ngực của hắn, thở dốc một chút. Hứa Tiên một tay đỡ eo nhỏ của nàng, một tay cầm ra Ngũ Lôi phù, trong mắt hiện lên vẻ lạnh như băng.

Ngư Huyền Cơ cầm lấy tay của hắn nói:

- Đừng, coi như ta cầu xin ngươi, nhân quả sát nhân rất nặng.

Giờ phút này dù cho tư thái của hai người có thân mật, nàng cũng bắt chấp rồi. Người tu đạo không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt không giết người, bởi trong đó liên quan đến công đức nhân quả ai cũng không muốn gánh chịu. Mà Hứa Tiên chuẩn bị Ngũ Lôi phù loại đại sát khí, người bình thường cường thịnh tới mấy cũng chỉ là thân thể huyết nhục, một tấm phù xuất ra thì không ai sống nổi. Phàm nhân sợ quả, Bồ Tát sợ nhân chính là như thế.

- Tiểu tử, giao hộp gấm ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Nơi cuối cùng của hẻm nhỏ có một kẻ dùng thanh âm hùng hồn quát, hòa thượng kia mang theo Thiết Bồng nhanh chóng chạy đến.

Hứa Tiên nhìn Ngư Huyền Cơ, Ngư Huyền Cơ lại ôm tay hắn. Hứa Tiên thở dài móc ra một đôi Thần Hành Phù dán vào đùi, ngồi xổm người xuống đối với Ngư Huyền Cơ nói:

- Mau lên đây.

Ngư Huyền Cơ không khỏi do dự, lần trước cầm tay dạy hắn ghi phù đã biết da thịt thân cận không phải là tư vị tốt, nếu phải tựa vào lưng hắn thì đây chẳng phải là...

Cung thủ được xưng Thần Vũ Tiến dọc theo mái hiên đuổi theo, ánh mắt hắn tập bắn tên vô cùng tốt, rất xa liếc nhìn thấy Ngư Huyền Cơ, cười quái dị nói:

- Tiểu nương tử này là của ta, các ngươi đừng ai tranh đoạt.

Hứa Tiên cắn răng một cái, muốn đứng dậy trở về đánh chết đám vương bát đần này thì một cổ thân thể ầm ập đã ghé vào trên lưng hắn, bên tai vang lên thanh âm của Ngư Huyền Cơ:

- Đi mau!

Nhiệt khí đập vào mặt, hương khí xông vào mũi. Khi Ngư Huyền Cơ hoàn toàn dán trên lưng Hứa Tiên thì hai người cũng nhận không được trong lòng rung động một chút.

Hứa Tiên đứng dậy, lưng cộng Ngư Huyền Cơ điên cuồng chạy đi, những người đằng sau đột nhiên sững sờ. Người này sao lại chạy nhanh như thế:

- Mau đuổi theo, đừng để cho hắn chạy thoát.

Trong hẻm nhỏ tối đen, Hứa Tiên chạy như bay, trong lòng cũng không có gì hoảng sợ lo lắng mà chỉ nghĩ: Ép lão tử thì ta cho toàn bộ các người đi uống trà với Diêm vương gia.

Chỉ là thân thể ẩm áp mềm mại sau lưng khiến cho hắn suy nghĩ lung tung không ngừng. Áo xuân đơn bạc, hai người có chút đổ mồ hôi, dán cùng một chỗ gần như có thể cảm nhận được thân thể đối phương từng cái phập phồng, mỗi một lần đều rung rung.

Ngư Huyền Cơ cảm giác toàn thân mình cũng muốn thiêu đốt, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ muốn nhỏ nước. Hối hận, oán trách, xấu hổ đủ loại cảm xúc trong lòng quấy thành hỗn loạn, người dưới thân như là một đốm lửa đem nổi cháo là nằng nấu sôi trào không ngớt.

Nếu không phải Hứa Tiên quấy nhiễu cảm ứng của nàng thì làm sao mà ngay cả nguy hiểm này cũng không tính ra? Nhưng giờ phút này oán cũng tốt, trách cũng tốt hối hận thì đã muộn. Người đuổi theo phía sau tuy rằng bị kéo xa chút, nhưng đều có khinh công cũng không thể cắt đuôi bọn họ.

Hứa Tiên đột nhiên ngẩng đầu thấy một đầu yên long bay thẳng đến chân trời, lại nhìn phía tây có một cái. Nguyên lai quân tốt thủ thành, nha sai tuần thành không kịp đuổi tới. Chợ đèn hoa toàn thành bị thế lửa lớn lan tràn, đúng là một hồi tai họa. So với chuyện hỏa hoạn thì mấy tên trộm đương nhiên khó có vị trí trọng yếu, khó trách người đuổi theo phía sau không sợ hãi như thế.

Lửa giận trong lòng Hứa Tiên dâng lên ngập trời, trong lòng thiêu đốt hừng hực. Những người này vì tiền tài lại làm ra chuyện như thế.

Vừa đúng lúc này, trong hẻm nhỏ tối đen đột nhiên có một đoàn ánh sáng, một cái đèn lồng tỏa ra ánh sáng chiếu sáng xung quanh. Nơi này có mấy cái bàn ghế dài, chung quanh là khói trắng nghi ngút. Đường như là một sạp hàng bán đồ ăn, lão bản cũng không biết chạy đi đâu rồi, chỉ còn có một nam tử lưng hùm vai gấu đưa lưng về phía hai người đang sì sụp ăn uống.

Hứa Tiên ngừng bước chân, buông Ngư Huyền Cơ trên lưng xuống, hắn nói bằng giọng chém đinh chặt sắt:

- Những người tội ác cùng cực bậc này, ta không thể không giết.

Thân thể Ngư Huyền Cơ mềm nhũn dùng sức đứng lên, nhìn thấy thần sắc của hắn thì biết không thể nào ngăn cản được nữa. Trong lòng nàng cũng có chút may mắn hắn không có chú ý khuôn mặt đỏ bừng của mình.

- Hay cho câu không thể không giết, mời quân an tọa, mấy người này nhường cho tại hạ như thế nào?

Nam tử đang ăn quay mặt lại cười nói với Hứa Tiên.

Hứa Tiên sững sờ, việc này cũng có người tranh đoạt sao? Đại hán này nhìn có hơi quen mắt, nhưng lại không nhớ rõ đã gặp nhau ở nơi nào, chỉ là Hứa Tiên lại vô ý thức không coi hắn như địch nhân.

- Vị huynh đài này, người đi nhanh đi, người phía sau đều biết võ công, tại hạ cũng biết chút Huyền Môn pháp thuật mới có thể chống đỡ.

Thân Đồ Trọng biết rõ trạng thái Hứa Tiên nên lơ đãng, thấy vậy Hứa Tiên đồng dạng can đảm, còn nhiều thêm vài phần nhân khí thì càng vui mừng. Mời hai người ngồi, hắn lấy hai chén mì hoành thánh cho họ rồi cười nói:

- Kỹ năng của giang hồ có điểm hơi khác. Mời quân an tọa nhìn xem thủ đoạn của tại hạ như thế nào.

93. Quyển 2 - Chương 92

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 92: Truy kích. (2)

Sưu tầm:

Ngư Huyền Cơ cúi đầu nói:

- Sư đệ, tại đây thì giao cho vị đại ca kia đi!

Nàng đã nhìn ra chỗ bắt phàm của Thân Đồ Trọng.

Mì hoành thánh trắng nõn tản ra hương khí của canh gà, hành thái rau thơm cắt nhỏ vụn ở trong đó, bên trên rải đều một lớp váng dầu. Muỗng nhỏ trắng tinh, hai người phối hợp bắt đầu ăn. Không phải đối bụng, mà là muốn tùy tiện làm chút gì đó. Nhưng mì hoành thánh này nhìn cực ngon, chỉ là đưa vào trong miệng lại không hề có mùi vị gì.

Hứa Tiên thấy bộ dáng nàng như mất hồn mất vía, lại nhìn Thân Đồ Trọng cũng hiểu được là người này tin được, tuy rằng hắn cũng không biết loại cảm giác này từ đâu mà đến.

Thân Đồ Trọng bỗng nhiên cao giọng nói:

- Đã đến rồi, sao còn chưa cút đi ra.

Sở Kiếm Hùng từ chỗ bóng tối đi tới, trong mọi người công phu của hắn cao nhất. Giờ phút này trong lòng của hắn cũng rất phiền não, một mũi tên trí mạng vốn nên bắn vào cạnh xe ngựa lại làm cho kỵ sĩ kia vọt ra, thật vất vả làm cho hắn chết thì lại bị một tên thư sinh cầm đồ chạy như bay, hơn nữa tốc độ mau kinh người, châu báu giá trị 300 vạn thiếu chút nữa tới tay đã bay đi mất.

Nhưng hắn còn miễn cưỡng bảo trì khí độ của lục Lâm Minh Chủ đối với Hứa Tiên nói:

- Vị công tử này, đem hộp gấm cho ta, ta quyết không làm khó dễ ngươi. Ngươi hôm nay chính là đạt được hộp gấm, cũng không phải ngươi. Chúng ta cướp của người giàu chia cho người nghèo, ngươi cho ta, ta còn giúp đỡ ngươi một hai phần.

Hứa Tiên vừa thấy thủ phạm, nộ khí bừng bừng phần chần, đứng dậy hỏi ngược lại:

- Lửa trong thành này có phải do các ngươi phóng?

Sở Kiếm Hùng nhất thời không biết như thế nào đáp lại, có một số việc làm được không thể nói trước, hắn cũng không thể giải thích, sẽ có người đi cứu hỏa...Lời nói như vậy chẳng phải là vô nghĩa sao, cũng là cho khí thế của hắn yếu đi.

- Cùng hắn nói lời vô dụng làm gì, yêu ca, làm thịt tiểu tử này đi. Chúng ta cầm hàng rồi chuẩn thôi.

Thì ra là cung thủ được xưng thần tiễn, khinh công của hắn cũng không kém, võ nghệ cao cường chỉ so với Sở Kiếm Hùng kém một chút, nhưng từ lúc thấy mặt Ngư Huyền Cơ thì châu báu mà hắn nói chính là kể cả nàng và kim cương.

Giờ phút này trong ngõ nhỏ lại đi ra mấy người, chỉ là đều đứng trong bóng tối cách đèn lồng rất xa. Trong bóng tối mờ mờ không nhìn rõ lắm. Sở Kiếm Hùng trong lòng biết việc này không nên chậm trễ, hai câu khách khí cũng chỉ để đúng phép lịch sự mà thôi. . Đang muốn hạ lệnh công kích, lại nghe hung tăng cuối cùng đã đến cả kinh nói:

- Thân Đồ công? Ngươi, ngươi không phải đã chết rồi sao?

Hắn không ngờ là nhận ra Thân Đồ Trọng.

Thân Đồ Trọng nghe tiếng cười nói:

- Thạch hòa thượng, không nghĩ tới còn có cơ hội gặp lại ngươi a. Ngươi nếu như nhu thuận một chút nhanh chóng rời đi, ta tha cho tính mệnh của ngươi, bằng không thì chính là Thiết Đầu cũng cho ngươi, ta cũng đập nát.

Thạch hòa thượng giận dữ, nhưng Thân Đồ Trọng đã cứu tánh mạng hắn, không tiện phát tác, chỉ đành khuyên nhủ:

- Hôm nay Giang Nam lục lâm đạo có bảy hảo thủ, cho dù ngươi là Thân Đồ Trọng cũng tuyệt đánh không lại, hòa thượng ta bảo vệ cho ngươi, ngươi hãy đi đi, đừng xem vào chuyện này.

Lại không nghĩ rằng Thân Đồ Trọng cười ha ha nói:

- Hôm nay các ngươi đều có tên trong sổ ghi chép sinh tử, cũng đừng trách Thân Đồ Trọng ta ra tay hung ác.

Đối mặt rất nhiều hảo thủ, hần sinh thời cũng chỉ có một đường tránh lui. Nhưng từ lúc hóa quỷ đến nay hần thực quỷ vô số, so với sinh thời mạnh đâu chỉ gấp 10 lần, làm sao lại để những người này vào mắt.

Sở Kiếm Hùng trong lòng giận dữ, cho dù người là cao thủ thành danh làm sao có thể dùng ít địch nhiều, khinh thường chúng ta, hần dùng âm thanh lạnh lùng nói:

- Giết!

Nói xong Sở Kiếm Hùng dẫn đầu cầm kiếm xông tới, mọi người bay từ trên xuống, binh khí trong tay hướng trên người Thân Đồ Trọng đánh tới, Sở Kiếm Hùng tự tin đối mặt với sự vây công như thế, cho dù là cao thủ cỡ nào cũng ôm hận tại chỗ. Ngay cả mình nếu bị vây công cũng lâm vào kết quả cừ tử nhất sinh.

Nhưng chỉ thấy kết quả cười lạnh vẫn ngồi ở chỗ cũ, không có ý tứ tránh né. Trong lòng chắc chắn rồi lại tuôn ra một tia bất an. Sở Kiếm Hùng chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên bóng đen Thân Đồ Trọng đã biến mất không thấy gì nữa.

Tất cả người công kích trong lòng không hèn mà cùng hiện ra một câu.

- Làm sao có thể?

Có một con hổ cho là mình là vua của rừng rậm, nhưng chính nó lại không biết đây là kỷ Ju ra.

“Thần Vũ Tiên” bắn ra một mũi tên thì đưa ánh mắt chuyển đến Ngư Huyền Cơ ngồi bên cạnh, suy nghĩ làm thế nào để có thể đoạt được nữ tử tuyệt sắc bình sinh chưa từng thấy này vào tay. Về phần Thân Đồ Trọng, hần đã coi như người chết đến nơi rồi.

- Khá lắm tiểu nhân bắn lên!

Một tiếng gầm vang lên bên tai Thần Vũ Tiên như tiếng sấm nổ. Trong ánh mắt sợ hãi của hần, bàn tay lớn của Thân Đồ Trọng chụp một cái vào đầu hần rồi ném mạnh xuống đất. Sau đó liền xoay người lại quyền đâm cước đá, cái đám được gọi là hảo thủ nhất lưu giang hồ kia lập tức bị đánh cho tan tác.

Sở Kiếm Hùng chỉ cảm thấy sau cổ bị xiết chặt, còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy trời đất quay cuồng, ngã lăn ra đất với tư thế rất khó coi, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn: trên đời vì sao lại có cao thủ như thế?

Lại nhìn đám hảo thủ đi theo hần, những người này sớm đã bị đánh cho lăn ra đất, mỗi tên nằm một góc, có tên còn rên rỉ được, có tên sớm đã nằm bất động, đều không thể địch nổi một chiêu của Thân Đồ Trọng. Thần Vũ Tiên kia vốn cách Thân Đồ Trọng xa nhất, nhưng lại là kẻ chết sớm nhất.

Một màn nghịch chuyển tình thế này phát sinh trong nháy mắt, chỉ khoảnh khắc, sinh tử thắng bại đã phân rõ ràng.

Thạch hòa thượng ngỡ ngàng đứng tại chỗ nhìn Thân Đồ Trọng, trong mắt hần hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi. Trước kia hần từng chứng kiến thân thủ của Thân Đồ Trọng, tuy có cao nhưng cũng không thái quá tới mức này. Thân Đồ Trọng dường như vừa làm một chuyện vặt vãnh không đáng để ý, lại ngồi xuống bên sạp hàng, một hơi húp cạn bát mì hoành thánh, sau đó nói:

- Đáng chết đều đã chết, không chết thì cút nhanh, nếu không quan phủ tới muốn cút cũng không cút được.

Hứa Tiên thân có Linh Mục, tận mắt hần thấy mấy cái bóng người phù phiếm trong tay Thân Đồ Trọng, đúng là mấy hồn phách bị Thân Đồ Trọng giết, thì ra đại hần này cũng là người tu hành.

Sở Kiếm Hùng khê cần môi, biết rõ lần này đã vấp ngã nặng, liền ôm quyền nói:

- Núi xanh còn đỏ, nước biếc chảy dài...

94. Quyển 2 - Chương 93

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 93: Bể quan.

Sưu tầm:

- Cút đi! Nói nhảm cái mẹ gì, chớ khiến để ta đổi ý!

Câu tiếp theo “sau này còn gặp lại” của Sở Kiếm Hùng chưa nói hết đã bị nghẹn lại trong bụng, tự biết trận này e rằng đã không cứu vãn được nữa. Hắn hung hăng trợn mắt nhìn Hứa Tiên rồi quay người rời đi. Những kẻ chưa chết nằm trên mặt đất cũng rên rỉ đứng lên rồi đi, không tên nào dám nhìn Thân Đồ Trọng, trận đánh tối nay chúng thua mà không biết vì sao lại thua, sợ đến mức tim mật sắp vỡ cả ra.

Tiếng động lớn ồn ào vừa mới bắt đầu tràn ngập ngõ hẻm, lại lập tức như bị một bàn tay vô hình khổng lồ đè nén cho ngừng lại, một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Thân Đồ Trọng cười cười nhìn Hứa Tiên, trong tay còn cầm mấy cái hồn phách, quay người nhanh chân rời đi, tiến vào trong ngõ nhỏ đen kịt. Hắn không giết hết đám người kia mà chỉ chọn lấy những tên tội ác tày trời, coi như đây là một cách để bù đắp nhân quả, chẳng qua hắn cũng có suy nghĩ theo kiểu “nợ nhiều không vội”, bởi vì trên người hắn dù sao cũng đã nhiễm quá nhiều nhân quả rồi.

Lúc này một chiếc đèn lồng duy nhất vẫn tỏa ra ánh sáng ấm áp chiếu sáng mấy cỗ thi thể trên mặt đất.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Đoạn nhân quả này, hắn đã tiếp nhận giúp người rồi.

Hứa Tiên có chút áy náy nhìn Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta đưa sư tỷ trở về!

Nói xong liền đi qua.

Ngư Huyền Cơ lui ra phía sau một bước nói:

- Đừng, đừng tới đây. Ta tự đi trở về được.

Trên mặt nàng lại có chút bối rối.

Hứa Tiên nhớ tới tràng cảnh vừa rồi càng cảm thấy áy náy, nhưng đêm tối như thế, lại đã trải qua chuyện như vậy. Không tiễn nàng trở về thật sự không thể yên tâm, chỉ có thể miễn cưỡng giải thích nói:

- Cái này, vừa rồi...

Ngư Huyền Cơ ngắt lời:

- Đừng nói nữa, người đưa lời phù cho ta.

Vừa nói chuyện nàng vừa nhìn mặt đất.

Hứa Tiên từ trong ngực lấy ra hai tấm lời phù cho nàng, Ngư Huyền Cơ cầm lấy một góc, sau đó xoay người bỏ đi như chạy trốn. Hứa Tiên nhìn theo bóng lưng thon dài, không biết có phải ảo giác của mình hay không mà cảm thấy vài phần hụt hẫng.

Trong lòng Ngư Huyền Cơ không thể nào bình tĩnh, cũng không chỉ vì tư thể thân mật bên trong hẻm nhỏ, nếu như là người xa lạ thì tiếp xúc đó nàng có thể quên đi ngay, hoàn toàn không để ở trong lòng. Nhưng hiện tại nàng phát hiện mình lại không cách nào quên tình cảnh khi đó. Không đơn thuần là tình cảnh đó mà còn hình ảnh cầm tay dạy Hứa Tiên họa phù, hình ảnh Hứa Tiên nấu cơm cho mình, rất nhiều rất nhiều cùng một chỗ xông lên đầu, đè xuống những hình ảnh này thì nó lại nổi lên.

Nếu như nàng không phải người tu đạo thì chỉ cần nghĩ một hồi sẽ quên đi, nhưng nàng hết lần này tới lần khác lại không thể phục hồi bản tâm. Không thể đối mặt, lại không thể không đối mặt, đây là một chuyện rất bất đắc dĩ. Ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la màu da cam, nàng muốn hỏi một tiếng: hồng trần sâu thẳm này, rốt cục nơi nào mới là nhà.

Ở cửa ra vào đạo quán, Duẩn nhi ngồi ở trên thềm đá ngăn người, đèn lồng để ở một bên. Ngư Huyền Cơ có chút buồn cười, đi qua gõ nàng đầu một chút, Duẩn nhi mới quệt mồm phục hồi tinh thần lại, kinh hãi nói:

- Sư phụ!

Ngư Huyền Cơ sờ sờ đầu của nàng nói:

- Chúng ta vào đi thôi!

Nàng nghĩ nghĩ lại nói:

- Vì sư muốn bề quan, ngoại trừ Duẩn nhi cũng không muốn gặp bất kì ai, đặc biệt là Hứa Tiên.

Duẩn nhi vỗ tay cười vui:

- Sư phụ có một mình ta là được rồi, cho sư thúc tức chết.

Ngư Huyền Cơ thấy bộ dáng vui mừng của nàng, trong lòng cười thở dài: tâm ý của người trông trơn như ống trúc, không thể hiểu rõ được những phiền não của đời người, tốt nhất là vĩnh viễn không nên hiểu.

Hiệu suất Yêu tu kém xa không bằng nhân tu, nhưng yêu quái đều là dã thú Tinh Linh, lại không có nhiều tạp niệm, đặc biệt là thực vật tu thành Tinh Linh, trong lòng thanh linh không nhiễm một tia cát bụi. Không giống nhân tu, ngoại trừ thiên địa đại kiếp ra, còn phải trải qua lần lượt khảo nghiệm tâm.

Hứa Tiên dọc theo hẻm nhỏ đi về, trong bóng tối đột nhiên tuôn ra vô số ánh lửa, một đám binh tốt đem Hứa Tiên vây quanh.

- Ta là tú tài học viện Cận Thiên, họ Hứa tên Tiên.

Giáo úy đẩy binh tốt ra, nhận rõ Hứa Tiên thì nói:

- Thì ra là Hứa công tử, người không sao chứ! Đám tặc nhân kia thế nào rồi?

- Ta được dị nhân cứu giúp, đám người kia bị giết mấy cái nằm ở ngô hẻm Tử Lý ở phía trước, Trương hiệu úy mau chóng đi truy nã a, rồi phái mấy người dẫn ta đi gặp Kim tiên sinh!

Giáo úy quan cứu hoả bận rộn nửa đêm, nổi giận trong bụng, giờ phút này nghe có công lao tới lấy thì mới vui mừng một chút. Hẩn hướng Hứa Tiên nói tạ ơn rồi dẫn theo đám người tiến về phía trước, đồng thời sai mấy thân binh dẫn Hứa Tiên đi gặp Kim Vạn Thành.

Mới ra cửa ngõ chỉ thấy Kim Vạn Thành đứng ở bên cạnh mấy hộ vệ mới chết, nhìn người ta nhặt xác họ, sắc mặt hẩn tái nhợt, không biết là cảm thương người hay cảm thương vật.

Hứa Tiên đi qua, đem hộp gấm đưa cho hắn nói:

- Kim tiên sinh, đồ vật của ngài.

Kim Vạn Thành miễn cưỡng cười cười với Hứa Tiên, nhưng cũng chẳng thấy vui mừng là mấy:

- Hôm nay là lão phu khinh thường, nguyên lai tưởng rằng là trong thành, ai.

Nói xong thì ngay cả hộp gấm cũng không nhìn mà bỏ ngay vào ngực.

Hứa Tiên nói:

- Ngài nên nhìn lại xem có đúng là đồ của mình không.

Đồ vật giá trị trăm vạn giao tiếp phải cẩn thận một chút, bằng không thì tương lai xảy ra chuyện gì cũng không rõ ràng.

Kim Vạn Thành cười khổ một chút rồi nói:

- Hứa công tử đã có thể Châu về Hợp Phố, còn có thể tham ít đồ này sao?

Hứa Tiên cảm thán nói:

- Nhưng món đồ này là vô số tâm huyết của các công tượng, còn có tính mạng của các huynh đệ này. Cho dù không thì bản thân nó cũng có giá trị trên trăm vạn a.

Ánh mắt Kim Vạn Thành đột nhiên sáng quắc nhìn Hứa Tiên nói:

- Ta nói ra Hứa công tử khả năng không tin, cho rằng lão đầu tử giả nhân giả nghĩa, nhưng ta tình nguyện dùng sáu viên bảo thạch này đổi một cái mạng. Ai, vật là thứ chết, người thì sống ah!

Hứa Tiên sững sờ, không biết nên trả lời như thế nào, cũng không biết nên tin không nên, chỉ có cười khổ mà thôi. Đã chết chính là chết rồi, ai có thể hoàn sinh nữa đây.

Kim Vạn Thành cũng không giải thích nhiều mà hỏi ngược lại:

- Hứa công tử thực cảm thấy sáu viên Hắc Toàn giá trị ba triệu lượng sao?

Hứa Tiên thản nhiên nói:

- Giá trị có lẽ là giá trị, nhưng bán ngay cả một phần mười giá cũng không nổi.

95. Quyển 2 - Chương 94

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 94: Tuyết rơi nhiều. (1)

Sưu tầm:

Kim Vạn Thành gật đầu nói:

- Nhưng sáu viên bảo thạch này thực sự không phải là dùng để bán, lão phu vì chuẩn bị ra biển, đầu tư quá lớn, có chút giật gấu vá vai, nghèo rớt mùng tơi mới nghĩ tới tu bổ cái lỗ hổng ở Hàng châu. Nếu là mấy vạn vài chục vạn thì đã không nói làm gì, nhưng ba triệu lượng bạc dù sao không phải con số nhỏ. Ta cũng muốn thay người suy nghĩ, nhưng muốn lão đầu tử ký tên đồng ý, viết cái biên lai mượn đồ lại thật là gánh không nổi người này, suy nghĩ dùng sáu viên kim cương làm bằng chứng, Lại không nghĩ rằng truyền đi thì biến thành này một viên giá trị 50 vạn lượng.

Hứa Tiên sững sờ mới hiểu được, đây là khí phách của đại thương nhân cổ đại, Hành Chi thiên hạ chỉ nhờ hai chữ thành tín, mà không công văn bằng chứng. Lúc vay tiền chỉ lấy miếng ngói tách làm hai nửa, mượn tiền song phương đều cầm một nửa, tương lai lúc trả tiền đem mái ngói một đôi cho ghép lại. Người không tin được ta, liền không cần cho ta mượn, tin được cũng không cần viết cái gì bằng chứng, loại khí phách này của thương nhân Kim Vạn Thành nửa đời chìm nổi được thể hiện đặc biệt rõ ràng.

Hứa Tiên cười khổ, sáu viên kim cương bị lục đạo thảo khấu tới cướp bắt quá chỉ có giá trị như một tấm ngói mà thôi. Giá trị chính thức ba triệu lượng chính là thành tín của lão giả này cùng chiêu bài vài thập niên hấn tạo ra mà thôi. Hắn đã nắm giữ loại công nghệ này, đương nhiên tương lai sẽ tạo ra nhiều kim cương còn tốt hơn, lần này mang theo sáu viên Hắc Toàn sợ cũng có ý tứ tuyên truyền. Nếu đi so sánh với những thứ trên thì mấy viên kim cương này lại có giá trị cực nhỏ.

Lúc này mũi tên lông vũ trên người kỵ sĩ bị cắt bỏ đoạn rút ra, khám nghiệm tử thi nói một mũi tên xâm nhập vào nội tạng đã đột tử tại chỗ, lại có thể cười ngửa tới nơi này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Hai người nhìn qua một nửa đoạn tiền mang máu nhất thời không biết nói gì.

Cái thế giới này có loại vật này loại nội lực có thể áp chế thương thế trí mạng, nhưng mà trong lòng cần có ý niệm kiên trì, có thể để cho hắn đến nơi đây đối với Hứa Tiên nói ra sứ mạng của mình, ai cũng không ngờ tới.

Thi thể tấm liệm thỏa đáng, hai người đều thở dài một hơi. Hứa Tiên cùng Kim Vạn Thành cáo biệt, Kim Vạn Thành nói:

- Lần này đa tạ Hứa công tử tương trợ, vốn nên có chút lễ mọn dâng lên, lại sợ bôi nhọ công tử.

Người đọc sách lợi nghĩa chi phân đã tranh luận ngàn năm nhưng tóm lại vẫn xấu hổ khi bàn luận.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta nói ra có lẽ lão nhân gia ngài không tin.

Kim Vạn Thành ngạc nhiên nói:

- Cái gì!

- Cứ phóng ngựa tới mà bơi nhọ ta đi.

Quân tử ái tài, vô tư ngay thẳng. Kim Vạn Thành nghe xong cũng hiểu ý cười cười, cảm thấy Hứa Tiên không giống người đọc sách tầm thường, lão vỗ vỗ bả vai hắn nói:

- Ngày sau đến Kim Lăng, hãy để lão phu tận tình làm địa chủ cho ngươi a.

Hứa Tiên cười chấp chấp tay, đột nhiên rời đi.

Kim Vạn Thành lại đứng trong chốc lát, một người tuổi còn trẻ vội vàng tới nói:

- Cha, đêm lạnh rồi, trở về đi!

Kim Vạn Thành gật gật đầu, hỏi:

- Học chính đại nhân đưa trở về chưa?

- Đưa trở về rồi, chúng ta lo lắng hãi hùng, hẳn lại ngủ như heo chết.

Kim Vạn Thành trừng mắt:

- Nói bậy bạ cái gì đó, người nếu như có một nửa đức hạnh giống như Hứa Tiên thì ta đã an tâm.

Đây đại khái là bất luận thời đại nào, mặc kệ thân phận như thế nào, gia trưởng đều không đối được tạt xâu.

Người trẻ tuổi có chút không phục:

- Nhìn cũng không có gì đặc biệt ah!

- Người ngoại trừ nhìn kỹ nữ còn có thể nhìn cái gì? Bên người bạn nhậu một đồng, một kẻ đứng đắn cũng không có. Thôi, những lời này ta nói cũng vô dụng, sẽ có một ngày người hiểu rõ. Người không phải muốn làm điều văn sao? Đi tìm mấy cái huynh đệ của người ghi ra đi.

Người trẻ tuổi lâu bầu nói:

- Ta không viết được, xui xẻo lắm.

Kim Vạn Thành dừng bước lại, quay đầu lại gắt gao theo dõi hắn, dường như thật sự nổi giận:

- Hắn chết là vì nhà họ Kim chúng ta đấy!

Nếu là đệ tử có lẽ lúc này đã bị dọa tới mức phải quỳ xuống đất, nhưng lúc này người trẻ tuổi cũng không chịu thua, hắn quay người lại lí sự:

- Ngài còn không phải lợi dụng người ta sao?

Kim Vạn Thành lắc lắc đầu nói:

- Người không hiểu.

Có thể không mượn thì không thể bước đi tới một bước này như hắn. Nhưng có người chết cũng không bi thì càng không đi đến một bước này. Chân tình giả ý, nhân tâm vô cùng phức tạp cho tới bây giờ cũng không phải là hai chữ thiệt giả có thể đơn giản phán đoán suy luận.

- Người không muốn viết cũng phải viết, không ghi cũng phải ghi.

- Ta viết là được.

Người trẻ tuổi ứng tiếng, trong lòng cũng âm thầm nhớ kỹ danh tự của Hứa Tiên.

Hứa Tiên tại trước cửa Huyền Cơ quan gõ cửa, chỉ chốc lát sau Duẩn nhi mở cửa, nhung nhung chỉ mở ra cái khe mà nói:

- Sư thúc ah.

- Làm gì đó, để cho ta đi vào.

- Sư phó muốn bế quan, từ hôm nay trở đi, ngoại trừ Duẩn nhi ai cũng không muốn gặp.

Về mặt của Duẩn nhi rất xấu xa nói.

Hứa Tiên thò tay đi vào búng vào trán nàng:

- Người hắc hắc cái gì hắc, vô duyên vô cớ bế cái gì quan chứ?

Duẩn nhi lập tức chẳng quan tâm giữ cửa nữa, nàng ôm đầu muốn dùng ánh mắt giết chết Hứa Tiên.

Hứa Tiên tự nhiên bỏ qua ánh mắt của nàng công kích, đang muốn đi vào trong thì thanh âm sâu kín của Ngư Huyền Cơ truyền đến:

- Sư đệ, những ngày này ta muốn bế quan tu hành, người cũng không cần đến, những gì ta có thể dạy đã dạy hết rồi. Người hảo hảo tu luyện là được.

Hứa Tiên sững sờ, hắc cười khổ nghị: lần này giống như đắc tội người ta rồi. Bất quá lại có chút không cam lòng, người muốn ta chạy, mà giờ còn không muốn gặp ta. Bất quá tóm lại là hắc chiếm được đại tiện nghi, lúc này chỉ có thể chuyển chân đi ra ngoài nói:

- Ngày mai ta lại đến nữa.

Trong đình viện xuất hiện một tiếng thở dài thật sâu, nó quanh quẩn như không muốn tán đi, vì sao lại cảm thán như thế chứ?

Đứng ở đại môn Huyền Cơ quan, Hứa Tiên thở dài một hơi, thời gian lâu như thế mà vẫn còn bế quan sao?

Bất quá chỉ công thôi mà, không phải chỉ là một khối thịt thôi sao? Hứa Tiên lẩm bẩm.

Ngoài cửa tuyết rơi nhiều, đã ba ngày tuyết rơi như thế rồi. Ai ngờ thời tiết đột nhiên chuyển biến tạo ra tuyết lớn như vậy.

Hứa Tiên nuốt một ngụm lãnh khí, cảm thấy lòng dạ mát lạnh, hắc cao giọng khen:

- Tuyết thật lớn a.

Nói đoạn Hứa Tiên hướng về phía Tây Hồ bước đi, trên đường người hiếm, bên Tây Hồ lại càng vắng lặng, chỉ có tuyết rơi xuống ngày càng nhiều. Nhưng điều đó không làm giảm hứng thú dạo chơi của hắn, vòng qua Tây Hồ một đoạn đã thấy bên bờ có một chiếc thuyền đang cắm sào.

96. Quyển 2 - Chương 95

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 95: Tuyết rơi nhiều. (2)

Sư tằm:

Hứa Tiên đến gần nói:

- Bên trong có ai không?

- Chuyện gì?

Từ trong dò đi ra một lão giả mặc áo tơi, lão giả đã có tuổi rồi.

Hứa Tiên nói:

- Lão trưởng nếu không vội vàng thì giúp ta một chút, ta muốn đi tới giữa hồ ngắm cảnh.

Lão giả cũng không hỏi Hứa Tiên vì sao muốn đi, cũng không kể tài tư như thế nào, dò xét hắn một cái rồi nói:

- Vào đi.

Hứa Tiên cảm thấy đụng phải cái người lạ kỳ, cũng không nhiều lời mà tiến vào trong đò. Bỗng nhiên hắn thấy trong góc có một thân ảnh màu trắng đang ngồi ôm gối.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Ô, tiểu muội muội, làm sao ngươi lại ở đây.

Nguyên lai tiểu cô nương này người ở trên cầu hôm trước sau buổi lễ Sơ Tuyết.

Cô bé trừng mắt liếc hắn một cái nói:

- Ai là muội muội của ngươi, cách ta xa một chút.

Hai mắt nàng thật to lại còn trừng lên quả nhiên càng giống tiểu hài tử.

Lão giả chống thuyền, thuyền nhỏ cách bờ, lại nghe thanh âm như chuông đồng của lão giả truyền tới:

- Cháu gái của ta từ nhỏ đã quen sủng nịnh, tính tình khó bảo, công tử chớ trách.

Hứa Tiên dứt khoát mạo hiểm gió tuyết đi ra ngoài cười nói:

- Niên kỷ còn nhỏ thì nên sủng nịnh một chút, chờ nó lớn rồi thì hiểu được lí lẽ thôi.

Hắn thấy tiểu cô nương này bất quá mới mười hai mười ba tuổi mới có lời ấy. Chỉ là ở thời đại này, bằng tuổi nàng đã có không ít người lập gia đình. Đây cũng là quan niệm trên có chút chênh lệch rồi.

Lão giả cười ha ha nói:

- Đã không còn nhỏ rồi.

Trên người lão giả đột nhiên bùng lên một cỗ khí chất hào hùng, lời nói tiêu sái khiến người ta say mê.

Hứa Tiên hỏi:

- Lão trượng tại sao đến đây, tuyết lớn như thế nào sao không vào bên trong nghỉ ngơi?

Lão giả thở dài:

- Là đứa cháu gái này của ta, ta gửi nàng ở thân thích tại Hàng châu, nhưng nàng không chịu trốn đi tìm ta, ta lại đưa nàng trở về.

Chuyện của nhà người ta, Hứa Tiên cũng không muốn xen vào, hắn chỉ nói:

- Lần này cho ta quá giang sẽ không làm chậm trễ các người.

- Sẽ không, sẽ không, vừa lúc là tiện đường.

Hứa Tiên cũng không nói thêm lời nào, xuyên thấu qua trùng trùng điệp điệp tuyết chương, từ xa xa nhìn lại, chỉ thấy từng mảng tuyết trắng hợp với mây trắng núi tuyết càng thêm tinh khôi. Trên hồ có một cái đình, giữa dòng có một cái thuyền hai ba người, giữa thiên địa bao la đúng là ngày tốt cảnh đẹp.

Dần dần đã đến gần đình giữa hồ, nhưng dường như ầm ầm truyền đến tiếng người, Hứa Tiên trong lòng kinh ngạc, thời điểm lúc này còn có người sao?

- Vị công tử này, lão Hán đi trước một bước, ngắm cảnh xong sẽ có người đón công tử trở về.

Lão giả nói xong, điều khiển thuyền mà trở lại, không đề cập tới tiền bạc, Hứa Tiên biết là kì nhân cũng không nói nhiều chỉ chấp nói:

- Đa tạ lão trượng rồi.

Giờ phút này thuyền đã đi khá xa, tuyết tựa hồ càng lớn, chỉ chốc lát sau thuyền nhỏ đã biến mất trong màn tuyết, mơ hồ có tiếng ca của lão giả truyền tới:

- Thương lãng chi thủy động hề, khả dĩ hiển ngô thanh. Thương lãng chi thủy tĩnh hề, khả dĩ ẩn ngô hình.

Tiếng ca lượn lờ, mỏng manh mà hữu lực. Trong đầu Hứa Tiên không khỏi nổi lên cảnh tượng tuyết trắng rơi nhiều phủ đầy áo tới, lão giả vừa ca vừa cười điều khiển thuyền rời đi.

- Người đến là người phương nào?

Một tiếng hô quát, Hứa Tiên quay đầu đã thấy là một công tử mặc áo đỏ đang tại quát hỏi bên trên đình. Hứa Tiên thấy hần vô lễ, cũng không đáp hần, trực tiếp hướng trong đình đi đến, đi lên thì sững sờ, tại đây có không ít người. Trên mặt đất giống như bày ra hàng quán, bếp lò, rượu ngon, thịt tươi, có thị nữ phục vụ. Một đám người chính ở chỗ này nâng chén đàm tiếu, thấy Hứa Tiên đều quay mặt lại, còn có mấy người quen.

Hạ Tử Kỳ vừa thấy Hứa Tiên lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười:

- Ta nói là ai có như thế nhã hứng, một mình chèo thuyền du ngoạn mà đến. Thì ra là Hứa thám hoa.

Trên mặt cười, trong lòng lại chán ghét muốn chết. Chỉ là câu nói vừa rồi của hần khiến cho những người đang ngồi không khỏi kính nể. Tại nơi này không ai không biết Hứa Tiên, một thủ từ « Thanh Ngọc án » đã lưu truyền ra, nghe mà biết bao người say mê.

Còn không đợi Hứa Tiên trả lời, công tử mặc áo đỏ tiến lên lôi kéo Hứa Tiên cười nói:

- Cứ tưởng là tục vật đui mù nào xông loạn quấy nhiễu hội thi thơ của chúng ta. Không nghĩ tới là khách quý đến thăm, tại hạ Kim Thánh Kiệt, mới vừa rồi thật thất lễ rồi, ta tự phạt ba chén.

Hần nói xong liền từ trên bàn rượu rót ba chén uống cạn.

Uống xong lập tức kéo Hứa Tiên ngồi xuống nhập tiệc. Người bên ngoài giới thiệu một lần, Hứa Tiên mới biết được, Kim Thánh Kiệt là con út của Kim Vạn Thành đại phú Giang Nam. Gần đây mới đến Hàng Châu nghe nói Giang Nam đệ nhất tài nữ ở đây vì thế đặc biệt đến tiếp, ngay cả hết năm cũng không kịp đợi.

Hần mời Hàng Châu sĩ tử tụ ẩm, mới qua một nửa thời gian thì thấy tuyết rơi nhiều sau đó dời tới đây, thưởng tuyết ẩm rượu đàm văn luận thơ.

- Thì ra là đệ tử của Kim lão tiên sinh, Hứa Tiên hữu lễ.

Hứa Tiên đối với Kim Vạn Thành vẫn có vài phần kính ý đấy.

Kim Thánh Kiệt mang trên mặt nét vui vẻ nghiền ngẫm, Hứa Tiên đã quên hần, hần lại còn nhớ rõ bộ dạng của Hứa Tiên. Đêm nguyên tiêu tại Định Cổ Lâu đi cùng song mã, đoạt lại cho cha hần sáu viên Hắc Toàn, lại thừa dịp giáo huấn hần một trận, quả nhiên là ký ức khắc sâu. Hôm nay không thể nói trước phải lấy lại danh dự.

Hứa Tiên cảm thấy có chút không thú vị, một mình đi ra ngoài thưởng tuyết giải sầu, hết lần này tới lần khác gặp gỡ chuyện như vậy, sớm biết đừng tới. Chỉ bây là còn phải mượn thuyền người ta trở lại, tạm thời phải ngồi một chút mới phải đạo. Hứa Tiên xong liền ngồi xuống nói:

- Quấy nhiễu rồi.

Kim Thánh Kiệt lại không chịu buông tha cho Hứa Tiên, hần nói:

- Ta tới Hàng Châu, lượt mời danh sĩ, chỉ nghe nói nhà của Hứa huynh ở Tiền Đường, mới không có mời đến. Hôm nay thật sự là thiên đại duyên phận, ta trước mời người một ly.

Hứa Tiên cũng không nói nhiều, cười cười rồi uống.

Kim Thánh Kiệt cười nói:

- Lần này tới phiên ngươi.

Hứa Tiên kỳ quái nói:

- Cái gì đến phiên ta?

- Ngâm thơ ah, lúc trước khai tiệc đã nói rồi, nếu muốn ngồi vào vị trí, trước phải có một bài thơ, chính là dùng tuyết rơi làm đề. Hơn nữa trong thơ không thể có một chữ tuyết. Hứa công tử đại tài, chắc hần là không có vấn đề a!

Kim Thánh Kiệt thì có chủ tâm muốn khảo thi Hứa Tiên, khai tiệc chỉ để ý ăn uống, ở đâu ngâm cái gì khai tiệc thơ. Người bên cạnh cũng không vạch trần hấn, chỉ ở một bên xem náo nhiệt.

97. Quyển 2 - Chương 96

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 96: Tự ẩm. (1)

Sưu tầm:

Trong lòng Hứa Tiên ai thán một tiếng: ta biết ngay mà.

Hắn cũng không từ chối mà nói:

- Thơ có ngay.

Người khác trên ghế kinh ngạc, đề này tuy rằng không thể nói là khó, nhưng mà đương nhiên là không dễ. Kim Thánh Kiệt cũng tò mò này Hứa Tiên có thể ngâm ra bài thơ gì.

Hứa Tiên vuốt vuốt ly rượu trong tay, vẽ mặt hấn vừa vui vẽ vừa kì quái nói:

- Hồ thượng nhất lung thống, tỉnh thượng hắc quật lung, hoàng cầu thân thượng bạch, bạch cầu thân thượng thủng.

“Ha ha ha ” mọi người cười vang, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Mọi người đối với người đứng đầu bốn tiểu tài tử Giang Nam này quả thật khâm phục. Thấy hấn đến, Kim công tử cuồng ngạo không bị trời buộc lại khách khí như thế, trong lòng bất mãn lại há lại chỉ có một người Hạ Tử Kỳ. Thời điểm lúc này còn không cất tiếng cười to, xuất một chút ác khí trong miệng thì làm sao chịu được.

Hứa Tiên vuốt vuốt chén rượu trong tay nhìn xem mọi người cười to, hấn nhàm chán hướng ánh mắt nhìn bông tuyết bay ngoài trời. Thiên Địa bao la, những người đang cười này nếu so sánh thì không đáng nhắc tới, chính hấn còn không nhận ra ột loại cảm giác, một tư vị đặc ý đậm bạc dần dần lan tràn thấm sâu vào tận xương tủy hấn.

- Hay!

Một tiếng kêu mạnh mẽ đánh vỡ tiếng cười, Kim Thánh Kiệt vỗ bàn một cái dọa mọi người đang ngồi nhảy dựng lên:

- Không một chữ tuyết, tuyết đã hiện ra hết, hơn nữa khôi hài đa trí, không rơi tại tục, Hứa huynh quả nhiên đại tài.

Hứa Tiên trầm nghĩ: Kim Thánh Kiệt này đã có chút tài học. Hứa Tiên ngâm bài thơ này có thể xem như về thủy tổ, tuy rằng không thuận theo bằng trắc, nhưng có thể truyền lưu thiên cổ đủ để chứng minh giá trị của nó rồi. Giờ phút này Hứa Tiên cũng chỉ chấp tay nói:

- Đa tạ.

Thấy mọi người uống rượu đàm tiếu, Hứa Tiên không tự chủ được nhớ tới Phan Ngọc, bất quá hiện tại nhân vật chính không tự chủ được Kim Thánh Kiệt. Chỉ là hấn ta không có viên chuyển như ý mỗi người đều cảm thấy như tắm gió xuân tựa Minh Ngọc, mà mỗi người điên cuồng phóng túng, như là trên người có tâm sự. Tuy rằng giỏi về hài hước, nhưng vui đùa quá nhiều khiens người ta khoogn có cảm thấy tư vị gì, bất quá theo mấy lần cười vang khiến không khí sôi nổi vô cùng.

Bất quá hấn cùng Phan Ngọc có một chút giống nhau chính là tất cả mọi người muốn nịnh bợ hấn. Đại Hạ cũng không đè ép buôn bán, ngược lại có nhiều cổ vũ, thương nhân địa vị tuy rằng không có khả năng cao như người đọc sách, nhưng cũng gần tới. Nhà giàu nhất Giang Nam Kim Vạn Thành cũng không chỉ là thương nhân bình thường, danh từ nghiệp quan cấu kết cũng không phải hiện đại mới phát minh ra.

Một bọn đàn ông cho dù là người đọc sách, một khi tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, lại ngồi uống chút rượu thì chủ đề không thể không nhắc tới một điều. Đó chính là chơi gái ghẹo kĩ nữ, à, dùng thuyết pháp của bọn hán chính là trên hoa ghẹo liễu. Hơn nữa, còn nói đến hưng phấn đỏ bừng cả mặt.

Hạ Tử Kỳ nói:

- Kim huynh, tiểu đệ sớm nghe nói về đại danh Dương Châu thập diễm, chắc hẳn người đều nhất nhất hưởng qua rồi chứ?

Thư sinh mặt đỏ cũng hòa vào nói:

- Há lại chỉ có từng đó thập mỹ sao? Người không nghe thấy ngay cả năm trước Dương Châu hoa khôi Tô Uyển Tô tiểu thư đã thành người trong phòng của Kim huynh, nghe nói Kim huynh không có tham gia Sơ Tuyết Thỉ lần này nếu là tham gia...

Hắn vốn định nói: Chính là Giang Nam đệ nhất tài tử rồi. Nhưng còn lo lắng lời này rơi vào tai Phan Ngọc nên dừng lại kịp thời, linh cơ vừa động nói: Chắc hẳn còn ở trên tứ tiểu tài tử rồi.

Kim Thánh Kiệt nháy mắt mấy cái, cười giễu nói:

- Sợ ta chính là người đứng đầu Giang Nam tứ tiểu tài tử a.

Hứa Tiên phát hiện đứng đầu Nhâm Giang tứ tiểu tử tài tử liền cười phốc một tiếng.

Hạ Tử Kỳ lập tức làm khó dễ nói:

- Hứa huynh vì sao bật cười? Tài học của Kim công tử chúng ta đều bội phục.

Hứa Tiên cười lắc đầu nói:

- Ta tuyệt không có ý giễu cợt Kim huynh, chỉ đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

Kim Thánh Kiệt hiểu kỳ nói:

- Chuyện gì?

Hắn làm người rất khôi hài, đối với chuyện lý thú so đối thi từ càng cảm thấy hứng thú hơn nhiều.

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng, hắng giọng nói:

- Ông vàng cùng con chuột kết bái, mời tại hạ đi qua làm minh chứng, tại hạ bắt đắc dĩ phải để người thứ ba chen vào. Bằng hữu hỏi ta: vì sao lại chen vào chuột nhất không?

Kim Thánh Kiệt hứng thú hỏi:

- Vì sao?

- xxxx (biên chém giúp em đoạn này với, bó tay rồi)

Kim Thánh Kiệt lập tức cười ha hả, Hạ Tử Kỳ cùng tứ tài mặt đỏ mặt mũi tràn đầy ngượng ngùng, hung hăng trừng mắt Hứa Tiên. Hứa Tiên cũng không thèm để ý, tự rót uống một mình một ly, chậm rãi uống.

Có người lên tiếng hòa giải:

- Kim huynh lưu luyến Dương Châu, hôm nay tới đây Hàng Châu, không biết phong cảnh như thế nào, so với Hàng Châu ai ưu ai kém đây?

Kim Thánh Kiệt nghĩ nghĩ, tựa hồ trong lòng nhớ lại thời gian phong lưu lúc trước, thần sắc say mê:

- Thiên kim mãi nhất tiểu, dạ dạ sanh ca hiểu. Hoặc mãi túy độ kim tiêu mỹ mộng, hoặc tác từ phú dữ anh khẩu đề xướng, đương chân thị thiên đường nhất bàn. (Ngàn vàng mua một nụ cười, đêm đêm vang lời ca. Hoặc say rượu vào mộng đẹp hoặc làm thơ đưa ra môi đỏ ngậm xướng, quả là thiên đường) Hàng Châu mặc dù xưng Thiên Đường nhân gian nhưng đơn giản là người thanh sơn lục thủy, so về cảnh trí Dương Châu còn kém rất nhiều. Ta chỉ sợ Thái Phụng cô nương cũng nổi danh nơi đây cũng khó mà chen chân ở Dương Châu.

Mọi người đang ngồi đây đều là người Hàng Châu, hơn nữa vào thời cổ đại này giao thông không tiện, quan niệm địa vực ngược lại càng mạnh. Nghe Kim Thánh Kiệt nói như vậy, đều là sắc mặt tiu nghỉu, nhưng không có một ai phản bác, nhất thời không khí có chút tẻ ngắt.

Lại nghe một người ngâm nói:

- Túng đậu khấu từ công, thanh lâu mộng hảo, nan phú thâm tình.

Hứa Tiên đang rung đùi đắc ý, làm bộ dạng ai thần.

Kim Thánh Kiệt cả kinh, đang muốn nói cái gì đó, lại nghe gã sai vặt mặc áo xanh kêu một tiếng:

- Thái Phụng cô nương đến.

Tất cả mọi người ngồi thẳng lên nhìn lại, quả thấy một thuyền hoa đập tuyết mà đến, cập bờ dừng lại. Một Thanh y nữ tử đi ra nói:

- Bên ngoài tuyết lớn, mời chư vị lên thuyền.

98. Quyển 2 - Chương 97

Quyển 2: Một giấc chiêm bao.

Chương 97: Tự ẩm. (2)

Sưu tầm:

Kim Thánh Kiệt cười nói:

- Vị Thái Phụng cô nương quả thực thú vị, xem ra chúng ta bày tiệc yến làm cho nàng không dễ buông tha a.

Hứa Tiên đứng lên nói:

- Kim công tử, ta không đi, còn mượn thuyền của người đưa ta trở về.

Kim Thánh Kiệt lại tới kéo Hứa Tiên nói:

- Vậy làm sao được? Nghe ba câu nói của người cực kì vi diệu, ta còn muốn tiếp tục thỉnh giáo một phen.

- Tửu phòng tri kỷ thiên bôi thiếu, thoại bất đầu ky bán cú đa. (Tửu phòng tri kỷ ngàn chén ít, không hài lòng hơn nửa câu.)

Hứa Tiên cùng đám người này trên cơ bản thuộc về không hài lòng, ngược lại trên người Kim Thánh Kiệt tràn đầy phong mang vẫn có chút thú vị. Nhưng mà không muốn tham gia náo nhiệt nên Hứa Tiên muốn rời đi. Kim Thánh Kiệt chỉ đành ra lệnh cho thủ hạ chèo thuyền đưa Hứa Tiên cập bờ, nhưng Hứa Tiên vừa muốn lên thuyền thì lại bị Kim Thánh Kiệt giữ chặt.

Quay đầu lại thì thấy Kim Thánh Kiệt nháy mắt ra hiệu:

- Có ngồi vào vị trí thơ tự nhiên cũng có rời tiệc thơ, Hứa huynh nếu có thể ngâm xuất từ thì bỏ qua. Nếu không thể ngâm được thì lúc này ta cho thuyền rời đi một mình, người phải theo ta tới yến hội của Thái Phụng cô nương.

Hứa Tiên biết rõ công tử quần là áo lượt nhiệt tình, thật sự là trâu chín con kéo không trở lại, hắn nói:

- Muốn ngâm thơ như thế nào?

Kim Thánh Kiệt cười nói:

- Người đã nói Hàng Châu tốt, vậy thì lấy Hàng Châu làm đề, còn phải thỏa mãn ta mới được. Bất quá ta cũng không phải làm khó người, nếu như người nói không ngâm được thì ta thả cho người đi.

Dùng Hàng Châu ngâm thơ, ai cũng có thể tới, nhưng nếu muốn cho hắn thỏa mãn thật sự là ngàn muôn vàn khó khăn. Mà văn nhân tốt đều không thể ngâm được Hàng Châu tốt thì nó chính là quá xấu.

Hứa Tiên nhất thời do dự, thư sinh chờ leo lên thuyền hoa đều gặp khó khăn, nhưng Kim Thánh Kiệt làm ông chủ còn chưa lên thuyền hoa thì đám người sao có thể lên, có thể được mời lên thuyền hoa của Thái Phụng, tuyệt đối là hao tổn xa xỉ.

Thái Phụng trong bức màn thuyền hoa hỏi:

- Thanh Loan, đám người như thế nào còn chưa lên, chẳng lẽ muốn ta đi mời sao?

Thanh Loan xoay mặt nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, là tên gian lận Hứa Tiên, người ta buộc hắn ngâm thơ? Chúng ta đầu tiên chờ chút đã, ta xem hắn bị mất mặt như thế nào.

Oán niệm của nàng đối với Phan Ngọc cùng Hứa Tiên tương đối sâu a.

Hứa Tiên nghĩ một lát thì cười nói:

- Thơ là ngâm không được.

Thừa dịp Kim Thánh Kiệt vắng mặt, Hứa Tiên tránh thoát tay của hắn, nhảy lên thuyền.

Kim Thánh Kiệt âm thầm mặt nói:

- Thôi, thôi, đưa tục vật này li khai đi.

Người chèo thuyền nhỏ sào, Thanh Loan vỗ tay cười nói:

- Quả nhiên là cái bao cỏ.

Thuyền chậm rãi rời đi Hứa Tiên đứng ở bong thuyền cười nói:

- Từ ngược lại có một câu.

Ánh mắt của mọi người không khỏi lại một lần nữa bị hấp dẫn đến trên người hắn. Hạ Tử Kỳ không khỏi nghĩ đến tình cảnh lần thứ nhất nhìn thấy Hứa Tiên. Khi đó Hứa Tiên tuy rằng thẳng thắn, nhưng mà không có lưu lại cho hắn ấn tượng quá lớn.

Trong gió tuyết, y phục của Hứa Tiên bay múa, chẳng biết lúc nào trở nên tiêu sái vô cùng.

- Đông nam hình thẳng, tam ngô đô hội, tiền đường tự cổ phồn hoa. Yên liễu họa kiều, phong liêm thúy mạc, tham soa thập vạn nhân gia. Vân thụ nhiều đề sa. Nộ đào quyền sương tuyết, thiên tiệp vô nhai. Thị liệt châu kì, hộ doanh la khỉ, cạnh hào xa.

- Trọng hồ điệp nghiêng thanh gia. Hữu tam thu quế tử, thập lý hà hoa. Khương quán lộng tình, lãng ca phiếm dạ, hi hi điệu tẩu liên oa. Thiên kỳ ủng cao nha. Thừa túy thính tiêu cổ, ngâm thưởng yên hà. Dị nhật đồ tương hảo cảnh, quy khứ phụng trì khoa.

Âm thanh ngâm xướng xuyên qua gió tuyết truyền vào tai mọi người, âm thanh người nọ trên thuyền cùng tiếng ngâm xướng biến mất trong làn tuyết, cuối cùng chỉ thấy hắn mơ hồ đứng chấp tay nơi đầu thuyền.

Kim Thánh Kiệt sau khi nghe xong thì giật chân khen:

- Người lạ kỳ, thật là người lạ kỳ.

Đám học sinh khác thì đều trợn mắt há hốc mồm, thủ từ này có chỗ nào không làm cho người ta không hài lòng, ai dám nói một chữ không?

Từ xưa đến nay người dùng Hàng Châu là đề từ không biết bao nhiêu mà kể, thi từ ca phú nhiều vô số. Một khi gộp lại có thể làm thành một quyển sách dày. Tại nơi tầm thường nhất sẽ tạo nên sự bất phàm, thủ từ Vọng Hải triều của Hứa Tiên chính khảo nghiệm của thời gian lưu truyền xuống tạo nên một quyển sách.

Có thể lường trước không được bao lâu, thủ từ sẽ cùng Hứa Tiên đồng dạng truyền khắp đại giang nam bắc. Nếu là ngẫu nhiên làm được một hảo thủ từ, còn có thể coi như ngẫu nhiên, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi này làm được hai thủ từ thì không phải những tài tử bình thường có thể so sánh. Kim Thánh Kiệt tuy rằng cuồng ngạo, nhưng so về chuyện này thì hắn tâm phục khẩu phục, không dám tranh phong nữa.

- Thừa bình khí tượng, hình dung khúc tẩn.

Thải Phượng thì thầm nhắc lại câu này, trong lòng cũng tâm phục Hứa Tiên. Sơ Tuyết Thí tuy rằng Hứa Tiên cũng có danh khí nhưng vẫn tự nào phải trò chơi, chung quy không có người nhớ rõ, duy nhất được xưng tụng cũng chỉ có Cửu Trượng Kỵ của Phan Ngọc, vẻ thanh tú vĩnh viễn uyển chuyển hàm xúc, xúc động lòng người của nàng.

Sau đó Thanh Ngọc án của Hứa Tiên càng kinh tài tuyệt diệu, có khi nàng sẽ nhớ, nếu như không phải là Phan Ngọc viết ra Cửu Trượng Kỵ thì nói không chừng nàng sẽ ái mộ chủ nhân của thủ từ này. Huống chi hẳn còn biết quan tâm đưa hộp gấm cho mình quan sát. Nhưng hiện tại chỉ là tán thưởng, kính nể, bằng hữu của Phan công tử quả nhiên không ai tầm thường. Chỉ bằng hai thủ từ này là có thể được tán thưởng bằng một tiếng “Từ hào” rồi.

Thanh Loan tức giận bất bình, tuy rằng nàng không biết rõ hàm nghĩa bên trong thủ từ của Hứa Tiên, nhưng cũng biết Hứa Tiên đã nổi danh. Thải Phượng khuyên lớn:

- Được làm hảo hữu của Phan công tử, nào có ai là bao cớ chứ?

Chỉ là trong lòng nàng cũng có chút tiếc nuối, nếu Hứa công tử có thể lên thuyền hoa thì mình có thể hỏi xem Phan công tử lúc nào về Hàng Châu.

Hứa Tiên rời thuyền lên bờ, nguyên bản hẳn muốn mang ít đồ về nhà thì đột nhiên chứng kiến tiểu la lỵ áo trắng đang tìm kiếm cái gì đó. Hứa Tiên nhìn kỹ, trong lòng cười cười: thì ra là nhật pháo đốt, quả nhiên là tiểu hài tử, chỉ là nhà của nàng ở quanh đây sao?

- Tiểu muội muội, gia gia của ngươi đâu?

Cô bé lại càng hoảng sợ, thoáng ngẩng đầu, trông thấy là Hứa Tiên thì do dự một chút, rốt cục mở miệng nói:

- Đi về rồi.

Thanh âm nhẹ nhàng như tuyết, chỉ là khẩu âm có chút kỳ quái.

99. Quyển 3 - Chương 98

Quyển 3: Kim Nặng Trì Phủ.

Chương 98: Gặp lại.

Sưu tầm:

Hứa Tiên thấy tay nàng đang cầm pháo đốt vừa n hặt được liền nói:

- Cho ta xem một chút được không?

Cô bé ngược lại nhanh chóng giấu tay đi, vẻ mặt phòng bị nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Được rồi, ta đưa ngươi về nhà a, nhà của ngươi là ở gần đây sao?

Cô bé xem thường nhìn Hứa Tiên một cái, quay đầu đi lại không để ý tới hắn.

Hứa Tiên hít một hơi thật sâu, không thể không xuất ra đòn sát thủ:

- Ta mời ngươi ăn nhé.

- Được a.

Cô bé lập tức chạy tới, đôi mắt đen nhánh mở to tràn đầy khát vọng nhìn Hứa Tiên.

Hắc hắc, quả nhiên là tiểu la lỵ rất dễ đối phó. Ăn hết đồ đặc của ta, ta liền

~ Hứa Tiên lập tức tạm dừng loại tư duy của quái đại thúc lại.

Ở bên trong tiệm bánh bao cạnh tây hồ, Hứa Tiên kinh ngạc nhìn cô bé trước mắt bắt đầu ăn bánh bao, đột nhiên hắn nhớ tới một câu chuyện vô cùng khủng bố. Chuyện kể rằng có một quái đại thúc thấy tiểu la lỵ đáng yêu liền lừa nàng, tiểu cô nương kia ăn thật nhiều, cuối cùng quái đại thúc đem nàng mang về nhà, kể quả là nàng ngay cả quái đại thúc cũng ăn luôn.

Nhưng mà ta không phải quái đại thúc a. Tiên lắc đầu vứt bỏ loại suy nghĩ vớ vẩn này:

- Đừng ăn quá nhiều, sẽ bể bụng mất.

Cô bé cũng không ngẩng đầu lên, hoàn toàn không coi đông chủ (kẻ có tiền - đại gia) hắn ra gì.

Hứa Tiên nói:

- Lão bản, đừng có mang đồ ăn lên nữa.

Cô bé lập tức ngẩng đầu dùng một loại ánh mắt oán giận cực đoan nhìn Hứa Tiên, trong miệng còn chất đầy bánh bao, gò má phồng lên.

- Được rồi, được rồi, ăn đi!

Hứa Tiên nhin không được hỏi một câu:

- Đúng rồi. Người có ăn thịt người không?

Cô bé nỗ lực nuốt đồ ăn đầy miệng xuống tò mò hỏi:

- Người ăn ngon không?

- Ăn ngon muốn chết, ta mỗi ngày cũng muốn ăn, trẻ con thì không cần nhai, chừng lên ăn mới ngon.

Cô bé lộ ra thần sắc mong muốn cùng tiếc hận:

- Gia gia nói, không thể tùy tiện ăn thịt người.

Hứa Tiên vô lực tựa ở trên mặt ghế, loại tính cách này, quả nhiên là kết quả của gia đình giáo dục thất bại a. Tuy rằng lớn lên thật đáng yêu đấy, bề ngoài cũng rất đáng yêu giống như Duẩn nhi. Hứa Tiên thăm dò hỏi:

- Người là yêu quái sao?

Cô bé lập tức mất hứng nói:

- Người mới là yêu quái, cả nhà người đều là yêu quái.

Trên trán Hứa Tiên đột nhiên xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh:

- Được rồi, coi như ta chưa nói, hiện tại để ta đưa người về nhà a.

Cô bé giương mắt nhìn hắn hỏi:

- Người là người xấu sao?

Nhưng ánh mắt kia so với nói rằng lo lắng còn không bằng nói là chờ mong.

Hứa Tiên vô lực nói:

- Dương nhiên không phải!

Ăn hết đồ của ta rồi mới hỏi vấn đề này, Thật là...

Cô bé có hơi thất vọng bộ dạng, đột nhiên nhớ ra cái gì đó lại hỏi:

- Vậy người là sắc lẳng sao?

- Tuyệt đối không phải, người học ở đâu ra mấy từ này vậy?

- Vậy ta không thể ăn người rồi.

Trên mặt tiểu la lỵ tràn đầy thần sắc tiếc nuối, nàng lại nói:

- Ta đi đây.

Nói xong cũng nhảy xuống ghế, nhanh như chớp chạy đi, Hứa Tiên đuổi ra ngoài cửa xem xét thì không còn thấy tung tích của nàng nữa.

- Ai, ta thật là quái đại thúc thất bại a.

Hứa Tiên thở dài một hơi, hai mắt rưng rưng:

- Nhưng mà may mắn không có bị ăn sạch.

Ánh dương chiếu vào mặt Hứa Tiên, hắn ngẩng đầu nhìn lên, trận tuyết kéo dài ba ngày rốt cục đã dừng rồi.

- Tuyết đã qua thì điều gì sẽ tới?

Nếu có người hỏi Hứa Tiên vấn đề này, Hứa Tiên nhất định trả lời hắn ba chữ: Bạch Tố Trinh.

Hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, sau thanh minh chính là thời điểm gặp lại. Thật ra là do hắn xuất khiếu căn cứ đủ loại tin tức đoán ra được, hiện tại thì biến thành dự cảm mãnh liệt rồi.

Bất quá có một người đến không cần “Dự cảm mãnh liệt”

Mùa xuân đến rồi, Phan Ngọc cũng trở lại.

Khi mà con chim hoàng oanh hót lần thứ nhất, Hứa Tiên trở lại thư viện đã thấy một người thu thập giường chiếu cho hắn, người này ngoái đầu lại nhìn Hứa Tiên cười, nụ cười thật rung động lòng người.

Hứa Tiên kinh hỉ nói:

- Minh Ngọc, người đã về rồi, như thế nào lại sớm như vậy.

Hắn nguyên lai tưởng rằng nàng còn ở nhà thêm một chút nữa mới lên.

Phan Ngọc nói một câu:

- Nhớ người a.

Hứa Tiên vui đùa nói:

- Có phải là giống như ban ngày không ăn, ban đêm không ngủ, một ngày không gặp như cách ba thu không?

- Không phải.

Phan Ngọc phi thường dứt khoát hồi đáp. Chỉ là thường xuyên ngăn người ra, vừa mỉm cười vừa nhú mày khiến cho mẫu thân đại nhân chất vấn một phen.

Hứa Tiên bày ra bộ dạng đau khổ cực kì, nhưng trên mặt lại tràn đầy vui vẻ, xa cách đã lâu mới gặp lại khiến hắn thật sự vui vẻ.

Hai người ăn một chút thức ăn, Hứa Tiên đột nhiên nhớ tới một chuyện nói:

- Minh Ngọc, hồng nhan tri kỷ của người sắp bị một tiểu tử họ Kim hót tay trên đó.

Phan Ngọc kỳ quái nhìn Hứa Tiên hỏi:

- Hồng nhan tri kỷ của ta?

Hứa Tiên vũ động chiếc đũa khoa tay múa chân nói:

- Chính là Thái Phụng ah! Hai người các người, một kẻ đệ nhất tài tử, một kẻ đệ nhất tài nữ, đều nói là trời sinh một đôi a.

Lời này của Hứa Tiên cũng không tính là khoa trương, hai người này tại Sơ Tuyết thí đã tạo nên một tràng oanh động, đủ để đưa vào tiểu thuyết tạo nên một truyền kì sống động a.

Không biết bao nhiêu người đang nghị luận nhân duyên hai người tại trà dư tửu hậu, lại nói Phan công tử cố kỵ thân phận sẽ không lấy một nữ tử thanh lâu, có người nói Thái Phụng xinh đẹp như thế nào, thấy đừng nói thân phận, ngay cả mẹ ruột đều chẳng quan tâm rồi.

Phan Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Tiểu tử họ Kim đó, là Kim Khánh Kiệt sao?

- Người cũng biết tên tiểu tử này?

Hứa Tiên rất bội phục nàng, phẳng phất như chưa từng cái gì mà Phan Ngọc không biết.

Phan Ngọc cầm chiếc đĩa nhẹ nhàng quấy cháo loãng trước mặt, nghe Hứa Tiên nói đem chiếc đĩa để vào trong miệng ném thử, cười cười:

- Kim nhị công tử phong lưu phóng khoáng, tại Giang Nam nổi danh nhất trong đám quần là áo lượt.

Hứa Tiên cười nói:

- Người thì sao? Phan đại công tử có phong lưu phóng khoáng không?

Nếu bàn về hai chữ quần là áo lượt thì Kim Khánh Kiệt chỉ sợ phải kém xa người trước mặt Hứa Tiên.

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu, chỉ là Thái Phụng đúng là nữ tử đệ nhất thiên hạ, nếu là rơi vào tay loại công tử ăn chơi này thì quá đáng tiếc...

Phan Ngọc nói tuy đáng tiếc, nhưng mà thần sắc phẳng phất như không nói tới một người mà, nói tới kẻ không hiểu cách thưởng thức hoa.

Hứa Tiên cũng chỉ thuận miệng nhắc tới, chủ đề rất nhanh chuyển tới phương diện khác, chỉ là vô luận là nhắc tới cái gì đều có cảm giác thư thái vùng vui sướng.

100. Quyển 3 - Chương 99

Quyển 3: Kim Nặng Trì Phủ.

Chương 99: Họa Bích. (1)

Sưu tầm:

Cơm nước xong xuôi, Phan Ngọc đột nhiên đề nghị: hôm nay chúng ta đi Nam Sơn đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh) a.

Hứa Tiên do dự nói:

- Hôm nay không phải khai mở viện bái phu tử sao?

Đơn giản mà nói chính là nghi thức khai giảng, có rất nhiều công tác muốn làm. Vật cũ bỏ niềm phong, thư viện quét sạch, bái phu tử vân vân, lẽ ra từng viện sinh cũng không thể vắng hợp, càng đừng nói Phan Ngọc là hội trưởng hội học sinh.

Phan Ngọc đáp:

- Ta cáo bệnh cùng người.

Sắc mặt Hứa Tiên trở nên cổ quái:

- Không phải nói tuyệt đối không thể nghỉ học sao?

Phan Ngọc cúi đầu cười yếu ớt:

- Chỉ là nói suông như vậy thôi.

Cũng chỉ có nàng có thể “Tuyệt đối ” biến thành “Nói suông mà thôi ” a.

- Được rồi, trùng hợp ta cũng đang muốn đi.

Hứa Tiên cũng vui vẻ được thanh nhàn, hẳn đối với du sơn ngoạn thủy tuyệt đối so với đóng cửa đọc sách đương nhiên là có hứng thú lớn.

- Trở về chuẩn bị chút quần áo a, chúng ta đêm nay nghỉ ngơi tại chùa Tịnh Từ Nam Bình Sơn, sau đó tham quan nơi đó một hai ngày, lại chuyển đi Phượng Hoàng Sơn, chỗ đó có một phong cảnh núi non trùng điệp rất là không tệ, tiếp đó lại đi...

Hứa Tiên vội vàng ngắt lời nói:

- Được rồi, được rồi... Chúng ta đây là đi đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh) sao?

Đây rõ ràng là du lịch đường dài a. Hơn nữa không phải tùy tiện mà cưỡi ngựa xem hoa, mỗi nơi có một chỗ muốn đến, cũng muốn chơi vài ngày. So với du lịch kiếp trước như lữ hành ngày đêm tuyệt đối hao phí thời gian cùng tiền bạc không ít.

- Việc học làm sao bây giờ? Năm nay chính là thi Hương đó.

Thi Hương tương đương với thi tốt nghiệp trung học, so với thi đại học thì trọng yếu hơn nhiều. Sĩ tử thiên hạ cho dù không muốn cũng phải đi qua con đường này.

Phan Ngọc khẳng định nói:

- Không có vấn đề gì.

Hứa Tiên cười khổ:

- Người đương nhiên không có vấn đề, ta sợ ta rất có vấn đề.

Trên mặt Phan Ngọc lộ ra thần sắc áy náy:

- Thực xin lỗi ah, ta nghĩ Hán Văn người chưa từng du lãm Hàng Châu nên muốn mang người đi một chút cho biết, không ngờ ta suy nghĩ chưa chu toàn, chỉ là thật sự không thể đi sao?

Trong lòng nàng thầm nói: bởi vì thời gian của ta không còn nhiều lắm.

Hứa Tiên kinh ngạc từ trên mặt Phan Ngọc phát hiện một tia khẩn cầu, còn có một loại sầu bi mà hẳn không rõ từ đâu. Phan Ngọc công tử luôn luôn tiêu sái thông dong trở nên có chút kỳ quái.

- Đương nhiên phải đi rồi, ta còn chưa được thăm thú thiên nhiên như vậy.

Lời này cũng không phải là nói ngoa, hẳn xuyên việt cho tới bây giờ, hơn phân nửa thời gian bề bộn nhiều việc sinh kế, đối mặt với những danh thắng còn chưa bị ô nhiễm như thời hiện đại đương nhiên là mong muốn, chỉ là không có cơ hội đi xem là hẳn tiếc nuối rất nhiều. Hiện tại có cơ hội, cũng dứt khoát buông lỏng mà đi một phen.

Phan Ngọc vui vẻ nở nụ cười, dù cho Hứa Tiên thường xuyên đối mặt cũng cảm thấy kinh tâm động phách. Chỉ là không rõ vì sao Phan Ngọc dẫn hắn đi du ngoạn, lại giống như thực hiện tâm nguyện trọng đại gì đó.

Boong...Boong...

Từng tiếng chuông muện của Tịnh Từ tự vang vọng lại, phiêu đăng trên các gian lầu các. Ánh nắng trời chiều chiếu vào mái hiên khiến thanh âm của chuông gió rơi vào tai người cũng cảm thấy phiền muện.

Trên bậc thang đá, cái bóng của hai người trùng nhau, Phan Ngọc đứng bên cạnh Hứa Tiên, tia nắng cuối cùng chiếu vào mặt nàng khiến nàng đẹp như một bức tranh.

- Hán Văn.

Phan Ngọc đột nhiên phá vỡ không gian yên tĩnh này.

- Sao?

Hứa Tiên quay đầu.

- Ta phải đi.

Ánh mắt Phan Ngọc trở nên phiêu hốt bất định, chỉ là không nhìn tới Hứa Tiên.

Trên mặt Hứa Tiên có chút mê hoặc:

- Sao lại đi? ? Đêm nay không phải muốn ở chỗ này sao? Người cho nhiều tiền hương như vậy, ngay cả phương trượng cũng suất nữa quỳ lạy người mà.

Phan Ngọc nghiêng mặt qua, tiện tay đẩy đẩy cái trâm cài trên đầu, mặc cho mái tóc đen dài bung ra, trong gió chiều che khuất đôi má.

- Ta phải trở về kinh thành rồi.

Thanh âm của nàng phiêu hốt trong gió, nhưng Hứa Tiên nghe rất rõ ràng.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Vội vã như vậy sao? Không phải đợi tới lúc thi Hương xong mới đi sao?

Phan Ngọc lắc đầu, tóc dài tùy theo vũ động:

- Vào kinh dự thi Hương cũng được mà.

- Ài, mới gặp mặt lại muốn chia tay sao?

Phan Ngọc hỏi:

- Người đau lòng sao?

- Đương nhiên, chúng ta là bằng hữu cơ mà.

Hứa Tiên làm ra bộ dáng đương nhiên là thế.

- Bất quá cũng không cần lo lắng, chắc chắn sẽ còn có cơ hội gặp lại, khi đó lại vui vẻ thôi.

Phan Ngọc nhẹ cười khê, chỉ là bên trong nụ cười này xuất hiện một tia cay đắng, nàng lẩm bẩm: Bằng hữu ah! Thời điểm gặp lại cũng chỉ có thể làm bằng hữu mà thôi.

Trong đầu nàng lơ lơ nhớ lại tình cảnh lúc về nhà, phụ thân mừng rỡ như điên nói rằng lão ni cô đã lại tới và để lại một lọ dược thủy, còn nói chỉ cần trước sinh nhật mười tám uống vào sẽ đạt được ước muốn.

Mà qua tiếp một thời gian nữa, nàng đã đủ mười tám rồi, trong nhà vốn không muốn nàng trở lại Hàng Châu, sợ chậm trễ thời gian, nhưng nàng kiên trì muốn trở lại, lấy được một câu bằng hữu này thì nàng còn yêu cầu gì xa vời nữa. Chính nàng cũng rất hoài nghi điều này.

Tâm sự rất nhanh bay đi, Hứa Tiên bên cạnh vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn quay đầu nói:

- Trong khoảng thời gian này đều ở cùng ta đi!

Nàng sững sờ, đã nhận ra cái gì ư? Có phải dùng ảo giác tự an ủi mình. Nàng cũng nhẹ nhàng nói thầm một tiếng:

- Ủ.

Hắn cũng học nàng cúi đầu tháo trâm ra, tóc đen dài tung bay theo gió.

Ánh trời chiều đã tắt nắng, tóc của hai người phiêu đảng trong gió đêm khi thì cuốn lấy nhau, khi thì tách ra.

Hắn quay đầu, tựa hồ xuyên thấu qua gương mặt nàng là một dung nhan khác, phảng phất như phật bà quan âm, nhưng càng thêm vẻ xinh đẹp uyển chuyển. Nhưng hắn nhanh chóng lắc đầu, trong lòng cười khổ cảm thán: tách ra một thời gian ngắn cũng tốt, bằng không thì thật biến thành một đôi gay mắt, hiện giờ bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi.

Thời gian sau đó, dấu chân của hai người Hứa Tiên trải khắp các nơi Hàng Châu bất luận là Nhị Phong Tam Tuyền hay là Tứ Tự Ngũ Sơn chỉ để ý tận hưởng du lãm, ăn, mặc, ở, đi lại đều có Phan Ngọc trông nom, chân kim bạch ngân quăng ra tự nhiên sẽ có những đái ngọc cao nhất. Mặt khác còn có hướng dẫn

viên phụ trách giảng giải thắng cảnh, bất kỳ một thắng cảnh nào đều xuất hiện một điển cổ từ trong miệng nàng, điều này khiến cho Hứa Tiên trợn mắt há hốc mồm, còn hơn cả hướng dẫn viên du lịch kiệp trước.

101. Quyển 3 - Chương 100

Quyển 3: Kim Nặng Trì Phủ.

Chương 100: Họa Bích. (2)

Sưu tầm:

Trong đó tổn hao không nhỏ, Hứa Tiên có ý tức muốn trả thì Phan Ngọc nói một câu ngăn lại:

- Chúng ta không phải là bằng hữu sao?

Hứa Tiên nói thầm: bằng hữu thì bằng hữu, sao lại giống oán phụ như thế.

Ngày hôm đó, đang uống trà Long Tỉnh dưới núi ra, Phan Ngọc đề nghị:

- Hán Văn, chúng ta lại đến Phi Lai Phong Linh Ẩn tự chơi hai ngày đi.

Trong lòng Hứa Tiên ửng ửng cảm giác có chút không đúng, phỏng phát tới đó sẽ có chuyện tình bất hảo phát sinh. Nhưng lại tìm không thấy lý do để phản đối, cũng chỉ có thể đáp ứng. Lúc Hứa Tiên dương thần xuất hiện đã từng nghe nói qua Pháp Hải ở Linh Ẩn tự.

Hắn hiện tại đang ở Linh Ẩn tự sao?

Đường núi có đá xanh lốt dưới, hai người đi lên, cây rừng rậm rạp, chim rừng ca xướng.

Tràng cảnh yên tĩnh như thế này khiến Hứa Tiên cảm giác tâm thần có chút không tập trung, rốt cục đường núi đi đến cuối cùng, Linh Ẩn tự đang ở trước mắt.

Trong thiện phòng, nhị lão đang ngồi đối diện. Người thứ nhất hai hàng lông mày trắng toát, hai tóc mai lưu tuyết, đáng vẻ từ bi mà vô cùng uy nghiêm.

Người khác thì khuôn mặt tiêu tụy, tâm như cây chết, dù cho biết rõ trước mặt chính là một cao tăng Phật môn đạo pháp thâm sâu cũng an tọa như núi, bất vi sở động.

Dùng tu vi của Pháp Hải có thể thấy được tính trầm ổn, tăng nhân tầm thường không thể so sánh, khó trách có thể làm phương tượng của Linh Ẩn tự.

Đột nhiên một hồi tiếng bước chân dồn dập từ hành lang ngoài truyền tới, một tiểu hòa thượng trực tiếp đẩy cửa tiến đến, không kịp thở trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Lão Phương tượng chậm rì rì mà nói:

- Nghiễm Lượng, tu hành ngày thường ngươi vất hết đi đâu rồi.

Tiểu hòa thượng tên Nghiễm Lượng cuối cùng đem không khí hút một ngụm mới nói:

- Phương tượng, có hai khách hành hương tới.

Lão Phương tượng thần nhiên nói:

- Linh Ẩn tự mặt trời lặn mà cũng có khách hành hương đến?

Nghiễm Lượng giơ lên một tay, nói:

- Năm, năm trăm lượng, khách hành hương đưa năm trăm lượng cúng chùa.

Lão Phương tượng đang nửa mở nửa nhắm đôi mắt đột nhiên mạnh mẽ mở ra, lão đứng bật dậy nói:

- Thật sự?

Rồi sau đó dừng người lại nói:

- Mời đám người chờ một chốc lát, ta cùng với Hải thiền sư sẽ đi qua. Đúng rồi, khách hành hương là người như thế nào?

Nghiêm Lượng lại nói:

- Một kẻ họ Hứa, một kẻ họ Phan, đều có cách ăn mặc của thư sinh.

Lão Phương trưởng trầm ngâm một chút, đang muốn quay đầu tiếp tục hỏi Pháp Hải giảng kinh, đột nhiên linh quang lóe lên, nhảy xuống giường, cầm lấy Nghiêm Lượng, vội hỏi:

- Một kẻ họ Phan, một kẻ họ Hứa?

Bả vai Nghiêm Lượng bị bắt đau nhức, âm thầm bội phục phương trưởng càng già càng dẻo dai, cố gắng hồi tưởng rồi đáp:

- Đúng vậy. Một kẻ tuần tú cực kỳ, một kẻ tầm thường một chút, bắt quá cả hai đều hiền hoà vô cùng.

Lão Phương trưởng vỗ tay cười nói:

- Hay quá thay, hay quá. Quả tới đúng dịp a.

Nói đoạn lão hướng Nghiêm Lượng nói:

- Còn đứng đấy làm gì, mau chóng giúp ta mặc y phục.

Nói xong hần mở ra ngăn tủ, lấy áo gấm cà sa màu đỏ, gương mặt tiều tụy như cây chết đột nhiên như cây vào mùa xuân.

Tu vi Pháp Hải dù cho tinh tiến hơn năm trước cũng có chút cảm giác trợn mắt há hốc mồm, lúc này hần vội vàng ngăn lại hỏi:

- Phương trưởng có gì lại vội vàng như thế?

Lão Phương trưởng trong lúc cấp bách liền vội vàng giải thích:

- Thiền sư có chỗ không biết, hai người kia một cái là Giang Nam đệ nhất tài tử, còn là cháu trai của Tổng đốc đại nhân. người còn lại ngâm thơ làm thủ từ, gần đây lưu truyền một thủ từ. Nếu có thể lưu lại mấy bức vẽ đẹp thì năm nay nhất định có thể gia tăng không ít khách hành hương.

- Cái gì?

Sắc mặt Pháp Hải biến đổi, bộ dạng như đang muốn trách cứ..

Lão Phương trưởng cười nói:

- Phật là phải nói, nhưng cơm cũng cần ăn, ăn no thì mới nói được. Cho dù ta và người có thể không ăn, nhưng tự miếu ngày gần trăm tăng chúng muốn ăn, tranh triển lãm của tượng phật ở hành lang năm đó không ai bảo dưỡng nữa. Ai, ngài là một người ăn no, cả nhà không đói bụng. Không quản lý việc nhà, không biết củi gạo dầu muối quý như thế nào.

Lão Phương trưởng nói liền thoảng liên tục, một câu tiếp theo một câu. Toàn bộ không giống bộ dạng chậm rãi vừa rồi, nói xong liền vội vàng rời đi ra ngoài.

Trong thiền phòng, Pháp Hải thở dài, tịch tịch ah, tịch tịch! Người trong Phật môn còn như thế, muôn dân trăm họ khi nào mới có thể độ tận được đây?

Lão Phương trưởng đến phòng, nhìn mình sửa sang chỉnh chu áo cà sa trên người một chút, mới chậm rãi đi vào nói:

- Hai vị thí chủ thịnh tình, bản tăng quả thực cảm ơn.

Hứa Tiên nhìn lên khí độ của Đại hòa thượng lạnh nhạt thì không khỏi cảm thán, đây mới là cao tăng đắc đạo, làm gì giống dáng vẻ của những hòa thượng ở miếu nhỏ kia. Phương trưởng cũng một đồng tuổi rồi còn trước mặt hai người xưng: tiểu tăng tiểu tăng.

Nói chuyện vài câu, phương trượng tự mình dẫn đường cho hai người Hứa Tiên tham quan chùa một chuyến, nhưng lại bị Phan Ngọc từ chối nhã nhặn, chỉ nói không dám làm phiền. hai người tự đi một mình là được, đi qua cửa hiên, Hứa Tiên thấy một lão tăng đang đứng từ xa nhìn mình, trong lòng hẳn cảm thấy có chút quen mắt, nhưng đã quên mình gặp lão ở đâu.

Pháp Hải thấy Hứa Tiên không khỏi vui vẻ, lại nhìn Phan Ngọc bên cạnh hẳn, cau mày nói:

- Chấp mê bất ngộ, để bản tăng độ ngươi một chút.

Người phạm mất thịt, không cần phải phí tâm sức, nói chính là nói, thông thì thông, không thông thì không thông. Nhưng hẳn đêm đó thấy kim quang trên người Hứa Tiên hiển nhiên rất có căn cơ, hơn nữa lòng mang từ bi, cùng Phật hữu duyên, thật là tài liệu tốt để làm hòa thượng.

Hứa Tiên nếu là biết rõ nơi này có người đã nhận định hẳn có thiên phú làm hòa thượng, có lẽ sẽ chạy mất dép. Nhưng hẳn hiện tại chỉ trong lòng nghi ngờ một chút thì lại xoay mặt cùng Phan Ngọc đàm tiếu.

Thiên Vương điện, Dược sư điện, Đại Hùng bảo điện từng chút xem qua, tuy rằng cổ kính, nhưng mà không có chỗ nào đặc biệt, những ngày này Hứa Tiên cũng nhìn không ít cổ tháp, cũng không có gì kinh hỉ. Phan Ngọc đã gặp qua vô số mỹ cảnh nên càng không để ý.

Thăng đến sau khi đi vào hành lang triển lãm tranh mới làm cho hai người tinh tế quan sát, ở phía trên vẽ không phải là thần Tiên Phật mà Thiên Nữ Tán Hoa tầm thường. Mà là vẽ sinh hoạt thể tục tựa hồ chính là thành cổ Hàng Châu này, phòng xá hiển hiện cực kỳ tinh tế, cầu nhỏ hoa liễu, phố xá sầm uất người đi đường tấp nập. Tuy vẽ mà không đề danh, không biết là người phương nào sáng tác.

102. Quyển 3 - Chương 101

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 101: Phổ độ. (1)

Sưu tầm:

Bức họa phẳng phất mang theo ma lực thần kỳ, Hứa Tiên hướng về một bức họa trong góc nhìn lại, phẳng phất là đội ngũ đón dâu. Tiếng chiêng trống, thanh âm đột pháo vang lên bên tai. Tân lang cười con ngựa cao lớn đi ở phía trước, mặc dù diện mục mơ hồ, nhưng Hứa Tiên cảm giác vẻ mặt của người này vô cùng hưng phấn.

Hứa Tiên cười đối với Phan Ngọc nói:

- Minh Ngọc, người nhìn chú rể này có giống ta không?

Phan Ngọc mắt trắng không còn chút máu:

- Muốn cưới vợ tới diên rồi à?

Nói xong cũng nhìn một góc, tranh này vẽ cực kỳ tinh diệu, cẩn thận nhìn lại. Đằng sau kiệu hoa, tân nương tử chính vụng trộm xốc màn kiệu lên nhìn ra ngoài. Tuy rằng chỉ lộ ra gương mặt mơ hồ, nhưng cảm thấy cực kỳ giống chính mình.

Hai người từng người nhìn bức họa họa chính mình, trong đầu mơ mơ màng màng, giật mình thì thấy toàn thân bỗng bành như đập vào vách đá.

Hứa Tiên ngẩng nhìn bốn phía, tiếng người huyên náo, loa kèn không ngừng thổi chiêng trống không ngừng đập. Trong lòng của hắn cũng lộ ra một cỗ vui mừng, hận không thể hoa chân múa tay vui sướng. Trong lúc nhất thời cái gì kiếp trước kiếp này đều quên sạch sẽ.

Trong thoáng chốc biết hôm nay là thời gian đại hôn là của mình lấy chính là kiều thê mỹ quyến. Nhân sinh đắc ý, không còn gì mong hơn.

Phan Ngọc vụng trộm xốc lên màn kiệu, hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy Hứa Tiên ngồi trên cao, trong lòng vui mừng vô cùng, đây chính là phu quân có thể phó thác chung thân cả đời của mình.

Vào nhà, ba khấu ba bái, kết làm phu thê. Hoa chúc cao cao, hai người nhìn nhau cười cười, nét đỏ ửng hiện lên trên má nương tử.

Dưới ánh đèn sáng choang, gỗ lim trang dài, gương đồng trang điểm, bóng hai người nhìn nhau cười trong kính. Từ nay về sau tương tư tương luyến, vĩnh bất phân ly.

Ban đêm đọc thi thư, Hồng Tụ Thiên Hương, năm sau Hứa Tiên đề tên bằng vàng thi đậu tiến sĩ.

Lại phong làm quan lại, coi như thành danh. Trong nhà Phú Quý cả sảnh đường, lại bầu bạn với mỹ nhân.

Đương nhiên tuổi tác dễ trôi qua, tiệc vui chóng tàn. Sau khi kết hôn mấy năm, Phan Ngọc lại không có con nối dõi, cầu xin thần bái Phật cũng vô dụng. Trong nhà toàn bộ nhờ Hứa Tiên truyền lại hương khói, sự tình nạp thiếp nhiều lần lọt vào trong tai.

Lúc này trước họa bích, hai người ngây người. Trong phòng một hồi gió lạnh thổi qua, một người con gái trước bức họa nhăn mặt cau mày tiến vào trong họa.

Không lâu sau Hứa Tiên nạp thiếp tên là Thiển nhi, dáng vẻ băng cơ ngọc cốt, thân nhẹ như yến khiến Hứa Tiên vô cùng thương yêu, Phan Ngọc ghen tức. Trong nội viện có nhiều người đàm tiếu, Hứa Tiên thương yêu Thiển nhi, thường hay thiên vị, hơn nữa Thiển nhi sinh được con trai, mẫu bằng tử quý, người trong nhà càng che chở nàng như bảo vật.

Phan Ngọc thường ngồi im lặng, mặc dù Hứa Tiên vẫn tới lui khuyên bảo, nhưng nàng trầm tỵ không vui. Dần dà, Phan Ngọc tích tụ thành bệnh. Hứa Tiên ngày đêm chăm sóc, bệnh tình Phan Ngọc càng ngày càng yếu, trong lòng Hứa Tiên lòng ưu thương, nghe nói phiên bang tiến cống vật phẩm có thể chữa bệnh, Hứa Tiên không quản đồ tiến cống, âm thầm lấy trị bệnh cho Phan Ngọc. Quả nhiên nàng khỏi hẳn bệnh.

Hứa Tiên đại hỉ, thiết yến bày tiệc, thời điểm chúc mừng chúc mừng thì quan sai lâm môn. Sự tình trộm bảo bại lộ, bãi miễn chức quan của Hứa Tiên. Tịch biên hết gia tài, lưu vong biên tái ba nghìn dặm. Trên đường lương thực tận, lại gặp tuyết rơi nhiều, đông lạnh cùng đói khát xuất hiện. Phan Ngọc thấy mình liên lụy cả nhà, hận không thể chết. Nhưng Thiển nhi cực khổ thuyết phục nàng.

Hứa Tiên ngửa mặt lên trời thở dài:

- Sơn hải chi minh, sinh tử tương hứa. Hôm nay đành chết ở đây.

Nói xong liền muốn tự vẫn.

Lúc này, Pháp Hải đi đến trước Họa Bích khua tay mấy cái lên bức họa nói:

- Hứa thí chủ, nên trở lại.

Một tiếng này gõ như Thiên Bạng Địa Liệt, Hứa Tiên đột nhiên cả kinh tỉnh táo lại, nửa ngày mới nhớ được. Người ở chỗ nào, bản thân là ai. Trước mặt vẫn là bức họa, quay đầu nhìn đồng hồ nước, mới chỉ qua một khắc.

Thị thị phi phi bên trong mộng như tan thành mây khói, càng nghĩ càng mê loạn.

Chỉ có đại hôn chi hỉ, nỗi lo không con thừa tự, niềm vui nạp thiếp, đau buồn vì bệnh nặng, cả kinh vì sự việc đổ vỡ, còn có lưu vong cùng tuyệt vọng khổ sở lơ mơ còn tại trong lòng. Trong lúc nhất thời, khổ cay chua ngọt đều vào trái tim không biết như thế nào tiêu thụ.

Hứa Tiên quay đầu nhìn thoáng qua Phan Ngọc, lại vội vàng xoay đầu lại. Mình ở trong mộng lại cười nàng, thật sự là quá biến thái. Lại không chú ý Phan Ngọc mặt đầy đỏ ửng, nhìn cũng không dám nhìn hấn.

Pháp Hải hỏi:

- Hứa thí chủ, kính này như thế nào?

Hứa Tiên sững sờ mới chú ý tới nơi này nhiều hơn một hòa thượng, còn hỏi dị trạng vừa rồi, hấn liền hỏi:

- Đây là thủ đoạn của đại sư?

Vừa rồi tràng cảnh đó như một giấc mộng, một giấc mộng mà như thật. Hấn là thủ đoạn của người này, chỉ là có thể trong bất tri bất giác dẫn vào mộng ảo, lão tăng này không giống tầm thường.

Pháp Hải cười nói:

- Sắc do không khởi, huyền do tâm sinh, sao lại nói là thủ đoạn của lão nạp được.

Trên mặt Hứa Tiên đỏ bừng lên, hấn cắn răng nói:

- Người có thể trông thấy ta mộng được cái gì?

Nếu là chỉ thấy ý dâm của mình thì thôi, nhưng ý dâm lại là một nam nhân thì truyền đi hấn làm sao sống nổi. Hứa Tiên hiện tại đã tiếp cận trạng thái nổi khùng, tùy thời chuẩn bị giết người diệt khẩu.

Pháp Hải đối với sát khí trên người Hứa Tiên phảng phất chưa từng thấy, hấn cười nói:

- Tâm ý của Thí chủ, lão nạp sao có thể biết được. Suy đoán đơn giản là bi hoan Ly Hợp, hỉ nộ ái ố mà thôi.

Hứa Tiên lúc này mới thở dài một hơi, cảm giác: Tướng mạo anh tuấn của hấn vẫn được bảo toàn, nhưng đối với bị như vậy đùa nghịch như vậy cảm thấy không thoải mái:

- Đại sư, xin hỏi vì sao phải trêu đùa hí lộng tại hạ như thế?

Hấn cũng là người tu hành, đối với mấy pháp môn này sao có thể sợ hãi, hơn nữa căn cứ những tri thức có được từ Ngự Huyền Cơ, đối phương sẽ không không dám bắt mình nên Hứa Tiên mới nói như thế.

Pháp Hải hạ thấp người nói:

- Thế sự chìm nổi đều xem như mây bay, thí chủ có thể ngộ, sao không quy y ngã phạt, đi theo đại đạo.

Hấn có thủ đoạn Thông Thiên cũng có tính toán thiên đại, lần này là muốn một lần độ Hứa Tiên, Phan Ngọc, tiểu Thiên ba người, lúc này mới thi triển “Tiểu Thiên Thế Giới”, nguyên muốn thu hoạch đậm một phen nên mới hao phí sức lực hết cả buổi, vì sao Hứa Tiên một chút cũng không có cảm giác cơ chứ?

Tiểu Thiên Thế Giới tuy rằng không thể giám thị suy nghĩ người chịu thuật, nhưng có thể đem tâm thần người bị thi thuật vào mộng cảnh. lúc đi vào giấc mộng, thân thể không thể tự chủ.

103. Quyển 3 - Chương 102

Quyển 3: Kim Nang Trì Phủ.

Chương 102: Phổ độ. (2)

Sưu tầm:

Người trong giấc mộng có thể thể hiện ra suy nghĩ trong lòng, Lại thường có chút cực đoan may mắn cùng vận rủi, thay đổi rất nhanh để cho chịu thuật giả càng thêm trầm mê. Bất quá nếu là có thể tỉnh lại, chính là nông phu tầm thường cũng có linh ngộ không tưởng.

Quả nhiên thấy Hứa Tiên gật đầu nói:

- Đúng là có một chút, bất quá mộng không do người chủ, cũng không coi là thắng a!

Pháp Hải thở dài:

- Người cho rằng người ở thế tục là có thể tự chủ sao? Sao không theo lão nạp cùng một chỗ thoát ly khổ hải, quy y ngã phạt.

Hứa Tiên suy nghĩ một chút nói:

- có lúc là không thể tự chủ, bất quá đại sư chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu nói kia sao?

- Câu gì?

Hứa Tiên nói:

- Là câu ở trong Chu dịch. Thiên Hành Kiện - quân tử không ngừng vươn lên. Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật. Mặc dù có người đem quyển sách này nói rất mơ hồ, nhưng ta cảm giác chính là sách của

thầy bói. Người nhìn ngay cả thầy tướng số cũng có sách dạy người, hậu kỷ chi đức, tự cường bất tức (lúc nào cũng hướng tới, không ngừng cố gắng) Ta có thể nào bởi vì chút thống khổ nhỏ nhỏ ấy mà bỏ cuộc.

Hắn kiếp trước vì làm người tốt không biết đụng phải bao nhiêu cái đinh, cuối cùng còn bồi luôn cả cái mạng, có chết cũng không chịu hối cải. Pháp Hải muốn độ hắn thì thật sự đụng vào thiết bản. Người đây bất quá là một giấc chiêm bao, hắn lại chân thật nhận thức qua hơn hai mươi năm khổ cay chua ngọt.

Pháp Hải chỉ than nhẹ “A di đà Phật”, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không biết làm như thế nào khuyên bảo Hứa Tiên.

Đây nên xem như lần thứ nhất Hứa Tiên cùng Pháp Hải chính thức gặp mặt. Trong thế giới bốn nguyên, Pháp Hải đã từng muốn độ hóa Hứa Tiên, nhưng bị Hứa Tiên không đầu không đuôi một câu: Gia hữu hiền thê, phu bất tảo họa (Nhà có hiền thê, chồng không bao giờ gặp họa) chặn trở lại. Pháp Hải cảm thấy trẻ con không dễ dạy, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi.

Hứa Tiên cuối cùng bởi vì Bạch Tố Trinh mà bị lừa gạt vào Kim Sơn tự, làm hòa thượng hai mươi năm, đi ra mặt mũi tràn đầy ngu si. Lần này gặp gỡ, thật sự là không biết nên nói như thế nào.

Nhưng hôm nay Hứa Tiên so với nguyên bản khắc sâu đâu chỉ gấp 10 lần, hắn không còn là một tiểu tử ngây thơ mộng tưởng, mà như là một trí giả trải qua thế sự tang thương cảm ngộ. Mặc dù là phản bác Pháp Hải, nhưng nói có lí có lẽ càng khiến Pháp Hải cảm thấy hứng thú với Hứa Tiên, người kiên trì như vậy, nếu như có thể tu Phật thì sau này sẽ có thành tựu như thế nào.

Hứa Tiên có chút mờ mịt phát hiện Pháp Hải dùng ánh mắt mê đắm nhìn mình, trong lòng đột nhiên xuất hiện một hồi sợ hãi. Hắn nhanh chóng chất vấn:

- Mộng tưởng mà người cho cuối cùng là bị kịch a.

- Cái gì?

Pháp Hải nhất thời trầm ngâm, không biết nên như thế nào đáp lại, hắn tuy rằng không thể hoàn toàn khống chế mộng cảnh của Thụ Thuật Giả, nhưng có thể xem biến hóa cảm xúc cuối cùng phát hiện điểm “rơi” đánh thức người này dậy. . Căn cứ kinh nghiệm của hắn, thời điểm lúc này Thụ Thuật Giả tương đối dễ dàng lĩnh ngộ.

Hứa Tiên cả giận nói:

- Như người tính toán cái gì ah! Thật giống như nói: lúc trước có một tiểu hài tử, hắn không tu Phật, kết quả bị xe đụng chết rồi, có cái ý nghĩa gì không?

Pháp Hải không có ngờ tới Hứa Tiên nhảy cảm như thế, mặc kệ hắn phát lực vô biên, nhưng so đấu miệng lưỡi thì không thể chiếm được nửa câu tiện nghi, bị Hứa Tiên moi ra khuyết điểm, hắn cũng xấu hổ im lặng.

Hứa Tiên tự tin nói:

- Ta liền nói cho người biết, ta đường đường xuyên...

Hắn vốn định nói kẻ xuyên việt, nhưng mau chóng sửa lời nói:

- Bằng trí tuệ thông minh của ta, nhân sinh làm sao có thể xuất hiện bị kịch như vậy. Hơn nữa gia hữu hiền thê, phu bất tảo họa. (Nhà có hiền thê, chồng không bao giờ gặp họa) Người hiểu không hả?

Thấy lão hòa thượng này mặt đỏ tới mang tai, Hứa Tiên lúc này mới mở miệng tức giận nói.

Pháp Hải đứng là bó tay, biết rõ muốn độ Hứa Tiên còn cần cơ duyên, hắn vội nói:

- Hôm nay có chỗ không tiện, ngày sau lão nạp sẽ cùng thí chủ nói chuyện.

Nói xong liền xoay người rời đi. Nhưng ở quay người trong nháy mắt, trong mắt hắn tinh quang lóe lên tinh quang hạ quyết tâm. Thà ăn được một trái lê, không ăn một giỏ lê nát, độ người cũng phải nhìn xem độ người nào đây.

Hắn tu luyện một ngàn bảy trăm năm, vốn nên là sớm đã thành Phật, nhưng có bảy trăm năm trước có một cái ân oán để cho trong lòng của hắn sinh ra tăng niệm. Càng quan trọng hơn là hắn trong lúc giận dữ đã nói:

- Ta thề, vô luận một ngàn năm hay là một vạn năm, ta nhất định phải bắt được người, làm thịt người!

Câu này để cho hắn hối hận mãi không thôi.

Người tu hành không thể so với phàm nhân có thể tùy tiện thề, mà là ẩn hàm tín niệm chi lực lớn lao, có thể ở sâu trong hắc ám sẽ chứng thực tín niệm cho người. Đây chính là thề nguyện của Phật gia.

Địa Tạng vương Bồ Tát phát đại thề nguyện: Địa vực bất không, thề không thành Phật. Chính là muốn bằng thề nguyện của mình để cho Địa Ngục Địa Ngục có một ngày rảnh rỗi. Nhưng mà nếu như là Địa Ngục vĩnh viễn không có ngày nghỉ, hắn thì vĩnh viễn còn lâu mới có thể thành Phật, điểm này chính là Phật tổ cũng không cải biến. Pháp Hải là thệ ước đương nhiên so ra kém Bồ Tát thệ ước, trói buộc cũng không có lớn như vậy, giải thề cũng không cần không phải giết bạch xà, nhưng thệ ước chính là thệ ước.

Vốn có thể buông bỏ thù hận lại biến thành không phải báo không thể, loại chuyện này cũng làm cho chính hắn cảm thấy bất đắc dĩ. Tu hành đến một bước này, nếu như không thể thành Phật, cũng khó có thể tại tiến thêm một bước, vì thế chỉ có thể cả ngày độ người, tích chút phúc duyên.

Tuy rằng Pháp Hải cũng không am hiểu Thiên Cơ thuật toán, nhưng tu hành đến hắn một bước này, tự nhiên có thể sinh ra chút cảm ứng, hắn gần đây cảm ứng đến đoạn ân cừu của chính mình cũng sắp tới rồi. Tuy rằng không biết dùng loại phương thức nào, nhưng hắn tự tin bằng lực lượng vô tận của hắn có thể hoàn thành tâm nguyện của mình.

Thân thể chính mình cũng có người nhận lấy, Hứa Tiên căn cơ không nhỏ, hơn nữa lực lượng huy hoàng như ánh mặt trời giống Phật môn “Mặt trời Như Lai”. Tuy rằng phảng phất là Đạo gia nhưng người tu hành chú ý chính là tất cả các đạo tự tìm đến gửi. Vô luận do đạo chuyển Phật hay là Phật đi đường vòng đều là chuyện thường.

104. Quyển 3 - Chương 103

Quyển 3: Kim Nang Trì Phủ.

Chương 103: Nhân vật phản diện. (1)

Sưu tầm:

Hơn nữa trong lòng Hứa Tiên càng có một cỗ từ bi chi niệm không cần thiết, cũng không mềm yếu, có thể làm kim cương trũng mắt (*bộ mặt hung ác giận dữ), Hàng Yêu Phục Ma. Hơn nữa chính mình tựa hồ còn cùng hắn có chút duyên thầy trò, quả nhiên là truyền nhân phù hợp.

Hiện tại ngộ tính có, căn cơ có, từ bi có, hàng ma có, duyên phận có, quả nhiên là đồ đệ cực phẩm ngàn năm khó gặp. Phẩm tính Hứa Tiên trong mắt Đạo gia còn có chút cổ hủ nhiều chuyện, không hợp với chi đạo. Nhưng đến trong mắt Phật gia quả thực hận không thể nắm gáy cạo đầu mau chóng cho hắn quy y ngã phật.

Pháp Hải đứng ở bên ngoài hành lang, miệng nói một câu: “A di đà Phật ” cảm tạ ngã phật từ bi, đánh xuống một người đệ tử tốt như vậy. Trong lòng nói: : Hứa Tiên, ngươi là người của bản tăng rồi!

Nhưng những cảm xúc này của Pháp Hải. Hứa Tiên vẫn không biết, hắn thấy lão hòa thượng kia bại lui, trong lòng có thể dương dương tự đắc, thầm nghĩ lời lẽ sắc bén của chính mình lại sắc bén thêm vài phần. Cũng quên hỏi tính danh hòa thượng kia lại không biết hắn là Boss mà chính mình nhận định là kẻ thù cuối cùng bấy lâu nay, so qua mấy chiêu lại còn chiếm chút thượng phong.

Nếu là biết rõ, hắn có lẽ có thể thi triển thêm mấy chiêu nữa.

Nhưng hắn nếu như biết mình đã bị BOSS cuối cùng nhận định là người kế nhiệm BOSS cuối cùng, có thể trở thành phiên bản Pháp Hải đời thứ hai thì chỉ sợ hắn sẽ chạy ngay xuống núi, không bao giờ lên nữa.

Đáng tiếc hắn hiện tại còn không biết, tâm trạng hiện giờ là chiến thắng một lão hòa thượng khiến hắn có chút lâng lâng.

Hứa Tiên nói:

- Nay, Minh Ngọc, đi thôi, lại tham quan vài vòng nữa rồi chúng ta đi ngủ.

Phan Ngọc hồi thần lại, mà ngay cả Hứa Tiên cùng Pháp Hải biện luận cũng không có quá để ý, nàng được chứng kiến thủ đoạn của Hứa Tiên. Nàng có cảm giác Hứa Tiên bất cứ lúc nào đều nhất định có thể bảo hộ nàng, loại tự tin này đôi khi ngay cả chính nàng đều cảm thấy buồn cười.

Nàng hiện tại chỉ không ngừng muốn tiếp tục nằm mộng, tiếp tục được gả cho hắn. Chính là hắn mà không phải người khác, tuy rằng không nhớ rõ chuyện cũ đời trước, thân phận từng người trong mộng. Nhưng lời nói Hứa Tiên ở bên trong, nàng có thể minh bạch đúng là hắn đồng dạng ôn nhu, nhưng mà lại có chút oán hận, hắn lại nạp thiếp. Lại có chút u sầu, vì bị người ghen ghét mà hại hắn cửa nát nhà tan.

Trong lúc nhất thời tâm sự ngổn ngang, biết bao tư vị chạy lên não.

Mà lúc Hứa Tiên gọi nàng thì nàng mới bừng tỉnh lại, hai gò má đã khôi phục lại bộ dạng hồng nhuận phơn phớt.

Hắn ở trong mộng lấy mình không phải bởi vì hắn cũng ưa thích mình chứ? Lão hòa thượng kia nói người trong mộng tâm ý ta là gả cho hắn tâm ý của hắn là lấy ta sao? Trong lòng nàng có chút ngọt ngào, nhưng lại nghĩ tới tâm ý của hắn còn có vợ bốn thiếp a, bằng không thì trong mộng làm sao sẽ nạp thiếp đây? Có phải là do nữ tử kia mỹ miều hơn mình không? Thật sự là đáng hận. Nhưng ở trước giường bệnh triền miên an ủi mình, hắn thâm tình như thế, dù lưu vong trên đường cũng không nói nặng với mình nữa câu.

Bất quá mộng cảnh tổng làm không phải thật nếu như thật có thể như mộng cảnh thì làm mình có thể cúi đầu cho hắn lấy một vợ bốn thiếp được không? Mình nhất định không ghen là được, bằng sự thông minh của nàng trong lúc nhất thời cũng bất chấp chính mình sao có thể làm cho mình không ghen, chỉ muốn gả cho hắn. Cho dù thật sự nhiều thê thiếp hơn nữa thì cảm giác hắn săn sóc mình khi mình ốm, không phải bằng hữu đối với bằng hữu mà là trượng phu đối với thê tử đấy. Bất quá thật sự là xấu hổ chết người ta rồi.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc đồng thời đi tới, Phan Ngọc bên cạnh khi thì đỏ mặt khi thì nhú mày mỉm cười khi thì tức giận. Có khi còn quay đầu trừng chính mình. Đủ mọi loại biểu lộ này khiến cho gương mặt thanh tú của nàng càng thêm sinh động.

Hứa Tiên tò mò hỏi:

- Minh Ngọc, người mơ cái gì vậy?

Hắn không phải không có nghĩ tới Phan Ngọc cũng mơ làm cô dâu gả cho hắn, nhưng mà mỗi khi loại ý niệm này hiển hiện hắn lập tức lắc đầu, con người không thể biến thái đến loại trình độ này.

Bất quá Phan Ngọc chẳng lẽ cũng mơ tới kết hôn sau đó ngồi trong kiệu hoa. Hứa Tiên nghĩ tới đây như gặp phải địch, ngấm lại chính mình vạch khăn cô dâu ra cười mà nổi da gà. Rốt cục nhìn không được nói:

- Minh Ngọc người đến cùng mơ tới cái gì ah?

Phan Ngọc đỏ mặt cười nói:

- Đương nhiên là trong lòng đắm chiêu suy nghĩ một chuyện.

Hứa Tiên hiếu kỳ hỏi:

- Đó là cái gì?

Phan Ngọc trầm lặng nói:

- Bí mật ah.

Hứa Tiên liếc mắt không thể làm gì.

Trong rừng cây có một nữ tử đang nhìn trộm hai người Hứa Tiên đi, nghe Phan Ngọc nói liền cắn răng ngà trong lòng lẩm bẩm: Bí mật cái gì chứ? Tiểu nương tử còn giả dạng làm một lang quân tuấn mỹ, còn. .

Còn hại tướng công trong mộng gặp nạn, thật sự là đáng hận. Vừa nghĩ, một bên vừa nghiêng răng nghiêng lợi như hận không thể cắn cho Phan Ngọc một ngụm.

Bất quá trong mộng tướng công thật tốt. Tiểu Thiển đáng yêu ah, tướng công quả nhiên là ưa thích tiểu Thiển hì hì.

Tiểu Thiển xinh đẹp có chút vui sướng hài lòng nghĩ đến.

Bất quá từ rất xa thấy Hứa Tiên cùng Phan Ngọc nói giỡn trong lòng không hiểu sao lại có chút u sầu.

Tiểu Thiển ngồi xổm xuống trong rừng ôm thân thể thầm nghĩ: Tướng công à khi nào mới có khả năng đủ mình bạch đây? Tiểu Thiển còn phải đợi bao lâu nữa? Nếu Tiểu Thiển là người thì tốt biết bao, có thể như Phan công tử đồng dạng cùng người cười cười nói nói cũng tốt ah. Cho dù người không biết đây là điều tiểu Thiển nằm mơ cũng nghĩ đến. Nói xong nàng ngẩn ra, trên mặt mỉm cười như có suy nghĩ mới rất tốt.

Pháp Hải nếu như biết rõ hẳn chẳng những xuất hết sức lực mà không thể độ được ai, ngược lại làm cho họ hãm sâu vào khổ ải hơn thì sẽ có bộ dạng gì? Nhưng tình chính là như vậy a, nếu như trong sinh tử chính là đau khổ thì sao?

Trong thiện phòng cùng phương trượng nói Phật pháp, Pháp Hải ở một bên nghe thấy Phan Ngọc ở một bên thì gật đầu liên tục, ngộ tính của Phan Ngọc không kém, đáng tiếc là khí tức trên người cao quý, không phải người đại phú đại quý thì cũng là đại nhân vật, chỉ là trên người còn có một đạo tử kiếp không biết như thế nào tiêu tan đi.

Ngược lại Hứa Tiên nhàm chán ngáp một cái rõ to, một chút hứng thú với kinh Phật đều không có. Pháp Hải thầm nghĩ người nếu là đồ đệ của ta thì ngay lập tức được ném món “măng tre xào thịt lợn” ngay.

105. Quyển 3 - Chương 104

Quyển 3: Kim Nang Trì Phủ.

Chương 104: Nhân vật phản diện. (2)

Sưu tầm:

Hứa Tiên thấy lão tăng kia hôm qua cũng ở đó, hẳn cảm thấy mình hôm qua có hơi quá mức, dù sao người ta cũng vì muốn chính mình ngộ đạo, mà mình cũng không có tổn thất gì.

Trong đầu hẳn cảm thấy kì quái chính là lão hòa thượng mặt mũi hiền lành này tại sao lại tới đây:

- Hôm qua tiểu tử mạo phạm rồi, xin đại sư chớ trách. Hứa Tiên xin ngồi cùng đại sư.

Pháp Hải lấy thanh âm cực kỳ to rõ nói:

- A di đà Phật lực vô biên hải liệt sơn băng.

Hứa Tiên gãi gãi đầu lờn này như thế nào nghe quen tai thế nhỉ. . Đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên chỉ vào Pháp Hải nói:

- Pháp Hải.

Thanh âm cực lớn không chút kiêng kị khiến cho Phan Ngọc cùng phương trượng cũng đều quay đầu nhìn.

Trong lòng Hứa Tiên giờ phút này khiếp sợ tột đỉnh, hẳn đang có cảm giác mình vừa tay không bắt giặc, ngay cả một chút dụng cụ cũng không có, level thì mới cấp mười mấy mà boss cuối đột nhiên xuất hiện cản đường.

Trong lòng Hứa Tiên hoài nghi mình đã chiếm thượng phong hẳn là thật hay giả?

Pháp Hải tán thưởng nói:

- Hứa thí chủ khá lắm. Ngộ tính vô cùng trác tuyệt, có thể một ngụm nói ra tên của lão nạp.

Hứa Tiên ổn định tâm thần, đại BOSS này không biết mình xuyên việt nên mới biết hắn đồng thời coi hắn là mục tiêu cuối cùng của cuộc đời.

Bạch Tố Trinh không đến thì hai người cũng chưa cần trở mặt làm gì. Hứa Tiên cười ha ha chào hỏi Pháp Hải, sau đó nắm tay Phan Ngọc nói rằng chúng ta còn có việc, hai vị đại sư ở lại mạnh khỏe. Nói xong hắn muốn dẫn nàng li khai.

Phan Ngọc bị hắn nắm lấy tay, tuy rằng bình thường hai người thân mật nhưng lại rất ít có thân thể tiếp xúc với nhau, giờ phút này mặc dù còn cách tấm vải mỏng, nhưng nhiệt lực của Hứa Tiên truyền tới khiến nàng như quên cả đi.

Hứa Tiên nắm lấy cánh tay Phan Ngọc, nhưng bất ngờ trong đầu hiện lên một ý niệm, Minh Ngọc không phải luyện võ sao? Cánh tay này như thế nào lại mềm vậy, hắn nhận không được vuốt nhẹ một cái. Trên mặt Phan Ngọc lại càng đỏ hơn.

Hứa Tiên đột nhiên giống như bị điện 220V giật bắn người ra, ngay cả trước mặt Pháp Hải cũng chẳng quan tâm, lệ nóng lưng tròng. Pháp Hải là nhỏ. Nếu như chính mình thấy Bạch nương tử đã biến thành một kẻ thủy tinh(gay, bê đê) thì cho dù có làm hòa thượng hoàn tục cũng hết thuốc chữa.

Lúc đó Bạch nương tử thấy mình, gương mặt lạnh băng nói: Đồng chí, người mạnh khỏe. Đồng chí chào tạm biệt gặp lại sau chào tạm biệt gặp lại sau.

Một ít tràng đại mộng cuối cùng đối với hắn sinh ra xúc động khó có thể dứt bỏ, những kí ức lúc hắn xuất khiếu đồ nhiên trở nên khó điều khiển.

Trong phòng chỉ có một người đoán được tâm tư của hắn hiện giờ, chính là Phan Ngọc. Trong lòng nàng có chút buồn cười, lại có chút đau đớn.

- Hai vị đại sư, bằng hữu của ta thân thể không khỏe. Chúng ta xin đi trước, Hán Văn, chúng ta đi thôi.

Phan Ngọc nói xong liền muốn kéo Hứa Tiên đi, nhưng nào ngờ Hứa Tiên như phản xạ có điều kiện tránh khỏi tay Phan Ngọc rồi nhảy dựng lên nói:

- Đúng vậy. Thân thể không tốt thực, chúng ta đi trước.

Nói xong Hứa Tiên giống như chạy trốn xông ra khỏi cửa phòng.

Phan Ngọc thấy không nắm được tay hắn thì trong lòng cũng trở nên buồn bực.

Thấy Hứa Tiên cũng không nắm tay nàng đi ra, mặc dù biết duyên có, tuy ngoài mặt không trách hắn, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn có chút đau khổ.

Hứa Tiên vội vàng vàng xuống núi, không dám cùng Phan Ngọc có bất kì hành vi nào thân cận. Trong đầu hắn dần dần hiện lên một giấc mộng kì quái, chẳng lẽ ta thường xuyên nằm mơ ý dâm hay sao? Cho dù nàng thật là rất đẹp nữa nhưng loại tình cảm trái với luân thường đạo lý này tại sao lại xuất hiện trên người ta chứ?

Trong đầu của hắn thường xuyên không hiểu hiện ra một hình ảnh giống như Phan Ngọc, mà Phan Ngọc thiên chân vạn xác chính là nữ tử.

Hắn lại không biết trong khoảng thời gian này theo kí ức của hắn dần dung hợp thì tu vi cũng biến đổi theo.

Bên trong Thần hồn màu hoàng kim dần dần hình thành một viên chủ tinh mới.

Tác dụng phụ của không ngừng đột phá bị sự kiên trì bền bỉ bù đắp. Lần này ngoài ý muốn mang hắn trở lại con đường nguyên bản.

Quang mang trong thần hồn đạt tới một tới trình độ nhất định cũng không có gì khác với viên thái dương tinh trước kia, mà còn càng thêm sáng ngời.

Không! Đây không phải chỗ mấu chốt nhất, trước kia chủ tinh phát ra quang mang là chiếu sáng Hắc Âm bên trong thần hồn, mà hiện tại mỗi một chỗ thần hồn đều giống như hô ứng lấy chủ tinh hình thành một chỉnh thể kỳ diệu.

Nhưng mà quang mang này trong hải dương dường như còn hơi vắng vẻ, có lẽ là một viên chủ tinh khác giống như tồn tại tinh cung bị hấn cường hóa, nhưng về sau ý tứ này lại bị Ngự Huyền Cơ bác bỏ một phen.

Càng là lực lượng đơn thuần thì càng cường đại giống như Trùng Kiếm Tiên Chu của Yến Xích Hà đạt tới mức cực điểm, thần thần lui tránh.

Nhưng thái dương chi lực của Hứa Tiên có thể thành đại đạo cũng là lực lượng của Thái Dương Chân Hỏa khiến con tép nhỏ như Hứa Tiên tu hành không tới mười năm có được lực sát thương cực lớn. Nhưng là đơn thuần lại khó có thể được thành đại đạo gặp được bình cảnh thì rất khó tiến một bước.

Tình huống hiện tại của Hứa Tiên đúng là như thế, một cái bình cảnh khoắc trên vai bị hấn dùng đức hạnh phá banh, nhưng đồng thời cũng lưu lại sơ hở rất lớn. Trong khoảng thời gian tu hành sau này mới có thể chậm rãi đền bù. Mà bình cảnh mới thì tựu không khả năng lập lại chiêu cũ, bởi vì càng làm như thế thì sơ hở lưu lại sẽ càng lớn.

Hứa Tiên có đôi khi hấn sẽ nhớ nếu như tại trong thần hồn thành lập mặt trời chủ tinh, vậy thì giống như Thái Dương hệ chiếu sáng các tiểu hành tinh ư? Điều này có thể suy đoán, nhưng còn cần có kính viễn vọng có khả năng quan sát.

Có khi hấn cũng cảm giác mình nên buông bỏ sự tình này đi làm chuyện khác đi.

Nhưng hôm nay cùng Pháp Hải tương kiến lại khiến cho hấn có cảm giác nguy cơ lớn lao.

Thời điểm thời điểm không có đem hấn coi như địch nhân còn không xem xét kỹ cảm giác nhưng một khi đứng ở thế đối lập mới phát hiện khoảng cách của mình và hấn xa như thế.

Có thể tại bất tri bất giác đem chính mình vào trong họa bích, dùng pháp lực tu luyện một ngàn bảy trăm năm có thể nói là thâm sâu như biển.

Chính mình tối đa có thể ở miệng lưỡi chiếm chút thượng phong, nhưng nếu như hòa thượng này quyết tâm làm mọi chuyện thì cho dù mình có nói rõ cả nước bọt hấn cũng không dễ thay đổi a. Cho dù đúng như kịch bản, hấn gạt Hứa Tiên vào Kim Sơn tự nếu như hấn hoặc là không làm hoặc đã làm thì cho xong một trảo tóm mình quăng vào đó. Sau đó Bạch Tổ Trinh bị ép nước khắp Kim Sơn, bị trấn áp trong Lô Phong tháp hai mươi năm, còn chính mình thì bị bức làm hòa thượng hai mươi năm.

106. Quyển 3 - Chương 105

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 105: Phật đồ. (1)

Sưu tầm:

Không được! Vận mệnh của ta tuyệt không thể bị thương như vậy. Hết thấy bị thương bên trong Họa Bích không là hấn thân bất do kỷ thống khổ mà phát sinh, hấn tuyệt không thể thừa nhận. Nhưng mình bây giờ cùng Họa Bích bất đồng là mình có thể tu luyện. Cho dù không thể chiến thắng Pháp Hải cũng có thể tự bảo vệ mình, tương lai trong trận chiến quyết định đó không giống một phé vật cần nữ nhân bảo hộ.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, gió núi phần phật, Hứa Tiên lại ngơ ngác đứng ở bên vách núi nhìn về phía tây, cố gắng tìm kiếm vị trí sao Thủy. Hấn từng đọc một quyển tạp chí về tri thức thiên văn quan trắc. Chỉ có thời điểm lúc này mới là thời cơ tốt nhất tìm kiếm một ngôi sao, nhưng sao Thủy quang thường do mặt trời chiếu sáng mà tiêu tan tại tầng khí quyển Địa Cầu.

Cho dù với thị lực của Hứa Tiên đặt ở hiện đại có thể làm phi công, cũng không thể nào thay thế kính viễn vọng. Nếu như ngay cả không nhận ra lại không giống lực lượng mặt trời tràn ngập toàn bộ Thái Dương Hệ thì làm sao có thể dẫn động lực lượng sao Thủy.

Hứa Tiên thở dài:

- Nếu như có thể có một kính viễn vọng thì tốt rồi?

Chỉ là cái thế giới này mặc dù có thủy tinh, nhưng không có kỹ thuật chế tạo ra thủy tinh quang học, dù sao kính viễn vọng cũng không phải cầm hai khối thủy tinh trong suốt là có thể làm được. Đối với tính trong suốt của thủy tinh đều có yêu cầu cực cao.

Trong lòng Hứa Tiên đột nhiên linh quang lóe lên, nhớ tới sáu viên kim cương của Kim Vạn Thành, vô luận là tại công nghệ hay là kỹ thuật đều có thể xếp hạng nhất lưu. Nếu có thể tìm được hai mặt kim cương hoàn toàn trong suốt, sau khi cẩn thận đánh bóng thì có thể làm kính viễn vọng không? Điều này làm cho Hứa Tiên lại sinh ra hi vọng.

Bất quá ngẫm lại cũng biết đây là con số thiên văn:

- Ai, nếu như ta là Kim Khánh Kiệt - cái tên phá gia chi tử đó thì tốt rồi.

Nhưng điều này cũng chỉ là mơ mộng mà thôi, trên con đường tu luyện, đem tiền tài đặt ở vị thứ hai quả nhiên là có đại đạo lý.

Hứa Tiên không khỏi đối với Pháp Hải chửi mắng không thôi, nếu như không phải người tới phiên lão tử, lão tử đã sống phóng túng thông thả rồi rãnh rồi rãnh đến ăn cơm nhuyển của Bạch nương nương là được rồi, sao còn phải đau đầu như thế.

- Hán Văn. Người không sao chứ?

Thanh âm Phan Ngọc vang lên sau lưng Hứa Tiên. Hứa Tiên quay đầu lại thấy nàng chau mày, vẻ mặt ân cần, dặt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói).

Trong nội tâm nàng có chút không vui:

- Cho dù ta là nam cũng không cần phát sầu như vậy a.

Hứa Tiên quay đầu lại nói:

- Chỉ là suy nghĩ chút chuyện thôi mà.

Hứa Tiên quay đầu lại đón gió đêm, nhẹ nhàng hỏi:

- Minh Ngọc ah, người tin mạng sao?

Phan Ngọc nghĩ nghĩ cảm thán nói:

- Ta tin, có một số việc, làm không được chính là làm không được a!

Hứa Tiên có chút kinh ngạc, suy nghĩ này có vẻ như trái với một quý công tử không gì không làm được a, sao lại phiền não như thế?

Hứa Tiên đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, không khỏi bật cười.

Phan Ngọc không vui nói:

- Người cười cái gì?

Hứa Tiên lại một vui mừng mà nói:

- Thật giống như ta là nam nhân, người cũng là nam nhân, dù thế nào cũng không thể cải biến.

Sắc mặt Phan Ngọc nhất thời cứng đờ, không biết nên trả lời như thế nào. Không nghĩ tới Hứa Tiên hội đàm đề tài này, thời điểm lúc này hẳn vốn nên là tránh không kịp mới đúng chứ!

Hứa Tiên quay đầu đi cười nói:

- Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có a, có khi ta sẽ muốn, nếu như người thật là Chúc Anh Đài, ta có thể sẽ yêu mến người đi!

Ở chung vô số cả ngày lẫn đêm, chẳng biết lúc nào trong mộng thường xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp, chính mình tựa hồ thật sự gặp một người dịu dàng thanh tao là nàng.

Phan Ngọc chân tay luống cuống, tay chân đều không biết nên để vào đâu, dù sao nơi đây cũng là cổ đại bảo thủ. Nàng dù có tiêu sái thông dong, cũng không có khả năng đối mặt Hứa Tiên nói những lời không thể giữ vững bình tĩnh như vậy. Trong lòng lại có một loại xúc động như muốn nói cho hắn biết:

- Ta sẽ là Chúc Anh Đài của ngươi a.

Nhưng chỉ là nhất thời xúc động mà thôi.

Hứa Tiên kiên định mà nói:

- Ta không tin mạng

Sự hiện hữu của hắn ở nơi này chính là một loại chối bỏ vận mệnh.

- Nhưng ta tin tưởng trách nhiệm, ta có một trách nhiệm rất trọng yếu không thể trốn tránh, cũng không muốn trốn tránh.

Phan Ngọc nghe hắn nói, không khỏi muốn hỏi xem trách nhiệm của hắn là gì? Lấy sự hiểu biết của nàng đối với nam nhân thì trách nhiệm đó nàng cũng minh bạch. Nhưng còn trách nhiệm của mình thì sao? Chẳng lẽ cũng giống hắn không thể nào tránh được.

Nàng nghĩ đến: có lẽ trong lòng của hắn cũng chưa hẳn không có tâm động a, có lẽ hắn còn mơ hồ trảng cảnh lần kia cứu mình. Bằng không thì ở bên trong Họa Bích vì sao phải lấy nàng, vì sao phải yêu nàng.

Chỉ là rõ ràng là khoảng cách có thể đụng tay đến, lại bởi vì hai loại trách nhiệm mà biến thành rãnh trời không thể bước qua.

Nàng không dám nói cho hắn biết chính mình thương hắn, hắn cũng không dám nói chính mình yêu mến nàng. Chỉ có thể ở vậy mơ mơ hồ hồ hư mật mù trong mộng cảnh gắn bó với nhau, sau đó lúc tỉnh mộng thì đã quên.

Phan Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu cười nói:

- Chúng ta sẽ là bằng hữu vĩnh viễn a.

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Ủ. Vĩnh viễn là bằng hữu.

Bằng hữu? Cái chữ này khiến trái tim hai người rối rắm, sẽ có tiếc nuối sao? Sẽ có thở dài ư? Có phải vốn là hai bàn tay trắng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Pháp Hải trước cửa phòng. Vốn Hứa Tiên nên đối với hắn tránh không kịp lại đẩy ra một cánh cửa, Pháp Hải y phục chỉnh tề, hiển nhiên chỉ ngồi xuống một đêm.

- Pháp Hải thiền sư, ta muốn học tập Phật pháp của ngươi.

Hứa Tiên ngóc đầu lên nói một câu như vậy.

Pháp Hải không nghĩ tới Hứa Tiên ngủ một giấc lại nói muốn quy y ngã phật, nhưng trên mặt vẫn cảm thấy thần nhiên nói:

- Khổ Hải vô biên, quay đầu lại là bờ. Ngươi có thể có nghĩ như vậy, lão nạp rất vui mừng.

Vì đề phòng đêm dài lắm mộng, Pháp Hải nói ngay:

- Ân, lão nạp sẽ quy y cho ngươi.

Hứa Tiên mau chóng giải thích nói:

- Không. Tại hạ cũng không muốn xuất gia, chỉ là muốn hỏi ngươi có muốn thu một tục gia đệ tử không?

Đây là kết quả hắn suy nghĩ một đêm lấy được, hiện tại hắn cần có nhất không phải lực lượng mà là địa phương sử dụng những lực lượng này.

Nhưng trên đời có thể dạy hần điều này chỉ đếm được trên đầu người, Ngự Huyền Cơ cùng hần không phải một đường, Hứa Tiên tuy rằng từ nòng đạt được một quyển « Mặc Lục Thư » , có thể đem lực lượng của mình phát huy ra một bộ phận. Nhưng thật sự không đủ, vẫn cảm thấy khuyết thiếu rất nhiều thủ đoạn.

107. Quyển 3 - Chương 106

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 106: Phật đồ. (2)

Sưu tầm:

Mà nhìn chung toàn bộ quyển sách, thủ đoạn cao nhất ngoại trừ Quan Thế Âm cùng Tây Vương Mẫu những nhân vật cấp bậc thần này thì chỉ còn lại Pháp Hải rồi, thậm chí Bạch Tổ Trinh cũng chênh lệch với lão hòa thượng này không ít. Nhân đạo tu hành so với yêu tu thì càng rộng rãi hơn.

Mình và Pháp Hải bây giờ còn không có xung đột, vậy sao không hướng hần học tập một hai, cho dù học không được nhiều cũng coi như có thể biết mình biết người, chuẩn bị tương lai. Tuy rằng không muốn gặt người, nhưng một bước đến nơi này, vì người kia, cũng vì chung thân hạnh phúc của mình.

Pháp Hải có chút thất vọng, cau mày nói:

- Tục gia đệ tử?

Nếu là những người khác nói như vậy, hần chỉ sợ đã phẩy tay áo bỏ đi rồi, nhưng Hứa Tiên thật sự là trời sinh người trong Phật môn, làm hần không đành lòng bỏ qua.

Về mặt Hứa Tiên thành khẩn nói:

- Hôm qua thấy thủ đoạn của đại sư cảm thấy không ngừng hâm mộ, chắc hẳn ngài cũng đã nhìn ra, tại hạ cũng được chỉ điểm đôi chút tu hành, nhưng không có pháp môn rộng hợp cho nên muốn học phương pháp hàng yêu trừ ma.

Đến lúc đó khó tránh khỏi muốn ngăn cản lão nhân gia người Hàng Yêu Phục Ma rồi.

Pháp Hải đứng nguyên tại chỗ, sau đó lại đi vài bước, sau khi suy tính một phen nói:

- Không thể truyền cho người ngoài, đạo lý này có lẽ người cũng minh bạch.

Hứa Tiên có thể được Chung Lê Đạo Nhân truyền đạo, dưới cơ duyên xảo hợp mà cùng Ngự Huyền Cơ học đạo, tức thì là Ngự Huyền Cơ là sư tỷ của hần. Nhưng thế giới tu hành chính thức đối với khảo nghiệm thu đồ đệ được coi như rất nghiêm khắc.

Hứa Tiên nói:

- Đó là tự nhiên, có yêu cầu gì ngài chỉ cần nói, ta sẽ cố hết sức hoàn thành.

Pháp Hải nói:

- Tốt, người đi theo ta!

Nói xong hần xoay người đi tới Tàng kinh các ở Linh Ẩn tự.

Đại môn Tàng kinh các, nơi này chỉ thấy là một biển sách. Nào là “Kinh” “Luật” “Luận” tam tạng kinh thư.

- Kinh chính là ghi chép lời nói và việc làm của Phật tổ lúc sinh thời.

- Luật chính là đủ loại thanh quy giới luật của Phật môn.

- Luận chính là giảng các loại giáo lý đối với Phật gia là một bộ phận nhiều nhất.

Pháp Hải nói:

- Đã tu hành Phật môn ta thì không thể không biết điển tịch Phật môn, người tuy rằng không chịu quy y xuất gia, mong rằng đối với Phật hứng thú cũng không lớn, hãy lặn lưng Kinh cho ta.

Hứa Tiên sững sờ, điều này cũng quá khoa trương đi, người xưng kinh luân như Pháp Hải, mặc dù kinh ít hơn luận, nhưng số lượng cũng cực kì khủng bố. Mình không phải là Computer, cho dù có bốn sự đã gặp qua là không quên được cũng có cái cực hạn. Hắn cười khổ nói:

- Pháp Hải thiên sư, xin hỏi có thời hạn không?

Hắn biết rõ Pháp Hải đã nói ra thì tuyệt đối sẽ không thu hồi.

Pháp Hải duỗi ra ba ngón tay nói:

-Ba ngày.

Muốn đạt được bao nhiêu, muốn giao ra bao nhiêu hoặc là tin tưởng vững chắc, hoặc là thiên phú, tổng không có duyên có lấy được đạo lý. Mà đại đạo mà Pháp Hải không nói những thứ khác, chỉ cần tuổi thọ ngàn năm chính là cái lợi lớn nhất, được coi là đế vương nhân gian. Từ loại nào trình độ nào mà xét thì đó chính là đại đạo sâu nhất.

Hứa Tiên thở dài một tiếng, đây mới là phương thức thu đồ đệ chính thức của người tu hành sao? Không phải có đại trí lực, đại trí tuệ, đại đức, đại phúc nguyên. Chính là quỳ tam sơn, cầu biến ngũ nhạc cũng không được. Mình có thể gặp gỡ Lê đạo nhân xem như là có phúc duyên rồi.

Hứa Tiên suy tư một lát, hai tay hợp thành chữ thập, diện mục nghiêm túc nói:

- Tại hạ nỗ lực thử một lần a!

Tuy rằng cơ hồ là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng hắn quyết tâm vẫn muốn thử một lần, cũng không thể không chiến đã bại a.

Trong lòng Pháp Hải thoả mãn, Hứa Tiên không có câu oán hận mà chỉ suy nghĩ. Cuộc thi từ vừa rồi một khắc này bắt đầu, tuy rằng nhận định thiên phú của Hứa Tiên, nhưng tâm tính vì điều còn cần tinh tế thể nghiệm và quan sát. Người giỏi tay nghề bắt đầu tạo hình trước, cũng nên thể nghiệm hoa văn và quan sát tài liệu đầu tiên, sau đó tùy theo tài năng mà dạy. Đây là nhân thể, liệu cơm gắp mắm, lấy dài tránh ngắn mới chính là khảo nghiệm lớn nhất của một thợ thủ công.

Mà Pháp Hải độ người thì như là thợ thủ công có tay nghề giỏi. Hiện tại đang gặp một khối tài liệu tốt, đương nhiên là phải hảo hảo cân nhắc một phen. Như Lê đạo nhân là mở cho Hứa Tiên một cánh cửa, xem như truyền đạo. Nhưng nay Pháp Hải muốn đưa Hứa Tiên vào bên trong cánh cửa đó, giải thích nghi hoặc.

Môn thị hà môn, đạo thị hà đạo. Quyết định bởi không phải Đạo gia hay Phật gia, mà chỉ lòng người tu hành quyết định mà thôi.

Khảo nghiệm xác nhận là thực cũng hư, quan trọng nhất là nhìn quá trình này người được khảo nghiệm có tâm tính cùng ưu khuyết ra sao. Dù sao hắn muốn thu là một đồ đệ có thể làm ngã phạt đại đạo mà không phải đồ đệ có thể đọc thuộc sách vở.

Pháp Hải nói:

- Người vào đi thôi, bên trong có giường chiếu, trong ba ngày sẽ có sa di đưa đồ ăn tới.

Hứa Tiên gật đầu nói: “Vâng, đại sư. ” cũng không do dự, tiến vào Tàng kinh các.

Phan Ngọc lúc này chạy đến nói:

- Hán Văn.

Hứa Tiên hôm nay ra người từ sáng sớm nói là muốn làm một việc.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Minh Ngọc, làm phiền người chờ ta ở đây ba ngày a! Thật có lỗi ba ngày này không thể tiếp người.

Phan Ngọc biết hắn có việc quan trọng nên chỉ cười nói:

- Người cứ làm việc của người đi, ta sẽ chờ.

Trong lòng nàng yên lặng nói: nếu như đã cho rằng là trách nhiệm của mình, vậy thì hảo hảo gánh vác đi a!

Hứa Tiên mỉm cười, quay người tiến vào trong tàng kinh các, đại môn màu đỏ đóng lại vang lên một tiếng kêu kẹt.

Hứa Tiên tràn đầy tự tin chợt suy sụp xuống, cười khổ mấy tiếng.

Ba ngày, vô số quyển kinh như thế thì phải như thế nào mới thuộc hết đây.

Ánh nắng xuyên thấu cửa sổ tràn vào trong phòng Tàng Kinh Các, bụi tro bay lơ lửng trong không khí.

Hứa Tiên ngồi ở sàn bằng gỗ trên nhà lầu các, chung quanh tán loạn chất đầy kinh thư.

Sách vở phát ra một mùi hương của mực và giấy, xung quanh đây cũng tản ra mùi đặc trưng của gỗ mục vậy quanh Hứa Tiên. Nhưng hắn chỉ đi tới, phảng phất đã quên khảo nghiệm mà Pháp Hải đã đặt ra.

Dùng ba ngày thời gian đọc nhiều kinh thư như vậy kỳ thật cũng không phải là không có khả năng, nếu là Phan Ngọc đại khái không cần dùng tới ba ngày. Bởi vì nàng chẳng những đã gặp qua là không quên được, càng đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác. Những kinh thư này chỉ sợ nàng đọc qua một lần đã nhớ rõ, chỉ xác nhận thêm một lần nữa mà thôi.

108. Quyển 3 - Chương 107

Quyển 3: Kim Nặng Trì Phủ.

Chương 107: Tuệ Tâm. (1)

Sưu tầm:

Hắn cũng có thể gặp qua là không quên được chính là kết quả tu hành ngày trước, cũng không phải là loại lí giải, mà học bằng cách nhớ. Chỉ là tin tức chứa đựng cũng không phải là vô hạn. Hắn có thể nhẹ nhõm đọc thuộc lòng một quyển sách kinh, nhưng nếu là mười bản thì sẽ cố gắng hết sức, nếu là 50 thì lại càng ít có khả năng.

Hắn bỏ ra suốt một ngày thời gian, lại chỉ có thể đọc thuộc hai mươi quyển, nhưng nếu muốn đọc thêm nữa thì những quyển sách trước đó sẽ quên sạch, hôm nay là giới hạn của hắn rồi.

Pháp Hải từ trong Tử Kim bát nhìn bộ dạng của Hứa Tiên nhăn mày, rồi sau đó lại mỉm cười. Đối với tiểu tử bất tuân chính là phải ra oai phủ đầu, chờ Hứa Tiên thừa nhận thất bại cầu xin mình thì hắn mới có phong phạm của một sư phó.

Đột nhiên thấy Hứa Tiên bên trong Tử Kim bát làm một tư thế tên kỳ quái, như là co chân lại dùng hai cánh tay gác lên sau đầu.

Ngũ tâm triều thiên? Không giống.

Thất chi tọa? Cũng không phải.

Bằng kiến thức ngàn năm của Pháp Hải cũng không hiểu được đó là tư thế ngồi gì, hắn không biết sáng chế loại tư thế ngồi này là do cao tăng nào truyền thừa. Tên là Nhất Hư Ca, nghe nói có thể tăng thêm mấy trăm điểm trí lực.

Hứa Tiên ngồi xuống, chân lập tức rung lên, đoán chừng tự tập nhất hư thông minh, nhưng chẳng thể nghĩ ra được cái gì liền thả lỏng tay chân chán nản ngã xuống đất, đập người vào núi sách bên cạnh. “Xôn xao” một tiếng đem hắn chìm vào.

Một bộ Kim Cương Kinh bìa cứng nện ở ngực, để cho hắn buồn bực kêu lên, sau đó hắn sờ sờ trong ngực. Hắn đột nhiên cảm thấy một vật cứng, lấy ra xem xét, là công đức lệnh bài, từ sau khi dùng một lần, sau đó lại xảy ra rất nhiều chuyện khiến hắn quảng cái công đức lệnh bài này ra sau đầu.

Hôm nay lấy ra nhìn bên trên đã có mấy vạn công đức, Hứa Tiên mừng rỡ trong lòng, như thế nào đã quên vật này. Đây chính là Aladin thần đèn mà đạo tổ chế ra a.

Hứa Tiên tiện tay từ trong đồng sách xuất ra một quyển A Hàm Kinh, một tay cầm sách, một tay cầm ngọc bài thầm nói trong lòng:

- Thái Thượng Lão Quân giúp đỡ chút, để cho ta thuộc lòng quyển sách này.

Ngọc bài không hề phản ứng.

Hứa Tiên thầm nghĩ, chẳng lẽ là tổ sư gia thấy ta muốn vào Phật môn nên trong lòng không thích, không chịu giúp ta.

Vì vậy hắn đối với ngọc bài tiến hành thuyết giáo cùng giải thích tới một canh giờ, trọng điểm nói rõ mình là như thế nào: đang ở Phật doanh mà trong lòng có đạo, cùng với chuyện mình thống hận hòa thượng, nhưng ngọc bài vẫn không có nửa điểm phản ứng.

Hứa Tiên trong lòng buồn bực, bởi vì Ngự Huyền Cơ cũng không muốn cho hắn không có việc gì sử dụng đức, vì thế cũng chỉ đại khái giới thiệu mà không nói kỹ càng cho nên giờ phút này Hứa Tiên mới lâm vào trạng thái túng quẫn.

Hứa Tiên không khỏi cảm thán: ai, người ta được bảo chẳng cần cái gì ứ đọng dẫn sử dụng mà vẫn xài ầm ầm. Đến chính mình, lại như thế nào phí đầu óc đều nghĩ mãi mà không rõ, bảo vật râu bò mà đạo tổ tự tay chế tạo không biết dùng. Tựa như khi còn bé vừa mới bắt đầu tiếp xúc Computer, ngoại trừ khởi động máy cái gì cũng không biết.

Đúng rồi, Computer, chương trình.

Trong lòng Hứa Tiên lóe lên linh quang, cảm giác mình giống như nắm chắc đến cái gì, hắn đứng lên đi đi lại lại hai vòng. Đúng, chính là chương trình. Thật giống như chính mình không có một thân lực lượng nhưng không có sử dụng, công đức ngọc bài này cũng vậy đồng dạng là một loại lực lượng, chỉ là không tìm được địa phương sử dụng mà thôi.

Trong thiện phòng, phương tượng tiến đến trước Tử Kim bát nhìn vài lần, đối với Pháp Hải khen:

- Thiên sư thật có thủ đoạn, nếu có thể khiến người nay xuất gia tại Linh Ẩn tự thì không biết sẽ oanh động cả Giang Nam như thế nào, đến lúc đó khách hành hương...

Pháp Hải không vui nói:

- Nguyên Không trưởng lão, chúng ta đều người xuất gia, danh lợi sao lại đặt nặng trong lòng như thế? Phật chẳng lẽ không có trọng yếu bằng khách hành hương sao?

Phương tượng lại nở nụ cười, bên trong nụ cười đó chứa vài phần mùi vị con buôn, lại có thêm mấy phần cẩn thận, hai tay hợp thành chữ thập hỏi:

- Đại sư, Phật dùng để làm gì?

Phương tượng đột nhiên tập kích một câu khiến cho Pháp Hải sững sờ.

Nhưng hắn trả lời ngay:

- Chúng nhận Bồ Đề, độ muôn dân trăm họ.

Phương tượng cười nói:

- Đại sư. Phật đều chính Bồ Đề, Phật của lão nạp chính là muốn độ muôn dân trăm họ.

Pháp Hải cau mày nói:

- Khẩu khí thật lớn!

Phương tượng lại nói:

- Lão nạp tiếp nhận chức phương trượng của Linh Ẩn tự này, lúc đó mới có chừng hai chục người, tiền triều nạn binh hoả, tan hoang không còn hình dáng. Mấy chục năm qua kiến lâu tạo các mới có được khí tượng như ngày hôm nay.

Pháp Hải kỳ quái hòa thượng này như thế nào đột nhiên có khí chất khác hẳn.

Phương trượng tiếp tục nói:

- Mặc dù không có một thân pháp lực vô biên như đại sư đây, nhưng lão nạp thường muốn nên phải như thế nào độ người, thẳng đến tiếp nhận phương trượng Linh Ẩn tự ta mới hiểu được, độ tận muôn dân trăm họ cũng không phải là lực lượng một người có thể hoàn thành, vì thế ngã phạt mới chịu hóa thân ức vạn. Ưc vạn chỉ đúng là ta và người, cũng là phần đông tăng chúng bình thường, có tăng chúng muốn có Tự Miếu, mà Tự Miếu Phật đường dụ hoa, Phật tượng càng lớn thì người càng nhiều. Chỉ có như vậy mới có thể truyền bá ngã phạt.

Cũng không phải là ngã phạt yêu Kim Thân, là thể nhân yêu Kim Thân, không phải hòa thượng yêu tiền tài, là thể nhân yêu tiền tài.

Pháp Hải hợp thành chữ thập nói:

- Phạt quang minh chính đại, có thể nào chịu thiệt bởi người ngu?

Phương trượng cười nói:

- Đại sư độ Hứa Tiên là người có tuệ căn, có lẽ có một ngày còn có thể thành Phật. Nhưng chúng sinh, lại có mấy người có tuệ căn như Hứa Tiên đây? Không có tuệ căn chẳng lẽ thì mặc kệ người ta sao? Đời ta chỉ có đến gặp cả lưng dẫn đạo cho dù không thể khiến cho người giác ngộ, cũng có thể khiến cho người hướng thiện.

Pháp Hải trầm ngâm một phen, khom mình hành lễ nói:

- Ý chí của Nguyên Không đại sư khiến ngu tăng theo không kịp a.

Hắn đi chính là lộ tuyển thanh tu Sơn trung vô tuế nguyệt, độ người cũng nhưng độ tức thì độ, không thể độ tức thì không độ. Thấy Nguyên Không trưởng lão là một hòa thượng tâm thường khiến Pháp Hải cũng có chút tự cao, lại thấy hắn tham tài thì tổng lòng lại càng xem thường. Ngày nay mới biết chính mình vì “Tiểu thừa ” lại xem thường đối với “Đại Thừa ”. Rốt cục mình bạch vì sao Nguyên Không thấy thủ đoạn chính mình mà không cả kinh, nguyên lai hành động của đối phương cũng cũng đủ để tự ngạo.

109. Quyển 3 - Chương 108

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 108: Tuệ Tâm. (2)

Sưu tầm:

Phật giáo thành tại ngoại bang, phát triển cũng tại Trung Thổ. Trong đó thời điểm xuống dốc nhất, môn hạ đệ tử chịu đả kích. Mà một cái bước ngoặt lớn nhất trong đó chính là Đại Thừa Phật vô địch sinh ra, so về trước đó chú ý mình giác ngộ cái gọi là “Tiểu thừa ” thì Đại Thừa Phật phổ độ chúng sinh không thể nghi ngờ thích hợp truyền giáo hơn, vì thế phát triển cực kỳ nhanh chóng.

Mà ở trong đó phát ra tác dụng đúng là vô số Nguyên Không trưởng lão là thật sự ái tài hay là giả ái tài, điểm này cũng sẽ không cải biến.

Phương trượng mau chóng đáp lễ nói:

- Chỉ là nếu không có thủ đoạn thông thiên hàng yêu trừ ma, bảo vệ ngã phạt như đại sư thì chính là nhiều người như lão nạp hơn nữa cũng vô tác dụng. Lần này nếu có thể thu vị Hứa cư sĩ làm đồ đệ đối với Linh Ẩn tự ta cũng tạo nên tiếng tăm, đối với ta Phật quang của ta càng thêm tốt.

Pháp Hải cau mày nói:

-Chỉ hy vọng như thế a!

Trong Tử Kim bát chỉ thấy Hứa Tiên sắc mặt vui mừng, hồ đã tìm được phương pháp nào giải quyết vấn đề.

Hứa Tiên lý giải công đức ngọc bài, lực công đức bên trong quả nhiên không thể đáp ứng yêu cầu, tựa như một chương trình Computer, còn cần đưa vào chỉ lệnh chính xác mới có thể đạt được chấp hành, nếu như là Computer căn bản không phân biệt được chỉ lệnh thì có nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Mà Hứa Tiên muốn đạt thành nguyện vọng thuộc lòng hết những cuốn sách sách kia thì tin tức bao hàm quá lớn, có lẽ bản thân sách cũng phải xác nhận mới được.

Chỉ có trí khôn có tính mạng mới hiểu được, chính là dùng Computer cũng phải có người điều khiển. Mà cái thế giới này hiển nhiên không có đồ vật thần kỳ như khí linh

Hứa Tiên thử thay đổi một phương thức, cầm một quyển kinh thư, yên lặng cầu nguyện nói:

- Dem quyển sách này bay lên.

Quả nhiên thấy bên trên Công Đức ngọc bài tản mát ra một đạo thanh quang, sau đó quyển sách trong tay phiêu phù trên không trung, hiển nhiên đây là nguyện vọng Công Đức ngọc bài có thể lý giải. Hứa Tiên thầm nghĩ “Ngờng ”. A Hàm Kinh đột nhiên rơi xuống.

Đúng, chính là như vậy, nguyện vọng đơn giản mình xác có thể đạt thành. Lại nhìn Công Đức ngọc bài, quả nhiên bị khấu trừ một ít công đức.

Hứa Tiên trong lòng rất là vui mừng, lại một lần nữa yên lặng cầu nguyện, muốn tuệ tâm của chính mình. Lại một đạo thanh quang hiển hiện chảy vào thân thể Hứa Tiên. Hứa Tiên không duyên cớ cảm thấy cái ót một cỗ khí lạnh, chung quanh hết thấy trở nên mẫn tuệ chưa từng có. Mắt hần mở to nhìn giá sách kia một cái, lập tức trong đầu cho ra một số lượng, là bốn trăm năm mươi tám. Đúng là số lượng kinh thư.

Lại nhìn bên trên Công Đức ngọc bài con số từng điểm từng điểm biến hóa giảm bớt, tuy rằng rất chậm, nhưng rất kiên định. Hứa Tiên lập tức đã minh bạch, đây là một trạng thái, tại loại trạng thái này đầu óc mình thanh tỉnh hơn bao giờ hết. Dù sao thoáng cái đem một người bình thường biến thành thiên tài, cũng không phải không thể, nhưng hiển nhiên bên trong bao hàm tin tức quá lớn. Công Đức ngọc bài chính là khó có thể lý giải, mà là đổi thành loại sử dụng công đức chỉ lực khiến cho trong óc thanh minh ngăn ngừa.

Hứa Tiên biết rõ thời gian không đợi người, hần vội vàng cầm một quyển kinh thư bìa vàng lên đọc. Quả nhiên không có bất kỳ cảm giác cố hết sức nhẹ nhàng một hồi thì như photocopy đã minh bạch mọi thứ.

Pháp Hải cau mày, nhưng không thể làm gì, Hứa Tiên dùng công đức ăn gian. Nhưng bất kỳ một người tu hành nào có thể nói hần ăn gian. Bởi vì người tu hành tích lũy công đức dùng để giảm bớt Thiên kiếp cũng giống gnhw Hứa Tiên hện tại. Điều đang lúc gặp chuyện, mà đức đối với kẻ tu hành như chân với tay, bản thân chính là nhất thể đấy, ai có thể nói dùng con mắt đọc sách là không đúng đây?

Pháp Hải thở dài:

- Đạo tổ huyền diệu mới có thể có thủ đoạn như vậy.

Nói đoạn hần vung cánh tay lên, bên trên Tử Kim bát ảnh hưởng biến mất, lại hóa thành bộ dáng như ban đầu.

Quả không bao lâu, Hứa Tiên đem tất cả kinh văn toàn bộ nhét vào đầu, lập tức hần đình chỉ tiêu hao công đức. Đột nhiên trong phòng tối sầm lại, tuy rằng biết rõ bất quá là ảo giác mà thôi, nhưng vẫn là nhện không được thở dài một chút, làm cảm giác thiên tài thật sự quá mỹ diệu. Lại nhìn công đức bất quá mới tiêu hao vài chục điểm, cái trạng thái gọi là tuệ tâm này, nếu như sau này dùng để đánh nhau mà tiến vào thì quá là tuyệt vời.

Lại nhớ lại kinh thư, tuy rằng không thể so với trạng thái thanh minh như vừa rồi, nhưng cũng không sai biệt một chữ.

Ha ha ha!

Hứa Tiên cười to ba tiếng, đang muốn đẩy cửa mà đi thì lại quay đầu nhìn thư tịch, Hứa Tiên chuẩn bị sắp xếp chúng vào chỗ cũ. Cúi đầu đi nhặt một quyển sách, đã thấy một thân ảnh vấy dài màu lam nhạt, hắn ngẩng đầu lên nhìn, gương mặt của tiểu Thiển đang tràn đầy vui mừng nhìn mình.

Hứa Tiên vui mừng quá đổi:

- Tiểu Thiển, tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Hắn đối với tiểu Thiển thập phần lo lắng, cho dù biết rõ nàng lực phi phạm, nhưng không thể không lo lắng được.

Tiểu Thiển trong lòng thở dài, tướng công quả nhiên không nhớ rõ chuyện khi đó, nhưng bộ dạng kinh hãi của hắn khiến nàng vui vẻ, đang muốn nói chuyện thì thấy vẻ mặt của Hứa Tiên cấp bách nói:

- Làm sao ngươi tới đây? Nơi này có một Đại hòa thượng thực lực bất phàm, hắn hay hàng yêu phục ma thích xen vào việc của người khác. Ngươi đi nhanh lên.

Trong lòng hắn, tiểu Thiển cường thịnh tới mấy cũng làm sao có thể mạnh hơn Pháp Hải, vạn nhất bị phát hiện, kim bát vừa thu lại thì trước hết cũng bị nhốt lại Lôi Phong Tháp chờ Bạch Tổ Trinh rồi. Chính mình xuyên việt một phen, còn chưa gặp nàng sao đã muốn bị nhốt.

- Không được, ngươi chạy nhanh vào đây, ta dẫn ngươi xuống núi.

Hứa Tiên nói xong từ trong lòng ngực móc ra một khối Cổ Ngọc màu vàng, bộ dạng gấp gáp vô cùng.

Tiểu Thiển thấy hắn đem miếng Cổ Ngọc mang theo trên người, trong lòng nàng cảm thấy vui vẻ, lại thấy hắn dáng vẻ lo lắng thì càng thêm cảm động:

- Tướng công, không phải học pháp pháp cùng với Pháp Hải thiền sư sao?

- Không học cũng không sao, ta không cho ngươi ở lại đây nếu không đúng là tiền mất tật mang.

Tiểu Thiển che miệng cười nói:

- Cái gì mà tiền mất tật mang. Hơn nữa Pháp Hải thiền sư nào có xấu xa như tướng công nói đâu?

Hứa Tiên im lặng rồi cẩn thận hỏi:

- Ngươi nhận thức Pháp Hải.

Tiểu Thiển nghiêng đầu nói:

- Đúng vậy a, có khi còn nghe hắn giảng kinh kia mà, những ngày này hắn một mực Linh Ẩn tự. Bất quá không có ý gì.

Hứa Tiên vò đầu một hồi không nghĩ tới là như thế này. Ngắm lại Pháp Hải cũng không phải có ý muốn hàng yêu thì cũng yên tâm.

110. Quyển 3 - Chương 109

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 109: Lôi Âm. (1)

Sưu tầm:

Rồi sau đó tiểu Thiển đem chuyện nàng là Hắc Sơn lão yêu lại nói một lần, trong lòng cảm giác còn đầy thú vị, hơn nữa hiện tại tướng công so với đêm đó thú vị hơn nhiều. Hai người đàm tiếu chuyện cũ, thu thập lấu các, phương diện này tiểu Thiển nếu so với Hứa Tiên có tác dụng hơn nhiều. Cuối cùng Hứa Tiên dứt khoát ngồi ở một bên, thấy tiểu Thiển từ trên xuống dưới sắp xếp, tro bụi bay lên nhưng nàng không nhiễm một hạt, nụ cười tươi đẹp thanh lệ như tiên.

Rất cục thu thập thỏa đáng, hai người đều ngồi xuống thở một hơi, Hứa Tiên ngồi ở đó, mặt dính chút bụi đất, tiểu Thiển cười vươn tay giúp hắn lau đi.

Đầu ngón tay mát lạnh như ngọc lướt qua trên mặt Hứa Tiên, nét mặt của tiểu Thiển tươi cười như hoa đối với mình.

Hứa Tiên mặc dù đã gặp không ít nữ tử phong hoa tuyết đại như sư tỷ Ngư Huyền Cơ, hoa khôi Thái Phượng, nhưng sư tỷ luôn bày làm ra một bộ dáng nghiêm sự, tét nguyên tiêu một ít lần thất thố, kết quả bề quan đến hiện tại cũng không gặp mình. Mà Thái Phượng lại cách hẳn quá mức xa xôi, bất quá vài lần duyên phận, chưa bao giờ để vào trong lòng.

Chỉ có tiểu Thiển trước mặt từ Lan Nhược Tự cứu giúp đến một đường thân mật, thì một mực gần như không thể đụng đến, giờ phút này Hứa Tiên không tự chủ nắm lấy bàn tay mềm mại không xương kia của nàng. Tiểu Thiển đỏ mặt lên nhưng cũng không giãy dụa.

Hứa Tiên đột nhiên nhớ tới mục đích chính mình vào các liên vôi vàng buồng tay, xấu hổ ho khan hai tiếng, cảm giác bị khảo nghiệm trước tiểu Thiển một mực dịu dàng ôn nhu trong trẻo.

Tiểu Thiển có chút thất vọng cúi đầu xuống, nhưng làm cho Hứa Tiên không tưởng được chính là tiểu Thiển cũng không có dùng ánh mắt u oán có lực sát thương nhất của mình mà dùng tay dịu dàng sờ lên mặt hẳn ôn nhu nói:

- Ta biết rõ, tướng công là thương tiểu Thiển nhất, nhưng tướng công cũng có bất đắc dĩ chỗ a! Tiểu Thiển minh bạch, tiểu Thiển sẽ chờ tướng công minh bạch.

Nói xong nói xong tiểu Thiển dần dần trở nên trong suốt, hóa thành một hồi thanh khí mà đi.

Hứa Tiên ngồi yên tại chỗ, suy nghĩ thật lâu, trong đầu tựa hồ nhớ tới mấy thứ gì đó, lẩm bẩm nói:

- Thật sự là ta không minh bạch sao?

Hứa Tiên chợt lắc đầu, phảng phất muốn đem dao động do dự cùng hoang mang giờ phút này ra khỏi đầu.

Hứa Tiên cung kính đứng ở trước mặt Pháp Hải nói:

- Đại sư, ta đã học thuộc lòng.

Phan Ngọc cùng Nguyên Không trưởng lão đứng ở một bên, đều thay hẳn cao hứng.

Pháp Hải ánh mắt sáng quắc, thanh âm to như chuông đồng nói:

- Thật sự là học thuộc lòng?

Hứa Tiên cũng cao giọng nói:

- Thật sự học thuộc lòng!

Nói xong mới cảm giác vừa rồi trong nháy mắt đó, tựa hồ lại không thể tự chủ, những gì hẳn học hay không học đều bị nói ra, không có khả năng nói dối được.

Pháp Hải gật đầu nói:

- Tốt. Lão nạp sẽ dạy ngươi đại Lôi Âm thuật này.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Đây chính là đại Lôi Âm thuật.

Lập tức, trong thanh âm của Phan Ngọc nói tựa hồ mang theo uy nghiêm lớn lao khiến cho người ta không thể không khuất phục.

- Ngã phạt hàng ma đúng là kim cương trừng mắt (bộ mặt hung ác giận dữ) cùng đại Lôi Âm thuật, kim cương trừng mắt chính là tứ phía bát tí sáu trận chiến Kim Thân, mà đại Lôi Âm thuật chính là hạt ngũ chú cơ bản. Tu đến đỉnh phong có thể đại Quang Minh chú, có thể nói Lục Giáp Mật Chú. Ngươi có nguyện ý không học?

Hứa Tiên đương nhiên nói:

- Ta nguyện học.

Pháp Hải thật thông khoái nói:

- Tốt, ta liền dạy người đại Lôi Âm thuật bắt truyền lục nhĩ, mọi người tránh lui.

Pháp Hải nói:

- Ta hiện tại thi triển cho người xem, người dụng tâm nghe.

Hứa Tiên gật đầu đồng ý, ngưng thần tĩnh khí. Chỉ thấy Pháp Hải khí cũng không hấp một ngụm, đột nhiên hé miệng, phảng phất rống một tiếng, lại không bất kỳ thanh âm gì truyền tới.

Pháp Hải hỏi:

- Người nghe thấy được sao?

Hứa Tiên lắc đầu, đột nhiên chuông đồng ở Linh Ẩn tự vang một tiếng lớn khiến cho trong chùa loạn thành một mảnh. Nói ra thì quái dị, nguyên lai chuông lớn không gõ tự kêu, lại nghe thanh âm quát lớn của Nguyên Không mới chậm rãi đình chỉ. Chỉ nghe một tiếng chuông nữa tiếng vang không ngừng. Hứa Tiên đếm thầm, vang lên bảy bảy bốn mươi chín âm thanh mới ngừng, chắc hẳn Pháp Hải tính toán tốt. Hứa Tiên quay đầu về mặt kinh ngạc nhìn Pháp Hải, đây chính là ảo diệu của đại Lôi Âm thuật sao?

Pháp Hải thấy hẳn không rõ, cũng không nói nhiều:

- Ta làm lại một lần, rõ thì rõ, không rõ thì không rõ a!

Trong lòng Hứa Tiên không còn cái gì oán giận phiền não chi ý. Ngược lại càng thêm trấn định, suy nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ đến câu nói kia của Pháp Hải: Dụng tâm nghe.

Đúng rồi, không phải dùng tai, chỉ dùng tâm, lập tức vận khởi thần hồn, khom người nói:

- Đại sư mời!

Hứa Tiên nói xong lập tức tiến vào trạng thái tu luyện ngày bình thường, nhưng không dám tại giữa ban ngày thu nạp thái dương chi lực. Chỉ là chủ tĩnh trong cơ thể phát ra một hồi hào quang tới cực hạn, đôi mắt bắn ra một vòng kim quang. Mà giờ khắc này Công Đức ngọc bài cũng lưu chuyển lên quang hoa.

Pháp Hải gật đầu khen ngợi, ngộ tính của kẻ này thật sự là không giống tầm thường, dùng kinh Phật khảo nghiệm hẳn ngược lại là mình hẹp hòi chút. Bất quá Pháp Hải cũng không nói nhiều, lại há miệng ra.

“Rống ” một tiếng vang thật lớn như khiến trái tim Hứa Tiên muốn nổ tung, thực như Lôi Âm Sư rống, làm cho tâm thần người kích động, lúc này đây Hứa Tiên tỏ tường cảm ứng được, từ trên người Pháp Hải phát ra phách lực cường đại. “Thấy như quang sáng tràn ra. Hứa Tiên ngậy người nửa ngày, giống như đang thưởng thức, giống như đang suy tư.

- Hiểu chưa? Thế gian cũng có sư tử rống, bất quá là pháp môn vận khí bình thường mà thôi, người đã biết được đạo lý đại Lôi âm?

Hứa Tiên lại trầm tư một chút, gật đầu nói:

- Đã minh bạch.

Tuy rằng chỉ có một lần, nhưng hẳn ở trạng thái “Cảm giác” cực kỳ nhạy cảm, hơn nữa hẳn vừa rồi đã dùng tới pháp môn “Tuệ Tâm”, đem kí ức trong nháy mắt thả chậm vô số lần trong đầu, tua đi tua lại không biết bao nhiêu lần, đã có nhiều thể ngộ.

Tuy rằng muốn chính thức sử xuất pháp môn như vậy còn cần một thời gian, nhưng không thể nghi ngờ đã có một cái phương hướng, một con đường. Đây chính là có người dạy cùng với không có ai dạy phải tự mò mẫm. Tu luyện hết thấy cửa bắt đầu chính là phương hướng chỗ này. Tựa như võ giả thế gian đứng trung bình tấn, nếu như người thường khả năng căn bản không biết đứng trung bình tấn, cho dù biết rõ, cũng rất khó minh bạch, muốn như thế nào mới tính toán chính xác, chỉ sợ có luyện mười năm cũng không một chút tác dụng, nói không chừng ngược lại còn có chỗ hại.

111. Quyển 3 - Chương 110

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 110: Lôi Âm. (2)

Sưu tầm:

Pháp Hải trầm giọng nói:

- Đã minh bạch, thì cũng nên gọi một tiếng sư phụ. Chờ người chừng nào rống được một tiếng như thế, tai nghe không nghe thấy coi như nhập môn. Đến lúc đó vì sư có khảo nghiệm khác cho người.

Đại Lôi Âm Thuật này chính là hết thấy cơ bản của ngôn chú, còn Phật môn tiếp xúc che giấu hẳn. Pháp Hải không có tư tàng, nhưng một ngày kia thật muốn học đại Quang Minh Chú, còn tưởng là có khảo nghiệm khác, Pháp Hải cũng muốn tiến hành theo chất lượng dẫn Hứa Tiên nhập môn.

Hứa Tiên thấy Pháp Hải thiết tình truyền thụ thì không khỏi nhủu mày hỏi:

- Nếu là có một ngày, đạo của tại hạ khác với đạo của đại sư thì ta nên làm như thế nào?

Pháp Hải lên tiếng cười nói:

- Ta là người xuất gia, há lại chấp nhặt như vậy. Nếu như người đi con đường khác thì lão nạp thì chúng ta sẽ tới luận một phen, nếu là luận không rõ, thì so sánh với nhau. Lão nạp chắc chắn nhất người ở trong cái chuông lớn, rống lên bảy bảy bốn bốn mươi chín thanh âm, xem người ngộ hay là không ngộ.

Hứa Tiên không nói gì, nắm đầm lớn chính là đạo lý ah! Sau đó lại bật cười, hòa thượng sáng khoái khá lắm, người tu hành không phải là như thế ấy ư, chỉ cần có một cái đạo đủ lớn, muốn có thể đi được rất xa thì nhất định có một nắm đầm đầy đủ sức mạnh. Đến lúc đó không cần nói nhảm, một lần là được rồi, không có gì không cần hiểu. Nhưng hòa thượng này sáng khoái nói như vậy tức còn xảo trá, nói rõ muốn khi dễ chính mình tu hành thời gian ngắn, lực nông cạn.

Hứa Tiên cất cao giọng nói:

- Tốt, sư phó, tương lai thì hãy xem đạo của ta có thể hơn người hay không.

Trong lòng Hứa Tiên còn thầm nghĩ: người khi dễ ta lực mỏng, ta lại muốn lấn người ít người. Đến lúc đó với người " luận đạo " đương nhiên không phải mình ta. Ta cùng Tiểu Bạch, lại tiểu Thanh đánh người thành đầu heo.

Hai người nhìn nhau cười cười, ai cũng đều có tâm tư, tuy nhiên cũng cảm thấy thoả mãn. Hứa Tiên là vì đã lấy được pháp môn có uy lực, chân chính có chiến lực của mình. Còn Pháp Hải tức thì là vì lập thành danh phận thầy trò tương lai cũng tốt cho việc quản thúc Hứa Tiên.

Về phần vấn đề quản thúc không được Hứa Tiên thì hẳn không hề nghĩ ngợi qua, hẳn này hơn một nghìn năm cũng không phải ăn cơm trắng. Nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn không thể dùng sức mạnh, tính tình của Hứa Tiên cũng tuyệt không phải dùng sức mạnh có thể bức bách được, còn cần nhịn quyết tâm đến cùng để dẫn đạo hắn. Để cho một thanh niên không có nhận thức, lạc trong hồng trần vào cửa Phật quả thực không khó. Chính mình năm đó cũng qua tuổi thanh niên mới bắt đầu thanh tu. Nhưng vô luận như thế nào, bởi vì nhân đã gieo xuống rồi, chỉ đợi ngày sau kết quả là được. Mà thời gian, hẳn có rất nhiều.

Hứa Tiên đi ra khỏi cửa phòng, ánh nắng ôn hòa chiếu lên người.

Phan Ngọc đi tới nói:

- Xem ra là học xong.

Hứa Tiên cười ha ha nói:

- Đó là tự nhiên, chỉ chờ ta luyện được tuyệt thế pháp môn thì sẽ cho lão....sư phó biết được Hứa Tiên ta không phải mặc hắn thích nặn bóp kiểu gì cũng được.

Phan Ngọc liếc hắn thật sâu, lại thở dài nói:

Một người thư sinh khác lại nói:

- Bất quá bộ đồ được Phan gia công tử mà thôi, nào có tài cán gì hơn người.

Lời này nói ra ngay cả chính hắn đều nghĩ được mùi vị ghen ghét nồng đậm, trong lòng không khỏi thầm mắng mình nhanh nhẩu đoảng. Dù nói ai cũng muốn một bước đạp mây xanh, nhưng nếu người bên cạnh đạp được mà mình không, hơn nữa còn nói lời xem thường người đó thì quả thật tư vị rất phức tạp, khó mà nói nên lời.

112. Quyển 3 - Chương 111

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 111: Xuất phát.

Sưu tầm:

Mấy người lập tức nghị luận gần đây Hứa Tiên thật sự là làm cho người ta phải ghé mắt nhìn. Môn sinh nhập thất của Vương Học Chánh, tri giao hảo hữu của Phan công tử, tại Giang Nam cự phú làm thơ truyền khắp nơi. Mấy thứ chuyện tốt bất luận cái gì đồng dạng đều có thể làm cho người ta đổ mắt tâm nóng, huống chi còn rơi vào người như Hứa Tiên.

- Chư vị mời dừng lại, tài học nhân phẩm Hán Văn có điều gì không ổn chứ? Sau lưng nghị luận người khác, nào có phong thái của quân tử?

Ninh Thái Thần nhú lông mày nghe không vô những lời này, hắn cũng được mời đi Xích Bích. Hắn cùng Hứa Tiên một phen tương giao rồi sau đó Hứa Tiên lại cứu vợ hắn khiến cho trong lòng đã coi Hứa Tiên là tri kỷ, giờ phút này nghe mấy người càng nói càng quá phận mới lên tiếng ngăn cản.

Kim Thánh Kiệt ngày bình thường sinh động thì hiện giờ một mực cau mày trầm mặc không nói. Lần này lão đầu tử hạ một tử lệnh, buộc hắn phải mời hai người đó lên thuyền, thời gian thuyền rời bến đã qua một canh giờ cũng không một ai đến, điều này có thể nào làm hắn không giận. Tính tình của hắn giờ phút này đã nhấn tới cực hạn, lại nghe mấy nho sinh kia tám chuyện nhăng nhit, trong lòng càng không kiên nhẫn nói to:

- Không đợi không đợi nữa. Lái thuyền đi.

Thải Phượng dựa vào cửa sổ mang trên mặt thần sắc lười biếng, nhưng mắt phượng dài nhỏ lưu chuyển không ngừng chẳng những không hao tổn chút nào khí độ đẹp đẽ quý giá ngược lại càng lộ vẻ xinh đẹp mà thông dong:

- Thanh Loan, Phan công tử tới rồi sao?

- Tiểu thư người đã hỏi tới lần thứ tư rồi, hiện tại đã qua thời gian thuyền rời bến, chỉ sợ Phan Ngọc sẽ không tới. Kim công tử đang la hét ầm ĩ muốn lái thuyền đi kia kìa.

Thanh Loan mất hứng mà nói. Nàng không biết Phan Ngọc có cái gì tốt, chẳng phải là lớn lên có chút tuấn tú thôi sao. Bất quá mưa dầm thấm đất nàng cũng biết không phải là thế, mà nói Phan Ngọc tuấn tú cũng có chút lương tâm đen tối. nàng chính là không thích Phan Ngọc ảo lả như vậy.

Thải Phượng không có có hình tượng ngáp một cái nói:

- Kim công tử tính tình ẩu tả. Hắn tốn một món tiền lớn tổ chức thuyền hoa ở Giang Du lần này có hơn phân nửa là vì kết giao Phan gia Đại công tử nếu là Phan công tử không đến, lão đầu tử nhà hắn tất nhiên sẽ mắng hắn tới mức mưa xuân đầy mặt.

Cho dù phóng túng thế nào thì giá tiền Giang Du cũng không phải một Kim công tử có thể gánh được, chắc chắn đằng sau có thân ảnh của Kim Vạn Thành, điều này ai cũng minh bạch.

- Đến rồi. Phan công tử đến rồi!

Một thanh âm hô to lên, Hạ Tử Kỳ tinh thần tinh thần vô cùng phấn chấn, trên mặt hân hoan mang theo nụ cười chân thành tha thiết. Kim Thánh Kiệt nhìn thấy mà cười lạnh một hồi, thế nhưng hân hoan cũng miễn cưỡng thu hồi về không thoải mái lại.

Xa xa có hai bóng người đi tới, vóc người Phan Ngọc cao gầy Phan Ngọc sống ở Bắc Địa thì cũng thôi, nhưng Hứa Tiên là người phương Nam cũng cao như thế thật khiến người ta phải ngược nhìn.

Kim Thánh Kiệt vốn là nhìn về phía Giang Nam đệ nhất tài tử Phan Ngọc, con trai đệ nhất của Phan Chương. Từ khi Cừu vương phủ bị diệt môn với tư cách cây còn lại quả to mấy cái. Phan Chương Vương mặc dù không thể so với Lương vương tướng quốc vị nhưng cũng là chủ thực quyền hộ bộ Thượng Thư, cùng đấu đá với Lương vương bất phân thắng bại.

- Hay cho một nhân vật phong lưu.

Kim Thánh Kiệt nhin không được khen một tiếng. Nói nói cười cười cử chỉ đó cho dù là Kim Thánh Kiệt nhân vật cuồng ngạo cũng nhin không được xưng một tiếng nhân vật phong lưu. Phan Ngọc đương nhiên không thể nào là vật trong ao.

Kim Thánh Kiệt lại nhìn Hứa Tiên càng kinh hãi thất sắc, cuối cùng minh bạch cái gì gọi là sĩ biệt ba ngày phải nhìn bằng ánh mắt khác. Hân bối kiến Hứa Tiên hai lần, lần thứ nhất tại ngày hội Nguyên tiêu trong lòng còn có chút khinh thường. Giữa hồ tuyết rơi vô tình gặp Hứa Tiên lần hai, trong tư thái lộ ra chút vẫy và móng đã khiến cho chính mình không dám khinh thị cho hân.

Mà mới cách không đến một tháng lại nhìn hân có một loại khí khái, vẫn là y phục trường sam bình thường, vẫn dung mạo bình thường, nhưng tại sao Hứa Tiên lại có được phong phạm lẫm lẫm như nhật nguyệt. Cho dù đứng ở bên cạnh Phan Ngọc cũng không làm mờ đi khí độ hấp dẫn của hân, trên đất bằng phẳng lúc này tự nhiên lộ ra khí vũ hiên ngang.

Nếu như những người vừa mới nghị luận để cho Kim Thánh Kiệt hoài nghi Hứa Tiên là vận khí cứt chó, nhưng bây giờ muốn nói một tiếng ta cũng muốn có một bằng hữu như thế, muốn có một môn sinh như vậy.

Vừa rồi nổi buồn bức khi chờ đợi bất tri bất giác tan thành mây khói, Kim Thánh Kiệt dẫn đầu nghênh đón nói:

- Tại hạ Kim Thánh Kiệt bái kiến Phan Ngọc công tử.

Phan Ngọc vội hoàn lễ:

- Kim huynh, chúng ta từ trên núi xuống một đường đi nhanh nhưng không ngờ vẫn tới chậm một chút, kính xin Kim huynh thứ lỗi.

Kỳ thật trên đường đi hai người thông thả chơi đùa, Phan Ngọc thấy cái trà phổ cũng muốn đi vào uống chén trà. Hứa Tiên thúc nằng, nằng cũng không gấp trong lòng chỉ muốn tới trễ luôn cho xong.

Hai người lên thuyền Hứa Tiên vừa thấy Ninh Thái Thần đang mỉm cười nhìn hân thì cất cao giọng nói:

- Ninh huynh đã lâu không gặp tẩu tử vẫn khỏe chứ?

Ninh Thái Thần chỉ vỗ vỗ bả vai hân cũng không nói lời gì cảm kích.

Trên thuyền đều có một phen hàn huyên, bất quá đều do Phan Ngọc đi làm, Hứa Tiên chỉ cùng Ninh Thái Thần đàm tiếu vài câu thì đảo mắt nhìn qua Tây Hồ ngày xuân. Thủy Quang kích điểm sóng xanh vạm vỡ, gió xuân ấm áp đúng là thời cơ tốt để du lịch.

Mũi thuyền rẽ nước đi tới, từng gợn sóng nước mở sang hai bên bắt đầu hành trình Xích Bích lần này.

Trên bờ, bên cạnh mấy gốc dương liễu, một người nam tử nhìn Hứa Tiên nghiêng rằng nghiêng lợi. Lòng hân nghĩ tới nữ tử đó cùng Hứa Tiên trên thuyền càng làm cho hân vô cùng nhục nhã, cùng đi nam nhân chơi cái gì Xích Bích khiến hân giận dữ không thôi. Nhưng tên này lại cười lạnh vài tiếng, tại Hàng Châu hân có lẽ không làm gì được Hứa Tiên nhưng đến Đại Giang thì không phải do hân tự làm chủ.

- Sở thí chủ, nếu không chúng ta hay là thôi đi.

Hòa thượng bên cạnh giật mình mặt mũi tràn đầy do dự, toàn bộ không giống vẻ quả quyết ngày thường. Đúng là Thạch hòa thượng từ sau khi sự kiện kia xảy ra, tuy rằng lông tóc ít hấn bị tổn thương chút ít, nhưng mà kinh hồn táng đảm thật lâu thật lâu vì thế mới chuyên môn đi thăm dò tìm hiểu mộ phần của Thân Đồ Trọng vốn định đào ra phân biệt thiệt giả nhưng chung quy vẫn không dám, chỉ dập đầu lạy ba cái rồi đi. Khỏi phải chứng kiến rốt cuộc là người sống hay là người chết cũng không dám phân biệt nữa.

Sở Kiếm Hùng cau mày không nói gì thì bên cạnh một kẻ văn sĩ đã nói:

- Thạch hòa thượng, người ngày bình thường không sợ trời đất, vậy mà vì một tên nam nhân mà nhịn cục tức này sao?

Hắn không biết võ nên đêm đó phụ trách đốt lửa, cuối cùng thành sự không được, còn mất mấy cái mạng, vì thế trong lòng càng thêm oán giận Hứa Tiên.

113. Quyển 3 - Chương 112

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 112: Đêm xuân. (1)

Sưu tầm:

Về phần cái gì ác quỷ sát nhân hấn là một chút cũng không tin, theo hấn phân tích thì Thân Đồ Trọng chỉ sợ là luyện một môn tuyệt thể võ công, không muốn người biết hơn nữa đêm đó có lẽ chỉ vô tình gặp được mà không nhận biết Hứa Tiên. Những ngày này dựa vào danh vọng Sở Kiếm Hùng sai người người đi điều tra chuyện này. Nhưng cũng chỉ có thể chứng minh một sự kiện là Thân Đồ Trọng hoặc là thật sự đã bị chết hoặc còn sống đã rời khỏi Giang Nam. Đến lúc đó tới Đại Giang đem những người này giết sạch sẽ, cho dù Thân Đồ Trọng có biết cũng không thể tìm ai mà báo thù.

Hấn suy nghĩ chu đáo chặt chẽ hợp tình hợp lý, không phụ giang hồ xưng danh hào là quỷ tú tài. . Đây cũng là điều mà hấn dựa vào khi không biết võ cũng chẳng học nhiều văn cũng vẫn có thể sinh tồn trong thế giới đầy sài lang hổ báo đó. Kiếm Hùng cũng nghe xong phân tích của hấn rồi quyết tâm báo thù, dù sao một lần nữa đối mặt Thân Đồ Trọng hấn cũng không có dùng khí sao?

Thạch hòa thượng đỏ mặt lên nhưng không có mở miệng phản bác. Từ khi hấn dùng Thiết Bổng giết ba sư huynh hay khi dễ hấn thì chạy ra khỏi tự viện, không bao giờ tin cái gọi là ngã phạt từ bi. Rồi sau đó dựa vào thần lực trời sinh, lại thêm một thân võ tại giang hồ tạo nên tên tuổi không nhĩ.

Nhưng lúc chạy trốn khỏi cửa chùa, tròng cảnh dưới ánh trăng sư phó cau mày nói Khổ Hải vô biên quay đầu lại là bờ một mực quanh quần trong lòng hấn mãi không tan biến. Hấn nắm chặt thiết bổng trong tay, nó đã dính máu không biết bao nhiêu người, chung quanh người hấn cũng nhuộm đầy máu tươi. Nếu không thể dứt bỏ tâm sự này thì chọn một cái chết thống khoái là được.

Sở Kiếm Hùng nhìn qua họa thuyền dần đi xa, nơi đó có một nữ tử ngạo nghễ độc lập một mực làm hấn hồn khiên mộng nhiều. Hấn từng đi tìm nàng nhưng đều bị một kẻ họ Kim bao hết, hấn móc tiền ra nhưng mụ tú bà nhìn hấn bằng ánh mắt khinh bỉ. Hấn biết rõ Kim công tử chính là một công tử quần là áo lượt, người như vậy căn bản không xứng nói chuyện vị nữ tử kia trong lòng hấn, càng không nói đến cùng đánh đàn, cùng uống rượu với nàng. Tròng diện đó khiến hấn hận không thể đi giết sạch bọn chúng, nhưng chỉ cần lần này thành công là có thể khiến cho nàng thuộc về mình mãi mãi, chỉ cần nghĩ thôi là lòng hấn đã nóng rực lên.

Bên trong thuyền, mọi người đối với mấy chuyện này không hề phát giác chỉ có Hứa Tiên nhú mày cảm giác một chút bất an.

Ở trong chỗ sâu tại Tây Hồ, một đôi mắt như chuông đồng lớn màu vàng nhìn chăm chăm vào họa thuyền như dã thú đi săn bắn.

Nghe nói người đối diện đều sắc lang.

Sắc lang có lẽ có thể ăn a.

Thật muốn ăn người ah nhưng gia gia nói không thể tùy tiện ăn ah, nhưng đó là sắc lang ah, nghe nói là người rất xấu, hơn nữa người kia từng nói ăn thì người ngon muốn chết.

Trong lòng quyết định, thân thể bóng đen không khỏi nhấc lên khiến sóng nước trong hồ dập dờn. Lúc này họa thuyền đã chạy nhanh, không ai chú ý tới đằng sau đuôi thuyền có bọt nước trắng xóa đang nổi lên.

Rốt cục sự kính sợ đối với gia gia vẫn hơn món ngon, mặt nước dần dần bình tĩnh lại, chỉ là trong miệng nàng không ngừng lẩm bẩm: người thật sự có ăn ngon như vậy sao? Chẳng lẽ so với bánh bao còn ăn ngon hơn?

Lần trước hương vị bánh bao giống như vẫn còn trong miệng, dù sao so với cá thì ăn ngon là được.

Một đường đi thuyền đến ban đêm.

Buổi tối đầu mùa xuân vẫn còn chút hàn ý, bữa ăn thứ nhất nằm trong khoang thuyền. Phân tịch mà ngồi, rất có thứ tự, mà chủ tọa tự nhiên phải nhường cho Thái Phượng tiểu thư chủ nhân của họa thuyền rồi.

Thiết bị trên thuyền đầy đủ vô cùng, thuyền phu có tới tám chín người, còn có một gã thanh y sai vặt, ca kĩ. Đồ ăn được làm bằng thực vật tốt nhất, có thị nữ y phục đơn giản bưng lên bàn. . Mọi người ngồi vào chỗ của mình, chỉ có chủ vị vẫn thấy trống không. Hứa Tiên cùng Phan Ngọc tự thành một bàn, Kim Thánh Kiệt cùng Hạ Tử Kỳ ngồi chung một bàn, hai bàn này gần địa phương chủ vị nhất.

Chỉ là Thái Phượng lại chậm chạp không đến, đồ ăn này không có thể ăn, rượu không thể uống. Mọi người chỉ đành nhắm nháp dưa leo, trong lòng người đều có chút sốt ruột.

“Tranh” một tiếng dây cung minh, lạnh lùng như nước. Mọi người đều sững sờ, sau đó ngưng thần nghe. Tiếng đàn sâu kín từ bức bình phong sau chủ tọa truyền tới. Rải rác vài tiếng dây cung ngân vang thanh đạm, một cổ lồi lạc chi ý, tiếng đàn này không giống xuất từ một ca cơ, mà như là ẩn giả quy ẩn tuyền lâm. Điệu hát thịnh hành nhân hạ Tổ Cẩm tự tiêu khiển, vì thế không có làn điệu, nhưng đó là tiếng lòng.

Phan Ngọc nghe xong mỉm cười, đây không phải nói lên tiếng lòng của mình sao? Không phải nữ tử phong trần giống trước kia mình lầm tưởng. Chỉ là tiếng đàn như vậy chung quy không thích hợp cho tụ hội. Quả nhiên tiếng đàn thay đổi dần, làn điệu dần dần thành Lưu Thủy. Cổ khúc này chưa từng ai đang ngồi đây được nghe qua, nhưng ai nghe xong đều cảm thấy tiếng đàn này của Thái Phượng cực kỳ bất thường, rõ ràng là khúc phổ Lưu Thủy, nhưng hết lần này tới lần khác lại chia ra làm nhiều đoạn. Người nghe tốt thì có thể nhận ra có điều bất thường, nhưng nhưng ai cũng nói không ra sai lệch chỗ nào.

Phan Ngọc cũng hơi bội phục cô nương này, cổ khúc có người làm thành một ô, tự ý thêm cải biến, chỉ là biết họa mã không được, vẽ rắn thêm chân. Nhưng Thái Phượng cải biến không chút nào tổn hại phong mạo khúc mà có thể nói như là thanh âm của mình. Cẩm kỹ như vậy đã được coi như là tuyệt hảo. Đây là đang hiển lộ tài nghệ của mình.

Tiếng đàn trì hoãn chuyển gấp, từ nhẹ nhàng sang trầm lắng, dần dần trở nên dồn dập, lại không lộ vẻ mất trật tự, một loại hào khí vui thích theo tiếng đàn mà sinh. Nếu như vừa rồi tiếng đàn làm cho người ta nín hơi nghiêng tai, vậy giờ phút này tiếng đàn tức thì làm cho người ta muốn hoa chân múa tay vui sướng, tùy theo hoan ca.

Phan Ngọc tán thưởng, đây là đang hợp với tình hình. Tuy rằng tiếng đàn không bằng vừa rồi, nhưng không thể nghi ngờ thích hợp với tràng cảnh giờ phút này hơn, chẳng những không thể nói không tốt, ngược lại càng thêm tán thưởng.

Lòng dạ đậm bạc, siêu tuyệt chi kỹ, hợp với tình hình tình. Không thấy một thân ảnh mà như đã phô bày toàn thân. Ca cơ ở nơi này rõ ràng là một người thông hiểu thể sự, một lão giả nhân tình thạo đời đang đánh đàn hồi ức kiếp trước của mình.

Tiếng đàn dừng lại, mọi người còn hoảng hốt như tại trong mộng, mấy thị nữ tiến lên triệt hồi bình phong, Thái Phượng thản nhiên từ sau đi ra, trâm phượng vẩy dài, khuôn mặt như vẽ. Bờ môi mỏng khẽ mỉm cười, nhưng tuyệt không cái cảm giác xu phụ. Ngược lại giống như Phượng Hoàng tiếp nhận bách điều triều bái, rất hoa lệ mà cao quý.

Phong mục dài nhỏ, sóng mắt một chuyễn. Mọi người đều ở trong mắt, chỉ là ngừng lại trên người Phan Ngọc, nàng nhẹ nhàng nói:

- Khoan thai mà tới chậm, Thái Phượng uống cạn chén này coi như bồi tội.

Nói xong Thái Phượng ngẩng đầu uống cạn rượu trong chén, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài, nhìn trong cổ khe động, rượu đã vào bụng.

114. Quyển 3 - Chương 113

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 113: Đêm xuân. (2)

Sưu tầm:

Thái Phượng cực kì xinh đẹp, một hành động này thật khiến người ta mơ màng không thôi.

Ánh mắt mọi người đều không tự chủ được đặt ở trên cổ trắng nõn của nàng, có người còn nhìn không được nuốt từng ngụm nước bọt. Trong sảnh duy nhất có thể bảo trì thái độ bình thường chỉ có bốn người Kim Thánh Kiệt, Ninh Thái Thân, Phan Ngọc, Hứa Tiên người mà thôi. Kim Thánh Kiệt là tình trường lão luyện, Ninh Thái Thân là gia có hiền thê, Phan Ngọc là thân là nữ tử, Hứa Tiên là...À! Hắn ta cũng nhìn không được mà nhìn thêm vài cái.

Sau đó cảm giác bên hông đau xót, quay đầu thấy sắc mặt Phan Ngọc như thường, tựa hồ không phải do nàng gây nên. Hứa Tiên biết nàng thân mang võ, xuất thủ như điện, hơn nữa có một cái bàn lớn như vậy che chắn, ngoại trừ nàng còn có thể là ai. Trong lòng oán giận:cầu cái gì mà cầu chứ? Nghĩ như vậy Hứa Tiên cũng đưa tay ra, có cừ oán không báo hông phải là phong cách của hắn.

Phan Ngọc vừa rồi thấy bộ dạng Mê đắm của thấy Hứa Tiên, trong lòng tức giận, nhìn không được giáo huấn hắn một cái thì thấy hắn đang tức giận, nhìn biểu lộ oán giận của Hứa Tiên, nàng lại càng buồn cười. Thẳng đến hắn từ dưới bàn lặng lẽ đưa tay ra, nàng mới hồi hận không thôi. Đầu nam nhân, eo nữ nhân là hai địa phương không được đụng vào, nhưng có cái bàn này không thể nào tránh được, Phan Ngọc đành phải đỏ mặt chấp nhận số phận.

Tay Hứa Tiên chậm chạp mà kiên định, một khắc khi đụng vào vòng eo của Phan Ngọc, mặc dù coi hắn cũng là người tự chủ mà nhìn không được phải rung người lên. Chỉ cách lấy hai tầng áo mỏng, cảm giác rõ rệt độ ẩm ở đầu ngón tay, nhẹ nhàng bóp vòng eo ấy một cái, Phan Ngọc cắn răng đầu cuisu xuống trông mong hắn mau chóng bóp rồi buông tay. Trên mặt sớm nhiễm lên một tầng đỏ ửng, cũng may đèn dầu trên thuyền không rõ ràng lắm nên không ai nhận thấy.

Hứa Tiên thì ngẩn ngơ, khi bàn tay hắn xoa eo Phan Ngọc, một loại cảm giác tinh tế tỉ mỉ thông qua đầu ngón tay truyền vào đáy lòng, muốn phát lực nhéo một cái ở đó. nhưng cuối cùng lại ngẩn ngơ mà hậm hực rút tay về, trong lòng đầy tư vị không hiểu nổi. Cảm thấy Minh Ngọc đang không ngừng dẫn chính mình vào thâm uyên thủy tinh (động gay). Thậm chí hắn hoài nghi, nếu Minh Ngọc chủ động câu dẫn mình thì mình đã rơi vào tay giặc mất rồi. Đương nhiên loại tưởng tượng này chỉ cần nghĩ thôi mà toàn thân Hứa Tiên đã phát lạnh.

Nói đến chuyện này bất quá chỉ trong nháy mắt, lúc này vừa vặn Thái Phượng đặt chén xuống. Mọi người còn có lời gì nói, đều nâng chén. Hứa Tiên cũng mau chóng nâng chén, uống rượu giảm bớt một chút cảm xúc xấu hổ. Phan Ngọc âm thầm vận khí là cho nét đỏ ửng trên mặt rút đi.

Hai người đều không tự chủ được tránh đi ánh mắt của đối phương, ngẫu nhiên đụng vào nhau cũng lập tức chuyễn khai. Hứa Tiên trong lòng càng cười khổ không thôi, như thế nào giống như là có gian tình vậy, làm người bằng hữu làm sao lại khó như vậy chứ?

Mau chóng chuyễn đi ánh mắt, mà trong sảnh hấp dẫn ánh mắt nhất không ai qua được Thái Phượng cô nương. Hứa Tiên trải qua khảo nghiệm nam đồng tính, rốt cục có thể dùng một loại ca ngời tình hoài nhìn Thái Phượng.

Ngắm lại nàng vừa rồi một khúc đàn bọc bạch bản thân, nữ nhân này quả nhiên là, nghĩ nghĩ, nhất thời không nghĩ tới từ ngữ phù hợp, hướng bộ ngực sữa của nàng xem xét, ân, ngực lớn có não. Trong sảnh Hứa Tiên thỉnh thoảng nhìn lên dáng người của Thái Phượng mà không biết ánh mắt của Thanh Loan đang hung hăng trừng lên nhìn hắn một cái. Ngược lại Thái Phượng không cảm giác, toàn bộ đem lực chú ý đặt ở trên người Phan Ngọc.

Kim Thánh Kiệt trong lòng càng không thoải mái, không chỉ là vì Hứa Tiên nhìn một cách sỗ sàng. Mà là biểu hiện của Thái Phượng hôm nay. Vừa rồi một phen làm cố nhiên là đem hào khí yển hội yển hội dẫn tới chỗ cao, nhưng cùng hắn ở chung lại chưa từng có như vậy. Kim Thánh Kiệt cảm giác Thái Phượng bất quá là đang hấp dẫn sự chú ý của một người, hơn nữa người kia còn không phải mình, mà là Phan Ngọc ngồi đối diện với chính mình. ngay cả rượu cũng uống nhiều hơn hắn một chén.

Những ngày này hắn bỏ ra vô số Kim Ngân, thơ cũng ngâm hơn mười câu. Thái Phượng đối với hắn cũng cực kỳ khách khí hữu lễ, nhưng mà chỉ cực kỳ khách khí hữu lễ mà thôi, không có càng nhiều thân cận, cũng chưa bao giờ đề cập qua chuyện chuộc thân. Hắn tính tình sơ cuồng, có một lần uống say vừa muốn vượt rào, để Thái Phượng trở thành người của mình thì ai ngờ thị nữ kia trừng mắt dựng thẳng mục đánh tới ném mình vào khoang thuyền.

Nói đến thì thị nữ tên là Thanh Loan cũng là mỹ nhân không dưới Thái Phượng, chỉ khuyết thiếu dạy dỗ, không có ý vị như trên người Thái Phượng, nhưng mà có một phong vị khác, nếu có thể song thủ có được, Loan Phượng song phi, cùng giường chung gối, Phiên Vân Phúc Vũ, lão Hán. . . Khúc khúc, cho dù là lưu lạc hoa trăng cũng khiến cho Kim nhị công tử nóng như lửa đốt.

Vốn là Kim nhị công tử chỉ chờ ngày tiêu tháng mài, cái nồi chậm hầm cách thủy, không tin này Thái Phượng là ý chí sắt đá, năm đó Tô cô nương ở Dương Châu lúc đó chẳng phải đối với chính mình thể xác và tinh thần đều được, nạp vào trong phòng. Nhưng hiện tại “con vịt” vừa mới bắt đầu nấu cũng đã muốn bay. Tranh giành tình nhân hắn cũng không phải không có làm qua, vì nữ nhân tiền cũng sử qua, nắm đầm cũng động. Nhưng lần thứ nhất, hắn đối với chính mình không có tin tưởng, đối thủ này quá mạnh mẽ.

Luận gia thế, người ta là Phan vương chi tử, còn là con trai độc nhất. Nhà mình này lão đầu tử tuy rằng lợi hại, nhưng vẫn kém chút. Hơn nữa Phan Ngọc nhất định thừa hưởng vương vị, mà bên trên đầu mình còn có cái ca ca. Luận tướng mạo, hắn cũng coi như có phần có tự tin, bốn chữ phong lưu phóng khoáng cũng không hoàn toàn là nịnh nọt, nhưng khi thấy Phan Ngọc, hắn mới biết biết được nam nhân có thể trưởng thành như vậy, đại khái Phan Ngọc chỉ cần ngoắc ngoắc tay thì cái gì trình tiết liệt phụ chỉ sợ cũng muốn tự tiến cử giường chiếu. Thật sự là quá khó khăn!

Kim Thánh Kiệt trong lòng sầu khổ một phen, lại tiếp tục uống rượu.

Thái Phượng thì lòng tràn đầy vui mừng, lần thứ nhất cùng người uống rượu có cảm xúc như vậy, chỉ là nụ cười của nàng từ trước đến nay không người nào nhìn thấu mà thôi. Khuôn mặt Phan Ngọc gần trong gang tấc, ngẫu nhiên cùng mọi người đàm tiếu, ngẫu nhiên nói nhỏ với Hứa Tiên, ngẫu nhiên còn đem ánh mắt phóng tới khuôn mặt của mình, nhưng lại đều chỉ là tư thái thưởng thức, toàn bộ không một chút dâm loạn chi ý, ánh mắt như vậy ngược lại làm cho mình một hồi tâm nóng.

Vốn chủ trì trường hợp như vậy chú ý chính là vũ lộ quân triêm, không thể bắt công, ngày hôm nay Thái Phượng lại thường nhện không được cùng với Phan Ngọc nói thêm mấy câu, chỉ là lạnh nhạt với người bên ngoài cũng chẳng quan tâm rồi.

Hứa Tiên ở một bên nhìn, cảm giác có một chuyện cực kỳ huyết tinh xuất hiện, phát sinh ở trên người hai người này. Nhìn xem hai người này, tuấn nam mỹ nữ, nếu là ở cùng một chỗ thì không thể nghi ngờ là một bức họa cuộn tròn cực kỳ hoàn mỹ lại quá tương xứng.

115. Quyển 3 - Chương 114

Quyển 3: Kim Nang Trì Phủ.

Chương 114: Thanh Loan. (1)

Sưu tầm:

Lại uống mấy chén, cảm giác trong khoang thuyền thấy hơi buồn bực, hơn nữa đêm nay tu hành còn không có làm. Đồ ăn đã thay đổi bốn lần, những người này đại khái muốn ầm đến đêm khuya mới có thể bỏ qua a! Hứa Tiên dứt khoát đứng lên xin lỗi một tiếng, đi ra ngoài. Phan Ngọc không kịp ngăn cản hắn, cũng không tiện đi theo hắn ra ngoài, đáy lòng cảm thán một tiếng, lại xoay mặt cùng mọi người nói chuyện. So với hắn tại bên người, tuy rằng chỉ lẳng lặng nghe vẫn khiến nàng có cảm giác an toàn và bình yên.

Hứa Tiên đi ra bên ngoài khoang thuyền ánh trăng như vẽ phản chiếu lên mặt sông, khung cảnh thơ mộng êm đềm. Lúc này còn không có như Trường Giang, chỉ là bỏ neo một chỗ một chỗ ở sông Tiền Đường. Hai bờ sông yên tĩnh, không người nào không người nào phát ra thanh âm, chợt có một hai tiếng cả kinh kêu to xé rách thanh âm yên tĩnh trong đêm. Tiếng động lớn náo bị ném tại sau lưng, nhưng giờ phút này yên tĩnh càng làm cho Hứa Tiên cảm thấy bình yên. Rượu ấm, Nguyệt Dạ Giang Hàn, ý cảnh tuyệt vời.

- Người nào?

Chỉ nghe quát mắng một tiếng.

Hứa Tiên lúc này mới chú ý tới, thị nữ Thanh Loan đã ở bong thuyền, dưới ánh trăng nàng mặc áo xanh, mang trên mặt thành thực vốn không nên thuộc về cái tuổi này, có lẽ bởi vì tiểu thư tạm thời không cần nàng tới bảo vệ, tư thế ngày thường giương nanh múa vuốt buông xuống, trên mặt nhiều thêm vài phần yên lặng thậm chí thê lương. Dưới ánh trăng có mỹ nhân càng thêm ý cảnh a.

Chỉ là thấy Hứa Tiên, mặt Thanh Loan lập tức lạnh xuống, vừa rồi thần sắc phảng phất chỉ cảm giác Hứa Tiên trong ảo giác, trong khoang thuyền thị nữ phục thị rất nhiều, nàng trốn tới đây thanh tịnh, lại không nghĩ rằng thời điểm lúc này còn có người đi lên. Theo như trong trí nhớ của nàng, thời điểm lúc này tất cả mọi người bị tiểu thư mê thần hồn điên đảo, có đánh cũng không chịu đi mới đúng.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Ah, là Thanh Loan tiểu thư, xin hỏi trên thuyền này có đồ đi câu không?

- Người muốn câu cá?

Về mặt Thanh Loan không thể tưởng tượng nổi, cái quái nhân gì nàng cũng đều gặp, nhưng muốn tại thuyền hoa câu cá thì là lần đầu tiên.

- Đúng vậy a, có gì không thể?

Hứa Tiên nói với vẻ đương nhiên là vậy. Tu luyện của hắn phải ngủ mới thấy rõ, nhưng nhất định phải tĩnh, chẳng những là tâm muốn tĩnh, thân cũng phải tĩnh. Dù sao muốn tĩnh, vậy thì làm điểm tĩnh thì có thể làm được rồi.

Thanh Loan nghiêng đầu nhìn hắn một cái rồi quay người vào cửa sổ, chỉ chốc lát sau ôm vài món câu cá đi tới giao cho Hứa Tiên:

- Không có lưỡi câu a.

Trong nội tâm nàng nói:

- Bản thân ta muốn nhìn ngươi có thể đùa nghịch ra cái trò gì đây?

Những năm này nàng cũng đã gặp không ít gia hỏa chơi cái gì lạt mềm buộc chặt hoặc là cố ý làm ra một ít chú ý đi hấp dẫn tiểu thư. Còn có một số người mưu toan đột phá chỗ của nàng, muốn nịnh bợ nàng để tới gần Thái Phụng tiểu thư. Nhưng cuối cùng đều: Không một ai ngoài lệ, kì quái tự bại. Coi như chuyện cười mà thôi.

Hứa Tiên tiếp nhận cần câu, đến đầu thuyền ngồi vào chỗ của mình rồi. Một đám sợi tơ phủ lên mỗi câu ném ra ngoài đi, một tiếng tòm, mỗi câu rơi vào trong nước sông. Rồi sau đó Hứa Tiên nhắm mắt lại, bắt đầu mỗi ngày tu hành.

Trong Thần hồn vẫn như cũ một hải dương màu vàng, chủ tinh cố định bất động, không tỏa sáng hào quang, mà là dần dần dung thành một quả cầu ánh sáng màu vàng, hết thấy quang hoa đều như muốn bị giam vào trong quả cầu này. Mặc dù là bầu trời đêm Hắc Ám nhưng thái dương chi lực không chỗ nào không có, chúng hóa thành một tia quang điểm màu vàng dung nhập vào hải dương màu vàng.

Mà ban đêm cung cấp thái dương chi lực tối đa chỉ có ánh trăng, ánh trăng vốn là ánh mặt trời phản xạ, tuy rằng tính thuần âm nạp vào thể nội không phải quang điểm màu vàng, mà là màu bạc trong trẻo lạnh lùng. Chỉ cần dung nhập vào trong hải dương màu vàng thì lập tức bị đồng hóa. Hứa Tiên hút lấy ánh trăng cũng gần bằng với ánh mặt trời mà thôi. Mặc dù có quá trình chuyển đổi nhưng hiệu suất vẫn cảm thấy cao hơn vào những đêm không có trăng.

Hứa Tiên đã từng tưởng tượng đạo sĩ sư phó thấp sáng Thái Âm tinh, nhưng như tình huống hiện tại của hắn thì mặc kệ quang mang nào nếu đã tan vào thể nội thì chỉ có một đường đồng hóa. Chắc mặt trăng bắt quá là một vệt tinh nho nhỏ, nếu là thấp sáng một hành tinh, có lẽ cũng không có vấn đề.

Còn về tìm kiếm hành tinh thì Hứa Tiên lại nghĩ tới một cách có thể xử lý, có thể xen vào thủy tinh cùng kim cương ở giữa là một lớp thủy tinh khoáng thạch trong suốt. Hay còn gọi là Thủy ngọc, tuy rằng nó vẫn có giá trị xa xỉ, tìm được có thể làm kính viễn vọng thủy tinh cũng muôn vàn khó khăn. Nhưng so với những cách khác, đã xem như càng tiến một bước rồi.

Cho dù nếu như tìm không thấy nguyên thạch, cái thế giới này còn thiếu một vật chính là thủy tinh nhân tạo, nhưng vật này còn chỉ là một tư tưởng, lần này đi thuyền muốn đi ngang qua Kim Lăng, đến lúc đó tự nhiên sẽ gặp Kim lão gia tử, chắc hắn sẽ là một kinh hỉ. Vô luận là có thể tạo nên kính viễn thị hay là viễn vọng thì phương diện chế tác thủy tinh hay nhân tạo, trên thế giới này đều có kĩ thuật thực dụng, đến lúc đó chính mình là một kĩ thuật sư, có lẽ không tính là quá phận.

Dù sao cùng Phan Ngọc ăn cơm bao (traí bao) cũng không giống nhau, nếu có một ngày nàng đưa ra yêu cầu quá phận nào đó thì mình cũng không thể cự tuyệt nàng. Hơn nữa Phan Ngọc cũng phải ly khai đây, đến lúc đó ngẫm lại phát hiện thịt cá sẽ không khả năng rồi. Nếu như có thể cùng Kim lão gia tử đón đầu, sau này muốn ăn thịt dê ăn thịt dê, muốn ăn thịt bò ăn thịt bò. Một mua một bán, ăn cũng cảm thấy ngon hơn.

Phu nhân tương lai của chính mình có vẻ như gia cảnh không tồi, mấy trăm lượng bạc còn bị tiểu Thanh trộm đi. Trộm vậy thì thôi, tiểu Thanh không nên đi trộm quan ngân. Bất quá cũng có thể hiểu được, người tu hành, không, yêu tu hành, đòi tiền có làm được cái gì. Nói không chừng tiểu Thanh trộm kho ngân cầm lấy đi tiêu xài phung phí một phen cũng chưa biết chừng. Nhưng mình vẫn phải dùng tiền, dù sao mình còn ở nhân gian này.

Thanh Loan ở một bên nhìn Hứa Tiên mà cảm thấy phiền muộn, đều nửa canh giờ đi qua, Hứa Tiên cũng quá giả bộ đi à nha! Thật sự vẫn không nhúc nhích. Nếu không có tư thế tùy ý, nàng cũng muốn hoài nghi Hứa Tiên phải đang ngồi Luyện Khí phải hay là không. Nhưng nàng thân mang võ, cũng biết Luyện Khí là không thể ngồi loạn như thế...

Rốt cục Thanh Loan nhìn không được, nhẹ nhàng đẩy đẩy Hứa Tiên:

- Này. Này. Hứa công tử, đêm dài nước lạnh, không có cá cắn câu đâu.

Thân thể Hứa Tiên nhẹ nhàng từ trong chấn động này tỉnh táo lại, hấp thụ tinh quang không giống như luyện khí trùng quan nên dù cho gián đoạn cũng sẽ không có cái gì hại, vì thế Hứa Tiên mới dám thoải mái ngồi ở mũi thuyền.

- Chuyện gì?

Hứa Tiên nghi hoặc ngẩng đầu hỏi.

Thanh Loan thấy vẻ mặt hắn như muốn nói: Người làm gì quấy rầy ta thế? thì thầm nghĩ, người câu cá ngay cả lưỡi câu cũng không có thì làm được cái gì.

116. Quyển 3 - Chương 115

Quyển 3: Kim Nang Trì Phủ.

Chương 115: Thanh Loan. (2)

Sưu tầm:

- Thời điểm lúc này nơi nào sẽ có cá cắn câu, vậy mà nói người cũng sanh ở Giang Chiết a.

Hứa Tiên bắt đắc dĩ, cũng không thể nói với nàng mình đang tu tiên a.

- Ai, nói cho người biết a, ta là tại tu tiên!

Thanh Loan mở to hai mắt, từng chữ từng chữ một mà nói:

- Tu... Tiên...

Rồi sau đó ôm bụng cười to không thôi, tiếng cười thanh thúy tại mặt sông phiêu dăng. Nếu như là một hòa thượng đạo sĩ nói như vậy, nàng có lẽ còn có thể bán tín bán nghi, nhưng Hứa Tiên cách ăn mặc tú tài lại cũng nói cái gì tu tiên thì có đánh chết nàng cũng không tin.

Hứa Tiên nhếch miệng mỉm cười:

- Có nói người cũng không tin, coi như ta là đang đợi một con cá ngốc. Cái này gọi là người nguyện mắc câu.

Thanh Loan lại cảm giác ở bên trong nụ cười của hắn không có hảo ý, vừa rồi chính mình nhin không được đánh thức hắn, chẳng lẽ con cá ngốc kia là ý chỉ mình, cộng thêm ấn tượng đầu tiên rất ác liệt nên sắc mặt Thanh Loan lập tức âm xuống. Nàng hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Hứa Tiên yên lặng nghiêng đầu sang một bên, cũng không biết ở đâu đắc tội nàng:

- Nay, như thế nào đột nhiên tức giận vậy?

Thanh Loan Loan ở bên trong cũng không ngoái lại đi vào cửa.

Hứa Tiên nhún nhún vai, tiếp tục nghiệp lớn câu cá của hắn. Thanh Loan bực mình tiến vào buồng nhỏ trên tàu, thấy người say đầy sảnh, có không ít người đều điên đảo tây lệch đi ra. càng có một số người động tay động chân với thị nữ bên người. Có một tú tài thấy nàng tới, say khướt chào đón, còn tưởng nàng là thị nữ tầm thường. Vừa vươn tay ra, đã bị Thanh Loan vung lên đánh bay.

Mà trong mắt Thái Phụng cũng có chút men say, Thanh Loan biết tiểu thư tuy rằng tự ý ảm, nhưng cũng có chút say. Vốn thời điểm lúc này có lẽ thời khắc đứng ở bên người tiểu thư mới phải, nhưng thấy Phan Ngọc ngồi ở bên cạnh tiểu thư vẫn như cũ một ít pho lạnh nhạt như nước, chẳng những không có chút nào vượt rào, hơn nữa có người hướng Thái Phụng mời rượu cũng đều bị Phan Ngọc phát phát tay ngăn lại, nếu là có người không biết trời cao đất rộng đùa nghịch thì ánh mắt của Phan Ngọc khiến cho tên kia mềm nhũn rời đi. Dù sao Thái Phụng lại đa tài đa nghệ, nhưng trong lòng mọi người cũng chỉ là một ca kĩ mà thôi, nhưng đắc tội Phan công tử cũng không phải là đùa giỡn được rồi.

Thanh Loan không khỏi bội phục ánh mắt của tiểu thư, Phan Ngọc nói chuyện tuy rằng đáng ghét, nhưng thật là một quân tử. Tiểu thư bên cạnh hắn xác thực sẽ không để cho người khác khi dễ tiểu thư, cũng khó trách tiểu thư sẽ đối với Phan Ngọc động tâm như vậy. Ngẫm lại vừa rồi Hứa Tiên nói, cũng biết chính mình sợ là trách lầm hắn, càng chán ghét hào khí bên trong buồng nhỏ trên tàu này, nàng lại đi ra ngoài.

Nàng chính là như vậy tính tình chính là như vậy, người ta đối với tiểu thư tốt nàng thì ưa thích, người ta đối với tiểu thư không tốt nàng thì đáng ghét. Tối nay thấy biểu hiện của Phan Ngọc cũng không khỏi buồn xuống một ít điểm oán hận ngày xưa. Nếu như dùng tâm bình tĩnh đến xem, Phan công tử cùng Hứa công tử chính là quân tử khó gặp a.

Đi ra bên ngoài khoang thuyền, thấy Hứa Tiên như lão tăng nhập định ngồi câu cá, phảng phất căn bản không thèm để ý có cá cắn câu có hay không. Thanh Loan buồn thành kiến, thấy Hứa Tiên có một ý chí lỗi lạc. Bất quá “Tu tiên?”, ngẫm lại vẫn cảm thấy rất muốn cười. Nhưng ngẫm lại vừa rồi chính mình đối với hắn là hơi quá, nguyên lai trách lầm hắn, lại có chút xấu hổ buồn bực.

Thanh Loan đi qua đẩy đẩy Hứa Tiên, Hứa Tiên dừng lại tu luyện, có chút buồn bực mà nói:

- Làm sao người lại trở lại?

Trong lòng Thanh Loan rất không vui. Người ta gặp nàng đều phải xuất hiện bộ mặt vui vẻ, còn dáng vẻ của tên này rất mất hứng. Nhưng hắn là quân tử, mình đã trách lầm hắn, một câu xin lỗi cũng phải nói chứ? Vì thế Thanh Loan ấp úng mở miệng nói:

- Vừa rồi trách lầm Hứa công tử, xin Hứa công tử rộng lòng tha thứ.

Hứa Tiên sững sờ, tựa hồ đã minh bạch cái gì, không khỏi bật cười nói:

- Người tự coi người là cá ngọc sao? Đúng là đủ ngọc mà.

Thanh Loan đỏ mặt, dậm chân một cái, càng phiền muộn, vốn nói không phải nàng, hiện tại ngược lại tự mình nhảy vào rọ, đúng thật không thể phản bác.

Hứa Tiên thấy tư thái tiểu nữ nhi của nàng thì không khỏi động lòng, hắn nói:

- Người không hung dữ như trước, ta cảm thấy rất đẹp a.

Ngôn từ hiện đại, thật xấu tùy ý đại khái là không đối được rồi.

Thanh Loan ngẩn ngơ, đang muốn quát hắn háo sắc thì lại thấy thần sắc Hứa Tiên chân thành, chẳng biết tại sao nàng không thể nổi giận, mà chỉ thở dài, ngồi ở bên cạnh thuyền. Tuy rằng vẫn cùng Hứa Tiên duy trì một khoảng cách, nhưng là nàng lần thứ nhất chủ động cách nam nhân gần như vậy. Có lẽ chỉ là bởi vì, một loại cảm giác mà thôi. Không có tính cách xem thường, cũng không có tạm nhân nhượng nịnh nọt vì lợi ích toàn cục. Khen ngợi phát ra từ nội tâm như vậy chính là tán thưởng của người nam tử đối với nữ tử thường, không chứa lấy bất luận những vật khác.

Ngang hàng mà tự nhiên.

Có lẽ chỉ có hai thứ này mới là bỏ đi phòng bị tốt nhất. Hứa Tiên thấy mặt của nàng đột nhiên ưu sầu, Thanh Loan ngửa mặt lên nhìn trăng sáng có chút buồn bã, nhưng hình tượng tuyệt mỹ vô song.

Hứa Tiên nhẹ nhàng nói:

- Nhớ nhà sao?

Thanh Loan khẽ gật đầu, lại cũng không nói chuyện. Cho dù buông một ít phòng bị, cũng hiểu được sẽ không liền đem chuyện xưa của nàng nói cho người khác nghe.

Hứa Tiên thở dài một hơi. Nhà của hắn cũng không phải ở đây. Lưu lạc cuộc đời này hơn mười năm, cố nhiên có một tỷ tỷ. Nhưng kiếp trước đủ loại sự tình sao có thể quên được cơ chứ? Hai người nhìn qua ánh trăng nhất thời không nói gì.

Hứa Tiên không khỏi ngâm nói:

- Nhân ngôn lạc nhật thị thiên nhai, vọng cực thiên nhai bất kiến gia!

Đúng vậy, mặc dù có thể đến chân trời xa xăm xa, nhưng ngăn cách hết thấy thì chính là thời gian cùng không gian.

Thanh Loan tuy rằng không biết rõ hàm nghĩa bên trong câu của Hứa Tiên, nhưng mà có thể cảm thấy hắn phiền muộn, nàng lại nhẹ giọng cười nói:

- Nào có cái gì Lạc Nhật ah!

Hứa Tiên nghe thấy nàng cười cười, trong lòng cũng thoải mái không ít. Hắn cũng không phải người đa sầu đa cảm, cũng là thấy tức cảnh sinh tình mà thôi.

- Đúng vậy a, không phải cảnh này, hắn là: cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương. (Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ quê hương)

Hai câu này cực kỳ rõ nghĩa khiến Thanh Loan cũng nghe được rõ ràng, hai câu này truyền xướng thiên cổ danh ngôn, cũng không khỏi càng thêm xúc động lòng của nàng, vẻ thê lương trên mặt càng thêm dày đặc.

Hứa Tiên có chút hối hận, thật vất vả khiến nàng thoải mái cười cười, sao lại ngâm loạn phá thơ. Lý Bạch trên đời, đại khái muốn biểu thị mãnh liệt bất mãn rồi.

Hứa Tiên đột nhiên nhớ tới một vật, nói:

- Đưa người kiện đồ vật a, xem như lần trước Sơ Tuyết Thỉ bồi tội với người a.

Thanh Loan “Nha” một tiếng, cũng không thể nào vui mừng, người khác đưa Kim Ngân châu ngọc số lượng cũng không ít rồi.

117. Quyển 3 - Chương 116

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 116: Con cá. (1)

Sưu tầm:

Hứa Tiên móc ra Viên Công Kích Kiếm Đồ Yển Xích Hà tặng cho hắn, hắn đưa cho Thanh Loan nói:

- Đây chính là một cao nhân tặng cho ta tuyệt thế võ công.

Kiếm đồ này hắn đã nhớ rõ, Thanh Hồng kiếm đưa cho Phan Ngọc, quyển sách này giữ ở bên người cũng không có tác dụng gì, chỉ là mang theo trên người lưu niệm mà thôi. Thanh Loan nghe thấy hai chữ võ công thì cảm giác vô cùng cao hứng, nhưng đối với hai chữ tuyệt thế thì tự động loại bỏ rồi, Hứa đại công tử là người tu tiên a.

Thanh Loan tiện tay tiếp nhận khê đảo qua, lập tức ánh mắt nàng bị hấp dẫn ngay ở hàng chữ đầu tiên, bên trên không ngừng có bóng người bay nhảy, đúng là tuyệt kiếm hiếm thấy của thế gian. Tựa như người đọc sách nghe xong thơ của Lý Bạch, người viết chữ thấy chữ của Vương Hi Chi. Thanh Loan đối với Viên Công Kích Kiếm Đồ càng thêm nhiệt tình ngoài sức tưởng tượng của Hứa Tiên, Kiếm đồ này cho dù đưa ra giang hồ cũng ngàn vàng khó mua.

Thanh Loan cảm thấy cực kỳ vui mừng, nhưng lại cảm thấy lễ vật này quá nặng, trong lúc nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan. Ai có thể nghĩ đến, lễ vật Hứa công tử tiện tay tổng xuất không ngờ là một món đồ quý giá như thế.

Hứa Tiên thấy nàng nháu mày do dự không thôi liền cười nói:

- Cầm đi, ta là người tu tiên, sách này đối với ta không có tác dụng.

Thanh Loan lại nghe hắn nhắc tới hai chữ tu tiên thì hé miệng cười, cuối cùng nhận lấy sách. Muốn nói cái gì cảm tạ nhưng lại cảm giác không được tự nhiên vì thế nàng hỏi:

- Đây, còn không có cá sao?

Hứa Tiên làm vẻ mặt người thật là ngốc: Đêm dài nước lạnh, nào có cá đi ăn. Rồi hắn cười nói:

- Không có lưỡi câu cũng chỉ có thể câu được cá ngốc mà thôi.

Thanh Loan nghe hắn nói vậy thì cuối cùng phiền muộn muốn chết, còn không phải muốn chọc ta sao? Nhưng nghe một câu cuối cùng thì thấy vẻ mặt hắn trên tức mình, nàng không khỏi sắc giọng:

- Người không sợ cá cắn mất mồi sao?

Trong lòng nghĩ, chính mình có tính là cắn mồi của hắn không nhỉ?

Hứa Tiên cười nói:

- Chạy cũng không sợ đấy, có thơ làm chứng: Thiên xích ti luân trực hạ thủy, nhất ba tài động vạn ba tùy. Dạ tinh thủy hàn ngư bất thực, mẫn thuyền không tái nguyệt minh quy.

Thanh Loan đối với mấy câu thơ này cảm thấy phức tạp khó hiểu. Mặc dù là nghĩ mãi mà không rõ, nhưng mà cảm thấy một cổ ý cảnh rất đẹp a, muốn ca ngợi một chút, lại nói không nói được lời văn nhã,, nhất thời ghen lại nói không ra.

Lại nghe đến Hứa Tiên rung đùi đắc ý nói:

- Đối với người ngâm thơ thật sự là ngâm thơ cho tâm cá nghe, thơ ta hay thật.

Thanh Loan trắng mắt liếc Hứa Tiên nói:

- Đáng đời không có lưỡi câu, không câu được cá.

Lại không nghĩ rằng nàng vừa nói như vậy, mỗi câu đang trôi lơ lửng bỗng nhiên bị chìm vào mặt nước. Hứa Tiên sững sờ, thật có cá ngốc cắn câu sao?

Thanh Loan lại vội la lên:

- Mau kéo lên a.

Hứa Tiên gặp nguy không loạn, dồn khí đan điền. . . . thì bị Thanh Loan đẩy qua một bên, Thanh Loan đã bắt lấy cần câu tóm con cá lên thuyền.

Dưới ánh trăng, con cá màu xanh đang quẫy liên tục, Hứa Tiên thấy cười nói:

- Thực sự là cá ngốc mà, nhìn màu sắc của nó này. Không bằng lấy cái tên gọi Thanh Loan a!

Thanh Loan chống nạnh nói:

- Muốn gọi thì phải gọi là Hứa Tiên mới được, nếu không ta thả nó xuống nước.

Hứa Tiên mau chóng nói:

- Được được. Thì gọi là Hứa Tiên, mau đưa Hứa Tiên cho ta đi hằm cách thủy nào.

Thanh Loan vui cười lấy cá vung cho Hứa Tiên, Hứa Tiên, cầm đi! Lời này một câu hai ý nghĩa, ngay cả chính nàng ta đều có chút đắc ý.

Hứa Tiên tiếp nhận cá, vội hỏi:

-Phòng bếp ở đâu, nhanh mang ta đi.

Hứa Tiên đã ngồi lâu như thế, đúng là có chút đói bụng.

Thanh Loan nói một tiếng:

- Đi theo ta.

Sau đó vòng eo nhỏ nhắn vặn vẹo chuyển hướng bên kia thuyền tiến vào một căn phòng nhỏ, Hứa Tiên đi theo nhìn lên, đây chính thức là phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn bên trong đầy đủ mọi thứ.

Hứa Tiên đối với Thanh Loan nói: có biết ăn cay không?

Thanh Loan chỉ vào chính mình nói: ta cũng có phần?

Hứa Tiên cười ha ha nói:

- Đương nhiên, người thấy cũng có phần, chính mình ăn một mình không có ý nghĩa a. Hơn nữa còn là mỹ nhân ăn cùng.

Nếu như là người khác nói cái gì mỹ nhân, Thanh Loan sẽ muốn nổi bão, nhưng lúc này chẳng biết tại sao lại cảm thấy một tia vui sướng cùng ý xấu hổ nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng ăn được, nhưng người cho một ít thôi.

Hứa Tiên cũng không nhiều lời, mượn công cụ trong phòng bếp bắt đầu xử lý con cá này, hẳn làm đồ ăn so tu luyện còn muốn chuyên tâm vài phần. Thanh Loan ngồi ở một bên bưng lấy đôi má, lặng yên chờ. Nhìn Hứa Tiên thần sắc rất nghiêm túc thì có chút kinh ngạc, có chút tò mò, còn có một chút kích động

Thanh Loan phảng phất như ngây dại, khi còn bé phụ thân đã từng làm đồ ăn làm như vậy cho mình ăn. Ai có thể nghĩ đến, phụ thân mặt mũi tràn đầy râu quai nón lại có nấu ăn thật ngon? Tựa như ai có thể nghĩ tú tài công tử lại sẽ vì mình làm đồ ăn đâu?

Rốt cục, phảng phất đã qua hồi lâu, lại tựa hồ chỉ một lát. Hứa Tiên một tiếng mời đến:

- Được rồi, món cá nướng đã xong, này, này, còn chờ cái gì nữa ah!

Thanh Loan mau chóng thả tay xuống, chẳng biết tại sao trên mặt có điểm hồng, hỗn loạn ứng phó nói:

- Hứa Tiên, ta có thể ăn hết ah!

Thấy ánh mắt Hứa Tiên kinh ngạc, Thanh Loan lúc này mới chú ý tới cá nướng trước mặt mình nóng hổi, bị nhiệt khí hun lấy, mặt nàng cũng đỏ hơn.

Ngồi ở bên cạnh bàn, cầm chiếc đũa bỏ thêm một miếng cá để vào trong miệng, hương vị rất là ngon. Nàng vốn chính là người Hán Trung, chính là đến hiện tại cũng còn mang theo một chút khẩu âm Hán Trung, về sau lưu lạc nơi đây, đồ ăn lại nhiều vì ngọt chán, hương vị mặn này đã lâu chưa ăn. Hơn nữa theo lý tới chỗ ngồi rồi bỏ đi thì nào được ăn miếng nào, giờ phút này đã sớm đói bụng.

Hứa Tiên chỉ ăn vài miếng đã cảm thấy no. Nhìn Thanh Loan ăn cá, cười nói:

- Hứa Tiên này có hương vị thế nào?

Thanh Loan vui đầu ăn, ở bên trong cũng không để ý đến hắn, chỉ là không tự giác thả chậm chiếc đũa, tưởng tượng tiểu thư ăn văn nhã như vậy, nhưng mà làm lại có vẻ không giống.

Hứa Tiên nhìn, cảm thấy như mèo con ăn cá, à hồ đồ ăn cá mà lại cẩn thận từng ly từng tí. Ngấm lại lần thứ nhất cùng nàng gấp lại, nàng không giương nanh múa vuốt như mèo thì cũng cong eo lên, xù lông hung ác kêu meo vài tiếng. Nhưng chỉ hiển hiện bề ngoài kiên cường của nàng mà thôi.

Loại đến tuổi này, ở kiếp trước của mình đang còn học cấp ba a. Hứa Tiên nghĩ đến trong lòng thêm một câu: thích hợp nhất làm mm a.

Hứa Tiên cười nói:

- Này cá ngốc, mỗi cũng ăn hết rồi, mau gọi ca ca nghe nào.

Trong lòng không khỏi hiện ra Thanh Loan ăn mặc trang phục đại đệ tử đông đưa cánh tay của mình. Đúng là thần bí và tà ác a.

Thanh Loan đang vui đầu ăn cá đột nhiên, vận đũa như gió, tại thời điểm Hứa Tiên còn không có kịp phản ứng, hai cái đũa đã ở trước mắt hắn vài centimet.

118. Quyển 3 - Chương 117

Quyển 3: Kim Nang Trì Phủ.

Chương 117: Con cá. (2)

Sưu tầm:

Chỉ nghe Thanh Loan lạnh lùng nói:

- Nằm mơ.

Hứa Tiên tựa lưng vào ghế, tận tình cách xa cái đũa một chút nói:

- Không gọi như vậy thì thôi, sao lại nổi bão?

Muội muội như vậy phải bị ca ca chế tài mới đúng.

Thanh Loan điềm nhiên như không có việc gì thu hồi chiếc đũa, tiếp theo ăn. Hứa Tiên xoa trán thở dài.

Hai người im lặng. Thanh Loan đột nhiên dừng lại, Hứa Tiên vội vàng ngồi bật dậy. Chỉ thấy đôi tai của Thanh Loan không ngừng giật giật, sau đó buồn cười nhìn hắn nói:

- Người sợ cái gì, yện tiệt ngưng lại rồi, ta muốn đi tìm tiểu thư.

Hứa Tiên vô lực lúc lắc cái đầu:

- Ai zà. Đi thôi, đi thôi!

Thanh Loan vừa bực mình vừa buồn cười hỏi:

- Người làm cái gì vậy?

Hứa Tiên úp mặt xuống bàn nói:

- Con cá cắn môi chạy mất rồi.

Thanh Loan trừng mắt liếc hần một cái:

- Còn nói nữa.

Nói xong nàng liền đứng dậy đi ra ngoài, đi tới cửa, ngoài cửa trăng sáng như gương, nhưng trong lòng có cô tịch, không khỏi dừng bước lại, cũng không quay đầu mà nhẹ giọng nói:

- Hứa, Hứa đại ca, cảm ơn người!

Lời vừa nói hết, khuôn mặt liền đỏ hồng tới dọa người, nàng nói xong lập tức chạy ra ngoài.

Hứa Tiên gục đầu lên bàn, dường như không nghe được câu nàng nói, nhưng khóe miệng hần thì đang nhếch lên: Thượng Đế ah! Nhiệm vụ cứu vớt tiểu la ly lạc đường cứ giao cho ta đi.

Thanh Loan đến trước cửa phòng, chờ sắc mặt đỏ ửng lui đỏ mới đẩy cửa vào. Thấy Thái Phụng đang tại trước gương đồng tẩy trang, mặt mày mỉm cười tựa hồ cực kỳ đắc ý. Nghe Thanh Loan tiến đến, nàng cũng không quay đầu chỉ hỏi:

- Cả đêm chạy đi đâu vậy?

Thanh Loan nói:

- Thì trên thuyền vòng vo vài vòng!

Thái Phụng quay đầu nhìn chằm chằm vào mặt Thanh Loan, nhìn một hồi nói:

- Không đúng, nhanh thành thật khai báo, chớ phải chờ ta nghiêm hình bức cung!

Thanh Loan lập tức xáát chiêu đánh trống lảng:

- Tiểu thư người giả say?

Giờ phút này trên mặt Thái Phụng nào có nửa phần men say.

Thái Phụng khẽ mỉm cười nói:

- Đúng vậy a, là Phan công tử đưa ta về!

- Hần có lợi dụng cơ hội gì không ?

Thái Phụng cười lắc đầu, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, lông mày nàng dựng lên hỏi:

- Giỏi lắm. Tiểu nha đầu, lão nương có bao nhiêu người học hết bấy nhiêu, dám nói lảng sang chuyện khác hả? Nói mau, đêm nay gặp sự tình tốt gì mà cả cái đuôi cũng vểnh lên hả?

- Nào có a.

Thanh Loan lăm bầm một tiếng, đi đến bên giường nằm xuống, quyết định muốn giữ nghiêm bí mật này.

Mắt phượng Thái Phụng trợn lên hiện ra một tia hàn quang:

- Tốt, hôm nay không đại hình hầu hạ người thì không được rồi.

Nói xong, mặc kệ trang phục mới cởi uống một nửa liền hướng Thanh Loan nhào tới, đem Thanh Loan áp trên giường, hai tay hướng nàng dưới nách chộp tới:

- Nói hay không? nói hay không?

Thanh Loan sợ ngứa, cười khanh khách không ngừng, ngay từ đầu còn cứng rắn không khai, về sau mới cầu xin tha thứ nói:

- Ta nói, ta nói á... người dừng lại trước đã.

- Người nói trước đi.

Thân thể hai người dán sát vào nhau, Thanh Loan hơi do dự một chút, chỉ thấy Thái Phụng uy hiếp phát tay, thì nói nhanh:

- Đêm nay thấy Hứa công tử! Sau đó hẳn muốn câu cá, ta liền cho hắn dụng cụ đi câu, cuối cùng câu đi lên một con cá. Nói xong rồi, mau dậy đi!

Thái Phụng suy nghĩ một chút nói:

- Chỉ đơn giản như vậy?

- Chứ còn gì nữa.

Tư thế hiện tại làm cho nàng rất xấu hổ, núi non trước ngực Thái Phụng đặt ở trên người nàng, đôi má cũng gần trong gang tấc, ai có thể nghĩ đến ngày bình thường tiểu thư đoan trang thế nào, trong phòng lại náo như vậy.

- Không được, như vậy ta cũng không thể thoả mãn, phải nói càng kỹ càng tốt.

Nói xong lại đem bàn tay đến dưới nách Thanh Loan.

Thanh Loan vội hỏi:

- Tiểu thư người không phải rất thích thơ sao? Hứa công tử đêm nay làm vài câu, ta đọc cho người nghe.

- Tốt, người nói đi!

Thái Phụng đối với thơ Hứa Tiên cũng cảm thấy rất hứng thú.

- Một câu là: cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cổ hương.

Thanh Loan đối với cái này thật là không am hiểu, nghĩ nửa ngày mới suy nghĩ ra một câu .

Thái Phụng nghe xong hai mắt tỏa sáng nói:

- Hắn văn cũng thiển, hắn tình cũng sâu. Còn gì nữa không?

Thanh Loan cau mày suy nghĩ mới được thêm một câu:

- Còn nhớ rõ một câu: khiêu mấn thuyền không tái nguyệt minh quy! Những câu khác thì không còn nhớ lắm.

Thái Phụng càng tán thưởng:

- Hứa công tử này quả là hảo thủ. Bất quá người tiểu nha đầu này cũng không giống như người sẽ bị vài câu thơ mê đảo tâm thần nha.

Rồi sau đó Thái Phụng lại một phen nói bóng nói gió, tăng đại hình tra tấn bức cung, mà Thanh Loan hiện tại quả sẽ không dám nói đối tiểu thư, rốt cục cũng khai ra hết.

- Ai, ta ở bên trong vội vàng muốn chết, người lại sau lưng ta ở bên ngoài ăn mảnh. Thật sự là...Ai zà.

Thái Phụng ai thán không thôi, hình như giống trượng phu vô năng đối mặt thê tử bên ngoài...

- Nào có.

Thanh Loan lớn tiếng ầm ức

- Người không phải ăn hết cá sao?

- Vậy làm sao có thể tính toán!

Hai người cứ như vậy cười đùa, Thanh Loan đột nhiên hỏi:

- Tiểu thư, người thật sự ý định gả cho Phan công tử sao?

- Tiểu nha đầu lại nói sang chuyện khác?

Thải Phượng thò tay đi捏 cái mũi của nàng.

Thanh Loan vội vàng tránh đi nói:

- Ta là nói thật, tiểu thư, ngươi cảm thấy Phan công tử được không? Ngươi muốn gả cho Phan công tử sao?

Thải Phượng không chút nghĩ ngợi nói:

- Mới có mấy lần tương kiến, sao có thể có thể nói ưa thích hay không thích.

Thanh Loan hỏi:

- Tiểu thư vì cái gì không lấy người mà mình thích cơ chứ?

- Ưa thích cũng có chút thích, Phan công tử cũng đáng được ta đi ưa thích, bất quá sợ là người thích người khác a!

- Ta mới không có, dùng lời nói của tiểu thư, mới có mấy lần tương kiến. Chẳng qua là cảm thấy Hứa công tử đối với người ta thật sự rất tốt.

Thải Phượng cau mày sờ sờ Thanh Loan:

- Ai zà. Ta sợ chính là...

Thanh Loan lập tức minh bạch ý tứ của Thải Phượng, biết người biết mặt khó biết lòng, các nàng từng gặp rất ít “Người tốt quân tử” sao? Thanh Loan cũng có chút sợ hoảng lên, đúng vậy a, nếu như hần thật sự là có sở cầu khác thì quả là ẩn nhẫn tới cực điểm. Vậy... Vậy phải làm thế nào ah!

Thải Phượng thương tiếc mà sờ sờ gò má trên nàng Phan Ngọc:

- Thời điểm nghi hoặc thì không thể tin, còn thời điểm nên tin thì không nghi hoặc. Người chỉ cần giữ vững bản tâm thì không ai có thể lừa người. Nếu như Hứa công tử thật sự là trước sau như một, vậy có thể trở thành phu quân cho người phó thác chung thân.

Thanh Loan đại xấu hổ, vô duyên vô cớ thì nói cái gì phó thác chung thân, nàng lại khẳng định nói:

- Ta muốn đi theo tiểu thư người ah, người gả cho ai ta gả cho người đó, cả đời vĩnh viễn không chia lìa.

Trong lòng Thải Phượng có chút cảm động, nhưng trên mặt lại trêu đùa:

- Được rồi, ngủ chung đi, ta muốn người sau này thủ thân như ngọc cho ta.

Nói xong lại cỗi y phục của Thanh loan, sau đó cười đùa một hồi.

Mà ở một gian phòng khác, Ngọc hỏi:

- Đêm nay người chạy đi nơi nào!

Hứa Tiên tự nhiên cảm thấy không có gì hay giấu diếm vì thế có bao nhiêu nói bấy nhiêu.

119. Quyển 3 - Chương 118

Quyển 3: Kim Nặng Trì Phủ.

Chương 118: Tranh chấp.

Sưu tầm:

Phan Ngọc nghe xong thì cau mày nói:

- Hán Văn, nam nhi phải tránh xa nhà bếp, hơn nữa có thể nào làm đồ ăn cho một thị nữ.

Hứa Tiên có chút không hiểu thấu, Phan Ngọc đối với chính mình dường như khắt khe hơn, đêm nay như thế nào đột nhiên nhặt được cái lý do thì muốn giáo huấn hần, vì thế Hứa Tiên cũng chỉ đành nói:

- Chẳng phải là một món sao?

Phan Ngọc lập tức nói:

- Chỗ đó chỉ là một món ăn, nhưng mà thời gian dài như vậy, cô nam quả nữ, đây chính là danh tiết đó. Chẳng lẽ Hán Văn đối với người ta có ý tứ.

Nàng cũng cảm giác mình nói có chút rõ ràng, nhưng trong lòng có khẩu khí như thế nào cũng không thể nuốt trôi, không thể không ở trước mặt hấn nuốt cơn tức này.

Hứa Tiên nói:

- Wey wey Wey, đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước ah! Người cùng Thái Phượng tình chàng ý thiếp, rượu cũng uống hơn mười chén, ta bắt quá là cho tiểu la lỵ làm bữa cơm, thì quan trọng danh tiết cái gì? Không nói đến không có ý gì, cho dù là thú vị, đó cũng là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Mặc dù là cãi lại, nhưng lời này nói ra, tổng cảm giác có chút khí nhọc.

Phan Ngọc nghe xong, cả giận nói:

- Ta là hảo tâm khuyên người, người! Tốt, chờ ta vì Thái Phượng chuộc thân, xem người đi tìm Thanh Loan ở đâu.

Đến lúc đó chuộc thân, thiếp thân nha hoàn đương nhiên sẽ là của hồi môn, đó chính là người của Phan Ngọc nàng, Hứa Tiên muốn gặp cũng được rồi.

Hứa Tiên thoáng cái ngã xuống giường, đây là sao vậy trời. Minh Ngọc là người hay giảng đạo, sao gần đây đột nhiên trở nên rất không lý vô lý lẽ, thật sự là khó chịu, hấn tùy tiện nói:

- Người yêu chuộc ai thì chuộc người đó, có bản lĩnh thì đem cả thanh lâu đó chuộc luôn. Dù sao người là cháu trai của Tổng đốc công tử Phan vương muốn thế nào mà chẳng được.

- Người...

Phan Ngọc chỉ vào Hứa Tiên nói không nên lời, trong lòng đau khổ không thôi, vì một nha hoàn mới gặp vài lần mà hấn nói ta là: Công tử Phan vương.

- Người... Hứa Tiên...ta...ta...

Trong lòng ta cả buổi, chung quy nói không ra câu nào, nàng cắn môi, nước mắt chảy xuống.

Hứa Tiên vốn vô lực nằm ở trên giường, thật lâu không thấy Phan Ngọc nói chuyện, ngồi dậy xem xét. Dưới ánh trăng, Phan Ngọc ngầy ngốc nhìn qua ngoài cửa sổ, nước mắt chảy dài, nàng chỉ cắn môi không nói lời nào.

Hứa Tiên rất kì lạ lại cảm thấy đau lòng, rồi lại một hồi vô đầu, cái quái gì vậy nhỉ? Chính mình giống như không nói gì ah, làm sao lại đem một đại nam nhân tức cho khóc là sao?

Hứa Tiên đi lại vỗ vỗ bả vai Phan Ngọc nói:

- Đây, đừng khóc nữa, là ta sai được không ?

Hành động của hấn càng khiến Phan Ngọc chảy nước mắt nhiều hơn, bởi vì hấn mà mình thay đổi, bởi vì hấn mà mình chịu ủy khuất...bao nhiêu xung động trong lòng thoáng cái xông lên đầu. Ngay cả chính nàng cũng muốn hỏi mình một chút xem có đáng giá hay không?

Hứa Tiên luống cuống tay chân, thật không biết nên làm thế nào cho phải:

- Người không thích thì ta không gặp Thanh Loan nữa là được.

Phan Ngọc rốt cục mở miệng nói, nói:

- Người yêu ai gặp ai, ta không xen vào.

Trong thanh âm mang theo vẻ nhu nhược mà chính nàng cũng thấy ghét.

Hứa Tiên bất đắc dĩ nhìn Phan Ngọc giận dữ:

- Quần được, quần được. Tương lai ta cưới vợ đều trước hết để cho người xem một chút rồi mới thành thân a.

Phan Ngọc khẽ giật mình, đúng vậy a, hẳn chung quy vẫn phải lấy vợ sinh con, nhưng người kia tất nhiên không phải là chính mình a! Mà chính mình có tư cách gì ngăn cản hẳn và những nữ nhân khác kết giao đâu? Không phải nói không ghen đây sao? Nhưng sự đáo lâm đầu luôn nhin không được. Ngẫm lại hẳn đêm nay cũng đáng thương, đột nhiên bị mình mắng một trận, cuối cùng còn muốn hướng chính mình xin lỗi.

- Thực xin lỗi, Hán Văn!

Phan Ngọc nói khẽ.

Hứa Tiên sững sờ, cười khổ nói:

- Ta nào dám!

Phan Ngọc thấy vẻ mặt thấy hẳn như gặp cảnh khốn cùng thì có chút buồn cười, rồi thì một tiếng cười ra tiếng. Trên mặt còn mang theo vệt nước mắt, nhưng nụ cười này lại như bách hoa Tề Phóng, xinh đẹp không gì sánh được.

Hứa Tiên nhắc chân đi ra ngoài cửa!

Phan Ngọc hỏi:

- Người đi đâu vậy?

Trong lòng có chút hoảng loạn, chẳng lẽ hẳn thực tức giận.

Hứa Tiên chỉ chỉ mặt của nàng nói:

- Ta đi lấy nước, nếu khiến người biết rõ ta đem Phan đại công tử cho tức khóc, còn không dám ở lại thuyền mất.

Phan Ngọc ôm kính nhìn lên, trên mặt tràn đầy vệt nước mắt, không khỏi kinh hô một tiếng, bộ dạng như vậy làm cho người ta thấy thật sự là không có đường sống. Nàng trừng mắt nhìn hẳn một cái, vì sao ở trước mặt hẳn lại luôn luôn chặt vật như thế.

Hứa Tiên đối với loại hào khí vợ chồng cãi nhau rất là im lặng, lắc đầu muốn đi ra ngoài, lại nghe Phan Ngọc nói:

- Đây!

Hứa Tiên quay đầu:

- Cái gì?

Phan Ngọc nói:

- Ta đói bụng!

Hứa Tiên càng cười khổ không thôi

- Cũng không có cá ăn ah!

Bất quá Hứa Tiên cuối cùng tìm được trong phòng bếp một csi đuôi cá trích, nấu suos đem ra cho Phan Ngọc, lại lấy nước ấm rửa mặt cho nàng. Ngọc đem khăn mặt rửa sạch xoa xoa mặt, lau đi tất cả chặt vật, lại khôi phục đến nàng bộ dáng công tử, chỉ là vành mắt vẫn còn hơi hồng.

Đem súp đặt lên bàn, mời Phan Ngọc đến nói:

- Tốt rồi, đến ăn đi.

Phan Ngọc cau mày nói:

- Như thế nào chỉ có một cái thìa?

Hứa Tiên rất dứt khoát hồi đáp:

- Ta không đói bụng!
- Không được, súp khó uống, ta một người uống không trôi.

Hứa Tiên buồn bực nói:

- Không phải uống rượu suông khó uống sao? Được rồi, ta đi lấy thìa.

Hứa Tiên đang muốn đứng dậy thì bị Phan Ngọc ngăn lại nói:

- Được rồi, quá phiền toái, hay cái này a!

Hứa Tiên kinh ngạc:

- Hay cái này.

Uống xong cho muỗng nhỏ súp để vào trong miệng uống xong, lại đưa cho Hứa Tiên nói:

- A!

Hứa Tiên rất là do dự, Phan Ngọc lại nói:

- Hán Văn là chê ta bẩn sao?

Lời nói đều nói đến nước này rồi, Hứa Tiên chỉ có thể rưng rưng ăn canh, lại trả cho Phan Ngọc. Nhìn Phan Ngọc ngậm lấy bên muỗng nhỏ đem súp nuốt xuống, cặp môi đỏ mọng hơi mỏng tựa hồ còn nhẹ nhẹ nhuyễn động một chút. Hứa Tiên trong thoáng chốc tựa hồ lại thấy được một dung nhan khác, trái tim hấn đập bình bịch như đánh trống.

Mặt Phan Ngọc có chút hồng nhuận phơn phớt, nhưng chỉ im im lặng lặng ăn canh, thìa trong tay người truyền lại, sớm đã phân không rõ bên kia là đối phương từng ngậm tại trong miệng. Hứa Tiên lòng tham loạn, Phan Ngọc lòng tham an bình.

Một đêm này Hứa Tiên không có tu luyện, vừa nhắm mắt lại thì , trong đầu hiển hiện một nhan, tựa hồ là Phan Ngọc đấy, nhưng lại tựa hồ không phải. Có lẽ thực như theo lời đạo diễn tiền thế từng nói:

- Trong lòng mỗi người đều có một nam đồng tính.

Nhưng ta không muốn ah! Hứa Tiên trong lòng reo hò.

- Hán Văn, ngủ rồi sao?

Thanh âm Phan Ngọc nhẹ nhàng hỏi:

- Còn không có, làm sao vậy, muốn nghe câu chuyện sao?
- Không có, ta là muốn nói, cái này, thực xin lỗi!
- Như thế nào đột nhiên lại nói xin lỗi.
- Người kỳ thật rất không thích tụ hội với nhiều người sao?
- Không có a.

- Vậy thì làm chuyện người muốn làm tốt rồi, câu cá cũng tốt, an ủi tiểu la ly cũng tốt, làm đồ ăn cũng tốt, bất quá nhất định ta phải có một phần!

120. Quyển 3 - Chương 119

Quyển 3: Kim Nang Trì Phủ.

Chương 119: Chuộc thân. (1)

Sưu tầm:

- Ha ha, bản thân ta là muốn hỏi người, người ưa thích Thái Phượng sao?

- Ưa thích ah, đây chính là giai nhân thể gian khó tìm.

Phan Ngọc khẳng định nói, mỹ nhân như vậy nàng cũng ta thấy yêu tiếc, nếu có thể Kim Ốc Tàng Kiều [nạp thiếp] nghe nàng đánh đàn, hoặc đặt trên giường dốc lòng vuốt vuốt, đều một chuyện mà nhân sinh mừng rỡ.

- Muốn giúp nàng chuộc thân sao?

- Sau đó hãy nói đi.

Đoạn thời gian này, muốn cùng người, cùng với người cùng một chỗ.

Rồi sau đó mấy ngày, thuyền lớn thẳng hàng, xuôi theo kênh đào vào Trường Giang, trên thuyền tự nhiên là ca múa, hàng đêm sanh tiêu, Hứa Tiên ngốc không nổi đi ra trên thuyền đi một chút, thường xuyên có thể thấy muội muội hân hân mới nhận thức - Thanh Loan.

Tuy rằng Hứa Tiên “Ca ca” mộng tưởng còn không có thực hiện, nhưng thấy tiểu cô nương xấu hổ gọi mình một tiếng Hứa đại ca, cũng coi như một sự tình mừng rỡ.

Một đêm này Thanh Loan thấy Hứa Tiên lại trên thuyền bồi hồi, hỏi:

- Hứa đại ca, lại muốn câu cá sao? Ta đi lấy đồ câu cho người.

Ở chung lâu rồi, một tiếng Hứa đại ca này cũng thuận miệng hơn rấy nhiều, phảng phất chính mình thật sự có một ca ca vậy, nhưng trước mặt người khác tuyệt đối sẽ không gọi như vậy.

Hứa Tiên nói với theo:

- Không câu được.

Nói rồi hân hân an vị bên cạnh thuyền.

Thanh Loan hiểu kỳ nói:

- Vì cái gì?

Cũng đi theo ngồi ở bên cạnh Hứa Tiên, khoảng cách cũng gần hơn rồi.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Không phải đã câu lên sao? Cá ngốc khó tìm lắm.

Thanh Loan giận một tiếng, thúc một cái cùi chỏ. Hứa Tiên còn không có kịp phản ứng đã thấy bên hông đau nhức, hân hân nhìn Thanh Loan hằm hằm. Thanh Loan đã hừ một tiếng quay đầu đi, Hứa Tiên lại đối với muội muội bạo lực không còn cách nào khác, Thanh Loan lại vươn tay giúp hân vuốt vuốt chỗ đau, bàn tay nhỏ bé cực kỳ linh xảo nhu nhược, Hứa Tiên lập tức cảm thấy thống khổ toàn bộ tiêu tán, ngược lại có loại cảm giác thoải mái.

Hứa Tiên cũng không ngừng nhận lấy, một khảo nghiệm chà gỗ cùng táo ngọt, đau nhức cũng khoái họa a.

Hứa Tiên nghĩ nghĩ rồi chợt hỏi:

- Tiểu muội, nhà của người ở đâu?

Thanh Loan quay đầu lại, con mắt hiện rõ lòng đen và lòng trắng nói:

- Không cho người biết, tò mò chết người.

Hứa Tiên sờ sờ đầu, nguyên lai tiểu nha đầu này đã sớm thấy bản thân muốn hỏi gì.

Thanh Loan quay đầu lại nhìn mặt sông đen ngòm, một đôi chân khua khua trong không khí nói:

- Hứa đại ca, người tiếp cận Thanh Loan là có sở cầu khác sao?

- Đúng vậy a, ta là thấy sắc nảy lòng tham, chuẩn bị thông qua người tiếp cận Thái Phượng cô nương. Sau đó một mũi tên trúng hai con nhạn...

Sau đó hấn chuẩn bị xong cách để tránh cùi chỏ của Thanh Loan.

Thanh Loan cười khanh khách như tiếng chuông phiêu dăng trên mặt sông, tiếng cười dần dần dẹp loạn, nàng quay đầu nhìn Hứa Tiên nói:

- Hứa đại ca, Thanh Loan thật xem ngươi làm đại cao đấy, ngươi ngàn vạn lần đừng có gạt ta.

Thanh âm của nàng mang theo một chút run rẩy, những ngày này ở chung đã làm nàng tin tưởng Hứa Tiên, trong lòng phong bế nghĩ thầm muốn lại một lần nữa mở ra, chỉ là vẫn luôn sợ hãi cùng nghi kỵ.

Hứa Tiên vươn tay, sờ sờ đầu nhỏ của nàng:

- Ngươi ngốc như vậy, không lừa ngươi ta cảm thấy rất đáng tiếc ah!

Thanh Loan cúi đầu mặc hấn vuốt ve, nói khẽ:

- Vậy thì vĩnh viễn đừng để cho ta phát hiện!

Ba

~Hứa Tiên tại trên đầu nàng nhẹ đập một cái.

- Làm sao có thể?

Trong lòng Thanh Loan có chút cao hứng, chỉ nói ý của hấn chắc là không biết lừa gạt mình.

Lại không nghĩ rằng Hứa Tiên nói:

- Ta lừa ngươi còn có thể cho ngươi phát hiện, nếu không ta đây còn ngốc hơn cả ngươi.

Thanh Loan xoay đầu lại hướng hấn trợn mắt nhìn, Hứa Tiên mau chóng tại địa phương vừa đánh xoa xoa nhẹ nói:

-Ngoan.!

Thanh Loan dở khóc dở cười, loạn dao động vài cái đem tay của hấn bỏ ra, lại ngưng thần nghe xong nói:

- Đêm nay ta tương đối sớm, ta đi về trước, Hứa đại ca, ngày mai sẽ nói cho ngươi biết chuyện của ta.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đi thôi

Thanh Loan trở về phòng, Thái Phượng cười nói:

- Lại đi gặp tình ca ca của ngươi về sao?

Thanh Loan đi tới giúp Thái Phượng cầm lấy trâm cài tóc nói:

- Tiểu thư ngươi lại nói lung tung.

Thái Phượng nhìn gương cười cười:

- Không biết là ai gọi Hứa đại ca, Hứa đại ca mãi không ngừng nhỉ?

- Ah, làm sao ngươi biết?

Thái Phượng hé miệng cười trộm nói:

- Cô bé ngốc nghếch dễ bị lừa gạt.

Thanh Loan tức giận đem tóc của Thái Phượng làm cho loạn, Thái Phượng lại lơ đãng nói:

- Phan công tử cùng Hứa đại ca là vô cùng tốt đấy, ta đi giúp ngươi nói một chút, cho ngươi theo hấn là tốt rồi.

Thanh Loan lại lấy cây lược gỗ đem tóc loạn của Thái Phượng chải đều lại:

- Tiểu thư, ta chỉ coi hấn như ca ca mà thôi, Hứa đại ca cũng chỉ đồng dạng đem ta đem làm muội muội, cũng không có gì ý nghĩ xấu, hơn nữa đã nói muốn cùng tiểu thư vĩnh viễn cùng một chỗ đấy.

Thải Phượng vươn tay bắt lấy tay Thanh Loan, hai con người trên dung nhan kiêu diễm trùng lên, bốn mắt nhìn nhau, đều không nói gì.

Thải Phượng nhớ tới trong nhà gặp đại nạn, nàng để cho Thanh Loan thân mang võ công ly khai, nhưng Thanh Loan lại không chịu đi, cuối cùng đi theo chính mình rơi vào nơi dơ bẩn này, cho dù có thủ thân như ngọc thì thế nào, chỉ cần tiến vào vũng bùn này nửa bước thì cả đời không thể rửa sạch vết nhơ. Mà trong những năm này, nếu không có Thanh Loan bảo hộ, nàng chỉ sợ sớm đã trầm luân không còn hình dáng rồi, có lẽ sớm đã bị chết cũng nói không chừng. Vô luận như thế nào cũng muốn đứa nhỏ này được hạnh phúc.

Thanh Loan nhớ tới chính mình mới vào trong phủ, chính mình võ chưa thành, bị người bắt nạt, là một tiểu tử xấn vấy lên cứu nàng, coi nàng như muội muội, nói lão gia mua đồ mới cho mình, dạy mình biết chữ, tại thời điểm khổ sở tự an ủi mình. Những sự tình này nàng đều còn nhớ rõ, hơn nữa nàng biết rõ tiểu thư không hề kiên cường như thoát nhìn vậy. Tiểu thư rất lười cần người chiếu cố, mỗi ngày cũng còn muốn chính mình gọi nàng rời giường, tiểu tử này mình phải dùng cả đời của mình đi bảo hộ đấy.

Hai người từng người quyết định.

Mà phía trước, Kim Lăng đã tới rồi.

Đi nhiều ngày như thế, tuy rằng thường xuyên ngừng thuyền cập bờ nghỉ ngơi một chút, nhưng người trên thuyền đều hơi mệt. Đi về phía trước chính là đất liền Kim Lăng rồi, suy nghĩ xong sẽ có một phen chiêu đãi tưng bừng.

Hứa Tiên nghĩ đến hần chuyện tạo kính viễn vọng, trong lúc nhất thời lại không biết tại sao cùng đàm phán với lão thương nhân cáo già này. Dù sao kiếp trước cũng không phải là buôn bán tinh anh, không có đạo lý một khi xuyên việt là trở thành kẻ có đầu óc. Nhưng hần rất nhanh nghĩ đến một cái chủ ý, chính mình không am hiểu thì tìm người am hiểu là được rồi, nghĩ vậy hần nói ý định của mình cho Phan Ngọc nghe.

Phan Ngọc kinh ngạc nói:

- Hán Văn, người thật sự có nắm chắc có thể làm ra cái gì kính viễn vọng?

Loại vật này giá trị nàng là phi thường tổ tường đấy, vô luận là hàng hải hay là quân đội. Tưởng tượng nếu như trong quá trình hàng hải có thể sớm quan trắc đến Phong Bạo cùng bờ biển thì trong lúc hành quân tác chiến có thể khám phá trí cùng hư thật của quân, có thể tạo nên tác dụng xoay chuyển cần khôn.

121. Quyển 3 - Chương 120

Quyển 3: Kim Năng Trì Phủ.

Chương 120: Chuộc thân. (2)

Sưu tầm:

Hứa Tiên nói:

- Thủy tinh nhân tạo thì không dám khẳng định, nhưng đại khái là còn cần một chút để thí nghiệm, nhưng nguyên lý kính viễn vọng ta là có thể khẳng định đấy, chính là hiện tại thủy tinh chỉ cần đạt tới yêu cầu, cũng có thể làm ra một cách bình thường.

- Nhưng loại thần binh lợi khí này tất nhiên không thể sản xuất đại quy mô, so với quản chế vật phẩm nổ quân càng thêm nghiêm khắc, ta sẽ định ra hiệp nghị, giao hữu Kim Vạn Thành trước chế tạo thử, nếu có thể thành thì đưa cho công bộ, người muốn mưu cái một quan nửa chức cũng không thành vấn đề.

Hứa Tiên nói:

- Vậy thì rất khó lợi nhuận rồi?

Hần cũng không cần nhắc cái kính viễn vọng này, trên giá trị quân sự, hôm nay nghe xong Phan Ngọc nói mới hiểu được, triều đình tuyệt đối sẽ không cho phép loại lợi khí chảy vào dân gian, không có nguồn tiêu thụ sẽ rất khó có bao nhiêu lợi nhuận.

Phan Ngọc gật đầu nói:

- Trong ngắn hạn không thể nào, nhưng năm rộng tháng dài sao có thể hạn chế được. Cái này không nói đến, người nợ tạo thủy tinh nếu có thể, đó mới là tài nguyên, người có thể đề cập Thanh Loan chuộc thân rồi.

Hứa Tiên mặt đỏ lên nói:

- Người phát hiện rồi sao?

Nói xong hắt lại nghiêm sắc mặt:

- Nữ tử tốt như vậy không nên trầm luân a, Thái Phượng đối với người cố ý ta tự nhiên sẽ không nói cái gì, nhưng Thanh Loan muốn tìm chính lang quân như ý nàng ta thì mới được, đây cái làm ca ca như thế nào cũng không có thể bỏ qua.

Phan Ngọc cười nói:

- Ta sợ lang quân như ý chính là Hứa ca ca người đó.

Hứa Tiên rất nghiêm túc nói:

- Ta chỉ coi nàng như muội muội, tuyệt không có tâm tư khác.

Phan Ngọc nhìn hắt trong chốc lát, cười thở dài:

- Được rồi, được rồi, người là chính nhân quân tử được chưa? Ta đi cùng Thái Phượng nói một tiếng, theo tâm nguyện của người tốt rồi!

Nếu muốn thay Thanh Loan chuộc thân, cần phải Thái Phượng đồng ý mới được.

Trong khoang thuyền, Thái Phượng hưng phấn đối với Thanh Loan nói:

- Nha đầu, chuyện tốt của người đến rồi?

Thanh Loan mê hoặc nói:

- Chuyện tốt?

Thái Phượng cười nói:

- Hứa đại ca của người muốn thay người chuộc thân, nhờ Phan công tử tới đây nói với ta rồi.

Trong mắt của nàng, bị ai chuộc đi, cả đời thuộc về người đó, vô luận là làm ca cơ hay làm thiếp cũng sẽ khoogn cải biến.

Thanh Loan lập tức ngây dại, trong mắt nổi lên một tầng sương mù, thanh âm có chút run rẩy mà nói:

- Hắn không có nói với ta ah!

Thái Phượng vui vẻ nói:

- Kinh hỉ chưa? Nha đầu ngốc, ta nghĩ kỹ, chính là Hứa công tử không có tiền, nhưng có phần tâm ý này coi như đã đủ rồi, ta giúp người xuất bạc chuộc thân, để bọn họ không dám coi thường người.

Thanh Loan cúi đầu, thân thể có chút run rẩy, cuối cùng ngẩng đầu nói:

- Ta đi nói với hắn.

Nói xong nàng chạy ra khỏi cửa.

Thanh Loan xông vào trong phòng Hứa Tiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phan Ngọc, nàng lôi kéo Hứa Tiên lên đầu thuyền.

Thanh Loan hỏi:

- Hứa đại ca, người muốn thay ta chuộc thân?

Hứa Tiên gật đầu nói với giọng khẳng định:

- Đúng vậy a, người không phải không ưa thích Minh Ngọc sao?

Thanh Loan được hấn khẳng định, trong lòng càng run rẩy, cắn răng nói:

- Hứa đại ca, người là người tốt, nhưng ta chỉ coi người là ca ca.

Hứa Tiên trong lòng ai thán, quen thuộc kinh điển thật là hảo nhân tạp, ca ca tạp a! Bất quá có chút buồn cười, Hứa Tiên vỗ vỗ đầu Thanh Loan nói:

- Ta cũng chỉ coi người là muội muội thay người chuộc thân mà thôi, người có thể muốn gả ai thì gả cho người đó, có ta làm đại ca sẽ không ai dám khi dễ người.

Thanh Loan nghe xong một hồi nhụt chí, nhưng vẫn là cắn răng nói:

- Hứa đại ca, cảm ơn hảo ý của người, không thể làm muội muội của người là Thanh Loan không có phúc khí, nhưng Thanh Loan muốn cùng tiểu thư ở với nhau.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Người có thể cùng nàng cả đời sao?

Thanh Loan ngẩng đầu khẳng định nói:

- có thể, Hứa đại ca người không phải muốn biết chuyện của ta sao? Ta hiện tại sẽ nói cho người biết, mẹ ta chết sớm, cha ta là người trong giang hồ, về sau Hán Trung như là bị cừu nhân đuổi giết, cũng có thể là chuyện gì khác, ta đã nhớ không rõ rồi, đã bị đưa vào Vân phủ, kết quả Vân lão gia dời quan đạo Giang Nam, nhiều lần biến thiên cuối cùng trở thành Hàng Châu Tri Phủ, ở phía sau thì xảy ra quan án như vậy. Những năm gần đây này nếu như không có tiểu thư, Thanh Loan cũng không phải là Thanh Loan, hơn nữa tiểu thư cũng không thể rời khỏi ta, vì thế...

Hứa Tiên phát tay biểu thị nàng không cần nói nữa:

- Ta hiểu được, ta sẽ không bức người, ân, ta sẽ nhường Minh Ngọc chăm sóc tốt người.

Nhưng trong lòng có một ý nghĩ giống như là bị bạn thân cho đội nón xanh (cắm sừng). Đương nhiên, loại này cảm xúc cũng chỉ lóe lên rồi biến mất mà thôi.

Thanh Loan lộ ra thần sắc cảm kích cùng áy náy, nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn người, Hứa đại ca, ta có thể vẫn gọi người như vậy không?

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đương nhiên.

Thanh âm thanh thúy của Thanh Loan vang lên:

- Ca, ta đi trước!

Nói xong nàng cũng quay người đi, Hứa Tiên lắc đầu, thở dài. Mỗi người đều có kiên trì của từng người, muốn trợ giúp người khác thì phải học được không nên đem ý nghĩ của mình đặt lên người đó, nhưng còn mình cso tính là như vậy không.

Phan Ngọc từ nơi hẻo lánh chuyển đi ra, học Thanh Loan cường điệu, giòn giòn già già kêu một tiếng:

- Ca!

Vì vậy Hứa Tiên thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, ho khan không ngừng, Phan Ngọc tới giúp hấn vỗ vỗ phía sau lưng, cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố tốt muội tử của người.

Nhưng nói gần nói xa nhìn có chút hả hê trong thì tránh không khỏi.

Hứa Tiên trừng mắt liếc hấn một cái nói:

- Người đừng có khi dễ nàng

Trong lòng Phan Ngọc cười đắc ý, bám vào bên tai Hứa Tiên nói:

- Ta sẽ không khi dễ nàng đâu, ta thương nàng còn không hết cơ mà.

Tuy rằng lý trí nói cho nàng biết Hứa Tiên nhất định sẽ lấy vợ sinh con, cho nên mới muốn giúp nàng thay Thanh Loan chuộc thân, nhưng thấy Hứa Tiên chuộc thân thất bại, trong lòng đắc ý đều không thiếu được.

Hứa Tiên đột nhiên thò tay ngăn lại vòng eo của nàng, dán tại trên người mình, cúi đầu nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng nói:

- Vĩnh viễn không nên xem nhẹ một nam nhân có lòng đồng tính, coi chừng ta cắn người một cái.

Phan Ngọc kinh hô một tiếng đẩy Hứa Tiên ra, rồi lui về phía sau, nhưng chân bước thấp bước cao, cho dù võ nghệ của nàng có cao cường như thế nào cũng uống công, chỉ kịp vươn tay hô một tiếng:

- Hán Vãn, cứu ta!

Hứa Tiên phản ứng thần tốc, bắt lấy tay của nàng kéo về trong ngực, Phan Ngọc vịn lồng ngực của hắn vững vàng hô hấp, nhẹ nhàng đẩy ra hắn, cả giận nói:

- Ta không biết bơi.

Nàng tuy rằng võ công trác tuyệt, nhưng dù sao cũng là người phương bắc, hơn nữa giới hạn thân phận không có học cái gì bơi lội, nếu như rơi xuống nước cũng chỉ có thể để mọi người tới cứu thôi.

Hứa Tiên cũng nhất thời tức giận, giờ phút này đã sớm đã hối hận, chỉ có thể mau chóng cam đoan nói:

- Không có lần sau, ta cam đoan.

Phan Ngọc liếc nhìn hắn, không nói hai lời liền hướng trong phòng đi đến, chỉ là bị hắn ôm vào ngực, tư vị này thật khiến cho nàng rung động mãi không thôi

122. Quyển 3 - Chương 121

123. Quyển 3 - Chương 122

124. Quyển 3 - Chương 123

125. Quyển 3 - Chương 124

126. Quyển 3 - Chương 125

127. Quyển 3 - Chương 126

128. Quyển 3 - Chương 127

129. Quyển 3 - Chương 128

130. Quyển 3 - Chương 129

131. Quyển 3 - Chương 130

132. Quyển 3 - Chương 131

133. Quyển 3 - Chương 132

134. Quyển 3 - Chương 133

135. Quyển 3 - Chương 134

136. Quyển 3 - Chương 135

137. Quyển 3 - Chương 136

138. Quyển 3 - Chương 137

139. Quyển 3 - Chương 138

140. Quyển 3 - Chương 139

141. Quyển 3 - Chương 140

142. Quyển 3 - Chương 141

143. Quyển 3 - Chương 142

144. Quyển 3 - Chương 143

145. Quyển 3 - Chương 144

146. Quyển 3 - Chương 145

147. Quyển 3 - Chương 146

148. Quyển 3 - Chương 147

149. Quyển 3 - Chương 148

218. Quyển 4 - Chương 217

219. Quyển 4 - Chương 218

220. Quyển 4 - Chương 219

221. Quyển 4 - Chương 220

222. Quyển 4 - Chương 221

223. Quyển 4 - Chương 222

224. Quyển 4 - Chương 223

225. Quyển 4 - Chương 224

226. Quyển 4 - Chương 225

227. Quyển 4 - Chương 226

228. Quyển 4 - Chương 227

229. Quyển 4 - Chương 228

230. Quyển 4 - Chương 229

231. Quyển 4 - Chương 230

232. Quyển 4 - Chương 231

233. Quyển 4 - Chương 232

234. Quyển 4 - Chương 233

235. Quyển 4 - Chương 234

236. Quyển 4 - Chương 235

237. Quyển 4 - Chương 236

238. Quyển 4 - Chương 237

239. Quyển 4 - Chương 238

240. Quyển 4 - Chương 239

241. Quyển 4 - Chương 240

242. Quyển 4 - Chương 241

243. Quyển 4 - Chương 242

244. Quyển 4 - Chương 243

245. Quyển 4 - Chương 244

Chương 391: Long ngoan.

Sưu tầm:

Trong núi không năm tháng, nếu là trước kia, nàng sẽ nghĩ giống Ngao Kiền, cảm thấy mười năm rất ngắn. Ngắn tới mức chỉ bằng ngồi xuống tu luyện một lần, hoặc có thể nói, một năm một mùa hoa nở trong núi, chính là mười mùa hoa mà thôi. Nhưng vào lúc này, nàng đã hiểu rõ thời gian mười năm này có ý nghĩa thế nào, trong đó có bao nhiêu buồn vui nước mắt, bao nhiêu hạnh phúc cùng chua xót. Cũng không thể nói dễ dàng: đây chẳng qua là mười năm mà thôi.

Mười năm của người này, cùng mười năm của người khác, tuyệt đối không giống nhau.

Bạch Tố Trinh tiến lên một bước nói:

- Ngao Kiền đại nhân!

Lời vừa ra khỏi miệng, nhưng lại không nói được lời nào nữa, Ngao Ly tuổi còn nhỏ nên cần hắc chiếu cổ a! Mong tưởng của Ngao Ly cần dắt tay hắc đi mới thực hiện được, không cách nào nói ra yêu cầu như vậy.

Chỉ có thể nói:

- Ngao Ly giao cho ngài.

Bạch Tố Trinh cứ như vậy cáo từ.

Thi lễ, sau đó muốn rời đi.

Ngao Ly lại nói:

- Bạch tỷ tỷ.

Còn có chút không rõ, giống như còn cái gì đó.

Bạch Tố Trinh ngoái đầu nhìn qua cười nói:

- Gặp lại, Ngao Ly.

Sau đó muốn xoay người bay lên trời, hít sâu một hơi.

Ngao Kiền cau mày, nói:

- Người nên ở đây a.

Bạch Tố Trinh khẽ cắn bờ môi nói:

- Ngao Kiền đại nhân tính toán không ra sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng hiểu có chút tư vị của oán phụ. Không khỏi trầm nghĩ, phải nói ra chuyện thực tế, nàng đạt được, đúng là nhiều hơn trả giá. Nhưng có nhiều thứ không thể mất đi, cho dù cầm cái gì trao đổi cũng không được.

Ngao Kiền cau mày nói:

- Cho dù là Hà Đồ Lạc Thư, còn có thứ ta vừa cho người, bất cứ thứ gì trong đó, những người khác có tổn hao thời gian trăm năm cũng không đạt được.

Bạch Tố Trinh nói:

- Cho nên Bạch Tố Trinh không dám trách cứ Ngao Kiền đại nhân, hơn nữa đa tạ hậu ý của Ngao Kiền đại nhân.

Ý niệm hiện giờ của hắc, đi cùng một chỗ với hắc.

Ngao Kiền nói:

- Vì sao không làm ra một quyết định thông minh một chút, bây giờ người đi chỉ chui đầu vào lưới, cùng không làm nên chuyện gì.

Bạch Tố Trinh nói:

- Nếu Bạch Tố Trinh thông minh, cũng không tốn hao nhiều thời gian như vậy để tu thành Địa Tiên. Cho dù như thế nào, ta phải ở cùng hắc. Đúng rồi, chúng ta sắp thành hôn, hy vọng đến lúc đó Ngao Kiền đại nhân có thể tới dự.

Nói xong liền bay đi, ống tay áo vờn vũ, giống như cửu thiên huyền nữ, biến mất phía chân trời.

Ngao Ly hô hoán Bạch Tố Trinh, lại nói:

- Gia gia, bây giờ người đi cứu Hứa Tiên đi, thời gian mười năm thật sự rất lâu a.

Gió sông thổi phần phật, ánh mắt Ngao Kiền tĩnh mịch nhìn về phía Ngao Ly, mười năm, mười năm cuối cùng a! Đây là khả năng lớn nhất ta có thể ủng hộ người.

Có lẽ cũng nên nói cho người biết rồi.

Sau khi nghe Ngao Kiền giảng thuật lại, trong ngực của Ngao Ly giống như bị ai đó đánh một quyền thật nặng, lui ra phía sau một bước, trợn to đôi mắt, nói:

- Không có khả năng, gia gia làm sao chết được?

Đã mất đi ba ba mụ mụ, chẳng lẽ phải mất đi cả gia gia sao?

Ngao Kiền vuốt đầu của Ngao Ly, cười nói:

- Không cần lo lắng, sinh tử thay đổi liên tục, đây là tự nhiên. Thời gian mười năm này người phải nắm chắc.

Thời điểm này, nhìn qua hướng mặt trời mọc, ánh mặt trời bình minh sáng tỏ, ánh sáng chói mắt. Vĩnh sinh bất tử. Đại khái nhớ lại hùng tâm tráng chí lúc trẻ tuổi của mình, có cảm giác khác. Cảm thấy thời gian cứ như vậy lập đi lập lại, một ngày lại một ngày, vĩnh viễn không đình chỉ. Thẳng đến khi Quang Âm mất đi, mới biết được, ảo giác cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

Ngao Ly cầm bàn tay của Ngao Kiền, nói:

- Không, sẽ không, gia gia sẽ không chết, gia gia người nói đi, người không chết.

Nước mắt tuôn ra, âm thanh dần dần trầm thấp, không cách nào đối mặt với ánh mắt của Ngao Kiền, cúi đầu xuống, bờ vai nhỏ run rẩy, muốn đè nén cái gì đó, rốt cục nhịn không được “Oa” một tiếng, nhào vào ngực Ngao Kiền khóc rống lên.

Ngao Kiền trách mắng:

- Khóc cái gì! Ta đã dạy người khóc sao?

Nhưng trong lòng lại vô cùng không đành lòng.

Ngao Ly lắc đầu. Nhưng nước mắt không ngăn được, rơi xuống, rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao gia gia lại mang mình đi Tây Hồ. Vì cái gì lại bảo mình bái Hứa Tiên làm sư, vì cái gì, nhất định phải chết sao?

Hồi lâu sau. Ngao Ly nức nở nghẹn ngào, nín khóc, Ngao Kiền mới nói:

- Kể từ hôm nay, người không cần đi nơi khác, nên tu luyện ở đây đi, vài năm nữa gia gia từ từ chuyển giao mạch nước Trường Giang cho người, đến lúc đó cho dù phương nào đánh tới, người cũng có lực đánh cược một lần.

Ngao Kiền có thể duy trì tới bây giờ, hơn phân nữa là nhờ mạch nước Trường Giang, nếu chuyển giao mạch nước chop Ngao Ly, không khác gì tự tổn thọ nguyên.

Nhưng mà, Ngao Ly lại ngẩng đầu, lắc lắc đầu nói:

- Không, gia gia, ta muốn đi tìm Bạch tỷ tỷ, đi tìm Hứa Tiên.

Hai mắt đầm lệ, để lộ ra thần sắc vô cùng trong sáng và đầy tình cảm, ánh bình minh chiếu rọi gương mặt của nàng.

Ngao Kiền cau mày nói:

- Bởi vì Hứa Tiên sao?

- Ân!

Ngao Ly lại lắc đầu, nói:

- Thời điểm ta đi Tây Hồ. Gia gia không phải đã nói sao, muốn ta cố gắng một mình.

Dùng tay vuốt ngực nói:

- Gia gia, ta làm được, không chỉ có Bạch tỷ tỷ và Hứa Tiên, hiện tại ta còn rất nhiều chuyện cần làm, không thể lại trốn ở Trường Giang, không muốn ý lại vào gia gia, gia gia người yên tâm đi, ta sẽ đi con đường của mình. Cho dù thành công hay không, ta chỉ muốn thử một lần.

Ít nhất, mình có thể tự thay thế gia gia.

Ngao Ly giơ tay phải lên, đưa ngón út ra.

Ngao Kiền sững sờ, lại nghe Ngao Ly nói:

- Là Hứa Tiên dạy ta phương thức ước định, để làm ước định a! Cho dù kết quả như thế nào, gia gia nhất định đứng tới a. Nếu như gia gia đến, sẽ không còn ý nghĩa.

Bỗng nhiên Ngao Kiền cười ha hả, tiếng cười cuộn cuộn, quanh quẩn trên mặt sông.

- Thì ra ta thật sự đã già, già nên nghĩ ra biện pháp mưu lợi. Người đã là một con rồng chân chính, không cần ta đến khoa tay múa chân, ta có thể yên tâm. Lão già kia tới khiêu khích nhiều lần, đã sớm muốn giáo huấn hần một trận, nhưng lại muốn chống đỡ cho người vài năm, mới buông tha hần, hôm nay chính là cơ hội.

Ngao Ly vội la lên:

- Gia gia! Không được, thân thể của người.

Ngao Kiền đặt tay lên vai của Ngao Ly, nói:

- Dùng chính phương thức của người đi lấy Trường Giang, thậm chí Hoàng Hà! Hiện tại gia gia cũng muốn đi con đường của mình.

Hần là thế hệ kiêu ngạo, làm sao có chuyện Pháp Nguyên nhiều lần khiêu khích không ra tay chứ, chỉ vì Ngao Ly mà thôi.

Ngao Kiền đem mai rùa và linh châu giao cả cho Hứa Tiên. Đúng là có ý định đưa lại cho Pháp Nguyên, cho hần khôi phục toàn bộ công lực, không chiếm tiện nghi của hần, cũng may thời điểm sắp chết, có thể quyết chiến với hần.

Hôm nay nghe Ngao Ly nói thế, tâm đã già của hần đã sống lại, hần đã tin tưởng, dù không có mình, Ngao Ly cũng nhất định dùng phương thức của mình đi trên con đường đã lựa chọn.

Ngao Kiền nhìn phía đông nam xa xa, tháo mũ rộng vành xuống, cởi áo tơi ra. Trên người tràn ngập chiến ý. Hôm nay. Rốt cuộc hần có thể bỏ gánh nặng, buông tay đánh cược một lần.

393. Quyển 6 - Chương 392

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 392: Giải kết. (1)

Sưu tầm:

Nước sông thao thiên, hồ nước mật, sóng cả ba đào, gió đã bắt đầu thổi, mây cuộn cuộn.

Hàn Sơn tự. Pháp Nguyên yên lặng tĩnh tọa, tâm tình cũng không bình tĩnh được, hẳn đã có cảm giác. Một cổ chiến ý tới từ phương bắc Cảm giác được đại chiến sắp tới. Nói thật, dù có thu hồi mai rùa. Hẳn cũng không có bao nhiêu tin tưởng có thể chiến thắng Ngao Kiền. Nhưng một trận chiến này lại không thể không chiến, đây là kiêu ngạo của hắn.

Một tăng nhân đẩy cửa tiến vào, nói:

- Phương trưởng, bên ngoài có một vị Bạch thí chủ cầu kiến.

Pháp Nguyên cau mày nói:

- Bạch thí chủ? Cho Giác Viễn đi chiêu đãi đi.

Lập tức nhớ tới, Giác Viễn đang bị cấm túc. Nhân tiện nói:

- Làm cho nàng đi phòng khách chờ đi, đi gọi Giác Viễn tới gặp ta.

Tâm ý của đệ tử này, hẳn cũng không phải là không biết.

Giác Viễn đi vào phòng phương trưởng, nói:

- Sư phó, đệ tử đến.

Pháp Nguyên vung tay lên, một cái thất bảo thiên kỳ bay từ trong tử ra. Phía trên có phù văn màu vàng lưu chuyển, pháp phông chấn động như vật còn sống, động tĩnh của vòng vàng, nhẹ nhàng như có tiếng vọng xa xưa, giống như tiếng chuông sớm tối của Hàn Sơn tự suốt trăm năm qua, đều chất chứa ở trong đó.

Thiên kỳ lơ lửng trước mặt Giác Viễn, nói:

- Thất bảo thiên y này là của sư tôn, Tây Phương Như Lai Phật Tổ ban tặng, không có bao nhiêu công dụng khi đánh nhau, nhưng lại có thể khiến tâm thần an ổn. Xu tị tránh ma, là pháp bảo nhất đẳng của Phật gia. Hiện tại ta truyền nó lại cho ngươi. Cái Hàn Sơn tự này, trong ngoài đều do một mình ngươi quản lý, ngươi còn quen thuộc hơn cả ta, về sau Hàn Sơn tự sẽ do ngươi chủ trì.

Bộ dáng này giống như đang phó thác hậu sự.

Sắc mặt Giác Viễn đại biến, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu liên tục, nói:

- Sư phó, chẳng lẽ ngài quên ước nguyện vân du tứ hải sao?

Đây là lời Giác Viễn thường nói trong miệng, muốn nó để đả động Pháp Nguyên.

Ánh mắt Pháp Nguyên chợt mờ ảo, giống như xuyên qua vách tường nhìn thấy biển cả khôn cùng, thần sắc của hắn biến đổi, rồi cuộc hắn cũng thu hồi ánh mắt, thở dài nói:

- Nhân sinh không thể như ý mười phần, tuy chúng ta có pháp lực tại thân, cũng không có ngoại lệ. Huống chi bên ngoài tứ hải, ai biết thế giới như thế nào? Nói không chừng chỉ là một mảnh nước biển thôi, chưa hẳn đáng giá ta cho ta để bụng. Còn không mau mau tiếp trượng, ta sẽ đi tuyên bố ngươi là phương trưởng mới.

Giác Viễn nhắm mắt lại nói:

- Đệ tử không dám, thỉnh sư phó thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Pháp Nguyên biết rõ tính nết của tên đệ tử này quật cường giống như mình, cũng không miễn cưỡng, chỉ nói:

- Ngươi đi gọi Hứa Tiên đi ra tương kiến với Bạch Tổ Trình đi! Nhưng tạm thời không được rời khỏi Hàn Sơn tự.

Sau đó nhắm mắt lại.

Giác Viễn biết rõ kích lệ cũng vô dụng, đành phải lui ra, chấp tay quỳ lạy trước cửa gian phòng của hòa hợp nhị tiên.

- Nhị vị thượng tiên đều là hảo hữu của sư phụ ta, kính xin khuyên hắn vài câu.

Hòa thượng vui vẻ và hòa thượng điên khùng kia. Liếc mắt nhìn nhau, cũng chỉ cười khổ mà thôi. Tu hành đến bước này của bọn họ, tâm chí kiên nghị, tà ma bất xâm, làm sao có khả năng vì vài câu mà dao động được chứ.

Mặc dù Giác Viễn sớm biết vô dụng, nhưng cũng đành thở dài.

Thời điểm này, còn có ai, có thể kết thúc trận tranh đấu vô nghĩa này chứ!

Bạch Tố Trinh bước vào đại điện! Vào bên trong, nói:

- Giác Viễn đại sư!

Lông mày nhú lại thành một đoàn.

Giác Viễn nghe Bạch Tố Trinh giảng thuật một phen, nghi ngờ nói:

- Người nói Ngao Kiền Long Vương không có đáp ứng quyết chiến với sư tôn ta?

Bạch Tố Trinh gật đầu nói:

- Đúng vậy a. Hắn còn phải chiêu cố Ngao Ly, chuyện này, ta muốn gặp Hứa Tiên.

Giác Viễn cau mày nói:

- Nhưng dường như sư tôn của ta xác định Ngao Kiền Long Vương sẽ tới, bảo ta cho người gặp Hứa Tiên, nhưng không được rời khỏi Hàn Sơn tự.

Bạch Tố Trinh cảm thấy quái lạ, chẳng lẽ Ngao Kiền cải biến chủ ý, thế nhưng mà, như vậy, Ngao Ly phải làm sao bây giờ?

Trong tĩnh thất, chỉ còn lại có Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh bới cơm ra, nhìn trộm Hứa Tiên một cái, đã thấy hắn đang cau mày, chén đĩa bày trên bàn, nhưng không động tới. Ngẫm lại hắn lâu rồi không nói gì, cho nên nhỏ giọng ôn nhu, khuyên nhủ:

- Người nên ăn ít đồ ăn đi.

Hứa Tiên kinh ngạc một chút. Không nghĩ tới Tiểu Thanh còn có thời điểm ôn nhu như vậy, lại lắc lắc đầu nói:

- Ăn không vô!

Hiện giờ hắn không có tâm tư ăn cơm.

Từ ngày hôm qua tới giờ, tâm tình của hắn cũng theo mặt trời chìm xuống đáy cốc. Chẳng lẽ cứ như vậy sao? Chẳng lẽ không đạt được cái gì. Như vậy, chẳng phải không có gì giống như Hứa Tiên trước kia sao?

Xiết chặt nắm đấm, là lực lượng của ta không đủ sao? Nhưng tốc độ tu hành của ta đã không thể tưởng tượng được rồi, nhưng làm sao có thể trong thời gian ngắn có được lực lượng chống lại Pháp Nguyên. Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Chẳng lẽ phải đi theo vận mệnh bày bố sao?

Tiểu Thanh thấy hắn nhíu mày, trong lòng có chút không đành lòng, đưa đĩa rau lên miệng của hắn, nói:

- Đến đây, ăn chút gì đi! Cũng không biết bị giam tới bao lâu đấy.

Nhưng vẫn không nhận được câu trả lời.

Tiểu Thanh để đĩa xuống, ảo não nói:

- Hứa Tiên. Người có phải nam nhân không vậy. Không có cách nào thì nghĩ biện pháp là được, sầu mi khổ kiểm tính toán là cái gì. Bộ dáng của người bây giờ có tư cách gì muốn tỷ tỷ ta gả cho người còn nói muốn đánh chủ ý lên ta. Ta nhớ vào!

Hứa Tiên khổ sở, muốn nói cái gì đó, nhưng lại cảm thấy thân thể mềm mại ôn nhu ôm hắn.

Tiểu Thanh ôm lấy hắn, tựa đầu vào vai của hắn, nói khẽ:

- Đừng có như vậy được không? Ta không phải trách người, ta chỉ không muốn nhìn thấy bộ dáng nhụt chí này của người. Trong nội tâm ta rất khó chịu. Tỷ tỷ nhất định sẽ trở về, dù cho tỷ tỷ không ở đây, ta cũng ở cùng với người cơ mà.

Hứa Tiên sững sờ, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, ngửi mùi hương nhẹ nhàng từ người nàng tỏa ra, vuốt mái tóc dài của nàng, trong nội tâm thở dài. Bởi vì cảm giác hạnh phúc hiện tại chính là gánh nặng! Đúng vậy a, hiện tại còn không phải lúc buông tha. Nhất định sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề, nhất định sẽ có.

Cửa phòng “C-K-Í-T..T...T” một tiếng, mở ra, một đạo thân ảnh màu trắng đứng ở cửa ra vào, nhìn thấy một màn này.

Tiểu Thanh quay đầu nhìn lại, trông thấy Bạch Tố Trinh. Nhanh chóng đẩy Hứa Tiên ra, sắc mặt của nàng đỏ bừng, vội vàng giải thích:

- Tỷ tỷ, ta đây, kỳ thật...

“Đông” một tiếng thật lớn, đầu của Hứa Tiên đập vào vách tường, linh lực của hắn còn chưa khôi phục. Cho nên Kim Thân không có hiện ra, cho nên đầu của hắn tiếp xúc thân mật với bức tường thật mạnh.

Bạch Tố Trinh nhanh chóng đi lên phía trước, nâng hắn dậy, nói:

- Hán Văn, người không sao chứ! Mau cho ta xem xem.

Nàng một mực lo lắng thương thế của Hứa Tiên. Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa xoa chỗ đau giúp hắn.

Hứa Tiên chỉ lắc đầu, nói:

- Bộ dáng của người bây giờ vô cùng giống thê tử hiền lương ôn nhu, ân cần chăm sóc cho trượng phu, vô cùng thoải mái a.

394. Quyển 6 - Chương 393

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 393: Giải kết. (2)

Sưu tầm:

Bạch Tố Trinh gật gật đầu, nói:

- Ân.

Tiểu Thanh đang lấp ba lấp bắp giải thích với Bạch Tố Trinh, bỗng nhiên cúi đầu, cao hứng thay cho bọn họ, lại có chút buồn vô cớ như mất cái gì đó. Sau đó lại tươi cười, nói:

- Tỷ tỷ, Ngao Kiền Long Vương...

Sau đó Bạch Tố Trinh lại nói tới đủ loại chuyện ở Trường Giang, Tiểu Thanh bất mãn nói:

- Cái gì a, chúng ta đang giúp đỡ hắn đấy.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện này cũng không thể trách hắn.

Lúc này, một âm thanh non nớt vang vọng cả Hàn Sơn tự.

- Pháp Nguyên hòa thượng, gia gia của ta nói, ba ngày sau sẽ tới Thái Hồ giáo huấn người, người rửa cổ sạch sẽ chờ chết đi! Hiện tại mau thả ca ca và tỷ tỷ của ta ra.

- Tốt! Lão nạp sẽ chờ hắn.

- Là âm thanh của Ngao Ly!

Ba người đi về hướng phát ra âm thanh. Gặp Ngao Ly đang đứng trước cửa phòng của Pháp Nguyên, Giác Viễn đứng bên cạnh, trong nội tâm cảm thán. Ngao Ly trông thấy bọn người Hứa Tiên, chạy tới, hỏi thăm:

- Các người không sao chứ!”

Hứa Tiên cau mày nói:

- Là người khích lệ gia gia của người tới sao? Người cũng đã biết...

Nếu Ngao Kiền rời khỏi Trường Giang, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thần sắc Ngao Ly buồn bã, nói:

- Ta biết rõ, là gia gia tự mình quyết định, nói sẽ tới đây.

Trong nội tâm Hứa Tiên đau xót, ôm nàng vào trong ngực. Trong nội tâm của Ngao Ly rất đau đớn, nhưng ánh mắt nhìn hẩn, nói:

- Hứa Tiên, gia gia của ta...

Nhưng không thể nói thành lời, làm cho Tiểu Thanh và Bạch Tố Trinh cũng đau xót thay nàng.

Hứa Tiên nhìn qua Giác Viễn đứng bên cạnh, nói:

- Giác Viễn, vì sao người không đi khuyên giải sư phó của mình đi.

Giác Viễn cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Giác Viễn an bài nơi ở cho bọn họ, lúc này đã tới nửa đêm. Hứa Tiên nằm lăn lộn trên giường, không có ngủ được, thỉnh thoảng nhớ tới đôi mắt rừng rùng nước mắt của Ngao Ly. Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp mới được. Đẩy cửa đi ra ngoài, bầu trời tối đen bao la mờ mịt, mây đen như mực, bên ngoài hành lang cũng đen kịt.

Hứa Tiên đi vào trong mưa, bước chậm vào trong đình viện. Nhìn thương từng thương lão tang điền trong đình viện, không biết đã có từ bao nhiêu năm tháng rồi? Vì sao một người có tuổi thọ lâu dài như thế, còn phải tranh giành một vì một chuyện xưa nhỏ nhặt hay sao?

Đã thấy Giác Viễn đang bồi hồi trong đình viện. Trông thấy Hứa Tiên liền hô:

- Hứa thí chủ.

Hai người đi cùng nhua, cảm thán chuyện của mình. Trận quyết chiến này, không có người thắng.

Giác Viễn cảm thán nói:

- Trải qua một trận chiến này, không biết chí hướng sư phó của ta sẽ ra sao đây?

Hứa Tiên nói:

- Chí hướng? Pháp Nguyên hòa thượng còn có chí hướng không bỏ được sao?

Trong mắt hẩn, đây là chuyện không thông tình lý, bởi vì không còn có chuyện gì khiến lão hòa thượng kia không làm được cả.

Giác Viễn nói:

- Đó là tự nhiên, sống ở trên đời, dù là phàm nhân, ai mà không có chí hướng chứ?

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Có, không có mấy.

Giác Viễn nói:

- Đó là chuyện bất đắc dĩ, bị thế tục đưa đẩy. Thời điểm ban đầu, ai không có mộng tưởng? Chúng ta cứ tu hành thế này, chẳng lẽ chỉ tu hành và tu hành hay sao?

Hứa Tiên thở dài:

- Đúng vậy a, nhân sinh trên đời, ai không có mộng tưởng?

Ai tu hành chỉ vì tu hành chứ? Nhưng từ khi sinh ra đời, lúc chưa tu hành, mộng tưởng của phàm nhân chính là bản thân mình được sống lâu hơn một chút. Mà không phải những thứ cao thâm, rất hư vô mờ mịt.

Muốn đạt được hạnh phúc, phải có mộng tưởng.

Đó là chuyện đơn giản nhất, nhưng mộng tưởng càng sâu, cũng chẳng có gì ngoài những suy nghĩ trong đầu mình. Khác nhau trong đó, chỉ là ý niệm và phương pháp thực hiện mà thôi, Đạo gia vô vi, nho gia nhân nghĩa, phật gia từ bi không ai không như thế.

Thoát ly được những ý niệm và các tư tưởng này, cho dù thiên đình có đẹp đẽ thế nào, cũng chỉ là lầu các trên không trung mà thôi, không đáng cân nhắc tới. Dùng ý niệm chứng thiên hạ, trong lòng cầu một đại đạo, đây mới là căn bản của những người tu hành kiếp trước, nhưng có đôi khi bị hỗn loạn của ngoại giới nên làm quên mất, hoặc sinh ra hoài nghi về mộng tưởng căn bản của mình.

Hứa Tiên dừng bước lại, hỏi:

- Mộng tưởng của sư phó ngươi là cái gì thế?

Biết rõ có lẽ còn có thể giải quyết, cũng cởi bỏ bế tắc hiện nay.

Giác Viễn nói:

- Sư phụ ta thường nói muốn đạo chơi tứ hải, nhìn thế giới này to lớn ra sao, muốn từ đó có được thể ngộ, cũng có thể tiến thêm một bước.

- Chu du thế giới?

Hứa Tiên suy nghĩ một lát, mộng tưởng này thật trẻ con, không hoàn toàn cân xứng với địa vị và pháp lực của Pháp Nguyên hiện giờ. Nhưng bình tĩnh mà xem xét. Ai mà chưa từng nghĩ qua chuyện này? Đúng thế, có rất nhiều người cũng muốn làm như vậy, nhưng không phải ai cũng làm được. Hán lại hỏi:

- Giác Viễn đại sư. Sao ngươi không dùng chuyện này khuyên bảo sư phó, buông tha quyết đấu lần này?

Nhưng Giác Viễn thở dài:

- Đương nhiên là có, nhưng sư phó ta nói: "Nhân sinh không như ý người ta, tuy chúng ta có pháp lực tại thân, cũng không thể ngoại lệ. Hướng chi bên ngoài tứ hải, ai biết thế giới nó như thế nào? Nói không chừng chỉ có nước và nước mà thôi, không đáng cho hấn để bụng.

Hứa Tiên nói:

- Hấn hoài nghi ý niệm ban đầu của mình sao?

Giác Viễn vuốt ngực của mình, nói:

- Ai, tâm này dao động, thì khi quyết đấu càng dễ sinh tâm ma, thất bại sẽ lớn lắm.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nói:

- Giác Viễn đại sư, ta lại muốn thử một lần, thuyết phục sư phó của ngươi. Bảo hấn buông tha lần quyết đấu này.

Giác Viễn muốn nói cũng vô dụng, nhưng nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Hứa Tiên, nói:

- Ngươi muốn thử thế nào? Ta nhất định sẽ trợ giúp ngươi.

Hứa Tiên nói:

- Trước mang giấy bút tới đây cho ta.

Trong đầu của hấn đã suy nghĩ ra một cách giải quyết, không muốn Ngao Ly vì trận quyết đấu này mà bị thương, cũng muốn cho nàng được hạnh phúc. Có ý niệm này, cho dù thành bại, hấn nhất định phải thử

một lần. Bởi vì hắn đang gánh vác hạnh phúc tương lai của Ngao Ly trên vai, cũng là việc nam nhân nên làm.

Giác Viễn mang giấy bút tới cho hắn, ở trong phòng của Hứa Tiên, thấy hắn viết viết vẽ vẽ. Hắn nhìn ra được, Hứa Tiên không có làm thơ từ, toàn bộ hạ bút xuống không ra đường nét gì cả. Trong nội tâm nghi hoặc. Chẳng lẽ làm như vậy, có thể khiến cho sư phó cố chấp của mình từ bỏ quyết đấu sao?

Nhưng đợi tới khi Hứa Tiên hoàn thành, giảng thuật với Giác Viễn một phen, trong mắt Giác Viễn có tinh quang bắn ra, thò tay vịn vai của Hứa Tiên, kích động nói:

- Hứa thí chủ, người đúng là thiên phú kỳ tài, có lẽ sẽ thuyết phục được sư phó của ta đây.

Hứa Tiên nói:

- Chỉ mong có thể thành a!

Sáng sớm ngày thứ hai, mưa vẫn rơi tí tách không dứt, ở trước cửa phòng Pháp Nguyên, Giác Viễn nói:

- Sư phó, Hứa thí chủ muốn gặp ngài.

Pháp Nguyên đang làm chuẩn bị cuối cùng, cau mày nói:

- Ba ngày nay, ta không gặp ai cả.

Hứa Tiên cao giọng nói:

- Pháp Nguyên phương trượng. Tại hạ muốn dùng một vật, đổi lấy một hứa hẹn của người.

Âm thanh của hắn làm Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh giật mình, cũng có Ngao Ly ở đây, không biết Hứa Tiên muốn làm gì.

395. Quyển 6 - Chương 394

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 394: Phương xa. (1)

Sưu tầm:

Trong phòng trầm mặc một hồi, Pháp Nguyên không có ý đáp lại.

Hứa Tiên nhân tiện nói:

- Hai vạn dặm về phía bắc. Có một đại dương lạnh giá, đại địa rộng lớn vạn dặm, nhưng không có một chút thổ nhưỡng nào, tên là bắc cực, bắc cực vô cùng lạnh giá, nước đóng thành băng, mịt mù không có dấu chân người, chỉ có gấu tuyết, chồn bạc sống trên đó. Nửa năm là ngày, nửa năm là đêm. Được xưng là nơi mặt trời không bao giờ lặn.

Hứa Tiên cùng Giác Viễn trao đổi ánh mắt với nhau. Giác Viễn cảm thán nói:

- Không nghĩ tới phương bắc lại có nơi như vậy, thế giới to lớn, thật sự không thiếu cái lạ.

Âm thanh của Pháp Nguyên từ trong phòng truyền ra.

- Vớ vẩn. Đã không có một tắc thổ nhưỡng, thì làm sao có đại địa vạn dặm? Quan trọng hơn, trời đông giá rét, thì những con gấu chồn kia làm sao sinh tồn. Còn nói cái gì nửa năm là ngày, nửa năm là đêm, chỉ là thêu dệt vô cớ, hồ ngôn loạn ngữ.

Hứa Tiên cười ha ha. nói:

- Chỗ đó quanh năm băng sương. Vì vô cùng lạnh giá nên đông thành đại địa. Những câu nói của ta đều là thật, hoàn toàn không có chuyện hồ ngôn loạn ngữ. Người kiến thức nông cạn. Trốn ở một góc, ta lại thấy người rất đáng thương, sống lâu như vậy, nhưng hoàn toàn không biết những chuyện này, lại dám nói ta thêu dệt vô cớ. Đúng là buồn cười, buồn cười a.

Sau đó Hứa Tiên kể thêm đủ loại chuyện diễn ra ở bắc cực, những địa phương này hắn chưa bao giờ đi qua, nhưng những câu chuyện như thế được chiếu trên TV kiếp trước, xem qua không biết bao nhiêu lần.

Giác Viễn rất là kinh ngạc, tối hôm qua hắn và Hứa Tiên đã thương lượng với nhau thật tốt, sẽ dùng chút ít kỳ văn dị sự của thế giới bên ngoài hấp dẫn Pháp Nguyên. Dù sao trong lòng muốn ăn gà, lại thấy có một con gà nóng bay ở trước mặt, sức hấp dẫn của nó hoàn toàn khác biệt, chỉ cần Pháp Nguyên động tâm, chuyện sẽ dễ giải quyết, bên ngoài có nhiều chuyện tốt như vậy đang chờ ngài, ngài cần gì phải quyết đấu, dốc sức liều mạng với một người đã sắp chết rồi chứ?

Nhưng Giác Viễn cũng không nghĩ tới, Hứa Tiên lại có thể đem những thứ không thấy nói ra như sự thật thế này, hắn cũng không tìm ra chút sơ hở nào trong những chuyện này. Không khỏi bội phục Hứa Tiên, cũng không tin sự phó không mắc câu.

Chẳng những là hắn, ngay cả Bạch Tố Trinh, Ngao Ly, Tiểu Thanh nghe thấy cũng trợn mắt há hốc mồm, bán tín bán nghi. Đúng, những chuyện này rất hấp dẫn, bởi vì những chuyện này, người thời đại bây giờ không ai biết tới, bởi vì phải dựa vào vô số đời người mới có thể nghiền cứu ra. Hứa Tiên, đứng trên bờ vai của người lớn, dùng lịch sử không biết bao nhiêu năm sau kể lại.

Không thể không nói, văn minh của nhân loại ở phương diện khác, hoàn toàn có chênh lệch cực lớn với hệ thống tu hành của phật môn và đạo gia, bởi vì tu hành, sẽ có được lực lượng và tư duy, mà người tu hành đều là tinh anh trong tinh anh trong chuyện này. Nhưng ở một phương diện khác, cũng có được ưu thế nhất định, đó ưu thế quần thể, mà có một số việc, cần một đám người chuyên môn nghiên cứu mới giải quyết được.

Văn minh của người tu hành rất mạnh mẽ, nhưng cũng rất yếu ớt, một đám người cường hãn, nhưng có thể khảo sát được thiên văn địa lý sao? Có thể ngâm thơ làm phú lưu danh thiên cổ, truyền lưu lại cho đời sau vài bài thơ, nhưng những thuật nghiệp chuyên nghiệp, cần thuật sĩ chuyên nghiệp làm, tuy người là tiên phật, nhưng không có khả năng toàn trí toàn năng, cái gì cũng biết, cái gì cũng thông, Hứa Tiên không chút tức giận, nói:

- Từ đó đi về hướng đông bốn vạn dặm, sẽ gặp được một khối đại lục, rừng rậm hoang dã, nó cũng vô cùng to lớn, trên đó cũng có nhân loại sinh sống, tóc quăng môi dày da đỏ, lại thờ phụng dị giáo...

Hắn loại hồi tưởng lại những gì được xem trên TV, kể đủ loại tình huống của Châu Mỹ, tăng thêm độ chân thực.

Châu Phi nóng nực ra sau, biển cả rộng lớn, đại lục Nam Cực, Hứa Tiên không ngừng nói ra, ngay cả một ít tình cảnh trong đó cũng làm cho hắn rung động không thôi.

Ai không muốn đi chu du thế giới, nhìn ngắm những kỳ quan của thế giới? Nhưng bản thân mình kiếp trước, chỉ đi vòng quanh một thành phố nhỏ đã mệt mỏi. Cho nên vào kiếp trước, trong nội tâm của hắn luôn mơ ước được đi qua các nơi như vậy, nhưng đó là ảo cảnh, rất chờ mong, ước mơ, nhưng không cách nào làm được một bước này. Đủ loại nguyên nhân ràng buộc, cho nên chỉ có thể mơ ước lại ước mơ mà thôi.

- Lại có những địa phương như vậy!

Trong nội tâm của Pháp Nguyên lúc này, cũng cảm khái trong phạm vi nhất định.

Không, không chỉ có Pháp Nguyên, ngay cả Giác Viễn, Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh, Ngao Ly cũng bị những viễn cảnh “Phương xa” trong miệng của Hứa Tiên hấp dẫn, lộ ra ánh mắt chờ mong. Bởi vì không phải một người ngồi than thở, mà đó là nguyện vọng của sinh mạng, từ khi chấp chững học đi. Những vật này quá bình thường, bởi vì đủ loại nguyên do cho nên quên đi, nhưng một khi nhen nhóm, nó sẽ hóa thành ước mong mãnh liệt trong nội tâm.

Thần tiên phật ma, không có ngoại lệ. Bởi vì có nhiều thứ không phải muốn là có thể khám phá, nếu như không đi khám phá những thứ này, sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại.

“C-K-Í-T...T” một tiếng, cửa mở, Pháp Nguyên đẩy cửa đi ra, nhưng vẫn nghiêm mặt, hỏi:

- Người lấy cái gì ra trao đổi đây?

Hứa Tiên nói:

- Thỉnh người không nên quyết đấu với Ngao Kiền, bởi vì còn có chuyện quan trọng hơn, chờ các người đi làm. Các người tu hành cả đời, chẳng lẽ chỉ vì đánh nhau sao?

Pháp Nguyên cười lạnh nói:

- Vậy người có thể làm gì bây giờ? Dùng những phán đoán không rõ sự thật như người nói sao?

Hứa Tiên ngạo nghễ nói:

- Vãn câu nước trước đó, làm sao người biết ta nói là nói dối, quản chi lời của ta nói ra, sao người không đi nghiệm chứng sự thật. Hơn nữa, ta cũng không muốn dùng những lời nói để trao đổi, mà là địa đồ, địa đồ cả thế giới. Nếu người muốn vân du tứ hải, phải cần tới nó.

Hứa Tiên vẽ lúc ban đêm, chính là địa đồ. Thứ này ở đời sau, chỉ đáng giá vài đồng tiền, nhưng ở đời này, địa đồ thế giới, là bảo vật vô giá chân chính. Đặc biệt đối với những người muốn lữ hành, càng có sức hấp dẫn lớn lao.

Dựa vào tu vi của Pháp Nguyên, hẳn dùng tốc độ nhanh nhất có thể đi một vòng quanh trái đất trong một ngày, nhưng cũng không có khả năng vẽ ra, bởi vì cần trụ cột, cần những người có hiểu biết về địa lý và kiến thức chuyên nghiệp về bản đồ, cao cấp hơn, đồ chơi này phải dựa vào vệ tinh vũ trụ vẽ ra.

Pháp Nguyên vẫn nói ba chữ: “Ta không tin!” Sau đó quay vào phòng.

Hứa Tiên biết rõ Pháp Nguyên không phải là thế hệ muốn bị người ta áp chế, cho nên ném một vật ra, nói:

- Chính người xem đi!

Pháp Nguyên tiện tay tiếp nhận, đây là một tấm giấy Tuyên Thành, phía trên có một bức họa, dùng màu xanh lam biển cả. Đây là thứ đem qua Hứa Tiên vẽ ra.

Pháp Nguyên nhìn lên phía trên, nhìn không rời mắt, nhin không được án theo lời nói của Hứa Tiên tìm kiếm sự thật, bắc cực, Châu Mỹ, Châu Phi, Hứa Tiên nhìn thấy bóng lưng của Pháp Nguyên, quát to:

- Người tin tưởng sao?

396. Quyển 6 - Chương 395

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 395: Phương xa. (2)

Sưu tầm:

Đây là cố gắng cuối cùng. Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Pháp Nguyên quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Không tin!

Sau đó cất bước đi vào phòng, những tấm bản đồ này, trong bất tri bất giác đã nhét vào trong tay áo.

Hứa Tiên gục đầu xuống, bả vai run run, Giác Viễn nhìn thấy, cũng không đành lòng, Bạch Tố Trinh muốn tiến lên khuyên bảo.

- Ha ha ha ha!

Hứa Tiên cười như điên, vừa cười vừa nói:

- Đúng là người không tin, ha ha, những điều này đều là ta biên, ta tuổi còn trẻ, làm sao có thể biết được nhiều địa phương như vậy, ha ha.

Pháp Nguyên mạnh mẽ quay đầu lại, hung hăng nhìn Hứa Tiên, trong mắt kim quang bắn ra bốn phía, hiển nhiên là động nộ, cho dù là ai, bị người ta đùa nghịch mộng tưởng của mình như thế, khó có khả năng tâm bình khí hòa.

Tất cả mọi người cho rằng Hứa Tiên thất vọng, có chút thất lạc tâm điên.

Hứa Tiên thu liễm tiếng cười, nói khẽ:

- Không muốn tự mình đi thực nghiệm xem thế nào hay không?

Khuôn mặt Pháp Nguyên trì trệ, thân thể cũng ngưng lại.

Tại sao biết không đúng?

Hứa Tiên đã miêu tả một bức tranh tráng lệ cho hắn nghe rồi, trong suy nghĩ của hắn có chút bán tín bán nghi, thậm chí còn có chút “Thì ra thế giới là như vậy!” Cảm thán. Nhưng bỗng nhiên Hứa Tiên vung tay lên, đem chối bỏ toàn bộ những khung cảnh này, làm cho tưởng tượng của Pháp Nguyên tan vỡ, đồng thời còn mang tới cho hắn một hy vọng mới. Muốn hỏi một câu, có đúng hay không?

Vấn đáp của thiền tông là trực chỉ bản tâm, Hứa Tiên đã từ từ đánh tan phòng tuyến tâm lý lãnh khốc của Pháp Nguyên, thời điểm hắn sắp sửa tức giận, bị trúng một kích, đánh trúng bộ vị yếu nhất trong nội tâm của hắn.

Hứa Tiên thở dài, một ngón tay chỉ vào Ngao Ly bên cạnh, nói:

- Ngao Kiền đại nhân giao nhiệm vụ cho ta, là bảo đứa nhỏ này đi lấy Thái Hồ, tiếp nhận Trường Giang. Ngay từ đầu đã bảo ta mang theo mai rùa đi tới đây, dù chưa nói rõ, nhưng lại muốn mượn tay của ta trả lại cho ngài, kết thúc đoạn ân oán này. Cũng không phải vì hắn sợ ngài, hắn chỉ còn lại một thời gian ngắn ngủi, nhưng không phải sống vì bản thân của mình. Ngài cùng Ngao Kiền với nhau, sợ rằng đời này cũng khó có khả năng vĩnh sinh bất diệt, nhưng xin ngài cân nhắc một chút, Quang Âm còn lại của ngài, muốn sống vì cái gì?

Pháp Nguyên hừ lạnh một tiếng, đi vào trong phòng, nhưng không ai có thể nhìn ra, lão hòa thượng ngoan cố không thay đổi này, đã dao động. Nhìn thì không thể sửa đổi vận mệnh. Bị Hứa Tiên nói một phen, đã đi lạc phương hướng.

Hứa Tiên nói một trận, lại cảm thấy lúc này quá mệt mỏi, cho dù như thế nào, hắn đã làm toàn lực. Trong ánh mắt của Bạch Tố Trinh tràn ngập ôn nhu và tự hào, Tiểu Thanh ôm cánh tay bủn rủn nói:

- Xem như không tệ, miễn cưỡng xứng đôi với tỷ tỷ của ta.

Ánh mắt của Giác Viễn, có hứng thú, nhưng không phải hứng thú với nam nhân a...

Ngao Ly ngây ngốc trong chốc lát, đứng cách Hứa Tiên mười thước, nhào vào trong ngực của Hứa Tiên, nói khẽ:

- Cảm ơn người, sư phó.

Tuy Ngao Kiền từng bảo nàng bái Hứa Tiên làm sư, nàng chỉ xem Hứa Tiên là đồ đàn, sắc lang, đây chính là xưng hô của nàng với Hứa Tiên, có thể kêu một tiếng Hứa Tiên đã tôn trọng hắn lắm rồi.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, đúng là có chút thụ sủng nhược kinh. Đột nhiên cảm giác đôi má nóng lên, không khỏi kinh ngạc nhìn qua Ngao Ly, khuôn mặt của Ngao Ly đỏ lên, nhẹ nhàng bay lên không trung, nói:

- Ta sẽ đi bảo gia của ta thu hồi chiến thư.

Trong nội viện yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn về phía gian phòng của Pháp Nguyên, nhưng thẳng tới khi Ngao Ly bay xa, cũng không có bất cứ âm thanh nào truyền ra. Trên mặt của mọi người xuất hiện thần sắc vui mừng.

Qua một lát, mọi người muốn rời đi, âm thanh của Pháp Nguyên truyền ra:

- Các người không được rời khỏi Hàn Sơn tự.

Lộ ra một chút do dự.

Hứa Tiên cũng tĩnh hạ tâm thần, cho dù như thế nào, hắn đã nỗ lực hết sức. Cùng Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh ở cùng một chỗ, dọc theo đường mòn, cùng đi về gian phòng của bọn họ, Bạch Tố Trinh lại vui lòng tán dương Hứa Tiên một phen.

Hứa Tiên cười nói:

- Hiện tại nên bàn chuyện hôn kỳ của chúng ta thôi.

Bạch Tố Trinh nghiên đầu đi, như có điều suy nghĩ, nhưng bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Nghĩ lại nghĩ, cuối cùng cười nói:

- Do người quyết định đi!

Nàng đã giao quyền quyết định lại cho Hứa Tiên, hôm nay nàng cũng quyết định giao mình cho hắn, khi nói ra lời này, cảm thấy rất mỹ diệu.

Tiểu Thanh đứng ở một bên, cũng yên lặng chúc phúc cho bọn họ.

- Chỉ cần các người hạnh phúc là tốt rồi.

Nhưng trong lòng vẫn có chút thần thờ.

Nhưng bỗng nhiên Bạch Tố Trinh quay đầu lại, trong mắt mỉm cười nhìn qua Tiểu Thanh, nói:

- Thanh nhi, vừa rồi ta đã thấy cái gì?

Tiểu Thanh thoáng cái đỏ mặt lên, ấp úng, hết nhìn đông lại nhìn tây, hoàn toàn không có bộ dáng nhanh nhẹn miệng như thường ngày.

Hứa Tiên thấy thú vị, lại bị Bạch Tố Trinh liếc nhìn, đành phải hậm hực rời đi.

Nhưng ngày hôm sau, Giác Viễn đã đi vào phòng của Hứa Tiên, nói:

- Không tốt, Hứa thí chủ, sự phụ ta đi ra ngoài.

Tuy hắn pháp lực cao hơn Hứa Tiên một mảng lớn, nhưng gặp chuyện không may vẫn phải nghĩ tới Hứa Tiên.

Hứa Tiên thử thăm dò nói:

- Ra biển?

Giác Viễn lắc đầu, sau đó nghiêm mặt, nói:

- Không, là bắc thượng!

Hứa Tiên sửng sốt, bắc thượng, đây chẳng phải là đi Trường Giang sao?

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta mau đuổi theo.

Trong bất tri bất giác đã vào thu, trong trận mưa to này, dường như mang theo vài phần lạnh lẽo của mùa thu.

Đám người Hứa Tiên đằng vân bay vào trong tầng mây, đuổi theo về hướng bắc. Hứa Tiên không ngừng dùng Thông Thiên Nhân tìm kiếm, không bao lâu đã tìm được tung tích của Pháp Nguyên. Cũng may Pháp Nguyên bay không nhanh, chỉ thấy hắn đã biến lại chân thân, dọc theo nước sông, bơi về hướng bắc. Dường như nhận ra bọn họ liếc nhìn mình, nhưng lại rủ mắt xuống, không thèm quan tâm tới.

Quả nhiên là đi Trường Giang!

Hứa Tiên hận không thể một đao đâm chết vương bát đản này, thấy mấy người đang nhìn mình, chờ hắn quyết định. Đặc biệt là ánh mắt của Giác Viễn chớp động, làm cho Hứa Tiên cảm thấy tâm thần lạnh lẽo, ho khan hai tiếng, sau đó nói với Giác Viễn:

- Người đi khuyên nhủ hắn. Ta đi Xích Bích gặp Ngao Kiền.

Đối với hai đại cự đầu này, hắn cảm thấy hữu tâm vô lực.

Giác Viễn nhanh chóng xuống dưới. Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên và Tiểu Thanh bay đi, tốc độ nhanh hơn, hướng Xích Bích bay tới. Hứa Tiên dán sát vào người Bạch Tố Trinh, chỉ cảm thấy ôn hương mềm mại, thân thể khó tránh khỏi cứng ngắt.

Đặc biệt là cánh tay đặt trước ngực của nàng, cảm thụ mềm mại và co giãn mười phần, cơ hồ đã quên chuyện của Pháp Nguyên.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh sắc mặt đỏ hồng. Đương nhiên biết rõ hần chiếm tiện nghi, nhưng không quá để ý, dứt khoát ôm càng chắc hơn một ít, cũng nhờ mây mù dày đặc che đi gương mặt của nàng. Tâm thần của nàng vừa động, nếu có thể được hần ôm thế này, nhân sinh thật mỹ diệu.

Thân thể của Hứa Tiên cứng ngắt. Rốt cục đi vào bên trong Xích Bích.

397. Quyển 6 - Chương 396

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 396: Hoắc ngoan đông độ.

Sưu tầm:

Bạch Tố Trinh lại giật mình phát hiện, tốc độ phi hành của mình bất tri bất giác tăng lên, chẳng lẽ do đồ vật Ngao Kiền đưa cho mình sao? Nhưng mấy ngày nay, gút mắc trong lòng của nàng rất nhiều, chưa từng tu luyện qua a!

Đã nhìn thấy Ngao Kiền ở xa xa, nhưng không thấy hần làm gì.

Hần đứng ở đó giống như một cây đao có khí phách phá thạch xuyên sơn, lưỡi đao kinh người, phong mang hiển lộ ra.

Lão nhân động thân nhìn lên. Trên người không còn mặt áo tơ và mũ rộng vành, càng hiện ra thân hình cao lớn khí lực hùng hồn, giống như một vách núi vạn trượng. Đôi mắt vàng như kiếm, tuy chỉ có một người, nhưng lại giống như cả ngọn núi, Trường Giang đang cúng bái dưới chân của hần.

Hứa Tiên hạ xuống. Trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói như thế nào. Ngao Ly đứng bên cạnh Ngao Kiền, trông thấy Hứa Tiên tới. Dường như muốn tiến lên, nhưng nhìn thấy gia gia bên cạnh, thân hình ngừng lại. Nhẹ giọng hô:

- Hứa Tiên, Bạch tỷ tỷ, Thanh tỷ tỷ.

Hứa Tiên nói:

- Lão gia tử phát hiện Pháp Nguyên đang tiến về hướng bắc, hần cũng cảm giác được a!

Ngao Kiền vung tay lên. Nói:

- Không cần nói nữa, lại chờ một lát.

Hần muốn đợi Pháp Nguyên tới.

Hứa Tiên nói:

- Cần gì chứ?

Ngao Kiền cười to, nói:

- Không phải ngươi muốn bảo ta nhượng bộ lui binh chứ!

Hứa Tiên cười khổ, cugn không biết nên ngăn cản thế nào. Chỉ có thể nín hơi mà chờ đợi, xem diễn biến như thế nào.

- Nếu hần dám tới, ta sẽ không dùng mạch nước Trường Giang chiến một trận với hần.

Bàn tay của Ngao Kiền mở to. Một tấm màn nước lơ lửng giữa không trung, hiện ra cảnh sắc của Trường Giang. Chỉ trong chớp lát, một bóng đen đã xuất hiện tại cửa vào Trường Giang.

Trong lòng mọi người cùng nói với nhau.

- Đến rồi!

Bóng đen đó chính là Pháp Nguyên, là người từng giao chiến với Ngao Kiên khi còn trẻ, hắn cũng là con rùa sống nhiều năm. Ngẫu nhiên trời lên mặt nước, chẳng khác gì hòn đảo nhỏ.

Lại có thần lực, tính tình hung hãn. Trong một lá thư gửi Tuyên Báo Chí của triều Đường, từng ghi lại cảnh bên cạnh bờ sông có một bóng đen như hòn đảo lớn, di động trên cửa sông Trường Giang.

Nhưng tình cảnh kể tiếp. Làm cho tất cả mọi người rất khó hiểu, con rùa này bơi vài vòng, lúc chìm lúc nổi, khi thì làm sóng lớn, rung đùi đắc ý, nghiêng nhiên một bộ dáng đang nghịch nước. Giác Viễn đứng bên cạnh bờ sông, mặt mũi tràn đầy cười khổ nhìn sự phó của mình.

Ngao Kiên nói:

- Đồ ngu xuẩn này.

Hứa Tiên cũng nhìn ra cái gì đó, hoàn toàn không có hào khí của quyết đấu sinh tử, quả thực chính là tiểu hài tử đang khiêu khích “Người có thể làm gì ta?”

Rốt cục, con rùa này cũng chơi chán, quay đầu lại, xuôi dòng rời đi, hướng về cửa biển.

Hứa Tiên rất im lặng. Bởi vì Pháp Nguyên hòa thượng đã quyết định đi ra biển, đi thực hiện mộng tưởng của mình. Nhưng hắn không trực tiếp đi về hướng đông, lại muốn đi tới Trường Giang trước, trêu chọc tồn tại trâu bò là Ngao Kiên, sau đó dọc theo Trường Giang đi ra biển.

Ặc, vậy cũng là báo thù sao?

Lần đi hướng đông này, chỉ là một bước đầu tiên, hắn còn muốn ngao du thế giới.

Có lúc đi qua nơi đóng quân của Đông Hải Long Vương, phong tỏa vùng biển, chuẩn bị quân lực chờ Ngao Kiên chết sẽ xua quân chiếm cứ Trường Giang. Lãnh binh chính là con Lam Long Ngao Kinh đã từng chiến đấu trên biển với Hứa Tiên. Thấy một con rùa lớn bơi tới, tiến lên ngăn cản, quát:

- Người là ai, mau mau dừng lại cho bốn vương, ta chính là con thứ hai của Đông Hải Long Vương tên là... A...

Con mắt của Pháp Nguyên trợn trắng. Thân không ngừng lại, cứ thế mà tiến, đụng trúng những vật cản trường, quần cái gì bình tôm tướng cua, long tử long tôn, va chạm như thế, nứt xương gãy xương là bình thường, Ngao Kinh lúc này vô cùng tức giận, hóa thành người cầm chiến kích trong tay, phi thân lên lưng rộng, dồn đủ khí lực, chiến kích đâm mạnh xuống, lại nghe “Ba” một tiếng. Chiến kích đã gãy làm hai đoạn, nhưng ngay cả một vết trầy cũng không lưu lại.

Hứa Tiên nhìn thấy một màn này. Âm thầm lú lẫm, hắn đã từng lãnh giáo khí lực của Ngao Kinh, nhưng cái mai rùa của Pháp Nguyên quá cứng rắn.

Ngao Kinh vẫn nện xuống. Nhưng Pháp Nguyên mở to mắt nhìn hắn, toàn thân Ngao Kinh run lên, bay lên không trung bỏ chạy.

Pháp Nguyên từ từ biến mất trong nước, đi vân du tứ hải. Giác Viễn chấp tay trước ngực, quyết định đợi tới khi tu hành thành công, sẽ đi theo bước chân của Pháp Nguyên.

Một thiếu nữ có làn da màu lúa mì đứng dưới ánh mặt trời, đang nằm trên bờ cát, mở rộng cặp chân dài, đang vuốt vuốt một viên minh châu.

Không biết từ lúc này, một lão tăng xuất hiện bên cạnh, trông thấy hạt châu kia, trong mắt sáng ngời, tiến lên phía trước, nói:

- Thí chủ, người có thể cho ta hạt châu này hay không?

Trên mai rùa của hắn chẳng những bị Ngao Kiên vẽ loạn lên, còn bị mất một miếng, làm hắn vô cùng phiền muộn, dựa vào cảm ứng, rốt cuộc cũng tìm được hạt châu này.

Nhưng thiếu nữ rất vui vẻ ném hạt châu vào miệng, phồng đôi má lên, có chút hàm hồ nói ra:

- Không được, đây là thứ của người rất quan trọng đưa cho ta.

Đứng lên, vỗ vỗ hạt cát trên người, chạy vào căn nhà gỗ của mình.

Lão tăng nói:

- Ta nguyện ý dùng ngàn vàng làm vật trao đổi.

Thiếu nữ không chút nghĩ ngợi, kéo dài âm thanh:

- Không!

- Ta có thể tặng người pháp lực khôn cùng.

- Không được.

- Ta có thể...

- Không được.

- Ta...

- Tiểu hói đầu người có phiền hay không?

Nàng chưa từng nhìn thấy hòa thượng.

- Tiểu... Hói đầu...

- Haha, sáng như thế, người muốn không nhận hay sao?

Lão tăng lão đảo một bước. Cảm giác trái tim có chút không cịu nổi, ai, ta quả nhiên đã già rồi.

- Hói đầu, hạt châu, ha ha ha, thật thuận miệng, thật biết điều. Ồ. Trên đầu của người có nốt ruồi! Không ngờ lại chính tề như thế, uy, người đừng đi mà! Ta mời người ăn cá...

Kết quả là, “Tiểu hói đầu” không thể cầm lại hạt châu của hắn.

Thật lâu thật lâu sau. Một đội tàu phát hiện ra đại lục mới, reo hò lên, thời điểm leo lên Châu Mỹ. Nghênh đón bọn họ là một đám tăng lữ. Sau đó, bọn họ mấy lần muốn thành lục thuộc địa, nhưng đều lấy thất bại mà chấm dứt. Mấy lần định viễn chinh, đều gặp phải quái vật biển khổng lồ không rõ lai lịch tập kích, cũng tuyên cáo thất bại.

Kết quả là, thật lâu sau đó. Nước Mỹ, không tồn tại.

Trên vách núi, Ngao Kiền nhìn Hứa Tiên nói:

- Tiểu tử, đi theo ta uống một chén.

- Tốt!

Hứa Tiên sảng khoái đáp ứng, thả lỏng tảng đá lớn trong lòng xuống, hắn cũng cảm thấy tâm thần khoan khoái dễ chịu.

Đi vào vách núi, trong một đồng loạn thạch, Hứa Tiên rút kiếm ra, chém ngang một tảng đá. Xuất hiện mặt phẳng làm mặt bàn.

Ngao Ly lấy bát đĩa và đồ ăn ra, sau đó cong chân ngồi một bên, ngoan ngoãn rót rượu cho bọn họ, phát hiện thái độ rất ưu nhã. Ngao Kiền cười nói:

- Ta là nhờ hào quang của tiểu tử người đây.

Bạch Tố Trinh tiến vào trong nước bắt cá, mượn gia vị và dụng cụ của thuyền chày chế biến thức ăn, dâng cá nướng nóng hổi lên. Sau đó ngồi bên cạnh Hứa Tiên.

Ngao Kiền ném một ngụm, sau đó cười nói với Hứa Tiên:

- Có lộc ăn, diễm phúc thật sâu.

398. Quyển 6 - Chương 397

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 397: Thương Long vấn nhật. (1)

Sưu tầm:

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh liếc nhau, nói:

- Chúng ta sắp kết hôn, đến lúc đó còn phải mời ngài tới chung vui.

Ngao Ly hỏi:

- Cái gì là đại hôn?

Đương nhiên không người nào quan tâm tới nàng.

Ngao Kiền uống một hớp rượu. Lại nói:

- Chỉ sợ ta không tới được.

Lại một chén rượu khác, nói:

- Chén rượu này xem như cầu chúc cho các người.

Rồi sau đó một ngụm uống cạn.

Hứa Tiên nghi hoặc, thọ nguyên của Ngao Kiền vẫn còn mười năm, vì sao không đi được?

Lại nghe Ngao Kiền nói thêm:

- Các người biết rõ ràng chết sẽ đi về đâu không?

Hứa Tiên chỉ nói không biết, Bạch Tố Trinh lại nói:

- Nghe nói rằng chết quy trời, nhưng người tu hành, cũng không kiêng kỵ bàn sinh tử.

Ngao Kiền cười nói:

- Vẫn là Bạch nha đầu hiểu biết nhiều hơn, tiểu tử người nhiều lắm chỉ ăn theo mà thôi.

Hứa Tiên nói:

- Ta còn tưởng rằng rằng chết quy trời. Chỉ là một cách nói mà thôi, chẳng lẽ thật sự quy cho trời sao? Quy về nơi nào, thiên đình sao?

Ngao Kiền chỉ lên bầu trời, nói:

- Không, là thiên ngoại.

Hứa Tiên kinh ngạc, nói:

- Là vũ trụ!

Nghĩ tới pháp lực của Ngao Kiền, thoát khỏi sức hút của trái đất không thành vấn đề, có thể rõ tại sao lại chọn vũ trụ.

Đôi mắt của Ngao Kiền khê động. Cười nói:

- Người quả nhiên người đã biết một ít, chắc người đã biết rõ mình là ai rồi.

Hứa Tiên gật đầu, nói:

- Là Đông Nhạc Đại Đế.

Ngao Kiền nhìn Hứa Tiên. Đường như muốn nhìn thấu hắn, lại cười nói:

- Ta càng thêm hiểu kỳ, rốt cuộc là vật gì, lại đáng giá dùng cả địa phủ làm vật trao đổi. Vị Tây Phương Phật tổ kia đang làm cái gì?

Bạch Tố Trinh Tiểu Thanh, Ngao Ly đều nhìn về phía Hứa Tiên, hấn lại vò đầu, thật không biết nên nói cái gì, nhưng hấn là người hiện đại xuyên việt tới! Nhưng những lời này không thể nói ra lời.

Bổng nhiên Ngao Kiên nói:

- Ta sắp quy thiên đây.

Mấy người đều sửng sồ. Không biết vì sao đột nhiên Ngao Kiên nói thế.

Ngao Kiên lại chuyển chủ đề. Duỗi tay một cái, một khối lập phương óng ánh xuất hiện trong tay của hấn, nó hơi rung động. Nhìn Hứa Tiên, nói:

- Đây là cho người.

Hứa Tiên buồn bực nói:

- Không biết cầm vật này, có người nào đi tìm ta đòi lại hay không a?

Bạch Tố Trinh nhú mày hỏi:

- Ngao Kiên đại nhân, đây là bí pháp tu luyện của Long tộc à. Rốt cuộc là vật gì? Tại sao chúng ta không biết nó là gì thế?

Nhìn nhìn mãi cũng không rõ đây là vật gì, chuyện này đó quá gấp nên không kịp hỏi, đương nhiên muốn hỏi hiệu quả là gì, sau đó mới cho Hứa Tiên cầm lấy.

Hứa Tiên cảm thấy quái lạ. Bởi vì bí pháp tu luyện của Long tộc không phải là sách. Cũng không phải gì khác, thậm chí không giống tưởng tượng của hấn. Ngọc giản các loại đồ vật cao cấp, lại giống một quả hạnh!

Ngao Kiên cười nói:

- Năm đó có rất nhiều Long tộc tổ hợp lại, nghiên cứu trường sinh chi đạo, lại ra vật này. Hiệu quả lớn nhất chính là cải tạo thân thể, nhưng phương pháp cải tạo bất định, không, phải nói là do nhân phẩm của người. Trải qua tiến hành thí nghiệm ở Cửu Châu, hiện quả tăng lên không ít lực lượng, nhưng không có nhiều chỗ tốt như tăng tuổi thọ lên.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Phương pháp cải tạo như thế nào?

Hiện tại hấn đã phát hiện lực lượng của mình không đủ, đang muốn nghĩ biện pháp đề cao một chút, nhưng đạo tu hành chính là tiến hành theo chất lượng, cũng không có biện pháp tốc hành.

Ngao Kiên nói:

- Khó mà nói, đối với rắn, sẽ mọc sừng, biến thành cái gọi là “Giao Long”, nếu mọc có cánh, biến thành “Ứng Long”. Vận khí tốt sẽ biến thành Chân Long, vận khí rất tốt sẽ mọc ra chín cái đầu, xưng là Cửu Anh. Còn nếu mọc ra bốn chân, sinh ra hai mặt, đủ loại, không thiếu cái lạ.

- Ah!

Bạch Tố Trinh lấy tay che miệng, mình đã thu nạp một cái khác rồi, sẽ không biến thành chín đầu chứ.

A!

Ngao Kiên dường như nhìn ra lo lắng của Bạch Tố Trinh, cười nói:

- Không cần lo lắng, chuyện này có quan hệ tới bản thân rất lớn.

Hứa Tiên cũng đã rõ. Cái đồ chơi này không phải phương pháp tu luyện, chính là “Đột biến gen” cộng thêm “Tổ hợp gen”. Cho dù là các nhà khoa học nghiên cứu gen của đời sau, cũng không thể nhìn thấy bóng lưng của những người chế tạo ra thứ này rồi. Cho nên hỏi đùa:

- Chẳng lẽ các người bắt toàn bộ sinh vật của Cửu Châu làm thí nghiệm à?

Ngao Kiên nói:

- Khi đó còn chưa có ta đây! Nhưng nghe gia gia của ta nói lại, nếu dung nhập thứ này vào mây. Thì mưa sẽ trải rộng khắp Cửu Châu Đại Địa.

Sau đó lại lấy làm kỳ, nói:

- Trên mặt đất khi đó cái gì cũng có, hồ ly chín đuôi. Trâu một chân, chim một chân. Ai, nhiều lắm, nhưng về sau xuất hiện một loại chín có ba cái chân, tính cách kỳ quái. Chuyên môn đối nghịch với bọn họ.

Mọi người há hốc mồm.

Hứa Tiên lại nhớ tới đám thần thú trong truyền thuyết.

- Cửu Vĩ Hồ, Diệp Ngưu, Tất Phương, Kim Ô.

Lại hỏi:

- Còn Kỳ lân, Phượng Hoàng là những thần thú trước kia đâu?

Ngao Kiền lắc lắc đầu nói:

- Làm gì có cái gì là thần thú, trâu ngựa các loại có thể tu thành Kỳ lân, nếu gà rừng có thể tu hành thâm sâu, cũng có thể hóa thành Phượng Hoàng, còn cái gì ánh sáng thập phương Kim Ô Đế Tuấn, chẳng qua chỉ là một con quạ mà thôi. Trái lại, nếu tự thân cho mình là thần, mất chí khí, những gia hỏa ở Đông Hải chính là tấm gương.

Hứa Tiên đã từng nhìn thấy trong Sơn Hải Kinh của lão tổ tông có nhắc tới, bên trong có đủ loại sinh vật hiếm lạ, nhưng từ góc độ khoa học mà nói, chỉ là bịa đặt. Hiện tại biết rõ, đó chính là những con thú ở thời hồng hoang, nhưng đó chính là những vật thí nghiệm của đám “Nhà khoa học” Long tộc vô lương tâm a.

Nhưng kết quả của nó lại giống như nhân loại vào đời sau, thường thấy trong phim ảnh, nhân loại tạo ra người máy, sau đó bị người máy hủy diệt, đơn giản chính là “Chơi rò”!

Long tộc cuối cùng cũng chơi rò, bọn họ biến Cửu Châu thành vật thí nghiệm, cuối cùng nhất sinh trưởng ra đủ giống loài, nhưng căn bản không thể khống chế được những sinh mệnh thể này. Địa vị thống trị của Long tộc bị uy hiếp, thậm chí biến thành đối tượng bị săn bắt.

Không thể không bắt đầu ngừng nghiên cứu thí nghiệm lại, bởi vì những hạt giống bọn họ trồng, đã biến thành đại thụ che trời. Còn muốn đảo chính, nhưng nói dễ vậy sao. Long tộc tổn thất thảm trọng, hơn nữa năng lực sinh sản của bản thân rất thấp, số lượng giảm bớt cực nhanh, từ nay về sau từ từ biến mất.

Hơn nữa văn minh Long tộc và văn minh nhân tộc đi theo hai hướng khác nhau.

Giống như mọi người thường nói, đều có được hai phương diện “Thế độc lập ý thức” cùng “Quần thể ý thức xã hội”. Một phương diện truy cầu thể tư tưởng trên các hành vi độc lập, một phương diện khác, phải tụ tập, tạo thành xã hội, dùng tập thể hình thành hoàn cảnh đối kháng với bên ngoài. Phồn diễn sinh sống. Cái này hai chủng ý thức này đã đối lập lẫn nhau, cấu thành cái gọi là “Xã hội loài người.”

Mà Long tộc cường hãn lại có “Độc lập tính” nhưng không có “Xã hội tính”. Lực lượng, dũng khí, trí tuệ, tuổi thọ, những thứ này đều đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, mỗi một thứ gần như hoàn mỹ.

399. Quyển 6 - Chương 398

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 398: Thương Long văn nhật. (2)

Sưu tầm:

Lại tạo thành một loạt thiếu hụt quần thể cực lớn, từ rất nhiều nguyên nhân cộng lại, kết thúc quá trình huy hoàng của Long tộc, mở đường cho nhân tộc.

Hứa Tiên nhìn qua thứ trong lòng bàn tay của Ngao Kiền, thứ này có màu xanh hơi mờ, nói:

- Thứ này có hiệu quả với con người thể nào?

- Thân thể trở nên mạnh mẽ hung hãn, hơn nữa sẽ cao lớn hơn bình thường, còn có thể ngự hỏa ngự thủy.
- Ngự hỏa ngự thủy. Không phải là Chúc Dung, Cộng Công a!

Hứa Tiên đổ mồ hôi lạnh, may mắn Bạch Tố Trinh ngăn trở, không có đụng vào, nếu thật sự biến thành cự nhân thời hồng hoang, mạnh thì mạnh, nhưng sao dám gặp người, động phòng cũng không cần nói.

Đôi mắt màu vàng lợt của Ngao Kiền nhìn Hứa Tiên, nói:

- Chuyện này cũng liên quan tới tâm tình, đã từng có một người dùng phương pháp này, vẫn duy trì dung mạo sắc có. Người mình lựa chọn đi, có muốn trả giá hay không? Dù sao chỉ còn lại một khối này, nếu người không muốn, ánh mắt của tiểu nha đầu bên cạnh đang phát sáng đấy!

Nói chính là tiểu Thanh.

Tiểu Thanh đúng là vô cùng thêm muốn có nó, đem qua Bạch Tố Trinh có nói lại. Nàng vốn tưởng rằng có pháp môn nào đó, nhưng khi Tiểu Thanh hỏi ra, lại có kết quả này. Trong miệng Tiểu Thanh không sao cả, nhưng hôm nay nghe Ngao Kiền nói lại, càng động tâm hơn. Về phần cải biến nguyên hình thể nào, nàng không có để trong lòng, chỉ cần không biến đổi bộ dáng hôm nay là được.

Bạch Tố Trinh khuyên nhủ:

- Bằng không thì như thế cũng được. Một khối này nên cho Thanh nhi đi.

Mình đã có một khối. Thực lực đề cao không nhỏ, đương nhiên có thể bảo hộ cho hần, mình không được, còn có Tiểu Thanh. Cũng không hy vọng hần bốc lên nguy hiểm gì.

Hứa Tiên vỗ vỗ bàn tay như ngọc của nàng. Nhìn Ngao Kiền, nói:

- Đương nhiên là muốn.

Cũng không thể vĩnh viễn nhờ các nàng bảo hộ mình được, loại tình huống này hần không muốn, cũng ảnh hưởng tới phong cách nam nhân của mình.

- Thứ này có thể tách ra được không?

- Đương nhiên!

Lòng bàn tay của Ngao Kiền rung lên, quả hình lập phương này tách ra. Biến thành hai mảnh be bé. Bay về hướng Tiểu Thanh và Hứa Tiên, hai người thò tay tiếp nhận, khối lập phương vừa đụng vào thịt là tan, dung nhập vào trong cơ thể của bọn họ, đều cảm giác thân thể biến hóa, nhưng không nói rõ biến hóa ở chỗ nào?

Ngao Kiền cười nói:

- Tiểu tử ngươi thật sự là thông minh, nếu như ngươi song tu với các nàng, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn.

- Song tu!

Sắc mặt Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh đều đỏ lên, Hứa Tiên hỏi:

- Thứ này cũng có thể song tu sao?

Nghe nói như vậy, hai nữ nhân bên người. Hoặc là uốn éo thân thể, hoặc đập đập dưới chân, hoặc đang vờ về vòng tay a.

Ngao Ly hiếu kỳ nói:

- Song tu là cái gì?

Đương nhiên không nhận được câu trả lời, làm cho nàng mất hứng cong miệng lên.

Ngao Kiền mỉm cười. Đứng lên nói:

- Tốt, chuyện cần bàn giao đã xong rồi, ta cũng nên đi.

Nhìn lên trời xanh, hần sắp bay lên không trung. Tiến vào chỗ sâu của vũ trụ, đi tới mộ địa của Long tộc.

Ngao Kiền vốn có quyết tâm, nếu như Pháp Nguyên đến quyết đấu với hắn, hắn sẽ mang theo Pháp Nguyên bay thẳng lên vũ trụ Pháp Nguyên không tung hoành tứ hải được, trực tiếp tung hoành vũ trụ đi. Pháp Nguyên không đến, Ngao Kiền cũng không cải biến tâm ý. Thời điểm này đã quyết định rồi, Ngao Ly đã lớn, có thể chịu cố cho mình. Hiện tại hắn cũng nên đi theo con đường vận mệnh đã an bài, không cần lại nỗ lực ủng hộ. Thừa dịp còn chút khí lực, nên bay xa một ít.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Ngài muốn đi bây giờ sao?

- Gia gia?

Ngao Ly lẩm bẩm, nhìn qua Ngao Kiền, nói không rõ ràng cho lắm.

Ngao Kiền nhìn nàng, nói:

- Là thời điểm này.

Trong đôi mắt sáng ngời của Ngao Ly có một tầng sương mù che phủ, cầm bàn tay khô héo thô ráp của Ngao Kiền, nói:

- Gia gia, người đừng đi.

Ngao Kiền dùng bàn tay lớn vỗ vỗ bờ vai nhỏ gầy của Ngao Ly, nói:

- Dốc sức liều mạng duy trì tính mạng của mình. Là yêu thích của phạm nhân. Thời khắc sinh tử tuy đáng sợ, chúng ta càng phải thần nhiên đối mặt.

Ngao Ly do dự một chút, chậm rãi buông ra, nhào vào trong ngực của Bạch Tố Trinh. Nước sông bốc lên, Bạch Tố Trinh mang theo nàng và Tiểu Thanh bay lên vách núi bên cạnh.

Ngao Kiền hỏi Hứa Tiên, nói:

- Tiểu tử, người kiến thức đặc dị. Người biết nơi này cách mặt trời có xa lắm hay không?

Hứa Tiên ngẫm lại, khẽ đếm chữ, nói:

- Ba trăm triệu dặm.

Ngao Kiền cười nói:

- So với tính toán của ta không khác bao nhiêu, hai trăm triệu chín vạn chín nghìn dặm.

Hứa Tiên kinh ngạc, nói:

- Ngài tính toán?

Ngao Kiền đưa ra mới là con số chính xác, nhưng mà. Hắn làm sao tính toán ra?

Ngao Kiền cười to nói:

- Ta cũng không phải tên Pháp Nguyên không học vấn không nghề nghiệp kia, người dùng một tấm bản đồ thế giới lừa gạt được hắn, nhưng không lừa được ta đâu.

Sau đó Ngao Kiền nói ra rất nhiều suy diễn về hệ ngân hà do hắn tính toán. Cũng nghiệm chứng với Hứa Tiên.

Hứa Tiên giật mình, vị Long Vương này cũng không phải có thân thể cường hãn, còn là nhà số học, thiên văn học ưu tú. Hơn nữa năng lực tiên đoán của hắn rất thần kỳ. Biết rõ nhiều thứ, không ít hơn mình, mà còn tinh thâm hơn nhiều. Nhưng hắn lại không nói mình suy diễn như thế nào. Không cách nào biết rõ được.

Ngao Kiền mỉm cười nói:

- Chúng ta quá nhỏ bé, chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ mà thôi!

Hứa Tiên lui ra xa xa. Đi tới bên cạnh Bạch Tố Trinh các nàng.

Biển mây bốc lên, thiên địa xoay tròn. Vòng xoáy trung tâm, một mũi tên hình rồng bay lên trời, giống như trụ trời vậy.

Trung tâm của trụ trời, chính là ngũ trảo Thương Long dài mấy trăm trượng, lên như điều gặp gió, bay thẳng vào biển mây, vượt qua biển mây, không một chút run sợ, tiến vào trong vũ trụ.

Trong thiên địa không biết có bao nhiêu ánh mắt, đang nhìn một màn này, có bi thương, có cảm thán, có tiếc hận. Hoặc hoan hô, nhảy tung tăng như chim sẻ, có mừng thầm...

Nhưng Thương Long không để ý, bay thẳng vào tinh hà, là tử vong sao? Hoặc là, mở màn cho cái mới.

- Ngao Kiên vừa đi, thiên hạ không còn rỗng.

Dưới biển sâu gần cửa biển Trường Giang, Ngao Kinh đang ở trong long cung uống rượu giải sầu, con trai nữ đang nhảy múa hân hân như khôn thấy. Bởi vì hôm nay ở cửa biển đụng phải con rùa lớn, thủ hạ dưới tay hân tử thương vô số, cho nên hân vô cùng phiến muộn.

Bỗng nhiên trong nội tâm Ngao Kinh khê động, nhìn qua hướng tây, tâm thần của hân cảm ứng được cái gì đó, không khỏi cười ha ha. Tên thủ hạ ở gần đó hỏi:

- Điện hạ, ngài làm sao vậy?

Không biết vì sao Ngao Kinh đang giận biến thành vui mừng.

Ngao Kinh một bước đá lặn cái bàn dài, cười to nói:

- Lão đầu tử Ngao Kiên xong rồi, Trường Giang đã biến thành vật trong tay, điểm đủ binh tướng, theo ta giết vào Trường Giang.s

- Vâng!

Mấy người đứng trên vách núi cũng nhìn theo, nhìn hào quang nhuộm đỏ trên trời, nhuộm đỏ gương mặt si ngốc của hài tử Ngao Ly, nhưng trong lòng đang nói:

- Gia gia, ta sẽ không để ngươi thất vọng đâu.

Bạch Tố Trinh nhìn qua nước sông cuộn cuộn, lại nhìn bầu trời bị nhuộm đỏ, nói:

- Ngao Ly, bây giờ ngươi nhanh chóng tiếp nhận Trường Giang đi!

>

400. Quyển 6 - Chương 399

401. Quyển 6 - Chương 400

402. Quyển 6 - Chương 401

403. Quyển 6 - Chương 402

404. Quyển 6 - Chương 403

405. Quyển 6 - Chương 404

406. Quyển 6 - Chương 405

407. Quyển 6 - Chương 406

408. Quyển 6 - Chương 407

409. Quyển 6 - Chương 408

410. Quyển 6 - Chương 409

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 409: Thi Hương. (2)

Sưu tầm:

Tiểu Thanh từ trước đến nay là người nhanh mồm nhanh miệng, bụng dạ thẳng thắn, cho nên thật lòng cân nhắc cho Bạch Tố Trinh, nàng sợ tỷ tỷ thiện lương chịu ủy khuất. Nhân tiện nói:

- Không bằng ta đi nghĩ biện pháp làm xấu cuộc thi Hương, chúng ta lại nghĩ cách làm hấn ở lại Tô Châu, hấn sẽ ở cùng tỷ tỷ, chẳng phải là rất tốt sao. Hấn muốn trách ta, hận ta, thì cứ tùy hấn.

Trong nội tâm Tiểu Thanh đã định, cho dù bị hấn trách cứ, thì cho hấn khi dễ một hồi là được. Trong tâm tư của nàng, chẳng lẽ tỷ muội chúng ta cộng lại, còn kém hơn một Phan Ngọc sao? Sắc mặt Bạch Tố Trinh nghiêm túc, mang theo một cổ khí tức thánh khiết trang nghiêm, nói:

- Tiểu Thanh, không nên nói bậy.

Tiểu Thanh tức giận, không cam lòng nói:

- Tỷ tỷ, người xem đi, nếu Hứa Tiên đi kinh thành, thì Phan Ngọc kia nhất định sẽ lưu hấn lại kinh thành, người khác có thể hảo tâm như người sao. Đến lúc đó chúng ta cũng không thể đi kinh thành gặp hấn.

Lại ôm lấy Bạch Tố Trinh, nói:

- Tỷ tỷ, ta lo lắng cho người.

Bạch Tố Trinh vuốt vuốt cái mũi của nàng, cười nói:

- Cũng lo lắng cho người a!

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ lên, không thuận theo nói:

- Tỷ tỷ, ta đang nói chuyện đứng đắn với người đấy!

Bạch Tố Trinh thở dài nói:

- Ta nói cũng là chuyện đứng đắn, ta chỉ hy vọng hấn có thể thực hiện tâm nguyện của mình!

- Còn tâm nguyện của người?

Bạch Tố Trinh cười nói:

- Hắn sẽ thực hiện giúp ta!

Tiểu Thanh khinh thường nói:

- Hắn? Hắn chỉ biết làm người thương tâm thôi.

Bạch Tố Trinh lại cười nói:

- Không thể quá tham lam a!

Tiểu Thanh đành phải nói:

- Hảo hảo, chỉ có người là quân tử, ta là tiểu nhân, đi a!

Nhưng trong lòng đã có ý định khác.

Hứa Tiên sờ soạng đi tới trường thi Tô Châu, ở cổng sân đã có binh lính thủ vệ, bên ngoài có đèn lồng chiếu rọi, đã có rất nhiều học sinh tụ tập ở chỗ này. Có người tụ tập thấp giọng nghị luận cái gì đó, có người đứng một mình rung đùi đắc ý lẩm bẩm cái gì đó. Tuổi tác có lớn có nhỏ, có vài lão nhân xanh xao, Hứa Tiên đã nhìn thấy vài người. Hứa Tiên cũng không quen biết nhiều, một mình một người đi tới phía trước.

Sắc trời đen kịt, nhưng Hứa Tiên nghe xướng danh, tuy sau khi tới Tô Châu, đều làm việc bận rộn, không có kết giao với học sinh ở đây, nhưng vẫn có vài người nhận ra hắn. Cũng không chào hỏi, mà lén chỉ trỏ nghị luận hắn. Trong mắt khó tránh khỏi có chút địch ý.

Danh ngạch thi Hương là có hạn, nhiều một người, chính là ít đi một cơ hội. Hứa Tiên vốn định đi thi ở Hàng Châu, không hiểu đến Tô Châu, tài danh lan xa, cơ hồ nhất định phải chiếm một vị trí, tự nhiên khiến nhiều người tức giận.

Nhưng Hứa Tiên nhưng không rảnh quan tâm tới những người này, lại nhớ tới kỳ thi đại học ở kiếp trước. Nhưng nói như vậy, giá trị của kỳ thi Hương còn lớn hơn thi đại học. Kỳ thi đại học, nếu trúng tuyển vào đại học Thanh Hoa, cũng chỉ là sinh viên mà thôi, đến thời điểm tốt nghiệp còn phải đi xin việc làm. Muốn làm quan? Phải khảo thí a! Từng bước đi tới, cho dù có tốt xấu, không có vấn đề gì, cứ thế mà đi thôi.

Mà đậu kỳ thi Hương, lập tức làm cử nhân, lập tức có được tiền đồ như gấm, quốc gia nâng đỡ, quê nhà hâm mộ, cho dù không đi kinh doanh, cả đời cũng có thể ăn mặc không lo. Nếu có vận khí tốt, vào được Lại bộ, hoặc bản thân mình tìm được phương pháp, phong tiểu quan, càng không cần phải nói. Tốt nhất đương nhiên là làm tiến sĩ, cho dù là chót nhất trong tiến sĩ, đi ra vẫn làm tri huyện được như thường, sau này luôn lách tốt vẫn lên chức cao hơn. Nhưng mỗi một cửa khẩu, giống như cá chép vượt Long môn, biến thành Chân Long, tất cả chừng mực trong đó, không cần phải nói thêm.

Hứa Tiên lại cảm thấy chuyện này giống như thiên kiếp của người tu hành, lúc này, cửa trường thi mở rộng ra, có hai vị quan chủ khảo dẫn mười tám phòng sư, y quan chính tề đi ra. Các tú tài đều yên lặng, xếp thành hàng ngũ. Hứa Tiên cũng trong đội ngũ, đã thấy trong chủ khảo, có Trần Luân Trần Tri phủ, không khỏi sinh nghi, quan địa phương làm chủ khảo, chuyện này dường như không hợp quy củ!

Sau đó theo lệ cũ đi văn miếu tế tổ, trời còn chưa sáng, miếu Khổng Tử vô cùng tĩnh mịch. Hứa Tiên cũng bái theo mọi người, không ít tú tài yên lặng cầu nguyện. Nhưng Hứa Tiên tập trung tinh thần nhìn qua, chỉ thấy địa phương tĩnh mịch nhất của miếu thờ, chính là tượng đất của Khổng Tử và Văn Tuyên Vương.

Nhưng trong mắt của Hứa Tiên, trên tượng của Khổng Tử có ánh sáng lóe ra, là một tường đất nhưng lại có được sinh mạng của mình. Trong nội tâm mình bạch, đây là do trăm năm qua, vô số đời học sinh, thành tâm thành ý yên lặng cầu phúc cho mình, vô số nguyện lực hội tụ trong đó, tạo thành hiệu quả như vậy. Loại nguyện lực này tuy khác với công đức lực, nhưng về bản chất, khác nhau không quá lớn. Nhưng trong lòng của Hứa Tiên không có thành ý, ngược lại cảm thán, cả đời người thất vọng đại khái cũng không nghĩ ra, đời sau có nhiều người tín ngưỡng người như vậy! Mà người chân thật, theo trăm ngàn năm tháng, cũng bị vụn vụn không thành bộ dáng a!

Sau đó mới có thể tiến vào trong trường thi, có một cổng đi vào nội viện của văn miếu, đương nhiên, trước đó, sẽ có những binh sĩ hung thần ác sát soát người, để ngừa người nào bí mật mang theo tài liệu làm rối kỉ cương, sau khi điều tra xong, sẽ áp số cho từng người.

Binh sĩ soát người bình thường không dám làm gì, nhưng hiện tại, lại không chút khách khí với những người đọc sách này.

Thân hình Hứa Tiên cao lớn, dáng người cao như người phương bắc, cho nên binh sĩ soát người có chút phiền toái, nhưng ánh mắt của hắn quét qua, binh sĩ kia lại không dám vô lễ quá mức, cuối cùng cho hắn đi vào trong phòng thi, mang số 15 Giáp. Số phòng nhỏ nhất, chưa đủ mười m², nhưng lại nhồi rất nhiều thứ. Trong lúc thi cử không được tự tiện đi lại. Tú tài chẳng những phải tự nấu cơm, ngay cả ăn uống tiểu tiện cũng phải tự giải quyết trong phòng thi.

Có thể tưởng tượng ngây ngốc trong một nơi chật hẹp, hôi thối, lại diễn ra dưới thời tiết nóng bức, có thể gọi là khổ không thể tả. Hàng năm đều có người thân thể quá kém, chịu không nổi hoàn cảnh này, trực tiếp té xỉu ở bên trong.

Hứa Tiên cũng đành phải dung thân trong đó, dò xét khắp nơi, ngay cả vách tường cũng bị lục soát cẩn thận, phòng có người chuẩn bị chu đáo. Khá tốt thân thể của hắn không ăn không uống cũng chẳng có vấn đề gì, cho nên chỉ chờ tới khi thi mà thôi.

Nhưng mà, kỳ thật Hứa Tiên không có nắm chắc, chính mình có bao nhiêu cân lượng, hắn vô cùng rõ ràng, tuy có thể đã gặp qua là không quên được, chiếm đại tiện nghi hơn nhiều người, nhưng người tài trong thiên hạ nhiều như sao trời. Đừng nói là Phan Ngọc, cho dù Kim Thánh Kiệt cũng có bản lĩnh đặt câu thi từ, cũng vượt xa mình. Lại nghĩ tới Phan Ngọc gửi thư gần đây, bảo hắn cứ yên tâm đi thi, cho dù không thành, cũng phải tới kinh thành, nàng sẽ an bài Hứa Tiên đi học trong Quốc Tử Giám. Làm cho Hứa Tiên cũng phải thở dài, đúng là hiền thê a! Lập tức khắc khổ học tập, đọc mấy trăm quyển sách về các mặt của xã hội này, mặc dù không có mười thành nắm chắc, bảy tám phần vẫn phải có.

411. Quyển 6 - Chương 410

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 410: Trường thi.

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Lúc này, một tiếng chiêng vang lên, bắt đầu phát đề.

Khi xem đề mục. Theo lẽ thường thì đề mục sẽ tuyển ra trong tứ thư ngũ kinh.

Luận Ngữ là: “Sợ phu nhân nói như vậy”. Trung Dung là: “Quân tử không có không như thế”; Mạnh Tử là: “Dùng Dư mà nhìn Phu tử xa xôi”. Đề thơ yêu cầu làm một bài thơ thất cú; lần này rất đặc biệt, chỉ có sáu chữ: “Thiên Lâm Nộn Diệp Thủy Tàng” .

Trong nội tâm Hứa Tiên khê động, hắn nhớ lại tất cả mấy trăm quyển sách mà mình đọc một lần, hạ bút bắt đầu làm bài. Muốn làm ra cái gì tuyệt thế văn chương thì nghĩ cũng đừng nghĩ, nhưng hạ bút thành văn vẫn có thể làm được.

Trần Tri phủ ngồi trên đài chủ khảo, uống Bích Loa Xuân(một loại trà xanh), nhưng trong lòng không yên. Rốt cục đứng dậy, chấp tay nói với chủ khảo ở bên cạnh:

- Trương đại nhân, ta đi dò xét một vòng.

Tên Trương đại nhân kia khen một câu:

- Trần đại nhân thật cần cù.

Đối phương có quan hệ với Lương vương rất sâu, lại là quan to một phương. Cũng không phải quan nghèo giống như mình ở kinh thành.

Trần Luân cười lớn một cái, chỉ nói:

- Hoàng mệnh tại thân, chỉ có thể như vậy.

Hắn cũng không phải nghe lệnh gì của hoàng thượng, mà là lệnh của Lương vương.

Trần Tri phủ chậm rãi đi dạo, tản bộ, nhưng nhanh chóng đi tới phòng của Hứa Tiên, giả bộ như lơ đãng nhìn vào trong, nhưng trong lòng lại đang giãy dụa. Không có ai trời sinh là người xấu, hắn đọc sách thánh hiền nửa đời, cũng có hiểu biết. Hôm nay lại đi mưu hại tiền đồ của người khác, hơn nữa người này đã từng cứu mạng thê nhi của mình. Cho nên làm cho hắn do dự. Nhưng đồng dạng. Cũng là vì thê nhi của mình, hắn không thể không làm chuyện trái lương tâm như vậy.

Trong nội tâm tự an ủi mình: chẳng qua là cho một lọ thuốc mà thôi, nếu không có thuốc này, phu nhân ta chưa chắc không sinh được. Hơn nữa ta cũng giúp hắn làm hội trưởng Tam Hoàng Tổ Sư Hội rồi, xem như cả hai không thiếu nợ lẫn nhau. Hôm nay, hôm nay cũng không có biện pháp.

Tuy Hứa Tiên trong phòng chưa từng nhìn qua, nhưng cũng có điểm phát giác. Vận linh mục nhìn biểu lộ của Trần Luân, cũng đoán được hơn phân nửa nguyên do, trong nội tâm suy nghĩ:

- Ta chưa từng làm chuyện có lỗi với người, người sợ quyền thế nên làm ra chuyện thế này!

Vào thời khắc chú ý hướng đi của Trần tri phủ. Nhưng cũng biết, nếu Trần Tri phủ một lòng chơi hiểm hắc, hắn chắc chắn thập phần bị động.

Trong trường hợp đó Trần Tri phủ chấp tay sau lưng bước đi dạo một vòng, lại đi địa phương khác, trong nội tâm còn chưa có kế hoạch. Hứa Tiên có chút buông lỏng một hơi, tiếp tục chuyên tâm làm bài. Qua trong chốc lát, lại nghe một tiếng khóc rống lên, nhưng tú tài trong các phòng thi liên quan tâm nhìn qua xem có chuyện gì, lập tức có “Phòng sư” tới đốc thúc chuyên tâm vào cuộc thi.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, Hứa Tiên ra khỏi đại môn của trường thi, mới nghe tú tài nghị luận, thì ra có người dám ăn gian, bị chủ khảo Trần đại nhân phát hiện, đuổi ra khỏi trường thi. Nghe nói là ẩn tàng tài liệu trong cán viết. Các Tú tài đàm tiếu nghị luận.

- Xem như hắn không may. Bị: vĩnh viễn không mượn người.

- Đáng đời, triều đình tuyển sĩ, tài nghệ không bằng người thì cũng bỏ đi, còn dám dùng thủ đoạn như vậy.

Nhìn có chút hả hê, không có giao tình. Thi cũng không có ai đi đồng tình, tất cả mọi người ở nơi đây, đều vì một phần tiền đồ của mình mà cố gắng, tất cả bằng bốn sự. Nếu như có người ăn gian, tương đương với làm tổn hại lợi ích của nhiều người.

Hứa Tiên tiến lên, hỏi:

- Nói người nọ ăn gian, không biết còn có chứng cứ gì không.

Hắn còn cao hơn mọi người một cái đầu, cho nên khi đứng thẳng, giống như hạc giữa bầy gà, làm cho mọi người ghé mắt nhìn lên.

Một tú tài nói rất đương nhiên:

- Đường đường Tri phủ đại nhân, còn có thể oan uổng hắn sao?

Hứa Tiên lắc đầu, Tri phủ đại nhân hôm nay đã có ý muốn oan uổng mình, hôm nay không có ra tay, cũng không có nghĩa hôm sau không ra tay, cách thi Hương chấm dứt còn mấy ngày đấy. Nếu hắn tùy tiện cầm một tờ giấy nhỏ nói là mình ăn gian, mình làm cách nào tranh luận với hắn được đây?

Nên làm cái gì bây giờ? Làm thật hắn. Nói đùa. Mặc dù tên Tri phủ đại nhân này không phải tốt lành gì. Nhưng cũng không coi là người xấu. Thậm chí nói, dân chúng có thể gặp được quan như thế, đã xem như mệnh tốt. Hắn chỉ khuất phục quyền thế của Lương vương cũng là chuyện bình thường thôi, trong nội dung cốt truyện vốn có, cuối cùng hắn bởi vì Hứa Tiên cùng Lương vương xuất hiện xung đột. Được phu nhân

khuyến bảo, từ quan về quê. Lại nói có thể nói cái gì bây giờ? Đừng nói “Giết người” , đụng chạm hấn cũng không cần nghĩ.

Hứa Tiên nghĩ tới nghĩ lui. Nghĩ không ra sách lược vẹn toàn. Trần phu nhân tuy là người chính trực. Có thể khích lệ được Trần Tri phủ dừng cương trước bờ vực. Nhưng lúc thi Hương, chủ khảo không thể ra khỏi đại môn trường thi. Chỉ có thể định ra tâm kế, nếu hấn có ác ý, chính mình sẽ động thủ trước, dùng pháp môn ẩn giấu chế phục hấn, chỉ mong hấn có thể dừng cương trước bờ vực, quay đầu là bờ.

Mấy ngày sau đó cũng bình an vô sự, mỗi lần Trần Tri phủ đi tới trước phòng của Hứa Tiên, đều đi một vòng, mỗi một lần đều do dự rồi đi. Làm cho Hứa Tiên vừa bực mình vừa buồn cười, thật sự là không có chủ kiến, rốt cuộc người muốn làm người xấu, hay muốn làm người tốt đây? Đưa ra quyết định cũng không được sao, chẳng lẽ bảo ta quyết định đi đối phó người?

Vào ngày mười lăm tháng tám, chính là ngày tết Trung Thu, trăng tròn nhô lên cao. Hứa Tiên ngồi bên cửa sổ nhỏ nhỏ, khó tránh khỏi sinh lòng cảm khái. Đây đã là một đêm cuối cùng rồi, hoàn thành bài thi trên bàn, ngày mai có thể chấm dứt tất cả. Sau đó chờ đợi yết bảng, cũng có thể không còn bao nhiêu chuyện lo lắng, có thể ở cùng Bạch Tố Trinh một đoạn thời gian.

Trần Tri phủ do dự trước phòng của Hứa Tiên hồi lâu, nhưng cuối cùng nhất vẫn không có rời đi, Hứa Tiên thăm than lương tâm của hấn chưa mất, lại không biết Trần Tri phủ không đơn thuần vì hai chữ đơn thuần, càng không muốn lẫn vào trong tranh đấu. Hơn nữa thật sự vu tội cho Hứa Tiên, trở về lại càng không biết nên bàn giao với phu nhân chính trực của mình như thế nào, dấu diếm được ngoại nhân, nhưng không thể nào dấu diếm được nàng.

Trần Tri phủ hôm nay muốn báo cáo kết quả với Lương vương, nghĩ lại nghĩ, thăm thở dài nói:

- Hứa Tiên a Hứa Tiên, ta không thể hại người, cũng không thể tự hại chính mình, lần này chỉ có thể làm cho người thi rớt, xem như có thể bàn giao được rồi. Người lại đợi thêm ba năm sau đi.

Ba năm sau, hấn đã sớm không biết dời đi nơi nào rồi.

Nhưng Hứa Tiên đang hạ bút thành văn. Cũng lâm vào một nguy cơ chính diện khác.

Bỗng nhiên một thân ảnh xuất hiện trước sân, chính là tiểu Thanh, nàng cũng quyết định, muốn phá hư khoa cử của Hứa Tiên, không muốn hấn đi vào kinh thành. Chỉ có thể ở cùng chỗ với tỷ tỷ, còn nữa, chính mình. Đây là cách bảo đảm tốt nhất với các nàng.[/CHARGE]

412. Quyển 6 - Chương 411

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 411: Văn Xương. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Những tên lính bên ngoài trường thi không có nhìn thấy nàng. Tiểu Thanh nhìn qua cửa lớn, muốn xuyên thấu đi. Lại có bốn thiên binh thần tướng đi tới, quát:

- Yêu nghiệt phương nào, dám xông vào khoa trường, còn không lui xuống.

Cho dù là Tam Hoàng Tổ Sư Hội cũng có thần tướng gác cửa, huống chi là trường thi chứ, hơn nữa thực lực cũng cao hơn không ít.

Nhưng Tiểu Thanh lúc trước, có lẽ còn cân nhắc một phen, nhưng thực lực của nàng hiện tại, đương nhiên là không sợ. Cũng cười nói:

- Mấy tiểu thần cũng dám ngăn cản bổn cô nương, còn không mau mau nhường đường, cho bổn cô nương đi vào.

Thiên binh thiên tướng không nói hai lời, cầm binh khí đánh tới. Nhưng Tiểu Thanh nhếch miệng mỉm cười, nâng tay lên, nhẹ nhàng thổi ra một hơi. Mùi thơm lạ lùng quanh quẩn xung quanh, thiên binh thiên tướng lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, tuy con mắt trợn lên, nhưng có chút mê loạn, thân thể càng không thể động đậy.

Đây là kỹ năng đặc biệt độc môn của nàng, bản thân của nàng là độc xà, lại nuốt nội đan của cóc tinh, trong thuộc tính đều có độc. Những ngày này nàng tập trung tinh thần, chuyên tâm tu luyện “Độc” của mình. Hôm nay thử lần đầu tiên, quả thật có công hiệu.

Tiểu Thanh bước qua thiên binh thần tướng nằm dưới đất. Đi vào trường thi. Lại chưa phát giác ra bên cạnh văn miếu của trường thi, một đạo ánh sáng chớp động, một đạo tin tức. Truyền thẳng lên trời. Trong khoa trường của trường thi, chung quy không phải địa phương nhỏ bé như Tam Hoàng Tổ Sư Hội có thể so.

Tiểu Thanh ẩn thân, rất nhanh tìm được số phòng của Hứa Tiên. Hứa Tiên kinh ngạc nhìn qua hắn, hạ thấp giọng hỏi:

- Người tới đây làm gì?

Ánh trăng sáng chiếu qua bóng cây rơi lên người của nàng, nàng mỉm cười, giống như con đầu xà u ám, quỷ dị và xinh đẹp.

Tiểu Thanh vừa sải bước tiến đến, thò tay định bắt lấy bài văn của Hứa Tiên trên bàn. Hứa Tiên vội vàng bắt lấy cổ tay của nàng, nói:

- Làm cái gì thế!

Lại vừa cười nói:

- Người tới cũng không tệ, đêm nay trăng tròn, một mình một người quá nhàm chán.

Tiện tay vẽ bùa văn, ngăn cách tất cả âm thanh, loại phù chú này là tiểu phù trong Mặc Phù Thư, rất thực dụng. Suy nghĩ một chút lại họa một đạo phù văn khác, đây là phù văn gây ảo giác, lừa gạt phạm nhân là đủ. Miễn cho có người đi qua đây tuần tra.

Tiểu Thanh nhìn sang hắn, nói khẽ:

- Người chớ có trách ta, một lát nữa ta cho người hôn là được rồi.

Sau đó giấy dựa ra khỏi tay của Hứa Tiên, bắt lấy tờ giấy mỏng kia. Dưới tình huống bình thường, cho dù là Bạch Tố Trinh cũng không giữ được tờ giấy như thế với nàng.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Người muốn làm cái gì?

Tiểu Thanh không chút che giấu, nói:

- Không cho phép người đem tỷ tỷ nhét vào Hàng Châu, đi gặp Phan Ngọc ở kinh thành.

Lại nói:

- Chuyện này là do ta tự mình chủ trương, không liên quan tới tỷ tỷ.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng biết ý đồ của nàng tới, vội vàng nói:

- Nhất định lấy được, Phan Ngọc đã gửi thư cho ta, cho dù không trúng khảo thí, cũng phải đi tới kinh thành để đi học trong Quốc Tử Giám, hơn nữa nếu lần thi Hương này không trúng, muốn đi tới kinh thành, phải đợi thêm ba năm nữa.

Đương nhiên hắn không có khả năng vứt bỏ Bạch Tố Trinh ba năm, nhưng thời điểm này phải thuyết phục Tiểu Thanh trước, đương nhiên phải nói như thế.

- Người...

Tiểu Thanh nói không ra lời, trong nội tâm đại hận, Phan Ngọc kia quả nhiên không dễ đối phó.

Hứa Tiên thò tay ngăn ôm lấy vòng eo mềm mại của mình. Ôn nhu khuyên nhủ:

- Đừng có tiểu tính tình như thế, đợi kỳ thi xuân sang năm chấm dứt. Ta có biện pháp giải quyết việc này, tất nhiên sẽ không vứt bỏ tỷ tỷ cùng người rồi. Hơn nữa chờ tu vi của chúng ta mạnh lên, tuy xa cách ngàn dặm, muốn gặp mặt cũng rất dễ dàng.

Bỗng nhiên Tiểu Thanh giơ bài thi lên, nói:

- Hứa Tiên, nếu ta thật sự hủy bài thi này, người có trách ta hay không?

Bài thi ở trong tay của nàng, chỉ cần thoáng dùng lực, sẽ biến thành giấy lộn.

Hứa Tiên rất muốn nói “Không”. Khuyên nhủ Tiểu Thanh đặt bài thi xuống, nhưng rốt cục thử dài nói:

- Ngàn vạn lần là ta sai rồi..

Nếu như bài thi bị xé bỏ, thì khoa cử lần này của mình sẽ bị hủy trong tay của nàng. Nhưng mà, trách được ai chứ?

Tiểu Thanh cười rất狡 hoạt, nói:

- Biết sai là tốt rồi.

Cũng đặt bài thi xuống, nếu Hứa Tiên biết nói không trách nàng. Nàng nhất định sẽ xé bài thi này, bởi vì nàng biết Hứa Tiên nói không trách, là muốn lừa gạt nàng. Hứa Tiên cười khổ, đúng là lòng dạ nữ nhân a!

Tiểu Thanh nói:

- Tốt, xem như lần này người có vận khí tốt, như người đến kinh thành, nhất định không nên vì Phan Ngọc, vứt bỏ mặc kệ tỷ tỷ, bằng không, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Nói xong lời uy hiếp này, muốn rời đi. Lại bị Hứa Tiên ôm eo lại. Không gian trong phòng chật hẹp, cho nên nàng đứng không vững, an vị trong ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười nói:

- Vừa rồi ai nói muốn ta lãnh đủ đây?

Bờ mông tràn ngập co giãn của nàng ngồi lên đùi của mình, một đôi tay nắm chắc eo thon nóng bỏng của nàng, trong căn phòng nhỏ bé thế này, lại có cảm giác thật sự rất thân mật. Còn những tú tài khác đang vất hết đầu óc, đứng ngồi không yên. Hắn lại đang ôm mỹ nhân trong ngực ngồi ngấm trăng, quả thực là vô cùng hưởng thụ.

Tiểu Thanh vốn muốn giãy giụa, nhân châu xoay động, xem bốn cô nương giáo biện người như thế nào. Dứt khoát động thân, làm cho mình ngồi được thoải mái một chút, một tay dứt khoát ôm cổ của Hứa Tiên, hơi thở mùi đàn hương từ miệng nàng lộ ra, vô cùng kiều diễm. Thầm nghĩ:

- Bốn cô nương hôn chết người, xem người sau này còn dám chiếm tiện nghi của bốn cô nương không.

Nhưng lại không biết, vào lúc này Hứa Tiên đang chiếm đại tiện nghi của mình.

Thân rắn đang vặn vẹo ở trong ngực của Hứa Tiên, hồ đồ không để ý đến bộ ngực sữa đang cọ vào ngực của Hứa Tiên. Hứa Tiên cảm giác một cổ nóng bỏng từ hạ thân xuất hiện, bộ phận nào đó có biến hóa, vội vàng chấn định, thu liễm tâm thần, thân thể được cường hóa, định lực ở phương diện khác lại kém đi nhiều. Phương pháp tu luyện của Long tộc và phương pháp của nhân loại. Ở phương diện này rất trái ngược nhau. Một là tận tình phát dục, một lại thanh tâm quả dục.

Tiểu Thanh nhăn mày, nói:

- Người lấy cái gì chọc ta thế.

Nhịn không được uốn éo vặn eo một cái. Nàng bắt động khá tốt, khẽ động một cái, đã làm mất đi tia định lực cuối cùng của Hứa Tiên, hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của nàng. Tiểu Thanh đạt được mục đích, không rảnh bận tâm tới chuyện khác, bắt đầu toàn lực chuyển “Nọc độc” của mình vào trong miệng của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm thấy đầu óc mê mang, cảm thấy bờ môi của nàng vô cùng ngọt ngào. Sau đó nút chiếc lưỡi mềm mại của nàng vào miệng của mình, mút lấy mút để. Đầu lưỡi quét qua mỗi nơi ẩn giấu trong miệng của nàng.

Trong nội tâm Tiểu Thanh vui vẻ, xem người chết thế nào.

Nhưng Hứa Tiên cũng không có toàn thân vô lực như suy nghĩ của nàng, ngã xuống đất không dậy nổi. Ngược lại còn làm cho nàng ta mất đi phương hướng, lâm vào say đắm của nụ hôn, toàn thân trở nên mềm mại. [/CHARGE]

413. Quyển 6 - Chương 412

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 412: Văn Xương. (2)

Sưu tầm:

Nàng đã tính sai rồi, những ngày này không chỉ có nàng tăng cường nọc độc, Hứa Tiên cũng tăng cường thể chất. Đặc biệt dưới tình huống dùng công đức ăn gian, hiệu suất của hắn còn lớn hơn Tiểu Thanh rất nhiều lần, nàng làm như thế, chẳng khác gì đưa dê vào miệng cạp.

Nhưng cũng không phải nọc độc của nàng vô dụng, đại lượng nọc độc chảy vào thân thể Hứa Tiên, mặc dù không có chế ngự, nhưng cũng từ từ ăn mòn lý trí và định lực của Hứa Tiên. Bàn tay lớn như xoa nắn vòng eo mềm mại của nàng, lại dùng sức. Hơn nữa dần dần cảm thấy không đủ, bắt đầu hướng lên trên.

Tiểu Thanh có cảm giác. Vận vẹo thân thể giãy dụa, nhưng toàn thân mềm mại, cũng không được Hứa Tiên tiến lên, ngược lại càng thêm kích thích Hứa Tiên hơn, rốt cục thò tay nắm chặt bộ ngực sữa của nàng, khi chỗ hiểm thất thủ, Tiểu Thanh rên nhẹ một tiếng, nhưng sau đó biến thành tiếng kêu đau đớn, thân thể lại càng vô lực. Một tia nước bọt lóe sáng từ trong miệng của nàng, phản chiếu ngân quang dưới ánh trăng. Nàng làm sao cũng không nghĩ tới. Hành động của mình lại mang tới hậu quả như thế này.

Tuy còn cách một lớp quần áo. Nhưng Hứa Tiên cảm giác rất rõ ràng, bàn tay đang cảm nhận cao điểm của nàng, lại không nhìn được vuốt ve vài cái, xúc giác cảm thấy rất co giãn, hắn càng yêu thích không buông tay. Mỗi một lần dùng sức vuốt ve đều nghe tiếng rên rỉ thông khổ của Tiểu Thanh, đôi mắt của nàng thất thần, đôi tay ngọc vào lúc này đã ôm lấy cổ của Hứa Tiên.

Bàn tay của Hứa Tiên không cảm lòng xoa nắn như thế, phát hiện ra ra hạt đậu đỏ đang đứng ngạo nghễ, nhẹ nhàng vắn về một cái. Chợt Tiểu Thanh mở to mắt. Cũng duỗi thẳng thân hình, môi rời môi, phát ra âm thanh rên rỉ sung sướng. Thân thể run rẩy vài cái, mềm nhũn tựa vào người của Hứa Tiên.

Không có nọc độc rót vào. Thần trí của Hứa Tiên thanh tỉnh lại, nhưng cảm thụ được thân thể mềm mại đang nằm trong ngực, đôi mắt của nàng có chút thất thần, đôi môi nửa khép nửa mở, một tia nước miếng màu bạc chảy xuống. Trong khoảng thời gian ngắn, mê người tới cực điểm.

Cơ hồ Hứa Tiên không cách nào nhìn được, thời điểm muốn đem Tiểu Thanh đặt lên giường. Đột nhiên bên ngoài phòng có tiếng người. Vây quanh phòng của Hứa Tiên, chính là Trần Tri phủ.

Hứa Tiên cả kinh. Dục niệm tiêu tán không ít, lập tức nhớ tới mình vừa thiết lập phù triện, đối phương không nhìn thấy tình cảnh bên trong. Nếu thật sự bị nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Thanh hiện giờ, hắn đại khái sẽ giết người diệt khẩu. Uy lực nọc độc đã tiêu tán, hắn không khỏi đau đầu, vừa rồi xảy ra chuyện gì, dường như mình bị tinh trùng thượng não a.

Tiểu Thanh cũng kịp phản ứng. Toàn thân căng lên, ngấm lại tình hình vừa rồi, trong nội tâm đã xấu hổ tới cực điểm, hướng chỉ nhìn thấy người bên ngoài, nắm chặt quyền muốn đánh chết Trần Tri phủ tại chỗ. Hứa Tiên vội vàng cầm chặt tay nàng, nói:

- Hắn không nhìn thấy.

Quả nhiên, Trần Tri phủ do dự, cuối cùng do dự một lúc, vẫn quay người rời đi.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh, thở ra một hơi. Tiểu Thanh lại ngồi thẳng lên, cắn răng, gầm nhẹ nói!

- Ta muốn giết ngươi.

Sau đó cảm thấy đùi của mình ướt ướt, vội vàng co lại rồi đứng dậy. Tuy chưa hiểu đời, nhưng cũng hiểu được chuyện gì, xấu hổ đỏ mặt như máu. Đôi mắt xanh của nàng hiện ra vài phần kiều diễm, bộ dáng tùy thời sẽ khóc thét lên.

- Ngươi hỗn đản.

Hứa Tiên cũng đành chịu. Tuy bọn họ đã ăn nằm với nhau vô số lần, nhưng hẳn từ trước tới nay rất chừng mực, cũng không phải cái loại đánh rần thuận thể thương người, chỉ muốn có kết quả lâu dài với nàng. Cũng không phải một lần hoan ái đơn giản. Đủ loại chuyện ngày nay thật sự vượt qua dự kiến của hắn.

Trước tiên ôm nàng vào ngực. Đặt lên bàn sách, lại dùng ống tay áo lau miệng của nàng, xin lỗi nàng:

- Thực xin lỗi, vừa rồi không biết tại sao ta làm thế.

Tiểu Thanh co chân lại. Oán hận nhìn qua Hứa Tiên, trong lòng biết đại khái, chính là hiệu quả của nọc độc, nhưng nàng hận không thể khóc lớn lên, đây không phải hiệu quả như nàng muốn.

Hứa Tiên nhăn nhó cái mũi. Ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng, từ trên người Tiểu Thanh truyền ra, so với hương khí trong miệng của nàng, còn đậm đặc hơn gấp mười lần. Cũng đã đoán được vài phần, trong nội tâm rất kinh ngạc, chú ý tới thần sắc của Tiểu Thanh, rốt cuộc không chịu nổi, Tiểu Thanh hung hăng cắn lên cổ của Hứa Tiên.

Hứa Tiên không tránh không né. Ngay cả Kim Thân cũng tán đi, chỉ cảm thấy trên cổ tê rần, đã bị nàng cắn trúng. Nọc độc trực tiếp rót vào trong máu. Ý nghĩ của hắn có chút mê man, giật mình hiểu rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Trong nội tâm của hắn cười khổ. Người nha đầu kia, làm sao còn trách ta, rõ ràng là người gây rắc rối. Nhưng lời này đương nhiên không nói ra khỏi miệng, tay phải rõ ràng cảm nhận được cảm giác kỳ diệu lúc này, nói như thế nào thì hắn cũng chiếm đại tiện nghi.

Nhưng đôi má của Hứa Tiên ướt ướt. Cũng cảm giác được, hai hàng nước mắt trong mắt của nàng chảy xuống, trong đôi mắt xanh ẩn chứa đau thương. Trong nội tâm Hứa Tiên đau xót. Đặc ý khi chiếm được tiện nghi, lập tức tan thành mây khói. Toàn bộ đã hóa thành hối tiếc. Vô nhẹ lưng của nàng, ôn nhu khích lệ nàng vài tiếng, dụ dỗ nàng. Lại cảm thấy nước mắt của nàng tuôn ra càng nhiều hơn.

Răng nanh đâm rách da thịt. Máu tươi chảy vào trong miệng của Tiểu Thanh, mang đến vị mặn. Trong nội tâm vừa tức vừa hận, bất an ẩn nấp trên mặt của nàng. Hứa Tiên trấn an làm cho nàng bình tĩnh một ít.

Hồi lâu sau. Tiểu Thanh mở miệng, hồng nhuận phơn phớt trên mặt rút đi, ngược lại có chút tái nhợt, đôi mắt đỏ rực vì khóc. Tiểu Thanh lúc này giống như nữ tử bình thường. Khóc lên giống như tiểu hài tử, cúi đầu cắn môi. Hứa Tiên lau lau nước mắt. Nói:

- Mau trở về đi, thời điểm này không còn sớm, tỷ tỷ sẽ lo đấy.

Tiểu Thanh lúc này như được đại xá, đứng dậy sửa sang lại váy dài. Đặc biệt là những nếp nhăn ở trước ngực. Trong lúc này, nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên, nhớ tới vừa rồi, trên mặt hồng lên. Theo lệ cũ, muốn uy hiếp Hứa Tiên vài câu. Lại nghe bên ngoài hét một câu:

- Yêu nghiệt phương nào? Lại dám đánh tổn thương thiên binh thiên tướng, nhiều loạn khoa cử.

Tiên mạnh ngẩng đầu lên. Đã thấy giữa không trung có tường vân, thượng phía trên có rất nhiều văn thần võ tướng, tiên quan tỷ nữ. Tụ tập lại chung quanh một quan nhân, ngồi ở ghế cao. Gương mặt tiên nhân ôn hòa, hào hoa phong nhã. Có năm sợi râu dài, cằm đôi bạch ngọc như ý trong tay. Khí tượng đúng là bất phàm.

Hứa Tiên vội hỏi Tiểu Thanh nói:

- Người đánh thiên binh thiên tướng thủ vệ trường thi sao?

Nam tử này vừa nhìn đã biết là chính thần của thiên đình, ít nhất cũng trên Địa Tiên, hơn nữa lại xuất hiện trong trường thi. Trong nội tâm của Hứa Tiên đã nghĩ tới một người.

Tiểu Thanh cũng biết chính mình gặp rắc rối. Nói:

- Ta chỉ là đánh mấy tiểu binh.

Hứa Tiên vịn vai của nàng, nói:

- Người đứng ở nơi này, ta đi hoà giải, nếu không thành thì nhanh chóng rời đi, đi tìm tỷ tỷ.

Không đợi Tiểu Thanh cự tuyệt, đã Dương Thần Xuất Khiếu, bay lên bầu trời, nhìn tiên nhân đó, nói:

- Đệ tử Hứa Tiên Hứa Hán Văn. Bái kiến Văn Xương Đế Quân.

414. Quyển 6 - Chương 413

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 413: Trăng sáng. (1)

Có thể xuất hiện tại trường thi. Cũng chỉ có vị Đế Quân này, Văn Xương Đế Quân chứng quản thiên hạ văn văn, khoa cử đều nằm trong phạm vi chứng quản của hắn. Đồng thời cũng phòng ngừa có người sử dụng pháp thuật ăn gian, đánh cắp pháp khí của triều đình. Đương nhiên, ăn gian bình thường thì hắn bỏ qua. Nhưng loại chuyện có thể chọc chính thần như hắn trực tiếp hạ phạm, cũng vượt qua dự đoán của Hứa Tiên, Văn Xương Đế Quân địa vị rất cao, không thua Chân Vũ Đại Đế, dưới tình huống bình thường, có lẽ an bài một gã thủ hạ hạ phạm xử lý a!

Văn Xương Đế Quân mỉm cười không nói. Một tên quan tướng bên người quát:

- Hứa Tiên lớn mật, Đế Quân tại thượng. Lại dám không quỳ?

Hứa Tiên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Chẳng biết tại sao phải quỳ?

Hắn nói rất ôn hòa, không phải để xin tha, thời điểm này, càng xuất ra khí độ của mình. Nếu vừa gặp đã khúm núm, chẳng khác gì cầu xin người ta cả.

Một văn thần bên cạnh chấp tay với Văn Xương Đế Quân, rồi sau đó nói:

- Đế Quân chẳng những pháp lực vô biên, là thiên hạ văn khôi, người tu hành lại là văn nhân, về tình về lý nên quỳ lạy.

Một văn một võ, lại muốn dùng uy thế, bách chi dùng lý, khuất phục Hứa Tiên.

Thần mình làm việc. Tuyệt đối không có chuyện vừa gặp mặt hô đánh đòi giết, trước tiên phải phân đạo lý. Nhưng Hứa Tiên có chút cảm giác, hai người này nói chuyện làm việc, đã lướt bỏ Tiểu Thanh, quả thực là hướng về mình mà tới.

Hứa Tiên lại nói:

- Nếu bàn về tu hành, Đế Quân cao hơn ta cả ngàn lần, nhưng cho dù mạnh hơn nữa. Cũng chỉ phân đạo hữu trước sau mà thôi. Chỉ gọi một tiếng là “Đạo hữu”, nếu bàn về viết văn, Đế Quân cũng cao hơn ta ngàn lần, thuật nghiệp cần chuyên nghiệp. Lên cao cũng chỉ một tiếng “Văn hữu”, chứ không ai quỳ lại cả.

Lại nói thần mình thông minh chính trực, Hứa Tiên tin tưởng, Văn Xương Đế Quân đã dám thụ thiên hạ văn nhân cung phụng, cũng phải là người quân tử, đối đãi với quân tử phải dùng quân tử chi đạo.

Văn thần khen:

- Phân đạo hữu trước sau, thuật nghiệp cần chuyên nghiệp, nói hay lắm.

Sau đó nhìn võ tướng, đều lộ ra vài phần tán thưởng, đối mặt với chính thần của thiên đình, vẫn còn bảo trì được phong độ và tư thái như vậy, Hứa Tiên này quả là có chút cân lượng.

Những lời vừa nói ra, chính là danh ngôn của danh nhân, thế giới này đương nhiên không có. Cũng không phải Hứa Tiên có khí khái trâu bò, đối mặt với chính thần của thiên đình lại không chút sợ hãi, nếu hắn

sinh ra ở thế giới này, tiếp nhận tư tưởng giáo dục thời cổ đại, dĩ nhiên sẽ bảo trì kính sợ với thần minh, cho dù tu hành lên cao cũng thế.

Nhưng cả hai chuyện này. Lại bị đời sau đả đảo, đều bị quy về mê tín, nói ra những lời như thế, sẽ bị người ta giẫm bằng hai chân. Hứa Tiên trong hoàn cảnh như thế hun đúc ra, đối mặt với Long Vương Ngao Kiền cũng tốt, Văn Xương Đế Quân cũng tốt, mới có cái gọi là “Khí khái” này, ngay cả Bạch Tố Trinh cũng phải vô cùng bội phục.

Tiểu Thanh thấy hắn không chút do dự đứng chắn trước mặt của mình, tức giận trong nội tâm đã tiêu tán, toàn bộ hóa thành lo lắng, lại không chịu cứ như vậy vứt bỏ hắn mà đi, lại thấy hắn lý luận với những người kia. Tuy không biết rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng hắn có thể đối diện với chính thần của thiên đình mà nói chuyện, trong nội tâm đã biết được, hắn mạnh hơn mình quá nhiều.

Đôi mắt Văn Xương Đế Quân khẽ động, nói:

- Người chính là Hứa Tiên?

Lại này mới lên tiếng nói chuyện với Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Đúng vậy.

Văn Xương Đế Quân vuốt cằm râu, nói:

- Chẳng biết tại sao đả thương thiên binh thiên tướng, tự tiện xông vào khoa trường?

Lời này là lời chất vấn, nhưng hắn nói ra rất chậm rãi, không có chút cảm giác nghiêm khắc nào, ngược lại càng lộ ra vẻ hứng thú.

Hứa Tiên cảm giác Văn Xương Đế Quân cũng không có địch ý với mình, giải thích nói:

- Bẩm Đế Quân, đây là hàm muối, tính tình gấp gáp. Lại tu thành chút pháp thuật, mới không biết nặng nhẹ xông loạn. Nhưng chắc hắn cũng không có đả thương người. Tuy tính tình của nàng không ra, nhưng ra tay cũng phân nặng nhẹ, cũng chỉ là chế phục thiên binh thiên tướng mà thôi.

Quay đầu nhìn Tiểu Thanh nói:

- Tiểu Thanh, mau tới xin lỗi.

Tiểu Thanh cũng biết là mình đã làm sai trước, ngoan ngoãn đi lên xin lỗi.

Văn thần bên người Văn Xương Đế Quân, nói:

- Xin lỗi là hết sao? Đã phạm luật của thiên đình.

Tiểu Thanh trừng mắt. Muốn náo loạn, lại bị Hứa Tiên giật nhẹ ống tay áo, cho nên ngoan ngoãn thoái lui tới bên cạnh Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn về phía Văn Xương Đế Quân, “Thứ ký” nói không làm được gì, phải nghe “Lãnh đạo” nói như thế đã.

Lại thấy Văn Xương Đế Quân mỉm cười:

- Không thể như vậy được, văn danh của ngươi truyền khắp thiên hạ, không biết lần này thi Hương, làm văn về thế nào?

Càng lộ ra hứng thú với văn vẻ của Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng quay về đem bài thi của mình lên, cho Văn Xương Đế Quân nhìn một cái.

Văn Xương Đế Quân nhìn xem, lại nhú mày:

- Người rất nổi danh, không phải là hư danh, nhưng văn vẻ của ngươi rất bình thường, chỉ miễn cưỡng đúng quy cách mà thôi, cũng không thể xưng là giỏi văn chương.

Lại truyền cho người bên cạnh quan sát, tên võ tướng kia nhìn một cái, cũng lộ ra thần sắc khinh thường.

Hứa Tiên cũng rất bất đắc dĩ. Những người có thể đi theo vị chủ quản này, đương nhiên trong bụng có không ít bút mực, không phải hẳn có thể so. Nói hẳn đạt tiêu chuẩn đã là không tệ rồi. Nhưng không thể cứ nhận bậy được. Chắp tay nói:

- Kinh văn một đạo, chú ý khởi, thừa, chuyển, hợp, quá mức nghiêm cẩn, chính là thứ trời buộc sáng tạo, lại làm mệnh đề, cũng không phải sở trường. Làm thơ viết văn chú ý chính là suy nghĩ trong lòng, tiện tay viết ra. Để Quân xem có đúng hay không?

Lúc này là viết văn chứ không phải là bắt cổ, cho nên đã lộ ra nguyên hình.

Văn Xương Đế Quân vuốt râu, nói:

- Người nói cũng có vài phần đạo lý. Ta làm một đề, dùng thi từ mà người am hiểu nhất. Nếu làm cho ta thỏa mãn, ta sẽ tha tội cho con rắn lục kia.

Văn thần lập tức nói:

- Để Quân ra đề mực, tại hạ nguyện tỷ thí với Hứa Tiên.

Văn Xương Đế Quân vuốt râu, tên võ tướng cười nói với Hứa Tiên:

- Người biết hẳn là người phương nào không?

Sau đó nói ra một chữ, Hứa Tiên cũng nghe qua, chính là đại văn hào của tiền triều, còn có thanh danh thi hào tốt đẹp. Không nghĩ tới sau khi hẳn lại có thể lên trời làm quan văn bên cạnh Văn Xương Đế Quân, xem như một loại phương thức thành thần khác.

Hứa Tiên nói:

- Trên thi từ. Tại hạ tự tin không thua bất cứ kẻ nào.

Trong nội tâm đang đổ mồ hôi, ra đề mực không có vấn đề, chỉ cần trong phạm vi của ba trăm bài thơ Đường, ta tùy người ra.

Văn Xương Đế Quân nói:

- Tốt, hôm nay là tết Trung Thu, cho nên lấy trăng sáng làm đề, làm một bài thơ đi.

Đề này rất dễ, nhưng thực sự rất khó, dễ dàng chính là người am hiểu viết văn làm thơ sẽ làm được, khó chính là, thơ về trăng rằm Trung Thu. Đã có không biết bao nhiêu người làm, khó mà làm tốt, cũng khó tìm ra ý mới.

415. Quyển 6 - Chương 414

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 414: Trăng sáng. (2)

Sưu tầm:

Hứa Tiên lúc này mới thở ra một hơi, thầm khen một tiếng:

- Trình độ của lãnh đạo rất cao, không thể tính toán theo lẽ thường.

Lại nhìn tên văn thần kia. Thầm nghĩ, người nhất định phải chết, muốn lấy ta nịnh bợ lãnh đạo, chết!

Tên văn thần kia khoát tay áo, ý mời Hứa Tiên làm thơ trước, trên mặt tràn đầy tự tin, bộ dáng tươi cười.

Hứa Tiên nói:

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Giả vờ giả vịt chuyển hai vòng, mở miệng liền ngâm xướng:

- Đầu giường ánh trăng rọi,

Một câu này, người không biết văn chương như Tiểu Thanh cũng có thể hiểu rõ, cho nên có chút bận tâm, như vậy có thể thắng sao.

Hứa Tiên tự tin tràn ngập, nhưng trên mặt của những tên lính theo hầu lại tỏ ra rất khinh thường, thậm chí một tiên quan nho nhỏ cũng khinh thường, bởi vì một câu này vô cùng bình thường.

Chỉ có Văn Xương Đế Quân cùng văn võ hai bên, nhìn qua Hứa Tiên, chờ câu dưới. Lại nghe Hứa Tiên ngâm

- Mặt đất như phủ sương.

Trong mắt võ tướng có xem thường. Rốt cuộc tên văn thần kia cũng thất vọng, hần vốn rất chờ mong bài thơ về trăng sáng của Hứa Tiên, với tư cách một văn nhân mặc khách, loại chờ mong này còn lớn hơn cả thắng bại lần này. Nhưng hai câu thơ này quá bình thường, quá thanh đạm, quả thực giống như uống một bát nước ốc (nước ốc rất nhạt).

Hứa Tiên khê mỉm cười ngâm tiếp:

- Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

Đây là bài Nhớ đêm trăng sáng của Lý Bạch, có một bộ phận người Châu Á, thuộc lòng bài này.

Sắc mặt Văn Xương Đế Quân khê động, không khỏi lộ ra nụ cười vô cùng tán thưởng. Văn thần ngâm bài thơ này một lần, sắc mặt do thất vọng biến thành kinh ngạc, do kinh ngạc biến thành thần sắc tán thưởng không tưởng tượng nổi, bài thơ này, mỗi một câu đều lộ ra vẻ cực kỳ bình thường, nhưng hợp lại chính là một bài thơ cực kỳ tinh diệu. Giống như dùng ngũ quan bình thường, hợp lại thành một gương mặt mỹ nhân tuyệt diệu.

Tuy bài thơ Nhớ đêm trăng sáng không nhất định là bài thơ tiêu chuẩn cao nhất của Lý Bạch, nhưng cũng tuyệt đối là bài truyền bá phổ biến nhất, trong thơ hoàn toàn không có tưởng tượng kỳ lạ gì, càng không dùng câu từ tinh mỹ trau chuốt nó, nó chỉ dùng ngữ khí tự thuật, ghi lại nỗi nhớ nhà của viễn khách, nó có ý vị thâm trường, ý vị sâu xa, trăm ngàn năm qua. Cho dù là lão hán hay đầy tớ nhỏ, mở miệng đều có thể ngâm tụng.

Tuyệt cú của Lý Thái Bạch. Ứng khẩu mà thành, cái gọi là vô tình ý lại biến thành vàng ngọc. Mà bài Nhớ đêm trăng sáng vô cùng đơn giản, nhưng sâu xa tới tận cùng. Thể hiện hoàn mỹ tiêu chuẩn cao nhất của thơ Đường.

Ngàn năm sau, không tìm ra người nào như vậy, chỉ duy nhất Lý Thái Bạch mà thôi. Cũng có nhân vật thành danh trong giới văn hào. Là văn sĩ trăm năm khó gặp, nhưng so với Lý Bạch so, vẫn còn kém xa.

Văn thần kia đi tại chỗ vài vòng, nhưng suy nghĩ đầu đầy mồ hôi, nhưng không xuất ra bài thơ này có thể sáng bằng với bài Nhớ đêm trăng sáng được. Trong lịch sử, tuy không phải không có bài thơ miêu tả trăng cao hơn nó, nhưng đó là những bài thơ được cân nhắc tích lũy suốt nhiều năm của hậu nhân. Thiên cổ tuyệt cú, chính là vào lúc tỷ thí với người khác làm ra.

Tên văn nhân kia ngượng ngập không thể làm sao được, chấp tay nói:

- Đạo hữu đại tài. Chắc chắn tên tuổi lưu danh thiên cổ, chúng ta không sánh kịp.

Hứa Tiên nói:

- Văn trác tự nhiên, diệu thủ ngẫu nhiên, chú ý chính là tình cảnh, thực sự không phải trong lúc tỷ thí có thể làm ra. Sau cuộc thi này, ta sẽ về huyện Tiên Đường. Vừa rồi làm xong bài thi, nhìn qua ánh trăng như nước. Đêm đẹp tịch mịch, ngẫu nhiên có được ý hay, vừa vận đúng lúc Đế Quân đưa ra đề mục này. Nếu không như thế, tại hạ chưa chắc đã thắng.

Sắc mặt văn nhân cũng tốt lên, cảm thấy chính là thế. Thầm than Hứa Tiên khí khái tự nhiên, cũng không căng ngạo, thật sự là khó được. Những người đến hưng sư vấn tội, ánh mắt nhìn Hứa Tiên thuận mắt hơn nhiều.

Hứa Tiên đúng là không có chút thần sắc kiêu căng nào, bởi vì bài thơ này không phải hần làm, hần chỉ đạo thơ mà thôi, Hứa Tiên cũng không vô sỉ tới trình độ này. Khí khái cũng tốt, khiêm tốn cũng được, tất

cả đều có nguyên nhân của hẳn. Nhưng trong đó có rất nhiều nhân tố, tạo thành ảo giác cho người khác mà thôi.

Văn Xương Đế Quân cười nói:

- Có thể làm bài thơ này, cũng không uổng phí cảnh đẹp đêm nay.

Sau đó nhìn Tiểu Thanh sau lưng của Hứa Tiên, nói:

- Rắn lục. Người không nên tự tiện xông vào trường thi, nhiều loạn thi Hương. Nhưng niệm tình người không có thương tổn người nào, lần này tạm tha cho người.

Lại giáo huấn thêm vài câu.

Tiểu Thanh lúc này cũng rất nhu thuận, ngoan ngoãn thừa nhận mình sai lầm, tạ ơn Văn Xương Đế Quân.

Văn Xương Đế Quân lại nhìn Hứa Tiên nói:

- Hứa Tiên, tuy kinh nghĩa của người không sáng kịp với thi từ, nhưng cũng tính toán là hợp cách, cho nên vượt qua cửa ải, nhưng muốn tiến thêm một bước, kỳ thi mùa xuân năm sau, cần phải cố gắng hơn. Còn tên Trần tri phủ kia muốn đánh rớt người, ta không ngại giúp người một tay.

Hứa Tiên vái chào, nói:

- Hứa Tiên đa tạ Đế Quân, cứu giúp tại hạ khỏi tiểu nhân.

Thầm than: mình chung quy vẫn là quá tốt a, mặc dù tên Trần tri phủ không ra tay ám hại mình, nhưng vẫn muốn mình thi rớt. Nhưng mà. Nhưng đại thần cũng thật chiều cố tới mình a! Không giống như đang tới tìm mình gây phiền toái, ngược lại giống như đang giúp mình.

Văn Xương Đế Quân, Văn Xương Đế Quân. Hứa Tiên mạnh mà nhớ tới, Văn Xương Đế Quân, không phải là Văn Khúc Tinh trong truyền thuyết sao? Trong nội dung cốt truyện vốn có, đầu thai làm nhi tử của Hứa Tiên “Văn Khúc Tinh Quân.” Cuối cùng khảo thí trúng Trạng Nguyên “Hứa Sĩ Lâm.”

Vừa rồi hẳn chỉ lo lắng giải vây cho Tiểu Thanh đang chịu tội, trong khoảng thời gian ngắn lại quên đi việc này, lúc này nhớ tới, không khỏi thầm nghĩ: trách không được lại tốt với ta như vậy, thì ra người là con của ta.

Văn Xương Đế Quân nếu như có thể đọc tâm. Đại khái sẽ trực tiếp chụp chết hẳn.

- Thời điểm này nghe người làm thơ hay, nên giúp người! Bởi vì người tu luyện pháp môn Tinh Túc Hải, ta cũng niệm tình đồng môn. Ta và người, ngày sau có lẽ còn một phen nhân duyên.

Nói xong liền mang theo thuộc hạ rời đi.

Tinh Túc Hải! Hứa Tiên kinh ngạc, Văn Khúc Tinh Quân có quan hệ với sư môn của mình sao? Văn Khúc Tinh chính là Thiên Quyền Tinh trong bát đẩu thất tinh, thuộc “Tử vi tinh cung” hơn nữa địa vị rất cao. Mà thống trị “Tử vi cung”, là một trong tứ ngự “Tử Vi Bắc Cực Thái Hoàng Đại Đế”, là một thế lực của người tu hành không kém gì Ngọc Hoàng Đại Đế.

Chẳng lẽ tử vi tinh cung, chính là hạch tâm của Tinh Túc Hải sao? Nghĩ như vậy, bắt đầu cảm thấy có đạo lý, đáng tiếc Ngự Huyền Kỳ rất ít đề cập tới Tinh Túc Hải, hẳn đối với sư môn của mình, thật sự không có bao nhiêu lý giải. Nên đi về hỏi Bạch Tố Trinh.

Hứa Tiên lúc này trở lại phòng thi, cũng may ảo thuật vẫn còn nổi lên tác dụng. Cho nên mới không bị phòng sự phát hiện.

416. Quyển 6 - Chương 415

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 415: Dục túc.

Sưu tầm:

Vấn đề hần không thể giải quyết, Văn Xương Đế Quân sẽ trợ giúp hần, nhưng trong nội tâm đã có mười phần nắm chắc, bởi vì hần chính là người chưởng quản văn nhân trong thiên hạ, cho dù thiên tử muốn mình thi rớt cũng không có khả năng, Trần Tri phủ đã không đáng để lo. Nhưng mà, hần tương lai chính là con của mình sao?

Tiểu Thanh cúi đầu đi tới, ấp úng nói:

- Như vậy cũng tốt sao?

Hứa Tiên quay đầu. Mỉm cười nói:

- Tốt, về sau đừng có xúc động như vậy, không phải là người nào cũng có thể đánh.

Những nguyên nhân phức tạp trong đó cần phải từ từ tự định giá. Không cách nào nói rõ với Tiểu Thanh được. Tiểu Thanh do dự một chút, vẫn nói:

- Cảm ơn người.

Dù sao mình gây rắc rối, lại muốn xé rách bài thi của hần, hần còn đứng ra giúp mình giải quyết rắc rối.

Hứa Tiên lại cau mày nói:

- Đây là một lần cuối cùng.

Tiểu Thanh thấy biểu lộ nghiêm nghị của hần, cảm thấy trong nội tâm như chịu rất nhiều ủy khuất, ảo não nói:

- Về sau ta sống hay chết, cũng không cần người quan tâm.

Vành mắt thì hồng lên, quay người muốn rời đi.

Hứa Tiên lại cười nói:

- Đây là một lần cuối cùng ta nói lời cảm tạ, ta và người với nhau, rốt cuộc không cần nói cảm ơn. Cho dù người chịu bao nhiêu ủy khuất, ta đều hết sức giúp người.

Dưới ánh trăng, đây là hứa hẹn chân thành nhất của hần.

Thân thể Tiểu Thanh hơi dừng lại. Mạnh mẽ quay đầu lại, thấy Hứa Tiên đang mỉm cười với mình, biết rõ hần lại đang trêu chọc mình, trong nội tâm vừa tức vừa hận, nhưng không khỏi nhào vào trong lòng ngực của hần, Hứa Tiên ôm ấp lấy nàng, vỗ nhẹ lưng, nói:

- Tha thứ ta đi, là chuyện vừa rồi.

Thân thể Tiểu Thanh run rẩy một chút, đỏ mặt đẩy hần ra, nói:

- Không cho phép sờ loạn.

Bây giờ nàng vô cùng phẫn nộ bị Hứa Tiên. Giống như mỗi lần tranh chấp với tên nam nhân này, đều là mình có hại chịu thiệt.

Thân thể của nàng quá mức miễn cưỡng, đây vốn là chuyện tốt, cho dù là tập võ hay tu đạo, miễn cưỡng còn tốt hơn chết lặng nhiều. Nhưng nàng có một khẩu đạo tâm vô dụng, hơn nữa trong nội tâm không có bao nhiêu phẫn nộ với Hứa Tiên cả, thế cho nên mỗi lần rơi vào trong ngực của Hứa Tiên, đều bại trận toàn diện, mềm giống như rắn không xương vậy.

Hứa Tiên oan uổng nói:

- Ta luôn luôn rất có chừng mực, ai bảo người tu ra loại nọc độc như thế, hại người không thành phản hại mình.

Tiểu Thanh mặt đỏ rực như lửa, ảo não nói:

- Rõ ràng là người khởi sắc tâm với bốn cô nương, còn dám làm ác nhân cáo trạng trước, trách người. Đều trách người.

Hứa Tiên lộ ra sủng nịch mỉm cười, nói:

- Tốt, đều tại ta.

Vươn tay ra sờ sờ đầu của Tiểu Thanh, vô cùng mềm mại.

Trong nội tâm Tiểu Thanh vô cùng rung động, mạnh mẽ ra tay với hắn, nổi giận đùng đùng, nói:

- Đi.

Liên bước ra khỏi phòng, bay lên trời, giống như chạy trời chết, trực tiếp phá tan bầu trời, xuất hiện âm thanh rung động.

Lập tức kinh động rất nhiều người, nhìn qua bên này, không biết xảy ra chuyện gì. Có người chuyên môn tới xem xét một phen, đương nhiên không nhìn ra môn đạo gì. Hứa Tiên mỉm cười. Thật đúng là không an phận ah!

Nhìn qua ánh trăng, không khỏi tự định giá, vấn đề Văn Khúc Tinh. Kỳ thật biết sẽ có tiên nhân chuyển thể trong nhà của mình, tuyệt đối là một chuyện tốt. Chuyển thể cũng không phải là xuyên việt, cũng không mang theo bất cứ trí nhớ nào của kiếp trước, chỉ mang theo thần hồn trong sáng. Cho nên nếu như Văn Khúc tinh chuyển thể thành con của Hứa Tiên, Hứa Tiên muốn đánh như thế nào thì đánh. Hơn nữa chỉ số thông minh của đứa con này rất cao. Làm cái gì cũng là làm chơi ăn thật. Có thể xem như song doanh, cả hai cùng có lợi. Còn Văn Khúc tinh là Địa Tiên chuyển thể, tư chất trời sinh cũng không phải phạm nhân có thể so sánh.

Trong kịch bản vốn có, Bạch Tố Trinh hoài thai Hứa Sĩ Lâm, mặc dù có rất nhiều không tiện, nhưng đồng thời cũng chiếm đại tiện nghi. Cũng bởi vì Pháp Hải biết rõ Văn Khúc tinh nhập thể, cho nên không có đi tìm Bạch Tố Trinh gây phiền toái, thẳng tới khi sinh Hứa Sĩ Lâm ra, Pháp Hải mới tìm tới tận cửa, về sau Hứa Sĩ Lâm khảo thi trúng Trạng Nguyên, mới cứu Bạch Tố Trinh ra khỏi Lôi Phong Tháp.

Vấn đề là, Hứa Tiên căn bản không muốn con trai hoặc con gái của mình, kết hôn với phạm nhân mà hậu sinh, đây là vì chuyện hương hỏa, dưỡng lão tổng chung (*chăm sóc người thân trước lúc lâm chung). Nhưng Hứa Tiên sống mấy trăm năm hoàn toàn không có vấn đề, căn bản không cần ai để truyền thừa hương khói. Cũng không cần ai dưỡng lão tổng chung, đã không cần, cần gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện sao?

Nhưng mà, Văn Khúc tinh chuyển thể tại sao lại lựa chọn đầu thai vào Hứa gia đây? Tự định giá đủ loại nguyên nhân trong đó, càng cảm thấy trên người của Bạch Tố Trinh dường như có một tấm màn che kín, làm cho hắn cảm thấy rất rõ ràng.

Một tiếng chiêng vang lên, nộp bài thi tử. Bọn họ đổ xô ra khỏi trường thi Hương. Hứa Tiên cũng đi theo, cuối cùng nhìn qua trường thi, đi về nhà.

Bạch Tố Trinh đã chuẩn bị tốt một bàn đầy thức ăn, Hứa Tiên hỏi Tiểu Thanh, Bạch Tố Trinh lắc đầu, nói:

- Lại không biết chạy đi đâu.

Hứa Tiên nói ra đủ chuyện hôm qua, Bạch Tố Trinh kinh ngạc nói:

- Nàng nói thật sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Hán Văn, ta sẽ đi tìm...

Lại bị Hứa Tiên che miệng!

Xin lỗi có thể không làm được gì. Nháy mắt mấy cái. Nhìn nàng thật kỹ, sau đó đưa môi tới.

Tại sao Bạch Tố Trinh không rõ ý của hắn, chỉ đỏ mặt hôn lên.

Chuyện cũ không truy xét, thị phi không ai luận, chỉ có nụ hôn.

Hứa Tiên mới hỏi:

- Tỷ tỷ. Người nhận biết Văn Xương Đế Quân sao?

Hắn thấy Văn Xương Đế Quân sẽ đầu thai làm con của mình, nhưng tự nhiên không cách nào nói rõ với nàng.

Bạch Tố Trinh lộ ra thần sắc do dự, Hứa Tiên lập tức nắm tay nàng nói:

- Không cần phải nói cũng không có sao.

Bạch Tố Trinh lắc đầu nói:

- Nhưng có chút ít chuyện xưa, cũng không có cái gì khó nói, Người tu hành Tinh Túc Hải tới trình độ cao thâm, có thể tiến vào Tử Vi Cung nhận chức, trở thành tinh tú. Thiên Quyền Tinh, ta đã từng gặp được trong nội cung của Tử Vi Cung, cũng từng kết giao qua, về sau ta được Chân Vũ Đại Đế cho phép, hạ phàm tới tìm người, hắn cũng từ đó hỗ trợ hoà giải. Chỉ là...

Nói tới đây liền dừng lại, trên đôi má tuyết trắng của nàng đỏ ửng.

Hứa Tiên nói:

- Chỉ là cái gì?

Bạch Tố Trinh tràn ngập ý xấu hổ nói:

- Chỉ là một chuyện giao ước, nếu là, nếu là ta và người, có hài tử...

Nếu là lúc trước, nàng tuyệt đối không nói ra những lời này, cái gì có hài tử, nhưng hiện nay đã xác lập quan hệ với hắn, mới có thể nói ra, nhưng cũng khiến nàng xấu hổ e sợ.

Hứa Tiên nói:

- Hắn muốn chuyển thế luân hồi?

Bạch Tố Trinh gật gật đầu, dứt khoát nói:

- Đúng vậy a, ta sẽ sinh hạ hài tử cho Hứa gia, kéo dài hương khói.

Hứa Tiên không khỏi nhìn về phía nàng tròn nhãn phần bụng, lại nói:

- Có thể trái với điều ước sao?

Hắn đã không phải Hứa Tiên trước kia, đương nhiên cũng không cần Văn Khúc tinh đến cứu mạng, Bạch Tố Trinh đã có thể thủ hộ hắn rồi.

417. Quyển 6 - Chương 416

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 416: Trúng cử. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Bạch Tố Trinh khẽ giật mình, lại nghe Hứa Tiên nói tiếp:

- Ta có thể không cần người tới kéo dài hương khói, ta cảm thấy được, giữa chúng ta, chỉ có ta và người là đủ rồi, người cảm thấy thế nào?

Bạch Tố Trinh lại chuyển sang chủ đề khác:

- Tốt, tốt, nhanh chóng ăn cơm thôi.

Đưa đĩa rau cho hắn. Rõ ràng còn chưa có hôn phối, đã nói tới vấn đề khó xử là hài tử rồi, người đơn thuần như nàng không có suy nghĩ vấn đề tình tế này, nhưng bản năng nữ tính lại không trả lời vấn đề này của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng không nói thêm lời nào, cho dù là hấn, cũng không có khả năng đoạt quyền làm mẹ của một nữ nhân, hấn chỉ nói là không cần nàng kéo dài hương khói, mà hy vọng nàng theo ý chí của mình, nhưng tất cả sẽ do nàng quyết định! Cho dù như thế nào, ta cũng đứng bên cạnh người, hết sức hoàn thành tâm nguyện của người.

Trong bữa tiệc Hứa Tiên hỏi:

- Tỷ tỷ. Người đã từng nhận chức trong Tử Vi Cung sao?

Bằng không thì vì sao còn cần Chân Vũ Đại Đế cho phép hạ phàm, mang theo yêu quái như Tiểu Thanh chạy loạn khắp nơi, cũng không có ai để ý tới. Hơn nữa hấn nhớ rõ trong nguyên kịch. Chân Vũ Đại Đế nói không cho phép nàng “Hạ phàm”, cái gì gọi là “Hạ phàm”, chính là nói rõ, nàng không phải yêu quái trên thế gian.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ân, ta đúng là làm tinh quan, nhưng lúc ta gia nhập Chu Tước Cung, huyền nữ nương nương không biết đã đi tới nơi nào, cho nên gần đây, cũng không bị người nào quản thúc, cho nên lúc ta hạ phàm, còn cần Chân Vũ Đại Đế đồng ý mới được.

Mà cái gọi là “Chân Vũ”, có một danh xưng khác, đó là “Huyền vũ”, là một trong tứ thánh, chủ quản phương bắc.

Hứa Tiên nói:

- Huyền nữ nương nương?

Bạch Tố Trinh nói:

- Tự là Chu Tước Cung cung chủ, bản tôn chính là huyền diệu, cũng tên là Chu Tước. Nhưng không biết luân hồi tới nơi nào, hôm nay trong bốn cung, chỉ có Huyền Vũ là có cung chủ, chính là Chân Vũ Đại Đế. Chúng ta trên danh nghĩa cũng bị Chân Vũ Đại Đế quản thúc. Đúng rồi, cung chủ Thanh Long Cung người đã gặp rồi đấy, chính là kiếp trước của Lữ Động Tân, Đông Nhạc Đế Quân, bản tôn là một cây thanh mộc, ai, người vào luân hồi, khó mà khôi phục tướng mạo sẵn có.

Đông Vương Công còn có một tên gọi khác là Đông Mộc Công, là thần chủ quản phương đông, chủ vận vật sinh lợi. Cũng xưng là Phù Tang Đại Đế. Cho dù là tứ tượng. Nhưng địa vị cũng cao hơn ba người khác.

Hứa Tiên nói:

- Vậy người là gì trong Chu Tước Cung?

Bạch Tố Trinh nhai một miếng cơm. Nói:

- Là Dục Túc trong Chu Tước Thất Dục.

Hứa Tiên bưng tỉnh đại ngộ, nói:

- Dục Hỏa Xà? Thế nhưng mà, không phải người thuộc thủy sao?

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Ta có Tam Muội Chân Hỏa!

Hứa Tiên không khỏi nhớ tới, trong kịch bản, nàng dùng Tam Muội Chân Hỏa có thể đánh thắng Hắc Bạch Vô Thường, Tam Muội Chân Hỏa là loại hỏa diễm khó tu luyện nhất trong đạo gia. Nhưng nàng đại chiến mấy trận cùng mình, chỉ vận dụng thuộc tính thủy, vận dụng thủy linh chi lực là lựa chọn tốt nhất.

Thì ra, nàng cũng là người của Tử Vi Tinh Cung, một trong Tử Vi Tinh Túc. Mà hai mươi tám tinh túc chính là chế độ giám sát yêu quái mạnh nhất. Do Chân Vũ Đại Đế là Đấng Ma Tổ Sư thống lĩnh, lại phù hợp. Nhưng nguyên hình của Chân Vũ, chính là một con rùa đuôi rắn khổng lồ.

Bởi như vậy, trong nội tâm của Hứa Tiên có rất nhiều chỗ khó hiểu, đều cần giải đáp. Nhưng trong mắt nàng, lại càng khó bề phân biệt. Tu hành một ngàn tám trăm năm, làm sao vượt qua đây? Lại nói sau khi mình cưới nàng về. Chậm rãi tìm hiểu a.

Bạch Tố Trinh cười nói:

- Hài lòng không? Vậy ngoan ngoan ăn cơm đi!

Trong ôn nhu còn mang theo vài phần sủng nịch, những chuyện trước đó đều không quan trọng, trọng yếu chính là hắn, nàng sẽ đi cùng hắn tới tương lai.

- Vâng, tỷ tỷ.

Thời điểm tháng mười vào lúc cuối thu, cũng là thời điểm niêm yết trúng cử thi Hội, nếu như trúng tuyển “Quế bảng”, chính là cử nhân, cũng có tên là Ất bảng, Ất khoa. Nếu như đệ nhất danh, chính là “Giải nguyên”, khảo thí thi Hội, đậu Tiến sĩ, đã là “Giáp bảng” gọi chung là “Lưỡng bảng xuất thân”, đây là một loại vinh quang cực cao.

Nhưng mà chế độ vinh quang nhất của thi cử, cũng không phải như thế, thi Hội được đệ nhất danh chính là “Hội nguyên”, đệ nhất của thi Đình. Cũng chính là “Trạng nguyên” trong truyền thuyết.

Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, ba dạng này cộng lại. Chính là vinh quang cao nhất của thi cử ngày xưa. Thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, cả xã hội phong kiến, không có vinh quang nào cao hơn. Từ triều Đường tới triều Thanh, trong cả ngàn năm như thế. Được vinh hạnh đặc biệt này không vượt quá mười người, những người này không phải là người bình thường, là thiên tài trong thiên tài, người may mắn trong những người may mắn.

Chẳng những văn vẻ làm rất tốt, còn có được tướng mạo thật tốt, đặc biệt là cửa ải thi Đình cuối cùng. Đó là hoàng đế sẽ khâm điểm trên điện, lớn lên xấu không cần nghĩ. Phan Ngọc từng có ghi trong thư gửi Hứa Tiên, có nói qua những chuyện này, nhưng lại nói “Không thể cường cầu ”

Phan Ngọc, chí lớn, Hứa Tiên tự nhiên không dám với tới, hắn chỉ trông ngóng có thể đậu Cử nhân mà thôi, đến kinh thành không cần đi theo nàng làm trai bao, cơm áo không lo. Cái nguyện vọng này, ngược lại đã đạt thành tương đối rồi.

Buổi sáng vào hôm nay, hoa cúc trong Bách Thảo Viên đua nở. Hương khí hợp lòng người. Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh dắt tay ngắm hoa cúc, trên bàn đá, có bánh ngọt do Ngư Huyền Kỳ cho kim điêu mang tới.

Ngoài viện có tiếng vó ngựa chạy nhanh, sau đó là âm thanh gõ cửa ầm ỉ. Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau cười cười, quả nhiên là tiếng báo tin vui, chúc mừng, thấy Bạch Tố Trinh đang sững sờ, Hứa Tiên hỏi thời gian. Mới cuống quýt cúi đầu đáp:

- Hứa lão gia, thứ bảy mươi hai danh.

Chuẩn bị đem giấy báo thi đậu dán lên cửa, Hứa Tiên xem xét là thật.

- Tin mừng quý phủ lão gia Hứa Hán Văn, ứng khoa chính quy Giang Tô thi Hương, trường cấp ba, cử nhân thứ bảy mươi hai danh. Người báo tin vui, Phó Liên Nguyên.

Hứa Tiên suy nghĩ, bảy mươi hai danh, xem như rất tốt rồi, nhưng cũng ứng với lời của Văn Xương Đế Quân, đúng quy cách mà thôi. Hắn bằng vào lực lượng của mình, không ăn gian, có được thành tích như vậy, cũng đủ cảm giác vui mừng.

Người báo tin vui chuẩn bị rời đi, ngay cả tiền mừng trọng yếu nhất cũng không đòi hỏi. Bạch Tố Trinh ngăn lại, cho mấy nén bạc vụn vào tay của hắn. Mới phóng ngựa rời đi, ngựa đã đi thật xa, sờ sờ tiền mừng trong ngực, mới thở ra, thầm nghĩ:

- Tại sao giống nương nương trong miếu như thế?

Bạch Tố Trinh tu hành công pháp tu luyện của Long tộc tới nay. Khí chất trở nên càng thánh khiết sâu thẳm, tuy không phải Long uy của Long tộc, nhưng cũng không kém bao nhiêu, chính là áp bách tự nhiên của sinh vật bậc cao với sinh vật bậc thấp rồi, nguyên lý của Long uy chính là như thế.

Hứa Tiên đậu cử nhân, ngày đó liền có rất nhiều người tới chúc mừng, Hứa Tiên dứt khoát thiết một yến tiệc. Làm rất nhiều thiệp mời, mời rất nhiều người quen ở Tô Châu, đi tới Bách Thảo Viên trong ngắm hoa uống rượu, cũng làm yến tiệc chia tay.[/CHARGE]

418. Quyển 6 - Chương 417

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 417: Trúng cử. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Thiếp mời đưa tới Tri phủ nha môn, Trần Tri phủ lập tức há hốc mồm, hần nhớ rất rõ ràng, mình đã đánh rớt bài của Hứa Tiên, tại sao đàn độn, u mê hần lại làm cử nhân. Nhưng trong lòng thì hoảng hốt. Chính mình đã làm theo ý của Lương vương, ngược lại Hứa Tiên còn đậu cử nhân, điểm này giải thích thế nào? Nhìn qua thiếp mời trong tay, càng cảm giác chướng mắt, ném xuống dưới bàn.

Lúc này, Trần phu nhân từ hậu đường đi ra, tiến lên nhặt thiếp mời lên, khó hiểu nói:

- Đại nhân, Hứa Tiên trúng cử. Ngài nên cao hứng mới đúng chứ, vì cái gì?

Trần Tri phủ không che dấu, nói ra tình thế thật sự.

Trần phu nhân nghe vậy cả giận nói:

- Hứa Tiên có ân cứu mạng với chúng ta. Người lại muốn giúp Lương vương ám hại hần. Đây chẳng phải là lấy oán báo ân sao?

Trên mặt đẹp nhất thời xuất hiện một tầng sương lạnh.

Trần Tri phủ khuyên nhủ:

- Phu nhân, người đừng nóng giận a, không phải hần đã trúng cử rồi sao? Hiện tại ta lo lắng là, nên bàn giao với Lương vương bên kia thế nào.

Trần phu nhân thở dài:

- Bỏ đi, bỏ đi, người đã làm trái ý chỉ của Lương vương, cái chức quan này còn ngồi được sao? Đại nhân, người nên từ quan đi.

- Từ quan! Không được, ta chịu khổ nửa đời, mới có được vị trí Tri phủ, ta đi gửi thư cho Lương vương, xin hần một đường.

Trần Luân thống lĩnh một phủ, tay nắm thực quyền. Tô Châu là vùng đất trù phú, hần làm Tri phủ kiếm được nhiều chất béo. Cho dù không cần dụng tâm tham ô, hàng năm thu hoạch cũng có chút xa xỉ. Lại vừa không có xung đột với Lương vương, trong tâm mang theo chút may mắn.

Trần phu nhân cũng khuyên nhủ một phen, hần chỉ có thể đồng ý, cũng không thể làm gì.

Hứa Tiên thiết yến trong Bách Thảo Viên, mọi người tới, lại phát hiện dáng người của hần đã thay đổi, nhưng ngẫm lại tuổi tác của hần không lớn. Cộng thêm khí độ thông dong của hần lúc này, cũng không ai quan tâm tới chuyện đó. Nhưng sợ hãi thần phục nhất trong đó, không ai qua được Kim Thánh Kiệt, hần đã tận mắt thấy Hứa Tiên biến hóa từng chút một, từng bước một theo. Đã từng là thiếu niên bình thường, thời điểm hần còn trêu hoa ghẹo nguyệt, đã biến thành bộ dáng như thế. Càng bội phục ánh mắt của Phan Ngọc. Khó trách Phan Ngọc lại kết tri kỷ với Hứa Tiên. Thậm chí không ngừng giao tế không dứt đoạn, chẳng lẽ đã xem thấu biến hóa này sao?

Hứa Tiên tạ ơn mọi người tại Tô Châu chiếu ứng, trước hướng các đại phu của Tô Châu là thành viên của Tam Hoàng Tổ Sư Hội, trao trả chức hội trưởng, giao cho Trịnh Thái Sinh, bảo bọn họ tiếp tục thay phiên nhau làm việc. Hần đã thành lập quyền uy, đương nhiên không ai không đồng ý.

Ngô Nhân Kiệt hỏi:

- Chuông quây, Bách Thảo Đường làm sao bây giờ?

Tuy hần là tùy tùng đi theo Hứa Tiên biên sách, nhưng cũng gia nhập làm thành viên của Tam Hoàng Tổ Sư Hội, cũng là chủ quỹ của một hiệu thuốc.

Hứa Tiên cười nói:

- Sư thúc, ta đang muốn nói, Bách Thảo Đường sau này xin lão nhân gia ngài chiếu cố nhiều hơn.

Đây cũng là ý định ngay từ đầu của hần, y thuật của Ngô Nhân Kiệt rất cao, lại là người tốt khó kiếm được, đang định tặng một phần đại lễ cho hần. Hơn nữa Bách Thảo Viên có hần cùng với Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh ở lại, cũng không muốn bán đi, cho nên cần một người thân cận quản lý.

Mọi người xôn xao một hồi, hâm mộ cho vận khí thật tốt của Ngô Nhân Kiệt, thanh danh của Bách Thảo Đường đã lan xa ra ngoài, nghiễm nhiên đã biến thành tiệm thuốc lớn nhất ở Tô Châu này. Lại là cửa hàng mặt tiền, giá trị cũng không phải dùng ngàn vàng để tính toán. Ngô Nhân Kiệt vội vàng cự tuyệt, Hứa Tiên cười nói:

- Cũng không phải cho ngài, đây là một phần lễ vật làm đồ cưới cho Ngọc Liên muội muội, là tâm ý của ca ca như ta.

Ngô Nhân Kiệt đành phải nhận. Cả nhà của hần được Hứa Tiên chiếu cố, cho nên mặt mày vô cùng hưng phấn hồng hào.

Lúc này Liêu Thu thừa lúc rượu cao trào, đã kéo tay áo của Hứa Tiên, nói:

- Đồ vật người hứa với ta đâu?

Hần đang suy nghĩ tới chuyện tiểu thuyết.

Hứa Tiên đã giao một quyển Tam Quốc Diễn Nghĩa đưa cho hần, bởi vì lịch sử đằng sau của Tam Quốc Diễn Nghĩa có sai biệt, tài hành văn của hần không đủ sáng tạo ra, cho nên dứt khoát cắt đi, dù sao hần cảm thấy tình tiết đằng sau cũng không có thú vị. Cứ như vậy giao cho Liêu Thu. Lại cười nói:

- Lời hần ta đã hoàn thành, thế nhưng mà một đồng tiền cũng không thể thiếu.

Hần còn phải nuôi sống gia đình đấy!

Liêu Thu lăm bầm nói:

- Sẽ không thiếu của người đâu.

Lại nhìn qua một chút, nhưng sau đó nhanh chóng trầm mê vào trong, rốt cuộc chẳng quan tâm tới tiệc rượu gì cả, tiệc rượu tàn, hần đi lên kiệu, vừa ngồi vừa xem.

Hứa Tiên tiễn biệt mọi người, Bạch Tố Trinh đi ra nói:

- Hán Văn, ta không đi ra ngoài thì không tốt lắm!

Nhiều khách nhân đi tới như vậy, Hứa Tiên lại không cho nàng đi ra ngoài.

Hứa Tiên thừa lúc rượu hưng phấn, sờ sờ gò má của nàng, nói:

- Người đi ra, chúng ta chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh, không dám ỏi cười, nói không chừng còn có người thấp hươu cầu phúc đấy.

Hần cầm bàn tay của nàng, bàn tay trắng như tuyết. Hơi lạnh như ngọc.

Bạch Tố Trinh tránh né tay của hần, nói:

- Nào có?

Hứa Tiên cười nói:

- Hiện tại ta hận không thể ôm người vào lòng, Thanh Bạch nương nương chúc phúc phù hộ, phù hộ cho ta sớm ngày lấy nương tử về nhà.

Thời điểm chạng vạng tối, một âm thanh gõ cửa dồn dập, Hứa Tiên vội vàng đi ra mở cửa, Liêu Thu đỏ cả mặt, thở hồng hộc bắt lấy vai của Hứa Tiên, nói:

- Phía dưới, phía dưới đâu?

Nhìn thấy bộ dáng độc sách cao hứng của hấn, nhưng khi phát hiện không có khúc dưới, giống như bị bỏ một đao vào đầu, lập tức chạy đến Bách Thảo Viên hỏi khúc dưới.

Hứa Tiên nhún nhún vai nói:

- Thái giám.

Liêu Thu vội la lên:

- Thái, thái giám, có ý gì?

Hứa Tiên con mắt nhìn về phía nơi khác, nói:

- Chính là không có khúc dưới.

Liêu Thu như bị sét đánh, sắc mặt biến thành tái nhợt. Lão đảo lui về phía sau một bước, nói:

- Người lập lại lần nữa...

Hứa Tiên đảo mắt qua lại, mở tay ra, nói:

- Chính là thái giám!

Liêu Thu xông lên bắt cổ áo của Hứa Tiên.

- Hứa Tiên, lão tử liều với người.

Hoàn toàn không quan tâm tới sự thật Hứa Tiên cao hơn hấn một cái đầu. Bạch Tố Trinh nghe tiếng đi ra, khuyên bảo một phen, Liêu Thu mới bình tĩnh trở lại.

Hứa Tiên nghĩ kế cho hấn, nói:

- Còn lại, người tự thêm vào đi.

Con mắt Liêu Thu sáng ngời, chỉ vào Hứa Tiên nói:

- Hảo hảo hảo, Hứa Hán Văn. Xem như người lợi hại!

Vội vàng đi về tu bổ phần dưới.

Bạch Tố Trinh khích lệ Hứa Tiên, nói:

- Hán Văn, cái kia, thái giám không tốt lắm đâu!

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, cảm công đức bài ra quan sát, lại tổn thất mấy ngàn công đức, công đức chính là cầu chúc của người dân, tổn thất công đức chính là bị vạn dân oán trách. Lại cảm khái, thái giám. Quả nhiên đúng là không tốt! Cũng may Liêu Thu về, sau khi mất ăn mất ngủ, đã bổ sung đoạn sau, biến thành một bản Tam Quốc Diễn Nghĩa mới, nếu không, công đức sẽ tiếp tục mất đi.

Hứa Tiên vươn tay xoa bóp gò má của nàng, cười nói:

- Yên tâm đi, nương tử, có một số việc, kiên quyết không thể thái giám[/CHARGE]

419. Quyển 6 - Chương 418

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 418: Tâm ý. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Đôi gò má tuyệt mỹ của nàng đã biến hình, trong nét thánh khiết hiện ra vẻ đáng yêu, đây là yếu thích lớn nhất của hân.

Bạch Tố Trinh tức giận vỗ tay của hân, lại vỗ đầu của hân, không cho hân làm vậy.

Lộc Minh Yến là tập tục khi trúng khoa cử. Mỗi khi thi Hương xong, ngày kế tiếp khi yết bảng. Sẽ do quan phủ bỏ vốn ra, mời tất cả cử nhân, nấu dê mỡ trâu, để ăn mừng. Trước khi mở yến, sẽ ca một bài, trong đó có một câu:

- Ô ô lộc ô, thực dã chi bình.

Lại nói lộc (con lộc) chính là một mỹ thực, không quên chia sẻ với đồng bạn, cũng là một loại mỹ đức.

Các cử nhân cũng mượn cơ hội này kết bè kết phái với nhau, để sau này có thể hô ứng. Hứa Tiên trước khi khảo thí bị người ta thù ghét. Nhưng bây giờ biến thành tiêu điểm của mọi người. Mọi người đều đi tới mời rượu, muốn kéo chút quan hệ với hân. Bởi vì kỳ thi vào mùa xuân, có tỷ lệ rất lớn sẽ do lão sư của Hứa Tiên chủ trì.

Mặc dù Hứa Tiên không có thủ đoạn như Phan Ngọc, cũng nỗ lực ứng đối một phen, ít nhất cũng không kết thù hận vô vị. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Tri phủ, trong lòng biết có chút thù hận đã kết xuống. Nhưng lần này vừa đi, đã ở ngoài ngàn dặm. Những chuyện ở nơi đây, đã không sao cả.

Ngày thứ hai, bọn họ mượn thuyền lớn, mang theo rất nhiều thứ. Tiểu Thanh mất tích đã lâu, cũng xuất hiện, nhìn qua thành cổ Tô Châu từ từ xa dần, biến mất trong tầm mắt.

Lúc đi tới Hàn Sơn tự, Hứa Tiên cố ý dừng lại. Đi vào trong. Đi gặp phương trượng của Hàn Sơn tự là Giác Viễn, hân vô cùng nhiệt tình với Hứa Tiên. Hứa Tiên nhờ hân một chuyện, chính là khi hân rời khỏi Tô Châu trong đoạn thời gian này, mời hân chiếu cố Ngao Ly nhiều hơn. Nếu thật sự có cường địch tới, hơi chút ứng phó một chút. Bạch Tố Trinh sẽ đuổi tới kịp thời, Giác Viễn hơi chút suy nghĩ một phen, cũng đáp ứng thỉnh cầu của Hứa Tiên, chỉ nói hết sức nỗ lực.

Hứa Tiên cũng biết tăng quan hệ này, không có khả năng dựa vào quá nhiều.

Nhưng Giác Viễn là cao thủ cấp Địa Tiên, chỉ cần hơi chút chú ý một phen, cũng gia tăng thêm một tầng bảo đảm an toàn cho Ngao Ly.

Khí thu lạnh dần, tiếng nhạn kêu bầy. Tiếng kêu lạnh lạnh trong thanh vắng, lúc này có tiếng chim kêu to, hạ xuống mũi thuyền, chính là kim điêu. Hứa Tiên tháo thùng thư xuống, mở ra xem xét, không khỏi mỉm cười, Phan Ngọc ở kinh thành quả nhiên lấy được “Giải nguyên” danh tiếng, chính là đệ nhất thiên hạ về thi Hương.

Bạch Tố Trinh thấy Hứa Tiên mỉm cười. Cũng không tiến lên hỏi. Hứa Tiên quay đầu lại giao thư cho nàng, Bạch Tố Trinh nháy mắt mấy cái. Làm ra biểu lộ “Làm sao có thể?”, thấy Hứa Tiên gật đầu “Không có vấn đề.” Nàng mới cúi đầu nhìn.

Bạch Tố Trinh khen:

- Vị muội muội này, học vấn thật cao.

Tiểu Thanh cũng đi tới. Nhìn xem, khinh thường nói:

- Có cái gì không dậy nổi.

Hứa Tiên cười hỏi:

- Tiểu Thanh, nọc độc của người tu hành thể nào rồi?

Hân tình nguyện lấy thân thử độc

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ lên, hung hăng liếc nhìn Hứa Tiên. Bạch Tố Trinh hiếu kỳ nói:

- Hán Văn, người biết sao?

Tiểu Thanh đã bảo nàng giữ bí mật với Hứa Tiên, nhưng không nghĩ tới, Hứa Tiên đã thử một lần.

Hứa Tiên cười mà không nói.

Tiểu Thanh thấy ánh mắt của hai người, lại tránh vào trong khoang thuyền.

Hứa Tiên quay đầu nhìn qua mặt nước bao la, trong nội tâm cũng cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu, chợt thấy lòng bàn tay ôn nhu, Bạch Tố Trinh nhìn sang, trong đôi mắt của nàng ẩn chứa dịu dàng và lo lắng, Hứa Tiên dùng sức nắm chặt bàn tay mềm mại không xương của nàng, chỉ hỏi:

- Chuẩn bị cho tốt chưa?

Nếu như nàng cần thời gian, mình tình nguyện chờ đợi.

Bạch Tố Trinh nói khẽ:

- Ân.

Lại nói:

- Để cho ta nói đi.

Đây chính là kết quả do nàng cân nhắc rất râu.

- Người?

Bạch Tố Trinh nhìn hẩn, mỉm cười nói:

- Để tỷ tỷ chiếu cố người một lần cuối a, về sau không thể gọi là tỷ tỷ.

Gió sông thổi áo dài của nàng phất phới, mái tóc xanh cũng bay lên, lo lắng trên mặt đã biến mất, chỉ còn lại hương vị tự tin.

Hứa Tiên khẽ cười nói:

- Nếu tỷ tỷ ưa thích, ta sẽ luôn gọi là tỷ tỷ.

Bạch Tố Trinh tức giận liếc hẩn. Biết hẩn lại đang trêu chọc, nhưng trong lòng nghĩ: ta cũng muốn làm tỷ tỷ, chiếu cố người thật tốt.

Nhìn nhìn qua khói bếp hai bên bờ sông, tâm tình từ từ khoan khoái dễ chịu, từ khi yêu hẩn tới nay, mọi thứ nàng quá mức ỷ lại vào hẩn, cho nên thiếu đi chủ kiến của mình. Hôm nay đã làm ra quyết định như vậy, cũng nên hảo hảo giúp đối phương, cho dù về Hàng Châu gặp Vân Yên Tiểu Thiển, hay vị “Công tử Phan Ngọc” ở kinh hành. Bạch Tố Trinh ta, chẳng lẽ đảm đương không nổi một tiếng tỷ tỷ sao?

Từ khi quen Hứa Tiên, gặp được rất nhiều chuyện, cho dù là Pháp Hải hay Ngao Kiền, sau này lại gặp Pháp Nguyên, hơn phân nửa cần nhờ tâm cơ của Hứa Tiên để giải quyết, mặc dù pháp lực của nàng cao hơn Hứa Tiên gấp mười lần, nhưng trong bất tri bất giác, đã sinh ra tâm tình ỷ lại, đặc biệt rất lưu luyến bờ vai của hẩn, bản năng nữ tính chính là dựa dẫm vào bờ vai của đàn ông, nàng đã phát huy chuyện này tới mức tận cùng. Tuy nàng có một thân pháp lực cường đại, nhưng tâm tính không khác gì mối tình đầu của tiểu hải nữ. Hận không thể mọi chuyện đều thương lượng với hẩn, nghe hẩn quyết định.

Nhưng từ khi hôn kỳ tới gần, nàng càng cảm giác được, có một số việc không cách nào đơn thuần dựa vào hẩn, bằng không thì chỉ làm hẩn thêm đau đầu. Mình cũng khó tránh khỏi lâm vào thế bị động. Những ngày này trong nội tâm nàng luôn luôn có chút ít sầu lo, tuy hẩn đem toàn lực an ủi mình, nhưng vẫn khó thoát khỏi.

Vào lúc này, nàng mới tỉnh ngộ. Lúc ở núi Nga Mi, nàng có rất nhiều muội muội. Khi đó rất dễ bảo, lần này lại nhiều thêm mấy muội muội, lại thêm một “Hảo đệ đệ” khó bảo! Không khỏi duỗi bàn tay trắng nõn sờ đầu của Hứa Tiên, nói:

- Về sau phải nghe lời a!

Trên mặt mang theo nụ cười thanh nhã.

Hứa Tiên rất im lặng, càng im lặng là, trong nội tâm rất hưởng thụ cảm giác này. Nhìn thấy bóng mờ trên mặt của nàng tán đi, còn lại chính là tự tin nhàn nhạt, khí chất càng lộ ra ôn nhu tường hòa, tinh khiết cao thượng. Đây chính là hình tượng tỷ tỷ hoàn hảo nhất trong lòng của mọi người.

- Vâng. Tỷ tỷ.

Hàng Châu, tĩnh lặng hồi lâu, Cửu Vương Phủ lại một lần nữa có tiếng cười đùa. Tường đồ lục ngói không còn tác dụng của ảo thuật nữa, mà đã chuyên môn gọi thợ tới tu sửa qua, trả lại dáng vẻ ban đầu cho nó.

Vân Yên cùng Thanh Loan đang chuẩn bị đồ ăn, Tiểu Thiển ở trong núi, cũng xuất hiện trong phủ, có tiếng la hét của Tiểu Bạch Hồ Úc Lôi. Úc Lôi một mặt giãy dụa, lại không thể thoát ra khỏi khống chế của Tiểu Thiển. Tiểu Thiển nhìn qua Ngư Huyền Ky đang ngồi nhắm mắt, thấy trên mặt của nàng có lo lắng, hỏi:

- Ngư đạo trưởng, có chuyện gì sao?

Ngư Huyền Ky mở mắt, do dự một chút, nói:

- Tiểu Thiển cô nương. Ta có chút dự cảm điềm xấu, nhưng liên quan đến Hứa Tiên, không tính toán rõ ràng lắm. [/CHARGE]

420. Quyển 6 - Chương 419

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 419: Tâm ý. (2)

Sưu tầm:

Tiểu Thiển nói:

- Có liên quan tới sự phụ của người sao?

Trong lúc nói chuyện, Úc Lôi thừa cơ hung hăng cắn một ngụm vào bàn tay trắng nõn của nàng. Dốc sức liều mạng cắn xé. Tiểu Thiển không quan tâm, chỉ lo lắng nhìn Ngư Huyền Ky.

Ngư Huyền Ky thở dài nói:

- Hẳn là thế, quẻ tượng quá loạn, thấy không rõ lắm.

Tiểu Thiển tức giận, nói:

- Đây là tính toán sao? Duẩn nhi cũng nói được đấy!

Chợt âm thanh biến thành lạnh lẽo, nhìn Úc Lôi nói:

- Tử lão hồ, người cắn đủ chưa.

Úc Lôi bị nàng làm giật mình, vội vàng nhả ra, kêu ô ô, trốn ra sau lưng của Duẩn nhi. Duẩn nhi ngồi xổm bên cạnh Ngư Huyền Ky rửa rau, tuy phòng bếp cách nơi này tương đối gần, nhưng nàng vẫn kiên trì rửa rau bên cạnh Ngư Huyền Ky, sau khi rửa xong lại mang vào phòng bếp. Duẩn nhi dùng bàn tay ẩm ướt sờ đầu của Úc Lôi, bủm môi nói:

- Tiểu Thiển tỷ tỷ, người lại hù dọa nàng.

Úc Lôi lúc lắc cái đầu, vung vẩy nước trên đầu, Duẩn nhi ai nha một tiếng, vội vàng lấy vật che chắn.

Tiểu Thiển cười tủm tỉm với Duẩn nhi, nói:

- Vẫn là Duẩn nhi nghe lời, người nói cho tỷ tỷ nghe, người cảm thấy sự tổ và sự thục của người thế nào.

Nàng cố ý không nói “Bạch tỷ tỷ” cùng “Tướng công”, mà nói sự tổ cùng sự thục, trợn mắt nhìn qua phản ứng của Ngư Huyền Ky. Thấy Ngư Huyền Ky mặt không biểu tình, trong nội tâm cười thầm: mặt không biểu tình chính là biểu lộ a!

Duẩn nhi giơ bàn tay nhỏ bé lên, hưng phấn nói:

- Duẩn nhi biết rõ, thông gia gặp nhau.

Ai ôi!!! Một tiếng. Trên đầu đã bị Ngư Huyền Ky cốc một cái, ngồi chồm hồm trên mặt đất bụm lấy đầu, nửa tức giận nửa không dám nói, nhìn qua bộ dáng “Hung ác” của sư phó.

Ngư Huyền Ky nói:

- Ai bảo người nói chuyện này.

Trong nội tâm đã hoài nghi tới Tiểu Thiển.

Tiểu Thiển nhẹ giọng cười cười, nói:

- Ngư đạo trưởng, trong nội tâm không vui, cũng không nên lấy hài tử làm nơi tức giận! Người cũng cảm giác được mà! Tướng công mấy ngày nay, đã gửi cho ta một trăm ba mươi tám phong thư, có ba mươi lăm phong thư nhắc tới Bạch tỷ tỷ, ngữ khí của mỗi phong thư lại không giống nhau! Tướng công cũng không phải đang che giấu đầu.

Ánh mắt lại nhìn mười ngón tay thon dài của mình. Chạm rãi quần vào nhau. Tuệ chất linh tâm, nàng làm sao không cảm nhận được gì chứ.

Ngư Huyền Ky cau mày nói:

- Hứa Tiên là Hứa Tiên, sư phụ là sư phụ, không nên nói nhập làm một. Còn nữa, trong lòng người mất hứng, không nên dây vào người ta.

Răng nanh của nữ quỷ này quá bén nhọn, làm cho nàng có xúc động muốn hàng ma phục yêu.

Tiểu Thiển ngẩng đầu, buồn bã nói:

- Mất hứng? Chỉ cần có thể nhìn thấy hấn, là được rồi, tất cả ta đều nguyện ý. Nhưng mà, tính cách của Bạch tỷ tỷ lại tốt. Đạo hạnh lại cao, ta rất ưa thích đấy!

Nói xong lời này, cao hứng trở lại, vỗ tay cười nói:

- Vừa vặn ta có thể chiếm giữ Phượng Hoàng Sơn rồi. Kim Lũ Pháp Vương ta đánh không lại, nên thỉnh Bạch tỷ tỷ đi hỗ trợ.

Cuối cùng lại lờm Ngư Huyền Ky, “Lơ đãng” nói:

- Khá tốt không phải sư phụ ta.

Đôi mi thanh tú của Ngư Huyền Ky run lên, Tiểu Thiển ngồi vào bàn đá, đóng đưa bắp chân thon dài, cười hì hì, nói:

- Tướng công nhà ta thật sự có mị lực, ngay cả nữ tử như Ngư đạo trưởng cũng động tâm.

Ngư Huyền Ky nhú mày không nói, Tiểu Thiển lại nói:

- Nói không chừng tương lai còn phải kêu một tiếng muội muội đấy?

Không đợi Ngư Huyền Ky nói chuyện, đã nhảy xuống bàn đá, chấp tay sau lưng đi vào phòng bếp.

Nữ tử u hồn xinh đẹp này, lúc lo lúc vui, lúc ngầy ngơ lúc cười, bỗng nhiên ôn nhu, bỗng nhiên chua ngoa. Biến ảo cực nhanh, đều khiến người ta trở tay không kịp, trong đó hơn phân nửa bởi vì thân thể không có hồn phách, không dễ khống chế cảm xúc. Nhưng chỉ có ở trước mặt của hấn, vẫn giữ được bộ dáng ôn nhu.

Duẩn nhi si ngốc sờ đầu. Trái xem phải xem, không rõ các nàng đang nói cái gì. Biểu lộ của Ngư Huyền Ky lại khôi phục lạnh nhạt, nói:

- Người cần gì phải như thế? Quên hấn, chuyên tâm tu đạo chẳng phải là càng tốt sao?

Tiểu Thiển ngoái đầu nhìn lại, cười nói:

- Ta không có thân thể, không giống người, biết cách khống chế, cũng không muốn khống chế. Đã từng thử qua một lần, nhưng trong nội tâm đau nhức ngay cả thân hình cũng vặn vẹo. Có khi lại cảm thấy, chính mình chôn cất bên dưới tán cây tại Lan Nhược Tự. Chính là đang đợi hấn đấy! Ân, nhất định là như vậy.

Nàng nói không chút e dè.

Nàng đã từng sinh hoạt sâu trong Lan Nhược Tự không biết bao nhiêu năm tháng, sinh hoạt không có mục đích, u hồn của nàng không có nơi dựa vào, thầm nghĩ muốn thoát ly khỏi trói buộc. Nhưng về sau mới phát hiện, bà ngoại căn bản không có trói buộc chính mình. Thì ra lần mộng tưởng duy nhất kia, cuối cùng đều là mơ mịt, cho nên không cách nào rời đi! Nhưng khi đó, có lẽ khi đó được bất cứ nam nhân nào cứu, sẽ yêu mến không cần gì cả, không cầu bất luận kết quả gì, thầm nghĩ thoát khỏi trói buộc của mình. Nhưng thật may mắn, gặp gỡ chính là hần. Từ đó trở đi, trong nội tâm đã khắc lên “Chấp niệm” rất sâu.

Ngư Huyền Ky giống như đã phát hiện ra tâm tư của nàng. Nói:

- Lòng có chấp niệm, khó thành chính quả.

Tiểu Thiển cười nói:

- Thì có gì đâu nào?

Chấp tay sau lưng, nghiêng người về phía trước, nói:

- Thực xin lỗi, vừa rồi là ta lỡ lời, xin người tha thứ cho ta.

Ngư Huyền Ky khẽ gật đầu, ý bảo không sao. Tiểu Thiển nói:

- Cảm ơn người.

Sau đó lộ ra nụ cười giảo hoạt, lúc này nói một câu:

- Ngư muội muội. Ta chờ người gọi ta là tỷ tỷ đấy.

Ặc, đúng là rất chua ngoa.

Thời điểm này, cửa ra vào truyền đến âm thanh gõ cửa “Ba ba ba”, có một giọng của nam nhân vang lên:

- Ta trở về.

Trên mặt của Tiểu Thiển xuất hiện sợ hãi và vui mừng, vội vàng bay nhanh về phía cửa ra vào.

Trong phòng bếp, Vân Yên mặc tạp dề. Vừa ngân nga tiểu khúc, vừa cắt đồ ăn. Từ những biểu hiện này, cũng biết được tâm tình của nàng không tệ.

Thanh Loan khó hiểu nói:

- Tiểu thư, sao người lại cao hứng như vậy?

Vân Yên đương nhiên nói:

- Phu quân ta, ca ca người, sắp trở về, ta làm sao mất hứng được.

Lại cười thần bí, nói:

- Hơn nữa Bạch tỷ tỷ cũng trở về, điều này nói rõ cái gì.

Thấy biểu lộ buồn bực của Thanh Loan, nói:

- Nha đầu ngốc, nói rõ nàng thật sự làm tỷ tỷ của chúng ta chứ sao.

- Vi, vì cái gì?

- Phu quân gửi thư cho ta, người cũng đã xem rồi.

Thanh Loan tỏ vẻ không hiểu, Vân Yên nói:

- Thực ngốc, lại một, Ngao Ly chiếm Thái Hồ, trong thư phu quân có nói, sẽ tiếp tục đánh chiếm Trường Giang, Bạch tỷ tỷ tại sao phải trở về theo, mà không phải là ở Tô Châu?

Đạo lý đối nhân xử thế của nàng còn cao hơn cả Tiểu Thiển, đương nhiên nhìn ra mách khéo.

Thanh Loan mở lớn miệng nhỏ, nói:

- Người nói là...

Vân Yên cười nói:

- Rất cực cũng thông suốt. Đến đây, phần thưởng người.

Nhặt ra một miếng thịt bò chín đã cắt xong, đưa vào trong miệng của Thanh Loan.

Thanh Loan vừa ăn thịt bò. Vừa nói:

- Bạch tỷ tỷ là người tốt, nhưng người cũng không cần cao hứng như vậy.

421. Quyển 6 - Chương 420

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 420: Yển.

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

- Người tốt còn chưa đủ? Người quên ban đầu ở quý phủ, mẫu thân của ta khi dễ tiểu thiếp có bao nhiêu hung ác đâu, nhưng mà mẫu thân của ta là tiểu thư khuê các hiểu lễ nghĩa! Phụ thân của ta đường đường là Tri phủ đại nhân. Nếu phụ quân tìm một lão bà xấu tính, thời gian sau của chúng ta không tốt. Hiện tại là tốt rồi, chỉ cần phụ quân thương tất cả chúng ta, cái gì cũng tốt cả.

Vân Yên sinh ra trong nhà quan lại, phụ thân có ba vợ bốn nàng hầu, nàng mưa dầm thấm đất, ngược lại rất dễ dàng tiếp nhận. Hơn nữa ở trong mắt nàng, Hứa Tiên so với những hoa hoa công tử lưu lạc thanh lâu, còn tốt hơn rất nhiều. Tiêu chuẩn bất đồng, tâm tính đương nhiên khác nhau rất lớn.

Thanh Loan gật gật đầu, giống như, cũng hiểu được đạo lý. Lỗ tai của nàng khẽ động, nói:

- Tiểu thư, hình như có âm thanh gõ cửa.

Vân Yên nói:

- Thực sao?

Vội vàng cởi tạp dề, chuyển một vòng, hôm nay nàng cố ý mặc một bộ váy cao, buộc vòng quanh dáng người hoàn mỹ. Đuôi váy xòe ra giống như đuôi khổng tước vậy, nhẹ nhàng xoay tròn thân, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, giống như phượng hoàng giương cánh.

- Thấy ta thế nào?

Thấy Thanh Loan gật đầu, mới vui mừng kéo nàng đi ra ngoài cửa tiếp khách.

...

Đại môn mở rộng ra, Hứa Tiên còn chưa kịp thối thức một cái một đạo lam ảnh đã nhào vào ngực của hắn, tuy tư thái đã chuẩn bị từ sớm, nhưng khi ôm trong người lại không cảm thấy chút sức nặng nào. Trừ Tiểu Thiển còn có thể là ai.

Hứa Tiên vỗ nhẹ lưng của nàng, Tiểu Thiển thoát khỏi ôm ấp, trước tiên thi lễ với Bạch Tố Trinh, thật là nhu thuận nói:

- Bạch tỷ tỷ.

Lại chào Tiểu Thanh:

- Thanh cô nương.

Lưu ý quan sát thần sắc của bọn họ, trong nội tâm đã có vài phần rõ ràng, nói:

- Mau đi vào bên trong, Vân Yên chuẩn bị rất nhiều thức ăn, Ngự đạo trưởng cũng ở đây.

Mặc dù có vài phần kinh ngạc với biến hóa của Hứa Tiên, nhưng cũng không có để trong lòng.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau cười cười, đi vào trong phủ. Đi chưa được mấy bước, đã thấy một đạo thân ảnh hồng sắc, Hứa Tiên ôm Vân Yên, cảm giác thân thể nàng rung rung một hồi, buông nàng ra nhìn lên, thì ra vành mắt đã hồng lên, trong mắt đã đầm lệ mờ mờ. Dùng chiếu lau nước mắt sở trường, bộ dáng lê hoa đài vũ làm cho người ta trù mến.

Hứa Tiên cảm thán, từ khai gặp nàng tới bây giờ, khi tuổi tăng lên, người ta sẽ càng ngày càng thành thực, nàng ngược lại càng giống tiểu hài tử. Thanh Loan thanh tú động lòng người đứng ở một bên. Bộ dáng muốn đi tới nhưng không dám, Hứa Tiên đi tới trước ôm nàng một cái, nói nhỏ bên tai:

- Đã gầy đi nhiều rồi

Thanh Loan đỏ mặt nhất thời không biết nên ứng đối như thế nào.

Thời điểm này, Ngự Huyền Ky nhìn không chuyển mắt nhìn qua gương mặt Bạch Tố Trinh, dường như muốn nhìn ra vài điểm gì đó trên mặt của nàng. Sau đó vẫn tiến lên phía trước gọi một tiếng:

- Sư phó, ngài có được chưa/

Hỏi chính là công pháp tu luyện của Long tộc, đây vốn là mục tiêu lớn nhất của Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh sờ sờ gò má của nàng, nói:

- Chờ một chút sẽ nói với người nghe.

Nếu bàn về gương mặt đơn thuần, thì hai nàng không khác nhau lắm.

Ngự Huyền Ky nhìn qua Hứa Tiên, nhẹ nhàng gật gật đầu, cũng thở dài một hơi.

Đợi tới giờ cơm, Vân Yên đem trù nghệ của nàng ra khoe khoang một phen, Ngự Huyền Ky hỏi rất nhiều chuyện ở Tô Châu, bởi vì nàng sợ chậm trễ tu luyện của Vân Yên, cho nên gửi thư không nhiều lắm, rất nhiều chuyện không quá rõ.

Bạch Tố Trinh cũng nói đủ chuyện tại Tô Châu, công pháp tu luyện thần diệu của Long tộc Tam Mao Chân Quân cùng kiếp trước của Hứa Tiên, giúp Ngao Ly lấy được Thái Hồ, biên sách thành công được sáu trăm vạn công đức, lại khảo trúng thi Hương văn...văn, cũng không lãng tránh nhân vật mà nàng sắm vai trong đó.

Ngự Huyền Ky kinh ngạc nhìn qua Hứa Tiên, bởi vì sự đệ này gây cho nàng quá nhiều kinh ngạc, nàng không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Sáu trăm vạn công đức, nàng hành tẩu thể gian lâu như vậy, tích lũy công đức cũng không được một nửa con số này. Đồng Nhạc Đại Đế chuyển thế lại làm cho nàng cảm giác “Khó trách”, bằng không thì dựa vào cái gì nam tử tham tài háo sắc này lại tu luyện nhanh như vậy.

Nhưng chuyện làm cho nàng kinh ngạc nhất, chính là sư phó Bạch Tố Trinh của nàng, quả nhiên bất hạnh bị mình nói trúng. Tuy người tu hành không chú ý bối phận, nhưng dù sao đây là sư phó mà nàng kính yêu. Lại bị Hứa Tiên hái tâm hồn thiếu nữ, làm cho nàng có cảm giác không sở được. Trong nội tâm thở dài:

- Sư phó, người cũng quyết định rồi sao?

- Ta quyết định, cùng Hán Văn, kết làm phu thê.

Đợi cho Bạch Tố Trinh nói ra những lời này, hào khí trên bàn ăn đã yên tĩnh lại.

Lời này đã ngoài ý định, lại nằm trong dự liệu. Tuy trước đó cũng đã phát giác được, nhưng thực sự phát sinh, trong nội tâm của chúng nữ, có đủ hương vị.

Hứa Tiên hoài nghi, nếu như chuyện này phát sinh ở hiện đại, hiện tại đã lật bàn rồi. Nhưng mà, muốn đặt ở hiện đại, cũng tuyệt đối không thể gom được một bàn như thế. Bởi vì dù thế nào đi nữa, nhiều tiền hơn nữa cũng không có khả năng. Đó là vì trong nội tâm không thừa nhận, cũng may quốc gia của ta tích lũy xuống mấy ngàn năm “Phong kiến”, cho nên cứu mạng của hắn.

Vân Yên dẫn đầu đứng dậy, hướng Bạch Tố Trinh kính một chén rượu, cười nói:

- Tỷ tỷ.

Tránh khỏi chữ “Bạch” kia. Tiểu Thiển cũng làm như thế. Ngư Huyền Kỵ cũng miễn cưỡng nói một câu “Chúc mừng.” Duẩn nhi ôm Tiểu Bạch Hổ, si ngốc nhìn chung quanh, không rõ chuyện gì.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau, đều thở ra một hơi.

Đội tiệc rượu xong, mọi người tán đi, Ngư Huyền Kỵ mang theo Duẩn nhi vội vàng trở về Huyền Kỵ Các, Vân Yên cùng Thanh Loan cũng muốn trở về tiểu viện trước kia. Hứa Tiên tự nhiên muốn cùng đi một chỗ. Tuy trong nội tâm Tiểu Thiển muôn vàn không nỡ, nhưng vẫn quay về núi, sau khi Hứa Tiên nghỉ ngơi tốt, sẽ đi tìm nàng.

Hứa Tiên giờ mới hiểu được cái gì gọi là phương pháp phân thân, càng thêm hiểu rõ, muốn các nàng tán thành lẫn nhau không thành vấn đề, dù sao cũng vì chính mình, một tiếng “Tỷ tỷ” này cũng gọi được. Nhưng muốn thân thân mật mật tụ cùng một chỗ, tỷ tỷ muội muội gọi thành một đoàn, là nhiệm vụ bất khả thi. Các nàng mỗi người đều hoàn mỹ, hoàn mỹ đủ khiến cho Hứa Tiên xấu hổ lại xấu hổ, không đơn thuần là dung mạo khuynh thành. Càng là vì mỗi người các nàng, đều có một khóa tâm tình không giống người thường.

Cừu Vương Phủ lại một lần nữa yên tĩnh,

Tiểu Thanh oán hận nói:

- Hứa Tiên quá đáng giận.

Bạch Tố Trinh nhìn qua bầu trời xanh, không trả lời. Không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên lắc đầu bật cười. Bộ dáng tuyệt mỹ, làm cho Tiểu Thanh phải ngẩn ngơ.

- Rất thú vị, bọn muội muội đi rồi, trở về phòng đi thôi, ngày mai còn phải đi gặp tỷ tỷ và tỷ phu đấy.

Hứa Tiên cùng Vân Yên, Thanh Loan trở lại tiểu viện, trên đường đi, Vân Yên càng thêm sinh động, nói xong những ngày này tu hành vất vả như thế nào, Ngư Huyền Kỵ hà khắc như thế nào, lại không cho gửi thư tới cho Hứa Tiên. [/CHARGE]

422. Quyển 6 - Chương 421

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 421: Tầm. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Thanh Loan yên tĩnh đi ở một bên, hơn nửa năm không thấy, nàng đã cao hơn không ít, tóc dài nghiêng bó, từ đầu vai rủ xuống, có lẽ là do tu hành, khí chất cũng trầm tĩnh hơn rất nhiều, đánh tan vài phần trẻ trung, càng lộ ra nét xinh đẹp.

Cứ như vậy lẳng lặng đi cùng nhau, những lời của bọn họ nói với nhau có vui cười, có u buồn. Hứa Tiên hoặc là hỏi Vân Yên, nàng mới ngắn gọn trả lời mấy câu, trong thoáng chốc, đã không phải như lúc trước nữa.

- Đúng rồi, Loan nhi, ta tại Tô Châu giết cóc tinh có được một thanh kiếm gỗ đào, không là phàm phẩm, qua ngày mai sẽ cho người nhìn một chút.

Thanh Loan cười giòn ngọt, nói:

- Tốt.

Hứa Tiên nói:

- Nói trở lại, các người Trúc Cơ như thế nào rồi?

Vui vẻ trên mặt Vân Yên trì trệ, nói:

- Loan nhi, đã tốt.

Vân Yên cùng Thanh Loan đều là tài liệu tu luyện rất tốt, thần hồn trời sinh đã vượt trội thường nhân, tu hành, tốc độ có phần nhanh, nhưng cần chăm chỉ. Vân Yên còn kém cỏi rất nhiều.

Hứa Tiên nói:

- Người thì sao?

Vân Yên ấp úng.

Thanh Loan cười nói rõ chỗ yếu:

- Tiểu thư tu hành không cố gắng, còn thiếu một ít.

Vân Yên bất mãn nói:

- Cái gì, nha đầu chết tiệt kia, người biết võ công, ta đương nhiên không sánh bằng người.

“Ba” một tiếng, Hứa Tiên thò tay vỗ một chưởng lên mông của nàng.

- Nhất định là người lười biếng, còn dám chống chế.

Trên tay truyền đến cảm giác co giãn nở nang.

Vân Yên kinh hô một tiếng, che bờ mông lại, đỏ mặt tinh tế kêu một tiếng “Phu quân.” Lại nói:

- Ngươi đạo trưởng nói, qua ít ngày nữa là được.

Bộ dáng thẹn thùng xinh đẹp làm nội tâm của Hứa Tiên rung động.

Về đến nhà, mở cửa phòng Hứa phủ đầy bụi, một khí tức quen thuộc thổi vào mặt. Hứa Tiên đi đóng cửa phòng, cảm giác sau lưng mềm nhũn, Vân Yên ôm lấy hắn, nói khẽ:

- Rất nhớ người.

Thanh âm có chút run rẩy, thời điểm có nhiều người, không cách nào dễ dàng biểu đạt tình cảm của mình.

Hứa Tiên quay người lại ôm nàng, hôn lên đôi má ngập nước mắt kia. Đánh tan tầng kiên cường nguy trang của nàng, kỳ thật nàng mềm yếu hơn bất cứ ai khác.

- Yên tâm đi, về sau sẽ không tách ra nữa.

Cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, gấn bó kết giao, nước miếng ngọt ngào đầy miệng. Đợi tới khi rời môi, Vân Yên thoát khỏi ôm ấp, lại cười nói:

- Còn có Loan nhi.

Thanh Loan đứng ở bên cạnh, thần sắc vốn có một ít đỏ mặt, nghe vậy càng đỏ hơn nữa, nhưng lại cúi đầu không có phản bác. Trong nội tâm Hứa Tiên cảm thán, hắn càng hy vọng muội muội này có thể quên hắn đi, tìm được người thuộc về mình, nhưng trong lòng của hắn ít đi một chút áy náy. Nhưng cùng lúc đó, trong nội tâm lại có vui mừng khó có được, hận không thể, vĩnh viễn ôm nàng vào ngực, vô cùng triu mến.

Nhưng hiện tại hắn đã hiểu, muốn cho nữ tử như vậy thay lòng đổi dạ, là một chuyện không thể nào, hơn nữa sâu trong nội tâm, hắn hy vọng nàng thay lòng đổi dạ sao?

Sắc mặt Thanh Loan đỏ lên, reo lên một tiếng.

Hứa Tiên vào lúc này ôm nàng thật chặt, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, cảm thấy trước ngực rất mềm mại, được hai ngọn núi ép vào, rất thoải mái. Cảm giác so với lúc trước, dường như cao hơn rất nhiều, cúi đầu xuống, trong mắt nàng có quyến luyến không chút che giấu, liền không hề do dự, cúi đầu xuống khinh bạc bờ môi của nàng một phen, một nụ hôn nhẹ.

Thanh Loan “Ừm” một tiếng. Nắm ôm cổ của Hứa Tiên, đôi mắt đẹp nửa mở nửa khép, tuy là hôn nhẹ, nhưng đã xấu hổ không dám ngẩng mặt lên rồi. Vân Yên mỉm cười nhàn nhạt, chỉ có với muối muối này, trong nội tâm nàng không sinh ra chút ghen ghét nào, ngược lại hy vọng phu quân có thể chính thức tiếp nhận nàng, cho nàng hạnh phúc.

Ba người hôn hít một phen, tiểu viện đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu, giống như ba người chưa từng rời khỏi nơi đây. Đợi tới lúc ban đêm. Thanh Loan đã lấy một thùng gỗ lớn, sau khi đã chuẩn bị nước tắm thật tốt, muốn tẩy trần cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên trần truồng ngồi trong thùng. Nước chỉ mới ngang tới ngực, đem hai tay khoác lên thành thùng, đôi cánh tay đã trở nên kiên cố hữu lực. Hơi nước tràn ngập cánh tay, Hứa Tiên hít sâu một hơi, không biết có phải nguyên nhân do nội tâm hay không, những mệt mỏi trong nội tâm của hắn, dần dần tán đi. Nhắm mắt lại, nghĩ tới đủ loại tràng cảnh lúc mình xuyên việt, đã từng thâm nghĩ đến Bạch Tố Trinh, dựa vào nàng ăn cơm, làm trai bao, chưa từng nghĩ tới, sẽ được ưu ái như thế này?

Mỹ nhân ân trọng, hắn cũng không có quan niệm như cổ nhân, nữ tử lãnh khác và bạc tình bạc nghĩa, lại càng cảm giác hàm nghĩa của bốn chữ này. Đại khái, hạnh phúc trên đời này chính là gánh nặng!

Sau tắm bình phong có âm thanh của Thanh Loan truyền ra.

- Ca, nước đã được chưa?

Hứa Tiên ứng một tiếng, sau tắm bình phong đã xuất hiện một thân ảnh khác. Vân Yên đi ra phía sau hắn, dùng bàn tay ôn nhu vuốt ve bắp vai.

- Phu quân, chừng nào thì ngươì lên kinh?

Hứa Tiên nhắm mắt lại nói:

- Qua hết năm a!

Vân Yên do dự một chút, nói:

- Có thể mang thiếp thân đi không?

- Ân?

Hứa Tiên mở mắt, cười nói:

- Mang người làm cái gì?

Bình thường khi đi tham dự kỳ thi mùa xuân, đều mang theo thư đồng, quần áo nhẹ giản dị, cũng không phải chuyển nhà. Nhưng trong lòng của hắn đã có kế hoạch khác.

Vân Yên nói:

- Ta có thể giúp người nghĩ kế, chỉnh sửa văn vẻ. Còn, còn có thể phục thị người.

Dù sao cũng không có người khác. Nói ra hai chữ “Phục thị”, trên mặt dù có một lớp phấn son, cũng phải đỏ lên, nhưng vì được ở bên cạnh hắn, cũng bất chấp tất cả.

Hứa Tiên nói:

- Giúp ta sửa văn vẻ.

Vân Yên che miệng cười nói:

- Phu quân trong kỳ thi Hương, làm văn quá kém, so với Phan công tử còn kém thật xa.

Hứa Tiên biết rõ nàng vô cùng tinh minh, sau khi kỳ thi Hương chấm dứt, Phan Ngọc có gửi một phần thư về. Vân Yên vừa mới nói xong, đã cảm giác nói lỡ, bởi vì Phan Ngọc trong lòng hắn, chính là bằng hữu tri kỷ của phu quân. Mới có thể thuận miệng nói ra. Nhưng dù sao trước kia cũng có một đoạn tình cảm, sợ Hứa Tiên còn có khúc mắc. Thấy sắc mặt Hứa Tiên như thường, mới thở ra một hơi, nhưng trong lòng lại có chút gì đó.

Hứa Tiên không biết những cảm xúc thăng hoa của nàng, trêu đùa:

- Ta nhờ Phan Ngọc chỉ đạo còn không được sao? Cần gì phiền toái tới đại tài nữ chứ.

Vân Yên nói:

- Chúng ta là người một nhà ah, Phan Ngọc tuy là hảo hữu của người, nhưng dù sao cũng ngăn cách một tầng với người, người lại thường xuyên nhờ vả. Trong lòng của hấn khẳng định cảm thấy không thích. Không bằng chúng ta chậm rãi thương lượng, thiếp thân tự nhận làm văn rất tốt. Cũng chưa chắc không kịp Phan Ngọc, có khi còn giúp phu quân đậu Tiến Sĩ trở về.

Hứa Tiên thầm nghĩ, nàng cùng ta cũng là người một nhà, ước gì ta đi “Quấy” đấy! Nhưng hấn sớm đã quyết định, thời điểm lên kinh, cũng mang theo nàng và Thanh Loan cùng đi, thực tế là lời hứa “Không hề chia lìa” của mình. Vào lúc này có chủ tâm trên chóc nàng, mới chậm chạp không đáp ứng. Chỉ nói:

- Người nói ta làm không tốt, lại nói văn vẻ của ta cũng được, đây chính là Văn Xương Đế Quân cũng nói văn vẻ đúng quy cách, phu quân của người dùng thi từ danh chấn thiên hạ, không cần nhờ tiểu nữ nhi chỉ giáo a. [/CHARGE]

423. Quyển 6 - Chương 422

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 422: Tầm. (2)

Sưu tầm:

Vân Yên cười yếu ớt nói:

- Phu quân thi từ đương nhiên tuyệt thế vô song, nhưng văn vẻ lại kém quá nhiều, quả thực không giống như một người làm ra.

Liên quan đến chuyện này, nàng am hiểu nhất, nàng cũng xuất ra tư thái, muốn tranh giành một hồi.

- Cũng giống như ngày đó, “Sợ đại nhân nói như vậy” khúc dạo đầu của phu quân đã có sai lầm.

Hứa Tiên quay đầu lại nói:

- Sai lầm cái gì?

Liên thấy nàng nghiêm trang đem trọn quyển sách văn vẻ bác bỏ một phen, nơi nào cần phải sửa, địa phương nào không nên văn đáp như vậy. Cẩn thận tới mức tính tình của chủ khảo đối với tình hình chính trị đương thời, tất cả đều cân nhắc. Hoàn toàn không giống như gà mờ văn vẻ như Hứa Tiên. Tư thái ít đi vài phần nhu nhược giống như chim non nép vào người, nhiều hơn vài phần kiêu ngạo giống như Phượng Hoàng, ở trong mắt của nàng. Những người được xưng là tài tử trong thiên hạ, vốn không có bao nhiêu. Nếu như nàng được đi thi khoa cử, cho dù không đậu Trạng Nguyên, thì Bảng Nhãn, Tham Hoa cũng không thành vấn đề. Thừa sức làm tiên sinh của Hứa Tiên.

Cuối cùng làm ra phán đoán giống như Văn Xương Đế Quân.

- Nếu dựa vào tiêu chuẩn hôm nay của người, lần này phu quân vào kinh, sợ rằng phải đi một chuyến tay không rồi.

Trong nội tâm Hứa Tiên tức giận. Mạnh mẽ đứng lên, bọt nước trên người của hấn chảy xuống, Vân Yên còn không kịp phản ứng, đã bị hấn ôm vào trong nước, đặt nàng lên thành thùng nước. Nước bắn tung tóe, thấm ướt sa y, dính sát vào tư thái mê người của nàng, lại đánh vào mông của nàng, âm thanh ba ba vang lên, khi bị hấn đánh thì bờ mông lại rung rung.

Vân Yên ghé vào thùng nước. Gào thét xin tha một hồi, không tiếp tục “Hung hăng càn quấy” như vừa rồi. Tuy Hứa Tiên ra tay rất nhẹ, nhưng nàng cũng rất sợ đau. Âm điệu của nàng vốn cực hay, giống như Phượng Hoàng réo rắt, du dương như tiên âm. Thời điểm nàng kêu, có một loại hương vị biến đổi bất ngờ. Trong tiếng gào thét uyển chuyển, càng kinh tâm động phách giống như đổ quyên kêu.

Hứa Tiên cũng thả chậm động tác, nàng nhẹ nhàng nhìn qua Hứa Tiên, sau đó ôm lấy người hắn. Yên lặng thừa nhận mưa móc và lời đành của Hứa Tiên. Toàn thân của nàng bị nước thấm ướt, lộ ra màu da, gây cho người ta cảm giác kinh tâm động phách. Hứa Tiên lúc này không thể kiềm chế.

- Phu quân, cần thêm một ít thời gian.

Vân Yên nói nhỏ, kéo dài những lời này, nàng muốn Hứa Tiên cho thêm chút thời gian để nàng hoàn thành Trúc Cơ, cho nên chỉ có thể cười khổ, không dám tiếp tục nữa, kéo nàng dán sát vào ngực, nói:

- Sắp bị người hại chết rồi.

Mặc dù còn cách một lớp quần áo, nhưng quần áo bị nước làm ướt sũng. Nhưng loại cảm giác như xa như gần này, so với đụng chạm trực tiếp còn mê người hơn.

Vân Yên xấu hổ như nhỏ máu. Nằm trong ngực hắn, ngửa đầu nói:

- Phu quân.

Âm thanh nhỏ như mèo kêu.

Hứa Tiên nói:

- Tốt. Nhất định sẽ mang người đi.

Bàn tay của hắn lại vuốt ve tấm lưng ngọc của nàng, đã không cách nào thả cho nàng rời đi, lại càng không dám phá hư Trúc Cơ của nàng.

Vân Yên hoan hô một hồi. Tung tăng như chim sẻ, bộ dáng này càng làm cho Hứa Tiên cảm thán, nữ tử này đã đem vận mệnh của mình phó thác hoàn toàn vào tay của mình, toàn bộ dựa vào chính mình, mang lại an bình và khoái hoạt cho nàng. Càng phải phụ trách với nàng mới được, vì lâu dài của ngày sau, hôm nay đành phải nhẫn nhịn.

Vân Yên phát giác hắn nhẫn nại, mỉm cười một cái, hít sâu một hơi, trong ánh mắt kinh ngạc của Hứa Tiên, tiến vào trong nước. Mái tóc đen nhánh của nàng tản ra giống như cỏ trong nước, trong nước rất ấm áp, nhưng có một cảm giác ấm áp hơn đang bao phủ lấy tiểu Hứa Tiên. Loại cảm thụ kỳ dị này, làm cho Hứa Tiên nhất thời không nói ra lời. Nàng cúi người xuống, động tác của nàng làm bờ mông của nàng hiện ra rõ hơn. Bàn tay của Hứa Tiên vốn vuốt ve lưng ngọc chưa thỏa mãn, cho nên lúc này vươn tay vuốt ve mông của nàng, có cảm giác mềm mại khó nói thành lời.

Vân Yên theo động tác của nàng, dong đưa thân hình, giống như một mỹ nhân ngư, hai chân không tự chủ được nhẹ nhàng ma sát với nhau, một tia mật dịch chậm rãi tan vào trong nước. Rốt cuộc Hứa Tiên không nhịn được, đưa tay vào quần của nàng.

Bởi vì nguyên nhân tu hành, cho nên hô hấp của nàng vô cùng dài lâu, nhưng chẳng ai ngờ rằng, tu hành lại mang tới chỗ tốt như vậy! Nếu như Ngư Huyền Kỳ biết rõ, sợ rằng sẽ ngay lập tức, trực xuất này ra ngoài sư môn.

Hồi lâu sau, “‘Rầm Ào Ào’” một tiếng tiếng, Vân Yên lộ mặt lên mặt nước, ôm cổ của Hứa Tiên, đầu tựa vào vai của hắn, đổ mặt không dám nhìn hắn. Tâm thần của Hứa Tiên khoan khoái dễ chịu hơn rất nhiều, đứng lên, ôm nàng ra khỏi thùng tắm. Hứa Tiên nói nhỏ vào tai của nàng:

- Tu luyện cho tốt!

Vân Yên nhẹ “Ân” một tiếng. Cúi đầu không dám nhìn mắt của Hứa Tiên, mái tóc dài thấm ướt dính vào nhau, toàn thân còn ướt sũng nước, càng xinh đẹp không gì sánh kịp. Nói khẽ:

- Chúng ta đã nói rồi.

Hứa Tiên nói:

- Ta nói không nên tách ra, đừng quên lau khô người, trời thu mát mẻ.

Vân Yên ứng một tiếng, sau đó đi vào sau bình phong, qua trong chốc lát, Thanh Loan run run rẩy rẩy đi tới, nói:

- Ca tử, để ta kỳ lưng giúp các ngươi.

Con mắt nhìn chung quanh, nhưng không dám nhìn vào người của Hứa Tiên, vừa rồi nàng đứng ở bên ngoài, cũng đoán ra vài phần nguyên do, lúc tiến lên, trong nội tâm khẩn trương tới cực điểm. Ca sẽ không làm chuyện đó với ta giống tử tử chứ?

Hứa Tiên cũng không cự tuyệt Nhưng đối với muội muội này càng không cự tuyệt, hơn nữa giờ phút này, dục hỏa tiêu biến rất nhiều. Cũng bình yên hưởng thụ cảm giác từ động tác của Thanh Loan. Thanh Loan cũng dần dần bình tĩnh trở lại, đối đáp một hồi với Hứa Tiên, mặc dù trong nội tâm vô cùng ngượng ngùng, nhưng đã đã thông dong hơn nhiều.

Lại nói lúc trước Hứa Tiên có cho Thanh Loan một bản Viên Công Kích Kiếm Đồ, Hứa Tiên nói:

- Đáng tiếc khi đưa cho ta bản kiếm phổ này, Yến đại ca không biết đã đi nơi nào, bằng không thì, phải phân cao thấp một phen, lúc trước hắn còn nói ta nên đi theo hắn học kiếm.

Đương nhiên, hiện giờ hắn cảm thấy rất may mắn vì không có làm như vậy.

Thanh Loan cũng chờ mong, nói:

- Nếu có một ngày, có thể cùng ca lưu lạc giang hồ thì tốt rồi.

Hứa Tiên cười nói:

- Nếu ngươi ưa thích, đương nhiên sẽ có cơ hội!

Thanh Loan gật gật đầu, nói:

- Ân.

Cho dù là thật hay khoác lác, nàng cũng nguyện ý tin tưởng lời hắn.

Màn đêm buông xuống, Vân Yên phải gấp rút tu luyện, quyết định ngồi xuống một đêm. Bảo Thanh Loan và Hứa Tiên cùng làm theo, đương nhiên hắn không có cự tuyệt. Cũng ngồi xuống một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đã chuẩn bị xong lễ vật, trở lại huyện Tiền Đường, báỉ kiến tử tử cùng tử phu đã lâu không gặp, thỉnh bọn họ làm chủ hôn cho mình. Trên đường đi Tiểu Thanh oán hận trừng mắt nhìn Hứa Tiên.

Hứa Kiều Dung đối với diễm phúc của Hứa Tiên đương nhiên không nói lời nào, bởi vì nàng vẫn trông mong Hứa Tiên phải kéo dài hương khói của Hứa gia, hơn nữa Bạch Tố Trinh đoan trang hiền thực, rất vừa mắt của Hứa Kiều Dung, không qua mấy câu đã gọi muội muội.

424. Quyển 6 - Chương 423

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 423: Con rết. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Mà Hứa Tiên cũng biết được, Hứa Kiều Dung đã mang thai mấy thang. Chỉ nói khi Hứa Tiên có hài tử, sẽ cho chúng kết thành phu thê. Ở kiếp này, hay đời Đường, chuyện kết hôn như thế này chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng hôm nay, “Hứa Sĩ Lâm” còn chưa xuất hiện, cho dù có hài tử thật sự, Hứa Tiên cũng khó có thể nhận đồng với loại hôn sự biểu ca muội muội này. Cho nên chuyển chủ đề, hỏi:

- Tử phu của ta đâu rồi?

- Khuya ngày hôm trước đã đi tra quái án, tiểu nữ nhi của nhà lão Vương ở phố thợ may, không biết bị cái gì đó hại. Cho nên tỷ phu của người đang dẫn người đi tập nã hung thủ!

Hứa Tiên hơi động tâm niệm. Trên trán lập tức đổ mồ hôi lạnh Ta như thế nào quên, chuyện con rết tinh đang làm loạn chứ.

Bạch Tố Trinh thấy sắc mặt Hứa Tiên đại biến, vội hỏi:

- Hán Văn, làm sao vậy?

Hứa Tiên lắc đầu, nhưng trong lòng thì đầy áy náy, nếu như mình sớm nhớ ra loại chuyện này, tiểu cô nương kia cũng không bị hại. Những cảm xúc này, cho dù đối với Bạch Tố Trinh, cũng không cách nào nói ra.

Lại hỏi Hứa Kiêu Dung chi tiết, tỉ mỉ của chuyện này, Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh nhìn nhau, máu huyết toàn thân bị hút khô, đây đương nhiên là do yêu quái làm ra! Không khỏi nắm chặt nắm đấm, con rết tinh hỗn đản này, còn có Kim Lũ Pháp Vương tiện nghi kia nữa, phải giải quyết mới được.

Hứa Tiên một mình đứng trước cửa nhìn Ngư Huyền Ky, Ngư Huyền Ky bên trong Cửu Vương Phủ nhìn thấy ánh mắt của hắn, làm cho nội tâm của hắn có chút do dự, quả thực hận không thể trực tiếp viết lên hai chữ “Cầm thú”. Nhưng đề phòng lại xảy ra bị kịch, cũng chỉ có thể kiên trì đi gõ cửa. Bạch Tố Trinh tại bói toán chi đạo, không phải sở trường, tuy có thể tính ra là con rết tinh hại người. Nhưng nếu muốn tìm kiếm vị trí ẩn náu chuẩn xác của nó, cần phải tìm “Ngư sư tỷ” này.

Ngư Huyền Ky tự mình đi ra mở cửa. Chỉ mở rộng đủ một người đi, nhưng nàng lại ngăn cản, nhàn nhạt hỏi:

- Chuyện gì?

Vẫn bộ đạo bào màu vàng hơi đỏ như cũ, không nhiễm hạt bụi trần, trừ yên lặng ra, càng nhiều hơn mấy phần khắc nghiệt.

Hứa Tiên cảm thấy lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Nàng cũng không có lãnh đạm như vậy, không phải kết hôn với sư phó của người sao? Tại sao ư? Hứa Tiên muốn nói, nhưng vô cùng xấu hổ.

Tiếng cửa đóng lại, hắn đã thất bại.

Hứa Tiên trầm nghĩ, nhân sinh quả nhiên là công bình, ở mặt khác hưởng thụ tất cả ôn nhu, nhưng ở đây lại bị sập cửa vào mặt, chịu lạnh nhạt. Nếu như dùng tính cách thường ngày của hắn, thời điểm này đã lui bước, nhưng hôm nay không tìm thấy con rết tinh, nói không chừng buổi tối sẽ còn tiểu hài tử bị hại. Chỉ có thể kiên trì, lại gõ cửa một hồi.

Cánh cửa mở ra lần nữa, Ngư Huyền Ky nhú mày nhìn hắn.;

Hứa Tiên thở dài nói:

- Ta còn chưa ăn? Tối đây ăn bánh ngọt.

Bộ dáng u buồn, thiếu chút nữa nhìn lên trời một góc bốn mươi lăm độ.

Phanh! Cánh cửa lại đóng một lần nữa. Một lúc sau lại mở ra, Ngư Huyền Ky cầm một cái hộp cho hắn, nói:

- Ăn đi!

Đây là bánh ngọt hoa quế ! Hứa Tiên tạm thời buông tha cho ý niệm “hảo hữu” của nàng, hỏi chuyện đứng đắn. Trong quá trình tính toán một lúc, giao cho hắn một tấm bản đồ, nói:

- Đi tìm đi.

Hứa Tiên cầm lấy, một tay cầm bánh ngọt ho quế, mục đích đã đạt thành, nhưng mà, vì cái gì lại lạnh như vậy?

Ban ngày cũng không thể làm được gì, chỉ có thể đợi tới ban đêm. Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh và Hứa Kiêu Dung đi chọn lựa đồ, chuẩn bị đồ dùng hôn lễ. Loại chuyện này, đại nam nhân như hắn không xen vào được.

Bầu trời vô cùng trong suốt. Mây bị gió thổi tan. Chỉ có trong thời đại này, mới có thể nhìn thấy bầu trời như thế này. Hứa Tiên ngồi trên bậc thềm đá, đặt cái hộp lên đầu gối, mở ra, bánh ngọt hoa quế bên trong vẫn còn ấm, hẳn là mới làm. Có sáu miếng bánh ngọt đặt chỉnh tề với nhau.

Đem một cái đưa lên miệng. Nhưng không nghĩ không có hương vị ngọt ngào, thiếu chút nữa Hứa Tiên nhổ ra.

- A... Khó ăn quá!

- Tâm tình của sư phó không tốt, làm bánh ngọt hoa quế rất khó ăn!

Đuẩn nhi sau lưng mở hé cửa ra, cười đùa. Sau đó lại nghe tiếng uy hiếp của Ngư Huyền Kỳ từ bên trong truyền ra, chạy vào trong.

Thời điểm cửa đạo quan mở ra lần nữa, trước cửa đã không còn bóng người, chỉ còn lại cái hộp, đặt đây rất cẩn thận. Nàng khẽ thở dài một hơi, nhặt cái hộp lên, bên trong không còn bao nhiêu sức nặng, mở ra nhìn. Trong hộp đã trống không, còn lại chút ít cặn bánh.

Ai, đơn giản chỉ là việc nhỏ. Không nên tính toán làm gì.

Nhưng tâm tình, không hiểu thấu đã tốt hơn.

Mặt trời lặn, gió đã bắt đầu thổi. Hứa Tiên đứng trên sườn núi nhỏ phía bắc của huyện Tiền Đường. Có thể quan sát cả thành trấn, dưới trời chiều, cả thế giới như bị nhuộm đỏ tươi. Bạch Tố Trinh ở trong nhà nói chuyện với Hứa Kiều Dung, con rết tinh kia cần hút máu người mới có thể tu luyện, hiển nhiên đạo hạnh cũng không cao. Đặt trong kịch bản, Lý Công Phủ cầm Truy Tinh Kiếm có thể đấu một trận, Hứa Tiên càng là không có vấn đề. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, vẫn mang theo Tiểu Thanh bên người.

Hứa Tiên cảm thấy hôm nay mình không được người ta hoan nghênh, trong đôi mắt của Tiểu Thanh lúc này, mang theo hân ý giống như nước lạnh. Làm cho hắn hận không thể ngửa mặt lên trời thét lên.

- Thần ah, ban thưởng cho ta một ít bá vương khí đi.

- Thanh nhi, chờ một chút người lược trận là được rồi.

Nếu như trí nhớ của hắn là đúng. Con rết cùng rắn chính là thiên địch.

Tiểu Thanh lập tức phản bác, nói:

- Dựa vào cái gì muốn bắt cô nương lược trận, ta đang muốn lấy nội đan của con độc trùng kia, tăng cường độc tính của mình, độc chết hồn lẫn như người. Người ở một bên xem là được rồi.

Tuy trong nội tâm có chút sợ con rết kia. Nhưng thời điểm này Hứa Tiên nói mặt trời tròn, nàng cũng lập tức lên tiếng phản bác là hình vuông.

Nữ nhân tâm tình không tốt, thật sự không bao giờ giảng đạo lý. Đợi cho trời chiều hoàn toàn xuống núi, hai người án ngữ ngay địa điểm của địa đồ chỉ dẫn, đi vào một khe núi ở ngoại ô. Nơi này quái thạch lởm chởm, cỏ mọc cao ngang người, gió đêm khê động, âm khí um tùm.

Tiểu Thanh đi ở phía trước, nàng tự tin bằng vào tu vi của mình, có thể đánh bại con rết tinh, cũng không cần Hứa Tiên động thủ. Chờ một lát Tiểu Thanh nói khẽ:

- Đến rồi.

Trong bóng tối, có âm thanh cỏ bị dẫm đạp, hiển nhiên là có đồ vật gì đó đang di động, cũng không có rời đi. Mà vòng quang hai người Tiểu Thanh và Hứa Tiên, giống như tùy thời chuẩn bị phát động công kích.

Hứa Tiên bình thần tự nhiên không sợ, chỉ nhìn qua Tiểu Thanh, thấy bộ dáng khấn trương của nàng, trong lòng có chút buồn cười. Tiểu Thanh quay đầu lại hung hăng trừng hắn, tâm của nàng quả thật có chút sợ hãi, nhìn thấy hắn, đã cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Hứa Tiên cảm giác bốn phía, cảm giác còn có những người khác, nhưng nhìn quét qua một vòng, lại không gặp được ai.

Sau quái thạch. Lại có hai người đang đứng. Người trẻ tuổi nói khẽ:

- Sư phó, đó là người nào? Chúng ta có ra tay không?[/CHARGE]

425. Quyển 6 - Chương 424

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 424: Con rết. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Trung niên nhân lắc đầu, nói:

- Yên lặng theo dõi kỳ biến đi.

Đôi mắt đen nhánh của nam tử kia nhìn xuyên thấu qua màn đêm, cảm giác, cảm thấy có vài phần quen mắt. Còn nữ tử kia, bằng cảm giác của hắn, hẳn là yêu quái, hơn nữa thực lực không kém.

Người trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, rất tuấn lãng, nữ tử rất thuận theo nam tử kia, nghe sư phó nói như thế, cũng bất động như kiếm. Chỉ nhìn về phía cột đá. Lo lắng nói:

- Không biết Trương sư huynh bọn họ ra tay sẽ thế nào.

Trung niên nhân nhíu mày, lại không nói lời nào.

Trong nội tâm Tiểu Thanh mất đi kiên nhẫn, vỗ tay quét về phía bụi cỏ, cỏ ngã rạp xuống, một diện tích lớn bị khô héo. Rốt cục nhìn thấy một con rết to lớn màu đen, phủ phục trên mặt đất, trên người có không biết bao nhiêu cái chân, trong mắt lóe huyết quang. Đánh về phía Tiểu Thanh, răng nanh trong miệng lỏm chồm.

Tiểu Thanh tâm trung tinh thần đối địch, Hứa Tiên đem kiếm trong tay, huy động kiếm. Mắt thấy con rết tinh bổ nhào tới trước người, bỗng nhiên có một đạo hồng quang từ trên không trung bắn về phía con rết, con rết tinh uốn éo thân hình tránh thoát một kích này, vẫn bảo trì thế công đánh về phía Tiểu Thanh, nhưng bị một cước đá bay, lăn ra xa mấy trượng, cao giọng hỏi:

- Người nào?

Đạo hồng quang kia lại hiện lên, kéo ra từng đạo chỉ đỏ, trong đêm tối rất đẹp mắt. Con rết tinh lăn mấy vòng trên mặt đất, hóa thành hình người, dốc sức liều mạng tránh né “chỉ đỏ” công kích tới.

Trong mắt Hứa Tiên khê động. Mở Thông Thiên Nhãn ra, đã thấy rõ tướng mạo vốn có của chỉ đỏ, nhưng đó là một cây trường châm, thâm nghĩ: đây chính là phi kiếm a! Con rết tinh tuy la hét bầy bọ, dốc sức liều mạng tránh né, nhưng không cách nào tìm được chủ nhân của sợi chỉ đỏ, qua trong chót lát, trên người xuất hiện nhiều vết thương, huyết dịch màu xanh bắn ra, nhưng sinh mệnh lực của côn trùng vô cùng cường hãn, cho nên không chút yếu thế.

Tiểu Thanh một lòng muốn lấy nội đan của con rết, đương nhiên không thể để người khác vượt lên trước, tiến lên tấn công con rết tinh. Nhưng bỗng nhiên chỉ đỏ kia chuyển hướng, đánh về phía của Tiểu Thanh, Tiểu Thanh sớm có phòng bị, quay thân né qua. Trong nội tâm Hứa Tiên tức giận, cận thân huy kiếm, bổ một tảng đá mấy người ôm không hết ra làm hai, hiện ra hai người ẩn thân phía sau.

Đó là một nam một nữ. Nữ thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, dung mạo có chút tú lệ, nhưng xương xương gò má hơi cao, bờ môi mỏng. Mang theo hương vị khắc nghiệt, vào lúc này đang trừng mắt nhìn Hứa Tiên, thực sự rất kinh dị. Còn nam nhân bên cạnh, chỉ trên dưới hai mươi, nhưng Hứa Tiên từng gặp qua, cau mày nói:

- Trương Ngọc Đường! Tại sao ngươi lại ở đây?

Tiểu Thanh buông tha con rết tinh, công kích hai người này, lại bị Hứa Tiên ngăn cản, con rết tinh thấy có nhiều địch nhân, lại hóa thành con rết muốn thừa cơ chạy thực mạng, hóa thành một đạo bạch quang. Thân thể con rết chuyển mấy vòng, chạy đi. Trên mặt của con rết vừa hiện ra nét vui vẻ, lập tức biến thành năm sáu khối, máu xanh văng tung tóe ra đất, xuất hiện mùi vị khó ngửi.

Trong nội tâm Tiểu Thanh sợ hãi. Công kích cực mạnh! Vội vàng dựa vào Hứa Tiên để phòng bị. Lại thấy có người từ phía sau hai người đi ra. Trung niên nhân đảo mắt nhìn qua Hứa Tiên.

- Yến Xích Hà! Hứa Tiên!

Trung niên nhân Hứa Tiên đã gặp qua, tại Lan Nhược Tự gặp được Yến Xích Hà. Hứa Tiên thu kiếm vào vỏ, vui vẻ nói:

- Yến huynh, sao ngươi tới đây?

Yến Xích Hà tiến lên vịn vào cửa sổ, cười nói:

- Ngươi không tới tìm ta. Ta đương nhiên phải tới tìm ngươi rồi.

Trong giọng nói mang theo khẩu âm miền bắc, hiện ra hương vị chất phác và chân thành.

- Yến sư huynh. Ngươi nói hẳn chính là Hứa Tiên?

Nữ nhân kia thu hồi trường châm, tiến lên phía trước nói, mà Trương Ngọc Đường bên cạnh, ngơ ngác nói:

- Tiểu Thanh cô nương!

Tiểu Thanh bản năng nói:

- Ngươi là ai thế?

Vỗ đầu một cái mới nhớ ra, nói:

- Ah, ngươi là Trương Ngọc Đường. Trương công tử. Tại sao ngươi ở đây?

Không phải trí nhớ của nàng quá kém, mà là trong khoảng thời gian ngắn, chuyện xảy ra quá nhiều. Hơn nữa hôm nay Trương Ngọc Đường không còn cách ăn mặc như thiếu niên trước kia, cho nên nhất thời không nhận ra.

Yến Xích Hà giới thiệu với Hứa Tiên:

- Đây là sư muội của ta, Ngạc Nương.

Ngạc Nương nhìn qua Hứa Tiên, quay người đi lấy nội đan của con rết tinh, Tiểu Thanh cau mày, nhìn sang Hứa Tiên, cũng không ra tay. Yến Xích Hà lại chỉ vào người trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, nói:

- Đây là đệ tử mới thu của ta, tiểu Dã.

Tiểu Dã chào hỏi Hứa Tiên, nhìn về phía Tiểu Thanh, trong lòng có chút kinh dị. Nữ nhân này cũng là yêu quái sao?

Lúc này Ngạc Nương đã lấy nội đan ra. Giao cho Yến Xích Hà nói:

- Sư huynh.

Nội đan có màu đỏ sẫm, giống như huyết dịch đông cứng lại, lộ ra hương vị kỳ lạ, Tiểu Thanh nhìn thẳng qua, mùi hương kỳ dị đó, chính là yêu độc nàng cần.

Hứa Tiên chú ý tới thần sắc của nàng, mở miệng nói:

- Yến huynh vì nội đan mà tới sao?

Yến Xích Hà nói:

- Vốn là tới tìm ngươi. Nhưng lại nghe có yêu quái lạm sát người vô tội, cho nên thuận tiện ra tay diệt trừ, cũng muốn dùng nội đan làm kiếm thai cho đồ đệ.

Nhìn tiểu Dã bên cạnh, nói:

- Nhưng nội đan này quá đơn giản. Không thích hợp dùng làm kiếm thai, cho nên tặng cho ngươi ta.

Tiểu Dã nói:

- Bằng vào sư phó làm chủ.

Yến Xích Hà giao nội đan cho Hứa Tiên, thần sắc Ngạc Nương khê động, muốn ngăn cản. Nhưng chung quy không có nói chuyện.

Hứa Tiên nói:

- Yến huynh tìm ta làm gì? Kiếm thai là vật gì?

Thuận tay đem nội đan giao cho Tiểu Thanh, Tiểu Thanh lập tức tiếp nhận nuốt vào trong bụng, cảm thấy mỹ mãn đứng bên cạnh Hứa Tiên.

Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện. Hứa Tiên liền mời mấy người Yến Xích Hà vào trong nhà. Trên đường đi, cũng nói chuyện một phen, Hứa Tiên mới hiểu rõ, thì ra Yến Xích Hà có phát hiện mới trong kiếm tu, kiếm tiên có thể dung nhập với kiếm, chuyên tu thành pháp khí, một khi dùng ra, uy lực phi phàm, nhưng khuyết điểm lớn nhất, đối với gia tăng tuổi thọ, không có chỗ tốt gì.

Yến Xích Hà một đường đi tìm, thu hoạch nội đan yêu thú nuốt vào trong bụng, tu thành kiếm thai, hơn nữa còn là linh kiếm tốt nhất, có thể đột phá tuổi thọ. Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng trải qua thí nghiệm của hắn, xác thực có thể thực hiện. Tìm ra biện pháp này, hắn liền đi tìm một ít đồng đạo quen biết, cùng tìm hiểu, còn nói muốn khai tông lập phái.

Nhưng mà hắn trước nay. Lại có thói quen độc lai độc vãng, cho nên đi tìm trong thời gian ngắn, mới tìm gặp.

Ngạc Nương chính là một trong số đó. Tuy gọi Yến Xích Hà một tiếng sư huynh, nhưng cũng không có quan hệ đồng môn. Trong nội tâm có hảo cảm với Yến Xích Hà, mới đi cùng đường với hắn.

Yến Xích Hà thản nhiên nói:

- Vốn nhìn ra ngươi có sư thừa, không thể làm trẻ tiền đồ của người, nhưng hôm nay có thể đi trên con đường khác, muốn hỏi người. Nhưng hôm nay xem ra. Đã không cần.

Hắn đương nhiên nhìn ra được, tu vi Hứa Tiên hôm nay xưa đâu bằng nay.

426. Quyển 6 - Chương 425

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 425: Kiếm hiệp.

Sưu tầm:

>

- Nhưng như vậy cũng tốt.

Ngày đó một trận chiến ở Lan Nhược Tự, hắn có ấn tượng sâu sắc với Hứa Tiên.

Hứa Tiên rất cảm động. Cầm tay cười nói:

- Tối nay phải nâng ly một hồi.

Cổ nhân nói: “Bạch đầu như tân, nghiêng che như cũ” hắn và Yến Xích Hà chính là vẻ thứ hai. Bởi vì có một ít người, khi gặp được nhau đã như thân quen. Cho nên chính là bằng hữu.

Ngạc Nương nói:

- Nghe Ngọc Đường nói ngươi hiện giờ rất giàu có, chúng ta có ý định khai tông lập phái ở Thục Sơn. Cho nên cần chút ít tiền bạc làm chi phí.

Sau đó dò xét Hứa Tiên, xem hắn đáp như thế nào. Trên đường đi Yến Xích Hà cũng khen ngợi Hứa Tiên rất nhiều, nào là “Hùng hồn hào sảng, chính khí lãng nhiên” trong nội tâm nàng chưa hắn tán thành, hơn

nữa Hứa Tiên vừa rồi dùng một kiếm bổ cột đá trước mặt nàng, hoặc nhiều hoặc ít, cũng làm nàng mất mặt, cho nên có chút tâm thử hấn một lần. Tu phòng xây nhà trên chân núi, cũng không thể dựa vào bọn họ, còn cần người bình thường đến dựng kiến trúc, cũng tốn không ít chi phí.

Yến Xích Hà cũng cười nói:

- Hoặc nhiều hoặc ít, ứng phó một chút là được, trong tay chúng ta cũng có tích góp được không ít.

Cũng không có quan tâm tới chuyện này.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện của Yến huynh. Tiểu đệ sao dám không giúp, chừng nào cần thì nói với ta.

Nhưng trong lòng sợ hãi thần phục, chẳng lẽ là trong “Thục Sơn kiếm hiệp truyện”, truyền thuyết Thục Sơn chính là nơi có linh mạch thịnh nhất của dãy Côn Lôn. Đem tông phái đặt ở đây, cũng không kỳ quái.

Trong nội tâm Ngạc Nương lúc này cảm thấy thỏa mãn, cuối cùng không phải người thô tục.

Khi gõ cửa, Thanh Loan có chút kinh dị nhìn qua mấy người bên cạnh Hứa Tiên, Hứa Tiên giới thiệu bọn họ một phen, sau đó an bài chỗ ở lại cho bọn người Yến Xích Hà. Vân Yên bài ra tư thế nữ chủ nhân, chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, đứng hầu ở một bên. Hứa Tiên vỗ vỗ ghế bên cạnh, nói:

- Không có người ngoài.

Lại bảo Vân Yên Thanh Loan ngồi xuống. Yến Xích Hà đối với diễm phúc của Hứa Tiên, trong nội tâm kinh ngạc, càng thêm kinh ngạc chính là Vân Yên cùng Thanh Loan đều có tu hành. Cũng đã có chút ít căn cơ. Phải biết rằng tu hành không phải nói tu là tu.

Trương Ngọc Đường liếc nhìn Tiểu Thanh, làm như nhớ lại. Nhưng Tiểu Thanh chỉ lo trừng mắt với Hứa Tiên, cho nên khó tránh khỏi xem nhẹ hấn. Tiểu Dã chỉ mười sáu mười bảy tuổi, chính là trai tân chưa hiểu sự đời, ngày thường chỉ cảm thấy Ngạc Nương là đại mỹ nhân, hôm nay vừa nhìn thấy tam nữ, cảm thấy phong mang bắn ra bốn phía Xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Ngạc Nương nhìn sang Vân Yên Thanh Loan, lại nhìn Tiểu Thanh, thấy ánh mắt nhìn Hứa Tiên đều hàm ẩn tình ý. Sắc mặt lập tức biến đổi. Nhịn không được mở miệng mỉa mai nói:

- Ta nói Hứa công tử không chịu tu hành, thì ra là ham luyện nữ sắc.

Lời này vừa ra, những người ở đây, sắc mặt đã biến đổi.

Trong nội tâm Hứa Tiên không vui. Dù gì người cũng là khách, cũng không phải còn bé nghì gì nói vậy! Yến Xích Hà nháy mắt với hấn, ý bảo hấn đừng nên trách, trong nội tâm cũng có chút bất đắc dĩ.

Về sau Hứa Tiên mới biết được, cũng không có trách, mẫu thân của Ngạc Nương bị người ta lừa gạt, hoài thai nàng, sau lại bị người ta nạp làm thiếp. Nhận hết tra tấn mà chết, thiếu chút nữa bị cha dượng đâm nhục, sau này được người cứu giúp, tập kiếm thuật, tự tay đánh chết cha để bà cha dượng, rồi sau đó tung hoành đại giang nam bắc, chuyên giết đâm tặc cùng đàn ông phụ lòng. Hơn nữa có thói quen độc lai độc vãng, tính tình có chút quái dị.

Trong trường hợp đó Hứa Tiên nhẫn. Tiểu Thanh lại nhẫn không được, nói:

- Nữ nhân như ngươi không biết nói đạo lý, chúng ta mời các người ăn cơm, người còn ở chỗ này nói lung tung.

Nàng chỉ cho phép mình khi dễ Hứa Tiên. Nhưng lại không cho phép người khác làm thế.

Ngạc Nương cười lạnh nói:

- Ăn của các người một bữa cơm, ta không thể nói sao?

Trương Ngọc Đường vội vàng đứng dậy khuyên giải, nhưng tự nhiên vô công. Hôm nay hấn đã đánh tan tăng sơn phần trước kia, chỉ còn lại bất đắc dĩ, sau khi hấn theo phụ thân trở về Kim Lăng. Trong nội tâm vẫn nhớ mãi khuôn mặt kia, nhưng dưới khuôn mặt đó, rốt cuộc không phân được nữ quỷ hay là Tiểu

Thanh, cảm giác tình yêu vô thường, cảm giác trần thế mờ mịt, trong nhà mấy lần bảo hấn thành thân. Đều bị hấn từ chối.

Về sau ngẫu nhiên gặp được Ngạc Nương, liền muốn bái nàng làm sư, hấn kiếp trước chính là hài tử ở thượng giới, bởi vì gặp chút chuyện. Động phạm niệm nên bị trục xuống, tính toán có chút tư chất. Hơn nữa phẩm hạnh của hấn quả không tệ. Ngạc Nương thấy hấn hiểu được chân tình, cho nên định ra quan hệ thầy trò.

Tiểu Thanh mạnh mẽ đứng lên, chỉ vào nàng, nói:

- Người, tốt, hôm nay ta phải lãnh giáo cao chiêu của ngươi!

Ngạc Nương không chút yếu thế nói:

- Yêu nghiệt. Ta sợ ngươi sao?

Một buổi tiệc vui vẻ, lập tức biến thành giương cung bạt kiếm.

Hứa Tiên giữ chặt Tiểu Thanh,

- Tiểu Thanh!

Tiểu Thanh ngoái đầu nhìn mặt của hấn, thấy hấn rất kiên quyết, rốt cục nhuỷ xuống, an vị tại chỗ. Lâm bầm nói:

- Chỉ biết khi dễ ta.

Ngạc Nương cũng bị Yến Xích Hà khuyên bảo. Trương Ngọc Đường thấy Tiểu Thanh như thế, trong nội tâm cũng có chút ảm đạm.

Cũng may kế tiếp Ngạc Nương không nói lời nào nữa. Hào khí mới nhiệt liệt hơn, Hứa Tiên nói:

- Yến huynh, muội muội của ta cũng học một bản Viên Công Kích Kiếm Đồ của ngươi, nàng có ngộ tính với kiếm đạo rất cao, gần đây Trúc Cơ thành công. Chẳng biết có thể học pháp môn của ngươi không?

Sau khi Trúc Cơ có thể tu hành chính thức, nhưng pháp môn Tinh Túc Hải không phải thường nhân có thể tu luyện, pháp môn cao siêu hơn, Ngư Huyền Kỳ đương nhiên không phải không có, nhưng nếu không có người đồng đạo chỉ điểm, tu luyện bừa không được, hôm nay vừa vặn gặp gỡ cơ hội này, đương nhiên phải thỉnh giáo. Nếu thật sự có thể tu thành đạo này, vậy thì tiền đồ vô lượng.

Yến Xích Hà nói:

- Đương nhiên có thể. Cứ diễn luyện một lần, ta xem nàng đạt tới trình độ nào?

Thanh Loan đỏ mặt gật gật đầu, đang muốn đi lấy kiếm, Hứa Tiên đem một thanh kiếm bằng gỗ đào màu đỏ đưa cho nàng:

- Dùng cái này a!

Đây là sau khi thu được nội đan của cóc tinh có được, kiếm dài hai xích, thân kiếm khắc đầy phù văn, có mùi hương thơm ngát, thoát nhìn rất tinh xảo. Tuy kiếm bằng gỗ, nhưng vững như sắt đá.

Yến Xích Hà vừa thấy kiếm gỗ đào này, kinh ngạc nói:

- Đây không phải là Đãi Thư Kiếm của phái Mao Sơn hay sao?

Hấn là kiếm tiên nhất lưu, cho nên biết tường tận danh kiếm trong thiên hạ, thanh kiếm gỗ đào này là một thanh cổ kiếm, Yến Xích Hà đương nhiên cũng rõ.

- Tuy so ra còn kém thanh Truy Tinh Kiếm bên hông của ngươi, nhưng cũng là vật khó có được.

Hứa Tiên cười nói:

- Xem như Tam Mao Chân Quân tặng cho.

Chuyện này vốn vô cùng phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào giải thích. Nhưng cuối cùng Tam Mao Chân Quân đã không lấy lại, đương nhiên phải tặng cho nàng rồi.

Ngạc Nương nhin không được cười nhạo:

- Tam Mao Chân Quân, tặng cho ngươi? Ngươi cũng biết Tam Mao Chân Quân là nhân vật bậc nào không, chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, làm sao tặng kiếm cho ngươi được. Chớ không phải như thanh Truy Tinh Kiếm bên hông của ngươi hay sao, lừa gạt từ trong tay của người khác mà có được!

427. Quyển 6 - Chương 426

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 426: Kiếm vũ. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Nàng sớm biết nhà của Trương Ngọc Đường có một thanh bảo kiếm, sau bị Hứa Tiên lấy đi, vốn không để trong lòng, hôm nay vừa thấy uy lực của kiếm này, trong nội tâm cảm thấy đáng tiếc, kiếm này rõ ràng đã có linh tính, nếu để cho kiếm tiên như mình sử dụng, sẽ gia tăng không biết bao nhiêu uy lực.

Trương Ngọc Đường lập tức khom người nói:

- Sư phó, lúc trước Hứa huynh từng cứu mạng của ta, mà kiếm này ta cũng tự nguyện tặng cho hắn, thỉnh sư phó thu hồi lời vừa rồi.

Yến Xích Hà cũng tức giận, nói:

- Ngạc Nương, sao ngươi cứ nói bừa như thế?

Hứa Tiên đã biết rõ nàng là dạng người gì. Cũng không tức giận, chỉ mỉm cười nói:

- Tam Mao Chân Quân rất khó gặp sao? Lữ Động Tân ta cũng đã gặp rồi.

Hắn bình sinh nhìn thấy nhiều nhân vật, thấy Địa Tiên Thần Tiên còn nhiều hơn người tu hành bình thường, Ngao Kiền, Pháp Nguyên, Pháp Hải, có ai không phải nhân vật tu hành nhất đẳng chứ.

Những người này rất ít khi xuất hiện trong nhân gian. Cho dù hành tẩu trên thế gian. Cũng không để lộ chân thân. Cho dù là yêu quái mạnh mẽ như Bạch Tố Trinh. Cũng bị Đại Đế xếp vài hai mươi tám tinh tú. Rất ít xuất hiện trên thế gian. Trong trần thế, tối đa chỉ có người tu hành bình thường dưới Địa Tiên và yêu quái cấp thấp thôi, tại cái này cho nên đám kiếm tiên như Ngạc Nương này chiếm đại tiện nghi, ngày thường rất khó gặp được địch thủ, cho nên tâm tình rất cao ngạo.

Hơi có chút cảm giác “Tung hoành thiên hạ vô địch thủ. Địch thủ chỉ có trên trời”.

Tiểu Dã hiếu kỳ nói:

- Thực sao? Lữ Động Tân có hình dạng gì?

Hứa Tiên cười nói:

- Là một tên ăn mày.

Ngạc Nương bĩu môi, chẳng muốn phản bác. Lữ tổ sư phong lưu tiêu sái trong truyền thuyết, có thể là ăn mày sao?

Lúc này, Thanh Loan cầm kiếm gỗ đào đi vào đình viện. Hít sâu một hơi. Nhẹ nhàng múa kiếm, chỉ vừa làm động tác. Người không am hiểu kiếm như Hứa Tiên cũng cảm thấy bất phàm. Kiếm gỗ đào rất nhẹ nhàng, tiểu hài tử cũng có thể tùy ý huy động, nhưng ở trong tay của nàng lại có cảm giác như nặng nề.

Yến Xích Hà cũng lộ ra thần sắc tán thưởng. Không nghĩ tới kiếm pháp của Thanh Loan lại đạt tới cảnh giới như vậy, cử trọng nhược khinh, cử khinh nhược trọng. (cử nặng như nhẹ, cử nhẹ như nặng)

- Nữ oa này không đơn giản.

Thanh Loan biểu diễn từng chiêu từng thức trong Viên Công Kích Kiếm Đồ, từng chiêu từng thức từ chậm tới nhanh, không bao lâu trong nội viện chỉ thấy một thân ảnh và bóng kiếm màu đỏ, nhưng không truyền ra chút tiếng gió nào. Nhưng trên kiếm đạo mà nói, Hứa Tiên tự than thở không bằng.

Hứa Tiên thấy dáng người uyển chuyển của nàng bay múa, giống như tiên tử, trên gương mặt tú lệ tràn đầy thần sắc nghiêm túc và chuyên chú, càng mang theo một cổ nghiêm nghị, vài phần ôn nhu và nhút nhát của nữ tử thường ngày vào lúc này đã biến mất vô ảnh vô tung, lúc này nàng chỉ còn lại tự tin. Chợt vận người thu kiếm trở lại, dường như trên mặt mang theo quyết tâm.

Thanh Loan quát một tiếng, giơ kiếm đâm ra, kiếm khí bay vọt, quét trúng một phiến lá cách đó một trượng, chợt bay ra xa, từ đầu tới đuôi không có sử dụng bất luận linh lực hay nội công nào, nàng còn không ngừng thu liễm khí của mình. Thu kiếm lại, nhìn về phía Hứa Tiên. Lúc múa kiếm nàng không mang theo chút tâm tình nào khác, vào lúc này lại khẩn trương. Thấy Hứa Tiên không chút phản ứng nào, trong nội tâm cũng có chút thất lạc.

Thẳng đến khi Hứa Tiên phục hồi tinh thần lại, vỗ tay kêu lên:

- Tốt!

Nàng mới vui mừng, trên mặt lại đỏ bừng. Muốn đi cầm chổi quét lá rụng trong sân, lại bị Hứa Tiên gọi veef.

Ngạc Nương nói:

- Nữ oa, ngươi có chịu theo ta học kiếm không, tương lai của ngươi, thành tựu không dưới ta.

Không chút tiếc rẻ khen ngợi nàng, ngữ khí nói chuyện cũng ôn hòa hơn nhiều.

Vân Yên trầm nghĩ, nếu Thanh Loan nhà ta đi theo lão bà điên như ngươi học nghệ, không biết sẽ biến thành cái dạng gì.

Thanh Loan lại nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên đương nhiên không có khả năng cho Thanh Loan báii nàng làm sư, đi theo Diệt Tuyệt sư thái lẫn lộn, tính cách tốt như Chu Chỉ Nhược cũng biến thành biến thái. Lại nhìn Yến Xích Hà, nói:

- Yến huynh? Ngươi cảm thấy như thế nào?

Yến Xích Hà cười nói:

- Thật sự là tài liệu luyện kiếm rất tốt, ta sẽ ở lại đây mấy ngày, dạy bảo nàng thật tốt.

Thanh Loan lập tức nhu thuận kêu một tiếng “Sư phó.” Tiểu Dã âm thầm vui mừng, trầm nghĩ, như vậy, chẳng phải ta có một sư muội sao

Ngạc Nương nói:

- Sư huynh, chớ để lắm thời gian.

Yến Xích Hà nói:

- Không sao, ta đã ngộ ra ngự kiếm phi hành thuật pháp, mang theo các ngươi, không mất bao nhiêu thời gian.

Trong nội tâm Ngạc Nương bội phục, nam tử này quả nhiên là nam tử khó gặp trên đời, có lẽ mình nên đi theo hắn.

Hứa Tiên nói:

- Thật sự có thể ngự kiếm phi hành!

Hình tượng tiên nhân trên TV kiếp trước, ấn tượng sâu nhắc của hắn là kiếm tiên, ngự kiếm phi hành, không nghĩ tới Yến Xích Hà lại có một chiêu này, không khỏi xuất hiện ý tứ học tập một phen.

Đêm dài mọi người tán đi, chỉ còn lại Yến Xích Hà uống rượu, thảo luận chuyện tu đạo, đặc biệt là kiếm tu. Giảng giải thế nào là kiếm tu, Hứa Tiên rất chú ý, dù sao Thanh Loan cũng phải đi trên con đường này. Yến Xích Hà nhìn ra lo lắng của hắn:

- Yên tâm đi, không có vấn đề.

Hứa Tiên cứ yên tâm, tính tình của Yến Xích Hà rất chân thành, hắn đã nói không có vấn đề, thì không có vấn đề.

- Nhưng ta còn có một lo lắng, tu hành thuật này cần một khóa nội đan làm vật dẫn, trong yêu quái, cũng phân chính tà, không thể lạm sát.

Yến Xích Hà nói:

- Yêu không giết người, ta không tru yêu. Thà rằng không tu hành, cũng không muốn giết lầm.

Yến Xích Hà có cách nhìn rất tốt với yêu tu. Nhưng trong lòng của hắn có chút lo lắng, trong kiếm tiên, phương pháp làm việc của mọi người khác nhau, tuy hắn là người cẩn thận, không tru sát bầy bọ, nhưng cũng giết nhiều người, trong đó đa số là tham quan ô lại nguy hại dân thường. Thực sự giống như Ngạc Nương, chuyên giết dâm tặc hoặc đàn ông phụ tình. Bởi vì bối cảnh khác nhau, cho nên không ai giống ai.

- Hiền đệ nói có lý, nếu thật sự muốn khai tông lập phái, phải quản thúc thật tốt mới được. Kiếm tu phải có được kim tinh chi khí, sau đó dung nhập vào trong kiếm, cương liệt bướng bỉnh. Nếu như lạm sát, nhiệm phải máu tanh, cách ma đạo không xa. Ngạc Nương là gia cảnh bất hạnh, trong tay huyết tinh quá nặng, làm việc khó tránh khỏi nóng vội, ta sẽ bảo nàng nhận lỗi với người.

Lại bàn về thân thể của Ngạc Nương, Hứa Tiên cũng cảm thán không thôi, ở trên đời này, nữ tử vốn cực kỳ yếu thế, nam tử càng bạc tình bạc nghĩa. Có lẽ cần thêm một “Diệt Tuyệt sư thái” a! Đêm khuya trước khi chia tay, Yến Xích Hà do dự một chút, vẫn nói:

- Còn có một chuyện, phải cho người cân nhắc. Thanh Loan tư chất thượng giai, lại có rèn luyện. Sẽ là một danh kiếm. Tuy ta có thể lưu lại dạy nàng một thời gian, nhưng dù sao thời gian có hạn, nhiều nhất chỉ có thể lĩnh nàng vào cửa. Nếu như người có thể cho nàng đi theo ta tu hành, sẽ không lãng phí tài liệu tốt như vậy. [/CHARGE]

428. Quyển 6 - Chương 427

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 427: Kiếm vũ. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Hứa Tiên thở dài nói:

- Để ta cân nhắc một chút.

Yến Xích Hà cũng không nhiều lời, không khuyên bảo Hứa Tiên. Hứa Tiên trở về phòng, lại nghe trong phòng của Vân Yên có tiếng người, tiến lên nghe, chỉ nghe âm thanh của Ngạc Nương, nói:

- Vân cô nương, nghe người tự xưng, chính là thiếp thân của Hứa Tiên.

Vân Yên đối với Ngạc Nương làm chậm trễ đại kế ăn ngủ của nàng, nên hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt mang theo vui vẻ và ôn hòa, nói:

- Vâng.

Ngạc Nương nói:

- Hắn có từng khi dễ người, hoặc là phòng lớn trong nhà khi dễ người không. Người không phải sợ, cứ nói với ta, ta giúp đỡ người báo thù.

Tuy hôm nay Thanh Loan bị Yến Xích Tinh thu làm đồ đệ, nhưng nàng lại nhắm vào mục tiêu khác, Vân Yên. Vân Yên tu thành căn cơ, lại có tư thái điềm mị, nàng rất chú ý.

Vân Yên hữu lễ cười cười, nói:

- Phu quân ta rất lợi hại, sợ ngài đánh không lại hắn. Ta còn có tỷ tỷ còn lợi hại hơn phu quân gấp mười lần, chỉ sợ Yến đại hiệp cũng không phải là đối thủ. Ta khuyên ngài nên nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi.

Người còn đứng đó làm gì, đừng chậm trễ bà cô ngủ.

Lông mi Ngạc Nương nhảy lên, có tức giận, nói:

- Người làm thiệp thất, có cái gì vui vẻ chứ, ta có thể mang người thoát ly khổ hải, còn có thể dạy cho người bốn sự, không cần ăn nhờ ở đậu.

Nhưng nàng không biết, tính tình của Vân Yên rất lười, học tập khiêu vũ cũng là vì không có lý tưởng, tuy lẫn lộn ra “Phượng Vũ Cửu Thiên”, nhưng khi gả cho Hứa Tiên, không có luyện tập qua một lần. Làm gì cam tâm tình nguyện cả ngày múa đao múa kiếm chứ. Đang muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Ngạc Nương trước mặt đang giật mình.

Hứa Tiên ở ngoài phòng quát:

- Đi ra cho ta!

Dám chọc gậy bánh xa, đào góc tường của lão tử. Âm thanh quát lớn này còn dùng Đại Lôi Âm Thuật, người bên ngoài không nghe thấy, nhưng rơi vào trong tai của Ngạc Nương, lại giống như sấm sét giữa trời quang.

Ngạc mẹ đứng lên, đẩy cửa đi ra, nói:

- Nữ nhân chúng ta nói chuyện riêng, người quan tâm làm gì?

Nhưng Vân Yên ở sau lưng nói một câu, lại làm cho nàng suýt nữa trượt chân.

- Phu quân cứu ta!

Quay đầu lại hung hăng liếc Vân Yên, Vân Yên vui cười mà chống đỡ.

Hứa Tiên đang suy nghĩ chuyện của Thanh Loan, nổi lòng cũng có chút không tốt, giận dữ nói:

- Chớ làm việc này, bằng không thì...

Ngạc Nương cười lạnh, nói:

- Bằng không thì thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Bằng không thì phải dạy người đạo làm khách!

Ngạc Nương nói:

- Không ngại thì nên dạy lúc này đi.

Há miệng nhỏ ra, một cây châm đỏ bắn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên thò tay bắt trường châm. Trong nội tâm Ngạc Nương vui vẻ, lại dám dùng tay bắt, phải đâm rách tay của người, giáo huấn người một chút. Nhưng cho dù nàng thúc dục thế nào, thì không cách nào khống chế trường châm thoát ra khỏi tay của Hứa Tiên.

Những ngày này, Hứa Tiên tu luyện thân thể, đã tổn hao hơn mười vạn công đức, cho nên khí lực trong tay hơn thiên quân vạn mã, hơn nữa Kim Thân hộ thể, căn bản không sợ kim tinh chỉ khí trên trường châm. Mặc cho trường châm rung rung thế nào, chỉ cười lạnh nhìn Ngạc Nương đầu đầy mồ hôi.

Vân Yên cười nói:

- Ta nói ngươi không phải đối thủ của phu quân ta mà.

Ngạc Nương không có trường châm, giống như lão hổ bị nhốt trong lồng, không có cách nào. Cấn rằng một cái không quan tâm, dùng tay không đánh tới. Hứa Tiên không tránh không né, song chưởng của nàng đánh lên người của Hứa Tiên, giống như ném đá vào biển rộng. Không một chút phản ứng. Hứa Tiên dùng ánh mắt khinh thường, nàng càng tức điên lên, liên tục huy chưởng. Tuy nhiên cũng vô dụng.

Yến Xích Hà ngồi ở trong phòng, có cảm giác gì đó, thở dài một tiếng, tu hành vốn là thiên ngoại hữu thiên. Ngươi cần gì phải tự mình đi tìm khổ chứ?

Ngạc Nương vô lực thở hổn hển, ánh mắt nhìn Hứa Tiên như quái vật, thầm nghĩ: không có khả năng, làm sao có thể tu luyện da thịt cứng rắn như phi kiếm chứ? Hứa Tiên rút trường châm lên mặt đất, nói:

- Ngươi tự giải quyết cho tốt đi!

Ngạc Nương oán hận nhìn Hứa Tiên. Thu hồi trường châm, màn đêm buông xuống đã mang theo Trương Ngọc Đường chuyển ra sân nhỏ của Hứa Tiên.

Vân Yên cười nói:

- Phu quân thật là lợi hại a!

Mị nhân như tơ, âm thanh như nước. Tán thưởng từ đáy lòng, nam nhân nghe thấy, xương cốt cũng nhẹ đi mấy cân. Nhưng Hứa Tiên nói:

- Loạn nhi đâu rồi?

Vân Yên sưng sờ.

- Xảy ra chuyện gì?

Màn đêm buông xuống, Hứa Tiên tìm được Thanh Loan, nói chuyện với nàng một phen. Thanh Loan chỉ nằm trong ngực của hắn, rơi lệ không nói, Hứa Tiên cùng Vân Yên khuyên giải thế nào cũng vô dụng, làm cho Hứa Tiên vô cùng đau đầu. Cuối cùng Thanh Loan nói:

- Ca, ngươi nghĩ tới ta thế nào?

Hứa Tiên vuốt trán của nàng, nói:

- Ta muốn cho ngươi làm chuyện mình ưa thích.

Trong mắt tràn đầy ôn nhu, hôn lên trán của nàng, lại nói với nàng:

- Đi ngủ sớm đi!

Rồi sau đó Thanh Loan đi theo Yến Xích Hà học kiếm thuật, lúc học kiếm rất chuyên chú, làm cho Yến Xích Hà rất thoả mãn. Nhưng thời điểm nhàn hạ, lại ngây ngốc không có tinh thần. Cho nên bảo nàng đi luyện kiếm cùng với tiểu Dã.

Vân Yên thì hành tung quỷ bí, thường xuyên một người chạy ra ngoài, rồi sau đó mang theo nụ cười thần bí trở về. Mấy ngày sau, Ngạc Niên đi tới. Cũng không cho Hứa Tiên sắc mặt tốt, nhưng đối với những người khác thì tốt hơn rất nhiều, đặc biệt là đối với Yến Xích Hà, mỗi ngày đưa cháo tới, thường xuyên đưa cháo cho Yến Xích Hà, càng làm cho Hứa Tiên không rõ.

Bạch Tố Trinh cũng đi bái kiến Yến Xích Hà cùng Ngạc Nương, Yến Xích Hà không còn lời nào để nói, trong nội tâm Ngạc Nương nhớ tới lời của Vân Yên, nhìn sang Hứa Tiên, thật sự tìm không ra hắn có cái gì khiến người ta ưa thích a.

Những ngày này, trong Cửu Vương Phủ cũng dần dần thay mới, có vài phần bộ dáng của tân hôn. Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh tự tay dán chữ “Hỉ”, không cần pháp lực, cũng không muốn người bên ngoài hỗ trợ. Không phải rất náo nhiệt, nhưng chỉ cần thấy nụ cười trên môi của nàng, thì ai cũng rõ nàng đang rất vui vẻ.

Bạch Tố Trinh hỏi chuyện Thanh Loan, Hứa Tiên cũng chỉ thở dài:

- E là mỹ nhân không chịu rời đi.

Nhưng đầu của hắn bị Bạch Tố Trinh gõ nhẹ một cái.

- Ba hoa.

Hứa Tiên nói:

- Mới một ngày không thấy, toàn bộ tuyệt chiêu của tỷ tỷ ta bị người học rồi.

Bạch Tố Trinh cười, niết lỗ tai của hắn, nói:

- Tỷ tỷ bảo ta phải trông chừng người thật tốt.

Bộ dáng ôn nhu, ngoài mạng trong yếu, thật là không có bộ dáng “Hung ác” của Hứa Kiêu Dung, càng giống hiền thê hơn.

Hỉ phục đồ thẩm đã chuẩn bị thật tốt, nhưng nàng không chịu mặc cho hắn xem, nhất định phải đợi đến lúc đại hôn mới được, khi đó cũng chịu thay bộ quần áo trắng ngàn năm không thay đổi.

Những ngày này, sinh hoạt của Hứa Tiên vô cùng yên tĩnh, không có yêu ma quỷ quái, không có thù sinh kiếm khách, chỉ có hai phu thê đang trang trí căn phòng đại hôn của bọn họ.

Thu ý càng đậm.

Mùa thu chính là mùa vui vẻ và chia ly, tư vị của mùa thu rất phức tạp, Thanh Loan vẫn quyết định muốn theo Yên Xích Hà học kiếm. Hứa Tiên ôm lấy Vân Yên, nhìn phi kiếm đang biến mất trên bầu trời, gió thu gào thét, nhất thời không nói gì. [/CHARGE]

429. Quyển 6 - Chương 428

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 428: Đại hôn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Còn có thể nhớ rõ từng chi tiết, nhớ một tiểu nha đầu ngăn cản mình đi gặp tiểu thư của mình. Còn có thể nhớ rõ, thân ảnh cô đơn thần thờ ngồi ở mũi thuyền. Còn có thể nhớ rõ, trong phòng bếp đứng lặng khóc lóc một mình trong phòng bếp, tối hôm đó nàng đã nói “Không làm muội muội của người”, ngượng ngùng xen lẫn chuyên chú, giống như có vài phần tự tin lúc luyện kiếm.

Hứa Tiên nhất thời ngơ ngẩn, Vân Yên cười hỏi:

- Người hy vọng Loan nhi thay lòng đổi dạ, hay không thay đổi?

Hứa Tiên không phản bác được, hít sâu một hơi, quyết định, nói:

- Ta hy vọng tâm của nàng không thay đổi, nàng có thay lòng đổi dạ, ta cũng phải mang nàng trở về, vĩnh viễn làm muội muội của ta.

Vân Yên bất mãn nói:

- Làm gì có người nào nói lời vô sỉ mà nghiêm nghị chính khí như người chứ.

Nhìn qua phía chân trời, nói khẽ:

- Nhưng Loan nhi nghe được, nhất định sẽ vui vẻ đấy!

Bỗng nhiên Vân Yên nói:

- Phu quân, có thể đáp ứng ta một chuyện hay không?

- Chuyện gì?

- Thời điểm ta khóc phải ôm chặt lấy ta.

Nhưng không đợi Hứa Tiên nói gì, nàng đã nhào vào ngực của hắn khóc lóc như mưa. Thời điểm biệt ly vừa rồi, Thanh Loan khóc lóc, mũi của Hứa Tiên cay cay, chỉ có nàng, cười không có tim không có phổi.

- Lúc này cũng không thể ôm nàng, khóc lóc như mưa a!

Nàng ghen ngào nói.

- Ta không thể làm gì. Nhưng mà, không có ta, Ngạc Nương sẽ chiều cổ cho nàng.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Ngạc Nương.

Hắn giờ mới biết, những ngày này nàng đi ra ngoài làm cái gì, thì ra là đi hồng người ta. Đã hồng Doãn Hồng Tụ, lại hồng một Ngạc Nương, nhưng lại dễ như trở bàn tay. Bảo Ngạc Nương chiều cổ Thanh Loan.

- Đừng nhìn tính cách của nàng quái dị, nhưng nàng rất chiều cổ nữ nhân. Hơn nữa, ta cũng đã hồng Yến đại hiệp.

Hứa Tiên nghĩ tới Yến Xích Hà một chút, xoa bóp cái mũi của nàng.

- Người ah, ta sẽ hồng người.

Tuy Ngạc Nương cổ quái, nhưng đó là tính tình của người ta, có chỗ thiếu hụt, tìm được lỗ hồng thì có thể công phá. Hơn nữa nàng ở phương diện đối nhân xử thế, không thể so sánh với Vân Yên, giống như một học sinh tiểu học, bị “Hồng” cũng không kỳ quái.s

- Nhờ có phu quân đả bại nàng, ta mới có thể thừa dịp hư mà vào a! Hơn nữa, hồng được nàng cũng rất ưa thích, có cái gì không đúng sao! Nếu như bởi vậy bị người nọ xem nhẹ, cũng chỉ có thể trách chính mình nhờ vả không đúng người.

Nói xong dùng đầu lưỡi phẩn hồng, liếm cái cổ của Hứa Tiên. Cảm giác thân thể Hứa Tiên cứng đờ, Vân Yên lập tức đùa thành tiếng, đẩy Hứa Tiên ra, nói:

- Người mau trở về. Đừng làm cho Bạch tỷ tỷ chờ sốt ruột.

Nói xong liền xoay người sang chỗ khác, đóng cửa vòng eo nhỏ nhắn của mình, bước đi vào trong phòng, bờ môi vẫn vẹo, giống như ẩn chứa phong tình vạn chủng.

Hứa Tiên lại có chút thất thần, chỉ cần vì người mình ưa thích, thì hắn cũng không cần quan tâm tới mình. Nhưng tâm của người thì sao? Loan nhi đi rồi, trong lòng người phải chăng cũng như thiếu một thứ gì đó, người vì nàng tìm được người chiều cổ, ai tới chiều cổ cho người? Giặt quần áo xếp chắn, ăn cơm mặc quần áo, chính người làm được sao?

Hứa Tiên cao giọng nói:

- Không có Loan nhi, ta cũng sẽ chiều cổ người. Thu dọn đồ đạc, quay trở lại vương phủ đi.

Nếu để cho nàng ở đây một mình, có khi nàng sẽ chết đói mất.

Vân Yên sưng sờ, ngoái đầu nhìn lại cười cười, nụ cười vô cùng kiêu mị.

Bàn tay trắng nõn cởi bỏ đai lưng, áo trắng trên người, quần trắng cũng cởi ra, xuất hiện da thịt như bạch ngọc, giày thêu vớ lưới bày chỉnh tề ở bên trong, dáng người mềm mại phô bày ra ngoài, bước vào thùng tắm có cánh hoa phủ kín. Trên người vĩnh viễn không nhiễm bụi trần, căn bản không cần tắm rửa, nhẹ nhàng vỗ cánh tay ngọc, mình cũng cảm thấy thoải mái, chắc hẳn, hắn cũng sẽ thích. Lúc vừa mới hóa thành hình người, chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm qua. Cho dù đoán ra vài phần, cũng tuyệt đối không vui vẻ như hiện giờ, tràn ngập lòng ngực! Dần dần bước vào nước, ôm đầu gối ngồi xuống, cuộn thân thể thon dài lại. Mồ to đôi mắt đen nhánh, nhìn lên mặt nước, trong tai có tiếng nước nhấp nhô. Không khỏi nhớ tới thời điểm mình còn là một con rắn nhỏ, ẩn thân trong nước, chẳng phải cũng thế này?

Nhắm mắt suy nghĩ, chẳng tới khi có tiếng Tiểu Thanh bước vào.

- Tỷ tỷ, không sai biệt lắm.

Nàng mỉm cười, tu hành một ngàn tám trăm năm, cũng vào hôm nay. Thời điểm trở ra, ta chính là thê tử của hân.

Nàng từ trong nước đứng lên, bọt nước bao phủ thân thể của nàng, thời điểm bước ra khỏi thùng nước, trên người lại không thấm nước, chỉ cảm thấy ẩm ướt nhàn nhạt, trên giường, có mũ phượng áo dài, đỏ chói cả mắt.

Sau khi mặc trang phục xong, Vân Yên tiến vào.

- Mặc thế nào rồi, có được không?

Vân Yên cũng hoảng hốt một chút, tự đáy lòng nói:

- Đẹp quá ah, tỷ tỷ.

Loại đẹp này, tuyệt đối không phải là khí chất và dung mạo, chính là tư vị hạnh phúc từ đáy lòng, có chút nhuộm đỏ gương mặt ngọc của nàng.

Nhưng nàng chưa đội mũ phượng, ngồi trên giường, mái tóc như thác nước đổ xuống, tùy ý cho Vân Yên sửa sang cho nàng. Lúc quần lên, Vân Yên muốn trang điểm son phấn cho nàng, mới phát hiện không thể trang điểm ở chỗ nào được cả. Bạch Tố Trinh nói:

- Làm sao vậy, muội muội?

Vân Yên cầm son phấn trong tay, tất cả xuống, cười nói:

- Đã thật tốt rồi, rốt cuộc không tìm đâu ra tân nương tử đẹp như tỷ tỷ, ta sẽ đắp khăn lên cho tỷ.

Bạch Tố Trinh nói khẽ:

- Ân.

Thời điểm xốc khăn cười lên, nhìn thấy chúng là người rồi.

Trong phòng của Hứa Tiên, Tiểu Thiển phục thị hân mặc quần áo chú rể đỏ thắm, trên mặt xuất hiện nét vui mừng. Lại giúp hân buộc dây lưng, lộ ra nét phấn chấn tinh thần.

Cuối cùng, Tiểu Thanh cười nói:

- Miễn cưỡng xứng đôi với tỷ tỷ của ta.

Tiểu Thiển ghé vào lỗ tai của hân, cười nói:

- Tướng công, hôm nay phải biểu hiện thật tốt!

Hứa Tiên cười mà không nói, nhưng trong lòng đã tràn đầy chờ mong.

Sau khi mặc trang phục chỉnh tề, Tiểu Thiển cùng Tiểu Thanh lại nói:

- Người chờ một lát lại đi tiếp tân nương.

Nói xong cũng chạy ra ngoài. Hứa Tiên trong phòng, cảm thấy đứng ngồi không yên, rốt cục tính tình không chịu nổi, muốn bước vào sân nhỏ.

Cánh cửa hình tròn của hoa viên, Tiểu Thiển cùng Tiểu Thanh xinh đẹp đang đứng trước cửa, Tiểu Thiển cười nói:

- Tướng công, muốn vào gặp tân nương tử, còn phải qua cửa ải của chúng ta đây.

Hứa Tiên nói:

- Còn có gì sao?

Vân Yên góp lời vào.

- Đó là đương nhiên. Người không cần kiêu lớn tám người khiên, đã rất đơn sơ rồi. Cho nên lần này tuyệt đối không thể thiếu, chúng ta đều là tỷ tỷ muội muội, đương nhiên muốn thay nàng tay giữ quan, không được thông qua dễ dàng đâu.

Hứa Tiên hào khí tỏa ra, nói:

- Tới a.

Tự tin luận võ công, luận mưu trí, làm sao không đánh lại ba cô em vợ này, Tiểu Thanh vỗ tay, trên đài có một cái bàn, trên bàn đặt đầy hộp cơm, Tiểu Thiển cười nói:

- Đây là Ngự muội muội tự tay làm món ăn ngon, bánh ngọt hoa quế, thỉnh tướng công ăn hết.

Hứa Tiên nói:

- Ăn hết?

Nhưng mà, xa xa nhìn qua bóng người màu vàng đứng trên lầu, trong nội tâm vẫn còn chút cảm động, rốt cuộc vẫn phải đi tới.[/CHARGE]

430. Quyển 6 - Chương 429

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 429: Đại hôn. (2)

Sưu tầm: tuganhoanh

Ba nữ nhân nhìn nhau cười cười, giống như trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết. Cùng một chỗ nói:

- Đúng vậy a, đúng vậy a, không ăn hết thì không được, người nhanh ăn cho xong đi, tỷ tỷ còn đang chờ đấy. Muốn lấy tỷ tỷ, không ăn chút đau khổ, thì không được a.

Hứa Tiên cắn răng dậm chân một cái, cái gì cũng đừng nói, bắt đầu ăn, thân thể của hắn cường hãn, cho dù ăn sạch cũng không có vấn đề gì. Nhưng khi vừa bỏ vào trong miệng, sắc mặt của hắn như sụp đổ. Quá đắng, cũng không phải đắng như lần trước, quả thực là quá đắng, cộng thêm lực giác của hắn vô cùng mẫn cảm, cho nên đắng càng thêm đắng.

Ba nữ nhân thấy mặt của Hứa Tiên xanh lên, càng ôm nhau cười, cười run hết cả người, trong vô hình, không khí hòa hợp hơn rất nhiều. Ngự Huyền Kỳ đứng trên lầu các xa xa, cũng xuất hiện vui vẻ. Ăn đi, ăn đi, sư tỷ ta chuyên môn dùng thuốc đắng bỏ vào đấy, ần, có lẽ dùng thuốc đắng làm bánh ngọt mới đúng.

Hứa Tiên nhìn một màn này, cầm miếng bánh cuối cùng bỏ vào miệng, hắn cũng đùa nghịch chút tiểu thông minh, sau khi ăn vào miệng sẽ dùng thủy linh chi lực đông cứng, rồi sau đó trực tiếp nuốt vào trong bụng. Dù sao thân thể của hắn hiện tại, ngay cả tảng đá cũng có thể tiêu hóa.

Cuối cùng cũng ăn xong một bàn bánh ngọt, thở dài một hơi, đi vào trong cửa, nhưng vẫn bị ngăn lại.

Tiểu Thanh nháy nháy mắt nói:

- Vẫn chưa xong mà!

Vân Yên cùng Tiểu Thiển cũng phụ họa theo:

- Đúng vậy, ăn bánh ngọt chủ là nan đề của Ngự đạo trưởng, còn của chúng ta đấy.

Tiểu Thanh không biết từ nơi nào cầm một chén rượu, nói:

- Đắng đã ăn xong, cho người chút ngon ngọt.

Sau khi nàng nuốt nội đan của rét tinh, mới nghiên cứu ra nọc độc này.

Vân Yên cùng Tiểu Thiển cũng không biết đây là cái gì, hỏi:

- Đây là rượu gì? Thơm quá ah!

Một mùi hương kỳ dị từ trong chén rượu truyền ra.

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ lên, vội nói:

- Không quan trọng.

Vân Yên lập tức có chút cháng váng đầu, vội vàng bịt mũi lại, nói:

- Thật là lợi hại!

Hứa Tiên nhìn nàng cười nói

- Học thông minh.

Không chút khách khí thò tay tiếp nhận, một ngụm uống cạn, mùi hương vào miệng, lập tức xua tan vị đắng vừa rồi, nhưng lập tức cảm giác, thân thể mềm nhũn, đầu nặng gổc nhẹ (đứng không vững), ba nữ nhân trước mặt biến thành sáu, mỗi một người đều tươi cười như hoa.

Vân Yên đẩy đẩy Tiểu Thanh, nói:

- Không có việc gì chứ!

Tiểu Thanh nói:

- Lo lắng sao? Đã nói phải sửa trị hẳn thật tốt, yên tâm đi, chết không được đâu.

Đây không phải nọc độc trí mạng, chỉ có thể làm cho người ta hôn mê say say mà thôi.

Hứa Tiên giống như con lật đật, lập tức muốn đứng thẳng lên, trong nội tâm khê động, dụng công đức chi lực, diệt sạch tất cả trạng thái của nọc độc, cười với Tiểu Thanh. Tiểu Thanh bất mãn nói:

- Cái gì a, không thể dùng công đức ăn gian.

Bỗng nhiên nàng phát hiện, những thiệt hại trước kia của nàng, độc của mình không thể khắc chế hẳn, mình còn đi lên gây phiền toái cho hẳn, quả thực là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Hứa Tiên cười nói:

- Về sau không cần dùng công đức, ăn nọc độc của người một lần, nhưng mà, không thể dùng chén rượu ah!

Vân Yên cùng Tiểu Thiển quăng ánh mắt hoài nghi tới.

- Thế dùng cái gì?

Tiểu Thanh xấu hổ hung hăng trừng mắt với hẳn, cũng chỉ có thể bại lui.

Vân Yên nói:

- Tốt, tốt, đến phiên ta, phu quân, ta sẽ làm ra đề!

Hứa Tiên nói:

- Câu đó sao?

Vân Yên cười thần bí nói:

- Không sai biệt lắm, nhưng câu đó lá đáy lòng của phu quân. Xin hỏi trên đời này, người yêu nhất nữ tử nào.

Đương nhiên Hứa Tiên nói là “Hứa Kiều Dung”, nhưng nàng đã ngăn chặn lại:

- Không thể nói tỷ tỷ, cũng không thể nói đều yêu, nhất định phải chọn một người.

Nói xong ranh mãnh nhìn qua Hứa Tiên.

Lần này Tiểu Thiển và Tiểu Thanh cũng khấn trương lên. Nhìn qua Hứa Tiên. Không hiểu là ai đây? Không phải là chính mình đấy chứ, hẳn là Bạch tỷ tỷ sao? Đường như đây là đáp án duy nhất, nhưng trong nội tâm khó tránh khỏi xuất hiện một tia thất lạc.

Hứa Tiên lâm vào trong hai cái khó. Oán hận trừng mắt với Vân Yên, người quá ác, nếu có cơ hội, phải đánh mông của người. Hắn cũng tự hỏi mình. Là ai đây?

Vào thời điểm này, một tiểu lão hổ đi ngang qua, nó chỉ đi dạo. Trong mắt Hứa Tiên có tinh quang lóe lên, chỉ một ngón tay vào Úc Lôi nói:

- Là Úc Lôi.

Úc Lôi cho rằng Hứa Tiên đang triệu hoán nó, NGAO NGAO chạy tới, nhào vào ngực của hắn.

Vân Yên cả giận nói:

- Úc Lôi rõ ràng cũng không phải là người.

Bỗng nhiên phát hiện, hai tỷ muội bên cạnh, cũng không phải người.

Hứa Tiên sờ sờ đầu của Úc Lôi, nói:

- Sớm muộn gì cũng tu thành người mà. Vẫn là Úc Lôi tốt nhất, rất đáng yêu, cũng không có ra đề làm khó xử ta.

- Quá giảo hoạt vô sỉ.

Ba nữ nhân bất mãn, nhưng trong nội tâm đang thở ra một hơi.

Hứa Tiên chân thành nói:

- Có nhiều thứ không cách nào so sánh, cái vấn đề này. Trong nội tâm của ta cũng không có đáp án. Duy nhất có thể xác định là, mỗi một người trong các nàng. Ai cũng quan trọng hơn tính mạng của ta.

Vân Yên mỉm cười, nói:

- Miễn cưỡng xem như qua, một câu sau cùng. Tiểu Thiển, tới người.

Phu quân người cũng có thể hiểu rõ điểm này, ta cũng yên tâm.

Tiểu Thiển nói:

- Tướng công. Ta không có vấn đề, thậm chí muốn một hứa hẹn.

Lôi kéo tay của Vân Yên cùng Tiểu Thanh, nói:

- Chúng ta cũng muốn một lần như thế này, chúng ta sẽ nhớ rõ cả đời.

Trong mắt chớp động, là hào quang ngóng chờ.

Khuôn mặt Tiểu Thanh đỏ lên. Vùng thoát khỏi tay nàng nói:

- Đừng kéo ta vào!

Vân Yên có chút ảm đạm. Nói:

- Ta đã từng có.

Trong nội tâm thở dài nói: ngày đó, mình không khóc là tốt rồi.

Hứa Tiên nhìn qua hai mắt sáng ngời của Tiểu Thiển, nói:

- Sẽ có.

Lại nhìn qua Tiểu Thanh.

- Đều có. Ta cam đoan.

Tiểu Thanh càng mặt đỏ như thiêu, nhưng không có phản bác. Sau đó, Hứa Tiên lại cười nói với Vân Yên:

- Yên nhi, phải tái giá một lần nữa rồi.

Chỉ cần có thể làm cho các nàng vui vẻ, thì mình còn cần cái gì? Vậy hết sức đi làm thôi!

Vân Yên ngẩn ngơ, sau đó xuất hiện nụ cười vui vẻ, vành mắt thì có chút hồng lên, Tiểu Thanh khinh thường nói:

- Cái gì nha, dễ dàng bị cảm động như vậy.

Vân Yên che miệng nói:

- Người ta ưa thích hần mà!

Cho nên cũng đánh tan nguy trang và phòng bị thường ngày. Xuất hiện một chút cảm động. Mất đi vẻ lạnh lùng bị tổn thương.

Hứa Tiên nói:

- Có thể vượt qua kiểm tra chưa?

Cửa lớn đã mở rộng cho hần.

- Mau đi đi. Tỷ tỷ chờ sốt ruột, sẽ trách chúng ta.

Hứa Tiên gật gật đầu, đi tới trước cửa lầu các, Duẩn nhi dang hai tay ngăn cản Hứa Tiên, khẽ vươn tay nói:

- Tiền lì xì đâu.

Hứa Tiên sớm có chuẩn bị. Đưa cho nàng một bao đỏ, thuận tay sờ sờ đầu của nàng, muốn đi qua. Nhưng lại bị ngăn cản.

- Không được, không thể qua.

- Sư phụ ta nói. Muốn kết hôn với sư phụ ta, không dễ dàng như vậy.

Ngư Huyền Ky trên lầu nghe vậy. Không giết nha đầu chết tiệt kia đang bán thuốc gì.

431. Quyển 6 - Chương 430

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 430: Đêm động phòng hoa chúc. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Hứa Tiên trên ghẹo nói:

- Là lấy sư phụ của sư phó người, không phải kết hôn với sư phụ của người, Duẩn nhi sư diệt, cho sư thúc đi qua nào!

Duẩn nhi lập tức bị quẩn vào, bẻ ngón tay, nói:

- Là sư phụ ta, không đúng không đúng, là sư phụ của sư phó.

Lại nói ra chuyện Ngư Huyền Ky đựng dùng hạc đỉnh hồng làm bánh ngọt hoa quế cho hần ăn.

Hứa Tiên không để ý tới tư duy lâm vào hỗn loạn của Duẩn nhi, muốn đi vào trong, Duẩn nhi lại ngăn cản, nói:

- Dù sao cũng không được

Lúc này mới khiến Ngư Huyền Ky có chút thoả mãn, nàng cho Duẩn nhi liều mạng như thế, đã nói.

- Tuyệt đối không cho Hứa Tiên thông qua.

Sắc mặt Hứa Tiên lạnh lẽo, nắm chặt nắm đấm, rắc một tiếng, vung lên trước mặt Hứa Tiên.

- Ah, sư thúc thật đáng sợ a!

Đuẩn nhi lập chạy trời chết. Ngư Huyền Ky khê vuốt cái trán. Lại tính sai.

Leo lên lầu các, Ngư Huyền Ky đã không thấy tung tích. Hứa Tiên thở ra một hơi, gõ gõ cửa phòng. Cửa phòng mở rộng, Hứa Tiên cảm giác tim mình đập nhanh, trước mặt, nàng đang mặc áo đỏ. Tấm vải đỏ che lấy gương mặt, lại lộ ra cái cằm và đôi môi đỏ mọng, đang rất vui vẻ. Bàn tay trắng nõn giữ chặt lấy nhau, áo bào màu đỏ, rất đẹp, nhưng không chói mắt.

Tiểu Thanh cười, giao một tấm lụa đỏ cho Hứa Tiên, một đầu khác đưa vào tay của Bạch Tố Trinh. Hứa Tiên nắm lụa đỏ, dẫn nàng đi từng bước xuống lầu. Lúc này có tiếng pháo nổ vang.

Đi vào sảnh đường, đã có nến đỏ thấp sáng.

Hứa Kiều Dung cùng Lý Công Phủ ngồi ở chủ vị. Trên mặt cũng xuất hiện nét vui mừng. Hứa Tiên không chịu đại yến tứ phương, bọn họ cũng không lay chuyển được. Chỉ nhìn chung quanh một chút, vẫn kinh ngạc không thôi.

Hứa Tiên nắm lụa đỏ, dẫn nàng đi xuống lầu, xóc lên bức rèm che, cùng đi nào sảnh đường.

Giọng của Tiểu Thanh vang lên:

- Nhất bách thiên địa.

Hứa Tiên khom người, Bạch Tố Trinh cũng thế, thi lễ với ngoài sảnh đường. Cái cúi đầu này, tạ thiên địa đã giúp cho bọn họ gặp được nhau.

- Nhị bách cao đường.

Bọn họ hướng tỷ tỷ tỷ phu hành lễ. Cái cúi đầu này, tạ phụ mẫu sinh ra bọn họ ở hậu thế.

- Phu thê giao bách.

Bọn họ bái xong bái này. Chính là vĩnh kết đồng tâm, sinh tử tương hợp, vĩnh viễn không chia lìa.

- Đưa vào động phòng! Kết thúc buổi lễ.

Hứa Tiên dẫn nàng đi vào trong phòng mới. Không có náo động phòng, không cần mời khách đại yến, vào lúc này, chỉ có hai người bọn họ.

Động phòng là tự tay bọn họ bố trí. Mảnh vải đều làm bằng màu đỏ, cái màn giường mới làm.

Hứa Tiên dẫn nàng tới ngồi xuống giường, thở dài một hơi, chậm rãi vạch khăn cô dâu lên, Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên cười, đôi mắt đen nhanh như thu thủy. Mũ phượng vẫn còn, trâm hoa rung rung, bức rèm che lắc nhẹ, dung nang của nàng, không còn che dấu nữa.

Hứa Tiên ngừng thở. Có chút không thể chờ đợi được duỗi hai tay ra gỡ mũ phượng của nàng, nàng cũng cúi đầu toại nguyện của hân, sau đó lộ ra dung nhan hoàn toàn của nàng.

Hứa Tiên thất thần một hồi. Thậm chí có chút ít hoài nghi, chuyện này, thật sự là nương tử của ta sao?

Thẳng đến khi hơi thở mùi đàn hương của nàng truyền ra, thở phào một cái, nói “Quan nhân.” Một tiếng hô này, tình thâm ý trường, giống như muốn đem muôn vàn tình cảm tập trung vào bên trong. Có một loại uyển chuyển khó nói nên lời.

Tâm thần Hứa Tiên cũng mê say vào. Nhất thời im bất, chỉ si ngốc nhìn nàng. Hân hoàn toàn không ngờ rằng, nàng mặc áo đỏ quá xinh đẹp, ít đi vài phần thánh khiết lại nhiều ra mấy phần kiều diễm.

Bạch Tố Trinh đỏ ửng cả mặt, khê đẩy hân nói:

- Quan nhân, nên uống chén rượu giao bôi.

Hứa Tiên phục hồi tinh thần lại. Cúi nhìn hôn qua bờ môi của nàng. Thân thể của Bạch Tố Trinh hơi ngửa ra sau, “Ừm” một tiếng, bị hân hôn. Bàn tay trắng nõn cheo chống thân thể, cũng bị hân nắm trong tay.

Một hương thơm thanh nhã tiến vào trong miệng của Hứa Tiên, Hứa Tiên do dự một chút. Đầu lưỡi thăm dò miệng của nàng, chạm vào hàm răng. Bạch Tố Trinh biết được ý nghĩa, ngượng ngùng khê nhếch hàm răng lên. Mặc cho lưỡi của hân đột kích miệng của mình. Hai người hôn nhau nhiều lần, trong mấy ngày

hôm nay, sửa sang lấy phòng tân hôn, nếu hấn có điều cầu, nàng cũng ngoan ngoan dâng môi cho hấn hôn, cho quân nhấm nháp. Nhưng mỗi lần đều lướt qua rồi dừng lại, khiến nàng cho rằng. Hôn môi chỉ có thể mà thôi.

Hứa Tiên được nàng cho phép, càng lớn gan chút ít, tuy nhưng ngày này ở chung với nhau, đã làm cho hấn đánh tan rất nhiều kính sợ, hôm nay mới có đủ dũng khí. Nhưng vào lúc này có cảm giác như vụng trộm ăn trái cấm, tim đập nhanh hơn chút ít. Đầu lưỡi quét nhẹ hàm răng, sau đó cũng tìm được cái lưỡi mềm mại của nàng. Nhẹ nhàng chạm vào, trước hết buông tha nàng, đầu lưỡi thè ra liếm bốn phía miệng nàng, mút thỏa thích nước miếng ngọt ngào.

Con mắt Bạch Tố Trinh mở lớn, không biết hôn môi cũng có thể làm như vậy. Cảm giác này rất khác so với đụng chạm da thịt bên ngoài. Một tia cảm giác chập choạng trong nội tâm dâng lên, trong đôi mắt càng ngưng ngừng, giống như sắp bị hòa tan ra, lại không chịu nhắm mắt lại, nhìn qua hai mắt của hấn, loại cảm giác lạ lẫm này là do hấn cho mình chính là quan nhân của mình.

Đôi mắt đen nhanh của nàng nhìn Hứa Tiên gần trong gang tấc, cơ hồ khiến hấn không thể tiếp tục nữa, hận không thể nhắm mắt lại. Nhưng không cam lòng nếu không được nhìn thấy dung nhan hoàn mỹ của nàng.

Rốt cuộc Hứa Tiên quyết định, cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng, tìm kiếm cảm giác mềm mại trơn nhẵn của xúc giác. Nàng theo bản năng trốn tránh đi, nhưng cái miệng của nàng, đã thành lãnh địa của hấn, cuối cùng nhất đành phải khôi phục ôn nhu, cho hấn nhấm nháp. Thậm chí bị dụ hoặc lấy dẫn lưỡi vào miệng của hấn, làm cho hấn có cảm giác rất mỹ mãn.

Thời điểm rời môi, một tia sáng nước miếng dính môi của hai người, chậm rãi bị gạt ra. Bạch Tố Trinh vội vàng che cái miệng của mình lại, càng xấu hổ, vô cùng xấu hổ. Nhưng khi nhìn qua hấn, nhẹ khẽ kêu một tiếng “Quan nhân”.

Hứa Tiên cảm thấy tim của mình đập rất nhanh, nhưng càng có một loại cảm giác vui vẻ như tiểu hài tử được kẹo. Thoáng cái khôi phục hô hấp bình thường:

- Chúng ta đi uống chén rượu giao bôi a!

Nhưng nàng bắt đầu không chịu được. Chỉ nghe hấn nói:

- Còn gì nữa không!

Thấy hấn mờ mịt, chỉ chỉ vào bờ môi của mình, sau khi vừa hôn môi xong, trên môi sáng bóng, đặc biệt mê người.

Hứa Tiên lúc này mới chợt hiểu. Hai tay đặt lên vai thon của nàng, nhìn qua đôi mắt, nói khẽ:

- Nương tử.

Tuy Bạch Tố Trinh không phải lần đầu nghe hấn gọi như vậy, nhưng bình thường chỉ mang theo cảm giác vui đùa, còn lần này, hấn vô cùng chăm chú. Bạch Tố Trinh hưng phấn trong lòng, so với nụ hôn vừa rồi, tim đập còn mạnh hơn, chỉ cảm thấy hai chữ này, đáng giá cho nàng làm tất cả.

Hứa Tiên dẫn nàng đi tới bên cạnh bàn, đem mũ phượng buông xuống, châm hai chén rượu. Tất cả cảm một ly, nhìn nhau cười cười, sau đó giao bôi mà uống.

Nỗi lòng của Hứa Tiên bình tĩnh hơn rất nhiều, nhìn qua nàng dưới ánh nến, nhưng trong lòng tràn đầy hạnh phúc. [/CHARGE]

432. Quyển 6 - Chương 431

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 431: Đêm động phòng hoa chúc. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Sưu tầm by p0c1912

Bạch Tố Trinh sờ sờ mặt nói:

- Quan nhân, hôm nay ta có đẹp không?

Hứa Tiên nói ra lời tự đáy lòng:

- Người luôn luôn đẹp.

Lại nhớ tới từ lúc bắt đầu gặp nhau.

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh vui vẻ. Bỗng nhiên nói:

- Hôm nay nghĩ đến, là bị người lừa gạt.

Hứa Tiên ngẩn ngơ, nói:

- Lừa gạt?

Bạch Tố Trinh nói:

- Ngày đó ta muốn gả cho người, người không muốn, hôm nay ta vẫn gả cho người. Chẳng phải ta không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của người sao?

Hơi bủn xỉn, trong mắt giống như tức giận lại giống như vui mừng, bộ dáng làm nũng, rất mê người.

Hứa Tiên cười nói:

- Người mệnh trung chủ định trốn không thoát lòng bàn tay của ta, hơn nữa ta cũng muốn vĩnh viễn nắm người trong tay của mình.

Nhịn không được vươn tay vuốt ve nàng đôi má tròn bóng như ngọc, trong nội tâm tràn đầy an tường vui vẻ. Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng tựa đầu vào vai của hắn, nói ra đủ chuyện.

Hứa Tiên đột nhiên hỏi:

- Người có tình với ta vào lúc nào?

Bạch Tố Trinh chỉ xấu hổ không chịu nói, Hứa Tiên “Ép hỏi” mãi, nàng mới nói:

- Ta cũng không nhớ rõ, hiện tại hồi tưởng lại, chỉ cảm thấy từ khi bắt đầu quen người tới nay, đã tích lũy tình cảm từng chút một, cho đến ngày hôm nay, nếu như quan nhân ép hỏi. Vậy cứ cho rằng, chính lần đầu tiên gặp nhau đi.

Trong nội tâm Hứa Tiên cảm động, ôm nàng bả vai của nàng.

- Nhưng trong nội tâm một mực do dự, nếu không phải người thừa dịp Đoan Ngọ khi dễ ta, cũng không dễ dàng đáp ứng người như vậy.

Nhớ tới đủ loại chuyện ngày ấy, vẫn đỏ bừng cả mặt.

Hứa Tiên vô cùng may mắn, vào ngày đó khi dễ nàng. Cúi đầu nói:

- Nén đỏ đã cháy hơn phân nửa, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi. Tối nay ta cũng muốn khi dễ người! Có thể chứ? Nương tử.

Lỗ tai của Bạch Tố Trinh cũng hồng lên, gật đầu một cái nhưng khó có thể phát hiện, nhẹ “Ân” một tiếng. Ôn nhu hào phóng, nhưng vẫn có chút xấu hổ. Ngày thường đoan trang thanh lịch không thấy, lúc này lại thấy nàng vô cùng mềm yếu, không ngờ lại có tư thái rất thánh khiết, càng lộ ra vẻ mê người.

Hứa Tiên thổi tắt nén đỏ, nhưng trong mắt hai người, chẳng khác gì ban ngày, có thể rõ ràng nhìn thấy từng động tác của đối phương. Hứa Tiên đặt nàng ngồi xuống bên giường, lại thấp người ôm lấy nàng.

Bạch Tố Trinh vội vàng co chân ngọc lên.

- Quan nhân.

Hứa Tiên cười nói:

- Dù sao trước khi nghỉ ngơi, phải cởi vớ ra a.

Bạch Tố Trinh nói:

- Để cho ta tự làm.

Hứa Tiên ngẩng đầu, gọi một tiếng “Nương tử” thật dài. Hai chữ này như có ma lực mạnh mẽ, nàng chỉ có thể nói:

- Tùy người vậy!

Hứa Tiên mỉm cười, bắt đôi chân ngọc của nàng, chỉ cảm thấy đẹp và khả ái, vừa nắm chặt, lòng bàn tay của mình cong lên. Cho thấy chủ nhân đang khấn trương. Hứa Tiên làm sao không khấn trương, nếu là ngày thường, tâm tư bỏ cuộc nửa đường đã có. Nhưng hôm nay hắn đã quyết định, bây giờ là đại hôn, lại là đêm tân hôn, phải cho nàng biến thành nữ nhân của mình.

Cho nên cởi vớ thêu màu đỏ của nàng ra, khi đôi vớ rơi xuống đất, còn cách một tầng vớ lưới, đem chân ngọc của nàng cầm trong tay. Chỉ cảm thấy mềm mại không xương, nhịn không được vuốt ve một cái, chân ngọc vụn vụn trong tay hắn một chút, liền nghe nàng nói:

- Quan nhân, ngứa.

Âm thanh vô lực, còn mang theo một chút cầu khẩn, chân của nàng bình sinh chưa có người nào chạm tới, rơi vào trong tay của hắn. Khiến cho Hứa Tiên cơ hồ muốn thả tay, nhưng hai chữ “Quan nhân” đã nhắc nhở thân phận của hắn hiện giờ, nhẹ nhàng cởi vớ lưới của nàng ra.

Đủ loại cảm xúc, mơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh. Mười ngón chân như ngọc, trong suốt như châu, óng ánh phi nhuận, thỉnh thoảng vụn vụn một chút, rất là đáng yêu. Rốt cuộc Hứa Tiên biết tới cái gì gọi là băng cơ ngọc cốt, cũng biết rõ vì sao lại có cách nói “hại nước hại dân”, hắn hiện giờ là một thành viên trong đó. Đôi chân ngọc vào lúc này, chính là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất trên đời.

Nhịn không được cầm chặt mắt cá chân của nàng. Tinh tế vuốt vuốt, hoặc là nhẹ nhàng sờ nắm cốt cách nhỏ nhất, hoặc xoa bóp là da mềm mại trơn bóng như ngọc, hoặc là tinh nghịch gãi gãi gan bàn chân của nàng. Bạch Tố Trinh không khỏi giãy dụa hai chân, thỉnh thoảng trong miệng phát ra tiếng hô duyên dáng, nhưng không bao giờ buông tay. Nàng đã biết rõ trốn không thoát, cũng không làm được gì, nhưng nàng biết rõ mình vào tới nay, không thể cự tuyệt quan nhân, chỉ có thể âm thầm cắn răng thừa nhận.

Cũng may Hứa Tiên cũng buông tha chân ngọc, nàng lập tức co chân lại, nửa quỳ dưới mông, hai mắt như tức giận nhìn Hứa Tiên. Hứa Tiên cũng cởi giày vớ, quay đầu lại nhìn nàng. Giường rất lớn, nàng núp ở giữa giường, Hứa Tiên nằm xuống giường, triệt để biến thành tiểu thế giới của hai người.

Bạch Tố Trinh nhú mày, có chút bất an nói:

- Quan nhân, sẽ như thế nào a!

Nàng đối với mấy chuyện này, chung quy rất ngây thơ, tuy trong lòng đã có chút đánh giá, nhưng khi tới lúc thực hành lại lúng túng, Mỗi động tác của Hứa Tiên khiến cho nàng không kịp trở tay, tim đập mạnh. Tu luyện hơn ngàn năm mang tới lực lượng cường đại cho nàng, nhưng lại không thể làm gì vào lúc này, mềm yếu vô tri làm cho nàng cũng kinh ngạc chính mình. Rốt cuộc nhịn không được hỏi, kế tiếp làm như thế nào, cũng làm cho nội tâm của mình có chuẩn bị.

Có lẽ bình thường nàng sẽ xuất ra bộ dáng lạnh nhạt, để ứng phó với đủ loại động tác của Hứa Tiên. Nhưng vào đêm nay, nàng lại muốn dỡ bỏ tất cả phòng bị và mặt nạ đã mang, khi hắn nhìn thấy bất an của mình, đến sẵn sóc chính mình, tự an ủi mình. Tối nay, nàng cần biến thành nương tử của quan nhân, mà không phải đại tỷ tỷ chiêu cố đệ đệ như bình thường.

Hứa Tiên cười nói:

- Sẽ biến người thành nương tử của ta.

Bạch Tố Trinh ánh mắt rời rạc, nói:

- Ta bây giờ không phải đã là nương tử của ngươi rồi sao?

Bỗng nhiên Hứa Tiên phát hiện, nữ tử này mình đã gọi là tỷ tỷ hơn một năm rồi. Có chút sợ. Trong nội tâm cũng buồn cười và thương tiếc. Cũng không cầm thân phận ra bức bách này, chỉ có thể an ủi nói:

- Ngươi không muốn có hài tử sao?

Nếu là ngày thường, hẳn đại khái sẽ buông tay, cần cho nàng thời gian chuẩn bị. Nhưng tối nay, hẳn biết rõ. Nhất định phải do hắn làm chủ mới được.

Bạch Tố Trinh cố gắng làm ra bộ dáng đoan trang như ngày thường, ưỡn ngực nói:

- Ta cân nhắc một chút, Hán Văn ngươi nói cũng có đạo lý, chỉ có hai chúng ta là đủ, làm gì cần hài tử chứ? Cho nên chỉ có thể phiền toái Văn Khúc Tinh Quân đi nhà khác chuyển thể mà thôi.

Hy vọng xưng hô “Hán Văn” sẽ thân mật hơn với Hứa Tiên.

Hứa Tiên vừa bực mình vừa buồn cười, ngày thường trong nội tâm của mình có chương ngại, đến thời điểm mấu chốt lại đến phiên người nữa đường bỏ cuộc

Thân thể thẳng tắp. Mở hai tay nói:

- Muốn ta ôm không? Tỷ tỷ.

Bạch Tố Trinh mặt càng đỏ hơn, nói:

- Đừng gọi ta là tỷ tỷ.

Xưng hô này vào hôm nay, càng làm cho nàng cảm thấy thẹn thùng.

Hứa Tiên nói:

- Vậy cũng nên gọi ta là quan nhân, nương tử, nên ôm ta một cái?

Duy trì động tác dang tay, mở rộng lồng ngực. Nếu như cả cái này nàng cũng cự tuyệt, cũng chỉ có thể chứng minh tối nay không phải thời cơ.[/CHARGE]

433. Quyển 6 - Chương 432

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 432: Đêm động phòng hoa chúc. (3)

Sưu tầm:

Nhưng bây giờ là ban đêm, có nữ tử nào lại không muốn được yêu thương chứ? Cho dù là nàng cũng cảm thấy bất an, nhưng khi được ôm vào ngực sẽ cảm thấy rất an tường. Bạch Tố Trinh chỉ do dự một chút. Đã bò lên vài bước. Tiến đến bên người Hứa Tiên, tư thái đáng yêu tới cực điểm.

Hứa Tiên nhìn nàng mỉm cười một cái, nàng cũng tựa đầu vào ngực của hắn, nói:

- Quan nhân.

Ôm lấy lưng áo của hắn, dán mặt vào ngực Hứa Tiên, giống như muốn nghe tiếng tim của hắn đập.

Hứa Tiên cảm thụ được thân thể yếu ớt của nàng, thân thể của nàng không cứng ngắt như dự kiến, nhưng có lẽ bởi vì tối nay nàng không thánh khiết như thường ngày, đoan trang thanh lịch. Cũng giống như tiên tử bước ra khỏi thần đàn, đi vào ngực mình. Cho nên thân thể cũng từ từ khôi phục bình thường.

Hứa Tiên ôm nàng, ngửi hương thơm từ cơ thể nàng, nói:

- Thực xin lỗi, vừa rồi là ta quá gấp.

Nhất định vừa rồi vượt vuốt chân ngọc của nàng, có chút quá phận, dù sao, đây cũng là lần đầu tiên của nàng. Hứa Tiên vừa nhẹ nhàng vuốt lưng, lại chú ý tới biểu lộ của nàng. Thấy nàng trừ trừ khăn trương lúc ban đầu ra, rất nhanh trầm tĩnh lại. Thân hình trong ngực của hắn càng mềm mại, trên mặt cũng lộ ra thần sắc thoải mái. Hứa Tiên hiểu rõ, nàng cần thêm một chút ôn nhu và kiên nhẫn, tính tình của nàng vốn ôn hòa. Mà chính mình, cũng cần có thời gian để chính thức tiếp nhận nàng.

Hứa Tiên cúi đầu xuống. Khẽ hôn lên cái cổ thon dài thánh khiết của nàng, nàng nhịn không được co cổ lại, lúc thì giãn ra, hưởng thụ ôn nhu của hắn. Hôn thẳng lên môi. Nàng cũng nhu thuận quay đầu dang môi lên. Gần bó giao tiếp. So với lần đầu tiên, đã tự nhiên hơn rất nhiều, nàng cũng biết lưu động cái lưỡi mềm mại của mình, quấn vào lưỡi của hắn.

Động tác tay của Hứa Tiên không ngừng, từ tấm lưng bóng loáng chuyển xuống eo, thời điểm tiếp cận bờ hông thì thu hồi, nàng thỉnh thoảng vận vẹo hạ thân, dường như muốn thoải mái hơn một chút.

Đợi tới thời điểm rời môi. Bạch Tố Trinh ngồi thẳng lên, nói:

- Quan nhân, cởi quần áo cho ta!

Trong mắt của nàng chỉ có bóng dáng của hắn, mặc dù còn tràn đầy ngưỡng ngùng, nhưng bất an đã biến mất. Bỗng nhiên nàng hiểu rõ, tối nay nàng sẽ được hưởng thụ tất cả từ hắn. Mà bây giờ, nàng muốn bỏ quần áo ngăn cách, muốn bàn tay thô ráp của hắn, trực tiếp chạm vào lưng trần của mình, trực tiếp hưởng thụ tất cả ôn nhu.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, nâng thân thể nàng đặt lên đùi, sau đó tay đặt ở giữa cổ nàng, thử cởi bỏ nút áo đầu tiên. Nhưng thử mấy lần, tuy nhiên đều thất bại. Bạch Tố Trinh tựa vào đùi hắn, hai gò má đỏ bừng, nhưng đang mỉm cười, chính mình có chút bất an, nhưng bất an của quan nhân còn nặng hơn nàng mấy lần! Hứa Tiên nín thở tập trung tư tưởng, rốt cục cởi bỏ nút áo, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài như thiên nga của nàng.

Trên trán của Hứa Tiên đổ mồ hôi hột, cũng may vạn sự khởi đầu nan, sau đó thuận lợi hơn rất nhiều, tuy hỉ phục cởi rất phiền phức, nhưng sau khi cởi khăn quàng vai ra, sẽ có một cái áo khoác vàng bên dưới, phía dưới nữa mới là quần áo thật sự.

Bạch Tố Trinh cũng không có bình yên trong lồng ngực của hắn, nửa quỳ chống đỡ thân thể, mở rộng hai tay cho hắn cởi áo khoác ra. Nhưng động tác này, càng làm cho bộ ngực của nàng cao ngất, gần chớp mũi của Hứa Tiên trong gang tấc. Hứa Tiên sững sờ một chút, sau đó mới cởi áo khoác ra, rồi sau đó là quần áo cuối cùng, Hứa Tiên đặt bàn tay ra sau lưng của nàng.

Nhưng tư thế này làm cho hắn có chút không với tới, Bạch Tố Trinh nghiêng thân thể về phía trước, ôm lấy hắn, muốn cho hắn dễ dàng mở ra một chút. Hứa Tiên chỉ cảm thấy hô hấp trì trệ, mặt của hắn vui đầu ngực của nàng, cảm thấy mềm mại và co giãn đàn hồi, thêm nữa chính là mùi hương thơm ngào ngạt, hô hấp cũng dồn dập.

Bạch Tố Trinh cảm thấy ngực có khí nóng, nàng cũng hoảng hốt, vội vàng buông hắn ra, Hứa Tiên lúc này mới có thể thấy ánh mặt trời. Bạch Tố Trinh cắn cắn bờ môi, sau đó quay người lại, Hứa Tiên lúc này mới có thể cởi bỏ đai lưng của nàng. Trong nháy mắt cởi đai lưng ra, áo đã tán ra nhiều.

Hứa Tiên biết rõ, không giống với bề ngoài lúc này, chỉ cần loại trừ tầng bình chương này, sẽ thấy được da thịt của nàng, loại tưởng tượng này, chẳng những kích thích động tác của hắn, ngược lại còn khiến hắn tiến thêm một bước, nhưng không dám hành động ngay.

Bạch Tố Trinh ôn nhu nói:

- Quan nhân, làm sao vậy?

Cho tới bây giờ, nàng ngược lại không còn khẩn trương nữa. Cười một cái, chủ động cúi đầu hôn đôi môi của hắn, giống như truyền một ít dũng khí cho hắn, đây là nụ hôn sâu.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng cởi được áo của nàng ra.

Màu sắc tuyết trắng làm cho Hứa Tiên thất thần. Cánh tay thon dài giống như bạch ngọc điêu khắc thành, băng cơ ngọc cốt, giống như tác phẩm nghệ thuật kinh điển. Trên thân của nàng chỉ còn lại cái yếm bạc,

bên dưới cái yếm có lan da trắng ngần như tuyết, chỉ thấy có hai ngọn thánh nữ phong đang nhô cao, dưới bụng hiện ra cái rốn tuyệt đẹp.

Bạch Tố Trinh lại nói:

- Ta cởi nhiều như vậy rồi, hiện tại nên tới người, quan nhân.

Ôn nhu đóng đưa cánh tay ngọc, sau đó cởi dây lưng của hấn ra, hiệu suất so với Hứa Tiên cao hơn rất nhiều. Không bao lâu, Hứa Tiên cũng chỉ còn lại cái quần dài, xuất hiện thân hình cường tráng. Bạch Tố Trinh lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của nam nhân, cho nên đỏ mặt cúi đầu xuống, cái cổ như thiên nga cúi xuống, tạo thành đường cong ưu nhã.

Hứa Tiên một lần nữa ôm nàng vào trong ngực, da thịt cùng da thịt trực tiếp chạm nhau, cảm nhận hơi lạnh trên thân hình của nàng, có một cảm giác giống như bị hòa tan. Dùng tay vuốt ve lưng ngọc của nàng, cũng không giống như lúc còn cách lớp quần áo. Cảm giác rất tinh tế mượt mà, giống như không có sợi lông nào cả. Cơ hồ khiến hấn cảm thấy, mình đang ôm một khối ngọc. Nhưng ngọc thạch tuyệt đối không mềm mại như thế này. Từ lưng ngọc xuống tới eo, không biết là hai tay của hấn quá mức thô ráp, hay da thịt của nàng quá mềm cảm. Những được phương lướt qua, đều lưu lại màu đỏ tươi.

Hứa Tiên vuốt ve một phen, Bạch Tố Trinh chịu đựng không được, mềm nhũn nằm trong ngực của hấn, trong mắt dường như là một vùng xuân thủy. Hứa Tiên nâng nàng dậy, phục vào vai của mình, vú tương áp, dù cách lớp yếm mỏng manh kia, Hứa Tiên cũng cảm thấy bờ vai của mình mát lạnh, nhưng tay hấn lại đặt lên hông của nàng, kéo làn váy xuống, nhẹ nhàng cởi nó ra.

Cái váy đỏ tươi được cởi ra ngoài, để lộ đùi ngọc thon dài, duy nhất chỉ còn lại cái quần lót màu trắng, bao lấy cặp mông đầy đặn và chỗ tư mật nhất. Hứa Tiên dứt khoát ôm lấy thân thể nhu hòa của nàng, thật vất vả quét tất cả quần áo qua một bên, mới có thể đặt nàng xuống giường.

Trong mắt của Hứa Tiên vào lúc này chỉ còn lại màu trắng và màu đỏ, màu đỏ chính là áo hỉ vừa cởi ra, còn màu trắng chính là thân thể của hấn Bạch Tố Trinh, tươi sáng rõ nét mà chói mắt.

434. Quyển 6 - Chương 433

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 433: Đêm động phòng hoa chúc. (4)

Nhóm dịch: Sói Già

Vào lúc này có thể nhìn thấy toàn bộ dáng người của nàng, vô cùng mê người, nhưng nơi nào cần to thì to, nơi nào cần nhỏ thì nhỏ, trắng nõn như phấn, đôi môi anh đào đỏ mọng, lông mày như lông chim trả, băng cơ ngọc cốt; eo thon mềm mại, răng trắng như ngọc, nói cười tự nhiên, khuynh quốc khuynh thành.

Bạch Tố Trinh dưới ánh mắt của hấn, giống như một thân thể bất an đang co rúm người lại. Sau đó nói:

- Quan nhân, còn muốn thế nào?

Hứa Tiên nhìn lên mặt của nàng, thấy nàng đang nhìn mình, rồi sau đó tiếp tục hôn một lần nữa, trong nội tâm không hề do dự, một tay lòn ra sau lưng của nàng, bắt lấy sợi dây lụa nhỏ, sau đó kéo nhẹ một cái. Bạch Tố Trinh kinh hô một tiếng, bản năng bảo vệ trước ngực, không cho cái yếm rớt xuống, nhưng khó tránh khỏi để lộ da thịt bên dưới.

Hứa Tiên thò tay cầm lấy một góc yếm, Bạch Tố Trinh động lòng người nhìn qua hấn, không chịu buông tay. Hứa Tiên nhẹ nhàng nói:

- Nương tử.

Sau đó kéo nhẹ một cái, cái yếm cũng từ trên người của nàng tróc ra. Tuy Bạch Tố Trinh dùng cánh tay bảo vệ, nhưng bàn tay nhỏ bé chỉ có thể bảo vệ phạm vi có hạn, dè vú xuống, làm nó phình to ra, càng thêm mê người.

Nhưng làm Hứa Tiên lại cầm lấy hai tay của nàng, đặt qua hai bên, nàng cũng đành không làm gì cả, mặc cho hắn tùy ý. Tuyết phong có chút run run, vươn cao ngạo nghễ. Bạch Tố Trinh lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, giống như đang nói: cho người xem thỏa mãn đi Nhưng nhìn thấy ánh mắt của hắn. Lại càng ôn nhu.

Hứa Tiên lại một lần nữa hôn lên đôi môi của nàng, dán thân thể của nàng lên người của hắn, giống như có thể cảm nhận một tia mềm mại, ôm ấp lấy thân trên xích lỏa của nàng, một đôi tay không ngừng vuốt ve lượn quanh, nhưng khi chạm tới nụ hoa thì rút lại.

Đôi tay trắng nõn của Bạch Tố Trinh ôm lấy lưng của hắn, thân thể mềm mại xích lỏa dán sát vào người Hứa Tiên, phát giác suy nghĩ của hắn, cho nên vô cùng ngượng ngùng, cầm hai tay của hắn, áp lên ngực của mình, người muốn cái gì thì ta đều cho. Trong nội tâm Hứa Tiên chấn động, xúc giác trong tay lúc này mềm mại nhu nhuyễn, chỉ cảm thấy giống như cánh tay của hắn đang bị hòa tan, lại nhịn không được vuốt ve.

Bạch Tố Trinh có chút nhần mày, một cảm giác khó có thể nhẫn nại từ ngực truyền tới, trong miệng phát ra tiếng rên khẽ. Hô hấp đã hỗn loạn, trong thân thể xuất hiện cảm giác lạ lẫm, thiêu đốt thân hình bằng cơ ngọc cốt của nàng. Nàng đã có thể cảm nhận được cái gì đó, dù nàng thanh tâm quả dục tu hành ngàn năm, nhưng chưa bao giờ biết cái gì là dục hỏa, loại cảm giác này bị bản năng của nàng bài xích, nàng khê động niệm, lập tức có thể tĩnh hạ tâm lại, đem cảm giác này thanh trừ không còn lại gì. Tâm tính của Địa Tiên, không phải chuyện đùa, đủ loại dục niệm trên thân thể, đối với nàng mà nói, căn bản không đáng nhắc tới. Cho nên ở phương diện này, Hứa Tiên có thúc ngựa cũng không đuổi kịp, dục niệm đại tiêu, quý báu.

Nhưng Bạch Tố Trinh nhìn nam tử trên người, nhịn không được mỉm cười một cái. Đôi tay như ngọc ôm cổ của hắn, nhẹ nhàng nói:

- Hôn ta.

Trong khi hắn hôn, nàng có thể hoàn toàn trầm tĩnh lại, phóng túng dục vọng trong thân thể. Chuyện này đối với nàng mà nói, kỳ thật rất nguy hiểm, hoàn toàn mất đi khống chế với mình, loại nguyên nhân này, ngày sau sẽ biến thành tâm ma. Nhưng giờ phút này, trong nội tâm chỉ còn lại bóng dáng của hắn, lưu lại sơ hở lớn lao.

Hứa Tiên rõ ràng cảm giác nhiệt độ thân thể dưới thân đang tăng cao, trên làn da trắng như tuyết đã lộ ra nét ửng đỏ, giống như tiết Đoan Ngộ vậy, nhưng so với Đoan Ngộ, còn khắc sâu hơn. Bởi vì Đoan Ngộ là ảnh hưởng từ bên ngoài, còn bây giờ là nội tâm của nàng phóng túng, người tu hành trên Địa Tiên, đều cần tâm thần thanh tĩnh, tất cả tâm tình đều phải nắm giữ cẩn thận. Thực sự đã làm cho Hứa Tiên mất đi tia do dự cuối cùng.

Hứa Tiên chú ý tới, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, trán định đã biến mất, hàm răng cắn môi dưới, theo động tác của hắn khi thì nhú lại, giãn ra. Miệng mũi cũng phát ra hơi thở hừ hừ, thoáng nghe như âm thanh của tự nhiên. Chỉ có điều trong đôi mắt của nàng, đã nhìn hắn thật sâu, tuy tràn ngập ngượng ngùng. Cũng không chịu nhắm mắt lại, trong mắt nhu tình nhộn nhạo.

Tay của Hứa Tiên càng thêm tùy ý, vú của nàng đã biến dạng, cái hạt đậu đỏ tươi đang căng cứng lại, lập tức bị hắn ngậm vào trong miệng, liếm láp, tiếng rên rỉ càng cao hơn. Đôi mắt của Bạch Tố Trinh, cánh tay ngọc ôm chặt hắn, càng cắn chặt, nhưng khó tránh khỏi phát ra âm thanh khó xử.

Đợi cho Hứa Tiên cảm thấy mỹ mãn ngẩng đầu lên, trên tuyết phong đã xuất hiện một vết nước. Hứa Tiên đứng dậy, thưởng thức dáng vẻ của nàng vào lúc này. Thân tình tuyết trắng đỏ tươi cuốn người, giống như cừu non đợi làm thịt. Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem tay ôm lấy bờ mông nở nang của nàng, vuốt ve vài cái, vền vền cách một lớp quần lót tơ. Bạch Tố Trinh thuận theo nâng bờ mông lên, đây là chuẩn bị cuối cùng Hứa Tiên dành cho nàng.

Khi quần lót cởi ra tới đùi, tầng phòng bị của bờ mông đã cởi xuống, nhưng thời điểm Hứa Tiên muốn xem xét, nàng lại mạnh mẽ ôm hắn vào ngực, nói:

- Đừng nhìn.

Trong mắt hiện ra một tia cầu khẩn. Nếu nàng dùng lực, thì mười Hứa Tiên cũng không giãy ra được.

Hứa Tiên cười xoa bóp gò má của nàng, nói:

- Biết rõ.

Bạch Tố Trinh mới thở ra một hơi, đóng đưa hai chân, chính mình thanh trừ lớp phòng tuyến cuối cùng, không mảnh vải che đối mặt với Hứa Tiên. Tuy Hứa Tiên rất muốn thưởng thức thân thể của nàng, nhưng tránh làm cho nàng khó chịu nổi, liền không thể như thế, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cảm thụ của nàng là trọng yếu nhất. Cũng cởi bỏ cái quần của mình, hai người với nhau, đã không còn ngăn cách.

Mặc dù Hứa Tiên không thể nhìn, đứng lại không sao, chạm vào chỗ tư mật nhất của nàng, nàng cũng khép hai chân lại, toàn thân tùy Hứa Tiên sờ mó. Trên mặt Hứa Tiên có chút kinh ngạc, xúc giác có thể cảm nhận rõ ràng, địa phương đó đang ẩm ướt. Bạch Tố Trinh chú ý tới thần sắc của hắn, cũng chậm rãi buông lỏng thân thể, thở hào hển hỏi:

- Quan nhân, làm sao vậy?

Hứa Tiên cười cười, nói:

- Không có gì.

Được nàng cho phép, bàn tay lớn đưa lên ngực của nàng, Bạch Tố Trinh lập tức quên đi nghi hoặc của nàng, cảm nhận được cảm giác từ lúc chào đời tới nay không cảm nhận được, tiếng rên rỉ không đè nén được. Một ngụm cắn lên vai của Hứa Tiên. Hạ thân ướt át, cảm giác này càng nồng đậm.

Hứa Tiên cảm giác bả vai của mình đau xót, thấy toàn thân nàng run rẩy, khuôn mặt có chút biến hình, hắn chưa bao giờ nhìn qua biểu hiện này của nàng, không còn chút đoan trang của ngày thường. Hứa Tiên thu tay lại. Nàng mới nhả vai của hắn ra, thân thể rung động, cảm giác khí lực toàn thân như bị rút sạch.

Hứa Tiên nhìn tay của mình, mang theo một chất lỏng dính dính, không khỏi mỉm cười. Bạch Tố Trinh thấy thế, sắc mặt lập tức biến thành đỏ bừng, trong nội tâm vô cùng xấu hổ, trong đôi mắt đã bịt kín hơi nước. Vừa rồi đã dọa Hứa.[/CHARGE]

435. Quyển 6 - Chương 434

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 434: Đêm động phòng hoa chúc. (5)

Nhóm dịch: Sói Già

Tiên hồng bết, ngày thường thấy bộ dáng kiên cường thong dong của nàng, chưa từng thấy thần sắc của nàng như vừa rồi. Vội vàng nằm xuống cạnh nàng, ôn nhu hỏi:

- Nương tử, người làm sao vậy?

Sau đó hôn hít tai của nàng.

Bạch Tố Trinh ủy khuất nói:

- Quan nhân, có phải ta vô cùng...

Tuy đã quyết định phóng túng dục vọng, nhưng khi tới thời điểm này, lại khó tránh khỏi bị quan niệm cũ trói buộc.

Hứa Tiên dở khóc dở cười, nói:

- Người nói chỗ nào.

Cắn lỗ tai của nàng, thấp giọng hỏi, kể ra thì mình yêu nàng say đắm, cảm tạ thượng thiên ban ân, từng câu đều phát ra từ đáy lòng, tràn ngập yêu thương với Bạch Tố Trinh, kính nể cùng cảm kích.

Trong mắt Bạch Tố Trinh chấn động không thôi, rốt cục nhìn Hứa Tiên, nói:

- Quan nhân, biến ta thành nương tử của người đi

Sau đó tách đùi ngọc ra.

Hứa Tiên lại hôn lên môi của nàng, nói:

- Nàng đã là nương tử của ta, vĩnh viễn là như thế, ta yêu nàng.

Ôm bờ hông của nàng, chậm rãi tiến vào nơi tư mật, Bạch Tố Trinh nhả mỳ hừ nhẹ một tiếng, hai tay ôm sát hân. Hứa Tiên nhẹ nhàng thẳng tiến, cảm thấy như bị đẩy ra ngoài, giống như muốn cự tuyệt khách nhân muốn tới thăm. Tuy nước nôi đã đủ cả, nhưng vẫn còn một bước khó khăn. Làm hân hoài nghi, nếu không phải mình tu luyện thân thể, vào lúc này chắc đã bại lui rồi.

Bạch Tố Trinh cảm giác một hơi nóng, nhin không được yêu kiều rên một tiếng. Nhưng càng thêm khó có thể nhả nài, giống như một ngọn núi băng ngàn năm đã tan chảy, giống như trời đất sụp xuống cũng bình thường. Biết rõ hân khó xử, thở dốc một chút, chờ nàng thích ứng, tuy trong nội tâm khẩn trương tới cực điểm, nhưng vẫn cố gắng buông lỏng cơ thể, nghênh đón hân tiến vào.

Hứa Tiên tiếp tục đẩy tới, khi gặp một tầng bình chướng, trong lòng biết vượt qua được nơi này, cũng chính là đất bằng, nhưng tầng bình chướng này vô cùng kiên cố, cứng rắn ngăn cản hân ngoài cửa, mấy lần muốn tiến lên đều thất bại chấm dứt, chỉ có nước chảy róc rách càng lúc càng nhiều. Hứa Tiên vào lúc này biết rõ, không phải là lúc thương hoa tiếc ngọc, thò tay nâng hông của nàng lên, sau đó hít sâu một hơi, dùng sức tiến vào.

Bạch Tố Trinh “Ah” một tiếng đau đớn, đôi mắt mở lớn, lâm vào thất thần một lát, trong nội tâm giống như bị mất thứ trân tàng quý giá nhất, bị đánh nát bấy, trong nội tâm có chút đau xót, hơn nữa đau đớn trên thân thể, trong mắt có nước mắt xuất hiện.

Hứa Tiên giống như tiến vào một thế giới mới. Cảm giác mình bị buộc chặt, rất thoải mái, thần hồn như đang tiến vào trong thế giới cực lạc. Không nhận thức cảm giác thần diệu này, vội vàng hôn lên nước mắt của nàng.

Bạch Tố Trinh quay đầu, có chút đáng thương nói:

- Quan nhân, có chút đau nhức đấy, hiện tại, ta đã là nương tử của người rồi!

Hứa Tiên chăm chú ôm lấy nàng. Muốn phân tán đau đớn của nàng, vừa nói:

- Ân!

Bạch Tố Trinh hơi cười cười.

Hai người vào lúc này đã kết làm một thể. Nhưng vào lúc này, Bạch Tố Trinh cảm giác nội đan trong người đang di động, Hứa Tiên cũng phát hiện thần hồn trong Thủy tinh lỏng lẻo, giống như đang cộng minh. Rồi sau đó một cỗ thủy linh chi lực không hiểu, từ trong thân thể của nàng truyền vào người của hân, làm hân không khỏi rung mình.

Hứa Tiên kinh ngạc, chẳng lẽ đây chính là song tu mà Ngao Kiền nói hay sao. Đây là ngọc nữ chi thân mà Bạch Tố Trinh thủ một ngàn tám trăm năm, âm nguyên chi lực được tích súc từng chút một, hai người cũng đạt được công pháp tu luyện của Long tộc, lúc này có được cộng minh kỳ diệu. Nếu như Bạch Tố Trinh chưa từng động tình, thì chỉ phí công sức mà thôi. Lúc này nàng đã buông tha tự kiềm chế, toàn tâm toàn ý giao toàn bộ thân thể cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên lại cảm giác linh lực này đang mạnh mẽ tiến vào thần hồn của hân, hoàn toàn không bị hân khống chế. Nhiệt độ cơ thể thoáng cái đã giảm xuống nhiều lần, Bạch Tố Trinh vội vàng ôm chặt hân, bàn tay trắng nõn đặt lên lưng Hứa Tiên, giúp hân điều tiết không chế cỗ lực lượng này. Hứa Tiên cũng cố gắng tự kiềm chế, rốt cục chậm rãi dẫn cỗ linh lực này tiến vào trong Thủy tinh, mà Thủy tinh trong hồn lúc này đã sáng rực lên, cả thần hồn giống như màu xanh da trời đang chiếm cứ.

Thủy tinh sáng tới tận cùng, Hứa Tiên chỉ cảm thấy thần hồn đang phát ra tiếng âm âm, trước kia hân muốn tiến vào cảnh giới Hợp Tinh, nhưng vào lúc này đã hoàn thành, Thủy tinh đã chính thức vững chắc,

thần hồn cũng lớn mạnh hơn không ít. Hứa Tiên thở ra một hơi. Bạch Tố Trinh vuốt khuôn mặt của hắn, nói:

- Quan nhân. Người không sao chứ!

Hứa Tiên lắc đầu, chỉ cười nói:

- Đa tạ ý tốt của nương tử.

Bạch Tố Trinh biết rõ hắn không có việc gì, cũng yên lòng, chỉ thẹn thùng đỏ mặt, nói:

- Quan nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ.

Nàng không giống như nữ tử thế gian, sau khi đau đớn qua đi. Thân thể đã nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, lại cảm thấy một cổ hơi nóng đang từ trong hạ thân truyền ra.

Nghe được nàng nhắc nhở, Hứa Tiên lập tức cảm giác tiểu đệ của mình đang được nàng bao chặt lấy, nhìn qua dung nhan tuyệt mỹ, vốn có chút mềm yếu, bây giờ đã chuyển tâm chiến đấu, nhịn không được bắt đầu đẩy tới. Động tác mới này của Hứa Tiên, làm Bạch Tố Trinh phát ra âm thanh rên rỉ động lòng người, muốn tiếp tục cản bờ vai của hắn, nhưng bị hắn hôn được. Rên rỉ cùng thở dốc đã bị ngăn ở trong miệng, Hứa Tiên vào lúc này cũng hôn xong, nghe được tiếng rên rỉ động lòng người của nàng.

Bạch Tố Trinh biết hắn cố ý như thế, hắn muốn nghe âm thanh khó xử của mình, nhịn không được lườm hắn một cái, nhưng không cách nào ngăn cản. Cho nên từ từ lâm vào trong ái dục.

Hứa Tiên tận tình rong ruổi, lại nghe diễn tấu như khúc nhạc hay nhất trên đời, tiếng mình hưởng vô cùng động lòng người, lại còn rãnh rỗi vuốt ve toàn thân của nàng, thưởng thức tư thế động lòng người. Bạch Tố Trinh đã sớm mất đi phương hướng trong đó, thời điểm này tận tình thừa nhận mưa móc. Toàn thân vô lực yếu kém. Nhưng thân thể của nàng là rắn, cho nên khoảng này vô cùng thích hợp với hắn. Những nốt nhạc động người liên tục vang lên, xen lẫn trong đó là trắng đỏ rơi xuống, chảy dọc theo đùi ngọc của nàng xuống dưới, thoáng cái đã ướt đầm một góc giường trắng.

Thần trí của Bạch Tố Trinh hơi thanh tỉnh, càng cảm thấy ngượng ngùng. Muốn cầu xin quan nhân thương tiếc, nhưng bờ môi lại bị Hứa Tiên bị kín, bắt đầu động tác. Trong nội tâm đành phải nói: bỏ đi, bỏ đi, tối nay tùy người vậy.

Màn đêm thâm trầm, giống như không có điểm cuối cùng. Hai thân thể quấn lấy nhau, giống như bông sen.

Khuê phòng chi nhạc, càng được khắc họa tỉ mỉ. Gió thu man mát, ôm nhau tiến vào mộng đẹp.

Thời điểm mặt trời nhô lên cao, Thanh nhi mấy lần đến hối thúc.

Hứa Tiên nhìn người ngọc đang ngủ trong lòng của mình, trong nội tâm tràn đầy an bình cùng hạnh phúc. Lẳng lặng thưởng thức tư thế ngủ của nàng, nhịn không được hôn lên môi của nàng một cái. Nàng vô ý thức cắn cắn môi, hàm hồ lầm bầm một tiếng, giống như tiểu nữ hài ngây thơ. Lông mi rung rung, rốt cục cũng từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Nhìn qua Hứa Tiên, vùi đầu vào trong ngực của hắn. Bắt đầu ngượng ngùng. Đêm qua bị hắn quấn suốt nửa đêm, nhưng không ngờ lại mệt mỏi như vậy.

436. Quyển 6 - Chương 435

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 435: Dâng trà.

Sưu tầm:

Hứa Tiên ôm vai của nàng, lại nói nhỏ vào tai nàng:

- Ngủ tiếp một lát đi! Nương tử.

Bỗng như Bạch Tố Trinh nhớ tới cái gì đó, nhìn ra sắc trời sáng rõ bên ngoài, nhanh chóng đứng dậy, nói:

- Không được, còn phải dâng trà cho tỷ tỷ đấy!

Áo ngủ bằng gấm đã chảy xuống, dáng người ngạo nhân hiện ra. Mặc dù đã có một đêm vui thích, Hứa Tiên vào lúc này cũng phải nhìn chằm chằm vào.

Bạch Tố Trinh xấu hổ đỏ mặt lên, lại duỗi bàn tay trắng nõn nhéo tai của hắn, nói:

- Ta đã bảo ngươi sớm chút. Nhưng hiện giờ, làm lỡ thời gian của ta, Để cho tỷ tỷ chê cười, còn không mau cầm quần áo cho ta.

Âm thanh của nàng nhu nhuỷ như nước.

Lần này hơi giật mình, đã không phải tỷ tỷ với đệ đệ, mà là thê tử với trượng phu. Không biết trong lòng của Hứa Tiên xúc động hay không, thò tay ôm chặt nàng vào ngực, dùng toàn lực, phảng giống như lo lắng một khắc sâu, cô gái trong ngực sẽ hóa thành hư ảo, bỏ hắn mà đi, muốn dùng loại phương thức này xác định nàng rất chân thật. Bạch Tố Trinh hơi sững sờ, dường như cũng phát giác tâm lý của hắn, nhẹ nhàng vuốt đầu hắn, ôn nhu nói:

- Tốt rồi, quan nhân, đừng làm rộn, tỷ tỷ đang gấp.

Hứa Tiên vì nàng, mang quần áo của Tiểu Thanh chuẩn bị tốt, lại không phải áo trắng mà là áo tím. Đường nhiên Bạch Tố Trinh không cho hắn mặc quần áo cho mình, cũng không cho hắn đứng bên cạnh thưởng thức, đuổi hắn ra bên ngoài, hắn cũng mặc quần áo vào.

Hứa Tiên đã mặc xong, đứng ở bên ngoài chờ. Thấy Bạch Tố Trinh kéo ga giường, đôi mắt Hứa Tiên tỏa sáng. Lúc này mặc bộ quần áo tím, giống như một bông hoa tử la lan, ung dung đẹp đẽ cao quý. Thay đổi quần áo. Giống như biến thành người khác.

Bạch Tố Trinh lấy giày thêu, bước xuống giường, trở lại sửa sang giường chiếu, lại thấy trên đó có đốm đỏ như hoa mai, nhớ tới đủ loại chuyện hôm qua, mặt cũng phát nhiệt. Lúc đầu còn có thể cường lực nhẫn nại, cuối cùng ức chế không nổi uyển chuyển kêu lên, cũng tận tình làm mình thanh tỉnh lại. Nếu không yêu thương hắn, làm sao có thể vong ngã như vậy.

Bạch Tố Trinh xoay người sửa sang lại giường chiếu, thân thể khom xuống tạo thành đường cong cực đẹp, chưa phát giác ra bờ mông nhếch lên, Hứa Tiên ở đối diện. Hứa Tiên tiến lên ôm vòng eo của nàng, nhẹ nhàng vịn về bờ mông. Thân thể Bạch Tố Trinh dừng lại, thẳng dùng tay bắt lấy tay của hắn, nói:

- Quan nhân, ban ngày không thể ah!

Mặc dù đã làm phu thê, nhưng chuyện này làm cho hắn có cảm giác ban ngày tuyên dâm, tâm của nàng còn rất xúc động đấy.

Hứa Tiên vô cùng yêu thương nàng, tuyệt đối không làm cho nàng khó xử một chút, nếu như cảm thấy nàng không thích, hắn có chết tạ tội cũng không đủ. Cho nên lúng túng, buông nàng ra.

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh buông lỏng, hắn muốn nàng không cách nào kiên định cự tuyệt, trong lòng của nàng cũng thích hưởng thụ cảm giác này, ngoài đầu nhìn hắn cười cười, trên lông mày đã hiện ra nét thành thực của thiếu phụ, so với tối qua, còn đẹp hơn không ít. Hứa Tiên cảm thấy, chỉ cần có thể ở cạnh bên nàng. Cho dù làm gì cũng đáng giá.

Bạch Tố Trinh thu thập xong giường chiếu, cũng đi tới gương chải tóc, sửa sang y phục cho Hứa Tiên, bộ dáng chăm chú cẩn thận, làm cho Hứa Tiên động tâm không thôi, hận không thể ôm nàng vào ngực vuốt ve một phen, nhưng bởi vì nàng rụt rè, đành phải nhịn xuống. Bạch Tố Trinh mỉm cười, đi tới hôn lên mặt của hắn, nói:

- Ngoan.

Hứa Tiên sờ sờ mặt. Cười khổ nói:

- Quả thực là dễ tiểu hài tử mà!

Nhưng không thể không thừa nhận, chính mình bị hống cũng rất vui vẻ.

Hai phu thê thu thập thảo đáng, đi dâng trà cho Hứa Kiều Dung, Hứa Kiều Dung thấy Bạch Tố Trinh cũng không phải thô dài, cô em dâu này đẹp như tranh vẽ, hơn nữa một ngày cũng giống một ngày, đáng vẻ không có bao nhiêu biến hóa. Nhưng thấy bọn họ phu thê tương hòa. Trong nội tâm cũng vui mừng không thôi, lôi kéo tay Bạch Tố Trinh, nói:

- Lúc nào cho Hán Văn một tiểu tử mập mập đây? Cho nó thành đôi với hài tử trong bụng của ta, đó mới gọi là tốt đẹp.

Bạch Tố Trinh lườm Hứa Tiên, nói:

- Phải xem ý của quan nhân đã.

Nếu như muốn có hài tử. Đương nhiên là có thể, nếu không muốn, tất nhiên là không có. Nàng đối với chuyện này không có bao nhiêu chấp niệm, tất cả phải xem ý của hần.

Hứa Tiên sờ sờ đầu không trả lời, nếu như hần nói không muốn, sợ rằng Hứa Kiều Dung sẽ liều mạng với hần.

Tiểu Thanh cười nói:

- Tỷ tỷ sao nhanh té được, tối hôm qua vừa động phòng, hôm nay đã nói hài tử, hơn nữa dù sinh hài tử, cũng chưa chắc là con trai a.

Hứa Kiều Dung rất chắc chắn nói:

- Nhất định là con trai, dù sao ta cũng không vội, đây là công việc sớm muộn mà.

Thấy Hứa Tiên có nhiều hồng nhân như thế, trong nội tâm nàng đối với chuyện này, chắc chắn một trăm phần trăm, lại không biết ý niệm trong đầu của đệ đệ này không muốn thế.

Rồi sau đó Hứa Kiều Dung phải đi về, Bạch Tố Trinh muốn lưu nàng trong phủ ở mấy ngày, Hứa Kiều Dung nói:

- Ta như ở chỗ này. Đại khái tỷ phu của các người sẽ chết đói, không đói bụng chết cũng đi quán ăn, trả tiền cũng chết. Chính mình ăn còn chưa đủ, còn phải mời người khác ăn.

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta cũng không thiếu chút bạc này, ăn chút ít gì đó đi. Có ta ở đây, còn sợ gì miệng ăn núi lở.

Hần từ trước thu nhập vào nhà không ít. Lập tức bị Hứa Kiều Dung cạo đi, nói là phải tiết kiệm. Nàng từ trước tới nay, chưa từng có thói quen tiêu tiền như nước.

Hứa Kiều Dung đi rồi. Trong phủ cũng an tĩnh, mà Tiểu Thiển trở về trong núi, Ngư Huyền Kỳ mang theo Duẩn nhi đi dạo quan.

Vân Yên lại một lần nữa ngủ đến mặt trời lên cao, bắt đầu đi tìm Bạch Tố Trinh, cười nói:

- Tỷ tỷ dâng trà xong, cũng nên để muội muội dâng trà cho tỷ tỷ.

Quy củ trong nhà giàu thời cổ đại rất nghiêm, thiệp thất phải thức dậy sớm, cùng đi dâng trà thỉnh an chính thất. Cho dù gió bão trời mưa hay bệnh nặng, cũng không thể bỏ sót. Nếu như chậm trễ thời gian. Không thể nói trước sẽ bị trách cứ. Gặp phải chính thất nghiêm khắc, đánh vào đít cũng là chuyện thường. Bạch Tố Trinh đương nhiên không chú ý những chuyện này, chỉ cười, sau đó hỏi Vân Yên chuyện tu hành.

Hứa Tiên uống nước trà. Nhìn qua dáng người của Bạch Tố Trinh bên dưới quần áo màu tím, nghĩ tới chuyện tối hôm qua, Bạch Tố Trinh hơi có phát giác, ngoái đầu nhìn lại lườm hần, càng có tư vị khác.

Tiểu Thanh nhìn hần, nói:

- Tối hôm qua thoải mái?

Hứa Tiên nói:

- Chẳng những thoải mái, hơn nữa tu vị tăng nhiều.

Vẩy tay, nước trong chén trà, bay thẳng lên giữa không trung, biến ảo đủ các loại hình dáng, chợt ngưng tụ thành băng tinh, bỗng nhiên tán thành sương mù. Hiển nhiên đối với chuyện thao túng nước, đạt tới cảnh giới cực cao.

Tiểu Thanh cùng Vân Yên đều cảm thấy ngạc nhiên, hỏi là chuyện gì xảy ra, Bạch Tố Trinh đỏ mặt ấp úng không giải thích, còn Hứa Tiên chỉ cười mà thôi.

Đúng lúc này. Một đạo ngân quang xé rách bầu trời, tiến vào trong sơn. Nhưng người này mặc áo màu bạc, chính là Mãng Dao Đại Vương trong Thái Hồ, không ngừng nói:

- Bạch nương nương, nhanh đi cứu cứu vương thượng nhà ta.

437. Quyển 6 - Chương 436

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 436: Tiểu biệt. (1)

Sưu tầm:

Trong nội tâm Hứa Tiên cả kinh, vội hỏi đạo có chuyện gì xảy ra, Mãng Dao Đại Vương nói có địch nhân tập kích, không phải chuyện đùa. Nhờ có Hàn Sơn tự Giác Viễn đại sư mới ngăn cản được. Bởi vì tốc độ của nó nhanh nhất, cho nên được phái đi Hàng Châu cầu viện. Bạch Tố Trinh dặn dò Hứa Tiên, Tiểu Thanh một tiếng, phải bay đi Thái Hồ.

Trong lòng Hứa Tiên biết rõ, nếu là cao thủ Địa Tiên. Chính mình đi cũng vô dụng, nói không chừng còn liên lụy tới nàng. Chỉ cầm Truy Tinh Kiếm trong tay giao cho nàng. Trong nội tâm Bạch Tố Trinh âm áp, được cầm theo bảo kiếm này, chiến lực tăng lên không ít. Không rảnh nhiều lời với hắn. Cầm kiếm hóa thành hào quang bay đi.

Hứa Tiên vào lúc này, càng hận bản thân lực lượng không đủ. Không thể viện trợ nàng. Cũng may đêm qua đã hoàn thành Hợp Tinh của Thủy tinh, chỉ cần thắp sáng Kim tinh, tu tới trình độ nhất định, không sai biệt lắm lắm đã có thể độ thiên kiếp. Thành tựu Địa Tiên nghiệp vị, đến lúc đó thì có thể sánh vai với nàng rồi.

Nhưng Thủy tinh hôm nay đã dựa vào ngoại lực tăng lên cảnh giới Hợp Tinh, còn có rất nhiều chỗ chưa tới, cần phải dụng tâm dung hợp. Nhưng hắn vào lúc này rất lo lắng. Cho nên không tĩnh tâm. Tuy biết nàng tu luyện công pháp Long tộc. Còn có bảo kiếm nơi tay, Địa Tiên tầm thường đều đấu không lại nàng, Thần Tiên nhất lưu sẽ không tham gia vào những tranh đấu như vậy, nhưng không cách nào dẹp lo lắng trong nội tâm.

Trên Thái Hồ, sóng to gió lớn, mây đen áp thành, đang tiến hành một hồi chém giết kịch liệt, chính là Long tộc Đông Hải đang đánh nhau với thủy quân Thái Hồ. Tuy Thái Hồ có thất quá, nhưng so với một kiêu hùng trong biển thì kém quá nhiều, Giác Viễn một người địch trên trăm tinh quái, mới ổn định thế cục, nếu không có hắn ở đây, đã sớm tan tác không thành bộ dáng.

Giác Viễn đấu một hồi, trong mắt tràn đầy lo lắng. Đối phương thế đại, hơn nữa cũng có Địa Tiên, chỉ cần cuốn lấy mình, bắt Ngao Ly. Vậy tất cả xong rồi.

Một đạo kim ảnh xuất hiện trong nước, mặc dù đây là thủy vực của Ngao Ly, nhưng tốc độ của nó vẫn cực nhanh. Tung hoành ngang dọc không người có thể ngăn cản, đây là một đầu ngũ trảo kim long, đang đuổi theo một tiểu long màu bạc. Ô Lang Đại Vương cùng Kim Chuy Đại Vương nghênh tiếp, nhưng lại bị đuổi rống đánh tan. Kim Chuy Đại Vương sinh lòng sợ hãi, chạy khắp nơi, Ô Lang Đại Vương xông lên lần nữa, nhưng cũng bị đẩy ra.

Thời điểm thấy Ngao Ly sắp bị đuổi kịp, một đạo thân ảnh từ phía nam bay tới, lúc đầu là một điểm đen. Qua trong giây lát đã xuất hiện trước mắt, một đạo ngân quang đánh về phía kim long, kim long lúc đầu

còn không thêm để ý, nhưng khi ngân quang xuất hiện trước mặt. Trong nội tâm sinh ra báo động, vội vàng quay thân, lưu lại một đạo dấu vết trên lân giáp.

- Đây là kiếm gì?

Ngao Ly kinh hãi, nói:

- Bạch tỷ tỷ.

Vội vàng hóa thành hình người, bị Bạch Tố Trinh kéo vào trong ngực. Sau đó ông tay áo khác, thu hồi ngân kiếm vào trong tay.

Bạch Tố Trinh thở ra một hơi, nhìn vào trong hồ. Lại nhú mào. Nhưng con kim long kia, phi thân bay tới chỗ tranh đấu kịch liệt nhất, vãn tay áo quần quít, dùng trường kiếm khẩy vào hồ. Thủy quân Đông Hải chết thảm trọng, sĩ khí thủy tộc Thái Hồ tăng cao, Giác Viễn lúc này mới thở ra một hơi. Chỉ mấy ngày không gặp, dường như Bạch Tố Trinh đã mạnh hơn trước.

Kim long thấy thủ hạ tổn thương, trong nội tâm giận dữ, thân hình hóa thành một đạo kim quang, cắn về phía Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh uốn éo thân thể né tránh công kích, chân đạp mạnh lên đầu của nó. Kim long đang muốn vẫy đuôi. Lại cảm giác một cổ lực lượng to lớn từ đầu truyền tới, đầu rồng bị đạp mạnh xuống dưới, rơi vào trong nước, bọt nước bắn lên cao.

Bạch Tố Trinh có được công pháp của Long tộc, tu luyện cũng không nhiều, lực lượng cũng đã tăng mạnh. Tranh đấu trong hồ yên tĩnh lại, uy lực của kim long chúng đều biết rõ, kim lân kim giác, lại có ngũ trảo. Hiên nhiên đã là Địa Tiên nhất lưu. Tranh chấp không thuận. Đã bị đánh rơi vào trong nước, đây là thực lực như thế nào. Cùng nhau nhìn về đạo thân ảnh màu tím trên không trung. Áo tím vấy dài theo gió phàn phật. Ông tay áo bay múa, ngọc diện hàm sương bao quát tinh quái trong Thái Hồ, trong khoảng thời gian ngắn, ở giữa thiên địa, không có ai nổi bật hơn.

Đột nhiên, một cột nước kim sắc đánh về phía Bạch Tố Trinh. Trong cột nước có vô số binh khí, kim kiếm, kim câu, kim đao, kim kích, đều dù kim linh chi khí biến thành. Trong trường hợp đó, nàng múa Truy Tinh Kiếm trong tay, ngăn cản tất cả binh khí đánh tới, âm thanh leng keng vang vọng trời đất. Ngọc diện của Bạch Tố Trinh phát lạnh. Bàn tay trắng nõn còn lại cũng huy động, trong miệng ngọc xuất hiện một ngọn lửa, kim khí đụng vào liền hóa đi. Đốt toàn bộ binh khí do kim linh chi khí hóa thành.

Kim long kinh hãi quát lên:

- Tam Muội Chân Hỏa!

Vội vàng thu hồi tất cả binh khí, tránh né hỏa diễm. Hấn hóa thành hình người, tập trung tinh thần nhìn Bạch Tố Trinh.

- Dục Hỏa Xà? Vì sao lại nhúng tay vào chuyện của Long tộc?

Hấn cũng là một trong hai mươi tám tinh tú, rất nhiều năm trước đã từng gặp mặt Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh thu hồi chân hỏa, trách mắng:

- Cang Kim Long. Người không đi đánh chiếm Trường Giang, lại tới nơi này dùng lớn hiếp nhỏ, không thấy thẹn sao.

Tranh đấu trên Thái Hồ tiêu tán, chỉ có âm thanh của hai người.

Cang Kim Long xem xét, thuộc hạ đã chết tổn thương thảm trọng, cho nên tính ra lần xâm lược Thái Hồ, hấn đã thất bại. Hấn cũng quả quyết, trong lòng biết dùng lời lẽ là vô dụng, không bằng tạm thời thu binh, không tin nàng có thể trấn giữ Thái Hồ lâu dài.

Hứa Tiên bồi hồi đến tối, rốt cuộc kim điêu đưa tin tức về. Thì ra là Long tộc Đông Hải xâm lấn, muốn bắt Ngao Ly. Muốn lấy thụ phong của thiên đình. Nàng dùng trường kiếm chém giết không ít binh tôm tướng cua, lại đấu với một con kim long một hồi, mới ổn định thế cục. Nàng cũng phải đại khai sát giới. Có thể thấy được trận chiến này kịch liệt ra sao. Nàng áo tím, hiện lên trên Thái Hồ, cũng làm hấn hướng về không thôi. Cuối thư nàng có viết:

- Mặc dù địch nhân bại trận, vẫn còn ngấp nghé, thiếp thân tạm không thể rút ra. Quan nhân không cần lo lắng.

Hứa Tiên càng lo lắng. Lại càng thấy ưu sầu, vừa tân hôn đã chia tay. Buồn đến thúi ruột. Ngược lại kích thích ý chí chiến đấu trong nội tâm. Cũng nhân thời gian này, tăng tu vi của mình lên, sớm ngày đạt tới Địa Tiên nghiệp vị, cùng nàng song túc song tề. Trong Cửu Vương Phủ yên tĩnh, bắt đầu bế quan tiêm tu, mau chóng dung hợp cổ linh lực đạt được từ chỗ Bạch Tổ Trinh.

Tiểu Thanh ở chỗ Vân Yên về thấy Hứa Tiên như thế, cũng bắt đầu tu hành. Cho dù là Vân Yên đạo hạnh kém nhất, cũng có thể tích cốc mấy ngày, cũng tu hành theo, chỉ như thế, trong vương phủ yên tĩnh lại.

Trong tĩnh thất, Hứa Tiên nội thị thần hồn, thấy màu sắc của Thủy tinh hòa lẫn với chủ tinh, đẹp không sao tả xiết, nhưng màu xanh da trời của Thủy tinh còn xem lẫn rất nhiều màu sắc khác, cũng không thuần túy. Thần hồn cần phải cải tạo lại một phen. Công lực được gia tăng không ít.

438. Quyển 6 - Chương 437

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 437: Tiểu biệt. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nương theo công lực tăng lên, một bộ phận còn lại của “Cửu Tự Chân Ngôn”, cũng tiến thêm một bước. Phải tu thành chữ “Đấu” thứ ba.

Nhưng việc cấp bách vào lúc này. Chính là cô đọng Thủy tinh một phen, âm nguyên chi lực tích tụ trong cơ thể Bạch Tổ Trinh đại đa số là thủy linh chi lực. Nhưng cũng có những bộ phận khác, đó chính là nguyệt linh chi lực, năng từ ngàn năm nay, tu luyện nguyệt linh chi lực không biết bao nhiêu năm tháng, hơn nữa bản thân chính là Cực Âm thân thể, cho nên cổ nguyệt linh chi lực này không nhỏ

Đem qua Bạch Tổ Trinh cũng đem cổ linh lực này rót vào trong Thủy tinh, khó tránh khỏi có điểm không thích hợp. Hứa Tiên muốn làm, chính là tách cổ nguyệt linh chi lực này ra, về phần chia nó ra thế nào, Hứa Tiên vừa làm vừa nghĩ biện pháp, lợi dụng chủ tinh tiến hành dẫn đạo thu nạp chúng. Hứa Tiên đã khống chế được nguyệt linh chi lực chung quanh Thủy tinh, lệnh cho chủ tinh thu nạp chúng.

Lại nhìn thần hồn, màu xanh da trời của Thủy tinh, có từng đạo ngân quang bay ra, rồi sau đó bị chủ tinh dẫn đi, như thế cả hai ngôi sao đều được lợi. Thủy tinh càng thuần túy, chủ tinh càng lóng lánh. Quá trình này cực kỳ chậm chạp. Nhưng như thế qua ba ngày, rốt cuộc Hứa Tiên cũng thanh lý tất cả nguyệt linh chi lực tại Thủy tinh.

Mặc dù Thủy tinh đã biến nhỏ, nhưng ánh sáng của nó, vô cùng nồng đậm.

Lúc này mới tính toán xem như đạt tới cảnh giới Hợp Tinh chân chính.

Hứa Tiên khẽ vẫy tay, một đám mây hiện ra, mây trắng như tuyết lại không làm cho hần thỏa mãn, sau khi tu luyện ra chữ Đấu, hần càng muốn đem “Đáp vân phi thuật” nâng lên cao hơn một bước, tu luyện ra mây vàng. Hần phát hiện thiếu hụt lớn nhất của mình, chính là tốc độ phi hành, độn quang chi thuật của yêu quái hần không học được, mặc dù hần thủ học ngự kiếm chi thuật của Yến Xích Hà, nhưng hiệu quả quá kém, đây cũng là vì tu hành khác biệt với nhau.

Chỉ còn lại một thứ, chính là tu luyện đáp vân phi thuật tới cảnh giới mây vàng, tốc độ tăng lên, tụ mà không tán. Mây vàng cũng giống như Thủy Hồn Thuật, đều là vật chất đặc thù do thủy linh chi lực ngưng tụ ra. Có thể xem như một kiện pháp bảo, có thể giúp Hứa Tiên mang theo theo người và vật khác.

Thủy tinh của Hứa Tiên hiện giờ đã đại thành. Công lực đã sâu, án theo phương pháp của Bạch Tổ Trinh dạy, chưa đủ một ngày đã nắm giữ rồi, cô đọng ra một đám mây vàng rất lớn, mặc dù xưng là mây vàng, nhưng chỉ là vàng nhạt mà thôi, trong vắt đáng yêu. Tuy nhan sắc có chút kỳ quái, nhưng có màu vàng

là chuyện tốt, có thể ẩn hình, tuy chỉ có thể giấu diếm được mắt của phạm nhân, nhưng đã đủ. Ban ngày cũng có thể tự do cười mây bay qua lại.

Hứa Tiên đặt chân trà lên bàn. Nhưng không có rút xuống, vuốt ve một chút, quả nhiên hóa thành thực chất. Tâm niệm vừa động, mây vàng nhanh chóng bay trong phòng vài vòng, đã không còn dáng vẻ chậm chạp như mây trắng, cũng có cảm giác cười cợt cân đối vẫn như trong truyện Dragon Ball kiếp trước.

Nắm giữ phương pháp, còn lại chính là tích lũy, nhưng chuyện này không thể hoàn thành trong một sớm một chiều. Cũng tạm thời buông xuống, chỉ chờ ngày sau chậm rãi tích súc. Tích súc càng nhiều, thì khả năng chịu tải cũng càng nhiều. Cũng có thể thành lập thiên cung trên không trung a.

Tu thành mây vàng, Hứa Tiên liền bắt đầu tu hành chữ “Đấu”. Những đây là pháp thuật chính thống của phật môn, nặng nhất chính là trụ cột, cũng căn cứ theo pháp lực tu hành, đạo hạnh cao, tu luyện cũng dễ dàng, nếu đạo hạnh theo không kịp, vậy thì vô cùng khó khăn.

Hứa Tiên hôm nay đạo hạnh đã đủ, hơn nữa có kinh nghiệm tu hành hai chữ Lâm Bình. Cho nên làm chơi ăn thật. Mỗi một chủng pháp quyết, đều có ẩn pháp và khẩu quyết khác nhau, biểu tượng cho một loại tinh thần. Cuối cùng, mới sinh ra chữ Đấu, không có ngoại lệ, thủ ấn đối ứng là “Ngoại Sư Tử Ấn” biểu tượng là quả cảm, dũng cảm quả quyết quyết tuyệt, dũng khí khiêu chiến tất cả khó khăn.

Khi tu thành chữ Đấu. Làm cho Hứa Tiên vô cùng vui mừng.

Hứa Tiên kết Ngoại Sư Tử Ấn, mặc niệm pháp chú khẩu quyết, cũng giống như lần trước dùng Truy Tinh Kiếm đánh về phía Pháp Nguyên.

Tuy một kiếm bị Pháp Nguyên đánh tan đi. Nhưng tâm tình khi đó lại hợp với chữ Đấu. Liều lĩnh, cũng vì thế giúp cho Bạch Tố Trinh cùng Ngao Ly thoát thân.

Cũng ứng với một câu nói kinh điển của nho gia: “Đạo chỗ nào cũng tồn tại, mặc dù vạn người, sẽ có vạn đạo.” Dù nắm giữ được cổ tinh thần này. Người khác muốn tu luyện thành công rất khó khăn. Nhưng đối với Hứa Tiên mà nói, cho dù là lúc nhảy vào nước cứu người rồi xuyên việt, hay dũng mãnh quả quyết đối mặt với lưu manh. Hoặc xúc động tức giận tại Lan Nhược Tự. Loại tinh thần này đã khắc sâu vào lòng của hắn.

Không cần chuẩn bị quá nhiều, Hứa Tiên cảm thấy một cỗ linh khí tích tụ trong lồng ngực, há miệng quát lên:

- Đấu!

Một cỗ linh lực lan tràn khắp toàn thân,

Hứa Tiên chỉ cảm thấy tinh thần của mình tập trung cao độ. Huyết mạch bành trướng, chiến ý dâng trào, muốn chiến đấu một hồi, linh lực trong thân thể vô cùng sinh động, thi triển pháp thuật cũng trở nên dễ dàng.

Tác dụng của chữ Đấu là kích thích. Có thể kích hoạt toàn bộ năng lực của người tu hành trong thời gian ngắn. Loại kích thích này chính là pháp thuật, tất cả tông phái đều có. Đơn giản mà nói, chính là giảm phòng tăng công, có điểm giống cuồng chiến sĩ trong các trò chơi, Nhưng bí quyết chữ Đấu của phật môn lại thêm phòng thêm công, kích thích linh lực sinh động, dùng linh lực làm cơ sở, Kim Thân sẽ cường hãn hơn trước, giống như thiên thần hạ phàm.

Đương nhiên, mọi thứ đều có cái giá của nó, chớ nói chi dạng pháp thuật như uống thuốc kích thích này, trừ nhanh chóng tiêu hao linh lực ra, cũng trở thành gánh nặng của thân thể. Nhưng cái giá lớn này đối với Hứa Tiên mà nói. Ngược lại biến thành chuyện tốt, hắn dùng công đức chi lực đề cao cường độ thân thể, tuy mỗi lần đại chiến với Bạch Tố Trinh một hồi, nắm giữ một bộ phận. Nhưng vẫn còn những lực lượng ẩn nấp trong thân thể, không cách tiêu hao được.

Chẳng những bí quyết chữ Đấu không thành gánh nặng của hắn, ngược lại còn kích thích lực lượng ẩn giấu mang ra sử dụng, làm cho sức chiến đấu của hắn tăng cao không ít. Bỗng nhiên Hứa Tiên nghĩ đến, nếu như đem Bình Tự Quyết cùng bí quyết chữ Đấu cùng sử dụng thì thế nào. Một là ngưng tụ năng lượng,

một là kích thích năng lượng, nhìn thì mâu thuẫn, nhưng nếu kích thích năng lượng cường đại, lại lập tức ngưng tụ đánh ra, uy lực của nó nhất định không nhỏ.

Sau khi hoàn thành tất cả những chuyện này, nên thấp sáng Kim tinh.

Trong nháy mắt đã qua hơn mười ngày, những nhanh chóng tới lập đông.

Hứa Tiên rời khỏi tỉnh thất, hít sâu một hơi, nhìn qua bầu trời, mây thu đã ảm đạm, mùa thu khắc nghiệt đã tới mức tận cùng, vào thời điểm này thấp sáng Kim tinh, cũng thích hợp. Những ngày này, Hứa Tiên vì thấp sáng Kim tinh, làm chuẩn bị cuối cùng, tuy thời tiết không được tốt lắm, nhìn không tới vì sao. Nhưng nếu bay lên trời, cũng không cần lo lắng.

Trong phủ im ắng, Hứa Tiên cũng không biết Tiểu Thanh cùng Vân Yên tu hành thế nào, nhưng hắn cũng không muốn quấy rầy.

439. Quyển 6 - Chương 438

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 438: Tu hành.

Sưu tầm:

Ngẫm lại đã có nhiều ngày không thấy Tiểu Thiển, sau khi hắn về Hàng Châu, đã đáp ứng đi thăm nàng, nhưng ngay từ đầu là chuẩn bị đại hôn, sau đại hôn, lại bế quan một đoạn thời gian, thật xin lỗi nàng.

Những ngày này hắn đã đem mây vàng tích súc ra một khối. Miễn cưỡng có thể tái người phi hành, liền nghĩ đến trong núi nhìn xem nàng, gồm sao Kim thấp sáng. Hứa Tiên một phát ổng tay áo. Hiện ra một khối mây vàng, có bàn đá mặt bàn đại hắn đang muốn đáp mây bay mà đi.

- Này! Hứa Tiên, ngươi đi đâu đó?

Hứa Tiên quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Thanh đi tới. Cũng không vội rời đi, cười nói:

- Ngươi nên gọi tỷ phu mới đúng.

Tiểu Thanh vùng quỳ, nói:

- Ngươi đừng mơ tưởng.

- Vậy gọi là quan nhân?

Hắn nhớ rõ trong lời kịch, Tiểu Thanh thường gọi Hứa Tiên như thế, nhưng trong đó, không có nửa điểm cảm xúc hay tình ý. Nhưng hôm nay do hắn nói ra, giống như đùa giỡn.

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ lên, càng để ý, vốn những ngày này không thấy còn có chút nhớ mong, cũng có chút oán hận, mạnh mẽ đánh ra một quyền về phía hắn. Lại bị Hứa Tiên nắm trong tay. Lại đá ra một cước cũng giống như vậy ngược lại đem nhược điểm lớn nhất của mình vào trong tay của hắn.

Tiểu Thanh cố nhiên cũng có nửa khối công pháp tu luyện của Long tộc, nhưng nàng không có tích lũy thâm hậu như Bạch Tố Trinh, ngược lại bởi vì nuốt nội đan nên tiêu hóa chưa xong, tác dụng của nó không lớn lắm.

Vốn nàng mạnh hơn Hứa Tiên, nhưng bất đắc dĩ dụng công đức ăn gian, hiệu quả quá mức rõ ràng, Hứa Tiên khôn chút tiếc rẻ, dùng mười vạn công đức bác đầu cận thân với Tiểu Thanh, lúc này bắt lấy giày thêu màu xanh dưới chân đẹp của Tiểu Thanh, Tiểu Thanh nhỏ nhặn khả nhân không thể làm gì được, nàng muốn giày dựa thoát ra, hắn lại dùng Ngũ Lôi Thuật quát:

- Mau mau đầu hàng.

Toàn thân Tiểu Thanh chấn động, oán hận nhìn qua Hứa Tiên, trong mắt đã có một tia xấu hổ và sợ hãi, nhược điểm trong tay hắn, nhưng cắn răng không đầu hàng. Hứa Tiên đương nhiên tiến thêm một bước, trên tay bắt lấy bàn chân mềm mại không xương, thật sự là không tệ, Tiểu Thanh loạng choạng, một chân không thể giữ thăng bằng, cho nên ngã ngược ra sau, Hứa Tiên tiến lên đỡ lấy, đem nàng dựa vào cánh tay của mình.

Tư thái của Tiểu Thanh rất mập mờ, lại xấu hổ quát:

- Còn không buông tay.

Hứa Tiên bắt đầu vuốt ve eo thon của nàng. Hắn cảm giác mình sau đêm tân hôn, dục tính đã tăng lên không ít, ôm lấy thân hình yếu diệu đáng yêu của Tiểu Thanh, cho nên không bình tĩnh như lúc trước.

Tiểu Thanh nói:

-Lần trước ngươi đã đáp ứng ta không được dùng công đức ăn gian, cho ngươi ăn độc.

Hứa Tiên nháy mắt với nàng mấy cái, cười nói:

- Ta đây sẽ tới thử độc.

Nhìn sang đôi môi đỏ mọng của nàng lúc này, muốn ăn độc của nàng, nhưng Tiểu Thanh lại sợ hãi, nói:

- Ngươi trước buông ra, a....

Chuyện bị hắn xâm phạm không phải một hai lần, thậm chí tâm lý đã có thói quen. Nhưng lần này càng đáng hận hơn, chân ngọc nằm trong tay của hắn, còn vuốt vuốt không thôi. Lần này cao thấp giáp công, làm toàn thân của nàng vô lực, chập choạng ngửa khó nhịn. Xui lờ nằm trong ngực của Hứa Tiên. Chỉ có đôi môi đỏ mọng bị hắn hôn, ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng không thể nói, đành phải dốc sức liều mạng tiết nọc độc ra.

Hứa Tiên vừa hôn lưỡi, vừa thưởng thức thần sắc oán hận của nàng lúc này. Chỉ cảm thấy nước miếng của nàng biến thành ngọt ngào, trong lòng biết vào lúc này dính độc không phải chuyện đùa, âm thầm vận chuyển Thủy tinh tới mức tận cùng, thủy linh chi lực cũng có thể giải độc. Hơn nữa thể chất bản năng tăng lên, cho nên chất độc không có bao nhiêu hiệu quả với hắn. Nếu thật sự có hiệu quả, có hại chịu thiệt sợ rằng chính là Tiểu Thanh a!

Thời điểm rời môi, bàn tay như ngọc của Tiểu Thanh đập lên vai của Hứa Tiên, thân thể vẫn còn mềm nhũn. Hứa Tiên cười nói:

- Còn phải tiếp tục tu hành mới được ah!

Tiểu Thanh oán hận liếc nhìn hắn, nói:

- Ta chỉ không nở thôi.

Há miệng thổi qua hòn non bộ bên cạnh.

Hòn non bộ không chút sút mẻ, Hứa Tiên phát ổng tay áo. Mang theo một cơn gió màu xanh lá, đã thấy hòn non bộ sụp đổ, bản thân chất liệu đã bị phá hư.

Biết rõ nàng vẫn còn hạ khẩu lưu tình, không thôi động chất độc lên mạnh nhất, nếu không mình chưa chắc cầm cự được.

Sờ sờ đôi má trơn bóng của Tiểu Thanh, xoa bóp cằm của nàng, nói:

- Ngươi a, mạnh miệng nhưng mềm lòng.

Trên mặt còn mang theo thần sắc sùng nịch và triều mến, trong nội tâm Tiểu Thanh vừa xấu hổ vừa vui vẻ, mạnh mẽ đẩy hắn ra, nói:

- Tâm của bốn cô nương rất cứng rắn, về sau nếu còn dám chiếm tiện nghi, xem ta không hạ độc chết ngươi sao.

Nói xong xong Hứa Tiên phát phát nắm đấm, xấu hổ tim đập bộ dáng, thật là không có nhiều lực uy hiếp.

Hứa Tiên nói:

- Tốt, Thanh nhi, ta đi ra ngoài mấy ngày. Người ở nhà chiếu cố Vân Yên một chút, đạo hạnh của nàng còn thấp, người phải trông chừng nhiều.

Tiểu Thanh ôm cánh tay, nói:

- Ta mới không thèm.

Hứa Tiên cũng đã phát phát tay, đáp mây bay mà đi. Tiểu Thanh nhún chân, do dự một chút, vẫn đi vào tĩnh thất của Vân Yên.

Tốc độ mây vàng rất nhanh, Hứa Tiên dằng vân giá vũ. Cũng không qua bao lâu đã dừng lại. Ở bên trong, đứng trên trời, đã nhìn thấy một thân ảnh đang đứng trên đỉnh ngọn núi cao, gió núi phàn phật, thân ảnh kia có chút cô tịch. Trong nội tâm Hứa Tiên đau xót, biết rõ những ngày này, nàng mỗi ngày đều đứng nơi đây chờ đợi, chỉ vì trông mong được nhìn thấy mình tới.

Tiểu Thiển nhìn bầu trời không có vật gì. Trên mặt mang theo thần sắc thất vọng, tướng công tân hôn có người mới, nhưng cũng phải bỏ chút thời gian ra tới thăm mình chứ! Thẳng đến khi trông thấy mây vàng, trên mặt xuất hiện thần sắc vui mừng. Đợi cho Hứa Tiên hạ xuống bên cạnh nàng. Nàng đã không còn quan tâm, nhào vào trong lòng của hắn.

Hứa Tiên vỗ vỗ lưng của nàng, nói:

- Để cho người sốt ruột, chờ đợi thêm nữa sẽ biến thành hòn vọng phu đấy.

Lần sau nhất định phải hẹn thời gian. Bộ dáng này của nàng khiến cho hắn đau lòng.

Tiểu Thiển lại nói:

- Ta nguyện ý biến thành hòn vọng phu chờ tướng công.

Nhìn dây thắt lưng của nàng hơi rộng, cũng biết vì chờ hắn mà nàng tiều tụy.

Hứa Tiên cúi đầu tòm bờ môi có chút tái ngọt của nàng, tinh tế hôn sâu, tay cũng vuốt ve tấm lưng linh thể của nàng, không biết đã bao lâu rồi, loại cảm giác được người mình yêu thương triu mến, lại làm cho mỗi tác da thịt của nàng run lên.

Sau khi rời môi, Tiểu Thiển cười nói:

- Miệng tướng công rất ngọt!

Hứa Tiên khê giật mình, không biết nên giải thích thế nào, Tiểu Thiển lại cười nói:

- Là hương vị của Tiểu Thanh cô nương kia a! Ta biết ngay, nàng trốn không thoát bàn tay của tướng công mà.

Thấy thần sắc xấu hổ của Hứa Tiên.

- Không có sao đâu, đã không ngại. Ân. Là thực sự không ngại, chỉ cần tướng công ở bên cạnh ta là được rồi.

Cười khê một tiếng.

- Tướng công đúng là kỳ quái a, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là bình thường. Làm gì có người nào xấu hổ như người.

Hứa Tiên lại một lần nữa cảm tạ xã hội ngày xưa, kể cho Tiểu Thiển những chuyện gần đây, Tiểu Thiển mới biết được Hứa Tiên ngày này đều tu luyện, sờ sờ đôi má của hắn, nói:

- Tướng công thật đáng thương, vừa mới đại hôn đã chia lìa với tỷ tỷ rồi.

440. Quyển 6 - Chương 439

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 439: Điểm tinh. (1)

Sưu tầm:

Xoa xoa góc áo nghiêng đầu. Sắc mặt tái nhợt hiện ra nét đỏ ửng.

- Đợi Tiểu Thiển tu luyện linh thể tới đại thành, cũng không khác gì phạm nhân, cũng có thể...

Hứa Tiên nhất thời hiểu được ý của nàng, cho nên dò xét nàng một phen, dưới quần áo màu lam nhạt, dáng người của nàng cao gầy, sắc mặt tái nhợt của nàng mang theo màu hồng nhạt, vô cùng có hương vị, khiến người ta nhìn không được muốn ôm vào trong ngực, hảo hảo bảo hộ thương tiếc nàng. Rồi sao đó mới hít nàng thật sâu.

Nhưng giờ phút này Hứa Tiên cũng rõ, hai chủng cảm giác này không có mâu thuẫn. Chỉ chân thành nói:

- Đến lúc đó, ta lấy ngươi.

Tiểu Thiển gật đầu, nói:

- Ân.

Hai người đi trong núi, mây mù tràn ngập. Hơi nước như thác nước.

Tiểu Thiển còn nhắc tới chuyện trong núi, nói tới tên Kim Lũ Pháp Vương. Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Cái gì ngay cả Mị Nương cùng Thái Nhân cũng bị bắt rồi à?

Tiểu Thiển nói:

- Đúng vậy a. Ngày hôm qua nhân sâm tinh nói với ta. là do tên đó làm, bảo nhân sâm tinh dùng chính bản thân mình đổi lấy hai nàng, nhưng ta không đầu lại Kim Lũ Pháp Vương, chỉ có thể đợi tướng công tới nghĩ biện pháp.

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta đi cứu các nàng đi! Cũng không để nhân sâm tinh bị tên kia ăn được.

Nhân sâm tinh ngàn năm đúng là vật đại bổ, cũng khó trách tên Kim Lũ Pháp Vương kia đánh chủ ý lên nhân sâm tinh, cho nên dùng loại phương pháp này.

Tiểu Thiển cười nói:

- Tướng công không cần lo lắng, lão nhân sâm tinh kia đã bị ta bắt giữ, đương nhiên không thể rơi vào trong miệng Kim Lũ Pháp Vương rồi.

Nhân sâm tinh cầu viện nàng, đương nhiên không có nhiều phòng bị.

Hứa Tiên rất là im lặng. Nàng đại khái nghĩ rằng, nếu như mình không thể cứu được hai con thỏ kia, thì có ý định ăn tươi nhân sâm tinh a.

Tiểu Thiển lo lắng nói:

- Nhưng mà đạo hạnh của Kim Lũ Pháp Vương không thấp, chúng ta nên đợi Bạch tỷ tỷ về rồi nói sau!

Hứa Tiên xoa bóp mũi của nàng, cười nói:

- Không tin ta phải không, ta sợ đi trễ, hai con thỏ kia bị người ta hầm cách thủy ăn rồi đấy.

Tiểu Thiển suy nghĩ một chút, nói:

- Kim Lũ Pháp Vương cho nhân sâm tinh thời hạn ba ngày, chúng ta vẫn còn hai ngày để chuẩn bị. Cho nên tướng công cứ đi tìm Ngự đạo trưởng tính toán vị trí. Lại kêu Tiểu Thanh cô nương, ba người chúng

ta, trước tiên lên cứu hai con thỏ kia ra trước, rồi sau đó mới làm ý định khác! Ta cảm thấy được tốt nhất nên tránh xung đột, đợi đến lúc Bạch tỷ tỷ trở về, thì Kim Lũ Pháp Vương kia không phải đối thủ.

Những lời của Tiểu Thiển hiện giờ, chẳng khác gì thừa nhận không tin tưởng Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Vậy thì tốt.

Biết đây chỉ là biện pháp nhất thời.

- Tiểu Thiển, người biết ở đây có quặng mỏ nào không?

- Quặng mỏ. Mỏ gì?

- Mỏ vàng mỏ sắt mỏ đồng, ta cần kim linh chi lực thật nhiều để thấp sáng Kim tinh.

Tuy nói thấp sáng Kim tinh, trên thực tế chỉ là thấp sáng phương vị mà thôi, có thể vận dụng lực lượng của thế giới này, thấp sáng Kim tinh. Đương nhiên cần vận dụng đại lượng kim linh chi lực.

Tiểu Thiển nói:

- Chuyện này dễ thôi.

Sau đó đưa tới một đầu thú con, đó là một con chuột, có cái đuôi vô cùng dài, Tiểu Thiển đưa tới cho nó một quả táo đỏ. Nhìn Hứa Tiên nói:

- Tướng công, con chuột này chỉ ăn kim loại. Để ta hỏi nó một câu.

Sau đó nói chuyện với con chuột ăn kim loại một phen, sau đó chỉ rõ phương hướng cho Hứa Tiên nghe:

- Thanh cô nương cùng Ngự đạo trưởng đi tới chỗ ta thì tốt, có kết quả chúng ta sẽ tụ hợp tại thạch động.

Sau khi Hứa Tiên từ biệt Tiểu Thiển, sau đó bay về trong núi, tuy đã biết rõ Kim Lũ Pháp Vương quản chế Phương Hoàng Sơn, nhưng lại lo lắng quá mức. Trong sơn mạch lớn như thế, mặc cho ai cũng không có khả năng chu đáo. Bay tới một ngọn núi, Hứa Tiên lập tức cảm giác được kim linh chi lực dày đặc.

Kim linh chi lực không giống với thủy linh chi lực, thổ linh chi lực rải rộng khắp, tùy thời tùy ý dùng đến, trong không khí tuy có linh khí vô cùng mỏng manh. Đại bộ phận vẫn tồn tại ở những quặng mỏ, nhưng kim linh chi lực dày đặc, lại không dễ dàng hấp thụ.

Hứa Tiên đứng trên sơn nham, tuy không biết bên dưới là mạch khoáng gì, nhưng chỉ cần có những linh lực này, còn lại chính là tìm kiếm vị trí của Kim tinh. Kim tinh có tên là sao Hôm, Thái Bạch, sao Mai, ban đêm gần với mặt trăng, tương đương dễ dàng tìm kiếm.

Hứa Tiên tĩnh tọa trên sơn nham tu hành. Ban đêm đã đến, nhưng bầu trời lúc này vô cùng u ám, không biết buổi tối có thể ít phí khí lực hay không. Đến ban đêm. Nhưng đưa tay không thấy năm ngón. Bầu trời vào nửa đêm, mới có ánh sao.

Âm thanh của hổ và sói ở tứ phía, quanh quẩn trong núi. Hứa Tiên nhìn lên bầu trời, trong lòng biết Tiểu Thiển đang chuẩn bị công việc ổn thỏa, đang đợi hần. Nếu như ngày thường còn có thể chờ đợi được, nhưng hôm nay tình huống khẩn cấp, không thể đợi được nữa.

Hứa Tiên thở dài một hơi, nhắm mắt lại. Duỗi một cánh tay ra, năm ngón tay khẽ nhếch lên, giống như muốn chế trụ trời xanh, thần hồn trong Thủy tinh lóng lánh đến mức tận cùng, thao túng thủy linh chi lực trong không khí.

Hứa Tiên mở to mắt, bàn tay lớn nắm chặt lại với nhau, chậm rãi kéo màn che trên bầu trời ra. Mây mù dày đặc tản ra. Một ánh trắng bàng bạc chiếu xuống, giống như cột đèn. Xuất hiện trên bầu trời, một người đứng giữa thiên địa, nhìn lên bầu trời.

Sau màn che, quần tinh lóng lánh, xuyên thấu qua tầng hơi nước dày đặc, lộ ra vẻ sáng ngời đặc biệt. Hứa Tiên từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên thấy nhiều sao như thế này, màn đêm giống như lông mao của con phượng hoàng che khuất bầu trời, còn quần tinh chính là hạt bụi phát sáng.

Kiếp trước hắn nhìn lên bầu trời. Cũng kém bầu trời ở kiếp này, mà xuyên việt tới thế giới này, cũng gần hai mươi năm rồi, không có đêm nào, có thể so sánh với đêm hôm nay.

Không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, chỉ có thể nói không thể tưởng tượng. Hứa Tiên vốn đang tìm kiếm vị trí của Kim tinh, nhưng ngẫu nhiên, thấy một mảnh tinh không, đẹp tới không cách nào tả xiết. Dây núi có tiếng thú gào thét, lúc này giống như yên tĩnh lại, thế giới là một nhà hát lớn, hắn chính là nhân vật duy nhất, trong khoảng thời gian ngắn say mê trong đó, tâm thần như phi thăng lên mặt trăng, thần hồn cũng theo ánh trăng lan tỏa ra các vì sao.

Từ loại cảm thụ kỳ dị này, một điểm không hài hòa của chủ tinh cùng phụ tinh đã từ từ biến mất, thời điểm hắn đắm chìm trong ánh trăng, trí nhớ của hắn vốn bị hai mươi vạn công đức đè nén cũng sinh động hơn, mọi người biết đấy, khi bị trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế nhuộm dần. Tránh có chỗ kiên kỵ, hắn lâu nay không có sử dụng tới.

Không hiểu. Bỗng nhiên Kim Thân màu bạc lóng lánh biến thành phụ nhân. Hứa Tiên là chủ nhân đang đắm chìm trong ánh trăng, nhưng khả năng thao túng Kim Thân đã thoát ly dần, giống như một cái màng nước, không ngừng biến hóa hình dạng trên không trung. Nhưng lại không thể thành hình.

441. Quyển 6 - Chương 440

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 440: Điểm tinh. (2)

Sưu tầm:

Mà vào lúc này, bởi vì không có Hứa Tiên khống chế, cho nên tầng mây bắt đầu chuyển động, che kín lỗ hổng này, cột sáng chợt ngưng tụ lên một vật ở trước ngực của Hứa Tiên, phản chiếu ngân quang, nhưng đó là một mảnh vỡ mà thôi, chính là Chiếu Tâm Kính.

Chiếu Tâm Kính đầu nhập vào trong ánh trăng, ánh trăng vô hình vật chất như tìm được chỗ dựa vào, bắt đầu chậm rãi bị hấp dẫn tới. Lúc này, nhưng thủy linh chi lực cùng nguyệt linh chi lực dưới sự thao túng của phụ nhân, điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong kính, còn có một tia kim linh chi lực của mạch khoáng phía dưới chân.

Ánh trăng nhanh chóng thành hình, lại không phải là kính.

Đợi tới khi ánh trăng cuối cùng biến mất, lúc Hứa Tiên mở mắt ra, xem xét trong tay, đây là một cái “Pháp luân” màu bạc lóng lánh. Hứa Tiên biết rõ, đây chính là pháp khí đầu tiên của mình. Pháp khí của Phật môn không phải là pháp bảo, mỗi pháp khí đều có công dụng riêng, chỉ cần một chút tài liệu trụ cột là được, cũng không phải trình tự phức tạp luyện thành, hơn nữa uy lực cũng không yếu hơn pháp bảo tầm thường.

Pháp khí hôm nay vốn không phải do Hứa Tiên tu thành. Nhưng vừa rồi hắn tiến vào trong trạng thái ngộ đạo tốt nhất, mà hắn cũng nắm chắc thời cơ. Lại mượn tài liệu Chiếu Tâm Kính, là thiên tài địa bảo, dễ dàng tu luyện thành pháp khí. Nhưng không biết công dụng thế nào.

Hứa Tiên nghĩ đến đủ loại chuyện vừa rồi, chính là do phụ nhân biến thành gây nên, cảm giác kia và pháp lực của hắn không có gì khác nhau. Giống như vừa suy nghĩ phải đi về nhà, vừa nghĩ vừa đi, tới khi tỉnh lại, đã tới nhà, chính là loại cảm giác này. Nhưng năng lực thao túng của nó vô cùng cẩn thận, thực sự không tính là nhân cách phụ.

Nói cho đúng. Đã không phải vô tình không tính, phía trên đã thấm đầy trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, nhưng phần năng lực khống chế này, lại không có bất cứ ảnh hưởng nào. Quả nhiên hiện nay, trí nhớ của Thiên Tiên không giống bình thường, Hứa Tiên không muốn đụng vào trí nhớ này, vẫn không khỏi nghĩ đến. Nếu đem loại nhân cách nào dung nhập vào trong biển trí nhớ. Dùng phần nhân cách phụ khống chế trí nhớ này, nhưng điều kiện tiên quyết, phần trí nhớ phụ không gây ảnh hưởng tới mình, có gì sánh kịp với trí nhớ và trí tuệ của Thiên Tiên sao?

Hứa Tiên không khỏi suy nghĩ một chút, nhưng lại tưởng tượng tới lúc Bạch Tố Trinh trở về, cũng tạm thời đặt xuống. Hắn càng hiểu kỳ tác dụng của minh luân trong tay mình. Đại chiến sắp tới, nếu có thêm một

kiện pháp khí thì không giống. Thế giới này không giống kiếp trước, khác nhau rất nhiều, pháp bảo bay đầy trời, nhưng mỗi một kiện đều có công dụng của nó.

Pháp luân hiện lên hình tròn, chia làm hai hình tròn, khắc đầy phạn văn thật nhỏ, thoạt nhìn có chút tinh xảo. Nhưng Hứa Tiên loay hoay cả buổi, cũng không rõ. Rốt cuộc cái pháp khí này có công dụng thế nào.

Trước tiên thu nó lại, chỉ chờ sau khi gặp Tiểu Thiển, dùng thông minh của nàng giúp đỡ mình.

Tuy vừa rồi chỉ như chớp mắt, nhưng hắn đã phát hiện vị trí của Kim tinh. Tầng mây mặc dù che đậy lại, nhưng trong lòng có thể chiếu rọi ra vị trí của nó, giống như một tầng hư không.

Hiện tại đã bắt đầu thấp sáng Kim tinh. Hứa Tiên rút kinh linh chi lực ẩn chứa bên trong ra ngoài, thu nạp vào trong thần hồn, có kinh nghiệm thấp sáng Thủy tinh lần trước, cho nên lần này dễ dàng hơn rất nhiều. Hơn nữa bản thân kim linh chi lực có đặc tính ngưng tụ dễ dàng, cho nên nhanh chóng ngưng kết trong thần hồn.

Thần hồn màu đen vô biên vô hạn, giống như vũ trụ mênh mông. Chủ tinh lóng lánh chính là hạch tâm của vũ trụ, chỉ có một khối Thủy tinh làm bạn. Rốt cục, một đạo kim quang lóe lên trong vũ trụ này, ngưng kết. Cũng xoay tròn xung quanh chủ tinh, y theo đúng quỹ tích của Kim tinh trên bầu trời. Lúc đầu giống như một quả cầu khí, sau đó giống như nước, cuối cùng mới chính thức cứng lại, biến thành Kim tinh nhỏ bé, chiếu kim quang của mình ra khắp thần hồn.

Kim tinh, thành!

Sau khi thấp sáng Kim tinh, Hứa Tiên rõ ràng cảm giác thần hồn lại sinh ra cải biến thật nhỏ, chỉ cần thu nạp nhiều kinh linh chi khí hơn nữa, thì lực lượng của Kim tinh sẽ trải rộng thần hồn. Đạt tới cấp độ Lượng Tinh, đại khái có thể dẫn thiên kiếp. Nhưng dẫn thiên kiếp cũng không dễ dàng, thiên lôi thì cũng bỏ đi, hắn tự tin dựa vào thân thể cường hãn hiện giờ, đã có thể chống cự. Mà độ tâm ma, chính là chữa ải quan trọng của người tu hành. Tâm ma còn không đáng sợ, nhưng tâm ma lại dẫn xuất ngoại ma, tâm trí vừa loạn, thiên lôi đánh trúng, mặc cho người có bao nhiêu năm tu vi, cũng phải chết.

Nhưng Hứa Tiên lúc này đã thử nghĩ ra một biện pháp. Chỉ chờ ngày sau thử một lần. Sau đó cười mây vàng bay vào trong động phủ của Tiểu Thiển, Tiểu Thiển lúc này đang ngồi quanh đồng lửa, vừa thấy Hứa Tiên đến, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, còn Tiểu Thanh thì bĩu môi. Dùng đôi mắt bích lục sắc nhìn qua một bên Tiểu Thiển lại cười nói, ôm tay của Hứa Tiên.

Nhân sâm tinh đi tới hành lễ với Hứa Tiên, khóc nói:

- Hứa quan nhân, người phải cứu hai đứa cháu gái đáng thương của ta a!

Hứa Tiên nâng hắn lên, nói:

- Tham lão, người yên tâm đi, ta nhất định cứu Mị Nương các nàng ra khỏi tay của kẻ ác. Tiểu Thiển bắt người, mong người không nên trách nàng.

Nhân sâm tinh nói:

- Ta biết rõ Tiểu Thiển cô nương cũng muốn tốt cho ta, sợ ta chờ không được làm chuyện điên rồ. Nếu có thể cứu lấy hai cháu gái của ta, về sau nguyện thần phục, nghe lệnh Hắc Sơn Đại Vương.

Hứa Tiên không khỏi liếc nhìn qua Tiểu Thiển, không biết nàng lừa dối nhân sâm tinh cái gì. Lúc trước Bạch Tố Trinh điều hòa, bảo hắn giao linh khí sơn mạch ra, bản thân vẫn được tự do, hôm nay lại tình nguyện thần phục.

Tiểu Thiển nháy mắt mấy cái với Hứa Tiên, Hứa Tiên lắc đầu thú nhận có được pháp khí, nói ra đây khó xử. Tiểu Thiển cũng kỳ quái nói:

- Chẳng lẽ nó vô dụng sao?

Hứa Tiên đã biểu thị một phen, tác dụng duy nhất của pháp luân chính là bắn ra một đạo ánh sáng, nhưng ánh sáng này lại không nhắc lên được một chút bụi bặm nào, chớ nói chỉ có uy lực gì.

Tiểu Thiển nói:

- Nếu đồ vật này vô dụng, thì sẽ có hữu dụng với thứ khác.

Tiểu Thanh xung phong nhận việc, đi bắt con sóc trở về, Vứt trên mặt đất. Hứa Tiên cũng chiếu pháp luân vào nó, con sóc vốn đang nhảy nhót linh hoạt, định bỏ trốn, vào lúc này ngậy ngốc đứng nguyên tại chỗ. hồi lâu sau mới bắt đầu động đậy lại.

Tiểu Thiển vỗ tay nói:

- Ta hiểu rồi, ánh sáng này tác dụng trực tiếp lên hồn phách, vừa rồi hồn phách của con sóc này đã bị đông cứng lại.

Tiểu Thanh ôm cánh tay nói:

- Có phản bác gì không? Những binh khí ta nhìn thấy, kim kiếm, trâm cái gì đó, tù và có thể thổi qua một đám sương mù kim khí, cũng không lợi hại như thế này.

Tiểu Thiển cười giải thích nói:

- Kim kiếm tuy mạnh, nhưng vẫn có thể tránh né. nhưng ánh sáng này lại không thể tránh né. Bởi vì linh hồn bất động, không cách nào không chế thân thể, có thể định trụ người khác. Cho dù có thể định trụ trong chớp mắt, cũng sẽ có đại tác dụng.

442. Quyển 6 - Chương 441

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 441: Nhiếp hồn.

n

Sưu tầm:

Tiểu Thanh biến sắc, nếu trong lúc đánh nhau kịch liệt, đột nhiên chiếu cái pháp luân này vào, không cần bao lâu, chỉ cần dừng lại một nhịp, cũng đủ cho nàng đánh ra mười bảy mươi tám quyền rồi. Dưới tình huống không có phòng ngự, ăn nhiều đòn của mình như thế còn sợ không thắng sao. Nhìn sang Hứa Tiên, về sau chẳng phải càng đánh không lại thắng này sao.

Hứa Tiên lập tức biết rõ giá trị của pháp luân, mặc dù không có bất luận lực công kích thực tế gì, cũng không phải Chiếu Tâm Kính có tác dụng chiếu tội lỗi cầu người và vật, nhưng không có tác dụng với người tu hành, nhưng hôm nay, lại có thể dùng trong chiến đấu rồi.

- Về sau nên gọi nó là Nhiếp Hồn Kính!

Nghiên cứu rõ pháp khí này, Hứa Tiên lại tự tin hơn mấy phần. Hỏi Tiểu Thiển nói:

- Hỏi chỗ Ngự sư tử thế nào rồi?

Tiểu Thiển vuốt tóc xanh, nói:

- Đã tính ra chỗ giam giữ, nhưng ở đó có sắp đặt cấm chế. Cô ta bảo chúng ta đánh vỡ cấm chế, thì bảo tham lão đi vào mang hai con thỏ phi độn đi, chúng ta cũng nhanh chóng rời đi, tránh né hai ngày thì đợi Bạch tỷ tỷ trở về, lại đi giải quyết hẳn là được.

Tiểu Thanh nói:

- Vì sao phải đợi tỷ tỷ trở về, chúng ta không trừ được hẳn sao?

Lườm Hứa Tiên.

- Người không biết, thằng này vô cùng lợi hại, cũng có pháp khí đấy.

Tiểu Thiển nói:

- Dù sao Nhiếp Hồn Kính này chưa từng thực chiến bao giờ, không biết hiệu quả như thế nào, nhưng pháp lực của Kim Lũ Pháp Vương cao hơn tướng công, chỉ sợ không có tác dụng quá lớn! Hơn nữa, Nhiếp Hồn Kính lấy cơ sở là Chiêu Tâm Kính, chắc hẳn không thể sử dụng vô hạn được.

Hứa Tiên nói:

- Nên nghe theo Tiểu Thiển đi, nếu quả thật phải chiến đấu với hắn một trận, có đánh không lại thì bỏ chạy.

Sau khi trung hòa ý kiến của hai người, Tiểu Thiển lên đường:

- Nhưng vậy cũng tốt.

Hứa Tiên nhìn về phía Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh khoát khoát tay nói:

- Tốt, nghe người là tốt rồi.

Hứa Tiên gật gật đầu, vươn tay ra giữ chặt bàn tay trắng nõn của hai người, nói:

- Chúng ta rời đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, thật sự có cảm giác rất hạnh phúc, Tiểu Thiển cười nói, tựa vào thân thể của hắn, tuy nhẹ nhàng không có sức nặng, nhưng cảm giác có vài phần yếu diệu. Sau khi rời đi, Tiểu Thiển cũng chưa từng giẫy dụa qua.

Sau đó ba người đi theo đường Ngự Huyền Ky vạch ra, tới nơi giam giữ Mị Nương, Thái Nhân, đây là một đỉnh núi thấp, hạ xuống đám mây, sau đó mang Ấn Thân Phù, chậm rãi nắp đi. Mặt đất nơi này là dung nham, sơn động rất nhiều, lại có dây leo bao phủ, không dễ dàng tìm kiếm. Cũng may Ngự Huyền Ky đã vạch vị trí chuẩn xác, vách núi còn có một sơn động.

Ba người đến gần, quả nhiên thấy hai con tiểu yêu đang gác trước động. Hứa Tiên nhìn Tiểu Thanh nói:

- Dụng độc làm chúng mê đảo.

Tiểu Thanh vỗ tay thổi một cái, hai con tiểu yêu quá lầy động một chút, liền té trên mặt đất. Tiểu Thiển khen:

- Tiểu Thanh cô nương thật là lợi hại a!

Tiểu Thanh cũng hiện ra vẻ tự đắc, nói:

- Đương nhiên!

Khóe miệng của Tiểu Thiển xuất hiện nụ cười câu dẫn, thật dễ dụ, nếu không phải tướng công có tâm tính thiện lương, sớm bị người ăn xương cốt cũng không còn rồi.

Không còn hai con yêu quái giữ cửa, cửa động đã không còn vật gì. Nhưng mà ngấm lại cũng phải, từ đã thú tu thành yêu quái cũng không dễ dàng, cho dù là tiểu yêu quái, đương nhiên cũng không có nhiều thủ hạ để ứng phó, hơn nữa chính thức có tác dụng chính là đạo cấm chế ở cửa động.

Cấm chế là một tầng ánh sáng, Tiểu Thiển sờ sờ đầu, cau mày nói:

- Trận pháp này nối liền với linh khí của ngọn núi, phong bế bên trong rất chặt chẽ, không dễ dàng phá hủy, mà Kim Lũ Pháp Vương cũng không dễ đối phó, nếu không thể công phá trong thời gian thật ngắn, đương nhiên sẽ dẫn hắn tới, chúng ta lại không cứu được người a, vậy thì khó làm.

Tiểu Thanh xoắn tay áo lên, Lộ ra cánh tay trắng muốt, nói:

- Chuyện này không có gì khó, ta một quyền của ta đánh ra, tảng đá cũng biến thành bột nhão.

Đang muốn đánh ra một quyền, lại bị bàn tay của Hứa Tiên ngăn cản lại, nói:

- Được rồi, ta thấy không cần tới người đâu.

Vừa vận dụng kim linh chi lực mới nắm giữ phá trận pháp này.

Kim linh chi lực là một thuộc tính có tính phá hoại cực mạnh, trong tứ linh, bạch hổ có lực lượng mạnh nhất, cũng là sát sinh chi lực. Tiểu Thanh không phục, muốn phản bác. Hứa Tiên nói vào tai của nàng:

- Thanh nhi, ngươi còn nhớ một tăng trận pháp ở Cừu Vương Phủ trước kia không?

Nàng nhớ tới Thủy Tinh Hạng Liên lần trước đưa cho nàng, nói xong liền hôn lên vành tai của Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh lần đầu tiên bị hấn thân mật ở trước mặt của người ngoài, trong lòng có chút xấu hổ và vui mừng, lại nghĩ tới ban đầu ở Cừu Vương Phủ, tình cảnh được hấn cứu ra, chưa phát giác ra, thân thể đã mềm nhũn.

- Người đi đánh đi.

Tiểu Thiển âm thầm gợn ngón cái với Hứa Tiên, Hứa Tiên mỉm cười, không nói gì.

- Binh!

Trên quyền có một tầng kim quang, kim linh chi lực. Vốn cực kỳ ngưng tụ, lại vận dụng Binh Tự Quyết, càng trầm trọng như núi. Đánh ra một đạo kim quang vào trên cấm chế.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn, sơn động run rẩy một cái.

Ngọn núi chính của Phượng Hoàng Sơn, Kim Lũ Pháp Vương đang lập đại kế báo thù, con của mình bị giết ở thành Hằng Châu, hấn cũng điều tra một phen, tra ra có quan hệ với Hứa Tiên, pháp lực của Hứa Tiên thấp kém không đủ gây sợ, mấu chốt chính là Bạch Tổ Trình trêu chọc không nổi, nhưng mối thù giết con không dễ dàng buông tha, cho nên muốn dùng nhân sâm tinh đề cao công lực.

Lúc này, một cổ chấn động truyền vào tâm thần của hấn.

- Không tốt, có người làm xấu kế hoạch của ta.

Trong sơn động, có hai nữ tử đang run rẩy ôm lẫn nhau, tướng mạo giống như như đúc.

Mị Nương nháy mắt con ngươi, nói:

- Thái Nhân, tham lão sẽ tới cứu chúng ta sao?

Trong mắt có nước mắt chảy xuống.

Thái Nhân nói:

- Tên Kim Lũ Pháp Vương pháp lực cao như vậy, làm sao tham lão đánh lại hấn được, xong rồi, chúng ta nhất định bị ăn sạch.

Mị Nương do dự nói:

- Nhưng mà, có lẽ tham lão đi tìm Hắc Sơn lão yêu cầu giúp đỡ a.

Thái Nhân nói:

- Hắc Sơn lão yêu còn muốn hung ác hơn Kim Lũ Pháp Vương a, nếu lần đầu tiên không nhờ có Bạch tỷ tỷ, thì tham lão đã bị ăn sạch rồi.

Lúc này các nàng nhìn nhau, nháy mắt mấy cái, mạnh mẽ ôm lấy đối phương, khóc lớn nói:

- Xong, Xong, lần này thực, xong rồi.

Bỗng nhiên có tiếng nổ long trời lở đất, đỉnh đầu có đá vụn và bụi rơi xuống. Các nàng không rõ ràng cho lắm, run rẩy càng lợi hại.

- Mị Nương, Thái Nhân.

Âm thanh già nua quen thuộc vang lên, các nàng ngẩng đầu lên, vệt nước mắt cùng bùn ô lộ ra ra hai gương mặt giống nhau như đúc, kinh hãi nhìn lão gia trước mặt.

- Tham lão?

Hứa Tiên nói:

- Người mau dẫn các nàng đi.

Nhân sâm tinh gật đầu, bắt lấy Mị Nương cùng Thái Nhân muốn độn thổ rồi đi, vừa vào trong đất, ai cũng không bắt được bọn họ.

Lại nghe bên ngoài động có tiếng hét.

- Chạy đi đâu.

Hứa Tiên nhú mày, đi vào thật nhanh, Tiểu Thiển thăm nghĩ tính sai, Không nghĩ tới Kim Lữ Pháp Vương lại ở gần như thế. Tiểu Thanh lại lộ ra thần sắc hưng phấn.

443. Quyển 6 - Chương 442

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 442: Phệ Kim Thuật. (1)

n

Sưu tầm:

Chuyện đã tới bây giờ, chỉ có thể đánh thôi.

Hai tiếng buồn bực vang lên.

Hai tiếng khóc lớn từ trong sơn động nhìn qua, Hứa Tiên nhìn lại, trên đầu của Mị Nương cùng Thái Nhân có hai cái bao hiện ra, đang ôm đầu khóc trên mặt đất! Nhân sâm tinh nói:

- Không được ah, hần là sơn thần, phong bế độn thổ của ta rồi, không mang người đi được.

Kết quả hai nha đầu dùng đập đập lên mặt đất.

Hứa Tiên kiên quyết nói:

- Người đi trước.

Tiến lên đem Mị Nương cùng Thái Nhân, một tay cầm lấy hai người, hai nữ nhân nhanh chóng bước nhanh ra ngoài. Tranh đấu với sơn thần trong núi của hần, chính là chịu thiệt, muốn chiến cũng phải ra ngoài chiến.

Nhưng đã quá trễ, Kim Lữ Pháp Vương đã tới trong chớp mắt, ngăn cản ở cửa động. Kim Lữ Pháp Vương, người cũng như tể, trên đầu đội pháp quan, mặc áo đỏ thẫm, lại có áo khoác màu xanh da trời, thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi, trên mặt có chòm râu dài, cách ăn mặc cực kỳ kỳ dị.

Lập tức chắn cửa động, Hứa Tiên dùng Nhiếp Hồn Kính chiếu một cái, Kim Lữ Pháp Vương ngẩn ngơ, Tiểu Thanh quát một tiếng, một cước đá hần bay ra ngoài, mọi người mới ra khỏi động huyết

Kim Lữ Pháp Vương vừa thấy Hứa Tiên, trong lòng mừng rỡ, thật sự là “Đạp phá thiết hải vô mịch xử” (tìm nát giầy sắt cũng không tìm được), “Đắc lai toàn bất phí công phu” (vô tâm tìm kiếm lại gặp được), chỉ cần khốn bọn họ trong sơn động, mượn địa mạch linh lực, bọn họ cộng lại cũng không phải đối thủ của hần, đang muốn nói hai câu, lại cảm giác trước mặt có một đạo ngân quang. Phục hồi tinh thần lại, đã cảm thấy ngực đau đớn, mình bay ra xa khỏi cửa động. Không khỏi giận tím mặt, Kim Luân trong tay đánh úp lại.

Hứa Tiên nhìn Tiểu Thanh, nói:

- Không nên ham chiến.

Kim Lữ Pháp Vương vừa rồi không chú ý, ăn một đạp của Tiểu Thanh, cũng không bị bao nhiêu tổn thương, có thể thấy được tu vị đúng là bất phàm. Hơn nữa hần hôm nay mang theo hai cái vướng víu, cũng không ham chiến đấu.

“Cạch cạch cạch cạch” có âm thanh kỳ lạ vang lên, quanh quẩn chung quanh sơn mạch. Hứa Tiên cảm thấy đầu ông ông lên, tâm thần rút nhanh, Mị Nương cùng Thái Nhân dưới nách đang ôm đầu, la hét thảm thiết.

Tuy không có ảnh hưởng quá lớn với Hứa Tiên, nhưng hai con thỏ dưới nách không được nhẹ nhõm như vậy, phải xuất cổ ngọc đang đeo trên cổ ra, cho Tiểu Thiển trốn vào. Kim quang trên người dày đặc, một tiếng trầm đục truyền vào trong sọ não, Tiểu Thanh cũng có chút đứng không vững. Hứa Tiên hít sâu một hơi, dùng Đại Lôi Âm Thuật sử dụng công phu Sư Tử Hồng.

Hai chủng thanh âm giao tạp với nhau. Âm thanh của Hứa Tiên va chạm với âm thanh của Kim Lữ Pháp Vương, âm thanh trầm đục kia đã dừng lại, chỉ còn dư âm quanh quẩn trong núi.

Kim Lữ Pháp Vương cũng từ trong sững sờ tỉnh lại, càng giận không kềm được, lại biết Hứa Tiên có pháp luân quý dị. Hai tay vung lên, Kim Luân trong tay hắn biến lớn gấp mười lần, bao phủ hắn vào bên trong. Nó bay đi giống như cái đĩa, xoay tròn bay thẳng về phía Hứa Tiên và Tiểu Thanh.

- Thứ này còn có thể chơi như vậy?

Hứa Tiên kinh hãi, nhìn thấy màn này, Hứa Tiên liên tưởng tới Vô Định Phong Hỏa Luân của Na Tra. Còn Kim Luân trước mặt đang xoay tròn, “Ah ah ah ah” Mị Nương cùng Thái Nhân lớn tiếng kinh hô.

Hứa Tiên vội vàng né tránh. Nhưng tốc độ Kim Luân cực nhanh, đang đuổi theo sát phía sau. Kim Thân ngăn cản, chỉ nghe âm thanh giống như tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên, Hứa Tiên cảm giác kim linh chi lực trong cơ thể của mình nhanh chóng bị tiêu hao. Kim Lữ Pháp Vương một chiêu này tuy không phải chủ lưu. Nhưng nó rất hữu dụng, tốc độ nhanh thì không cần phải nói, hơn nữa pháp bảo kim hệ thừa sức giúp hắn ngăn cản tất cả công kích. Nếu như bị Kim Luân của hắn đánh trúng chính diện, lực va đập thì còn dễ nói, nhưng nếu bị cắt qua, thì dù có linh lực hùng hậu, cũng nhanh chóng bị mài sạch.

Hứa Tiên trầm nghĩ, Kim Lữ Pháp Vương quả thật không dễ đối phó, khó trách có thể xưng bá tám trăm dặm Phương Hoàng Sơn.

Kim Luân này cắt đá núi giống như cắt vào bọt biển, lưu lại một vết cắt thật sâu rồi bay lên bầu trời, Kim Luân trên không trung kêu ông ông. Hứa Tiên lại bị Mị Nương cùng Thái Nhân hô tâm phiền ý loạn, quát một tiếng “Câm miệng!” Mị Nương cùng Thái Nhân cũng nhau che miệng lại. Cẩn thận từng li từng tí nhìn qua Hứa Tiên.

Bỗng nhiên Kim Luân mở ra. Xuất hiện một cái khóa vàng, mở ra giống như con trai há miệng, cười ha ha nói:

- Hôm nay ta sẽ báo thù cho con của mình.

Nói xong liền thu Kim Luân. Lao nhanh về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên giẫm mây vàng. Kẹp lấy Mị Nương cùng Thái Nhân bay xuống dưới núi, cố ý đè thấp độ cao, xuyên qua rừng núi.

Thấy Tiểu Thanh bay tới bên cạnh, vội vàng nói với nàng.

- Người đi, ta dẫn dắt hắn rời đi.

Tiếng oanh minh sau lưng càng lúc càng gần Kim Luân dễ như trở bàn tay, cắt ngang tất cả những gì ngăn cản trước mặt của nó. Trong nháy mắt. Đã mở ra một con đường trong rừng rậm này.

Tiểu Thanh lại nói:

- Ta đi ngăn cản hắn một chút, người đi mau.

Không đợi Hứa Tiên nói chuyện, liền xoay người nghênh đón Kim Lữ Pháp Vương. Hứa Tiên cả kinh nói:

- Nha đầu ngốc. Người lấy cái gì ngăn cản?

Vội vàng chuyển độn mây, mắt thấy Tiểu Thanh sắp bị Kim Luân đánh trúng.

Hứa Tiên hét lớn một tiếng, chữ “Đấu” làm cho ngôi sao trong thần hồn sáng rực, tốc độ của hắn nhanh hơn trước, thò tay kéo Tiểu Thanh vào ngực, quay người ngạnh kháng một kích của Kim Luân. Hoa lửa bắn ra,

toàn thân Hứa Tiên rung rung không thôi, cũng may sau khi luyện thành bí quyết chữ Đẩu, lực phòng ngự của Kim Thân tăng nhiều, mới không có bị Kim Luân xé rách.

Tay phải của Hứa Tiên có kim quang ngưng tụ, trở lại mạnh mẽ nện lên Kim Luân, rồi cuộc Kim Luân lệch khỏi đường bay. Đang lúc Hứa Tiên thở ra một hơi, ý định tiếp tục chạy trốn. Kim Luân vốn đang bay đi, đã dừng lại, đã ngừng lại, một cái miệng rộng màu vàng tấp về phía đám người Hứa Tiên. Hứa Tiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đã bị bắt lại. Kim Lữ Pháp Vương cầm Kim Luân, cười ha hả, mang Kim Luân về động phủ.

Trong Kim Luân, Hứa Tiên nhanh chóng thích ứng, nhưng diện tích bên trong quá nhỏ. Hứa Tiên đụng ngực của Tiểu Thanh. Mị Nương, Thái Nhân bên cạnh lách vào làm một đoàn. Tiếp xúc với nhau. Đều là thân thể thiếu nữ mềm mại.

Mị Nương nói:

- Thái Nhân, người không sao chứ!
- Mị Nương, ta không sao, người thì sao?

Mị Nương hoan hô lên, nói:

- Quá tốt, ta cũng không có việc gì.

Hứa Tiên nói:

- Bộ dáng của chúng ta giống không có việc gì sao?

Hai nữ bị Hứa Tiên trách cứ, cảm xúc lập tức sa sút mà hạ màn, trung thực không nói. Trong đại chiến vừa rồi không có phát giác ra. Hứa Tiên giờ phút này mới cảm thấy đôi thỏ song bào thai này, bộ ngực no đủ đầy đủ, tất cả đều dán lên người của hắn, một cặp chân dài đang kẹp lấy chân của mình, cộng thêm hai nữ nhân này không biết chuyện nam nữ, cho nên không đề phòng, thỉnh thoảng vịn vào hạ thân một cái, điều chỉnh lấy tư thế của mình, khiến cho Hứa Tiên phát hỏa không thôi.

Hứa Tiên càng để ý chính là bộ ngực của Tiểu Thanh dán lên người của mình, cho tới nay không nói gì, miễn cưỡng trầm thấp đầu, nói:

- Thanh nhi, làm sao vậy?

444. Quyển 6 - Chương 443

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 443: Phê Kim Thuật. (2)

Sưu tầm & Dịch :

An yên tĩnh một chút. Tiểu Thanh nói:

- Vừa rồi nếu không vì ta, Cũng không bị gian ở chỗ này.

Hứa Tiên cũng không thể yêu cầu gì với nha đầu ngốc này, nói:

- Ta không trách người.

Muốn động cánh tay, trấn an nàng một chút.

Bỗng nhiên Mị Nương nói:

- Ah, Thái Nhân, có người đụng hông của ta.
- Vậy người không sao chứ!

Mị Nương hơi sợ nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Không có việc gì, có hơi ngứa.

Hơn nữa trong nội tâm có chút là lạ.

Tiểu Thanh ngẩng đầu lên. Dùng ánh hoài nghi nhì chăm chăm vào Hứa Tiên. Hứa Tiên chỉ cảm thấy động động cánh tay đụng vào thứ gì đó mềm mềm, lúc này mới biết đó là móng nhỏ của Mị Nương, Hứa Tiên không nói gì, Tiểu Thanh trợn trắng mắt, Tiểu Thanh khinh thường quay đầu đi chỗ khác.

Lúc này, Tiểu Thiển từ trong cổ ngọc đi ra, xin lỗi:

- Đều là kế hoạch của ta có sai lầm.

Bỗng người lách đã chật rồi, lại lằng không có thêm một người, càng chen lẫn nhau. Tiểu Thiển, chỉ có thể chờ ra ngoài thì nói sau.

- A?

- Sắp bị chen chết rồi.

Tiểu Thiển le lưỡi, vội vàng tránh về. Hứa Tiên lúc này mới thở ra một hơi, Thái Nhân nói:

- Hô, vừa rồi còn cho rằng chết rồi đấy? Đúng rồi, Mị Nương, người còn củ cải trắng không? Ta đói.

- Có ah, có ah, còn có một. Ah, tay bị dòn chặt, cầm không ra.

Sau đó dùng âm thanh run rung nói:

- Hứa, Hứa đại tiên, có thể lấy củ cải trắng ra giúp ta hay không, đa tạ người cứu chúng ta, mặc dù không có cứu được. Nhưng có thể mời người ăn một bữa.

Hứa Tiên im lặng, Hứa đại tiên là vật gì, lại nói ta cũng không ăn củ cải trắng, hơn nữa rốt cuộc các người thật sự sợ hay giả vờ sợ đây! Nhưng không chịu nổi Thái Nhân kêu đói, chỉ có thể giúp nàng cầm ra, lấy củ cải trắng.

Mị Nương nói:

- Cảm ơn người. Trong ngực.

Trên khuôn mặt nhỏ xuất hiện nét cảm kích, ngược lại so với lúc Hứa Tiên cứu các nàng, còn muốn cảm động hơn. Hứa Tiên miễn cưỡng hoạt động cánh tay, đưa tới ngực của Mị Nương, đụng vào bộ ngực mềm mại của nàng, cũng không tìm được tung tích của củ cải trắng.

Mị Nương thở gấp nói:

- Ngực ngứa quá, Hứa đại tiên, với tới trước một chút.

Tiểu Thanh mặt lạnh lùng nói:

- Hứa Tiên, người còn không biết đủ, ta cần chết người.

Hứa Tiên đành ngưng ngừng thu tay lại. Tiếng cười của Tiểu Thiển từ trong cổ ngọc truyền ra.

- Tiểu Thanh cô nương, không nên chậm trễ chuyện phong lưu của tướng công a! Ta còn không có ghen đấy.

Hứa Tiên im lặng thở dài, nếu người không có ghen, thì ai đang véo hông của ta đây.

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ lên, giải thích:

- Ta trông chừng hần thay tỷ tỷ.

Tiểu Thiển cười nói:

- Trông chừng hần sao? Chớ không phải là biển thủ a, miệng của Tiểu Thanh cô nương rất ngọt đấy.

Hứa Tiên cảm thấy bả vai tê rần, Tiểu Thanh hung hăng cắn một ngụm lên vai của hần, Hứa Tiên thâm nghĩ, tại sao người lại có thói quen giống tỷ tỷ của mình như vậy!

Tiểu Thanh ảo não nói:

- Đến lúc nào rồi. Còn như thế này, nhanh chóng nghĩ biện pháp, ta dụng độc dịch ăn mòn thử xem.

Nàng đã thấy Hứa Tiên mỉm cười, dùng khẩu hình miệng nói:

- Không cần phải gấp gáp, đã nghĩ ra biện pháp.

Từ khi vừa vào đây hắn đã nghĩ ra biện pháp rồi, dù sao mình là nam nhân duy nhất ở đây, mà chúng nữ tử bên cạnh đều là tâm phúc, đối thoại vừa rồi, chỉ lừa gạt Kim Lữ Pháp Vương thôi.

Kim Lữ Pháp Vương khiêng Kim Luân thật lớn. Một đường bay về động phủ. Nhưng bởi vì cách Kim Luân không xa, cho nên nghe đủ loại âm thanh, không khỏi cười lạnh, cách cái chết không xa, còn có tâm tình như vậy, đã như vậy, cho các người làm quỷ phong lưu a.

Lúc này nghe được Tiểu Thanh nói từ trong Kim Luân truyền ra.

- Ai nha, độc vô dụng thôi!

Kim Lữ Pháp Vương thầm nghĩ: cái Kim Luân này từ ngàn cân đồng thau luyện thành. Trong mỏ của ngọn núi này, thu nạp mấy trăm năm kim linh chi khí, cho nên biến thành pháp bảo công phòng nhất lưu, đâu dễ dàng bị ăn mòn như thế.

Hứa Tiên xoa bóp hông của Tiểu Thanh. Dùng khẩu hình miệng nói:

- Ngươi khí cũng quá khoa trương a

Thừa dịp giúp Thái Nhân lấy củ cải trắng, hắn đã thành công giải phóng một tay ra, vuốt ve bờ hông tràn ngập co giãn của Tiểu Thanh, cách một lớp lụa mỏng. Cảm xúc tử mị truyền tới.

Tiểu Thanh giãy dụa bờ hông, nói:

- Ai cần người lo, người trợ thủ.

Nhưng chính Tiểu Thanh cũng nghe ra được, cự tuyệt mềm yếu mà vô lực.

Hứa Tiên cũng buông lỏng tâm thần. Chỉ cần Kim Lữ Pháp Vương trở về động phủ, không lập tức mở Kim Luân ra, thì hắn sẽ có cơ hội trở tay, bằng không thì rất nguy hiểm. Cho nên nói với Tiểu Thanh:

- Chờ một chút mở Kim Luân ra, ta sẽ ngăn cản một chút, người nhanh chóng chạy đi tìm cứu viện.

Tiểu Thanh khẽ giật mình, nói:

- Ta không muốn. Để ta chặn lại, người đi tìm tỷ tỷ cứu viện đi.

Kim Lữ Pháp Vương chỉ nghe bên trong âm thanh tranh chấp, thầm nghĩ: người cho rằng ta sẽ mạo hiểm mở Kim Luân ra sao?

Hắn trở lại động phủ, trước đem Kim Luân đặt sâu trong động phủ. Trong phòng ngủ của hắn. Chúng tiểu yêu trong đại sảnh mừng hắn đắc thắng trở về, đã chuẩn bị tốt tiệc rượu. Kim Luân Pháp Vương chờ cho bọn họ đối vô lực mới mở Kim Luân ra, chẳng phải là không sơ hở tí nào. Bằng không vạn nhất bị ngân quang của Hứa Tiên chiếu vào người, ngay người một lúc, có người rời đi, đi mời Bạch Tố Trinh đến, vậy thì không xong.

Hứa Tiên chỉ nghe “Phanh” một tiếng. Kim Luân bị ném lên mặt đất, không hề lay động, đã biết rõ đã đến địa phương, qua trong chốc lát. Kim Luân còn chưa bị mở ra, hắn biết mình đã đánh bạc thắng.

Hứa Tiên đem tay rời khỏi bờ hông co giãn của Tiểu Thanh, đặt tay lên Kim Luân lạnh giá, Kim tinh trong thần hồn, bắt đầu chậm rãi lóng lánh chiếu sáng. Kim linh chi lực của Kim Luân, đã bắt đầu lưu động.

Kim linh chi lực trong Kim Luân không giống trong tự nhiên, trải qua Kim Luân Pháp Vương tu luyện ngàn năm, ngưng tụ thành một. Cho nên tuyệt đối không thể hấp thu trực tiếp, cho dù là Địa Tiên cũng không có khả năng, trừ phi phá hư Kim Luân mới được, khi đó mới rút kim linh chi khí bên trong ra được.

Nhưng mà lúc này, kim linh chi khí trong Kim Luân giống như thổi nam nhân bị hấp dẫn, dọc theo cánh tay của Hứa Tiên, bị thu nạp vào trong Kim tinh.

Chuyện này do Hứa Tiên phát hiện, nặng lực của Kim tinh, chính là Phệ Kim Thuật.

Hai linh chi lực là linh lực khó tu luyện nhất. Đối với điểm này, Hứa Tiên đã sớm biết rõ.

Thái dương chi lực, người tu luyện bình thường không cách nào thừa nhận được. Phải là người đặc biệt mới không bị thiêu đốt. Thủy linh chi lực ở vùng sông nước như Giang Nam đã thừa sức dùng.

Nhưng kim linh chi lực thì khác, tuy cường hãn nhưng lại phân bố không đồng đều. Hứa Tiên còn nhớ, trong rừng rậm sắt thép ở kiếp trước, kim linh chi lực đại khái rất dày đặc, nhưng cho dù là sinh thái thời cổ đại, thì xây nhà vẫn dùng gỗ và đá. Muốn tùy thời tùy tìm được địa phương có kim linh chi lực dày đặc, nói dễ vậy sao. Hắn lại không thể ở cả ngày trong quặng mỏ được.

Tuy miễn cưỡng đạt tới mức thấp sáng, nhưng đạt tới Lượng Tinh thì còn xa.

Bởi vì thời điểm Hứa Tiên Điểm Tinh bằng vào Thủy Linh Ngọc của Pháp Nguyên được Long Vương tặng cho, mới khiến cho Thủy tinh có trụ cột cao.

445. Quyển 6 - Chương 444

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 444: Nghịch chuyển.

Sưu tầm & Đăng tự :

Nhưng đêm qua Hứa Tiên thu nạp kim linh chi lực trên đỉnh núi, thật sự rất thừa thớt, Kim tinh còn chưa đạt tới mức bảo hòa, thì không cần nói tới Lượng Tinh.

Hơn nữa Hứa Tiên tính toán một chút, dù là thật sự đứng bên trong quặng mỏ, muốn tu đến Lượng Tinh, không mất thời gian vài chục năm là không làm được. Nhưng khi phát hiện Kim Luân này, đã làm cho hắn vui mừng. Năng lực đặc thù của Kim tinh, chính là thôn phệ, hoặc là nói hấp phệ, chỉ cần đụng phải những thứ liên quan tới kim loại, trực tiếp thu nạp kim linh chi lực ở bên trong, kể cả pháp khí kim hệ của Kim Lữ Pháp Vương.

Điều này mặc dù không có lực công kích gì, nhưng lại trực tiếp đề cao tốc độ tu luyện của bản thân, theo Hứa Tiên tính toán, chỉ cần đem Kim tinh đạt tới mức Lượng Tinh, thì có thể bắt đầu độ thiên kiếp, trở thành Địa Tiên, còn sợ không có lực lượng sao?

Linh khí màu vàng tiến nhanh vào trong Kim tinh, Kim tinh từ từ biến lớn. Lực hấp dẫn cũng càng ngày càng mạnh, tốc độ của kim linh chi lực tràn vào cũng vô cùng nhanh chóng, hình thành một vòng tuần hoàn, Kim tinh giống như bị bỏ đói lâu ngày. Mà Kim Luân của Kim Lữ Pháp Vương biến thành bữa ăn ngon. Cho nên không ngại biến Kim Luân của hắn thành cục sắt vụn.

Tiểu Thanh nằm trong ngực của Hứa Tiên, nhìn gương mặt chăm chú của hắn, trong nội tâm có tư vị khác thường, hẳn quả nhiên là đáng tin cậy. Nhớ tới hắn vừa rồi liều lĩnh đáp mây bay tới cứu mình, ôm mình vào trong ngực, còn lấy thân ngăn cản Kim Luân đánh tới, trong nội tâm vui mừng càng sâu hơn một ít. Ngay cả một chút ít điểm đáng hận, trong khoảng thời gian ngắn cũng không còn đáng hận nữa.

Hồi lâu sau, kim linh chi lực của Kim Luân bị Hứa Tiên thôn phệ không còn một mảnh, phù văn ở phía trên cũng theo đó mà tan biến. Nhưng pháp khí bảo này chỉ còn tài liệu của bản thân. Trừ đen ra bán sắt vụn, không cần dùng nữa. Mà Kim Lữ Pháp Vương dùng thời gian mấy trăm năm, rót kim linh chi lực vào bên trong, không còn một tia nào, tất cả đều tiến vào trong Kim tinh của Hứa Tiên.

Thời điểm này, Kim tinh trong thần hồn của Hứa Tiên sáng hơn trước, lớn hơn gấp mười lần, chính thức đạt tới trình độ bảo hòa, kế tiếp. Có thể dùng kim linh chi lực dung hòa với thần hồn, bắt đầu tiến cấp Lượng Tinh, chuyện cấp bách của hôm nay. Chính là thoát ra khỏi động phủ này, đạo hạnh của Kim Lữ Pháp Vương không thấp, cho nên bằng vào thực lực của bản thân, Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh chưa chắc là đối thủ của hắn, nhưng lại có nhiều tiểu yêu như vậy, cùng xông lên một loạt thì phiền toái.

Hứa Tiên giao một đồng phù triệu cho Tiểu Thanh, cũng phân phó với nàng một phen. Lại hỏi Mị Nương và Thái Nhân.

- Các người biết đánh nhau không?

Kỳ thật tu vi của hai con hổ này không thấp, so với Hứa Tiên lúc ban đầu gặp Tiểu Thanh, cũng kém không nhiều lắm. Nhưng tính công kích quá kém, chính thể trừ ăn củ cải trắng, thì chính là ngủ. Còn nhân sâm tinh kia, chạy trốn là cao thủ nhất lưu, đương nhiên không cách nào dạy cho các nàng năng lực chiến đấu. Nhưng hôm nay nhiều hơn một người, chính là nhiều hơn một phần trợ lực.

Mị Nương cùng Thái Nhân liếc nhìn nhau, cùng một chỗ lắc đầu.

Hứa Tiên nói:

- Vậy các người biết làm cái gì/

Âm thanh hơi lớn một chút. Làm cho các nàng co thân thể lại.

Mị Nương vội nói:

- Biết ăn củ cải trắng, ă, còn biết ăn rau cần.

Thái Nhân bổ sung:

- Còn dưa leo nữa!

Hứa Tiên bắt đắc dĩ, dưa leo hữu dụng thì ra và Tiểu Thanh không cần phải lo lắng như vậy.

- Tướng công, giao cho ta đi. Ta sẽ huy các nàng, ngăn cản tiểu yêu ở bên ngoài. Người cùng Tiểu Thanh cô nương chuyên tâm chiến đấu với Kim Lũ Pháp Vương đi.

Hứa Tiên chậm rãi mở Kim Luân ra, xem xét chung quanh, nhưng thấy đây là một cái sơn động. Cái hang này, lớn như một cái sân bóng, nên không phải tự nhiên hình thành, còn hoàn cảnh chung quanh, nếu đi lạc, chỉ có một con đường chết.

Kim Lũ Pháp Vương uống mấy hũ rượu, uống say chuẩn choáng, quay trở về động phủ nghỉ ngơi. Quét mắt nhìn qua Kim Luân, thời điểm đang định ngủ, bỗng nhiên con mắt nhìn thẳng, với vì Kim Luân vốn sáng bóng, nhưng màu sắc đã âm đạm đi nhiều. Hắn đánh ra một chiêu pháp thuật, Kim Luân không có sút mẻ gì. Trong nội tâm Kim Lũ Pháp Vương khẩn trương, liền bước lên phía trước xem xét, đây là pháp bảo giữ nhà của mình, không thể xảy ra chuyện được.

Hư? Trong nội tâm Kim Luân Pháp Vương khẽ động.

- Không tốt!

Muốn phản ứng cũng đã không kịp, hắn bị ngân quang của Nhiếp Hồn Kính chiếu vào người, lúc này một đạo thanh ảnh tiến lên, cũng không phải công kích, mà nhanh chóng dán Định Thân Phù lên trên người của Kim Lũ Pháp Vương. Cho dù đạo hạnh của Kim Lũ Pháp Vương rất cao, nhưng nhiều Định Thân Phù bình thường dán lên cũng có chút ít tác dụng, tình trạng này có thể so sánh được với Nhiếp Hồn Kính, hiệu quả cũng cao hơn không ít.

Cùng lúc đó, Hứa Tiên nói:

- Lâm. Bình. Đấu.

Hắn vận linh lực tới tận cùng, ngưng tụ linh lực vào tay. Bàn tay của Hứa Tiên biến thành màu vàng chói mắt, kéo một đạo kim quang, giống như ngôi sao băng nện vào ngực của Kim Lũ Pháp Vương.

Lực lượng của Kim Thân, lượng lượng thân thể, cùng với Kim tinh có chút thành tựu của Hứa Tiên, kim linh chi lực có năng lực phá hoại cường đại. Kim Lũ Pháp Vương ối ra một ngụm máu tươi, đựng vào thạch bích sau lưng, thạch bích lập tức rạn nứt nghiêng nát. Hứa Tiên âm thầm kinh ngạc, thân thể của Kim Lũ Pháp Vương thật cường hãn. Kỳ thật chẳng phải thân thể hắn cường hãn, ở trong vùng núi này, hắn sẽ được kim linh chi lực bảo hộ.

Kim Lũ Pháp Vương kịp thời phản ứng lại, giận tím mặt, dám phá hủy pháp bảo của mình, so với thù giết con còn đau đớn hơn. Cho nên khi muốn phản kích, lại bị một đạo ngân quang chiếu vào người, lại có Định Thân Phù dán lên người của hắn.

Chúng tiểu yêu ở bên ngoài nghe được động tĩnh. Nhao nhao chạy đến, đã bị ba nữ nhân chặn trước cửa, hô quát muốn xé các nàng thành mảnh nhỏ, Tiểu Thiển dẫn theo Mị Nương cùng Thái Nhân đang sợ hãi rụt rè ngăn tại cửa động, ra lệnh:

- Nhanh dùng dây leo.

Mị Nương cùng Thái Nhân đối với đám tiểu yêu hưng thần ác sát rất sợ, nhưng đối với “Hắc Sơn lão yêu” này càng sợ hơn nữa, nhắm mắt lại thi khởi pháp, linh lực màu xanh rải đầy động phủ, mà trong động phủ này vốn có không ít dây leo bám vào, giờ phút này gặp được linh lực màu xanh này, đã sống lại. Giống như thủy triều cuốn về phía tiểu yêu, lũ yêu có lực lớn, cho nên không sợ dây leo nhỏ, xé rách tiến về phía trước. Nhưng khi dây leo càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thô. Hành động của chúng biến thành cố sức.

Mị Nương cùng Thái Nhân chậm rãi mở mắt. Xem xét tình cảnh này, không khỏi hoan hô một tiếng. Tiểu Thiển nói:

- Tiếp tục!

Ý sợ hãi trong nội tâm Mị Nương cùng Thái Nhân đã tán đi không ít, sáng khoái hơn cả ăn củ cải trắng, dốc sức liều mạng thúc dục dây leo cuốn lấy đám tiểu yêu, đem huyết động biến thành một biển xanh lá cây, bao phủ lũ yêu. Bỗng nhiên có thứ gì đó từ dưới mặt đất thoát ra, đánh về phía ba nữ nhân, thì ra là con chuột tinh, dùng đòn thổ chi thuật.

446. Quyển 6 - Chương 445

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 445: Kim Ngô. (1)

Sưu tầm & Đăng tự :

Mị Nương cùng Thái Nhân lớn tiếng kinh hô, nhin không được muốn lui về phía sau, bỗng nhiên con chuột tinh kia kinh hô, miệng mũi chảy máu, thân thể co quắp vài cái.

Tiểu Thiển cầm lấy cây trâm, bỏ mạnh vào người rơm đang cầm, lại nói:

- Tiếp tục.

Mị Nương cùng Thái Nhân có chút bội phục liếc nhìn nàng một cái, chuyên tâm thi pháp, Tiểu Thiển nhìn quét qua toàn trường, không ngừng ra lệnh cho Mị Nương cùng Thái Nhân khống chế phương hướng dây leo sinh trưởng, ở kia một ít, ở chỗ khác một ít. Ưu tiên cuốn lấy những con yêu quái, mặc khác cũng để phòng ngừa. Lại cầm ra bốn người giấy, hóa thành binh tướng, thủ vệ ở một bên, mới xem như không có sơ hở tí nào.

Làm cho nàng kinh ngạc là, hai nữ nhân chấp hành mệnh lệnh của mình rất hoàn mỹ, thầm nghĩ: tu thành hóa thành hình người, trí tuệ cũng cao hơn chút ít. Kỳ thật. Chuyện này cũng quan hệ tới tình cách ngoan ngoãn của các nàng. Ngẫu nhiên có mấy con cá lọt lưới, muốn tiến lên, đều trước bị thủ vệ ngăn trở, sau đó bị Tiểu Thiển thi pháp đóng đinh. Đóng đinh mấy cái, ngăn cản được hơn mười con yêu thú.

Tiểu Thiển thở ra một hơi, cũng phân tâm nhìn qua động huyết, thầm nghĩ: tướng công, cố lên.

Trong thạch động, tiếng nổ “Rầm rầm rầm oanh” không ngừng, Hứa Tiên không ngừng tích súc đánh ra một quyền, lại súc khí, cứ như vậy, từng quyền từng quyền đánh lên người Kim Lũ Pháp Vương, Kim Lũ Pháp Vương bị Nhiếp Hồn Kính cùng Định Thân Phù khống chế. Hiện tại chưa có ra tay, bị nện vào trong nham thạch thật sâu, ngực đã hoàn toàn sụp đổ, phun máu ra giống như không cần tiền, nhưng vẫn chưa chết.

Bỗng nhiên Tiểu Thanh nói:

- Định Thân Phù sắp dùng hết rồi.

Hứa Tiên vẫn một mực tính toán số lượng Định Thân Phù, hơn nữa linh lực trong Nhiếp Hồn Kính cũng sắp bị hao hết, còn có thể sử dụng thêm lần. Nhân tiện nói:

- Dụng độc.

Nhiếp Hồn Kính lơ lửng giữa không trung, bắn ra đạo quang mang cuối cùng.

Tiểu Thanh dán hết tấm Định Thân Phù cuối cùng, đem tay đưa lên môi, dùng sức thổi, một đạo sương mù màu xanh lá, đã rơi xuống người của Kim Lữ Pháp Vương, nham thạch bốn phía bị sương mù này thổi quét qua, lập tức mềm hoá và sụp đổ, Kim Lữ Pháp Vương giống như không bị ảnh hưởng gì.

Tiểu Thanh đem nọc độc tích góp lâu nay thả ra, cảm giác có chút choáng váng đầu.

Hứa Tiên lại quát một tiếng “Đấu”, khí lực toàn thân cháy lên, chạy nước rút, thành bại chính là hành động lần này. Nhưng rất nhanh, nắm đấm màu vàng đánh vào ngực của Kim Lữ Pháp Vương, nhưng còn lần này, không còn cảm giác cứng rắn truyền tới. Ngược lại rất mềm mại, mặc dù nọc độc của Tiểu Thanh không thể độc chết Kim Lữ Pháp Vương, nhưng lại ăn mòn thân thể của hắn, giảm phòng ngự của hắn xuống.

Bị ngăn cản một chút, nắm đấm đụng vào người của Kim Lữ Pháp Vương, kim linh chi lực ngưng tụ tới cực điểm bộc phát ra ngoài, đang tàn sát bờ bãi trên người của Kim Lữ Pháp Vương, giống như có vô số đao thép, quấy toái tất cả. Kim Lữ Pháp Vương kêu lên một tiếng thảm thiết, dùng ánh mắt oán độc nhìn qua Hứa Tiên, quá biệt khuất.

Hứa Tiên giẫm vách tường, nhảy lùi trở lại bên cạnh Tiểu Thanh, đưa nắm đấm lên, có một viên nội đan trong tay. Thấy ngực của Kim Lữ Pháp Vương xuất hiện một cái động. Có chất lỏng màu xanh lá phun ra. Kim Lữ Pháp Vương cường hãn, nhưng từ đầu tới cuối bị trúng chiêu củ Nhiếp Hồn Kính, từ đầu tới đuôi, không thể ra một chiêu nào.

Hứa Tiên thầm nghĩ thật may mắn, viên nội đan trong tay lớn chẳng nắm đấm, chính là nội đan Kim Lữ Pháp Vương tu hành ngàn năm, hơn nữa còn là kim hệ khó tu luyện nhất, hơn nữa hắn còn là sơn thần của Phương Hoàng Sơn, lực phòng ngự cường hãn tới mức bọn họ không cách nào phá hủy được, nếu như chiến đấu bình thường, bọn họ đã chạy chối chết rồi, nhưng vẫn không chạy thoát. Cũng nhờ phé đi pháp bảo thành danh của hắn đi, lại dùng Nhiếp Hồn Kính nhiếp hồn của hắn, mới có thể thủ thắng.

Chiến đấu đã kết thúc, qua một lúc, Hứa Tiên cảm thấy toàn thân bủn rủn, chiến đấu tàn suất cao, Hứa Tiên hai lần dùng bí quyết chữ Đấu, cho dù hắn có thân thể cường hãn, cũng có cảm giác sức lực bị rút sạch.

Tiểu Thanh hô to:

- Coi chừng!

Hứa Tiên cảm thấy có gió thổi, thì ra Kim Lữ Pháp Vương đã hóa thành con rắn màu vàng. Phun ra một cây răng giống như đại đao đâm thẳng vào người Hứa Tiên.

Tiểu Thanh vừa rồi chỉ là phụ công, cho nên bảo toàn nhiều lực lượng. Nhưng khi thấy con rắn khổng lồ này, bản năng cảm thấy sợ hãi, sợ hãi trong đó, tuyệt đối không phải con rắn ở ngoài thành Hàng Châu có thể so sánh, mà toàn thân của nàng run rẩy, đây là thiên địch của nàng.

Hứa Tiên vào lúc này, toàn thân mềm yếu, ngay cả Kim Thân cũng không vận ra, cho nên không tránh khỏi một kích trước khi chết của nó, chỉ có thể cầu nguyện cho thân thể của mình đủ cường hãn. Suy nghĩ như thế, nhưng bị đẩy mạnh ra sau, kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Tiểu Thanh chặn ngang cây răng nanh này. Lại mang theo một tia vui mừng.

- Thanh nhi!

Hứa Tiên đau khổ hét lên một tiếng, tròn mắt nhìn.

Bản thân Kim Lữ Pháp Vương bị trọng thương, nội đan cũng bị đoạt đi. Cho nên oán niệm thật sâu đánh ra một kích này, sau đó nằm rạp trên mặt đất, chậm rãi co lại thành con rắn dài hai thước.

Hứa Tiên ôm Tiểu Thanh vào trong ngực, đã thấy bụng của nàng có máu tươi phun ra, lưu lại miệng vết thương thật sâu. Hứa Tiên dốc sức liều mạng triệu tập linh lực muốn chữa thương cho nàng, nhưng linh lực toàn thân của hắn bị tiêu hao hết rồi. Cho nên không dùng được. Cảm thấy hô hấp của nàng yếu ớt. Liều

lĩnh lại dùng bí quyết chữ Đẩu thêm lần nữa, chỉ cảm thấy cổ họng ngọt, tuôn ra một cổ máu tươi, nhưng rốt cục cũng triệu tập được chút ít linh lực, giống như muối bỏ biển, Hứa Tiên đỏ mắt nói:

- Đẩu.

Cảm thấy đáy lòng như bị xoắn nát, muốn nghiền ép ra một chút linh lực.

Tiểu Thiển nghe tiếng mang theo Mị Nương cùng Thái Nhân đuổi vào, vừa nhìn đã hiểu hơn phân nửa. Hứa Tiên còn muốn dùng bí quyết chữ Đẩu lần thứ ba, Tiểu Thanh lay ống tay áo của hắn, dùng yếu ớt thanh âm nói:

- Dừng.

Tiểu Thiển vội vàng lệnh cho Mị Nương, Thái Nhân dùng mộc linh chi lực chữa thương cho Tiểu Thanh.

Màu xanh nhạt của mộc linh chi lực tiến vào vết thương của Tiểu Thanh, hình thành một tầng quang màng, máu chảy đã ngừng lại. Trong ngũ hành chi lực, mộc linh chi lực do Thanh Long nắm giữ, chưởng quản sinh mệnh, cho dù vết thương bên hông của Tiểu Thanh kinh khủng, cũng dùng mắt thường thấy nó khép lại, nhưng sau khi nâng có được công pháp tu luyện của Long tộc, sinh mệnh lực của bản thân được tăng cường. Không bao lâu vết thương của Tiểu Thanh đã hoàn hảo như lúc ban đầu, không còn nửa điểm thương tổn.

Hứa Tiên lau máu đen cho nàng. Lúc này mới buông lỏng một hơi, sắc mặt tái xanh. Quần áo bên hông bị nghiền nát, cho nên vòng eo tinh tế hiện ra, Tiểu Thanh bị hắn vuốt ve trước mặt nhiều người, trên mặt đỏ ửng. Muốn đứng lên tránh khỏi tay của hắn, lại bị hắn ôm vào trong ngực, hồi lâu sau mới buông ra.

Tiểu Thanh kinh ngạc nói:

- Người khóc?

Thấy khóe mắt của hắn óng ánh.

Hứa Tiên cũng không tránh kiêng kị, ngược lại cười nói:

- Nữ nhân của mình vì mình mà bị thương, không khóc không tính là nam nhân.

447. Quyển 6 - Chương 446

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 446: Kim Ngô. (2)

Sưu tầm & Dịch :

Nụ cười tràn đầy vui vẻ.

Tiểu Thanh cực kỳ lúng túng. Nói:

- Người nói bấy bọ gì đó? Ta chỉ sợ mình không thể bàn giao với tỷ tỷ thôi!

Tim đập nhanh không dứt. Không phải vì chính mình, vừa rồi quá đau đớn a. Nhưng giờ phút này được đền bù gấp bội, Tiểu Thiển thở dài nói:

- Quả nhiên là biển thủ.

Hứa Tiên nói:

- Không có việc gì là tốt rồi! Biểu hiện của Tiểu Thiển lúc này rất tốt.

Lại nhìn qua Mị Nương cùng Thái Nhân đang ngoan ngoãn quỳ ở một bên, vươn tay sờ sờ đầu của các nàng, nói:

- Các người cũng không tệ, vừa rồi đa tạ các người.

Mị Nương cùng Thái Nhân nhìn nhau cười cười, bình thường còn không biết là, nhưng lúc này rất nhu thuận. Các nàng một trái một phải. Xuất hiện hai má lúm đồng tiền.

Hứa Tiên cầm nội đan của Kim Lữ Pháp Vương ra, cười nói:

- Thời điểm chia của tới rồi, Tiểu Thiển, người tới trước.

Tiểu Thiển đương nhiên cười nói, đối với nội đan này khê hấp một cái, linh khí như cát mịn tuôn ra ngoài, dừng mãnh tiến vào trong miệng của nàng, sau đó cũng lấy được tám trăm dặm Phượng Hoàng Sơn này, mở rộng thể lực của mình. Bỗng nhiên nàng có cảm giác thân thể của mình trở nên rất rõ ràng.

Nội đan còn thừa lại hơn phân nửa, Hứa Tiên nói:

- Tới người rồi Thanh nhi.

Tiểu Thanh cũng hấp một cái, nhưng chỉ hút phần “Độc” của con rết mà thôi. Còn lại hơn phân nửa, hoàn toàn biến thành màu vàng, Mị Nương Thái Nhân đều là Mộc hệ, cho nên không thể hấp thu kim linh chi lực.

Chúng nữ đều nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng không có hút, mà chỉ nói:

- Ta muốn cho kim điêu đưa đi tặng Thanh Loan.

Thanh Loan là kiếm tu, cần một khóa nội đan, mà khóa nội đan có kim linh chi lực là thích hợp nhất.

Hơn nữa Hứa Tiên vừa hút kim linh chi khí của Kim Luân xong, còn chưa tiêu hóa xong.

Nếu bây giờ hút khóa nội đan này, chắc chắn khó không ra nước mắt, đại khái sẽ làm “Đình tinh” thậm chí dẫn “Thiên kiếp”, mà độ thiên kiếp vô cùng hung hiểm a. Hắn không có nắm chắc bao nhiêu phần, cho nên cần phải chuẩn bị thời gian ngắn mới được.

Hứa Tiên tiến lên, cầm con rết màu vàng dài hơn hai thước, trước ngực con rết có một cái động, toàn thân giống như làm từ vàng mà thành. Cho dù có bóp cũng không nát được. Trong lòng biết con rết đã tu hành thân thể tới mức vô cùng cường hãn.

Tiểu Thanh chán ghét nói:

- Còn cần thứ này làm cái gì?

Hứa Tiên cười nói:

- Đương nhiên ta có chỗ hữu dụng rồi.

Thân thể của con rết này cũng ẩn chứa kim linh chi khí, còn tốt hơn cả trong mạch khoáng nhiều, nhưng nếu dùng để đúc kiếm, thì không gì tốt hơn. Chính mình đưa cho Thanh Loan một thanh Đãi Thư Kiếm, là danh kiếm nhất đẳng, nhưng chất liệu ổ đào thích hợp với thi pháp hơn chém giết, cho nên với kiếm tiên, thanh kiếm bằng kim loại quan trọng hơn nhiều. Không bằng thỉnh Yến Xích Hà dùng xác của con rết này, luyện thành một thanh kiếm, vừa vận phối hợp tốt với khóa nội đan kia.

Hứa Tiên đợi cho thân thể khôi phục lại chút ít, chỉ cảm thấy thân thể cũng chịu một ít tổn thương, liền dụng công đức khôi phục, cầm ngọc bài lại nhớ ra, vì sao vừa rồi mình không dụng công đức để chữa thương cho Tiểu Thanh nhỉ? Mà ngu ngốc đi dụng bí quyết chữ Đẩu. Lúc ấy tâm tình của hắn gấp tới cực điểm, hoàn toàn không có tỉnh táo như ngày thường.

Cho nên nhìn về phía Tiểu Thanh. Trong nội tâm còn có chút may mắn, Tiểu Thanh đang mặc trường bào rộng thùng thình của Hứa Tiên, không dám nhìn thẳng vào hắn, còn đang suy nghĩ lời của Tiểu Thiển, “Biến thủ” công việc.

Tiểu Thiển mang theo Mị Nương cùng Thái Nhân thu phục một đám thủ hạ tiểu yêu của Kim Lữ Pháp Vương, tiểu yêu thú tính tình đơn giản, cũng không có khái niệm trung thành, ai mạnh thì theo người đó, hò hét nhón nháo bá Hắc Sơn Đại Vương.

Thời điểm sắp chia tay, Hứa Tiên cũng ước hẹn thời gian gặp mặt nhau. Miễn cho nàng ngồi đợi vô công. Tiểu Thiển đi lên nói nhỏ vào tai của hắn:

- Đến lúc đó ta tu luyện thật tốt, tương công nhất định phải tới a.

Chỉ cần hoàn toàn tiếp nhận Phượng Hoàng Sơn, nàng có thể ngưng tụ thân hình một cách hoàn mỹ.

Hứa Tiên sững sờ, còn muốn nói gì đó, Tiểu Thiển giống như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, chỉ nói:

- Người một... gần... Đủ.

Tràng cảnh lúc này rất náo động, nàng càng muốn ở cùng một chỗ với hắn.

- Đến lúc đó phải ở trong núi với Thiển nhi vài ngày đấy.

Hứa Tiên gật đầu ứng. Hôn nhẹ lên môi của nàng, tính toán từ biệt. Hứa Tiên cười mây bay đi, quay đầu nhìn lại. Tiểu Thiển vẫn si ngốc đứng trên vách núi, bên người còn có hai con thỏ yêu đang khoát tay, nói:

- Hứa đại tiên, gặp lại.

Hứa Tiên lão đảo. Đã thấy dường như Tiểu Thiển đang trách cứ các nàng, các nàng lập tức cúi đầu xuống. Trong nội tâm không khỏi mỉm cười: có các nàng cùng người, người không còn cô đơn đâu.

Trở lại trong phủ, Vân Yên đang đưa mắt trông mong, kinh ngạc nhìn thấy Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh, nói:

- Các người làm cái gì?

Hứa Tiên không có mặc áo ngoài, Tiểu Thanh đang mặc quần áo của Hứa Tiên, quần áo bên trong bị nghiền nát, thoát nhìn vô cùng đáng nghi.

Tiểu Thanh đỏ mặt vội vàng rời đi, Hứa Tiên cười cười, nhìn Vân Yên nói:

- Người tu hành như thế nào rồi?

Vân Yên nói:

- Không sai biệt lắm, đại khái còn cần khoảng mấy ngày.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Chẳng phải mấy ngày trước, người cũng nói cần mấy ngày sao?

Vân Yên nhìn chung quanh, nói:

- Ah, ta, ta sẽ cố gắng ah!

Hứa Tiên không nói hai lời. Đặt nàng lên đùi, hung hăng đánh vài cái vào mông, Vân Yên rên rỉ cầu khẩn vài tiếng, cuối cùng ngẩng đầu lên, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt như nước, nói:

- Phu quân ưa thích, như thế này sao?

Thời điểm nàng ở trên thuyền hoa, cũng nghe qua nam nhân có yêu thích kỳ quái. Nhưng nếu đây là phu quân âu yếm mình, lại tới trình độ này, ngược lại cũng không phải là không thể tiếp nhận được a.

Tiếng nói uyển chuyển của nàng, làm cho nội tâm Hứa Tiên nóng lên, lời vừa nói ra. Càng làm cho hắn bị kích thích, bộ vị kia có biến hóa, ôm nàng đi vào thư phòng, Vân Yên kinh ngạc, thư phòng?

Vào lúc này đã hoàn hôn, trong thư phòng vẫn còn sáng, Hứa Tiên ngồi trước bàn sách, nhìn ngắm ánh tà dương qua cửa sổ, trên mặt của Vân Yên bị nhuộm hồng. Vân Yên biết ý, không khỏi cầu xin:

- Phu quân, ở đây không tốt lắm!

Nàng xuất thân từ con cái quan lại, trải qua giáo dục chính thông, mặc dù lưu lạc phong trần, gặp nhiều biến cố, bản tâm chưa từng cải biến. Đêm dài người tĩnh, đóng chặt cửa lại, đối diện là phu quân của mình. Tự nhiên tận tâm hầu hạ, nhưng thời điểm này, vẫn còn sớm a.

Hứa Tiên biết nàng khó xử. Cũng không muốn làm nàng không thích, liền vỗ vỗ gò má của nàng, cười nói:

- Vậy thì chờ ta viết thư xong, trở về phòng rồi nói sau!

Liền cầm giấy và bút mực. Bắt đầu viết thư. Vân Yên cắn cắn bờ môi. Sau đó cúi người xuống, chui xuống gầm bàn.

Hứa Tiên sững sờ, buông bút dựa vào ghế, vuốt ve nàng, nói:

- Không cần như vậy.

Vân Yên ngẩng đầu lên. Nở nụ cười thật tươi, trong đôi môi ướm át là hàm răng trắng đều, nói:

- Chỉ cần phu quân ưa thích là được.

Hoàng hôn bên ngoài cửa sổ đã biến mất, lo sợ Tiểu Thanh xông vào ngay lúc này, Vân Yên đang đề cao cảnh giác, thân thể run nhẹ. Hứa Tiên khẽ vuốt gò má của nàng, nàng mới bình tĩnh một ít, cũng may Tiểu Thanh không có đến.

448. Quyển 6 - Chương 447

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 447: Ly Loan.

Sưu tầm & Đăng tự :

Lúc này ở ngoài sân. Có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, đi vào trong thư phòng. Trông thấy Hứa Tiên, “NGAO...OOO” một tiếng đã nhào đầu về phía trước, lại nhìn thấy Vân Yên ở dưới bàn, liền trợn to mắt hiếu kỳ.

Con mắt liếc nhìn xuống dưới.

Vân Yên kinh hô nhưng bị ngăn ở trong miệng. Ngẩng đầu xin giúp đỡ từ phía Hứa Tiên. Nhìn thấy thần sắc cầu xin của nàng, Hứa Tiên cảm thấy phía dưới đang nóng lên, làm sao có thể dừng lại. Quay đầu khoát tay với Úc Lôi, bảo nó đi ra ngoài, Úc Lôi lại cho rằng Hứa Tiên đang triệu hoán nó, cho nên càng cao hứng hơn trước, sau đó dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn Vân Yên.

Hứa Tiên thấy bộ dáng sắp khóc lên của Vân Yên, thò tay đặt Úc Lôi lên bàn sách.

Hắn không có năng lực câu thông với động vật như Tiểu Thiển, thật vất vả mới dụ được Úc Lôi đi ra ngoài, Vân Yên mới buông lỏng một hơi.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên đem bàn tay nâng nách Vân Yên, ôm nàng vào trong ngực, Vân Yên lau lau khóe môi, đỏ mặt nói:

- Phu quân, ta đi làm cơm.

Nhưng bị hắn ôm ấp, chân lại mềm nhũn, nằm ở trong ngực của hắn.

Hứa Tiên vén váy của nàng lên, lộ ra bắp chân trơn bóng, đã thấy đầu gối trắng nõn của nàng xanh lên, nhìn ra cửa sổ đã thấy bầu trời đầy sao, đã qua không ít thời gian rồi, thân thể nàng kiều nộn,

Vừa rồi đích thị là nhịn đau a! Nhẹ nhàng khẽ vuốt thích đi thanh ứ, sờ sờ mặt nàng gò má, thương tiếc nói:

- Đồ ngốc, về sau cảm thấy không thoải mái thì nên nói cho ta biết..

Ôm ngang hông của nàng rời khỏi thư phòng, đặt nàng lên giường.

- Nghỉ ngơi một chút đi, chờ một chút ta đi làm cơm.

Vân Yên ngoan ngoãn ứng tiếng, ngượng ngùng cùng đau đớn vừa rồi đã biến mất, chỉ có tình ý nhàn nhạt.

Nàng xoay người qua, ôn nhu nhìn bóng lưng của hắn.

Hứa Tiên viết thư xong, tâm niệm vừa động. Trên bầu trời có một đạo kim quang bay tới, Hứa Tiên gọi kim ưng tới, rút một tia linh khí trong nội đan cho kim điêu, toàn thân kim điêu chấn động, kêu Lê-eeee-eezz~! một tiếng thật dài, sau đó giương cánh bay lên bầu trời cao, lông vũ trên người tróc ra, nhanh chóng sinh ra lông vũ mới, lông vũ mới này giống như từ vàng ròng làm ra. Âm thanh đập cánh cũng bỏ đi, tốc độ tăng lên nhiều, hình thể cũng to hơn một vòng. Mắt ưng trong cũng nhanh nhạy hơn vài phần, xuất hiện nét vui mừng. Mang theo đồ vật Hứa Tiên đưa, bay về hướng tây nam.

Trong núi Nga Mi, trên một chỗ núi cao, vách đá dựng đứng, đã có một ít phòng xá được dựng lên, trong một sơn động ở vách núi, Yến Xích Hà và những kiếm tiên khác, thương lượng đủ loại công việc, vừa mới bắt đầu lập phái, cho nên vấn đề nội đan không đủ.

Có người mặt đỏ, nói:

- Sách lược hay nhất chính là vây quét yêu quái, mỗi người cứ tru giết là được, không biết vì sao chưởng môn do dự? Hợp lực của chúng ta, yêu vật trong núi này, không con nào không thúc thủ chịu trời.

Những người khác cũng đồng tình, vô cùng ăn ý, hôm nay có phương pháp tiến thêm một bước, trong nội tâm của ai không vội vàng, hận không thể lập tức dùng nội đan bắt đầu tu luyện.

Yến Xích Hà dứt khoát nói:

- Yêu cũng phân thiện ác, chỉ có những con mưu hại con người, tự nhiên có thể tru sát, nhưng nếu chuyên tâm tu hành. Chúng ta không thể làm sát kẻ vô tội, bằng không sẽ trái với hiệp nghĩa.

- Yêu chính là yêu, chung quy là dị loại. Chẳng lẽ thời điểm chúng ta ăn thịt gà thịt cá, còn đùa nghịch trước tiên nghĩ tới hiệp nghĩa sao?

Ngạc Nương nói:

- Đã có linh trí. Đương nhiên không giống với loài thú. Lại nói kim tinh chi khí dễ dàng ảnh hưởng tới tính tình, cho nên dù có lạm sát, lấy được nội đan, cũng tu không thành tiên.

Sắc mặt Yến Xích Hà bất động, nói:

- Chư vị đã muốn kiến tông lập phái, lại tôn ta làm chưởng môn, không thể không có quy củ, cho nên đây là quy củ của Yến môn, các vị nghĩ sao?

Ánh mắt như kiếm, quét qua một vòng.

Tuy bản tính của mọi người khác nhau, nhưng không phải người lấy oán trả ơn, được đại ân của Yến Xích Hà, cho nên không thể không cúi đầu xác nhận. Bọn họ đều là người chú ý lời hứa đáng giá ngàn vàng, đáp ứng chính là đáp ứng, tuyệt đối không có dư âm thay đổi.

Yến Xích Hà thoả mãn gật gù đầu. Bắt đầu nói công pháp của môn phái, muốn mỗi người đều phải cung cấp ra ba loại công pháp, mọi người sẽ cùng nhau tham tường, để chỉ giáo cho đệ tử nhị đại. (đệ tử nhị đại là đệ tử đời thứ hai)

Hội hợp trong động, đệ tử nhị đại đang ở bên ngoài nghị luận với nhau, không biết sẽ thảo luận ra kết quả nào, bọn họ nhỏ thì mười tuổi, lớn cũng không vượt quá ba mươi, ngày thường đi theo sư phó của mình lưu lạc chân trời góc biển, khó có thể bình an ngủ lại nơi nào, cho nên khi tụ tập nhiều bạn cùng trang lứa như thế này, cũng cảm thấy thân cận.

Thanh Loan tao nhã bất phàm, đương nhiên chính là mục tiêu mọi người chú mục, lúc vừa lập phái, trong đệ tử nhị đại tổ chức ra kiếm đại hội, dùng thực lực định xếp hạng, người mạnh nhất chính là sư huynh sư tỷ.

Thiên tư của Thanh Loan mặc dù tốt, nhưng thời gian tập kiếm còn ngắn. Lại không có binh khí tiện tay, bài danh cũng chỉ thứ mười.

Nhưng khi nàng luyện kiếm, rất gian nan vất vả và nghiêm túc, tư thái kinh diễm tuyệt luân, cho nên lưu lại ấn tượng sâu sắc với mọi người, nhưng thiếu nữ linh động ngày, ngày thường lại rất yên tĩnh, cho nên không có nói chuyện với ai.

Chỉ ngồi bên vách núi nhìn mây mù, trong Thục Sơn hiểm trở này, cũng không thể an nhàn như vùng sông nước Giang Nam.

Sau khi tiểu Dã từ biệt mấy người bọn họ, tiến lên phía trước nói:

- Sư muội, nhớ nhà sao?

hìn qua gương mặt thanh tú của nàng, tim cũng đập nhanh không ít.

Thanh Loan quay đầu nhìn hấn mỉm cười một cái, nói:

- Có chút nhớ nhà, sư huynh rời luyện kiếm rất lợi hại a.

Tiểu Dã được nàng tán dương, cho nên gương mặt hơi ngâm đen đã đỏ bừng lên, vuốt tóc, nói:

- Là người đem nội đan kia tặng cho ta, ta mới có thể thắng. Nội đan của sư phó, luyện thành kiếm thai, nhất định sẽ lợi hại hơn ta, nhất định.

Thời điểm trên đường đi, gặp được yêu quái làm loạn, bị Yến Xích Hà loại bỏ, có được một khóa nội đan. Yến Xích Hà vốn là người nghĩa khí, trước cho Thanh Loan, ủy khuất tiểu Dã một chút. Thanh Loan nhất định không chịu, mới cho tiểu Dã.

Một tiếng ưng Lê-eeee-eezz~! một tiếng, quanh quẩn trong dãy núi, kim ưng xuyên qua màn mây. Ánh mắt của mọi người đều bị con ưng xinh đẹp này hấp dẫn, nghị luận nhao nhao, thấy con kim ưng kia đang bay về phía Thanh Loan, dưới thảo của còn có cái hộp.

Tiểu Dã thấy trên mặt Thanh Loan tràn đầy vui mừng. Vội vàng mở cái hộp ra, Thanh Loan không còn bình tĩnh nữa, vội vàng đọc thư của Hứa Tiên. Nàng hiện giờ đã biết không ít chữ, cho nên đọc lắm bầm mấy lần, trên gương mặt càng linh động hơn chút ít. Đồng môn ở chung quanh nhanh chóng chạy tới, dùng kim ưng uy vũ như thế đưa thư, thật đúng là kỳ lạ quý hiếm a! Các trưởng bối đang thảo luận với nhau, tiếp tục bàn chuyện kiến thiết môn phái, ngẫu nhiên cũng nhìn qua.

- Thanh sư muội, là người nào viết thư thế?

- Các người nói con ưng này có nội đan không?

449. Quyển 6 - Chương 448

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 448: Ngâm hoàn. (1)

Sư tầm & Đả tự :

Các âm thanh nghị luận loạn thất bát tao, Thanh Loan mắt diếc tai ngơ, xem xong lá thư thì xếp lại, nhìn mọi người cười nói:

- Là ca ca gửi tới.

Gương mặt của nàng lúc này rất tươi sáng rạng rỡ.

- Thật là lợi hại, không nghĩ tới người còn có ca ca a!

- Con chim ưng này của hấn sao?

Thanh Loan vuốt ve lông vũ của kim điêu, cũng trả lời rất hoạt bát.

Tiểu Dã thấy nàng cao hứng bừng bừng. Chẳng biết tại sao, trong nội tâm có chút ảm đạm, nhớ tới ngày đó tại Hàng Châu nhìn thấy người tuổi trẻ kia, không lớn hơn mình mấy tuổi, đã có một loại cảm giác thông dong mà mình không học được. Nếu như Thanh Loan có một ngày, cũng vui mừng khi đọc thư của mình như thế, thì tốt biết bao nhiêu.

- Đường như trong hộp này có cái gì đó!

Bỗng nhiên có người nói:

- Là cái gì, nhanh lấy ra nhìn xem.

Thanh Loan không khỏi do dự, tuy Hứa Tiên dặn dò nàng tốt nhất không nên cho người ngoài nhìn thấy đồ vật trong hộp.

Nhưng nhìn thấy người chung quanh, đều là những đứa trẻ hiểu kỳ, cho nên vẫn mở hộp ra xem, vàng sáng màu vàng hiện ra chói mắt.

Mọi người xôn xao,

- Cái này, đây chẳng lẽ là nội đan?

Nội đan có lớn có nhỏ, nhỏ thì như hạt gạo, to như đậu phồng hoặc hạt sen, những thứ này ngày thường bọn họ thường nhìn thấy, ngẫu nhiên có thấy nội đan to như quả óc chó là lớn nhất rồi.

Còn chuyện sẵn giết yêu quái rất nguy hiểm.

Thanh Loan cầm viên nội đan trong tay, còn to hơn cả nắm tay của nàng, lóng lánh như vàng ròng.

Những đệ tử đời thứ hai ở đây, ánh mắt của bọn họ mở to ra, nhanh chóng đi tới, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Trong đó có một người chạy vào trong thạch động, bẩm báo cho chư vị sư thúc sư bá.

Trong chốc lát, mọi người ở trong thạch động đi ra, thấy khóa nội đan thì kinh ngạc, Yến Xích Hà cau mày nói:

- Thanh Loan, đây là?

Yêu quái có thể có được nội đan to như thế, hẳn chắc chắn mình không thể đối phó được. Thanh Loan lập tức dâng nội đan tới, nói:

- Sư phó.

Yến Xích Hà nói:

- Tốt, đây là cơ duyên của người.

Vài ngày trước đó hắn định dùng nội đan to bằng hạt sen làm kiếm thai cho Thanh Loan, nếu như dùng rồi, hôm nay phải bỏ qua.

Yến Xích Hà giải thích với mọi người:

- Thanh Loan là muội muội của một vị cố nhân, hắn chém giết một con ác yêu, cố ý đưa nội đan tới đây, cho nàng làm kiếm thai.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Thanh Loan, cái gì gọi là phúc duyên, đây chính là phúc duyên, nếu như dùng khóa nội đan này làm kiếm thai, trong đệ tử đời thứ hai, chỉ sợ không người nào là đối thủ của nàng. Mà cố nhân của Yến Xích Hà, sợ rằng không đơn giản! Đối với nữ tử Thanh Loan xinh đẹp này, cũng đánh giá lại một lần nữa.

Thanh Loan bị ánh mắt của mọi người nhìn vào, hơi có chút xấu hổ, trong đó có không ít đệ tử trẻ tuổi.

Nhưng nàng năm đó ở trên thuyền hoa học được không ít cách đối nhân xử thế, rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhìn vào chỗ sâu trong biển mây, ánh mắt lộ ra tình ý nhàn nhạt, ca ca, người có khỏe không?

Tiểu Dã xoa bóp nắm đấm, bỗng nhiên rất không muốn thua nam nhân tên là Hứa Tiên ở Hàng Châu kia.

Mà Hứa Tiên vòa lúc này, đã đáp mây bay thẳng về Thái Hồ, những ngày này chia cách với Bạch Tố Trinh, trong lòng của hắn đúng là vô cùng nhớ mong. Vừa tân hôn xong, hai người lại ở hai nơi, đây là chuyện khiến người ta cảm thấy phiền muộn, thống khổ không nói nên lời.

Bạch Tố Trinh đang ngồi trấn thủ Thái Hồ. Âm thầm nhíu mày. Những ngày này, Long tộc Đông Hải tấn công mấy lần, mặc dù đều bị nàng đánh lui, nhưng rõ ràng đối phương đã cải biến chiến lược. Con Càng Kim Long kia đi mượn bảo bình, tùy ý giết chóc thủy tộc Thái hồ, Bạch Tố Trinh cũng ngăn ngăn không được. Hơn nữa Giác Viễn kết thúc trách nhiệm, cho nên trở về Hàn Sơn tự, tình thế càng không ổn.

Lúc này, Phù Ba Đại Vương báo cáo lại.

- Vương thượng, nương nương, không tốt, con Kim Long kia đang tới.

Bạch Tố Trinh cầm Truy Tinh Kiếm, đi ra nghênh chiến, trong nội tâm cảm thấy mệt mỏi, nàng vốn không phải là người hiếu chiến, vừa mới tân hôn xong, lại phải chia tay với quan nhân, trong nội tâm cũng có chút ảo não.

Trên mặt hồ, một nam tử tuần mỹ mặc kim giáp. Trong tay của hắn. Cầm một cái cổ bình, trong bình có một đạo kim quang bắn ra. Đang chạy khắp hồ, cho dù gặp phải vật gì, cũng xoắn nát. Cho dù dũng mãnh gan dạ như Ô Lang Đại Vương cũng ngăn cản không nổi kim linh chi khí tinh thuần như thế này.

Một đạo thân ảnh bay lên mặt hồ, quát lên:

- Ngao Hạo, tiếp chiêu.

Phun ra một cổ Tam Muội Chân Hỏa, nhưng kim khí này né tránh, không có chạm vào chân hỏa, chỉ quan tâm tới chuyện giết chóc thủy tộc bình thường.

Ngao Hạo thao túng kim quang, cười nói:

- Bạch Tố Trinh, nếu ngươi giao Ngao Ly ra đây, theo ta trở về đại gia đình ở Đông Hải, còn Thái Hồ, Tiền Đường, quy cho ngươi sở hữu, ta giúp ngươi tấu với thiên đình, phong thủy thần cũng không sao. Bằng không ta sẽ giết thủy dân của Thái Hồ không còn một mảnh, xem ngươi làm thủy quân như thế nào.

Bạch Tố Trinh rút kiếm đánh nhau với hắn, không biết làm sao Ngao Hạo chỉ né tránh, căn bản không có đánh nhau chính diện với nàng, trong nội tâm cũng bất đắc dĩ, cả giận nói:

- Đây là chuyện Long tộc nên làm sao?

Ngao Hạo cười nói:

- Co được dân được, bây giờ thời thế chuyển dời, tùy thời mà biến, là rồng. Ta sẽ nạp tiểu nha đầu kia làm thiếp. Nàng sẽ lập gia đình với ta, cũng cam đoan nàng không tổn hao cọng tóc gáy nào.

Nhìn sang Bạch Tố Trinh mặc quần áo máu tím trên không trung, tư thế tuyệt mỹ bình sinh chưa từng nhìn thấy. Trên gương mặt ngọc ẩn chứa sát khí, lại có tư vị khác, những ngày này chiến đấu với nàng mấy lần. Thậm chí có chút ít đánh không lại nàng, ý động nói:

- Ngươi cũng thuộc hai mươi tám tinh tú, cũng xem như môn đẳng hộ đối, nếu như ngươi theo ta trở về Đông Hải, ngày sau ta trở thành thủy quân của thiên hạ, cũng thiếu một nửa tôn vinh cho ngươi.

Lúc này có mây vàng bay tới, tự nhiên không trốn khỏi mắt của bọn họ. Bạch Tố Trinh kinh hãi nói:

- Quan nhân.

Lập tức để lộ huyền cơ.

Mây kiếm của Ngao Hạo nhú lại, không nghĩ tới nàng đã có trượng phu, kim khí trong cổ bình, hóa thành vô số đạo thương kiếm đánh về phía Hứa Tiên. Bạch Tố Trinh quá sợ hãi, cho dù là Kim Thân, cũng không thể chèo chống đạo kim khí này bao lâu, nếu bị đánh trúng, ngay cả hồn phách cũng bị quấy nát. Phi thân muốn đi cứu viện, nhưng vừa đi. Vô số kiếm kích đạo thương kia đã đánh trúng Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh chỉ cảm thấy ngực đau xót, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ngao Hạo tùy ý như chụp chết con sâu cái kiến, nói:

- Ta không qua tâm nhiều, những lời vừa rồi là chắc chắn, ngươi nên...

Bỗng nhiên hắn ngừng lại, chỉ cảm thấy kim linh chi khí của cổ bình bắn ra, biến thành đạo kiếm, không nghĩ tới lại không thể trong thời gian ngắn không giết được “Con ruồi” kia, cho nên lại thúc dục cổ bình, nhất định phải giết cho thống khoái.

Hứa Tiên đáp mây bay, dùng Thông Thiên Nhãn nhìn thấy tranh đấu trên mặt hồ, đang muốn đi tương trợ, đã thấy vô số kim đao, kim thương, kim tiễn bắn tới, đánh về phía hắn. Hứa Tiên không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cho nên tiến lên nghênh đón.

450. Quyển 6 - Chương 449

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 449: Nghênh hoàn. (2)

Sưu tầm & Đà tự :

Kim tinh trong thần hồn lóe sáng, những ngày này hẳn đã hoàn toàn dung hợp kim linh chi khí lúc trước, Kim tinh càng cô đọng lỏng lách, tương đối mà nói, uy lực của Phệ Kim Thuật càng mạnh mẽ, đang lo lắng không tìm được kim linh chi khí tinh thuần để thôn phệ, không nghĩ tới buồn ngủ gặp chiếu manh trong nội tâm càng thích chí.

Nhưng kim linh chi khí của cổ bình này quá mức hung mãnh, Hứa Tiên thúc dục kim linh chi khí ở trước mặt dựng lên một cái thuẫn, vừa ngăn cản vừa thôn phệ. Trong tai nghe âm thanh nổ vang lách cách, giống như cây dù bị mưa to gió lớn quất vào, cơ hồ có cảm giác không chống đỡ nổi, không ngừng lùi ra phía sau.

Nhưng dưới tác dụng không ngừng của Phệ Kim Thuật, Hứa Tiên cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng kiếm, thương, đao, tiễn kia do kim linh chi khí tinh thuần ngưng tụ mà thành, không giống thật thể như Kim Luân, vừa tới trước người của Hứa Tiên liền hóa thành kim linh chi khí, bằng không thì Hứa Tiên không dám làm như vậy.

Kim thuẫn cũng tiêu hao kim linh chi lực trong cơ thể. Nhưng kim linh chi lực lại không ngừng được bổ sung. Dù sao cũng “Lấy của dân, dùng tại dân”, cho nên Ngao Hạo có thúc dục cổ bình như thế nào cũng không công phá được, mà đám mây màu vàng trnee không trung, không bị tiêu diệt. Chung quy tất cả đã tiến vào trong thân thể của Hứa Tiên, chỉ chốc lát công phu, hào quang của Kim Tinh đã dung hợp với thần hồn, chỉ cần che phủ toàn bộ thần hồn, có thể đạt tới Lượng Tinh.

Bạch Tố Trinh chạy tới, phát giác trạng thái của Hứa Tiên lúc này, mới yên lòng. Phệ Kim Thuật của Kim tinh liên tục không ngừng, hấp lực càng cường hãn, bình khí bị ngăn ở cách bên ngoài vài thước, hóa thành sương mù màu vàng, bị thu nạp vào cơ thể. Tốc độ tu luyện của Kim tinh vốn chậm nhất. Nhưng vào lúc này lại có tiến bộ kinh người.

Rốt cuộc Ngao Hạo cũng phát giác không đúng, bởi vì bình khí do cổ bình bắn ra, cho dù bị ngăn cản, thậm chí là đánh nát, cũng có thể thu hồi lại, nhưng mà hôm nay, chỉ có đi mà không về. Vội vàng ngừng thúc dục cổ bình. Cảm giác hòa quang trên cổ bình ảm đạm đi rất nhiều. Vất vả tích góp kim linh chi lực đã tiêu hao hết một nửa, sợ rằng trong nửa năm không thể thúc dục được, lại nhìn địch nhân sinh long hoạt hổ, Bạch Tố Trinh giống như băng sơn mỹ nhân, mặt mũi đầy nhu tình nhìn người nọ, tùy ý cho tay của hắn ôm lấy vòng eo mềm mại.

Trong nội tâm Ngao Hạo vừa đổ kỵ vừa hận, hận không thể đi lên xé nát hắn, nhưng trở ngại Bạch Tố Trinh ở bên cạnh, cho nên đành phải thu binh lại.

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên tiểu biệt thắng tân hôn, dắt tay nhau đi lên hòn đảo nhỏ.

- Quan nhân, sao ngươi lại tới đây?

Hứa Tiên nhìn nàng từ trên xuống dưới, vẫn một thân áo tím như những ngày trước, nhưng không nhiễm một hạt bụi, trên dung nhan tuyệt mỹ xuất hiện thần thái vui mừng, trong đôi mắt thâm thúy mang theo nhu tình, cảm thấy trong nội tâm rất ấm áp, đưa tay vuốt ve gò má của nàng, sau đó thùy mị nói:

- Nương tử, ngươi không ở Hàng Châu, cho nên phu quân như ta phải đi tới Tô Châu.

Nhìn thấy bốn bề vắng lặng, nhìn Bạch Tố Trinh nói:

- Có thể ôm một cái không?

Bạch Tố Trinh bật cười, nói:

- Ngươi muốn ôm thì ôm, không cần hỏi, không phải chúng ta là phu thê sao?

Khi nói ra lời này, âm thanh càng ngày càng nhỏ, sau khi hai người kết thành phu thê, gặp nhau còn chưa đủ một ngày, nỗi khổ khi biệt ly lần này, chỉ có hai người mới biết được.

Hứa Tiên ôm nàng trong ngực, cảm thụ thân thể mềm mại và dáng người yếu điệu của nàng, nhưng trong nội tâm rất yên lặng.

- Ngươi luôn không trở lại, ta lẽ mừng năm mới muốn đi kinh thành, chẳng lẽ lại lấy ngươi ngược lại gặp thiếu sao? Những ngày này, ta dứt khoát cũng ở nơi đây ở lại, mỗi ngày có thể cùng ngươi tương kiến.

Bạch Tố Trinh lắng nghe tiếng tim đập của hắn, nhẹ nhàng nói:

- Người đánh bại bảo binh của Cang Kim Long, ta đoán trong ngăn hạm hắn không dám tới.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Cang Kim Long? Hai mươi tám tinh tú cũng có thể tùy tiện nhập thể sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Chuyện ngày hôm nay, cho dù Tinh Tú Cung có lớn cũng không quản được hắn, bởi vì hắn tranh đoạt thủy mạch cho Long tộc của mình, cũng không tính là nhập thể.

Hứa Tiên cúi đầu nhìn qua đôi má như bạch ngọc của nàng, đôi lông mày tinh tế, đôi môi hồng nhuận phơn phớt đáng yêu, không khỏi hỏi:

- Nương tử, có thể hôn một cái không?

Bạch Tố Trinh không khỏi cười nói:

- Quan nhân, sau này người muốn hôn hay làm gì cũng được, không phải thương lượng với ta, bởi vì, nguyện quân thương tiếc. Hơn nữa, hơn nữa thiếp thân cũng muốn thân mật với người.

Nói xong liền đỏ cả mặt.

Trong nội tâm Hứa Tiên vui vẻ, không hề do dự, sau đó nhắm nháp đôi môi của hắn, cười nói:

- Hiện giờ ta chỉ mong trời tối, ta còn muốn làm nhiều chuyện lắm.

Bạch Tố Trinh tự nhiên biết rõ hắn muốn làm cái gì, chỉ đỏ mặt ôn nhu “Ân” một tiếng.

- Hứa Tiên, người tới.

Chợt truyền có âm thanh vui mừng của Ngao Ly truyền tới, Bạch Tố Trinh vội vàng đẩy Hứa Tiên ra, sửa sang lại quần áo. Sợ dạy hư tiểu hài tử. Hứa Tiên cũng rất bất đắc dĩ, vì cái gì tiểu hài tử luôn phá hư chuyện tốt của mình? Gặp lại Ngao Ly, đột nhiên có cảm giác không thể xem nàng là hài tử như trước nữa.

Những ngày này không gặp. Ngao Ly đã cao hơn xưa một chút, ăn mặc một thân lân giáp, dáng người cũng có vài phần đương cong. Bộ dáng đang tùy thời chuẩn bị chiến tranh, mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, trong ngực mang theo nét oai hùng. Chỉ có đôi mắt kia, sáng như lúc ban đầu. Nhảy càn tưng đi tới kéo tay của Hứa Tiên nói chuyện, cái đuôi ngựa lúc lư không dứt.

Nhưng thời điểm tay của Hứa Tiên chạm cái đuôi ngựa của nàng lần thứ ba, rốt cuộc Ngao Ly tức giận, oai hùng chỉ khí trên người biến mất, gương mặt múa vuốt nói:

- Người còn dám đụng một cái nữa, ta...

Hứa Tiên cầm chặt bím tóc đuôi ngựa của nàng, nói:

- Oa, thật trơn ah!

Sau đó liếc qua Ngao Ly. Người có thể làm thế nào?

- Ah ah ah ah. Ta muốn ăn người.

Bạch Tố Trinh dùng sức ôm nàng vào ngực, Ngao Ly giãy dụa lấy vung quyền múa chân với Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh bất đắc dĩ nhìn sang tiểu hài tử đang khi dễ quan nhân của mình.

Rốt cuộc Ngao Ly bình tĩnh trở lại, mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói:

- Bạch tỷ tỷ. Người gả cho đại sắc lang này, đã bắt đầu thiên vị hắn, không thương Ly nhi.

Khóe mắt cơ hồ có nước mắt chảy xuống.

Bạch Tố Trinh không biết nên đáp lại như thế nào, tức giận liếc Hứa Tiên, nhìn người làm chuyện tốt. Hứa Tiên vội vàng an ủi Ngao Ly, giơ tay vuốt gò má của nàng.

- Kết.

Hứa Tiên nhìn qua Bạch Tố Trinh. Nói:

- Chuyện này còn trách ta sao! Nha đầu chết tiệt kia, người nhả ra cho ta, có tin ta đánh người hay không.

Bạch Tố Trinh thật vất vả mới tách bọn họ ra được, sau đó cùng ngồi trên đồng cỏ, Hứa Tiên ôm cánh tay của Ngao Ly, nhìn nhau liếc “Hừ” quay đầu đi chỗ khác. Làm cho Bạch Tố Trinh nhìn mà cười mãi không thôi.

Lúc này, con Lục Đầu Áp kia bỗng nhiên báo lại, nói Cang Kim Long đã lui về Trường Giang. Hứa Tiên nói với Bạch Tố Trinh:

451. Quyển 6 - Chương 450

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 450: Chơi lửa. (1)

Sưu tầm & Đả tự :

- Nương tử. Chúng ta về Hàng Châu đi!

Bạch Tố Trinh ứng một tiếng. Chỉ thấy gương mặt của Ngao Ly ảm đạm, cười nói:

- Ly nhi, thủy vực Thái Hồ người đã thu hoàn toàn, trở về Tây Hồ ăn mừng năm mới với ta nhé.

Những ngày này Ngao Ly thu thủy vực Thái Hồ, về sau cho dù không ở Thái Hồ, chỉ cần ở trong thủy vực tương liên, cũng có thể tụ tập linh lực.

Ngao Ly ngọt ngào đáp:

- Được!

Cứ vậy, ba người trở lại vương phủ Hàng Châu, Ngao Ly kéo tay của Bạch Tố Trinh, nói phải ngủ chung với nàng, Bạch Tố Trinh cũng sợ Hứa Tiên quẩn quýt si mê. Cho nên đáp ứng nàng, nhưng trong nội tâm có một tia nghi hoặc và chờ mong.

Hứa Tiên cũng chỉ có thể nhìn các nàng cùng đi về phòng, lúc cửa phòng đóng lại, Ngao Ly quay đầu nhìn Hứa Tiên một cái, đó là nụ cười duyên dáng thắng lợi. Văn Yên còn muốn tiếp tục tu luyện, đương nhiên không cần nói tới Tiểu Thanh. Cách ngày đi gặp Tiểu Thiên vẫn còn lâu.

Bỗng nhiên Hứa Tiên phát hiện. Mình có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, đêm nay vẫn đang một mình chờ hán trong phòng. Nhưng mà, có lẽ nên đem lực lượng của chủ tinh, đổi nguyệt linh chi lực sang thái dương chi lực, chuẩn bị đối ứng thiên kiếp.

Hứa Tiên cũng từng đem chuyện độ thiên kiếp ra thương lượng với Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh cũng nói hán làm đúng, trước khi độ thiên kiếp cần chuẩn bị rất nhiều thứ, mà nhiệm vụ đầu tiên nàng giao cho Hứa Tiên là, đem lực lượng của chủ tinh chuyển hóa trở về. Bởi vì nói như thế nào, lực lượng của thái dương chi lực vẫn mạnh hơn nguyệt linh chi lực.

Đợi tới lúc giữa trưa, Hứa Tiên ngồi trên nóc nhà. Có thể nhìn thấy cảnh vật của Hàng Châu xa xa, từng dãy nóc nhà màu nâu, nhìn thấy nước Tây Hồ xanh biếc, xa hơn nữa chính là những ngọn núi trùng điệp. Nhưng hán chỉ quét mắt nhìn qua, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ánh nắng chói chang của bầu trời, vào cuối thu vẫn nóng rực như lửa, nhưng mang lại cho người ta vài phần cảm giác ôn hòa. Đây chỉ là cảm nhận của phàm nhân, trong cảm ứng của Hứa Tiên, thái dương chi lực trong thiên địa dày đặc tới mức tận cùng. Mặc dù không bằng ngày hè, nhưng tuyệt đối không yếu ớt. Bất luận kẻ nào, nếu dám hấp thu thái dương chi lực vào lúc này, sợ rằng chỉ có con đường chết.

Nhưng đối với Hứa Tiên mà nói, cũng không phải không có biện pháp. Nếu không phải vào lúc giữa trưa, thái dương chi lực nồng đậm nhất, mới có thể áp chế nguyệt linh chi lực trong chủ tinh. Mặc dù có chút hung hiểm, nhưng hán cũng nắm giữ thái dương chi lực hơn mười năm, nên có thể khống chế, vì vậy, cũng đề cao ý chí.

Trong không khí, thái dương chi lực màu kim khí, đang nhảy động, giống như đang tìm nơi để về. Từ trên trời chiếu xuống Hứa Tiên. Màu bạc trong thần hồn, chính là màu chủ đạo của nguyệt linh chi lực, vô số hạt kim quang màu vàng đang tiến vào trong. Nhưng nhanh chóng bị chuyển hóa, dung nhập vào trong nguyệt linh chi lực.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, nhưng trong lòng biết rõ thu nạp chưa đủ, cho nên lại gia tăng tốc độ thu nạp, quang hạt màu vàng giống như dòng sông. Thái dương chi lực được Hứa Tiên ngưng tụ lại biến thành một biển hồ màu vàng có thể nhìn thấy được, không ngừng đầu nhập vào thân thể của hắn. Nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao, nếu không có tu luyện thân thể, hiện tại đã không duy trì được.

Bạch Tố Trinh đứng trong nội viện, xa xa nhìn qua, tùy thời chuẩn bị cứu viện. Tiểu Thanh, Vân Yên, Ngao Ly đều tập trung tinh thần quan sát.

Vào lúc này, chủ tinh trong thần hồn đang dốc sức liều mạng đồng hóa thái dương chi lực, cứ như vậy trong chốc lát, chủ tinh đã lớn hơn không ít, nhưng cũng vướng chút vấn đề tiêu hóa.

Hứa Tiên thầm cảm rằng một cái, quãng sáng màu vàng bên người càng dày đặc hơn nữa, kết thành một tầng hơi mỏng như kim kén. Mặc dù không có dày như cái kén nguyệt linh chi lực ngày đó, nhưng tính chất nguy hiểm còn vượt xa ngày đó gấp mười lần. Hàn khí của nguyệt linh chi lực tối đa chỉ đông cứng thân thể, vẫn tiến hành theo chất lượng mà tiến. Nhưng một khi thái dương chi hỏa thiêu đốt thân thể của Hứa Tiên, vậy thì không còn chỗ để vấn hồi.

Hứa Tiên không thể không lại tiếp tục vận dụng công đức bài, đem nước dẫn vào trong thân thể của hắn. Nhiệt độ thân thể đã giảm xuống. Hứa Tiên đã yên lòng, lại một lần nữa tăng lớn tốc độ thu nạp. Kim kén cũng dày đặc hơn trước rất nhiều.

Bỗng nhiên, hỏa diễm đã xuất hiện trên người Hứa Tiên. Tâm của chúng nữ co rút tới tận cùng, chẳng lẽ không có không chế được Thái Dương Chân Hỏa?

Bạch Tố Trinh muốn đi cứu, rồi lại ngừng bước chân. Nhìn thấy lo lắng của ba nữ nhân bên cạnh, nói:

- Không sao, chỉ là quần áo.

Các nàng lúc này mới buông lỏng một hơi.

Quần áo trên người của Hứa Tiên lập tức bị thiêu đốt thành tro bụi, lộ ra thân hình cường tráng, giống như một tầng nước sơn màu vàng. Thân thể trần truồng, hỏa diễm bốc lên. Không ngừng nhảy múa phập phồng, giờ phút này, hắn giống như Ma Thần Cộng Công. Có khí thế cuồng dã muốn tranh phong cùng thiên địa.

Màu sắc ngân bạc trong chủ tinh, chậm rãi biến ảo thành màu sắc ban đầu.

Rốt cục, quang kén đã mỏng đi, dần dần hiển lộ ra thân hình của Hứa Tiên. Bỗng nhiên chúng nữ trong nội viện đỏ mặt lên, kinh hô thành tiếng, trốn đi ra ngoài. Ngao Ly mở to mắt nhìn cẩn thận. Lại bị Bạch Tố Trinh che mắt lại, bản thân của mình cũng đỏ mặt lên, dứt khoát nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Vân Yên mân mê đôi môi đỏ mọng, trong mắt hiện ra vẻ lo lắng.

Hứa Tiên nội thị thần hồn, chủ tinh đã biến thành màu vàng lúc ban đầu, lóng lánh chói mắt như trước. Lớn hơn trước kia gấp bội, chi phối cả thần hồn, chân chính có vài phần uy nghiêm của mặt trời. Nhưng hắn lại có cảm giác, tại đây một chuyển một hóa, thần hồn càng cường đại hơn không ít. Ý nghĩa trong đó, hắn cách thiên kiếp lại tiến thêm một bước, đã kém không còn xa lắm.

Không khỏi âm thầm may mắn, hắn chỉ muốn đem Kim tinh đạt tới Lượng tinh sẽ dẫn thiên kiếp xuống, nhưng lại quên mất gốc, chính là thần hồn mạnh yếu, nếu dùng trạng thái lúc trước, dẫn động thiên kiếp, vậy thì chỉ có một con đường chết. Hứa Tiên thu hồi thần hồn, lập tức cảm giác thân thể của mình tràn ngập bạo tạc của lực lượng, lúc trước nguyệt linh chi lực bao phủ thân hình của hắn, hôm nay thái dương bao phủ thân hình, cũng sinh ra cải biến.

Nhưng cải biến lớn nhất của Hứa Tiên chính, cúi đầu xuống. Ặc, dường như đã biến lớn, hơn nữa còn đang nhất trụ kinh thiên. Mặt già của Hứa Tiên đỏ lên, vệt vàng từ trên nóc phồng nhảy xuống, Vân Yên đã sớm

chuẩn bị quần áo cho hần rồi. Còn giúp hần mặc vào, nhịn không được dùng bàn tay như ngọc đụng đụng vật kia. lại cảm thấy có chút phồng tay, chợt thấy Hứa Tiên đang mở to mắt nhìn mình, ngoắc ngoắc mình. Trong mắt có kim quang hiện ra, giống như một đoàn hỏa diễm. Nhịn không được lui ra phía sau một bước, trong nội tâm có chút sợ hãi.

Vừa rồi Hứa Tiên cảm thấy dương khí trong cơ thể thịnh tới cực điểm. Bị Vân Yên đụng một cái, giống như đã châm ngòi nổ, muốn kéo chúng nữ nhân trong nội viện, đại chiến một hồi.

452. Quyển 6 - Chương 451

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 451: Chơi lửa. (2)

Sưu tầm & Đả tự :

Nhắm mắt lại cuối cùng bình tĩnh tâm thần, sau đó mặc quần áo vào. Lúc này có một bàn tay cầm cổ tay của hần, một cổ khí tức mát lạnh dung nhập vào thân thể, dục niệm mới tiêu giảm xuống. Cầm chặt bàn tay của chủ nhân, nói:

- Nương tử, đêm nay giúp ta.

Bạch Tố Trinh đỏ mặt. Mím cười gật gật đầu, không để ý Ngao Ly đang kháng nghị trong ngực, ánh mắt trêu ghẹo của Vân Yên.

Hứa Tiên nhếch miệng cười cười. Lộ ra hai hàng răng trắng bóng, trong khí chất đã ẩn chứa dương cương của mặt trời, trên người cũng trang ngập thái dương chi khí, giờ tay nhắc chân cũng có mị lực động lòng người, khi Hứa Tiên nhìn công đức bài, không tránh khỏi bị giật mình, chỉ trong chốc lát vừa rồi, đã hao tổn hơn một trăm vạn công đức, nhưng cường độ thân thể của hần gia tăng không ít, hao phí như thế cũng đáng!

Bạch Tố Trinh nhìn thấu cách nghĩ của hần, không khỏi cười nói:

- Quan nhân, người trực tiếp thao túng thái dương chi lực thử xem?
- Trực tiếp?
- Không cần thần hồn.

Hứa Tiên kinh ngạc, thao túng năng lượng nhất định phải dựa vào thần hồn, nếu như không dựa vào thần hồn thì không thể, tâm niệm của hần vừa động, lập tức nhìn thấy một đoàn hỏa diễm kim sắc xuất hiện trong tay của mình. Cái này, chính là trực tiếp dùng thân thể thao túng năng lượng. Thời điểm Hứa Tiên vận dụng chủ tinh của mình, hỏa diễm dâng mạnh lên, cao tới vài thước.

Đây chính là một trong những truy cầu của Long tộc, đem “Thân” cùng “Thần” triệt để thống nhất, cũng không hề quấy nhiễu lẫn nhau. Liên lụy lẫn nhau, mà ngưng tụ thành nhất thể hoàn mỹ.

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Gần đây ta cũng cảm nhận được, quan nhân người có thể sử dụng hỏa diễm này như thế, quả nhiên là phúc nguyên thâm hậu. Chỗ tốt của linh nhục nhất thể, hiện tại còn chưa phát hiện ra, nhưng thời điểm độ thiên kiếp. Có thể nắm chắc hơn vài phần.

Hứa Tiên an tâm, nói:

- Vậy là tốt, đúng rồi, nương tử, ta còn có một chuyện muốn thương lượng với người!

Đó chính là chuyện dùng trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế biến thành nhân cách phụ của mình.

Bạch Tố Trinh nghe có chút lo lắng, nói:

- Tâm tính liên quan tới căn bản của con người.

Nếu Hứa Tiên bị cải biến thành tên còn lại, hoặc là thần. Vậy thì người nọ sẽ không còn là người thân thiết của nàng.

Hứa Tiên cười nói:

- Yên tâm đi, nếu có không đúng, ta sẽ bắt ra kịp thời.

Vừa mới thành công, cho nên hắn vô cùng tự tin.

Ban đêm. Trên giường lớn trong phòng, Hứa Tiên nằm trên đùi nở nang của Bạch Tố Trinh, muốn mượn lực lượng của Bạch Tố Trinh tiến vào trong trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế. So với lần trước đó, lần này nàng chú ý giúp hắn nhiều hơn, mà hiện giờ, Hứa Tiên tùy tiện hơn rất nhiều, dứt khoát ôm lấy eo của nàng, tay kia thì vuốt ve những đường cong hoàn mỹ, thỏa thích du động trên thân thể của nàng.

Bạch Tố Trinh bị hắn náo thân thể phát nhiệt, gõ gõ cái ót của hắn.

- Quan nhân, thực không quan tâm ta cùng người đi vào giấc mộng sao?

Lại nói tiếp, nụ hôn đầu tiên của nàng chính là trong giấc mộng mất cho hắn.

Hứa Tiên nói:

- Không cần, lần này một mình ta đi là được.

Cười nói:

- Cái cảm giác hư vô mờ mịt trong mộng kia, sao bì kịp được hương vị của nường tử hiện giờ chứ? Chờ một chút vì phu cần phải nhắm nháp cẩn thận mới được.

Bạch Tố Trinh đỏ mặt không để ý tới hắn trêu chọc, an tâm thi pháp. Hai tay xuất hiện bạch quang, tiến vào trong huyết thái dương của Hứa Tiên. Hứa Tiên lập tức chìm vào trong biển trí nhớ vô tận. Trong mộng cảnh hắc ám có một cánh cửa, Hứa Tiên biết rõ, đây chính là nơi chứa trí nhớ cả đời của Đông Nhạc Đại Đế.

Trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế mênh mông không có bờ bến, bên cạnh đó, vô cùng phiền phức. Hứa Tiên cũng không dám dễ dàng tiến vào trong đó. Sợ bị đồng hóa. Hắn là người thả câu, đem nhân cách phụ tiến vào trong, tiến hành nhuộm dần. Hắn dùng hai mươi vạn công đức tạo thành nhân cách phụ, vốn đã thấm đầy trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, vì có thể tiếp nhận thêm trí nhớ bên trong, Hứa Tiên lại dùng ba mươi vạn công đức, tăng cường cho nó.

Nhưng trong nháy mắt đầu nhập vào trong biển trí nhớ, Hứa Tiên lập tức cảm giác được, nhân cách phụ một lần nữa bị tràn đầy. Vì vậy Hứa Tiên không thể không tiếp tục đầu nhập công đức vào bên trong. Đầu nhập công đức, hấp thu trí nhớ; lại đầu nhập, lại hấp thu; cứ như vậy tái diễn nhiều lần, cũng không lâu lắm, đã tiêu hao trăm vạn công đức, hơn nữa ngày hôm nay cường hóa thân thể, cho nên vốn có sáu trăm vạn công đức, đã tiêu hao hơn phân nửa, chỉ còn lại hơn hai trăm vạn.

Hứa Tiên không khỏi cười khổ. Công đức của hắn có rất nhanh, đi nhanh hơn. Khi Hứa Tiên cảm thấy nhân cách phụ đã tiếp nhận toàn bộ trí nhớ, cho nên muốn kiểm tra trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế Ký trong biển ký ức. Trong khoảnh khắc đó, trí nhớ thuộc về cánh cửa sổ kia, mãnh liệt phá vỡ ra ngoài, nuốt tất cả tâm linh, Hứa Tiên đang “Thả câu” cũng bất tỉnh.

Hứa Tiên từ trong mộng cảnh tỉnh lại, nhìn thấy một đôi mắt ôn nhu. Trong mắt tràn đầy ân cần, nhưng chút do dự ngời sáng người dậy, dò xét chung quanh một phen, lại nghe Bạch Tố Trinh nói:

- Kiếp này, người chính là thê tử của ta sao?

Dung mạo không biến đổi, âm thanh không biến đổi, nhưng “Hứa Tiên” trước mặt lại mang tới áp lực không hiểu cho Bạch Tố Trinh, nàng nhìn qua đôi mắt của “Hứa Tiên” kia, hai con ngươi màu đen giống như vực sâu thăm thẳm, tràn ngập hương vị thâm bất khả trắc. Trong vực sâu, không có thần sắc mê luyến, nhiệt tình, tôn trọng nàng như trước kia, thậm chí còn mang tới cảm giác run sợ, thứ còn lại, chỉ có tịch mịch.

Đúng, trong đôi mắt kia ẩn chứa một thứ gọi là uy nghiêm.

Bạch Tố Trinh nhanh chóng lui ra giữa giường, có chút không dám tin nói:

- Đông Nhạc Đại Đế!

- Không nghĩ tới trên đời vẫn còn người nhớ tới danh hiệu của ta.

Khóe miệng của Hứa Tiên xuất hiện nụ cười thỏa mãn, nhưng nụ cười kia lại không có nửa phần vui vẻ, ngược lại càng có cảm giác quân uy khó dò, giống như nụ cười ẩn chứa nhiều thâm ý, vô cùng khó đoán.

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh tràn ngập lo lắng. Lớn tiếng thét lên:

- Hứa Tiên đâu rồi, Hứa Tiên như thế nào rồi?

“Hứa Tiên” suy tư một lát,

- Hứa Tiên? Là tên của ta ở kiếp nỳ sao? Vì cái gì, trẫm ở đây, còn có thể tồn tại sao?

Lắc đầu làm như khó hiểu, đứng dậy xuống giường.

Bạch Tố Trinh khấn trương. Hồi hận vì vừa rồi không ngăn Hứa Tiên tiến vào trong giấc mộng, mắt thấy “Hứa Tiên” đi ra ngoài cửa, vung tay áo chém ra. Quần lấy Hứa Tiên, chỉ cần chế trụ hắn, nàng có thể tiến vào trong giấc mộng, nghĩ biện pháp tìm Hứa Tiên vốn có trở về, cũng không chú ý rất nhiều nguy hiểm trong đó.

Hứa Tiên kia nhú mày, Kim tinh trong thần hồn lóe lên, ống tay áo vung ra, một tầng kim chướng đánh tan tay áo của nàng, mượn lực đánh vỡ môn hộ, đi ra ngoài cửa. Trong nội tâm thần nhiên nói:

- Tinh Túc Hải sao? Còn có pháp thuật phạt môn, lôi pháp của Mao Sơn tam huynh đệ, ồ, còn có vụ thuật của Cổ Long tộc.

Hắn vừa nhìn qua thân thể đã nói ra rất rõ ràng, đi ra phía trước vẫy tay một cái, Truy Tinh Kiếm treo trên giường đã xuất hiện trong tay.

453. Quyển 6 - Chương 452

Quyển 5: Ngâm Khiếu Thả Tì Hành.

Chương 452: Huyết hồng.

Sưu tầm;

Bạch Tố Trinh thấy tay áo vô vụng, phi thân đi bắt hắn, nhưng dường như hắn đã đoán trước, thả người bay lên trời. Bạch Tố Trinh chỉ chỉ đụng được góc áo. Bạch Tố Trinh hóa thành một đạo bạch quang. Tốc độ phi hành “Hứa Tiên”, hoàn toàn không kịp nàng, cho nên vừa bay ra khỏi tầng mây, đã bị Bạch Tố Trinh đuổi kịp. Hứa Tiên xoay người lại, lạnh lùng nói:

- Người muốn thế nào?

Bạch Tố Trinh nghiêm nghị nói:

- Người trả hắn lại cho ta.

Trên bầu trời, hai người giằng co, nhưng đối mặt với Bạch Tố Trinh mạnh hơn mình, trong mắt “Hứa Tiên” chỉ có thâm trầm.

Những người trong phủ nghe được động tĩnh đi ra ngoài, nhìn lên trên bầu trời, hai mặt nhìn nhau. Ngao Ly đuổi người nói:

- Làm sao vậy?

Vân Yên ấp úng nói:

- Đại khái là cãi nhau a!

Nhưng ngay cả nàng ta cũng không tin.

Tiểu Thanh cũng bay lên bầu trời. Ngao Ly cũng lập tức đuổi kịp. Vân Yên mới bắt đầu tu luyện, làm sao phi hành, đành đưa mắt nhìn lên bầu trời, lầm bầm nói:

- Chẳng lẽ hai người đánh nhau sao? Chẳng phải phu quân sẽ bị khi nhục tới chết à.

Nàng vô cùng hiểu rõ thực lực của Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên, cho nên vô cùng lo lắng. File text chỉ có tại "t u n g h o a n h . c o m"

Nhưng trong biển mây, Bạch Tố Trinh kinh ngạc nhìn qua, chính mình không thể bắt được Hứa Tiên trước mặt này, Hứa Tiên đạo hạnh không bằng mình, chênh lệch giữa Địa Tiên và Nhân Tiên là một cái hào rộng. Cho dù là tốc độ hay pháp lực cái gì đó, cũng có thể hoàn toàn ngăn chặn Hứa Tiên, chớ nói chi nàng có được nguyên khối "Long tộc vu thuật" và cường độ thân thể mạnh hơn Hứa Tiên gấp nhiều lần.

Nhưng mỗi lần nàng công kích. Dường như đối phương đã sớm đoán trước, hời hợt thi pháp, bỏ đi toàn bộ chiêu số của nàng. Nhưng đó cũng là do Hứa Tiên sợ làm Hứa Tiên bị thương, không dám toàn lực ra tay, Tiểu Thanh cùng Ngao Ly bay lên, đến bên cạnh Bạch Tố Trinh, hỏi:

- Tỷ tỷ, làm sao vậy?

Bạch Tố Trinh cũng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ nói:

- Giúp ta bắt được hắn..

Chỉ cần chạm vào hắn, có lẽ, sẽ làm tỉnh lực hắn trước đây.

Tiểu Thanh và Ngao Ly thấy diện mục nghiêm nghị của Bạch Tố Trinh, cho nên cũng đánh tan tâm tình chơi đùa, giằng co với Hứa Tiên.

Gia tăng đối thủ không làm Hứa Tiên sợ hãi chút nào, đôi mắt đen của hắn giống như bầu trời đêm thâm thúy, liền nói:

- Niệm kiếp này chúng ta có liên quan quá sâu, ta mới không nặng tay. Thối lui đi, bằng không thì đừng trách trảm vô tình.

Thái dương tinh trong thần hồn lóe lên, một mảng lớn Thái Dương Chân Hỏa chiếu sáng biển mây vô tận. Lùng lẩy mà uy nghiêm.

Bạch Tố Trinh cũng không dám chạm vào Thái Dương Chân Hỏa, bỗng nhiên cả kinh nói:

- Vật hóa?

Mắt thấy Thái Dương Chân Hỏa cũng không có đốt tới, ngược lại ngưng tụ thành vô số mũi tên nhỏ màu vàng trên không trung, rậm rạp vây quanh người của Hứa Tiên. Giống như vô số ngôi sao vây quanh mặt trăng, giống như binh sĩ đang chờ đợi vương giả.

Tiểu Thanh và Ngao Ly cũng cảm thấy nguy hiểm, cho nên tới bên cạnh Bạch Tố Trinh, hỏi:

- Tỷ tỷ, Hứa Tiên đang làm sao vậy?

Bạch Tố Trinh nói:

- Cẩn thận, hiện tại hắn rất nguy hiểm, tận lực giúp ta bắt hắn là được!

Đem năng lượng thuần túy vật hóa, cần năng lực khổng lồ cực cao, cho dù đem kim linh chi lực là loại năng lượng dễ dàng không chết nhất, vật hóa cũng không phải chuyện dễ dàng. Thường thường còn cần pháp bảo. Chớ nói chi thái dương chi lực cuồng bạo nhất, nhưng lại một lần có thể duy trì được nhiều mũi tên màu vàng thế kia.

Hứa Tiên hiện giờ, đã phát huy năng lực của mình lên tới mức tận cùng. Không, phải nói là cao hơn tiêu chuẩn Hứa Tiên trước kia. Đồng dạng cùng là một thanh kiếm, cầm trong tay tiểu hài tử là một món đồ chơi, nắm cầm trong tay của người lớn, chính là công cụ.

Chỉ có người tập võ mới cầm nắm vũ khí trong tay. Mà thanh kiếm này hôm nay được cầm trong tay của kiếm khách tuyệt thế, thì đó chính là thần khí, vô kiên bất tồi.

Hứa Tiên lúc này đứng trên biển mây, giống như bá chủ của một thế giới, thấy các nàng không có ý rút lui. Hắn cũng không có nửa phần do dự, vung tay lên, vạn mũi tên tràn ngập cả chân trời. Kẻ thuận ta thì sống, kẻ nghịch ta thì chết, lãnh khốc và quyết tuyệt thuộc về vương giả chân chính.

Mũi tên như mưa đánh tới, Bạch Tố Trinh bắt Ngao Ly ngăn ở phía sau, vung tay áo lên, ngăn cản mũi tên không dứt. Mũi tên rơi vào trong nhân uân chi khí, nhanh chóng bị tiêu mất. Nhưng mỗi một mũi tên đều tách ra một đạo hỏa diễm kim sắc, làm cho Bạch Tố Trinh cảm thấy cố sức. Cũng may đạo hạnh của cả hai chênh lệch cực lớn, mới có thể ngăn cản.

Hứa Tiên nói:

- Coi như có chút đạo hạnh.

Tay phải hư không một trảo. Thủy tinh trong thần hồn có một vận luật nào đó. Thủy linh chi lực trong thiên địa không ngừng bị đông cứng.

Ba người Bạch Tố Trinh thấy biển mây bên dưới. Bỗng nhiên xuất hiện một vân thủ hơn mười trượng đánh tới, mang theo khí thể dời núi lấp biển đánh về phía hai người.

Ngao Ly không nói hai lời, đi ra nghênh đón bàn tay. Yên lặng trì chú, vân thủ tán loạn biến thành những đám mây trôi. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong biển mây xuất hiện một bàn tay không lồ khác, chụp vào Ngao Ly, Ngao Ly không hóa giải được, đã bị bắt được. Một đạo thân ảnh màu xanh nhanh chóng xoẹt qua, mang theo Ngao Ly rời đi. Hai nữ nhân không dám tin nhìn vào Hứa Tiên trên không trung, không nghĩ tới hắn có thể thi triển ra những chiêu thế này. Mấy chiêu đó, dựa vào năng lực thi pháp khủng bố. Áp các nàng không có lực hoàn thủ.

Hứa Tiên thấy một kích không trúng, trên mặt không có nửa điểm uể oải, cũng không thừa thắng xông lên, chỉ khoanh tay đứng trên không trung, chậm rãi rút Truy Tinh Kiếm bên hông ra.

Hắn muốn cận chiến! Trong đầu ba nữ nhân đồng thời xuất hiện suy nghĩ này, kiếm quang màu trắng đậm rách trời xanh, lửa sém lông mày.

Bạch Tố Trinh khẽ múa ống tay áo, có một cây kiếm bắn ra, dùng kiếm khóa kiếm, phát ra vô số hoa lửa, nhưng nghe tiếng kiếm va chạm với nhau, thoảng cái hai người đã giao thủ với nhau hơn trăm chiêu.

Bạch Tố Trinh thu liễm chiêu thức, cận chiến cuối cùng không phải là thế mạnh của nàng, thi pháp khoảng cách gần nàng làm không được. Mắt thấy Tiểu Thanh và Ngao Ly đồng thời cầm vũ khí tiến lên, Bạch Tố Trinh đã cảm giác thắng lợi trong tay.

Hứa Tiên lúc này, dựa vào ngưng tụ năng lượng, tăng cường hiệu suất thi pháp, dùng phương pháp đặc thù dẫn động năng lượng thiên địa. Năng lực này là vô cùng. Ở trong chiến đấu, chủ yếu vẫn dựa vào thể chất thân thể, ở điểm này, Bạch Tố Trinh có đạo hạnh ngàn năm chiếm ưu thế áp đảo. Cho dù kiếm pháp cao minh vô số lần, cũng không dễ dàng văng hồi ưu thế này.

Quả nhiên, qua một lát, Kim Thân của Hứa Tiên chớp động ba lượt, phân biệt đâm trúng ba nữ nhân, bằng vào sức lực lớn của các nàng, thì Hứa Tiên lúc này cũng không chèo chông được bao lâu. Trong con người đen kịt của Hứa Tiên. Giống như vực sâu không đáy, nhìn không thấy bất cứ gợn sóng nào.

Trong biển mây, bốn người đấu làm một đoàn. Bỗng nhiên ngang quang lóe lên, làm cho Tiểu Thanh và Ngao Ly trì trệ, mặc dù Bạch Tố Trinh không bị bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng cũng cảm giác khí tức trong người gián đoạn một hồi.

Nhiếp Hồn Kính!

454. Quyển 6 - Chương 453

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 453: Tuyết trắng. (1)

Sưu tầm:

Nhưng mà đầy đủ, đầy đủ cho Hứa Tiên trong vây công, có một cơ hội thở dốc. Nhưng hắn cũng không thừa cơ thi pháp. Cũng không thừa dịp Tiểu Thanh và Ngao Ly đang trì trệ công kích các nàng, mục tiêu của hắn chỉ có một mà thôi, chính là Bạch Tố Trinh.

Thời điểm Nhiếp Hồn Kính lóe lên lần thứ năm. Rốt cuộc Bạch Tố Trinh cũng hiểu, Hứa Tiên mượn các nàng thí chiêu, quen thuộc với cổ thân thể này. Mỗi một lần dùng Nhiếp Hồn Kính thì sơ hở càng ít, cũng có ý nghĩa, thời gian chèo chống của Hứa Tiên cũng càng dài, hắn cũng chậm rãi nắm giữ cơ thể này trong tay.

Chân hỏa, linh phù, các loại pháp thuật chưa từng nhìn thấy qua, trong tay của Hứa Tiên, chỉ là một cái phát tay, từng chút một, văng hồi hoàn cảnh xấu, lại dựa vào uy lực của Truy Tinh Kiếm. Tuy không cách nào chiếm được thượng phong trong quá trình liên thủ của các nàng, nhưng Bạch Tố Trinh cũng cảm giác được, nam nhân này đang thoát ly khỏi khống chế của nàng.

Nhưng nàng không thể buông tha cho, nàng cảm giác một khi mình buông tay, nam nhân này sẽ bay tới một nơi mà nàng không cách nào tìm tới được.

Nàng muốn đem nam nhân này, một lần nữa ôm vào trong ngực của nàng, lại nghe hắn gọi mình một tiếng: nương tử. Hy vọng được nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của hắn, được nghe lời dỗ ngọt ngào của hắn.

Hứa Tiên lại dùng Nhiếp Hồn Kính, hào quang trên Nhiếp Hồn Kính đã ảm đạm hoàn toàn, hắn thực sự không dây dưa nữa, mà nhân cơ hội này thối lui lại. Dùng âm thanh lạnh lùng nói:

- Đủ rồi.

Nên nắm giữ thì hắn đã nắm giữ, các nàng không hạ sát thủ với hắn, xuất phát từ tôn nghiêm của vương giả, hắn cũng không cách nào như thế, nên chấm dứt.

Bạch Tố Trinh giống như đã nhìn thấy hy vọng.

- Dem hắn trả lại cho ta!

Nhân Kiếm Hợp Nhất, đâm về Hứa Tiên.

Hứa Tiên chau mày, một kiếm đâm về phía trước, trực chỉ trái tim của nàng, nhưng bỗng nhiên đồng tử của hắn co rút rất nhanh, nàng lại không tránh, dùng tư thế đồng quy vu tận. Trong mắt của hắn phát lạnh, tránh cũng không thể tránh, thân hình giao tiếp.

Hùng Hoàng Kiếm phiêu diêu trong biển mây, Bạch Tố Trinh cầm chặt tay cầm kiếm của Hứa Tiên, một tay vuốt ve gò má của hắn, nhẹ nhàng kêu:

- Quan nhân.

Huyết dịch lập tức nhuộm đỏ áo tím của nàng. Trong mắt của nàng tràn ngập mừng rỡ và quyến luyến.

Thật ra Hứa Tiên cũng không hoàn toàn là mất đi ý thức, trong lúc mê man

Phảng phất giống như những thước phim quay chậm trên màn ảnh, nàng lao đầu về phía trước, nàng buông kiếm, nàng nắm lấy tay mình, nàng khẽ gọi tên mình, sau đó gào thét không ngừng,

Truy Tinh Kiếm rơi vào biển mây.

Hứa Tiên ôm nàng, nàng nằm trong lòng an tĩnh nhắm mắt, sắc mặt có chút tái nhợt, giống như là đang ngủ thiếp đi vậy. Hứa Tiên run rẩy, không thể tin được nhìn xuống cánh tay đỏ sẫm máu. Cảm giác như thiên địa xoay chuyển, mây trời với tình không mơ hồ giới hạn, thế giới của hắn đang không ngừng sụp đổ, rơi xuống một vực sâu thăm thẳm vô tận.

Tiểu Thanh nhất thời đỏ mắt:

- Hứa Tiên, người khốn kiếp!

Rồi sắp lao đầu về phía trước, lại được Giáo Ly phản ứng nhanh ôm lấy, sau đó, hai người dường như ôm lấy nhau, giống như cánh chim gấp khúc, rơi từ trên trời xuống.

Trong đám mây ám lạnh như băng, thần trí Hứa Tiên cũng hoảng hốt, tâm trạng như chết lặng. ta đã làm cái gì?

Vân Yên chấp tay sau lưng, đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời xám xịt, bỗng nhiên một đạo ngân quang rơi xuống, rung động, cắm xuống viện. vân Yên sợ hết hồn, nhanh chóng tránh sang một bên, rồi sau đó chạy vội tới xem, là một thanh kiếm sáng như tuyết, trên thân lại mang theo vết máu đỏ sẫm.

Vân Yên ngẩng đầu lên, chợt thấy có gì đó lạnh như băng rơi xuống chóp mũi của nàng, rồi nhanh chóng tan chảy. nàng vươn tay ra hứng, ngạc nhiên nói:

- Tuyết rơi?

Có lẽ là do tác động của cuộc chiến trên mây, mà tuyết đầu mùa năm nay rơi sớm hơn bình thường rất nhiều.

Huyền Cơ quan, Ngư Huyền Cơ đang nhắm mắt ngồi xếp bằng thiền trên bờ đoàn, bỗng nhiên Duẩn Nhi vui vẻ chạy vào, nói:

- Sư phụ, tuyết rơi, tuyết rơi rồi.

Ngư Huyền Cơ hơi nhíu mày, bấm đốt tay trắng như ngọc, lại không thể tính ra được điều gì.

Lại có liên quan tới hắc sao?

Xuyên thấu qua biên mây dày đặc, trong thiên địa đang rơi đầu tuyết, tràn ngập đất trời, mệnh mông cuộn cuộn, rơi xuống trắng xóa, nhẹ nhàng giống như thân thể người đang nằm trong lòng hắc, xoay tròn, rơi xuống đại địa.

Hứa Tiên từ từ nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên hai hàng mi Bạch Tố Trinh rung động, hai con mắt sáng ngời mở ra, xoay người một cái, ôm lấy hiện tại, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Cau mày, trong ngực truyền đến một trận đau đớn, nhưng may cũng không phải là ở chỗ yếu hại. một khắc giao kiếm kia, nàng vẫn nghiêng người tránh được kiếm phong, nhưng chẳng qua là kiếm quang của truy tinh kiếm quá mức bén nhọn, nên nàng vẫn bị thương.

Bạch Tố Trinh không kịp để ý tới chút đau đớn này, đã thương tiếc vỗ về vết mặt của hắc, kêu lên nói:

- Quan nhân, quan nhân.

Lại thấy Hứa Tiên nhắm mắt lại, nhíu chặt mày, dường như đang bị vây hãm bên trong một giấc mơ vô cùng đau khổ. Nàng không do dự, đưa tay lên che trên trán của hắc.

Trong mộng là một thế giới hoàn toàn trắng tinh, tuyết trắng nhẹ nhàng rơi xuống. Hứa Tiên cảm thấy khắp người toàn thân lạnh băng, quỳ trên mặt đất run rẩy.

Nam nhân mặc y phục để vương màu đen đứng trong tuyết trắng, thản nhiên nói:

- Tự trách à?

Hứa Tiên chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt chứa đầy vằn máu cùng lửa giận, mãnh liệt nhìn về phía nam nhân đó. Nam nhân đứng chấp tay, không hề có chút ý định tránh né nào. Trong nháy mắt Hứa Tiên vùng nắm đấm sắp chạm tới người hắc, lại đột nhiên xuyên thẳng qua, đánh lên nền tuyết.

Hứa Tiên nói:

- Người?

Đông Nhạc đại đế nói:

- Nếu như tự trách thế, thì giao lại cho ta đi.

Lần này, hắn cũng không hề tự xưng là “Liên” nữa.

- Quan nhân.

Một thanh âm vô cùng nhẹ nhàng lọt vào trong thế giới này, lại giống như tiếng một cây châm rơi trong tĩnh lặng. trong khoảng tuyết trắng, Bạch Tố Trinh không thể nào tìm được hắn, hắn không muốn đối mặt với mình sao?

Hắn mặc trường bào trắng, quần áo đen tuyền, đứng thẳng tắp, Hứa Tiên nói:

- Cũng là người, người dùng kiếm đã thương nàng.

Đông Nhạc đại đế nhẹ nhàng đáp:

- Là ta.

Hứa Tiên nói:

- Là người mang ta tới thế giới này?

Đông Nhạc đại đế nói:

- Là ta.

- Toàn bộ đều là do người bày ra.

- Là ta.

Mỗi một câu Hứa Tiên chất vấn, Đông Nhạc Đại đế cũng khẳng khái xác nhận.

Trong lúc vô tình, bạch y của Hứa Tiên dần dần bị nhuộm sắc đen, mỗi một tiếng xác nhận, sắc đen đó càng tăng lên hơn. Hứa Tiên không có cách anfo tự quyết, tiếp tục nói.

- Là người đã biên soạn thành công y thư.

- Là người thi đỗ Cử nhân.

- Là người đã yêu Bạch Tố Trinh.

Đông Nhạc đại đế đang định gật đầu xác nhận, Hứa Tiên bỗng nhiên đứng thẳng người dậy:

- Không, không phải. Là ta. Là ta mới đúng.

Rồi thở gấp gấp, thiếu chút nữa đã bị hắn đùa bỡn.

Đông Nhạc Đại đế lại nói:

- Đúng mà, là ta.

Hứa Tiên kịch liệt khoát tay nói:

- Không. Không phải là người, là Hứa Tiên.

Đông Nhạc Đại đế nói:

- Ta chính là Hứa Tiên.

455. Quyển 6 - Chương 454

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 454: Tuyết trắng. (2)

Sưu tầm:

Hứa Tiên ngậy người một lúc, nói:

- Người là Đông Nhạc Đại đế, không, Đông Nhạc Đại đế đã không còn tồn tại từ lâu, người chẳng qua là huyền ảnh của hắn mà thôi.

Cái gì gọi là ký ức giả, chẳng qua chỉ là ảo ảnh mà thôi, giống như một hình ảnh trong gương, người soi gương rời đi, mà hình ảnh trong gương kia còn chưa chịu tiêu tan đi. Cố bấu víu thêm một lần lại một lần, nhưng đã sớm mất đi vật để dựa vào, biến thành hư ảo. Thời gian như nước chảy, nhất định sẽ không dừng lại vì bất kỳ kẻ nào, theo thời khắc đi vào luân hồi đó, những chuyện tình trước kia, đều đã thành vô ích.

Trí nhớ của một kẻ đã chết vụn vẹo ý chí của kẻ đang sống, còn có ý nghĩa gì chứ?

Khóe môi lãnh không của Đông Nhạc Đại đế đang đỏ hồng nhẹ cong lên vẽ cười:

- Cuối cùng cũng hiểu rõ rồi sao? Vậy là ai, ai đâm thương nàng chứ?

Hứa Tiên cố nhiên cúi đầu, nói:

- Là ta.

Đúng vào thời điểm hắn thừa nhận điều này, sắc đen nhuốm trên thân hắn toàn bộ tiêu tán.

Đông Nhạc Đại đế nhắm mắt lại, nhẹ giọng thở dài nói:

- Ta cũng chẳng qua chỉ là ảo ảnh.

Câu nói này dường như chứa đựng tang thương không tả hết. Đông Nhạc Đại đế đã không còn có thể dựa vào những thứ này, cũng không thể nào sống lại. giờ phút này hắn chẳng qua là dùng trí nhớ cùng công đức chế, trong lúc tình cờ làm ra một cái ảo ảnh mà thôi. Tới khi xuất hiện nhiều lần, thậm chí còn tưởng rằng chính mình vẫn còn tồn tại, sau đó thì hiểu rõ, tình ngộ, ảo ảnh là thật sự.

Ảo ảnh, ảo ảnh, ảo ảnh.

Tiếng thở dài vắng vắng, quanh quẩn thời không. Hình ảnh Đông Nhạc Đại đế dần dần mờ đi:

- Hứa Tiên, đừng quên đây chính là nhân sinh đời người, bất luận là thành bại được mất đều là của người. Hãy hành động theo ý chí của người đi, có lẽ, có thể làm được những điều mà ta không thể làm được, đạt được điều ta không thể có, thực hiện nguyện vọng của ta.

Nói xong câu này liền tiêu tán trong khoảng không thiên địa.

Nếu hắn còn chấp niệm mong tồn tại, có lẽ hôm nay sẽ có tranh chấp với Hứa Tiên. Nhưng một ngày nào đó trí nhớ của Hứa Tiên sẽ triệt ngộ bản thân hắn. một đoạn trí nhớ giống như một cái đáp án, bất luận là đúng hay sai cũng đều không thể sửa đổi. thật sự mất đi có lẽ còn có giá trị hơn là tồn tại hư vô.

Hứa Tiên lại tìm kiếm hắn khắp nơi, lại chỉ thấy một mảnh mờ mịt, la lên:

- Nói cho ta biết, nguyện vọng của người rốt cuộc là gì? Sự tồn tại của ta lại là cái gì? Người nói rõ ràng cho ta!

Nhưng lại không hề có hồi âm, Hứa Tiên biết mình đã sai rồi, lựa chọn buông tha cho sinh mệnh lúc trước, mà lẫn lộn trong luân hồi, cũng không phải là chỉ một lần trọng sinh, vậy cái mà hắn nói nguyện vọng muốn thực hiện, rốt cuộc là cái gì chứ?

Hứa Tiên xoay người, bỗng nhiên lại thấy được thân ảnh của nàng. Thân hình Bạch Tố Trinh ngưng tụ, tiên lên ôm chặt nàng vào trong ngực.

Hứa Tiên nói:

- Thật xin lỗi, là ta chỉ quá mong trở nên mạnh mẽ.

Rõ ràng là nghĩ muốn bảo vệ nàng.

Bạch Tố Trinh an ủi vỗ về sống lưng của hắn, nói:

- Không sao, không trách chàng.

Ánh mắt nàng tràn đầy niềm tin tìm lại được thứ đã mất, mà hoàn toàn không có nửa ý trách cứ.

Trong sân, hình ảnh Bạch Tố Trinh ôm lấy Hứa Tiên đẹp như một bức điêu khắc. Tiểu Thanh, Giáo Ly, Vân Yên yên lặng chờ, chỉ có những bông tuyết là không ngừng rơi xuống, chốc lát đã thành một tầng mỏng trên người hai người họ, rồi sau đó thân thể vừa khẽ động dậy lại rồi rớt rơi xuống. Hai người đồng thời mở mắt ra, trông thấy đối phương, lại thấy giống như còn trong mộng. Hứa Tiên nhẹ vuốt trên ngực nàng, lại chỉ chạm vào chỗ da thịt nhẵn nhụi, vết thương đã khép lại, thở phào nhẹ nhõm. Vết máu đỏ sẫm còn lại trên quần áo làm cho hắn thấy mà giật mình. Nếu là lệch đi một tấc, sẽ làm cho cả đời tiếc nuối.

Tiểu Thanh lập tức đi tới chất vấn Hứa Tiên, hỏi đây là chuyện gì? Vân Yên với Giáo Ly cũng vừa sức tỉnh.

Bạch Tố Trinh thật sự đỡ Hứa Tiên dậy, nói:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, các người đi ngủ trước đi, đợi tới ngày mai quan nhân sẽ giải thích.

Tiểu Thanh mở hai con mắt nói:

- Tỷ tỷ, tỷ quá bao che cho hắn rồi, mới vừa rồi hắn còn thiếu chút nữa giết tỷ đó!

Bạch Tố Trinh nhăn mày nói:

- Tiểu Thanh, không được nói bậy, quan nhân chỉ là nhất thời không kiểm soát được.

- Không, nương tử, Tiểu Thanh nói rất đúng, tối nay chính là lỗi của ta. Ta đã đánh giá thấp ảnh hưởng của trí nhớ của Đông Nhạc Đại đế, chỉ là lúc chiến đấu cũng không phải hoàn toàn không có ý thức, chỉ là không khống chế được, suýt nữa làm ra chuyện sai lầm.

- Quan nhân, là thiếp hắn nên cùng chàng đi vào giấc mộng mới đúng, như vậy thì cũng sẽ không thể. Hôm nay chỉ cần chàng không có chuyện gì, thiếp an tâm rồi.

Tiểu Thanh thấy hai người như vậy, dậm chân một cái, nói một câu rồi rời đi:

- Lạnh.

Vân Yên cũng kéo Giáo Ly còn đang lơ ngơ đi.

- Đi.

Trên mặt tuyết chỉ còn lại bóng của hai người bọn họ, cùng nhau trở lại trong phòng, Bạch Tố Trinh làm phép tu bổ môn hộ, xoay người lại đi tới bên giường, thấy Hứa Tiên còn có chút chưa kịp thích ứng, kéo tay của hắn nói:

- Quan nhân, đừng nghĩ nữa.

Hứa Tiên lấy lại tinh thần, nhìn dung nhan của nàng, cười lớn nói:

- Ta vẫn còn có chút sợ, ôi.

Bạch Tố Trinh dùng đôi môi đỏ mọng chặn lại câu nói của hắn. Cái lưỡi thơm tho vụng về dờ vào trong miệng của hắn, giống như an ủi, lại như trêu chọc. Trong lòng nàng cũng không phải là không có sợ hãi.

Rời môi Hứa Tiên, nàng có chút ngượng ngùng nói:

- Quan nhân, để tat hay quần áo đã!

Hứa Tiên đặt nàng ngã xuống giường, cởi y sam trên người nàng, trong bóng tối, làn da trắng như tuyết đang ẩn hiện. Tinh tế vuốt ve mỗi một chỗ trên thân thể nàng, muốn xác định nàng thật sự tồn tại trong lòng mình. Bạch Tố Trinh cũng chỉ kịp bày một bức tường vô hình để che chắn, rồi bắt đầu tinh tế phát ra tiếng rên rỉ.

Một đêm này, Hứa Tiên kịch liệt chiếm lấy nàng, nàng cũng dịu ngoan đáp lại, bọn họ nóng bỏng cảm thụ được sự tồn tại của đối phương, muốn đem đối phương hòa vào trong cơ thể của mình.

Trong viện, trường kiếm còn đang cắm trên mặt đất. Một ít vết máu nhàn nhạt loang ra trên Truy Tinh kiếm, đông lại trong gió tuyết, rồi khi tuyết bắt đầu dừng lại, tan ra từ từ chảy xuống theo nước tuyết tan.

Một bàn tay lớn rút thanh Truy Tinh kiếm sáng ngời đặt trước mặt, một đôi mắt máu đen tròng mắt sáng lên. Nếu như đây là sự lựa chọn của người, vậy thì sự tồn tại của ta lại là cái gì chứ?

Xuyên việt, trên đời này thật sự có người có thể làm được chuyện đó. Linh hồn xuyên phá giới hạn thời không sao? Nếu như thật sự có chuyện đó, vậy hai thế giới đó vì sao lại có nhiều chuyện khác biệt như thế cơ chứ?

Sau tứ tuyết, trong những ngày trời đột nhiên lạnh giá, Hứa Tiên đã trải qua mạo hiểm hôm trước, tiếp tục trên con đường tu hành càng cẩn thận hơn. Vốn là còn có chút coi thường “Thiên Kiếp”, hôm nay thu liễm lại toàn bộ, chuẩn bị tinh thần để ứng đối. thiên địa đại kiếp mà tất cả người tu hành đều phải đối mặt, bất luận là kẻ nào cũng không thể giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân để vượt qua.

456. Quyển 6 - Chương 455

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 455: Thế tử.

Nếu thua, chắc chắn là thần hồn tiêu tán. Đây là hậu quả mà bất kỳ kẻ nào cũng không thể gánh chịu nổi, cho nên Hứa Tiên đã quyết định tận lực kéo dài thời gian Thiên kiếp.

Đạo hạnh của Hứa Tiên tiến bộ quá nhanh, thực lực tăng lên quá nhanh cũng khiến cho hắn có cảm giác lằng lằng. Bỏ qua được nhiều tiểu tiết, mấy ngày nay có sự trợ giúp của Bạch Tổ Trinh, ôn luyện kỹ càng cho hắn, làm cho hắn nhớ tới lúc chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp trung học ở kiếp trước. Hơn nữa lúc chiến đấu của Đông Nhạc Đại đế kia chính là kinh nghiệm của bản thân, càng cảm nhận được rằng lực lượng mà mình nắm trong tay vẫn chưa đủ. Nhưng dù sao thế nào cũng khó đạt được tới trình độ như Đông Nhạc Đại đế kia.

Ngày hôm trước, hắn vừa thử nhân cách phụ kia một lần, nhưng là trước tiên đã để cho Bạch Tổ Trinh khóa chặt hắn lại, tuyệt đối không thể thoát ra được, mới bắt đầu thử. Nhưng kết quả lần thử này lại làm cho Hứa Tiên có chút yên lòng, nhưng cũng có chút thất vọng, tình hình cũng không khác với đêm đó mở ra nhân cách phụ, cũng đã hắn không chế hoàn toàn.

Từ từ trong mộng, sau khi bong sáng vĩ ngạn kia biến mất, tính cách thứ hai dường như mất đi ý thức của bản thân, mà hoàn toàn biến thành một loại trình tự dựa theo trí nhớ còn lại của Đông Nhạc Đại đế, có thể tạm thời thay thế chủ nhân cách của Hứa Tiên làm việc, nhưng tuyệt sẽ không làm trái với ý chí của chủ nhân cách. Nếu phải nói, có thể coi như đồ vật giống với “ Nhân công trí năng ” vậy.

Hứa Tiên biết, như vậy thì có thể mất đi khả năng đối thoại, nếu muốn biết toàn bộ mọi chuyện của năm đó, chỉ có thể làm cho bản thân mình trở nên thật mạnh mẽ, tiếp nhận thêm trí nhớ của Đông Nhạc Đại đế. Nhưng không thể phủ nhận, bản thân mình khi mở ra nhân cách Đông Nhạc Đại đế rất mạnh. Cái kiểu nắm chắc đại cục, khống chế năng lượng cũng là điều mà Hứa Tiên không thể sánh kịp. nhưng Hứa Tiên cũng không hề muốn lệ thuộc vào cách đó, mà hiện tại học tập khống chế năng lượng, không chế nghi ngờ, hắn có một người thầy tốt nhất.

Mà điều duy nhất làm cho Hứa Tiên vui vẻ, không nghi ngờ chính là trải qua cuộc sống bình thường, Bạch Tổ Trinh lo liệu việc nhà, Hứa Tiên được Vân Yên dạy đọc sách viết văn, để năm sau đề danh kim bảng.

Đêm đó, Hứa Tiên đang định đi ngủ cùng Bạch Tổ Trinh, ngoài cửa lại có một tiểu quỷ tới mời, nói muốn mời Hứa Tiên đến Thành Long miếu dự tiệc. Bạch Tổ Trinh vốn đã bị Hứa Tiên quán chân không chịu nổi, giờ phút này vội vàng nói:

- Chàng mau đi dự tiệc đi, tối nay thiếp muốn ngồi tu luyện.

Tại Hứa Tiên mà nàng đã rất nhiều tối không tu luyện rồi.

Hứa Tiên cười nói:

- Mỗi đêm không phải chúng ta đều tu luyện sao?

Thân thể Hứa Tiên đương nhiên là long tinh hổ mãnh, như kim đồng chi thân vừa phá, lại càng như thực tủy tri vị, làm cho cả Bạch Tổ Trinh cũng có cảm giác không ứng phó nổi. trong lúc khí tức giao cảm thì có lợi cho cả hai bên. giáo cần nói song tu, quả nhiên không phải là giả.

Bạch Tố Trinh xấu hổ đỏ mặt nói:

- Cái đó làm sao giống nhau được, chàng mau đi đi, thiếp hộ pháp cho chàng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ càng lộ vẻ kiều diễm, Hứa Tiên cười nhẹ nhàng hôn lên môi nàng:

- Vi phu đi vậy.

Liền nở nụ cười đi theo tiểu quỷ đó tới Thanh hiềm miếu.

Trên đường đi, Hứa Tiên hỏi tên quỷ mặt đỏ này:

- Không biết là vì chuyện gì?

Quỷ mặt đỏ thở dài:

- Lại cũng là vì tiểu nhân, không cẩn thận xúc phạm một đại nhân vật ở âm ti, nhất định phải bắt tiểu nhân đi. Nhờ có đại nhân nhà ta đứng ra điều giải, lần này chính là mở tiệc chiêu đãi đại nhân vật kia.

Khuôn mặt dữ tợn của Quỷ mặt đỏ cũng hiện ra mấy phần ủy khuất cùng sợ hãi.

Hứa Tiên trầm nghĩ, hóa ra là mời ta làm người tiếp khách, nhưng quan hệ của hắn với Thành Đà Triệu Văn hội, lại thêm nhạc phụ Thân Đồ trưởng của mình cũng không phải chỉ là hờ hững, đương nhiên sẽ không đành từ chối.

Đi tới trước miếu Thành bộ, lại thấy một chiếc xe xa hoa, quanh đó có rất nhiều âm binh hộ vệ mang giáp đứng coi chừng. Đi vào trong miếu Thành bộ, cũng có thật nhiều binh sĩ gác. Vừa thấy Hứa Tiên tiến tới, cũng trợn mắt lên ra oai. Uy thế này chính là ngay cả quỷ mặt đỏ cũng sợ run cả người. Hứa Tiên lại cười nhìn lại, chúng quỷ binh chỉ thấy trong mắt hắn kim quang chọi lóe, không tự chủ cúi đầu. duy chỉ có một quỷ tướng là dám không cúi đầu, tiến lên đây truy vấn. quỷ mặt đỏ vội vàng tới ứng đối, mới có thể đi vào.

Hứa Tiên trầm nghĩ, lần này người tới đại khái thật sự là đại nhân vật Minh phủ, tu vi của những âm binh này cũng không kém, mạnh hơn nhiều so với đám âm binh Hứa Tiên đã chứng kiến ở Cửu vương phủ. Mà quỷ tướng, chính là tên chỉ sợ cả Thần Đồ trưởng cũng không thắng nổi.

Trong lòng tên quỷ tướng cũng càng kinh ngạc. con người vẻ thư sinh yếu đuối như vậy không thấy được mạnh tới đâu, nhưng có một cỗ uy thế có thể làm cho hắn sợ hãi cúi đầu. quay lại nhìn đám quân tốt phía sau, không có một tên nào dám ngẩng đầu lên.

Hứa Tiên đi thẳng vào bên trong, thấy trong sảnh đã bố trí xong xuôi yến tiệc. Triệu Văn Hội, Thân Đồ trưởng đều đã tới, còn có một nam tử xa lạ đang ôm một nữ tử xinh tươi. Nhìn dung mạo nam tử chẳng qua cũng chỉ tầm hai mươi mấy tuổi, cẩm y ngọc đới, ăn mặc cao quý, diện mạo lại tuấn mỹ, có vẻ như công tử hện duệ quyền quý. Còn nữ tử kia, chỉ dùng hai từ lệ sắc cũng không thể tả hết được vẻ xinh đẹp, nhưng lại không phải là kiểu mà Hứa Tiên yêu thích.

Triệu Văn Hội mặc trang phục bình thường, cẩn thận phụng bồi, nói mấy câu nịnh nọt. Công tử kia chẳng qua chỉ là khẽ nhếch miệng mỉm cười, câu được câu không đáp lại lời của hắn. Thân Đồ trưởng lại đứng cách đó một quãng, chân mày nhíu chặt lại.

Triệu Văn Hội vừa thấy Hứa Tiên đi tới, hai mắt sáng lên, vội vàng giới thiệu cho Hứa Tiên:

- Hán Văn, đây là con trai của Sở Giang Vương, Tào thế tử.

Hắn định giới thiệu tên, mới nhớ tới, đối phương căn bản không nói tên của hắn ra.

- Tào thế tử, đây là danh tu ở bốn địa, Hứa Tiên, Hứa Hán Văn. Thơ từ của hắn cũng nổi đại danh khắp chốn phàm trần.

Tên Tào thế tử kia vừa thấy Hứa Tiên, bất giác thu hồi mấy phần tư thái xấc lã lúc trước. Buông nữ tử bên cạnh ra, chấp tay cười nói với Hứa Tiên:

- Hóa ra là Hứa hiền đệ, nghe đại danh đã lâu, nghe danh đã lâu. Không ngờ tu vi cao như vậy lại có thể làm được những thi từ phàm trần kia, hôm nào là cho vi huynh được nghe một chút.

Hắn thấy Hứa Tiên tu vi bất phàm, tỏ ra tư thái “Chiêu hiền đãi sĩ”.

Trong lòng Triệu Văn Hội thầm mắng hần bất học vô thuật, thậm chí ngay cả thi từ của Hứa Tiên cũng chưa từng nghe qua. Hơn nữa với tu vi ngày nay của Hứa Tiên, cũng dám xưng một tiếng hiền đệ. Nhưng ánh mắt lại chăm chăm nhìn về Hứa Tiên, mong hần có thể ứng đối hài hòa.

Hứa Tiên cũng cười đáp lễ, biết Triệu Văn Hội khó xử, Sở Giang Vương là một trong thập điện Diêm Vương, quyền thế rất lớn ở Âm tu. Hần chẳng qua chỉ là một thành long nho nhỏ, còn đang đắc tội với người ta, cho nên càng phải cẩn thận.

457. Quyển 6 - Chương 456

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 456: Nhai tí. (1)

n.

Sưu tầm:

Hứa Tiên cũng không muốn làm hần mất mặt, chỉ là có chút nghi ngờ nói:

- Sở Giang Vương, không phải họ Sở sao?

Đây cũng là điều Hứa Tiên không biết, Sở Giang Vương được xưng là Sở Giang Vương, cũng giống như những Diêm La khác, chỉ là một loại danh xưng tôn kính. Nhưng trong suy nghĩ của Hứa Tiên, thì được xưng là Sở Giang Vương thì nên mang họ Sở mới đúng.

Nụ cười trên mặt Tào thể tử cùng Triệu Văn Hội cứng lại, trong khi đó Thân Đồ trưởng lại cười nhe ra hai hàm răng trắng hếu, cười nhẹ một tiếng. Nữ tử ngồi đó “phì” một cái cười ra tiếng:

- Con người người đúng là không có học vấn, Sở Giang Vương phải họ SỞ, chẳng lẽ Đô Thị Vương họ Đô, còn Bình Đẳng Vương thì họ Bình hay sao?

Hứa Tiên cười cười nói:

- Con người ta đúng là không có học vấn gì.

Sắc mặt Tào Thể tử mới giãn ra một chút, cổ giấu tia khinh bỉ trong mắt, ngay đường đường thập điện Diêm Vương cũng chưa từng nghe qua, đạo hạnh như vậy thì cao ở chỗ nào chứ.

Sau màn chào hỏi qua loa, tiệc rượu bắt đầu, mọi người phân tịch mà ngồi, Tào thể tử lần Triệu Văn Hội đều khiêm nhường không ngồi vào ghế chủ vị, cho nên để trống. Hứa Tiên cùng nhạc phụ hờ Thân Đồ trưởng ngồi một bên, Triệu Văn Hội cùng Tào thể tử ngồi một bên. Tên quỷ tướng thủ hạ của Tào Thể tử đứng hầu một bên, cũng không ngồi vào bàn.

Giữa sảnh có mấy nữ quỷ vũ cơ hiến vũ, thân thủ đặc sắc, vạt áo xanh nhẹ bay hờ hững, những vũ cơ phàm trần không thể nào sánh bằng, nghĩ cũng biết là do đám người do Thể tử này mang tới. Hứa Tiên nhỏ giọng hỏi:

- Thân đồ lão ca, hôm sau đợi Thanh Loan tập kiếm trở về, ta định cưới nàng về nhà, ngài cảm thấy thế nào?

Bản thân Hứa Tiên cũng cảm thấy quái dị, gọi nhạc phụ của mình là lão ca, còn nói ta muốn lấy nữ nhi của người.

Trước khi Thanh Loan đi, cũng đã cùng Hứa Tiên đi gặp Thân Đồ Trưởng một lần, Thân đồ trưởng chỉ lấy dáng vẻ “nữ nhi gả đi rồi giống như bát nước đã hắt đi”, vung tay lên, cho phép Hứa Tiên tự hành xử lý. Nhưng lúc đó, Hứa Tiên lại có vẻ còn do dự với Thanh Loan, làm cho Thân Đồ trưởng cũng cảm thấy không vui.

Thân Đồ Trưởng phun ra một ngụm rượu, trên mặt lại lộ ra ý mừng, vỗ vỗ bả vai Hứa Tiên nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt. Đại trượng phu tam thê tứ thiếp chẳng qua cũng chỉ là chuyện thường tình. Trước kia ngươi còn chần chừ, làm uống phí tấm chân tình của nữ nhi nhà ta, thật không xứng làm một nam nhân. Hôm nay nếu ngươi đã quyết định, ta liền không nói thêm gì nữa. Phàm hạnh của tên tiểu tử ngươi ta tin tưởng. Nào, cạn chén.

Hứa Tiên ngượng ngùng cười một tiếng, cạn một chén với hắn. Điều này cũng chỉ là ở cổ đại, nếu như ở thời hiện đại, trong tiệc rượu mà nói: “mặc dù ta đã có gia đình, nhưng vẫn mong lấy con gái ngươi”, với tình tình dữ dội như Thân Đồ trượng, chỉ sợ đã hất tung bàn, ném cái bình rượu vào đầu, mà chính mình cũng không thể chống cự lại.

Nào có giống như bây giờ vậy, nhạc phụ đại nhân còn tự mình mời rượu, cho hắn cũng thấy ngượng ngùng.

Tào thế tử nghe thấy bên này nói chuyện, cười nói:

- Thân Đồ tráng sĩ nói rất hay, giống như đám đồ đạc trên bàn vậy, một cái bình trà thì phải có chén trà xung quanh, đây chính là chân lý trong thiên địa.

Nữ tử bên cạnh cười khanh khách, thêm rượu cho hắn, tựa hồ cũng không quá quan tâm.

Hứa Tiên mặc dù hiện tại đúng là một chồng nhiều vợ, nhưng cũng không phụ lòng giai nhân, tự mình khiêm nhường. Ngôn luận ngờ nghệch của Tào thế tử như vậy thật sự khó có thể có nửa phần đồng tình, đành thở dài nói:

- Lẽ do cũng tìm cái nào cho hợp lý một chút, lại còn lải luan “chén trà” như vậy, thật đúng là không biết nói người như thế nào nữa.

Tào thế tử nói:

- Lần này bởi vì “chén trà” này của ta, có chút hiểu lầm với chư vị, hôm nay tiệc rượu thoải mái một trận, hóa giải hiểu lầm kia, thật không còn niềm vui nào bằng. Ta xin kính chư vị trước một chén.

Nói xong một hơi uống cạn sạch chén rượu trong tay, cũng có chút phong cách quý phái.

Hứa Tiên phụng bồi uống, thấp giọng hỏi Thân Đồ trượng bên cạnh:

- Rốt cuộc là đắc tội hắn thế nào?

Thân Đồ trượng hơi nhướng mày rậm, còn chưa kịp trả lời.

Tào thế tử dường như nghe thấy, cười nói:

- Cũng là do tên quỷ nô tài mắt không trông kia gây họa, dương thọ của phụ thân Diễm Nhi của ta sắp hết, ta liền muốn tặng cho lão chút ít, tên quỷ nô kia lại vẫn muốn mang hồn phách của hắn đi, ta đích thân đánh xe tới còn muốn chống lại, chọc giận ta. Một quỷ nô nhỏ nhỏ lại dám phạm thượng như thế, mới bắt hắn lại trách đánh một trận.

Rồi sau đó lại phát tay một cái:

- Cũng chỉ là chuyện nhỏ, uống rượu đi.

Thân Đồ trượng bóp nát cả chén rượu trong tay, Triệu Văn Hội vội vàng nháy mắt. Thân Đồ trượng nghiêng rằng, đưa tay xuống dưới bàn, chén rượu trong tay hóa thành bụi vương đầy trên mặt đất, nếu không phải vừa rồi đã được Triệu Văn Hội ra hiệu, hắn sao có thể yên lặng chịu nhục như vậy.

Chính là trong xóm mà Triệu Văn Hội quản lý có một đại lão tới hạn dương thọ, mấy quỷ sai tới bắt hồn phách, nào ngờ nữ nhi của lão nhân chết yếu, được con của Sở Giang Vương thu giữ, bên gối thổ thổ van xin, để tặng thêm dương thọ cho lão nhân đó.

Nhưng đám quỷ mặt đỏ này mang công vụ, mặc dù trong lòng có e sợ, nhưng cũng không tuân theo hắn. Hơn nữa từ khi Thân Đồ trượng vào phủ tới nay vẫn luôn thâm nghiêm với đám quỷ sai đó. Kết quả Tào thế tử giận dữ, sai thủ hạ dùng thiết trượng hung hăng đánh quỷ mặt đỏ một trận, trối trên xe đòi mang về địa phủ.

Triệu Văn Hội đành phải ra mặt làm hòa, tăng thêm thọ nguyên cho lão nhân đó, mới hòa hoãn được, mở tiệc rượu này, lại sợ mình với Thân Đồ trưởng không lo xong chuyện, mới mời Hứa Tiên tới đây. Có Hứa Tiên tới, Tào thể tử này quả nhiên còn có chút khách khí, uống ba chén, không khí cũng nóng hơn lên.

Nhưng trong lòng Thân Đồ trưởng không dễ chịu, quý sai là thủ hạ của hắn, hôm nay lại vô lý bị đánh, hắn lại không có cách nào bảo vệ. Chức vị của hắn, chẳng qua cũng chỉ là quý sai, lại bị coi thường như vậy, trong lòng sao không giận dữ.

Nếu không phải Triệu Văn Hội ra sức giải hòa, hắn có lẽ cũng không thêm bận tâm có phải là đối thủ của đối phương hay không, cũng liều mạng.

Ánh mắt Hứa Tiên quét nhìn một vòng, trong lòng đã hiểu rõ mọi chuyện, không khỏi âm thầm cau mày.

Tăng thêm thọ nguyên cho thân thích của mình chẳng qua cũng chỉ là chuyện thường tình, hắn tự nhận cũng không phải là đại hiệp chánh nghĩa gì, cũng không chán ghét gì với chuyện này. Nhưng không thông qua quan cai quản bốn địa, ý vào có phụ thân là Sở Giang Vương, dám đánh quý sai làm công vụ, cũng quá mức ngông cuồng rồi! Hơn nữa Thân Đồ trưởng chịu nhục, hắn làm sao có thể ngồi yên không màng tới, không khỏi đứng bật dậy. Ánh mắt hiện lên một đoàn kim quang dữ dội, đám người cùng quý trong sảnh cảm nhận được, không khỏi thấy khó chịu một phen. Mấy nữ quý ở giữa không chịu nổi, kêu đau ngã trên mặt đất.

Ten quý tướng kia che trước người Tào Thể tử, quát lên:

458. Quyển 6 - Chương 457

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 457: Nhai tí. (2)

n.

Sưu tầm:

- Người muốn làm cái gì?

Đường như không sợ kim quang.

Đám quý tốt ngoài cửa cũng tràn vào, bữa tiệc rượu đang vui vẻ chợt giương cung bạt kiếm.

Hứa Tiên không muốn ảnh hưởng người vô tội, thu hồi kim quang, chất vấn:

- Người là quyền quý Minh phủ, càng nên tôn trọng luật pháp Âm ti, tử tăng thêm thọ nguyên của người phạm thì thôi, sao lại dám đánh quý sai?

Lại cảm thấy Thân Đồ trưởng đang kéo ống tay của hắn, chậm rãi lắc đầu, truyền âm nói:

- Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Thanh âm của Tào thể tử truyền từ phía sau quý tướng:

- Chê cười, phụ thân ta đường đường là Sở Giang Vương, chưởng quản đại địa ngục, ta thập lục tiểu địa ngục sao không thể xử trí một tên quý sai.

Mới vừa rồi Hứa Tiên đứng dậy chất vấn, kim quang ẩn hiện, thế nhưng làm cho hắn thấy một tia sợ hãi, nói chuyện cũng không còn cường ngạnh như thường ngày, không khỏi nắm chặt hạt châu trong ngực.

Trong lòng Triệu Văn Hội khẩn trương, kéo Hứa Tiên sang một bên:

- Hán Văn, người say rồi, mau đi ra ngoài cho tỉnh rượu đi!

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Các người?

Triệu Văn Hội nhất gan sợ phiền phức thì thôi, Thân Đồ trưởng cũng là như thế, làm cho hắn rất thất vọng, chẳng lẽ làm quỷ rồi, thì ngược lại trở nên hiền nhất hơn sao?

Hoài nghi trong mắt Hứa Tiên tựa hồ đâm thẳng vào trong lòng Thân Đồ trưởng, kéo Hứa Tiên ra khỏi phòng, thật sâu thở dài một hơi, nói:

- Hiền đệ, ngươi không hiểu đâu!

Hứa Tiên cau mày nói:

- Ta có gì mà không hiểu, chẳng qua chỉ là một tên thế tử, ta còn không làm gì được hắn sao? Năm đó Cửu Vương Phủ còn âm hiểm như thế, còn không phải bị chúng ta phá tan, chẳng lẽ hôm nay lại sợ sao?

Thân Đồ Trưởng thở dài nói:

- Lão ca ngươi chẳng lẽ lại là kẻ nhất gan ngại phiền hay sao, chẳng qua là kẻ địch của chúng ta, chẳng lẽ chỉ là một mình tên thế tử đó? Hung hiểm trong chuyện này còn hơn gấp mười gấp trăm lần ở Cửu Vương phủ.

Hứa Tiên cũng không phải là kẻ vô trí, một chút là hiểu rõ.

Đúng vậy, hôm nay xung đột với Tào thế tử, tức là phải đối mặt với Sở Giang Vương của Minh phủ.

Nhưng Sở Giang Vương cũng không phải là bị cô lập, quan hệ phức tạp có khi kéo tới cả Minh phủ.

- Minh phủ là chỗ tối, chưa chắc đã hắc ám như thế! Sở Giang Vương có khi không biết tội của nhi tử hắn.

Thân Đồ Trưởng cười lạnh nói:

- Quan lại bao che cho nhau, từ xưa tới nay đều là như thế, lại có cái gì mà hắc ám với không hắc ám. Nhi tử đức hạnh nhường đó, thì lão tử có thể tốt ở chỗ nào. Thù ngày hôm nay, ngày sau sẽ tương báo.

Hắn vốn là kẻ tính tình “một bữa cơm phải đền, có thù tất báo”, làm sao chấp nhận bị bôi nhọ như vậy, mà lại không đáp trả. Nhưng hắn đã trải nhiều thế sự, còn hiểu rõ thế thái tình đời hơn Hứa Tiên. Một tên thế tử chẳng là gì, cái đáng sợ thật sự chính là toàn bộ chế độ đầy đủ của Âm ti, cho nên mới phải ẩn nhẫn. Nhưng cho tới ngày sau, nhất định phải đánh cho long trời lở đất mới vừa.

Tào thế tử thấy Hứa Tiên đi ra ngoài, mới thả lỏng hạt châu trong tay. Mặt tái đi, chẳng qua là vẻ mặt không có chút thay đổi. Nếu là bình thường hắn đã lệnh cho thủ hạ bắt giữ Hứa Tiên lại, nhưng hắn cũng có chút bản khoăn.

Chính là vì còn chưa nhận ra được Hứa Tiên nông sâu thế nào, mới không trực tiếp làm tới. Chỉ là cười lạnh với Triệu Văn Hội ngồi cạnh:

- Luật pháp Âm ti? Thành Hàng Châu hoàng trị quý, sao năm ngoái lại thiếu hụt nhiều hồn phách như vậy, ta nếu trở về bẩm báo phụ vương...

Hắn dừng lại chỗ đó, lại làm cho Triệu Văn Hội toát một thân mồ hôi lạnh, luống cuống phụng bồi cẩn thận.

Tào thế tử đương nhiên không biết Hàng Châu có thiếu hụt hồn phách hay không, chẳng qua là thiên hạ hiện nay, có chỗ nào mà không thiếu hụt hồn phách, hoặc là tính toán sơ sót, hoặc là do những hồn ác quỷ như Cửu Vương. Hoặc là kiểu quỷ thành như ở Nguyệt thành.

Đủ loại nguyên nhân, nếu tính ra, ai cũng có quan hệ rất lớn tới chỗ sơ hở của chế độ của chính Minh phủ.

Ác quỷ như Cửu Vương như vậy sao không phái âm binh trị, hay Nguyệt thành có thành Quỷ như vậy chính là do có sự ngầm đồng ý của nội bộ Minh phủ.

Nhưng trong luật pháp Âm ti, bỏ sót hồn phách cũng là tội rất lớn. Những thứ này bình thường sẽ không có ai hỏi đến, cũng không có ai để ý. Nhưng nếu thật sự nhắc tới, cũng chính là trọng tội, không thể nào sửa chữa.

Đúng lúc đó, tên quỷ tướng kia truyền âm cho Tào thế tử:

- Thế tử, tên Hứa Tiên kia pháp lực bất phàm, hơn nữa pháp thuật hắn tu hành lại là pháp thuật khắc chế quỷ như chúng ta, hôm nay cũng không nên gây xung đột với hắn mới đúng.

Trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi kim quang trên thân Hứa Tiên.

Tào thế tử cân nhắc một phen, khẽ gật đầu, trên mặt tự nhiên lại lộ vẻ cười, vỗ vỗ Triệu Văn Hội bên cạnh nói:

- Triệu huynh đừng tưởng thật, ta nói đùa mà!

Lúc này Hứa Tiên cùng Thân Đồ Trọng cũng đi tới, Tào thế tử mặt mang vẻ cười, lại cầm chén rượu đi tới nói:

- Mới vừa rồi cũng chỉ là một hồi hiểu lầm, cũng là do tiểu đệ nhất thời hồ đồ, chén rượu này coi như bồi tội với chư vị.

Hứa Tiên sững sờ, có chút không thích ứng được. Tên Tào thế tử này trước ngạo mạn sau cung kính, lại làm cho hắn cảm thấy khó chịu, cau mày nói:

- Ta khuyên ngươi một câu, lần này đánh quỷ sai là chuyện nhỏ, sau này mà còn không kiềm chế ngông cuồng, sợ là cũng làm hỏng thịnh dự của Sở Giang Vương phụ thân ngươi.

Tào thế tử nổi gân xanh, cười lớn nói:

- Đa tạ Hứa huynh dạy bảo, tiểu đệ ghi khắc trong tâm.

Tiệc rượu lại tiếp tục, đám vũ cơ kia cũng đã lui ra, ngay cả Diêm Nhi bên cạnh Tào thế tử cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Về mặt Tào thế tử thông dong giống như chưa từng có chuyện vừa rồi, hàn huyền mấy chuyện trong quá khứ. Vừa cười nói:

- Chuyến này ta nhận mệnh phụ vương, giúp giải quyết vấn đề thực tế ở các nơi, nếu có yêu ma quỷ quái, mạnh hồn ác quỷ nào nhiều loạn luật pháp Âm ti, cứ nói với ta. Lần này cố ý mang theo một vạn âm binh, chính là vì chuyện này.

Ánh mắt quét khắp lượt, làm như ra oai.

Trong lòng Triệu Văn Hội đại hận, Cửu Vương làm loạn, trong vòng mười năm, bao nhiêu công văn của ta, lại không có nửa tên âm binh phái tới, lại dễ dàng cho người một vạn để điều võ dương oai.

Yên hội kết thúc, Tào thế tử đi ra khỏi miếu Thành hoàng, nụ cười trên mặt tan nhanh như băng tuyết, hừ lạnh một tiếng lên xe ngựa bay lên trời.

Trên không trung, Tào thế tử nhìn ra ngoài cửa sổ, cắn răng nói:

- Vương Bá Năm tra cho ta, tên Hứa Tiên kia rốt cuộc thân phận như thế nào, môn phái gì, sư phụ là ai? Nếu không có bối cảnh gì, ta nhất định phải lôi hồn phách hắn ta về, vào ngục thứ mười sáu, hành hạ.

Quỷ tướng Vương Bá Năm nói:

- Thế tử, Vương thượng đã nói trước, không thể dễ dàng đắc tội tu sĩ, hơn vạn âm binh kia cũng không thể tử dùng bậy.

Tào thế tử gầm lên:

- Ta đắc tội hắn, hắn làm thương tiểu thiếp của ta, còn thiếu chút nữa xuất thủ với ta. Đúng, ta trở về sẽ nói với phụ vương, nói hắn ngang tàng muốn giết ta, ta chỉ vì tự vệ mới dùng âm binh.

459. Quyển 6 - Chương 458

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 458: Âm binh. (1)

n.

Sưu tầm:

Làm nhiều trò như vậy để lấy lại thể diện, hôm nay bị Hứa Tiên dạy dỗ làm cho hắn cảm thấy thật mất mặt. Nếu không phải sợ động thủ ngộ thương, đã phong ra âm binh trong linh châu từ lâu.

“diễm Nhi” kia nhẹ nhàng vỗ về ngực hắn, kiều my nói:

- Trên người thiếp còn đang đau đâu!

Hắn đổi lại khuôn mặt tươi cười:

- Đau ở đâu, ta xoa bóp cho nàng!

- A, chàng thật xấu.

Vương Bá Năm biết có khuyển cũng vô dụng, chỉ có thể thở dài.

Tào thể tử đang định buông mình xe xuống, cùng tiểu thiếp trong xe “xoa bóp” một hồi, lại chợt thoáng qua thấy trên đỉnh một ngọn núi có thân ảnh một nữ tử. Váy dài nhẹ nhàng lay động, hắn không khỏi trợn mắt nhìn sang. Vừa thấy dung nhan của nàng, không khỏi chấn động toàn thân. Hắn đã hiểu được cái gì gọi là “diễm nhược đào lý, lãnh nhược băng sương. U nhược lãnh tuyết, ngạo như mai tuyết.”

Diễm Nhi bò lên ngực hắn, nói:

- Nào?

Tào thể tử chuyển hướng nhìn lại, vốn đang cảm thấy nữ tử này thật xinh đẹp, nhưng so với nữ tử trên núi kia, lại tựa như dong tư thực phần vậy.

Chút dục hỏa trong lòng cũng đã giảm mất hơn phân nửa, ngược lại có chút chán ghét, vội vàng bắt dừng xe, hỏi Vương Bá Năm ở xe bên cạnh:

- Vương thúc, người đạo hạnh hơn ta, người xem nữ tử kia là quý loại sao?

Vương Bá Năm biết thể tử này lại động tâm tư, do dự một chút, vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng mà, tu vi dường như cũng không thấp.

Tào thể tử xoa tay nói:

- Nếu là quý loại, về tình về lý cũng nên chịu sự quản thúc của Âm ti, không nên tử lưu lạc dương thế, tránh hại thể nhân. Đây là điều viết rõ trong luật pháp chốn Âm ti, trong tam giới, ai dám nói không phải cho ta. Cho dù có chút tu vi, nhưng cũng sao địch lại một vạn âm binh của ta.

- Lại nói, còn cần gì đánh đấm chứ, chỉ cần nói rõ thân phận, còn sợ nàng không theo sao.

Diễm Nhi nói:

- Thế tử, hay là chúng ta đi đi, không biết lai lịch nữ tử này thế nào, nói không chừng đã có hán tử.

Nàng đang được sủng ái, đương nhiên không muốn hắn đi chọe nữ nhân khác.

Nhưng Tào thể tử quay đầu lại lạnh lùng liếc nhìn một cái, nàng ta cả người khê run rẩy không dám khuyên nữa. Xe ngựa đã đi xuống phía dưới.

Niếp Tiểu Thiên đứng trên vách núi, nhìn bầu trời đêm mênh mông, đã xử lý tốt mọi chuyện ở Phương Hoàng Sơn, còn cách ngày ước định thân với hắn một chút thời gian, nhưng lại nhiều ngày không tự chủ được tới đây nhìn quanh, dường như thường xuyên tới hơn thì hắn sẽ đến vậy. Nàng không khỏi tự giễu cười, mình đúng thật là si tình mà!

Đột nhiên có một chiếc xe ngựa bay ngang bầu trời đêm đã hấp dẫn sự chú ý của Tiểu Thiên. Nhưng nàng hôm nay kết hợp với linh khí địa mạch, đã thành sơn thần của Phương Hoàng Sơn này, cũng không còn giống với quý loại tầm thường nữa.

Cỗ xe ngựa kia bỗng nhiên bay về hướng này, một công tử cầm y hoa phụ bước ra:

- Vị thủy nương này, đêm đã khuya còn đứng ở núi này, là đang đợi tại hạ sao?

Tiểu Thiển nhíu mày, nói:

- Sai rồi, không phải.

Tay đã nắm chặt cây trâm.

Tào thế tử nói:

- Ta là con của Sở Giang Vương, muốn mời cô nương tới phủ chơi, không biết có được hay không?

Tiểu Thiển mắng:

- Vô lại đệ tử, còn không rời đi, mắt mặt như phụ.

Tào thế tử chau mày nói:

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, người thân quý loại, tự ý lưu lại dương thế, đã phạm vào tội lớn.

Lợi dụ không được, chuyển sang đe dọa uy bức.

Tiểu Thiển cười lạnh nói:

- Tiểu tử muốn chèn ép ta. Ta hôm nay đã là sơn thần Phượng Hoàng Sơn, không hề bị Minh phủ các người quản chế. Nếu còn không chịu rời đi, người xem chừng đó.

Nàng hét một câu, triệu hồi rất nhiều sơn tinh quỷ mị bao quanh lấy xe ngựa.

Tào thế tử lại cười ha hả, nói với quỷ tướng Vương Bá Hạnh bên cạnh:

- Lệ quỷ hung hồn bậc này, ta có thể vận dụng âm binh chứ?

Không đợi Vương Bá Hạnh trả lời, đã lấy linh châu ra, vung tay lên, linh quang trong linh châu thoáng hiện, rất nhiều binh mã xuất hiện, bao bọc xung quanh đỉnh núi.

Một vạn âm binh mà lại có thể giấu trong một hạt linh châu nhỏ nhỏ. Âm binh mặc áo giáp, diện mục dữ tợn, miệng rộng, trông mất màu huỳnh bích quỷ hỏa, nhìn đám sinh linh đứng trên đất với vẻ tham lam. Một vạn âm binh đứng chung một chỗ như mảng mây đen, che kín tinh không.

Chỉ có vô số ánh quỷ hỏa xanh xanh là có thể thay thế được ánh sao. Nơi âm khí màu đậm mực tiếp xúc, núi rừng cỏ cây cùng dần dần khô héo. Nhưng thứ sơn tinh quỷ mị kia, nhất thời tán tác hết.

Tiểu Thiển lập tức biến sắc, không do dự nữa, lấy trâm trong tay áo.

Vương Bá Hạnh vội vàng che trước người Tào thế tử, lại thấy Tiểu Thiển lấy ra một hình nộm rơm vàng óng, nói: Uptruyen nhanh nhất tại " tu ng h oanh "

- Không tốt!

Nhưng một trâm kia đã hung hăng đâm vào ngực hình nộm. Tào thế tử núp sau lưng Vương Bá Hạnh, lại chợt thấy trước ngực đau cùng cực, rồi phun ra một búng máu, bất tỉnh trên mặt đất.

Nhân lúc Vương Bá Hạnh xoay người lại nhìn, Tiểu Thiển nhanh chóng trốn vào trong một cái động. Vương Bá Hạnh thấy Tào thế tử hơi thở mong manh, mặt như giấy vàng, có vẻ là bị đả thương thật nặng. Hắn được sự nhờ vả của Sở Giang Vương chặn sóc thế tử. Chuyện hôm nay thành vậy biết khai báo sao với Sở Giang Vương. Hắn kinh sợ quay đầu lại nói:

- Bắt lấy ả!

Trong miếu thành hoàng, sau khi đợi Tào thế tử rời đi, Hứa Tiên cùng Triệu Văn Hội, Thân Đồ Trọng uống rượu, vẫn luôn trầm mặc không nói, chỉ là uống từng chén từng chén. Trong lòng không biết tư vị gì, rồi lại không nói được là có chỗ nào không đúng. Thân Đồ Trọng hiểu tâm ý của hắn, nói:

- Thế đạo như thế, cần phải ẩn nhẫn mới có thể thành đại sự.

- Đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, ghi nhớ thù này là được, còn sợ sau này không có cơ hội báo thù sao?

Triệu Văn Hội cũng ôn tồn khuyên bảo.

- Nhị đệ nói rất đúng, chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn mới đúng.

Hứa Tiên cúi đầu lẩm bẩm:

- Pha đại trượng phu, đại trượng phu.

Chợt thấy tên wuyr sai mặt đỏ, hỏi:

- Người còn đau không?

Mấy người sưng sốt, quỷ sai mặt đỏ ấp úng không nói thành lời, được Triệu Văn Hội nháy mắt, nói cười nói:

- Xin đa tạ Hứa gia ra mặt giúp ta, lên án mạnh mẽ cầu thể tử thối kia, tiểu nhân đứng bên nghe, trong lòng cũng thông khoái.

Ánh mắt lộ ra cảm kích không hề giả tạo.

Hứa Tiên nhìn ánh mắt đó, cúi đầu uống mấy chén. Quỷ mặt đỏ vội vàng rót thêm cho hắn, Hứa Tiên lại nói:

- Người có đau hay không?

Quỷ mặt đỏ chỉ đành phải nói:

- Hứa gia nói chuyện này... bị đánh đương nhiên đau, nếu không phải đại nhân ra mặt giúp ta, chỉ sợ cả mạng cũng không còn. Chỉ do ta không hiểu biến thông. Ài, sau này ắt có người trừng trị hắn. Ai bảo hắn có một lão tử...

“ba” một tiếng, Hứa Tiên vỗ bàn,

- Sao có thể buông tha hắn dễ dàng vậy!

Rồi vội vàng ra cửa. Triệu Văn Hội vội vàng ngăn cản nói:

- Hiền đệ, nhỏ không nhị sẽ loạn mưu lớn.

Thân Đồ Trượng cũng kéo hắn lại nói:

- Đại trượng phu có được dân được.

Hứa Tiên khoát tay chặn lại nói:

- Thân đồ lão ca, không cần nhiều lời, Hứa Tiên ta cho tới giờ cũng không phải đại trượng phu gì. Chỉ biết là kiến nghĩa bất vi phi dũng dã!

460. Quyển 6 - Chương 459

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 459: Âm binh. (2)

n.

Sưu tầm:

Hai huynh đệ đứng cạnh vừa mới khuyên bảo đã cúi đầu yên lặng, tự uống rượu, nhưng về nhà nhuyển ngọc ôn hương, tiếp tục cuộc sống thoải mái của mình. Nhưng có ai để ý, ai quan tâm một quỷ sai nho nhỏ, oan hay không, đau hay không.

Nhìn như tất cả đều vui vẻ, nhưng chính nghĩa ở đâu? Công lý ở đâu? Bản thân mình không phải cũng từng chỉ tồn tại “nho nhỏ” giống chúng sinh hôm nay sao?

Nghĩ tới đây, Hứa Tiên không khỏi thầm hận, sao có thể nuốt trôi cục tức này? Vô duyên có tu một thân pháp lực, sao còn không bằng cam đảm khi làm người phạm.

Lại không biết, người chính là như vậy, càng có nhiều thứ, đường sống quay về càng lớn, lại càng dễ dàng yếu đuối, dừng bước. Hứa Tiên đã uống tới say, thần hồn càng tỉnh táo. Chỉ cảm thấy có cỗ trục khí nghẹn trong ngực, hẳn là người của hai thế giới, chưa từng nuốt trôi cục tức như vậy.

Nói với quỷ mặt đỏ đứng đó:

- Ta đi bắt hắn lại, đánh cho hắn một trận, trút hận cho người.

Quỷ sai mặt đỏ sắc mặt tái nhợt, vội nói:

- Không cần, tiểu nhân chẳng qua chỉ là một quỷ sai, nhưng hắn là thế tử Sở Giang Vương, nếu...
- Thế tử Sở Giang Vương thì từ nhỏ đã tài trí hơn người sao? Thì lại ý mạnh ức hiếp kẻ yếu sao?

Hứa Tiên quát, tuy là nửa tỉnh nửa say, nhưng viên Thái Dương tinh trong thần hồn lại sáng bừng người. Cỗ kim quang đó chiếu xuyên thấu thần hồn, sáng cả gian phòng hắc ám âm trầm này. Nói với Thân Đồ Trọng đang lôi kéo hắn:

- Nhị vị huynh trưởng xin đừng trách, xin cho tiểu đệ tùy hứng một hồi, nếu làm chậm bước tiến của Triệu đại ca, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi mà thôi.

Triệu Văn Hội lặng ngắt người, chợt gỡ mũ quan đang đội trên đầu ném xuống đất:

- Có huynh đệ như vậy, ta vừa rồi còn ham tước lộc. Giờ thả làm cô hồn dã quỷ cũng phải xả cục tức này.

Thân Đồ Trọng cười ha ha nói:

- Ấu cũng là ta nghĩ quá nhiều, nhân sinh tại thế, chỉ cầu cuộc sống thống khoái. Nay cho dù chờ ngày sau báo thù, cũng là không thú vị, đi nhanh nào, đừng để tên tiểu súc sinh kia đi xa.

Triệu Văn Hội liền ở lại miếu Thành hoàng trấn giữ, Hứa Tiên cùng Thân Đồ Trọng liền bay về phía hướng tây.

Xa xa đã thấy hắc khí ngất trời, trong lòng Hứa Tiên thầm vui mừng, còn chưa đi xa lắm, rồi chợt hoảng hốt, đây không phải là Phượng Hoàng sơn của Tiểu Thiển sao?

Vương Bá Hạng chỉ huy một vạn âm binh tiến lên, mãnh liệt như núi sông khuynh đảo. Mười mắt tinh quái thủ hạ của Tiểu Thiển đã sớm tâm kinh đảm chiến (sợ tới hồn siêu phách lạc). Tiểu Thiển chỉ kịp xuất ra mấy tên người giấy, ngựa giấy ngăn cản một chút, đã bị đánh tan.

Tiểu Thiển lại dùng pháp thuật quỷ hỏa, giết mười mấy âm binh. Ở chỗ này số lượng chính là ưu thế, bao nhiêu chiêu trò cũng chẳng có mấy tác dụng, nháy mắt đã bị đánh tan hết.

Vương Bá Hạng mang Tiểu Thiển đã bất tỉnh vút lên trên xe ngựa.

Đám âm binh đông đảo gào thét, dường như rất bất mãn khi không được xé xác, ăn hồn phách này. Cơ hồ muốn đồng loạt xông lên, ăn luôn cả Vương Bá Hạng lẫn Tiểu Thiển.

Vương Bá Hạng chợt giơ viên linh châu trong tay lên, tỏa ra một đạo hào quang, đám âm binh mới dần dần được trấn an lại. Đúng lúc đó, chợt thấy hai bóng người đang bay nhanh tới, Vương Bá Hạng vội nói với phu xe:

- Thương thế của thế tử quan trọng hơn, mau trở lại vương phủ.

Rồi hắn quay ra chặn hai người lại nói:

- Sao? Các người lại muốn thế nào?

Hứa Tiên gọi to hai tiếng Tiểu Thiển, nhưng không thấy đáp lại, trong lòng khẩn trương, nhìn chiếc xe ngựa lặc lự chạy nhanh về phía chân trời, Hứa Tiên mới hiểu được là chuyện gì đã xảy ra. Không khỏi thầm nghĩ: “nguy hiểm thật, nếu không phải chính mình tỉnh ngộ, Tiểu Thiển chẳng lẽ đã âm thầm bị cướp đi sao. Loại cặn bã như tên Tào thế tử kia, có chết cũng không đáng tiếc.

Hứa Tiên nhanh chóng đuổi theo cỗ xe ngựa, Vương Bá Hạng mang một vạn âm binh ngăn lại, nói:

- Bất luận quan hệ của người với nữ tử kia thế nào, ả cũng đã dấn thương thế tử nhà ta...

Lại bị một ngọn lửa màu vàng đập vào mặt, nhất thời bị ngất lờ, vội vàng tránh né. Ngọn lửa này mới chỉ là nhìn thôi cũng đã có cảm giác bị bỏng, nếu là bị đốt phải, chắc chắn là một cái tử lộ. Lại thấy mười mấy âm binh phía sau không kịp tránh né, kêu thảm thiết.

Thái Dương chân hỏa thiêu đốt gần như không còn gì.

Hứa Tiên lại vẫn không thoát được gần một vạn âm binh đang vây quanh hắn cùng Thân Đồ Trọng.

Cứ như vậy, tạo thành một vòng tròn đen hắc ám trên không trung.

Vương Bá Hạng giận tím mặt:

- Dám giết âm binh của địa phủ!

Rồi hét lên ra lệnh, toàn bộ giống như thủy triều, ào ạt dâng lên.

Thân Đồ Trọng không khỏi nhú mào, không ngờ âm binh mà Tào thể tử này mang tới thậm chí cũng có uy lực lớn như thế. Hôm nay chỉ sợ lại bị vây hãm ở đây, nhưng trong lòng hắn cũng có một cỗ hào khí, cho dù là chết, cũng phải chém chết tên quỷ tướng kia cho hả giận.

Đang tính cầm đao nhào tới, lại nghe thấy Hứa Tiên nói:

- Tránh đi.

Quay đầu lại thấy trong mắt của hắn chưa từng hắc ám cùng thâm thủy tới vậy.

Hứa Tiên lại dùng nhân cách phụ Đông Nhạc Đại đế, Thái Dương chủ tinh lóng lánh quang mang màu vàng kim, xuyên qua thần hồn chiếu sáng. Âm binh chạm tới cỗ ánh sáng này, lập tức hóa thành tro bụi, liêu rớt lại. Vương Bá Hạng chẳng những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mặc cho người có bao nhiêu pháp lực, cũng sẽ bị âm binh làm hao tổn hết.

Hắn dùng linh châu trong tay bức đám âm binh nhào tới, lập tức liền có vô số tiếng kêu rên gào thét, cùng tiếng ngựa hí vang phát ra từ trong vòng tròn hắc ám đó.

Hứa Tiên ngược lại nhắm hai mắt, chủ tinh không tiếp tục ráng lóng lánh như thế nữa, mà lờ ra trong bóng tối một cách kỳ diệu, tựa hồ đang tìm một quy luật nào đó.

Giờ phút này chỉ còn cách bình minh một khoảng thời gian ngắn, nhưng mặc dù là trong bầu trời đêm hắc ám như vậy thì linh lực hoàn toàn không hề mỏng manh. Vô số hạt màu vàng kim bắt đầu rung chuyển, lóe lên theo chủ tinh.

Hứa Tiên chợt mở trừng hai mắt, mắt màu vàng kim, da cũng cũng vàng kim, quần áo cũng vàng kim, từ hắn làm trung tâm, tạo thành một làn sóng màu vàng, toàn bộ thế giới cũng bắt đầu chảy tràn bởi làn sóng ánh sáng màu vàng này.

Phàm là âm binh chỉ cầm chạm vào làn sóng quang mang, liền kêu gào thảm thiết, hóa thành khói xanh cuộn cuộn hơi phi yên diệt (tro cốt cũng tan tành).

Vương Bá Hạng cũng là bỏng toàn thân, nhưng đạo hạnh của hắn thâm sâu, cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Cũng chỉ là đứng giữa không trung trợn mắt há hốc mồm nhìn Hứa Tiên đứng đó. Một vạn âm binh tạo thành quỷ quân, toàn bộ bị một chiêu này hủy diệt. Thân thể của hắn run rẩy, thể tử bị thương nặng, mình lại làm hao tổn một vạn âm binh, trở về cũng là trọng tội khó tha. Hắn háo thành một đạo lưu quang màu đen, đánh về phía Hứa Tiên, trong mắt là sự điên cuồng tột độ.

Hứa Tiên cùng Thân Đồ Trọng nóng lòng đuổi theo xe ngựa, cũng không thềm để ý nhìn Vương Bá Hạng một cái, nhưng vừa mới đó đã không còn thấy bóng dáng chiếc xe ngựa kia nữa. Vương Bá Hạng bổ nhào người tới trước, một cánh tay trắng như ngọc đã đón sẵn trước, hắn chỉ cảm thấy có một cỗ hấp lực truyền tới, còn chưa kịp phản ứng gì.

461. Quyển 6 - Chương 460

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 460: Địa phủ. (1)

n.

Sưu tầm:

Hứa Tiên nắm thật chặt cổ của hắn, ánh mắt hắc ám nhìn qua, thần nhiên nói:

- Xe ngựa đi đâu?

Người Vương Bá Hạng run lên:

- Người mà giết ta, Vương thượng nhà chúng ta sẽ không bỏ qua cho người.

Đảm khí bình thường đã bị ánh nhìn của đôi mắt kia làm tan rã hết.

Hứa Tiên cau mày:

- Ứng khuyến.

Tay siết thêm chặt, cả người Vương Bá Hạng như bị điện giật, run rẩy không ngừng. Kẻ này bình thường chỉ ra vẻ trung nghĩa, không để ý thị phi đại nghĩa, chỉ biết mù quáng tuân lệnh, giết cũng chẳng đáng tiếc.

Vương Bá Hạng chỉ cảm thấy thân thể cũng dường như sắp tan ra, trong mắt lại tràn đầy vẻ khó tin. Đây! Đây là sưu hồn thuật! Đây rõ ràng là cấm pháp đã bị thất truyền rồi.

Thân Đồ Trọng vừa mới trốn vào bên trong Hồng ngọc bội của Hứa Tiên, lần này mới vừa chui ra ngoài, mới nhìn đã thấy Thái Dương tinh sáng, bất giác tâm thần cũng thả lỏng, chợt hé miệng thở gấp không ngừng. Những tàn hồn toái phách bị Thái Dương linh lực đánh phá trong không trung cũng dồn vào trong miệng hắn, cơ thể hắn lập tức phòng lên gấp mấy lần, mắt đỏ ngầu, thở hào hển, cơ hồ không thể tự chủ.

Tuy là tàn dư, hưng âm binh cũng không giống với hồn phách bình thường, chỉ là những hồn phách hung ác do địa phủ luyện chế thành. Ý niệm của âm binh chỉ có ý muốn tham lam chém giết, bị sát khí vận veo tới mức không còn ý thức của loài người- chỉ còn có bản năng cắn bản là cắn nuốt mà thôi. Thân Đồ Trọng cắn nuốt loại ý chí này. May là lòng hắn kiên định, mà vẫn bị ảnh hưởng, diện mục vằn vẹo.

Hứa Tiên dùng Sưu hồn thuật, lập tức biết được hướng đi của chiếc xe ngựa, cùng với rất nhiều tin tức mới của Địa phủ, tiện tay ném Vương Bá Hạng đang cầm trong tay vào miệng Thân Đồ Trọng, nói:

- Đi!

Liên bay về hướng Địa phủ. Thân Đồ Trọng nuốt sạch Vương Bá Hạng vào trong bụng, rồi lại không tự chủ được nhìn vào Hứa Tiên đang bay trước mắt mình, trong miệng càng cảm thấy khát khao. Hai bàn tay to mọc ra móng vuốt sắc nhọn, cơ hồ tóm được Hứa Tiên. Hứa Tiên xoay người đặt tay lên trán Thân Đồ Trọng, linh quang thoáng hiện. Thân thể Thân Đồ Trọng nhanh chóng trở về bộ dạng thường nhân, cũng là đầu toát đầy mồ hôi lạnh, tim không ngừng đập, thiếu chút nữa đã bị cỗ sát khí này lấn át, biến thành quái vật chỉ biết cắn nuốt, giết chóc như đám âm binh.

Hứa Tiên cũng không quay đầu lại bay lên, thanh âm uy nghiêm nói:

- Thân Đồ, ban đầu quỷ hùng Hạng Vũ làm loạn, cuối cùng lại chính là không khống chế được bản thân, nuốt hết toàn bộ quỷ binh đi theo đuổi hắn mới bại. Con đường tu hành, nếu không khống chế được bản thân, toàn bộ sẽ thành vô ích. Nhưng quỷ hùng có một bộ pháp môn, ta truyền cho người, chờ một chút, có lẽ dùng được.

Thân Đồ Trọng cúi đầu nói:

- Vâng.

Tình cảnh này không khỏi làm cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc, giống như đã xảy ra vô số lần trước đó rồi.

Bốn con tuấn mã màu đỏ kéo một chiếc xe nâu đen sáng ngời phá vỡ chân trời, mây đen giăng đầy không trung. Trên mặt đất, vô số y hồn đang ngơ ngẩn đi trên một con đường trống rỗng, thỉnh thoảng có một

tia thần trí thanh tỉnh, hơi ngửa đầu nhìn chiếc xe ngựa trên bầu trời, lập tức bị quỷ sai bên cạnh dùng roi đánh, lại tiếp tục đi.

Chiếc xe ngựa vượt qua Hoàng tuyền lộ, Vọng hương nhai. Cầu Nại hàn, Nghiệt kinh thai, bao nhiêu thứ, qua một khoảng núi non nối tiếp, đi vào một tòa phủ đệ thật là hùng vĩ trên ngọn núi cao nhất.

Dưới chân núi, một toà cửa nha vừa cao vừa sâu, trên cửa viết ba chữ màu vàng kim “Diêm vương điện”, bên cạnh còn treo một tấm biển “điện thứ hai”. Đây là điện thứ hai trong Diêm Vương thập điện, cũng là chỗ ở âm thần của Sở Giang Vương.

Vương giả trong nội đường hắc diện bạch tu, rất có uy nghiêm. Một lũ tiểu quỷ vẻ nịnh nọt sân si đang dâng lên một chồng văn thư. Dưới đường có một con quỷ đang bị trói, cả người run rẩy, quỷ khí âm trầm, nhưng có một cỗ ý chí trang nghiêm. Xung quanh là vô số minh sai quỷ quái với những hình thù kỳ dị. Sở Giang vương nhìn văn điệp nổi giận nói:

- Bản thân mình nhiều tuổi, lại lần chiếm tài vật của ấu đệ, phạt vào ba địa ngục Cơ nê, tiêu khát, nùng huyết chịu phạt, rồi sau đó đưa vào điện thứ ba thụ thẩm.

Một tên quỷ sai cao hơn trượng lồi hẳn ra, nhe mặt xanh nanh vàng, mắt đỏ lưỡi dài, cầm cái nĩa xiên thép khổng lồ, cầm xuống người quỷ hồ đang bị trói dưới đường, mang đi tiểu địa ngục. Lúc này một tỷ nữ hậu đường chạy ra, quỳ xuống nói:

- Không xong rồi, bệ hạ, thế tử bị thương.

Sở Giang vương giật mình đứng bật dậy, nói:

- Xảy ra chuyện gì? Vương tướng quân đâu?

Hắn lo đạo hạnh nhi tử chưa thâm, ra bên ngoài bị người khác khí nhục, đã cố ý để cho quỷ tướng Vương Bá Hạnh hộ vệ, lại còn giao một vạn âm binh để bảo vệ. Những người tu hành tâm thường cũng không chống đỡ được, sao lại bị thương cơ chứ?

Sở Giang vương không còn quan tâm chỗ văn thư trên bàn nữa, vội vàng đi về phủ, lại thấy Tào thể tử hơi thở mỏng manh nằm trên mặt đất, trong lòng kinh hãi, vội vàng độ cho hắn một cỗ âm khí, tào thể tử mới khẽ tỉnh dậy, nói:

- Phụ vương. Hải nhi gặp ác quỷ trong núi, cướp đoạt sinh hồn, muốn chết phục nạng, không ngờ nhất thời sơ suất bị nạng đánh thương, làm cho phụ vương lo lắng.

Tiểu Thiên bên cạnh cũng đã tỉnh lại, chẳng qua là bị trói hồn tác trói chặt, không thể động đậy, dùng đôi mắt sáng trong nhìn cặp phụ tử này, nói:

- Sở Giang Vương, lệnh lang dục hành bắt quỷ, mới bị ta đánh thương.

- Cám mồm!

Một phụ nhân ăn mặc cung trang cả giận nói:

- Con ta luôn luôn khiêm cung hữu lễ, giúp mọi người làm điều tốt, đồ đệ tiện như người đã thương hắn còn dám chống chế, mau mang nạng giam vào trong địa ngục, báo thù cho Tuyên nhi.

Sở Giang Vương nói:

- Cũng nên thẩm vấn một phen.

Tào thể tử hấp hối nói:

- Phụ vương không tin hải nhi sao? Thường y quân trở lại, hắn có thể làm chứng cho ta.

Tuy siêu, nhưng lại dường như mạnh mẽ quả quyết. Hắn mặc dù không biết tại sao Vương Bá Hạnh không có phụng bồi hắn trở lại, nhưng Vương Bá Hạnh nhất định che giấu cho hắn. Mặc dù có chút tiếc thương Tiểu Thiên, nhưng giờ phút này vì bảo vệ chính mình cũng bất chấp những thứ khác. Cùng lắm là để cho nữ tử này nếm chút khổ cực, đi ra khỏi địa ngục có khi lại ngoan ngoãn nghe lời hơn.

Phụ nhân kia ra lệnh, lẻ bên cạnh liền dẫn Tiểu Thiên đi về phía địa ngục. Sở Giang vương cũng có chút do dự, nhưng lại không ngăn cản.

Ác quỷ thân cao hai trượng dẫn tiểu Thiên đi, lại cũng không dẫn đi về địa ngục, mà là đi tới một nơi hoang vắng, linh lực ẩn chứa trong hồn phách này làm cho hấn động tâm không dứt, nếu như có thể cắn nuốt, pháp lực nhất định có thể cao lên gấp mười lần, nhưng cũng sợ sau này vương thượng hỏi tới lại không dễ bề khai báo. Do dự một chút, hấn đã tìm ra được phương pháp ứng đối, chỉ nói là để cho ác quỷ nuốt huyết trong ao xé xác ăn mất, hôm nay cũng nhân cơ hội này, muốn nuốt Tiểu Thiên vào trong miệng.

Trong lòng tiểu Thiên khổ sở, thôi hết rồi, tướng công, ta với chàng hẹn kiếp sau gặp lại!

462. Quyển 6 - Chương 461

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 461: Địa phủ. (2)

n.

Sưu tâm:

Nhưng lần này nàng chính là bị thần hồn câu diệt, sao còn có cái gì mà kiếp sau đâu! Nghĩ tới đây, không khỏi chảy hai hàng thanh lệ.

Bỗng nhiên có một đạo kim quang đâm rách thể giới mơ màng này, đâm vào thân thể ác quỷ kia, hoàn thành một đoàn kim hỏa mãnh liệt bốc cháy lên. Tiểu Thiên mạnh mẽ ngẩng đầu, dung nhan diễm lệ tràn đầy vẻ vui mừng.

- Tướng công.

Trên lầu cao chừng mười trượng, tràn đầy tú tích khắc ba chữ “Quỷ môn quan”, có một vết máu, quỷ khí dày đặc. Trên cổng vào là vô số con kền kền, trên người lại không dính chút máu, trên cái đầu trọc trơ trọi có một ngọn lửa xanh.

Kền kền bỗng nhiên hốt hoảng bay đi, hai người đáp xuống trên cổng, nhìn khắp nơi, cũng là một thể giới màu đen cùng huyết sắc. Hứa Tiên cau mày, đây không phải là bất kỳ chỗ núi sông nào chốn nhân gian, phật môn, quỷ môn, quả nhiên là thần kỳ như vậy sao?

Thân Đồ Trọng suốt dọc đường đi bói rồi học lấy môn công pháp Hứa Tiên truyền lại, chính là quỷ chi đạo hiểm có, nhờ có đạo này, hấn đã tiêu hóa hoàn toàn tàn hồn tối ác của đám âm binh kia, lại nhìn về Hứa Tiên càng thấy thâm sâu bất trắc.

- Kể đến là người ở đâu, dám xông vào địa phủ?

Một tiếng quát to từ trong truyền ra, Hứa Tiên quay đầu đi, đã thấy có thật nhiều quỷ binh quỷ tướng xông tới, nói:

- Ta là khách quý của Sở Giang Vương.

Lấy ra linh châu thu được từ chỗ Vương Bá Hạnh, tên ác quỷ đang chất vấn lập tức nở nụ cười ninh hót, viên “ngự linh châu” này cũng không phải thường nhân là có thể cầm được, bên trong có thể ẩn chứa hơn một vạn âm binh, cũng chỉ có Minh phủ đại nhân mới được xuất thủ. Có thể mang viên linh châu này giao cho hấn làm tín vật, đủ thấy được thân phận của người này thật bất phàm.

Hứa Tiên dựa vào viên linh châu này, bay về hướng Sở Giang Vương phủ theo trí nhớ của tên quỷ tướng kia, đồng thời dùng Thiên nhãn tìm khắp nơi. Bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, hắc ám trong mắt cũng tản đi, hóa thành vui mừng ngời sáng, hô:

- Tiểu thiên!

Rồi sau đó lại hóa thành tức giận lạnh băng, xuất ra kim tiễn, giết chết tên quỷ bộc đó, ôm tiểu Thiển vào trong ngực. Suốt dọc đường đi, không lúc nào ngừng lo lắng, chỉ có giờ phút này ôm thân thể nhẹ nhàng của nàng mới cảm thấy bình tĩnh trở lại. Lau đi giọt lệ trên mặt nàng, ôn nhu nói:

- Nàng trốn đi một hồi, chờ ta chém giết tên thể tử kia đi, liền dẫn nàng trở về.

Tiểu Thiển nắm lấy ống tay áo của hắn nói:

- Tướng công, đây đang là ở trong địa bàn của người khác, hay là chúng ta trở về lập kế hoạch rồi tính!

Hứa Tiên lại nói:

- Vi phu tự có chừng mực, chưa diệt trừ kẻ này, sau này không còn mặt mũi nào gặp lại Yến Xích Hà, chẳng qua là không muốn cho nàng theo ta mạo hiểm.

Nàng cảm giác được sự tự tin của phụ nhân cách, tiểu Thiển ngoan ngoãn gật đầu nói:

- Tướng công muốn làm gì thì làm, tiểu Thiển lại không muốn đi trốn, nguyện đi cùng tướng công.

Thân Đồ Trương cười to nói:

- Đệ muội không cần lo lắng, có công pháp của hiền đệ, còn sợ gì Sở Giang Vương, hãy xem chúng ta làm cho Địa phủ long trời lở đất.

Hôm nay hắn cũng là rất tự tin.

- To gan! Người phương nào dám can đảm như thế.

Hứa Tiên cùng Thân Đồ Trương bay vút tới, hấp dẫn một tên quỷ sai trong nội điện, Hứa Tiên giơ lên minh châu trong tay, nói:

- Ta muốn gặp Sở Giang Vương.

Chúng quỷ thấy viên linh châu trong tay hắn, không dám chậm trễ, dẫn tới phủ Sở Giang Vương. Trên ngọn núi to, không hề có nửa bóng hoa cỏ, chỉ có tro bụi màu vàng xám. Chỉ có một sơn đạo nối thẳng tới đỉnh núi. Hai bên sơn đạo là hai tên thủ quỷ cao gần mười trượng, cúi đầu xuống nhìn.

Hứa Tiên bước lên bậc thang đi lên, giữa đầu vừa trông đã thấy Sở Giang Vương đang đứng trên đó nhìn hắn.

Sở Giang vương vừa thấy viên linh châu, liền nhận ngay ra, lớn tiếng hỏi:

- Viên linh châu này ngươi lấy đâu ra?

Thấy viên linh châu này, chỉ sợ Vương Bá Hạnh đã lành ít dữ nhiều. Hắn hàng năm thăm âm, trên người mang theo một cổ sắt khí, một khi thật sự nổi giận như vậy, toàn bộ đám quỷ loại xung quanh cũng khẽ run rẩy.

Thân Đồ Trương cũng là miễn cưỡng chống đỡ, thầm nghĩ hai chữ “Diêm vương” này quả không phải là hư danh.

Chỉ có Hứa Tiên con người sâu thẳm, không đáp mà hỏi ngược lại:

- Ngươi có biết nhi tử của ngươi làm cái gì không?

Sở Giang Vương nhìn thẳng vào thân ảnh ám trắng uy nghi đang đứng đường hoàng kia, lại nghĩ “lại giả bất thiện”, nói:

- Sinh nhân (người còn sống) lại tự ý xông vào Âm ti, đã phạm vào tội lớn, lại cướp bóc hồn phách của Địa phủ giết chết quỷ sai, lại càng tội thêm tội, ngươi không sợ mười tám tầng địa ngục sao?

Hứa Tiên nói:

- Ta chỉ sợ không nuốt trôi được cục tức trong lòng ta.

Sở Giang Vương thân dù sao cũng nhiều năm đứng trên địa vị cao, rất nhanh đã ổn định tâm thần, cho dù là địa tiên đi tới Minh phủ này, cũng phải đền tội nhận tội, liền không muốn nhiều lời, trước tiên phải bắt giữ lại, rồi từ từ thẩm vấn.

- Bắt hết bọn chúng lại!

Khóe miệng Hứa Tiên nhếch một nụ cười lạnh, quả nhiên là diễn thật hay, hai bên thù sơn cự quỷ đã xông tới, chợt bị hai ngọn lửa màu vàng đốt thành hai con quỷ lửa khổng lồ. Cự quỷ kêu thảm hóa thành bụi bay, Thân Đồ Trọng há miệng khe hút, hấp thu hết toàn bộ vào trong bụng.

Sở Giang Vương cau mày nói:

- Thái Dương chân hỏa!

Cái đó tượng trưng cho ngọn lửa cực dương cực vọng trong thiên địa, có thể khắc chế âm quỷ một cách kinh hoàng. Nhưng ở thế giới này cũng không có linh lực, ngược lại là âm cực thắng. Sở Giang Vương lui về phía sau, một bên ném ra một viên ngọc linh châu, xuất ra vô số âm binh, giống như biển gầm, đánh về phía hai người trên sơn đạo.

Âm phủ không giống với dương thế, không có linh lực cho Hứa Tiên cộng minh, nếu chỉ bằng linh lực của bản thân, dù có mạnh tới mấy cũng bị chìm trong biển quỷ này. Cho dù là Bạch Tổ Trình ở đây cũng chỉ có thể tìm cách thoát thân, cũng không thể nào giết chết hết âm binh.

Âm binh, chính là chiến lực mạnh nhất trong tay Diêm La.

Song thân thể Thân Đồ Trọng bỗng nhiên trương lên, một trượng, ba trượng, bảy trượng, mười trượng...

Hứa Tiên ôm lấy Tiểu Thiên xinh đẹp nhảy lên vai Thân Đồ Trọng, nhìn xuống dưới, lại thấy âm binh như nước thủy triều, đông như kiến xông tới.

Sở Giang Vương cười lạnh, thật là ngu xuẩn. Thay đổi hình thể cũng không thể tăng được đạo hạnh của bản thân, ngược lại sẽ là chông chát sơ hở. Quả nhiên, âm binh vút bỏ binh khí trong tay, rồi rít trèo lên thân bình Thân Đồ Trọng, tham lam cắn xé, giống như vô số con muỗi đang lao tới cắn xé.

Hứa Tiên cau mày, địa phủ thế nhưng lại luyện chế ra nhiều âm binh tới như vậy, thế thì nào khác gì với kẻ tu hành tà đạo, cũng là lấy linh hồn làm tế, không chút nào sợ hãi đám âm binh số lượng dày đặc này chút nào.

Thân Đồ Trọng giờ phút này đã thành cự nhân cao tới gần trăm mét, chốc chốc thấy toàn thân đau đớn, tựa như vạn con kiến cắn, hét to một tiếng, khe thở ra một hơi, mãnh liệt hút vào.

Một trận cuồng phong phun ra từ trong miệng Thân Đồ Trọng, một ngụm lớn đen nhánh giống như một cái động đen ngòm có vô hạn hấp lực.

463. Quyển 6 - Chương 462

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 462: Hồi tội.

n.

Sưu tầm:

Đám âm binh đang xông vồ cắn xé, bất chợt bị hút vào trong bụng. Song đám âm binh đó cũng không hề né tránh cỗ hấp lực cuồng đại này mà cuồng hô lao vào trong miệng của Thân Đồ Trọng.

Sở Giang Vương trợn to hai mắt, thôn thực hồn là năng lực mà mỗi tên quỷ hồn đều có, nhưng trừ phi là thực lực không quá cách biệt, nếu không thì cũng cần cần nếm mới có thể nuốt được. Phương pháp thôn thực như vậy, tuyệt đối sẽ bị âm binh xé xác từ bên trong, căn bản chính là tự tìm đường chết. Song khi hắn nhìn về thân hình Hứa Tiên nho nhỏ đang đứng trên đầu vai Thân Đồ Trọng kia, bỗng nhiên trong lòng cảm giác có điều gì đó không may.

Y sam của Hứa Tiên phần phật trong cuồng phong, chỉ có một đôi mắt âm trầm như uyên, quét mắt khắp thế giới địa phủ, trong mắt nhẹ gọn sóng. Tiểu Thiển cảm thấy có chút xa lạ, thậm chí có một tia sợ hãi. Đó là uy nghiêm của người ban đầu sáng lập ra địa phủ, cùng người thống trị cao nhất, tất cả ma quái không diệt được. Hứa Tiên cảm nhận được sự bất an của tiểu Thiển, quay đầu khẽ mỉm cười với nàng, nói:

- Sẽ nhanh thôi.

Ánh mắt ôn nhu mà trìu mến kia làm cho nàng cảm thấy có cảm giác quen thuộc, càng dùng sức ôm lấy hắn.

Sở Giang Vương nhìn vào Thân Đồ Trọng đang không ngừng thôn thực âm binh, theo đạo lý mà nói, tên này đáng nhẽ đã bị âm binh cắn xuyên bụng. Giờ mấy vạn âm binh đi vào, sao còn không có phản ứng. Tổng lòng hắn chợt nhớ tới một chuyện, trong sách cổ âm ti có ghi lại, có một loại pháp thuật có thể làm cho quỷ loại không hạn chế mà thôn thực âm quỷ, mà không cần lo lắng bị cắn trả.

Nhưng loại pháp thuật này đã nên thất truyền từ lâu cũng như rất nhiều cấm pháp khác, đều đã bị Đông Nhạc Đại đế đích thân tiêu hủy. Hơn nữa ngay cả có pháp thuật kia, cũng phải là kẻ mạnh mẽ như “quỷ hùng” mới có thể sử dụng được. Nếu không sẽ biến thành quái vật do vô số quỷ hồn ngưng tụ.

Phệ Hồn Thuật!

Sở Giang Vương nhớ tới tên của pháp thuật này, thầm nghĩ không tốt, vội vàng dùng ngự linh châu triệu hồi đám âm binh còn dư lại, nhưng cũng đã có tới hai vạn âm binh bị Thân Đồ Trọng thôn thực mất.

Thân Đồ Trọng rốt cục ngừng hấp thực, diện mục dữ tợn, cả người đều đang trở nên vụn vụn, đôi mắt đỏ ngầu phát sáng. Da hóa thành màu chàm, một đôi sừng cong nhọn mọc lên từ trên đỉnh đầu hwans, trong miệng mọc ra bốn chiếc nanh màu xanh lá, bàn tay không lồ cũng biến thành quỷ thảo sắc bén, một tầng khô giáp màu đen từ từ hiện lên trên người hắn. Trên tay phải còn mọc thêm một trường đao dài hơn mười trượng, cả người tràn đầy Hung Sát huyết tinh chi khí.

Hắn phẳng phất giống như những âm binh khổng lồ, giữa người gào thét “rống” một tiếng âm thông thiên địa. Toàn bộ linh áp phong cuồng dữ dội tràn ra. Điện thứ nhất Tần Nghiêm Vương bỗng nhiên đứng dậy, nhìn điện thứ hai phía xám trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Linh áp mạnh mẽ như vậy, hẳn là khiếm phụng Diêm Vương.

Chỗ sâu nhất trong Địa phủ, địa ngục thất hắc ám nhất được mở ra, tràn đầy tinh khai, yêu thú hiền miên đang nằm cạnh cạnh gác ngóng dậy, lắng nghe. Hồi lâu sau, đôi mắt lại dần dần khép lại, khẽ thở dài:

- Hắn trở lại.

Cánh cửa pháp thuật cần đích thân Đông Nhạc Đại đế đóng lại, lại một lần nữa hiển triển chỗ đáng sợ của nó với thế nhân. Một khi có nhân vật cùng điều kiện thích hợp là có thể chế tạo ra sinh vật tuyệt đối là khủng bố. Đúng vậy, đó đã không thể gọi là người nữa, mà là quái vật bị sát niệm dữ dội phong cuồng thao túng. Sở Giang Vương run rẩy, hô to nói:

- Mau mời thập phương âm suất, Địa Tạng vương bồ tát, quỷ hùng lại xuất thế, ngàn vạn đừng điều khiển âm binh tới đây!

Quái vật trước mặt này một khi mất đi khống chế, tuyệt đối là đại nạn lớn nhất trăm năm của Địa phủ.

Không cần hắn nói, đã có thật nhiều điểm sáng bay tới hướng này.

Song, Thân Đồ Trọng chợt quỳ xuống, nổ vang một tiếng sơn vong địa liệt, cả người hắn run rẩy. Hứa Tiên luôn đứng an ổn ở đầu vai hắn, trong mắt tràn đầy tán thưởng, không hổ là Thân Đồ Trọng người mà! Để cho ta tới giúp ngươi một tay, công đức ngọc bài trước ngực bay ra, rơi vào thân thể Thân Đồ Trọng, màu đỏ huyết khí, màu đen sát khí cũng tiêu tán không ít.

Thân Đồ Trọng rốt cục miễn cưỡng ổn định lại ý thức, không còn kịp nói câu cảm ơn với Hứa Tiên, liền nghe Hứa Tiên nói:

- Pháp môn này không thể truyền cho bất luận kẻ nào, không được sử dụng với hồn phách bình thường. Hôm nay ngươi đã thu nạp tới cực hạn, nếu mất đi ý thức, thì chỉ có một con đường là hủy diệt.

Thân Đồ Trọng gật đầu đồng ý, thân thể tuy trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào khôi phục lại bộ dạng bình thường. Trên thân thể to lớn vẫn còn lưu lại những biến hóa khủng khiếp, hắc giáp đen sì, sừng nhọn răng nanh, bộ dạng hung hiểm dữ tợn.

Hứa Tiên đứng trên vai Thân Đồ trọng nói:

- Mời lệnh lang đi ra ngoài nói một hai câu đi!

Chuyến này, hẳn không phải là nhân thời cơ tới ám sát, không phải là tới đại náo vương phủ, những cách đó sẽ tạo thành hậu hoạn khó lường. Lần này hẳn chỉ là “cưỡi sư vấn tội” mà thôi, mà “sư” chính là Thân Đồ Trọng dưới thân hắn.

Sở Giang Vương mới thả lòng tâm thần, ngửa đầu nói:

- Người muốn thế nào?

Nhìn lên Hứa Tiên đang cao cao tại thượng, đã không còn quyền uy như lúc trước.

Lúc này những Diêm vương khác cũng đang ríu rít đi tới, hỏi Sở Giang Vương chuyện gì xảy ra. Sở Giang Vương nói:

- Hắn tới địa phủ đoạt ác quỷ, giết mất vạn âm binh của điện Sở Giang Vương ta, lại còn muốn mưu hại cả con ta, chứ vị đồng liêu hãy liên thủ với ta, chế phục thứ vô pháp vô thiên này.

Thập điện Diêm vương mặc dù công đức sánh bằng thần tiên, nhưng cũng có pháp lực của riêng mình không hề kém, nên cũng không hề sợ hãi tên cự quỷ này. Nhưng tại địa phủ âm ti khí cực này, muốn tiêu diệt cự quỷ này cũng không phải là dễ dàng, mà nó nếu như muốn liều lĩnh cắn nuốt hồn phách, đợi tới khi chế phục được nó, địa phủ cũng thiệt hại thật lớn. Cũng vì sợ ném chuột vỡ đồ, nên thập điện Diêm vương mới cùng hội nghị một hồi.

Tần Nghiêm Vương bay lên giữa không trung, ngang hàng với Hứa Tiên, hỏi:

- Người là người phương nào, vì sao tới nhiều loạn trật tự của Âm ti.

Tần Nghiêm vương mặt vuông tai lớn, chòm râu quai nón, thật là uy nghiêm. Hắn là Diêm vương chuyên quản sách nhân gian thọ thiên sinh tử, quản lý hung cát uyar U Minh trong số mười Diêm Vương. Hết thủy quỷ hồn đều phải được hắn xử phạt xong mới chuyển giao tới các điện khác chịu phạt. Cũng là kẻ có quyền lợi lớn nhất trong số các Diêm La. Thế nhân thường gọi là Diêm Vương gia, thường thường chính là chỉ hắn.

Hứa Tiên cao giọng nói:

- Các người là Diêm Vương, chủ trương âm ti Minh phủ, vốn nên công chính nghiêm minh. Hôm nay nhi tử của Sở Giang Vương tự tiện thêm thọ nguyên cho người phạm, đánh quỷ sai của thành long, lại càng lấn thê tử yếu đuối của ta, bắt về Địa phủ suýt nữa mất đi tính mạng. Ta tới gặp Sở Giang Vương đòi thuyết pháp, hắn lại trực diện xuất ra mấy vạn âm binh muốn đánh chết ta, thẹn với hai chữ “diêm vương” này!

464. Quyển 6 - Chương 463

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 463: Nghiệt kinh. (1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Đườn đường chính chính nói như thế, mang theo uy lực của đại lôi âm thuật, trải rộng khắp cả dãy núi, vô số quỷ loại đều nhìn lại, xem chuyện này là như thế nào.

Chư vị Diêm La cũng nhìn Sở Giang Vương, Sở Giang Vương không biết căn nguyên của mọi chuyện, trong khoảng thời gian ngắn vậy không thể cãi lại chẳng qua là sắc mặt càng thêm khó coi. Lần này bất luận là kết quả ra sao thì hần cũng đã mất hết mặt mũi. Đáng thương chính mình sinh liêu tử hậu cũng luôn tận tâm làm việc theo công pháp, lại chịu nhục nhã của bọn tiểu nhân như vậy.

Tần Nghiễm vương không khỏi âm thầm cau mày, hần cũng có nghe loáng thoáng tiếng xấu của Tào thể tử kia, chẳng qua là không ngờ tới lại đến mức độ như vậy. Đối phương giương thanh thế như vậy tới đây hỏi tội, hiển nhiên không phải là không có căn do. Lại thấy dung nhan Tiểu Thiển đang đứng cạnh Hứa Tiên, trong lòng đã tin tới bảy tám phần. Đối phương là người có mấy trăm vạn công đức, sao lại giả dối, ngoài miệng lại nói:

- Có phải là vu khống hay không, ta không thể nghe lời nói của một bên.

Chúng Diêm La nói với Sở Giang Vương:

- Tào tập, sao không để cho Tuyền nhi rõ ràng ra ngoài đối chấp một phen, mắt thấy tai nghe, có thể tránh đi một tai vạ cho Địa phủ.

Sở Giang Vương cuối cùng cũng không tin lời tử của mình đã làm ra chuyện tới mức ấy, xoay người lại nói:

- Gọi Tuyền nhi ra ngoài.

Tào thể tử ngay khi thân hình Thân Đồ Trọng trở nên to lớn đã biết, chẳng qua là chi núp ở trong phủ đệ không chút khí diễm. Hần cũng không ngờ đối phương lại hùng mạnh tới mức như thế.

Đợi tới khi Sở Giang Vương sai người gọi hần ra ngoài đối chấp, lại càng không ngừng co rúm lại. Khi quyền thế mà bình thường hần vẫn ý lại không thể bảo vệ hần nữa, lập tức lại lộ ra vẻ bất lực của bản thân. Nhưng toan tính, những quyền mưu kia đều tiêu tán hết.

Tào thể tử kéo ống tay mẫu thân nói:

- Nương, hài nhi không muốn ra.

Phụ nhân khoác cung trang lộ ra vẻ từ ái:

- Tuyền nhi, đừng sợ, có nương ở đây, ai cũng không làm tổn thương tới con được.

Phụ nhân mặc cung trang xông ra cửa mắng:

- Lão già nhà ngươi, người ta đã lần tới cửa, ngươi còn cùng hần đối chấp cái gì nữa, Tuyền nhi nhà chúng ta biết làm những loại chuyện đó sao?

Rồi nói với những Diên La khác:

- Phí công thường ngày Tuyền nhi vẫn gọi các người tiếng thúc thúc bá bá, hôm nay gặp chuyện, lại còn muốn thiên vị người ngoài.

Các vị Diêm Vương đều vuốt râu, nhăn mặt, nhưng ngại tình đồng liêu, cũng không làm gì. nhưng bọn họ cũng đều là người đã trải qua bao nhiêu chuyện, trong lòng đã hiểu rõ chuyện này tới vài phần.

Sở Giang Vương nghiêm mặt, mặc cho phụ nhân kêu khóc la mắng, cũng không màng, xoay người vào phủ, chỉ chốc sau đã lôi Tào thể tử ra ngoài, vút trên mặt đất, quát hỏi:

- Nghiệt tử, nói, ngươi có làm bức này chuyện hay không?

Hứa Tiên liền hiểu mấy phần nguyên nhân mà Địa phủ lại hắc ám như ngày nay. cũng không phải là Phật gia vô năng. Đám quan lại mà Địa phủ chọn cũng lấy công đức làm chuẩn. bọn họ có thể làm được Diêm Vương, cũng là do trên người có công đức thật dày, phẩm đức của bản thân họ là không cần phải hoài nghi. nhưng những người thân xung quanh bọn họ lại không nhất định có công đức như vậy, cũng không có phẩm đức. hơn nữa công đức thân tiên cũng có thiếu sót rất nhiều, không tránh được những tật như người phạm, hơn nữa chế độ của Địa phủ có rất nhiều vấn đề, liền làm nảy sinh ra vô số nghiệt chủng.

Mà thời của Đông Nhạc Đại đế, tam cung cửu khanh quan trọng nhất cũng đều là những địa tiên tu hành, đương nhiên là không có vấn đề này. Chế độ của Âm ti thì quan trọng nhất thanh minh liêm khiết vẫn là

điều kiện tiên quyết, cứ như vậy tiến hành, sau khi Phật môn tiếp nhận, lại khó có thể thực hiện được điều này.

Tào thể tử hô to kêu oan uổng, mặt đầy vẻ ủy khuất nói:

- Nếu phụ vương không tin hài nhi, không bằng hài nhi chết đi cho xong. Cũng là do hài nhi không đúng, muốn giúp đỡ phụ vương, thống trị ác quỷ, không ngờ tới là chọc tới kẻ địch mạnh như vậy, liền không có ai làm chủ.

Vừa nói, vừa rơi lệ, nói với các Diêm La:

- Các vị thúc thúc bá bá, hần cũng chỉ khi dễ một mình chất nhi, hần coi như Minh phủ chúng ta không có ai, để mặc cho hần như thêm còn mặt mũi nào cơ chứ?

Muốn lôi cả Minh phủ vào chuyện của mình.

Nhưng thập điện Diêm La người nào không phải là người trải qua bao nhiêu chuyện, chút xiếc này sao có thể lọt khỏi ánh mắt tinh tường của bọn họ, cũng chỉ trầm mặc không ói. Sở Giang Vương lộ ra vẻ thương tiếc:

- Nghiệt tử, chuyện tới mức này, còn muốn giảo biện sao?

Trong mắt Tào thể tử càng hoảng lên.

Hứa Tiên nói:

- Cần gì phải nhiều lời, tính sinh tử là có thể có được tinh danh của ngươi, đưa tới trước đài “Nghiệt kính thai”. Đứng trước đó liền rõ ràng.

Nghiệt kính thai đặt ở cửa điện thứ nhất, kính như kỳ danh có thể theo hồn phách chiếu rõ tội nghiệt cả đời. Tần Nghiêm Vương phán phạt, rất nhiều chuyện sẽ phải dùng tới Nghiệt kính này.

Tào thể tử hoảng hốt cả kinh, móng tay bấm sâu vào trong da thịt, nếu là bị Nghiệt kính chiếu rõ tội nghiệt cả đời, vậy thì xong hết. đành cắn răng nhận tội nói:

- Là ta nhất thời hồ đồ, mới có thể tạo thành sai lầm lớn như thế, van xin Hứa Tiên huynh đệ tha thứ cho ta lần này.

Cúi đầu thật sâu, trên mặt là vẻ lạnh như băng, trong mắt lại tràn đầy oán độc, chuyện vô cùng nhục nhã như vậy, là chuyện bình sinh hần chưa từng trải qua, nhất định phải báo thù, nhất định phải báo thù!

Lần này, thập điện Diêm Vương cũng không nói nổi câu nào nữa.

Sở Giang Vương thở dài thật sâu, tựa như già đi rất nhiều, uể oải khoát tay một cái nói:

- Thôi, thôi, ngươi giết âm binh, sấm Địa phủ, tất cả đều không tính toán nữa. bốn vương bọn bề công việc, sơ vụ quản giáo. Sau này ta sẽ quản giáo tên tiểu súc sinh này thật nghiêm.

Coi như là có lệ.

Hứa Tiên cười nói:

- Không so đo? Thật đúng là trắng trợn. Hần làm chuyện tới bậc này, chỉ một câu sẽ quản giáo nghiêm ngặt sao? Nếu là quỷ loại tâm thường chốn Địa phủ phạm phải chuyện này, không biết là phải hạ xuống mấy tầng địa ngục? có câu: Thiên tử phạm pháp cũng tội như thứ dân, chẳng lẽ chỉ là nói suông thôi sao?

Những câu này đều là dùng đại lời âm để nói, truyền khắp chốn âm phủ, rất nhiều quỷ loại đang chịu phạt ở địa ngục kêu thét lên om sòm.

Tần Nghiêm Vương cau mày nói:

- Ngươi mặc dù đắc lý, nhưng làm người phải khoan dung độ lượng, chớ ép người quá đáng.

Thập điện Diêm vương là đồng liêu nhiều năm, trong đó đều có chút tình nghĩa.

Hứa Tiên cười lạnh nói:

- Ta ép người quá đáng? Nếu ta chỉ là hạng người vô năng, sợ rằng thê tử ta đã chết oan chết uổng. Đồ làm xằng bậy bực này, trong miệng chư vị Diêm vương cũng chỉ một câi quả giáo không nghiêm là xong sao?

Sở Giang Vương rung giọng nói:

- Người lại muốn thế nào?

Hứa Tiên lạnh giọng nói:

- Đưa lên Nghiệt kính thai, để hần phải trả giá cho tất cả những gì hần đã làm.

Âm thanh như lời đình, chấn động khoảng không, thần ân như biển, thần uy như ngục.

465. Quyển 6 - Chương 464

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 464: Nghiệt kính. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tào thế tử này trước kia không biết đã từng hại bao nhiêu người, sau này cũng không biết sẽ hại thêm bao nhiêu người, chẳng lẽ bao nhiêu tội, chỉ một câu nhất thời hồ đồ là có thể miễn đi sao? Hôm nay Hứa Tiên đã không phải chỉ là báo thù cho bản thân, hần thân là nhân cách phụ của Đông Nhạc Đại đế, muốn thẩm tra rõ ràng một vụ án, tra rõ tội nghiệt của Tào thế tử.

- Nghiệt kính thai! Nghiệt kính thai! Nghiệt kính thai!

Chúng quỷ trong suốt mười tám tầng địa ngục gào thét, không để ý tới đám quỷ sai gào thét đánh chửi, dần dần hợp lại thành tiếng hô vang, lặp lại liên hồi, tựa như sóng biển, chấn động cả Địa phủ. Lúc này chúng quỷ chốn địa ngục cuồng hoan, bọn chúng không biết chủ của thanh âm kia là ai, nhưng lại biết đó là một kẻ còn công chính, còn uy nghiêm hơn cả thập điện Diêm La.

Chín điện Diêm Vương cũng là biến sắc, lần này nếu như không xử lý khéo, uy nghiêm của bọn họ sẽ bị tổn hại thật lớn, không khỏi nhìn về phía Sở Giang Vương.

Tào thế tử xui lơ ngã trên mặt đất, ngay không cả còn tâm tư báo thù nữa, chẳng qua là nắm lấy ống tay áo của mẫu thân, như tìm được phao cứu hộ:

- Nương, nương, ta không muốn lên Nghiệt kính đài.

Phụ nhân mặc cung trang vừa an ủi nhi tử, vừa quát Sở Giang Vương:

- Chúng ta có một nhi tử như vậy, người sinh thời muốn làm thanh quan, liên lụy tới chúng ta đây còn chưa đủ hay sao?

Vừa nói vừa than thở khóc lóc.

Hứa Tiên rĩ tai nói với Thân Đồ Trọng mấy câu, Thân Đồ Trọng bỗng nhiên vươn bàn quỷ trảo khổng lồ hướng về phía Tào thế tử trên đài cao bắt đi. Thập điện Diêm vương cũng là kinh sợ:

- Lớn mật!

Trước mặt bọn hần lại dám trắng trợn bắt Tào thế tử đi, thì Địa phủ còn có mặt mũi nào nữa.

Giữa không trung, chẳng biết lúc nào có một vầng luân minh nguyệt kính chiếu sáng trên cao, lóe ra ánh sáng bạc, khiến cho cả thân thể của Thập điện Diêm La cũng cứng lại. Bọn họ đều là linh thể, càng chịu ảnh hưởng khổng lồ của Nhiếp Hồn kính, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt. Nhưng cũng chỉ cần trong thời gian nháy mắt này, Thân Đồ Trọng đã nắm lấy Tào thế tử trong tay, chạy về phía đài Nghiệt kính. Mỗi một bước cũng hàng trăm mét, âm thanh chấn động vang khắp địa phủ.

Thập diện Diêm la hô quát đuổi theo phía sau, làm ra đủ loại phép thuật, đánh vào thân thể khổng lồ của Thân Đồ Trương, lưu lại từng đạo từng đạo vết thương, nhưng ở chốn Âm phủ âm khí nặng nề này, những vết thương nhầy liền trong nháy mắt đã khôi phục lại như lúc ban đầu. Không mất bao nhiêu thời gian đã chạy tới trước đài Nghiệt kính.

Đài cao mười trượng, kính lớn thập vi, quay về hướng đông, bên trên viết bảy chữ:

- Nghiệt kính thai tiền vô hảo nhân (đứng trước nghiệt kính không có ai là người tốt)

Nhưng nếu người lương thiện vừa chết, thì linh tính quang minh, đứng trước Nghiệt kính, càng rõ ràng, cũng vì trong lòng không có bóng ma nào tồn tại, cho nên không thấy rõ nguyên hình, ánh sáng thiện hồn càng thêm sáng tỏ, đạo đức công càng thêm rộng lớn, thì càng được lên Thiên Đình, hoặc tới thẳng các điện khác tra ưu khuyết điểm, đều không cần tới đây, cho nên Nghiệt kính còn được gọi là “nghiệt kính”.

Nếu là ác nhân, đương nhiên là sẽ lộ nguyên hình của hắn. Có câu: “Nhâm nhi cái thế gian hùng đáo thử tự ứng tang đảm, bằng tha phiến thiên thủ đoạn đăng thai tái nan khi tâm” (mặc cho người ở thế gian oai hùng tới cỡ nào, dù thủ đoạn như thiên cũng không thể che dấu)

Hứa Tiên mặc cho Tào thế tử giẫy dụa, tay nắm hắn, ném một cái tới trước đài, Tào thế tử nhất thời ngã ra như phỗng.

Rồi sau đó thập diện Diêm La chạy tới, cũng là ngẩn ngơ. Trông Nghiệt kính vốn trong veo kia, giờ phút này lại cuộn cuộn hắc khí. Trong đó đã hiện rõ vô số chuyện, đủ loại tội trạng của Tào thế tử, đúng là không thể tính hết. Nào là hại người, giết người, lừa gạt người khác, gạt người, hơn nữa còn dùng miệng lưỡi khéo léo, che dấu đi tội ác.

Thập diện Diêm La đều biết Tào thế tử có chuyện xấu, nhưng lại không ngờ tới, thậm chí có những tội ác như vậy, ác nhân như vậy chính là trong Địa phủ cũng hiếm thấy.

Hứa Tiên cũng cau mày, càng lộ thêm vẻ lạnh lùng, chỉ vào Tào thế tử trước đài gương nói:

- Tần Nghiễm Vương, người nói, ác nhân như thế, nên phân phạt ra sao?

Cặp mắt như điện như lửa, sâu như biển, làm cho Tần Nghiễm Vương có chút không dám nhìn thẳng, trong khoảng thời gian ngắn ngập ngừng không biết nên đáp lại ra sao.

Tào thế tử phản ứng lại, khóc rống lên, nước mắt giàn rụa nói:

- Tường bá bá, Tường bá bá, con là Tuyền nhi mà!

Thanh âm thê lương đầy bi ai, nhưng hắn lại không biết, những kẻ đã bị hắn làm hại cũng có những tiếng khóc thảm thiết như vậy.

Sở Giang Vương nói:

- Vị tiên trưởng này, là lão không biết dạy con, xin thứ cho lần này, van người hãy để cho hắn một con đường sống.

Đường đường là Diêm Vương, lời nói đã là lão lệ giàn giụa.

Chẳng qua là không biết, người bị nhi tử của hắn làm hại, cũng có phụ thân khóc rống thương tiếc hay không.

Hứa Tiên quát hỏi:

- Tần Nghiễm Vương, còn không đáp lời ta?

Nếu là thiện ác bất minh, còn cần Nghiệt Kính này làm cái gì, không bằng đập nát luôn, nếu là chẳng phân được thị phi, thì còn cần Địa phủ này làm gì, không bằng hủy hết đi.

Tần Nghiễm Vương sửa sang lại mũ áo, ngẩng đầu lên nói:

- Theo luật pháp Âm ti, nên vào tầng thứ mười tám ở Địa ngục, trọn đời không được sinh.

Phụ nhân mặc cung trang vừa chạy tới theo nghe thấy câu như vậy, nhất thời ngất trên mặt đất.

Hứa Tiên nói:

- Được được được, coi như ngươi không thẹn với hai chữ Diêm La này.

Rồi sau đó cao giọng nói:

- Cò của Sở Giang Vương, Tào Tuyên, vi phạm pháp lệnh, không chuyện ác nào không làm, Tần Nghiêm Vương phán vào tầng thứ mười tám trong Địa ngục chịu phạt, thiên địa chứng giám, nhân quỷ chứng giám.

Lôi âm cuộn cuộn, quanh quẩn Địa phủ, trong các tầng Địa ngục, vạn quỷ vui mừng.

Hứa Tiên không để ý tới Tào thể tử đang xui lơ trên mặt đất, cùng chư Diêm vương đang trợn mắt há hốc mồm, nói với Thân Đồ Trọng:

- Chúng ta đi thôi!

Ba người liền phá âm giới đi ra, chỉ để lại một lời khuyên:

- Dùng Nghiệt kính chiếu người khác, lại quên chiếu những người bên cạnh mình. Ngày khác nếu ta là Diêm la,, nhất định dùng Nghiệt kính này lần theo tất cả quỷ trong Địa phủ.

Tận chỗ sâu cùng trong địa phủ, cặp mắt đỏ lại một lần nữa mở ra, cũng chỉ lắc đầu cười khổ:

- Nếu ta là Diêm La, nếu ta là Diêm La, ngươi là đang trách ta, không thống trị tốt Minh phủ của ngươi sao?

Hứa Tiên thoát ra khỏi địa phủ, cũng thoát ra khỏi nhân cách phụ Đông Nhạc đại đế, chỉ cảm thấy bầu trời trong sáng hẳn lên, không còn âm trầm hắc ám như ở dưới địa phủ. Đối với đủ chuyện vừa rồi,, hắc cũng có mấy phần thở gấp. Bản thân hẳn không bằng lãnh quyết tuyệt như Đông Nhạc Đại đế vậy, cũng sẽ đồng tính với lão tang tử Sở Giang Vương, nhưng nguyên nhân hết thấy cũng là do Sở Giang Vương. “ tử bất giáo, phụ chi quá” mà thôi (con đại cái mang).

Hứa Tiên hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi đứng trước Nghiệt kính, nếu cảm giác của mình không sai, bên trên đài Nghiệt kính có một mảnh Âm Dương kính, nhưng giờ phút này lại không có cách nào thu hồi. Không biết ngày sau có cơ hội thu thập lại đủ Âm Dương kính này, không biết là uy lực của nó sẽ như thế nào đây?

466. Quyển 6 - Chương 465

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 465: Tụ tán. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nhìn nhìn ngọc bài công đức trước ngực, thấy là hơn mười mấy vạn công kỹ, cũng là vì giúp Thân Đồ Trọng trấn định tâm thần, không khỏi cười khổ, công đức của mình lại vẫn cứ tăng lên.

Tiểu Thiển bỗng nhiên nói:

- Vừa rồi tướng công thật iu phong nha!

Mắt nàng lóe sáng như hàng triệu vì sao, hẳn không màng hiểm nguy tới Địa phủ cứu mình, làm cho nội tâm nàng cảm động không dứt.

Hứa Tiên gãi gãi mũi, nói:

- Lần này may là còn có Thân Đồ lão ca.

Thân Đồ Trọng cười ha ha nói:

- Ta còn là núp nhờ bong của tiểu tử nhà ngươi mới có thể uy phong một trận trước mặt đám rùa này!

Giờ phút này hắn chỉ thấy trên người tràn đầy lực lượng, mặc cho người nào đứng trước mặt hắn, hắn cũng có thể tự tin giết chết, vừa rồi có thể xả được cơn ghen tại địa phủ, cảm thấy tâm tình thật tốt.

Đợi tới khi trở lại Phương Hoàng Sơn, thân hình của Thân Đồ Trọng trong khoảng một thời gian ngắn là không thể biến trở lại thành hình dáng ban đầu, liền ẩn thân vào một tòa núi nhỏ phía Tây Phương Hoàng sơn, từ từ tiêu trừ đi sát khí cùng lệ khí của bản thân.

Tiểu Thiên cùng Hứa Tiên đứng trên đỉnh Phương Hoàng Sơn từ biệt lẫn nhau:

- Tướng công, đừng quên thời hạn ước định của chúng ta.

Hứa Tiên cười nhẹ vuốt mũi nàng. Nói:

- Đương nhiên là không quên được, không cần chờ tới hôm đó, chờ ta trở về thông báo một chút, sẽ tới núi cùng nàng.

Hắn cũng đã quen biết Tiểu Thiên từ rất lâu, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, luôn là ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều. chuyến đi tới địa phủ lần này cũng làm cho hắn không ngừng lo sợ, nếu mình tới trễ một khắc, nữ nhân mềm mại này sẽ vĩnh viễn thiên nhân vĩnh cách cùng mình, không khỏi muốn ở cùng nàng nhiều hơn mấy ngày.

Tiểu Thiên lập tức vui mừng, ôn nhu đáp một tiếng. đưa mắt nhìn Hứa Tiên rời đi.

Hứa Tiên trở lại trong thân thể, nhẹ mở mắt đã thấy Bạch Tố Trinh quần áo chỉnh tề ngồi bên giường.

Bạch Tố Trinh cảm thấy hắn đã mở mắt, hỏi:

- Hán văn, sao lại đi lâu như thế?

Hứa Tiên cười ôm lấy vòng eo nàng:

- Cũng là vì phu không tốt, làm cho nương tử một mình trông phòng.

Rồi kể loại đủ chuyện đêm qua cho nàng nghe.

Bạch Tố Trinh cũng kinh ngạc một phen, cuối cùng cũng chẳng vui lên được.

Hứa Tiên biết tâm ý của nàng, từ đằng sau ôm lấy nàng vào trong ngực, pá mặt vào tóc nàng nói:

- Tối qua thời gian quá gấp gáp, không kịp nói với nàng một tiếng.

Ôm lấy thân thể yếu diệu vào trong lòng, ngửi lấy mùi thơm nhàn nhạt trên cổ nàng, những động phách kinh tâm đêm qua mới bình tĩnh lại được, nhẹ vuốt ve bụng trơn nhẵn của nàng.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh đỏ lên, kéo lấy tay của hắn, xoay người lại nói:

- Chàng không có chuyện gì thì thiếp an tâm, thiếp phải đi nấu cơm đây.

Lại cảm thấy bàn tay còn lại của Hứa Tiên đã bò lên chiếm lấy gò bồng của nàng, cách một lớp áo mà nhẹ nhàng vuốt ve. Cảm giác nhẹ nhẹ tê dại càng làm cho nàng thêm đỏ mặt, yếu ớt nói:

- Quan nhân, trời sắp sáng rồi.

Hứa Tiên khẽ mỉm cười, vừa nhẹ cắn vành tai trong suốt, vừa nói:

- Nương tử.

Giọng nói kéo dài ra, mang theo chút triền miên rung động.

Thân thể Bạch Tố Trinh càng mềm như nước, để mặc cho hắn tháo thắt lưng của mình. Một tiếng chuông báo sáng, màn che lại một lần nữa khép lại.

Bên trong Huyền Cơ quan, Ngư Huyền Cơ đang thu thập hành trang.

Duẩn Nhi giúp đỡ nàng, do dự nói:

- Sư phụ, chúng ta thật sự phải đi sao?

Ngư Huyền Cơ cũng chẳng quay đầu lại nói:

- Chờ ta độ kiếp thành công, chúng ta liền cùng nhau trở về Tinh Túc hải.

Pháp môn Tinh túc hải vốn là thành, nàng tu hành đã thật nhiều năm, thiên kiếp cũng sắp tới, khuyết điểm của nàng chính là căn cơ chưa đủ, cũng vì không nắm chắc tuyệt đối, luôn dùng pháp khi áp chế lại không cho thiên kiếp tới. hơn nữa phiêu bạc chốn nhân gian, tích tụ thực lực, rèn luyện tâm tính.

Chẳng qua là, lại là lần đầu tiên ở một chỗ lâu như vậy.

Hôm nay đã tới lúc rồi, bất luận là độ kiếp hay là rời đi.

- Nhưng là, tại sao không nói với sư thúc, sư tổ? độ kiếp rất nguy hiểm.

Ánh mắt trong veo tràn đầy lo lắng, không tự chủ cắn ngón tay:

- Có thể nhờ họ giúp đỡ một chút.

Ngư Huyền Cơ quay ra nhìn, cười nói:

- Nha đầu ngốc, thiên kiếp là chuyện cá nhân, không ai có thể giúp được cả. về chuyện ngoại địch, ta sẽ đi tới tận chân trời, đương nhiên sẽ chọn thời gian và địa điểm thích hợp, Duẩn Nhi không cần lo lắng.

Do dự một chút, nói:

- Chuyện này ta đã có tới bảy, tám phần nắm chắc, nhưng dù sao khó có sách lược vẹn toàn. Nếu là, nếu thật sự là thua, người phải đi tìm rồi nương tựa vào sư phụ của ta, tin rằng bà sẽ chăm sóc người thật tốt.

Duẩn Nhi chấn động mạnh ôm lấy lưng Ngư Huyền Cơ, gào:

- Duẩn Nhi cần sư phụ, vậy Duẩn Nhi cũng không đi.

Nước mắt ào ào đổ ra, thấm ướt đạo bào màu vàng lửa của Ngư Huyền Cơ.

Ngư Huyền Cơ vuốt cái đài nhỏ của nàng, ôn nhu lau đi giọt châu trên mặt nàng, nói:

- Nha đầu ngốc, ta chỉ nói là nếu thôi mà.

Duẩn Nhi lại lập tức lắc đầu nói:

- Nếu cũng không cần.

Ngư Huyền Cơ cười nói:

- Được, nếu cũng không cần, mau thu thập đi, chỉ lấy những thứ không thể mua được, còn lại vứt bỏ hết.

Cuộc sống trôi dạt bao năm, nàng đã quen quần áo giản đơn.

- Sư phụ, cái này phải giữ lại không?

Duẩn Nhi cầm một chiếc mặt nạ quỷ thủ công tinh xảo đeo lên mặt nhìn Ngư Huyền Cơ nói.

Ánh mắt Ngư Huyền Cơ ngưng lại, đó là đồ năm ngoái mua ở hội hoa đăng Nguyên tiêu:

- Nếu con thích thì giữ lấy đi.

Duẩn Nhi cười nói:

- Sư phụ cũng thích mà.

Ngư Huyền Cơ cười cười, không nói thêm câu nào, thu thập mấy món đạo bào thường xuyên mặc, bỗng nhiên thấy dưới đáy thùng có một chiếc váy màu vàng nhạt. đây chính là y phục duy nhất không phải đạo bào của nàng, trước đó cũng chỉ mới mặc một lần, đúng là vào lễ hội hoa đăng tết Nguyên tiêu! Ánh đèn buong xuống, vẫn lại mang cất vào bao. Chỉ là có lẽ cả cuộc đời này cũng chẳng còn có cơ hội mặc nữa.

Duẩn Nhi nói:

- Thật sự không từ biệt sư thúc sao?

Ngư Huyền Cơ lắc lắc đầu nói:

- Những người xung quanh ta, tùy duyên tùy tán. Khi duyên đã hết, không cần lưu luyến.

Duẩn nhi lại nằm lỳ ở trên giường, bĩu môi nói:

- Nhưng là thật sự không nở mà.

- Nếu ngươi không nở thì ở lại là được rồi, dù sao những gì ta nên dạy cũng đã dạy hết cho ngươi.

Duẩn nhi lập tức ngồi thẳng lên:

- Con mới không có không nở đâu!

Rồi lắc lắc tay Ngư Huyền Cơ nói:

- Sự phụ thuộc có không cần Duẩn nhi, lúc người mang Duẩn nhi đi ra ngoài đã nói sẽ chịu trách nhiệm với Duẩn Nhi.

Thấy Ngư Huyền Cơ gật đầu, mới yên tâm lại:

- Nhưng mà chúng ta đi đâu đây?

Ngư Huyền Cơ không đáp, có lẽ nằm trong cung tử vi nào đó, có lẽ sẽ đi tới chỗ khác một chút.

Thu thập bao nhiêu đồ đạc thành một bao hành lý lớn, Duẩn nhi dễ dàng vác cái bao còn to hơn cả người nàng trên lưng, bộ dạng thật là đáng yêu. Đừng thấy đáng vẻ của nàng ta yếu ớt ôn nhu, nhưng sức lực thì không hề yếu chút nào.

467. Quyển 6 - Chương 466

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 466: Tụ tán. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Chẳng qua là nếu để Hứa Tiên nhìn thấy sẽ lại nói cái gì mà ngược đãi nhi đồng rồi! Ngư Huyền Cơ bỗng nhiên nghĩ vậy, không khỏi mỉm cười một chút, rồi lại có chút buồn bã.

Ngư Huyền Cơ đi về phía ngoài cửa, rồi lại quay lại nhìn Duẩn nhi, nói:

- Ngươi ở đây chờ ta bảy ngày, đến lúc đó ta sẽ trở về đón ngươi.

Nàng đã chọn được nơi độ kiếp thật tốt, đương nhiên là không phải ở trong thành, mà ở một nơi ngoài thành.

Duẩn nhi nói:

- Nhưng mà...

Còn chưa đợi nàng nói tiếp, Ngư Huyền Cơ đã lắc đầu, chặn lại câu nói của nàng.

Một mình đi ra khỏi phòng, mới có chút tuyết đầu mùa bay nhẹ, mà đã có vài phần lạnh lẽo. lá cây đã rụng hết, chỉ có cành cây khẳng khiu hướng về bầu trời phía xa vô vọng. đầu mùa hè còn đang rực rỡ, đáng vẻ như gấm như hoa, giờ dường như chỉ là ảo mộng.

Ngư Huyền Cơ túm lấy váy dài,, nhìn lại cảnh cây khô héo, lại thấy giống như tìm được chút gì đó của gió xuân, nảy ra rất nhiều chồi non, dần dần nảy rất nhiều mầm hồng phấn, trong nháy mắt dường như thấy pháo hoa sáng lạn, nở rực cả bầu trời bừng, rồi sau khi cháy sáng, lại dần dần mất đi vẻ kiêu diễm, biến thành một màu trắng tinh của tuyết.

Gió nhẹ thổi qua, tuyết rơi thưa thớt.

Trong tuyết, đã không còn thấy bong bóng màu vàng lửa nữa, chỉ còn alji cảnh cửa khép hờ.

Duẩn nhi nắm chặt nắm tay:

- Sư phụ, người nhất định phải trở lại đây! chuẩn nhi một mình ở chỗ này chờ người.

Hứa Tiên ngồi hoàng vân một đường đi về phía trước, chỉ cảm thấy khi trời quả nhiên đã có mấy phần lạnh lẽo, nếu chậm thêm ít lâu, có lẽ là có thể thấy cảnh sắc tuyết bay trong núi, nhưng giờ phút này, hắn càng muốn thấy dáng vẻ vui sướng của Tiểu Thiển hơn.

Lúc đi đã thương lượng thật tốt với Bạch Tố Trinh, muốn trong thời gian hắn ở lại Phượng Hoàng sơn, nàng mang theo tiểu Thanh, Vân Yên tới trong Ngao lý phủ làm khách. Thủy phủ đoạt được ban đầu là nơi Tiểu Đường quân giáo hỗn, được xây phỏng theo thủy tinh cung Đông hải, nghe nói hình dáng thật là hoa mỹ.

Trước khi đi hai Ngao lý nói muốn ở đó phogn Bạch Tố Trinh làm Vương hậu, Vân Yên cùng tiểu Thanh làm ái phi. Bạch Tố Trinh bị nàng quần tới phiền đành đáp ứng. vân yên với Tiểu thanh cũng cười đáp ứng, xong tiểu Thanh còn giảo hoạt nói:

- Thế Hứa Tiên thì sao?

Cánh tay nhỏ của Giáo lý vung lên:

- Cái loại sắc lang như Hứa Tiên, căn bản là không cần, còn nếu như hắn muốn làm, thì làm thái giám đi.

Tiểu Thanh với Vân Yên cùng nhìn Hứa Tiên rồi cười ha ha, ngay cả Bạch Tố Trinh cũng nhẹ hé miệng cười một tiếng. Ngàn tiếng cười làm cho Hứa Tiên cũng quên chẳng trách móc Giáo Ly, nhẹ cười nói:

- Cười, ta mà thật sự phải làm như thế, các người khóc cũng không kịp.

- Ta đây đi, thậm chí là từ ngữ thâm sâu như “thái giám” mà người cũng biết, nha đầu này quả nhiên là trở nên mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, Phượng Hoàng Sơn đã ở dưới chân, xa xa nhìn lại thế núi pháp phòng, ngọn núi cao nhất ngẩng đầu giống như cái mỏ, nhưng thứ ở hai đỉnh núi bên cạnh giống như cánh, trông xa thật giống như hình dạng Phượng Hoàng giương cánh vậy.

Mà chỗ Hứa Tiên ước hẹn cùng Niếp Tiểu Thiển, cũng chính là một nơi rất nhã trí ở Phượng Hoàng sơn : Phượng Hoàng trì.

Nước hồ trong vắt, mây trắng in bong nước. niếp Tiểu Thiển đứng bên cạnh hồ, đang tự soi bóng, dung nhan tuyệt mỹ như vậy nghĩ rằng hắn nhất định sẽ thích, lại sửa sang một chút tóc đen cùng vạt áo. Vừa chờ mong, lại có mấy phần ngượng ngùng, lần gặp lại này hoàn toàn khác với trước kia.

Đợi tới khi Hứa Tiên từ trên trời đáp xuống, Niếp Tiểu Thiển liền vui mừng nhào vào trong lòng của hắn, mặc dù đã có dự liệu từ trước, nhưng cảm giác trong lòng cũng làm cho Hứa Tiên cảm thấy sững sờ:

- Tiểu Thiển, nàng có trọng lượng rồi.

Thử ôm lại Tiểu Thiển một lần nữa, mặc dù lại là nhẹ như không có gì, nhưng quả thật có một chút trọng lượng.

Tiểu Thiển kéo cổ hắn, ngượng ngập nói:

- Còn có thể nào nặng hơn một chút nữa đâu!

Rõ ràng là vẫn ôm như vậy, lần này lại thấy trong lòng rối loạn hơn một chút.

Hứa Tiên khẽ nâng cằm đầy, cười nói:

- Nói như vậy, hôm nay chính là cuộc sống chúng lập gia đình của chúng ta?

Cô gái mềm nhẹ nằm trong ngực này đã gọi mình là tương công lâu như vậy, mà chính mình còn lâu như vậy chưa chính thức cưới nàng được, nói ra trong lòng không khỏi có chút xấu hổ.

Tiểu Thiên vội vàng khoát tay một cái nói:

- Không, còn chưa chuẩn bị xong, phải chờ tới ngày mai mới được.

Rồi nhìn trộm Hứa Tiên một cái, âm thanh như cánh muỗi bay nói:

- Còn nếu tướng công vội vàng... tiểu Thiên cũng không có ý kiến.

Sắc mặt luôn luôn tái nhợt như vậy lại có chút sắc đỏ ửng, quả nhiên là diễm như đào lý.

Tiểu Thiên nháy mắt:

- Tướng công, chàng đang nghĩ cái gì thế?

Đôi mắt đôi con người trong suốt như nước, Hứa Tiên đáp theo bản tính:

- Ta đang nghĩ xem khi nào thì tới ngày mai?

Ài, mới lỡ lời rồi.

Tiểu Thiên đỏ mặt cười trộm, đôi mắt sáng trong híp lại thành đường chỉ, Hứa Tiên lung túng gãi gãi mũi, dứt khoát nắm tay nàng, nói:

- Chúng ta đi dạo bên hồ một chút đi!

Hứa Tiên có thể hiểu, tiểu Thiên sẽ chọn một mình ở cùng hắn, chứ không phải là một hôn lễ long trọng, điều nàng muốn chỉ là khoảng thời gian hai người ở chung, trước mặt chỉ có đối phương, trong mắt chỉ có chàng với nàng, cảm giác như thế mới là hợp theo ý của nàng!

Ven hồ sáng trong, hai người nắm tay nhau, có đôi khi tặcute; trò chuyện, có khi cũng là thật lâu chẳng nói một câu. Tiểu Thiên vốn là có vô số câu định nói với hắn, nhưng giờ phút này lại chẳng nói được gì, không cần nói thêm gì nữa, chỉ cần có thể cứ như vậy chăm sóc hắn, nhìn hắn, cũng đã thấy đủ. Nàng cũng tin tâm ý của mình nhất định đủ để nhấn nhủ tới trái tim của hắn.

Tiểu Thiên đột nhiên hỏi:

- Tướng công có thể lưu lại đây bao lâu chứ?

Đây là điều nàng bận tâm nhất trong ngày hôm nay.

Hứa Tiên cười đáp:

- Ở tới khi nàng thấy phiền mới thôi.

Sự lo lắng trong ánh mắt nàng làm cho hắn đau lòng, làm sao nhẫn tâm đưa ra một mốc thời gian, làm cho nàng cẩn thận đếm từng ngày trôi qua, trong những tháng ngày ngắn ngủi ở bên nhau, còn phải treo lơ lửng một thanh gươm ly biệt trên đầu. tiểu Thiên híp mắt cười nói:

- Thế chẳng phải là vĩnh viễn ở lại hay sao.

Hứa Tiên nói:

- Được, vĩnh viễn!

Mặt trời đỏ rực chiếu chút ánh sáng xuống dãy núi, tiểu Thiên tựa vào vai Hứa Tiên, yên lặng ngắm nhìn, ánh mắt bị ánh mây đỏ nhuộm thắm, cũng là lưu luyến. chưa từng thấy mặt trời đỏ như vậy lại đẹp, phẳng phất mới một chớp mắt, đã thấy sao đây trời. ánh sao đầu mùa đông có chút giá lạnh, hắn kéo nàng ủ vào trong ngực, mặc dù biết nàng không sợ lạnh giá, nhưng trong lòng nàng vẫn thấy ấm áp, giống như trẻ con chui vào trong ngực hắn.

Nhìn trời đầy sao, Tiểu Thiên bỗng nói:

- Tướng công tới đây.

Kéo tay Hứa Tiên, đi dọc theo con đường nhỏ trong núi xuyên qua rừng rậm hắc ám. Hứa Tiên bắt mình sợ đi theo sau nàng, cho tới gần cuối rừng.

Tiểu Thiển quay lại cười nói:

- Tướng công, phải nhắm mắt lại cơ.

468. Quyển 6 - Chương 467

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 467: Sơn trung.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Tại sao?

- Chẳng nói nhắm mắt lại, thiếp nói mở ra thì mới có thể mở ra.

Hứa Tiên cười cười, liền nhắm mắt lại, mặc cho tiểu Thiển kéo hắn đi, tới một chỗ nào đó. Tiếng nói của tiểu Thiển truyền tới từ trong bóng tối:

- Không được mở mắt ra đó!

Rồi buông lỏng tay Hứa Tiên, một lát sau mới nói:

- Được rồi.

Hứa Tiên cười mở mắt, rồi lại sững sốt, nơi pHượng Hoàng trì ban ngày bọn họ ở đó, ngân hà trên trời dường như rơi xuống làn nước sóng sánh, mặt hồ như gương, hòa cùng ánh sao trên trời. bầu trời bao la mơ hồ, hồ nước cũng mơ màng, đứng giữa đó là Tiểu thiển, mím miệng đi trên mặt nước, từng bước nhẹ nhàng là lay động mặt hồ, cả trời sao cũng nhộn nhạo theo. Tung mép váy, tự do vũ động, vũ thuật tịch mịch mà khinh linh, dường như Thủy tinh linh trong truyền thuyết.

Xoay người, hồi mâu, nháy động.

Y phục vũ động, tóc đen vũ động, tinh không cũng vũ động.

Giống như tiên tử hạ phàm là do quyền luyện, phảng phất một khắc sau sẽ phải phá không rời đi.

Hứa Tiên bỗng nhiên mê đắm trog thế giới như thần tiên, mỗi một bước nàng nhảy lên, mỗi một lần hồi mâu, cũng lưu trogn trí nhớ của nàng.

Vũ điệu kết thúc, Hứa Tiên bước tới vũ đài củ nàng, ôm lấy nàng vào trong ngực, cùng nhau nằm trước hồ nước phẳng lặng, nhìn tinh không vô hạn xa xôi, cùng nha chìm vào mộng đẹp.

Đêm hôm sau, tiểu Thiển đã rời đi trước, Hứa Tiên bồi hồi một lúc lâu, cuối cùng cũng đợi tới lúc con khỉ mặt bánh bao tới dẫn hắn tới một nhũ động. lần đi một chút trong bong tối, lòng thoáng có thể nghe được tiếng mạch nước ngầm đang chảy, rốt cục đi tới một thạch thất, con khỉ mặt quỷ mới đi ra.

Tiểu Thiển làm phép đốt sáng một đám nhũ trụ, làm cho động nhỏ này trở nên sáng rõ, lại thấy trong thạch thất này chỉ có một manh thạch đài, được phủ kín một loại không biết là lông thú gì có màu trắng thuần sắc. bên cạnh được bày những cánh hoa đủ loại màu sắc, đan vào nhau tạo một mùi thơm kỳ dị. chung quang thạch đài đặt nhiều loại trái cây lạ lung tươi mới, những thứ như vậy, không biết là hái từ đâu tới, mang mùi thơm ngát. Bên cạnh thạch đài bày một bàn đá đấng đá, bên trên có một bầu rượu, chén rượu, cùng những đồ vật thật kỳ dị.

Hương hoa, hương quả, hương rượu, đủ loại mùi thơm trộn lại một chỗ, tạo ra một cỗ mùi vị rất say lòng người, rất mê người.

Mà điều mê người nhất, chính là Tiểu thiên đang ngồi trên thạch đài, trên đầu mang vòng hoa ngũ sắc, mấy lọn đăng mạn thanh non rủ xuống giống như mũ phượng. nàng khoác y phục rực rỡ thất thải vũ mao, cùng khăn choàng vai.

Tiểu Thiên mặt ửng đỏ, nói:

- Tướng công, chàng thích không?

Hứa Tiên sao có thể nói ra một chữ “không”, chỉ có hai chữ” tinh linh” mới có thể đủ hình dung cảm than trong lòng hắn. Hứa Tiên ngồi tới bên cạnh bạch đài, chỉ thấy da lông thật mềm mại, dày không biết là mấy tầng, thật thư thái.

Tiểu Thiên quỳ nằm úp trong ngực hắn:

- Đây chính là tân phòng của chúng ta.

ở chỗ thật sâu trong lòng núi này, hắc ám không bong người, trong thạch thất yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng nước chảy, nơi này cũng chỉ có chúng ta.

Tiểu Thiên lấy tới một cái bình ngọc, hai cái chén ngọc, rót ra hai chén mang tới, khay cũng là nhũ trạch, nàng giải thích:

- Đây là quỳnh tương rất khó lấy được, là linh khí sơn mạch sở chung, rất tốt cho tu hành! Thiếp còn tìm được một cái bình nhỏ trong mật thất của Kim bát pháp vương. Khỉ con vốn là chuẩn bị rất nhiều rượu, định để cho tướng công lấy dùng.

Rượu của khỉ con ngàn vạn khó được, ở chỗ của nàng lại thành vật tầm thường.

Hứa Tiên nâng người của nàng, cười nói:

- Thứ tối nay ta muốn lấy, chỉ có Thiên nhi nàng thôi!

Hai má tiểu Thiên ửng đỏ, lại nói:

- Vậy cho tướng công tùacute; lấy.

Uống một chén quỳnh tương làm giao bôi, Hứa Tiên cảm thấy một cỗ khí lạnh khuếch tán ra trong phế phủ, mỗi một lỗ chân lông trên người đều thư giãn ra, quả nhiên là tiên phẩm. nếu bình thường, hắn sợ không nhận được uống thêm mấy chén, mà đêm nay trong mắt hắn chỉ có duy nhất tiểu Thiên bên cạnh. Ôm lấy nàng, đặt ở trung tâm thạch đài, vươn tay cởi bỏ trang phục kỳ dị mà xinh đẹp của nàng, dần dần hiện lộ thân thể còn đẹp hơn cả ngọc nữ.

Tiểu thiên cực đẹp, lại không phải là kiểu đẹp dễ dàng kích động dục tình, dung nhan nhu nhược mà mấy phần u buồn làm cho Hứa Tiên có ý muốn ôm lấy vào trong ngực mà bảo vệ nâng niu. Khi nàng cúi nốt nút thắt cuối cùng trên người nàng, vẫn là có cảm giác bị chấn động.

Trong quang mang mê người, ngọc thể của nàng không chút nào che dấu, tựa hồ là nữ thể kích nam nhân, lại giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật. Mỗi một đường cong đều là hoàn mỹ vô khuyết, từ vòng eo nhỏ nhắn mềm mại tới hai đả gò bồng vừa vặn. tiểu thiên thấy Hứa Tiên mãi không có phản ứng, ngượng ngùng dần hóa sần lo, nói:

- tướng công, không tốt sao?

Ánh mắt Hứa Tiên làm xóa tan mọi nghi ngờ của nàng, rốt cục đưa ra hai tay dùng xúc giác cảm nhận tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ này. Da thịt mát lạnh, nhẵn nhụi như quỳnh tương vừa uống. thoát nhìn nàng có mấy phần gầy gò, giờ phút này lại không thấy có chút xương xẩu, hai ngực cũng vừa xinh, mềm mại khó nói. Hứa Tiên thưởng thức một phen, cho tới khi hai đỉnh phấn hồng dừng vững, liền ngậm vào trong miệng.

Tiểu Thiên cũng là lần đầu tiên bị Hứa Tiên vượt ve như thế, không khỏi tỉnh tở thở dốc, quanh quẩn trong thạch thất, càng làm cho nàng thêm đỏ mặt. cho đến khi cảm giác bị hắn ôn nhu taacsh ra, cảm thấy một trận nóng rực cùng đau đớn, không nói nên lời. trong lòng tràn đầy vui sướng, một giọt thanh lệ chảy xuống từ khóe mắt, rơi vào thẳm lông tuyết trắng. cùng rơi xuống, còn có chút điểm đỏ sẫm. Hứa Tiên thấy mặt

nàng cau lại, rồi từ từ dần ra, nảy lên một cổ xuân tình khó giấu, lại bắt đầu động, thường ngày thương tiếc giờ thành chà đạp, không ngừng áp nàng xuống thảm lông mềm mại mà không ngừng rung động, nghe từng tiếng ngâm nga mê người từ miệng nàng. Dung nhan tuyệt mỹ làm đủ loại vẻ mặt mê loại, trong tiếng ngân cao vút của nàng, rót lấy ái dục vào trong cổ thể nàng, lại bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Cho tới khi tiểu Thiên không chịu nổi ái dục kịch liệt này, mê man ngủ đi, Hứa Tiên cũng cảm thấm uể oải, ôm nàng ngủ. đợi tới khi tiểu Thiên nhẹ nhàng tỉnh dậy, nhớ tới đủ loại chuyện vừa rồi, xấu hổ thành mặt đỏ bừng. nàng đã sai một chút, không ngờ tới thanh âm của mình lại vọng trong động tới như vậy.

Hứa Tiên cũng tỉnh lại, trực tiếp ôm lấy nàng, đi tới hồ bên dưới tẩy sạch, nước hồ lạnh như băng làm tan bớt dục hỏa của hắn, lại hỏi:

- Thế nào?

Tiểu Thiên đỏ mặt, cắn môi nói:

- Cái gì như thế nào?

Lại thấy bàn tay Hứa Tiên lại leo lên bộ ngực sữa, tùacute; vuốt ve thưởng thức:

- Đương nhiên là hỏi đêm qua thế nào?

Tiểu Thiên thở hào hển nói:

- Tiểu thiên, cái gì cũng không biết, a!

Cảm thấy gò bồng bị hắn trừng phạt nhẹ nắm, trong miệng liền bật một tiếng rên, vang vọng trong thạch thất.

Trong lòng Hứa Tiên vừa động, phân thân lại biến hóa, để cho tiểu Thiên thật sâu ngồi trên người mình, tiểu thiên mềm mại đông đưa vòng eo. Tóc dài thấm ướt che lên vai trần, tựa như một con cá đang bơi lội, nước đông đưa nhộn nhạo.

469. Quyển 6 - Chương 468

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 468: Sơn ngoại. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Rồi mấy ngày sau đó, bọn họ triền miên ở thạch thất thật sâu này. Quỳnh tương trong động cũng đã uống cạn từ lâu, ngay cả rượu của khỉ con cũng đã uống cạn vài hũ, mỗi lần nhân hơi rượu lại đưa tiểu Thiên lên tới đỉnh, bất luận là ở giường lớn mềm mại, hay là trong nước lạnh như băng, hoặc là bàn đá băng đá, đều có dấu vết hoan ái.

Ngư Huyền Cơ rốt cục làm xong chuẩn bị cuối cùng, trở về suy nghĩ một chút, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả những gì có thể tính toán đều đã tính toán bao lần, không bỏ sót. Liền lấy một phù văn màu vàng kim ở đai lưng ném ra một bên thật xa.

Mỗi lần phù văn bị ném đi, thần hồn của nàng hiện lên ánh sáng. Trên không trung vốn là hiện đầy mây đen, bỗng nhiên có tiếng sấm trầm muộn, Thiên kiếp, cuối cùng cũng tới.

Việt

Trung yêu tuế nguyệt, Hứa Tiên đã có lần cảm nhận được toàn bộ ý nghĩa của những câu nói đó, chẳng qua phương thức khác.

Dựa vào tấm lông mềm mại, phẩm rượu ngon thượng hạng, thân thể trần trụi của Tiểu Thiển nằm trong ngực, mặt khê nghiêng, nằm ngủ mê man như tiểu hải tử. Tấm lông trắng như tuyết che gần hết thân thể mềm mại của nàng, chỉ lộ ra sống lưng bóng loáng xinh đẹp, mang theo mấy phần trắng nhợt, lại càng thêm chói mắt.

Hứa Tiên khê vuốt làn tóc mềm mại ôn nhuận lại thoáng lạnh.

Tiểu Thiển chậm chậm tỉnh lại, mấy ngày này ở trong núi, thật làm cho nàng không biết là thiên đường hay địa ngục, hay là đang bồi hồi vì hai người qua lại. nhưng bất luận thế nào cũng chỉ cần có hắn là đủ rồi. từ từ chống người đứng dậy, tấm lông trắng rơi xuống, lộ ra tấm thân trắng như ngọc.

Hứa Tiên cười đưa chén rượu tới bên miệng nàng, nhìn nàng cúi xuống hút lấy, rồi sau đó lại một lần nữa đưa vào miệng mình, hương vị ngọt ngào mềm mại làm người ta mê say.

Hai tay Hứa Tiên nắm ở vòng eo mảnh khảnh của nàng, cười nói:

- Chúng ta đi ra ngoài một chút đi!

Tiểu Thiển bĩu môi lắc đầu nói:

- Không đành lòng.

Rồi ôm chặt lấy lưng Hứa Tiên, mang theo mấy phần ngây thơ.

Hứa Tiên nhắc bổng người nàng, nhìn đôi mắt sáng trong cười nói:

- Đi ra ngoài ta cũng không đi, chỉ muốn dẫn nàng đi dạo không khí thôi.

Tiểu Thiển suy nghĩ một chút, cười nói:

- Vậy cũng tốt, ta giúp tướng công thay quần áo.

Hai người sửa sang lại quần áo xong, nhìn nhau cười một tiếng. tiểu Thiển đỏ mặt, mấy ngày nay thật sự vô cùng hoang đường.

Lúc hai người tới ngoài động, lại chỉ thấy một thế giới trắng muốt, sáng chói lòa. Hóa ra mấy ngày họ ở trong núi, bên ngoài tuyết đã rơi, thành một thế giới trắng toát. Hơn nữa những bông tuyết to bằng lông ngỗng cũng đã rơi xuống, hơi thở trong miệng đã thành làn hơi trắng.

Tiểu Thiển kêu lên, nắm một nắm tuyết ném về phía Hứa Tiên. Hứa Tiên cũng không hề yếu thế phản kích, tiếng cười đùa vang vọng núi rừng.

Chơi ném tuyết, giăng lưới, câu cá, hai người tựa hồ có vô hạn chuyện lý thú, cuối cùng nằm lại một chỗ cùng nhau ngắm trời. Hứa Tiên cười lau bông tuyết trên mặt nàng, không lau kịp, liền hóa thành bọt nước, trong suốt như giọt lệ. Mối nàng hồng thắm như anh đào giữa thế giới tuyết trắng, làm cho Hứa Tiên không nhận được lại một lần nữa hôn lên. Khi hắn đưa tay đặt trên thắt lưng của nàng, nàng liền ngăn hắn lại.

- Tướng công. Chàng phải trở về rồi.

Tiểu Thiển sau khi miễn cưỡng nói ra mấy lời này, Hứa Tiên lại sững sốt nghe nàng nói tiếp:

- Tướng công còn có rất nhiều chuyện phải làm, luyện tập chuẩn bị cho cuộc thi, tu hành chuẩn bị Thiên Kiếp, Tiểu Thiển không thể cứ quẩn lấy chàng được.

Hứa Tiên ôm nàng thật chặt vào trong ngực, lại thấy nàng khê cười:

- Tướng công không cần luyện tiếu, thiên trường địa cửu, cuộc sống tương lai vẫn còn dài, sau này tướng công nếu rảnh sẽ tới gặp thiếp. Còn nếu không rảnh, chàng có thể cho chim ưng gửi một phong thư tới đây, Tiểu Thiển đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Nàng đỏ mặt cúi đầu nói tiếp:

- Khi nào tướng công tới, Tiểu Thiển sẽ bù đắp cho chàng.

Đến lúc đưa tiễn Hứa Tiên, nụ cười trên khuôn mặt hóa thành nét sầu bi, lại một lần nữa đi vào trong núi, ẩn mình vào trong tấm da lông tuyết trắng, bỗng thấy có hơi thở của hắn. Bỗng thấy trên giường mây vệt

đỏ sẫm, mặt nàng đỏ lên, khe vuốt ve bản thân, hồi tưởng đến sự ôn tồn ngọt ngào kia, chỉ cảm thấy thân thể từng chỗ từng chỗ một đều đã thuộc về hắn, đều khắc sâu những ký ức về hắn.

Trước khi đi, nàng cố ý dừng thuật pháp phong bế nơi này, mỉm cười mong đợi đến lần tiếp sau.

Hứa Tiên đáp mây bay theo, bỗng nhiên nghe thấy từ xa truyền đến mấy trận sấm muộn, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Mùa đông mà còn có sấm sao? Nhưng hắn giờ này đang nóng lòng trở về, không đủ thanh thản để nhìn rõ ràng, liền bay thẳng về nhà ở Hàng Châu.

Tiểu Thanh đang ở trong sân quét tuyết, vừa thấy hắn liền ngược đôi mi thanh tú lên nói:

- Người còn biết trở lại sao!

Hứa Tiên cười nói:

- Thanh Nhi, người nói chuyện càng lúc càng giống vợ ta rồi.

Lại nhìn thấy Thanh Khí không còn là bộ trang phục mỏng manh nữa mà đổi lại là quần áo mùa đông. Áo dài màu xanh đậm và váy dài bó sát. Dáng người hoàn mỹ, ngay cả đôi giày thêu cũng được thay bằng đôi ủng nhũ, tất cả đều lộ ra vẻ đáng yêu. Hắn thật lòng khen:

- Thật xinh đẹp!

Tiểu Thanh nghe hắn trêu chọc đang tính chọc lại, vừa nghe thấy lời tán dương, liền trở nên ngại ngùng, nói với vẻ vui mừng:

- Thật không? Là tỷ tỷ mua cho ta đó.

Nàng mặc dù không sợ giá rét, nhưng nếu đi ra ngoài mặc quá mỏng khó tránh khỏi ánh mắt của những kẻ muốn trêu chọc.

Hứa Tiên không nhịn được thân thủ xoa bóp đầu của nàng, cười nói:

- Thật dễ dụ dỗ.

Đợi đến lúc Tiểu Thanh định nói lại, hắn đã cười lớn đi vào nhà.

Tiểu Thanh bĩu môi, nhưng khoe môi khe nở một nụ cười.

Đỉnh Thái Sơn Chư. Đã không thấy miếu đông nhạc phồn thịnh như lúc đầu, ngoài nguyên nhân đông nhạc đại để lưu truyền trong dân gian, kỳ chúc không có hồi đáp. Càng bởi vì đại thần lãnh khốc uy nghiêm kia khiến người phàm đều nơm nớp lo sợ. Cho nên hương khói nhất thời tiêu điều và ngày càng tiêu điều hơn. Minh phủ vinh quang khi xưa trước mặt chỉ còn là một vùng cát bụi.

Nữ thần vốn an nhiên tọa trong cung Linh Thương đã thay thế tín ngưỡng, trở thành Thái Sơn Chi.

Trên tấm bia trước cung có khắc dòng chữ: “Nguyên quân có thể tạo phúc cho chúng sinh như nguyện ước, bản giả nguyện phú, tột giả nguyện an. Canh giả nguyện tuế, cổ giả nguyện tức, kỳ sinh giả nguyện niên, vị tử giả nguyện tự, tử vi thân nguyện, đệ vi huynh nguyện, thân thích giao hậu, mỹ bất tương giao nguyện, nhi thần diệc mỹ thành phát ứng”.

Mặc dù chức quyền không sánh được với Đông Nhạc Đại Đế nhưng với danh bầy quân ở Bích Hà “tam thiện, hữu cầu tất ứng” thì lại hương khói luôn tràn đầy.

Dù sao cũng từng là phủ đệ của Đại Đế, lại vẫn còn lưu truyền chế độ xây dựng cực cao, tiên quan thị nữ đều đầy đủ, không phải là thần tiên bình thường.

Đàn hương mềm rủ xuống, chợt nghe thị nữ truyền:

- Nương nương, một trong mười Thái Sơn Vương điện Diêm La cầu kiến.

- Cho vào.

Thái Sơn Vương nhắm mắt đi theo lên điện.

- Đồng Duẩn xin chào nương nương.

Hắn thoát nhìn vẫn chưa tới trung niên, mặt mày nhẵn nhụi, khí thế lạnh lùng. Lần này trên mặt hắn là sự tôn kính thật sự chứ không hề giả dối.

470. Quyển 6 - Chương 469

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 469: Sơn ngoại. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Âm thanh của Ôn Thiết từ trên điện truyền xuống:

- Đồng thúc, trước kia tuy ngươi là phụ chúc thần của ta, hôm nay đây đã là Địa Phủ Diêm Vương, không cần hành đại lễ như vậy.

Rồi sau đó sai thị nữ dâng trà cho hắn.

Thái Sơn Vương ngồi xuống:

- Ân đức của chủ thượng sao dám quên.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy vị nữ thần vô chú mỹ lệ ấy hắn không khỏi nghĩ đến bộ dạng trước kia của nàng, khi đó nàng vẫn chỉ là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi nhưng đã vốn từ tâm lương thiện. Cả ngày nghĩ cách để cứu những linh hồn quỷ chịu phạt kia. Những chúc thần kia phạm phải sai lầm gì cũng đều muốn nàng đi thuyết tình với vị quân vương nghiêm minh nhưng có chút lạnh khốc kia. Nhưng nàng cũng chẳng bao giờ cự tuyệt những lời thỉnh cầu kia, lần lượt van xin với phụ thân nàng. Điều này đã làm cho địa phủ lạnh khốc tăng thêm chút dư vị của nhân tình.

Đồng Nhạc phồn thịnh ban đầu đã tan thành mây khói, thiếu nữ dịu dàng lương thiện lại vẫn ôn nhu như lúc ban đầu, chưa từng có chút thay đổi, chỉ là dung nhan của nàng thêm mấy phần uy nghiêm.

- Đồng thúc thúc, công việc Địa phủ bận rộn, sao nhớ tới Thái Sơn được?

Đôi mắt đẹp khẽ chuyển động, ôn nhu hỏi.

- Ta dường như thấy được bệ hạ chuyển thế, không, đó nhất định là bệ hạ, đôi mắt kia. Ta vĩnh viễn không quên được.

Kể từ sau khi Địa phủ đại loạn, hắn nhớ tới hai con người tối tăm và thâm thúy kia, thì liền trần trọc mắt ngủ, nhớ lại những cảnh tượng năm đó, chỉ cảm thấy lồng ngực như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Thần sắc Bích Hà nguyên quân vừa khẽ động, tựa như có chút kích động, cuối cùng lại thềm thờ dài nói:

- Đồng thúc thúc, đều đã qua cả rồi, phụ thân ta đã mất, vĩnh viễn mất đi rồi. Một vòng luân hồi chính là như vậy.

Thái Sơn Vương mạnh mẽ đứng dậy:

- Không, bệ hạ dường như vẫn còn ký ức năm đó, lời của bọn người tam mao chân quân nói có lẽ là thật.

Bích Hà nguyên quân lại nói:

- Có ký ức của người đó sao? Ba vị thúc thúc Mao Trung, Mao Cố, Mao Doanh nhìn không ra, Đồng thúc thúc cũng không nhìn ra được sao?

Thái Sơn Vương ngượng ngùng ngồi xuống, nhất thời không biết nói gì, đành nói:

- Ta chỉ là đến thông báo chuyện, nếu không đúng, lão thần xin lui. Chính vụ âm ti bận rộn, không thể rời được.

Bích Hà nguyên quân đưa Thái Sơn Vương đi. Trong đôi mắt như sương như khói, theo làn hương khói mờ ảo. Thoáng thấy bóng lưng màu đen, một chút hồi mâu hiện ra một nam nhân dung nhan tuấn mã, đôi môi mỏng mím thật chặt vẻ như đang mỉm cười. Sâu trong con người của Thâm Nhược Uyên vẫn có nét ôn nhu, vươn tay ra nói:

- Hà Nhi, đến đây.

Hắn liền vội vàng tiến lên phía trước, định nắm lấy đôi tay kia nhưng lại là nắm vào khoảng không.

Khói khí tiêu tan, rỗng tuếch. Không khỏi nắm chặt nắm tay, ta vừa thấy bị tan biến sao?

Cuộc sống hoàn toàn bị làm loạn của Hứa Tiên ở trong núi không có ngày tháng lại một lần nữa được lập lại trật tự.

Bạch Tố Trinh đích thân viết cho hắn thời gian biểu, lúc nào thức dậy, lúc nào đi ngủ, lúc nào tu luyện, lúc nào đi học, tất cả đều được ghi lại cặn kẽ khiến Hứa Tiên cười khổ không dứt, cuối cùng bất mãn nói:

- Chúng ta là vợ chồng, tại sao không thể đêm đêm ngủ cùng nhau chứ?

Bạch Tố Trinh nói:

- Chàng phải tu luyện để đối phó với Thiên kiếp.

Hứa Tiên tay ôm lấy bờ eo của nàng, cười nói:

- Cùng nhau tu không được sao?

Bạch Tố Trinh vội vàng lấy tay của hắn ra:

- Tư tưởng bất lương.

Quan nhân không có cách nào, đêm qua rõ ràng muốn ở trên giường riêng của mình tu luyện, nay lại cố ý mặc y phục màu trắng đối với hắn mà nói đó là bộ y phục có tính kinh sợ, kết quả cuối cùng cũng không biết nói sao nữa, y phục trên người nàng dần dần được cởi ra, vừa cùng hắn làm chuyện tu nhân kia.

Giờ phút này chỉ có thể sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói:

- Không được. Chuyện này khác, quan nhân à, chàng không biết Thiên kiếp nguy hiểm như thế nào, nếu như chàng có thể vượt qua, chúng ta tự nhiên có thể thiên trường địa cửu, còn nếu không thì trên mặt sẽ mang thần sắc âu lo.

Hứa Tiên cũng nghiêm mặt nói:

- Tâm ý của nương tử sao ta không biết chứ, dựa trên những gì đã viết, toàn bộ ta đều tuân theo nghiêm ngặt.

- Chàng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của thiếp là tốt. Hơn nữa cũng không phải đem nào cũng không thể ở chung một chỗ.

Hứa Tiên nhún vai cười nói:

- Vâng, thưa tỷ tỷ.

Chàng vừa gọi thiếp là tỷ tỷ sao.

Bạch Tố Trinh đỏ mặt làm bộ muốn đánh, đôi khi đang trong lúc đó hắn lại nói những lời đùa vui này khiến cho tim nàng đập thêm.

Hứa Tiên cầm cổ tay nàng nói:

- Khó thành muốn gọi sư bá sao?

- Chàng!

- Sư thúc, sư tổ, các người mau tới cứu sư phó ta đi!

Tiếng hô của Duẩn Nhi bỗng nhiên từ phòng ngoài truyền tới, âm thanh tràn đầy sự lo âu sợ hãi.

Vân Yên xem qua khăn, bảy ngày trôi qua rất nhanh, trên bàn toàn là đất nhưng Duẩn Nhi cũng chẳng thêm lau đi, chỉ loanh quanh cạnh bàn, thời gian cũng đã hết, vẫn chưa thấy Ngự Huyền Cơ quay lại.

Nàng tự an ủi rằng

- Sư phụ nhất định là lại muộn giờ rồi.

Nhưng trong lòng nàng biết rõ, xưa nay Ngự Huyền Cơ rất coi trọng giờ giấc, chưa bao giờ đến muộn.

Sang ngày thứ tám, nàng ăn không ngon ngủ không yên, mặt mày như quắt lại, giống hệt như là bị thiếu nước, thấy hơi uể oải, rốt cục người nàng chờ đợi chưa thấy trở lại.

Ngày thứ chín, nàng cảm thấy tim như bị thắt lại, mỗi lúc một đau, khi nặng nề, lúc lại nhói từng cơn, tâm trạng này làm cho nàng phải nhăn mày lại, từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy như vậy.

Đến ngày thứ mười, lúc này nàng gần như đã tuyệt vọng, chợt nghe thấy bên ngoài có vài tiếng động nhỏ, nàng vội ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ của nàng tươi tắn hẳn lên, chạy ra phía bên ngoài căn phòng, trong lòng nàng chợt cảm thấy vui hẳn lên, rất muốn đem hết bức dọc trong lòng xả ra hết với sư phụ, trên nền tuyết in rõ từng dấu chân sau từng bước chân sột soạt, vừa chạy vừa gọi to

- Sư phụ, người đã về rồi - chợt giọng nàng như bị chặn lại.

Cánh cửa bị gió lùa mở bung ra. Rõ ràng lúc Ngự Huyền Cơ đi ra, cửa vẫn đóng. Hiện giờ vắng lặng, buồn bã như khuôn mặt của nàng vậy.

Vai nàng run lên, từ từ ngồi xuống đất, hai hàng lệ tuôn trào, nàng đưa ngón tay lên miệng ngậm chặt như muốn ngăn dòng nước mắt lại, tự ôm chặt lấy người mình. Nhìn thấy dấu ngón tay tụ máu đỏ sẫm lại, nàng kêu lên một tiếng “oa” rồi bật khóc. Vừa nghẹn ngào vừa nói:

- Sư phụ, người đang ở đâu, mau trở lại đi? Đừng để Duẩn Nhi một mình ở lại đây. Đồ đệ xin hứa, sẽ không bao giờ lười biếng nữa, sẽ luôn nghe lời sư phụ, xin người đừng rời bỏ Duẩn Nhi.

- Sư phụ !!! Tiểu nữ hài kêu lớn làm đàn quạ quanh đó nháo nhác, tiếng quạ kêu vang vọng trong khoảng sân nhỏ xíu.

Hoa cây bạch quả từ đâu đã tàn mất.

Nằm trên nền đất lạnh như băng, nàng ngóng lên bầu trời bao la, cứ nhìn như vậy thôi, chỉ là màu đen kịt, đến nỗi không nhìn rõ đường chân trời. Trong lòng thở dài một câu buồn bã:

471. Quyển 6 - Chương 470

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 470: Thiên tâm.

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Quả nhiên là vậy, vẫn không thể được sao? Ta xin lỗi Duẩn Nhi, không để ở bên cạnh “nàng” nữa.

Từ từ nhắm mắt lại, dưới màn tuyết đang bay như ngày một dày hơn.

Sinh như thu diệp, thệ như thu diệp.

Rốt cục vì quá đẹp để mà yếu mệnh, hay do yếu mệnh mà có vẻ đẹp quá tuyệt vời?

- Duẩn Nhi sao vậy.

Hứa Tiên ngạc nhiên khi nhìn vào hai mắt đỏ au của Duẩn Nhi.

Duẩn Nhi nắm thật chặt tay Hứa Tiên, ảo não nói:

- Cứu sư phụ của ta đi, cầu người, cứu sư phụ của ta.

Bạch Tố Trinh khó khăn lắm mới khiến nàng bình tĩnh lại, gắng hỏi chuyện gì đã xảy ra. Bạch Tố Trinh rất nóng lòng, chuyện lớn như vậy mà Huyền Cơ không nói với mình, vội vàng muốn biết ngay.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Chuyện là sao, sư tỷ...

Lo rằng sẽ nghe được tin dữ, một bóng hình vàng nhạt vẫn lưu luyến trong tâm trí chàng.

Bạch Tố Trinh suy đi tính lại, buông tay ra nói :

- Thuật đạo của Huyền Cơ ta đã biết rõ, nhưng cũng không nghĩ ra chuyện của hần. Nếu như thuật đạo mạnh mẽ, tự nhiên sẽ che dấu thiên cơ, ngăn việc người khác dùng cùng cách đó để moi thông tin.

Hứa Tiên vội kêu lên:

- Chúng ta nhanh đi tìm nó thôi.

Bạch Tố Trinh kiểm chặt tay lại, nhanh đến nỗi quay một vòng:

- Nếu cần hành động thì hãy chọn nơi vắng người mà làm.

Hứa Tiên tóm lấy vai Duẩn Nhi :

- Duẩn Nhi, người biết nó ở đâu không?

Nếu nàng biết thì đã tìm từ lâu rồi .

- Sư phụ nói sẽ gặp nhau ở chỗ thích hợp sâu trong núi.

Hứa Tiên càng vội vàng, ở đây có bao nhiêu là ngọn núi, xung quanh Hàng Châu núi lớn núi nhỏ kể không hết. Đến hôm nay là đã hơn bảy ngày, cuối cùng cũng tìm ra. Chỉ hiem.... Hứa Tiên vội vàng dừng lại ý nghĩ này, tự trấn tĩnh lại.

- Nương tử, nàng đến núi Phượng Hoàng tìm Tiểu Thiển Thanh, Triệu đại ca ở miếu Thành Long, dặn họ phái người canh gác trong phạm vi ba trăm dặm, rồi cho tìm kiếm trong vòng năm trăm dặm, sau đó đưa Cảnh kỳ phù cho họ, dặn là dù cho là ai tìm được, lập tức đốt phù, chúng ta sẽ lập tức có mặt.

Bạch Tố Trinh kết phù cùng với Tiểu Thanh, khê gặt đầu rồi đi ra phía cửa, Hứa Tiên nói với Vân Yên :

- Yên Nhi, nàng hãy ở đây chăm sóc Duẩn Nhi.

Vân Yên gật đầu đồng ý.

Duẩn Nhi nói :

- Ta cũng muốn đi.

Vừa nói nàng vừa hướng ra phía cửa, bị Vân Yên ôm ghì lấy, nàng vừa giãy giụa vừa khóc lớn.

Hứa Tiên quỳ trước mặt nàng :

- Duẩn Nhi, người hãy chờ ở đây, nghe lời ta, sư thúc hứa, nhất định ta sẽ quay lại tìm người. Chúng ta ngoắc tay nhé!

Đoạn kéo ngón út của Duẩn Nhi làm dấu hứa, trấn tĩnh nàng, rồi quay người cưỡi mây bay đi.

Trời đang có tuyết lớn, nhìn không rõ chân trời, lại còn mây đen từ bao nhiêu ngày tụ lại, mênh mông mờ mịt, bên ngoài dường như là một màn đen kịt.

Hứa Tiên vẫn đi dưới tuyết rơi. Trong lòng còn mờ mịt hơn cảnh xung quanh. Trời đất rộng lớn, rốt cuộc là biết tìm ở đâu. Chàng chỉ biết dõi mắt về phía xa. Dừng Thiên nhân thông đến cảnh giới cao nhất, cũng chỉ thấy được xung quanh trong vòng trăm bước chân, tuyết dày quá.

Hứa Tiên chợt nhớ ngày trở về từ trong núi, nghe loáng thoáng có tiếng sấm rền, trong lòng có chút lo âu. Kia có lẽ chính là Thiên kiếp, vội vàng đi về hướng núi Phượng Hoàng. Nhưng Hứa Tiên cũng chỉ là nghe lỏm được, còn đích xác ở đâu thì không hề biết, trời đất mông mênh, biết chỗ nào mà tìm.

Hứa Tiên đành chọn bừa một hướng mà bay đi tìm, núi non trùng điệp phủ trắng bởi màn tuyết dày. Đừng nói là vị trí cụ thể, ngay cả đến việc lấy một ngọn núi làm chuẩn cũng chẳng biết là ngọn núi nào, khác nào mò kim đáy biển. Bay đi bay lại hơn mười vòng, vẫn thoáng thấy cái bóng màu vàng sậm trong tâm trí, bên ngoài vẫn là màu trắng xóa tuyết phủ trên từng dãy núi trùng điệp.

Hứa Tiên cố gắng dùng Thiên Nhân thông của mình, để nhìn được rộng và xa hơn. Vì đến mức cực hạn nên trong người thấy đôi chút đau đớn, nhưng cũng không hề bận tâm, đột nhiên thấy đôi mắt như nhìn được xa và sâu hơn. Đúng là những lúc khó khăn mới có kỳ tích, Thiên Nhân thông như thăng lên một bậc. Có thể thấy rõ mọi vật trên mặt đất, màn tuyết dày đặc cũng không thể ngăn cản. Thậm chí còn có thể nhìn rõ màn tuyết trên mặt đất, và những thứ bên dưới lớp tuyết đó.

Hứa Tiên mừng rỡ, như vậy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, liền dùng uy lực của Thiên nhân thông, truy tìm từng ngọn núi, tuyết càng ngày càng dày đặc, nhưng vẫn nhìn thấy ánh sáng phát ra từ đôi mắt Thiên nhân thông của chàng, lấp lánh ánh sáng vàng chói. Hứa Tiên cũng không dám chắc về phán đoán của mình. Cho nên cũng không nói cho Bạch Tố Trinh đang tìm kiếm ở nơi khác.

Đến khi vàng mây đen lại một lần nữa bị ánh mặt trời đuổi đi, cả đêm qua Hứa Tiên đã tìm khắp cả mấy trăm ngọn núi. Không ngừng dùng thiên nhân thông làm chàng kiệt sức, nhưng trong lòng chỉ càng thêm lo lắng, nếu như không tìm được nàng thì sẽ sao đây? Còn nếu tìm được thì?

Bao nhiêu ý nghĩ bủa vây lấy tâm trí chàng.

Một vầng sáng chiếu lên người Hứa Tiên, chàng ngẩng đầu lên thấy mây đen đang dần dần ra, để lộ ra một vòng tròn vàng chói. Nắng mới sau ngày tuyết rơi, soi rõ từng ngọn núi, phản chiếu trên từng lớp tuyết, đẹp đến mê hồn.

Giữa từng lớp núi đồi trùng điệp, bỗng nhiên lóe lên một tia sáng vàng, chiếu vào mắt Hứa Tiên. Hứa Tiên chau mày nhìn kỹ, chỉ thấy một mảnh kim khí lộ ra từ trong lớp tuyết, trong lòng mừng rỡ, vội cười mây bay tới.

Hứa Tiên bay xuống nhặt món kim khí đó lên. Chính là một lá bùa màu vàng, trong lòng mừng rỡ, đây nhất định là đồ của Ngư Huyền Cơ. Nhìn xung quanh, trước mặt là một khe núi, trong đó tuyết rơi dày, còn lá bùa này bị ném trên phiến đá. Ánh nắng chiếu lên phiến đá, mới khiến chàng nhìn thấy màu vàng của lá bùa, nhìn kỹ ra mới thấy có vết đánh dấu.

Hứa Tiên đi sâu vào khe núi tìm kiếm, khe núi sâu giống như không thấy đáy. Chàng không hề cảm nhận được sự sống ở đây, linh khí hay thần hồn đều không có, chỉ có tuyết phủ trắng xóa, hoang vắng nhưng vẫn mang một vẻ đẹp kỳ lạ, có chút giống với mộ phần, yên ắng đến tĩnh lặng.

Hứa Tiên run rẩy, vẫy tay một cái, làm tuyết trắng ở khe núi tụ lại chảy ra thành nước, chảy ra phía ngoài khe. Một bóng người hiện ra, chính là Ngư Huyền Cơ bị vùi trong tuyết, đang say ngủ, xinh đẹp lạ thường.

Hứa Tiên cảm thấy mình thật may mắn, run rẩy bước tới cạnh nàng, quỳ xuống đất, chạm tay vào thân hình trắng như thiên nga, nhưng rồi bao nhiêu hy vọng như tan biến hết. Không thấy mạch đập, không có hơi thở. Thậm chí không hề thấy dấu hiệu sự sống. Hứa Tiên bỗng thấy tiếc thương vô cùng, đau nhói trong lòng ngực, khiến chàng như muốn bật khóc. Không thể tin được rằng cô gái đã từng làm hoa quế cho mình, giờ đây đã ra đi một cách dễ dàng như vậy.

Không, nhất định phải có cách, trên đời này nhất định phải có cách cứu sống nàng. Hứa Tiên liền đốt lá bùa, rồi ôm chặt lấy nàng, gọi mây bay đi, nàng lặng yên trong vòng tay của Hứa Tiên.

Bạch Tố Trinh về phủ trước Hứa Tiên. Vừa đợi vừa lo, lúc Hứa Tiên vừa bế Ngư Huyền Cơ về tới, Bạch Tố Trinh đã vội chạy tới, đặt tay lên chỗ tìm Ngư Huyền Cơ, sắc mặt nàng như trùng xuống.

472. Quyển 6 - Chương 471: Chiêu Hồn. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 471: Chiêu hồn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên mang Ngư Huyền Cơ đặt lên giường, lo lắng nói :

- Phải chăng đã mất đi hồn vía rồi, ta sẽ đến địa phủ, nhất định mang nàng trở về.

Bạch Tố Trinh cắn chặt môi, chậm rãi nói :

- Huyền Cơ à, nàng đang ở đâu rồi ?

Hai dòng lệ bất giác tràn ra.

Vừa nghe tin đã tìm thấy sư phụ, Duẩn Nhi ngất đi khi nghe thấy tin dữ.

Hứa Tiên nắm tay nói :

- Còn cách gì không, ta vẫn còn hơn hai trăm vạn công đức. Nếu không đủ, cho dù là thượng thiên linh chi hay là địa giới tiên thảo, bằng mọi cách ta sẽ mang nàng trở về, kể cả tìm đến Quan thế âm bồ tát hay Nam cực tiên ông. Cho dù là Bích Lạc hay Hoàng tuyền, ta nhất định phải mang nàng trở về.

Cũng dễ hiểu rằng, đối với giới tu tiên mà nói, mất đi hồn phách là chuyện thế nào. Những thứ này có thể “cải tử hoàn sinh”, vô cùng linh diệu. Chỉ cần vẫn còn hồn phách, cho dù là đã mất đi thân thể, vẫn có thể hồi sinh, nhưng nếu đã mất đi hồn phách thì hết cách.

Tiểu Thiên nhìn Ngư Huyền Cơ một lúc, đột nhiên nói :

- Hình như vẫn còn một cách.

- Là cách gì?

Cả đám người đồng thanh hỏi.

- Mệnh hồn của Ngư đạo trưởng vẫn chưa rời khỏi thân xác, nay bị Thiên Lô trận làm tan mất hồn phách, những hồn phách kia có lẽ chưa biến mất, nhưng bằng sự tu luyện của bà ấy có lẽ những hồn phách kia vẫn chưa biến mất. Ta nghe nói có một loại pháp thuật, chỉ cần mệnh hồn còn thì có thể triệu hồi hồn phách lại.

Người người đều có ba hồn bảy vía. Hồn có ba phần, một là thiên hồn, hai là địa hồn, ba là mệnh hồn. Phách có bảy phần, một phách thiên trùng, hai phách linh tuệ, ba phách vi khí, bốn phách vi lực, năm phách trung xu, sáu phách vi tinh, bảy phách vi anh. Hợp lại thành hồn phách, thường ngày hồn phách không chia lìa, một khi bệnh nặng thì thân phách sẽ giống như rời khỏi thân thể. Người tu hành giống như Ngư Huyền Cơ hồn phách đã ngưng kết thành Dương Thần, bình thường sẽ không phân tán, cũng chỉ khi gặp phải biến cố thiên kiếp như vậy mới bị hồn phi phách tán.

Trong hồn phách, căn bản nhất chính là mệnh hồn, hồn phách của hắn đã bay ra trong Thiên Lô nhưng chỉ có mệnh hồn mạnh nhất vẫn còn tồn tại.

Bạch Tố Trinh cau mày nhìn về Hứa Tiên nói:

- Ta cũng biết được là loại pháp thuật này đã sớm thất truyền.

Loại pháp thuật này, Đông Nhạc đại đế nhất định biết.

Đôi mắt Hứa Tiên trở nên sâu thẳm, bắt đầu truyền ra mệnh lệnh, chuẩn bị làm phép. Công việc trong phủ bỗng chốc trở nên lu bù, tất cả đều đang tất bật đi chuẩn bị thứ đồ mà Hứa Tiên cần.

Trong phòng u ám, chỉ có giá cắm nến ở bốn góc phòng phát ra ánh sáng nhè nhẹ.

Hứa Tiên cắt cổ tay, máu tươi liền chảy ra và được điều khiển lơ lửng trong không trung. Pháp thuật này phải dùng máu tươi của người thực hiện mới thành được. Nếu là người thường mất nhiều máu như vậy có lẽ đã chết không sống nổi rồi, Hứa Tiên mặc dù thân thể cường tráng nhưng một chốc bị mất nhiều máu như vậy, sắc mặt cũng tái nhợt đi trông thấy.

Hứa Tiên gục trên mặt đất, bút lông đã thấm hết máu tươi, viết mấy ký hiệu nguệch ngoạc trên mặt đất sạch sẽ, khi viết máu tươi lập tức đọng lại thành màu đen, viết đủ một trăm cái. Vây quanh một khu trung tâm, hiện đầy trên mặt đất thành một trận pháp. Hắn mới đứng dậy. Thuật chiêu hồn này hắn cũng không hoàn toàn nắm chắc, chỉ là tận lực làm thôi. Thành hay không thành đều do ý trời.

Ngư Huyền Cơ nằm yên một bên. Bạch Tố Trinh đã tắm rửa thay quần áo cho bà ta. Mái tóc dài được buộc lên, trên người chỉ mặc một bộ đồ màu trắng, lộ ra vùng cổ thon dài và mắt cá chân mảnh khảnh. Hứa Tiên ôm lấy bà đặt ở trung tâm pháp trận.

Hứa Tiên một tay cầm pháp quyết, một tay loạng lắc chuông đồng màu vàng, vang lên tiếng kêu leng keng, miệng đọc tụng chú ngữ.

Căn phòng được bịt kín, ánh nến bốn góc phòng bỗng chốc dao động, ánh sáng trong phòng bỗng rung động. Tay Hứa Tiên ấn một cái xuống mặt đất, tiếng chuông càng dồn dập hơn, những ký hiệu màu đen trên mặt đất liền lay động. Qua lớp ánh sáng màu vàng, những ký hiệu trên mặt đất đứng lên, dường như những tiểu nhân có tính mạng chen nhau lao vào Ngư Huyền Cơ, tràn vào cơ thể bà ta.

Ngư Huyền Cơ chợt động dậy. Hứa Tiên biết mệnh hồn đã phát huy tác dụng, nhưng nếu chỉ có mệnh hồn thì không có chút ý nghĩa nào.

Đợi đến khi tất cả các ký hiệu đều tràn vào cơ thể Ngư Huyền Cơ, Ngư Huyền Cơ từ từ hiện lên trên mặt đất, hai chân rũ xuống, cứ như vậy huyền phù trong không trung. Xuyên qua lớp bạch y đơn bạc, có thể thấy được da thịt của bà, vô số những ký hiệu màu vàng đang chuyển động.

Hứa Tiên trong lòng khê động, đã đến lúc rồi, tiến lên, đầu ngón tay hắn chỉ vào điểm sáng màu vàng trên trán Ngư Huyền Cơ. Một vòng ánh sáng vô hình từ trong căn phòng nhỏ bay ra, rung động giống như lan tràn ra cả phạm vi Bách Lý, sau đó mới dần dần tỏ khắp, rồi sau đó là một luồng ánh sáng khác.

Sau đó có thể triệu được bao nhiêu hồn phách mới có thể biết được lần làm phép này thành hay bại. Ba hồn bảy vía, hiện vẫn còn thiếu hai hồn bảy phách, nếu không thể triệu hồi toàn bộ thì rất có thể sẽ chỉ cứu về được một hoạt tử nhân mà thôi.

Hứa Tiên không ngừng đọc thần chú. Trên trán dần rỉ ra mồ hôi nhưng vẫn chưa có kết quả. Lúc này, ánh nến trong phòng bỗng nhiên có một ngọn bị dập tắt, một luồng khí trắng nhàn nhạt khó nhìn tràn vào cơ thể Ngư Huyền Cơ làm cho cả người bà rung động, Hứa Tiên trong lòng vui mừng, không kịp phân biệt thứ vừa được triệu hồi là một phách, càng đọc thần chú to hơn.

Giống như là phản ứng dây chuyền, ánh nến trong phòng từng ngọn bị dập tắt, một luồng khí trắng bay tới nhập vào thân thể của bà ta. Nửa canh giờ trôi qua. Hai hồn đều đã trở về. Bảy phách thì đã có sáu, hiệu quả hoàn hảo hơn so với tưởng tượng của Hứa Tiên. Đã không cần phải lo lắng đến vấn đề sinh tử của nàng nữa rồi.

Nhưng vẫn còn thiếu một phách cho dù Hứa Tiên gọi thế nào cũng không hề có phản ứng gì. Hoặc là bị quỷ khác nuốt phải, hoặc là đã bị tan biến rồi. Như vậy thì cho dù có gọi như thế nào cũng sẽ không có tác dụng. Đối với người thường thì còn có thể thiếu một phách, nhưng với người tu hành, như vậy chẳng khác nào đoạn tuyệt con đường tu hành.

Bỗng nhiên ánh nến cuối cùng dập tắt. Trong phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối, chỉ có ký hiệu ánh sáng màu vàng hiện lên trên người Ngư Huyền Cơ, rồi sau đó cũng chậm chậm giảm đi. Ngư Huyền Cơ giống như khúc gỗ bị chặt đứt, vô lực từ không trung rơi xuống, Hứa Tiên đón lấy, trong phòng trở phào nhẹ nhõm. Thấy những luồng khí trắng đang quần quýt trong cơ thể nàng nhưng chưa hoàn toàn dung hợp. Hắn vươn tay thử xem hơi thở của nàng, chỉ cảm thấy hơi thở hơi nóng, bộ ngực cứ phập phồng như vậy.

Hứa Tiên lúc này mới hoàn toàn an lòng, vừa nãy không nhận thấy, giờ phút này nhìn thấy cơ thể nàng hiện lên sau lớp bạch ý mỏng manh, sau vạt áo *** thon dài hiện lên mơ màng, cảm giác lúc này đúng là có mấy phần mê hoặc lòng người. Hứa Tiên vội quay đầu đi chỗ khác, chào hỏi Bạch Tố Trinh đi vào. Giao Ngư Huyền Cơ cho nàng:

473. Quyển 6 - Chương 472: Chiêu Hồn. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 472: Chiêu hồn. (2)

Nguồn: Vipvandan.vn

Bạch Tố Trinh ôm chặt lấy Ngư Huyền Cơ, mặt dán vào gương mặt của nàng:

- Dù sao cô không có chuyện gì là tốt rồi!

Hứa Tiên đi ra khỏi căn phòng tối tăm, ánh mặt trời chói lóa, trái tim hắn dường như cũng được chói sáng thêm.

Duẩn Nhi liếc nhìn, chảy nước mắt nói:

- Cảm ơn sư thúc.

Hứa Tiên ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào gương mặt của nàng:

- Sau này sư phó của ngươi nếu còn muốn làm chuyện gì trẻ con thì ngươi phải nói trước cho ta, rõ chưa?

Nếu như hắn ở bên cạnh thì có lẽ đã không dẫn tới hoàn cảnh nguy hiểm như vậy. Người sư này tính tình không khỏi quá độc đoán rồi.

Duẩn Nhi ách một tiếng nói:

- Duẩn Nhi sau này sẽ nghe lời sư thúc.

Hứa Tiên vỗ vỗ đầu nàng nói:

- Ngoan, đêm nay sư thúc sẽ làm đồ ăn ngon cho ngươi.

Mấy ngày sau đó, Ngư Huyền Cơ vẫn chưa hề tỉnh lại, vẫn ngủ như vậy. Đám nữ nhân trong phủ thay phiên nhau tới chăm nom, Duẩn Nhi càng không rời nửa bước.

Hứa Tiên cũng thường tới thăm và hoàn toàn không có cách gì với “mỹ nhân ngủ”. Giúp nàng đắp lại chăn, thở dài đang định đứng dậy, hắn chợt nghe thấy tiếng nói mơ, Hứa Tiên giật mình quay đầu lại. Quả nhiên lông mi của nàng đang rung động, rồi sau đó hai mắt từ từ mở ra, đôi mắt trong veo ấy mang lại cho người ta một cảm giác “trong suốt”, rồi sau đó nàng nhìn về phía Hứa Tiên đang ngồi bên giường

Hứa tiên nhẹ giọng:

- Sư tỷ. Sư tỷ.

Ngư Huyền Cơ nở nụ cười:

- Ni ba.

- Ba ta sao?

- Hi hi.

Ngư Huyền Cơ nở nụ cười ngây ngốc như trẻ con, đưa tay nhéo lỗ mũi Hứa Tiên.

Hứa Tiên há hốc mồm:

- Xong rồi, sư tỷ bị ngốc rồi.

Trong lòng không khỏi u sầu, nàng lại nhéo không ngừng, liền quát:

- Đừng nhéo nữa!

Ngư Huyền Cơ bị Hứa Tiên dọa cho sợ hết hồn, nước mắt bắt đầu chảy ra, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, rồi òa khóc lên.

Hứa Tiên dứt khoát quay đi, nói với Duẩn Nhi còn đang ngơ ngác:

- Duẩn Nhi, đi gọi nương tử của ta, chính là sư tổ của ngươi lại đây.

Sau đó, hắn quay đầu lại đặt tay của Ngư Huyền Cơ trên mũi của mình nói:

- Ta sai rồi, để cho sư tỷ nhéo còn không được sao?

Lúc Bạch Tố Trinh tới, lễ mũi Hứa Tiên da đã đỏ lên, trong mắt cũng có nước mắt

- Quan nhân, chàng đừng lo lắng.

Hứa Tiên nói:

- Ta không phải lo lắng mà là lỗ mũi chua.

Trải qua một hồi xem bệnh, Bạch Tố Trinh thở phào một cái nói:

- Huyền Cơ nàng ấy không sao, chỉ là hồn phách bị thương quá nặng nên mất đi toàn bộ trí nhớ, hiện tại mới giống như đứa trẻ mới ra đời.

Hứa Tiên biết chuyện liền hỏi:

- Còn có cơ hội khôi phục không?

Hắn không khỏi nhìn về phía giường của nàng, nàng đang mò chơi gối, dường như đang muốn mở ra xem bên trong có gì. Cô nương dung nhan tuyệt mỹ ấy lại đang mang vẻ mặt của một đứa trẻ đúng là có chút kỳ quái nhưng không thể không nói là vô cùng đáng yêu.

Bạch Tố Trinh lướt qua, suy tư nói:

- Hắn là có thể, chỉ cần hồn phách hoàn toàn dung hợp, trí nhớ chắc sẽ từ từ khôi phục.

Hứa Tiên nói:

- Vậy hiện tại thì sao?

- Đương nhiên là phải chăm sóc tốt cho cô nương ấy, bộ đang này có lẽ không nên để cho quá nhiều người biết, thiếp sẽ đưa cô ấy về Huyền Cơ xem sao.

Hoàng Văn có tác dụng ẩn thân, liền được Hứa Tiên dùng để chở Ngư Huyền Cơ bay về Huyền Cơ, giữa không trung nàng hưng phấn hét lên, Hứa Tiên không thể không ôm sát bờ eo của nàng, tránh không để nàng té xuống. Mặc dù giờ đây tâm trí nàng vô cùng trẻ con nhưng cơ thể lại hoàn toàn trưởng thành, nàng không có chút ý niệm kiêng kỵ nào trong đầu, để cho Hứa Tiên không thể không mặc niệm kinh thư, thanh trừ những tạp niệm ra khỏi đầu.

Phải rất vất vả mới tới được Huyền Cơ Quan, đặt Ngư Huyền Cơ xuống, liền nghe thấy tiếng nàng không ngừng huyền huyết trào lên để nhặt một cục đá. Hứa Tiên liền tranh thủ ôm lấy nàng:

- Mặt đất rất bẩn.

Nàng nhất thời không vui, bộ đang như muốn khóc. Hứa Tiên bèn đưa lai cục đá, nàng mới vui vẻ ra mặt.

Hứa Tiên vò đầu, vừa đoạt lấy cục đá, nàng liền rưng rưng muốn khóc lại nhanh chóng kín đáo đưa lai cục đá cho nàng, nàng mới nín khóc. Vừa đoạt, lại cho.

Hình như rất vui vẻ.

Lại một lần nữa giành lấy. Giơ lên cao, Ngư Huyền Cơ kiễng chân nhưng vẫn chưa đủ tới, không ngờ lại áp vào người hắn.

Hứa Tiên ngán ra, bộ ngực mềm mại quá.

- Quan nhân, chàng đang làm gì đó?

Hứa Tiên quay đầu lại, thấy Bạch Tố Trinh đang nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy hoài nghi. Giao Ngự Huyền Cơ cho Bạch Tố Trinh, hắn ngượng ngùng vò đầu:

- Ta đi quét dọn.

Hứa Tiên định quét dọn Huyền Cơ quan đầy tro bụi, bỗng thấy trên bàn có một cái túi lớn liền hỏi:

- Duẩn Nhi, đây là cái gì?

Duẩn Nhi vừa nói Hứa Tiên mới biết Ngự Huyền Cơ đã muốn từ chối.

Hắn không khỏi nghĩ đến, nếu là vượt qua thiên kiếp, hắn còn không rõ tình hình lúc này, liền đi vào trong huyền cơ đầy tro bụi, không có hoa quế cao, không có Duẩn Nhu, không có nàng, liệu khi đó hắn sẽ có cảm giác như thế nào? Hôm nay cuối cùng nàng vẫn còn ở đây, nhưng sau này thì sao? Khi duyên đã tận, có lẽ sẽ thật sự phải chia ly!

Khi Hứa Tiên đã quét dọn xong, Bạch Tố Trinh muốn lưu lại bên trong, muốn chăm sóc nàng.

Hứa Tiên cũng biết không có ai tốt hơn nàng, lúc đi còn quay đầu lại nhìn nàng. Đôi mắt nàng tinh khiết như lưu ký, đang nhìn hắn cười tươi tắn.

Phất tay một cái coi như lời cáo biệt. Ít nhất hiện tại, nàng vẫn còn ở bên cạnh ta.

Cả hai người đều không nhận được muốn đến thăm Huyền Cơ. Vừa vào cửa đã thấy Ngự Huyền Cơ với Duẩn Nhi đang ngồi chồm hóm trên mặt đất chơi bùn. Trên người, trên mặt của Ngự Huyền Cơ dính đầy tro bụi. So với hình ảnh trước kia không nhiễm chút bụi trần thì tưởng như là hai người. Bộ dáng hăng hái bồng bồng, hết sức khả ái. Khí trời có chút lạnh khiến bàn tay nhỏ bé của các nàng cũng đỏ bừng lên, nhưng hứng thú trên mặt không giảm chút nào. Dậm dậm chân để làm thành một cái gò đất, gọi nước lên rồi vỗ vỗ.

Cuối cùng Duẩn Nhi cắm một mảnh gỗ vào gò đất. Kêu khóc nói:

- Sư thúc, người chết rất thảm a!

Ngự Huyền Cơ ngẩn người, cũng vội vàng kêu khóc:

- Sư thúc. Người chết rất thảm a!

Hứa Tiên :

Duẩn Nhi ở một bên đính chính nói:

- Sư phụ, người phải gọi là sư đệ mới đúng.

Ngự Huyền Cơ cũng rất có linh tính, suy nghĩ một chút liền nói:

- Sư đệ, người chết rất thảm a!

Hứa Tiên:

Bạch Tố Trinh rút tấm gỗ ra, nhú mày nói:

- Nhìn xem các người, ra hình đáng gì rồi, đã nói là không cho các người chơi mà.

Sau đó dùng tay phủi bụi bặm trên người các nàng, rồi nhìn Hứa Tiên nói:

- Quan nhân, người đã đến rồi.

Ngự Huyền Cơ và Duẩn Nhi biết điều cúi đầu xuống, đợi đến khi Bạch Tố Trinh quay đầu đi liền nhìn nhau cười, tinh khiết không nhiễm chút bụi trần.

Hứa Tiên đi lại gần Bạch Tố Trinh, lúc đi ngang qua gò đất, “không cẩn thận” dẫm một phát lên gò đất, sụp.

Ngự Huyền Cơ cắn môi, giật nhẹ ống tay áo của Duẩn Nhi, Duẩn Nhi nói:

- Không cần để ý đến hắc, hắc là người xấu.

474. Quyển 6 - Chương 473: Dâm Cá Chép. (1)

Ngư Huyền Cơ gật đầu, thấy Hứa Tiên đi tới, vội vàng chạy ra sau lưng của Duẩn Nhi.

Bạch Tố Trinh thầm nghĩ, nhìn thấy trí nhớ Huyền Cơ đã hoàn toàn khôi phục, xem ta làm sao phạt ngươi, đoạn cùng Hứa Tiên đi vào trong phòng.

Hứa Tiên chỉ chỉ hai người ở phía ngoài, nói:

- Xem như đã khỏe mạnh trở lại?

Bạch Tố Trinh vui mừng nói:

- Đúng vậy, mỗi ngày ngủ một giấc, là có thể khôi phục không ít trí nhớ, nàng bây giờ, hắc đã khôi phục đến lúc vài tuổi rồi, tâm tính cũng sẽ từ từ khôi phục theo. May là từ nhỏ nàng đã theo ta, nếu không thì sẽ phiền toái.

Hứa Tiên cầm bàn tay trắng nõn của nàng, nói:

- Cực khổ cho nàng.

Bạch Tố Trinh lắc đầu, cười nói:

- Ta với Huyền Cơ là thầy trò nhiều năm như vậy thì có gì mà cực khổ, có thể chăm sóc cho nàng một lần nữa cũng cảm thấy thú vị.

Chợt thở dài:

- Chẳng qua là pháp lực của nàng, chỉ có thể đợi sau khi trí nhớ của nàng hoàn toàn khôi phục, sẽ đi tìm thiên tài dị bảo giúp nàng khôi phục pháp lực.

Nhưng thiên tài dị bảo đâu phải là có thể dễ dàng tìm được.

Hứa Tiên cười nói:

- Lấy nhân sâm tinh kia nấu canh, bảo đảm pháp lực của nàng sẽ khôi phục lại như trước kia.

Bạch Tố Trinh cũng biết là hắc nói đùa, cầu hắc một cái, nói:

- Chàng cũng không cần nôn nóng như vậy chứ?

Hứa Tiên đem bàn tay nàng chà xát với tay mình, nói:

- Sao lại không vội chứ, bất quá ta đã có một biện pháp, ta còn hơn hai trăm vạn công đức lực, công đức lực là thuần túy nhất, không có bất kỳ thuộc tính lực lượng gì. Hắc là có thể giúp nàng khôi phục pháp lực, mà không ảnh hưởng đến năng lực của bản thân nàng!

Người phạm nếu có hai trăm vạn công đức lực này thì sau khi chết sẽ không phải chịu nỗi khổ luân hồi. Mà Hứa Tiên sắp sửa phải độ kiếp, công đức lực lại càng có ảnh hưởng to lớn.

Hứa Tiên cười nói:

- Tâm ta chính là tâm ngươi, còn phân ra ta với ngươi làm gì. Chuyện độ kiếp, sau này nghĩ biện pháp vượt qua đã.

Hôm nay hắc đã kiến thức được sự đáng sợ của thiên kiếp, lại càng cẩn thận hơn.

Trong lòng Bạch Tố Trinh có chút ngọt ngào, mọi phiền não toàn bộ đều biến mất, mỉm cười nói:

- Không có làm cách nào khác hơn cách này, quan nhân.

Nàng hôm nay bạch y như tuyết, phảng phất như trên trán có một tầng phong vận, so với trước kia càng thêm mỹ lệ. Trong con ngươi hàm chứa tình ý nhàn nhạt, người nào được nàng nhìn như vậy, trong tâm chắc

cũng ngọt ngào. Hôm nay lại nhẹ nhàng cười như vậy, khoe môi đầy đặn gợi lên độ cong, rung động lòng người.

Hứa Tiên không nhịn được vươn người qua bàn trà, hướng làn môi mỏng hôn tới. Mặt của Bạch Tố Trinh ửng đỏ, cũng không tránh đi.

Hai môi chạm nhau. Nhẹ nhàng hưởng thụ tư vị của nhau, không lâu sau, trên mặt của nàng hiện lên một tầng đỏ hồng như say rượu, trong con ngươi có mấy phần mê say.

- Sư phụ, các người đang làm gì đó?

Bạch Tố Trinh giật mình quay đầu lại, nguyên lai là không biết lúc nào, Ngư Huyền Cơ đã đi tới cửa, đang nháy mắt, tò mò nhìn một màn này.

Nàng vội vàng đẩy Hứa Tiên ra, dùng ống tay áo trắng noãn lau lau trên khoe môi trơn bóng của mình, nói: “S”

- A, không có gì.

Lại thấy Hứa Tiên như như không tim không phổi cười cười. Không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn một cái.

Hứa Tiên nhún bả vai một cái, cười nói:

- Nương tử, ta chờ người về nhà.

Nói xong liền đi ra cửa.

Hứa Tiên lại lần nữa tới thăm, Ngư Huyền Cơ tựa như đã có trí nhớ của tiểu hài đồng, nàng đang thú vị trèo trên cây, Duẩn Nhi ở dưới mặt hồ to cổ vũ. Lại không nghĩ rằng xem được một màn như hồi bé của nàng.

Duẩn Nhi nói:

- Sư thúc, người đã đến rồi.

Hứa Tiên cười cười sờ đầu nàng.

Ngư Huyền Cơ nghe vậy cố gắng xoay đầu lại nhìn nàng, bởi vì quay quá nhanh, bị trượt tay, kinh hô từ trên cây ngã xuống.

Hứa Tiên vội vàng tiến lên, đỡ nàng vào trong ngực. Chỉ cảm thấy trong ngực mềm nhũn. Vội vàng thả nàng ra.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Chơi vậy quá nguy hiểm.

Nàng hiện tại vô luận từ trong ra ngoài cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Mặt Ngư Huyền Cơ đỏ bừng. Không biết là xấu hổ hay là tức giận. Nhìn Hứa Tiên chằm chằm nói:

- Nếu người không tới thì ta cũng sẽ không ngã.

Đôi con ngươi màu đen phẳng phất biến thành trong suốt, bỗng nhiên nói:

- Di, thế nào cũng không thấy được người.

Lúc này, Bạch Tố Trinh đang nấu cơm trong nhà bếp, nghe thấy, liền đi ra ngoài nhìn thấy Hứa Tiên mới yên tâm, kinh ngạc hỏi:

- Nhìn không thấy là có ý gì?

Ngư Huyền Cơ nhìn Duẩn Nhi, lại nhìn Bạch Tố Trinh một chút, nói:

- Duẩn Nhi xem thấy được, sư phụ cũng xem thấy được, nhưng làm sao mà không thấy được người?

Hứa Tiên nói:

- Thật không nhìn thấy sao?

Ngư Huyền Cơ chống cằm, nói:

- Đúng vậy. Vốn cảm giác rằng ngươi không nên xuất hiện ở nơi này, ngươi không có ở đây, ta cũng sẽ không bị ngã.

Thanh âm Bạch Tố Trinh chợt cao lên:

- Cái gì? Ngươi từ trên cây ngã xuống đất! Duẩn Nhi.

Ngư Huyền Cơ cùng Duẩn Nhi khẽ run rẩy. Duẩn Nhi thấp giọng nói:

- Là sư phụ nói nàng leo cây rất lợi hại, dĩ nhiên là ta không tin.

Ngư Huyền Cơ ôm lấy vòng eo Bạch Tố Trinh. Đem đầu dán vào bộ ngực của nàng, thủ thủ nói:

- Sư phụ không nên tức giận, sau này ngư nhi không dám nữa.

Bộ dáng ngây thơ giả hoạt kia, khiến cho Hứa Tiên rất là sửng sốt, rốt cuộc cũng có thể cảm nhận được cái gọi là con gái mười tám thay đổi. lại rất để ý đến lời nói vừa rồi của Ngư Huyền Cơ, hần nhìn Bạch Tố Trinh nói một chút, Bạch Tố Trinh vội vàng hỏi lại Ngư Huyền Cơ:

- Huyền Cơ, ngươi nói ngươi có thể nhìn thấy chúng ta, nhưng lại không nhìn thấy hần.

Ngư Huyền Cơ gật gật đầu nói:

- Đúng thế! Rõ ràng là lúc này không nên có người tiến vào, cho nên ta mới có thể bị giật mình ngã xuống.

Hứa Tiên sửng sốt, quả nhiên là bởi vì mình sao? Theo lời của Ngư Huyền Cơ “Nhìn” chẳng lẽ là đoán trước tương lai? Nhưng hiện tại nàng nên là phạm nhân mới đúng.

Bạch Tố Trinh nói:

- Vậy ngươi có thể nhìn thấy ta sao?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Có thể nha, bất quá sư phụ thì rất mơ hồ, Duẩn Nhi rất rõ ràng. Mà bây giờ hần đi vào đây, tất cả đều lộn xộn hết rồi.

Lại bỗng nhiên cười nói:

- Sư phụ, trưa nay chúng ta ă dấm cá chép sao!

Bạch Tố Trinh ngây người, cơm trưa hôm nay. Nàng đã cố ý giữ bí mật, muốn cho nàng một niềm vui nhỏ. Theo tình hình hôm nay, Ngư Huyền Cơ rõ ràng có năng lực tiên đoán, nhưng mà không có pháp lực, không dựa vào bói toán mà có thể làm được đến bước này, quả thật là bất khả tư nghị. Nếu nàng khôi phục được năng lực bói toán, thì có thể làm đến thế nào nữa?

Bạch Tố Trinh tự cân nhắc nói:

- Chẳng lẽ nàng đã độ Đạo Huyền kiếp thành công?

Nhưng nàng cũng chỉ có thể đợi đến khi Ngư Huyền Cơ hoàn toàn khôi phục mới có thể hỏi được tất cả.

Hứa Tiên lúc này còn không có cảm giác gì, giờ phút này ngưng thần nhìn vào hai mắt của Ngư Huyền Cơ, chỉ cảm thấy tròng mắt của nàng trong vắt như lưu ly, gào thét trong khoảng không thiên vũ.

475. Quyển 6 - Chương 474: Dấm Cá Chép. (2)

Là đôi mắt kì dị nhất mà Hứa Tiên gặp trên đời này, không những xinh đẹp, thậm chí còn làm cho người ta có một chút sợ hãi. Đối mặt với đôi mắt này, cảm giác rằng tất cả những gì của mình đều bị khám phá, không còn bất kỳ bí mật gì.

Ngư Huyền Cơ và Hứa Tiên nhìn nhau trong chốc lát, nói:

- Giống như có thể thấy một chút, nhưng vẫn là không thể thấy rõ.

Hứa Tiên khẽ thở phào nhẹ nhõm

Bỗng nhiên sắc mặt Ngư Huyền Cơ đại biến, khiến cho tâm tình của Hứa Tiên vừa mới hạ xuống lại đột nhiên bị nhắc lên, chẳng lẽ nàng khám phá ra bí mật của mình, lại thấy nàng bắt lấy ống tay áo của Bạch Tố Trinh, vội kêu lên:

- Sư phụ, cá cháy, cá cháy.

Bạch Tố Trinh cau mày nói:

- Người nhìn có đúng không đó? Chẳng lẽ cá sẽ cháy ngay lập tức?

Ngư Huyền Cơ gấp đến độ dậm chân nói:

- Là nghe thấy được!

Quả nhiên có vị khét truyền đến, khiến cho mọi người đều biết, cá cháy.

Lúc Bạch Tố Trinh đi cứu viện thì đã muộn. Ngư Huyền Cơ hung hăng nhìn chằm chằm Hứa Tiên:

- Người không đến, ta sẽ không bị ngã, cá sẽ không cháy, người quá ghê tởm.

Hứa Tiên cười khổ vuốt vuốt mũi, làm sao lại là ta nha, nói thế nào thì ta cũng coi như là đã cứu người!

Bỗng nhiên hấn ngẩn ngơ, có lẽ, thật sự là bởi vì ta. Ngoài mặt thì cố nhiên là chính mình cứu nàng, nhưng nếu không có lời nói của mình, nàng sẽ độ kiếp thất bại sao? Không khỏi nhớ tới cái ôm thật sâu kia, nàng nhẹ nhàng nói bên tai của mình:

- Người làm khổ ta.

Chẳng lẽ là, chính mình đã trở thành tâm ma của nàng sao?

Loại ý niệm này ở trong đầu, khiến cho tâm tình Hứa Tiên vốn thoải mái, bỗng trở nên trầm trọng. Nguyên lai người biến thành bộ dáng này cũng là do ta làm hại.

Trên bàn đá trong hậu viện nhỏ. Đối diện là đĩa cá chép màu hơi đen. Miệng của Ngư Huyền Cơ vĩnh viễn đến nỗi có thể đeo được đồ.

Hứa Tiên chợt đứng lên, nói:

- Ta đi mua một con cá mới.

Bạch Tố Trinh nói:

- Xem như thôi, cũng không có cháy quá mà.

Hứa Tiên cũng đã đập mây bay đi, không lâu sau, hắn quả nhiên mang về một con cá chép hồng. Sau đó chạy thẳng tới phòng bếp, thu thập thỏa đáng, sau đó lấy đồ dùng nấu nướng một phen. Sau đó bưng một mâm dấm cá chép đi ra ngoài.

Ngư Huyền Cơ cùng Duẩn Nhi ăn thử một miếng. Nhất thời vui vẻ ra mặt.

Bạch Tố Trinh chỉ cảm thấy Hứa Tiên có chút kỳ quái. Lắc lắc đầu không muốn suy nghĩ nhiều, đang định cất đi đĩa dấm cá chép bị cháy thì lại bị Hứa Tiên ngăn cản.

- Nướng tử làm, ta thích ăn.

Đây cũng là lời thật lòng của Hứa Tiên, cầm đũa gắp một miếng, có lẽ bởi vì được làm từ đôi tay trắng nõn. Tựa hồ vị đắng kia so với dấm cá chép thượng hạng còn đáng giá thưởng thức hơn.

Bạch Tố Trinh một tay nâng khuôn mặt, nhìn bộ dáng hăn ăn cơm, trong lòng đầy vẻ nhu tình.

Ngư Huyền Cơ cũng nếm thử một miếng, nói:

- Vẫn là sư phụ nấu ăn ngon.

Duẩn Nhi cũng gật đầu theo.

Hứa Tiên vội vàng nắm lấy đũa của các nàng:

- Đây là đồ của mẹ ta làm cho ta, các người ăn ít thôi.

Các nàng tự nhiên không thuận theo, cười đùa chém giết đĩa dấm cá chép. Đĩa cá chép bị cháy so với đĩa cá chép do Hứa Tiên làm còn hết nhanh hơn một chút.

Bông tuyết lúc rơi lúc dừng, đến khi Hứa Tiên một lần nữa đi tới xem Huyền Cơ.

Huyền Cơ vừa thấy Hứa Tiên thì khuôn mặt đỏ bừng, vì hai lần trước gặp nhau đã xảy ra đủ loại hành động ngượng ngùng, nhìn nàng giống như thiếu nữ

Lần này Ngư Huyền Cơ không còn vẻ thong dong ưu nhã nhưng lại có một tư thái thanh xuân xinh đẹp.

Mặc dù Ngư Huyền Cơ còn chưa nhớ lại được nhiều chuyện, nhưng đã có thể hiểu được ý trong lời nói của sư phụ, chính mình đã vượt qua được thiên kiếp, chẳng qua là bị mất trí nhớ mà thôi.

Cũng may có sư phụ cứu mình trở lại, trong lòng nàng cũng rất cảm kích. xem chương mới tại [tunghoanh\(.\)com](http://tunghoanh(.)com)

Hết thấy mấy ngày nay, đều khiến cho Hứa Tiên cảm thấy rất kỳ dị, phảng phất tận mắt thấy một người còn sống, lúc ban đầu thì u mê, càng về sau thì ngây ngô, từ từ trở nên quen thuộc, lại có được bộ dáng nghiêng nước nghiêng thành. Thời gian qua đi, tựa như lưu lại dấu vết khắp nơi trong lòng nàng, dấu vết này, tên là trí nhớ.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nói chuyện với nhau, Ngư Huyền Cơ ở một bên thêm trà cho hăn, cũng nói:

- Hứa công tử, mặc dù ta không nhớ được những chuyện về công tử, nhưng vẫn đa tạ người đã cứu ta.

Trông mắt chớp chớp, tò mò nhìn về Hứa Tiên. Lúc này trong lòng nàng, vị sư phó bạch y như tuyết của mình, không phải bất kỳ ai cũng có thể chạm đến, như thế nào mà lúc này lại biến thành thê tử của người trước mặt?

Hứa công tử, xưng hô thế này khiến cho Hứa Tiên sửng sốt, tựa hồ lúc đầu nàng cứ gọi thẳng tên mình mà. Không khỏi vuốt vuốt mũi, trong lòng cười khổ, đợi đến khi nàng khôi phục toàn bộ trí nhớ, tốt nhất là đừng nên hận ta.

Bông tuyết, núi tuyết, đông chí

Tuyết rơi, tuyết tan

Trong đôi mắt của Ngư Huyền Cơ dần chuyển sang sắc thái tang thương, lại càng lộ ra vẻ trong suốt, màu đen trong mắt từ từ ít đi, từ màu đen, đến xám, vàng, mỏng vàng, cuối cùng hầu như không nhìn thấy gì trong đôi mắt đó nữa

Đôi mắt, thể nhưng miến thành màu Lưu Ly trong suốt, xinh đẹp đến bất khả tư nghị.

Hứa Tiên lại đến, nàng cũng chỉ có thể mang theo nụ cười quen thuộc mà xa lạ, mời Hứa Tiên ngồi xuống, đưa trà bánh lên, thong dong trang nhã, như đã từng gặp trước đây.

Nàng đối với Bạch Tố Trinh rất là tôn kính, nhưng đã không còn chạy theo như ban đầu, đã bắt đầu có một cảm giác tự thân độc lập.

Giờ phút này nàng nói:

- Sư phụ, đến hôm nay ta đã có thể tự chiếu cố mình.

Vuốt vuốt Duẩn Nhi bên cạnh:

- Ta cũng đang nhớ lại chuyện của Duẩn Nhi, sau này cũng không cần người chiếu cố cho ta, sư phụ và....

Sau đó nhìn về Hứa Tiên, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên xưng hô như thế nào:

- Người cùng Hứa công tử cùng nhau trở về phủ sao!

Bạch Tố Trinh vuốt tóc, mỉm cười nói:

- Như vậy cũng tốt, trí nhớ của người đã khôi phục được nhiều, chẳng qua là trên phương diện pháp lực còn có chút thiếu sót, tiện thể hôm nay để người tiếp nhận những lực công đức này, giúp người khôi phục pháp lực.

Ngư Huyền Cơ lại lễ phép cự tuyệt nói:

- Cảm ơn ý tốt của sư phụ và Hứa công tử, nhưng xin thứ cho Huyền Cơ không thể tiếp nhận.

Hứa Tiên sửng sốt nói:

- Tại sao?

Bạch Tố Trinh lại có mấy phần hiểu rõ, nàng hôm nay đã có chủ ý của mình.

Ngư Huyền Cơ khẽ gật đầu với Hứa Tiên, cười một chút nói:

- Huyền Cơ hôm nay đã không còn là tiểu hài tử, không cần Hứa công tử phải lo lắng như thế, chủ tình của ta đang còn, đạo hạnh có thể từ từ tu luyện lại. Công đức tích lũy không dễ, cho nên đừng tiêu hao dễ dàng như vậy.

Đối với Hứa Tiên mà nói, nàng rất khiêm tốn, rất khách khí, giống như xa lạ nhưng cũng không cự tuyệt người ngoài ngăn dậm. Nhưng trong lúc vô tình hay cố ý, lại hiển lộ ra phong thái hạc giữa bầy gà. Mà bây giờ mình với nàng, có chút thân mật cũng chỉ vì Bạch Tố Trinh, làm cho lòng hắn có chút buồn bã.

476. Chương 475 : Như Mộng.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 475: Như mộng.

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nếu ta nói nhất định nàng phải tiếp nhận thì sao?

Hứa Tiên dậm chân, trừ cách này ra, không có phương pháp nào khác, chỉ cần có thể bồi bổ lại cho nàng, hắn cam tâm tình nguyện đem những công đức lực này tặng cho nàng:

- Chúng ta là bằng hữu, ta hy vọng có thể giúp được người.

Trông mắt Ngư Huyền Cơ vừa động, Hứa Tiên bước bình làm cho nàng có chút ngoài ý muốn, hai trăm vạn công đức đối với bất kỳ một thần tiên nào mà nói cũng không phải là chuyện nhỏ. Nhưng trong lòng nàng lại có chút đột nhiên, phảng phất như đã sớm ngờ tới hắn sẽ làm như vậy. Loại cảm giác mâu thuẫn này khiến trong lòng nàng có chút khó chịu.

Bạch Tố Trinh lại khuyên nhủ:

- Huyền Cơ, ngươi cứ nhận lấy đi!

Ngư Huyền Cơ nghiêm mặt nói:

- Hứa công tử, nếu là bằng hữu thì nên tôn trọng ý kiến lẫn nhau.

Hứa Tiên cũng là á khẩu không trả lời được, chỉ có thể nói:

- Chờ ngươi khôi phục tất cả trí nhớ rồi nói sau!

Ngư Huyền Cơ mỉm cười nói:

- Như vậy cũng tốt!

Nhưng trên thực tế, bắt đầu từ hôm qua, trí nhớ của nàng đã bắt đầu dừng khôi phục, ngủ một giấc tỉnh lại, sẽ không biến thành một người khác nữa.

Trước khi chia tay, Hứa Tiên quay đầu lại nói:

- Xin hỏi, hôm nay trí nhớ của nàng, gần nhất là từ lúc nào?

Ngư Huyền Cơ suy nghĩ một chút, đáp:

- Hẳn là ngày mười lăm tháng chín năm ngoái, ngày đó có người tới xem tiểu thiếp của mình sinh nhi tử có phải là con của mình. Ân, chỉ đến đây, sau này thì không nhớ rõ nữa.

Về mặt Hứa Tiên bỗng có chút kỳ quái, nàng cũng không nói nhiều, cáo biệt Bạch Tố Trinh rồi rời đi.

Trên đường Hứa Tiên hỏi:

- Nương tử, trí nhớ sau này của Huyền Cơ còn có thể khôi phục sao?

Bạch Tố Trinh nhăn mày nói:

- Sợ là không dễ dàng.

Sau đó do dự một chút rồi hỏi:

- Ngày kia đã phát sinh chuyện gì sao?

Lại nói thêm:

- Không muốn nói cũng không sao.

Hứa Tiên lắc đầu cười khổ, có gì khó mà không nói được:

- Ngày đó là ngày chúng ta gặp nhau.

Những chuyện về mình, có lẽ đã biến mất ở trong lời kiếp sao! Hoặc là, căn bản nàng không muốn nhớ tới chính mình.

Hơi thở mùi đàn hương từ Bạch Tố Trinh phát ra, nói:

- Chàng cùng Huyền Cơ?

Hứa Tiên nhìn vẻ mặt kinh dị của nàng, cười nói:

- Chớ suy nghĩ lung tung, tình cờ mà thôi, không nhớ nổi thì không nhớ vậy, vậy cũng không có gì lớn.

Đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt trắng nõn của nàng, cười nói:

- Rất cuộc tối nay có thể ôm ngươi đi ngủ không, tối nay cũng không cần ngủ.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh đỏ thắm, đẩy tay của hắn ra, nói:

- Theo như ta đặt lịch sinh hoạt hàng ngày, tối nay còn phải tu luyện.

- Không thể nào!

- Đương nhiên rồi.

Ngư Huyền Cơ đóng cửa phòng, quay đầu lại nhéo khuôn mặt Duẩn Nhi, nàng hớn hở thừa nhận, lại có cảm giác khí lực trên tay sư phụ càng lúc càng lớn.

- Nha đầu chết tiệt, lại dám kéo ta xuống bùn, dám để ta leo cây, xem ta xé rách miệng ngươi.

Duẩn Nhi ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn bị Ngư Huyền Cơ dùng sức ép lại, nói mơ hồ không rõ:

- Là ta đùa thôi, sư phụ nhất định phải chơi, hơn nữa sư phụ chơi rất vui vẻ đó! Leo cây cũng thế.

Ngư Huyền Cơ lập tức lấy một cái tay khác, nhéo lấy bên má kia của Duẩn Nhi:

- Ngươi còn dám nói.

Trong mắt Duẩn Nhi rưng rưng:

- Sư phụ thật là đáng sợ, sư thúc người ở đâu rồi?

Ngư Huyền Cơ buông lỏng tay ra, nói:

- Không được gọi hần là sư thúc, hần đã thành hôn cùng sư phụ, gọi như vậy, bối phận chẳng phải sẽ lộn xộn sao.

Duẩn Nhi vuốt vuốt khuôn mặt đang đỏ rực, biết điều gật gật đầu.

Ngư Huyền Cơ thở phào một cái, nói:

- Nói đến lại càng tức, chơi trò leo cây thì cũng thôi, lại để cho người khác nhìn thấy được.

Bộ dáng kia của mình lại bị một nam tử xa lạ nhìn thấy, khiến nội tâm nàng cảm thấy không biết có tư vị gì.

Duẩn Nhi hét lên:

- Sư thúc không phải là người ngoài.

- Ngươi còn nói.

Duẩn Nhi che mặt của mình thật chặt nói:

- Ta nói đúng mà, vẫn là sư thúc đem sư phụ từ trong núi tuyết trở về, dùng máu của mình giúp sư phụ chiêu hồn. Trong lòng Duẩn Nhi, rất cảm kích sư thúc, nếu không có sư thúc, chắc Duẩn Nhi sẽ không còn được gặp lại sư phụ nữa.

Nhớ tới cảm giác đáng sợ lúc trước, trong đôi mắt lại ngân ngấn nước mắt.

Ngư Huyền Cơ sững sờ nhìn Duẩn Nhi vẫn còn bộ dáng sợ hãi, hiển nhiên lúc đó đã làm cho nàng rất sợ.

Xúc động tuôn trào, nhẹ nhàng vuốt gò má nàng:

- Tốt lắm, tốt lắm, là sư phụ không đúng, không nên nhéo ngươi mạnh như vậy.

Lại mang theo Duẩn Nhi đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói:

- Trưa nay sẽ làm món ngon cho ngươi.

Duẩn Nhi thẳng thắn nói:

- Nhưng sư phụ nấu thật khó ăn. A! Người vừa nhéo ta.

Ngư Huyền Cơ đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, ngươi còn nhớ rõ ngày mười lăm tháng chín năm ngoái không? Có chuyện gì đặc biệt sao?

Vì sao trí nhớ lại ngừng hần ở ngày hôm đó? Sắc mặt của Hứa Tiên làm cho nàng có chút kỳ quái.

Duẩn Nhi noi:

- Dĩ nhiên là nhớ rồi, đó là lần đầu tiên sư phụ và sư thúc gặp nhau mà!

Cước bộ Ngư Huyền Cơ dừng lại, bỗng nhiên trong lòng không khỏi có chút ngẩn ngơ. Một chút tình cảm như muốn theo đáy lòng bộc lộ ra, lại bị phong tỏa ở trước phiên đại môn trí nhớ,

Nàng chỉnh lại tâm tư, bình tĩnh nói:

- Người đem những chuyện ta không nhớ được, kể lại một lần cho ta nghe nào!

Trong một buổi trưa, Duẩn Nhi đem chuyện của Ngư Huyền Cơ nói lại một lần, nhưng thường xuyên bị Ngư Huyền Cơ cắt đứt.

Ngư Huyền Cơ nửa tin nửa ngờ nói:

- Người nói chúng ta cùng đi xem Nguyên tiêu, ta, ta còn mặc bộ y phục kia?

- Đúng vậy, đúng vậy nha!

Ngư Huyền Cơ kinh ngạc nói:

- Cái gì, ta ôm hân ở đó à!

- Đúng vậy, đúng vậy nha!

Ngư Huyền Cơ cảm thấy đầu óc của mình hoàn toàn hỗn loạn.

Cho đến khi kể xong hết thấy, theo lời nói của Duẩn Nhi khiến cho Ngư Huyền Cơ không cách nào hiểu được, ban đầu mình có tâm tình như thế nào lại làm ra những chuyện khó tin như vậy. Còn có chút thở dài, như vậy trí nhớ, có hay không cho thỏa đáng đây!

Cuộc sống ngày ngày qua đi, trí nhớ của Ngư Huyền Cơ quả nhiên không thể khôi phục được nữa.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đi qua thăm nàng một lần, hân còn ở một bên nhìn nàng và Bạch Tố Trinh thân mật trò chuyện, thỉnh thoảng cũng có nói một hai câu, nàng cũng không có chút khổ sở nào, chẳng qua là liên tục cảm tạ Hứa Tiên, cảm tạ hân đã cứu mình.

Hứa Tiên có một loại ảo giác, quả thực hôm nay nàng cố ý tránh xa mình, có nói mấy lần, cũng không thú vị gì, chỉ có thể cảm khái, có lẽ quên đi cũng là một chuyện tốt! Khi trí nhớ đã biến mất, cần gì lại miễn cưỡng đi sáng tạo ra một trí nhớ mới? Chỉ làm thêm ràng buộc, cũng có thể làm được gì nữa? Hại... nàng một lần nữa sao?

Hân cũng không đi xem Huyền cơ nữa, chỉ ở nhà an tâm tu luyện. Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của hân trôi qua thoải mái vô cùng, Bạch Tố Trinh giám sát hân tu luyện, Vân Yên dạy hân làm văn. Thỉnh thoảng lại đi ra khỏi núi gặp gỡ Tiểu Thiển, nhu tình mật ý, không nói nên lời. Trên mặt Tiểu Thiển tan đi không ít u oán, dần dần được ý mừng cùng xuân tình thay thế, khiến cho Hứa Tiên càng cảm thấy vui vẻ, quên đi vẻ ngơ ngẩn trong lòng.

477. Chương 476 : Nghe Đàn. (1)

truyện copy từ

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 476: Nghe đàn. (1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hoặc là nói, đã để những thứ đó thật sâu tận đáy lòng.

Nếu chấp nhất muốn bỏ qua ước nguyện ban đầu, vậy thì liền bỏ xuống.

Liền để cho vạn kiếp trải qua, tình cảm như mộng.

Từ đó, cát bụi quay về cát bụi, thiên đường địa phủ, cũng không tiếp tục gặp lại.

Trong núi tuyết, ở phía tây hồ.

Hứa Tiên chèo thuyền nhỏ đến giữa hồ xem tuyết, những cảnh tượng ngấm tuyết ở năm ngoái lại hiện lên rõ ràng trước mắt, chỉ mới đây thôi, một năm lại trôi qua.

Trên thuyền còn có Vân Yên. Có lò lửa đỏ cùng nhiều loại thực phẩm.

Vân Yên đi từ trong khoang thuyền ra hỏi:

- Phu quân, đã tới chưa?

Nàng mặc áo lông cừu màu trắng, trên cổ áo có lông xù ra cùng khuôn mặt tuyết mỹ, càng làm thêm vẻ kiều mỵ hiếm có. Bất kỳ một bộ y phục cao quý diễm lệ nào mặc ở trên người Vân Yên cũng không có chút nào quá đáng, ngược lại còn lộ ra vẻ ung dung, cao quý của Phượng Hoàng, trời sinh cần những thứ đẹp để phụ vào, điểm này thì ngay cả Bạch Tố Trinh cũng phải than thở.

Hứa Tiên đáp:

- Nhanh vào trong khoang thuyền đi, coi chừng bị cảm lạnh.

Vân Yên thản nhiên cười, nhanh chóng trở về khoang thuyền.

Rốt cục đã lên tới đảo, Hứa Tiên dừng thuyền lại, gọi Vân Yên đi xuống, lại duỗi tay kéo kín áo nàng, sau đó đưa dụng cụ, thức ăn lấy xuống, cũng may không gặp phải người nào, được một không gian thanh tĩnh, hai người liền lần lượt ngồi xuống.

Rượu hâm trên bếp, giai nhân kề bên, thiên địa bát ngát, bông tuyết bay tán loạn. Tình cảnh này, những suy nghĩ trong lòng nhanh chóng hiện lên.

Ngày thường đủ loại phiền muộn, lo lắng, ngay lúc này đều biến mất một cách vô hình.

Vân Yên cười dài thêm rượu, lại nói:

- Loan nhi không có ở đây, nếu không chắc sẽ tốt hơn nhiều, không biết bây giờ Loan nhi đang làm gì nhỉ?

Hứa Tiên nhéo mũi nàng một cái:

- Bây giờ Loan nhi đã là người của Đại sư tỷ, lại là đệ tử của chương môn, không cần nàng phải lo lắng. Lúc trước cũng có thư tới đây, trong thư có nhắc đến những chuyện lý thú xảy ra trong những ngày này. Thanh Loan đã dùng một ít nội đan, hơn nữa thiên phú về kiếm đạo của nàng đột nhiên tăng mạnh, Yến Xích Hà cũng giúp nàng luyện thành Kim Ngô kiếm, hôm nay Loan nhi đã là Đại sư tỷ trong môn phái, cũng đang luyện tập ngự kiếm phi hành.

Vân Yên hâm mộ nói:

- Loan nhi thật là lợi hại!

Lại tưởng tượng đến lúc Thanh Loan ngự kiếm phi hành sẽ như thế nào.

Nhắc tới chuyện này làm Hứa Tiên tức giận, “mấy ngày thời gian” theo lời Vân Yên, đến bây giờ lại còn “mấy ngày thời gian” nữa, hắn không nhận được bế nàng đặt lên đùi, đánh vào hông nàng mấy cái, mới ôm vào trong lòng:

- Nàng làm tỷ tỷ, mà tu hành lâu như vậy, ngược lại hôm nay lại bị muội muội bỏ xa, còn dụ dỗ ta nói chỉ cần hai ba ngày.

Vân Yên điều chỉnh tư thế, ngồi trên đùi nhìn về Hứa Tiên, còn ôm cả cổ hắn, có chút ủy khuất nói:

- Ta cũng cố gắng tu luyện lắm chứ, chẳng qua là một bước Trúc Cơ cuối cùng, Loan nhi rõ ràng là dễ dàng vượt qua, còn ta có chuẩn bị như thế nào cũng luôn thấy cần mấy ngày thời gian nữa mới được, cũng không phải là lừa gạt phu quân.

Nàng vốn có thiên phú dị bẩm, cho dù là cầm kỳ thư họa, hay là thi từ ca phú, nàng có thể dễ dàng đạt được độ cao mà người khác cố gắng mười năm cũng không tới. Ngay cả lúc ban đầu gả cho Hứa Tiên,

nàng cũng không biết gì về nấu nướng, nhưng hôm nay cũng đạt trình độ nhất lưu. Sau lần Hứa Kiều Dung tới làm khách, được nếm tay nghề của nàng cũng phải liên tục tán thưởng, nói Hứa Tiên không uống công thương yêu nàng.

Vân Yên cũng là người mạnh mẽ, mấy ngày nay không khi ngừng cố gắng, nhưng đạo tu hành tuy có phổ biến nhất nhưng cũng là sâu xa nhất, cũng chính là con đường khó khăn nhất, cho dù người là anh hùng hào kiệt, vương hầu bá tước, nhưng ở phương diện này cũng tuyệt không phải dễ dàng. Bình thường đệ tử ở tông phái, có thể trong mấy năm là Trúc Cơ thành công, đã được coi là có thiên phú, nếu mất nhiều thời gian hơn nữa thì xem như là không đi được con đường này, cũng không thể vào được thế giới thần kỳ huyền ảo, tình huống mà Vân Yên đối mặt chính là như vậy.

Trong lòng Hứa Tiên vừa động, đúng là mấy ngày nay Vân Yên rất chuyên tâm tu hành, nhưng cũng không đột phá được bình chương cuối cùng, chẳng phải là mình ép buộc nàng quá sao! Mặc dù tu hành cần có tâm tiến thủ, nhưng cũng không thể để tâm tình xao động, vội vàng, nếu không chỉ nhận được hiệu quả ngược lại.

Hắn không khỏi kéo nàng lại, nhẹ giọng an ủi:

- Không nên tự ép chính mình quá, chỉ cần nàng dụng tâm tu luyện, ta đã rất hài lòng. Nếu nàng không muốn, hoặc thích làm chuyện khác, cũng không sao cả, đạo tu hành, mấu chốt là cần thuận theo tự nhiên.

Vân Yên suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Thiếp nghe theo phu quân, thiếp đánh đàn cho chàng nghe.

Dứt lời liền đi vào trong thuyền lấy đàn tới, đến giờ tài nghệ của nàng cũng xao nhãng đã lâu, Hôm nay lại cố ý mang đến đàn cho Hứa Tiên nghe, nàng xem xét khí hậu cho tới độ ẩm, điều chỉnh lại dây cung, cuối cùng thử một chút rồi đặt tay lên đàn.

Vân Yên ngồi nghiêm chỉnh, các loại buồn phiền trên người đều biến mất, cảnh tượng nhất thời thay đổi, lại có mấy phần khí độ của tông sư “Ồ cao nhìn xa”.

Ngay sau đó Hứa Tiên liền nghe tiếng đàn truyền đến, lúc đầu có mấy phần trì trệ, nhưng sau đó dần dần lưu loát. Mặc dù hắn không am hiểu đánh đàn, nhưng cũng có cảm giác “Trường hà phi bộc, băng lưu tứ tiên”, lập tức cả người cảm thấy lạnh dần lên.

Vân Yên bỗng nhiên nhún một cái, tiếng đàn bỗng dừng lại, nhưng dư âm vẫn còn vang động, cười nói:

- Phu quân, khúc “Băng lưu” này hàn khí không khỏi quá nặng, nên thiếp thay đổi một chút.

Lúc này Hứa Tiên mới biết, khúc đàn này miêu tả bang hà vỡ tan ở đầu mùa xuân, cảnh tượng vỡ nát vạn dặm, lúc ban đầu trì trệ chính là chỗ hay nhất của tài nghệ, hắn không thưởng thức được, cũng là hắn cô lậu quả văn (không biết gì) cộng thêm với không có tâm hồn âm nhạc.

Trong tay Vân Yên cầm chính là danh cầm “Băng Huyền”, dùng để đánh ra khúc này thì rất thích hợp. Ban đầu có người mang cây đàn này đi đến Hàng Châu, sau khi mời Vân Yên dùng cây đàn này đánh một khúc “Băng Lưu” lập tức giật nảy mình, muốn vì nàng chuộc thân nhưng không được, liền đem cây đàn giá trị ngàn vàng này tặng cho nàng.

Tiếng đàn lại một lần nữa vang lên như trong ngày đông ảm áp, làm cho Hứa Tiên không khỏi tin rằng, tài nghệ của nàng đã đến cực điểm, hoặc có khả năng thông thần.

Hứa Tiên đang phẩm rượu ngon, chợt hướng sang ngang nhìn lại. Không lâu sau liền thấy một cái thuyền hoa đi tới, trên thuyền có không ít người và vật, lại không có một chút tiếng động, làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Bên trong thuyền hoa tinh xảo, Lý Tư Minh ngồi ở thượng vị, phía dưới cũng đều là học viên của Cận Thiên thư viện.

Mấy cái cái lư đồng tỏa ra làn khí ảm áp, mấy nàng thị nữ mặc y phục mỏng manh hấp dẫn hết ánh mắt của mọi người. Người thu hút nhiều ánh mắt nhất chính là một thị nữ ôm đàn tỳ bà lả lướt đi qua.

478. Chương 477 : Nghe Đàn. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 477: Nghe đàn. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lần tụ hội này cũng là ăn mừng mấy vị Cử nhân năm nay của Cận Thiên thư viện, hơn nữa trong những người này còn có mấy người nhà giàu có.

Uống rượu làm thơ, cười nói vui vẻ, cũng nói một chút về ý chí bay lên trời cao. Những cử nhân này lúc ở nhà cũng không đc tùy tiện uống hoa tửu, nhưng bây giờ tiền đồ vô lượng, tự nhiên có nhiều người đến kết giao, từ trước tới nay hội như vậy đã làm qua vô số lần, không phân biệt ngày đêm.

Ở trung tâm yến tiệc, không nghi ngờ gì là người có học vấn sâu nhất, quan vị cao nhất Lý Tư Minh, hẳn hôm nay đã làm chức học chính, thân phận không giống như trước. Nói như vị Vương gia kia ở trong kinh, đối với học vấn của Phan Ngọc rất là hài lòng, chức vị học chính này xem như là hồi báo sao! Không khỏi xem lại một chút, nhân vật kinh tài tuyệt điểm như thế cũng không còn nữa, trong lòng không khỏi có chút buồn bã.

Trữ Thái Thần bỗng nhiên nghe thấy:

- Lý đại nhân, chẳng biết tại sao lại không thấy Hán Văn đâu? Hắn cũng trúng cử nhân, ứng với lời nói của Yên Xích Hà ở Lan Nhược Tự lúc đầu.

Mọi người có chút dừng lại, vẻ mặt mấy vị Cử nhân kia có chút không đúng, bọn họ với Hứa Tiên cũng là cùng trường, nhưng lúc đầu Hứa Tiên muốn lấy phiếu học chính trừ đi công danh, lúc đó liền làm cho lão đại không vui, còn đối với những người vừa vào thư viện tú tài năm nay mà nói, Hứa Tiên là cái tên mang rất nhiều sắc thái truyền kỳ, trong mắt liền lộ ra quang mang chờ đợi.

Lý Tư Minh dừng chén cười nói:

- Ta đã phái người đi mời, sáng sớm hẳn đã mang theo phu nhân tới giữa hồ xem tuyết. Lần này chúng ta đi chính là tìm hắn, xem hắn chạy trốn nơi nào?

Hứa Tiên đối với yến hội luôn luôn là tránh được thì nên tránh, không có chuyện gì lại không ở nhà với kiều thê mà lại đi phụng bồi đám đàn ông này uống hoa tửu gì đó.

Cô gái kia ôm tỳ bà giờ lên hỏi:

- Phu nhân? Không biết vị quan nhân kia cho biết phu nhân là vị nào?

Lý Tư Minh vén râu cười nói:

- Thái Diệp cô nương chớ giả bộ hồ đồ, Hứa Tiên phu nhân dĩ nhiên chính là một vị hoa khôi của phủ Hàng Châu, là Thái Phụng cô nương, cô nương cũng đã đến tuyết lâu, chẳng lẽ chưa từng nghe qua. Ba!

“Tranh” một tiếng, Thái Diệp tức tặc; gậy một tiếng tỳ bà, khinh thường nói:

- Vậy thì coi là phu nhân cái gì, bất quá chỉ là thiếp mà thôi, nhập môn cũng bị người mắng chửi. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Ban đầu Phan Ngọc vì Vân Yên chuộc thân, Thái Diệp cũng được nghe Tuyết Lâu bầu người đứng đầu bảng, cũng là ca múa song tuyệt, xinh đẹp lan xa, cũng là người đoạt được hoa khôi, danh tiếng nhất thời nổi lên. Nhưng chẳng qua là có người thường đem nàng cùng Thái Phụng so sánh. Nhớ năm đó Thái Phụng được bảy phần thần vận cùng Thái Diệp không sai chút nào, còn có danh tiếng của tiểu Thái Phụng, danh tiếng này so với nàng còn muốn vang dội hơn chút ít.

Lý Tư Minh cười trách mắng:

- Đừng vội không phục, nếu ban đầu không có giải Nguyên lang Phan Ngọc ở đó, thiếu chút nữa nàng đã thắng Sơ Tuyết Thí, cho sĩ tử Giang Nam một cái bạt tai.

Thải Điệp lại nói:

- Còn hôm nay không có Hồng Tụ thư viện, ta không tham gia được Sơ Tuyết Thí, nếu không thì chưa chắc đã đến tay người khác.

Lý Tư Minh ngẩn ngơ, không biết người nọ ở trong kinh đã ra sao? Quả nhiên là “Người đã không biết đi về đâu, hoa đào như trước cười trong gió”, trong lòng thần thờ, đã quên đi Thải Điệp.

Thải Điệp tự cho là đắc kế, hiện ra mấy phần vẻ khoe khoang, túc tặc; gầy dầy cung, mọi người rối rít khen:

- Thải Phượng tuy đẹp, nhưng sao bì kịp được với Điệp cô nương, cô nương nên được xưng là đại Thải Phượng mới đúng, không, là Thải Phượng nên xưng là nhỏ Thải Điệp.

Nhưng con người lại đảo quanh trên người nàng.

Đột nhiên lại nghe tiếng đàn truyền đến. Tiếng đàn tựa như kỵ binh bang hà xuyên qua màn tuyết. Đám rách màn che, truyền vào trong tai mọi người, khiến cho mọi người đang bị rượu ngon cùng lò ấm làm cho thần trí lâng lâng cũng bị tỉnh lại, không khỏi ngưng thần lắng nghe.

Lý Tư Minh đứng dậy, động dung nói:

- Cái này là, Băng Huyền cầm bản ra “Băng lưu khúc”, bọn họ quả nhiên là ở đây.

Hoa thuyền xuyên qua màn tuyết, tiếng đàn ngày càng rõ ràng, chợt bỗng nhiên dừng lại, chuyển qua một loại tiếng đàn khác, hoàn toàn ngược lại nhưng không mang lại cảm giác không khỏe chút nào.

Thải Điệp thấy vậy khê biến sắc, nàng cũng là người trong đạo này, tự nhiên có thể nghe ra cao thấp trong đó, đây rõ ràng là trình độ “Tâm kỹ nhất thể” theo lời của người quản lý âm nhạc dạy nàng. Có thể có tài nghệ nhạc công như vậy thì trong trăm người không có một, mà có thì tất cả đều là lão giả trên năm mươi, mà nàng biết rõ ràng là Thải Phượng mới chỉ có hai mươi tuổi.

Tiếng đàn như vậy thật sự là do một cô gái trẻ tuổi đánh ra đấy sao?

Hứa Tiên thấy hoa thuyền chậm rãi đi tới, thuyền vừa đến bờ, xuống tới một đám người, mà trước mắt là một người mà hắn biết được, đó là Lý Tư Minh đã lâu không gặp, kinh ngạc nói:

- Sao ngươi lại tới đây?

Lý Tư Minh nhìn thấy Hứa Tiên, trong lòng liền dâng lên ba phần ý mừng, thấy hắn không so đo chức quan của mình, lại càng thích hơn. Cầm tay cười nói: xem chương mới tại (.

- Tuyết hồ này không phải là của nhà người, như thế nào mà ta không thể đến được?

Trừ Thải Thần đi lại chào đón, nói:

- Hán Văn, mấy ngày nay ngươi ở nơi nào?

Vân Yên ngừng đánh đàn đứng ở sau lưng Hứa Tiên, biết hai người này là bạn tốt của phu quân, cũng chào một cái, không nói nhiều lời.

Hứa Tiên thấy hai người này, trong lòng cũng rất vui mừng. Mặc dù hắn không hay giao du, nhưng lại tiếc bằng hữu. Chẳng qua là nhìn thấy một đám sĩ tử ở phía sau, khê cau mày.

Vân Yên mặc bộ lông cừu trắng đứng trong tuyết, tựa như một đóa Mẫu Đơn nở rộ, những từ như quốc sắc thiên hương cũng không diễn tả hết. Đám sĩ tử kia vừa nhìn thấy nhan sắc của nàng, cũng bị hoa mắt văng đầu, ngay cả những thứ đạo đức văn chương cũng không thêm để tâm, đáng về cũng hạ xuống chút ít.

Hứa Tiên ngưng mắt nhìn qua, bọn họ mới phục hồi lại tinh thần, cung kính tiến lên hành lễ, xưng một tiếng “Hứa huynh”. Hôm nay Hứa Tiên đã không phải là vật trong ao nữa rồi, tin đồn rằng quan chủ khảo của mùa xuân sang năm chính là sự phụ của hắn, ai dám gây sự với hắn.

Hứa Tiên nhất nhất đáp lời, mọi người phân ra khách chủ ngồi xuống, Hứa Tiên cùng Lý Tư Minh cùng ngồi chủ vị, nói về những chuyện xảy ra thường ngày, Lý Tư Minh cũng không giấu diếm, cùng Hứa Tiên tâm tình.

Lý Tư Minh hỏi chuyện của Phan Ngọc, Hứa Tiên còn cười nói:

- Đến năm sau nhìn thấy thì sẽ biết.

Trữ Thái Thần hỏi:

- Không biết Hán Văn người tính toán khi nào lên kinh, không bằng chúng ta cùng nhau kết bạn lên kinh cũng tốt. Hàng Châu cách kinh thành cũng ngoài ngàn dặm, đường xá xa xôi, kết bạn cùng đi, cũng có thể an toàn không ít.

Hứa Tiên nói:

- Ta đi sớm một chút, chỉ có thể cô phụ ý tốt của Trữ huynh rồi.

Chợt thấy Lý Tư Minh có chút do dự, tựa như có chuyện gì khó nói, không khỏi hỏi:

- Nếu có chuyện gì cần Hứa Tiên, huynh không ngại cứ nói thẳng!

479. Chương 478 : Cuối Năm.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 478: Cuối năm.

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Tư Minh do dự một chút, rồi cũng nói:

- Ta muốn nhờ người gửi dùm ta một phong thư.

Hứa Tiên thở dài nói:

- Huynh vẫn không thể quên sao?

Bức thư này tự nhiên là gửi cho Duẩn Hồng Tụ.

Lý Tư Minh cười khổ lắc đầu:

- Không dám có hy vọng gì, chẳng qua là lần trước ra đi vội vã, chưa kịp từ biệt, cho nên...

Việc này cũng không có nhiều người biết nội tình, cho nên chỉ có thể ủy thác cho Hứa Tiên. Hắn gật đầu, nhìn Vân Yên nói:

- Yên nhi, đem vò rượu ở trong thuyền lấy ra đây!

Vân Yên cười gật đầu, mang tới một vò rượu nhỏ. Vừa mới mở ra, một cỗ mùi hương thơm ngát từ trong đình tản ra, rượu vào chén sứ, màu thanh bích hiện lên, quả nhiên là rượu ngon trong nhân gian, Lý Tư Minh kinh ngạc nói:

- Đây là loại rượu gì?

Bởi vì có cái gọi là phẩm rượu, hẳn tự nhận mình tinh thông đường này, nhưng lại không nhận biết được đây là loại rượu gì. Trữ Thái Thần hít vào thật sâu, cũng không rõ ràng.

Hứa Tiên chỉ cười không đáp, chuyện hầu nhi nhường tửu ở trong thế tục, bất quá cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ thêm muốn, Vân Yên đang do dự có muốn hay không đều rút cho tất cả mọi người thì Hứa Tiên đã cầm lấy vò rượu, cười nói:

- Để ta làm!

Rồi rút từng chén cho mọi người, lại đi tới trước mắt Thái Diệp, hỏi:

- Muốn uống không?

Thái Diệp cùng Hứa Tiên liếc mắt nhìn nhau, không tránh khỏi ánh mắt của hắn, khẽ gật đầu một cái, chỉ cảm thấy trong đôi mắt kia tựa hồ là màu vàng nhạt ẩn chứa quang mang ấm áp, làm cho người ta không thể không nhìn. Từ lúc xuống thuyền đến giờ, nàng chỉ chú ý đến bọn họ, khi vừa thấy Vân Yên, nàng mới biết người đời nói mình có bảy phần thần vận của nàng ta cũng là quá khen. Không phải là dung mạo xấu hay đẹp, mà là bất đồng về khí chất, xuất thân của Vân Yên vốn là người sang trọng, khí chất duyên dáng sang trọng từ nhỏ đã được bồi luyện sau bao năm chìm nổi, càng lộ ra vẻ sáng sủa thâu đáo.

Ngay lập tức liền dập tắt lòng so sánh của Thái Diệp, lại nhìn nhiều hơn về Hứa Tiên, nàng nghe thiên hạ gọi hắn là đại tài tử, cũng có chút ngạc nhiên. Vừa nhìn thấy,

Hứa Tiên đem rượu rót xuống, giơ chén lên, cười nói:

- Ta với chư vị không phải là cùng trường thì cũng là cùng khoa, vậy xin được làm quen, những thị phi ân oán ngày thường, xem như ở trong chén. Uống cạn chén này, sau này không còn ân oán gì nữa.

Nói xong đem rượu trong chén uống một hơi hết sạch, đem những thứ ân oán tình cừ đều bỏ qua. Lúc trước hắn tự nhiên không có tư cách này, hành động như vậy ngược lại sẽ làm cho người ta cảm thấy hắn mềm yếu, nhưng với địa vị của hắn hôm nay, lại có vẻ giống như khẳng khái rộng lượng.

Mọi người cùng nhau nâng chén, cạn ly rượu này. Mấy tên Cử nhân nhìn thấy Hứa Tiên vốn vẫn có chút câu nệ, nhưng bây giờ lại thờ phào nhẹ nhõm, không khí thoải mái hơn rất nhiều, cũng nhiệt tình mời Hứa Tiên cùng nhau lên kinh, Hứa Tiên tự nhiên là nhã nhặn từ chối. Vân Yên nói nhỏ với Hứa Tiên một tiếng, hắn khẽ gật đầu, sau đó nàng liền tới bên cạnh Thái Diệp, nói chuyện xôn xao. Lúc đầu Thái Diệp cũng nổi lên mấy phần phòng bị, nhưng chỉ chốc lát sau đã cảm thấy trên đời này không có ai hiểu được mình hơn cô gái này, thả lỏng cùng nàng đàm luận, tỷ tỷ muội muội.

Đợi đến khi bữa tiệc kết thúc, Hứa Tiên đứng dậy từ biệt, Thái Diệp vẫn lưu luyến Vân Yên không rời, rừng rừng đưa tiễn.

Thuyền nhỏ đi xa ra khỏi đình giữa hồ, Hứa Tiên cười hỏi:

- Nàng vừa dụ dỗ gì tiểu cô nương nhà người ta?

Vân Yên giảo hoạt cười một tiếng nói:

- Phu quân có tin hay không, nếu ta nói là giúp huynh nói tốt một chút, không cần huynh tốn công gì, lại có thêm một mỹ nhân.

Hứa Tiên trợn mắt nói: xem chương mới tại (.

- Nàng tạm thời không được nói nhảm, cẩn thận ta đánh mông nàng, vì phụ lại phải cần dùng tới nàng?

Vân Yên cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy nha, phu quân là Hoa trung thánh thủ, ngay cả cô gái như Bạch tỷ tỷ cũng không làm khó được chàng, tiểu nữ tử kia không cần ta tới lo lắng mới đúng.

Hoa trung thánh thủ! Hứa Tiên khẽ cau mày lại vút luôn mái chèo, trong tiếng kinh hô của Vân Yên, ôm nàng đi vào trong khoang thuyền mân mê cái mông, đang muốn chuẩn bị hình phạt, lại thấy nàng khép chặt đôi mắt, cau mày, một bộ như chuẩn bị nhịn đau, vừa khả ái lại vừa đáng thương, làm gì còn có nửa phần khí độ khi đánh đàn. Lắc đầu mỉm cười, nằm xuống cạnh người nàng, ôm nàng thật chặt vào lồng ngực, thưởng thức mùi thơm từ người phát ra.

Ngoài thuyền bông tuyết rơi rơi, yên tĩnh và an bình.

Vân Yên mở đôi mắt xinh đẹp, nhẹ nhàng nói:

- Phu quân không biết đẩy thôi, cho dù là hoa khô nhưng cũng có rất nhiều điều khó xử, ban đầu nếu không có Loan nhu cùng Doãn Viện bảo vệ, ta còn không biết rơi vào tình cảnh gì nữa. Ta nhìn đứa bé kia tựa như thấy được chính mình lúc đầu, cảm thấy rất đáng thương, nên mới dạy nàng một ít kiến thức để bảo vệ mình.

Hứa Tiên nói:

- Những lời này lúc này nàng không có nói.

Vân Yên đem mặt mình dán vào mặt của Hứa Tiên, si ngốc nói:

- Phu quân muốn đánh, ta có biện pháp gì.

Hứa Tiên nói:

- Ta bất kể là ai, chỉ cần nàng không thể

Đôi mắt đẹp của Vân Yên nhìn Hứa Tiên, dậm chân nói:

- Ta không thể

Bỗng nhiên cười nói:

- Hôm nay không ai dám bắt ta đánh đàn nha!

Chuyện để cho cơ thiếp hiến nghệ vốn là bình thường, nhưng từ lần trước Hứa Tiên trở mặt với tên học chính kia, trong bữa tiệc hôm nay không ai dám nói câu này.

Hứa Tiên hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, cười nói:

- Đánh đàn vô cùng tốt, bất quá, thôi tiêu còn tốt hơn.

Vân Yên ngạc nhiên nói:

- Làm sao phu quân biết?

Sở trường về nghệ thuật của nàng cũng không phải cầm mà là tiêu, “Bách điệu hương Phượng” lại càng là khúc nhạc thành danh, nhưng nàng cũng chưa từng thổi qua cho Hứa Tiên nghe.

Hứa Tiên nháy mắt mấy cái, cười nói:

- Dĩ nhiên là ta biết.

Vân Yên lập tức kịp phản ứng, sắc mặt hồng thành một mảnh, huy động đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng đánh hấn, được ăn no chiếm hết tiện nghi lại còn giấu cợt mình. Hứa Tiên giả vờ cầu xin tha thứ mới làm cho nàng hơi quên được, trên mặt đầy rặng mây đỏ làm cho bộ dáng càng thêm kiều mỹ.

Vân Yên cảm thấy Hứa Tiên có một chút biến hóa, đôi môi cắn cắn, liền từ từ trượt xuống bên dưới, nhưng lại bị Hứa Tiên ôm lấy, nhéo cái mũi nàng nói:

- Hôm nay cũng không cần, ngày sau ta muốn nàng thổi tiêu cho ta nghe.

Sở dĩ nàng luôn luôn không Trúc Cơ được, có lẽ nhiều nguyên nhân là do mình.

Vân Yên dựa đầu vào bộ ngực Hứa Tiên, nhắm mắt hưởng thụ giây phút an bình. Lúc Hứa Tiên tưởng rằng Vân Yên đã ngủ thì bất chợt nàng hỏi:

- Phu quân, đã một năm rồi sao!

Hứa Tiên gật đầu, đúng vậy nha, đã một năm rồi.

Tiếng pháo hoa nổ vang, nhất thời tái diễn lại giống năm ngoái, nhưng kỳ thật từng năm cũng không giống nhau, ít nhất là năm nay đối với Hứa Tiên cũng trải qua rất nhiều chuyện.

Buổi tối đêm ba mươi, vì lúc đón giao thừa Bạch Tố Trinh ngồi xuống, bị coi là ngủ thiếp đi, bị phạt hát một bài.

480. Chương 479: Lưu Ly.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 479: Lưu Ly.

Nguồn: Vipvanda

SƯu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nàng khẽ mỉm cười, dễ dàng hát lên một ca khúc, cũng không rõ bài Khúc Phong là gì được nàng động tiếng hát động lòng người hát lên, tựa như tiếng trời, khiến cho Hứa Tiên rất là kinh ngạc, phát hiện mình có hay không đã đủ hiểu rõ nàng.

Cho nên, để vượt qua đêm dài đằng đẵng, và để thêm hiểu rõ lẫn nhau, nên yêu cầu mỗi người phải biểu diễn một tiết mục ra mắt để cho mọi người thưởng thức. Lần đầu tiên Vân Yên biểu diễn nghệ thuật thổi tiêu của mình, quả nhiên giống như thiên âm lọt vào tai, làm động nhân tâm, Tiểu Thiển dùng vũ đạo tương hợp, lại càng là thiên y vô phòng.

Đến phiên của Ngao Ly, nàng đem mười cái khay giáo thủ để ở trước mặt. Hứa Tiên không giải thích được, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, hít sâu một hơi, đem một lúc mười khay bánh toàn bộ cho vào miệng, phồng má lên, lộ ra vẻ “Lợi hại không!”. Hứa Tiên vỗ vỗ cái trán, cảm thấy để người này trưởng thành, quả nhiên là một sai lầm.

Chúng nữ cười cười cùng nhau vỗ tay, nũng nịu khen:

- Ly nhi thật lợi hại.

Nàng thì càng lộ ra nụ cười dương dương tự đắc, kết quả bị Hứa Tiên hung hăng gõ lên đầu

- Có cái gì mà đắc ý.

Ngao Ly nhe răng nhào lên, hận không thể một ngụm ăn hết.

Khiến trên người Hứa Tiên lưu lại hai dấu răng, ba vết cào, rốt cuộc cũng đến lượt hắn biểu diễn. Chỉ thấy hắn dứt khoát cởi áo trên người ra, lộ ra thân hình kiên cố.

Bạch Tố Trinh vội vàng che mắt Ngao Ly lại, Tiểu Thanh đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, lầm bầm nói:

- Lưu manh!

Vân Yên và Tiểu Thiển chẳng qua là che miệng cười không ngừng, ánh mắt chốc lát lại dừng trên người Hứa Tiên.

Ngao Ly thật vất vả mới tránh được cánh tay của Bạch Tố Trinh, hét lên:

- Có cái gì đặc biệt hơn người, mới nhìn đã biết là không dễ ăn chút nào.

Chúng nữ cũng cực kỳ bất mãn:

- Đây được xem là tiết mục gì, bất quá chỉ là cởi quần áo mà thôi.

Hứa Tiên rất vô sỉ nói:

- Có bản lĩnh các người cũng cởi ra.

Các nàng liền hướng Bạch Tố Trinh oán giận nói:

- Tỷ tỷ, người nhìn hắn kia!

Trong lúc gặp phải ánh mắt “Nghiêm nghị” của Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên khẽ mỉm cười, nói:

- Đây mới chỉ là công tác chuẩn bị mà thôi.

Rồi xoay người đi vào trong viện, cạnh bàn đá, cúi người xuống cầm lấy băng đá, chợt quát một tiếng, đem băng đá giơ quá đỉnh đầu, đôi mắt hồ chăm chăm nhìn chung quanh, nói:

- Hắc, như thế nào.

Đối với phạm nhân mà nói, đây đúng là đại lực sĩ khó có được, nhưng là đối với các nàng này mà nói...

Ngao Ly liền đem một cái băng đá khác đập bay:

- Cái này thì có gì mà đặc ý!

Hứa Tiên cùng vs Ngao Ly đấu đá nhau. Cuối cùng đến phiên Tiểu Thanh biểu diễn, người luôn luôn vui vẻ hoạt bát như nàng vậy mà lại đỏ mặt từ chối, làm cho Hứa Tiên càng đặc ý hơn.

Đến khi mọi người buộc phải biểu diễn, nàng mới miễn cưỡng nói:

- Vậy thì ta hát một bài cũng được!

Hứa Tiên lại nói:

- Không thể diễn lại tiết mục của người khác nha!

Tiểu Thanh ảo não. Hung hăng nhìn Hứa Tiên chăm chăm, thầm nghĩ rằng không bao giờ.... cho người hôn nữa.

- Thật sự cái gì ta cũng không biết mà, các người đừng nên ép ta, tỷ tỷ.

Sau đó hướng về Bạch Tố Trinh cầu viện.

Giờ phút này Bạch Tố Trinh là thương mà không giúp được gì, nói:

- Mọi người cũng nên biểu diễn một chút gì đó đi!

Vốn dĩ nàng có nhiều cách để giải quyết, nhưng trong khoảng thời gian nghỉ cũng nhất thời không nghĩ ra được. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Hứa Tiên cười nói:

- Thanh Nhi cũng có sở trường mà!

Vừa nói vừa sờ sờ môi của mình, Tiểu Thanh dĩ nhiên biết hắn đang ám chỉ cái gì. Khuôn mặt khẩn trương đỏ bừng lên, nói:

-Người, người còn dám nói...

Tiểu Thiển lập tức hiểu được, liền trêu nàng:

- Nghe nói miệng của Thanh Nhi rất ngọt nha? Mới chỉ nếm ở khóe miệng một chút mà đã có vị ngọt vô cùng. Nếu có thể nếm thêm lần nữa thì còn gì bằng.

Ngao Ly đối với đồ ăn ngon luôn luôn cảm thấy rất hứng thú, giờ phút này liền cướp lời nói:

- Có thật không, rất ngọt à?

Lại nhìn về Tiểu Thanh, trong mắt đã biến thành hình bánh chèo, khiến cho Tiểu Thanh có chút sợ hãi.

Vân Yên liền được đà nói:

- Có ngọt hay không, không phải nếm thử một cái là biết ngay sao? Cho dù không ngọt, chúng ta cũng sẽ không trách người đâu?

Ở trong mắt nàng, vị “Thanh cô nương” ngạo mạn này sớm đã là vật trong túi của phu quân mình, sớm muộn gì cũng phải xưng một tiếng tỷ muội thôi.

Tiểu Thanh quần bách vô cùng, lại càng hận Hứa Tiên thấu xương, nhưng đối mặt với mấy cô gái ở đây, trong lúc vui chơi, nàng cũng không thể làm chuyện tùy tiện được, liên tục mân mê chéo áo.

Cả Tố Trinh và Hứa Tiên đều nhìn nhau cười một tiếng, đang định dừng trận đùa giỡn này lại.

Tiểu Thanh hét lớn một tiếng:

- Cho các người hôn cho đã đi.

Mọi người đều kinh sợ, đôi mắt thanh bích của nàng quét qua một vòng, chẳng phải là hôn môi ư, có, có cái gì mà không được. Ban đầu dễ dàng trao nụ hôn đầu cho Hứa Tiên, nàng vẫn không hiểu được ý nghĩa của hành động “Hôn” này.

Tiểu Thiển và Vân Yên nhìn nhau, liền muốn chuyển chủ đề nói chuyện, Ngao Ly lại cao hứng nói trước:

- Tốt!

Rồi nhanh chóng đi lên. Tiểu Thanh nói được làm được, cúi người xuống để đủ tầm cho Ngao Ly hôn, đôi môi vừa đụng vào nhau, tròng mắt Ngao Ly mạnh mẽ mở tròn ra, tựa hồ muốn nói:

- Thật là ngọt quá nha!

Lại càng dùng sức mút mút.

Cả người Hứa Tiên chấn động. Hai dung nhan tuyệt mỹ cứ như vậy áp sát nhau, Ngao Ly lại càng quần quýt. Bên trong phòng liền dâng lên không khí quái dị.

Tiểu Thanh hung hăng nhìn Hứa Tiên chăm chăm, nhưng trong lòng khê thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không có tư vị như lúc trước hôn môi với Hứa Tiên. Chẳng qua là tiểu nha đầu này dùng sức thật mạnh nha! Chợt dùng sức đẩy Ngao Ly ra:

- Đủ rồi!

Sau đó hít một hơi thật sâu.

Ngao Ly lưu luyến nhìn Tiểu Thanh, vẻ mặt say mê hạnh phúc:

- Thanh tỷ tỷ đúng là người tốt!

Rõ ràng là rất có hảo cảm với Tiểu Thanh! Tiểu Thanh rung mình một cái, nhưng cũng không ngờ tới cuộc sống “Bi thảm” sau này.

Tiểu Thiển nhìn Ngao Ly một cái, hiểu kỳ nói:

- Ta cũng muốn thử chạm vào môi của Tiểu Thanh một cái

Hứa Tiên nói:

- Đến lượt ta.

Tiểu Thanh nói:

- Cút!

Cuối cùng Tiểu Thanh có chút ngượng ngùng nhìn về Bạch Tố Trinh:

- Tỷ tỷ!

Trong đôi mắt có chút chờ mong.

Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên một cái, hần cười cười nhún vai, tùy nàng. Bạch Tố Trinh

Ngoài phòng vang lên tiếng pháo hoa, vang vọng đến tất cả mọi nơi, một năm mới đã bắt đầu. Ngao Ly xem xong pháo hoa, quần lấy Tiểu Thanh:

- Hôn nữa!

Tiểu Thanh tỷ tỷ nghe vô cùng thân thiết. Tiểu Thanh đỏ mặt, mãnh liệt nói:

- Không ngăn được Ngao Ly, thấy thức ăn ngon là không kiên nhẫn.

Giờ phút này, Hứa Tiên tựa vào lan can, nhìn trong phòng mọi người cười nói vui vẻ, chỉ cảm thấy trong lòng có chút say đắm. Ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời, có rất nhiều ngôi sao, chiếu sáng cổ kim. Bỗng đúng lúc có một ánh pháo hoa bay lên trời, tách ta thành hàng vạn bông hoa, rồi sau đó ở trong làn khói xanh tỏa sáng. Người, có khỏe không?

Ngư Huyền Cơ dặt tay Duẩn Nhi, nhìn lên bầu trời đầy sao. Nhìn pháo hoa nổ rộ, đối với Duẩn Nhi ở bên cạnh nói:

481. Chương 480: Đưa Tiễn. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 480: Đưa tiễn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Có thể trở về được rồi.

Về mặt Duẩn Nhi đau khổ nói:

- Nếu có sự thúc ở đây là tốt nhất, đáng tiếc sự phụ của người không chịu đến chỗ Bạch tỷ tỷ đón năm mới.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta sớm đã nói, nếu người muốn đi, thì có thể đến đó mà!

Hai tay Duẩn Nhi kéo kéo tay Ngư Huyền Cơ nói:

- Nếu ta đi thì chỉ còn lại một mình sự phụ, chẳng phải người sẽ rất cô đơn sao?

Ngư Huyền Cơ sững sốt. Vuốt lọn tóc ra sau tay, cười cười nói:

- Không có quan hệ với ta.

Duẩn Nhi nói:

- Làm sao mà không quan hệ! Sự phụ đi từng đó ngày, Duẩn Nhi đã hiểu được, sẽ không phải là không có quan hệ.

Sau đó vỗ ngực đảm bảo nói:

- Duẩn Nhi vĩnh viễn sẽ không bỏ lại sự phụ một mình.

Ngư Huyền Cơ ngồi xổm xuống, ôm Duẩn Nhi vào trong ngực, nhẹ giọng nói:

- Sự phụ làm thức ăn ngon cho người.

- Sự phụ sẽ không làm đau.

Duẩn Nhi luôn luôn rất thẳng thắn.

Ngư Huyền Cơ dậm chân nói:

- Sự phụ sẽ không lừa gạt người.

Ngừng lại một chút, nói:

- Không biết làm sao, sẽ làm được!

Buổi đêm năm mới ồn ào, náo nhiệt ở nơi này đã vượt qua trong an bình, tờ mờ sáng ngày hôm sau cho đến khi diễn ra ngày hội @_@

Tiểu Thiên phải về núi Kỳ Ngọc, Vân Yên thì không muốn xuất đầu lộ diện. Mà chỉ cần nơi có Ngao Ly thì Tiểu Thanh nhất định phải giảm bớt số lần xuất hiện.

Hứa Tiên chỉ đưa Bạch Tố Trinh và Ngao Ly ra ngoài, hẩn suy nghĩ một chút, hay là nên hoàn thành ước định của năm ngoái. Đi tới trước cửa nhà Huyền Cơ. Trên cửa dán bức vẽ của năm ngoái, vẽ hình Duẩn Nhi cùng con heo có lỗ mũi dài Hứa Tiên.

Chưa kịp gõ cửa, Ngư Huyền Cơ đã mở cửa ra, nhẹ nhàng nói:

- Hứa công tử, người đã đến rồi

Rồi hướng về Bạch Tố Trinh mỉm cười.

Hứa Tiên nghe một tiếng “Hứa công tử” nhất thời không biết đáp lại như thế nào, “Sư,”

Ngư Huyền Cơ liền ngắt lời nói:

- Nếu Hứa công tử không chê, gọi ta một tiếng Huyền Cơ được không!

Rõ ràng là cách xưng hô thân thiết hơn rất nhiều, nhưng lại được nàng nói ra, giống như cách xa mười vạn tám nghìn dặm.

Hứa Tiên do dự một chút:

- Huyền Cơ

Ngư Huyền Cơ cười nói:

- Tới đón Duẩn Nhi đi xem đèn lồng à!

Nói đoạn tránh người sang một bên, quả nhiên thấy Duẩn Nhi mặc một bộ đồ mới, cầm theo đèn lồng đứng sau lưng nàng, lộ ra vẻ mặt rất khả ái, chẳng qua là trên mặt chó chút mắt hững, nói:

- Sư phụ không đi thì Duẩn Nhi cũng không đi, đã bảo là không để người ở lại một mình mà.

Rồi kéo kéo tay Ngư Huyền Cơ làm nũng nói:

- Sư phụ đi cùng chứ!

Tâm tính của tiểu hài tử, rất thích thú loại chuyện này.

Ngư Huyền Cơ khẽ lắc đầu, lộ ra ý kiên quyết.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta cũng không thích không khí ồn ào như vậy, liền ở lại với Huyền Cơ cũng được!

Tính tình nàng thì lại rất thích yên tĩnh.

Ngư Huyền Cơ ngồi xuống giúp Duẩn Nhi sửa lại quần áo. Nói:

- Nghe nè, sư phụ có sư phụ của mình ở lại. Không phải là ở một mình, cái này không phải tốt sao?

Trên mặt hiện lên biểu tình hiểu rõ, đứng dậy nói với Hứa Tiên:

- Hứa công tử, mong công tử chiếu cố Duẩn Nhi một chút.

Cuối cùng, Bạch Tố Trinh và Ngư Huyền Cơ đứng trước cửa, nhìn Hứa Tiên mang theo Duẩn Nhi và Ngao Ly chìm vào biển người.

Bạch Tố Trinh quay lại nhìn Ngư Huyền Cơ nói:

- Huyền Cơ, người đã nhớ lại hay là đã khôi phục rồi?

Trong đôi mắt chứa hàng nghìn hàng vạn ánh đèn của Ngư Huyền Cơ như lưu ly. Cả trăm ngàn người, tựa hồ như sợi dây vận mệnh của họ đều hiện lên trong mắt nàng.

- Sư phụ. Quên mất không phải là một chuyện tốt, mặc dù ta tôn trọng người. Nhưng ta cũng có lựa chọn của mình. Tiểu Ngư nhi cũng đã trưởng thành.

Bạch Tố Trinh thở dài gật đầu:

- Khi nào sẽ rời đi?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Đại khái, cũng nhanh thôi! Ta thấy được một chút tương lai, nhân gian này sẽ có một trường kiếp nạn.

Bạch Tố Trinh kỳ quái nói:

- Kiếp nạn?

Đạo bói toán của nàng, hôm nay đã không còn được như đệ tử rồi. Không khỏi có chút vui mừng. Lúc đầu gieo một cái mầm, hôm nay đã thành một cây đại thụ chọc trời, hơn nữa cũng tuyệt đối không giống mình.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Nói chung là cũng còn một chút phân phân hợp hợp nữa, dù sao, cũng không liên quan đến ta, không phải sao? Hơn nữa, nếu có thể thấy được thì chính là không thể sửa đổi được. Nếu kết quả đã định như vậy rồi, dấn thân vào trong đó thì dù sắm vai nhân vật nào đi nữa, cũng không chút thú vị nào, không bằng thoát ra sớm một chút. Còn Hứa Tiên, chỉ sợ hắn muốn thoát ra cũng không dễ dàng, ở trong kinh thành còn có người đang chờ hắn!

Bạch Tố Trinh kinh ngạc nói:

- Người!

Ngư Huyền Cơ quay đầu khẽ mỉm cười:

- Xem ra sư phụ đã biết, vậy thì không cần Huyền Cơ nhiều lời.

Dung mạo tuyệt mỹ, nụ cười ngọt ngào, nhưng ai có thể thấy rõ, sâu trong đôi mắt lưu lưu ly kia, rốt cuộc cất giấu điều gì?

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Bạch Tố Trinh bỗng nhiên vươn tay ôm nàng vào ngực. Ngư Huyền Cơ sững sốt, rồi sau đó lại thoải mái mỉm cười, có chút nhu nhược tựa vào vai nàng, như đã từng xa nhau rất lâu.

Hứa Tiên một trái một phải cầm đôi tay nhỏ bé của Duẩn Nhi và Ngao Ly, mặc cho hai nàng kéo chính mình đi khắp nơi. Nhìn thấy đèn lồng đẹp liền liú riu cười đùa một phen, hai nàng như hai hòn ngọc nhỏ, bộ dáng khả ái không biết làm bao nhiêu người chú ý.

Hứa Tiên cũng nhận ra được, trong lòng thầm suy nghĩ, trách không được, Hứa quan nhân chưa từng chính thức đón dâu. Nguyên lai còn có việc tốt như vậy. Ở trong mắt Hứa Tiên, các àng đều chỉ là trẻ con, nhưng ở thời đại này, con dâu nuôi từ bé thậm chí có lập gia đình cũng không phải là số ít, còn có những loại quan liêu phú thương thích lấy những cô bé nhỏ tuổi làm thú vui

Tự nhiên là Hứa Tiên không đoán được mình đã bị quy về loại kim ngư lão, quái thú thú, nhưng nhìn những người đó nở nụ cười kỳ dị cũng không nói được gì. Yêu thích tiểu loli đúng là không thiếu được. Liền đi đến một cửa hàng bán mặt nạ, chọn một cái hình mặt quỷ tinh xảo mang lên mặt.

Ngao Ly đứng thẳng lên nói:

- Hứa Tiên trở nên xấu xí hơn.

Duẩn Nhi gật đầu theo:

- Ủ!

Mặt mũi Hứa Tiên nhăn nhó, tàn bạo nói:

- Có ý gì, hai người các ngươi có phải chán sống hay không?

Ngao Ly cùng Duẩn Nhi cười ha ha, thoát nhìn đóng kịch không được, đi tới cuối đường có hai lối rẽ. Ngao Ly muốn đi bên trái để nhìn đèn lồng lớn, Duẩn Nhi lại muốn đi bên phải để xem cười ngựa đánh giặc, bên nào cũng không chịu nhường nhau. Đều ra sức kéo tay Hứa Tiên đi về phía mình.

Hứa Tiên cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không cảm giác được trong đám người có người theo dõi bọn họ.

Ngao Ly cùng Duẩn nhi lôi kéo Hứa Tiên tận tới lúc đỏ mặt tía tai nhưng hấn vẫn bất động.

Ngao Ly tức giận vung quyền đánh Duẩn nhi:

- Ta đánh ngươi.

Duẩn nhi sợ hãi tránh ở phía sau Hứa Tiên, chỉ dám thò đầu ra nói:

- Có đánh ta cũng không nhường.

Hứa Tiên vỗ nhẹ đầu Ngao Ly trách:

- Tỷ tỷ phải nhường muội muội, sao có thể tùy tiện đánh người?

Ngao Ly liền quay sang hỏi Duẩn nhi:

- Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

482. Chương 481: Đưa Tiễn. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 481: Đưa tiễn. (2) đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Duẩn nhi thành thật nói:

- Sư phụ từng giúp ta tính rồi, là ba trăm hai mươi tuổi.

Hứa Tiên khen:

- Có học hành thật là tốt.

Chợt hấn trợn tròn mắt kinh ngạc:

- Sao, ba trăm hai mươi tuổi?

Thực vật vốn là loại yêu tinh tu hành chậm nhất, sống lâu nhất. Ngao Ly tuy rằng thoát nhìn cao hơn Duẩn nhi cả một cái đầu nhưng về niên kỷ còn kém nàng rất xa. Tuổi cụ thể của mình là bao nhiêu chính nàng cũng nhớ không rõ, chỉ có điều lúc này vui mừng nói:

- Ha ha, nhường ta đi.

Duẩn nhi ngoan ngoãn nói:

- Đó, của ngươi.

Sau đó nàng bịn rịn ngoảnh mặt nhìn sang ngọn đèn dầu bên phải. Hứa Tiên sờ cái đầu nhỏ nói:

- Đợi mọi chuyện xong xuôi ta sẽ đi một chuyến.

Lúc này Duẩn nhi mới vui mừng đứng lên.

Trên lầu cao mấy thước đèn sáng huy hoàng, Ngao Ly và Duẩn nhi ngồi ăn mút quả. Duẩn nhi thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, được một lúc liền bị một ngọn đèn hấp dẫn, bất giác rời khỏi Hứa Tiên vài bước. Đầu đường hỗn loạn, từ trong đám người bước ra một nam nhân nhỏ gầy dùng một tấm vải nhỏ bịt lấy miệng

Duẩn nhi, muốn lợi dụng lúc hỗn loạn dùng thuốc mê khống chế nàng. Thế nhưng cô gái nhỏ trước mắt dường như không có phản ứng với thuốc mê y chuẩn bị.

Trong lòng nam nhân nhỏ gầy cảm thấy vô cùng quái lạ, thầm nghĩ chẳng lẽ dùng nhầm thuốc rồi sao?

Duẩn nhi gỡ tay người kia ra, ủy khuất nói:

- Sư thúc, tên này lấy vải bấn bịt miệng ta.

Nam nhân nhỏ gầy vừa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy một khuôn mặt dữ tợn giống như ác quỷ đang nhìn y chăm chăm khiến y không khỏi cả kinh trong lòng. Y lập tức trấn định tâm thần, hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Tiên, sau đó xoay người trốn vào đám đông. Thế nhưng vừa bước đi y đã cảm giác được cổ tay bị kẻ khác nắm lấy. Nam nhân cao gầy không chút đắn đo, thuận thế rút ra một thanh trủy thủ sắc bén đâm về phía sau. Một âm thanh thanh thúy vang lên, thanh trủy thủ đã gãy làm hai. Y ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quỷ dưới ánh đèn chiếu rọi, con người đã chuyển sang màu đen hoàn toàn.

Từ trong đám đông phát ra một tiếng kêu thê thảm, Hứa Tiên đã vận lực bóp nát cổ tay nam nhân cao gầy, cánh tay lúc này buông thõng xuống.

Hứa Tiên lạnh lùng hỏi:

- Người còn có đồng bọn sao?

Hứa Tiên cũng biết đôi chút, tên nam nhân trước mặt này còn được gọi là " Quả nhi " (giống như mẹ mình chuyên bắt cóc trẻ con).

Mỗi năm vào dịp tết Nguyên Tiêu, các gia đình thường dẫn theo trẻ em tới xem hội đèn, bởi vậy hàng năm đều xảy ra chuyện trẻ em bị mất tích. Cũng chính từ đêm hội này mà nhiều gia đình chịu cảnh huyết mạch chia lìa. Bởi vì những kẻ gọi là Quả nhi này mà bao đứa trẻ bị hại, bọn chúng còn đáng hận hơn cả bọn trộm cướp. Việc không thành còn dám ra tay giết người, bởi vậy Hứa Tiên đương nhiên sẽ không khách khí với y.

Mọi người đứng chung quanh tản ra một vòng chỉ trở hai người, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nam nhân nhỏ gầy đau tới mức đỏ mồ hôi lạnh, kêu rên nói:

- Giết người, giết người, tôi chẳng qua chỉ đụng phải hấn một chút, không ngờ bị hấn hạ độc thủ như vậy.

Mọi người thấy bộ dáng thê thảm của y liền không tránh khỏi nảy sinh sự đồng tình, chỉ về phía Hứa Tiên bàn tán.

Lúc này có hai bộ khoái đi tới hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nam nhân nhỏ gầy kia lập tức tiến lên kể khổ kêu oan.

Hứa Tiên tháo mặt nạ trên mặt xuống, chấp tay nói:

- Chư vị hương thân, đó là một tên Quả nhi, vừa rồi muốn bắt đi đứa nhỏ bên cạnh tôi đây, việc không thành liền ra tay giết người.

Không cần phải giải thích nhiều nhưng tất cả mọi tiếng bàn tán chung quanh đều dừng lại. Không ai hoài nghi lời Hứa Tiên nói bởi vì...hắn là Hứa Tiên.

Rất nhanh liền có tiếng chửi bới tên nam nhân nhỏ gầy kia. Hai bộ khoái hướng về phía Hứa Tiên hành lễ:

- Hóa ra là Hứa công tử. xem chương mới tại (.

Hứa Tiên chấp tay trả lễ, sau đó tiến tới bắt lấy đầu tên kia. Nam nhân nhỏ gầy run rẩy một hồi, cho tới lúc Hứa Tiên buông tay mới mềm oặt người ngã xuống đất.

Hai bộ khoái sắc mặt sợ hãi dị thường nhưng cũng không ngăn cản.

Sau khi từ biệt mọi người, Hứa Tiên lại đeo mặt nạ lên, vẻ mặt sau lớp mặt nạ trở nên âm trầm, những tên bắt cóc trẻ em kia quả nhiên có hội. Tới một chỗ không người, hắn ngồi xổm xuống nói với Duẩn nhi vào Ngao Ly:

- Chúng ta không xem đèn nữa được không?

Ngao Ly và Duẩn nhi nhìn nhau rồi đồng thời lắc đầu:

- Thật sự việc này rất quan trọng.

Lúc ấy hai người mới gật đầu đồng ý.

Hứa Tiên thi triển Nhiếp hồn thuật thu được một chút tin tức. Hắn dẫn theo hai cô gái đi vào một trong hẻm nhỏ tối tăm. Cuối cùng đi tới trước một khu nhà dân nhưng không vội đi vào mà ngưng thần nghe tiếng nói chuyện bên trong. Quả nhiên một lúc sau có thanh âm trò chuyện rất khẽ truyền tới.

- Nhanh như thế đã bắt được ba con dê lạc, hôm nay thu hoạch thật lớn, so với năm trước còn hơn nhiều.

- Lưu ca, đám dê non đó sẽ đưa đi đâu. Tôi là người mới nên chưa biết nhiều chuyện.

Lưu ca kia nghe xong liền quát lớn:

- Đây là chuyện người có thể quản sao?

Gã ngừng một chút nói:

- Nếu mệnh tốt có thể trở thành con nuôi của gia đình khác. Nếu mệnh không tốt sẽ trở thành tiểu thiếp cho người, còn nếu xui xẻo hơn sẽ bị bán vào kỹ viện. Dù sao đó cũng là số mệnh trời đã định, cũng không trách được chúng ta. Đến đây uống rượu nào.

- Đúng vậy, chỉ có thể trách bọn chúng mệnh không tốt, nếu tốt sẽ không rơi vào tay đồng bọn của chúng ta.

- Cốc cốc cốc.

Âm thanh đập cửa chợt vang lên, Lưu ca kia cười nói:

- Lại có người quay về, còn không mau đi mở cửa đi.

Người nọ đi tới mở cửa phòng đã thấy một người cao lớn, đeo mặt nạ ác quỷ đứng trước cửa liền không tránh khỏi hoảng sợ. Chỉ tới khi thấy hai tiểu cô nương phía sau mới yên lòng nói:

- Người thật là tên độc ác, định hù chết người hử. A, tại sao lại dẫn tới hai cô bé trở về, không phải là hàng không đáng giá đó chứ?

Nói xong gã mới nhìn kỹ một lượt, dưới ánh trăng chiếu rọi hiện ra hai cô bé rất xinh xắn, so với tất cả nữ nhân gã đã gặp qua đều đẹp hơn gấp mười lần. Tên này liền nảy sinh ý định xấu, vươn tay muốn sờ lên hai má trơn bóng của Duẩn nhi, cười nói:

- Đáng giá một món hời, chúng ta có thể vui đùa trước một chút.

Liền sau đó gã cảm thấy trước mắt tối sầm, toàn thân bay bổng lên đụng mạnh vào tường phòng rồi từ từ rơi xuống. Trước ngực gã xuất hiện một lỗ lớn, máu từ miệng phun ra, chỉ cần nhìn đã biết là không còn đường sống.

Hứa Tiên lúc đầu nghe gã nói là kẻ mới tới cũng có ý muốn tha cho một mạng. Nhưng hiện giờ ý định buông tha đó đã không còn, trong lòng hắn duy nhất chỉ có sát ý lạnh như băng.

Tên Lưu ca kia trong phòng hoảng sợ liền rút đao chạy, nhưng không phải hướng về phía cửa mà đi vào trong nhà. Gã xách tới một tiểu nam hài đang hôn mê, nói với vẻ uy hiếp:

- Huynh đệ chừa cho ta một con đường sống chứ?

Nhưng gã chỉ cảm thấy trước mắt chợt nhoáng lên, đến lúc có phản ứng thì đã bị Hứa Tiên dẫm lên người. Gã biết đã gặp phải cao nhân nên cất giọng cầu xin nói:

- Xin hảo hán tha mạng.

483. Chương 482: Đưa Tiên. (3)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 482: Đưa tiên. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên sao có thể tha cho gã. Hắn nhẹ nhàng tung một cước đá tên Lưu ca bay vào tường. Sau đó hắn ở lại trong phòng chờ đồng bọn của chúng tới. Chỉ một lát sau có thêm bốn tên có cả trẻ cả già, cả nam cả nữ, trên lưng mỗi người đều cõng một đứa nhỏ.

Khi xem đèn tết Nguyên Tiêu, rất nhiều hài tử không chịu nổi buồn ngủ nên được cha mẹ cõng trên lưng, bọn họ cũng phải làm như vậy để tránh làm người khác nghi ngờ.

Hứa Tiên không nhiều lời với bọn chúng, tới một người giết một người. Một mùi máu tanh nồng đậm tỏa khắp căn phòng, Hứa Tiên nhìn tới đám thi thể trong góc tường, hắn nghĩ tới quá khứ liên rùng mình thầm nghĩ từ lúc nào mình trở nên độc ác như vậy. Đây chắc là do bị nhân cách Đông Nhạc đại để ảnh hưởng. Chẳng qua điều này cũng không phải chuyện xấu, đối phó với loại người này căn bản không cần nhân từ nhân từ. Từ bỏ một cái gông nhân từ trên cổ nhưng lại gần hơn với vạn công đức.

Lúc này những hồn phách kia xuất ra khỏi thi thể, về mặt oán hận nhìn Hứa Tiên, dường như muốn bỏ nhào qua.

Hứa Tiên xuất ra một hạt châu màu đen mờ, đây chính là ngự linh châu mà hắn đoạt được lúc trước. Hạt châu tỏa ra một lực hút, hồn phách bảy người toàn bộ bị hút vào trong hạt châu.

- Sự thúc, nơi này thật nhàm chán, chúng ta đi xem đèn thôi.

Tiếng Dẫn nhi từ trong phòng truyền tới. Hứa Tiên gật đầu đáp ứng, sau đó hắn bùng ra một ngọn lửa màu vàng đốt sạch đám thi thể. Hắn dẫn Dẫn nhi và Ngao Ly ra ngoài, tới ngã tư đường ồn ào náo nhiệt thì gặp một bộ khoái. Hứa Tiên dùng truyền âm nói vị trí của đám hài tử kia cho tên bộ khoái đó.

Bộ khoái kia cả kinh, nhìn chung quanh không biết thanh âm từ đâu đến, nửa tin nửa ngờ dẫn theo dân chúng tới nơi đó, quả nhiên tìm được mấy hài tử. đọc truyện mới nhất tại .

Sau đó các gia đình đoàn viên, vui mừng sung sướng tới cực độ.

Hứa Tiên dẫn theo Ngao Ly và Dẫn nhi hết xem đèn rồi ăn quà vặt. Khi tới một cây cầu không người, Ngao Ly ngáp hướng Hứa Tiên vẫy tay từ biệt:

- Ta phải về đi ngủ.

Nàng nhảy lên thành cầu, quay đầu nhìn Hứa Tiên cười nói:

- Cao hơn ngươi rồi nhé.

Hứa Tiên cười tháo mặt nạ xuống rồi đưa tay đẩy nhẹ Ngao Ly nói:

- Nhanh về nhà ngươi đi.

Ngao Ly vội bám lấy vai Hứa Tiên ổn định thân hình. Sau đó thuận thế cúi đầu hôn lên môi Hứa Tiên.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy êm ái trên môi, một đầu lưỡi thơm tho mãnh liệt tiến vào khiến hắn ngây người, vội vàng phản ứng đẩy Ngao Ly ra:

- Nha đầu ngốc, ngươi có ý gì vậy?

Ngao Ly liếm quanh môi một chút, khinh thường nói:

- Không có vị ngọt như ta nghĩ.

Nhưng chợt nghĩ lại, nàng cảm thấy có chút kỳ quái, mặt dần đỏ bừng lên. Tới lúc từ biệt vẫn không dám quay đầu nhìn Hứa Tiên, bộ dáng như rằng mây đỏ mang theo vẻ phong tình thiếu nữ, khiến người ta có cảm giác trong chốc lát nàng đã không còn là một tiểu nữ hài nữa.

- Phù.

Hứa Tiên thở dài một hơi, quả nhiên là tiểu cô nương chưa hiểu chuyện. Hắn nói với theo:

- Về sau đừng làm như vậy.

Ngao Ly hai tay chống thắt lưng, trừng mắt nhìn Hứa Tiên nói:

- Ta cái gì cũng biết rồi, không cần ngươi quan tâm.

Nói xong liền xoay người nhảy xuống dòng sông nước lạnh như băng, hóa thành một con bạch long bơi về phía Tây Hồ.

Ngao Ly thẳng một hơi bơi về Tây Hồ mới cảm thấy tim đập chậm lại một chút. Thế nhưng cô nàng vẫn có chút lo lắng, không biết làm chuyện vừa rồi có thể sinh tiểu hài tử được không?

Hứa Tiên đứng ở đầu cầu cười khở lắc đầu, nha đầu ngốc này... Nếu bị người khác nhìn thấy thì có lẽ hắn nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết được tiếng xấu.

- Sư thúc, xong chưa?

Duẩn nhi nói khẽ.

Hứa Tiên cả kinh, đang nghĩ tới làm thế nào “diệt khẩu” Duẩn nhi đã thấy cô nàng buồn ngủ tới mức hai mắt híp lại. Bộ dáng này rõ ràng lúc trước nhắm mắt chờ mình.

Hứa Tiên ngồi xổm người xuống, đỡ Duẩn nhi nằm trên lưng nói:

- Được rồi. Đi thôi!

Duẩn nhi lập tức đổ ập xuống ngủ ngon lành, trong lúc ngủ nước miếng chảy ra ướt cả áo Hứa Tiên.

Hứa Tiên công Duẩn nhi trở lại Huyền Cơ quan, giao nàng cho Ngư Huyền Cơ.

Ngư Huyền Cơ ôm lấy Duẩn nhi mỉm cười nói:

- Cảm ơn ngươi, Hứa công tử. Chúng ta chuẩn bị lên đường rồi đi, sau này sợ rằng Duẩn nhi khó có thể vui vẻ thế này được nữa.

Tổ Trình muốn rời khỏi Huyền Cơ quan, Ngư Huyền Cơ cũng muốn ly biệt, chỉ có điều không biết sẽ đi tới nơi nào?

Hứa Tiên dường như đã sớm liệu được kết cục này nhưng vẫn hỏi lại:

- Nàng định đi đâu? Khi nào phải đi? Để ta tiễn nàng.

Ngư Huyền Cơ cười nói:

- Thiên địa rộng lớn đi tới đâu chẳng được? Cũng không cần phải đưa tiễn, người với người tùy vào duyên phận. Nếu có duyên sẽ còn gặp lại, còn nếu vô duyên thì lần này chia tay chính là vĩnh biệt.

Vĩnh biệt, Hứa Tiên nhắm lại từ này một lần, khó nghĩ một từ nặng như vậy lại có thể nói ra nhẹ nhàng đến thế. Trong lòng hắn phẳng phát nổi buồn, chấp tay nói:

- Vậy vĩnh biệt thôi!

Hắn xoay người đi về phía cửa, trên khóe miệng hiện lên vẻ cười khở. Cho dù nàng có nhớ thì sao chứ? Sớm muộn chẳng phải cũng biệt ly sao? Nhưng không hiểu sao trong lòng hắn vẫn hy vọng nàng có thể nhớ mọi chuyện.

Ngư Huyền Cơ thấy hớn rồi đi, nét cười trên mặt cũng dần biến mất. Nàng khẽ lắc đầu, ôm Duẩn nhi xoay người đi vào trong.

Hứa Tiên ngồi trong thư phòng nhìn đám mây trôi cuối chân trời qua khung cửa sổ. Gió vẫn lạnh như thế nhưng trong không gian càng lúc càng cảm thấy linh lực tràn đầy. Những tâm tư trong đầu cũng dần biến mất, chuyện của năm cũ cất vào dĩ vãng, Hứa Tiên muốn chuẩn bị kỹ càng trước khi Bắc thượng. Hắn đã liên tục mười ngày không thể hấp thu được linh lực. Bản thân đã cảm nhận được cánh cửa Thiên kiếp ở gần bên cạnh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chạm tới.

Sau Thiên kiếp sẽ như thế nào? Trong tâm hắn vẫn có chuyện cần phải lo lắng thế nhưng phải triệt để áp chế, tranh thủ từng lúc hấp thụ những tia năng lượng tinh khiết. Miễn cho tới lúc đột nhiên có một đạo cự lôi giáng xuống lại không biết được có vượt qua nổi hay không. Điều quan trọng nhất vào lúc này chính là vấn đề tâm ma.

Tâm ma, không ai nói được rút cuộc nó là cái gì, càng không biết nó sẽ dùng hình thức biểu đạt như thế nào?

Bởi vì không biết nên càng khiến độ kiếp trở nên khó nắm bắt. Hứa Tiên vốn định dù nhân cách Đông Nhạc đại đế để giải quyết vấn đề này, nhưng mấy ngày nay hắn có thể cảm nhận được, khi sử dụng nhiều lần hơn nhân cách Đông Nhạc đại đế sẽ có ảnh hưởng nhất định tới bản thân. Tuy rằng biết như thế nhưng Hứa Tiên tự nhủ có thể sử dụng với số lần ít hơn, đây sẽ chính là con bài chưa lật dùng cuối cùng, còn bình thường tốt nhất là dựa vào chính mình.

Nhưng bản thân mình phải bắt đầu từ đâu? Hắn thở dài một tiếng rồi nằm gục xuống bàn, cảm giác giống như kiếp trước, hắn ôn thi vào trường cao đẳng lúc đêm, mới ôn được một nửa liền ngủ thiếp đi.

Tiểu Thanh nhìn qua cửa sổ sẽ gọi Hứa Tiên dậy và nói:

- Hứa Tiên, người lại lười nhác rồi!

Hứa Tiên không yên lòng nói:

- Thanh nhi, gọi Hứa ca ca là được rồi!

484. Chương 483: Đưa Tiễn. (4)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 483: Đưa tiễn. (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tiểu Thanh tiến tới kéo áo hắn lôi ra phía cửa sổ, nói hung tợn:

- Không cho phép người gọi ta là Thanh nhi, ta cũng không gọi người là Hứa ca ca.

Từ trong năm trước, Ngao Ly liên tục tìm tới phủ gây phiền toái cho cô, đối với đầu sỏ mọi chuyện là Hứa Tiên, cô đương nhiên không dễ dàng buông tha như vậy.

- Được, Thanh muội muội.

Hứa Tiên cười đáp ứng, rồi không đợi Tiểu Thanh kịp phản bác hắn đã chuyển đề tài:

- Thiên kiếp của người thế nào rồi?

- Không cần người quan tâm, ta tới sớm hơn người. Chỉ cần người lo cho bản thân mình, đừng để lôi điện đánh chết là được.

Nàng vội bâng bổ sung thêm:

- Để không khiến tỷ tỷ phải thương tâm.

Hứa Tiên cười hỏi:

- Người không thương tâm sao?

- A, liên quan gì tới ta. Người đi chết đi.

Hứa Tiên nhìn chéch lên khoảng không bốn mươi lăm độ, vẻ mặt u buồn nói:

- Thiên kiếp cuối cùng cũng sẽ tới. Có lẽ ở thời điểm đó, những lời này sẽ trở thành tâm ma đó.

- Sợ người rồi. Ta cũng thương tâm, như vậy đã được chưa?

Hứa Tiên lắc đầu thở dài:

- Còn chưa đủ, chỉ có một nụ hôn ngọt ngào mới có thể hóa giải được vết thương lòng. Lúc đó dựa vào bản lĩnh của ta mới có thể xuất ra trạng thái tốt nhất đối mặt Thiên kiếp, cơ hội sống sót cũng cao hơn một chút.

Tiểu Thanh áp ứng nói:

- Thật vậy sao?

Thế nhưng nhìn lên khuôn mặt hấn đang lộ nét cười, nàng biết hấn đang trêu đùa mình, bởi vậy hung hăng đẩy hấn ra:

- Để lôi điện đánh chết người đi.

Hứa Tiên đang thở dài cảm thán thì chợt một thân ảnh màu xanh nhạt phóng vào phòng báo cáo:

- Sư thúc, sư phụ muốn đi.

Hứa Tiên từng nói với nàng, sau này Ngự Huyền Cơ đưa ra quyết định trọng đại gì thì nhờ nàng thông báo cho mình. Duẩn nhi vẫn luôn nhớ ước định đó.

Hứa Tiên hỏi:

- Khi nào sẽ đi?

Duẩn nhi nói:

- Sáng sớm ngày mai tại bến thuyền Tây thị. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hứa Tiên nói:

- Nói xem buổi tối người muốn ăn gì?

- Ta chạy vội đến báo cho người, hiện giờ phải nhanh chóng trở về, sư thúc đừng quên đến tiễn chúng ta đó.

Hứa Tiên đấu tranh trong đầu, có nên đi hay không?

Sáng sớm hôm thứ hai, lúc Hứa Tiên thức giấc nhìn ra cửa sổ, trời vẫn còn tối đen.

Bên ngoài tràn ngập sương lạnh thế nhưng trong chăn vẫn đầy ấm áp. Bạch Tố Trinh nghiêng người tựa vào lồng ngực hấn, bình yên ngủ say.

Thân hình như son như ngọc tỏa ra sự ấm áp khiến cho Hứa Tiên cảm nhận được một cảm giác hoàn mỹ nhất. Hấn nhẹ nhàng dùng sức ôm lấy người nàng vào trong ngực, tận hưởng mùi hương thanh nhã trên cơ thể nữ nhân.

Bạch Tố Trinh tỉnh giấc hỏi:

- Quan nhân, tại sao không ngủ thêm một lúc, trời vẫn còn chưa sáng mà?

Lại nhớ tới lần trước bị Hứa Tiên đột kích từ phía sau, ân ái mặn nồng tới tận lúc hừng đông. Tối lúc ra khỏi phòng, sau khi đã rửa mặt mà trên mặt vẫn chưa tan hết dư vị đêm hôm trước. Đáng điệu ấy làm Tiểu

Thanh phải khen nàng hôm nay đặc biệt xinh đẹp, khiến nàng có chút ngây ngốc trong đầu. Nghĩ tới đây mặt liền đỏ lên

Hứa Tiên dán gương mặt vào lưng nàng nói:

- Ngày hôm qua Duẩn Nhi nói, lát nữa Huyền cơ sẽ đi, ơ, mương tử, mặt nàng nóng quá.

Bạch Tố Trinh biết rằng mình nghĩ gì đã bị Hứa Tiên biết hết.

- Chàng muốn đi tiền sao?

Hứa Tiên nói:

- Ta suy nghĩ một chút, hay là thôi đi. Ta nghĩ, người này nên là sư phụ đi tiền mới đúng!

Rồi vừa nhẽ nhàng khẽ vuốt vuốt vùng bụng bong loáng cùng vòng eo mảnh khảnh của nàng, người nàng còn đẹp hơn cả ngọc thạch, Hứa Tiên luôn không nhịn được vuốt ve. Cũng không phải vì dục vọng, mà là muốn cảm nhận sự tinh tế đó, mà da thịt của nàng còn đẹp hơn muôn vàn khối ngọc thạch trên đời này gấp trăm nghìn lần, dĩ nhiên có cảm giác yêu thích tới không muốn buông tay.

Bụng Bạch Tố Trinh rất là nhạy cảm, không nhịn được vận vẹo thân thể, nói:

- Thiếp đây không đi, chàng muốn đi thì lập tức đi đi.

Rồi cũng không dám tiếp tục cử động, vì cảm nhận được sự thay đổi của Hứa Tiên.

Hứa Tiên có khi thấy may là nàng căng thẳng trong chuyện này, vì nếu nàng thật sự thích điều này, bản thân mình có khi trầm luân không thể tự kiềm chế, cho đến khi tinh tấn nhân vong mới thôi, cố gắng bình tĩnh, kiềm chế lại dục hỏa, nói:

- Nàng không đi, ta cũng không đi, chúng ta ngủ tiếp thôi.

Bạch Tố Trinh xoay người lại, chống tay lên, cơ thể tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Chấn hơi trượt xuống, bày ra một mảnh da thịt trắng trong như tuyết mát lạnh như băng, ngọc phong nửa lộ, mơ hồ có thể thấy được một khe vực sâu không thấy đáy. Nàng vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt Hứa Tiên, ánh mắt ôn nhu mà thương tiếc, sự bí ẩn, thánh khiết cùng hấp dẫn, thân thiết, cùng hoàn mỹ xa vời hòa lẫn với nhau.

- Đi đi, không nên làm gì khiến cho mình tiếc nuối.

Hứa Tiên cô độc đứng đầu đường, bên tai còn quẩn quanh những lời này của nàng. Nhìn lên bầu trời vẫn còn lác đác sao, khẽ nói:

- Tiếc nuối sao?

Bến tàu thuộc sở hữu của thành trấn Giang Nam, là nơi thức dậy đầu tiên.

Hoàng hôn buông xuống tán ra ánh sáng ảm áp, rất nhiều thuyền bè bỏ neo, chỉ có chiếc thuyền hàng dừng bên cạnh bến tàu là còn có người chuyển hoàng qua lại.

Hứa Tiên vẫn đang tìm thân ảnh Ngư Huyền Cơ lẫn trong dòng người hỗn loạn nhưng tìm thế nào cũng không ra, lòng khê động, Ngư Huyền Cơ biết ảo thuật, muốn lừa gạt con mắt người phàm cũng chẳng khó. Linh quang chợt lóe.

Trên một chiếc tàu chở khách, dung mạo chân chính của hai nàng xuất hiện, chính là Ngư Huyền Cơ và Duẩn Nhi cải trang thành thư sinh và thư đồng. Hoán Nhi quay sang vẫy Hứa Tiên thì bị Ngư Huyền Cơ véo má.

Hứa Tiên bước tới, chưa kịp nói gì đã bị Ngư Huyền Cơ chào một câu ngăn cản:

- Hứa công tử.

Hắn sửa lại chút tâm tư, nói:

- Ta tới tiền nàng.

Nàng mỉm cười nói:

- Đa tạ, còn chuyện gì khác không?

- Không có.

Sau đó lúng túng trầm mặc. Hứa Tiên mới mấy câu nhạt thếch dạng như đi đường cẩn thận, thuận buồm xuôi gió..., nhưng thực ra hắn cũng không biết mình đang nói gì.

Khi hắn sắp sửa bại lui thì đột nhiên Ngư Huyền Cơ lấy ra một phù văn màu vàng từ bê hông, cười đưa cho hắn:

- Hứa công tử sắp độ Thiên kiếp rồi nhỉ. Kim phù này có thể giấu được thiên cơ, áp chế Thiên kiếp. Tặng cho người coi như đáp tạ ơn cứu mạng.

Hứa Tiên nhận lấy thần phù, chính là thứ ngày đó đưa cho nàng, trên đó có phù văn như thể dùng vàng nung chảy mà đúc thành, nhưng là thứ ký hiệu chưa từng thấy bao giờ, ẩn chứa năng lượng huyền diệu. Vật này chính là thứ Hứa Tiên rất cần, có kim phù này, hắn có thể yên tâm to gan tiếp tục tu luyện. Cứ kéo dài, khả năng có thể áp chế Thiên kiếp sau này sẽ cao hơn một chút.

Thần phù này chính là trên đời khó gặp, là pháp khí, thậm chí có thể nói là thần khí.

Nhưng hắn lắc đầu nói:

- Ta không thể nhận vật trân quý như thế.

Ánh mắt mỉm cười, tựa hồ như cảm giác được gì đó.

Ngư Huyền Cơ sửng sốt, hiển nhiên không coi như lời hắn nói là thật:

- Nếu chỉ vì giận dữ mà không để ý đến sự nguy hiểm của Thiên kiếp, không khỏi đã cô phụ sự mong đợi của sư phụ ta rồi.

485. Chương 484: Thượng Kinh.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 484: Thượng kinh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên thản nhiên nói: nguồn t.u.n.g h.o.a.n.h (.) c.o.m

- Không có giận dữ, ân cứu mạng và vân vân. Ta không cảm thấy có, nàng không nhớ là có. Vậy thì là không có. Cho nên, đồ như vậy ta không thể nhận.

Vừa nói vừa trả lại cho nàng.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Vậy coi như ta cho người mượn, sau này chúng ta còn gặp lại.

Phất ống tay áo quay người, định dẫn Duẩn Nhi quay về khoang thuyền, đột nhiên cảm thấy cổ tay bị giữ lại.

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, sắc mặt trầm như nước mà ói:

- Hứa công tử, xin tự trọng.

Hứa Tiên giữ chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, không có chút ý tứ muốn buông ra, ngược lại còn cười nói:

- Nàng độ kiếp, không phải là vì muốn nhường thứ này cho ta sao?

Ngư Huyền Cơ cũng không giãy ra, chỉ cười lạnh nói:

- Mặc dù ta không nhớ rõ ban đầu như thế nào, nhưng Hứa công tử người đã nói vậy, không phải quá tự mình đa tình sao!

Lại càng nhấn mạnh ba tiếng “Hứa công tử”

Hứa Tiên nói:

- Có lẽ bất quá cũng có thể dùng những công đức này làm trao đổi. Nếu cứ để y lên đường như thế ta cũng không yên tâm.

Không nói gì nữa, chuyển công đức thành sức mạnh thuần túy nhất, từ trong tay chảy vào tổng thần hồn của nàng.

Bằng pháp lực hiện tại của Ngư Huyền Cơ, lúc này làm sao tranh được với Hứa Tiên. Chỉ lạnh lùng nhìn Hứa Tiên không chịu thu nạp vào cơ thể những lực lượng kia, mặc cho tiêu tán.

Nhưng Hứa Tiên vẫn không dừng việc đưa công lực vào, trong nháy mắt, mười vạn công đức đã bị sử dụng lãng phí.

Hai người bọn họ nhìn nhau, ánh mắt Hứa Tiên ẩn chứa nụ cười, còn Ngư Huyền Cơ lại mang theo vị oán hận.

Điều này, người ngoài nhìn vào cũng thấy tương đối kỳ lạ, một đại tài tử nắm tay một thư sinh không chịu buông tay. Không khỏi thở dài, Hứa công tử là một đại nhân tài, chỉ không nghĩ tới là có sở thích này, khó trách đến giờ vẫn chưa lấy vợ

Đợi đến khi ba vạn công đức đã không còn, thần sắc Hứa Tiên vẫn không động, không lộ ra chút bộ dáng nuối tiếc.

Ngư Huyền Cơ trầm thổ dài, nhắm mắt lại, dùng chủ tinh thu nạp những linh lực thuần túy kia.

Sau Thiên kiếp, mặc dù pháp lực của Ngư Huyền Cơ mất hết, nhưng bản thân lại giống như Thủy trì, chỉ cần đơn giản nạp linh lực là đủ, không muốn làm cho thủy trì mở rộng. Nhưng chỉ dựa vào bản thân thu nạp thì có toonsmoojt năm cũng chưa chắc đã khôi phục được như trước kia, mà sau Thiên kiếp, thủy trì không chỉ mở rộng gấp mười lần. Nàng có thể đạt được đến như trước mắt ít nhất cũng cần mười năm. Mà hiện tại, dưới tác động của ngọc bài, công đức dần tự chuyển thành sức mạnh tinh túy nhất, thậm chí không cần Ngư Huyền Cơ tổn hao tinh lực chiết xuất, chỉ cần đơn giản cố gắng chịu đựng là được.

Cho nên, Thủy trì trống trơn của nàng đầy dần, cho tới khi tràn ra, tới mức không thể chứa thêm được nữa, Hứa Tiên mới buông tay, chỉ một lát công phu như thế, một trăm tám mươi vạn công đức biến mất, nhưng trong lòng lại cảm thấy nhàn nhạt thỏa mãn.

Ngư Huyền Cơ nắm chặt lấy cổ tay mà Hứa Tiên vừa bắt, sắc mặt phức tạp nhìn hắn, lạnh giọng nói:

- Hứa công tử, người hại ta còn chưa đủ sao?

Sắc mặt Hứa Tiên vẫn nhàn nhạt, nhún nhún vai nói:

- Giao dịch công bằng mà thôi, có cái gì mà hại hay không hại, hẳn là không thiếu nợ nhau mới phải chứ!

Bỗng nhiên Ngư Huyền Cơ cười phá lên, vẻ mặt vừa rồi biến mất hoàn toàn, lạnh nhạt nói:

- Nói cũng có lý, vậy thì vĩnh biệt, Hứa công tử!

Lần này xoay người, hắn không kéo nàng nữa, chỉ nói với bóng lưng của nàng:

- Có lẽ hôm nay thật sự là vĩnh biệt, nhưng xin nhớ kỹ ta, chẳng qua chỉ là chút ít công đức, nếu nàng đã không nhớ những chuyện trước kia, có lẽ sẽ tạo thành khó khăn lớn với nàng. Nếu nàng còn nhớ...thì cứ nhớ là được, bởi vì, ta cũng sẽ nhớ kỹ nàng.

Bỗng nhiên Hứa Tiên hiểu được tâm nguyện của mình, cũng không phải giữ lại, cũng không phải có suy nghĩ không an phận gì. Mà là không đành lòng thấy một đoạn tình cảm lại có kết cục như vậy, vô luận là

tình cảm gì, chỉ chờ sau bao nhiêu năm tháng mới cảm nhận được tình cảm của nhau. Có lẽ sẽ chẳng đến đâu, nhưng cũng muốn nhớ kỹ nhau.

Ngư Huyền Cơ hơi khựng lại, cũng không quay đầu lại, cứ như vậy bước vào trong khoang thuyền, Duẩn Nhi quay lại cười với Hứa Tiên:

- Sư thúc, tạm biệt, gặp lại sau!

Hứa Tiên nhảy xuống thuyền, đưa mắt nhìn tàu chở khách rời đi. Cảm giác có chút gì đó rơi xuống trong lòng mình, rơi rất sâu vào trong đáy lòng, nhưng mặc kệ tương lai ra sao cũng không thể tiếc nuối. Sơ sơ ngực, quả nhiên, vẫn rất muốn giữ nàng bên cạnh.

Hứa Tiên khẽ cười, đột nhiên xoay người đi vào trong nhà, chân trời phía Đông, mây đỏ đầy trời. Hắn đang nghĩ sẽ về sớm một chút, để khỏi làm phiền Bạch Tố Trinh, bánh bao hấp chắc sẽ là lựa chọn không tồi. Nghĩ như vậy, trong lòng đã hơi mong đợi phản ứng của các nàng khi ăn xong.

khi thân ảnh Hứa Tiên hoàn toàn biến mất ở bến tàu, Ngư Huyền Cơ một lần nữa lên mạn thuyền, nhìn về phía Hàng Châu càng lúc càng xa, vỗ vỗ ngực, tựa hồ muốn tìm thấy một chút cảm giác gì trong đó. Cảm thấy trong cơ thể tràn đầy năng lượng, rất thoải mái. Mặc dù biết rõ là tác dụng của thứ linh lực kia, nhưng vẫn không tự chủ được hòa lẫn cảm giác và tình cảnh này.

Nàng càng hiểu rõ nội tâm lại càng không cách nào lừa gạt mình, hẳn có thể đến tiền mình chính là điều mình mong muốn! Ngư Huyền Cơ nhắm mắt lại, ngón tay ngọc bấm bấm, khả năng bói toán của nàng rất cao, đôi mắt như lưu ly xoay chuyển, mơ màng.

Thần hồn của nàng bị Thiên Lôi đánh tan, rồi lại hợp lại. Trong khi tán ra tụ lại sẽ có tổn hại rất lớn đối với người tu luyện, nhưng với thầy bói như nàng lại có chỗ tốt vô cùng, hơn nữa lôi kiếp còn có tác dụng rèn luyện thần hồn. Cho nên nàng mới có thể có được năng lực bói toán như trước kia khi mà linh lực không còn bao nhiêu. Mà hôm nay, trăm vạn công đức tràn vào thần hồn của nàng, đã đề thăng năng lực này đến mức khủng bố, hình thù vốn chỉ mơ hồ có vẻ đã dần dần trở nên rõ ràng.

Hơn nữa, Ngư Huyền Cơ có thể cảm giác được, công đức lực vô cùng kỳ lạ, tựa như rất có lợi với bói toán, so với tinh lực trước kia còn có diệu dụng hơn. Đó là do công đức lực chính là nguyên lực, mà bản chất của nguyên lực chính là ý niệm của hàng tỷ lệ dân ngưng tụ ra. Ý niệm này ở trong đầu bình thường vẫn là hư vô xa vời, nhưng một khi có người hành thiện, ý niệm này sẽ dồn hết lên kẻ đó trở thành công đức. Ngư Huyền Cơ có được trăm vạn công đức chính là ngàn vạn ý niệm trong đầu.

Tinh lực bao hàm quy luật tự nhiên vạn năm không đổi, có lợi cho lời tiên đoán thiên địa tự nhiên, tỷ như tính ra được khi nào thì Hạ Tuyết. Nguyên lực lại có lợi cho việc tiên đoán chuyện người, nắm giữ hết tất cả những tụ tán ly hợp của đời người trong lòng bàn tay.

Ngư Huyền Cơ mở hai mắt, khe khẽ thở dài, đây chính là tương lai ư? Nàng không thích. vốn nên thờ ơ lạnh nhạt mới phải, nhưng có lẽ do ảnh hưởng của công đức lực, khiến cho từ trong nội tâm nàng sinh ra chút không đành lòng.

486. Chương 485: Bạch Hồ. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 485: Bạch hồ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vốn là sẽ không thử thay đổi, nghĩ đến năng lực người nọ, có lẽ thật sự có thể thay đổi tương lai? Khiến cho lời tiên đoán của mình thất bại, cứu vãn tai họa này sao? Duẩn Nhi tò mò nhìn Ngư Huyền Cơ:

- Sư phụ, người sao vậy?

Ngư Huyền Cơ vươn tay xoa xoa đầu nàng, nói:

- Duẩn Nhi, có thích Kinh thành không?

Nàng mơ mơ hồ hồ đáp:

- Kinh thành ở đâu? Không phải chúng ta ra biển sao?

Lúc này, trên mặt nước xuất hiện một thân ảnh màu trắng, cười cười phất tay với Duẩn Nhi, những người khác vẫn làm việc của mình, tựa như không nhìn thấy thân ảnh kia. Duẩn Nhi cũng mừng rỡ reo lên:

- Ngao Ly!

Và cố gắng vẫy vẫy tay, méu máo khóc lên:

- Sư phụ, chúng ta còn có thể gặp lại không?

Ngư Huyền Cơ ôm nàng vào ngực, nói:

- Đừng khóc, đừng khóc, còn có thể gặp lại được, còn có thể.

Mấy ngày sau, khi Hứa Tiên ra ngoài, thấy Vân Yên chuẩn bị một đồng đồ lớn, cười khổ nói:

- Chúng ta đâu có dọn nhà? Mà là lên Kinh đi thi, không cần phải như thế! truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Cầm kỳ thi họa, đồ ăn trên đường, gối ngủ chuyên dụng của Vân Yên, đủ thứ đồ không tên bày đầy một cái bàn bát tiên, đắp thành đồng cao.

Vân Yên lè lưỡi nói:

- Dù sao phu quân cũng có mây để ngồi, cũng không phiền gì, mang nhiều một chút cũng không sao.

Hứa Tiên xuất hành đương nhiên không cần xe ngựa mệt nhọc, đằng vân giá vũ là được ngao du khắp tam sơn ngũ nhạc. Trước đó vài ngày hẳn không cách nào tu luyện thuật đáp mây, bèn mở rộng Hoàng vân lớn lên không ít, cỡ bằng một cái giường nhỏ, nhưng nếu chất cả đồng đồ này lên thì cũng phải chen chút. Mặc dù có pháp thuật và pháp khí giới tử mà Tu Di cho nhưng cũng là vật trân quý hiếm hoi, không phải ai cũng có.

Bạch Tố Trinh cầm Truy Tinh Kiếm đi tới, kinh ngạc hỏi:

- Các người đang làm gì thế?

Nghe Hứa Tiên giải thích, nàng bật cười nói:

- Sao lại cần nhiều đồ thế?

Bèn chọn chọn lựa lựa trong đồng đồ trên bàn, tất cả những thứ có thể mua được trên đường không mang theo. Mà bộ sách Hứa Tiên cũng có thể viết ra được đương nhiên cũng không mang theo. Bỏ lại hai thứ này cũng không còn nhiều lắm. Chỉ còn lại đàn tiêu của Vân Yên, còn có hai bộ quần áo thay, một chút ngân phiếu và chút bạc vụn.

Cuối cùng, Truy Tinh Kiếm trắng tinh được giao cho Hứa Tiên, nàng nói:

- Quan nhân, kiếm này chàng mang theo nhé!

Hứa Tiên đáp:

- Ta là đi thi, không phải đi đánh nhau, nàng ở đây dùng kiếm thì hơn.

Bạch Tố Trinh cũng không từ chối, gật đầu nói:

- Cũng tốt. Quan Nhân, nếu thật sự gặp phải cường địch gì, ngàn vạn lần không nên liều mạng với y, đợi vi thê báo thù giúp chàng.

Hai tay Hứa Tiên kéo eo nàng lại, nhìn nàng thật sâu, dường như muốn khắc sâu dung nhan này vào thần hồn, dặn dò:

- Nàng cũng vậy, qua chút thời gian nữa, nếu có phiền toái gì thì cứ chờ ta quay về. Mấy phụ nhân hôm nay đến cũng có thể đến giúp nàng, đợi vì phu độ qua Thiên kiếp, sẽ che chở nương tử nàng trong vòng tay.

Nói xong nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, mặc dù nàng xấu hổ nhưng vẫn nhìn hắn, ánh mắt lưu luyến không đành.

Hứa Tiên hỏi:

- Thanh Nhi đâu?

Hắn đã gặp tỷ tỷ, tỷ phu, cho tới Tiểu Thiển, Ngao Ly cũng đã từ biệt, nhưng chỉ không thấy thân ảnh Tiểu Thanh đâu.

Bạch Tố Trinh đáp:

- Ta thấy nó ở trên Thủy tạ, chàng đi đi!

Hứa Tiên đi tới thủy tạ, quả nhiên thấy một bóng hình màu xanh ngồi trên ghế dài quay lưng về phía mình. Hắn tiến lại gần nói:

- Thanh Nhi, ta phải đi rồi.

—A!

Tiểu Thanh mặt mũi đáp, tâm tình không thể khác hơn.

Hứa Tiên biết, nàng là vì mình, trong lòng dâng lên niềm thương tiếc, ghé mông ngồi bên cạnh, thuận tay ôm lấy bờ eo của nàng, nói:

- Đừng lo lắng, không mất bao nhiêu thời gian đâu. Nếu nàng nhớ ta, mà ở đây không có chuyện gì thì có thể đi tìm ta!

Nhẹ nhàng vỗ về bờ eo của nàng.

Tiểu Thanh giãy ra nói:

- Buông tay, đừng có động vào ta, ta không có lo cho chàng!

Ngày thường, khi nàng lộ ra ý cự tuyệt như thế hắn cũng sẽ buông tay, nhưng hôm nay cánh tay ấy lại cứng như sắt, ôm chặt lấy nàng không chịu buông ra. Cho nên, nàng đầu hàng trước, nhu nhược yếu đuối dựa vào đầu vai hắn, nói:

- Ta sẽ không đi tìm chàng đâu! Nếu chàng không về thì tùy chàng!

Hứa Tiên xoa bóp cái môi đang vênh lên của nàng, cười nói:

- Người là đang lo lắng à?

Tiểu Thanh lắc đầu, muốn bỏ tay của hắn, nói:

- Ta mới không! xem tại

Ngẩng đầu, đã thấy Hứa Tiên đang nhìn mình, sau đó nói cũng nói không nên lời.

Hứa Tiên cúi xuống, cắn cắn bờ môi của nàng, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cảm thấy trên môi có cảm giác truyền tới. So với Ngao Ly chỉ đơn thuần muốn nhắm nhắm nọc độc của nàng, làm cho cảm thấy khó chịu, hắn hôn vĩnh viễn là ôn nhu như vậy. Mang theo một ít cảm thụ kỳ diệu, trong bất tri bất giác, mê đắm vào trong đó.

Hứa Tiên ngẩng đầu, thấy trên mặt của nàng mang theo vài phần quật cường, đỏ ửng tràn đầy say lòng người, chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt có hào quang bí sắc, giống như xuân thủy, tình ý trong đó khó mà che dấu được, cảm giác ngọt ngào trong miệng tràn ngập nội tâm. Ôm lấy nàng thật lâu, nói:

- Phải đi!

Tiểu Thanh có chút gật gật đầu, nhẹ “Ân” một tiếng. Hứa Tiên buông nàng ra, đứng lên đi ra khỏi chánh đường.

Tiểu Thanh “Hung dữ” nói:

- Nếu ngươi dám không trở lại, ta sẽ đi kinh thành giết ngươi.

Hứa Tiên tiêu sái vung tay lên. Đã biến mất trong hành lang gấp khúc. Đám mây màu vàng biến mất ở chân trời, Hứa Tiên ôm lấy Vân Yên bay thẳng lên trời cao. Nhìn qua thành Hàng Châu từ từ nhỏ bé đi, những núi sông cũng biến nhỏ lại.

Vân Yên hưng phấn kêu lên một tiếng đầy sung sướng, Hứa Tiên đảo độn mây bay về hướng bắc.

Một đạo bạch quang từ phía tây xẹt qua chân trời. Chui vào trong biển mây cuộn cuộn. Bạch quang ngừng lại trên cao, hiện ra thân hình của một người con gái, khuôn mặt khi thì tinh tường, khi thì mông lung, làm cho người ta cảm thấy chân thiết, cảm thấy nàng vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn mang theo vui vẻ.

Nữ tử vung tay lên, liền thấy giữa không trung xuất hiện một cung điện màu vàng lộng lẫy, khí tượng rộng lớn, tỏa ra hào quang vạn tượng.

Trước cổng chính nguy nga có hai người cao lớn mặt mày dữ tợn, quát:

- Người đến là người phương nào?

Vừa thấy diện mục của nàng liền ngây ngốc một chút.

Nữ tử mỉm cười, không coi ai ra gì trực tiếp đi vào. Sắc mặt hai môn thần hoảng hốt, chỉ mong được thấy má lún đồng tiền của nàng, quên cả hành động.

Thấy thân ảnh của nàng biến mất trong cửa, đột nhiên mới có phản ứng, trong lòng kinh hãi muốn đuổi theo vào bên trong, một âm thanh từ trong cung điện truyền ra.

- Nàng là ta mời đến, không trách các ngươi.

Những môn thần kia nửa quỳ, nói:

- Vâng, Vương.

Sau đó đứng lại chỗ cũ, cung điện lại biến mất giữa thiên địa.

Trong cung điện khắp nơi sinh ca múa thoát y, điệu âm hưởng triệt. Vô số nam nữ tuấn mỹ đang đi lại, uống rượu mua vui. Mỹ thực khó gặp trên đời, tào kute; ném rơi vãi. Cực xem, cực nghe, vị, ngũ vị cực kỳ, hưởng lạc trên đời không gì qua nơi đây. Một nam tử tuấn mỹ đang ngồi bên ngai ngọc đặt gần suối phun, bên cạnh có hơn mười mỹ nhân đang trần truồng vây quanh, oanh thanh yến ngữ, cam nguyện làm nô tỳ, mời hân hoan hỉ, đã sớm nhũn mảy không chịu nổi.

487. Chương 486: Bạch Hồ. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 486: Bạch hồ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Đột nhiên đôi mắt của nam tử khê động, thấy nàng kia đi tới, những mỹ nhân bên người, nhìn qua nàng ta.

Nam tử tuấn mỹ lộ ra nụ cười, nói:

- Ta vừa thấy cô nương đã yêu rồi.

Hắn tự nhận chính mình cười như thế, bất cứ nữ tử trên đời này không ai có thể chống cự.

Quả nhiên nàng kia cũng vui vẻ.

- Người yêu thích ta thật sự?

Một ngón tay chỉ về phía trước, nói:

- Giết tất cả những nữ nhân này đi!

Nam tử nhìn qua đôi mắt của nàng. Trong nội tâm không còn ý niệm gì nữa, không biết từ chỗ nào cầm thanh kiếm đến, tru sát những nữ nhân ở bên cạnh suối phun, những cô gái kia mặc cho hắn chém giết, máu tươi lập tức nhuộm đỏ nước suối phun, sau đó nhìn nàng kia.

Nhưng nữ nhân kia đi qua hành lang gấp khúc, âm thanh cười khê truyền tới, nói:

- Ta lại không thích ngươi, ngươi cũng đi chết đi!

Trong mắt của nam tử lộ ra vẻ giãy dụa. Nữ tử ngoái đầu nhìn lại cười cười, nói:

- Như thế nào, không muốn sao?

Nam tử kia lập tức quay kiếm lại đâm vào ngực. Máu chảy như rót, trên mặt xuất hiện thần sắc hạnh phúc quý dị.

Nữ tử cứ như vậy nhanh chóng đi vào hạch tâm của cung điện. Trong đại điện không không dăng dăng, chỉ có một bảo tọa đặt ở trung tâm, ngồi trên đó, là một người, diện mục bị ngũ quang che mờ, cho nên không ai thấy rõ chân diện mục. Thậm chí là nam hay là nữ cũng không phân biệt được, nếu có người muốn miễn cưỡng xuyên thấu qua tầng thải quang kia, chắc chắn tâm trí thần mê, thần niệm đình trệ trong đó, không thể tự kiềm chế.

Nhưng nữ nhân này không thêm chú ý, nhìn thẳng vào người ngồi trên bảo tọa. Trong con mắt của nữ tử kia, bắn ra đủ loại biến hóa của thập sắc ma quang, ma quang biến đổi thì đôi mắt của nàng cũng cải biến theo, tương sinh tương diệt. Tương diệt tương sinh, lúc nào cũng bảo trì bình tĩnh thông linh, nhưng cũng khó có thể nhìn thấu diện mục của người đó.

Ánh mắt của nữ tử nhìn về phía trước, cười hỏi:

- Đây, Ba Tuần, cứ tiếp tục chơi như vậy, không định về à.

Vương giả ngồi trên bảo tọa. Chính là ma trung chi ma, Hóa Tự Tại Thiên Ba Tuần, tất cả ngoại ma trong thiên hạ phải nghe theo ý chỉ của hắn chuyên môn trở ngại phạm nhân thành đạo.

Ba Tuần nói:

- Nhan sắc của ngươi trở nên mạnh mẽ, hôm nay ta muốn ngươi tới, chính là cho ngươi tìm một người, hắn sắp sửa độ thiên kiếp, ngươi đi ngăn cản hắn cho ta, đưa hắn tiến nhập vào trong luân hồi.

Âm thanh không phải nam không phải nữ, lại giống như nam như nữ. Nhưng không làm cho người ta cảm thấy quái dị, ngược lại chỉ bao hàm kỳ dị.

Nữ tử cười nói:

- Ta cũng không phải tạp binh dưới tay của ngươi, nghe ngươi sai sử. Lại nói dưới tay của ngươi có thiên thiên vạn vạn ma đầu, cần gì ta phải nhiều chuyện.

Ba Tuần nói:

- Hắn không giống với thường nhân, ta mới triệu ngươi tới, chuyện trong đó tạm thời không thể nói rõ với ngươi, ta cũng không cách nào ra tay, chỉ có thể nói với ngươi một chuyện.

- Ah, chuyện gì?

- Thê tử của hắn là Bạch Tố Trinh.

Nữ tử kinh ngạc nói:

- Bạch Tố Trinh. Dực Hỏa Xà? Nữ nhân tự cho là đúng cũng có nam nhân? Thật là có thú, hì hì, nam tử mà nàng yêu mến, đời này kiếp này sẽ không thể tiến vào Dao Trì.

Trên mặt có nụ cười, không biết đang suy nghĩ chủ ý gì.

- Đúng vậy. Hơn nữa người cũng đã tới, khi loạn thế tới, là lúc người nhập thế.

Sóng mắt của nữ tử chuyển một cái, nói:

- Nói như vậy Chân Vũ Cung sẽ không nhiều chuyện? Mặc dù ta không sợ con rùa đen kia, nhưng quy củ của Thánh Mẫu không thể không theo, nhưng người đã mở miệng, đại khái Thánh Mẫu đã đồng ý.

Ba Tuần nói:

- Người đi đi, ta chỉ sợ không thể có hiệu quả.

Nữ tử che miệng cười nói:

- Ta lại sợ ngoắc ngoắc ngón tay là có thể câu dẫn nam nhân của Dục Hỏa Xà, cực kỳ không thú vị. Không chừng khi đó Dục Hỏa Xà ngu xuẩn kia sẽ khóc lóc hô hào không thuận theo!

Giống như tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó, cười cười run rẩy hết cả người, quay người đi ra cửa, đi qua đình viện, đã thấy suối phun đã khôi phục diện mạo vốn có. Sênh ca múa thoát y, đã tuần hoàn lại, vô hưu vô chỉ.

Nam tử tuyệt mỹ kia lại đi tới, nữ tử kia bỏ qua hấn, nhìn đám mỹ nhân kia, nói:

- Các người có thể giúp ta giết hấn không?

Trên mặt của nam nhân kia lộ ra thần sắc sợ hãi.

Những mỹ nhân kia nhìn thấy cô gái này, thần sắc mê luyến nam tử kia đã biến mất, biến thành yêu say đắm cuồng nhiệt với nàng, ngược lại vây quanh nam tử tuyệt mỹ kia.

Nữ tử nghe tiếng kêu thảm thiết của nam tử phía sau truyền tới. Đùa bỡn bên tai, trong nội tâm lẩm bẩm:

- Hứa Tiên sao?

...

Hứa Tiên cùng Vân Yên cùng ngồi trên mây bay đi. Thời điểm này cũng không có đồ vật định vị toàn cầu, cho nên chỉ có thể nhìn phương hướng mà bay. Dù sao cũng không phải việc gấp, cho nên không quá mức chú ý. Ngẫu nhiên gặp được nơi có cảnh sắc tú lệ trên mặt đất, tạm thời dừng lại. Du sơn ngoạn thủy rồi mới lên đường.

Hứa Tiên khi còn bé cũng từng lập nguyện vọng đi tới các nơi núi non sông ngòi như thế này, về sau mới biết đều là lừa người, bị nhốt trong một thành thị, thậm chí một quảng trường, mới là nơi quy túc của phạm nhân. Hiện giờ có thể mang theo mỹ nhân cùng đi, cùng mỹ nhân ngắm cảnh, đây mới được xem là khoái hoạt nhân sinh, thực sự có chút ít cảm giác hào hùng “Đạp biển núi xanh người không lão”.

Cho dù là ở trên mây, cũng không ngừng nói chuyện. Vân Yên khi thì kinh hô, khi thì nhõng nhẽo cười, quả nhiên là khiến người ta vui vẻ. Đợi đến lúc hưng phấn ban đầu tán đi, đã lười biếng nằm trong ngực của Hứa Tiên, nhu thuận như con mèo nhỏ, thời điểm Hứa Tiên vuốt ve lưng của nàng. Mới có thể thoải mái làm nàng động dục. Bỗng nhiên cười nói:

- Vẫn là Bạch tỷ tỷ anh minh, có phu quân bên cạnh, quả nhiên không cần gối đầu, mấy ngày nay cũng chưa từng ngủ cạnh phu quân a!

Hứa Tiên ôm lấy thân thể xinh đẹp tuyệt thế này, cũng không dám có oán ý như trước kia, sợ câu dẫn nàng, sau đó phá hư con đường tu hành của Vân Yên, cũng biết rõ khi đó mình sống không được khá giả, chỉ có thể sờ sờ gò má của nàng, nói:

- Đúng vậy a.

Vân Yên biết tâm ý của hấn, trong nội tâm cũng cảm thấy điểm mật, ngọt ngào, hận không thể mong đoạn đường này càng xa càng tốt.

Thời điểm này, bỗng nhiên thiên địa sáng ngời, một mặt nước đã bao phủ phía chân trời xa xa, bởi vì đã tới Thái Hồ.

Vân Yên muốn theo Hứa Tiên đi xem Bách Thảo Đường mà hấn sáng lập. Hai người đi dọc theo bờ hồ, thật vất vả tìm được Tô Châu. Bái phỏng Ngô Nhân Kiệt. Sau đó nghỉ ngơi ở Bách Thảo Viên một chút, ăn một bữa cơm trưa sau đó mới rời đi.

Sau khi đi một chút, vào lúc ban đêm đã vượt qua Trường Giang, vào lúc khuya hôm đó, đã tới khách sạn tốt nhất của thành Kim Lăng nghỉ ngơi một đêm. Tuy đám mây cũng có thể nghỉ ngơi, nhưng người ai cũng có thói quen nằm trên giường cả.

Cứ như vậy, ngày đi tới ngủ, đến thời điểm ăn cơm thì tìm thành trấn dọc đường, nếu là hoang sơn dã lĩnh, lại ăn các món dân dã.

488. Chương 487: Mị Hoặc. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 487: Mị hoặc. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Xuất hành ngày thứ ba, sắc trời dần dần muộn, nhưng bọn họ không biết đi vào sơn mạch gì, nhìn không thấy người nào ở cả. Ngẫu nhiên nhìn thấy miếu sơn thần, nhìn Vân Yên nói:

- Chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở nơi này một đêm.

Hai người hạ xuống trước miếu, cũng đã hoang phế, nhưng cũng tính toán an thân. Hứa Tiên tạo một đồng lửa, sau đó đi bắt gà rừng trở về, thu thập sạch sẽ, bắt đầu nướng.

“Rầm rầm rầm” có vài tiếng lôi đình truyền vào trong tai của Hứa Tiên, Hứa Tiên kinh ngạc, thời điểm này không phải đầu xuân. Tại sao có sét chứ?

Nhưng tiếng sét này càng ngày càng gần, Hứa Tiên nhú mày nhìn Vân Yên nói:

- Người ra sau tượng thần trốn đi.

Hứa Tiên an tọa ngồi trên bồ đoàn, vận khởi Thông Thiên Nhân nhìn lên, chỉ thấy bầu trời có mây đen ngưng tụ, không ngừng có sét đánh xuống. Trên mặt đất có một con tiểu hồ ly đang dốc sức liều mạng chạy đi, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh đám mây.

Mây đen đi theo con hồ ly này, không chút buông lỏng. Mấy lần lôi đình thiếu chút nữa đánh trúng con chồn. Chồn bạc hoảng hốt chạy bừa vào trong miếu, trông thấy Hứa Tiên giống như tìm được cây cỏ cứu mạng, dốc sức liều mạng làm ra thần sắc cầu khẩn, trầm thấp gào thét lên, trong con ngươi đen như mực, rõ ràng mang theo cảm tình của người, hơn nữa còn có một tia vũ mị, làm cho người ta rung động khó hiểu.

Hứa Tiên do dự một chút, vẫn mở rộng tay áo. Đem chồn bạc nhét vào trong ngực.

Lôi điện trong miếu thờ bay lượn tủa tủa, nó chỉ tránh tượng thần trong miếu thờ, nhiều lần rơi vào người của Hứa Tiên, giống như muốn đánh trúng Hứa Tiên vậy. Nhưng Hứa Tiên chỉ nhìn lên bầu trời. Khẽ nhú mày, cũng không tránh.

Hứa Tiên vuốt vuốt con chồn bạc trong ngực, cảm giác da lông mềm mại mượt tay, thân thể chồn bạc run lên nhẹ nhẹ, Hứa Tiên cho rằng nó đang sợ hãi, nhưng trong nội tâm con chồn lại nói thầm:

- Không làm cho người người người xa lánh. Nhận hết tra tấn mà chết là không thể mà.

Thiên Ma đã nói người này không tầm thường, đương nhiên nàng không dám chủ quan. Mới thiết hạ mưu kế như vậy. Tâm lý của phạm nhân, phòng bị đối với người bên cạnh mình là yếu kém nhất. Cảm giác, cảm thấy đối phương chịu đại ân của mình. Sẽ không mưu hại mình.

Đối với người được mình trợ giúp, sẽ ít đi một tầng ngăn cách.

Chồn bạc thấy hấn trực chỉ lôi đình, nghiêm nghị không sợ. Trên người tràn ngập ý chính trực hùng hồn. Liền biết hấn không tầm thường, đúng là người được con rắn ngu xuẩn kia ưa thích a! Cười lạnh mấy tiếng, loại người này không có sơ hở như người bình thường, không sợ cường giả, nhưng lại thấp phần đồng tình với kẻ yếu, chính mình hoá trang thật sự đúng đắn.

Hứa Tiên cao giọng nói:

- Không biết là vị lôi thần nào ở trên, có thể xuống đây gặp mặt hay không, nếu như con chồn trong ngực của ta là yêu nghiệt thập ác bất xá, ta sẽ không bao giờ dưỡng gian.

Nói như vậy, tay của hấn không có rời khỏi cổ của con chồn bạc một tấc nào, hấn cũng không muốn làm nông phu cứu rắn hoặc người nuôi rắn độc.

Nhưng mây đen kia vẫn vũ mấy lần, sau đó từ từ tán đi, chung quy không có thấy lôi thần nào xuống cả.

Hứa Tiên lại nhìn con chồn bạc, một tay sờ lên cằm, tự định giá, nói:

- Chẳng lẽ nhân phẩm của ta tốt.

- Nhân phẩm tốt?

Toàn thân chồn bạc run lên, trong mắt của nó hiện ra nét khó tin. Không. Không biết. Thằng này không phải người tốt sao? Nàng giả trang đáng thương, biến thành bộ dạng như vậy, cho dù là pháp lực hay năng lực cũng bị ảnh hưởng lớn. Nhưng cho dù là hình thú, người bình thường nhìn thấy cũng sinh lòng thương tiếc.

Hứa Tiên thấy ánh mắt cầu khẩn của nó, thật sự không khác gì phạm nhân, nếu như để cho người có tâm địa thiện lương nhìn thấy. Hơn nữa da lông tuyết trắng, đuôi chồn run run, dáng người nhỏ nhắn mềm mại, làm cho người ta nhìn thấy mỹ cảm cực đoan. Không khỏi nghĩ tới, hình thú còn như thế, nếu như cho nó biến thành hình người, còn không biết sẽ gây tai họa ra sao.

Hứa Tiên cười nói:

- Hù dọa người.

Thực sự đang suy nghĩ xử lý con chồn này như thế nào. Làm thế nào bị lôi thần đuổi theo, khí thế ngất trời, nhưng cảm giác con chồn này không giống như yêu quái hút máu người để tu luyện, ngược lại có cảm giác tinh khiết.

Chồn bạc lúc này mới thở ra một hơi, lập tức giận dữ, lại dám gạt ta. Cho tới bây giờ chỉ có nàng gạt người khác. Nào có người nào dám trêu đùa hí lộng nàng, vì vậy trong nội tâm đang nói cả trăm câu ngoan thoại.

Vân Yên từ đằng sau tượng thần đi ra, vỗ ngực nói:

- Chuyện gì xảy ra thế, phu quân.

Vừa thấy Hứa Tiên ôm chồn bạc, vui vẻ nói:

- Con chó này ở đâu ra thế, thật đáng yêu a!

Vươn tay ra vuốt ve đuôi chồn

Chó? Hứa Tiên kinh ngạc, ngẫm lại Vân Yên chính là đại tiểu thư lúc nào cũng ở trong khuê phòng, chưa thấy qua con chồn là đương nhiên, tuy trên sách có ảnh tư liệu, nhưng tranh của đời này không có trường phái tả thực, lại cảm giác con chồn bạc trong tay đang giãy dụa, giống như đang biểu tình vì bị sỉ nhục. Nếu bị người ta xem là mèo còn tốt, nhưng bị xem là chó thì không thể nhẫn. Trong nội tâm quát lên:

- Ta muốn các người chết!

Hứa Tiên muốn vứt bỏ con chồn trong tay, cười nói:

- Người đi đi! Trở về tu luyện mấy trăm năm hóa thành hình người, khi đó tìm ta báo đáp ân cứu mạng, ta thấy nên dùng thần báo đáp mới tốt.

Vân Yên cười đánh Hứa Tiên.

- Phu quân người thật là hư!

Hứa Tiên thuận tay ôm nàng vào trong ngực, nói:

- Chỉ có như vậy mới không dọa hỏng người!

Vân Yên đỏ mặt lắc đầu.

- Chỉ cần có phu quân ở đây, ta cái gì cũng không sợ.

Chồn bạc hận nghiêng răng nghiêng lợi, quá vô sỉ, lại chẳng biết xấu hổ báo mình đi báo ân, tốt, ta nhất định sẽ báo đáp người.

Trên người chồn bạc có vàng sáng lưu chuyển, lại đứng lên, hóa thành một người con gái. Cô gái này có lông mi lá liễu. Miệng nhỏ anh đào, da trắng nõn nà, môi như bôi đàn. Gương mặt trái xoan lộ ra ý nhu nhược, khiến người ta nhìn là sinh thương. Nàng vốn không định hiện hình sớm như vậy, nhưng bây giờ không nhịn được nữa. Nhưng đây cũng không phải bốn tướng của nàng, nàng có khả năng biến ảo thành ngàn vạn dung mạo, bốn tướng chân chính thì hiếm người thấy qua. Cho nên cố ý lộ ra dung nhan nhu nhược, hiện ra tư thái của tiểu nữ hài. Nhưng dù vậy, cũng là tuyệt sắc khó gặp trên đời.

Nữ tử yếu đuối, bày ra tư thế động lòng người. Nhưng lại không nghe tiếng sợ hãi thán phục như dự liệu. Có gió lạnh thổi qua miếu thờ, Hứa Tiên cùng Vân Yên thâm tình đang đối mặt. Cho nên sự xuất hiện của nàng, đã thất bại.

Lông mi của nữ tử run lên, ức chế nộ khí, thi lễ nói:

- Ta, ta đa tạ công tử cứu giúp. Tiểu nữ hữu lễ.

Hứa Tiên ngẩng đầu, nói:

- Ô, người là...

Vân Yên nói:

- Không phải là con chó nhỏ lúc nãy sao? Thì ra có thể biến thành hình người!

Nữ tử nắm chặt nắm đấm, ta sẽ làm cho Hứa Tiên vứt bỏ người, lúc đó người sẽ phải khóc lóc cầu xin thảm thiết.

Hứa Tiên đính chính nói:

- Đây là chồn, không phải chó.

Vừa thấy dung nhan của nữ tử này, hắn cũng thấy tâm thần rung động, giống như tiếng lòng bị kích thích, thật lâu không thể bình phục. Thành thoi thần hỏi:

- Tại sao người bị lời đình tập kích?

489. Chương 488: Mị Hoặc. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 488: Mị hoặc. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nữ tử rơi lệ nói:

- Ta vốn tu luyện trong núi. Vừa mới hóa thành hình người, cũng không biết xúc phạm luật trời ở đâu, rước lấy thiên lôi, nhờ có công tử cứu ta, bằng không khó mà giữ được tính mạng. Vừa rồi công tử nói những lời kia ta cũng nghe thấy, công tử không chê. Tiểu Nguyệt nguyện theo công tử, làm nô tỳ báo đáp đại ân của công tử.

Lúc này trong khóe mắt của nàng có một chút nước mắt chảy xuống. Lúc có nước mắt, bộ dáng thập phần đáng thương. Nhìn về phía Hứa Tiên lại toát ra vài phần tình ý... Toàn thân của Hứa Tiên chấn động, trong nội tâm thầm kêu đắc kế, mị hoặc chi thuật trong bất chi bất giác có tác dụng. Thao túng tâm thần của người tu hành không dễ dàng, nhưng muốn ảnh hưởng, đối với nàng mà nói. Thực sự không khó.

Vân Yên đang đưa tay của Hứa Tiên, nói:

- Phu quân.

Nữ tử trước mặt này, làm cho nàng cảm thấy một tia bất an, nàng cũng hoài nghi là tâm tư của mình đang tác quái, nhưng cho dù là ghen ghét, cũng không muốn để cho nữ nhân này quá thân cận với Hứa Tiên.

Hứa Tiên phục hồi tinh thần lại. Cười vỗ vỗ tay nàng, nói:

- Tiểu Nguyệt cô nương. Người cảm tạ ta nhận lấy, làm nô tỳ thì không cần, người còn phải tiếp tục trở về trong núi mà tu hành a.

Trên mặt của Tiểu Nguyệt mang theo hương vị đắng chát, nói:

- Công tử, Tiểu Nguyệt cũng không phải vì muốn báo ân mà làm thế, trong núi hiểm ác, trong núi quỷ quái nhiều vô số kể, chẳng biết lúc nào sẽ mất mạng. Công tử pháp lực cao thâm cho nên Tiểu Nguyệt lại cảm thấy an toàn, nhờ sự che chở của công tử, né tránh nguy hiểm trong trần thế.

Trên mặt của Hứa Tiên mang theo thần sắc do dự, chỉ cảm thấy sắc mặt của nàng hiện ra một cổ đắng chát, giống như xâm nhập vào đáy lòng của hắn.

Vân Yên nhăn mày nói:

- Phu quân, chúng ta nên đi thôi.

Kéo kéo tay của Hứa Tiên, nhưng không kéo được,

Trong đôi mắt của Tiểu Nguyệt có nét u buồn nhìn qua Vân Yên, cầu khẩn nói:

- Tỷ tỷ.

Nữ nhân này dung mạo khí chất thật tốt, không giống với những nữ tử xinh đẹp phàm nhân kia, đúng là thiên địch của mình.

Vân Yên chỉ cảm thấy trong nội tâm có một tia ôn nhu, xuất hiện cảm giác thương tiếc. Hơn nữa bản thân của nàng không có tư cách ngăn cản nữ nhân lai vãng bên cạnh Hứa Tiên, càng không muốn bị phu quân nghĩ mình là “Ghen phụ”, cho nên không dám nói gì.

Tiểu Nguyệt lại nhìn Hứa Tiên nói:

- Nếu công tử đuổi Tiểu Nguyệt trở về, sớm muộn gì cũng chỉ có con đường chết, đưa tính mạng này cho công tử, công tử không muốn thì Tiểu Nguyệt cũng không muốn.

Nói xong liền lao về phía cây cột đá bên cạnh, tự nhiên bị Hứa Tiên ngăn lại, nửa thân của nàng dựa vào Hứa Tiên.

Hứa Tiên động động cái mũi, chỉ cảm thấy trên người của nàng có một hương thơm truyền ra, vô cùng mê hoặc lòng người, rốt cục nói:

- Được rồi!

Nhìn Tiểu Nguyệt nói:

- Người tên là gì?

Tiểu Nguyệt khẽ mỉm cười nói:

- Ta tên là Hồ Tâm Nguyệt, công tử bảo ta là Tiểu Nguyệt là được.

Nụ cười này từ tận đáy lòng, đôi mắt ôn nhu, cười cười phía híp mắt thành một đường, khóe môi có chút giãn ra, thực sự có vài phần cảm giác của hồ ly.

Nhìn bầu trời tối đen, mái tóc rũ xuống.

Hồ Tâm Nguyệt ăn con gà rừng đã nướng chín của Hứa Tiên, ngược lại cảm thấy rất ngon, ăn xong còn mỉm cười với Hứa Tiên, bộ dáng ngọt ngào thanh thuần đáng yêu.

Vân Yên nhìn Hứa Tiên, nháy mắt lôi kéo hắn đi ra bên ngoài phòng, Hồ Tâm Nguyệt đợi cho bọn họ đi ra ngoài, lại vãnh tai lên, thánh lực của nàng ta rất tốt.

- Làm sao vậy nhi.

- Phu quân, ta không thích con hồ ly tinh này.

- Vừa rồi người cũng không có phản đối mà?

- Là ta vắng đầu. Phu quân, chúng ta đi thôi! Hiện tại rời đi.

- Ta đã đáp ứng người ta, đừng có dùng tính tình của hải tử nữa.

Sau đó mặc cho Vân Yên cầu khẩn bằng mọi cách, Hứa Tiên không nghe.

Vân Yên đề cao âm thanh, nói:

- Người rõ ràng là tham luyện sắc đẹp.

Hứa Tiên nghiêm túc nói:

- Người không được hồ đồ.

- Ta mới không hồ đồ. Người ưa thích nàng ta, đêm nay ôm nàng ta ngủ đi.

Hồ Tâm Nguyệt vãnh tai nghe, che miệng cười rộ lên, vẻ mặt đắc ý, đủ loại phiền muộn hôm nay, cũng khoan khoái dễ chịu không ít.

Sắc mặt Vân Yên không tốt đi tới, oán hận trừng Hồ Tâm Nguyệt, sau đó ngồi qua một bên, Hồ Tâm Nguyệt lại làm ra vẻ mặt vô tội.

Hứa Tiên đi tới, làm ra thần sắc bất đắc dĩ, ngồi ở một bên. Hồ Tâm Nguyệt cẩn thận nhìn qua, nói:

- Có phải bởi vì ta, làm cho tỷ tỷ tức giận không?

Hứa Tiên cười cười, nói:

- Không phải là người, sắc trời không còn sớm mau đi ngủ đi!

Sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Cùng ngày trong đêm, Vân Yên cùng Hứa Tiên quả nhiên tách ra ngủ, Hứa Tiên quay sang ôm vai của nàng, Vân Yên lơ đãng.

Hứa Tiên bất đắc dĩ, lại nhìn sang Hồ Tâm Nguyệt ngủ ở một bên, chỉ thấy thân thể mềm mại nhỏ nhắn của nàng ta co rúm thành một đoàn, co rút thân thể lại, toàn thân lộ ra hương vị vô cùng tinh xảo, cũng vô cùng đáng yêu. Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, ngồi ở một bên làm ra thần sắc do dự, dùng tay vén áo lên, đem tay chậm rãi đặt lên gương mặt của nàng, chỉ cảm thấy tinh tế như sơn. Lông mi của nàng động động, thân thể co lại. Cũng không có mở mắt ra. Hứa Tiên có chút thở một hơi. truyện copy từ

Trong nội tâm Hồ Tâm Nguyệt hơi buồn nôn và khinh miệt, giả bộ như mình là chính nhân quân tử. Thực chất bên trong chẳng có gì khác nam tử bình thường. Nhưng chỉ cần hắn động sắc tâm, một khi tâm thần

thất thủ bị nàng nhập vào, về sau sẽ mặc cho nàng bài bố. Đừng nói là độ kiếp thành tiên, làm người cũng không được, phải làm trâu làm ngựa cho nàng ta! Lại cảm thấy tay của Hứa Tiên từ từ trượt xuống dưới.

Bỗng nhiên trong nội tâm nàng sinh ra cảm giác báo động, không có đạo lý dễ dàng như vậy, như muốn tránh đi, lại cảm giác tay của Hứa Tiên cầm chặt. Nắm chặt cổ nhỏ nhắn của nàng.

Hồ Tâm Nguyệt mở to đôi mắt ra nhìn qua đôi mắt tối tăm của Hứa Tiên, chủ quan!

Hứa Tiên chăm chú bóp chặt cổ nhỏ nhắn của Hồ Tâm Nguyệt, mặc cho nàng giãy dụa thế nào cũng không được.

- Hiện nguyên hình đi, tha cho người một mạng.

Hồ Tâm Nguyệt lộ ra thần sắc bi thương, nói:

- Công tử, tâm của người thật ác độc!

Trong nội tâm của Hứa Tiên mềm xuống, sử dụng lực ít hơn. Nhưng kịp thời phản ứng, tăng lớn sức bóp cổ. Bỗng nhiên cô gái xinh đẹp trong tay lại biến hóa dữ tợn, biến thành dạ xoa, phun đầu lưỡi ra. Hứa Tiên không thèm để ý, dạ xoa lại biến thành độc xà, sau khi trả qua biến hóa, rốt cục hóa thành một cô gái xinh đẹp, nhưng là dung nhan của Bạch Tố Trinh, dùng ánh mắt uể uải nhìn qua hắn.

Trong mắt của Hứa Tiên từ tối tăm hóa thành mờ lung, lẩm bẩm nói:

- Nương tử.

Mặc dù là nhân cách của Đông Nhạc Đại Đế cũng không ngăn cản được chấp niệm trong tâm của hắn, thấy thần sắc buồn bã của “Bạch Tố Trinh”, trong nội tâm vẫn đau xót, trên tay đã buông lỏng.

- Phu quân. Không nên bị nàng ta lừa gạt, nàng không phải tỷ tỷ.

Vân Yên hô. xem tại

Hứa Tiên lúc này mới kịp phản ứng, nhưng đã trễ, Hồ Tâm Nguyệt thừa cơ hóa thành bạch quang muốn bỏ chạy, nhưng lại bị ngân quang bao lại.

490. Chương 489: Gặp Trên Đường Đi.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 489: Gặp trên đường đi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Thân ảnh dừng lại, cổ của nàng bị Hứa Tiên bắt lấy, nàng bị đau, nhưng lại hóa thành hình dạng con chồn, nhưng vào lúc này, trên người có tới chín cái đuôi, đong đưa qua lại như ảo ảnh, cho dù là Địa Tiên tâm thường cũng bị ảo ảnh này mê hoặc, nhất thời không cẩn thận, bị nàng trốn thoát.

Nhưng Hứa Tiên mạnh mẽ như thế nào? Không phải pháp lực, không phải thân thể, mà là tâm tính. Chỉ cần điều nhân cách phụ ra, thì có thể miễn dịch tất cả các quỷ rối tâm thần. Mà Hồ Tâm Nguyệt am hiểu nhất chính là mị thuật và ảo thuật, đao thật thương thật thì rất yếu kém, hôm nay vừa vận bị Hứa Tiên khắc chế, cho nên không địch lại đại lực của Hứa Tiên.

Trong đôi mắt tối tăm của Hứa Tiên, không bị những mê hoặc này ảnh hưởng, cau mày nói:

- Cửu Vĩ Hồ, Hồ Tâm Nguyệt, Tâm Nguyệt Hồ, Thiên Ma Tâm Nguyệt Hồ?

Sau đó cười nói:

- Muốn giả danh cũng phải lấy tốt một chút, thật sự xem ta là nam tử tầm thường sao?

Hồ Tâm Nguyệt buông tha cho giấy dựa, hỏi:

- Người làm sao nhìn thấu?

Chính mình biểu diễn hơn nữa còn trải qua một phen ảo thuật và mị thuật, không nên bị nhìn thấu mới đúng a! Sau đó nhìn qua Vân Yên bên cạnh, nói:

- Là người?

Vân Yên ngồi xổm người xuống, cười nói:

- Chính là ta, nhưng về phần nhìn thấu thể nào, không nói cho người biết. Hồ ly tinh như người. Không nên xem thường trí tuệ của nữ tử trên đời này, cũng không nên đánh giá mình quá cao!

Vừa rồi Hứa Tiên cùng Vân Yên ở ngoài cửa, Vân Yên vừa nói chuyện, trong miệng khuyên hẩn rời đi. Nhưng trong lòng vừa vặn đã có suy nghĩ khác, theo suy nghĩ của nàng, địch nhân tìm tới tận cửa rồi. Trốn chạy không khỏi. Mà dựa vào tính cách của Hứa Tiên, cũng không có khả năng ra tay với người không cừu không oán. Nếu như không có biện pháp chừng mình thuyết pháp của mình, thì không bằng nói, nàng mới làm dữ với Hứa Tiên, chính là một biện pháp.

Công đức mấy ngày nay, cứu một mạng người sẽ đạt được không ít công đức, nhưng nếu tất cả diễn kịch vừa rồi, Hứa Tiên cứu người thì bị nàng gạt, cho nên không có công đức. Hứa Tiên khi nghe nàng nhắc nhở xem công đức bài, quả nhiên không có tăng trưởng, cho nên suy nghĩ lúc trở về nên tìm cách bắt giữ nàng ta, nhưng hẩn giả bộ bất thiện. Sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên.

Bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Lần này là ta chủ quan, nhưng với trí tuệ của người lại không rõ được sao. Hẩn yêu chỉ là da thịt của người mà thôi, chờ người tuổi già sắc suy, thì biết rõ cái gọi là trí tuệ chỉ là trò cười. Nói cho người biết bí mật, muốn biết không?

Vân Yên nháy nháy mắt nói:

- Không muốn biết.

Hứa Tiên trối con chồn bạc lại, sau đó dán hơn mười tấm Định Thần Phù, xem như chế ngự được nó. Thầm vẫn nói:

- Người không phải một trong hai mươi tám tinh tú sao? Chân Vũ Đại Đế chưa cho phép mà dám nhập thể làm hại người? Vì cái gì lại tìm tới ta?

Hẩn cũng có chút thương thức, Cửu Vĩ Hồ nhập thể, rõ ràng là dấu hiệu của thiên hạ đại loạn, nhưng Đại Hạ đế quốc bấy giờ khí tượng ôn hòa, có thể nói là chính trực thịnh thế. Mặc dù có chút loạn trong giặc ngoài, nhưng cũng không trở thành họa mất nước.

Hồ Tâm Nguyệt không đáp mà hỏi ngược lại:

- Vừa rồi người không trúng mị thuật, cũng không có chút phản ứng! Có thể nói cho ta biết, vì sao không?

Nàng là cao thủ thao túng tâm linh, tự nhiên nhìn ra khác biệt trong đó. Nếu không có nhân cách phụ tính cách lãnh khốc thanh tịnh. Vân Yên lại thông minh gấp trăm lần, tìm ra nhiều chứng cớ hơn nữa, cũng khó có thể dao động tác dụng của mị thuật.

Hứa Tiên nói:

- Ta trả lời, người nên chặt đứt đuôi đi.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Không cần người chặt.

Nói xong câu này, đã ở bên ngoài miếu, nói tiếp:

- Đã đoạn.

Hứa Tiên nhìn địa phương buộc nàng lúc này, chỉ còn lại một cái đuôi hồ ly.

- Hứa Tiên. Chúng ta sẽ không dễ yên.

Hồ Tâm Nguyệt vút bỏ một câu, sau đó hóa thành độn quang bỏ chạy, Hứa Tiên đuổi không kịp, cho nên trở mắt nhìn nàng ta biến mất trong đêm tối.

Hứa Tiên lắc đầu. Không biết là mình đã chọc vào ai, quay đầu lại đã thấy Vân Yên mặt mũi tràn đầy đắc ý, cầm cái đuôi hồ ly kia. Nói:

- Lần này phải đánh úp mới có thể bắt giữ nàng ta, về sau thì không dễ dàng như vậy.

Tuy cùng là một trong hai mươi tám tinh tú, nhưng hồ ly trong truyền thuyết, cũng không phải bị nương tử của mình đối phó dễ dàng như vậy sao?

Vân Yên nhần nhần cái mũi, hung ác nói:

- Nàng còn dám đến, xem ta lại chém thêm một cái đuôi nữa. Phu quân, chúng ta ngủ đi!

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, nói:

- Hay là tách ra ngủ đi.

Trong nội tâm trong khoảng thời gian ngắn có chút thở gấp, khi vừa mới xuyên việt, chưa thỏa dục vọng của mình thì cần ba vợ bốn nàng hầu, cho tới bây giờ chủ động cự tuyệt một mỹ nhân tuyệt sắc cùng mời ngủ, đây đã là một loại tiến bộ, có cải biến lớn như thế, hẳn cảm giác linh hồn của mình đạt được thăng hoa rất lớn.

Vân Yên làm nũng nói:

- Không muốn mà!

Nàng vô cùng hưởng thụ cảm giác được ngủ trong ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhún nhún vai. Nói:

- Vậy được rồi!

Cảm thán nói: ai bảo chính mình là nam nhân chứ, thỏa mãn nguyện vọng của kiều thê là phải. Nhưng không biết, loại này cảm thán này bị nam nhân khác nghe thấy, có thể bị xúc động tức chết hay không.

Hứa Tiên cùng Vân Yên trở lại bó rơm.

Trong gió tuyết của núi non, hai người bọn họ tiến về phía trước. Trên đường đi không có gặp cái gì. Ngược lại trải qua vô số thôn trang. Không thấy tung tích của Cửu Vĩ Hồ đâu nữa. Không, hiện tại hẳn còn tám đuôi thôi, một cái đuôi bị Vân Yên cố ý treo ở bên hông, chuẩn bị trở về sẽ đi tranh công với Bạch Tố Trinh, miễn cưỡng tính toán bảo vệ trinh tiết của Hứa Tiên.

Con đường này đã có không ít người đi, trên đường hỏi thăm một nông phu, Hứa Tiên thế mới biết, đi qua ngọn núi này chính là Tần Lĩnh, qua ngọn núi này chính là Hoàng Quan, từ nơi này cách Trường An, vô cùng gần.

Hứa Tiên cũng có ý định ở đây nghỉ ngơi và khôi phục một chút, như vậy tính toán ra, tốc độ của hai người so với đi bình thường cũng không nhanh hơn bao nhiêu, nhưng được cái thú vị hơn nhiều.

Nói thí dụ như “Cây này ta trồng, đường này ta mở, muốn đi qua nơi này, lưu tiền tài lại!”, đối diện với sơn tặc từ trên cây nhảy xuống, nói ra lời kịch này rất thuộc lòng, lại nhìn thấy dung mạo của Vân Yên, hung hăng nuốt nước miếng một cái, sau đó có hơn mười sơn tặc xuất hiện, hung hăng nuốt hơn mười ngụm nước miếng. Còn tên gia hỏa thủ lĩnh sơn tặc, giơ đao lên, nói:

- Đem, đem nữ nhân này giao ra đây.

Hứa Tiên vò đầu. Thương lượng với Vân Yên:

- Nếu không, giao người cho bọn họ nhé?

Vân Yên sắc giọng:

- Người dám?

Thời điểm Hứa Tiên đánh định tiến lên thu thập sơn tặc, có chuyện ngoài dự đoán xảy ra.

Trong núi có một đạo thân ảnh lóe lên, nhanh chóng như quỷ mị, đánh mười tên sơn tặc người ngã ngựa đổ, bỏ chạy tứ tán, không còn tung tích.

Thanh ảnh dừng lại. Nhưng đó là một lão giả mặc áo xanh, đưa lưng về phía Hứa Tiên, gió núi thổi tay áo của hắn phất phới.

491. Chương 490: Lưu Ngạn Xương. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 490: Lưu Ngạn Xương. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên do dự một chút, vẫn ôm quyền nói:

- Đa tạ cao nhân cứu giúp.

Lão giả này công phu thật cao a, so với ngày đó nhìn thấy Sở Kiếm Hùng còn cao hơn nhiều, linh mục của hắn nhìn thấy rõ ràng, chân khí bằng bạc, nếu như dùng chân khí này làm cơ sở tu đạo mà nói, tiến độ tu hành cực nhanh, chẳng lẽ những cái này thật sự là “Dùng võ nhập đạo” .

Lão giả nhìn thấy dung mạo của Vân Yên cũng kinh ngạc một chút, nhưng lại khinh thường cảm tạ của Hứa Tiên, nói:

- Nhìn người thân thể khỏe mạnh, không nghĩ tới lại nhu nhược như thế, đại trượng phu ngay cả một người con gái cũng không bảo vệ được, lưu lại làm gì, không bằng nhảy núi đi.

Hứa Tiên ngẩn ngơ, giải thích nói:

- Vừa rồi chỉ là vui đùa.

Vân Yên thấy Hứa Tiên bị người khác khinh bỉ, không ngừng ôm bụng cười đùa.

Lão giả cũng không nhiều lời với Hứa Tiên, thả người nhảy xuống vách núi bên cạnh. Hứa Tiên kinh hãi, hắn không biết bay, nhảy xuống như vậy sẽ nát bấy a. Đã thấy lão giả kia mượn nham thạch nô lên vách núi, cây cối sinh trưởng, dễ dàng nhảy xuống núi, biến mất trong biển mây, lúc này mới thở ra một hơi.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi. Có cái gì không dậy nổi, ta có thể bay đấy! Lại thấy Vân Yên bên cạnh còn cười, ảo não nói:

- Lại cười sẽ đánh mộng đấy.

Vân Yên có chút đỏ mặt nói: nguồn t.u.n.g h.o.a.n.h (.) c.o.m

- Đêm nay ta muốn tắm rửa, sau khi tắm xong sẽ cho phu quân đánh, đánh chỗ đó thật tốt.

Trong đầu của Hứa Tiên hiện ra suy nghĩ mộng lung, ngoan ngoãn ghé vào trong thùng tắm, cũng giống như đám sơn tặc, nuốt một ngụm nước miếng.

Thành Hoàng Quan không lớn, có một tường thành cao hơn một trượng làm từ đất vàng, thành xây theo hình chữ nhật. Khẩu âm của nơi này không mượt như Giang Nam, nhưng đối lại có hương vị phóng khoáng, làm cho Hứa Tiên nhớ tới Yến Xích Hà.

Hứa Tiên đang muốn tìm gian phòng nghỉ lại, nắm một người đi đường, hỏi:

- Vị đại ca này, dám hỏi một câu, người biết khách sạn nằm ở đâu không?

Người qua đường cũng giải đáp theo kiểu đùa nghịch. Trên đường không biết có ai hô lên.

- Di Hồng viện có náo nhiệt a!

Hứa Tiên thấy người đi đường này nhướng mày, trong mắt tinh quang bắn ra mãnh liệt, trên gương mặt mỉm cười biến thành nghiêm túc, nhìn Hứa Tiên nói:

- Các người đi theo ta, khách sạn ở phía đối diện của Di Hồng viện.

Sau đó chạy như điên tiến về nơi có tên là Di Hồng viện, trong thời đại này, trong thành thị thế này, náo nhiệt thật là trân quý.

Hứa Tiên cùng Vân Yên nhìn nhau, cũng đi theo người kia, rẽ ngoặt vài con đường thì nhìn thấy một nơi có đèn đuốc sáng trưng nằm ở một con phố lớn, trên cột cờ có ba chữ Di Hồng viện bay trong gió.

Dưới lầu đã có rất nhiều người vây quanh, một kiểu các lão gia, tất cả đều ăn mặc áo bông tay áo bắt vào nhau, tập trung tinh thần nhìn vào trong lầu.

Hứa Tiên đi lên hỏi một chút,

- Đại gia, nơi đây có chuyện gì?

Lão đầu nhi kia không quay đầu lại, nói:

- Hai đại tài chủ bao cả Di Hồng viện này, muốn quyết tử chiến ở trên lầu.

- Quyết tử chiến? Sao không đi ra ngoài nơi sơn dã mà chiến?

Lão đầu nhi kia xoay đầu lại, nhìn Hứa Tiên cười quỷ dị, Hứa Tiên nhất thời hiểu ý của hắn, cũng cười rộ lên. Muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì, lại bị Vân Yên cường lực kéo về phía khách sạn ở bên cạnh.

Bỗng nhiên quy công trong Di Hồng viện quát thật to lên:

- Triệu đại gia đệ ngũ, Kim đại gia không được.

Dưới lầu xôn xao, âm thanh người trẻ tuổi hô lên:

- Hô tốt, đến đây, dùng sức hô cho ta, kêu lớn sẽ được tiền. Phía dưới cũng thế, ai hô lớn tiếng, có tiền lì xì.

Người bên dưới lầu cũng bắt đầu hò hét theo, mang theo vài phần điệu tín thiên du.

Hứa Tiên lại nghe âm thanh kia có chút quen thuộc, không khỏi quay đầu đi, mượn ngọn đèn dầu của quán rượu nhìn thấy thân ảnh của người nọ. Người tuổi trẻ kia một cước bước lên lan can lầu hai, trên người có hàn khí, lại cởi áo ra quấn lấy thân người. Thân thể cường tráng hiện lên, sắc mặt có chút đắc ý, nhìn quét qua khắp nơi, sau đó đối mặt nhìn thấy Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm thấy không ổn, cũng đã không kịp.

Người tuổi trẻ kia kinh hãi nói:

- Hứa ca ca!

Vân Yên quay đầu lại, muốn nhìn ai đang gọi Hứa Tiên. Lại bị Hứa Tiên đẩy tới, đi vào trong phòng. Xem náo nhiệt là một chuyện, nhưng không có thú vị.

Nhưng người trẻ tuổi kia từ trên lầu nhảy xuống, bước tới bắt lấy bả vai của Hứa Tiên, nói:

- Ca ca, là ta, ta là Tài Tử ah.

Hứa Tiên thầm nghĩ ta biết người nên mới đi, vào lúc này cũng chỉ có thể quay đầu lại, “giật mình” nói:

- Ah, là Tài Tử a! Sao người lại tới đây? xem tại

Đã thấy Triệu Tài Tử tinh thần khá tốt, nhưng sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là bộ dáng sắc dục quá độ.

Lúc này có một người hất áo khoác lên đi tới, cũng cười nói:

- Hứa huynh, sao người tới đây?

Dưới chân rõ ràng cũng hư nhược, trừ Kim Thánh Kiệt còn có ai.

Quần chúng vây xem vốn bị cường thế của bọn họ chấn nhiếp, không nghĩ tới phong hồi lộ chuyển, hai người bọn họ vui vẻ đi tới bên cạnh người kia, còn không có cách nói nào khác. Cao nhân, kêu là cao nhân.

Bị ánh mắt của quần chúng nhìn chăm chăm vào, dù là Hứa Tiên hôm nay da mặt đao thương không phá, cũng phải đỏ lên. Tuy hắn tự nhận bằng tiêu chuẩn của bản thân hôm nay, miếu sát hai tên này là quá dễ dàng, nhưng hắn không làm thế.

Chờ bọn họ thanh toán tiền độ và mặc quần áo, sau đó cùng đi vào khách sạn. Bảo chủ quán rượu chuẩn bị rượu và thức ăn, hỏi:

- Sao các người kết bè với nhau, còn ở Hoàng Quan?

Thuận tiện nhìn qua chung quanh, đã thấy lão giả áo xanh ban sáng. Đang ngồi trong góc, ăn thức ăn và rượu trên bàn, không khỏi nhìn hắn mỉm cười một cái. Lão giả nhàn nhạt nhìn qua, thấy bên cạnh Hứa Tiên có hai người. Không khỏi cau mày, hắn biết rõ hành vi của hai tên này, cho nên không thích.

Triệu Tài Tử đương nhiên nói:

- Đương nhiên là tới kinh thành dự thi rồi!

Hứa Tiên kinh ngạc, quan chủ khảo thu được bao nhiêu bạc, mới có thể cho tên cực phẩm này thi đậu cử nhân đây?

- Không đúng, thời điểm diễn ra cuộc thi không có thấy người?

Triệu Tài Tử giải thích một phen mới biết được. Triệu Tài Tử đúng là không phải cử nhân, nhưng là tú tài, làm cho Hứa Tiên thở phào một hơi.

Hắn lần này lên kinh cũng không phải dự thi, “Bổ cống” đơn giản mà nói chính là địa phương đề cử tú tài có tiềm chất. Đến Quốc Tử Giám đi học để trở thành “Cống sinh”, sau khi trở thành cống sinh, thì có tư cách làm quan. Đương nhiên chỉ là lý luận mà thôi. Triệu Tài Tử có thể bổ cống chẳng những là dùng nhiều tiền, Phan gia cũng ra thêm chút sức, xem như thủ đoạn lôi kéo Tào bang.

Mà Kim Thánh Kiệt đã khảo thí đậu cử nhân ở Kim Lăng rồi, so thứ tự còn cao hơn cả Hứa Tiên. Hắn nhìn Triệu Tài Tử cũng có tiền, lại không có nịnh bợ ai, cho nên nhìn nhau thuận mắt, hơn nữa ngư tầm ngư, mã tầm mã, tại Tô Châu đã cấu kết lại, hẹn nhau cùng lên kinh, trên đường khó tránh khỏi có chút ma sát, Kim Thánh Kiệt thì nói muốn tìm địa phương so cao thấp “Chân công phu”, Triệu tài tử nghĩ lời dặn của đại phu Hứa Tiên, vốn đang có chút do dự.

492. Chương 491: Lưu Ngạn Xương. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 491: Lưu Ngạn Xương. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng nhện không được Kim Thánh Kiệt khiêu khích, rốt cục quyết định lúc này quyết sống chết.

Hứa Tiên nói:

- Bởi vì cái gọi là “Sắc là chuyên cốt đao thép”, người cứ như vậy, ta cũng cứu không được người.

Triệu Tài Tử đã trải qua sinh tử, cho nên nói không dám.

Kim Thánh Kiệt bất mãn nói:

- Người kiêu thế mỹ thiếp, đều là tuyệt sắc. Cái gì tiện nghi đều chiếm. Lại còn nói tiện nghi như vậy, thật không có ý nghĩa.

Con mắt liếc qua Vân Yên bên cạnh Hứa Tiên, tuy đã mang khăn che mặt, nhưng cổ hương vị sắc nước hương trời vẫn không che dấu được.

- Người bình thường đi lên kinh thi, đều mang theo thư đồng, người thì ngược lại...

Hứa Tiên bị hắn nói thế thì sững sờ, phản bác nói:

- Thân thể của ta hoàn tuyệt thế võ công, há có thể bọn họ so sánh.

Lời vừa nói ra. Kim Thánh Kiệt cùng Triệu Tài Tử cũng tin phục, bọn họ đã thấy lợi hại của Hứa Tiên. Nhưng thần sắc của lão giả kia hiện ra nét giễu cợt.

Vân Yên mỉm cười mộ chút, nhìn Hứa Tiên thì thầm nói:

- Phu quân, ta đi lên lầu trước chờ người, đừng quên mang cơm lên cho ta đấy.

Nơi này quái vật thì ít mà dân treo auto thì nhiều, cho nên nàng không vui. Tuy mang khăn che mặt, nhưng khó tránh khỏi ánh mắt của nhiều người nhìn theo.

Lúc này tên thư sinh đi xuống lầu, cũng thoáng qua Vân Yên, mặc dù thư sinh không nhìn rõ dung nhan, nhưng thấy dáng vẻ. Cũng phải ngơ ngác nhìn lại, thẳng đến khi Vân Yên biến mất trên lầu hai mới khôi phục tinh thần lại. Đã thấy Hứa Tiên ba người ăn mặc giống như mình, tiến lên chào nói:

- Ba vị cũng lên kinh dự thi sao?

Kim Thánh Kiệt cùng Triệu Tài Tử đối với hắn cũng có chút xa cách, chỉ lo uống rượu. Tuy nhân phẩm ở địa phương của bọn họ chẳng khác gì cận bã. Nhưng hai chữ nghĩa khí vẫn phải có, đối với người nhìn Vân Yên bên cạnh Hứa Tiên không chớp mắt, cho nên không vui với tên ở trước mặt này, làm cho thư sinh xấu hổ một hồi.

Hứa Tiên thấy thư sinh tướng mạo nho nhã, lại anh tuấn, nhưng khi thấy hắn nhìn nữ nhân của mình không chớp mắt, cũng chẳng phải tốt lành gì. Nhưng dù sao hắn cũng từng nhìn lão bà của người khác vài lần, cho nên phải có giác ngộ. Mời tên thư sinh kia ngồi xuống, hỏi:

- Không biết đại danh của chư vị?

- Tại hạ Lưu Ngạn Xương.

Hứa Tiên nói:

- Tại hạ Hứa Hán Văn.

Nhưng cảm thấy tên của thư sinh có chút quen tai.

Lưu Ngạn Xương nghe tên Hứa Tiên quen tai, kinh ngạc nói:

- Người chính là Hứa Tiên?

Trong mắt nhiều hơn mấy phần sùng kính. Tên của Hứa Tiên nổi tiếng khắp thiên hạ, đặc biệt là trong giới thi nhân càng nổi danh gấp bội.

Hứa Tiên mỉm cười gật đầu, bỗng nhiên linh quang lóe lên, cả kinh nói:

- Người tên là Lưu Ngạn Xương?

Hoàng Quan cách huyện Hoa Âm không tới ba mươi dặm, trong trí nhớ của hắn, tên thư sinh Lưu Ngạn Xương trên đường dự thi lên kinh, tào ngộ số mệnh của mình. Hắn dừng lại trong miếu Thánh Mẫu, thành tâm xin xăm hỏi tiên đồ, kết quả thấy tượng nặng của Tam Thánh Mẫu quá xinh đẹp, không khỏi thổ lộ hết ái mộ của mình, cũng viết lên khăn lụa của Tam Thánh Mẫu một bài thơ tình, sau đó ngủ lại trên ỷ. Tam Thánh Mẫu đối với sinh hoạt tu luyện vô cùng chán ghét, lại bị tình thơ làm lay động, sau khi trải qua một phen diễn biến, kết quả mọi người đều biết.

Nhưng hần với thanh danh của nhân vật chính vô cùng không rõ, chính thức rõ chính là bằng hữu con của hần (Văn Khúc Tinh Quân). Tranh chấp với thiên thần. Cuối cùng là câu chuyện phá núi cứu mẹ, câu chuyện này vô cùng khắc sâu trong đầu của hần, bởi vì kiếp trước, câu chuyện này đã biến thành bom tấn trên trình hình, tên là Bảo Liên Đăng, về sau người ta lại thêm thắt để trở thành Phần Tiếp Theo Của Bảo Liên Đăng.

Nhưng mà tên nhân vật chính này, lại hại lão bà của mình, dựa vào con mới có thể cầu hạnh phúc.

Ta phi, không phải là thằng này chứ!

Lưu Ngạn Xương nói:

- Đúng vậy, không biết sao Hứa huynh lại kinh ngạc như thế?

Không biết Hứa Tiên kinh ngạc như vậy.

Hứa Tiên cũng là người biết các mặt xã hội, tặcute; khoát khoát tay, cười nói:

- Không có gì, không có gì, đến đây, uống rượu.

Dựa theo câu chuyện này, thì thằng này, không chạy được!

Hứa Tiên lại mời rượu và thức ăn, bốn người ăn uống, hào khí cũng từ từ thân thiện hơn.

Sau khi cơm nước no nê. Lưu Ngạn Xương đề nghị nói:

- Có câu “Chết sống có số, phú quý tại trời”, chuyện công danh phải xem học vấn, còn phải xem tướng mệnh thế nào, nơi này cách Tây Nhạc Miếu không xa, không bằng chúng ta đi lên miếu, tính tính toán toán tiền đồ, chứ vị định như thế nào?

Trong mắt Hứa Tiên có tinh quang lóe lên, đến! Quả nhiên đến! Do dự một chút. Tuy rất muốn xem trộm náo nhiệt, nhưng hần có cảm giác nên tôn trọng “Nguyên tắc” thì tốt hơn, cự tuyệt nói:

- Thời tiết còn rét lạnh, không phải thời điểm tốt. Chúng ta không đi đâu.

Tiểu tử. Người diễm phúc sâu, ta không thể làm lỡ chuyện của người a.

Lưu Ngạn Xương lại nói:

- Hứa huynh nói có lý, ta cũng không đi đâu. Cùng lên đường với các người. Đợi đến lúc năm sau tên đề bảng vàng, chúng ta sẽ cùng nhau đi du ngoạn trong núi.

Hứa Tiên đỏ mồ hôi trong lòng, ta đi, sẽ không cải biến lịch sử sao! Không đi, chẳng lẽ mối tình của tiểu tử này chết trong trứng nước sao, nói không chừng còn bị hậu nhân mắng chửi vì làm lỡ chuyện.

Vì vậy hần vỗ vai Lưu Ngạn Xương, nói thăm thía:

- Tin tưởng ta, người nên đi đi!

Lưu Ngạn Xương ngây thơ gật gật đầu.

Sau khi tiệc rượu tán đi, Kim Thánh Kiệt ba người đều trở về phòng của mình, Lưu Ngạn Xương thì tiếp tục đi xin xăm, Kim Thánh Kiệt cùng Triệu Tài Tử đã mệt mỏi, ngã đầu liền ngủ.

Hứa Tiên lại mang đồ ăn lên cho Vân Yên điểm đồ ăn, chuẩn bị chờ nàng nghỉ ngơi xong thì đi. Nhưng trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện của Lưu Ngạn Xương, thật sự rất muốn đi xem náo nhiệt a, chính mình cái gì cũng không làm, xem hình dáng của Tam Thánh Mẫu ra sao, Bảo Liên Đăng có công dụng như thế nào? Bát quái chi hồn trong lồng ngực sáng lên, đã có tiếng gầm giận dữ đánh tan mơ mộng của hần.

- Lão đầu, lại dám ăn cơm chùa?

Điểm tiểu nhị gào lên, thân thể vốn hơi còng xuống, lúc này đứng thẳng lên, vóc người cũng không thấp. Có vài phần hương vị của lưu manh.

Lão già áo xanh nói:

- Lão phu đi ra ngoài quên mang tiền, cho nên nợ một bữa.

Điểm tiểu nhị mạnh mẽ chộp lấy vạt áo của lão giả, quát:

- Quên, sao ngươi không quên đầu của ngươi đi, hôm nay gia gia sẽ cho ngươi một bài học nhớ đời.

Nhưng bị một bàn tay ngăn lại, điểm tiểu nhị trợn mắt trừng qua người đang giữ mình lại, nghe người ta nói:

- Ta trả!

Thân thể tiểu nhị rụt trở về, trên mặt xuân quang sáng lạn.

- Lão gia tử, ngài còn muốn ăn chút gì không? Ta sẽ thanh toán giúp ngài.

Lão giả kia lườm Hứa Tiên, cũng không nói lời cảm tạ, nói:

- Ngươi thật muốn trả?

Thời điểm tính sổ. Hứa Tiên mới giật mình, lão giả này lại ăn mười hai phần, bởi vì số đồ ăn này năm sáu người ăn mới hết. Cho nên trong lòng tán thưởng, không hổ là cao nhân. Lúc này trả tiền xong. Xong lão giả kia chấp tay đi xuống lầu.

Lão trông thấy hần hùng hèn. Trong mắt cũng lộ ra vài phần tán thưởng.

493. Chương 492: Luyện Võ. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 492: Luyện võ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Này, tiểu tử, ngươi đi theo ta.

Nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Hứa Tiên do dự một chút. Quyết định vẫn bảo trì mỹ đức kính già yêu trẻ, đi theo lão giả này tới một chỗ hoang vắng. Hỏi:

- Đại gia, ngài tìm ta có chuyện gì?

Đại gia? Lão giả chau mày, lại không nhiều nói, tiền lên sờ tới sờ lui trên người của Hứa Tiên.

Toàn thân Hứa Tiên phát lạnh, lão giả này không phải là gay đấy chứ, đang muốn XX.

Lão giả sờ một hồi, vui vẻ nói:

- Tiểu tử, ta thấy ngươi còn trẻ tuổi, gân cốt lại mạnh mẽ hữu lực, quả thực là kỳ tài luyện võ trăm năm có một. Vừa rồi thử phẩm hạnh của ngươi, cũng tạm được. Có nghĩ học một thân võ công tuyệt thế của lão phu không, nếu có một ngày ngươi đả thông hai mạch Nhâm Đốc, ngươi chẳng khác gì phi long tại thiên.

Trong mắt lão giả này. Tư chất của Hứa Tiên không đơn giản là tốt, mà là hoàn mỹ. Hần thấy cốt cách của Hứa Tiên là trời sinh thần lực, nhưng trong cơ thể rõ ràng không có chút nội lực nào, cho nên sinh ra ý niệm nhận đồ đệ. Đây cũng là bởi vì. Hứa Tiên khi có được công pháp của Long tộc, tốn hơn trăm vạn công đức mới có được, tố chất thân thể này đối với phạm nhân mà nói, đương nhiên là hoàn mỹ rồi. Mà linh lực của Hứa Tiên tồn tại trong thân hồn, đương nhiên không có trong đan điền khí hải.

Hứa Tiên sững sờ, hỏi:

- Đại gia, ngài không thấy trên đỉnh đầu của ta có linh quang phun lên sao?

Lão giả áo xanh cũng sững sờ, thời điểm này Hứa Tiên phải khóc lóc hô hào cầu xin hắc dật võ công mới đúng. Nghĩ lại, Hứa Tiên cũng không phải người trong giang hồ, làm sao nghe qua danh hào của mình, ngược lại mình nghe hắc dật đọc vài câu thi từ, qua vài tiếng cảm khái. xem chương mới tại (.

Bản thân lão giả cũng là người có thú đọc sách tao nhã, cho nên đối với thi từ của Hứa Tiên cũng không lạ gì, thậm chí có vài phần bội phục. Trong khách sạn biết rõ thân phận của Hứa Tiên, mới dứt khoát muốn thu hắc dật làm đồ đệ, cho nên tùy tiện thử nhân phẩm của hắc dật một lần. Nếu như là người khác, cho dù bọn họ có quý tới chết, hắc dật cũng chưa chắc nhìn qua một cái.

Hứa Tiên giải thích nói:

- Đại gia, chuyện này, kỳ thật ta đã luyện võ qua, hơn nữa luyện cũng tạm được, cho nên không cần phiền toái ngài, phu nhân còn đang chờ ta, ta đi về trước.

Nếu lão giả này tới sớm hơn mười năm, tám năm, Hứa Tiên lúc này nhất định nhào tới cầu hắc dật dạy mình tuyệt thế võ công, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Lão giả cau mày nói:

- Người cũng biết? Luyện võ không luyện công, đến già sẽ công dã tràng, người chỉ học vài chiêu thức cũng được gọi là võ công sao?

Hắc dật không tin mấy lời khoát lác của Hứa Tiên.

Hứa Tiên có chút xấu hổ nhìn hắc dật, chính mình sắp thành tiên rồi, nhưng chỉ khoát khoát tay nói:

- Ta không có hứng thú với võ công.

Nếu là bình thường, lão giả cũng hừ lạnh một tiếng, không đi quản khí gì tới hắc dật. Nhưng vừa rồi sờ sờ gân cốt của Hứa Tiên, biết được Hứa Tiên là kỳ tài võ học, buông tha không khỏi đáng tiếc. Cho nên vung tay lên, một cổ chân khí vô hình bay ra, đánh nát bảy một tảng đá cách đó vài trượng, có một tiếng nổ mạnh vang lên. Lại nhìn Hứa Tiên, quả nhiên ngây người.

Lão giả liền mỉm cười nói:

- Chiêu thức này chỉ là bình thường thôi!

Hứa Tiên không nghĩ tới, võ công còn có thể luyện tới mức này, chiêu thức ấy của lão giả, há chỉ có thể nói là bình thường. Người tu hành bình thường, không có bao nhiêu người sẽ là đối thủ của hắc dật. Bản thân hắc dật có chân khí hộ thể, hơn nữa khí huyết tràn đầy, pháp thuật tầm thường không tổn thương hắc dật được. Nếu như cận chiến, bằng khinh công giống như quỷ mị của lão giả này, nội lực đánh xa mấy trượng, thì kiếm tiên bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của lão giả. Còn Địa Tiên vượt qua thiên kiếp sẽ không xuất hiện trong nhân gian, lão giả này trong đời này không nói là vô địch, nhưng kém không nhiều lắm, cho nên trên người có cổ ngọc khí này, cũng không phải là không hiểu được.

Trên mặt của Hứa Tiên tuy khen tán thưởng, nhưng không có lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng được như phạm nhân, chỉ nói:

- Một thân võ học của đại gia, chỉ sợ đã tu tới tận cùng rồi a!

Trên mặt lộ ra một tia kính ý, hắc dật đi trên đường tắt, bằng vào rất nhiều phúc nguyên, mới có thực lực như hôm nay, nhưng đối phương đem võ công bình thường luyện tới mức này, khác biệt trong đó chẳng cần phải nói. Tuy phúc nguyên của lão giả không đủ, không làm thần tiên được, nhưng cũng là tinh anh trong loài người, nếu như có được cơ duyên, tìm được chính đồ. Nói không chừng thật sự có thể dùng võ nhập đạo, bạch nhật phi thăng.

Trong nội tâm lão giả thầm khen, kẻ này ngược lại có vài phần khí độ, cũng không có bị một màn này của mình chấn nhiếp, nhàn nhạt hỏi:

- Người nguyện học không?

Hứa Tiên không khỏi suy tư, thân thể của hắc dật cực kỳ cường hãn, nhưng hắc dật đã lâu không dùng công đức cường hóa thân thể, nhưng bởi vì công đức của hắc dật không tăng lên quá nhanh nữa, tác dụng cũng giảm bớt,

hơn nữa số lượng công đức có hạn, hấn dứt khoát không dùng biện pháp này, chuẩn bị chậm rãi tiêu hóa lực lượng đột nhiên tăng mạnh của cơ thể.

Hơn nữa còn phải cam đoan nhân phẩm của mình thật tốt, hấn chuyên môn bảo tồn hơn mười vạn công đức, thoát nhìn xem như có tác dụng, ít nhất dưới mắt tình huống này có lẽ xem như có thể cường hóa thân thể vượt qua bình cảnh, thần hồn cũng không khác bao nhiêu. Nếu có thể tu ra một cỗ chân khí, không biết có chỗ tốt đặc biệt gì hay không, cho dù không có lợi, cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian, vừa dễ dàng thỏa mãn được nhiệt tình với võ công của hấn bấy lâu nay.

Những ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, cân nhắc lợi hại được mất, nhân tiện nói:

- Tiểu tử nguyện học đại gia, ngài dạy ta đi!

Lão giả chau mày, nói:

- Lão phu tuy không câu nệ tục lý, nhưng người cũng nên gọi ta một tiếng sư phó.

Hứa Tiên vội vàng đổi giọng, khom người ôm quyền nói:

- Thỉnh sư phó truyền thụ võ công cho đệ tử, đệ tử họ Hứa tên Tiên chữ là Hán Văn, xin hỏi sư phó tôn tính đại danh, môn phái nào.

Đối phương lớn tuổi như thế, kêu một tiếng sư phó cũng không có thiệt thòi gì.

Lão giả lúc này mới thỏa mãn, thu được đồ đệ có tư chất phi phàm như thế, lại danh vang rền thiên hạ, trong nội tâm cũng rất khoan khoái dễ chịu, cười nói:

- Vi sư họ Vương, chữ Được Sư. Không môn không phái, những chuyện đó trước không nói, vi sư trước truyền cho người một bộ võ công, người nên chuyên tâm luyện tập, miễn cho ngày sau đấu không lại người khác, làm xấu tên tuổi của ta.

Hứa Tiên cẩn thận hỏi lại:

- Sư phó, là Vương hay là Hoàng?

Hấn gần như nghe được một cái tên quen tai.

Vương Được Sư cau mày nói: nguồn

- Vương, người không nên phân thân, vi sư sẽ truyền tâm pháp cho người, phương pháp này tên là Đại Hải Vô Lượng, chính là bí quyết võ lâm cao nhất, không thể truyền cho người khác, bằng không thì cho dù ở chân trời góc biển, cũng phải phế bỏ võ công toàn thân.

Hứa Tiên nghiêm túc gật đầu. Nhưng trong lòng nghĩ: chân trời góc biển, đừng nói ngài đuổi không kịp, ngài có theo kịp, cũng đánh không lại ta đâu!

494. Chương 493: Luyện Võ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 493: Luyện võ. (2)

Hấn ngược lại muốn hỏi Vương Được Sư có con gái, nhà có ở trên đảo Đào Hoa hay không, nhưng thời điểm này chỉ đặt nó ở trong bụng. Chuyên tâm ghi nhớ Đại Hải Vô Lượng, tìm một gốc cây khô, ngồi dưới tán cây, bắt đầu thử tu luyện.

Vương Được Sư đứng chấp tay một bên giải thích:

- Công pháp này chia làm mười tầng, nếu có thể tu thành mười tầng, nội lực bằng bạc, ai cũng không qua được, hơn nữa liên tục không dứt, giống như Đại Hải Vô Lượng. Tầng thứ nhất dễ dàng tu luyện, cho dù là người ngu xuẩn, có một năm nửa năm cũng có thể tu thành. Tư chất người bất phàm, đại khái ba tháng là có thể.

Hứa Tiên vui vẻ nói:

- Sư phó, ta tu thành tầng thứ nhất!

Vương Dược Sư trầm mặc một lát, tức giận nói:

- Người cũng biết tội khi sư diệt tổ xử thế nào không?

- Cái gì?

- Phế bỏ võ công toàn thân!

Trong nội tâm Hứa Tiên cười lạnh, lại đây. Do do dự dự nói:

- Nhưng mà, ta đã tu thành tầng thứ nhất.

Hắn dựa theo phương pháp của Vương Dược Sư dạy, thử đem thủy linh chi lực trong hồn phách chuyển hóa làm nội lực, trực tiếp rót vào trong kinh mạch, rất nhanh đã đạt tới cái gọi là tầng thứ nhất. Tuy nhiên kinh mạch hơi có chút đau đớn, nhưng hắn nội thị một chút, cũng không có tổn hại gì.

Cho dù người tầm thường luyện võ công, cũng tuyệt đối không thể làm như hắn được, bởi vì kinh mạch rất yếu ớt, năng lượng rất nguy hiểm, sẽ làm tổn hại kinh mạch, làm cho toàn thân tê liệt. Nhưng thân thể của Hứa Tiên, từ trong ra ngoài vô cùng cường hãn, kinh mạch so với thép không có gì khác nhau, tùy tiện cho linh lực giầy vò một chút cũng chẳng có gì. Hơn nữa người tu hành luyện khí chi thuật cũng có khác biệt rất lớn nội lực của người trong võ lâm, người tu hành luyện khí có tác dụng khắp toàn thân, có ràng buộc giữa thân thể và hồn phách, cho nên làm chuẩn bị cho “Luyện khí hóa thần”, cũng không dùng đả thương địch thủ. Cho dù là pháp thuật công kích đối thủ như Ngũ Lôi Chuông Pháp của Mao Sơn ba huynh đệ, uy lực không kém, nhưng vô cùng khác với nội công.

Vương Dược Sư dùng tay đặt lên cổ tay của Hứa Tiên, con mắt mở to, ánh mắt nhìn Hứa Tiên có chút khó tin. Nhưng hắn nhanh chóng làm ra phản ứng, ho nhẹ hai tiếng nói:

- Xem ra võ công trước kia của ngươi có tác dụng, mới có thể nhanh chóng như thế, nhưng không thể tự cao tự đại...

Sau đó giáo huấn một phen, nói:

- Tầng thứ hai của võ công này, người có tư chất tốt, không có thời gian ba năm, cũng tuyệt đối...

- Sư phó, ta luyện thành tầng thứ hai.

- Người cũng biết lần một xxx một xxx...

- Phế bỏ võ công toàn thân nha, nhưng ta thật sự luyện thành rồi.

Vương Dược Sư lại thử xem, quả nhiên... Luyện thành. Suy nghĩ nát óc một hồi, không cách nào giải thích, không thể tưởng tượng nổi, chuyện này quá quỷ dị.

Vương Dược Sư khó bình tĩnh trở lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên, vừa chậm rãi nói:

- Tầng thứ ba không có thời gian mười năm là không thể, vì sư xem như nhanh cũng dùng thời gian năm năm...

Rốt cuộc hắn nói ra công dụng của tầng thứ ba, Hứa Tiên không dám đánh gãy, làm cho hắn thở ra một hơi, tuy nhiên tỷ lệ rất nhỏ, thể gian to lớn không thiếu cái lạ, Hứa Tiên có thể vừa tu thành tầng hai lại khó có thể giải thích được.

- Sư phó, có thể bắt đầu giảng tầng thứ tư không?

Âm thanh của Hứa Tiên như ác mộng.

- Ta chuẩn bị bắt đầu tu tầng thứ năm.

Vương Dược Sư:

- Người... Người...

Lúc Hứa Tiên đem Đại Hải Vô Lượng tu tới tầng thứ bảy, Vương Dược Sư một tay vịn cây, trong mắt có tơ máu, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, giống như vừa mới ở trong kỹ viện suốt mười ngày mới bước ra ngoài. Trong nội tâm nói:

- Không có khả năng, không có khả năng...

Trong nội tâm Hứa Tiên không đành lòng, nói:

- Sư phó, ta thấy nên để ngày mai luyện đi.

Vương Dược Sư không hổ là người nhìn thấy các mặt của xã hội, miễn cưỡng trấn định tâm thần, có chút gật gật đầu, nói:

- Tiến bộ quá nhanh, chưa chắc là chuyện tốt. Vì sư đến Hoa Sơn còn có chuyện khác quan trọng hơn, đi trước một bước.

Hứa Tiên hỏi dò:

- Hoa Sơn? Chẳng lẽ sư phó muốn luận võ với người sao khác?

Hoa Sơn, quá quen thuộc a.

- Làm sao người biết, tốt, vì sư đi.

Hắn bình sinh sinh tử không sợ, nhưng hôm nay đứng bên cạnh Hứa Tiên, trong nội tâm đã lạnh lẽo, nói xong liền thả người rời đi.

Hứa Tiên chợt nhớ tới một chuyện, lớn tiếng nói:

- Sư phó, nếu ta vào lúc này đã thông hai mạch Nhâm Đốc, có chuyện gì không?

Thân hình Vương Dược Sư lão đảo một chút, dùng tốc độ nhanh hơn biến mất trong màn đêm.

Hứa Tiên gãi gãi đầu, học theo Vương Dược Sư chém ra một cổ kinh khí, một tảng đá lớn cũng nát bấy, xem như vừa học vài thứ, tu lực kém hơn Chuông Tâm Lô một chút, nhưng sử dụng lại đơn giản hơn nhiều, nhưng đây không phải cực hạn, tương lai nói không chừng sẽ cường đại hơn chút ít. Sở Vân Yên chờ sốt ruột, cho nên nhanh chóng rời đi, liền triệu mây vàng ra, đáp mây bay rời đi.

Lúc này Hứa Tiên còn không biết, hắn vừa mở ra một đại môn mới. Nội công, thứ này có chút gân gà. Không có bất kỳ người tu hành cao cấp nào nguyện ý đi học thứ này cả, bởi vì không có chút ý nghĩa nào. Cường độ thân thể cũng có hạn, cho nên khả năng chịu tải nội lực cũng có hạn.

Mà pháp thuật lại dẫn động lực lượng của thiên địa, trên lý luận là không có cực hạn. Cả hai chúng nó so sánh với nhau, nội lực uy lực không đáng giá nhắc tới. Đương nhiên không ai đi luyện.

Nhưng Hứa Tiên lại không có hạn độ này, có thể theo thân thể tăng cường, đem nội lực một mực tích góp từng tí một. Một khi mất đi hạn độ, thì con rắn nhỏ trên mặt đất cũng có thể hóa thành cự long.

Ai có thể đoán được, nội lực nho nhỏ này lại diễn biến thành đại sát khí khủng bố cơ chứ? xem chương mới tại (.

Hứa Tiên vào lúc này đang suy nghĩ tới Hoa Sơn, muốn đi xem náo nhiệt một chút! Cho dù không xem phim tình cảm của Lưu Ngạn Xương, cũng có thể nhìn Vương Dược Sư đánh võ kịch liệt. Đêm nay cũng phải tu Đại Hải Vô Lượng tới tầng thứ mười mới được, đến lúc đó nói không chừng mình còn có thể giúp sư phó một tay, không có ảnh hưởng gì cả, ta đang tôn trọng sư phó a.

Hứa Tiên quay trở về phòng trong khách sạn. Đã thấy Vân Yên nâng đôi má ngọc ngồi trước bàn, đồ ăn trên bàn chưa động tới, vừa thấy Hứa Tiên trở về, cười nói:

- Người trở về?

Sau đó nhào vào trong ngực của hắn.

Hứa Tiên ôm nàng hỏi:

- Tại sao không ăn cơm, không hợp khẩu vị sao?

Còn tưởng rằng nàng ăn không quen đồ ăn phương bắc.

Vân Yên lắc lắc đầu nói:

- Ta muốn đợi người trở về rồi ăn.

Hứa Tiên nói:

- Ta đã ăn rồi a!

Vân Yên mỉm cười nói:

- Vậy nhìn ta ăn là được.

Bộ dáng quần quít si mê làm cho nội tâm Hứa Tiên khê động, sau đó ngồi ôm nàng, tới trước bàn, cầm chiếc đĩa gấp rau cho nàng ăn, đưa đồ ăn vào trong cái miệng hồng nhuận phơn phớt của nàng. Lại nói tới đêm nay gấp lại lão giả kỳ quái buổi sáng, Vân Yên cười nói:

- Phu quân rất xấu, lão nhân gia kia thật đáng thương.

495. Chương 494: Nhâm Đốc

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần truyện copy từ

Q.6 - Chương 494: Nhâm Đốc

Hứa Tiên nói: xem chương mới tại (.

- Quái lực loạn thần, không nên hiển lộ trước mặt của người khác.

Sau đó lại gấp đồ ăn, đưa vào miệng của Vân Yên, thời điểm Vân Yên muốn ăn, Hứa Tiên lại cố ý dời đĩa, làm cho nàng không ăn được, lại một lần nữa đưa tới trước mặt của nàng, ba lần bốn lượt cũng không cho Vân Yên ăn vào, nàng tức giận đánh lên người của Hứa Tiên. Hứa Tiên nhìn thấy bộ dáng há miệng muốn ăn của nàng, quả nhiên là gây thơ động lòng người, lại thử mấy lần, nàng cũng ngoan ngoãn trúng chiêu.

Hứa Tiên nhưng cũng biết nàng cố ý đem linh hoạt nhanh nhẹn trong nội tâm dỡ xuống. Làm cho mình cảm thấy thú vị, thích thú. Nữ tử như vậy làm sao không yêu thương cho được nữa chứ? Để đĩa xuống, dùng khăn tay lau miệng của nàng.

Vân Yên nói:

- Phu quân, ta muốn tắm rửa.

Hứa Tiên không khỏi thở dài, rốt cuộc đây là hạnh phúc? Hay là giày vò đây?

Thu xếp đồ dùng tắm rửa, Vân Yên cởi từng món đồ trên người xuống, thân hình hoàn mỹ từ từ hiện ra. Mặc dù đã thân mật với hắn vô số lần, nhưng mà chuyện như thế này. Đây cũng là lần đầu tiên nàng cởi sạch quần áo trước mặt của hắn, trong nội tâm có tư vi nói không nên lời. Không khí hơi lạnh, nhưng ánh mắt của hắn lại như thiêu đốt, làm toàn thân của Vân Yên như phát sốt.

Sau khi cởi bỏ cái yếm xuống, nàng theo bản năng đưa tay bảo vệ bộ ngực của mình, sau đó cúi người cởi quần lót. Những đường cong mỹ diệu của cơ thể, một tay có chút miễn cưỡng, không thể không nhẹ nhàng ma sát lấy hai chân, cởi quần lót ra ngoài, lại không hề dùng tay che lấy chỗ tư mật kia, cho nên chân tay

có chút luống cuống. Nàng vốn có thể đi ra sau bình phong cởi đồ, nhưng nàng biết rõ hấn đang thưởng thức bộ dáng của nàng hiện giờ, càng khấn trương, cũng càng thỏa mãn yêu thích của hấn.

Rốt cuộc che đầy cuối cùng cũng cởi ra, trên người không còn chút vật che chắn nào, mái tóc đen nhánh rối tung xỏa xuống thân thể, đem thân hình nữ nhi hoàn mỹ bày ra trước mặt của hấn. Ngày đó trong miếu sơn thần, nàng có mấy lời cũng không có nói với Tâm Nguyệt Hồ, kỳ thật nàng hy vọng hấn ưa thích thân thể của mình, cho dù toát ra thần sắc không chút dục vọng nào, dưới đời này. Nàng chỉ ưa thích ánh mắt của hấn nhìn mình, bởi vì nàng tin tưởng, cho dù là thâm trầm trong dục vọng, cũng bao hàm lấy thương tiếc với mình.

Trong nội tâm của Hứa Tiên thầm tán thưởng, dáng người hoàn mỹ bực nao, bộ ngực to lớn ngạo nhân bị nàng dùng một tay che chắn lại, vèo eo nhỏ nhắn hoàn mỹ lại bày ra trước mặt, bờ mông tròn như trăng rằm, đùi ngọc thon dài hiện ra, một tay còn lại che chắn lấy nơi tư mật giữa đùi. Có lẽ theo bản năng của vũ giả, mỗi động tác của nàng đều duy trì tư thái cân đối, cho dù bây giờ đang lâm vào trong bất an, mang theo mỹ cảm tự nhiên. Nếu như dùng ánh mắt không bao hàm dục vọng, thì đó chính là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất trên đời.

Vân Yên xấu hổ cúi đầu nói:

- Phu quân, xem đủ chưa?

Hứa Tiên thở phào nói:

- Nhanh đi tắm đi, coi chừng bị lạnh.

Thân hình sau tắm bình phong sơn thủy, sương mù lượn lờ, tiếng nước truyền đến.

Hứa Tiên cười lắc đầu, đúng là quá xinh đẹp! Nhưng bằng tu hành của hấn hôm nay, muốn tĩnh hạ tâm lại cũng không khó, cũng không có như phạm nhân. Ngồi xếp bằng trên giường, tiếp tục tu luyện tâm pháp nội công Đại Hải Vô Lượng. Hôm nay tu tới tầng thứ bảy. Kinh mạch trên người đã đả thông không kém bao nhiêu, chỉ có hai mạch Nhâm Đốc còn cần tốn chút công phu.

Nhưng hấn căn bản không sợ tẩu hỏa nhập ma, thao túng lấy nội tức lưu chuyển tùacute; trong người, cho dù không án theo lộ tuyến trên công pháp cũng không sao cả, hơi chuẩn bị một chút, triệu tập tất cả nội lực, bắt đầu ném thử đả thông hai mạch Nhâm Đốc. Hấn thân là đại phu lâu năm, cho nên có lý giải với kinh mạch.

Nhâm đốc nhị mạch thuộc về kỳ kinh bát mạch, bởi vì có huyết vị chính xác, đại phu đem chúng cùng thập nhị chính kinh mạch hợp xưng mười bốn đường chính kinh mạch. Nhâm Mạch chủ huyết, âm mạch như biển; Đốc Mạch chủ khí, dương khí như biển.

Nói cách khác, Nhâm Đốc nhị mạch phân biệt làm thập nhị chính kinh mạch trong tay chân và sáu âm kinh cùng sáu dương kinh mạch có tác dụng chủ đạo, đem khí huyết thập nhị chính kinh mạch tràn đầy, cũng tràn đầy hai mạch Nhâm Đốc; trái lại, nếu khí cơ hai mạch Nhân Đốc tràn đầy, cũng có tác dụng tuần hoàn như thập nhị chính kinh mạch. Cho nên nói hai mạch Nhâm Đốc thông suốt, thì bát mạch thông; bát mạch thông, thì trăm mạch thông, tiến tới có thể thay đổi thể chất, cường gân kiện cốt, xúc tiến tuần hoàn.

Mặc dù Hứa Tiên biết những chuyện này, nhưng cũng không có thí nghiệm qua. Thứ nhất không có nội công, thứ hai không có công pháp, hôm nay cả hai đều đủ, mới có thể bắt đầu tu luyện. Thân thể của hấn cường hãn, dựa vào thân thể. Giống như một người bình thường tiến hóa thành khổng long, nhưng biểu hiện vẫn duy trì hình dáng người thường, lực lượng tốc độ tăng lên rất nhiều.

Mà nội công lại có tác dụng đào móc tiềm lực của con người, cho nên khi sử dụng, mới có thể khiến người bình thường phát huy lực lượng của khổng long.

Nhưng sau khi đào móc tiềm lực của “Khổng long” thì sao? Kết quả của nó không ai có thể biết rõ. Thời đại hồng hoang không có đồ chơi nội công này, Long tộc bây giờ đã biến mất (Long tộc Đông Hải không được tính). Mặc dù có rất nhiều yêu quái có thân thể cường hãn, nhưng là nội công lại căn cứ vào thân thể, cho dù là yêu quái tu thành hình người, tuy bề ngoài không có bao nhiêu khác biệt với con người, nhưng trong cơ thể và thể chất lại khác, không có biện pháp tu luyện thậm chí sử dụng nội công.

Hứa Tiên trong bất tri bất giác làm người đầu tiên ăn con cua (*làm liều đầu tiên mà được lợi), nhưng lúc này hắn không nghĩ nhiều như thế. Hắn một lòng muốn đả thông hai mạch Nhâm Đốc, triệt để quán thông kinh mạch toàn thân, nhưng quả nhiên không dễ dàng. Hai đường kinh mạch này trì trệ quá mức lợi hại, nhưng Hứa Tiên không quan tâm, chỉ không ngừng rót nội lực như thủy triều vào đả thông kinh mạch, trong thân thể truyền tới cảm giác bị xé rách, cũng không quan tâm.

Chuyện này trong mắt người võ lâm bình thường là không thể tưởng tượng nổi, xông mạch chẳng những là việc tổn sức, còn cần kỹ thuật. Thả một phần nội lực nhỏ có thể đánh nát đá, chính là phát huy khả năng phá hoại của nội lực. Mà kinh mạch của con người chính là huyết nhục tạo thành, cường thịnh hơn nữa cũng không có khả năng cứng rắn như đá. Cho nên nội lực càng mạnh thì người ta càng cẩn thận, bởi vì không cẩn thận sẽ làm kinh mạch đứt đoạn mà chết, cho nên tuyệt thế cường giả có thể đánh thông hai mạch Nhâm Đốc đã ít lại càng ít, vào thời điểm xông mạch chết đi thì có rất nhiều.

Nhưng ai bảo kinh mạch của Hứa Tiên còn cứng hơn cả thép, cho nên không cần kỹ xảo gì, cứng rắn xông qua là được. Cho nên người khác cả đời cũng đánh không thông hai mạch Nhâm Đốc, Hứa Tiên cần rằng một cái, dặm chân một cái là thông. Nếu Vương Dược Sư ở chỗ này, hắn có khả năng sẽ tức giận tới tẩu hỏa nhập ma.

496. Chương 495: Hoa Sơn. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 495: Hoa Sơn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Hứa Tiên chỉ cảm thấy nội lực không ngừng lưu chuyển trong cơ thể, chính thức hình thành một hệ thống. Quản khí gió vì đại chu thiên, tiểu chu thiên, chỉ vận chuyển hơn mười vòng, cảm thấy toàn thân thoải mái tới cực điểm, Đại Hải Vô Lượng cũng tu đến tầng thứ tám. Hắn vung tay lên, có thể cách không ngự vật là chén trà ở cách đó vài thước. Sử dụng pháp thuật rất dễ dàng thực hiện, nhưng muốn dùng nội lực đạt tới tình cảnh này, thì khó hơn lên trời. Nhưng muốn hai người là người tu hành và võ giả vừa học ngự vật thi đấu với nhau, người tu hành hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà, pháp thuật của người tu hành có tác dụng lớn hơn, có thể khu quỷ, có thể chiêu hồn, có thể cầu mưa, một ngày kia có lẽ phi thăng lên trời làm thần tiên. Võ giả võ công cũng chỉ có thể dùng trong chiến đấu mà thôi, đại nạn tiến đến chỉ còn con đường chết. Hai hệ thống, cái nào hơn cái nào kém, liếc có thể nhận ra.

Thời điểm này có mùi hương từ sau tấm bình phong truyền tới, Vân Yên tự trong thùng tắm đi ra, sợi tóc ướt khắp người. Thân thể càng lộ ra trắng muốt no đủ. Chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, thảng hai ở phía bắc, khí lạnh còn nặng. Hứa Tiên đi tới phía sau lưng của nàng, dùng áo khoác ngoài bao lấy thân thể mềm mại của Vân Yên, ôm trở về giường. Áo khoác bao lấy thân thể mềm mại, càng thêm mê người. Bàn tay hơi lạnh tham lam tiến vào dưới áo, làm cho toàn thân Vân Yên run lên, trên mặt đỏ ửng, yên tĩnh hưởng thụ cảm giác hắn xâm nhập.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy nàng giờ vào lúc này giống như từ nước nặn ra, nhưng hắn cũng không phải vì chiếm tiện nghi, mà là tìm được huyết vị, chậm rãi đem nội lực rót vào thân thể của nàng. Thân thể nàng có thể không mạnh mẽ như mình, cho nên Hứa Tiên rất cẩn thận, ân cần săn sóc kinh mạch của nàng. Tuy không có khả năng thoắt cái giúp Vân Yên có thêm vài chục năm công lực, nhưng vô cùng có lợi với thân thể của nàng, cũng có trợ giúp với tu hành, Vân Yên chỉ cảm thấy một dòng nước ấm tiến vào trong thân thể của mình, dần dần tràn đầy toàn thân. Nếu là võ giả bình thường sẽ không chịu nổi, bởi vì đây là nội lực tích

lũy từng chút một, nhưng đối với Hứa Tiên mà nói, nhưng công lực này chỉ cần động Thủy tinh, dễ dàng khôi phục lại.

Hứa Tiên thu hồi nội lực, sau đó dạy Đại Hải Vô Lượng cho Vân Yên, Vương sư phó thật muốn truy cứu, cho dù phế võ công của hắn đi, thì trong mấy cái nháy mắt hắn đã khôi phục lại. Nhưng hắn vẫn quyết định đi lên Hoa Sơn nói một tiếng cho Vương sư phó nghe, thuận tiện cũng học thêm một chút đồ vật như kinh công. Hắn sử dụng linh lực đã lên mức đại sư, nhưng đối với nội lực, hắn vô cùng lạ lẫm. Nghe nói đạo hữu phân trước sau, thuật nghiệp cần chuyên tấn công, chính là như thế.

Ngày thứ hai Hứa Tiên liền dẫn Vân Yên, cùng Kim Thánh Kiệt, Triệu Tài Tử, Lưu Ngạn Xương đi tới huyện Hoa Âm dưới chân Hoa Sơn, sắc trời còn sớm, Kim Thánh Kiệt cùng Triệu Tài Tử muốn tiếp tục chạy đi, Hứa Tiên nói thác có một số việc cần làm. Sau khi từ biệt bọn họ. Lưu Ngạn Xương quả nhiên quyết định trèo lên Hoa Sơn, cũng mời Hứa Tiên cùng đi.

Hứa Tiên đương nhiên không cần dẫn đường, hắn đã quyết định đến Hoa Sơn đi xem đấu võ.

Vân Yên lại nói:

- Phu quân, ta nên ở khách sạn tu luyện nhé?

Hứa Tiên cảm thấy quái lạ, nàng luôn luôn rất dính vào mình, tại sao bỗng nhiên lại cần tu luyện?

Vân Yên khẽ cười nói:

- Ta cảm giác, đã không sai biệt lắm.

Trên mặt xuất hiện một tầng đỏ ửng.

Hôm qua Hứa Tiên đã ân cần săn sóc thân thể của nàng. Nàng cũng cảm giác được khí tức biến hóa. Mấy ngày nay tu hành không có hoang phế, tuy lãng phí chút thời gian, hôm nay cuối cùng đến thời khắc thu hoạch.

- Ta vừa nhìn thấy người, tâm đã loạn, không có biện pháp không quyết tâm được. Hôm nay vừa vận người đi ra ngoài làm việc, ta tu luyện lúc này, đợi đến lúc khi trở về, có lẽ, có lẽ...

Trên mặt nàng đỏ như máu, gương mặt không nói hết câu, thần thái e thẹn.

Đương nhiên Hứa Tiên biết rõ “Có lẽ” trong miệng của nàng là có ý gì, nhìn thấy nàng trước mặt, lại nhớ tới thân hình của nàng vào đêm qua, tâm thần cũng rung động theo, mỉm cười nói:

- Vậy thì người nên tu luyện cho tốt, ta chờ tin tức tốt của người.

Hứa Tiên một mình cưỡi mây bay lên không trung, sau đó đi tìm kiếm, bởi vì hắn không biết rốt cuộc Vương Dục Sư luận võ ở nơi nào. Hoa Sơn bây giờ, vô cùng to lớn, muốn tìm kiếm mấy người nho nhỏ trên Hoa Sơn là chuyện không dễ dàng, đi một vòng quanh các ngọn núi chính của Hoa Sơn một vòng, sau đó bắt đầu dùng Thông Thiên Nhân sư tâm. Thông Thiên Nhân của hắn hiện giờ đã đạt tới một tiêu chuẩn rất cao, tuy còn xa mới đạt tới cảnh giới cao nhất. Cũng đã có thể bắt đầu tu hành “Thiên Nhĩ Thông” rồi.

Phóng nhãn nhìn lại, chỉ thấy trên ngọn núi như kiếm, đâm thẳng biển mây, trực chỉ trời cao. Hoa Sơn hiểm trở nhất thiên hạ, quả nhiên không phải nói ngoa. Hứa Tiên bay vòng quanh tìm kiếm, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, lơ mơ nhìn thấy bóng người trên ngọn núi hiểm trở, ngọn núi này không biết tên gì, nhưng bốn phía như đao gọt, ngay cả khi cũng khó trèo lên, đỉnh có một cái bình đài, giống như có người dùng cự kiếm chém ngang, những người kia đang đứng trên đó, giống như là đang nói cái gì với nhau?

Tiến lên nhìn gần, có hòa thượng có đạo sĩ có tên ăn mày, còn có người ngoại quốc, vừa vặn có năm. Trong lòng Hứa Tiên nói thầm, chẳng lẽ đây là ngũ tuyệt, không biết có phải tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh trong truyền thuyết không.

Đạo sĩ hỏi:

- Dục sư huynh, sao sắc mặt của người lại khó coi như thế?

Đạo sĩ kia đang mặc đạo bào màu xanh, giữ lại ba sợi râu dài, nhìn rất tiêu sái.

Vương Dược Sư chậm rãi lắc đầu, chuyện tối hôm qua, hiện tại nhớ tới còn cảm thấy có chút khó tin. Không khỏi mở miệng nói:

- Ta vốn không nên nghĩ nhiều, nhưng hôm nay cho dù chư vị có thể nói là tà dị, mà các vị kiến thức mưu lược cũng xem như là đệ nhất thiên hạ... Nhưng hôm nay có một chuyện. Ta trăm mối vẫn không có cách giải, cho nên muốn nói ra, thỉnh mọi người tham tường một chút.

Đạo sĩ kinh ngạc nói:

- Dược sư huynh người tinh thông thiên văn địa lý, y bói toán thuật, trong số chúng ta, xem như người bác học nhất rồi, trong thiên hạ còn có chuyện làm khó người sao?

Vương Dược Sư cười khở một tiếng, sau đó nói ra chuyện tối hôm qua. Nơi nàên tĩnh một chút, sau đó bộc phát tiếng cười to.

- Ha ha ha ha...

Đột nhiên tên ăn mày bộc phát tiếng cười to phóng khoáng, nói:

- Vương lão tà, sắc mặt của người lúc ấy nhất định rất thú vị, đáng tiếc Lão Khiếu Hoa ta không thể nhìn thấy.

Đạo sĩ lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ tuyệt kỹ Đại Hải Vô Lượng của Vương Dược Sư lại tu tới tầng thứ bảy, điều này sao có thể, nhưng bằng ngạo khí của Vương Dược Sư, sẽ khinh thường nói láo, chẳng lẽ mình cảm giác sai? đọc truyện mới nhất tại .

Hòa thượng kia chấp tay trước ngực, nói ra:

- Thiện quá thay, thiện quá thay.

Còn người ngoại quốc cười lạnh, nói:

- Vương lão tà, luận võ thì luận võ. Người muốn cầm chuyện ngu xuẩn này ra mê hoặc chúng ta, không khỏi quá coi thường chúng ta rồi.

497. Chương 496: Hoa Sơn. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 496: Hoa Sơn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vương Dược Sư tức giận mặt tím tím xanh xanh, sao không nhận ra khinh miệt trong đó, nhưng còn chưa phát tác. Một âm thanh quen thuộc vang lên:

- Sư phó, rốt cuộc ta cũng tìm được người.s

Năm người đều thấy lạ, ngọn núi này tên là Đoạn Nhận Nhai, cao tới trăm nhận, không có võ công như bọn họ không lên nổi, không khỏi nhìn về phía phát ra âm thanh, một bàn tay lớn đang treo lên vách núi, rồi sau đó nhảy mạnh lên, trừ Hứa Tiên, còn có thể là ai. Hắn vừa rồi rất nhàm chán, hơn nữa có một số việc cũng nên bẩm báo với sư phó một chút, cho nên dứt khoát tiếp cận đỉnh núi, sau đó bò lên.

Bằng không thì ở giữa không trung nhảy xuống, không khỏi quá kinh hãi một chút. Nhưng Hứa Tiên không biết, hiện tại đã rất kinh hãi.

Bằng vào võ công của năm người bọn họ, trong ba trăm bước, con ruồi bay qua cũng biết được, hôm nay Hứa Tiên xuất hiện trước mắt của mọi người, quá kinh hãi a. Vì vậy những cao nhân tuyệt thế này, biểu

lộ trong nháy mắt ngốc trệ, lão khát cái cũng không cười, bởi vì hắn phát hiện chuyện này tuyệt đối không buồn cười.

Vương Dược Sư chỉ vào Hứa Tiên hỏi:

- Người, sao người có thể đi lên?

Nếu như mình nhớ rõ là đúng, thì mình không có dạy hắn khinh công a, nghĩ như vậy. Trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Hứa Tiên giả vờ giả vệt lau mồ hôi, đương nhiên nói:

- Bò lên a! Đúng rồi, sư phó, tôi qua ta đã dẫn thông hai mạch Nhâm Đốc, đem Đại Hải Vô Lượng tu tới tầng thứ chín, quả nhiên là toàn thân nhẹ nhõm a! Nhưng ta nhớ rõ hôm qua mình không có học khinh công quyền pháp, đặc biệt tới đây tiếp tục thỉnh giáo.

Hai mạch Nhâm Đốc?

Năm người đều trì trệ, sau đó vẫn là Vương Dược Sư phản ứng nhanh, “Vui mừng” nói:

- Ân, người làm rất tốt, tiếp tục cố gắng a!

Hứa Tiên có chút xấu hổ, nói:

- Nhưng thê tử của ta quần quít muốn học võ công, ta đã dạy cho nàng, xem như giúp ngài thu thêm đồ đệ, ngài thấy không được, thì phế võ công của ta đi.

Trong lòng mấy người trên đời giật mình, đem tâm pháp nội công của bốn phái truyền cho người ngoài, đây chính là tối kỵ, dựa vào tính tình tà dị của Vương Dược Sư, nói không chừng sẽ đem hắn và nữ nhân kia cùng giết đi, trong nội tâm đều chịu tin chuyện dẫn thông “Hai mạch Nhâm Đốc” chứ.

Thần sắc Vương Dược Sư hoảng hốt một chút, hỏi:

- Nàng tu đến tầng thứ mấy?

- Chưa tới tầng thứ nhất!

Khóe miệng của Vương Dược Sư lộ ra nụ cười vui vẻ, ngẩng đầu lên cảm giác bầu trời vô cùng tươi đẹp, gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi.

Tên ngoại quốc kia nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Tiểu tử không nên hồ ngôn loạn ngữ, Vương Dược Sư, ta không nghĩ tới người lại nhảm chán tới bậc này.

Hắn mang theo đôi bông tay to, cầm một thanh xà trượng, khuôn mặt rất hung ác, nghiêm nghị quát:

- Tiếp ta một chưởng.

Vì vậy tên ngoại quốc này nhanh chóng đánh về phía Hứa Tiên.

Người ngoại quốc này chú ý tới hai người mà thôi, đầu tiên là Vương Dược Sư, sợ hắn ra tay tới cứu. Nhưng Vương Dược Sư chỉ đứng chấp tay, nhìn cũng không nhìn qua bên này, trong nội tâm có một chút hận không thể sát chết tên đồ đệ này, dù sao mình dốc sức liều mạng báo thù cho đồ đệ là được. Thứ hai chính là Hứa Tiên. Nhưng Hứa Tiên quả nhiên như hắn mong muốn, không có chút bộ dáng phòng bị nào. Mặc dù hắn cảm thấy quỷ dị, nhưng vẫn vận đủ mười thành công lực, cho dù là Vương Dược Sư tiếp hắn một chưởng này, thì bản thân cũng phải trọng thương, huống chi phía sau là vách núi.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn, song chưởng của người ngoại quốc được như nguyện, đánh lên người của Hứa Tiên. “Đánh xuống chân núi!” Trong lòng của hắn hiện ra ý niệm này trong đầu, nhưng bản thân lại bay đi, lướt qua đài cao, phát ra âm thanh “Ah ah ah ah ah ah... Phanh!”. Bốn người còn lại trên đài cao, nhìn thấy một trong những cường địch của bọn họ, cứ như vậy không minh bạch chết oan chết uổng.

Vì vậy Hứa Tiên cũng hiểu một chuyện, thì ra võ công cao, cũng không thể chân trái điểm chân phải. Tuy bị đánh vào ngực, tuy lông tóc không bị tổn thương, lại hơi có chút đau đớn, vừa rồi hấn cố ý không có sử dụng Kim Thân, dùng thân thể ngăn cản một kích này, lực phá hoại của nội công đúng là bất phàm.

Hứa Tiên nhìn qua đạo nhân kia, đạo nhân kia vội vàng bày ra tư thế đề phòng, lại nghe Hứa Tiên hỏi:

- Vị đạo trưởng này, có phải các người đang tranh đoạt một quyển sách không? Có thể cho ta xem qua đôi chút hay không?

Biểu lộ rất chân thành.

Đạo nhân do dự một chút, từ trong ngực móc sách ra, dạy cho Hứa Tiên, hấn không sợ chết, nhưng hấn sợ chết không minh bạch, ai biết thiếu niên trước mặt có làm khó dễ hấn hay không.

Hứa Tiên chân thành nói cảm tạ, kết quả xem xét lại nhú mào, đạo nhân kia thấy Hứa Tiên chau mày, vội vàng lui ra phía sau ba bước, nhưng trong thời gian nháy mắt. Đã thấy Hứa Tiên cũng không công tới, mà đang thì thầm cái gì Cửu Âm Chân Kinh.

Trong tay của Hứa Tiên cũng không phải cái gì Cửu Âm Chân Kinh, mà là Thông Huyền Chân Kinh, nhưng khi xem một chút, Hứa Tiên cảm thấy vô cùng vui mừng, đây không phải một bản bí tịch võ công, mà là phương pháp “Dùng võ nhập đạo”, hai chữ “Thông Huyền” chính là giải thích tốt nhất. Dùng thân thể phàm nhân hiểu rõ huyền cảnh.

Hứa Tiên vào lúc này cần phương pháp liên kết linh lực và nội lực lại với nhau, mà nội dung của quyển Thông Huyền Chân Kinh lại nói tới điểm này, dẫn dắt rất nhiều cho Hứa Tiên, trong đó có các loại tiểu xảo, đã tiếp cận với pháp thuật, nhưng lấy nội công làm cơ sở. Hứa Tiên xem mê mẩn, cuối cùng dứt khoát ngồi trên đài cao xem thật kỹ.

Mấy người trên đài cao đưa mắt nhìn nhau, cùng một chỗ nhìn về phía Vương Dược Sư, nhao nhao truyền âm nói:

- Vương lão tà, quần quần đồ đệ của ngươi, quá làm ầu.

Nhưng Vương lão Tà chỉ nghiêng đầu đi, nhìn qua biển mây mệnh mông này.

Hòa thượng nói:

- Thiện quá thay, chúng ta không thể so võ đúng không?

Lão khất cái rất dứt khoát nói:

- So bóng!

Kết quả là, tràng diện rất xấu hổ, bọn họ đi cũng không được, không đi cũng không được, so cũng không phải, không thể so cũng không phải. Khó khăn lắm đợi tới lúc Hứa Tiên xem hết quyển sách, Hứa Tiên ngẩng đầu cười nói:

- Nếu so võ thủ thắng, quyển sách này có tính quy cho ta không?

Tuy mấy người có chút không bỏ được, nhưng vào lúc này có cảm giác như được đại xá. Lão khất cái nói:

- Thiếu niên lang, võ công của ngươi lão Khiếu Hoa ta cảm thấy không bằng ..., đi, đi.

Nói xong muốn xuống núi.

- Đợi một chút!

Hứa Tiên ngăn cản nói.

Lão khất cái nói:

- Ngươi còn muốn như thế nào nữa?

Ánh mắt nghiêm nghị, trên mặt không có chút sợ hãi.

Hứa Tiên cười nói:

- Không biết có thể không quyền sách này đổi với bí tịch võ công của ngài không, Hàng Long Thập Bát Chương cái gì cũng được.

Trong mắt lão khát cái sáng ngời, nói:

- Hàng Long cái gì chương thì không có, Ngự Long Chương người đổi không?

Sau đó vội vàng bổ sung một câu:

- Nhưng không được truyền cho người bên ngoài.

Hứa Tiên dứt khoát nói:

- Đổi.

Sau đó niệm kinh thư cho hắn nghe một lần. Như thế, Hứa Tiên dùng Thông Huyền Chân Kinh đổi một môn bí tịch của hòa thượng kia, cuối cùng đem chân kinh giao cho Vương Dược Sư, vỗ tay cười nói:

- Như vậy chẳng phải được rồi sao? Cũng không cần đánh sống đánh chết làm gì.

498. Chương 497: Xem Cuộc Vui. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 497: Xem cuộc vui. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Vì vậy dưới sự hiệu triệu của Hứa Tiên, lần luận võ này đã buông màn, tất cả mọi người đều đạt được thứ mình muốn, nhưng làm nội tâm của Hứa Tiên cảm thán.

- Thật sự là hài, nhưng thật đáng yêu a!

Nhưng mấy người ở đây có nghĩ như hắn hay không, còn rất khó nói. Vương Dược Sư nhìn qua bí tịch trong tay, trong nội tâm suy nghĩ, rốt cuộc thu tên đồ đệ này, rốt cuộc là đúng hay sai?

Hứa Tiên ẩn ẩn có một loại dự cảm. Ngoài kiếm tu như Yến Xích Hà ra, nói không chừng còn có võ tu xuất hiện, điều kiện tiên quyết là những người kia thật sự có thể hiểu được Thông Huyền Chân Kinh này, tuy giới hạn bởi thân thể, không có khả năng cường hãn giống như mình, uy lực của nó cũng cao hơn người tu hành bình thường, nhưng cần phải xem cơ duyên. Đại đạo ba ngàn, tiểu đạo nhiều vô số kể, trên con đường tu hành, ai có thể nói rõ cái gì?

Hứa Tiên lại học từ Vương Dược Sư một bộ tâm pháp khinh công, bằng vào nội lực thâm hậu, dễ dàng nắm giữ môn võ công này, lập tức thử một lần, dễ dàng nhảy ấy trượng. Không khỏi mừng rỡ trong lòng, trước kia những động tác này hắn dùng lực lượng cơ thể của mình, nhưng hôm nay dưới tác dụng của chân khí ra, tốc độ càng mau lẹ. Nhưng chỉ là tốc độ mà nói, không duyên cớ có thể tăng nhanh hơn một tầng lực lượng, nhìn thì có vẻ ít, nhưng hắn vẫn cơ hồ không cần trả giá bất cứ cái gì, về sau lại tu luyện. Liền có thể đem lực lượng thân thể phát huy tới một độ ới, không cô phụ môn công pháp tu luyện của Long tộc này.

Hứa Tiên có được khinh công, cảm thấy mỹ mãn, tạ ơn sư ân, dùng khinh công đi xuống núi. Lưu lại mấy người trên đài cao hai mặt nhìn nhau, nói không ra lời.

Bỗng nhiên nghe được tiếng ca xướng của Hứa Tiên truyền qua tầng mây mù.

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại nhân. Hạ Trùng Ngử Bạng này, khó biết xuân. Đường dài đằng đẵng này, tu cũng xa. Khích lệ chư quân này, chớ chối tìm.

Mấy tiếng cười dài, biến mất vô tung. Đây là khuyên bảo của hắn với những người này, cũng thầm nhắc nhở chính mình. Hắn cũng không bởi vì chuyện ngày hôm nay mà có cảm xúc kiêu ngạo, ngược lại càng phải cẩn thận.

Muốn con ếch tỉnh không thể dùng tiếng người, hạ trùng không thể ngữ bằng tại người, nhưng mà, ai dám nói, mình không phải là hạ trùng, không phải con ếch? Trở thành một con ếch trong đáy giếng không đáng sợ, đáng sợ là trở thành con ếch ngạo mạn, ở trong giếng tự cao tự đại. Làm con ếch xanh cũng không sao, chớ để ‘trang Bức’ là được. Rõ ràng là ếch xanh, còn muốn túm được nhị ngũ bát vạn (*ngồi chém gió tự kỷ), ngày bị sét đánh, cũng không còn xa.

Hứa Tiên hiểu rõ, mỗi người trên đỉnh núi kia, thiên tư đều trên mình, nhưng chỉ có một tầng ngăn cách vô hình trói buộc bọn họ. Nếu có thể đánh vỡ ngăn cách này, bọn họ thân là cao thủ tuyệt thế, nghị lực, dũng khí, trí tuệ, tất nhiên sẽ làm cho bọn họ bộc phát ra lực lượng người thường không có được.

Bốn người trên đài cao nghe được những lời ca này, sắc mặt đều biến đổi, cũng lâm vào trong trầm tư. Bọn họ đều là tinh anh trong loài người, bằng không cũng không có khả năng tu luyện võ công tới bậc này, nhưng thói quen thiên hạ vô địch, cho nên trên người khó tránh khỏi có ngạo khí, cũng chính là khí độ của cao thủ. Loại khí độ cao thủ này trong bất tri bất giác, đã trói buộc bọn họ, trở thành tâm ma không nhìn thấy được. Những khí độ cao thủ vào hôm nay, những nhận thức trước kia, bỗng nhiên bị Hứa Tiên đánh nát bấy. nguồn (.)

Nếu thường nhân tao ngộ tình huống như thế này, đồ vật khiến bản thân mình kiêu ngạo lại biến thành thứ không đáng nhắc tới, có thể sẽ lọt vào đả kích cực lớn, nói không chừng cả đời sẽ lưu lại bóng mờ. Nhưng trong lòng của bọn họ ngoài rung động kinh ngạc ra, bọn họ cũng lựa chọn thức tỉnh chính mình. Trên tinh thần trong bất tri bất giác, phát sinh biến hóa rất nhỏ nhưng sinh ra cải biến cực lớn.

Bỗng nhiên đạo sĩ nói:

- Ta muốn mời chư vị cùng tới núi Chung Nam Sơn, tham tường bản Thông Huyền Chân Kinh này, không biết chư vị định như thế nào?

Nhìn ba người kia, lại thấy bọn họ cũng gật đầu, trong nội tâm có một tia vui vẻ. Nếu là ngày thường. Hắn không có khả năng đưa ra yêu cầu này, những người khác tuyệt đối không bao giờ đáp ứng. Nhiều nhất là tự mình trở về nghiên cứu chân kinh, hẹn thời gian lại đi luận võ.

Nếu không có Hứa Tiên, bọn họ luận võ, cũng chỉ có thể ở chỗ này, người bội phục ta, ta bội phục người, tán thưởng lẫn nhau một phen, sau đó đánh một trận, muốn bản thân mình lợi hại nhất, trở về lại luyện cho lợi hại hơn, không hơn, không còn có được ý nghĩa. Nhưng vào lúc này, bọn họ thả lỏng ngạo mạn trong lòng, cầu trợ lực lượng lẫn nhau, cùng nhau xuất phát về nơi cao hơn.

Hứa Tiên cười mây bay vào trong rừng, khắp nơi tuyết trắng như tuyết, chưa hòa tan. Cây rừng sâu kín, có cổ mộc mấy người không ôm hết.

Hứa Tiên nhìn qua một cây lớn cao hơn năm trượng, đồn khí đan điền chuyển về phía trước, một đạo khí kinh hình rồng hơi mờ, mang theo âm thanh long ngâm tiến về phía trước, mạnh mẽ làm đâm gãy cây gỗ, thể đi không ngớt, đánh gãy cây gỗ lớn khác, sau đó hóa thành cuồng phong tiêu tán đi, mang theo một đám sương tuyết lớn. Khi dùng công pháp và không dùng công pháp, uy lực quả nhiên khác nhau thật sâu. Võ công của lão ăn mày, đi đúng con đường cương mãnh.

Nhưng chiều này ngay cả lão ăn mày cũng không thể xuất ra được, bởi vì một chuyển vừa rồi của Hứa Tiên đã dùng ba thành lực lượng thân thể đánh ra ngoài. Mà đan điền giống như bồn nước. Nội lực theo đường ống của kinh mạch dẫn phát ra, đường ống bình thường không có khả năng chịu tải như thế. Nếu như lão ăn mày làm thế, thì cánh tay của hắn sẽ nổ tung. Hứa Tiên thì không cần lo lắng chuyện này, hơn nữa tuy tiêu hao vô cùng lớn, nhưng bằng vào thủy linh chi lực của Thủy tinh, nội lực trong nháy mắt đã khôi phục lại.

Hứa Tiên lại dùng một ngón tay, lần này dùng cách điều khiển học được từ lão hòa thượng, khí kinh dễ dàng xuyên thấu qua cây gỗ lớn. Trên Thông Huyền Chân Kinh ghi lại rất nhiều võ công, Hứa Tiên còn chưa kịp tu luyện. Hắn đang suy nghĩ đem nhiều thuộc tính linh lực hơn nữa, dung hội vào trong nội lực.

Hiện tại nội lực toàn thân của hắn do thủy linh chi lực biến ảo mà thành, hắn không khỏi nghĩ đến, nếu như dùng thái dương chi lực, kim linh chi lực hóa thành nội lực, thì biến thành cái gì?

Hứa Tiên nghĩ đến liền thử, đem hai chủng linh lực này chậm rãi dung nhập vào trong nội lực, quả nhiên có thể, nội lực dung hội hai chủng lực lượng này, nhất thời đem Đại Hải Vô Lượng tăng lên tới tầng mười, chính là cảnh giới cao nhất của môn tâm pháp này.

Hứa Tiên thử chưởng pháp, khí kinh hình rồng đã cải biến rất nhiều, nhưng uy lực lại làm cho Hứa Tiên giật mình. Khí kinh hình rồng ngao du, dễ dàng hủy hoại mười cây gỗ lớn, mới tiêu tán vô tung. Uy lực cao hơn lúc trước mấy lần. Bộ chưởng pháp cương mãnh này. Được kim linh chi lực cùng thái dương chi lực là hai chủng lực lượng cương mãnh nhất trong thiên địa, mới thể hiện uy lực hoàn mỹ của nó.

499. Chương 498: Xem Cuộc Vui. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 498: Xem cuộc vui. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên cười ha ha, đối với vượt qua thiên kiếp, lại nhiều hơn mấy phần tự tin.

Nhưng chưa từng phát giác có đôi mắt đang âm thầm theo dõi hắn, lộ ra thần sắc kinh ngạc, đây là pháp thuật gì, thậm chí có được uy lực như thế, ánh mắt nhìn Hứa Tiên, lại cẩn thận rất nhiều, thẳng này, quả nhiên không dễ dàng đối phó. Nhưng mà...

- Hừ hừ, cũng đừng xem nhẹ ta, sớm muộn gì sẽ có người khóc.

Hứa Tiên đang thử võ công, cười mây vàng, muốn quay về huyện Hoa Âm tìm Vân Yên. Chợt thấy trên sườn núi có thân ảnh quen thuộc, chính là Lưu Ngạn Xương.

Trong nội tâm Hứa Tiên cảm khái, tiểu tử này đi chậm hơn ah! Nhưng mà “Đàn ông no không biết đàn ông chết đói, đứng đây nói chuyện không đau thắt lưng”. Hoa Sơn hiểm trở, mà hôm nay tuyết đọng, đường đi không dễ dàng gì, Hứa Tiên lại bay, đương nhiên đơn giản.

Hứa Tiên ngồi xếp trên mây, nhìn qua bóng người dưới mặt đất, tự hỏi, vừa rồi “Đánh võ phiến” làm cho hắn lẫn lộn, cái gì cũng không thấy, hiện tại chẳng lẽ nhìn thấy câu chuyện ngôn tình sao? Do dự ah, giấy dựa ah, bồi hồi ah! Rốt cục quyết định đi xem hay không, ah, chỉ ngó ngó thôi.

Nơi này đã cách miếu Tam Thánh Mẫu không còn xa, Hứa Tiên ây vàng hạ xuống, lại dán lên vài đạo Ân Thân Phù, đi theo Lưu Ngạn Xương lên đỉnh núi.

Hai hàng cột cổ đồng cao lớn, nhìn thấy miếu cách đó không xa, lúc này trời khí còn lạnh, chỗ nói là leo lên đỉnh núi, tuyết đọng không có người quét dọn, dày đặc tích một tầng, che dãy đường mòn đi. Thời tiết rét lạnh thế này, cho dù là ông từ cũng tránh xuống núi, càng đừng nói cái gì khách hành hương. Chỉ có một dáng người bằng gỗ xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như là thủ vệ, làm iểu nhỏ mang theo sinh khí, chắc là người trong núi làm ra!

Lưu Ngạn Xương thật vất vả đi lên đỉnh núi, thở ra mấy ngụm khói trắng, đi vào trong miếu.

Hứa Tiên ngồi trên mây, bỗng nhiên hối hận vì không mang theo hạt dưa, lúc này có ý định an nhàn xem cuộc vui. Bỗng nhiên trong nội tâm khẽ động, trong ngực sờ lên một thứ đồ vật ở trong ngực, là hạt thông Vân Yên mang theo làm đồ ăn vặt, mà hắn quên lấy ra. Hắn ăn hạt thông, trong nội tâm cảm thán, thật sự quá hoàn mỹ. Nhưng hắn cũng không cảm nhận được khí tức của bất cứ kẻ nào, chắc hẳn Tam Thánh

Mẫu cũng không có ý định trong miếu này, đã trở về, hẩn dán Ấn Thân Phù, lại thu liễm khí tức toàn thân, muốn phát hiện hẩn cũng không dễ dàng.

Lưu Ngạn Xương thấy trên bàn vẫn còn ống thẻ, lấy tới rung một cái, phát ra âm thanh rắc...rắc... Tay của hẩn từ từ dừng lại, nhìn thẳng về phía pho tượng nặn, Tam Thánh Mẫu uy nghi đứng trên bệ thần, đôi mắt nhìn tứ phương, giống như chưa phát giác thư sinh này, dần dần lộ ra thần sắc si mê.

Hứa Tiên ăn một hạt thông, thâm nghĩ, đúng là quá biến thái, mê gái nên bị điên, nhìn tượng nặn cũng có thể si mê a.

Nhưng hẩn nhìn Tam Thánh Mẫu trên bệ thần, đúng là có ánh nhìn muôn phương, trang nhã phi phạm, cũng là thợ có tay nghề giới mới làm ra được, điêu khắc tượng hấp dẫn như thế này, hơn nữa bởi vì thường xuyên tiếp nhận phàm nhân triều bái, trên tượng thần mang theo một cỗ linh khí, giống như chân thân, cũng khó trách Lưu Ngạn Xương ngây người.

Lưu Ngạn Xương nhìn mê mẩn, không khỏi nhớ tới hôm qua gặp nàng kia tại Đồng Quan, tuy không thấy chân dung, nhưng đôi mắt kia, đến nay khó quên. Đối với Hứa Tiên cũng hiện ra một tia ghen ghét, tuổi của mình lớn hơn hẩn rất nhiều, sao không được nữ nhân đẹp như thế phụng dưỡng chứ. Không cần quá nhiều, dung mạo giống Tam Thánh Mẫu bảy tám phần là được rồi, nghĩ như vậy, ánh mắt cũng không dời đi, trong nội tâm kích động khó có thể nói nên lời.

Hẩn nhìn bốn bề vắng lặng, tịch liêu im ắng, cho nên móc bút trong lòng ra, nhìn thấy trên tượng teo một miếng băng màu đỏ. Liền lấy băng ra, trên sách viết. Làm một thủ thơ, muốn bài tỏ lòng ái mộ của mình với Tam Thánh Mẫu.

Hứa Tiên cảm thán, thật sự là sắc đảm ngập trời, đây xem như khinh nhờn thần minh a! Nhưng đồng nghiệp bất đồng mệnh, Trong Phong Thần Bảng, Trụ vương bởi vì một thủ âm thơ khinh nhờn Nữ Oa nương nương, trực tiếp đánh xuống Cửu Vĩ Yêu Hồ, làm cơ nghiệp sáu trăm năm sụp đổ. Nhưng Lưu Ngạn Xương này vì một khúc âm thơ, đạt được nữ thần ưu ái, thật sự là tốt số. Nhưng nhắc tới Cửu Vĩ Hồ, Hứa Tiên cũng ác hàn một cái.

Lưu Ngạn Xương viết thơ xong, liền cảm giác tận hứng, cho nên giắt băng về chỗ cũ, cứ như vậy mà xuống núi.

Lúc này một đạo linh quang hiện lên, rơi vào bên trong tượng Tam Thánh Mẫu.

Lưu Ngạn Xương còn chưa phát giác ra, Hứa Tiên đã thấy rành mạch.

Tam Thánh Mẫu, trở về.

Hứa Tiên thấy Tam Thánh Mẫu trở về. Cảm thấy hai mắt tỏa sáng, Tam Thánh Mẫu thoát nhìn cũng không hơn hai mươi cái xuân xanh, dáng người cao gầy áo tím nhạt, bên hông sau lưng có tà áo phát phốt, mang theo một cỗ phiêu nhiên. Quả nhiên là yếu diệu động lòng người, nhân gian tuyệt sắc. Đặc biệt là khí chất cao quý trang nhã, làm cho người ta gặp phải mê. Nhưng trên trán, còn mang theo một chút trong trẻo lạnh lùng..

Nhưng Hứa Tiên tính ra, tu vi của nàng dường như chỉ đạt tới Địa Tiên, nếu như không phải cố ý đi thăm dò, thì khó phát giác ra sự tồn tại của mình. Nhưng nữ nhân này mặc dù không nhìn thấy Hứa Tiên, lại liếc thấy câu thơ trên băng, sắc mặt đỏ lên, hiện ra nét tức giận, càng làm dung mạo xinh đẹp hơn.

Nàng ngại trong miếu thanh tịch, đi ra ngoài du ngoạn một vòng, trở về liền gặp được diễm thi bực này, trong nội tâm không thể nào không ảo não, nhìn thấy bước chân trên tuyết, liền phi thân đuổi theo ra ngoài, cần phải giáo huấn tên phàm nhân lớn mặt kia một chút.

Căn cứ Hứa Tiên hiểu biết về câu chuyện này, kể tiếp Tam Thánh Mẫu sẽ triệu ra một con rắn ra giáo huấn Lưu Ngạn Xương. Kết quả không nghĩ tới hủ chết Lưu Ngạn Xương. Tam Thánh Mẫu lòng mang áy náy, cho nên mang hẩn vào trong miếu, dùng Bảo Liên Đăng cứu sống hẩn, Lưu Ngạn Xương vẫn còn rất suếu, cho nên ngưng lại trong miếu. Tam Thánh Mẫu căn cứ bản năng đồng tình với kẻ yếu, không đành lòng vứt bỏ, cho nên cho Lưu Ngạn Xương tìm được cơ hội, một phen đồ ngon đồ ngọt thề non hẹn biển rồi kết thành phu thê, sinh hạ một đứa bé, kết quả xúc phạm luật trời, bị đày dưới Hoa Sơn. Chuyện phá núi cứu mệ, đều là nói sau.

Hứa Tiên lúc này nhanh chóng đi theo sau Tam Thánh Mẫu xem náo nhiệt.

Trong miếu thờ vắng vẻ, bỗng nhiên có một thân ảnh hiện ra, nhìn câu thơ kia, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Hứa Tiên cũng muốn nhìn thấy câu chuyện trong truyền thuyết, tuy thời điểm Lưu Ngạn Xương bị răn hù chết, biểu hiện trên mặt thật sự không tính là xinh đẹp, nhưng thằng này quá mềm yếu a!

Tam Thánh Mẫu vốn chủ muốn hù dọa thư sinh này, không muốn gây tai nạn chết người. Thương hấn chết oan uổng, thở dài, đành phải mang vào trong miếu. Do dự một chút, lấy ra một cây đèn.

Hứa Tiên tập trung tinh thần nhìn lại, đây đại khái là Bảo Liên Đăng trong truyền thuyết! Chỉ thấy cây đèn này do cổ đồng tạc thành, trên đó có hoa văn phiền phức, rất là lịch sự tao nhã. Phía dưới cây đèn lại có nụ hoa giống hoa sen.

500. Chương 499: Tam Thánh Mẫu.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 499: Tam Thánh Mẫu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tam Thánh Mẫu tuyết trắng nhu di nâng đui đèn, yên lặng trì chú. Bảo Liên Đăng từ từ phát ra hào quang bảy màu, chỉ thấy bông hoa tách ra, Hào quang tràn đầy cả nhà, rất đẹp.

Hứa Tiên vào lúc này trốn phía sau cột trụ, sợ bị ánh sáng chiếu vào người, hiện thân hình. Tam Thánh Mẫu thấy Bảo Liên Đăng tách ra hoàn toàn, trên mặt Lưu Ngạn Xương lay một cái, bờ môi Lưu Ngạn Xương khẽ nhúc nhích, lúc này từ từ tỉnh lại. Nằm lấy hoa sen kia, nhìn thấy nữ thần đứng trong hào quang bảy màu, lập tức cho hấn ngây ngốc tại chỗ.

Hoa sen cũng thu lại, ánh sáng ảm đạm. Trong nội tâm Hứa Tiên sợ hãi thần phục, Bảo Liên Đăng cần pháp lực rất cao, Bạch Tổ Trinh vì cứu Hứa Tiên bị dọa chết, cho nên đã lên trời xuống đất, tốn sức cứu sống, mà hôm nay tên Lưu Ngạn Xương chỉ bị ngọn đèn chiếu vào, đã có năng lực khởi tử hồi sinh. Nhưng không cho phép Hứa Tiên nghĩ nhiều, bên người đẩy mạnh một cái.

Tuy lực đẩy này rất lớn, nhưng không tổn thương gì tới hấn, vấn đề là, hấn vội vàng không kịp chuẩn bị đẩy ra khỏi cột trụ, nhất thời bạo lộ dưới ánh hào quang của Bảo Liên Đăng, cho dù ngọn đèn ảm đạm, cũng dễ dàng chiếu ra thân hình của Hứa Tiên. Hứa Tiên quay đầu nhìn lại. đã thấy thân ảnh của mình hiện ra.

Một đôi mắt đẹp cũng nhìn về phía hấn, Tam Thánh Mẫu nhăn mày hỏi:

- Người là người nào, vì cái gì lén lút lút lút thế?

Tuy là chất vấn, nhưng âm thanh của nàng nhu hòa động lòng người, nhưng còn mang theo một cổ hương vị cao cao tại thượng thuộc về ngạo nghễ của thần.

Hứa Tiên ổn định tâm thần một chút, hấn chỉ tới xem cuộc vui mà thôi, cũng không phải làm việc trái lương tâm. Liền khom mình hành lễ nói:

- Tại hạ bái kiến Tam Thánh Mẫu, vừa rồi du lãm trong miếu, bỗng nhiên nhìn thấy ngài hiện thân, trong nội tâm tại hạ e ngại, cho nên trốn phía sau cột trụ, xin thứ tội.

Tam Thánh Mẫu dò xét Hứa Tiên một phen, chỉ cảm thấy hấn tướng mạo đường đường, nhã nhặn tiêu sái, hơn nữa trên người ả ả có một cổ linh quang, không giống phỉ loại, liền có chút gật đầu, xem như biết rõ.

Hứa Tiên lúc này mới thở ra một hơi, nói:

- Vậy tại hạ xin cáo lui.

Lưu Ngạn Xương lúc này cũng kịp phản ứng, vội vàng từ trên mặt đất đứng dậy, nói:

- Hứa huynh, sao ngươi ở đây?

Không đợi Hứa Tiên trả lời, vội vàng hướng Tam Thánh Mẫu hành lễ, nói:

- Tiểu sinh đa tạ Thánh Mẫu nương nương cứu giúp!

Ánh mắt nhìn lên dung nhan tuyệt mỹ của Tam Thánh Mẫu, là không thể che dấu ý hâm mộ.

Tam Thánh Mẫu cho tới bây giờ cao cao tại thượng, được vạn người hương khói, nhưng chưa từng bị nam nhân nào nhìn qua như vậy. Ánh mắt không tự giác tránh đi cái nhìn thẳng của hắn, rơi vào nơi khác, đang muốn trả lời, nhưng ánh mắt ngưng tụ. Rơi vào băng trên tượng thần của nàng, không nhìn không sao, vừa nhìn sắc mặt đã thay đổi.

Hứa Tiên cũng không trả lời Lưu Ngạn Xương, không muốn làm trễ nãi chuyện tốt của hắn, trực tiếp đi ra ngoài miếu.

- Đứng lại!

Đột nhiên một âm thanh từ sâu lưng của hắn truyền tới, lại lộ ra một cổ hàn ý thật sâu.

Hứa Tiên kinh ngạc quay đầu lại, hỏi:

- Không biết Thánh Mẫu nương nương còn có chuyện gì?

Đã thấy Tam Thánh Mẫu đang nhìn cái băng trên thân tượng, nhìn hằm hằm vào Hứa Tiên, hiển nhiên là đã tức giận thật sự.

- Âm thơ phía trên này, là người viết?

Hứa Tiên kinh ngạc, chuyện này đâu liên quan gì tới ta? Nhìn về cái băng kia, một giọt mồ hôi lạnh từ trên đầu rơi xuống.

Bài thơ trên băng vốn là do Lưu Ngạn Xương viết, hôm nay câu thơ tràn ngập tình ý, khoảng chừng hơn mười thủ. Chuyện này không sao cả, trọng yếu nhất là, phía trên không phải ghi thơ bình thường, là âm thơ chân chính! Hắn dùng từ cực tục, biểu đạt ý tứ chỉ có một, ta muốn ngủ với người!

Như Lưu Ngạn Xương làm thơ chính là từ một quyển tiểu thuyết ngôn tình lưu hành gần đây, mà Hứa Tiên lại là người làm thơ và viết tiểu thuyết, cũng không dám làm tục như vậy. Vì cái gì nói là thơ của Hứa Tiên chứ? Bởi vì Tam Thánh Mẫu đi ra ngoài chỉ có một thủ, trở về lại nhiều hơn mười thủ, mà Hứa Tiên lại trốn phía sau cột. Rõ ràng là có tật giật mình.

Hứa Tiên lập tức có cảm giác nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội danh này, nhưng quay mắt lại nhìn thấy nữ thần giận dữ, hắn không thể không giải thích.

- Thơ phía trên không phải là ta làm.

Vừa mới trở về không có chú ý cái băng này, không nghĩ tới lại biến thành như vậy, trong lòng của hắn đã ần ần đoán ra là thủ đoạn của ai, châm ngòi ly gián, vu oan giá họa, không phải là thứ Cửu Vĩ Hồ am hiểu nhất sao? Trong nội tâm thâm hận, con hồ ly này quá ngoan độc. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã muốn mạng người. Ngày sau bắt được nàng, tất không cho nàng dễ chịu.

Hồ Tâm Nguyệt núp trong bóng tối, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hứa Tiên, che miệng cười trộm. Ảo thuật của nàng đã đạt tới cảnh giới nhất định, năng lực ẩn tàng thân hình còn cao hơn Hứa Tiên nhiều.

Tam Thánh Mẫu trong cơn giận dữ, làm sao chịu tin Hứa Tiên giải thích. Nếu bài thơ của Lưu Ngạn Xương vừa rồi làm nàng tức giận, còn có một tia vui sướng khi được ca ngợi, nhưng lúc này trong nội tâm của nàng chỉ có tức giận mà thôi, quá khi dễ thần, hơn nữa còn tìm đến để khi phụ, bàn tay trắng nõn đã nắm chặt Bảo Liên Đăng.

Hứa Tiên vội nói:

- Nếu Thánh Mẫu nương nương không tin, chúng ta không ngại đối chữ viết, những khúc thơ này không phải do ta viết.

Tam Thánh Mẫu do dự một chút, nói:

- Người viết đi! nguồn (.)

Bộ dáng của Hứa Tiên không thẹn với lương tâm cũng đã đánh động tâm của nàng, nàng cũng không muốn đánh người tốt.

Nhưng khi Hứa Tiên chú ý tới kiểu chữ trên cái băng kia, trong miệng có chút phát khổ, phía trên rõ ràng là kiểu chữ của mình. Con hồ ly viết chữ hại người, thật đúng là dụng tâm.

Tam Thánh Mẫu hỏi:

- Vì sao người không viết?

Bảo Liên Đăng trong tay của nàng tách ra một chút.

Không đợi Hứa Tiên trả lời, Lưu Ngạn Xương đã nhảy dựng lên, chỉ vào Hứa Tiên nổi giận mắng:

- Hứa Tiên, Lưu Ngạn Xương ta không nghĩ tới người là loại người này! Thì người kết giao bằng hữu với ta, chính là vì người muốn khinh nhờn Thánh Mẫu nương nương, thật sự là tội không thể thứ, tính toán Lưu Ngạn Xương ta nhìn lầm người, mới xem người là bạn.

Hắn nộ khí bừng bừng, hận không thể đi lên đánh Hứa Tiên, nhưng bị Hứa Tiên lạnh lùng nhìn qua, trong mắt xuất hiện hai điểm kim quang, Lưu Ngạn Xương lập tức ngừng nói, lui ra phía sau hai bước, trong lòng của hắn mặc dù sợ, trên mặt lại không sợ, quát mắng không ngớt, bộ dáng cương trực không sợ hãi. Làm cho Tam Thánh Mẫu nhìn hắn nhiều hơn vài lần, lộ ra vẻ tán thưởng, hắn nói càng hăng say.

Nhưng Hứa Tiên lại nhìn thấy chi tiết của hắn, rõ ràng là sợ hãi, nhưng lại làm như mình không chút sợ hãi cái gì. Đại khái là thấy mình đắc tội thần. Mạng không còn lâu nên can rở như thế, hơn nữa nhìn nhan sắc của hắn, rõ ràng là dựa vào mạng mình để thu hút Tam Thánh Mẫu.

Hứa Tiên lại cười lên ha hả, mặc dù hắn không có tâm tư với Tam Thánh Mẫu, nhưng nếu để cho tiểu nhân bực này tùy ý cười Tam Thánh Mẫu, lừa gạt tâm tư của nàng ta, không khỏi quá mức không đáng, cho nên hắn vào lúc này ngược lại càng cảm tạ Hồ Tâm Nguyệt đẩy mình ra, để cho hắn nhìn rõ chân diện mục của Lưu Ngạn Xương, đến cải biến câu chuyện.

501. Chương 500: Giảo Hoạt Như Hồ Ly. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 500: Giảo hoạt như hồ ly. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tam Thánh Mẫu thấy Hứa Tiên cười to, trong nội tâm càng không vui, nói:

- Người có viết hay không?

Bảo Liên Đăng trong tay đã mở ra phân nửa, nếu như Hứa Tiên thật sự làm âm thơ, nàng nói cái gì cũng không buông tay.

Hứa Tiên nói:

- Đương nhiên là viết.

Lấy bút và giấy trong ống tay áo ra.

Lưu Ngạn Xương thừa cơ nhìn Tam Thánh Mẫu biện bạch:

- Thánh Mẫu nương nương, tại hạ nhìn thấy phương dung, khó kìm lòng nổi, cho nên mới làm thơ, vốn muốn xin nương nương thứ tội, nhưng không nghĩ tới dẫn kẻ ô uế này, Lưu Ngạn Xương quả nhiên là tội không thể xá, thỉnh nương nương đem ta và tên này cùng xử tử với nhau!

Tam Thánh Mẫu ôn nhu nói:

- Chuyện này cũng không trách người.

Làm cho Lưu Ngạn Xương vui vẻ trong lòng.

Hứa Tiên viết xong dâng tặng cho Tam Thánh Mẫu. Tam Thánh Mẫu xem xét, quả nhiên là khác kiểu chữ trên băng, mới tin Hứa Tiên. Hứa Tiên dùng nhân cách phụ ghi, đương nhiên là khác với kiểu chữ của nhân cách chính rồi.

Lưu Ngạn Xương lại sợ thần, vừa rồi hắn đã đắc tội Hứa Tiên thật sâu, hôm nay hoặc là cúi đầu bồi tội với Hứa Tiên, nhưng sợ cũng không thể tu bổ gì.

- Nương nương, chuyện viết chữ này không hiểu, chỉ cần đổi thể bút, thực sự viết ra kiểu chữ khác biệt là chuyện vô cùng dễ dàng, cho nên phải nhìn lên ý thơ là biết.

Tam Thánh Mẫu nhìn nội dung trên giấy, nhẹ giọng đọc lên, đây là một bài thơ.

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến,

Hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng.

Dịch:

Xiêm y lộng lẫy rắng mây

Hoa xuân môn mơn hây hây má đào

Ví không dệt nữ đài Dao

Hắn người hội Ngọc non cao trăng rằm.

* Đây là bài Thanh Bình Điệu của Lý Bạch.

Bài thơ này là sáng tác của Lý Bạch, chính là ca ngợi vẻ đẹp của nữ nhân. Bài thơ của Lưu Ngạn Xương ví von thoát nhìn khá tốt, nhưng so sánh với nhau, lập tức âm đậm thất sắc.

Trong mắt Tam Thánh Mẫu khê động, Bảo Liên Đăng trên tai chậm rãi khép lại, nộ khí dần dần đánh tan. Thi nhân có thể làm thơ tới bậc này, làm sao có thể ghi được các bài âm thơ chứ.

Lưu Ngạn Xương nhìn về phía Tam Thánh Mẫu, nhất thời vô cùng xấu hổ.

Hứa Tiên vào lúc này chấp tay nói:

- Chữ trên băng, đúng là kiểu chữ của tại hạ.

Tam Thánh Mẫu cùng Lưu Ngạn Xương đều giật mình. Nhìn qua Hứa Tiên đang mỉm cười, rõ ràng đã thoát khỏi hiềm nghi, vì sao lại nhận là mình.

Hứa Tiên nói:

- Tam Thánh Mẫu, nguyên nhân trong đó không thể nói cho ngoại nhân biết được, bởi vì chuyện này liên quan tới danh dự của ngài, tại hạ không thể nói được. Bởi vì chuyện này, phạm nhân không biết mới tốt.

Lập tức phóng xuất hào quang của chủ tinh mặt trời, hai mắt Tam Thánh Mẫu tỏa sáng, nhìn thấy trên người của Hứa Tiên có hào quang sáng rọi phát ra, mới biết đối phương là người tu hành mạnh mẽ.

- Người!

Lưu Ngạn Xương chỉ vào Hứa Tiên nói không ra lời, nhưng chung quy không dám đối mặt với Hứa Tiên.

Hứa Tiên phát phát tay nói:

- Chuyện vừa rồi ta không truy cứu với ngươi, ngươi nhanh chóng xuống núi đi!

Lưu Ngạn Xương lại nhìn Tam Thánh Mẫu, trong mắt đầy vẻ không muốn.

Nhưng Tam Thánh Mẫu phát tay áo lên, lạnh nhạt nói:

- Lưu Ngạn Xương, chuyện ngươi làm thơ, ta sẽ không truy cứu, về sau chớ để tái diễn chuyện như vậy, bằng không chỉ có quả đắng mà thôi.

Lưu Ngạn Xương vốn đã ném hòn đá vào mặt hồ bình tĩnh trong tâm của nàng, nhắc lên rất nhiều rung động. Lưu Ngạn Xương định thừa cơ hội xâm nhập vào tim của nàng. Nhưng bởi vì quỷ kế của Hồ Tâm Nguyệt lại ném một tảng đá lớn, cho nên có sóng cao vạn trượng, những rung động nhỏ kia biến thành vô vị.

Lưu Ngạn Xương đành phải cúi đầu đi ra cửa. Nhưng trong lòng không chịu buông tha cho, vừa rồi thời điểm Tam Thánh Mẫu cứu chính mình, chính mình rõ ràng là có cơ hội, nếu không có Hứa Tiên đột nhiên xuất hiện. Đúng rồi, không phải Hứa Tiên nói không tới sao? Vì cái gì đột nhiên xuất hiện? Trong lòng của hắn càng nghĩ càng cảm thấy có âm mưu, chỉ có thể chờ ngày sau đem chuyện này tố cáo với Tam Thánh Mẫu một phen, chưa hẳn không có chuyển cơ.

Hứa Tiên cũng liếc nhìn thấu suy nghĩ của hắn, không khỏi khẽ lắc đầu. đọc truyện mới nhất tại .

Trong miếu thờ chỉ còn lại Tam Thánh Mẫu cùng Hứa Tiên hai người.

Tam Thánh Mẫu vừa rồi còn không biết, giờ phút này bỗng nhiên cảm thấy một tia câu thúc, hỏi:

- Hứa Tiên, ngươi nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Tiên liền đem chuyện mình sắp sửa độ kiếp thì gặp chuyện Tâm Nguyệt Hồ, nói cho Tam Thánh Mẫu nghe một phen, hắn không chỉ không muốn chịu tiếng xấu thay cho người khác, hơn nữa còn đem oan ức đã gánh trả lại cho người tạo nghiệt.

Tam Thánh Mẫu kinh ngạc nói:

- Thiên Ma Tâm Nguyệt Hồ, tại sao nàng ta nhập thể?

Hơn nữa còn muốn ngăn cản thiên kiếp của người trước mặt, càng làm cho nàng nghĩ mãi không rõ, trong đôi mắt đẹp dịu dàng cũng lộ ra vẻ hoài nghi.

Hứa Tiên cười nói:

- Là thật là giả, ngày sau liền biết. Lần này bởi vì có tại hạ, cho nên làm cho nương nương bị liên lụy vào, trong nội tâm của tại hạ cảm thấy bất an, chỉ chờ ngày sau bắt giữ con hồ ly kia tới cho nương nương xử trí, hiện tại liền cáo từ.

Trong lòng của hắn cảm thán, bộ dáng Tam Thánh Mẫu thoát nhìn rất là thông minh nhanh nhạy, nhưng nàng quá thiếu kinh nghiệm thế tục.

Với thân phận của nàng, vốn là nữ tiên của Dao Trì, về sau còn làm nữ thần ở Hoa Sơn được vạn người cúng bái. Ca ca chính là Nhị Lang thần quân đại danh鼎鼎. Nếu như nói hậu duệ hoàng tộc hậu duệ quý tộc cũng có phiền não của mình, thì nữ thần như nàng lại không gặp phải chuyện trắc trở gì cả, nàng sinh ra quá thuận lợi, lại là thiên chi kiêu nữ chân chính, phiền não duy nhất, chính là trong miếu này quá thanh tịch.

Mà trong núi này không có bất cứ người nào làm bạn với nhau, thời điểm nàng bị thúc, một nam nhân đồ ngon đồ ngọt, đã dễ dàng đã động tâm hồn thiếu nữ của nàng. Nàng cho rằng nàng có thể dựa vào ca ca sung ái cho nên không bị bất cứ trừng phạt gì, nhưng luật pháp thiên đình, cho dù là Nhị Lang thần cũng không cách nào chống lại được. Biết rõ là Lôi Trì cũng muốn đụng vào, cho nên tất cả chuyện xảy ra sau

đó, ngược lại nên trách cứ Nhị Lang thần lãnh khốc vô tình, không phải quá mức tùy hứng sao? Cuối cùng chỉ chỉ dựa vào một tiểu trâm hương là có thể phá núi cứu mẹ, hiểu cảm động trời có lẽ là thật, nhưng nếu muốn bằng vũ lực, thì phải trở về luyện thêm cả ngàn năm nữa!

Tam Thánh Mẫu nhăn mày nói:

- Bắt giữ Tâm Nguyệt Hồ?

Nhưng trong mắt rõ ràng không tin, nàng đã từng là nữ tiên của Dao Trì, tự nhiên nhận ra Tâm Nguyệt Hồ. Bản thân Tâm Nguyệt Hồ là một trong hai mươi tám tinh tú, mà Hứa Tiên lại không phải Địa Tiên, làm gì dễ dàng bắt giữ nàng ta. Nhưng với tính cách của nàng. Cũng không cách nào ra tay với Hứa Tiên nữa.

Hứa Tiên cười không đáp, thực sự hắn có phần tự tin này, bỗng nhiên ngửa đầu lớn tiếng nói:

- Hồ Tâm Nguyệt, ta biết rõ ngươi còn ở nơi này, nếu còn dám tới khiêu khích, bị bắt được, ngươi đừng nên nghĩ bảo trụ tám cái đuôi còn lại a.

502. Chương 501: Giảo Hoạt Như Hồ Ly. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 501: Giảo hoạt như hồ ly. (2)

Âm thanh cuộn cuộn quanh quần trong núi, đối với Cửu Vĩ Yêu Hồ có thể làm cho phàm nhân biến sắc, không có nửa điểm sợ hãi.

Làm cho Tam Thánh Mẫu có chút động dung, không khỏi cảm thấy có lẽ nên hiểu rõ hắn hơn.

Hứa Tiên hơi thi lễ với Tam Thánh Mẫu, sau đó xoay người rời đi.

Trong miếu một lần nữa yên tĩnh xuống, Tam Thánh Mẫu nhìn qua thân ảnh của hắn rời đi, chỉ cảm thấy chuyện hôm nay đúng là có chút hứng thú, ít nhất còn hơn thời gian bình thường trước đó, quay đầu lại nhìn sang miếu thờ thanh tịch, lại cảm thấy bắt đầu gian nan. Lại nhìn cái băng có ghi âm thơ, sắc mặt đỏ lên, tay trắng nõn nà vùng lên, cái băng đã sạch sẽ. Lại nhìn thấy tờ giấy trắng trên bàn, nhặt lên cầm trong tay, đọc lên mấy lần Do dự một chút, thật là tốt, để vào trong tay áo.

- Hi hi.

Vài tiếng cười khê vang lên trong miếu.

- Nên cất kỹ, thơ tình của tình lang nhés!

Tam Thánh Mẫu lập tức kịp phản ứng, nói:

- Hồ Tâm Nguyệt, thật là người!

Quả nhiên mình hiểu lầm hắn.

Quay người lại nhìn thấy thân ảnh yếu diệu đi tới, một tay vịn eo, trên mặt vui vẻ mỉa mai, nói:

- Tam muội, đã lâu không gặp.

Tam Thánh Mẫu ngọc diện hàm sát, Bảo Liên Đăng trong tay hoàn toàn tách ra. nguồn (.)

- Ai là tam muội của ngươi?

Chỉ cần có đèn này trong tay, mị thuật và ảo thuật của Hồ Tâm Nguyệt sẽ không có tác dụng gì với nàng.

Hồ Tâm Nguyệt lại khoát khoát tay nói:

- Chỉ nói đùa thôi, đừng nhỏ mọn như vậy chứ? Ta khó được một lần hạ giới, ngươi muốn động thủ, ta chỉ có thể rời đi.

- Người đã làm thơ bôi nhọ ta, còn muốn mượn tay của ta vu hãm người bên ngoài, lần này tuyệt đối không tha cho người. Chờ ta nói cho nhị ca của ta biết, bẩm báo Vương mẫu, tất sẽ có chiếu cố người thật tốt.

Tam Thánh Mẫu tức giận nói ra, trong nội tâm nàng rất chán ghét Hồ Tâm Nguyệt lỗ mắng, cho nên tại Dao Trì cũng không làm quen với nàng ta, nhưng ở Hoa Sơn này tao ngộ cố nhân Dao Trì, khó tránh khỏi có vài phần thân thiết, nếu đối phương là nữ tử, những bài thơ này cũng không tính là... Quá phận, hơn nữa những bài thơ này, một chữ nàng cũng không nhớ tới, chớ nói chi là nói cho người ngoài nghe.

Trong nội tâm Hồ Tâm Nguyệt vẫn có chút kiêng kỵ với Nhị Lang Thần, nhưng trên mặt cười càng sáng lạn, nói:

- Làm thơ như vậy, tam muội người nên ghi một trăm thủ cho ta, ta cũng nhất định xin vui lòng nhận cho. Thượng giới cực kỳ nhàm chán, thời điểm hạ giới mới thú vị, không biết người biết nơi nào thú vị hay không?

Nói chuyện này, cũng cầm chặt tay của Tam Thánh Mẫu.

Tam Thánh Mẫu tránh đi hai bước, chán ghét nói:

- Ta không phải tam muội của người!

Hồ Tâm Nguyệt xoay động nhãn châu, nói:

- Ta sẽ gọi người là tỷ tỷ, vậy là được rồi!

Tam Thánh Mẫu do dự một chút, chung quy cũng không ngăn được Hồ Tâm Nguyệt dây dưa, nói một câu lại một câu đàm luận với nàng ta. “Đại tiểu thư” thủ quy củ hiểu lễ nghi khuê phòng, nhưng cuộc sống của nữ tử khác nhau, cho nên trong lòng mang theo hướng tới, trong nội tâm tùy tâm sở dục, sinh hoạt tự do tự tại.

Hồ Tâm Nguyệt thầm kêu trúng kế, từng tiếng kêu tỷ tỷ. Không bao lâu đã hống đầu óc của Tam Thánh Mẫu choáng váng, quan hệ của hai người từ từ thân mật hơn rất nhiều. Bỗng nhiên chỉ vào Bảo Liên Đăng trong tay của Tam Thánh Mẫu, nói:

- Hảo tỷ tỷ, đây là Bảo Liên Đăng sao?

Tam Thánh Mẫu lộ ra thần sắc cảnh giác, liền tranh thủ thu Bảo Liên Đăng lại, nói:

- Người đến hạ giới, không có chuyện sao? Nhanh đi xử lý chuyện của người đi!

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Có chuyện gì trọng yếu hơn chuyện của tam muội người chứ.

Nàng thừa dịp hai người rất quen, lại gọi là tam muội, Tam Thánh Mẫu quả nhiên không có phản bác. Người thủ quy củ đối với người không thủ quy củ, luôn không có biện pháp.

Hồ Tâm Nguyệt lại lộ ra nụ cười quyền rũ, nhìn thấy ống tay áo của Tam Thánh Mẫu, nói:

- Trong núi này kham khổ, thu được một thủ tình thơ cũng phải bảo tồn thật tốt, ai!

Sau đó lắc đầu thở dài không nói

Tam Thánh Mẫu đỏ mặt nói:

- Cái gì tình thơ, người lại nói bậy, đi xuống núi cho ta.

Trong nội tâm cũng không khỏi cân nhắc, đây thật sự được xem là tình thơ sao? Tấm giấy mỏng trong tay áo, bỗng nhiên nặng hơn trước.

”Xiêm y lộng lẫy rắng mây

Hoa xuân mơn mẩn hây hây má đào

Ví không dệt nữ đài Dao

Hắn người hội Ngọc non cao trắng rằm.”

Hồ Tâm Nguyệt run đùi đắc ý niệm bài thơ này một lần.

- Đáng tiếc ah đáng tiếc!

Tam Thánh Mẫu nhin không được hiểu kỳ nói:

- Đáng tiếc cái gì?

Hồ Tâm Nguyệt giảo hoạt cười cười, nói:

- Đáng tiếc ta đọc sách rất ít, không làm được thơ hay như thế, càng đáng tiếc ta không phải nam tử, không cách nào đoạt được tâm hồn thiếu nữ của người.

Tam Thánh Mẫu cũng không cam lòng yếu thế, phản bác nói:

- Tâm hồn thiếu nữ của ta không mất, nhưng người nào đó lại thiếu một cái đuôi a.

Thấy Hồ Tâm Nguyệt rõ ràng bị câu này làm thất thần một chút, trong nội tâm đắc ý, đồng thời kinh ngạc nói:

- Người thực sự bị hấn cầm lấy một cái đuôi sao?

Thì ra nàng vốn cho rằng Hứa Tiên khoác lác, rồi sau đó bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Ah, ta nói vì sao vừa rồi người lại không dám đi ra, đợi nhân gia đi rồi người mới xuất hiện, thì ra là người sợ.

Những lời này đã làm Hồ Tâm Nguyệt nhanh mồm nhanh miệng cũng cãi lại không được, trong nội tâm đại hận, chẳng những với Hứa Tiên, mà còn hận Tam Thánh Mẫu trước mặt. Trong nội tâm vốn nghĩ lợi dụng tay của nàng tạo ra đại phiền toái cho Hứa Tiên, sau đó cũng khích bác Nhị Lang Chân Quân, muốn thưởng thức uy lực của tam tiêm nhận. Uy hiếp của Hứa Tiên, tuy làm nội tâm của nàng có chút phát lạnh, nhưng cũng kích thích ý chí chiến đấu của nàng. Dem tất cả mảnh lời, âm mưu quỷ kế, vu oan hãm hại tiến hành cùng một phen.

Hứa Tiên đang cười mây bay xuống Hoa Sơn. Bỗng nhiên cảm giác trên người lạnh lẽo, nhìn dưới chân núi có một người đang đứng, chính là Lưu Ngạn Xương.

Hứa Tiên cho đụn mây hạ xuống, đi vào bên cạnh hắn, nói:

- Lưu Ngạn Xương!

Trong nội tâm Lưu Ngạn Xương sợ hãi, khom người thật sâu, nói:

- Hứa, Hứa huynh, vừa rồi là tiểu đệ nhất thời hồ đồ, xin ngài ngàn vạn lần đừng nên trách.

Hứa Tiên vỗ vỗ vai của hắn, cũng không nói lời nào, đợi cho Lưu Ngạn Xương ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy hai con người tối tăm, ngậy ngốc tại chỗ, đợi đến lúc hắn tỉnh táo lại, Hứa Tiên đã biến mất vô tung. Hắn lắc đầu, vừa rồi mình bị con rắn dọa ngất đi, khá tốt con rắn kia không có cắn chính mình, sửa sang lại tâm thần một chút, đi xuống núi. Tuy nhiên trong nội tâm có chút cảm thấy không đúng, nhưng chung quy nói không được không đúng ở đâu, cũng không thêm nghĩ nữa.

Kỳ thi xuân năm nay mới là chuyện trọng yếu nhất đối với hắn, đợi đến lúc đến kinh thành, còn phải kết giao với Hứa Tiên kia nhiều hơn mới được. Chỉ cần đậu tiến sĩ, làm quan, còn sợ gì không có nữ nhân sao?

Hứa Tiên giải quyết Lưu Ngạn Xương xong, một đường bay xuống núi, đi vào huyện Hoa Âm, xa xa nhìn thấy ba tầng của khách sạn có rất nhiều người vây quanh.

503. Chương 502: Vào Kinh. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 502: Vào kinh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Share by:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

>

Trong nội tâm cả kinh, không biết xảy ra chuyện gì. Trước khi đi hẳn đã giao cho Vân Yên rất nhiều phù lục, cung cấp cho nền phòng thân, vào lúc này, không nên có cái gì ngoài ý muốn mới đúng.

Hứa Tiên bay tới gần, chợt nghe thấy có tiếng đàn truyền tới. Từ trong phòng truyền ra ngoài, mới yên tâm lại.

Nhưng tiếng đàn của Vân Yên hôm nay, dường như đã khác với ngày xưa, trong tiếng đàn này, dường như có hương vị của “Linh”, trong lòng mang theo yên lặng mờ ảo. Cho dù là người dốt tiếng đàn đặc, cũng có thể nghe ra mỹ cảm trong đó. Tất cả người trong khách sạn đều tụ lại, đều vắng lặng im ắng, chuyên tâm lắng nghe tiếng đàn trên lầu.

Hứa Tiên cũng không vội tiến vào, đứng trên đụn mây, chuyên tâm lắng nghe. Tiếng đàn mờ昧, cho đến cuối cùng, dư âm vẫn còn quẩn quanh, người nghe dưới lầu yên lặng một lát, sau đó nhao nhao nghị luận, không biết người đánh đàn trên lầu là người nào.

Hứa Tiên cho đụn mây hạ xuống, trực tiếp đẩy cửa sổ đi vào. Có mây màu vàng đi vào, cũng không sợ có người nào khác nhìn thấy, đã thấy Vân Yên nhắm mắt ngồi ngay ngắn trước đàn, trên mặt đã trầm tĩnh lại, làm như đang hưởng thụ dư vị cuối cùng vừa rồi. Nhưng Hứa Tiên có thể cảm thấy năng lượng đang lưu chuyển trên người của nàng.

Trúc Cơ, thành công.

Vân Yên mở hai mắt ra. Nhìn thấy Hứa Tiên, xuất hiện nụ cười, nói:

- Phu quân!

Linh quang lưu chuyển trong mắt, lại tăng thêm vài phần.

Hứa Tiên cười nói:

- Chúc mừng.

Vân Yên lại nói:

- Cần phu quân chúc mừng mới được.

Sau đó xấu hổ cúi đầu xuống, xuất hiện chút ít thần sắc xấu hổ.

Hứa Tiên sững sờ, liền kịp phản ứng. Bắt đầu đánh giá đáng người ngạo nhân của nàng, nàng ngồi trước đàn, lộ ra dáng vẻ tao nhã, trong lòng cũng có một đoàn lửa nóng. Câu dẫn vẫn về cái cảm của nàng, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, nhìn qua ánh mắt của nàng, nói:

- Đợi đến Trường An đi!

Trường An cách huyện Hoa Âm hai ba trăm dặm, đám mây bay đi không cần tới hai giờ là tới, đương nhiên Hứa Tiên không muốn nóng lòng nhất thời.

Vân Yên ôn nhu “Ân” một tiếng, tràn ngập tình ý nhìn qua Hứa Tiên, trong mắt phượng ngập nước, trước kia nàng có nằm mơ cũng nghĩ tới, chính mình sẽ có được chút ít khát vọng của nam nhân này, thậm chí dùng thân thể của mình lấy lòng của hắn.

Hứa Tiên cười nói:

- Vậy tranh thủ thời gian lên đường đi!

Sắc trời lúc này vẫn còn sớm, còn chưa tới giữa trưa. Hứa Tiên đã mang theo Vân Yên, đạp mây bay về thành Trường An. Chân trời xuất hiện một bóng đen, chính là tường thành nguy nga đang bao phủ lấy đệ nhất hùng thành, ngạo nghễ sừng sững nằm trên đại địa. Mặc dù Hứa Tiên không hiểu vọng khí chi thuật, nhưng dựa vào Thông Thiên Nhân cũng có thể nhìn thấy trong hoàng thành, một cổ Long khí xông thẳng lên trời. Tòa thành này, chính là chỗ quan sát muôn dân trăm họ.

Hứa Tiên ây hạ xuống, mang theo Vân Yên đi bộ vào thành. Ngẩng đầu nhìn lên trên tường thành có viết ba chữ “Minh Đức Môn”. Cửa thành có tên lính gác, khách thương lai vãng ra vào không dứt, không chỉ có dân cư trong thành, còn có rất nhiều khách thương ngoại bang. Nhưng những người này tiến vào cũng không chú ý quá nhiều. Đại Hạ đế quốc hôm nay. Bát phương triều bá, chẳng những là thương khách, thậm chí rất nhiều sứ đoàn ngoại quốc tới yết kiến, cũng không ít trong thành Trường An, cư dân trong thành đã nhìn quen rồi. Ít nhất vào lúc này, người ở đây còn có thể sử dụng khí độ thượng quốc đối diện với mấy “Man di”.

Vân Yên đã đọc qua trong sách, nhìn chút ít thương nhân người Hồ quái dị, cảm giác có chút thú vị, thỉnh thoảng thì thầm với Hứa Tiên bên cạnh. Hứa Tiên xuyên việt đến nay, cũng lần đầu tiên nhìn thấy kỳ cảnh như vậy, cũng mở rộng tầm mắt. Hứa Tiên đi vào trong thành, mắt thấy phố cù tung hoành, ngựa xe như nước, khắp nơi đều là cảnh tượng phồn hoa. Thời điểm này có tiếng vó ngựa truyền tới, người đi trên đường chợt tản ra hai bên, Hứa Tiên cũng kéo Vân Yên đứng qua một bên.

Chỉ thấy hơn mười kỵ sĩ hộ vệ trước sau, bao quanh chiếc xe ngựa quý giá đi ra ngoài thành. Người như hổ, ngựa như rồng, mang theo cổ khí thể này, càng lộ ra uy vũ bất phàm. Nhưng quyền quý trong thành quá nhiều, không biết là nhà hậu duệ quý tộc nhà ai. Che phủ xe ngựa cực kỳ chặt chẽ, ôn hòa như xuân. Trong thùng xe rộng thùng thình có một nam một nữ đang ngồi. Tuổi trên dưới đôi mươi.

Nữ tử trẻ tuổi có nước mắt trên má, mũi nhếch lên, bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần, người mặc hỏa hồng hồ cầu, càng lộ ra nét tươi đẹp vô song, vào lúc này đang cảm tạ nam tử trước mặt:

- Thường Hi đa tạ công tử.

Nhìn về phía công tử thiếu niên trong thùng xe, bộ dáng tuấn mỹ này nàng đã nhìn thấy vô số lần, nhưng trong lòng vẫn có chút tán thưởng. Nếu ngày thường nàng và nam tử này ngồi chung với nhau, cũng không dám ngồi gần như thế này, mà hẳn sẽ ngồi xa xa, mang trên mặt bộ dáng mỉm cười hòa ái nhìn mình. Nhưng nếu hẳn không như thế, mình cũng không dám lên xe của hắn, được mắt trong đó, nàng cũng khó có thể phân biệt.

Công tử kia chỉ mặc một thân áo đen mỏng, một tay đang chống lên thành xa, không biết suy nghĩ cái gì, hơi có chút xuất thần, nghe tiếng mỉm cười nói:

- Thường Hi cô nương không cần đa lễ, chỉ tiễn người một đoạn thì có gì, đây là may mắn của tại hạ. Không biết bao nhiêu người cầu cơ hội này, còn cầu không được đấy!

Âm thanh ôn nhu này lọt vào tai, làm cho nàng cảm thấy thoải mái một hồi, Thường Hi cười hỏi:

- Không biết công tử vừa rồi đang suy nghĩ cái gì?

Những nam nhân có thể ở cùng một chỗ với nàng, thật đúng là ít thấy!

“Công tử” thẳng thắn nói:

- Đang nghĩ về một vị bằng hữu, những ngày gần đây hắn sắp lên kinh thành, không biết đi tới chỗ nào rồi?

Thường Hi nói:

- Bằng hữu đáng giá cho công tử lo lắng như thế, chắc chính là vị Tríc Tiên, Hứa Tiên Hứa Hán Văn.

Hứa Tiên lúc này còn không biết, mình lúc này đã lĩnh danh hiệu của Lý Bạch rồi. Bởi vì hai chữ “Trích Tiên” hôm nay chỉ là ngôn từ khen ngợi, cũng không giống Lý Bạch được thiên hạ đề cử. Nhưng đợi tới lúc hắn sao chép toàn bộ thơ Đường một lần, đại khái cũng không kém bao nhiêu lắm.

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Đúng vậy.

Không tự giác, ánh mắt biến thành ôn hòa hơn.

Thường Hi nói:

- Công tử và hắc có giao tình thâm hậu, gia thoại thiên kim tặng mỹ lúc trước, Thường Hi tại Trường An cũng nghe nói qua.

Bỗng nhiên làm ra vẻ sầu lo,

- Lại nói tiếp, tương lai cũng có một ngày, công tử sẽ đem ta đưa ra ngoài a!

Khóe môi xuất hiện nụ cười vui vẻ.

Phan Ngọc lại lắc đầu cười khở, nói:

- Thường Hi chớ giấu cợt ta, bởi vì việc này, hôm nay Doãn viện thủ gặp ta vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng, mong rằng người giúp ta nói ngọt nhiều hơn.

Con người màu đen ôn nhu như nước, giống như ngọc thạch điêu khắc thành, nhưng lại có gợn sóng xuất hiện.

Thường Hi khó mà nhìn thấy biểu hiện bất đắc dĩ này của Phan Ngọc, không khỏi che miệng bật cười, phát ra tiếng cười động lòng người. Người bên ngoài tổn ngàn vàng cũng chưa chắc được nghe nàng cười như vậy, cũng chỉ có người trước mặt mới khiến nàng buông lỏng.

504. Chương 503: Vào Kinh. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 503: Vào kinh. (2)

Nguồn: Vipvanda

Share by:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ nói tốt giúp người.

Bỗng nhiên cảm thán nói:

- Nhớ tới cũng thật đúng, Doãn viện thủ cũng thường xuyên nhắc với ta vị Thái Phượng cô nương ở Tây Hồ kia, hôm nay cảnh ngộ không khác gì nhau, không biết ngày nào mới được giải thoát đây?

Đôi mắt nhìn về phía Phan Ngọc.

Phan Ngọc cười nói:

- Nếu cô nương cần, tại hạ tất nhiên sẽ tương trợ. Nhưng có Doãn viện thủ. Chắc hẳn cũng không cần người “Vô tình vô nghĩa” như ta hao tâm tổn trí đâu,

Cái gọi là giai thoại “Thiên kim tặng mỹ”, trong miệng người bình thường là giai thoại tự nhiên, nhẹ sắc trọng nghĩa, đúng là mỗi người đều ca ngợi. Nhưng trong miệng của Doãn Hồng Tự lại biến thành “Vô tình vô nghĩa”, nhưng Doãn Hồng Tự “Quái dị”, trong kinh đều biết được, chắc chắn sẽ chê cười mà thôi.

Thường Hi muốn nói tiếp, xe ngựa chậm rãi dừng lại, một kỵ sĩ đi tới cửa sổ, nói:

- Công tử, đến đào viên rồi.

...

Hứa Tiên tìm kiếm khách sạn để lại. Sau đó nằm trên giường lớn, giang rộng tứ chi ra, đoạn đường này, hẳn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, rốt cuộc cũng đã tới rồi, cho nên thở ra một hơi. Bên trong khách sạn, giống như có thể ngửi được khí tức của người nọ.

Vân Yên tiến lên đẩy nhẹ hấn, nói:

- Phu quân, hôm nay còn có việc cần làm, phải đi tới lễ bộ báo danh, lại đến nhà Trương đại nhân một lần, chắc cũng không tốn bao nhiêu thời gian đâu.

Hứa Tiên thò tay kéo nàng vào trong ngực, nghiêng người áp thân thể mềm mại của nàng bên dưới, cười nói:

- Không bằng ta trước tiên ăn tươi người mới là tốt nhất.

Cùng Vân Yên cười đùa một phen, Hứa Tiên cũng thu thập một chút, sửa sang bộ dáng, bắt đầu xử lý việc cần làm, nhất định phải đi tới lễ bộ báo danh, chuyện này vô cùng đơn giản. Lại đi chuẩn bị một chút lễ vật bình thường, đi tới nhà lão sư Trương Văn Thụy của mình, quản sự vừa thấy tên của Hứa Tiên, liền dẫn vào trong phủ, dâng nước trà.

Nhưng Trương Văn Thụy lúc này, cũng không ở trong phủ. Hứa Tiên theo lễ tiết chờ một lúc, liền bái biệt rồi đi, hẹn sáng sớm ngày mai lại tới.

Tuy Hứa Tiên rất muốn chạy tới Phan vương phủ để gặp mặt Phan Ngọc trước tiên, nhưng trước đó, phải tìm lễ vật quý trọng mới được. Nhưng nếu đã tới kinh thành, không đi bái phỏng lão sư của mình trước, ở trong mắt của người khác, chính là không hiểu lễ nghĩa nghiêm trọng.

Sau khi xử lý tất cả công việc, Hứa Tiên cũng thở ra một hơi, liền vội vàng đi tới Phan vương phủ. Lễ vật bái thiếp đương nhiên không thể thiếu, thủ vệ binh vệ thấy Hứa Tiên khí độ bất phàm, cũng rất khách khí. Nhưng không thể cho hấn vào thẳng, ngồi trên ghế dài của người gác cổng chờ một lát, nhưng có chút ngồi không yên, đứng dậy đi qua đi lại, trong nội tâm có chút vội vàng.

Trừ lập tức gặp lại Phan Ngọc xa cách đã lâu ra, chính mình cũng phải gặp mặt nhạc phụ nhạc mẫu. Lại nói tiếp, hấn hiện giờ có nhiều hồng nhan, nhưng vẫn lẻ loi một mình. Nào có cái gì phụ mẫu huynh đệ. Nhưng Hứa Tiên lại quên một chuyện, trên thế giới vẫn có sinh vật gọi là nhạc phụ nhạc mẫu, đã không có cách nào, cũng không thể làm thịt, cho nên kiên trì tới gặp. Lời của mình nói ra, thật sự có lỗi với nhị lão đã khuất, mộng đẹp mong con hơn người cũng không thể bị hủy trong tay mình.

Tình huống tốt nhất hôm nay chính là Phan Ngọc ở trong phủ, mà hai vị kia không có bên trong, như vậy dễ dàng thương lượng đối sách, lại đi gặp mặt. Nhưng hấn rất nhanh nhận được tin tức xấu nhất, Phan Ngọc vừa mới xuất phủ, mà Phan vương đang ở trong phủ, hơn nữa muốn triệu kiến Hứa Tiên gặp mặt.

Hứa Tiên vò đầu một hồi, hôm nay tiến cũng không được, lui cũng không xong. Cẩn rằng một cái đi vào, cũng không có gì đáng sợ hơn thiên kiếp a, cho nên đi theo đây tới nhà quan vào bên trong, đi qua hành lang gấp khúc thật dài, đi vào trước cửa thư phòng, tên tôi tớ nhà quan khom người, nói:

- Vương gia, Hứa Tiên Hứa công tử đã tới.

Lại nghe một âm thanh uy nghiêm truyền ra.

- Cho hấn vào đi.

Tên đầy tớ quay sáng nói với Hứa Tiên, nói:

- Hứa công tử, xin mời!

Hứa Tiên có chút gật đầu với hấn, chỉnh lại vạt áo rồi đi vào bên trong, quét qua bài trí trong thư phòng, mới nhìn thấy một nam nhân trung niên, ăn mặc một thân thường phục, đang ngồi trên bàn sách viết cái gì đó, hoàn toàn không phát giác Hứa Tiên tiến đến.

Hứa Tiên mỉm cười, ra oai phủ đầu sao? Không mất cấp bậc lễ nghĩa tiến lên khom người, nói:

- Hứa Tiên Hứa Hán Văn bái kiến Vương gia.

Phan Chương lúc này mới phản ứng. Ngẩng đầu lên, đánh giá Hứa Tiên.

Hấn đã nghe được danh tiếng của Hứa Tiên, tuy những thơ từ kia rất tốt, khiến hấn cũng tán thưởng Hứa Tiên, nhưng tuyệt đối không che giấu được một cổ oán niệm. Mặc dù tốt, cũng có tu luyện qua đạo pháp, nhưng nếu như ngày nào đó xảy ra chuyện gì đó với Phan Ngọc thì khó lường, hấn lại biết rõ tính tình

cương nghị quả quyết của con gái, không thể cưỡng bức, có thể nào đáp ứng? Hôm nay gặp được hấn, cuối cùng cũng yên tâm một chút. Hứa Tiên thân hình cao lớn, khí chất hiên lãng, tuy không nói tới anh tuấn cỡ nào, nhưng thực chất bên trong vẫn lộ ra dáng vẻ thông dong tiêu sái, còn có vài phần phong lưu.

Đủ loại ý niệm trong đầu đang lưu chuyển quanh Phan Chương, sau đó thản nhiên nói:

- Ngồi đi!

Hứa Tiên nói:

- Tạ vương gia.

Phan Chương dò xét Hứa Tiên một lúc, Hứa Tiên cũng đang đánh giá hấn, mặc dù trên đầu hấn đã có tóc mai, nếp nhăn khắc sâu, nhưng vẫn bảo trì được oai hùng của tuổi trẻ, có thể khiến người ta nhìn thấy khí độ của hấn năm xưa, hơn nữa thân ở địa vị cao, cho nên đường thành quan uy, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Đương nhiên. Hứa Tiên cũng không gặp vấn đề này, chỉ mỉm cười mà chống đỡ. Không có đạo lý một người sắp đắc đạo thành tiên, còn phải sợ một phàm nhân.

Không khí trong phòng lâm vào trầm mặc.

Phan Chương thấy Hứa Tiên không chút yếu thế, vốn cảm thấy không vui. Nhưng không khỏi thở dài trong lòng, trước khi nhìn thấy Hứa Tiên, hấn vốn định nghĩ nhiều biện pháp khảo thí, nhưng khi thấy Hứa Tiên tinh thần phấn chấn, trong lòng của hấn lại xuất hiện một tia chán nản. Việc đã đến nước này, đã không thể nào cứu vãn, cho dù có khảo thí, cho dù có ra oai phủ đầu thì có ý nghĩa gì chứ? Cho nên không thể làm gì, nói:

- Nghe nói người có học tiên thuật?

Nhưng trong lòng không chờ mong, đơn giản chỉ là chút ít huyền pháp mà thôi. Từ xưa đến nay, những kẻ bào vào pháp thuật làm loạn nhiều vô số kể, nhưng có thể thành tựu nghiệp lớn thì không có bao nhiêu.

Hứa Tiên khẽ mỉm cười nói:

- Ta chính là tiên.

Đây cũng không phải thời điểm khiêm tốn, nếu không thể thoát khỏi chốn trụ lão đầu tử ở trước mặt, mình thì không sao cả, nhưng Phan Ngọc sẽ khổ sở, nàng có thể không thêm để ý tới ngoại vật của Hứa Tiên, nhưng để ý tới người nài. Bởi vì nàng không có khả năng không cần phụ mẫu, hiện tại hấn làm được, ít nhất phải chứng minh được một chuyện, lựa chọn của nàng là đúng.

- Cuồng vọng!

Phan Chương cau mày nói, nói mình hiểu được chút pháp thuật thì bỏ đi, nhưng lại dám nói mình là tiên.

505. Chương 504: Gặp Lại.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 504: Gặp lại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong ấn tượng của hấn, tiên nhân phải là tóc bạc môi hồng, mờ ảo bên ngoài cửu thiên. Hôm nay lại gặp một thư sinh, ngồi ở trước mặt mình, lại nói mình là tiên. Không khỏi quá đồng dạng!

Hứa Tiên cười nói:

- Có thể mời Vương gia ra bên ngoài một chút, xem ta có cuồng vọng hay không, thử liền biết!

Hứa Tiên dẫn Phan Chương đi ra ngoài phòng, ây vàng hiện ra. Những ngày này hắn buông tha tu luyện pháp thuật, chú ý tích lũy, cho nên đám mây biến thành giường lớn, trên bề mặt có khí tức tiên gia lưu động phập phồng. Hứa Tiên đạp vào đám mây, thò tay mời:

- Thỉnh Vương gia ngồi.

Phan Chương do dự một chút, nhưng vẫn thử bước lên mây thăm dò một chút, Hứa Tiên ây bay lên. Phan Chương vội vàng ngồi xuống, nhìn thấy Trường An càng ngày càng nhỏ, cho dù hắn là người có kiến thức rộng rãi, nhưng vào lúc này, nội tâm vẫn chột dạ, trên mặt còn duy trì nét uy nghiêm của Vương gia.

Hứa Tiên mỉm cười, đây là ý định ban đầu của hắn, hiển lộ mình có rất nhiều pháp thuật, hô mưa gọi gió cũng tốt, khai sơn toái thạch cũng được, khó tránh khỏi khiến người ta có cảm giác là siêu cấp tay chân, không phải hạng tầm thường. Nhưng hôm nay cười mây mang theo Phan vương bay lên không trung, làm cho hắn mất đi dựa vào. Đối với cảm giác nắm giữ tất cả, khó tránh khỏi xuất hiện cảm giác kính sợ.

Phan Chương nhìn qua bên người Hứa Tiên, đứng chấp tay nhìn qua biển mây vô tận, áo bay trong gió, giống như muốn rửa sạch tất cả phàm trần, làm gì còn bộ dáng thư sinh nho nhỏ lúc này.

Hứa Tiên quay đầu lại mỉm cười nói:

- Vương gia, quái lực loạn thần vốn không nên để phàm nhân biết, nếu không phải vì Phan Ngọc, ta cũng không thể hiện ra cho ngài xem, kính xin ngài giữ bí mật này cho tại hạ.

Phan Chương thở dài một hơi, định tâm thần, đáp ứng nói:

- Tốt, ta tin tưởng người, chúng ta đi xuống đi!

Hứa Tiên gật gật đầu, mang Phan vương đưa về nơi cũ, nói:

- Vương gia, không biết có thể nói chỗ của Phan Ngọc hiện giờ không, hiện giờ ta muốn đi gặp nàng.

Sau khi hạ xuống đất, văn bối nói với trưởng bối, chủ động chào từ già vốn không quá lễ phép, nhưng thời điểm này rất tự nhiên.

Phan Chương trở lại mặt đất, mới cảm giác tâm thần trấn định lại, nói:

- Nàng đang dự tiệc ở đào viên bên ngoài thành, ta sẽ cho người mang người đi.

Đợi cho Hứa Tiên rời đi, Phan Chương mới suy nghĩ, Phan gia có con rể như vậy, không biết là phúc hay họa? Nhưng cũng hiểu, có một số việc vượt qua khả năng của hắn, chỉ có thể mặc cho hắn phát triển. Gần đây hoàng thượng một lòng tu hành, Lương vương tự ý chấp chính. Vua và dân phân tranh. Càng kịch liệt. Hắn cũng có cảm giác cẩn thận. Nếu có một ngày, lâm vào tuyệt cảnh, có Hứa Tiên ở đây, Ngọc nhi cũng nhiều ra mấy phần sinh cơ, kéo dài huyết mạch của Phan gia!

Hứa Tiên rời khỏi Phan vương phủ, đã có xe ngựa đang đợi hắn, ngồi lên xe ngựa hơi cười lên, nhạc phụ đại nhân của mình đã đồng ý. Tuy lực lượng của người tu hành không can thiệp vào nhân thế, nhưng dùng để hù dọa người cũng không tệ. Cũng tỷ như vị Phan vương này, thân là quan lớn của Đại Hạ, cũng kết thành một thể với khí vận của Đại Hạ, cho nên quý vật tầm thường không thể tới gần hắn mười trượng, cho dù có thể tới gần, cũng tổn thương nhiều vận số trên người. Trừ đương kim thiên tử, vận số đã vượt qua mức tận cùng. Phàm là người thì khó ai thoát ra khỏi cực hạn.

Vừa rời Hứa Tiên bay lên trời, hắn rõ ràng cảm giác được có một ít ánh mắt nhìn lên người hắn, trong thành Trường An này quả nhiên có người tu hành tồn tại, tuy không cảm giác được ác ý gì, nhưng ít xuất hiện vẫn tốt hơn.

Hứa Tiên cười xe đi trên đường lớn, rốt cục đến tầm nhìn. Xa phu mở cửa xe cho hắn, một cổ khí lạnh tràn vào trong xe, xen lẫn trong đó chính là hương hoa thấm vào ruột gan phía trước chính là một tòa phủ đệ. Trước cửa có hai gốc liễu lớn thay thế cho hai con sư tử đá, lộ ra vẻ thập phần u tĩnh.

Hứa Tiên sụt sịt cái mũi, lúc này đang tiết đông, tại sao có hương hoa chứ?

Xa phu đi lên mở cửa, trong chốc lát có một tiểu tỳ áo xanh dẫn đường cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên đi theo tiều tỳ nữa vào một cái sân, nhưng hai mắt tỏa sáng. Phía sau tường vây, trước mắt là rừng đào không có giới hạn, hơn nữa hoa đào đang nở hoa, nổi thành một biển màu hồng phấn. Hứa Tiên đi trên con đường mòn, giống như đang rong ruổi trong biển hoa vậy.

Nhưng mà, hôm nay cũng không phải tiết hoa đào nở!

Tỳ nữ thấy Hứa Tiên kinh ngạc. Cười giới thiệu:

- Hứa công tử, đây cũng là thắng cảnh của kinh thành, mười dặm hoa đào, quanh năm nở rộ mà không tàn lụi, là trang viên của quận chúa, người bình thường không thể đi vào!

Mặc dù Hứa Tiên nhú mày không nói, nhưng hắn cũng sợ hãi thán phục biển hoa đào này, nhưng cũng có cảm giác mất phương hướng. Chuyện này thường có mê hoặc, cánh rừng hoa đào này có yêu dị. Nhưng muốn hoa đào nở cũng không phải ngày một ngày hai, nếu thật sự có yêu vật quấy phá, đại khái sẽ có người diệt trừ, cũng không muốn sinh thêm chuyện. Hắn tới đây chỉ muốn gặp Phan Ngọc, những chuyện khác không cần suy nghĩ nhiều.

Biển hoa nở rộ vô tận, lại có tiếng người truyền tới. Thân hình tỳ nữ dừng lại, giới thiệu với Hứa Tiên:

- Công tử, phía trước chính là hoa đào đình, thời điểm viên chủ tុ hội không cho người quấy rầy, không bằng ta trước mang người đi nơi khác nghỉ ngơi!

Hứa Tiên cười nói:

- Người đi mau lên, ta tự đi là được, ta và viên chủ cũng xem như người quen cũ, chắc có lẽ không trách tội.

Tỳ nữ thấy Hứa Tiên chắc chắn như thế, liền bắt đầu do dự.

Hứa Tiên cười nói: nguồn (.)

- Nếu như nàng thật sự trách tội, cứ nói là ta xông loạn, oán cũng không đến phiên người đâu.

Liền vứt bỏ tiểu tỳ, đi vào hướng có âm thanh truyền ra, bởi vì hắn đã lỡ mờ nghe được, có âm thanh của Phan Ngọc.

Đẩy tầng hoa đào ra, cuối cùng cảm giác trước mắt không còn hoa nữa, nhìn thấy một tài đình viện nghỉ mát tọa lạc trong biển hoa, có không ít người đang ngồi vây quanh, đều ăn mặc nho phục, hoặc có người giống như học giả uyên thâm. Trong đám người này, chói mắt nhất chính là nàng, tiêu sái đứng trong đình nói nói cười cười, người nghe đều nhìn không chớp mắt, lắng tai nghe kỹ.

Bỗng nhiên âm thanh của Phan Ngọc dừng lại, nhìn qua một phương hướng. Trên mặt xuất hiện thần sắc vui mừng, bốn mắt nhìn nhau, Hứa Tiên nhe răng cười cười, cũng hiện ra nét vui sướng vô tận.

Vào thời điểm này, những người khác giống như biến mất, trong biển hoa chỉ còn lại một thân ảnh. Phan Ngọc không khỏi đi về phía trước một bước, chung quanh lại có tiếng người vang lên, nàng mới phát giác vị trí của mình

Hứa Tiên nhìn nàng gật đầu, ý bảo nàng không cần nóng lòng, chậm rãi đi qua, thấy trong đình viện còn phòng trống, liền ngồi ở một vị trí còn trống. Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của Phan Ngọc, chú ý tới Hứa Tiên đi tới, nhưng ai cũng không biết người đến là người phương nào. Chỉ có Doãn Hồng Tụ, trong mắt khẽ động, nhận ra Hứa Tiên, cũng không nói gì thêm.

Phan Ngọc tiếp tục diễn giải của mình, mặc dù ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên, nhưng cuối cùng vẫn nói hết lời của mình.

506. Chương 505: Tàng Kiếm. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 505: Tàng Kiếm. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên ở một bên lắng lắng nghe, mới cảm giác bầu không khí khác nhau của Giang Nam và Giang Bắc, tại Giang Nam loại tụ hội này chính là làm thơ, nhưng hơn phân nửa là thi từ ca phú, hoặc là đồ cổ tranh chữ. Theo lời của Phan Ngọc hôm nay, chính là chế độ thuế má của thiên hạ, mà những người khác giống như ngửi được mùi ngon, không hổ là dưới chân thiên tử. Phan Ngọc nói xong, sĩ tử chung quanh nhao nhao ủng hộ.

Phan Ngọc cố gắng khống chế được cảm xúc của mình, không ngồi xuống vị trí của mình, mà đi từng bước tới trước, ngồi xuống bên cạnh Hứa Tiên, rất bình thường lên tiếng, nói:

- Hán Văn, người tới.

Chỉ có Hứa Tiên mới có thể nghe ra được muôn vàn yêu thương ẩn chứa bên trong..

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Ân, đã đến.

Tuy nhiên gần nhau trong gang tấc, hận không thể ôm nàng vào trong ngực, nhưng vào lúc này, chỉ có thể bốn mắt nhìn nhau mà thôi.

Nhưng chỉ có như thế, cũng đủ cho Hứa Tiên bị mọi người chú mục.

Tiếng nghị luận nhao nhao, một công tử mặc hoa phục hỏi Phan Ngọc:

- Minh Ngọc, không biết vị này chính là? (Minh Ngọc, tên chữ của Phan Ngọc)

Tuy là câu hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Hứa Tiên.

Không đợi Phan Ngọc nói chuyện, Hứa Tiên đã chấp tay nói:

- Tại hạ Hứa Tiên, Hứa Hán Văn, không biết các hạ là?

Chỉ thấy công tử mặc hoa phục mày kiếm mắt sáng, tướng mạo rất tuấn mỹ, càng thêm ôn hòa nho nhã.

Tên của Hứa Tiên như kích thích sóng nước, bởi vì tên tuổi của hắn đã dương danh thiên hạ.

Phan Ngọc cũng giới thiệu cho Hứa Tiên:

- Hán Văn, vị này chính là Trình Phong, hiệu là Tàng Kiếm, lại nói tiếp cũng là đồng môn với người đây!

Hứa Tiên nói:

- Đồng môn? Chẳng lẽ cũng là đệ tử của Trương lão sư sao?

àng Kiếm mỉm cười nói:

- Đúng vậy. Hứa huynh người vừa mới tới kinh thành sao? Có đi bái kiến lão sư chưa?

- Đã đưa bái thiếp rồi, nhưng chưa gặp được.

Hứa Tiên cũng hàn huyên với tên Tàng Kiếm này vài câu. Tuy nhiên tên là Tàng Kiếm, nhưng hắn có thể cảm giác được, mũi nhọn của đối phương chỉ ẩn dấu sâu mà thôi, biểu hiện của hắn cũng chưa hẳn là hòa khí.

Doãn Hồng Tụ vào lúc này cũng đứng lên, nói:

- Nếu muốn hàn huyên vài lời, kính xin đợi tụ hội này qua đi, Trình Phong, tới người.

Nhàn nhật liếc qua Hứa Tiên, trong nội tâm do dự một chút, vẫn hơi gật đầu, xem như bắt chuyện qua. Nhìn thấy Hứa Tiên cải biến, cũng âm thầm kinh ngạc, lúc này mới không tới một năm, khí độ của Hứa Tiên giống như thoát thai hoán cốt vậy, to lớn cao ngạo còn ẩn chứa tiêu sái. Cũng không phải tiểu tử không có gì lạ như trước kia, hóa thành một tài tử lỗi lạc.

Hứa Tiên cũng không có mang theo phong thư của Lý Tư Minh, mà ở lại trong khách sạn, cho nên cũng nhìn nàng gật đầu, không hơn. Hôm nay thấy nàng ăn mặc nam trang, so với Phan Ngọc cũng có vài phần anh tuấn tiêu sái, nhưng đôi mắt của nàng lại ẩn chứa mị hoặc. Cho nên có vài phần giống như biết rõ thiên cơ. Cộng thêm áo bào bó sát, càng lộ ra dáng người thướt tha, cho nên cũng có vài phần động lòng người. Bên cạnh nàng có một nữ tử trẻ trung, một thân áo đỏ, cũng có dung nam khuynh thành, nhưng không biết có quan hệ như thế nào với Doãn Hồng Tụ.

Lúc này Tàng Kiếm ho khan vài tiếng, mọi nơi yên lặng, bắt đầu phần diễn giải của mình, nói cũng là chuyện thuê mướn. Hắn nói một hồi, giống như kiếm ra khỏi vỏ, quả nhiên là cao đàm khoát luận, miệng lưỡi lưu loát. Hứa Tiên nghe trong chốc lát, cũng cảm thấy hợp với thực tế, cũng không phải nói lời sáo rỗng, đúng là có vài phần tài hoa.

Nhưng tám chín phần mười tâm tư của Hứa Tiên đặt lên người của Phan Ngọc, cho nên làm gì có tâm tư nghe người nào nói quốc gia đại sự chứ.

Phan Ngọc cũng nhìn hắn không chớp mắt, hết sức chuyên chú, chỉ có cặp môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, truyền âm nhập mật, âm thầm nói chuyện với Hứa Tiên, nhắc nhở:

- Hán Văn, đừng nhìn ta, nên nhìn Tàng Kiếm.

Hứa Tiên vội vàng thu hồi ánh mắt, nhưng hắn hôm nay cũng là người có võ công, cũng truyền âm nói:

- Minh Ngọc, tiểu tử này là người nào?

Nghe hắn gọi Minh Ngọc thân mật như thế, trong nội tâm quả nhiên rất thoải mái.

Phan Ngọc khoé môi hơi câu lên, trong mắt mỉm cười.

- Như thế nào, mất hứng?

Hứa Tiên nói:

- Đúng vậy a, lần này tới đây, ta phải nhìn người thật tốt mới được.

Ánh mắt Phan Ngọc hơi liếc qua, nói:

- Không biết người nào trái ôm phải ấp ba vợ bốn nàng hầu, lại quên mất ta ở nơi này.

Kinh hỉ qua đi, trong nội tâm cũng khó tránh khỏi có chút oán hận.

Hứa Tiên á khẩu không trả lời được, ở phương diện này hắn thật sự là thẹn trong lòng, cho nên không thể giải thích chữ nào.

Phan Ngọc lại nói:

- Tốt rồi, Trình Tàng Kiếm là con của ngự sử đại nhân hiện tại, mà ngươi là đệ tử hợp ý nhất của Trương lão sư, ở kinh thành không thể không kết giao với những người này, nếu ngươi không thích, về sau ta không gặp hắn là được.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nói:

- Ta muốn ôm ngươi.

Phan Ngọc cảm giác được trong khẩu khí của hắn rất nghiêm túc, đã giật mình, nói:

- Đừng xằng bậy, đợi quay về trong phủ đã...

Hứa Tiên mỉm cười, ngắt lời nói:

- Chờ không được.

Nói xong đã quay đầu sáng, một tay cầm chặt bàn tay trắng nõn của nàng, ngón tay ngọc thon dài nhỏ nhắn, mang theo hương vị quen thuộc.

Phan Ngọc thở dài một tiếng, chỉ có thể nhận mệnh, bỗng nhiên phát giác. Tất cả quanh mình đều bất động.

Miệng của Trình Tàng Kiếm đang mở ra, không biết đang muốn nói cái gì, biểu lộ của những người khác cũng cứng ngắc trong khoảng khắc, giống như thời gian đã dừng lại. Đây chính là tác dụng của Nhiếp Hồn Kính, làm cho tư duy của tất cả mọi người ngừng lại, mới có hiệu quả này. Hơn nữa hiệu quả đối với phạm nhân không tệ.

Phan Ngọc nhìn xung quanh, kinh ngạc nói:

- Hán Văn, đây là chuyện gì?

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Thời gian có hạn, chờ một chút người sẽ biết.

Một tay ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, cúi đầu hôn lên bờ môi mỏng, hơi lạnh của xúc giác truyền thẳng vào đáy lòng, dùng lưỡi mở hàm răng của nàng ra, sau đó tham lam nhắm nháp miếng của nàng, lại thấy nàng tức giận. Phan Ngọc “Um” một tiếng, lại cảm thấy tâm thần như muốn hòa tan trong miệng, cho nên không quản được chuyện gì khác, cũng trở tay ôm lấy thân hình của hắn.

Hứa Tiên buông nàng ra, tập trung tinh thần nhìn ngắm dung nhan hoàn mỹ của nàng, nhìn thấy trên mặt của nàng xuất hiện rạng mây đỏ, trong mắt xuất hiện ý mê say, quyến rũ động lòng người tới cực điểm. Phan Ngọc lập tức kịp phản ứng, nhìn qua bốn phía, thấy mọi người còn định thân nguyên chỗ, lúc này mới thở ra, nhưng cảm giác vừa rồi, giống như ở trước mặt mọi người hôn nhau, cho nên vô cùng ngượng ngùng nhìn qua Hứa Tiên, không nghĩ tới mình bị hôn lại thất thần như thế này, nhìn không được thò tay vịn hông của hắn một cái. Bất mãn nói:

- Hiện giờ rất lợi hại rồi.

Hứa Tiên kêu oan nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chám

- Là người mê mẩn quá độ, ý say thần mê.

Phan Ngọc có chút nhu nhược nằm trong ngực của Hứa Tiên, thở dài:

- Đúng vậy a, chẳng trách người bên ngoài, đều là tại ta.

Lập tức kịp phản ứng, thật vất vả mới gặp được một lần, tại sao mình lại nói ra những lời như thế này chứ, cho nên chuyển đề tài sang chuyện khác:

- Cái Định Thân Thuật này còn có thể tiếp tục bao nhiêu thời gian?

507. Chương 506: Tàng Kiếm. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 506: Tàng Kiếm. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong nội tâm của Hứa Tiên có thiên ngôn vạn ngữ, muốn an ủi nàng một chút, nhưng bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện, nhân tiện nói:

- Không sai biệt lắm.

Hai người khôi phục tư thế vốn có, lại thấy trong tràng từ cực tĩnh chuyển sang động, bởi vì bản thân và cảnh vật chung quanh không có cải biến, cho nên không có người nào phát giác, thời gian không ngờ đã nhảy qua một đoạn, Trình Tàng Kiếm tiếp tục giảng giải, tất cả mọi thứ chung quanh tiếp tục, chỉ có sắc mặt của Phan Ngọc hơi hồng nhuận phơn phớt mà thôi, nếu không có lưu tâm căn bản chú ý không đến.

Trình Tàng Kiếm cũng có lưu tâm, âm thầm nhú mày, cảm giác có chút gì đó không đúng, tất cả ngọn nguồn không đúng này xuất phát từ Hứa Tiên. Đợi hần nói, mọi người đang tiến hành đưa ra câu hỏi với hần. Hần đối đáp trôi chảy, chiếm được mọi người ủng hộ. Nhưng lúc này Phan Ngọc không có lên tiếng, cho dù nàng có thông minh gấp mười lần, nhưng gặp lại ái lang chia cách đã lâu, làm gì có tâm tư nghe người khác nói chuyện. Càng làm cho Trình Tàng Kiếm nhú mày sâu sắc.

Kế tiếp, các sĩ tử cũng từng bước tiến lên giảng giải một phen, thời điểm này cao thấp thế này, cũng đã hiện ra, có người nói ra những lời có trăm ngàn chỗ hở, bị mọi người phản bác đỏ mặt tía tai, mất mặt. Cho nên đầy bụi đất quay trở về.

Thường Hi là người cuối cùng, dịu dàng đứng ở giữa mọi người, âm thanh ngọt ngào động lòng người, nói một phen cũng không tệ lắm, hơn nữa bản thân là một mỹ nhân khuynh thành, cho nên âm thanh ủng hộ cũng to hơn.

Doãn Hồng Tụ làm người chủ trì đào viên hội này, cho nên muốn tổng kết, đứng dậy đang muốn đánh giá lời lẽ của mọi người, sau đó sẽ tán đi, Phan Ngọc cũng buông lỏng khẩu khí.

Bỗng nhiên Trình Tàng Kiếm lại mỉm cười, nói:

- Chẳng lẽ Hứa huynh không có lời gì để nói sao?

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Hứa Tiên, ở chỗ này, thanh danh vang dội nhất chính là Hứa Tiên, nhưng có thể nói: “Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị”, những người ngồi đây đều là tài tử nổi danh khắp kinh thành, bậc cha chú là quan to hiển quý, càng chiếm đại đa số, cho nên không chịu phục người xuất thân bình dân. Nhao nhao ồn ào nói:

- Sớm nghe nói qua đại danh của Hứa công tử, hôm nay cũng muốn tìm hiểu một phen.

Trong nội tâm thầm nghĩ, cho dù thi từ của người tốt, chẳng lẽ mặt khác cũng tốt sao? Phải ra oai phủ đầu, cho người biết bầu không khí ở Trường An không giống như ở Giang Nam đâu.

Hứa Tiên cũng có chút khó xử, kiếp trước hần không có hứng thú với chuyện quốc gia đại sự, hôm nay lại nói cái gì về chế độ thuế má, trong khoảng thời gian ngắn nói không được. Phan Ngọc đứng dậy thay Hứa Tiên chống đỡ, nói:

- Hần hôm nay vừa mới đến Trường An, một đường xe ngựa mệt ngọc, cho nên đợi sau đi!

Trình Tàng Kiếm cười nói: (.

- Là ta sơ sẩy, hơn nữa chúng ta trước khi tới đã rõ đề mục rồi, có chỗ chuẩn bị, trực tiếp bảo Hứa huynh nói, không khỏi có chút không quá công bình, tốt rồi, Doãn viện thủ, thỉnh người làm tổng kết đi.

Một bộ dáng thay Hứa Tiên mà suy nghĩ.

Hứa Tiên đứng dậy cười nói:

- Thật cũng không cái gì không công bình, chư vị đã muốn nghe, tại hạ nói cũng không sao.

Đã có người khiêu khích, hần không thể không tiếp lời.

Trình Tàng Kiếm vỗ tay khen:

- Tốt! Hứa huynh quả nhiên là người can đảm, tại hạ ngưỡng mộ đại danh của Hứa huynh từ lâu, mong rằng cũng nghe được kiến giải khác về quốc sách an dân, không ngại nói ra cho chúng ta mở rộng tầm mắt. Chúng ta đều nguyện rửa tai lắng nghe.

Trong bất tri bất giác đã nâng Hứa Tiên lên địa vị rất cao. Hứa Tiên vốn nói chuyện rất bình thường, có lẽ còn có thể ứng phó. Nhưng lời này đặt ở trước kia, Hứa Tiên nói ra bình luận sâu sắc, đương nhiên không thể mất mặt.

Phan Ngọc biết rõ đã không có biện pháp ngăn cản, truyền âm nói:

- Hán Văn, người trước định trụ bọn họ, để cho ta suy nghĩ thật kỹ.

Nhưng nàng đã nói qua một lần, tạm thời muốn nghĩ ra một thứ gì đó khác để thay thế, còn phải không thua tiêu chuẩn vừa rồi, nhưng nói dễ vậy sao.

Hứa Tiên lại khẽ lắc đầu, truyền âm nói:

- Không cần!

Hắn đi đến trong đình, nhìn qua chung quanh. Mọi người đã nhìn chăm chăm vào hắn, cho nên dù có thiên ngôn vạn ngữ, trong đình lập tức trở nên lặng ngắt như tờ. Mọi người hai mắt nhìn nhau, không thể tin được mình vừa bị Hứa Tiên quét nhìn qua lại bị định trụ, nếu là thân phận địa vị cao hơn hoặc cũng hiển quý như mình thì bỏ đi, nhưng Hứa Tiên rõ ràng không khác biệt mình bao nhiêu tuổi, vì sao lại có uy nghiêm to lớn như vậy, làm cho bọn họ có cảm giác muốn quỳ bái.

Đông Nhạc Đại Đế, chương quần sinh tử. Loại uy nghiêm này, để vương nhân gian không bằng được, cho nên những sĩ tử trẻ tuổi ngậm miệng lại, làm được chuyện này cũng dễ dàng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Thường Hi âm thầm tán thưởng:

- Khó trách có thể làm tri kỷ hảo hữu của Phan Ngọc, loại khí thế uy nghiêm này, thật khó tìm được trên đời.

Trong nội tâm Trình Tàng Kiếm cũng có một tia bội phục, không hổ là người có thể viết ra những bài thơ tuyệt thế kia, quả nhiên lai giả bất thiện. Nhưng nghị luận quốc sự và làm thơ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, không phải dựa vào nhất thời cao hứng tài tình, mà cần phải có tư duy kín đáo và chuẩn bị sâu sắc, hơn nữa còn phải chú ý tới lời lẽ của mình, có thể nói là chuyện vô cùng khó khăn.

Hứa Tiên chấp tay sau lưng yên lặng sửa sang lại suy nghĩ, tất cả mọi người mỗi mắt mong chờ, nhưng tổ chất cũng phải có, không có châm chọc khiêu khích mở miệng thúc giục, chỉ yên lặng chờ đợi, đợi đến lúc Hứa Tiên nói ra, sẽ bác bỏ lời lẽ của Hứa Tiên.

Hứa Tiên mỉm cười, biết rõ ở đây, ngoài Phan Ngọc ra, người khác sẽ châm chọc mình, có lẽ còn Doãn viện thủ cũng tồn chút lo lắng, vị cô nương bên cạnh nàng cũng chỉ hiểu kỳ mà thôi, nhưng mà, ở đây cũng chỉ có ba nữ nhân. Nói đến nói đi, nữ nhân của mình cũng hơn xa những nam nhân thời đại đại, đáng vui mừng.

Nhưng cần phải cho bọn họ biết rõ, kẻ xuyên việt không phải ăn chay.

Hứa Tiên nhìn quét một vòng, mở miệng nói:

- Chế độ thuế má thời xuân thu, tên là sơ mẫu thuế.

Trong nội tâm Trình Tàng Kiếm mỉm cười.

- Quả nhiên!

Mọi người nhao nhao lộ ra thần sắc khinh thường, nói không nên lời mà bắt đầu đàm cổ. Trong mắt của Thường Hi thì lộ ra vẻ thất vọng.

Doãn Hồng Tự có chút thở dài, dù sao không có bao nhiêu người, có thể giỏi trên thi từ, lại có thể có kiến giải về quốc sách cả.

Chỉ có Phan Ngọc hơi cười rộ lên, nàng cảm giác được Hứa Tiên rất tự tin, nàng cũng lựa chọn tin tưởng năng lực của hắn.

Thần sắc của Hứa Tiên không thay đổi, lại giảng từ xuân thu, lại đi lên tới Tây Hán. Lại giảng về Tùy Đường, lời nói xoay chuyển cũng không nói rõ triều đại nữa, mà là nói thành ý kiến của mình. Sơ Đường có điều chỉnh chế độ thuế má, sơ Đường có hai pháp thuế. Biểu hiện của mọi người biến từ khinh miệt thành kinh ngạc, nhưng cũng không để ý. Lúc này chế độ thuế má đã vượt qua thời nhà Đường.

508. Chương 507: Cùng Tồn Tại

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 507: Cùng tồn tại

Thăng đến khi Hứa Tiên bắt đầu giảng đến Mộ Dịch Pháp của Tống triều Vương An Thạch, Thanh Mâm Pháp, Trình Tàng Kiếm cũng lộ ra thần sắc suy tư, loại thuế pháp này, đúng là hắn chưa nghĩ ra. Nếu như nói những lời lẽ của bọn họ vừa rồi chính là cải biến đôi chút về thuế má của xã hội đương thời, không có bao nhiêu khác biệt, còn chế độ mà Hứa Tiên nói chính là cải cách chân chính. Biện pháp của Vương An Thạch năm đó, tuy bởi vì đủ loại nguyên do, không tính là rất thành công, nhưng cũng là kết tinh trí tuệ cả đời, hôm nay nói ra. Ai có thể nhìn ra lỗ thủng trong đó chứ, cũng cảm thấy đúng là tốt hơn.

Trong trường hợp đó Hứa Tiên lại nói về pháp thuế của Minh triều, cùng với mẫu pháp của nhà Thanh lúc mới nhập quan. Mọi người trong tràng, cơ hồ đều cúi đầu rơi vào trầm tư, sắc mặt Trình Tàng Kiếm biến ảo, thực sự không thể không thừa nhận, cảm thấy Hứa Tiên ngôn luận một hồi, không điểm nào không phải cải cách, bất luận là một loại phương pháp nào, cũng vượt xa chế độ thuế má hiện tại. Thậm chí hắn còn có một loại cảm giác chờ mong, nếu đem những phương pháp mà Hứa Tiên nói, vận dụng vào chế độ hiện giờ, sẽ mang lại chỗ tốt cực lớn.

Bỗng nhiên nội tâm của hắn chấn động, nắm chắc lời nói mạch lạc của Hứa Tiên, chẳng lẽ hắn nói chính là chế độ thuế má không ngừng biến đổi sao. Lúc nhìn qua Hứa Tiên, nam nhân này rõ ràng đang dùng ánh mắt tự thuật biến thiên vô cùng đáng sợ. Ngạo khí và khí phách của mình trước kia, ở trước mặt hắn lại không đáng nhắc tới.

Lại không biết, Hứa Tiên đang nói chính là mấy ngàn năm lịch sử phong kiến của Trung Quốc, chính là vương triều thay đổi không ngừng, chế độ thuế má không ngừng tiến bộ. Tuy nếu có tác dụng thực nhưng chế độ của nhà Thanh không nhất định thực hành ở nhà Minh, nhưng bản thân chế độ không thể nghi ngờ là tốt hơn, ít nhất nghe rất là dọa người. Tối thiểu trên cùng độ cao, cao hơn những người này tới mấy trăm năm, đương nhiên mang theo hương vị nhìn xa trông rộng.

Hứa Tiên cũng không hiểu cái gì là đại sự quốc gia, nhưng hắn thụ chín năm giáo dục bắt buộc, học qua lịch sử trường cấp ba, đã đủ rồi. Những vật này đều là hậu nhân, tổn hao vô số thời gian tinh lực tổng kết ra được. Hôm nay bị hắn triệt để đổ ra một lúc, nhất thời chấn nhiếp toàn trường.

Hứa Tiên dứt lời, cũng không nói nhiều, trực tiếp ngồi về vị trí cũ, nếu như những người này kịp phản ứng, hỏi chút ít vấn đề loạn thất bát tao, hắn không có bổn sự trả lời

Nhưng kỳ thật là hắn lo ngại, trong đầu của những người này đều là tri thức mới lạ, trong đầu đã biến thành đúng bột nhào. Có thể có năng lực tư duy như Trình Tàng Kiếm, chỉ là số ít, nhưng hắn hiện giờ đang bị đả kích, căn bản không có tinh thần đặt câu hỏi với Hứa Tiên.

Tuy Phan Ngọc cũng có thể lý giải hoàn toàn, làm sao cố ý khó xử hắn, trong mắt tràn đầy tán thưởng và tự hào.

Ánh mắt Doãn Hồng Tự nhìn Hứa Tiên tràn ngập thần sắc không thể tưởng tượng được, thi từ đã khuynh đảo thiên hạ. Hôm nay dưới tình huống không hề có chuẩn bị, lại nói về sách lược trị quốc, cũng có thể có giải thích như vậy. Bình sinh nàng nhìn thấy Trình Tàng Kiếm, Phan Ngọc đã là tài tử ít có trong thiên hạ, nhưng người trước mặt đã sớm vượt qua phạm trù tài tử, giống như bẩm sinh đã đạt tới độ cao kỳ dị, làm cho tâm của nàng thổn thức không thôi. Trong nội tâm cũng than nhẹ một tiếng, nếu Hứa Tiên có thể chuyên tâm vào một chuyện. Nàng sẽ không để ý tới tục lệ của thế tục, gả cho hắn.

Mặc dù trong nội tâm Thường Hi tán thưởng, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử. Tuy nhiên cũng có thể nói ra môn đạo, nhưng kỳ thật đối với những đại sự quốc gia này, không có hứng thú gì. Mà ánh mắt của nàng đảo qua mọi người, có chút cảm thấy kỳ quái, sau khi Hứa Tiên đi vào đây, dường như không nhìn qua mình bao nhiêu lần cả.

Mà nàng cùng Doãn Hồng Tụ cho dù đặt ở đây, cũng là giai nhân tuyệt sắc, ngồi cùng một chỗ, càng hoà lẫn, sinh ra mị lực, cơ hồ không nam tử nào có thể chống cự, người trong đình luôn giả bộ vô tình ý nhìn qua bên này. Nhưng Hứa Tiên không thể nghi ngờ là ngoại lệ, hơn nữa sắc mặt của Phan Ngọc đối với mình có chút kỳ lạ, dường như chuyện này có ý vị sâu xa.

Sắc trời dần dần tối lại, nếu không trở về thành, thì cửa thành sẽ đóng lại.~Chào mừng đến với

~Doãn Hồng Tụ đơn giản nói ra vài lời, sau đó tiễn mọi người rời đi.

Đương nhiên Hứa Tiên ngồi cùng xe với Phan Ngọc, mà Thường Hi bởi vì ngồi trên xe ngựa của Phan Ngọc, cho nên muốn cùng nhau trở về.

Phan Ngọc cũng giới thiệu hai người với nhau, Thường Hi ôn nhu nói:

- Hôm nay Hứa công tử nói thật tốt.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Cũng là tình thế bức người, thoát nhìn người trong kinh thành không được hiếu khách.

Thường Hi che miệng cười nói:

- Cho dù người khác như thế nào, Phan công tử nhất định là người được hoan nghênh nhất.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc nhìn nhau cười cười, trong đó ẩn ý không cần nói.

Bỗng nhiên Thường Hi nói:

- Ta cảm giác các người cũng không hiếu khách như vậy a? đọc truyện mới nhất tại .

Ba người đồng hành, hai người ẩn ý, người còn lại đương nhiên có cảm giác bị bài xích, hơn nữa bản thân nàng phỏng đoán, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Phan Ngọc cười nói:

- Tại sao lại như vậy?

Nhưng trong lòng thì tỉnh ngủ, không muốn cho người ta phát hiện, đánh phá thân phận chân chính của mình. Nếu có tiếng nói Phan Ngọc yêu thích nam nhân, cũng rất khó chịu. Nhưng hai người xa cách đã lâu gặp lại, nàng cũng tạm thời che dấu, nhưng vui sướng trong nội tâm không cách nào che dấu hay ức chế được, có thể bị người có tâm phát giác.

Cuối cùng cũng đưa tiễn Thường Hi đi, trong xe chỉ còn lại có hai người bọn họ, Phan Ngọc mới thở ra một hơi, đã thấy đôi mắt của Hứa Tiên trong bóng đêm lóe hào quang, nàng liền cúi đầu xuống.

Hứa Tiên vươn tay về phía nàng, cầm lấy sợi dây nhỏ đang nằm trên cổ tinh tế của nàng, tháo nó xuống, liền hiển lộ diện mạo chân thật nhất của nàng, chỉ có vài chi tiết, dường như có biến đổi vài phần, nhưng xinh đẹp cũng nhiều hơn ba phần.

Hứa Tiên nhìn thấy mỹ nữ tuyệt thế ăn mặc nam trang, nửa năm không thấy, dường như nàng thành thực hơn không ít. Dùng giọng nói mềm mại động lòng người mà phàn nàn:

- Hán Văn, người tới thật chậm a!

Sau đó nhẹ nhàng tựa vào người của Hứa Tiên.

Vào lúc này, rốt cục chỉ còn lại hai người bọn họ, rốt cục có thể buông bỏ nguy trang và nhẫn nại trước mặt của người khác, không chút che dấu, hiển lộ diện mạo của mình ra trước mặt mọi người.

Hứa Tiên khẽ vuốt nhẹ đôi má trơn bóng và cái cổ tinh tế của nàng, nói:

- Trên đường chậm trễ chút thời gian, đúng rồi, ta đã gặp phụ thân của ngươi.

Phan Ngọc kinh ngạc nói:

- Đã gặp, hẳn nói như thế nào? (.

Hứa Tiên nhìn ra được. Trong thâm tâm của nàng, nàng vẫn có chút kiêng kỵ với phụ thân của mình. Nhớ ngày đó, nàng vì chính mình mà phản kháng ý chỉ của phụ thân, ước định vài chục năm với tà đạo? Khó xử trong đó, nàng chưa từng đề cập trong thư với hắn, động tác cũng ôn hòa hơn trước, cười nói:

- Ta đã cười mây, mang hắn bay lên chín tầng trời, lúc trở về hắn rất trung thực.

509. Chương 508: Suy Nghĩ. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 508: Suy nghĩ. (1)

Phan Ngọc tức giận nhìn hắn, nhưng trong nội tâm vô cùng vui sướng. Vốn nàng còn đau đầu vì chuyện này, hôm nay có thể thuận lợi giải quyết, đương nhiên không thể nào tốt hơn.

- Vậy đêm nay người ở lại trong phủ của ta nhé.

Đương nhiên Hứa Tiên nói:

- Tốt. Đêm nay chúng ta tựu gấp rút đầu gối trường đàm tốt.

Sau đó lắc đầu:

- Nhưng Yên nhi vẫn đang ở trong khách sạn.

Phan Ngọc cũng sờ:

- Yên nhi là ai?

Lập tức hiểu được, vĩnh viễn lên nói:

- Người thật si tình đấy?

Nàng biết rõ Hứa Tiên mang theo Vân Yên tới.

Nhưng ngày đó nàng đem Vân Yên đưa cho Hứa Tiên, trừ bảo nàng chiếu cố Hứa Tiên ra, một mục đích trọng yếu hơn, chính là cho Vân Yên trông chừng Hứa Tiên, miễn cho hắn đi trêu chọc nữ tử không đứng đắn, nàng cũng tin tưởng bằng trí tuệ của Vân Yên, sẽ có được khả năng này. Bên cạnh không nói, nhưng bằng vào dung mạo của Vân Yên, trên đời này không có nhiều, có thiếp thất như vậy trong nhà, nam nhân tầm thường cũng không đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Kết quả không như mong muốn, Hứa Tiên ngay sau đó, lại gặp được nhiều nữ tử dung mạo tuyệt sắc. Vì vậy trong nội tâm rất không hài lòng với Hứa Tiên.

Hứa Tiên ôm nàng thật chặt, sau đó dán mặt mình lên mặt của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Là ta xin lỗi người.

Phan Ngọc không thể để hắn buồn, khuyên nhủ:

- Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, cũng là tầm thường, chẳng phải phụ thân của ta có hơn mười thiếp thất đấy sao. Nhưng trong nội tâm của ta không thể nhận khó chịu này, người đừng cảm thấy ta ghen tị là tốt rồi, về sau ta sẽ chú ý.

Tuy quan niệm thời đại nói cho nàng biết rõ, chuyện này là vô cùng bình thường, chán ghét loại hiện tượng này chính là ghen tị, tại bấy ra liệt kê. Nhưng bản năng của nữ tử, làm sao nguyện ý chia sẻ nam nhân của mình với nữ tử khác chứ!

Nếu tiếp nhận giáo dục chính thống như Vân Yên, cho nên nhẹ nhàng tiếp nhận sự thật Hứa Tiên có nhiều nữ nhân, cũng sẽ tổn nhiều tâm tư đi tranh thủ tình cảm. Nhưng Phan Ngọc từ nhỏ đã được bồi dưỡng

thành nam tử, tuy thân phận thật sự của nàng là nữ tử, nhưng phần ngạo khí của nam tử, cho nên đối mặt với chuyện như thế này, đặc biệt kém một chút.

Hứa Tiên còn có thể nói cái gì chứ? Với tính tình của Phan Ngọc, nếu đặt ở hiện đại, đại khái sẽ phân sinh tử với mình! Cũng may đây là xã hội cổ đại, cũng phải tự vấn lại mình.

- Người biết không?

Phan Ngọc ngẩng đầu lên nói:

- Cái gì?

Hứa Tiên chân thành nói:

- Ta thích toàn bộ của người, kể cả bộ dáng ghen tị.

Ưa thích ôm nàng vào trong ngực, ưa thích dụ dỗ nàng một chút, thẳng đến khi nàng vui vẻ mới thôi. Nếu như vì mặt mũi mà che dấu tâm tư chân thật của mình. Hẳn thật lo lắng nàng sẽ vẽ lên vách tường của Linh Ẩn Tự, tích tụ trong ngực.

Phan Ngọc nhìn qua ánh mắt của Hứa Tiên, dường như đã hiểu rõ. Tựa đầu vào ngực Hứa Tiên, nói:

- Ta không dễ bị hống như vậy đâu!

Nhưng có thể nghe hẳn dỗ dành ngọt ngào, trong nội tâm vẫn ngọt như mật. Trong ngực của nàng, một mối tích lũy suốt nửa năm qua đã buông lỏng xuống, có một loại bình yên mềm yếu.

Có lẽ liên Hứa Tiên cũng không rõ lắm, nhưng chỉ có nàng hiểu được, chính mình cần hắn cỡ nào.

Phan Ngọc cũng lệnh cho xa phu đi tới khách sạn của Vân Yên. Đi đón Vân Yên.

Một đường đi tới, ba người trong xe đều trầm mặc không nói, đều có tâm tư. Hứa Tiên thì không cáo nào đem thân phận của Phan Ngọc nói rõ cho Vân Yên, Vân Yên chỉ nhìn Phan Ngọc lên tiếng chào hỏi, không muốn nhiều lời, sợ làm cho Hứa Tiên hiểu lầm, ở trước mặt người ngoài, cũng không nên thân mật với Hứa Tiên a.

Mà Phan Ngọc một mặt che dấu thân phận của nàng, vừa dùng con người sáng ngời, có chút hăng hái đánh giá bọn họ, trong nội tâm không biết suy nghĩ cái gì.

Hứa Tiên nhìn sang Phan Ngọc cùng Vân Yên, vốn là giai nhân trong ngực, nhưng vào lúc này không thể thân cận được, chỉ có lắc đầu cười khổ. Lúc trở về vương phủ, sắc trời đã hoàn toàn tối xuống. Phan Ngọc an bài nơi nghỉ lại cho Hứa Tiên và Vân Yên, tự đi thỉnh an Phan vương.

Phan Ngọc vừa đi vào trong thư phòng, trong lòng có chút kỳ quái, phụ thân lại không làm khó Hứa Tiên, dễ dàng tán thành hắn. Trong thư phòng, chỉ có một chiếc đèn nhỏ, thấy Phan Chương đang nhú mày suy nghĩ cái gì đó. Lại không có chú ý tới mình đã đến, nói khẽ:

- Phụ vương!

Phan Chương lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn con gái như hoa như ngọc trước mặt, không biết nên cảm thán hay nên cười, nhìn Phan Ngọc, nói:

- Tên Hứa Tiên kia, ta đã gặp, quả thật có chút môn đạo, xem ra nhân phẩm cũng không kém...

Nói hai câu này, lại không biết nên nói cái gì cho tốt.

Phan Ngọc hiếm thấy Phan Chương có bộ dáng chán nản như hiện tại, hỏi:

- Phụ vương, xảy ra chuyện gì?

Phan Chương thở dài:

- Thánh thượng trầm mê trong tu đạo, đã có hai tháng nay không vào triều, tình cảnh của chúng ta, cũng ngày càng lụn bại.

- Lương vương? đọc truyện mới nhất tại .

- Hôm nay lại có mấy phần tấu chương tố cáo ta, đang làm ra xem xét cuối cùng. Mặc dù Lương vương đã già, nhưng vẫn là tướng quốc, dưới một người trên vạn người. Nếu như thánh thượng ở trong triều, chúng ta còn có thể mượn nhờ các loại lực lượng để tranh chấp, nhưng hia tháng nay, hãn cơ hồ nắm toàn quyền hành.

Phan Ngọc cau mày nói:

- Thật sự đã tới bước này? Chẳng lẽ không có biện pháp bổ cứu sao?

Nhưng trong nội tâm nàng cũng biết, tranh chấp đẳng phái, dựa vào không phía chỉ có âm mưu quỷ kế, mà là thế lực. Hôm nay Lương vương đắc thế, Phan gia cũng có cảm giác đại thế đã mất. xem tại

Phan Chương phát phát tay nói:

- Không làm nam tử cũng tốt, kết quả cũng xem như có chỗ dựa vào. Thực sự bất đắc dĩ, vẫn còn có Hứa Tiên, bảo vệ người chắc không có việc gì, xem như lưu lại huyết mạch cho Phan gia.

Tuy hôm nay hãn đẳng vân giá vũ một hồi. Nhưng trong nội tâm cũng không thể nào xem trọng Hứa Tiên. Nếu không tới thời điểm này, thì cũng không dễ dàng tán thành Hứa Tiên. Khoát khoát tay nói:

- Đi thôi!

Phan Ngọc cũng không còn cách nào, đành phải cáo lui mà đi.

...

Hứa Tiên đánh giá nơi ở, nhưng đây là tiểu viện, có tất cả mai lan cúc trúc, thời điểm này còn chưa phải đầu xuân, gốc cây già, thật là tiêu điều. Mặc dù trong phòng không lộ ra xa hoa, nhưng lại cực kỳ lịch sự tao nhã. Trên bàn còn có một lư hương đang phát ra khói, đồ dùng gỗ lim phát ra hương thơm nhàn nhạt, giấy và bút mực cũng đều có chuẩn bị. Xem ra Phan Ngọc đã sớm an bài tốt cho Hứa Tiên.

Vân Yên có chút do dự nói:

- Phu quân, chúng ta ở chỗ này, có chút không ổn đâu!

Hứa Tiên nói:

- Như thế nào?

Vân Yên lo lắng nói:

- Các người tuy là hảo hữu, nhưng quấy rầy một hai ngày còn không cần nghĩ nhiều, thời gian lâu khó tránh khỏi bị người ta chán ghét. Hơn nữa vừa tới kinh thành đã vào trong vương phủ ở, khó tránh khỏi bị người ta nói thấy người sang bắt quàng làm họ.

Ở trong mắt của nàng, Hứa Tiên là vô song dưới bầu trời này, nhưng trong mắt của người thường, hãn chỉ có tài làm thơ từ, có chút tài học, là thư sinh tầm thường mà thôi.

510. Chương 509: Suy Nghĩ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 509: Suy nghĩ. (2)

Thân phận cử nhân của Hứa Tiên dưới chân thiên tử này, thật sự không tính là cái gì. Am hiểu thi từ là chỗ tốt. Nói có cũng là có, nói không cũng là không. Tuy có thể mang tới danh dự to lớn cho hãn, nhưng trong mắt của người đương quyền, cũng không quá đáng là thi từ mà thôi.

Hứa Tiên biết rõ nàng đang suy nghĩ ỉn, ôn nhu đặt nàng lên đùi, nói:

- Ánh mắt của người ngoài ta không quan tâm, ta cùng Minh Ngọc là hảo hữu tri kỷ, đương nhiên sẽ không phiền chán ta.

Vân Yên tựa đầu vào vai của hắn, nói khẽ:

- Nếu phu quân đã nói như vậy, chúng ta ở lại chỗ này một thời gian cũng tốt.

Hứa Tiên cười nói:

- Hôm nay ta gặp được Doãn Hồng Tụ, nàng cũng giống như lúc ban đầu! Nhưng hiện giờ hình như có hứng thú với thời sự, đợi đến lúc ta đưa tin cho nàng, chúng ta cùng đi gặp, năm đó nàng nói như thế nào, cũng có ân với người.

- Ta nghe phu quân.

Hứa Tiên nói chuyện lý thú vào hôm nay, bỗng nhiên nói:

- Doãn Hồng Tụ còn tìm vật thay thế người đấy!

- Vật thay thế?

- Gọi là Thường Hi cô nương, đại khái cũng là hoa khôi a.

Vân Yên vô cùng kiêng kỵ nhắc tới chuyện năm đó, tuy nàng giữ thân trong sạch, rời nước bùn mà bắt nhím, nhưng thanh lâu thuyền hoa chung quy là nơi không tốt. Có nữ tử sau khi hoàn lương, có được muôn vàn chỗ tốt, nhưng bởi vì xuất thân, cả đời cũng không ngẩng đầu lên được, bị người ta mắng hơn mấy câu cũng đem thanh lâu đặt lên cửa miệng. Nhưng hắn thì khác, không có ý tới, cũng không tận lực lãng tránh, lại ôn nhu khoan dung như vậy, có khi trong lúc lơ đãng nhắc tới chuyện này, trong mắt của hắn cũng không có chán ghét, mà là đặc biệt thương yêu. Cũng hiểu được chuyện đau khổ của mình. Xem nó như chuyện nhỏ không đáng kể, làm cho nàng triệt để sa vào trong ôn nhu của hắn.

Vì vậy, vào lúc này cười nói:

- Có đẹp hơn so với ta hay không?

Hứa Tiên biết rõ tâm tư của nàng, có lẽ chỉ có thể cảm thán, cũng không phải là mình chú ý quá nhiều, mà là nàng yêu cầu quá thấp. Nhưng yêu cầu thấp, chỉ có nam tử đời này mà thôi, không có hắn, đây chính là khác biệt về quan niệm. Nhưng Hứa Tiên vẫn không làm được bước này, cho dù nàng yêu hắn, cũng không khỏi không xuất ra cái mặt nạ, thời khắc chú ý bảo trì rụt rè, sợ bị vạch trần vết thương cũ. Mà bây giờ lại có thể buông rụt rè lấy lòng của hắn, chỉ vì nam nhân này đáng giá cho nàng làm như vậy, cũng không vì hành vi của mình mà khinh bỉ nàng.

Hứa Tiên chân thành nói:

- Không có, kém xa đấy!

Chuyện này cũng không dùng dung mạo để ước lượng, chỉ vì ánh mắt thâm tình của nàng, đã vượt qua tất cả mọi thứ.

Vân Yên vui mừng, hôn lên gương mặt của Hứa Tiên một cái, bỗng nhiên đỏ mặt nói:

- Phu quân, đêm nay muốn...

Nói đến liền thôi.

Hứa Tiên tự nhiên biết rõ nàng nói là cái gì, cách quần áo vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, trêu đùa:

- Làm sao vậy? Chờ không được?

Thân hình thướt tha trong ngực, cảm xúc co giãn trên tay. Làm cho nội tâm của hắn cũng rung động.

Vân Yên lại ôn nhu nhìn qua hắn, đôi má như chàng vạng gặp ánh bình minh, trong mắt có xuân thủy tháng ba, ôn nhu “Àn” một tiếng. Cũng không che dấu, nàng quả thật có chút chờ mong mình sẽ biến thành nữ nhân của hắn.

Hứa Tiên nhìn qua biểu lộ của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng có lửa nóng, hận không thể lập tức ôm nàng lên giường, tận hưởng cuồng hoang.

Hai tiếng thanh khục, Phan Ngọc ở ngoài cửa nói:

- Hán Văn, ta vào đây.

Hứa Tiên tỉnh táo lại, cao giọng nói:

- Người ở bên ngoài chờ ta. Ta sẽ đi ra!

Sau đó lại nói vào bên tai của Vân Yên:

- Yên nhi, đêm nay ta muốn rút đầu gối trường đàm luận với Minh Ngọc, không thể ở cùng người. Dọc theo con đường này, người cũng vất vả, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt một chút đi!

Nếu không có Phan Ngọc, hẳn cũng không lựa chọn đêm này muốn nàng, tuy trên đường đi là đàng vân giá vũ, nhưng dù sao đường xá không gần, ăn uống cũng không tốt. Nàng cũng không có thân thể mạnh mẽ như mình, trên lông mày của nàng ẩn chứa mệt mỏi, hơn nữa vừa mới tới phương bắc, hoặc nhiều hoặc ít có chút ảnh hưởng của khí hậu, đúng là cần nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Vân Yên nhu thuận lên tiếng, sau đó tiễn Hứa Tiên ra ngoài, nhìn thấy Phan Ngọc đang đứng, chấp tay thi lễ nói:

- Đa tạ Phan công tử lưu chúng ta dừng chân.

Tư thái phong độ của nam tử này vẫn giống như trước kia, nhưng hôm nay có thể cảm nhận được, ôn nhu như ngọc thạch ở sau lưng, là cứng rắn như thế nào. Chỉ có thời điểm nhìn phụ quân, mới có thể hiện ra một tia nhu ý. Nàng cũng là nữ tử thông minh, trong nội tâm cũng có chút lo lắng, nhưng cũng chỉ là lo lắng mà thôi. Cũng không thể không thừa nhận, Phan Ngọc có vốn liếng khiến nam tử phải động lòng.

Phan Ngọc mỉm cười gật đầu, lại không nhiều nói, sau đó mang Hứa Tiên rời đi.

Trong hành lang gấp khúc tĩnh mịch, có đèn sáng trưng, Phan Ngọc cười nói vài câu với Hứa Tiên.

Đột nhiên Hứa Tiên hỏi:

- Như thế nào, Minh Ngọc?

Tuy không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng hẳn rõ ràng cảm thấy Phan Ngọc có chút vẻ u sầu.

Phan Ngọc khẽ giật mình, cũng đã cẩn thận che lấp, nhưng vẫn bị hắt phát giác ra sao? Cười hỏi:

- Cái gì như thế nào?

Hứa Tiên cau mày, nói:

- Chờ một lát vào phòng rồi nói sau!

Ngữ khí khẳng định, hiển nhiên không có ý định buông tha cho nàng. Nhưng trong vương phủ tuy là ban đêm, nhân khẩu vắng lại không ít, cứ như vậy trong chốc lát công phu, đã có ba lượt hộ vệ đi qua, không thích hợp nói chuyện.

Trong nội tâm Phan Ngọc thở dài. Buông thả ý định che dấu nam nhân trước mặt, thời điểm nam nhân này chăm chú thì không cách nào che dấu được. Đã bị hắt phát giác tâm sự, nhưng nàng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Phòng của Phan Ngọc rất vắng vẻ, chỉ là một lầu nhỏ đơn độc, chung quanh không có người ở, trong lầu cũng không có nha hoàn hầu hạ, đương nhiên như thế cũng thuận tiện bảo thủ bí mật.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc đi vào lầu hai, vừa vào cửa, thời điểm Phan Ngọc đóng cửa lại, đã bị Hứa Tiên ôm vào trong ngực. Duy trì tư thái như thế, cảm thụ được nhịp tim của hai người đều đập nhanh, sau đó từ từ bình tĩnh trở lại.

Phan Ngọc hưởng thụ một lát, mới đóng cửa lại, nói:

- Hán Văn, chúng ta đi lên lầu nói chuyện

Hứa Tiên cũng không có buông tay, mà là một tay nâng lưng của nàng, một tay ôm lấy đầu gối của nàng, ôm ngang nàng lên, chỉ cảm thấy nàng rất nhẹ. Phan Ngọc ôm cổ của hắn, tựa đầu vào vai của Hứa Tiên

Hứa Tiên ôm nàng đi lên lầu hai, gian phòng của nàng rất sạch sẽ, trên tường treo cung cùng kiếm, không có bộ dáng của khuê phòng. Hứa Tiên đặt nàng lên giường, quay người đẩy cửa sổ ra, ánh trăng màu bạc chiếu vào trong phòng, chiếu vào trên người nàng, ánh trắng như nước, biểu lộ của nàng lúc này vô cùng bình yên, duỗi một bàn tay như ngọc của mình ra, bảo hấn tới gần.

Hứa Tiên đi tới bên giường, ôm nàng vào trong ngực, cũng không nói thêm cái gì.

Phan Ngọc sửa sang lại suy nghĩ một chút, nói ra tình hình Phan vương vừa nói với nàng.

511. Chương 510: Tiêu Tan. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 510: Tiêu tan. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sau khi Hứa Tiên nghe xong, thấy bộ dáng sầu lo của nàng, trong nội tâm thương yêu, vuốt ve gò má của nàng, nói:

- Để cho ta nghĩ biện pháp a!

Phan Ngọc tháo Âm Dương Kính trên cổ ra. Đặt lên bàn tròn ở trước giường, phản chiếu ánh trăng ngoài cửa sổ.

Hứa Tiên nhíu mày tự hỏi, Phan Ngọc cũng yên tĩnh nằm trong ngực của hấn, ngóng nhìn hấn, ý lại vào hấn, bởi vì đây là nam nhân của mình. Tuy cảm giác mình có chút mềm yếu, nhưng giờ này khắc này, cứ như vậy nhu nhược tựa vào trong ngực của hấn, vô cùng bình yên.

Hứa Tiên có khả năng nghĩ đến biện pháp đơn giản nhất là ám sát Lương vương, hấn tự tin dựa vào thực lực của mình có khả năng thực hiện được, hơn nữa Lương vương cũng không phải người tốt lành gì, không có gì không thể hạ thủ. Nhưng hậu quả mang lại, vô cùng nghiêm trọng.

Lương vương vi cực nhân thần, tử khí doanh thể, mang trong mình số mệnh của vương triều, kết nối với một đầu long khí ở kinh thành này. Bằng vào pháp thuật muốn giết hấn, tất nhiên sẽ bị pháp thuật cản trở, cho dù mình có dùng mười vạn công đức nện vào, cũng không cách nào đền bù lỗ thủng, chắc chắn đưa tới đại họa.

Nhưng mà, cũng không phải không có biện pháp.

Chợt Hứa Tiên nhớ tới một trong những lão sư của mình – Pháp Hải.

Pháp Hải không đơn giản có một thân pháp lực, càng thông minh tuyệt đỉnh. Tổng cốt truyện vốn có, hấn bắt Hứa Tiên bức Bạch Tố Trinh đi khắp Kim Sơn. Giết nhân mạng, phạm phải luật trời, cuối cùng nhất thành công báo thù, giam Bạch Tố Trinh hai mươi năm. Trong nội tâm khó chịu Lương vương cùng Lương Liên, lại mượn tay của Tiểu Thanh, nhưng hấn lại thấy chết mà không thêm cứu, mặc cho Lương Liên chết đi. Từ đầu tới đuôi, hấn làm vô cùng sạch sẽ. Loại cảnh giới này, hiển nhiên không phải dựa vào lời nói là có thể làm rõ.

Dù sao Hứa Tiên có một thân pháp lực, mặc dù có muôn vàn hạn chế với phạm nhân, nhưng nói như thế nào cũng là ý mạnh hiếp yếu, nhưng trên thực tế vẫn có muôn vàn lỗ thủng để dựa vào. Tỷ như thời tam quốc, Tào Tháo nhiều lần muốn giết Tả Từ, Tả Từ chỉ có chạy trốn, lại không đi giết Tào Tháo. Nhưng hấn một phen trêu đùa, lại nói tiếp hấn không thể làm nhúc nhích cọng lông nào của vị bá chủ nhân gian, cho nên cả kinh thành tặc, uống thuốc không khỏi, cho nên bệnh nặng chết đi. Vị Tả Từ công này, cũng có

rất nhiều chỗ thủng để chui vào. Kỳ thật tâm nhân của người tu đạo cũng rất nhỏ, cho nên không thể tùy tiện đắc tội, kết quả cuối cùng, phạm nhân không thể chiếm tiện nghi được.

Nội dung cốt truyện, Pháp Hải, Tả Từ đủ loại ý niệm đang đảo qua suy nghĩ của Hứa Tiên, trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, có biện pháp. Mình không thể giết hắn, nhưng là có thể chọc tức hắn. Giống như nguyên kịch Tiểu Thanh làm ra vậy, đến phủ Lương vương trộm mấy món bảo bối, dù sao đều là công phẩm của phiên bang, Lương vương không dám lộ ra ngoài, tất nhiên sẽ tức bệnh không dậy nổi.

Lương vương bị bệnh, đương nhiên sẽ giải khẩn cấp cho Phan vương. Đến lúc đó không người nào có thể trị liệu, thời điểm đi cầu tới mình, thì quyền chủ động đã nằm trong tay của mình rồi.

Hứa Tiên hỏi Phan Ngọc nói:

- Minh Ngọc, tình huống bây giờ rất nguy cấp sao?

Phan Ngọc nói:

- Trong mấy ngày này, sẽ không có vấn đề gì, Hán Văn, người đã nghĩ ra biện pháp sao?

Trên mặt có chút ít thần sắc vui sướng.

Hứa Tiên xoa bóp cái cằm của nàng, cười nói:

- Ai bảo ta là nam nhân của người chứ? Đương nhiên phải phân ưu cho nhạc phụ đại nhân rồi.

Sau đó nói ra ý định của mình một lần, tuy thoát nhìn có rất nhiều lỗ thủng, tỷ như ai có thể bảo chứng Lương vương nhất định sẽ bị bệnh, nhưng Hứa Tiên cũng không cách nào giải thích.

Sắc mặt Phan Ngọc đỏ lên, dùng sức ôm chặt lấy hắn, cũng không hỏi nhiều, lựa chọn tin tưởng hắn hoàn toàn.

Hứa Tiên sờ sờ mi tâm của nàng, cười nói:

- Không lo sập?

Phan Ngọc mỉm cười gật gật đầu, nếu chuyện này thành công, phụ vương nhất định sẽ tán thành hắn hoàn toàn.

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng có chuyện. Muốn thương lượng với người.

- Cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta muốn đem thân phận của người nói cho Vân Yên nghe, về sau khi ở chung, ta không muốn lừa dối nàng.

Tính tình của Vân Yên không để ý bên cạnh Hứa Tiên có bao nhiêu nữ tử khác, nhưng nhất định sẽ để ý khi bị Hứa Tiên lừa gạt, bằng thông minh của nàng như thế nào lại không phát giác Hứa Tiên nói dối rất vụng về, nhưng không đi vạch trần mà thôi. Hắn không muốn những lời nói dối biến thành tổn thương.

Phan Ngọc vĩnh môi lên nói:

- Hán Văn người thật ôn nhu a!

Đây là ưu điểm lớn nhất, cũng là khuyết điểm lớn nhất của Hứa Tiên. Nàng có thể cảm giác được, Vân Yên đã tiến vào nội tâm của hắn, cũng không vượt qua dự đoán của nàng, cũng giống như đoán được Vân Yên không thể nào thoát khỏi mị lực của Hứa Tiên. Hắn chính là người như vậy, có đôi khi ôn nhu quá phận, đối với người xa lạ còn như thế, chớ nói chi người sớm tối bầu bạn cùng mình.

Mặc dù Hứa Tiên biết rõ đây là bí mật lớn nhất của nàng, nếu mình nói ra, nàng nhất định sẽ tiếp nhận. Nhưng trong nội tâm sẽ còn chút áy náy, muốn đền bù tổn thất cho nàng, bỗng nhiên đứng dậy.

Phan Ngọc kinh ngạc nói:

- Làm cái gì?

Kỳ thật nàng cũng không có ghen, còn say mê trong vui sướng của hân.

Hứa Tiên cười nói:

- Hồng ngươi ah!

Nắm bàn tay trắng nõn của nàng.

Phan Ngọc khó hiểu ý nghĩa, đi tới bên cạnh bàn với Hứa Tiên.

Hứa Tiên trải rộng mặt giấy ra, nghiên mực đã chuẩn bị, đề bút viết lên giấy.

Phan Ngọc lăm bắm theo bút tích của hân.

Hân viết:

Trường tương tư,

Tại Trường An.

Lạc vĩ thu đề kim tĩnh lan,

Vi sương thê thê điệp sắc hàn.

Cô đăng bất minh tứ dục tuyệt,

Quyển duy vọng nguyệt không trường thán.

Mỹ nhân như hoa cách vân đoan,

Thượng hữu thanh minh chi cao thiên,

Hạ hữu lục thủy chi ba lan.

Thiên trường địa viễn hồn phi khổ,

Mộng hồn bất đáo quan san nan.

Trường tương tư,

Tồi tâm can.

Dịch:

Trường An dằng dặc nhớ nhau

Giếng vàng vọng tiếng dế sâu kêu thu

Lung linh sắc lạnh sương mù

Nhớ nhung da diết đèn lu mờ dần

Cuốn rèm ngắm nguyệt thổ thán

Người thương ẩn hiện sau tàn mây trôi

Trên cao xanh thẳm khung trời

Dưới con nước biếc chơi vơi sóng sâu

Trời cao đất rộng hồn đau

Mộng hồn khó đến dải dầu quan san

Tương tư hoài... đứt ruột gan.

* Đây là bài Trường tương tư kỳ 1 của Lý Bạch.

Biểu lộ của Phan Ngọc xuất hiện biến hóa, kinh ngạc, vui sướng, trầm tư.

Ý cảnh của thơ giống như đang nói lên nỗi sầu tương tư khi biệt ly của Hứa Tiên.

Trường An dằng dặc nhớ nhau. Giếng vàng vọng tiếng dế sầu kêu thu. Lung linh sắc lạnh sương mù. Nhớ nhung da diết đèn lu mờ dần. Cuốn rèm ngắm nguyệt thở than.

Phan Ngọc cảm giác chiếc bóng của mình đơn bạc, giống như tìm được hô ứng trong bài thơ, mà không phải cô đơn của một người. Kết quả là, nỗi khổ ly biệt này, có chút ít buồn đau, tí ti ai oán, trong thơ cũng tán đi. Bỗng nhiên trong nội tâm có chút chua xót, vành mắt có chút đỏ lên, dựa vào Hứa Tiên nói:

- Ta chỉ nói tùy tiện thôi, người tội gì ghi thơ buồn như vậy.

Trong mắt đã có vài giọt nước mắt rơi xuống.

512. Chương 511: Tiêu Tan. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 511: Tiêu tan. (2) đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên cảm thấy quái lạ, hẳn chưa bao giờ thấy bộ dáng nhu nhược như thế của Phan Ngọc, cho dù vừa rồi là đại nạn của gia tộc, cũng duy trì phong độ như trước.

Bỗng nhiên hắn hiểu ra, nàng một mình ở trong kinh thành này, chịu không biết bao nhiêu khổ sở, áp lực của thân nhân, nỗi khổ khi ly biệt với mình, thậm chí biết rõ chính mình đang có niềm vui mới, vô cùng đau buồn, đủ loại đủ loại. Nàng một mực ức chế trong nội tâm, thẳng tới khi gặp lại mình, vẫn chiếu cố tới cảm xúc của hắn, cho tới hôm nay, vào lúc này, hiểu được ý nghĩa trong bài thơ, cho nên tất cả tích tụ đè nén, cũng bộc phát ra ngoài.

Bỗng nhiên Hứa Tiên có chút thống hận chính mình, tại sao bản thân mình không có phát giác ra. Ôm lấy vai của nàng, bỗng nhiên thấy có chút gầy gò, trong nội tâm của hắn đau xót. Rất nhỏ mà khắc sâu, nàng có thể dùng cường lực đối mặt với ngoại giới, nhưng làm thế dễ dàng tổn thương chính mình. Cúi đầu hôn lên giọt nước mắt trên mặt của nàng, ôn nhu an ủi.

Phan Ngọc vội vàng lau nước mắt, cũng có chút xấu hổ. Tư thái nữ nhi này rất khó gặp trên người của nàng, dễ dàng xúc động trái tim của Hứa Tiên. Hôn lên bờ môi mỏng của đối phương, trong đắng chất xen lẫn mật ngọt, ngọt ngào. Ôm lấy nàng đi tới bên giường, cởi vớ giày của nàng ra. Chân ngọc vô cùng nhỏ nhắn, giống như do ngọc tạo thành.

Theo động tác của Hứa Tiên, quần áo trên người của nàng, từng món từng món rơi dần ra, dần dần hiện lên thân hình mỹ lệ, da thịt của nàng trắng bóng tới mức có thể phản xạ ánh trăng bạc, cho dù là đuôi ngọc thon dài hơn bộ ngực ngạo nhân, trong nội tâm của Hứa Tiên, chỉ có hai chữ hoàn mỹ để hình dung. Thậm chí có ảo giác trong tích tắc, trước mặt mình không phải nữ nhân sống sờ sờ, mà là một mỹ nhân do ngọc điêu khắc thành, phàm nhân làm gì có được thân thể hoàn mỹ như thế chứ!

Tuy Phan Ngọc xấu hổ, nhưng chung quy không có e sợ giống như nữ tử bình thường, lúc còn lại cái quần lót trắng, Hứa Tiên đã dừng ở đây, ôm nàng vào trong ngực, thân cận da thịt nên cảm xúc rất hoàn mỹ, bộ ngực cao ngất của nàng dán lên ngực của hắn, tư vị không cách nào miêu tả được. Hứa Tiên vuốt ve tấm lưng sáng bóng, cảm giác được nội tâm của nàng vô cùng mệt mỏi, càng cần một bờ vai vững trãi, an ổn giấc ngủ, cũng không phải kích thích của nhục dục. Dù sao ở trong kinh thành, còn có rất nhiều thời gian, cũng không vội trong nhất thời.

Dục vọng trong nội tâm bị dập tắt, chỉ còn lại có nhu tình, cảm xúc từ da thịt của nàng, thưởng thức tư thái, cũng là một loại mỹ diệu.

Phan Ngọc yêu và thông cảm với hắn, dịu dàng ngoan ngoãn nằm trong ngực của Hứa Tiên, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mà hữu lực, dưới sự vuốt ve của hắn chìm vào trong giấc ngủ. Lo lắng trên lông mày của nàng đã tiêu tán đi. Biến thành ôn nhu tinh khiết vui sướng. Được hắn ôm ấp, như trốn vào thế giới khác.

Hứa Tiên nhẹ nhàng hôn lên gương mặt lúc ngủ của nàng, trong nội tâm cũng an tường, ôm ấp nàng, vào lúc này như ôm lấy cả thế giới.

Trong chủ viện của vương phủ, Phan Chương khoác y phục trên vai lo lắng.

Phan thị đi ra hỏi:

- Vương gia, tại sao còn không ngủ? Đang lo lắng việc công sao?

- Không phải.

Phan Chương nói:

- Tên hỗn đản kia đang ở trong phòng của Ngọc nhi, ta làm sao ngủ được! Ai, ngay cả danh phận cũng không có.

Sau khi thức dậy, Hứa Tiên đã thấy Phan Ngọc đang ăn mặc chỉnh tề, ngay cả bữa sáng cũng chuẩn bị tốt, tựa giống như ngày bọn họ ở trong thư viện vậy.

Phan Ngọc thức hắn rời giường ăn cơm, thu thập giường chiếu, sau đó hai người ăn một bữa thật ấm áp.

Tuy được ở chung với nhau nhiều hơn chốc lát, nhưng Hứa Tiên hôm nay còn muốn đi bái kiến lão sư Trương Văn Thụy, chỉ có thể đi vội ra ngoài. Trước tiên đi tới tiểu viện của Vân Yên, lên tiếng chiếu cố, ôm nàng một cái, đi ra cửa.

Lại chưa phát giác ra thời điểm hắn ôm Vân Yên, sắc mặt của Vân Yên có điểm cổ quái, nàng rõ ràng ngửi được mùi hương trên người của Hứa Tiên, loại hương khí này không phải bất cứ hương khí nào mà nàng biết, rõ ràng là mùi thơm tự nhiên trên thân thể của con gái mới có. Hơn nữa không ở chung trong thời gian dài, tuyệt đối không thể có được hương vị nặng như vậy.

Trong nội tâm Vân Yên buồn bực, chẳng lẽ tối hôm qua Phan Ngọc tìm biệt nữ tới cho phu quân. Khách quý tới chơi, lại mang thiếp thất cho hảo hữu thị tẩm, chuyện này trong đại môn hộ không xem vào đâu, nhưng phu quân cũng không phải là người như vậy a?

Hứa Tiên biết rõ một cái ôm này, lại cho nàng được nhiều tin tức như thế, đại khái sẽ đổ mồ hôi hột. Nếu sinh ra trong hiện đại, dám đi trộm hương trước mặt thế tử, tuyệt đối là một chuyện không thể nào. Nhưng khá tốt không phải hiện đại, Hứa Tiên cũng không cần biệt nữ gì, Vân Yên cũng không để ý nhiều, nàng có nghĩ tới vỡ đầu, cũng không đoán ra được, Phan Ngọc chính là nữ tử.

Lúc này, Phan Ngọc đi vào trong nội viện, cười nói:

- Phượng Nhi, ah, bây giờ là Yên nhi, đã lâu không gặp!

Ban ngày mới lên, huyền y đai ngọc, vĩnh viễn vẫn có phong thái tuấn mỹ. Nhưng vào lúc này nhìn Vân Yên cười nói, cũng không muốn nói nhiều.

Vân Yên cau mày, sao Phan Ngọc lại xưng hô như thế với mình?

Hứa Tiên cười ngựa chạy tới phủ của Vương Văn Thụy. Tuy lúc này là sáng sớm, người người lai vãng qua lại nam bắc cũng tấp nập, Hứa Tiên đành phải thúc ngựa đi từ từ.

Nhưng hôm qua làm việc vội vàng, chưa kịp lưu ý cảnh sách ở Trường An này. Hôm qua gặp Phan Ngọc, chung giường với nàng suốt một đêm, tiêu tan nỗi khổ tương tư, hôm nay cũng có hào hứng. Cho nên cũng không đi vội vàng, nhìn qua mặt tiền cửa hàng hai bên đường, nghe tiếng người và ngựa xe qua lại, cũng có hứng thú.

Trong đám có không ít người dị quốc, nói tiếng Hán rất quái dị, cả hai nói chuyện nghị luận với nhau. Hứa Tiên cũng không phân rõ được ai và ai, thuộc về quốc gia gì, chỉ dùng ánh mắt hứng thú quan sát mà thôi.

Lúc này, ở phía nam có một đội kỵ mã chạy tới, hô quát trong phố xá sầm uất này, khoảng chừng hơn trăm người. Kỵ sĩ tướng mạo hung hãn, vừa nhìn đã biết không phải nhân sĩ trung nguyên, ngôn ngữ càng không phải tiếng Hán. Chỗ đặt chân của ngựa, trang bị loan đao cung tiễn, đoàn xe đang lê bước đi ra ngoài thành.

Người trên phố xá chỉ trở nghị luận, tiếng nói nhao nhao. Giống như sứ thần phiên bang này, mang cống vật triều bái thiên nhan. Mà những người Hồ kia nhìn qua các loại gấm hai bên đường, trong sợ hãi thần phục còn lộ ra thần sắc tham lam.

Một người trong đó có diện mục ngăm đen, con mắt xích hoàng, trên vai có một con chim cất, ngồi trên một thớt hãn huyết bảo mã vô cùng thần tuấn, niên kỷ cũng trên dưới hai mươi, có vẻ là thống soái của đám người kia, đang vuốt ve loan đao bên hông, bên môi xuất hiện lộ ra vẻ khát máu, nếu có một ngày, có thể phóng ngựa đập phá tường thành Trường An, thì đó là tư vị bực nào.

Hứa Tiên cười ngựa đi theo một đường, đi qua ngã tư đường, dòng người càng hỗn loạn. Có một đoàn xe, từ bắc hướng nam.

513. Chương 512: Người Hồ.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 512: Người Hồ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trang trí của đoàn xe cũng vô cùng xinh đẹp, bốn con ngựa trắng kéo xe, làm cho Hứa Tiên cảm thấy hơi quen mắt. Trong trường hợp đó, chỉ thấy một chi bộ đội người Hồ lách vào. Đội ngũ hộ vệ cũng đi theo đoàn, ai cũng không chịu nhường cho ai.

Người Hồ “Chít chít oa oa” bắt mãi kêu lên, tuy nghe không hiểu, cũng biết là tiếng quát mắng. Tên thủ lĩnh trẻ tuổi vẫn ngồi trên ngựa vuốt ve chòm râu trên khóe môi, cũng không khuyển giải.

Chỉ thấy một bàn tay trắng nõn xốc màn xe lên, quát:

- Im ngay!

Chỉ thấy bên trong chiếc xe dẫn đầu có một mỹ nhân đi ra, nhìn hằm hằm vào đám người hồ này, chính là Doãn Hồng Tụ

Hứa Tiên thầm nghĩ thật đáng tiếc. Hôm nay không có mang lá thư theo bên người, hẳn vốn định tìm thời gian mang Vân Yên đi bái phỏng, nhưng không nghĩ tới, vô tình gặp được.

Đám người Hồ kia nhìn Doãn Hồng Tụ, trong mắt sáng lên, cầm roi ngựa chỉ trở, tiếng cười đùa càng lớn hơn, mặc dù nghe không hiểu lời nói của bọn họ, nhưng nhìn thấy biểu lộ dâm loạn đó, cũng biết rõ là lời lẽ ô uế. Tên thủ lĩnh kia cũng đứng dậy, nhìn ngọc diện của Doãn Hồng Tụ, nếu ở trên thảo nguyên, nữ nhân này đêm nay phải nằm trong đại trường của mình rồi.

Doãn Hồng Tụ mang theo hộ vệ, cũng không thể là đối thủ của đám người Hồ này, bởi vì Trường An lâu nay an nhàn, cho nên khí thế cũng không sánh bằng, bởi vì trẻ con của thảo nguyên giống như lang sói.

Hứa Tiên giục ngựa tiến lên, hất cười ngựa yêu của Phan Ngọc, toàn thân đen nhánh, nhưng bốn võ tuyết trắng, tên là “Ô Vân Cái Tuyết”. Nhưng thân cao, chân dài, có khí thế như rồng, vô cùng thần tuấn. Nhưng đám người dày đặc chen lấn lẫn nhau, không thể đi được. Nhưng Hứa Tiên rót nội lực vào thân ngựa, phàm là người ngăn cản Hứa Tiên, đều bị khí thế chấn tan, vì vậy tuấn mã dễ dàng tách đám người ra, đi tới bên cạnh đoàn xe.

Thời điểm Doãn Hồng Tụ đang quần bách xấu hổ, bỗng nhiên thấy Hứa Tiên đang cười ngựa đi tới, trong nội tâm vui vẻ. Mà đám người Hồ kia cũng chú ý Hứa Tiên, Hứa Tiên có âm thầm ruổi ngựa đi trong ngần

cản, chắc chắn không đơn giản, cho nên tạm thời tổ chức lại, nhưng va chạm với thân ngựa của Hứa Tiên, không bị ngăn cản, nhanh chóng bị tách ra.

Trong ánh mắt của vô số người, tuần mã không nhanh không chậm đi xuyên qua dòng người, đi tới bên cạnh xe ngựa. Đường như Ô Vân Cái Tuyết cũng cảm thấy vinh quang, ngựa đầu hí dài một tiếng, xừng hùng trong đội ngũ, chung quanh có âm thanh tán thưởng vang lên, hỏi là con cái nhà ai.

Tiếng cười của đám người Hồ kia dừng lại, tên thủ lĩnh người Hồ cũng ngồi thẳng, nhìn qua Hứa Tiên, chim ứng trên vai vỗ cánh, phát ra một tiếng Lê-eeee-eezz~!.

Hứa Tiên cũng không thèm nhìn đám người Hồ này, mỉm cười nói:

- Doãn viện thủ, đã lâu không gặp.

Ánh mắt của Doãn Hồng Tụ có chút phức tạp nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Hứa Tiên, người giúp ta tách bọn chúng ra đi.

Nàng đã nhìn thấy Hứa Tiên lợi hại như thế nào.

Hứa Tiên nhún nhún vai, đang muốn quay đầu lại tách đám người Hồ ra.

Bỗng nhiên trong đám người có tiếng gọi ầm ĩ.

- Trình công tử tới, Trình công tử tới.

Quả nhiên thấy một công tử mặc hoa phục phóng ngựa tới. Đám người tự động tách ra hai bên cho hắn đi, cho nên hắn chạy tốc độ nhanh tới bên đám người, chấp tay với Doãn Hồng Tụ nói:

- Tàng Kiếm bá kiến Doãn quận chúa, thứ cho ta đến chậm một bước.

Lại chấp tay với Hứa Tiên bên cạnh xe ngựa:

- Hứa huynh, người cũng tới.

Trông thấy Hứa Tiên ngồi trên con ngựa liền nhú mào, bởi vì Ô Vân Cái Tuyết là ngựa yêu của Phan ngọc, ngày thường đừng nói là cho người ta cưỡi, đụng cũng không đụng được. Lúc trước hoàng tử điện hạ muốn cưỡi lên con ngựa này, cũng bị Phan Ngọc từ chối nhã nhặn. Chẳng lẽ tình nghĩa của bọn họ, thật tốt đến một bước này sao?

Hứa Tiên cũng mỉm cười hoàn lễ, Doãn Hồng Tụ nói:

- Đa tạ Trình công tử, đám người Hồ này quá đáng giận.

Trình Tàng Kiếm nói:

- Ta sẽ đi thương lượng với đám người Hồ này.

Liếc thấy thủ lĩnh của đám người Hồ này, cho nên cưỡi ngựa tiến lên, nói chuyện bằng tiếng Hồ, lại không biết nói cái gì, nhưng biểu lộ của tên thủ lĩnh người Hồ nghe hắn nói cũng cải biến, nhìn qua Doãn Hồng Tụ, đã có ý tránh lui.

Người chung quanh nhìn Trình Tàng Kiếm, cũng có không ít lời khen ngợi, tên tuổi của hắn ở kinh thành, dường như không nhỏ. Danh tiếng của Hứa Tiên, trong nháy mắt đã biến mất vô tung.

Hứa Tiên nhìn Doãn Hồng Tụ nói:

- Doãn viện thủ, ngày sau lại đến quý phủ bái phỏng. Ta cáo từ trước.

Đã có người xuất đầu, cũng không cần hắn nhiều chuyện.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Trình Tàng Kiếm là Ngự Sử Thai Tuần Nhai Sử, cũng thuộc Kim Ngô Vệ, cho nên trị an của thành thị do hắn quản hạt.

Hứa Tiên sững sờ, không nghĩ tới Trình Tàng Kiếm tuổi còn trẻ, đã có chức quan, lại còn không thấp. Kỳ quái nhìn Doãn Hồng Tụ nói chuyện với đám người kia, lập tức kịp phản ứng, đại khái nàng đang lo lắng Trình Tàng Kiếm đoạt lấy danh tiếng của mình, sợ lòng của mình không vui.

Cho nên hắn cũng liếc nhìn qua Trình Tàng Kiếm đang thương lượng với thủ lĩnh người Hồ, đối phương là đặc phái viên. Không phải thương khách tầm thường, không thể dễ dàng bắt lại được, bằng không sẽ có một màn đao thương kiếm ảnh trên đường phố, cũng không cần gây thêm chuyện, người Hồ đúng là dựa vào thân phận của mình nên cuồng vọng. Nhưng Trình Tàng Kiếm tiến lên không biết nói cái gì đó, đã chặn trụ đám người Hồ.

Hứa Tiên cũng không thể tự mình quyết định, không khỏi khen:

- Trình huynh đúng là rỗng trong loài người.

Nhưng hắn cũng không để trong lòng, đối phương tốt cũng được, xấu cũng chẳng sao, bởi vì không có bao nhiêu quan hệ tới hắn.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Nếu không có việc gấp, có thể làm phiền Hứa công tử tiến đưa chúng ta ra nhị lang miếu không?

Lại nói khẽ:

- Nhu Gia công chúa cũng ở trong xe, nếu như có người quấy nhiễu xe ngựa, ta không có biện pháp bàn giao với cô cô.

Mặc dù Hứa Tiên không biết Nhu Gia công chúa là người ra sao. Vừa rồi mơ hồ nhìn thấy có bóng người con gái ở trong xe, Doãn Hồng Tụ có ân với Vân Yên, cũng tính toán có quen biết với mình, hắn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Doãn Hồng Tụ nói:

- Đi?

Trình Tàng Kiếm thương lượng không sai biệt lắm, đám người Hồ kia chuẩn bị thoái lui, nhưng đoán xe thật dài, thời điểm thoái lui cần không ít thời gian, sao có thể nói đi là đi.

Hứa Tiên nói:

- Người quay vào trong xe đi, để cho ta làm xa phu là được rồi.

Quay đầu ngựa lại bước đi về phía đám người Hồ.

Doãn Hồng Tụ cũng không tiến vào xe, không biết Hứa Tiên làm như thế nào mới có thể tách một đám hỗn độn này ra ngoài được, nhưng thấy bộ dáng tự tin của hắn, trong lòng cũng tin phục.

Thấy xa phu vẫn còn do dự, ra lệnh:

- Mau đi theo hắn. đọc truyện mới nhất tại .

Hứa Tiên cưỡi ngựa đi trước, Doãn Hồng Tụ ngồi xe ngựa đi sau. Dân chúng tầm thường đương nhiên không ngăn cản ở phía trước, đều tự động tản ra, nhưng sắc mặt của đám người Hồ lại thay đổi.

Trình Tàng Kiếm vừa nói chuyện với thủ lĩnh người Hồ xong, bỗng nhiên thấy sắc mặt thủ lĩnh người Hồ biến đổi, sau lưng có động tĩnh, quay đầu lại đã thấy Hứa Tiên muốn cưỡi ngựa thông qua, thầm mắng Hứa Tiên làm xấu chuyện tốt của hắn, chỉ biết lý luận suông, không thông thực vụ.

514. Chương 513: Nhu Gia. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 513: Nhu Gia. (1)

Quả nhiên thủ lĩnh đám người Hồ cười lạnh, dùng tay ra ám hiệu. Đội kỵ mã lập tức an tĩnh lại. Vừa rồi hắn không cẩn thận bị Hứa Tiên vượt qua, đã nén giận. Hắn cũng không tin, Hứa Tiên có thể mang theo một chiếc xe ngựa thông qua đội ngũ của hắn.

Trình Tàng Kiếm tiến lên nói với Hứa Tiên:

- Hứa huynh, người làm cái gì vậy?

Trong mắt ẩn chứa ý tứ trách móc.

Hứa Tiên không sao cả, cười nói:

- Thiên tử liền, sao có thể cho người Hồ càn rỡ.

Hắn cũng không phải là người có cái lưỡi lò xo như Trình Tàng Kiếm, nhưng hắn có biện pháp của mình.

Vì vậy cũng không để ý Trình Tàng Kiếm, phóng ngựa tiến vào hàng ngũ của đám người Hồ. Phía trước có ba con ngựa, ngăn đón trước mặt. Người Hồ lập tức miệt thị Hứa Tiên, người ngựa đã dàn trận, tuyệt đối không cho hắn đi qua.

Nhưng Ô Vân Cái Tuyết dưới thân của Hứa Tiên, không thèm quan tâm, cứ thế mà tiến, ba con ngựa kia phát ra tiếng Xi..Xiii..âm thanh thật dài, liên tiếp lui ra phía sau, hoàn toàn không ngăn cản được. Hứa Tiên đã tu luyện Đại Hải Vô Lượng tới cảnh giới thứ mười, tuần hoàn không dứt, rót vào thân ngựa, cho nên những con ngựa thấp bé này sao có khả năng chống cự.

Tên thủ lĩnh trẻ tuổi biến sắc, thủ thế biến đổi, lại hạ mệnh lệnh, ấy thốt ngựa đi ra nghênh tiếp, nhưng vẫn không cách nào ngăn Hứa Tiên tiến lên, ba con ngựa, mười con ngựa, hai mươi con ngựa, kết thành trận hình dày đặc, ngăn cản bước chân của Hứa Tiên.

Nhưng Hứa Tiên lập tức cho bọn họ biết cái gì gọi là châu chấu đá xe. Phốc xá sầm uất mọi người đều thấy rõ, Hứa Tiên bằng vào một con ngựa, đối chiến cả đội kỵ mã của người Hồ, còn bức bầy ngựa thoái lui không dứt.

Trong đám người có âm thanh trầm trồ khen ngợi, so với thuyết phục người Hồ nhường đường, cứng rắn bức người Hồ nhường đường, càng hợp tâm ý của mọi người, tuy nhiên ai cũng không biết, con ngựa Hứa Tiên đang ngồi, tại sao lại có khí lực lớn như vậy.

Xe ngựa đi theo sau lưng Hứa Tiên, Doãn Hồng Tụ nhìn qua một màn này, trong ánh mắt rất bình thường, giống như sớm biết hắn có năng lực lớn như thế. Màn xe phía sau có một bàn tay xóc khe hở nhỏ, xuất hiện con mắt trong suốt, kinh ngạc nhìn qua một màn này, dùng âm thanh nhu hòa nói:

- Tỷ tỷ, làm cái gì vậy?

Trình Tàng Kiếm ngơ ngác nhìn qua một màn này, đã không còn lời nào để nói, chẳng lẽ ngựa của Minh Ngọc lợi hại như vậy sao? Cũng không chịu tin tưởng, đây là lực lượng của Hứa Tiên.

Thời điểm này, tên thủ lĩnh người Hồ cũng gia nhập vào trong chuyện này, rốt cuộc tuần mã dừng lại, tiếng hoan hô chung quanh dừng lại, nhưng mà tên thủ lĩnh người Hồ còn chưa kịp cao hứng, Hứa Tiên kẹp lấy thân ngựa, đột nhiên Ô Vân Cái Tuyết phát lực, đội kỵ mã của người Hồ ngã xuống như domino, từ trước ra sau, người ngã ngựa đổ.

Chỉ có tên thủ lĩnh người Hồ vẫn không bị ngã, bởi vì hắn cười chính là hãn huyết bảo mã, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn hắn mỉm cười, thời điểm này còn nói cái gì được chứ?

Người phạm Hứa Tiên ta, có ai sống tốt sao?

Trong đám người xuất hiện âm thanh khen ngợi kịch liệt. Giống như muốn làm ủa đông này ầm áp hơn. nguồn

Trong mắt Trình Tàng Kiếm xuất hiện thần sắc không thể tưởng tượng nổi, dùng lực của một con ngựa, làm sao có thể địch được cả đội kỵ mã, nhưng Hứa Tiên chẳng những địch được, còn thu hoạch đại thắng.

Trong tiếng hoan hô của đám người, Hứa Tiên cười tuấn mã không nhanh không chậm vượt qua đám người Hồ, xe ngựa từ từ tiến lên, đã không còn ai cản bước tiến của bọn họ.

Những hộ vệ bên cạnh xe ngựa cũng thẳng sống lưng lên, hô quát đi theo sau lưng Hứa Tiên. Đám người Hồ ngã trên mặt đất nhao nhao đứng lên, nhưng không ai dám tiến lên ngăn cản phía trước của hắn nữa.

Hứa Tiên cỡi ngựa đi ngang qua tên thủ lĩnh người Hồ kia, trong nháy mắt khi ánh mắt hai người giao nhau, trong mắt tên thủ lĩnh người Hồ bắn ra sát khí dữ dội, hắn cũng cảm nhận được, Hứa Tiên là cao thủ Hắc muốn dùng sát khí bức hắn phản ứng. Nhưng đã làm cho hắn thất vọng, thậm chí Hứa Tiên còn không thèm liếc nhìn hắn một cái, cũng không lộ ra tư thái đề phòng, cứ như vậy, thư thả đi ngang qua đám người Hồ. Làm cho tên thủ lĩnh suy ra hoài nghi với phán đoán của mình, nếu thật sự là cao thủ, chắc chắn phải có cảm giác mới đúng!

Sát khí của tên thủ lĩnh người Hồ đúng là không kém, trên tay không cũng giết hơn mười nhân mạng, tuyệt đối không có sát khí như thế này. Nhưng không biết làm sao thực lực quá yếu. Sát khí của con kiến có mạnh hơn nữa, cũng khó kích thích một người khổng lồ. Hứa Tiên cho dù đứng bất động cho hắn đánh, cũng tổn thương không được cọng lông của Hứa Tiên.

Đề phòng? Đừng lãng phí thời gian.

Song khi Doãn Hồng Tụ ngồi lên xe, nhìn qua tên thủ lĩnh người Hồ.

Tên thủ lĩnh người Hồ nhếch miệng cười cười, lộ ra răng nanh sắc bén, thấp giọng nói:

- Ta muốn có người.

Ánh mắt quét qua thân thể nở nang thành thực của Doãn Hồng Tụ một vòng, như hóa thành thực chất, giống như hùng ưng nhìn chăm chăm vào con mồi.

Toàn thân Doãn Hồng Tụ phát lạnh, bị khí thế của hắn chấn nhiếp, trong khoảng thời gian ngắn muốn phản bác cũng không nói nên lời. Chỉ cảm thấy mình vào lúc này giống như con cừu non đang bị đàn sói nhìn chăm chăm vào, gần trong gang tấc, không có bất kỳ người nào có thể cứu được nàng.

Bỗng nhiên Hứa Tiên đang đi phía trước, quay đầu lại nhìn hắn, nói:

- Người còn kém xa lắm đấy, biết không?

Lập tức đánh tan khí thế của tên thủ lĩnh người Hồ, Doãn Hồng Tụ cũng thở ra một hơi.

Tên thủ lĩnh người Hồ buồn bực, quay đầu lại hung hăng trừng mắt Hứa Tiên, hắn vốn định dùng công pháp đặc thù lưu lại một ấn tượng sâu sắc trong nội tâm Doãn Hồng Tụ, nhưng bị khí thế vô hình của Hứa Tiên phá tan không còn một mảnh, thực sự khẳng định, Hứa Tiên quả nhiên là cao thủ.

Nhưng trong mắt của Doãn Hồng Tụ, hắn lại không có chút uy thế nào, không khỏi thẹn quá hoá giận, cười lạnh nói:

- Người tin hay không, ta sẽ khiến người cả đời này không thể quay về man hoang chi địa.

Nàng là quận chúa, từ nhỏ đến lớn nhận hết sủng ái, tuy về sau bị buộc gả vào Cừu Vương Phủ, nhưng lại nhân họa đắc phúc, đạt được tự do của mình. Chưa từng có người nào dám nói chuyện với nàng như vậy, nàng trở về sẽ khiến nài với cô cô, bảo hoàng thượng trị hắn tội bất kính.

Tên thủ lĩnh người Hồ từ trong miệng của Trình Tàng Kiếm biết được thân phận của Doãn Hồng Tụ. Nếu như bị nữ nhân này hận, chắc chắn là chuyện phiền toái, còn nếu bị nữ nhân có quyền có thể hận, thì đó là chuyện tìm chết, tại Đại Hạ vương đô, hắn cũng không dám dăm ngang, cúi đầu nói:

- Thỉnh quận chúa thứ tội.

Doãn Hồng Tụ cũng quay đầu đi chỗ khác, dùng ánh mắt chán ghét liếc hắn, sau đó nhìn về bóng lưng của Hứa Tiên, đã có một chút động dung, thở dài, lui về trong xe.

Tên thủ lĩnh người Hồ cũng tránh ra, tức giận trên mặt cũng tán đi, lại cảm thấy thú vị. Hắn có thể cảm giác được, Doãn Hồng Tụ tuyệt đối không phải là người dựa vào quyền thế nên điều ngoa tùy hứng, mà là kiên cường thật sự. Nữ nhân như thế rất khó tìm, thực sự càng kích thích dục vọng chinh phục của hắn.

515. Chương 514: Nhu Gia. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 514: Nhu Gia. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trình Tàng Kiểm phóng ngựa đi tới bên cạnh Hứa Tiên, đi song song với Hứa Tiên, khen:

- Hứa huynh có bốn sự thật lớn, vừa rồi ta đã hiềm lắm người rồi.

Tán thưởng này cũng không giả, Hứa Tiên không động đao binh đã tát vào mặt người Hồ một cái, ngay cả hắn cũng cảm thấy hả giận.

Hứa Tiên cười chỉ chỉ Ô Vân Cái Tuyết dưới chân. Nói:

- Vẫn còn nhờ tuần mã của Minh Ngọc tặng cho a.

Ô Vân Cái Tuyết dường như cảm nhận được tâm ý của Hứa Tiên, rung đùi đắc ý, vô cùng cao hứng. Nhưng nó lại biết rõ ràng mới vừa rồi là Hứa Tiên cấp lực lượng cho nó, vốn có chút không quá nghe lời Hứa Tiên, vào lúc này cũng bắt đầu thuận theo.

Trình Tàng Kiểm kinh ngạc nói:

- Tặng cho người?

Nhưng trong lòng đã nghĩ, quả nhiên, thì ra là nhờ tuần mã thần dị, khó trách Minh Ngọc không cho người ta động.

Hứa Tiên vốn chỉ thuận miệng nói ra, hắn cũng không biết con ngựa này của Phan Ngọc lại được cưng chiều như vậy, nhưng lúc này không phải là lúc giải thích, mà là cười nói:

- Xem như thế đi!

Trình Tàng Kiểm trầm mặc một hồi, lại hỏi Hứa Tiên:

- Hôm nay người còn muốn đi bái kiến lão sư à! Ta cũng có chút thời gian không có tới gặp lão sư, không bằng chúng ta cùng một chỗ a!

Hắn cảm giác cần phải quan sát Hứa Tiên nhiều hơn một ít.

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Tốt!

Vì vậy hai người cưỡi con ngựa cao to đi ở phía trước mở đường, đằng sau có xe ngựa đi theo. Trình Tàng Kiểm tuần mã cũng không cần nói, Hứa Tiên đáng người cao to, khí thế hào hùng, cũng cưỡi một con thiên

lý câu ngàn vàng khó tìm, trên đường đi hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người. Đặc biệt là Trình Tàng Kiếm, trong thành Trường An này, có không biết bao nhiêu người đi lên chào hỏi hắn, một tiếng “Trình công tử” vang lên không dứt, lại có một ít nữ tử ném khăn tay, muốn hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Trình Tàng Kiếm mỉm cười hoàn lễ với nhiều người, thật là thân hòa.

Tất cả mọi người không nhận ra Hứa Tiên, nhao nhao nghe ngóng lai lịch của hắn. Những người có tin tức thông linh, vào lúc kiêu ngạo tán dương bốn phía, mọi người mới biết người này chính là Hứa Tiên Hứa công tử danh rền thiên hạ, mà chiếc xe phía sau chính là xe của quận chúa.

Vì vậy, dưới chân thiên tử, dân chúng nhân trà dư tửu hậu, phát huy sức tưởng tượng siêu việt của mình.

Doãn quận chúa ngay từ đầu cũng kết bạn với Hứa Tiên ở Hàng Châu. Câu chuyện tài tử gặp giai nhân tuyệt đối không hiếm thấy, nhưng Doãn quận chúa sau khi trở lại kinh thành, có đi lại mật thiết với Trình Tàng Kiếm, mà tin tức Doãn quận chúa chọn phu quân đã quá hạn. Cộng thêm đủ loại tin tức kết hợp với nhau, mà thành dị bản:

- Hứa Tiên vừa đến kinh thành là vì Trình Tàng Kiếm tranh giành tình nhân là Doãn quận chúa.

Tin tức nho nhỏ này truyền ra khắp phố xá sầm uất của kinh thành.

Xe ngựa đi tới nhị lang miếu, bọn hộ vệ đã đi trước dọn bãi.

Doãn Hồng Tụ đi thì có hai thị nữ đi theo, Hứa Tiên nhìn Doãn Hồng Tụ nói:

- Doãn viện thủ, chúng ta đi đây.

Hắn đối với Doãn Hồng Tụ cũng không có suy nghĩ không an phận, đương nhiên không có khả năng ở chỗ này chờ các nàng.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Chờ một chốc!

Quay người lại nhìn vào trong xe, nói:

- Công chúa, có thể đi ra!

Quay người tiếp nữ tử mặc cung trang.

Vừa nhìn sơ qua, tuổi của nàng chừng mười ba mười bốn tuổi, đại khái chính là Nhu Doãn Hồng Tụ, đang mặc một bộ cung trang màu vàng, được Doãn Hồng Tụ đỡ xuống mặt đất, thân thể mềm nhũn thiếu chút nữa ngã vào trong ngực Doãn Hồng Tụ, hơi có vẻ tái nhợt, trên gương mặt đỏ ửng, dùng ánh mắt e sợ nhìn qua Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiếm, thi lễ nói:

- Đa, đa tạ nhị vị tương trợ.

Âm thanh nhỏ tới mức phải vánh tai lên mới nghe được.

Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiếm đều xuống ngựa hành lễ, nói:

- Bái kiến công chúa điện hạ, điện hạ không cần phải khách khí, chỉ là việc tiện tay mà thôi.

Hứa Tiên nhìn gương mặt của nàng, chợt nhớ tới mấy câu. “Lưỡng loan tự túc phi túc lung yên mi, nhất song tự hỉ phi hỉ hàm tình mục. Thái sinh lưỡng yếp chi sâu, kiêu tập nhất thân chi bệnh. Lệ quang điểm điểm, suyển khí vi vi. Nhân tính tự kiêu hoa chiếu thủy, hành động như nhược liễu phù phong.” Tuy trên người của vị Nhu Gia công chúa này có quý khí, lại không một chút ngạo khí, ngược lại so với nữ tử trong tiểu gia đình, còn lộ ra vẻ nhu nhược hơn chút ít, giống như một đoá tường vi đang lung lay trong gió, khiến người ta phải sinh lòng thương tiếc.

Ánh mắt của Hứa Tiên nhìn qua Nhu Gia công chúa càng không ngẩng đầu lên được, nửa dựa vào người Doãn Hồng Tụ. Gương mặt đã đỏ ửng

Hứa Tiên lại lên ngựa, nói với Doãn Hồng Tụ:

- Doãn viện thủ, Lý học chính, chính là Lý Tư Minh bảo ta mang thư tới, đáng tiếc hôm nay không mang theo, ngày sau sẽ mang thư tới phủ bái phỏng. xem tại

Sau đó nói với Trình Tàng Kiểm:

- Trình huynh, chúng ta đi thôi!

Đợi cho Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiểm giục ngựa rời đi, Nhu Gia công chúa mới ngẩng đầu lên, thở ra một hơi.

Doãn Hồng Tụ lại thở dài, Nhu Gia công chúa chính là thân sinh cốt nhục của hoàng hậu nương nương, trong các công chúa, không ai được sủng ái vượt qua nàng, nhưng thể chất của nàng từ nhỏ đã bệnh tật, nhất gan sợ người lạ, cho dù công chúa bị khi dễ, cũng không dám cáo trạng, từ nhỏ cũng chỉ dựa vào mình, chính mình đến Hàng Châu, nghe nói nàng ở trong hoàng thành, dứt khoát không đi ra, mỗi ngày chỉ tự giam mình trong phòng. Lần này hoàng hậu nương nương sợ Nhu Gia công chúa ở trong cung buồn bực, đặc chuẩn cho nàng đi theo Doãn Hồng Tụ ra bên ngoài cung hít thở không khí.

Doãn Hồng Tụ liền mang theo nàng đến miếu của nhị lang thần cầu phúc, phù hộ thể chất của nàng tốt hơn chút ít.

Lúc này hộ vệ báo lại, trong miếu đã thanh lý sạch sẽ.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Công chúa, chúng ta đi thôi!

Nhu Gia công chúa ứng một tiếng, đi theo Doãn Hồng Tụ vào bên trong, trên đường đi do dự liên tục, muốn nói lại thôi.

Rốt cuộc Doãn Hồng Tụ cũng dừng bước lại, nói:

- Công chúa, muốn nói cái gì ư!

Nàng và tính tình của mình quả nhiên là hai thái cực khác nhau, có khi thực thật sự hận tại sao nàng không nhiễm tính tình kiên cường ngang ngược như những công chúa khác. Nàng quá mức cường thế, còn nàng quá mức nhu nhược, nhưng có hận cũng không thể thay đổi được gì.

Nhu Gia công chúa vội vàng lắc đầu, qua một hồi lâu, nói:

- Tỷ tỷ, chuyện kia, người nọ là ai vậy, khí lực thật lớn ah!

Trong mắt xuất hiện thần sắc bội phục, thực sự không phải phải cái gì vừa thấy đã yêu. Mà là vì nàng thể chất yếu đuối, đối với người cường tráng, luôn luôn có một cổ hươu tới. Ưa thích dần lên người Doãn Hồng Tụ, có lẽ cũng có nhân tố khác, tuy Doãn Hồng Tụ cũng chỉ là nữ tử yếu đuối, nhưng nếu luận tâm tính thì đúng là cường thế.

Đương nhiên, trọng yếu nhất là, Doãn Hồng Tụ chưa bao giờ khi dễ nàng.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Chính là Hứa Tiên ta đã đề cập với ngươi đấy.

Vui đùa nói:

- Làm sao vậy, động tâm tư?

Vốn chỉ là vui đùa như thường ngày, nhưng Nhu Gia công chúa mặt đã đỏ bừng lên, ngẩng đầu vội vã muốn giải thích, nhưng càng không nói ra lời, biến thành liên tiếp ho khan.

516. Chương 515: Tương Thí. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 515: Tương thí. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Doãn Hồng Tụ đã giặt mình, vội vàng vỗ lưng của nàng, thật vất vả mới làm nàng bình tĩnh trở lại. Nàng ủy khuất tới chảy nước mắt xuống, nhẹ nhàng dậm chân nói:

- Rõ ràng là không có.

Thấy bộ dáng của Nhu Gia công chúa. Doãn Hồng Tụ bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Người bề ngoài là yếu đuối, người không thể yếu tới mức nói không ra lời chứ.

Nhu Gia công chúa ủy ủy khuất khuất nói:

- Thực xin lỗi.

Lo lắng nhìn qua Doãn Hồng Tụ, sợ bị nàng chán ghét.

Doãn Hồng Tụ lắc đầu thở dài, không biết nên nói cái gì cho tốt, dẫn nàng đi vào trong miếu. Miếu quan tiếp kiến, tuyên sơ thấp hương.

Doãn Hồng Tụ tiến lên nhẹ nhàng dùng ngón tay thấp hương, sau đó chấp tay khấn vái, nhưng thấy một nhị lang thần đứng đó, trên đầu vẫn khăn vàng, mặc một bộ áo bào thuê, eo buộc lam điền đai lưng ngọc, mang giày phi phượng ô. Tuy đều làm từ gỗ, nhưng phong thái tuấn nhã, mắt ngọc mây ngài. Lại mang theo uy nghiêm, khó nói thành lời.

Doãn Hồng Tụ nhìn qua trong chốc lát, thở dài nói:

- Nếu có được nam tử như vậy, song túc cùng bay một chỗ, bạch đầu giai lão, cuộc đời này cũng không oán.

Nhu Gia công chúa ở bên cạnh cả kinh, quá lớn gan, lại dám nói thẳng muốn nam nhân như vậy. Trên đôi má tái ngọt hiện ra nét ửng đỏ, quả nhiên là Doãn tỷ tỷ ta bội phục nhất a!

...

Cách Lý phủ một đoạn đường, Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiểm xuống ngựa đi bộ, thấy cửa phủ thủ có rất nhiều quan lại đang đứng, tất cả đều đứng thẳng.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Chào người, không biết lão sư có nhà không?

Quan thủ vệ tiến lên đáp:

- Đại nhân còn chưa thức, vừa hay không có ai gác, các người gác cổng đi.

Trình Tàng Kiểm cười trách mắng:

- Người không nhận ra ta sao?

Trình Tàng Kiểm là đệ tử, cho nên ra vào Lý phủ thường xuyên.

Tên quan thủ vệ cười cười, nói:

- Vừa rồi không có để ý, không nhận ra Trình đại gia, lại bảo hai vị cao đồ gác cổng, là không nên, mời vào bên trong.

Hiển nhiên là vui đùa một phen, sau đó nói chuyện với Trình Tàng Kiểm vài câu, liền phóng Hứa Tiên và Trình Tàng Kiểm đi vào, cũng không cần người dẫn đường, Trình Tàng Kiểm mang theo Hứa Tiên đi vào thư phòng phía đông, nghiêm nhiên có bộ dáng nửa chủ nhân.

Thư phòng phía đông, chính là thư phòng bên ngoài của Lý Văn Thụy. Tiếp đón môn sinh và tri kỷ, đều ở đây.

Hứa Tiên nhìn quét một vòng, bố trí thanh tĩnh lịch sự tao nhã. Tỳ nữ dâng trà liền thối lui, chỉ chờ Trình Tàng Kiếm cùng Hứa Tiên ngồi đợi trong phòng.

Trình Tàng Kiếm cùng Hứa Tiên nói chút lời ong tiếng ve, vốn là thi từ ca phú, sau là chuyện quốc gia đại sự, ngôn ngữ thật là văn nhã, nói là đâm trúng chỗ hiểm. Cho nên kiến thức rất uyên bác, lại thân thiết ôn hòa, không hề sắc bén, ăn nói phong độ. Khiến cho người ta ái mộ.

Hứa Tiên bình sinh trừ Phan Ngọc ra, đây là lần đầu tiên gặp được người phong độ như thế, hơn nữa ở phương diện khác, còn muốn hơn Phan Ngọc. Nhưng càng phải cẩn thận hơn, hẳn biết rõ thanh danh của mình là người ta tặng cho, không phải thực tài, cho nên không nói quá nhiều, trình độ của mọi người, thường thường trong lúc nói chuyện sẽ bộc lộ ra ngoài. Có nhiều chỗ không thể không áp dụng, hàm hồ ứng đối.

Cho dù Trình Tàng Kiếm thông minh cái thế ra sao, cũng tuyệt đối không thể đến từ thế giới khác như Hứa Tiên, trong mắt hẳn Hứa Tiên đúng là có thực học, nhưng bằng nhiều thi từ như vậy, hẳn đã thua xa không kịp, Hứa Tiên hàm hồ dĩ nhiên vượt qua, trong nội tâm có chút không vui, lại kinh ngạc, chẳng lẽ hẳn xem thấu tâm tư của ta? Đã thấy Hứa Tiên cúi đầu uống trà, khéo miệng có chút mỉm cười câu dẫn.

Trình Tàng Kiếm cũng dừng nói, trầm nghĩ: tên Hứa Tiên này quả nhiên không đơn giản. Người chính là như vậy, luôn luôn có giả tượng, cho nên không ngừng tìm chứng cứ chứng minh giả tượng của mình. Vì vậy hình tượng Hứa Tiên trong mắt Trình Tàng Kiếm đã cao lớn hơn.

Kỳ thật vừa rồi Hứa Tiên đang suy nghĩ. Trà này rất dễ uống, sau đó lại liên tưởng tới nọc độc của Tiểu Thanh, đã lâu rồi không nếm hương vị đó. Hẳn còn không biết, nụ cười của hẳn lúc đó, đã bị người ta xem là biểu tượng của lòng dạ thâm sâu.

Trình Tàng Kiếm không hỏi, đương nhiên Hứa Tiên không nói, kết quả là, trong thư phòng lâm vào trầm mặc ngán ngùi.

Trình Tàng Kiếm đánh vỡ trầm mặc đầu tiên:

- Hứa huynh, người đối với Minh Ngọc thấy thế nào?

...

Vân Yên đề phòng nhìn qua Phan Ngọc, Phan Ngọc cũng mỉm cười đánh giá Vân Yên, bộ dáng so với lúc nhìn thấy ở Hàng Châu, nàng hôm nay càng thêm trơn bóng, còn muốn đẹp hơn ba phần. Đó chính là hạnh phúc chiếu rọi dưới đáy lòng.

Bỗng nhiên Phan Ngọc nói:

- Hôm nay người còn trách ta không?

Vân Yên thi lễ nói:

- Hiện tại ta nên cảm ơn Phan công tử rồi.

Hai đầu lông mày mang theo hương vị cự người ngàn dặm.

Nhưng Phan Ngọc không thèm quan tâm, tiến lên phía trước, nói:

- Vậy là tốt rồi.

Vân Yên lui ra phía sau một bước, nhả mày nói:

- Công tử đang muốn nói cái gì?

Trong nội tâm sinh ra báo động, chẳng lẽ Phan Ngọc này lại muốn làm loạn, tuy mình đã hoàn thành Trúc Cơ, nhưng không thể nào là đối thủ của người ta, nàng đối với võ công của Phan Ngọc vẫn biết được một hai.

Phan Ngọc mỉm cười, nói:

- Đương nhiên nói chuyện của chúng ta rồi.

Giống như bộ dáng của tuần nam động tâm với liệt nữ vậy.

Vân Yên nói:

- Nếu không ngại, vậy thì đợi phu quân ta về rồi nói sau. Hôm nay cô nam quả nữ, sẽ bị người ta mượn cớ.

Phan Ngọc cười nói:

- Ta cùng Hán Văn đồng tâm đồng đức, hấn có ở đây hay không cũng giống nhau.

Bổng nhiên nghiêm mặt nói:

- Lần này ta tới đây, chỉ muốn hỏi tâm ý của người một chút, ngày đó là ta thật sự xin lỗi người, hôm nay có lẽ còn có thể bổ cứu. Yên nhi, người cảm thấy thế nào? Chỉ cần người chịu gạt đầu, có thể bầu bạn bên cạnh ta, ta tin tưởng Hán Văn cũng sẽ đáp ứng.

Vân Yên lại lắc lắc đầu nói:

- Không, người sai rồi, hấn sẽ không đáp ứng. Ta cũng không đáp ứng.

Phan Ngọc hơi sững sờ, cười nói:

- Người không hiểu tính tình của Hán Văn rồi, chỉ cần người gạt đầu, hấn nhất định sẽ thành toàn chúng ta.

Vân Yên lại cười rộ lên, Phan Ngọc nói:

- Người cười cái gì?

Vân Yên nghiêm mặt nói:

- Người không hiểu là người, người chỉ biết hấn thiện lương, nhưng lại không biết hấn để ý ta thế nào, coi trọng ta ra sao, cho dù ta thật sự chuyển ý, hấn cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tay, mà sẽ dùng toàn bộ tâm tư để giữ ta! Mà ta, cũng sẽ không tổn thương hấn. Hiện tại, thỉnh người đi ra ngoài đi, lời lúc này ta đã quên rồi, thỉnh người tiếp tục làm bạn với hấn, cũng không nên thương tổn hấn. Bằng không thì, ta sẽ không buông tha người.

Phan Ngọc chau mày, nói:

- Chỉ bằng người?

Thật sự là nữ nhân hung hăng càn quấy.

Vân Yên ngẩng đầu nói:

- Chỉ bằng ta.

Thời điểm này không thể yếu thế được.

Phan Ngọc cười nói:

- Hấn bây giờ không có ở bên cạnh người, người có thể làm cái gì đây?

Bổng nhiên tiến lên bắt lấy tay của Vân Yên, một tay ôm eo của nàng. Vốn chỉ muốn thử tâm ý của nàng, bây giờ giả tức giận, phải hù dọa nàng ta mới được.

517. Chương 516: Tương Thí. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 516: Tương thí. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vân Yên không nghĩ tới Phan Ngọc lại dùng sức mạnh, dốc sức liều mạng giãy dụa, nhưng làm sao qua được Phan Ngọc. Trong nội tâm đau khổ khó có thể nói nên lời, chẳng lẽ đây là kiếp số của ta sao? Thời gian hạnh phúc thật quá ngắn ngủi, phu quân người ở nơi nào, mau tới cứu ta!

Bỗng nhiên Vân Yên ngửi được mùi hương kỳ dị, hương khí này rất nhạt, đột nhiên dừng giãy dụa.

Phan Ngọc có chút cười lạnh, khuất phục sao? Quả nhiên chỉ là lời nói ngoài miệng.

Bỗng nhiên Vân Yên ngẩng đầu lên, nói:

- Phan Ngọc, người là nữ nhân sao?

Phan Ngọc cho dù có tâm tính cao, nhưng lại bị người ta một lời đâm phá chân thân cũng cả kinh, nhưng biểu lộ nhỏ này không phải người bình thường có thể phát giác ra được. Nhưng trong mắt Vân Yên nhìn rõ tất cả, càng khẳng định phán đoán trong nội tâm, khóe môi xuất hiện nụ cười câu dẫn, thừa thắng xông lên, nói:

- Hơn nữa, người là nữ nhân của phu quân, đêm qua, hân ôm người suốt một đêm a! Thế nào, rất thoải mái sao!

Mùi thơm của cơ thể không nhất định nữ nhân mới có, nhưng nói cái gì nàng cũng không tin Hứa Tiên sẽ ôm nam nhân, nếu chỉ gấp rút rút đầu gối bàn chuyện suốt đêm, căn bản cũng không có mùi hương nặng như thế. Hơn nữa ngay từ đầu nàng đã cảm thấy không hợp lý, Phan Ngọc không có đạo lý bỗng nhiên trở nên háo sắc, Hứa Tiên cũng không có đạo lý tin cậy Phan Ngọc như vậy. Thậm chí tại Hàng Châu, Phan Ngọc có biểu lộ rất kỳ quái khi nhìn Hứa Tiên, mà khi đó, biểu hiện của Hứa Tiên càng kỳ quái. Hơn nữa khi theo Hứa Tiên tu đạo, nàng cũng biết trên đời có loại vật tên là ảo thuật, chẳng lẽ Phan Ngọc trước mặt đã dùng ảo thuật gì sao?

Xác thực phỏng đoán, phụ trợ đại lượng tin tức, có thể đạt được tin tức chuẩn xác.

Bọn họ viết thư lui tới với nhau, Hứa Tiên cho tới bây giờ đều tiện tay thiêu hủy, chẳng lẽ có bí mật gì của người ngoài lại không muốn chia sẻ với thê tử đầu ấp tay gối của mình sao? Chắc chắn chỉ có bí mật của thê tử khác mới giấu thê tử ở bên cạnh mình. Dù loại tin tức, đưa ra kết luận, chỉ có một, Phan Ngọc là nữ nhân.

Vân Yên thừa dịp Phan Ngọc ngăn người đẩy nàng ra, cười nói:

- Nếu như tiếp tục suy luận, hôm nay người tới, chính là cho ta thấy chân thân, đây vốn không phải là ý định của người, là phu quân cầu người đi, ngày hôm qua ta cũng cảm giác được hân có một số việc gạt ta, đương nhiên hân sẽ không lừa dối ta, mới bảo người tới đây!

Phan Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói:

- Không hổ là nữ nhân lúc trước có thể độ sức với ta, thật sự quá thông minh ah! Đóng cửa lại đi!

Sau đó Vân Yên đóng tất cả cửa sổ trong gian phòng lại, Phan Ngọc cũng tháo dây chuyền trên cổ ra.

Vân Yên đã phỏng đoán ra chân tướng của sự việc, nhưng giờ phút này nhìn thấy chân thân của Phan Ngọc. Cũng có cảm giác trợn mắt há hốc mồm, dung nhan khi là nam nhân của nàng đã quá tuyệt mỹ, vào lúc này càng xinh đẹp xuất trần hơn.

Phan Ngọc nói:

- Đây là hân muốn ta nói cho người biết, thực sự không phải là ta muốn cho người biết. Hôm nay ta thử người, chính là tín nhiệm ta căn cứ vào tín nhiệm của hân với nhau, nếu như người có khả năng phản bội hân, thì loại tín nhiệm này không tồn tại, thực sự không phải là muốn khi nhục người, hy vọng người có thể minh bạch.

Vân Yên ổn định tâm thần một chút, gật đầu nói:

- Nếu như để hân nói, ta có thể tha thứ cho người. Hơn nữa, người cũng đã triệt để hiểu rõ tâm ý của ta.

Bỗng nhiên cười một tiếng, nói:

- Có lẽ hiện tại ta nên gọi người là tỷ tỷ, hay là muội muội đây.

Thần sắc Phan Ngọc khẽ động, thở dài khẩu khí, nói:

- Tùy người, hiện tại ta có mấy lời muốn hỏi người.

Nói chuyện rồi đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống.

Vân Yên cũng rót chén trà cho nàng, cười nói:

- Là về Bạch Tố Trinh sao?

Phan Ngọc nói:

- Không chỉ có nàng, ta là toàn bộ, tất cả về hần.

Tuy thân cận với Hứa Tiên tới cực điểm, nhưng có mấy lời không thể nói, đây cũng là mục đích khác khi nàng hiển lộ chân thân, có thể trực tiếp hỏi chuyện ở Hàng Châu. Nhìn thấy bộ áo trắng, nữ tử xinh đẹp như thiên tiên, trong lòng nàng rất để ý.

Vân Yên cười nói:

- Đương nhiên có thể, nhưng với tư cách trao đổi, người cũng nên nói cho ta biết, lúc trước người cùng phu quân đã xảy ra chuyện gì?

Lại nói tiếp, thời gian trước bị Phan Ngọc đùa nghịch, trong nội tâm có một chút oán khí không tán đi được, đương nhiên cổ oán khí này không hướng về Hứa Tiên, cũng chỉ có thể hướng về Phan Ngọc trước mặt.

- Ta trả lời người rồi sẽ hỏi, người cũng phải trả lời ta và hỏi.

Hứa Tiên đối với vấn đề của Trình Tàng Kiếm cũng sững sờ. Lại lưu ý tới biểu lộ của Trình Tàng Kiếm, thầm nghĩ: thằng này sẽ không có bệnh trong đùa chứ!

Ta cùng Phan Ngọc là bằng hữu, ít nhất ở mặt ngoài. Người cùng Phan Ngọc cũng là bằng hữu, ít nhất đây cũng là mặt ngoài. Hơn nữa chúng ta còn là sư huynh đệ đồng môn, cho dù mọi người không thể trở thành bạn tốt, duy trì mối quan hệ bằng hữu bình thường vẫn không thành vấn đề, tại sao phải đề phòng ta sâu như vậy?

Nếu như Phan Ngọc hiển lộ chân thân với người ngoài, hiện tại Hứa Tiên đã xác nhận thằng này là tình địch, hơn nữa còn là đối tượng đề phòng trọng điểm. Nhưng Trình Tàng Kiếm hẳn không biết chân thân của Phan Ngọc, không khỏi hình thành phỏng đoán đáng sợ, Trình Tàng Kiếm vốn phong lưu nho nhã trong mắt hần đã biến thành đáng sợ.

Trình Tàng Kiếm thấy Hứa Tiên chỉ nhìn mình chằm chằm lại không đáp lời, lại nói:

- Hứa Tiên người cũng biết tình thế hôm nay của vua và dân chứ?

Hứa Tiên lắc đầu, tỏ vẻ cái gì cũng không biết.

Trình Tàng Kiếm nói:

- Hôm nay giám quan đã dâng mười hai phong thư hạch tội Phan vương, đến từ tất cả bộ viện, thậm chí bộ binh do hần quản hạt cũng có hai phong, người biết điều này đại biểu cho cái gì không?

Hứa Tiên tiếp tục lắc đầu, không biết nên nói cái gì.

Trình Tàng Kiếm nặng nề mà thở dài, hạ giọng nói:

- Ta không ngại nói ra lời thân thiết với người, Phan gia hôm nay đã nguy cấp rồi, nghe nói người bây giờ đang ở trong Phan vương phủ, tốt nhất nên rời khỏi. Chuyện này liên quan quá to lớn, vượt quá tưởng tượng.

Hứa Tiên nghe vậy cười nói:

- Trình huynh không nên nói chuyện giật gân, Phan gia gia đại nghiệp đại, không thể nói gục là gục được.

Đêm nay hần định đi thăm dò Lương vương phủ, chính là giải quyết nguy cơ của Phan gia. Hơn nữa cho dù thật sự như vậy, hần cũng có lòng tin giữ được Minh Ngọc không việc gì, chớ nói chi là liên quan tới mình. Nhưng những lời này đương nhiên không cách nào nói rõ với Trình Tàng Kiếm, chỉ có thể trả lời đại khái.

Trình Tàng Kiếm hận không thể tát Hứa Tiên một cái, cũng chỉ có thể nhẫn nại nói:

- Nếu như người chỉ muốn phụ thuộc thế lực của Phan gia, ta khuyên người nên sớm ngày thu tay lại. Có lão sư, có phụ thân ta, cũng bảo vệ người không có việc gì, bằng không thì...

Hứa Tiên thực sự không tức giận, mặc dù Trình Tàng Kiếm c hiềm nghi mưu đồ làm loạn, nhưng phong độ làm việc vẫn có, những lời này cũng rất quang minh chính đại, cũng không có đùa nghịch cái gì âm mưu quỷ kế, nếu như mình chỉ là một phạm nhân, hần nói những lời này đúng là có lợi với mình, thậm chí có khả năng cứu mạng mình vào lúc mấu chốt.

518. Chương 517: Bái Kiến

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 517: Bái kiến

Hứa Tiên nói:

- Đa tạ huynh chỉ điểm, nhưng Trình huynh thì sao?

- Ta?

Hứa Tiên châm chọc nói ra:

- Về sau người cũng tuyệt giao với Minh Ngọc sao?

Trình Tàng Kiếm dứt khoát nói:

- Ta cùng Minh Ngọc tuy quen nhau cũng hơn một năm, nhưng nghiêng che như cũ, tình như thủ túc. Nếu nàng có khó khăn, ta có thể nào không giúp mình?

Hứa Tiên cười nói:

- Trình huynh phóng khoáng như thế, ta sao có thể ở phía sau chứ?

Trình Tàng Kiếm nói:

- Nhưng cũng không thể nói thế, chuyện này không có khả năng dùng lực một người mà thay đổi được, Hứa huynh người đứng bên cạnh Minh Ngọc mà không cải biến. Còn có thể bị liên lụy vào, không bằng sớm rút ra đi.

Hần đúng là có tư cách nói lời này, tuy hần cũng chỉ là tiểu tuần sát, nhưng phụ thân hần là ngự sử đại phu trong triều, nắm giữ mệnh lệnh quan viên trong thiên hạ, hần thân là con trai độc nhất trong nhà, quả thật có thể thông qua gia đình ảnh hưởng tới triều đình, vào thời khắc mấu chốt, có thể tương trợ Phan Ngọc một phen

Ở ngoài mặt, Hứa Tiên tên tuổi thái thịnh, cũng không quá đáng là cử nhân nho nhỏ, so sánh với công tử đỉnh cấp như thế, kém nhau không biết bao nhiêu cấp độ. Nhưng hần có thể không hề ngạo khí nói chuyện này với Hứa Tiên, tu dưỡng cùng lòng dạ của bản thân, đã đạt tới một tầng thứ rất cao.

Nhưng Hứa Tiên giơ tay cầm chén trà nhỏ, dùng trà thay rượu, nói:

- Ta cũng thay Minh Ngọc cảm ơn người, nhưng hảo ý của Trình huynh, ta cũng chỉ có thể tạ mà không nhận.

Giống như trượng phu cảm tạ đồng sự của thê tử vậy. Hần cũng không có dựa vào tu vi của mình, có thể ôm đồm. Thế lực sau lưng Trình Tàng Kiếm không nhỏ, nếu có thể đủ thiết tình trợ giúp Minh Ngọc, hần đương nhiên rất cao hứng.

Về phần Trình Tàng Kiếm đã có suy nghĩ này. Cũng không sao cả, chỉ cần hấn không giở âm mưu quỷ kế, khí này lượng cùng tự tin này, Hứa Tiên vẫn có.

Bản năng Trình Tàng Kiếm giơ chén trà nhỏ đáp lại, nhưng lập tức kịp phản ứng, hấn đã phí nhiều miệng lưỡi như thế, lại không thể có tác dụng, hơn nữa người có tư cách gì thay Phan Ngọc cảm ơn ta, thấy Hứa Tiên kính chén trà nhỏ tới, trong nội tâm giận dữ, “Ba” một tiếng buông chén trà nhỏ ra, nói:

- Hứa Tiên, ta một lòng suy nghĩ cho ngươi, hôm nay ngươi không quyết, ngày sau tất có đại họa.

Tuy hấn nói lời này có tâm tư khác, nhưng xác thực là tốt cho Hứa Tiên. Hấn còn tưởng rằng Hứa Tiên thấy lợi tối mắt, một lòng ôm lấy cây đại thụ Phan gia, trong nội tâm khinh thường chỉ có khinh thường.

Hứa Tiên chỉ cười nói:

- Trình huynh, chẳng lẽ chỉ cho phép người nghĩa khí vượt mây, ta không thể trọng tình trọng nghĩa sao? Hơn nữa cho dù vô dụng, ta cũng lựa chọn đứng bên người hấn, có vấn đề gì sao?

Vận mệnh bọn họ đã sớm buộc chặt cùng một chỗ, hơn nữa cũng không phải là không có chỗ dùng.

Đôi mắt Trình Tàng Kiếm nhìn qua Hứa Tiên trong chốc lát, trong đôi mắt trong vắt, rất bằng phẳng, kinh nghiệm nói cho hấn biết, có thể có được ánh mắt như thế, tuyệt đối không phải là kẻ hèn hạ. Cầm lấy chén trà nhỏ lên, dùng tay áo che miệng, tiêu sái uống một hơi cạn sạch, nói:

- Là ta nói lỗ.

Bỗng nhiên trong mắt Trình Tàng Kiếm hiện ra vẻ mờ mịt. Đúng vậy a, chẳng lẽ chỉ cho phép ta nghĩa khí, không cho phép người khác nghĩa khí sao? Dùng tính tình của mình, gặp được người như Hứa Tiên, vốn nên nâng ly ba trăm chén mới được, nhưng chẳng biết tại sao lại thấy hấn không thuận mắt, chẳng lẽ là vì Phan Ngọc?

Trình Tàng Kiếm còn nhớ rất rõ ràng, lần đầu tiên nhìn thấy Phan Ngọc, hấn chỉ mới mười bốn tuổi, trong thọ yến trong Phan vương thọ có duyên gặp mặt một lần, thiếu niên tuấn mỹ lạnh lùng mỉm cười một cái, khắc thật sâu vào đáy lòng của hấn, nhưng đó chỉ là ấn tượng mà thôi. Bởi vì Phan Ngọc một mực tại Giang Nam học tập, gặp nhau chân chính là vào một năm trước, thời điểm Phan Ngọc trở về kinh, tư thái cười tuấn mã là tuyệt thế vô song, làm hấn cũng phải cảm thán.

Rồi sau đó một phen cùng xuất hiện, Phan Ngọc phong nhã cùng học thức, làm cho kẻ tự phụ kỳ tài như hấn cũng phải thán phục, nhất thời xem như tri kỷ. Sau đó cùng ngắm trăng, uống rượu làm thơ, mỗi chuyện đều giống như thuận lý thành chương, mãi cho đến khi Hứa Tiên đến. Hôm qua tại đảo viên gặp nhau lần đầu, thời điểm Phan Ngọc nhìn thấy hấn, trong mắt xuất hiện thần thái vui vẻ. Chẳng biết tại sao, hấn có chút đau lòng. Bởi vì Phan Ngọc nhìn Hứa Tiên, hoàn toàn khác với nhìn hấn.

Hứa Tiên thấy Trình Tàng Kiếm trầm tư, cũng không đi quấy rầy, bỗng nhiên thấy toàn thân Trình Tàng Kiếm chấn động, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Hứa Tiên hỏi:

- Trình huynh, làm sao vậy?

- Không có gì, không có gì.

Trình Tàng Kiếm vội vàng cúi đầu uống trà, lại không chú ý tới trong chén trà không còn trà.

Thời điểm này, Vương Văn Thụy đi vào trong phòng, Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiếm vội vàng đứng dậy hành lễ.

Wương Văn Thụy nhìn thấy Hứa Tiên, cũng rất cao hứng. Vẫn khảo hạch việc học như cũ, Hứa Tiên cũng có thể miễn cưỡng ứng phó. Lại hỏi tình huống của Hứa Tiên ở kinh thành, nghe nói hấn đang ở tại Phan vương phủ. Cũng phải cau mày, lại không nói gì thêm. Thời điểm hấn làm học chính ở Hàng Châu, đối với Phan Ngọc cùng Hứa Tiên kết giao cũng hiểu vài phần, cho dù là hiện giờ Phan gia gặp đại nạn, hấn cũng không chịu khuyên bảo đệ tử của mình, chỉ lo tánh mạng mà không để ý nghĩa khí.

Nhưng lại đáng tiếc cho tài hoa của hắn, đề điểm hắn vài câu. Trong hoạn lộ, lão sư việc học và lão sư quan trường hoàn toàn không có phân biệt gì, nếu không có lão sư, chỉ có thể hai mắt xông loạn, có đôi khi tự đi vào tử địa mà không biết, có lão sư nói, sẽ biết được nhiều tin tức, tránh đi rất nhiều bẫy rập.

Hứa Tiên nói:

- Tình thế hôm nay, Trình huynh đã nói cho đệ tử nghe, nhưng tâm ý của đệ tử đã quyết, chỉ sợ liên lụy lão sư.

Vương Văn Thụy cười vuốt râu dài, gật gật đầu, nói:

- Chỉ cần không phụ lòng trời đất chứng giám, chuyện gì làm không được. Có đạo là ‘Lỗ viết xả thân, Mạnh viết lấy nghĩa’, Hứa Tiên, ngươi không làm vì sư thất vọng. Tàng Kiếm, ngươi có thể chiếu cố Hứa Tiên, vì sư cũng rất vui mừng, Tàng Kiếm, tại sao sắc mặt của ngươi không tốt.

Trình Tàng Kiếm cũng lấy lại một chút tinh thần, giờ phút này vội vàng nói:

- Đa tạ lão sư quan tâm, đêm qua nghỉ ngơi muộn.

Vương Văn Thụy không tránh được giáo dục một phen, nói tầm qua trọng của “Dưỡng khí”, lại nhắc tới Hứa Tiên nửa năm qua thơ làm, bình luận một phen. Đặc biệt nói tới Tam Quốc Diễn Nghĩa càng hưng phấn, tôn vương và bài trừ tư tưởng dị lưu rất hợp với khẩu vị của hắn, cuối cùng lại nghe lời bình, âm mưu quỷ kế quá nhiều, cũng không phải chuyện tốt.

Trình Tàng Kiếm cũng chuẩn bị tinh thần nói chuyện cùng Vương Văn Thụy. Bọn họ một người là đại nho, một người là tài tử nổi danh, ngôn luận nói ra cũng tinh diệu, Hứa Tiên là “Nguyên tác giả” lại không nói lời nào. Ngẫu nhiên nói có sách, mách có chứng, càng là kinh, sử, tử, tập, không chỗ nào mà không bao lấy, làm cho Hứa Tiên nghe như lọt vào mây mù.

519. Chương 518: Tu Hành. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 518: Tu hành. (1) truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Hắn cũng đọc qua không ít sách, nhưng hắn chỉ đọc ở đồ thư quán mà thôi, không có khả năng tinh thông những đạo lý và các kiến thức khác. Mà thứ đồ vật như học vấn, thật sự tinh vi phức tạp, cho dù đọc cùng điển cổ, người đọc khác nhau, cũng có được hàm ý khác nhau.!!

Những người gọi là đại sư quốc học của thời hiện đại, cũng không nhất định có thể nói ra những lời như bọn họ, không chỉ hắn, hoàn cảnh sinh hoạt khác nhau. Bọn họ cũng không nói cái gì là quốc học, bởi vì quốc học của bọn họ, chính là sinh hoạt trong cảm kỳ thư họa, giống như chuyện xem tivi giải trí ở hiện đại. Hơn nữa bọn họ sinh hoạt trong hoàn cảnh này, không thể nghi ngờ là đứng ở đỉnh phong của lĩnh vực này.

Nhưng những quyển sách Hứa Tiên đọc cũng không phải vô dụng, tối thiểu có thể nhìn thấy rất nhiều thứ “Mới”. Nhưng khả năng thật sự của hắn, chỉ là ăn cắp mấy bài thơ, hoặc là bằng vào cái gọi là kinh nghiệm hiện đại, vào lúc này đã lộ nguyên hình. Hứa Tiên khẩn trương ứng đối tới giữa trưa, Trương Văn Thụy giờ ngọ lưu Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiếm dùng một bữa, sau đó mới cho Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiếm rời đi.

Hứa Tiên rời khỏi đại môn Lý phủ, vừa rời thở ra một hơi, cảm giác nghe hai người nói chuyện, còn mệt mỏi hơn việc đánh nhau. Hắn lại cười tuần mã, cùng Trình Tàng Kiếm cáo biệt nhau ở trước cửa Lý phủ,

nhìn qua bóng lưng lúc Trình Tàng Kiếm rời đi, bỗng nhiên Hứa Tiên hiểu được cảm thụ của hắn lúc này. Nhưng tất cả lý giải, chính là không an phận gì đó, nên tỉnh lại đi.

Hứa Tiên hiện tại vội vã trở về Phan phủ, không biết Phan Ngọc cùng Vân Yên đang bàn cái gì đây?

Phan Ngọc nhìn qua Vân Yên trong chốc lát. Đã thấy nàng không có ý định nhả ra, rốt cục thỏa hiệp nói:

- Tốt, nhưng một hỏi một đáp thì không cần, cho dù người hỏi, nếu như có thể nói chuyện, ta cũng nói cho người biết hết, nếu như không thể nói, cũng chỉ có thể không thể trả lời. Hơn nữa hôm nay nói ra những lời này, không thể nói cho bất cứ ai biết.

Vân Yên đảo mắt, nói:

- Vậy được rồi! Nhưng ta hỏi trước, người yêu mến phu quân từ lúc nào?

Sắc mặt Phan Ngọc đỏ lên, không nghĩ tới lại hỏi vấn đề bất quá này, suy nghĩ một hồi, mới miễn cưỡng đáp lại:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, hay là người hỏi địa điểm đi.

Hiển nhiên Vân Yên cũng hưởng thụ cảm giác “Trả thù” nho nhỏ này, hỏi ra những vấn đề xảo trá, làm cho sắc mặt Phan Ngọc càng ngày càng hồng, không thể phát tác với nàng, cho nên đành phải nói.

Phan Ngọc thực sự không tính là có hại chịu thiệt, rốt cục cũng từ trong miệng của Vân Yên biết được tình huống ở Hàng Châu, kể cả một ít vấn đề không thể hỏi Hứa Tiên, đều có thể tìm được đáp án trong miệng của Vân Yên. Không khỏi nhắm mắt lại suy nghĩ. Hôm nay bên cạnh hắn, đúng là yêu ma quỷ quái tụ tập! Hơn nữa Bạch Tố Trinh quả nhiên không phải chuyện đùa, thoát nhìn rất được niềm vui của hắn. Mà mình ở trong đó đang sắm vai nhân vật nào?

Chuyện này không thể quyết định trong một sớm một chiều, nhưng có một việc nàng lại quyết định.

Đột nhiên Phan Ngọc mở hai mắt ra, nói:

- Phương pháp tu đạo, có thể cho ta một phần không?

Trong mắt của nàng có ánh sáng lóe lên, đã hạ quyết tâm.

Vân Yên nói:

- Đương nhiên có thể, nhưng ta đã từng hỏi Ngự đạo trưởng, phải có thiên phú dị bẩm, mới có thể thành, bằng không thì chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Phan Ngọc nói:

- Người không cần cần nhắc.

Lão ni cô lúc trước đưa cho nàng tấm gương, có lẽ cũng là người tu hành, còn muốn thu nàng làm đồ đệ, chính là tán thành thiên phú của nàng.

Vân Yên lại nói:

- Còn nữa, phải bảo trì tấm thân nữ mới có thể tu luyện.

Do dự hỏi:

- Người còn không?

Không khỏi nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Phan Ngọc mặt đỏ lên, đề cao âm thanh, nói:

- Đương nhiên còn!

Không khỏi có chút may mắn, lúc trước Hứa Tiên không có muốn thân thể của mình.

Vân Yên khẽ cười nói:

- Nếu là như vậy, không có vấn đề.

Nàng biết rõ mình không nói, Hứa Tiên cũng sẽ nói. Có thể nhân cơ hội này kết giao với “Phan công tử”, cũng coi như là một chuyện tốt.

Nàng lại cảm thấy cổ quái, nói:

- Hơn nữa, về sau tốt nhất không cần thân mật quá nhiều, bằng không sẽ ảnh hưởng tới tu hành.

Phan Ngọc cắn răng nói:

- Vậy được rồi, buổi tối người nên ngủ với hắn là tốt hơn.

Đối với hắn ôm ấp, thập phần không bỏ được.

Hứa Tiên một đường phóng ngựa bay nhanh, trở lại tiểu viện trong Phan vương phủ, chỉ thấy Phan Ngọc đang ngồi trong phòng, mà Vân Yên đang chỉ đạo.

Vân Yên vừa thấy Hứa Tiên đã sẵn giọng:

- Người gạt ta thật khổ ah!

Hứa Tiên đã biết rõ, mình không cần lừa gạt nàng. Mỉm cười ôm eo của nàng, an ủi vài tiếng, Vân Yên cũng chuyển giận thành vui.

Vân Yên cũng nói ý định tu luyện của Phan Ngọc.

Hứa Tiên khẽ gật đầu, kỳ thật thời điểm ở Hàng Châu, cũng việc phương pháp Trúc Cơ phương vào thư đưa lên kinh thành, nhưng tu hành thực sự không phải là chuyện dễ, có khi còn gánh không ít nguy hiểm, cũng cần có người ở bên cạnh trông nom, cho nên mới định sau khi tới kinh thành, mình sẽ trông chừng nàng, chậm rãi bắt đầu tu hành.

Lúc này, Phan Ngọc cũng mở to mắt ra.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Cảm giác như thế nào?

Phan Ngọc thở dài một tiếng, nói:

- Đường như không dễ dàng.

Tu hành chỉ đạo, vốn là chuyện vô cùng gian nan, cho dù Trúc Cơ đơn giản nhất, cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Hứa Tiên thò tay sờ sờ đôi má trơn bóng của nàng:

- Từ từ sẽ đến, võ công của người nội tình không tệ, có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút.

Bỗng nhiên trong nội tâm khẽ động, hỏi:

- Minh Ngọc, người đã thông hai mạch Nhâm Đốc chưa? Nếu như có thể đã thông hai mạch Nhâm Đốc. Tập tĩnh khí toàn thân sẽ dễ dàng hơn nhiều, bắt đầu tu hành cũng dễ dàng hơn.

Phan Ngọc lắc lắc đầu nói:

- Đã thông hai mạch Nhâm Đốc làm sao có thể dễ dàng chứ?

Tuy võ công của nàng là siêu nhất lưu, tiếp cận với cảnh giới này, nhưng muốn chính thức đã thông hai mạch Nhâm Đốc, không thể nghi ngờ còn thiếu tích lũy, trong thiên hạ cũng chỉ có một số ít người làm được. Hứa Tiên tại Hoa Sơn chỉ gặp được năm ngoài, đại khái chính là toàn bộ.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Có lẽ ta có thể giúp người.

Phan Ngọc không giống với Vân Yên, dù sao Vân Yên cũng là thân thể phạm nhân, căn bản không có biện pháp thừa nhận quá nhiều nội lực, mà bản thân Phan Ngọc lại có nội lực rất tốt, có thể tiếp nhận nội lực của mình, có lẽ có thể đi con đường tắt này.

Phan Ngọc nói:

- Hán Văn người không có học qua võ công, linh lực cùng nội lực khác nhau.

Vân Yên cười nói:

- Phu quân trên đường đi gặp được một ít cao thủ võ công, hiện tại đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, nội lực chỉ mạnh chứ không yếu hơn người đâu.

Phan Ngọc nói:

- Không được, sẽ có tổn hại rất lớn với người!

Đám người đả thông hai mạch Nhâm Đốc, cần tổn hại công lực thậm chí là tuổi thọ của người trợ giúp, cho nên cực ít người dùng phương pháp này. Nhưng thân thể Hứa Tiên, căn bản không sợ loại tổn hại này, đám nội công này, ngồi xuống vài phút là có trở lại.

520. Chương 519: Tu Hành. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 519: Tu hành. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên giải thích với Phan Ngọc một phen, Phan Ngọc mới hiểu được, sắc mặt hơi có chút ảm đạm.

- Ta cảm giác bây giờ người rất khó hiểu.

Thực sự càng kiên định với quyết tâm tu hành, không thành tiên đắc đạo, thì cách hẩn quá xa.

Hứa Tiên ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, vỗ vỗ lưng của nàng, nói:

- Không cần phải gấp gáp, chậm rãi sẽ hiểu được, cho dù khó hiểu, cũng không nói gì.

Dứt khoát ôm lấy nàng. Đi vào trong phòng.

Phan Ngọc kinh hô một tiếng, đây là lần đầu tiên hẩn thân mật với nàng ở trước mặt của người khác, cho dù đã xem Vân Yên như tỷ muội, nhưng vẫn không nhận được ngưỡng ngưỡng, thần thái khó gặp, càng không mê người.

Hứa Tiên nhận không được hôn lên môi của nàng thật sâu, Phan Ngọc càng ngưỡng ngưỡng.

Hứa Tiên ôm nàng đi vào trong phòng, đặt nàng lên giường, sau đó nói với Vân Yên:

- Yên nhi, không nên cho người khác tiến vào.

Phan Ngọc trước bỏ áo ngoài, chỉ chừa lại áo mỏng, rồi sau đó thu liễm tâm thần, khoan chân ngồi xuống, hai tay đặt lên bụng dưới, chuyên tâm điều tiết chân khí trong cơ thể.

Hứa Tiên cung không cần bày ra tư thế đặc biệt gì, tùy ý ngồi bên cạnh nàng, nói:

- Minh Ngọc, nên bắt đầu!

Rồi sau đó đặt tay lên bụng dưới của nàng, chỗ đan điền khí hải.

Phan Ngọc đã cảm thấy một dòng nước ấm mạnh mẽ tiến vào, cuộn cuộn không dứt dừng mãnh chui vào trong cơ thể nàng. Nàng dẫn dắt cổ nội lực này, lưu chuyển khắp toàn thân, làm ra chuẩn bị đầy đủ, sau đó bắt đầu thử đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

Tuy nàng tập võ từ nhỏ. Nhưng dù sao thời gian vẫn còn quá ngắn, chỉ cần hơi chút dùng nội lực, đã cảm thấy kinh mạch toàn thân đau đớn, nàng cũng không dám vận dụng quá nhiều công lực, bằng không sẽ sinh

ra tổn thương. Nhưng nếu nội lực không đủ, thì không cách nào phá tan hàng rào kia, lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Hứa Tiên dùng Thông Thiên Nhân nhìn thấy tình cảnh của nàng, cho nên vận dụng thái dương chi lực cùng thủy linh chi lực vào người nàng, xuyên thấu qua thân thể nàng, tụ tập vào hai mạch Nhâm Đốc. Lực lượng do hai chủng lực lượng này hình thành. Có năng lực chữa trị nhất định, có thể bảo hộ kinh mạch thừa nhận thêm nội lực.

Phan Ngọc nhận được bảo hộ, thâm hạ quyết tâm, lập tức vận dụng nội lực tập trung trùng kích hai mạch Nhâm Đốc, toàn thân của nàng chấn động, sau khi cảm thấy một tia đau đơn, lại cảm thấy kinh mạch toàn thân thông suốt, khí tức lưu chuyển, có một loại cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Như vậy là tốt rồi!

Phan Ngọc cũng có cảm giác khó tin, vốn mong muốn không thể thực hiện được, lại hoàn thành dễ dàng. Đả thông hai mạch Nhâm Đốc, tu hành không nói đến, chỉ riêng võ công đã tăng mạnh gấp nhiều lần. Từ khi hấn đi vào kinh thành, cũng không quá hai ngày, nhưng hôm nay đã làm đảo loạn sinh hoạt của nàng, hoặc là nói, đã cứu nàng ra khỏi sinh hoạt vốn có, bản năng nữ tính phát tác, cho dù nàng có kiên cường, cũng khó tránh khỏi sinh ra tâm ý, muốn dựa vào ngực của nam nhân này.

Hứa Tiên ôm nàng vào ngực, mỉm cười nói:

- Đêm nay ta muốn đi phủ Lương vương, nghĩ tới nghĩ lui nên lấy một bộ y phục dạ hành a!

Bàn tay vẫn còn vuốt ve cái bụng trơn nhẵn của nàng, nhẹ nhàng sờ mó, xúc giác tinh tế tỉ mỉ giống như một lớp sa mỏng, lại giống đồ sứ.

Phan Ngọc đỏ mặt nói:

- Ta sẽ đi chuẩn bị.

Một khi không tận lực thu nạp tâm thần, động tác của hấn càng thêm mãnh liệt, bàn tay nóng bỏng như thiêu đốt thân thể của nàng, hô hấp đã có chút rối loạn. Bỗng nhiên nàng hiểu được lời của Vân Yên nói, tu đạo không thể tiếp xúc với hấn nhiều.

Loại tình huống này, chớ nói an tâm tu đạo, ý niệm gì trong đầu cũng bị vò nát.

Hứa Tiên thấy sắc mặt của nàng càng ngày càng diễm lệ, rốt cục cũng dừng động tác, cười nói:

- Minh Ngọc, người càng ngày càng có hương vị của nữ nhân a.

Phan Ngọc thở ra một hơi, sẵn giọng:

- Trước kia không có sao?

Hứa Tiên bóp cái mũi của nàng, nói:

- Là khen người càng ngày càng đẹp.

Nàng ngày thường cho dù có tháo gương xuống, dung mạo chỉ tiếp cận hoàn mỹ. Lúc đó lại có mỹ cảm kỳ diệu, nhưng lúc nàng lộ ra thần thái của nữ nhi, càng vũ mị động lòng người.

Phan Ngọc thoả mãn cười nói:

- Ta sẽ đi lấy đồ cho người.

Sau đó một lúc, Hứa Tiên mặc bộ y phục đen dạ hành, chuyển một vòng, sau đó nói với Phan Ngọc cùng Vân Yên: nguồn

- Như thế nào đây?

Trong nội dung cốt truyện vốn có, Tiểu Thanh trực tiếp ăn mặc thường phục đi vào phủ Lương vương trộm bảo, không biết là tài cao gan lớn, hay là đầu bị hư, kết quả bị người ta nhận ra dung mạo. Hứa Tiên đối với việc này, đã có ý định đại náo một hồi, đương nhiên cần phải che mặt.

Vân Yên vuốt cằm nói:

- Tốt thì tốt, nhưng đáng người Hán Văn người quá mức cao lớn, nếu bị nhìn thấy, sợ có liên tưởng đôi chút.

Hứa Tiên cười nói:

- Chỉ cần bọn họ không có chứng cứ, liên tưởng sợ cái gì.

Hiện tại hắn cũng không phải là người thấp cổ bé họng mặc cho người ta bóp, cái khác không nói, chỉ thân phận cử nhân. Nếu không có chứng cứ, dù là Lương vương gia cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Phan Ngọc nói:

- Chúng ta chờ các người trở về, người cẩn thận một chút.

Hứa Tiên cười nói:

- Nhị vị hiền thê chờ một lát, vi phu đi rồi trở về.

Quay người đầu nhập vào trong màn đêm đen kịt.

Trong phòng chỉ còn lại có Vân Yên cùng Phan Ngọc hai người, các nàng nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Vân Yên đề nghị nói:

- Chúng ta đi đánh cờ đi!

- Cũng tốt!

Tối nay không gió không trăng, có mây.

Trong thành Trường An có vô số nóc nhà màu đen. Cao thấp, giống như gợn sóng chập trùng không ngớt, trong đó có một con cá màu đen đang bơi, khi thì nhảy lên, khi thì hạ xuống, giống như muốn vượt qua tất cả gợn sóng ngăn cản đường nó đi.

Hứa Tiên hắc y che mặt, linh hoạt nhảy từ mái hiên này sang mái hiên khác, mỗi một cái nhảy và tung người cũng có khoảng cách hơn mười mét, trong lúc cũng không có sử dụng bất cứ linh lực gì, chỉ sử dụng nội lực. Giống như một cao thủ võ lâm võ nghệ cao cường, xuyên tường như tên.

Nói thật, hắn có cảm giác rất phấn khích.

Tuy đây là thế giới tiên hiệp, nhưng một bầu nhiệt huyết võ hiệp đang thiêu đốt từng tấc da thịt của hắn vào lúc này.

Dùng tiên pháp có thể làm đủ việc, nhưng cũng không tốt lắm, cái này bởi vì trong kinh thành chưa hẵn không có người tu hành, nếu có người đồng đạo nhìn thấy, nói không chừng còn muốn ra tay cản trở quấy nhiễu. Cho nên một thân võ công của hắn, dù có người tu hành chú ý tới, nhưng hơn phân nửa sẽ không vô có can thiệp vào chuyện của phạm nhân.

Trong nháy mắt, phủ Lương vương đã hiện ra trước mắt.

Trước cửa phủ của Lương vương có một tửu lâu cao bốn năm mét, Hứa Tiên đứng mái hiên. Ôm cánh tay mà đứng. Lại nói, nếu thời điểm này có ánh trăng chiếu sáng toàn thân thì oai phong biết chừng nào.

Hứa Tiên cân nhắc vào lúc này chính là, làm thế nào đi vào bên trong. Từ trên xuống dưới, dùng Thông Thiên Nhân nhìn lại, diện tích phủ Lương vương thật lớn, chung quanh có vô số tên lính đi dạo, hộ vệ trong phủ nhiều vô số kể. Hắn đương nhiên không sợ những tên lính này, hắn cân nhắc là, đi ngang đi vào, hay là đi dọc đi vào.

521. Chương 520: Đoạt Bảo.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 520: Đoạt bảo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Hứa Tiên bình sinh chưa từng làm chuyện xấu này bao giờ, nhưng vào lúc này lại có một cổ xúc động tà ác, cắn răng một cái, dậm chân, đi ngang vào là tốt nhất.

Hứa Tiên vung hai tay hóa thành con chim lớn, bay xuống trước cửa phủ Lương Vương. Sư tử bằng đá uy nghiêm đứng thẳng, hai hàng đèn lồng chiếu sáng cổng và sân, trên cửa đỏ có khảm nam bốn mươi chín đỉnh vàng chiếu sáng lóng lánh, trên cổng đại môn có biển, trên đó viết ba chữ Phủ Lương Vương thật lớn.

Khí thế uy nghiêm, quả nhiên không thể so sánh với nhà bình thường được.

Hứa Tiên hợp hai tay lại, một cổ chân khí từ trong lòng bàn tay khê động, không ngừng có khói bốc lên.

- Người nào!

Thì ra một tên lính đang đi tuần, quát mắng Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn cũng không thèm nhìn bọn chúng, hai tay mạnh mẽ đẩy về phía trước, một cổ chân khí hình rồng gào thét đâm thẳng vào đại môn, cửa gỗ chắc chắn vào lúc này mềm như giấy, bị chân khí chạm vào, đã biến thành nhiều mảnh nhỏ. Đụng vào bình phong bằng đá phía sau đại môn, “Ầm ầm” một tiếng, nhất thời sập một nửa, kiến trúc ngay sau đó bị chân khí hình rồng đụng vào, cũng bị nghiền nát hoàn toàn.

Trong bụi bay mù mịt, mảnh gỗ vụn, bùn ngói, tấm gạch, lấy đại môn làm cơ sở, bày ra vòng cung hình bán nguyệt.

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh to lớn thế này, truyền khắp một nửa kinh thành.

...

Trong phủ Lương Vương, lúc vừa mới qua canh hai, trong phòng vẫn còn sáng đèn.

Trong thư phòng của Lương vương, Lương vương đang ngồi sau bàn, xụ mặt hỏi thanh niên trước mặt:

- Lần này ngươi tới, lại muốn làm cái gì?

Lương vương diện mực thanh quắc, tóc hoa râu, bộ dáng ăn nói luôn có ý tứ, nhưng uy nghiêm bàng bạc phát tán ra, nếu có người nhìn thấy, còn gọi là Tỷ Can Tử Nha.

Thanh niên đối diện có một đôi xích hoàng nhãn châu, thân thể khỏe mạnh. Như ưng hổ, đây chính là tên thủ lĩnh người Hồ mà Hứa Tiên gặp được trên đường. Một tay đặt trước ngực, làm như hành lễ, dùng tiếng Hán nói:

- Lần này ta tới đây, trước tiên gửi lời cảm ơn tới Lương vương. Nhờ có Lương vương đại nhân trợ giúp, dũng sĩ của ta mới lũ chiến lũ thắng (đánh nhiều thắng nhiều). Hiện tại ta đánh bộ tộc khác, thống nhất thảo nguyên, ở trong tầm tay. Sang năm đưa thù lao cho ngài, cũng nhiều hơn ba thành.

Lương Liên đứng bên cạnh Lương vương, nói:

- Nhã Mộc Trà, lại nói trước kia ngươi chỉ là một thứ tử nhỏ nhỏ, nếu không có phụ vương ta giúp ngươi, ngươi làm sao có ngày hôm nay. Chỉ tăng có ba thành, không khỏi quá keo kiệt a, ít nhất cũng phải mười thành, bằng không sang năm cũng không cần bàn với ngươi nữa.

Hai người đánh võ mồm cò kè mặc cả, ban đầu nhìn thì giống như thương khách bình thường. Nhã Mộc Trà muốn ít một chút, Lương Liên một bước cũng không nhường, ấn định mười thành. Lương vương ngồi ở một bên, chỉ vuốt chòm râu, trầm mặc không nói.

Cuối cùng nhất Nhã Mộc Trà nói:

- Có thể mười thành, nhưng phải tăng thêm một điều kiện.

Lương Liên nói:

- Cái gì?

Nhã Mộc Trà nói:

- Hòa thân!

Lương vương lộ ra thần sắc xem thường, nói:

- Chỉ bằng người?

Nhã Mộc Trà nói:

- Đương nhiên không phải hiện tại, nhưng đến thời điểm thích hợp, kính xin Lương vương gia giúp ta một tay!

Dưới đáy mắt, che dấu một cổ khát máu thật sâu.

Lương vương có chút gật đầu, sau khi tiễn Nhã Mộc Trà ra khỏi cửa, Lương Liên có chút lo lắng nói:

- Phụ thân, nếu hần thật sự có thể thống nhất thảo nguyên. Biên cảnh chẳng phải là...

Lương vương gia nói:

- Man di nho nhỏ, không cần lo lắng. Ra lệnh một tiếng, có thể tiêu diệt. Còn vọng tưởng nhúng chàm hậu duệ quý tộc của chúng ta, quả thực là ngu không ai bằng. Chuyện khẩn yếu trước mắt, chính là loại bỏ Phan vương.

Lương Liên vui lòng phục tùng nói:

- Vẫn là phụ thân nói đúng.

Nhã Mộc Trà vừa đi ra ngoài, đột nhiên sắc mặt băng lãnh, trong nội tâm thầm hạ quyết tâm, sớm muộn gì sẽ có một ngày, các người phải ném thủ đoạn của ta.

- Oanh!

Cả phủ Lương vương giống như có động đất.

Ban đêm yên tĩnh, đùa nghịch âm mưu thì đùa nghịch âm mưu, chơi quỷ kế thì lo chơi quỷ kế, nhưng có một người không ngại gì cả, như máy ủi đất tiến vào, nương theo tiếng nổ kinh thiên, vận mệnh cũng tốt, lịch sử cũng tốt, tất cả đều phải vận chuyển sang hướng khác.

...

Đền lồng đã sớm tắt rồi, còn chiêu bài của phủ Lương vương, rung rung vài cái, “Ba” một tiếng rơi xuống mặt đất.

Một đám lính do một tên tướng quân dẫn đầu, đang muốn xông lên đuổi bắt Hứa Tiên có bộ dáng khả nghi, chợt nghe một tiếng nổ vang, cuồng phong đánh úp lại, sau đó giương đôi mắt nhìn. Trông thấy tình cảnh này, nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

Hứa Tiên lơ đãng quay đầu lại quét qua bọn họ, bọn họ không hèn mà lui ra phía sau vài bước, nhao nhao muốn trốn ở sau lưng của kẻ khác, muốn cho tên quan tướng chống đỡ.

Tuy bây giờ là đêm đông rét lạnh, nhưng toàn thân của tên tướng quân đổ mồ hôi lạnh buốt, ý niệm duy nhất trong đầu của hần, hần muốn nhanh chóng bỏ chạy khỏi chết, hần cũng không nhận ra mình có thể rắn chắc hơn so với đại môn a.

Quan tướng nhìn thủ hạ, quát:

- Tại đây cái gì cũng không có, chúng ta đi nơi khác dò xét.

Biểu lộ rất nghiêm túc.

Hơn mười tên lính tốt nhao nhao gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Đúng vậy!

Sau đó có một tên vội vàng nhìn sang nơi khác.

- Ta nghe thấy bên kia có động tĩnh.

Quan tướng nói:

- Thực sao? Hồn dẫn, người không nói sớm.

Vung tay lên nói:

- Chúng ta đi!

Một tên lính trung thực đang chỉ vào đại môn của Lương vương, muốn nói cái gì đó lập tức bị người bên cạnh đồng loạt che miệng lại, liền lùi đi, ngay cả kích cũng bị người khác cầm lấy. Bọn họ không người nào dám quay đầu lại, đi thẳng tới một con đường khác, mới đồng loạt thở ra một hơi, hít mất vụng trộm nhìn qua nhìn lại các hướng khác nhau, nhưng lúc này đã không thấy bóng người trước cửa đại môn Lương vương.

- Đầu lĩnh, chúng ta làm sao bây giờ?

- Đi một vòng chỗ khác, tránh xa nơi này một chút.

Nếu đối phương chỉ là cao thủ võ công bình thường, bọn họ dốc sức liều mạng cũng phải tiến lên, nhưng vấn đề hiện tại, đã không phải dốc sức liều mạng nữa, mà là chịu chết.

... truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Hứa Tiên bước qua bằng hiệu phủ Lương vương, vượt qua tấm bình phong đối diện đại môn đã sụp đổ, đi vào trong phủ.

Chỉ cần không có người tu hành nào nhúng tay vào, bằng võ công của hắn tại nhân gian, thật sự không có đối thủ, hoàn toàn có thể đi ngang. Một ý niệm, Hứa Tiên từ trộm cướp, thẳng cấp lên thành cướp bóc.

Hứa Tiên trước tiên dùng Thông Thiên Nhãn quét qua khắp nơi, tìm ra vị trí bảo khố, bước đi không chút do dự, trực tiếp đi thẳng tới chỗ đặt bảo khố.

Trong phủ Lương vương vào lúc này sôi trào lên, bóng người lay động chạy ra đại môn, đã nhìn thấy Hứa Tiên.

Hứa Tiên không nhanh không chậm, đi qua bảy tám chỗ gấp khúc, cũng không nghênh tiếp, cũng không né tránh.

Ngẫu nhiên có kẻ chắn trước mặt, muốn xông lên chế trụ Hứa Tiên, bị Hứa Tiên vung tay lên, chân khí rung động, sau đó lăn trên mặt đất, hò hét âm ỉ.

Hứa Tiên cũng không hạ sát thủ, cũng không dừng bước lại, đi qua một con đường khác, chợt nhìn thấy một đình nghỉ mát, hắn dừng bước lại, dù sao hắn cũng từng sống ở Tô Châu, cho nên có chút hiểu biết về làm vườn. Cái đình nghỉ mát này, lộ ra điểm không hợp lý.

522. Chương 521: Nhị Lang Thần. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 521: Nhị Lang Thần. (1)

Hắn hợp hai tay lại, đẩy tới, đình nghỉ mát bị dời đi. Hai tay của hắn hợp lại mà đẩy, một ngọn núi cũng phải lung lay.

Hộ vệ phủ Lương vương thấy Hứa Tiên có uy lực như thế, làm gì có kẻ nào dám tiến lên, nhưng quy củ phủ Lương vương sâm nghiêm, lại không dám chạy trốn, cứ như vậy đứng sau lưng cách Hứa Tiên không xa, Hứa Tiên ngừng lại, bọn họ cũng ngừng, Hứa Tiên tiến, bọn họ cũng tiến. Không biết còn cho rằng đây là thuộc hạ của Hứa Tiên.

Không bao lâu, sau lưng của Hứa Tiên có hơn trăm tên mặc quần áo và trang sức hộ vệ của Lương vương.

Lương Liên vội vàng vàng chạy ra cửa, tới trước đại môn, phát hiện đã không thấy bình phong và đại môn quen thuộc nữa, không khỏi giận tím mặt, thời điểm từ chỗ người gác cổng biết, người tới chỉ một mình, dẫn hơn mười tên hộ vệ đi tới, nhưng khi đi tới, thấy người ta đang dời cả đình nghỉ mát đi, hắn bình tĩnh lại, lý trí làm ra quyết định, không đuổi theo là thỏa đáng.

Chỉ vào tên Vương quản gia mắng:

- Nuôi các người nhiều người như vậy, đang làm ăn cái gì! Ngay cả một người cũng không làm gì được, còn không mau bắt hắn lại cho ta, sinh tử bất luận, bằng không nhất định phải trị tội của ngươi

Vương quản gia bắt đắc dĩ, đành phải dẫn người tiến lên, nhưng hắn đã sớm tỉnh táo lại, sinh tử bất luận? Là chúng ta sinh tử bất luận a! Nhìn thấy Hứa Tiên, nào dám tiến lên bắt, cũng chỉ dám dẫn đội ngũ vây quanh mà thôi.

Hứa Tiên đi vào nội viện, bỗng nhiên trước mắt khê động, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, đó không phải là tên thủ lĩnh người Hồ gặp được vào buổi sáng sao? Không nói hai lời, đánh về phía hắn một chưởng.

Nhã Mộc Trà nghe được động tĩnh, bảo tên quản sự dẫn đường, muốn nhìn một chút, nhưng nhìn thấy trăm tên hộ vệ đang vây quanh Hứa Tiên, hắn cùng Hứa Tiên liếc nhau, thấy Hứa Tiên bày ra tư thế, phát tay về phía của mình.

Trong nội tâm Nhã Mộc Trà kinh ngạc, bọn họ cách nhau vài chục trượng, cho dù võ công mạnh hơn nữa, cũng tuyệt đối không thể phát chưởng lực xa như thế... Sau đó hắn cảm thấy gió nhẹ quét vào mặt.

Không tốt! Trong lòng của hắn sinh ra báo động, vận chuyển nội lực toàn thân, mạnh mẽ đánh về phía trước.

Khí kinh hình rồng cày một đường rãnh cực sâu sát qua phía hắn, hắn cảm thấy một cổ đại lực đánh thẳng vào ngực, thân hình nhanh chóng không khống chế được, bị thổi bay ra ngoài.

Nhã Mộc Trà ở giữa không trung quét mắt qua vị trí đứng của mình lúc ban đầu. Nhưng trong mắt vô cùng kinh hãi, trên đời này lại có võ công như thế. Sau đó rơi xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu lớn giống như không tổn tiền, lại lăn thêm mấy vòng, sau đó mới nhìn về vị trí của Hứa Tiên.

Ngay sau đó, có một đạo khí kinh khác lại lao về phía của hắn, hắn lại một lần nữa bị thổi bay ra ngoài, lại tiếp tục phun máu tươi như suối, nhưng điểm rơi lúc này là bên ngoài tường.

Hứa Tiên thấy khí kinh chỉ có thể đánh bay tên thủ lĩnh người Hồ kia, nhưng đáng tiếc, dù sao khoảng cách cũng rất xa, khí kinh đã tán loạn. Cho nên vội vàng bổ thêm một phát, nhưng vẫn không đánh trúng. Vẫy vẫy tay, xem như vận may của hắn tốt!

Nhưng lúc này hắn chẳng quan tâm nhiều như vậy, tảng bảo khối đã gần ngay trước mắt. Quay đầu lại nhìn qua, người ở sau lưng có hơn trăm, đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn mình.

Hứa Tiên đảo con mắt, lại sinh ra hiệu quả nhắc nhở.

- Nhanh đi bảo hộ Vương gia!

Không biết ai rống lên một tiếng, chúng vệ sĩ tán loạn.

- Nhìn ra giống như người ám sát Lương vương sao?

Hứa Tiên lắc đầu, trong miệng nhẹ nhàng nói:

- Vâng ư mở ra!

Sau đó tiến lên vỗ cửa sắt, cửa sắt lập tức chia năm xẻ bảy.

Hứa Tiên lại tiến vào trong bảo khố của Lương vương, chỉ thấy bên trong chất đầy hòm sắt, tùy tiện mở ra một cái. Bên trong chứa đầy vàng bạc châu báu.

Hứa Tiên vận dụng Thông Thiên Nhãn, nhìn quét qua một vòng, tìm kiếm cống phẩm của phiên bang, mở rương ra xem, thấy bên trong có một bức họa cuộn tròn, một cái lư hương có đường vân bát quái, một bảo châu màu đỏ thắm, một bình ngọc màu ngà sữa. Hợp lại là bốn kiện bảo vật, xem ra đây là Thần Quân Thiên Tấu Nhạc Đồ trong truyền thuyết, Thì Thần Bát Quái Lô, Liệt Hỏa Thần Châu, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình.

Tuy chỉ quét mắt qua một lần, Hứa Tiên cũng có thể cảm giác được linh lực chấn động bên trong, những thứ đồ vật này không phải xuất từ tay của người phàm, không kịp nhìn kỹ. Hứa Tiên cũng móc bao vải chuẩn bị trước trong ngực, gói mấy món đồ này thật kỹ. Lại nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập, hộ vệ kinh đô và Cận Kim Vệ ở gần đó đã tới.

Nhưng Hứa Tiên cũng không có tâm tư dây dưa với bọn họ, ra khỏi cửa bảo khố, đạp xuống mặt đất, bay lên nóc một căn phòng, sau đó không ngừng bay qua lại trên các mái nhà, có những bó đuốc xếp thành hàng đuổi theo hắn ở bên dưới, khi hắn nhảy qua một tòa lầu nhỏ, đã thấy bên cạnh chính là kiến trúc to lớn nhất của phủ Lương vương, chính là đại sảnh của Lương vương thường ở lại.

Hứa Tiên kẹp bao vải dưới nách, một mặt vận dụng nội lực toàn thân, lúc này có hai luồng nội lực xuất hiện, nội lực vô hình ngưng tụ thành hình bọt nước trong tay của Hứa Tiên, rồi sau đó Hứa Tiên đẩy mạnh tới. Bọt nước lớn nhỏ chùng đầu nắm tay lại hóa thành cự long dài mười trượng, gào thét, bay thẳng tới đại sảnh của phủ Lương vương.

Cận Kim Vệ cũng cầm cung tiễn bắn về phía Hứa Tiên, nhìn thấy một màn này không tự giác dừng lại, đưa mắt nhìn qua tòa kiến trúc nguy nga kia một chút, liền âm âm sụp đổ. Bụi mù cuộn cuộn văng ra bốn phía, Hứa Tiên thừa cơ rời đi, Cận Kim Vệ không tìm thấy tung tích của Hứa Tiên đâu nữa.

Trình Tàng Kiếm ngồi trên lưng ngựa nhìn qua hắc y nhân rời đi, có chút cảm giác quen thuộc, nhưng rung động đang diễn ra nhanh chóng lấn át cảm giác quen thuộc này, ra lệnh cho thuộc hạ điều tra toàn thành. Nhưng trong lòng biết rõ, chỉ sợ không cách nào bắt được người này, cũng chỉ làm chiếu lệ mà thôi.

Hiện tại việc cấp bách nhất, chính là phải đi tìm Lương vương, hỏi rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trong phủ khắp nơi đều có tiếng kêu khóc, trên đường đi, hắn nhìn thấy phủ Lương vương vô cùng bừa bộn, ai có thể nghĩ đến, đây chính là phủ Lương vương ban ngày uy nghiêm không ai bì nổi chứ, buổi tối lại gặp phải chuyện này?

Lương vương gia vừa mới nghe động tĩnh đã nhanh chóng trốn vào trong mật thất, một mực đợi đến lúc có âm thanh dọn dẹp mới đi ra, nhìn thấy phủ đệ của mình bừa bộn. Văn vẻ dụi mắt, còn cho rằng mắt của mình mờ rồi, chẳng lẽ vừa rồi có quân đội đánh phủ Lương vương sao? Trong nội tâm rất sợ hãi.

Lương Liên đuổi tới bên cạnh Lương vương, nói:

- Phụ thân, bảo vật của chúng ta bị trộm rồi.

- Là bảo vật gì?

Lương Liên hạ giọng nói vài lời bên tai của Lương vương, Lương vương nói:

- Cái gì?

Sau đó lại nhìn phủ Lương vương bị hủy không còn bộ dáng, trong nội tâm bị cả kinh che lấp, sau đó thở không nổi, lập tức bất tỉnh.

- Phụ thân, phụ thân, người làm sao vậy?

Trình Tàng Kiếm nghe nói Lương vương gia đã bất tỉnh, trong nội tâm cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

523. Chương 522: Nhị Lang Thần. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 522: Nhị Lang Thần. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nếu như xảy ra ở nhà của mình, chính mình đại khái cũng xúc động bất tỉnh, chớ nói chi Lương vương đã lớn tuổi rồi.

Hắn trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên vui hay nên cảm thán, nếu Lương vương bệnh không dậy nổi, ít nhất cũng tạm thời giải trừ nguy cơ của Phan gia, xem như trời cứu!

Hứa Tiên lúc này dùng Ân Thân Phù, triệt để biến mất trong bóng tối mệnh mông của hтанfh Trường An, hẳn chỉ sợ bốn kiện công phẩm phiên bang không đủ để kích Lương vương, cố ý mở rộng ảnh hưởng, thuận tay nên tràng diện a.

Thời điểm này, hắn còn không biết Lương vương đã bất tỉnh.

Hứa Tiên đi vào phủ Phan vương, thời điểm này, mây mù đã tán đi, lộ ra ánh trắng sáng tỏ như nước, bao phủ cả thành Trường An.

Hứa Tiên nhảy tung tăng, ánh mắt nhìn thấy một bóng người, cách ăn mặc thật là quái dị, nhưng không biết đang định làm gì.

...

Trong phủ quận chúa ở nội thành. Doãn Hồng Tụ cùng Nhu Gia công chúa còn chưa chìm vào giấc ngủ, nằm cùng giường nói chuyện với nhau.

Nhu Gia công chúa mềm mại nằm trên ngực của Doãn Hồng Tụ, gối đầu lên bộ ngực sữa mềm mại của Doãn Hồng Tụ, hỏi:

- Tỷ tỷ, người đang suy nghĩ gì?

Doãn Hồng Tụ ôm nàng lấy bả vai gầy gò của nàng, bất đắc dĩ nói:

- Người đã lớn như vậy, còn muốn ta ngủ cùng với người.

Nhu Gia công chúa rủ lông mi xuống, nói:

- Ta ngủ một mình, luôn ngủ không được. Hai người, rất ấm áp.

Chợt truyền có âm thanh chấn động, Nhu Gia công chúa vội vàng rút đầu vào trong chăn, âm thanh này vô cùng to lớn.

- Sét đánh sao?

Trên mặt Doãn Hồng Tụ xuất hiện vẻ kinh ngạc, đây là động tĩnh gì? Vén chăn lên, đứng dậy bước xuống giường. Mặc dù trong phòng có lò sưởi, cho nên không lạnh, nhưng đui ngọc lửa lò cũng làm cho nàng cảm thấy hàn ý, tìm quần áo khoác lên, đi ra ngoài cửa, cách cửa sổ hỏi thị nữ:

- Là chuyện gì xảy ra? Đi nghe ngóng một chút.

Nàng ra lệnh, tăng tăng truyền lại, sau đó có hạ nhân đi nghe ngóng.

Phủ quận chúa cùng phủ Lương vương, đều nằm trong nội thành Trường An, nhà của quan lại quyền quý. Cách xa nhau cũng không quá xa. Chẳng được bao lâu, hạ nhân đã đưa tin:

- Quận chúa điện hạ, là có kẻ trộm náo loạn phủ Lương vương, đánh sập đại môn và bình phong của phủ.

Doãn Hồng Tụ lại nói:

- Nói vậy, trong thiên hạ làm gì có kẻ trộm nào đi đánh sập đại môn và bình phong chứ? Người biên chuyện mê sảng lừa ta sao?

Tên hạ nhân ủy khuất, nói:

- Tiểu nhân sao dám lừa gạt quận chúa điện hạ, tiểu nhân đã tiến lên xem xét, nhưng chỗ đó đã bị Cận Kim Vệ phong tỏa, cho nên dỗi mắt từ xa nhìn qua vài lần, đại môn cùng bình phong ở cổng đúng là không còn, trong lòng của tiểu nhân vẫn cảm thấy kỳ quái! Tên trộm này quá lợi hại a...

Tên hạ nhân không ngừng nói ra.

Doãn Hồng Tụ suy nghĩ một chút, nói:

- Người đi xuống đi. Ngày mai đi phòng thu chi lĩnh thưởng.

Hạ nhân “Dạ” một tiếng, vui mừng lui xuống.

Doãn Hồng Tụ đi vào trong phòng, Nhu Gia công chúa hỏi đã xảy ra chuyện gì, Doãn Hồng Tụ đem lời của hạ nhân nói lại cho nàng biết.

Nhu Gia công chúa nghe xong, lập tức tung chăn mền ra, cười run cả người.

- Có kẻ đi trộm, lại đánh sập đại môn và bình phong hay sao, vậy cũng là trộm à? Quá buồn cười, tỷ tỷ, người nhất định bị lừa.

Trong tiếng cười mang theo vài phần nhu nhược.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ngày mai ta điều tra hắc ám lừa gạt ta, xem ta phạt hắc như thế nào.

Ngẫm lại, cũng cười rộ lên. Tiếng cười từ từ thấp xuống, nàng ngồi bên cạnh bàn, nâng má ngọc, si ngốc xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhu Gia công chúa lại thò đầu ra khỏi chăn, hỏi:

- Tỷ tỷ, người còn đang suy nghĩ Nhị Lang thần sao?

Doãn Hồng Tụ sững sờ, sau đó nhớ lại mình nói mấy câu trong miếu Nhị Lang thần, lắc lắc đầu nói:

- Không phải.

Mấy câu đó chỉ thuận miệng nói mà thôi, suy nghĩ thật sự của nàng, tuổi tác trong bất tri bất giác lại lớn lên rồi, nhưng nơi quy túc của mình là ở đâu?

Lại nghe một âm thanh ngoài cửa, chỉ thấy một thân ảnh, đứng ở cửa sổ. Mày long mắt phượng, răng trắng tiên môi, tư thế bông bênh xuất thần, dáng vẻ vô cùng thần thái.

Doãn Hồng Tụ nhìn kỹ lại, bộ dáng này có quan hệ trực tiếp tới Nhị Lang thần trong miếu a, không kém mấy may.

Doãn Hồng Tụ lập tức cả kinh, đứng lên nói:

- Không biết tôn thần hạ phạm, cho nên không thể tiếp đón từ xa.

Nhị Lang thần nhảy vào trong phòng, đóng cửa sổ lại, nhìn qua Doãn Hồng Tụ, da thịt trắng tuyết, tóc mai bông bênh. Trên mặt ngọc có đôi mị nhãn đang đảo qua, trong ba phần xuân thủy có bảy phần làn thu thủy (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp), lúc này đang mặc áo mỏng trong phòng, càng lộ ra dáng người vô cùng thướt tha.

Doãn Hồng Tụ vội hỏi:

- Không biết tôn thần hạ phạm có chuyện gì không?

Thầm nghĩ trong lòng: chẳng lẽ là lời nói của mình, đã gọi thần tiên tới.

Nhị Lang thần cười nói:

- Phu nhân quên lời nói hôm nay rồi sao?

Giống như lơ đãng quét mắt nhìn qua giường.

Nhu Gia công chúa trốn ở trong chăn, lộ con ngươi trong suốt ra ngoài, bị hắt nhìn lên, vội vàng lùi về trong chăn.

Doãn Hồng Tụ lập biết ý nghĩa, miễn cưỡng nói:

- Là tiểu nữ tử nói lời, cho nên tôn thần hiểu lầm, thỉnh tôn thần thứ tội, ngày sau nhất định sẽ tới miếu dâng hương xin lỗi, hôm nay trời đã về khuya, không tiện chiêu đãi tôn thần.

Nàng đã thủ thân như ngọc nhiều năm qua, cho nên gì là thần, vô luận chân thần hay giả thần, sao chỉ nói một câu mà thất thân chứ.

Có câu: mời thần dễ, tiễn thần khó, sắc mặt Nhị Lang thần biến đổi, nói:

- Bản thân nghe thấy người cầu xin, ngàn dặm xa xôi chạy đến đây hoàn thành tâm nguyện của người, hôm nay chỉ nói một câu hiểu lầm là xong sao?

Doãn Hồng Tụ nói:

- Tiểu nữ tử liễu yếu đào tơ, sao có thể lọt vào phàm nhãn của tôn thần, kính xin tôn thần tha thứ.

Nhị Lang thần chau mày, nói:

- Chuyện này không phải do người.

Doãn Hồng Tụ mắt thấy không thể nói phục hấn, há miệng muốn kêu lên, bị Nhị Lang thần lung lay điểm một ngón tay, nhất thời không thể động đậy, ngây ngốc tại chỗ.

Nhị Lang thần đi tới, mỉm cười nói:

- Phu nhân chớ sợ, trôi qua tối nay, người sẽ biết được chỗ tốt của bốn thần.

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ bối rối, mà Nhu Gia công chúa ở trên giường, đã sớm bị dọa nói không ra lời.

Nhưng vào lúc này, cửa sổ bị nghiền nát, một đạo bóng đen xâm nhập vào trong phòng, thò tay bắt lấy cánh tay của Nhị Lang thần. Nhị Lang thần kinh hãi, vội vàng tránh đi, nhìn hằm hằm người tới, lại thấy người này mặc hắc y che mặt, cũng không nhiều nói, thò tay chưởng tới. Hấn chỉ cảm thấy một cổ kinh phong đánh úp lại, vội vàng ngăn cản, lại bị kinh phong đó đánh bay ra cửa.

Lúc này đã kinh động hạ nhân, trong phủ quận chúa có tiếng người vang lên

Nhị Lang thần mắt thấy chuyện tốt không thể làm, oán hận nhìn qua Hứa Tiên, định thoát thân.

Hứa Tiên làm sao chịu buông tha cho hấn, hai tay hợp lại đánh tới, một cự long gầm thét thôn phệ Nhị Lang thần.

Trong nội tâm Hứa Tiên cảm thấy quái lạ, chẳng lẽ chết rồi sao? Chạy lên quan sát. Cũng chỉ có có mảnh nhỏ của quần áo bị xé rách, người nọ không biết thi triển pháp thuật gì, mượn cơ hội bỏ chạy.

524. Chương 523: Đại Hiệp

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 523: Đại hiệp

Hứa Tiên đang muốn đuổi theo, nhưng quay đầu lại trông thấy Doãn Hồng Tụ còn đang ngơ ngác đứng bên trong, bốn phía có người truyền tới, càng ngày càng gần, sau đó có âm thanh gõ cửa kịch liệt, tiếng người âm ỉ hỏi:

- Quận chúa, người như thế nào!

Doãn Hồng Tụ nhìn qua Hứa Tiên, trong đôi mắt hiện ra thần sắc cầu khẩn.

Doãn Hồng Tụ lúc này chỉ mặc áo khoác mỏng và váy lụa màu đỏ, lơ mơ có thể nhìn thấy cái yếm đỏ tươi và đôi chân ngọc thon dài. Cách ăn mặc như thế, nếu để cho nhiều hạ nhân nhìn thấy, chắc cỡ muốn chết. Hơn nữa cửa sổ đã bị phá tan, gió đêm thổi vào phòng, làm cho nàng run rẩy không ngớt.

Nàng chỉ có thể trông chờ vào người nọ giải trừ khốn cảnh của mình, người duy nhất có thể dựa vào, chỉ có hắc y nhân kia mà thôi, nhưng trước mắt không biết lai lịch của hắc y nhân này thế nào, nếu có mưu đồ làm loạn, nàng thật không chống cự được. Trong nội tâm thật sự là vừa thẹn vừa vội, lại sợ lại giận, chỉ hận mình không nên ăn nói lung tung, rước lấy tai họa như vậy.

Hứa Tiên quay trở lại giải trừ khốn cảnh cho nàng. Nói nhỏ một tiếng đặc tội, sau đó đưa tay điểm lên bờ vai của nàng, tuy cách một lớp sa y mỏng, nhưng có thể cảm giác được da thịt trơn bóng bên dưới.

Định Thân Thuật cũng có hiệu quả tương đương với Định Thân Phù, nhưng uy lực không bằng Định Thân Phù, nếu yêu đạo dùng chiêu này đối phó Hứa Tiên, tuyệt đối không có chút hiệu quả, nhưng đối với Doãn Hồng Tụ làm phạm nhân, hiệu quả vô cùng to lớn.

Doãn Hồng Tụ cũng biết hẳn đang giúp mình, có chút buông lỏng tâm thần, nhưng thân cận da thịt với một nam tử xa lạ, vẫn làm nội tâm của nàng khó chịu. Nàng lớn như vậy, nam nhân có thể thân cận da thịt với nàng, chính là lúc được Hứa Tiên cứu ở Hàng Châu Cừu Vương Phủ, Hứa Tiên ôm nàng tránh né công kích của Cừu Vương. Đương nhiên, hiện tại nàng không biết, kỳ thật không có tiện nghi cho người khác.

Tiếng đập cửa càng ngày càng cấp bách, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, có người xông vào nội viện. Trong mắt Doãn Hồng Tụ hiện ra cấp bách và thúc dục, càng ngày càng mãnh liệt.

Hứa Tiên cũng cau mày, cho tới bây giờ, hắn chưa từng giải trừ Định Thân Thuật cho phạm nhân, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào mới tốt. Hắn đem linh lực lưu chuyển trong người của nàng vài vòng, lại giống như không có hiệu quả gì. Chỉ có thể âm thầm khích lệ Doãn Hồng Tụ, không cần sợ, cách ăn mặc của nàng ở hiện tại xem như bảo thủ, cởi lớp áo khoát này ra, mới miễn cưỡng xem như vượt qua lễ giáo.

Doãn Hồng Tụ lại không có cảm nhận được âm thanh trong lòng của hắn, tiếng bước chân đã tới gian ngoài, nàng gấp đến độ nước mắt cũng chảy xuống.

- Các người trước chớ vào đây!

Một tiếng nhu nhược la lên khi nghe tiếng bước chân tới ngoài cửa. Thì ra là Nhu Gia công chúa cũng biết thời điểm khẩn yếu, cố lấy dũng khí hô lên một tiếng như vậy, sau khi hô xong, trên mặt xuất hiện nét đỏ ửng, thở dốc dồn dập, quả thực là quá lớn gan, thì ra mình nói chuyện cũng lớn tiếng như vậy.

- Công chúa, xảy ra chuyện gì?

Thị vệ ngoài cửa hỏi.

Nhu Gia công chúa vội hỏi:

- Vừa rồi có tặc xông vào, hiện tại đã đi, các người chờ chúng ta mặc quần áo tử tế rồi vào.

Thị vệ trưởng “Dạ” một tiếng, cũng không dám rời khỏi cửa, vạn nhất có kẻ trộm ở bên trong uy hiếp hai vị điện hạ, mà hai vị điện hạ thiếu một cọng tóc, cái mạng nhỏ của hắn sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng nếu không cẩn thận nhìn thấy nhục thân của hai người, thì cái mạng nhỏ còn nguy hiểm hơn. Vì vậy chỉ có thể đứng ở ngoài cửa, nếu có động tĩnh gì, hắn sẽ xông vào.

Thời điểm này, toàn thân Doãn Hồng Tụ chấn động, Định Thân Thuật đã giải trừ, thân thể của nàng mềm nhũn, mắt thấy không đứng vững, sắp ngã xuống đất.

Hứa Tiên vội vươn tay đỡ lấy eo của nàng, chỉ cảm thấy rất tròn và non mịn.

Doãn Hồng Tụ theo bản năng mượn lực từ ngực của Hứa Tiên. Nhưng sắc mặt nhanh chóng đỏ hồng lên. Bởi vì lưng áo chính là chỗ mẫn cảm của nữ nhân, vừa chạm vào thì toàn thân tê dại, cho nên không thể để người khác đụng vào, vội vàng đẩy Hứa Tiên ra, nhìn qua Hứa Tiên, miễn cưỡng thi lễ, xem như tạ ơn, lại nói với thị vệ bên ngoài:

- Đã không có việc gì, các người lui ra đi!

Hứa Tiên thấy nàng nằng nằng đỡ cái bàn, mới yên lòng, chấp chấp tay muốn rời đi, lại bị Doãn Hồng Tụ khéo nhẹ một chút, ý bảo hãy chờ một lát.

Thị vệ trưởng do dự nói:

- Quận chúa.

Doãn Hồng Tụ đã mặc áo khoác nhưng đi ra ngoài, đã bao thân thể mềm mại lại, mở cửa phòng ra, nói:

- Kẻ trộm muốn trộm sắc, đã bị đánh lui, cầm quần áo lưu trong sân, ngày mai các người đi báo quan, nhất định phải bắt kẻ trộm về quy án.

Nàng cũng là nữ tử cực kỳ thông minh, đã ngờ tới Nhị Lang thần này là người giả trang. Chính thần của thiên giới, không thể nào làm ra chuyện xằng bậy thế này, hơn nữa cũng không dễ dàng bị đánh lui.

Thị vệ trưởng thấy Doãn Hồng Tụ xác thực bình yên vô sự, tuy ngạc nhiên là ai đánh bại kẻ trộm, cứu quận chúa, nhưng lúc này không phải thời gian hỏi, liền mang theo thuộc hạ cáo lui.

Doãn Hồng Tụ đóng cửa lại, thi lễ với Hứa Tiên:

- Lần này đa tạ ân công cứu giúp, bằng không thì trong sạch của thiếp thân khó giữ được.

Sau đó mở ngăn tủ ra, lấy một cái hộp gỗ. Giao cho Hứa Tiên nói:

- Đây là quà tạ lễ với ân công, thỉnh ân công xin vui lòng nhận cho, không được ngại ít.

Hứa Tiên tiếp nhận hộp gỗ mở ra nhìn xem, bên trong đều là ngân phiếu. Thời điểm này hắn đương nhiên không cần, cực kỳ tiêu sái đặt lên bàn, vừa chấp tay quay người đập cửa sổ mà đi. Nói thật, hắn cảm giác đêm nay thật sự thoải mái, đại náo phủ Lương vương cũng bỏ đi, lại có thể gặp được tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng cũng không vì số tiền lớn mà thay đổi, quả thực là mô hình khuôn mẫu của đại hiệp.

Doãn Hồng Tụ tiến lên vài bước, nhìn quanh cửa sổ, hắc y nhân kia đã mờ ảo vô tung, chỉ có ánh trăng tĩnh mịch, không có thứ gì che chắn cửa sổ, cho nên trong phòng sáng ngời, thực sự càng giá lạnh.

Trong phòng vô cùng bừa bộn, nhưng không kịp thu thập, nàng tùy ý đặt áo khoác lên bàn, vội vàng đi tới giường, dùng chăn bao phủ lấy thân thể mới thấy ấm áp hơn. Lúc này bên cạnh có thân thể mềm mại, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Nhu Gia công chúa cảm giác toàn thân mình lạnh như khối băng, toàn thân run lên, cho nên càng dùng sức ôm lấy Doãn Hồng Tụ. Muốn tìm một chút ấm áp, nói:

- Tỷ, tỷ tỷ, người không sao chứ!

- Ta không sao.

Doãn Hồng Tụ sờ sờ đầu nàng, đứa nhỏ này tuy nhu nhược, nhưng phần thiện tâm này, thực sự làm cho người ta triu mến. Trong nội tâm nghĩ tới mà sợ, hôm nay không nên hồ ngôn loạn ngữ, dẫn tới chuyện này. Nếu không có hắc y nhân kia tới cứu, chỉ sợ mình chỉ có con đường chết. Hơn nữa chỉ sợ còn liên lụy tới Nhu Gia công chúa cùng chết theo mình, khi đó chết trăm lần cũng không hết tội.

Nhu Gia công chúa cảm giác thân thể của Doãn Hồng Tụ từ từ ấm áp. Ôm thoải mái hơn rất nhiều, hỏi:

- Tỷ tỷ, người nọ là ai vậy?

525. Chương 524: Hoài Nghi. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 524: Hoài nghi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Doãn Hồng Tụ lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết.

Nàng cảm giác thân hình của hắc y nhân đó vô cùng quen mắt, Hứa Tiên hôm nay cũng cao như người phương bắc, nhưng lại không nhớ rõ là gặp ở đâu, nếu biết rõ hắn là ai, phải cảm tạ hắn thật tốt mới được.

...

Hứa Tiên chạy vào trong phủ Phan vương, trở lại tiểu viện của mình, vừa vào cửa, một thân thể mềm mại đã nhào vào trong ngực.

Vân Yên nói:

- Phu quân, tại sao giờ này người mới về.

Nàng cùng Phan Ngọc cũng nghe được động tĩnh ở phủ Lương vương, đã biết rõ đại khái là Hứa Tiên làm, nhưng qua thật lâu, lại không thấy Hứa Tiên trở về, cho nên nóng vội, làm gì còn tâm tư đánh cờ.

Phan Ngọc nhìn qua bộ dáng thân mật của Vân Yên cùng Hứa Tiên, cắn cắn bờ môi, tiến lên ôm tay của Hứa Tiên, nói:

- Người không sao chứ?

Hứa Tiên kéo các nàng ngồi lên giường, cười nói:

- Nếu Lương vương đêm nay không té xỉu, đêm mai ta sẽ đánh hắn bất tỉnh.

Tay trái nắm Vân Yên, tay phải ôm Phan Ngọc, cũng là thân thể mềm mại, nhưng lưng của Vân Yên mượt mà hơn, Phan Ngọc thì hơi gầy gò. Không thể không nói, cảm giác trái ôm phải ấp đúng là không tệ.

Phan Ngọc nghi ngờ nói:

- Hán Văn, không phải người đi trộm bảo sao? Tại sao gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả Cận Kim Vệ cũng xuất động.

Hứa Tiên liền đem chuyện mình trải qua ở phủ Lương vương nói lại một lần.

Vân Yên nghe xong, liền cười run rẩy toàn thân, nói:

- Phu quân quá khi dễ người, ngay cả nhà của người ta cũng hủy đi.

Phan Ngọc cũng cười một tiếng, biết hắn làm vì mình, cho nên một chút ghen tuông trong nội tâm, đều biến thành ôn nhu đầm mật, ngọt ngào, không lời cảm tạ nào nói hết được, chỉ tựa thân thể vào người của hắn.

Hứa Tiên sờ sờ tóc của nàng, cười nói:

- Cho các người biết một chút về bảo bối của Lương vương. xem tại

Hứa Tiên liền mở bao vải ra. Cầm bốn đồ vật ra ngoài.

Hắn mở Thần Quân Thiên Tấu Nhạc Đồ ra xem, phía trên vẽ hơn mười vị nữ nhạc sĩ, động tác lại biến đổi khác nhau, làm ra bộ dáng diễn tấu, ngay sau đó có âm thanh truyền ra, tuy còn không theo kịp tiêu chuẩn của Vân yên, nhưng rất thần kỳ, làm cho Vân Yên cũng tán thưởng không thôi.

Nhưng trong mắt của Hứa Tiên, hiệu quả này đại khái chỉ giống như máy quay phim đời sau, tuy kỳ lạ quý hiếm, cũng không có bao nhiêu tác dụng thực tế, cho nên hắn cũng không thèm để ý.

Thu hồi bức họa, lại cầm lấy Thì Thần Bát Quái Lô, lô có ba chân, có màu cổ đồng, quanh thân càn, khôn, tốn, đoái, cần, chấn, cách, khảm tám loại đồ văn, thoạt nhìn thật là tinh xảo. Công dụng của cái lò này không có biểu hiện trong nguyên kịch, Hứa Tiên cũng không biết có hiệu quả gì, nhưng trong đó ẩn chứa linh khí lại hơn xa Thần Quân Thiên Tẩu Nhạc Đồ, chắc hẳn không phải phàm phẩm, cho nên từ từ nghiên cứu.

Tiên gia chỉ vật lưu lạc vào trong tay phàm nhân, cũng là chuyện thường xuyên xảy ra. Giống như thanh Truy Tinh Kiếm của Hứa Tiên, uy lực vô cùng cường hãn, nhưng lại bị Trương gia coi như đồ gia truyền mà thôi.

Hứa Tiên lại cầm lấy Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, chai này do ngọc tạo thành, trắng nõn đáng yêu, giống như Quân Âm Ngọc Tịnh Bình của quan âm bồ tát. Tác dụng của chai này Hứa Tiên biết rõ, rót vào một ít nước, đi ra ngoài bề mặt khô, cắm vào trong bình, qua trong chốt lát, cây khô đã sinh sôi. Tác dụng của chai này, cho thể khiến cho “Cây khô gặp mùa xuân”.

Phan Ngọc nói:

- Hiệu quả của chai này chắc không chỉ có như vậy, có lẽ có thể sử dụng chai trong việc trị bệnh cho người, chắc chắn cũng có hiệu quả tốt.

Hứa Tiên gật gù đầu, đồng ý với cách nói của Phan Ngọc. Hắn có thể cảm giác được, nước vừa vào bình, đã bị Dương Chi Ngọc Tịnh Bình nhuộm lại, mới có tác dụng “Cây khô gặp mùa xuân”.

Cuối cùng cầm lấy khối “Liệt Hỏa Thần Châu” ra, trong bốn kiện bảo bối ở đây, chính là kiện hợp ý của hắn nhất.

Liệt Hỏa Thần Châu, có màu đỏ thẫm. Hiện lên hình dáng hơi mờ.

Hứa Tiên cầm trong tay, đã cảm thấy khí tức nóng bỏng của hỏa diễm, như muốn dâng trào. Trong hạt châu này có bao hàm hỏa linh chi lực, quả nhiên cực kỳ phong phú, tuy còn không có huyền diệu bằng Thì Thần Bát Quái Lô, nhưng chỉ nói lực lượng, còn hơn cái trước.

Hơn nữa nếu như đoán không sai, hạt châu này có thể sử dụng giống như pháp bảo, khống chế hỏa diễm.

Hứa Tiên xem ra, đêm nay đã có đại thu hoạch, sau khi hắn tu thành Kim tinh, tiếp theo chính là hỏa tinh, đến lúc đó hạt châu này, có thể trợ giúp hắn một tay.

Phan Ngọc có chút tiếc nuối nói:

- Bốn đồ vật này chắc do phiên bang tiến cống, Lương vương gia thật to gan lượng, lại dám tham ô đồ vật này, đáng tiếc, nếu như có thể mượn chuyện này tố cáo trước mặt hoàng thượng...

Vân Yên cười nói:

- Không có bằng chứng, hoàng thượng không bao giờ hạ lệnh điều tra phủ tướng quốc cả, hôm nay hắn bị phu quân trộm mất, tức giận chắc ngất xỉu rồi.

Hứa Tiên nói:

- Việc đã đến nước này. Cũng không cần nói nữa, đợi đến lúc sáng ngày mai, sẽ biết rõ chuyện như thế nào.

Phan Ngọc do dự một phen nói:

- Thời điểm không còn sớm, ta cũng trở về ngủ.

Từ hôm nay trở đi phải bắt đầu tu luyện, không thể ngủ cùng một chỗ với hắn

Phan Ngọc trở lại trong phòng, nằm trên giường, gối lên cánh tay, nhìn ánh trăng cô độc trên bầu trời, nàng nghĩ có thể sớm chiều làm bạn với hắn, nhưng hôm nay khó tránh khỏi lẻ loi một mình. Nhưng cho dù như thế nào, giải quyết nguy cơ trong nhà, luôn là chuyện may mắn a.

Bỗng nhiên một thân ảnh xuất hiện bên giường của nàng, lay động tóc của nàng, Hứa Tiên cười nói:

- Ngày mai mới bắt đầu tu luyện a!

Phan Ngọc mỉm cười, nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, cũng tựa người vào ngực của hắn.

Ngày hôm sau, Lương vương gia quả nhiên không có vào triều sớm, nghe nói tối qua có thích khách náo vương phủ, bị dọa chấn kinh, bệnh ngã xuống giường. Văn vô bá quan đều đi thăm, ngay cả hoàng thượng cũng hạ chỉ an ủi.

Phan vương cũng đi thăm, nhìn thấy thảm trạng của Lương vương phủ cũng phải thổn thức vài tiếng, đến giường bệnh của Lương vương gia ân cần hỏi thăm một phen, xác định Lương vương không thể dậy nổi.

Lúc này mới rời khỏi phủ Lương vương, lên kiệu, cười lên ha hả, thầm nghĩ: người cũng có hôm nay, quả nhiên là trời xanh có mắt.

Trở lại trong phủ. Lập tức hạ lệnh, đóng cửa phủ, xếp đặt buổi tiệc.

Tuy nói là xếp đặt buổi tiệc, nhưng trên thực tế chỉ là gia yến mà thôi, phi tần của Phan vương có bốn người, Hứa Tiên cũng là một trong số đó, nhìn thấy Phan Chương dung quang toả sáng, không giống như khí tượng suy sụp khi gặp hắn lần đầu tiên, tóc bạc cũng giảm đi rất nhiều, quả thực quá thần kỳ.

Hứa Tiên nghĩ thầm, nếu giờ phút này Lương vương bệnh không dậy nổi, đi đời nhà ma, Phan Chương có thể hay không lập tức trẻ lại hơn hai mươi tuổi a.

Phan Chương rất thân thiết nói: nguồn

- Hứa Tiên, người tới cũng được mấy ngày, ở trong phủ có thoải mái không.

Hứa Tiên vội nói:

- Thoải mái, thoải mái.

Phan Ngọc nhẹ nhàng đá hắn một cước, hắn mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy thêm rượu cho Phan Chương.

Phan Chương vuốt vuốt chòm râu cười nói:

- Hai ngày trước trong phủ có một số việc, không thể tẩy trần cho khách từ phương xa như người, buổi tiệc hôm nay xem như bổ sung đi.

526. Chương 525: Hoài Nghi. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 525: Hoài nghi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

>

Hứa Tiên nói:

- Ngài khách khí.

Nhưng cảm giác, cảm thấy hương vị của ngày hôm nay rất khách khí, có hương vị của tiên lễ hậu binh.

Bỗng nhiên Phan Chương phát tay cho người lui ra, sắc mặt trầm xuống. Nhìn Hứa Tiên nói:

- Nhưng hai ngày này ta nghe nói người ngủ trong phòng của Minh Ngọc ngủ đúng không?

Hứa Tiên trầm nghĩ: trong nhà của người, người không rõ sao? Chỉ có thể nói:

- Vâng.

- Phụ thân...

Phan Ngọc đang muốn nói chuyện, lại bị Phan Chương vung tay lên, nói:

- Minh Ngọc, hôm nay là ta nói chuyện với Hứa Tiên, người không nên nói xen vào.

Phan Ngọc chỉ có thể dùng ánh mắt bảo Hứa Tiên “Tự cầu nhiều phúc”.

Phan Chương nghiêm mặt nói:

- Người ban đầu ở Hàng Châu cứu Ngọc nhi một mạng, bổn vương rất cảm kích người. Tuy nhiên Minh Ngọc thân thể kỳ lạ, không cách nào cưới hỏi hoàng cung, cũng không thể như thế được.

Con gái của mình mang nam tử xa lạ về, mỗi đêm ngủ cùng một chỗ, đừng nói là lễ nghĩa thời cổ đại, cho dù đặt ở hiện đại, cha vợ cũng phải tức giận.

Hứa Tiên bất đắc dĩ nói:

- Ta cùng Minh Ngọc là trong sạch.

Ít nhất bây giờ còn là trong sạch.

Phan Chương cả giận nói:

- Vớ vẩn!

Hắn cũng không tin lửa gần rơm mà không cháy, Hứa Tiên có thể nắm chặt, cái gì tiện nghi cũng bị người chiếm, hôm nay được tiện nghi mà khoe mẽ.

- Vương gia!

Vương phi ở bên cạnh kéo tay áo của Phan vương, nhẹ giọng khuyên bảo, còn có khích lệ.

Phan Chương chém đinh chặt sắt nói:

- Kể từ hôm nay, không được như thế nữa, chờ kỳ thi mùa xuân xong hết, có thể bàn lại, bàn chuyện hôn phối. Cho dù không thể cưới hỏi hoàng cung, cũng phải giữ lễ.

Phan Ngọc cầm chén rượu lên uống một ngụm, có chút thở dài nói:

- Ai, phụ vương, chuyện xảy ra ở phủ Lương vương tối hôm qua, là Hán Văn làm.

Phan Chương nói:

- Minh Ngọc, ta nói rồi, không nên chọc vào!

Chợt kịp phản ứng:

- Người nói cái gì?

Phan Ngọc nói:

- Tối hôm qua Hán Văn vì giúp ta, đến phủ Lương vương náo loạn một chuyến.

Rồi sau đó cầm lấy Thần Quân Thiên Tấu Nhạc Đồ ra. Giao cho Phan Chương nói:

- Phụ vương, đây là Hán Văn tặng cho người.

Phan vương tiếp nhận Thần Quân Thượng Tấu Nhạc Đồ, cũng phải sửng sốt, đương nhiên Phan Ngọc sẽ không vì ngoại nhân mà lừa gạt mình như thế, hơn nữa hắn cũng đi xem, tình cảnh phủ Lương vương đúng là không giống phạm nhân gây ra, chẳng lẽ thật sự là tiểu tử này làm? Lập tức nói:

- Hứa Tiên, lời vừa rồi ta nói người nghe rõ chưa.

Biểu lộ uy nghiêm, nhưng giọng nói đã hòa hoãn một ít.

Hứa Tiên nói:

- Nghe rõ ràng.

Phan Chương gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi.

Bầu không khí cũng quy về hòa hoãn như trước. Đến cuối cùng, ngay cả chuyện không thể ngủ cùng một chỗ, cũng không còn nghiêm khắc như vừa rồi.

Đợi cho tán tịch, Hứa Tiên cùng Phan Ngọc trở lại tiểu lâu của nàng, mở cửa sổ ra cho gió mát lùa vào, sau giờ ngọ trời có chút ẩm áp.

Hứa Tiên cảm thán nói:

- Trình độ của phụ thân ngươi, đúng là tương đối cao, trách không được có thể thành quan to nhất phẩm. Cũng may con rể như ta có vài phần bổn sự, bằng không sẽ bị khi dễ tới chết.

Phan Ngọc sắc giọng:

- Ai dám khi dễ ngươi chứ? Ta sợ phụ vương bị ngươi khi dễ đấy.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta khi dễ ngươi còn không phải thiên kinh địa nghĩa sao.

Thò tay ôm Phan Ngọc vào ngực.

Phan Ngọc vội vàng giãy giụa, nói:

- Ngươi xé chiều hôm nay không phải còn dẫn Vân Yên đi bái kiến Doãn Hồng Tụ sao? Mau đi đi! Ta muốn bắt đầu tu hành.

Sau khi có được phương pháp Trúc Cơ, nàng đã an bài thời gian tu hành mỗi ngày, để có thể mau chóng Trúc Cơ thành công.

...

Trong phòng khách phủ quận chúa, Hứa Tiên Vân Yên cùng Doãn Hồng Tụ phân chủ khách ngồi xuống, Hứa Tiên không nói cái gì dễ nói, chỉ ngồi một bên. Mặc cho Vân Yên cùng Doãn Hồng Tụ ôn chuyện.

Tuy trong phòng, Doãn Hồng Tụ cũng ăn mặc áo nhung, mũi có chút đỏ lên, bộ dáng thần sắc không phần chán, nhìn thấy Vân Yên, mới giữ vững tinh thần, lộ ra ý vui mừng. Nàng thấy Vân Yên dung quang toả sáng, cho nên vui mừng. Hơn nữa Hứa Tiên có thể mang theo nàng đến kinh thành, có thể thấy được sủng ái phi phàm, cũng làm nàng yên tâm.

Hứa Tiên xuất thư của Lý Tư Minh ra, giao cho Doãn Hồng Tụ.

Doãn Hồng Tụ tiếp nhận thư. Mở ra xem, thở dài nói:

- Hắn có thể yên tâm, cũng là chuyện tốt.

Sau đó thu thư lại.

Vân Yên hỏi:

- Lão sư, ngươi làm sao vậy?

Doãn Hồng Tụ nói:

- Tối hôm qua trong phủ có tặc, đánh vỡ cửa sổ, cho nên cảm lạnh.

Chuyện xấu hổ tối hôm qua, lại không nói ra.

Trong lòng Hứa Tiên biết là chuyện gì, tối hôm qua nàng bị đông đứng một hồi, quả nhiên vẫn bị cảm mạo. Nhưng chuyện này hắn cũng không đề cập với Vân Yên, dù sao đêm hôm khuya khoắt xông vào khuê phòng

của người ta, lại nói tiếp cũng không cách nào êm tai, hơn nữa dùng tính tình của Phan Ngọc, nói không chừng sẽ sinh ra ghen tuông.

Vân Yên kinh ngạc nói:

- Tặc? Thủ vệ phủ quận chúa sâm nghiêm, có tặc lợi hại như vậy? Còn có thể xông vào nội viện, đánh vỡ cửa sổ.

Doãn Hồng Tụ sụt sịt cái mũi, nói:

- Chuyện này cũng kỳ quái, người không có nghe nói sao? Đêm qua, đại môn và bình phong của phủ Lương vương bị trộm đánh nát, hắt xì! Hứa Tiên, người là danh y nổi tiếng thiên hạ, có thể trị liệu giúp ta một chút được không?

Phủ quận chúa gặp chuyện không may, quan sai sáng sớm đã tới cầu kiến, Doãn Hồng Tụ cũng giao quần áo của tên giả Nhị Lang thần cho quan sai, đưa ra hạn cho bọn họ phá án. Thuận tiện cũng hỏi chuyện ở phủ Lương vương, những quan sai này đối với chuyện của phủ Lương vương như lọt vào sương mù, cho nên không thể nói, cho nên lập lời nước đôi, làm cho nàng nghĩ rằng tên trộm kia chính là tặc xông vào phòng của nàng.

Vân Yên không khỏi nhìn qua Hứa Tiên, không phải là phu quân làm a, chẳng lẽ đêm qua phu quân khởi sắc tâm, từ phủ Lương vương đi tới phủ quận chúa? Còn đánh nát cửa sổ của người ta.

Hứa Tiên hiểu hàm nghĩa trong ánh mắt của nàng, nháy mắt bất đắc dĩ, ta là loại người này sao?

Vân Yên dò xét hẩn một lần, gật gật đầu khẳng định, rất giống.

Hứa Tiên cũng gật gật đầu khẳng định, trở về đánh đòn.

- Hứa Tiên, không được sao?

Âm thanh của Doãn Hồng Tụ đánh gãy màn liếc mắt đưa tình của bọn họ

Hứa Tiên nói:

- Nha. Không có vấn đề, ta sẽ bắt mạch cho người.

Sau đó tìm khăn lụa đặt lên cổ tay của Doãn Hồng Tụ, đặt ba ngón tay lên trên. Lúc này bắt mạch cho nữ tử, nhiều nhất cũng phải như thế, cũng không diễn như ở trên TV, cùng tơ bắt mạch khoa trương như vậy.

Hứa Tiên đưa ra kết quả, nhưng đây là bệnh thương hàn tâm thường, liền mang giấy bút tới, viết mấy vị thuốc cho nàng, dặn dò theo thường lệ:

- Mấy ngày nay không nên đi ra ngoài, cái gì đào viên hội kia, cũng ngừng lại đi, dưỡng bệnh xong rồi nói sau.

Vốn nói những lời này là đủ, nhưng hẩn ngàn vạn lần không nên thêm một câu.

- Vị Nhu Gia công chúa điện hạ trời sinh thể yếu, Doãn viện thủ không nên thân cận với nàng quá nhiều, miễn cho truyền bệnh này cho nàng.

Hẩn xuất phát từ hảo tâm, cảm mạo đối với người thường chỉ vài ngày là khỏi, nhưng đối với người thể chất yếu nhiều bệnh, lại biến thành chuyện phiền toái.

527. Chương 526: Ốm Yếu. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 526: Ốm yếu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tấm lòng thầy thuốc như phụ mẫu, hẳn thật sự không thể không nhắc nhở một câu.

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ khê động, ngày ấy mặc dù nàng cùng Nhu Gia công chúa ở cùng một chỗ, nhưng lại không có nói cho Hứa Tiên lộ quá nhiều tin tức, nhưng ngữ khí Hứa Tiên nói chuyện, rõ ràng là biết rõ chính mình cùng nàng rất là thân cận, không khỏi hỏi:

- Hứa Tiên, làm sao ngươi biết, ta cùng Nhu Gia công chúa rất thân cận chứ?

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Ngày hôm qua không phải thấy các người ở một chỗ sao?

Thầm nghĩ: sẽ không bị nhìn ra chứ?

Vân Yên không khỏi vuốt trán, trong nội tâm ai thán một tiếng, quả nhiên là người, nụ cười cũng quá giả a! Rõ ràng là nói cho người khác biết chính mình đang che giấu cái gì đó.

Mặc dù Doãn Hồng Tụ không có nhạy cảm như Vân Yên, cũng có thể cảm giác ra biểu lộ của hẳn mất tự nhiên, trong mắt lộ ra vẻ hoài nghi.

Vì vậy, Hứa Tiên biết rõ, mình có thể nhanh chóng tu luyện pháp thuật tới mức của thần tiên, trình độ nói dối chỉ đạt tới mức tam lưu a.

Vân Yên đổi chủ đề nói:

- Nhu Gia công chúa còn trong phủ không? Nghe nói công chúa điện hạ thân thể không tốt lắm. Không bằng để cho phu quân trị liệu cho công chúa một chút.

Nghi ngờ trong mắt Doãn Hồng Tụ xuất hiện, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không cách nào khảo chứng, nhân tiện nói:

- Cũng tốt, Nhu Gia đang nghỉ trưa, phiền các người lưu lại nơi này một chút, đợi nàng tỉnh xin mời Hứa công tử trị liệu một phen.

Trong lòng Hứa Tiên thở ra một hơi, hạ quyết tâm, không nên nhiều lời. Rồi sau đó Vân Yên cố ý nói tới chuyện lý thú ở Hàng Châu, dần dần dẫn dắt chú ý của Doãn Hồng Tụ sang chỗ khác, không rảnh suy nghĩ chuyện của hắc y nhân. Thẳng đến khi một thị nữ báo lại, Nhu Gia công chúa đã thức.

Doãn Hồng Tụ liền đem Hứa Tiên cùng Vân Yên đi vào nội viện, bảo bọn họ chờ bên ngoài khuê các, nàng đi mời Nhu Gia công chúa.

Hứa Tiên từ ngoài phòng nhìn vào, cửa sổ bị mình đánh nát tối qua đã khôi phục lại, lại cảm giác bên cạnh có đôi mắt u oán nhìn qua. Hứa Tiên vò đầu, đây là thời điểm người ghen sao?

Vân Yên cong đôi môi đỏ mọng lên, hạ giọng nói:

- Chúng ta chờ trong nhà thật khổ, người lại đi ra ngoài trộm ngọc trộm hương, lại làm ra loại chuyện này, chẳng lẽ ta không bằng người ta sao?

Cho dù có mới nói cũ, cũng không có nhanh như vậy. Lại nói mình cũng còn mới a.

Hứa Tiên mới biết được oán niệm của nàng ở chỗ này, cười khổ đem chuyện tối qua giải thích một lần.

Vân Yên mới lộ ra dáng tươi cười nói:

- Thì ra là như vậy, sớm biết như thế, cũng không cần che lấp thay cho người, để cho ân sư của ta biết rõ đại ân nhân đang ở trước mặt, nói không chừng sẽ lập tức tiến cử, gả cho người. Hứa đại quan nhân lại nhiều ra một giai ngẫu rồi.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Hay là miễn đi! Người ta đợi không phải là ta.

Bộ dáng của nàng ngây thơ, cho nên hẳn không nhận được bóp mũi một cái.

Vân Yên đang đưa đầu, mân mê miệng nói:

- Nàng đợi được mới là lạ, cho dù là quận chúa, cũng không phải như vậy a.

Hứa Tiên nhún nhún vai nói:

- Chỉ có thể nói là sinh không gặp thời a!

- Cái gì sinh không gặp thời?

Doãn Hồng Tụ đẩy cửa đi ra cười hỏi. Đi theo bên người chính là Nhu Gia công chúa, lại cúi đầu, hận không thể trốn ra sau lưng của Doãn Hồng Tụ.

Hứa Tiên cùng Vân Yên vội nói:

- Không có gì.

Lại hành lễ với Nhu Gia công chúa, nói:

- Bái kiến công chúa điện hạ.

Lúc này nên quỳ xuống mới đúng, nhưng thoát nhìn Nhu Gia công chúa cũng không phải là người tính toán chuyện này, Hứa Tiên cũng “Vô lễ”, thuận tiện kéo Vân Yên ở bên cạnh.

Nhu Gia công chúa vội vàng nói:

- Người, các người mau dậy đi!

Doãn Hồng Tụ âm thầm nhìn Hứa Tiên vào mắt, cũng không nhiều lời, bảo Hứa Tiên bắt mạch.

Hứa Tiên cùng Nhu Gia công chúa ngồi cùng một bàn, Hứa Tiên nhìn qua Nhu Gia công chúa đang e lệ.

Mái tóc đen nhánh buộc thành búi tóc đáng yêu, lông mi thật dài che đôi mắt lớn, có lẽ là vừa tỉnh ngủ, con ngươi mang theo một chút ít chưa tỉnh ngủ, còn có chút hương vị ngây thơ. Trên da thịt trắng nõn phủ lấy một thân cung trang đỏ trắng giao nhau đẹp đẽ quý giá, có điểm giống như búp bê. Dáng người hết sức nhỏ bé, hơi có chút thiếu cân đối, nhưng cũng không khó coi. Ngược lại có cảm giác giống như em bé, hơn nữa còn là em bé đáng yêu nhất, làm cho toàn thân của nàng vô cùng mỹ diệu.

Doãn Hồng Tụ đặt tay lên khoe môi, ho nhẹ hai tiếng, nói: (.

- Hứa công tử, có thể bắt đầu đi!

Tuy dùng ánh mắt thưởng thức, nhưng làm cho Nhu Gia công chúa cúi đầu thấp đến dưới mặt bàn, đôi má trắng nõn cũng đỏ bừng. Giống như không phải đón nhận ánh mắt, mà là đón nhận ánh mặt trời.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Công chúa điện hạ, xin ngài vươn tay ra đây.

- Ah!

Nhu Gia công chúa vội vàng duỗi một cánh tay ra, nắm đấm nắm chặt lại.

Hứa Tiên cười nói:

- Còn cần khăn tay không?

Doãn Hồng Tụ đang do dự, hắn đã dùng tay vuốt tay áo rộng thùng thình của Nhu Gia công chúa lên, lộ ra cánh tay vô cùng trắng trẻo, nhưng cánh tay cũng tái ngọt, lộ ra gân máu màu xanh, Hứa Tiên đặt ba ngón tay lên cổ tay của nàng, dù sao đối phương chỉ là hài tử mười ba mười bốn tuổi mà thôi! Tuy đã có thể nhìn ra, nhưng trong nội tâm vẫn còn có chút kinh ngạc, thật sự là quá nhỏ a!

Hơi thở mùi đàn hương của Doãn Hồng Tụ từ mũi thở ra, không nghĩ tới Hứa Tiên to gan như vậy, ngậm bực hắn vô lễ, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng không cách nào ngăn cản. Chân tay Nhu Gia công chúa luống cuống. Đáng thương không biết nên làm cái gì cho tốt!

Hứa Tiên xem mạch một phen, phát hiện thân thể Nhu Gia công chúa vô cùng nhu nhược, nhưng chỉ có thể điều dưỡng từ từ, không phải một sớm một chiều có thể khôi phục, hôm nay chỉ có thể độ một chút linh lực vào người của nàng, đối với nàng mang lại không ít chỗ tốt.

Nhu Gia công chúa cảm thấy toàn thân ấm áp, cảm giác thân thể như được ngâm mình trong nước nóng, thoải mái thiệt nhiều, kinh ngạc ngẩn đầu, lại nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Hứa Tiên, lập tức cúi đầu xuống.

Lúc Hứa Tiên buông tay ra, khí sắc của Nhu Gia công chúa đã tốt hơn rất nhiều.

Doãn Hồng Tụ khen:

- Y thuật của Hứa công tử thật inh, ta đi chuẩn bị giấy viết cho ngươi, viết một phương thuốc ra.

Hứa Tiên khoát khoát tay nói:

- Tốt nhất đừng cho nàng uống quá nhiều thuốc, nên gia tăng thời gian hoạt động ở bên ngoài, chậm rãi điều trị, thân thể sẽ tốt hơn rất nhiều.

Thuốc cũng có ba phần độc, dựa vào dược vật để duy trì, là trị không hết bệnh. Mà Nhu Gia công chúa thân là công chúa, trời sinh nhu nhược lại được yêu thương sủng ái, tự nhiên thiếu đi lao động tay chân, hơn nữa tính cách hướng nội, càng ít khi ra ngoài hoạt động, cho nên hình thành tuần hoàn ác tính. Nếu có thể cải biến tập quán sinh hoạt, lại thường xuyên dùng linh lực ân cần săn sóc, mới có thể khiến cho thân thể Nhu Gia công chúa từ từ tốt hơn.

Nhưng cho dù đại phu bình thường nhìn ra được điểm này, cũng không dám khoa tay múa chân với công chúa.

528. Chương 527: Ốm Yếu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 527: Ốm yếu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chữa tốt cho công chúa là công lớn, nhưng vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì chính là tịch biên gia sản và đại họa cả nhà. Đương nhiên an toàn là trên hết. Hơn nữa, bọn họ cũng không có linh lực như Hứa Tiên, có thể cam đoan như vậy.

Doãn Hồng Tụ kinh hỉ nói:

- Thực sao? Nếu như ngươi có thể trị tốt cho công chúa, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ...

Hứa Tiên nói:

- Tốt rồi, tạ lễ cái gì đó thì không cần, cứ ngươi không nhất định vì tạ lễ, thời gian hiện giờ không còn sớm, nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta trước hết cáo từ.

Nếu như ngây ngốc nữa, không cẩn thận bị khám phá thân phận, vậy thì phiền toái.

Hứa Tiên liền cáo biệt Doãn Hồng Tụ và Nhu Gia công chúa, mang theo Vân Yên quay người rời đi, thời điểm sắp đi ra khỏi cửa.

Bỗng nhiên Doãn Hồng Tụ nói:

- Hứa công tử, đa tạ ngươi đêm qua tương trợ.

Hứa Tiên vung tay lên nói:

- Không cần khách... Cái gì đem qua? Không phải vừa vặn sao?

Quay đầu nghi hoặc nhìn qua Doãn Hồng Tụ.

Vân Yên quay đầu đi chỗ khác, có một loại cảm giác vô cùng thâm thâm.

Doãn Hồng Tụ cũng phải che miệng cười lên, nàng vốn cảm thấy kỳ quái, thù lao ngày hôm qua, đồng ngân phiếu đó tuyệt đối không ít, đối phương lại không thèm để ý. Hơn nữa tư thái cự tuyệt cùng với Hứa Tiên hôm nay, vô cùng tương tự, không khỏi mở miệng thử một lần, quả nhiên nàng đã kiểm tra xong. Cũng không dây dưa chuyện tối qua, mà chỉ nói:

- Có thể làm phiền người một chuyện không?

Hứa Tiên một hồi bất đắc dĩ, hỏi:

- Chuyện gì?

Dù sao liều chết không nhận là được. Hơn nữa hấn và Doãn Hồng Tụ cũng không có thù hận, ngược lại có chút ân huệ, cho dù bị biết rõ, có lẽ cũng không gây phiền toái ỉn.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Hôm qua phủ của ta truy bắt tặc, người có thể giúp ta tìm ra tên tặc này không? Bằng không thì, về sau ta sợ không ngủ được an ổn, buổi tối hôm nay còn phải mang Nhu Gia đưa về hoàng cung, vốn còn muốn lưu nàng ở lại thêm mấy ngày.

Nhớ tới tình hình đêm qua, trong lòng của nàng hiện giờ vẫn còn sợ hãi, hiển nhiên biết được tên giả Nhị Lang thần có pháp thuật huyền môn, cho nên dễ dàng xâm nhập vào khuê các của mình. Đêm qua là vận khí tốt, nhưng sau đó thì phải làm gì bây giờ? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có dựa vào Hứa Tiên trước mặt.

Nhu Gia công chúa cũng lộ ra thần sắc không bỏ được, nàng mới cùng Doãn Hồng Tụ gặp nhau không lâu, làm sao nguyện ý quay về hoàng cung lạnh lẽo kia được chứ?

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Không có vấn đề, ta có thể thử một lần, nhưng Doãn viện thủ, có manh mối gì không, biến người mệnh môn, ta muốn đi tìm cũng khó khăn đấy?

Doãn Hồng Tụ do dự một phen, cắn răng nói:

- Có thể nói chuyện một mình với người không?

Liên dẫn Hứa Tiên vào nội thất, đóng cửa sổ lại, nói:

- Chờ một chút, thỉnh người đáp ứng ta, không nên nói cho người khác biết.

Đường đường là quận chúa, lại nói ra lời không e lệ với tượng thần như thế, dẫn xuất phiền toái thế này, truyền đi ra ngoài, nàng làm gì còn mặt mũi gặp người.

Hứa Tiên đáp ứng nói:

- Không có vấn đề, người nói đi!

Doãn Hồng Tụ đỏ mặt kể lại đủ loại chuyện diễn ra trong miếu Nhị Lang thần, nói lại một lần, nói thêm:

- Chuyện này có thể xem như manh mối không?

Đã thấy Hứa Tiên có chút kinh ngạc nhìn mình, sắc mặt càng đỏ hơn, không khỏi quay đầu đi chỗ khác. Thậm chí có chút bận tâm, hấn sẽ không xem ta là nữ nhân dương hoa (*dâm loạn) không, có phải cảm thấy ta không nên sống tiếp không, có phải hay không... Đủ loại tưởng tượng làm cho nàng cảm thấy gian nan, mở miệng nói:

- Nếu như không được, cho dù...

Hứa Tiên khẳng định nói:

- Không có vấn đề.

Rồi sau đó mỉm cười nói:

- Kỳ thật người không cần tự trách, người cũng chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, hơn nữa trong đáy lòng của người, cũng không xem là thật. Người yên tâm đi, ta sẽ tìm ra tên khốn đó giúp người, những lời vừa rồi, ta sẽ không nói với ai khác.

Doãn Hồng Tụ chỉ cảm thấy tất cả xoắn xuýt và lo lắng trong nội tâm, nghe được lời này cũng an tâm hơn, không khỏi nói:

- Cảm ơn người, Hứa công tử.

Hứa Tiên cười nói:

- Không cần khách khí, dù sao chúng ta cũng là nửa bằng hữu mà!

Doãn Hồng Tụ cười nói:

- Tại sao phải tăng thêm chữ ‘nửa’ chứ! Chẳng lẽ ta không thể làm bằng hữu của người sao?

Trong nội tâm có chút cảm giác kì quái, tuy cũng gặp được không ít nam nhân. Nhưng không có người nào dám nói thể với nàng, cũng không dám quá phận, hoặc là đứng xa mà trông. Bằng thân phận của nàng tuy đạt được rất nhiều tôn kính, nhưng chỉ có hai chữ bằng hữu, lộ ra chút lạ lẫm, có chút mới lạ. Một nam nhân thật sự có thể xem nữ nhân là bằng hữu sao?

Hứa Tiên nhún nhún vai nói:

- Cũng tốt, nếu như không có việc khác, lần này nên cáo từ thật rồi.

Đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn Nhu Gia công chúa cười nói:

- Công chúa điện hạ đêm nay không cần quay về hoàng cung, ta cam đoan không có người nào tới quấy rầy đâu.

Nhu Gia công chúa ôn nhu “Ân” một tiếng, sau đó rất tin cậy với cam đoan này, Hứa Tiên lúc này mới phát tay rời đi.

Doãn Hồng Tụ đi ra khỏi khuê các, cũng đặt tay lên bờ vai của Nhu Gia công chúa, nhìn qua bóng lưng từ từ rời đi xa của hắn, trong thần sắc lộ ra chút đắm chiêu.

Thời điểm Hứa Tiên cùng Vân Yên trở lại xe ngựa.

Vân Yên khen:

- Phu quân. Người quá lợi hại! Chẳng lẽ người không sợ công chúa kia chút nào hay sao?

Bởi vì lúc này đã có quan niệm ăn sâu vào lòng, người bình thường có một cảm giác kính sợ với hoàng thất, cho dù thông minh như Vân Yên cũng không ngoại lệ, trước mặt Nhu Gia công chúa, không khỏi cẩn thận từng li từng tí. Hứa Tiên thì biểu hiện rất tùy ý, cho nên nàng cũng cảm thấy khó tin.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Nàng ôn nhu yếu ớt, có cái gì đáng sợ.

Nghĩ đến Vân Yên trước mặt Nhu Gia công chúa an ổn hơn rất nhiều, không nghĩ tới tên tuổi của một công chúa lại có thể dùng như vậy.

Vân Yên cũng không nói được gì, nói:

- Dù sao phu quân đúng là lợi hại, nếu như nói dối cũng lợi hại như thế, vậy rất tốt.

Bàn tay của Hứa Tiên đặt lên mũi của nàng, véo một cái, nói:

- Người không nói ta còn quên, hôm nay dám cười nhạo vi phu, đúng là không có thiên lý, còn có vương pháp hay không, còn dám giáng tam tòng tứ đức?

Sau đó vỗ cặp mũi của nàng.

- Ah!

Vân Yên kinh hô một tiếng, đỏ mặt nói:

- Thiếp thân nguyện thụ phu quân trách phạt.

Sau đó ngoan ngoãn nhếch miệng lên, cũng nhăn mày chịu đau.

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, biến thành vuốt ve tùy ý, cười nói:

- Yên nhi càng ngày càng nghe lời.

Toàn thân Vân Yên chấn động tê dại, nói:

- Phu quân. Đừng có sờ miệng, ngứa ngứa.

Tiếng cầu khẩn của nàng giống như mèo kêu, cho nên tâm thần Hứa Tiên nhộn nhạo, cười nói:

- Còn muốn sờ địa phương khác à?

Tay kia đặt lên cổ thon dài của nàng, sau đó tiến vào trong áo, bàn tay lớn liền trực tiếp thăm dò trong nội y của nàng, chạm vào bộ ngực phong mãn, bắt đầu bóp nắn tùy ý.

Sắc mặt Vân Yên càng hồng nhuận phơn phớt, theo động tác của hắn cũng phát âm thanh rên khẽ, vội vàng cắn cắn tay ngọc.

529. Chương 528: Tìm Người

Hứa Tiên Chỉ truyện copy từ

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 528: Tìm người

Xe ngựa lúc này đi trong phiên chợ, tốc độ chậm hơn rất nhiều, tiếng động lớn và tiếng người nói chuyện vang vọng trong xe, làm cho nàng hơi có chút thất thố, thân thể càng miễn cưỡng vài phần. Hứa Tiên cũng vui vẻ thưởng thức động tác yêu kiều của nàng, không chút buông lỏng động tác trên tay, đầu ngón tay vẫn vờ hạt đậu đỏ trên ngực của nàng, Vân Yên mạnh mẽ trốn to mắt lên, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ.

Tuy trong xe ngựa có cách âm, không có khả năng có người nghe được, nhưng bộ dáng xấu hổ và ức chế của Vân Yên, nằm trên đùi của Hứa Tiên, cảm giác hắn biến hóa, bắt đầu đi liếc nhìn hắn một cái, thò tay cời đai lưng hắn xuống.

Hứa Tiên cũng sờ, sau đó nói khẽ vào tai của nàng:

- Cảm ơn Yên nhi.

Vân Yên cải biến tư thế quỳ gối trước người của Hứa Tiên, trong xe có phủ chăn lông mềm mại, cũng không làm nàng cảm thấy khổ sở, nhưng âm thanh bên ngoài truyền vào trong xe, làm cho nàng có cảm giác ban ngày tuyên dương. Trong nội tâm khẩn trương tới cực điểm. Mười ngón thon dài như dây cung đánh đàn, cặp môi đỏ mọng hồng nhuận phơn phớt thối tiêu ngọc, đôi mắt phượng nửa khép nửa mở, đầy tràn xuân thủy, tràn ngập ý xấu hổ đưa mắt nhìn Hứa Tiên.

Tâm thần của Hứa Tiên lúc này cũng rung động theo xe ngựa lắc lư.

Khi trở lại phủ Phan vương, Hứa Tiên vịn Vân Yên xuống xe ngựa, sửa sang lại quần áo và tóc rối loạn của nàng, trên mặt lại hồng nhuận phơn phớt, trong khoảng thời gian ngắn không thể hoàn toàn rút đi. Thời điểm này, Phan Ngọc còn đang tu luyện trong phòng, Hứa Tiên đưa Vân Yên trở lại nội viện, một mình cưỡi ngựa đi tới miếu Nhị Lang thần tìm manh mối.

Nói không chừng có có tranh đấu gì đó, tự nhiên không thể mang theo Vân Yên đi cùng.

Khách vãng lai tới miếu Nhị Lang thần không dứt, hương khói rất thịnh. Nhị Lang thần cũng được xem là đại thần, dùng cương trực công chính nổi tiếng hậu thế.

Nhưng cũng không phải thần tư pháp gì, Nhị Lang thần mặc dù lệ thuộc thiên đình, nhưng nhiều năm chỉ ở lại Quán Giang, tuy cũng làm chuyện trừ yêu diệt ác, nhưng trong chư thần của thiên đình, cơ hồ mỗi một thần đều có chức năng này. Hơn nữa trong mắt Hứa Tiên, mặc dù thiên đình có luật trời, nhưng cũng không phải chế độ tư pháp nguyên vẹn. Tự nhiên không sinh ra đại thần tư pháp gì.

Hứa Tiên bồi hồi trong miếu một phen, suy tư xem nên từ tin tức của Doãn Hồng Tụ tìm từ đâu, lúc nàng nói chuyện, bên cạnh cũng không có người ở cạnh, cũng không dễ dàng cho người khác nghe thấy.

Nhưng hắn càng nghĩ, cuối cùng nhất cũng hiểu rõ một chuyện, chính mình không phải là Sherlock Holmes, cũng không phải tiểu tử Kha Nam, càng không được huấn luyện phá án chuyên nghiệp, phá án cái gì đó, thật sự là người thường không thể người thường hơn.

Cho nên cực kỳ buồn cười, vậy phải làm sao mới tốt, cũng không thể về sau mỗi ngày phải trông chừng quận chúa a. Càng nghĩ, muốn phá án, chỉ có cầu trợ mê tín của phong kiến, cho nên đi tới bên cạnh pho tượng Nhị Lang thần cao hai trượng, yên lặng cầu xin:

- Nhị Lang hiển thánh chân quân tại thượng, đệ tử Hứa Tiên muốn tìm kiếm một ác đồ, tên ác đồ này giả dạng bộ dáng của chân quân, đang muốn XX...

Hôm nay cầu xin một phen, lại nhìn thấy bộ dáng uy nghiêm lạnh lùng của Nhị Lang thần vẫn như trước, hoàn toàn không có phản ứng, quả nhiên là bùn đất tạo thành.

Hứa Tiên lại đi tới một góc nhỏ bày trong đại điện, không khỏi nhớ tới Ngư Huyền Kỳ, nếu có nàng ở đây, nhắm mắt bấm đốt ngón tay một phen là có thể tìm ra tên tặc kia rồi, mình cần gì phải đau đầu thế này. Hôm nay phải đi tìm tên tặc kia, mình phải đi đâu tìm kiếm đây? Những thứ đồ chơi cần dùng đầu óc này, chỉ có sử dụng đến. Mới phát hiện mình dường như không quá thông minh a.

Ở đây có một lão nhân, râu tóc bạc trắng, ăn mặc theo cách của đạo sĩ, rất có vài phần tiên khí, thấy ánh mắt Hứa Tiên nhìn tới, vội vàng mời chào nói:

- Không biết vị công tử này cần xem mấy thứ gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta có thể coi người có thể trả lời được không đã.

- Không tính tính toán làm sao biết được? Đến xin xâm đi, xin xâm không cần tiền.

- Đoán xâm đòi tiền đúng không!

- Công tử hảo nhân lực, đoán xâm cần hai đồng tiền.

Hứa Tiên cười một cái, cầm lấy ống thẻ, tiện tay lay động, dao động ra một cây, đưa cho lão nhân này, trên đó viết bốn câu tiểu thơ, không cần hẩn giải, Hứa Tiên cũng có thể nhìn ra, đơn giản là lúc đến vận chuyển, tất cả lại thông (*đã hết cơn khổ, đến ngày sung sướng) các loại câu nói hời hợt.

- Công tử hảo thủ khí, là xâm tốt. Đến đây, để cho bản đạo đoán giúp người một cái.

Hứa Tiên lắc lắc ống thẻ, nói:

- Người sẽ nói với ta rằng, sẽ gặp chuyện không tốt trước đúng không!

- Ồ, công tử thực hảo nhân lực.

Hứa Tiên bật cười nói:

- Ngài thật thẳng thắn, tốt, không cần người giải, đây là hai đồng tiền, ngài cất kỹ.

Lão đạo sĩ thoải mái tiếp nhận tiền. Cũng cười nói:

- Người đã hiểu được, cần gì phải đến ta hổng. Xin xâm xem bói, chỉ là đồ may mắn, đồ an tâm. Cầu thần cũng giống như vậy, bằng không thì thiên hạ thiên thiên vận vận mọi người đến cầu, thì thần cũng không

chú ý hết, có đạo cầu thần không bằng cầu người, cầu người không bằng cầu mình. Công tử đã có chỗ khó, không ngại nói cho lão nhân ta nghe một chút, có lẽ sẽ giúp được cho người. Nếu như không thể giúp người, ta cũng tiến cử người nơi đi. Trước đó vài ngày thanh long phường đến tính toán quẻ, nghe nói là thực chuẩn, không ít cử nhân đi thi hỏi hần tiền đồ, nhưng hỏi hần lại không phải hai đồng tiền là xong.

Trong nội tâm Hứa Tiên khê động, lão nhân này bày hàng xem bói giải quẻ ở đây nhiều năm, có lẽ sẽ biết được vài chuyện.

- Lão trượng, người cũng đã biết, trong thành Trường An này, có người nào biết pháp thuật không?

Lão đạo nói:

- Nếu nói là pháp thuật, trong hoàng thành này không ai cao bằng vị Vô Nhai chân nhân kia! Vì cái gì? Ngay cả hoàng thượng cũng đi học đạo của hắn, người nói inh hay không inh, mùa đông năm đó, đạo sĩ trong thành Trường An, có tính toán, đều phát đạo bào, tình cảnh lúc ấy, người không có nhìn thấy, những tên đạo sĩ đó đều há hốc mồm...

Hắn nói tới chuyện phát đạo bào vẽ mặt hơn hở, phong phạm vừa rồi đã không thấy.

- Vô Nhai chân nhân?

Hứa Tiên sau khi đi vào kinh thành, cũng nghe qua rất nhiều về cái Vô Nhai chân nhân này, nhưng trừ lời kéo hoàng thượng tu đạo ra, dường như không có làm việc ác gì, hơn nữa bề ngoài hắn cũng không có làm gì quá phận!

Hứa Tiên mắt thấy lão đạo nói chuyện trôi chảy, vội vàng ngắt lời nói:

- Ta hỏi gần miếu Nhị Lang thần này...

Ngày đó Doãn Hồng Tụ nói chuyện bị nghe thấy, cho nên yêu nhân kia phải ở gần.

Lão đạo nhìn hai bên một chút, hạ giọng:

- Người tìm biết người biết pháp thuật làm gì?

Trong nội tâm Hứa Tiên khê động, móc trong tay áo mấy nén bạc vụn, nói:

- Phiền toái lão trượng giúp ta một chút.

Hắn có một loại dự cảm, hung thủ ở trong miếu này, chân tướng chỉ có một.

Lão đạo cầm bạc của người, suy nghĩ một chút, lại đòi Hứa Tiên nửa lượng.

Hứa Tiên dở khóc dở cười, nói:

- Ngài nên nói chuyện đi!

530. Chương 529: Dương Tiễn. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 529: Dương Tiễn. (1)

Lão đạo hạ giọng nói:

- Miếu quan Tôn Thần Thông của miếu Nhị Lang thần này. Tập được một ít yêu pháp, rất lợi hại!

Nhìn Hứa Tiên, nói:

- Nếu người tới tìm thù, ta thấy nên bỏ đi! Người tuy cường tráng, lại sao địch nổi hần? Gây phiền cho hần, hần dùng yêu pháp giam cầm người, người làm gì được hần chứ?

Hứa Tiên như có điều suy nghĩ, cuối cùng cười nói:

- Đa tạ lão trượng.

Lại đem nửa lượng bạc kia ném cho hần, hỏi:

- Có thể nói rõ ràng cho ta nghe được không, tôn thần thông kia, hôm nay đang ở nơi nào?

- Miếu quan, đương nhiên là ở trong miếu. Lại nói tiếp cũng kỳ quái, hôm nay chưa từng thấy hần lộ diện.

...

Cảnh ban đêm lạnh lẽo, ánh trăng như nước, trước miếu Nhị Lang thần, cổng và sân lãnh tịch.

Bỗng nhiên có bóng người lóe lên trước cửa, hắc y che mặt, không phải ai khác, chính là Hứa Tiên.

Hứa Tiên sờ lên cằm của mình, cũng không tiến vào cửa chính, mà đi vòng ra sau miếu, phía sau miếu có mấy tòa nhà, chính là chỗ ở của miếu quan.

Hứa Tiên vượt tường mà đi, chợt thấy ở bờ tường có bóng đen, bị Hứa Tiên tiện tay bắt lấy, chính là một con ác quỷ, trong nội tâm Hứa Tiên vui vẻ, có thể nuôi quỷ, thì tên miếu quan này phải hiểu pháp thuật, tám chín phần mười chính là hần. Tiện tay bắt con lệ quỷ này phong ấn bên trong ngự linh châu, đi vào trong phòng.

Không đi được vài bước, chợt nghe trong phòng có tiếng quát lên:

- Người nào?

Có một vật nhanh chóng như phong lôi, bay về phía Hứa Tiên. nguồn

Hứa Tiên thò tay nắm trong tay, đó là một khóa bi thép, phía trên có dấu vết của pháp thuật.

“Xôn xao” một tiếng, cửa sổ bị nghiền nát, có một thân ảnh bay ra, chỉ mặc một thân áo mỏng màu trắng, cầm trong tay một cây nã bạc cao su, vừa thấy Hứa Tiên liền sợ hãi, nói:

- Là người!

Trong nội tâm Hứa Tiên đại định, chính là thằng này, không có chạy.

Mặc dù hần cố ý thành như vậy, chính là thử xem Tôn Thần Thông này có phải là tặc hôm qua không. Hôm nay đã xác định, thì không cần do dự, chân khí toàn thân bành trướng, một chưởng đánh về phía Tôn Thần Thông

Tôn Thần Thông thuở nhỏ trên giang hồ tập được một ít pháp thuật. Về sau dùng tiền quyền làm một miếu quan, cũng được xem như sự nghiệp thành công.

Hôm qua quận chúa đến miếu cầu phúc, trong lúc vô tình nghe được những lời của nàng, trong nội tâm động tâm tư. Mặc dù hần cũng có thân mật với nữ tử, nhưng làm sao bằng Doãn Hồng Tụ xinh đẹp như thiên tiên, hơn nữa hần cũng nghe ngóng một phen, Doãn Hồng Tụ đúng là đang chọn phu quân, nếu có thể có được tầng quan hệ này, nửa đời sau sẽ có được cảm ỷ ngọc thực.

Có suy nghĩ này, cho nên thi pháp làm giả bộ dáng của Nhị Lang thần, ý định đi lừa gạt nàng, sau đó bị vạch trần, đã bị mình chiếm thân thể rồi, còn sợ nàng không phục được sao. Lại không nghĩ tới đêm qua xui thể, chẳng những quận chúa cự tuyệt mình, cuối cùng còn đụng phải cao thủ, suýt nữa mất tánh mạng, tuy bỏ chạy, nhưng vẫn bị thương.

Đang muốn tu dưỡng mấy ngày, lại không nghĩ rằng tối nay bị người ta tìm tới cửa, tuy chút ít pháp thuật này huyền diệu. Nhưng cứng đối cứng, hần không thể là đối thủ của cao thủ võ công. Lúc này thấy Hứa Tiên một chưởng đánh tới, khí lạnh như nước thủy triều. Hần thấy tình huống không ổn, lập tức sử dụng độn pháp, tránh một chưởng này của Hứa Tiên, muốn bỏ chạy khỏi miếu.

Hứa Tiên dùng Thông Thiên Nhân quét qua, thì ra hắc ấn dưới mặt đất, dù là độn thổ chi pháp. Nhưng pháp thuật chưa đủ, không thể lâu độn, cho nên chui vào trong miếu.

Tôn Thần Thông vừa thở ra một hơi, đã cảm giác cổ của mình lạnh lẽo, bị Hứa Tiên nắm trong tay.

- Chạy đi đâu?

Tôn Thần Thông như gà bị nắm cổ, rướng cổ la:

- Nhị Lang gia gia cứu mạng!

Một tiếng này quanh quẩn trong miếu tịch mịch.

Hứa Tiên biến sắc, sau đó cười nói:

- Vô dụng, chỉ là bùn đất mà thôi.

Đột nhiên cảm giác không đúng, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy tượng Nhị Lang thần đang tản mát ra nghìn đạo hào quang, lẫm lẫm nói:

- Không có ý nghĩa cũng không phải, rõ ràng có hữu dụng.

Trong hào quang bảy màu, xuất hiện một bóng người. Hào quang tản ra, người tới hiển thị rõ, không cần phải nói, là nam tử vô cùng tuấn lãng, nam tử đang mặc thường phục màu đen, bên hông quần đai lưng ngọc và bảo kiếm, chắp tay đứng trên thần đàn, lạnh lùng nhìn qua Hứa Tiên. Nhưng tướng mạo so với tượng thần không giống hoàn toàn, bởi vì còn uy nghiêm tuấn mỹ hơn nhiều. Đặc biệt là cổ khí tức lãnh ngạo kia, dù là công tượng cũng không điêu khắc ra được.

Hứa Tiên thầm nghĩ: không giống nhau a.

Tuy chưa từng thấy Tam Tiên Lương Nhận Dao, cùng với sủng vật Hạo Thiên Khuyển của hắn, nhưng bằng cổ khí thế này cũng không phải Tôn Thần Thông giả dạng Nhị Lang thần có thể so sánh được. Nhưng trên trán của hắn cũng không có con mắt thứ ba, mà là một đạo kim tuyến, đây là thiên nhân trong truyền thuyết, càng làm cho Hứa Tiên thêm xác định, người tới chính là Nhị Lang thần Dương Tiễn.

Dương Tiễn lạnh lùng nói:

- Dưới bậc là người phương nào, dám bắt miếu quan của ta.

Âm thanh của hắn giống như kim thiết, mang theo âm thanh rung động kỳ dị, quanh quẩn trong miếu không dứt.

Hứa Tiên kim lòng không được nói:

- Nghi dung thanh tuấn mạo đường đường, lương nhĩ thùy kiên mục hữu quang. Đầu đài tam sơn phi phương mạo, thân xuyên nhất lĩnh đạm nga hoàng. Lũ kim ngoa sấn bàn long miệt, ngọc dải đoàn hoa bát bảo trang. Yêu khoá đạn cung tân nguyệt dạng, thủ chấp tam tiêm lương nhận thương. Phủ phách đào sơn tầng cứu mẫu, đạn đả tông la song phượng hoàng. Lực tru bát quái thanh danh viễn, nghĩa kết mai sơn thất thánh hành. Tâm cao bất thức thiên gia quyến, tính ngạo quy thần trụ quán giang. Xích thành chiêu huệ anh linh thánh, hiển hóa vô biên hào nhị lang.

Đây là bài thơ trong truyện Tây Du Ký, xuất phát từ Ngô Thừa Ân, chuyên khen Dương Tiễn Dương Nhị Lang. Được Hứa Tiên thuận miệng nói ra, cho dù Dương Tiễn tu hành nhiều năm. Vào lúc này cũng sững sờ, khí thế buông lỏng.

Hắn cũng nghe ra được đây là câu thơ khen mình, nhưng khi giống khi lạ. Hắn dù đối mặt với muôn vàn binh khí và quân địch cũng không sợ, nhưng khi nghe người ta khoa trương mình như thế này, tâm lý không thể thích ứng trong thời gian ngắn. Tuy hắn không phải là người nghe người ta nói là thay đổi, nhưng người ta khoa trương cũng không thể bực bội được, chỉ nghe Hứa Tiên đọc từng câu. Nghe nghe, trong nội tâm cũng có chút thoải mái, cho nên thu liễm cảm xúc.

Một khúc thơ, làm cho hào khí trong miếu này, trở nên rất cổ quái.

Tôn Thần Thông nghe được những câu thơ này, cũng cảm thấy không ổn, sợ bị Hứa Tiên cho động, vội vàng nói:

- Nhị Lang gia gia, tiểu nhân không biết hấn tức giận cái gì, bị hấn đánh đến tận cửa... Ah!

Hứa Tiên cảm thấy tức giận, dùng sức bấm, những lời muốn nói kế tiếp của Tôn Thần Thông bị kẹt trong bụng. Trong mắt Dương Tiễn phát lạnh, bảo kiếm bên hông cũng rời vỏ, trực chỉ Hứa Tiên, động tác chưa tới, Hứa Tiên đã cảm thấy lãnh ý thật sâu, sát khí xâm nhập vào đáy lòng, trong khoảng thời gian ngắn lại không thể né tránh, thậm chí hôm nay gặp được đại thần nổi danh, quả nhiên không phải chuyện đùa.

531. Chương 530: Dương Tiễn. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 530: Dương Tiễn. (2)

Chỉ có thể vứt bỏ Tôn Thần Thông, vận chân khí toàn thân lên tay, muốn ngăn cản kiếm khí của Nhị Lang thần, hai chủng lực lượng đụng vào nhau. Ngưng tụ thành quang mang chói mắt, một tia quang mang nhỏ nhỏ này nổ tung, chưa chắc miếu Nhị lang thần chịu nổi. Dương Tiễn vung tay áo lên, quang điểm của kiếm quang ở giữa không trung, biến mất.

Trong mắt Dương Tiễn có dị sắc, không nghĩ tới Hứa Tiên có thể tiếp hấn một kiếm, hơn nữa còn sử dụng năng lượng rất kỳ dị.

Hứa Tiên cũng tháo mặt nạ bảo hộ xuống, lộ ra chân dung, nói:

- Thỉnh Chân Quân nghe tại hạ nói một lời.

Chợt có cảm giác, một chiều vừa rồi của Dương Tiễn không có đâm về phía mình, mà đâm vào bên cạnh mặt của mình ba thốn, lại ỉnh có ảo giác.

Dương Tiễn có chút gật đầu, cũng không nhiều nói.

Tôn Thần Thông muốn há miệng lẫn lộn phải trái, nhưng nửa câu cũng không nói nên lời.

Lúc này mới phát giác, trong miếu nhỏ nhỏ này, tràn ngập khí thể của Nhị Lang thần cùng Hứa Tiên, đối kháng trong vô hình, thần sắc Nhị Lang thần như bóng tối to lớn, không ngừng muốn bao phủ Hứa Tiên. Nhưng Hứa Tiên lại ánh nền trong bóng tối, tuy yếu ớt, cho dù bóng tối có đậm đặc hơn nữa, cũng không cách nào bao phủ. Mà Tôn Thần Thông hoàn toàn bao phủ trong bóng tối, mới biết được mình chọc phải địch nhân đáng sợ như thế nào.

Hứa Tiên cũng đem những chuyện mình biết về Tôn Thần Thông nói ra, nói một câu. Thầm nghĩ: tên Dương Tiễn này pháp lực không biết so với Pháp Hải như thế nào. Nhưng cổ sát khí này trên người của Pháp Hải lại không có, chính mình sợ không phải địch thủ của hắn.

Dương Tiễn nhướng mày, thu khí thể lại, hỏi Tôn Thần Thông:

- Việc này đúng không?

Tôn Thần Thông đương nhiên thề thốt phủ nhận, hô to oan uổng.

Dương Tiễn nhắm mắt suy nghĩ. Đột nhiên Hứa Tiên cảm thấy có ảo giác, chuyện này phát sinh trong miếu Thánh Mẫu, có vài phần tương tự, chính mình và cả nhà của bọn họ hữu duyên, nhưng hình như là nghiệt duyên.

Có thần minh chính trực, Dương Tiễn thân là thần minh nhất lưu, tự nhiên thông minh tuyệt đỉnh. Làm sao bị một phàm nhân nhỏ nhỏ như Tôn Thần Thông lừa gạt được, sau khi đoán được tất cả mọi chuyện, mày kiếm dựng thẳng lên, lạnh lùng nói:

- Còn dám nói láo!

Âm thanh như kim loại vang lên quanh quần khắp miếu, cũng không có ý đề cao âm lượng, mang theo vài phần hàn ý, quả nhiên là thần uy như ngục.

Toàn thân Tôn Thần Thông run lên, làm sao dám nói dối nữa, thành thật khai báo tội trạng của mình.

Dương Tiễn nói:

- Người giả mạo danh hiệu của ta, mưu toan làm chuyện thâm tà, vốn phải đánh tan hồn phách của người, vĩnh viễn không siêu sinh. Nhưng niệm người chưa tạo thành hậu quả xấu, trở về luân hồi đi.

Trường kiếm trong tay vung lên, toàn thân Tôn Thần Thông trì trệ, thân hình như lá cây khô héo, lập tức biến thành mảnh nhỏ, hóa thành bụi tiêu tán trên không trung.

Hứa Tiên thầm than thủ đoạn thật độc ác, đối với Tôn Thần Thông thật sự không có đồng tình nào, tội trạng của hắn mà đưa tới quan phủ, ít nhất cũng bị chém đầu, nhiều nhất, lăng trì cũng có khả năng, hôm nay cũng ít chịu khổ rồi.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Chân Quân quả nhiên công chính nghiêm minh, tại hạ không quấy nhiễu Chân Quân thanh tu, liền cáo từ!

Quay người muốn rời đi, nhưng thân hình ngừng lại, sát khí sau lưng lại bay lên, giống như vô số mũi tên đang bắn về thân hình của mình.

Dương Tiễn chậm rãi nói:

- Người muốn đi là đi sao?

Hàn quang trong mắt còn sáng hơn cả bảo kiếm trên tay.

Hứa Tiên chậm rãi quay đầu lại, nói:

- Chân Quân muốn như thế nào?

Đã thấy Dương Tiễn nhẹ nhàng giơ bảo kiếm, thân hình buông lỏng mà tự nhiên, làm cho Hứa Tiên có một loại cảm giác kỳ dị, Dương Tiễn giống như đã dung hòa vào trong không gian, hình thành một chỉnh thể không thể phân cách. Loại hòa hợp này giống như thân thể chính là thiên địa, rất có tư thái của Thiên Nhân Hợp Nhất. Nhưng trong cảm giác của Hứa Tiên là rừng rậm, giống như một con báo đang săn mình, không lộ diện thân hình, chỉ có thể cảm nhận sát khí đang quần quanh.

Không dựa vào linh lực, mà chỉ dựa vào bản thân đã làm được chuyện này. Hứa Tiên đã nhìn thấy trên người của Pháp Nguyên Pháp Hải, đều là cường giả nhất đẳng trong giới tu hành. Nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy tư thái này, giống như tượng trưng cho cực hạn của võ đạo.

Hứa Tiên hoàn toàn quay người lại, nhìn trực diện Dương Tiễn, vào lúc này, cũng không nói ra bất cứ lời thừa nào, khí thế của đối phương nói cho hắn biết, trận chiến đấu này không cách nào tránh khỏi. Trong tay dần dần ngưng tụ thành lợi kiếm sắc bén, đối mặt với Dương Tiễn.

Trong mắt Dương Tiễn cũng xuất hiện một tia tán thưởng, nhưng vẫn bất động như kiếm, Hứa Tiên cảm thấy áp lực trên thân cực lớn, lại tiếp tục nữa, khí thế của mình hoàn toàn bị diệt.

Hứa Tiên mạnh mẽ quát khẽ một tiếng, giống như bình lôi hám địa, mượn uy thế quát một tiếng, trong tay múa kiếm, hóa thành một đầu kim long, biến ảo tấn công về phía Dương Tiễn.

Không có sát khí to lớn, không có tiếng gió kích động giao thoa, trường kiếm trong tay Dương Tiễn khẽ động, giống như nhật nguyệt biến ảo mà thành, xoẹt qua quỹ tích biến ảo.

Hứa Tiên rít gào như rồng, binh khí giao thoa phát ra ánh sáng màu đỏ, bóng người hợp lại tức phân.

Hai người trao đổi vị trí của mình, tiếp tục giằng co. Mặt đất trước đại điện lồm xướng, tượng thần nguy nga chậm chậm ngã xuống.

Vai trái của Hứa Tiên bị xé nứt một lỗ thủng lớn, tuôn ra một vòi máu tươi, Kim Thân cơ hồ không có bao nhiêu tác dụng chống cự, vỡ vụn. Một kiếm vừa rồi, hắn dùng bí quyết chữ Đẩu, cũng dùng lực lượng mạnh nhất, hướng chỉ cũng phát huy Viên Công Kích Kiếm Đờ tới mức cao nhất, đâm ra một kiếm mạnh nhất,

lại không thể gây ra bao nhiêu thương tổn cho Dương Tiễn. Hôm nay chỉ có thể xuất ra nhân cách phụ, mới có đánh cược một lần.

Đầu vai của Dương Tiễn có sợi tóc bay xuống, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện nụ cười, trong mắt xuất hiện ý tưởng, dùng âm thanh như kim loại vang lên:

- Tốt!

Hứa Tiên không dám buông lỏng chút nào. Sắc thái của con người cải biến, Nhiếp Hồn Kính đã tùy thời chuẩn bị ra tay, tuy không thể đạt tới tầng thứ thiên thần như Dương Tiễn, đến cùng có bao nhiêu tác dụng, cũng chỉ có thể thử một lần.

Nhưng mà lúc này, Dương Tiễn lại thu hồi trường kiếm vào vỏ, cùng lúc đó, sát khí trong miếu cũng thu liễm lại.

Hứa Tiên cảm thấy trước mắt hoảng hốt, lại nhìn Dương Tiễn trước mắt, hắc y tóc đen, dung mạo quần áo đều chưa từng thay đổi chút nào, giống như biến thành người bình thường. Nhưng vẫn mang theo khí tức uy nghiêm lãnh khốc, nhưng lại mang theo vài phần con người.

Đôi mắt Hứa Tiên lại khôi phục tinh thần một lần nữa, nghi hoặc nhìn qua Dương Tiễn.

Bỗng nhiên Dương Tiễn mở miệng nói:

- Người còn không phải là Địa Tiên a!

Hứa Tiên nói:

- Dương nhiên không phải.

Nếu không, một kiếm vừa rồi cũng không chỉ lấy đi một sợi tóc như vậy.

Dường như Dương Tiễn đã nhìn thấu tâm ý của Hứa Tiên, trên môi xuất hiện nụ cười lạnh, nói:

- Người có thân thể, linh lực, còn có một thân nội lực cổ quái, đều vượt xa tiêu chuẩn của Địa Tiên, nhưng còn chưa có hợp lại. Vận thành một cổ lực, mới bị coi thường, nếu như hệ thống này cân đối, dù là Địa Tiên cũng không phải là đối thủ của người, đáng tiếc, đáng tiếc.

532. Chương 531: Chỉ Điểm.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 531: Chỉ điểm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên khẽ giạt mình nói:

- Người nguyện ý dạy ta?

Dương Tiễn trước mặt rõ ràng không có địch ý gì, mà là bộ dáng chỉ điểm. Bỗng nhiên hắn hiểu ra, chính mình đuổi bắt tên Tôn Thân Thông, có thể nói là miễn cho Dương Tiễn một đoạn ô danh, đối với hắn hoặc nhiều hoặc ít, tính toán cũng có chút ân huệ. Dương Tiễn vừa rồi ra tay với mình, chính là thử nội tình, muốn chỉ điểm mình một hai.

Mà Dương Tiễn, cũng quả nhiên một câu nói toạc ra chỗ thiếu hụt lớn nhất của Hứa Tiên hiện giờ, các phương diện đều xem như rất mạnh, nhưng không có ngưng tụ thành chính thể nghiêm chỉnh, thế cho nên mới không thể phát huy lực lượng ra được, chỉ nhìn cách hắn sử dụng nhân cách phụ phá hoại cũng rõ, nhân cách phụ cho đến nay, vẫn sử dụng lực lượng của Hứa Tiên.

Hứa Tiên hiện giờ cũng là hiểu thắng, nhưng lực lượng tiến bộ quá nhanh, trên kỹ xảo khó tránh khỏi không theo kịp.

Lực lượng của nhân cách phụ, chung quy không phải lực lượng của bản thân hắn, nếu một mực ỷ vào nhân cách phụ, nói muốn hoàn toàn dung nạp trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, chỉ là một câu nói suông, đây cũng là chuyện khiến Hứa Tiên đau đầu nhất. Mà Dương Tiễn trước mắt, đã bày ra lực lượng của hắn với Hứa Tiên. Nếu như có thể đem sức mạnh của mình đề cao tới trình độ của Dương Tiễn, thật sự rất cường hãn. Cho dù nhân cách phụ là Đông Nhạc Đại Đế, thi pháp cũng mạnh hơn, cũng không thể phát huy ưu thế hoàn toàn trên người Hứa Tiên.

Dương Tiễn dùng âm thanh kim loại lãnh khốc nói:

- Ta sẽ không dạy người.

Sau đó trên mặt xuất hiện nét vô cùng đắc ý,

- Vết thương trên vai của ngươi đã khôi phục, không ngại tiếp ta một chiêu nữa.

Chiến ý trong con ngươi của hắn cũng sáng lên, cùng với, nhiều hứng thú, giống như hải tử phát hiện đồ chơi mới.

Làm cho Hứa Tiên đổ mồ hôi lạnh, hắn phát hiện mình đã lầm rồi, vừa rồi Dương Tiễn không chỉ thử nội tình của hắn, rõ ràng là ngứa tay, muốn tìm người luyện tập. Mà chính mình da dày thịt béo, thoát nhìn rất hợp ý hắn.

Hứa Tiên theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng có thể giao thủ với thiên thần, thật sự là cơ hội khó được. Nếu như mình đề cao thực lực, thiên kiếp lại nhiều hơn mấy phần tin tưởng. Hắn cắn răng nói:

- Thỉnh Chân Quân chỉ điểm.

Dương Tiễn có chút cười, một tay đưa lên, tay kia cầm kiếm, nói:

- Đến đây đi

Hiện ra tư thái tiêu sái, bóng người lóe lên, đã mất đi tung tích.

Hứa Tiên vội vàng đáp mây bay đuổi kịp. Đuổi ra một ngọn núi bên ngoài thành, tứ phía đều là cỏ khô loạn thạch, không có người thấy.

Trắng sáng chiếu xuống, Dương Tiễn đứng chấp tay, quần áo theo gió cổ đặng.

- Ra tay đi!

Dương Tiễn còn chưa dứt lời, một đầu cự long gầm thét lao về phía hắn.

Trong nội tâm Hứa Tiên vui vẻ, mắt thấy cự long đã phong kín tất cả đường lui của Dương Tiễn.

Trong chốc lát có một bóng người quỷ dị hiện lên trước mặt Hứa Tiên, vô thanh vô tức đánh ra một chưởng về phía Hứa Tiên.

Không có âm thanh như tiếng nổ, không có dự đoán chuẩn bị động tác, không có khí lưu biến hóa, nhưng chưởng đã tới.

Cảm giác lạnh như băng tràn ngập lỗ chân lông của hắn, đây là bất an, sợ hãi cùng khiếp sợ bắt đầu có hàn khí.

Hứa Tiên chỉ kịp tụ tập chân khí của mình vào trước ngực, muốn đón đỡ một chưởng này, bỗng nhiên chưởng của Dương Tiễn dừng trước ngực của Hứa Tiên một tắc, thần nhiên nói:

- Có hoa không quả.

Thời điểm này, con cự long kia đã cứng đờ và tiêu tán, phá vỡ một hố sâu, xuất hiện bụi mù và khí lãng cuộn cuộn.

Tâm thần của Hứa Tiên buông lỏng, đang muốn nói chuyện, chưởng mạnh của Dương Tiễn đẩy mạnh về phía trước, Hứa Tiên giống như bị xe lửa đụng chính diện, lập tức bay ra ngoài, đâm thẳng vào tảng đá lớn, khi tảng đá lớn cũng nát bấy mới dừng lại.

- Ta kháo, người đùa nghịch lừa dối!

Dương Tiễn rõ ràng thừa dịp tâm tình của hắn biến hóa, phòng ngự cũng thư giãn trong nháy mắt.

Dương Tiễn nhìn qua Hứa Tiên, lại nhìn tay mình, bộ dáng dường như cũng có ngoài ý muốn. Khóe miệng của hắn cũng xuất hiện, nói: truyện copy từ

- Ai, nhìn thấy sơ hở là không nhịn được.

Hứa Tiên lập tức nhổ ra một búng máu.

Dương Tiễn tán thưởng nói:

- Vừa thụ một chưởng của ta, nói chuyện vẫn trung khí mười phần, quả nhiên là thân thể tốt.

Khuôn mặt lãnh khốc của hắn cũng tan rã không ít, ánh mắt nhìn Hứa Tiên cũng càng thoải mái.

Hứa Tiên đã không còn phun máu, nói là chỉ điểm, rõ ràng là muốn đánh nhau thống khoái. Lại nghe Dương Tiễn nói:

- Vừa rồi tâm của ngươi có hai sơ hở, thời điểm sắp sửa đánh trúng ta, cảm thấy vui mừng. Cảm giác sẽ không bị ta đánh trúng, cảm thấy thư giãn. Cái này trong võ đạo, chính là tâm ma.

Trong nội tâm Hứa Tiên chấn động, vừa rồi nếu như mình dùng toàn bộ tâm thần phòng bị, không nên bị Dương Tiễn bức tới gần mới phát hiện, trúng một chưởng này, dựa vào Kim Thân, linh lực, chân khí ba cái bảo hộ, cũng không biết chịu tổn thương gì. Loại biến hóa cảm xúc như tốc độ ánh sáng này, lúc tranh đấu với võ giả tầm thường cũng không có trọng yếu, nhưng chiến đấu với thần minh đó là trí mạng, chênh lệch tốc độ chiến đấu trong đó là trời và đất.

Hứa Tiên nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói:

- Ta hiểu rồi.

Thái dương chi lực và thủy linh chi lực vận chuyển một vòng, đã khôi phục rất nhiều, từ trong loạn thạch đứng dậy, trong tay ngưng tụ một thanh kim kiếm. Hóa thành một đạo kim quang. Đâm về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn chỉ tiện tay đánh một chưởng, vừa vặn đánh tan cổ linh lực này, giống như nắm chặt đánh trúng chỗ bẫy tắc của độc xà. Hứa Tiên chỉ kịp dùng biểu lộ kinh ngạc, lại bay ra ngoài.

Dương Tiễn quả quyết nói:

- Ngươi kiếm chỉ là gánh vác.

- Gánh vác?

- Ngươi không có luyện qua quyền cước, mà trực tiếp học kiếm pháp, hơn nữa có lẽ trước đây cũng dùng một thanh kiếm tốt.

- Làm sao ngươi biết?

- Nhìn ra được mà thôi. Ngươi cũng đã biết, vũ khí chỉ là một phần kéo dài của thân thể mà thôi, nếu không thể Nhân Kiếm Hợp Nhất, cầm kiếm ở trước mặt của ta, chẳng khác gì không cầm.

- Nhân Kiếm Hợp Nhất? Ta đây hiểu, xuống chút nữa có phải hay không trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm? Lại xuống chút nữa có phải hay không trong tay không có kiếm, trong nội tâm cũng không có kiếm.”

Dương Tiễn cau mày nói:

- Không có kiếm chính là không có kiếm. Có kiếm chính là có kiếm. Cái gì mà trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm?

Hứa Tiên chợt nhớ tới, cổ lộng huyền hư là yêu thích của phàm nhân, tính cách của người tu đạo là bình thường và cụ thể hơn nhiều.

Thật sự cũng hiểu được chỗ thiếu hụt khác của mình, không có học qua trụ cột võ nghệ, liền trực tiếp học kiếm pháp, hơn nữa quá mức ỷ lại uy lực của Truy Tinh Kiếm, bình thường còn nhìn không ra, nhưng ở trước mặt người mạnh như Dương Tiễn, trong lúc này một điểm không cân đối kia cũng hiểu lộ ra toàn bộ.

Hứa Tiên ngẫm lại, kiếm quang màu vàng trong tay cũng hóa thành viên bi, tiêu tán đi, tập trung tâm thần suy nghĩ, lại một lần nữa nghênh đón Dương Tiễn.

Trong nội tâm Dương Tiễn tán thưởng, có thể dưới tình huống xấu, không có hiện ra thần sắc kiêu ngạo phản bác, phần này lòng dạ này khó có được.

533. Chương 532: Ước Đầu. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 532: Ước đầu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng lại không biết, Hứa Tiên định vị mình là người có vận khí tốt, mà không phải cái gì thiên tài, mà vận khí luôn luôn có thời điểm sử dụng hết, đã thân là người bình thường, nên xuất ra cố gắng của người bình thường.

Khi Hứa Tiên bị Dương Tiễn đánh ngã lần thứ hai mươi bảy, trên sườn núi đã biến thành một mảnh bừa bộn, đá vụn đầy đất. Hứa Tiên vừa đứng lên lần thứ hai mươi tám, toàn thân đề phòng nhìn qua Dương Tiễn, hẳn biết rõ, chỉ cần mình động thân, sẽ bị Dương Tiễn coi là có thể công kích, vừa định nói gì đó, lập tức ngã lần xuống mặt đất, thời khắc này hẳn nhớ kỹ, vô cùng quan trọng sự chuyên chú.

Dương Tiễn hơi có chút thở hổn hển, có chút kinh ngạc nhìn qua Hứa Tiên. Không nghĩ tới thân thể Hứa Tiên cường hãn đến tình cảnh như thế này, chẳng những lực lượng cùng tốc độ, thậm chí năng lực khôi phục cũng mạnh tới đáng sợ. Hơn nữa muốn đánh bại hắn, mỗi một lần đều phải phí công sức thật lớn, đây là lần đầu tiên sử dụng bảy chiêu, mới tìm được sơ hở đánh bại Hứa Tiên.

Hứa Tiên không phải võ học kỳ tài gì, chỉ dùng thân thể nhớ chiêu số của Dương Tiễn. Được bí pháp Long tộc cường hóa thân thể mạnh như Bá Vương Long, kỳ thật có được bản năng chiến đấu vô cùng cường đại, một mực không thể hiện ra mà thôi. Trong nhà tuy có Bạch Tố Trinh giúp hắn thí chiêu, nhưng Bạch Tố Trinh không hạ thủ với hắn được.

Nhưng Dương Tiễn nhưng lại tìm được cơ hội, là ra tay độc ác, không mang theo nửa điểm do dự, dùng cách nói của hắn mà nói, trông thấy sơ hở liền không nhịn được ra tay. Dưới áp lực khủng bố của Dương Tiễn, hắn cảm thấy lực khống chế thân thể của mình càng ngày càng mạnh, trong lần công kích này, sơ hở của Hứa Tiên càng ngày càng ít, cơ hồ không có học qua quyền cước gì, chiêu thức càng ngày càng trầm ổn nghiêm mật, không cầu tinh diệu, chỉ cầu có thể phát huy toàn bộ lực lượng của bản thân là được rồi.

Hứa Tiên điên cuồng hét lên một tiếng, lần lượt bị đánh đập đau đớn, triệt để kích phát chiến ý của hắn, giống như con thú bị tức giận. Nhưng trong lòng đặc biệt trầm tĩnh, giống như ánh trăng.

Hứa Tiên dần dần phát giác, tốc độ của Dương Tiễn tốc độ còn cao hơn mình một ít, thậm chí lực lượng còn không bằng chính mình, nhưng lại phát huy kỹ xảo của mình tới mức tận cùng, hoàn toàn áp chế tất cả hành động của hắn, thậm chí ngay từ đầu hắn có một loại cảm giác, hẳn mạnh hơn mình rất nhiều lần.

Hắn không rảnh suy nghĩ, vì cái gì Dương Tiễn lại chỉ có thực lực như vậy, là cố ý áp chế, hay vì duyên có khác.

Theo lý thuyết thực lực của Dương Tiễn cũng phải có tiêu chuẩn thần tiên, không nên yếu như vậy. Nhưng hắn vẫn biết rõ, đây chính là cơ hội của mình, chỉ cần có thể bắt được cơ hội này, có thể đem tất cả những lần bị đánh.

Toàn bộ tìm trở về!

Khí lưu xoay quanh bàn tay của Hứa Tiên. Giống như cự thú bị nhốt vào lồng, gầm thét suy nghĩ muốn xé bỏ tất cả.

Hứa Tiên vừa xuống tay, lập tức hóa thành cự long gào thét đánh về phía Dương Tiễn.

Thân hình Dương Tiễn nhoáng một cái, nhẹ nhàng né qua, chiêu số gì? Thân thể không chút do dự tấn công Hứa Tiên, Hứa Tiên phóng thích chiêu số này sinh ra một tia sơ hở.

Hứa Tiên đem Thông Thiên Nhân vận chuyển tới mức tận cùng, dĩ nhiên có thể thấy rõ chiêu số của hắn, trong mắt lại lộ ra mỉm cười, cự long trên không trung xoẹt qua một đường cong, lại một lần nữa đánh về phía Dương Tiễn, mắt thấy khoảng cách quá ngắn, Dương Tiễn đã tránh không thể tránh.

Trong mắt Dương Tiễn sáng ngời, nhìn cũng không nhìn, tay trái đánh tan cự long, ngược lại mượn một cổ lực lượng làm bản thân mình càng thêm nhanh chóng, phải hung hăng vỗ vào ngực của Hứa Tiên, Hứa Tiên phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt hiện ra nét vui mừng.

Bởi vì hắn cũng không có bị đánh bay, bởi vì tay trái đã cầm chặt cổ tay phải của Dương Tiễn, Dương Tiễn lại mượn lực, cũng mất đi năng lực khống chế lực lượng của mình, làm không được loại thu phóng tự nhiên như bình thường. Mượn cơ hội trong nháy mắt này.

- Bắt được!

Hứa Tiên nói thầm trong lòng. Tay phải lóng lánh kim quang, mạnh mẽ nện lên người Dương Tiễn.

Đôi mắt của Dương Tiễn càng ngày càng đậm đặc, giống như hồ sâu không lật nổi sóng lớn, bày tay trái đưa lên ngăn cản một chiêu này của Hứa Tiên, giống như miệng cống bằng sắt thép.

Chiêu quyền tương đối, có hào quang chói mắt phát ra.

Hứa Tiên tiêu đốt toàn bộ chân khí trong cơ thể tới mức tận cùng, ngưng tụ ra một quyền này, tay của Dương Tiễn hơi chếch đi.

Trong gang tấc đó, Hứa Tiên dùng đôi mắt trong trẻo nóng bỏng nhìn vào mắt của Dương Tiễn, bắn ra hỏa quang chói mắt, nhưng tay trái vẫn cầm chặt cổ tay của Dương Tiễn, không buông lỏng chút nào.

- Phanh!

Một tiếng, rốt cục vẫn phía dùng hồng thủy đánh tan miệng cống này, Hứa Tiên nắm đấm hung hăng rơi vào Dương Tiễn cùng lúc, muốn thừa thắng xông lên, hung hăng báo thù, nhưng cảm thấy cổ tay của Dương Tiễn chấn động một chút, thoát khỏi trói buộc của Hứa Tiên, trong nháy mắt đã lặn ra ngoài mười trượng. Mặc dù Hứa Tiên không rõ nguyên lý trong đó lắm, nhưng cũng biết, hắn mượn lực một kích vừa rồi của mình, hóa thành lực phản chấn.

Con người của Dương Tiễn vẫn lãnh khốc như trước, bên hông đau đớn làm cho hắn cảm thấy có chút lạ lẫm, đây là lần bị thương đầu tiên của hắn vào hôm nay, không, là bao nhiêu năm rồi, cảm giác đã lâu không xuất hiện. Cổ đau đớn này chẳng những không tiêu giảm khí thế của hắn. Ngược lại giống như dẫn động núi lửa bộc phát, mạnh mẽ phun trào cuộn cuộn.

- Tốt!

Trên sườn núi trống trải này, giống như tiếng sấm nổ tung, khí thế khủng bố hiện lên trên bầu trời, giống như ngũ đồng, cự thú ở ẩn đã mở to mắt ra.

Rốt cuộc Dương Tiên cũng đánh ta tư thái tùy ý, hơi cúi người thu quyền vào eo, làm ra một động tác đơn giản, Hứa Tiên cảm nhận sát khí, con mắt co rút lại, dùng hân làm trung tâm, trong phạm vi hai trượng, không khí giống như bị ngưng kết lại, hình thành một bán cầu hắc sắc.

Âm thanh chấn động cực lớn từ dưới chân truyền tới, Dương Tiên giống như lưu tinh màu đen, đứng trên đại địa, giống như bất cứ người nào, bất cứ cái gì ngăn cản trước mặt của hắn, đều bị phá nát. Mà một chiêu này, Hứa Tiên lúc này không cách nào tránh né được.

Cự thú lộ ra hàm răng nanh sắc bén, điên cuồng cắn Hứa Tiên.

Trong chớp lát, năm trượng, một trượng, quyền đã tới trước người

Nhưng Dương Tiên đánh ra một quyền này. Lại rơi vào không khí, bởi vì Hứa Tiên trong khoảnh khắc đó đã biến mất. Không khí bị xé nứt, lúc này mất đi bộ dáng tĩnh lặng, phát ra tiếng rít gào thê lương.

Nhìn lên bầu trời, trong tay của Dương Tiên giống như có linh sóng màu đen, sau đó tụ thành một đoàn khí lãng, bọc lấy cát bụi, một tầng phóng xạ lan ra, tràn ngập phạm vi mười dặm. Không có một hạt bụi nào chạm vào Hứa Tiên, bởi vì Hứa Tiên ở trung tâm của gợn sóng.

Dương Tiên tức giận nhìn Hứa Tiên trên mặt đất, nói:

- Người...

Cổ họng ngòn ngọt, vội vàng ngăn chặn, một quyền này của hắn đánh vào không khí, so với đánh trúng Hứa Tiên, còn nhận thương tổn nhiều hơn.

Hứa Tiên gối lên cánh tay, phất phất tay cười nói:

- Hôm nay thôi nhé!

534. Chương 533: Ước Đấu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 533: Ước đấu. (2)

Một kích vừa rồi, Dương Tiên đánh tới, Hứa Tiên rất dứt khoát lựa chọn nằm trên mặt đất, hắn cũng không phải Thánh đấu sĩ (truyện Áo Giáp Vàng đã xuất bản ở Việt Nam), có tiểu vũ trụ để tự bạo, thân thể cường hãn hơn nữa cũng có cực hạn, bị Dương Tiên đánh vài chục lần còn không có chuyện gì, đó là vì Dương Tiên có ý không đánh chỗ hiểm. Hiện giờ hắn đã hoa hết khí lực và lực lượng, căn bản không còn lực lượng phòng ngự, nếu ăn một quyền này của Dương Tiên, ít nhất bản thân cũng bị trọng thương.

Mà chỉ cần nằm trên mặt đất, Dương Tiên tuyệt đối không công kích hắn. So với những thần tiên vô cùng gian trá Hứa Tiên đã gặp, Dương Tiên là một người lành khốc, nhưng lại hèn hậu hơn rất nhiều.

Dương Tiên lập tức phun ra một búng máu, hận không thể tiến lên xé Hứa Tiên, trong mắt lộ ra nóng tính.

Hứa Tiên đứng dậy, vỗ vỗ đất trên người. Nói:

- Hôm nay cảm ơn Dương huynh, nhưng lúc này, khí lực của ta hao hết, thật sự vô lực ứng đối, cho nên cáo từ trước, ngày mai lại đến thỉnh giáo Dương huynh.

Hôm nay có thể thống thống khoái khoái đánh một chiêu, còn đánh Dương Tiên một quyền, cũng đủ cho hắn đắc ý rồi.

Luôn kêu “Chân Quân Chân Quân”, hắn cảm thấy có chút sợ hãi không hiểu thấu, đối mặt với Long Vương Ngao Kiền hắn cũng gọi một tiếng đại gia. Mà Dương Tiên cũng không giống như người so đo hư danh, cũng thuận miệng gọi vậy.

‘ Dương huynh ’, Dương Tiễn nhăn cau mày, Hứa Tiên dường như không sợ hãi tên tuổi của mình, nhưng nếu Hứa Tiên sợ hãi, hẳn ngược lại sẽ khinh thị Hứa Tiên, lúc này cũng không phản bác, nhưng lại chờ mong ngày mai lại giáo huấn Hứa Tiên, có chút gật đầu nói:

- Người đi đi!

Hứa Tiên thở ra một hơi, trong nội tâm tán thưởng, nội khí khẽ động lập tức thu liễm, phần công phu dưỡng khí này không phải phàm nhân có thể có, bởi vì trong phàm nhân, chỉ có người thâm trầm, có thể miễn cưỡng áp chế đã là không tệ rồi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt đã lặn về tây. Giờ phút này đã đêm khuya.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Vậy thì từ biệt.

Rồi sau đó liền tiêu sái quay người rời đi, giơ một quyền lên, nói:

- Ha ha, đánh trúng một quyền!

Tuy bề ngoài giống như không có đắc ý, nhưng hẳn vẫn quyết định hung hăng đắc ý một lần.

Dương Tiễn nhin không được mở miệng nói:

- Đây chỉ là phân thân của ta, mượn tượng thần hiện hình, nhiều nhất chỉ có một thành công lực của ta, hơn nữa, còn không có xuất toàn lực.

Trong lòng Hứa Tiên có chút cảm thán: một thành, quả nhiên ah! Chiến đấu sinh tử, cho dù là chỉ trong gang tấc, cũng đã phân sinh tử. Gấp mười lần là khái niệm gì. Cơ hồ không cách nào tính toán. Nhưng hẳn cũng không nản chí, cũng không quay đầu lại phát phát tay nói:

- Ta cũng không có dùng toàn lực.

Nhưng hẳn tối nay đánh nhau với Dương Tiễn, chỉ vì đề cao võ nghệ của mình, mà không phải thi đấu giành thắng lợi, cho nên không dùng bí quyết chữ Đấu, chớ nói chi là Thái Dương Chân Hỏa, pháp thuật “Cửu Tự Chân Ngôn” cũng không dùng, đại sát khí Nhiếp Hồn Kính, thậm chí hẳn siêu cấp auto nhân cách phụ, đều ở trong trạng thái yên lặng, chỉ dựa vào bản thân lực lượng với Dương Tiễn. Mà Dương Tiễn trong tam giới, vốn dùng vũ lực nổi danh, mới có thể tiến bộ.

Khóe miệng Dương Tiễn xuất hiện nụ cười lãnh khốc, biến mất trong bóng đêm.

Sau khi Hứa Tiên từ biệt Dương khốc ca, cảm giác một trận chiến này thu được không ít lợi ích, thực lực của Dương khốc ca quả nhiên không phải hư danh, xem như cho Hứa Tiên nhìn thấy võ đạo chân chính, càng học được cách vận dụng lực lượng cơ thể trong chiến đấu. Rất lâu không có giống như vậy, đổ mồ hôi như mưa, hao hết khí lực toàn thân, đánh nhau quả nhiên là vận động chung cực của nam nhân. Chờ hẳn tiêu hóa tất cả kinh nghiệm đêm nay, ngày mai sẽ đi giáo huấn hẳn thật tốt.

Trong phủ Phan vương, Vân Yên vẫn chưa chìm vào giấc ngủ, ngồi bên cạnh bàn ngắm trăng, đợi Hứa Tiên trở về, Hứa Tiên muộn như vậy vẫn chưa trở lại, cho nên nội tâm của nàng lo lắng không yên. Đợi cho Hứa Tiên đẩy cửa tiến vào, mới yên lòng, lại thấy toàn thân Hứa Tiên rách tung toé, đầy bụi đất, kinh ngạc hỏi:

- Phu quân, người làm sao vậy?

Hứa Tiên nói:

- Một lời khó nói hết, ta tắm rồi nói sau.

Tuy dùng thủy linh chi lực có thể rửa sạch cả bẩn thỉu, nhưng bây giờ hẳn cần tắm rửa chân chính để thư giãn tinh thần.

Trong phòng đã có thùng tắm, Hứa Tiên phát tay cho nước vào, đổ đầy nước vào thùng, sau đó cho tay vào trong nước. Thái Dương Chân Hỏa vừa ra, nước trong thùng đã sôi trào, xuất hiện sương mù dày đặc. Hứa Tiên cũng không sợ nhiệt độ này, xé quần áo rách nát xuống, lộ ra thân hình trắng kiện, vết thương trên người, dưới sức khô phục cường hân của thân thể và linh lực song trọng, đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

Sắc mặt Vân Yên đỏ lên, không có dời ánh mắt, nàng đang thưởng thức. Ánh mắt rơi xuống hạ thân của Hứa Tiên, mới có chút lo lắng, tuy đã thấy không phải một hai lần, nhưng vẫn còn có chút lo lắng, không biết mình có được thừa nhận hay không.

Hứa Tiên bày ra da mặt dày, làm động tác khoe cơ thể cân đối, mới nhảy vào trong thùng, nước ấm như bị phỏng, cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như giãn ra, không khỏi khoan khoái dễ chịu thở dài một hơi.

Vân Yên che miệng cười nói:

- Người không biết, còn cho rằng chúng ta nấu cái gì đó!

Tiến lên vuốt ve bả vai của Hứa Tiên.

Hứa Tiên đem chuyện xảy ra trong đêm nay nói ra một lần cho Vân Yên nghe.

Vân Yên kinh ngạc nói:

- Thật sự là Nhị Lang thần!

Đây chính là thần tiên đại danh鼎鼎, rồi sau đó cười nói:

- Thần tiên trong thiên hạ nhiều như vậy, phu quân thật sự có duyên với bọn họ a!

Hứa Tiên tắm rửa xong, ôm Vân Yên trở lại giường, hân vào lúc này, thật sự vô tâm cũng vô tâm ăn đồ hoa mẫu đơn kiều mỵ ở trong ngực, bằng không chẳng khác gì đầu trâu nhai hoa mẫu đơn, dần dần vô vị.

Chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, một đầu ngã xuống giường, Vân Yên thở ra một hơi, bỗng nhiên hân nhớ tới cái gì đó, lại đứng dậy, cởi quần áo trên người của nàng.

Vân Yên hơi có chút khấn trương, không nghĩ qua là, hôm nay là lần đầu tiên của nàng. Nhưng thời điểm Hứa Tiên cởi yếm của nàng ra, đẩy nàng ngã xuống giường. Vân Yên mới cân nhắc tới, đây chỉ là nghĩa vụ của mình với hắn mà thôi, trong nội tâm có chút buồn cười, nhìn ra được, hôm nay hắn thật sự mệt muốn chết, bằng không đã sớm sắc tâm đại động, trong nội tâm không khỏi có chút thương yêu. Điều chỉnh thân hình, duỗi bàn tay trắng nõn ra, nhẹ nhàng mát xa cho hắn.

Hứa Tiên quay đầu, mỉm cười với nàng, duỗi cánh tay dài ra, ôm lấy thân thể của nàng. Vân Yên thuận ngồi lên lưng của hắn, tinh tế tỉ mỉ như sơn, dán chặt vào đùi và hông của hắn.

Vân Yên vừa mát xa hắn, trong nội tâm hơi có cảm thụ kỳ dị, thời điểm thân mật thường ngày, không phải mềm mại nằm trong lồng ngực được hắn vuốt ve, hoặc quỳ xuống phục thị hắn, nhưng đây là lần đầu tiên áp hắn dưới thân. Hôm nay cười lên người của hắn, thân hình trắng kiện của hắn, làm cho nàng nhớ tới lúc cười ngựa, giống như tùy thời có thể tung hoành ngang dọc.

535. Chương 534: Y Bệnh. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 534: Y bệnh. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Từ trên cao nhìn bao quát nam nhân này, cảm giác như bao quát lấy cả thể giới. Khóe môi câu dẫn lộ ra nụ cười, cúi thân xuống, ôm lấy lưng của hắn.

Hứa Tiên cho rằng nàng mệt mỏi, xoay người ôm nàng vào ngực, lẩm bẩm nói:

- Ngủ đi!

Dáng người Vân Yên cao gầy, nằm trong ngực của hắn như hài tử, mềm mại tựa vào ngực Hứa Tiên, lại kéo cánh tay của hắn làm gối đầu, mới an an ổn ổn chìm vào trong giấc mộng.

Hứa Tiên một cước đá văng Dương Tiễn ra. Cười ha hả nói:

- Dương Tiễn tiểu nhi, ngươi có phục không? Cái gì một thành công lực, mười thành còn cũng bị ta đả bại.

Cùng lúc đó, toàn thân tản ra một con rêu, ah không, là bá vương khí.

Dương Tiễn bị thực lực kinh thiên của Hứa Tiên làm giật mình và thuyết phục, nằm rạp trên mặt đất khóc ròng lưu nước mắt,

- Tiểu nhân có mắt như mù, mạo phạm Hứa huynh, nguyện đem muối muối là Tam Thánh Mẫu gả cho Hứa huynh.

Hứa Tiên mắt hồ trượng lên, thân hồ chấn động.

- Lời ấy thật đúng, ngươi muốn làm anh vợ của ta?

Dương Tiễn ngẩng đầu lên, khẳng định lắc đầu, nói:

- Không, ta không muốn làm anh vợ của ngươi.

Trong mắt tuôn ra nước mắt chân thành, nói:

- Ta muốn làm tiểu đệ của ngươi, lão đại, thỉnh ngươi thu ta làm tiểu đệ a! Về sau ta cam đoan, có tiền sẽ cho lão đại tiêu, có thịt cho lão đại ăn. Có quan sẽ cho lão đại làm lớn, có tiểu nữ sẽ cho lão đại thượng, gặp nguy hiểm thì ta sẽ gánh, gặp địch nhân trên mình, kiên quyết không cho lão đại chịu tổn thương.

Hứa Tiên trợn mắt to con ngươi, quát:

- Chuyện này sao lại âm tà thế, không phải là nằm mơ chứ?

Sau đó Hứa Tiên đã tỉnh...

Ặc, từ khi tu luyện thành công đến nay, rất lâu không có nằm mơ.

Hứa Tiên nằm trên giường trong chốc lát, hiện tại toàn thân còn có chút đau nhức, ngày hôm qua thật sự hao phí không ít thể lực. Tối hôm qua mới có thể ngủ thật sâu, nằm mơ thấy giấc mộng, nhưng cảm giác lại khá tốt.

Vân Yên không ở bên người, nhưng trong chăn có hương khí của nàng, lưu lại mấy sợi tóc xanh trên gối.

Lúc này Vân Yên đẩy cửa tiến vào, cười nói:

- Phu quân, ngươi tỉnh, Phan công tử đã tới hai lần, nhìn ngươi còn ngủ.

Không phòng không phải không có sơ hở nào, Vân Yên xưng hô Phan Ngọc vẫn là Phan công tử.

Hứa Tiên gật gật đầu, đứng lên nói:

- Yên nhi, giúp ta thay quần áo a!

Mặc chỉnh tề đi ra ngoài cửa, hít sâu một hơi, hôm nay không còn nắng ráo như hôm qua, lúc này có một tầng mây u ám, giống như tuyên cáo mùa đông chưa qua, nhưng thời tiết đã ấm áp hơn rất nhiều.

Phan vương gia trời còn chưa sáng đã vào triều. Phan Ngọc cũng thức dậy luyện võ công, ăn xong buổi sáng, ôn tập bài học, lại bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Hứa Tiên đi tới vuốt ve an ủi Phan Ngọc một phen, sau đó lại kể cho nàng cố sự đêm qua. Liên quyết định tới phủ quận chúa trước, thông báo cho Doãn Hồng Tụ nghe một phen, chuyện đã được giải quyết.

Doãn Hồng Tụ dường như đã thông báo cho người gác cổng rồi, đưa thẳng Hứa Tiên vào nội viện, ngồi trong sảnh chờ trong chốc lát, một đạo thân ảnh màu trắng mang theo thị nữ bước vào trong sảnh, nhưng đó là Nhu Gia công chúa, vừa thấy Hứa Tiên, má đào có chút hồng lên, đôi mắt cũng nhìn sang nơi khác.

Hứa Tiên thi lễ, nói:

- Công chúa điện hạ! Doãn quận chúa đâu rồi?

Nhu Gia công chúa nghe Hứa Tiên đặt câu hỏi, vội hỏi:

- Cái kia, cái này, Doãn, tỷ tỷ nàng...

Nàng chưa từng đối mặt một mình với nam tử nào khác, quả thực không biết nên há miệng như thế nào, nhưng lại không thể không trả lời hẳn. Trong khoảng thời gian ngắn vô cùng quần bách.

Thị nữ bên cạnh lại không thể không nói thay nàng:

- Quận chúa điện hạ hôm nay sinh bệnh, không cách nào tiếp khách được, cho nên đặc biệt bảo công chúa đi nghênh đón Hứa công tử.

Thị nữ này ngược lại có vài phần tư sắc, cộng thêm tư thế ngạo nghễ, nếu không phải biết rõ, còn tưởng rằng nàng mới là công chúa, Nhu Gia là thị nữ.

Nhu Gia công chúa lúc này mới thở phào, vội vàng gật đầu nói:

- Ân, chính là như vậy.

Cảm kích nhìn qua thị nữ bên cạnh.

Nhưng Hứa Tiên nhạy cảm phát giác được, trong mắt của thị nữ này lộ ra thần sắc khinh thường. Hứa Tiên không khỏi khẽ nhíu mày, thị nữ này hẳn là thiếp thân thị nữ của Nhu Gia công chúa, dám có thần sắc như vậy với chủ nhân, có thể được cho là bất kính. Nhưng cũng hiểu được, cho dù nàng kính sợ hoàng quyền, năm rộng tháng dài, đối với Nhu Gia công chúa vô cùng nhu nhược, cũng khó tránh khỏi có chút lòng khinh thị, hơn nữa ghen ghét, cho nên cuộc sống của công chúa này không khá giả, dù sao người khi dễ nàng, nàng cũng không có dũng khí đi cáo trạng với người khác.

Hứa Tiên đứng lên nói:

- Sinh bệnh sao? Ta đi giúp thăm bệnh nàng một lát.

Nhu Gia công chúa lộ ra sắc mặt vui mừng, vừa muốn nói.

Thị nữ kia đã thần nhiên nói ra:

- Hứa công tử, nam nữ thụ thụ bất thân, ngài đi trị liệu, sợ sẽ có lời ong tiếng ve. Thân thể công chúa chúng ta là lá ngọc cành vàng, không tiện ngồi lâu với ngài, ngài nên quay về đi.

Cho dù nàng có một chút huyết thống với hoàng thất, hay được hoàng hậu khâm điểm vào hoàng cung chiếu cố Nhu Gia công chúa. Tính tình của Nhu Gia công chúa như thế nào. Nàng cũng không khác gì một người đầy quyền lực, mượn hoàng hậu ủng hộ ái với Nhu Gia, vương công đại thần cũng chưa chắc để vào trong mắt, cho nên vô cùng ngại Doãn Hồng Tụ, còn sợ một tiểu cử nhân như Hứa Tiên một ít tiểu cử nhân sao, trong nội tâm lại chèn ghét Hứa Tiên tiếp cận Nhu Gia công chúa, cho nên mới dám nói ra những lời này. Trên mặt Nhu Gia công chúa xuất hiện vẻ mặt mát, cúi đầu xuống.

Hứa Tiên lại không thèm nhìn thị nữ, chỉ cười nói với Nhu Gia công chúa:

- Chúng ta đi thôi, đi xem nàng đã xảy chuyện gì.

Rồi sau đó trực tiếp đi vào nội viện, hẳn đi qua một lần, cho nên biết đường đi.

Nhu Gia công chúa cũng sợ ngăn người, cẩn thận từng li từng tí nhìn qua thị nữ đang giận xanh mặt ở bên cạnh, đã thấy Hứa Tiên đi xa, cẩn cẩn hàm răng vội vàng chạy chậm đuổi kịp bộ pháp của Hứa Tiên, trên đường thị vệ thấy có công chúa đi vào, cho nên nhanh chóng quỳ xuống thi lễ.

Hứa Tiên cùng Nhu Gia công chúa đi vào nội viện, đứng chờ bên ngoài tĩnh thất một chút, sớm có thị nữ đi vào bẩm báo, qua trong chốc lát trở về thông báo nói:

- Quận chúa bảo Hứa công tử cùng công chúa điện hạ đi vào.

Hứa Tiên đi vào trong khuê các, trong phòng tràn ngập mùi thuốc nồng đậm, áp đảo hương khí son phấn.

Trong phòng có lò sưởi, nhiệt độ như mùa hè, Doãn Hồng Tụ còn đang đắp chăn dày. Mặc áo trắng mỏng, nằm ở trên giường. Tóc mai rối bù, mái tóc dài chảy xuống vai; son phấn không nhuộm, ngọc dung hàm buồn, nhìn thấy Hứa Tiên tiến vào, trong đôi mắt như hoa đào hiện ra nét xấu hổ, nhưng nhanh chóng xuất ta tư thái xinh đẹp như thường ngày, nhưng trên lông mày lại trắng bệnh, vừa nhìn đã biết bị bệnh, làm co khí chất của nàng có thêm vài phần nhu nhược.

Nàng vốn không bao giờ gặp người ta khi có bộ dáng như thế này, chớ nói chi là nam nhân, nhưng Hứa Tiên dùng thân phận đại phu tiến vào, hơn nữa nàng cũng có suy nghĩ khác.

536. Chương 535: Y Bệnh. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 535: Y bệnh. (2)

Dù sao trước kia đã gặp hắn không ít lần, cũng không kém gì một lần nữa. Nhờ đại phu nào khác, còn không bằng cầu trợ hắn. Hơn nữa nàng cũng thật sự muốn biết, chuyện phó thác cho Hứa Tiên, rốt cuộc như thế nào.

Nhu Gia công chúa đi tới bên cạnh giường của Doãn Hồng Tụ, ngồi xuống, cầm chặt bàn tay như nhọc của Doãn Hồng Tụ, nói:

- Tỷ tỷ, người cảm giác như thế nào rồi?

Doãn Hồng Tụ nắm tay của nàng, nhìn Hứa Tiên gật đầu nói:

- Hứa công tử, lại để ngài chê cười rồi.

Hứa Tiên thấy thần sắc bệnh hoạn của Doãn Hồng Tụ, trong nội tâm cảm thấy quái lạ, hôm qua chỉ là cảm mạo nhẹ mà thôi, tại sao chỉ qua một ngày là biến thành như vậy. Cũng không khách khí, ngồi xuống ghé dựa, ngồi bên cạnh giường, hỏi:

- Tại sao biến thành như vậy?

Doãn Hồng Tụ vô lực cười cười nói:

- Trắng đêm qua thật đẹp, nhện không được tận dụng thời gian một phen, khục khục, không nghĩ tới lại bệnh nặng hơn như thế này.

Xen lẫn tiếng ho khan, âm thanh hơi có chút khàn khàn.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Tận dụng thời gian, quận chúa thật sự có nhã hứng a.

Bản thân có bệnh trong người, lại một lần nữa bị cảm lạnh, bệnh càng thêm bệnh, sẽ biến thành bộ dạng như vậy, thật sự không chút kỳ quái gì. Cũng có thể đoán được, thần kinh của nàng căng thẳng thế nào, lo lắng tên tặc kia lại tới, cho nên mới ngủ không được.

- Chuyện người nhờ ta làm, ta đã giải quyết thỏa đáng, sau này người cứ yên tâm đi.

Thần sắc Doãn Hồng Tụ chấn động, vội vàng cho tỷ nữ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có ba người bọn họ, ngồi dậy, hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra? Là người nào?

Lại cảm thấy đầu óc choáng váng, cho nên nằm lên gối bông, ho khen liên tiếp.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Ta thấy nên chữa bệnh cho người trước a! Công chúa điện hạ, có khăn không?

Doãn Hồng Tụ cũng đã duỗi cổ tay trắng, nói:

- Không cần, người trực tiếp bắt mạch cho ta là được.

Dù sao lúc trước cũng bị hấn đụng vài lần rồi. Ở đây cũng không có người ngoài, cần gì phải làm bộ làm tịch. Đường nhiên, nàng vào thời điểm này, còn không phát giác được, suy nghĩ này của mình nguy hiểm tới cỡ nào.

Hứa Tiên xuyên việt nhiều năm, mặc dù cũng bị nhiễm tư tưởng nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng dù sao cũng không phải là ý tưởng thâm canh cố đế. Doãn Hồng Tụ không ngại, hấn cũng không nói cái gì, cho nên cứ bắt mạch cho Doãn Hồng Tụ, chỉ cảm thấy mạch của nàng quả nhiên bị suy yếu nặng, liền rót linh lực vào trong cơ thể của nàng.

Sở dĩ hôm qua hấn không trực tiếp dùng linh lực trị liệu cho Doãn Hồng Tụ, là vì bản thân Doãn Hồng Tụ không có bệnh, nghỉ ngơi thật một đêm là khỏi hấn, hấn cũng không muốn bày ra lực lượng của mình quá mức, nhưng hôm nay Doãn Hồng Tụ bệnh thành như vậy, cho nên không chú ý quá nhiều.

Doãn Hồng Tụ chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm tiến dũng mãnh vào trong cơ thể, thống khổ trên cơ thể giảm bớt không ít, ngay cả đau đầu cũng giảm đi rất nhiều. Cổ tay trắng bị hấn nắm trong tay, có nhiệt độ truyền ra. Nhìn qua dung nhan của Hứa Tiên, vừa sợ vừa cảm kích, lại có tí ti điềm mật, ngọt ngào, suy nghĩ rất kỳ quái, trong nội tâm trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút mờ mịt, không biết có tư vị gì.

Người đang đau bệnh, tâm linh đặc biệt yếu ớt, rất dễ dàng sinh ra tâm tình ỷ lại vào người chiếu cố mình, Doãn Hồng Tụ cũng không ngoại lệ. Huống chi nàng vốn có chút tình ý với Hứa Tiên, tuy nhiên đã quyết định dứt đoạn, nhưng tính tình của nàng không phải là người quả quyết. Nhưng vào lúc này, những tình cảm bị chém đứt ấy, giống như ngó sen, đã đứt lại kết nối, tâm tình vô cùng phức tạp. truyện copy từ

Hứa Tiên không chú tâm tới sắc mặt của nàng, sau khi rót linh lực vào không sai biệt lắm, bệnh của Doãn Hồng Tụ cũng tốt hơn phân nửa.

Hứa Tiên thu tay lại nói:

- Tốt.

Thân thể là rất phức tạp, chỉ dựa vào linh lực bên ngoài, khó có thể khôi hoàn toàn, thiếu sức miễn dịch của bản thân là không được.

Doãn Hồng Tụ phục hồi tinh thần lại, cũng áp chế cảm xúc, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thân thể giống như đã khỏe hấn, ngồi thẳng dậy, nói:

- Đa tạ Hứa công tử.

Chỉ cảm thấy chân quá nóng, thuận tay bỏ chân ra.

Hứa Tiên lại sững sờ, Nhu Gia công chúa ở bên cạnh cũng sững sờ. Vừa rồi có nhiều thái dương chi lực rót vào, cho nên thân thể Doãn Hồng Tụ cũng đổ nhiều mồ hôi, áo mỏng sưng nước, dán lên thân thể mềm mại, đường cong của nàng nổi rõ lên, thân thể mềm mại chín mọng cũng xuất hiện, lơ mơ có thể nhìn thấy làn da bên dưới, lộ ra cực kỳ hấp dẫn.

- Ah!

Doãn Hồng Tụ thét một tiếng kinh hãi, vội vàng đắp chăn, xấu hổ giống như muốn nhỏ máu. Thời điểm này không biết nên nói cái gì cho đúng, mà tâm tình của nàng cũng chấn động không thôi, một màn vừa rồi, ngược lại giống như mình cố ý cho Hứa Tiên nhìn thấy vậy.

Hứa Tiên không khỏi nghĩ đến, đây có được tính là phúc lợi hay không?

Hứa Tiên bước ra ngoài cửa, đi qua đi lại vài vòng. Thẳng đến khi nghe Doãn Hồng Tụ nói:

- Hứa công tử. Người vào đi!

Lúc này mới vào phòng.

Doãn Hồng Tụ đã mặc quần áo, ngay cả giường chiếu cũng thu thập một phen, cũng lưu loát hơn rất nhiều. Nhưng nét ửng đỏ trên má ngọc vẫn chưa hết, thực sự thoải mái mời Hứa Tiên ngồi xuống, hỏi:

- Hứa công tử, không biết làm sao tìm ra được tên tặc đó?

Nhu Gia công chúa ở bên cạnh cũng lộ ra thần sắc hiếu kỳ.

Hứa Tiên cũng nói đại khái chuyện xảy ra ở miếu Nhị Lang thần hôm qua, cũng bỏ bớt đi chuyện của Nhị Lang thần, miễn cho chuyện này quá mức kinh thế hãi tục, chỉ nói chính mình bắt giết Tôn Thần Thông, bảo Doãn Hồng Tụ yên tâm.

Doãn Hồng Tụ chân thành nói:

- Cảm ơn người.

Chính mình vốn phải cảm ơn hần, nhưng vẫn phiền toái hần, cho nên cảm thấy có chút xấu hổ. Trong mắt Nhu Gia công chúa hiện ra nét sợ hãi thán phục.

Hứa Tiên nói:

- Nếu không có chuyện gì khác, ta cũng cáo từ trước.

Hần đã có hẹn với Phan Ngọc rồi, bảo nàng dạy ình đọc sách, cách kỳ thi mùa xuân không có nhiều thời gian, nếu như không ra sức học hành một chút, sợ rằng sẽ rớt kỳ thi xuân.

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ hơi có chút không bỏ được, sau đó cảm thấy rùng mình, tại sao mình lại như thế, chẳng lẽ còn có ý nghĩ xằng bậy hay sao? Vội vàng thu liễm tâm tư, nói lời cảm tạ với Hứa Tiên. Đứng dậy tiễn ứa Tiên rời đi.

Hứa Tiên cũng nói:

- Người bệnh còn chưa khỏi, không nên đi ra ngoài mới tốt. Đêm nay nghỉ ngơi cho thật tốt là được, ngày mai sẽ khỏi hẳn đấy, nếu lại tận dụng thời gian, thì phải gọi ta tới đấy.

Lại nhìn Nhu Gia công chúa mỉm cười, nói:

- Công chúa điện hạ, nếu có cái gì không thoải mái, cũng có thể triệu hoán tại hạ.

Nhu Gia công chúa đang thất thần, không nghĩ tới Hứa Tiên lại nói chuyện với mình, vội vàng hấp tấp đáp:

- Ah, tốt!

Mắt thấy Hứa Tiên sắp rời đi, Doãn Hồng Tụ ma xui quỷ khiến nói một câu:

- Đợi cho ta khỏi bệnh, muốn mời Hứa công tử đến đào viên ngắm hoa...

Nói tới đây, mặt đã đỏ hồng. Yên lặng mà thầm nghĩ: chúng ta là bằng hữu, có mời cũng không có gì lớn.

537. Chương 536: Thư Đồng.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 536: Thư đồng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên cười nói:

- Tốt, đến lúc đó ta mang Yên nhi tới thăm người.

Sau khi Hứa Tiên từ biệt Doãn Hồng Tụ, ngày hôm nay sẽ không ra khỏi cửa, ngoan ngoãn ở trong nhà, bắt đầu tập luyện mực nghĩa, chuẩn bị cho kỳ thi xuân không xa. Tuy không đậu đi nữa, cũng không bị lão ba

của Phan Ngọc đui ra khỏi nhà, nhưng loại chuyện này, thi đậu mới là tốt nhất. Lúc trước Văn Xương Đế Quân chính miệng nói mình miễn cưỡng đặt tới cử nhân, nhưng không đủ trình độ tiến sĩ, nếu như không cố gắng, sợ rằng sẽ thi rớt.

Mà lão sư của hắn, chính là Phan Ngọc cùng Vân Yên hai người.

Nhưng mà, các nàng dạy bảo Hứa Tiên, cuối cùng khó tránh khỏi biến thành tranh chấp ý kiến của mình. Lại biến Hứa Tiên thành những dẫn chứng nửa vời, nhưng rất phong phú, nói có sách, mách có chứng.

- Phan công tử, phá đề như vậy là không được a! Nếu như ta làm thì...

Sau đó Vân Yên cầm bút của Hứa Tiên, xoát xoát xoát xoát, viết xuống mấy câu.

Phan Ngọc nhìn mỉm cười, nói:

- Vân cô nương, đây là người không đúng...

Cũng cầm bút tiện tay viết xuống.

Vân Yên lại phản bác.

- Người không có đọc qua Thuật Hành Phú của Thái Ung sao, trên đó có câu ‘buồn bã suy chu nhiều cố này, ngấm tận ôi mà tăng cảm giác.’

Phan Ngọc nói:

- Đương nhiên ta có đọc Thuật Hành Phú rồi, nhưng người chỉ biết một, không biết hai.

Cùng một khảo đề, nhưng lại có vô số cách giải khác nhau, dù là nam nhân cũng phải suy nghĩ kỹ càng cũng chưa chắc tìm ra đáp án, tuy các nàng nữ nhân, cũng khó tránh khỏi có chút tật, hơn nữa có Hứa Tiên ở bên, càng không muốn nhận thua, hoàn toàn gạt Hứa Tiên ra một bên, có chút nhàm chán ghé vào mặt bàn, giống như đã nhìn thấy thảm trạng mình thi rớt.

Nhưng mà, chỉ cần các nàng ở bên cạnh, lại cảm thấy cuộc sống vô cùng bình yên.

Sau giờ ngo, thư phòng đã yên tĩnh. Bởi vì hai âm thanh dễ nghe, triển khai đánh võ mồm, trong lúc các nàng một lần nữa ý thức được sự tồn tại của Hứa Tiên, Hứa Tiên đang dùng bờ môi của mình cắn bút.

Vân Yên ôm tay của Hứa Tiên nói:

- Phu quân, người tới bình luận phân xử, nói xem chúng ta ai đúng?

Phan Ngọc cũng ôm cánh tay của Hứa Tiên, nói:

- Hán Văn, người mặc kệ không nên quản nữ nhân kia.

Hứa Tiên đặt bút lông lên mũi, nhìn lên bàn bàn, chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành đầy mực. Nhưng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Vân Yên lập tức đề cao âm điệu nói:

- Cái gì, người nói mình không phải nữ nhân sao?

Phan Ngọc nhanh tay lẹ mắt vuốt ve cái cằm của Vân Yên, mỉm cười nói:

- Ha ha, không biết lúc trước ai làm nũng với ta đấy?

Học âm thanh của Vân Yên:

- Phan công tử, mau tới lấy ta đi

~Âm thanh rất kiều mỹ.

Hứa Tiên cúi đầu xuống bàn, một chiêu này quá ác.

Vân Yên nghe đề cập tới tai nạn xấu hổ trước kia, sắc mặt nhất thời đỏ thẫm, Vân Yên gạt tay của Phan Ngọc, nói:

- Cũng không biết là ai, nữ giả dạng thành nam nhân, không biết có phải có yêu thích cổ quái hay không.

Sau đó bóp cuống họng, nói:

- Hán Văn, không nên vứt bỏ ta a

~Làm cho Hứa Tiên cảm thấy ác hàn trong lòng, Phan Ngọc mang theo Âm Dương Kính, âm thanh cũng khàn khàn, nhưng cũng không giống đàn ông. Chiến hỏa ngay lập tức lan tới gần mình, cũng không thể ngồi yên không lý tới.

Phan Ngọc cùng Vân Yên bốn mắt nhìn nhau, hoa lửa bắn tung tóe.

- Ba!

- Ba!

Hai tiếng giòn tan.

Phan Ngọc cùng Vân Yên đều đưa tay bảo vệ hông của mình, kinh ngạc nhìn qua Hứa Tiên.

Trong nội tâm Phan Ngọc cũng có chút ủy khuất, Hứa Tiên chưa từng làm qua chuyện này với nàng. Vân Yên vốn cũng ủy khuất. Nhưng nhìn thấy biểu lộ của Phan Ngọc, lại lộ ra một nụ cười thắng lợi.

Hứa Tiên nói:

- Chẳng phải các người nói muốn giúp ta học sao?

Phan Ngọc cùng Vân Yên liếc nhau, mới nhớ tới.

Hứa Tiên nhìn Phan Ngọc nói:

- Đừng ủy khuất, giúp người xoa xoa là tốt.

Sắc mặt Phan Ngọc đỏ thẫm, đây là ban ngày, lại còn ở trước mặt của Vân Yên, vốn muốn cự tuyệt, nhưng liếc mắt nhìn Vân Yên, cũng không cản trở bàn tay an lạc sơn của Hứa Tiên, căng cứng mà tràn ngập cảm giác co giãn, làm cho Hứa Tiên cảm thấy vui vẻ một hồi.

Vân Yên lập tức mân mê miệng, một bàn tay cũng tiến tới hông của nàng, Hứa Tiên nhin không được so sánh tư vị trong đó, chỉ cảm thấy hông của Vân Yên nở nang hơn một chút

Bỗng nhiên Hứa Tiên nhìn lên bàn, vô lực nói:

- Chẳng phải ta đang ôn tập sao?

Phan Ngọc cùng Vân Yên nhìn nhau, không khỏi bật cười, nói:

- Hảo hảo, hiện tại bắt đầu, chăm chú dạy.

Hứa Tiên lúc này mới có thể yên tĩnh vượt qua buổi trưa, các nàng buông tâm tình tranh phong, vừa thỏa luận, vừa chỉ đạo Hứa Tiên. Nhiều chỗ Hứa Tiên không hiểu, một ngón tay của các nàng chỉ điểm. Lập tức trong sáng rộng mở.

Mà bản thân Phan Ngọc cùng Vân Yên cũng là nhân vật kinh thể tuyệt diệu, nói chuyện với nhau, đều bội phục tài hoa của đối phương.

Hơn nữa ban đầu các nàng ở Hàng Châu đã có một phen cùng xuất hiện, trong nội tâm Phan Ngọc, đối với Vân Yên, kỳ thật có chút áy náy, dù sao cũng là mình cô phụ tin cậy của nàng, vì ý nghĩ của bản thân mình, đem nàng đưa cho Hứa Tiên làm thiếp.

Mà Vân Yên đối với Phan Ngọc, lại có cảm kích, nếu không có nàng. Mình cũng không được gặp Hứa Tiên, đến cuối cùng có chút hương vị tương tích. So với Bạch Tố Trinh, kỳ thật Vân Yên cùng Phan Ngọc càng có thể nói rất giống nhau, dù sao đều là phạm nhân, hứng thú yêu thích cũng không kém nhau nhiều lắm.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nói:

- Về sau không thể cho các người ở cùng một chỗ!

Phan Ngọc, Vân Yên kinh ngạc nói: truyện copy từ

- Vì cái gì?

Hứa Tiên cười nói:

- Sợ các người tình cũ lại cháy!

Trong mắt Phan Ngọc khẽ động, nhìn Vân Yên cười nói:

- Yên nhi, nếu phu quân nhà người đối xử không tốt với người, không ngại tới tìm bổn công tử.

Sau đó ôm lấy lưng của Vân Yên.

Vân Yên hơi sững sờ, thuận thế nằm trong ngực Phan Ngọc, ôn nhu nói:

- Vậy thiếp thân phải đa tạ công tử rồi.

Các nàng ở cùng một chỗ, quả thực là giai ngẫu tự nhiên, trai tài gái sắc, rất xứng đôi với nhau.

Phan Ngọc cùng Vân Yên nhìn biểu lộ phiền muộn của Hứa Tiên, cho nên cùng cười rộ lên.

Tiếng cười nhẹ nhàng, vô cùng dễ nghe, trong ngày đông giá lạnh, làm nội tâm của Hứa Tiên cảm thấy ấm áp.

Đợi tới buổi chiều, Hứa Tiên đi tới ngọn núi tranh đấu với Dương Tiễn đêm qua, từ xa đã nhìn thấy một đám lửa đang cháy, một hắc y nhân đang ngồi trước đồng lửa, đưa lưng về phía của Hứa Tiên, trên lửa còn có một con thỏ, tản ra dầu quang óng ánh.

Hứa Tiên đi về phía trước, cười nói:

- Dương huynh, tối thật sớm ah!

Dương Tiễn thần nhiên nói:

- Chờ không được muốn đánh người.

Trong ánh lửa pháp phòng, khuôn mặt của hắn vẫn lãnh khốc như trước, nhưng ít đi vài phần uy nghiêm của thần minh.

Hứa Tiên nhún nhún vai, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, cười nói:

- Thỏ vào mùa đông, gầy một chút. Hơn nữa có thịt không rượu, không khỏi thanh đạm.

Đã thấy Dương Tiễn tùy ý khẽ động, lấy ra một vò rượu.

Hứa Tiên trừng to mắt, nhìn hắn từ trên xuống dưới, nói:

- Người, người dẫu ở nơi nào?

Dương Tiễn dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn, thần nhiên nói:

- Nạp Tu Di Vu Giới Tử!

538. Chương 537: Sát Phá Lang. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 537: Sát Phá Lang. (1)

Hứa Tiên nói:

- A, thì ra là thế.

Thầm nghĩ. Không biết ta thiếu chút nữa thành lão ba của Trọng Nguyên sao?

Bỗng nhiên hần kíp phản ứng.

- Nạp Tu Di Vu Giới Tử!

Liếc nhìn thấy trong tay của Dương Tiễn có một chiếc nhẫn, trừ vài đạo đường vân có phong cách cổ xưa ra, chiếc nhẫn kia không có chỗ thần kỳ nào, hơn nữa không có nửa điểm linh lực phát ra.

Nhưng Hứa Tiên lại biết, đây không phải là không gian giới chỉ của những kẻ xuyên việt thường có sao? Có thể nói là lợi khí của nhà lữ hành, vật phẩm thiết yếu của kẻ giết người cướp của.

Hứa Tiên thân là kẻ xuyên việt, cũng thiếu trang bị kinh điển như vậy, một mực cảm thấy áp lực rất lớn, hôm nay thấy có người cầm thứ này, không khỏi nổi hứng thú. Dù sao rất nhiều pháp thuật dưới khoa học kỹ thuật của đời sau, được biểu hiện với hình thức khác, nhưng kỹ thuật gấp khúc không gian này, người hiện đại có đánh vỡ đầu cũng không thể làm ra được.

Hứa Tiên cực kỳ hâm mộ, nếu có đồ vật như vậy, cho dù muốn làm cái gì cũng thuận tiện hơn nhiều, cho dù là phù lục, pháp bảo hay đồ dùng hằng ngày, đều có thể mang theo trên người, tùy thời sử dụng, nếu không Dương Tiễn cũng không mang một ít rượu và thức ăn theo.

Mặc dù tốt, nhưng cũng không thể tùy tiện quan sát, Tu Di Giới Chỉ là pháp bảo hi hữu, ngay cả Bạch Tố Trinh cũng không có. Nghe nói thế gian chỉ có người tu hành cao cấp nhất mới có thể luyện chế, hôm nay truyền lưu trên đời này, phần lớn xuất phát từ phật tổ cùng đạo tổ, trình độ trân quý, có thể nghĩ. Hơn nữa pháp bảo của thế giới này, có thể không có nhỏ máu nhận chủ, cũng chỉ là một kiện đồ vật, càng không khả năng tùy ý cho người.

Mà hần cùng Dương Tiễn cũng mới gặp nhau một hai lần mà thôi, đương nhiên không thể đường đột... Thời điểm hần đang tự định giá, ô quang lóe lên, Dương Tiễn tiện tay tháo chiếc nhẫn xuống, vứt cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên vội vàng tiếp nhận, nói “Đa tạ”, sau đó quan sát.

Dương Tiễn nhìn cũng không nhìn, tự rót rượu vào bát của mình, tự rót uống một mình.

Hứa Tiên xem trong chốc lát, càng xem càng vui, nhin không được nói:

- Không biết thứ này bán ở đâu?

Dương Tiễn biểu tình ngưng trọng, chậm rãi uống một ngụm rượu. Mắt thấy Hứa Tiên có xúc động dùng răng cắn cắn chiếc nhẫn. Liền giành chiếc nhẫn từ trong tay Hứa Tiên về.

Hứa Tiên cười ha hả, cũng không thèm để ý, cầm một bát rượu lên, uống một ngụm, khen:

- Hảo tửu!

Hai người đều tự uống, chớ nói mời rượu, ngay cả chạm cốc cũng không có, ngồi như thế cho tới khi con thỏ đã chín hần, trong lúc ngẫu nhiên nói một hai câu, cũng đành phải đáp vài câu nhàn nhạt, nhưng không có chút cảm giác tế nhị nào, ngược lại cảm thấy an nhàn.

Hứa Tiên không thích tụ hội, cũng chán ghét ngồi cùng một đám người không quen nhưng phải xưng huynh gọi đệ, sau đó người khích lệ ta ta rót người, sau đó nói vài câu. Chỉ lo ứng phó với người trước mắt, nhưng trong nội tâm lại đang thưởng thức rượu ngon, tư vị của thịt.

Hôm nay ngồi trên núi, nhìn đồng lửa, ăn món thịt thỏ non, uống rượu ngon khó tìm trên đời. Đã không phải uống rượu suông, cho nên tâm tư rất từ tốn.

Nhân sinh hứng thú. So với ôm ấp giai nhân, lại khác biệt vài phần.

Đợi cho uống rượu đàn rượu, Hứa Tiên cùng Dương Tiễn cũng đứng lên, cách nhau chừng mười trượng.

Hứa Tiên cẩn thận đề phòng Dương Tiễn, bỗng nhiên cười nói:

- Tối hôm qua ta nằm mơ, không biết có nên nói hay không.

Mặc dù nói ra lời này, nhưng phòng bị lại không chút buông lỏng.

Dương Tiễn nói:

- Nói đi.

Hứa Tiên nói nhiều, lộ ra sơ hở cơ hội càng lớn.

Hứa Tiên rất phối hợp, đương nhiên, hắn sẽ tính lược đi phần Tam Thánh Mẫu, hắn thăm nghĩ nhiều loạn tâm thần của Dương Tiễn, không nghĩ sẽ xúc động nghịch lân của hắn.

Sắc mặt của Dương Tiễn từ từ xanh lại, đợi cho Hứa Tiên nói ra câu:

- Thỉnh người thu ta làm tiểu đệ!

Đôi mắt Dương Tiễn co rút lại, khí thế bạo liệt ra ngoài, phóng tới Hứa Tiên.

Trong mắt Hứa Tiên trong mắt, sơ hở! Không chút do dự xông lên, khoảng cách mười trượng với động tác của hai người, cũng không quá đáng là một cái tích tắc, rồi sau đó, đã va chạm mãnh liệt.

Kết quả cuối cùng khi Hứa Tiên nói ra giấc mộng của mình chính là: nằm trên mặt đất, cảm thấy toàn thân như muốn nứt ra, cảm giác hôm nay bị thương nặng hơn hôm qua gấp bội, chẳng lẽ đây là kết cục của tiện miệng sao?

Dương Tiễn vịn đầu gối, hơi có chút thở hổn hển, sợi tóc cũng tán loạn một chút. Nhìn qua Hứa Tiên trên mặt đất. Âm thầm kinh ngạc: mới một ngày không gặp, Hứa Tiên đã khó đối phó hơn hôm qua. Ngày hôm qua còn bằng vào một chút tiểu thông minh đánh mình một quyền, hơn nữa không có tạo thành thương tổn thực chất gì, hôm nay lại có thể làm ình mệt mõi, loại tốc độ tiến bộ này, ngay cả hắn cũng phải tán thưởng.

Đương nhiên Hứa Tiên cũng không phải kỳ tài võ học gì, khi trải qua tẩy lễ của công pháp tu luyện của Long tộc, giống như một bảo tàng phong phú, một mực không có khai quật ra mà thôi, một khi bắt đầu khai quật, tốc độ tiến bộ đương nhiên vô cùng nhanh chóng.

Hứa Tiên đang muốn nói cái gì đó, đã thấy Dương Tiễn ngẩng đầu lên, có chút nhú mày.

Hứa Tiên cũng nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy trong bầu trời đêm tối đen, ba đạo hào quang lấp lóe mắt thường không thể thấy được, giống như có ba ngôi sao rơi xuống, rơi vào trong thành Trường An, biến mất không thấy. Ba đạo quang mang kia, một khỏa đỏ thẫm như máu, một khỏa sáng như bạch kim, một khỏa tím xanh như khói.

Hứa Tiên hỏi:

- Đó là cái gì?

Dương Tiễn thần nhiên nói:

- Dấu hiệu thiên hạ đại loạn.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Thiên hạ đại loạn. Hiện tại?

Đại Hạ hôm nay đang buổi xuân thì, không có dấu hiệu của tình trạng tan tác, vương triều muốn đi tới tận thế, còn phải trải qua mấy đời hoàng đế, phải tạo nghiệt lâu dài mới có thể.

Dương Tiễn nói:

- Thiên mệnh như thế, không ai có thể tránh khỏi.

Hứa Tiên không rõ nói:

- Thiên mệnh? Trên đời này thực sự có thiên mệnh sao? Nếu có ba con yêu nghiệt náo loạn thiên hạ, tại sao người không đi giết bọn chúng, làm cho dân chúng trong thiên hạ, có nhiều thời gian thái bình hơn.

Dương Tiễn suy nghĩ nói:

- Thiên mệnh sáng tỏ, không phải là một người hay một vật, mà ba đạo quang mang kia, là Tử Vi Cung, Thất Sát, Phá Quân, Thiên Lang ba vị tinh quân, đã có dấu hiệu chuyển loạn, cũng là cơ hội nhân loạn thể chuyển cơ, nhưng hiện giờ nhập thể, không khỏi quá sớm một ít.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Sát Phá Lang? Ta đúng là đã nghe qua cái tên này.

Thiên hạ đại loạn, thế giới này, thật sự có thiên hạ đại loạn sao?

Sau đó nâng tinh thần lên.

- Ta ở trong kinh thành này, ngược lại muốn nhìn, thiên hạ này rốt cuộc đại loạn như thế nào, ta cũng không tin, dựa vào hai chữ thiên mệnh, có thể quyết định hết thảy.

Dương Tiễn nói:

- Bằng thực lực của ngươi hôm nay, có thể cải biến được cái gì?

Tuy tán thành tiềm lực của Hứa Tiên, nhưng thực lực của Hứa Tiên. Không thể nghi ngờ còn kém rất xa.

Hứa Tiên mỉm cười,

- Ngươi không thấy được từ trên xuống dưới của ta có được linh cảm không, chỉ cần ta vượt qua thiên kiếp, còn sợ không biến thành phi long tại thiên sao.

539. Chương 538: Sát Phá Lang. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 538: Sát Phá Lang. (2)

Không khỏi đem tay đưa vào trong ngực, lục lọi phiến kim phù kia, qua ít ngày nữa, nên dùng tới nó rồi. Lại nhớ tới người đã đưa nó ỉnh.

Huyền Ky, người có khỏe không?

...

Trong một trạch viện ở thành Trường An, một mỹ nữ mặc đạo bào màu vàng xinh đẹp, Ngư Huyền Ky lúc này, đang dâng hương cầu xin.

Thẳng tới khi ba đạo quang mang chiếu vào trong viện, hiện ra ba đạo nhân ảnh.

Ngư Huyền Ky hơi xoay người, nói:

- Thiên Cơ tử, cung nghênh ba vị sư thúc.

Duẩn nhi cẩn thận từng li từng tí trốn ở sau lưng nàng, nhìn qua ba đạo ánh sáng từ trên trời rơi xuống.

Vừa dứt lời, một âm thanh linh động đã vang lên.

- Huyền Ky muội muội, nghe người gọi ta là sư thúc, nghe thật già, nếu không, người nên gọi ta là sư huynh đi.

Mở miệng là một thiếu niên mặc nguyệt bào trắng sáng, bộ dáng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặt như quan ngọc. Môi như bôi chu, con mắt như điểm mực, hai lọn tóc rũ xuống tận ngực, có một sợi dây tím búi lại. Cầm trong tay một cây quạt xếp nhỏ như bạch ngọc, màu sắc của da tay cũng giống như ngọc. Trên mặt mỉm cười, xuất hiện vẻ phong lưu thần tuấn.

Ngư Huyền Ky cung kính nói:

- Tham Lang sư thúc, Huyền Ky không dám vượt rào, sư thúc dung nhan không thay đổi, chắc hẳn đạo hạnh đã tinh tiến.

Thiếu niên cười, tiến lên vài bước, đi tới bên cạnh Ngư Huyền Ky, nói:

- Nhiều năm không thấy. Người đã lợi hại hơn rồi a.

Tiêu sái xếp quạt lại, ngả ngón đưa quạt vuốt cằm của Ngư Huyền Ky.

Thần sắc Ngư Huyền Ky bất động, trong mắt cũng không có ý kinh hoàng.

Mắt thấy quạt xếp vuốt cằm của nàng, cổ tay trắng muốt của Tham Lang bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lại, trách cứ:

- Tham Lang!

Chủ nhân của bàn tay lớn này là một người có thân hình to lớn, đứng bên cạnh Tham Lam, quả thực giống như người lớn và con nít, tuổi chừng ba mươi, gương mặt ngọc hình chữ quốc, mày rậm mắt to lộ ra vẻ bộc trực, ngôn ngữ cũng mang theo khí thế không giận tự uy, người mặc áo giáp, lưng đeo bảo kiếm, không giống người tu hành, ngược lại giống tướng quân.

Tham Lang bất đắc dĩ nói:

- Hảo hảo, ta chỉ quan tâm hỏi thăm hậu bối mà thôi.

Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ngư Huyền Ky, dung nhan bình tĩnh, nói:

- Người tính toán ra?

Ngư Huyền Ky lại mỉm cười nói:

- Làm gì tính toán ra, Phá Quân sư thúc chính trực cương nghị, làm sao ngồi yên không quan tâm?

Tham Lang dùng quạt xếp vuốt bàn tay, lộ ra vui vẻ nghiền ngẫm, nói:

- Nói như vậy, ta là người gian nịnh rồi.

Phá Quân vung tay lên, sau đó phân tán lời của Tham Lang, nhìn Ngư Huyền Ky nói:

- Thiên Cơ, nơi đây không phải Tinh Túc Hải, cũng không phải Tử Vi Cung, không cần xưng hô cái gì sư thúc sư bá, chỉ gọi theo tên hiệu là được rồi.

Lúc này, Thất Sát một mực không nói chuyện, lúc này đã lên tiếng:

- Thiên Cơ, người đã vượt qua thiên kiếp?

- Vâng!

Thất Sát dáng người hơi gầy, trên người mặc bộ áo xanh, tóc dài rối tung che hơn phân nửa gương mặt, thấy không rõ dung nhan, bên hông đeo một thanh trường đao hình thù kỳ lạ. Gió lạnh phất một cái, áo xanh và tóc dài cũng bay lên, thấy trong con người màu xanh đậm của hắn có một tia màu đỏ, nhìn vào đôi mắt như lưu ly của Ngư Huyền Ky.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của Ngư Huyền Ky không có chút động dung. Thất Sát mới quay đầu đi chỗ khác, nói:

- Có tư cách.

Phá Quân nói:

- Thiên Cơ, lúc này người thỉnh chỉ của Đế Quân, bảo chúng ta hạ giới sớm, là vì sao?

Bọn họ vốn nên hợp thời cơ, chuyển thế trở thành phàm nhân, phụ tá thiên mệnh chi chủ, bình định lập lại trật tự, sau khi công thành, lại xoay chuyển trời đất, mà không phải dùng diện mục của thần tiên trực tiếp

xuất hiện như thế này. Chẳng không thể tưởng tượng nổi là, Đế Quân lại đáp ứng Ngư Huyền Ky, lệnh cho bọn họ hạ giới nghe Ngư Huyền Ky điều khiển.

Ngư Huyền Ky lắc đầu nói:

- Thiên cơ bất khả lộ, hiện tại chưa tới thời cơ, chỉ cần tới lúc cần làm việc, cần nhờ ba vị tương trợ.

Tham Lang cười nói:

- Có cái gì khó đoán, đơn giản là Nghịch Thiên Cải Mệnh, chỉ là chuyện ngu xuẩn nhàm chán. Nhưng Đế Quân có lệnh, ba người chúng ta sẽ nghe người thống lĩnh, người bảo chúng ta đánh ai, chúng ta sẽ đánh giúp người, ta không được, bên cạnh ta còn hai vị này, là người nổi danh về đánh nhau. Nhưng hạ giới sớm cũng là chuyện tốt, có thể hảo hảo hưởng thụ nhân gian phồn hoa thái bình a, ai, chúng ta trời sinh đã mang mệnh khổ, mỗi lần loạn thế phải hạ giới làm sống làm chết, đoạt được giang sơn thì mình không thể ngồi...

Hắn nói không ngừng cần nhẫn.

Bốn chữ “Nghịch Thiên Cải Mệnh” vừa ra, Phá Quân cùng Thất Sát đều có một chút động dung, nhìn qua Ngư Huyền Ky thong dong bình tĩnh, trong nội tâm không khỏi nhớ tới một vị cổ nhân năm đó, tuy thân phận của hai người khác biệt như ngày và đêm, nhưng hai đạo thân ảnh đó từ từ hợp lại, trong nội tâm không biết có tư vị gì.

Tham Lang nói xong, bỗng nhiên lời nói xoay chuyển, cười nói:

- Người muốn chúng ta nghe người phân phó, nên có điều kiện!

- Điều kiện gì?

Tham Lang giống như tên trộm, nói:

- Khó có được một lần hạ giới, ăn uống chơi gái... Chơi gái không có, đánh bạc thì không thể thiếu, trước cung cấp cho chúng ta vài chục vạn lượng bạc tiêu xài đi nào.

Bộ dáng của hắn thoát nhìn mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng tuấn mỹ như thế đi thanh lâu, sợ những cô nương kia nguyện ý không lấy tiền đây.

Phá Quân cau mày, nói:

- Lang tử, chúng ta hạ giới chính là trợ giúp Thiên Cơ, sao có thể tham luyến hồng trần.

Cầm lấy cổ áo của Tham Lang, xách hắn lên.

Tham Lang cũng không giãy dụa, cũng không tức giận, làm bộ dáng như đã quen, lại duỗi một tay về phía Ngư Huyền Ky, trợn mắt to con người, nói:

- Vài chục vạn lượng không có, năm vạn nhé, một vạn? Một ngàn? Uy, keo kiệt cũng không thể như vậy chứ...

Thất Sát quay người đi không nói lời nào. Phá Quân mang theo Tham Lang theo sát phía sau, Tham Lang tràn đầy oán niệm nhìn qua Ngư Huyền Ky.

Ngón tay Ngư Huyền Ky như ngọc bắn ra, một đồng tiền rơi vào trong tay của Tham Lang, Tham Lang thò tay tiếp nhận, không khỏi phàn nàn, nhưng vẫn bỏ đồng tiền vào trong áo, mua bánh nướng cũng tốt a!

Ngư Huyền Ky cũng nhìn thấy suy nghĩ của hắn, bổ sung một câu:

- Bánh nướng ở kinh thành, phải ba văn tiền.

Tham Lang lập tức ủ rũ, Duẩn nhi trốn sau lưng Ngư Huyền Ky, sau đó nhô đầu ra, phát ra tiếng cười “Khanh khách”, giống như tiếng chuông bạc rung động. Bị Tham Lang hung hăng liếc mắt, vội vàng rút lại.

Phá Quân phát tay với Ngư Huyền Ky nói:

- Thiên Cơ, chúng ta đang trong thành Trường An, nếu có cần thì dâng hương khấn thầm, chúng ta liền biết.

Dừng lại một chút, lại nói:

- Nhưng ta hy vọng người, không nên làm như vậy.

Nói xong ý vị thâm trường nhìn qua Ngư Huyền Ky, sau đó đi ra ngoài cửa.

Dẫu nhi lúc này mới nhô đầu ra, nói:

- Sư phó. Bọn họ là người nào?

Ngư Huyền Ky nói:

- Nếu bọn họ dẫn thân vào thời bình, sẽ phóng đảng và quần là áo lượt, kiếm khách lưu lạc chân trời xa xăm, thư sinh buồn bực thất bại. Nhưng nếu vào thời loạn thế, là nhân vật có thể thay đổi thiên hạ, nếu đồng tâm hiệp lực phụ tá một người, dù là du côn cũng có tiền vốn tranh đoạt thiên hạ.

540. Chương 539: Thiên Mệnh Cao Nhất.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 539: Thiên mệnh cao nhất.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong nội tâm Ngư Huyền Ky biết rõ, Tử Vi Đại Đế tuy ân chuẩn thỉnh cầu của nàng, cũng không phải tín nhiệm nàng, phái ba người này xuống, bởi vì biết thời biết thế mà thôi.

Nếu như chính mình có thể thay đổi càn khôn, tự nhiên là một chuyện tốt, nhưng nếu không thể, cũng ảnh hưởng không lớn tới bố cục. Nhưng trả giá nhiều nhất trong đó, chính là nàng tay, nếu thay đổi thiên đạo thất bại, đương nhiên phải trả cái giá thật lớn, mà từ cổ chí kim, chưa từng xuất hiện người nào thành công.

Vận mệnh nói đến thì mê hoặc, nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là, một khi bị chuẩn xác bị vận mệnh khâm chuẩn, thì không thể thay đổi cho dù người là tây phương phật tổ, hoặc là lý tử lý tai, cho dù là người nào nhìn thấy tương lai của mình, dốc sức liều mạng thay đổi cũng không đạt được gì, kết quả những thứ người nhìn thấy, khi người càng cố gắng thay đổi nó. Ngược lại sẽ thúc đẩy kết quả này tới nhanh hơn. Làm cho người ta cảm thán, nếu như mình không có tiên đoán ra tương lai, chuyện có thể khác rồi a.

Giống như Hứa Tiên ở kiếp trước tiên từng xem bộ phim The Matrix, lão phu nhân được xưng là tiên tri nhắc nhở nhân vật chính không nên làm vỡ bình hoa, nhân vật chính giật mình cho nên làm nát bình hoa, hỏi một câu, nếu như người không có nhắc nhở ta, thì bình hoa này cũng không bị vỡ.

Trách nhiệm làm vỡ bình hoa, là tại ai đây? nguồn (.)

Mỗi một lời tiên đoán, đều cần người tự vấn trong lòng, một khi phải đối mặt với hiện thực, thường thường không chỉ làm vỡ bình hoa mà thôi. Ngư Huyền Ky đến nay vẫn còn nhớ rõ, nàng một mình rời khỏi Bạch Tổ Trình, nhập thế du lịch, có tự tin bực nào, tin tưởng mình có thể dùng loại năng lực này, mang tới hạnh phúc cho người khác.

Nhưng nàng có thể đưa ra những lời tiên đoán chuẩn xác, đã làm ột ít nữ hài chết đi, nàng lập tức muốn đi ngăn cản, đi cải biến, nhưng kết quả, tiểu nữ hài cũng bị nghiền nát giống như bình hoa.

Lúc ấy cảm giác tội ác đã khắc cốt ghi tâm vào lòng của nàng, cho tới bây giờ. Ký ức còn lại vẫn còn mờ mờ. Thân là người tiên đoán, thậm nhuân vận mệnh, cũng phải vô lực mà gánh vác số mệnh, bởi vì không thể thay đổi nó.

Lời tiên đoán, thật ra là loại năng lực bất hạnh. Người tu hành có được loại lực lượng này, không cách nào như người tu hành bình thường được, dùng lực lượng hưởng thụ khoái hoạt khi cải biến vận mệnh, mà chỉ có thể nhìn thấy nội dung cốt truyện sẽ được viết xong mà thôi, một chút phát sinh. Năng lực này chính là châm chọc lớn nhất, giống như thần linh trừng phạt người nào dám nhìn trộm tương lai.

Kết quả là, có vô số người muốn tránh thoát, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Con sông thời gian tuyệt đối không khoan dung với bất cứ người nào, cũng không tồn tại nếu như. Đoán được tương lai giống như đưa ra kết quả của một bài toán phức tạp, mà đủ loại chuyện phát sinh trong đó, chính là quá trình giải toán, kể cả lời tiên đoán người và người tiên đoán, tất cả đều nằm trong công thức tính toán có sẵn. Cho dù tính toán ra được, “Thời gian” cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Nhưng mà, Hứa Tiên đến từ một thế giới khác, lại trở thành một bài toán trong đó, chuyện xấu duy nhất, chính là có cơ hội cải biến tất cả.

Cho nên ở bên cạnh người không thể tưởng tượng, Hứa Tiên cũng mang tới trùng kích cho nàng, giống như đánh tan lao lung vô hình, giải phóng nàng ra bên ngoài. Cho dù đôi mắt của nàng quen nhìn thấy vận mệnh biến ảo, cũng không thể không động dung, trước vô số lần thất bại, cũng làm nàng không lên tiếng phản bác câu nói “chuyện ngu xuẩn nhảm chán” trong miệng của Tham Lang, nhưng hấn xuất hiện, lại làm tâm niệm của nàng bay bổng.

Ngư Huyền Ky tự định giá: tuy Thất Sát, Phá Quân, Thiên Lang. Đều là quân cờ không tệ, nhưng lực lượng của quân cờ còn quá ít, nhưng cũng không có trở ngại, quân cờ nhiều hơn nữa cũng chỉ nằm trên bàn cờ mà thôi, muốn chính thức cải biến, cần một người đang đánh cờ mới được.

Nhưng hôm nay không phải thời điểm phân chia. Nàng tinh tường, thời điểm đối mặt với địch nhân thông minh và cường đại, cho dù có được chuyện xấu của Hứa Tiên, cũng khó có ba thành phần thắng. Nhưng nếu đem chuyện xấu này phát huy tới tận cùng, thì những tương lai nàng nhìn thấy, cần người có thực lực để phá giải.

Con dao găm xuất hiện quá sớm, thì không cách nào ám sát vận mệnh được.

...

Lúc này, bóng đêm càng tối, nhưng trong thành Trường An cũng không cấm người đi lại vào ban đêm, trên đường cái cũng có không ít người đi đường lui tới, xe ngựa xa hoa càng không ít, đối với những người hiển quý trong kinh thành mà nói, thời điểm này chính là lúc hưởng lạc tốt nhất.

Trên đường cái rộng rãi, Thất Sát đi một mình ở phía trước, rồi sau đó Phá Quân cùng Tham Lang đi ở phía sau, dáng người kỳ lạ của bọn họ bị không ít người chú ý tới, đặc biệt là dung mạo của Tham Lang, trên đường đi không biết đưa tới bao nhiêu ánh mắt.

Bỗng nhiên Tham Lang nói:

- Làm sao bây giờ? Thật sự liều mạng với nữ nhân kia? Ta đã chơi đùa một lần, không được chơi. Đều nói ba người chúng ta ưa thích làm chuyện rung chuyển. Nhưng những thời điểm này Thiên Cơ không nói, tên tuổi nghịch thiên trọng yếu như vậy sao? Dốc sức liều mạng đi làm công việc mình cần bản không thể làm nổi, quả thực là ngu xuẩn. Thiên hạ loạn thì có loạn, cho dù chúng ta không nhập thế thì nó sẽ chậm lại được sao? Cho dù không làm nó chậm lại, cũng không liên quan gì tới chúng ta, chuyện thiên hạ sẽ có người trong thiên hạ chú ý tới, những người chúng ta chỉ trợ giúp nhân vật then chốt mà thôi...

Hắn ai âm thanh thờ dài phản nản không để yên.

Phá Quân vừa đi vừa nghe, không biết xúc động cái tâm sự gì, gương mặt kiên cường như đao gọt búa chém, cũng có chút ảm đạm, bóp cổ tay thờ dài. ‘ chẳng lẽ. Vận mệnh sẽ lặp lại như vậy sao? ’

Tham Lang lại cười rộ lên, nói:

- Người cũng đừng phát buồn, Đế Quân đối với việc này, chỉ mang ý thử mà thôi, chúng ta thuận thế mà làm là tốt rồi, thực sự tới thời khắc nguy cấp, chúng ta bảo vệ Thiên Cơ không chết là được, Đế Quân nói không chừng còn khích lệ chúng ta đấy.

Bổng nhiên Thất Sát đi ở phía trước dừng bước lại, nói:

- Ta đã đáp ứng nàng, nàng là Thiên Cơ thế hệ này, núi đao biển lửa, không oán than một câu nào.

Khó được, nói rất nhiều lời. Sát Phá Lang mỗi lần nhập thế, đều do người tinh thông thuật số, chọn ra mình chủ, cũng chính là người có cơ hội nắm giữ thiên hạ, khi bọn họ phụ tá dưới trướng, có thể nhanh chóng thôn tóm thiên hạ. Mà người này, thường thường chính là Thiên Cơ.

Phá Quân cũng gật đầu nói:

- Đế Quân có lệnh, chúng ta phải nghe theo lệnh của nàng, chúng ta không nên làm việc vi phạm mệnh lệnh.

Tham Lang bĩu môi, một bộ dáng ta biết rồi, phản nản nói:

- Ta thông minh lanh lợi như vậy, nhưng lại xen giữa hai cái đầu gỗ các người. Hai vị anh hùng hào kiệt, bốn công tử lại hỏi các người: lúc này, đêm nay chúng ta đi nơi nào?

Nhân châu xoay động, nhưng trong lòng lại có ý định khác.

- Cái này...

Phá Quân trầm ngâm, đương nhiên hẳn sẽ không dựa vào pháp lực để đi ăn cướp, nhưng không có tiền bạc, ở nhân gian đúng là không có chỗ đi.

541. Chương 540: Hoàng Tử. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 540: Hoàng tử. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Thất Sát nói:

- Chúng ta có thể ra bên ngoài thành luyện, đợi nàng triệu hoán.

Dù sao người tu hành cũng không cần ăn uống ngủ nghỉ a.

Tham Lang hô to nói:

- Ngồi xuống! Người ít nói câu này ra khỏi miệng nhé, chúng ta khó có được một lần hạ giới, chẳng lẽ đổi địa phương ngồi luyện công? Tính toán, các người chỉ biết làm như vậy. Ta cuối cùng cũng biết rõ, Sát Phá Lang vì cái gì được gọi là rung chuyển, bởi vì mang theo các người, ta mới thấy rung chuyển, nếu trông cậy vào các người. Ngày mai, những người ở trên trời sẽ biết rõ, Sát Phá Lang tam đại sát tinh đến thế gian, lưu lạc trên đầu phố Trường An, chẳng phải bị người ta cười chết sao?

Thất Sát bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt Phá Quân lộ ra thần sắc cười khổ.

Thời điểm đi qua một hàng bán bánh nướng, Tham Lang hoa ngôn xảo ngữ một phen, dùng một đồng tiền đổi lấy bánh nướng, lão bản bán bánh nướng còn nói:

- Cảm ơn ah!

Tham Lang vung tay lên, tỏ vẻ không cần cảm ơn. Hung hăng cắn một ngụm bánh nướng, nói:

- Rất lâu không ăn đồ ăn nhân gian, các người có muốn ném thử hay không? Hương vị cũng không tệ lắm.

Kết quả là, ba người đều chia nhau một khối, vừa ăn, vừa chú ý người đi đường.

Phá Quân nhìn qua nhiều loại hoa giống như gắm ở thành Trường An, nói:

- Còn nhớ rõ lúc trước, chúng ta phụ tá Hạng Võ mang binh đánh vào Lạc Dương, khi đó nơi này có tình cảnh rất phồn hoa, hôm nay thật sự là thương hải tang điền, mây khói thoáng qua.

Tham Lang nói:

- Tốt xấu gì cũng đã qua rồi, lại nhập thế, nói không chừng lại có cơ hội lập công.

Thời điểm này, đột nhiên phía sau có tiếng xe ngựa dồn dập, một chiếc xe ngựa bốn khung quý giá, từ phía sau chạy tới. Mà ba người bọn họ đi ở giữa đường, vừa vận cản đường đi.

Xa phu không kiên nhẫn quát:

- Phía trước còn không mau cút đi, chó ngoan không cản đường, đi chậm một bước, cho các người nếm thử roi của ta.

Sau đó vung roi về phía trước, ở giữa không trung có tiếng xé gió, cũng không đến mức đánh người.

Phá Quân cùng Thất Sát không có ý định nhường đường, tính tình của bọn họ, sao có thể cúi đầu với phạm nhân chứ! Tham Lang không giận mà vui, vội vàng bỏ miếng bánh nướng còn lại vào miệng, nuốt vào bụng!

Xa phu cực kỳ cường tráng, trên mặt có chòm râu dài, thấy bọn họ vẫn đứng nguyên tại chỗ, thậm chí mắng một tiếng người chết, trường tiên trong tay vung mạnh ra, đánh thẳng vào Tham Lang. Trong đó cũng ẩn hàm nội lực, lực lượng vô cùng lớn, đánh vào thân người, lập tức có kết cục da thịt bong tróc. nguồn (.)

Tham Lang vui vẻ càng thêm nồng đậm, mắt thấy cây roi kia sắp đánh lên người. Bỗng nhiên bên cạnh có một thân ảnh, khẽ vươn tay nắm cây roi vào trong tay. Tham Lang nhìn qua, là một người có thân hình trẻ tuổi, tướng mạo không coi là thần kỳ, nhưng đôi mắt sáng như nhật nguyệt, vô cùng kỳ dị.

Hứa Tiên trở lại trong thành, vốn định trực tiếp quay trở về Phan vương phủ. Ở giữa không trung xa xa, đã nhìn thấy dưới mặt đất có một màn này.

Trên xe ngựa này có khắc long văn, trong xe đương nhiên là hoàng thân quốc thích. Xa phu hiển nhiên là người có luyện qua võ công, lại không kém, có thể dùng xa phu như thế, sợ rằng không phải quyền quý bình thường, nếu như ba người này gây vào, sợ rằng có chỗ không hay.

Với tính tình của hắn, đương nhiên không thể đứng yên không nhìn tới, đang muốn xuống dưới khuyên bảo, đã thấy phu xe kia không quan tâm mà rút roi đánh tới, lại còn dùng nội lực.

Trong nội tâm Hứa Tiên tức giận, tiến lên cầm chặt cây roi, rồi sau đó kéo mạnh một cái.

Tên xa phu có chòm râu dài kia, thấy có người bắt được cây roi của hắn, trong lòng giận dữ, lại biết đối phương là người luyện võ, đang muốn phát lực cướp đoạt, lại không kịp phản ứng, cảm giác cây roi trên tay có sức lực to lớn truyền tới.

Thân thể hai trăm cân bay bổng lên, trùng trùng điệp điệp rơi vào ven đường, phát ra âm thanh ầm ầm

Hứa Tiên quay đầu nhìn ba người Tham Lang, nói:

- Các người nên đi nhanh lên đi.

Chính mình ngược lại không sao cả, dù chọc thị phi. Tự tin có thể gánh được, cho nên không muốn bọn họ bị dính vào.

Pháp môn Tinh Túc Hải thiên về ẩn nấp, đạo hạnh càng cao, ẩn nấp càng tốt. Ba người Sát Phá Lang trong mắt Hứa Tiên, không có gì khác so với người bình thường. Mà Sát Phá Lang lại có thể cảm nhận được khí tức của Hứa Tiên, không phải vì đạo hạnh của bọn họ cao hơn xa Hứa Tiên, mà là vì chủ tinh mặt trời phát thái dương chi lực vô cùng nồng đậm, mang tới áp lực cho ba người bọn họ.

Phá Quân cùng Thất Sát liếc nhau, cũng không nói lời cảm tạ nào hết, cứ như vậy quay người trực tiếp rời đi, bộ pháp vẫn không nhanh không chậm như trước.

Tham Lang thì hơi nhú mày, rồi lại cười rộ lên, chấp tay nói:

- Đa tạ huynh đài cứu giúp.

Hứa Tiên đẩy đẩy hấn, nói:

- Người đi nhanh đi! Bọn chúng sắp tới.

Tham Lang lộ ra thần sắc khó hiểu.

- Tại sao phải đi chứ? Không phải người thắng sao? đọc truyện mới nhất tại .

Lại muốn quan sát Hứa Tiên nhiều hơn một chút.

- Đứng lại!

Những tên hộ vệ kỵ sĩ đi theo bảo hộ thấy tình cảnh tên xa phu bay đi thì ngây ngẩn cả người, lúc này đã phản ứng kịp, phóng ngựa vây quanh, đem Tham Lang cùng Hứa Tiên vây quanh ở trung tâm, nếu đối mặt với người bình thường, đã sớm xông lên đồng loạt, bắt lại tranh công với chủ nhân của mình, nhưng nhìn thấy thủ đoạn vừa rồi của Hứa Tiên, mới không dám tùy tiện làm việc.

Tham Lang vẫn bộ dáng tiêu sái không thèm quan tâm như trước kia, trong con mắt xuất hiện vài phần ý tứ xem náo nhiệt.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Tại hạ Hứa Tiên, không biết là vị quý nhân nào trong xe, có thể ra gặp mặt hay không?

Hộ vệ om sòm, hét lên:

- Bằng người cũng muốn gặp diện hạ của chúng ta.

- Cái tên này dường như đã nghe ở nơi nào rồi?

- Bắt hấn lại thăm vấn một lúc là rõ thôi.

Vừa nói đám hộ vệ lại khống chế tuần mã xiết chặt vòng vây.

Trong mũi của ngựa phun ra khí nóng, Hứa Tiên chau mày. Nhìn qua xe ngựa vẫn im ắng, càng nhúu mày, duỗi tay nắm chặt cổ tay của Tham Lang, dắt hấn đi ra ngoài. Những con tuần mã ngăn cản ở trước mặt của hấn, không khỏi tránh đường cho hấn đi, mặc cho những kỵ sĩ kia khống chế thế nào cũng vô dụng. Nhao nhao rút đao trên người ra, lớn tiếng mắng chửi, ánh đao bay múa, hàn khí lạnh lạnh.

Phu xe kia hung hăng trừng mắt với Hứa Tiên, nhưng không dám cản đường, mà là đi vào bên cạnh xe ngựa,

Tham Lang bị hấn kéo đi, không cam lòng nói:

- Nay, lúc này đi, người không đánh bọn chúng sao?

Hứa Tiên đối với bộ dáng e thiên hạ không loạn này của hấn, cảm thấy có chút không vui, hơn nữa bộ dáng cảm tạ vừa rồi của hấn, cũng không có thành ý gì. Buông cổ tay của hấn ra, nói:

- Người đánh bọn chúng đi.

Phối hợp đi ra ngoài. Tham Lang rất muốn trở về đánh đám người kia một trận, nhưng ngẫm lại, nên đuổi theo bước chân của Hứa Tiên, nói liên miên:

- Nay. Người luyện tập võ nghệ, công lực không kém nha...

Lúc này, bỗng nhiên xa phu quát lên:

- Điện hạ của chúng ta ời, thỉnh Hứa công tử tiến vào trong xe nói chuyện.

542. Chương 541: Hoàng Tử. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 541: Hoàng tử. (2)

xem tại

Bước chân của Hứa Tiên dừng lại, đã xưng là ‘ điện hạ ’, hẳn là hoàng tử, hơn nữa còn là hoàng tử có thực quyền. Khó trách lại hung hăng càn quấy như thế, không, cái này cũng không tính là hung hăng càn quấy, nếu như dùng thân phận này ở hiện đại, thì xe ngựa này, nói không chừng sẽ cán nát người nào dám cản đường của nó.

Hắn đang tự định giá có nên tiến lên gặp mặt hay không, quay đầu lại đã thấy tên thiếu niên tuấn mỹ kia chạy tới bên cạnh xe ngựa, còn làm ra vẻ mặt hưng phấn mời hắn.

- Này, mau tới đi, có xe ngựa xa hoa để ngồi đấy.

Hắn đã nhiều năm rồi không có ngồi xe ngựa. Trong mắt của những kỵ sĩ chung quanh hiện ra nét kinh thường, quả nhiên là tiểu tử nông thôn chưa thấy qua các mặt của xã hội a.

Hứa Tiên cảm thấy mình quá đau đầu, khê vỗ cái trán, bỏ đi, bỏ đi, có thể biến chiến tranh thành tơ lụa không còn gì tốt hơn, cho nên đi theo Tham Lang vào trong xe ngựa.

Không gian trong xe rộng lớn, không có cảm giác chật hẹp bó buộc như xe ngựa bình thường. Hơn nữa bố trí rất là hoa mỹ thoải mái dễ chịu, trên vách của xe ngựa còn có một cái lò sưởi nhỏ, đang phát ra ánh sáng màu vàng, chiếu sáng trong xe.

Hứa Tiên đã thấy một công tử áo đỏ đang ngồi dựa vào ghế dựa, đang nhìn mình, hỏi:

- Người chính là Hứa Tiên?

Hứa Tiên thấy công tử áo đỏ này lông mày dài và nhỏ, tuổi chừng hai mươi tám hai mươi chín. Đang mặc cẩm tú, eo quần đai lưng ngọc, quý khí còn lộ ra một chút kiêu căng, đặc biệt là một khối bàn long ngọc bội bên hông, càng làm cho Hứa Tiên xác định phỏng đoán của mình, bởi vì thứ này, hoàng thân quốc thích cũng không dám tùy tiện mang vào. Bên cạnh công tử áo đỏ có một mỹ nữ đang ngồi, nhìn qua Hứa Tiên, lại đem ánh mắt rơi vào người Tham Lang, không thể nghi ngờ thiếu niên này rất đẹp trai, cho nên có lực hấp dẫn với nàng.

Tham Lang tùy tiện ngồi trong xe, còn không đợi Hứa Tiên đáp lời, đã vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh, nói:

- Đến đây, ngồi ở chỗ này!

Hứa Tiên thấy khuôn mặt của hắn vui vẻ, cũng không muốn đắc tội vị điện hạ này, bởi vì đó là chỗ cho khách quý của hoàng tử.

Mục quang của công tử áo đỏ này lóe lên, thời điểm nói chuyện với mình, không muốn người ta cự tuyệt.

Hứa Tiên đối với nô bộc của hắn hung hăng càn quấy, không có cảm tình gì, tùy tiện xông thi lễ với hắn, an vị ngồi bên cạnh Tham Lang.

Công tử áo đỏ thấy Hứa Tiên vô lễ thì không vui, còn tưởng rằng hắn không nhận ra thân phận của mình. Cho nên thản nhiên nói:

- Ta họ Chu, trong nhà gọi là Hành Tam.

Vừa nói, lại cầm một khối bàn long ngọc bội vào tay, đây đã là ám chỉ rõ ràng, hắn đã vô số lần được nhìn thấy, khi hắn nói ra những lời này, dù người có biểu lộ vốn kiêu ngạo cỡ nào, lập tức hóa thành kính sợ, thậm chí khúm núm.

Có người càng không dám vạch trần thân phận của hắn, mà muốn nhờ vả chút quan hệ với hắn. Tình cảnh này tập mãi thành thói quen, hắn cho nên hắn cũng nghĩ Hứa Tiên hiện giờ cũng có biểu lộ như những người hắn nhìn thấy.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Nha. Thì ra là tam điện hạ, ngưỡng mộ đã lâu.

Tuy trong miệng nói ngưỡng mộ đã lâu, nhưng hoàn toàn không có chút kính sợ hay lo âu cái gì.

Trong lòng tam hoàng tử giận dữ, đúng là cuồng sinh không biết trời cao đất rộng, cũng chỉ làm ra vài bài thơ mà thôi, sao dám lãnh đạm với ta như thế.

Nhưng nghĩ đến hần rất thân với Phan gia, cho nên áp cổ tức giận này xuống. Trong triều gần đây, Lương vương một bị bệnh, Phan gia vốn lung lay, bỗng nhiên chấn hưng, hơn nữa đối với cao thủ tiến vào Lương gia, lại nhìn thấy thảm trạng của Lương vương, trong lòng còn sợ hãi. Cho nên nói bóng nói gió với Phan vương một hồi, Phan Chương cũng chỉ cười mà không nói. Mà Phan Chương chấp chưởng bộ binh nhiều năm, không phải là người dễ trêu chọc, cho nên nhắc nhở Lương vương, chớ để náo tới mức ngọc thạch câu phần, không duyên cớ kính ý với hần thêm ba phần.

Tam hoàng tử vừa suy nghĩ trong xe một lúc, có phải nên cải biến thái độ với Phan gia, từ khi Phan gia lâm vào nguy cơ đến nay, hần đã lâu không giao tế với Phan Ngọc, có lẽ gặp kỳ ngộ hôm nay, nên triệu Hứa Tiên vào trong xe, dụng tâm lôi kéo hần một phen, nhưng không nghĩ tới hần không tán thưởng. Cho nên mưu kế đại loạn, trong lòng của hần suy nghĩ ngàn vạn, nhưng trên mặt bất động thanh sắc, không biểu lộ ra cái gì.

Tham Lang cũng ôm quyền nói:

- Thì ra là Chu công tử, kính ngưỡng đã lâu, mọi người quen như vậy, không bằng chúng ta bảo người thứ tư, ồ, người không thích ah, gọi là tam nhi. Tam nhi, ha ha, thật là dễ nghe, không cần cảm ơn ta. Nếu muốn cảm tạ, cho bảy tám trăm lượng bạc là đủ.

Hần nói vụn vặt xong, trong nội tâm lại có chút vui mừng, xem hoàn cảnh hôm nay, chẳng những không cần đi theo hai cây đu đủ kia ra ngoài thành luyện công rồi, còn có thể xem náo nhiệt một hồi.

Tam nhi?

Bỗng nhiên trong xe yên tĩnh lại, sắc mặt tam hoàng tử co rúm lại, chuyện này không thể nhần a!

Biểu lộ của Hứa Tiên có chút cổ quái, muốn cười nhưng vẫn nhịn xuống, thấp giọng quát lớn:

- Người nói bảy bạ gì đó?

Tham Lang làm ra vẻ mặt vô tội..

Mỹ nữ tươi đẹp kia dùng thần sắc lo lắng nhìn qua Tham Lang, nàng là người ở gần, cho nên nhìn thấy thủ đoạn của tam hoàng tử, nhìn thấy thiếu niên như ngọc kia, nếu gặp bất trắc, cũng không tốt chút nào. Nàng đang tự định giá, đã thấy Tham Lang nhìn nàng mỉm cười, bộ dáng tuấn tú làm cho tim của nàng nhảy loạn, không khỏi cúi đầu.

Tuy biểu lộ của tam hoàng tử là “Ta muốn nổi đó”, nhưng sự thật chứng minh, dưới hấp dẫn của quyền lực, lực nhần nạy của hần là siêu cường, tam hoàng tử ngượng ngùng cười cười, nói:

- Các người nên gọi ta là tam công tử a! Người trong kinh đều gọi như vậy.

Đương nhiên, trong lòng đang mắng một trăm lượt, sau khi mình có được hoàng quyền, nhất định phải dẫm Hứa Tiên dưới chân, nghiền tên Tham Lang này thành tro, không thể không nhịn vào lúc này. Nghĩ như vậy, trong nội tâm cũng có chút khoan khoái dễ chịu một ít. Sự thật cũng chứng minh, ý âm quả nhiên rất trọng yếu!

Tham Lang kinh ngạc, chuyện này cũng có thể nhần? Hần đã làm tốt chuẩn bị, đại náo một hồi. Mấy trăm năm không xuống hạ giới, trình độ vô sỉ của phạm nhân, dường như đề cao hơn. (.

Hứa Tiên trừng liếc Tham Lang bên cạnh, nhìn tam hoàng tử, nói:

- Hoàng tử điện hạ, ngài đang đi nơi nào? Chuyện này, có nên cho vị huynh đệ này xuống trước hay không!

Tam hoàng tử lại cười nói:

- Ta đang muốn đi Phù Dong Viên, ở đó có mấy vị bằng hữu cùng đối ẩm, Hứa công tử có thể nể mặt đi cùng không? Vị tiểu huynh đệ này, cũng không ngại cùng đi một chỗ!

Nếu hần càng nhần nhịn, tương lai sẽ trả thù càng tàn khốc!

Còn không đợi Hứa Tiên nói chuyện, Tham Lang đã cười rộ lên, nói:

- Tốt, Phù Dung Viên đúng không, không biết ở đó có gì thú vị?

Hắn đã già mà thành tinh, cho nên nhìn rõ tâm tư của tên tam hoàng tử này, nếu bánh nướng đã đưa tới cửa, không có đạo lý không ăn.

543. Chương 542: Phù Dung. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 542: Phù Dung. (1)

* Phù Dung là hoa sen, cùng nghĩa với Liên Hoa.

Tam hoàng tử nói:

- Nếu nói thú vị, nói cái gì cần có đều có cũng không sai biệt lắm, rạp hát, quán trà, thanh lâu, đồ phở không cái nào không có, chớ nói chi là đệ nhất mỹ nhân, Thường Hi cô nương tọa trấn trong viên. Hứa công tử không biết định như thế nào?

Tham Lang vui vẻ nói:

- Đồ phở sao. Tốt, tốt, chúng ta nên đi đi.

Hứa Tiên cùng Dương Tiễn đại chiến một hồi, chỉ cảm thấy toàn thân mỏi mệt, cho nên không có chút hứng thú nào với Phù Dung Viên này, chỉ muốn về nhà tắm rửa một phen thật sảng khoái, lại ôm Vân Yên hảo hảo ngủ một giấc. Nhưng nếu mình không đi, thì thiếu niên bên cạnh này, chẳng phải là dẽ vào miệng cạp, hơn nữa dù sao đối phương cũng là hoàng tử điện hạ, không nên quá mức đắc tội, cho dù mình không sao cả, cũng phải bận tâm Phan Ngọc, cho nên tùy tiện hô ứng một chút là được.

Hứa Tiên liền đáp:

- Vậy đa tạ tam công tử, nhưng cũng nên phái người trở về, báo cho người trong phủ một tiếng, miễn cho thê tử của ta chờ lâu.

Thời điểm này, Vân Yên còn chưa ngủ, đang đợi hắn trở về. Nhớ tới Vân Yên, trong lòng của hắn đã xuất hiện một tia nhu tình. Tam hoàng tử hơi có chút kinh ngạc, nói:

- Tôn phu nhân đang ở kinh sư sao?

Trong lòng có chút khinh thường, đàn ông đi ra giao du. Còn phải báo cho người nhà sao?

Thấy Hứa Tiên gật đầu, tam hoàng tử cười nói:

- Ta đang muốn thỉnh Minh Ngọc đến đây, cũng vừa vặn a.

Cho nên phái một kỵ sĩ đi về Phan phủ báo một tiếng.

Xe ngựa một lần nữa bắt đầu chạy đi, hướng về Phù Dung Viên kia mà đi.

Trên đường đi, Tham Lang cũng không nói loạn gì nữa, miễn cho phá hư chuyện thú vị. Cũng thầm đánh giá Hứa Tiên, ám thầm suy đoán, đó là lực lượng gì. Tuy pháp lực của mình hơn xa Hứa Tiên, nhưng ngồi bên cạnh hắn, luôn luôn có một loại áp lực từ bản năng, điểm này, chỉ khi đối mặt với Đế Quân mới xuất hiện qua. Tử Vi là chủ tinh, cho nên hắn cảm thấy áp lực không có gì kỳ quái, nhưng lực lượng trên người của Hứa Tiên, là từ đâu?

Làm cho Hứa Tiên vui mừng một hồi, đứa nhỏ này tuy nháo sự, nhưng cuối cùng cũng không tới mức quá quắt. Lòng thích càng nhiều, mọi người đều có, điểm này không quan hệ giới tính, Tham Lang tuần tú làm cho Hứa Tiên âm thầm tán thưởng, càng trẻ tuổi, thì cũng càng sinh tâm tình bảo vệ.

Đợi cho xe ngựa đình chỉ, Hứa Tiên xuống xe vừa nhìn, cũng ăn cả kinh. Trước mắt có một cung điện nguy nga tọa lạc trên Khúc Giang, cũng là tứ giác lâu, khí tượng rất rộng lớn. Trong điện có đèn dầu chiếu sáng, phản chiếu ánh sáng lên mặt sông. Cũng khiến nước sóng nhộn nhạo phản chiếu ánh sáng.

Thời điểm này, mây đen tan hết, ánh trăng vô cùng rực rỡ, ánh trăng bao phủ cung điện, giống như cung khuyết trên vầng trăng.

Hứa Tiên đã bay lên bầu trời, từng thấy cảnh đêm phía đông nam, buổi tối thật là sáng ngời, lại không nghĩ rằng Trường An lại có cảnh đêm huy hoàng đồ sộ giống như vậy. Thì ra hẳn cho rằng, cái gọi là Phù Dung Viên chỉ là thanh lâu cao cấp mà thôi, lại không nghĩ rằng có khí tượng như vậy. Chỉ có ầm ầm truyền ra tiếng cười đùa thật khê mà thôi, đây chính là vườn ngự uyển của hoàng gia, lấy thanh lâu và đồ phởn làm chủ nghiệp.

Tam hoàng tử giới thiệu:

- Phía dưới Phù Dung Viên này vốn là vườn ngự uyển của hoàng gia, về sau đại quân vây thành, thị nữ thái giám trong nội cung, mấy ngàn người đã chết trong Phù Dung Viên. Sau khi khai quốc, hoàng gia cũng sửa chữa nơi này lại một phen, vốn định dùng như ban đầu, nhưng thường có chút chuyện dị sự xảy ra, cho nên hoang phế, về sau đổi thành bộ dáng như thế này.

Trong lòng Hứa Tiên không nghĩ tới chuyện có mấy ngàn người chết, trong loạn thế, nhân mạng giống như cỏ rác cỏ rác mà thôi. Nhưng hôm nay, nơi này biến thành ca yến. Lại nhớ tới thê thảm ngày xưa, vết máu đã sớm bị rượu hòa tan, cho nên nhớ tới lời của Dương Tiễn vừa nói.

Loạn thế, thật sự tới sao?

Hứa Tiên lập tức lắc đầu, làm sao có thể?

...

Phan Ngọc nhận được tin tức, đang ngồi trong phòng, lập tức đứng khỏi giường, nhú mào: Phù Dung Viên? Đó cũng không phải là nơi tốt gì, tuy tin tưởng Hứa Tiên sẽ không làm xằng làm bậy, nhưng trong nội tâm luôn lo sợ, bởi vì tam hoàng tử không có mời nàng, nàng cũng muốn đến xem.

Cho nên mặc y phục đi ra ngoài, trên đường còn lệnh quân sự chuẩn bị xe ngựa, sau đó đi tới tiểu viện của Vân Yên.

Vân Yên đang ngồi trên giường, đang chờ Hứa Tiên quay về, bỗng nhiên nghe được tiếng đập cửa, nói:

- Vân Yên, mở cửa.

Trong nội tâm Vân Yên trong vui vẻ, mới nghe ra âm thanh của Phan Ngọc, buông sách, mở cửa phòng ra, thấy Phan Ngọc mặc chỉnh tề, hỏi:

- Phan công tử, người muốn đi đâu?

Phan Ngọc đi vào trong phòng, nói:

- Còn không phải đi tìm phu quân của người sao.

Vân Yên mở to hai mắt nói:

- Phu quân? Hẳn như thế nào.

Phan Ngọc liền nói ra chuyện mình nghe được một lần, Vân Yên thấy nàng có chút không vui, không khỏi cười nói:

- Phu quân cũng sẽ không xằng bậy, người cần gì lo lắng?

Phan Ngọc liếc nàng, nói:

- Nữ nhân không tìm không phỉ, hiện tại ta muốn đi tìm hân, người có đi không?

Vân Yên chỉ vào mũi của mình, nói:

- Ta? Đi tới loại địa phương đó?

Lắc lắc đầu nói:

- Ta không đi!

Phan Ngọc nói:

- Chỗ đó không chỉ có thanh lâu. Còn có quán trà rạp hát, hoa đăng du thuyền, tiểu thư con quan lại, thiên kim con nhà giàu cũng thường đi du ngoạn, cho nên gái chơi kỹ nữ mười không được một. Người là do phu quân mang tới kinh thành, lại buồn bực ở trong phòng, đêm nay vừa vặn ta mang người đi du lãm, cho người thấy cảnh đêm của kinh thành.

Vân Yên ngồi lại đầu giường, ôm gối đầu, rất khẳng định lắc lắc đầu nói:

- Không đi!

Ân, ở trong nhà chờ phu quân còn tốt hơn.

Phan Ngọc nói:

- Người và Doãn Hồng Tụ đúng là thầy trò với nhau mà, quả thực là đầu không thông suốt. Hân không trở lại, chắc hẳn người cũng không đi ngủ. Thà ngồi đợi hân, không bằng đi tìm hân, đợi đến lúc ứng phó đám người kia, chúng ta cùng đi dạo xem cuộc vui.

Vân Yên có chút kinh ngạc nói:

- Vì sao đột nhiên người tốt với ta như vậy?

Nếu có như vậy cơ hội tốt, Phan Ngọc nên ước gì cùng Hứa Tiên một chỗ mới được là.

Phan Ngọc cười mà không nói, Vân Yên cảm thấy kỳ quái, nói:

- Vậy được rồi!

Sau đó đổi nam trang, cùng Phan Ngọc đi ra ngoài.

Trên xe ngựa, Phan Ngọc xuất một cái hộp gỗ, trong hộp có rất nhiều cánh hoa héo.

- Người biết đây là cái gì?

Vân Yên suy nghĩ nói:

- Vâng, cánh hoa đông lạnh? Trên đời này thực sự có loại vật này, ta còn tưởng rằng là sách viết cho có.

Phan Ngọc nói:

- Thông minh. Người biết nó dùng làm gì không!

Vân Yên nhặt một mảnh, đặt vào trong miệng, chỉ cảm thấy một cổ mát lạnh khuếch tán ra khắp, thần trí cũng thanh tỉnh, cảm giác buồn ngủ biến mất vô ảnh vô tung, ngược lại trở nên thần thanh khí爽, hỏi:

- Giá trị của một mảnh hoa này, chỉ sợ rất xa xỉ.

Phan Ngọc nói:

- Trong kinh có người nuôi trồng, cho nên cũng không mắc, một mảnh vàng lá đổi một mảnh cánh hoa. Ngẫu nhiên dùng một lần, xác thực có hiệu quả, nhưng không thể dùng thường xuyên. Bằng không sẽ tổn hại tinh thần.

544. Chương 543: Phù Dung. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 543: Phù Dung. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vân Yên tắc tắc kêu kỳ lạ, không hổ là đô thành, đối với cảnh trí của Phù Dung Viên, cũng có chút mong đợi.

...

Tham Lang vỗ tay cười nói:

- Hảo hảo hảo! Ta ưa thích những chỗ như thế. Chu công tử, chúng ta đi vào chưa.

Hàn quang trong mắt tam hoàng tử lóe lên, cười nói:

- Tốt, chúng ta vào đi thôi!

Một đường đi tới, đã khô phụ đáng vẻ vốn có.

Mấy người cùng tiến lên, cũng vượt qua hơn trăm bậc thang, mới đi lên lầu, chỉ thấy trên cổng có ba chữ Tử Vân Lâu.

Trước cửa có người qua lại như thoi đưa, đều là quần áo cẩm tú, không ít người chào hỏi tam hoàng tử, xưng một tiếng “Tam công tử!” Tam hoàng tử chỉ hơi gật đầu mà thôi.

Đã sớm có thị nữ đoan trang tú lệ chờ ở ngoài cửa, lúc này xông về phía tam hoàng tử, vũ mị nói:

- Tam công tử, ngài đã lâu không tới rồi đấy nhé.

Liền bày vòng eo ra, dẫn ba người đi vào trong lầu.

Người ở trong đại sảnh rất đông, nhưng đều nói chuyện nhỏ nhẹ với nhau, cũng không có ồn ào chút nào. Thị nữ mặc trang phục trang nghiêm lộng lẫy, bình yên mà đứng, có khách thì nghênh đón vào cửa.

Vô số lưu ly chụp đèn và họa bích kết lại với nhau thành một khối trên mái nhà, bừa bãi huy sái mà sáng rực. Cho dù đã có chỗ chuẩn bị, nhưng vẻ tráng lệ vượt qua tưởng tượng của Hứa Tiên, trong nội tâm có chút thờ dài, đúng là ngập trong vàng son a.

Tam hoàng tử một mực chú ý biểu lộ của Hứa Tiên, thấy thần sắc tán thưởng của hắn, trong nội tâm hơi cảm thấy đắc ý. Đã thấy thấy thiếu niên tuấn mỹ kia cười đùa, bộ dáng không tìm không phổi, nhưng bộ dáng tuấn mỹ của hắn hấp dẫn vô số người.

Lỡ tai Tham Lang khẽ động, cười nói:

- Ta nghe thấy âm thanh của xúc xắc, Chu công tử, ta ngứa tay, muốn đi làm vài ván, không đi cùng các người.

Hứa Tiên đã sớm muốn tránh xa hắn càng xa càng tốt, nhân tiện nói:

- Mau đi đi!

Tam hoàng tử nói:

- Tiểu huynh đệ, ta tìm người mang người đi.

Vung tay lên, đã thấy có một nam tử từ phía sau quỳ đi tới. Cúi đầu khom lưng nói:

- Tam công tử có gì phân phó?

Hứa Tiên xem ra, mặc dù người này không phải lão bản, chức vụ ước chừng cũng là quản lý đại sảnh.

Tam hoàng tử nói:

- Người mang theo vị công tử này đi sông bạc nhìn một chút!

Tham Lang lại buông tay, cười nói:

- Vậy đa tạ Chu công tử, nhưng ta còn một chuyện phiền toái, trong người tại hạ hiện giờ không có đồng nào, không biết các người có đánh cuộc tay chân không?

Con mắt chuyển mấy vòng, trên mặt mang theo nụ cười không đếm xỉa tới.

Nam nhân kia sững sờ, trong sông bạc trừ phi đổ mắt, nếu không làm gì có người nào đánh bạc tay chân, nói rõ chính là tới quấy rối. Nếu là người bình thường hấn lập tức sai người đuổi đi, nhưng người nọ là bằng hữu của tam hoàng tử, tình hình không giống, đang khó xử.

Tham Lang ôm cổ của Hứa Tiên, thấp giọng nói:

- Hứa công tử, chúng ta quen biết một hồi, có thể mượn ít bạc tiêu dùng hay không, nếu ta thắng tiền, sẽ phân cho người một nửa.

Hứa Tiên đương nhiên không chịu, Tham Lang cũng dùng tình cảm, động thì dùng lý.

Hứa Tiên cảm giác tên tiểu tử này đã không còn thuốc chữa, càng không có thuốc chữa là, cho nên gỡ túi tiền bên hông xuống ném qua cho hắn, mắt thấy hắn cầm túi tiền của mình biến mất trong đám người, trong túi tiền còn không ít bạc, cũng không còn hy vọng nào.

Hứa Tiên giẫm lên tấm thảm mềm mại, đi từng bước lên lầu, hoàn cảnh lập tức thanh tĩnh hơn không ít. Liếc ngang quét qua, màn trúc tách ra rất nhiều phòng, loáng thoáng có ca múa tiếng cười đùa từ trong đó truyền ra, cũng không có ồn ào huyền ảo, cho nên cực kỳ thanh nhã.

Nhưng bước chân của tam hoàng tử không dừng lại, đi thẳng lên tầng thứ năm, đi tới một đại sảnh.

Hai bên có những cái lồng thú, bên trong có các cô gái trẻ đẹp, trong miệng thốt ra mùi đàn hương nhàn nhạt, hai hàng bao đồng khắc hoa lập trụ chống đỡ mái vòm nguy nga, đây là thanh lâu, nhưng lại hiện ra đại khí của hoàng gia.

So với mấy tầng dưới, nơi này yên tĩnh trống trải hơn rất nhiều. Nhưng âm thanh rừ rì của người ta, truyền đi rất khẽ.

Trong Trích Tinh Các, ghế rượu và thức ăn đều đã dọn xong. Mọi người tuy không ngồi xuống, mà tụ lại nghị luận một hồi, thẳng tới khi tam hoàng tử xuất hiện, mới nhao nhao nghênh đón, diện hạ, công tử gọi thành một đoàn.

Tam hoàng tử cười tạ lỗi nói:

- Thật có lỗi thật có lỗi, trên đường trì hoãn một chút, cho nên tới muộn, làm cho các vị đợi lâu. Lát nữa ta ngồi vào bàn, ta tự phạt ba chén.

Sau đó giới thiệu với mọi người:

- Vị bằng hữu bên cạnh ta là nhân vật đại danh鼎鼎, mọi người chắc hẳn đã sớm nghe nói qua.

Hắn lại giới thiệu dài dòng, mới nói:

- Hứa Tiên nổi tiếng thiên hạ, Hứa Hán Văn.

Sau đó nói tới trọng điểm mình làm sao gặp được Hứa Tiên, sau đó đưa hắn tới đây, những chuyện không vui hắn không có đề cập tới.

Hứa Tiên cũng không thể không thừa nhận, vị hoàng tử đại nhân này, ngôn ngữ làm việc đúng là có vài phần khí độ. Ở chỗ này cũng không tìm thấy gương mặt quen thuộc ở đào viên, chắc là quần thể khác nhau. Nhưng nói đến nói đi, đơn giản là con cháu của quan lại, cũng không thể người nào hắn cũng để ý. Nhìn những người này, đột nhiên cảm giác được thiếu niên cổ quái vừa rồi. Cũng có vài phần đáng yêu.

Tất cả mọi người kinh ngạc một chút, sau đó tán thưởng tam hoàng tử chiêu hiền đãi sĩ, sau đó dùng ánh mắt kỳ dị nhìn qua Hứa Tiên. Người ghen ghét rất nhiều, lại có người khinh thường... Nhưng cảm xúc xen lẫn ghen ghét cùng khinh thường phức tạp. Nam nhân như bọn họ cả đời cũng không có được danh tiếng như Hứa Tiên, nhưng nói đến nói đi cũng chỉ là cử nhân mà thôi. Trên thế giới này, danh khí cuối cùng không thể thay thế cho quyền lợi.

Hứa Tiên cũng tùy tiện ứng phó một chút, rồi sau đó đơn giản diễn tấu nhạc khí, ca múa tiệc rượu, tuy món ăn trên khay rất hiếm và lạ, nhưng chẳng có gì thú vị cả.

Không bao lâu, lại thấy tam hoàng tử mang theo mỹ nữ xinh đẹp trên xe, đang mặc hoa phục hiển vũ, quả nhiên thân nhẹ như yến, xa hoa, được mọi người khen ngợi, liền dịu dàng đứng sau lưng tam hoàng tử.

Nhưng trong mắt của Hứa Tiên, múa tốt thì tốt, nhưng so với những vũ hội mà hắn nhìn thấy, đúng là không bằng. Hoặc có người chủ tâm làm khó dễ, hỏi:

- Trong lúc yến hội, không biết Hứa Tiên có thi từ dâng lên không.

Có người đánh đồng Hứa Tiên với những nữ tử hiển vũ kia, muốn lấy thi từ của hắn ra trợ hứng.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Hôm nay không vui, không có thi từ dâng lên, cho nên uống rượu thôi.

Chỉ lo cúi đầu uống rượu, cũng chẳng quan tâm tới ánh mắt khinh thường và giễu cợt ở chung quanh.

Lúc này, hai bồi bàn mang hương án đi tới trước trướng. Hương chư vị công tử quỳ lễ rồi lui ra.

- Thường Hi cô nương đến!

Mọi người cũng ngừng nói chuyện, Hứa Tiên cũng nhìn qua người tới, lại thấy Thường Hi mặc bộ quần áo màu xanh nhạt, người mặc sa mỏng, trên cổ có lưu vân châm, trang điểm châm hoa bên trái, trên trán có dây chuyền hình nước mắt. Cầm hộp, đi vào trước điện, dịu dàng khuất thân, chào hỏi tam hoàng tử và các công tử, thực sự lộ ra thần sắc không kiêu ngạo, không siêng nịnh.

545. Chương 544: Thường Hi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 544: Thường Hi

Thời điểm nhìn qua Hứa Tiên, có chút ngưng mắt, sau đó khẽ quất đi nơi khác.

Hứa Tiên thầm nghĩ: vị Thường Hi cô nương này, cũng có tư thái tuyệt thế, trong trâm tỉnh có lãnh đạm, không khỏi làm cho người ta nhớ tới Hằng Nga Tiên Tử trên cung trăng. Cách nói đệ nhất mỹ nhân của kinh thành mặc dù có chút khoa trương, nhưng cũng không phải quá khen. Nhưng tiếc rằng hồng nhan bạc phận, rơi xuống hoàn cảnh như vậy.

Lúc ở Hàng Châu, Doãn Hồng Tự dựa vào thân phận quận chúa. Có thể giúp cho có được Vân Yên tư thái ngạo nghễ tuyệt thế, hơn nữa có Thanh Loan bảo hộ, cũng không cần lo lắng có người xâm hại. Nhưng là làm con cá ở trong kinh thành này, sợ rằng gian nan hơn nhiều.

Thường Hi cũng không nói nhiều, mở hộp gỗ lim ra, lấy một cây thất huyền cầm, nhưng có tới hai mươi lăm dây cung sắt. Điều dây cung xong, liền ngồi trước phủ sắt, âm thanh của sắt khẽ động, Hứa Tiên mới biết chỗ tốt của cung điện này, hồi âm cùng sắt âm giao thoa, âm thanh quanh quẩn trong tâm thức của nhiều người. Làn điệu không màng danh lợi, sắt âm thanh kéo dài, rung động tâm hồn.

Bộ dáng của nàng khi khảy đàn thu hút tất cả ánh mắt của nam nhân ở trong nơi này, nhưng không có mấy người chuyên tâm lắng nghe tiếng đàn của nàng, chỉ dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào những nơi da thịt lỏa lồ của nàng, hoặc là muốn xuyên thấu quá tầng quần áo, thưởng thức thân thể kiều mỵ trong đó. Tam hoàng tử nhìn qua dung nhan của nàng, có chút phẩm một ngụm rượu, cô nàng này rất câu dẫn người khác, cùng so sánh với nàng, thì yêu cơ mình mang theo hôm nay, lập tức rơi xuống không chỉ một bậc.

Nữ tử qua tay hấn nhiều vô số kể, nhưng có được dung mạo khiến người ta điên cuồng thế này. Nếu không phải sau lưng Thường Hi liên lụy quá nhiều người, hấn đã sớm nạp thiếp rồi. Nhưng cũng không cần nóng lòng, thông qua đủ tiếng gió nghe được, thời điểm đó không quá xa, nhưng hấn có ý định làm người đầu tiên.

Vào lúc này, trước Tử Vân Lâu. Hai công tử tuần mỹ hấp dẫn vô số ánh mắt của nhiều người, công tử huyền y mặt như quan ngọc, mỉm cười đong đưa quạt xấp. Công tử áo trắng mặt hoa da phấn, so với công tử huyền y còn ôn nhu hơn vài phần, làm cho rất nhiều người khó phát hiện được giới tính chân chính của người tới.

Trên mặt Vân Yên lúc này đã không còn do dự, mặc dù trong mắt của người khác có chút khác thường, nhưng cũng mang theo nụ cười thông dong, thoát nhìn ung dung rộng lượng, trang nhã cao quý, giống như con phượng hoàng bay lượn cửu thiên, lại thấp giọng nói với Phan Ngọc bên cạnh:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đi theo ta!

Phan Ngọc bước đi vào đại sảnh, tiện tay vẫy lui nữ tử phục vụ, phối hợp đi lên lầu, một đường thông suốt, đi vào trong Trích Tinh Các, quét mắt nhìn qua, đã nhìn thấy Hứa Tiên.

Hai mắt Hứa Tiên tỏa sáng, tuy đã đoán được Phan Ngọc sẽ đến, nhưng lại không nghĩ tới lại mang theo Vân Yên, vừa vịn vượt qua yển hội vô vị nhằm chán này, cùng nhau đi bình lãm Phù Dung Viên này một chút.

Tam hoàng tử đứng dậy nhiệt tình nói:

- Minh Ngọc hiền đệ, thật sự là đã lâu không gặp...

Bộ dáng thân mật nhưng không mất phong độ, đi lên chào hỏi. Ánh mắt cuối cùng nhìn qua Vân Yên ở bên cạnh Phan Ngọc, hỏi:

- Vị cô nương này là?

Vân Yên bị “phá tờ-rinh”. Cũng không có chút co quắp nào, lạnh nhạt thi lễ nói:

- Thiếp thân ra mắt công tử.

Lại đi tới bên cạnh Hứa Tiên, muốn đứng bên cạnh hấn, lại bị Hứa Tiên cường lực kéo ngồi xuống.

Bị một người con gái khinh thị như thế, trong nội tâm tam hoàng tử không vui, trên mặt không lộ ra chút nào, thịnh tình mời Phan Ngọc ngồi vào vị trí.

Phan Ngọc có chút hâm mộ nhìn qua Vân Yên, nhưng đành phải ngồi cùng bàn với tam hoàng tử.

Hứa Tiên vốn ngồi một mình, nhưng có thêm Vân Yên, vừa vịn không lẻ loi.

Vân Yên cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Phu quân, người không trách ta chứ?

Thời đại này, không có nam nhân này ưa thích nữ nhân của mình xuất đầu lộ diện. Huống chi thân phận của mình lại là thiếp thất. Thời điểm khi xuất giá, phải có giác ngộ làm vật sở hữu tử nhân của hấn, huống chi càng về sau, nàng cũng cam tâm tình nguyện hưởng thụ loại cảm giác này.

Nhưng tâm tư của nàng, Hứa Tiên cũng hiểu, mặc dù không thể hoàn toàn nhận đồng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, mình cũng rất thoải mái, cười cười cầm bàn tay trắng nõn của nàng, nói:

- Hôm nay người không đi ra, ngày mai ta cũng mang người đi ra ngoài một chút, ở mãi trong nhà cũng không được.

Vuốt ve bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng. nguồn

Vân Yên đỏ mặt lên, trong nội tâm an bình, nhưng ở trước mặt của nhiều người, thân mật với hắn cũng có chút ngượng ngùng, rút tay về rót rượu cho hắn. Hiện tại đang mặc nam trang, nhưng tâm ý và tư thái kiều mỵ này, so với Thường Hi còn hơn một chút, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người. Ngay cả tam hoàng tử đang bắt chuyện với Phan Ngọc, đều có một chút phân thần, tư thái kiều mỵ đang mặc áo trắng kia, đúng là làm người khác phải động lòng.

Giai thoại Phan Ngọc tặng mỹ cũng truyền ra khắp kinh thành một thời gian ngắn, động não cũng có thể biết được thân phận của Vân Yên, nhưng không ai ngờ rằng, thời điểm mỹ nhân trong câu chuyện kia xuất hiện trước mặt, lại tuyệt sắc như vậy, mọi người ăn cả kinh. Ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên, không che dấu được ghen ghét.

Gương mặt trái xoan tinh xảo của Thường Hi không hề có bất cứ động tĩnh gì, nhưng trong lòng cũng thở ra một hơi, nàng đối mặt với nhiều ánh mắt sáng quắc như thế, giống như con cừu trong bầy sói, lại bảo trì bình tĩnh, cho dù bộ dáng có giả vờ lạnh nhạt, nhưng trong lòng không cách nào bình tĩnh được! Không khỏi lườm liếc Vân Yên, không hổ là người thường xuyên động trên miệng của Doãn quận chúa a!

Mặc dù chỉ là thiếp thất, nhưng có thể ở trên yến hội thể này, bình yên ngồi cùng với phu quân của mình, không quan tâm tới ánh mắt cổ kị của người khác, trên mặt dào dạt hạnh phúc vui vẻ, làm cho nội tâm của nàng. Không khỏi có chút hâm mộ. Nơi quy túc của mình là ở đâu? Tú bà gần đây ẩn ẩn hiện ra, muốn cho nàng tiếp khách, mặc dù vẫn không thể xác định, nhưng tâm của nàng cũng loạn như ma.

Nàng rất rõ ràng, cho dù là Doãn quận chúa, sợ cũng không có thể cải biến ý tứ của ông chủ Phù Dung Viên. Một khi vải trắng bị vấy bẩn, sẽ không có cơ hội trừ đi, chỉ có thể càng trần luân vào bên trong. Có thể dùng tấm thân trong sạch gả cho phu quân, cho dù là làm thiếp, chẳng phải là hy vọng xa vời sao?

- Này!

Bỗng nhiên có một âm thanh vang lên bên tai của nàng, Thường Hi quay đầu đã thấy Vân Yên mỉm cười nhìn mình, hơi sững sờ, âm thanh của đàn sắt cũng ngừng lại.

Ánh mắt của mọi người vốn không rời khỏi thân hình của hai nàng, nhao nhao mượn cơ hội ồn ào.

- Thường Hi cô nương sắt âm là nhất tuyệt của kinh thành.

- Có thể đánh đàn hay không?

- Nếu như nói không muốn, phải tự phạt ba chén.

- Không ngại dâng lên một khúc, ọi người thưởng thức tài nghệ của Vân cô nương.

Nhưng Vân Yên lại mất điếc tai ngơ, chỉ nhìn Thường Hi nói:

- Đánh đàn, người phải quên đi phiền não, quên đi những người ở trước mặt.

546. Chương 545: Vân Nguyệt. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 545: Vân Nguyệt. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nàng từ trên người của Hứa Tiên, có được quyền lợi bỏ qua đám người này, làm chuyện mình muốn làm. Hứa Tiên cũng chỉ là uống rượu, mỉm cười nhìn Vân Yên làm việc.

Lời nói của mọi người giống như rơi vào không trung, không có âm thanh đáp lại, không khỏi cảm thấy có chút khó chịu nổi, thậm chí tức giận lên. Nhìn qua Phan Ngọc đang ngồi bên kia, nhưng không cách nào phát tác.

Thường Hi cũng suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ta hiểu.

Lại nhắm mắt lại, tiếp tục khảy đàn, nhẹ nhàng đàn mấy âm tiết, lúc đầu còn trì trệ, nhưng sau đó cũng nhanh chóng lưu loát.

Cho dù là Hứa Tiên mù tịch âm nhạc, cũng nghe ra điểm khác biệt, một câu của Vân Yên làm cho Thường Hi có chỗ đón ngộ, rõ ràng là cùng một thủ khúc, nhưng hấp dẫn hơn rất nhiều.

Ánh mắt của mọi người nhìn qua Vân Yên, lập tức trở nên bất đồng. Vài câu, đã có hiệu quả như vậy, vậy kỹ nghệ của nàng cao tới thể nào?

Trong đại diện, chỉ có Vân Yên có thể hiểu được cảm thụ của Thường Hi, bởi vì những chuyện này cũng là cảm thụ của nàng trước kia. Cho nên trên con đường bướm hoa này, tuyệt đối giống như một cuộc đời đã qua, cho nên những chỉ điểm của nàng, là thỏa đáng nhất.

Mà Thường Hi cũng vô cùng linh tinh, mới có hiệu quả như vậy.

Âm thanh từ tiếng đàn qua đi, Thường Hi chậm rãi mở to mắt. Chỉ cảm thấy cảm giác lúc này, dường như khoan khoái dễ chịu chưa từng có, đủ loại tích tụ trong nội tâm, cũng trừ khử không ít. Đã không còn làn điệu lo lắng như trước, chỉ nhìn biểu hiện của mọi người, cũng hiểu được một hai.

Đang muốn hướng Vân Yên nói lời cảm tạ, đã thấy Vân Yên đã ngồi xuống ghế của Hứa Tiên từ lúc nào.

Hứa Tiên cùng Vân Yên lúc này đi ra khỏi đại diện, nơi này xem như là chỗ cao nhất của Phù Dung Viên, tầng dưới chót ấy tượng làm cơ sở, hơn nữa độ cao bản thân Tử Vân Lâu, đã có thể quan sát hơn phân nửa thành Trường An.

Nhưng trừ dưới chân Phù Dung Viên, địa phương khác đều lâm vào bóng tối, giống nhìn một cáo hồ không có sâu cạn, không biết ẩn tàng độc xà hay là con rồng dưới tán cây.

Một vầng trăng cô độc từ trong mây hiện ra, ánh sáng bàng bạc chiếu rọi cả thành Trường An.

Ánh mắt của Hứa Tiên có thể nhìn thấy, trên mái hiên có tuyết trắng đọng lại, tuy sắp bị hòa tan. Nhưng hẳn có thể cảm nhận được hơi nước rậm rạp phía chân trời, có lẽ không qua bao lâu nữa, sẽ có một đợt gió tuyết xuất hiện.

Vân Yên vui mừng nói:

- Phu quân, tại đây đẹp quá ah!

Cho dù Vân Yên ưa thích ngồi trong nhà. Nhưng không người nào không ưa thích ngắm cảnh đẹp.

Hứa Tiên tựa đầu vào lan can, ôm vòng eo nhỏ nhắn của Vân Yên, ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu nói:

- Nếu ngươi ưa thích, có thể thường xuyên đến a, ngươi muốn đi chỗ nào, ta sẽ mang ngươi đi. Doãn quận chúa đã khỏi bệnh, mang ngươi đi vườn hoa đào của nàng ta, hoa đào chỗ đó, rất đẹp.

Có đôi khi, chỉ cảm thấy nàng thật sự quá mức hiểu chuyện, chưa bao giờ thấy có nan đề gì làm khó được nàng, hiểu chuyện đến mức này, làm cho hắn cũng cảm thấy thua thiệt.

Vân Yên vui mừng nói:

- Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với phu quân là tốt rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn qua Hứa Tiên, ánh mắt lập loè như sao trời, đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc.

Hứa Tiên cúi đầu, hôn lên.

- Ta tới không đúng lúc sao?

Bị âm thanh kinh động, Vân Yên vội vàng cởi bỏ trói buộc của Hứa Tiên, đã thấy là Phan Ngọc, cũng thở ra một hơi.

Hứa Tiên cảm khái, ở hiện đại mà nói, hôn môi trên đường cái cũng không là cái gì, nhưng ở thời đại này, khung cảnh lãng mạn như thế này, bị người ta cắt đứt.

Phan Ngọc thật vất vả mới thoát khỏi tam hoàng tử, đi vào lên trên đài thì thấy hai người đang ôm hôn nhau, tuy đã có chuẩn bị từ trước, trong nội tâm vẫn có chút chua chua.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Minh Ngọc, đêm nay chúng gấp gối đầu giường nói chuyện thâu đêm a!

Trên sân thượng tùy thời có người đi lên. Đương nhiên không có khả năng thân cận cái gì, cho nên lời nói cũng chú ý hơn một chút. Nhưng hôm nay Hứa Tiên cũng hiểu được vài phần tâm tình của nữ tử, mà hắn cũng có áy náy và bất an, ngược lại không bằng buông lỏng ý chí, hảo hảo mang tới vui vẻ cho các nàng.

Phan Ngọc đỏ mặt lên, không khỏi nhớ tới những lúc ngủ chung với Hứa Tiên, cảm giác được Hứa Tiên ôm ấp, cùng với bàn tay thô ráp của hắn, vuốt ve toàn thân của nàng, loại tư vị kỳ diệu này, trong nội tâm có cảm giác chờ mong và sầu lo nói không nên lời, không khỏi lườm hắn một cái, nói:

- Mơ tưởng!

Sau đó dùng tư thái phong tình vạn chủng, trong nội tâm của Hứa Tiên khẽ động, nhin không được muốn hôn lên miệng của nàng, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòngs.

Phan Ngọc phát giác được suy nghĩ của hắn, vội lui ra sau một bước, hơi sẵn giọng:

- Sẽ có người nhìn thấy đấy! nguồn

Hứa Tiên xuất hiện thần sắc bất đắc dĩ, Vân Yên lại cười rộ lên, nói:

- Phu quân quá đáng thương.

Thần sắc Phan Ngọc khẽ động, sau đó mạnh mẽ kéo nàng vào ngực. Cả giận nói:

- Là ta mang theo ngươi tới, chỉ biết hướng về nam nhân của ngươi!

Vân Yên cũng không có chống đỡ, vui vẻ nói:

- Thiếp thân không dám quên đại ân đại đức của Phan công tử, nguyện tự tiến cử cái chiếu, báo đáp đại ân đại đức của Phan công tử.

Lúc còn Thanh Loan, nàng hồ đồ thành thói quen, nhưng lúc này lại dám trêu chọc Phan Ngọc.

Quả nhiên, Phan Ngọc bắt đầu sưng sờ.

Hứa Tiên nhìn thấy hai dung nhan tuyệt mỹ đứng cạnh nhau, không khỏi tưởng tượng ra, các nàng cùng nằm trên giường lớn, dục thể ngang dọc, tư thái uyển chuyển ôm nhau thành một đoàn, trong bụng xuất hiện một cổ lửa nóng

Hai nữ nhân chú ý tới thần sắc của hắn, cũng là người có tâm tư thất khiếu lung linh (tâm tư hiểu ý người khác nghĩ gì), sao không đoán ra được chứ.

Vân Yên nháy nháy mắt nói:

- Phu quân đang muốn làm chuyện không tốt.

Phan Ngọc xấu hổ khẽ gất một tiếng, nói:

- Mơ tưởng.

Bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân truyền tới, vội vàng buông Vân Yên ra.

Ánh mắt Thường Hi lóe lên, làm như thấy cái gì đó, nhưng vẫn tiến lên phía trước, nói:

- Vừa rồi cảm ơn Vân tỷ tỷ.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng dưới ánh trăng, trong đôi mắt đen mang theo nét u buồn, càng lộ ra nét xinh đẹp.

Vân Yên khen:

- Ngộ tính của người rất tốt, chỉ cần dùng nhiều tâm tư chút ít, thì tạo nghệ trên cầm sắt rất cao. Ta còn đang suy nghĩ tới một thời điểm, cùng người cầm sắt hợp tấu.

Thường Hi thi lễ nói:

- Đa tạ Vân tỷ tỷ nâng đỡ.

Trên khuôn mặt của nàng xuất hiện thần sắc đấng chất.

- Nhưng thành tựu cao hơn nữa thì thế nào, không thể thay đổi được sự thật.

Tất cả tài hoa của nàng, chỉ vì gia tăng giá trị của nàng lên mà thôi.

Vân Yên vỗ bả vai của nàng, nhưng cũng biết nàng khó xử, so với mình lúc trước, áp lực còn lớn hơn nhiều. Chỉ có thể nói chút ít lời an ủi ngữ.

Phan Ngọc cũng nói:

- Thường Hi cô nương, người cũng không cần quá mức lo lắng, chuyện gì cũng có khả năng chuyển cơ.

Thường Hi nhìn qua Phan Ngọc nói:

- Phan công tử, người nguyện ý ban thưởng Thường Hi cơ hội chuyển cơ sao?

547. Chương 546: Vân Nguyệt. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 546: Vân Nguyệt. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong mắt có hào quang chờ mong.

Lúc này, một đám mây đen che phủ ánh trăng, cho nên bầu trời tối lại, trên đài, cũng tối sầm xuống.

- Cái này...

Phan Ngọc do dự, muốn chuộc thân cho Thường Hi, nhưng phải được ông chủ chân chính của Phù Dung Viên đồng ý, nhưng đây là chuyện không thể nào, mặc cho ai cũng không chịu dễ dàng buông tha cây rụng tiền của mình, tại Hàng Châu dựa vào thế lực của Phan gia, đương nhiên có thể dễ dàng chuộc thân cho Vân Yên, nhưng ở kinh thành thì không đơn giản như vậy.

Gần đây đã truyền ra tiếng gió, Cảnh Hội Hoa Xuân tiếp theo của Phù Dung Viên, Thường Hi sẽ lên đài.

Cái gọi là Cảnh Hội Hoa Xuân chính là lúc kỹ nữ phải phá thân, bày ra dáng người, dung mạo và tài nghệ xuất chúng của mình ra cho người ta xem, cho tất cả khách quý trả giá cao, người trả giá cao nhất sẽ có được trong trắng của kỹ nữ, sau khi trải qua lần hội này, thì nàng không còn giữ mình trong sạch được nữa, lại thấy Thường Hi tâm thần đại loạn, xem ra là thật.

Thần sắc chờ mong của Thường Hi biến thành ảm đạm, lại từ ảm đạm hóa thành cô tịch, nói:

- Là Thường Hi làm cho Phan công tử khó xử, Thường Hi xin cáo lui.

Trong nháy mắt lại hóa thành tiên tử băng lãnh, trong mắt đã hiện ra một cổ quyết tuyệt.

Trong sát na nàng quay người đi, Hứa Tiên nói:

- Thường Hi cô nương, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi.

Trong lòng của hắn đã có lập kế hoạch, chuộc không được, vậy thì đoạt ra, mang đi là được, tuy an bài có rất nhiều phiền toái. Nhưng phiền toái cũng chỉ là sau đó mà thôi.

Thường Hi kinh ngạc xoay đầu lại, đã thấy Hứa Tiên dùng ánh mắt khẳng định nhìn mình, khuất thân nói:

- Đa tạ Hứa công tử.

Tâm tình tuy khẩn thiết, nhưng cũng không tin Hứa Tiên thật sự có đủ khả năng giúp nàng.

Phan Ngọc nói:

- Người không cần hoài nghi, hắn đã nói có thể giúp ngươi, thì sẽ làm được, ngươi trở về chờ là được.

Thường Hi thấy Phan Ngọc cũng khẳng định như thế, cũng tin tưởng, vội vàng hành lễ nói:

- Nếu Hứa công tử có thể cứu Thường Hi ra khổ hải, ta... Ta nhất định sẽ báo đáp ngươi.

Nàng vốn định nói muốn lấy thân báo đáp, làm nô tỳ, nhưng với tính tình của nàng, chung quy không cách nào nói ra những lời này, bởi vì nàng không có thể đánh bạc, dù sao đến lúc đó cũng chỉ có con đường ủy thân cho hắn, cũng không cần nói thêm cái gì.

Hứa Tiên nói:

- Cũng không cần ngươi báo đáp, ai, tính toán, đến lúc đó rồi nói sau! Tại đây gió lớn, ngươi mặc đơn bạc, nên đi vào nhanh đi.

Hôm nay mình tới đây lần đầu tiên, hoa khôi của Phù Dung Viên biến mất, không khỏi làm cho người ta hoài nghi. Hắn chuẩn bị chờ thêm hai ngày, liên tục tiếp đem Thường Hi lên ra ngoài, đến lúc đó lại cho Phan Ngọc an bài cho nàng là được.

Thường Hi thấy bộ dáng tự tin của hắn cũng bình tĩnh trở lại, trong khoảng thời gian ngắn giống như tìm được chỗ dựa, tâm thần của nàng mấy ngày nay vô cùng hỗn loạn, ánh trăng xuyên qua mây đen, lại lộ ra ánh sáng màu bạc chói lọi, nước mắt trên mặt của nàng chảy dài, tràn đầy sáng rọi.

Cảm kích nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Vậy Thường Hi sẽ đợi tin lành của Hứa công tử.

Thi lễ thật sâu, sau đó quay người rời đi.

Trắng sáng phía chân trời, lại một lần nữa tiến vào trong mây đen.

Con mắt của Phan Ngọc có chút nheo lại, Vân Yên thì mở to mắt phượng nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm thấy không được tự nhiên, nói:

- Các ngươi nhìn ta làm gì, tuyệt đối không như các ngươi tưởng tượng đâu!

Hắn tự nhận mình không có khao khát mỹ nữ tới mức như các nàng suy nghĩ.

Vân Yên rất tri kỷ nói:

- Phu quân, ngươi cao hứng là tốt rồi, ta cũng không ngại nhiều thêm muối muối.

Phan Ngọc cũng rất sáng lạn. Nói:

- Đúng vậy a, hoàn toàn không cần cân nhắc tới chúng ta đâu.

Hứa Tiên thở dài thật sâu, nói:

- Biết rõ không tín nhiệm nam nhân của mình sẽ có kết cục gì không?

- Cái gì?

Hứa Tiên hung ác nói:

- Buổi tối các người sẽ biết rõ!

Vân Yên vô ý thức bảo vệ bờ miệng, Phan Ngọc mở quạt xếp ra, ngạo nghễ nói:

- Người dám!

Quạt cây quạt, rõ ràng là che dấu bất an trong nội tâm của mình.

Góc đông nam của Tử Vân Lâu, chẳng biết lúc nào có một đạo thân ảnh màu trắng, đứng dưới chân quan sát Phù Dung Viên, cười hì hì, nói:

- Thật náo nhiệt ah! Nếu như có một mối lửa, chẳng phải sẽ càng náo nhiệt hơn sao?

Bộ dáng tươi cười tùm tùm, giống như tiểu hồ ly trộm gà. Vào lúc này giơ tay nhắc chân, cũng sinh ra mị lực.

Bỗng nhiên hô hấp của nàng rối loạn, nhãn châu đáng yêu xoay động, cái đầu đang ngửi ngửi tìm kiếm cái gì đó, rốt cuộc chớp mũi nhìn lên đỉnh câu nhất của tòa lầu, trong mũi phun ra một ngụm khí trắng, nói:

- Hừ, là mùi thú vị của hai gia hỏa kia.

Nàng không khỏi mãi mãi hàm răng bén nhọn.

Ồ, dường như có cái gì khác? Là mùi của sói, chẳng lẽ ba gia hỏa kia nhập thể rồi sao?

Nàng cười rộ lên, đến đây đi, loạn đi, càng loạn càng tốt, một đám người giết tới giết lui chơi mới nhất.

Nhưng hiện tại còn cần một chút đồ vật phải chuẩn bị, đơn đả độc đấu không phải yêu thích của nàng, hơn nữa khó có được một lần hạ giới, tên khốn kia là chuyện nhỏ, hảo hảo vui đùa một hồi mới tốt.

Nàng nhanh chóng tìm được chuyện khiến nàng thú vị, nàng nhìn thấy trong những ngọn đèn dầu huy hoàng của Phù Dung Viên, che dấu bóng tối thật sâu, Tử Vân Lâu nguy nga, chôn sâu những câu chuyện cũ sắp quên mất. Có lẽ thi hài đã hóa thành tro bụi, nhưng oán hận thì không cách nào tiêu tán theo thời gian, chỉ biết càng ngày càng sâu, càng áp cũng lệ.

Hận, vĩnh viễn còn khó quên hơn yêu.

Lúc này, rất nhiều bồi bàn đang mang bàn đi lên đài. Đang thu dọn yến hội.

Tam hoàng tử dẫn mọi người rời khỏi đài, Hứa Tiên vừa hỏi mới biết, Thường Hi đang muốn biểu diễn vũ điệu dưới ánh trăng, đây là một trong những tuyệt nghệ của Thường Hi.

Trong mắt tam hoàng tử đã có vài phần men say, cầm kim bôi, cười nói:

- Đối với rượu và ca vũ, chính là nhã hứng của Tào Mạnh Đức. Nay chúng ta tụ tập, càng vượt qua người xưa, mà Trích Tinh Đài này cao hơn cả Đồng Tước Đài. Lại ngắm mỹ nữ múa dưới trăng, so với Tào Mạnh Đức, còn cao hơn vài phần, đến, bổn hoàng tử kính chư vị một ly.

Hứa Tiên âm thầm nhú mày, bởi vì tam hoàng tử rất có tâm của bá vương, lại lấy mình so sánh với Tào Mạnh Đức. Nhưng mà, tuy mình không hiểu xem bói, thực sự cảm giác ra ví von này có rất nhiều không ổn, Tào Mạnh Đức đại yến Trường Giang, sau khi hoành giáo làm thơ, lập tức đại bại ở Xích Bích.

Nhưng tam hoàng tử đang có cao hứng, mọi người chỉ là nhao nhao hòa cùng, ai đi trêu chọc hấn. Tam hoàng tử nguyện làm Tào Tháo, bọn họ cũng không muốn làm Lưu Phức.

Sau đó Thường Hi đổi vũ phục đi ra. Kỹ thuật nhảy được xưng tụng là cực đẹp, có lẽ bởi vì nàng không còn phiền não, trong nội tâm vui sướng, múa càng tận hứng.

Nhưng trong nội tâm của Hứa Tiên, đã sớm có được nữ tử múa dưới trăng rồi, ngày đó Tiểu Thiên múa dưới ánh trăng, đến nay nhớ lại vẫn có cảm giác kinh diễm. Xem tình cảnh này, không khỏi nhớ tới Tiểu Thiên ở xa ngàn dặm, tâm tình nhất thời kích động.

548. Chương 547: Nâng Cốc.

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 547: Nâng cốc.

Phan Ngọc cho rằng hắn đang trầm mê trong vũ khúc của Thường Hi, thậm chí nháy mắt với Vân Yên, Vân Yên cũng xuất ra biểu lộ bất đắc dĩ, sau đó đưa tới lên hông của Hứa Tiên, nhẹ nhàng niết một cái. Hứa Tiên quay đầu lại đã thấy Vân Yên hướng Phan Ngọc bữu môi, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Đợi cho Thường Hi dừng múa, mọi người phát ra âm thanh ủng hộ, say rượu ba phần, tình trạng càng không chịu nổi. Như vừa rồi còn có mấy phần rụt rè, thần sắc vào lúc này lại hận không thể tiến lên xé quần áo của nàng xuống. Nàng nhìn về phía của Hứa Tiên, đã thấy hắn cùng Phan Ngọc trao đổi suy nghĩ, có chút yên lòng, xem ra Hứa công tử thật sự không có sắc tâm với mình, hắn nói nhất định có thể giúp mình.

Rượu đã tới lúc hưng phấn, tam hoàng tử lại bảo mọi người làm thơ giúp vui, lúc này xuất khẩu thành thơ, mọi người nhao nhao xu nịnh nói:

- Thơ hay, thơ hay.

Ý thơ xa xưa, đọc lên vô cùng có dư vị. Điện hạ quả nhiên là thiên phú dị bẩm.

Làm thơ luân phiên, lúc này tới phiên của Hứa Tiên, ngay cả Vân Yên cũng làm một bài, lịch sự tao nhã tinh tế, được không ít người khen ngợi, đã thấy Hứa Tiên vẫn còn tự định giá.

Lập tức có người cười nói:

- Hứa công tử, người còn không vui sao?

- Hứa công tử là Trích Tiên hạ phàm, làm sao không vui được, rõ ràng là xem thường chúng ta.

Tình cảm quần chúng nhất thời phấn nộ, cho nên vô cùng tức giận tư thái ngạo mạn của Hứa Tiên hôm nay, cho nên lúc này bạo phát ra.

Vân Yên nói:

- Ta sẽ thay phu quân làm một bài thơ!

Có nam nhân say chuyển choáng, đỏ bừng cả khuôn mặt, chóng mặt nói:

- Không được, phải hiến vũ mới được.

- Hứa công tử quả nhiên tài học cái thế, ẩn giấu công phu mà thôi, sao có thể để nữ nhân thế được.

Vân Yên giận dữ, đang muốn đứng lên, lại bị Hứa Tiên đè lại.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đã có đom đóm phía trước, trăng sáng cần gì phải nhô cao! Bằng không thì, không cần thận quá nhiều nhả hứng làm thơ của chư vị, chẳng phải là tội lớn sao.

Bị người ta khiêu khích mấy lần, hắn cũng có chút không nhịn được. Ngụ ý chính là các người chỉ là đom đóm, mà ta là mặt trăng, thời điểm mặt trăng nhô lên cao. Bọn người phải xấu hổ muốn chết.

Tràng diện yên tĩnh, chẳng ai ngờ rằng Hứa Tiên lại nói ra lời như vậy.

- Lớn mặt!

- Cuồng vọng!

Âm thanh quát lớn, không dứt bên tai.

Trong mắt của Thường Hi hiện ra vẻ khó tin, không ngờ Hứa Tiên lại nói thế, chỉ có Phan Ngọc mỉm cười nhìn qua Hứa Tiên.

Trong nội tâm tam hoàng tử tức giận, nghe những lời vừa rồi của Hứa Tiên, rõ ràng xem hấn như con đom đóm, cau mày nói:

- Hứa Tiên, nếu như ngươi làm không ra...

Hứa Tiên cười ngắt lời, nói:

- Ngươi làm khó dễ được ta?

Hôm nay ngươi đã không cho ta mặt mũi, còn dám uy hiếp ta.

- Ngươi... Tốt!

Tam hoàng tử không thể nói thêm cái gì được nữa.

Tức giận của mọi người chưa tan, thấy sắc mặt của tam hoàng tử tái nhợt, cảm giác say cũng tỉnh lại vài phần. Hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới hấn không xem tam hoàng tử vào mắt. Bọn họ tuy nhìn thì tiêu sái, nhưng cho dù trong lúc nói cười, cũng phải rất cẩn thận, bởi vì có rất nhiều quy tắc ngầm, phụ thân người là chức quan gì, phụ thân ta địa vị ra sao, đủ loại chuyện, cho nên càng thành thật lão luyện.

Bất luận kẻ nào xúc phạm những quy tắc này, trong mắt bọn họ đều là biểu tượng gây thối, nhưng giờ phút này Hứa Tiên đã không phải là xúc phạm, mà là không xem quy tắc của bọn họ vào mắt. Lại không biết lực lượng của Hứa Tiên, đã siêu thoát thể tục, đương nhiên sẽ không bị quy tắc của thế tục trói buộc, ngày thường hiền hoà chẳng qua là vì tính cách của hấn ôn hòa, nhưng không có nghĩa là hấn gặp ai cũng ôn hòa như thế.

Hứa Tiên cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó lên tiếng ngâm:

Thanh thiên hữu nguyệt lai kỷ thì,

Ngã kim đình bôi nhất vấn chi!

Nhân phan minh nguyệt bất khả đắc,

Nguyệt hành khước dữ nhân tương tuý.

Kiểu như phi kính lâm đan khuyết,

Lục yên diệt tận thanh huy phát

Đân kiến tiêu tông hải thượng lai,

Ninh tri hiểu hướng vân gian một.

Bạch thổ đảo được thu phục xuân,

Thường nga cô thê dữ thủy lân.

Kim nhân bất kiến cổ thì nguyệt,

Kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân.

Cổ nhân kim nhân nhược lưu thủy,

Cộng khan minh nguyệt giai như thử.

Duy nguyện đương ca đối tửu thì,

Nguyệt quang thường chiếu kim tôn lý.

Dịch thơ:

Trăng kia đến tự thuở nào?

Nay ta ngưng chén rượu đào hỏi trăng!

Người không vin được trăng vàng,

Trăng cùng người mãi dặm ngàn có đôi.

Gương trăng vút tận cõi trời,
Trăng tan khói biếc, rạng ngời muôn nơi.
Biển đêm người thấy trăng soi,
Đâu hay mai sớm trăng cội tạ từ.
Thỏ còn giã thuốc xuân, thu,
Hằng Nga đơn bóng thẩn thờ gió mây.
Vàng trăng cổ tích ai hay?
Trăng này từng chiếu mấy đời cổ nhân.
Người xưa nay, tựa nước nguồn
Đã từng chung ngắm trăng non một thời
Ta say ca hát rượu mời,
Mong vàng trăng toả sáng soi chén vàng.

* Đây là bài Nặng chén rượu hỏi trăng của Lý Bạch.

Đợi cho Hứa Tiên ngâm xong câu đầu tiên, Phan Ngọc cùng Vân Yên đã hiện ra thần sắc bình yên. Mọi người dồn hết trí lực tìm ra câu chọc ngoáy, đợi cho toàn bộ bài thơ ngâm xong, tất cả vắng lặng. Thơ của Lý Bạch, lưu truyền thiên cổ, minh diệu cổ kim, thường nhân sao có khả năng bắt bẻ được.

Trong nội tâm Thường Hi tán thán, nói:

- So sánh với những bài thơ vừa rồi, đúng là đom đóm so với ánh trăng đầy!

Câu “Trăng này từng chiếu mấy đời cổ nhân. Người xưa nay, tựa nước nguồn.” ý vị sâu xa, làm cho người ta cảm khái thật sâu. Nhưng lại không biết, câu “Hằng Nga đơn bóng thẩn thờ gió mây”, là nói mình sao?

Phan Ngọc ra mặt giảng hòa, tam hoàng tử gượng cười ứng vài câu, húng làm thơ của mọi người tan hết, không bao lâu liền tán tịch rời đi.

Phan Ngọc nói:

- Thời điểm không còn sớm, đêm nay chúng ta nên nghỉ lại chỗ này một đêm.

- Ở chỗ này?

Phan Ngọc nói:

- Nếu là muốn người thị tẩm, có thể đi xuống dưới chọn một người.

Hứa Tiên khê mỉm cười nói:

- Ta muốn người thị tẩm.

Phan Ngọc xấu hổ tránh lui, an bài gian phòng.

Phòng trong Phù Dung Viên còn hào phóng xa xỉ hơn phòng của Phan gia. Bảy tám cây nến chiếu sáng khắp căn phòng, trong phòng toàn bộ do giường trúc trải thành, chân trần dẫm lên trên, xuất hiện cảm giác mát lạnh.

Hứa Tiên đem thân thể ném lên giường, cảm thấy lúc này vô cùng hưởng thụ, mở ra hai tay nói:

- Đến đây, hai vị mỹ nhân!

Vân Yên đã tiến vào trong ngực của hắn.

Phan Ngọc do dự một chút, cũng chậm chậm nằm bên cạnh hắn, bị cánh tay lớn của hắn ôm vào trong ngực.

Hứa Tiên nhẹ ngửi ngửi hương thơm khác nhau của hai người, tâm thần nhất thời bình yên.

Phan Ngọc ngồi dậy nói:

- Các người nghỉ ngơi thật tốt, ta ở ngay bên cạnh.

Để tránh bị người ngoài nhìn thấy sinh ra lòng nghi ngờ. Nàng tự nhiên không có khả năng ngủ cùng phòng với Hứa Tiên.

Hứa Tiên lại nói:

- Đi trong phòng một vòng, cũng phải trở lại nơi này.

Vân Yên cũng cười nói:

- Đúng vậy a, Phan công tử, hôm nay đa tạ người dẫn ta đến, cho nên ta phân một nửa phu quân cho người.

Phan Ngọc hơi sấn giọng:

- Cái đó người cũng muốn phân.

Xấu hổ nhìn Hứa Tiên nói:

- Ân, chờ một chút ta sẽ tới đây.

549. Chương 548: Mây Mưa. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 548: Mây mưa. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Đi ra cửa.

Vân Yên cười và thì thầm với Hứa Tiên:

- Phu quân, tối nay người sẽ được hoàn thành tâm nguyện, trái ôm phải ấp.

Hứa Tiên mạnh mẽ xoay người, áp nàng dưới thân, nói:

- Trái ôm phải ấp như thế nào đủ?

Vân Yên nhạy cảm cảm giác được thân thể của hắn biến hóa, đụng trúng thân thể được mấy lớp quần áo của nàng che chắn, trong nội tâm của nàng hoảng hốt, đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, âm thanh như muỗi kêu, nói:

- Chỉ cần người có thể thuyết phục được tỷ muội khác, ta tùy người ưa thích là được.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta biết ngiên nhi nghe lời nhất.

Cúi đầu hôn lên cổ thon dài của nàng, nhẹ nhàng hôn lên, lập tức cái cổ trắng nõn, nhiễm một tầng đỏ tươi.

Vân Yên “Ừm” một tiếng, thở hào hển. Hứa Tiên thò tay cởi bỏ đai lưng của nàng, lại cởi áo của nàng ra, cho đến khi thân thể mềm mại của nàng bày ra trước mặt, nàng giống như con dê con, da thịt lóc sáng, hai điểm đỏ thắm theo hô hấp rung rung lên.

Xúc giác mềm mại làm cho nội tâm của Hứa Tiên đại động, Vân Yên nói:

- Phu quân, đừng, chờ một chút Phan công tử còn tới.

Hứa Tiên đương nhiên sẽ không làm cho nàng khó chịu, vuốt vuốt bộ ngực đầy đặn của nàng, cười nói:

- Đi tắm rửa trước đi

Nói xong liền ôm ngang người của nàng, đi vào gian phòng bên kia.

Gian phòng bên kia, dùng bình phong ngăn cách, có một nhà tắm công cộng do cẩm thạch điêu khắc, chỉ cần đẩy đầu rồng bằng đồng, sẽ có nước ấm rót vào bên trong, tương tự với công nghệ của đời sau. Nhưng đằng sau phương tiện đơn giản này, lại hao tổn công sức của vô số người ngày đêm nấu nước nóng. Sau đó dùng ống trúc dẫn vào tất cả gian phòng.

Hứa Tiên thử xem nước ấm, bỏ Vân Yên vào. Rồi sau đó cũng cởi quần áo, nhảy xuống nước, ôm Vân Yên vào trong ngực.

Phan Ngọc trở lại phòng, nghỉ trong chốc lát, sau đó thổi tắt các ngọn nến, đang muốn theo cửa sổ tiến vào trong phòng của Hứa Tiên, bỗng nhiên nghe được âm thanh đập cửa.

Phan Ngọc đi ra mở cửa phòng, đã thấy chính là Mỹ Cơ của tam hoàng tử, đang dịu dàng đứng trước mặt của nàng.

Mỹ Cơ ngọc diện hồng nhuận phơn phớt ửng ửng, nói:

- Phan công tử, điện hạ nhà ta bảo ta qua thị tắm cho ngài, đêm lạnh tịch mịch, cố ý, cố ý cho ta làm ấm giường cho công tử.

Thị nữ khác trong hành lang vô cùng xấu hổ nhìn Phan Ngọc, nhưng lệnh của tam hoàng tử không thể làm trái, khá tốt Phan Ngọc cũng làm cho nàng chán ghét, ngược lại có vài phần ưa thích.

Phan Ngọc phát phát tay nói:

- Không cần, ta muốn ngủ, người trở về đi!

Mỹ Cơ vội vàng quỳ xuống, nói:

- Thỉnh công tử ngàn vạn không nên từ chối, bằng không thì điện hạ nhất định sẽ trách phạt thiếp thân.

Trong mắt có nước mắt chảy xuống, nàng rất e ngại tam hoàng tử.

Phan Ngọc vội vã cùng Hứa Tiên gấp gờ, có vài phần không kiên nhẫn nói:

- Ta nói không cần.

Mỹ Cơ tiến lên một bước, đi vào trong phòng, cắn răng một cái vạch trần cầu nhung trên người, bên trong không mảnh vải che thân, bày ra thân hình hấp dẫn ngạo nhân.

Phan Ngọc lại nhú mày, loại tình huống này, đúng là không dễ dàng cự tuyệt, lãnh đạm nói:

- Người trước vào đi!

Mỹ Cơ cảm kích nói:

- Cảm ơn Phan công tử.

Bề bộn bao bọc thân thể lại. Đi vào trong phòng.

Phan Ngọc đóng cửa phòng, nói:

- Mấy ngày gần đây ta luyện công tới chỗ khẩn yếu quan đầu, không thể hành lạc, người một mình ngủ ở đây một đêm đi.

Nói xong trở về giường ngồi xuống đã tọa, lời này cũng không hoàn toàn nói ngoa. Mặc dù nàng đã khơi thông hai mạch Nhâm Đốc, nhưng dù sao cũng mượn nhờ ngoại lực, vẫn có rất nhiều chỗ chưa đủ, mấy ngày

này nàng chuyên môn tu hành củng cố, muốn thông hiểu đạo lý của nội lực. Đợi thời điểm tu hành, mới có thể làm chơi ăn thật.

Trong nội tâm Mỹ Cơ lúc này rất thoải mái, nhưng có chút không vui, cho nên nói lời cảm tạ, đi vào bên giường, cõng cầu nhung trên người ra, lấy thân thể xích lóc nhìn qua Phan Ngọc, đã thấy nàng chỉ ngồi trên giường mà thôi, cũng không hỏi mình cái gì, mới rút vào giữa giường.

Hứa Tiên cùng Vân Yên ở trong phòng thấy Phan Ngọc lâu rồi không vào, dùng Thông Thiên Nhãn nhìn qua vách tường ngăn, mới biết được tình cảnh của Phan Ngọc, truyền âm nói:

- Minh Ngọc, làm sao vậy?

Nội lực dễ dàng xuyên thấu vách tường cách trở. Lọt vào tai của Phan Ngọc.

Phan Ngọc cũng dùng truyền âm nhập mật giải thích một phen, Hứa Tiên nói:

- Đợi nàng thiếp đi, ta điểm huyết ngữ của nàng ta.

Phan Ngọc ngẫm lại nói:

- Hán Văn, ta thấy mình nên chuyên tâm tu hành a.

Hôm nay tiếp xúc với Hứa Tiên một phen, tâm thần càng khó kiềm chế, thoát nhìn Vân Yên nói thực, trước khi mình Trúc Cơ thành công, nên hạn chế thời gian ở cùng với hắn, hơn nữa ba người ở cùng một chỗ, cảm giác thật sự quá kỳ quái, nàng cũng không nắm chắc chính mình không ghen.

Hứa Tiên ngẫm lại nói:

- Cũng tốt, ngươi nên tu hành thật tốt đi.

Phan Ngọc ứng một tiếng, cảm giác tâm thần của mình đã bình tĩnh trở lại, nhưng cũng bắt đầu tán loạn. Thở dài, chỉ có thể tu luyện.

Vân Yên nói:

- Phu quân, làm sao vậy?

Hứa Tiên nói:

- Đêm nay cũng chỉ còn lại có ta và ngươi.

Vân Yên không chịu nổi ánh mắt sáng quắc của hắn, cúi đầu nói:

- Vậy sao?

Hứa Tiên thở dài nhẹ nhõm, nói:

- Đường như rất không tồi a!

Động tác trên tay bắt đầu bừa bãi.

Vân Yên khẽ gạt đầu, dường như cảm giác được cái gì đó, trong hơi nước bốc lên, thân thể của Vân Yên tràn ngập cảm giác, cũng phát ra tư vị khó nói nên lời. Dưới sự vuốt ve của Hứa Tiên, nhiễm một tầng đỏ tươi, cũng càng mê người hơn trước.

Hứa Tiên đặt tay lên thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, ôm nàng vào trong ngực, thân hình của hai người dán sát vào nhau

- Ah!

Vân Yên kinh hô một tiếng, cảm giác dưới móng truyền đến tư vị khác thường, tên đã lên dây, trong nháy mắt như có lửa đốt toàn thân của nàng, cơ hồ toàn thân như muốn xụi lơ. Nàng dùng cuối cùng khí lực cuối cùng nói bên tai của Hứa Tiên:

- Phu quân. Đến bên giường có được không?

Âm thanh nho nhỏ mà ôn nhu, suýt nữa làm cho Hứa Tiên không giữ được.

Hứa Tiên nâng hông của nàng lên, “Xôn xao” một tiếng từ trong nước đứng lên, đi ra bên ngoài. vẫn bảo trì tư thái vốn có, Vân Yên theo bản năng khép hai chân lại, nhanh chóng quấn chặt vòng eo của Hứa Tiên, hai tay vẫn ôm lấy cổ của hắn, cứ như vậy bám vào người của hắn.

- Phải lau mình trước đã.

Vân Yên cẩn thận cầm khăn tắm, bắt đầu lau nước khắp người.

Nàng đứng trước bình phong, trên da thịt còn rất nhiều giọt nước, da thịt trắng như trứng gà vừa bóc vỏ, hai tay lau sạch mái tóc dài, khẽ nghiêng thân thể, hai chân hợp thành một đường, có chút uốn lượn, thân thể uốn lượn tự nhiên.

Da thịt của nàng giống như hài nhi, trong trắng lộ hồng, giống như sờ lên sẽ có nước tràn ra, cho dù đầu gối hay chân ngọc, không tìm được chỗ thô ráp nào, mái tóc dài ướt đầm rối tung. Lờ mờ vật che chắn dung nhan của nàng. Trong đôi mắt của nàng như có sương mù, không dám nhìn thẳng đôi mắt của Hứa Tiên, mượn cách lau khô người, ổn định nội tâm của mình.

Nàng biết rõ, qua đêm nay, rất nhiều chuyện không còn giống như trước nữa. Mặc dù mình đã sớm chuẩn bị trước, nhưng sự đảo lộn đầu, cho nên có chút luống cuống tay chân.

550. Chương 549: Mây Mưa. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 549: Mây mưa. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên chỉ đứng ở một bên, lẳng lặng thưởng thức, bỗng nhiên mỉm cười, nói:

- Ta đi ra ngoài chờ người.

Sau đó vượt qua tấm bình phong, nước trên người của hắn biến mất.

Vân Yên thở phào, cảm giác vừa rồi bị hắn nhìn chăm chú, thân thể như muốn bốc cháy. Cúi đầu nhìn qua cái bóng của mình trong nước, thân thể thướt tha trắng nõn, cũng cảm thấy thoải mái, chắc hẳn hắn sẽ thích a!

Hứa Tiên nằm trên giường lớn, cũng không có thử dùng Thông Thiên Nhân nhìn xuyên qua tấm bình phong mỏng kia, mà lẳng lặng chờ đợi, tim đập cũng nhanh hơn.

Vân Yên đi qua bình phong, thân thể trùm khăn tắm, bộ ngực phía trên lộ ra phân nửa, khe rãnh sâu không thấy đáy, phía dưới chỉ che tới bẹn đùi, cũng không che hết hông ngọc. So với không mảnh vải che thân, càng thêm mê người.

Vân Yên vòng eo khoắn bầy, chậm rãi đi đến bên giường, nhẹ nhàng tiếng kêu:

- Phu quân.

- Yên nhi.

Hứa Tiên nhẹ nhàng kéo một cái, khăn tắm từ trên người của nàng chảy xuống, dáng người thướt tha mềm mại. Tận lực ôn nhu ôm lấy nàng. Xoa nhẹ, chậm rãi làm tăng dục vọng của nàng lên.

Vân Yên ngửi ngửi khí tức trên người của hắn, cũng cảm thụ vuốt ve, đôi mắt như phượng, mũi như ngọc, trong đôi mắt đỏ mọng của nàng thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ, như đang từng bước đi vào thế giới khác.

Bỗng nhiên nàng nói:

- Đợi một chút!

Thiếu chút nữa quên chuyện quan trọng.

Trong ánh mắt của Hứa Tiên, nàng từ trong đồng quần áo bên giường tìm được cái khăn tay trắng, kê lót ở giữa đùi, ngượng ngùng nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên áp lên thân thể của nàng, nàng thông minh chậm rãi tách đùi ngọc ra, nhìn qua đôi mắt của Hứa Tiên, nói:

- Mong quân thương tiếc!

Hứa Tiên thở sâu, hôn lên trán của nàng, nói:

- Yên nhi, ta yêu nàng!

Vân Yên vui mừng, ngay sau là cảm giác bị xé rách thân thể, làm cho nàng nhú mày, nhắm hai mắt lại, khóe mắt xuất hiện một chút nước mắt, theo khóe mắt chảy xuống, sau đó được Hứa Tiên hôn đi.

Nàng cũng không thể nói rõ tư vị trong nội tâm của mình, loạn thành một bầy, tim đập nhanh chóng, cùng nhịp đập của hân hòa vào nhau. Nắm tay ở đầu đường Hàng Châu, bỗng nhiên những hình ảnh khi nàng gặp Hứa Tiên hiện ra, như nhảy động trước mắt. Chỉ biết trong nội tâm, không có chút tiếc nuối, một âm thanh nhẹ nhàng cảm thán, ta là nữ nhân của hân.

Sau khi đau xót qua đi, nàng mở hai mắt ra, cảm thụ cảm giác khi hòa vào nhau với hân, so sánh với cảm thụ này, thì dục vọng cuộn cuộn trong người chẳng có gì đáng nói.

- Phu quân, có thể.

...

- Đông đông đông!

Tiếng đập cửa làm cho Hứa Tiên từ trong mơ màng tỉnh lại. Tất cả mỹ diệu tối qua giống như mộng cảnh, nhưng chỉ có nữ tử đang lẳng lặng ngủ bên cạnh, làm cho hân cảm thấy tất cả thật không uống phí.

Sắc trời xuyên thấu qua khe cửa, chiếu vào vải giường, mây đen giống như đang tán lác khắp bờ vai của nàng, có thể nhìn rõ dung nhan bên dưới.

Hứa Tiên nhin không được đẩy mái tóc của nàng ra, sau đó hôn lên trán của nàng.

Vân Yên động động bờ môi, phát ra vài tiếng nói mơ, nỉ non không rõ cái gì, còn không chịu tỉnh lại.

Hứa Tiên dùng chăn che thân của nàng lại, đêm qua đã làm nàng mệt muốn chết.

- Hán Văn!

Ngoài cửa có tiếng của Phan Ngọc kêu lên.

Hứa Tiên mở cánh tay của nàng ra, đi mở cửa phòng, Phan Ngọc thấy bộ dáng hồng hào của hân, nghi ngờ nói:

- Người làm sao vậy? Chúng ta nên đi a!

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Chậm chút đi, Yên nhi vẫn còn ngủ.

Phan Ngọc kinh ngạc nói:

- Vẫn còn ngủ? Cũng đã trưa rồi đấy.

Cho dù ngủ nướng cũng có chút quá phận.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nói nhỏ vào tai của nàng vài lời, sắc mặt Phan Ngọc hơi đỏ lên, nói:

- Vậy hãy cho nàng ngủ nhiều hơn một lát, ta đi bảo người mang thức ăn tới cho các người.

Quay người đi ra ngoài, khi đi ra cửa, quay đầu nói:

- Hai ngày nay người nên ở cùng nàng nhiều một chút.

Sau đó nhanh chóng đi xuống lầu.

Hứa Tiên sững sờ, sau đó cười cười, đóng cửa lại, trở lại giường, ôm chặt Vân Yên.

Vân Yên trong giấc mộng mất đi hần ôm ấp, đang có chút nhẩn máy, khi ôm được ăn, lông mày mới giãn ra, thư thư phục phục nằm trong ngực Hứa Tiên.

Đợi cho nàng từ trong giấc ngủ tỉnh lại, đã thấy Hứa Tiên đang mỉm cười, đỏ mặt lên nhanh chóng nhắm đôi mắt lại, sau đó lại mở ra.

Vân Yên nhớ tới đủ loại chuyện đêm qua, trong nội tâm càng ngượng ngùng, không biết thừa nhận bao nhiêu lần trùng kích của hần, vốn ở trên giường, về sau nói muốn đi tắm rửa rồi ngủ, kết quả lại ở trong nước, về sau tới sà n nhà. Trong căn phòng rộng rãi này, ở đâu cũng lưu dấu của nàng và hần, trong miệng khi thì phát ra âm thanh uyển chuyển, khi thì cao vút, hiện tại nhớ tới còn không muốn thừa nhận những âm thanh đó đã phát ra từ trong miệng của nàng, càng về sau ngay cả khí lực rên rỉ cũng không có, lần lượt bị hần đưa lên cao trào, trong lúc vô số lần. Nàng cho rằng mình sắp chết vì sướng.

Trí nhớ cuối cùng, chính là bất tỉnh khi đang lên cao trào, sau đó tỉnh lại thì như thế này. Toàn thân xụi lơ, không còn chút khí lực động đậy mấy may, mệt mỏi tới mức không động đậy được ngón tay. Kỹ thuật nhảy của nàng xuất chúng, về sau có học thêm một ít võ nghệ, thể lực không tính là kém, nhưng dù sao vẫn là thân thể của người phàm, so sánh với thân thể như bạo long của Hứa Tiên, không cùng cấp bậc. Cho dù là sử dụng tay hay miệng, cũng không cách nào hoàn toàn thỏa mãn hần được.

Hứa Tiên ngồi thẳng người dậy, vuốt ve tấm lưng của nàng, cười nói:

- Yên nhi, tối hôm qua rất tốt ah!

Vân Yên nhịn không được nhẹ nhàng cắn hần một ngụm, lại nói:

- Không muốn!

Cũng cảm nhận được Hứa Tiên biến hóa, hiện tại nàng thật sự không cách nào cho hần thảo phạt được.

Hứa Tiên sờ sờ đầu, nói:

- Sai lầm sai lầm!

Đề dục hỏa trong nội tâm xuống, không chế thân thể khôi phục nguyên trạng.

Vân Yên mới yên lòng, nói:

- Chúng ta nên đi thôi! Lại cảm giác nhưng lại cảm thấy âm thanh của mình rất khàn, không khỏi có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là cảm mạo sao?

Hứa Tiên đặt tay lên trán của nàng, cười nói:

- Tối hôm qua rên rỉ nhiều quá, cuống họng không ách mới là lạ đấy!

Sắc mặt Vân Yên đỏ lên, lại có chút lo lắng, nói:

- Phu quân, có phải ta quá dâm dăng không?

Biểu hiện của mình hôm qua, vượt xa mức tưởng tượng của nàng, làm cho nàng có chút bận tâm, sợ bị hần khinh thị.

Hứa Tiên dứt khoát kiên quyết nói:

- Hết thấy đều tại ta, cùng Yên nhi không có quan hệ.

Khóe miệng xuất hiện nụ cười vui vẻ.

Vân Yên đỏ mặt lên, dùng tay phần nện vào ngực của hắn, nói:

- Không trách người thì có thể trách ai bây giờ.

Hứa Tiên xoa bóp cái cằm của nàng, nói:

- Nhưng Yên nhi cũng rất dâm dăng đấy! Đáng tiếc còn chưa đủ dâm dăng đâu, ngay từ đầu còn nói muốn không ngừng, sau đó chỉ cầu xin tha thứ.

Vân Yên vô cùng xấu hổ, hung hăng cắn lên tay của hắn một cái.

Chợt Vân Yên nhớ tới một chuyện. Miễn cưỡng chống đỡ thân thể, vạch chăn ra, tìm thứ mình cần tìm.

Thân thể lõa lồ của nàng hiện ra khiến cho Hứa Tiên cảm thấy hô hấp đình trệ, cái cổ như thiên nga của nàng còn mang theo dấu vết cuồng hoan của đêm qua, bộ ngực theo động tác của nàng có chút rung rung, vòng eo vặn thành góc độ không thể tưởng tượng được.

551. Chương 550: Hóa Thân.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 550: Hóa thân.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hắn còn nhớ rõ đêm qua chính vòng eo này mang tới rất nhiều khoái hoạt cho hắn, hắn hận không thể đè nàng xuống giường tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp như tối qua, nhưng cũng biết nàng hiện giờ không thể chịu nổi dục vọng của mình, cho nên dập tắt dục hỏa, hỏi:

- Tìm cái gì thế?

Vân Yên lại bối rối, nói:

- Tại sao lại không thấy?

- Cái gì đó?

- Khăn tay ah!

Lại bảo Hứa Tiên đứng lên, nhưng cũng không có.

Hứa Tiên không sao cả nói:

- Không thấy thì không thấy chứ sao.

Vân Yên vội la lên:

- Vậy làm sao có thể không tìm.

Đây là chứng cứ trình tiết của mình, cho dù Hứa Tiên không thèm để ý, nhưng đó là thứ trọng yếu nhất của nàng. Nhưng nếu rơi vào trong tay của người khác, dù thế nào cũng không tốt.

Lại có một bóng trắng lấp ló ở trước mặt của nàng, nàng vội vàng cầm vào trong tay, mở ra xem xét, trên khăn tay tuyết trắng có mấy vết như hoa mai màu đỏ nở rộ, nàng lúc này mới thở ra một hơi. Gắt giọng:

- Phụ quân lại khi dễ ta! truyện copy từ

Hứa Tiên cười nói:

- Nếu không phải ta sớm giấu nó dưới gối, đã sớm bị người làm ướt không ra hình thù gì rồi.

Sau đó lại thưởng thức thân thể của nàng, Vân Yên xấu hổ, vô cùng động lòng người.

Vân Yên hoạt động một phen. Thân thể càng thêm mỏi mệt, yếu đuối nằm trong ngực của Hứa Tiên.

- Yên nhi là nữ nhân của ngươi rồi!

Hứa Tiên quệt mũi, nói:

- Nói cái gì ngốc thế, đã sớm là như vậy, ngày hôm qua chỉ là bổ sung thứ bị kéo dài quá lâu thôi

Vân Yên thuận theo gật gật đầu, nói:

- Ân!

Lại hưởng thụ khoảng khắc bình yên trong chốc lát này, chẳng tới khi mặt trời sáng sớm chiếu thẳng vào phòng.

Vân Yên nói:

- Chúng ta đứng lên đi! Đừng làm cho Phan công tử chờ sốt ruột.

Tuy cảm thấy thân thể vô cùng mệt mỏi, nhưng cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái, sau khi hỏi ra mới biết khi nàng “Ngủ”, Hứa Tiên đã giúp nàng tẩy trừ thân thể. Hứa Tiên dùng từ vốn yếu xiu, nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của nàng, mới đổi thành ngủ.

Hứa Tiên giúp nàng mặc quần áo trên giường, khi nàng mặc quần áo vào, giống như một con phượng hoàng cao ngạo, không có người nào có thể tin tưởng được, thân thể này đã từng trần truồng nằm dưới người của hắn.

Chợt nghe bông của nàng cồn cào, Vân Yên lúc này mới cảm giác mình vô cùng đói bụng, tối qua nàng không có ăn cái gì cả, thời điểm này nàng muốn ăn thật nhiều, nhưng khi nghe âm thanh trong bụng của mình phát ra, nàng lại cảm thấy thẹn thùng, nhưng nhớ lại những âm thanh hôm qua, chỗ bắt nhả, chẳng phải còn hơn lúc này gấp trăm gấp ngàn lần sao, tất cả đều bị hắn nghe hết.

Hứa Tiên cười sờ sờ cái bụng trơn nhẵn của nàng, nói:

- Đừng vội đừng vội, cơm đã đưa tới.

Vân Yên dưới sự trêu chọc của Hứa Tiên chỉ xấu hổ một chút, không thêm quan tâm tới.

Lúc này có tiếng đập cửa truyền đến, Hứa Tiên đi tiếp khay của thị nữ, đặt lên bàn. Sau đó vén bức màn lên. Ánh sáng chiếu thẳng vào phòng, lại nghe sau lưng có một tiếng thét kinh hãi.

- Ai nha!

Thì ra Vân Yên vừa định bước xuống giường, nhưng đi hai bước cảm thấy chân mềm nhũn, sắp ngã xuống đất, nhưng sau đó lại nằm trong ngực của hắn.

Cuối cùng nhất, bữa ăn này do Hứa Tiên ôm nàng hoàn thành, chỉ cần nàng nói một tiếng, Hứa Tiên sẽ đem đồ ăn đút vào miệng của nàng, chẳng đến khi bụng của nàng hơi căng lên, nàng mới nói không cần, Hứa Tiên lại mang chút ít súp cho nàng uống, mới tính toán xong.

Thời điểm này Phan Ngọc lại gõ cửa, nói:

- Hán Văn, có thể đi vào chưa?

Hứa Tiên buông Vân Yên ra, đi ra mở cửa phòng, Phan Ngọc nhìn thấy Vân Yên đang ngồi cạnh bàn, thực sự ngây ngốc ngẩn ngơ, khóe miệng của Vân Yên xuất hiện nụ cười yếu ớt, nhưng tràn ngập hạnh phúc, mắt phượng hí thành một đường. Mặt mày của nàng lúc này đã có vài phần thù mị, đặc biệt là bộ dáng lười biếng tùy ý kia, đẹp tới mức tận cùng.

Vân Yên cười nói:

- Phan công tử, ngươi tới. Thật xấu hổ, làm cho ngươi đợi lâu.

Tiếng nói của nàng khàn khàn, khiến cho nội tâm Phan Ngọc khẽ động, trong nội tâm cảm thán, cô nàng này thực sự giống như đực hỏa trùng sinh, nét động lòng người, càng hơn trước kia. Không khỏi nghĩ đến, nếu mình cũng giống như nàng, cũng có thể như vậy sao?

Phan Ngọc không yên lòng ứng một tiếng, nói:

- Lúc sau đã không còn sớm, chúng ta nên đi!

Vân Yên nói:

- Phan công tử, người nên đi trước đi.

Dừng lại một chút, nói:

- Ta, ta hiện tại không thể đi đường, cho nên phu quân sẽ cưỡi mây mang ta đi..

Phan Ngọc kinh ngạc nói:

- Không thể đi lộ?

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi nói:

- Đúng vậy a.

Trong nội tâm hơi có chút tự đắc, lại nói, hẳn không muốn cho người khác thấy bộ dáng này của Vân Yên hiện giờ.

Ánh mắt Phan Ngọc phiêu hốt, mỉm cười nói:

- Cũng tốt.

Hứa Tiên chợt ôm vòng eo của Phan Ngọc, hôn lên đôi môi mỏng manh của nàng, thời điểm nàng kịp phản ứng lại, đầu lưỡi đã tiến vào miệng của nàng, không bao lâu, thân thể của Phan Ngọc đã mềm xuống, ánh mắt mang theo vài phần mê lỵ.

Đợi tới khi rời môi, Phan Ngọc nằm trong bộ ngực của hắn, mặt đỏ tới mang tai, thở hào hển nói:

- Hán Văn, người định làm gì?

Hứa Tiên nói:

- Đợi sau khi trở về, phải dạy ta đọc sách thật tốt a!

Phan Ngọc ngẩng đầu, thấy ánh mắt sáng quắc của hắn, cũng cảm nhận được tâm sự của mình. Trong nội tâm ấm áp, lại thấy Vân Yên cười hì hì đang nhìn mình, vội vàng đẩy hắn ra, nói:

- Trở về rồi hãy nói!

Sau đó bước đi như chạy trốn.

Vân Yên cười nói:

- Phu quân thật xấu, ngay cả Phan công tử cũng không có biện pháp với người!

Hứa Tiên ôm lấy nàng, cười nói:

- Người thì sao?

Má ngọc của Vân Yên hiện hồng, vũ mị giống như nắng ban mai tháng ba, mềm mại nói:

- Ta? Ta đối với phu quân, chẳng có biện pháp nào.

Sau đó vùi đầu vào trong ngực của Hứa Tiên.

Sau đó mây vàng xuất hiện dưới chân của Hứa Tiên, bay lên, thân hình hai người từ từ biến mất, Hứa Tiên ôm ấp Vân Yên bay ra ngoài cửa sổ, trở lại tiểu viện trong Phan vương phủ, đặt Vân Yên nằm lên giường, cởi giày và đắp chăn của nàng.

Vân Yên nói:

- Phu quân còn muốn đi ra ngoài sao?

Hứa Tiên nói; đọc truyện mới nhất tại .

- Hôm nay ta không đi, chỉ ở nhà với tiểu Yên nhi của ta.

Cũng nằm trong chăn, ôm lấy thân thể như ngọc của nàng.

Đôi mắt của Vân Yên hí thành một đường, cười thoải mái.

Ngoài cửa sổ hàn khí còn nặng, trong chăn lại ấm áp như mùa xuân. Hứa Tiên cùng Vân Yên tùy ý trò chuyện, khi trò chuyện một lúc, liền phát hiện Vân Yên không có hồi âm, thì ra trong bất tri bất giác, nàng đã thiếp đi trong ngực của hắn, tối hôm qua nàng thật sự quá mệt mỏi, cũng không ngủ được, khó tránh khỏi sinh ra bối rối.

Hứa Tiên nhìn không được hôn lên bờ môi của nàng, nàng mới tỉnh lại. Nhìn Hứa Tiên nói:

- Ta ngủ, phu quân nhất định phải đánh thức ta!

Hứa Tiên biết rõ nàng vui cùng trân quý thời gian ở bên cạnh mình, thương tiếc nói:

- Người an tâm ngủ đi, thời điểm người tỉnh lại, ta nhất định sẽ ở bên cạnh của người.

Vân Yên cường lực chống đỡ cơn buồn ngủ, nói vài lời với Hứa Tiên, sau đó không chống được, mơ mơ màng màng ngủ đi, thời điểm tỉnh lại lần nữa, đã là chạng vạng tối, trong phòng có chút đen kịt.

552. Chương 551: Thái Tử. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 551: Thái tử. (1)

Nàng cảm giác tinh thần của mình tốt hơn rất nhiều, thấy hắn đang ngồi trước bàn sách nhìn mình.

Nàng có chút ngượng ngùng, nếu mỗi ngày có thể ở cùng một chỗ với hắn, chẳng phải thời gian còn lại sẽ rất hạnh phúc sao.

Hứa Tiên đang chăm chú đọc một phong thư.

Kim ưng đậu ở một bên, dù bận vẫn ung dung chải vuốt lông vũ của nó, nó hiện giờ rất thần thái, đôi mắt ưng sáng chói, mặc dù bản thân đã to lớn cường tráng hơn, nó cũng sơ bộ khống chế được thân thể của mình, cho nên cũng biến lớn nhỏ được.

Hứa Tiên nhìn nét chữ xinh đẹp trên giấy, nghĩ đến giọng nói và nụ cười ngọt ngào của Bạch Tố Trinh, tình ý trong nội tâm càng ngày càng dày đặc.

Nàng viết trong thư, cuộc chiến tranh đoạt Trường Giang còn chưa kết thúc, ngược lại càng ngày càng kịch liệt, thủy tộc ở Hoàng Hà đánh chém giết với thủy tộc Đông Hải, muốn phân thắng bại, đại khái còn cần chút ít thời gian. Mà Ngao Ly đã khống chế đại bộ phận mạch nước Giang Nam, pháp lực đã tăng cao gấp bội so với trước kia.

Mà Tiểu Thanh đã tiêu hóa được tất cả lực lượng và phúc lợi của khóa nội đan kia, pháp lực sắp tiếp cận mức độ thiên kiếp

Tiểu Thiên đã hoàn toàn dung hợp tất cả sơn mạch của Phượng Hoàng Sơn, dựa vào mạch linh khí phong phú, tu thành Địa Tiên đã nằm trong tầm tay. Ngay cả Úc Lôi, cũng sắp hóa thành nhân hình. Cuối cùng khôn ngoan hơi đề cập tới chính mình, nói rất nhỏ hắn, cũng không muốn hắn nóng lòng, an tâm chuẩn bị khoa cử, nên đối đãi thật tốt với Phan tiểu thư.

Còn có mấy phong thư khác, đều là thư của Thanh Loan, Tiểu Thiên, trong đó tình ý đậm đặc không cần phải nói, làm cho Hứa Tiên vui vẻ cũng mang theo phiền muộn.

Làm cho Hứa Tiên kinh ngạc nhất là, ngay cả Tiểu Thanh cũng viết một phong thư tình, nét chữ rất xinh đẹp, trong thư cũng uy hiếp và bảo hắn thi cử xong phải trở về, bằng không xxx, đủ loại uy hiếp.

Hứa Tiên mỉm cười, trong nội tâm xuất hiện ý nghĩ ngọt ngào, nhưng cũng có chút đau đầu, nếu như thi xong mà rời khỏi kinh thành. Thì không thể trợ giúp Phan Ngọc được, nếu như luyện thành Phân Thân Thuật như Dương Tiễn thì tốt quá, mình bây giờ đúng là phải học tập phương pháp phân thân. Chuẩn bị tìm cơ hội lãnh giáo Dương Tiễn một hai, chắc hẳn cũng không tự tàng.

Chuyện cấp bách của hôm nay, chính là viết thư hồi âm, thuận tiện thông báo công việc ở kinh thành một chút. Bỗng nhiên sau lưng xuất hiện cảm giác mềm mại, đôi má ngọc của Vân Yên dán lên má của Hứa Tiên, hơi thở như hoa lan, nói:

- Phu quân, ta cũng muốn xem.

Hứa Tiên giao thư cho nàng, cúi đầu viết thư hồi âm. Đợi tới khi viết xong, bỏ vào trong hộp gấm, cho kim ưng mang theo, chuẩn bị mang về Hàng Châu, đến Hàng Châu còn phải bay đi Thục Trung, bay vọt thiên sơn vạn thủy, truyền tin tức cho nhau.

Hứa Tiên lại truyền một bộ phân linh lực vào trong thân thể của kim ưng,, tính toán là khen thưởng. Khi đạo hạnh của kim ưng đề cao, linh trí cũng tăng lên như điều gặp gió, hiện tại Hứa Tiên rất ít khi dùng Thủy Hồn Thuật khống chế nó, toàn bộ cho nó tự chủ phi hành.

Hứa Tiên vuốt ve lông vũ màu vàng trên thân nó, không khỏi nghĩ đến tiểu bạch hổ Úc Lôi, cũng sắp hóa thành hình người, không khỏi mở miệng nói:

- Người sẽ biến thành hình dạng như thế nào?

Kim ưng nghe hiểu, vỗ vỗ cánh, Hứa Tiên cười lắc đầu, đẩy cửa sổ ra, kim ưng kêu một tiếng Lê-eeee-eezz~! Bay vút lên mây.

Vân Yên cười nói:

- Nói không chừng sẽ biến thành đại mỹ nhân đấy!

Hứa Tiên sững sờ, mỹ nhân? Tuy hẳn hiện tại cũng không hiểu được con kim ưng này là con trống hay con mái.

Nhưng trong tưởng tượng của hắn, có lẽ kim ưng sẽ biến thành võ sĩ vũ dũng, mới phù hợp với chờ mong của hắn. Còn Úc Lôi biến thành nữ hài tử mềm mại thì phù hợp hơn, mà hồ ly cái gì đó, đương nhiên là mỹ nữ kiều mị rồi.

Nhưng khi nghe Vân Yên nhắc nhở, mới phát hiện biến thành nữ nhân cũng không phải không có khả năng!

Vân Yên thở dài nói:

- Phu quân hào sắc như thế này. Đương nhiên phải biến thành mỹ nhân để hầu hạ phu quân, bằng thân thể của phu quân, cũng chỉ có yêu quái mới ứng phó nổi a, nếu chỉ bằng ta, cộng thêm Phan Ngọc, cũng không đáp ứng được.

Nắm nắm quyền thanh tú, lăm lăm nói:

- Quả thực quá khi dễ “Người”.

Hứa Tiên cầm lấy tay của nàng, cười nói:

- Chẳng lẽ người không thích bị ta khi dễ sao?

Vân Yên đỏ mặt, trung thực nói:

- Ưa thích.

Hứa Tiên xoa bóp đôi má hồng nhuận của Vân Yên, nói:

- Vẫn là Vân nhi nghe lời nhất.

Vân Yên cười nói tự nhiên, những lời tán thưởng này luôn làm nàng cảm thấy thoải mái.

Một đêm này, Hứa Tiên chỉ ôm nàng cùng ngủ, vượt qua một đêm.

Ngày thứ hai, dưới bầu trời tối đen, có gió tuyết phiêu linh. Nhưng đã tới lập xuân, lại nói tiếp, đây chính là một hồi tuyết xuân.

Hứa Tiên lúc này vẫn muốn hưởng thụ cuộc sống an nhàn, một chiếc xe ngựa đã dừng ở trước cửa Phan phủ.

Hứa Tiên đi lên xe ngựa đậu ngoài cửa, nhìn qua vẻ mặt cấp bách của Doãn Hồng Tụ, nói:

- Quận chúa, người bị bệnh sao?

Sắc mặt hồng nhuận phơn phớt của nàng không được tốt lắm.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Không phải ta, là Nhu Gia công chúa lại phát bệnh, hiện tại người nên đi theo ta vào hoàng thành trị liệu đi.

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại? Hoàng thành?

Doãn Hồng Tụ cũng ra lệnh cho xa phu chạy đi, sau đó mới nói với Hứa Tiên.

- Ân!

Hứa Tiên cười lắc đầu. Dứt khoát tìm vị trí thoải mái, nằm dựa vào ghế. Mặc cho xe ngựa tùy tiện mang nàng đi tới nơi nào, trong xe tràn ngập hương hoa lan, không biết có hay là mùi hương cơ thể của Doãn Hồng Tụ hay không.

Hôm nay Doãn Hồng Tụ không mặc nam trang, mà ăn mặc quần áo trắng thanh nhã, dáng người thướt tha không cần phải nói, cộng thêm trâm ngọc cài lên tóc mai, cách ăn mặc này bày ra toàn bộ dáng người thành thụ của nữ nhân, đôi mắt hoa đào tràn đầy vũ mị. Nhưng trong ánh mắt của hắn chỉ có hân thưởng tình khiết mà thôi, cũng không có dục niệm gì, giống như người ta đang ngắm hoa.

Sắc mặt Doãn Hồng Tụ như thường, cũng không thêm quan tâm tới ánh mắt của Hứa Tiên, nhưng thân thể vẫn đoan chính như trước, nói:

- Nhu Gia công chúa hôm qua quay trở lại hoàng thành thăm hoàng hậu nương nương, đêm qua thì ngã bệnh xuống giường, ta lập tức nhớ tới người, hy vọng người chớ trách ta lỗ mắng mới được.

Nếu đối với người khác, có thể có loại cơ hội này, cảm tạ nàng còn không kịp. Nhưng nàng lại biết, hắn là người không tâm tình lưu luyến công danh lợi lộc, nói không chừng còn cảm thấy phiền toái. Bởi vì cái gọi là “Người đến vô cầu phẩm tự cao”, Hứa Tiên có khí độ này, cho nên trong mắt của nàng cũng hoàn toàn khác với những kẻ khác.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện này cũng không có gì, nhưng người cũng không cần quá sốt ruột, thân thể công chúa điện hạ nhu nhược, mà bây giờ thời tiết biến hóa, mới dẫn phát ốm đau. Có lẽ không có vấn đề gì.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Nghe người nói như vậy, ta cũng yên tâm.

Hứa Tiên vén bức màn lên, nhìn qua bông tuyết ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi:

- Quận chúa, thời điểm này hoa đào vẫn nở rộ sao?

553. Chương 552: Thái Tử. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 552: Thái tử. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Doãn Hồng Tụ nói:

- Đúng vậy a, đào viên hoa có hoa đào nở bốn mùa không tàn.

Hứa Tiên nói:

- Trong thời tiết như thế này, đi ngắm hoa, không biết có cảnh sắc như thế nào.

Một lát sao, đi tới cửa hoàng thành, trước Chu Tước Môn, thị vệ trước cửa giống như nhận ra xe này, cũng không kiểm tra, trực tiếp cho đi.

Xe ngựa xuyên qua từng cánh cửa, một đường thông suốt không trở ngại. Hứa Tiên tò mò, vén màn che bên cạnh cửa sổ lên, nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy cung điện nơi đây trang nghiêm túc mục, rộng lớn đại khí, làm cho người ta nhìn qua sinh lòng kính sợ.

Thời điểm xe ngựa đi tới lối vào hậu cung, Doãn Hồng Tụ đưa thẻ bài ra, thị vệ cẩn thận xem xét một lúc, sau đó hành lễ cho đi.

Ngoài xe ngựa có âm thanh của nữ tử lú rú. Trộn trộn oanh thanh yển ngữ, Hứa Tiên lại vén màn ra dò xét. Trong hậu cung có không ít cung nga lui tới, một thân áo tơ lụa, váy dài dắt dấy, châu búi tóc hoàn tóc mai. Xa xa nhìn qua, giống như đang ở trong tiên cảnh Dao Trì, đây là chỗ cực lạc của nhân gian, cũng chưa chắc kém hơn thiên giới.

Trong nội cung Vĩnh Yên, Nhu Gia công chúa nằm trên giường gỗ màu hồng, đang đắp chăn bông dày đặc, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mở to đôi mắt đen nhánh nhìn mái vòm cao.

Mẫu hậu vừa mới rời đi, nàng ở trong nội cung thâm trầm như biển này, chuyện cần chú ý có rất nhiều. Ngay cả phụ hoàng chuyên chú tu đạo cũng phải người tới hỏi thăm. Thái giám rất chặt chẽ, suy đoán hàm hồ của thái y, tỷ muội giả vờ giả vịt, nhiều loại nhân vật như đèn kéo quân xuất hiện trước mặt của nàng, rồi sau đó rời đi.

Nhưng rốt cục, tất cả, lại một lần nữa yên tĩnh, nàng cũng thở ra một hơi.

Trong lưu kim thú lô có hương khí bay ra, nhưng mùi thuốc dày đặc không tan. Thị nữ bưng chén thuốc tới, nói:

- Công chúa, nên uống thuốc.

Chén thuốc do bạch ngọc làm thành, mỏng như vỏ trứng, sáng óng ánh. Có thể xuyên thấu qua vách chén nhìn thấy nước thuốc bên trong, tỏa ra một cổ hương vị đắng chát.

Mặc dù thân thể có chút suy yếu, nhưng nàng đối với tình huống hôm nay, kỳ thật sớm thành thói quen. Đại đa số thời điểm. Kỳ thật nghỉ ngơi vài ngày có thể tốt, không cần uống thuốc gì. Nhưng vẫn phối hợp ngồi thẳng lên, cau mày, từng miếng từng miếng uống nước thuốc, mặc dù có chút đắng, nhưng cũng vì tốt cho nàng.

Trước cửa truyền đến âm thanh của thị nữ.

- Quận chúa nương nương đến.

Doãn Hồng Tụ bước nhanh vào phòng, ngồi trước giường của nàng, cầm chặt tay nàng nói:

- Cảm giác tốt hơn chưa?

Nhu Gia gật gật đầu, nói:

- Uống thuốc của thái y kê, đỡ một ít.

Nhưng kỳ thật nàng không biết tốt là như thế nào.

Doãn Hồng Tụ thấy đôi mắt của nàng ảm đạm, có chút đau lòng sờ sờ trán của nàng, nói:

- Những tên thái y kia chỉ kê đơn thuốc lung tung, căn bản trị không hết bệnh của Nhu Gia, nên kéo ra ngoài chém đầu.

Nhu Gia công chúa vội nói:

- Đừng, đừng chém đầu, mắt đầu rất đau, nghe nói còn đau hơn bệnh, hơn nữa người chết, không thể sống được.

Doãn Hồng Tụ thở dài:

- Người a, ta đang nói đùa, hôm nay ta mời đại phu tới xem bệnh cho người, người triệu kiến một chút đi.

Nàng cũng không cách nào dẫn Hứa Tiên vào khuê phòng của công chúa. Mà công việc quan trọng cần chính miệng công chúa triệu kiến mới được.

Nhu Gia công chúa khẽ lắc đầu, dùng âm thanh vô cùng nhỏ, nói:

- Không cần đâu!

Doãn Hồng Tụ cười nói:

- Người đã gặp rồi! Nhất định hữu dụng.

Trong đôi mắt Nhu Gia công chúa sáng ngời, nói:

- Là hần?

Doãn Hồng Tụ gật gật đầu.

Thị nữ ở bên cạnh, nói:

- Điện hạ, nội viện hoàng cung, làm sao cho nam nhân tùy tiện tiến vào chứ?

Doãn Hồng Tụ gất gọng, nói:

- Người có thân phận gì? Nơi đây có chỗ cho người nói chuyện sao?

Khí thế của thị nữ nổi lên, lại ngạnh cổ, nói:

- Là hoàng hậu nương nương bảo nô tài tới đây chiếu cố cho công chúa.

Doãn Hồng Tụ không nghĩ tới nàng còn dám mạnh miệng, đang muốn phát tác.

Nhu Gia công chúa giật nhẹ ống tay áo của Doãn Hồng Tụ, nói với thị nữ:

- Người mời Hứa công tử vào đi.

Thị nữ nói:

- Vâng, công chúa điện hạ.

Chung quy không dám trực diện với Doãn Hồng Tụ. Cúi đầu đi ra ngoài.

Doãn Hồng Tụ cau mày, nhìn Nhu Gia công chúa nói:

- Nô tài của người càng ngày càng hư không chịu nổi, không bằng ta nói cho cô cô một tiếng, đổi một người lành lợi cho người.

Nhu Gia công chúa nhìn qua mái vòm, nói:

- Tử ngọc... Ai!

Bỗng nhiên bắt đầu trầm mặc, làm ra suy nghĩ gì đó, trong khoảng thời gian ngắn đã có vài phần thành thực so với tuổi.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng hữu lực truyền tới, Nhu Gia công chúa quay đầu đi, thấy Hứa Tiên bước vào, lộ ra nụ cười vô cùng vui vẻ, hai gò má đang trắng bệch cũng đỏ tươi, nói khẽ:

- Hứa công tử, người tới!

Hứa Tiên cười cười, cũng không khách khí, cầm chặt bàn tay như hải tử của nàng, đưa một cổ linh lực vào trong người của nàng, cũng không tiếc dùng nội lực ân cần săn sóc cơ thể của nàng một phen. Nhu Gia lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hứa Tiên lại cầm chén thuốc ở bên cạnh, ngửi ngửi đã biết thành phần trong đó, quả quyết nói:

- Thành phần trong thuốc này đều là thứ vô dụng, về sau không nên uống.

Nhìn thị nữ, nói:

- Biết không?

Thị nữ Tử Ngọc bên cạnh đang muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Nhu Gia, trải qua Hứa Tiên trị liệu, đúng là tốt hơn rất nhiều, nói:

- Biết rõ.

Hứa Tiên nói:

- Nếu như có cơ hội, nên đi ra ngoài hoạt động nhiều! Người ưa thích chơi cái gì?

Nhu Gia công chúa suy nghĩ, mới do dự nói:

- Nhảy dây?

Hứa Tiên nói:

- Cái này cũng không tệ, nếu có cơ hội, tận lực đi ra bên ngoài hoạt động một chút đi!

- Ân!

Nhu Gia công chúa nhẹ nhàng ứng một tiếng, giống như con nai đang khiếp đảm, không dám nhìn con mắt của Hứa Tiên.

Doãn Hồng Tự nhìn sang Hứa Tiên, lại nhìn nhìn qua Nhu Gia, như có điều suy nghĩ, nói:

- Đợi lát nữa ta đi nói với cô cô một tiếng, lát nữa người theo ta hồi phủ, như vậy Hứa công tử cũng thuận tiện tới thăm người rồi.

Thời điểm này, bỗng nhiên ngoài cửa có âm thanh to lớn truyền ra.

Một hải tử mười một mười hai tuổi trong vòng vây của thái giám. Kiệt lực đi vào bên trong, một thân mặc hoàng bào đặc biệt chói mắt. Mấy tên thái giám muốn ngăn cản lại không dám, cũng không biết nên ngăn cản thế nào, vẻ mặt xấu hổ.

Chỉ thấy bọn họ bảy mồm tám miệng nói.

- Thái tử điện hạ, ngài nên theo chúng ta trở về đi!

- Không có ý chỉ của bệ hạ, ngài không thể rời khỏi đông cung!

- Vương đại nhân vẫn còn chờ ngài ở Đức Lâm Điện đấy! Nếu ngài không đi, sẽ bị phạt.

Đứa bé kia tức giận đỏ cả mặt, hét lên:

- Để cho ta đi vào, để cho ta đi vào, bọn cẩu nô tài các người buông tay ra, ta mới không sợ Vương lão đầu kia!

- Các người buông tay!

Một âm thanh uy nghiêm truyền tới.

Đám thái giám kia như được đại xá, vội vàng khoanh tay đứng ở một bên, nhao nhao nói:

- Vương đại nhân!

Wang đại nhân đang vuốt râu bạc, diện mục thanh quắc, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, hỏi:

- Điện hạ, làm trễ thời gian học, nên phạt thế nào?

554. Chương 553: Tuyết Rơi. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 553: Tuyết rơi. (1)

Trong miệng đứa bé nói không sợ, thấy người tới, cũng có chút nhát, nói:

- Ta chỉ đi thăm tỷ tỷ thôi.

Cẩn rằng nói:

- Đợi ta đi thăm xong, sẽ cho người phạt.

Sau đó xông vào bên trong, không để ý đâm vào thân người, “Ai ôi!!!” Một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên muốn quát mắng, nhưng liếc thấy người nọ, những lời quát mắng kia lập tức nuốt vào trong miệng.

Bọn thái giám bên cạnh đồng loạt kêu lên một tiếng, đồng loạt tiếng lên đỡ hấn dậy, có giúp hấn phủ đất, có hỏi hấn có bị thương không, bề bọn thành một đoàn.

Vương Văn Thụy nhìn thấy người tới, kinh ngạc nói:

- Hán Văn, tại sao ngươi ở đây?

Hứa Tiên vội vàng hành lễ, nói:

- Đệ tử bái kiến lão sư, ta được Doãn quận chúa mời, đến đây xem bệnh cho công chúa điện hạ.

Nhìn đứa bé kia, thầm nghĩ: đây là thái tử điện hạ sao! Không nghĩ tới tuổi còn nhỏ như thế. Thật sự không rõ, rốt cuộc hoàng gia tính toán như thế nào.

Vương Văn Thụy cau mày nói:

- Trong nội cung cấm địa. Không nên tùy tiện đi loạn, chờ một chút xong xuôi công sự, nhanh chóng trở về!

Hứa Tiên gật đầu xác nhận.

Thái tử “Hung dữ” trừng mắt nhìn Hứa Tiên, vượt qua hấn đi vào trong phòng. Nhưng tiểu hài tử hung ác, đại khái chỉ có thể gia tăng tính trẻ con của mình mà thôi.

Trong điện truyền âm thanh kinh hô của Nhu Gia công chúa.

- Tiểu Hữu, sao ngươi tới đây?

- Tỷ, ta tới thăm người.

Hứa Tiên cùng Vương Văn Thụy đứng chờ ở hành lang, nhìn qua tuyết rơi bên ngoài hành lang.

Hứa Tiên hỏi thăm một phen mới biết được, thì ra vị thái tử điện hạ này đang đọc sách ở đông cung, nhưng nghe nói Nhu Gia công chúa sinh bệnh, nhất định phải đi sang thăm mới chịu, cũng không có thông báo cho Vương Văn Thụy là lão sư một tiếng. Mà quan hệ của bọn họ là tỷ đệ ruột thịt.

Hứa Tiên nói:

- Đệ đệ thăm tỷ tỷ, đây chính là nhân nghĩa chi đạo, lão sư cần gì phải nhất định phải trách phạt hấn chứ? Hơn nữa đặc tội hoàng đế bệ hạ tương lai, đối với ngài không có chỗ tốt gì.

Vương Văn Thụy nói:

- Nhân nghĩa chi đạo cũng không thể không tuân theo luật pháp, không quy củ không thành khí, thiên tử chi đạo đã là như thế.

Hạ thấp âm thanh nói:

- Thế cục hôm nay, nói ra chưa chắc người hiểu được, có đôi khi có người nhân chuyện này, tiếp theo sẽ mượn cố. Bước vào trong cạm bẫy.

Hứa Tiên thấy Vương Văn Thụy nhíu mày thật sâu, mới phát hiện thái sư của thái tử cũng không phải dễ làm. Chẳng những phải dạy thái tử đọc sách, còn là người bảo vệ thái tử, thậm chí đưa ra mưu đồ ngăn cản kẻ khác, cũng là người giám hộ, chưa hẳn hiểu được khổ tâm của hắn, không khỏi khom người nói:

- Lão sư vất vả.

Wang Wen Shui cười rộ lên, nói:

- Đây là giấc mộng của người đọc sách trong thiên hạ, cho nên phải tận lực, vất vả chút ít cũng là lẽ thường.

Con mắt nhìn lên bầu trời đầy lo lắng, sau đó cũng hy vọng trời xanh.

Hứa Tiên có chút nói:

- Để sư sao?

Người đọc sách đời này, hai chữ này vinh quang thế nào, không cần phải nói.

Trên đế sư, chính là đế hữu, hạ chính là đế thần, cũng chỉ có ba người mà thôi. Khác biệt so với đời nhà Thanh, vui thì gọi là nô tài, đã hạ xuống hàng cửu lưu.

Wang Wen Shui hôm nay tuy nắm quyền không lớn, nhưng không thể nghi ngờ, đã đạt tới đỉnh phong của người đọc sách, vấn đề duy nhất hiện tại là, thái tử có thể đăng cơ xưng đế hay không. Nếu có thể thành, thì danh hào đế sư, sẽ biến thành quyền thế ngập trời. Dưới một người trên vạn người, tuyệt đối không phải vô căn cứ. Nếu không phải có thể, chỉ có thể nói “Hướng vi quan tòa khách, tịch vi tù nhân”.

Sau này hắn mới biết, vị diện hạ này tên là Chu Hoán Hữu, có thể làm thái tử, bởi vì hắn là con của hoàng hậu.

Hoàng hậu chấp chưởng hậu cung nhiều năm, lúc đầu một mực không thể sinh con. Ngược lại làm cho đám phi tần ghen ghét, nhưng nàng lại được hoàng đế ân sủng, vị trí hoàng hậu kiên cố, hoàng đế cũng không có lập thái tử. Cho nên đông cung lâu nay vô chủ, càng về sau thật vất vả sinh con, sinh ra một vị công chúa, cũng chính là Nhu Gia công chúa.

Cùng lúc đó, cho dù là trong triều hay hậu cung, vì tranh giành vị trí thái tử đầu rơi máu chảy, đả kích ngầm ngầm hay công khai chưa bao giờ ngừng. Đặc biệt là đại hoàng tử cùng tam hoàng tử tranh nhau nhiều nhất, tranh đấu kịch liệt nhất.

Nhưng không biết làm sao hoàng đế chỉ coi như không thấy, thẳng đến khi hoàng hậu lại một lần nữa có thai, trong ánh mắt thất vọng của người khác, sinh hạ hoàng tử, hoàng đế lúc này chiếu cáo thiên hạ, tôn sùng là thái tử, mặc dù có người dùng “Lập trường không lập ấu” bụng báng, nhưng mẫu thân của thái tử là người có quyền lực nhất, cho nên mới tạm dẹp yên tất cả.

Lúc này, Nhu Gia công chúa nắm tay thái tử.

Wang Wen Shui lập tức đánh trúng vật áo, cực kỳ tiêu sái... Quý trên mặt đất nói:

- Lão thần bái kiến công chúa điện hạ.

Hứa Tiên đứng ở một bên, nhất thời cũng có chút xấu hổ. Lão sư cũng là người quy củ. Nếu thời điểm này mình không quỳ, không khỏi có chút đột ngột, nhưng muốn hắn quỳ hai hải tử, thật sự vô cùng khó khăn. Wang Wen Shui hơi nghiêng đầu, một mực nhìn qua, Hứa Tiên cũng đành phải cười khổ bái quỳ bái.

Nhu Gia công chúa vội vàng cho bọn họ bình thân, nhưng thấy biểu lộ bất đắc dĩ của Hứa Tiên, không biết tại sao, bỗng nhiên rất muốn cười. Trong suy nghĩ hắc cường đại thông dong, hình tượng của Hứa Tiên chính là có thể tùy thời cứu nàng ra khỏi bệnh tật, hơi có chút sục đổ, cũng mang theo một ít vui vẻ.

Đợi hai người đứng dậy, Nhu Gia công chúa dắt tay thái tử, hạ thấp người nói:

- Làm cho Vương đại nhân hao tâm tổn trí, đệ đệ của ta, lại không nghe lời, hơn nữa vô cùng dần, phiền ngài quần giáo nhiều mới được.

Trên mặt mười phần trẻ con, máy móc nói ra những lời của đại nhân. Làm cho Hứa Tiên cảm thấy buồn cười, càng lộ ra nét đáng yêu.

Thái tử quệt mồm, hần nghe Nhu Gia công chúa nói hần vô cùng dần, rất là bất mãn, nhưng chung quy không có lên tiếng phản bác.

Vương Văn Thụy lại cúi người thật sâu, nói:

- Lão thần tự nhiên đem hết toàn lực, chết mới thôi, quần giáo thái tử trở thành một minh quân.

Trong lời nói khách sáo, lộ ra nét nhiệt tình.

Thái tử lại run lên.

Nhu Gia công chúa lại quay đầu nhìn thái tử, nói: nguồn

- Tiểu hữu, còn không bồi tội với Vương đại nhân.

Bộ dáng nghiêm mặt, càng làm cho Hứa Tiên cảm thấy thú vị. Có lẽ là phát giác được ánh mắt của Hứa Tiên, sắc mặt có chút ửng hồng.

Thái tử sao có thể dễ dàng khuất phục được chứ, quay đầu sang chỗ khác không nói một lời, hần cảm giác mình không có làm sai. Đương nhiên cũng không cần bồi tội.

Doãn Hồng Tụ nhìn qua Nhu Gia công chúa, trên người của nàng lúc này, dường như nhìn thấy vài phần bóng dáng của cô cô, người chấp chưởng hậu cung, mẫu nghi thiên hạ. Vào lúc này, thường thường lộ ra ánh mắt uy nghiêm, là có thể khiến người ta đi vào khuôn khổ, vào lúc này phải xem nàng xử lý thế nào?

Vương Văn Thụy vội nói:

- Lão thần cáo lui, ta sẽ mang theo thái tử quay về đông cung.

555. Chương 554: Tuyết Rơi. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 554: Tuyết rơi. (2)

Nhưng Nhu Gia công chúa lại không chịu bỏ qua, mắt thấy đệ đệ không chịu nghe lời, gấp nhún chân, nói:

- Người không bồi tội, ta sẽ bệnh chết.

Tận lực ho khan một hồi.

Thái tử lập tức đầu hàng, nói:

- Ta bồi tội còn không được sao? Thực xin lỗi, lão sư, ta rời khỏi đông cung, nên trước báo trước cho ngài một tiếng, lần sau ta không làm thế nữa.

Hứa Tiên thầm nghĩ: còn có một chiêu này. Doãn Hồng Tụ sững sờ, mới cười khổ thành tiếng, xem ra mình đã nhìn lầm a. nguồn (.)

Thái tử lại ngạo mạn nhìn Hứa Tiên nói:

- Đa tạ y thuật của người chữa tốt cho tỷ tỷ, đây là phần thưởng cho người.

Tiêu sái sờ mó trong ngực, nhưng sờ cả buổi lại không lấy ra được cái gì, đường đường thái tử đương nhiên sẽ không mang tiền trên người, thần sắc nhất thời có chút xấu hổ. Nhưng có ngạo mạn của thái tử, rõ ràng là sợ xấu mặt tiểu hài tử.

Hứa Tiên không khỏi nhìn qua Nhu Gia công chúa, hiển nhiên không có quên nói tốt về thái tử.

Nhu Gia công chúa bị hắt nhìn qua, liền vội vàng cúi đầu, thân thể co lại. Hứa Tiên không khỏi nghĩ đến, nếu như có người nói với hắn, Nhu Gia công chúa chính là Hàm Tu Thảo (hoa mắc cỡ) hóa thành hình người, hắn nhất định sẽ tin a!

Thái tử vi vân hồi mặt mũi, cắn răng tháo ngọc bội bên hông xuống, nói:

- Cái này thưởng cho người.

Hứa Tiên cười nói:

- Tính tính toán toán, người giữ lại chơi đi.

Vương Văn Thụy vội vàng cản lại, đây chính là thứ bệ hạ ban cho. Sao có thể tùy tiện cho người. Vội vàng đưa cho thái tử một thỏi bạc, bảo hắn ban thưởng Hứa Tiên, lúc này mới xong.

Hứa Tiên nhìn Vương Văn Thụy cùng tiểu thái tử kia đi trong tuyết rơi, nói:

- Quận chúa, chúng ta nên trở về đi!

Doãn Hồng Tụ nói:

- Người ở nơi này chờ một lát, ta đi nói một tiếng với cô cô, mang công chúa quay về phủ quận chúa. Nhưng cần một chút thời gian, giờ ngọc người nên tới Vĩnh Lạc Cung dùng bữa a!

Sau đó đi lên kiệu nhờ ở bên ngoài, mang theo mấy thị nữ, vội vàng rời đi, cố ý mang theo thị nữ Tử Ngọc kia.

Tử Ngọc cảm thấy có chút không đúng, xin giúp đỡ nhìn về phía Nhu Gia công chúa. Nhu Gia công chúa làm tư thái bảo nàng an tâm.

Doãn Hồng Tụ đi rồi, Nhu Gia công chúa lập tức hơi khấn trương lên, Doãn Hồng Tụ rời đi, Hứa Tiên bên cạnh giống như biến thành con cọp lớn, làm cho nàng sợ, không, là ngay cả nhìn cũng không dám nhìn.

Hứa Tiên nhìn Nhu Gia công chúa bên cạnh, nói:

- Công chúa điện hạ mau vào trong nghỉ ngơi đi, chớ để cảm lạnh mới tốt.

Nhu Gia công chúa trợn to hai mắt, dùng âm thanh êm ái nói:

- Người thì sao?

Hứa Tiên cười nói:

- Ta đi ra bên ngoài một chút, nếu như ở lại trong nội cung Vĩnh Yên, sẽ phạm phải kiêng kỵ, bị người ta bắt đi a!

Ở cùng một phòng với công chúa, truyền đi sợ rằng không dễ nghe. Ở trong phủ quận chúa còn không sao cả, nhưng đây là nội viện hoàng cung, nên cẩn thận thì tốt hơn, không vì mình, cũng nên vì Nhu Gia công chúa như búp bê này a.

Nhu Gia công chúa cười một cái, nói:

- Người không nên chạy loạn, không có người bắt người đâu.

Hứa Tiên thở ra một hơi, nói:

- Ta đây cũng yên tâm.

Nhu Gia công chúa nghe hắn khoa trương, trêu chọc mỉm cười, muốn nói cái gì nữa.

Hứa Tiên đã bước vào trong tuyết.

- Hô.

Nhu Gia công chúa thở phào.

Tất cả cung điện trong hoàng thành, Vĩnh Yên cung xem như cung điện lớn, nhưng không hề giống như trên TV cái gì hành lang gấp khúc vô số, trước điện còn có quảng trường đầy đá xanh. Cuối quảng trường còn có tường thấp, xuyên qua cổng tò vò, sau đó tới lâm viên.

Lâm viên không giống như trong tưởng tượng, rất nhiều cây tùng thanh trường bách xanh tươi, trên lá còn mang theo màu trắng của tuyết, đứng ngạo nghễ trong tuyết.

Hứa Tiên đi dọc theo đường mòn, bồi hồi trong đó một phen, lại không tìm được giới hạn, chuyển qua một cây tu trúc, bỗng nhiên thấy một cây hòe, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, phải cần vài người mới ôm hết, lúc này tất cả lá cây đã tàn, chỉ để lại vô số chạc cây khô héo, vươn lên trời hiện ra màu xám. Giống như lão giả đứng trong gió sương, yên tĩnh ngóng nhìn hoàng gia tang thương cổ lão.

Làm cho Hứa Tiên cảm thấy có chút kỳ dị là, trên một cảnh rộng của cây hòe, có một bàn đu dây.

Xích sắt cột lên thanh gỗ, cấu tạo rất đơn giản, đơn giản tới mức giống như không nên xuất hiện ở trong hoàng cung, mà là bên ngoài thành Trường An, trong tiểu viện của nhà nông.

Hứa Tiên chợt nhớ tới Nhu Gia công chúa cần phải hoạt động thường xuyên, không khỏi hơi cười rộ lên, phát bông tuyết trên xích đu, ngồi lên bàn đu, hơi rung động, dừng lại. Nghĩ đến những chuyện xảy ra trên người hôm nay, Phan Ngọc, Vân Yên, tu luyện, đọc sách, rất nhiều thứ yên lặng xuất hiện trong suy nghĩ của hắn, chưa phát giác ra được.

Tuyết đã từ từ lớn hơn, dần dần rơi đầy đầu vai của hắn, biến hắn thành người tuyết.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân làm hắn giật mình, quay đầu đã thấy Nhu Gia công chúa đang đi tới xích đu, dịu dàng đứng ở trong tuyết, giống như tuyết tinh linh.

Nhu Gia công chúa mặc một bộ áo choàng màu hồng trên người. Có túi mũ trên đầu, lộ ra gương mặt trắng hồng trong tuyết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có biểu hiện kinh ngạc. Giống như trong câu chuyện cổ tích ngày xưa, có cảm giác rất dịu dàng.

Vào lúc này chạy ra đây chơi, đi tới bên cạnh Hứa Tiên, một tay vỗ bông tuyết trên người của hắn, những nơi nàng đi qua, lưu lại hai hàng dấu chân nhẹ nhàng, thoáng qua đã bị bông tuyết bao trùm.

Tuyết, biến lớn.

Thời điểm tuyết trên người của Hứa Tiên đã nhiều, muốn đập tuyết trên người của hắn, nhưng sau đó rút tay lại, chợt nhớ tới không biết tri thức tới từ nơi nào, đầu của nam nhân không thể tùy tiện đụng vào.

Hứa Tiên cười cúi đầu, giống như tiểu kỵ sĩ đang chờ thụ phong, tỏ vẻ thuần phục với công chúa.

Sắc mặt Nhu Gia công chúa đỏ lên, tháo bao tay dày đặc của mình ra, mu bàn tay nhỏ bé hồng hào xuất hiện, mới nhẹ nhàng phủ tuyết trắng trên đầu của hắn, cẩn thận sửa sang lại sạch sẽ.

Hứa Tiên cười nói cảm tạ, hỏi:

- Sao điện hạ tới đây?

Nhu Gia công chúa cúi đầu nhìn xuống mũi chân. Lúng túng nói:

- Nên... Nên dùng cơm trưa.

Trong miệng nói có sương mù bay ra, âm thanh nhẹ nhàng như tuyết. Nếu có thể mang âm thanh này tiếp vào trong tay, cũng có hình lục giác như tuyết.

Hứa Tiên hiếu kỳ nói:

- Sao ngài biết ta ở đây?

- Có... Có dấu chân.

Nàng được Hứa Tiên trị liệu thân thể, cho nên đã mạnh hơn trước. liền cố lấy dũng khí, chạy đến tìm Hứa Tiên quay về dùng cơm. Nhưng dũng khí của nàng sau khi nhìn thấy Hứa Tiên, lập tức héo rút không thành bộ dáng. Mới phát hiện, chính mình còn chưa có kinh nghiệm nói chuyện với nam nhân.

Hứa Tiên nói:

- Đa tạ công chúa điện hạ.

Quảng đường đi của mình cũng không tính là ngắn, bằng thân thể của nàng, đại khái là mệt chết a, đứng lên, nói:

- Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút rồi quay về!

Nhu Gia công chúa vốn có chút ít mệt mỏi, nhưng Hứa Tiên đã chiếm lấy bàn đu dây, nàng cũng không có biện pháp, nghe vậy khẩn trương nói:

- Ta, ta không phiền lụy, ngươi ngồi đi!

556. Chương 555: Bàn Đu Dây

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 555: Bàn đu dây

Nhưng Hứa Tiên hơi lộ ra chút kiên định, nàng đã ngoan ngoãn ngồi lên bàn đu dây, hai chân treo trên bầu trời, cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hai cái chân nhỏ nhẹ nhàng ma sát vào nhau.

Hứa Tiên thuận tay tiếp cây dù, che chắn bông tuyết rơi, cười nói:

- Người ưa thích bàn đu dây sao?

Nhu Gia công chúa nắm dây xích của bàn đu dây, nhẹ nhàng lắc lư, gật đầu nói:

- Ân.

Lại bổ sung nói:

- Nhưng mà... Nhưng mà, bọn họ nói, cây hòe, không tốt lắm.

Không tốt lắm? Đại khái là không quá may mắn.

Hứa Tiên vung tay lên nói:

- Bọn họ nói mò!

Nhu Gia công chúa lộ ra nụ cười ngại ngùng, Hứa Tiên vốn là như vậy. Phi thường dứt khoát khi chối bỏ cách nói của người khác, uống thuốc hắc nói không cần uống, bàn đu dây hắc nói tùy tiện chơi. Ai, nếu thật sự như hắc nói, thì quá tốt rồi.

Hứa Tiên phát giác được nàng tâm sự, nói:

- Người là công chúa, có lẽ nên khí phách một chút.

Nhu Gia công chúa ngậy người một hồi, nói:

- Khí... Khí phách... Là có ý gì?

Hứa Tiên ngẫm lại, giả bộ hung dữ, nói:

- Không cho ta chơi bàn đu dây, ta sẽ đánh các ngươi, chém đầu các ngươi.

Nhu Gia công chúa thấy biểu lộ “Hung ác” của Hứa Tiên, không khỏi sững sờ, nhếch miệng, rốt cục vẫn phát ra nụ cười vui vẻ, nhưng cũng biết Hứa Tiên đang vui đùa, vừa cười vừa nói:

- Như vậy sao được?

Ngay sau đó lại ho khan dồn dập.

Hứa Tiên nhanh chóng truyền vào người của nàng một ít chân khí, nàng lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, có chút xấu hổ nhìn qua Hứa Tiên, cảm thấy làm phiền hắn quá, nhưng nhiệt độ xuyên thấu qua tầm lưng, truyền vào đáy lòng..

Bỗng nhiên Hứa Tiên nói:

- Hiện tại muốn chơi sao?

Nhu Gia công chúa nói:

- Cái gì?

Hứa Tiên nhẹ nhàng đẩy bàn du dây một cái, Nhu Gia công chúa kinh hô một tiếng, vội vàng nắm chặt dây thừng, thật vất vả đợi đến lúc bàn du dây dừng lại, đỏ mặt thấp giọng nói:

- Hoại tử.

Hứa Tiên cười nói:

- Không chơi, trở về đi.

Nhu Gia công chúa lại ngẩng đầu, nói:

- Có thể, chơi trong chốc lát sao?

Trong con người trong suốt của nàng, tràn ra mong mỏi sáng rọi.

Hứa Tiên liền nhẹ nhàng đẩy.

Trong bông tuyết bay tán loạn, nàng lần lượt bay lên không trung, bông tuyết giống như đang cười, rơi trên đất. Bởi vì là mùa đông, cho nên đã lâu rồi nàng không chơi đùa.

Hứa Tiên đứng ở một bên, nhìn qua thân ảnh vui sướng của nàng, nhưng có chút cảm thán, từ nhỏ đã ở trung tâm quyền lợi của đế quốc, hưởng thụ lấy tất cả bảo hộ và sủng ái, nhưng thời gian hưởng thụ sung sướng, đại khái là ít đến thương cảm a, chỉ đơn thuần là chơi du dây, cũng có thể làm cho nàng có biểu lộ như vậy.

Rốt cuộc vận mệnh đã nhân từ hay tàn khốc với nàng? Có lẽ trong lúc ngủ say, hô hấp vốn yếu ớt của nàng sẽ dừng lại, đó mới là số mệnh của nàng a! Một cô gái xinh đẹp giống như bông tuyết, cũng nên giống như bông tuyết, bay xuống trong yên tĩnh, yên tĩnh tỏa khắp sao?

- Đây!

Chợt có âm thanh làm cho hắn thoát ra khỏi mạch suy nghĩ, gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Nhu Gia công chúa hiện ra nói:

- Không đi.

Lắc lắc bàn du dây, bàn du dây vô lực rung rung vài cái, quả nhiên là không đi.

Hứa Tiên cười cười, lại đẩy mạnh, lúc này dùng sức quá lớn, Nhu Gia công chúa kinh hô bay trong tuyết, vô số bông tuyết đập vào mặt, nàng sợ hãi nhắm chặt hai con mắt lại.

Hứa Tiên cười ha hả, nói:

- Không cần sợ, nếu như rơi xuống, ta sẽ tiếp ngươi.

Nhu Gia công chúa nghe vậy, chỉ cảm thấy trong nội tâm sợ hãi tiêu giảm đi không ít, âm thanh tự tin kia, luôn rất dễ dàng cho nàng lực lượng, nàng chậm rãi mở hai mắt ra, dần dần có thói quen bay lên cao, ngược

lại cảm thấy thú vị, tiếng gió ô ô thổi qua bên tai, ngày thường những thị nữ kia không dám cho nàng bay cao như vậy.

Cái túi mũ trên đầu đã rớt xuống phía sau rồi, đôi má tinh xảo của nàng lộ ra ngoài hoàn toàn, mặt mũi tràn đầy vui sướng vui vẻ.

Bàn đu dây dừng lại, Nhu Gia công chúa nhảy xuống bàn đu dây, Hứa Tiên phúi nhẹ tuyết trên đầu của nàng, đưa tay đặt lên đầu của nàng, nói:

- Nên đi.

Nhu Gia công chúa cúi đầu, tư thái thân mật như thế này, làm cho nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, đôi má ngọc đỏ ửng lên. Nhưng trong lòng lại có chút ấm áp, ngẩng đầu nói:

- Đến phiên ngươi.

- Ta?

Nhu Gia công chúa cố gắng phóng đại âm thanh, nói:

- Đến lượt ta đẩy ngươi

Nàng bày ra tư thái kiên quyết, nhưng âm lượng thấp tới đáng thương.

Hứa Tiên nói:

- Ta cho ta bay sao!

Nhu Gia công chúa cúi đầu xuống, vô lực nói:

- Muốn.

Hứa Tiên thấy nàng khó có được “Khí phách” một hồi, bất đắc dĩ nói:

- Vậy được rồi!

Nhưng thời điểm Hứa Tiên ngồi lên bàn đu dây, thì cây hòe lớn kia rên rỉ một tiếng, từ khi hần tu luyện công pháp của Long tộc, luyện thân thể như sắt thép, cho nên sức nặng của thân thể tăng lên rất lớn.

Nhu Gia công chúa dùng hai cánh tay đẩy Hứa Tiên, nhưng ghen đỏ mặt mà bàn đu dây không chút lắc lư một cái, nhưng không chịu buông tha. Mà lui ra phía sau vài bước, chạy đà, nhưng tay còn chưa chạm vào Hứa Tiên, thì chân đã trượt, ngã xuống đất.

Hứa Tiên khê vươn tay nâng thân thể của nàng, chậm rãi đỡ nàng dậy, đã thấy đôi mắt của nàng đục ngầu, trên con ngươi đã có hơi nước, dùng sức ngậm miệng, bộ dáng đáng thương làm cho người ta đau lòng.

- Vừa rồi làm đau ngươi sao?

Khí lực của mình quá lớn, nói không chừng còn chưa nắm giữ khí lực.

Nhu Gia công chúa lại lắc đầu, mang theo âm thanh nức nở, nói:

- Ta quá vô dụng, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được.

Hứa Tiên nói:

- Là ta quá nặng, ngươi không tin đẩy thử coi.

Nhu Gia công chúa thử đẩy nhẹ, bàn đu dây bị đẩy đi thật nhẹ nhàng.

Ngồi lên bàn đu dây, biểu lộ của Hứa Tiên có chút bất đắc dĩ, thứ này dường như mình không nên chơi a, hơn nữa còn để một tiểu nữ hài mềm mại thế này đẩy một đại nam nhân có sức nặng như mình, nghĩ thế nào cũng có hiềm nghi biến thái cả, hơn nữa còn là biến thái thú vị.

Thở dài, cũng miễn cưỡng xem như thực hiện tâm nguyện của nàng a! Tính toán, biến thái thì biến thái a!

Nhu Gia công chúa vui mừng không thôi, lần lượt dùng sức thôi động, trong miệng “Hắc” “HAAA” khe khẽ không ngớt, giống như đang khuyến khích mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng đặc biệt nhiều hơn mấy phần sinh khí.

Tuy chỉ yếu là do Hứa Tiên dùng pháp lực khu động, nhưng đại khái, trong cuộc đời của nàng chưa từng vận động kịch liệt như thế này, không bao lâu đã vịn đầu gối, thở hồng hộc, thở ra từng ngụm khói trắng, trên mặt lại tràn đầy vui mừng, giống như còn vui vẻ hơn nàng được chơi.

Hứa Tiên nói:

- Thời điểm không còn sớm, nên trở về đi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhu Gia công chúa hơi có chút tiếc nuối, thở hào hển nói:

- Tốt, tốt.

Đôi mắt lại cầm một quả cầu tuyết dưới đất. Ném về phía Hứa Tiên, trúng ngay ngực của Hứa Tiên, rồi sau đó cẩn thận xem phản ứng của Hứa Tiên, trong dò xét đầy hứng thú nhìn Hứa Tiên, xấu hổ cúi đầu, mắt thấy Hứa Tiên bước chậm tới gần.

Trong nội tâm nàng khẩn trương tới cực điểm, cảm giác mình vừa rồi quá lỗ mãng, chột ngắc đầu nói:

- Thực xin lỗi, ta, ta không phải cố ý!

557. Chương 556: Tuyết Cầu. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 556: Tuyết cầu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hắn lấp bấp không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

Hứa Tiên ôm cánh tay, nâng cằm lên, xem kỹ lấy nàng nói:

- Trốn tránh trách nhiệm không phải là cô bé tốt.

Nhu Gia công chúa nói:

- Ta...

Ta cả buổi cũng không nói ra được cái gì, nghĩ thầm hắn sẽ không tức giận chứ, chẳng lẽ ta thật sự không phải cô bé tốt sao?

Hứa Tiên ngồi xổm người xuống, mỉm cười nói:

- Tuyết cầu cũng không phải làm như vậy. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tiện tay cầm lấy một nắm tuyết, vo tròn, đặt trước mặt Nhu Gia công chúa.

Nhu Gia công chúa thở ra một hơi, vừa định cầm lấy quả cầu tuyết, nhưng quả cầu tuyết lại bay về phía nàng, tản ra trên mặt.

Cảm giác lạnh buốt làm cho Nhu Gia công chúa sửng sò, thân thể của nàng từ nhỏ đã yếu đuối, rất ít chơi như vậy, ngẫu nhiên mấy lần, nhưng chưa từng có thị nữ nào dám cầm quả cầu tuyết ném nàng cả, chơi mấy lần lại cảm thấy nhàm chán. Cảm giác như vậy thật sự lạ lẫm, nhìn qua bộ dáng tươi cười ranh mãnh

của Hứa Tiên, trong nội tâm của nàng vui vẻ, vội vàng ngồi xổm người xuống cầm một ném tuyết, lại ném lung tung ra bên ngoài.

Hứa Tiên cũng không chút yếu thế, vừa tránh né vừa công kích nàng, hai bên phản kích với nhau, tuyết bay tán loạn, nhưng kỳ thật có rất ít rơi lên người của nàng, ngẫu nhiên có mấy cái rơi vào trên người nàng, lại thấy nàng như con mèo nhỏ bị chọc giận, giương nanh múa vuốt phát động công kích về phía của Hứa Tiên, hơi có chút cảm giác vui vẻ.

Không phải một bên ném tuyết một bên hứng tuyết, không có chút ý nghĩa.

Nhu Gia công chúa một khi ném tuyết trúng người của Hứa Tiên. Liền lộ ra nụ cười đắc ý, cười rộ lên, mũi có chút nhần lại, con mắt hí thành một đường, đáng yêu rồi tinh rồi mù.

Nhu Gia công chúa đuổi theo ở phía sau, Hứa Tiên ở phía trước trốn, trong chót lát đã rời khỏi cây hòe, tuyết trong khu rừng rơi nhiều, tiếng cười nhẹ nhàng dung nhập vào trong tuyết, trong nháy mắt, đã mỏng hơn đôi chút.

Nhưng Hứa Tiên đối với tiểu hài tử hiểu biết không ít, hoặc là nói đúng hơn là không bày ra cái giá đỡ của người lớn, trong mắt của Bạch Tố Trinh, hẳn vẫn là trẻ con.

Nhu Gia công chúa vừa muốn công kích, rốt cuộc Hứa Tiên cũng phát động tập kích bất ngờ, quay người lại, cầm nắm tuyết dự mưu đã lâu, kéo mũ của nàng, nhét vào cổ của Nhu Gia công chúa, đây là tất sát kỹ chung cực của ném tuyết, áp dụng vào cận chiến, một khi sử dụng, địch nhân sẽ mất đi tất cả công kích trong thời gian ngắn.

Đương nhiên. Cũng có khả năng làm cho đối phương lâm vào tức giận, hơn nữa tập trung cừu hận, cũng không thể dễ dàng sử dụng.

Nhu Gia công chúa tránh né không kịp, toàn thân ngẩn ngơ, mạnh mẽ rùng mình, cảm giác lạnh buốt từ trên cổ chảy xuống, nàng vội vàng đào tuyết ra, nhưng bởi vì mang theo bao tay dày đặc, chẳng những không có thành công, ngược lại còn làm cho tuyết xâm nhập sâu hơn, sốt ruột, cảm giác lạnh buốt làm cho nàng cảm thấy ủy khuất, trong mắt mê mang xuất hiện tầng hơi nước, quá xấu, sao có thể như vậy.

Hứa Tiên cười hống nàng vài tiếng, vươn tay giúp nàng lấy tuyết ra, không thể tránh né va chạm vào cổ ngọc của nàng, da thịt non nớt mềm mại như đậu hủ, so với cảm giác ôn nhu như ngọc thì khác biệt rất nhiều, đầu ngón tay truyền tới xúc giác thoải mái, làm cho nội tâm của hắn khẽ động.

Nhu Gia công chúa ủy khuất biến mất vô ảnh vô tung, sắc mặt biến thành hồng, vô ý thức cắn môi dưới, cũng không ngăn cản Hứa Tiên, chỉ là thân thể run nhẹ nhẹ, những chỗ cảm thấy lạnh buốt đã biến thành nóng rực.

Hứa Tiên hơi hơi do dự một chút, sau đó cười cười trong lòng. Đối phương chỉ là tiểu hài tử mà thôi, cho nên cũng móc tuyết ra ngoài, trên tay khó tránh khỏi chạm vào gáy ngọc và lưng của nàng, thời điểm lấy khối tuyết cuối cùng ra, nó đã hóa thành nước trong tay.

Nhu Gia công chúa cắn môi một câu cũng nói không nên lời, trong đầu loạn thành một bầy, thân thể của mình bị nam nhân khác chạm vào, vậy chẳng phải nói, mình đã thành nữ nhân của hắn sao? Liên tưởng khủng bố này, làm cho nàng càng hoảng loạn hơn trước.

Hứa Tiên cũng cảm giác có chút thất lễ, mặc dù chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, có lẽ còn muốn nhỏ hơn một chút, nhưng dù sao cũng là nữ tử a, nói:

- Thực xin lỗi, ân, là ta quá phạm, ta xin lỗi người.

Nhu Gia công chúa thấy bộ dáng áy náy của hắn, vội vàng khoát tay nói:

- Không, không có gì, chúng ta trở về đi!

Sợ hắn không vui lo lắng, cho nên đã áp đảo ngược ngung trong nội tâm.

Hứa Tiên vỗ vỗ tay, nói:

- Tốt.

Liền đi thẳng về phía trước. Nhu Gia công chúa đi theo phía sau.

Hứa Tiên đi vài bước, chợt nghe tiếng bước chân sau lưng dừng lại, quay đầu lại đã thấy Nhu Gia công chúa ngồi chồm hổm trên mặt đất, thở hổn hển. Hôm nay nàng đi một vòng lớn, lại chơi đùa một hồi, thể lực đã sớm hao hết. Thời điểm chơi còn không biết, nhưng lúc này mới cảm thấy mệt mỏi không còn chút sức lực nào.

Hứa Tiên đi trở về, ngồi xổm người xuống nói:

- Lên đây đi!

Nhu Gia công chúa do dự một chút, nói:

- Tốt.

Trong mắt xuất hiện hào quang giao hoạt, nói:

- Đợi một chút ah!

Liền lặng lẽ cầm một quả cầu tuyết trên mặt đất.

Hứa Tiên làm sao không biết tiểu xiếc của nàng, chỉ giả bộ như không biết, vừa rồi mình đã làm cho người ta suýt khóc lên, cho trả thù trở về cũng nên a.

Khi thân thể nhẹ nhàng của Nhu Gia công chúa nằm trên lưng của hắn, hai tay của Hứa Tiên cố định hai chân của nàng, đứng dậy. Cách một lớp trang phục mùa đông, cũng không có tràng cảnh xấu hổ gì.

Nhu Gia công chúa cải thấy thân thể của mình rời khỏi mặt đất, vội vàng ôm lấy bả vai của hắn, tay kia cầm nắm tuyết, do dự một chút, không biết có nên nhét vào trong áo Hứa Tiên hay không.

Rốt cục, quả cầu tuyết rơi xuống đất.

Hứa Tiên quay đầu lại cười nói:

- Tại sao không nhét vào?

Nhu Gia công chúa giống như tên trộm tam lưu bị bắt tận tay, lập tức kinh hoảng lên, nói:

- Người biết?

Cúi đầu nói:

- Thực xin lỗi.

Hai tay cuộn lấy cổ của Hứa Tiên, trung thực ghé vào lưng của hắn.

Hứa Tiên nói:

- Không cần xin lỗi cái gì.

Nhu Gia công chúa “Ân” một tiếng cũng không nói gì nữa,

Ở giữa thiên địa chỉ còn âm thanh của gió và tuyết rơi, cùng với tiếng bước chân kéo kẹt trên tuyết của Hứa Tiên, đơn điệu mà an bình.

Bỗng nhiên bên tai của Hứa Tiên truyền tới âm thanh của nàng, nói:

- Nếu bỏ vào lời nói, người cũng khó chịu a!

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, hơi than thở nhẹ. Cảm xúc thông cảm người khác áp đảo cảm xúc trả thù sao? Có lẽ trong mắt của người khác, đây chính là bộ phận mềm yếu của nàng, nhưng trong mắt của hắn, đây chính là phẩm chất đáng quý như vàng a, có thể ở trong thống khổ thông cảm với thống khổ của người khác.

Nhu Gia công chúa nằm trên lưng rộng lớn của Hứa Tiên, chớp mũi truyền tới khí tức kỳ lạ, làm cho nàng có chút tim đập rộn lên, hơn nữa rất an bình, nghe được tiếng bước chân phật phồng của Hứa Tiên, nàng cảm thấy buồn ngủ không chịu nổi, mơ mơ màng màng ngủ đi.

Thời điểm tỉnh dậy, cũng đã thấy mình đang ngủ trong nội cung, thị nữ vừa mới đưa tới đồ ăn trên bàn, nếu như nàng còn không tỉnh, lập tức sẽ có đồ ăn mới thay thế, dùng cam đoan nàng có thể tùy thời tỉnh lại, ăn được đồ ăn tươi sống.

558. Chương 557: Tuyết Cầu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 557: Tuyết cầu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mùi thơm của đồ ăn làm bụng của Nhu Gia công chúa réo lên, nàng đã rất lâu không có tư vị như thế này. Nghe thấy động tĩnh, thị nữ Tử Ngọc đi tới nói:

- Công chúa, người tỉnh!

Nhu Gia công chúa hỏi:

- Hứa công tử đâu này?

Trong nội tâm có chút bận tâm, mình đang được hân công về, rất nhiều người đều nhìn thấy a! Thế cho nên không dám nhìn ánh mắt của Tử Ngọc.

Tử Ngọc nói:

- Hứa công tử đang ở bên ngoài, vừa mới ăn xong. Hiện tại đang nói chuyện với quận chúa.

Nàng nói chuyện giống như không biết chuyện gì cả.

Nhu Gia công chúa nói:

- Có thể cho bọn họ đi vào không?

Tử Ngọc do dự một chút, nói:

- Ta sẽ đi mời.

Không bao lâu, Hứa Tiên cùng Doãn Hồng Tụ đi tới.

Doãn Hồng Tụ cười nói:

- Người cái này một giấc ngủ thời điểm có thể không ngắn.

Vốn nàng còn có chút bận tâm, nhưng thấy khí sắc của Nhu Gia công chúa hôm nay không tệ, lập tức yên tâm lại.

Nhu Gia công chúa dường như hiểu rõ, không khỏi nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên nháy mắt với nàng mấy cái, ý bảo nàng không cần lo lắng. Đương nhiên hắn sẽ không để cho những người khác nhìn thấy đang công chúa, một ít pháp thuật tàng hình nho nhỏ đã giải quyết được tất cả phiền toái, đặt nàng lên giường, đắp kín chắn lại.

Tuy không thể cho người khác nhìn ra chuyện gì. Thị nữ bình thường cũng không dám đặt câu hỏi với công chúa.

Nhu Gia công chúa cảm nhận ý tứ của hắn, lúc này mới yên lòng lại, cảm thấy thoải mái khi được hắn săn sóc, nhưng nghĩ tới ánh mắt của hắn nhìn thấy mình ngủ, hai gò má đã đỏ tươi lên.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Nhanh ăn cơm đi, cô cô đã đáp ứng, cơm nước xong xuôi chúng ta trở về phủ quận chúa của ta.

Doãn Hồng Tụ dứt nạng ăn, lại bị nạng cự tuyệt, nói:

- Ta tự ăn.

Tất cả chuyện vừa phát sinh, làm cho nạng tin tưởng hơn về khả năng của mình, huống chi Hứa Tiên dùng ánh mắt tán thưởng làm cho nạng cảm thấy mừng rỡ nho nhỏ.

Biểu hiện kế tiếp của Nhu Gia công chúa làm cho Doãn Hồng Tụ cùng Tử Ngọc đều ăn cả kinh, so về bình thường luôn ăn mấy ngụm liền không ăn nữa, khẩu vị của bữa ăn này rất dọa người, ăn hết một cái mản thầu.

Tuy Hứa Tiên nhìn ra, mà thầu của hoàng cung làm ra hết sức nhỏ, nhưng hấn đại khái nhìn ra hai chuyện. Nhưng đối với Nhu Gia công chúa mà nói, đây là hành động vĩ đại chưa từng có, ngay cả Tử Ngọc bình thường khích lệ nạng ăn nhiều, cũng đang bận tâm có nên ngăn cản hay không.

Nhu Gia công chúa cúi đầu ăn, miệng nhỏ nhẩn nhai nhai, lễ nghi của hoàng gia được thể hiện thành quả trên người của nạng, mỗi động tác đều lộ ra dáng vẻ muôn phương, không có chút cố ý nào, ngay cả bộ dáng ăn cơm cũng đặc biệt động lòng người.

Lại làm cho Hứa Tiên liên tưởng tới chuyện khác, một tiểu nữ hài luôn ăn cơm rồi đánh nhau, Ngao Ly, khí chất trên người của nạng hoàn toàn trái ngược với Nhu Gia công chúa, bẩm sinh ngạo mạn cuồng vọng, còn mang tới một khí chất khác, giống như nước chảy và gió núi tạo hình mà thành, tục tũn lại không thô ráp. Tinh tế nghĩ lại, cùng Nhu Gia công chúa tương tự tới kỳ dị, nhưng Nhu Gia công chúa không có mũi nhọn như Ngao Ly a.

Có người nói tầng thứ lễ nghi tối cao sẽ phù hợp với thời điểm phá tan lễ nghi, nhưng Hứa Tiên nhìn ra, sau khi thông hiểu tất cả lễ nghi, tư thái được biểu hiện ra ngoài. Long tộc ở phương diện này dường như có ưu thế tiên thiên, mà người muốn đạt tới loại trạng thái này, cho dù sinh ra trong hoàng gia chí tôn, cũng cần một chút thiên phú. Nhu Gia không thể nghi ngờ là có thiên phú như vậy.

Đế vương cổ đại lựa chọn rồng làm đồ đẳng, dùng loại bộ dáng hung ác và dữ tợn, xinh đẹp cùng ưu nhã hoàn mỹ kết hợp cùng một chỗ, làm tượng trưng cho hoàng quyền chí cao vô thượng, đúng là vô cùng chuẩn xác.

Nhu Gia công chúa ăn xong, cảm giác đã lâu rồi chưa được ăn ngon như vậy, thì khăn tay của thị nữ đưa cho lau môi, dùng trà xanh súc miệng. Đang muốn nói chuyện, lại phát ra tiếng ợ, tuy âm thanh rất nhẹ, nhưng làm ặt của nạng đỏ hồng, vội vàng che miệng.

Doãn Hồng Tụ cùng Tử Ngọc đều không thể không nhìn qua Hứa Tiên, Nhu Gia công chúa có biểu hiện như vậy, hiển nhiên không phải vì các nạng.

Hứa Tiên cười nói:

- Hiện tại có thể đi thôi!

Nhưng hấn đối với Nhu Gia mặc dù có bảo vệ thương tiếc, cũng không có suy nghĩ gì khác thường với tiểu hài tử như Nhu Gia cả.

Bánh xe cuộn cuộn, lúc tái diễn trình tự, xe ngựa xuất cung mà đi, trước tiên đưa Hứa Tiên đến trước cửa phủ Phan vương, Hứa Tiên cũng cáo biệt với các nạng, bước xuống xe ngựa.

Sau lưng có âm thanh của Nhu Gia truyền tới, nói:

- Hứa công tử.

Hứa Tiên quay đầu lại đã thấy ánh mắt Nhu Gia công chúa lóe ra, nạng nói:

- Người, người bảo trọng.

Hứa Tiên cười gật gật đầu, nói:

- Người cũng vậy.

Rồi sau đó nhìn Doãn Hồng Tụ nói:

- Nhu Gia công chúa điện hạ không được khỏe, không cần đi thỉnh ngự y, bảo ta đi qua là được.

Phủ Phan vương cùng phủ quận chúa đều ở trong nội thành, khoảng cách cũng không tính là xa, thân thể Nhu Gia công chúa cần từ từ điều trị và săn sóc mới được.

Doãn Hồng Tụ mỉm cười nói: “Không cần các loại:đợi Nhu Gia có việc gì, người nếu có thì giờ rảnh, không ngại thường đến ta quý phủ ngồi một chút.”

Hứa Tiên cười ứng tiếng, sau đó phất tay với các nàng. Liền ở trước cửa đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi.

Tuyết rơi nhiều như mạn thiên phi vũ, Hứa Tiên nhẹ nhàng thở phào, quay người vào phủ.

Bọn hộ vệ biết rõ Hứa Tiên ở đây, cười xưng một tiếng “Hứa công tử”, sau đó cho hắn đi vào.

Hứa Tiên ngẫm lại một ngày này mình không có làm cái gì, không khỏi lắc đầu cười khổ, thò tay sờ sờ kim phù bên hông, không biết lúc nào mới có thể nắm chắc gỡ thứ này xuống, vượt qua thiên kiếp.

Những ngày này cũng không tính là không có chuyện gì, những tình cầu trong thần hồn Thủy tinh, Kim tinh đã có kết cấu ổn định, đối với tháo túng linh khí, cũng xoay chuyển tự nhiên. Lại thông qua nội lực khai phát tiềm lực của bản thân, cũng lâm vào chiến đấu với Dương Tiễn, cho nên tinh khí càng tràn đầy, đối với không chế năng lượng của mình, đã đạt tới độ ới.

Chỉn thể mà nói, tinh khí thần của Hứa Tiên đã gần như no đủ, sau đó cũng dùng tốc độ chậm chạp tiến lên phía trước, dù sao không có khả năng thoáng một cái, thực lực tăng vọt lên nhanh chóng, tốc độ tu hành của hắn trong mắt người tu hành khác, đã là không thể tưởng tượng.

Trước mắt cũng có một cơ hội, đó chính là độ kiếp, chỉ cần vượt qua thiên kiếp. Thực lực sẽ nhanh chóng tăng lên tầng thứ mới, tiến nhập đại môn Địa Tiên, trở thành tiên nhân, cũng không cần phải nói, hắn lập tức đáp mây bay về Hàng Châu, cùng Bạch Tố Trinh giúp đỡ Ngao Ly đánh hạ Trường Giang.

Nhưng nếu không độ kiếp, cái gì cũng không cần phải nói. Độ kiếp mà còn một tia thần hồn chuyển thể là nhẹ, nếu như thần hồn bị đánh tan như Ngư Huyền Ky, thì không ai triệu hồi giúp hắn được. Nếu hắn lẻ loi một mình, đã sớm mạo hiểm thử một lần, nhưng tính mạng hôm nay không chỉ thuộc về hắn, tính mạng của hắn có quá nhiều ràng buộc, không được phép có nửa điểm chủ quan.

559. Chương 558: Tương Trợ.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 558: Tương trợ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Nhưng những ràng buộc này, thời điểm độ kiếp, ngược lại sẽ trở thành một loại trở ngại. Tâm Ma Tâm Ma, chẳng lẽ tâm của người tu đạo không có hạt bụi nào sao? Hơn nữa Tâm Ma không nói đến, Thiên Ma Tâm Nguyệt Hồ không biết đang trốn ở nơi nào đó quan sát, nếu không bắt được nàng, thật sự trong nội tâm khó bình an.

Suy nghĩ đủ loại, Hứa Tiên đã trở lại phòng của mình, đã sớm nghe hai âm thanh bên trong, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, các nàng đang chờ hắn a!

...

Trong Phù Dung Viên, bốn nữ tử quần áo đẹp đẽ quý giá, phân biệt bưng lấy hoa quả, bánh ngọt, các loại ẩm thực, đi tới một căn phòng sơn son thiếp vàng, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, nói:

- Cô nương, chúng ta đưa cơm tới cho người.

- Vào đi!

Một âm thanh ôn nhu nói.

Nữ tỳ đẩy cửa phòng ra, phát ra âm thanh sợ hãi, trong phòng có một con cạp, trong mắt nhìn qua các nàng, nhưng thân thể lại không có chút động đậy. Đám nữ tử mới định thần lại, mới phát hiện đây chỉ là bức họa mà thôi.

Thì ra chẳng biết từ lúc nào, trong phòng nhiều ra một bộ cổ họa, bức họa trên giấy ó vàng, vẽ một con mãnh hổ hạ sơn. Hổ gầm giận dữ, uy phong lẫm lẫm, trong đôi mắt đỏ thẫm không chút che dấu ý khát máu, giống như nhảy ra khỏi bức họa, đánh giết người trước mắt. Mắt to nhìn lên, thật sự giống mãnh hổ bình thường.

Một người con gái đứng trước bức họa, nhìn qua bức cổ họa, đưa lưng về phía các nàng, thấy không rõ thần sắc.

- Cô nương...

Thường Hi ngoái đầu nhìn lại, nói:

- Mang thứ đó đặt lên bàn là tốt rồi, phiền toái các người, bạc trên bàn là cho các người, các người đi xuống trước đi!

Thân hình của nàng không động. Nhưng trong mắt của nàng, giống như cười mà không phải cười làm áy thị nữ sửng sốt, cảm thấy vị tỷ tỷ này càng ngày càng xinh đẹp, ngấm lại vận mệnh kế tiếp của nàng, không khỏi có chút thở dài. nguồn

Mặc dù được tiền thưởng, nhưng cũng không có vui mừng, đem đủ loại đồ ăn đặt lên bàn, mới cáo lui rời đi.

Thường Hi nói:

- Hứa công tử, có thể đi ra.

Hứa Tiên đi ra khỏi bình phong, có chút kinh ngạc ngồi lên ghế, nhìn qua nữ tử tuyệt mỹ trước mặt, cảm thấy có gì đó khác trước.

Trong phòng treo đèn lồng hoa mỹ, chiếu sáng khắp căn phòng rộng lớn. Nàng đứng dưới ngọn đèn, đang mặc trang phục lộng lẫy, tóc mây đen nhánh được trâm ngọc hình con bướm cài lên trừu thứ này ra, trên đầu cũng không còn sáng sức nào, bộ dáng tinh xảo quý phái còn nồng đậm hơn lúc nàng múa dưới trăng..

Trâm cài tóc không thể tận bố, vài sợi tóc xanh rơi xuống trước mặt, bằng vào vài phần vũ mị, mắt ngọc mờ mờ lại tiêu giảm sâu bì trước kia, khéo miệng vô cùng vui vẻ. Một bộ váy dài xanh đậm, tơ lụa tại dưới đèn minh diệu sinh huy (*chiếu sáng). Lộ ra đầu vai mượt mà như ngọc, xương quai xanh tinh xảo như ngọc, không có một tia vết gò.

Hứa Tiên hơi thất thần, nói:

- Thường Hi cô nương, nếu muốn rời đi, thì chính là đêm nay đây.

Hắn nghỉ ngơi trong nhà mấy ngày, tối nay đã tới đây trợ giúp cho Thường Hi rời khỏi Phù Dung Viên. Nhưng dường như thái độ của Thường Hi đã cải biến.

Đôi mắt của Thường Hi sáng lên, nói:

- Thỉnh công tử chờ nóng vội, nghỉ một lát cũng không muộn. Công tử vô công cái thể, khi nào mang ta đi không được.

Sau đó lấy bình ngọc ra, rót chén rượu cho Hứa Tiên, sau đó dùng hai tay dâng lên.

Hứa Tiên tiếp nhận chén rượu, lại đặt lên bàn, nói:

- Bây giờ không phải thời điểm uống rượu.

Thường Hi nói:

- Đa tạ công tử đến đây cứu giúp, chén rượu này xem như tâm ý của ta.

Nói xong lại uống cạn.

Hứa Tiên lắc đầu, cũng cầm chén rượu, lúc này không biết từ nơi nào xuất hiện con mèo con màu trắng, nhảy lên bàn, quật ngã chén rượu của Hứa Tiên, rượu rơi vãi xuống bàn.

Thường Hi khiêu mi nói:

- Tuyệt nhi!

Trong mắt nộ khí lóe lên rồi biến mất, toàn thân con mèo rung lên, lại nhìn Hứa Tiên “Meow” một tiếng.

Hứa Tiên ôm con mèo vào trong ngực, cười nói:

- Chỉ là ngoài ý muốn, mèo con này thật xinh đẹp.

Mèo con e ngại nhìn qua chủ nhân của mình, ngoan ngoãn đứng ở trong ngực của Hứa Tiên.

Thường Hi miễn cưỡng cười cười, cúi đầu nói:

- Ta chỉ muốn trò chuyện với công tử thôi, rời khỏi nơi đây, còn không biết nên đi đâu!

Hứa Tiên ngẫm lại cũng phải. Thường Hi cùng chính mình không có duyên gặp mặt mấy lần, lúc trước cũng vì bước đường cùng cho nên mới cầu cứu, thời điểm này khó tránh khỏi có chút do dự.

- Không biết cô nương muốn nói gì?

Thường Hi ngẩng đầu, nói:

- Công tử có ý định an trí ta như thế nào?

Hứa Tiên nhìn thấy con mèo con trong ngực đang mở to mắt nhìn qua mình, Hứa Tiên sờ sờ đuôi của nó, nhìn Thường Hi nói:

- Trước mang người về Phan phủ, đợi đến lúc tiếng gió qua đi, liền đưa người đi Giang Nam, ở trong biệt viện của Phan gia, rồi sau đó trời đất bao la, mặc cho cô nương tự làm chủ. đọc truyện mới nhất tại .

Đời này không có máy ảnh. Thường Hi tại Phù Dung Viên có giá cả cực cao, người gặp cũng không nhiều lắm, biện pháp này mặc dù không thể nói là không có sơ hở, nhưng cũng xem là an toàn.

Thường Hi nói:

- Như vậy à.

Có chút lộ ra thần sắc suy nghĩ, bỗng nhiên nói:

- Ta có thể đi theo bên người công tử không?

Trong mắt lộ ra ý chờ đợi.

Bỗng nhiên con mèo trong ngực Hứa Tiên giãy dụa, meo meo không ngừng.

Thường Hi nhìn con mèo trắng, nói:

- Tuyệt nhi, người đối sao? Đợi một chút.

Toàn thân con mèo run lên, lập tức đình chỉ giãy dụa, chỉ ngửa đầu nhìn qua Hứa Tiên.

Trong nội tâm Hứa Tiên nhảy dựng, đây cũng có thể xem như câu dẫn, từ khi hắn xuyên việt tới bây giờ, bên người tuy có nhiều hồng nhan, nhưng tình huống này vẫn là lần đầu, huống chi đây còn là mỹ nhân tuyệt sắc. Cũng may hắn định lực đã không tầm thường, lắc đầu, nói:

- Người ở bên cạnh ta, liền dễ dàng bị phát hiện. Hơn nữa cô nương cũng không cần phải nghĩ.

Nói xong liền cầm miếng thịt trên bàn, đút vào con mèo trong ngực.

Thường Hi nhìn vào đôi mắt của Hứa Tiên thật sâu, tựa hồ muốn tìm tòi tâm tư chính thức của hắn, đôi mắt Hứa Tiên ôn nhu như nước, nàng cắn môi nói:

- Ta không thể lọt vào mắt của công tử sao?

Hứa Tiên cười khở nói:

- Cô nương chẳng khác gì tiên nữ hạ phàm, không cần nói, chỉ là...

Thường Hi lại nói:

- Ta chỉ là tiểu nữ tử nhu nhược, không có gì ngoài thân hình này, không có nơi đi, nếu đi ra ngoài, thật sự không biết tìm nơi nào nương thân, thăm nghĩ tìm phu quân phó thác chung thân...

Lời nói đến đây đã cạn, nhìn Hứa Tiên, ý đã hết.

Hứa Tiên nói:

- Nơi này không thể ở lâu, chúng ta nên đi thôi, khi ra bên ngoài, sẽ có rất nhiều nam nhân cho người lựa chọn.

Thường Hi chợt đứng dậy, thân thể nghiêng về phía trước, cầm chặt tay của Hứa Tiên, nói:

- Công tử.

Từ góc độ này, ánh mắt của Hứa Tiên dễ dàng nhìn vào ngực của nàng, thấy được khe rãnh thật sâu trong đó.

Thường Hi lôi kéo tay của Hứa Tiên, đặt lên đôi má của mình, nói:

- Công tử nhẫn tâm như thế sao?

Hứa Tiên rút tay về, cau mày nói:

- Thường Hi cô nương, người làm cái gì vậy. Có lời gì, đợi đến khi ra ngoài rồi nói sau!

560. Chương 559: Trao Đổi. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 559: Trao đổi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thường Hi hiện ra nét ửng đỏ trên mặt, cũng có chút giãy dụa, rốt cục mở miệng nói:

- Ta dám hướng công tử cầu một chỗ, rồi sau đó chân trời góc biển, bằng công tử làm chủ.

Trong nội tâm Hứa Tiên nhảy dựng, nổi danh tức có thực, dường như Thường Hi muốn ký thác thân mình cho Hứa Tiên, nhưng hần như cứ như vậy tiếp nhận, trở về thực không biết nên đối mặt với Phan Ngọc như thế nào, cho dù là tạm thích ứng cũng không được, chỉ có thể nói:

- Xin thứ cho tại hạ không cách nào đáp ứng.

Thường Hi sắc mặt lạnh lẽo, nói:

- Đã như vậy, công tử nên trở về đi! Thường Hi không cách nào đi theo nam tử lạ lẫm rời khỏi Phù Dung Viên.

Làm như mặt mũi bị tổn thương.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Mấy ngày nữa chính là hội xuân, người thực không đi.

Thường Hi nói:

- Nếu lưu lạc ở thế giới bên ngoài, còn không bằng an tâm ở lại chỗ này. Ở đây có vinh hoa phú quý, hưởng dụng vô cùng. Công tử không đồng ý, xem như người ngoài.

- Vinh hoa phú quý? Người được hưởng sao.

Hứa Tiên đứng dậy, làm chuyện tốt chưa bao giờ miễn cưỡng người nào, nếu đối phương có suy nghĩ như vậy, hắn cũng không muốn phá chuyện tốt của người ta.

Bỗng nhiên Thường Hi thở dài, nói:

- Cho dù thế nào, cũng cảm tạ công tử, ta không phải người vong ân phụ nghĩa, không cho rằng, nguyện ý đem thân thể trong sạch này, hầu hạ công tử một đêm, miễn cho ngày sau bị người khác bôi nhọ.

Hứa Tiên nhìn qua nàng, trong nội tâm luôn luôn có chút cảm giác cổ quái, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ mãi cũng không rõ, lắc đầu đập lên cửa sổ rời đi.

Thường Hi ở trong phòng một mình, thần sắc kính cẩn vừa rồi biến mất, tất cả tức giận trên mặt, cũng thở ra một hơi, dùng tay dè lên bàn, nhẹ nhàng nhếch lên, cái bàn bát tiên nặng trăm cân, thoáng cái lật lên, bàn rượu và thức ăn đều lật nhào.

Ánh mắt Thường Hi lóe lên, nhìn con mèo trắng đang nhẹ tay nhẹ chân co rút trên giường, lại bị nàng nhắc lên. Tức giận trên mặt tán đi, hiện ra vũ mị vui vẻ, nói:

- Tốt, Thường Hi, dám phá hỏng chuyện tốt của lão nương

Con mèo nhỏ đáng thương phịch lấy móng vuốt. Trong miệng meo meo gọi không ngừng. Nhưng bởi vì bị “Thường Hi” bắt được lưng, căn bản không thể động dậy, trợn to mắt mèo đầy ủy khuất..

- Meow, Hứa công tử là người tốt, sao người có thể làm hại hắn.

Âm thanh mềm mại trực tiếp từ trong nội tâm “Thường Hi” vang lên.

“Thường Hi” cười lạnh nói:

- Người tốt? Nói như vậy ta cứu người là người xấu.

Quyển rũ cười nói:

- Hơn nữa sao có thể nói là hại, trong đó cũng không phải độc dược, mà là yêu dược! Có thể làm cho người hảo hảo báo đáp hắn ah!

Con mèo nhỏ đưa móng vuốt muốn muốn nắm tay của “Thường Hi”, nhưng lại không với tới, tức giận nói:

- Meow, lúc ấy người rõ ràng là thấy chết mà không cứu, hơn nữa muốn báo đáp là lời của người, lại dùng thân thể của ta, chúng ta đã nói rõ ràng, sử dụng thì trả lại cho ta, người, người, Meow...

“Thường Hi” khinh thường ngắt lời nói:

- Ta chỉ muốn lừa gạt hắn, ngược lại là người, vừa rồi bị hắn ôm trong ngực, còn không ngừng bị sờ, có phải rất thoải mái hay không? đọc truyện mới nhất tại .

Con mèo nhỏ khấn trương.

- Meow, nào có!

Nhưng sau khi linh hồn của nàng bị rót vào thân mèo, cho nên phải thừa kế bản năng của mèo, hơn nữa ở phương diện khác cũng có chút không cách nào khống chế chính mình. Vừa rồi Hứa Tiên vuốt ve quá thật làm cho nàng có chút thoải mái, nhưng hiện tại nhớ tới, xác thực đây là lần đầu tiên khi chào đời được nam nhân vuốt ve.

“Thường Hi” hung ác nói:

- Nếu như người còn dám làm ảnh hưởng chuyện tốt của ta, có hậu quả gì người hiểu rất rõ.

- Hậu quả gì?

“Thường Hi” trợn mắt to con người, nói:

- Dọa, giả trang khờ dại!

Vung bàn tay trắng nõn lên, cầm lấy một mảnh sứ trên mặt đất, góc mảnh sứ vỡ phản xạ mũi nhọn dưới ánh nền lung linh.

Con mèo nhỏ hồ đồ run rẩy co thành một đoàn.

- Meow, người, người muốn làm gì?

“Thường Hi” cầm mảnh sứ vỡ khoa tay múa chân với con mèo một chút, rồi sau đó lại đâm vào cánh tay của mình.

Con mèo nhỏ phát ra âm thanh thảm thiết, tê tâm liệt phế.

- Meow, không muốn ah, thân thể của ta!

Thấy mảnh sứ vỡ đâm vào thân thể của nàng một lỗ, có máu chảy ra, trong nội tâm nàng nước mắt giàn giụa.

- Ta nghe người là được.

“Thường Hi” lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng mà, bề ngoài giống như đau nhức không phải của mình.

Con mèo nhỏ rưng rưng nói:

- Meow, nhưng người không thể gây bất lợi với cho Hứa công tử.

Cho dù bỏ qua, nhưng hấn cứu viện, nàng rất cảm kích. Làm cho hấn thất vọng mà về, trong nội tâm còn có chút áy náy.

Lúc này ngoài cửa có âm thanh gõ cửa truyền tới, hỏi:

- Cô nương, làm sao vậy!

- Cô nương. Người không sao chứ! xem tại

“Thường Hi” nói:

- Ai, tính toán, dù sao cũng không xảo trá tên nam nhân kia một chút yêu được, tóm lại cũng không làm hấn sinh nghi là xong.

Nói xong tiện tay ném con mèo qua một bên, mèo con quay người linh mãnh trên không trung, sau đó một đầu chúi lên mặt đất, tiếp tục nước mắt giàn giụa, toàn thân đau điếng.

“Thường Hi” chỉ về phía nàng, che miệng cười to, nói:

- Ha ha ha ha, người được coi là mèo sao?

Con mèo nhỏ lớn tiếng kháng nghị.

- Meow, ta vốn không phải là mèo.

“Phanh” một tiếng, người ngoài cửa xông vào, nhìn thấy mặt đất bừa bộn, lại nhìn thấy “Thường Hi” cầm mảnh sứ vỡ, trong nội tâm đều phỏng đoán một phen, thị nữ vội vàng đi thu dọn đồ đạc.

- Nha đầu chết tiệt kia, người muốn chết à!

Một phu nhân cứng tuổi đi tới, trông thấy tay của Thường Hi có vết thương, hoảng sợ nói.

Người này chính là “Mụ mụ” của thanh lâu. Còn được gọi là tú bà. Mà “Mụ mụ” này trang điểm đậm, bộ dáng cũng không phải khó coi, tuy tuổi không còn nhỏ, thực sự có vài phần bộ dạng thù mị, vẫn còn hương vị. Đi lên cầm lấy tay của Thường Hi, mặt mũi tràn đầy thương yêu.

Thường Hi lộ ra thần sắc ai oán, nói:

- Mụ mụ, ta như vậy còn không bằng chết.

Mấy thị nữ trong phòng sưng sờ, chớ nói chi là mấy tên tay chân, càng ngậy ra như phồng, nhìn thẳng về phía Thường Hi, lòng tràn đầy không đành lòng.

Con mèo nhỏ ngẩng đầu lên, nói:

- Meow, giả vờ giả vệt.

“Mụ mụ” vội vàng nói:

- Người cũng không thể chết, người phải sống thật tốt.

Thường Hi trước mặt chính là cây rụng tiền lớn nhất của bà ta, tương lai không biết sẽ còn mang về bao nhiêu tiền lời, là bóng bạc, là ánh vàng rực rỡ, cho nên không có chuyện gì quan trọng hơn nữa.

Những kỹ nữ khác mà khóc lóc như vậy với tú bà, đã sớm bị đánh một trận, nhốt vào tù giam bỏ đói mấy ngày, nếu vẫn không chịu tiếp khách, đến lúc đó lột sạch buộc trên giường, khách nhân vô cùng thích chuyện này! Nhưng đối với Thường Hi thì không thể như thế, chỉ vì nàng càng có giá trị. Cho nên vô lượng của Thường Hi, ôn nhu an ủi một phen.

Trong nháy mắt, thị nữ đã thu thập phòng xong, tú bà phất tay cho các nàng lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại bà ta và Thường Hi.

Thường Hi nói:

- Mụ mụ, người mang ta đi gặp ông chủ. Nếu bảo ta tiếp khách, ta chỉ có thể còn đường chết.

561. Chương 560: Trao Đổi. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 560: Trao đổi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong mắt “Mụ mụ” có hàn quang lóe lên, trên mặt lại càng ôn hòa, nói:

- Tốt rồi, ta sẽ đi nói với ông chủ.

Cũng đã ngờ tới trường hợp xấu nhất này, đến lúc đó một ly “Mê hoa tửu” cho vào bụng, đảm bảo nàng biến thành nữ nhân dâm đảng, chuyện trọng yếu bây giờ, chính là ổn định Thường Hi, bà ta có nhiều kinh nghiệm, nữ nhân có chuyện như vậy, lần đầu tiên là trình liệt, sau lần đầu tiên, thì tùy tiện nhiều.

Bỗng nhiên Thường Hi cười nói:

- Trong lòng người suy nghĩ có phải là thứ này không?

Không biết từ nơi nào móc ra một bầu rượu.

“Mụ mụ” kinh hãi nói:

- Sao người có thứ này.

Thò tay muốn đoạt đi.

Thường Hi ôn nhu cười cười, mép vẩy bay lên, một cước đá vào bụng của tú bà.

- Chuyện của bà liên quan gì tới mày?

Phu nhân chỉ cảm thấy bụng dưới đau đớn kịch liệt, ôm bụng té trên mặt đất, thân thể cong như con tôm luộc, nghe Thường Hi nói tục, giống như còn kinh ngạc một kích này.

Giày thêu của Thường Hi đạp lên mặt của phu nhân, dùng sức giẫm phải, cười lạnh nói:

- Ta thấy người cũng là nữ nhân, muốn cho người cơ hội, nhưng quả nhiên là con chó cái mà!

Tú bà nhất thời ngậy người, không biết bao nhiêu năm không có bị người ta nói như vậy. Trên mặt đau đớn mới khiến cho nàng kịp phản ứng, thét to:

- Gian Hóa, Nhĩ Phong, có ai không! Có ai không!

Mấy hộ vệ đẩy cửa vào, trông thấy một màn này thì ngẩn ngơ.

Thường Hi buông chân ra.

Phu nhân vội vàng đứng lên, mặt mũi tràn đầy ác độc nhìn qua Thường Hi, quát:

- Tiện tỳ, ặt không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng lão nương ngày thường nuông chiều người, xem hôm nay ta thu thập người thế nào, bắt lại cho ta.

Đối với tú bà mà nói. Nếu không tra tấn một phen, thậm chí giết một người, phương pháp quả thực quá nhiều.

Mấy hộ vệ ầm ầm đồng ý, nói:

- Vâng!

Trong mắt tràn đầy dục hỏa, nghĩ đến lập tức sắp bắt được Thường Hi mà ngày bình thường mình không dám đụng tới, dùng tay của mình cảm nhận thân thể của nàng ta, thậm chí dùng sức lớn một chút, nghe được âm thanh rên rỉ thảm thiết của nàng ta, trong nội tâm có xúc động không chịu nổi.

Thường Hi có chút cười lạnh, nam nhân, quả nhiên đều là đồ vật đáng bị thiến, lại nói:

- Bắt lại mụ lại cho ta.

Tú bà nói:

- Người điên cái gì thế?

Trong mắt mấy tên hộ vệ hoảng hốt một hồi, lập tức đem phu nhân đè xuống đất, phu nhân kinh ngạc đến ngậy người, quát:

- Các người muốn tạo phản à! Nghe tiện tỳ kia, khi lão gia tới, các người chết không được yên lành.

Thường Hi tiến lên, ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ đôi má của tú bà, mỉm cười nói:

- Mụ mụ, nếu đã yêu tiếp khác nư thế, thì người nên chuẩn bị cho tốt nhé.

Lắc lắc cái bình “Mê hoa tửu” trong tay, ánh lửa chiếu rọi xuống, có thể nhìn thấy rượu trong bình ngọc đang lưu chuyển.

Tú bà có cảm giác sợ hãi, nói:

- Người, người muốn làm cái gì?

Thường Hi tán dương nói:

- Thật thông minh, so với con mèo ta nuôi còn thông minh hơn.

Nói xong liền xách cổ của tú bà lên, đem trọn bình mê hoa tửu rót vào miệng, tú bà dốc sức giãy dụa, được tính của mê hoa tửu bà ta rõ nhất, dưới tình huống bình thường, chỉ cần uống một chén, sẽ mất đi tâm tính, hậu quả uống một bình thế này, ba ta không dám nghĩ, thời điểm này, bộ dáng tươi cười của Thường Hi. Đã biến thành ác ma.

Thường Hi ném bình ngọc qua một bên, đứng người dậy, vỗ tay một cái nói:

- Chuyện tốt, các người dẫn bà ta đi đi. Ngô tú bà của Tử Vân Lâu Ngô tự mình đại hạ giá, không lấy một xu, quên mình vì người, cúc cung tận tụy, tới chết mới dừng, vì giúp mọi người thỏa mãn, đương nhiên, cũng phải nên làm ự ta thỏa mãn. Hì hì, các người mau đi đi, mụ mụ đã không đợi được rồi.

Trong phòng lại yên tĩnh, Thường Hi đuổi người, nói:

- Bây giờ nên đi ngủ.

Mèo con từ dưới giường đi tới, có chút không đành lòng nói:

- Meow, có phải quá không tàn nhẫn hay không?

Thường Hi miễn cưỡng nói:

- Đương nhiên không.

Rồi sau đó cười nói:

- Ta cảm thấy nên tàn nhẫn hơn như thế mới tốt.

Toàn thân mèo con run rẩy, cảm thấy nữ nhân này quá ác.

Thường Hi đi lên sân thượng, quan sát Phù Dung Viên, gió lạnh thổi sợi tóc của nàng bay lên, trong mắt của nàng có vẻ chờ mong, càng dày đặc, lúc này mới bắt đầu mà thôi, kế tiếp, chơi cái gì tốt đây?

...

Hứa Tiên đi vào trong nhà, Phan Ngọc cùng Vân Yên thấy hắn không mang Thường Hi trở về, đều có chút kinh ngạc.

Hứa Tiên giải thích một phen, Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Người đáp ứng nàng chẳng phải được rồi sao?

Hứa Tiên cười xoa bóp chóp mũi của nàng, nói:

- Ta còn không có đáp ứng, người nào đó ngoài miệng nói thế, nhưng trong bụng rất chua đầy.

Phan Ngọc đỏ mặt lên, sau khi từ biệt đầu nói:

- Ta cũng không dám đổ kỵ, sợ bị người hù.

Nàng cùng Thường Hi từng có một tí giao kèo, cảm giác có chút không đúng, nhưng Hứa Tiên mang cho nàng cảm giác không hợp ý, cũng không rảnh tưởng tượng.

Hứa Tiên gõ cái trán trơn bóng của nàng, ôn nhu trách cứ:

- Ngốc quá.

Phan Ngọc đỏ mặt đứng lên, nói:

- Ta nên trở về thôi.

Phan Ngọc đi rồi, Vân Yên cười nói: truyện copy từ

- Phu quân dường như rất thất vọng nha.

Hứa Tiên nói:

- Bạch bích bị long đông, tổng là có chút tiếc nuối a! Tốt, không nói nàng, đêm dài, chúng ta cũng nên an nghỉ.

Đem Vân Yên ôm đến trên giường.

Vân Yên nói:

- Sao không mang nàng ta trở về? Phan công tử tối đa mất hứng vài ngày, chung quy cũng không nói gì a.

Hứa Tiên đặt nàng lên người, cắn tai của nàng, nói:

- Người thì sao?

Hai tay ôm lấy vòng eo phật phồng của nàng.

Vân Yên hô hấp loạn một ít, nói:

- Làm chuyện người muốn làm là tốt rồi, chỉ cần người ưa thích, ta sẽ không trở ngại người.

Hứa Tiên nói:

- Bởi vì người xa lạ làm cho người yêu của mình ở nhà buồn tủi, chẳng phải là rất ngu xuẩn sao? Hiện tại, ta chỉ muốn người ah!

- Ân... Tốt.

- Hôm nay, chúng ta thử phương pháp song tu xem sao!

- Song tu?

- Không biết nên làm thế nào, nhưng tư thế giống như rất thú vị ah!

Trong bóng tối, bởi vì cố ý áp lực cho nên hơi có chút nặng nề. Ngàn hồi trở lại trăm giây, âm thanh uyển chuyển động lòng người giống như hơi thở của thiên nhiên, tuy chỉ tiết ra một chút, nhưng cũng khiến tâm trí của người ta phiêu đảng.

Một đôi chân ngọc tuyết trắng từ trong chăn thò ra ngoài, nhưng trong không khí hơi lạnh thật nặng, mu bàn chân hết sức nhỏ mà ôn nhu, năm ngón chân như ngọc đã xuất hiện một chút màu đỏ, khi thì có rút, khi thì căng cứng, bỗng nhiên chân ngọc lúc này căng cứng đưa lên, hồi lâu sau, mới vô lực hạ xuống giường, sau đó chậm rãi rút chân ngọc vào trong chăn.

Đôi mắt phượng lúc này đã híp lại thành một đường, cho nên càng lộ ra nét vũ mị và lười biếng, cũng hơi có chút mê ly, trên da thịt tuyết trắng xuất hiện một lớp mồ hôi, miệng mũi cũng thở ra khói trắng, khá tốt là bộ dáng của nàng biến thành như vậy, nam nhân kế bên không thừa thắng xông lên, mới cho nàng cơ hội thở dốc.

Trái lại nam tử kia, trừ hô hấp hơi có chút loạn ra, không thấy có chút mệt mỏi nào, dù bận vẫn ung dung vén sợi tóc ướt trên trán của nàng lên. Hô hấp hơi loạn, đó cũng là vì cảm xúc dâng trào, chứ không phải do tiêu hao quá nhiều thể lực.

562. Chương 561: Tuần Trăng Mật

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 561: Tuần trăng mật

Đối với Hứa Tiên mà nói, chuyện vừa rồi chỉ tiêu hao đôi chút thể lực, đại khái so với lúc quyết đấu với Dương Tiễn, dùng sức đắm vào tiêu hao còn nhiều hơn.

Vân Yên có chút bất đắc dĩ nhìn qua phu quân bên cạnh của mình, ở phương diện này, chính mình quyết định không có biện pháp nào thỏa mãn hẳn được, chịu đựng cảm giác khác thường của cơ thể, dịu dàng nói:

- Phu quân, chúng ta không nên song tu sao?

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Như vừa rồi là được rồi

Xoa bóp gò má của nàng, trêu đùa:

- Đều tại người quá đẹp. xem tại

Không chút khách khí lại đè lên người của nàng, làm cho nàng hờn dỗi một hồi.

Đương nhiên song tu của bọn họ chấm dứt trong thất bại. Song tu cũng được gọi là tu luyện, mà đạo gia cũng nặng nhất chuyện này, tuyệt đối không được dùng bả môn tả đạo, đồn đãi hoàng đế ngự nữ ba ngàn nên gọi là đại thành, nhưng phổ biến nhất trong phật môn chính là hoan hỷ thiền.

Nhưng song tu tuyệt đối không phải giữa nam nữ hoan ái là tu luyện thành, điều kiện quyết và hà khắc nhất chính là khống chế dục niệm của mình, nhưng nếu có bất cứ một kẻ nào chỉ ham mê chuyện chăn gối tưng dục không cố kỵ, chẳng những tu không thành đạo, ngược lại còn tổn hại tinh khí.

Mà Hứa Tiên xem ra, thứ đồ vật lãnh đạm này chỉ thích hợp với người vừa mới bắt đầu tu luyện, mà không phù hợp với hắn, mà sự thật là, đại khái khi đối mặt với Vân Yên, chỉ trong nháy mắt thanh tỉnh, thì sau đó đã biến thành hoang ái điên cuồng.

Bởi vì tuyệt đối không có nam nhân nào trên đời này có thể ôm Vân Yên mà có thể bình đạm thanh thản được, Hứa Tiên cũng không ngoại lệ, đặc biệt khi nàng dùng đôi mắt phượng của mình nhìn qua hắn. Trong lòng của hắn trừ tạp niệm thì cũng chỉ có tạp niệm. Cho dù hắn miễn cưỡng có thể làm được, nhưng Vân Yên vừa ném thử trái cấm lại không chịu nổi, trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng tràn ngập xuân tình, từ từ rên rỉ vài tiếng, Hứa Tiên miễn cưỡng tạo dựng phòng tuyết tâm lý, đã âm âm sụp đổ.

Kết quả là, trong vòng một đêm, hưởng lạc vô cùng, còn chuyện tu luyện, cũng chỉ là chuyện nói của miệng, sau đó bỏ xuống.

Cảnh đêm trên người, xuân mộng không dấu vết.

Trong cuộc sống sau đó, Hứa Tiên an tâm cùng Vân Yên hưởng thụ tuần trăng mật, nhưng mà, phương pháp hưởng tuần trăng mật chính là ở trong nhà với nàng. Cho dù là đọc sách, nghe cầm, hay tu luyện, đều không rời một lát. Trừ Phan Ngọc, ít gặp những người khác, thậm chí rất ít khi rời khỏi tiểu viện của bọn họ.

Nhưng Vân Yên đối với loại trạng thái này dường như rất hưởng thụ, nhưng cũng thật sự có buồn rầu nhỏ.

...

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ giấy rơi vào trên mặt bàn, Vân Yên nắm bút nữa nằm trên bàn. Chăm chú viết lấy cái gì đó, mực nước bao hàm lông sói màu vàng viết lên giấy Tuyên Thành, lưu lại nét chữ xinh đẹp.

Hứa Tiên ngồi ở một bên, dùng cánh tay chống đỡ cái đầu, ánh mắt toàn bộ rơi vào trên mặt của nàng, ánh sáng chiếu lên gương mặt của nàng hiện ra hào quang kỳ diệu. Làm cho hắn cảm thấy lạ lẫm, giống như biến thành người khác, nhưng không biết biến đổi điểm nào.

Hắn cũng bình tĩnh đại ngộ, trong bất tri bất giác, nàng đã từ nữ tử kinh tài tuyệt diệu, hóa thành một mỹ nhân tuyệt sắc vô song, toàn thân không còn nửa phần xanh xao, lộ ra một cổ thùỵ mị say lòng người. Bởi vì thời thời khắc khắc ở chung, cho nên hắn mới lúc này mới phát hiện ra, loại biến hóa này hắn chỉ có cảm nhận được một ít trên người của Bạch Tố Trinh mà thôi, nhưng không có rõ rệt như Vân Yên vậy.

Mà Tiểu Thiên càng không có chút biến hóa nào, cho dù tiếp xúc thân mật với nàng bao nhiêu lần, nàng giống như vĩnh viễn là nữ tử u oán và rất thông minh, làm cho Hứa Tiên có cảm giác như lần đầu tiên gặp được.

Có lẽ là bởi vì phạm nhân, lại càng dễ cải biến! Nhưng loại này cải biến này không thể nghi ngờ là rất tốt, cũng đem mị lực của nàng phát tán toàn bộ ra bên ngoài, mặc dù không giống phá kén thành bướm khoa trương như vậy, nhưng có cảm giác như phượng hoàng niết bàn. Làm cho Hứa Tiên cảm giác được tự hào và may mắn, lại làm cho nàng cải biến, cũng từ khi nàng có cải biến, thì hắn là người duy nhất nhìn thấy toàn bộ biến hóa của nàng.

Vân Yên giống như không chú ý tới ánh mắt của Hứa Tiên, hết sức chuyên chú viết chữ, khi thì dừng lại cẩn bút pháp sửa sang lại cấu tứ, sau đó lại tiếp tục viết. Có người nói bộ dáng chăm chú của nam nhân vô cùng động lòng người. Bộ dáng nữ nhân chăm chú càng động lòng người hơn không kém, tài trí vẻ đẹp đào đạt toàn thân, thậm chí làm cho Hứa Tiên cảm thấy, trên chóp mũi của nàng còn thiếu một gọng kính.

Rốt cuộc Vân Yên dừng viết, nói:

- Phu quân, người nhìn xem nó và ngày đó người ghi có gì khác nhau không.

Thấy Hứa Tiên đang nhìn mình có chút sững sờ, cho nên đưa tay lắc lắc trước mặt của hắn, nói:

- Phu quân, hồi hồn đi!

Nhưng trong nội tâm có chút vui mừng.

Hứa Tiên phục hồi tinh thần lại, cười nói: nguồn

- Vàng, lão sư.

Vân Yên gất giọng, nói:

- Nếu ta là lão sư, phu quân nên bị đánh thớt. Lần này chủ khảo là Vương đại nhân, nhưng bằng tính nết của Vương đại nhân, phu quân chẳng những chiếm không đến chút tiện nghi nào, ngược lại sợ rằng còn ăn thiệt thòi hơn cả những người khác, cho nên...

Hứa Tiên vội vàng đầu hàng, nói:

- Hảo hảo hảo, hiện tại nên bắt đầu cố gắng.

Vân Yên khi thì ngẩng đầu giảng giải văn vẻ khác biệt của hai quyển sách, khi thì cúi đầu xuống ghi ghi lên giấy, ngược lại thật sự có vài phần bộ dáng của lão sư.

Hứa Tiên vừa nghe, nhưng tay kia nhin không được vuốt vuốt chân ngọc của nàng. Đột nhiên phát hiện, thì ra đọc sách cũng là một chuyện tốt.

Bỗng nhiên ngòi bút của Vân Yên run lên, sau đó lại khôi phục bình thường, lời nói có chút vô lực. Chỉ có trên mặt bị ửng đỏ từ từ lan ra khắp gương mặt, diễm lệ không gì sánh được. Nếu nàng biết được cách cự tuyệt hẳn, thì nàng không phải là Vân Yên. Trong phòng có lò sưởi cho nên ôn hòa như mùa xuân, nàng chỉ mặc bộ váy nhẹ, hai tầng lụa mỏng không chút ảnh hưởng tới cảm xúc của nàng.

Tâm niệm của hai người từ từ giãn ra, chỉ còn duy trì tư thái mất ngoài, một dạy một học, tuy cũng có chút ít không yên lòng. Động tác của Hứa Tiên càng lúc càng làm càn, thẳng đến khi chạm tới chỗ bí ẩn tư mật nhất của nàng.

Bỗng nhiên âm thanh của Vân Yên im bật, mặt mũi tràn đầy hồng nhuận phơn phớt, đã làm ra chuẩn bị bước kế tiếp rồi.

Hứa Tiên lại đứng dậy đi tới phía sau của nàng. Cười nói vào bên tai, nhẹ giọng nói cái gì đó.

Vân Yên giận liếc nhìn hắn, do dự thoáng một chút, chung quy không cự tuyệt hẳn được, bút lông trong tay cũng đặt xuống bàn, theo ý của hắn, đem thân thể nằm lên bàn, chỉ giữ nguyên tư thái đang chú người, làm cho cặp mông đầy đặn ngạo nghễ của nàng vươn lên. Mặc cho hắn vén váy dài của mình lên tới thắt lưng, váy lụa cởi ra rơi xuống mắt cá chân, một đôi đùi ngọc hoàn mỹ không tỳ vết hiện ra, rất thẳng tắp, căng tròn như một.

Trong nội tâm Vân Yên ngượng ngùng khó tả, ánh nắng sáng chiếu vào đẹp mắt, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, mặc cho hắn làm càn. Nhưng nhìn không thấy bộ dáng của hắn, lại là chuyện rất khổ trương.

563. Chương 562: Hôn Phối. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 562: Hôn phối. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thật sự không phải trong đầu của Hứa Tiên chỉ có loại chuyện này, mà là trong khoảng thời gian này ở chung với nhau, hẳn chưa bao giờ dám tận hứng làm, mỗi lần đều phải khắc chế cẩn thận, cứ thế mãi, cho nên biến hẳn thành loại hình chưa thỏa mãn dục vọng, chớ nói chi là đối mặt với nàng vũ mị tới cực điểm. Nếu như có thể chịu đựng được, thì đó không phải là nam nhân.

Đây đại khái là phiên não duy nhất giữa hai người, Hứa Tiên ngày càng tăng trưởng nhu cầu, còn Vân Yên ngày càng rút lại phía sau, không phải mâu thuẫn sao?

Mà Hứa đồng học dưới sự dạy bảo cần cù của Vân lão sư, xác thực rất cố gắng, nhưng cái khó miễn tính sai phương hướng.

Bởi vậy có thể thấy được, khoa cử của Hứa Tiên, nguy rồi.

Tiến quân vào bên trong, Hứa Tiên vỗ vỗ hông của Vân Yên, giả vờ giả vịt thở dài nói:

- Quả nhiên là hồng nhan họa thủy ah!

- Phi... Ah!

...

Thị nữ lần lượt thôi động bàn du dây, nhưng luôn cẩn thận từng chút một, tuyệt đối không dám dùng khí lực quá lớn.

Trong tràng cảnh chơi đùa, hào khí có chút cứng lại.

Nhu Gia công chúa cúi đầu, cũng không có ra lệnh cho các nàng dùng sức lớn hơn, mà là nói khẽ:

- Không cần tiếp tục.

- Vâng, công chúa.

Thị nữ như được đại xá. Quý xuống xác nhận.

Vạt áo màu đỏ theo bàn du dây lắc lư chậm chạp, rồi sau đó dần dần chuyển thành bình tĩnh, Nhu Gia công chúa tựa đầu vào trên dây thừng, trong nội tâm hơi có chút thất lạc, thân thể cảm thấy có chút mệt mỏi.

Thị nữ cẩn thận ngẩng đầu lên hỏi

- Công chúa, nô tài làm sai cái gì sao?

Lần này Tử Ngọc cũng không có theo Nhu Gia công chúa đến phủ quận chúa, mà là ở lại hoàng thành, thị nữ này là do Doãn Hồng Tự chuyên môn chọn lựa ra, tính tình ôn hòa nhu thuận nhất, đối với công chúa có kính sợ thật lớn, tuyệt đối không dĩ hạ phạm thượng, đến bởi bạn Nhu Gia công chúa quá thích hợp.

Nhu Gia công chúa nhìn nàng, cười rất ôn hòa, nói:

- Không có ah, người mau dậy đi.

Bỗng nhiên cái mũi có chút cay lên, vội vàng nói với thị nữ:

- Thời tiết lạnh, người trở về phòng đi thôi, ta muốn ngồi một mình thêm một lát.

Thị nữ lập tức do dự, Doãn Hồng Tự đã dặn nàng không được rời khỏi Nhu Gia công chúa, nhưng nàng sao dám cãi lời của công chúa, cho nên chỉ có thể hành lễ cáo lui. Lúc ra cửa sân, lại quay đầu nhìn qua, Nhu Gia công chúa ngồi trên bàn du dây, thân thể lộ ra dáng vẻ đơn bạc. Nhưng trong nội tâm nàng càng nghĩ càng sợ, nếu như quận chúa trách tội, nàng có thể không chịu đựng nổi, cho nên bước chân nhanh lên.

Nhu Gia công chúa mang theo túi cái mũ, giấu mặt vào trong như bóng ma, vành mắt cũng hơi đỏ lên, đầy bụng ủy khuất, thấp giọng lầm bầm nói:

- Rõ ràng là đã đáp ứng tối rồi mà.

Nhưng sau khi từ biệt, người nọ đã không có tới.

Giống như đã hoàn toàn quên mất nàng ta, ý niệm như thể hiện ra trong đầu làm cho nàng cảm thấy vô cùng đau xót, nước mắt óng ánh từ trên lông mi thật dài chảy xuống, từ trên bàn đu dây ngã rơi xuống, liền nát bấy.

Một thân ảnh đứng trước mặt của nàng, có chút đau lòng nói:

- Tiểu Nhu Gia, người làm sao vậy?

Nhu Gia công chúa giật bắn người, vội vàng lau lau khóe mắt, ngẩng đầu lên cố gắng làm sao để nụ cười của mình sáng lan nhất, nói:

- Tỷ tỷ, không phải người có khách sao?

Doãn Hồng Tụ thường xuyên tổ chức một ít hội văn thơ trong phủ của mình, nhưng nghe được thị nữ bẩm báo. Tự nhiên lập tức tán tị hội, chạy tới xem tình trạng của công chúa. (.

Nhìn qua khuôn mặt tươi cười của nàng vào lúc này, lại càng đau lòng, vuốt ve gò má của nàng, nói:

- Những người kia cộng lại cũng không bằng một sợi lông tơ của muội muội ta.

Nhu Gia công chúa đỏ mặt lên, nói khẽ:

- Nào có nặng như vậy!

Doãn Hồng Tụ có thể cảm nhận được tâm sự của nàng, thở dài nói:

- Nhớ hử?

Sắc mặt của Nhu Gia công chúa lập tức đỏ bừng lên, như bị người ta lật tẩy bí mật quan trọng nhất, lấy hai tay che mặt lại, lắp bắp nói:

- Cái gì chứ, tỷ... Tỷ, ta, ta... Mới không có đấy!

Doãn Hồng Tụ ôm cánh tay, lắc lắc đầu nói:

- Ta đi cho người mới hử qua đây!

Tuy nàng khó hiểu tại sao Hứa Tiên sống hạnh phúc ở phủ Phan vương, nhưng nàng lại hiểu Hứa Tiên chưa từng có suy nghĩ lôi kéo làm quen với phủ quận chúa, tuy đối với người bình thường, đây là kỳ ngộ vô thượng không cầu được, nhưng với hử mà nói chỉ là chuyện không quan trọng! xem tại

Mà nàng cũng không chủ động trực tiếp mời Hứa Tiên, nàng cũng không muốn làm cho Nhu Gia phát sinh tình cảm lan tràn mà không khống chế được, cũng không phải vì nàng có thành kiến gì với Hứa Tiên. Nếu như không phải là loại người “Cổ quái” như suy nghĩ của nàng, Hứa Tiên thật sự là một lựa chọn không tệ, nhưng bọn họ lúc này không có khả năng tiến tới với nhau.

Trên thực tế, hôn phu tương lai của Nhu Gia công chúa tương, trong nội tâm hoàng hậu nương nương đã có người lựa chọn rồi. Cho nên không lâu sau, ý chỉ tứ hôn sẽ được ban xuống.

Nhu Gia công chúa vội hỏi:

- ĐỪNG, hử... Hử có khả năng bị chuyện khác làm trì hoãn, nghe nói sắp tới kỳ thi rồi đấy? Hay là đừng...

Đối mặt với ánh mắt trêu chọc của Doãn Hồng Tụ, nàng nhất thời có phản ứng, vô cùng xấu hổ.

Hồi lâu sau, nàng nhu nhược nói:

- Hử đã từng nói là sẽ đi tới thăm ta, chỉ cần... Chờ là tốt rồi.

Nếu như nàng không quen biết với hử, thì nàng cũng không được chơi nhảy dây, ném tuyết lâu như vậy, thậm chí cuộc sống cũng không còn nhàm chán, có thể như dĩ vãng, an tâm tiếp nhận nhân sinh u ám của mình, cũng không có được hy vọng xa vời như hôm nay!

Nhưng đã không còn biện pháp, có cái gì một khi thử qua, thì khó có khả năng quên đi được.

Doãn Hồng Tụ thở dài lắc đầu, trước khi Hứa Tiên sắp chia tay chỉ nói một câu khách sáo, nhưng nha đầu này không có suy nghĩ như vậy! Lại còn nhớ rõ đêm hôm đó, nàng nằm bên cạnh mình, muốn nói lại thôi cả buổi, mới nhịn không được hỏi mình:

- Ngày mai hắn sẽ đến không?

Khi đó trong mắt của nàng tràn đầy thần thái chờ mong, rồi sau đó cứ chờ đợi, rồi lại ảm đạm xuống, người nàng chờ đợi vẫn không tới.

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ do dự một phen, rốt cục quyết định, nhẹ nhàng xoa bóp đôi má của Nhu Gia công chúa, nói:

- Ta sẽ cho người đi mời hắn tới.

Mình cũng không cách nào cướp đoạt ánh sáng sinh mệnh đang chiếu sáng nhân sinh của nàng.

Nhu Gia công chúa xấu hổ một hồi, chung quy không có phản đối. Đúng lúc này, có người nói:

- Quận chúa, Hứa công tử cầu kiến.

Doãn Hồng Tụ khẽ giật mình, sau đó mới nói:

- Ta biết rõ.

Thấy đôi mắt của Nhu Gia công chúa sáng lên, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, nói:

- Ở chỗ này chờ trong chốc lát a! Ta đi chiêu đãi hắn.

Sắp tới kỳ thi mùa xuân, rốt cuộc Hứa Tiên cũng tạm thời chấm dứt sinh hoạt hoang dã vô độ của mình, cũng chợt nhớ tới ở đây còn có một người bệnh đang cần mình săn sóc, cho nên đi thăm một chút, thuận tiện thương lượng với Doãn Hồng Tụ một phen, đợi sau cuộc thi mùa xuân chấm dứt, sẽ mang theo Vân Yên đi tới thăm vườn đào của nàng ta một lần.

564. Chương 563: Hôn Phối. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 563: Hôn phối. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong thư phòng, Doãn Hồng Tụ cùng Hứa Tiên cùng ngồi một bàn, cũng tự tay rót nước trà mời Hứa Tiên, mở miệng hỏi:

- Hứa công tử, ngày mai đã bắt đầu cuộc thi mùa xuân, không biết chuẩn bị như thế nào rồi?

Hứa Tiên hơi có chút xấu hổ, sờ sờ cái mũi nói:

- Hắn là không thi đậu a?

Trước khi tới kinh thành này, hắn đã suy nghĩ mình phải cố gắng học tập thật tốt, kết quả dứt khoát đắm chìm vào trong ôn hương nhuyễn ngọc với Vân lão sư. Làm cho nội tâm của hắn cảm thán vài tiếng, quả nhiên là hồng nhan họa thủy ah! Nếu như có Vân Yên lúc này, đại khái sẽ không khách khí phi hắn một tiếng a!

Doãn Hồng Tụ sững sờ, kỳ thi mùa xuân này sẽ tử trong thiên hạ đều vô cùng chờ mong, làm gì còn chưa bắt đầu thi đã có người nói mình không đậu chứ, nhưng nghĩ đến tính tình của hắn lại như vậy, liền lắc đầu.

Nàng vốn ghét nhất nam tử không ôm chí lớn, nhưng bộ dáng không có chí khí của Hứa Tiên, lại không ghét.

Hứa Tiên thở dài nói:

- Đáng thương ta sau khi thi đậu khoa lác là mình sẽ làm thơ, hiện tại chỉ có thể tiện nghi cho Minh Ngọc.

Chuyện này không thê trách hấn không chuẩn bị đầy đủ, hấn sớm đã dự định, chờ mình thi đậu, nói không chừng sẽ mở mày mở mặt, đến lúc đó mình đại khái sẽ biến thành “Hứa công tử, Hứa tài tử”, mình phải làm thơ giữ thể diện chứ, vì vậy hấn dứt khoát suy nghĩ các cách chuẩn bị để ứng đối, xem tình huống này, đại khái là không dùng được.

Thơ, đã chuẩn bị tốt? Doãn Hồng Tụ càng khó hiểu, dường như nam nhân trước mặt này càng ngày càng khó đoán được.

- Không biết, là dạng thơ gì?

Hứa Tiên khoát khoát tay nói:

- Tính toán, không đề cập tới, công chúa điện hạ ở nơi nào, ta đi xem thân thể của nàng đã đỡ hơn chưa, đợi đến lúc qua kỳ thi mùa xuân, ta đại khái sẽ rời khỏi kinh thành trong một thời gian ngắn.

Thân thể Doãn Hồng Tụ nghiêng về phía trước, nói:

- Hứa công tử, chúng ta không phải bằng hữu sao?

Ở phương diện thơ từ, nàng cũng là fans hâm mộ trung thành của Hứa Tiên. Cho nên vào lúc này đã bị khơi mào hứng thú, cũng không dễ dàng bỏ qua.

- Ta cam đoan không nói cho người nfo khác nghe.

Hứa Tiên cười nói:

- Bằng hữu cũng không phải là cái cớ để miễn cưỡng người khác a

Cúi đầu xuống uống một ngụm trà.

Doãn Hồng Tụ cũng nhú mày, thỉnh cầu của nàng ít khi bị cự tuyệt, nhìn qua Hứa Tiên mỉm cười, nhưng trong lòng có chút tức giận.

- Không nói thì không nói a.

Hứa Tiên bật cười, có đôi khi cảm giác được, nữ tử thoát nhìn hai mươi bảy hai mươi tám ở trước mặt này, nhưng ở phía sau lưng của nàng ta, có lẽ là một nữ hài tử mười bảy mười tám tuổi đang ôm ấp tình cảm đầy! Bộ dáng hờn dỗi kiêu này, nếu như là nữ tử tuổi thật sự của nàng làm ra, đại khái sẽ bị hấn xem là làm ra vẻ, mà nàng thì biểu lộ rất tự nhiên, càng có một loại mỹ cảm đặc biệt.

Hứa Tiên dùng ánh mắt dò xét, lập tức làm cho Doãn Hồng Tụ ngồi nghiêm lại, nhìn không chớp mắt, khôi phục bộ dáng thường ngày của mình, dường như muốn một lần nữa xuất ra khí độ của quận chúa, nhưng tình thế này lại giống như đang làm nũng.

Hứa Tiên mỉm cười, vừa uống trà vừa túy ý đánh giá nàng ta, ánh mắt kia mang theo ánh nhìn thuần khiết thú vị, cũng không có dục vọng hay tính xâm lược gì, cho nên không làm cho người ta chán ghét. Nhưng rất tùy tiện.

Doãn Hồng Tụ xấu hổ, từ nhỏ nàng xuất thân quyền quý, cộng thêm tính tình ngang ngạnh, nào có người nao dám đánh giá nàng như vậy. Nhưng lại không phát tác với Hứa Tiên được, càng không muốn ở trước mặt hấn chịu thua, cho nên nhìn thẳng vào Hứa Tiên, chờ hấn đi vào khuôn khổ.

Hứa Tiên cũng thu hồi dáng tươi cười, trừng to mắt, ngồi thẳng lên, hào khí của hai người lúc này ngưng trệ lại.

Qua trong chốc lát, Hứa Tiên nói:

- Người thua!

- Cái gì?

Hứa Tiên trừng trừng mắt. Rất khẳng định nói:

- Người nháy mắt trước.

Doãn Hồng Tụ vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng lẽ hai người lớn như vậy lại chơi trò trừng mắt với nhau?

Hứa Tiên cười nói:

- Nguyên tắc của bằng hữu, là tận lực không nên làm đối phương thất vọng!

Sau đó dính nước trà viết lên bàn.

Doãn Hồng Tụ thì thầm:

- Ngày xưa xấu xa chưa đủ khoa trương, sáng nay phóng đảng thì vô bờ. Đường làm quan rộng mở móng ngựa tạt, một ngày xem lượt Trường An hoa.

Niệm bỏ đi về sau, sẵn giọng:

Tích nhật ác xúc bất tức khoa,

Kim triều phóng đảng tứ vô nhai.

Xuân phong đắc ý mã đề tạt,

Nhất nhật khán tận Trường An hoa.

Dịch:

Eo hẹp ngày xưa khỏi kể ra

Sớm nay thoả chí nức lòng ta

Gió xuân thả sức cho phi ngựa

Ngày trọn Trường An xem hết hoa.

* Đây là bài Sau khi thi đỗ của Mạnh Giao.

Thật sự không thể hiểu được, dưới tình huống Hứa Tiên không có tâm nắm chắc, lại có thể viết ra bài thơ như vậy. Nhưng lại không làm nản thất vọng chút nào, bởi vì bài thơ này vô cùng tốt. Nhưng trong lịch sử, dù cho là thi nhân, cũng có rất nhiều câu thơ rất bình thường. Nhưng Hứa Tiên này, thơ vừa ra khỏi miệng là thiên cổ tuyệt cú, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Tiên tỏ vẻ rất vô tội, tất cả là do hấn đạo thơ của người khác mà có cả, chẳng có một chút quan hệ nào dính với hấn cả.

Doãn Hồng Tụ lại tìm quyển vở nhỏ chép vào, lấy bút ra, tịt tay sao chép lại.

Hứa Tiên cũng mượn chuyện này, thuận tay đem tác phẩm mới nhất và tâm huyết nhất, viết lên luôn.

Doãn Hồng Tụ lại nhin không được tán thưởng một phen, hôm nay nói cười vài câu, đã làm cho cả hai ít đi một chút ngăn cách với nhau, hơn nữa dĩ vãng cùng xuất hiện, hôm nay thực sự có thân thiết hơn mấy phần, chủ đề cũng nhiều hơn chút ít. Nói đến Lý Tư Minh, nói đến Bạch Tố Trinh, cuối cùng khó tránh khỏi nói tới tiêu chuẩn kén phu quân của Doãn Hồng Tụ.

Hứa Tiên nhận đồng nói:

- Tương lai sẽ một ngày nào đó, nữ tử sẽ có được quyền lợi cơ bản nhất này.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Đời này kiếp này thì không có khả năng thực hiện được sao?

Lại âm thầm lộ ra cảnh giác, không phải hấn động tà niệm gì với ta chứ, biến ta trở thành một trong những nữ nhân của hấn a

Hứa Tiên nói:

- Nếu muốn thực hiện, sợ rằng phải hạ thấp tiêu chuẩn xuống, hơn nữa muốn dùng cường quyền bức bách, thì không cách nào cải biến được suy nghĩ cơ bản của nam nhân.

Nhưng dựa vào thân phận quận chúa của Doãn Hồng Tụ, hạ thấp xuống cũng không đạt tới tiêu chuẩn của bình dân đâu. Vào lúc này, phạm là nam nhân có chút vốn liếng, đường tiểu thiếp đi dạo kỹ viện là chuyện thường xuyên xảy ra. Kỳ thật vào hiện đại cũng không khác gì, nhưng có khuynh hướng trái với dư luận xã hội mà thôi.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Giữa phu thê, nếu dùng cường quyền bức bách, còn có ý nghĩa gì, người cảm thấy ta nên kiên trì không?

Lại tập trung vào đôi mắt của Hứa Tiên, muốn nhận được câu trả lời của hắn.

Hứa Tiên rất khẳng định nói:

- Đương nhiên!

Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ phát sinh cái gì với Doãn Hồng Tụ. Trên thực tế, tuy thân thể của hắn hiện giờ không thỏa mãn dục vọng, nhưng trên phương diện tinh thần đã cảm thấy áp lực từ chuyện nhiều vợ rất sâu sắc.

565. Chương 564: Bằng Hữu. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 564: Bằng hữu. (1)

Nếu dùng ánh mắt của người hiện đại mà nhìn nhận, một người con gái muốn tìm được nam nhân tuân thủ tình cảm với mình như một, sẽ nhận được ủng hộ tuyệt đối.

Cho nên nữ tử đời sau cũng phân tích được những hợp lý của chế độ một vợ một chồng. Cuối cùng làm tổng kết làm một câu: “Thà rằng cô độc sống quãng đời còn lại, cũng không thể tiện nghi cho những nam nhân chần chờ.”

Đơn giản mà nói, hắn không có sắc tâm với Doãn Hồng Tụ, nam nhân không phá được hàng rào tâm lý của nữ tử, sống hay chết với hắn không sao cả, hắn cũng có tính toàn gia cố hàng rào tâm lý của Doãn Hồng Tụ rắn chắc hơn nữa. Bởi vì cũng có liên quan đôi chút tới tâm lý của nam nhân, nghĩ tới chuyện mỹ nhân như hoa như ngọc nằm trong ngực của nam nhân khác, vẫn còn có chút khó chịu a!

Doãn Hồng Tụ cũng tự an ủi tâm lý của mình một phen. Cũng không thể giống như nữ tử thế kỷ hai mươi mốt, trở thành nữ tính độc lập trong miệng của Hứa Tiên.

Hơn hai mươi năm nay, chỉ có một người nhận đồng tiêu chuẩn của nàng, chính là nam nhân trước mắt này! Đây chính là tri kỷ trong truyền thuyết.

Nam nhân này không có giống với những nam nhân khác, bên người có không ít nữ tử chờ đợi. Căn cứ thiên tính đa nghi của nữ nhân, nàng giờ tay lên, nói:

- Hứa công tử, chúng ta tới vỗ tay mình ước đi!

Hứa Tiên khó hiểu nói:

- Cái gì?

Doãn Hồng Tụ nói:

- Chúng ta đời này kiếp này, chỉ là bằng hữu.

Suy nghĩ đôi chút, cho dù có một ngày ta dao động, muốn tùy tiện tìm nam nhân gả cho, cũng tuyệt đối không lựa chọn người, vỗ tay qua đi, người cũng không cần tưởng niệm gì tới ta cả.

Hứa Tiên rất sung sướng nói:

- Tốt! Chỉ làm bằng hữu cũng được.

Sau đó gơ tay phải lên.

Doãn Hồng Tụ thấy hắn không có chút do dự nào, trong nội tâm chẳng còn chút tư vị gì, chẳng lẽ người thực sự chưa từng động tâm tư nửa phần với ta hay sao? Chẳng lẽ mị lực của ta không đủ sao? Không thể không nói, tâm tình của nữ nhân, quả nhiên khó dò hơn mò kim đáy biển.

Hai chưởng vỗ nhau, phát ra âm thanh thanh thúy, bọn họ nhìn qua đối phương. Sau đó cười rộ lên. Cười cười với nhau, bọn họ cảm thấy ít đi một tầng ngăn cách, cho nên lời lẽ bắt đầu tùy ý với nhau. Từ đó cũng càng thưởng thức đối phương hơn, làm bằng hữu bình thường cũng rất đơn giản.

Lời nói một phen, Hứa Tiên nói:

- Doãn quận chúa, thời điểm không sai biệt lắm, ta đi gặp công chúa được chưa?

Doãn Hồng Tụ khẽ giật mình, vừa rồi mình quá nhập tâm nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà quên, đáng thương cho tiểu Nhu Gia đang gấp a.

- Công chúa tại hoa viên, người mau đi đi.

Do dự một chút, nói:

- Về sau nếu chỉ có hai người chúng ta, người nên gọi ta là Hồng Tụ a.

Hứa Tiên nói:

- Cũng tốt.

Nói chuyện đứng dậy, đã thấy Doãn Hồng Tụ không có động tác gì.

- Người không đi sao?

Doãn Hồng Tụ khẽ lắc đầu, nói:

- Ta còn có chút chuyện.

Hứa Tiên dমে chuyện phải rời khỏi kinh thành, Nhu Gia cũng sắp sửa gả cho người khác, thời gian bọn họ ở chung không còn quá nhiều.

- Vậy thì lần sau gặp lại... Hồng tụ!"

Doãn Hồng Tụ nghe được cách gọi nầy, sững mắt ngưng tụ, sau đó mỉm cười, đợi cho Hứa Tiên đi rồi, nàng nằm vật xuống bàn, gối lên cánh tay, bộ dáng cao nhã lúc nầy biến mất vô ảnh vô tung, ngược lại có biểu lộ phức tạp, có chút vui sướng, lại có chút sầu lo, khóe miệng hồng nhuận phơn phớt khẽ nhúc nhích. Sau đó nói thầm:

- Bằng hữu... Hữu... Sao?

Nhu Gia công chúa đang ngoan ngoãn ngồi lên đu dây, bờ môi có chút trắng bệch, thân thể đã hơi co rúm lại, ánh mắt lại nhìn thẳng đường mòn đi vào hoa viên. Tuy bây giờ là đầu xuân, nhưng thời tiết còn lạnh, nàng vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, đương nhiên cảm thấy lạnh rồi.

Thấy thân ảnh của Hứa Tiên xuất hiện trên đường mòn, đôi mắt của nàng sáng lên, há miệng lên, mặc dù trong nội tâm có nhiều lời muốn nói, nhưng trong thời gian ngắn, không biết nên nói cái gì.

Hứa Tiên vừa thấy bộ dáng của nàng, nhanh chóng bước tới trước, cầm lấy cổ tay của nàng, truyền một cỗ linh lực vào thân thể nàng, sắc mặt của nàng từ từ hồng nhuận phơn phớt hơn trước, nhưng không biết có phải lúc truyền linh lực, hắn nắm cổ tay của nàng, nên nàng mắc cỡ hay khôn.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Ta phải người đi hoạt động, cũng không phải bảo người đi ra ngoài ngồi dưới trời lạnh như thế này.

Hắn trách cứ làm cho Nhu Gia công chúa cảm thấy rất ủy khuất, lại không biết nên nói như thế nào, cúi đầu cắn môi nói:

- Biết... Biết rõ.

Lại sợ hấn giận, cho nên ngẩng đầu lên, nói:

- Lần sau ta không như vậy nữa.

Bộ dáng của nàng đáng thương làm cho Hứa tiên sững sờ, sờ sờ cái mũi, giống như hắn đang làm cái chuyện cảm thú gì đó với nàng vậy. An ủi sờ sờ đầu nhỏ của nàng, nàng ngoan ngoãn cúi đầu, trong nội tâm lại cảm thấy ôn hòa, chút ủy khuất vừa rồi đã tan biến như tuyết tan giữa trời xuân, rồi sau đó lòng tràn đầy vui mừng nhìn qua Hứa Tiên.

Giống như một đóa hoa nho nhỏ oải oải dưới trời đông, được ánh nắng mặt trời làm thoải mái, cho nên có sức sống bừng bừng.

Hứa Tiên cảm giác thân thể nàng đã tốt hơn rất nhiều, thấy trị liệu của mình có hiệu quả, ít nhất cũng không dễ dàng sinh bệnh giống như quá khứ, trước khi rời khỏi kinh thành nhất định phải điều dưỡng giúp nàng vài lần, mới có thể khiến nàng có được sinh hoạt như người bình thường!

Hứa Tiên vỗ vỗ tay nói:

- Tốt, như vậy đã không có vấn đề, ta đi đây.

Thời điểm này, Phan Ngọc cùng Vân Yên có lẽ đang đợi hắn về ăn cơm.

Lần đầu tiên vui đùa, đó là khi hắn không có chuyện gì làm, thứ hai là hứng thú, hắn là một đại nam nhân đương nhiên sẽ không ưa thích trò chơi của tiểu hài tử, tính trẻ con cũng chỉ bộc phát ngẫu nhiên mà thôi.

Nhu Gia công chúa hoàn toàn sững sốt, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, những mong chờ của nàng đã biến thành thất bại, không có nhảy dây, không có đánh trận tuyết, không có cái gì cả, qua trong chốc lát chỉ còn lại có chính mình, từ hý vọng bừng bừng đã rút xuống đáy cốc, làm cho nội tâm của nàng đau đớn một hồi.

Nàng cúi đầu hàm hồ ứng một tiếng, nhưng không thấy biểu hiện sắc mặt của nàng.

Mặc dù Hứa Tiên không phải là người trì độn. Nhưng cuối cùng cũng khó quan sát biểu tình của nữ tử, huống chi cả hai tiếp xúc thân mật với nhau quá ít. Quay người đang muốn rời đi, lại nghe sau lưng có tiếng nức nở bị đè nén xuống cực thấp, đột nhiên quay đầu lại, đã thấy Nhu Gia chăm chú bặm lấy miệng của mình, nước mắt không ngừng từ trong hốc mắt tuôn ra, bả vai gầy yếu không ngừng rung lên.

- Người làm sao vậy?

Nhu Gia công chúa ghen ngào nói:

- Không có quan... Quan hệ, ta... Ta không sao.

Vội vàng lau mặt nước mắt trên mặt, nhưng càng lau càng nhiều.

Hứa Tiên trong nội tâm khẽ động, tận lực ôn nhu sờ sờ nàng đầu, nói:

- Có cái gì không vui sao?

Nhu Gia công chúa không còn chút lực nhẫn nại, cho nên tâm tình tan rã, lôi kéo ống tay áo của Hứa Tiên khóc lớn lên. Hứa Tiên sững sờ, thuận thế ôm nàng vào ngực, vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng, thẳng đến khi nàng từ từ bình tĩnh trở lại.

- Có phải ta rất đáng ghét không?

566. Chương 565: Bằng Hữu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 565: Bằng hữu. (2)

Nàng cúi đầu nói, giống như đang chờ đợi thẩm lý và phán xét vậy.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Làm sao lại như vậy?

Nhu Gia công chúa ngẩng đầu lên, nói:

- Thế nhưng mà, các nàng đều nói như vậy, nói ta chỉ biết giả vờ đáng thương, gạt người ta đồng tình.

Biểu tình trên mặt của nàng giống như tán thành “Tội trạng” này của mình, cũng vô cùng bất an sâu sắc với việc mình “Lừa gạt” Hứa Tiên.

- Các nàng?

Hứa Tiên không biết các nàng là ai, rất khẳng định nói:

- Các nàng đều nói bậy, Nhu Gia đáng yêu nhất.

Đây cũng không phải là dở hài tử. Tính cách Nhu Gia công chúa nhu thiện nên hẳn rất thích.

Nhu Gia công chúa có chút vui vẻ nói:

- Thực sao?

Hốc mắt hơi đỏ lên, trên khuôn mặt tú lệ nhỏ nhắn bao phủ bởi nước mắt day đặc, đặc biệt làm người ta thương tiếc.

Hứa Tiên vừa lau nước mắt giúp nàng, vừa nói:

- Đương nhiên là thực.

Nhưng đột nhiên không rõ tại sao nàng lại nói như vậy.

- Cái kia... Vậy người vì cái gì, tại sao phải đi chứ?

Hứa Tiên lúc này mới chợt hiểu, nhưng không khỏi cười khổ, thì ra nguyên nhân là tại mình, phản bội tin cậy của hài tử sao? Cho nên đành phải đầu hàng:

- Tốt, tốt, là ta sai, không cẩn thận khi dễ tiểu Nhu Gia đáng yêu. Hiện tại chúng ta nên chơi cái gì đây?

Cách nói “Tiểu Nhu Gia đáng yêu” làm cho sắc mặt của Nhu Gia công chúa đỏ ửng lên, lại nói:

- Thực xin lỗi, người nhất định còn rất nhiều việc a, ta không nên khóc, ta không phải cố ý...

Hứa Tiên điểm một ngón tay lên trán của nàng, nói với nàng:

- Muốn chơi cái gì, nên thống thống khoái khoái nói ra đi, đừng có vòng vo, ta không thích.

Nhu Gia công chúa thấy Hứa Tiên nhìn gần như thế, thất kinh như con chim non.

Hứa Tiên cố nén xúc động muốn ôm nàng vào trong ngực an ủi một hồi, nhìn không chuyển mắt nhìn qua nàng.

Nhưng Nhu Gia công chúa thật sự rất đáng yêu, còn sợ gây phiền toái cho người khác, nhưng giờ phút này lại càng sợ bị hắt chấn ghét, cẩn thận từng li từng tí nói:

- Nhảy, nhảy đây.

Nói xong lại bổ sung thêm:

- Chỉ cần trong một giây là đủ rồi.

Hứa Tiên mỉm cười, nói:

- Vậy thì nhảy dây, nhưng mà...

Nhu Gia công chúa lúc này bận tâm, nói:

- Cái gì?

Hứa Tiên đuổi năm đám ra, nói:

- Trước phải chơi đoán số, người thua phải giúp người thắng nhảy, không cho phép chơi xấu.

- Ân!

- Còn không mau mang dây ra phân cao thấp!

Sau ba lượt chơi đoán số, biểu lộ của Nhu Gia cũng đã sắp khóc lên, bởi vì nàng không thắng được một lần.

Hứa Tiên bằng vào tốc độ phản ứng của mình, muốn thắng nàng quả thực quá dễ dàng, vì vậy hắn cực kỳ vô sỉ chơi ăn gian, quay mắt nhìn về phía nàng, thấy nàng nhu nhược, trong nội tâm trừ cảm giác muốn bảo hộ nàng ra, thực sự có xúc động muốn hung hăng khi dễ nàng.

Chơi lần thứ tư, rốt cuộc Hứa Tiên thua, Nhu Gia công chúa nhảy lên, hoan hô:

- Ta thắng, ta thắng!

- Rõ ràng là ta thắng, vừa rồi ta muốn ra cái kéo mà!

Nhu Gia công chúa đỏ mặt lên, dậm mạnh chân nhỏ, nói:

- Nói bậy, nói bậy, rõ ràng là tăng đá, người chơi xấu.

Khẩu khí có chút cường ngạnh khó có được.

Hứa Tiên cười nói:

- Vậy là ta nhớ lắm rồi.

Nếu như mình không thừa nhận. Đại khái nàng sẽ khóc lên a.

Một buổi xế chiều, chơi trốn tìm, nhảy dây, kể chuyện xưa, Nhu Gia công chúa luôn vô cùng sung sướng. Lúc bị Hứa Tiên khi dễ thì tức giận, tự động xem thường hắn.

Đợi tới lúc hoàng hôn, Hứa Tiên phải cáo biệt rời đi, Doãn Hồng Tụ mỉm cười nói:

- Ta đã phái người đến phủ Phan vương thông báo, buổi tối người sẽ về dùng bữa.

Hứa Tiên chỉ ứng tiếng, trên bàn cơm chỉ có ba người các nàng, có lẽ đây là mưu kế của Doãn Hồng Tụ bày ra, bên cạnh không có thị nữ nào.

Nhu Gia công chúa quên đi lễ nghi, cho nên có chút hưng phấn nói chuyện xế chiều đã diễn ra như thế nào với Doãn Hồng Tụ, trên mặt tràn đầy biểu lộ hưng phấn, làm cho Doãn Hồng Tụ chưa từng thấy qua, tuy nàng bảo vệ cho Nhu Gia, nhưng cũng không có cách nào chơi đùa với Nhu Gia như vậy được, cho nên liếc nhìn Hứa Tiên. Nam nhân này có lẽ có năng lực đặc biệt a, dù là mình, cũng không thể làm được, Nhu Gia hiện giờ rất vui vẻ a.

Nhu Gia công chúa khẹp một miếng thịt gà, do dự lại do dự, rốt cục vẫn bỏ vào trong chén của Hứa Tiên, sau đó xấu hổ cúi đầu xuống, trên cái cổ trắng nõn của nàng hồng lên.

Chuyện này cũng làm cho Doãn Hồng Tụ kinh ngạc, với hiểu biết của nàng với Nhu Gia công chúa, nàng muốn làm như thế, sau khi xoắn xuýt, hơn phân nửa cũng lựa chọn buông tha! Có thể làm chuyện như thế với người khác, thật sự có chút khó tin.

Sắc trời dần dần muộn, Nhu Gia công chúa đã sớm buồn ngủ không chịu nổi, tại trong mơ mơ màng màng bị đuổi về phòng nghỉ ngơi.

Hứa Tiên nghiêm mặt nhìn Doãn Hồng Tụ nói:

- Công chúa nàng, ở trong cung không tốt sao?

Hứa Tiên không cách nào hiểu được. Công chúa thiên chi kiều nữ, ở trong tiểu thuyết và điện ảnh, đại khái đều có tính cách điêu ngoa tùy hứng, ngẫu nhiên có mấy người tính cách ôn nhu, nhưng đó là do tu dưỡng tốt mà thôi, thực chất bên trong vẫn rất kiêu ngạo.

Nhưng trên người của Nhu Gia, hẳn chỉ có thể cảm thấy nhát gan cùng tự ti, nếu xuất thân của nàng không tốt thì bỏ đi, nhưng hết lần này tới lần khác nàng là con gái duy nhất của hoàng hậu, là tỷ tỷ duy nhất của thái tử, so với tất cả công chúa còn tôn quý hơn. Hoàn cảnh như thế lại sinh ra tính cách thế này, sợ rằng không phải vô duyên vô cớ a.

Doãn Hồng Tụ thở dài nói:

- Đúng... Không tính là quá tốt a! Thời điểm Nhu Gia lên tiếng, ta đại khái là trong quá trình nàng lớn lên! Khi đó không biết bao nhiêu người trông ngóng nàng được sinh ra, bệ hạ tự mình ở ngoài điện chờ, làm cho ta cũng cảm thấy hâm mộ đấy.

...

Trong cung đình u ám, chỉ có tiếng hài nhi khóc lóc yếu ớt, nhưng âm thanh nhỏ như vậy lại làm chấn động cả hoàng cung.

Nữ nhân xinh đẹp đang đổ đầy mồ hôi nằm ở trên giường lớn, không kịp nghỉ ngơi một chút, thở hào hển hỏi:

- Hài tử, như thế nào rồi?

Dù toàn thân chật vật, nhưng cũng có một cổ uy nghiêm.

Thị nữ ôm hài tử quỳ gối bên giường. Vui mừng nói:

- Nương nương, hài tử không có việc gì, là một công chúa điện hạ.

Sau đó giờ tay đưa hài tử lên, muốn giao cho nữ nhân bên giường.

Nhưng mặt mũi nữ nhân tràn đầy thất lạc nằm trên giường, đôi mắt trống rỗng nhìn qua mái vòm u ám trong màn đêm, bóng tối đêm nay vô cùng tối.

Cũng không thèm nhìn qua nữ hài vừa mới sinh ra. Mười tháng hoài thai, mười tháng hy vọng, vào thời khắc này, hoàn toàn thất bại. Nếu là nam hài, Thiên hạ sẽ có một thái tử, chủ nhân tương lai của Đại Hạ, địa vị của nàng cũng theo đó được vững chắc hơn, không tiếp tục có ai dao động được, nhưng nhân sinh không như ý.

Tuổi của nàng cũng không nhỏ, có lẽ đây chính là cơ hội duy nhất, hôm nay lại bỏ qua. Bệ hạ ân sủng có thể bảo trì bao lâu, trong lòng của nàng không tính toán được, chỉ biết bởi vì nữ hài này giáng sinh, tình thế trong nội cung sẽ càng hiểm ác.

567. Chương 566: Chuyện Cũ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 566: Chuyện cũ

Thị nữ cúi đầu giờ cao cánh tay, duy trì chỉ có nữ hài mới sinh, tuy vừa sinh ra rất nhẹ, nhưng qua trong chốc lát, nàng cũng cảm giác hai tay run lên. Nhưng hoàng hậu không tiếp nàng cũng không dám thu tay, hai tay run rẩy, lại càng sợ hài tử bị té, đây chính là tội diệt tộc a.

Trong cung yên tĩnh lại, chỉ có tiếng khóc của nữ hài vừa sinh ra, đang phiêu đảng trong cung. Một tiếng lại một tiếng khóc nỉ non, khàn cả giọng. Ngoài cửa truyền đến tiếng người, thái giám đã hô lên:

- Bệ hạ giá lâm!

Trên trán của thị nữ đã đổ mồ hôi lạnh, rốt cục cảm thấy hai tay chợt nhẹ, thời điểm này nghe được tiếng bước chân, nàng chỉ nhìn thấy một đôi giày sáng, cho nên càng cúi đầu quỳ ở một bên, không biết có phải ảo giác hay không, mơ hồ nghe được, vị hoàng hậu nương nương ôm nữ hài vào trong ngực, có chút thở dài.

Tất cả hài nhi của hoàng gia sinh ra không lâu, đều do thái y tiến hành kiểm tra một phen, Thái y già nhất trong thái y viện nói ra hai chữ nữ nhân, đứa nhỏ này, có nguy cơ chết non. Vào thời đại y học lạc hậu này, loại chuyện này, cho dù là hồng gia cũng gặp phải thường xuyên.

Nữ nhân chỉ gặt đầu nhân nhạ, liền giao hài tử cho vú nuôi, sai người khen thưởng thái y.

Nhưng đứa nhỏ này cũng không có chết non, ngược lại lớn lên một chút, chỉ dễ sinh bệnh hơn so với nữ hài tử khác, vô số lần bệnh trạng triền miên, hấp hối. Nhưng lại một lần nữa khôi phục trong kỳ tích, thái y đoán nói chết non, nhưng không có xuất hiện.

Hoàng thất không giống dân gian, cho dù là nữ tử, cũng được giáo dục rất tốt. Trong đám công chúa có tuổi tác giống nhau, thậm chí là hoàng thân quốc thích khác tụ tập lại, cùng học tập trong thư viện của hoàng gia, do lão sư chuyên môn dạy cho các nàng học chữ, quy củ lễ nghi.

Trong đại điện, công chúa xinh đẹp mà nhu nhược, đang mặc hoa phục ngồi ở vị trí gần cửa sổ, sắc trời chiếu sáng da thịt trắng nõn của nàng, gần như trong suốt, hai con ngươi mở to thanh tịnh như nước, trong nữ tử xuất thân cao quý ở đây, cũng không lẫn át được nét xinh đẹp của nàng.

Đây là vị trí tốt nhất trong đại điện, thực sự không phải bởi vì nàng thừa kế dung mạo xinh đẹp của mẫu thân nàng, mà là vì mẫu thân của nàng không lâu trước đó vừa mới sinh hoàng tử, triệt để đoạn tuyệt hy vọng xa vời của chư phi trong nội cung, nàng sẽ là tỷ tỷ duy nhất hoàng đế tương lai của Đại Hạ, có lẽ một ngày nào đó, được gọi là trưởng côn chúa.

Nhóm phi tần trong hậu cung phải phủ phục dưới chân của nàng, cũng nhìn thấy gương mặt gang rắn của chủ nhân hậu cung đang cười, nhưng các nàng cảm thấy oán hận, cho nên dùng phương thức khác thổ lộ với hài tử của mình, hướng chi hài tử trời sinh đã hiểu được ghen ghét, hơn nữa có đôi khi so với người trưởng thành còn tàn khốc hơn. Cho nên vui đùa càng độc ác hơn trước, nàng mềm yếu chính là cái cớ duy nhất.

Rốt cuộc công chúa nhện không được tổ khổ với mẫu thân của mình, nữ nhân mẫu nghi thiên hạ chỉ lo chọc cười hài tử trong ngực của mình, thản nhiên nói:

- Biết rõ.

Mặc dù công chúa có chút thất vọng, nhưng cũng hiểu được có chút an ủi. Cảm thấy mỹ mãn trở về tiếp tục tiến hành học tập của mình, đó cũng là lần cuối cùng nàng tổ khổ với mẫu thân của mình.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Phát sinh chuyện gì?

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ba ngày sau đó, hoàng hậu triệu tập tất cả phi tần trong nội cung, có hai phi tần bị đánh chết, một phi tần bị đẩy vào lãnh cung, không thể đi ra. Nhu Gia vì chuyện này bị bệnh nặng một hồi, nằm trên giường suốt một tháng.

Trong nội tâm Hứa Tiên phát lạnh, đã có thể đoán được tràng cảnh kế tiếp, Nhu Gia bị cô lập a, thậm chí khi bị khi phụ càng không dám tổ khổ với mẫu thân, nhưng vẫn hỏi:

- Sau đó thì sao?

Doãn Hồng Tụ cười khổ, nói:

- Về sau ta về Hàng Châu.

Hứa Tiên thở dài, tâm lý của vị hoàng hậu nương nương kia thật vặn vẹo, loại “Sủng ái” này quả thực là muốn chết, nhưng so sánh với nhau, khi hấn còn bé bị tỷ tỷ cầm chổi lông gà đuổi đánh khắp nơi, có thể xem như may mắn! Nhu Gia trông nom nàng, có thể có tính cách hiện tại, đã là phi thường không dễ dàng.

Doãn Hồng Tụ cũng nhìn ra suy nghĩ của hắn, thở dài nói:

- Cô cô cũng không phải người xấu, nhưng ở trong hậu cung, nàng cũng không có biện pháp.

Hậu cung hiểm ác không thấp hơn con đường làm quan, một bước vô ý thì có thể chết oan chết uổng.

Hứa Tiên thần nhiên nói:

- Có lẽ vậy! Ta thấy nàng quá chú trọng quyền lợi của mình. Cho nên bỏ qua cảm thụ của Nhu Gia.

Hoàng hậu có thể chuyên sủng mấy chục năm trong hậu cung, tự nhiên là thủ đoạn phi phạm, giết người cái gì đó, cũng thành thói quen. Nhưng với trí tuệ của nàng chẳng lẽ không hiểu được hậu quả hya sao, nàng cần bản muốn muộn chuyện thái tử vừa sinh để lập uy mà thôi, cho nên phóng Nhu Gia tới tình trạng này. Thiên tính của hoàng gia, quả nhiên vô cùng đậm mực.

Bỗng nhiên Doãn Hồng Tụ cũng tức giận, nói:

- Nếu không có đàn ông các ngươi ba vợ bốn nàng hầu, thì làm gì có chuyện như thế.

Hứa Tiên giống như bị giẫm cái đuôi mèo.

Hứa Tiên không khỏi cười khổ nói:

- Ngươi không nên bộc phát tính tình với ta chứ.

Doãn Hồng Tụ oán hận nhìn hắn, nói:

- Ngươi còn không phải như vậy sao?

Hứa Tiên buông tay nói:

- Trong nhà của ta rất hòa hài.

Cũng không phải hắn thủ đoạn của hắn inh thế nào, mà là đời này, sau khi nữ tử tầm thường xuất giá. Trừ lo chuyện sinh con đẻ cái và hầu hạ phu quân, thì không còn chuyện khác, nhưng loại địa phương vật chất phong phú như hoàng cung, cho nên mới xuất hiện tranh đấu tranh giành quyền lợi với nhau, cho nên cái gọi là: “Trời mưa xuống đánh hài tử, nhân rồi cũng là nhân rồi”, cũng chỉ có không ngừng tranh thủ tình cảm. Tuy hoàng đế được hưởng thụ triều bái của muôn người, nhưng ở phương diện nào đó năng lực của hắn không bì được với người bình thường a.

Hậu cung ba ngàn giai lệ, nhưng đó là ba ngàn oán phụ khát tình, Hứa Tiên ngẫm lại đã cảm thấy đáng sợ. nguồn (.)

Nhìn nữ tử bên cạnh của hắn, đầu tiên là phí tâm tư thật lớn trên con đường tu hành, mà đối với mỗi người tu hành mà nói, đây là chuyện vô cùng trọng yếu. Về điểm này, mọi người nhao nhao tỏ vẻ, không có Hứa Tiên bên cạnh thì càng tốt, hiệu suất rất cao.

Mà Bạch Tố Trinh còn phải giúp Ngao Ly thu phục Trường Giang, Tiểu Thiển thì thống lĩnh thủ hạ mở rộng địa bàn, cũng không có rồi rãnh. Thân phận của Hứa Tiên là nam nhân của các nàng, nhưng không phải “Mặt trời”. Người duy nhất cần “Mặt trời” như Hứa Tiên là Vân Yên, nhưng gần đây thường xuyên phàn nàn, muốn tranh thủ thời gian trở lại bên cạnh Bạch tỷ tỷ, bởi vì đã sắp không chịu nổi thú tính điên cuồng của Hứa Tiên rồi.

Doãn Hồng Tụ ưu nhã vãn vê sợi tóc, nói:

- Thực xin lỗi, ta thất thố.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Bằng hữu chính là nơi trút giận mà! Tốt, ta phải đi.

Doãn Hồng Tụ gật gật đầu, nói:

- Chớ để cho Yên nhi chờ sốt ruột.

Hứa Tiên lộ ra nụ cười vô cùng quái dị, nói:

- Nói không chừng đây là may mắn của nàng đấy.

Sau đó nghiêm mặt nói:

- Tốt, nói cho công chúa, ngày mai ta còn tới trị liệu giúp nàng.

568. Chương 567: Ăn Gian. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 567: Ăn gian. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chuyện cần làm phải làm tới cùng, hắn có thể làm, cũng chỉ có như vậy thôi.

Doãn Hồng Tụ kinh ngạc nói:

- Ngày mai, nhưng đó là lúc thi Hội mà, chẳng lẽ ngươi không có ý định chuyên tâm vào ngày mai sao?

Hứa Tiên không sao cả cười cười nói:

- Toàn bộ bằng ông trời phù hộ a! Lại nói nếu ta không tới, oán trách của Doãn viện thủ, không có chỗ biểu đạt.

Nhưng ít nhất có thể đại biểu “Ông trời” chính là Văn Xương Đế Quân, đã tỏ vẻ xác định trình độ của mình không đủ rồi.

Doãn Hồng Tụ hơi sần giọng:

- Ngươi mới có oán trách đấy.

Thực sự minh bạch, hắn cũng muốn tốt cho Nhu Gia. Nhưng loại chuyện bằng hữu vui đùa tếu ý, nàng cảm thấy có chút ôn hòa.

Hứa Tiên lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không phải có oán khí, mà có dục hỏa.

Sau đó thâm nghĩ: nói lỡ lời rồi.

Có lẽ hào khí quá mức hiền hòa, Doãn Hồng Tụ ngơ ngác khi nghe câu này.

- Dục hỏa? Yên nhi nàng không thể...

Lập tức kịp phản ứng, má đào hiện hồng, con mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên.

Khóe miệng Hứa Tiên giật giật vài cái, vội vàng cáo từ rời đi.

Doãn Hồng Tụ thấy thân ảnh hắn vội vàng như vậy, cũng không có tức giận, đỏ mặt như phun máu, quay người trở về phòng.

Hứa Tiên ngồi trên mây vàng, ngẫm lại chuyện của Nhu Gia, thở dài, lại bay sang một hướng khác.

Ở ngoài thành tỷ thí với Dương Tiễn một phen, tuy vẫn thất bại, nhưng đã không có chật vật như vậy, lại cùng công thủ với Dương Tiễn. Thực lực phân thân của Dương Tiễn, đã cảm giác được rất rõ ràng. Hứa Tiên có tự tin, nếu mình triển khai toàn bộ thực lực, phần thắng có lẽ rất lớn, nhưng hắn vẫn muốn dựa vào lực lượng bản thân, đường đường chính chính đại bại hắn.

Dương Tiễn nói:

- Lực lượng của người đã dùng được bảy tám phần, muốn càng tiến thêm một bước, chỉ cần khổ luyện. Ta có khả năng dạy người, cũng chỉ có như thế.

Âm thanh như kim loại của hắn tới đây là kết thúc.

Hứa Tiên hỏi:

- Khổ luyện? Cần bao nhiêu thời gian?

Dương Tiễn nói:

- Bằng người tiêu chuẩn của người hôm nay. Muốn phát huy đến chín thành, ít nhất cần thời gian mười năm!

Thật sự giống như huấn luyện viên chuyên nghiệp a, trong thời gian một tháng đã có thể huấn luyện người bình thường như thế này, nhưng sau đó tăng lên một chút, cũng khó khăn hơn vô số lần.

Hứa Tiên nói:

- Thời gian lâu quá.

Hắn vẫn cảm thấy dùng công đức ăn gian còn tốt hơn, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi:

- Dương đại thần, Phân Thân Thuật của người là sao? Có thể dạy ta hay không?

Dương Tiễn thản nhiên nói:

- Bằng thực lực của người bây giờ, còn chưa đủ tư cách hỏi vấn đề này.

Hứa Tiên trầm nghĩ, ta phi, quá trâu bò a, chờ ta vượt qua thiên kiếp, trở về hung hăng giáo huấn người... Phân thân.

Khóe miệng của Dương Tiễn xuất hiện nụ cười lạnh khốc, nói:

- Ta sẽ chờ ngày nào đó.

Hứa Tiên kinh dị nói:

- Người có thể đọc tâm?

Dương Tiễn gật gù đầu, trong nội tâm Hứa Tiên cả kinh, như vậy toàn bộ suy nghĩ của mình, chẳng phải toàn bộ cảm giác của hắn, loại cảm giác này quả thật so với không mặc quần áo còn khó chịu hơn, lại nghe Dương Tiễn nói tiếp:

- Không thể!

Hứa Tiên im lặng, nói:

- Không thể thì sao người biết.

- Ta không thể đọc tâm của người, nhưng ta đã nhìn thấy vô số người. Lời nói trong nội tâm của người, quả thực đã ghi lên mặt rồi.

- Cho nên người luôn mặt không biểu tình? Ta chỉ thẳng thắn thành khẩn thôi.

Dương Tiễn cũng không trả lời. Mà đứng dậy, vừa nhấc chân, bước tiếp theo đã xuất hiện ngoài trăm trượng, âm thanh lạnh lùng truyền tới, nói:

- Hứa Tiên, lúc gặp lại, hy vọng người có thể thực hiện ý nghĩ trong lòng.

Sau đó nói thêm một câu:

- Đừng chết.

Hứa Tiên hơi sững sờ, cười một cái. Lúc đứng nguyên một chỗ, dập tắt đồng lửa, đám mây bay trở về thành.

Gió lạnh quét qua, phòng ốc trên mặt đất nối tiếp nhau san sát, lâm vào trong bóng đen, chỉ có Phù Dong Viên vẫn còn ánh sáng. Từ đó nhìn qua, thành Trường An hùng vĩ đã bắt đầu lâm vào bóng tối.

Bay qua một loạt dài nhà, không biết nha môn thể nào, ánh mắt Hứa Tiên ngưng tụ, nhìn thấy trên cửa hiên có viết hai chữ to “Trường thi”, đây chính là nơi diễn ra cuộc thi Hội. Ba năm một lần, nhưng tuyển khắp thiên hạ, “Nhiều thì vài trăm người, ít thì hơn mười người” trở thành thành phần máu mới, độ khó của cuộc thi quá to lớn, có thể nghĩ, tuyệt đối không thể dựa vào vận khí mà thông qua.

Không biết đề của cuộc thi là cái gì? Nếu hần muốn dựa vào pháp thuật tùy ý làm bậy, có lẽ không khó thông qua, thậm chí hần có thể trước thời gian tiến hành trộm đề thi, sau đó cho Văn Yên giải đáp tốt, nhưng ăn gian đường như không tốt lắm.

Hứa Tiên hơi do dự một chút, liền quyết định. Kiếp trước khi dự thi tốt nghiệp các loại, đối với chuyện ăn gian này, thật sự không có nửa điểm cảm giác áy náy. Hơn nữa nếu như đậu tiến sĩ, đại khái tỷ tỷ sẽ rất cao hứng a, xem như rạng rỡ tông đường. Hơn nữa mình từ xa xôi ngàn dặm chạy tới đây một chuyến, nếu như không trúng cử, chẳng phải mất mặt với nương tử hay sao, mà Tiểu Thanh nhất định sẽ khinh thường hần, nếu như Ngao Ly biết được hần không thi đậu, nhất định sẽ cười lăn qua lăn lại dưới đất.

Hứa Tiên đang do dự nghĩ tới hậu quả “Đáng sợ” khi không đậu, nhưng lúc này có một đạo thần quang trên trời chiếu xuống, bao phủ cả trường thi. Một cột sáng trên trường thi từ từ hạ xuống, trên đụn mây có một quan văn và một đám thuộc hạ đứng phía sau, đúng là Văn Xương Đế Quân.

Hứa Tiên vội nói:

- Hứa Tiên bái kiến Đế Quân.

Văn Xương Đế Quân vuốt ba sợi râu dài, mỉm cười có chút gật đầu, mặc dù không nói lời nào, nhưng bộ dáng văn nhâ làm cho người ta không cảm thấy có chút thất lễ nào.

Hứa Tiên thấy sắc mặt hần như thường, không biết có phải đã biết rõ hay không, kế hoạch ăn gian của mình đã chết từ trong trứng nước rồi.

- Không biết Đế Quân hạ giới, cần làm chuyện gì?

Văn Xương Đế Quân cười mà không nói, võ tướng bên cạnh đã nói với Hứa Tiên:

- Hứa Tiên. Tại sao ngươi lại không hiểu được, thi Hội quan hệ tới thiên hạ hưng suy, đương nhiên cũng đề phòng tiểu nhân dùng pháp thuật ăn gian. Năm nay Đế Quân tự mình hạ giới đốc tra, nếu có người ăn gian, sẽ bắt lại hỏi tội.

Trong thiên hạ kỳ thật có không ít người biết pháp thuật, nhưng phần lớn không có thành tựu mà thôi, chỉ hiểu được một chút da lông của đạo pháp, nhưng trong thời điểm khoa cử diễn ra, rất nhiều tiểu pháp thuật có thể ăn gian một cách không ngờ tới, nếu như túy ý cho bọn họ làm chuyện này, sợ rằng có rất nhiều thứ thật giả lẫn lộn.

Văn Xương Đế Quân chưởng quản văn vận, đương nhiên sẽ không tha thứ chuyện này xảy ra. Bằng không thì, Vương Đạo Linh cũng không cần đi bán thuốc lừa gạt trên đường, trực tiếp đi khảo thủ công danh, cho dù làm huyện thái gia cấp thấp nhất, cũng có tiền hơn chuyện đi bán thuốc tăng lực dạo như vậy. Nhưng nếu như vậy, thiên hạ chắc chắn sẽ hỗn loạn.

Hứa Tiên nói:

- Đế Quân vất vả.

Trong nội tâm cười khổ không thôi, thí sinh trong cuộc thi coi như hiểu được pháp thuật, cho dù cao như thế nào, bằng vào thủ hạ tiên quan còn chưa đủ sao? Còn muốn Văn Xương Đế Quân tự mình hạ giới giám sát? Hần cũng không tin có thí sinh nào phép thuật cao cường hơn mình, chuyện này rõ ràng vì mình mà tới mà.

569. Chương 568: Ăn Gian. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 568: Ăn gian. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Văn Xương Đế Quân một mực trầm mặc rồi cục mớ miệng nói:

- Hứa Tiên, nương tử Bạch Tố Trinh của ngươi cầu xin ta rồi, ta đã biết rõ. Không có sao, hoàn toàn không cần để ở trong lòng, chỉ có thể nói ta và ngươi không có duyên phận, ta tự đi tìm chỗ lịch kiếp mà được.

Trên mặt mang theo nét ôn hòa, nhưng trong giọng nói nghe ra được ý không vui.

- Đa tạ Đế Quân thông cảm.

Khóe miệng Hứa Tiên nheo nheo, dáng vẻ này không có sao thật sao. Nếu như mình để hắn thuận lợi làm nhi tử của mình, đại khái sẽ được ăn gian. Những tiên quan này cũng nhắm một mắt, mở một mắt! Ta phi, thần tiên quả nhiên đều là lòng dạ hẹp hòi. Nhưng thủ đoạn lại rất quang minh chính đại, nhưng không cách nào làm cho hắn sinh ra oán niệm được.

Văn Xương Đế Quân mỉm cười nói:

- Hứa Tiên, thời gian còn mấy ngày (Dịch giả: chương trước thì nói là còn một ngày, nhưng chương này nói là vài ngày, mọi người không nên bắt bẻ, vì dịch theo ý tác giả), ngươi nên chuẩn bị cho tốt, ngàn vạn lần không nên thư giãn. Khoa cử chính là tuyển người tài cho thiên hạ, cần phải công bình công chính, đến lúc đó ngàn vạn lần chớ có ý niệm khác trong đầu, an tâm vào cuộc thi là được, chúc ngươi có thể tên đề bảng vàng.

Bộ dáng thật thà dạy bảo hắn Hứa Tiên, làm cho Hứa Tiên nhớ lại giáo viên cấp ba kiếp trước của mình, nhưng hiển nhiên, lão thần tiên trước mặt của mình còn lợi hại hơn giáo viên kiếp trước của mình, ít nhất mình không có nhìn ra sâu trong mắt của hắn bốn chữ: “Ngươi thì không đậu”!

Văn sĩ bên cạnh Văn Xương Đế Quân lay động cây quạt, cười nói:

- Hứa Tiên, trong thiên hạ có sĩ tử được chính miệng Đế Quân khích lệ, chỉ có mình ngươi, chuyện này vinh quang cỡ nào, ngươi ngàn vạn lần không nên làm Đế Quân thất vọng mới tốt.

- Đa tạ Đế Quân.

Hứa Tiên trầm nghĩ, nếu như làm như người nói, ta đây cam đoan, các người sẽ rất thất vọng. Vốn định nói, tâm của hắn lại không chuyên tâm học tập từ Vân Yên, mỗi ngày đều “Hướng lên”. Cũng chưa chắc có thể đạt tới tiêu chuẩn của tiến sĩ, huống chi toàn bộ tâm tư của hắn đặt lên lão sư Vân Yên chứ.

Thấy Hứa Tiên đáp mây bay đi, tên văn sĩ kia hỏi Văn Xương Đế Quân:

- Đế Quân, Hứa Tiên có thể khảo thi trúng tuyển không?

Võ tướng chen miệng nói:

- Tuy hắn làm thơ rất tốt, nhưng văn vẻ của hắn lần trước ngươi cũng thấy rồi, làm sao có thể khảo thí trúng tuyển!

Văn Xương Đế Quân vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười nói:

- Không thể nói theo lẽ thường được.

Hứa Tiên trở lại phòng, nghĩ đến sắp sửa bị Tiểu Thanh khinh bỉ hoặc là bị Ngao Ly cười nhạo, trong nội tâm vô cùng phiền muộn.

Trong phòng còn ngọn đèn chiếu sáng, cho nên nội tâm của hắn ôn hòa một hồi, chợt nghe có âm thanh giấy dựa cầu xin tha thứ. Vội vàng đẩy cửa đi vào, đã thấy Vân Yên bị người ta đè ngửa mặt lên giường, hai tay bị một cái đai lưng cột trên đầu giường, hai chân cũng giống như vậy, trong mồm bị nhét khăn tay, vừa nhìn thấy Hứa Tiên tiến đến, hai mắt lập tức tỏa sáng, phát ra tiếng cầu cứu “Ồ ô”.

Đây là tràng cảnh khiến nam nhân trần ngập ý chí chiến đấu cỡ nào, nhưng Hứa Tiên chỉ dựa vào cánh cửa, bất đắc dĩ nói:

- Này, Minh Ngọc, các người đang làm cái gì thế?

Cũng không xui xẻo tới mức, gặp người có cùng sở thích với mình chứ!

Phan Ngọc đứng dậy sửa nếp uốn trên quần áo, nói:

- Trừng phạt ah!

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Trừng phạt cái gì?

Phan Ngọc lấy một tờ giấy Tuyên Thành ra, Hứa Tiên nhận ra, đây chính là văn chương mình mới vừa làm hôm qua.

Phan Ngọc ảo não nói:

- Ta bảo nàng dạy người đọc sách thật tốt, kết quả chỉ biết nằm ngửa cho người làm tình, hiện tại viết ra thứ như vậy, làm sao có thể khảo trúng! Loại tiểu thiếp này có chi bằng không có!

Vân Yên giãy dụa, nhìn Hứa Tiên lắc đầu mãnh liệt.

Những ngày này Phan Ngọc chuyên tâm tu luyện, cho nên lưu thời gian cho Vân Yên cùng Hứa Tiên, rất ít khi đi quấy rầy.

Hôm nay tới xem xét, thấy văn chương Hứa Tiên viết không như mong muốn, liền hỏi Vân Yên đây là chuyện gì, Vân Yên chống chế, phàn nàn một phen. Kết quả Phan Ngọc giận tím mặt, hoặc là nói ghen tuông đại phát, lập tức sử dụng gia pháp với nàng, Vân Yên cũng không có tập qua võ công, cận thân không phải đối thủ của nàng, lập tức bị chế trụ.

Hứa Tiên cầm tờ giấy kia, dở khóc dở cười nói:

- Cái gì gọi là ‘ thứ như vậy ’? Ta cảm thấy rất tốt đấy, hơn nữa cũng không trách Yên nhi được! Mau thả nàng ra.

Về mặt may mắn nói:

- Nói không chừng giám khảo đầu bị bất tỉnh, cho thông qua.

Vân Yên gật đầu một hồi, làm ra vẻ mặt vô tội, đồng thời phát ra âm thanh “Ồ ô” vô nghĩa.

Phan Ngọc không khách khí nói:

- Cái này còn gọi là rất tốt? Hơn nữa giám khảo cũng không có đầu bất tỉnh, người không nên chủ quan a, tính tình của lão sư người, người cũng hiểu được rõ ràng. Sẽ không thả lỏng cho người, ngược lại càng thêm nghiêm khắc. Tính toán, dù sao người có pháp thuật ăn gian, đến lúc đó ta sẽ làm quyển sách cho người, người chép theo là được.

Hứa Tiên có chút cảm động, thi Hội không giống với cuộc thi tầm thường, cho dù nàng là thiên tài, cũng không thể trống không ghi được một bài thật tốt a, chỉ có thể áp súc thời gian của mình, nàng làm như vậy cơ hồ chẳng khác gì buông tha cho việc làm Trạng Nguyên, thậm chí có khả năng không đậu tiến sĩ.

Hứa Tiên nói:

- Không cần, đại khái không có khả năng ăn gian.

Sau đó đem chuyện trước đó nói ra một lần, ăn gian trước mắt chính thần của thiên đình, hắn tạm thời không có được năng lực này.

Phan Ngọc nhú mảy suy tư, nói:

- Cái này có phiền toái.

Vân Yên trên giường cũng ngừng giãy dụa, nàng vốn cảm thấy Hứa Tiên sẽ đậu tiến sĩ, mới không có yêu cầu nghiêm khắc trong việc học, theo tâm ý của hắn mà chơi đùa, nhưng trong nội tâm hôm nay sinh ra hối hận, ngày thường vui đùa khá tốt, nếu phu quân không đậu, thì chẳng phải mình là “Kẻ gây tai hoạ” sao? Cho dù Hứa Tiên không có trách cứ nửa phần, nhưng lý niệm “Hồng nhân họa thủy” ghi lại trong sách quá thường xuyên, cùng với dẫn chứng sâu sắc! Nam nhân nói dối nhiều, nữ nhân cũng có chút tin tưởng.

Hứa Tiên lại đi tới giường, kéo khăn tay trong miệng của Vân Yên ra, vuốt ve đôi má trơn bóng của nàng, cười nói:

- Đừng nghĩ lung tung, đều là ta làm sai, nhưng mà, ta lại không hối hận chút nào.

Những ngày này cùng Vân Yên kiều diễm với nhau, bất luận làm nam nhân nào cũng không có khả năng trải qua hương diễm như hắn vậy.

- Cùng lắm không trúng tuyển thôi chứ gì.

Bỗng nhiên Phan Ngọc nói:

- Cũng không phải không có biện pháp khác.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Biện pháp gì?

Phan Ngọc pháp lực không sánh kịp mình. Chẳng lẽ muốn vận dụng lực lượng thể tục sao? Như vậy thì không cần lo lắng Văn Xương Đế Quân nhúng tay vào rồi, Văn Xương Đế Quân chỉ biết quản người sử dụng pháp thuật ăn gian, người bình thường ăn gian thì hắn không quản tới làm gì. Nhưng mặc dù là nàng, muốn ăn gian trong quá trình thi Hội là chuyện khó khăn. Hơn nữa muốn ăn gian dưới con mắt của người khác, chắc chắn là chuyện ít có khả năng.

570. Chương 569: Ứng Đối

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 569: Ứng đối

Trong mắt Vân Yên sáng ngời, nói:

- Thực sao? Nếu quả thật có chuyện này, ta sẽ không trách việc ngươi làm khó dễ vừa rồi.

Phan Ngọc không chút khách khí nói:

- Đáng đời ngươi!

Sau đó mở cây quạt ra, lườm Vân Yên đang nằm trên giường, nói:

- Nếu ở trong thôn, nữ nhân của người đi thi không khảo trúng tiến sĩ, nhất định sẽ bị nhét vào lồng heo ngâm xuống nước!

Nàng nói lời này thật sự không phải là nói ngoa, nếu Hứa Tiên sinh ra trong đại gia tộc, bởi vì một người con gái mà hoang phế việc học, lập tức sẽ có người ra mặt bắt buộc hắn buông tha người con gái đó. Với thân phận tiểu thiếp như Vân Yên, quả nhiên còn có hậu quả khó liệu.

Hứa Tiên đỏ mặt, nhìn thấy Phan Ngọc dễ dàng ẩn tội danh khủng bố “Nhét vào lồng heo ngâm xuống nước” lên người Vân Yên, bất đắc dĩ nói:

- Chuyện nhét vào lồng heo ngâm xuống nước cứ giao cho ta, Minh Ngọc, ngươi mau nói biện pháp đi a!

Phan Ngọc tháo mảnh vỡ Âm Dương Kính trên cổ của mình xuống, nói:

- Lần này chỉ sợ cần dùng tới nó rồi.

Thấu kính chiếu lên dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Dựa vào nó? Nhưng cái thấu kính này chỉ có tác dụng làm cho người ta sinh ra ảo giác trái ngược mà thôi!

Phan Ngọc nói:

- Đúng, chính là ảo giác. Từ khi Hán Văn người nói rõ lai lịch của Âm Dương Kính, ta đã cân nhắc tới tác dụng của cái kính này rồi. Trong tay người có khối mãnh vỡ nhìn thấu nhân tâm. Mà Địa Phủ có tấm kính chiếu tội nghiệt, năng lực đều phi thường kỳ lạ mà cường đại. Nếu như thấu kính trong tay của ta chỉ có tác dụng biến nữ nhân thành nam nhân, không phải là trò đùa quá mức hay sao? Vì vậy ta gần đây tu luyện, truyền linh lực vào một chút.

Hứa Tiên suy nghĩ nói:

- Người nói là...

Trong mắt Vân Yên sáng ngời, nói:

- Chẳng lẽ tác dụng của thấu kính này chính là ảo giác.

Phan Ngọc nói: xem tại

- Coi như người thông minh, ta phát hiện sinh ra ảo giác cũng không nhất định là cố định, mà có thể sử dụng linh lực tiến hành điều chỉnh nó, tuy rất cố sức, nhưng đối với Hán Văn người mà nói có lẽ không thành vấn đề, nếu như cho người khác giả dạng thành người, như vậy vừa vặn có nữ nhân cần phải nhét vào lồng heo ngâm xuống dưới nước, nữ nhân kia lại trùng hợp có thể viết ra văn vẻ không trở ngại, nhưng lại có thể bắt chước chữ viết của Hán Văn người.

Vân Yên phản bác nói:

- Không có trở ngại? Trên lần Sơ Tuyết Thí nếu không phải người dựa vào phu quân ăn gian, người đã sớm thua bốn tiểu thư. Tốt, chuyện này giao cho ta.

Phan Ngọc không để ý tới bất mãn của Vân Yên, mà chỉ nói:

- Hiện tại vấn đề duy nhất là, vị Văn Xương Đế Quân kia có năng lực khám phá ra ảo giác này hay không mà thôi?

Hứa Tiên nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, cho tới bây giờ, dù là Pháp Hải tu luyện Thông Thiên Nhân đến mức tận cùng cũng không thể khám phá ra chân thân của người, người khác lại càng không cần phải nói, cho nên ảo giác của phiến thấu kính này, có lẽ có hiệu quả không thể bị khám phá.

Ngư Huyền Ky cũng chỉ bằng vào năng lực bói toán cường đại, đạt được một tia manh mối, cho nên phỏng đoán ra chân thân của Phan Ngọc, nhưng không có năng lực phá ảo giác do Âm Dương Kính hình thành.

Đạo hạnh của Pháp Hải là trình độ của thần tiên, Văn Xương Đế Quân cũng chỉ là trình độ này. Mà số lượng “Thiên Tiên” trong tam giới chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Tử Vi Đại Đế đương nhiên là Thiên Tiên không thể nghi ngờ, cũng đồng cấp với Ngọc Hoàng Đại Đế, Tây Vương Mẫu là tầng thứ này. Trên Thiên Tiên chính là “Đại La Kim Tiên”, chỉ có phật tổ và đạo tổ hai người mà thôi. Mà “Âm Dương Kính” lại xuất ra từ tay của đạo tổ.

Hứa Tiên lại nói:

- Minh Ngọc, vậy người nói nên làm sao?

Ánh mắt của hắn nhìn qua Phan Ngọc nhiều hơn mấy phần ôn nhu, đặc biệt là núi non nổi bật trước ngực, chính là hình thái tốt nhất của mỹ nhân khắc vào trong lòng của hắn.

Phan Ngọc nói:

- Không cần lo lắng cho ta, dung mạo chỉ cần dịch dung một chút là được.

Nàng vốn có gương mặt tinh mỹ, Âm Dương Kính cũng chỉ cải biến rất nhỏ, điểm này cũng không vấn đề.

Hứa Tiên nói:

- Âm thanh làm sao bây giờ?

Âm thanh của Phan Ngọc hết sức nhỏ nhẹ, cũng không có học qua kịch tam lưu trên truyền hình, làm sao có thể xuất ra giọng nói nam nữ khác nhau được chứ.

Phan Ngọc nói:

- Âm thanh có thể dùng nội lực cải biến.

Quả nhiên nàng còn thêm một điểm nữa.

- Ngày hôm nay khí trời còn lạnh, cho nên đặc thù của thân thể, dùng y phục dày che dấu là được rồi.

Trường An thuộc về phương bắc, lại nằm ở trên cao nguyên, ngày hôm nay khí trời còn rét lạnh, hoàn toàn có thể dùng khăn quàng che hầu kết của mình lại.

Phan Ngọc cúi đầu xuống, nói:

- Bộ ngực này, chỉ sợ phải quần lại thôi.

Đây là thứ không thể dùng thêm bất cứ thứ gì che dấu được.

Tuy đây thoát nhìn là thủ đoạn ứng phó đôi chút, nhưng lại gia tăng tỷ lệ bị người ta phát hiện chân thân của Phan Ngọc, trong nội tâm Hứa Tiên cảm động, muốn nói cái gì đó, nhưng một ngón tay ngọc che miệng của hắn lại, nói:

- Nếu như muốn hồ ngôn loạn ngữ, ta sẽ giận đấy.

Hứa Tiên thuận thế ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng của Phan Ngọc, nhắm nháp hương vị trong miệng của nàng. Nàng đã lâu chưa thân mật với Hứa Tiên, không bao lâu đã rơi vào trong tay giặc.

Sau khi rời môi, Phan Ngọc vô ý thức sờ sờ bờ môi của mình, nhìn Hứa Tiên nói:

- Chuyện này còn không kém lắm.

Bộ dáng xinh đẹp, làm cho tim của Hứa Tiên đập thành thịch.

Vân Yên giãy dụa nói:

- Nhảm chán chết, còn không mau buông ra, chúng ta nên thử công dụng của thấu kính này.

Không chút khách khí đã quấy rầy lấy các nàng hào khí.

Phan Ngọc trừng mắt nhìn nàng, lại nói:

- Hiện tại quá muộn, muốn thử cũng không vội vào lúc này, ngày mai nên thử đi. Dù sao còn có thời gian mấy ngày, ta cũng nên đi chuẩn bị một chút.

Nói xong lại mang thấu kính vào cổ của nàng, ngấm lại, nàng kiễng chân lên, hôn nhẹ lên môi của Hứa Tiên, nói:

- Ngủ ngon.

Hứa Tiên cũng sờ, nói:

- Ngủ ngon.

Phan Ngọc ngoái đầu nhìn lại cười cười, sau đó biến mất trong màn đêm.

Đột nhiên Hứa Tiên cảm giác mặt của mình nóng lên, phát nhiệt, quay đầu lại chỉ thấy Vân Yên đang nhìn mình với ánh mắt u oán, cười đập tắt ánh nến, đi qua nói:

- Minh Ngọc chỉ nói giỡn, người không nên để trong lòng.

Dùng đai lưng mềm mại trói nàng lại, cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì với nàng, thậm chí cũng không có mất thoải mái, thoát nhìn Phan Ngọc chỉ muốn khi dễ nàng ta một lúc mà thôi, cũng không có trừng phạt cái gì chính thức cả, tuy nhiên, nhìn nàng lúc này rất tức giận.

Vân Yên oán hận nói:

- Ta biết rõ, nhưng mà thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng Nguyên cái gì đó. Không cần nghĩ, xem ta giành chức hội Nguyên và Trạng Nguyên cho phu quân đây.

Sau đó cẩn thận một chút, nói:

- Phu quân, người thật sự không trách ta sao?

Hứa Tiên nói:

- Đương nhiên trách, cho nên người nên đền bù tổn thất cho ta a.

571. Chương 570: Biến Hóa. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 570: Biến hóa. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Vừa rồi còn chưa phát giác, vào lúc này chợt phát hiện, tư thái này của Vân Yên, là kinh diễm thế nào, nàng bị trói thành một chữ “Nhân”, chân ngọc tách ra, quần áo tán loạn, đai lưng trói tay chân của nàng. Thân thể của nàng căng lên, bởi vì hai tay bị trói lại, đôi ngọc phong đầy đà, càng hiển lộ ngạo nhân.

Hứa Tiên lộ ra nụ cười “Tà ác”, hai tay cũng ngừng cởi trói giúp nàng, ngược lại đặt tay lên hông của nàng.

Vân Yên lập tức hiểu được ý đồ của hắn, đỏ mặt giãy dụa nói:

- Phu quân, mau cởi bỏ giúp ta.

Nhưng không biết nàng vặn vẹo cái eo thon của mình, càng kích thích thú tính của Hứa Tiên như thế nào.

Hứa Tiên cười nói:

- Chuyện này không được a, đêm nay người nên phục thị phu quân ta thật tốt mới được.

Khi đang nói chuyện liên cởi áo của nàng ra, ngón tay nhẹ nhàng giật cái yếm xuống, thân thể tuyết trắng kiêu nộn của nàng, bộ ngực quả nhiên cao ngất ngưỡng. Đang vươn lên ngạo nghễ như thách thức Hứa Tiên.

Bởi vì bị buộc chặt, quần áo không cách nào cởi ra hoàn toàn, nhưng bộ dáng quần áo nửa khép nửa mở, thoát nhìn đặc biệt mê người.

Vân Yên bị trói hai tay lại, y phục rực rỡ tầng tầng lớp lớp bị mở ra hai bên, váy dài đổ xuống giống như đuôi phượng, bộ dáng của nàng lúc này chẳng khác gì phượng hoàng tung cánh trong truyền thuyết, đẹp đến quý giá mà tuyệt diễm. Nhưng vào thời khắc này, đây là con phượng hoàng bị trói chặt.

Vân Yên không chịu nổi ánh mắt của Hứa Tiên, nhận mệnh nhắm mắt lại, đời này chỉ tiếp nhận đủ loại “Khi dễ” của hắn mà thôi. Nếu như hắn nguyện ý làm, nàng cũng nguyện ý an tâm thừa nhận. Huống chi, tuy loại thể nghiệm này rất cổ quái, nhưng cũng không tính là khó chịu.

Hứa Tiên yên lặng thưởng thức một phen, hai tay khê vuốt da thịt của nàng, tán thán nói:

”- Yên nhi, người đẹp quá.

Nàng vào lúc này, vô cùng đẹp đẽ.

Vân Yên mở to hai mắt ra, nói:

- Vậy sao? Chỉ cần phu quân ưa thích. truyện copy từ

Hồ hấp đã có chút dồn dập hơn trước.

Hứa Tiên cúi hạ thân, vuốt ve cái trán của nàng, nói:

- Cũng muốn Yên nhi ưa thích, ít nhất không khó chịu là được.

Nhớ tới lần trong thư phòng, nàng nhịn đau phục thị mình, đã cảm thấy rất áy náy.

- Nếu như cảm thấy không thoải mái, nói cho ta biết, biết không?

Vân Yên gật gật đầu, nói:

- Ân... Phu quân, có chút lạnh đấy!

Hứa Tiên vuốt ve ngọn tuyết phong của nàng, nghe vậy khẽ mỉm cười nói:

- Lập tức sẽ nóng lên.

Đột nhiên động tác của hắn biến thành kịch liệt, da thịt của Vân Yên biến thành đỏ ửng.

Đợi cho nàng nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ động lòng người, có chút ai oán nhìn qua Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng lật vấy nàng lên, vấy lụa tuột đến mắt cá chân, bắt đầu phiên vân phúc vũ.

Thời điểm này Hứa Tiên không vào được, Hứa Tiên hơi cảm giác khó chịu, Vân Yên nói:

- Phu quân, thả ta ra a, một lát sau cột ta lại cũng được.

Hứa Tiên cười nói:

- Không cần.

Vấy dài dưới hông của nàng rách, âm thanh vải vóc bị xé rách vang lên trong màn đêm, thân thể màu hồng mềm mại của nàng cũng hiện ra.

Vân Yên thét lên kinh hãi, không kịp đáng tiếc quần áo của mình, lúc này đã bị hắn tiến hành chinh phạt, chỉ tiếc không được ứng chiến, chỉ có thể bị động tiếp nhận tất cả công kích của hắn, hưởng thụ cảm giác bị chinh phục triệt để mà thôi.

Hồi lâu sau, đã đưa nàng lên đỉnh phong của cực lạc một lần, trong mơ màng nàng cảm thấy cổ tay được buông lỏng, mở to đôi mắt ra, nói:

- Phu quân?

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Hôm nay cứ như vậy đi!

Miễn cưỡng khắc chế lợi khí của mình. Tuy dục hỏa trong thân thể bành trướng, nhưng nữ tử dưới thân của Hứa Tiên, năng lực thừa nhận có hạn, đương nhiên không thể thấy lợi trước mắt được. Trói buộc hai chân của nàng lúc này cũng được mở ra.

Hoàn toàn khôi phục tự do cho nàng, hơi có chút ngây người, giống như còn đang đắm chìm vào trong thể nghiệm kỳ dị vừa rồi.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nhíu mày. Chỉ thấy cổ tay trắng nõn của Vân Yên, lưu lại hai đạo thanh ngân nhàn nhạt, hai tay khẽ vẩy, dấu vết nhanh chóng biến mất, loại trò chơi này về sau sẽ loại bỏ.

Vân Yên ôm Hứa Tiên, dán mặt vào trong ngực của hắn, nói:

- Phu quân, vừa rồi thực sự không khó chịu, nếu khó chịu, ta sẽ nói.

Đai lưng buộc mình không tính là quá chặt, dấu vết trên cổ tay là do lúc này giầy dựa cho nên mới sinh ra mà thôi, mà trong loại cảm giác cực lạc, thì làm gì có thể cảm nhận được trên tay của mình có khó chịu chứ.

Hứa Tiên vỗ vỗ lưng nàng, nói:

- Vậy là tốt rồi, ngủ đi!

Vân Yên vô ý thức liếm liếm đôi môi, trên bờ môi hồng nhuận phơn phớt, nói:

- Phu quân, ta sẽ phục thị ngươi thêm một lần.

Đêm tối vẫn còn tiếp tục, giống như còn chưa kết thúc. Thẳng đến khi sắc trời sáng rõ, Vân Yên trong ngủ say tỉnh lại, bên người đã không thấy Hứa Tiên.

Một âm thanh ôn hòa, nói:

- Ngươi tỉnh!

Vân Yên quay đầu đi, đã thấy Hứa Tiên ngồi cạnh một nam tử khác. Mạnh mẽ kích linh, chần mềm bó sát người nàng, sau đó mới kịp phản ứng, bất mãn nói:

- Phan công tử, sao ngươi tới đây?

Áo ngủ bằng tơ tằm lúc này để lộ ra bờ vai vẫn còn mang theo dấu vết hoan ái vào tối hôm qua.

Phan Ngọc nheo mắt lại, nói:

- Chẳng lẽ ngươi quên đêm qua ta nói gì với ngươi? Đúng là nữ nhân chỉ biết đắm chìm vào trong dục vọng.

Vân Yên thầm nghĩ: đừng nói chuyện không đau thắt lưng, trên mặt khẽ mỉm cười nói:

- Phu quân sủng ái, Yên nhi đành phải hầu hạ thôi, thiếp thân chỉ hiếu kỳ, không biết đến lúc đó, bộ dạng của ngươi sẽ như thế nào nữa đây?

Ánh mắt đụng vào nhau, hoa lửa bắn tung tóe.

Tiên vội vàng điều đình, nói:

- Tốt, tốt, Yên nhi, nhanh chóng dùng cơm đi.

Vân Yên nói:

- Phiền toái phu quân giúp ta xuống giường.

Tuy biết rõ Phan Ngọc là nữ tử, nhưng hiển lộ thân hình trước mặt của nàng, Vân Yên cũng có cảm giác kỳ quái.

Hứa Tiên đi qua kéo nàng xuống giường, qua trong chốc lát, Vân Yên lại thò đầu nói ra, đỏ mặt, nói:

- Phu quân, y phục của ta.

Hứa Tiên vội vàng man bộ váy mới cho nàng, Phan Ngọc lại nói:

- Ngươi nên giúp nàng mặc quần áo đi.

Vân Yên nhìn hần cười ngọt ngào, mặc xong quần áo, mới thoải mái đi tới, vẻ mặt sáng bóng, bộ dáng vô lực rủ rượi, càng làm nàng xinh đẹp động lòng người. Tuy là một thân nam trang, cũng chỉ có mù lòa mới không nhận thấy nàng hạnh phúc! Tuy dáng người của nàng cao gầy, nhưng cao lớn không bằng Hứa Tiên.

Phan Ngọc lấy tinh phiến trên cổ của mình ra, ném cho Vân Yên nói:

- Mang lên thử xem đi!

Vân Yên mang lên thử một lần, trên người của nàng có hào quang biến ảo một hồi, nhan sắc của nàng vặn vẹo, giống như cầu vồng.

Hứa Tiên nói:

- Đây là chuyện gì?

Phan Ngọc giải thích nói:

- Lần đầu tiên ta mang vào cũng như thế này!

Quả nhiên, sau một lát, quang ảnh đã bình tĩnh như nước. Lại nhìn Vân Yên, tuy chỉ có biến hóa rất nhỏ, Vân Yên đã hóa thành bộ dáng công tử tuyệt sắc, chính cô ta cũng cảm thấy ngạc nhiên, đứng dậy xoay tròn một vòng, lại đi tới gương đồng trước mặt, che miệng cười nói:

- Quả nhiên là thần kỳ.

Phan Ngọc lắc đầu, nói:

- Giống như người thế này, nam nhân làm gì có bộ dáng của người chứ? Ai, hôm nay ta còn khá nhiều chuyện phải làm, ăn cơm trước đi!

572. Chương 571: Biến Hóa. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 571: Biến hóa. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vân Yên liền tháo tinh phiến xuống giao cho Hứa Tiên, cười nói:

- Phu quân cũng thử xem đi!

Hứa Tiên cầm tinh phiến, nói:

- Ta mới không thử.

Ai có hứng thú biến thành nữ nhân chứ!

Vân Yên làm nũng nói:

- Thử xem sao. Chỉ thử một lần. Phan công tử cũng muốn xem, đúng hay không.

Phan Ngọc cũng lộ ra thần sắc hiếu kỳ, nói:

- Chỉ là ảo thuật mà thôi, người không xem trọng, linh lực của người rất thâm hậu, xem như thí nghiệm thật tốt.

Kỳ thật cũng nên nhìn một chút.

Trải qua nắn nỉ của các nàng, Hứa Tiên hơi hơi do dự một chút, nói:

- Được rồi, chỉ một lần.

Sau đó mang vào trong thân thể, lập tức xuất hiện biến hóa.

Vân Yên cảm giác trong bụng đói khát, cúi đầu ăn lấy bữa sáng. Phan Ngọc ngồi ở một bên, tiêu sái bắt chéo hai chân, uống một ngụm nước trà. Nhưng ánh mắt của hai người chưa từng rời khỏi Hứa Tiên.

Thẳng đến khi tảng trời quang kia hiện ra, muốn nhìn chân dung của Hứa Tiên.

- Phốc!

Cơ hồ là cùng một thời gian, Vân Yên cười sắc súa, Phan Ngọc thì phun nước ra, ho khan vài tiếng, sau đó cùng một chỗ cười lên ha hả.

Hứa Tiên vội vàng cầm gương lên xem, lập tức toàn thân phát lạnh, sắc mặt đen tới đáng sợ, mặc dù hắn không có tuấn mỹ kinh diễm như Phan Ngọc, nhưng cũng xem như anh khí đầy mặt, rất có khí khái nam tử, nhưng sau khi mang tinh phiến này vào, lập tức biến thành một người thân hình cao lớn, là nữ nhân có tướng mạo xấu xí cổ quái, lập tức muốn tháo tinh phiến xuống.

Phan Ngọc cố nén cười, nói:

- Đừng... Không nên vội.

Sau đó đưa gương đồng tới cho hắn:

- Thử dùng linh lực cải biến một chút đi! Chỉ cần tưởng tượng trong lòng bộ dáng mình muốn biến thành là được.

Vân Yên ngẩng đầu nói:

- Nói không chừng sẽ biến thành mỹ nữ đấy!

Sau đó cúi đầu xuống mặt bàn mà cười to.

Hứa Tiên buồn ngao thoai.

- Lát nữa sẽ đánh đòn.

Sau đó cầm gương đồng. Bắt đầu truyền linh lực vào trong tinh phiến, ảo giác chấn động một hồi, bắt đầu thay đổi theo suy nghĩ của hắn.

Hứa Tiên không khỏi nhớ tới tràng cảnh ở kiếp trước xem trên TV, chính là dùng kỹ thuật máy tính biến ảo gương mặt, thuận theo tự nhiên bày ra bộ dáng của rất nhiều người, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tuổi, màu da và giới tính, nhưng không làm cho người nào cảm thấy đột ngột.

Bản thân của Hứa Tiên muốn biến lại thành hình dáng của mình, đột nhiên phát hiện, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không cách nào biến ảo được, dứt khoát tưởng tượng ra dung mạo của ác quỷ, biến thành gương mặt ác quỷ mặt xanh nanh vàng, trong gương gương nanh múa vuốt một phen, mới cảm thấy thoải mái. Sau đó bắt hai nữ nhân bên cạnh, sau đó khuyến trách, đại chấn phu cương.

Vân Yên ăn cơm xong, bắt đầu thử vận vẹo ảo giác kia, trong đó cần đại lượng linh lực, nhưng không cách nào nhẹ nhàng như Hứa Tiên. Hứa Tiên nắm tay nàng truyền vào một cỗ linh lực, mới có thể kiên trì, dù vậy, đầu của nàng cũng mệt mỏi đầy mồ hôi.

Hứa Tiên đưa mặt tới trước mặt Vân Yên, thuận tiện tham khảo phương hướng biến ảo.

Phan Ngọc đứng ở một bên không ngừng đề điểm, Vân Yên khi thì dừng lại tiến hành so sánh với tấm gương. Trong nội tâm nghĩ đến, mặt còn muốn rộng một ít, bả vai cũng giống như vậy, cứ như vậy giống như nặn tượng đất, chậm rãi đem tầng ảo giác kia biến ảo thành Hứa Tiên, có lẽ thân thể to lớn, bắt đầu chậm chước chỉ tiết, tỉ mỉ, cái mũi cao hơn nửa tấc, con mắt thì phải lớn hơn một chút, bờ môi cũng dày hơn một ít...

Hứa Tiên có chút kinh ngạc nhìn qua bộ dáng của Vân Yên chậm rãi biến thành chính mình, một ít sơ hở cũng cần tiến hành đền bù. Đến cuối cùng. Hứa Tiên có cảm giác như mình đang soi gương.

Vân Yên mỉm cười, nói:

- Phu quân, như thế nào đây?

Vội vàng che miệng, nói:

- Âm thanh còn cần phải điều chỉnh.

Đợi đến lúc âm thanh của mình biến đổi hoàn toàn, trong phòng có tới hai Hứa Tiên.

Vân Yên ngả ngón câu dẫn cái cằm của Phan Ngọc, nói:

- Phan Minh Ngọc, ta chán ghét người.

Hứa Tiên: "..."

Phan Ngọc lạnh lùng nói:

- Ngu ngốc, bộ dáng của người làm gì có điệu bộ của Hứa Tiên, động tác vừa rồi ít nhất có ba sơ hở. Sơ hở tích lũy càng nhiều, thì người bình thường cũng có cảm giác không đúng, chứ nói đường đường là Văn Xương Đế Quân. Nếu như bị khám phá, cũng sẽ bị coi là dùng pháp thuật ăn gian, còn lại vài ngày nên học tập tốt một chút!

Muốn lừa gạt được chính thần của thiên giới, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, ưu thế duy nhất chính là Văn Xương Đế Quân chưa quen thuộc với Hứa Tiên, hơn nữa cũng không thời khắc nào chú ý Hứa Tiên đang thi.

Vân Yên nói:

- Thực không thú vị, phu quân người thích nữ nhân như vậy sao. Ưa thích mặt lạnh, thích ăn dấm chua...

Có Hứa Tiên bên cạnh, nàng không kiêng nể gì lẫn nhai, trả thù chuyện tối hôm qua.

Sắc mặt của Phan Ngọc càng ngày càng lạnh, Hứa Tiên trước khi Phan Ngọc bộc phát, đem Vân Yên kéo qua bên cạnh bàn, nói:

- Thử viết chữ xem nào!

Vân Yên tự tin nói:

- Chuyện này không cần lo lắng.

Cầm lấy bút ghi lên giấy mấy chữ, chữ viết có bảy tám phần tương tự với chữ của Hứa Tiên.

Vân Yên là người có tiêu chuẩn trên cầm kỳ thi họa, không phải Hứa Tiên có thể so sánh, bắt chước chữ viết đối với nàng mà nói không phải chuyện gì khó. Những ngày này nàng ở chung với Hứa Tiên, cho nên vô cùng rõ ràng với bút tích của Hứa Tiên, hôm nay bắt đầu bắt chước giống như ngựa quen đường cũ, tin tưởng chỉ cần luyện tập thêm một chút, có thể dùng giả đánh tráo.

Phan Ngọc gật đầu nói:

- Cho dù có chút tác dụng, chuyện này cứ quyết định như thế, cho dù Vân Yên thay thế phu quân đến trường thi đi thi, hiện tại chính là thời điểm tôi luyện tốt nhất.

Thời gian buổi trưa, dưới sự giám sát của Hứa Tiên, Vân Yên bắt chước động tác của Hứa Tiên, Phan Ngọc ở một bên chỉ ra chỗ sai. Vân Yên ngộ tính phi phạm, chỉ cần địa phương bị vạch trần sẽ bắt đầu sửa lại. Hơn nữa tuyệt đối không tái phạm, nàng bắt chước Hứa Tiên không chỉ cảm thấy hăng hái, càng muốn đền bù lỗi lầm mình dùng sắc đẹp câu dẫn phu quân.

Hứa Tiên ngồi ở một bên, trong đầu thở ra một hơi, Vân Yên ra tay, cầm danh tiến sĩ không thành vấn đề. Xem hai nữ nhân chuyên tâm vì mưu đồ của mình, chính mình chỉ cần ngồi ở một bên nhìn là được, xem ra ăn cơm mềm cũng thật ngọt ngào mà!

Hứa Tiên nói:

- Các người ở chỗ này chậm rãi tập đi, ta đi ra ngoài một chút.

Hắn cũng không quên hứa hẹn vào ngày hôm qua.

Vân Yên, Phan Ngọc cùng một chỗ quay đầu nhìn qua hắn hỏi:

- Đi ra ngoài, đi nơi nào?

- Phủ quận chúa!

Phan Ngọc kinh ngạc nói:

- Ngày hôm qua không phải đã đi rồi sao?

Hứa Tiên liền đem chuyện của Nhu Gia công chúa nói một lần, cũng không dấu diếm hai nàng cái gì.

Trong mắt Vân Yên có hào quang bắn ra, nói:

- Phu quân thật đúng là ôn nhu ah!

Phan Ngọc hoài nghi nói:

- Không phải là sắc tâm không chết sao?

Hứa Tiên cười khở nói:

- Làm sao có thể, nàng còn nhỏ như vậy.

Phan Ngọc từ chối cho ý kiến cười cười,

- Ta nói là Doãn Hồng Tụ.

Vân Yên cười nói:

- Ta thấy Doãn lão sư có ít nhất năm thành năm chắc không thoát khỏi tay của phu quân rồi.

573. Chương 572: Trang Sức Màu Đỏ. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 572: Trang sức màu đỏ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên đem chuyện vỗ tay mình ước hôm qua với Doãn Hồng Tụ nói ra, cười nói:

- Chuyện này càng không thể nào?

Phan Ngọc cau mày nói:

- Bằng hữu?

Vân Yên cười nói:

- Bầy thành.

Hứa Tiên buông tay nói:

- Các người không tin ta cũng không có biện pháp, tốt, ta đi, các người ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, không nên đánh nhau. Minh Ngọc, không được khi dễ Yên nhi ah!

Một chuỗi âm thanh khuyên nhủ tiểu hài tử làm cho các nàng cười khở.

Trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, Phan Ngọc nói:

- Chúng ta nên thương lượng với nhau một chút a!

- Có thể ah, Minh Ngọc mỹ nhân!

- Người trước tháo vật kia xuống đi!

Mấy ngày sau, một ngày trước kỳ thi Hội.

Trước cửa phủ quận chúa đã có một ít người bồi hồi. Thỉnh thoảng có người đi ra phía trước, muốn vào cửa, nhưng môn quan chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Quận chúa hôm nay không tiếp khách. nguồn

Sau đó cự tuyệt tất cả mọi người ở ngoài cửa.

Cho dù là hoa ngôn xảo ngữ hay uy bức dụ lợi, cũng không thể làm môn quan dao động, nếu như làm quá phận, chắc chắn không tránh được chuyện quyền cước. Nhưng lmf như vậy, lại có người bồi hồi không chịu rời đi, chỉ có thể chờ ở trước cửa, mà bọn họ cũng nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên liếc nhau nhìn ra địch ý.

Văn hội của Doãn Hồng Tụ có chút thanh danh ở kinh thành, tất cả những người được mời sẽ xem đây là chuyện vinh quang, bọn họ đang suy đoán trong bóng tối, đây phải chăng có ý định chọn phu quân.

Tin tức Doãn Hồng Tụ có thể “Chọn phu” không phải bí mật, ai không muốn cùng vị quận chúa này có chút quan hệ chứ, hơn nữa tốt nhất là loại quan hệ này. Cho dù là nàng xấu xí thấp kém, nhưng bằng thân phận của nàng cũng có vô số người chạy theo như vẹt, nếu như ai lấy được nàng, lập tức một bước lên trời, quý không thể nói, cũng đỡ phải tận lực phí thời gian đi học tập. Huống chi nàng còn là nữ tử thông minh xinh đẹp. Cao nhả mà giàu có.

Vì vậy văn hội của Doãn Hồng Tụ chưa bao giờ thiếu khách nhân, những khách nhân này tranh nhau biểu hiện trên văn hội, đại đa số chỉ vì muốn nàng nhìn mình nhiều hơn vài cái, thậm chí thực hiện được lý tưởng cuối cùng nhất, đem nữ tử thành thực cao ngạo này đưa vào trong phòng.

Nhưng văn hội gần đây bỗng nhiên kết thúc, cho nên có vô số người gấp lên.

Thời điểm này, một chiếc xe ngựa ngừng ở trước cửa, một thư sinh hào hoa phong nhã bước xuống xe, chấp tay sau lưng đi lên phía trước, mang trên mặt bộ dáng tươi cười tự tin. Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn qua hắn, hắn giống như mình có thể đi vào.

Môn quan lạnh lùng nói:

- Quận chúa hôm nay không tiếp khách, vị công tử này mời trở về đi!

Chung quanh có âm thanh cười nhạo vang lên.

Thư sinh khom người thi lễ, lấy ra một phong thả tiên màu đen, hai tay dâng lên, nói:

- Vị đại ca kia, tiểu sinh cũng không muốn gặp quận chúa, đây là thi phú tân tác của tiểu sinh, chỉ thỉnh đại gia chuyển giao giúp, tiểu sinh vô cùng cảm kích.

Sau đó rời đi, lễ nghi thật là chu toàn.

Môn quan do dự một chút, vẫn tiếp nhận thả tiên, có nhìn hay không là chuyện của quận chúa, hắn không thể không tiếp. Một lát nữa từ ngoài cửa này đi đưa thả tiên này cho quản sự, chờ quận chúa xem là được.

Thời điểm này mọi người hiểu ra, sau đó không khỏi cảm thấy hối hận, tại sao mình không nghĩ ra chuyện này? Đã không thấy được người, thả tiên truyền thư là chuyện phong nhã, nói không chừng một phong thả tiên kia sẽ đã động được quận chúa, có thể được gặp. So với người ngoài đứng ở trước cửa, thì như thế càng có lợi hơn.

Thư sinh cảm tạ, ngồi thẳng lên, nhìn quét qua một vòng, khóe miệng xuất hiện một nụ cười ngạo nghễ. Một đám kẻ đần, chẳng lẽ tâm hồn thiếu nữ của quận chúa có thể mất vào tay của các người sao? Cần phải can đảm can trọng mới được.

Trên thả tiên kia đúng là ghi thi phú, nhưng cũng không phải thi phú bình thường, mà là thơ tình cảm tình dày đặc. Hắn phân tích tính cách của Doãn Hồng Tụ, thi phú như thế không có khả năng làm nàng đổ, nhưng nếu làm nàng cảm động, thì hiệu quả nhất. Cho dù không cần thận chọc giận nàng, thì hắn cũng mượn lý do này xin lỗi, thường xuyên qua lại, không duyên cớ là hơn rất nhiều cơ hội, các người là kẻ đần đã đến chậm rồi a!

Thời điểm này, bỗng nhiên ở đầu phố xuất hiện một đạo nhân ảnh, con đường này chỉ có phủ đệ duy nhất của quận chúa, hơn nữa con đường này cũng không có lối ra.

Thư sinh quay đầu nhìn lại, người nọ lưng công ánh mặt trời đi tới, dung mạo có chút mơ hồ, nhưng tuyệt đối không tuần mỹ như mình. Chỉ có dáng người cao lớn kia là đặc dị.

Thư sinh rất nhanh bài trừ tên tình địch tương lai này ra ngoài, bởi vì đối phương không có cười ngạo, không có ngạo kiêu, không có xe ngựa, mà là đi bộ.

Thư sinh nghèo cùng tiểu thư giàu là câu chuyện có thể biên thành sách, cho dù Doãn quận chúa không có quan tâm tới gia thế của phu quân tương lai, nhưng không có tiền tài thì có ý nghĩa không thể hưởng thụ sinh hoạt, không cách nào thâm nhập vào chuyện thăm hoa đoán cá, cầm kỳ thư họa, cũng không có bao nhiêu tiếng nói chung với quận chúa, cho nên đừng nghĩ tiến thêm một bước. Người si tâm vọng tưởng như vậy hẳn đã thấy nhiều, cũng không kỳ quái.

Những người khác cũng suy nghĩ không khác lắm, vì vậy dưới ánh mắt xem thường của mọi người, Hứa Tiên cười gọi tên môn quan một tiếng, môn quan vốn đang nghiêm khắc như mùa đông khắc nghiệt, thì lúc này đã ôn hòa như mùa xuân, nói:

- Hứa công tử, sao hôm nay người đi qua đây.

Hứa Tiên chỉ chỉ vào trong ngực, nói:

- Thuận tiện mua ít đồ.

Bình thường hẳn đều đi bằng mây, hôm nay đi chợ mua ít đồ, mới thuận đường đi cửa chính. Bắt chuyện xong liền đi vào cửa.

Trước cửa yên lặng một chút, Hứa Tiên có chút kỳ quái nhìn quét qua một vòng, chung quy không hiểu được bộ dáng ngốc trẻ của những người này là thế nào, thấp giọng hỏi:

- Những ngừng người này làm cái gì thế?

Môn quan bĩu môi lên, cũng không nhiều nói, mà chỉ cười nói:

- Phong thư này là vị “Tiểu sinh” kia muốn tiểu nhân chuyển giao cho quận chúa, dù sao Hứa công tử muốn đi gặp quận chúa, thuận đường mang vào mới tốt.

Tuy hẳn là người thô kệch, nhưng không phải người ngu, tự nhiên biểu rõ nên làm gì mới tốt, đem thứ này giao cho Hứa Tiên, xem như lấy lòng. Hứa công tử thích xé thích ném, đều bằng tâm ý của hắn.

Gần đây trong phủ ai không biết, quận chúa cùng vị Hứa công tử này đi lại rất gần, cô nam quả nữ thường xuyên ở trong phòng nói chuyện cả canh giờ. Đây là chuyện chưa bao giờ trước kia, không thể nói trước đây mới là nhân vật nam chính trong phủ sau này. Những hạ nhân như bọn họ biết là người, đương nhiên phải lấy lòng rồi.

Hứa Tiên tiếp nhận thái tiên, mỉm cười nói:

- Tốt, không có vấn đề.

Có chút tò mò nhìn sang thái tiên trong tay, liền thu vào trong ngực, đi vào bên trong.

Môn quan biết hẳn đại khái không để ý tới ý của mình, cười nói cảm tạ, thực sự không quá để ý. Vị Hứa công tử này đối xử với người khác rất hòa khí, cũng không ngạo mạn như người đọc sách bình thường. Những người kia cười lấy lòng với mình, cũng có thể nhìn ra thực chất bên trong là khinh thường mình, chẳng phải xuất ra mấy thủ thơ, thì chính là thiên tài tao nhã sao?

574. Chương 573: Trang Sức Màu Đỏ. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 573: Trang sức màu đỏ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Rốt cuộc thư sinh cũng kịp phản ứng, tiến lên lý luận với quan môn.

- Chẳng phải người nói quận chúa hôm nay không tiếp khách sao?

Lập tức không còn kính ý nữa.

Biểu lộ của môn quan lại khắc nghiệt như mùa đông như lúc trước, thản nhiên nói:

- Không có quan hệ tới người.

Hắn là có thể giải thích, nhưng hắn không muốn giải thích.

Thư sinh cười lạnh nói:

- Tốt nô tài, vậy mà xảo ngôn lẫn ta, ngày sau nhìn thấy quận chúa, ta nhìn người giải thích như thế nào.

Hắn nhận định tên quan môn này nhất định đã nhận ra đủ chỗ tốt của Hứa Tiên, mới có thể cho vào. Trọng yếu nhất là, hắn tỉ mỉ chuẩn bị “Thư tình” thật tốt, lại rơi vào trong tay của “Tình địch”. Hơn nữa còn bị người ta bán đứng ngay trước mặt, đã làm máu của hắn xông lên tận đầu.

Môn quan chỉ là trầm mặc không nói, nhân châu thư sinh xoay động, nhìn mọi người trên đường, hô:

- Chư vị huynh đài, chuyện vừa rồi các người cũng đã thấy, quận chúa bị tiểu nhân giấu kín, hôm nay cho dù thế nào chúng ta cũng phải gặp mặt quận chúa một lần.

Mọi người nghe hắn cổ động, nhao nhao xông tới, giống như bị Hứa Tiên làm xấu chuyện tốt của mình.

Thư sinh có chủ tâm muốn làm chuyện nào náo lớn, không tin Doãn Hồng Tụ không đi ra, đến lúc đó chỉ cần ra về người bị hại... Nhưng hắn tưởng tượng chỉ tới đó mà thôi.

Môn quan lạnh lùng nói ra một chữ.“Đánh!” Phía sau hắn đã sớm an bài một đám thị vệ, nhanh chóng xông ra ngoài đánh loạn, tuy không có thương gân động cốt, đau nhức một hồi là khó tránh khỏi. Thư sinh kia tức thì bị chiếu cổ đặc biệt, hắn vừa ôm đầu vừa hô, tức giận quát:

- Các người biết ta là ai không?

Có thể ngồi xe ngựa đến đây, thân phận không phú tức quý. đọc truyện mới nhất tại .

Môn quan cười nói:

- Các huynh đệ, cho hắn biết chúng ta là người như thế nào đi!

Thời cổ đại, trừ hoàng quyền không thể xâm phạm ra, thế lực của ngoại thích cũng không thể xem thường, mà hoàng hậu chúa chủ quân hậu cung hơn mười năm, đương nhiên sau lưng cũng hình thành thế lực ngoại thích vô cùng hùng hậu, mà Doãn Hồng Tụ có thể xem như ngoại thích trong ngoại thích, cũng không sợ tiểu quan tầm thường.

Hứa Tiên nghe ngoài cửa có tiếng động náo lớn tiếng, đã biết rõ đại khái là chuyện gì xảy ra, cười lắc đầu, quả nhiên mị lực của Doãn Hồng Tụ không nhỏ.

Đi vào trong thư phòng đã hẹn với Doãn Hồng Tụ, lại cảm giác hai mắt tỏa sáng, hôm nay Doãn Hồng Tụ không mặc quần áo tú sĩ nữ, mà là một bộ áo màu hồng phấn, mái tóc mai búi tó, lập tức đem hương vị của nữ nhân phát tán ra, càng phát ra bộ dáng cao quý ưu nhã.

Doãn Hồng Tụ cười hỏi:

- Như thế nào?

Trong thông dong con một tia khẩn trương và chờ mong.

Hứa Tiên khen:

- Thiên hương quốc sắc, đúng là có hương vị của nữ nhân đấy.

Hôm qua Hứa Tiên góp lời với Doãn Hồng Tụ, nam trang nữ trang nên bình thường thôi, không cần phải tận lực nguy sức, bằng không sẽ bị người ta coi thường. Ít nhất ở trước mặt mình, không cần thiết, không nghĩ tới Doãn Hồng Tụ lại tiếp nhận.

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ vui vẻ, nhưng cũng từ câu “hương vị của nữ nhân” mang theo hương vị trêu chọc, làm cho nàng có chút nhẩn nhai, nhưng lại không thể che miệng của hắc đực, thành thói quen, chỉ tức giận nhìn hắc:

- Hư hoài nạp gián mà thôi.

Đôi mắt của nàng mang theo thần thái của hoa đào, đúng là người có mị lực đặc biệt, giống như mang theo hương vị biện hộ, khó tránh khỏi làm cho lòng người nhộn nhạo.

Hứa Tiên cũng hơi sững sờ, sau đó vỗ tay cười nói:

- Diệu quá thay. Diệu quá thay, hương vị nữ nhân của Hồng Tụ kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, cũng không phải nam tử bình thường có thể cưỡng chế được, bằng không chỉ sợ có hiểu lầm gì đó, không biết bao nhiêu nam tử si tình sẽ đau lòng đấy. nguồn (.)

Hắc không tiếc lời ca ngợi Doãn Hồng Tụ, không khỏi nghĩ đến, nếu như nàng chủ tâm rút mị nhân, chắc chắn có uy lực to lớn.

Doãn Hồng Tụ nhin không được lườm hắc một cái, nói:

- Dẻo mềm.

Nàng giống như quả đào mật hồng nhuận, rõ ràng đã sớm chín mọng, nhưng bởi vì sinh trưởng trên vách núi không ai hái được, cũng không chịu ngoan ngoãn rơi xuống mặt đất, cho nên đọng ở đầu cành, giống như thành thực, thành thực nên mang theo hương vị đọng lòng người, nhưng cũng mang theo cảm giác tươi mát. Nếu như cắn một cái, có lẽ sẽ không phân rõ trong miệng là gì, đó là hương vị nước trái cây ngọt ngào say lòng người như rượu ngon!

Hứa Tiên vội vàng khoát khoát tay, cười nói:

- Người lại nhìn ta như vậy, ngay cả ta cũng muốn động tâm, đôi mắt này, quả thực là câu hồn đoạt phách a.

Nói xong từ trong lòng ngực móc ra một dải tiên màu đen, giao cho Doãn Hồng Tụ, nói:

- Ngoài cửa có người muốn cho người, đại khái là thơ tình a!

Sắc mặt của Doãn Hồng Tụ lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, tiếp nhận dải tiên, ném sang một bên không thèm nhìn tới.

- Ngày mai sẽ thi Hội, cho dù thế nào cũng không cần để ý, cũng nên chuẩn bị một chút đi!

Hứa Tiên tự tin cười cười, nói:

- Sơn nhân tự có diệu kế.

Doãn Hồng Tụ thấy Hứa Tiên đột nhiên bạo phát tự tin như thế càng không hiểu rõ. Nhưng bằng vào học vấn của hắc, ứng đối như vậy thì cuộc thi này dễ như trở bàn tay, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Nếu như ngày bình thường, Hứa Tiên nói ra lời này sẽ bị nàng bĩu môi khinh thường, nàng gần đây chú ý lịch sự tao nhã, trong lúc nói chuyện với hắc, rất ít khi bàn chuyện thi từ ca phú hay quốc gia đại sự. Những trên văn hội thường xuyên bàn những chủ đề này, nhưng lúc này ít khi nằm trên miệng của bọn họ.

Đây là kết quả cố gắng của Hứa Tiên, bất luận chủ đề cái gì là chính nhi bát kinh đều bị hắc ném lên chín tầng trời, kiếp trước hắc trà trộn vào các loại diễn đàn, nhưng hắc lại có thiên phú “Lịch ra lâu”. Nếu là bằng hữu, vậy không tồn tại ai nhân nhượng ai, cho dù đối phương là đại mỹ nhân cũng giống như vậy. Có lẽ Doãn Hồng Tụ chú ý tới Hứa Tiên đối với mấy chuyện này không có bao nhiêu hứng thú, cũng dần dần giảm bớt những chủ đề này.

Kết quả là, trong mắt người ngoài, Doãn quận chúa đoan trang cao nhã, ôn hòa sau giờ ngọc, một bên phẩm trà xanh, nhưng lại nói toàn lời ổng tiếng ve, bàn các loại chuyện hỗn tạp trên phố, Hứa Tiên cũng hằng hái lắng nghe, nghe Doãn Hồng Tụ nói chuyện giống như nữ tử bình thường Không thể nghi ngờ là chuyện rất thú vị.

- Hồng Tụ ah, người càng lúc càng giống nữ tử bình thường.

Doãn Hồng Tụ vô ý thức phản bác, nói:

- Chẳng lẽ trước kia ta không bình thường sao?

Không khỏi nhìn sang chính mình, một thân quần áo màu hồng lạ lẫm làm cho nàng cảm thấy giật mình, mình quả thật giống như lời của hắn nói, đột nhiên phát hiện chuyện này, làm cho nàng có chút kinh ngạc thậm chí sợ hãi, nàng phát hiện mình trong mấy năm gần đây, tổn hao rất nhiều tâm tư tỉ mỉ kiến tạo ra nhiều thứ, trong bất tri bất giác biến mất vô ảnh vô tung, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong mấy ngày gần đây thôi.

Những sung sướng khi nghe hắn tán dương vừa rồi biến mất lên chín tầng mây, ăn mặc một thân quần áo, giống như bắt đầu khó chịu.

Trong phòng trầm mặc một lúc

575. Chương 574: Con Hạc Giấy

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 574: Con hạc giấy

Hứa Tiên nói:

- Làm sao vậy?

Doãn Hồng Tụ lắc lắc đầu nói:

- Không có gì? Bỗng nhiên có chút không thoải mái, người đi trước gặp Nhu Gia đi.

Hứa Tiên giống như khám phá tâm tư của nàng, thở dài nói:

- Làm chính mình, có cái gì không tốt chứ?

Cũng không đợi nàng trả lời, đã đi ra ngoài cửa.

Doãn Hồng Tụ đi tới trước gương đồng lớn, nhìn qua mình trong gương, gương mặt kiều diễm như hoa đào nhàn nhạt xuất hiện, trong gương là một nữ tử áo đỏ xinh đẹp, rất cuộc là ai đó? Là mình sao? Chính mình lại giống nữ tử bình thường, mặc bộ quần áo diêm lệ thể này, lại nghe một nam nhân tán dương thì mừng rỡ không thôi.

Cho tới nay, nàng thường xuyên mặc quần áo nam nhân đi ra khỏi phủ, tuy cũng tranh thủ xứng đáng với địa vị, nhưng chung quy cũng là chuyện rất mệt mỏi a! Một khi có cơ hội buông phòng bị, thì nhanh chóng lộ nguyên hình, khối băng đặt dưới ánh mặt trời. Còn không kịp phản ứng, thì đã bị nhiệt độ của mặt trời tan ra thành nước.

Bộ dáng phía sau mặc nạ độc lập, kiêu ngạo, cao quý, rất cuộc cất giấu tâm tính như thế nào? Có lẽ đây là nguyện vọng không thực tế, cho nên chính cô ta cũng nhanh chóng quên đi!

Doãn Hồng Tụ làm cho Hứa Tiên nhớ tới nữ tử mà kiếp trước mình biết được, Độc Cô Già La, làm cho Tùy Văn Đế Dương Kiên thề không lấy nữ nhân thứ hai sau khi gả cho nàng, trở thành Độc Cô hoàng hậu nổi danh sử sách, cũng không tiếc dùng thủ đoạn tàn khốc suy trì lời thề này, nhưng cuối cùng nhất vẫn chết trong buồn bực và sầu não, ứng với hai chữ “Độc Cô”. Mà Tùy Văn Đế sau khi nàng chết lập tức nạp thiếp, vui không biết trời đất.

Yêu cầu này của nàng quá đơn giản và cơ bản với nữ tử hiện đại, nhưng ở thời đại phong kiến, lại có vẻ quá phạm, quá phức tạp, quá khó thỏa mãn.

...

Dưới trời chiều của hoàng hôn, Nhu Gia công chúa ngồi trên bàn đu dây, nhẹ nhàng nhón nhạo, đây là lần đầu tiên nàng không phát giác Hứa Tiên tới, mà là cúi đầu xe chỉ luồn kim, may cái gì đó, bộ dạng ngậm miệng thành thật. Bị nắng chiều cái gương mặt ôn nhu, ánh nắng phát chiếu cái bóng đang lay hoay của nàng.

Gốc cây già, trời chiều, thiếu nữ. Bàn đu dây, giống như bức tranh diễm lệ.

Đợi cho Hứa Tiên đi đến trước mặt, nàng mới phát hiện hắn đã đến, vội vàng dấu đồ vật đang cầm ra phía sau.

Hứa Tiên cười hỏi:

- Là cái gì?

Tinh thần của nàng tốt hơn rất nhiều, nhưng đôi mắt to, cái mũi và bờ môi nhỏ, cộng thêm mái tóc quấn tự nhiên như nữ tử bình thường, làm cho nàng giống như một em bé xinh xắn.

Những ngày này, dưới sự ca ngợi oanh tạc không chút lưu tình của Hứa Tiên, tỷ như: “Tiểu Nhu Gia là đáng yêu nhất.” “Tiểu Nhu Gia là thiện lương nhất.” Tuy nàng vẫn còn ngượng ngùng, nhưng dường như đã ít nhất gan hơn, nhiều thêm mấy phần tự tin cùng dũng khí. Ánh mắt khi nhìn Hứa Tiên, tuy vẫn không dám nhìn thẳng, nhưng cũng không có không dám ngẩng đầu như lần đầu tiên gặp nhau.

Nhu Gia công chúa kiên trì nói:

- Đợi làm xong mới có thể xem.

Từ trên bàn đu dây nhảy xuống, mang thứ đồ dấu ra phía sau, nhìn qua Hứa Tiên rút lui vài bước, quay người chạy vào trong phòng.

Qua trong chốc lát, mới đi ra, giọng dịu dàng hỏi:

- Ngày mai người phải đi thi sao?

Hứa Tiên đáp:

- Đúng vậy a!

Nhưng có chút kinh ngạc vì sao nàng quan tâm tới chuyện này.

Nhu Gia công chúa có chút ngượng ngùng cười cười, bàn tay nhỏ bé phía sau lưng của nàng đưa tới, trong lòng bàn tay có một con hạc tinh xảo!

- Tặng cho người.

Đây là thứ Hứa Tiên dạy cho nàng.

Hứa Tiên cầm con hạc giấy lên, nói:

- Cái này không đủ qua, một ngàn con mới có thể thực hiện nguyện vọng đấy.

Tuy trước kia chỉ thuận miệng nói lung tung lừa gạt tiểu hài tử, nhưng thời điểm này lại biến thành có khi dễ Nhu Gia, hắn không thấy được biểu hiện thất vọng của nàng. Nhưng mà, hôm nay cố ý mua một ít đồ chơi chuẩn bị cho nàng, định dùng thứ này làm cho nàng vui mừng.

Nhu Gia công chúa dùng hàm răng cắn cắn bờ môi, lộ ra nụ cười đáng yêu nho nhỏ. Dắt ống tay áo của Hứa Tiên đi vào trong phòng.

Khi vào phòng, bảo Hứa Tiên đứng ở một bên, nàng có chút cố hết sức ôm một cái hộp gỗ, hộp gỗ không lớn, cũng không cần hắn hỗ trợ. Bộ dáng thờ hồng học của nàng đáng yêu tới cực điểm, thật vất vả mới đặt lên mặt bàn, thở phào một hơi.

Sau đó lấy một cái chìa khóa nhỏ màu vàng ra, không thể chờ đợi mà mở hộp ra.

Nấp hộp mở ra, thì thấy trong gương nhỏ, chất đầy đủ mọi con hạc giấy đủ màu. Bộ dáng của nàng giống như đang hiến vật quý, nhoẻn mắt lại, trên gương mặt nhỏ nhắn có viết mấy chữ “Mau khích lệ ta đi!” .

Tuy Hứa Tiên đã có đoán trước, nhưng tận mắt nhìn thấy cũng có chút cảm động, tùy ý nắm trong tay, mỗi con hạc đều vô cùng tinh xảo, cho thấy chủ nhân của chúng trút xuống bao nhiêu tâm lực, cũng không phải làm tùy tiện cho đủ số. Nhiều con hạc giấy như vậy, đại khái hao phí tất cả thời gian nhàn hạ của nàng mấy hôm nay! Sờ sờ trong ngực, so sánh với lễ vật của nàng, thì mình không cách nào lấy đồ chơi ra được.

Nhu Gia công chúa thấy Hứa Tiên không nói gì, trong nội tâm có chút thất lạc, sau đó vội vàng nói:

- Không chỉ một ngàn con đâu!

Bẻ ngón tay, những âm thanh từ từ thấp xuống.

- Người không vui sao?

Hứa Tiên sờ sờ đầu nàng, nói:

- Cảm ơn. Ta rất ưa thích.

Nhu Gia công chúa ngẩng đầu lên, hai tay nằm ở trong ngực, nói:

- Thực sao?

Con mắt lóe sáng giống như sao trời.

Hứa Tiên nói:

- Ân, thực.

- Như vậy, nguyện vọng sẽ thực hiện a!

Hứa Tiên mỉm cười gật đầu, nói:

- Ân, nhất định sẽ!

Trong nội tâm khẽ động nói:

- Người biết không? Nếu như nguyện vọng có thể thực hiện, tất cả hạc giấy sẽ biết bay, bay lên bầu trời, giống như chim vậy.

Nhu Gia công chúa có chút nghi ngờ nói:

- Con hạc giấy, bay lên?

Tuy nàng rất tin tưởng Hứa Tiên, nhưng muốn con hạc giấy bay lên như chim, có cảm giác khó tin được.

Hứa Tiên cạo cạo cái mũi của nàng, nói:

- Không tin ta sao?

Nhu Gia công chúa đỏ mặt nói:

- Tin tưởng!

Hứa Tiên một tay cầm cái hộp gỗ lên, một tay lại ôm vòng eo của nàng, bước nhanh đi ra ngoài.

- Ah!

Nhu Gia công chúa kinh hô một tiếng, trong nội tâm có chút bối rối, hẳn sẽ không, sẽ không muốn làm mấy thứ đó chứ, tuy nàng không biết thứ đó là thứ gì, nhưng trong lòng có một cổ ngượng ngùng khó hiểu, giống như nai con chấn kinh vậy.

Chợt nghe Hứa Tiên nói:

- Nhắm mắt lại.

Nàng vội vàng nhắm hai mắt lại, tiếng gió gào thét bên tai.

Hứa Tiên nhảy lên nóc nhà, đặt Nhu Gia công chúa bên người, nói:

- Có thể mở to mắt.

Nhu Gia công chúa chậm rãi mở hai mắt ra, đột nhiên phát hiện thân ở trên cao, làm cho nàng có chút kinh hoảng dựa vào Hứa Tiên, bàn tay nhỏ bé nắm chắc vạt áo của hắn. Hứa Tiên cũng sợ nàng té xuống, cho nên ôm vòng eo của nàng.

Ánh chiều tà đem thân ảnh của hai người hòa cùng với nhau, ánh nắng đầy trời chiếu rọi gương mặt xinh xắn của Nhu Gia, nàng tựa đầu vào ngực của Hứa Tiên, trong lòng có một loại thân mật, ngọt ngào cùng an bình khó nói nên lời.

576. Chương 575: Thi Hội. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 575: Thi Hội. (1)

Hứa Tiên một tay nâng hộp gỗ lên, cười nói:

- Nguyên vọng sẽ được thực hiện!

Hắn còn chưa dứt lời, những con hạc giấy trong hộp gỗ rung động, giống như có sinh mạng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Nhu Gia công chúa, con hạc giấy vỗ vỗ cánh, từng con bay lên, đủ mọi màu sắc tụ tập cùng một chỗ, tạo thành một tình cảnh bảy màu, bay lên bầu trời màu lam.

Nhu Gia công chúa vỗ tay vui mừng nói:

- Thực sự bay lên a.

Múa tay múa chân giống như chim sẻ tung tăng, nói:

- Phi ah phi ah, nguyên vọng như vậy còn có thể thực hiện.

Con mắt chăm chú nhìn vào con hạc giấy, trên mặt có thần thái động lòng người.

Trong tiếng cười của nàng, con hạc giấy càng bay càng cao, đến khi con hạc giấy cuối cùng biến mất ở chân trời, thì cảnh đêm đã hoàn toàn rũ xuống, ngôi sao đầy trời. Vui vẻ trên gương mặt nhỏ nhắn của Nhu Gia công chúa vẫn còn dư vị động lại. Ngẩng mặt lên nhìn thẳng lên sao trời.

Hứa Tiên cười nói:

- Thế nào, ta không có lừa ngươi chứ!

- Ân!

Trong mắt tràn đầy tín ngưỡng với Hứa Tiên.

Hứa Tiên vuốt đầu của nàng, nói:

- Ngày mai ta không thể đến.

Thi Hội cần thời gian chín ngày, đương nhiên hắn không thể xuất hiện rồi.

Nhu Gia công chúa ôn nhu ứng một tiếng, tuy trong nội tâm không bỏ, nhưng đương nhiên sẽ không nói ra cái gì tùy hứng.

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta đi xuống đi! Nơi này có chút lạnh.

Nhu Gia công chúa lại vội vàng nói:

- Lại ở thêm chốc lát được không? Chỉ trong chốc lát thôi.

Nàng khó có khi chủ động đưa ra yêu cầu, đương nhiên Hứa Tiên không cự tuyệt, mà là áp áp bả vai gầy gò của nàng, nàng cũng thuận thế co lại trong ngực của Hứa Tiên.

Hai người cứ như vậy nhìn qua bầu trời đầy sao. Hứa Tiên thuận miệng chỉ một ngôi sao, Nhu Gia công chúa ngẫu nhiên mới chọc vào một câu, phần lớn thời gian chỉ nghe hắn nói chuyện.

Thời điểm Hứa Tiên im lặng, nàng cũng im lặng theo, chỉ dùng đôi mắt to của mình, nhìn thẳng qua Hứa Tiên.

Bỗng nhiên Hứa Tiên lại ngâm nga:

- Bầu trời đen sẫm buông xuống, đầy sao sáng sáng tương theo, côn trùng bay, côn trùng bay, người đang tưởng niệm ai. Vì sao trên trời rơi lệ, hoa hồng trên đất héo rũ, gió lạnh thổi, gió lạnh thổi, chỉ cần có người ở cùng. Côn trùng bay, bông hoa ngủ, một đôi một cặp mới đẹp. Không sợ bầu trời tối đen, không sợ tan nát cõi lòng, mặc kệ có một hay không, cũng mặc kệ phương hướng.

Sau đó nhìn Nhu Gia mỉm cười, nói:

- Như thế nào đây?

- Rất êm tai!

- Vậy người cũng hát cho ta nghe đi.

Nhu Gia công chúa vội vàng khoát tay, nói:

- Ta không được.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta muốn nghe ah!

Nhu Gia công chúa nháy mắt mấy cái, rồi cục thấp giọng nói:

- Ta thử xem.

Nhu Gia công chúa khẽ hé đôi môi đỏ mọng, hát lên:

- Bầu trời đen sẫm buông xuống...

Chỉ nghe một lần, là có thể hát lại được, tuy là thanh xướng, nhưng dùng giọng hát nhẹ nhàng của nàng, hát ra ca khúc giống như đồng dao, giống như âm thanh của thiên nhiên, cứ như vậy phiêu đảng trong bầu trời đêm.

Đêm này, khó quên.

...

Trong phủ Phan vương, Phan Ngọc đang ngồi trước bàn, lấy tay lật một trang sách, nhưng không có chút yên lòng, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn qua cửa, lúc này đã không còn sớm.

Thời điểm này, tiếng cửa vừa vang lên, Phan Ngọc ngẩng đầu lên nói:

- Người trở về, hôm nay rất muộn!

Hứa Tiên hỏi:

- Vân Yên đâu rồi?

Phan Ngọc nói:

- Vừa rồi đi ra ngoài, nói muốn mua vài món đồ!

Hứa Tiên đã ra sau lưng của nàng, nhẹ nhàng ôm vòng eo của nàng, đôi má dán lên gò má của nàng, nói nhỏ vào tai của nàng:

- Nàng không ở đây cũng tốt.

Nhẹ nhàng cắn cắn vành tai nhỏ nhắn của Phan Ngọc, bàn tay lớn không an phận vân vê bụng của nàng.

Hô hấp của Phan Ngọc gấp rút, trên mặt ngọc đã xuất hiện nét đỏ ửng, nói:

- Đừng, đừng ở chỗ này!

Kháng nghị lại có vẻ mềm yếu vô lực, vươn cánh tay xoa cổ của Hứa Tiên, sau đó bị Hứa Tiên bắt được, ngón tay thon dài như nhọc giao thoa với ngón tay của Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Thực xin lỗi. Gần đây có chút lãng quên người.

Phan Ngọc nhịn không được lườm hắt một cái, sắc giọng:

- Người còn biết ah!

Nhưng nàng hiểu rõ, ở trong đó chính vì nàng đang tu luyện, cố ý hạn chế thời gian gặp mặt nàng. Nhưng cũng xem như xuất phát từ ý chí của nàng, cho nên khó tránh khỏi có chút oán ý, thời điểm này không nhịn được làm nũng với hắt một phen. Ôn nhu nói:

- Chỉ cần người còn nhớ kỹ ta, ta chính là người.

Hứa Tiên dường như có chút xúc động, nhẹ nhàng hôn lên gáy ngọc của nàng, nói:

- Ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ người, đúng rồi, người Trúc Cơ thể nào.

Phan Ngọc nói:

- Thoạt nhìn cần chút thời gian mới được, nhưng không có chậm như Vân Yên đầu đất kia.

Hứa Tiên gật gật đầu, nói:

- Không cần phải gấp, người cùng Vân Yên...

Phan Ngọc nói:

- Yên tâm đi, ngày mai tiến vào trong trường thi, ta sẽ hảo hảo chiếu cố nàng, nói như thế nào cũng là người một nhà. Nhưng phải giáo huấn nữ nhân này mới được, bằng không sẽ rất phiền toái, người quá tốt với nàng ta rồi.

Nàng có chủ nghĩa “Đại nam tử” có lẽ còn nghiêm trọng hơn Hứa Tiên một ít.

Hứa Tiên cười nói:

- Minh Ngọc người, chẳng phải cũng là nữ nhân sao? Có phải không muốn...

Sau đó vừa nói vừa đưa một tay vào trong ngực của nàng, mặc dù cách mấy tầng quần áo. Xúc giác tràn ngập co giãn không giảm đi chút nào, biến hóa hình dạng trong tay của hắt.

Toàn thân Phan Ngọc run lên, vội vàng bắt lấy tay của hắt, nói:

- Nữ nhân sao, người còn nhớ lần đầu tiên ta hiển lộ chân thân với người không?

Hứa Tiên nói:

- Ah, người nói là trong hồ, không, hắt là thời điểm Dương Thần Xuất Khiếu.

Thấp giọng nói ra tình cảnh lúc ấy.

Phan Ngọc cúi đầu, tóc dài rủ xuống không thấy rõ biểu lộ, thản nhiên nói:

- Hắt cũng không có nói cho người biết sao?

Toàn thân lạnh cả người.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Cái gì?

Phan Ngọc trì hoãn chậm rãi quay đầu lại, trong mắt xuất hiện hàn quang, cắn răng nói:

- Vân Yên, người muốn chết!”

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Minh Ngọc, người làm rồi!

Phan Ngọc cười lạnh nói:

- Không nghĩ tới người diễn kịch có thể diễn tới trình độ này, thiếu chút nữa ngay cả ta cũng bị gạt, đưa tình phiến đây.

Hứa Tiên lui ra phía sau hai bước, bỗng nhiên che miệng cười nói:

- Người làm sao phát hiện vậy?

Sau đó móc Âm Dương Kính trong ngực ra đặt lên mặt bàn, sau đó một quang ảnh hiện ra.

Vân Yên cười tươi như hoa nhìn qua Phan Ngọc.

- Minh Ngọc, vừa rồi người rất nghe lời a, còn khoác lác với ta chuyện Hán Văn nghe lời người như thế nào nữa chứ.

Sau đó lắc lắc ngón trỏ, nói:

- Ta thấy người không được rồi, vừa rồi toàn thân đều nhuyển ra.

Sau đó học theo âm thanh của Phan Ngọc, nói:

- Ai, đối với loại nữ nhân này, nên giáo huấn thật tốt mới được.

Nhớ tới những lời này, làm ình mới cảm thấy phiến não, có cảm giác bị nàng ta phát giác!

Sắc mặt của Phan Ngọc đỏ bừng, không nói hai lời đi tới gần nàng. Rốt cuộc Vân Yên cũng sợ hãi, nói:

- Người, người muốn làm gì?

Sau đó ở trong phòng nghe được tiếng kêu thảm của Vân Yên.

- Không muốn ah!

577. Chương 576: Thi Hội. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 576: Thi Hội. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đợi cho Hứa Tiên trở về. Chỉ thấy Phan Ngọc mặt lạnh ngồi ở một bên, Vân Yên thì bị trói như cái bánh trưng nằm ở trên giường, không có chút mỹ cảm như lần trước, nhưng lần này rất buồn cười, không khỏi cười khổ nói:

- Lại là chuyện gì thế?

Phan Ngọc nói:

- Người hỏi nàng!

Vân Yên nói:

- Phu quân, cứu ta! Ta chỉ nói giỡn với Phan tỷ tỷ thôi mà.

Hứa Tiên vừa cởi dây trói Vân Yên ra, sau đó vừa hỏi rõ đầu đuôi, sau khi nghe xong tức giận vỗ vào mông của nàng một cái, âm thanh giòn tan vang lên.

- Thật sự là chưa trưởng thành, còn không mau xin lỗi Minh Ngọc.

Vân Yên ủy ủy khuất khuất nói xin lỗi.

Phan Ngọc phất phất tay nói:

- Tính toán, người có thể lừa gạt ta nói rõ người làm không tệ, ngày mai còn phải đi sớm, ta đi nghỉ ngơi trước, đến lúc đó sẽ đến gọi các người dậy.

Sau đó cầm tinh phiến mang lên cổ của mình.

Phan Ngọc một mình trở lại lầu nhỏ, thôi song vọng nguyệt, vừa rồi thiếu chút nữa bị lừa, trong nội tâm cũng tức giận với hắn, không bằng nói là thất vọng a! Vì sao ngay cả Vân Yên đầu đất cũng có thể nhìn ra, người lại nhìn không nhìn ra chứ! Mối son má đào, lúc này thở một tiếng đầy sâu kín.

Đôi mắt xuyên thấu qua màn đêm, nhìn thấy ngọn đèn trong sân nhỏ của hắn ảm đạm xuống, đóng cửa sổ lại. Trước kia chưa bao giờ nghĩ tới. Gần trong gang tấc, lại cảm thấy tịch mịch thế này.

Lúc này, một cánh tay hữu lực ôm lấy Phan Ngọc từ phía sau, Phan Ngọc quay đầu lại cười nói:

- Sao người tới đây?

Hứa Tiên nói:

- Ta nghe Yên nhi nói...

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Đừng nghe nàng nói bậy, ta cũng bị nàng lừa gạt, ta cũng không phải là những nữ tử tầm thường... truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Hứa Tiên dùng thêm chút sức ôm lấy nàng, nói:

- Thực xin lỗi, làm cho người lộ ra sắc mặt như vậy.

Phan Ngọc mắt tròn trắng, nói:

- Nói lung tung cái gì đó, mau trở về đi thôi, bây giờ ta đang trong quá trình Trúc Cơ, phải giữ khoảng cách với người một chút mới được. Người không cần cuộc thi. Cũng phải chuẩn bị độ thiên kiếp thật tốt mới được.

Hứa Tiên nói:

- Lấy cớ!

Lại nói nàng lấy mình làm cớ a.

Phan Ngọc vỗ vỗ tay hắn, làm hắn buông lỏng ra chút ít, xoay người lại ôm cổ của Hứa Tiên, ngẩng đầu lên nói:

- Được rồi, được rồi, Hán Văn, bây giờ người muốn làm sao?

Thần thái trong mắt của nàng, gần như sủng nịch.

Hứa Tiên muốn cả buổi, mới nói:

- Ngủ đi! Minh Ngọc.

Lông mày Phan Ngọc nháy lên, nói:

- Vậy được rồi!

Tùy ý cho Hứa Tiên ôm lấy nàng, đặt lên giường, bỏ quần áo trên người, chỉ còn một lớp áo mỏng trắng nõn, nhưng không có xâm nhập như trong tưởng tượng của nàng.

Hứa Tiên nhìn dung nhan hoàn mỹ của nàng lúc này thật lâu, cúi đầu xuống, sau đó hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi đơn bạc của nàng, nói:

- Người còn nhớ rõ không? Lần kia tại Hàn Sơn tự vẽ lên vách đá, người gả cho ta.

- Đương nhiên nhớ rõ, thật là cổ quái đấy.

Hứa Tiên sửa sang lại mái tóc xanh của nàng, làm lộ ra cái cổ thiên nga tuyết trắng, nói:

- Xem như đèn bù tổn thất ta chưa từng cho người một hôn lễ chân chính a.

- Đừng đề cập tới nữa, quá xấu.

Hứa Tiên khẽ vuốt mặt của nàng, nói:

- Chúng ta còn muốn đỡ hơn chút ít.

Phan Ngọc khẳng định nói:

- Ân, cũng có chỗ không giống nhau đâu. Ta cũng không phải là tiểu nữ nhân như suy nghĩ của người đâu.

Hứa Tiên cúi đầu hôn lên gáy ngọc của nàng, nhẹ nhàng lên lên, sau đó nói:

- Ta biết rõ Phan đại tiểu thư lòng dạ thâm trầm, hỉ nộ không lộ, nhưng hiện tại, ta muốn nghe câu oán hận của người.

Phan Ngọc nháy mắt mấy cái, sau đó hiểu được, cắn lên vai của hắn một ngụm, nói:

- Những ngày này không đến tìm ta, hận chết người.

Trùng mắt nhìn qua Hứa Tiên, con người trắng đen phân minh, trong bóng đêm chiếu sáng rạng rỡ, tươi đẹp động lòng người.

- Phan đại nhân tha mạng, tiểu nhân sau này không dám nữa.

Sau đó hai người cùng cười rộ lên, tất cả cô đơn vào lúc này đã biến mất đi, nàng chỉ cảm thấy. Vào lúc này, nàng chỉ là tiểu nữ nhân hạnh phúc nằm trong ngực của phu quân mà thôi.

...

Trời vẫn còn đen kịt, đại môn của trường thi đã mở rộng ra.

Các vị cử tử tề đều nhao nhao té tổ, cũng không có soát người như kỳ thi Hương, trực tiếp cho vào trong tràng.

Vân Yên cũng không dám có chút buông lỏng, thời điểm này có không biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào nàng, chỉ ngóng trông vào Âm Dương Kính, thần kỳ đúng như dự liệu. Thẳng đến khi theo chúng sĩ tử vào trong tràng, lúc này mới thở ra một hơi, thời điểm này không có việc gì làm, cho nên không có vấn đề. Nhưng còn cần cẩn thận làm việc, chớ để lộ ra sơ hở gì đó.

Trong thi Hội, thời gian chín ngày không được rời khỏi trường thi, nhưng thi Hội thì không có nghiêm khắc như kỳ thi Hương, học sinh phải ở trong phòng có đánh số, lúc này ở trong đại điện rộng lớn, thiết lập rất nhiều tràng thi, trong điện bày chính tề gần trăm cái thư án, các cử tử sẽ ngồi theo số đã đánh dấu sẵn, sẽ có giám khảo qua lại tuần tra.

Khoảng cách thư án cũng không tính là rất xa, ở trong cuộc thi thể này, sao chép của người khác hay dùng tiểu xảo cũng không có tác dụng gì, đều phải dùng sở học của mình viết ra những văn vẻ khác nhau mới được.

Dưới chân thiên tử, cũng có vài phần khí độ rộng lớn, cũng không cần lo lắng có hỗn loạn ở nơi đây. Nhưng từ phương thức của cuộc thi này, độ khó khi ăn gian sẽ lớn hơn một chút.

Vân Yên cùng Phan Ngọc phân biệt nhập tọa, trên bàn có án văn và nghiêng mực, lại không trang giấy, mà là một bộ gấm lụa, đặt lên giữa mặt bàn.

Thời gian đã tới, trên đài cao của ngoại viện, lực sĩ cầm cự chùy đánh lên chiêng, “Keng” một tiếng minh hưởng, âm thanh truyền đi rất xa.

Quan chủ khảo mở hộp gấm đóng kín trong tay, tuyên bố đề thi, cao giọng nói:

- Chưa vị học sinh, cuộc thi hiện tại bắt đầu.

Quan chủ khảo nói như thế, tất cả học sinh đều không chờ đợi được mà mở quyển trục ở trước mặt ra. Đề bút sách viết.

Trong trường thi, âm thanh sột sột soạt soạt vang lên, Phan Ngọc cùng Vân Yên cũng không bận tâm tới đối phương, vốn đang suy nghĩ một phen, liền bắt đầu viết thoăn thoắt.

Hứa Tiên vào lúc này cũng đang ở ngoài chín tầng trời, đằng vân nắp trong mây trắng, nhìn thánh Trường An như một cái hộp diêm phía dưới mây trắng, bắt đầu yên lặng ngồi điều tức.

Thời gian chín ngày này cũng không phải là lúc hắn không làm gì, công việc của hắn, còn trọng yếu hơn khoa cử gấp mười lần. Thời gian độ thiên kiếp như lửa sém lông mày rồi, thời điểm đã tới gần, hắn cảm giác chuẩn bị của mình, còn kém một chút ít.

Tuy có Ngư Huyền Kỳ tặng kim phù inh, giúp hắn tạm thời áp chế khí tức, chiếm ưu thế trên lực lượng. Nhưng phương diện tâm tình dường như xa xa chưa đủ, dù sao, thời gian tu hành của hắn quá ngắn, lại là người có quá nhiều lo lắng, nếu như muốn những cảm tình này đến lúc độ kiếp không biến thành trở ngại của mình, thì đó là ông trời phù hộ, bản thân mình trừ là kẻ xuyên việt ra. Thì nhân vật chính như hắn không chết.

Nhưng Hứa Tiên cũng một mực suy nghĩ các vấn đề, những thần tiên khác độ kiếp như thế nào?

578. Chương 577: Mê Hoặc.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 577: Mê hoặc.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Chỗ hắn tiếp xúc qua, cho dù là cao tăng Phật môn như Pháp Nguyên, Pháp Hải, hay là đạo môn Thái Âm chân nhân, Lữ Động Tân, bọn họ cũng không phải là người vô tình, yêu hận tình thù, thất lạc truy cầu, đều không giống như phàm nhân, có chút tình cảm thậm chí còn muốn đậm đặc hơn so với người bình thường, còn bền bỉ hơn rất nhiều.

Hứa Tiên tin tưởng, đó là biểu đạt chân thật từ cảm tình của bọn họ, nhưng những tình cảm này thời điểm độ kiếp, tại sao không biến thành tâm ma chí mạng của bọn họ?

Chẳng lẽ đạo gia đã khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền sao? Hay là Phật môn buông bỏ chấp nhất? Sau đó có thể tâm không lo lắng, toàn thân thanh tịnh.

Nhưng nhân sinh hậu thế, luôn luôn không nhìn ra cái gì, có những thứ không bỏ xuống được. Giống như Pháp Hải từng nói qua vậy tức giận cái gì không nuốt xuống được, là người chết.

Chẳng phải là rất mâu thuẫn hay sao?

Hứa Tiên đem tâm tư chìm đắm vào tâm thần, trong bóng tối mê mông cuộn cuộn, cũng không phải chỉ lẻ loi một mình hắn, còn có thứ được công đức lực của hắn tạo ra, là nhân cách phụ, nếu như sử dụng nó đi độ kiếp, chẳng những tâm tính không có vấn đề gì, uy lực của linh lực còn cao hơn gấp bội.

Đại khái mình sẽ vượt qua thiên kiếp dễ dàng, sau đó tiếp tục là thời gian thư thư phục phục của mình, không cần phải gánh thêm cái gì nữa, cũng giống như Vân Yên thay thế hắn đi thi Hội vậy.

Lựa chọn này rất đơn giản. Rất thoải mái, nhưng Hứa Tiên tuyệt đối không lựa chọn chuyện này. Bởi vì trên đời luôn luôn có đồ vật không cách nào thay thế được, con đường tu đạo tuyệt đối không giống con đường khoa cử. Khoa cử chỉ là cá chép vượt long môn, qua là được. Mà thiên kiếp là một lần rèn luyện kỳ ngộ, mà người tu hành có thể nương theo lực lượng của thiên kiếp mà dục hóa trọng sinh.

Hứa Tiên đã nghĩ tới, nếu như Vân Yên trúng cử, tương lai sẽ được chức quan, công vụ cũng giao cho nàng đi xử lý, chính mình chỉ là danh nghĩa là được. Nhưng nếu mình sau khi độ kiếp dựa vào nhân cách phụ, chẳng lẽ tất cả đều ỷ vào nhân cách phụ hay sao?

Một khi loại ỷ lại này bắt đầu tồn tại, thì không cách nào dừng lại, sẽ từ từ bị nhân cách phụ đồng hóa, cũng mất đi cái tên Hứa Tiên của mình.

Cho nên, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng hôm nay, phải nghĩ biện pháp, trong thời gian chín ngày này, nghĩ ra biện pháp nắm chắc giúp mình vượt qua lôi đình của thiên kiếp mới được!

Suy nghĩ dần dần trầm xuống, mấy vì sao trong thần hồn phát ra hào quang màu vàng, mang theo vận luật kỳ dị nào đó.

Mây trắng càng ngày càng hội tụ về phía hắc, càng tụ càng dày, biến thành xám trắng. Biến thành xanh đen.

Bông tuyết từ trên không trung bay xuống.

...

Giữa trưa, ngoài hành lang của đại điện, rất nhiều cử tử đi lại, nhao nhao nghị luận cuộc thi vừa rồi.

Phan Ngọc cùng Vân Yên đứng ngoài hành lang, ngoài điện có một tầng băng tuyết giống như mưa.

Phan Ngọc hôm nay mặc một thân trường bào màu đen, cổ áo cùng ống tay áo đều mang bao tay nhung vào, còn có khăn dày che chắn ở cổ.

Phan Ngọc duỗi một tay ra, nói:

- Hơi nước năm nay thật nhiều a.

Dung mạo của nàng khôi phục như lúc ban đầu, mắt to nhìn lại, cũng không có gì khác biệt.

Vân Yên mỉm cười nói:

- Vừa rồi làm như thế nào? Có sai một hai lần không?

Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Minh Kinh mà thôi, làm sao có thể sai được!

Vân Yên nói:

- Tâm tình của người hôm nay nhìn rất không tệ a.

Hạ giọng, nói:

- Tối hôm qua cũng không tệ đúng không!

Phan Ngọc nói:

- Tại vách mạch rừng, đừng có nói ở chỗ này.

Sau đó nói:

- Chuyện kia, cảm ơn người!

Vân Yên cười nói:

- Tốt, tốt, nhưng cho dù người nói như vậy, lần này cũng không bỏ qua người cho người, giải nguyên lang!

Phan Ngọc liếc nàng một cái, nói:

- Vậy sao?

Vân Yên cười nói:

- Đương nhiên, chuyện này, ta đã nắm chắc! Ai, chuyện này nếu như bị Doãn viện thủ biết rõ, không biết sẽ hưng phấn như thế nào đây!

Phan Ngọc đang muốn trả lời, bỗng nhiên một âm thanh vang lên.

- Hứa công tử rất quen thuộc với Doãn quận chúa sao?

Vân Yên thông dong quay đầu đi, nhìn qua tên thư sinh khóe môi có chút xanh này, nói:

- Các hạ là?

Thư sinh cười lạnh nói:

- Hứa công tử đúng là quý nhân hay quên a, hôm qua chúng ta không phải mới gặp nhau sao? Ta chỉ muốn hỏi một chút, lá thư của ta. Có đưa vào trong tay của quận chúa chưa?

Tên thư sinh này Hứa Tiên đã gặp mặt ở trước cửa phủ quận chúa hôm qua, mặc dù lần lượt bị đánh đòn, nhưng hộ vệ của phủ quận chúa ra tay có chừng mực, đau nhức mà không tổn thương, cho nên hắn hôm nay mới tham dự cuộc thi này được.

Vân Yên âm thầm nhíu mày, nàng chưa từng nghe Hứa Tiên nói qua người này, cũng không dám tùy tiện tiếp lời, vạn nhất đối phương nhìn ra chi tiết, càng không dễ ứng phó, mỉm cười nói:

- Ngày hôm qua có chuyện này sao? Ta không có nhớ rõ a.

Nếu phu quân không có đề cập qua, vậy chứng minh thằng này không phải là người trọng yếu gì.

Thư sinh kia tức giận, quát:

- Ít giả bộ cho ta.

Chuyện hôm qua chính là nhục nhã nhất trong cuộc đời của thư sinh này, tuy thân thể không bị thương tích gì, nhưng tâm hồn nhỏ nhoi của hắn lại bị thương chông chất.

Vào cuộc thi ngày hôm nay hắn không thể tập trung suy nghĩ làm bài, tuy chỉ qua một hồi, hắn cũng đã biết rõ lần này mình không có cơ hội gì rồi. Mà tất cả nguyên do, chính là tại thằng trước mặt này. Nếu không phải vì hắn xuất hiện đột ngột, tại sao có kết quả thế này.

Phan Ngọc lạnh giọng nói:

- Đủ rồi!

Thư sinh kia bị khí thế của Phan Ngọc chấn nhiếp, sững sờ một lúc, lập tức phản bác nói:

- Mặt thổ người như có thể làm gì.

Hắn cũng không phải là người trong kinh thành, cho nên không có nhận ra Phan Ngọc. Nhưng thấy Phan Ngọc quần áo đẹp đẽ quý giá, khí độ bất phàm, khí thế lại yếu chút.

Thời điểm này ở chung quanh có người vây lại xem náo nhiệt. Thư sinh vừa nói ra lời kia, lập tức có người cười ra tiếng, con mắt nhìn vào mặt của Phan Ngọc, nhưng trong lòng có chút tán thưởng.

Chỉ có mấy người trên mặt có chút ít biến sắc, bọn họ đều là cử nhân của kinh thành, cho nên không xa lạ gì với Phan Ngọc, lúc trước Phan Ngọc vừa mới tiến vào kinh thành, đã từng có người sau khi uống rượu dùng gương mặt của Phan Ngọc ra chế nhạo, nhảy sau đó bị ném ra khỏi tử lâu, không chết đã là mạng lớn, làm cho kinh thành bị chấn động. Ngay sau đó cũng không có người nào dám mạo phạm kiêng kỵ này.

Hôm nay lại có người dám chọc rủi ro này, trong mắt bọn hắn, đã là không biết sống chết.

Thời điểm này, sắc mặt của Phan Ngọc không có lạnh lẽo.

Chợt có một người đẩy đám người ra, đi tới trước mặt, nói:

- Minh Ngọc, để cho ta tới xử lý đi!

Người này chính là Trình Tàng Kiếm, hắn cùng Phan Ngọc cũng không có ở cùng phòng thi.

Trình Tàng Kiếm không đợi Phan Ngọc đáp ứng, liền xoay người ghé vào tai của thư sinh kia, nói vào tai của hắn mấy câu.

Thư sinh nhìn sang Phan Ngọc, sắc mặt biến hóa.

Trình Tàng Kiếm nói xong, thối lui đến bên cạnh Phan Ngọc, nhìn qua thư sinh kia, chung quanh đều yên tĩnh lại.

579. Chương 578: Đi Vào Giác Mộng. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 578: Đi vào giấc mộng. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sắc mặt thư sinh sắc tái nhợt, sau đó khom người về phía trước, nói:

- Tiểu sinh có mắt như mù, Cho nên... Mạo phạm ba vị công tử.

Trình Tàng Kiếm nhìn Phan Ngọc cười cười, nói:

- Minh Ngọc, cho ta mặt mũi đi!

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Đi thôi, nên ăn cơm.

Vỗ vỗ vai của thư sinh kia, ba người cùng đi về phía tiệm cơm.

Thư sinh duy trì tư thái vốn có, nghe tiếng cười ở chung quanh thì giận dữ và xấu hổ muốn chết, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cũng hiểu được hai người trẻ tuổi kia không phải là người mình có thể đụng vào.

Đi ra ngoài thật xa, Trình Tàng Kiếm mới thở dài nói:

- Ai, cần gì chứ?

Hắn cũng hiểu võ công, vừa rồi Phan Ngọc đập vai tên kia hai cái, rõ ràng đã động tay chân.

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, chết không được, ta có chừng mực.

Trình Tàng Kiếm lắc đầu nói:

- Người à!

Nhưng lại nhìn thấy phía sau gương mặt không màng danh lợi kia của Phan Ngọc là bộ mặt lạnh khốc và cao ngạo, đây cũng là mệnh lực của Phan Ngọc.

Sau khi đi vào trong điện chọn vài món ăn cần thiết, ba người ngồi xuống, Trình Tàng Kiếm nhìn Vân Yên cười nói:

- Hứa huynh, đã lâu không gặp!

Vân Yên chỉ là thuận miệng ứng một tiếng, cũng không nhiều nói, tuy Hứa Tiên cũng đã từng đề cập tới Trình Tàng Kiếm, nhưng không có nói quá nhiều chi tiết. Cho nên không cần thiết phải nhiều lời.

Kỳ thật Trình Tàng Kiếm cũng không quá mức chú ý Vân Yên, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm vào Phan Ngọc, cảm giác Phan Ngọc hôm nay, dường như có khác biệt so với lúc trước, so với Phan Ngọc trước kia, hiện tại vô cùng tuần mỹ hơn trước.

Áo bào đen và lan da trắng nổi đối lập với nhau, đen thì càng đen, trắng thì càng trắng, thuần túy giống như hai màu sắc hòa hợp vào nhau. Chỉ có bờ môi hơi tái xanh, mới khiến nàng có thêm màu sắc thứ ba.

Trình nội tâm của Trình Tàng Kiếm có cảm giác điều này có cái gì đó không đúng, nhưng cho dù tự đánh giá như thế nào cũng không biết không đúng ở đâu, cuối cùng trong lòng cười khổ, có lẽ không đúng chính là mình! Hắn vốn là người thông minh nhất đẳng, cho dù là nhạy cảm hay chỉ số thông minh cũng cao hơn người thường rất nhiều, nếu không có nửa điểm phát giác, đó mới là chuyện lạ.

Trong lòng của hắn cũng có suy nghĩ giống như Hứa Tiên trước kia.

- Nếu hắn là nữ tử thì tốt rồi.

Nhưng ý niệm này vừa sinh ra trong đầu, đã bị hắn không chế lại.

...

Gánh vác quá nặng, không thể đi đường xa. Dục vọng quá nhiều, không thể nhìn rõ bản tâm. Muốn không gánh nặng, phải bỏ xuống.

Nhưng mà, nếu như buông tất cả gánh nặng xuống, khám phá tất cả dục vọng, cần phải tu luyện sao? Nếu như trong đời không còn gì để truy cầu, chỉ biết là người tu hành, đây mới thật sự là mất phương hướng! Cho dù cao không thể chạm tới như Phật tổ, Đạo tổ, trong nội tâm nhất định cũng có được truy cầu của bọn họ.

Gánh nặng, đường xa, dục vọng, bản tâm.

Bỗng nhiên hai con ngươi đang nhắm chặt của Hứa Tiên đã mở ra, nói ra một câu:

- Khó dễ phối hợp, dài ngắn so sánh, cao thấp tương nghiêng!

Ta hiểu rồi.

Bỗng nhiên Trình Tàng Kiếm cười nói:

- Minh Ngọc. Ở đây nóng như vậy, sao ngươi còn mặc dày như thế. Hơn nữa võ công của ngươi không phải rất tốt sao?

Phan Ngọc võ công trác tuyệt, không sợ nóng lạnh, mặc quần áo cũng ngắn gọn mà thôi.

Không đợi Phan Ngọc nói chuyện, Vân Yên cười nói:

- Trình huynh ngươi chưa từng nghe qua xuân che thu đông lạnh sao? Thời tiết gần đây có biến hóa, ta cố ý khích lệ Minh Ngọc mặc thêm y phục dày vào đây.

Thời điểm này đồ ăn của bọn họ đã được đưa tới, Vân Yên nói:

- Đến dùng cơm đi.

Trình Tàng Kiếm lựa chọn nhú mày, cười nói:

- Cũng tốt.

Cũng từ chối cho ý kiến với cách nói của Vân Yên. Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng nổi, công tử tuần mỹ trước mặt thật sự là con gái, mà hắn cũng không rõ huyền cơ trong đó. Nói đúng ra là hai nữ tử, muốn lúc này muốn bộc lộ tài năng thi thố với nam nhân.

Trong thính đường rộng lớn, có vô số thư sinh đang ngồi, nhưng trừ âm thanh ăn cơm ra, rất ít nghe được âm thanh của người nào nói chuyện, cho dù là có, cũng cố sức hạ giọng xuống, tuy nơi đây có nhiều người, nhưng ngược lại có chút vắng lặng.

Đợi cho sau khi ăn xong, cuộc thi thứ hai cũng bắt đầu, Trình Tàng Kiếm cách trường thi của hai người khá xa, đứng dậy cáo từ.

Vân Yên nhìn Phan Ngọc cười nói:

- Vị Trình huynh này tâm tư không đơn giản ah!

Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Hẳn tài học tâm chí, đều là tuần kiệt trong đời này, có lẽ phát giác được cái gì đó!

Vân Yên khẽ mỉm cười nói:

- Ta nói tâm tư, nhưng không nói tài học! Nói như thế nào đây? Làm cho ta nhớ tới ‘ ta ’ lúc trước.

Phan Ngọc giương mắt nhìn nàng, nói:

- Nói như thế nào?

Vân Yên như tên trộm cười nói:

- Ta nên giúp “Ta” giám sát chặt chẽ người mới được a!

Phan Ngọc nói:

- Nhàm chán.

Nhưng mà, những nụ cười này của nàng không khác gì so với Hứa Tiên! Đây cũng không phải là kết quả của việc huấn luyện, mà vì cái gọi là phu thê tương thông a.

...

Thân thể Hứa Tiên chấn động, nói:

- Ta hiểu rồi.

Nan dữ dễ dàng, cường cùng yếu, cao cùng thấp đều là hỗ trợ lẫn nhau, sở dĩ thiên kiếp khó khăn, tâm ma cường đại, xét đến cùng chỉ là mình không đủ cường đại mà thôi.

Cảm xúc cảm tình, mỗi người đều có, thần tiên phật ma không có ngoại lệ. Nhưng có thể trong lơ đãng, có lẽ sẽ hóa thành tâm ma quấy nhiễu tu hành.

“Tâm Ma” là thứ vô cùng hư ảo, nhưng nó là tồn tại chân thật trong sinh hoạt thường ngày của phàm nhân. Hận hực, lo nghĩ, áp lực đủ loại cảm xúc, quấy nhiễu luôn tồn tại trong lòng người, mà khi những cảm xúc này biến thành “Chứng hận hực”, thì đó là bệnh tinh thần, cho nên trực tiếp quấy nhiễu người “Tu hành” trong trần thế này, cho nên được xưng là “Tâm Ma” .

Nhưng cũng giống như một giọt nước, một giọt nước rơi vào trong chén nước nhỏ đã đầy sẽ khác giọt nước rơi vào trong hồ nước.

Ví dụ tâm thường nhất, “Thất tình”, có người sẽ lâm vào chán chường hận hực thời gian dài, thậm chí trở nên uể oải không phấn chấn, không chỉ quấy nhiễu sinh hoạt hàng ngày, còn có thể làm tổn hại thân thể của họ.

Nhưng có người lại nhanh chóng tỉnh lại, bắt đầu cuộc sống mới. Đại đa số thời điểm, thực sự không phải là người trước có cảm tình vô cùng nồng hậu, mà là sự độ lượng của người đó quá kém.

Vì vậy người chỉ có hai chủng lựa chọn, một là tìm kiếm nghi cách tiêu trừ “Mực nước”, hai là tăng trưởng dung lượng chứa nước, nếu có thể biến thành “Biển cả”, cho dù trong đó có bao nhiêu thứ, cũng khó ảnh hưởng tới mực nước của biển cả. Tâm ma, cũng không thể biến thành tâm ma.

Hứa Tiên cũng không quan tâm tới công danh lợi lộc, nhưng lại không muốn buông bỏ những người bên cạnh mình, những chuyện đó biến thành chấp niệm ghi sâu vào lòng của hắn. Hắn có khả năng lựa chọn con đường chính là con đường thứ hai, mà trên thực tế, tu hành chân chính, cũng là lựa chọn thứ hai.

Tu hành không phải biến mình thành một chén nước nhỏ, mà là biến thành một đại dương bao hàm toàn diện. Mang tới cho người thể nghiệm không ngừng, cải biến không ngừng, linh ngộ, “Tương cứu trong lúc hoạn nạn chi bằng cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ”, đạt tới trình độ Thái Thượng Vong Tình.

580. Chương 579: Đi Vào Giác Mộng. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 579: Đi vào giấc mộng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng cũng không phải khổ sở đoạn tuyệt tất cả tình cảm, không nói đến tình có thể đoạn tuyệt hay không, cho dù thành công, cũng chỉ là một chén nước mà thôi, cần gì tiếc nuối.

Nhưng tăng trưởng “Độ lượng” tuyệt đối không giống như tăng trưởng pháp lực. Càng là không có nửa phần biện pháp mưu lợi, chỉ có dựa vào lịch duyệt tích lũy tháng ngày, trong vô số lần hiểu ra, phát hiện ra một chút linh quang lóe lên.

Đơn giản mà nói, không phải là thứ làm một lần là xong.

Nhưng Hứa Tiên lại biết có một cách hữu hiệu, Bạch Tổ Trinh đã từng nói qua với hắn rồi.

Trong trí nhớ kiếp trước của hắn, đi trải nghiệm luân hồi, đi cảm thụ cuộc đời của người khác. Phật gia có câu: “Phiền não tức bồ đề”, ý nghĩa là từ trong phiền não tìm được đại trí tuệ. Phương thứ như vậy có thể làm cho người tu hành trong thời gian ngắn, kinh lịch phiền não gấp trăm lần, ngàn lần.

Nhưng loại phương pháp này lại có tính nguy hiểm rất lớn, bởi vì phiền não cũng không có nghĩa là bồ đề, nếu như không cách nào giác ngộ luân hồi, thì phiền não gấp trăm lần ngàn lần sẽ hóa thành tâm ma vô cùng khủng khiếp, cũng không cần độ kiếp gì, thần kinh cũng biến thành thác loạn.

Nhưng Hứa Tiên biết rõ, mình cho tới bây giờ đã từng thử một lần. Chính là lần trước Bạch Tổ Trinh dẫn hắn vào trong mộng của mình, hắn bắt đầu đem tâm thần chìm vào trong thức hải, trong bóng tối vô tận, một cánh cửa sổ hé lộ ánh sáng vô cùng.

Hứa Tiên biết rõ, chỉ cần mình tiến vào con đường này, có thể sẽ một lần nữa kiến thức được kinh lịch của kiếp trước, hắn cũng không hề do dự, một đầu xâm nhập vào bên trong cửa sổ ánh sáng kia.

Trong sông dài của thời gian, vô số mảnh vỡ tán loạn ở ngay trước mặt của hắn. Hắn cũng không có mạo mạo thất thất xâm nhập vào bất cứ tấm hình nào, mà bắt đầu tìm kiếm luân hồi của kiếp trước, bởi vì tuy đều là kiếp trước, nhưng trong thế giới bóng tối này đều là phạm nhân, nhưng độ khó trong đó khác biệt sâu sắc. Những trải nghiệm trong đó khó khăn trắc trở cao hơn gấp nhiều lần, cảm tình cùng cảm xúc càng dày đặc, đối với Hứa Tiên khiêu chiến lại càng lớn.

Hứa Tiên nhìn thấy một hình ảnh “Chiến trường giết chóc”, tâm niệm của hắn vừa động, hình ảnh trên tấm hình cũng biến ảo. Tại trong cuộc đời này, hắn sống ở loạn thế, hắn từ một cô nhi không nhà cửa biến thành danh tướng vô địch trên chiến trường, nhưng bị bại binh đánh chết. Cả đời như vậy, vô số lần cùng tử vong gặp thoáng qua, kinh nghiệm yêu hận tình cừu sâu sắc, các loại cảm xúc giống như muốn từ trong hình ảnh phun trào ra bên ngoài, làm cho Hứa Tiên cũng phải động dung. nguồn

Hắn biết rõ nếu như mình đi vào trong luân hồi, mười phần mười sẽ bị vận vẹo tâm trí thác loạn.

Luân hồi giống như một cuốn tiểu thuyết đọc một lần, đơn giản buồn tẻ nhưng ảnh hưởng không nhỏ với đọc giả, khắc sâu phức tạp và gây ảnh hưởng mạnh lên tâm chí của người đọc, thậm chí có thể cải biến nhân sinh quan. Nhưng Hứa Tiên sắp sửa không làm đọc giả, thậm chí không phải tác giả, hắn sẽ biến thành nhân vật chính, trong quá trình luân hồi, hắn cũng quên đi tất cả của Hứa Tiên, đi vào trong trải nghiệm của cuộc đời đó, ảnh hưởng trong đó không cần nói cũng hiểu.

Hứa Tiên vào lúc này rất muốn làm một trạch nam, tốt nhất là loại ăn xong chờ chết. Thân nhân vô cùng đậm đặc, không có bằng hữu người yêu. Nhân sinh cũng không có trắc trở khó khăn gì cả, cảm tình cũng không đậm đặc. Hắn quả thực tuyệt đối có nắm chắc chinh phục nhân sinh. Nhưng đáng tiếc, cổ đại không có loại sinh vật trạch nam này. Nhưng cho dù là có, đại khái cũng không có ích gì cho hắn cả.

Chọn tới chọn lui, rốt cuộc Hứa Tiên nhìn thấy một hình ảnh, đó là một cánh đồng lúa mạch bao la bát ngát, lúa vàng dưới ánh mặt trời óng ánh, lão nông mang theo mũ rơm và cây cuốc, lộ ra nụ cười vô cùng vô mừng.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Mục tiêu: ruộng lúa mạch phó bản. Nhiệm vụ độ khó: yếu. Nhiệm vụ thời gian... Mười ngày a, nhiệm vụ ban thưởng, Ặc. Đại khái cũng ít a!

Đương nhiên luân hồi không có khả năng biến thời gian đồng bộ như trong mơ, bằng không ai lại đi tốn hao nhiều thời gian như vậy. Người bình thường làm một giấc mộng rất dài, nhưng thời gian chân thật ít khi nào kéo dài quá năm phút cả.

Hứa Tiên thân là người tu hành, đương nhiên có thể thiết lập thời gian cho giấc mộng, thậm chí trong một nén nhang hẵn có thể hoàn thành được luân hồi rồi, nhưng như thế có gánh nặng với tinh thần rất lớn, cho nên thiết lập thành mười ngày.

Nhắc tới những chuyện này, hắn bắt đầu xâm nhập vào bên trong, đi tới bên cạnh lão nông, hắn ngã vào lão nông trước mặt, hít sâu một hơi, rồi sau đó nhẹ nhàng chạm vào vành nón của lão nông.

Chỉ một thoáng, hình ảnh và động tác của hắn tán loạn, đủ loại trí nhớ kiếp trước và kiếp này tỏa ra khắp, trong thoáng chốc bốn phía biến thành nhà tranh lờ mờ, trong miệng mình phát ra âm thanh nỉ non của hì nhì vừa sinh ra, rồi sau đó, biến thành hỗn độn.

Mây trôi trên bầu trời cũng không tán đi, ngược lại càng tụ càng nhiều, chợt có thần quang hiện ra. Đây là pháp môn Hứa Tiên học được từ chỗ của Bạch Tổ Trình, đem mây trôi trên bầu trời kết thành đại trận, có thể cách trở kẻ thù bên ngoài quấy nhiễu, cũng lâm vào trong sương mù vô tận này. Còn có tác dụng bảo động trước, nếu có người xâm nhập, thì Hứa Tiên ở trong mộng sẽ biết mà tỉnh lại.

...

Bên trong Phù Dong viên, Hồ Tâm Nguyệt hóa thành “Thường Hi” ôm con mèo nhỏ ngồi trước cửa, nhìn qua ngoài cửa sổ có mưa dầm không dứt, thần sắc như có điều suy nghĩ. Những ngày này nàng đã hoàn toàn nắm giữ Phù Dong Viên trong tay, chỉ còn chờ sau khi thi Hội, sexcos một chờ trời tên là “Phẩm hội hoa xuân”.

Mà Thường Hi biến thành “Mèo con” cũng có ý đồ giẫy dụa khỏi ôm ấp của nàng, nhưng cho dù có dùng răng cắn hay móng vuốt cào, không sinh ra hiệu quả gì, thời điểm nàng sắp buông tha, đột nhiên cảm giác được một tay của Thường Hi đưa lên, nàng vội vàng nhảy lên bệ cửa sổ, cũng đã linh hoạt hơn rất nhiều.

Đã thấy Hồ Tâm Nguyệt đang nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên nhăn mày. Rồi sau đó nhắm mắt lại cảm ứng cái gì đó, qua trong chốc lát thì mở mắt ra, con mắt lúng liếng chuyển vài vòng, lộ ra nụ cười giảo hoạt, đáng tươi cười như mị, khuynh quốc khuynh thành.

Toàn thân Thường Hi phát lạnh, biết rõ mỗi khi Hồ Tâm Nguyệt lộ ra nụ cười như thế, đã có người gặp chuyện không may, nhưng không biết lần này là ai.

Hồ Tâm Nguyệt vỗ vỗ đầu mèo của Thường Hi, mỉm cười thâm nghĩ: cho rằng dùng vân trận của nữ nhân gốc kia là có thể ngăn cản được ta sao? Đừng quên Tâm Nguyệt Hồ còn có hai chữ Thiên Ma đằng trước đấy!

Rồi sau đó Hồ Tâm Nguyệt cũng nhắm con mắt của mình lại, thần tình trên mặt dần dần trở nên trang trọng, không giống như yêu quái giả dạng Thủy Nguyệt Quan Âm. Một đám thần niệm bay xuyên qua khoảng cách mười dặm, xuyên thấu vân trận xuyên nhập vào thức hải, đi vào trong mộng cảnh của Hứa Tiên.

Thiên Ma chi đạo, trực chỉ bản tâm. Phi thường huyền ảo, cũng không phải bất cứ trận pháp linh lực gì có thể chống cự, nếu không phân đông người tu hành vào thời điểm độ kiếp, cũng không cần phải sợ ngoại ma như vậy.

581. Chương 580: Thực Huyền. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 580: Thực huyền. (1)

Mà một khi ngoại ma câu dẫn ra tâm ma, dưới tác dụng kết hợp, tuyệt đối sẽ làm cho người tu hành bình thường cảm nhận được cái gì gọi là “Trăm mối cảm xúc ngổn ngang” .

Nhưng Hứa Tiên lúc này đang tiến vào trong mộng cảnh, không có chút phát giác nào, nhưng nếu như đây thật sự là trò chơi, thì độ khó của nó trong bất tri bất giác, đã đề cao hơn mấy lần, thậm chí là nhiệm vụ không cách nào hoàn thành.

...

Màn đêm thâm trầm, trường thi trải qua một tiếng chiêng lớn, giờ phút này đã yên lặng xuống.

Phần đông học sinh đang yên ổn ngủ trong phòng được an bài sẵn, nhưng trong kinh thành, tắc tắc tắc vàng, đương nhiên không được lớn lắm, trong căn phòng có nhiều giường, chỉ dùng bình phong ngăn cách với nhau.

Trong phòng xá to như vậy, nhưng không có người nào nói chuyện, vào lúc đó, ai cũng biết bọn họ cần nghỉ ngơi thật tốt. Ứng thí vào cuộc thi ngày mai.

Phan Ngọc chỉ nằm ở trên giường, lúc này đã đứng dậy, Vân Yên thì nằm ngay bên cạnh, nàng đi qua đẩy Vân Yên, nói khẽ:

- Bây, Hán Văn, theo ta ra ngoài một chút.

Phan Ngọc đã lớn như vậy, cho dù ở cùng với Hứa Tiên thật đi nữa, thì nàng cũng thích sạch sẽ. Nhưng trong phòng xá thế này, có cảm giác không được thoải mái, cho nên dứt khoát đi ra bên ngoài một lúc, lại lo lắng để Vân Yên ở đây một mình, cho nên mang theo nàng.

Vân Yên cũng không có chìm vào trong giấc ngủ, mà là đang tu luyện, bị Phan Ngọc đẩy, lúc này tỉnh lại, nàng cũng không ngủ được, lập tức đứng dậy đi ra ngoài cửa cùng với Phan Ngọc

Bầu trời còn mưa rơi lác đác, nhưng dưới ánh sáng của đèn lồng trên hành lang, giống như có tiếng của ngàn vạn con côn trùng đang kêu lên, không ngừng quanh quẩn bên tai.

Hai người đi tới đình đài cuối hành lang, Vân Yên ân cần nói:

- Như thế nào, ngủ không được?

Ngày thường mặc dù có rất nhiều tranh chấp, nhưng cũng không phải không có biểu hiện thân cận, trong thời gian dài ở chung, kỳ thật quan hệ của các nàng rất thân mật.

Phan Ngọc nói:

- Dù sao có ngủ hay không cũng không sao cả, đi ra ngoài rộng rãi một chút cũng tốt, ở trong cái phòng đó ta ngủ thấy mùi lạ.

Phan Ngọc đã thông hai mạch Nhâm Đốc. Vân Yên Trúc Cơ thành công, các nàng một đêm không ngủ cũng không ảnh hưởng gì tới tinh thần.

Vân Yên cười nói:

- Ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng nghe được rất nhiều người ngáy ngủ.

Mỉm cười một cái, rồi lại vịn cột trụ hành lang, nhìn qua bóng tối bên ngoài hành lang, nói:

- Không biết hiện giờ hắn đang làm cái gì?

Phan Ngọc nói:

- Có lẽ đang chuẩn bị độ thiên kiếp a!

Trên mặt cũng có chút sầu lo, thiên kiếp nguy hiểm thế nào, nàng cũng có nghe thấy.

Vân Yên nháy nháy mắt nói:

- Yên tâm đi, hần có nhiều thứ chưa ăn vào, nhất định không nỡ.

Mỉm cười đánh giá quanh thân Phan Ngọc.

Phan Ngọc nhin không được liếc nàng, nói:

- Là có nhiều thứ chưa ăn đủ đấy chứ.

Tuy biểu rõ Hứa Tiên trước mặt là Vân Yên đang giả trang, nhưng có lẽ bởi vì giả trang quá mức hoàn mỹ, tướng mạo quen thuộc kia cũng làm nàng có chút phân thần.

Vân Yên lại không cong lồng ngực, có chút tự hào nói:

- Đúng là ăn chưa đủ.

Tâm lý của nàng được Hứa Tiên cải tạo qua, cho nên da mặt ở phương diện nay vượt qua Phan Ngọc quá xa.

Phan Ngọc nghe được nàng trả lời như thế cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cũng làm cho Vân Yên cười trộm một phen, nói:

- Đề mục hôm nay chỉ làm theo cách nhớ bài, nhưng vào ngày mai phải hiển lộ tất cả thần thông, thế nào, có muốn ta thư giãn một chút cho hay không?

Phan Ngọc tự tin nói:

- Không cần, cũng không cần.

Vân Yên cười nói:

- Đây chính là người nói.”

Nhưng trong lòng đã lập kế hoạch. Phu quân đối với chuyện này không quá coi trọng, ta cũng không cần gắng lấy cái gì hội Nguyên, chỉ cần có thể làm tiến sĩ bình thường, có lẽ đã đầy đủ.

Không thể không nói, nàng có thất khiếu lung linh tâm, cho nên nhìn cực thấu tâm tư của Hứa Tiên, tuy Hứa Tiên không ngăn cản nàng phát huy, nhưng kỳ thật cũng chỉ nổi danh mà thôi, thanh danh vô dụng với hần mà nói, chỉ là thứ gây phiền toái.

Mọi nơi tịch liêu không người, chỉ có tiếng mưa rơi xuống mái hiên, ngọn đèn dầu mờ nhạt, lời nói và làm việc của hai người cũng tùy tiện một chút, nhưng đề phòng tai vách mạch rừng, nên còn chùng mực.

Trong bóng tối, một đôi mắt đang nhìn từ xa xa, nhưng dần dần nhú mảy.

Trình Tàng Kiếm tối nay tâm sự phức tạp, cho nên không ngủ được, suy nghĩ một chút, trong bất tri bất giác đi về phía gian phòng của Phan Ngọc ở xa xa. Nhìn thấy hai đạo thân ảnh quen thuộc, vốn định tiến lên chào hỏi, nhưng vào lúc này dừng bước lại. Phan Ngọc cùng Hứa Tiên thân mật, dường như vượt qua tưởng tượng của mình.

Khoảng cách quá xa, cho nên không nghe được Phan Ngọc đang nói cái gì, nhưng hần tinh thông tiên thuật, thị lực thật tốt, xuyên thấu qua màn mưa ngăn cách, dưới ánh đèn mông lung, đạo thân ảnh kia càng nhìn càng thấy giống nữ tử yếu điệu, giấu sâu trong mộng ảo của nam nhân.

Trình Tàng Kiếm lắc đầu. Chỉ thấy hành vi hiện tại rất không hợp với tính tình của mình, muốn đi về phía Phan Ngọc bên kia

Bỗng nhiên toàn thân của hần chấn động, trừng to mắt. Hứa Tiên vậy mà kéo tay của Phan Ngọc, mà Phan Ngọc lại không giãy dụa, cứ như vậy mặc cho hần lôi kéo, giống như đang mỉm cười. Mặc dù chỉ thoáng qua, Hứa Tiên đã buông tay, trong mắt thường nhân không có gì khác biệt.

Nhưng Trình Tàng Kiếm so với người bị bắt tại trận đang ăn gian trong trường thi còn chấn kinh gấp mười lần, hẳn biết rõ thói quen của Phan Ngọc, hẳn cực kỳ ghét tiếp xúc thân mật với người nào, cho dù là nam nhân hay nữ nhân. Quen biết đến nay, thậm chí hẳn chưa từng nhìn thấy có bất cứ người nào thân cận da thịt với Phan Ngọc cả.

Trình Tàng Kiếm vô cùng hiểu rõ chuyện này, dù sao dung mạo của Phan Ngọc dù là nam nhân cũng động tâm, nếu như thân mật quá nhiều, chính hẳn cũng không dám cam đoan mình có sinh ra suy nghĩ tục tĩu hay không, cho nên cho tới bây giờ vẫn bảo trì khoảng cách. Nhưng ngay vừa rồi, hẳn tận mắt thấy Phan Ngọc đem tay của mình nằm trong tay của nam nhna khác, tuy là thời điểm ngắn, lại làm cho tâm của hẳn vô cùng rung động.

Thật tình không biết, cho dù là Hứa Tiên hay Vân Yên, đối với Phan Ngọc làm dễ dàng, nhưng thứ hẳn nhìn thấy còn nghiêm trọng hơn.

Đáy lòng Trình Tàng Kiếm xuất hiện cảm giác cổ quái, nói không rõ là tư vị gì. Chỉ biết đè nén lợi hại. Phan Ngọc cùng Hứa Tiên quan hệ như thế nào, hẳn tuyệt đối không suy nghĩ cao thượng như Như Ngọc Phan Ngọc, có yêu thích kỳ dị với nhau, cho dù Hứa Tiên khí lãng hiên ngang, nhưng không phải là người có yêu thích này. Hơn nữa nghe nói lần này lên kinh, bên người còn mang theo một thiếp thất cực đẹp.

Hơn nữa những ngày này đủ loại cảm giác, Trình Tàng Kiếm thăm nghĩ: chuyện này còn có mê hoặc khác!

Nhiều loại ý niệm trong đầu xuất hiện một lần, hẳn đi nhanh về phía Phan Ngọc cùng Hứa Tiên. Hẳn tin tưởng, sau loại cảm giác quái dị này, nhất định cất dấu cái gì đó, hẳn muốn đi vạch trần nó ra.

Càng vì thế, trong lòng ngực của hẳn có một đoàn âm hỏa đang bốc cháy hừng hực. Đang thiêu đốt tâm lý cao ngạo của hẳn, cho nên hẳn bước nhanh hơn vài phần.

582. Chương 581: Thực Huyền. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 581: Thực huyền. (2)

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Trình huynh, người cũng không ngủ được à?

Trình Tàng Kiếm tiến lên, cười khổ nói:

- Lúc này đã đầu xuân, khí trời còn lạnh lẽo như thế, ta mang quần áo rất ít, nằm trong phòng chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, cho nên không ngủ được, cho nên đi ra ngoài một lát.

Lời nói xoay chuyển.

- Không tin người sờ sờ đi.

Cứ như vậy vươn tay ra, muốn đi đụng tay của Phan Ngọc, lại bị Phan Ngọc bắt động thanh sắc né qua, hỏi ngược lại:

- Ngay cả Trình huynh cũng không chống cự được sao?

Trên mặt của Trình Tàng Kiếm không hề có dị sắc, động tác vừa rồi của Phan Ngọc nằm trong dự liệu của hẳn, cho nên xác định Phan Ngọc không từ bỏ thói quen của mình, như vậy có thể bắt đầu bước thăm dò tiếp theo, nói:

- Minh Ngọc, thứ cho ta đường đột, nhưng có thể mượn cái khăn lông chồn của ngươi không? Ta khàn giọng rất nghiêm trọng a.

Con mắt nhìn qua gương mặt của Phan Ngọc, muốn tìm một tia dấu vết khác thường, bởi vì hôm nay Phan Ngọc khoác khăn lông chồn lên cổ rất kỳ dị.

Có lẽ thăm dò chút ít chuyện vụn vặt, lại rất hữu hiệu. Nếu là bình thường, chỉ cần hần có chỗ cầu, Phan Ngọc tuyệt đối không để ý cái khăn lông chồn như vậy, thậm chí sẽ không nói thêm cái gì. Nhưng những hành động của Phan Ngọc hôm nay, đều làm cho Trình Tàng Kiếm xác định suy nghĩ trong lòng của mình, nếu như Phan Ngọc nghĩ ra lời nói dối có thể lừa gạt người bình thường, nhưng không lừa gạt được hần.

Vân Yên đã hiểu được có cái gì xảy ra, nhất định là vừa mới lộ ra sơ hở gì đó, nhưng không thể ngờ được mình nắm tay Phan Ngọc, lại làm cho Trình Tàng Kiếm nhìn ra khác thường.

Nhưng mà, Phan Ngọc chỉ hơi sững sờ, mỉm cười nói:

- Tốt!

Lời này làm cho Trình Tàng Kiếm có chút thất vọng.

...

Hài nhi sinh ra không có dị tượng gì, bầu trời không có mây trôi, trong phòng không có kim quang, mẫu thân của hần cũng không có nằm mơ rồi sinh ra hần, cái gì kim long đi vào giấc mộng, cứ như vậy tự nhiên sinh hạ hần ra. Giống như rất nhiều gia đình bình thường.

May mắn là, đây là thời điểm hòa bình. Loạn thế vừa mới bình định không lâu, cho nên thuế má nhẹ nhàng, xem như thanh bình.

Trong nhà cũng giống như đa số người khác, đã không phải đại phú đại quý, cũng không phải quá nghèo khó, cứ như vậy ăn ngũ cốc hoa màu, cũng lớn lên như bao hài tử khác, cũng giống đại đa số người khác, dốt đặc cán mai.

Nhưng hần thích nhất chính ra gốc cây già đầu thôn nghe thôn trưởng kể chuyện, kể những câu chuyện trong thời loạn thế, những câu chuyện máu lửa, thầy ngang khắp đồng. Cho dù thôn trưởng cực lực miêu tả loạn thế rất khủng bố, làm cho hần quý trọng ngày tốt lành hôm nay, nhưng hần vẫn mơ tới cảnh mình cưỡi ngựa đạp doanh trại địch, kiến công lập nghiệp.

Nhưng chỉ điểm này, hần đã khác biệt với những hài tử khác, bởi vì tất cả hài tử đều thích nghe câu chuyện của thôn trưởng, cũng có giấc mộng như vậy.

Trong lòng ngực hài tử này có khác thường, nhưng tuổi tác của hần không đáng nhắc tới. Hần cuối cùng sẽ tiếp nhận cày cuốc trong tay của cha anh, bắt đầu ngày qua ngày, năm qua năm với cây cuốc, đời này địa phương đi xa nhất, đại khái là mười dặm ngoài trấn nhỏ. Những tin tức hần tiếp xúc cả đời, hơn phân nửa còn không bằng một tháng của người hiện đại. Chỉ quanh quẩn trong câu chuyện “Chăn dê – cưới vợ – sinh em bé – chăn dê”, đơn điệu mà không có thú vị của nhân sinh, đã không đại phúc cũng không đại họa.

Đây cũng là nguyên nhân Hứa Tiên lựa chọn hình ảnh này với tư cách luân hồi đầu tiên, bởi vì đầy đủ đơn giản, tương đối dễ dàng.

Nhưng tất cả, dường như có cải biến ở giai đoạn đầu.

Giữa không trung, một nữ tử cực đẹp nhìn qua thiếu niên biến thành hài tử kia.

- Hứa Tiên a Hứa Tiên, lần này ngươi rơi vào trong tay của ta rồi..

Chính là Hồ Tâm Nguyệt.

Tuy nàng không cách nào phát động công kích với Hứa Tiên trong giấc mộng của hần, chớ nói thân thể, cho dù là tinh thần cũng không tổn thương được. Nhưng nàng cũng có thể dễ dàng vận vẹo giấc mơ này, làm hần vốn bình thần sinh con rồi chết, nếm phải tư vị gì đó, làm tâm thần của Hứa Tiên kích động, sau đó lâm vào mê hoặc, không được giải thoát.

Ví dụ như mình có thể tùy tiện xếp đặt thiết kế người nào đó tàn sát thôn này, sau đó lại cho hần đi lên ngọn núi gần đó tu hành, chính mình lại hóa thân thành sư tỷ sư muội gì đó, sau đó làm cho tiểu tử này yêu nàng, nhưng trời lại không cho hần đạt được. Thời điểm tâm của hần sắp chết, lại hóa thành người con gái khác, làm cho tiểu tử này động tâm không thôi, nhưng bởi vì bên người có người con gái này, cho nên tiểu tử một mực không phát hiện, chờ hần phát giác, cũng là cái gì sinh tử tuyệt luân, nói thí dụ như giúp hần chịu một kiếm cái gì đó, nói chết còn không chết, chờ hần tới cứu, dù sao vẫn không tới được. Cuối cùng

hóa thân thành người con gái khác nữa, lại mập mờ với hứn một phen, nhưng vì đã có người con gái trước, hấn không cách nào động tình, kết quả vẫn không đến được với nhau.

Hồ Tâm Nguyệt dương dương đắc ý nghĩ đến: hắc hắc, trải qua ba đại quan này, lại tăng thêm chút ít gia vị trong các diễn biến, cam đoan bất luận nam tử gì cũng phải phun ba lít máu, vào lúc hấn độ kiếp lại lôi ra, không tin hấn không chết.

Nhưng vào thời điểm Hồ Tâm Nguyệt chuẩn bị động thủ, bỗng nhiên thiếu niên trên mặt đất lại ngẩng đầu, thiếu nữ đang nhìn lên bầu trời, mỉm cười nói:

- Hồ ly, ta chờ ngươi thật lâu rồi.

Trong mắt của hấn không còn cái gì gây thơ cả, thần sắc của Hứa Tiên mang theo nụ cười trên tức.

Tất cả thế giới trong mộng này đều vận vẹo theo ý của hấn.

Hồ Tâm Nguyệt kinh hãi nói:

- Ngươi không có đi vào luân hồi của giấc mộng?

Lập tức muốn bỏ chạy, nếu như Hứa Tiên tiến vào trong giấc mộng, ở trong trạng thái vô thức, đương nhiên nàng có thể làm gì thì làm. Nhưng nếu thần trí của Hứa Tiên thanh tỉnh, vậy trong nơi này với tư cách là sâu trong thức hải của hấn, tuyệt đối là sân nhà của Hứa Tiên.

Thần niệm của Hồ Tâm Nguyệt đắm vào một bình chướng vô hình, bị bắn ngược trở về, nàng lập tức hiểu rõ, bức tường này vừa rồi không tồn tại, hơn nữa, lần này phiền toái lớn. Hứa Tiên bố trí vân trận trên bầu trời, rõ ràng là thiết hạ bố cục chờ mình chui đầu vào bên trong.

Tâm Nguyệt Hồ còn chưa diệt trừ, sau Hứa Tiên dám tiến vào trong giấc mộng luân hồi trên bầu trời Trường An được chứ, hấn đã liệu định con hồ ly này không nhận được cục tức, muốn tới thành Trường An này gây phiền toái ỉnh, nhưng hấn lại không tìm thấy nàng ở nơi đâu. Loại uy hiếp tiềm ẩn này làm cho hấn vô cùng đau đầu. Vì vậy hấn phải bài bố cục, sau đó tiến vào trong giấc mộng luân hồi, dựa vào thủ đoạn của Tâm Nguyệt Hồ nhất định có thể cảm giác được. Ý định của hấn là kéo nàng ra, lại không nghĩ rằng con hồ ly này tự đại như thế, không nói câu nào đã đi vào thức hải của hấn rồi.

Loại này xâm nhập này gọi là “Ngoại ma xâm lấn”, nhưng đó là thời điểm đặc thù (ví dụ như độ kiếp), sẽ có được hiệu quả khủng bố, nhưng vào bình thường, không có người bình thường nào sợ loại xâm lấn này, cũng là cơ hội diệt trừ tâm ma tốt nhất.

583. Chương 582: Ứng Đối. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 582: Ứng đối. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 15 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda :

Chương 582: Ứng đối. (1)

Hứa Tiên cảm thấy suy nghĩ của nàng, cho dù tính tình của hấn tốt cũng phải tức giận, nói:

- Ngươi trải qua những thủ đoạn khủng bố để hãm hại ta, xem ta giáo huấn ngươi như thế nào.

Mặc dù hắn không hiểu ảo thuật, nhưng trong thức hải của hắn, hắn muốn làm gì thì làm, hắn muốn trả thù Hồ Tâm Nguyệt thật độc ác, lập tức nghĩ ra vô số tình tiết khủng bố, cái gì câu chuyện quỷ nhào, hay một trăm quyển sách (phần cuối đều đổi thành bi kịch), cho người ném thử.

Hồ Tâm Nguyệt cau mày. Ở loại địa phương này Hứa Tiên có thể phát giác ra suy nghĩ của mình, cho nên nhanh chóng ẩn tàng suy nghĩ của mình vào sâu trong thức hải. Nhưng Hứa Tiên lúc này chiếm ưu thế lớn, nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho nên lựa chọn hành sự theo tình huống. Mặc dù nàng lúc này ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng dù nàng được gọi là Thiên Ma, cũng không phải không có cách.

Với thủ đoạn của nàng, cho dù ở trong mộng của Hứa Tiên, cũng tuyệt đối không dễ đối phó. Huống chi đạo hạnh của nàng còn cao hơn Hứa Tiên một bậc.

Hứa Tiên hơi cười lên, nói:

- Giấu được sao?

Thân hình lóe lên đã xuất hiện trước mặt của Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt không hề kinh ngạc, mỉm cười nhìn qua Hứa Tiên, trong nội tâm cười lạnh nói:

- Ta muốn xem người chơi tiểu xiếc gì.

Ở chỗ này nàng không cách nào chính thức gây tổn thương cho Hứa Tiên, đồng dạng, Hứa Tiên cũng không cách nào gây tổn thương chân chính cho nàng, tối đa có thể làm tâm ma của nàng nổi lên. Nhưng nàng được gọi là Thiên Ma, căn bản không tin nhiệm gì tới ảo cảnh của tâm ma cả.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Người nhanh chóng biết rõ thôi.

Hồ Tâm Nguyệt một tay chống eo, một tay lay động sợi tóc trên trán, sóng mắt quét ngang nói:

- Chẳng lẽ Hứa công tử ở chỗ này khi dễ ta sao?

Thân thể lung linh mềm mại lắc lư trước mặt của Hứa Tiên, đôi môi đỏ mọng của nàng có mùi đàn hương tỏa ra.

- Ở chỗ này, cho dù Hứa công tử muốn, ta cũng không có biện pháp a.

Âm thanh ai oán của nàng làm cho tâm thần của Hứa Tiên rung động, không khỏi suy nghĩ theo lời của nàng nói.

- Đúng vậy a. Ở chỗ này mình có thể muốn làm gì với nàng thì làm, nhưng không cách gì gây tổn thương cho nàng ta.

Không khỏi nhìn về dung nhan tinh xảo của Hồ Tâm Nguyệt trước mặt, môi đỏ răng trắng, mắt phượng mày ngài, cho dù Hứa Tiên thường ngày gặp qua nhiều mỹ nhân, cũng không nhìn ra khuyết điểm nhỏ nhất nào cả, giống như cười mà không phải cười, trong đó mang theo nét mỉa mai hoặc vô cùng mê người, dấn người của nàng không tính là cao gầy, nhưng đặc biệt lung linh hấp dẫn, tình tiết phức tạp trong đó, so với Vân Yên còn hấp dẫn động lòng người hơn nhiều.

Trong đầu của Hứa Tiên xuất hiện vô số tràng cảnh kiều diễm, cùng lúc đó, cảnh tượng bốn phía cũng biến đổi theo suy nghĩ của hắn.

Hồ Tâm Nguyệt bước chân liên tục lay động, đi về phía trước hai bước, nói:

- Hôm nay bị Hứa công tử vây ở chỗ này, ta cũng không dám có may mắn, chỉ mong hầu hạ Hứa công tử thoải mái, được công tử thả ra ngoài, có thể chứ?

Bộ dáng thân thiết buồn bã trên mặt của nàng, bất luận nam tử nào cũng phải động tâm.

Hứa Tiên vô ý thức hỏi:

- Hầu hạ?

Hồ Tâm Nguyệt gật gật đầu,

- Đúng vậy a!

Lúc này, bỗng nhiên nàng biến hóa nhanh chóng, hóa thành một bộ dáng khác, nhưng đó cũng là nữ tử có dung mạo tuyệt sắc, một bộ áo trắng như thiên sơn tuyết liên, khoe môi mang theo nụ cười thanh nhã, trừ Bạch Tổ Trinh còn có ai.

Hứa Tiên nói:

- Nương tử?

“Bạch Tổ Trinh” ôn nhu nói:

- Quan nhân, những ngày này ngươi có khỏe không?

Thân thể tiến sát Hứa Tiên. Nói vào bên tai của hắn:

- Ta rất nhớ quan nhân.

Thân thể hai người chỉ cách nhau một đường, khí tức ấm áp sà vào lòng của hắn, Hứa Tiên chỉ cần khoát tay là có thể muốn làm gì thì làm.

Hứa Tiên quả nhiên chậm rãi giơ tay lên, đặt lên bờ vai của nàng, rồi sau đó dùng lực đẩy mạng ra, sau đó dùng sức lắc đầu chóng mặt.

“Bạch Tổ Trinh” nhanh chóng đi lên, đỡ lấy Hứa Tiên, ân cần hỏi:

- Quan nhân, ngươi làm sao thế?

Một bàn tay mạnh mẽ đặt lên cổ của hắn, mặt của Hứa Tiên âm trầm như nước, lạnh giọng nói:

- Hồ Tâm Nguyệt, biến trở về cho ta.

Trong nội tâm âm thầm sợ hãi, không ngờ suýt nữa trúng chiêu của nàng ta.

Dựa vào tâm tính của hắn, nếu có tất yếu, hắn cũng vui lòng giết chết Hồ Tâm Nguyệt, nhưng tuyệt đối không lấy mạng hiệp yếu, vũ nhục nàng, đây cũng là nguyên tắc của hắn. Nhưng vừa rồi hắn đã có một tia âm niệm, rồi sau đó sẽ không cách nào vãn hồi, không nghĩ tới lại bị nàng ta đùa bỡn.

Trong mộng cảnh, năng lực tự chế ngự của mình không bằng ngày thường. Trong mộng cảnh lần đầu tiên hôn Bạch Tổ Trinh, đó là không kiềm lòng được, nhưng nếu đó là người khác, sẽ chẳng có chuyện hôn.

Đây rõ ràng là nàng động tay chân, nhìn cô gái tuyệt sắc trước mặt mặc ình muốn làm gì thì làm, hơn nữa đối phương đúng là gieo gió gặt bão, thậm chí cố ý câu dẫn, Hứa Tiên thân là nam nhân cho nên suy nghĩ của hắn cũng không phải là thánh nhân, có lẽ Liễu Hạ Huệ sẽ không ngó tới, nhưng lại tuyệt đối không thể ngồi không mà không “Muốn”.

Nhưng đây chính là suy nghĩ và cơ hội của Hồ Tâm Nguyệt, có câu “Con dê ngàn dặm bị hủy tổ kiến”, Hồ Tâm Nguyệt chỉ bằng vào một tổ kiến đã xé nát con tim của Hứa Tiên, một khi Hứa Tiên thực sự động sắc tâm, nàng lập tức sẽ đảo khách thành chủ. Thiên Ma vô khổng bất nhập (Không nơi nào không vào được), chính là như thế. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hồ Tâm Nguyệt bị Hứa Tiên nắm cổ, ngược lại mỉm cười nói:

- Hứa công tử, ngươi đang làm cái gì thế? Chắc có lẽ nữ tử giá trị thanh cao kia không thể thỏa mãn ngươi chứ gì, không bằng để cho ta...

Nàng vào lúc này dùng dung mạo độc nhất vô nhị của Bạch Tổ Trinh, ngay cả âm thanh cũng không chút khác biệt, nhưng thần sắc và khí độ của Bạch Tổ Trinh lộ ra nét nhanh nhạy hoạt bát hơn một chút, chắc có lẽ nàng căn cứ vào hình dáng của Bạch Tổ Trinh trước kia mà biến thành. Nhưng Bạch Tổ Trinh tuyệt đối không bao giờ làm ra chuyện tổn hại lực của mình, dùng thân thể và thần sắc câu dụ người khác.

Hứa Tiên xiết chặt tay, đánh gãy lời của nàng:

- Biến trở về đi.

Đối với chuyện nàng biến thành Bạch Tố Trinh để lừa gạt hắn, cảm thấy tức giận một hồi. Bởi vì nàng biến thành Bạch Tố Trinh, hắn thật sự cảm thấy nguy hiểm.

Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười nói:

- Biến cái khác chứ gì?

Sau đó biến thành bộ dáng của Vân Yên, ôn nhu nói:

- Phu quân!

Không thấy Hứa Tiên nói chuyện, rồi lập tức biến hóa, hóa thành bộ dáng của Phan Ngọc.

- Chẳng lẽ người ưa thích được người ta chơi, đúng là buồn nôn.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy giận không kèm được, sau đó lập tức tỉnh táo lại. Bất luận cảm xúc quá khích gì cũng làm ình lộ ra sơ hở, vừa rồi nàng ta dẫn động ham muốn tình dục của mình, hiện tại đang gây xích mích chọc mình tức giận, con hồ ly này quả nhiên xảo hoạt, muốn phát tiết, trong lòng của hắn tức giận biến thành băng lãnh, buông cổ của Hồ Tâm Nguyệt ra, thản nhiên nói:

- Hiện tại sẽ cho người đẹp mắt.

584. Chương 583: Ứng Đối. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 583: Ứng đối. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nói lời này ra, cảnh tượng bốn phía nhanh chóng biến đổi.

Hồ Tâm Nguyệt bất động thanh sắc, âm thầm chuẩn bị, thầm nghĩ:

- Hứa Tiên, người thực sự cho rằng ta không thể làm gì được hay sao?

...

Trong trường thi, Phan Ngọc thống khoái đáp ứng làm cho Trình Tàng Kiếm có chút kinh ngạc, cũng không chút buông lỏng, hắn biết rõ, thời điểm nhìn thấy chân tướng đã tới.

Vân Yên cau mày nói:

- Có cần dùng của ta hay không.

Trên người nàng cũng mặc bộ áo lông.

Trình Tàng Kiếm lập tức cự tuyệt nói:

- Ta sao không biết xấu hổ như thế chứ.

Ánh mắt lại nhìn qua Phan Ngọc, cũng đợi nàng xuất hiện một tia khác thường..

- Minh Ngọc, lần này chỉ có thể phiền toái người rồi.

Phan Ngọc phất phất tay nói:

- Hay là dùng của ta đi.

Vân Yên quan tâm nói:

- Ở đây gió rét, coi chừng bị lạnh.

Bộ dáng ân cần làm cho Trình Tàng Kiếm cảm thấy không được tự nhiên một hồi, giống như có người đang làm xấu chuyện tốt của mình.

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Không có sao.

Vân Yên oán trách nhìn Trình Tàng Kiếm, nói:

- Minh Ngọc, chúng ta về phòng trước đi, chỗ đó cũng ẩm áp chút ít. Tối đó ta giao áo lông này cho Trình huynh. Trình huynh, người cảm thấy thế nào?

Trình Tàng Kiếm do dự một chút, nhưng hắn cũng không muốn làm rõ ràng quá mức, nhân tiện nói:

- Cũng tốt!

Dù sao nơi nào chứng minh cũng được, kéo dài càng lâu, thì cơ hội lộ sơ hở càng lớn.

Ba người đi dọc theo hành lang gấp khúc, đi về phía trước, đợi đi tới một góc rẽ, Vân Yên nói:

- Ta đi như xí, các người đi về trước đi!

Sau đó đi qua hành lang bên kia. Biến mất trước mặt hai người.

Phan Ngọc nhìn Trình Tàng Kiếm nói:

- Chúng ta đi trước đi.

Sau một khắc chuyển thân này, Phan Ngọc thò tay một cái, đã đã cầm miếng tinh phiến nhỏ vào lòng bàn tay, đang giấy trong bàn tay.

Mà Vân Yên đã hóa thành hình dáng thật sự, cũng thở phào.

Phan Ngọc cùng Trình Tàng Kiếm đi tới trước cửa phòng, Phan Ngọc cởi áo lông chồn ra giao cho Trình Tàng Kiếm, nói:

- Đây, Tàng Kiếm.

Một bộ dáng thông dong của nàng hiện giờ, nhiều hơn mấy phần tiêu sái.

Con mắt của Trình Tàng Kiếm giống như lơ đãng nhìn vào cổ và ngực của Phan Ngọc mấy lần, nhưng nhìn tới nhìn lui, cũng không phát hiện một tia dị trạng nào. Cảm giác của mình hôm nay, quả nhiên là giả sao? Chẳng lẽ thật sự chỉ là si tâm vọng tưởng? Ta quả nhiên là văng đầu, tin tưởng cảm giác bậy bạ. Hắn rõ ràng là nam tử, tại sao trong một đêm lại biến thành nữ nhân chứ?

Phan Ngọc cau mày nói:

- Tàng Kiếm, người hôm nay rất kỳ quái a!

Trình Tàng Kiếm lập tức bừng tỉnh ngẩn người, miễn cưỡng cười nói:

- Ta làm sao vậy?

Phan Ngọc nghiêm mặt nói:

- Người muốn biết cái gì, không ngại trực tiếp hỏi ta đi, cần gì phải tìm cớ chứ, dùng võ công của người làm sao lại sợ một chút hàn khí này. Vừa rồi Hán Văn ở một bên, ta không tiện nhiều lời, hiện tại, người có thể thoả mãn?

Trình Tàng Kiếm mặt đỏ tới mang tai, chỉ cảm thấy đời này chưa từng xấu hổ như thế này, bởi vì một chút ý niệm loạn thất bát tao mà thăm dò hảo hữu của mình như thế này, đối phương lại còn nhìn mặt mũi của mình, trong nội tâm có chút cảm động, lại xấu hổ, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời.

- Minh Ngọc, ta...

Trong lòng mình của hắn làm sao dám nói ra ý niệm xấu xa của mình chứ.

Phan Ngọc lắc đầu, đem lông chồn đưa cho hắn nói:

- Tính toán, cầm đi đi!

Bộ dáng làm như thắm thía, giống như đang nói “Từ hôm nay trở đi nên làm người thật tốt”, dặn dò một phen.

Trình Tàng Kiềm tiếp nhận lông chồn, cười khỏ nói:

- Minh Ngọc, vừa rồi ta chỉ thuận miệng nói ra, không có ý gì khác.

Sau đó đem lông chồn trả lại cho Phan Ngọc, nói:

- Đêm dài, người cũng mau đi ngủ đi.

Phan Ngọc nhìn chằm chằm vào hai mắt của Trình Tàng Kiềm. Qua trong chốc lát mới mỉm cười nói:

- Ta đây cũng yên tâm.

Thuận thế vỗ vỗ vai của hắn, nói:

- Người cũng mau đi ngủ đi!

Trình Tàng Kiềm sững sờ một lúc, không ngờ Phan Ngọc lại chủ động vỗ vai của hắn, đương nhiên trước kia Phan ngọc sẽ không làm như thế. Cho nên hôm nay Phan Ngọc vỗ vai của tên thư sinh ra, hắn biết nàng ra tay.

Nếu quả nhiên như vậy, quả nhiên là chính mình đoán sai rồi, trong nội tâm hối hận không thôi. Trong khoảng thời gian ngắn không thể phân biệt được vỗ vai và dặt tay có gì khác nhau.

Lúc này thời điểm hành lang trong quát khê một tiếng,

- Làm gì đó!

Một đội hộ vệ đốt đèn lồng tuần tra đi tới đây, đợi đến lúc người cầm đầu thấy rõ dung mạo của Phan Ngọc cùng Trình Tàng Kiềm hai người, liền vội vàng khom người hành lễ:

- Trình công tử, Phan công tử. nguồn (.)

Trong kinh thành, không ai không biết hai người bọn họ.

Trình Tàng Kiềm gật đầu nói:

- Chúng ta có mấy lời nói với nhau, chờ một chút sẽ đi ngủ.

Hộ vệ vội vàng ứng một tiếng, nào dám nhiều chuyện, cho nên tiếp tục đi dọc hành lang tuần tra như trước.

Trong nội tâm Phan Ngọc căng thẳng, phương hướng của bọn họ đi rõ ràng là chỗ của Vân Yên, nếu để cho người ta phát hiện trong trường thi có nữ tử ở trong, đương nhiên sẽ gặp chuyện không may, nhưng Trình Tàng Kiềm trước mắt lại không dễ ứng phó được.

Cũng may Trình Tàng Kiềm nói:

- Minh Ngọc. Ta đây đi trước, người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta gặp lại.

Phan Ngọc cười nói:

- Tốt, vậy ngày mai gặp lại.

Đưa mắt nhìn Trình Tàng Kiềm rời đi.

Bỗng nhiên Trình Tàng Kiềm quay đầu lại nói:

- Minh Ngọc, chúng ta là bằng hữu a!

Phan Ngọc mỉm cười gật đầu, nói:

- Đương nhiên.

Phan Ngọc quần khăn lông chồn lên cổ, trở lại trong phòng, đóng cửa phòng. Mỉm cười trên mặt đã biến mất vô tung, đôi mắt của nàng lóe sáng trong bóng đêm. Nếu vừa rồi thật sự bị khám phá chân thân, nàng

chỉ có thể hạ sát thủ. Kết giao gần một năm, nàng thật sự không muốn đi tới bước này, hôm nay cho dù đối với Trình Tàng Kiếm, hay là đối với nàng, đều xem như tránh được một kiếp.

Đợi cho tiếng bước chân của Trình Tàng Kiếm hoàn toàn biến mất, nàng vội vàng mở cửa phòng, bước nhanh đi về phương hướng của Vân Yên, chỉ mong Vân Yên đầy đủ cơ linh, có thể sớm tránh né.

Thời điểm này, đột nhiên phía trước có tiếng động rất lớn, có rất nhiều ngọn đèn dầu sáng lên. Tâm của Phan Ngọc có chút trầm xuống, vận khinh công tiến về hướng phát ra âm thanh.

...

Hồ Tâm Nguyệt thấy không thể mê hoặc Hứa Tiên. Cho nên hóa thành bộ dáng vốn có, trên mặt lại không chút nhụt chí, mà là quan sát mọi nơi, nàng am hiểu nhất chính là ảo thuật, cũng tò mò Hứa Tiên đối hoàn cảnh thế nào để đối phó với nàng, trong nội tâm có chút cười lạnh, cho dù là tu la đại ngục hay núi đao biển lửa, đều là thứ bốn cô nương thường chơi.

Nhưng khi cảnh tượng bốn phía dần dần ổn định lại, Hồ Tâm Nguyệt không thể không lộ ra nét kinh ngạc.

Trên trời có màn mưa phùn rơi xuống, ướt đầm đá xanh trên đường đi, đám người quần áo khác nhau, có mặc trường bào thông thường, có mặc quần áo da kỳ dị. Còn có nữ tử ăn mặc quần áo nịt ngực, vạt áo thì có lỗ hổng thật dài, có người mặc quần đùi, bước đi lộ ra đùi ngọc tuyết trắng. Những trang phục bạo lộ như vậy, cho dù ở trong phòng của mình cũng hiếm thấy.

585. Chương 584: Mộng Ảo.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 584: Mộng ảo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên đường đủ loại sự vật cang là văn sở vị văn, đủ loại xe ngựa kim loại màu đen không cần ngựa cũng chạy được, khi tới một ngã tư đường, thì tất cả cùng ngừng lại.

“Ba ba ba” Hồ Tâm Nguyệt vỗ tay khen:

- Sức tưởng tượng không tệ lắm!

Nàng thân là người tinh thông ảo thuật, biết rõ muốn làm ra một ảo cảnh đẹp như thế này cần rất nhiều công phu, mà hần lại có thể hoàn thành trong mấy hô hấp, đúng là khó có thể tưởng tượng nổi. Trong nội tâm âm thầm dè chừng và sợ hãi, ảo cảnh đáng sợ nhất không phải núi đao biển lửa, mà là dùng ảo cảnh đánh tráo hoàn cảnh lạ lẫm, có thể làm cho người ta trong bất tri bất giác trầm mê vào trong.

Nhưng không biết Hứa Tiên lại chẳng phí bao nhiêu công sức, chỉ dùng những hình cảnh xem trên TV trước kia tái hiện lại mà thôi, mà tư liệu về phương diện này, hần có vô cùng nhiều.

Thời cổ đại lấy hội họa làm chủ đạo. Ngay cả Hồ Tâm Nguyệt là đại yêu quái chơi ảo thuật cả ngàn năm, cũng tuyệt đối không có năng lực tái tạo tràng cảnh hoành tráng như Hứa Tiên hiện giờ.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đầu năm nay, chú ý không phải là sáng tạo cái mới sao?

Thò tay giữ chặt cổ tay của Hồ Tâm Nguyệt, sau đó đi tới đầu đường, Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười tùy ý cho hần nắm cổ tay của mình. Bộ dáng của hai người lúc này, chính là một đôi tình lữ thân mật.

Bên đường thực sự có một đôi tình lữ, dường như đang cãi nhau.

Hứa Tiên cười nói:

- Đây là trạm thứ nhất a! Người chậm rãi chơi đi!

Sau đó đẩy Hồ Tâm Nguyệt về phía cô gái kia.

Hồ Tâm Nguyệt không tự chủ được mà dung nhập vào người của nữ tử kia, ngoái đầu nhìn lại, cười nói:

- Muốn chơi đùa thì chơi đùa.

Trong đôi mắt có hào quang bắn ra.

- Người không phải muốn rèn luyện tâm tình sao?

Đây là át chủ bài cuối cùng của Hồ Tâm Nguyệt, nàng không trốn thoát khỏi thức hải của Hứa Tiên, nhưng Hứa Tiên cũng không dễ dàng đùa bỡn nàng được.

- Cho dù có tội tình gì, chúng ta cũng nên cùng chịu.

Tâm tính của nàng cứng cỏi hơn Hứa Tiên rất nhiều, cuối cùng làm cho Hứa Tiên sụp đổ biến mất, đó mới là chuyện tốt.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Không cần, chúng ta cùng chơi mà!

Dùng sức muốn tránh thoát trói buộc của Hồ Tâm Nguyệt, nhưng tay của Hồ Tâm Nguyệt giống như sinh trưởng trên người của hắn, cho nên không kéo ra được, bộ dáng tươi cười cứng ngắc, xem ra mình vẫn xem thường năng lực của Hồ Tâm Nguyệt a.

Hồ Tâm Nguyệt đóng đưa cánh tay của Hứa Tiên, âm thanh ồm ồm nói:

- Đừng á. Người ta muốn chơi cùng người mà!

Rồi sau đó biến sắc, dùng sức kéo một cái.

- Người tới đây cho ta.

Hai người cùng tiến vào thân thể của đôi tình lữ bên đường, mà thần trí của bọn họ từ từ biến mất trong mộng cảnh.

Sự vật trên đường cái vốn bất động đã vận chuyển lại, án theo câu chuyện trong đầu của Hứa Tiên mà vận chuyển.

Nữ nhân mở miệng nói:

- Người vô tình, người lãnh khốc, người cố tình gây sự!

Nam nhân phản bác nói:

- Người mới vô tình, lãnh khốc, cố tình gây sự!

Nữ nhân nói:

- Ta vô tình ở đâu, lãnh khốc ở đâu, cố tình gây sự ở đâu!

Nam nhân nói:

- Người không gây chuyện ở đâu, không lãnh khốc ở đâu, không cố tình gây sự ở đâu!

...

Kết quả là, cảnh đầu tiên trong mơ bắt đầu.

Mặc dù vượt qua ngoài tưởng tượng của Hứa Tiên, nhưng đây cũng tính là lịch lãm khó có được.

Nhưng mà, độ khó tương đối lớn.

...

Phan Ngọc giống như một con chim bay, bay bỗng xuyên qua hành lang, một đèn lồng, một cột trụ hành lang dài hẹp xuất hiện trong mắt của nàng. Nàng đi vào góc đã chia tay với Vân Yên, nhìn qua mọi nơi, quả nhiên không thấy tung tích của Vân Yên, mà nơi phát ra tiếng náo động lớn cách đó không xa.

Phan Ngọc đang muốn đề khí chạy qua đó, lại nghe một tiếng âm thanh thật nhỏ truyền vào trong tai.

- Này!

Vân Yên từ phía sau cột trụ hành lang đi tới, phàn nàn:

- Người tới chậm quá.

Phan Ngọc trầm tĩnh phiên giao cho nàng, mang vào trên thân thể của nàng, nói:

- Người không sao chứ!

Vân Yên mang tinh phiên lên, mỉm cười nói:

- Đương nhiên!

Hai người cũng không quản tiếng động lớn kia là gì, đi về phòng.

Vân Yên hỏi:

- Giải quyết chưa?

Phan Ngọc gật đầu nói:

- Ân.

Sau đó đem đối thoại mơ hồ của Trình Tàng Kiếm nói lại một lần.

Vân Yên mỉm cười nói:

- Vị Trình công tử kia hệt sự là người thông minh tuyệt đỉnh đấy! Đáng tiếc gặp được Phan đại công tử. Cũng chỉ có thể nuốt hận mà về. Ta dám đánh cược, vị Trình công tử nàng mang theo tâm tư nào đó, nhưng chứng minh tâm tư này sai, cho nên mới bỏ qua dễ dàng, bằng không cũng chẳng bị Minh Ngọc người lừa gạt dễ như vậy.

Phan Ngọc dừng bước lại, quay đầu chân thành nói:

- Không giống nhau, ta cũng không lừa gạt hần, hơn nữa, cũng không phải may mắn đâu.

Cho dù không có Hứa Tiên, nàng cũng không mở rộng cửa lòng với bất cứ nam nhân nào khác. Không, nếu không có hần, nàng sớm đã không còn trên đời này nữa.

Nàng rất rõ ràng tài hoa của Trình Tàng Kiếm, cho dù là đạo lý đối nhân xử thế hay là văn chương thao lược cũng là nhân tuyển tốt nhất, có địa phương mà nàng không thể không bội phục. Mà Hứa Tiên ở phương diện này chẳng có gì đáng nhắc tới, trừ nhẫu nhiên linh quang lóe lên làm ra mấy bài thơ thiên cổ tuyệt cú, thì chẳng có gì đáng khen cả.

Thời điểm lần đầu tiên nàng động tâm tư, thì Hứa Tiên vẫn chỉ là một thư sinh nghèo mà thôi, căn bản không biết hần có pháp thuật a.

Cho dù đêm đó gặp nàng thật muộn lại còn giúp nàng ngăn cản địch, hay sau đó nằm trên giường bệnh cực nhọc suốt một đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chăm sóc, cho nên trải nghiệm của bọn họ không thể dùng hai chữ tài hoa để ước lượng, tâm địa của nàng không có khả năng vì vài câu thi từ mà dao động. Chỉ có người một mình cô độc cứu giúp nàng ra khỏi tai họa mới đáng cho nàng nhớ, cuộc đời này khó quên.

Vân Yên khẽ giật mình, sau đó cười nói:

- Ta hiểu rồi. Ai. Hiện tại thật sự muộn quá rồi đấy, trở về hảo hảo ngủ một giấc đi! Nhưng mà, cho dù nói như thế nào, cũng đừng hy vọng ta thả người đấy.

Phan Ngọc dương dương tự đắc nhếch đôi mi thanh tú, không nói một lời đi thẳng về phía trước.

Ngày thứ hai, bọn họ cũng biết được, thư sinh hôm qua khiêu khích Phan Ngọc, bỗng nhiên buổi tối không ngừng ho khan, cuối cùng ho ra máu nữa, cho nên được người ta vội vàng đưa đi trị liệu, khi đó mới truyền ra âm thanh huyền não lớn như vậy.

Phan Ngọc nghe cũng không thêm để ý. Bởi vì cuộc thi hôm nay đã bắt đầu.

Thời gian chín ngày trôi qua tức thì, sau một tiếng chiêng, thi Hội ba năm một lần cũng chấm dứt.

Biểu lộ của các thí sinh vô cùng khác nhau, nhưng cho dù là tự tin hay bàng hoàng, tuy nhiên cũng buông lỏng một hơi, nhao nhao rời khỏi trường thi, quay về chỗ ở chờ yết bảng. Trong đó cũng có mấy người ăn gian cho nên bị ném ra ngoài, vĩnh viễn không được thi lại.

Phan Ngọc cùng Vân Yên thì không ngại, dễ dàng vượt qua tất cả các đề, chỉ còn chờ thi Đình một tháng sau.

Thi Đình lại không cần lo lắng quá mức, chỉ cần tiến vào bên trong, cũng đã đậu tiến sĩ.

586. Chương 585: Giác Tỉnh. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 585: Giác tỉnh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng nếu đậu thi Đình thật cao, thì sẽ có chức danh trong tam giáp: Nhất giáp có ba gã tiến sĩ đậu cao nhất, thường gọi là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa. Nhị giáp ban thường xuất thân tiến sĩ, đệ nhất danh thường gọi Truyen Lư. Tam giáp ban thường xuất thân tiến sĩ.

Thi Đình cũng trở thành “Đình thử”, do hoàng đế đương triều tự mình đưa ra đề mục, tự mình tuyển bạt. Cho nên tiến sĩ mới có thể tự xưng là “Môn sinh của thiên tử”. Thứ nhất phòng bị quan viên dùng danh tiếng thấy trò kết đảng. Thứ hai là ngăn chặn ăn gian triệt để. Người đậu tiến sĩ bằng các mảnh khố và sao chép của người khác hoàn toàn không có chỗ dùng.

Vân Yên ăn gian thì không có người nào phát hiện, nhưng thi Hội trước kia, Hứa Tiên đã cùng Phan Ngọc, Vân Yên thương định, trong một tháng này nhất định phải tu bổ việc học của Hứa Tiên, thi Đình không cần làm phiền Vân Yên tự thân xuất mã, dù sao chỉ cần không phải quá giới hạn, thì danh treo tam giáp không có vấn đề gì.

Trên đường Phan Ngọc cùng Vân Yên thương lượng đại kế học bù cho Hứa Tiên, nhưng trong lúc các nàng về đến nhà, lại không thấy bóng dáng của Hứa Tiên.

Phan Ngọc an ủi Vân Yên nói:

- Không cần nóng lòng, đại khái thời gian tu luyện lâu hơn đôi chút mà thôi.

Vân Yên gật đầu đồng ý, nhưng tới đêm hôm sau, lại không thấy Hứa Tiên trở về. Trong nội tâm của Phan Ngọc lúc này cũng bận tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!

Lo lắng nhìn lên bầu trời mưa rơi lác đác, cũng đã không còn tuyết rơi nữa, mà là mưa xuân ôn hòa, mảnh như lông trâu, dày đặc đan vào nhau.

...

Trong biển mây vô tận, trong lúc Hứa Tiên chìm nổi, nhắm mắt, giống như ngủ say. Có khi thì nhú mây đau đớn, đương nhiên giấc mộng của hắn không phải mộng đẹp gì.

Trong thức hải, Hứa Tiên là đạo diễn của một bộ phim tình cảm dài tập, Quỳnh Dao Kịch Thập Nhật Du cũng chuẩn bị kết thúc. Đạo diễn cũng là diễn viên chính, kiêm quay phim, kiêm biên tập, kiêm đủ thứ của

bộ phim, tuy Hứa Tiên không có chút kinh nghiệm đóng phim, cũng không thông qua trường lớp đào tạo diễn viên, nhưng hắn không ngại làm khách mời đóng phim, nhưng không phải vai xác chết, mà là nam diễn viên chính.

Khi ảo cảnh tan vỡ, có hai đạo thân ảnh xuất hiện. Hồ Tâm Nguyệt cùng Hứa Tiên nằm trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng, biểu lộ ngốc trệ.

Đúng, bọn họ còn đang cầm chặt tay của nhau.

Tuy trải qua những ảo cảnh liên tiếp trong mộng, tuy trải qua ân oán tình cừu trong vài bộ phim tình cảm mà kiếp trước Hứa Tiên từng xem, nhưng cũng nhìn ra được. Những ảo cảnh này đã làm cho tâm linh của bọn họ bị thương khó đền bù lại, trong tâm lý dày đặc oán hận. Muốn hoàn toàn khôi phục lại, cũng cần có thời gian.

Thời điểm này, bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt nháy mắt mấy cái, trong đôi mắt dần dần hiện ra một tia thần thái, mà gương mặt của Hứa Tiên vẫn ngốc trệ, không chút phản ứng nào. Nhưng cũng chứng minh được tu vi tâm tình của nàng cao hơn Hứa Tiên một bậc.

Đợi cho Hồ Tâm Nguyệt hoàn toàn từ trong hỗn loạn tỉnh táo lại, ngực của nàng phập phồng vài cái, trên mặt xuất hiện thần sắc oán hận không kiềm được, nghiêng người nhìn Hứa Tiên, hai tay bóp chặt cổ của Hứa Tiên, gầm lên:

- Ta giết ngươi.

Tuy ở chỗ này, bọn họ ai cũng không giết được ai.

Rốt cục, Hứa Tiên dưới lắc lư kịch liệt của nàng, cũng có chút phản ứng, lẩm bẩm ba chữ.

Hồ Tâm Nguyệt nghe được ba chữ này, như bị sét đánh, sắc mặt trở nên trắng xanh, một tay vuốt ngực.

Bởi vì ba chữ của Hứa Tiên chính là:

- Tiểu Yến Tử.

Toàn thân Hồ Tâm Nguyệt run rẩy một chút, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, trên đời này lại có ảo cảnh khủng bố như thế. Nhưng xem ra, Hứa Tiên đã bị phế bỏ, cũng xem như xả một ngụm ác khí.

Nhưng mà, bỗng nhiên Hứa Tiên lại có thêm phản ứng, vốn đang thở dồn dập, sau đó bật dậy thật mạnh, giống như đang từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh lại. Mặt đối mặt nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt, nhất thời còn có chút không rõ.

Hồ Tâm Nguyệt lại một lần nữa bóp cổ của hắn, đè hắn xuống đất, cắn răng dùng sức bóp chặt.

Rốt cuộc Hứa Tiên khôi phục tinh thần như cũ, gương mặt nổi giận của Hồ Tâm Nguyệt ở trước mặt của mình, làm cho Hứa Tiên biết được có chuyện gì xảy ra.

Hồ Tâm Nguyệt cười lên người Hứa Tiên, trong miệng thở ra nhiệt khí như hoa lan vào mặt, đùi ngọc nở nang dùng sức kẹp chặt lưng của hắn, bộ ngực của nàng gần trong gang tấc, lộ ra dáng vẻ cao ngất đặc biệt dụ người.

Nhưng Hứa Tiên hoàn toàn vô tâm hưởng thụ kiều diễm lúc này, mà tức giận nhìn chằm chằm vào Hồ Tâm Nguyệt, mạnh mẽ duỗi tay dùng hết sức bóp cổ Hồ Tâm Nguyệt, xoay người áp nàng lên mặt đất, quát:

- Ta bóp chết nữ nhân xui xẻo như ngươi. nguồn

Hắn đã lâm vào cuồng bạo, bởi vì tâm hồn đã lưu lại sơ hở quá lớn, nhưng Hồ Tâm Nguyệt vào lúc này cũng giống như vậy.

Kết quả là, hai người cũng giống như hải tử bảy tám tuổi, đánh nhau, trở mình lăn đi lăn lại, muốn áp đối phương xuống đất. Nhưng đây là trong mộng cảnh, chớ nói giết chết đối phương, ngay cả tổn thương cũng không làm được.

Thẳng đến khi tức giận trong nội tâm được dẹp loạn, hai người mới kịp phản ứng, Hứa Tiên gắt gao đè nặng trên người Hồ Tâm Nguyệt. Quần áo của hai người mất trật tự, thở hồng hộc. Tư thái lúc này rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm.

Hứa Tiên cũng kịp phản ứng, cảm thấy giờ phút này quá bất nhã.

Hai người cùng đẩy đối phương ra, nằm ngã xuống đất.

Sắc mặt của Hồ Tâm Nguyệt trưởng đến đỏ bừng, đôi mi nhãn động lòng người, lúc này kiệt lực trợn to, gắt gao trừng mắt nhìn Hứa Tiên. nguồn (.)

Mặc dù nàng dùng đùa bốn nam nhân thiên hạ làm vui, nhưng đều trong ảo cảnh kinh người kia, chưa từng ném qua thiệt thòi như vậy. Chỉ cần nam nhân có tâm tình dục với nàng, thì chắc chắn không có khả năng phân biệt đâu là ảo cảnh và chân thân, còn cho rằng đã có được nàng, lại không biết chân thân của nàng đang đứng ở bên cạnh quan sát mà thôi, cho nên càng ngày càng chán ghét nam nhân.

So ra mà nói, Doãn Hồng Tụ là người theo nữ quyền chủ nghĩa, yêu cầu chính là nam nữ ngang hàng, càng muốn tìm được lang quân sống tới bạc đầu giai lão. Mà Hồ Tâm Nguyệt là nữ tôn chân chính, thâm nghĩ đem nam nhân bóp nắn trong lòng bàn tay, sai sử giống như nô lệ, mà nô lệ luôn chê ít. Hôm nay bị một “Nô lệ” áp dưới thân, hận ý trong nội tâm của nàng có thể nghĩ.

Hứa Tiên làm như không nhìn thấy đôi mắt ác độc của nàng, vẫn còn dư vị hưng phấn trong mười ngày qua. Hồ Tâm Nguyệt vào thời khắc mấu chốt, mượn thủ đoạn của mình kéo hắn vào trong mộng cảnh. Cũng may dù sao cũng là sân nhà của hắn, hơn nữa dùng kịch truyền hình sáng tạo ra, tạo thành ảo cảnh, cho nên chân thật không sánh bằng nhân sinh chân chính. Nhưng sau khi bừng tỉnh có thể kịp phản ứng, bởi vì đó là câu chuyện được biên ra mà thôi.

Nhưng bởi vì quá trình của nó quá mức thoải mái, cho nên độ khó trong luân hồi cũng kém hơn nó gấp mấy lần, may mắn là, hắn vẫn còn sống đi ra. Có tầng kinh nghiệm này làm chần chệ, hắn đối với chuyện độ thiên kiếp nắm chắc hơn mấy phần, từ góc độ này mà nói, hắn cũng nên cảm ơn Hồ Tâm Nguyệt.

587. Chương 586: Giác Tỉnh. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 586: Giác tỉnh. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Bỗng nhiên Hứa Tiên nhìn Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Còn muốn tiếp tục không?

Thời điểm này, Minh Ngọc cùng Yên nhi có lẽ đã hồi phủ, mình cũng nên về mới được, nhưng tâm tư này đương nhiên không thể cho Hồ Tâm Nguyệt nhận ra được.

Hồ Tâm Nguyệt cũng khôi phục dáng vẻ vốn có, vắn vẻ lộn tóc, nói:

- Tốt! Dù sao có người đi cùng ta.

Nhưng trong nội tâm của nàng lại run lên, với tính tình của nàng, núi đao biển lửa còn không sợ, nhưng bảo nàng làm nữ tử si tình trong ảo cảnh, âm thanh ồm ồm nói ra những lời thoai buồn nôn, một khi rời khỏi nam nhân thì như không thiết sống nữa, làm cho nàng không chịu đựng nổi.

Hứa Tiên cười nói:

- Biết sợ rồi a.

Hồ Tâm Nguyệt cười lạnh nói:

- Người vây ta ở chỗ này, chính người cũng đừng mong rời đi, chúng ta càng ở lâu người càng bất lợi, dù sao ta vô khiên vô quả (*không có gánh nặng trên người).

Hứa Tiên nói:

- Ít nhất thân thể của ta ở chỗ này, thân thể của người đâu? Nếu không người chăm sóc, nói không chừng sẽ bị người ta lấy làm áo khoác lông chồn đấy. Hơn nữa ta ngây ngốc ở đây quá lâu, nương tử của ta nhất định sẽ đi tới tìm kiếm, đến lúc đó xem người làm thế nào cho phải?

Sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt càng lạnh xuống, nhưng không nói lời nào, muốn nàng cúi đầu với một nam nhân, là quyết định không có khả năng.

Hứa Tiên xoay chuyển lời nói. Mỉm cười nói:

- Nhưng mà, tuy đây là ảo cảnh, thời điểm chúng ta ở nơi này, một ngày phu thê trăm ngày ân ái. Nếu như người thề, không tìm ta gây phiền toái, có lẽ ta sẽ buông tha người.

Lương bại câu thương với địch nhân là chuyện không có ý nghĩa, hấn kéo không nổi cũng không muốn kéo, biện pháp tốt nhất chính là giải quyết tai họa ngầm Hồ Tâm Nguyệt này. Thần tiên thề không giống như phàm nhân thề, nhẹ nhõm như ăn cháo trắng, vi phạm lời thề thường phải trả cái giá rất lớn.

Hồ Tâm Nguyệt cười nhạo nói:

- Một ngày phu thê trăm ngày ân ái? Người sẽ không ngu xuẩn tới mức xem ảo cảnh là thật chứ!

Con mắt đen lúng liếng của nàng không ngừng xoay chuyển, lộ ra vẻ lo lắng lời của Hứa Tiên nói.

Hứa Tiên cười mà không đáp, câu này chỉ thuận miệng nói ra mà thôi. Bên trong mộng cảnh, tâm trí không thể tự chủ. Nếu bọn họ đều trầm mê vào bên trong không thể tự thoát ra được, tỉnh lại thật sự biến thành người yêu của nhau cũng không phải không được, nhưng hai người đều tỉnh táo lại, bởi vì mộng cảnh chỉ là mộng cảnh, tiêu tán vô tung.

Qua trong chốc lát, Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tốt rồi, ta có thể thề, nhưng người phải trả cái đuôi lại cho ta.

Hứa Tiên cự tuyệt nói:

- Không có khả năng, đó là người tới trước khiêu khích trước a, là chiến lợi phẩm của ta.

Những ngày này hấn lai vãng với Bạch Tố Trinh, cáo tri chuyện này. Bạch Tố Trinh cũng nhắc tới trong thư tín. Đuôi của Cửu Vĩ Hồ là thứ khó có được, đeo vào có năng lực khám phá ảo giác, là lợi khí đối phó Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt làm như xem thấu suy nghĩ của Hứa Tiên, nói:

- Là nữ nhân kia nói cho người biết à!

Nói chính là Bạch Tố Trinh, người biết được bí mật này của mình không nhiều lắm.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện này không cần người quan tâm, ta chỉ hỏi người có đồng ý hay không.

Hấn cũng không lo lắng Hồ Tâm Nguyệt không đáp ứng, người thông minh sẽ có lựa chọn thông minh.

Hồ Tâm Nguyệt nhắm mắt lại suy tư một hồi, nói:

- Có thể, nhưng không thể thề tùy tiện. Cái gọi là không tìm người gây phiền toái, thời gian dài ngắn, phải nói trước.

Hứa Tiên khẽ mỉm cười nói:

- Không có vấn đề!

...

Trong Phù Dong Viên đã gấp thành một đoàn rồi. Sau kỳ thi hội chính là hội hoa xuân, mà nhân vật chính của hội hoa xuân là Thường Hi lại bất tỉnh nhân sự, thỉnh rất nhiều đại phu đến trị liệu, nhưng đều không có kết quả, sao không làm cho lòng người gấp chứ. Nếu đến lúc đó, Thường Hi không thể lên đài, sẽ kích thích rất nhiều người tức giận. Cho dù là ông chủ của Phù Dong Viên, cũng không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Thường Hi bình yên nằm ở trên giường, đôi mắt khẽ nhắm, tiếng hít thở ngực phập phồng, giống như đang nằm ngủ như bình thường, trước giường bệnh có người đứng, đang dùng các loại biện pháp khiến nàng tỉnh lại, tuy nhiên cũng dùng thất bại mà chấm dứt.

Còn Thường Hi chân chính, đang co lại trong góc, nhìn qua người lui tới trước giường bệnh, trong lòng có chút lo lắng, ở chung một thời gian ngắn với Hồ Tâm Nguyệt, chung quy cũng có chút cảm tình. Trọng yếu nhất là, Hồ Tâm Nguyệt không trở về, chẳng phải nàng vĩnh viễn không thể biến trở về sao.

Đại phu chẩn đoán bệnh xong, nhìn nam nhân to béo đang ở trước giường, nói:

- Thân thể Thường Hi cô nương khỏe mạnh, không có bệnh gì.

Nam nhân ục ịch này cau mày nói:

- Không có bệnh thì sao lại như vậy?

Đại phu này chính là thái ý mời ra từ trong hoàng cung, hẳn cũng không dám bất kính.

Đại phu nói:

- Quái bệnh trong thiên hạ nhiều vô số kể, lão hủ sao có thể biết rõ.

Đại phu cất bước đi, tú bà vội la lên:

- Lưu quản gia, chuyện này làm thế nào mới tốt, ông chủ cho người đến đây, thì nên bàn giao như thế nào?

Nàng trước đó vài ngày đã uống thuốc rượu, trong vòng một đêm tiếp vô số khách, sau đó bệnh nặng một hồi, thời gian gần đây khôi phục lại, sắc mặt còn có chút tái nhợt. Sau đó quên mất chuyện xảy ra đêm đó với Thường Hi, chỉ cho rằng mình uống lầm thuốc.

Lưu quản gia trách cứ nói:

- Phù Dong Viên vẫn là người trông nom, lại làm ra chuyện phiền toái thế này, nhìn người làm sao bàn giao với ông chủ đây.

Tú bà kinh hoàng, giữ chặt tay của Lưu quản sự, nói:

- Chuyện này... Vậy phải làm sao bây giờ ah. Ngài nên cứu, cứu thiếp thân ah!

Lưu quản sự vuốt chòm râu ngoài miệng:

- Đã còn sống, có thể tiếp khách, chỉ cần giảm chút ít tiền, cũng có thể đền bù chút tổn thất.

Thường Hi trong mắt hẳn cũng không phải là người, mà là một kiện thương phẩm có giá tốt mà thôi.

Đôi mắt tú bà sáng lên, rồi lại do dự nói:

- Nhưng phải làm sao?

Lưu quản sự nhìn sang Thường Hi đang ngủ say trên giường, dung nhan tinh xảo giống như điêu khắc từ ngọc ra, hẳn không khỏi duỗi tay ra muốn sờ một cái, âm hiểm cười nói:

- Thời điểm này, làm cho lão tử phát cáu, không bằng trước cho ta chơi trước đi.

Bình thường không có được cơ hội như vậy.

Tú bà vội vàng ngăn cản, nói:

- Lưu quản sự...

Lưu quản sự nói:

- Vội cái gì, ta động tới thân thể của nàng, ai biết ta động lên người của nàng chứ, người sẽ không đi ra nói lung tung chứ.

Trong mắt lộ có hàn quang bắn ra.

Tú bà vội vàng khoát tay nói:

- Thiếp thân biết điều, thiếp thân biết điều.

Lưu quản sự cũng không để ý tới nàng, thời điểm sắp chạm lên da thịt của Thường Hi, một con mèo trắng đã nhào lên, hung hăng cắn tay của hắn.

Lưu quản sự kêu lên đau đớn. Dốc sức liều mạng phát tay bỏ qua con mèo, thấy trên tay có vết thương, có máu chảy xuống, không khỏi giận dữ, quát:

- Làm thịt con súc sinh này cho ta.

Sau đó đuổi theo con mèo trắng, nhưng dáng người mập mạp của hắn, làm sao có thể đuổi theo con mèo linh hoạt chứ.

Tú bà vội vàng giúp đỡ đuổi bắt, trên mặt lại lại bị cao vài cái, có máu chảy ra, cho nên càng tức giận sôi người.

588. Chương 587: Trở Về.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 587: Trở về.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lưu quản sự ra lệnh cho tú bà, quát:

- Đi gọi người đến đây.

Hắn lúc này đã đứng ở cửa sổ, gian phòng kia tuy lớn, nhưng nếu nhiều người cùng nhau đuổi bắt, đương nhiên con mèo không tránh khỏi rồi.

Tú bà lập tức kịp phản ứng, gọi một đám nô bộc tới, không bao lâu đã dồn con mèo vào trong vách tường, lập tức trốn không thoát.

Lưu quản sự nói:

- Bắt lấy, lập tức bẻ gãy cổ ném ra bên ngoài.

Thường Hi khóc không ra nước mắt, giương nanh múa vuốt, meo meo gọi loạn, nhưng không ngăn cản được đám nô bộc tới gần.

Thời điểm này, mây đen trên bầu trời suốt mười ngày qua, đã bắt đầu tiêu tán. Một đạo linh quang bằng mắt thường có thể nhìn thấy, bay thẳng tới Phù Dong Viên ở góc tây nam thành Trường An.

- Các ngươi đang làm gì đó?

Một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên trong phòng, làm cho tất cả mọi người cả kinh, quay đầu lại chỉ thấy Thường Hi vốn đang nằm trên giường, vào lúc này đã ngồi dậy, một tay vân vê cái trán, trừ khuôn mặt có chút âm trầm ra, không có thêm dị trạng nào.

Con mèo trắng thừa dịp mọi người phân tâm, chạy ra khỏi vòng vây, nhảy vào trong ngực của Hồ Tâm Nguyệt.

Tú bà kinh hãi nói:

- Người... Người tỉnh.

Hồ Tâm Nguyệt uốn éo thân thể, miễn cưỡng nói:

- Tỉnh.

Toàn thân tản ra một cỗ khí tức lười biếng, làm cho nam nhân trong phòng phải ngây ngốc.

Lưu quân sự “Hừ” một tiếng, lạnh lùng nói:

- Xem như ngươi có vận khí tốt, nếu không tỉnh thì kéo ra bãi tha ma chôn rồi.

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm thóc, cho nên trong nội tâm của hắn rất phiền muộn, một khi Thường Hi tỉnh lại, thì hắn không bao giờ có khả năng đụng vào. Nhưng sau khi hội hoa xuân qua đi, còn sợ không có cơ hội sao?

Hồ Tâm Nguyệt thì cúi đầu vuốt ve con mèo trong ngực, nói khẽ:

- Tuyệt nhiên chớ sợ, mấy con chó dữ này không dám cắn người đâu..

Nhìn cũng không nhìn Lưu quân sự.

Lưu quân sự chỉ vào Thường Hi, cả giận nói:

- Người!

Quay người nhìn đám nô bộc kia, nói:

- Điều lui ra cho ta!

Sau đó từng bước tới gần Thường Hi, ánh mắt âm lãnh của hắn tựa hồ cũng không dám ngăn cản.

Hồ Tâm Nguyệt lại không sợ hãi, cười hì hì nói:

- Tuyệt nhiên, chớ dữ dám khi dễ chúng ta, người nói ta nên tìm ai cáo trạng bây giờ? Là vị tam hoàng tử điện hạ, hay là vị Trình công tử kia đây!

Bước chân của Lưu quân sự dừng lại, trên mặt âm tình bất định. Làm như thở ra một hơi. Nếu như đắc tội một đám hiền quý, cực kỳ không đáng, miễn cưỡng bài trừ tức giận trong lòng, đi ra cười cười nói:

- Thường Hi cô nương nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ không quấy rầy.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn, tương lai còn sợ không có cơ hội mài chết người sao?

Hồ Tâm Nguyệt nhìn hắn cười cười, nói:

- Đi thôi!

Tâm thần Lưu quân sự hoảng hốt một chút, phẩy tay áo bỏ đi. Tú bà hôm nay luôn luôn có ý sợ hãi với Hồ Tâm Nguyệt, dặn dò một tiếng cũng nhanh chóng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại một người một mèo, trong nội tâm Thường Hi kinh ngạc, nói:

- Cứ như vậy buông tha hắn sao?

Trong mắt của nàng, Hồ Tâm Nguyệt là người có thù tất báo.

Hồ Tâm Nguyệt cười cười nói:

- Làm sao có thể.

Màn đêm buông xuống, Lưu quân sự trở về báo cáo với “Ông chủ”, đột nhiên không biết có phải đầu vô nước hay không, hắn há miệng cắn lấy “Ông chủ”, bị người ta phất sức thật lớn mới kéo ra được, sắc mặt như màu đất, dập đầu xin tha không thôi. “Chớ dữ” căn chủ nhân thì có kết quả gì không cần phải nói, chẳng

những bị đuổi ra khỏi phủ, còn đánh gãy một chân, hấn thường ngày ngang ngược đắc tội vô số người. Lúc này dưới sự chà đạp của mọi người, ngay cả chó cũng không bằng.

- Như thế nào đi lâu như vậy?

Bỗng nhiên một âm thanh vang lên từ cửa sổ, nhưng mang theo vì phần ranh mãnh. Chẳng biết lúc nào, cửa sổ đóng chặt mở ra, một thiếu niên áo trắng ngồi ở cửa sổ, cười nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt trên giường.

- Hồ ly, người đang suy nghĩ cái gì đó, lại đi tính toán người ta sao, bội phục a!

Mặt mũi tràn đầy tán thưởng, nhưng trong lời nói rất chua ngoa.

Sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt phát lạnh, nói:

- Sói con, đánh bạc thì đánh bạc đi, ít nhiều chuyện.

Những ngày này Tham Lang một mực ở lại trong Phù Dong Viên, cho nên cũng biết được sự tồn tại của nhau, nhưng dù là gặp mặt lần đầu, người tu hành cũng không giống như người bình thường, tụ tập lại với nhau.

Tham Lang nói:

- Sao có thể gọi là nhiều chuyện, có náo nhiệt không xem thì phí quá, tương lai quay trở lại thiên giới nói chuyện với người ta, cũng có thể có đề mục ‘Tâm Nguyệt Hồ hại người không thành, bị người giết tiền lại cướp sắc, cũng mất đi tâm hồn thiếu nữ’.

Mặc dù hấn không biết trong thức hải của Hứa Tiên xảy ra chuyện gì, nhưng thấy biểu lộ của Hồ Tâm Nguyệt cũng đoán được đại khái.

- Ta thấy đầu của ngươi vô nước rồi, ngay cả bầy rập như vậy cũng không nhận ra, ai, thật sự là!

Hồ Tâm Nguyệt cười quyến rũ nói:

- Như thế nào, ghen sao? Đến đây, tỷ tỷ sẽ hò hét giúp ngươi nhé.

Mị pháp thi triển toàn bộ ra ngoài.

Tham Lang nhe răng cười nói:

- Vô dụng, ngươi đừng quên. Lão tử thế nào đi nữa cũng là thần tiên, ngươi nên chờ ta độ thiên kiếp lần nữa, lại đi ra câu dẫn ta mới được. Đúng rồi, nói cho ngươi biết tin tức, đạo hạnh của con rắn kia đã vượt qua ngươi rồi đấy.

Lời nói đã tận, người cũng biến mất theo âm thanh.

Sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt ngẩn ngơ, lẩm bẩm nói:

- Làm sao có thể.

Nàng vô cùng hiểu rõ người nọ, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy vượt qua mình!

Nhưng Tham Lang không có đạo lý nói láo để lừa gạt mình, trong nội tâm thở dài thật sâu, rõ ràng đã mạnh như thế rồi, không biết tại sao, động tình với nam nhân kia! Nữ nhân mạnh hơn nữa, chỉ cần động tình, thì tâm sẽ rơi vào trong tay của người khác, trở nên vô lực.

Nhớ tới nam nhân kia, nàng rất ảo não, sai lầm như thế, nàng mới không phạm phải.

Sau đó nằm vật lên trên giường lớn, cho dù tâm trí của nàng kiên định, nhưng luân hồi trong mộng cảnh, cũng làm cho thể xác và tinh thần của nàng mệt mỏi tới mức tận cùng.

Những cái... Tình yêu đáng chết kia.

...

Hứa Tiên về đến nhà, Phan Ngọc cùng Vân Yên đã chờ rất lâu rồi, vừa thấy hấn, đương nhiên vô cùng vui mừng. Sau đó oán trách hấn làm lỡ thời gian, làm cho các nàng chờ chực, hấn vội vàng nói xin lỗi một phen, tay miệng cùng sử dụng, cũng làm các nàng đang giận lại vui.

Nói tới mạo hiểm trong trường thi, cũng làm cho Hứa Tiên cực kỳ cảm thán, cầm chặt tay của các nàng, nói:

- Thật sự làm khó nhệ vị hiền thê. nguồn

Phan Ngọc nói:

- Thi Đình nên để chính người đi thi, những ngày này không thể lười biếng.

Hứa Tiên cười nói:

- Đó là đương nhiên.

Sau đó cũng nói tới chuyện xảy ra trong mộng cảnh, các nàng đều rất ngạc nhiên.

Nhưng Phan Ngọc cuối cùng lại định tính nói:

- Giác mộng thật buồn nôn!

Tán thán nói:

- Không hổ là Hán Văn, có thể nghĩ ra thứ lợi hại như vậy, đã bại địch nhân.

Hứa Tiên có biểu lộ như thế. Đối với Phan Ngọc có yêu cầu nghệ thuật cao với các câu truyện thì không lọt vào mắt của nàng. Bởi vì những câu chuyện này cho người bình thường xem, đại khái cũng không chịu nổi, nhưng nếu nhìn cốt truyện mà nói, kỳ thật cũng không tệ.

589. Chương 588: Hội Nguyên. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 588: Hội Nguyên. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Không nghĩ tới Vân Yên lại phản bác nói:

- Sao có thể nói là buồn nôn chứ? Rõ ràng là người không thích mà. Không hổ là phu quân, có thể nghĩ ra câu chuyện cảm động như vậy, cảm hóa được Hồ Tâm Nguyệt kia.

Hứa Tiên vò đầu một hồi, thứ nghệ thuật này, đúng là quá kỳ quái a.

Lúc này, Vân Yên quần quít lấy Hứa Tiên, muốn nghe những câu chuyện “Cảm động” kia.

Ái thê muốn nghe, đương nhiên Hứa Tiên không thể nói không đồng ý, ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của nàng, cũng kể lại. Vân Yên nghe vụn phần đầu nhập, thậm chí ngay cả khi Hứa Tiên tập kích chỗ mẫn cảm, cũng không phân thần rất lớn, nghe tới chỗ cảm động, thì chảy nước mắt liên tục, sau đó dùng ngực của Hứa Tiên lau nước mắt.

Hứa Tiên cho dù thực hiện được nguyện vọng trên người của Vân Yên, thì nguyện vọng này không thể thực hiện trên người Phan Ngọc được, nhưng không nghĩ tới, nếu Vân Yên sinh ra ở thời hiện đại. Nhất định cả ngày sẽ mặc đồ ngủ nằm trên ghế sa ***, một bên gặm hạt dưa, một bên xem phim truyền hình, trong phòng loạn thành một bãi, đúng là mẫu nữ nhân lười biếng lam việc nhà.

- Phu quân, người cười cái gì?

Hứa Tiên lắc lắc đầu nói:

- Không có gì.

- Cái kia, ta cảm thấy hơi đối, có thể ăn hạnh nhân không?

Hứa Tiên trầm mặc trong chốc lát, nói:

- Ăn đi!

Vân Yên hôn hẩn một cái, vội vàng xuống giường đi lấy hạnh nhân, sợ hãi bỏ qua thời gian nghe câu chuyện.

Hứa Tiên gối lên cánh tay, thấy nàng lật tìm trong tủ, thân thể tuyết trắng của nàng tỏa sáng trong bóng đêm, cái lưng bóng loáng và vòng eo thon gọn của nàng lúc này nổi rõ lên, móng ngọc cũng nâng lên cao, đùi ngọc thon dài thẳng tắp tới mắt cá chân, không thể tìm ra chỗ nào không đẹp.

Lúc này nàng kiễng chân lên, đang lục lọi ngăn tủ, có lẽ là do nàng tinh thông vũ đạo. Cho nên mỗi động tác của nàng uyển chuyển như đang nhảy múa, sau khi nàng tìm được liền hoan hô.

- Tìm được!

Xoay người lại.

Hô hấp của Hứa Tiên cũng dừng lại, cái yếm trên người của nàng đã sớm bị hẩn cởi xuống, trên người nàng chỉ còn lại mỗi cái quần lót trắng, ngọc phong theo những động tác của nàng rung động lên, còn đầy đà hơn so với thường ngày.

Vân Yên đang muốn quay trở lại giường, bỗng nhiên Hứa Tiên nói:

- Ta khát.

Vân Yên là người thông minh cỡ nào, lập tức biết được ý đồ của Hứa Tiên, nhịn không được lườm hẩn một cái, nói:

- Vâng, phu quân.

Liền dừng bước lại, sau đó cầm ấm trà rót một chén nước cho hẩn. Tuy không phải làm phu thê ngày một ngày hai, nhưng thân thể của nàng dưới ánh mắt sáng quắc của hẩn, cũng dần dần phát nhiệt, suýt nữa làm nước trà rơi vãi ra ngoài.

Lúc này, thời tiết đã ấm trở lại, cho nên không cần lo lắng nàng bị cảm lạnh, Hứa Tiên cũng thỏa thích thưởng thức thân thể động lòng người của nàng. Thấy Vân Yên bưng chén trà, trở lại bên giường, đưa tới bên miệng của Hứa Tiên. Hứa Tiên tiện tay tiếp nhận chén trà đặt lên đầu giường, kéo thân thể mềm mại của Vân Yên vào ngực, Vân Yên thét một tiếng kinh hãi, sau đó hai tay của nàng cũng ôm lấy tấm lưng rộng rãi của Hứa Tiên.

Mấy ngày sau đó, Hứa Tiên đem toàn bộ tâm tư đặt lên việc học, thẳng đến ngày yết bảng.

Phan vương gia cũng từ trong nhiều chuyện, ngồi nghiêm chỉnh, ngồi chờ trong sảnh đường. Phan Ngọc cùng Hứa Tiên đứng hầu một bên, nghe hẩn nói chuyện, Phan Chương có chút không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa. Cũng không phải công phu hàm dưỡng của hẩn không đủ, mà khoa cử lần này, thật sự là chuyện trọng yếu của thời cổ đại.

Đối với một cổ nhân mà nói, bốn cái vui của nhân sinh, ba cái sau cộng lại, cũng không thể nào vui sướng bằng việc tên đề bảng vàng cả.

Thời điểm này, cho dù trong nhà phú quý thế nào, nếu như đệ tử không thi đậu tiên sĩ, thì không có cách nào tiến vào hoạn lộ, coi như không có tiền đồ. Cho dù thế lực của bậc cha chú có lớn hơn nữa, cũng không thể làm gì khác hơn.

Cho nên vào thời cổ đại, mặc dù cũng có rất nhiều nha nội, nhưng không có được cái gọi là “Thái Tử Đảng”. Khoa cử là thứ có thể khiến một người nghèo khó một bước lên trời, cũng có thể đoạn tuyệt con đường phú quý của đại phiệt, cho nên không có người cổ đại nào dám khinh thường khoa cử cả.

Không cần mọi người chờ lâu, tin mừng đã tới trước cửa.

Trong đông đảo người hầu đang đứng chờ. Người kia tới trước lễ bái Phan vương, sau đó dâng tin mừng.

- Vương gia, công tử gia đã đậu rồi!

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc nhìn nhau cười cười.

Phan Chương tiếp nhận tin mừng, tuy đã biết kết quả, nhưng vẫn cẩn thận đọc một lần, Phan Ngọc không chỉ có tên bên trong, còn là đầu bảng, cho nên giành được danh hiệu “Hội nguyên!” Như vậy, cách thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên cũng chỉ còn kém một bước mà thôi, không khỏi cảm thán trong lòng.

- Đứa nhỏ này quả nhiên không có làm ỉn thất vọng.

Phan Ngọc đã sai người ban phần thưởng cho người báo tin vui, mỉm cười nhìn Phan Chương, nói:

- Phụ vương!

Phan Chương dẫn dò:

- Qua tháng sau là tới thi Đình, người không thể buông lỏng chủ quan mới được. Hai ngày này trước nghỉ ngơi một chút, sai người đốt pháo mừng đi.

Phan Ngọc nói:

- Hải nhi hiểu được. Tin mừng của Hán Văn còn chưa tới, không bằng chờ một chút đi!

Phan Chương liếc nhìn qua Hứa Tiên, thấy bộ dáng của hắn tràn đầy tự tin, gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt!

Tiểu tử này từ trước đến nay ở trong vương phủ, đã không để ta vào mắt. Nếu như không tới, thực sự vừa vặn làm hắn mất mặt, giết uy phong của hắn. Lúc đó xem như nắm lợi khí trong tay, nếu như Hứa Tiên có thể ỉn sở dụng, chắc hẳn trong triều không còn ai là đối thủ của mình cả.

Mọi người cùng chờ, ánh mắt không khỏi rơi vào người của Hứa Tiên, âm thầm suy đoán vị Hứa công tử này có khảo trúng hay không.

Sắc mặt Hứa Tiên như thường, hắn tin tưởng dựa vào tiêu chuẩn của Vân Yên, sẽ không làm hắn thất vọng. Trong trường hợp đó qua trong chốc lát, chưa thấy người mang tin mừng tới, chỉ thấy mặt trời lên cao, mọi người không khỏi có chút ít nghị luận với nhau.

Phan Chương từ trên ghế thái sư đứng dậy, vỗ vỗ vai của Hứa Tiên, lời nói thâm thía:

- Hiền chất, nếu như không có nóng lòng, sớm ở trong phủ chuẩn bị, lần sau thi lại là được. Cũng không cần về Hàng Châu, lưu lại trong kinh, ta sẽ giúp người.

Lời này vốn không nên nói trước mặt của nhiều người, nhưng trong nội tâm Phan Chương vui sướng, cho nên bấp chập nhiều chuyện như vậy, làm cho người chung quanh nghe được cũng hâm mộ không thôi, đường đường là Vương gia chính miệng hứa hẹn thì không tởi chút nào.

Hứa Tiên khom người nói:

- Đa tạ vương gia dạy bảo!

Như thế nào cảm giác nhạc phụ đại nhân của mình có chút cảm giác đặc ý. nguồn (.)

Phan Ngọc cũng nhìn ra tâm tư của Phan Chương, không khỏi nói:

- Phụ vương!

Hơi có chút oán trách.

Đúng lúc này, nghe ở ngoài cửa có tiếng náo động lớn, Phan Ngọc liền hơi cười rộ lên, Hứa Tiên cũng thở ra một hơi.

Lúc này thi Hội gần hai trăm người, trong hai trăm người này, đương nhiên Phan Ngọc ở vị trí đầu não. Mà thứ tự của Hứa Tiên ở phía sau, xếp hạng ngoài trăm người, đây cũng là kết quả Vân Yên cố ý gây nên.

590. Chương 589: Hội Nguyên. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 589: Hội Nguyên. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thứ nhất không muốn tranh đoạt cái gì với Phan Ngọc, lại sợ thời điểm thi Đình, trình độ kém quá lớn, sẽ làm cho người ta hoài nghi.

Trong mắt người ngoài, khoa cử là chuyện rất gian nan, hận không thể đem hết toàn lực mới có thể may mắn đạt được, nhưng nó lại nằm trong tầm khống chế của Vân Yên, chênh lệch trong đó không thể tính theo lẽ thường.

Phan Ngọc vung tay lên, lập tức trong phủ tiếng chiêng trống pháo nổ vang lên động trời, lâm vào trong biển vui vẻ. Phan Ngọc khảo trúng, nô bộc hộ vệ trong phủ đều có thưởng.

Phan Chương thấy Hứa Tiên khảo trúng còn vui vẻ hơn chuyện mình khảo trúng, không khỏi lắc đầu thở dài. đọc truyện mới nhất tại .

...

Hứa Tiên ngồi trước bàn sách, tay trái nắm đang chống đầu, tay phải đang nhanh chóng viết lên giấy, sau khi viết xong đưa cho Vân Yên, Vân Yên xem gật đầu nói:

- Không sai biệt lắm.

Hứa Tiên lộ ra nụ cười vui vẻ, lại nghe Vân Yên nói:

- Nếu như tiêu chuẩn này, đến lúc đó nói thân thể của mình không được khỏe, phát huy không tốt là được, chắc hẳn không ai miệt mài đâu.

Hứa Tiên vô lực gục đầu xuống ban. Rên rĩ nói:

- Vậy cũng là không sai biệt lắm sao?

Vân Yên cười thò tay sờ sờ đầu Hứa Tiên, ôn nhu nói:

- Không bị nhìn thấu chẳng phải là tốt rồi sao? Nếu thời điểm thi Đình làm thơ, chỉ cần phụ quân phát huy như lúc bình thường, có lẽ sẽ đền bù những thứ khác.

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Thơ ah!

Nếu có trong ba trăm bài thơ Đường là tốt rồi, nếu như không có... Hứa Tiên liền ngồi thẳng lên.

- Cố gắng!

Lúc chạng vạng tối, nắng chiếu đỏ vàng chiếu vào trong nhà, nường theo tiếng gió, trong phòng vẫn còn sáng đèn.

Vân Yên đang vôn vè tóc, nhìn qua Hứa Tiên, ánh mắt dần dần phiêu hốt.

Hứa Tiên hỏi:

- Minh Ngọc vẫn chưa về sao?

Thấy bộ dáng này, Vân Yên không chút phản ứng.

- Đây!

Vân Yên cũng khôi phục tinh thần lại, ứng tiếng nói:

- Dự tiệc, cũng không lâu như vậy a.

Nắng trời chiều chiếu xuống, càng phát hồng nhuận phơn phớt.

Hứa Tiên gật gật đầu tỏ vẻ hiểu, sau đó vươn tay xoa bóp mặt của Vân Yên, lộ ra nụ cười ranh mãnh, nói:

- Nhìn thấy vi phu, có phải không kìm lòng nổi không, đừng có gấp, trời sắp tối rồi! Đến lúc đó... Hắc hắc!

Biểu hiện của Hứa Tiên lúc này vô cùng tục tĩu.

Vân Yên đang muốn trả lời, một bóng dáng xuất hiện trong phòng, Vân Yên kinh ngạc nói:

- Người trở về! Sao quá trễ vậy!

Sau khoa cử, Phan Ngọc cùng Hứa Tiên thu được vô số thiệp mời, trừ dự tiệc cũng là dự tiệc, cho dù là tiến sĩ cũng bằng, hay bằng hữu cũ ở kinh thành, chớ không phải đợi nàng ăn. Tiệc thì tới buổi trưa là xong rồi, nghỉ ngơi một chút lại nghe hát. Sau đó buổi tối lại bắt đầu ăn.

Lúc ban đầu Hứa Tiên còn mang theo nàng cùng đi, nhưng sau khi Hứa Tiên khảo nghiệm qua mấy buổi tiệc, hẳn là người vốn ưa thích cá thịt, lúc này trông thấy đã buồn nôn, hơn nữa cho dù la đi tới yến tiệc nào cũng có người mời hẳn làm thơ. Hắn liền dứt khoát lưu trong nhà học bổ túc bài học, toàn bộ giao cho Phan Ngọc đi ứng phó.

Phan Ngọc ôm cánh tay dựa vào cửa, hoài nghi nói:

- Các người thật sự đang học tập sao?

Đối với Hứa Tiên không chịu đi cùng mình, có chút oán niệm nho nhỏ. Từ trong tay móc ra một tấm thiệp màu vàng, bỏ trên bàn nói:

- Buổi tối có đi khôn?

Trên thiệp mời viết lên ba chữ lớn Phù Dong Viên, Hứa Tiên mở thiệp mời ra xem xét, không khỏi nhàu mày.

- Phẩm hội hoa xuân?

Lắc lắc đầu nói:

- Hay là thôi đi.

Cho tới bây giờ hắn không cách nào tiếp nhận, thân thể một đám nữ tử bị bán như hàng hóa, hơn nữa từ đó tìm niềm vui. Nhưng hắn cũng hiểu, mình không phải là chúa cứu thế, không có khả năng cứu vớt tất cả người bất hạnh trong thiên hạ, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Vân Yên tán thành nói:

- Đúng vậy a, đó cũng không phải là nơi tốt gì, hay là không đi tốt hơn!

Phan Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không muốn đi.

Bởi vì buổi tối nàng cũng phải đi một mình, nên không muốn đi. Đến gần Hứa Tiên, cúi người xuống, hôn hắn thật sâu, sau đó mùi rượu trong miệng của nàng tràn ngập miệng của Hứa Tiên, xen lẫn hương thơm đặc biệt của nàng, một ít phiến ngọc thạch bị đầu lưỡi của nàng đưa vào trong miệng của Hứa Tiên, lúc này mới ngẩng đầu lên. Ra lệnh:

- Không cho phép nhổ ra, chờ một lát trả lại cho ta!

Hứa Tiên ngậm lấy phiến “Tứ ngọc” kia, đối với trả thù của nàng hắn cũng có chút bất đắc dĩ, thuận thể ôm nàng vào ngực, nói:

- Buổi tối ta không đi đâu! Người đi trước nghỉ ngơi một chút!

Sau đó ôm ngang nàng đặt lên giường.

Phan Ngọc nằm ở trên giường, cảm giác say tràn ra, không bao lâu đã ngủ đi. Đợi cho nàng hoàn toàn từ trong say ngủ tỉnh lại, sắc trời đã hoàn toàn tối hẳn, có chút mơ mơ màng màng uống một bình nước, rửa mặt mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Nàng sửa sang lại quần áo đôi chút, hỏi:

- Thực sự không đi? Chỉ đi xem thôi.

Lại hấp dẫn hẳn nói:

- Thường Hi cũng lên đài đấy.

Hứa Tiên nói:

- Nàng không quan hệ với ta.

Phan Ngọc ôm cổ Hứa Tiên từ phía sau, nói vào bên tai của hắn:

- Thường Hi không phải ời người đi sao? Nếu như Hán Văn người muốn, ta có thể mua lại giúp người, chỉ có một lần, ta sẽ không chú ý.

Khóe miệng Hứa Tiên giật nhẹ, cười khan nói:

- Dù sao đến lúc đó nhất định sẽ đổi ý.

Phan Ngọc nói:

- Nhất định sẽ không, ta là người nhỏ mọn như vậy sao?

Vân Yên cười nói:

- Đúng vậy a, người nào không biết, Phan công tử là lớn nhất, nhưng mà, nếu như không đổi ý, vậy nhất định sẽ hối hận!

Phan Ngọc không đếm xỉa tới, nói:

- Đã hối hận qua một lần. Vốn mua người nào đó nên xem hàng trước, kết quả trừ mò mẫm hào phóng ra, một chút chỗ dùng cũng không có.

- Phu quân, người xem nàng!

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Tốt, tốt, Minh Ngọc, ta thực không muốn đi, người đi đi.

Phan Ngọc bắt đắc dĩ nói:

- Vậy được rồi!

Thần sắc biến đổi nói:

- Nhưng mà, hôm qua ta nghe được một ít lời đồn kỳ quái.

Hứa Tiên nói:

- Cái gì? nguồn

Phan Ngọc nói:

- Trước đó một thời gian ngắn, chính là thời điểm khoa cử, Thường Hi dường như sinh bệnh!

Vân Yên nói:

- Sinh bệnh thì có cái gì kỳ quái!

Phan Ngọc nói:

- Nghe tiếp đã biết rõ, tuy Phù Dong Viên phong tỏa tin tức, nhưng gần đây vẫn có một ít tiếng gió truyền ra, bệnh trạng là ngủ mãi không tỉnh lại! Thỉnh rất nhiều đại phu cũng không có kết quả, cuối cùng mới tự mình tỉnh lại.

Hứa Tiên nhún nhún vai nói:

- Quái bệnh trong thiên hạ nhiều vô số, vốn nói không rõ ràng, hơn nữa nói không chừng Thường Hi cô nương cố ý giả bộ bệnh, muốn trốn tránh phẩm hội hoa xuân này.

Phan Ngọc sờ sợi tóc, nói:

- Chuyện này xác thực nói không rõ cái gì. Nhưng ta còn chưa nói xong đây! Còn có một việc, so với chuyện này con thú vị hơn! Hán Văn, người cũng đã biết ông chủ của Phù Dong Viên là ai?

...

Bánh xe cuồn cuộn, dọc theo đường đi hướng về Phù Dong Viên.

Hứa Tiên nhíu mày suy tư về chuyện vừa rồi Phan Ngọc nói ỉnh nghe, tên đại quân gia của Phù Dong Viên kia, gần đây lại dĩ hạ phạm thượng, cần lấy chủ của mình, nghe đồn nói là tâm điên. Hơn nữa Thường Hi mê man và tỉnh lại.

591. Chương 590:

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Chính là hai tin tức lớn nhất trong kinh thành, kỳ thật không coi là cái gì. Trong thành Trường An không thiếu nhất chính là các loại tin đồn.

Phan Ngọc lại dùng hai tin tức này, chấp vá ra một ít nội dung, cuối cùng đưa ra kết luận.

- Con hồ ly kia rất có thể ẩn thân ở trong Phù Dong Viên đấy, hơn nữa có chút ít quan hệ với Thường Hi.

Hứa Tiên cũng không thể coi thường, cho nên cùng đi với Phan Ngọc.

Phan Ngọc vỗ vỗ tay của Hứa Tiên, nói:

- Không cần lo lắng, không phải nàng đã phát thệ qua rồi sao? Nhưng mà, nếu như có cơ hội, Hán Văn người nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, bắt con hồ ly kia lại.

- Ân?

Phan Ngọc híp mắt, nói:

- Đối thủ như vậy, nhất định không có hy vọng giết rồi, so với lời thề hư vô mờ mịt, thì phải tin cậy thủ đoạn của mình lớn hơn, chỉ có bắt nàng trong tay, mới tính toán tiêu trừ tăng tai họa ngầm này.

Hứa Tiên ho khan hai tiếng, nói:

- Cái kia... Minh Ngọc!

- Cái gì?

- Biểu lộ của người vừa rồi rất âm u đấy.

Sau khi Hứa Tiên xuống xe ngựa. Cũng không khỏi sợ hãi thán phục một tiếng, nói:

- Nhiều người như vậy!

Phù Dong Viên vào lúc này, khắp nơi treo đèn màu, còn sáng hơn cả lần trước tới đây, đem cái cái Phù Dong Viên nho nhỏ này chiếu sáng như ban ngày. Đặc biệt là tòa Tử Vân Lâu cao sừng sững này, lại có cung khuyết tô điểm trên bầu trời, rất xa hoa. Trong lúc nhất thời, cả ngôi sao trên bầu trời cũng ảm đạm

xuống. Người đi lại trên đường phố như thoi đưa, tiểu thương hai bên mời gọi sinh ý nghiêm nhiên là cảnh tượng phố xá sầm uất.

Phan Ngọc cười nói:

- Cái phẩm hội hoa xuân này là đại thịnh hội lớn nhất trong kinh thành đấy, luôn luôn rất náo nhiệt, hiện tại đi vào còn hơi sớm, chúng ta tùy tiện dạo chơi đi!

Hứa Tiên gật đầu xác nhận, hai người theo dòng người, bắt đầu đi dạo. Hơi lạnh gió đêm thổi qua mặt hồ, người qua lại như nước chảy, ý sảng khoái toát ra từ tận đáy lòng. Hứa Tiên cũng tạm thời suy nghĩ trong nội tâm, dung nhập vào trong không khí vui chơi.

Khóe môi của Phan Ngọc mỉm cười, nhẹ lay động quạt giấy, mà hần, trong nội tâm cũng bình yên.

Biến người đi lại như thủy triều, bỗng nhiên một người tiến lên. Hỏi:

- Xin hỏi các hạ có phải là Hứa công tử.

Hứa Tiên quay đầu, hỏi:

- Người là?

Sắc mặt của người nọ vô cùng vui vẻ, nói:

- Bằng hữu ngài đang tìm ngài ở khắp nơi.

Hứa Tiên buồn bực nói:

- Bằng hữu của ta?

Trong kinh thành hần không có người quen gì, chẳng lẽ là Kim Thánh Kiệt hoặc là Triệu Tài Tử? Bọn họ ở nơi này, hần tuyệt đối không kỳ quái.

Người nọ có chút lúng túng nói:

- Ta cũng không nhận ra vị bằng hữu kia!

Khoa tay múa chân nói:

- Chỉ biết là tiểu công tử vô cùng tuấn mỹ, bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, hần bắn tiếng, nếu ai có thể tìm được ngài, đều được thưởng một ngàn lượng bạc!

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Một ngàn lượng!

Chỉ là tìm người, cho dù Kim Thánh Kiệt sợ rằng cũng không chà đạp bạc như thế! Mà nghe hần miêu tả, tất nhiên không phải Kim Thánh Kiệt.

Thời điểm này có mấy người nữa đi lên, nhao nhao nói:

- Ngài chính là Hứa công tử a!

Trong mắt có kim quang lóe lên.

Người nọ phát hiện Hứa Tiên đầu tiên, lập tức lộ ra thần sắc cảnh giác, nói:

- Chư vị, các ngươi tìm nhầm người, đây là bằng hữu của ta.

Nhưng biểu hiện của hần giống như người khác thiếu nợ của hần, cho nên những người khác cũng không thuận theo, không buông tha, một ngàn lượng, cũng không phải số lượn nhỏ.

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, nhớ tới vài ngày trước đó, mình ột tiểu tử túi tiền, nhưng bởi vì tướng mạo của Tham Lang vô cùng khắc sâu trí nhớ của người khác. Nhưng hần không ngờ tới, tiểu tử kia bây giờ vẫn còn ở trong Phù Dong Viên, nghe khẩu khí còn vô cùng rộng rãi phóng khoáng, đang do dự muốn đi gặp hần hay không.

Phan Ngọc hỏi:

- Người nói vị công tử kia, bây giờ đang ở đây sao?
- Trong đồ phùng, đang ở trong đồ phùng, ta có thể mang hai người các người đi!
- Hứa công tử rõ ràng là ta phát hiện ra trước!
- Là ta. Là ta mới đúng! Hứa công tử, người nên chứng nhận cho chúng ta.

Một đám người lập tức ồn ào lên, sau đó càng có thêm nhiều người tìm kiếm Hứa Tiên tìm tới, loạn thành như ong vỡ tổ.

Hứa Tiên không sợ người khác làm phiền, hét lớn một tiếng.

- Đứng cái, dẫn đường đi!

Một đám người nhanh chóng đua nhau dẫn đường.

Vì vậy, trên đường đi có kỳ cảnh xuất hiện, bên người của Hứa Tiên cùng Phan Ngọc, có mười mấy người vây quanh, gạt đám người đi ra vào trong đồ phùng. Hơn nữa số lượng người đi theo tuyệt đối không ít, đợi đến lúc tiếp cận đồ phùng, đã vượt qua trăm người, hơn nữa người chung quanh xem náo nhiệt, hạo hạo dang dang đi tới đồ phùng, người qua đường thì ghé mắt, không biết xảy ra chuyện gì!

Hứa Tiên có chút bất đắc dĩ, tiền có thể thông thần, quả nhiên không giả.

Gác cổng là một đôi sư tử đá to lớn thật sự không phải là tầm thường, chúng được sơn màu vàng kim, ngụ ý chính là chiêu tài tiến bảo. Giương mắt nhìn qua, trên đầu có bốn chữ Kim Câu Đồ Phùng.

Phan Ngọc giới thiệu cho Hứa Tiên:

- Trong kiến trúc cao nhất của Phù Dong Viên có nuôi một đám ca cơ vũ nữ, chính là Tử Vân Lâu, kiến trúc lớn nhất chính là Kim Câu Đồ Phùng này! Ta vốn định mang người đi nhìn một chút, chúng ta đi vào thôi!

Hứa Tiên đi vào trong đó, mới biết Phan Ngọc nói quả nhiên không sai. Cái đồ phùng này tuyệt đối không chật hẹp như trong tưởng tượng của hắn, ngược lại có cảm giác rộng lớn không có giới hạn. Mấy trăm bàn lớn trong đại sảnh đầy người, càng ngăn cách thành rất nhiều khu vực.

Trừ bài mạt chược chín ra, thì tất cả các phương thức đánh bạc khác nhau đều có, càng có lục bác, trò gieo xúc xắc, nhét đĩa, đạn cờ, cờ vây, mã xâu, đặt cửa, Hứa Tiên tuyệt đối không nghĩ tới trong Phù Dong Viên có nhiều cách đánh bạc như vậy, khoa trương nhất, chính là giữa khu đất trống của sông bạc, lại có chọi gà, đấu dê mèn, đấu chó... Cách cờ bạc đủ mọi hình thức, tuy bị ngăn cách, nhưng vẫn nghe được không ít tiếng huyền oán.

Trong tràng cũng không phải chỉ có tiếng người huyền oán, âm thanh gà gáy chó sủa trộn lẫn bên trong. Bên cạnh mỗi tấm bảng đều có nhiều người vây lại, trên mặt hi vọng ắp ắp không giống nhau, nhưng tất cả đều nung theo màu sắc của con xúc xắc trên bàn, tùy thời biến ảo thành các loại màu sắc. Có tiếng vui mừng và tuyệt vọng, hay là trái lại, nhân mạng ở nơi này, có thể vứt bỏ tùy ý.

Làm cho Hứa Tiên có loại cảm giác, nhân gian muôn màu, ở chỗ này có thể nhìn thông thấu.

Trong đó ở chung quanh một cái bàn, nhân số vây quanh nhiều gấp mười lần bàn khác, hơn nữa có xu thế càng ngày càng nhiều.

...

Khi chung xúc xắc mở ra, tất cả mọi người không tự chủ được phát ra âm thanh giống như thờ dài, giống như ghen ghét, giống như kinh ngạc! Rất nhiều tiếng cảm thán tập hợp lại với nhau sẽ biến thành tiếng âm ầm, trùng trùng điệp điệp đập vào trái tim của nhà cái. Nhìn thấy đồng ngân phiếu trên bàn, xác thực đều đặt mười điểm a.

Điểm số ba khóa xúc xắc này là ba ba bốn, cộng lại vừa đúng mười điểm, chính là gấp mười lần a!

592. Chương 591: Đánh Bạc. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 591: Đánh bạc. (2)

Người của nhà cái đầy mồ hôi, vừa lạnh vừa ướt, lại nói không ra lời. Chuyện này mỗi ngày trên sông bạc đều phát sinh, hắn cũng sớm nhìn thấy nên không trách được. Nhưng vấn đề là, đối diện với khách nhân thắng ba mươi lăm lần, cái này không có ý nghĩa là mấy chục lượng bạc, mà là một con số đáng sợ, hai mươi bảy vạn lượng bạc.

Mà thiếu niên trên bàn, đang mỉm cười uống rượu, bộ dáng không thèm để ý số tài sản của mình tăng lên gấp mười, lưỡi biếng thúc giục nói:

- Nhanh lên, nhanh lên! Hội hoa xuân cái gì đó sắp bắt đầu rồi đấy..

Bộ dáng mỉm cười híp mắt, so với hào khí lúc này thì không thích hợp.

Nhà cái lau lau mồ hôi trên trán như không nghe thấy, hắn đã là nhà cái thứ tư, trong Kim Câu Đồ Phường này có cả ngàn cao thủ cờ bạc, hắn cũng là người có số má, trước đó hắn không đặt tiểu tử này trong mắt, muốn biết hắn chơi tiểu xiếc gì, cũng tuyệt đối không thừa nhận vận khí của tiểu tử này bá đạo như vậy!

Thiếu niên này đã đổi bảy cách chơi, muốn tiểu tử này bại một lần, chỉ cần tùy tiện một hồi cũng đủ để thiếu niên này hiện nguyên hình, bởi vì thiếu niên này mỗi một lần đều đánh bạc tất cả tài phú trong tay. Chỉ cần thất bại một lần là thu lại tất cả. Nhưng dường như hy vọng này của nhà cái rất xa vời.

Lúc này ở cửa ra vào có tiếng huyên náo lớn, rất nhiều khách nhân tiến vào trong sông bạc, thần sắc thiếu niên này khê động, nhảy dựng đứng lên mặt ghế, thấy Hứa Tiên trong đám người, nói:

- Đây, ở chỗ này!

Nhà cái nhân cơ hội này thở ra một hơi, nhìn về phía phương xa thở hỗn hào hỗn hển, chờ chỉ thị.

Hứa Tiên tách đám người bên cạnh Tham Lang ra, cau mày nói:

- Tìm ta có chuyện gì?

Nhìn thấy thiếu niên tuần mỹ này tìm mình, hắn dò xét không tìm ra được chút điểm khác thường nào cả.

Tham Lang làm như nhìn thấu suy nghĩ của Hứa Tiên, mỉm cười chỉ chui vào ngân phiếu trên bàn. Nói:

- Đây, đừng nói như thế, đồng này mỗi người một nửa.

Hắn tiện tay, ném một nửa ngân phiếu cho Hứa Tiên, sông bạc lập tức xuất hiện sóng trào nho nhỏ.

Thì ra Hứa Tiên vốn cho rằng là vui đùa, không nghĩ tới hắn lại chia một nửa, nhìn thấy ngân phiếu trên bàn, thở dài nói:

- Không cần, người chơi đi.

Quay người muốn đi.

- Ah!

Mọi người sợ hãi thán phục một tiếng, thiếu niên này muốn phân tiền mỗi người một nửa, đã đủ rung động! Mà người này vậy lại thuận miệng buông tha cho, chuyện này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ. Tham Lang cũng hơi sững sờ, trên mặt vui vẻ càng đậm, quả nhiên không hổ là người tu đạo.

Nhưng thật ra Hứa Tiên căn bản không có chú ý tới mệnh giá của ngân phiếu, thẳng đến khi Phan Ngọc ghé vào lỗ tai hắn nói con số, Hứa Tiên cũng kinh ngạc một chút, lại nghe người chung quanh nghị luận, ánh mắt ngưng tụ, rơi vào người của Tham Lang, thiếu niên này nhất định không phải người bình thường, cần phải lưu ý quan sát một chút.

Tham Lang kéo ống tay áo của Hứa Tiên, nói:

- Người đi, ta bị người ta giết người diệt khẩu thì làm sao bây giờ? Chờ ta lại thắng thêm chút tiền, mua lại Thường Hi đồ bỏ đi kia, đến lúc đó chúng ta cũng chia mỗi người một nửa!

Lời này vừa ra, chúng tân xôn xao.

Hứa Tiên lại bất vi sở động, hàm hồ ứng một tiếng, đứng nguyên tại chỗ cũ, đem tất cả lực tập trung nhìn lên người của Tham Lang.

Rồi sau đó tiếp tục đánh bạc, Tham Lang không chút do dự quán triệt thắng lợi của hắn, ngân phiếu trên bàn tiếp tục dâng lên.

Hứa Tiên lại nhú mày, từ đầu tới đuôi, dùng nói pháp lực trên người của Tham Lang, ngay cả võ công cũng không có. Hắn tin tưởng khoảng cách gần như vậy, bất luận pháp lực chấn động gì, đều chạy không khỏi cảm ứng của hắn, chỉ điểm này, dù là Địa Tiên cao hơn hắn một cấp, cũng không được.

Ý nghĩa tình huống hôm nay. Đối phương căn bản không thi triển bất cứ pháp thuật gì, thật sự giống như dựa vào vận khí thắng tới bây giờ, vấn đề là, điều này có thể sao?

Tham Lang mặc cho Hứa Tiên dò xét, trong nội tâm cười thầm, đúng là hắn chưa từng sử dụng một tia pháp thuật gì, mà chỉ dựa vào vận khí duy trì tới bây giờ.

Tham Lang chính là đệ nhất tinh của Bắc Đẩu, chủ họa phúc, xứng quý giáp lâm, cho nên hắn có khả năng điều khiển vận khí. Thân là thiên thần, cho dù không sử dụng pháp lực, vận khí của hắn phạm nhân không địch nổi. Trong đánh bạc cấp thấp thế này, chỉ cần hắn muốn thắng, đối mặt với phạm nhân, căn bản không có khả năng thất bại.

Đợi cho số ngân phiếu trên tay của Tham Lang biến thành hơn một trăm vạn, đó chính là con số mà bất cứ lão bản sòng bạc nào cũng phải thất cổ tự tử, tay của nhà cái không nhịn được mà run lên.

Tham Lang ngáp một cái, nói:

- Làm sao vậy, chẳng lẽ vào trong sòng bạc chỉ có thể thua, không thể thắng sao?

Những đồ khách khác cũng bắt đầu nhao nhao lên.

Rốt cục có người chen lấn đi ra, sắc mặt âm lãnh nhìn qua Tham Lang, nói:

- Không biết huynh đệ là thần thánh phương nào!

Tuy mặt hắn không biểu tình, nhưng tâm đã nhỏ máu, vừa rồi hắn còn chần chờ một chút, tổn thất đã tăng thêm mấy phần!

Nhưng tên Tham Lang này thật quá mức, quá không kiêng nể gì cả. Hứa Tiên càng không hiểu thấu, vận khí của tên này quá nghịch thiên a.

Tham Lang thu ngân phiếu trên bàn lại, tùy tiện vung tay lên nói:

- Đi, lần sau lại trò chuyện, không cần đưa tiền.

Tham Lang tràn ngập mê hoặc tươi cười với lão bản sòng bạc đang sững sờ. Lập tức phản ứng lại, giận tím mặt nói:

- Người muốn chạy đi sao?

Tham Lang nhảy lên lông mi, cao giọng nói:

- Như thế nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn đánh cuộc? Ta ngược lại nguyện ý phụng bồi a.

Sau đó hạ giọng nói với Hứa Tiên:

- Ngươi nên bảo hộ ta đấy!

Hứa Tiên rất im lặng, nói:

- Chính ngươi xông họa, nên tự mình phụ trách cho tốt! Minh Ngọc, chúng ta đi thôi!

Khi tu vi của hắn càng thâm sâu, đối với tiền tài cũng từ từ nhạt đi, mấy mươi vạn lượng bạc nếu đặt ở trước kia, xác thực là thứ đồ vật có thể đánh động tâm của hắn, hiện tại có nhìn thấy, cũng cứ như vậy!

Phan Ngọc mỉm cười vỗ vỗ vai của Tham Lang, nhìn lão bản kia nói:

- Vị công tử này là bằng hữu của ta!

Trong nội tâm lão bản cả kinh, đương nhiên hắn nhận ra Phan Ngọc, nếu nàng đã nói như thế, chính mình không thể làm csi gì rồi, nhưng cũng thở ra một hơi, sòng bạc bị người ta cuốn đi nhiều bạc như thế, trách nhiệm này cho dù thế nào hắn cũng không đủ sức gánh vác, nhưng muốn hắn đang ở trước mặt nhiều người như thế, đùa nghịch thủ đoạn gì đó càng khó khăn hơn, Phan Ngọc chịu xuất đầu với hắn mà nói, cũng là một lối thoát. Trở về báo cáo với ông chủ cũng có thể dựa vào.

Ba người đi ra khỏi sòng bạc, Tham Lang đuổi người, nhìn Phan Ngọc nói:

- Xem như ngươi giúp ta giải quyết phiền toái này, ta cũng không so đo chuyện ngươi vỗ vai của ta.

Về mặt của hắn cần ăn đòn, nhưng làm hắn ngoài ý muốn là, Phan Ngọc lại không thêm để ý, cười nói:

- Không cần đa tạ đâu.

Lúc này, một cái hoa đăng bay lên bầu trời, sau đó là ngàn vạn đạo ánh sáng chói mắt, hấp dẫn lực chú ý của nhiều người.

Phan Ngọc nói:

- Sắp bắt đầu!

593. Chương 592: Hội Hoa Xuân

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 592: Hội hoa xuân

Nhìn Tham Lang nói:

- Vị công tử này, nếu như không chê, đi cùng chỗ với chúng ta nhé.

Tham Lang nói:

- Ta cũng đang có ý này.

Vì vậy ba người liền đi vào Tử Vân Lâu, Hứa Tiên cùng Phan Ngọc dần dần rơi lại phía sau.

Hứa Tiên nhìn qua Tham Lang ở phía xa xa, nói khẽ với Phan Ngọc:

- Minh Ngọc, sao ngươi mang hắn theo, tuy còn không nhìn ra cụ thể, nhưng tiểu tử này không đơn giản a!

Tham Lang quay đầu lại phát phát tay nói:

- Ân, Ân, không đơn giản cái gì chứ!

Hứa Tiên nói:

- Khó có được khi ta hạ giọng nói chuyện, phiền toái ngươi giả bộ như không nghe thấy cái gì là được rồi.

Tham Lang nói:

- Ah!

Phan Ngọc nói:

- Đương nhiên là phải mua lại Thường Hi ah! Đây là chuyện ngươi hứa hẹn với chúng ta lúc nãy, bằng không thì chẳng phải là biến thành nói chuyện không giữ lời sao, vừa vặn có thể tiết kiệm một khoản tiền, có cái

gì không tốt. Năm mươi vạn lượng, cho dù thế nào cũng là kẻ có tiền, cũng không có khả năng có người đi tranh với chúng ta.

Tham Lang lại quay đầu, nói:

- Cái gì năm mươi vạn lượng?

Hứa Tiên nói:

- Không phải bảo người giả bộ không nghe thấy sao, hơn nữa cái gì gọi là ‘ năm mươi vạn lượng ’, không phải vừa rồi người mới nói sao, trong đó có một nửa của ta!

Tham Lang tươi sáng cười cười. Phối hợp với dung mạo siêu nhất lưu biến thành rạng rỡ hơn, nói:

- Lừa người, làm sao có thể cho người, dù sao vừa rồi không có chừng từ a.

Duỗi một ngón tay ra.

- Cho dù đi quan phủ cũng không thắng đâu!

Hứa Tiên: “...”

Tham Lang lại cười rất tươi sáng, nói:

- Không cần bày ra biểu lộ như vậy, chỉ nói đùa thôi!

Hứa Tiên quay đầu nhìn Phan Ngọc, nói:

- Ta muốn làm thịt hắn!

Đẹp trai cái gì, quả nhiên là ghét nhất.

- Bớt giận, bớt giận!

Sau đó có tiếng pháo vang lên, biểu thị hội hoa xuân đã bắt đầu, nhưng địa phương tổ chức hội hoa xuân không phải trong Tử Vân Lâu.

Lúc này trăng sáng trên cao, quần tinh ứng nguyệt, phản chiếu ánh sáng lên mặt sông Khúc Giang, cũng theo sóng nước phập phồng.

Ở bên cạnh bờ có đỗ rất nhiều thuyền hoa, chỉ chờ khách nhân lên chập ních, mới bằng lòng rời bến, giá tiền so với ngày thường cao hơn không chỉ gấp mười lần. Mặc cho khách nhân bất mãn thế nào, cũng không cách nào dao động quyết tâm kiếm lời của chủ thuyền.

Hứa Tiên ba người đứng bên cạnh bờ sông, nhìn qua dòng người hối hả trên bờ sông, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ hội hoa xuân này diễn ra trên mặt nước? Nhiều người như vậy chẳng lẽ đều tới “Phẩm hoa” sao?

Phan Ngọc giải thích nói:

- Phẩm hội hoa xuân đều tổ chức trên sông, hàng năm vào thời điểm này có ca múa long trọng, đại đa số người cũng chỉ tới thưởng thức ca múa. “Phẩm hoa” chỉ là thứ áp trục mà thôi

Hứa Tiên gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi, cười nói:

- Thuyền tới, người đã chuẩn bị cho tốt chứ!

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Đó là tự nhiên! Chúng ta đi thôi, có lẽ đã đến!

Lúc này, sâu trong mặt sông, một chiếc thuyền lớn có trang trí nhiều lồng đèn huy hoàng từ từ chạy tới, thân tàu ước chừng tầng lầu cao ba tầng, so với những thuyền nhỏ khác, giống như người trưởng thành và trẻ con, toàn bộ thuyền nhỏ đều tránh né, di chuyển qua bên cạnh bờ hồ, cầu thang bằng gỗ đã đưa xuống bờ, lúc này mới khiến người ta thấy rõ, tất cả đèn lồng trên thuyền đều có viết chữ “Phan”, làm cho vô số người ngựa đầu quan sát.

Tham Lang cũng phải nhìn về phía Phan Ngọc, nói:

- Người họ Phan?

Trên mặt sông không thiếu các loại thuyền lớn, nhưng đều là Phù Dong Viên tổ chức thuê cho khách quý, ngày này không cho phép có thuyền khác lọt vào, nhưng chiếc thuyền trước mặt này, rõ ràng là của tư nhân.

Phan Ngọc gật đầu nói:

- Tại hạ Phan Ngọc.

Làm như nhận ra nghi hoặc của hắn, cười nói:

- Cũng chỉ là thuê thuyền kiếm tiền mà thôi, trên đất của người khác, không nên phá hư quy củ của người ta! Xin hỏi công tử họ gì.

Tham Lang cười ha hả, nói:

- Không cần khách khí, bảo ta “Đỗ Thánh” là được rồi, có phải rất chuẩn xác hay không! Ha ha ha!

Cái này rõ ràng là phá hư quy củ, xem ra thân phận của Phan Ngọc này trong dân gian vô cùng hiển quý, chỉ nhưng không biết Hứa Tiên làm quen ra sao, quan hệ dường như rất thân a!

Hứa Tiên nói:

- Người ‘ha ha ha’ cái rầm à, ngay cả tên ứng phó tạm thời cũng không có.

Tiểu tử này rất quý dị, còn không bằng hận không thể nói ra mình là “Ta là người thần bí” đấy chứ.

Tham Lang cũng không để ý phản nản của Hứa Tiên. Cực kỳ chăm chú nhìn Phan Ngọc nói:

- Phan công tử!

- Cái gì?

- Cầu bao ta a!

Tham Lang buông tay nói:

- Ta kiếm tiền quá phiền toái! Người xem ta cũng xem như có vài phần tư sắc, ít nhất cũng đẹp trai hơn tên Hứa Tiên này.

“Ba” một tiếng, Hứa Tiên nhú mày, bàn tay lớn đã vỗ vào ót của Tham Lang.

- Ít nói mê sảng cho ta, người cũng được xem là nam nhân à!

Tham Lang sờ sờ đầu nói:

- Như vậy, ân cứu ta của người lần trước xem như báo xong, ai, hình như là ta có hại chịu thiệt.

Phan Ngọc khẽ mỉm cười nói:

- Vậy thì thật không khéo, ta đã bao Hứa Tiên này rồi. Lại nói Đỗ Thánh công tử thân gia trăm vạn, thiên hạ lớn cũng có thể đi ngang a.

Tham Lang nói:

- Nói không chừng thoảng cái đã xài hết, ngày mai lại lấy một đồng tiền đi mua bánh nướng trên đường đấy!

Phan Ngọc nói:

- Nếu là như vậy, ta ngược lại có thể chu toàn một hai.

Hứa Tiên thở than, quái nhân như vậy cũng chỉ có Phan Ngọc mới ứng phó được a!

- Chúng ta lên thuyền thôi!

Đợi cho ba người leo lên thuyền lớn, thuyền lớn lại một lần nữa chạy vào sâu trong sông lớn.

Gợn sóng phập phồng, dần dần rời xa ngọn đèn dầu cạnh bờ, trên mặt nước lại có ánh lửa lập lòe, mỗi một ánh lửa đều là con thuyền lớn, nước chảy bèo trôi cùng đi về một hướng.

Thuyền đi một hồi, dường như không có phương hướng, bỗng thấy có một thuyền hoa tách ra, thuyền lớn cũng điều chỉnh đầu thuyền, đi về một hướng có pháo hoa. Bỏ sóng trăm biển mà đi.

Phan Ngọc nói:

- Pháo hoa kia chính là chỉ dẫn phương hướng cho các con thuyền đấy.

Quả nhiên, trong giây lát sao, lại có một đoàn pháo hoa xuất hiện trên bầu trời.

Rốt cục, hai mắt của Hứa Tiên tỏa sáng, nhìn thấy trên mặt nước có ánh lửa, bay thẳng lên bầu trời đêm.

Hứa Tiên nói:

- Đến rồi!

Địa phương tổ chức phẩm hội hoa xuân chính là trên mặt sông, mấy chiếc thuyền lớn dùng khóa sắt tương liên với nhau, đậu cùng một chỗ, hình thành một cái ban công, cực kỳ rộng lớn. bốn phía của ban công có màn che, chỉ thấy ánh sáng loáng thoáng.

Đài cao bốn phía. Vô số thuyền tụ tập lại, có một đồng lửa mà Hứa Tiên nhìn thấy lúc này. Ở giữa tiếng người ồn ào, náo nhiệt giống như phố xá sầm uất, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy còn có rất nhiều thuyền đang đi tới đây.

Thuyền lớn đi tới, lại bị vô số thuyền nhỏ ngăn cản, hai chiếc thuyền nhỏ treo hai đèn lồng màu đỏ đi tới bên cạnh thuyền lớn, cao giọng hỏi:

- Xin hỏi phía trên là Phan công tử phải không.

Phan Ngọc ứng một tiếng, liền thấy hai chiếc thuyền nhỏ đi trước mở đường, tạo thành một lối đi, lam cho thuyền lớn tới gần đài cao.

594. Chương 593: Mua Hoa. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 593: Mua hoa. (1)

Hứa Tiên lúc này mới chú ý tới, trên mặt nước có rất nhiều thuyền nhỏ qua lại giữa các thuyền lớn, duy trì trật tự, chắc là Phù Dong Viên an bài, còn có người đang lấy hàng hóa từ các thuyền nhỏ, đang chào hàng khách trên thuyền.

Trên thuyền lớn đã chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ, bong thuyền đã sớm dọn xong tiệc rượu và thức ăn rồi

Hứa Tiên ngẩng nhìn bốn phía, không khỏi bội phục tâm tư của chủ nhân Phù Dong Viên này, trên mặt nước rộng rãi như thế, có khả năng dung nạp số người còn nhiều hơn Tử Vân Lâu gấp mười lần, hình thành thanh thế này, cho dù là mấy quan to hiển quý tụ tập với nhau cũng chưa chắc được như vậy, an bài như thế cũng rất sáng tạo.

trên ban công, trong mây đen, bỗng nhiên xuất hiện ngàn vạn tiếng rít, giống như trạm canh gác, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, nhìn thẳng về phía chân trời. Âm thanh này dừng lại trên không trung một lúc, sau đó nổ tung, lại có hàng loạt âm thanh khác xuất hiện tiếp đó, tách ra ngàn vạn đóa hoa khói đủ màu sắc.

Tiếng người trên mặt nước ngừng lại đôi chút, toàn bộ mọi người ngửa đầu nhìn qua, hoa mắt thần mê vào trong đó.

Dù sao kiếp trước của Hứa Tiên đã nhìn thấy biểu diễn pháo hoa còn sôi động hơn màn này gấp nhiều lần, nhưng cũng phải cảm thán, chỉ nhìn thấy pháo hoa này, không khỏi nhớ tới một người, không biết nàng lúc này ở nơi nào. Lại càng không biết, nàng vào lúc này cũng giống như mình, đang ngắm pháo hoa.

Trong số đông đảo thuyền nhỏ ở tít ngoài xa, một chiếc thuyền nhỏ lẻ loi trên mặt nước.

Một tiểu nữ hài mặc đạo bào đứng ở đầu thuyền. Nắm chặt hai đấm, trừng to mắt, phát ra âm thanh tán thưởng.

- Oa, sư phó, thật xinh đẹp ah!

Người được nàng gọi là một nữ đạo sĩ xinh đẹp đang mặc đạo bào màu vàng, không có lên tiếng, mái tóc xanh rối tung, đang ôm đầu gối ngửa mặt lên trời, ngắm pháo hoa.

Nghe tiểu nữ hài nói như vậy, nữ đạo sĩ mỉm cười nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Về sau không cần nói, ta không mang theo người đi ra, cả ngày lẩm bẩm cái gì sư thúc sư thúc.

Duỗi ra bàn tay trắng nõn thử thấm một chút nước sông mát lạnh.

Tiểu nữ hài phát ra âm thanh khen ngợi từ nội tâm:

- Sư phó tốt nhất, sư phó, người gần đây trở nên đặc biệt tốt! Cũng không ép Duẩn nhi luyện công.

Ngư Huyền Ky giương mắt nói:

- Trước kia ta không tốt sao?

Con người như lưu ly thấu triệt.

Duẩn nhi lấp bắp nói:

- Cái này... Cái kia... Cũng không phải không tốt!

Rốt cục vẫn không nói ra những lời nịnh nọt như phàm nhân!

Ngư Huyền Ky giơ tay lên, ngón tay giữa bắn ra một giọt nước, ôn nhu nói:

- Ah, vậy sao, khi trở về phải sao chép Đạo Đức Kinh một trăm lượt.

- Không muốn ah, sư phó!

Ngư Huyền Ky vẫn nhìn bầu trời đêm, chuyện ở nơi đây, vô cùng hung hiểm, nếu có thể, ta cũng muốn cho người nhìn ngắm thêm mấy đợt pháo hoa.

Đợi cho pháo hoa tiêu tán đi Mọi người phục hồi tinh thần lại, mới phát giác chẳng biết ban công từ lúc nào, đã hạ xuống.

Mọi người không khỏi hoan hô một tiếng, nhìn lên trên đài, dưới ánh trăng sáng, có rất nhiều cô nương xinh đẹp, oanh oanh yến yến, xinh đẹp muôn phương, mỗi nữ tử trong tay đều cầm một món nhạc khí, đứng dưới ánh trăng, lộ ra nét cực kỳ phong nhã. Có rất nhiều nữ tử xinh đẹp đang tụ lại với nhau so với pháo hoa còn muốn đẹp mắt hơn.

Từ đó có một nữ tử đi ra, đi tới bên cạnh thuyền, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói:

- Thiếp thân là Yêu Yêu, đại biểu Phù Dong Viên hoan nghênh chư vị đại giá quang lâm!

Khi nói ra những lời này, những nữ tử sau lưng của nàng khẽ hành lễ. Sóng âm cuộn cuộn, truyền khắp bát phương, lọt vào tai cực kỳ to rõ, nữ nhân này cũng biết võ công.

Hứa Tiên hí mắt tìm kiếm Thường Hi trong đám người, nhưng lại không thu hoạch được gì, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến. Tham Lang ở bên cạnh lại liếm liếm bờ môi. Lộ ra vui vẻ không hiểu.

Yêu Yêu trên đài cũng nói ra những lời chọc cười làm cho không khí thêm náo nhiệt, nàng nhiệt tình khôi hài, hơn nữa còn mang theo chút hương vị hài hước lịch sự, cho nên làm ọi người cười lên, hào khí cũng tăng lên cao trào.

Sau đó là màn ca múa biểu diễn của các vũ nữ, cộng thêm lời lẽ chọc cười của nghệ nhân hài, nghệ nhân tạp kỹ, khúc nghệ đại sư khúc kịch. Cơ hồ tất cả loại hình biểu diễn thời cổ đại đều có ở đây, làm cho người hiện đại như Hứa Tiên xem cũng thấy mãn nhãn, hào khí ở đây náo nhiệt còn hơn cả ngày tết, ít nhất không có thêm phần quảng cáo.

Trước mỗi lần biểu diễn, đều do nữ tử “Yêu Yêu” kia lên đài giới thiệu chương trình, không khác gì MC của đời sau.

Trong bất tri bất giác, trăng đã lên cao, hào hứng của khách mời đã được điều động lên cao trào.

Lần này Yêu Yêu lại lên đài, khoe miệng mỉm cười, sau khi ngắm nhìn bốn phía, nói:

- Kế tiếp, chính là phẩm hội hoa xuân mà chư vị đã chờ lâu! Chắc hẳn có khách quý mới tham gia lần đầu, không hiểu quy tắc trong đó, tiểu nữ tử sẽ giới thiệu thêm một lần! Kế tiếp sẽ là phẩm tỷ muội chúng ta thay nhau biểu diễn, nếu chư vị hợp ý người nào đó, chỉ cần quăng hoa hồng trong tay ra, đến cuối cùng đếm số lượng, ai nhiều hoa ai ít hoa, tỷ muội chúng ta cũng chia thành Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa!

Chớp chớp mị nhãn nói:

- Nếu có ai quăng cho tiểu nữ tử, tiểu nữ tử thực sự vô cùng cảm kích! Kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của ngài!

Dưới đài âm âm trầm trầm trò khen ngợi. Có người hét lên:

- Cần gì nói tới kiếp sau, tối nay muốn người làm trâu làm ngựa rồi đấy.

Tới thời điểm này, những lời thô tục như thế cũng không có vẻ đột ngột, dẫn tới rất nhiều âm thanh cộng minh.

Âm thanh này tới từ trên thuyền lớn, cũng không phải khẩu âm của kinh thành. Phan Ngọc giải thích nói:

- Đại khái là phú thương từ xa tới kinh thành! Hàng năm tới thời điểm này, nơi đây sẽ tụ tập rất nhiều phú thương đại phú đại quý, chơi gái mua kỹ nữ chỉ là thứ tiếp theo, đấu phú mới là chuyện quan trọng hơn, chờ một chút người sẽ hiểu thôi. nguồn (.)

Yêu Yêu trên đài cũng không có xấu hổ, mà khẽ mỉm cười nói:

- Vậy phải xem tiền vốn của công tử như thế nào đã.

Hiểu ý nghĩa của lời này, tên phú thương kia cười ha hả.

- Nơi đây đúng là dung tục.

Nhưng Hứa Tiên có chút thờ dãi, thời điểm này, chỉ so quyền thế phú quý, thi từ ca phú nên nhét vào trong quần lót đi. Nếu như thời điểm này ở kiếp trước, những nữ tử sắp sửa biểu diễn kia, há không phải là cái nữ nghệ sĩ trong làng giải trí sao, mà Yêu Yêu này đại khái là nhân vật chính dùng để lãng xê. So với kiếp trước hoặc tiềm hoặc ẩn, nhưng ở đây là ghi giá công khai, nhưng không biết con số là bao nhiêu thôi.

Nhân gian chỉ đạo, đi đến cực điểm. Cũng không quá đáng như thế mà thôi, xưng là cực lạc, nhưng cũng là biển khổ, cũng chỉ có tự biết. Khó trách những tiên nhân mờ ảo kia, có thể phát ống tay áo, liền không thêm để ý, tiêu sái thành tiên mà đi.

Hứa Tiên chợt nhìn thấy ánh mắt ân cần ở bên cạnh, quay đầu lại đã thấy Phan Ngọc đang dùng đôi mắt trắng đen phân biệt rõ ràng nhìn mình, làm như đang hỏi: ‘ như thế nào? ’

595. Chương 594: Mua Hoa. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 594: Mua hoa. (2)

Hứa Tiên mỉm cười lắc đầu, ý bảo không ngại. Hiểu rõ bằng lực lượng của mình, thì không cách nào thay đổi nhân gian chỉ đạo. Cho nên trong nội tâm khoan khoái hơn nhiều, công danh lợi lộc, mây khói thoáng qua, cũng không có gì đáng lưu luyến. Nhưng đây phải xem ánh mắt của ai mới được, so sánh với hồng trần vạn tượng, tuy hơi mật mù, nhưng cũng có lý do để kiên trì.

Chung quanh đài cao có rất nhiều thuyền nhỏ, có người đang dùng hoa mẫu đơn đỏ tươi chào bán, đang mời chào khách trên thuyền, mỗi một đóa lại hơn mười lạng. Loại hoa này không phải khách nhân bình thường có thể mua được, đại bộ phận đều bán trên các thuyền lớn quyền quý.

Hứa Tiên chú ý tới, cái tên phú thương vừa nói chuyện với Yêu Yêu đã bỏ hơn ngàn lạng, mua một trăm đóa hoa, đại khái muốn quăng cho Yêu Yêu kia, gã bán hoa sai vật kia hét lên:

- Lưu lão bản mua một trăm đóa hoa.

Phàm là người mua trên trăm lạng, sẽ có người hét lên như thế! Nhưng lại dẫn tới rất nhiều âm thanh cười nhạo từ bốn phía.

- Ta tưởng là thằng nào giàu có, thì ra cũng chỉ là hai lúa hủ lậu nghèo kiết xác mà thôi!

- Ha ha, nghèo kiết hủ lậu thì chưa hẳn. Keo kiệt thì nhất định rồi.

Tên phú thương kia lúc này lớn tiếng cười nhạo những người mua ít, dẫn tới rất nhiều người không vui. Tên phú thương kia mới phát hiện thuyền lớn ở chung quanh, bất luận chiếc nào cũng dùng hơn ngàn lạng để mua, sắc mặt lập tức đỏ bừng, vội vàng bỏ thêm ngàn lạng mua tiếp, khí thế lập tức thu liễm hơn rất nhiều.

Hứa Tiên không khỏi lắc đầu, mua những đóa hoa này không có nửa phần tiền lời, cũng không sinh ra lợi nhuận, không giống như đầu giá, mua được thứ mình yêu thích, mua hoa thì chỉ có tổn thất chứ không lấy được gì. Loại tiêu hao này, cũng chỉ là mặt mũi mà thôi.

Phan Ngọc lại cười nói:

- Hẳn bị người ta đào hố chôn rồi!

Nàng một giải thích, Hứa Tiên mới hiểu được, đại bộ phận chung quanh thuyền lớn cũng không phải ai cũng là đại phú đại quý, cũng có rất nhiều phú hộ cùng thuê một chiếc thuyền, đồng dạng mua hoa là mấy người thậm chí hơn mười người hùn lại, cho nên tổn hao bình quân không tính là lớn.

Thời điểm này, một chiếc thuyền bán hoa nhỏ đã đi tới bên cạnh thuyền lớn của Phan gia, gã sai vật trên thuyền cao giọng hỏi:

- Chư vị công tử cần mua hoa không!

Phan Ngọc nói:

- Chúng ta mua năm trăm đóa.

Gã sai vật vui vẻ ra mặt, cao giọng hét lên:

- Được rồi, Phan công tử mua hoa năm trăm đóa hoa!

Trên thuyền lớn lập tức đưa một cái giỏ xuống, trong đó có ngân phiếu, gã sai vật cũng mang hoa bỏ vào bên trong.

Số lượng này cũng không phải là nhiều. Nhưng tuyệt đối không tính là ít, cho nên bị rất nhiều người nhìn chăm chăm vào.

Đại nhân vật trong kinh thành đều biết, vị Phan gia công tử này tuy giao du bốn phương, nhưng không phải là người háo sắc, giống như là vì tu luyện võ công, không cần suy nghĩ nhiều, nhưng tiếng gió lớn như thế cũng chỉ có Mỹ Cơ bên cạnh tam hoàng tử mới làm ra được, Phan Ngọc cũng mặc cho người ta truyền bá.

- Lương công tử mua ngàn đóa hoa.

Tiếng hét lên này làm cho tất cả mọi người cùng nhìn lại.

Hứa Tiên lúc này mới chú ý tới bên kia có người quen, là Lương vương phủ Lương Liên. Thuyền lớn của Lương gia cách đó không xa, nhưng bởi vì Hứa Tiên trên thực tế chưa thấy qua Lương Liên vài lần, cho nên không nhận ra hẳn. Chỉ thấy trên thuyền lớn của Lương gia cũng không lạnh lẽo như của bọn họ. Mà là bày một cái bàn tròn lớn, chung quanh ngồi đầy khách mời, nhao nhao đón ý nói đùa với Lương Liên.

Một tên khách giáp của Lương gia, nói:

- Thì ra Phan vương phủ cũng không gì hơn cái này, ta thấy nên lấy quạt che mặt lại. đọc truyện mới nhất tại .

Một tên khách ất của Lương gia, nói:

- Điều sinh hoạt trong hai vương phủ của kinh thành, tại sao chênh lệch lớn như thế chứ, người từ đồng quê lên à.

Một tên khách nhân binh của Lương gia, nói:

- Vừa nhắm mắt trốn mắt, một vạn lượng bạc chưa tới, hách ~!

Hứa Tiên nhìn Lương Liên đang đóng đưa cây quạt, mang theo ánh mắt khinh thường cừu thị nhìn sang. Châm chọc nói một câu:

- Thật đúng là bất hiểu mà, chẳng phải lão ba của hần đang nằm trên giường bệnh hay sao?

Hần còn nhớ rõ trong nội dung cốt truyện, Lương vương phủ sẽ cho người tới nhờ mình xem bệnh, nhưng vẫn xa ngút ngàn dặm không tin tức, cho nên cũng quên luôn chuyện này, hôm nay đột nhiên nhớ tới, lên tiếng châm chọc hiểu tâm của Lương Liên, cảm hoài không thôi.

Phan Ngọc che miệng cười cười, giải thích:

- Ta còn chưa nói cho người nghe, Lương vương phủ gần đây đi tới Giang Nam thỉnh hòa thường, đã chữa tốt cho Lương vương rồi.

Hứa Tiên trầm ngâm nói:

- Hòa thượng?

Đúng là vận số của Lương vương chưa tận, cho nên mạng không đi vào tuyệt lộ.

Lương Phan hai nhà bất hòa, mọi người ở kinh thành đều biết rõ, cho nên rất ít khi có qua lại với nhau, mọi người nhìn về phía thuyền lớn của Phan gia, xem Phan Ngọc ứng đối như thế nào.

Phan Ngọc hỏi Hứa Tiên nói:

- Hán Văn, người cảm thấy thế nào!

Hứa Tiên nhún nhún vai, đang muốn nói “Cũng được a!”, bỗng nhiên có người hét lên.

- Hứa Tiên Hứa công tử mua một vạn đoá hoa!

Hứa Tiên chậm rãi quay đầu lại, đã thấy Tham Lang vẻ mặt vui vẻ nói:

- Trừ vào phần của người.

Nơi đây cũng yên tĩnh lại một chút, ở chỗ này có thể xuất ra mười vạn lượng bạc đã ít lại còn ít, nhưng có thể cầm mười vạn lượng bạc ra đổi nước lá môn thì còn ít hơn. Hứa Tiên không cần nhìn, cũng biết biểu lộ ngốc trẻ của Lương Liên bên kia, trên thực tế, biểu lộ của Hiểu Tiên cũng gây ngốc một lúc, chợt hóa thành cười khổ, quả nhiên là thế, mười vạn lượng bạc a.

Tên sai vặt ở trên thuyền nói:

- Hứa... Hứa công tử, ngài thật muốn... Một vạn đoá hoa?

Hứa Tiên đương nhiên không nhận rồi, nhưng hần không thể nói ra khỏi miệng được, chuyện này là một cơn gió lớn thổi tới. Nhưng cũng chỉ là gió lớn mà thôi, gạt đầu nói:

- Ân, một vạn.

Tham Lang lười cười nói, đặt ngân phiếu mười vạn vào trong cái giỏ lớn, gã sai vặt tiếp nhận ngân phiếu, sau đó nhanh chóng bảo tên sai vặt khác đưa đi.

Rất nhiều thuyền lớn nhỏ tới từ khắp nơi tụ về, thật vất vả mới gom đủ hơn vạn đoá hoa, bày trên đầu thuyền, trên thuyền lập tức có hương hoa khắp bốn phía.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy ánh mắt của mọi người nóng rực, Phan Ngọc cười nói:

- Hán Văn, số hoa này của ngươi có thể chọn ai là khôi thủ đấy, bởi vì ngươi áp ai thì người đó thắng chắc.

Một vạn đoá, tuyệt đối là con số thay đổi cần khôn.

Hứa Tiên vẻ mặt không quan tâm hơn thua, thản nhiên nói:

- Chẳng có gì.

Dưới ánh trăng mờ ảo. Một thân ảnh phiêu linh như mộng hiện ra, đang múa ống tay áo của mình dưới trăng, giống như tiên tử trên cung khuyết hạ phàm, làn váy thật dài và tay áo sà xuống đất.

Thân ảnh ôn nhu cúi đầu nhẹ nhàng, nhưng không có người nào thấy được biểu lộ của nàng, nhưng dáng người lung linh của nàng phiêu phiêu dưới trăng. Giống như trong tích tắc, là một ngàn năm đã trôi qua, tiếng đàn không rõ từ nơi đâu vang lên, thân ảnh của nàng cũng rung động theo tiếng đàn, một chút, một tia, giống như một bức tượng, một bức tượng vĩnh hằng có sinh mạng.

Đây mới thực sự là múa dưới ánh trăng.

596. Chương 595: Tâm Niệm.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 595: Tâm niệm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: truyện copy từ

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đủ loại biểu diễn vừa rồi, vào lúc này giống như khói thoảng qua, mờ ảo tiêu tán, trong mắt mọi người chỉ còn thân ảnh của nàng, tình ý cuộn cuộn, cảm xúc theo đó phập phồng.

Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh,

Lục cung phần đại vô nhan sắc.

Dịch:

...

Một cười trăm đẹp nở đua,

Sáu cung phần nhạt, son mờ, kém duyên.

...

* Đây là trích đoạn Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, miêu tả sắc đẹp của Dương Ngọc Hoàn, chính là Dương quý phi. nguồn (.)

Dương Ngọc Hoàn cười cười, nhưng dung mạo của nàng vào lúc này không lộ ra, cũng đã tươi đẹp che hoa thơm cổ lạ. Dung nhan không hiện. Nhưng lại tuyệt đối là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành. Đang tiếng hoa khôi, tuyệt không có nửa phần may mắn.

Hứa Tiên lại chú ý tới, đem toàn bộ tâm thần nhìn vào thân hình của Thường Hi, muốn tìm ra một tia dị thường, nhưng hoàn toàn không có kết quả. Vừa rồi Thường Hi từ trên trời rơi xuống, đó chính là nhờ bóng

tôi che dấu dây thép, trừ thứ đó ra, những điểm khác hoàn toàn không có gì che dấu, cũng bởi vì hắn chưa quen thuộc với Thường Hi. Nhưng hồi tưởng lại chuyện đêm hắn tới tìm Thường Hi lần trước, đúng là có một ít dị thường.

Không khỏi nhìn về phía Phan Ngọc bên cạnh, nàng am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện, hơn nữa còn kết giao với Thường Hi nhiều hơn một ít.

Phan Ngọc khẽ lắc đầu, tỏ vẻ khoảng cách quá xa, không nhìn ra mảnh khoe gì cả. Hứa Tiên cũng dứt khoát tĩnh hạ tâm lai, thưởng thức kỹ thuật nhảy uyển chuyển của Thường Hi, nếu thật là hồ ly, sẽ có ngày ló đuôi ra ngoài thôi. Nhưng hắn còn chút do dự, có nên theo như lời của Phan Ngọc nói, tiên hạ thủ vi cường. Hắn và Hồ Tâm Nguyệt có ước hẹn trong mộng không xâm phạm nhau trong một thời gian, nếu như hắn xuất thủ trước, thì hắn đã phá hư ước định.

Nhưng nếu Hồ Tâm Nguyệt thật sự giả trang Thường Hi, thì Thường Hi chân chính ở nơi nào, không thể nào hại nàng được. Công việc như vậy, hắn nói cái gì hắn cũng không làm.

Ánh trăng mờ mờ, điệu múa cuối cùng. Sau khi yên tĩnh một lát là tiếng vỗ tay như sấm rền.

Sau khi Thường Hi thi lễ lui xuống đài, ánh mắt dường như ngưng thần nhìn về phía Hứa Tiên một cái.

Sau đó dưới ánh đèn dầu lại bay lên không trung. Trên đài cao, những nữ tử vừa biểu diễn xếp thành hàng, tiếng vang vang lên rập rập, đột nhiên tiếng chiêng vang lên với tư cách chung kết.

- Keng...

Phẩm hội hoa xuân, vào lúc này xem như chính thức bắt đầu.

Yêu Yêu cao giọng nói:

- Chư vị khách quý, thỉnh ngắm hoa mẫu đơn a! Đừng quên ngắm cho ta đấy.

Những thuyền nhỏ đi bán hoa mẫu đơn vừa rồi, lúc này đi thu lại hoa mẫu đơn trên tay của khách nhân, mọi người đã sớm có lựa chọn trong lòng, cho nên cầm mẫu đơn trong tay và tên của người được chọn đưa cho gã sai vặt, đưa lên lầu thuyền, chất đống trước mặt nữ tử được chọn. Sau đó liên tiếp có hoa xuất hiện, thật sự là “Tặng người hoa hồng, tay lưu dư hương!”, nhưng tiêu tiền chẳng khác gì nước đổ lá môn.

- Hứa công tử, không biết ngài muốn chọn ai?

Hứa Tiên mắt to quét qua, đang định bảo gã sai vặt phân bình quân ra, đã thấy dưới chân một nữ tử chỉ có rải rác mười đóa hoa, nói là nữ tử, kỳ thật mới mười bốn mười lăm tuổi thôi, xem như là nữ hài. Trên mặt còn có tàn nhan nhàn nhạt, mặc dù cũng được xem là tú lệ, rõ ràng còn mang theo nét ngây thơ. Vừa rồi nàng biểu diễn quá kém, cho nên mới có kết quả như thế này, trên mặt vẫn còn cười vui miễn cưỡng, nhưng bộ dáng giống như sắp khóc lên.

Cho dù ở trong thanh lâu, nhưng giai cấp cũng rất sâm nghiêm, mà thành tích trên phẩm hội hoa xuân, trực tiếp quan hệ tới địa vị của nữ tử trong Tử Vân Lâu sau này. Nếu như là hoa khôi giống như Thường Hi, cũng có vốn liếng chiến đấu với tú bà, nếu như là người thấp nhất, chỉ có thể nói khổ không thể tả.

Trong nội tâm Hứa Tiên thở dài, chỉ một tay, nói:

- Đem hoa này cho nàng đi!

Gã sai vặt ngẩn người, cười nói:

- Hứa công tử thật sự là hảo tâm a!

Sau đó cất cao giọng nói:

- Hứa công tử tặng hoa Vũ Lộ cô nương, một vạn đóa!

Lời này vừa ra, toàn trường xôn xao. Tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ quảng hoa cho Thường Hi để chiếm được hảo cảm, nhưng không nghĩ lại lựa chọn như vậy.

Phan Ngọc nói:

- Ta cũng vậy!

Một vạn năm ngàn đóa hoa dễ dàng đưa ra ngoài như vậy, mà Vũ Lộ cô nương kia, kinh hỉ nhìn sang, trong mắt tràn đầy lòng cảm kích. Trên mặt xuất hiện nét đỏ ửng, không biết là hưng phấn hay ngượng ngùng, trong lòng của nàng, tối nay Hứa công tử sẽ mua nàng rồi! Nàng vốn là người đứng cuối cùng, chỉ trong chớp mắt, đã tiếp cận Thường Hi ở vị trí đầu não, tuy khoảng cách lập tức bị kéo xa, nhưng cũng không đứng cuối, ít nhất tối nay đã không lo.

Nhưng trong lòng của Hứa Tiên không chút vui mừng nào, tình cảnh này không phải thứ hấn nguyện ý nhìn thấy. Tất cả mọi người cười vui, hấn lại cảm thấy bi ai. Đây cũng là nguyên nhân hấn không muốn tới, hấn có thể nhẹ nhõm cứu vớt một phạm nhân, nhưng đối mặt với sự thật đen tối này. Hấn lại bất lực. Với khả năng của mình rốt cuộc có thể cứu được bao nhiêu người, cứu hết được không? Hôm nay chính mình cứu giúp, chẳng qua chỉ có một người mà thôi.

Hấn có thể thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, hấn có thể vào nước cứu người không tiếc tánh mạng, hấn cũng có thể viện thủ cho Thường Hi khi nàng cần cứu giúp, nhưng không hơn, không cách nào làm được như những anh hùng trong điện ảnh và manga, có thể làm chỉ l đã kích tội phạm, cũng không thể cứu được tất cả người bất hạnh.

Hứa Tiên không nghĩ tới, nếu như mình có được năng lực cải biến những chuyện này thì tốt.

Tham Lang vỗ vỗ vai của Hứa Tiên, cười nói:

- Như thế nào, nhìn trúng nàng sao?

Phan Ngọc nhìn ra tâm sự trong lòng của hấn, khuyên giải nói:

- Bây giờ chúng ta có công danh trên người, tương lai ra làm quan, cũng nhiên hơn một phần sức lực!

Hứa Tiên gật gật đầu, tỏ vẻ minh bạch.

Đáng tiếc, trên thế giới này, có lẽ thiện lương sẽ mang tới ôn hòa, mà bản thân của người thiện lương sẽ cảm thấy vô lực và cô độc, thậm chí sẽ bị người ta trách móc nặng nề, giống như chuyện hấn làm không được thập toàn thập mỹ thì đó chính là chuyện xấu xa nhất trên đời. Giống như thời điểm hấn vào nước cứu người, còn phải cân nhắc tới cảm thụ của thân thích và quần chúng vây xem, chẳng phải là quá bất cận nhân tình sao? Người thiện lương đi hướng đơn giản trực tiếp. Những người phức tạp thì hơn phân nửa sẽ đứng trên bờ nhìn xem, ai rất cao quý, không cần giải thích cũng biết.

Trong nội tâm của hấn tràn ngập bi ai, cho nên khát vọng với ý chí tăng lên tận cùng. Nhân cách phụ trong thức hải vốn yên lặng, lúc này lại rung rung lên. Rất nhiều trí nhớ lã lăm như sóng cồn truyền vào trong thần hồn của hấn, xuất hiện trong thức hải của Hứa Tiên. Những hình ảnh lã lăm và quen thuộc, nhưng lại quán triệt một cố ý chí cường đại, loại ý chí này không thể nào hình dung được, chỉ cảm thấy giống như trong bóng tối hỗn độn, mở ra một cánh cửa ánh sáng.

Nếu như phải hình dung, thì nó từ bi giống như phật gia, là đạo đức của đạo gia.

597. Chương 596: Đấu Giá. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 596: Đấu giá. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Là “Vi thiên địa lập tâm, sống vì dân lập mệnh, vì thánh kế tuyệt học, vì muôn đời khai mở thái bình.” của nho gia. Đúng là cố ý chí này, lúc trước mở Địa Phủ, Đông Nhạc Đại Đế thành tựu Thiên Tiên nghiệp vị.

Cổ ý chí cường đại này khiến cho tất cả mọi người không cách nào chống cự lại, cũng không có khả năng ngăn cản, bởi vì đây là suy nghĩ đắm chìm trong nội tâm của Hứa Tiên.

Hứa Tiên lúc này đang suy nghĩ trong lòng, xúc động cổ ý chí này trong trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, ngẫu nhiên xúc tiến chúng dung hợp với nhau. Loại dung hợp này không phải là một phương lớn áp một phương nhỏ hơn, mà là xác minh lẫn nhau, không hề miễn cưỡng hoặc là bắt buộc, rất là tự nhiên, làm cho ý chí của Hứa Tiên tiến thêm một bước.

Hứa Tiên đang thất thần, phẩm hội hoa xuân vẫn còn tiếp tục, tất cả cảnh tượng trước mắt của hắn không có gì khác nhau, biết rõ đủ loại tin tức vừa rồi chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi. Nhưng cảnh tượng trước mắt đã rực rỡ hơn trước, những chán nản trong nội tâm đã biến mất vô ảnh vô tung, ngược lại biến thành một loại tự tin cường đại. Tự tin chỉ cần dưới nỗ lực của mình, cuối cùng sẽ có một ngày đạt thành mong muốn của mình.

Trong chớp mắt lĩnh ngộ và xác minh, mặc dù chỉ là phần nhỏ nhất trong trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, nhưng chẳng khác gì phải bụi trên cánh cửa lớn. Rèn luyện tâm tình của Hứa Tiên so với tiến vào mộng cảnh luân hồi còn muốn tốt hơn. Làm cho hắn cảm giác được, cho dù lúc này đối mặt với thiên kiếp, cũng có nắm chắc mười phần, dưới cổ ý chí quang minh chính đại này, các loại tâm tình do hỉ nộ ái ố tham sân si do tâm ma biến thành, đều không còn đáng nhắc tới.

Mặc dù bản thân Hứa Tiên còn có chấp niệm với hồng trần, một mực không chịu đầu nhập vào tiên lộ. Nhưng đang ở hồng trần, vừa không có lão sư chỉ điểm, chỉ có một đám nữ tử được hắn yêu thương và sủng ái, hắn cũng từ từ mất đi phương hướng. Hắn không nhận, chối bỏ như người tu đạo bình thường, cho nên hắn không tìm được đạo tâm chân chính của mình.

- Thích ứng trong mọi tình cảnh, thuận theo tự nhiên, tâm tình này đối với người tu đạo, tuy là một chuyện tốt, nhưng lâu dài không có mục tiêu, thực sự thiếu động lực dũng mãnh tiến xứng đáng với quyết tâm và ý chí của người tu đạo. Cứ thế mãi, ý chí cũng từ từ tiêu ma.

Mà trong tối nay. Ý niệm tồn tại trong đầu của hắn, đột nhiên dẫn phát ý chí kết hợp với ý chí của Đông Nhạc Đại Đế, rốt cục làm cho Hứa Tiên hiểu được “Đạo” của mình! Hắn vượt ngục, yên lặng nói: cho dù là ý chí của Đông Nhạc Đại Đế, hay là ý chí của Hứa Tiên, một ngày kia, ta sẽ chấp chưởng Địa Phủ, làm chủ không gian trong thiên địa thanh minh! Ý niệm này khê động, công đức bài treo trên cổ của hắn khê rung động, chỉ trong một chớp mắt, không biết gia tăng thêm bao nhiêu công đức.

Không hề câu nệ trong cấp độ “Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ” nữa, mà dựa vào lực lượng của mình, thay đổi căn bản thể đạo hiện tại. Nhưng hắn biết rõ, lực lượng của mình còn chưa đủ, cho dù trở thành Địa Tiên, cũng còn kém rất nhiều. Cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ dùng hai tay của mình, đi cải biến hết thấy, sáng tạo hết thấy.

Phàm nhân phong hầu bá tướng, thậm chí có “Chí lớn” giúp đỡ thiên hạ, so sánh với hắn, chẳng khác gì chênh lệch giữa chim hoàng yến và thiên nga, không thể tính bằng lẽ thường.

Loại chuyện này chỉ phát sinh trên người của Địa Tiên, còn Hứa Tiên là không thể nào. Nhưng khẳng định không phải là ảo giác, quả nhiên làm cho Tham Lang vô cùng khó hiểu. Hắn lại không biết một khắc này ý chí của Đông Nhạc Đại Đế hiện ra, chứ nói hắn hiện giờ là Địa Tiên, cho dù thời điểm hắn là thần tiên cũng là tồn tại khiến hắn nhìn lên.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Cái gì gọi là trở nên đàn ông.

Phan Ngọc có chút sầu lo dò hỏi:

- Là có chút khác biệt, phát sinh cái gì sao?

Hứa Tiên nghiêm mặt nói:

- Là có chút khác biệt, trước kia ta là người tốt.

- Ân, ta đây biết rõ, vậy bây giờ?

Hứa Tiên cười thần bí nói:

- Đại người tốt!

Đây là bản tiền hóa của người tốt a.

Phan Ngọc mắt tròn trắng, lại yên tâm hơn rất nhiều, Hứa Tiên lúc này cười nói không hề cố kỵ, chỉ cần Hứa Tiên không thay đổi điểm này, tất cả không sao cả.

Nhưng chỉ có Tham Lang ở bên cạnh đang quan sát Hứa Tiên, cũng có thể hiểu được ý nghĩa chữ “Đại” trong lời nói của hắn, cách cục kia, khí phách, lòng dạ, biến hóa nghiêng trời lệch đất. Một khi hắn tu hành tới Địa Tiên, sẽ là một truyền kỳ, tương lai người sẽ có tư thái như thế nào? Thật sự là hiếu kỳ a!

Trên Khúc Giang, lại còn có một người, ở trong tối đang kinh ngạc, chính là Hồ Tâm Nguyệt một mực quan sát Hứa Tiên. Hứa Tiên biến hóa lại làm cho bất an trong lòng của nàng biến thành mãnh liệt, thậm chí có chút ít hoài nghi, lúc này có phải mình chọn sai đối thủ hay không. Rồi sau đó lập tức kinh ngạc với dao động của mình, xóa bất an trong nội tâm đi, cho dù tương lai người có ý định như thế nào, hôm nay cũng phải vượt qua cửa ải của ta. Mỗi hạn mười ngày kia, cho dù dùng toàn bộ nước ngũ hồ tứ hải, cũng khó rửa sạch!

Thời điểm này, phẩm hội hoa xuân đã chuẩn bị kết thúc, Thường Hi đứng đầu với chênh lệch hai vạn đoá hoa với người thứ hai, ổn cư vị trí hoa khôi. Còn vị Yêu Yêu cô nương kia đạt danh hiệu Bảng Nhãn, mà Vũ Lộ cô nương được Hứa Tiên ủng hộ, về sau còn có rất nhiều hoa mẫu đơn, có thể xếp hạng danh thứ ba, “Thắm Hoa”. Nhìn thấy nét mặt tươi cười của nàng, không còn thê lương bi ai như vừa rồi nữa.

Nhưng mà, luôn luôn có người đứng cuối cùng, là người luôn luôn chịu khổ. Cho dù là Thường Hi đoạt được vị trí hoa khôi, thì có tư cách gì khác đâu chứ! Đây cũng không phải là thời đại “Cười nghèo không cười kỹ nữ” như ở kiếp trước của Hứa Tiên, ít nhất là thời đại này, nữ tử còn coi trọng danh tiết của chính mình.

Kế tiếp, là đùa giỡn áp trực. Ai có thể ra giá cao, thì có thể mang cô nương trên đài về thuyền, âu yếm, lấy đi tấm thân xử nữ của nàng.

Hứa Tiên quay đầu nhìn Tham Lang nói:

- Đồ Thánh công tử, không bằng chúng ta mua toàn bộ những nữ tử này, người xem như thế nào?

Tham Lang nao nao. Không nghĩ tới Hứa Tiên phòng bị với mình quá sâu lại chủ động nói chuyện với mình, lại còn nói chuyện như vậy, khéo miệng vui vẻ mở rộng, nói:

- Ta cũng có ý định này, nhưng mà, tiền cơm ngày mai ai ra?

Tiêu tốn trăm vạn lượng bạc, đủ cho bọn họ quấy phẩm hội hoa xuân này nghiêng trời lệch đất.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta biết ngay, số tiền kia người không định cho ta! Yên tâm đi, nếu là tiền cơm, ta quản được.

Một khi tâm tình chuyển biến, ánh mắt nhìn Tham Lang cũng khác trước, ít phòng bị, nhiều tùy ý.

Biểu lộ trên mặt của Tham Lang bị người ta đoán trúng!

Phan Ngọc kinh ngạc nói:

- Mua lại toàn bộ?

Sau đó cười khở, như vậy, Hứa Tiên có mỹ danh “Tài tử phong lưu”, đại khái ngày mai sẽ truyền ra khắp toàn bộ kinh thành.

Hứa Tiên nói rất khẳng định:

598. Chương 597: Đấu Giá. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 597: Đấu giá. (2)

- Ta muốn còn muốn hỏi suy nghĩ của các nàng, xem có thể giúp các nàng hay không. đọc truyện mới nhất tại .

Đây là chỗ hối hận của hần, còn không bằng phát huy toàn bộ lực lượng của nàng, trợ giúp người có thể trợ giúp. Bởi vì không cải biến được hoàn cảnh khổ sở của người khác, tuyệt đối không phải tính cách của hần.

Cho dù là lực lượng hay quyền lực thì điểm cuối cùng của nó chính là phục vụ lợi ích của mình mà tồn tại, tuy cái nhìn của Hứa Tiên ở kiếp trước. Đã tồn tại thâm canh cố để trong nội tâm. Nhưng ít ra trong suy nghĩ của Hứa Tiên vẫn còn tồn tại một chuyện – gặp nghĩa không nên chùn bước!

Đây chính là đem hèn hạ biến thành thực, đem hắc ám xem như sự thật, rõ ràng là mình đã bị xã hội vắn vẹo không còn bộ dáng, chỉ có thể thông qua cái gọi là “Ngây thơ” trong tiếng cười nhạo của người khác để khẳng định mình, người mềm yếu rồi tinh rồi mù thường không hiểu được điều này, là thế hệ nước chảy bèo trôi, nói gì tới tâm, nói gì tới đạo! Chỉ có bảo trì được tâm tình này, thì mới được gọi là tâm tình của người tu đạo nên có.

Phan Ngọc nhú mày, nói:

- Chuyện này cũng không dễ dàng, người cũng không thể trộm tất cả các nàng đi a.

Hứa Tiên nói:

- Cũng không cần phải làm thế, sẽ có biện pháp, chỉ cần đi tìm người nào đó nói chuyện mà thôi.

Phan Ngọc nói:

- Người nói là?

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Lại nói tiếp cũng không có thâm thù đại hận gì đúng không, so với ác niệm mưu hại trong lòng, cũng có thể dùng biện pháp khác giải quyết, thích hợp hơn biện pháp của ta.

Phan Ngọc bất mãn nói:

- Chẳng lẽ ta chính là ác niệm trong lòng của người sao?

Hứa Tiên vò đầu một hồi, cười khan nói:

- Cũng không phải! Ha ha ha.

Phan Ngọc được giáo dục, vị trí quyết định suy nghĩ của nàng, đối với địch nhân đương nhiên không từ thủ đoạn tiêu diệt mới đúng.

Hứa Tiên vốn cũng động ý niệm này trong đầu, thẳng đến vừa rồi mới phát hiện, biện pháp như vậy xa rời “Đạo” của hần, hần vốn không phải là người giỏi về dùng mưu, không giỏi quỷ kế, loại thủ đoạn này dùng càng nhiều, càng làm tính tình của hần chịu áp lực, trong thời gian ngắn có lẽ là cách giải quyết vấn đề nhanh nhất, nhưng cứ thế mãi, tuyệt đối không có ích. Ở ngoài sáng khi mình đi trên đường, mình sẽ từ từ tiếp nhận cách giải quyết vấn đề theo hướng này.

Phan Ngọc lắc đầu, nếu không có Tham Lang ở bên, đại khái sẽ đại phát hỏa một phen, ôm cánh tay, chỉ chỉ lên đài:

- Đã bắt đầu. Làm gì thì làm nhanh một chút.

Trên đài đã bắt đầu đấu giá trên hội hoa xuân rồi, hơn mười nữ tử, bắt đầu từ người ít hoa nhất, nhưng cho dù là nữ tử ít hoa nhất, kết quả đấu giá cuối cùng nhất cũng hơn vạn lượng, nhưng chỉ mua được một đêm hoan ái, cửa son rượu thịt như thoi đưa, quả không phải nói ngoa.

Cuối cùng thành công mua được, đương nhiên là đoàn người của Hứa Tiên, một chiếc thuyền nhỏ chở nữ tử kia tới, đưa đến tới thuyền lớn. Nữ tử kia khuất thân thì lễ với ba người, con mắt nhìn qua một vòng,

trong nội tâm âm thầm thở ra một hơi, ba công tử trước mắt đều là nhân trung chi long, tối nay cho dù là người nào, cũng còn tốt hơn những khách thương bụng phệ sắc mùi tiền.

Hứa Tiên hòa nhã nói:

- Người nên đi nghỉ một chút, ở đây sẽ bị phong hàn, trước hết nên vào khoang thuyền nghỉ ngơi đi!

Nàng kia đã giặt mình, vội vàng khoát tay nói:

- Hứa công tử, ta không sợ.

Hứa Tiên gật gật đầu, quay đầu đi, bắt đầu vòng đầu giá tiếp theo.

Sau một nén nhang.

Âm thanh yêu kiều nhiệt tình của Yêu Yêu vang lên.

- Bốn vạn sáu ngàn lượng. Lương công tử ra giá năm vạn sáu ngàn lượng, còn có ai ra giá cao hơn không, nếu là không có, đêm nay...

- Sáu vạn lượng!

- Ah, Hứa công tử ra giá sáu vạn lượng, ha ha, không hổ là Hứa công tử vang danh khắp thiên hạ! Không biết còn có vị công tử nào ra giá cao hơn nữa không?

Sắc mặt Lương Liên tái nhợt, do dự một chút, cũng không có hô giá, cái giá vừa rồi đã miễn cưỡng lắm, nếu như hô cái giá cao hơn sáu vạn lượng. đột nhiên Phan Ngọc bên kia thu tay lại, hẳn sẽ bồi lớn, sáu vạn lượng bạc có thể nuôi được bao nhiêu phụ tá, hơn nữa cũng không ảnh hưởng tới các cân nhắc khác, không thể vì tức khí nhất thời mà tổn kém được.

Sau trầm mặc ngắn ngủi, lại một chiếc thuyền nhỏ chở nữ tử tới.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên thuyền lớn của Phan gia, trên đầu thuyền, ba người Hứa Tiên đang đứng, ba người đều có thể xem là tuấn lãng, đặc biệt là dung mạo của Tham Lang cùng Phan Ngọc, càng có tiêu chuẩn nghịch thiên, gió đêm thổi quần áo của ba người phất phới, có một loại phóng khoáng nói không ra lời.

Càng làm cho người ta chú ý chính là nữ tử đứng phía sau bọn họ, từ khi phẩm hội hoa xuân bắt đầu tới bây giờ, tất cả nữ tử đưa ra cạnh tranh đều do bọn họ hốt gọn, không một lọt lưới. Bây giờ trên ban công còn thừa lại, cũng chỉ có ba nữ tử, theo thứ tự chính là Thường Hi, Yêu Yêu, Vũ Lộ.

Một trăm vạn lượng không phải là con số nhỏ, tất cả người ở đây, có thân gia trăm vạn lượng không được bao nhiêu, chứ đừng nói cầm một trăm vạn lượng ra mua một đêm của nữ nhân. Tiền của bọn họ cũng không phải gió thổi là bay như Hứa Tiên, mất đi một chút là đau lòng ngay. Hơn nữa cho dù là làm quan hay thương nhân, tất cả đều cần mặt mũi, sao có chà đạp như vậy chứ.

Phan Ngọc nhẹ giọng nhìn Hứa Tiên nói:

- Danh tiếng của lần này, chỉ sợ sẽ làm nhiều người đổ kị đấy

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Yên tâm, có ta ở đây, tùy tiện làm cho bọn họ hâm mộ tới chết cũng không sao!

Phan Ngọc cũng hơi cười rộ lên, đúng vậy a, chỉ cần có hắn ở đây, thì không cần phải cẩn thận từng li từng tí một, cho nên làm việc cũng mang theo vài phần thoải mái.

- Cứ tiếp tục a.

Sau khi dùng ba vạn lượng bạc mua lại Vũ Lộ, Vũ Lộ lên thuyền, đổ mặt nói cảm tạ, sau đó tự giác đứng trong đám nữ nhân, chỉ thấy một đám nữ nhân đưa mắt nhìn nhau, nhin không được nhỏ giọng nghị luận. Nhao nhao suy đoán ý đồ của bọn họ.

Một nữ tử hạ giọng nói rất quỵ dị:

- Chẳng lẽ bọn họ... Không phải là... Muốn chơi thế chứ!

Nữ hài bên cạnh ngơ ngác nói:

- Thì sao?

Nữ tử bên cạnh dùng biểu lộ người “Quá đần”.

- Chính là thế đó!

- Thực sao? Không muốn a, quá mất mặt!

Một nữ tử mê trai nói:

- Nếu như là Phan công tử! Oa, Phan công tử nhìn gần, thực vô cùng... Cái kia a!

- Đúng vậy a, đúng a!

- Tiểu công tử nay cũng không tệ.!

Vũ Lộ nhin không được yếu ớt chen miệng nói:

- Ta... Ta cảm thấy được Hứa công tử... Cũng rất tốt.

- Đúng là rất khỏe mạnh, Vũ Lộ, người không phải là...

...

Tuy những nữ tử này tận lực hạ giọng xuống, nhưng âm thanh tranh chấp càng ngày càng lớn, Hứa Tiên ba người có thính lực bậc nào, nghe được tất cả âm thanh nghị luận bọn họ, đều có chút im lặng.

Tham Lang nhìn qua Hứa Tiên nói:

- Nay, người làm quyết định chính thức chưa đây? Có phải muốn các nàng tự sinh tự diệt hay không!

Hứa Tiên nói:

- Ách, ta cũng có chút hoài nghi, tính toán, chính thức có thể giúp các nàng, thực sự không phải là ta.

599. Chương 598: Hoa Rơi. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 598: Hoa rơi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lúc nàêu Yêu trên đài nói:

- Kế tiếp đã tới phiên của ta rồi.

Chỉ một ngón tay vào thuyền lớn của Hứa Tiên, cười nói:

- Phan công tử, Hứa công tử, còn có vị công tử thần bí kia, chớ để cho ta thất vọng a, ta chờ đi gặp những tỷ muội kia đây.

Yêu Yêu nhiệt tình như lửa, bộ dáng giống như mình là món ăn dân dã vậy. Làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải nuốt nước bọt, tưởng tượng cảnh mình rong ruổi trên người của nàng, chinh phạt tứ phương. Nhưng bọn họ cũng biết, tối nay đại khái không có cơ hội này, chỉ có thể chờ ngày sau dùng một cái giá tiền thích hợp thỏa mãn mong ước của mình.

Quả nhiên, Hứa Tiên dễ dàng đánh bại tất cả mua được nàng, sau khi Yêu Yêu lên thuyền, theo lệ thường hành lễ với ba người Hứa Tiên, sau đó hòa mình vào chúng nữ.

Hứa Tiên nhìn qua ngân phiếu trong tay không con tới một nửa, rốt cục cũng hiểu cái gì gọi là xài tiền như nước, nhưng chỉ còn lại mấy chục vạn lượng bạc, cũng đủ mua lại Thường Hi rồi, đây mới là mục tiêu lớn nhất đêm nay của hắn.

Phẩm hội hoa xuân rốt cuộc cũng dừng lại một chút, nhưng hào khí không có giảm bớt. Tất cả mọi người đang đợi, không biết hoa khôi, thậm chí suy đoán ai là người có thể mang theo Thường Hi lên thuyền a, tin tưởng mị lực của Thường Hi đủ cho rất nhiều người không tiếc tất cả a. Còn trong sông bạc của Phù Dong Viên, cũng vì thế mà thiết lập cá cược chuyện này.

Đây mới xem là cao trào chân chính của phẩm hội hoa xuân, cho dù là quần chúng tầm thường cũng phải mở to mắt ra mà nhìn, tất cả mọi chuyện tối nay sẽ biến thành chủ đề bàn luận vào ngày mai của tất cả tửu lâu.

Lúc này, bỗng nhiên một chiếc thuyền nhỏ tới gần thuyền lớn của Hứa Tiên, một người hầu đi lên thuyền. Trước thi lễ nói:

- Tiểu nhân bái kiến ba vị công tử.

Sau đó nhìn Phan Ngọc nói:

- Phan công tử, điện hạ nhà ta có chuyện cần làm phiền ngài.

Phan Ngọc cũng nhận ra, người này chính là tôi tớ của tam hoàng tử, trong nội tâm cũng hiểu được ý đồ của hắn tới đây, lại biết rõ còn có hỏi:

- Không biết điện hạ có chuyện gì quan trọng không?

Người hầu kia từ trong tay áo móc ra một phong thư, cung kính giao cho Phan Ngọc, nói:

- Điện hạ chỉ nói Phan công tử thông minh tuyệt đỉnh, nhất định sẽ hiểu được ý của hắn.

Phan Ngọc mở phong thư ra xem xét, đó là mười tám ngân phiếu, mệnh giá đều là một ngàn lượng. Đây chính là cái giá bảo Phan Ngọc buông tha đấu giá.

Người hầu lúc này lại nói:

- Phan công tử, người nhìn, điện hạ của ta hiện giờ đang nhìn ngài đấy.

Phan Ngọc nhìn theo hướng hắn nói, trong một đồng thuyền lớn phía trước, tìm được thuyền của tam hoàng tử, trên thuyền quả nhiên có thân ảnh quen thuộc đang chấp tay với mình, xa xa nhìn qua Phan Ngọc, chính là tam hoàng tử a.

Phan Ngọc cũng chấp tay thi lễ.

Hứa Tiên nói:

- Người trở về nói cho điện hạ của người biết, Hứa Tiên thật sự không cách nào bỏ được thứ yêu thích, kính xin hắn thứ tội.

Người hầu kia biến sắc, nhưng vẫn nhìn về phía Phan Ngọc.

Phan Ngọc trao phong thư trả lại cho người hầu, nói:

- Người trở về nói cho tam điện hạ biết, việc này không phải ta có thể làm chủ.

Người hầu ừ vài tiếng, chỉ lui ra.

Quả nhiên, đấu giá vừa mới bắt đầu, giá tiền đã tăng lên với tốc độ không tưởng tượng nổi, từ giá khởi điểm, đã tăng lên gấp mười lần, nhưng không có dấu hiệu sẽ dừng lại. Tình trạng này so với các đấu giá trước cộng lại còn không bằng.

Hứa Tiên không khỏi cười khổ, thì ra bạc trong tay của mình vẫn còn ít, hôm nay thoát nhìn vô cùng nguy hiểm. Trên đời này luôn luôn có chút ít nữ tử khiến cho nam nhân choáng váng đầu óc, thậm chí liều lĩnh,

những nữ tử này đã bước ra khỏi phạm trù của mỹ nữ, trong mắt của thế nhân, là kẻ gây tai họa, khuynh quốc, tuy đều là ý nghĩa xấu xa, nhưng lại khiến người ta biết rõ sắc đẹp của các nàng là thế nào.

Nữ tử bên người của Hứa Tiên, có thể quy về loại này, mặc dù chưa được khảo nghiệm là kẻ gây tai họa, nhưng không thể không thừa nhận, Thường Hi đã đạt tới tiêu chuẩn này.

Thời điểm này tiếng hô giá đã yếu lại, bởi vì giá cả đã vượt qua mười lăm vạn lượng.

Chẳng biết ánh trăng chiếu xuống lúc nào, trời đổ mưa xuân, mảnh như lông tơ, rơi đầy trời, thấm ướt quần áo, nhuận vật im ắng. Ở giữa thiên địa này, chỉ còn lại mặt nước yên tĩnh, cùng với đèn dầu của đội thuyền, từ xa xa nhìn lại, giống như đảo hoang.

Nước sông gợn sóng không mạnh. Nhưng người nơi đây không vì thế mà gấp gáp, dưới mặt sông, một cổ sóng ngầm đã bắt đầu khởi động. Đáy nước đưa tay không thấy năm ngón, nếu như có người nào nhìn thấy, tất nhiên hoảng sợ vì biến hóa này, vô số cổ thi hài quyện cùng bùn nhão dưới sông, một lần nữa xuất hiện, hiện ra hình người, vụn vụn vô cùng quý dị, giống như được đèn dầu chỉ dẫn, từ bốn phương tám hướng, bắt đầu tụ tập dưới lòng sông.

Trong nội tâm Tham Lang khẽ động, thầm nói:

- Đến rồi!

Giương mắt nhìn qua Thường Hi ở trên đài cao, chỉ thấy Thường Hi khẽ cúi đầu, khuôn mặt yên lặng trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng, giống như hoàn toàn không để ý tới những cảm giác nóng bỏng của người xung quanh vào lòng, loại tư thái cao ngạo này càng làm sai lòng người, không kèm chế được.

Chỉ có Tham Lang loáng thoáng cảm giác được, khoe môi của nàng xuất hiện nụ cười vui vẻ, giống như rượu ngon ẩn chứa kịch độc, đang đợi người nào đó nhắm nháp.

gần một ngàn con thuyền nhỏ lấy đài cao kia làm trung tâm, ở một chỗ tít ngoài xa của đội thuyền, một con thuyền nhỏ phiêu đảng theo sóng nước, Ngư Huyền Ky ngẩng đầu lên hít sâu không khí mát lạnh, nhìn Duẫn nhi nói:

- Nên trở về đi.

Duẫn nhi vẫn vẻ dụi mắt nói:

- Thế nhưng mà... Còn chưa chấm dứt a.

Nhưng đang chống lại cơn buồn ngủ.

Ngư Huyền Ky nói:

- Xem nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Thò tay ôm thân thể nhỏ nhắn của Duẫn nhi vào ngực, Duẫn nhi gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, quả nhiên không qua một lát, Duẫn nhi đã ngủ đi. Ngư Huyền Ky vung tay lên, quay đầu thuyền. Đi vào bờ.

Thời điểm này, đấu giá cũng chuẩn bị kết thúc, trừ Hứa Tiên và con thuyền của tam hoàng tử đấu giá với nhau ra, không còn cái giá trần gì nữa. Con số hai mươi tám vạn lượng khủng bố, đợi thời điểm Hứa Tiên hô ba mươi vạn lượng bạc, tất cả mọi người đều không hèn mà hít sâu một hơi, ánh mắt lại nhìn về phía tam hoàng tử.

Sắc mặt tam hoàng tử tái nhợt, trong nội tâm đại hận.

- Tốt cho Hứa Tiên, tốt cho Phan Ngọc.

Nhưng chung quy không dám tiếp tục nữa.

Hứa Tiên khẽ buông lỏng khẩu khí, như vậy, còn có thể tiết kiệm được một hai chục vạn lượng, nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có người báo ra con số hoàn toàn mới, ba mươi lăm vạn lượng.

Trên mặt nước xôn xao một hồi, Hứa Tiên quay đầu nhìn lại, ở một chiếc thuyền hoa mỹ cách đó không quá xa, trên bong thuyền có một người đứng lên, hắn quay đầu lại nhìn thấy một bóng người đứng trong một đám thị nữ, đi tới bong thuyền, cẩn thận nhìn lên, đó là một nữ tử – Doãn Hồng Tụ.

Hứa Tiên sững sờ, đây là chuyện gì, trước kia khi hắn chia tay với nàng. Cho tới hôm nay có hàng trăm chuyện quần thân, cho nên không có tới phủ quận chúa, đây là lần đầu tiên gặp lại.

600. Chương 599: Hoa Rơi. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 599: Hoa rơi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Doãn Hồng Tụ đang mặc hoa phục, đang đứng yên, đoan trang cao quý, liếc nhìn hắn, khuôn mặt đặc biệt lãnh đạm.

Hứa Tiên không khỏi lắc đầu cười khở, đại khái mình bị nàng xem thành người hoan dâm vô độ, có tiền khoe của. Hắn biết rõ Doãn Hồng Tụ bề ngoài nhìn thì thành thực, nhưng tính tình của nàng chẳng khác gì thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, mà tâm tính thiếu nữ hay thay đổi. Thời điểm này không phải là lúc so đo, chỉ cần chờ một lát giải thích là được.

Hơn nữa, cho dù có tăng giá lên, thì Hứa Tiên cũng không cách nào thắng “Đại phú bà” này được. Thân gia của Doãn Hồng Tụ cực kỳ phong phú, về sau lại cầm thêm đồ cưới của hoàng gia, cầm toàn bộ tài sản của Cửu Vương Phủ, cho dù xuất ra một trăm tám mươi vạn lượng, cũng không có vấn đề gì. Trên thực tế, tiệc rượu mỗi lần tổ chức tụ hội của nàng, cần tới mấy ngàn lượng bạc. Trọng yếu nhất là, ông chủ Phù Dong Viên lại là thân thích của Doãn Hồng Tụ.

Hứa Tiên quay đầu nhìn hai người bên cạnh, nói:

- Thoạt nhìn chúng ta tiết kiệm được ít tiền a.

Sau đó chấp tay với Doãn Hồng Tụ, ý bảo chính mình nguyện ý buông tay.

Doãn Hồng Tụ thấy hắn chấp tay với mình, trong nội tâm có chút nói: chẳng lẽ ta trách oan hắn? Lần này chuyên môn vì Thường Hi mà tới, nàng ở kinh thành có quan hệ mật thiết với Thường Hi, không đành lòng nhìn nàng lưu lạc long đong, lại không thể thuyết phục được ông chủ Phù Dong Viên buông tha Thường Hi, cho nên nghĩ ra chủ ý, trước làm kế hoãn binh.

Không ngờ lại gặp Hứa Tiên, thời điểm vừa đấu giá, mỗi một lần hô đều là Hứa Tiên, nàng ở trong khoang thuyền nghe thị nữ báo cáo, Hứa công tử lại mua một cô nương, cũng cảm thấy hơi tức trong lòng, nàng nghĩ Hứa Tiên phóng đảng còn gấp mười lần so với thường nhân a. Lúc này lại có chút hối hận, thầm nghĩ: xem ra mình đã hiểu lầm hắn rồi.

Đã qua nửa đêm, cuối cùng Thường Hi dùng cái giá ba mươi lăm vạn lượng bị mua đi, phẩm hội hoa xuân cũng đã kết thúc.

Mọi người lại không cảm thấy buồn ngủ, nhao nhao nghị luận đủ loại chuyện tối nay, thuyền nhỏ đã nhao nhao rời đi, thuyền lớn đại đa số lựa chọn ở chỗ cũ, trên thuyền phương tiện đầy đủ hết, cho nên có thể an giấc một đêm.

Trên thuyền lớn của Phan gia, những nữ tử kia hai mắt nhìn nhau, không người nào nói chuyện, cho dù là Yêu Yêu nhanh mồm nhanh miệng cũng không nói nên lời, không biết Hứa Tiên chuẩn bị đối phó mấy người các nàng như thế nào đây. Trên lý luận các nàng tối nay sẽ là của bọn họ, nhưng dù sao chưa trải qua chuyện này, cũng có chút khẩn trương.

Hứa Tiên nói:

- Chư vị cô nương về trong khoang thuyền chờ đi!

Yêu Yêu do dự một chút. Vẫn đi tới, nói:

- Hứa đại công tử, tối nay người muốn làm gì tỷ muội chúng ta, không ngại nói thẳng, cũng cho chúng ta chuẩn bị, miễn tới lúc đó sinh ra xấu hổ.

Nàng cũng đã chuẩn bị tình huống xấu nhất. Đôi mắt của những nữ tử khác trông mong nhìn Hứa Tiên, sợ hắn nói ra yêu cầu quá phận gì đó.

Hứa Tiên vung tay lên nói:

- Đến lúc đó các người liền biết rõ.

Xoay mặt nhìn Phan Ngọc nói:

- Còn có thuyền nhỏ, đưa ta lên thuyền gặp vị Thường Hi cô nương kia.

Nếu Thường Hi thật sự biến thành Hồ Tâm Nguyệt, vậy thì Doãn Hồng Tụ gặp nguy hiểm rồi.

Yêu Yêu trừng to mắt, thì ra hắn còn chưa buông tha quyết tâm một mẻ hốt gọn, xem ra tối nay rất nguy hiểm.

Hứa Tiên không đếm xỉa tới các nàng đang nghĩ ngợi lung tung, thừa lúc thuyền nhỏ đi tới bên cạnh thuyền lớn của Doãn Hồng Tụ, cao giọng nói:

- Hứa Tiên cầu kiến quận chúa đại nhân.

Qua trong chốc lát, nghe được âm thanh đáp ứng, sau đó nhảy lên, nhảy lên thuyền lớn.

Tham Lang lúc này cũng nhìn Phan Ngọc nói:

- Cũng cho ta mượn thuyền nhỏ đi.

Sau đó cũng rời thuyền, lái thuyền nhỏ biến mất trong mặt nước đầy bóng tối, nhưng lại đi về hướng của Ngư Huyền Kỳ rời đi.

Hứa Tiên đi theo thị nữ vào trong khoang thuyền, đi tới một gian phòng lịch sự tao nhã gặp được Doãn Hồng Tụ, mấy khóa Dạ Minh Châu đang chiếu sáng, ánh sáng đầy phòng, Doãn Hồng Tụ bất động thanh sắc.

Hứa Tiên thấy chung quanh có thị nữ ở bên. Liền khom người nói:

- Doãn quận chúa!

Doãn Hồng Tụ cũng gật đầu, nhìn mấy thị nữ, nói:

- Các người lui ra đi!

Trong nháy mắt trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Doãn Hồng Tụ lúc này mới mở miệng nói:

- Người tới làm cái gì?

Biểu lộ có chút đông cứng. Sau kỳ thi Hội, đây là lần gặp nhau đầu tiên, thời điểm này đột nhiên tương kiến, trong nội tâm mặc dù có chút trách cứ hắn, nhưng lại mang theo chút vui mừng, còn có chút chờ mong được gặp hắn, hắn tới tìm mình, nếu tạ lỗi một phen, nàng cũng miễn miễn cưỡng cưỡng tha thứ cho hắn.

Hứa Tiên phi thường thành khẩn nói:

- Ta muốn gặp mặt Thường Hi cô nương!

Lời này vừa ra khỏi miệng, hắn biết không tốt.

Quả nhiên, sắc mặt Doãn Hồng Tụ trầm xuống, nắm chặt nắm đấm thanh tú, cơ hồ găm lên, nói:

- Những nữ nhân kia không đủ cho người thỏa mãn sao?

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Hồng Tụ, người nghĩ cái gì thế? Ta còn có chuyện khác...

Một tiếng “Hồng Tụ” làm cho Doãn Hồng Tụ thêm tức giận, càng để ý, nói:

- Khuya khoắt, cô nam quả nữ, còn có chuyện tốt gì chứ?

Hứa Tiên không khỏi duỗi ngón tay chỉ vào cung trang đang mặc của nàng, cách ăn mặc hiện tại khác với Doãn Hồng Tụ thường ngày, lại chỉ chỉ vào mình, ấp úng nói:

- Cái này... Nên tính toán thế nào?

Doãn Hồng Tụ lập tức mắc cỡ đỏ bừng cả mặt. Áo nào nói:

- Người... Người...

Người cả buổi lại nói không ra lời, chỉ vào cửa ra vào nói:

- Người đi ra ngoài cho ta!

Hứa Tiên cũng ngồi xuống, cũng cho tự rót nước ình, nói:

- Được rồi, nhanh ngồi xuống đi, nghe ta cẩn thận nói cho người nghe.

Doãn Hồng Tụ nhìn bộ dáng bại hoại của hắn, tức giận nhún chân, nhưng lại ngồi trước mặt Hứa Tiên, nói:

- Nếu hôm nay người không nói rõ ràng với ta, ta sẽ... Sẽ...

Biểu hiện của nàng hôm nay giống như Hứa Tiên đang lừa gạt tình cảm của nàng.

Hứa Tiên lại đưa chén nước tới trước mặt của nàng, nói:

- Đây!

Doãn Hồng Tụ vô ý thức tiếp nhận nước trà, nói:

- Cảm ơn!

Sau đó buông chén trà xuống, áo nào nói:

- Ít lừa gạt ta.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Người nên bớt giận trước rồi nói sau! Lâu rồi không gặp, vừa gặp lại tức giận với ta, ai, thật sự là tính tình của tiểu hài tử.

Doãn Hồng Tụ nói như thế nào cũng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, đột nhiên bị một nam nhân còn nhỏ tuổi hơn mình nói là “Tính tình tiểu hài tử”, trong nội tâm cực kỳ không có tư vị, lại cổ quái là, nàng không cảm thấy đột ngột. Không khỏi tình tế dò xét nam nhân trước mặt này, mấy ngày không gặp hắn, khí chất của hắn biến hóa rất nhiều, thay đổi hơi trầm ổn, càng tăng thêm chút thành thực, trong bất tri bất giác có một loại mị lực, thâm trầm như biển, trầm trọng như núi.

Mỗi một lần chia tay một thời gian ngắn và gặp lại nhau, nàng đều kinh ngạc bởi cải biến của hắn. Trong nội tâm không khỏi có chút cảm thán. Rốt cuộc người biến thành hình dạng gì mới bằng lòng đây?

- Người nói mau đi!

Hứa Tiên lại hỏi trước:

- Gian phòng ở Thường Hi cô nương ở đâu.

601. Chương 600: Gặp Lại.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 600: Gặp lại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Ngay bên cạnh!

Hứa Tiên ngẫm lại nói:

- Nói cho người nghe cũng không sao cả.

Bởi vì chuyện này có liên quan tới Thường Hi, sau đó giải thích một phen cho Doãn Hồng Tụ ra, bỏ chuyện mẫn cảm như Cửu Vĩ Hồ ra, trên đại thể không có cải biến cái gì, dù sao Doãn Hồng Tụ đối với mấy thứ như pháp thuật cũng có chút hiểu được.

- Con hồ ly kia ưa thích đùa dai, ta sợ người gặp chuyện không may, cho nên nhanh chóng chạy tới đây xem sao!

Doãn Hồng Tụ nghe xong như lọt vào sương mù, mới biết chuyện này phức tạp như thế, nghe được câu nói sau cùng của hắn, không khỏi đỏ mặt lên, thấp giọng nói:

- Cảm ơn.

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại ta có thể gặp nàng không! Có một số việc ta cần phải nhờ nàng hỗ trợ.

Doãn Hồng Tụ có chút hồ đồ, nghe chuyện vừa rồi, Hứa Tiên có mâu thuẫn rất lớn Hồ Tâm Nguyệt mới đúng a, nói như thế nào lại đi thỉnh nàng ta hỗ trợ chứ?

Hứa Tiên giải thích nói:

- Tối nay ta mua những cô gái này, ta cũng không nghĩ ra biện pháp thỏa đáng nào, cũng không thể trợ mắt nhìn các nàng rơi vào hố lửa, mà con hồ ly này chiếm giữ bên trong Phù Dong Viên, đương nhiên có thể trông nom một hai, hơn nữa lực lượng của nàng ở nhân gian, kỳ thật còn dễ dùng hơn so với ta nhiều, cho nên mới nhờ nàng.

Tuy hắn cường đại. Nhưng không có được loại mị hoặc mê mẩn lòng người như Hồ Tâm Nguyệt, có được năng lực đùa bỡn phạm nhân trong tay.

Doãn Hồng Tụ đỏ mặt nói:

- Thì ra là người cứu các nàng...

Không khỏi có chút ngỡ ngàng, lại nhớ tới biểu hiện vừa rồi của mình đúng là giống như tiểu hài tử a. Thêm nữa... Chính là vui mừng, quả nhiên hắn không phải loại người như vậy.

Hứa Tiên trêu tức cười nói:

- Như thế nào, hiểu được sao?

Doãn Hồng Tụ bị hắn nhìn nên thẹn quá hóa giận, quát:

- Ai bảo người không nói rõ ràng, lại làm cho ta hiểu lầm, đợi cho ngày mai, mọi người khắp thiên hạ đều hiểu lầm người, người là muốn cứu người, cũng không nên gánh vác thanh danh như vậy.

Hứa Tiên lắc đầu cười nói:

- Người trong thiên hạ nghĩ cái gì ta không quản được, cũng không quan tâm, nhưng chỉ cần người không hoài nghi ta là được rồi.

Tâm thần Doãn Hồng Tụ run lên, cúi đầu nói:

- Chuyện này là ta không đúng, sau này không hề hoài nghi người là được, người nhanh đi gặp Thường Hi đi!

- Ân, tốt.

Bỗng nhiên Doãn Hồng Tụ có chút khản trương nói:

- Vậy có phải rất nguy hiểm không.

Hứa Tiên ngẫm lại nói:

- Sẽ có chút ít nguy hiểm, người đi trước đi...

Lời còn chưa dứt, liền bị Doãn Hồng Tụ ngắt lời nói:

- Chúng ta cùng đi!

Trong đôi mắt có chút chờ mong.

- Cùng đi thôi.

Doãn Hồng Tụ đứng lên, nói:

- Nếu như người nói là thật, ta nghĩ không nơi nào trên thuyền này có thể an toàn hơn ở bên cạnh người.

Hứa Tiên nói:

- Nói cũng phải, chúng ta đi thôi.

- Không cần đi, ta đã tới!

Một âm thanh êm ái đã vang lên ngoài cửa, chính là âm thanh của Thường Hi.

Doãn Hồng Tụ cùng Thường Hi kết giao rất thân mật, lập tức nghe ra bất thường trong đó, Dạ Minh Châu trong phòng dường như ảm đạm một chút, trong khoang thuyền bóng tối càng đậm hơn. Nửa đêm, trong khoang thuyền, ngẫm lại ngoài cửa còn có một con hồ ly hóa thành hình người, hào khí đã khủng bố hơn so với trước kia. Mặc dù Doãn Hồng Tụ nói nhẹ nhõm. Nhưng là người, đối với chuyện quái lực loạn thần cũng có chút ít sợ hãi, hơn nữa hai lần trước còn gặp chuyện không thoải mái, thời điểm đối mặt, nàng cũng có chút sợ hãi.

Doãn Hồng Tụ cẩn thận đứng ở sau lưng của Hứa Tiên, nhìn qua bóng lưng cao lớn của hắn mới có hơi an tâm, dù sao hắn nhất định sẽ bảo vệ mình. Nàng lúc này còn không nhận ra, thời điểm này, một nữ nhân sinh ra ý lại vào nam nhân, ý vị như thế nào.

“Két...” Một tiếng, cửa mở.

Doãn Hồng Tụ không khỏi thò đầu ra nhìn, đã thấy Thường Hi đứng trong bóng tối ngoài cửa, trong ánh sáng nhạt của Dạ Minh Châu, trên mặt của nàng mang theo nụ cười âm trầm, trong ngực ôm một thứ gì đó, lại lộ ra hai điểm huỳnh quang, lập lòe bất định. Doãn Hồng Tụ đã giật mình, sau đó vội vàng trốn ra sau lưng của Hứa Tiên.

Liền nghe Hứa Tiên nói:

- Hồ cô nương, đã lâu không gặp! Không ngại ngồi xuống nói chuyện chứ!

Hồ Tâm Nguyệt rảo bước tiến vào phòng, nói:

- Ta khuyên người nên đi nhanh đi!

Hứa Tiên nói:

- Vì cái gì?

Doãn Hồng Tụ cũng nhô đầu ra, lúc này mới phát hiện, thì ra hai điểm huỳnh quang vừa rồi chính là con mèo trắng trong ngực của Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt ngập ngừng nói:

- Chờ một chút người ở đây nói không chừng sẽ phải chết đấy, người không có cảm giác được sao?

Hứa Tiên nhắm mắt lại, cảm ứng một chút, lập tức biến sắc.

- Đây là người làm?

Hắn cảm giác được có một đoàn âm khí tụ tập tại đây. Những âm khí này bao hàm oán khí cực lớn, nếu như thật sự tụ tập lại, sẽ sinh ra lực công kích cực mạnh, nếu không có người ngăn cản, đợi tới ngày mai, những con thuyền lớn trên mặt sông này sẽ biến thành quỷ thuyền.

Hồ Tâm Nguyệt vẻ mặt vô vị nói:

- Đâu liên quan gì tới ta, đây là những người trong nhiều năm qua bị chìm xuống nước của Phù Dong Viên, biến thành oan hồn ác quỷ, nhiều năm như vậy, áp lực của những trận pháp ác quỷ này đã rời rạc, hôm nay lại có nhiều khí tức hấp dẫn như thế. Dốc sức liều mạng trùng kích trận pháp, mới biến hành như vậy.

Hứa Tiên cũng mỉm cười thoải mái, tự tin nói:

- Chỉ là ác quỷ, không sao cả.

Thái dương chi lực chuyên môn khắc chế các loại âm ma quỷ quái, những oán khí cực mạnh của ác quỷ sẽ sinh ra phiền toái với người tu hành, nhưng đối với hắn mà nói không có vấn đề gì. Ngày đó mười vạn âm binh cũng giết, những oán khí của ác quỷ này đối mặt với hắn sẽ bị diệt toàn bộ, âm binh là bị người ta thi pháp luyện thành cũng chỉ là quái vật có oán khí và sát khí mà thôi, những oán quỷ này khiến hồn phách con người lạc hướng, phải nghĩ biện pháp đưa bọn chúng vào trong luân hồi mới được.

Hồ Tâm Nguyệt cúi đầu vuốt con mèo trong ngực, khoe miệng xuất hiện nụ cười, nói:

- Vậy sao?

Liên dứt khoát ngồi xuống ghế, nói:

- Có chuyện gì, nói nhanh đi!

Doãn Hồng Tụ lúc này cũng không thể trốn sau lưng của Hứa Tiên, ngồi bên người Hứa Tiên, chất vấn:

- Người giấu Thường Hi ở chỗ nào?

Hồ Tâm Nguyệt ngẩng đầu lên nói:

- Ah, chỉ là phạm nhân mà dám nói thế với ta.

Trong mắt tản mát ra hào quang quỷ dị.

Đôi mắt của Doãn Hồng Tụ nhìn qua cặp mắt kia, cảm thấy thần trí bất tỉnh, trong nội tâm tuôn ra sợ hãi vô hạn, không thể ức chế.

Hứa Tiên “Hừ” một tiếng, bao hàm âm thanh Đại Lôi Âm Thuật đánh gãy mị hoặc chi thuật của Hồ Tâm Nguyệt, Doãn Hồng Tụ cũng đổ mồ hôi lạnh, kinh hồn chưa định.

Hứa Tiên duỗi một tay cầm cổ tay của nàng, truyền một cỗ linh lực ôn hòa vào người của nàng, xua tán khí tức âm lãnh khủng bố trong cơ thể. Doãn Hồng Tụ cũng hiểu được chỗ khủng bố của yêu quái, nếu Hứa Tiên mặc kệ, nàng sẽ bị người ta tươi sống dọa điên. Đợi cho Hứa Tiên thu tay lại, Doãn Hồng Tụ lại cầm thật chặt tay hắn.

Hứa Tiên cũng dùng sức vuốt ve bàn tay của nàng, an ủi nàng ta, chỉ cảm thấy bàn tay mềm mại không xương của nàng nở nang rất nhiều.

602. Chương 601: Mục Đích. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 601: Mục đích. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thần sắc của Hứa Tiên âm trầm, nói:

- Thường Hi đang ở đâu? Nếu như ngươi hại nàng, ta sẽ không từ bỏ ý đồ.

Mặc dù hắn muốn hóa giải đoạn thù hận này với Hồ Tâm Nguyệt, nhưng nếu như nàng thật sự lạm sát người vô tội, vậy thì khác rồi.

Hồ Tâm Nguyệt rất dứt khoát nói:

- Bị ta ăn, da mịn thịt mềm ăn thật ngon đấy! (.

Bỗng nhiên Hứa Tiên đứng dậy, trong mắt kim quang hiển hiện, quát:

- Ngươi!

Nếu như nàng nói là thật, thì cho dù thế nào cũng khó tránh khỏi chiến đấu một trận.

- Meo meo Meow!

Bỗng nhiên con mèo trong ngực của Hồ Tâm Nguyệt nhyar lên trên bàn. Nhìn Hứa Tiên gọi liên tục.

Thì ra Hứa Tiên còn tưởng rằng con mèo này có linh tính nên đứng ra hộ chủ, lưu tâm xem xét lại lại phát giác trong đôi mắt mèo, dường như có ý lo lắng của nhân loại.

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, thử duỗi một tay ra. Quả nhiên con mèo kia ngoan ngoãn nhảy vào trong tay của hắn.

Hồ Tâm Nguyệt chợt lộ ra biểu hiện khinh miệt, cũng không đi ngăn cản.

Vạn vật đều có linh, cho dù lời nói không thôn, người tu đạo cũng có thể dùng linh hồn tiến hành câu thông trao đổi, nhưng thú vật bình thường trí lực quá thấp, tư duy vô cùng hỗn loạn, cho dù có trao đổi, hơn phân nửa cũng không đạt được thứ gì hữu dụng.

Nhưng khi Hứa Tiên thử câu thông tâm linh với con mèo nhỏ kia, lập tức phát giác bất đồng. Âm thanh của Thường Hi chính thức vang lên trong đầu của Hứa Tiên.

- Meow, Hứa công tử, ngươi hiểu lầm Hồ tỷ tỷ rồi, lúc trước là nàng cứu ta, Meow.

Hứa Tiên kiên nhẫn lắng nghe trong chốc lát, mới biết rõ ngọn nguồn của câu chuyện, thì ra lần trước tam hoàng tử thừa dịp say đi vào trong phòng của Thường Hi, đang muốn xxx nàng ta, hắn nói:

-Ngày sau đợi tới lúc phẩm hội hoa xuân, bổn hoàng tử sẽ mua lại ngươi là được, hôm nay ngươi theo ta, chỉ là chuyện sớm hơn mà thôi.

Trong lúc say rượu, quay mắt về phía Thường Hi, không còn nửa phần lý trí.

Thường Hi đang trông ngóng Hứa Tiên tới cứu nàng, cho nên không chịu, dốc sức liều mạng giãy dụa. Dùng cây kéo đâm tổn thương tam hoàng tử, sau đó dốc sức liều mạng kêu cứu. Tam hoàng tử trong cơn giận dữ, bóp chặt cổ nàng, hắn phát giác Thường Hi đã chết đi, cũng nhanh chóng bỏ đi. Rồi sau đó Hồ Tâm Nguyệt đi vào trong phòng, làm giao dịch với Thường Hi, đem hồn phách của Thường Hi rót vào trong thân thể con mèo, còn nàng thì chiếm cứ thân thể của Thường Hi.

- Meow, nàng đã từng nói qua, một ngày kia sẽ trả thân thể cho ta, Meow.

Hứa Tiên hỏi:

- Là lúc nào?

Thường Hi dùng trong chốc lát.

- Thời điểm chơi chán! Meow!

Hứa Tiên lập tức có chút im lặng, quỷ mới biết rõ lúc nào con hồ ly này chơi chán, nói:

- Giao dịch thiết thòi như thế ngươi cũng đáp ứng sao!

Mắt mèo của Thường Hi rưng rưng.

- Ô ô ô ô, ta cũng không muốn ah, Meow!

Nhưng chuyện này dù sao vẫn tương đương với việc Hồ Tâm Nguyệt cứu Thường Hi, nhân tiện nói:

- Hồ cô nương, là ta hiểu lầm người.

Mỉm cười nói:

- Người quả nhiên không phải là kẻ lạm sát người vô tội.

Quay đầu lại giải thích với Doãn Hồng Tụ một phen, thuận tay đưa Thường Hi cho nàng.

Doãn Hồng Tụ tiếp nhận con mèo, cực kỳ kinh dị, cho dù thế nào nàng cũng không ngờ Thường Hi lại biến thành con mèo thế này.

- Chuyện này, người thật sự là Thường Hi sao?

Con mèo trắng liên tục gật đầu.

- Meo meo Meow!

Hồ Tâm Nguyệt sững sờ, khinh thường nói:

- Cũng được a, ta thế nào cũng không cần người quan tâm. Trước kia còn âm hiểm như vậy, hiện tại lại giả bộ hiền lành cái gì.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Đây còn không phải người bức ta sao, tốt rồi. Ta và người cũng không có sinh tử đại thù gì, hôm nay ta chỉ muốn hóa giải một đoạn ân oán với người, hơn nữa muốn nhờ người giúp một chuyện.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Cho dù đám nữ nhân không được người cứu, cũng không có rơi vào tay nam nhân nào đâu.

Nàng thân là nữ tử, tu chính là tiên đạo, đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu, đối với yêu cầu khác của Hứa Tiên lại lên tiếng cự tuyệt:

- Không phải người đã bức ta phát lời thề sao? Còn nói cái gì hóa giải ân oán, ta thấy không cần thiết! Hiện tại người đến cùng đánh chú ý gì?

Hứa Tiên chân thành nói:

- Xem như cảm tạ người, lời thề kia xem như không có đi.

Hồ Tâm Nguyệt đứng phắt dậy, nói:

- Cái gì? Không có! Lời thề trọng yếu như thế, người tùy tùy tiện tiện xem như không có!

Hứa Tiên ấp úng nói:

- Người cũng không cần kích động như vậy a! Chuyện này người có lợi là người mới đúng!

Hồ Tâm Nguyệt lại “Hừ” một tiếng, sau đó chống tay lên cằm, con mắt liếc qua Hứa Tiên nói:

- Bỏ cô nương mới không cần loại bố thí này, lần trước xác thực là ta bại, nhưng ta nhất định sẽ lấy lại danh dự.

Hứa Tiên đổ mồ hôi lạnh, quả nhiên con hồ ly này định đấu lâu dài với mình, hai lần trước là lơ sơ suất cho nên mới rơi vào bẫy của mình, lời thề tuyệt đối không ngăn được lòng báo thù của nàng, về sau còn không biết sẽ có mưu ma quỷ kế gì đang đợi mình đây!

- Dù sao xem như không có.s

Thời điểm này, Hứa Tiên cảm giác âm khí trong nước bắt đầu dày đặc lên, những oan hồn kia tương đối gần rồi, cho nên đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Doãn Hồng Tụ vội vàng kéo tay của Hứa Tiên, nói:

- Người muốn đi đâu?

Hứa Tiên vỗ vỗ vai của nàng, nói:

- Ta đi đổi pho đảm quỷ nước kia. Người ở nơi này chờ một chút, rất nhanh.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Không được!

Cẩn cẩn bờ môi, đáng thương nói:

- Người đi ta làm sao bây giờ?

Hứa Tiên nói:

- Yên tâm đi, nàng chắc không tổn thương người, ta đi rồi trở về.

Vừa nói vừa cởi tay của Doãn Hồng Tụ ra, Tâm Nguyệt Hồ dù sao cũng là bầu trời tinh tú, tuy nàng làm loạn, nhưng bản thân lại không phải yêu quái lạm sát người vô tội.

Doãn Hồng Tụ bán tín bán nghi nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt, Hồ Tâm Nguyệt nhe răng ra.

- Hàaaa...

Doãn Hồng Tụ lập tức nhảy dựng lên ôm cánh tay của Hứa Tiên, nói:

- Ta đi cùng với người.

Mới trải qua chuyện vừa rồi, nàng nói cái gì cũng không chịu ở chung chỗ với con yêu hồ này cả..

Nhưng Hứa Tiên lại sững sốt, chỉ cảm thấy cánh tay bị hai cái xuân phong đè lên, hôm nay là mùa xuân, cho nên mặc quần áo mỏng, không biết quần áo trên người của Doãn Hồng Tụ làm bằng chất liệu gì, cực kỳ mỏng, cho nên không chút nào ngăn cản được cảm xúc mềm mại từ ngực của nàng, làm cho chiến sĩ thân kinh bách chiến như Hứa Tiên cũng nói thầm:

- Thật lớn ah!

Không nghĩ tới vị quận chúa này là loại thâm tàng bất lộ a, ẩn tàng nhiều thịt như thế, từ bên ngoài nhìn không ra.

Doãn Hồng Tụ thấy vẻ mặt sợ hãi thán phục của Hứa Tiên lúc này, cũng lập tức phát hiện tư thế trước mắt không đúng, sắc mặt đỏ bừng lên, nhanh chóng buông cánh tay của Hứa Tiên ra, nhưng vẫn cầm cổ tay của Hứa tiên, nói:

- Ta đi cùng với người.

Đầu nàng đã cúi thấp tới tận ngực.

Hứa Tiên gỡ gỡ đầu, nói:

- Vậy cũng tốt!

Doãn Hồng Tụ lúc này mới buông tay ra.

Hứa Tiên liền dẫn Doãn Hồng Tụ đi lên bong thuyền, bầu trời vẫn có mưa nhỏ như trước, trên mặt nước tối đen. Chỉ có ngọn đèn dầu ở đầu thuyền, toả sáng rất nhỏ, gió xuân vốn ấm áp lúc này lại mang theo hơi lạnh, Hứa Tiên có thể cảm giác được, những con oán quỷ này đã tới rất gần.

603. Chương 602: Mục Đích. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 602: Mục đích. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thời điểm Hứa Tiên muốn thi pháp, lại rõ ràng cảm giác được cảnh tượng bốn phía vụn vụn, trên mặt nước, vô số đạo linh quang cấu thành cột sáng bay lên, hình thành một hình tròn, vừa vụn vụn tất cả đầu thuyền lại với nhau, trên mặt nước tràn ngập một tầng hơi nước, đột nhiên âm khí biến mất không nói.

Hứa Tiên quay đầu lại thất kinh hỏi:

- Hồ Tâm Nguyệt, ngươi làm cái gì?

Đây rõ ràng là có trận pháp ngăn cản mình thăm dò.

Hồ Tâm Nguyệt lúc này cũng đi lên bong thuyền, nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy lên chỗ cao nhất của con thuyền, nhìn Hứa Tiên cười nói:

- Ah, thật sự là không khéo, lúc trước ta đã thiết hạ ảo thuật trong phiên thủy vực này, vốn muốn báo thù thay cho Thường Hi, chẳng lẽ ảnh hưởng tới ngươi sao?

Hứa Tiên tiến lên một bước nói:

- Mau triệt tiêu ảo thuật, chớ ảnh hưởng tới ta thi pháp.

Hồ Tâm Nguyệt cười duyên rũ nói:

- Ngươi đang cầu ta sao? Khó mà làm được ah, trận pháp này rất trọng yếu với người ta đấy, nhưng mà yên tâm đi. Ta sẽ không vi phạm lời thề, tổn thương ngươi. Nếu ngươi muốn phá trận, thì chỉ cần công kích ta, nhưng mà như vậy, chính là người công kích ta trước đấy nhé, lời thề của ta sẽ không còn hiệu lực gì cả.

Ngày đó Hứa Tiên bức nàng thề là không đi tìm hấn gây phiền toái, Hồ Tâm Nguyệt lại nói:

- Quá không công bình, nếu như ngươi đi tìm ta gây phiền toái, chẳng phải ta không được tự vệ sao.

Hứa Tiên nói:

- Chỉ cần ngươi không làm xằng làm bậy thì cho dù gặp ta, ta cũng không đi làm phiền ngươi.

Kết quả là, cuối cùng nhất đã có ước định với nhau. Hồ Tâm Nguyệt không chủ động tìm Hứa Tiên và những người bên cạnh hấn gây phiền toái, Hứa Tiên cũng không được vào thời điểm Hồ Tâm Nguyệt không có làm xằng làm bậy mà công kích nàng, nếu không lời thề sẽ mất đi hiệu lực. Hôm nay Hồ Tâm Nguyệt vắt hết óc mới nghĩ ra, phương pháp phá tan lời thề trước đó. Quỷ nước không phải nàng gọi đến, mà ảo trận này nàng đã sớm thiết hạ rồi, cũng không gây tổn thương tới bất cứ kẻ nào, nếu Hứa Tiên muốn cứu người, chỉ cần phá tan lời thề là được.

Hứa Tiên vô tội nói:

- Chuyện này, không phải ta nói rồi sao? Lời thề đã không còn nữa.

Song phương đã hình thành lời thề, nếu như một phương đã đánh tan lời thề này, dĩ nhiên là không tồn tại.

- Ngươi im miệng cho ta!

Bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt lại tức giận lên, nói:

- Ngươi biết ta suy nghĩ bao lâu, mới nghĩ ra biện pháp không? Dựa vào cái gì mà ngươi nói không tính là không tính, đến đây, đến đánh ta đi!

Nàng tỉ mỉ thiết hạ kế sách, vốn định nhìn thấy biểu lộ tiến thoái lưỡng nan của Hứa Tiên, nhưng cuối cùng lại có kết quả này, làm cho nên không có chút cảm giác thành tựu nào.

Doãn Hồng Tự nói:

- Nàng có bị điên không vậy?

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Hình như là thế!

Thường Hi nói:

- Meow! Điên!

Hồ Tâm Nguyệt hỗn hển nói:

- Tất cả các người im miệng cho ta, loại thắng lợi này, ta tuyệt đối không tán thành, muốn đi cứu những người kia, thì phải chiến thắng ta trước đã!

Thân hình Hứa Tiên khẽ động, biến mất nguyên tại chỗ, đi tới trước mặt Hồ Tâm Nguyệt. Chỉ nghe “Đông” một tiếng, Hứa Tiên nắm tay trùng trùng điệp điệp đập vào ót của Hồ Tâm Nguyệt, nói:

- Như vậy được rồi.

Hồ Tâm Nguyệt sững sờ, ôm cái đầu gối chồm hồm trên mặt đất, hít một hơi lạnh, nói:

- Đau quá a!

Sau đó đứng thẳng lại, cười ha hả, nói:

- Như vậy, như vậy là người đã đánh ta, lời thề đã mất đi hiệu lực, sau này sẽ tùy tiện nghĩ biện pháp đối phó người, hãm hại người, chờ thời điểm người độ kiếp, ta sẽ dùng sức thôi động tâm ma của người, cho người độ kiếp thất bại, bị sét đánh chết là đáng đời, ha ha ha. Có phải rất sợ hay không?

Hứa Tiên bắt đắc dĩ buông tay nói:

- Không phải ta nói rồi sao? Lời thề kia đã sớm không còn tồn tại, cho dù người muốn làm gì cũng không sao cả.

- Meow, ngu ngốc!

Thường Hi vênh cái đuôi lên, nhàn nhã đi qua.

Hồ Tâm Nguyệt lập tức hóa đá, cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua, chuyện này... Như vậy, những gì mình làm, không phải khổ sở uống phí sao?

Hứa Tiên đứng phất tay trước mặt của nàng, nói:

- Đây, người không sao chứ!

Nhưng không biết nguyên nhân nữ tử trước mặt bởi vì những gì hắn làm, tâm linh đã bị tổn thương và đã kích trầm trọng.

Hồ Tâm Nguyệt lúc này mới kịp phản ứng, nhẹ nhàng nhảy ra phía sau, kéo khoảng cách với Hứa Tiên, oán hận nói:

- Hứa Tiên, người quả nhiên lợi hại, trước kia là ta quá đại ý.

Hứa Tiên vò đầu một hồi, chuyện này cũng tính toán là mình lợi hại sao?

- Tốt rồi, mục đích của người đã đạt được, người bỏ trận pháp đi! Tên tam hoàng tử kia không chạy thoát được, chậm rãi báo thù là được rồi, yên tâm đi, ta nhất định không ngăn cản người đâu.

Hồ Tâm Nguyệt hận không thể rộng to với Hứa Tiên.

- Cái gì đạt được mục đích, chẳng lẽ không công bị người cốc đầu một cái như thế này, chỉ vì mục đích đã đạt được là xong sao?

Nhưng những này ngu ngốc này đương nhiên Hồ Tâm Nguyệt không cách nào ra. Mà oán hận nói:

- Nghĩ cũng đừng nghĩ, có bản lĩnh thì đã bại ta ngay tại đây, bằng không người cũng một mực bị vây ở nơi này.

Hứa Tiên cau mày, trận pháp này hiển nhiên là Hồ Tâm Nguyệt chuẩn bị đã lâu, muốn phá trận dễ vậy sao, tuy bằng tâm tính pháp lực hiện giờ của hắn hiểu rõ. Dù có phá cũng cần thời gian khá lâu, nhưng đám

quỷ nước kia giống như lửa cháy sém lông mày, nếu không đi ngăn cản kịp thời, không biết sẽ có bao nhiêu mạng người phải chết, hơn nữa Phan Ngọc còn ở bên ngoài.

Hồ Tâm Nguyệt lúc này mới cảm thấy tâm tình khoai khoai dễ chịu hơn một ít.

...

Ngư Huyền Ky cho thuyền nhỏ đậu vào một nơi hẻo lánh cạnh bờ, ôm lấy Duẩn nhi đang ngủ lên bờ.

Nhưng lại có một đạo độn quang nhanh chóng bay tới, hạ xuống cạnh thuyền nhỏ, hóa thành một thiếu niên tuấn mỹ, chính là Tham Lang.

Ngư Huyền Ky mỉm cười nói:

- Nguyên lai là Tham Lang sư thúc, những ngày này chơi có tận hứng không?

Tham Lang nói:

- Người tính toán toán chẳng phải là biết sao?

Tiên tay một ngón tay, chỉ về phương hướng của Hứa Tiên, chỗ đó là nơi phát ra oán niệm, hai người đều cảm ứng rõ ràng.

Ngư Huyền Ky nói:

- Như thế nào?

Tham Lang trừng to mắt nói:

- Đừng nói với ta người không tính toán ra nhé, hiện tại ta hỏi người, chỗ có cần ta ra tay không?

Ngư Huyền Ky nhướng mày nói:

- Tham Lang sư thúc cần gì hỏi ý của ta, chẳng lẽ có gì ngoài ý muốn sao?

Tham Lang nói một hơi:

- Ta biết rõ mức độ nguy hiểm của chuyện người muốn làm. Lại không hiểu bố cục của người, nếu như người đã an bài tốt, ta sẽ khoan tay đứng nhìn, nếu không, ta cuối cùng phải ra tay cứu người thôi, nói như thế nào cũng là vận mệnh của rất nhiều người đấy.

Ngư Huyền Ky giống như có chút ngoài ý muốn, nói:

- Đa tạ sư thúc quan tâm, nhưng hắn là không ngại, vị kia là tinh tước đại nhân, sẽ không xằng bậy.

Tham Lang lại nói: truyện copy từ

- Tính tình của nữ nhân kia, thật sự không biết đang làm chuyện ngu xuẩn.

Ngư Huyền Ky nói:

- Vậy sư thúc không ngại chờ ở chỗ này một lúc, cứ hành động theo tình hình đi, ta đem đồ đệ này trở về đạo quan trước.

604. Chương 603: Đâu Suất Hỏa

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 603: Đâu Suất Hỏa

đọc truyện mới nhất tại .

Về mặt Tham Lang không thú vị, khoát khoát tay nói:

- Tính toán, tính toán, hoàng đế không vội thái giám vội cái gì, ta đi về ngủ đây.

...

- Đây, Hán Văn, nên trở về đi!

Một âm thanh quen thuộc vang lên, bỗng nhiên làm Hứa Tiên bừng tỉnh.

- Minh Ngọc!

Hứa Tiên quay đầu liền nhìn thấy Phan Ngọc, cái ảo trận này chỉ ảnh hưởng tới giác quan thứ sáu của mình, cho nên mới không chú ý tới Phan Ngọc tới gần.

Hồ Tâm Nguyệt chỉ vào Phan Ngọc, ngơ ngác nói:

- Người, người tới đây thế nào được.

Bởi vì trên thủy vực này đã hình thành một cái ảo trận, người bình thường xông loạn sẽ bị lạc bên trong, nhưng lại chú ý cái đuôi chồn đang treo bên hông của Phan Ngọc, sắc mặt biến đổi.

Đuôi của Cửu Vĩ Hồ có được năng lực phá hủy.

Hứa Tiên lại cười ha hả, nói:

- Thời điểm này người tới đúng lúc.

Tiến lên cầm cái đuôi hồ ly, lại nhìn bốn phía. Quả nhiên ảo cảnh mê hoặc giác quan thứ sáu của hắn biến mất.

Hứa Tiên lại một lần nữa cảm nhận được giác quan thứ sáu của mình, khí tức ác quỷ xuất hiện ở đáy thuyền. Hắn dùng Thông Thiên Nhân nhìn qua làn nước lạnh, chỉ thấy dưới nước có vô số chất bẩn thủ kết thành hình người, những khí tức oán hận kia hình thành chướng khí màu xanh đen, mây mù là không quá mức nồng đậm, chỉ nổi lên mặt nước, bằng không thì, nếu như người nào tiến vào trong chướng khí này, lập tức sẽ bị hôn mê bất tỉnh. Nếu như chướng khí càng thêm nồng đậm, thì người đó sẽ nhanh chóng biến thành xương trắng.

Hồ Tâm Nguyệt không có năng lực tấn công chính diện bao nhiêu, cho nên không cần nhắc tới, hiện tại cần phải cần nhắc tới phó đám quỷ nước này như thế nào. Phần đông quỷ nước có màu xanh đen, có con bắt đầu bò lên thuyền rồi, Hứa Tiên đang muốn thi pháp xua tán, nhưng cảm thấy sương mù bốn phía càng thêm dày đặc.

Tâm Nguyệt vừa thấy cái đuôi hồ ly kia, càng thêm tức giận, cho nên không chịu thua, lập tức bắn pháp quyết, ảo cảnh lập tức mạnh hơn nữa, mà Hồ Tâm Nguyệt cũng giấu mình vào bên trong ảo cảnh, cười nhạo nói:

- Người cứ việc rời đi là được, nhưng thuyền này là của ta.

Hứa Tiên mang đuôi hồ ly cho nên không sợ ảo cảnh và mê hoặc. Có thể nhanh chóng thoát ra khỏi ảo cảnh, nhưng lại không thể mặc kệ nhiều người như thế, lại thấy thân sắc của Doãn Hồng Tụ cũng bị mê hoặc. Không khỏi hít sâu một hơi, thúc dục pháp lực hét lớn một tiếng, lấy Hứa Tiên làm trung tâm, bao hàm chân nguyên pháp lực vào Đại Lô Âm Thuật, sóng xung kích bắt đầu xua tan sương mù bốn phía, làm nước sông cuộn cuộn.

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động. Đạp mạnh lên bong thuyền, cả chiếc thuyền đều theo động tác này của hắn mà trầm xuống, mà hắn như mũi tên, bay vọt về phía có hai bàn tay trắng nõn trên không trung, thời điểm dùng sóng âm xung kích, hắn liền cảm ứng được nơi này có chút phản ứng, nếu là bình thường, cho dù hắn cảm ứng được di thường, cũng không có biện pháp, bởi không tìm thấy chân thân của Hồ Tâm Nguyệt. Nhưng lúc này hắn có đuôi hồ ly trong tay, khẽ tới gần, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tâm Nguyệt kinh ngạc phần nộ.

Hồ Tâm Nguyệt nhanh chóng lui ra phía sau, sau lưng xuất hiện mấy cái đuôi to, múa loạn lên, mũi nhọn của mỗi cái đuôi của nàng đều có một đoàn hỏa diễm nhỏ, đó là bí kỹ chỉ có hồ tộc mới có - Hồ Hỏa. Tám đoàn Hồ Hỏa ngưng tụ lại thành một đoàn, hóa thành một con Hỏa Hồ cực lớn công kích về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng không tránh né, tốc độ không giảm lao thẳng về phía Hồ Tâm Nguyệt, trên thân xuất hiện một tầng Kim Thân. Miệng Hỏa Hồ mở rộng, mạnh mẽ cắn lên người của Hứa Tiên, Hứa Tiên chỉ cảm thấy quanh thân chấn động. Uy lực của con Hỏa Hồ này cường đại ngoài dự tính, nhưng không phá được tầng Kim Thân bảo hộ bên ngoài của Hứa Tiên, cũng hồ đồ không thêm để ý.

Hồ Tâm Nguyệt không thêm để ý lạnh lùng cười cười, bấm tay ngọc, Hỏa Hồ biến thành hỏa diễm như cũ, dính lên người của Hứa Tiên, bao phủ toàn thân của hắn, ở giữa không trung xuất hiện một hỏa cầu lớn.

Thế đi của Hứa Tiên bị ngăn cản, nhưng không có chút tức giận, tuy Hỏa Hồ này thần kỳ, sao có thể phá vỡ được Kim Thân của hắn, nếu đấu pháp chính diện, tuy Hồ Tâm Nguyệt không phải là đối thủ của hắn.

Thời điểm này, ngón trỏ của Hồ Tâm Nguyệt có một tầng diễm quang màu xanh như hạt đậu, nàng tiện tay chém ra, lập tức biến thành màu tím bay lên không trung, bay về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên vừa nhìn thấy ánh sáng màu tím bay tới gần, lập tức cảm giác được không tầm thường, ánh sáng màu tím này mang tới cảm giác quý dị cho hắn, còn khủng bố hơn con Hỏa Hồ lúc nãy nhiều, làm cho hắn sinh ra ý lảng tránh. Nhưng hắn vào lúc này bị Hỏa Hồ bao phủ, tránh né không được chỉ có thể trở mặt nhìn thấy ánh sáng tím bay tới gần.

Ánh sáng màu tím và ngọn lửa của Hỏa Hồ bao phủ hắn, lập tức nhuộm thành màu sắc giống nhau. Hứa Tiên cảm thấy uy lực của ngọn lửa này không chỉ mạnh hơn gấp mười lần, mắt thấy Kim Thân của mình từ từ bị hỏa diễm hòa tan, hóa thành kim thủy chảy xuống.

Hứa Tiên cũng không khỏi kinh hãi, mặc dù Kim Thân có một chữ Kim, nhưng kỳ thật là do linh khí ngưng tụ thành, hoặc có thể dùng đại lực đánh bại trong một lần, nhưng làm sao có thể bị ngọn lửa hòa tan chứ.

Hơn nữa, Hứa Tiên căn bản không cảm thấy nhiệt độ của ngọn lửa, đừng nói là Thái Dương Chân Hỏa, cho dù là Hỏa Hồ cũng có nhiệt độ. Nhưng Kim Thân gặp phải ngọn lửa này, giống như bùn gặp nước. Lập tức bị hòa tan. Hắn quá kinh thường chiến lực của Hồ Tâm Nguyệt, không nghĩ tới nàng vẫn còn thủ đoạn như vậy.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Đây là ánh sáng của Càn Khôn Đẳng trong Tử Thanh Ngọc Phủ Thái Hư Cung tạo thành, tên là Đâu Suất Hỏa, chính là lửa của đạo tổ dùng luyện đan, có thể dung hòa vạn vật trên thế gian, hòa tan Kim Thân của người chỉ là chuyện dễ dàng, Hứa Tiên, bây giờ ngươi khóc rống lên, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nói không chừng bà cô sẽ tha cho ngươi, bằng không thì... Hừ hừ!

Trong nội tâm của Hứa Tiên cả kinh, bất luận là bảo vật gì, chỉ cần có quan hệ tới đạo tổ, thì đó không phải chuyện đùa, có câu: “Đạo tổ xuất phẩm, đương nhiên là tinh phẩm”. Không nghĩ tới Hồ Tâm Nguyệt lại có được bảo vật hàng hiệu thế này.

Hồ Tâm Nguyệt hành tẩu trên thiên giới đã lâu, đương nhiên cũng có được một ít kỳ ngộ, mà Đâu Suất Hỏa này là một trong số đó, nhưng Càn Khôn Đẳng có tới chín đóa, nàng chỉ có một đóa trong đó, cho nên Hứa Tiên mới cảm thấy may mắn, nếu như một lần có thể thao túng Càn Khôn Đẳng thả ra chín đóa Đâu Suất Hỏa đốt Hứa Tiên, Hứa Tiên chỉ cần bị đốt một cái, thì Kim Thân hay pháp khí gì cũng vô dụng, có khả năng không bị hòa tan, đại khí chính là mảnh vỡ của Âm Dương Kính, cùng với công đức ngọc bài.

Trong nội tâm Hồ Tâm Nguyệt thầm đắc ý, lần đầu tiên nàng tranh đấu với Hứa Tiên, bị Hứa Tiên bắt được chỗ hiểm, căn bản không kịp dùng tới Đâu Suất Hỏa, về sau lại tiến vào trong mộng cảnh của Hứa Tiên cũng như thế, rốt cuộc hôm nay có cơ hội dùng tới, quả nhiên có thể dễ dàng chế phục Hứa Tiên.

605. Chương 604: Phổ Độ. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 604: Phở độ. (1)

Hai người đấu pháp trên không trung, người bên dưới bị sương mù dày đặc bao phủ, căn bản không thấy rõ cảnh tượng bốn phía, nhưng lại có thể nghe được rõ ràng, nước trong phiến thủy vực này giống như bị đun sôi, không ngừng có tiếng nước sôi ùng ục. Mà trên thân thuyền gỗ, có vô số âm thanh kỳ dị, chính là tiếng quỷ khóc lóc thảm thiết. Chướng khí màu xanh đen càng lúc càng nồng đậm, hơn nữa dần dần bay lên cao.

Doãn Hồng Tụ ôm Thường Hi, một người một mèo lạnh run, Phan Ngọc rút Thanh Hồng Kiếm ra, trường kiếm giơ lên, nói:

- Người mau trở lại khoang thuyền đi.

‘Rầm Ào Ào’ một tiếng tiếng nước chảy, có một bóng đen nhảy lên bong thuyền, đánh về phía Phan Ngọc, Doãn Hồng Tụ kinh hãi nói:

- Coi chừng!

Lại nghe Doãn Hồng Tụ nhắc nhở, Phan Ngọc đã sớm phát giác, không chút do dự huy kiếm trở lại, nội lực đã bắt đầu thúc dục kiếm quang ba thước, hung hăng chém trúng bóng đen kia.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chất lỏng màu đen từ trên bóng đen kia rơi xuống, giống như huyết dịch, tản mát mùi tanh tươi.

Rốt cuộc Phan Ngọc đã thấy rõ hình dạng của bóng đen kia, quanh thân ngưng tụ từ vô số bùn nhão của đáy sông, mơ mơ hồ hồ cấu thành một hình người, nhưng so với người thì cao lớn hơn, ở trên mặt có ba cái lỗ thủng, hai nhỏ một lớn, phân biệt đại biểu cho con mắt cùng miệng, lúc này đang phát ra âm thanh u u ô ô.

Phan Ngọc chém ra một kiếm, chính là chém lên thất lưng, cơ hồ hoàn toàn chém nó thành hai khúc, nhưng nó chỉ nhúc nhích vài cái, bùn nhão đã khôi phục nguyên trạng.

Tuy Phan Ngọc có kinh nghiệm chiến đấu, nhìn thấy con quái vật như vậy, trong nội tâm cũng phát lạnh, cho nên quay đầu lại nhìn Doãn Hồng Tụ nói:

- Người đi vào trong khoang thuyền trước đi, nhớ là không được đi ra.

Sau đó lui ra sau vài bước trấn thủ cửa khoang. Đối mặt với con quái vật kia, thị vệ bình thường không thể làm được gì, chỉ đưa tiền tính mạng mà thôi

Thương thế của quỷ nước đã khép lại, nỗi giận gầm lên một tiếng, mạnh mẽ vươn tay chụp về phía Phan Ngọc, cánh tay kia mạnh mẽ hữu lực, duỗi dài ra, mang theo âm thanh xé rách không khí, nếu là người bình thường, sẽ bị nó bắt được.

Nhưng đạo kiếm quang lóe lên, cánh tay của quỷ nước bay lên bầu trời. Phan Ngọc không lùi mà tiến tới, vừa tới trước ngực của quỷ nước, hạ thấp người tránh thoát cánh tay còn lại của nó, sau đó né qua phía sau.

Lại nhìn con quỷ nước kia, đã cứng đờ đứng nguyên tại chỗ, toàn thân có chất lỏng đen đặc phun ra, sau đó hóa thành khối vụn bay lả tả. Thì ra trong nháy mắt đó, Phan Ngọc đã chém ra mười bảy mươi tám kiếm, cũng chém con quỷ nước thành mười khối.

Nhưng trên mặt Phan Ngọc không có thần sắc nhẹ nhõm chút nào, tuy con quái vật kia to lớn, tốc độ cũng không chậm chút nào, tuy công kích lộn xộn, căn bản không phải là đối thủ của nàng, nhưng ai biết trong nước có bao nhiêu con quỷ nước như thế, mà bong thuyền nhỏ hẹp này, nếu một thoáng đã bị đám quỷ nước này đứng đầy, thì chiêu thức hoa mỹ thế nào cũng không còn ý nghĩa.

Phan Ngọc có ý niệm này, liền nghe tiếng nước ‘Ào ào ào ào’ vang lên, lại có mấy con quỷ nước xuất hiện trên bong thuyền. Phan Ngọc nhẹ nhàng nhảy lên, giống như lông vũ phiêu đảng, dễ dàng kéo dài khoảng cách. Đã thấy những khối vụn bị nàng chém đứt kia đang nhúc nhích, tổ hợp với nhau, tin tưởng không qua bao lâu, nó sẽ khôi phục nguyên trạng.

Phan Ngọc cầm trường kiếm trên mặt đất, hai tay hư lung, chân khí tiến vào ống tay áo, mạnh mẽ đẩy về phía trước, nghiền nát các khối vụn kia thành bùn nhão, ngay tiếp theo đẩy ba con quỷ nước kia xuống nước.

Nhưng không cho phép nàng nghỉ ngơi thêm được bao lâu, những con quỷ nước kia lại nhảy lên bong thuyền, nàng đành phải cầm kiếm lên, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời, chỉ thấy sương mù tầng tầng, trong nội tâm rất lo lắng, không biết Hán Văn như thế nào rồi?

...

Hứa Tiên vào lúc này khổ không thể tả, chỉ trong chốc lát công phu, hắn đã thử qua vô số biện pháp, cho dù là “Cửu Tự Chân Ngôn” hay phù lục, đều không thể đột phá tầng hỏa diễm này. Hắn có cảm giác mình giống như tề thiên đại thánh tiến vào trong lò bát quái, muôn vàn pháp thuật, tất cả biến hóa, đều vô dụng.

Kim Thân bị đốt chỉ còn lại một tầng hơi mỏng, tùy thời có thể nghiền nát.

Hồ Tâm Nguyệt hì hì cười nói:

- Người còn không cầu xin sao? Chỉ cần người phóng khai tâm thần, cho bốn cô nương xâm nhập vào, ta tạm tha người một mạng.

Hứa Tiên cười lớn nói:

- Ta phóng khai tâm thần, người dám đi vào sao?

Hồ Tâm Nguyệt một lòng muốn dùng mị thuật để khống chế mình, nếu như tâm thần bị nàng ta chiếm cứ. Vậy không xong rồi.

Hồ Tâm Nguyệt hừ lạnh nói:

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ta sẽ cho người đẹp mắt, ta sẽ tăng thể lửa lên.

Đã thấy Hứa Tiên lấy một cái đuôi hồ màu trắng ra, nói:

- Đốt tiếp đi, có lẽ cái đuôi của người sẽ bị đốt cùng đấy.

Hồ Tâm Nguyệt vội la lên:

- Trả lại cho ta!

Nàng rất để ý cái đuôi hồ lỵ này.

Hứa Tiên nói: truyện copy từ

- Không có vấn đề, người triệt hồi thu hồi Đâu Suất Hỏa cùng ảo cảnh, sau này ta đi đường ta, người đi đường người, chẳng phải đẹp hay sao!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Si tâm vọng tưởng, không phải chỉ là một cái đuôi thôi sao? Ta luyện trở lại là được.

Hứa Tiên lại đau đầu, lại càng lo lắng Phan Ngọc, tuy dựa vào tu vi võ công của Phan Ngọc, chèo chống một đoạn thời gian cũng không thành vấn đề, nếu qua một lúc sau, thì khó liệu.

...

Phan Ngọc chống kiếm nửa quỳ trên bong thuyền, tóc xanh rối tung che đầy dung nhan đậm mạc của nàng, thực sự có chút thở dốc, chỉ có trường kiếm trong tay vẫn sáng như trước. Bốn phía của bong thuyền lại xuất hiện nhiều quỷ nước, dày đặc thêm một tầng, những quỷ nước bị nàng chém, lại dùng nội lực triệt để nghiền nát, nàng phát hiện cũng chỉ có như vậy. Mới có thể ngăn cản những con quái vật này phục sinh.

Nhưng làm như thế cực kỳ tiêu hao nội lực, cho dù nàng quán thông hai mạch Nhâm Đốc, thì tiêu hao này cũng không chịu đựng nổi. Cho nên trong thời gian ngắn, nàng đã đánh lui hơn mười lớp quỷ nước. Nhưng chướng khí bốn phía càng dày đặc hơn, càng nhiều con quỷ nước xông về phía Phan Ngọc, bởi vì nơi đây có sinh khí, đối với những con âm quỷ này mà nói, giống như con thuyền đi trong bóng tối gặp được hải đăng.

Hồ Tâm Nguyệt ở giữa không trung, ánh mắt xuyên thấu qua sương mù dày đặc, trông thấy cảnh ngộ của Phan Ngọc vào lúc này, hơi do dự một chút, vẫn vung tay lên. Phan Ngọc chỉ cảm thấy sương mù bốn phía dày đặc hơn rất nhiều, những âm thanh quỷ kêu gào khóc kia, thoáng cái trở nên xa xôi. Nàng vừa cầm kiếm đề phòng, vừa âm thầm suy đoán nguyên do, cuối cùng không giải thích được, liền ngồi xuống đất điều tức.

Bởi vì vừa rồi Phan Ngọc hấp dẫn đại bộ phận công kích, cho nên mới có nhiều quỷ nước trèo lên thuyền, nhưng sương mù dày đặc, đám quỷ nước liền mất đi phương hướng. Bởi vì đang ở bên trong ảo ảnh, đại đa số người căn bản không phát giác bốn phía có biến đổi.

Hồ Tâm Nguyệt không khỏi bội phục kế hoạch hoàn mỹ của mình, sau khi thu thập Hứa Tiên, sẽ đi thu thập đám quỷ nước này, nhưng nếu không nhanh. Chướng khí tích tụ quá nhiều, chỉ sợ người trong thuyền phải chết.

606. Chương 605: Phổ Độ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần truyện copy từ

Q.6 - Chương 605: Phổ độ. (2)

Nhưng vào lúc này, Hứa Tiên chèo chống cũng tới cuối cùng, tảng Kim Thân kia, rốt cục bị phá.

Nhưng Hứa Tiên lại có thần sắc nghiêm túc và trang trọng, đột nhiên trên thân có một tầng hỏa diễm kim sắc, chính là Thái Dương Chân Hỏa chí dương chí cường. Miễn cưỡng chống lại Đâu Suất Hỏa thiêu đốt.

Hồ Tâm Nguyệt khinh thường nói:

- Chống đỡ tới chết sao?

Hứa Tiên cũng không trả lời nàng ta, Kim Thân bị hòa tan hoàn toàn, dung thành một cỗ linh dịch màu vàng, vốn theo gió tán đi, nhưng bị hỏa diễm phong tỏa không có chỗ đi, chảy trở về cơ thể của Hứa Tiên, linh dịch màu vàng tiến vào thân thể hắn, đã bị thân thể Hứa Tiên thu nạp, làm cho thân thể của hắn từ từ có màu vàng kim trở lại. Dưới sự thiêu đốt của hai chủng hỏa diễm này, linh dịch màu vàng dung nhập hoàn toàn vào cơ thể của Hứa Tiên, khí lực của Hứa Tiên đã tăng mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Xét đến cùng, Đâu Suất Hỏa thực sự không phải là hỏa diễm giết người, mà là hỏa diễm luyện đan, Hứa Tiên bây giờ chính là một khẩu đan dược, nhưng cho dù đan dược gì bị thiêu đốt trong thời gian quá dài, chỉ sợ kết cục là hủy diệt.

Hứa Tiên vào lúc này cũng chỉ tề ra cọng cỏ cứu mạng cuối cùng – công đức ngọc bài.

Tâm niệm khẽ động, một ngọc bài xanh tươi trong ngực của Hứa Tiên hiện ra, hào quang màu xanh như nước biển, bỗng nhiên bắt đầu lóng lánh, dần dần thay thế Thái Dương Chân Hỏa chống cự Đâu Suất Hỏa thiêu đốt.

Kết quả của nó làm Hứa Tiên vô cùng vui vẻ, công đức chỉ lực quả nhiên không giống như linh lực khác, bị Đâu Suất Hỏa hòa tan.

Trong nội tâm Hồ Tâm Nguyệt lại cả kinh, đó là thứ gì? Không khỏi có chút dự cảm xấu.

Công đức vốn là ý niệm của ngàn ngàn vạn vạn người biến thành, hư vô mờ mịt. Lại bị đạo tổ dùng bí pháp hóa thành công đức chỉ lực thực chất. Cho nên cũng có thể so sánh với Đâu Suất Hỏa có thể hòa tan tất cả vạn vật, có chút ý tứ “Dĩ tử chi mâu”, nhưng kết quả cuối cùng là bên nào thủ thắng còn khó nói, chỉ có so sánh lực lượng lớn nhỏ mà thôi.

Hứa Tiên vào lúc này không còn do dự nữa, công đức trên ngọc bài bộc phát mạnh mẽ, ánh sáng màu xanh bạo liệt, Đâu Suất Hỏa màu tím thoát khỏi trói buộc. Đâu Suất Hỏa lúc này cũng quay về trong tay của Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt còn không kịp làm phản ứng, đã bị Hứa Tiên bóp chặt cổ, nàng oán hận nhìn qua Hứa Tiên, không chút do dự bỏ chạy, lưu lại một cái đuôi hồ ly. Sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Hứa Tiên nhìn qua đuôi hồ ly trong tay, có chút im lặng, vốn còn muốn biến chiến tranh thành tơ lụa, hiện tại kết quả ngược lại, càng làm thì thù hận càng sâu hơn.

Nhìn thấy tình cảnh trên mặt nước, cũng không chuyển biến xấu như trong tưởng tượng, chắc là bị Hồ Tâm Nguyệt khống chế, chỉ thấy ngàn vạn con quỷ nước đang cuộn mình trong nước, cũng đủ làm cho người ta kinh hồn táng đảm, lúc Hồ Tâm Nguyệt bỏ chạy, lực lượng của trận pháp đã yếu bớt, quỷ nước đã bạo động. Đặc biệt là công phá tầng bình chướng trên bong thuyền, nếu như chúng nhảy lên bong thuyền, thì không xong rồi.

Nhìn thấy cảnh này, kim quang trên thân thể Hứa Tiên bộc phát mạnh mẽ, giống như trong bóng tối hắc ám, xuất hiện một mặt trời, chướng khí trên bong thuyền bị áp xuống, quỷ nước bị kim quang chiếu lên người, trên người xuất hiện một tầng chướng khí bay lên, bùn đất trên người tróc ra, phát ra rên rỉ thống khổ, ẩn遁 vào mặt nước.

Phan Ngọc ngẩng đầu lên, không khỏi cười rộ lên, thu hồi trường kiếm.

Hứa Tiên lại nhíu mày, muốn giết chết nhiều quỷ nước như vậy, với hắn mà nói chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng những con quỷ nước này giống như oan hồn chưa siêu thoát mà thôi, cuối cùng cũng là thứ đáng thương. Vì kế hoạch hôm nay, chỉ nghĩ cách độ hóa bọn họ, loại trừ oán niệm trong tâm của họ mới được, khiến cho bọn họ có thể một lần nữa đầu thai chuyển thế.

Chỉ cần có mấy trăm tầng lữ thường xuyên tụng niệm kinh siêu độ, bố trí đạo tràng, niệm kinh suốt ba ngày ba đêm mới có thể hóa giải được.

Hôm nay chỉ có một mình Hứa Tiên, cũng chỉ có thể nỗ lực nhiều hơn, bộ dáng của Hứa Tiên nghiêm trang, nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực, dùng Đại Lôi Âm Thuật tụng một đoạn kinh văn. Đó chính là bản Địa Tàng Bản Hành Kinh chuyên siêu độ vong linh.

Phạm âm ngân xướng, giống như âm thanh của thiên nhiên, tuy chỉ có một mình Hứa Tiên, giống như có trăm ngàn người cùng tụng niệm. Lôi âm hóa thành sóng âm, sau đó lại hóa thành kim văn có hào quang lấp lánh, trong miệng của Hứa Tiên thốt ra, giống như bông tuyết bay vào trong sông.

Phạm văn màu vàng tiến vào trong thân thể của quỷ nước, liền từ từ mất đi tầng bùn đất, dần dần có linh thể trong đó hiện ra, có nam có nữ, hắn có oán khí đầy người.

Hứa Tiên thấy tình tiết này, cho nên tần suất tụng kinh vang lên nhanh hơn, cho dù như thế nào cũng không có biện pháp tiêu giảm đi, vong quốc chi thống, muốn thù giết người, bị trấn áp dưới đáy hồ tịch mịch, hóa thành oán hận nguyên rửa không siêu độ, mười năm trăm năm, làm sao có thể dễ dàng dẹp loạn chứ.

Nhưng người bọn họ oán hận lại không còn trên nhân thế, cho nên không thể trả thù, chỉ có bọn họ vĩnh viễn không giải thoát được, nếu bởi vì oán khí mà lạm sát kẻ vô tội, tạo thành tội nghiệt, vậy càng không cách nào siêu sinh được.

Hứa Tiên thở dài một tiếng, chẳng lẽ, ta vốn rất từ bi, còn chưa đủ để siêu độ nhiều oan hồn như vậy sao? Nếu như vậy, có lẽ ta nên dùng thiện niệm của ngàn vạn người, để hóa giải ác niệm trong lòng của bọn họ! Hắn đem công đức bài ra đặt lên tay, sau đó tụng niệm, công đức bị tiêu hao nhanh chóng, Hứa Tiên lại không quan tâm. nguồn

Lúc này đây, Hứa Tiên phun ra những phạm văn màu vàng kia, hóa thành ngàn vạn, rơi vào trong thân thể của những oan hồn kia.

Chỉ thấy những quỷ hồn có oán khí đầy người kia, mặt mũi tràn ngập dữ tợn, nhưng vào lúc này từ từ bình tĩnh trở lại, hiện ra tướng mạo vốn có của bọn họ, có mờ mịt nhìn chung quanh, giống như tỉnh mộng, sau đó lại lộ ra nét an tường, bọn họ tích lũy oán niệm trong thời gian trăm năm, nhưng dưới sự bao phủ của công đức kim quang, dần dần tan rã.

Phạm âm trận trận, kim phù như mưa. Tất cả đều theo kim quang trên bầu trời rơi xuống, quán triệt cả thiên địa, giống như từ thế giới khác cứu rỗi thế giới này.

Cảnh tượng vạn quý trên sông đã sớm không còn nhìn thấy nữa, biến mất vô ảnh vô tung. Chỉ còn lại rất nhiều hồn phách hơi mờ đang bơi trong nước, mỗi hồn phách đều tỏa ra ánh sáng lam sắc nhàn nhạt, một mạc mà chói mắt, giống như muốn nhuộm cả khúc sông.

Phan Ngọc nhìn cảnh tượng tráng lệ này trong mắt, trong nội tâm cũng có chút rung động không hiểu. Chẳng biết lúc nào, Doãn Hồng Tụ ôm Thường Hi đi lên bong thuyền, một người một con mèo ngơ ngác nhìn qua một màn này, lẩm bẩm nói:

- Đây là?

Trên bầu trời lúc này có một thân ảnh như tượng phiêu phù trên không trung, giống như thiên thần hạ phàm.

Phan Ngọc mỉm cười nói:

- Đúng vậy a!

Hai người đều không nói lời nào, đều chăm chú nhìn qua cảnh sắc trước mặt, chợt một đạo kim quang bay tới bên thuyền.

607. Chương 606: Thiện Báo.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 606: Thiện báo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Doãn Hồng Tụ thử vươn tay tiếp lấy nó, vừa mới chạm vào, đã cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, phiến kim phù này đã dung nhập vào trong, toàn thân của nàng chấn động, chỉ cảm thấy một cổ từ bi tràn ngập trong nội tâm, tràn đầy cảm giác quang minh huy hoàng. Trong nội tâm hoặc nhiều hoặc ít có những ý niệm xấu xa, dưới hào quang của kim quang giống như tuyết tan ra.

Thời điểm này, càng ngày càng nhiều hồn phách rửa sạch nước bùn trên người, bay lên không trung, vây quanh Hứa Tiên như đang bay múa, nhao nhao nhìn Hứa Tiên trong kim quang, hoặc gật đầu, hoặc mỉm cười, hoặc khom người, hoặc chấp tay, Hứa Tiên cũng mỉm cười hoàn lễ với bọn họ.

Hồ Tâm Nguyệt đang bay ra xa xa, bỗng nhiên phát giác sau lưng có ánh sáng, kinh ngạc quay đầu lại, thấy Hứa Tiên đang ở đó, không khỏi hưng hăng cười nhạo, nói:

- Lại muốn bằng vào sức của một mình độ hóa những hồn phách này, người cho rằng mình là Quan Âm Bồ Tát hay Như Lai Phật Tổ?

Nhưng cảnh tượng kế tiếp làm cho nàng nói không ra lời, bên cạnh Hứa Tiên có cả ngàn linh hồn đang vây quanh, nàng thì thào lẩm bẩm:

- Điều này sao có thể?

Những ác quỷ này tích oán hơn trăm năm qua, trong đó không ít thế hệ hung ác, Hồ Tâm Nguyệt muốn tru diệt không có gì khó khăn, bởi vì độ hóa là chuyện không có khả năng với nàng. Phật đạo hai nhà đều có độ hóa chỉ đạo, phật môn thì ngâm tụng phật tướng, Đạo môn thì trời giáng mưa ngâu, nhưng những pháp lực này cần đại từ đại bi cường đại mới có thể thi triển được.

Nhưng Hứa Tiên ngay cả Địa Tiên cũng không phải, làm sao có thể có được lực lượng như vậy, Hồ Tâm Nguyệt chợt nhớ tới kiện pháp khí có thể chống lại Đâu Suất Hỏa của nàng, nàng là người có kiến thức rộng rãi, lập tức nhớ tới lai lịch của công đức ngọc bài.

Vì vậy nàng càng hiểu ra, thì ra thằng này hao phí công đức đi độ hóa người khác? Nhưng làm như thế cần tốn hao bao nhiêu công đức? Hơn nữa hắn cũng sắp độ thiên kiếp rồi, chính là thời điểm cần công đức nhất.

Đúng như Hồ Tâm Nguyệt sở liệu. Con số công đức trên công đức ngọc bài đã trở về con số không. Chúng là số công đức Hứa Tiên cần vô số thời gian tích lũy, nhưng hôm nay hắn hiểu thông đạo của bản thân mình, thậm chí cứu được hơn mười nữ tử, tất cả đã hóa thành công đức, đã vượt qua hơn trăm vạn công đức, nhưng trong khoảng thời gian ngắn này, tiêu hao không còn, cũng chỉ có như thế, mới làm được một bước thế này.

Hứa Tiên mỉm cười, nhưng trong lòng không chút hối hận. Công đức chưa đủ, vậy cần tích lũy tiếp là được, nhưng những linh hồn trước mặt này, đều có thể bắt đầu sinh mệnh mới a.

Thời điểm này, trên công đức ngọc bài phát ra kim quang chói mắt, đạo kim quang này còn sáng chói mắt hơn cả mặt trời.

Hứa Tiên trong vô ý thức quay đầu đi nơi khác, nói:

- Thật sáng!

Sau khi ánh sáng dừng lại, Hứa Tiên nhìn lên ngọc bài, hắn ngây ngốc trong chót lát, trên ngọc vào lúc này đã có gần năm trăm vạn công đức. Đây chính là ý niệm chí công vô tư của hắn, cứu trợ mấy ngàn hồn phách, cho nên được khen thưởng.

Bỗng nhiên Hứa Tiên hiểu được ý nghĩa của công đức ngọc bài, cũng không phải sử dụng thô tục như thương nhân đi tích lũy công đức của mình. Đó chính là vì tư lợi của bản thân. Mà muốn người sử dụng nó, mượn nhờ lực lượng thần kỳ của ngọc bài này, vô tư đi trợ giúp người khác, mà trong quá trình đó cũng đạt được nhiều công đức hơn nữa, đền đáp sẽ tuần hoàn với nhau, công đức cũng không giảm bớt chút nào.

Dẫn đạo người khác đi luân hồi là chuyện tốt, cũng chỉ có trong điều thiện này mới được thiện báo, chỗ huyền ảo trong đó, quả nhiên là quỷ thủ thần công, tuyệt không thể tả. Năm đó đạo tổ đem công đức ngọc bài này cho Đông Nhạc Đại Đế, phải chăng cũng vì muốn hắn sử dụng lực lượng của ngọc bài này như thế?

Hứa Tiên thu hồi ngọc bài, quay về thuyền, thiên địa chỉ còn lại bóng tối, chuyện kể tiếp nên giao cho địa phủ xử lý.

Phan Ngọc tiến lên phía trước nói:

- Người không sao chứ!

Hứa Tiên gật gật đầu, nhìn Doãn Hồng Tụ nói:

- Hồng tụ, thời điểm này không còn sớm, người nên đi về nghỉ ngơi đi.

Mặc dù trong nội tâm của Doãn Hồng Tụ vẫn còn lời muốn nói, nhưng không biết nên nói từ đâu, lại thấy Phan Ngọc ở bên, nhìn Hứa Tiên nói:

- Hứa công tử, lần này... Lần này cảm ơn người, ngày mai có thể không thỉnh người ‘rồng tới thăm nhà tôm’, đến ta quý phủ ta một chuyến nhé?

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, nói:

- Vậy được rồi! Thường Hi cô nương cũng tạm thời cho người chiếu cố.

Vừa dứt lời, Thường Hi trong ngực Doãn Hồng Tụ, lại “Meow” một tiếng, sau đó nhảy lên người của Hứa Tiên.

Hứa Tiên kinh ngạc ôm lấy nàng, lại nghe Thường Hi nói:

- Meow, quận chúa không có cách nào nói chuyện với ta, sẽ buồn chết. Thường Hi khẩn cầu Hứa công tử người chiếu cố ta vài ngày, có thể chứ? Meow!

Nói xong liền dựng thẳng lỗ tai, trừng mắt mèo của nàng, nhìn qua Hứa Tiên.

Doãn Hồng Tụ không khỏi hỏi:

- Này... Thường Hi nàng nói cái gì?

Hứa Tiên bắt đắc dĩ nói:

- Nàng nói người không nghe hiểu nàng nói chuyện, cho nên muốn đi theo ta. Nhưng ta cũng phải nghĩ biện pháp giúp nàng tìm lại thân thể, cũng không thể cả đời như vậy được, sống trên thân mèo.

Sờ sờ đầu của Thường Hi, lại nói trong lòng:

- Vậy tạm thời đi theo ta, Vân Yên cũng có thể nói chuyện với người.

Chỉ cảm thấy hy vọng này rất xa vời, quý biết rõ Hồ Tâm Nguyệt khi nào mới chơi chán.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Như vậy cũng tốt!

Vươn tay sờ sờ đầu của Thường Hi, nói:

- Vậy người ngoan ngoãn đi theo Hán Văn đi, tuy biến thành mèo, nhưng như vậy người cũng được tự do hơn!

Thường Hi gật gật đầu, thân mật với đầu ngón tay của Doãn Hồng Tụ.

Hứa Tiên nói:

- Thường Hi nói cảm ơn người giúp nàng, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên người, Meow!

Phan Ngọc nói:

- Meo meo?

- Giống như học nhiều hơn một chữ, nghe mèo nói chuyện quá nhiều, nên nhiễm thói quen xấu rồi.

Hứa Tiên nhìn Phan Ngọc lại nhớ tới thuyền lớn, lại vừa vặn gặp được Tham Lang cười thuyền trở về, hỏi:

- Tối qua người đi nơi nào.

Tham Lang ngập nói:

- Đi câu quỳ nước!

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc nhìn nhau, cũng không đợi nói chuyện, Tham Lang bỏ chạy vào trong khoang thuyền ngủ bù.

Chân trời bắt đầu xuất hiện ánh sáng, sương mù do ảo trận hình thành, bởi vì mất đi Hồ Tâm Nguyệt chủ trì. Cho nên từ từ tiêu tán. Đã có người bắt đầu từ trong mê ngủ tỉnh lại, hồ đồ không biết tối qua xảy ra chuyện gì.

Những cô gái đêm qua trông mong được triệu kiến, nhưng ba người cần hầu hạ thì không thấy bóng dáng đâu, cho nên đều mơ mơ màng màng ngủ đi, đợi khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ, không khỏi hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy chuyện đêm qua đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Tiên đối mặt với một đám oanh oanh yến yến này, cũng có chút đau đầu, vốn định giao cho Hồ Tâm Nguyệt đi chăm sóc, hơn nữa các nàng cũng bắt đầu nhìn ra ý tứ. Nhưng nếu Hồ Tâm Nguyệt đi không trở lại, đem các nàng ở lại trong Phù Dong Viên, thì chuyện cũng không dễ dàng như hôm qua.

Hai người trở lại khoang thuyền.

Phan Ngọc nói:

- Trước để lại ở chỗ này, muộn một hai ngày không phải vấn đề gì, đến lúc đó nghĩ biện pháp thật tốt.

608. Chương 607: Ước Định. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 607: Ước định. (1)

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Chỉ có thể như vậy trước.

Phan Ngọc nói:

- Đúng rồi, hôm nay người thật sự muốn đi phủ quận chúa.

Trong ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Thường Hi cũng mở to hai mắt, không có nghĩ tới những ngày không thấy, quận chúa cùng Hứa Tiên đã thân thiết tới trình độ này, nếu như nói Hứa Tiên là tình lang của quận chúa, nàng cũng nguyện ý tin tưởng.

Hứa Tiên bắt đắc dĩ nói:

- Cũng đã đáp ứng người ta?

Phan Ngọc ôm cánh tay nói:

- Đúng vậy a, Hồng Tụ a, ta không biết các người đã có quen biết, lúc này mới không qua mấy ngày mà thôi, đã có thể mang người vào trong khuê phòng rồi, Vân Yên nói quả nhiên là đúng.

Hứa Tiên nói:

- Chỉ là bằng hữu mà thôi, Vân Yên nói cái gì?

Phan Ngọc nói:

- Cũng giống chúng ta lúc trước, tính toán, ta đã tha thứ cho nàng.

- Tha thứ nàng cái gì?

Phan Ngọc trừng mắt nhìn Hứa Tiên, nói:

- Loại nam nhân này, thật không biết đủ.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Cái gì gọi là ‘ loại nam nhân này ’ ah!

Trong nội tâm Thường Hi nói:

- Meow, oa, ta thấy cái gì rồi, chẳng lẽ Phan công tử cùng Hứa công tử thật sự có quan hệ như vậy, quá thần kỳ.

Có cái đầu lại, trừng to mắt, rất là hưng phấn nhìn chuyện đang diễn ra.

- Meow, xem ra biến thành mèo cũng không phải không có chỗ tốt.

Có lẽ tâm niệm này hò hét trong nội tâm quá mãnh liệt, lập tức bị Hứa Tiên gõ lên đầu một cái.

Phan Ngọc cũng chú ý tới, trong ngực của Hứa Tiên có một con mèo, nhưng là con mèo có linh hồn của nhân loại, lúc này thu liễm tâm thần, nói:

- Đúng là con mèo phiền phức, sao ngày hôm qua không giao cho quận chúa, cho nàng chiếu cố tốt.

Thường Hi vội vàng bắt lấy vạt áo của Hứa Tiên, nói:

- Meow, một chút cũng không phiền toái, mỗi ngày chỉ ăn một ít cá là đủ rồi.

Hứa Tiên nói:

- Cũng không thể mặc kệ được a! Lại nói không phải người và nàng có quen biết sao?

Phan Ngọc nói:

- Gặp dịp thì chơi mà thôi.

Nàng cũng không có cảm tình thâm hậu gì với nữ tử thanh lâu cả, bởi vì có mối là chuyện lạ.

- Ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với người lại diễn kịch.

- Meow. Phan công tử chân thật quá lạnh nhạt a! Vẫn là Hứa công tử ôn nhu hơn, nhưng mà, khó trách Phan công tử không có hứng thú với nữ sắc.

Hứa Tiên thấy bộ dáng như bị đả kích của Thường Hi lúc này, an ủi sờ sờ thân thể mềm mại của nàng, nói:

- Cũng không cần nói như vậy, còn không biết nàng lúc nào mới có thể tìm được thân thể, hơn nữa Thường Hi cô nương cũng có khả năng bảo thủ bí mật này, thật sự không được, cũng chỉ có thể tiêu trừ một đoạn trí nhớ mà thôi.

Mặc dù không muốn như thế, nhưng đây cũng là chuyện không thể nào.

Tiêu trừ trí nhớ! Thường Hi không khỏi ngáy người, nhưng sau đó cũng hiểu được, bảo thủ bí mật này đúng là cần thủ đoạn như vậy, không khỏi có chút sầu lo.

Phan Ngọc lại nhìn về phía Thường Hi nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Người cũng không cần lo lắng như vậy, nếu như thật sự tới ngày đó, cũng không nhất định phải tiêu trừ trí nhớ, cũng có lựa chọn khác đấy.

Hứa Tiên hỏi:

- Lựa chọn gì?

Phan Ngọc lườm hắt một cái, nói:

- Với người không có sao.

Thời điểm Hứa Tiên và Phan Ngọc lên bờ. Trời vừa tờ mờ sáng.

Xe ngựa đi xuyên qua con đường vào sáng sớm, trong thanh tịch còn xen lẫn tiếng ồn ào của bánh xe, để kinh vào lúc này bất tri bất giác đã tỉnh giấc.

Phan Ngọc quay kiếng xe xuống, gió nhẹ quạt vào mặt, đủ các loại chuyện đêm qua, uyển chuyển như mộng huyễn, tiêu tán trong vô hình, cho dù trong xe có Thường Hi kêu meo meo, nhưng nàng lại cảm giác có chút không đúng. Thần tiên ma phật, cách phạm nhân quá xa xôi, nhưng bởi vì Hứa Tiên tồn tại cho nên tất cả giống như gần trong gang tấc.

Hứa Tiên nhìn biểu lộ trên mặt của nàng trong chốc lát, hỏi:

- Suy nghĩ cái gì thế?

Phan Ngọc quay đầu, nói:

- Ta nghĩ: nếu có thể có được pháp lực, đi theo tiên nhân như người vân du tứ hải cũng không tệ!

Hứa Tiên cười cầm chặt bàn tay trắng nõn của nàng, nói:

- Chuyện này có gì khó, chờ người hoàn thành mong ước của phụ mẫu xong, cho dù muốn đi đâu, ta cũng mang người đi theo.

Nói thật, hẳn trong cuộc đời này, cũng có chút tò mò với thế giới bên ngoài.

Không biết lúc này ở Châu Âu quý tộc cùng kỳ sĩ có quang cảnh như thế nào, có lẽ sẽ có thiên sứ và ác ma trong truyền thuyết, những tòa thánh đường và các kiến trúc kiếp trước chưa từng nhìn thấy. Kiếp này hoặc có thể thấy. Phải chăng trên núi Olympus thật sự có chúng thần ở lại, không biết Ai Cập có Pha-ra-ông tồn tại hay không? Những nghi vấn này, tin tưởng kiếp này sẽ được chứng minh là đúng.

So với việc dùng pháp lực tranh đấu với người ta, người chết ta sống, hẳn càng muốn dùng lực lượng này đi hoàn thành mộng tưởng chu du thế giới, từ khi xuyên việt tới nay, luôn luôn có rất nhiều chuyện tranh giành đoạt lợi, nhưng cũng có nhiều thứ cần hẳn đi thăm dò. Nhưng mà khi đó, nếu không có hồng nhan làm bạn, đường đi sẽ tịch mịch hơn rất nhiều.

Phan Ngọc mỉm cười, ôn nhu như nước, nói:

- Là người nói đầy nhé.

Hứa Tiên nắm chặt tay nàng, cũng mỉm cười nói:

- Đã nói!

Bỗng nhiên Phan Ngọc nói:

- Bất quá, muốn phụ mẫu của ta thỏa mãn, chỉ sợ là chuyện khó làm được.

- Cái gì?

Gương mặt của Phan Ngọc đỏ hồng lên, chỉ nói:

- Thời điểm hiện tại chưa tới, đến lúc đó ta sẽ nói cho người nghe.

Hứa Tiên nói:

- Thần thần bí bí.

Thường Hi cuộn lấy thân thể của mình lại, nằm ở một bên, mở to hai mắt nhìn một màn này, những cảnh trong mắt khiến cho nàng không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ tới Phan công tử lại còn có một mặt này. Nghe hai người ưng thuận ước định cùng lữ hành, trong nội tâm vạn phần cảm động: Meow, đây mới là yêu ah!

Phan Ngọc cảm giác được trong đôi mắt mèo của nàng có hương vị bất thường, hỏi Hứa Tiên:

- Con mèo này đang suy nghĩ cái gì thế?

Hứa Tiên ngược lại cũng tra ra một hai, cười khở một tiếng, gõ gõ đầu của Thường Hi, nói:

- Ta cảm thấy nội tâm của nàng đã hoàn toàn hủ hóa. Nhưng mà, đại khái rất hợp với Yên nhi đấy.

- Ta dám đánh cược. Nàng nhất định còn đang ngủ.

- Loại chuyện này là đương nhiên, cũng không cần đánh bạc.

Thường Hi trầm nghĩ, Yên nhi nhất định chính là chỉ vị Vân Yên cô nương kia. Đối với việc sắp sửa đến vương phủ, trong nội tâm cũng có chờ chờ mong. Ngày ấy gặp lại, hình tượng Vân Yên cao nhã lưu lại ấn tượng thật sâu với nàng.

Hứa Tiên trở lại vương phủ, quả nhiên Vân Yên còn ôm gối đầu ngủ ngọt ngào, không có hình tượng nằm lỳ ở trên giường.

Hứa Tiên lung lay bả vai của nàng, nói:

- Tỉnh, đến lúc nào rồi.

Vân Yên mơ mơ màng màng lẩm bẩm một tiếng:

- Phu quân, người trở về rồi à?

Sau đó xoay người sang chỗ khác. Giống như thường ngày, dùng cái chăn mỏng cuốn lấy thân thể của mình lại, làm cho Hứa Tiên không nhìn được muốn giở trò, nhưng nhìn qua Thường Hi đang ở bên cạnh, tuy biến thành con mèo, nhưng vẫn là người a, cho nên không nên làm chuyện này trước mặt của nàng.

Đợi cho Hứa Tiên vươn bàn tay lạnh vào trong chăn, thời điểm chạm vào da thịt mềm mại của nàng, toàn thân của Vân Yên rùng mình, rốt cục tỉnh lại, ngồi dậy, đại phát tính tình:

609. Chương 608: Ước Định. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 608: Ước định. (2)

- Hoại tử. Ta mới ngủ không lâu đây!

- Meow...

Một tiếng mèo kêu hấp dẫn lực chú ý của Vân Yên, Vân Yên kinh ngạc nói:

- Có con mèo, thật đáng yêu, đưa cho ta sao?

Sau đó ôm Thường Hi lên vặn vẹo lại niết, hình tượng của nàng trong nội tâm Thường Hi âm âm sụp đổ ngay lập tức.

- Meow, Hứa công tử cứu ta!

Hứa Tiên cười nói:

- Đừng xem nhẹ nàng, lại nói tiếp, nàng đáng giá mấy chục vạn lượng bạc đây?

- Có ý tứ gì?

Hứa Tiên liền đem chuyện tối hôm qua nói ra một phen, Vân Yên ôm lấy mèo con, trừng to mắt nói:

- Người nói đây là Thường Hi! ?

Hứa Tiên nói:

- Người trao đổi với nàng là được rồi, người có thể thử một lần.

Vân Yên liền đặt tay lên trán của Thường Hi, qua trong chốc lát mới buông ra.

- Là thật!

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại nàng rất đáng thương, sau này người nên chú ý tới nàng nhiều hơn.

Ranh mãnh cười nói:

- Xem ra nàng ta còn quý hơn người nhiều.

Lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm giác nói lỡ.

Quả nhiên, Vân Yên buông Thường Hi ra, ai oán nói:

- Là ta bạc mệnh, rơi vào trong hố lửa thì bỏ đi, đáng tiếc vẫn không thể rơi vào trong hố lửa ở kinh thành, ai, ta nên đi ngủ thôi.

Liền kéo chăn lại, nằm xuống đưa lưng về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên vội vàng dùng lời ngon ngọt dỗ dành bên tai của nàng, khoe môi của Vân Yên từ từ xuất hiện nụ cười câu dẫn, nhưng nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nhưng mà, qua trong chốc lát, Hứa Tiên nói tới khi miệng khô lưỡi đắng, lại chợt phát hiện, Vân Yên thực sự đã ngủ.

- Người nữ nhân này!

Hứa Tiên kéo chăn che Thường Hi lại, không muốn Thường Hi nhìn thấy. Tiến hành công việc thiếu nhi không nên xem.

Vân Yên lúc này mới mặc quần áo lại, bờ mông của nàng còn hơi đau. Chuyện này cũng không trách nàng tham ngủ, mỗi đêm sau khi Hứa Tiên và nàng chiến đấu xong, đều nói nhỏ vài câu bên gối, nàng luôn mệt mỏi mơ mơ màng màng thiếp đi, cho nên cũng có chút hương vị phản xạ có điều kiện.

Hứa Tiên đem một cái đuôi hồ ly khác giao cho Vân Yên, nói:

- Người nên thu lại đi.

Vân Yên tiếp nhận đôi hồ ly, thu rất cẩn thận, có chút lo lắng nói:

- Chắc chắn Tâm Nguyệt Hồ sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hứa Tiên nói:

- Ta ngược lại ngóng trông nàng ta không từ bỏ ý đồ, còn những người đang ở trên thuyền không biết nên làm sao bây giờ! Nhanh rửa mặt đi!

Tiện tay chỉ vào một chậu nước, chậu rửa mặt đã đầy nước.

- Hơn nữa ta cũng muốn đòi thân thể của Thường Hi lại.

Vân Yên đi tới chậu nước, rửa mặt, cười nói:

- Phu quân dứt khoát nên thu tất cả, khi đó càng hương diễm a.

Hứa Tiên nói:

- Đừng nói mê sảng, chờ một chút phải dạy cho ta đọc sách, sắp tới kỳ thi Đình rồi, buổi chiều ta còn phải đi tới phủ quận chúa đấy.

Hứa Tiên theo thường lệ, đọc sách vào buổi trưa, Vân Yên thì hứng thú bưng bưng chơi đùa với Thường Hi, thẳng đến khi Thường Hi chạy trốn lên nóc phòng phơi nắng mới bỏ qua, thời điểm xế chiều, Phan Ngọc lại mang về tin tức, Hồ Tâm Nguyệt giả dạng Thường Hi đã trở lại Phù Dong Viên, nghe nói sau khách nhân đầu tiên của “Phẩm hội hoa xuân” chính là tam hoàng tử điện hạ.

Người đương thời nhao nhao nghị luận, không ngừng hâm mộ. Đều nói tam hoàng tử chiếm đại tiện nghi. Tuy thất bại trên phẩm hội hoa xuân, nhưng trong sạch của hoa khôi Thường Hi vẫn rơi vào trong tay của hắn, thậm chí thậm hận Phan Ngọc cùng Hứa Tiên không cho tam hoàng tử mặt mũi, cũng thả ra một ngụm ác khí, xuất khẩu cuồng ngôn trên yến tiệc. xem tại

Hứa Tiên cũng đã nhìn thấy thảm trạng nhà tan cửa nát của hắn rồi, nhưng đối với loại người này, hắn cũng không mang theo chút thương cảm nào. Như vậy, chỉ có thể đưa những cô gái kia trở về Phù Dong Viên, đương nhiên Hồ Tâm Nguyệt sẽ không ngồi yên chẳng nhìn tới, xem như giải quyết một cọc tâm sự của hắn.

Sau giờ Ngọ Hứa Tiên đi ra cửa, Vân Yên càng danh chính ngôn thuận ngủ trưa. Trong mơ mơ màng màng nghe được tiếng mèo kêu.

Thường Hi ghé vào gối của nàng, biểu đạt một hàm nghĩa.

- Ta đói, Meow!

Vân Yên cười hì hì, nói:

- Còn không phải rơi vào trong tay của ta sao, thật sự là, bị sờ vài cái cũng không ít đi vài miếng thịt a.

Thường Hi vô lực giãy dụa, tức giận nói:

- Meow, người rõ ràng đang chà đạp!

Vân Yên khinh thường nói:

- Vậy mà cũng tính là chà đạp? Xem ra người không biết cái gì gọi là chà đạp cả.

Thường Hi lách cái đầu ra, nói:

- Meow, có ý gì?

Vân Yên điểm lên trán của nàng, cười nói:

- Tương lai ngươi sẽ hiểu.

Nụ cười của Vân Yên làm cho Thường Hi rùng mình.

Vân Yên đi chuẩn bị cá cho Thường Hi, thấy nàng ghé vào trên đĩa ăn cá, giống như biến thành mèo, ngay cả khẩu vị cũng biến đổi.

- Bất luận ngươi là người hay là mèo, dù sao cũng không chạy thoát được, để lát nữa ta đi ra ngoài mua cái lục lạc cho ngươi.

- Meow, mới không cần.

- Vậy thì cùng ngủ với ta đi.

- Meow, được đấy!

Một người một mèo, rốt cuộc tìm được tiếng nói chung.

...

Sau giờ Ngọ mặt trời lên cao, ngồi trong thư phòng, Hứa Tiên phẩm trà xanh, chờ đợi. Thời điểm hán tới phủ quận chúa, lại nghe nghe thấy Doãn Hồng Tụ vẫn còn ngủ, hơn nữa thực sự không phải là ngủ trưa, mà từ khi về, nàng đã ngủ tới giờ này.

Hứa Tiên đành phải thở dài, nói:

- Nữ nhân ah nữ nhân, thật là lười biếng.

- Ít nói lung tung sau lưng của người khác đi.

Âm thanh hờn dỗi của Doãn Hồng Tụ từ ngoài cửa truyền vào.

Hứa Tiên cười cười, cũng không thèm để ý, đợi khi Doãn Hồng Tụ đi vào trong phòng, tâm thần của hắn cũng rung động.

Vừa mới tỉnh ngủ, Doãn Hồng Tụ rửa mặt tùy ý rồi sau đó đi tới đây, thị nữ chưa sửa sang xong, tóc mai loạn trâm hơi nghiêng. Dáng người ủy mị còn mang theo đôi chút hương vị lười biếng, khóe mắt mang theo phong tình, càng thêm nồng đậm, trong mắt của nàng có xuân thủy nhộn nhạo. Bất luận là nam nhân gì nhìn vào trong đôi mắt này, đều cảm giác được trong mắt của chủ nhân mang theo hương vị khác.

Người mặc dù vô tình, nhưng trong đôi mị nhãn này của nàng vẫn mang theo hương vị tùy ý. Nếu thời điểm làm tình, thì không rõ nó sẽ như thế nào nhỉ? Có câu: “Rượu không say mà người tự say, hoa không mê người mà người tự mê.” Nói chung chỉ rõ nữ nhân.

Hứa Tiên không khỏi tuôn ra câu thơ, ngâm:

... Thị nhi phù khởi kiêu vô lực

Thủy...

Dịch:

... Con hầu nâng dậy coi đà mệt thay...

Đây là trích đoạn Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị.

Chợt thấy nửa câu sau không hợp ý cảnh, cho nên không ngâm nữa.

Doãn Hồng Tụ vẫy lui thị nữ, ngồi nghiêng người đối diện với Hứa Tiên, nghe hắn cầm thơ khen chính mình, trong nội tâm vui mừng, đã có ý tứ luận thi từ với hắn:

- Con hầu nâng dậy coi đà mệt thay... Quả nhiên là bội phục, ý nghĩa sinh động, thi tài của Hán Văn đúng là tuyệt đỉnh, đúng là thiên phú thơ ca bất phàm.

Sắc mặt của nàng đỏ lên như say rượu, càng động lòng người hơn.

Hứa Tiên khiêm tốn vài tiếng, pha trò, cũng lược bỏ chuyện này.

Doãn Hồng Tụ được thể không tha người, cho nên không dễ dàng buông tha Hứa Tiên, thân thể nghiêng về phía trước nói:

- Chẳng lẽ Hán Văn không chịu cho biết sao?

Trên mặt tràn đầy vẻ chờ đợi.

610. Chương 609: Băng Tiêu. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 609: Băng tiêu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nói:

- Chỉ là ngẫu nhiên có được một câu, làm gì có toàn bộ bài thơ.

Nhưng ánh mắt của hắn lúc này lại xoẹt qua bộ ngực cao ngất ngưỡng của nàng, cho dù nhìn từ bên ngoài như thế nào, cũng khó có thể tìm được cảm giác to lớn như đêm qua, quả nhiên là thâm tàng bất lộ a!

Tuy chỉ liếc, Doãn Hồng Tụ đã nhanh chóng phát giác ra. Chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn như hóa thành thực chất lướt qua người của nàng, giống như đã đâm thủng áo xuân mỏng manh của nàng, trong nội tâm khẽ run lên một cái, mặt phấn sinh chóng mặt, vội vàng chỉnh lại thân thể, khẽ quát nói:

- Hán Văn, chớ nhìn phi lễ a.

Hứa Tiên đỏ mặt, buổi sáng hôm nay chơi đùa trên giường với Vân Yên một hồi, đùi ngọc eo nhỏ nhắn, đều nhìn từ trước mặt, khơi mào ý niệm tình dục, bởi vì có Thường Hi ở bên cạnh, không thể không ăn thật nhanh. Hứa Tiên lúc này, trong lòng của mình đã tìm được lý do, nhưng không biết là do bản tính của đàn ông, hay là suy nghĩ không an phận của hắn, ánh mắt không nhìn được mà nhìn lung tung.

Doãn Hồng Tụ học theo làn điệu của Hứa Tiên lúc này.

- Nam nhân ah nam nhân, ngươi tên là háo sắc!

Hứa Tiên nói:

- Nhu Gia đã trở về hoàng cung rồi sao?

Doãn Hồng Tụ nói:

- Đã sớm trở về, ngươi nhắm mắt lại làm cái gì?

Hứa Tiên bắt đắc dĩ buông tay, nói:

- Chớ nhìn phi lễ a.

Doãn Hồng Tụ đỏ mặt cười, nhưng cũng sinh ra đắc ý với mị lực của mình.

- Tốt rồi. Mở mắt ra đi, tùy tiện cho người nhìn là được.

Lời này vừa ra, nàng lập tức cảm thấy có chút không ổn, cái gì gọi là “Tùy tiện cho người nhìn”, lại vội vàng bổ thêm một câu.

- Vậy người cũng không thể tùy tiện nhìn.

Càng có hương vị giầu đầu hở đuôi, cho nên nhanh chóng cúi đầu xuống uống nước trà.

Hứa Tiên cũng không biết nên nhìn hay không nhìn, nhân tiện nói:

- Hôm nay người bảo ta tới có chuyện gì? Ta còn phải nhanh chóng trở về đọc sách a.

Trong khoảng thời gian ngắn, Doãn Hồng Tụ không nói nên lời, đêm qua chỉ muốn gặp mặt hần mà thôi, sáng giọng:

- Người không muốn ở cùng một chỗ với ta sao? Lại nói bằng tài học của người, không cần lo lắng chuyện thi Đình a!

Đối với tài học của Hứa Tiên, so với Hứa Tiên còn có lòng tin hơn, cho dù Hứa Tiên được Trạng Nguyên, nàng cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ nói:

- Ta chỉ ngẫu nhiên có linh quang lóe lên, làm ra mấy bài thơ từ mà thôi, tài học chân chính sợ khó có thể được như người ta, sao có thể không lo lắng chuyện thi Đình chứ?

Doãn Hồng Tụ lại nói:

- Hần Văn không cần khiêm tốn, cho dù là linh quang lóe lên, thì đó cũng là ao ước của người đọc sách trong thiên hạ, đối phương làm ra cả bài thơ đầy tâm huyết, chỉ sợ còn kém người đấy.

Nhiệt tình đối với thi từ tăng vọt.

Trong nội tâm Hứa Tiên kêu khổ, thơ như vậy không thể tùy tiện cầm ra a. Nếu như tùy tiện dùng thơ để ứng phó, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ sau ra chữ.

Hứa Tiên càng khó xử, Doãn Hồng Tụ lại càng hiếu kỳ, nghiêm mặt nói:

- Người cứ áp a áp ứng, ta sẽ tức giận đấy.

Hứa Tiên phát tay nói:

- Vậy người tức giận đi.

Người cũng không phải thê tử của ta. Ta cũng không cần sủng ái người a.

Doãn Hồng Tụ ảo não nói:

- Người... Người thật là làm ta tức chết mà.

Không biết có bao nhiêu nam tử, viết xong cả bài thơ cầu nàng xem, nàng cũng chẳng thèm ngó tới, hôm nay mình ăn nói khép nép cầu hần nửa câu thơ lại không được, nếu có người khác dám làm như thế với nàng, đã sớm bị nàng đuổi ra khỏi cửa, không gặp mặt nữa. Nhưng khi đối mặt với Hứa Tiên chỉ có thể sinh ra hờn dỗi. Che dấu mi tâm, vuốt cái trán, trên mặt xuất hiện một tia thống khổ.

Hứa Tiên không tìm không phổi nói:

- Nay, uy, người làm sao vậy? Không có khoa trương như vậy chứ!

Lại không biết đêm qua nàng trở về trong phủ, thì trời sắp sáng rồi, lại nghĩ tới đủ chuyện không thể tưởng tượng nổi đêm qua, lại không biết Hứa Tiên hôm nay có tới không, tâm tình kích động trần trọc, thẳng tới khi trời sáng rõ mới ngủ được, nhưng vừa ngủ không bao lâu thì Hứa Tiên đã tới, đầu không đau mới là lạ. Nhưng chỉ điều khi tương kiến Hứa Tiên, lúc xấu hổ lúc vui mừng, mới quên đi đau đớn này. Lúc này vừa thấy Hứa Tiên không thêm đề ý tới mình như vậy, trong lòng có chút thống khổ. Mà thống khổ lại dần phát cơn đau đầu của nàng.

Doãn Hồng Tụ ghen một bụng tức giận, nhưng hần nói chuyện, nàng đang bực mình khó chịu với hần, nói:

- Chuyện này mà tính là bằng hữu với nhau sao!

Trong nội tâm càng cảm thấy ủy khuất, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước.

Hứa Tiên thấy bộ dáng của nàng quật cường lại đáng thương, trong nội tâm cười khổ không thôi, đại tỷ, chẳng phải ngươi đã lớn tuổi rồi sao? Ngươi nên thành thực một chút a! Tại sao biểu hiện của ngươi không khác gì tiểu nữ hài mười mấy tuổi thế.

- Cái kia... Ngươi không thoải mái ở đâu? Ta sẽ xem giúp ngươi.

Thấy nàng không nói lời nao, thực sự nhìn ra tật xấu của nàng, cho nên đứng dậy đi tới sau lưng của nàng, đưa tay lên huyệt thái dương của nàng xoa nhẹ, rót một cổ thủy linh chi lực vào trong.

- Ngươi...

Thân thể Doãn Hồng Tụ run lên, không nghĩ tới Hứa Tiên lớn mật như thế, cái gì “Nam nữ thụ thụ bất thân” “Nam nữ đại phòng” không có nằm trong suy nghĩ của nàng, bù lại chính là cảm giác thoải mái không nói nên lời chạy khắp toàn thân, tiêu trừ tất cả đau đớn, trong miệng nói:

- Ai cần ngươi lo?

Nhưng tim của nàng lại đập rộn ràng, nàng đang nghĩ ngợi, dù sao hắn chỉ là đại phu, không có đụng tới địa phương quan trọng, đủ loại ý niệm lộn xộn hỗn tạp trong đầu.

Hứa Tiên nói:

- Tốt, tốt, không cần ta quản chứ gì. Hiện tại đã tốt hơn chưa?

Mặc dù muốn làm bằng hữu, nhưng những tâm tư phức tạp nhỏ nhỏ hẩn lại không nhìn ra.

Sắc mặt của Doãn Hồng Tụ càng hồng nhuận phơn phớt, cúi đầu nói:

- Tốt... Tốt một chút!

Hứa Tiên nói:

- Câu thơ kia ta cũng không phải cho ngươi, mà là sợ ngươi hiểu lầm, chọc ngươi tức giận. Kết quả ngươi đã hiểu lầm, lại tức giận, nhưng ngươi thời gian gần đây hay hiểu lầm, cũng hay tức giận a.

Doãn Hồng Tụ phản bác lại:

- Ta mới không hay hiểu lầm, mới không tức giận. Ngươi mới rất biết hiểu lầm, rất biết...

Hứa Tiên vội vàng ngắt lời nói:

- Dừng lại, nói thêm nữa là vấn đề nghiêm trọng đấy. Ngươi muốn nghe thơ phải không, ta ngâm cho ngươi nghe là được, dù sao ngươi còn không sợ, ta sợ cái gì, nhưng nghe xong thì đừng có trách ta.

- Ngươi ngâm đi.

Hứa Tiên ung dung thì thầm:

... Thị nhi phù khởi kiêu vô lực

Thủy thị tân thừa ân trạch thì...

Dịch:

.. Vua yêu bạn ấy mới là

Con hầu nâng dậy coi đà mệt thay...

Nếu vừa rồi Doãn Hồng Tụ là “Mặt phản ứng đỏ”, hiện tại chính là “Hồng nhuận phơn phớt ửng át”, đương nhiên nàng hiểu được cái gì gọi là “Tân thừa ân trạch”, nếu như so mình với câu thơ, thì đúng là khinh nhờn sâu sắc. Cũng chỉ có giữa phu thê với nhau mới được như thế!

Nếu có nữ tử lạ lẫm nghe nam nhân trêu chọc như vậy sẽ phát tác, bởi vì câu này so với câu “Thủy tính dương hoa (*dâm loạn)” cũng không đủ, chớ nói chi là nữ nhân như nàng, nhưng câu thơ này hẩn đâu có nói về nàng.

truyện copy từ

611. Chương 610: Băng Tiêu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 610: Băng tiêu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cho nên không cách nào phát tác, chỉ cảm thấy nhiệt độ ngón tay của hắn trên huyết thái dương của mình, nhiệt độ nhất thời tăng lên rất cao, giống như mang theo ý tứ hàm xúc khác.

Trong phòng còn có một tấm gương đồng, chiếu thân ảnh của hai người, Doãn Hồng Tụ không khỏi nhìn mình trong gương, thấy được hình ảnh đỏ bừng mặt của mình, hắn lại đứng phía sau sấn sát mát xa. Tư thái này có khác gì phu thê đâu? Nghĩ như vậy, trong lòng rối loạn. Nếu thật sự làm phu thê, có thể ân ái với nhau, vậy là tốt rồi! Đột nhiên vì suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, dọa nàng nhảy dựng lên. Không phải đã nói là làm bằng hữu sao? Tại sao lại sinh ra ý niệm e lệ này trong đầu, nhưng trong lòng lại có phiền muộn nói không nên lời.

Vừa vặn Hứa Tiên là người không có ánh mắt, nói:

- Ta đã bảo là không ngâm rồi mà, ngươi càng muốn ta ngâm.

Đột nhiên Doãn Hồng Tụ đứng lên, quay người đưa mắt nhìn về phía Hứa Tiên, sau đó chỉ vào ngực của Hứa Tiên, không thể không ngẩng đầu lên nói:

- Hứa Tiên, ngươi vô lễ!

Hứa Tiên lười biếng nói:

- Tốt. Ta vô lễ, ai, thật khó hầu hạ.

Trong phòng trầm mặc một lát, hai người chỉ cách nhau gần trong gang tấc, cũng cảm nhận hô hấp của nhau. Nhưng trên mặt rất xấu hổ, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hứa Tiên là người lui ra phía sau trước tiên, nói:

- Hôm nay ngươi bảo ta tới, rốt cuộc là có chuyện gì?

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ta vốn muốn cảm ơn ngươi, lại không nghĩ rằng ngươi...

Hứa Tiên nói:

- Ngươi chỉ muốn cảm ơn ta sao? Ai, tính toán, tâm ý của ngươi ta nhận, ta phải cáo từ rồi.

Nói xong muốn đi ra cửa.

- Ngươi chờ một chút.

Doãn Hồng Tụ gọi hắn lại, dựa vào cái gì mà ngươi khi dễ ta xong lại rời đi tiêu sái như thế, ném ta ở lại chỗ này, cho dù ngươi đã cứu ta thì thế nào chứ? Suy nghĩ này tràn ngập nội tâm của nàng, từ trong hộc bàn lấy ra một sấp ngân phiếu, đặt lên bàn, ngẩng đầu nói:

- Đây là quà tạ lễ cho ngươi.

Nhưng nói xong lại cảm thấy hối hận, chỉ cần hắn nói vài lời mềm lại, nàng sẽ thu hồi ngân phiếu này.

Nhưng làm cho nàng không nghĩ tới là, Hứa Tiên dùng một ánh mắt kỳ quái liếc nhìn nàng, thu hồi tất cả ngân phiếu trên bàn, thở dài nói:

- Doãn quận chúa, bằng hữu không làm nổi rồi, sau này ta không tới nữa.

Toàn thân Doãn Hồng Tụ chấn động, cắn môi không nói lời nào, nhưng trong lòng có chút đau đớn, vì cái gì, tại sao phải biến thành như vậy chứ? Vốn không phải muốn cảm ơn hắn hay sao, muốn tán dương hắn sao? Trong nháy mắt Hứa Tiên đã đi tới cửa, nhưng kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng gọi hắn lại, chỉ có thể đưa mắt nhìn hắn rời đi, thấy hắn biến mất ở trước mắt.

Nàng chậm rãi ngồi lên ghế, nước mắt óng ánh rơi xuống, cắt đứt quan hệ giống như cắt vào tim của nàng. Bỗng nhiên trên mặt ẩm áp, một chiếc khăn tay nhỏ đã lau nước mắt của nàng. Hứa Tiên nói:

- Ai, lại thế nào?

Doãn Hồng Tụ nghẹn ngào nói:

- Người... Người không phải... Nói bằng hữu không làm nổi sao? Quay trở lại làm cái gì?

Nhưng nước mắt càng lau càng nhiều.

Hứa Tiên thở dài:

- Không làm nổi cũng phải làm thôi.

Nhưng hắn biết, nếu có nữ tử thúc thích nỉ non với hắn, hắn sẽ tận lực thông cảm và bao dung với nàng.

- Ta không nghĩ tới người thật sự rơi lệ vì ta.

Doãn Hồng Tụ đẩy tay của Hứa Tiên ra, sau đó cường lực khắc chế nước mắt chảy xuống, lớn tiếng nói:

- Trong mắt của ta có hạt cát bay vào mà thôi.

Đã khóc thành bộ dáng này, quá mất mặt .

Hứa Tiên thần nhiên nói:

- Hồng Tụ, ta xin lỗi người a.

- À?

Doãn Hồng Tụ kinh ngạc ngẩng đầu.

Hứa Tiên nói:

- Nếu đã là bằng hữu, làm sao có thể vì một chút chuyện nhỏ mà cắt đứt quan hệ với nhau chứ? Cho dù có chỗ bất mãn, cũng nên hảo hảo khuyên người mới được, đồng dạng, nếu như ta có chỗ nào không đúng, người cũng nên nói cho ta biết đi. Nếu như người cảm thấy chúng ta cần nam nữ hữu biệt, về sau ta sẽ chú ý ngôn từ của mình là được.

Ánh mắt Doãn Hồng Tụ sững sờ, hai mắt đầm lệ mông lung, nghe Hứa Tiên nói tạ lỗi bên tai của mình, tâm tư đã mềm hơn ba phần, dùng âm thanh yếu ớt như muỗi kêu nói:

- Vừa rồi... Là ta không đúng, không nên giận người như vậy.

Hứa Tiên vươn tay nói:

- Vậy là tốt rồi, chúng ta đã tiêu tan hiềm khích trước kia rồi nhé.

Bỗng nhiên có cảm giác tỉnh mộng, thu tay lại, nói:

- Thiếu chút nữa ta quên.

Doãn Hồng Tụ lại chủ động vươn tay ra, nắm chặt tay của Hứa Tiên, nói:

- Ta biết rõ tâm tư Hán Văn người thuần khiết, cũng không có ý âm tà, có đôi khi, là ta nhạy cảm, người không cần chú ý tới làm gì.

Trải qua chuyện vừa rồi, nàng cũng không nguyên vi chuyện nhỏ này mà sinh ra hiềm khích với nhau, ảnh hưởng tới quan hệ của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười nói:

- Nhanh đi rửa mặt đi, bộ dáng của người để cho người ngoài trông thấy, còn tưởng rằng ta đã làm cái gì với người đấy?

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ tức giận: thật sự là không nói chuyện, cái gì gọi là cái gì? Nói như thế càng sinh ra hiềm nghi lớn hơn.

Nhưng lại nghĩ Hứa Tiên trước nay là như thế, hơn nữa chính mình vừa rồi cũng đáp ứng hẳn không tức giận lung tung, cũng không quan tâm tới cái gì thiệt thòi nữa. Đi rửa nước mắt trên mặt, ngồi trở lại, lại nói chuyện hôm qua, nhưng lúc này bụng của nàng lại reo lên, suốt đêm qua bận rộn không chịu nổi, khi đi về lại ngủ tới bây giờ, nàng cũng không có hạt cơm nào trong bụng cả.

- Không cho cười!

Hứa Tiên cũng đã đứng dậy, cười nói:

- Nếu không ngại, thì người ném thử tay nghề của ta nhé, xem như bồi tội với người.

Doãn Hồng Tụ kinh ngạc nói:

- Người còn hiểu trù nghệ sao, nhưng mà, nam nhân nên tránh xa nhà bếp, không cần phải làm đâu.

Vào thời đại này, phạm là nam tử có chút thân phận, không người nào đi làm chuyện này, chớ nói Hứa Tiên là người có công danh trên người.

Hứa Tiên lại cười nói:

- Chẳng lẽ làm bữa cơm cũng không phải là quân tử sao? Không cần nói nhiều, muốn ăn thứ gì?

Doãn Hồng Tụ sững sờ, nói:

- Mì a.

Hứa Tiên nói:

- Vậy thò tốt!

Sau đó đi ra ngoài, qua trong chốc lát, đã mang theo một bát mì trứng gà nóng hổi đặt lên bàn trước mặt của nàng.

Doãn Hồng Tụ lập tức bị mùi thơm của bát mì dẫn động cơn đói của mình, vừa ném thử một chút, lại thấy ngon ngoài ý muốn, cho nên bắt đầu ăn nhiều hơn. Thăm nghĩ trong lòng, tuy hẳn tùy ý rất đáng hận, nhưng có chút thời điểm hẳn rất đáng yêu. Nhưng chuyện này, không có bao nhiêu nam tử trên đời này làm được a.

Hứa Tiên trong lúc rảnh rỗi, cũng nhìn Doãn Hồng Tụ đang ăn, nhưng nhìn nàng, Doãn Hồng Tụ có chút không được tự nhiên, dừng ăn lại, đối mắt nhìn nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, Hứa Tiên nhắc tay đầu hàng nói:

- Ta đi xem sách, ta đi xem sách.

Sau đó tùy ý rút quyển Đạo Đức Kinh trong giá sách ra xem.

Hứa Tiên cũng không quay đầu lại, hỏi:

- Thân thể Nhu Gia tốt hơn trước không?

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ khê động, lại do dự có nên trả lời hay không, khi ăn không được nói chuyện là lẽ nghi cơ bản nhất, rốt cục vẫn phải trả lời:

612. Chương 611: Hoa Sự

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 611: Hoa sự

- Ân, trải qua điều dưỡng của người, đã không có sao, nhưng vẫn suy yếu.

Hứa Tiên cúi đầu xem sách, nói:

- Vậy là tốt rồi, qua ít ngày ta sẽ rời khỏi kinh thành, nếu như nàng đột nhiên phát bệnh, sợ rằng không có ta chiếu cố, sau khi thi Đình, ta sẽ trị liệu cho nàng thêm mấy lần, cũng không có vấn đề gì nữa.

Doãn Hồng Tụ khó hiểu nói:

- Vì sao luôn nói phải rời khỏi kinh thành? Bằng tài hoa của người, tiến vào Hàng Lâm Viện làm biên tu không thành vấn đề đâu.

Cái gọi là Hàn Lâm Viện chính là một nơi đặc thù, đây là nơi chuyên ghi quốc sử. Ghi lại lời nói và việc làm hàng ngày của hoàng đế, sau đó giảng kinh sử, sau đó phác thảo những văn bản tài liệu liên quan, người trong đó có hầu học sĩ, thị giảng học sĩ, người hầu, thị giảng, tu soạn, biên tu, kiểm nghiệm cũng rất nhiều chức quan khác nhau. Đặc điểm lớn nhất chính là gần với hoàng đế, chính là một đoàn người đa mưu túc trí cạnh hoàng đế, tham gia chánh sự, bày mưu tính kế, đều không thiếu thân ảnh của đám người này.

Nếu như là thời hiện đại, chính là kết hợp của bộ ngoại giao và tương đương đảng, quyền thế của hắn vô cùng to lớn, thường xuyên tiếp xúc với chuyện của trung ương, còn tốt hơn nhiều khi bị điều đi làm quan ở nông thôn địa phương, thăng quan cũng dễ dàng hơn chút ít. Mỗi một sĩ tử trải qua con đường khoa cử dài đằng dặc, địa phương hướng tới nhất, chính là Hàn Lâm Viện.

Hứa Tiên ngẩng đầu mỉm cười nói:

- Biên tu? Đây là chức vị chỉ có Bảng Nhãn mới có tư cách làm a, ta sợ mình không có phúc phận đó. Hơn nữa, ta ở Hàng Châu còn có chuyện cần làm, không thể lưu lại kinh thành quá lâu.

Chuyện quan trọng nhất của hắn khi tới kinh thành, chính là vì Phan Ngọc, khoa cử bất chỉ là thuận tay mà thôi.

Doãn Hồng Tụ hỏi:

- Có gì so được với thăng tiến nhanh chóng sao?

Hứa Tiên ngẫm lại nói:

- Đúng là quan trọng hơn nhiều.

Đội khi hắn vượt qua thiên kiếp, trở thành Địa Tiên. Có thể trợ giúp Ngao Ly một tay, có lẽ có thể quyết định mạch nước của thiên hạ nằm trong tay của ai.

- Ngược lại cũng không nói nhất định không làm quan, nếu như bị điều đi tới Giang Nam làm quan, vậy thì tốt rồi.

Nếu được như thế, hắn tùy thời có thể trợ giúp Ngao Ly, cũng xử lý nhiều công việc thiết thực, làm chủ cho dân.

Doãn Hồng Tụ nhìn đồ ăn trên bàn, đột nhiên cảm giác được có chút không muốn ăn, thở dài nói:

- Vậy thì chẳng biết lúc nào mới được tương kiến nhau.

Hứa Tiên lại cười rộ lên,

- Yên tâm đi, thời gian gặp nhau còn nhiều mà! Ta sẽ thường xuyên tới kinh thành thăm người.

Thời đại này giao thông không tiện, một hồi ly biệt quả thật có thể vây khốn rất nhiều phàm nhân, nhưng đối với Hứa Tiên có thể chẳng vâng giá vũ mà nói, đây không phải là vấn đề, đợi khi hắn đã thành Địa Tiên, tốc độ phi hành sẽ nhanh hơn rất nhiều, vắng lai nam bắc cũng chỉ mất có một ngày mà thôi. Đương nhiên hắn sẽ không để Phan Ngọc ở đây một mình, thường xuyên tới thăm là không thiếu được.

Doãn Hồng Tụ cầm lấy chiếc đĩa, cười cười nói:

- Vậy là được! Nhưng mà, nếu muốn gặp Nhu Gia, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Hứa Tiên quay đầu lại nói:

- Làm sao lại như vậy?

Doãn Hồng Tụ cũng biết mình nói lỡ, do dự một chút cũng nói ra:

- Chuyện này vốn không thể tiết lộ ra ngoài, nhưng nếu là Hán Văn người, người cũng nghe đi. Sau khi thi Đình, hoàng hậu nương nương sẽ chiêu tuyển phò mã cho Nhu Gia.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Tuyển phò mã? Nhu Gia còn nhỏ như thế mà!

Tuổi của Nhu Gia ở thời hiện đại chỉ là học sinh cấp hai thôi, độ tuổi này được pháp luật bảo vệ, cho nên nếu gả đi sẽ phạm pháp.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Nhỏ? Qua sinh nhật tháng sau, Nhu Gia sẽ đầy mười sáu tuổi, nếu bàn về tuổi mệnh chính là mười bảy tuổi, đã sớm tới tuổi lập gia đình. Năm trước hoàng hậu nương nương đã muốn lựa chọn phò mã rồi, nhưng thân thể Nhu Gia gầy yếu, mới thôi, năm nay thân thể nàng tốt hơn nhiều, hoàng hậu nương nương liền quyết định. Hơn nữa mười ba mười bốn tuổi đã lập gia đình, cũng không có gì kỳ quái a!

- Mười sáu tuổi?

Hứa Tiên sững sờ một lúc, không nhìn ra được a, nói như vậy khi bắt đầu, chuyện này bởi vì mình chữa bệnh cho Nhu Gia tốt hơn mà thành. Tuy đây là thường lệ của thời đại này nhưng Hứa Tiên lại cảm thấy vô cùng đột ngột, chuyện đột nhiên như thế, đã quyết định cả cuộc đời một người sao?

Hứa Tiên thả sách trong tay xuống, nghiêm mặt nói:

- Ai là phò mã?

Doãn Hồng Tụ lắc lắc đầu nói:

- Ta không biết được, nhưng cô cô đã có người chọn rồi! Nhưng mà, cho dù tuyển ai, sợ rằng không phải người!

Hứa Tiên cho dù có danh tiếng cường thịnh, nhưng bản thân chỉ là kẻ áo vải mà thôi.

Hứa Tiên nói:

- Ta?

Mặc dù hắn rất mong Nhu Gia được hạnh phúc, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới phải thủ hộ nữ tử nhu nhược này cả đời a.

Doãn Hồng Tụ lại cho rằng Hứa Tiên động tâm tư, chuyện này thật sự hợp tình lý, Nhu Gia là công chúa cao quý, lại là tuyệt sắc nhân gian, ở chung với Hứa Tiên rất hòa hợp, nếu có thể kết làm phu thê. Đây đối với cả hai là chuyện không tệ! Liền đề nghị nói:

- Trừ phi người có thể đỗ Trạng Nguyên trong lần thi Đình này a, hơn nữa người cũng chưa có chính thất, mới có vài phần cơ hội.

Nhưng trong lòng lại âm đạm.

Hứa Tiên nói:

- Ta còn không chưa nói với người a, ta đã có thể tử, nàng tên là Bạch Tố Trinh.

Doãn Hồng Tụ không có gì ngoài ý muốn:

- Ta nghe Vân Yên nhắc qua, nhưng chuyện này cũng không có bao nhiêu người biết! Hôm nay chỉ tạm thời thích ứng mà thôi, coi như vì Nhu Gia...

Hứa Tiên khua tay nói:

- Không cần sau này, cho dù bất cứ thời điểm gì, cho dù dùng bất cứ lý do gì, ta cũng không bao giờ đi phủ nhận sự tồn tại của nàng. Ta cũng không có động tâm tư với Nhu Gia, Lần tuyển phò mã này chắc nàng sẽ tìm được lang quân như ý. Đến lúc đó nếu nàng không thỏa mãn, ta sẽ dùng pháp lực can thiệp.

”- Bạch Tố Trinh... Sao?

Doãn Hồng Tụ nhắc cái tên này lại một lần, có thể cảm giác được nàng trong nội tâm của Hứa Tiên có vị trí đặc biệt, đây chính là thể tử danh chính ngôn thuận duy nhất của hắn! Có thể được hắn tán thành như thế, chắc chắn là nữ tử không tầm thường! Trong nội tâm lại có chút đắng chát, nhưng nàng cũng đã làm ra quyết định, chặt đứt một tia chờ mong trong lòng của mình.

Hứa Tiên thấy nàng nhăn mày không nói, hỏi:

- Người làm sao vậy?

Doãn Hồng Tụ kịp phản ứng, nói:

- Không có gì, chuyện này cũng chỉ có thể đến lúc đó rồi nói sau, nhưng thỉnh người nên đáp ứng ta một chuyện.

- Cái gì?

- Ngàn vạn đừng làm cho Nhu Gia thương tâm.

Hứa Tiên tràn đầy tự tin nói:

- Ta sẽ.

Cố gắng tu luyện, truy tìm lực lượng, không phải vì bảo vệ những người bên cạnh mình được yên vui sao?

Hứa Tiên rời khỏi phủ quận chúa, về đến nhà, hắn ở nhà không ra khỏi cửa một bước, chuyên tâm vào việc học.

Thời gian nửa tháng, bỗng nhiên qua đi, trong nháy mắt đã tới lúc thi Đình.

Thời điểm trời còn chưa sáng, trăng sáng sao thưa, vạn dặm không mây.

613. Chương 612: Thần Chung Quỷ. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 612: Thần Chung Quỷ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Đông đảo sĩ tử đã tụ tập trước cửa lễ bộ, sau đó cùng ngồi xưa ngựa tiến vào trong cung, tiến hành cuộc thi cuối cùng, sau thi Đình mới có tư cách xưng là tiến sĩ.

Lần khoa cử này, cống sĩ chưa đủ trăm người, nhưng cho dù là gặp ai, đều chấp tay thở dài, hàn huyên không ngớt.

Mặc dù mọi người đến từ thiên nam địa bắc, nhưng kết giao duy nhất chỉ là lần thi này mà thôi, nhưng bọn họ có cùng một xuất thân, chính là cùng bái lão sư – Vương Văn Thụy. Tương lai khi đi lên con đường làm quan, sẽ có không ít chuyện chiếu ứng lẫn nhau, đương nhiên phải thân cận hơn nhiều.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc đi tới đã gây một hồi chấn động nhỏ, Phan Ngọc là người đã quen giao tiếp, cho nên ứng phó tự nhiên.

Đột nhiên trong đám người có một người đi ra, kéo lấy ống tay áo của Hứa Tiên, nói:

- Hán Văn hảo thủ đoạn ah!

Người tới có tướng mạo được xưng là đường đường a, nhưng nháy con mắt, bộ dáng và vẻ mặt âm hiểm cười lên đã phá hư hình tượng của hắn, chính là Kim Thánh Kiệt.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Ngay cả người cũng trúng cử?

Hắn đối với tương lai của quốc gia này, vô cùng lo lắng a.

Kim Thánh Kiệt nói:

- Đây là chuyện nhỏ, người nhanh nói cho ta một chút, đêm đó tư vị như thế nào, ai, ta cũng nhìn lầm a, không nghĩ tới Hán Văn người lại có hào khí vượt mây như thế, khí thế rộng lớn như vậy âm âm sóng dậy, như thế... Ai!

Về mặt sùng kính, so với mấy bài thơ tuyệt cú của Hứa Tiên còn sùng kính hơn.

Hứa Tiên có chút bất đắc dĩ nói:

- Đêm đó người cũng có ở đó à? Tại sao không thấy đi tới tìm ta?

Kim Thánh Kiệt cười hắc hắc nói:

- Cánh cửa vương phủ rất cao, đi không được, đi không được!

Trên thực tế hắn ngại Hứa Tiên quá mức đứng đắn, kéo hắn đi chơi thì không được tận hứng.

- Thời điểm này tính toán toán, thuyền của nhà ta cũng sắp về rồi, trong đó còn có cổ phần của người nữa, đến lúc đó lão đầu tử nhà ta nhất định sẽ mời người đi.

Hứa Tiên nói:

- Ân, nhất định sẽ đi.

Lại nói tiếp cũng không biết Ngư Nhi như thế nào rồi? Vừa vặn có thể đi thăm nàng một chút.

Phan Ngọc ở một bên nghe, cười nói:

- Kim huynh noi như vậy, lúc trước chúng ta đồng du Trường Giang, là khoái ý như thế nào, tại sao hôm nay bỗng nhiên xa lạ vậy không biết người tới kinh thành, không thể tận tình địa chủ, là tại hạ không đúng, sau khi thi Đình xong, chúng ta không ngại tìm địa phương uống mấy chén, người xem như thế nào?

Kim Thánh Kiệt cũng biết nói lỡ, vội vàng xác nhận, lão tử của hắn dặn sau khi đi tới kinh thành, phải giao tế thật tốt một phen, nhưng hắn chẳng muốn đi ứng phó, cho nên đâm đầu vào trong Phù Dong Viên, đang lo lắng không biết trở về bàn giao thế nào, đây cũng là cơ hội.

Thời điểm này, cổng to đã mở ra, quan viên lễ bộ đi ra, cũng nói rất nhiều công việc sau khi tiến vào trong cung, thường xuyên nhất chính là: “Chớ nói lớn và làm tiếng động mạnh, cũng không được nhìn chung quanh” các loại việc vặt.

Các cống sĩ cũng khúm núm gật đầu xác nhận. Trong nội tâm đều có chút lo sợ, sau đó phân biệt ngồi lên xe ngựa, dưới sự bảo hộ của thị vệ, đi về hoàng cung.

Trong xe có chút chen chúc, Hứa Tiên và Phan Ngọc cùng ngồi trong góc, không có tiếp xúc với người khác. Phan Ngọc thấy hần cần thận, nhưng không biết đây là chủ nghĩa đại nam tử của Hứa Tiên đang tác quái. Khi xe ngựa lay động, tuy nói không tới mức vành tai và tóc mai chạm nhau, nhưng cũng dán chặt vào nhau đấy, trong nội tâm cũng có vài phần kiều diễm.

Trên xe có hơn mười công sĩ đang ngồi, nghe giọng nói đến từ ngũ hồ tứ hải, nhưng gặp nhau chỉ thi lễ chứ không nói chuyện gì, có nhắm mắt dưỡng thần, có lăm bắm cái gì đó, tuy nhiên đều cố gắng trấn định, nhưng trong đó cũng khó tránh khỏi bất an trong nội tâm.

Hoàng cung đối với tất cả người đọc sách trong thiên hạ mà nói, chính là nơi thần bí và trang nghiêm nhất, là thánh thành chân chính. Mà xưng là “Vạn tuế” Chân Long Thiên Tử, cũng là thần của nhân gian, so với uy nghiêm của thần tiên còn lợi hại hơn.

Thậm chí Kim Thánh Kiệt là kẻ bất cần đời, sắc mặt vào lúc này cũng cải biến, tuy nói cười không ngớt, không ngừng nói chuyện trong Phù Dong Viên với Hứa Tiên, nhưng không ai có thể nhìn ra được, hần đang khấn trương. Có thể ung dung chân chính, cũng chỉ có Hứa Tiên cùng Phan Ngọc.

Kim Thánh Kiệt hỏi:

- Lần này có mấy phần nắm chắc tiến vào giáp bảng?

Hứa Tiên mỉm cười lắc đầu nói:

- Không có nắm chắc, tam giáp thì không có vấn đề gì.

- Cất. Chuyện này ai nói không có vấn đề? Chúng ta không ngại đánh bạc đi, đánh bạc thứ tự của lần thi Đình này?

Những người còn lại trong xe nghe vậy cũng lộ ra thần sắc khinh thường, nhao nhao thầm nghĩ trong lòng: Đúng là kẻ không ôm chí lớn, nếu như là ta, thế nào cũng nhập vào nhị giáp. Nhìn về phía Hứa Tiên, không biết hần có dám đánh cược hay không.

Tuy công sĩ ở đây đều trải qua cửa ải đại nạn của thi Hội, nhưng thi Đình cũng không phải không có phân cao thấp, mà chia làm nhất giáp, nhị giáp, tam giáp ba đẳng cấp, nhất giáp gọi là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa, nhị giáp chính là tiến sĩ thi đậu, mà tam giáp có số lượng nhiều nhất, cùng lắm chỉ được ban thưởng tiến sĩ và xuất thân mà thôi.

Tuy cùng được xưng là “Tiến sĩ”, nhưng trên thực tế ý tứ lại khác nhau rõ rệt, những tiến sĩ của nhất giáp có chất lượng tốt nhất, tiến sĩ tam giáp chỉ là thứ phẩm. Trong mắt người ngoài thì trân quý không cần nói, nhưng trong mắt của những tiến sĩ vòng này, chính là cực thấp, thời điểm ăn quỳnh lâm yến, chắc chắn sẽ bị xếp ở tích ngoài sau.

Mặc dù Hứa Tiên không thêm để ý, nhưng Phan Ngọc lại không cho phép người ngoài xem thường hần, mở miệng nói:

- Kim huynh nếu muốn đánh bạc, không ngại đánh bạc với ta. Như thế nào?

Kim Thánh Kiệt khẽ giật mình, mặc dù nét mặt của Phan Ngọc tươi cười, nhưng hần lại cảm thấy có một tia không thỏa đáng, lộ ra bộ dáng muốn nói chuyện thay Hứa Tiên, tuy Kim Thánh Kiệt biết quan hệ của bọn họ thân mật, nhưng không nghĩ tới đạt tới mức này. Hần cũng là người biết không ít đạo đối nhân xử thế, biết rõ muốn trở thành bằng hữu với người như Phan Ngọc thì dễ dàng, nếu muốn trở thành tri kỷ thì khó càng thêm khó. Không khỏi cảm thán, Hứa Tiên thật sự là đậu trên thuyền lớn rồi. Thời điểm ban đầu, mặc dù Kim Thánh Kiệt bội phục tài hoa của Hứa Tiên, nhưng thấy Hứa Tiên không giỏi giao tế, khó thành đại sự.

Kim Thánh Kiệt liền cười nói:

- Phan huynh đang học theo người xưa, thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải Nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, ta nào dám đánh bạc, chỉ dám lán Hứa Tiên không có sở trường văn từ thôi.

Phan Ngọc nghe hấn nói thản nhiên như vậy, những ý không vui trong lòng cũng tiêu tán. Hứa Tiên cười nói:

- Không ai nói mạnh miệng, đến lúc đó chưa hấn ngươi đã trên ta a? Nói đi, ngươi muốn đánh bạc thứ gì.

Thuận tay vỗ vỗ đùi ngọc của Phan Ngọc, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Tên của Hứa Tiên cũng gây ra chấn động nhỏ với người trên xe, một tên công tử đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra nhìn hấn, tên công tử này mở miệng đầu tiên:

- Ngươi chính Hứa Tiên Hứa Hán Văn?

614. Chương 613: Thần Chung Quỷ. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 613: Thần Chung Quỷ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nói:

- Đúng thế! Không biết các hạ là?

Nhưng tên công tử này có kỳ quái nho nhỏ, đương thời đã sớm xuân về hoa nở, nhưng cổ vẫn còn quần khăn, che nửa gương mặt, lộ ra đôi mắt lồi ra như cóc, trong đó có ánh sáng hữu thần lóe lên, âm thanh thô khàn từ trong cổ của hấn truyền ra, hơi có chút nặng nề.

Tên công tử này chấp tay, nói:

- Tại hạ họ Thần Chung tên Quỷ, là nhân sĩ Chung Nam Sơn. Đã sớm nghe nói đại danh của Hứa công tử, nhưng không được gặp mặt. Rất cuộc hôm nay cũng được như mong muốn, thực sự có mất như mù.

Lực ảnh hưởng của Hứa Tiên trong giới thơ văn cũng rất lớn.

Hứa Tiên vội vàng hoàn lễ, lại cười nói:

- Thần Chung Quỷ? Thật sự là tên rất hay.

Đây chẳng phải là Thần Chung Quỷ bắt quỷ trong câu chuyện thần tiên sao, chẳng lẽ chính là người này? Không đúng, cho dù hấn không hiểu rõ diễn tiến trong câu truyện, nhưng Thần Chung Quỷ cũng hấn là một loại quỷ thần a.

Thần Chung Quỷ cũng cười nói:

- Mẫu thân sinh ta, từng có khuê tinh đi vào giấc mộng, cho nên mới đặt tên này.

Cổ nhân rất tin quỷ thần, hấn thấy Hứa Tiên tán dương tên của mình, cũng có vài phần tự hào, coi như không hổ đại danh Thần Chung Quỷ.

Hứa Tiên cũng không ngờ lại gặp được Thần Chung Quỷ này a, nhỏ giọng nhìn Phan Ngọc chứng thực.

- Minh Ngọc, ngươi đã từng nghe qua đại danh của Chung Quỷ huynh sao?

Nhưng trong lòng của hấn đã xác định, có lẽ chính là thằng này.

Vượt quá dự kiến của Hứa Tiên là, Phan Ngọc nói:

- Đường nhiên nghe qua, Hán Văn người không rõ à.

Hứa Tiên sững sờ, chẳng lẽ nói đời này đã có Thần Chung Quỷ sao, hẳn cho rằng trùng tên mà thôi. Lại nghe Phan Ngọc nói tiếp:

- Thời điểm thi Hội, Chung huynh xếp hạng thứ hai đấy.

Lại nhìn Thần Chung Quỷ chấp tay nói:

- Khuê tinh đi vào giấc mộng, đây là điềm báo thượng hạnh, xem ra Trạng Nguyên lần này. Không phải Chung huynh không ai có thể hơn.

Thần Chung Quỷ vội vàng khiêm nhượng, tán thán nói:

- Nếu ta không đoán sai, vị huynh đài này chính là Hội Nguyên lần này, Phan Ngọc Phan công tử a! Quả nhiên là phong độ tư thái tuyệt luân, phong độ tư thái tuyệt luân!

Lời tán thưởng này hơi có chút ảm đạm. Sau đó đổi chuyện khác, hỏi Hứa Tiên gần đây có tác phẩm xuất sắc nào không.

Hứa Tiên gần đây cũng có viết ra mấy thủ thơ, làm cho Thần Chung Quỷ khen không ngớt lời, những cống sinh khác cũng cúi đầu phẩm vị, thâm than Hứa Tiên quả nhiên danh bất hư truyền, những lời vừa rồi hẳn là khiêm tốn mà thôi, tài hoa như thế làm sao tam giáp được? Xem ra phải đánh giá lại người này.

Hứa Tiên còn đang suy nghĩ xem vị trước mặt mình có phải là đại thần bắt quỷ hay không, nghe ý tứ của Phan Ngọc. Trên thế giới này có lẽ không có nhân vật Thần Chung Quỷ như thế, chính mình từ nhỏ tới lớn cũng chưa từng nghe danh hào của Thần Chung Quỷ, có lẽ khả năng lớn nhất chính là trùng tên, nghe nói Thần Chung Quỷ tướng mạo thật sự ghê tởm, hẳn lấy vải che mặt cũng hiểu được.

Càng làm hắn để ý chính là mấy chữ “Khuê tinh đi vào giấc mộng”, cái gọi là khuê tinh, chính là một trong hai mươi tám tinh tú, chính là tinh cầu đầu tiên của tây phương Bạch Hổ – Khuê Mộc Lang. Chẳng lẽ Thần Chung Quỷ này cũng là tinh quân chuyển thế, như vậy, cũng nói thông chuyện bắt quỷ này a, nhưng không biết hẳn thành quỷ thần thế nào, là công đức thành thánh, hay có cơ duyên khác.

Hứa Tiên cũng lo lắng một phen, xem ra mình quá xem nhẹ tài tử trong thiên hạ, thì ra tưởng rằng nhìn thấy Trình Tăng Kiếm có văn chương xuất chúng là khó ai bì được, lại không nghĩ nửa đường giết ra Thần Chung Quỷ, phàm là thần tiên chuyển thế, đều thông minh lanh lợi vượt qua thường nhân, mà Thần Chung Quỷ này có thể đứng thứ hai trong thi Hội, học văn cũng đã so sánh được với Phan Ngọc rồi. Như vậy, chức Trạng Nguyên của Phan Ngọc không dễ dàng.

Đúng, dường như Thần Chung Quỷ từng đạt được Trạng Nguyên, “Khuê tinh đi vào giấc mộng” có tên gọi chính thức là “Tinh Khôi đi vào giấc mộng”, đời sau có truyền lưu một loại Khôi Tinh Thích Đầu Đồ, trên tay phải của sao Khôi có cầm bút da, xưng là chu bút, ý vì dùng bút điểm tên người, còn có một tiểu quỷ dâng sách. Tay trái cầm một cái ống mực, chân phải đứng một chân, dưới chân giẫm lên một con cá Ngao Đầu Bộ trên biển, ngụ ý đạt được Trạng Nguyên trong khoa cử, là khôi thủ! Nghe đồn Bao Chửng Bao Thanh Thiên từng có “Khôi tinh đi vào giấc mộng”, về sau quả nhiên trúng Trạng Nguyên, lần này Phan Ngọc thật sự nguy hiểm rồi.

Phan Ngọc thấy Hứa Tiên nhú mày không nói, ân cần hỏi thăm:

- Hán Văn, người làm sao vậy?

Hứa Tiên nói:

- Không có gì!

Tuy Phan Ngọc trúng Trạng Nguyên, hẳn sẽ có cảm giác thành tựu. Nhưng danh tiếng của chức Trạng Nguyên này hẳn không để bụng, nhưng lần này liên quan tới lựa chọn hôn phu của Nhu Gia công chúa a.

Dù Doãn Hồng Tụ không nói, Hứa Tiên cũng không phải người ngu, Phan Ngọc không có hôn phối, lại tuấn dật phi phàm, sau lưng có quyền thế của Phan gia. Lần này tuyển phò mã kết quả rất có thể chính là Phan Ngọc, nếu như Phan Ngọc lại trúng Trạng Nguyên, thì đây là chuyện ván đã đóng thuyền rồi, hoàng gia thường có truyền thống gả công chúa cho Trạng Nguyên chưa có hôn phối a.

Hứa Tiên cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, tuy nhiên để cho Nhu Gia gả ột nữ tử, sẽ ủy khuất cho nàng. Nhưng Hứa Tiên không có khả năng cải biến chuyện của hoàng thất, thứ hai không có khả năng vạch trần thân phận chân thật của Phan Ngọc, cũng chỉ có thể mặc kệ phát triển, hơn nữa đối với Nhu Gia mà nói, chưa hẳn là chuyện không tốt, thân thể của nàng gầy yếu, tính cách lại nhu nhược, nếu như gả cho nam tử khác, chỉ sợ nàng chịu ủy khuất. Đến lúc đó nàng thân đã có hôn phu, chính mình không dễ nhúng tay vào. Không bằng cho ở lại bên người của Phan Ngọc, nuôi vài năm nữa lớn lên, sẽ tự có lựa chọn của riêng mình, quyền chủ động vẫn nằm trong tay của Nhu Gia.

Nhưng Hứa Tiên biết rõ, đây chỉ là chuyện trong tưởng tượng của hắn mà thôi, chuyện này phát triển như thế nào, hắn cũng không có nắm chắc được bao nhiêu phần, đáng tiếc Ngư Huyền Ky không biết ở nơi nào, bằng không đi hỏi nàng ta một chút. Mà Thần Chung Quỷ xuất hiện, không thể nghi ngờ càng làm chuyện này thêm xấu hơn.

Phan Ngọc cũng nhìn ra suy nghĩ của Hứa Tiên, vỗ vỗ tay của hắn, mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ hết sức nỗ lực!

Hứa Tiên gật gật đầu, nhưng trong lòng thì an định lại, cho dù chuyện này phát triển như thế nào, hắn cũng dùng thực lực của mình thủ hộ cho Nhu Gia được bình an.

Khi Hứa Tiên đang có nhiều suy nghĩ trong đầu, hào khí trong xe hơi lung lay một chút, liền cảm giác một hàng xe ngựa dừng lại, ngoài xe không biết là người phương nào nói:

- Chớ có lên tiếng!

Đến Hoàng Thành.

Trong xe ngựa, rất nhiều người cũng không khỏi chỉnh lại thân thể, một lát sau, xe ngựa mới lại tiếp tục đi, tốc độ cũng chậm hơn rất nhiều, trong xe không tiếp tục nói chuyện, phẳng phất trong nháy mắt tiến vào Hoàng Thành, mọi người đã lấy nhiễm khí tức thanh tịnh nơi này.

Cổng sinh tiến hành thi đình, vốn là không có tư cách cưỡi xe ngựa ở trong Hoàng thành, đây là Hoàng đế đời trước đặt ra điều lệ, để cho đám học sinh có công danh cảm giác được quang vinh đặc biệt.

615. Chương 614: Nhìn Xa. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 614: Nhìn xa. (1)

Chính những người ở đây, chính là những người nắm giữ lấy mạch máu của quốc gia trong tương lai không xa.

Hứa Tiên khẽ vén rèm cửa sổ lên một khe hở, hướng ra phía ngoài nhìn lại, màu vàng đỏ ngợp một vùng trên quảng trường cấm thạch rộng lớn cùng trên cung điện nguy nga, huy hoàng và trang nghiêm.

Xe ngựa đi tới dưới một ngọn cửa thành hình vòm mới dừng lại, mấy cổng sinh rồi rít xuống xe, tự giác xếp thành một hàng dài, đi theo thái giám dẫn đường, xuyên qua cửa thành cao lớn, hướng vào trong Hoàng Thành bước đi. Sắc mặt mấy tên cổng sinh tràn đầy trang trọng, ánh mắt nhưng không nhìn được hướng bốn phía nhìn quanh. Trong mắt tò mò xen lẫn cùng tự hào, tràn đầy sắc thái than thở cùng rung động kỳ dị.

Hứa Tiên đã từng tới hoàng cung một lần, nhưng lần này cùng chư vị cổng sinh đến đây, cảm giác không thể so sánh được. Cảm nhận được uy nghiêm của Hoàng quyền nhiều hơn, cung khuyết nặng nề cao không thể chạm kia làm cho người ta cảm giác, phẳng phất đi tới nơi ở của Cự Nhân, không khỏi cảm thấy kinh sợ, chính là Hứa Tiên cũng khó tránh khỏi có một tia cảm giác như vậy.

Nhưng Hứa Tiên chợt nhớ tới tình cảnh lúc mình bay lên trời cao nhìn xuống, chớ nói hoàng cung, cho dù là thành Trường An cũng chỉ to bằng diêm hộp nhỏ mà thôi. Một chút cảm giác kinh sợ lập tức bị xóa đi không còn, cung khuyết chung quanh một lần nữa biến thành cung điện bình thường rồi, khoe miệng không khỏi mang theo một tia nụ cười thần nhiên. Tiên cùng phạm cùng đối đãi với một sự việc, chính là khác biệt như trời với đất vậy.

Vừa lúc Chung Quỳ song song mà đi cùng Hứa Tiên, liếc mắt thấy nụ cười hân như vậy, chỉ cảm thấy trong lồng ngực chấn động.

- Cũng chỉ có phong tư khí độ như vậy, mới có thể viết ra như vậy câu thơ. Trong lồng ngực cũng xông ra một cỗ khí cương liệt,

- Bất quá là hoàng cung mà thôi, nếu là ý chí can đảm, chính là ra mắt Thiên tử lại có sợ gì?

Nhất niệm đến đây, trong lòng không còn nửa điểm gông cùm xiềng xích, thân thể cũng không khỏi tự chủ đứng thẳng lên một chút.

Hứa Tiên nhận thấy được biến hóa của hân, cũng là âm thầm tán thành, ở nơi này, thời đại Hoàng quyền Chí Cao Vô Thượng, thân là cổ nhân lại có thể làm được một bước này thật là không dễ, không hổ là người có thể làm được quỷ thần.

Hứa Tiên chợt thấy không đúng, trong lòng của mình không có sợ hãi đối với Hoàng quyền, không nên bị vài toà cung khuyết như vậy mà kinh sợ mới đúng. Lòng có nhận thấy. Nheo mắt lại hướng chánh điện, chỗ cao nhất Hoàng Thành nhìn lại, hân mặc dù không hiểu Vọng Khí Thuật, dùng Thiên Nhân Thông cũng có thể nhìn rõ ràng, lại thấy đến một cảnh tượng kinh người! Một cái Kim Long chiếm cứ ở trên chánh điện, giương mắt giương trảo, lân giác rõ ràng, nhưng lại cũng không phải là một con rồng chân chính.

Hứa Tiên biết, đây chính là Chân Long Thiên Tử khí thường được nhắc đến, Hoàng đế hân là ở chỗ này! Rồi lại lập tức hiểu được, ảnh hưởng của mình cũng không phải là do Kim Long ở đằng xa đó! Kia bất quá chỉ là số mệnh mà một người Hoàng đế vốn có! Mà là một cái Kim Long lớn hơn nữa, Kim Long này tự mình thăng vọt lên cao, từ trong Hoàng thành xông thẳng trời cao xỏ xuyên qua thiên địa, đây là long khí được tụ lại từ ước nguyện của vạn dân trong thiên hạ mà tạo thành. Mà bây giờ, mấy người Hứa Tiên lại ở trong bụng rồng này.

Hưng suy thắng bại của một Vương triều, thường thường phụ thuộc vào hai con rồng này. Nếu là hai cái đều thịnh, đó chính là Thiên Hạ Thái Bình phồn hoa thịnh thế, tại chỗ của Hứa Tiên chính là thời đại như vậy. Mặc dù sớm muộn gì sẽ có Vương triều bại vong, thiên hạ không có ngày không tàn, nhưng không phải là hiện tại.

Hứa Tiên cúi đầu trầm tư, nhưng nhạy cảm cảm giác đến có một đôi ánh mắt nơi xa chiếu vào trên người mình, theo đạo lý mà nói, thị vệ thái giám trong cung vô số. Tất cả đều nhìn vào đám người xa lạ mới tới này, ánh mắt như vậy cũng không kỳ. Vừa bắt đầu, Hứa Tiên cũng không để ý, nhưng ánh mắt này lại không chớp mắt, chỉ chiếu vào trên người một mình hân.

Hân không khỏi quay đầu nhìn lại, liền thấy một đạo thân ảnh nhỏ xinh như tuyết trắng, chính là Nhu Gia công chúa.

Nàng khoác một bộ áo choàng tuyết trắng, đứng ở đằng xa, góc trên cung thành, nửa dựa nửa vịn bên cạnh trụ ầu son, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vui mừng, không biết là hưng phấn hay là khẩn trương, hai gò má tuyết trắng hiện lên hai luồng đỏ ửng, có một loại kiều diễm vượt quá số tuổi. Một đôi mắt to phẳng phất chỉ mới có ở trong nhân vật Anime, mang theo nét e lệ như nai con.

Khi ánh mắt Hứa Tiên nhìn lại, nàng không khỏi khẽ cúi đầu, rũ xuống lông mi tránh ra cái ánh mắt kia có chút sáng quắc, rồi lại lập tức ngẩng đầu lên, cho hân thấy một khuôn mặt tươi cười rực rỡ.

Hứa Tiên trả lại một nụ cười khê, sợ mình ở xa làm nàng nhìn không được, hân giơ tay lên, hướng nàng phát tay một cái. Ở thời điểm mà tất cả mọi người cẩn thận chặt chẽ, cái động tác khác người này nhất thời hấp dẫn những công sinh khác chú ý, xoay về phương hướng hân phát tay nhìn lại, cũng là không có vật gì. Thái giám dẫn đường hừ lạnh một tiếng, đội ngũ lại lập tức khôi phục bình tĩnh.

Nhu Gia công chúa núp ở phía sau trụ cao, dựa lưng vào cây cột, tim đập nhanh đến dường như muốn nhảy ra lồng ngực, thật vất vả mới hơi bình tĩnh một chút, cẩn thận rón rén nhô ra khỏi cái trụ, nhưng thân ảnh Hứa Tiên đã sớm theo đội ngũ cố gắng sinh, trong nháy mắt biết mất sau cung điện nặng nề.

Lúc này, Nhu Gia công chúa mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt si ngốc nhìn quảng trường trống rỗng kia, trên mặt dần dần hiện ra vẻ mất mát. Muốn thở dài một hơi, ra khỏi miệng lại là mấy tiếng ho nhẹ.

- Công chúa, là người sao?

Một giọng nữ mềm mại truyền đến, giống như là bị mấy tiếng ho khan này hấp dẫn.

Người đến là Tử Ngọc, thiếp thân thị nữ của Nhu Gia công chúa, giờ phút này nàng đang nhúu chặc mày.

- Công chúa, mới sáng sớm làm sao lại đến loại địa phương này, tại sao không gọi tỉnh nô tỳ, để cho nô tỳ phải đi tìm, nếu là bị nhiễm phong hàn thì nguy rồi!”

Trong miệng nàng vừa nói một câu, sau đó không nói lời gì nữa, tiến lên choàng thêm áo cho Nhu Gia công chúa.

Nhu Gia công chúa ôn nhu nói:

- Thật xin lỗi a, Tử Ngọc tỷ tỷ a!

Tử Ngọc dừng tay lại, thở dài nói:

- Người thật lâu không có gọi ta như vậy rồi!

- Nàng mới vào cung thời điểm, cô bé nằm trên giường bệnh kia thường xuyên gọi nàng như vậy. Mặc dù không hợp quy củ, nhưng lại làm cho nàng rất cảm động.

Nhu Gia công chúa lộ ra một nụ cười khe khẽ.

- Là do tỷ tỷ không cho ta nói mà!

Ở trước mặt nàng lộ ra vẻ dễ dàng rất nhiều.

Tử Ngọc cũng mỉm cười.

- Vẫn là người cứ mãi đi theo, ồn ào phía sau cái môn ta, để cho người khác nghe qua...

Nàng thuận thế cầm tay Nhu Gia công chúa, cũng là thần sắc biến đổi, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Nhu Gia lạnh giá như băng.

- Nghe thị vệ giữ cửa nói, nửa đêm canh tư đã ra đây rồi, còn tưởng rằng người đi đến nơi của Hoàng Hậu Nương Nương. Chẳng lẽ một mực ở chỗ này sao?

Thanh âm nhất thời trở nên có chút nghiêm nghị.

616. Chương 615: Nhìn Xa. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 615: Nhìn xa. (2)

Nhu Gia công chúa nhìn chung quanh giải thích:

- A, không có a, ta chỉ muốn...

Tử Ngọc nhưng chợt nhớ tới, ngày hôm qua Nhu Gia hỏi nàng về chuyện thi đình, những tên cống sinh kia lúc nào thì tới đây, vào từ cửa nào, thi ở điện nào. Nàng ở trong cung cũng đã khá lâu rồi, lộ tuyến cũng là hiểu được, chẳng qua thời gian có chút hàm hồ. Không khỏi chất vấn:

- Người là đang đợi tên Hứa Tiên kia?

- A?

Nhu Gia công chúa nhất thời mặt đỏ lên, mở miệng muốn phủ nhận, lại chỉ phát ra một chuỗi ho khan.

Tử Ngọc rất là tức giận. Lại là đau lòng, một người ở chỗ này chờ gần hai canh giờ, bằng thân thể của nàng làm sao chịu được.

- Tại sao người lại ngu như vậy?

Đem Nhu Gia ôm ở trong ngực, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, dùng gương mặt dán khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng cực kỳ hận Hứa Tiên.

Nhu Gia công chúa thần sắc dần dần hòa hoãn, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn người, Tử Ngọc tỷ tỷ, thật xin lỗi, cho người lo lắng, ta... Chính là muốn gặp hần một chút, mới vừa rồi hần còn hướng ta phất tay đây này, khi đó hần nhất định là đang cười sao! Mặc dù một người ở chỗ này có chút lạnh, còn có chút sợ, nhưng cuối cùng có thể nhìn thấy hần, vậy thì... đáng giá.

Tử Ngọc đang nghe nàng nói, đột nhiên cảm giác được gương mặt có chút ướt át, ngẩng đầu lại thấy khuôn mặt nàng đã tràn đầy nước mắt, cuống quýt vì nàng lau nước mắt.

- Người, người đừng khóc a, sau này nếu muốn gặp nhau, cơ hội còn có nhiều mà.

Nhu Gia công chúa chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, mặc dù không có ghen ngạo, nước mắt nhưng làm sao cũng ngăn không được.

Tử Ngọc trong lòng vừa động, thử thăm dò nói:

- Người... Đã biết rồi?

Nhu Gia gật đầu, dùng sức nhú đầu mũi, ngừng nước mắt, lại lung tung xoa xoa mặt, lộ ra một cái mỉm cười nói:

- Chúng ta trở về đi thôi!

Trong lúc mặt trời sáng sớm chiếu rọi, lộ ra vẻ rực rỡ đặc biệt.

Vành mắt Tử Ngọc đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác, một lát sau mới xoay đầu lại,

- Ừm, chúng ta trở về đi thôi!

Vô luận như thế nào, ta cũng sẽ một mực ở bên cạnh người.

Vừa muốn nhắc chân, Nhu Gia công chúa lại mềm nhũn ra, Tử Ngọc vội vàng đỡ lấy nàng. Nàng le lưỡi một cái nói:

- Chân thật tê dại a!

Nàng mở ra hai cánh tay nói:

- Tử Ngọc tỷ tỷ công ta!

Tử Ngọc cười nói:

- Người bây giờ đã nặng như vậy, ta nhưng công không nổi a!

Nói vậy những thân thể cũng đã khom xuống, để cho Nhu Gia nằm ở trên lưng nàng. Khi nàng đứng dậy, nàng lại cảm thấy vẫn như xưa, thân thể công chúa vẫn nhẹ nhàng như tuyết. Đi được vài bước, lại cảm giác Nhu Gia đã lặng lẽ ngủ. Không khỏi nặng nề thở dài, tới ngày hôm qua, nàng sợ lắm canh giờ, đại khái là một đêm không ngủ sao!

Nhìn đầy trời đầy sao, ở trong bóng tối muốn ghi nhớ thân ảnh người nào? Đón tia nắng ban mai, cho trong lúc ngủ mơ lại hô hoán tên ai?

Tử Ngọc cắn cắn đôi môi, yên tâm đi, người sớm muộn gì cũng sẽ quên hẳn rồi. Mà ta, có vẫn phụng bồi người, bởi vì người là muội muội duy nhất của ta a!

Hứa Tiên nhìn thấy Nhu Gia công chúa lần nữa, trong lòng nổi lên hàng ngàn hàng vạn tâm tư, nhưng không còn kịp suy tư gì nữa, chỉ có ứng phó thi đình trước mắt rồi mới tính chuyện tiếp theo.

Trong Thiên điện, công sinh được tiến hành một cuộc kiểm tra như thường lệ, sau đó mới được dẫn vào trong Triều Dương điện, cũng chính là chủ điện mà Kim Long mới vừa chiếm cứ, thế nhân tục xưng là Kim Loan điện.

Các công sinh cúi đầu đi vào, miệng hô hai tiếng Vạn tuế, đập đầu liên lay, nhưng không người dám nhìn hình dáng thiên tử. Hứa Tiên mặc dù theo chúng quỳ lay, nhưng cũng dùng Thiên Nhân Thông dò xét một cái, cũng bất quá là một nam tử già nua đang mặc long bào, để cho Hứa Tiên liên tưởng tới chiếu bóng kiếp trước - Châu Nhuận Phát trong phim Mãn Thành Tẫn Đái Hoàng Kim Giáp, ước chừng chính cũng là cái bộ dáng này.

Thái giám truyền chỉ, các công sinh chia ra ngồi xuống, Thiên tử tự mình ra đề mục, khảo nghiệm học vấn các vị sĩ tử, đợi đến các công sinh bắt đầu đáp đề, bản thân Hoàng đế cũng đã chuyển qua bức rèm che, rồi đi cung vàng điện ngọc. Hoàng đế ngày nghỉ vạn điều, có rất nhiều chuyện quan trọng chờ đợi xử lý, chuyện giám khảo như vậy, tự có mấy giám khảo tới chịu trách nhiệm. Ngay cả bài thi cuối cùng, Hoàng đế cũng chưa chắc sẽ xem qua.

Nếu Hứa Tiên chỉ là một công sinh tầm thường, ở nơi này lừa dối vượt qua kiểm tra cũng không phải là không thể nào. Nhưng dù sao danh tiếng của hắn quá vang, hôm nay đã có người ta gọi là hắn là Đại Hạ đệ nhất tài tử, mười phần mười Hoàng đế sẽ đích thân xem qua, lúc này đây, cho dù nửa điểm cũng không được qua loa.

Hứa Tiên không khỏi cảm thán, rốt cục hiểu được cái gì gọi là thanh danh hại người.

Trên bàn sách bày biện giấy và bút mực cùng ba cái cuộn gấm trắng cuốn thành quyển trục. Trong đó chính là đề mục cuộc thi lần này.

Hứa Tiên nhìn đề mục một trận vò đầu, mấy ngày nay hắn dựa vào trí nhớ siêu cường, đọc vô số đề mục, làm vô số tập văn, nhưng hết lần này tới lần khác không có ba đề trước mắt này. Nhưng thấy có một đề về thơ, mới chuyển buồn làm vui, so với ba cái đề kia, khó khăn của bài thơ này nhỏ hơn nhiều lắm, chỉ nói hai chữ “hiếu thảo”. Có lẽ là để cân bằng độ khó khăn, đề thơ bình thường như vậy, nếu như làm không tốt cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.

Mà Hứa Tiên lại càng lập tức nghĩ tới nên chép lại thủ thơ kia, có lẽ là có thể kiếm chút điểm, xen lẫn trong hai giáp.

Chung Quỳ vẫn là như vậy, cúi đầu úp mặt thành một khối, mở ra một quyển trục duyệt đề thi, lại không khỏi vui mừng nhướng mày, vừa bận rộn đem hai cái đề khác cũng đều mở ra, trong lòng nảy lên một cổ mừng như điên, thầm nghĩ một tiếng: - Trời cũng giúp ta!. Người khác còn đang cau mày suy tư, hắn cũng đã múa bút thành văn.

Phan Ngọc tai nghe bát phương, cũng khẽ lộ ra thần sắc kinh ngạc, Thiên tử ra đề mục, không phải chuyện đùa. Rất có một chút khó khăn tối tăm, cho dù là nàng cũng không thể không suy nghĩ thật kỹ, tại sao Chung Quỳ này lại giống như tính trước kỹ càng vậy.

Chưa đến thời gian một nén nhang, một lần nữa, Chung Quỳ liền đem ba cái quyển trục cuộn lại đặt trên góc bàn, cái này tổ vẽ thí sinh đã hoàn thành bài thi. Mấy vị giám khảo cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, cũng không dám chậm trễ, mang bài thi này thu đi lên. Mà những công sinh khác, có người ngay cả một đạo đề cũng còn không đáp được.

Hứa Tiên cũng bất quá mới vừa hoàn thành đạo đề mục thứ nhất, âm thầm cảm thán, không hổ là Tiên Phật chuyển thế, đúng là không thể so sánh với kẻ tầm thường. Giá thể như vậy, thật đúng là lớn tiếng dọa người, chẳng qua là không biết làm văn chương như thế nào?

Mấy vị giám khảo đi tới sau điện, chia ra mở ba cái quyển trục, trong lòng vốn còn lo lắng công sinh này có phải hay không chỉ cầu một chữ Nhanh, một lượt xem xuống cũng là kinh ngạc mà nhìn nhau. Ba bài văn này, văn tựa như hành vân lưu thủy, làm liền một mạch, rồi lại chữ chữ như châu ngọc. Chữ tựa như Thiết Họa Ngân Cầu, nét chữ cứng cáp, dường như Long Xà Khởi Lục.

617. Chương 616: Trên Điện.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 616: Trên điện.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: xem tại

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Giám khảo cũng là người trong văn đàn, vừa được biết khảo đề thì ai cũng tự ngẫm ra phương pháp ứng đối ở trong lòng, nhưng trong lòng suy nghĩ, có thể không có một bài nào có thể thắng được bất kỳ một thiên văn chương trên tay này. Khó hơn nữa là hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy, văn thơ như vậy quả thực bất khả tư nghị.

Vương Văn Thụy bận rộn chỉ huy thị vệ nội cung nói:

- Nhanh, đưa đi cho bề hạ.

Hoàng đế nhìn mấy thiên văn chương này, tất nhiên là mặt rỗng cực kỳ vui mừng.

Những thứ khác giám khảo cũng là hai mặt nhìn nhau, thấp giọng nghị luận nói:

- Trạng nguyên lần này, sợ là không phải là Chung Quỳ này không ai khác có thể hơn.

Vương Văn Thụy thở dài nói:

- Đúng vậy a. Ba thiên văn chương này đã là đạt đến hoàn mỹ, cho dù có những người khác có thể làm ra như vậy văn chương, ở trên thời gian cũng là xa xa không kịp a!

- Vương đại nhân cho là Hứa Tiên kia như thế nào? Hắn là đệ tử của ngài, hôm nay lại càng được xưng Đại Hạ đệ nhất tài tử.

Vương Văn Thụy khoát tay nói:

- Thi từ của Hứa Tiên tuy là kinh thể tuyệt luân, nhưng văn chương bất quá là văn trong quy củ, cái này ta rõ ràng nhất. Cái danh Đại Hạ đệ nhất tài tử, cũng là có chút quá đáng. Ta nguyên tưởng rằng phải Phan Minh Ngọc kia giành được liên trung tam nguyên, lại không nghĩ rằng nửa đường giết ra Chung Quỳ, quả nhiên là thế sự khó liệu a!

Nhưng trong lòng hắn lại thay Hứa Tiên cảm thấy có chút tiếc nuối, sau khi Thi Hội, Hoàng Hậu nương nương từng cho gọi hắn, hỏi chuyện khoa cử lần này. Người nào có thể đạt được Trạng nguyên, mơ hồ lộ ra ý tứ tìm rễ. Hắn chỉ nói:

- Cựu thần không dám suy đoán lung tung!

Dưới yêu cầu của Hoàng hậu, liền đem mấy người cực kỳ có cơ hội trúng Trạng Nguyên trong lần khoa cử này nói một lần, nhưng lại chưa từng một lần đề cập tới Hứa Tiên.

Hoàng Hậu nương nương cũng biết danh tiếng Hứa Tiên, không khỏi hỏi:

- Thái sư không phải là có vị đệ tử tên là Hứa Tiên sao? Thi từ của hắn, ta cũng từng đọc qua không ít, quả thật văn thái phi phàm, có câu là cử hiền bất tị thân, không ngại nói nghe một chút.

Vương Văn Thụy nói:

- Hứa Tiên tài học không đủ, cũng không có cơ hội trúng Trạng Nguyên.

Ngừng lại một chút nói:

- Hơn nữa, tên đệ tử kia của ta, hẳn đã lập gia đình.

Đúng vậy. Hứa Tiên lập gia đình cùng Bạch Tố Trinh, mặc dù người biết không nhiều lắm, nhưng Vương Văn Thụy làm lão sư của Hứa Tiên, cũng tuyệt đối ở hàng ngũ này, nói như thế nào, lão cũng được coi như là Sư trong Thiên Địa Quân Thân Sư!

Nếu như ngay cả chuyện lớn như kết hôn vậy mà cũng không thông báo lão sư, như vậy thì đã không phải đơn giản là không hiểu quy củ, mà là thiếu hụt luân lý cơ bản nhất. Trên thực tế, lúc ấy Hứa Tiên đích thân viết thiệp mời, sai người đưa đến kinh thành, mặc dù Vương Văn Thụy không thể đích thân đến, sau lại cũng tặng một phần hạ lễ tới đây.

Hoàng Hậu nương nương quả nhiên sẽ không hỏi tiếp nữa, ngược lại hỏi Phan Ngọc có mấy phần nắm chắc.

Vương Văn Thụy suy nghĩ đủ loại tình huống, giấu lại, cho dù Hứa Tiên thật khảo trúng Trạng nguyên mà chưa có hôn phối thì sợ cũng không có phúc phận cưới công chúa, tâm tư vị Hoàng Hậu nương nương này quả thật rất sâu!

Mặc dù chức vị môn sinh trong điện nghe không được mấy giám khảo nghị luận ở phía sau điện, Phan Ngọc cũng là nghe rõ rõ ràng ràng, khẽ nhủ mày, lần này sợ rằng thật sẽ có chút ít phiền toái. Nhưng trừ phi là ăn gian, nếu không làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành ứng đối đây chứ?

Song, Chung Quỳ không có ăn gian, mà là chân chính nhận được “Trời giúp”.

Giờ phút này, hắn đè nén trong lồng ngực những suy nghĩ bắt đầu khởi động, đang nhớ lại một ít chuyện nhỏ trước đó vài ngày.

Trên đường hắn vào kinh đi thi, từng tá túc ở một phòng trọ trong nhà trọ cũ nát trong một thôn nọ, gian phòng mà hắn ở mặc dù rách nát không chịu nổi, nhìn tiêu điều vắng vẻ, nhưng giấy trên tường cũ lại lưu lại rất nhiều dấu mực do thí sinh trước đây viết lên, phần lớn bị nước mưa ăn mòn, mờ hồ không thấy rõ, chỉ có một vài địa phương nhỏ trước đầu giường còn lưu được chữ viết rõ ràng.

Lúc nửa đêm, hắn lăn lộn khó ngủ. Trong lúc chán gần chết liền gơ đèn đọc qua, nhưng cũng là mấy đạo đề sách, hắn vốn là người đồng đạo, ở trong lòng không khỏi âm thầm tự định giá ứng đối chỉ đạo, nhưng cảm thấy đề mục quá mức thâm ảo, trong khoảng thời gian ngắn, không cách nào hạ bút, như thế lại khơi dậy lòng háo thắng của hắn, nằm ở trên giường cân nhắc nửa đêm mới có kết quả không tệ, trong lúc đi đường lúc nào cũng suy nghĩ đọc thầm, rốt cục cũng tính làm ra được đối ứng có tính hoàn mỹ.

Mặc dù đã từng nghĩ tới, mấy đạo đề mục này, nếu là có thể xuất hiện ở trong Thi Hội là được rồi, nhưng lại thay đổi ý nghĩ, Thi Hội không thể nào xảy ra đề mục như vậy, sau lại cũng quả nhiên là đúng như hắn đoán.

Nhưng không nghĩ tới ở thời điểm Thi đình, ba đạo đề mục cùng đề mục trên tường nát lại không khác một chữ, căn bản không cần cân nhắc, chỉ cần đem trong đầu thành lời văn viết lên tấm giấy trắng là xong mấy thiên văn chương, chỉ nói Trạng nguyên đã là vật trong túi của hắn rồi.

Nhưng về mặt hưng phấn lúc hạ bút thành văn qua đi, trong lòng Chung Quỳ lại xông ra một cổ bất an, thành công như vậy không khỏi quá dễ dàng rồi.

Thành bại khó khăn, được mất dễ dàng.

Bỗng nhiên trong lúc, tám chữ nổi lên đầu óc.

Trước đó vài ngày, trong kinh có tới một vị thầy bói. Lời cát hung chín kiếp, không có cái nào là không đúng, rất nhiều thư sinh cũng đi xem bói. Chung Quỳ cũng tin quỷ thần, liền cũng đi cầu một quẻ, đây cũng là lời sấm lão đạo coi bói nói cho hắn.

- Khó khăn, dễ dàng.

Vốn là một bộ vô tình đối, Chung Quỳnh tự nhiên là nghe qua, nhưng bộ dạng này câu đối vốn là không có gì đặc biệt hàm nghĩa ở bên trong, chẳng qua là câu đối xảo diệu, mới xưng là Vô tình đối, tại phía trước lại thêm bốn chữ Thành bại được mất nữa. Lại càng không có chút nào mạch lạc. Đáp án lập lờ nước đôi như vậy tự nhiên không thể để cho Chung Quỳnh hài lòng, mà hướng đạo sĩ cầu giải, đạo sĩ nhưng chỉ là cười viết - Thiên Cơ không thể tiết lộ!

Chung Quỳnh giận trong lòng.

- Nếu không thể tiết lộ, ta bỏ tiền tới hỏi người làm cái gì?

Liên liên tục hỏi tới.

Đạo sĩ kia lưu lại thêm một câu:

- Thanh Long cùng Bạch Hổ đồng hành, cát hung hoàn toàn khó liệu.

Liên nhẹ lướt đi, ngay cả tiền coi bói cũng chưa từng thu.

Hai câu này chẳng qua là lời nói trắng ra do vị tiểu thuyết gia xâu chuỗi lại, nhưng càng không có nửa điểm ý tứ. Chung Quỳnh thất vọng mà về, liền cũng chưa từng để ở trong lòng, hôm nay nhớ tới, trong lòng không khỏi có chút lo sợ, nhưng chợt nghĩ đến, những thứ văn tự kia, từng câu từng chữ cũng là xuất từ tâm huyết của hắn, cũng không có một tia đuôi lý. Chính là những sĩ tử khác cũng là muốn đọc đề làm tập văn, coi như là thiên bẩm của hắn.

618. Chương 617: Tam Đỉnh. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 617: Tam đỉnh. (1)

Đợi đến Thi đình sắp lúc kết thúc, Hứa Tiên đáp xong ba đạo đề thi, cũng đặt ở góc bàn, văn chương viết thành liền không thể xóa và sửa, một giọt mực nước đều có thể bị hạ thấp, đây cũng không cần kiểm tra gì, tùy ý giám khảo thu qua.

Lung lay nhìn Phan Ngọc một cái, nàng vẫn cau mày suy tư như cũ, không còn loại tư thái thoải mái tiêu sái như thường ngày.

Hứa Tiên biết nàng khó xử, hôm nay Chung Quỳnh đã chiếm được vị trí đầu ở trên thời gian, nàng nếu không thể thắng được hắn trên văn tự, liền rất khó giành được danh Trạng nguyên, cho nên mới muốn thăm tư thực lực.

Đợi đến lúc giám khảo tuyên bố cuộc thi kết thúc, Phan Ngọc mới để bút xuống ở bên, sắc mặt lộ ra vẻ cũng không thoải mái.

Trời chưa sáng liền tiến cung, hôm nay cũng đã qua giữa trưa, các vị công sinh liền lại nhớ tới trong Thiên Điện, hưởng dụng thức ăn ngon do ngự thiện phòng chuẩn bị, sau đó chờ phát ra kết quả cuộc thi. Điều này, bình thường cũng phải chờ thêm mấy cái canh giờ mới có kết quả, sau đó liền chiếu kiện thiên hạ. Bỏ nhiệm Trạng nguyên khoác lụa hồng dạo phố, những thứ này vinh hạnh đặc biệt cũng được thể hiện ra ngoài.

Không khí trong Thiên Điện khoan khoái rất nhiều, không còn trang nghiêm trầm trọng như lúc trước nữa, vô luận thành bại được mất, đây đã là một cuộc thi cuối cùng trong đời bọn họ.

Hứa Tiên bước đến bên cạnh Phan Ngọc, ân cần nói:

- Minh Ngọc, như thế nào?

Bất quá chỉ là một cuộc thi đình trong ba canh giờ, trên mặt nàng lại khê lộ ra vẻ mệt mỏi, nói là tâm lực tiêu tụy cũng tuyệt không phải nói ngoa, để cho Hứa Tiên hận không thể đem nàng ôm vào trong ngực ôn nhu an ủi.

Phan Ngọc khê mỉm cười nói:

- Có lẽ có ba phần nắm chắc, còn dư lại liền đều xem thiên ý.

Hứa Tiên nói:

- Không bằng hỏi Chung Quỳ một chút sao! Ta cũng tò mò tại sao hắn có thể làm nhanh như vậy!

Phan Ngọc lắc đầu nói:

- Điểm này sợ là có Huyền Cơ khác, người khác chưa chắc chịu nói.

Hứa Tiên lại tự tin nói:

- Ta đoán hắn sẽ không dấu điểm.

Nếu hắn thật sự là Chung Quỳ trong truyền thuyết.

Hai người tìm được Chung Quỳ, hắn đang ngồi một mình ở trong góc, hắn hình dung quái dị, lại dùng thời gian ngắn như vậy đáp xong đề, những cống sinh khác cũng cho là hắn không biết trời cao đất rộng, Thi đình cũng đám lung tung ứng phó, nói không chừng lập tức liền gây nên mầm tai vạ, cũng không cùng hắn nhiều lời.

Chung Quỳ thấy Hứa Tiên tới đây, cũng rất là cao hứng, hỏi tới bài thi vừa rồi.

Phan Ngọc mở miệng hỏi:

- Không biết vì sao Chung huynh có thể đáp đề nhanh như vậy?

Không khác gì so với dự đoán của Hứa Tiên, quả nhiên Chung Quỳ坦然 nhiên cho biết, rồi sau đó có chút ý không tốt nói:

- Cũng là có chút thắng mà không võ.

Phan Ngọc cùng Hứa Tiên nhìn nhau, mới biết thì ra là có căn do như vậy.

Hứa Tiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói:

- Đây cũng là phúc phần của ngươi, nhất định là kiếp trước Hành Thiện Tích Đức rồi.

Chung Quỳ thấy Hứa Tiên không câu chấp như thế. Trong mắt cũng lộ ra nụ cười.

- Có lẽ vậy!

Khuê tinh nhập mộng chung quy cũng chỉ là nói một chút mà thôi, coi như là một loại khích lệ đối với mình, trong nội tâm một người bình thường sâu vẫn là rất khó tin tưởng mình là Thần Tiên chuyển thế gì đó.

Hứa Tiên đối với Phan Ngọc nói:

- Minh Ngọc, lần này ngươi sợ là vô vọng rồi.

Trình độ Chung Quỳ vốn đã cực cao, lại chiếm cơ duyên như vậy. Nhưng Hứa Tiên cũng không cho là Hoàng hậu có chỉ có bởi vì một tiếng Trạng nguyên liền đem Nhu Gia hứa gả cho Chung Quỳ, cũng không có để ở trong lòng. Theo như hôm nay mà nói, cơ hội của Phan Ngọc vẫn là lớn nhất.

Phan Ngọc khê mà cười, làm như không chút nào để ý.

- Vậy thì nói chúc mừng Chung huynh trước.

Chung Quỳ vội nói:

- Bây giờ còn chưa có kết quả, sao có thể nói ra chữ mừng được chứ!!!

Sau điện, các vị giám khảo cũng là lâm vào trong tranh chấp kịch liệt, vô luận thường ngày thân cận như thế nào, lúc này cũng phải vì thứ hạng của một thí sinh xa lạ mà tranh giành mặt đỏ tới mang tai.

Vương Văn Thụy thân là Quan Chủ Khảo, cũng không tham dự trong đó, mà là lão Thần khắp nơi uống nước trà. Đến thời điểm các vị giám khảo khác tranh chấp không được nữa, mới đi điều giải một phen, học vấn của hắn thâm hậu, đôi câu vài lời là có thể nói cho người ta tâm phục khẩu phục. Dưới sự chủ trì của hắn, giai đoạn chấm bài thi được tiến hành trong không khí khẩn trương mà tuần tự như vậy.

Một gã giám khảo mở ra bài thi của Hứa Tiên, bỗng nhiên tuôn ra một tiếng than thở.

- Tốt! Quả nhiên không hổ là đệ tử của Vương Công.

Không nhẹ không nặng vô môn ngựa, mang bài thi đưa lên cho Vương Văn Thụy.

Vương Văn Thụy nhìn bài thi, hai mắt cũng là tỏa sáng, quả nhiên là Sĩ cách ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác, chữ của Hán Văn cũng là càng viết càng tốt lên rồi. Bút thể của Hứa Tiên vốn là đơn hậu chất phác mà trầm ổn, nhưng khó tránh khỏi có chút đông cứng. Nhưng giờ phút này không còn tiếp tục cảm giác như thế, lộ ra vẻ phong cách cổ xưa đầy đặn, phảng phất như được khắc vào trên tấm bia đá, mà ở trong lúc bút họa càng nhiều một cổ khí thể mệnh mang, hiển nhiên là đã có tinh túy trong đó, có phong phạm của mình.

Nhưng khi Vương Văn Thụy đem tam thiên văn chương ra xem, lại không khỏi có chút thất vọng. Mặc dù văn chương coi như là đúng với đề mục, nhưng cũng giống như chữ của hắn, chỉ có thể coi là công chính bình thản, cũng không có điểm gì thần kỳ, không thể đảm đương được một chữ Tốt này.

Đây là kết quả mà Hứa Tiên cố ý làm ra, trong đầu hắn không thiếu nhất chính là những ý nghĩ kinh thế hãi tục, nhưng đây là thời đại phong kiến, đừng nói là Chủ Nghĩa Cộng Sản, Chủ Nghĩa Xã Hội, cho dù là Chủ Nghĩa Tư Bản thì e rằng cũng không có mấy người chịu được. Mặc dù cũng muốn vừa phải làm ra một chút gì đó gọi là Ý nghĩ vượt khỏi lề lối, nhưng là, tuy hắn từ trước đến nay nói chuyện tùy ý, nếu là không cẩn thận, phạm vào cái gì kiêng kỵ, như vậy lần thi đình này coi như xong. Cho nên hắn là cực kỳ thận trọng, chỉ lấy Khổng Mạnh nói về vấn đề này mà viết ra, khó tránh khỏi gây cho Vương Văn Thụy có cảm giác như vậy.

Nhưng tại thời điểm Vương Văn Thụy thấy bài thơ kia, khẽ nheo mắt lại, rồi sau đó chợt mở ra. Cũng khen một tiếng Tốt!

Những giám khảo khác vây quanh, rồi rít hỏi:

- Vì sao Thái sư lại như thế a?

Vương Văn Thụy khẽ mỉm cười, đem bài thi đưa tới, hơi có chút tự hào nói:

- Tiểu tử lại có câu thơ hay.

Đã có người khác tiếng đọc đi ra.

Du Tử Ngâm

(Khúc ngâm của đứa con đi xa)

“Sợi chỉ trong tay mẹ

Tấm áo trên mình con

Kịp đi khâu nhặt mũi

Sợ về còn chậm chân

Ai bảo lòng tác cổ

Báo được ánh ba xuân ?”

(Người dịch: Khương Hữu Dụng)

Đây là một bài thơ của Mạnh Giao, thi từ thời Đường đại mà ai cũng thích, lời thơ không hoa lệ, cũng không xảo trá điêu sực, lại cảm giác ở bên trong vang lên lời thanh tân lưu loát, thuần phác mộc mạc, vị thơ bao hàm nồng đậm thuần mỹ, tình chân ý thiết, làm cho người đời sau mãi ghi nhớ. Xưng là thiên cổ tuyệt cú, đó là không có sai nửa điểm.

619. Chương 618: Tam Đỉnh. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 618: Tam đỉnh. (2)

Có người tán thưởng:

- Từ trong bình đàm thấy được chân tình, Hứa Hán Văn đã được chân ý trong thơ rồi! Thật đúng là khó lường, khó lường.

Có người cảm thán.

- Kể đi xa trong thiên hạ, người có thể thấy thơ như vậy mà không xúc động, có thể được xưng tụng là kẻ bất hiếu.

Cũng có người nhân cơ hội vượt môn ngựa. nguồn

- Quả nhiên là người nổi danh không thể có kẻ hư sĩ, dưới tay danh sư tất có cao đồ a! Chỉ bằng bài thơ này, Hứa Tiên nên vào ở bên trong Nhất giáp.

Vương Văn Thụy vốn là vẻ mặt tươi cười, nghe vậy nhưng nghiêm mặt nói:

- Thi đình ba đề một thơ, cần thiết toàn diện suy nghĩ, mới có thể quyết định ra thứ hạng, nếu không chính là không công bình đối với những học sinh khác.

Vị giám khảo kia vỗ ngựa không thành vội vàng xác nhận, Vương Văn Thụy do dự một chút, hay là đem Hứa Tiên đưa về trong Nhị giáp.

Đợi đến bọn họ bình phán xong, liền đem tất cả bài thi đưa lên Thiên tử, quyền quyết định cuối cùng còn đang ở trong tay Hoàng đế, nhưng Hoàng đế chẳng qua là tùy cơ rút ra, duyệt vài bài. Chỉ có văn chương của ba người trong Nhất giáp kia là phải nhìn, cũng chỉ có ba người này, các vị giám khảo sẽ không quyết định thứ hạng trước, mà toàn bộ từ Hoàng đế bình phán.

Lúc Vương Văn Thụy mang theo một đám giám khảo bá kiến Hoàng đế, lại bị thái giám nắm ở ngoài cửa.

- Bệ hạ đang nghe Vô Nhai Tử tiên trưởng giảng đạo, hạ lệnh bắt luận kẻ nào không nên quấy nhiễu, kính xin Thái sư chờ chốc lát!

Vương Văn Thụy đại nhú mày, trọng Đạo học mà khinh Sĩ tử, đây cũng không phải là đạo làm vua, ngày sau nhất định phải khuyên can một phen. Cũng may chỉ qua chốc lát, thì đã có ý chỉ triệu kiến.

Một lão đạo sĩ cao lớn, hạc phát đồng nhan đi ra từ cửa ngoài, hướng Vương Văn Thụy khẽ mỉm cười, Vương Văn Thụy cũng miễn cưỡng trả cái lễ. Hai người cứ như vậy gặp thoáng qua. Vương Văn Thụy cũng không có thể không thừa nhận, lão đạo sĩ này quả thật có mấy phần tiên phong đạo cốt, khó trách có thể được bệ hạ hoan tâm.

Thời gian thoáng qua rồi biến mất, đợi đến trời chiều ngã về tây, Dương Quang Phổ Chiếu ở trong cung đình, tạo nên một tầng đỏ sẫm, càng lộ ra vẻ hoa mỹ.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc đi tới ngoài điện, nhìn về xa xa, cũng không khỏi có chút than thở. Hứa Tiên thấy Phan Ngọc như có bộ dáng suy nghĩ, thấy bốn bề vắng lặng, siết chặt ngọc thủ của nàng an ủi:

- Minh Ngọc, người cũng không cần quá để ở trong lòng.

Dưới nắng chiều, gió nhẹ bay bay, dung mạo của nàng càng thêm lộ ra vẻ mỹ lệ động lòng người.

Phan Ngọc dựa khế cột đình, lạnh nhạt nói:

- Nếu chỉ là một Trạng nguyên mà nói..., cũng không sao cả, chỉ là muốn cưới Nhu Gia công chúa kia, liền lại thêm một tầng biến số, gần đây Lương Vương Phủ đang hoạt động, bọn họ cùng Hoàng Hậu nương nương vốn đã có không ít liên lạc, Hoàng Hậu nương nương cuối cùng có khuynh hướng một phương kia, thật sự khó có thể dự định. Ta nếu là có thể liền trúng tam nguyên, có thể có thêm một phần nắm chắc thật lớn.

- Lương Vương Phủ sao?

Hứa Tiên kỳ quái nói:

Minh Ngọc! Tại sao người lại một bộ rất muốn cưới Nhu Gia như vậy?

Phan Ngọc mắt liếc xéo nói:

- Người không phải là cùng nàng mất đi mây lại. Tư tình ám kết sao? Ta tự nhiên không dám ghen tị, hơn nữa muốn đem nàng cưới trở về trong phủ, muốn tới lấy lòng người khác.

Hứa Tiên nhất thời có cảm giác bị sặc, cái gì gọi là mất đi mây lại, tư tình ám kết.

- Buổi sáng người thấy được rồi?

- Người thấy được, ta dĩ nhiên cũng thấy được, ai bảo ta vẫn nhìn người.

Phan Ngọc nói xong lại có chút đỏ mặt, làm sao giống như là đang làm nũng vậy!

Hứa Tiên cũng rất là cảm động, nói:

- Minh Ngọc...

Phan Ngọc đỏ mặt ho nhẹ một tiếng, ngắt lời nói:

- Đừng nói lời lẽ buồn nôn rồi, ta muốn cưới Nhu Gia công chúa không phải là vì người. Trong chuyện này có rất nhiều chỗ tốt, thân phận của nàng quá đặc thù. Chỉ cần có thể cưới nàng, là có thể liên kết với Hoàng Hậu nương nương cùng một ít thế lực thân tộc, đây đối với Phan gia mà nói, có rất nhiều chỗ tốt, hơn nữa nàng vẫn là tỷ tỷ của thái tử, tương lai, chỗ tốt nói không chừng có lớn hơn nữa, chỉ riêng một cái này, ta liền không thể buông tha cho. Hơn nữa chỉ cần làm Phò mã, là có thể danh chính ngôn thuận không thể đến gần khác cô gái nữa, hôm nay ta vẫn không gần nữ sắc, đã rước lấy rất nhiều lời ra tiếng vào rồi. tính cách Nhu Gia hiền yếu, dễ dàng khống chế, lại hơn nữa thủ đoạn đối phó nữ nhân của Hán Văn người, chắc chắn làm cho nàng có thể bảo thủ bí mật.

Hứa Tiên nghe nàng tinh táo phân tích chỗ tốt trong việc cưới Nhu Gia, thật là có chút im lặng, nghe phía sau rốt cục không nhận được chen miệng nói:

- Thủ đoạn đối phó nữ nhân? ! Ta có khả năng này sao?

Phan Ngọc từ từ quay đầu, lộ ra một nụ cười ôn nhu cực kỳ khó được.

- Hán Văn, người thật là quá khiêm nhường.

Trong nháy mắt đó, Hứa Tiên gửi được một tia nguy hiểm khí tức. Đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên trong lòng vừa động, trong cổng tò vò góc tây nam quảng trường hiện lên một đạo nhân ảnh, loáng thoáng thấy được trang phục đạo sĩ, để cho Hứa Tiên cảm thấy có chút quen thuộc, trong khoảng thời gian ngắn lại nhớ không nổi đã gặp nhau ở nơi nào, đang định cân nhắc, lại nghe trong điện truyền đến tiếng động lớn, Chung Quỳ che mặt đi ra, đối với hai người nói:

- Kết quả đã đi ra, mau vào đi thôi.

Các vị công sinh lại lần nữa trở lại đại điện, rầm rập quỳ xuống một mảnh, đứng bên cạnh là Vương Văn Thụy, chủ khảo lần này, cầm trong tay một bộ thánh chỉ bằng gấm màu vàng, hắng giọng đọc.

- Nhạc Nam Minh, thứ hai trăm tám mươi lăm, ở Tam giáp, ban thưởng cùng Tiến sĩ xuất thân.

Sắc mặt vị công sinh kia nhất thời khó coi, lại chỉ cúi đầu thấp hơn, hiển nhiên cảm giác kể cuối không thể nào khoải trá. Nhưng những công sinh khác lại thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng một gã nếu được gọi ra. Vậy thì ý nghĩa lần thi đình này không có người bị truất phế.

- Ngụy Thế Lâm, thứ hai trăm tám mươi bốn...

Vương Văn Thụy cũng không để ý tới phản ứng của những người khác, chỉ đem tên một đám đọc tiếp, thanh âm mười phần trung khí từng tiếng quanh quẩn trong điện.

Đợi đến đọc xong danh hiệu Tam giáp, Hứa Tiên cũng không khỏi khẽ mỉm cười. Thành! Nơi này không có tên của mình.

- Kim Thánh Kiệt, thứ năm mươi lăm, ở Nhị giáp, ban thưởng Tiến sĩ xuất thân.

Hứa Tiên khẽ mỉm cười, bởi vì bây giờ còn không có đọc đến tên của hắn, lần này có thể để cho tiểu tử kia mất mặt mà, chắc là một bài thơ kia của mình đã chiếm được tiện nghi. Trong lòng Kim Thánh Kiệt cũng là buồn bực, không phải chứ!

Kế tiếp, không khí càng phát ra khấn trương, mỗi lần đọc một cái tên, độ cong khóe miệng Hứa Tiên lại mở rộng thêm một chút, xem ra lần này là kiếm được rồi.

- Trình Tàng Kiếm, đạt thứ tư, ở Nhị giáp, ban thưởng Tiến sĩ cấp bậc.

Trình Tàng Kiếm hơi có chút ngoài ý muốn, càng nhiều hơn là mất mát, chỉ thiếu chút nữa là có thể vào Nhất giáp, hôm nay lại chỉ được danh tiếng Truyền lư, thật đúng có chút đáng tiếc. (Truyền lư: Nhị giáp đệ nhất danh danh hiệu. - TG)

620. Chương 619: Thám Hoa. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 619: Thám hoa. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vương Văn Thụy rốt cục đọc xong đề danh Nhị giáp, nhưng ngừng lại, còn kém ba người, cũng chỉ còn lại có Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa, Tam Đỉnh Giáp trong truyền thuyết. ánh mắt Vương Văn Thụy đảo qua đám người liền đã tìm ra thân ảnh Hứa Tiên với bộ dáng cao lớn đặc thù.

Về mặt Hứa Tiên rất là cổ quái, Vương Văn Thụy đọc đến năm người, bên trong không có Phan Ngọc, không có Chung Quỳ, thế nhưng cũng không có tên của hắn, cũng nói đúng là mình được chọn đến trong Tam nguyên, mà Trình Tàng Kiếm mới đúng tên thứ tư mà thôi. Nhưng là, không có đạo lý a! Hắn có mấy phần khả năng, chính hắn rất rõ ràng, cho dù có một thủ thơ Đường kiếm chút điểm, có thể lần vào Nhị giáp cũng không tệ rồi. Chẳng lẽ là vị lão sư kia của mình giúp mình nói lời hữu ích, lấy tính cách Vương Văn Thụy lại càng không có đạo lý rồi, phải giúp cũng nên giúp Trình Tàng Kiếm, người có quan hệ thân mật hơn chứ.

Hứa Tiên trăm mối vẫn không có cách nào hiểu được, Phan Ngọc nhìn Hứa Tiên một cái, về mặt cũng có chút kinh ngạc, vạn không nghĩ tới Hứa Tiên cư nhiên cũng có thể vào Nhất giáp, lại thấy Hứa Tiên hướng nàng cười đắc ý.

- Đồi trước, ta cũng Hành Thiện Tích Đức mà được!

Mà trên đài, Vương Văn Thụy vẻ mặt càng cổ quái hơn. Trên thực tế, hẳn đúng là đề nghị đem Trình Tàng Kiếm tiến vào Nhất giáp, dĩ nhiên không phải bởi vì tình cảm thầy trò, mà là quả thật Trình Tàng Kiếm có thực lực này. Nhưng lúc Hoàng đế chấm bài thi, lại yêu cầu lựa ra bài thi của Hứa Tiên mà xem.

Vương Văn Thụy đã sớm ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, dù sao danh tiếng Hứa Tiên quá vang dội, liền đem bài thi của Hứa Tiên đưa lên cho Hoàng đế, cũng khen một câu.

- Bệ hạ, thi văn người này quả nhiên là nhất tuyệt!

Hắn thường đi lại ở trong cung, cũng được tính là cận thần, những lời này cũng không lộ vẻ đột ngột. Mà đệ tử của mình có thể làm ra danh thi tuyệt cú như vậy, làm lão sư như hắn cũng theo đó mà làm rạng rỡ đầy mặt.

Hoàng đế nhìn qua, quả nhiên mặt lộ vẻ mỉm cười, vuốt râu vuốt cằm nói:

- “Ai bảo lòng tắc cổ, Báo được ánh ba xuân?. Ừm, đúng là khó được.

Vương Văn Thụy cũng bất động thanh sắc nói mấy lời hữu ích giúp Hứa Tiên, nếu là có thể lưu lại ấn tượng không sai cho đương kim Thiên tử, con đường làm quan của sĩ tử dĩ nhiên sẽ có thuận lợi rất nhiều, đây cũng là chỗ tốt của việc có lão sư.

- Vậy thì đưa vào bên trong Nhất giáp. Ái khanh nghĩ như thế nào?

Vương Văn Thụy lấy làm kinh hãi, nếu là Hứa Tiên vào bên trong Nhất giáp, đây chẳng phải là muốn đem Trình Tàng Kiếm giáng xuống một cấp, vội vàng khuyên can nói:

- Bệ hạ, thơ Hứa Tiên mặc dù tốt, nhưng văn lại kém một chút, lấy ý kiến vi thần, thơ Trình Tàng Kiếm mặc dù không bằng được với Hứa Tiên, nhưng vì văn thì còn muốn cao hơn một bậc.

Hoàng đế cũng là một bộ dáng có chút hăng hái, mỉm cười nói:

- Ái khanh, nghe nói Trình Tàng Kiếm cùng Hứa Tiên cũng là đệ tử của người, hôm nay làm sao lại nặng bên này nhẹ bên kia. Khoa cử chọn nhân tài, cũng không chỉ một ít thơ văn mà thôi, cho nên trầm mới lập đề là hai chữ “Hiếu thảo”, đây là điều căn bản của con người, trầm cũng đã tính rồi. Tài năng Trình Tàng Kiếm cũng là bất phàm, liền định làm truyền lưu đi, những người khác thì theo các người đã định ra thứ hạng là được, truyền xuống đi!

Hoàng đế mở bút son, ở trên danh sách điền lên tên ba người, tiện tay giao cho Vương Văn Thụy đang đứng hầu một bên.

Vương Văn Thụy cung kính nhận lấy.

- Thần cáo lui!

Vương Văn Thụy nguyên tưởng rằng, Hoàng đế chợt thấy thơ tốt như vậy, nhất thời cao hứng, lại chưa từng nghĩ Hoàng đế thật không ngờ vẫn kiên trì, mắt thấy Hoàng đế bắt đầu thượng cương thượng lĩnh, nào còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể đồng ý. Cũng phải nói thứ hạng Thi đình vốn là có quan hệ lớn lao cùng sở thích cá nhân của Hoàng đế. Trước đây đã từng phát sinh qua chuyện như vậy, các giải được các vị giám khảo quyết định loại bỏ, nhưng sau lại theo khẩu vị Hoàng đế mà trực tiếp chọn làm Trạng nguyên. Đây cũng là mệnh, không có gì đáng nói.

Trong lòng Vương Văn Thụy suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, vừa tiếc nuối thay cho Trình Tàng Kiếm, nhưng cũng vì Hứa Tiên mà cao hứng, không khỏi có chút xuất thần, đám cống sinh phía dưới lại không dám tỏ mạnh, không biết có biến cố gì hay không.

Vương Văn Thụy phục hồi tinh thần lại, từ trong tay áo móc ra một phần danh sách thật mỏng, từ từ mở ra, mở miệng nói:

- Hứa Hán Văn, tên thứ ba, ở Nhất giáp, Thánh thượng bổ nhiệm làm Thám hoa năm nay.

Ánh mắt không khỏi hướng về trong đám người mà tìm kiếm, dễ dàng tìm thấy Hứa Tiên với vóc người cao lớn dị thường ở một góc phía sau. Để cho Vương Văn Thụy cảm thấy thú vị chính là, ba vị Đỉnh giáp lần này lại quỳ gối cùng nhau tại một chỗ.

Hứa Tiên vốn là đã nhàm chán đến sắp ngơ ngác ngác rồi, nghe được lời này, hắn xoay người hướng Phan Ngọc mỉm cười rất rạng rỡ, sau này ta cũng là tiểu Hứa Thám hoa rồi, suy nghĩ có muốn hay không học cái tuyệt kỹ phi đao gì đó, truyền xuống uy danh - Tiểu Hứa Phi Đao, Lệ Bất Hư Phát.

Vương Văn Thụy đọc xong cái tên này. Không chút nào dừng lại, đọc tiếp.

- Phan Minh Ngọc, tên thứ hai, ở Nhất giáp, Thánh thượng bổ nhiệm Bảng nhãn năm nay.

Phan Ngọc bất đắc dĩ cười một tiếng, rốt cục vẫn phải đi sai một nước cờ, không thể không tin hai chữ “Nhân phẩm” thường đeo ở khoe miệng Hứa Tiên, nàng nghe Hứa Tiên đã nói về chuyện công đức, đã bắt đầu suy nghĩ, sau này có phải hay không muốn làm nhiều làm chuyện sửa cầu bổ đường này, nhưng đồng thời cũng biết, một khi có ý nghĩ như vậy, công đức đoạt được sẽ giảm mạnh, không khỏi cảm thán, làm người tốt cũng là phải có thiên phú.

- Chung Quỳ, đệ nhất danh, ở Nhất giáp, Thánh thượng bổ nhiệm Trạng nguyên năm nay, khâm thử.

Chung Quỳ chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết trong lồng ngực bắt đầu khởi động như sóng biển trào dâng, bao nhiêu năm dưới kiên trì gian khổ học tập, bao nhiêu lần gặp phải tình cảnh hôn khiên mộng nhiễu, giờ phút này rốt cục trở thành thực hiện. Mặc cho hắn bao nhiêu định lực cũng không có thể tự mình kiềm chế, nắm quả đấm thật chặt. Vốn có một tia lo lắng, đã sớm không hề để tâm, một đôi mắt lại càng trừng lên, lớn như chuông đồng, hô hấp cũng gấp rút rất nhiều.

Hứa Tiên nhẹ giọng nói:

Chúc mừng rồi!

Lúc này Chung Quỳ mới thanh tỉnh một chút, sau khi được Hứa Tiên quán thông Đại Lôi Âm thuật, trong thanh âm kèm theo một cỗ mùi vị an định tâm thần. Chung Quỳ thấy Hứa Tiên mặc dù cũng là đầy mặt vui mừng, nhưng là thần thái thông dong, tựa hồ cũng không vì thế cảm thấy kích động. Mà bên Hứa Tiên, Phan Ngọc lại càng thần tình lạnh nhạt. Trên mặt cư nhiên không thấy bao nhiêu ý vui mừng, lạnh nhạt như băng ngọc như thường, cảm giác Chung Quỳ nhìn sang, cũng khẽ mỉm cười đáp lễ.

Chung Quỳ không khỏi có chút xấu hổ, mình mặc dù ở trên văn chương thắng một chút, nhưng dường như công phu so với bọn họ lại kém nhiều lắm, may mắn mình che mặt mặt rồi.

621. Chương 620: Thám Hoa. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 620: Thám hoa. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Về mặt Vương Văn Thụy ôn hoà nói:

- Chung Quỳ, ngươi tiến lên đây, để cho bệ hạ đích thân tới, hướng ngươi hỏi mấy câu.

Đây là vinh hạnh đặc biệt mà chỉ có Trạng nguyên mới có.

Chung Quỳ vội vàng đứng dậy, hướng về Tiễn điện phía trước đi tới. Những tân tấn Tiễn sĩ khác, cũng ngửa đầu nhìn Chung Quỳ, trong mắt tràn đầy hâm mộ cùng ghen tỵ. Một mình hắn đại biểu mấy trăm Tiễn sĩ, trả lời vấn đề của Hoàng đế, vinh quang như vậy sao lại không làm cho người ta hâm mộ. Tục ngữ tuy nói “Mười năm dưới cửa không ai hỏi, nhất cử thành danh thiên hạ đều biết.” Nhưng chân chính có thể làm cho thiên hạ đều biết, cũng chỉ có một người này.

Chung Quỳ đi tới trước mọi người, tựa như đại biểu học sinh tại kiếp trước của Hứa Tiên, “Khôi Tinh Thích Đầu, Đỗ Trọng Nguyên”, không phải nói ngoa.

- Bệ hạ giá lâm!

Không biết nơi nào truyền đến một tiếng phụ xướng du dương, lúc đầu còn rất nhỏ, sau đó từ nhiều thái giám khác nhau, một đám như đốt lửa quạt gió truyền tới. Tầng tầng lớp lớp, người chưa đến, phần uy nghiêm khí độ này cũng đã truyền đạt cho tất cả Tiến sĩ, mọi người không khỏi khom thân thể xuống, hô to nói:

- Ngô Hoàng Vạn Tuế! Vạn Vạn Tuế!

Hứa Tiên lại rất không có thành ý há miệng hòa theo, một lòng một dạ thủ sẵn gạch vát, để ột bên Phan Ngọc rất là bất đắc dĩ, không nhin được truyền âm nói:

- Thật tình một chút.

Hứa Tiên trả cho Phan Ngọc một ánh mắt ủy khuất.

- Ta nhầm chán mà!

Trước kia, ngồi nghe trường học lãnh đạo khai hội, cũng đã cảm thấy không có tí sức lực nào, bây giờ còn lại phải quỳ. Dĩ nhiên càng cảm thấy được không có tí sức lực nào rồi.

Nhưng cũng sẽ không có cảm giác chịu nhục gì, nếu như Hứa Tiên chỉ là người bình thường, người xuyên việt hướng người khác quỳ xuống tự nhiên sẽ cảm thấy khó chịu, thậm chí là bị bôi nhọ. Nhưng theo tu vi hắn càng ngày càng cao, tâm tính cũng dần dần thay đổi, quỳ xuống trong mắt hắn đã bất quá là hình thức mà thôi, thậm chí là chứng kiến trò chơi thú vị tại trong lịch sử cổ đại. Đã có chút ít vị đạo ẩn ẩn dật dật của đạo gia, giác ngộ thể nào vứt bỏ vinh nhục.

Phan Ngọc khẽ sững sốt một chút, giờ phút này trời chiều như máu, chiếu nghiêng vào điện. Vẻ hồng quang vừa lúc rơi vào trên mặt Hứa Tiên, hắn mỉm cười cũng như ngày hôm đó, ấm áp như quang, nhưng một đôi con ngươi này lại yên lặng thâm trầm như bầu trời đêm giữa mùa hạ, trong đó có tinh quang lóng lánh vô cùng vô tận. Dung mạo của hắn như cũ không được gọi là tuần tú, nhiều lắm là chỉ có thể coi là oai hùng, nhưng giờ phút này khi trên người hắn phát tán ra mị lực, lại làm cho tim đập Phan Ngọc chậm đi nửa nhịp, trên mặt dâng lên vẻ đỏ ửng tan ra trong nắng chiều.

- Chẳng biết lúc nào, hắn cư nhiên trở nên dễ coi như vậy.

Phan Ngọc chỉ nhớ rõ lúc mới gặp mặt cùng Hứa Tiên, hắn vẫn chỉ là tú tài nghèo bình thường không có gì lạ, hắn lúc xưa so sánh với hắn giờ phút này, tựa như là cá cùng rồng vậy.

- Tân khoa Tiến sĩ xướng lư đã xong, các tân tấn Tiến sĩ quỳ xuống Thánh du vạn tuế.

- Vạn tuế...

Chẳng biết lúc nào, lão nhân đang mặc Kim Hoàng Long bào kia đã ngồi ở trên ghế rồng, trong điện cũng trở nên im lặng, cây kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

Hoàng đế dùng thanh âm không nhanh không chậm nói:

- Các ngươi cũng là Đồng Lương Chi Tài bên trong tứ hải được chọn lựa ra, là người đọc sách nghiên cứu đủ thứ sách thánh hiền. Thánh nhân có câu: - Học đạt được ưu tú thì gọi là sĩ. Các ngươi có thể đứng ở nơi này, có thể được xưng tụng là đạt đến ưu tú rồi, chẳng qua là cái chữ “Sĩ” này có thể hiểu như thế nào, chỉ phải do chính các ngươi suy tính...

Theo thường lệ, Hoàng đế răn dạy một phen.

Hứa Tiên nghe thanh âm già nua của Hoàng đế, lại trung khí mười phần, hơi cảm thấy kinh ngạc. Người thời đại này là già vô cùng nhanh, ở thời đại này, Hoàng đế ở cái tuổi này tuyệt đối là bối phận gia gia của Hứa Tiên, thân thể tốt như vậy coi như là dị số rồi, nhưng đây cũng là một chuyện tốt, chỉ cần Thiên tử không đột nhiên băng hà, thiên hạ này dĩ nhiên là sẽ không loạn.

Bất quá, nói đến nội dung lời phát biểu. Cùng lời phát biểu của tất cả lãnh đạo trong thiên hạ nhàm chán như nhau, nhưng cũng may không dài dòng như vậy so với đời sau. Chưa nói mấy câu, Hoàng đế liền kết thúc phát biểu, chỉ nói:

Hãy tự thể nghiệm lời trẫm!

Trong điện yên tĩnh, Chung Quỳ chợt nhớ tới lời khai báo lúc nãy của Vương Văn Thụy, cao giọng nói:

- Bọn thần tât sẽ không phụ Thánh ân của bệ hạ, cúc cung tận tụy, chết cũng không từ!

Nhưng mà lời nói thô ráp, thật là chói tai.

Hoàng đế khẽ nhíu mày, nhẹ lời đối với Chung Quỳ nói:

- Người chính là Chung Quỳ - Trạng nguyên năm nay sao! Văn chương người làm tốt lắm!

Chung Quỳ vội vàng lên tiếng, cúi đầu càng thấp xuống, trong lòng lo sợ bất an. Cũng không phải là Chung Quỳ nhát gan, mà là bởi vì kính sợ đối với Hoàng quyền, đại khái là đã chảy xuôi trong máu trên tất cả phạm nhân ở thời đại này, thậm chí người trong tu đạo cũng không có thể hoàn toàn ngoại lệ, tại trong chuyện xưa, sau khi Bạch Tố Trinh được Hứa Sĩ Lâm cứu ra từ trong Lôi Phong tháp, liền có một đoạn tình cảnh Hoàng đế triệu kiến Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh có can đảm lên Thiên Đình náo Địa phủ, nhưng đối mặt một lão giả bình thường, cư nhiên lại có chút cục xúc bất an. Sau khi Hứa Sĩ Lâm mặc vào áo Trạng nguyên, coi như là Mị nương cấp bậc yêu hồ cũng không thể nhích tới gần trong vòng mười trượng.

Tu Đạo Giả sợ hãi nhất là Thiên kiếp, lại phải dựa vào tích tu công đức tới hóa giải. quan hệ Tiên Phàm, trong đó chưa bao giờ vì một câu nói mà có thể nói cho hiểu thấu đáo được.

Hoàng đế mỉm cười nói:

- Ngẩng đầu lên, để cho trẫm nhìn bộ dáng của người một cái.

Đối với cái kỳ tài Tiến sĩ này có thể nộp bài thi ở trong thời gian cực ngắn, hơn xa cho những khác, cũng có mấy phần tò mò.

Chung Quỳ không dám cãi lệnh, ngồi thẳng lên.

- Tạ ơn bệ hạ!

Hoàng đế lại nhíu mày, Chung Quỳ đem khuôn mặt phủ kín, chỉ lộ ra ngũ quan, trong cảm giác buồn cười lại lộ ra vẻ quái dị, trong lòng liền có một tia không vui. Nhưng vẫn là vẻ mặt ôn hoà nói:

- Người sao vậy?

Chung Quỳ miễn cưỡng nói:

- Thần, thuở nhỏ tướng mạo sinh ra xấu xí, sợ kinh ngạc thánh giá, nên phải che kín diện mục.

Hoàng Đế Đạo:

- Trẫm cũng không phải là hài tử, sao lại sợ người tướng mạo, sáng mai, thời điểm cỡi ngựa dạo phố, chẳng lẽ cũng muốn như vậy phải không? Thiên địa sinh ra, cha mẹ nuôi, có người nào thể không nhận ra. Người bây giờ đã Trạng nguyên năm nay, nên tự hào hơn mới đúng, đứng dậy, làm cho những thứ người đồng khoa của người biết một chút về diện mục thật của người."

Trong lòng ngực Chung Quỳ nóng lên, nói:

- Thần tuân chỉ, bệ hạ!

Hắn ngồi thẳng lên, xoay người đối mặt mấy trăm Tiến sĩ, từ từ cởi ra tấm vải bố quấn trên đầu.

- Ah!!!

- Mẹ ơi!! đọc truyện mới nhất tại .

- Quỷ!!!

Đại diện vốn im lặng, bỗng biến thành một mảnh não loạn. Ngay cả một đám sĩ tử đứng gần Hoàng Thượng nhất cũng bất chấp Hoàng Thượng, vung tay vung chân hoảng hốt nhảy về đằng sau.

622. Chương 621: Tà Dương.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 621: Tà Dương.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cho dù Phan Minh Ngọc luôn luôn trấn định cũng phải hoảng sợ. Hứa Tiên cho dù không có gì phải sợ hãi, nhưng hắn cũng phải mở to mắt ra nhìn. Hắn tuy đã biết rằng Chung Quỷ xấu, nhưng lại không nghĩ hắn lại xấu như vậy. Ở kiếp trước, trong nhiều bức họa, mặt Chung Quỷ cũng chỉ là đen hơn người thường và có một chòm râu dài mà thôi. Nhưng hôm nay thực sự chứng kiến Chung Quỷ, thì mới biết được bức tranh đó đẹp tới cỡ nào, hình dáng của Chung Quỷ thực sự không có nét bút nào có thể miêu tả được.

Sự xấu xí của Chung Quỷ không phải khiến người ta buồn nôn, đau đầu, cũng không khiến hắn trở nên bối rối, mà làm hắn trở nên dữ tợn tới cùng cực. Lông mày rậm, sắc mặt lạnh lùng, hai mắt đầy những tơ máu rậm rạp, miệng hắn còn lòi ra hai cái răng nanh. Loại hình dáng này tựa như tên sát nhân cuồng ma trong lúc đối mặt với nạn nhân, khuôn mặt hắn thể hiện sự hung ác cùng cực. Nếu như con người xấu xí có thể hù dọa được trẻ con, còn sự xấu xí của hắn có thể hù chết trẻ con.

Ngoại trừ dung mạo ra, Hứa Tiên coi như đã chứng kiến nhiều hung hồn ác quỷ có tướng mạo cổ quái kỳ dị hơn, nhưng Chung Quỷ lại mang theo một cỗ sát khí cực kỳ mãnh liệt, tưởng như chỉ cần hắn liếc nhìn ai đó, sẽ lập tức khiến người đó biến thành mảnh vụn.

Bạch Hổ chủ sát, Khuê Mộc Lang là tinh cầu đầu tiên trong Bạch Hổ thất tinh. Cho dù có chuyển thế thì cỗ sát khí này cũng không có biến mất, nên mới tạo ra được dung mạo hiện giờ của Chung Quỷ.

Chung Quỷ thấy mình tạo ra động tĩnh lớn như vậy, hắn thấy được mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Trong lòng hắn cực kỳ khó chịu, Chung Quỷ tiến lên một bước, nhưng hành động của hắn lại làm đám sĩ tử thối lui một vòng lớn.

Hoàng Đế cũng rất buồn bực, cho dù xấu xí cỡ nào thì bọn tiến sĩ các ngươi cũng không nên đối xử với người ta như vậy chứ. Hoàng Đế rất thất vọng với đợt tiến sĩ lần này.

Vương Văn Thụy đứng ở bên cạnh cao giọng quát:

- Các vị tân tất tiến sĩ, chớ sợ hãi. Hãy trở về vị trí của mình.

Nhóm tân tất tiến sĩ lúc này mới trấn định lại, từ từ trở về vị trí của mình, nhưng không có một người nào dám ngẩng đầu nhìn Chung Quỷ. Cho dù liếc qua Chung Quỷ, cũng khiến bọn họ run lên bần bật. Các vị tiến sĩ đứng gần Chung Quỷ nhất thì trở nên sợ hãi tới tột độ, than thở run rẩy, tưởng như Chung Quỷ là một đầu mãnh hổ còn bọn họ là một đám cừu non chờ làm thịt. Nếu không phải sợ hoàng quyền, bọn hắn đã sớm bỏ chạy. Trong tâm, bọn hắn chỉ thầm cầu nguyện Chung Quỷ không để ý tới bọn hắn.

Hứa Tiên cười khổ không thôi, hình dáng này của Chung Quỷ làm văn trạng nguyên quả thực quá lãng phí. Nếu hắn làm võ trạng nguyên thì chỉ cần liếc nhìn người khác là có thể hù chết người đó. Dùng chiêu đó, quả thực đánh đâu thắng đó, không ai cản nổi. Mà dùng Chung Quỷ để trị quỷ cũng được, ác quỷ không có than thở hồn phách, dùng sát khí của Chung Quỷ thì ác quỷ nào thấy hắn, chân tay đều mềm nhũn ra thúc thủ chịu trời.

Hoàng Đế cũng có chút tò mò:

- Chung Quỷ, ngươi quay mặt lại.

Phàm nhân đều có tâm lý tìm điều lạ, nên Hoàng Đế cũng rất tò mò cuối cùng Chung Quỳ có hình dạng gì. Thân thể của Chung Quỳ run lên, không động đậy, nhưng trong lòng hắn đang rất buồn. Từ nhỏ, hắn đã có dung mạo như thế này, ngoại trừ cha, mẹ và em gái không ai không chê hắn. Bọn hắn đều nói Chung Quỳ là ác quỷ gửi hồn người sống, gia môn tất gặp bất hạnh. Mẹ của Chung Quỳ thường dùng “ Khuê tinh nhập mộng” để an ủi hắn, nói rằng hắn sẽ thành nghiệp lớn trong tương lai.

Nhưng về sau, cha mẹ hắn đều bị bệnh chết. Tất cả mọi người đều nói hắn hại chết cả cha mẹ của mình.

Hắn cũng có ý muốn tự tử, nhưng chung quy hắn không muốn lãng phí mạng sống của mình như vậy. Chung Quỳ càng chăm chỉ đọc sách, cầu được công danh, để chứng minh bản thân mình, cùng an ủi vong hồn của cha mẹ.

Một thị vệ trong điện liều chết khuyên Hoàng Đế:

- Bệ hạ, không thể!!!

Hoàng Đế nhăn mày, trong triều làm gì có chỗ cho thị vệ nói chuyện, chờ một chút nữa sẽ điều người xử trí hắn.

Vương Văn Thụy nói:

- Chung Quỳ! Người không nghe thấy thánh chỉ sao?

Chung Quỳ bất đắc dĩ quay người lại. Đồng tử của Hoàng Đế co rút lại, lưng tựa chặt vào ghế, tay nắm chặt thành ghế, nếu không phải có Long khí gia trì, thì hắn đã bị cổ sát khí kia chấn nhiếp. May mắn rằng hắn không tỏ ra thái độ thất thổ nào. Vương Văn Thụy cũng lui ra sau một bước, rồi hít sâu một hơi.

Tên thị vệ vừa can gián Hoàng Đế tiến lên một bước nói:

- Còn không quỳ xuống!

Hắn cũng là đại nội cao thủ nhưng đối mặt với tên thư sinh trói gà không chặt phía trước này, hắn có cảm giác rằng không đủ can đảm để tiến lên phía trước.

Chung Quỳ cuống quýt quỳ xuống:

- Thần có tội!

Hoàng đế cùng Vương Văn Thụy nhìn nhau và khẽ lắc đầu.

Hứa Tiên thở dài, lần này chức trạng nguyên của Chung Quỳ chỉ sợ không giữ được. Lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, đó là tâm lý thường tình của mọi người. Cho dù là Lưu Bị am hiểu việc chiêu hiền đãi sĩ, lần đầu hắn nhìn thấy Phụng Sở Bằng Thống cũng rất không thích.

Tại thời đại phong kiến này, tuyển quan lại đều lấy điều kiện “ thân, ngôn, thư, pháp”. Cái gì gọi là thân? Thân chính là thân thể. Làm quan cần có ngũ quan đoan chính, hình dáng uy nghiêm, nếu không sẽ rất khó tạo ra quan uy. Cái gì là ngôn? Ngôn chính là ăn nói rõ ràng, bố cục rõ ràng, nếu không sẽ có trướng ngại trong con đường làm việc. Cái gì là thư? Thư chính là chữ viết phải tinh tế, sắc xảo, khiến bản báo cáo có sức hút hơn với cấp trên. Pháp là gì? Pháp chính là tư duy nhanh nhạy, phán đoán sáng suốt, bằng không sẽ làm hỏng việc.

Thân là được liệt vào điều đầu tiên, nên nó cực kỳ quan trọng. Lẽ ra nếu Chung Quỳ xấu thì cũng không ảnh hưởng tới ngôi vị trạng nguyên của hắn, nhưng cái xấu này có chút đặc biệt mà thôi.

Hoàng đế khôi phục dáng vẻ, thần nhiên nói:

- Chung Quỳ, dung nhan của ngươi không hợp, nếu thành trạng nguyên, sẽ khiến nhiều người không phục. Sau này làm quan, lại làm mất uy nghi của triều đình. Tuy rằng ngươi ngày đêm mài kinh sử, cũng không dễ dàng gì tránh không đành lòng truất phế ngươi.

Nếu ngày mai tân khoa trạng nguyên cười ngửa đi dạo phố, mọi người đều biết mặt mũi của Chung Quỳ, thì khác nào kỳ thi này sẽ trở thành một trò cười.

Chung Quỳnh vốn ôm một tia hi vọng dù sao chính Hoàng đế đã bắt hắn lột khăn che mặt ra, nhưng nghe những lời nói của Hoàng đế, làm Chung Quỳnh triệt để mất hy vọng. Máu nhỏ ra từ trán, cuối cùng Chung Quỳnh ngẩng đầu kêu to:

- Bệ hạ!

Thanh âm thê lương ai oán làm tất cả mọi người chỉ có thể thở dài.

Nội tâm của những tử sĩ khác lại mừng thầm, Chung Quỳnh xếp hạng chót, nếu hắn không trở thành trạng nguyên thì tất cả mọi người có thể tiến thêm một bước.

Trình Tàng Kiếm cũng thầm than Thiên Ý trêu người, hắn cũng có chút đồng tình với người sĩ tử tên Chung Quỳnh này, nhưng nói vậy, việc hắn có thể tiến thêm vào một vòng thì đó lại là truyện rất may mắn.

623. Chương 622: Trạng Nguyên. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 622: Trạng nguyên. (1)

Chung Quỳnh chết lặng, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, hắn tưởng như đã trở thành con rối bị trời cao đùa bỡn. Từ khi kinh hỉ khi nhận được điểm thi, cuồng hỉ khi trở thành trạng nguyên, chán nản khi bị rũ bỏ chức trạng nguyên.

Chung Quỳnh chợt nhớ tới quả bói đạo trước – thành bại rất khó, được mất dễ dàng.

Một thanh âm bỗng vang lên, đó chính là Hứa Tiên. Hắn đứng dậy, chap hai tay. Hắn vẫn có dáng người cao lớn nay trở nên dị thường bắt mắt:

- Bệ hạ, mặc dù tướng mạo Chung Quỳnh xấu xí, nhưng vẫn vẻ lại là hàng đầu trong thời nay, hơn nữa lại là người trung dũng nhân nghĩa. Kính xin bệ hạ thu hồi thánh chỉ đã ban!

Phan Ngọc có chút bất đắc dĩ, loại sự tình này không thể tuân theo tự nhiên hay sao?

Vương Văn Thụy biến sắc:

- Hứa Tiên, còn không mau câm miệng.

Hắn không ngờ Hứa Tiên lại dám lớn mật như vậy. Chẳng lẽ hắn không biết là không nên chọc long uy hay sao? Lại dám để Hoàng đế thu hồi thánh chỉ. Cho dù Vương Văn Thụy là đại thần nhưng cũng không dám những lời như vậy.

Thần sắc của Hoàng đế không vui, nếu như là sĩ tử bình thường sẽ vì những lời này mà ném đi công danh sự nghiệp. Nhưng khi Hoàng đế nhìn sâu vào Hứa Tiên, hắn chỉ đứng yên chấp tay đứng nhìn.

Một thanh âm vang lên:

- Chung Quỳnh đa tạ Hứa huynh.

Thanh âm này lại làm đại diện chấn động, Chung Quỳnh cũng đã đứng dậy. Đôi mắt hắn càng trở nên hồng hơn, khiến hắn trở nên dữ tợn hơn vài lần. Chung Quỳnh chỉ tay lên trán nhà, như muốn dùng chỉ này phá vỡ Thương Khung, rồi lạnh lùng nói:

- Thiên đạo bất công! Thiên đạo bất công!

Vừa dứt lời, hắn lao nhanh về phía trụ của cung điện.

Hứa Tiên cũng đã nhìn ra tử chí của Chung Quỳnh:

- Không tốt.

Hắn bất chấp mọi người, muốn cứu giúp Chung Quỳnh, nhưng lại có một cánh tay giữ chặt tay hắn. Bằng sức lực hiện nay của hắn, chỉ cần kéo một phát, cho dù là sắt thép cũng muốn đứt ra, nhưng hắn nhìn lại thì người kéo tay hắn chính là Phan Ngọc.

Phanh!!!

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ cung điện dường như có chút run rẩy. Đầu của Chung Quỳnh đập vào cột, dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống. Mắt hắn quay mặt vào tường, khiến ai cũng không thể chứng kiến rõ mặt hắn.

Trong đại điện đột nhiên tối hẳn đi. Thanh Long, Bạch Hổ đồng hành, may rủi hoàn toàn không liệu được, nhưng đáng tiếc Chung Quỳnh là Bạch Hổ!

Ba! Ba!

Chiếc cột to lớn như vậy cũng vì phát đập đầu của Chung Quỳnh trở nên rạn nứt.

Tất cả mọi người đều bị hù dọa bởi biến hóa này. Không ngờ Chung Quỳnh lại cương liệt như vậy. Ai cũng có thể minh bạch kỳ vọng suốt đời bị hủy hoại có tư vị ra sao.

Hoàng đế giữ trọn chỉ vào Chung Quỳnh:

- Phản rồi! Thật sự phản rồi! Đem hắn xuống cho ta.

Thị vệ không dám không nghe theo, nhưng lúc này thi thể của Chung Quỳnh bỗng nhiên nhúc nhích. Thị vệ nháo nhào tản ra. Vốn va chạm như vậy đã phá nát đầu lâu của Chung Quỳnh, đáng lẽ ra hắn đã chết rồi, nhưng biến hóa như vậy làm cho tất cả mọi người đều thể lạnh run trong lòng, chứ không phải cảm giác sợ hãi khi xác chết sống dậy.

Chung Quỳnh trợn tròn mắt, hai khước mắt chảy xuống hai dòng huyết lệ, khước miệng thì thảo:

- Ta cuối cùng không thắng nổi lời nguyện rửa này rồi. Thật hận! Thật hận!

Sau đó hắn cuối cùng cũng mất đi sinh khí.

Hứa Tiên đã thấy một cỗ oán khí bay lên thẳng trời cao, cho dù là long khí màu vàng kim cũng không thể ngăn trở.

Cỗ oán niệm kết hợp với hung sát khí này cho dù là Hứa Tiên trước đó là từng phổ độ ấy ngàn tên ác quỷ cũng không bằng được.

Hoàng đế bỗng thấy nôn nao muốn ngất đi.

Giờ phút này, trong điện có vô số người và cũng bày ra vô số biểu cảm khác nhau.

Một hồi lâu sau, đám thị vệ mới dám tiến lên, mang thi thể Chung Quỳnh đi nhưng lại phát hiện hai tay Chung Quỳnh ôm chặt lấy chiếc cột, cho dù mấy người kéo cũng không ra. Giờ phút này không ai còn thương hại thi thể của Chung Quỳnh nữa rồi.

Trong đạo quan, Ngư Huyền Cơ đang nhắm mắt ngồi trên giường, nàng nhanh chóng bắt quyết tính toán, cuối cùng nàng mở mắt ra và nói:

- Quả thực là số mệnh sao?

Nàng tưởng rằng Hứa Tiên có thể cản được Chung Quỳnh chi tử nhưng chẳng hiểu sao Hứa Tiên lại không ra tay. Nàng muốn tìm ra nguyên nhân đó, nhưng nguyên do đó lại không rõ ràng.

Duẩn Nhi hiếu kỳ hỏi:

- Sư phụ, cái gì là mệnh số?

Ngư Huyền Cơ ôn nhu vuốt tóc Duẩn Nhi và nói:

- Đó chính là lựa chọn của chúng ta.

Trong đại điện, một đám thị vệ vẫn bất phân thắng bại với thi thể của Chung Quỳ. Nội tâm Hoàng đế càng sợ hãi lại tức giận. Tất cả mọi người trong điện đều lộ ra vẻ kinh ngạc, không biết Chung Quỳ thực sự còn sống hay đã chết.

Hứa Tiên tiến lên, thở dài nói:

- Để ta!

Hứa Tiên vừa dùng tay chạm vào thi thể của Chung Quỳ, hai cánh tay đông cứng như sắt của Chung Quỳ cũng nhẹ nhàng buông ra. Điều này khiến đám thị vệ cùng tiến sĩ xung quanh sợ hãi, thán phục không thôi.

Hứa Tiên đặt thi thể của Chung Quỳ xuống đất, rồi hướng về phía Hoàng đế:

- Dê tử xin nhật xác Chung Quỳ.

Sắc mặt Hoàng đế trở nên tái nhợt, nghe được những lời này hắn hung hăng nhìn Hứa Tiên. Vương Văn Thụy dường như đang chảy mồ hôi lạnh cho Hứa Tiên. Chung Quỳ đã phạm úy sâu sắc. Lúc này chỉ sợ Hoàng đế đang muốn giải hận sự việc Chung Quỳ. Ai dám đứng lên cho Hoàng đế giận cá chém thớt cơ chứ. Nhưng lại không nghĩ rằng, Hoàng đế đột nhiên đứng dậy, rời triều.

Wang Văn Thụy nói:

- Các người về trước đi. Sự tình hôm nay, chớ nói nhiều.

Nhưng hắn cũng biết rằng, sự việc lớn như vậy, muốn hoàn toàn phong bế lại là chuyện không thể nào. Vương Văn Thụy khoát tay, để thái giám đưa đám sĩ tử ly khai hoàng cung. Ngay cả công việc bài danh hắn cũng không nhắc lại. Tất cả đám sĩ tử đều lo lắng nhanh chóng rời khỏi hoàng cung.

Hứa Tiên mang theo thi thể của Chung Quỳ. Lúc này. Phan Ngọc muốn cười cùng hắn nhưng Hứa Tiên lại khoát tay nói:

- Người vẫn nên ngồi xe khác đi.

Phan Ngọc biến sắc, cắn răng nói:

- Vậy chính người cẩn thận!

Rồi đi tới chiếc xe khác.

Trước khi lên xe, Hứa Tiên quay đầu nhìn về phía cung điện nguy nga kia. Lúc này hắc khí vẫn liên tục bay lên bầu trời. Hồn phách của Chung Quỳ vẫn lảng vảng trong đại điện. Đại điện trở thành khốn linh. Hứa Tiên cũng không có cách nào cưỡng ép đưa hồn phách hắn ra bên ngoài. Hắn chỉ có thể chờ đợi sau này tiến nhận Cung Đình rồi thử độ hóa Chung Quỳ.

Hứa Tiên nắm chặt ngọc bài trước ngực, âm thầm nói:

- Cho dù là tổn mất trăm vạn công đức cũng phải độ hóa hắn.

Hứa Tiên để xe ngựa chở thi thể Chung Quỳ ra ngoại ô, rồi hắn để xa phu rời đi trước. Lúc này, Hứa Tiên lợi dụng chân hỏa đem thi thể Chung Quỳ hóa thành tro cốt rồi thu thập lại.

Lúc này trời đã đầy sao, thi thoảng có vài tiếng chó sủa, gió đêm cũng đã bắt đầu thổi. Hứa Tiên ngồi dưới đất nhìn bầu trời. Dưới chân hắn vẫn còn hũ đựng tro cốt của Chung Quỳ.

Một thanh âm vang lên:

- Hứa Tiên.

Hứa Tiên quay đầu lại, hắn thấy Phan Ngọc, nên do dự hỏi:

- Sao nàng lại tới đây?

Phan Ngọc thấy nụ cười trên mặt Hứa Tiên nên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng tiến tới và nói:

- Ta thấy chàng mãi không trở lại nên có chút không yên.

624. Chương 623: Trạng Nguyên. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 623: Trạng nguyên. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phan Ngọc cũng không để ý bụi đất, ngồi cạnh Hứa Tiên.

Hứa Tiên tiện tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng. Phan Ngọc cũng thuận thế tựa đầu vào vai hắn và hỏi:

- Chàng không trách ta?

Hứa Tiên cả giận nói:

- Đương nhiên là trách chứ.

Phan Ngọc lập tức ngồi thẳng lên:

- Ta...

Hứa Tiên đã đem ngón tay áp vào môi nàng:

- Ta hiểu mà.

Nàng thật ra luôn suy nghĩ cho Hứa Tiên. Khi đó Chung Quỳ đã làm Hoàng đế tức giận, Hứa Tiên muốn cứu hắn chỉ sợ cũng bị liên lụy. Lúc đó sẽ khiến Hứa Tiên bộc lộ lực lượng của mình. Từ đó tất cả mọi người có thể đoán ra hắn chính là người đại náo Lương Vương Phủ. Có thể nói cứu Chung Quỳ có trăm cái hại mà chẳng có cái lợi nào. Mà trái lại khoan tay đứng nhìn có rất nhiều lợi. Giờ phút này, chính nàng đã giúp nhặt xác Chung Quỳ, có thể nói rằng nàng cũng đã khiến Hoàng đế tức giận, chỉ sợ đường công danh về sau khó bảo toàn.

Phan Ngọc đối mặt vs Hứa Tiên, rồi rốt cục cũng buông tha lo lắng

Phan Ngọc nói:

- Trên điện, hắn đã hồ đồ, mà ngươi lại nói giúp hắn, nhặt xác giúp hắn. Coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ hắn rồi.

Từ nhỏ nàng đã được giáo dục là phải sát phạt quyết đoán, chỉ ngoại trừ vài người đặc biệt mà thôi. Những người ngoài đều nên dùng lý tính mà đối đãi. Trong mắt nàng, Chung Quỳ chính là tự tìm đường chết, không thể trách ai.

Hứa Tiên khê cười khổ, đây cũng chính là cách người bình thường nghĩ. Cho nên hắn cũng không có trách Phan Ngọc. Muốn làm người tốt điều trọng yếu nhất chính là không thể so sánh tiêu chuẩn của mình với người khác, lại càng không thể vì làm một chút chuyện tốt mà lại bày ra thái độ người bề trên.

Hứa Tiên khê vuốt mái tóc của Phan Ngọc:

- Kỳ thật, chính ta là người ích kỷ.

Nếu như là một người bình thường ngăn cản hắn cứu một người. Hắn tình nguyện kéo đứt tay người đó, nhưng đối phương là Phan Ngọc nên hắn không làm được.

Phan Ngọc mỉm cười, khê xoa ngực của Hứa Tiên và nói:

- Nếu một chút ích kỷ đó cũng không có, thì có lẽ ngươi đã bay thẳng lên trời làm Phật tổ rồi.

Hứa Tiên nắm lấy tay nàng, bất đắc dĩ cười nói:

- Chỉ là, Minh Ngọc, về sau nàng làm việc có lẽ nên từ bi một chút, cho dù không làm việc thiện nhưng cũng đừng làm việc ác.

Phan Ngọc mở to mắt hỏi:

- Nếu như ta không cẩn thận làm điều sai lầm thì sao?

Hứa Tiên khẳng định:

-Vậy tất cả mọi việc do Nhân Quả xử lý, hết thấy mọi việc do nàng làm đều do ta – Hứa Tiên một người chịu trách nhiệm.

Phan Ngọc thở phập phồng vài cái, rồi trợn mắt nhìn Hứa Tiên. Nàng có chút cảm động rồi phụt cười một tiếng. Nàng dựa vào lồng ngực của Hứa Tiên:

- Chàng giao hoạt quá, biết rõ ta để ý tới chàng, nên chàng mới dám dùng lời này lấy lòng ta.

Hứa Tiên sờ sờ mũi, dường như hắc có chút xấu hổ vì bị nhìn thấu ý đồ.

Phan Ngọc nằm tựa lên đùi của Hứa Tiên, cười nói:

- Nhưng, dù tốt xấu gì thì ta cũng đọc sách thánh hiền từ nhỏ, ngoại trừ chán hưng gia tộc, còn muốn tìm một chút tiếng thơm, làm ra sự nghiệp. Về sau còn có thể so sánh được với vị Bạch tỷ tỷ kia, cho dù phép thuật của ta không bằng nàng, nhưng chưa chắc những thứ khác cũng kém hơn.

Hứa Tiên nhìn qua nữ tử thông minh đang nằm trong lòng mình, nói không chừng nàng thực sự có thể trở thành một hiền thần phổ độ chúng sinh.

Đến lúc đó, nàng có thể làm việc “thiện” nhiều hơn rất nhiều so với hắc/

Hứa Tiên đứng dậy:

- Tốt rồi, trở về thôi! Yên nhi đang nóng lòng lắm đó.

Hứa Tiên giúp Phan Ngọc phủ đi bụi đất trên người. Phan Ngọc cũng vui vẻ thụ hưởng sự vuốt ve của hắc. Hứa Tiên cùng Chung Quỳ dù sao cũng chỉ mới gặp mặt mấy lần, cho dù có chút ít thổn thức, nhưng cũng không sâu não nhiều lắm.

Hứa Tiên gọi mây, mang Phan Ngọc trở về vương phủ. Một đêm, hai người ôm nhau ngủ. Cả hai người đều tạm thời mang chuyện thi đình bỏ qua một bên.

Mà chuyện ở đại điện đã sớm lưu truyền khắp các trà lâu cùng tửu quán. Phàm là những người tụ tập với nhau đa phần là bán tới chuyện này.

Một lão già thở dài nói:

- Nghe nói tài văn vẻ của Chung Quỳ không ai không thán phục. Một trạng nguyên mà rơi vào tình trạng như vậy quả thực rất đáng thương.

Lập tức một vị tú tài phản bác lại:

- Đáng thương? Ta xem là gieo gió gặt bão, không biết tốt xấu dám phản lại thánh chỉ. Không thành Trạng Nguyên âu cũng là điều đúng đắn.

Một tráng hán ở phía trước lập tức phản bác lại:

- Người cái đồ tú tài nghèo kiết xác lại còn hủ lậu thì biết cái gì gọi là sĩ khả sát bất khả nhục? Thiên đạo bất công, cha mẹ không ột tướng mạo bình thường. Thời này, tham quan ô lại hoành hành ngang ngược, đã ép bao nhiêu vị hảo hán tới tuyệt lộ, nên đổi ngôi..

Đang nói, hắc lập tức bị người bạn cùng bàn đá vào chân, nên lập tức sửa lời:

- Vị Hứa công tử kia thực sự là một vị hảo hán, dám thay nói chuyện thay Chung Quỳ. Đáng tiếc không có dịp gặp mặt, không ta cũng phải thỉnh hắc một chén.

Vị tú tài kia đỏ mặt, rồi cười lạnh nói:

- Người ta là thám hoa loang, người muốn mời người ta uống rượu. Không bằng uống thử nước tiểu của mình đi rồi xem có xúng không?

Hắn hồn nhiên không để ý tới, cánh tay của tráng hán đó còn to hơn bắp chân của hắn.

Tráng hán đập mạnh lên bàn đường như muốn phát tác. Lão già lập tức đứng lên can ngăn:

- Nhưng vị Hứa công tử này đã dám vượt râu rồng, chỉ sợ rằng chức thám hoa này không giữ được.

Lời này không gặp sự phản bác của người nào. Gặp phải việc như thế này, không bị phé truất coi như may mắn lắm rồi.

Tiểu nhị đưa rượu tới, và chen miệng nói:

- Nghe nói Chung Quỷ thiếu chút nữa làm gãy cột chống của đại điện, dường như muốn làm sập đại điện, đồng vu quy tận! Nhưng không có thành, thi thể của hắn ôm chặt lấy cột, hơn mười tên đại nội thị vệ đều không thể kéo ra được, mà vị Hứa công tử kia tiến lên chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm một cái, liền đem hắn tách ra khỏi cái cột. Các vị có thấy siêu không.

Vị tráng hán uống một hớp rượu rồi nói:

- Chung Quỷ trên trời có linh, đem thi thể phó thác cho bạn tốt tránh bị người khác giày xéo.

Tại vô số miệng người, vô số quan điểm, câu chuyện đã có chút trở nên thần kỳ .. Chung Quỷ mặc dù không trở thành Trạng Nguyên nhưng thanh danh còn hơn xa Trạng Nguyên rất nhiều.

Ngày hôm sau, kết quả thi đình niêm yết cho thiên hạ. Phan Ngọc thuận lợi trở thành trạng nguyên mà Trình Tàng Kiềm trở thành bảng nhãn. Vượt qua dự liệu của mọi người Hứa Tiên nổi danh vẫn là thám hoa nhưng không thuận lợi trở thành bản nhãn. Điều này có thể xem như sự trừng phạt nho nhỏ.

Hứa Tiên vốn đã có tâm lý bị phé truất, nhưng giờ phút này hắn cũng không biết được vì sao vị Hoàng đế bệ hạ kia lại ưu ái hắn như vậy, chẳng lẽ tại thi từ của hắn sao?

Phan Ngọc nói:

- Vô luận như thế nào, thì cũng là chuyện tốt. Chúng ta đi thôi.

Hôm nay Phan Ngọc mặc một thân trạng nguyên trang đỏ thẫm.

Hứa Tiên phát giác được một cỗ hơi thở phát ra từ người Phan Ngọc. Cỗ hơi thở này có chút giống Long Khí của Đại hạ, cỗ khí thể này kết hợp với số mệnh nàng tạo thành một mệnh cách mới.

625. Chương 624: Thích Khách. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 624: Thích khách. (1)

Chỉ cần Phan Ngọc không tham ô, nhận hối lộ, không làm điều trái quốc pháp, tự tổn hao số mệnh thì bất luận yêu ma quỷ quái đều không dám dễ dàng thương tổn nàng. Mà Âm Quỷ bình thường thì càng muốn lui binh sớm. Trên người Hứa Tiên cũng có khí tức đồng dạng như vậy chỉ là không nồng đậm bằng Phan Ngọc mà thôi.

Trong Phan Phủ, pháo mừng nổ khắp nơi, tất cả mọi người đều vui mừng. Cho dù là Phan vương gia cực kỳ nghiêm túc cũng là cười đến không ngậm miệng lại được. Phan Ngọc trong những kì thi Hương, thi Hội, thi Đình đều liên tiếp dành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng Nguyên. Trong thời đại này, điều này quả thực kinh hãi thế tục.

Vân Yên ôm Thường Hi tiến vào phòng, cười nói:

- Ở chỗ này không nên tình chàng ý thiếp nữa, chuẩn bị điếu phở thị chúng rồi.

Rồi nàng sửa sang lại quần áo cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên sờ sờ gò má nàng, nói:

- Nhiều việc vui như thế này, sao nàng lại không hưởng thụ một chút.

Vân Yên hì hì cười, cũng không quên chỉnh lại quần áo cho Phan Ngọc. Nàng tán thán nói:

- Muội muội coi như tìm lại mặt mũi cho đấng nữ tử chúng ta. Thi Hương, thi Hội, thi Đình đều giành được Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên. Không biết nếu Doãn lão sư biết thì không biết nàng sẽ cao hứng chừng nào.

Phan Ngọc sờ sờ khuôn mặt nàng, cười nói:

- Ta không muốn thua kém ai thôi. Mà lại nói, ai là muội muội của ngươi. Muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta sao?

Vân Yên cũng không chịu yếu thế:

- Chẳng qua ta không có cơ hội ra tay mà thôi.

Hứa Tiên chỉ đành ôm các nàng vào lồng ngực, an ủi một phen rồi mới cùng Phan Ngọc đi ra ngoài.

Thường Hi ngồi cạnh, trợn mắt hà mồm nói:

- Meow, thật lợi hại, nam nữ ăn sạch.

Vân Yên nghe thấy vậy, liên tục gheo:

- Chớ nói nam nữ, chính con mèo nhà ngươi nhất định cũng bị thôi.

Thường Hi run rẩy nói:

- Meow... Không... Không thể nào!

Nội tâm nàng rất sợ hãi “bụng đói diệt sạch” Hứa Tiên. Nàng dùng cặp chân trước che lại mặt mèo của mình. Khuôn mặt tràn đầy ưu tư như nhân loại: truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

- Muốn làm gì thì ít nhất cũng phải chờ ta khôi phục hình dáng người chứ!!!

Vân Yên dí sát mặt vào mặt mèo Thường Hi, nhìn vào đôi mắt mèo màu hổ phách của nàng và nói:

- Ồ, đã tiếp nhận sao? Nói cách khác, chờ ngươi khôi phục thân người, thì người kia muốn làm gì ngươi đều cho?

Thường Hi xấu hổ, liều mạng cào cào:

- Cái... cái gì a, ta không phải có ý như vậy!!

Vân Yên cười ha ha, bỗng nhiên nàng dừng cười, âm trầm nói:

- Vậy để ngươi, cả đời làm mèo được rồi.

Nhìn Thường Hi sợ tới phát run lên, Vân Yên lại cười ha ha.

Thường Hi mới biết nàng đang bị đùa bỡn. Nàng thâm hận từ khi biến thành mèo sau, đầu óc nàng dường như cũng dần đi rồi. Thường Hi oán hận nhảy ra khỏi vòng tay của Vân Yên, nàng thâm phát thệ không hề để ý tới nữ nhân còn tà ác hơn cả Hồ Tâm Nguyệt nữa.

Vân Yên duỗi tay ra, nhẹ nhàng xoa cằm Thường Hi. Thường Hi không thoải mái meo một tiếng. Chỉ trong chớp mắt lại đã chống vó lên hưởng thụ sự vuốt ve của Vân Yên. Ai, nàng hoàn toàn bị bản năng loài mèo đánh bại rồi.

Vân Yên cười thầm, không có Hứa Tiên ở nhà, đùa bốn Thường Hi là niềm vui thích lớn nhất của nàng. Vân Yên thầm nghĩ tới, lúc nàng bị Hứa Tiên đùa bốn trên giường, phải chăng là dạng này? Loại liên tưởng này, làm mặt của nàng đỏ lên. Theo bản năng, nàng khẽ liếm đôi môi đỏ mọng của mình, có lẽ đêm nay nên cho phu quân ngủ tại phòng mình.

Mắt phượng chứa tình, hai gò má đỏ hồng. Bộ dáng diễm lệ vũ mị này đủ để bắt loạn nam tử nào đều trầm mê trong đó.

Đội ngũ khua chiêng gõ trống đã chờ lâu ở ngoài. Hoàng đế ban thưởng cho vinh quy bái tổ. Đó chính là giờ khắc này.

Ba con ngựa cao to, có màu hồng, màu trắng lại có màu đen khoác trên người một giải lụa hồng. Yên ngựa trạm trở hoa văn, trông rất uy phong. Đằng sau còn có ba tấm mộc bài màu vàng rất to phân biệt là ba chữ Trạng Nguyên, Bảng Nhân, Thám Hoa.

Phía trước của Vương phủ đã sớm chật cứng. Phan Ngọc cùng Hứa Tiên đi ra ngoài cửa. Lập tức chiêng trống trở nên vang dội hơn rất nhiều, mọi người đều ủng hộ chúc mừng không dứt. Cảnh vui vẻ nào nhiệt này cũng khiến đè nén tâm tình lo lắng của Hứa Tiên xuống.

Phan Ngọc khẽ mỉm cười, chấp tay tứ phương. Nàng tiêu sái trên lưng hồng mã. Hứa Tiên theo sát ở phía sau, trên con ngựa màu trắng. Hai người cùng đi đón Trình Tàng Kiếm.

Vốn nên dựa theo bài danh, Phan Ngọc dừng đầu tiếp đó là Trình Tàng Kiếm rồi mới đến Hứa Tiên, cung Hứa Tiên ở cùng một chỗ nên cũng không có nhiều bận tâm.

Hứa Tiên chấp tay với Trình Tàng Kiếm:

- Kiếm huynh! Chúc mừng!

Trình Tàng Kiếm cũng mỉm cười đáp lại:

- Cùng vui, cùng vui.

Những sự tình hôm qua, hẳn cũng có cảm giác được nhân sinh có nhiều điều không thể tưởng tượng được. Vốn rơi vào cảm giác phiền muộn khi rơi vào giáp hai, nhưng giờ hẳn lại được lên giáp một mà còn là bảng nhân, ở phía trên Hứa Tiên.

Phan Ngọc mỉm cười:

- Tàng Kiếm, đã lâu không gặp!

Nụ cười này làm Trình Tàng Kiếm hơi sững sờ. Con người hắc bạch phân minh mà cũng có dạng này sao. Hắn lập tức hồi phục tinh thần, chấp tay nói:

- Đã lâu không gặp.

Hôm qua tại trên đại điện, cho dù Trình Tàng Kiếm có nhìn thấy Phan Ngọc nhưng cũng không dám tiến lên chào.

Mà Phan Ngọc lại rất phòng bị Trình Tàng Kiếm, sợ hắn khám phá ra huyền cơ. Ngày xưa còn là hảo hữu mà bây giờ lại nói một câu. Tư vị này làm Trình Tàng Kiếm rất khó chịu.

Hứa Tiên ở ngoài cuộc tỉnh táo nhìn những người u mê trong cuộc. Hắn muốn giáo huấn, lại có chút đồng tình với Trình Tàng Kiếm.

Vô luận tâm tư của ba người như thế nào, đoàn người vẫn cứ đi. Đoàn người tới đâu, ở đó liền hỗn loạn. Chẳng những trên đường cái, trà lâu, khách sạn hai bên đường hay thậm chí cây liễu cây hòe đều chật cứng người. Trong những thời điểm như thế này, trộm cắp là những người được lợi nhiều nhất.

Tướng mạo ba người thực sự khác biệt tương đương. Phan Ngọc tuấn mỹ phiêu dật, Trình Tàng Kiếm phong lưu tiêu sái, Hứa Tiên dựa vào dáng người cao lớn, thái độ bình tĩnh cũng không có thua kém hai người kia. Ba người cưỡi ngựa chạy song song. Phong phạm đầu khiến nhiều người tán thưởng.

Hứa Tiên cũng không ngờ tới Trường An lại nhiều người như vậy. Hơn nữa trong đám người này còn không có thiếu người ngoại quốc. Ở thời đại này, thành Trường An chính là thành thị ẩn khuất nhất. Ngoại quốc còn chưa được biết đến. Chỉ có Bắc Địch, Tây Nhung, Đông Di, Nam Man những từ ngữ miệt thị như vậy. Mà chỉ có cường giả mới có thể thoát khỏi danh xưng như vậy. Chứ không như người thời sau, khiên tốn, không phân biệt chủng tộc.

Giờ phút này trong nội tâm Hứa Tiên cũng không khỏi sinh ra một cổ hào hùng, bằng kiến thức hơn ngàn năm lịch sử của hắn, nhất định sẽ cải biến một chút sự tình của Trung Quốc! Đương nhiên, hắn cũng không nên gây sự gì. Chỗ quan trường có nhiều chìm nổi, không hoàn toàn dùng pháp thuật để ăn gian, bằng không Thiên Đình cuối cùng sẽ tham dự vào chuyện của hắn. Hơn nữa bên người hắn lại còn nữ tử ưu tú kia, chỉ cần dùng nói cho nàng cách nghĩ của nàng, nàng sẽ tự cân nhắc được nàng nên làm gì.

626. Chương 625: Thích Khách. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 625: Thích khách. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nếu như lúc trước, thân là bình dân, hắn cũng không có ý nghĩ như vậy. Nhưng giờ đã trúng thám hoa, hắn là Hứa Tiên sẽ được phong quan thụ tước. Hắn cũng không định ngồi không ăn bám, nên cũng định phát huy một chút kiến thức của kẻ xuyên việt.

Hứa Tiên đang tự đánh giá, nên cũng chưa phát giác ra ở bên lầu hai ở khách sạn bên đường, không hề giống đông đảo như địa phương khác mà chỉ có vài ánh mắt âm lãnh nhìn đội ngũ di động.

Trình Tàng Kiếm hạ giọng nói:

- Tựa hồ có chút không đúng.

Phan Ngọc nói:

- Có sát khí.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Sát khí?

Hắn lập tức dùng Linh Giác. Hứa Tiên lập tức cảm giác dị thường ở khách sạn bên đường, nên lập tức thúc ngựa tới cạnh Phan Ngọc.

Vừa dứt lời, Phan Ngọc nói:

- Đến rồi.

Lập tức, cửa sổ của hai khách sạn bên đường cùng một lúc mở ra, bảy người bịt mặt, giơ nỏ, đồng thời bắn ra bảy mũi tên. Trên đầu tên còn chứa kịch độc kiến huyết phong hầu. Trong chớp mắt những mũi tên đã bắn về phía Phan Ngọc.

Trình Tàng Kiếm vừa thấy chiến nỏ lập tức cả kinh. Hắn không ngờ thích khách lại có sát khí như vậy, hắn chỉ kịp hô lên:

- Coi chừng!

Thời đại này, đao kiếm tuy nhiều cửa hàng bán, nhưng cung nỏ tuyệt đối là hàng cấm. Bảy chuỗi chiến nỏ làm bằng thép tinh bỗng nhiên đột kích đủ để diệt sát đại bộ phận cao thủ trên giang hồ.

Phan Ngọc đang muốn ra tay thì bỗng có một mũi tên Bạch Vũ bắn tới. Tốc độ của mũi tên này đã vượt qua tốc độ của âm thanh. Đây mới đích thực là sát chiêu.

Khoảng cách gần như vậy, cho dù là võ lâm cao thủ cũng không phản ứng được. Cho dù là cao thủ đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, Phan Ngọc cũng không chắc rằng nàng có thể bình yên vô sự. Nhưng đối diện với đám mưa tên như vậy nàng cũng không có ý định xuất thủ, trên mặt cũng không có chút lo lắng nào.

Bởi vì trong mắt Hứa Tiên, bảy mũi tên này chỉ như là bảy con ốc sên bò tới. Khiến hắn có chút nóng vội chỉ là trong lòng hắn không cảm thấy nguy hiểm nào. Có vài con muỗi muốn đốt người, nhưng chỉ là vài con muỗi bị lag mà thôi. Không tạo thành một chút nguy hiểm nào, cho dù là mũi tên dài kia cũng chỉ là con muỗi nhanh hơn một chút mà thôi. Mũi tên đó nhanh chóng bị Hứa Tiên bắt lấy.

Hứa Tiên nhìn lên nóc nhà, có một bóng người tựa hồ là thủ lĩnh của đám thích khách. Hắn che mặt cầm một chiếc cung to màu đen. Lúc này dây cung vẫn còn đang rung lên mạnh mẽ.

Đợi tới khi bảy mũi nỏ kia bắn tới, hắn chậm rãi bắt lấy từng mũi nỏ một rồi ném trên mặt đất.

Trình Tàng Kiếm cảm thấy một bóng nhòe, sau đó những mũi nỏ mũi tên đều biến mất. Đám người chung quanh đều mở mắt. Đám hộ vệ rút cuộc cũng phản ứng. Bọn họ bao quanh nhóm người Phan Ngọc. Một đám khác tràn vào khách sạn hô to:

- Bắt lấy thích khách!

Dứt lời, dân chúng lập tức trốn chạy tứ tán. Nhiều người còn giẫm đạp lên nhau mà chạy.

Hứa Tiên dùng Đại Lôi Âm thuật hét lớn một tiếng:

- Tất cả mọi người đứng yên.

Tất cả mọi người đều không tự chủ dừng lại.

Thích khách cầm cung ở trên nóc phòng cũng tràn đầy khiếp sợ lại rất mê hoặc. Hắn lập tức bỏ đồng bạn, quay người chạy trốn.

Hứa Tiên nhẹ nhàng thở ra. Hắn cũng không đuổi theo tên thích khách kia, mà bắn một đạo linh quang về phía sau lưng tên thích khách. Một lát sau hộ vệ trường hồi báo, tất cả đám thích khách đều đã uống thuốc độc mà chết. Lưng của hắn chảy mồ hôi đầm đìa. Chỉ trong hai ngày, thiếu chút nữa Đại Hạ đã mất hai vị trạng nguyên.

Phan Ngọc khẽ vuốt cằm. Dường như nàng đang suy nghĩ điều gì đó. Tổn hao cho đám thích khách đó tuyệt đối không phải là con số nhỏ. Địch nhân của Phan gia nhiều vô kể, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể phán đoán được địch nhân tới từ đâu.

Phan Ngọc mở miệng nói:

- Tàng Kiếm, người xử lý chuyện này nhé! Ta cùng Hứa Tiên về phủ trước.

Trình Tàng Kiếm gật đầu nói:

- Nếu như có tin tức, ta sẽ tới quý phủ tìm người.

Phát sinh chuyện này, cuộc dạo phố đành phải chấm dứt. Mắt thấy Hứa Tiên cùng Phan Ngọc rời đi, nhìn những mũi tên rơi lả tả trên mặt đất. Cho dù Trình Tàng Kiếm không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng kết hợp với sự tình giằng co với người Hồ lần trước, hắn đã có suy đoán:

- Hứa Tiên này quả thực không đơn giản

Phan Ngọc mở miệng hỏi:

- Hứa Tiên, chàng một mực nắm tay lại làm gì vậy?

Hứa Tiên trả lời:

- Đây là hồn phách của bảy người kia! Chờ đến tối, ta sẽ đem tên cung tiễn thủ kia bắt về, rồi tìm ra ai là kẻ chủ mưu.

Hứa Tiên trở lại Vương Phủ. Việc đầu tiên hắn làm là mở lòng bàn tay ra. Hắn muốn thăm vắn bọn chúng một phen. Nhưng hắn chưa có kinh nghiệm thăm vắn, hơn nữa đám thích khách này quá ngoan lệ mà nói thì thực sự không dễ hỏi. Bất quá, một kẻ xuyên việt như hắn không có điều gì là không làm được cả. Trong nháy mắt, hắn đã nghĩ đến nhiều tình cảnh trên Tv, nên trong lòng cũng đã có vài kế hoạch nên hỏi:

- Là ai sai các người tới đây.

Bảy người đứng trong lòng bàn tay của hắn. Bọn họ còn chưa biết phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy có một bóng người phát ra những thanh âm to lớn, tưởng như đang tuyên truyền giác ngộ, tưởng như là giọng nói từ trên trời cao vọng xuống. Lập tức có một hồn phách lấp bắp trả lời:

- Ta... chúng là là thích khách của Lương Vương phủ.

Hứa Tiên có chút buồn bực nhìn đám thích khách này. Đám thích khách này hoàn toàn đem hết mọi thứ nói ra chỉ không có liều mạng như hồi uống thuốc độc. Làm những kế sách uy bức lợi dụng của Hứa Tiên đều tan thành mây khói.

Nhưng thích khách này có thể coi là cao thủ nhất lưu, hơn nữa cũng đã trải qua huấn luyện. Đánh chết cũng không nói. Hơn nữa nhóm người này còn có đạo đức nghề nghiệp, một khi ám sát thất bại liền nuốt thuốc độc tự vẫn. Từ đó có thể nhìn ra tâm tình kiên nhẫn của bọn họ, cho dù Mãn Thanh thập đại cực hình cũng không thể khiến bọn họ nói một lời, nhưng cảnh tượng trước mắt thực sự vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Hứa Tiên vô hình đã thành lập uy áp phá vỡ tâm lý phòng tuyến của bọn họ nên bọn hắn nói tất cả mọi điều không một chút dấu diếm.

Hứa Tiên vốn định ném nhóm thích khách này vào trong Ngự Linh châu, trực tiếp luyện hóa thành âm binh, là những quái vật chỉ biết giết chóc. Loại hành động này cùng hồn phi phách tán hoàn toàn giống nhau. Do dự một chút, Hứa Tiên hỏi:

- Các người biết tội chưa?

Bảy tên thích khách đều quỳ gối trong lòng bàn tay của Hứa Tiên, không ngừng dập đầu nói:

- Biết tội, biết tội!

Hứa Tiên từ kế thừa một tia uy nghiêm của Đông Nhạc Đại Đế, thì làm sao những thích khách mới chuyển hóa thành âm hồn có thể chống cự được áp lực này.

Hứa Tiên nói:

- Sát nghiệt của bọn người vốn sâu nặng, đáng lẽ phải trừng trị hồn phi phách tán, nhưng niệm tình hành động của các người vốn không phải tự chủ mà là bị người khác sử dụng. Hôm nay ta tha cho các người một mạng, các người trở thành tay sai của ta. Các người có bằng lòng không?

Hứa Tiên cũng đã quyết định, tương lai hắn sẽ thu phục Địa Phủ nên cũng cần thuộc hạ.

627. Chương 626: Sư Phụ

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 626: Sư phụ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Bọn thích khách nghe “hồn phi phách tán” bốn chữ, lập tức run rẩy, liên tục xin tha. Nghe tới Hứa Tiên có ý thu phục bọn họ, bọn hắn liền nhao nhao:

- Nguyên ý, nguyên ý! Chúng tiểu nhân hoàn toàn nghe theo lời của tiên nhân!

Hứa Tiên gật đầu, điểm 7 chỉ vào hồn phách của mỗi người:

- Các người nhanh chóng thu nạp linh lực. Linh lực vô cùng có ích. Hơn nữa nếu như các người có dị tâm, ắt sẽ bị chân hỏa luyện chết.

Thái dương chi lực cực kỳ bổ dưỡng với đám âm hồn. Đám thích khách thu được thiên linh chi lực, tâm thần của bọn hắn chấn động. Thân thể cũng hóa thành thực chân, liền luôn miệng thể hiện lòng trung thành.

Hứa Tiên đem bảy hồn phách thu vào Dương chi ngọc, rồi thở dài nhẹ nhõm. Phan Ngọc rốt cuộc không nhìn được cười:

- Hứa Tiên, bộ dáng lúc lấy của chàng rất thú vị.

Vân Yên cũng cười nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Nàng giả bộ giọng của Hứa Tiên:

- Nếu như các người có dị tâm, ắt sẽ bị chân hỏa luyện chết. Ha ha ha ha, cười chết ta.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, cũng không phản bác điều gì. Đời trước ngay cả lớp trưởng hắn cũng chưa làm, cũng chưa từng chỉ đạo ai thì làm sao có thể lừa được một người chuyên nghiệp như Phan Ngọc cơ chứ.

Phan Ngọc cố nén cười, vỗ vỗ bả vai của Hứa Tiên:

- Hứa Tiên, ngày sau chàng cũng xử án tại công đường, cũng phải làm chuyện này rất nhiều. Làm quen nhanh thì tốt hơn. Chỉ không ngờ được Lương Vương phủ lại dám động thủ. Từ khi bệnh tình của Lương Vương gia trở nên tốt hơn, hắn liền muốn thi hỏi quyền lợi, quyền hành. Thật sự không dễ đối phó.

Hứa Tiên cau mày:

- Uh, nghe nói hắn xin dị nhân tương trợ. Bằng không thì ta đã đại náo Lương Phủ rồi. Nếu là hòa thượng, thì tám chín phần mười chính là Pháp Hải hòa thượng, còn phần còn lại chính là tế sư đệ, thật là một sư đệ hồ đồ.

Hắn vốn tưởng rằng Lương Vương sẽ như trong cốt truyện tìm kiếm thần y giúp đỡ, nhưng không ngờ rằng Lương Vương căn bản không muốn để địch nhân trị liệu. Chắc hẳn sợ rằng nếu Hứa Tiên điều trị sẽ đưa hắn xuống âm tào địa phủ luôn.

Phan Ngọc tình kỳ càng:

- Điều này cũng không gấp gáp. Phan gia cũng không sợ Lương gia. Lực lượng của chàng chính là vũ khí cuối cùng, không bắt đắc dĩ thì không thể vận dụng.

Hứa Tiên nói:

- Vậy ta đi trước, bắt tên cũng thủ kia rồi nói sau. Bằng không nếu ta không ở cạnh nàng, thì nàng thực sự gặp phải nguy hiểm.

Linh giác của hắn đã sớm định vị được vị trí của tên cung thủ kia. Nói đi đôi với làm, chỉ trong thời gian uống hết một chén trà, Hứa Tiên đã mang tên cung thủ đang hôn mê trở về. Cũng khá may mắn, tên cung thủ không trốn trong Lương Vương Phủ nên Hứa Tiên mới có thể nhanh chóng bắt được hắn như vậy.

Phan Ngọc nói:

- Đây là cao thủ đứng đầu trong Lương gia. Võ công cao cường mà cung kỹ cũng cao tuyệt. Đáng tiếc.

Suy nghĩ một lát, Phan Ngọc nói:

- Người đầu, đem thích khách ném vào địa lao, không cần động chạm tới hần. Không có lệnh của ta, không ai được bắt chuyện hần.

Đám thị vệ cảm thấy kỳ quái không hiểu từ đâu xuất hiện thêm một người, nhưng cũng không dám hỏi nhiều chỉ dạ một tiếng rồi đem tên cung thủ dẫn đi.

Hứa Tiên biết rằng Phan Ngọc muốn thu tên cung thủ này cho hần sử dụng. Tên cung thủ này thân thủ còn phía trên bảy tên thích khách kia, nếu sử dụng được thì chắc chắn là một thanh kiếm tốt. Hơn nữa, hần có thể thay Hứa Tiên làm nhiều chuyện Hứa Tiên không tiện ra mặt. Ví dụ như giết người, trong triều đình tranh đấu, thủ đoạn không thể nào kể xiết được.

Hứa Tiên đương nhiên không ngại cho rằng Phan Vương là chính nghĩa, Lương Vương là tà ác, chỉ là Lương Vương vì tham ô mà dám hợp tác với người Hồ, nuôi hổ gây họa. Điều này so với đám quan tham ô còn khôn nản hơn nhiều.

Mà nếu Phan gia có thể cầm quyền thì ít nhất Hứa Tiên cũng tin tưởng Phan Ngọc sẽ không vì một chút ít lợi lộc nhỏ mà bỏ đi bản dân thiên hạ.

Chuyện thi cử đã xong, Hứa Tiên chính thức ném chuyện đó sang một bên. Hiện giờ hần chỉ chú tâm vào tu luyện. Giờ hần phải tập trung cho độ kiếp. Phan Ngọc khuyên hần không nên nóng lòng, dù sao tu luyện cũng không phải chuyện trong một sớm một chiều. Hứa Tiên cũng minh bạch trừ việc nằng lo cho hần, nằng cũng không muốn hần rời khỏi kinh thành, nhưng cuối cùng nằng vẫn chưa mở miệng nói ra mong muốn của mình.

Hứa Tiên chỉ có thể nắm tay nằng an ủi:

- Yên tâm đi, ta sẽ không làm việc tùy tiện đâu. Nếu như tu thành Địa Tiên, thì việc chu du nam bắc cũng dễ dàng hơn. Ta tuyệt đối sẽ không để nằng một mình.

Nghe được điều này Phan Ngọc mới bình tĩnh lại được một chút.

Đợi tới đêm khuya thanh vắng, Hứa Tiên mới bay vào trong hoàng cung, làm nốt vài sự tình.

Đêm nay, trăng sáng sao thưa. Hứa Tiên bay lên cao rồi nhìn từ đó xuống.

Mặc dù là đêm khuya nhưng, khắp nơi trong hoàng cung đều đốt đèn dầu, thị vệ thì lai vãng không ngừng.

Triều dương điện, cũng có hai thị vệ, chỉ là vẻ mặt của hai tên thị vệ này trắng bệch. Hai chân thỉnh thoảng run rẩy. Chợt vì đại điện sau lưng họ, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài. Thanh âm đó xuyên qua cửa gỗ truyền vào tai bọn họ. Sự tình vài ngày trước chính bọn họ đã được chứng kiến. Hiện giờ nhớ tới khuôn mặt dữ tợn của Chung Quý, bọn hần vẫn sợ hãi không thôi. Mà tiếng thở dài này cũng tiếng gào thét “Thiên đạo bất công” có phải là cùng một người không thì bọn họ cũng không biết. Bọn họ chỉ theo bản năng nhớ đến Chung Quý mà thôi.

Tên thị vệ lớn tuổi hơn thận trọng nói:

- Lão đệ, người nói trên đời này có ma sao? Nếu không có thì chắc hần có người đang muốn trêu đùa chúng ta! Làm rạn những âm thanh đó.

Tên thị vệ trẻ tuổi cắn răng nói: nguồn

- Nhìn xem sẽ biết! Nếu thực sự có ai cố ý trêu chúng ta, ta muốn băm nát người bọn chúng ra.

Hần cả gan, ghé đầu nhìn vào trong đại điện. Ánh trăng chiếu sáng khắp đại điện. Hần nhìn quanh mọi vật trong đại điện không xót một thứ gì. Hần mở to mắt nhìn, duy chỉ có vết máu trên chiếc cột vẫn còn. Ánh trăng chiếu vào nó tạo nên một màu xanh. Vết máu này như thấm thấu vào tận cùng của chiếc cột, cho dù thị nữ tốn bao nhiêu khí lực cũng không thể rửa sạch. Hơn nữa, nghe nói đã có đệ trình yêu cầu Công bộ thay đổi chiếc cột này.

Đột nhiên nghe thấy tiếng thở dài, thị vệ trẻ ngã xuống đất, run rẩy hỏi:

- Ai? Có... có...

Hắn cũng đã tập võ nghệ nên nghe thanh âm đoán được vị trí. Hắn biết rõ rằng tiếng thở dài phát ra từ phía giữa đại điện nhưng trong đó lại không có một bóng người.

Thị vệ lớn tuổi che miệng hắn, nhỏ giọng nói:

- Đừng nói cái gì cả! Cũng không có việc gì đâu! Ngày mai chúng ta mời thị vệ trưởng một bữa, cầu hắn điều chúng ta sang một khu vực khác.

Những điều bí ẩn trong cung cũng không phải không có thật mà cũng không phải chuyện đùa.

Lúc hai người đang nói chuyện, cũng không phát hiện được một con gió nhẹ thổi vào trong đại điện.

Hứa Tiên thấy Chung Quỳ đi quanh trụ không dừng lại thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng thở dài. Trên người hắn hắc khí nồng đậm tới cực điểm.

628. Chương 627: Hư Háo. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 627: Hư Háo. (1)

Khuê tinh ít nhất cũng có tu vi Địa Tiên, cho dù bởi vì chuyển thế đầu thai trí nhớ cùng pháp lực bị hao mòn, nhưng hồn phách vẫn còn tu vi Địa Tiên. Bởi vì đây là lần đầu tiên chuyển thế, nên Chung Quỳ cũng không có chút hao tổn nào. Nếu hắn tu hành thì sẽ không gặp phải trở ngại nào.

Hôm nay, bởi vì oán giận mà trở thành Lệ Quỷ, Chung Quỳ đã đem toàn bộ sát khí trong “Bạch Hổ đệ nhất tinh” phóng ra ngoài. Sát khí thực sự đáng sợ. Cho dù Kim Long chi khí cũng không thể áp chế, hơn nữa lại bị cỗ sát khí này áp chế ngược lại, khiến nó trở nên âm đậm.

Hứa Tiên thở dài, thử thăm dò:

- Chung huynh.

Chung Quỳ dường như vẫn chưa tỉnh. Hắn vẫn đi lòng vòng quanh cột trụ, thở dài không ngừng.

Hứa Tiên không thể không dùng Đại Lô Âm thuật lớn tiếng kêu. Thanh âm này phạm nhân không thể nghe thấy được. Thanh âm hóa thành một đạo song âm xuyên qua tầng hắc khí.

Chung Quỳ sững sờ một chút, dừng bước lại tìm kiếm xung quanh, nhưng dường như hắn hoàn toàn không thấy Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhíu mày, hôm nay nếu không thể độ hóa được Chung Quỳ thì căn bản không có cách nào đưa hắn ra khỏi hoàng cung.

Hứa Tiên duỗi tay ra, công đức ngọc phù màu bích lục hiện ra trên tay hắn.

Một thanh âm già nua bỗng truyền vào tai Hứa Tiên:

- Người thực sự không tiếc mấy trăm vạn công đức này sao?

Hứa Tiên âm thầm cả kinh, Linh Giác của hắn triển khai hoàn toàn, nhưng vẫn không cảm giác được có người tới gần. Hắn cũng không biết được thanh âm kia tới từ đâu. Nhưng thanh âm này vô cùng quen thuộc, hơn nữa dường như chủ nhân của thanh âm này cực kỳ hiểu rõ công đức ngọc bài trong tay Hứa Tiên.

Trong đầu Hứa Tiên hiện ra vô số hình ảnh. Thân ảnh cao lớn vừa khiêng cây lê vừa cười dài mà đi. Dường như muốn nói với tinh không, hắn là một người ngạo nghễ không bao giờ biết hối hận

Trong phố xá sầm uất, gieo một hạt lê, trồng xuống Nhân Quả. Phía trên chiếc cầu nhỏ, linh tê nhất chỉ mở ra thế giới. Mọi việc bắt đầu từ đó. Tất cả đều thay đổi vì người đó. Trí nhớ mơ hồ bỗng trở nên rõ ràng.

- Sư phụ

Hứa Tiên xoay người nhìn lại, thấy một đạo nhân thân hình cao lớn, hạc phát đồng nhan (tóc trắng, da dễ hồng hào) đứng ở cách đó không xa, không còn 1 chút sắc mặt chán nản, quần áo rách nát ngày nào, thay vào đó hôm nay lại là đầu đội bác quan, người mặc hạc huy, nghiêm nhiên ra dáng một thể ngoại cao nhân. Giờ phút này đạo nhân hơi chút mỉm cười, vuốt vuốt chòm râu dài nhìn Hứa Tiên, thần sắc mang theo đôi chút kinh ngạc, đôi chút thoả mãn.

Bằng tu vi của hắn sao có thể không nhìn ra, khí lực của Hứa Tiên hôm nay đã cường hãn không thua kém gì Long Tộc, bên trong thần hồn lại là một mảng ánh sáng, đã là cảnh giới Dương Thần Đại Thành, đạt tới nhân tiên đỉnh phong. Chỉ còn cách một chút nữa thôi là Hứa Tiên có thể trở thành Địa Tiên vị. Mà để có được biến hóa như vậy, Hứa Tiên chỉ cần không đến 10 năm ánh sáng, hài tử ngày xưa hắn nhìn tư chất không được ...ưu tú cho lắm, bây giờ liền giống như vàng mặt trời đỏ mọc lên phía trời Đông, tỏa ra vạn trượng ánh sáng.

Hứa Tiên vội vàng quỳ trên mặt đất, cung kính thi lễ

- Sư phó.

Một lễ này mang theo Hứa Tiên toàn bộ thành ý, chân thành cảm tạ đạo nhân ngày xưa bất kể được mất. Hao phí công lực bản thân dùng Linh Tê Nhất Chỉ đem Hứa Tiên từ một thanh niên không có chí hướng dẫn vào con đường tu hành, nhờ đó mà hắn mới có thể có đủ loại gặp gỡ kỳ ngộ, dẫn đến thành công như hôm nay. Mà mảnh công đức ngọc bài kia, không biết đã cứu tánh mạng mình bao nhiêu lần, loại này ân tình xác thực được xưng tụng là ân trọng như núi rồi, chỉ 1 cái khấu đầu này, chỉ sợ không đủ để báo một phần vạn đại ân của đạo nhân đối với hắn. Đại ân của đạo nhân đối với hắn đúng là không thể nào dùng lời cảm tạ hết được, hơn nữa Hứa Tiên cũng không phải là kẻ giỏi ăn nói, nên hắn chỉ có thể dùng cái khấu đầu này để biểu đạt tâm ý của mình.

- Không cần giữ lễ tiết, mau dậy đi!

Thái Âm chân nhân sai bước đi tới, đỡ Hứa Tiên dậy, ánh mắt nhìn vào trên người Chung Quỳ, nói khẽ:

- Đây cũng là mệnh số.

Thanh âm này hết sức phức tạp khó tả, nửa giống cười, nửa giống cảm thán.

Hứa Tiên cũng không đa lễ, lặng lẽ đứng dậy, tu vi của hắn ngày hôm nay đã không còn như lúc nhỏ lần đầu tiên gặp đạo nhân nữa, nhưng nhìn qua bóng lưng Thái Âm chân nhân ngược lại càng thêm cảm thấy cao thâm khó dò, đạo hạnh của Thái Âm chân nhân còn muốn thâm hậu vượt xa so với những gì Hứa Tiên tưởng tượng. Trong nội tâm Hứa Tiên tuy có rất nhiều nghi hoặc, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không biết bắt đầu hỏi từ đâu, chỉ nói:

- Sư phó vì sao không cho ta cứu hắn.

Thái Âm chân nhân cười nói:

- Khuê tinh chuyển thế không giống với oan hồn ác quỷ bình thường, người dùng công đức cứu hắn, chẳng những vô dụng ngược lại còn là lửa cháy đổ thêm dầu.

Hứa Tiên hỏi vội:

- Không biết sư phó có phương pháp gì?

Thái Âm chân nhân nói:

- Muốn cởi chuồng phải tìm người buộc chuồng. Trong lòng hắn có chỗ cố chấp, do đó không thể siêu thoát.

Hứa Tiên nói:

- Điều này đệ tử này cũng minh bạch, nhưng là muốn hóa giải chấp niệm trong nội tâm Chung Quỳ chỉ sợ là không hề dễ dàng.

Bình thường oán quỷ hơn phân nửa là bị người làm hại, chết không nhắm mắt, kia chỉ cần giết kia cừu nhân có thể cõi bỏ trong nội tâm chấp niệm. Hoặc là lưu luyến người hoặc vật nào đó trên nhân thể, bị chấp niệm trong lòng trối lại, do đó sẽ có biện pháp dễ dàng hóa giải.

Nhưng Chung Quỷ bởi vì tướng mạo kỳ dị mà bị Gia Ngự Hoàng Đế hủy bỏ tư cách trạng nguyên, trong lúc bị phần lao đầu vào cột trụ mà chết. Tâm hận của Chung Quỷ khó có thể bình tĩnh lại được. Điều này cũng xem như là nhân chi thường tình. Hoàng Đế tuy có chỗ không đúng, nhưng là không có quá lớn lỗi lầm. Đừng nói là không thể giết Hoàng Đế, cho dù là giết, chỉ sợ cũng không giải hết được oán niệm trong nội tâm Chung Quỷ.

Chung Quỷ trước lúc chết gào thét:

- Thiên đạo bất công.

Chính là đang oán trách ông trời không cho hắn một tướng mạo bình thường, chứ không phải là oán trách Hoàng Đế hủy bỏ tư cách Trạng nguyên của hắn. Nhưng nếu đúng như thế, thì việc này lại càng trở nên không có biện pháp giải quyết, chẳng lẽ lại có thể để cho Chung Quỷ sống lại một lần nữa, đầu thai trở thành 1 anh chàng đẹp trai sao?

Thái Âm chân nhân hơi mỉm cười mà nói:

- Muốn giải quyết việc này, phải nhờ đến sự đệ của người giúp đỡ rồi!

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Sự đệ sao? Hắn ở nơi nào?” truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Thái Âm chân nhân đem bàn tay đặt lên vai Hứa Tiên nói:

- Cứ đi theo ta.

Rồi tùy ý bước ra một bước. Hứa Tiên ngày nay nhãn lực đã không tầm thường, chỉ cảm thấy một bước này thập phần ảo diệu bao hàm thiên đạo, hết sức thần kỳ. Mà sau khi Thái Âm chân nhân bước ra một bước này, trước mắt cảnh tượng chợt biến ảo, vượt qua thời không cự ly, đi vào phía trước một tòa cung điện.

629. Chương 628: Hư Háo. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 628: Hư Háo. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên ngẩng đầu lên nhìn, trên tấm bảng màu vàng lam có ghi 3 đại tự “Khôn Nguyên Cung”, hắn mặc dù đối với cấu tạo của hoàng cung không hề rõ ràng, nhưng thực sự cũng đã từng nghe qua đại danh của tòa cung điện này, đối lập với “Kiến Nguyên Cung” của Đại Hạ Hoàng Đế, Khôn Nguyên Cung chính là tấm cung của Đại Hạ Hoàng Hậu. Còn Khôn hai chữ phân biệt đại biểu cho Thiên Địa, Âm Dương, Nam Nữ, mà chữ Nguyên lại tượng trưng cho bản nguyên, trung tâm, vị trí đầu não. Cái này chính là danh tự tấm cung của 2 người có quyền lực nhất trong thiên hạ.

Hứa Tiên liếc mắt nhìn Thái Âm chân nhân. Nửa tin nửa ngờ mà nói:

- Sự phó, trong hậu cung to như vậy, có thể để đệ tử gọi là sự đệ liền chỉ có một người rồi, người nói không phải là. . .

Nếu không có có nữ tử có thể có thiên phú dị bẩm giống như Xuân ca, vậy thì trong hậu cung kia thuần túy đàn ông chỉ còn có một người rồi.

- Người rất thông minh, không tệ, ta chỉ có 2 đồ đệ, sư đệ của người đúng là đương kim Đại Hạ Hoàng Đế.”

Hứa Tiên trong mắt sáng ngời, liền vội vàng hỏi:

- Ta từng nghe nói trong nội cung có một vị đắc đạo cao nhân, chuyên dạy dỗ Hoàng đế tu đạo, ta có thể trong kỳ thi đạt được Thám Hoa, chỉ sợ cũng là nhờ công lao của ngài a!

Thái Âm chân nhân không đếm xỉa tới khoát tay một cái nói:

- Ta chỉ là đem thân phận của người nói lại cho hần, không ngờ tới hần lại như thế dứt khoát, xem ra hần thật sự một lòng hướng đạo, thực sự là trẻ nhỏ dễ dạy.

Ngoài miệng thì nói không có ngờ tới, nhưng trên mặt Thái Âm chân nhân nào có không có ngờ tới thần sắc.

Hứa Tiên cảm thấy cảm thán không thôi, hần có thể ở trong kỳ thi đạt được Thám Hoa, nguyên lai tưởng rằng là do nhiều năm làm việc thiện tích đức, dẫn đến nhân phẩm bạo phát một hồi, không ngờ vẫn là phải đi cửa sau dứt lốt, chẳng qua là cái này cửa sau đi không khỏi quá lớn một điểm.

- Đã như vậy, liền dễ dàng. Vị kia Hoàng Đế Bộ Hạ nếu như đã báii sư phó làm sư, sư phó có thể làm cho Hoàng Đế gia phong cho Chung Quỷ một cái danh trạng nguyên, có lẽ có thể xóa đi trong lòng của hần chấp niệm.

Thái Âm chân nhân giơ tay lên, nhẹ nhàng phe phẩy ra vẻ không đồng ý:

- Không thể, hần đối với Chung Quỷ trong lòng có oán niệm, không thể mạnh mẽ mà nghịch chỉ, nếu cố gắng ép hần làm vậy. Chỉ sợ trong nội tâm hần cũng muốn lưu lại kẻ hờ, người chưa từng nghe qua long có nghịch lân, động tới nhất định phần nộ sao?

Lời này xuất xứ từ “Hàn Phi. Thuyết Nan Thiên”, đọc truyện mới nhất tại .

Phu long chi vi trùng dã,

khả do hiệp nhi kỵ dã.

Nhiên kỳ hầu hạ hữu nghịch lân kính xích,

nhân hữu anh chi,

tắc tất sát nhân.

Ý là đem vua của người so sánh với long, long so với bình thường dã thú không có gì khác nhau, có thể thuần dưỡng, có thể vui đùa, thậm chí có thể cười, nhưng phần dưới yết hầu của long có nghịch lân dài một thước, nếu có người muốn chạm vào nghịch lân của long, nhất định sẽ bị long gây thương tích.

Hứa Tiên gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Hoàng Đế đều có đế vương tâm thuật, lòng dạ thâm sâu khó dò, mà lại hiểu đạo khiến nhân, chăn nuôi con dân thiên hạ, do đó không thể sử dụng đạo thuật bức bách, nếu như nhất thời ép hần làm việc hần không muốn, chỉ sợ hậu họa vô cùng. Vô luận là Tiên đạo hay Phật Đạo, cũng không thể cậy mạnh đè ép Nhân đạo. Trong số các cổ đại Đế Vương khi xưa, kẻ hủy Phật diệt Phật số lượng cũng không ít, cũng chưa từng có hòa thượng nào dám trực tiếp mở ra Kim Thân xông vào hoàng cung, một chưởng đập chết Hoàng Đế. Không phải là không muốn. Mà là thực không thể .

Nhưng Hứa Tiên lại bắt đầu cảm thấy có chút mê hoặc, sư phụ của mình, tu vi siêu thoát cảnh giới phạm trần, thậm chí có thể là một vị Thần Tiên. Nhân vật như vậy coi danh lợi, vinh hoa phú quý như Phù Vân, sao lại có thể đi tới trong thâm cung làm công việc giảng dạy, nhưng đây cũng không phải là thời điểm hỏi thăm.

- Sư phó có thể có biện pháp nào?

Căn cứ kinh nghiệm của hần, những cao nhân tu hành này, một đám đều tinh ranh như khỉ, thời điểm này sư phó chắc chắn đã có biện pháp.

Quả nhiên, Thái Âm chân nhân nói:

- Chỉ cần chúng ta thực hiện một chút tiểu kế. Là đã có thể giúp người hoàn thành việc nghĩa, cứu giúp Chung Quỷ hồn phách, còn có thể bảo vệ tôn nghiêm của Hoàng Đế.

Thái Âm chân nhân vừa nó, trong tay cũng xuất hiện một điểm ánh sáng màu xanh, nhẹ nhàng bắn ra, điểm sáng màu xanh bay vào trong Khôn Nguyên Cung, rơi xuống đất lần một vòng, rồi biến thành một con tiểu quỷ, mặc Đại Hồng Bào phục, trên mặt có mũi trâu, dưới thân cũng chỉ có một chân, một cái khác chân lại nằm tại bên hông. Nó đi lại bằng cách nhảy dưng, nhìn vừa quỷ dị lại vừa buồn cười.

Gia Ngự Hoàng Đế lúc này cũng đang mê man, từ lúc thi đình cho đến nay, hắn liền cảm thấy thần chí mơ mơ màng màng, khí tức không yên, người mệt mỏi, giấc ngủ sâu hơn mọi khi. Loại này ngủ sâu không giống như trẻ con ngủ say, mà càng giống như là người bị bệnh nặng hôn mê.

Hắn trong lúc mê man, chợt nghe một hồi động tĩnh, không khỏi mở ra hai mắt, liền thấy một con tiểu quỷ cười toe toét tung tăng nhảy nhót trong phòng, tặc mi thử nhãn (*lên lút thậm thụt), nhìn trái nhìn phải, lên đến gần giường, từ bên giường trộm lấy hai dạng đồ vật, một cái là túi thơm của Hoàng hậu nương nương, cái khác thì là sáo ngọc của Gia Ngự Hoàng Đế, cả hai vật đều là của hắn và hoàng hậu đặc biệt yêu quý.

Tiểu quỷ trộm hai thứ đồ này, cất tiếng cười bén nhọn rồi chạy ra ngoài cửa, Gia Ngự Hoàng Đế nội tâm như lọt vào một mảnh sương mù, mờ mịt nan giải, không khỏi nhanh chóng bật dậy đuổi theo.

Trong thoáng chốc, Hoàng Đế đi vào một chỗ trong đại điện, nhìn quanh mình cảnh vật thật là quen thuộc, rồi lại nhớ không nổi đã gặp nhau ở nơi nào, rồi lại thấy tiểu quỷ kia vòng quanh đại điện chạy nhảy liên tục, trong nội tâm hắn một chút sợ hãi cũng không có, lớn tiếng thét hỏi:

- Người là ai?

Tiểu quỷ kia không ngờ lại nghe hiểu lời nói, cười toe toét đi vào phụ cận Hoàng đế, dùng giọng đều đều mà nói:

- Thần chính là Hư Háo!

Tiểu quỷ không chút nào đem sự uy nghiêm của Hoàng Đế để ở trong mắt.

Gia Ngự Hoàng Đế cau mày mà nói:

- Trẫm chưa từng nghe qua Hư Háo danh tiếng!

Tên kia là “Hư Háo” tiểu quỷ cười nói:

- Hư giả, trong vọng không hư. Trộm vật, đùa giỡn người; Háo, tức hao tổn biến việc vui của người thành nỗi lo.”

Gia Ngự Hoàng Đế chợt nhớ tới gần đây mình tinh thần uể oải, chẳng lẽ đều là do tiểu quỷ này bố trí, không khỏi giận dữ nói:

- Có ai không!

Lại không hề người trả lời, thấy vậy cái kia Hư Háo tiểu quỷ thái độ càng thêm can đảm.

Gia Ngự Hoàng Đế càng thêm tức giận, nhưng hô hào thị vệ lại không thấy đến, nên cũng không thể làm gì, tâm thần một mảnh lo lắng.

Bất chợt có một cái cao lớn đại quỷ trực tiếp xông vào, người mặc áo lam, eo buộc giác đái, chân đi giày da, hét lớn một tiếng, chụp vào tiểu quỷ, đầu tiên móc mắt, sau đó bỏ tiểu quỷ ra ăn tươi nuốt sống. Rồi lại đem túi thơm và sáo ngọc đến trước mặt Hoàng Đế quỳ xuống dâng lên.

630. Chương 629: Linh Dược. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 629: Linh dược. (1)

Gia Ngự Hoàng Đế đột nhiên cảm thấy đại quý kia bộ dạng hết sức quen thuộc, cố gắng nhớ lại nhưng không cách nào nhớ đã gặp qua ở đâu, liền kinh ngạc hỏi:

- Người chính là người phương nào?

Chung Quỷ gặp Gia Ngự Hoàng Đế nhưng là nhận ra, quỷ lạy tấu:

- Thần chính là Chung Nam sơn Chung Quỷ. Bởi vì thi đình không đậu, xấu hổ không dám về quê cũ, nên đành lao đầu vào cột trụ của cung điện mà chết, hôm nay quấy nhiễu Bệ Hạ thánh giá khiến người không thể nghỉ ngơi, xin bệ hạ thứ tội.

Hắn mặc dù lao đầu vào trụ mà chết, lại chỉ hận trời cao bất công với mình, cũng không oán trách Hoàng Đế lột bỏ hắn trạng nguyên danh tiếng.

Chỉ vì tại trong nội tâm của người xưa, thiên tử sẽ không bao giờ phạm sai lầm đấy, nếu như phạm sai lầm rồi, hoặc là hồng nhan họa thủy, hoặc là nịnh thần loạn chính, hoàng đế là vì bị tiểu nhân mê hoặc nên mới phạm sai lầm. Cho dù là tạo phản cũng là mượn tên tuổi những kẻ bên cạnh hoàng đế, nói là vì giết tiểu nhân bên người Hoàng Đế. Loại tâm lý này, cho dù đến hiện đại ngày nay, cũng giống như vậy, dân chúng chỉ cảm thấy tiểu nhân giữa đường, trở ngại phán đoán, cũng không cho rằng ngọn nguồn của tai họa là đến từ thượng cấp. Huống chi, trong chuyện này Gia Ngự Hoàng Đế cũng không có bao nhiêu trách nhiệm.

Gia điều khiển Hoàng Đế hoảng hốt nhớ lại Chung Quỷ sự tình, giờ phút này nhìn tướng mạo của Chung Quỷ, lại cảm thấy không hề sợ hãi, ngược lại đối với sự dũng mãnh gan dạ của Chung Quỷ tràn ngập tán thưởng, có một loại đối xử sai lầm với người tài tiếc nuối, nói:

- Cái này lại cũng không trách người được, hôm nay đem công bố tội, trăm khâm tứ cho người áo lục, dùng trạng nguyên quy cách hạ táng, để ọi người dưới tuổi vàng đều biết, chuyện người giúp trăm trừ đi yêu nghiệt Hư Hảo sự tình.

- Thần tuân chỉ!

Gia Ngự Hoàng Đế mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, trên người mồ hôi đầm đìa, ngẩng nhìn bốn phía, đèn lưu ly tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trong phòng không hề có chỗ khác biệt, đại quý tiểu quý tất cả đều phẳng phất giống như là một giấc chiêm bao. Chẳng qua Hoàng Đế cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu vô cùng, thần trí rõ ràng như thể hồ quán đỉnh, rồi sau đó nội tâm khẽ động, cúi đầu nhìn lại, túi thơm và sáo ngọc đang nắm trong tay hắn. Hoàng đế hơi chút mơ hồ nhớ lại, cảnh tượng trong mộng như hiện rõ rõ mồn một trước mắt.

Hoàng Đế Không khỏi nhớ tới lời dặn của sư phó trước lúc rời đi ngày hôm qua. Nguyên lai tại thời điểm thi đình ngày hôm qua, Thái Âm chân nhân cầu kiến Gia Ngự Hoàng Đế, ngoại trừ nói cho Hoàng Đế biết Hứa Tiên chính là đệ tử của hắn ra, còn nói với Hoàng Đế hắn muốn đi thăm sơn đạo chơi hái thuốc, dùng để luyện Kim Đan.

Cả gia đình Gia Ngự Hoàng Đế đều có tâm tư muốn được trường sinh bất tử, nghe thấy Thái Âm chân nhân nói vậy hết sức vui mừng.

Nhưng Thái Âm chân nhân lời nói lại thay đổi, nói với Hoàng Đế rằng sắp tới sẽ có tai ách.

Gia Ngự Hoàng Đế quá sợ hãi, điều này chả lẽ là trời uốn khảo nghiệm hắn. Vợ hỏi lại xem là cái gì tai ách, sau đó mời Thái Âm chân nhân giúp đỡ giải tai.

Thái Âm chân nhân chỉ nói với Hoàng Đế là thiên cơ bất khả lộ, nhưng lại yêu cầu Gia Ngự Hoàng Đế không cần nóng vội, đến lúc đó đương nhiên có người tương trợ, có thể gặp dữ hóa lành.

Gia Ngự Hoàng Đế hôm nay nghĩ đến những lời của Thái Âm chân nhân, nhận thấy tất cả đều ứng nghiệm, không khỏi thán than vị lão tổ tông này thực thần kỳ, đối với Kim Đan đại đạo trong lòng càng thêm mong đợi. Nhưng hẳn từ Thái Âm chân nhân cũng nghe được biết, Hoàng Đế đều muốn trường sanh bất lão chính là con đường nghịch thiên, thậm chí là đại nghịch bất đạo. Tàn Hoàng Hán Vũ, là bậc nào sáng suốt, bậc nào mưu lược, có ai không cầu tiên đạo, tìm thuốc tin, tạo lò luyện đan được, lại cũng chỉ có thể lâm vào cảnh nhìn Hoa trong ký, trăng trong nước. Vì kế hoạch ngày hôm nay, ngoại trừ dựa vào Thái Âm chân nhân lão tổ tông ra, Hoàng Đế càng cần thêm nhiều dạng anh tài hộ giá.

Cho nên hẳn mới đọc đoán làm càn, đem Hứa Tiên điểm vào trong nhất giáp, thậm chí Hứa Tiên mạo phạm hẳn lúc thi đình, hẳn cũng đề xuống trong nội tâm nóng nảy. Hôm nay xem ra, kia Chung Quỳ cũng không phải loại phạm trần, có lẽ cũng có thể lôi kéo một phen, để ỉnh sử dụng.

Lúc đó trong Triều Dương điện, Hứa Tiên một mực ở một bên quan sát, Hứa Tiên đối với thủ đoạn của Thái Âm chân nhân, thực sự tán thưởng không thôi. Chẳng những có thể hóa giải oán niệm của Hoàng Đế đối với Chung Quỳ, lại còn có thể làm cho Hoàng Đế đối với Chung Quỳ cảm kích từ đáy lòng, chính miệng ân tứ ban thưởng.

Mà chấp niệm lớn nhất của Chung Quỳ, cũng là bởi vì tướng mạo xấu xí mà bị người khác coi thường, cho nên mới dốc sức liều mạng ra sức học hành, mong muốn đạt được công danh, đạt được sự coi trọng của mọi người, chút hi vọng này của hắn, một khi bị đánh vỡ, hẳn liền chỉ có chỉ có một con đường lạt sất. Nhưng hôm nay, Chung Quỳ chẳng khác sử dụng một loại phương thức khác đã chiếm được sự tán thưởng của Hoàng Đế, chấp niệm trong nội tâm của hắn dĩ nhiên là cũng theo đó biến mất. Từ đó về sau, mới có thể sinh ra một đời Quỳ Vương mới.

Hắc khí trên người Chung Quỳ dần dần di tản, thu liễm, như trăm sông đổ về một biển, liên tục không ngừng trở về trong thân thể Chung Quỳ, ngưng tụ thân thể.

Tuy nhiên Chung Quỳ vẫn là âm hồn, nhưng ngưng thực đến dọa người, Hứa Tiên nhìn ra được, cho dù có đem Chung Quỳ ra ánh mặt trời phơi nắng, thì hẳn cũng vẫn có thể bình yên vô sự. Thế nhưng cố ý niệm ngưng tụ trong đầu Gia Ngự Hoàng Đế, liền mơ hồ tại có chút mà vượt qua cả thần hồn của Hứa Tiên bây giờ. Thoát ra khỏi Gia Ngự Hoàng Đế quay về hợp lại với lệ khí của Chung Quỳ, do đó Long khí trên người Gia Ngự Hoàng Đế lại bắt đầu tràn đầy, Gia Ngự Hoàng Đế trên người cảm giác không khỏe đương nhiên cũng liền theo đó tiêu trừ, chẳng qua là trải qua này một chuyện, tựa hồ mờ nhạt rất nhiều.

- Cái này là hồn phách của Địa Tiên sao?

- Đúng vậy, bất quá Khuê Mộc Lang Tinh Quân chính là yêu tu, ưu thế chủ yếu là về nội đan và khí lực, thần hồn ngược lại chỉ có thể xếp ở phía dưới. Người chủ tu pháp môn của Tinh Túc Hải, nếu có thể độ qua Thiên kiếp, chất lượng của thần hồn sẽ vượt xa hắn. Chỉ riêng cái này thần hồn cũng liền đủ cho Chung Quỳ hưởng thụ không hết, tốc độ tu hành của hắn sẽ vượt xa thường nhân.

Hứa Tiên hỏi:

- Sư phó làm sao lại đi tới Hoàng thành này, còn có thể thu Hoàng Đế làm đồ đệ.

Đây chính là nghi hoặc lớn nhất của hắn.

Trên mặt Thái Âm chân nhân liền hiện ra một vẻ ngưng trọng:

- Điều này liên hệ tới một kiện đại sự sống còn, Hán Văn, người có nguyện trợ vì sư giúp một tay sao?

Đối với quan hệ của người tu hành khoảng cách về tôn ti trật tự hoàn toàn khác với nhân gian, không hề bị câu thúc của lễ phép nhân gian, càng là coi trọng tự do của bản thân, cho nên khẩu khí của Thái Âm chân nhân đối với Hứa Tiên cũng chỉ là dò hỏi xem hắn có nguyện ý hay không, mà không phải là mệnh lệnh.

631. Chương 630: Linh Dược. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 630: Linh dược. (2)

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Đó là đương nhiên, không biết sư phó cần đệ tử giúp ngài điều gì?

Không cần nói đến tín niệm của Hứa Tiên chính là có ân tất báo. Chỉ riêng nói đến việc trong tu hành nếu như có ân hoặc có thù mà không báo, cũng sẽ ảnh hưởng đến con đường tu hành của bản thân.

Thái Âm chân nhân thấy Hứa Tiên đáp ứng giúp đỡ mình, liền khẽ mỉm cười nói:

- Vi sư muốn người giúp ta luyện một lò Long Hồ Kim Đan xuất thế, dùng nó giúp cho sư đệ của người tẩy tủy phạt mạch, ngưng tụ hồn phách.

Hứa Tiên vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Thật sự có đan dược thần kỳ như vậy sao?

Bản thân hắn từ lúc tu hành đến nay, mặc dù cũng đã được thấy rất nhiều Thần Tiên đạo pháp, nhưng lại đối với luyện đan chi thuật vẫn còn có chút không tin tưởng, chỉ cảm thấy việc tu hành chính là chuyện riêng riêng của bản thân, làm sao có thể có chuyện tùy tiện ăn một chút thuốc, nuốt một chú đan dược, liền có thể biến thành Thần Tiên đâu này? Hắn còn nghe nói những đạo sĩ kia luyện ra đan dược, còn độc hơn cả thuốc chuột, mà cái món thuốc nổ cũng là nhờ các đạo sĩ này luyện đan thất bại mà phát hiện ra đấy. Trong lịch sử số người bởi vì tùy tiện ăn dược, gặm đan mà chết cũng không phải là ít.

Thái Âm chân nhân cũng nhìn ra suy nghĩ của Hứa Tiên, liền nói:

- Tự hợp thiên địa linh khí tại một lò, luyện nhật nguyệt tinh thần thành một đan đó chính là luyện đan chi đạo, phục nhị phái, ngoại đan phái đều là một trong 3000 đại đạo, đạo tổ còn dùng lò bát quái dụng hỏa luyện đan, hướng chi là đến đời ta. Hoài Nam Vương Lưu An luyện hóa dược Kim Đan, nhất nhân đắc đạo, gà chó lên trời, càng là có thể khảo chứng trong sách sử.

Hứa Tiên nói:

- Vậy sư phó muốn ta hỗ trợ ngài tìm linh dược gì? Ta ngược lại là có thể tìm được đến một số nhân sâm tu luyện thành nhân hình, tên là Tử Vận Long Vương Sâm.

Hứa Tiên nói như vậy, bởi vì bất luận luyện cái gì đan dược, nhân sâm đại khái đều là dược liệu không thể thiếu được.

Thái Âm chân nhân nói:

- Ủ, vậy cũng tương tự, thứ đó so với Ngưng Huyết Nhân Sâm trong tay vi sư càng tốt hơn. Dược liệu luyện đan cần thiết, ta mượn lực lượng của Hoàng Đế đã tìm kiếm được gần như đầy đủ, chỉ còn kém mấy loại linh dược nữa, những thứ này không phải là thứ mà phàm nhân có thể tìm thấy được, trong đó có một loại linh dược, tên là Thất Minh Chi, nằm ở hạp cốc sâu trong biển rộng, cần người đi tìm đến. Còn mấy thứ còn thiếu khác, vi sư sẽ tự mình đi lấy.

Nếu như nói muốn luyện đan dược, bằng vào lực lượng của Hoàng Đế nhân gian, bất quá chính là cách thích hợp nhất. Sức mạnh của Hoàng quyền tại một số chỗ còn hơn xa sức mạnh của thần kỳ đạo pháp. Hoàng Đế kim khẩu một khi đã khai mở, bất luận yêu cầu thế nào, vô luận là cái gì kỳ trân dị bảo, người trong nhân gian đều muốn phải tìm được đưa đến trước mặt của Hoàng Đế.

Hứa Tiên liền hỏi:

- Biển rộng mênh mông, ta biết tìm dược nơi nào đây?

- Cái này vì sư đã có an bài, người cũng không cần nóng lòng tìm kiếm, đợi đến sau khi kết thúc Quỳnh Lâm Yến rồi đi tìm cũng không muộn. Tên Chung Quỷ này đã tỉnh lại rồi, người hảo hảo ứng đối với hắn nha! Sau này ta sẽ đến tìm người.

Thái Âm chân nhân nói xong, liền bước ra một bước, biến mất vào trong hư không, không còn chút bóng dáng.

Chung Quỷ lúc này đã thu liễm tất cả khí tức, thần trí của hắn cũng trở nên sáng tỏ rất nhiều. Hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, ngay lập tức nhìn thấy Hứa Tiên, liền nói:

- Hứa huynh, người tại sao lại ở chỗ này? Ta, ta không phải đã bị chết rồi sao?

Hứa Tiên nói:

- Người đã quên tất cả những sự tình vừa xảy ra rồi sao?

Chung Quỷ nghe vậy hoảng hốt một hồi nói:

- Vừa rồi dường như có một tiểu quỷ trên đũa hí lộng Hoàng Đế, ta thấy vậy mới phẫn nộ mà ăn nó.

Hứa Tiên nói:

- Đúng vậy, Chung huynh người còn được Hoàng Đế đích thân ngợi khen, tương lai còn có hi vọng được phong thần. Nơi này không phải nơi có thể ở lâu, Chung Huynh trước tiên hãy theo ta quay về Vương phủ đi đã!

Hứa Tiên lúc này ngược lại cảm thấy việc Chung Quỷ chết ở trên điện, chưa hẳn đã là một chuyện xấu. Nếu như Chung Quỷ tại đương triều làm quan, rồi trầm mê ở công danh lợi lộc, nói không chừng ngược lại làm thay đổi tính cách của hắn, lãng phí đi cơ hội tu luyện trong kiếp này, có khi lại phải mất thêm một lần chuyển thế đầu thai nữa, do đó những lợi ích do Khuê Tinh chuyển thế, cũng càng ngày càng ít đi.

Chung Quỷ vẫn nửa tỉnh nửa mê. Sau khi nghe Hứa Tiên hướng hắn kể lại những chuyện xảy ra sau khi hắn chết, Chung Quỷ lúc này mới chậm rãi hiểu rõ những chuyện xảy ra sau khi mình chết, nguyên lai hắn thực sự đã được đến Hoàng Đế tự thân phong thưởng.

Chung Quỷ sau khi hiểu rõ mọi chuyện hướng Hứa Tiên cúi đầu bái lạy, nói:

- Đại ân đại đức của Hứa huynh, Chung Quỷ tôi suốt đời khó quên. Kiếp sau cho dù có phải kết cớ ngậm vành, cũng nhất quyết báo đáp ân đức của huynh.

Lúc ở trên đại điện Hứa Tiên đã vì hắn mà ra mặt nói giúp, đắc tội với Hoàng Đế, sau đó còn giúp hắn nhặt xác, những sự tình này đều khiến cho hắn cảm kích không thôi, hôm nay Hứa Tiên lại tự thân chạy đến hoàng cung cứu trợ hồn phách của hắn, một người nhân nghĩa như vậy, hắn từ lúc ra đời đến nay, cũng chưa từng gặp được mấy người như vậy.

Hứa Tiên nghe vậy trong lòng thầm nghĩ một tiếng:

- Hổ thẹn!

Rồi hắn liền tranh thủ đi đến nâng Chung Quỷ dậy, nói:

- Ta cũng không có giúp đỡ người cái gì, tất cả đều là lo cơ duyên của người đạt được. Người cũng không cần phải đợi đến cái gì kiếp sau, bây giờ ta sẽ truyền cho người một bộ đạo pháp, người cứ hảo hảo theo đó tu hành, ngày sau có thể sẽ thành tiên đắc đạo, siêu thoát khỏi sinh tử luân hồi, cũng chưa biết chừng.

Gặp được một cái thần hồn của Chung Quỷ, Hứa Tiên cũng không thể không cảm thán, người chết tu đạo chính là “Quỷ Tiên” đấy. Thân Đồ Trọng cũng là một cường nhân giống như vậy. Sau khi chết không biết hắn đã ăn biết bao nhiêu quỷ hồn, mới có thể đạt được Quỷ Tiên thân thể, Chung Quỷ nhưng là chỉ cần bước một bước đã đạt được, so với Thân Đồ Trọng chắc hẳn còn mạnh hơn nhiều lắm.

Chung Quỷ nghe vậy càng là cảm thấy không có lời nào để nói, chỉ nói:

- Vậy thì mọi chuyện xin tuân theo Hứa huynh an bài! Chẳng qua là, trong lòng ta vẫn còn có chút tâm sự.

Hứa Tiên dứt khoát nói:

- Chung huynh cứ nói xin đừng ngại, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định ta sẽ cố hết sức.
- Ta còn có một muội muội, hiện đang ở lại chân núi Chung Nam Sơn, bởi vì ta nhất thời xúc động, tìm đến cái chết, bỏ lại nàng một người lẻ loi hiu quạnh, ài, hi vọng nàng không bị người nào ăn hiếp.

Hứa Tiên nói:

- Cái này không sao, Chung Nam sơn cách kinh thành không xa, sử dụng pháp môn mà ta truyền cho người, người có thể tự bay trở về gặp nàng, cũng có thể giúp nàng miễn được một hồi đau thương. Có người một người ca ca như vậy tồn tại, ai còn dám khi dễ nàng chứ.

Hứa Tiên nói rồi liền đem một pháp môn có được từ trong ký ức của Đông Nhạc Đại Đế truyền lại cho Chung Quỳ, sau đó lại móc ra toàn bộ tiền bạc trên người đưa cho Chung Quỳ:

- Ta đây còn có chút ngân lượng, người hãy cầm lấy mang về, nàng có lẽ phải dùng tới. Đúng rồi, trong nhà người nhưng còn có người đàn ông nào không?

632. Chương 631: Quyết Đoán. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 631: Quyết đoán. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Chung Quỳ nói:

- Không, chỉ còn lại một mình em gái ta Chung Lê.

Hứa Tiên nói:

- Tốt lắm, đợi phụng tứ ban thưởng của Hoàng Thượng đưa đến, ta sẽ đi đến Chung Nam Sơn chủ trì tang sự cho người. Dem tro cốt của người long trọng hạ táng.

Người xưa rất chú trọng việc an táng của người đã khuất, nữ tử cũng không tiện chủ trì loại nghi thức này. Tuy nhiên cảm giác khi nói chuyện với một người rằng ta sẽ giúp người chủ trì tang sự thực sự rất khác lạ đấy.

Nghe vậy, Chung Quỳ trừng lớn đôi mắt, cảm giác có chút nói không lên lời:

- Chuyện này, chuyện này ta thật sự là vô cùng cảm kích người, Hứa huynh xin hỏi vì sao huynh đối với Chung Quỳ ta lại ưu ái như thế?

Nêu hiểu rõ rằng người xưa, đối với những sự tình không đem lại may mắn như tang lễ, nếu như không có quan hệ huyết thống hoặc là hảo hữu chi giao, thì làm gì có ai nguyện ý ôm rơm vào người. Chung Quỳ nhìn lại Hứa Tiên, có cảm giác Hứa Tiên tựa như thần Phật hàng lâm thế gian, phổ độ kẻ đã phải chịu khó chịu khổ cả đời như hắn, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cha mẹ ra, chưa từng có một ai đối xử với hắn tốt như vậy, trong nội tâm như có một dòng nước ấm từng cổ từng cổ dâng lên, nếu như hiện tại hắn không phải là quỷ thân mà là người bằng xương bằng thịt, thì hắn đã sớm nước mắt tràn đầy khuôn mặt rồi.

Hứa Tiên thở dài nói:

- Chung huynh, người chính khí đường đường, cương trực ngay thẳng, bụng lại đầy kinh luân, tài hoa hơn người, Hứa Tiên ta mới quen đã cảm thấy như thân thiết, lúc ở trên đại điện, ta không kịp cứu người, trong lòng cảm thấy vô cùng hối tiếc.

Chung Quỳ lại còndem Phan Ngọc sự tình che giấu xuống, cái này đã chứng minh, cho dù là người tốt hẳn cũng có những lúc có thể trở lên giả hoạt. Hơn nữa Hứa Tiên đối với Yến Xích Hà, Chung Quỳ những hào hiệp chi sĩ truyền kỳ trong thời cổ đại này thật lòng muốn kết giao, hôm nay Chung Quỳ gặp rủi ro, hẳn tự nhiên muốn dốc túi tương trợ.

Chung Quỳ bị Hứa Tiên một phen tăng bốc lên tận trời, ý thức choáng váng một hồi, trước ngực cảm giác phập phồng khó tả, cảm khái nói:

- Sinh ra ta là cha mẹ, nhưng người hiểu ta lại là Hứa Tiên

Hắn cảm thấy có thể kết giao được một bằng hữu như Hứa Tiên, cho dù hẳn lúc này có trực tiếp chết đi cũng đáng.

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng, trong lòng ngại ngùng vì mình bất tri bất giác lừa dối Chung Quỳ. Nhưng vào thời điểm này hẳn cũng biết nên nói cái gì, không nên nói cái gì:

- Chung huynh, người hãy nhanh chóng trở về đi, đừng để uội muội của người sốt ruột chờ đợi.

Chung Quỳ nghe vậy tập trung ghi nhớ pháp môn, thu lấy ngân lượng của Hứa Tiên, rồi vái chào sát đất, nói:

- Đại ân của Hứa huynh ta không lời nào có thể cảm tạ hết được, ta đây đành xin phép cáo từ rồi.

Nói xong, rồi sau đó quanh người Chung Quỳ nổi lên một hồi Âm Phong, hướng Chung Nam Sơn bay đi.

Hứa Tiên nhìn theo thân ảnh Chung Quỳ rời đi đến khi biến mất hoàn toàn, cũng cảm khái nhẹ nhàng thở ra, sau đó cũng rời đi.

Thời điểm Hứa Tiên trở về Vương phủ, đã là qua Canh ba, hắn đi vào tiểu lâu của Phan Ngọc, nhảy qua cửa sổ, đi vào trong phòng.

Phan Ngọc hiện đang ngồi trên giường, nghe tiếng động liền mở mắt ra, nói:

- Đã trở về rồi sao?

Hứa Tiên cũng không trả lời, chỉ nhìn Phan Ngọc một cách xuất thần. Phan Ngọc khuôn mặt đang lạnh nhạt mỉm cười, khóe môi độ cong luôn mang theo nhẹ nhàng ngạo nghễ, trên người chỉ khoác một bộ tơ dệt áo mỏng trắng như tuyết. Tại dưới ánh trăng, áo mỏng gần như trong suốt. Gò bông đảo mượt mà, cao ngất nổi lên, mơ hồ có thể thấy được hai điểm đỏ tươi ẩn hiện.

Phan Ngọc chú ý tới ánh mắt của Hứa Tiên, trong mắt nàng chợt hiện lên vẻ thẹn thùng, đang muốn đưa tay chỉnh trang lại y phục. Hứa Tiên vội tiến lên vài bước, đặt tay lên vai nàng, thuận thế đem nàng nằm ngửa ra mặt giường lớn, tiện tay đem mái tóc của nàng đặt vòng ra sau lưng, rồi cẩn nhẹ vào tai nàng, thì thầm:

- Ta có một cái tin tức tốt và một cái tin tức xấu, người muốn nghe cái nào trước?

Bàn tay lớn của hắn cũng không yên phận ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Phan Ngọc hơi chút thở dốc, nhẹ nhàng nói:

- Vậy thì, tin tức xấu trước đi.

Hứa Tiên ngẩng đầu, vuốt ve gương mặt của nàng nói:

- Sau khi kết thúc Quỳnh Lâm Yến ta sẽ trở về Hàng Châu rồi. Tiểu Ngọc người ở lại đừng có quá bi quan a!

Nghe Hứa Tiên gọi nàng là Tiểu Ngọc, khiến cho Phan Ngọc trong nội tâm run lên, nhưng khi nghe đến tin tức xấu kia, nàng liền quay đầu đi chỗ khác, chỉ để cho Hứa Tiên thấy một bên hoàn mỹ khuôn mặt, trầm lặng nói:

- Vội vã như vậy sao?

Rồi nàng lặng lẽ bình ổn cảm giác hỗn loạn trong lòng, nói:

- Vậy còn tin tức tốt là cái gì?

Hứa Tiên đưa tay xuống vuốt ve cái cổ thon dài của nàng, xúc cảm truyền đến từng đợt huyết mạch lưu động dưới da thịt như bạch ngọc của nàng.

- Tin tức tốt là ta rời đi rồi sẽ rất nhanh lại trở về, hơn nữa còn muốn ở kinh thành nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

- Thật sự! ?

Phan Ngọc nghe vậy vội vã xoay đầu lại, trong đôi mắt tràn ngập quang mang kinh hỉ. Rồi sau đó lại nhanh chóng thu liễm, khôi phục như lúc bình thường, trấn định dò hỏi:

- Hán Văn, đã xảy ra chuyện gì sao?

Nhưng ẩn dưới vẻ ngoài bình thản như thường của nàng lại vẫn để lộ ra cảm xúc vui mừng khó có thể che dấu, điều đó lại để cho Hứa Tiên cảm thán, chính mình có tài đức gì, mà có thể quyết định nàng lo lắng hay vui mừng đầu này?

- Đúng vậy, có chuyện còn quan trọng hơn.

Nhưng biểu lộ bình thản của Phan Ngọc cũng không thể duy trì quá lâu, bởi vì đại thủ của Hứa Tiên đã mò mẫm lên ngực nàng, vuốt ve, nắm bóp bừa bãi, mặc dù cách một tầng tơ lụa. Thế nhưng xúc giác truyền đến ôn mát, co giãn như trước làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Hứa Tiên một tay chống đầu, mỉm cười thưởng thức, nàng có chút khẽ nhú lông mày, hai má dần dần biến hồng, mi dài nhẹ nhàng rung rung, trong đôi mắt cũng nhộn nhạo hiện ra tầng tầng rung động. Bất luận một tia biến hóa nhỏ nhỏ nào của nàng, cũng làm nàng ánh lên vẻ xinh đẹp, kiều mị.

- Hán Văn, người không phải có chuyện quan trọng hơn ư!

Nàng đối với hành động vuốt ve bộ ngực nàng một cách vô lại của Hứa Tiên, cảm thấy xấu hổ không thôi.

- Đúng vậy a, chuyện quan trọng hơn!

- Là cái gì... A...!

Phan Ngọc phát ra một tiếng kêu yêu kiều.

Hứa Tiên thấy vậy thừa cơ ngậm lấy một bên nhũ hoa của nàng, mút, gặm, cắn, khiến cho nhũ hoa non mềm của nàng chậm rãi biến cứng, mồm miệng Hứa Tiên bắt đầu tràn đầy một mùi thơm mát. Thân thể Phan Ngọc mãnh liệt kéo căng, cắn chặt môi dưới, không muốn để mình lại phát ra thanh âm khó xử. Đợi đến lúc Hứa Tiên rút cuộc buông tha cho nàng, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Chẳng qua là áo của nàng một khoảng phía trước ngực đã bị nước bọt thấm ướt, bắt đầu trở lên trong suốt.

Phan Ngọc khẽ cắn đôi môi mỏng, mở to cặp mắt đen trắng rõ ràng, vẻ mặt giống như xấu hổ, giống như phiền muộn, giống như giận dữ lại như phần nộ, mang theo một loại khác xinh đẹp, đến lúc này nàng thực sự minh bạch, thế cục hôm nay đã không còn bị nàng khống chế nữa, hơn thế chính nàng cũng bị hắn nắm trong tay!

633. Chương 632: Quyết Đoán. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 632: Quyết đoán. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Người thật đẹp.

Hứa Tiên chỉ cần dùng ba chữ liền đánh nát biểu lộ trên khuôn mặt nàng, đôi mắt nàng mở to, đôi môi khẽ nhếch, chỉ ba từ đã khiến cho dòng suy nghĩ của nàng biến thành hỗn loạn. Đến lúc Hứa Tiên nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng khai mở hàm răng nàng, tâm tình của nàng tựa hồ trở nên hỗn loạn, theo bản năng duỗi ra cánh tay ngọc ôm lấy tấm lưng của hắn.

Đợi đến lúc đôi môi hắn rời xa cặp môi của nàng, cơ thể nàng đã bị dục vọng biến hóa trở lên mềm mại như nước. Hứa Tiên ghé người ngồi lại bên đầu giường, đặt nàng nằm trong lòng ngực của hắn, rồi hắn dùng một cái tư thế thoải mái, ghé vào lỗ tai nàng, thốt ra một loạt những lời ôn nhu ngon ngọt, nàng chẳng qua là lẳng lặng lắng nghe hắn, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên, bắt bẻ những lỗ hổng trong lời nói của Hứa Tiên. Ngang bướng đến nỗi Hứa Tiên phải trợn mắt nhìn thẳng nàng, đối với tính cách bướng bỉnh của nàng, hắn chỉ có dùng “Thủ đoạn” cứng rắn như vậy, đem chi hàng phục, thẳng đến lúc gò má của nàng lại một lần nữa đỏ lên, cần môi ngoan ngoãn lắng nghe lời hắn mới thôi.

Nếu như ta thật sự có tư cách quyết định người ưu thương vui sướng, vậy hãy để cho ta tận khả năng cho người hết thấy vui sướng a!

- Loại này gốc lời nói nếu nghe quá nhiều, nhất định sẽ bị biến đổi thành kẻ gốc đó nha.

Đây là chính là lời bướng bỉnh cuối cùng của nàng, nhưng trong lòng nàng ngọt ngào như được kẻ nào đó rót mật, nguyên lai chính nàng, không ngờ cũng ưa thích nghe loại lời này.

Lời nói gốc ghê ư? Hứa Tiên nghe vậy cười khổ không thôi, đây chính là ta vợ vét tâm tư, lục tìm khắp nơi trong óc mới ra được những lời này, nhiều lúc chính hắn cũng cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn phải cố nhin để thốt ra khỏi miệng, vậy mà nàng lại nói như vậy...

- Bất quá, ta đã thông minh như vậy rồi, thay đổi ngu một chút cũng không có sao đâu.

Nàng nhăn nhăn mũi, tựa như một thiếu nữ dí dỏm trên đầu người yêu. Tay nàng chống lên lồng ngực Hứa Tiên dựng người dậy,

- Tốt rồi, nói cho ta biết, đêm nay đã xảy ra sự tình gì?

Thời điểm này, làm sao Hứa Tiên có thể cam lòng cho nàng rời khỏi vòng tay hắn, vội ôm lấy vòng eo của nàng, tay hơi chút dùng sức kéo lại, làm cho nàng một lần nữa ngã vào lồng ngực mình, sau đó vừa đem chuyện xảy ra tối hôm nay kể rõ ràng rành mạch cho nàng, một tay lại vừa lại chui vào trong nội y vuốt ve thân thể mềm mại của nàng.

Phan Ngọc có chút oán trách,

- Người cứ đùa giỡn ta như vậy... Ta không có tâm tư nào khác suy đoán sự tình!

- Sau đó Chung Quỷ liền quay trở về Chung Nam Sơn rồi.

Hứa Tiên rốt cục đem sự tình nói xong, tay hắn cũng đình chỉ động tác, để cho nàng có thể tĩnh tâm suy nghĩ.

Phan Ngọc một tay chống cằm, tập trung tư tưởng suy nghĩ, không ngờ lại có vài phần phong độ của “Ngọc công tử” lúc bình thường.

Một lát sau, Phan Ngọc ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào cặp mắt Hứa Tiên, phảng phất muốn tìm kiếm trong đó bí mật.

Hứa Tiên cũng hơi khản trương lên,

- Làm sao vậy, Minh Ngọc, người nghĩ đến cái gì sao?

Phan Ngọc mắt hí hí nói:

- Chung Quỷ kia, thế nhưng lại có một muội muội sao?

Hứa Tiên một hồi im lặng,

- Chính vì điều này, nên ta muốn nghe một chút đề nghị của người, người đối với chuyện này phản ứng đầu tiên chính là điểm này sao? Giúp ta suy nghĩ chăm chú một chút nào!

- Được rồi, được rồi, ta đang suy nghĩ đây.

Sau một lát, chỉ thấy trên mặt Phan Ngọc lộ ra một nụ cười thoải mái, tựa hồ là đã thông hiểu điểm nào đó nút thắt.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Sao rồi, Minh Ngọc?

Phan Ngọc cười nói:

- Ta nghĩ Chung Quỳ kia diện mạo xấu xí như thế, cái kia muội muội cũng là không đáng để ta lo lắng a.

- Ta XXX!

BA! Một tiếng giòn vang, Hứa Tiên đại thủ đã không khách khí vỗ lên cặp mông đang ngạo nghễ ưỡn lên của Phan Ngọc.

Phan Ngọc bị thế, cảm thấy cực độ xấu hổ, nàng còn không có như Vân Yên có thói quen ưa thích được Hứa Tiên “Trách phạt”, nhưng mặc cho nàng giống như một mỹ nhân ngư giẫy dụa trong ngực Hứa Tiên, nhưng thực sự nàng đánh không lại đại khí lực của Hứa Tiên, cuối cùng liền hung hăng cắn lấy đầu vai của Hứa Tiên, thở hào hển giọng cảm hận nói:

- Thật sự là cho người khi dễ chết rồi.

Hứa Tiên lặng lẽ cười nói:

- Ta giúp người xoa xoa là được mà, người nhanh chăm tập trung nói đi, người thể nhưng là người đa mưu túc trí a...!

Vừa nói, động tác tay của hắn cũng lập tức trở nên ôn nhu, mơ hồ mang theo một chút dâm mị khí tức.

Phan Ngọc mặt trắng không còn chút máu, dứt khoát không thèm để ý đến hắn.

- Ta cũng không nghĩ tới Vô Nhai Tử chính là sư phó của người, nhưng hắn là cao nhân trong tiên đạo, thật sự rất khó đoán hắn cần làm chuyện gì, nhưng có lẽ không chỉ là vì luyện đan mà đến, hắn nếu như đối với người có ân, người cũng chỉ có thể giúp hắn, đem đan dược này luyện thành, đến lúc kiếm gì lợi ích cũng sẽ chia cho người một phần. Đan dược này nếu quả thật thần kỳ như vậy, đối với người đối với ta đều là có lợi thật lớn. Nhưng người cũng không thể không đề phòng, hắn lúc trước thu người làm đồ đệ, cũng khó nói có thể nói là vô tư giúp đỡ người hay là có dự mưu, nhưng cho dù là có dự mưu, có lẽ cũng không phải nhắm vào người, cho nên chỉ cần cẩn thận một ít là được.

Hứa Tiên nghe vậy liền dừng lại động tác trên tay,

- Vị sư phó này của ta đạo hạnh thật sự sâu không lường được, để cho ta có chút cảm giác nhớ tới vị sư phó hòa thượng kia của ta, nhưng vô luận hắn có cái gì tính toán, cũng không phải là kẻ tiểu nhân hèn hạ, điểm này ta có thể đầy đủ khẳng định. Hôm nay có thể gặp gỡ hắn coi như là duyên phận, ta còn rất nhiều thứ trong đạo pháp còn muốn hướng hắn thỉnh giáo. Những năm này chỉ có ta một mình lực lợi, thật sự là khó khăn vô cùng, Pháp Hải sư phó tuy nhiên truyền thụ cho ta pháp môn của Phật gia, nhưng gốc rễ của ta dù sao vẫn là “Tinh Túc Truyện Tập Lục”. Nếu quả thật có thể lừa hắn khiến hắn ban thưởng cho ta nhiều hơn mấy khối Kim Đan, thì tiến cảnh tu hành của người cũng có thể càng tiến một bước.

Phan Ngọc cảm thấy nhiệt độ thân thể thoáng giảm xuống một chút, đem Hứa Tiên hai tay đều ôm lại trong lòng, bật dậy ngồi thẳng lên trên đùi của Hứa Tiên, đối mặt với Hứa Tiên, nói:

- Chuyện này ta cũng không nên nói nữa, còn về phần chuyện của Chung Quỳ, người xử lý rất tốt.

- Xử lý rất tốt ư?

Đôi tay Phan Ngọc đặt lên vai Hứa Tiên, nói:

- Theo như lời người nói, hẳn chính là Khuê Tinh chuyển thể, trời sinh đã có đại pháp lực. Nhìn hẳn tới cuối đời vẫn là một người trung liệt, ta có thể kết luận, hôm nay nếu như hẳn đã mang ơn người, người lại nói cho hẳn con đường tương lai để hẳn tiến tới, vậy thì chắc chắn trong tương lai người có thể sử dụng hẳn, nếu như người muốn thu phục Địa phủ, hẳn chính là một nhân tài đặc lực của người.

Hứa Tiên bắt đầu nói:

- Chuyện này, như thế nào lại biến thành bàn luận âm mưu quỷ kế rồi? Ta thật không nghĩ muốn sử dụng ân tình của mình yêu cầu hẳn làm việc.

634. Chương 633: Quyết Đoán. (3)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 633: Quyết đoán. (3)

- Haha, cái gì là âm mưu quỷ kế! Thi nhân nghĩa dĩ kết nhân tâm, thụ đại chí dĩ thành vĩ nghiệp (Thi nhân nghĩa để kết nhân tâm, chí lớn dùng để đạt thành đại sự), đây chính là vương đạo. Nếu người muốn đạt thành đại sự, thì dưới tay có một đám nhân thủ chắc chắn không thể thiếu được, cho dù người bằng vào thông thiên thủ đoạn thu phục Địa phủ, thì một cá nhân liệu có thể quản lý được hết mọi chuyện ở Địa phủ sao? Tình huống ngày hôm nay, lúc ở trên điện mặc dù người không thể cứu được hẳn, nhưng là cũng không hề nợ nần hẳn cái gì cả, hôm nay người lại cứu hỗn phách của hẳn, lại còn tặng hẳn đạo pháp, ân tình đó đã là quá đủ, cho dù có là người bình thường, nhận được ân tình to lớn như thế, cũng sẽ nhất quyết báo đáp đến cùng, nên khi người dùng ân đức yêu cầu hẳn ra sức, làm sao lại phải cảm thấy tội lỗi.

- Nhưng ta vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Phan Ngọc thở dài, nâng...lên Hứa Tiên đôi má nói:

- Tu đạo chẳng qua là chỉ lo cho bản thân mình, Địa phủ nhưng là muốn kiêm lo toàn thiên hạ, liên lụy tới vô số người và sự việc, những khó khăn khi quản lý nó không chỉ là phiền toái thông thường, thậm chí là đối với người mà nói, có chút lựa chọn thực sự thống khổ. Ví dụ như việc điều binh tác chiến, thường xuyên muốn sử dụng binh sĩ làm mỗi nhữ, hi sinh mấy ngàn người để đổi lấy một lần thắng lợi, người có thể hạ lệnh làm như vậy sao?

Hứa Tiên do dự một chút, miễn cưỡng nói:

- Nếu là binh sĩ, ăn bổng lộc của quốc gia, hẳn nên có tâm lý sẵn sàng hi sinh vì quốc gia, nếu như hi sinh một số người để đổi lấy nhiều người hơn nữa sống sót ... nếu như vậy..., thì ta sẽ hạ lệnh đấy.

Phan Ngọc lại nói:

- Nếu như những người phải hi sinh không phải là binh lính, mà là dân chúng vô tội thì sao? Hoàng Hà lũ lụt thời điểm, có một phương pháp trị thủy chính là tại địa phương nhân khẩu ít phá đê, khai sông, để tránh lũ lụt ảnh hưởng đến càng nhiều ruộng tốt, càng nhiều người dân vô tội, nhưng khi phá đê, khai sông thì dân chúng vô tội ở những vùng đó sẽ là những người phải chịu khổ, dân chúng tử thương có thể lên tới ngàn vạn, liệu người có thể quyết đoán hạ một đạo mệnh lệnh như vậy sao?"

Hứa Tiên ngay lập tức không phản bác được, cảm giác...như ngàn vạn ai oán gương mặt của sinh linh vô tội đang hiện hiện trước mặt hẳn. Hẳn tuy nhiên muốn nói, hẳn nhất định sẽ không phải gặp phải tình trạng như vậy, nhưng hẳn cũng minh bạch, khi quyền lực của một người càng lớn, gặp phải hoàn cảnh như vậy lại càng nhiều. Dù là chỉ xảy ra có một lần, nếu như mình không đủ quyết đoán, điều đó rất có thể sẽ khiến cho đạo tâm của mình thất thủ, không thể tiếp tục phát triển. Một kẻ tu hành mà đắm chìm trong cảm giác hối hận, thì không thể nào tiếp tục tiến tới trên con đường tu hành được.

Nếu như muốn hoàn thành một phen sự nghiệp to lớn, cũng không phải dễ dàng như trong tiểu thuyết, đứng ở trên núi cao hô lên một tiếng, ngàn vạn tiểu đệ thì nhau triều bái, sau đó hợp sức lại đánh bại một đám kẻ hèn hạ, tà ác địch nhân, nhất thống thiên hạ. Tần diệt sáu nước, Hán quét Tây Vực, để thành đại sự như vậy, trong đó không biết đã có bao nhiêu oan hồn kêu rên?

- Còn ngươi thì sao? Minh Ngọc, ngươi sẽ như thế nào?

Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Ta đương nhiên có thể quyết đoán hạ mệnh lệnh như vậy, hơn nữa nói không chừng sẽ còn lãnh khốc hơn những kẻ khác, giống như Tào Mạnh Đức trong quyển Tam Quốc Diễn của ngươi vậy —— Ta thà phụ mọi người trong thiên hạ, cũng không để cho người trong thiên hạ phụ ta, cái này chính là bá đạo!

Thần sắc trên mặt nàng thoáng hiện một chút sầu bi, thở dài nói:

- Ài, có lẽ ta không thể như vị Bạch cô nương kia tâm đầu ý hợp với ngươi a! Ta nghe Vân Yên nói nàng là rất người thiện lương.

Trên mặt nàng mặc dù giả bộ không thêm để ý đến điều đó, nhưng ánh mắt nàng lại nhìn về Hứa Tiên.

Hứa Tiên bỗng nhiên minh bạch, nàng là đang mượn cơ hội nhìn thấy tâm ý của nàng, và nàng cũng đang thử dò xét ý nghĩ của mình, hẳn là nàng đang lo lắng bởi vì bản thân nàng không đủ thiện lương, mà bị chính mình chán ghét sao?

Hứa Tiên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, thương tiếc mà nói:

- Minh Ngọc chính là Minh Ngọc a...! Ta nói ta đã sớm đã lựa chọn yêu mến hết thảy con người người, người trong lòng còn có nghi kị sao? Bất luận như thế nào, ta đều sẽ không phụ lòng người đấy.

Một cái nữ tử có thể vì người mà không màng đến tánh mạng của mình, người còn có thể yêu cầu nàng cái gì nữa đâu cầu nàng nghe lời người, yêu cầu nàng làm mọi chuyện theo tâm ý của người sao?

Phan Ngọc ôm lấy cổ của hắn, dùng mặt mình áp sát gương mặt của hắn, thở thê:

- Ủ, là lỗi của ta, là do ta quá đa tâm, chỉ là của ta cũng hi vọng người muốn rõ ràng, ta không bao giờ muốn người phải đưa ra một lựa chọn như vậy.

Hứa Tiên vỗ vỗ lưng của nàng, nói:

- Cảm ơn ngươi, Minh Ngọc, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ đấy, trước khi ta chưa có loại này giác ngộ, ta sẽ không tùy tiện đi làm.

Khó thể có được một hồi xuyên việt, so với những thứ đại sự nghiệp hư vô mờ mịt kia, thì mỹ nhân đang ở trong lòng ngực lại càng rõ ràng hơn hẳn.

- Hiện tại, chúng ta không phải là nên làm chút gì đó sao?

Phan Ngọc cũng cảm thấy bộ phận nào đó của Hứa Tiên biến hóa, có chút bất an, vắn vẹo một chút thân thể, đỏ mặt nói:

- Ngươi đi tìm Vân Yên đi a!

Nàng hiện tại còn không có Trúc Cơ thành công, không thể tùy ý mặc cho hắn làm ầu.

Hứa Tiên nghiêm mặt nói:

- Cho dù Minh Ngọc ngươi đã có công danh, thì cũng phải làm tròn nghĩa vụ của thê tử mới đúng, không thể hơi tí là đưa cái chức danh trạng nguyên ra làm giá đỡ được!

Phan Ngọc biết rõ hắn lại đang trêu đùa hí lộng chính mình, mắt trắng không còn chút máu, cắn môi dưới chậm rãi từ trên người của hắn lui xuống.

Mặt trăng đã sớm chìm xuống phía Tây, trong phòng một mảnh lơ mơ. Hứa Tiên đột nhiên cảm giác được có chút miệng đắng lưỡi khô, đem cái sự nghiệp vương đồ phách nghiệp, thống trị hết thảy vứt ra khỏi đầu, cam tâm đắm chìm trong ôn nhu, không bao giờ ... nữa nguyện xuất hiện.

Mặt trời đỏ lên cao, trời sáng choang, chiếu sáng hai cái cơ thể đang ôm nhau mà ngủ, Hứa Tiên và Phan Ngọc lúc này cũng từ trong mộng đẹp tỉnh lại.

Phan Ngọc sắc mặt phỉếm hồng, đem qua một phen hồ đồ, chẳng những không thể hàng long phục hổ, ngược lại bị Hứa Tiên dùng tay, dùng miệng đánh cho tơi bời, quân lính tan rã.

Hứa Tiên cũng không hề trêu đùa hí lộng nàng, mặc cho nàng giúp mình mặc quần áo.

Hôm nay tất cả tiến sĩ đều muốn tiến vào Hoàng Thành gặp mặt Thánh Thượng, dựa theo bất đồng thứ tự mà được phong quan thụ tước, rồi sau đó chính là được ban thưởng dự Quỳnh Lâm Yến, nhưng là không thể qua loa, Hứa Tiên đã đáp ứng sự tình của Thái Âm chân nhân, hắn cũng không vội mà tiến vào Hoàng Thành, trước làm đi dạo một thời gian ngắn trong Hàn Lâm Viện rồi nói tiếp.

635. Chương 634: Hàn Lâm Viện. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 634: Hàn Lâm viện. (1)

Hứa Tiên đeo đai lưng bằng ngọc mà Phan Ngọc đưa cho, vừa đeo vừa hỏi:

- Minh Ngọc, người nói hôm nay trên Quỳnh Lâm Yến, liệu Hoàng Đế có tứ hôn không?

Phan Ngọc đôi lông mày nhú lại:

- Sao người lại hỏi thế, nóng lòng đợi không được nữa à?"

Hứa Tiên cười cười, cố ý nói:

- Đúng vậy a, ta đã lâu không có gặp Nhu Gia muội tử, không biết nàng bây giờ như thế nào, ài, thực sự là mong ngóng cực kỳ a...!

Phan Ngọc bị hấn trêu chọc, tức giận nói:

- Cho dù Hoàng Đế có ban chỉ tứ hôn, thì nàng cũng là thê tử của ta, người đừng hòng mơ tưởng có thể chạm được vào một cọng lông của nàng, bằng không thì hai người chính là một cặp gian phu dâm phụ.

Hứa Tiên nghe vậy nhin không được đưa tay vỗ vỗ nhẹ nhẹ lên đôi má mềm mại của nàng,

- Này này, ta bắt quá là chỉ trêu đùa người một chút, sao chưa gì đã đem gian phu dâm phụ ra dọa ta rồi!

Phan Ngọc mân mê bàn tay Hứa Tiên

- Ai bảo người chủ tâm trêu chọc ta khiến ta tức giận.

Bộ dạng phụng phịu xinh đẹp của nàng khiến Hứa Tiên không cầm lòng cúi xuống hôn nàng một nụ hôn dài, rồi liếm liếm bờ môi cười hỏi:

- Thế tình trạng của chúng ta bây giờ thì người gọi là gì?

Phan Ngọc không chút nghĩ ngợi mà nói:

- Long phượng trình tường!

Hứa Tiên hơi chút sững sờ, cười to nói:

- Ha ha ha ha, có đạo lý, có đạo lý!

Long thì không cần phải giải thích. Phượng thì thường thường sử dụng như một từ đệm đi kèm với tên của nữ tử, như Phượng Quan, Thái Phượng. Nhưng suy xét đến bản chất của từ này, trong từ Phượng Hoàng,

Phượng đại diện cho nam, Hoàng đại diện cho nữ. Với thân phận hiện tại của Phan Ngọc chẳng phải có thể dùng câu “An năng biện ngã thị hùng thư” (ý nói không phân biệt được là nam hay là nữ) để mô tả hay sao.

Phan Ngọc mặc một thân “Trạng nguyên hồng”, tại dưới ánh mặt trời rực rỡ có vẻ hết sức chói mắt, đi sau nàng chính là một hàng dài mấy trăm tiến sĩ, tiến nhập Hoàng cung nội viện. Phía sau nàng một trái một phải chính là hai người Trình Tàng Kiếm và Hứa Tiên, xa hơn chính là Nhị Giáp tiến sĩ, Tam Giáp tiến sĩ, rõ ràng chia ra ba phe cánh, hình thành đội hình giống như Kim Tự Tháp.

Đoàn người dừng lại bên ngoài Triều Dương Điện, đứng nghiêm trang trên khoảng sân cỏ thạch, hơi phải hai vạt áo rồi đột nhiên hành lễ, cất cao giọng nói:

- Tân khoa Trạng Nguyên Phan Ngọc suất lĩnh hai trăm tám mươi năm vị đồng khoa tiến sĩ, bái kiến Ngô Hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Ngay sau khi nàng hành lễ, đám tiến sĩ sau lưng nàng cũng ồ ạt theo nhau quỳ xuống, đội nàng tuyên báo hoàn tất, mọi người đồng thanh nói:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Cùng lúc này, Hứa Tiên đứng ở bên cạnh Trình Tàng Kiếm cũng hiện lên một nụ cười tươi sáng, Trình Tàng Kiếm thấy vậy cũng lộ ra vẻ cười cười đáp lại.

Hứa Tiên đi qua sau một phen nói chuyện với Phan Ngọc, lại để cho hắn suy nghĩ minh bạch rất nhiều chuyện tình, càng là buông bỏ một ít gánh nặng trong lòng. Việc thu phục Địa Phủ hiện giờ không cần quá gấp gáp, với thực lực hôm nay của hắn để làm được điều đó căn bản còn kém quá xa, không bằng cứ thuận theo tự nhiên, từ từ nâng cao tu vi của mình, chờ đợi đến khi thời cơ chín muồi, lúc đó việc thu phục địa phủ hay không cũng chỉ là một cái ý niệm của hắn. Việc tối trọng yếu trước mắt. Đương nhiên vẫn là dễ dàng làm cho giai nhân bên cạnh hắn vui vẻ, còn hơn để đến sau này lại có cảm giác được không bằng mắt.

Điều cuối cùng chính là, do hôm qua Phan Ngọc dốc lòng phục thị hắn, nên hiển nhiên hôm nay tâm tình của hắn rất là vui sướng, nhìn trời xanh, nhìn mây trắng cái gì cũng thấy đẹp, đến ngay cả nhìn cái tên “Tình địch” này cũng cảm thấy thuận mắt rất nhiều.

Trình Tàng Kiếm thấy Hứa Tiên như thế cũng không khỏi nảy sinh cảm giác hâm mộ về tự do tự tại của Hứa Tiên, hắn ở trong kinh thành cũng là một phong lưu công tử quan trọng, thế nhưng nhìn thấy nụ cười của Hứa Tiên, tràn ngập vẻ tự nhiên tiêu sái, tràn ngập vẻ chân thành tha thiết như phát ra từ trong nội tâm, hắn tự nhận không thể nào sánh bằng, chỉ có thể ở trong nội tâm thở dài:

- Kẻ gốc gác là có phúc của kẻ gốc!

Hứa Tiên lúc này cũng đang ngẩng mặt nhìn lên hai đạo cầu thang cẩm thạch, chính giữa có điêu khắc hình Bàn Long. Màu vàng ngói lưu ly trên đỉnh tòa cung điện ngự nga đang phải chiếu ánh mặt trời cuối xuân, chiếu sáng rạng rỡ, tòa cung điện như đang đeo một chiếc vương miện bằng vàng, càng thể hiện ra vẻ uy nghiêm của hoàng gia. Nhưng mà hắn cũng không cảm thấy Kim Long chi khí quanh đây, điều này chứng tỏ Hoàng Đế hiện tại chưa xuất hiện ở nơi này.

Quả nhiên, lúc này liền thấy một thái giám hai tay nâng thánh chỉ đi ra từ cung điện, mở ra thánh chỉ tuyên đọc.

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, sắc phong Phan Ngọc là Hàn Lâm viện biên soạn, hàm lục phẩm.

Đây đã là chức quan cao nhất mà khoa cử có thể đạt được. Trạng nguyên tuy nhiên khó có thể đạt được, nhưng là không hề giống như những tin đồn trong dân gian, hề đồ Trạng Nguyên là được phong chức quan to, được tuyển làm phò mã. Trạng nguyên cũng giống như bao quan chức khác, cũng phải đi từ chức quan thấp đi lên, bất quá nếu như có thể được một chức quan trong Hàn Lâm Viện thì điều đó có nghĩa là tiền đồ của hắn sau này sẽ rất tươi sáng, chỉ cần không phạm phải sai lầm lớn nào, thì quan chức sẽ tăng tiến rất nhanh.

Mà Trình Tàng Kiểm và Hứa Tiên tức thì đều được phong chức “Hàn Lâm Viện sử quan” , quan giai chính là thất phẩm.

Hứa Tiên trong nội tâm mỉm cười, cái chức vụ này xem như là tép riu trong thất phẩm rồi, nếu như được cử xuống làm quan ở địa phương, đảm đương một cái chức vị Tri Huyện, thì đó mới là cực phẩm trong tiểu quan.

Nhưng thoát nhìn chức vụ này tuy nhỏ, nhưng kỳ thật không hề nhỏ, tri huyện chính là có thể quản lý tất cả sự vụ của cả một huyện. Nắm giữ lấy tất cả hình phán, có quyền đuổi và nhận thêm nhân sự, nếu ở đời sau chức vụ này tương đương với đem quyền lực của viện kiểm soát, cục công an, cục thuế vụ ... Rất nhiều ngành, rất chức năng toàn bộ đều tập trung lại trên tay một người, quyền lợi không thể bảo là không lớn, thế mới có câu nói “Xét nhà Huyện lệnh, diệt môn Tri Phủ”, so với chức Huyện Trưởng ở đời sau càng thêm phong quang hơn hẳn. Có thể để ột kẻ chỉ biết đọc sách, sau khi thông qua mấy cuộc thi là đã có thể có được quyền hành chưởng khống một huyện, đó mới chính là điểm hấp dẫn của khoa cử.

Mà nhị giáp, tam giáp tiến sĩ, thực sự không có nhiều người được điều ra ngoài làm quan đấy, mặc dù chức vị sử quan không trông cậy được lợi lộc gì, nhưng vẫn hơn là phải làm chức quan chính trong Hàn Lâm Viện. Cái chức “Quan chính” này ngay cả phẩm cấp, quan hàm cũng không có, chỉ có thể coi như là một chân tiểu đệ bưng trà rót nước. Nhưng cho dù là vậy, cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng được tuyển vào, bởi vì chẳng những muốn tài hoa xuất chúng. Còn muốn phải trẻ tuổi, có giá trị bồi dưỡng. Tiếp theo nữa, chính là Thông Phán các loại, tương đương hàng bát phẩm, cửu phẩm tiểu quan rồi.

636. Chương 635: Hàn Lâm Viện. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 635: Hàn Lâm viện. (2)

Hứa Tiên vốn có ý định chính là mượn nhờ lực lượng của Phan Ngọc hoặc Duẫn Hồng Tụ, xin điều ra ngoài đến khu vực Tô Hàng làm tri huyện, hẳn cũng không cầu thăng quan phát tài, đến lúc đó hẳn sẽ đem công sự ném cho Vân Yên, còn hẳn chạy đi trợ giúp Ngao Ly một tay. Nhưng hôm nay Thái Âm chân nhân đã có việc cần nhờ hẳn, hẳn cũng không vội vàng thực hiện điều đó, trước tạm làm cái chức vụ sử quan này, đợi độ qua Thiên kiếp, sau đó sẽ du lịch hai miền Nam Bắc cũng không muộn.

Hứa Tiên suy nghĩ xong xuôi, cũng là lúc tên thái giám kia đem tất cả nội dung thánh chỉ đọc xong, rồi sau đó nói:

- Chư vị tiến sĩ nghe phong sắc xong, nhanh chóng đi đến Lại bộ chuẩn bị báo cáo, tối nay giờ Tuất canh ba, Hoàng Thượng ban thưởng Quỳnh Lâm Yến tại Thành Trường An, Đông Giao, Đại Minh Cung, không được vắng mặt, khâm thử!

Thái giám thanh âm kết thúc, hồi âm vẫn còn trong nội cung quanh quẩn không ngớt.

Tiến sĩ đám bọn họ rời khỏi cung đình, tới trước Lại bộ ghi tên, lúc này mới xem như chính thức tiến nhập hệ thống hành chính của quốc gia này, gia nhập hàng ngũ nhân viên công vụ. Nhất giáp bao gồm Hứa Tiên ba người và Nhị, Tam giáp là hơn mười người trúng tuyển Hàn Lâm viện quan chính hiện đã có mặt tại trong Hàn Lâm Viện chuẩn bị báo cáo. Cũng may khoảng cách không xa, Lại bộ, Binh bộ thậm chí Hồng Lư Tự, Khâm Thiên Giám ... Đều bên trong Quang Lộc phường, bất quá được chia cắt bởi tường vảy.

Đi vào Hàn Lâm viện, trong nội viện chuyên môn phái một vị Ngũ kinh tiến sĩ dẫn mọi người đi quanh Hàn Lâm Viện thăm quan một phen, cố ý hỏi thoảng một chút xem ai là Hứa Tiên Hứa Hán Văn. Hứa Tiên vội vàng lên tiếng, vị Ngũ kinh tiến sĩ kia lộ ra một cái dáng tươi cười tràn ngập vẻ vị thâm trường , thản nhiên nói:

- Nghe đại danh của ngài đã lâu.

Mọi người một đường du lãm, Phan Ngọc thấy vị Ngũ kinh tiến sĩ kia khoe miệng thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười quỷ dị, trong nội tâm nàng có chút kỳ quái. Lúc mọi người đi tới Văn Uyên Đường nằm trong nội viện của Hàn Lâm Viện, đã thấy một đám lớn nhỏ quan viên, đều là chút ít người hầu, thị giảng học sĩ. Ngũ kinh tiến sĩ, điển tịch, thị thư, đãi chiếu, bãi khai xa mã, chia thành hai hàng ngồi hai bên. Một vị Đại học sĩ ngồi ở chính giữa, trên đầu là bảng hiệu “Văn Uyên Đường” ba chữ to được viết liền.

Các tiến sĩ đều bị cổ khí thế này lại làm cho hoảng sợ, không biết ở đây sẽ xảy ra sự kiện gì.

Lại nghe vị Đại học sĩ kia mở miệng nói:

- Hàn Lâm giả, ai ai cũng đều đầy bụng văn chương. Các người đều là tiến sĩ được khâm điểm, mới được phong chức tiến vào Hàn Lâm Viện, nhưng nếu các người muốn thực sự gia nhập cái này Hàn Lâm Viện, bốn quan còn muốn khảo hạch tài học của các người một chút, để xem liệu các người có thực sự xứng với hai chữ “Hàn Lâm” hay không!”

Mọi người nghe vậy giờ mới hiểu được, nguyên lai đây là một cuộc khảo hạch. Phan Ngọc thấp giọng ghé vào Trình Tàng Kiềm đang đứng bên cạnh nói:

- Thực sự có cái quy củ này sao?

Nàng quanh năm không tại trong kinh thành, nên điểm này cũng không hiểu rõ.

Trình Tàng Kiềm cảm giác hơi thở của nàng thơm và nhẹ nhàng như hương lan, tâm thần khẽ rung động, vội vàng ổn định tâm trạng chấn động trả lời:

- Hình như là có, nhưng chỉ là tùy ý hỏi mấy câu thôi, không biết tại sao năm nay lại xuất hiện tràng cảnh lớn như vậy.

Phan Ngọc còn muốn hỏi tiếp, vị Ngũ kinh tiến sĩ kia đã chỉ vào nàng vừa cười vừa khoát tay chặn nàng lại nói:

- Trạng nguyên lang, mời người lên trước a!

Phan Ngọc không chút sợ hãi, tiến lên phía trước, bất kể những vị Hàn Lâm này hỏi nàng cái gì, nàng đều có thể đối đáp trôi chảy, phong thái của nàng khiến cho tất cả mọi người nhìn vào đều âm thầm gật đầu, cảm giác nàng thực sự không phụ trạng nguyên danh tiếng. Đến phiên Trình Tàng Kiềm cũng giống như vậy, ứng đối thêm một chút, rồi cũng tiến vào trong Văn Uyên Đường.

Hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ hẳn nguyên lai tưởng rằng đề mục sẽ thập phần khó khăn, lại không ngờ rằng dễ dàng như thế là đã có thể vượt qua kiểm tra.

- Mời Hứa thám hoa tiến lên.

Vị Ngũ kinh tiến sĩ kia lại tiếp tục cất tiếng nói.

Phan Ngọc chợt cảm thấy bầu không khí nơi đây đột ngột thay đổi, nhóm người Hàn Lâm này giống như là đột nhiên trở nên chăm chú hơn hẳn, quả thực là giống như Quan công trợn mắt. Phan Ngọc và Trình Tàng Kiềm nhìn nhau, giờ mới hiểu ra được, nguyên lai cuộc khảo hạch này là chuyên môn tập trung nhắm Hứa Tiên. Nàng cái danh Trạng Nguyên này tuy khó có thể đạt được, nhưng đó cũng là ba năm sẽ xuất hiện một cái. Thế như Hứa Tiên lại là bất thể đại tài tử, ở bên ngoài cũng được truyền lưu cái mỹ danh “Đệ nhất thiên hạ tài tử”.

Từ xưa đến nay, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Đám người Hàn Lâm này vốn cao ngạo. Lẽ nào có thể chấp thuận được điều đó, thế nên dĩ nhiên bọn họ muốn ra oai phủ đầu ngay khi Hứa Tiên mới tiến vào Hàn Lâm Viện, tiêu diệt ngạo khí của hắn, tối thiểu là không để ột tên tiểu tử mới vào đã cười lên đầu lên cổ bọn họ.

Tuy nhiên Phan Ngọc biết rõ, Hứa Tiên luôn là kẻ không có gì ngạo khí đấy. Phan Ngọc cũng có chút bất đắc dĩ, hai cái địa phương Ngự Sử Đài và Hàn Lâm Viện này, luôn luôn là điểm tập trung lớn nhất của Thanh Lưu, cái gọi là Thanh Lưu, chính là một đám người coi khí tiết, mặt mũi so với tánh mạng của bọn họ còn trọng yếu hơn.

Nhưng là trong đám người lại không người lên tiếng, Ngũ kinh tiến sĩ còn gọi là vài tiếng, con mắt trong đám người tìm tòi, lại ở đâu tìm đạt được Hứa Tiên.

Phan Ngọc mở miệng nói:

- Đại nhân, vừa rồi trong lúc du lãm Hàn Lâm Viện, hần đi ở phía sau cùng, hần là đã rời ra a!

Nàng nói xong lời này liền cảm thấy bầu không khí chung quanh chợt buông lỏng rất nhiều.

Đám người Hàn Lâm Viện cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tất cả đều tập trung nhìn về phía vị Ngũ kinh tiến sĩ dẫn đường kia.

Đây cũng là vinh danh của Hứa Tiên thật sự quá vang dội, soạn sách thuốc, ghi tiểu thuyết thì không cần nhắc đến, nhưng thi từ xuất ra từ trong miệng hần, chất lượng sản lượng đều cao đến đáng sợ, chính là nguyên bản Lý Đỗ trong lịch sử chỉ sợ cũng tự than thở không bằng, ở đây ai cũng không có nắm chắc, một đầu một có thể đem Hứa Tiên đánh bại, nhưng tuổi bọn hần cộng lại đạt tới hơn một ngàn, cũng không dễ dàng thua hết một loạt.

Cho nên vì đối phó với Hứa Tiên, đám Hàn Lâm bọn họ đã chuyên môn họp lại và thảo luận, cuối cùng từ một vị Hàn Lâm am hiểu binh pháp xuất ra một cái kế sách, trước dùng tham quan để Hứa Tiên buông lỏng cảnh giác, tiếp đó đưa hần dẫn vào trong nội viện, rồi bỗng nhiên đưa ra cuộc thi, sau đó danh chính ngôn thuận kết hợp tấn công hần, đánh cho hần trở tay không kịp, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái đem hần đánh bại.

Sau đó, không đợi cho hần phục hồi tinh thần lại, vị Hàn Lâm viện cao nhất trưởng quan —— Đại học sĩ sẽ mở miệng giáo huấn hần vài câu, động viên hần vài câu, lại để cho hần từ bỏ cái danh “Đệ nhất thiên hạ tài tử”, liền đại công cáo thành. Như vậy mới có thể thể hiện ra sự thâm hậu của Hàn Lâm viện, khắp nơi đều là tàng long ngọa hổ. Nói không chừng còn có thể lưu truyền thành một cái giai thoại “Hứa thám hoa đi hận Hàn Lâm Viện”, từ đó lưu danh thiên cổ.

637. Chương 636: Sử Quan. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 636: Sử quan. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Kế này sách đã bao hàm lừa dối, dĩ dật đãi lao (*dùng khỏe ứng mệt), thụ thượng khai hoa, miệng nam mô, bụng một bồ dao găm..nhiều loại diệu kế, mà kẻ đưa ra cái mưu kế này đúng là cái vị Ngũ kinh tiến sĩ dẫn đường kia, lúc này hần cái trán đã lấm tấm mồ hôi, lúc đó một hồi nóng vội, không ngờ Hứa Tiên lại dùng kết rút củi dưới đáy nồi, làm cho hần hiện tại cực kỳ khó xử, mắt thấy Đại học sĩ nhìn hần sắc mặt càng ngày càng bất thiện, hần liền tranh thủ thời gian nói với Phan Ngọc:

- Trạng nguyên lang, người nhanh nhanh đi tìm hần đưa đến đây, chúng ta trước tiên khảo thí những người khác.”

Phan Ngọc sắc mặt như thường lên tiếng đồng ý, trong nội tâm nhưng lại chỉ muốn cười to, thật sự là một đám con một sách.

Trong lúc tham quan, Hứa Tiên chỉ cảm thấy Hàn Lâm viện so với Hoàng Thành hoa lệ cùng uy nghiêm lại có một không khí hoàn toàn khác, nên hần cũng không chú ý tới mọi người đã rời đi, vẫn một mình đi lại ở trong quán càcũ kỹ , bia điêu khắc đá, khắp nơi tràn đầy khí tức mực văn, cổ bách Thanh Tùng thấp

thoảng ở giữa, chạc cây ở giữa lộ ra một chút ánh mặt trời, ở chỗ này, ánh sáng mặt trời phẳng phất dịu đi rất nhiều. Có đôi lúc, Hứa Tiên sẽ cảm giác mình đang đi theo một đoàn lữ hành nào đó đi du lãm một chỗ danh thắng di tích cổ, mà không phải là đã vượt qua cự ly ngàn năm ngàn cách tiến vào nơi đây.

Gió xuân ấm áp bỗng nhiên đưa tới một mùi hương thơm ngát, hần không khỏi theo hướng mùi thơm bay tới tìm đến địa phương tỏa ra, đi qua một hòn non bộ, hần liền gặp một gốc cây hòe cổ thụ nghiêng nghiêng đứng ở bên cạnh hồ sen, trên cây nở ra rất nhiều hoa, tô điểm trên đầu cành, đón lấy ánh mặt trời, đang nở ra sáng lạng. Cái bóng trắng của những bông hoa phản chiếu dưới hồ nước, mùi thơm lại càng thêm nồng nàn hơn. Hần nhắm mắt lại, cảm giác mùi hương của hoa hòe so với mùi hương trong ký ức kiếp trước xem có gì khác nhau!

- Người là ai từ đâu tới? Sao lại đi dạo ở chỗ này?

Một tiếng quát vang lên đã cắt đứt suy nghĩ Hứa Tiên, hần quay đầu lại liền thấy một lão giả gầy gò thân mặc quan bào màu xanh đậm, trước ngực thêu hình cò trắng, mây xanh, cùng là quan hàm lục phẩm giống Phan Ngọc, chỉ là không biết đây là biên soạn hay là người hầu, chẳng qua là cái bộ quan bào rộng thùng thình kia như là được treo lên trên người lão giả, nghe nói Hàn Lâm Viện là nơi thanh liêm đệ nhất trong nha môn, theo như bộ dáng của lão giả này thì có vẻ câu nói kia cũng không phải là nói ngoa.

Hứa Tiên nho nhã chấp tay lễ độ nói:

- Đại nhân, đệ tử là Hứa Tiên, sắp sửa tại trong Hàn Lâm Viện đảm nhiệm chức sử quan.

- Hứa Tiên, Hứa Tiên, dường như ta đã nghe qua tên này ở đâu rồi thì phải.

Lão giả vuốt ve chòm râu dê làm ra bộ dáng suy tư.

Hứa Tiên tại trong lòng lại cảm thán: danh khí của ta to lớn như thế mà người đều chưa nghe nói qua, xem ra người cách độ tuổi lão niên si ngốc không còn xa đâu.

Lão giả bỗng nhiên thần sắc khê động, mắt lộ ra tinh quang, vỗ tay nói:

- Lão phu nghĩ ra rồi, kia bản " Tam Quốc Diễn Nghĩa " là do người viết có phải không?

Hứa Tiên nói:

- Có lẽ... Cứ coi như thế đi!

- Oanh, hảo tặc tử, tìm người khắp nơi không được, hôm nay người lại tự đưa tới cửa.

Lão đầu đột nhiên hét lớn một tiếng, tiến lên kéo lấy ống tay áo của Hứa Tiên.

- Người cũng là người đọc sách, như thế nào lại dám loạn sửa tư liệu lịch sử, lẫn lộn nội dung! Ta hỏi người, nơi nào có Đào Viên để tam anh kết nghĩa, nơi nào có Tam Anh chiến Lữ Bố, Hồ Lao Quan và Tị Thủy Quan vốn là cùng một chỗ, sao người lại nói là hai chỗ khác nhau, ai, thật sự là sai lầm không thể sửa chữa, sai lầm không thể sửa chữa.

Rồi không nói không rằng lôi kéo Hứa Tiên bước tới bên trong một gian phòng.

Hứa Tiên trên người tuy có lực lượng ngàn cân, nhưng không dám sử dụng, hần sợ nếu như mình hơi chút dùng sức, thì cái thân già khom, hom hem của lão giả này sẽ không chịu nổi mất. Thực sự hần cũng đã mình bạch, vị lão giả này hần phải là một vị sử quan a!

Hần đi vào trong phòng, thấy trong phòng bày đầy giá sách, chất đầy sách vở, chỉ sợ có đến hơn vạn cuốn, trong phòng tràn ngập mùi vị củavật liệu gỗ mục nát, ngoài ra còn một số loại mùi vị khác xen lẫn trong đó, quanh quẩn trong phòng. Ủ? Hình như còn có một cổ dưa muối mùi vị.

Trên một bàn dài trước cửa sổ, mặt bàn bày đầy sách, giấy và bút mực đặt cùng một chỗ, một ly trà xanh còn khói bay lượn lờ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua giấy giương, ánh sáng đen kịt một mảnh thư khố. Một lão Hàn Lâm đẩy cửa sổ ra, cho ánh sáng chiếu vào, đối diện là một hồ sen và cây hòe.

Hứa Tiên khen một tiếng, nói:

- Nơi đây thật thanh nhã.

Những chức quan ở Hàn Lâm Viện này đa số là nhân tản, giống như câu nói “Đại ẩn trong thành thị”, khác với những tân tiến sĩ một lòng hướng về phía trước, sinh hoạt của bọn họ là một ly trà xanh, vạn quyển sách, cũng không thấy rượu thịt của sơn lộng lầy, cũng không có đấu đá quan trường nguy hiểm, một chút ít giấy lộn trong nơi này chính là cả cuộc đời của bọn họ. Hứa Tiên có chút cảm thán, nếu như không có công việc cần phải làm, thì sinh hoạt như vậy cũng xem như rất tốt. truyện copy từ

- Người nhìn xem trên quyển sách này có ghi cái gì, Ân, còn có bản này nữa, cái bản này...

Lão đầu từ trong đồng sách lấy vài quyển sách đưa cho Hứa Tiên, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị.

Hứa Tiên nhìn qua, nhưng đây là một bản Tam Quốc Chí, Tấn Thư, Hậu Hán Thư, không đợi Hứa Tiên kịp phản ứng. Lão đầu kia lại đưa tới Ngụy Tấn Thế Ngữ, Tục Hán Thư, Ngô Thư... Đặt một đồng sách lớn lên tay của Hứa Tiên, có hơn mười cuốn, tới khi hai tay của Hứa Tiên không nâng hết mới yên lòng không đưa thêm.

Hứa Tiên bất đắc dĩ nói:

- Đại nhân, người cho ta xem những cái này làm gì?

Lão Hàn Lâm gấp lên, nói:

- Làm cái gì? Muốn người xem Tam Quốc Diễn Nghĩa mà người viết là sai lầm như thế nào!

Hứa Tiên đặt đồng sách lên bàn, nói không sao cả:

- Nếu là diễn nghĩa, đương nhiên là giả.

- Giả!

Lão Hàn Lâm sững sờ, không nghĩ tới Hứa Tiên thừa nhận thống khoái như vậy, giống như đem sức mạnh ngàn cân đánh vào hư không, hẫng buồn ực một hồi, điều chỉnh tâm thần, thét hỏi nói:

- Nếu là giả người viết làm cái gì?

Hứa Tiên thẳng thắn nói:

- Đương nhiên là vì bán lấy tiền!

Lão Hàn Lâm lui ra sau ba bước, trừng to mắt chỉ vào Hứa Tiên nói:

- Người, người...

Thời này quân tử không bàn tiền tài, chú ý “Quân tử cố cùng”, hẫng vịn lần không nghĩ tới tài tử của đời này lại nói như thế, sắc mặt trong khoảng thời gian ngắn đỏ bừng trướng lên.

Hứa Tiên không nghĩ tới lời của mình lại làm cho người ta kích động như thế, đừng có náo ra tai nạn chết người là được, liền bước lên phía trước, vỗ lên cái lưng gầy trơ xương của hắn, thuận tiện độ nhập một tia thủy linh chi lực, rồi cuộc lão Hàn Lâm cũng ho khan mạnh một hồi, mang theo cơn tức này, ngồi xuống vỗ bàn thật mạnh, giận dữ nói:

- Trẻ con không dễ dạy, trẻ con không dễ dạy!

638. Chương 637: Sử Quan. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 637: Sử quan. (2)

Đương nhiên Hứa Tiên cũng không có tranh luận làm gì. Nửa hồng nửa khuyên nhủ:

- Lúc ấy ta muốn biên soạn sách thuốc, không có đủ tiền, cho nên viết tiểu thuyết để bán! Theo ta thấy, sách thuốc quan hệ tới nhân mạng, cần phải làm cho thật tốt, không thể có nửa điểm sai sót. Con tiểu thuyết, chỉ là giải trí mà thôi, không nên xem là thật.

Biên soạn sách thuốc? Lão Hàn Lâm bình tâm nhớ lại, khi đó Hứa Tiên có làm ra một quyển sách thuốc, nhưng hắn không quá quan tâm những tạp học này, hơn nữa Bản Thảo Cương Mục không có làm hắn phát cái như Tam Quốc Diễn Nghĩa. Không nghĩ tới Hứa Tiên kiếm tiền vì làm chuyện như thế này, nóng giận trong nội tâm cũng tiêu đi vài phần, có chút thở ra, nói:

- Người biên sách thuốc cũng là chuyện tốt! Nhưng quân tử làm việc, xả thân lấy nghĩa, không nên mang chữ lợi ở trên miệng, nhiễm một thân mùi tiền, thẹn với thánh nhân dạy bảo, sở học trong bụng.

Hứa Tiên cười nói:

- Quân tử ái tài, đây là lẽ thường, nếu không có tiền, sẽ không có đạo, có gì xấu hổ chứ?

Lão Hàn Lâm lập tức bị chần trệ. Sau đó lộ ra thần sắc suy tư.

- Quân tử ái tài, đây là lẽ thường, nếu không có tiền, sẽ không có đạo!

Đây là thành ngữ của đời sau, hôm nay bị Hứa Tiên thuận miệng nói ra, nhưng cũng có chút tuyên truyền giác ngộ.

- Người, lời này của người ngược lại có lý!

Hứa Tiên thấy lão hán này cũng không phải là thể hệ không thông tình lý, cây già lên mặt, ngoan cố đến chết.

- Lão đại người cảm thấy bản Tam Quốc Diễn Nghĩa của ta ghi không tốt sao? Trước mắt ta không có viết bao nhiêu tiểu thuyết, cũng không hiểu thời tam quốc bao nhiêu, ngài có gì dạy bảo không?

Sau khi sức nóng của Tam Quốc Diễn Nghĩa qua đi, đương nhiên có không ít phong ba.

Lão Hàn Lâm đẩy tay của Hứa Tiên ra, lấy một quyển sách đang mở trên bàn lên, đây chính là Tam Quốc Diễn Nghĩa, Hứa Tiên vừa rồi không có chú ý, thì ra lão Hàn Lâm đang xem quyển sách này, lại nghe hắn thở dài nói:

- Ai, không phải không tốt, mà là quá tốt. Những diễn nghĩa mà người nói, ta đều thông lãm một lần, đều thối không ngủ được, xa xa không kịp quyển sách của người, nhưng đây lại là chuyện không tốt.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Chuyện không tốt?

Nhưng cũng có chút hiểu được ý của lão Hàn Lâm.

Lão Hàn Lâm vịn góc bàn, xúc động thở dài nói:

- Diễn nghĩa của bọn họ chỉ mê hoặc được nhất thời, thậm chí còn làm trò cười cho người trong nghề. Mà diễn nghĩa của người lại lưu danh thiên cổ, sau này hậu nhân chỉ biết Tam Quốc Diễn Nghĩa của người, nhưng không biết tới Tam Quốc Chí, lắm rồi, lắm quá rồi!

Hứa Tiên có chút bội phục ánh mắt của lão Hàn Lâm, không hổ là ghi sử. Trong lịch sử Trung Quốc không thiếu hụt diễn nghĩa, không biết có bao nhiêu người muốn noi theo sự tích của tiền nhân. Nhưng truyền lưu hậu thế chỉ có vài bản, còn tác phẩm nổi tiếng chân chính chỉ có một quyển sách này mà thôi.

Chính quyển sách Tam Quốc Diễn Nghĩa này khiến cho người trong nước có tình cảm đặc biệt với thời tam quốc, nếu không có cuốn sách này, thì đoạn lịch sử này không khắc sâu như vậy, giống như nếu không có Thế Đạo Tân Ngữ của Diệu Bút Sinh Hoa, hậu nhân cũng khó có thể cảm nhận được phong thái kẻ sĩ thời Ngụy Tấn. Nhưng lịch sử chân thật sẽ ị vắn vẹo, bị sửa. Người bình thường không hiểu ý nghĩa chân chính của lịch sử là gì, nhớ tới tam quốc, cũng chỉ nhớ rõ “Kết nghĩa đào viên”, “Cưỡi ngựa đi ngàn dặm”.

Những chuyện như thế khiến cho lão Hàn Lâm cũng phải cảm khái, thậm chí là bất bình đấy!

Hứa Tiên khuyên nhủ:

- Ngài cũng không cần lo lắng quá mức, có cái gì đâu chứ? Cho dù là Tam Quốc Chí cũng chưa chắc là thật, chẳng phải mọi người chúng ta đều nói, lịch sử có một nửa là giả, lịch sử là người thắng ghi lên!

Lão Hàn Lâm thoáng cái nhảy dựng từ trên ghế lên.

- Ai nói?

Đương nhiên Hứa Tiên không thể nói rõ, đây là Mao thái tổ nói, nguyên lời nói là: “Một bộ nhị thập tứ sử hơn phân nửa là giả, cái gọi là thực lục các loại cũng hơn phân nửa là giả!” Chỉ có thể nói:

- Ngài bất kể ai nói, nếu là chuyện của thời điểm Tam Hoàng Ngũ Đế, cách thời điểm này cả mấy ngàn năm, thời điểm đó không có văn tự, Tư Mã Thiên làm sao biết được, hơn phân nửa là đoán mò. Hơn nữa từ một ít đồn đại mà ghi lại, sau đó các người viết sử của triều đại sau ghi theo.

Lão Hàn Lâm cũng không còn phát hỏa với Hứa Tiên nữa, mà chậm rãi ngồi xuống, trong mắt bắn tinh quang, nhìn thẳng Hứa Tiên nói:

- Chuyện lão phu tận mắt nhìn thấy, cũng không phải là giả a!

Hứa Tiên bị hấn nhìn toàn thân cảm thấy không được tự nhiên.

- Tận mắt nhìn thấy? Thấy cái gì?

Lão Hàn Lâm mỉm cười, nói:

- Hôm nay lão phu cho người nhìn thấy, cái gì gọi là sử bút như sắt!

Nói xong đẩy tất cả sách trên bàn ra, lưu lại một đồng hồ hỗn độn, nhưng đều là giấy trắng. Phất ống tay áo, lấy bút lông dính mực, sau đó viết lên giấy:

- Hứa Tiên, chữ Hán Văn, người Tiền Đường. Bởi vì mẫu thân nằm mộng gặp tiên nhân, cho nên đặt tên như thế.

Màu mực đen hiện rõ trên giấy trắng.

- Này uy uy, người làm cái gì vậy?

Lão Hàn Lâm rung đùi đắc ý nói:

- Đương nhiên là ghi sử rồi.

- Cho ta? Ta tuổi còn trẻ, viết sử làm cái gì! Hơn nữa mẫu thân của ta làm gì có chuyện nằm mộng thấy tiên nhân.

Lão Hàn Lâm kinh ngạc nói:

- Không có sao?

- Ta làm sao biết!

Lão Hàn Lâm không quan tâm nói:

- Gia công thêm một chút là được rồi.

- Người thật sự là sử quan sao?

Lão Hàn Lâm không nói, tiếp tục viết:

- Hấn thiên phú dị bẩm, thân cao tám thước có thừa, là dị chủng trong người đương thời. Khi đọc thi thư, đã đọc qua là không quên được.

- Còn ‘ là dị chủng trong người đương thời ’, ta làm sao cao như vậy chứ, ai, thật sự là sợ người, ngài nên chơi đi, ta đi trước!

Hứa Tiên không thể làm gì khoát khoát tay rời đi.

Lão Hàn Lâm đặt bút lông xuống, liếc Hứa Tiên, nói: xem tại

- Đi? Người đang tự tìm đường chết đấy.

Hứa Tiên vừa sải bước ra ngoài cửa, nghe vậy quay đầu lại nói:

- Cái gì đường chết? Còn nữa, đừng lấy trộm lời kịch của ta.

Lão Hàn Lâm cũng không thèm nhìn hắn, lúc này chỉ lo mút bút thành văn, chăm chú xen lẫn vài phần cuồng nhiệt. Hứa Tiên nghĩ tới cảnh hắn ghi mình, hơn nữa chuẩn bị đem những thứ ghi được lưu truyền cho đời sau, cảm thấy nổi gai ốc hết toàn thân.

- Người thanh danh thái thịnh, tên tuổi ‘ đệ nhất thiên hạ ’ chính là tối kỵ của văn đàn! Đám Hàn Lâm khác đang tụ tập bố trận, chỉ chờ ngã chén làm hiệu, năm mươi tên đao phủ từ phía sau bình phong đi ra, lấy đầu trên cổ của người.

Cho dù tố chất của Hứa Tiên vượt qua thử thách, nghe lời này cũng há hốc mồm.

- Người, người nói bọn họ muốn giết ta?

Không nói đến tên tuổi “Đệ nhất thiên hạ” không phải tự phong, cho dù thật sự là tự phong, cũng phạm vào tối kỵ của văn đàn, nếu không diệt trừ đi thì chẳng ai ngoi lên được, xem ra Hàn Lâm Viện giống như cái ổ xã hội đen a!

Lão Hàn Lâm dừng bút lại trong chốc lát, nói:

-Ồ, nói sai rồi, ta xem Tam Quốc Diễn Nghĩa của người quá nhiều nên bị nhiễm!

639. Chương 638: Sử Quan. (3)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 638: Sử quan. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên vô lực nói:

- Chuyện gì đang xảy ra?

- Những Hàn Lâm khác biết rõ người khảo thí trúng Thám Hoa. Cho nên thảo luận suốt nửa đêm, định ra chương trình, phải ra oai phủ đầu với người.

- Đây là kết quả các người thảo luận suốt nửa đêm sao? Quá hiệu suất a!

- Lại thảo luận nửa đêm, mới nghĩ ra cách đối phó a.

- Đây chẳng phải là một đêm không ngủ?

- Người không hỏi bọn họ đối phó người như thế nào sao?

Hứa Tiên thở ra một hơi, hỏi hắn:

- Bọn họ muốn đối phó ta như thế nào?

Trong thoáng chốc cũng hiểu vì cái gì tại sao ở đây không có mấy người.

Lão Hàn Lâm do dự một chút, nói:

- Lão phu vốn không nên tiết lộ cơ mật của Hàn Lâm Viện, nhưng thấy người hỏi thăm ta hết sức chân thành, cuối cùng không đành lòng nhìn tên tuổi anh hùng của người hóa thành nước, người đưa lỗi tai tới đây.

Hứa Tiên vội vàng tiến lên, nghe lão Hàn Lâm nói:

- Bọn họ muốn lừa dối, dĩ dật đãi lao (*dùng khỏe ứng mệt), trên cây nở hoa, miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, tất cả các diệu kế, hoàn hoàn đan xen, kết thành một bộ liên hoàn kế, để đối phó người.

Hứa Tiên nghe xong đầu đầy mồ hôi lạnh, nói:

- Có thể đơn giản một chút không.

Lão Hàn Lâm dừng một chút, thì thầm:

- Thất tuyệt đối!

Hứa Tiên kinh hãi nói:

- Thất tuyệt đối?

Chưa nghe qua a, chẳng lẽ là binh khí gì?

Lão Hàn Lâm rất khẳng định gật đầu, nói:

- Đúng, chính là thất tuyệt đối.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, nói:

- Có thể cụ thể hơn một chút không?

Lão Hàn Lâm uống một ngụm trà, trầm giọng nói:

- Cụ thể mà nói chính là bảy câu đối!

Hứa Tiên một hồi im lặng, nói:

- Thì ra cụ thể đến như vậy, ta còn tưởng rằng lại làm thơ đấy.

- Thi từ của người ai dám khảo thí, lại nghe nói người có kiến thức uyên bác với sách vở, đã gặp là không quên được, cho nên những thứ như kinh, sử, tử, tập sợ không làm khó được người, cho nên ngày hôm qua đám Hàn Lâm kia vắt hết đầu óc, tìm trong thư khố khắp nơi, tốn cả ngày, sửa sang lại thành bảy câu đối kinh thiên địa khiếp quỷ thần, đến lúc đó dùng đối phó người.

Hứa Tiên nói:

- Hàn Lâm Viện rảnh rồi như vậy sao? Hao phí thời gian cả ngày đối phó ta! Tính toán, lão nhân gia ngài nói cho ta biết, những câu đối kia là gì?

Hắn tự biết mình có bao nhiêu cân lượng, câu đối cần phải nhanh trí, không phải đọc sách nhiều là có thể ứng đối. Đừng nói là một đám Hàn Lâm thật vất vả nghĩ ra tuyệt đối, cho dù một ít câu đối hơi khó một chút, chỉ sợ cũng là vấn đề lớn với hắn.

Lão Hàn Lâm nói:

- Vậy thì ta không thể nói, dù sao lão phu cũng là người trong Hàn Lâm Viện, chỉ có thể chỉ cho người một kế.

- Ân?

- Tẩu vi thượng kế!

Hứa Tiên nói:

- Ngài muốn ta trốn?

Hắn ngược lại muốn tránh, nhưng sau này phải tới đây “Đi làm”, Hàn Lâm Viện là đơn vị công tác của mình, cho nên hợp với câu hòa thượng chạy, miếu không chạy. Vốn muốn ở Hàn Lâm Viện làm chức quan

nhân nhã, lại không ngờ tới trong Hàn Lâm Viện lại có nhiều chuyện như vậy, quả nhiên là người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Lão Hàn Lâm lời nói thâm thúy nói:

- Người không nên hành động theo cảm tình, bảy câu đối kia rất khó khăn, tuy nhiên với tài hoa của người chưa chắc không nghĩ ra được, nhưng cho dù đối được, chỉ là sinh uy phong nhất thời, làm tổn thương thể diện của đồng liêu, ngày sau còn ở chung sao được. Người mới vừa vào con đường làm quan, lại bị người ta nói cậy tài khinh người, không thể nào có thanh danh tốt với cộng sự, tuyệt đối không phải chuyện có ích! Không bằng trước tránh đi, ngày sau lại đến phủ học sĩ báỉ phỏng, thủ lễ đệ tử, hấn cũng không cần thiết đối phó người nữa.

Những lời này cũng hiện ra sách vở hấn đọc bao nhiêu năm qua không phải nói không.

- Nói hay lắm! Hán Văn, lời của vị đại nhân này đều là lời vàng ý ngọc cả đấy.

Có một âm thanh từ cửa truyền vào, Phan Ngọc chấp tay sau lưng đi vào trong phòng.

- Minh Ngọc, sao người tới đây?

Phan Ngọc nói:

- Bọn họ đi tới tìm người.

Sau đó chấp tay với lão Hàn Lâm.

- Đệ tử Phan Ngọc báỉ kiến lão đại nhân.

Lão Hàn Lâm vội vàng đứng dậy hoàn lễ.

- Vị này chính là Trạng Nguyên Lang năm nay a.

Hấn và Phan Ngọc là cùng cấp, đều là biên soạn lục phẩm, đương nhiên không thể cậy giá lên mặt.

- Minh Ngọc, người cảm thấy thế nào?

Phan Ngọc khẽ mỉm cười nói:

- Như thế nào đều tốt, tùy tâm tư của người thôi.

Nàng ngược lại cũng muốn biết cái gì là thất tuyệt đối, cho dù Hứa Tiên không làm được, nàng cũng tự tin có thể chống lại, đến lúc đó truyền âm cho hấn là được. Tuy nhiên lão Hàn Lâm lo lắng không phải là không có đạo lý, nhưng Hứa Tiên hậu trường cứng rắn, cho dù đắc tội với người nào cũng không cần phải sợ.

Hứa Tiên ngẫm lại nói:

- Đi thôi, chúng ta đi qua!

Lão Hàn Lâm khuyên nhủ:

- Ta biết rõ người có chỗ dựa, nhưng không nên dùng thế, càng không thể dựa, cần dựa vào bản thân mới được.

Hấn còn tưởng rằng Hứa Tiên đang dựa vào quan hệ với Phan Ngọc.

Hứa Tiên nhe răng cười nói:

- Đa tạ đại nhân quan tâm, ta sẽ hảo hảo xử lý, chẳng phải có người gây phiền toái cho ta sao? Hiện tại cũng chưa có gì xảy ra mà.

Lão Hàn Lâm nhìn qua Hứa Tiên thật sâu, gật đầu nói:

- Vậy người đi đi!

Hai người cáo biệt lão Hàn Lâm, trên đường Phan Ngọc cười nói:

- Hán Văn, trong lòng của người có kế hoạch rồi à?

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Đi thôi, chúng ta nên kiến thức cái gì là thất tuyệt đối!

Lão Hàn Lâm thấy Hứa Tiên đi qua bức bình phong xây ở cổng tường. Đi ra khỏi sân nhỏ. Dem ánh mắt chuyển qua cây hòe trước cửa sổ, nhẹ giọng thở dài:

- Không biết có nên ghi vài sử sách hay không, cũng những thiên cổ tuyệt đối này truyền lưu thiên cổ cho hậu nhân xem, nhưng không biết nên ghi liệt truyện hay thế gia đây?

Truyện khí của thần tử bình thường thì ghi “Liệt truyện”, công hầu truyện ký chính là “Thế gia”.

- Hôm nay phải là người đầu tiên trong thiên hạ viết về người a.

Lão Hàn Lâm thu hồi ánh mắt, sau đó mắt nhìn tờ giấy trắng, đã tràn ngập non nửa. Trong đó hoặc có “Quan tử ái tài, đây là lẽ thường, nếu không có tiền, sẽ không có đạo!”, ghi chép những lời nói và việc làm của Hứa Tiên, có câu bình là: “Bình dị gần gũi.” Còn ghi thêm mấy thứ gì đó, nhưng lại không ghi tiếp.

Tuy hấn cũng cảm thấy thích Hứa Tiên, nhưng sử quan viết sử không nên thêm cái nhìn của mình vào, cho dù muốn biểu đạt cái nhìn của mình cũng phải mượn miệng của người khác mà nói, ghi thế nhân hoặc là đánh giá của danh nhân về Hứa Tiên. Cũng không nhận được mà học Tư Mã Thiên ghi Thái Sử Công Viết, chính là lời ít ý nhiều, cực kỳ thận trọng.

Lão đầu khoan thai cười cười, về sau Hứa Tiên cũng là người hầu trong Hàn Lâm Viện, đương nhiên không thoát được lòng bàn tay của hấn, nên quan sát thật tốt, ghi chép kỹ càng, nói không chừng có một ngày tiểu tử này lưu danh thiên cổ. Kết quả mộng đẹp trở thành sự thật. Hấn cũng là người có công lao cực lớn khi ghi chép việc làm, lời nói và thi từ của Hứa Tiên.

640. Chương 639: Tuyệt Đối

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 639: Tuyệt đối

Ngày hôm nay, trước Văn Uyên Đường, khảo hạch tiến sĩ đã hoàn tất, tiến vào trong nội điện Văn Uyên Đường. Đề mục tuy thiên kỳ bách quí, kinh, sử, tử, tập không nơi nào không có, nhưng tiến sĩ kia cũng không phải thể hệ bình thường, hơn phân nửa đều có thể đối đáp được. Cho dù có ngón từ túng quẩn, đáp không được, đại học sĩ cũng chỉ động viên nhắc nhở vài câu, tiến vào trong nội đường, không hề nghiêm khắc giống như tưởng tượng của bọn họ, cũng làm cho những tiến sĩ mới như bọn họ thở ra một hơi.

Nhắc tới cũng phải, đám tiến sĩ bọn họ, trên danh nghĩa là chức danh do hoàng đế ủy nhiệm, đại học sĩ không thể không thu, cho dù tài học không đủ, ngày sau cũng bị đánh giá lên bia mà thôi.

Không khí trong tràng lúc này cũng thập phần ngưng trọng, sắc mặt đám Hàn Lâm kia không có chút buông lỏng, ngược lại càng ngày càng nghiêm túc, ánh mắt không lúc nào không nhìn ra ngoài cửa.

Có thể đến nơi đây cũng không phải là người ngu dốt, ngược lại đều là tinh anh tuổi trẻ khí thịnh. Cho dù ngay từ đầu không có phát hiện, hiện tại cũng phát giác được, mục tiêu chính thức của đám Hàn Lâm là ai.

Hạ giọng, bắt đầu nghị luận, một tên tiến sĩ trẻ tuổi nói với tiến sĩ bên cạnh:

- Thì ra chúng ta là thành môn thất hỏa, tai bay vạ gió.

Người bên cạnh trả lời:

- Đúng vậy a, ta nói đột nhiên kỳ quái thế này, không biết những đại nhân này khảo thí Hứa Tiên kia. Không phải là làm thơ chứ?

Tiến sĩ trẻ tuổi nhú mào, nói:

- Làm thơ?

Nhìn qua hai bên, hạ giọng nói vào bên tai của tên đồng bạn.

- Tìm đường chết à! Có chút đầu óc sẽ không khảo thí thơ đâu, cũng không nhìn một chút danh tiếng của Hứa Tiên có từ đâu à.

- Ân, Ân, chờ xem đi! Xem ‘ Hứa Tiên quét ngang Hàn Lâm Viện ’ hay ‘ Hứa Tiên thụ giáo Hàn Lâm Viện ’.

Lúc này, thân ảnh hai người xuất hiện ngoài cửa, chính là Hứa Tiên cùng Phan Ngọc. Mắt thấy chính chủ xuất hiện, tất cả tiến sĩ mới muốn xem nào nhiệt cũng nhìn qua, ánh mắt của đám Hàn Lâm bản tinh quang.

Làm cho Hứa Tiên cảm thán là, thức suốt đêm tinh thần còn sáng khoái như vậy! Chỉ có đại học sĩ là người không nói tiếng nào, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Hứa Tiên, thẳng đến khi hỏi những tên tiến sĩ kia xong.

Hứa Tiên thuận lý thành chương cất bước tiến lên, nói:

- Đệ tử Hứa Tiên, bá kiến chư vị đại nhân, vừa rồi trên đường nhìn thấy cảnh vật Hàn Lâm Viện thật đẹp, cho nên say mê, lại có chút trăm mối không có lời giải, cho nên tới trễ một chút, kính xin chư vị đại nhân thứ tội.

Giương mắt đã nhìn thấy đại học sĩ tóc thưa thớt hoa râu. Mặt đầy nếp nhăn, thật là già nua, sợ rằng đã tới năm sáu mươi tuổi.

Đại học sĩ vừa đánh giá Hứa Tiên, vừa dùng âm thanh già nua khàn giọng nói:

- Người chính là Hứa Tiên!

Thuận miệng hỏi một câu, nói:

- Không biết người thấy cái gì, cho nên tới muộn!

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đệ tử gặt một ít ao nhỏ ven đường của Hàn Lâm Viện, bên đường trồng không ít cây hòe và dương liễu, liễu sinh thúy diệp, hòe trắng bạch hoa. Lúc này trời xanh mây trắng, sương sớm không tán, quanh quẩn ở giữa, rất là thanh nhã. Trong Hàn Lâm Viện này, quả nhiên là khoảng trời riêng.

Mọi người thấy Hứa Tiên phối hợp giới thiệu cảnh sắc nhìn thấy, còn tưởng tìm ra lý do đi muộn của mình, nhưng cảm thấy lý do này không được tốt lắm!

Tiến sĩ trẻ tuổi cười nhạo nói:

- Hiện tại vượt môn ngựa không ngại quá trễ à! Cầu những đại nhân này tha cho hần sao?

Đồng bạn bên cạnh thở dài, nói:

- Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, người dám đắc tội những người này sao? Đại trưởng phu có được dân được, chưa hẳn không phải là chuyện tốt!

Trình Tăng Kiếm trầm mặc không nói, thấy Phan Ngọc cũng không có trở lại nội đường, mà đứng cách Hứa Tiên không xa, đóng đưa quạt xếp bên tay, đôi mắt sáng nhìn qua Hứa Tiên đang nói chuyện, khóe môi xuất hiện vui vẻ nhàn nhạt. Bỗng nhiên trong nội tâm xuất hiện ý niệm:

- Nếu những Hàn Lâm này làm xấu mặt Hứa Tiên là tốt.

Hần cũng vì ý nghĩ này làm giật mình, tại sao mình sinh ra ý nghĩ đen tối như thế, khí công tu tâm dưỡng tính ngày thường đi nơi nào rồi.

Một tên tiến sĩ chuyên phụ trách dẫn đường lên tiếng:

- Chính là những chuyện này? Đường đường Hứa Thám Hoa, đến từ vùng sông nước Giang Nam, nhìn quen thẳng cảnh Tây Hồ, chẳng lẽ cũng bị cảnh trí nhỏ nhỏ này làm mê hoặc sao?

Kế sách mưu đồ đã có. Đường nhiên không thể không xuất đầu.

Hứa Tiên cười nói:

- Đều có diệu thú khác nhau.

Đại học sĩ nghe ra ý tại ngôn ngoại, hỏi:

- Vậy người nhìn thấy cảnh sắc nơi này, lại trăm mối không có lời giải là chuyện gì?

Hứa Tiên nói:

- Đệ tử nghĩ ra một đối liên, nhưng chỉ nghĩ ra được về trên, mặc cho đệ tử vắt hết óc như thế nào, cũng không nghĩ ra được về dưới, chẳng lẽ lại thành tuyệt đối?

Tên tiến sĩ hỏi hần lúc trước khinh thường, nói:

- Ah, ngay cả Thám Hoa Lang cũng không nghĩ ra? Vậy nhất định là khó rồi, không ngại nói ra nghe một chút, nơi đây đều là thể hệ bụng đầy kinh luân, có lẽ sẽ giúp người tham tường một hai.

Thầm nghĩ: tốt cho Hứa Tiên, lại dám “Đánh đòn phủ đầu” chúng ta, nhất định là vị đại nhân trong thư khố kia tiết lộ tin tức. Nhưng người đây tự bộc lộ sở đoản, múa rìu qua mắt thợ, chẳng lẽ chưa từng nghe qua “Trên đời không có tuyệt đối” sao? Chỉ cần bị chúng ta chống lại, lập tức liền giết danh tiếng của người.

“Trên đời không có tuyệt đối” chính là một đại tài tử tiền triều nói ra, ý là trên thế giới không có câu đối nào không đối lại được, trăm ngàn năm qua đi sẽ chứng minh chân lý này. Cho dù có một ít câu đối bị người đương thời xem là tuyệt đối, nhưng cũng bị những học sĩ kiến thức uyên bác học rộng tài cao đối được. Còn cái gọi là “Thất tuyệt đối” của đám Hàn Lâm, mỗi một câu đều có đáp án, bằng không thì Hứa Tiên đáp không được, thỉnh giáo bọn họ, bọn họ cũng không đáp được, đây chẳng phải là xấu hổ sao.

Thời điểm này, đầu của tất cả Hàn Lâm và những tiến sĩ mới kia đều nóng lên, hôm nay “Tài tử đệ nhất thiên hạ” tự thừa nhận vô năng. Cho dù là ai đối được, chẳng phải chứng minh mình còn tốt hơn “Tài tử đệ nhất thiên hạ” sao, hấp dẫn như vậy không nhỏ, văn nhân mặc khách, có lẽ không cần lợi, nhưng tuyệt đối cần thanh danh.

Đối với những người này mà nói, đối câu đối giống như là ăn cơm uống nước, ai cũng không cho rằng mình kém hơn người khác, hôm nay chỉ chờ Hứa Tiên ra đối.

Chỉ có Phan Ngọc hơi bận tâm, trên đường Hứa Tiên cũng không nói với nàng biện pháp của hần đang suy nghĩ. Hôm nay lại thấy biện pháp này không quá tốt, cho dù hần nghĩ ra câu đối khó. Những người này trong khoảng thời gian ngắn đối không được, ngày sau truyền khắp thiên hạ, chắc chắn sẽ có người chống lại, khó tránh khỏi tự tổn hại thanh danh. truyện copy từ

Phan Ngọc thầm nghĩ:

- Không được, phải để cho ta đối được, nếu như có người ở đây đối được, ta sẽ nhìn thời cơ sớm nói ra, nếu như không ai có thể đối ra, trở về lập tức lại bảo Hần Văn đưa ra lời giải.

Trình Tàng Kiểm nhảy cảm phát giác được, âm thầm nhú mày, trong lòng lập tức lập kế hoạch, xem ra mình phải đối được câu đối này.

641. Chương 640: Xuôi Gió. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 640: Xuôi gió. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hàn Lâm, tiến sĩ, thậm chí còn có Trình Tàng Kiếm, Phan Ngọc đều tập trung tinh thần, khi bọn họ nhìn Hứa Tiên, Hứa Tiên chỉ cảm thấy như đang ở trong hang sói, thật sự là sói đói bốn phía a, trong nội tâm đã giật mình, ngay cả vị đại học sĩ kia cũng lộ ra hứng thú bưng bưng với câu đối a, không có nghĩ ra một ít tên tuổi dính dáng tới bốn chữ “Đệ nhất thiên hạ” lại hấp dẫn như thế này.

Hứa Tiên xiết tay ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói:

- Có nước không có!

Mọi người cười ngặt, mấy tiến sĩ đang tập trung tinh thần cao độ suýt té nhào. Phan Ngọc giận tím mặt, trên mặt Hứa Tiên lại lộ ra vui vẻ.

Hứa Tiên sờ sờ đầu, giống như xấu hổ vì tác phẩm đáng hổ thẹn.

- Chỉ là nói đùa.

Tên tiến sĩ làm khó dễ hần này giờ lên tiếng:

- Người mau nói đi.

Hứa Tiên nói:

- Lần này là thật a! Vừa rồi ta nhìn cảnh sắc tại hồ nước, đột nhiên nghĩ ra một vế trên, gọi là - - yên tỏa trì đường liễu.

Hứa Tiên vừa dứt lời, trong đám người lập tức có tiếng đối lại vang lên.

- Vụ nhiều sơn nhạc tùng!

- Vân phong khung vũ nguyệt!

Có rất nhiều, không bao lâu thì đã có hơn mười vế đối dưới. Loại tư thế được nhiều người ủng hộ này, làm cho Hứa Tiên cảm thấy mị lực của mình đúng là quá lớn a.

Phan Ngọc, Trình Tàng Kiếm, đại học sĩ còn có một chút Hàn Lâm trầm ổn, không khỏi lộ ra thần sắc suy tư.

Tên sĩ ngũ kinh bước ra, không có để vượt cơ hội này, cho nên đối cũng hơi muộn, khinh thường nói:

- Hứa thám hoa, như vậy cũng quá giản...

Đột nhiên tỉnh ngộ lại, trong năm chữ này, phân biệt bao hàm “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ”. Dùng năm thứ chỉ Thiên (trời) làm câu đối, cho nên những câu đối vừa mới ra không chính xác.

Mà những người vừa đưa ra câu đối nghe hần nhắc nhở cũng trầm tư, cũng lập tức hiểu được, sắc mặt đỏ lên, gấp rút nhớ tới.

Thời điểm này, chỉ có Hứa Tiên không làm gì cả, quan sát biểu hiện trên mặt của mọi người, hần biết rõ một câu đối được công nhận là gần với đáp án nhất - - pháo trấn hải thành lâu. Nhưng loại câu đối này, chẳng những để ý cảnh ăn ảnh chênh lệch quá lớn, cho nên bằng trắc vận luật chênh lệch quá nhiều, chỉ có thể coi như miễn cưỡng, chứ nói chi là những câu đối khác.

Trung Quốc có hơn mấy ngàn năm phong kiến, chính thức có thể được xưng là là tuyệt đối chỉ có số lượng ít mà thôi. Nhưng trong đó, hoặc là ý cảnh chưa đủ, hoặc là giỏi về cơ quan, chính thức có thể được văn nhân thừa nhận là đúng là thôi, kỳ thật cũng chỉ câu “Yên tỏa trì đường liễu”, ý cảnh ưu mỹ, hồn nhiên thiên thành, muốn xuất ra câu đối chuẩn, gần như là hy vọng xa vời.

Thiên cổ tuyệt đối, chỉ có một câu này.

Hứa Tiên đưa ra câu đối này, quả nhiên là vạ đối với chi vương, thần phật lui tránh. Trong nội tâm cười nói: xem ra ta lại sắp nổi danh nữa rồi.

Ngày mai thăng chức, xuyên thấu qua tùng bách cổ thụ. Một ít hào quang lóng lánh, cùng Thái Dương Tinh trong chủ hồn của Hứa Tiên hô ứng lẫn nhau.

Ngày hè tới gần, thái dương chi lực ở trong thiên địa càng dày đặc hơn, đây cũng là chỗ tốt có khả năng giúp Hứa Tiên vượt qua thiên kiếp.

Trong Hàn Lâm Viện, trước Vân Uyên Đường, tất cả Hàn Lâm và tiến sĩ nhíu mày không nói, trong nháy mắt trong đầu nghĩ ra vô số câu đối, nhưng không câu nào đối chuẩn với năm chữ kia cả.

Phan Ngọc cũng không suy tư nữa, chỉ cười mỉm nhìn qua Hứa Tiên. Nàng nhìn ra được, Hứa Tiên làm ra câu đối này tinh xảo tới cực điểm, không phải dễ dàng phá giải như vậy.

Trình Tàng Kiếm cũng thở dài, lựa chọn buông tha cho, trong lòng của hắn mặc dù đã nghĩ ra một câu đối, miễn cưỡng có thể chống lại được câu đối này, nhưng ý cảnh lại kém quá xa, nói ra thì cũng không có mặt mũi gì, ngược lại có làm trò cười cho người trong nghề. Nhìn qua Hứa Tiên, ánh mắt càng ngày càng phức tạp, thâm thở dài nói: nguồn

- Chẳng lẽ ta thực không bằngt hắn?

Đại học sĩ tay vuốt chòm râu suy nghĩ không ngớt, vốn định gõ gõ Hứa Tiên, sau đó ổn định hắn trong Hàn Lâm Viện. Hôm nay chẳng những không gõ được, còn bị người ta gõ ngược lại, nếu như ngay cả câu đối này còn không đối được, thì còn mặt mũi đâu nữa mà đưa ra câu đối khảo nghiệm Hứa Tiên..

Hơn nữa chỉ sợ quá mất mặt, khó mà làm gì được hắn, ngược lại còn tự rước lấy nhục. Trong nội tâm phiền muộn: ngày thường cũng chưa từng nghe hắn am hiểu câu đối, hôm nay lại đưa ra một tuyệt đối tinh xảo tới cực điểm thế này, xem ra tạo nghệ trên câu đối cũng cực sâu. Cho nên, dùng thi từ không đối phó được Hứa Tiên, nếu như cầm câu đối ra ứng phó tuyệt đối là nước đi dở. Cũng may hắn không làm náo động, không tính mất mặt quá lớn, chẳng lẽ hắn đang dùng câu đối này ám chỉ ta sao?

Đột nhiên cảm giác được dưới hàm đau xót, trong bất tri bất giác, nhìn xuống tay, mấy sợi râu trắng đang vãn ve đã đứt rồi a.

Một nén nhang qua đi, bỗng nhiên Hứa Tiên chấp tay nói:

- Chư vị đại nhân, thời điểm không còn sớm. Ta thấy trong Hàn Lâm Viện, cảnh quá đẹp, bỗng nhiên phúc lâm tâm đến, ngẫu nhiên có được, cho nên làm ra câu đối tinh xảo như vậy, đệ tử cũng ngoài ý muốn. Chắc là anh linh của tiên hiền còn sót lại, có chủ tâm muốn khảo sát ta, không biết làm sao, tài học của đệ tử không tinh, không thể đáp lại, cho nên rất hổ thẹn với hai chữ Hàn Lâm, về sau cần tĩnh tâm học tập mới là chính đồ.

Nói xong nhìn Phan Ngọc bên cạnh, nhe răng cười cười, Phan Ngọc cũng mỉm cười gật đầu.

Về mặt của ngũ tiến sĩ lúc này vô cùng đau xót. Hắn cũng bị câu đối của Hứa Tiên mê hoặc, cho rằng Hứa Tiên sở trường về đạo này, mình đưa ra chủ ý cúi bấp, đang ảo não không thôi, bỗng nhiên nghe Hứa Tiên nói lời này, chẳng khác gì cho hắn cầu thang đi xuống.

- Hứa thám hoa lời này thật đại thiện, không, là Hứa biên tu, Hứa đại nhân. Hứa đại nhân tài văn chương thông thần, đi tới địa phương văn nhã như Hàn Lâm Viện, thiên nhân giao cảm, mới xuất ra tuyệt đối.

Hắn nói lời này, chính là dùng thánh hiền hư vô mờ mịt biện luận a.

Ngũ kinh tiến sĩ cũng chỉ là bát phẩm, đương nhiên không bằng chính phẩm như Hứa Tiên, gọi một tiếng đại nhân mới đúng. Nhưng Ngũ kinh tiến sĩ có được chức vị này từ thừa kế, chuyên cung cấp ột ít hậu duệ của đại nho đảm nhiệm, cũng không sợ chức quan của Hứa Tiên cao hơn hắn.

Đại học sĩ mặt già đỏ lên, ho nhẹ hai tiếng. Nếu là ngày thường hắn đã quát lớn:

- Ít nói mấy lời quái lực loạn thần.

Nhưng cái “Bạc thang” này quá thoải mái, cho nên hắn cũng phải xuống.

- Tiên hiền thay ta đưa ra câu đối. Chuyện này... Đây cũng là một đoạn giai thoại!

Hứa Tiên vừa nói ra lời như vậy, cũng không phải là Hứa Tiên ra đề mục, đám Hàn Lâm đáp không được, mà là tiên hiền đại đức đưa ra đề mục cho Hàn Lâm, tất cả mọi người đáp không được, trên mặt mũi không

có mất mát, cũng là biến tướng năng mặt mũi của Hàn Lâm Viện. Hoa kiệu hoa tử mỗi cái đều có đài, tất cả mọi người cần mặt mũi.

Thâm chí đại học sĩ có một chút hoài nghi, có phải thật sự là do tiên hiền đưa ra hay không, bằng không thì làm sao có thể trong thời gian ngắn như thế, vừa mới nhìn thấy cảnh sắc như vậy, đã nghĩ ra một câu tuyệt đối, không khỏi quá khéo a, về sau có lẽ nhiều nên đi dạo hồ nước kia nhiều một chút.

642. Chương 641: Xuôi Gió. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 641: Xuôi gió. (2)

Mặc dù hần đọc nhiều thi thư, nhưng khó tránh khỏi sinh ra ý niệm như vậy, nhưng đời này, hần hoàn toàn không tin quỷ thần, một cũng không tin.

Nhưng hần lại không biết, tuyệt đối này Hứa Tiên đã biết rõ từ sớm. Mà hồ nước cây liễu, cảnh trí như vậy trong kinh thành nhiều vô số kể, không chỉ có Hàn Lâm Viện, cho dù Lễ Bộ Lại Bộ bên cạnh cũng có. Đại gia giàu có, trong hậu viện nhà ai không có hồ nước, trồng chút ít cây liễu càng nhiều. Cho nên trùng hợp như thế không tính là thần kỳ.

Phan Ngọc dong đưa quạt xếp, cười cười, những lời vừa rồi là nàng truyền âm dạy Hứa Tiên nói ra. Bởi như vậy, sẽ làm cho đám Hàn Lâm biết khó mà lui, nhưng cũng không đắc tội ai, ngược lại còn làm cho nội tâm của bọn họ sinh ra ý cảm kích. Cũng không làm tổn hại danh dự của mình. Dù sao nói đến chân trời, đây là tuyệt đối do Hứa Tiên nghĩ ra, trong Hàn Lâm Viện không ai chống được cũng là sự thật. Hàn Lâm Viện người khảo sát không thành, bị làm khó, chuyện còn lại càng dễ nói.

Phan Ngọc kéo ống tay áo của Hứa Tiên, nói:

- Hán Văn, chúng ta vào đi thôi!

Hứa Tiên gật gật đầu, sau đó cùng với nàng đi ra khỏi Văn Uyển Đường.

Đám Hàn Lâm còn có công sự, cũng lập tức tán đi, cũng chỉ có ngũ tiến sĩ dẫn đám tiến sĩ mới đi thăm Hàn Lâm Viện một phen, đám Hàn Lâm trước kia có lưu lại bản vẽ đẹp, đương nhiên, đều là Hàn Lâm nổi danh. Cho dù là rời khỏi Hàn Lâm, hay là lưu lại, trong đầu khó tránh khỏi lần lượt nghĩ ra những câu tuyệt đối, đều có chút không yên lòng.

Tuyệt cú như thế, đối với người đọc sách như bọn họ mà nói, thật sự giống như một đề toán số học cần phải giải, cũng là một loại nghiên cứu sức mạnh, nếu như không có loại sức mạnh, bọn họ cũng khó mà bước tới bước này, huống chi còn có cái danh “Đệ nhất thiên hạ” hấp dẫn.

Bộ dạng này tuyệt đối giống như mùi xăng trong không khí, lan truyền nhanh chóng. Truyền khắp thiên hạ. Làm cho những người đọc sách trong thiên hạ nhanh chóng trần chọc không ngủ được, cũng không ít người đại tài nhanh chóng phân tích ra quy tắc của câu đối, nhưng không có một ai không công nhận nó hoàn mỹ, rốt cục biến thành tuyệt cú.

Còn lý do Hứa Tiên nói ra, lại bị khoắc lên một tầng hào quang thần bí, phải biết rằng đại học sĩ lớn như vậy cũng tâm tư như thế, chớ nói chi là dân chúng bình thường.

Vì vậy chuyện này truyền đi, biến thành đám Hàn Lâm khảo sát Hứa Tiên, tiên hiền của Hàn Lâm Viện hiển linh, biết Hứa Tiên tài tình thái thịnh, không phải phạm nhân có thể khảo thí. Cho nên tự thân xuất mã dẫn Hứa Tiên tới bên cạnh ao, đưa khảo đề, khó xử đại tài tử nổi tiếng thiên hạ này. Loại câu chuyện mang sắc thái truyền kỳ này càng ngày càng oanh động, sinh ra khẩu chiến trong lúc trà dư tửu hậu không dứt, cho nên càng lưu truyền xuống, trải qua diễn dịch gia công chút ít, biến thành câu chuyện, biến thành

tiểu thuyết, thậm chí có một ngày sẽ biến thành điện ảnh trên TV. Cái gọi là thần thoại, nói chung rất nổi tiếng!

Mọi người đang thưởng thức tranh phong thủy của một đại tài tử tiền triều, bỗng nhiên ngũ kinh tiến sĩ quay đầu lại nói:

- Hứa đại nhân không ngại đem câu đối lưu lại trên bức họa này đi, cấp cho hậu nhân tham tường, nói không chừng có người có thể phá được câu đối này đấy.

Sau đó sai người mang bút mực tới.

Hứa Tiên không từ chối được, tiếp nhận bút lông sói và tờ giấy trắng, viết lên năm chữ to “Yên tảo tri đường liễu”. Sau khi viết chữ liền đóng ấn xuống, khắc thành tấm bia đá, đứng bên cạnh hồ nước, trở thành điểm du lịch của hậu nhân, đây đều là nói sau.

Sau khi tham quang hoàn tất, thời điểm đã không còn sớm.

Phan Ngọc có thiết yến hội, mời tất cả tiến sĩ tham dự yến ẩm, bởi vì buổi tối có quỳnh lâm yến, không ai muốn chủ quan, cho nên không có uống rượu, cho nên ngồi cùng nhau, nghị luận thời điểm tham gia quỳnh lâm yến.

Có người nói:

- Quỳnh lâm yến năm nay thiết hja ở Đại Minh Cung, không phải ở quỳnh lâm uyển a!

Cũng có người hỏi:

- Ta ở trong khách sạn nghe chủ quan nói, chẳng phải Đại Minh Cung còn chưa xây xong sao?

Những tiến sĩ này đại đa số không ở kinh thành, nhiều nhất chỉ là tin vĩa hè, cho nên không biết tình huống thực sự.

Trình Tàng Kiểm cũng để đũa xuống, giới thiệu nói:

- Hoàng cung hôm nay, chỗ trống, vừa đến mùa hạ nên rất ẩm ướt, mà bệ hạ vừa mới xây dựng Đại Minh Cung! Kỳ thật chủ điện đã hoàn thành xong rồi, từ năm trước đã bắt đầu dùng. Khuyết lâu cùng thiên điện cho tới hôm nay xem như xây xong rồi, đám thợ thủ công vẫn còn sửa chữa, không tính chính thức xong việc. Nghe nói chỗ cao nhất trong đó, cao tới trăm xích, xây từ chân núi lên, cho nên cao tới ngàn thước. Tử Vân Lô của Phù Dong Viên so sánh với nó. Chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thật, có lẽ có cơ hội chúng ta nên đi xem!

Đám tiến sĩ vui mừng và sợ hãi,

- Vậy đúng là quá vinh hạnh rồi.

Cao ốc cao tới trăm xích, đối với người thời đại này, chính là thứ không tưởng tượng nổi.

Phan Ngọc cũng nói:

- Nghe nói về sau triều hội cũng biến thành nơi đó, chư quân cố gắng nhiều hơn, sau quỳnh lâm yến, nói không chừng còn có cơ hội tương kiến a.

Một câu nói làm tất cả sĩ tử hưng phấn, triều hội chỉ có quan viên cấp bậc cao nhất mới có thể tham dự.

- Vậy tạ cát ngôn của Phan huynh.

Hứa Tiên thuận miệng cười nói:

Triều vi điền xá lang

Mộ đẳng thiên tử đường

Tướng tướng ban vô chủng

Nam nhi đương tự cường.

Dịch:

Sáng làm con nhà nông,
Chiều lên châu thiên tử
Làm tướng không tự có
Nam nhi phải tự cường.

- Thơ hay! Thơ hay! Tốt một ‘ Làm tướng không tự có, nam nhi phải tự cường! ’.

Âm thanh tán dương của mọi người, cũng vô cùng hâm mộ tài của Hứa Tiên.

Bài thơ này từ trong Ấu Học Ngũ Ngôn, rất dễ hiểu, cho nên hào khí dâng trào, kích người tiến tới. Khuyên mọi người cố gắng phong hầu bá tướng, giống như phát biểu khoái ý trong nội tâm, cho nên đang lúc yến tiệc, có hơi men trong lòng, vui vẻ cũng trào dâng.

Sau yến hội, Phan Ngọc là trung tâm điều hòa, Hứa Tiên cùng Trình Tàng Kiểm cam nguyện cổ động, mặc dù không rượu vui cười, ngược lại cũng ăn tận hứng, hẹn buổi chiều gặp lại, sau đó đi về chỗ ở của mình.

Vào lúc hoàng hôn, đám tiến sĩ lại gặp nhau lần nữa, xếp thành hàng, được thái giám dẫn đi, Đại Minh Cung nằm ở cửa nam, từ Đan Phượng môn tiến vào Đại Minh Cung, Đan Phượng Môn cao hơn mười trượng, sau cửa thành chính là đình đài lầu các, uy nghiêm mà hoa lệ, có người dẫn vào cửa, giống như đang đứng dưới chân người lớn.

Tiến vào trong cửa, có một quảng trường duyệt binh rộng hơn nửa dặm, điểm cuối của quảng trường, có một kiến trúc to lớn tọa lạc, dưới ánh nắng của hoàng hôn, vô cùng tráng lệ. So với cung điện trong hoàng cung vừa thấy, càng tốt hơn.

Đi qua ngọc kiều, tiến vào quảng trường, đi theo long đạo tiến về một cung điện xa hoa, lại tiến vào sâu trong nội cung, tới địa phương cao nhất của Đại Minh Cung.

Yến hội, đã bắt đầu.

Chúng Tiến sĩ đi bước bao nhiêu là đền đài cùng lầu các. Chỉ lo thưởng thức điệu lan ngọc thể tinh mỹ kia, bỗng nhiên quay đầu, mới phát giác Trường An đã ở dưới chân.

643. Chương 642: Đẩy Thuyền. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 642: Đẩy thuyền. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Kiếp trước, Hứa Tiên đã từng đã đến Bắc Kinh, thăm qua Cố Cung, chỉ cảm thấy hoàng cung kia, trừ diện tích lớn một chút, kiến trúc thật sự không có gì thần kỳ, bất quá chỉ mấy ngàn vạn phòng ốc hơi giống nhau, có cái lớn, cũng có cái nhỏ, có cái xây cao, có chỗ sửa thấp. Vốn là không tinh mỹ bằng được so với Giáo đường, tòa thành ở phương Tây.

Nhưng giờ phút này, hẳn cũng đã chân chính kiến thức được sự hoa mỹ cùng đồ sộ của Cung đình cổ đại, quả thực không nơi nào là không tinh xảo, không một nơi không đại khí phách, đây mới là cung khuyết trên trời, chỉ có thể xuất hiện ở trong giấc mộng, cũng là chỉ có ở trong thời kỳ thịnh thế nhất, có khuynh quốc chỉ lúc mới có thể xây dựng lên kiến trúc to lớn như vậy, mang Giáo đường, tòa thành của Tây phương so sánh với, bất quá giống như là món đồ chơi vụng về của hài tử.

Các vị Tiến sĩ đi lên tầng tầng điện vũ cao nhất, trên mặt đất trải đầy thảm lông dê hoa mỹ, chính là vật mà Tây Vực quốc gia cung phụng. Mọi điểm đều tinh xảo, làm cho người ta không đành lòng đạp lên đó. Người nào đạp lên trên đó liền cảm giác được nó mềm mại vô cùng, như đứng trên đám mây.

Cung nữ hai bên đường đứng thành hàng nghênh đón. Phân chia ra thân phận trong tương lai mà hướng dẫn về phía chỗ ngồi của mình. Trong điện, trong lúc nhiều đội cung nữ đang lui tới, trên tay đang cầm món ngon rượu thơm, xếp đặt đến trên bàn dài, làm việc có chút tránh riêng, tuyệt không nửa phần hỗn loạn. Mọi người đều là dung mạo xinh đẹp, dáng vẻ đoan trang, tựa như Thiên nữ.

May là các vị Tiến sĩ trong không ít người là xuất thân đại gia, kiến thức rộng rãi, giờ phút này cũng không khỏi co tay bó chân, vui sướng lâng lâng, như nông dân mới vào thành.

Làm cho Hứa Tiên không khỏi cảm thán, Hội bàn đào của Vương Mẫu nương nương, bất quá như thế này mà thôi!

Bàn dài được xếp đặt chia làm mấy tầng, phần lớn Nhị giáp, Tam giáp Tiến sĩ, chỉ có thể xa xa nhìn về phía chủ vị trong điện. Một cái ngọc án cực kỳ rộng rãi... Mặc dù chỗ nào cũng trống không. Chỉ có ba người Phan Ngọc mới có thể trực tiếp vào được chỗ đó, Phan Ngọc cùng Trình Tàng Kiếm ở gần nhất, ngồi xuống hai bên địa phương chủ vị, cách một khoảng, chỗ ngồi Hứa Tiên là ở bên người Phan Ngọc, chính là vị trí như vậy, cũng cách Chí tôn vị này cũng có hơn mấy thước.

Sau khi các vị Tiến sĩ ngồi yên, liền vừa đứng dậy đi qua lối đi, chờ đợi vị Chí tôn kia đến.

- Hoàng đế bệ hạ giá lâm, Hoàng Hậu nương nương giá lâm.

Không có chờ lâu, nhiều tiếng báo dài vang lên, theo một đám thái giám truyền lại xuống, quanh quẩn trong điện, rung động không ngừng.

Ở nơi này, đang lúc hoàng hôn, làm cho người ta cảm giác có chút tịch liêu, nhưng lại lộ ra vẻ uy nghiêm.

Ba quỳ chín lạy, hô:

- Ngõ Hoàng vạn tuế!

Sau khi nghe một tiếng:

- Ái khanh bình thân!

Tất cả liền trở về chỗ của mình.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tiên nhìn thấy vị Hoàng Hậu nương nương này, cũng chính là mẹ đẻ của Nhu Gia công chúa.

Hoàng Hậu nương nương đầu mang mũ Phượng, đang mặc trang phục cao quý, dung mạo quả có mấy phần tương tự cùng Nhu Gia, cũng quốc sắc thiên hương như vậy, có lẽ là thiên phú dị bẩm, cũng có lẽ là bảo dưỡng thích đáng, khiến nàng thoát nhìn qua chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi mà thôi, khéo mắt nhìn nhặt nếp nhăn chẳng những không hư hao dung nhan chút nào, ngược lại tăng thêm một cổ phong vận khác, có thể nắm giữ hậu cung mấy chục năm, tuyệt không phải tình cờ đơn giản như vậy.

Chẳng qua là trên người của nàng không một chút khí tức nhu nhược như Nhu Gia vậy, ngược lại có một loại, thống ngự hậu cung, mẫu nghi thiên hạ cao quý cùng nghiêm nghị, như Phượng vũ cứu thiên, chỉ chờ bách điều hưởng tới. cho dù là đối mặt Kim Long Chí tôn bên cạnh, cũng không thể rơi xuống hạ phong, loại khí chất này thậm chí làm cho người ta quên đi dung mạo tuyệt mỹ kia của nàng, không dám nhìn thẳng.

Hoàng Hậu nương nương lướt mắt quét quanh một vòng. Vẫn không khỏi dừng lại ở trên người Phan Ngọc, vì dung mạo nàng mà cảm thấy kinh dị. Nguyên tưởng rằng cũng là người bên cạnh của mình suy đoán phóng đại, lại không nghĩ rằng trên đời lại thật có nam tử xinh đẹp như vậy!

Mà Trình Tàng Kiếm thì nàng cũng là gặp qua, phụ thân của hắn chính là đương triều Ngự Sử Đại Phu, là một người đứng đầu, cũng là cự thần thanh liêm trung trực, mà gia gia của hắn cũng đảm đương qua chức vị này, các đời Trình gia cũng là làm quan Ngự sử. Đề tử xuất thân từ quan lại thế gia như vậy, bộ dáng học vấn cũng không có kém.

Cuối cùng rơi vào trên người Hứa Tiên, nhưng đối với Hứa Tiên khê gật đầu, không biết là khâm phục tài danh của hắn, hay là cảm tạ hắn chữa hết bệnh cho Nhu Gia. Hoàng Hậu nương nương cũng không chỉ chủ trì Quỳnh Lâm Yến một lần, Nhất giáp Tiến sĩ lần này, lại làm cho nàng rất là hài lòng, đối với Chí tôn bên cạnh nói:

- Bệ hạ, có thể bắt đầu rồi.

- Tốt.

Gia Ngự Hoàng để cười nói.

Lúc này, các khung cửa sổ trong điện mở rộng ra, gió đêm phát phơ lay động, khiến lòng người thư sướng.

Hứa Tiên nhìn ngoài cửa sổ một cái, phía chân trời đã là một mảnh xanh đậm, mấy viên hàn tinh đang lóe ra ánh sáng.

Cung nữ đem đèn cung đình nhất nhất đốt lên, nhất thời, trong điện sáng như ban ngày.

Hoàng đế một người nâng chén, mấy trăm Tiến sĩ cũng nâng chén. Gia Ngự Hoàng để thấy tràng diện anh tài ngồi đầy này, đầy mặt cũng là hồng quang, hiện ra hoàn toàn vui mừng.

Hứa Tiên nhìn trộm một cái, cân nhắc về tiện nghi sư đệ này, âm thầm hoài nghi, có phải hắn nghe nói Thái Âm chân nhân muốn luyện Long Hồ Kim Đan cho hắn ăn hay không, hắn mới cao hứng như vậy.

Gia Ngự Hoàng để hơi nói một vài lời nói thân thiết, nâng cốc chúc mừng nói:

- Đại Hạ ta. Vạn Thọ Vô Cương.

Rồi sau đó uống một hơi cạn sạch.

Liền có lễ quan khai báo lễ nghi yến hội, cũng chỉ là chú ý dáng vẻ, không cần lớn tiếng ồn ào... Về tiểu tiết, cũng không có quy củ phức tạp gì, ngược lại có một loại tự do, lại càng khai báo: - Có thể uống thì uống, không thể uống rượu, thì có các loại trà, không cần mê rượu mà thất thố!

Để cho Hứa Tiên không nghĩ tới ở cổ đại này, trong cung đình cũng là có thể nhìn thấy loại lễ nghi nhân tính hóa này.

Lễ quan cao giọng nói:

- Khai yến!

Quỳnh Lâm Yến từ đó mới coi là chính thức bắt đầu, rồi sau đó ca yến tửu nhạc.

Vô số khay ngọc chứa món ăn quý và lạ, chén vàng rượu ngon, đưa lên bàn tiệc như nước chảy mây trôi. Đùng là quỳnh lâm diệu yến, rượu vào trong lòng, vui ra từ đó, tiếng người dần dần ồn ào, lễ quan muốn ngăn lại, Gia Ngự Hoàng để cũng chỉ là cười khoát khoát tay, để cho lễ quan không cần để ý, nhưng đem ánh mắt đặt ở trên người Hứa Tiên.

Hứa Tiên thưởng thức một ngụm rượu đỏ sẫm trong chén, chỉ cảm thấy môi miệng lưu hương, mỹ vị vô cùng.

Gia Ngự Hoàng để mở miệng nói:

- Hứa Tiên, rượu nho do Tây Lương cống này như thế nào?

Hứa Tiên để chén rượu xuống nói:

- Tạ long ân bệ hạ! Rượu này thật là ngọt, để cho thần vô cùng hướng về!

644. Chương 643: Đẩy Thuyền. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 643: Đẩy thuyền. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: Tunghoanh

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Gia Ngự Hoàng đế rất là hòa ái nói:

- Hôm nay một đường đoàn tụ. Không cần câu chấp lễ nghi quân thần, người có danh là Tiên thơ, ở nơi này, trên Quỳnh Lâm Yến, có thi hứng chứ?

Lời vừa nói ra, đầu tiên là bốn phía xung quanh Hoàng đế yên tĩnh, rồi sau đó truyền bá đến cả mọi nơi trong điện, làm cho cả đại điện cũng theo đó mà tĩnh lặng, rồi rít đem ánh mắt quăng tới đây.

Những Tiến sĩ kia ngồi ở nơi xa không rõ ý tưởng, thấp giọng hỏi những người bên cạnh.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Bệ hạ muốn Hứa thám hoa làm thơ!

Tin tức này liền nhanh chóng truyền khắp đại điện.

Hứa Tiên nói:

- Cho thần suy nghĩ trong chốc lát!

Hắn sớm biết không thể thiếu chuyện này rồi, hắn hôm nay, danh tiếng về thơ quá thịnh. Nếu là Hoàng đế không hướng hắn đòi thơ, như vậy hắn mới kỳ quái. Đối với lần này, hắn đã sớm có chuẩn bị, lấy lý do như vậy chẳng qua là không muốn làm cho người ta cảm giác khác. Có đôi khi, hắn lo lắng, đợi đến đem ba trăm bài thơ Đường thủ đọc hết rồi thì làm sao bây giờ, nhưng may mắn chính là, cõi đời này người có thể bắt hắn làm thơ càng ngày càng ít rồi, nhưng chỉ ít người trước mặt vẫn có tư cách này.

Hoàng Hậu nương nương cười nói:

- Bệ hạ, nô tì lấy rượu bồi thơ!

Gia Ngự Hoàng đế cười nói:

- Hoàng hậu nói rất đúng!

Gọi lại thị nữ, ban thưởng cho Hứa Tiên ba chén ngự tửu.

Hứa Tiên cũng không khách khí, đem ba chén rượu nuốt xuống bụng, liền nói:

- Thần có rồi.

So với bảy bước thành thơ của cổ nhân, tăng thêm một bậc.

- Thật là nhanh!

Mấy người ở đây đều há mồm, thầm nghĩ: - Quả nhiên, kẻ nổi danh thì không thể giả được!

Gia Ngự Hoàng đế cũng cười nói:

- Nói mau cho trẫm nghe một chút.

Sau khi thi đỗ

(Người dịch: Khương Hữu Dụng)

Eo hẹp ngày xưa khỏi kể ra

Sớm nay thoả chí nức lòng ta

Gió xuân thả sức cho phi ngựa

Ngày trọn Trường An xem hết hoa.

Hứa Tiên mở miệng đem bài thơ đã chuẩn bị tốt từ nửa tháng trước ngâm lên, hẳn nguyên tưởng rằng mình không có cơ hội sao chép bài thơ này rồi, lại không nghĩ rằng thần xui quỷ khiến, rốt cuộc mình có thể trèo lên hàng ngũ cỡi ngựa dạo phố, vừa lúc hôm nay đem bài thơ này lấy ra, rất hợp với tình cảnh hiện tại.

Gia Ngự Hoàng để nghe bài thơ tinh xảo tinh tế này, hào hứng dật phát, không khỏi khen: xem tại

- Ái khanh thật đúng là kỳ tài, ban thưởng thêm ba chén rượu, một mâm kim châu, một khối ngọc bích!

Hứa Tiên vội nói:

- Tạ ơn bệ hạ!

Đạo thơ nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu kiếm được tiền thưởng, hoàn hảo khi còn bé không nghĩ qua sẽ dựa vào đạo thơ cải thiện cuộc sống.

Gia Ngự Hoàng để gọi lễ quan lại, nói mấy câu nói, lễ quan cao giọng đem thơ của Hứa Tiên đọc lại một lần, rồi sau đó nói:

- Hoàng thượng có chỉ, Đại Minh cung sắp thành, cần thi phú cùng theo, nếu chư khanh có tác phẩm xuất sắc, viết xong rồi trình lên, đều có ban thưởng.

Chúng Tiễn sĩ đang tự ngẫm nghĩa Hứa Tiên gặp may mắn, được nghe lời ấy liền rít hươu ứng, không muốn để cho Hứa Tiên một mình chiếm đầu. Dâng lên một vài thiên thi phú, mặc dù phần lớn, đều là hình dung lâu cao như thế nào, vĩ đại rộng lớn như thế nào, lại thêm những nói có ý ca tụng Thiên Hạ Thái Bình, Hoàng đế anh minh tựa thánh. Nhưng trong đó nhưng cũng có không ít tác phẩm xuất sắc, liền để lễ quan đọc lên trước mặt mọi người.

Mọi người bình luận câu thơ, suy ngẫm về nhân vật, bài thơ này nơi nào chưa đủ, khúc phú kia dùng sai điển cố rồi. lại thêm mấy viên kim châu, ngân châu được ban thưởng, nhất thời đem không khí càng ngày càng nóng lên. Chẳng qua là, phần lớn trong đó chỉ là đạt được ngân châu, cực ít người mới đạt được kim châu, mà có thể nhận được ngọc bích thì một người cũng không có. Cho đến đọc lên một thơ một phú của Phan Ngọc cùng Trình Tàng Kiếm, hai người mới đạt được mỗi người một khối.

Hứa Tiên nhìn ra được, cũng không phải là tài năng của bọn họ cao hơn so với người bên cạnh, chỉ là trên lý luận, hai người đã ngẫm đến các loại tình huống có thể xuất hiện trong này hôm nay, đã sớm chuẩn bị rất nhiều phương án ứng đối. Chợt thấy ánh mắt Gia Ngự Hoàng để nhìn tới đây,

Hứa Tiên biết mình vẫn là chạy không thoát, vội vàng hướng bên cạnh Phan Ngọc lấy giấy và bút mực, loẹt xoẹt mấy tiếng đã viết lên mấy hàng chữ giao cho thị nữ.

Thị nữ không dám chậm trễ, mang mảnh trang giấy trình lên cho Hoàng đế Hoàng hậu, sau khi hai người vừa nhìn liền hai mắt tỏa sáng, ánh mắt nhìn Hứa Tiên lại thêm mấy phần tán thưởng.

Rồi sau đó, đem thơ giao cho lễ quan đọc lên, nói:

- Còn đây là Hứa thám hoa vừa làm một bài thơ ngũ ngôn.

HV:

Nguy lâu cao bách xích

Thủ khả trích tinh thần

Bất cảm cao thanh ngữ

Khủng kinh thiên thượng nhân.

Dịch:

Đêm trú ở chùa trên núi (Người dịch: Điệp luyện hoa)

Lâu cao dù trăm thước

Tay hái được trăng sao

Không dám lời to tiếng

Kinh động đến trời cao.

Đây cũng là một tác phẩm đạt trình độ cao của Lý Bạch, cơ hồ đã bao hàm tất cả ưu điểm của Thái Bạch, tưởng tượng mỹ lệ, ý cảnh lãng mạn, tình xảo sâu sắc. Dem cung điện cao hình dung vô cùng nhuần nhuyễn, đặc biệt là cuối cùng một câu - " Kinh động đến trời cao" nói ra vào lúc này, cũng khó tránh khỏi có một tia ý vị ca tụng Thánh, tuy là ca tụng Thánh nhưng cực kỳ xảo diệu, không thể khiến người sinh ra cảm giác chán ghét.

Trong lòng Gia Ngự Hoàng để rung động liên tục, mục tiêu hiện tại của hắn chính là muốn làm một chân chính Thiên Thượng Nhân. Cho nên không có ngoài ý muốn chút nào, lễ quan nói to:

- Bệ hạ có ý, ban thưởng thêm cho Hứa Tiên! Kim châu một mâm, ngọc bích một khối!"

Trên điện vang lên một trận nghị luận. Đến bây giờ, Hứa Tiên đã độc chiếm hai khối ngọc bích, đã áp xuống tất cả Tiên sĩ trong bữa tiệc, số lượng tăng đã bằng với Trạng nguyên cùng Bảng nhãn trên đầu hắn. Mà thơ hắn làm ra cũng làm ối người cũng cảm thấy được, hắn xứng được vinh hạnh đặc biệt như vậy. Thơ như vậy không phải là bọn họ có thể làm được, hơn nữa, cho dù là nghĩ cũng nghĩ không ra.

Hoàng Hậu nương nương bỗng nhiên cười nói:

- Tối nay, Hứa thám hoa văn tài tuôn như suối, không biết có thể hay không cao hơn tâng nữa, tài nghệ trấn áp quần hùng đâu?

Nàng cũng uống vài chén rượu, cả mặt đỏ bừng, tăng thêm xinh đẹp.

Trong lòng Hứa Tiên cười khổ không dứt, người cho rằng chép thơ không lấy tiền a, cho dù ta thật có tài hoa như vậy, vậy cũng không phải nói làm liên làm. Thơ Đường ba trăm bài kia cũng có số lượng hắn hỏi, muốn tìm ra bài thơ hợp với tình hình, nào có đơn giản như vậy.

Đang muốn nghĩ biện pháp khước từ, Gia Ngự hoàng đế đã nói tiếp:

- Hứa Tiên, người nếu còn có câu hay, không ngại nói tới, trừ ngọc bích ra, trẫm có ban thưởng khác.

Hắn cũng uống không ít rượu rồi, trên mặt có vài phần men say. Nhìn anh tài ngồi đầy, trong thoáng chốc tựa hồ lại nhớ tới mình khi còn trẻ, cũng là tuổi trẻ khí thịnh như vậy, thần thái phi dương.

Hứa Tiên không biết có ban thưởng khác là nói bọn hắn, nhưng hiện tại, hắn quả thật trong bụng có chút trống trơn, để cho hắn có chút cảm giác mua dây buộc mình.

645. Chương 644: Tiên Thơ.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 644: Tiên thơ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: Tunghoanh

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Người khác tùy tiện uống rượu, ăn món ăn là được, hắn nhưng muốn làm cái thơ gì đi ra, chỉ có thể nói:

- Cho thần ngắm nghĩ trong chốc lát!

Sau đó thật nhanh kiểm tra tất cả câu thơ trong đầu.

- Ban thêm rượu đi!

Hứa Tiên cầm chén rượu, trong điện bước đi thong thả nhẹ nhàng, một bước, hai bước, cả trong đại điện yên lặng đến cây kim rơi cũng nghe tiếng, chỉ có thanh âm dẫn đạo bước truyền ra từng tiếng.

Ngoài điện trăng sáng treo cao, ánh trăng bắn ra bốn phía. Chẳng biết lúc nào, nhưng nổi lên sương mù thật mỏng, lượn lờ ở ngoài cung điện, tựa như cung khuyết trên trời.

Cước bộ Hứa Tiên chợt dừng lại, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, hắng giọng ngâm nói:

Thiên Thượng bạch ngọc kinh.

Ngũ lâu thập nhị thành.

Tiên nhân phủ ngã đỉnh.

Kết phát thụ trường sinh.

Trầm trồ khen ngợi tiếng động ầm ầm vang lên, nhưng là có người cảm thấy bài thơ này mặc dù cũng là vô cùng tốt, nhưng có chút cảm giác ý do vị tấn, còn hơn một chút so với hai bài trước, chỉ cảm thấy Hứa Tiên tối nay đại tài lộ ra hết.

Đây cũng là cảm giác đương nhiên, bốn câu thơ từ trong bài thơ dài nhất của Lý Bạch. Hơn nữa bài thơ này cũng có tên dài nhất, tên là “Kinh loạn ly hậu thiên ân lưu dạ lang ức cựu du thư hoài tặng Giang Hạ Vỹ thái thú lương tể”, chẳng qua hiện nay mượn tới dùng, cũng rất hợp với tình hình.

Mà ánh mắt Gia Ngự hoàng đế lại phát sáng không thể sáng hơn nữa, so với hai bài thơ mà Hứa Tiên mới vừa làm ra lúc trước còn làm cho hắn vui vẻ hơn. Một câu kia “Tiên nhân phủ ngã đỉnh. Kết phát thụ trường sinh!” Hình như Hứa Tiên hướng mình biểu đạt lập trường, làm như ở nói rõ có khả năng Trường Sinh, thật là gài đúng chỗ ngứa.

- Hẳn quả nhiên là đồ đệ của Vô Nhai Tử chân nhân!

Lúc này lại ban thưởng thêm một mâm kim châu, một khối ngọc bích.

Mà nói đến ban thưởng khác, Gia Ngự hoàng đế lại nói:

- Kim Ngân tiền tài, có lẽ ngươi cũng không để vào trong mắt, mà quốc gia chức quan, không công thì không thể nhận. Như vậy đi! Danh tiếng về thơ của ngươi đã truyền khắp vũ nội, không người nào không biết, không người nào không hiểu. Trẫm liền dệt hoa trên gấm, phong ngươi hai chữ Tiên thơ, ngươi thấy thế nào?

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Hứa Tiên nói:

- Thần Tạ Chủ Long Ân!

Nhưng lại âm thâm nghĩ, danh tiếng Tiên thơ, cũng coi như được thừa nhận chính thức rồi, chính là không cần có giấy chứng nhận hay cái gì khác.

Hứa Tiên vừa nghĩ đến cái này, đã nghe Gia Ngự hoàng đế cười nói:

- Vậy thì ban thưởng khác là cho ngươi một cái kim bài, trên khắc hai chữ “Tiên thơ”, mặt sau khắc “Nơi mà Tiên thơ đến. Phạm là người không có kính ý, lấy phạm chỉ mà luận.

Rồi sau đó, ý vị thâm trường nói:

- Trẫm tuy không phải Tiên nhân, không thể nhận hai chữ Trường Sinh của ngươi, bài này cũng đủ để truyền lưu thiên cổ.

Giấy chứng nhận này nhưng là từ người lãnh đạo tối cao quốc gia đích thân viết lên, đích thân ban thưởng.

Hứa Tiên lập tức hiểu vị ý tứ Hoàng đế bệ hạ này, đây là muốn cố gắng mượn hơi của mình, làm ình bánh ít đi, bánh quy lại, giúp hắn nhận được hai chữ Trường Sinh!

- Thần nguyện cúc cung tận tụy, chết cũng không từ, tạ long ân bệ hạ!

Danh phận như vậy cho dù là Đạo tổ cũng không thể cho hẳn được, duy chỉ có Đế Vương nhân gian mới có thể làm được. Nếu phải báo đại ân sư phụ, giúp vị quân vương này cũng là thuận tiện. Hơn nữa muốn xông xáo trong thế gian, có thể nhận được duy trì của quân vương, là có thể thoải mái hơn vô số lần, như vậy thì tại sao mà không làm.

Loại ân sủng này để cho tất cả Tiên sĩ cũng ngấm nghĩa không dứt, đây chính là Ngự Tứ Kim Bài a, cái gì gọi là “Nơi mà Tiên thơ đến. Phạm là người không có kính ý, lấy phạm chỉ mà luận.” Như vậy cũng có nghĩa là: - Vô luận quan viên lớn nhỏ, không tôn kính Hứa Tiên, chính là không nghe ý chỉ hoàng thượng.

Loại này quả thực có ý vị nằm trong tay Thượng Phương Bảo Kiếm, chính là Tri Phủ Tổng đốc tuyệt không có vinh hạnh đặc biệt như vậy. Nếu có được một khối là có thể làm Gia Truyền Chi Bảo truyền lưu đời sau, thật là khoái ý đến mức nào.

Quân ân như hải, chẳng qua là ý niệm trong đầu vừa động, thậm chí không cần tiêu phí cái gì, ân tình giáng xuống là có thể như biển đem một người bình thường hoàn toàn bao phủ, bốn chữ Phụng Thiên Thừa Vận, há lại nói ngoa. Hứa Tiên nếu như không phải là xuyên việt giả, cho dù là tu hành thành công, nhận được ân đức như vậy, sợ là cũng cảm động đến rơi nước mắt.

Hoàng Hậu nương nương nhú một chút lông mày. Tiên thơ bất quá là danh tiếng, vậy cũng thôi, kim bài này lại có chút quá đáng. Nhưng thấy Gia Ngự hoàng đế đang cao hứng, tự nhiên không thể làm giảm hứng trí của hắn. Nghĩ lại, dù sao cũng là Hứa Tiên chữa hết bệnh cho Nhu Gia, đạo kim bài này coi như là ban thưởng sao! Hắn cũng quả thật có chút xứng đáng với danh tiếng của hắn.

Trong lòng Trình Tàng Kiếm cũng cảm thấy lẩn lộn, Gia Ngự hoàng đế cũng không phải là Văn Hoàng đế, thuộc loại đắm chìm ở trong thi từ ca phú, mà thuộc loại quân chủ thành tựu đầy đủ về văn hoá giáo dục, võ công, thông minh tháo vát, làm sao sẽ tùy tiện ban thưởng vật như vậy. Chỉ có thể than, quân tâm khó dò, Hứa Tiên may mắn mà thôi. Đối với tám kim bài kia, hắn cũng hâm mộ không ngừng. Chỉ cần có một tấm bằng to như vậy, cho dù là áo vải cũng có thể ngạo công khanh, khinh vương hầu rồi.

Chỉ có Phan Ngọc có thể đoán ra nguyên do trong đó, lại không nghĩ rằng Hoàng đế bệ hạ đối với hai chữ Trường Sinh lại có chấp niệm lớn như vậy. Giống như là người trẻ tuổi sẽ chưa bao giờ nghĩ đến già thì như thế nào, mà một khi trở thành một người bốn mươi năm mươi tuổi, cơ hồ không ai không suy nghĩ bảo vệ sức khoẻ dưỡng sinh, chỉ vì “Thời khắc sinh tử cực kỳ kinh khủng”!

Lúc này, Gia Ngự hoàng đế bỗng nhiên nói:

- Không biết lúc này Chung Quỳ như thế nào rồi?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người là sửng sốt, vì sao đang ở trong khoảng thời gian vui mừng lại đột nhiên nhắc tới người chết như vậy, chẳng lẽ là tính toán tính sổ thu thập sao? Hành động của Chung Quỳ có thể nói là đại nghịch bất đạo, nếu là tính tình Hoàng đế có chút tàn bạo. Rất có thể sẽ liên lụy đến người nhà.

Trong lòng Hứa Tiên cũng là vui mừng, đây là muốn nhất cổ tác khí, nhận thêm phong thưởng, tiến lên phía trước nói:

- Chung huynh không biết mình quân, nhất thời xúc động phần nộ, tìm cái chết, nói vậy ở dưới cửu tuyền, cũng là vạn phần hối hận! Mời bệ hạ thứ cho tội lỗi của hắn, đem hậu táng, thiên hạ sĩ tử tất nhiên ca tụng bệ hạ nhân đức, thần nguyện làm hết thấy.

Lời Hứa Tiên còn chưa dứt. Liền có một thanh âm vang lên.

- Hứa Tiên, ngươi chớ để được ân sủng mà tự kiêu, Chung Quỳ, loại người ngỗ nghịch này, vốn nên chịu liên lụy tam tộc để răn đe. Người lại muốn bệ hạ xá tội, chỉ niệm tư tình, bỏ qua quốc pháp, không làm thất vọng một mảnh đại ân của bệ hạ sao!

Lời ấy từng câu tru tâm, nhất thời đem Hứa Tiên nói thành một đệ tử làm việc riêng mà trái pháp luật, đem ánh mắt của mọi người trong điện cũng hấp dẫn.

646. Chương 645: Say. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 645: Say. (1)

Hứa Tiên cũng theo đó mà nhìn lại, lại phát hiện là một thanh niên có chút xa lạ, đang mặc hoa phục, tướng mạo coi như là anh tuấn, thoạt nhìn cũng giống như là quý tộc công tử. Lúc này đang vẻ mặt oán giận mà nhìn mình, vẻ mặt kia quả thực là đại nghĩa lâm nhiên tới cực điểm.

Hắn không khỏi buồn bực, bây giờ mình giao hảo Phan Ngọc, lại giao tình cùng Duẩn Hồng Tụ cũng không phải là nông cạn, hiện tại lại được Hoàng đế ân sủng, phía sau đài cưỡi rắn gần chết! Ở Đại Hạ Triều này, tuy không nói có thể đi ngang, đi vòng vắn là không thành vấn đề, làm sao còn có người dám lớn tiếng nói chuyện như vậy cùng chính mình, còn khắp nơi nhằm vào mình.

Phan Ngọc đứng lên nói:

- Lời này của Lương công tử sai rồi! Phụ tá thánh quân, lúc này lấy nhân nghĩa vì hoà, khoan miễn vi yếu, mới có lời 'Đại Xá Thiên Hạ'. Có câu là hình ngục không tốt, hôm nay là ngày vui, lại nói cái gì liên lụy tam tộc, là muốn đưa thánh quân vào bất nghĩa sao?

Phan Ngọc nói năng như đao, không thể thấp hơn Lương công tử kia.

Một người nói Hứa Tiên thật xin lỗi đại ân bệ hạ, một người lại nói Lương công tử muốn đưa Thánh hoàng vào bất nghĩa, vô luận cái nào cũng là là họa ngập đầu!

Hứa Tiên nhất thời nhớ tới người trẻ tuổi kia là ai, chẳng phải là Lương Liên Lương công tử đã lâu không gặp sao? Cái này khó trách, hắn sẽ nhảy ra vào lúc này.

Lương Liên cái này tại trong nguyên bản cuốn truyện, là nhân vật phản diện siêu cấp lớn mà Hứa Tiên đâm xương tỳ bà, phải chết đi sống lại, trước mắt, đã sớm bị Hứa Tiên vớt vào nơi hẻo lánh quên đi rồi. Dựa vào cuộn tranh nguyên rửa Hứa Tiên mà sống rồi, có thể coi như là nhân vật phản diện bị ai nhất.

Lương Liên cười lạnh nói:

- Phan Minh Ngọc, ai chẳng biết ngươi giao hảo cùng Hứa Tiên, hôm nay chỉ sợ cũng vì tình riêng mà bao che nhau, nhưng người quên đi quốc pháp gia quy.

Có câu là cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, khi Lương Vương Phủ gặp khó khăn, Lương vương gia bị bệnh, Phan gia nhân cơ hội tập hợp lại, lần nữa cùng Lương vương gia đấu thành một đoàn, hôm nay lại vẫn tăng thêm một bậc, như thế nào không để cho hắn phần hận. Mà Hứa Tiên nhưng lại được ân sủng như thế, càng làm cho hắn ghen ghét không dứt, càng cảm thấy một loại nguy cơ, cho nên mới lên tiếng công kích Hứa Tiên.

Phan Ngọc cũng là không chút nào yếu thế, hai người đánh võ mồm, mãnh liệt cãi cọ ngay trọng điện.

Mấy người ở trong điện, lúc này cũng chia thành hai phái mà rối rít nghị luận, có nói hắn là đặc xá Chung Quỳ, ban cho hậu tằng, có nói Chung Quỳ loại đồ đệ nghịch như vậy chết không có gì đáng tiếc, duy trì Lương Liên lại nhiều hơn một chút, nhưng ai cũng sẽ không đứng ra biểu đạt ý kiến của mình vào lúc này. Kẹp ở giữa hai tên quý công tử này, cũng không phải là chuyện đùa.

Hứa Tiên cũng không nói chuyện, tránh cho làm cho người ta cảm giác mình lấy đông hiếp yếu, ngược lại là tốt quá hoá hư. Hắn cũng không phải kẻ ngu, có thể cảm giác được, có không ít người trên điện này mang lòng ghen tỵ đối với hắn, mình nói thêm nữa chỉ có thể đưa đến hiệu quả ngược lại. Hơn nữa, hôm nay đã nói đến không chỉ là một vấn đề Chung Quỳ, mà là hai đảng Phan Lương tranh đấu, bên trong sợ là còn có Đế Vương Tâm Thuật của Hoàng đế, hôm nay chỉ có yên lặng theo dõi kỳ biến, nhìn vị Hoàng đế bệ hạ này quyết định như thế nào.

Gia Ngự hoàng đế vượt vượt chén ngọc trong tay, mặt hàm men say, tựa hồ không vì tranh đấu trước mắt mà thay đổi, làm cho người ta thấy không rõ tâm tư chân chính của hắn, đợi đến lúc Phan Ngọc cùng Lương Liên tranh giành đến mức không thể tách ra, mới vừa đưa tay phất một cái.

Hai người lập tức dừng cãi cọ, cùng kêu lên nói:

Mời bệ hạ định đoạt!

Gia Ngự hoàng đế lại hỏi:

- Tàng Kiếm, ngươi cảm thấy thế nào?

Trình gia là quan lại thế gia nổi danh tại Đại Hạ. Trình ngự sử được cho là cận thần bên cạnh Hoàng đế. Ban đầu lúc Trình Tàng Kiếm đầy tháng, Gia Ngự hoàng đế còn từng tự mình đến chúc, cho nên Trình Tàng Kiếm mới có thể sớm gia nhập vào trong Kim Ngô Vệ để lịch lãm, cũng không sợ quyền thế hai nhà Phan - Lương.

Tiến sĩ không dám tham dự đến trong tranh chấp của hai vị này công tử, Hứa Tiên lại không thể thiên vị Phan Ngọc. Trong đại diện, có tư cách phát biểu về cái nhìn đối với chuyện này chỉ có một người hắn mà thôi.

Trình Tàng Kiếm lại lâm vào trong suy tư kịch liệt, hắn cũng cảm thấy hành động Chung Quỳ rất quá đáng, nhưng cũng không có nghĩa là bên Hứa Tiên nói quá đáng. Hắn và Phan Ngọc được cho bạn tốt, lại cùng Hứa Tiên là sư huynh đệ đồng môn, mà phụ thân của hắn Ngự Sử Đại Phu cùng Lương tướng quốc vừa luôn luôn là đối phó, cùng công cùng tư, về tình về lý cũng nên đứng ở bên Phan Ngọc này.

Nhưng hiện tại, đầu tiên hắn suy nghĩ không phải ai có đạo lý, thậm chí không phải là đối với Phan Ngọc cùng Lương Liên bất đồng lý luận. Mà là ý nghĩ chân chính của vị Chí tôn sau ngọc án kia, cùng với lựa chọn của mình có dẫn phát hậu quả gì không. Nếu mình duy trì Phan Ngọc, sẽ hay không để cho bệ hạ cảm giác mình cũng có thiên vị giống như Lương Liên nói.

Mà duy trì Lương Liên, lại đem cách nhìn của hắn phân tích ra, không thường không phạt như vậy mới đúng là công chính. Đúng rồi, đây là phương pháp xử lý ổn thỏa nhất rồi, nói vậy chắc Phan Ngọc cũng có thể hiểu.

Trước mắt bao người, Trình Tàng Kiếm theo bản năng tránh đi ánh mắt Phan Ngọc, ngẩng đầu nói:

- Bệ hạ. Vi thần cho là, cách làm của Chung Quỳ tuy là không được đúng, nhưng cũng đáng cảm thông, cho nên đem an táng như vậy là đủ rồi.

Hứa Tiên có chút ngoài ý muốn, hắn còn tưởng rằng Trình Tàng Kiếm sẽ chọn duy trì Phan Ngọc, lại không nghĩ rằng hắn có đánh loại Thái Cực quyền này, thậm chí là biến tướng duy trì Lương Liên.

Nhưng trong lòng Phan Ngọc thì không có chút nào ngoài ý muốn, thế gia công tử trước hết suy nghĩ luôn là một chữ Lợi, ích lợi gia tộc lợi ích của mình, mà không phải là bận tâm tư tình. Giao hảo lẫn nhau mặc dù không phải là vô dụng, nhưng muốn hắn không để ý cái gì, đều nghiêng về mình, đó là không có khả năng.

Gia Ngự hoàng đế gật đầu nói:

- Tàng Kiếm không hổ là xuất thân Ngự sử thế gia, lão luyện thành thực! đọc truyện mới nhất tại .

Như vậy đã là đánh giá rất cao rồi.

Trình Tàng Kiếm nói:

- Tạ ơn bệ hạ!

Mặc dù đạt được mục đích, nhưng trong lòng mơ hồ có chút bất an, cảm thấy có chút thật xin lỗi Phan Ngọc, nhưng ngay sau đó liền đem ý nghĩ cổ quái này ném ra khỏi đầu, có lẽ năng có thể đủ hiểu sao!

- Lại nói, đêm qua trầm mơ một giấc mơ kỳ lạ!

Mọi người nghe Gia Ngự hoàng đế êm tai nói tới cảnh trong mơ kia, lúc này mới hiểu được vì sao hắc đột nhiên nhắc tới Chung Quỷ, bây giờ sợ là sẽ phong thưởng đối với Chung Quỷ đã chết.

Trong lòng Lương Liên đại hận, thế nhưng lại để cho Hứa Tiên đoán đúng ý nghĩ của Hoàng đế rồi, đối với vận khí tốt của hắc lại càng ghen ghét không thôi, hắc như thế nào có thể nghĩ đến chuyện này lại trải qua khúc chiết như thế! Không chịu nổi nói:

647. Chương 646: Say. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 646: Say. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Bệ hạ, chuyện trong mơ, bắt quá là hư ảo!

Gia Ngự hoàng đế khoát tay một cái nói:

- Lương Liên, một mảnh trung thành của ngươi. Trẫm cũng biết. Nhưng Quân vô hí ngôn, tuy là cảnh trong mơ, cũng có thể thật!

Dĩ nhiên, hắc biết đây không phải là cảnh trong mơ, nhưng đường đường là quân vương trên điện phủ này, cũng không thể mở miệng nói quỷ thần chuyện.

Lương Liên nhất thời không thể nói cái gì nữa, im miệng trở lại chỗ cũ.

Hứa Tiên nói:

- Có câu là mộng do tâm sinh, nhất định là ở trong lòng bệ hạ muốn tha thứ Chung Quỷ, cho nên mới phải mộng như vậy, bệ hạ có tâm nhân từ, nhất định có thể lưu danh bách thế, vạn dân thương mến.

Chỉ cần có thể giúp được Chung Quỷ, vượt đuôi mấy câu cũng không cần keo kiệt.

Gia Ngự hoàng đế cười giỡn nói:

- Hứa Tiên, ngươi có thể vì một người xa lạ mà động thân bồn tẩu, bênh vực lẽ phải, tương lai làm quan cũng có thể lưu danh bách thế, vạn dân thương mến.

Hắc đối với “tác phong làm người tốt” của Hứa Tiên cũng rất là hài lòng, dù sao không có ai hi vọng bên cạnh mình là một đám tiểu nhân hèn hạ lòng dạ thâm trầm, nhưng tình huống thực tế mà các Hoàng đế gặp thường giống như vậy.

- Tốt, trẫm liền ban thưởng Chung Quỷ một kiện lục bào, lấy Trang nguyên quy cách mà hạ táng, Hứa Tiên làm người thực hiện việc này! Ở trong mộng, chuyện Chung Quỷ thế muốn cùng trẫm diệt trừ yêu nghiệt phá hoại thiên hạ. Liền phong hắc Tứ Phúc Trấn Trạch, có thể lập nơi Tể tự tại đó.

Hứa Tiên nói:

- Thần tuân chỉ!

Hắc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy Hoàng quyền cường đại, một lệnh vừa ra, trên địa phương không thể thiếu quan viên hưởng ứng, nhất định có thể dựng lên không ít Chung Quỷ Miếu, đến lúc đó tập hàng vạn hàng nghìn Nguyên lực ột thân, cho dù Chung Quỷ chỉ là một cái Quỷ Hồn bình thường, cũng có thể lập tức biến hóa nhanh chóng, trở thành Thần chân chính.

Thiên tử có thể thay trời phong Thần, cũng không phải là nói ngoa. Mà ở trong lịch sử cũng thường thường có chuyện như vậy, Thiên tử tin Phật, Phật giáo liền thịnh vượng. Thiên tử trọng Đạo, Đạo giáo sẽ hưng vượng.

Nhưng nguyện lực bình thường đối với Tu Hành Giả mà nói, cũng là một thanh kiếm hai lưỡi, vừa là phụ trợ cũng là trói buộc, có uy nghiêm của Thần, liền mất đi tiêu dao của Tiên.

Cõi đời này chỉ có một loại nguyện lực là có thể hưởng thụ phụ trợ, cũng không bị trói buộc, đó chính là nói về Công đức! Tại điều này, được cung phụng cũng không phải là một vị thần, mà là thiên hạ vạn dân hướng tới cùng sùng kính đối với thiện niệm, loại nguyện lực này do đông người vô ý thức tạo thành, so với bất kỳ nguyện lực nào cũng tinh khiết cường đại hơn nhiều.

Gia Ngự hoàng đế nói:

Đã có Từ Đường, không thể không bức họa, ai có thể vì Chung Quỳ làm ra một bức tranh, nếu là làm tốt, trăm cũng có ban thưởng.

Mấy vị Tiến sĩ hai mặt nhìn nhau, Chung Quỳ sinh thời. Bọn họ tránh không kịp, sợ nhìn nhiều một cái, người nào biết được hấn lớn lên trông như thế nào?

Hứa Tiên tuy có ý vẽ thay, nhưng hấn không hiểu về tranh, cũng là không thể làm gì.

Phan Ngọc nói:

Thần nguyện thử một lần!

Lúc đầu, nàng là người trong số ít có can đảm nhìn thẳng Chung Quỳ.

Thị nữ đem án đưa tới, dọn xong giấy và bút mực, Phan Ngọc suy nghĩ chốc lát, từ trên giấy vẽ lên, chỉ chốc lát sau, một bộ Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ nổi lên trên giấy, nhìn qua lại giảm bớt xấu xí cho Chung Quỳ, lại tạo nên khí thế của Chung Quỳ, uy phong lẫm lẫm thật có oai hùng của Vua Vạn Quỷ.

Gia Ngự hoàng đế vừa nhìn cũng là luôn miệng khen ngợi, nói là so với Chung Quỳ trong mộng giống nhau như đúc, hấn cũng không biết Hứa Tiên đã đem tình hình đêm đó nói qua một lần cho Phan Ngọc, bằng ngộ tính của nàng, tự nhiên làm ra bức tranh có hình dáng như vậy cũng không khó. Hoàng Hậu nương nương cũng đi theo nhân nhạ khen ngợi mấy câu.

Phan Ngọc được ban thưởng, trên mặt vui mừng không dứt, nhưng trong lòng thì âm thầm cau mày. Từ đầu đến cuối, Hoàng Hậu nương nương vẫn chưa từng nói tới chuyện cưới gả, chẳng lẽ trong đó lại có biến cố gì? Nhưng chuyện như vậy, cho dù là thông minh như nàng cũng không thể phỏng đoán, có lẽ Hoàng Hậu nương nương còn đang do dự! Dù sao Lương Vương vẫn là tướng quốc. Dưới một người trên vạn người. Lương đẳng cũng là quái vật lớn mà bất luận kẻ nào cũng không thể coi thường.

Mà không lâu sau, Gia Ngự hoàng đế cùng Hoàng Hậu nương nương cũng rời tiệc, đây cũng là quy củ từ trước đến giờ của Quỳnh Lâm Yến.

Thứ nhất là Hoàng đế không có nhiều thời gian như vậy phung phí tại trên này, vả lại là Hoàng đế ngồi đó, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên, không thể tận hứng, không bằng hai bên tiện lợi, làm theo điều mình cho là đúng.

Trong điện, các vị Tiến sĩ lẫn nhau kêu bạn gọi bè, cũng không quan tâm đến chỗ ngồi ở đâu, không khí càng phát ra nhiệt liệt.

Rất nhiều người vây quanh Hứa Tiên, dâng lên vô số rượu ngon cùng rất nhiều lời khen ngợi.

Hứa Tiên cũng không nói nhiều. Rượu tới liền uống, cuồng phóng uống thả cửa như vậy nên đã nhận được nhiều người than thở là Ngàn chén không say.

Nhưng không người nào phát hiện, hấn chẳng qua là miễn cưỡng ứng đối mà thôi, ánh mắt chỉ tìm kiếm bóng dáng Phan Ngọc ở trong đám người, lúc này một đám người chạy lui chạy tới làm cho hấn choáng vàng, vừa phục hồi tinh thần lại, không biết nàng đã chạy đi nơi nào rồi.

Rốt cục tìm được thân ảnh của nàng ở trong một góc hẻo lánh, lại thấy nàng đang dựa bên cạnh cột cung điện, môi mềm nếm rượu ngon trong tay, mỉm cười nhìn hấn.

Phan Ngọc thấy hấn nhìn sang, tiêu sái nâng chén, lung lay hướng hấn mời rượu, làm giống như những người khác hướng hấn chúc tụng. Chẳng qua trong mắt nàng nhưng hàm chứa nụ cười ranh mãnh. Nàng

biết là hần không am hiểu ứng phó loại tràng diện này, lẳng lẳng ở một bên nhìn bộ dạng luống cuống tay chân của hần, cũng là một chuyện lý thú.

Hứa Tiên không nhịn được trợn mắt nhìn nàng một cái, rồi lại có chút xuất thần. Luôn là thói quen tìm thân ảnh nàng ở trong đám người, nhưng bình thường nàng giống như là ánh trăng sáng nhất trong bầu trời đêm đầy sao. Giờ phút này nàng lại ẩn thân ở trong chỗ tối, mặc dù nàng vẫn bình tĩnh thông dong như xưa, nhưng trong lúc mỉm cười, tựa hồ tăng thêm mị lực khác.

Ngàn chén rượu xuống bụng, dù có tiếng là ngàn chén không say, nhưng trong lúc cười nói, đem ngàn chén rượu lạnh trong bụng cũng đốt sôi lên bốc lên ra ngoài, để cho hần cũng có cảm giác say mê trong đó.

Say ngọn đèn dầu, say cái say của rượu, say nàng.

Phan Ngọc chợt thấy một Tiểu Thái Giám xuyên qua đám người, đứng ở bên cạnh, kê vào lỗ tai Hứa Tiên nói mấy câu, Hứa Tiên bẽn lẽn chấp tay làm lễ, theo kia Tiểu Thái Giám bước đi về sau điện.

Trình Tàng Kiếm rốt cục cũng tránh thoát được đám người dây dưa, tìm được Phan Ngọc, đầu tiên là hơi sững sờ, tiến lên cười hỏi:

- Tiên thơ đâu?

Phan Ngọc nói:

- Được bệ hạ gọi đi rồi.

Trình Tàng Kiếm nói:

- Quả nhiên là Thánh ân độc quyền a!

Liên cùng Phan Ngọc nói chuyện, lòng vòng mãi mấy lời sáo rỗng, rốt cục hần không nhịn được nói:

- Minh Ngọc, ngươi sẽ không trách ta chứ!

648. Chương 647: Kim Bài. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 647: Kim bài. (1)

Mặc dù đến cuối cùng, Hoàng đế vẫn phong thưởng cho Chung Quỳ, nhưng đối với hần mà nói. Mục đích đã đạt được. Hướng Hoàng đế biểu đạt lập trường công chính của mình, cũng nhận được Hoàng đế tán thành. Biểu hiện như vậy, là có thể để cho cha hài lòng. Nhưng trong lòng cũng lưu lại một khúc mắc nho nhỏ.

Phan Ngọc ra vẻ không giải thích được nói:

- Trình huynh nói chuyện gì? Ta trách người cái gì?

Trình Tàng Kiếm thần lờ nói:

- Mới vừa rồi ở trên điện, ta chưa từng giúp người nói chuyện!

Phan Ngọc lắc đầu cười nói:

- Quân tử quần nhi bất đẳng, tiểu nhân đẳng nhi bất quần. Trình huynh nếu là làm trái tâm ý của mình mà tới duy trì ta, ngược lại làm cho ta coi thường, hơn nữa chúng ta đều chuyện mà có thể nói mà không nói, có thể làm mà không làm.

Trình Tàng Kiếm nhất thời giải khai tâm kết, thở dài nói:

- Minh Ngọc thật là tri kỷ của ta!

Lựa chọn vừa rồi quả nhiên là chính xác, mà mình vẫn không đủ thành thực.

Phan Ngọc vẫn mỉm cười, bất trí khả phủ. Trong lòng đồng dạng là khê cảm khái, đồng dạng xuất thân thế gia như nàng, quả thật có thể hiểu được bất đắc dĩ của hắn, cho nên cũng không trách hắn lựa chọn như vậy. Đồ mà họ mang trên lưng cũng nhiều lắm, đều không thể không đứng ở trên lập trường của mình. Vô luận là uống bao nhiêu rượu, ngâm bao nhiêu thơ, cuối cùng cũng không thể đem khoảng cách này gần hơn một bước, ngay cả bằng hữu thân mật chân chính cũng làm không được, chỉ có thể làm Quân tử chi gian đạm như thủy mà thôi.

Tàn cuộc yến, rượu đầy ca đủ.

Các vị Tiến sĩ rồi rút rời điện.

Chỉ có Phan Ngọc vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn quanh hồi lâu.

Hứa Tiên mới trở lại trong điện, trong tay đã nhiều hơn một kim bài nhỏ cùng một cuộn tranh thật dài.

Hứa Tiên được Tiểu Thái Giám kia dẫn vào hậu điện, đứng ngoài một toàn noãn các.

Gia Ngự hoàng đế cúi đầu đứng ở phía trước cửa sổ. Dựa vào ánh trăng non trên trời cao, ở mông lung trong sương mù có thể đem bốn phương tám hướng thành Trường An thu hết trong mắt.

- Bệ hạ, Hứa Tiên đến!

- Để cho hắn vào đi!

- Thần Hứa Tiên, ra mắt Ngộ Hoàng vạn tuế vạn tuế!

Gia Ngự hoàng đế xoay đầu lại.

- Miễn lễ!

Rồi sau đó phát tay để cho tất cả mọi người đều lui ra.

Hứa Tiên liền xuôi tay đứng ở tại chỗ, hôm nay là lần đầu tiên có thể quan sát vị Cửu Ngũ Chí Tôn này ở khoảng cách gần như vậy.

Giờ phút này, Gia Ngự hoàng đế cũng không có mặc Minh Hoàng Long bào đẹp đẽ quý giá kia, mà là trang phục bình thường. Nếu không phải với khí thế không giận tự uy này, hoa râu đầu tóc cùng râu mép như hắn, thoát nhìn cùng lão giả bình thường cũng không có khác nhau gì nhiều.

Về mặt Gia Ngự hoàng đế ôn hoà nói:

- Hứa Tiên, ngươi có biết vì sao trẫm gọi ngươi tới không?

- Là bởi vì chuyện luyện đan?

Gia Ngự hoàng đế không nghĩ tới hắn thẳng thắn như thế.

- Xem ra ngươi đã gặp sư phó của ngươi rồi.

Hứa Tiên thản nhiên nói:

- Dạ, gặp rồi!

Gia Ngự hoàng đế bất động thanh sắc hỏi:

- Hắn có từng dẫn dò ngươi chuyện gì không?

- Sư phụ muốn luyện Long Hồ Kim Đan, để cho thần lấy hai vị dược vật cần thiết cho luyện đan, một vị tên là Tử Vận Long vương sâm, đang ở quê quán Hàng Châu của thần. Một vị tên là Thất Minh Chi, ở chỗ sâu trong biển!

- Tốt, tốt!

Gia Ngự hoàng đế lộ vẻ vẻ kích động, vân vân râu mép, vòng vo trong phòng mấy bước! Bỗng lộ ra vẻ nghi ngờ.

- Trẫm nghe thấy chỗ sâu trong biển rộng kia, cho dù là người đánh cá mạnh nhất cũng lặn không xuống, người muốn đi lấy, sợ là sẽ không quá dễ dàng?

- Đạo pháp của thần cũng có chút thành tựu. Trong biển cũng qua được. Chẳng qua là sư phụ nói lúc đó có dạn dò khác, sợ dĩ phải về trước Tiên Đường, lấy Tử Vận Long vương sâm kia, đến lúc đó sẽ hỏi lại sư phụ, rồi mới đi ra biển lấy được liệu!

Gia Ngự hoàng đế nói:

- Tốt, người có thể lấy được hai thứ này, trẫm sẽ có ban thưởng! cho dù là quan tước, trẫm cũng không tiếc rẻ. Chẳng qua là trẫm muốn hỏi người một chút, người bắt đầu tu hành từ lúc nào, hôm nay đã tu thành đến trình độ gì, có thể, có thể Trường Sinh hay không? xem tại

Trong lòng Hứa Tiên một trận cười cảm thán, mới vừa ở trên điện còn nói quan tước không thể đơn giản mà nhận được, hiện tại đã biến thành không tiếc rẻ rồi. Nhưng là có thể hiểu tâm tình của một lão nhân, chế độ điều lệ gì cũng là giả hết, có thể sống lâu mấy năm mới là thật. Hoàng đế không để bình đối, ban thưởng hôm nay chỉ coi như là ngon ngọt, tương lai luyện ra đan dược, đó mới là đại phú quý tới tay.

Công danh lợi lộc, hấn mặc dù không để ý lắm, nhưng dĩ nhiên cũng sẽ không cảm thấy chán ghét, thôi thì tiện tay mượn gió bẻ măng là được rồi, ước nguyện ban đầu của hấn chung quy vẫn là muốn báo đáp ân tình Thái Âm chân nhân, Thái Âm chân nhân luyện đan dược cấp cho người nào ăn, quả thật không có quan hệ gì đến hấn.

Hấn liền nói với Gia Ngự hoàng đế chuyện lúc mình gặp được Thái Âm chân nhân, được hấn truyền thụ đạo pháp, dĩ nhiên trong đó lược bỏ không ít chi tiết. Hơn nữa nói nhiều về trọng điểm tu hành hung hiểm, tránh cho Gia Ngự hoàng đế gặp phải sai lầm, cứ nghĩ tu hành là chuyện đơn giản. Cuối cùng nói:

Thần cách Trường Sinh còn kém xa lắm, cũng chính là có hơn trăm năm tuổi thọ mà thôi!

Hấn nhận được Long Tộc Tu Luyện Chi Pháp, mặc dù tự tin có thể một hơi sống mấy trăm tuổi, nhưng cũng không thể đem lời nói quá đầy đủ.

Gia Ngự hoàng đế nghe xong, hai mắt tỏa sáng, đối với một lão nhân gần đất xa trời mà nói, còn có cái gì hấp dẫn hơn so với trăm năm tuổi thọ. Trọng yếu hơn là, hấn thấy một ví dụ chân thật trước mắt, một người bình thường đạt được sinh mệnh lâu dài. Giống như một người bệnh nghe thầy thuốc đàm luận cũng còn không quá yên tâm, nhưng có thể những người bệnh khác có thể dựa vào thầy thuốc này trị liệu mà khỏi hẳn, lập tức, lòng tin liền trở nên gấp trăm lần.

Gia Ngự hoàng đế không sợ làm phiền người khác, hỏi đến chi tiết trong đó, Hứa Tiên tất cả cũng bắt ti bất kháng, nhất nhất giải đáp. Cuối cùng lại càng lộ ra mấy tay, cho thấy mình có bản chất siêu nhân mang quần lót ở ngoài, nhưng đối với Gia Ngự hoàng đế cũng bảo lưu tôn trọng đầy đủ, dù sao ở nhân gian, vẫn có quân thần danh phận.

Hứa Tiên cũng không phải là cuồng sĩ đập công khanh khinh vương hầu, đối với những thứ cuồng sĩ kia mà nói, công khanh vương hầu kia thực vẫn là đặc biệt, đáng giá bọn họ qua đập qua khinh, là cách tốt nhất để lấy danh tiếng. Nhưng đối với Hứa Tiên mà nói. Cũng là giống nhau, Hoàng đế cũng tốt bình dân cũng tốt, đầu tiên cũng chỉ là một người sống. Không có đặc biệt miệt thị, cũng không có đặc biệt ngưỡng mộ, không ngại bình đẳng như nhau.

Ở kiếp trước của Hứa Tiên từng truyền lưu quá một câu nói, muốn làm gia gia trước làm cháu! Nhưng hấn thường cảm thấy nghi ngờ, không làm cháu cũng không làm gia gia không được sao? Nếu không đem cháu này lập tức qua làm gia gia thì sao? Trước tiên, người này trước mặt vênh vảo tự đắc hét ba hô bốn, sau đó, lại khúm núm a dua nịnh hót tại trước mặt một người khác, kết quả là người nào có tôn nghiêm chân chính có thể nói đâu?

649. Chương 648: Kim Bài. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 648: Kim bài. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Coi như là tình cờ thành gia gia trong gia gia, vậy tôn nghiêm đã từng bỏ xuống có thể lấy lại được sao? Đi lại trong nhân gian, lễ phép giữa người với người luôn là không thiếu được, nhưng vẫn là câu nói kia, không ngại lấy bình đẳng như nhau, không cần cố ý phá hư lễ phép tới hiển lộ rõ ràng bản thân, càng không thể câu nệ mà co đầu rút cổ, sao không xem như là một cuộc gặp gỡ khó có được, đến thử nghiệm một lần xuyên qua đặc biệt chứ?

Đây cũng là chỗ bất đồng lớn nhất giữa Hứa Tiên và người bình thường, cho dù quyền cáo chức trọng như Lương vương Phan vương, cuối cùng không khỏi sa vào trong nhân thế này.

Mà Hứa Tiên chỉ là cưỡi thuyền dạo qua nhân thế này mà thôi, mở mắt nhìn cảnh tượng hai bên bờ sông, nhìn giang hồ xa, xem triều đình cao, cũng bất quá là thuận nước đẩy thuyền, tâm không dính trệ. So với chân chính Tiên thơ với “thiên tử hô lai bất thượng thuyền” thì tiêu sái hơn rất nhiều, bởi vì Lý Bạch chung quy vẫn phải cầu Hoàng đế, một khi thất sủng liền khó tránh khỏi thổn thức, cảm thán cho tao ngộ của bản thân.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rốt cục đợi đến Gia Ngự hoàng đế bỏ qua cho Hứa Tiên, Quỳnh Lâm yến đã là tản mát, nhưng cũng giúp cho Hứa Tiên miễn rất nhiều xã giao.

Kim bài đã đúc tốt, bức họa Chung Quỳ cũng đã bồi xong. Tất cả đều ban cho Hứa Tiên, để cho Hứa Tiên cảm thán hiệu suất của công tượng Cung đình.

Gia Ngự hoàng đế khai báo nói:

- Người nếu có chuyện gì quan trọng, cầm lấy kim bài này thì có thể trực tiếp tiến cung gặp trẫm!

Nếu nói có chuyện quan trọng, dĩ nhiên chính là chỉ chuyện có liên quan đến Trường Sinh Bất Lão mà thôi.

Hứa Tiên tạ ơn xong, liền vội vã quay về trong đại điện.

Trong điện đã trống vắng rồi, các vị Tiến sĩ đều đã rời đi, Phan Ngọc còn dựa lưng vào cột cung điện, ở chỗ cũ đợi chờ, thấy Hứa Tiên đi ra ngoài, hướng hắc khê mỉm cười, chờ hắc đi tới bên cạnh, liền sóng vai đi ra ngoài, một cách tự nhiên thoảng như hình bóng tương hợp.

Xe ngựa Phan gia chờ đợi ở bên ngoài cửa cung, sau khi hai người lên xe ngựa. Hứa Tiên đem chuyện vừa rồi cùng nói một phen cho nàng nghe, rồi sau đó lấy kim bài mới được ban thưởng ra, hỉ hả ở trước mắt Phan Ngọc huyền diệu nói:

- Kim bài, ôi chào, kim bài! Chưa từng thấy sao, mở to mắt đi!

Phan Ngọc liếc hắc một cái, đối với hắc thỉnh thoảng bộc phát tính trẻ con cũng là hoàn toàn không có biện pháp.

- Mau đem tới cho ta nhìn một cái!

Đối với kim bài này, nàng cũng rất tò mò.

Hứa Tiên tiện tay đem kim bài đưa cho Phan Ngọc, thuận thế đem nàng ôm vào trong ngực, chóp mũi rúc vào trong mái tóc đen của nàng, nhẹ ngửi tóc thơm của nàng.

Phan Ngọc bình yên nằm tựa vào trong ngực Hứa Tiên, vuốt vuốt kim bài lớn vừa lót trong lòng bàn tay nàng. Phía trên quả nhiên có khắc mấy chữ như Gia Ngự hoàng đế đã nói, bốn phía hoa văn trang sức là Bàn Long đồ án, phía dưới dùng sợi tơ Minh Hoàng bện thành chùm tua màu vàng. Cái đồ vật này, quả

nhiên là quý không thể nói, chính là Vương gia nhìn thấy mặt tấm kim bài này cũng phải cung kính hành lễ.

Hứa Tiên đột nhiên hỏi:

- Minh Ngọc, người nói cầm kim bài này có thể ăn chùa uống chùa không?

Cái kim bài này để cho hấn nhớ lại Bạch Cật Kim Bài của Lý Bạch, thi nhân nổi tiếng đời trước, cầm lấy cái kim bài này, vô luận tới chỗ nào cũng có thể ăn chùa uống chùa, còn có thể đến khác khổ phòng của các phủ mà lấy tiền tiêu, quả thực chính là Visa card phiên bản cổ đại, hơn nữa còn là thẻ có thể quét vô số lần, chẳng qua là không biết cái kim bài của mình có chức năng này hay không.

Phan Ngọc lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Nói:

Người tính toán cầm tấm kim bài này qua ăn chùa uống chùa sao?

Đường đường Tiên thơ, vấn đề thứ nhất khi nhận được Ngự Tứ Kim Bài, dĩ nhiên là hỏi có thể dùng để ăn uống chùa hay không. Nếu để người khác biết, thật không biết là có vẻ mặt như thế nào.

- Người nếu là thật sự muốn làm như vậy mà nói..., không có một lão bản nào dám lấy tiền của người."

Hứa Tiên mở to hai mắt, một bộ người quá coi thường ta.

- Làm sao sẽ, ăn chùa uống chùa thì đi theo người là đủ rồi, nào còn cần dùng đến tấm kim bài nát này!

Ban đầu ở Hàng Châu, hấn đi theo Phan Ngọc ăn uống không ít.

Phan Ngọc buồn cười, bật cười lớn, vươn ra một con ngọc thủ, khê vuốt gương mặt Hứa Tiên, thở dài nói:

- Nếu người còn có thể theo ta ăn uống chùa thì tốt rồi, đáng tiếc, hiện tại đã không cần!

Hứa Tiên nhìn hai tròng mắt của nàng, thật thà nói:

- Hiện tại cũng cần a!

Hấn cúi đầu nhẹ nhàng cắn vào vành tai xinh đẹp tuyệt trần của nàng.

Phan Ngọc giận hấn một cái, cũng không kháng cự, vẫn cắn răng nhẫn nại lấy tư vị kỳ dị kia.

Một lát sau, Hứa Tiên ngẩng đầu lên, khoa trương nói:

- Khỏe miệng còn lưu hương, mùi vị tuyệt vô cùng.

Phan Ngọc lấy ta che khuôn mặt ửng ửng đỏ bừng, lại không nhịn được dùng khuỷu tay huých hấn một cái.

Hứa Tiên nắm tay đang cầm kim bài của Phan Ngọc, nhìn kim bài nho nhỏ kia, lần nữa lâm vào suy tư, một lát sau, hỏi vấn đề thứ hai về kim bài.

- Minh Ngọc, người nói này kim bài làm bằng vàng ròng đấy sao?

Chẳng lẽ giá trị kim bài này chỉ có cái này sao? Phan Ngọc căn bản bỏ qua vấn đề này, quả quyết đáp:

- Không biết!

Hứa Tiên cũng là thật thà lo lắng lấy.

- Hoàng đế có tiền như vậy, chắc là tinh khiết a, bất quá nghe nói vàng ròng cũng là màu vàng, một khối này cũng là ánh vàng rực rỡ!

Vuốt vuốt mũi quỳnh của nàng nói:

- Coi như người không nói, ta cũng có thể kiểm tra được!

- A!? Đừng!

Phan Ngọc còn không kịp ngăn cản, liền thấy Hứa Tiên thống khoái đem kim bài bỏ vào trong miệng, dùng sức khẽ cắn. Nàng nhanh tay lôi ra.

Phan Ngọc chỉ thấy phía trên kim bài, hiện ra rõ ràng hai hàng dấu răng, nhất thời nói không ra lời.

Hứa Tiên lại nhúc nhúc đầu rồi.

- Người nói rớt cuộc là cắn thành dấu là vàng, hay là cắn không ra dấu răng là vàng?

Trên ti vi, tiểu nhị cũng thích làm như vậy, chủ yếu để cho tiểu nhị biểu đạt vui mừng đối với tài phú khổng lồ, hơn nữa mỗi thấy cắn đều lòi ra là vàng giả. Nhưng là người ta cũng không giải thích cặn kẽ, rớt cuộc làm sao mới có thể biết được là vàng thật.

Như vậy để cho Hứa Tiên rất là vô cùng đau đớn.

- Hiện tại đóng kịch truyền hình chân thực quá không chịu trách nhiệm rồi!

Quan trọng nhất, hấn quên một điểm, nếu hấn dùng lực qua cắn mà nói.., cho dù bách luyện tinh cương cũng có thể cắn hiện lên dấu răng.

Phan Ngọc túm lấy kim bài, dạy dỗ:

- Vật Ngự tứ, vô luận là tổn hại hay là mất cũng là tội đại bất kính! Nếu như bị người phát hiện thì phiền toái!

Cái này so với kim châu ngọc bích ban thưởng trên tiệc rượu khác nhau rất lớn.

Hứa Tiên nói:

- Cái này... Sửa chữa lại không được sao?

Kim Linh lực rót vào trong kim bài, nhớ lại kim bài hình dáng lúc trước, dấu răng trên kim bài liền dần dần biến mất.

- Hứa công tử pháp lực vô biên, được rồi này!

Bên ngoài thành Trường An, lúc này đang cuối tiết xuân, ánh sáng rạng rỡ tới cực điểm, ánh mặt trời sáng lạng đã mang theo cái nóng oi bức của mùa hè.

650. Chương 649: Trong Núi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 649: Trong núi

Móng ngựa đạp lên đồng cỏ của con đường nhỏ, chạy trong làn cỏ xanh mượt ẩm ướt.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc cưỡi ngựa song song nhau, một đại đội nhân mã hộ vệ cùng một chiếc xe ngựa đang theo phía sau xa xa.

Vân Yên vén màn lên, lộ ra gương mặt ngọc đang được khăn che mặt lại, nhìn hai người đang ở cách xa xa, trong nội tâm có chút thổn thức không thôi.

Hứa Tiên thấp giọng nói chuyện với Phan Ngọc, nàng không ngừng trầm mặc, ánh mắt nhìn theo vó ngựa đang tung bay đằng xa, trong thần sắc thổn thức sầu bi không thôi, cho dù ý chí sắt đá cũng bị ánh mắt của nàng hòa tan, muốn ôm nàng vào trong ngực, nhưng như thế cũng cảm thấy không đủ.

Chợt có một tòa tiểu đình xuất hiện bên cạnh con đường nhỏ, dây leo mọc chằng chịt, dần dần tới gần, hai người cũng dự cảm được cái gì đó, cho nên trầm mặc một lát.

Hứa Tiên ghìm ngựa nói:

- Minh Ngọc, đưa tới đây thôi.

Phan Ngọc cho ngựa tiến lên vài bước, mới quay đầu nói:

- Tốt, Hán Văn.

Thả người xuống ngựa, nàng vung tay lên, có thủ hạ mang bầu rượu tới. Đặt lên bàn đá của tiểu đình.

Phan Ngọc châm hai chén rượu, cùng nhau nâng chén, sau đó uống cạn.

Bỗng nhiên Hứa Tiên cầm chặt bàn tay ngọc của nàng, cười nói:

- Chỉ là tạm biệt mà thôi, không qua bao lâu ta sẽ quay lại mà.

Phan Ngọc sợ bị người ta nhìn ra chỗ khác biệt, thấp giọng nói:

- Mau buông tay!

Hứa Tiên cười nói:

- Chúng ta kết nghĩa kim lan, tình như thủ túc, cầm tay có gì phải sợ chứ?

Nhưng sau đó cũng buông tay ra.

Vân Yên ôm Thường Hi đi tới gần, đôi môi đỏ mọng dưới khăn che mặt nhếch lên, nói:

- Phan đại công tử sắp khóc nhè rồi!

Phan Ngọc liếc nhìn nàng, sau đó bảo thủ hạ mang theo một con ngựa đỏ tới, giao dây cương cho Vân Yên, nói:

- Đây là ngựa người muốn, đã xem xét giúp người rồi.

Không biết Vân Yên đưa ra yêu cầu này chính là lúc tâm huyết dâng trào a.

Vân Yên hoan hô một tiếng, tiếp nhận con ngựa này, ngọt ngào nói cảm tạ với Phan Ngọc, sau đó nghiêng người ngồi lên yên ngựa chạm chỗ hoa văn tinh xảo, cũng may con ngựa rất phục tùng.

Phan Ngọc chấp tay với Hứa Tiên, nói:

- Hán Văn, chúng ta cũng phải từ biệt rồi.

Sau đó khôi phục lại bộ dáng thông dong như thường ngày.

Hứa Tiên liếc nhìn nàng thật sâu, mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ nhanh chóng trở lại.

Sau đó nhảy lên lưng ngựa, một tay cầm dây cương, một tay nắm con ngựa của Vân Yên, dọc theo bụi cỏ leo mọc trên đường mòn, chậm rì rì đi về phía trước.

Phan Ngọc không đợi thân ảnh của hai người bọn họ biến mất, đi trở lại ngựa của mình, sau đó rút roi quất một cái. Con tuần mã đen nhanh hí dài một tiếng, sau đó phi nước đại quay về kinh thành, những hộ vệ đi theo tùy tùng cũng theo sát.

Phan Ngọc cưỡi tuần mã mấy chục con ngựa theo phía sau, cho nên xuất hiện bụi mù cuộn cuộn.

Hứa Tiên cùng Vân Yên ngồi trên ngựa nhìn lại, thẳng tới khi bụi mù phủ khắp, mới nhìn nhau cười cười, đi nhanh về hướng Chung Nam Sơn.

...

Trong phủ Phan vương, Phan Ngọc ở trong thư phòng xem xét con đường đưa muối tới Giang Nam, thỉnh thoảng uống một ngụm nước trà. Nàng không có huynh đệ tỷ muội, cho nên ít đi những tranh đấu tranh quyền đoạt lợi, nhưng phải gánh vác tất cả công việc, cho nên cũng rất lao lực.

Trước khoa cử, Phan vương gia muốn nàng toàn tâm toàn ý cho khoa cử, cho nên không phân bao nhiêu công việc. Nhưng sau khoa cử, tất cả sản nghiệp trong nhà đều giao lại cho nàng quản lý, chuyện này còn quan trọng hơn so với ở Hàn Lâm Viện lẫn lộn nhiều.

- Công tử, trong nội cung có tin tức truyền tới.

Một lão bộc ở ngoài cửa nói.

- Ngô quân gia, tiến vào nói chuyện!

Ngô quân gia móc một phong thư trong tay áo của mình ra, cung kính đưa cho Phan Ngọc, Phan Ngọc tiếp nhận phong thư, rút thư trong phong bì, mắt to nhìn quét qua. Rốt cục hiểu được vì sao hoàng hậu nương nương lại chân chừ không quyết định như thế, tiện tay đem thư đưa lại cho Ngô quân gia.

Hoàng hậu nương nương vô cùng tin tưởng thần phật, cho nên thường xuyên đi ra Đại Từ Ân Tự bái Phật, mà phương trượng của Đại Từ Ân Tự là Kính Phụng Thích Tử. Trước đó vài ngày, tên phương trượng này nói vài câu bất lợi cho Phan Ngọc, nhưng cụ thể là nói gì thì không biết được.

Ngô quân gia bỏ thư vào trong phong bì, nói:

- Lương công tử của phủ Lương vương vài ngày trước đó đã đi tới Đại Từ Ân Tự, mật đàm với phương trượng rất lâu, lão nô ngay từ đầu không chú ý tới, hôm nay xem ra là cho không ít bạc. Mà hôm nay có không ít tiền sĩ rồi kinh đã đi tới Từ Ân Tự Đại Nhạn Tháp đề danh, cũng mời ngài tham dự, công tử không ngại thì đi xem.

Phan Ngọc suy nghĩ một lát, có chút gật đầu nói:

- Người đi an bài! Đúng rồi, cho Chu công công năm ngàn lượng bạc làm lễ tạ ơn!

Tên phương trượng của Đại Từ Ân Tự đại khái đã bị Lương vương thu mua, đây lại là chuyện tốt, chỉ cần có thể bị người khác thu mua, thì cũng có thể bị mình thu mua. Nhưng không nghĩ tới với lòng dạ của hoàng hậu nương nương hiện giờ, cũng bị lời nói của hắn dẫn động, chỉ sợ tên phương trượng kia không đơn giản như vậy, nói không chừng có môn đạo gì đó, mới có thể khiến hoàng hậu nương nương tin tưởng.

Ngô quân gia nói:

- Vâng.

Sau đó nhìn qua Phan Ngọc phong thần tuấn lãng trước mặt, so với Phan vương gia lúc tuổi trẻ còn thông dong hơn nhiều, lão luyện hơn nhiều, tất nhiên sẽ mang Phan gia đi được xa hơn.

- Trước dẫn ta đi tới đại lao gặp tên thích khách kia đi.

...

Thành Trường An cách Chung Nam Sơn cũng chỉ hơn mười dặm, Hứa Tiên cũng không mang ý niệm đạp mây cưỡi gió đi tới, cho nên mang theo Vân Yên cưỡi ngựa mà đi, cho dù là Vân Yên buồn bực thích ở trong phòng, đi dưới ánh mặt trời như thế này, Vân Yên có cảm giác rất thích thú. Nhưng đây là lần đầu tiên Vân Yên cưỡi ngựa cho nên càng hưng phấn hơn.

Lúc nàng ở trong kinh thành, đã từng nhìn thấy rất nhiều phu nhân cưỡi ngựa như thế này, nhất thời cao hứng nói với Phan Ngọc, Phan Ngọc nghe được yêu cầu bộc phát này của nàng cũng không để ý lắm.

Vân Yên yên ổn trong tâm, cũng dần dần quên đi, nhưng không nghĩ tới Phan Ngọc thật sự mang một con ngựa tới cho nàng thật.

Vân Yên vuốt bờm ngựa, nói:

- Phu quân, con ngựa này thật nhỏ a, chúng ta đến Chung Nam Sơn sẽ vứt bỏ nó sao?

Hứa Tiên nói:

- Nếu người ưa thích, cho nó ở lại nơi đó, khi chúng ta trở về lấy là được rồi. Nhưng người cũng không nên mang theo Thường Hi cô nương theo, có lẽ đem nàng để lại trong vương phủ thì tốt hơn, tự nhiên sẽ có người chăm sóc cho nàng.

Vân Yên áo vàng váy ngắn, tóc xanh co lại, gió xuân thổi tóc dính vào lỗ tai, sợi tóc nhấp nhô, lộ ra ngọc dung tuyệt mỹ.

Lúc này đang cười con ngựa con, dáng người uyển chuyển lắc lư nhẹ nhàng, hiển thị rõ nét phong tình vạn chủng của nàng, bộ dáng thiên kiều bá mị, Hứa Tiên ở chung với nàng ngày đêm, cũng phải động tâm.

Vân Yên tự nhiên cười nói:

- Có cái gì không tốt, Thường Hi cũng là muội muội của ta.

Sờ sờ trong mèo con trong ngực, nói:

- Đúng không, Thường Hi!

Thường Hi lười biếng “Meow” một tiếng xem như đáp lời, những ngày này rõ ràng béo hơn rất nhiều.

651. Chương 650: Chung Lê. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 650: Chung Lê. (1)

Hai người đi trên quan đạo, trên đường dần dần náo nhiệt hơn. Khách thương vắng lai nam bắc đi trên đường, xe ngựa xe trâu nối liền không dứt.

Vân Yên thu liễm hoa dung, nhìn không chớp mắt, vui cười với Hứa Tiên.

Nhưng dù vậy, ánh mắt nhìn nàng ở chung quanh chưa từng giam xuống. Nhưng có phu quân là Hứa Tiên ở bên cạnh, dáng người cao lớn uy vũ, cho nên không có người nào lỗ mắng, tiến lên trêu chọc.

Nhưng Hứa Tiên lúc này chọn con đường núi nhỏ vắng vẻ không người, hẳn muốn thưởng thức phong cảnh cuối xuân đầu hè bây giờ, cũng thuận tiện né tránh ánh mắt của người ta. Đây là đã là Chung Nam Sơn, không bao lâu sau sẽ tới Thạch Tinh Trần quên quán của Thần Chung Quỷ.

Thời điểm này. Vân Yên lại kêu khổ, bởi hôm nay là ngày đầu tiên nàng cưới nhạ, bắt đầu còn khá tốt, nhưng thời điểm đi thời gian dài thì khó chịu rồi. Trên yên ngựa chạm tro hoa văn tinh tế cũng đã lốt mấy tấm đệm, nhưng đùi của nàng lúc này cũng đau nhứt không thôi, đáng thương nhìn qua Hứa Tiên.

- Phu quân.

Hứa Tiên cười lắc đầu, cúi người ôm lấy nàng, sau đó đặt lên người của mình.

Nhưng kế tiếp, người khó chịu chính là Hứa Tiên, eo thon mềm mại trong tay, mông ngọc của nàng ngạo nghễ, có mùi thơm quanh quẩn trong mũi.

Ôm hương nhuyễn ngọc trong lòng, hơn nữa nếu như ôm kiều thê xinh đẹp nhường này, lại không mang theo chút tạp niệm nào thì đó là thánh nhân. Ôm thân thể mềm mại này, cho dù đã làm không biết bao nhiêu lần, cũng không nhịn được, lửa tình nhen nhóm.

Vân Yên cảm giác rất rõ ràng các biến hóa của Hứa Tiên, không khỏi nâng bờ mông lên, lại bị Hứa Tiên dùng sức kéo vòng eo của nàng về chỗ cũ, lúc này có cảm giác rất khác lạ.

Sợi tóc tung bay nên cổ trắng như ngọc hiện rõ, Hứa Tiên nhịn không được hôn lên.

Vân Yên vội vàng xoay đầu lại, nói:

- Phu quân, đừng, Thường Hi!

Hứa Tiên quay đầu đã thấy Thường Hi đang ngồi xổm trên lưng ngựa, sờ sờ, ngẩn người khi nhìn thấy màn này, bắt gặp Hứa Tiên nhìn qua, vội vàng dùng hai bàn tay mèo che mắt lại, tỏ vẻ mình không thấy cái gì cả.

Hứa Tiên thoả mãn xoay đầu lại, Thường Hi lặng lẽ dời móng vuốt, hẳn cũng không quản tới, dù sao nàng cũng là nữ tử.

Bởi vì giai nhân trong ngực quá mê người, chỉ cần hưởng thụ qua, thì dù là người hiền lành cũng phải biến thành ác thú.

Mặt mũi của Vân Yên lúc này đã đỏ bừng lên, bộ ngực cao phập phồng bất định, nói:

- Đây là bên ngoài, nếu như bị người ta nhìn thấy thì không hay, đợi khi trở về Hàng Châu, thiếp thân, thiếp thân mặc cho người...

Hứa Tiên không đợi nàng nói xong, đã cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ mọng của Vân Yên hiện giờ, làm cho những lời Vân Yên muốn nói biến thành những tiếng nước nở nghẹn ngào. Tay phải lượn quanh cái bụng trơn nhẵn. Tay trái thì đặt lên ngọc phong, cách mấy lớp quần áo cũng cảm giác được vẻ to tròn của nó, hình dạng lúc này đang biến ảo bất định.

Thời điểm này, ánh mặt trời tươi đẹp đang chiếu qua khe lá, chiếu lên dung nhan tuyệt thế và quần áo cao quý của nàng. Trong khu rừng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước suối và chim hót mà thôi, nhưng lúc này đã có tiếng vó ngựa ầm ĩ và tiếng rên rỉ phá tan sự hài hòa của nơi đây, từ xa tới gần, sau đó lại là từ gần tới xa.

Hứa Tiên buông tha bờ môi đỏ mọng của nàng, hôn lên cái cổ trắng ngần.

Vân Yên “Ừm” một tiếng, vội vàng cắn ngón trỏ của mình, đôi chân của nàng không ngừng đạp lên chân của Hứa Tiên, nhẹ nhàng vắn vẹo lưng áo, váy ngắn của nàng hiện giờ đã ướt đầm.

Hứa Tiên bị nàng hữu ý vô ý câu dẫn làm dục hỏa bốc lên hừng hực thực sự không bận tâm tới cảm thụ của nàng, cho nên càng mạnh bạo hơn, khi nhìn thấy thần sắc mê loạn của nàng, càng thêm than mua dây buộc mình, chỉ có thể ổn định tâm thần.

Sắc mặt Vân Yên đỏ bừng, cảm thụ khác thường dưới váy, không dám nhìn thẳng ánh mắt ranh mãnh của hắn, cũng không ngờ hắn dám “Khi dễ” mình trong nơi sơn dã thế này, càng tức giận bản thân, bị hắn câu dẫn dục niệm trời đất, trong bất tri bất giác, thân thể của nàng đã quen được hắn vuốt ve, cho nên đã hòa theo động tác của hắn.

Hứa Tiên nói nhỏ vào tai của nàng:

- Yên nhi, đợi đến khi về Hàng Châu, người nên lưu lại a.

Vân Yên ảm đạm nói:

- Người... Người chê ta?

Hứa Tiên lại gõ lên đầu của nàng một cái.

- Sao người thông minh như thế, lại nói ra những lời ngốc nghếch thế này, ta hận không thể ở cùng một chỗ với ta đây.

Vân Yên dí dỏm le lưỡi, nói:

- Người đang lo lắng cho ta?

- Ta phải trở về kinh thành, phải giúp sư phó đi hái thuốc luyện đan, chỉ sợ không có bao nhiêu thời gian bồi tiếp người, mà Minh Ngọc lại bận rộn hơn cả ta! Người ở trong vương phủ không có một ai nói chuyện cả.

Vân Yên lập tức nói:

- Có Thường Hi cùng ta!

Đã thấy Thường Hi còn ngồi xõm trên ngựa, ngơ ngác nhìn qua nàng, lập tức kịp phản ứng, xấu hổ nói:

- Nha đầu chết tiệt kia, vừa mới thấy cái gì?

Nàng đã sớm bị Hứa Tiên xem là chim trong lồng, cá trong chậu, cũng không để ý.

Thường Hi lúc lắc cái đầu mèo như trống bỏi, tâm tình của nàng hiện giờ đã khôi phục bình tĩnh, những ngày này nàng ở bên cạnh Vân Yên, cùng nàng đánh đàn đọc sách, lại càng cảm nhận được tài hoa của nữ tử này, trong nội tâm có chút sùng bái nhỏ nhỏ.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy Vân Yên bị Hứa Tiên vuốt ve, xuất hiện biểu lộ như vậy, tâm thần của nàng bị đả kích không nhỏ. Thậm chí xúc động suy nghĩ tới mình, nếu có một ngày mình khôi phục thân người, chẳng phải cũng giống như nàng sao? Loại tưởng tượng này làm toàn thân của Thường Hi run lên như bị điện giật, đã có chút ngượng ngùng cùng sợ hãi.

Nhưng khi Vân Yên bình yên tựa đầu vào ngực của Hứa Tiên. Thì cảm giác bình tĩnh và hạnh phúc đó khiến cho nàng cảm thấy hâm mộ, trong suy nghĩ của nàng lúc trước, cũng không quá đáng là tìm một nam nhân phó thác chung thân mà thôi, lúc này, trong đầu rối loạn thành một đoàn.

Vân Yên dán mặt vào ngực của Hứa Tiên, nói khẽ:

- Nếu phu quân muốn ta ở tại Hàng Châu, ta sẽ ở lại Hàng Châu. Nếu để cho ta lựa chọn....

Nàng ngẩng đầu lên, chân thành nói:

- Người đến đâu, ta sẽ đi theo đó.

Hứa Tiên thương tiếc vuốt ve gò má của nàng.

- Tùy người!

Sau đó móng ngựa vẩy nhẹ, lúc này đã qua giữa trưa, rốt cuộc hai người đi tới trấn nhỏ, đây chính là Thạch Tỉnh Trấn của Thần Chung Quỷ.

Loại thị trấn nhỏ miền núi này không sánh được thành thị phồn hoa như Hàng Châu, nhưng khi thấy nhiều ngôi nhà bằng đá xanh xếp theo địa thế, thấp thoáng có thể thấy được sơn thanh thủy tú, thì u tĩnh hơn rất nhiều.

Trong trấn không có khách sạn nào, bởi vì nơi đây ít khi có người ngoài tới, cho nên khi thấy có người lạ, dân cư trong trấn đều lộ đầu ra xem, thấp giọng nghị luận nhao nhao.

Hứa Tiên gọi một người trẻ tuổi lại, sau khi xuống ngựa móc ra một nén bạc vụn, nói:

- Gọi trưởng trấn của các người lại đây!

Hiện tại hán cũng có công dân tại thân, nếu không lợi dụng thật tốt, thì đó mới là lãng phí.

Người tuổi trẻ kia thấy Hứa Tiên khí độ bất phàm, ra tay xa xỉ, nói thẳng muốn gặp trưởng trấn, sao dám lãnh đạm. Lại cúi đầu nói:

652. Chương 651: Chung Lê. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 651: Chung Lê. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Vị công tử này, ngài muốn tới nhà của Thần Chung Quỷ làm gì. Ở đó không được may mắn đâu.

Sau đó nhìn qua Vân Yên, sắc mặt đỏ bừng như táo, trong nội tâm thầm nghĩ: không biết nàng cùng Chung Lê ai đẹp hơn.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Ah, thế nào là không may mắn?

Chẳng lẽ là Thần Chung Quỷ đã hiển uy sao.

Người trẻ tuổi nói:

- Hôm qua trong đêm có một vị khách thương mang tin tới, nghe nói Thần Chung Quỷ không biết tốt xấu, đã tự tử chết trên đại điện, không biết lúc nào sẽ giáng tội xuống, tai họa không nhỏ.

Hứa Tiên giật mình, thời đại này, không có truyền hình hay điện thoại, cho nên trấn nhỏ này tin tức bế tắc vô cùng lợi hại, tin tức Thần Chung Quỷ chế ngày hôm qua mới truyền tới nơi đây, chớ nói chi tin tức Thần Chung Quỷ đã được hạ táng.

- Người không cần phải xen vào, ta là bằng hữu của Thần Chung Quỷ, người nên gọi tộc trưởng tới là được.

Loại trấn nhỏ này thường là một tộc lập thành, đại bộ phận đều là người cùng họ với nhau, cho nên tộc trưởng trong tộc thường đảm nhận chức trưởng trấn.

Người trẻ tuổi do do dự dự nói:

- Tộc trưởng vừa rồi mang không ít người, hình như đi tới nhà của Thần Chung Quỷ!

Trong nội tâm âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới Thần Chung Quỷ lại có bằng hữu như thế này.

Thần quang của Hứa Tiên lóe lên, hỏi:

- Làm gì?

Trong nội tâm người trẻ tuổi run lên. Thiếu chút nữa bắp chân bị chuột rút, chỉ cảm thấy người trẻ tuổi trước mặt này tuổi tác không khác gì mình, nhưng lại bộc phát ra khí thế lớn lao, cho rằng khí thế này, ngay cả tộc trưởng trong tộc còn kém hơn. Lấp bắp nói:

- Nghe, nghe nói là Thần Chung Quỷ rước lấy tai họa cho tộc, muốn đuổi muối muối của hắn ra khỏi trấn.

Thần sắc Hứa Tiên biến đổi, nói:

- Nhà của Thần Chung Quỷ ở đâu?"

Người trẻ tuổi kia chỉ về một hướng, nói:

- Ở bên cạnh dòng suối nhỏ tên A Cô Tuyền, có một tòa nhà gỗ.

Lời hắn còn chưa dứt, Hứa Tiên đã phi thân lên ngựa, phóng ngựa mà đi, chỉ còn lưu lại một câu.

- Yên nhi, ta đi trước một bước, người chậm rãi theo sau!

- Phu quân, người chờ ta một chút a.

Vân Yên vội vàng khu sử ngựa con.

- Giá, giá!

Nhưng không có Hứa Tiên dẫn dắt, mặc cho nàng hô quát thế nào, con ngựa con chỉ đi từ từ.

...

A Cô Tuyền cách xa trấn nhỏ, nằm trong một sơn cốc của Chung Nam Sơn.

Ánh sáng chiếu vào dòng suối nhỏ liền phát quang, trong đây còn có một vũng nước suối nhỏ thanh tịnh. Hồ nước này trong tới mức có thể thấy rõ bên trong, chung quanh loạn thạch tu trúc, cảnh sắc rất là lịch sự tao nhã. Đặc biệt là một lùm tùng hoa mẫu đơn tùng, nở không ít nụ hoa, đang muốn nở ra.

Bên cạnh hồ nước là một khu rừng nhỏ, một vòng hàng rào tường, vây quanh một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Nhưng trong sân lúc này, không có tình cảnh ngày thường, hơn mười nam nữ lão ấu tụ cùng một chỗ. Nghị luận nhao nhao, thỉnh thoảng đem ánh mắt nhìn vào trong nhà.

Trong phòng trúc, một lão hán đang tận tình khuyên bảo khích lệ nữ tử.

- Chung Lê ah, ca ca người ở trong kinh thành chộc đại họa! Người cũng đã biết?

Thiếu nữ một thân áo vải vấy gai, trên người không có chút trang sức nào, ngay cả trâm cài tóc cũng là gỗ tạo thành, đem mái tóc đen nhánh của nàng buộc lên cao. Nhưng bởi vì ăn mặc đơn sơ giản dị như thế, khí chất so với u tuyền trước cửa còn thanh tịnh hơn rất nhiều.

Chung Lê ngậm miệng lắc đầu, đầu ngón tay nhỏ nhắn xoắn góc áo, vành mắt của nàng đỏ lên, làm như không lâu nữa sẽ khóc, nhưng có khóc cũng không thành tiếng. Dạng như vậy, cho dù là người có ý chí sắt đá cũng tan chảy.

Tên tộc trưởng lại nói:

- Ca ca người Thần Chung Quỷ tại Trường An, tự tử ngay trên thánh điện.

Trên gương mặt đầy nếp nhăn kia, lúc này càng nhăn làm một đoàn, giống như muốn mang tất cả sợ hãi trong lòng nặn ra vậy. Trong mắt những dân chúng nơi đây, huyện lệnh đã là quan lớn rồi, hoàng đế cái dạng gì, nghĩ cũng không dám nghĩ, Thần Chung Quỷ vậy mà. Ngày hôm qua nghe nói chuyện này, hẳn suốt đêm không ngủ được a.

Thân thể Chung Lê run lên, cắn răng nói:

- Ta không tin. Ca ca sẽ không bỏ lại ta, nhất định là tên khách thương đó nói láo.

Tộc trưởng trường thở dài, nói:

- Ai, nha đầu, lão hán ta cũng không muốn tin, nhưng đây đều là thực, sáng sớm hôm nay, ta chuyên môn đến huyện thành hỏi, cũng đã truyền ra.

Sau đó lại vỗ ót của mình.

Chung Lê ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc của nàng ngay cả tộc trưởng cũng phải tránh đi, nàng lại chậm rãi cúi đầu. Ngày hôm qua nàng nghe được tin tức này. Trong nội tâm của nàng còn mang theo một tia hy vọng xa vời, hy vọng tin tức kia là giả, nhưng trước sự thật tàn khốc thế này, tất cả hy vọng đã biến thành mảnh nhỏ.

Chung Lê hít sâu một hơi nói:

- Còn có chuyện gì không?

- Người không tin?

Chung Lê kiên quyết nói:

- Ta không tin, ca ca chưa về, ta sẽ không tin đây là sự thật.

Tộc trưởng vô cùng đau đớn nói:

- Tại sao người lại không hiểu chứ, Thần Chung Quỷ đã chộc đại họa, chết rồi, đây chính là muốn liên lụy người. Thánh nhân mà mất hứng, sẽ phái người bắt người đi, giam vào trong thiên lao, làm gì còn thấy được mặt trời.

Mặt Chung Lê không còn chút máu, nhưng không có chút thất kinh nào như trong tưởng tượng của tộc trưởng, mà thản nhiên nói:

- Nếu ngồi tù, ta sẽ nhận, nếu mất đầu, ta tình nguyện đền mạng thay hân.

Tộc trưởng đã ngốc trệ, cũng không con lời nào nói, ngoài phòng đã có âm thanh chua ngoa truyền vào.

- Chung Lê, người ngay cả ca ca quái dị của mình cũng không sợ, còn sợ cái gì chứ, nhưng chúng ta cũng cần thể diện. Thần Chung Quỷ chính là ‘tảo bả tinh’ (điềm xấu), làm hại toàn gia các người còn chưa đủ, hôm nay còn muốn làm hại chúng ta, thật sự là chết cũng không muốn người sống được yên mà, người mau mau thu dọn đồ đạc đi càng xa càng tốt, từ nay về sau trong từ đường Chung gia sẽ không có tên của các người, các người cùng Thạch Tĩnh Trấn này không có chút quan hệ nào.

Nói chuyện là một phu nhân đang ôm hài tử.

Tộc trưởng nói:

- Nha đầu, người đừng trách chúng ta lòng dạ ác độc, chúng ta cũng vì muốn tốt cho người thôi!

Chung Lê tức giận cười nói:

- Lúc trước các người ghét bỏ ca ca ta, chúng ta đã ra ngoài trấn sống! Về sau ca ca ta đậu cử nhân, các người đưa đến gạo và mì thuế ruộng, sau đó khích lệ chúng ta nên vào trong trấn sống. Hiện tại ca ca ta chưa rõ thế nào, đã muốn bức ta đi, đây là cách làm người của các người sao?

Tộc trưởng mặt đỏ lên, nói không ra lời. Hắn vô cùng xấu hổ. Dân trấn đứng bên ngoài mồm năm miệng mười nghị luận Chung Lê nói sai rồi.

Nhưng chỉ có đám nam tử trầm mặc không nói cái gì, ngày bình thường Chung Lê trong mắt bọn họ chẳng khác gì tiên nữ, nghĩ biện pháp nịnh nọt, nhưng vào lúc này, không ai dám làm trái ý của tộc trưởng, trừ phi hắn không muốn sống trong Tỉnh Thạch Trấn này nữa.

Lúc này trong đám người có một người mép tròn đi tới, đây là một nam trung niên có râu hình chữ bát, trước ngăn lời của mọi người, rồi sau đó thở dài nói:

653. Chương 652: Xoay Ngược Lại. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 652: Xoay ngược lại. (1) nguồn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Chung Lê muối tử, người không có ca ca, ta cũng rất thương tâm. Nhưng người không có nơi nào để ở, không ngại theo ta ra ngoài tránh đi, đổi địa phương dừng chân, ta nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt.

Đây chính là tên khách thương mang tin tức tới.

Khách thương dùng đôi mắt ti hí của mình dò xét trên người của Chung Lê, dung nhan của nàng tú lệ, ngực nở mông to, ngày hôm qua Chung Lê tới hỏi hắn chuyện của Thần Chung Quỷ, hắn vừa thấy Chung Lê đã giật mình, không nghĩ tới trong nơi khỉ ho cò gáy này lại có nữ tử đẹp thế này. Sau đó so sánh, đám thiếp thất của mình trong nhà suốt ngày to sơn trát phấn chẳng khác gì thứ dung tục, vì vậy động tâm tư.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, quyết định nói rõ “Lợi hại” với tộc trưởng, cố ý đem chuyện Thần Chung Quỷ nói nghiêm trọng hơn rất nhiều, nói hoàng đế sẽ giận chó đánh mèo với Tỉnh Thạch Trấn ra sao, chỉ có đem Chung Lê đuổi đi mới có thể trừ tai ách này. Tộc trưởng tuổi tác đã rất lớn, nhưng chỉ là một nông dân quê mùa, làm sao địch nổi hoa ngôn xảo ngữ của khách thương. Mà Thần Chung Quỷ ở chỗ này chỉ có tên “Hung”, khắc chết phụ mẫu của mình là ‘tảo bả tinh, cho nên cũng tin vài phần, mới gây ra chuyện hôm nay.

Chung Lê nói:

- Ta một mình cũng có thể nuôi sống mình, không cần người giả hảo tâm.

Sau đó cầm hồ lô và hồ lô trấu cám, đi ra trước cửa, mở lồng gà, cho gà ăn. Nhưng hai mắt vô thần, tinh thần không phấn chấn, đứng ở nơi đó có vai phần cảm giác sụp đổ.

Khách thương bị cự tuyệt, biểu lộ cứng đờ, lại khôi phục nguyên trạng, sau đó nhảy mất với phụ nhân đang ở trong đám người. Phụ nhân kia lập tức ôm sòm, cổ động dân trấn chung quanh, sau đó vây Chung Lê lại.

Dân chúng trong trấn này cả đời không có bao nhiêu người đi ra khỏi Chung Nam Sơn. Mang tâm lý sợ vận rủi, chỉ cần có người cổ động một chút, đã không có chủ trương của mình. Hơn nữa cả nhà của Chung Lê vốn bị dân trong trấn bài xích, ở bên ngoài trấn, nhân duyên cũng không phải kém một cách bình thường.

Lúc này bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, khoa tay múa chân, hồn nhiên quên đi nữ tử nhu nhược này chỉ còn nơi đây là chỗ dựa cuối cùng.

Chung Lê cắn môi, sắc mặt tái nhợt, không chịu lui về phía sau một bước. Nhìn qua từng sắc mặt căm hận ở chung quanh, trong nội tâm đau khổ khó có thể nói hết, nếu không phải bận xử lý tang sự của ca ca, thực hận không thể chết đi.

- Đát đát đát!

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trong rừng trúc nhỏ, lúc nghe còn xa, nhưng trong chớp mắt đã tới gần rồi, cũng không có ý định dừng bước, lập tức muốn tiến vào đặng tiểu viện này.

Dân chúng trong trấn vội vàng né tránh.

Tuấn mã màu trắng nhẹ nhàng nhảy lên, vượt qua hàng rào, tách Chung Lê và dân trấn thành hai hàng.

Kỵ sĩ ghìm dây cương lại, tuấn mã Xi..Xiiii... một tiếng, tung người lên, xuống ngựa. Đứng nguyên tại chỗ nhìn vài vòng, có khói bụi bay lên.

Dân chúng trong trấn đứng ở biên giới tiểu viện, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn qua kỵ sĩ.

Kỵ sĩ áo trắng ngựa trắng, tóc dài rối tung, dáng người cao lớn, phối hợp với tuấn mã bên cạnh càng hiện ra nét oai hùng. Diện mục vốn tuấn lãng, lúc này nghiêm mặt lại, trên người tản ra khí chất không giận tự uy.

Ánh mặt trời từ trên cao chiếu thẳng xuống người kỵ sĩ mặc áo trắng kia. Đột nhiên xuất hiện biến hóa, giống như thiên thần hạ phàm xuống thế gian này.

Hứa Tiên nhìn quét qua một vòng, tầm mắt nhìn tới đâu, dân trấn cũng cúi đầu xuống, sau đó buộc ngựa, tiến tới gần Chung Lê dưới ánh mắt kinh ngạc của dân trấn, mỉm cười nói:

- Người chính là muội muội của Thần Chung Quỷ a!

Chung quy đã tới kịp, không có chuyện gì xảy ra cả.

Chung Lê ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chói mắt làm cho ánh mắt của nàng không mở ra được, chỉ thấy một thân ảnh mơ mơ hồ hồ, đứng dưới ánh mặt trời chói chang. Nhưng âm thanh của hắn lại nghe rất rõ ràng, chỉ mơ hồ cảm giác được, hắn đang nhìn mình mỉm cười.

Kết quả là, nam tử vừa rồi uy nghiêm như thần mình, trong nụ cười của hắn lại tràn ngập ôn nhu, ngay cả lời nói cũng ôn hòa tới mức tận cùng, khiến cho người ta cảm thấy tin tưởng, cho nên không có người nào sinh ra nửa phần địch ý với hắn.

Hứa Tiên nói:

- Không phải sao?

Thiếu nữ trước mắt, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, giống như tự nhiên mà thành, so với bất cứ mỹ nữ nào mà mình nhìn thấy, cũng không kém cõi hơn, tương mạo so với Thần Chung Quỷ, giống như hai thái cực. Cho dù là bất cứ người nào nhìn thấy hai người bọn họ đứng chung. Đều không cho rằng hai người là huynh muội.

Chung Lê nói:

- Ta là, người là?

Cho dù là thời điểm nào, dù ở nơi đâu, nhìn thấy nữ tử như thế này, kiên quyết không bao giờ quên.

Trong nội tâm của Hứa Tiên kinh ngạc một lát, nhìn nàng, nói:

- Ta bằng hữu của ca ca ngươi, hắn từng bảo ta chiếu cố ngươi giúp hắn, chẳng lẽ hắn chưa về sao?

Nhìn quét qua một vòng, lại phát giác không có chút khí tức của Thần Chung Quỷ đâu. Theo đạo lý nói, có lẽ Thần Chung Quỷ nên sớm trở lại, không biết trên đường có biến cố gì.

Nhưng trong nội tâm của Hứa Tiên không lo lắng, bởi vì hắn không phải là người bình thường, cho nên nhất định sẽ được trời giúp, người như hắn, cho dù nhảy xuống vách núi cũng nhặt được bí tịch tu luyện, cần bản không cần mình lo lắng.

Chung Lê vốn có chút u ám, bỗng nhiên trong mắt sáng ngời, tiến lên phía trước nói:

- Người... Người nói là, ca ca ta còn sống?

Hứa Tiên rất tiếc hận lắc đầu, nói:

- Hắn đúng là không còn trên nhân thế, nhưng cũng không hoàn toàn nói như vậy được.s

Tuy hắn hiện giờ biết rõ Thần Chung Quỷ chết, nhưng đó không phải là cái chết thật sự, cho nên đối mặt với nữ tử này, không biết nên nói cái gì cho phải.

Thân thể Chung Lê run lên, trên mặt kết một lớp băng hàn, Hứa Tiên giải vây cho nàng đã làm nàng có hảo cảm với hắn. Lập tức không còn sót lại chút gì. Trong nội tâm đau khổ phần hận, thầm nghĩ:

- Sống chính là sống, chết chính là chết. Ca ca ta đã không còn trên nhân thế, người lại giả vờ giả vịt làm gì, người thấy ta là nữ tử yếu ớt nên lần ta phải không?

- Ta không cần người khác chiếu cố, công tử từ chỗ nào đến thì đi về đi.

Trong nội tâm Hứa Tiên biết rõ, những lời này của mình đã làm cho người ta hiểu lầm, nhưng chuyện này không phải nói hai ba lời là hiểu được, càng không thể đem chuyện này nói trước mặt của người khác, chỉ nói:

- Chờ một chút ta sẽ giải thích với người.

Chuyện cần làm trước mắt lúc này, chính là giải quyết đám dân chúng ở đây đã.

Khách thương cau mày nói:

- Người tới từ đâu.

Hắn tự nhận đã thu Chung Lê vào trong tay, chỉ cần cho dân chúng trong trấn bức bách tiếp, thì mình chỉ cần đưa ra lời hứa hẹn suông với Chung Lê là đạt được nàng, nói cái gì giúp nàng an táng ca ca, còn có thể mang nàng đi nơi khác sống tốt hơn. Đến lúc đó nàng là một nữ tử nhu nhược xa xứ, còn có thể trở mình được sao, lại không nghĩ đến, bị người ta chặn ngang một cước.

Hắn thấy người tới quần áo bất phàm, cười trên một con tuần mã có giá trị xa xỉ, hiển nhiên không phải dân chúng tầm thường, trong nội tâm cũng sinh thoái ý.

654. Chương 653: Xoay Ngược Lại. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 653: Xoay ngược lại. (2)

Nhưng thấy hắn thể đơn lực kiệt, mà tại đây, Chung Lê giống như đóa hoa mẫu đơn mọc hoang dại, cho nên trong nội tâm sinh ra ý nghĩ ác độc, nữ nhân như thế, nếu có thể ôm ngủ một đêm, cho gì muốn hắn giảm thọ cũng nguyện ý. Chỉ cần có thể rời khỏi nơi đây, đến lúc đó trời đất bao la, ai có thể tìm được hắn.

Hứa Tiên nhìn đám dân chúng, không có trả lời hắn, mà cao giọng nói:

- Ai là tộc trưởng?

Tộc trưởng đi tới nói:

- Lão hán là được. Vị công tử này, người tới từ đâu?

Hứa Tiên nói:

- Sao các người có thể làm ra chuyện bức bách nữ tử yếu ớt thế này?

Hắn vào lúc bình thường cũng là người kính già yêu trẻ, nhưng vừa rồi thấy tình cảnh như thế, tên tộc trưởng dẫn theo một đám người đi tới đây, khi để một nữ tử yếu ớt, đã thấy không thích.

Tộc trưởng thấy hắn không để ý tới vấn đề của mình, hiển nhiên không đặt chức tộc trưởng của mình trong mắt, hừ một tiếng nói:

- Đây là chuyện của Tỉnh Thạch Trấn chúng ta, không có quan hệ gì tới ngoài người như người.

Tên khách thương nhìn qua Hứa Tiên, lại nhìn Chung Lê nói:

- Cô nương, không phải người muốn an táng ca ca của mình sao? Ở đây không phải là nơi an táng tốt, không ngại theo ta đi Trường An tìm thi thể của hân, ta lại cho người một trăm lượng bạc, tất nhiên sẽ làm cho hân một tang lễ nở mày nở mặt.

Chung Lê ngẩng đầu lên, nàng cũng không phải là người ngu, làm sao không nhìn ra dụng tâm của tên khách thương này, nhưng nàng hiện nay đang vô lực quẫn bách a.

Ngày bình thường, Thần Chung Quỷ một lòng đọc sách, căn bản không lo sản xuất sinh ý gì. Sinh kế thường ngày đều dựa vào vài vóc nàng dệt được mà sống qua ngày, tích góp từng tí một đưa tất cả cho Thần Chung Quỷ lên kinh ứng thí một phen. Hôm nay Thần Chung Quỷ vừa chết, trong nhà chỉ còn dư lại chút ít lương thực dự trữ mà thôi. Đừng nói là đi nhật xác của Thần Chung Quỷ, dù là tiền làm tang sự đơn giản cũng không có.

Chung Lê ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Tiên, nói thầm:

- Người này đã tự xưng là bằng hữu của ca ca, chắc hẳn hiện tại cũng đánh tâm tư như vậy.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Lần này tới đây, chính là phụng chỉ làm việc. Muốn đem Chung huynh an táng thật tốt.

Phụng chỉ?

Ở thời đại bây giờ, không có người nào không hiểu ý nghĩa của hai chữ này, cho nên tất cả đều mở to mắt nói không ra lời.

Khách thương run run rẩy rẩy nói:

- Phụng chỉ, người, người có chứng cứ gì?

Loáng thoáng đã cảm giác được, chỉ sợ lần này mình đâm đầu vào tường thành rồi. Giả mạo thánh chỉ là tội danh mất đầu, người bình thường không ai dám làm như vậy cả.

Hứa Tiên hướng lên trời chấp tay nói:

- Ta chính là Thám Hoa do ngô hoàng khâm điểm, Hàn Lâm Viện, lục phẩm biên soạn, chẳng lẽ còn đi lừa gạt các người sao? Đây chính là khẩu dụ của hoàng thượng trong quỳnh lâm yến nói ra, ban thưởng danh tiếng Tự Phúc Trấn Trạch cho Thần Chung Quỷ, một kiện áo lục, một bức họa, kiến miếu làm tế tự. Tất cả tiến sĩ của khoa cử năm nay đều có thể làm chứng.

Lời này vừa nói ra. Tiểu viện nhất thời yên tĩnh lại, tiếng gió thổi qua rừng trúc nghe được tiếng dập dờn.

Tộc trưởng không hổ là người có kiến thức rộng rãi, đã kịp phản ứng, thoáng cái đã quy xuống đất, liên tục dập đầu nói:

- Thì ra là lão gia của Hàn Lâm Viện, tiểu dân có mắt như mù, có mắt như mù.

Trong nội tâm lại hối hận và sợ hãi, bình sinh hắn nhìn thấy quan lại lớn nhất chính là huyện thái gia mà thôi, nhưng huyện lệnh chỉ là quan thất phẩm. Mà người trẻ tuổi này lại là quan lục phẩm so với huyện thái gia còn cao hơn một phẩm. Hơn nữa còn là biên soạn của Hàn Lâm Viện, biên soạn hắn không hiểu, nhưng ba chữ Hàn Lâm Viện như sấm bên tai. Trong mắt hắn, có thể vào Hàn Lâm Viện đều là Văn Khúc Tinh hạ phàm, mà người trước mặt của hắn lại là người trong đó, vừa rồi mình còn dám nói chuyện vô lễ với hắn. Nếu như hắn có bất mãn trong lòng, đây không phải là muốn mạng hắn sao?

Hơn nữa hắn vạn lần không nghĩ tới, Thần Chung Quỷ chẳng những không có bị phạt, còn được khen ngợi, vừa rồi mình đã bức bách Chung Lê, không biết là phạm tội gì a. Cho dù không giam vào đại lao, tùy tiện đánh vài trượng, cái thân già khom này của mình sẽ không xong a!

Tộc trưởng vừa quỳ xuống, những dân trấn còn lại sao dám đứng chứ, nhanh chóng quỳ xuống đất, trong miệng chỉ hô “Đại lão gia!” Dân gặp quan phải bái, đây là thường thức cơ bản nhất của đời nay. Cho dù là điều dân xảo quyệt cũng không dám không tuân theo quy củ này, cái tội danh “Chậm trễ” quỳ bái có thể lớn có thể nhỏ, trách phạt cũng có thể lớn có thể nhỏ, nhưng đánh mười trượng, thì mạng cũng không còn. Đây chính là chỗ nghiêm khắc của giai cấp xã hội.

Chức quan của Hứa Tiên hiện giờ cũng không phải là có thực quyền gì, ở trong triều đình thì cũng chẳng phải đại quan nhưng trong mắt của dân chúng thấp cổ bé họng thì chẳng khác gì trời cả, tiếp xúc với dân chúng nhiều nhất cũng chỉ là huyện lệnh mà thôi.

Tên khách thương lúc này đứng ngơ ngác tại chỗ, bộ dáng không biết làm sao. Hắn rất hy vọng Hứa Tiên nói dối, nhưng đồng thời cũng hiểu, không người nào dám nói dối như vậy cả. Hai chân nhất thời cũng run rẩy và mềm nhũn ra, một chút sắc tâm trong lòng cũng bị ném thẳng lên chín tầng mây, không còn lại gì. Nhưng còn không đợi hắn quỳ xuống.

Tộc trưởng vô cùng đau đớn nói:

- Thạch Đầu, Nhị Cầu còn không mau bắt hắn đè xuống!

Trong nội tâm đã hận tên khách thương này tới cực điểm, chẳng những tên khách thương này không giải tai họa cho hắn, ngược lại còn mang theo tai họa.

Trong đám người lúc này, có hai nông phu vạm vỡ đứng lên đi tới, đè tên khách thương kia bổ nhào xuống dưới đất.

Chung Lê trừng to mắt, hơi thở mùi đàn hương trong mũi thở ra, nhưng không ngờ chuyện này lại phát triển như vậy. Nhìn qua bóng lưng của Hứa Tiên, nhưng trong lòng thì bất định.

- Hắn đến đây chính là muốn an táng cho ca ca của ta, lại còn mang theo thánh chỉ. Hắn là Thám Hoa, chẳng lẽ trong lúc thi hắn đã quen biết ca ca sao? Hắn nói là bằng hữu của ca ca, có lẽ, không phải giả a! Chẳng lẽ ca ca ta thật sự phò thác cho hắn?

Trong nội tâm nàng có trăm ngàn nghi vấn, nhưng chuyện quan trọng nhất hiện giờ, là mình có nên quỳ xuống hay không?

Hứa Tiên nhìn thấy đám người đang quỳ dưới đất, cảm giác có chút không quen, nhưng nghĩ tới bộ dáng của bọn họ vừa rồi, xem như trừng phạt a.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nhìn thấy động tác của Chung Lê. Cho nên đưa tay đỡ lấy nàng, nói:

- Người chờ thêm một lát, ta sẽ nói cho người rõ ràng.

Chung Lê cảm thấy trên người xuất hiện một dòng nước ấm chảy qua, thân thể đứng thẳng lên có chút kinh ngạc nhìn qua Hứa Tiên, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hứa Tiên cũng đã quay đầu đi, nói:

- Nói đi, có chuyện gì xảy ra?

Thậm chí không cần Hứa Tiên hỏi, tộc trưởng đã nói toàn bộ chuyện nay ra, tên khách thương này khua môi múa mép như thế nào để lừa gạt những nông dân chân chất như bọn họ, còn bản thân “Rất ngu rất ngây thơ” ra sao khi tin chuyện ma quỷ hắn nói, sau đó là chuyện xảy ra ở nơi đây. Nhưng dân trấn khác

nhao nhao gật đầu phụ họa, nói tên khách thương này đáng giận như thế nào.

655. Chương 654: An Ủi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 654: An ủi

Chung Lê giờ mới hiểu được, thì ra chính là dung mạo của nàng mua lấy tai họa, dù sao nàng sống trong núi, tâm tư tuy nhanh nhạy, nhưng cũng không hiểu những tâm tư thiên kỳ bách quái của người bên ngoài.

Tên khách thương giải dựa muốn giải thích, nhưng lại bị hai tên đại hán một trái một phải đè đầu xuống mặt đất, trong miệng chỉ còn lại đất cát, không nói ra được câu nào.

Hứa Tiên nghe một lần, tuy biết trong đó không phải toàn bộ sự thật, nhưng cũng hiểu được dụng tâm hiểm ác của tên khách thương này, những dân trấn trì độn nơi đây vốn không có ý kiến vì với Chung Lê. Cũng tuyệt đối không có biểu hiện thế này nhanh như vậy, rõ ràng là tên khách thương này châm ngòi thổi gió, không khỏi giận dữ, nếu như mình tới chậm một bước, chẳng phải tên này đã thành công rồi sao.

Hứa Tiên cầm roi ngựa, “Ba” một tiếng, quất lên lưng của tên khách thương, lập tức đánh quần áo của tên khách thương rách nát, da tróc thịt bong, lạnh giọng nói:

- Hôm nay ta còn nhiều chuyện cần phải làm, không có thời gian để ý tới tiểu nhân như ngươi, một roi này trước cho ngươi ghi nhớ, nếu như còn làm chuyện thương thiên hại lý thế này, sẽ bị trời phạt!

Sau đó phát phát tay, cho dân trấn buông tên khách thương ra.

- Ngươi đi đi!

Khách thương như được đại xá, đập đầu liên tiếp vài đầu, nói:

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân.

Cũng không phủi bụi đất trên người, chạy ra khỏi tiểu viện. Thân phận của hai người chênh lệch nhau quá lớn, nhưng cả tâm tư oán hận và trả thù cũng không có, chỉ tự nhận là mình không may. Có câu là: “Dân không đấu với quan”, huống chi còn là đại quan.

Hứa Tiên nhìn dân chúng trong trấn, nói:

- Các người đứng lên đi.s

Sau đó hần chủ trì tang lễ của Thần Chung Quỷ, cũng không phải làm đại hình gì cả.

Dân chúng hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Tộc trưởng từ trên mặt đất đứng lên, lên tiếng nói:

- Đại nhân cho các người đứng, các người đứng lên đi!

Nhưng hần là người đứng lên trước tiên, tâm của hần đã đặt trên cổ họng. Chỉ sợ roi ngựa tiếp theo sẽ đánh lên người của mình, nhưng lúc này cũng thở ra một hơi

Hứa Tiên nhìn tộc trưởng, nói:

- Ta phụng chỉ ban sai, phải giúp Thần Chung Quỷ phát tang kiến miếu! Ngươi đi chuẩn bị vải trắng, bảo huyện lệnh của bốn huyện đi tới đây!

Tang lễ thời cổ đại là một chuyện vô cùng phiền toái, chuyển chú, nghênh tài, nhập trần, đốt tiền vân vân và vân vân, những trình tự này, một cái cũng không thể thiếu. Chẳng những phải chuẩn bị quan tài, áo liệm

và tiền giấy, còn phải tìm hòa thượng tụng kinh, đội ngũ kiêng trống, chuẩn bị tiệc rượu. Nhiều công tác cần làm, Hứa Tiên bận không qua nổi, cho nên không cần bận tâm hẳn làm. Hắn hiện tại xem như phụng chỉ làm việc, cho nên có thể động dụng nhân lực vật lực của địa phương, cho gọi tên huyện lệnh tới, cho hắn tiến hành là được.

Hứa Tiên cũng muốn cúi đầu trong chốc lát, hơn mười ánh mắt lẳng lặng nhìn qua hắn, giống như con cừu non ngoan ngoãn, cho dù lúc này bị một đao, cũng yên lặng thừa nhận, dân chi sợ quan, cũng không có giống người người ngang hàng thời hiện đại, nhưng dù thế cũng phân giai cấp. Chớ nói chi là thời cổ đại cực kỳ chú trọng giai cấp. Không thể không nói. Chính vì loại thái độ này, tạo nên không ít quan lại như hổ báo, xem dân như thịt cá.

Mà những địa phương xa xôi hẻo lánh, mặc dù có tiếng xấu “Điều dân vùng khổ ho cò gáy”, nhưng quan lại không một tên nào dám xằng bậy. Làm ra chuyện khiến dân chúng bức mình, quản người cái gì Huyện lệnh Tri phủ, cho người một đao tiễn vào quan tài là xong chuyện, đến lúc đó chỉ tới gặp Diêm Vương Gia nói lý lẽ mà thôi. Dân ngoan thì mặc cho người chém, điều dân ngang ngược vô lý thì chẳng ai dám quản, ai ưu ai kém, trong lòng sẽ tự có chừng mực. Sợ nhất chính là người không muốn làm dân ngoan, mà biến thành điều dân.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên, đúng là không có việc khác, hơn mười cái đầu kia cúi thấp xuống, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Hứa Tiên phát phát tay nói:

- Ta chỉ nói chuyện này cho các ngươi rõ thôi. Ân, đều tán đi!

Dân trấn ở đây cũng không nhiều, đều rời khỏi tiểu viện, tộc trưởng muốn lôi kéo làm quen với Hứa Tiên, do dự trong chốc lát, vẫn lựa chọn thoái lui ra ngoài như những người khác.

Đột nhiên trong tiểu viện vắng lặng, chỉ còn lại có Hứa Tiên cùng Chung Lê hai người.

Trời đã ngã về tây, trúc ảnh vắng lặng.

Hứa Tiên xoay người sang chỗ khác, muốn bước lên nói cái gì đó.

Chung Lê vội vàng lui ra phía sau một bước, hai tay chăm chú xoắn cùng một chỗ. Cô nam quả nữ, rất khó ở chung. Nhưng nghĩ tới nam tử trước mắt này, từ trên trời giáng xuống, giúp nàng thoát khỏi ván cục, lại muốn chủ trì tang lễ của Thần Chung Quỳ, trong nội tâm luôn có cảm kích.

Nhưng từ tình hình xem ra, hắn cũng không phải quan nhỏ. Trong khoảng thời gian ngắn không biết nên dùng loại thái độ nào đối mặt với hắn, ân nhân, bằng hữu của ca ca, lại còn là thượng quan đại nhân. Huống chi câu “Ca ca người bảo ta chiếu cố người”, nàng rất để ý tới câu này.

Mặc dù Chung Lê có rất nhiều chuyện muốn hỏi Hứa Tiên, nhưng bản năng của thiếu nữ mang theo rụt rè và đề phòng, không thể dễ dàng mở miệng.

Trong nội tâm của Hứa Tiên lăm lăm, tại sao Vân Yên lại tới chậm như vậy? Mở miệng nói:

- Không biết tôn tính đại danh của cô nương?

Chung Lê vội hỏi:

- Tiểu nữ tử tên là Chung Lê, xin hỏi... Tôn tính đại danh của công tử!

Nàng vốn định khen Hứa Tiên, nhưng thật sự không cách nào đem hình tượng của Hứa Tiên bây giờ hợp lại với quan đại lão gia được a, cho nên vẫn gọi là công tử, cẩn thận nhìn qua Hứa Tiên.

- Chắc hẳn không giận đâu?

Hứa Tiên nói:

- Ta họ Hứa tên Tiên, chữ Hán Văn.

Chung Lê khê giật mình, Hứa Tiên Hứa Hán Văn? Đường như đã nghe qua ở đâu rồi. Nhưng hiện giờ đầu óc của nàng loạn thành một đoàn, căn bản không rảnh suy nghĩ những chuyện như vậy. Mà là vội vàng hỏi:

- Ca ca ta, ca ca ta hần, thực đã...

Hứa Tiên trầm trọng gật gật đầu, sau đó lấy một cái tiểu đàn nhỏ trên bọc bên hông ngựa, nói:

- Đây là tro cốt của hần!

Hần có cảm giác thật quái dị, bởi vì hần biết rõ Thần Chung Quỷ hiện tại đang tồn tại thật tốt trên đời này, nhưng đối với phương thức như thế, còn tự tại hơn con người gấp nhiều lần. Còn tro cốt trong tay chẳng qua chỉ là thành phần các bon mà thôi, chẳng có gì khác cả. Nhưng đối với người sống, đây là một loại ký thác tinh thần thật sự trọng yếu.

Hai tay Chung Lê run rẩy tiếp nhận sứ đàn ôm vào trong ngực, nước mắt óng ánh trong mắt, nhưng không chịu cho nước mắt rơi xuống. Bỗng nhiên chạy vào trong phòng trúc, sau đó là tiếng khóc lóc không kiềm nén nổi vang lên.

Hứa Tiên không biết nên nói cái gì mới tốt, nếu như Thần Chung Quỷ thật sự chế đi. Hần vào lúc này sẽ mặc cho Chung Lê khóc thống khoái, nhưng hần lại biết rõ Thần Chung Quỷ căn bản “Không chết”, cho nên khóc lóc cũng chẳng là gì. Nhưng nữ tử khuê phòng, hần không thể tùy tiện xông vào, đi ra ngoài tiểu viện nhìn con đường mòn, vẫn không thấy Vân Yên đi tới.

Hứa Tiên lắc đầu, đi vào trong phòng.

656. Chương 655: U Cốc. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 655: U cốc. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mùi hương từ trúc phát ra, căn phòng rất sạch sẽ. Đồ vật đều dùng trúc tạo thành. Nhưng trong khuê phòng của thiếu nữ, ngay cả gương đồng cũng không có. Một khung dệt yên tĩnh đặt trong góc phòng, phía trên còn có một thứ dệt giống như vải vóc, trên đó có hoa văn tinh xảo, thể hiện tài hoa khéo léo của nữ tử

Chung Lê bỏ nhào vào giường nhỏ, đem mặt vùi vào trong chăn, vai của nàng rung rung không thôi, tiếng khóc nức nở truyền tới.

Hứa Tiên nhẹ giọng kêu:

- Chung cô nương, Chung cô nương!

Nhưng Chung Lê vẫn bị thống, cho nên đối với chuyện xung quanh không quan tâm tới.

Hứa Tiên vỗ nhẹ vai của nàng, đột nhiên Chung Lê kịp phản ứng, ngồi dậy ôm chăn, ngồi ở giữa giường, có chút phòng bị nhìn qua Hứa Tiên, lê hoa đái vũ, hai mắt đầm lệ mông lung, bộ dáng thật thương tiếc.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, thời điểm này nên nói ra câu đại loại như “Bớt đau buồn đi”, nhưng lại nói:

- Chung cô nương, người thật sự không cần phải thương tâm đâu, tuy ca ca người nhìn thì đã chết, nhưng kỳ thật lại không thể xem như chết.

Chung Lê nói:

- Hứa công tử, người nói cho ta biết, ca ca ta rốt cuộc là như thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Ca ca người đã biến thành quỷ.

Đây còn không phải là chết! Chung Lê cắn môi, nước mắt lại rơi xuống.

- Hứa công tử, cô nam quả nữ chung một phòng, không quá thuận tiện, cho nên mời người ra ngoài đi.

Hứa Tiên cảm thấy cười khổ không thôi, cũng trách cứ Thần Chung Quỷ, nhìn bộ dáng của người thật khoái hoạt, tại sao không đi về thăm muội muội của người trước. Chỉ có thể miễn cưỡng giải thích:

- Ca ca người Thần Chung Quỷ chính là khuê tinh chuyển thế, sau khi chết anh linh không tiêu tan, chỉ cần tu hành thêm một chút, sẽ đứng hàng tiên ban, được vạn người hương khói tín ngưỡng. Ta ở trong kinh thành đã nhìn thấy hồn phách của hần, hần nói muốn về Chung Nam Sơn trước, nhưng không biết vì sao còn chưa tới!

Chung Lê lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không thể hiểu được, mà dùng ánh mắt quỷ dị nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng hiểu được tâm tính của nàng, nếu đổi lại là mình gặp được chuyện như vậy, còn nghe người ta nói chuyện thần ma tiên Phật. Hần đại khái sẽ xúc động liễu mạng với người đó. Nhưng cho dù hần giải thích thế nào, không có Thần Chung Quỷ ở đây, chung quy khó có thể khiến nội tâm của nàng tán thành.

Hứa Tiên đặt hai tay lên vai của nàng, nhìn vào mắt của nàng, chân thành nói:

- Ta chỉ muốn người hiểu, ca ca người hiện tại rất tốt, căn bản không cần người thương tâm cho hần. Đợi đến lúc hần trở về người sẽ hiểu, người tin tưởng ta chứ?

Chung Lê nhìn qua ánh mắt chân thành của Hứa Tiên, không tự chủ được gật gật đầu, bỗng nhiên cũng hơi hiểu được cách giải thích của Hứa Tiên, thì ra hần đang lo lắng quá thương tâm a.

Trong nội tâm của Hứa tiên thầm thoải mái, quả nhiên, chỉ cần chân thành biểu đạt ý nghĩ của mình, người khác nhất định sẽ hiểu được.

- Hứa công tử.

- Ân?

Sau đó Chung Lê lại nghiêng đầu đi, một tia đỏ ửng hiện lên má đào, nói:

- Thỉnh người lấy tay ra được không?

- Phu quân, người... Các người...

Thì ra chẳng biết từ lúc nào, Vân Yên đã cưỡi ngựa đuổi tới, nhìn qua cửa sổ nhìn thấy một màn như thế này, Chung Lê ôm chần, ngồi co lại trên giường, thân thể Hứa Tiên nghiêng về phía trước, hai tay đặt lên vai của nngf. Tình cảnh này, không cách nào không khiến người khác liên tưởng tới chuyện gì đó.

Hứa Tiên vội vàng buông tay ra, ho nhẹ hai tiếng nói:

- Yên nhi, người hiểu lầm!

Chung Lê giống như con nai con nhảy loạn, trốn vào trong có phòng.

- Ta còn chưa nói cái gì đâu!

Hứa Tiên cười một cái, cũng không thêm để ý. Giới thiệu Chung Lê bên cạnh:

- Người tới vừa vặn! Vị này chính là muội muội của Thần Chung Quỷ, Chung Lê cô nương, người nên quan tâm tới nàng ta nhiều hơn.

Bên người lại không có thân ảnh của Chung Lê, nhìn lại, Chung Lê đang trốn trong góc giường, ôm cánh tay, nhìn Hứa Tiên lại nhìn Vân Yên, có chút phòng bị, càng có chút ít không biết làm sao.

Hứa Tiên lắc đầu, nhìn Chung Lê nói:

- Chung Lê cô nương, đây là thê tử của ta, Vân Yên!

Vân Yên lấy khăn che mặt xuống, nhìn Chung Lê cười ngọt ngào, nói:

- Chung Lê muội muội!

Nụ cười này phát ra từ nội tâm, cũng không phải giả vờ cười cho Hứa Tiên vui vẻ, nghe Hứa Tiên ở trước mặt người khác giới thiệu là thế tự, cho nên “Lòng hư vinh” của nàng đạt được thỏa mãn nho nhỏ.

Chung Lê cũng không khỏi kinh ngạc trước dung mạo của Vân Yên, nụ cười của nàng mang theo diễm quang, má lúm đồng tiền, cơ hồ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng không thể không thừa nhận, phu thê này vô cùng có lực tương tác. Nàng ở trong núi nhiều năm, chuyện đi mua sắm cơ hồ do Thần Chung Quỷ đi ra ngoài xử lý, cơ hồ cũng không gặp cái gì trắc trở, từ nhỏ bị dân trấn bài xích, cho nên tâm phòng bị của nàng đối với người lạ cũng tăng lên không ít. Tâm của Thần Chung Quỷ cũng khiến cho nàng như chim sợ cành cong.

Nhưng hai người trước mặt này lại khác, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra tâm thân cận. Như vừa rồi, bị một nam tử xa lạ dùng tay khoác hai vai, nhưng mất cả buổi mới kịp phản ứng, cơ hồ có chút khó tin. Biểu lộ quá mức chân thành, động tác quá mức tự nhiên, lúc nàng kịp phản ứng, hai tay của hắn đã đặt lên vai của nàng rồi.

Vân Yên đánh giá Chung Lê một lúc, cũng không có lập tức tiến lên, đang đánh giá. Trong nội tâm lại sợ hãi thán phục, “Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ”. Mặc dù nàng chưa từng thấy Thần Chung Quỷ, cũng nghe qua Thần Chung Quỷ xấu xí dữ tợn như thế nào. Một ca ca có dung mạo xấu xí dữ tợn, lại có được một muội muội dung mạo xinh đẹp như hoa. Trong nội tâm thầm than “Phan đại công tử, mặc cho người thông minh tuyệt đỉnh, vẫn tính sai rồi.”

Nhưng nhìn thấy Chung Lê, bộ dáng hai mắt đắm lệ mông lung, không khỏi nhớ tới lúc biệt ly Thanh Loan, trong nội tâm xuất hiện cảm tình thương tiếc, tiến lên dùng tay lau nước mắt trên mặt của nàng, trong miệng không ngừng nói lời an ủi.

Chung Lê càng không biết nên làm sao, không biết nên làm thế nào cự tuyệt thiện ý.

Hứa Tiên cảm thấy thời điểm này mình nên đi ra ngoài mới tốt, Vân Yên cùng Chung Lê đều là nữ nhi gia, càng khéo léo hiểu lòng người, nói chuyện còn thuận tiện hơn mình nhiều, Huyện lệnh chạy đến cũng cần một ít thời gian. Sáng sớm xuất phát từ kinh thành, lúc này đã qua giữa trưa, chính mình không sao cả. Nhưng Vân Yên chắc hẳn đã đói, bộ dáng của Chung Lê cũng chưa nếm qua cái gì.

Hắn liền hỏi:

- Phòng bếp ở đâu?

Chung Lê đang có chút ít say mê trong ôn nhu của Vân Yên, nghe vậy vội vàng chỉ vào một gian tiểu trúc ở gần đó, tuy trong nội tâm hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hứa Tiên đi đến phòng bếp, cũng rất đơn sơ, nhưng vô cùng sạch sẽ. Ngay cả bếp lò cũng không nhiễm một hạt bụi, cho dù nữ tử nhà ai có được phòng bếp như vậy, phu quân của nàng cũng kiêu ngạo.

Khá tốt trong phòng bếp không thiếu dầu muối tương dấm chua, trong vạc gạo và mì đã không nhiều lắm, nhưng cũng đủ ăn một bữa. Hắn không biết, đây là lợi nhuận khi Thần Chung Quỷ khảo thí đậu cử nhân có được.

657. Chương 656: U Cốc. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 656: U cốc. (2)

Nhưng chum nước đã không còn nước, Hứa Tiên định tự khí thành nước, nhưng nhớ tới A Cô Tuyền cách đó không xa, cho nên cầm hai cái thùng đi tới hồ nước, chuẩn bị bắt mấy con cá làm thức ăn.

Chung Lê từ cửa sổ thấy vậy, vội vàng mở miệng ngăn cản, nói:

- Hứa công tử!

Vân Yên cầm tay của nàng, nói:

- Cứ để cho hắn đi.

Chung Lê lắc đầu, nói:

- Không được ah!

Bước nhanh ra ngoài cửa, đoạt thùng nước trong tay của Hứa Tiên.

- Hứa công tử, để cho ta tới a!

Bỗng nhiên nhớ tới trách nhiệm của mình, hắn là bằng hữu củ ca ca, chính mình nên hảo hảo chiêu đãi mới đúng. xem tại

- Các người đường xa mà đến, nhất định là đói rồi, các người nên ngồi trong phòng trong chốc lát, ta đi nấu cơm cho các người ăn.

Hứa Tiên thấy bộ dáng bướng bỉnh của nàng, không muốn nàng khó xử, cho nên giao thùng nước cho nàng ta.

- Người cầm đi, ta giữ lại cái này đi bắt cá trở về!

Trong tang lễ của cổ nhân kiêng ăn mặn, nhưng cũng không phải là ăn kiêng thịt cá thức ăn mặn, mà là kiêng ăn các loại có mùi hôi như hành tây, tỏi.

Lại nói Hứa Tiên xuyên việt tới thời đại này, cũng thấy không trọng yếu, càng không chú ý những tục lệ này.

Chung Lê lúc này mới nhớ tới, trừ mấy con gà mái mẹ, trong nhà không có gì tốt chiêu đãi bọn họ. Nàng cũng không nhận ra Hứa Tiên có thể bắt cá được.

- Ta đi vào trong trấn mua vài món đồ, lại chuẩn bị rượu trở về a!

Đương nhiên Hứa Tiên khoát tay cự tuyệt.

Vân Yên gơ bàn tay nhỏ bé lên, giòn giòn già già nói:

- Ta đây đi nhóm lửa nấu cơm!

Hứa Tiên nói:

- Người nên ngồi không làm phiền là được, thật sự rồi rãnh, đi cắt miếng thịt bò trong giỏ ra đi, đừng ăn vụng đấy!

Vân Yên le lưỡi, nhỏ giọng nói:

- Người mới là đừng có ăn vụng! Bằng không thì sẽ bị người trách ta không có coi trọng người!

Hứa Tiên vừa trừng mắt, còn chưa kịp nói chuyện, Vân Yên đã không nhéo cười lên, tránh vào trong phòng.

Hứa Tiên quay đầu nói:

- Chung cô nương, chúng ta đi thôi!

Hai người xuyên qua con đường nhỏ trong rừng trúc, gió mát khê động, âm thanh của trúc tiêu điều vắng vẻ, vết đen lưu chuyển.

Nhưng tâm tình của hai người lại không giống nhau. Trong mắt Hứa Tiên, nơi này dựa vào núi bằng nước, phong cảnh tú lệ, ngược lại là nơi ẩn cư tốt, rất có hương vị “Xây nhà tại cảnh đẹp, mà không có tiếng động lớn của ngựa xe”.

Chung Lê lại không có tâm tư như thế này, lúc trước người một nhà ở chung không sai, cho dù thời gian sống trong nghèo khó, cũng vui sướng sống qua ngày. Nhưng bây giờ còn lại một mình cô đơn chiếc bóng, không biết tương lai còn có thể làm gì.

Hứa Tiên làm như cảm thấy tâm sự của nàng, than nhẹ một tiếng nói:

- Chung Lê cô nương, người cũng không cần quá mức lo lắng. Chung huynh mặc dù không biết phiêu đảng ở đâu, ta nhất định thay hần chiếu cổ cho người thật tốt.

Cô gái yếu ớt như thế này, sinh tồn trong thời cổ đại, là chuyện rất khó khăn. Nhưng muốn nàng ở trong núi một mình, Hứa Tiên không yên tâm được. Có đôi khi mỹ mạo so với vàng bạc càng bị người ta nhớ thương hơn, nếu có tặc nhân tìm tới, vậy thì hối hận đã muộn rồi.

Chung Lê nói cự tuyệt:

- Cảm ơn Hứa công tử lo lắng, nhưng không cần, ta có thể tự chiếu cổ chính mình.

Hứa Tiên nói:

- Ta ở lại chỗ này mấy ngày, nếu ca ca của người có thể trở về, đó là chuyện tốt. Nếu không về tới, ta sẽ nghĩ biện pháp an trí người. Chuyện này không thể cho người tùy ý quyết định được, nếu là ca ca người ở đây cũng đồng ý với ta đấy.

Nếu Thần Chung Quỷ thực không về, hần sẽ sai người mang nàng lên kinh thành, do Phan Ngọc an trí một chỗ nhà cửa, chắc hẳn không thành vấn đề. Nhưng mà, Thần Chung Quỷ có thể trở về thì không thể nào tốt hơn được nữa.

Bờ môi của Chung Lê run lên một chút, chung quy không có nói cái gì nữa. Nàng vừa mới nhìn thấy uy nghiêm của nam nhân này, biết là mình khó có thể làm trái ý nam nhân này. Cho nên chỉ có thể yên lặng cầu nguyện:

- Ca ca, nếu như anh linh của người còn tồn tại, thỉnh người mau trở lại a!

Trên đường đi hai người không nói chuyện với nhau, Hứa Tiên cũng không nghĩ ra nên nói cái gì với nữ tử ở bên cạnh mình, hướng chỉ ánh mắt lại nhìn nàng. Thân thể của nàng gầy yếu, vội vàng đem ánh mắt đặt ở địa phương khác. Thần sắc trên mặt vừa quật cường vừa đáng thương.

Hứa Tiên cũng không biết nên nói từ đâu.

Cũng may lộ trình không xa, hai người nhanh chóng đi xuyên qua rừng trúc, đi tới A Cô Tuyền.

Ánh nắng chiếu xuống, lân quang lập lòe.

Nước trong thanh tịnh phản chiếu sự vật chung quanh, bốn phía có bụi hoa sum xuê, hình ảnh của hoa mẫu đơn và bách hợp hiện ra trong nước. Giống như đang ai thán tịch tịch vì không có người thưởng thức, lại giống như an định trong u cốc này, không muốn bị người bên ngoài quấy rầy.

Chỉ có mùi hương nhẹ nhàng của hoa còn vương vấn quanh quẩn bên bờ suối.

Hứa Tiên hỏi:

- Hoa ở đây không phải là hoa đại, là người trồng sao?

Chung Lê hơi hơi do dự một chút, gật đầu, nói:

- Vâng.

Nàng đã dời không ít hoa tới trồng trong u cốc này, chuyện này trong sinh hoạt của thiếu nữ, là giải trí khó có được.

Sau đó thuận theo bờ thềm vào trong nước, mức nước lên, hiển nhiên cũng không phải đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện này, nhưng khí lực của nàng nhỏ bé, không thể mức đầy thềm, ngày bình thường muốn chứa đầy một vạc nước, cần tốn hao nhiều thời gian, phải đi qua con đường nhỏ trong rừng trúc này vài chục lần.

Ngón tay ngọc cầm thềm nước trong tay, hình bóng xinh đẹp phản chiếu xuống nước, trong nước hồ còn phản chiếu màu lam của bầu trời, mây trắng tung bay, còn có những hình bóng của hoa, giống như muốn rửa sạch mê mang trong đôi mắt của thiếu nữ.

Một màn này đúng là yên tĩnh hài hòa ngoài ý tưởng tượng, có thể nói đẹp như tranh!

Sau đó bức họa này từ vật chết biến thành vật sống, tình cảnh này xao động theo sóng nước, nước gợn lên, theo mây mà động, gió xuân thổi dập dờn, nụ hoa như nở rộ ra, đôi mắt của thiếu nữ lúc này cũng lay động, khi thì ưu thương, khi thì mê mang, khi thì lo sợ nghi hoặc. Nếu như có họa sĩ ở đây, chắc chắn sẽ không bỏ qua tình cảnh hiện giờ.

Tình cảnh này, làm cho Hứa Tiên sinh ra suy nghĩ:

- Phải chăng nên cho người ở lại trong u cốc này bảo hộ nàng ta, mà không phải mang nàng rời khỏi u cốc này. Lo lắng nàng sẽ giống như một bông hoa rời khỏi thổ nhưỡng quen thuộc, sẽ tàn lụi theo thời gian, nhưng nếu cảnh sắc nơi này thiếu nàng. Cũng chỉ là cảnh sắc đẹp mà thôi.

Hứa Tiên lắc đầu, ý niệm này vừa xuất hiện đã bị hắt bỏ đi, vẫn than nhẹ một tiếng.

- Tuyệt đại có giai nhân, u cư tại u cốc.

Nếu mình thật sự là kẻ làm thơ, chắc chắn sẽ làm thơ về nàng! Nhưng bản thân mình vốn không có thực tài này, cho nên chỉ có cảm xúc dâng trào mà thôi.

Chung Lê vừa muốn kéo thùng nước ra khỏi nước, nghe được lời này, trong nội tâm run lên, thùng nước rơi vào trong nước, nàng vội vàng dùng sức kéo lên, nhưng nhanh chóng mất trọng tâm, té vào trong nước. Nàng kinh hoảng nhắm hai mắt lại, chờ đợi tư vị khi rơi xuống nước, một cánh tay nắm lấy vòng eo của nàng, giữ thân thể của nàng không ngã.

658. Chương 657: Xem Cá.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 657: Xem cá.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

“Bịch” một tiếng, thùng gỗ rơi vào trong nước, nàng mở to mắt thấy Hứa Tiên đang kéo thùng nước từ trong nước lên.

Hứa Tiên nói:

- Cần thận một chút!

Sắc mặt của Chung Lê đỏ lên, gật đầu nói:

- Cảm ơn!

May mắn tay của hắn đã rời khỏi eo của nàng, trong nháy mắt bị người ta đụng vào vị trí mẫn cảm, nàng được thể nghiệm tư vị khác khó nói nên lời.

Hứa Tiên nói:

- Đợi ta bắt cá rồi trở về.

Chung Lê nhìn sang hồ nước thanh tịnh, nói:

- Nước quá trong ắt không có cá.

Trong hồ nước này, cũng khó nhìn thấy bóng dáng của cá, lại thấy Hứa Tiên chỉ cầm theo một cái thùng, do dự một chút, nói:

- Hứa công tử, người thật muốn bắt cá sao? Vậy cũng được.

Hơn nữa cho dù trong hồ có cá, không có bất kỳ ngư cụ, thì làm sao bắt được cá đây! Nàng nghĩ tới, Hứa Tiên nay là công tử ca xuất thân bất phàm, chắc chưa bắt cá bao giờ, mới nói thế.

Nhưng Hứa Tiên tự tin nói:

- đương nhiên!

Chung Lê lập tức khó xử, không biết nên khuyên hẩn thế nào để hẩn buông tha suy nghĩ này, lại không tổn thương mặt mũi của hẩn.

Hứa Tiên cũng cầm thùng trong tay nhảy xuống nước, nghiêm nghị nói:

- Ở quê của ta có cách bắt cá a, gọi là ‘nguyên người tiến thùng’.

Chung Lê trừng to mắt, nói:

- Tại sao làm vậy

Kỳ thật nàng rất muốn hỏi một chút, quê quán của Hứa Tiên ở đâu.

Hứa Tiên cười rất tươi sáng, lộ ra hàm răng chỉnh tề, nói:

- Người chưa từng nghe qua, tâm thành tác linh, chỉ cần chúng ta thành tâm cầu nguyện, thì cá sẽ cảm hoài tâm ý của chúng ta, đưa tới cửa để chúng ta làm cơm trưa.

Chung Lê cảm thấy có chút buồn cười, nói:

- Nếu như con cá cảm hoài tâm ý của chúng ta, không phải càng chạy trốn ra thật xa sao?

Lúc này, bộ dáng chán nản của nàng hiện tại đã vui vẻ hơn.

Hứa Tiên nói:

- Nếu như con cá có thể cảm hoài được tâm ý của người bây giờ, nhất định sẽ quên cả sống chết, đưa thân mình cho chúng ta ăn đấy.

Chung Lê khẽ giật mình, bỗng nhiên hiểu được hẩn đang trêu chọc ỉnh vui, hơi có chút cảm động, muốn nói chút ít lời cảm tạ, lại biến thành than nhẹ, quay đầu sang chỗ khác nói:

- Không có ai có thể hiểu cả.

Cho dù là con cá đang bơi trong nước, hay vị Hứa công tử bên cạnh mình, nàng không tin, có ai thật sự cảm hoài được tâm tình của mình vào lúc này.

Hứa Tiên nói:

- Vậy cũng không nhất định.

Dùng tay chỉ về một hướng.

- Người xem.

Chung Lê không khỏi nhìn theo hướng ngón tay của hẩn chỉ, kinh ngạc nói không ra lời. Cái ao vốn rộng tuếch, bỗng nhiên xuất hiện vô số con cá lớn nhỏ, cá chép màu đỏ, cá trích màu bạc, rất nhiều cá đang bơi vào trong ao nước nhỏ, dưới ánh sáng mặt trời, lấp lánh quang vạn điểm lóe lên.

Chung Lê vẫn vẻ dụi mắt, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ nhếch. Nàng đã sống bên cạnh cái ao nhỏ này nhiều năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này, càng không cách nào giải thích những chuyện trước mắt. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ con cá thật sự cảm hoài tâm tình của mình sao?

Cho dù nàng có nhanh nhạy như thế nào, chung quy cũng chỉ là thiếu nữ đơn thuần trong núi mà thôi.

Hứa Tiên cười hỏi:

- Muốn ăn cá gì?

Trong nước không phải không có cá, mà đang trốn mà thôi, hấn bằng vào thủy linh chi lực, muốn tìm ra chúng thật sự không khó khăn. Hấn vốn chỉ muốn tiện tay bắt vài con cá trở về, nhưng thấy thiếu nữ bên cạnh âm thầm, dứt khoát dùng loại phương pháp này khuyên nhủ nàng.

Chung Lê không biết làm sao,

- Ah, cái kia...

Hứa Tiên tiện tay chỉ một hướng, nói:

- Cái kia chính là cái này đầu a! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Một con có hồng nhảy vào trong thùng nước.

Hứa Tiên mang thùng nước lên bờ, nói:

- Tốt, chúng ta trở về đi!

- Đợi một chút!

- Như thế nào?

Chung Lê nhìn con cá chép du động trong thùng, lúng túng nói:

- Như vậy không phải quá đáng thương sao?

Hứa Tiên không khỏi bật cười, nhưng cũng không nói ra chân tướng a!

- Nó tự giác tự nguyện, người không ăn nó, nó còn mất hứng đấy!

Chung Lê ngắc đầu, hào quang trong mắt chớp động, cầu xin nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Hứa công tử, có thể không bắt nó hay không, ta sẽ dùng thứ khác chiêu đãi người.

Hứa Tiên khề cười khổ, giống như có chút xấu hổ, nói:

- Vậy được rồi!

Con cá chép kia tự động nhảy ngược vào hồ, không có thủy linh chi lực khống chế, cho nên chui vào trong khe đá trốn, chạy vô tung vô ảnh.

Chung Lê lộ ra thần sắc yên tâm, nói:

- Chúng ta trở về đi!

Hứa Tiên cũng múc đầy một thùng nước, mang vào trong tay. Chung Lê tắc vội vàng múc một thùng nước, nhưng thùng nước này hơi đầy, nàng dùng sức cũng không nhấc lên được, ngược lại còn làm vấy của nàng ướt một mảng.

Hứa Tiên nói:

- Ta cầm cho.

Nhẹ nhõm nhấc thùng nước lên.

Chung Lê xấu hổ một chút, còn không có cự tuyệt. Chính mình tới đây, dường như không làm được cái gì, ngược lại cản trở hấn bắt cá, cho nên yên lặng đi theo phía sau hấn.

Cũng đi qua con đường nhỏ trầm mặc dưới rừng trúc, nhưng tình cảnh lúc này đã khoan khoái dễ chịu hơn lúc nãy. Thời điểm này Hứa Tiên nhìn về phía nàng, tuy nhiên, nàng không dám nhìn mà quay sang hướng khác, nhưng tâm hồn và thể xác không còn co rút phòng bị như lúc ban đầu nữa.

Trở lại phòng trúc, Vân Yên đã chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn cùng đồ làm bếp, đang cùng Thường Hi hai người, hoặc là nói một người một con mèo vui vẻ ăn thịt bò.

Hứa Tiên lộ ra biểu tình không nhẫn nại, Vân Yên cười tủm tỉm lấy một miếng thịt bo đưa vào miệng của Hứa Tiên.

Thời điểm Hứa Tiên vén tay áo giờ dao phay lên làm Chung Lê giật mình, muốn cầm dao trong tay của hắn lại, nhưng phải tránh đụng vào tay của hắn, trong lúc nhất thời có chút luống cuống tay chân.

- Người đi nghỉ ngơi đi, ta làm cho.

Vân Yên giữ chặt nàng nói:

- Trù nghệ của phu quân rất tốt.

Hứa Tiên cũng nói:

- Không phải người nói muốn dùng thứ gì khác chiêu đãi ta sao? Còn không mau đi chuẩn bị, nơi này có ta làm rồi.

Thời gian này hắn ở trong kinh thành, cho nên tay nghề trù nghệ cũng giảm sút, thiếu nữ bướng bỉnh không có biện pháp lấy dao phay trong tay của hắn được. Hắn vẫn cảm thấy, dùng dao làm đồ ăn, còn vui sướng hơn chuyện cầm kiếm chém giết yêu quái a.

Chung Lê mắt thấy không thể cải biến tâm ý của Hứa Tiên, rốt cục thỏa hiệp, mang giỏ trúc cẩn thận bước đi ra ngoài cửa.

Vân Yên đưa một ngón tay thanh tú chỉ vào lồng ngực của Hứa Tiên, hóp mắt cười nói:

- Ta nói phu quân tại sao không mang cá về, thì ra lưỡi câu đã dính “Cá” rồi, theo ý của người, nhân gia sẽ dùng cái gì chiêu đãi người đây?

Hứa Tiên vuốt ve cái cằm của nàng, nói:

- Nào nê, ta phát hiện người càng ngày càng háo sắc đấy, ta cùng vị Chung cô nương này chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, cũng không có ý.

Vân Yên đánh giá biểu lộ của Hứa Tiên, giống như muốn phân biệt thật giả trong đó, cuối cùng lộ ra thần sắc kỳ quái, nói:

- Phu quân chẳng lẽ thật sự không động tâm sao? Phải biết rằng, vị Chung Lê muội muội này là vật trong tay của người đấy.

- Vật trong bàn tay?

659. Chương 658: Cầm Thú. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 658: Cầm thú. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Đúng vậy a, người là đại ân nhân của huynh muội bọn họ, nhân phẩm tướng mạo cũng đều là nhất lưu, đợi tới lúc Thần Chung Quỷ trở về, người nên biểu lộ ý này với hắn, hắn sẽ không cự tuyệt đâu.

Đời nay chú ý “Lệnh của phụ mẫu, áo không qua khỏi đầu”, chỉ cần Thần Chung Quỷ là huynh trưởng lên tiếng, liền có thể định chung thân của Chung Lê.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Đây chẳng phải là hiệp ân báo đáp?

Vân Yên ôm lưng của Hứa Tiên, nói:

- Nếu như phu quân không có ý này, thiếp thân có thể nói giúp người, Chung Lê muội muội cũng gật đầu đồng ý đấy.

Hứa Tiên nói:

- Tốt, đừng nói mê sảng, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn mình có thêm muối muối sao?

Nàng có đôi khi khéo hiểu lòng người, có đôi khi lại hoàn toàn không hiểu được ý của mình.

- Phu quân thực không muốn?

- Một chút cũng không muốn!

Vân Yên thở ra một hơi, nói:

- Ai, ta đây cũng yên tâm!

Hứa Tiên một hồi im lặng, “Ngươi đây là thăm dò vi phu sao?” Chính mình “Tiểu thiếp” nhu thuận tới cực điểm, rồi lại thường thường lại để cho hắn nhận không được muốn đem nàng theo như trên giường, hung hăng đánh nàng bờ mông.

Vân Yên ủy ủy khuất khuất nói:

- Đương nhiên không phải. Nếu phu quân có ý Yên nhi tự nhiên sẽ hòa giải giúp phu quân, nếu như bị người trách cứ, vậy cũng không có biện pháp. Nếu phu quân thấy mình là chính nhân quân tử, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, Yên nhi đương nhiên rất cao hứng.

Hứa Tiên xoa bóp gò má của nàng, nói:

- Thật sự là cái gì ngươi cũng nói được! Nếu ta thật sự động tâm tư, chẳng phải biến thành tiểu nhân hèn hạ sao.

Vân Yên dí dỏm le lưỡi, ôm Hứa Tiên nói:

- Ta cũng không nói như vậy, phu quân chính là tiểu nhân hèn hạ, ta cũng ưa thích.

Nhìn thấy gương mặt ngây thơ đáng yêu của nàng, tâm của Hứa Tiên cũng ngọt như mật, ôm nàng vào lòng, nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ mau chóng giải quyết chuyện ở nơi đây!

Rồi sau đó buông Vân Yên ra, quay đầu nói:

- Chung cô nương, ngươi trở về!

- Ah... Trở về!

Chung Lê vác giỏ trúc, đứng ở cửa ra vào, xấu hổ không biết nên làm cái gì cho phải, một màn vừa rồi làm cho nàng rất rung động. Dù sao thời đại này không có cởi mở như thời hiện đại, nàng sống nhiều năm trong u cốc, chưa từng nhìn thấy cảnh này bao giờ.

Vân Yên liền bước lên phía trước tiếp nhận giỏ trúc. Bên trong Chung Lê đã hài một ít măng và nấm, sau đó lặng lẽ quay đầu đi tức giận nhìn Hứa Tiên, Hứa Tiên không sao cả nhún nhún vai.

Hứa Tiên lăm mấy món đồ ăn, đi vào trong đại sảnh, ba người cùng dùng cơm với nhau.

Hứa Tiên đột nhiên hỏi:

- Vị đạo như thế nào?

Chung Lê liền vội vàng gặt đầu, nói:

- Ăn thật ngon, so với ta làm còn ngon hơn nhiều.

Nàng vốn không muốn ăn gì, chỉ nhắm nháp một chút cho có lệ mà thôi, nhưng không ngờ lại rất ngon. Trong nội tâm kinh ngạc, hắn thật sự là quan lớn sao?

- Vậy ăn nhiều một chút a!

Sau một lát, bỗng nhiên Hứa Tiên đứng dậy, nói:

- Có người đến, các người thu thập một chút đi!

Đi ra ngoài cửa.

Một đám quan sai vây quanh một cái kiệu nhỏ đi qua rừng trúc, không tới cửa, người trong kiệu đã đi ra, một trung niên nhân mặc y phục huyện lệnh thất phẩm, bước nhanh tiến lên, nói:

- Hạ quan Lưu Đông Nguyên bái kiến thi tiên!

Mặc dù trên danh nghĩa hần cùng cấp với Hứa Tiên, nhưng quyền thế thực tế thì kém quá xa. Hứa Tiên là Hàn Lâm được thánh thượng ưu ái, lần này lại nhận lệnh làm việc, đương nhiên phần lễ nghi phải lo hoàn toàn chu toàn mới được, cho nên phải tôn bốc thí Hứa Tiên rồi.

Hứa Tiên vội vàng đáp lễ, sau đó nâng tên huyện lệnh này dậy, nói:

- Lưu đại nhân vất vả, chúng ta đi vào nói chuyện.

Thấy tên trưởng trấn cũng ở trong đội ngũ, hô:

- Người cũng tới!

Ba người đi vào trong sảnh, Hứa Tiên cùng huyện lệnh nhập tọa, tên trưởng trấn kia cẩn thận đứng hầu ở một bên.

Hứa Tiên thấy hần một đồng tuổi rồi. Chung quy trong nội tâm không đành lòng, nói:

- Người cũng ngồi đi!

- Ah, dạ!

Trưởng trấn vội vàng tìm cái ghế dựa, được thông qua cho nên ngồi xuống.

Huyện lệnh đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên dừng sờ.

Chung Lê bưng ba chén nước trà tiến đến, đặt lên bàn nhỏ.

Hứa Tiên nói:

- Chung cô nương, cũng ngồi xuống nghe một chút, nếu có yêu cầu gì đặc biệt, không ngại nói ra. Lưu đại nhân, vị này chính là muội muội của Thần Chung Quỳ.

Chung Lê cảm kích nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Ân.

Do dự một chút, đứng tại sau lưng của Hứa Tiên.

Huyện lệnh trầm nghĩ: không nghĩ tới trong Thạch Tĩnh Trấn nhỏ này lại có mỹ nhân như thế!

Hần làm quan ở nơi này được vài năm, đã sớm nghe qua trong Thạch Tĩnh Trấn có đại mỹ nhân, nhưng chưa bao giờ để trong lòng. Trong một huyện to như vậy, trong một thôn trấn không có được một lượng mỹ nhân đó mới là chuyện kỳ quái, nhưng trên thực tế cũng chỉ là cô gái thôn nữ mà thôi, là các nông dân chưa thấy qua các mặt của xã hội nên thổi phồng lên. Nhưng hôm nay gặp được, mới biết cái gì gọi là giai nhân, trong nội tâm thật có chút tiếc hận. Nếu hần sớm nhìn thấy Chung Lê, nói cái gì cũng phải đem nàng nạp vào trong phòng, yêu thương bữa bãi. Nhưng hôm nay. Hần nhìn qua Hứa Tiên, biết rõ mình sẽ không có cơ hội này.

Huyện lệnh cũng đã nhận định trong lòng, Chung Lê đã là vật trong bàn tay của Hứa Tiên, đương nhiên không dám có ý nghĩ không an phận, so về nữ nhân, tiền đồ của mình còn trọng yếu hơn, con mắt cũng không hề nhìn qua Chung Lê, miễn chọc Hứa Tiên không vui, cúi đầu nói:

- Hứa đại nhân triệu hạ quan đến đây, không biết có gì phân phó.

Hứa Tiên nói:

- Bệ hạ bàn giao, muốn hậu táng Thần Chung Quỳ, kiến miếu tế tự. Tại hạ tài sơ học thiển, không biết bắt đầu từ đâu, mới thỉnh Lưu đại nhân đến đây, nhờ ngài làm việc này, không biết ngài định như thế nào?

Huyện lệnh vỗ ngực cam đoan, một điểm vấn đề gì cũng không có, giao cho hắn là được. Trong nội tâm lại nói thầm:

- Phong quang đại chôn cất, kiến miếu tế tự, nói đơn giản, chuyện này phải dùng tiền a.

Hứa Tiên cũng xuất ra mấy tấm ngân phiếu, đặt lên bàn nói:

- Đây là ngân phiếu năm ngàn lượng, xin ngài thu lấy, xem như phí dụng, nếu không đủ, lại sai người tới tìm ta, nhưng có một điểm, không thể tham ô.

- Đủ. Đủ!

Huyện lệnh lập tức vui vẻ ra mặt, chợt nhớ tới mình sắp làm tang lễ, sửa làm vẻ trầm thống, nói:

- Hứa đại nhân hiệp can nghĩa đảm, nghĩa bạc vân thiên, Thần Chung Quỷ ở dưới cửu tuyền, cũng có thể nghỉ ngơi. Ta nghe nói thánh ân, cũng là kết quả do Hứa đại nhân ở trước mặt bệ hạ giành được, thậm chí còn đắc tội với Lương công tử của tướng quốc. Thánh thượng chọn Hứa đại nhân làm thanh niên tài俊, quả nhiên là tuệ nhãn như đuốc.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ, nói:

- Lưu đại nhân quá khen.

- Không, đây đều là lời tâm huyết của hạ quan, tuyệt không có một chút giả dối nào.

Vân Yên đứng ở phía sau nghe lén, lăm lăm một tiếng.

- Nịnh hót!

Xuyên thấu qua khe hở nhìn phản ứng của Chung Lê, quả nhiên không ngoài sở liệu, Chung Lê mắt đục đỏ ngầu, ánh mắt nhìn qua Hứa Tiên trừ khâm phục còn có cảm kích.

Bỗng nhiên huyện lệnh quay đầu nhìn Chung Lê, nói:

660. Chương 659: Cầm Thú. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 659: Cầm thú. (2)

- Chung tiểu thư, người đau đớn vì mất huynh trưởng, bốn quan cũng rất tiếc hận. Nhưng người đã qua đời, người cũng muốn nên bị thương mới được. Nhưng khá tốt con Hứa đại nhân ở đây, người có dựa vào, bốn quan cũng yên lòng!

Thần sắc và lời nói của hắn rõ ràng là giọng điệu quan tâm của trưởng bối với tiểu bối. Ai có thể nghĩ trong lòng của hắn trước đó, còn có suy nghĩ “Không an phận” .

Vân Yên tức giận đánh một quyền lên tường trúc.

- Ngu ngốc, chuyện này còn cần người làm mai mối sao!

Sau đó vội vàng thu tú quyền của mình lại, thổi lên vài hơi.

Chung Lê cũng khôn phải kẻ ngu ngốc, nghe ra ý tại ngôn ngoại, nàng cắn cắn bờ môi, ngẩng đầu nói:

- Chung Lê không phải là người vong ân phụ nghĩa, nhưng trong lúc cử hành tang lễ cho huynh trưởng, không dám có nghĩ nhiều. Đợi ngày sau, nhất định kết cỏ ngậm vành, báo đáp đại ân đại đức của Hứa công tử.

Hứa Tiên cũng từ bỏ loại biểu hiện của nàng hiểu được hàn ý của bốn chữ “Ân trọng như núi”. Nàng sẽ không giả bộ, nghĩ cái gì thì nói cái đó. Đồng thời nàng cũng hiểu, nàng có thể báo đáp chính là bản thân của nàng ta mà thôi.

Huyện lệnh vuốt vuốt chòm râu, thoả mãn nói:

- Người có tâm tư như vậy, đúng là khó được, như vậy mới không tính làm xấu thanh danh của huynh trưởng người.

Giống như Chung Lê không báo đáp Hứa Tiên, chính là làm xấu thanh danh của Thần Chung Quỷ.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy đau đầu một hồi.

- Chung cô nương, ta không cần người báo đáp, người mau dậy đi!

Nếu hấn thật sự có suy nghĩ này Chung Lê, hiện tại hấn sẽ cảm kích tên huyện lệnh này, nói những lời hấn không tiện nói ra. Nhưng việc hấn muốn làm nhất hiện giờ, chính là tát vào mặt của tên huyện lệnh, người không cần nói loạn mò mẫm vào a.

Huyện lệnh dứt khoát nói:

- Về phần tên khách thương có ý đồ xấu kia, bổn quan cũng đã bắt giữ, đang nhốt trong đại lao chờ xử lý rồi.

Hứa Tiên cũng cho trưởng trấn mời huyện lệnh tới, trưởng trấn sợ gánh trách nhiệm, cho nên bắt tên khách thương kia đi gặp huyện lệnh, cho nên tên khách thương kia cũng không tránh được một kiếp.

Đương nhiên Hứa Tiên không quản tới sự chết sống của loại người như vậy, chỉ nói:

- Vậy thì mời Lưu đại nhân xử trí theo luật a.

Hai người nói chuyện một phen, huyện lệnh cáo từ rời đi, chuẩn bị làm chuyện mai táng.

Hứa Tiên cũng được thanh nhàn, cảm thấy đây là chỗ tốt của quyền lợi, mình không làm được thì cho người khác đi làm. Bằng không thì hấn đã giống như dân chúng bình thường, tự mình đi làm, cho dù là có bạc, cũng phải tốn đại lượng tâm tư.

Chung Lê còn đứng sau lưng của Hứa Tiên, bỗng nhiên nói:

- Hứa công tử, vừa rồi là ta hiểu lầm người, kính xin người đừng nên trách.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Không cần trách.

Chỉ cảm thấy thần sắc của nàng biến đổi, trong mắt mang theo một cổ quyết ý, biểu lộ quyết ý này giống như đã muốn mang tấm thân của mình báo đáp cho Hứa Tiên.

Chung Lê rót đầy chén trà, dâng cho Hứa Tiên nói:

- Ta còn có một yêu cầu quá đáng, mong người đáp ứng.

Hứa Tiên uống một ngụm trà, còn tưởng là chuyện tang sự.

- Vừa rồi tại sao không nói, hiện tại huyện lệnh đã đi. Người nói đi. Là yêu cầu gì?

- Ta muốn túc trực bên linh cữu của ca ca.

Dù với tư vị của Hứa Tiên hôm nay, cũng có chút bị sắc, phát ra một chuỗi ho khan, thâm nghĩ:

- Người muốn túc trực bên cạnh linh cữu của ca ca, cần phải thông qua phê chuẩn của ta sao? Hơn nữa Thần Chung Quỷ kỳ thật cũng không cần đi ngủ túc trực bên cạnh linh cữu đâu.

Chung Lê do dự một chút, duỗi bàn tay trắng nõn ra vuốt nhẹ lưng của Hứa Tiên. Vừa rồi Hứa Tiên chỉ với tư cách “Bằng hữu của ca ca”, Chung Lê cũng chỉ nghĩ phải chiêu đãi hấn một phen. Hiện tại thân phận của Hứa Tiên chính thành “Đại ân nhân” của Chung gia, Chung Lê tự giác xem hấn là người cần báo đáp. Hơn nữa ngoại trừ lấy thân báo đáp thì không còn con đường thứ hai.

- Ta nói người cũng không rõ, nhưng Thần Chung Quỷ thật sự không cần người khác túc trực bên linh cữu, từ góc độ khác mà nói, hấn còn sống rất tốt. Ta giúp hấn chôn cất kiến miếu, cũng giúp hấn tích lũy công

đức mà thôi, như thể thuận lợi phong thần. Hơn nữa không có chuyện muối muối tức trực bên linh cữu của ca ca a.

Về mặt Chung Lệ mờ mịt, cái gì góc độ khác, tích lũy công đức, cái gì phong thần, nàng không hiểu được. Duy nhất hiểu chính là, Hứa Tiên cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Sau khi Chung Lệ từ biệt, trên mặt xuất hiện thần sắc u buồn.

- Hứa công tử, van cầu người. Người phân phó cái khác, ta sẽ làm theo, ta sẽ nghe người an bài đi kinh thành, hoặc là đi tới địa phương nào khác.

Nàng vội nói thêm một câu:

- Chẳng lẽ người gấp như vậy sao?

Người gấp như vậy sao?

Người gấp như vậy sao?

Người gấp như vậy sao?

...

Biểu lộ của Hứa Tiên cứng ngắc, âm thanh của những lời này còn quanh quẩn trong đầu của hắn.

Hắn rất muốn ngửa mặt lên trời gào thét.

- Ta gấp cái gì chứ?

Nhưng thấy thần sắc quật cường và đáng thương của Chung Lệ, vô lực nói:

- Tùy người a, Thần Chung Quỷ trở về người sẽ hiểu. Thực ra, ta một chút cũng không vội.

- Cảm ơn người, yên tâm đi, ta tuyệt đối không nuốt lời, nhất định sẽ báo đáp người.

Về mặt Chung Lệ thành thật và cam đoan.

Hứa Tiên đau đầu một hồi, vịn đầu hồi tưởng lại, nội dung cốt truyện là từ khi nào biến thành “Chính mình bức bách muối muối của vong hữu báo đáp chính mình, muối muối của vong hữu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, lấy thân báo đáp”, tiết mục này không có a. Chẳng lẽ về mặt cười âm hiểm, đi ra ngoài lại kín đáo đưa cho huyện lệnh vài chục lượng bạc vi đã phối hợp với mình?

Sau đó tang lễ tổ chức vô cùng thuận lợi, huyện lệnh ra lệnh một tiếng, lập tức tụ tập rất nhiều nhân lực vật lực.

Thỉnh tổng quản, thiết phòng thu chi, tìm cửa hàng mai táng, quan tài, thiết hạ gia đình sống bên cạnh, đình tiệc rượu, sau đó tới mấy cửa hàng chưa nộp thuế thu lấy hình nhân người giấy. Rốt cục tiếng chiêng trống vang lên thật rộn ràng, trăm ngàn người vây quanh đưa linh cữu đi tới một nơi phong thủy bảo địa, đem tro cốt của Thần Chung Quỷ hạ táng.

Kiến thiết mộ bên trong miếu thờ của Thần Chung Quỷ, Thạch Tĩnh Trấn thỉnh bài vị của Thần Chung Quỷ đưa vào từ đường của Chung gia cung phụng. Nhưng là nếu thật sự trở thành thần minh, cũng cần phải có thời gian, cần “Thần tích”, cần Thần Chung Quỷ phát huy thần hiệu bắt quỷ của hắn.

Hứa Tiên than một tiếng, xem như hoàn thành một chuyện hứa hẹn. Nhưng Thần Chung Quỷ vẫn mờ mịt tin tức như trước, Hứa Tiên thường thường cười mây đi tìm tung tích của Thần Chung Quỷ trong Chung Nam Sơn, nhưng Chung Nam Sơn dài hơn tám trăm dặm, cho nên không cách nào tìm thấy thân ảnh của Thần Chung Quỷ, ngược lại gặp không ít tình quái quỷ mị trong núi, trong nội tâm có ý đi dạo.

Âm thanh dệt vải vang lên, sợi tơ bện thành vải vóc rậm rạp.

Nữ tử xoáy tay áo lên, cổ tay ngọc không ngừng đung đưa, âm thanh của con thoi đẩy qua, ngay sau đó lại có con thoi khác đưa lên, trùng điệp đến đáp lại hình thành một mảnh vù vù. Không ngờ sáng sớm như thế, không biết từ chỗ nào truyền tới tiếng chim hót, lại có làn điệu đặc biệt thế này.

661. Chương 660: Báo Đáp.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 660: Báo đáp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Âm thanh con thoi dừng lại, nữ tử nhìn ra ngoài cửa sổ, rừng trúc ngoài cửa sổ không ngừng đong đưa, nhưng nàng ngơ ngác xuất thần, than nhẹ một tiếng, âm thanh của con thoi vang lên lần nữa.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Chung Lê ngoái đầu nhìn lại mỉm cười, nói:

- Vân tỷ tỷ, người tỉnh, hôm nay thức sớm thế!

Vân Yên còn có vài phần buồn ngủ, mái tóc xanh như thác nước đổ xuống, dài quá thắt lưng. Sau đó lười biếng đuổi người, che miệng gáp, nói:

- Sáng sớm đã ồn ào như vậy, làm sao ngủ được.

- Ah, thực xin lỗi.

Chung Lê vội vàng đứng dậy.

Vân Yên ẩn nàng ngồi trở lại chỗ cũ, từ phía sau ôm cổ nàng, cười nói:

- Giúp ta chải đầu ta sẽ tha thứ cho người.

- Tốt.

Sắc mặt của Chung Lê hồng lên, làm ra động tác thân mật này nàng không quen, nhưng trong nội tâm lại xuất hiện cảm giác ấm áp.

Các nàng gấn bó tương ôi, hai gò má kề nhau. Dung nhan xinh đẹp như nhau, bộ dáng tươi cười vũ mị, bộ dáng cực kỳ hài hòa với nhau.

Vân Yên nói:

- Ta không phải đã nói sao, người không cần lại dệt vải, tên kia rất có tiền, hôm nay lại làm quan, bảo vệ người ăn uống không lo.

Lộ ra thần sắc khoe khoang, hiển nhiên là rất hiểu chuyện “Lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước”.

Chung Lê lắc lắc đầu nói:

- Ta đã thiếu nợ Hứa công tử thiên đại ân tình, làm sao có thể dùng tiền của hắn chứ?

Vân Yên vỗ vỗ gò má của nàng, nói:

- Cho dù là đại ân hay bạc, hắn đều không để ý, người không cần tự khó xử mình.

Chung Lê dứt khoát nói:

- Nhưng ta quan tâm, tuy ta là nữ tử, cũng hiểu được đạo lý tri ân đồ báo (có ân tất báo).

Vân Yên trêu ghẹo nói:

- Chẳng lẽ người định dựa vào dệt vải báo đáp cho hắn sao?

Chung Lê nói:

- Ta dệt vải, ngay cả Trang lão thợ may cũng nói vải của ta dệt vô cùng tốt đấy.

Nhưng khi nói tới lời sau cùng, âm thanh đã thấp xuống rất nhiều.

- Ta cũng chỉ biết làm như vậy.

Chi tiêu đã từng là gánh nặng trong nhà, cung cấp tiền bạc cho Thần Chung Quỳ thi đậu cử nhân, dệt vải chính là môn khiến nàng tự hào nhất, vào lúc này lại có chút hương vị như muối bỏ biển. Phần ân tình này không nói tới, chỉ nói tới năm ngàn lượng bạc Hứa Tiên vì tang lễ của Thần Chung Quỳ mà chi ra, không biết phải dệt bao nhiêu bố vải mới có thể đủ số tiền này, trong khoảng thời gian ngắn có chút ngơ ngẩn, nhưng lập tức biến thành kiên nghị.

Chung Lê nắm tay nói:

- Ta từng đọc trong sách chuyện Ngu Công dời núi, Tinh Vệ lấp biển, nhưng ta cũng nghĩ tới, sớm muộn gì sẽ có một ngày ta sẽ báo đáp phần ân tình này.

Vân Yên đỏ khóc đỏ cười, nói:

- Không phải người định lấy thân báo đáp sao?

Bản thân là của người ta, còn muốn trả tiền sao?

Mặc dù Chung Lê đã chuẩn bị tâm lý như vậy, bỗng nhiên nghe Vân Yên nhắc tới chuyện này, sắc mặt của nàng đỏ bừng lên, ấp úng nói:

- Ta trừ biết nấu cơm giặt quần áo ra, cũng chỉ biết dệt vải mà thôi.

Vân Yên nói:

- Người cho rằng lấy thân báo đáp là làm cái gì?

Xem ra lý giải của nàng ta và mình có chênh lệch nhau.

Chung Lê đỏ mặt, nói ra:

- Chính... Chính là lập gia đình ah!

- Sau đó thì sao?

- Phải nghe lời của người ta, phải hầu hạ người ta.

- Sau đó thì sao?

- Phải liêu mạng làm việc.

- Làm việc?

Khóe miệng của Vân Yên co quắp lại, dường như đã hiểu được suy nghĩ của Chung Lê a. Nhưng nói như thế nào, nàng nói cũng đúng vậy.

Chung Lê chỉ biết lập gia đình là một chuyện vô cùng khó xử, nhưng chỉ biết chi tiết cụ thể, chứ không biết tỉ mỉ, mà chuyện sau khi lập gia đình càng khó hiểu hơn, nghe nàng nói như vậy, đại khái chính là giặt quần áo nấu cơm, cho gà ăn, còn có thể giúp đỡ các công việc như cày ruộng. Cho nên nàng sau khi muốn lấy thân báo đáp cho Hứa Tiên, mang theo sầu lo thật sâu a.

Vân Yên mắt tròn trắng, nói:

- Chẳng lẽ người lập gia đình vì làm việc sao?

Mà trên thực tế, đối với gia đình hương nông mà nói, làm việc so với cái gọi là “Giúp chồng con đỡ đầu” còn trọng yếu hơn. Một bữa cơm no so với phong hoa tuyết nguyệt còn trọng yếu hơn.

Chung Lê nghe được Vân Yên nhắc nhở, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, sau khi do dự một phen, nói:

- Vân tỷ tỷ, ta hỏi người một chuyện, người ngàn vạn đừng có nói với người khác.

- Tốt, ta cam đoan không nói.

Chung Lê trừng mắt đen nhánh của mình lên, vô cùng chăm chú hỏi: đọc truyện mới nhất tại .

- Nên nhật hài tử ở đâu?

- Cái gì?

Vân Yên có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không a.

- Nên nhật hài tử ở đâu? Tốt nhất là nam hài.

Chung Lê lặp lại một lần nữa, kiên quyết nói:

- Ta muốn giúp Hứa công tử nuôi con.

Chợt nàng nhớ tới, sau khi nữ nhân lập gia đình còn có một chuyện quan trọng, đó chính là nuôi dưỡng hài tử.

Đây là tuyên ngôn lừng lẫy bậc nào! Những lời này tuyệt đối là không tưởng tượng nổi a.

Vân Yên có cảm giác mình khó hiểu nữ tử trước mặt này,.

- Tại sao phải nhật chứ?

Chung Lê nháy mắt mấy cái, nói:

- Hài tử... Không phải nhật được sao?

Âm thanh dần thấp xuống, nàng cũng cảm giác được trong đó dường như có gì đó không đúng.

Vân Yên đã không cần hỏi là ai đã nói những lời này cho nàng biết, đại khái hài tử đều hỏi phụ mẫu của mình vấn đề này, đạt được kết quả hơn phân nửa là thiên kỳ bách quái, bỗng nhiên xuất hiện trên ghế đá công việc, từ trong nách chui ra, rất hiển nhiên Chung Lê cũng nhận được đáp án này.

Nhưng khi hài tử từ từ lớn lên, được sự hun đúc của đủ mọi chuyện, sẽ hiểu được chuyện này, hoặc là do mẫu thân vào thời khắc mấu chốt được mẫu thân chia sẻ “Bí tịch”. Nhưng Chung Lê hiển nhiên không được trang bị “Bí tịch” này, phụ mẫu mất sớm, ngăn cách với bên ngoài, ca ca Thần Chung Quỷ duy nhất càng không cầm thú tới mức nói chuyện này với muội muội của mình.

Kết quả là, nữ hài tử bị lừa bịp cả chục năm từ từ lớn lên, một ngày đó trong năm tháng này, vì báo đáp một đoạn ân tình của người con trai, quyết định nhật hài tử giúp cho nam nhân này- - Ân, tốt nhất là nam hài!

- Được rồi, chờ hần trở về người nên thương lượng với hần.

- Thương lượng cái gì?

Đột nhiên âm thanh của Hứa Tiên từ bên ngoài cửa sổ truyền tới.

Chung Lê vội vàng khoát tay nói:

- Không có... Không có gì!

Hứa Tiên cũng không nghĩ nhiều, thời điểm trời còn chưa sáng, hần đã đi tìm kiếm hạ lạc của Thần Chung Quỷ một vòng, nhưng không thu hoạch được cái gì.

- Chung cô nương, đã qua không ít thời gian, ca ca ngươi còn chưa trở lại, chúng ta cũng nên xuất phát rồi.

Hứa Tiên thấy Chung Lê vẫn mặc một thân đồ tang trên người như trước, bông vải trắng, eo buộc đai dài, quần quanh vòng eo mềm mại, càng lộ ra nét thuần khiết và trang nhã.

Chung Lê vội vàng đứng dậy, cung kính nói:

- Ân công.

Hứa Tiên co quắp miệng, sau tang lễ, Chung Lê đã bắt đầu gọi hần như thế, cho dù tu chính bao nhiêu lần cũng không thể bắt nàng sửa cách xưng hô được, hôm nay hần cũng lười đính chính chuyện này, chỉ nói:

- Ta sẽ phái người mang người đi tới kinh thành, đến lúc đó sẽ có người an bài nơi ở cho người.

662. Chương 661: Thiên Nhĩ Thông.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 661: Thiên Nhĩ Thông.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Chung Lê sẽ nghe theo ân công phân phó.

Chung Lê do dự một chút, lại nói: truyện copy từ

- Có thể đợi thêm một ngày nữa không?

Tuy đã quyết tâm báo ân, nhưng đột nhiên bảo nàng rời khỏi nơi đã sinh sống hàng chục năm, trong nội tâm vẫn còn có chút sợ hãi bất an.

- Cũng tốt!

Hứa Tiên đương nhiên không cách nào cự tuyệt thỉnh cầu này của nàng, ít nhất phải cho nàng thời gian chuẩn bị tâm lý.

Chung Lê cảm kích nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Ta đi chuẩn bị điểm tâm!

Nhưng sau khi làm điểm tâm, Chung Lê cũng không có đi tới rừng trúc và tới bên ao thưởng thức những bông hoa mà nàng gieo trồng lần cuối cùng như Hứa Tiên tưởng tượng, hoặc là ghé vào bệ cửa sổ nâng đôi má si ngốc chờ Thần Chung Quỷ trở về. Nàng lại nhiệt tình ngồi lên khung dệt hoàn thành tấm vải đang làm dở, nhưng dệt vải cũng không như thường ngày mà tìm các loại búa đục tới, bận rộn tới mức đầu đổ đầy mồ hôi

Rốt cuộc Hứa Tiên không nhịn được đưa ra nghi vấn, Chung Lê sau khi đấu tranh tâm lý kịch liệt, rốt cục cũng nói ra thỉnh cầu thứ hai:

- Ân công, người có thể giúp ta mở khung dệt ra không?

- Vì cái gì?

Chung Lê khoa tay múa chân với khung dệt một chút, nói:

- Không mở ra thì không thể mang lên xe ngựa được, không có máy dệt sẽ không dệt vải báo đáp ân công được.

Thái độ chăm chú cho thấy, vấn đề này nàng đã sinh tính rất kỹ trước đó rồi.

Hứa Tiên cảm thán, người nói vấn đề này là thực tế hay là hư ảo đây, là thông minh hay ngu ngốc?

- Ta nói rồi, người thật sự không cần người báo đáp.

Mất thấy Chung Lê vừa muốn tranh luận, xuất ra cái gì lý niệm tri ân đồ báo (*có ơn tất báo) của nàng, Hứa Tiên vội vàng phát tay ngắt lời, nói:

- Cũng không cần dệt vải báo đáp ta đâu.

Hai tay Chung Lê đặt trước ngực, nghiêng thân nói:

- Vậy ân công muốn ta làm gì?

Lông mi nháy động, đôi mắt sáng lập lòe, bao hàm lấy chân thành và quyết tâm, tự hồ chỉ cần Hứa Tiên nói ra đáp án, nàng sẽ tùy lúc xông pha khói lửa.

Đối mặt với nữ tử như thế này, đáp án của bất cứ nam nhân nào cũng không kém nhau quá nhiều, tuy nhiên đó là đáp án mà nàng không rõ.

Hứa Tiên không có khuyển bảo nàng bỏ đi ý niệm báo đáp này, bởi vì hắn đã thất bại trên vấn đề này vài lần rồi. Nàng khéo tay, nhưng ở phương diện khác thật sự là quá cứng đầu, hoặc “Toàn cơ bắp”. Hơn nữa từ trong tâm mà nói, hắn lại ưu thích tính cách như vậy, tri ân đồ báo (*có ơn tất báo) cũng không phải là chuyện xấu. Nếu như hắn chịu đại ân của người khác, cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế báo đáp a.

Hứa Tiên suy nghĩ một lát, nhún nhún vai nói:

- Vậy được rồi!

Hắn cũng bắt đầu động tay tháo khung dẹt ra cho nàng, nàng đến kinh thành cũng không có chuyện gì làm, xem như dẹt vải đỡ buồn a.

Điểm tâm qua đi, Vân Yên khéo hiểu lòng người cùng Chung Lê bước vào trong rừng trúc, muốn cởi bỏ phức tạp trong nội tâm của nàng.

Hứa Tiên thì thư thư phục phục nằm trên giường trúc, hưởng thụ thời gian bình yên này.

Lúc này đã vào mùa hạ, tiến vào thời gian đầu hạ, ánh nắng càng nóng bức, thái dương chi lực càng nồng đậm hơn. (Dịch giả: Tác giả bắt đầu ghi thái dương chi lực thành thiên linh chi lực, cho nên sau này có thiên linh chi lực các bạn không nên thắc mắc)

Hứa Tiên nhắm hai mắt lại, hô hấp bằng phẳng, giống như đang ngủ say. Chỉ dùng linh mục mới có thể nhìn thấy, lấy hắn làm hạch tâm, một đạo linh quang màu vàng co rút lại, giống như thân thể của hắn là mặt trời, đang thu nạp thái dương chi lực. Chủ tinh trong thần hồn thiêu đốt tới tận cùng, làm da của hắn xuất hiện màu vàng nhạt.

Hứa Tiên có thể cảm giác được, thể xác và tinh thần của bản thân hợp lại thành một, năng lượng quanh thân đạt tới tiêu chuẩn đại viên mãn, nếu tiếp tục tu luyện cũng không có qua niều thu hoạch, cần phải đột phá thiên kiếp mới có thể tu luyện tiếp.

Đương nhiên Hứa Tiên không thể độ thiên kiếp ở nơi này rồi, hắn chuyển di tâm thần, thử tu thành “Thiên Nhĩ Thông” trong lục thần thông, lục thần thông đặt song song với “Kim Thân” “Xả lợi”, đều là đạo pháp chí cao của phật môn, so với “Chân ngôn thủ ấn” còn cao hơn một cấp bậc.

Người có Thiên Nhĩ Thông, có thể nghe thấy vui buồn sầu lo của chúng sinh trong lục đạo, nghe được đủ loại âm thanh của thế gian. Chỉ cần hiểu, Thiên Nhĩ Thông cùng Thông Thiên Nhân, còn không tính là “Đạo”, chỉ có thể coi là “Pháp”, ưu lực của nó đại khái có thể so sánh với một ít tác dụng của “Thuật”. Nhưng lục thần thông chính là nhất mạch tương thừa, càng về sau càng ảo diệu.

Sao hiểu được “Tha Tâm Thông”, có thể hiểu được phiền não trong lòng của chúng sinh, có thể vận thân thần dùng, cử động thân lăng không, chính là “Thần Cảnh Thông”, thậm chí càng thêm thần bí chính là “Túc Mệnh Thông”, còn thần thông cao nhất trong lục thần thông chính là “Lậu Tẩn Thông”, bài trừ tất cả phiền não, đạt tới cảnh giới đại viên mãn trong truyền thuyết, trong phật môn cũng chỉ có một mình phật tổ tu luyện thành công.

Hứa Tiên dùng tu vi Dương Thần đỉnh phong, Nhân Tiên chi cảnh, tu hành Thiên Nhĩ Thông kì thực còn có chút miễn cưỡng, nếu như sau khi vượt qua thiên kiếp, mới có thể tu luyện dễ dàng, nước chảy thành sông.

Nhưng hắn hôm nay nhàn rồi cũng là nhàn rồi, quan trọng hơn là, nếu tu thành, hiểu được đạo cảnh thêm sâu sắc hơn một tầng, chỗ tốt khi độ thiên kiếp càng lớn.

Trong bí pháp này, Pháp Hải ngày đó tận lực truyền cho hắn, hạch tâm chỉ có bốn chữ, chính là “Dụng tâm lắng nghe”.

Hứa Tiên kiệt lực nghe âm thanh bốn phía, hần tự học long tộc chi pháp, chẳng những thân thể cường hãn, hơn nữa tai thính mắt tinh, vượt xa thường nhân, nhưng lúc này cũng chỉ nghe được tiếng gió thổi cànhr trúc xào xạt, chính là âm thanh “Ào ào” như thủy triều vô tận mà thôi. Cho dù hần có vận dụng linh lực vào trong hai lỗ tai, cũng không cách nào cảm nhận được ảo diệu của Thiên Nhĩ Thông.

Hần cũng không nóng lòng, ổn định tâm thần, chậm rãi nhận thức huyền bí bên trong.

Thường Hi chậm rãi lê thân mèo bước lên người của Hứa Tiên, ngồi xổm xuống, nhìn qua Hứa Tiên nhắm mắt không nói, tiền đồ của nàng lần này chính là tiền đồ ký thác trên người của nam nhân này, nói không chừng sau này mình sẽ đem nhân sinh... Không, miêu sinh, đều ký thác vào trên người của nam nhân này.

Cho nên nàng một mực quan sát cẩn thận, quan sát kết quả này xem như thỏa mãn, nhưng hần chưa bao giờ chú ý tới nàng. Đại khái bởi vì mình chính là mèo, nếu như mình còn là mình trước kia, hần cũng không chú ý tới mình ít như vậy? Nhưng biến thành người lại còn gặp nhiều phiền não hơn, đương nhiên nàng không giống như Chung Lê, cho rằng lập gia đình chính là làm việc, cho rằng hài tử đều là nhật được, nhưng cho dù biết rõ thì thế nào chứ?

- Meow, nói đến nói đi, chỉ là con mèo mà thôi.

Nàng cũng sinh lười, liếm liếm lông trên người, sau khi làm một lát lại phát hiện, thân thể Hứa Tiên chấn động, trong tai chảy ra tơ máu tinh tế.

- Meow, chẳng lẽ đây là tẩu hỏa nhập ma trong truyền thuyết?

Thường Hi không khỏi kinh hãi, lúc này đang bối rối, nhảy lên ghế trúc rồi lên lan can, lại không biết nên làm thế nào cho phải. Cũng phát ra âm thanh meo meo như muốn thức tỉnh Hứa Tiên.

663. Chương 662: Trở Về. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 662: Trở về. (1)

Qua trong chốc lát, Hứa Tiên chậm rãi mở ra hai mắt ra.

Trong phòng trúc vắng vẻ tiêu điều, trong phòng yên tĩnh.

Đường trước hoa rơi. Thiên ngoại vân thư.

Hứa Tiên tĩnh tọa thật lâu, nhưng không tìm được pháp của hần, cho dù tâm tình yên ổn cũng không tìm được điểm đột phá. Nghĩ đến cũng đúng, yên ổn tâm thần chính là thuận theo tự nhiên, bản thân mình hôm nay dừng mạnh tinh tiến, gia tốc tu thành Thiên Nhĩ Thông, chỉ cần tâm thần yên ổn, không nên vượt mọi chông gai, bài trừ ma chướng, mới có thể bổ ích.

Nhưng bụi gai là vật gì, ma chướng là thứ gì? Ai có thể thấy rõ chứ?

Ma chướng đáng sợ nhất trên đời này, cũng không phải là Tu La Dạ Xoa đáng sợ, hoặc là Thiên Ma mị hoặc vạn vật.

Những ma chướng nay, tuy rất khủng bố, nhưng không phải không thể vượt qua.

Chỉ cần người tu hành có đại nghị luận, đại trí tuệ, có thể dùng lực thủ thắng, dùng tâm khắc chế.

Nhưng nếu không biết thắng thế nào, không biết vào thời khắc nào, thì nên làm gì cho phải đây?

Thứ đáng sợ nhất của ma chướng chính là không thấy được, không sờ được, cho nên thế nhân xưng là bình chướng.

Nếu không vượt qua ma chướng tu vi sẽ ngừng trệ, cho dù tổn hao bao nhiêu thời gian và tâm tư. Cố gắng bằng mọi cách thì tu vi cũng không tiến thêm bước nào, lúc đại nạn buông xuống sẽ đi đời nhà mà, ngao du hoàng tuyền.

Phật môn xưng là Tri Kiến Chương.

Tri Kiến Chương, do pháp chấp mà sinh, dùng tham sân si bao gồm mê hoặc, ngu si, mê ám mà thành, hẳn phải dùng đại trí tuệ, mới có thể vượt qua, khiến tu vi tiến thêm, cho nên người ta gọi là Tri Kiến Chương, chính là làm cho đầu óc tối dạ ngu si. (Dịch giả: Tri Kiến Chương có nghĩa là những thứ mình biết trước biến thành bình chương ngăn cản bản thân đột phá, bởi vì Hứa Tiên được Pháp Hải nói bốn chữ “Dùng tâm lắng nghe” là mấu chốt đột phá Thiên Nhĩ Thông, nó cũng biến thành rào cản Hứa Tiên)

Cho dù là thân thể hay linh hồn cũng chỉ là túi da, chịu tải trong đó, chính là cách nhìn cả đời của người tu hành, cho nên người tu hành đều phải vượt qua tất cả trở ngại, vượt qua bình cảnh, tiếp tục phát triển. Nhưng nếu những thứ mình hiểu biết biến thành chương ngại thì sao? Người nên làm gì để vượt qua nó đây.

Hứa Tiên giật mình hiểu ra, thì ra ma chương chính là bản thân mình, hoặc là nói mình có thể nhìn thấy trước các bước phát triển, vào một ít thời điểm, ngược lại biến thành trở ngại lớn nhất.

Nhưng cho dù ý thức được điểm này, cũng không cách nào dễ dàng đột phá tầng ma chương này, dùng những “Tri Kiến” của mình đánh vỡ “Tri Kiến Chương”, loại chuyện này giống như bản thân mình và trợ thủ đắc lực đánh nhau vậy, hoặc là phải trực tiếp vượt qua, bằng không sẽ đứng lại vĩnh viễn, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa muốn đánh vỡ bình chương trước mắt, hiểu biết của bản thân chính là cội nguồn của ma chương.

Nếu như Hứa Tiên thật sự có thể đánh tan Tri Kiến Chương, đó cũng là lúc hắn bài trừ tất cả chấp niệm, cách thành ngày thành Phật không xa.

Nhưng mà, hắn cũng không phải muốn triệt để đánh tan Tri Kiến Chương. Mà muốn dùng Tri Kiến Chương mới đánh tan Tri Kiến Chương cũ. Giống như một người bị nhốt trong tầng tầng nhà giam, hắn không có cách đánh tan toàn bộ nhà giam, nhưng hắn lựa chọn đánh vỡ cái nhà giam hiện đang giam mình. Làm như vậy hắn sẽ thông minh sáng suốt hơn, cũng có không gian sinh hoạt rộng lớn hơn.

Người tu hành chính là những người không ngừng đánh tan nhà giam, cầu không gian sinh hoạt lớn hơn, còn mưu cầu cuối cùng nhất, chính là đánh tan toàn bộ nhà giam đang giam giữ mình, đạt được tự do.

Thắng người phải dùng lực, thắng mình phải mạnh hơn mình.

Người tu hành là được nếu không đoan cùng mình là địch, không ngừng chiến thắng chính mình cường giả.

Đánh vỡ gông cùm xiềng xích yêu hận tình cừ, đạt tới cảnh giới vô tình. Đánh vỡ trói buộc cực hạn của sinh tử, có thể trường sinh. Tất cả cái này, đều là tự do chân chính.

Hứa Tiên lúc này muốn đánh vỡ, chỉ là một cái nhà giam hiện giờ trước mặt mình, đó chính là hạn chế cao nhất của thánh giác, nhưng đây tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, nhưng khi đã hiểu được ma chương, cũng không còn con đường nào khác để làm.

Hắn chợt nhớ tới vài câu trong Đạo Đức Kinh có ghi:

- Ngũ sắc sử nhân mục manh, ngũ âm lệnh nhân nhĩ lung, ngũ vị lệnh nhân khẩu sảng. (Ngũ sắc làm người ta đui mù, ngũ âm làm tai người ta điếc, ngũ vị làm miệng người ta thoải mái)

Trong nội tâm Hứa Tiên mỉm cười:

- Nếu đã dùng “Tâm” nghe, vậy tại dùng để làm gì?

Linh lực trong cơ thể cuộn cuộn, lập tức bị phá vỡ màng tai, hủy bỏ thánh lực.

Trong đầu sau khi nghe âm thanh vù vù, một lúc sau lại yên tĩnh.

Cho dù là tiếng gió thổi hay tiếng lá trúc xào xạc. Âm thanh véo von của chim hót trong rừng, đều không thể truyền vào trong tai của hắn, thế giới biến thành một vở kịch câm.

Nếu là phạm nhân, có lẽ sẽ sợ hãi, Hứa Tiên cũng chìm vào trong bóng tối yên tĩnh, sau đó tiếp tục vận dụng pháp môn Thiên Nhĩ Thông.

Bỗng nhiên tai của hắn “Nghe” được âm thanh của thiên nhiên như tiếng nổ, nghe được tiếng mèo kêu nho hòa trên cửa sổ trúc.

Cảm giác lúc này giống như tiếng ồn ào náo nhiệt của khu chợ lẫn át tiếng châm rơi, hoàn toàn không nghe thấy, nhưng trong cảm giác này, lại nghe rõ tiếng châm rơi.

Sau đó, hắn lại nghe được âm thanh nhu hòa của nữ tử, khi thì trong giọng nói tràn ngập lo lắng, lo lắng người nào đó quên nàng tồn tại. đọc truyện mới nhất tại .

Trong nội tâm Hứa Tiên kinh ngạc, chẳng lẽ ta không có luyện thành Thiên Nhĩ Thông, ngược lại là luyện thành Tha Tâm Thông sao? Sau đó cũng hiểu ra, đây là hồn phách con người của Thường Hi đang ở trong thể xác của con mèo, suy nghĩ lộ ra ngoài mà thôi, cũng không phải Tha Tâm Thông chân chính. Trong nội tâm cũng hiểu rõ, Thông Thiên Nhân cùng Thiên Nhĩ Thông quả nhiên là trụ cột của Tha Tâm Thông.

Hắn thử đem thính lực của mình tràn ra ngoài, đột nhiên lúc này, một thế giới mới hiện ra trước mặt của hắn.

Giống như truyền bá vào không khí, âm thanh tồn tại từ cổ xa xăm, cũng không phải lỗ tai có thể tiếp nhận. Trong nháy mắt phát ra âm thanh, tất cả âm thanh đều xuất hiện trong tâm của hắn.

Ai từng nghe qua, tiếng lá trúc rơi xuống đung vào người chứ, nhưng âm thanh vang vọng từ trống rỗng. Ai từng nghe qua, hoa mẫu đơn nở ra trong sơn cốc vào sáng sớm, âm thanh non nớt tươi mới này?

Có lẽ, còn có một con mèo đang lo lắng bên cạnh mình, kêu to!

- Meow, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!

- Meow, xong. Tại sao luôn là Meow ah!

Thật đúng là giết phong tình mà! Trong lòng Hứa Tiên mỉm cười, chậm rãi mở hai mắt ra, vết thương nhỏ trong tai đã khép lại, vết máu cũng bị tinh lọc.

Bộ dáng Thường Hi gương nanh múa vuốt, đột nhiên ngốc trẻ.

- Meow, ngươi không có việc gì?

- Cảm ơn quan tâm, đã không có việc gì.

Hứa Tiên vươn tay ôm nàng vào lòng, nói:

- Yên tâm đi, nhất định sẽ trả lại cho ngươi.

- Cái ... Meo meo?

Thường Hi có dự cảm không tốt.

- Đương nhiên là thân thể của ngươi.

Lông mao trên đuôi của Thường Hi dựng đứng.

- Meow, ngươi cũng nghe được sao?

Hứa Tiên cảm giác nàng càng ngày càng giống mèo, ngay cả biểu hiện kinh hãi cũng giống.

664. Chương 663: Trở Về. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 663: Trở về. (2)

Hứa Tiên cười cười nói:

- Ta cũng không phải cố ý.

Thường Hi phát ra một tiếng kêu “Meow” đầy kinh hãi, một đầu đưa vào lòng bàn tay của Hứa Tiên, hai bàn tay che mặt lại, đôi tai mèo đã hoàn toàn sụp xuống, cái đuôi cuộn lại, bộ dáng xấu hổ mà uất ức.

- Meow, xong, tại sao suy nghĩ e lệ này lại bị nghe thấy chứ, cái gì ‘ hần sẽ chú ý tới mình nhiều hơn một ít ’, cái gì ‘ lập gia đình sanh con ’, hần sẽ không cho rằng mình chỉ là mèo thôi chứ!

Thường Hi ở bên trong Phù Dong Viên, cũng nổi danh ăn nói có ý tứ, mặt lạnh bày ra. Đã từng truyền ra giai thoại “Thiên kim cười cười”, nhưng chỉ có cười trước mặt của Vân Yên mà thôi, nhưng đó là bình chương bảo hộ mình. Một khi mất đi cảnh ngộ trời buộc vốn có, tính tình của nàng từ từ lộ ra, đã không cách nào vãn hồi.

Đương nhiên Hứa Tiên không thể dùng Thiên Nhĩ Thông nghe lén suy nghĩ của nàng rồi, càng không biết phải an ủi như thế nào với con mèo bị tổn thương lòng tự trọng đây. Nhưng mà, động tác nhân tính hóa của nàng thật sự quá đáng yêu!

Trong hai bàn tay mèo của Thường Hi hai xuất hiện khe hở, do dự nói:

- Thật sự có thể khiến nàng ta trả thân thể sao?

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, nói:

- Ta làm hết sức mà thôi!

Bỗng nhiên Thường Hi đứng lên như người, dùng một cái vuốt mèo chỉ vào Hứa Tiên, nói:

- Không phải mới vừa nói nhất định sao?

Hứa Tiên thấy nàng làm ra động tác khó như thế thì tán thưởng. Nhưng lại không biết đây là động tác Vân Yên huấn luyện khắc khổ mà thành. Đương nhiên, huấn luyện là Vân Yên, khắc khổ là Thường Hi.

- Phải biết rằng, đối phương cũng là yêu quái cường đại giảo hoạt đấy!

Thường Hi ngồi xổm xuống, sau khi cúi đầu, nói:

- Bất kể như thế nào, vẫn đa tạ người.

- Hiện tại, trước hết làm mèo của người đi.

Hứa Tiên mỉm cười nói, vươn tay ra muốn sờ sờ Thường Hi, đồ vật xù lông làm cho người ta có xúc động vuốt ve a, huống chi đây còn là con mèo đáng yêu, nhưng bỗng nhiên ý thức được, theo một ý nào đó mà nói, nàng vẫn là nữ tử, cần phải nam nữ thụ thụ bất thân. Nhưng với tình huống bây giờ, là “Nam mèo thụ thụ bất thân sao?”

Bàn tay lớn duỗi ra dừng lại trên không trung, Thường Hi có chút cúi đầu xuống, bàn tay lớn có thể tiếp tục tiến lên, thuận theo tự nhiên xoa thân thể lông xù của nàng, da lông mềm mại, thân thể ấm áp, mơ hồ có thể cảm giác được cốt cách hết sức nhỏ nhắn.

- Cho dù như thế nào cũng chỉ là con mèo thôi!

Hứa Tiên cười thầm chính mình quá nhạy cảm, nhưng trong lòng có một tia cảm giác khác thường, bởi vì hiểu, đây không phải là con mèo bình thường a.

Nếu như Hứa Tiên trong nội tâm chỉ có chút ý nghĩ kỳ dị, cái thì trong nội tâm của Thường Hi dùng sóng to gió lớn để hình dung, có chút hối hận vừa rồi không nên làm hành vi phóng túng với nam nhân này, nói không nên lời là ngưng ngừng hay là hối hận, nói không chừng còn có một tia cảm giác thoải mái, đương nhiên, đây chẳng qua là xuất phát từ bản năng của mèo mà thôi, ít nhất Thường Hi cho là như vậy.

- Dù sao ta hiện tại chỉ là con mèo mà thôi, bây giờ, trước hết làm mèo a. Meow!

Vân Yên cùng Chung Lê khi trở về, thì mặt trời đã lên cao, dưới ánh mặt trời, Hứa Tiên phát phát tay. Dáng tươi cười sáng lạn, Thường Hi cuộn lấy thân thể ngủ say trên đùi của hần.

Sau khi mặt trời lên là mặt trời lặn, thời gian một ngày trôi qua tức thì, trong nháy mắt đã là hoàng hôn.

Một ngày qua đi, Hứa Tiên không ngừng quen thuộc với cách dùng Thiên Nhĩ Thông, cùng lúc đó, linh ngộ đối với Thông Thiên Nhân càng tiến thêm một bậc, Thông Thiên Nhân cũng có phân chia cảnh giới, chia làm mất thường, thiên nhân, pháp nhân, tuệ nhân, phật nhân.

Hắn vốn chỉ dùng mắt thường mà nhìn, nhưng chỉ có thể nhìn xa nhìn gần, hơi chút xuyên thấu đồ vật mà thôi, chỉ có thể xem như trình độ nhập môn, tác dụng của nó không xứng đáng với thanh danh lực thần thông của phật môn được.

Nhưng hôm nay hắn đã có đột phá Thiên Nhĩ Thông, thì Thông Thiên Nhân cũng đột phá lên cảnh giới thiên nhân, hoàn toàn không bị bất cứ chướng ngại nào ngăn cản, cũng không tổn góc chết của thị giác, hoàn toàn đem cảnh vật trong vài dặm thu vào trong tâm, nếu như phối hợp với Thiên Nhĩ Thông, thì trong nội tâm sẽ cấu thành một không gian ba chiều.

Làm cho Hứa Tiên cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ đây chính là tinh thần lực dò xét trong truyền thuyết sao, nhưng xưng hô là gì cũng không sao cả, mấu chốt là, đây là khởi điểm mà thôi.

Hứa Tiên hiếu kỳ, trình độ lúc trước Lữ Động Tân nhìn thấy thời gian lưu chuyển, nên xem là pháp nhãn hay tuệ nhãn đây? Nhưng nhất định không phải phật nhãn, dù là Lữ Động Tân cũng không có khả năng tu thành phật nhãn, chớ nói chi là mình a.

Phòng trúc sau lưng Hứa Tiên có mùi thơm của đồ ăn phát ra, đáng tiếc không có pháp môn Thiên Tị Thông, đại khái chỉ biết mùi thơm phát ra từ đâu!

Chợt có một đoàn khói đen xâm nhập vào trong “Thế giới” của hắn, đoàn khói đen này có tốc độ cực nhanh, vừa rồi vẫn còn trên đỉnh núi, trong chốc lát đã tiếp cận rừng trúc, xuyên qua rừng trúc, mang theo từng cơn gió mạnh.

Nếu là Hứa Tiên trước đó sẽ không nhìn ra cơn khói này bao phủ cái gì, nhưng thiên nhân và Thiên Nhĩ Thông của hắn có sở thành, hơi chút định thần, đã nhìn thấy cảnh tượng trong khói đen.

Trong khói đen cuộn cuộn, một thân áo bào đỏ, ác quỷ dữ tợn lưng đeo thiết kiếm. Tuy là ác quỷ, toàn thân lại không mang theo chút khí tức âm tà nào, khí tức trong cơ thể mang theo hương vị bất khuất, sát khí thông thiên triệt địa.

Trừ Thần Chung Quỷ còn có thể là ai!

Ngoại ô phía nam thành Trường An, Từ Ân Tự.

Tây viện phù đồ. Đại Nhạn tháp.

Hàng năm sau khoa cử, sẽ có tân tiến sĩ của khoa mới, tốp năm tốp ba đến đây du ngoạn một phen. Hoặc du lãm ngôi chùa cổ, quan sát thắng cảnh. Cũng có thể du ngoạn sơn thủy, dựa vào lan can của tháp cao, quan sát Trường An.

Trong trường hợp đó, trọng yếu nhất vẫn là đề danh lên tháp.

Người đầu tiến sĩ có thể đề danh của mình lên Đại Nhạn tháp, không biết quy củ này bắt nguồn từ đâu, nhưng đề tên lên tháp, sau đó du lãm đã là một tục lệ rồi.

Có câu nói “Tên đề Nhạn tháp truyện bằng, đại hiền công và sân thiên hạ dương!”

Phan Ngọc đứng trên tầng thứ bảy của Đại Nhạn tháp, dựa vào lan can nhìn ra phía nam xa xa. Gió thổi vạt áo, bên người lại không có bất cứ người nào.

Những tiến sĩ khác cũng vô cùng vui vẻ quan sát thành Trường An, nhìn thấy dãy núi ba la mờ mịt ở gần đó.

Nhưng có người nhanh chóng chú ý tới sự tồn tại của nàng, tiến lên phía trước nói một tiếng Phan công tử, hoặc là Phan đại nhân!

Nàng cũng thuận tiện dung nhập vào trong đám người, chỉ điểm di tích chùa cổ ọi người xem. Hoặc là đón ý nói đùa, hoặc là khen ngợi.

Nàng thông dong ứng đối, trong lúc lơ đãn, ngoái đầu nhìn lại. Dãy núi mịt mù mịt mù, không thấy hồng nhan.

Đi xuống tháp tầng lầu trong chùa đã sớm chuẩn bị tốt giấy mực, cung cấp cho tiến sĩ đề danh.

665. Chương 664: Nhận Tháp.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 664: Nhận tháp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đám tiến sĩ từng người cầm bút lên, viết tên của mình lên cửa hiệu. Đây không phải là chuyện cẩn thận từng li từng tí gì cả. Nhưng khi tên đã ghi lên, sau này nó sẽ được đề danh thiên cổ.

Nhưng mà những năm sau đó, hậu nhân đi du ngoạn di tích, hô bằng hữu dẫn người đi, có ai nhìn tới những cái tên được khắc trên tường, chú ý tới sao?

Phan Ngọc cũng ghi lên, ghi trên tờ giấy trắng mấy chữ: “Phan Ngọc chữ Minh Ngọc”, chữ viết đoạn chính thanh nhả thanh tú, đã không còn âm nhu như lúc trước. Nếu Vương Văn Thụy có ở đây, cũng phải tán thưởng một tiếng.

Có người dám thán, đáng tiếc Hứa Tiên đi công vụ, không đợi tới lúc này, bằng không thì nói không chừng có nhả hứng, làm một bài thơ a.

Phan Ngọc lại chấp bút, suy nghĩ một lát, viết xuống “Hứa Tiên chữ Hán Văn ”, xem kỹ thật lâu, mới giao cho chúng tăng lữ mang đi.

Thời điểm du lãm chùa chiền, Phan Ngọc cũng đi tới phòng, bái phỏng trụ trì của Từ Ân Tự, đây mới là mục đích lớn nhất của nàng.

Trong thiện phòng, lão tăng khô gầy ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhưng hai tay lại không giống tăng lữ bình thường, quy củ thu ở giữa bụng, mà tùy tiện nắm mắt cá chân. Đáng người không phải thẳng tắp mà là còng xuống. Trên người mặc một cái áo cà sa hoa mỹ, giống như dùng tơ lụa bọc lấy một thân cây khô, cho nên hình dáng có chút quái dị.

Dù có một ít tục gia đệ tử chỉ trích hần không tuân phạt lễ. Nhưng lão tăng này chính là phương tượng đại sư của Từ Ân Tự.

Khói đàn hương bay lượn lơ, rõ ràng nên có cảnh tượng lão tăng trang nghiêm, nhưng trên mặt hần lại không có chút ý trang nghiêm và trang trọng nào cả, trên mặt treo một nụ cười. Nụ cười kia cũng không phải nụ cười thấu triệt nhân tâm, mà là một tiểu hài tử ăn trộm kẹo, hoặc giống người nghèo nhất được vàng vậy.

Nhìn cảnh tượng này, Phan Ngọc có cảm giác giống như một tiểu hài tử hoặc tên trộm đang mặc áo cà sa, học hòa thượng ngồi xuống, nhưng hết lần này tới lần khác lại không giống hòa thượng, trong nội tâm còn cảm thấy thập phần thú vị đặc ý, muốn cười vang lên, nhưng nàng vẫn nhịn cảm giác muốn cười này xuống.

Hơn nữa trên đầu của hần rất bóng bẩy, chẳng những không có tóc, ngay cả râu ria cũng không có, cho nên càng buồn cười, thật sự không khiến người ta sinh ra kính ý được.

Trong nội tâm Phan Ngọc hơi ảo não, sau khi nàng tiến vào thiện phòng, đã sớm chuẩn bị xuất ra lý do thoái thác, sau đó sẽ nói chuyện với nhau, cũng khai ra giá cả cực cao, nhưng theo nàng tiến đến, cho tới bây giờ đã qua nửa canh giờ. Hòa thượng này chưa từng nói ra lời nào cả.

Cho dù là quan lại quyền quý, nếu như gặp được tên hòa thượng này, trước tiên phải quyên từ thiện năm trăm lượng. Hơn nữa gặp được cũng không cách nào tham thiên ngộ đạo, bởi vì tên phương tượng đại sư này chỉ cười mà không nói, nghe nói hần tu hành là Bế Khẩu Thiện, lại nghe nói hơn mười năm nay hần không nói chuyện.

Đương nhiên, nghe nói cũng có không ít khách hành hương đã từng ngộ được Phật lý cao thâm gì đó ở chỗ của hần.

- Pháp Thiện đại sư, ta biết người sở tu là Bể Khẩu Thiện, nhưng người có ý gì cần nói, không ngại dùng bút viết xuống đi, chỉ rõ cho tại hạ.

Pháp Thiện từ từ mở hai mắt ra, trong con mắt tràn ngập vui vẻ, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Phan vương tử, người thấy phú tăng cười đã lĩnh ngộ được cái gì?

Phan Ngọc sững sờ,

- Người không phải tu Bể Khẩu Thiện sao?

Lại nghe nói hần chưa từng nói cái gì suốt mười năm qua.

Pháp Thiện nháy mắt mấy cái, nói:

- Không phải mới vừa tu nửa canh giờ sao?

Phan Ngọc nói:

- Dám hỏi một câu, phú tăng là thứ gì?

Pháp Thiện lại nói:

- Bần tăng nói chính là những hòa thượng nghèo phải đi xin ăn ở khắp nơi, ta là chủ trì của Từ Ân Tự, ăn mặc không lo, đương nhiên là phú tăng.

Phan Ngọc im lặng một hồi, bởi vì hần nghe không biết bao nhiêu câu “Bần tăng” rồi, lúc này rất tức giận, có xúc động đem bình bát (chén ăn của sư) vỗ vào mặt của hần. Nhưng hòa thượng này đã tham tài bảo, cho nên dễ đổi phó.

- Đại sư, người cảm thấy đề nghị vừa rồi của tại hạ thế nào?

Nàng đã đưa ra bằng giá không thấp, muốn cho hòa thượng này đổi giọng, đồng ý hôn sự của Nhu Gia cùng nàng. Nhưng nàng lại không rõ, tại sao hoàng hậu nương nương khôn khéo tài trí lại thờ phụng tên hòa thượng tham lam này chứ, hơn nữa còn vì lời nói của hần mà thay đổi quyết định.

- Phan vương tử. Người còn chưa trả lời của ta, từ trong nụ cười của phú tăng đã lĩnh ngộ được cái gì?

Phan Ngọc liếc nhìn hần, thản nhiên nói:

- Đại sư phạt hiệu tinh thâm, tươi sáng thế sự, cho nên đang cười thế nhân đau buồn!

- Nói dối!

Phan Ngọc lại đổi cách nói khác, nhưng chỉ nghe được hai chữ “Nói dối” như lúc trước. truyện copy từ

Sau ba lần bốn lượt như vậy, rốt cuộc Phan Ngọc mất đi kiên nhẫn, bỗng nhiên đứng dậy, nói:

- Ta nhìn người không giống hòa thượng, trái lại là một tên tặc ngốc.

Sau đó phất tay áo bỏ đi

Pháp thiện cười ha ha, nói:

- Nói thật! Phan vương tử xin dừng bước, đề nghị của người, phú tăng đồng ý.

Phan Ngọc dừng lại quay đầu, từ trong ngực móc ra một cái hộp gấm đựng ngân phiếu, nói:

- Vậy mời phương trượng bênh vực lẽ phải, không nên nghe tiểu nhân gièm pha, giấu kín thượng thánh, cũng hoàn thành tâm nguyện của tại hạ, ngày sau sẽ có thâm tạ khác.

- Sau người chắc phú tăng đang bênh vực lẽ phải chứ?

- Người!

Pháp Thiện chậm rãi nói:

- Phan Ngọc lấy Nhu Gia công chúa, âm dương không thể tương hại, ngày sau sợ sinh bất trắc!

Đây chính là những lời mà hần nói với hoàng hậu nương nương khi đó.

Phan Ngọc nheo mắt lại nói:

- Đại sư có ý gì?

Pháp Thiện nhìn chung quanh, sau đó cười nói:

- Ở đây không có người ngoài, mà hòa thượng ta lại không xen vào chuyện nội bộ của người khác. Không cần phú tạng nhiều lời, tâm nguyện của người đã thành.

Phan Ngọc suy nghĩ một lát, chấp tay nói:

- Vậy đa tạ ý tốt của đại sư.

Pháp Thiện lệnh cho tăng đãi khác, nói:

- Đến, đem thịt nhạn tốt nhất của bốn phương thượng, ướp gia vị rồi mang cho Phan công tử

Đối mặt với ánh mắt khác thường của Phan Ngọc, Pháp Thiện chấp tay trước ngực, nói:

- Bần tăng tu là tiểu thừa phật hiệu.

Phan Ngọc gật gật đầu, nàng đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, tự nhiên biết rõ. Tiểu thừa phật giáo, có thể ăn ba thực sạch, tức nhạn, lộc, thịt độc, không tính là phạm giới. Nhưng ở đời này, có rất ít đệ tử của phật tu tiểu thừa phật hiệu.

Hơn nữa nàng âm thầm hoài nghi, hòa thượng này không phải tu luyện Bế Khẩu Thiện, muốn ăn thịt nên tu tiểu thừa phật hiệu, nếu như lại gần nữ sắc, có phải hần cũng tu luyện Đại Hoan Hỉ Thiện.

Lúc Phan Ngọc muốn rời đi, bỗng nhiên Pháp Thiện cười noi:

- Đúng vậy, phú tạng tu chính là Đại Hoan Hỉ Thiện, nhưng không quan hệ tới nữ sắc. Nếu có thể trừ hết mọi phiền não, tự đắc ảo diệu của đại hoan hỉ. Trong nội tâm cũng vui mừng như thường, cho dù làm phật đà cũng không muốn.

Phan Ngọc dừng bước lại, cũng không quay đầu mà đi ra cửa.

Pháp Thiện suy nghĩ rồi cầm hộp gấm vào trong tay, cười nói:

- Lương vương tử đưa tới ngàn lượng hoàng kim, Phan vương tử lại đưa vạn lượng bạc tới, phú tạng muốn nghèo cũng không nghèo được a.

666. Chương 665: Trở Về. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 665: Trở về. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Nhìn qua ngoài cửa sổ nhìn Đại Nhạn tháp xuyên thẳng mây xanh. Không khỏi nhớ tới, trước đây thật lâu, một tiểu hòa thượng tu hành tiểu thừa phật hiệu. Một ngày, không trung có một đám chim nhạn bay tới, hần nhìn theo bầy nhạn tín khẩu nói:

- Hôm nay tất cả mọi người không có cái gì ăn, phật tổ nên biết chúng ta đói bụng a!

Lời còn chưa dứt, một con nhạn rơi chết trước mặt của hòa thượng, hần vui mừng nhảy lên, chạy đi báo cho chúng tăng trong chùa, đều cho rằng đây là Phật Như Lai đạo hóa bọn họ. Cho nên chỗ nhạn rơi xuống, dùng nghi thức long trọng chôn cất nhạn và xây tháp, cũng gọi là Nhạn tháp.

Hòa thượng khi đó, trong nội tâm vui mừng, là vì phật hay là vì thịt? Hoặc là nói, cả hai chúng nó có cái gì khác biệt hay sao?

Trong nội tâm được vui vẻ lâu dài, cầu trường sinh làm gì.

Phan Ngọc vừa mới trở về trong nhà, đã có tin tức trong nội cung truyền tới. Hoàng hậu nương nương đã hạ quyết tâm, muốn đem Nhu Gia công chúa gả cho Phan Ngọc. So với những lời mờ mịt của hòa thượng, hoàng hậu nương nương vẫn tin tưởng phán đoán của mình hơn.

...

Trong tiểu đình viện của Chung Nam Sơn, Hứa Tiên từ trên ghế đứng lên, chấp tay nói:

- Chung huynh, đã lâu không gặp!

Khói đen cuộn cuộn từ từ dừng lại, dần dần thu liễm. Có dáng người hiện ra trong đó, Thần Chung Quỷ bước tới, cầm chặt tay của Hứa Tiên, kinh hỉ nói:

- Hứa huynh, tại sao ngươi ở đây?

- Ta phụng chỉ xử lý tang sự của ngươi, trước mắt đã phát tang xong rồi, đang muốn chuẩn bị rời đi.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy trong cơ thể hần linh lực càng thêm tinh khiết triệt, trong lòng biết hần có chừng được cái gì kỳ ngộ, lại cũng không phải nói những khi này.

- Muội muội của ngươi đang ở bên trong, ngươi nên đi thăm nàng ta một chút.

Lời của Hứa Tiên còn chưa dứt, chợt nghe sau lưng có một tiếng thét kinh hãi.

- Ca!

Thì ra Chung Lê nghe thấy tiếng vang, đi ra ngoài cửa, vịn cửa hiên, không thể tin nổi nhìn thấy Thần Chung Quỷ.

Thần Chung Quỷ thấy thân nhân xa cách đã lâu, trong nội tâm kích động, nói:

- Tiểu Lê, ta trở về.

Chung Lê mắt đỏ đẫm, thanh âm run rẩy, nói:

- Ngươi... Ngươi thật không có chết?

Thở vươn tay ra, sờ sờ tay của Thần Chung Quỷ, chỉ cảm thấy không có hơi nóng, cho nên chính là quỷ hồn, cũng chính thức hiểu được lời của Hứa Tiên nói.

Thần Chung Quỷ thở dài:

- Chuyện này nói ra rất dài dòng, xem như nhân họa đắc phúc đi! Về sau ta sẽ chiếu cố ngươi thật tốt.

Hần bây giờ đã là người tu hành, không còn là thư sinh nghèo, cho nên nói ra lời này cũng có tự tin.

Bỗng nhiên Chung Lê tức giận nói:

- Ngươi đã chết thì chết đi, sống thì sống, ai cần ngươi chiếu cố, ngươi chiếu cố ta được cái gì?

Sau đó quay người chạy vào trong phòng, khóe mắt xuất hiện vài giọt nước mắt.

Thần Chung Quỷ ngăn người, muốn đuổi theo, lại bị Hứa Tiên giữ chặt, ý bảo Vân Yên đi vào an ủi Chung Lê.

Hứa Tiên thấy Thần Chung Quỷ bị muội muội răn dạy vài câu, cho nên hần không nói ra lời, cảm giác uy phong lẫm lẫm vừa rồi đã biến mất, cười thở dài:

- Chung huynh, ngươi vì xúc động một lúc mà phí hoài bản thân, để lại muội muội của ngươi một mình cơ khổ, không phải đại trượng phu gây nên, khó trách nàng tức giận ngươi như vậy.

Thần Chung Quỷ đỏ mặt, nhưng sắc mặt càng đen hơn, không nói được cái gì, chỉ nói:

- Hứa huynh giáo huấn rất đúng Hứa huynh giáo huấn rất đúng!

Trăng sáng mới lên, trong vắt như nước.

Rừng trúc xanh mướt lúc này đã biến thành một đám mực chập chờn, nhưng được ánh trăng chiếu xuống thân trúc, trong thoảng chốc trờu tượng thành một bức tranh thủy mặc.

Tiếng côn trùng kêu vang khắp bốn phía, giống như đang phát tiết tức giận của mình.

Hứa Tiên cùng Thần Chung Quỷ ngồi trước hành lang trúc, đối ẩm rượu đục mua được trong thôn, đàm tiếu đủ loại chuyện xảy ra gần đây.

Thần Chung Quỷ tính tình cương trực, ngôn ngữ cũng thẳng thắn, cộng thêm tài văn chương là nhất lưu, không phải con người lỗ mãng, ở chung với Hứa Tiên lại rất tương đắc. Uống rượu không phải rượu, mà ở người, tuy là rượu đục, gặp được tri kỷ của mình, còn hơn cả quỳnh tương ngọc dịch.

Hơi chút hỏi thăm, Hứa Tiên mới biết. Thì ra Thần Chung Quỷ trên đường trở về Chung Nam Sơn, gặp được một vị tiên nhân, đưa hắn dẫn vào một tòa tiên phủ, trao tặng phù sách đạo pháp, cho nên mới làm chậm thời gian quay về.

- Có thể kỳ ngộ này cũng là tạo hóa của Chung huynh, không biết lai lịch của vị tiên nhân kia là gì?

- Mặc dù ta đã dò hỏi, nhưng hắn cũng không nói tính danh của mình, chỉ nói lúc hắn sinh ra, mơ hồ nhắc tới, từng đảm nhiệm đại tướng quân. Nhưng hóa trang của hắn thật kỳ quái, tết tóc song búi tóc, thân ngực lộ bụng, tay cầm tông phiến.

Hứa Tiên hơi suy nghĩ một chút, cười nói:

- Nếu là ta không có đoán sai, thì đó chính là Chính Dương tổ sư Hán Chung Ly a, hắn tu hành cũng ở bên trong Chung Nam Sơn nay, mà cái tòa tiên phủ kia đại khái ẩn nấp dưới trận pháp, trách không được ta không tìm được người.

Hán Chung Ly chính là đồ đệ của Đông Hoa Đế Quân, là sư phụ của Lữ Động Tân, trong bát tiên, đạo hạnh gần với Lữ Động Tân, Thần Chung Quỷ gặp được hắn xem như tiên duyên sâu sắc.

Thần Chung Quỷ lập tức nhìn qua một phương hướng bái tạ một cái.

- Nhưng lại nói tiếp, hắn và ngươi cũng có kinh nghiệm tương tự, khó trách lại tương trợ người.

- Sao lại nói thế?

Hứa Tiên cười nói:

- Hắn vốn cũng là một thần tiên chuyển thế, từng vì Hán đế, xuất chiến man di, binh bại mà trốn vào trong núi, sợ liên lụy người nhà, mới bái Đông Hoa đế quân làm sư. Giả sử hắn đại bại man di, thu toàn bộ công lao của hắn, sau khi trở về sẽ được phong quan thêm tước, sợ rằng sẽ sa vào trong hồng trần, còn có thể tu hành hay không?

Thần Chung Quỷ có chút hiểu được, nếu như hắn trúng Trạng Nguyên, thì làm sao có được ngày hôm nay, cũng không khỏi cười nói:

- Xem ra ta chết thật ý nghĩa.

- Hừ!

Dáng tươi cười trên mặt của Thần Chung Quỷ biến thành cười khổ, vội vàng vui đầu uống rượu.

Chung Lê bưng hai đĩa thức ăn đặt trước mặt hai người, trên mặt có một đám sương lạnh, vành mắt hơi đỏ lên, con mắt nhìn cũng không nhìn Thần Chung Quỷ.

Nhưng Hứa Tiên lại cảm giác được nàng lúc này, sầu lo trên hai đầu lông mày đã biến mất, đã yên lòng lại, biết nàng chỉ giận đối Thần Chung Quỷ mà thôi, khuyên nhủ:

- Chung cô nương, Chung huynh lúc ấy cũng chỉ là nhất thời xúc động phần nộ, hôm nay đã bình an trở về, người cũng nên cao hứng mới đúng.

Chung Lê có thần sắc hòa hoãn, nói:

- Không biết ân công có gì phân phó?

Hứa Tiên vò đầu một hồi, Thần Chung Quỳ còn ngồi đối diện, Chung Lê còn gọi là ân công, không sinh ra hiểu lầm mới tốt.

- Chung cô nương, có thể đổi cách gọi hay không, ta cùng Chung huynh và chuyện của người không có quan hệ.

Chung Lê lập tức nói:

- Hấn là hấn, ta là ta. Nếu không có ân công giúp, Chung Lê đã bị lãng nhục rồi, kiên quyết không vong ân phụ nghĩa.

Bộ dáng quả quyết, ở một ít chỗ, nàng và Thần Chung Quỳ có vài phần giống nhau.

Thần Chung Quỳ giận tím mặt, nói:

- Là người nào khi phụ người?

667. Chương 666: Trở Về. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 666: Trở về. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lập tức có khí tức vô cùng hung lệ bốc lên, cho dù là mạnh mẽ như sư tử hay hổ cũng phải run rẩy, tiếng kêu không dứt của côn trùng trong rừng trúc, lúc này im lặng.

Chung Lê lại quay thân trở về phòng, Thần Chung Quỳ ho khan hai tiếng, tiếp tục cúi đầu uống rượu, tiếng côn trùng lúc này mới vang lên.

Hứa Tiên cười cười, đem chuyện xảy ra lúc trước nói lại một phen, cũng hiểu được chỗ xấu hổ của Thần Chung Quỳ.

Thần Chung Quỳ trầm mặc thật lâu, chỉ nói:

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được.

Sau đó uống cạn rượu trong chén.

Trời tối, Hứa Tiên cùng Thần Chung Quỳ thở dài trắng đêm.

Vân Yên cũng giống như thường ngày, cùng ngủ với Chung Lê, nhưng lặng lẽ nói với Hứa Tiên.

- Yên tâm đi phu quân, ta sẽ hảo hảo khai đạo cho nàng.

...

- Cái gì!

Chung Lê trừng to mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Vân Yên nói:

- Ta nói lập gia đình cũng không phải vì làm việc, hơn nữa hài tử cũng không phải nhật được.

Chung Lê ngơ ngác nói:

- Cái kia... Hài tử có như thế nào?

Đôi mắt của Vân Yên lưu chuyển, cười híp mắt, nói:

- Lại đây, tỷ tỷ nói cho người nghe là biết ngay!

Sau đó kể vào tai của Chung Lê, xì xào bàn tán.

Mơ hồ trong đó có thể nghe được một ít câu như thế này:

- Sẽ bị như vậy... Còn có như vậy... Tóm lại là còn rất nhiều công việc kỳ quái.

Chung Lê trừng to mắt, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, giống như một cái máy tính đột nhiên xử lý quá nhiều công việc, cho nên bị treo, tình trạng của nàng lúc này cũng giống như vậy, hay là nói, trong những công việc cần xử lý có dính virus, cho nên toàn thân cũng nhiễm virus.

Người người truyền nhau virus vào người của nàng, giờ phút này đang nỗ lực đặc ý truyền bá tư tưởng đòi truy không nên cho trẻ em nghe, nói rất nhiều tri thức trọng yếu, vui vẻ sắm vai nhân vật đại tỷ tỷ thành thực.

- Meow, thật là xấu hổ.

Con mèo nghe lên bên cạnh nói ra.

Xác thực, Chung Lê không chỉ mặt đỏ hồng như máu, da thịt toàn thân cũng xuất hiện một lớp đỏ ửng toàn thân nóng lên. Từ góc độ y học mà nói, những sinh vật như virus đang tạo thành hiện tượng phát sốt.

Thường Hi kêu một tiếng, giống như mang Chung Lê từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, nàng phục hồi tinh thần lại, mạnh mẽ lấy chăn trùm kín toàn thân, thu người thành một đoàn.

Vân Yên khoanh tay, nói:

- Cho ta che với, ta không có gì che này.

Hoàn hảo đây là đầu mùa hè, thời tiết cũng không tính là quá nóng.

Chung Lê quả quyết nói:

-Không cho.

Nhưng nhìn xuyên thấu qua khe hở của chăn, mền trong âm điệu lộ ra nét nặng nề, giống như mang theo tiếng nước nổ.

Trong nháy mắt vừa rồi, nhân sinh quan hình thành trong sinh hoạt ở u cốc mười mấy năm qua đã bị phá tan, trong lúc giật mình phát hiện nhưng suy nghĩ mà mình muốn nói, lại không nói thành lời, tất cả kiên cường đã mất đi tác dụng.

Vân Yên thở phì phì, nói:

- Thiệt thòi, ta còn giúp người như vậy!

Nàng hồn nhiên quên đi tất cả chuyện này là do mình mà ra cả, còn dùng lời lẽ hùng hồn nói với người ta như thế.

- Vân tỷ tỷ là người xấu!

- Meo meo!

Thường Hi gạt đầu đi qua trước giường.

...

Ngày hôm sau đã tới.

Thần Chung Quỷ cùng Chung Lê đưa bọn họ ra trước cửa, Chung Lê hai mắt thâm quầng, sắc mặt đỏ bừng, giống như sau khi trải qua một phen giãy dụa, lớn tiếng nói:

- Ân công, ta có thể cân nhắc thêm một chút được không?

Hứa tiên không hiểu thấu, nói:

- Cân nhắc cái gì?

Vân Yên ôm Thường Hi, một người một con mèo cười mờ ám không thôi.

- Báo ân!

Chung Lê đầu thấp đến ngực, con mắt nhìn chăm chăm vào giấy thiêu của mình.

Hứa Tiên nhún nhún vai, nói:

- Tùy người.

Chẳng lẽ nàng trừ “Dệt vải báo ân” ra, lại nghĩ tới cho gà ăn báo ân, làm đồ ăn báo ân các loại sao?

Đụn mây bay lên, hai người một mèo phiêu nhiên mà đi.

Hứa Tiên hiếu kỳ hỏi:

- Yên nhi, tối hôm qua người nói với nàng cái gì? Hiệu quả cũng không tệ lắm.

Sắc mặt Vân Yên đỏ lên, nói:

- Không có gì!

Sau đó xuất ra nụ cười sáng lạn, nói:

- Tốt, sắp gặp lại Bạch tỷ tỷ, chúng ta nên trở về thật nhanh a.

Thần sắc Hứa Tiên khê động, nói:

- Vậy bay nhanh hơn một chút.

Đám mây vạch phá bầu trời, lưu lại một quỹ tích màu da cam.

Đầu mùa hè, trong Cừu Vương Phủ.

Đình đài lầu các hoa mỹ, hồ nước tiểu tạ, giống như thắng cảnh. Cũng không phải tác dụng của ảo thuật, mà được người ta sửa chữa lại một cách chân chính, là sự thật

Nhưng trước cánh cửa to lớn có treo một tấm bảng, đã không phải từng là “Cừu Vương Phủ”, cũng không phải “Bạch phủ” sau đó, mà là hai chữ “Hứa phủ”.

Những mộng ảo lúc trước, hôm nay đã thành sự thật.

Dương liễu ven hồ, thủy tạ trên mặt hồ.

Nữ tử áo trắng đang ngồi yên lặng, thần sắc đoan trang, hai con ngươi khê nhắm, không thấy thu thủy. Bàn tay trắng nõn tương kết, giống như hoa sen.

Áo trắng không nhiễm bụi trần, tóc xanh chưa buộc, như cầu vòng như thác nước, rủ xuống bờ vai. Gió mát phất một cái, mái tóc bay lên. Trong đó mang theo một cổ xuất trần siêu nhiên, trong cái nhìn của thế nhân, sẽ không cho rằng đây là nữ tử trên thế gian, mà sẽ nói Thủy Nguyệt Quan Âm hạ phàm.

Bỗng nhiên trên mặt của nàng xuất ra một tia thần sắc bất đắc dĩ, một đạo ánh sáng màu xanh từ chân trời lướt qua trước mặt, hóa thành một nữ tử áo xanh, mở miệng hỏi:

- Tỷ tỷ, Hứa Tiên hẳn trở về chưa?

Bạch Tố Trinh mở hai mắt ra, thần quang trong mắt của nàng cũng thu lại, giống như hồ nước tháng ba, rất thanh tịnh, mỉm cười nói:

- Nếu quan nhân hẳn trở về, ta còn ngồi ở chỗ này sao?

Tiểu Thanh bất mãn nói:

- Không phải đã nói trở về sớm sao?

- Đường như trên đường đi có phiền toái gì đó, có khả năng sẽ chậm một chút.

- Phiền toái? Là phiền toái của nữ nhân à?

Theo ý nào đó mà nói, suy đoán này vô cùng chuẩn xác a! Tiểu Thanh nhú mày, nói:

- Tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi không lo lắng trong lòng thật sao? Hắn ở kinh thành, nhất định rất phong lưu đấy.

Bàn tay trắng nõn của Bạch Tố Trinh vuốt sợi tóc, ánh mắt phiêu hốt nói:

- Ta cùng quan nhân là đạo侶, mà đạo侶, thời điểm hắn không có ở bên cạnh, chuyên tâm tu hành mới đúng, có cái gì phải lo lắng chứ.

Tiểu Thanh nói:

- Ta chỉ sợ hắn vừa về đến, đạo gì ngươi cũng không để vào trong tâm.

Nàng nói dối, cho dù đơn thuần như Tiểu Thanh cũng có thể dễ dàng nhìn ra.

Bạch Tố Trinh hơi sấn giọng:

- Tiểu Thanh!

- Ta không nói cái gì cả, ai, ta không muốn gặp tên kia, ta đi sông Tiền Đường uống rượu với Ngao Ly.

Tiểu Thanh lưu lại một giọng cười như chuông bạc, hóa thành tia sáng màu xanh, biến mất phía chân trời.

Bạch Tố Trinh bắt đầu dĩ lạc đầu, vốn có tư thái ngồi nghiêm chỉnh, nhưng lúc này, lại chống tay lên cằm, tay nâng đôi má. Mà tay trái đưa lên, bấm pháp quyết, ngón tay ngọc thon dài không ngừng biến ảo, lưu lại một chuỗi ảo ảnh. Trong một chớp mắt, giống như hoa sen nở và tàn lụi vô số lần.

Rốt cuộc toàn bộ ảo ảnh tan biến đi mất, nàng bây giờ giống như trẻ con, một lúc sau lại thở dài, sau đó nhẹ nhàng thở ra một hơi, khói trắng ngưng kết lại, lơ lửng hình thành dáng người, là thân ảnh của người nọ, giọng nói và nụ cười, giống như xuất hiện trước mắt.

668. Chương 667: Về Nhà

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 667: Về nhà

Thẳng tới khi hào quang nhuộm đỏ sa y màu trắng của nàng, nàng mới đứng dậy, trong nội tâm chợt có cảm giác, bỗng nhiên quay đầu, người nọ đứng cách nàng không xa, đang mỉm cười nhìn nàng.

- Quan nhân!

Trên con đường mòn đi thông tới thủy tạ này, hai đạo thân ảnh đang đứng. Trong chớp mắt hồ nước gợn sóng, hai người đưa mắt nhìn thân ảnh của nhau, tràn ngập nụ cười vui mừng.

Hứa Tiên dang hai tay ra, mỉm cười nói:

- Nương tử, ta trở về!

Bạch Tố Trinh đi về phía trước hắn, đã dừng bước lại, khôi phục bộ dáng đoan trang ưu nhã thường ngày, nhưng hô hấp đã biến thành gấp gáp, khe hé đôi môi đỏ mọng lúng túng một chút, nói:

- Quan nhân... Người đối a, ta đi chuẩn bị đồ ăn...

Hứa Tiên có chút bất đắc dĩ thả tay xuống, nhìn qua nữ nhân trước mặt hơi có chút lúng túng, không biết nên nói cái gì. Ta cố ý ẩn núp ở bên cạnh, muốn cho ngươi một cái kinh hỉ, nhưng thời khắc lãng mạn thế này, chẳng lẽ chúng ta lại thảo luận tối nay ăn cái gì hay sao?

Áo trắng như tiên nữ, rõ ràng là không nói dối, lại không biết nên biểu đạt tâm ý của nàng như thế nào. Rõ ràng rất thông minh, ở một chút địa phương nay lộ ra thần sắc kém cỏi.

Bạch Tố Trinh trầm mặc cho Hứa Tiên dò xét, càng không biết nên nói cái gì cho tốt, nói chuyện Tiểu Thanh tu hành gần đây hay nói đến Úc Lô biến hóa, nhưng không cách nào mở lời với Hứa Tiên. Có lẽ bởi vì hào quang thường ngày rất chói mắt, cho nên sắc mặt của nàng cũng hồng nhuận phơn phớt, trong nội tâm cảm thấy có một tia ủy khuất, xa cách lâu ngày mới gặp lại, tại sao hắn muốn khi dễ ta chứ.

Hứa Tiên nhanh chóng ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi kiều nộn của nàng, tất cả âm thanh lúc này như dừng lại.

Nếu quả thật làm cho nàng lộ ra biểu tình ai oán, hắn nhất định sẽ hận chính mình! Nếu như nàng bởi vì rụt rè cùng thẹn thùng không cách nào nhào vào trong ngực của mình, thì mình sẽ tiến lên ôm chặt lấy nàng!

Dưới trời chiều, thân ảnh trùng hợp.

Nàng khẽ giãy dụa một chút, nói:

- Trời... Còn không có tối!

Nàng vô cùng không thích hành vi “Ban ngày tuyên âm”.

- Đã tối rồi.

Trong mắt chỉ nhìn thấy nàng, hoàn toàn không thấy trên bầu trời, mặt trời đang thiêu đốt hừng hực a.

- Nào có!

- Không có sao, vậy ngươi nhắm mắt lại đi.

Bạch Tố Trinh nháy mắt mấy cái, nhìn qua Hứa Tiên giống như nhìn hải tặc bưng bình, thở dài, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, sau đó hắn lại hôn nàng. Nếu như trên đời này có chứng bệnh tương tư, thì nụ hôn chính là thuốc điều trị.

Thẳng tới khi hào quang biến mất, bầu trời hóa thành màu lam trong suốt, những ngôi sao trên trời, ngóang nhìn thế giới suốt ngàn vạn năm nay, vào thời khắc này, quần tinh làm chứng.

Gương mặt nữ tử ửng đỏ tựa vào ngực của nam nhân này, hai tay ôm lấy tấm lưng rộng rãi. Ngay cả mặt của nam tử cũng hơi đỏ lên, khóe miệng xuất hiện nụ cười, sau đó lại cau mày, giống như lo lắng hạnh phúc của mình không được vĩnh viễn.

Cho dù theo góc độ mà nói, thì hình ảnh hiện giờ, chính là hình ảnh của hạnh phúc.

Sắc mặt của nam tử càng ngày càng hồng, lúc này đã đỏ bừng lên, rốt cục mở miệng nói:

- Ách, nương tử, ta sắp chết.

Bạch Tố Trinh kinh ngạc nói:

- Quan nhân, người như thế nào!

Hứa Tiên cơ hồ nói ra từ trong kẽ răng của mình:

- Người... Người dùng khí lực quá lớn.

Với thể trạng của hắn hiện giờ, cho dù dùng cách nói khiêng núi cũng không có gì quá đáng, nhưng so sánh với Bạch Tố Trinh, chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thiệt, vừa rồi tâm tình của nàng quá kích động, chưa phát giác ra mình dùng lực quá lớn, vì vậy Hứa Tiên suýt nữa gặp phải thảm trạng núi lở trắng sãi chết.

Bạch Tố Trinh vội vàng buông tay của mình ra, Hứa Tiên thở hổn hển từng ngụm, vừa rồi hắn dùng toàn lực của thân thể để chống đỡ, thân là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bị một cái ôm của nữ tử mà không chịu nổi chứ!

Bạch Tố Trinh có chút buồn cười, khẽ vuốt lưng của hắn, nói:

- Thế sao người không nói sớm, ta chỉ dùng một ít khí lực mà thôi.

Tu vi của nàng vượt xa Hứa Tiên, lại có được một khối công pháp tu luyện của Long tộc, so với Hứa Tiên còn thấy hiệu quả rõ rệt hơn. Lực lượng chênh lệch chẳng những không có thu nhỏ lại, mà còn tăng lớn hơn.

Hứa Tiên im lặng một hồi, trong nội tâm cảm thấy đau đớn! Chẳng lẽ sau này thân mật với nàng, sẽ gặp nguy hiểm bị xiết chết? Không thể không nói, trong lòng của hắn càng đề cao tu vi của mình lên mới được.

Bầu trời yên lặng, tiếng côn trùng kêu vang.

Ánh trăng chiếu xuống lầu nhỏ. Cách cửa sổ một đoạn còn nghe được âm thanh xì xạo.

Đúng, tối nay, là trăng tròn.

Đóng chặt cửa, đi lên giường, Hứa Tiên cầu khẩn:

- Nương tử, chúng ta có nên đổi tư thế hay không!

Bạch Tố Trinh lập tức nói:

- Đương nhiên không được!

Trong âm thanh của nàng lộ ra chút thẹn thùng.

Tuy đối thoại này làm cho rất nhiều người hiểu lầm, nhưng trên thực tế, trừ quần áo của hai người hơi rối loạn ra, cũng còn mặc trên người a.

Hứa Tiên nằm tựa vào trong ngực của Bạch Tố Trinh, nhìn lên gương mặt ngọc, bất đắc dĩ nói:

- Vậy được rồi!

Bạch Tố Trinh dùng ngón tay ngọc điểm nhẹ lên trán của Hứa Tiên, dạy dỗ:

- Quan nhân ngươi luôn động thủ động cước, chúng ta không dễ nói chuyện với nhau!

Bởi vì Hứa Tiên làm động tác vừa rồi, nét đỏ ửng trên mặt của nàng còn chưa rút đi.

Áo trắng uốn lượn, quần áo ôm lấy thân thể, mỗi một tác da thịt đều có ôn hương nhuyễn ngọc lướt quanh, Hứa Tiên thì dựa vào trong đó, giống như “Người đáng thương” rơi vào miệng rắn, nửa điểm cũng giãy dụa không được, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ bị nuốt vào bụng.

Nhưng tình huống trên thực tế, “Người đáng thương” Hứa Tiên vô cùng muốn đem thân thể đang quấn quanh mình, chính mà mỹ nữ rắn này nuốt vào trong bụng, vì vậy nàng chỉ có thể áp dụng cách phòng bị bất đắc dĩ này. Muốn nói với hắn nỗi khổ tương tự, nỗi khổ biệt ly.

Hứa Tiên đành phải tiếp tục câu chuyện vừa rồi.

- Sau đó, sau đó ta tiến vào trong hoàng cung thì gặp được sư phụ.

Bạch Tố Trinh lộ ra nụ cười thỏa mãn, vuốt ve gò má của Hứa Tiên, nói khẽ:

- Ngoan.

Trong âm thanh sũng nịch mang theo vài phần ranh mãnh, nhìn qua hắn có chút bất đắc dĩ, lại có chút đáng thương, trong nội tâm cảm thấy đặc biệt thú vị.

Bỗng nhiên nàng ý thức được, giờ này khắc này, hắn không còn ở xa ngoài ngàn dặm nữa, cũng không ở bên cạnh nữ nhân nào, mà hoàn toàn nắm giữ trong tay của mình, chính suy nghĩ này, làm cho nội tâm của nàng xuất hiện một cảm giác thỏa mãn, muốn đem giờ phút này, biến thành vĩnh hằng.

Vô ý thức, đầu lưỡi đỏ tươi khẽ liếm bờ môi đỏ mọng, càng lộ ra nét hồng nhuận phơn phớt, bỗng nhiên khí chất đoan trang thánh khiết của nàng xuất hiện nét diễm lệ đầy yêu dị.

Hứa Tiên trừng to mắt, bỗng nhiên phát hiện nàng có biến hóa.

Đó là mỹ hoặc a! Nhưng cho dù Thiên Ma Hồ Tâm Nguyệt có mỹ hoặc thể nào, cũng chỉ là hoa tươi che dấu bấy rập lừa gạt người mà thôi, cũng chỉ có kẻ ngu tâm chí không kiên định mới mắc lừa, nhưng người ngọc ở bên cạnh hắn lúc này, cho dù biết rõ phía trước là hủy diệt, bất cứ kẻ nào cũng muốn tiến về phía trước.

669. Chương 669: Xà Yêu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 669: Xà yêu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thường Hi nằm rạp trên mặt đất thở hào hển, Úc Lôi hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào “Đồng loại” nhỏ bé, sau đó lộ ra thần sắc hoài nghi, nói:

- Người thật sự là lão hổ sao?

Thường Hi có chút khấn trương nói:

- Đó là đương nhiên!

Không xong, chẳng lẽ bị nhìn thấu.

Úc Lôi dò xét trên người của Thường Hi một phen, nói:

- Vậy tại sao người không có đôi cánh?

Thường Hi: “...”

Tuyệt đối không thể cho đối phương nhìn thấu nàng được.

- Nói trở lại, vì cái gì lão hổ phải có cánh?

...

Hai thân thể dính nhau trên giường, quần áo trong bất tri bất giác cởi ra, lộ ra thân thể tuyết trắng thánh khiết, thoáng chốc trong nội tâm cũng không còn e lệ, ngược lại có chút khoái ý khi cởi bỏ trói buộc. Lắm vào trong mê ly. Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên nhớ lại ngàn năm trước, đang chạy lại gặp bức tường đá ngăn cản trước mặt.

Khi đó, cũng đã có được linh tính, cùng lúc đó, đã hiểu phải một lòng tu hành.

Một tiếng yêu kiều rung động tâm hồn, nàng bình tĩnh trong giấc mộng, trong miệng của nàng phát ra âm thanh ủy mị, vì vậy, hàm răng trắng ngà cắn lên bờ vai của Hứa Tiên, dễ dàng xuyên thấu qua làn da cứng cỏi, mùi máu tươi nhàn nhạt truyền vào trong miệng, giống như hương vị đó tràn ngập toàn thân của nàng.

Đau đớn cùng huyết tính kích thích dục vọng nguyên thủy và điên cuồng của hai người, đem lễ phép luân thường ném ra khỏi tâm thần, thậm chí phải khắc sâu đối phương với thân thể của mình, không hề chia lìa.

Đầu vai của Hứa Tiên giống như lưu lại bốn cây kim màu đỏ, giống hệt vết rấn cắn, răng nanh bị ẩn giấu trong nụ cười thường ngày, trong lúc lơ đãng hiển lộ ra ngoài.

Trong khoái ý mê loạn, linh hồn của nàng giống như được thăng hoa, sau đó nhìn thấy “Chính mình”, thân thể mềm mại vụn vụn như rắn, đôi mắt đẹp nửa khép nửa mở phát ra hào quang yêu mị, cho dù đuôi ngọc hai cánh tay như muốn biến thành thân rắn, quấn quanh gặm cắn thôn phệ.

Sau đó, dường như yêu xà tuyệt mỹ giống như phát hiện ra chính mình đang tồn tại, làm ra khiêu khích, chiếc lưới thơm tho thè ra liếm vết thương của hắn, trong mắt đẹp có nét lẳng lẹ ác liệt mà ngày thường nàng tuyệt đối không có.

Kinh hãi như điện chạy khắp thân thể, đột nhiên Bạch Tố Trinh từ trên giường ngồi dậy, trên khe cửa xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt, nói cho nàng biết bây giờ đã là lúc sáng trời sáng rõ.

Thì ra, chỉ là mộng mà thôi.

Nhưng tâm của nàng cũng không vì thế mà buông lỏng, không khỏi vịn trán suy tư.

Mất đi ngọc ảm trong ngực, Hứa Tiên có chút buồn vô cớ như mất cái gì đó, ánh sáng trong giường mờ mờ, thân thể của nàng thuần trắng chói mắt, lưng trắng phẳng lỳ và vòng eo mềm mại, áo ngủ mỏng chỉ phủ xuống tới bờ mông, mỗi một đường cong đều có quỹ tích mê người.

- Nương tử.

Chợt Hứa Tiên từ phía sau ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, kéo nàng vào người.

- Ah!

Sắc mặt Bạch Tố Trinh đỏ bừng, vội vàng ôm cánh tay che thân thể lại, quay đầu nói:

- Quan nhân, người tỉnh.

Buông suy tư trong đầu, xấu hổ giống như nhỏ máu, tối hôm qua phát sinh mấy lần, nàng không dám đối mặt với Hứa Tiên.

Trong nội tâm Hứa Tiên buồn cười, đang muốn trêu ghẹo nàng một phen, lại phát giác lông mày của nàng có sầu lo, ôm thân thể của nàng, ân cần nói:

- Người sao thế?

Bạch Tố Trinh do do dự dự hỏi:

- Có phải tối qua ta rất kỳ quái không?

Khóe miệng của Hứa Tiên xuất hiện nụ cười cổ quái.

- Nói kỳ quái, đó mới là bình thường a!

Nhưng biểu hiện của nàng tối hôm qua làm cho hắn ngạc nhiên, không, phải nói là kinh hãi.

Bạch Tố Trinh xấu hổ nện vào ngực của hắn, sau khi đôi má ửng đỏ, nói:

- Ta không nói cái đó.

Hứa Tiên vội vàng an ủi nàng một phen, mới khiến nàng từ giận thành vui. Kỳ thật rất muốn nói cho nàng biết, bộ dáng làm nũng của nàng khiến cho hắn không kiềm lòng được, muốn đè nàng xuống ngay lập tức.

Sau đó đi xuống giường cầm quần áo của nàng lên.

- Hiện tại có thể nói.

Bạch Tố Trinh cũng cố gắng khôi phục đoan trang hàng ngày, nói:

- Quan nhân, người cảm thấy tối hôm qua... Tối hôm qua thế nào, thích không, bộ dáng “Làm vợ” ra sao?

Tuy biểu lộ nghiêm chỉnh, tuy nhiên cố ý dùng xưng hô “Làm vợ” thật đặc biệt. Nhưng sắc mặt của nàng càng đỏ hồng lên.

Hứa Tiên trầm mặc trong chốc lát, sau đó liêu lĩnh nhào tới, rít gào nói:

- Nương tử, bây giờ thân thể của người đang xích lửa a.

Nhưng bị Bạch Tố Trinh nhẹ nhõm phản chế, ném ra khỏi giường, cười cười nói nói:

- Quan nhân, hiện tại đã hừng đông.

Không có dũng khí nhắc tới chuyện tối qua.

Hứa Tiên thở dài lắc đầu, mặc đủ quần áo, không còn quan tâm tới chuyện phiến não trước đó nữa, đây cũng là sáng sớm đầu tiên hai người gặp lại nhau.

Ra khỏi giường, nghênh đón nàng chính là nụ cười sáng sủa, đủ để đem tất cả sầu lo hòa tan đi, tùy ý cho hấn cầm chân của mình, mặc giày vào, dắt tay đi tới bàn trang điểm, chiếc gương đồng phản chiếu hình ảnh của hai người.

- Nương tử, ta chải đầu cho ngươi.

Hứa Tiên hưởng dụng cảm giác Bạch Tố Trinh tự tay chuẩn bị bữa sáng, đương nhiên chuyện đầu tiên hấn muốn làm, chính là vì đi bái phỏng tỷ tỷ và tỷ phụ.

Giang Nam bây giờ đã vào mùa mai vàng vũ tiết, cho nên bầu trời xanh xuất hiện mây đen sắp mưa.

Hứa Tiên mang theo cây dù trúc sau lưng, cùng Bạch Tố Trinh đi cùng với nhau, đi vào con hẻm nhỏ lát đá xanh.

Tuy trở ngại quan niệm thời đại, đi trên đường không được dắt tay nhau, chớ nói chi là làm cử chỉ thân mật. Nhưng kết bạn mà đi với nhau, trong nội tâm cũng có cảm giác mong lung, trên môi truyền ra nụ cười vô cùng vui vẻ.

Mưa cũng bắt đầu rơi, nhưng không động tới cây dù.

Đêm qua có muôn vàn lời cần nói với nhau, nhưng lúc này bọn họ không cần nói, trong lúc lơ đãng nhìn nhau một cái, rồi cười cười mà thôi.

Trong một quán trà ven đường, bỗng nhiên có người đi tới, xa xa nhìn Hứa Tiên thở dài, nói:

- Hứa tướng công, ngài trở về!

Hứa Tiên dừng bước lại, chấp tay đáp lễ nói:

- Ah, trở về!

- Ngài đã thành Thám Hoa, đây chính là vinh quang của Tiền Đường chúng ta...

Hứa Tiên vừa ứng phó, trong lòng đang suy nghĩ, hấn chưa gặp người này a.

Người nọ nhìn qua Bạch Tố Trinh, hơi cúi đầu, hỏi:

- Không biết vị tiểu thư này là?

Bộ dáng của nàng phiêu dật xuất trần, áo trắng như tuyết, đẹp tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hứa Tiên vốn cảm thấy tâm tình không thú vị, bỗng nhiên nhớ tới, giới thiệu nói:

- Đây là chuyết kinh! (Chiết kinh ý chỉ thê tử)

Sau đó nghe một đồng lời khoa trương trên trời dưới đất không ai đẹp bằng, tăng bốc một bước lên trời.

Bạch Tố Trinh hơi buồn cười lườm Hứa Tiên, mỉm cười nhàn nhạt thi lễ.

- Thì ra là Hứa phu nhân, thất kính, thất kính!

Người nọ không khỏi cúi đầu thấp xuống, thẳng đến khi cách biệt, hai người đi xa, mới ngẩng đầu lên, nhìn qua thân ảnh giống như muốn hòa tan vào trong nước, có chút buồn vô cớ như mất gì đó.

Nhưng buồn lo vô cớ của hấn không duy trì quá lâu, trong tửu lâu ven đường, đã có một phu nhân hung hãn đi tới, véo tai của hấn đi vào trong tiệm.

Kết quả là, trên đường đi không ngừng có người chào đón.

670. Chương 670: Cây Dù.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 670: Cây dù.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Đây là chuyết kinh!

Sau đó Hứa Tiên không ngừng nói ra bốn chữ này, ngay cả rụt rè cơ bản nhất cũng không có, giống như dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói) dương dương đắc ý, đừng nói không giống người tu đạo, cho dù người đọc sách bình thường cũng không phải, quả thực giống như hài tử khoe khoang.

Bỗng nhiên ánh mắt nhìn qua màn mưa, nhìn thấy Tây Hồ ở trước mặt.

Bạch Tố Trinh đang muốn nói:

- Đây là địa phương chúng ta gặp nhau.

Lại có người tiến lên, Tây Hồ được xưng là du khách như con thoi, số lần Hứa Tiên “Gặp địch” cũng nhiều hơn.

Bạch Tố Trinh thầm cảm thấy không thể nuông chiều hành vi của Hứa Tiên, tâm niệm vừa động.

Vài tiếng sét ầm ầm trên không trung truyền tới, đột nhiên mưa rơi to hơn, mưa to như thể áo tơi hay cây dù cũng vô dụng, người đi trên đường nhao nhao chạy đi.

Hứa Tiên che dù, nhìn lên bầu trời, nói:

- Con mưa này thật gấp a.

Bạch Tố Trinh cười dịu dàng gật đầu nói:

- Đúng vậy a!

Hứa Tiên quay đầu lại nhìn gương mặt của nàng đang tươi cười, lập tức phát giác được không đúng, cho nên hỏi:

- Nương tử? Có phải ngươi làm không?

Nhìn thẳng con mắt của nàng, chớp mũi như sắp chạm vào nhau.

Mưa to như trút nước xuống, màn mưa đem cây dù này ngăn cách thành thế giới độc lập, tiếng mưa ào ào làm như mất điếc tai ngõ, yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Bạch Tố Trinh nói:

- Tại sao, nếu ta thi pháp, quan nhân ngươi cảm thấy sao?

Trên mặt có chút ít biểu lộ mất tự nhiên, cơ hồ đang nói..., đây chính là ta làm.

Hứa Tiên suy tư nói:

- Đúng vậy a, tại sao không cảm giác được?

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

- Chuyện này không phải a!

Tầng thứ tối cao của Long tộc- pháp thiên tượng địa!

Tuyệt đối không phải tăng cường độ thân thể đơn giản như vậy, mà là đem linh lực thiên địa dung nhập vào thân, một ý niệm cũng có thể dẫn động lực lượng của thiên địa. Như Chúc Dung Cộng Công, cũng như Kim Ô Huyền Xà, thần tiên ma quái.

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Chỉ sờ ra một ít phương pháp mà thôi.

Hứa Tiên không thể không thừa nhận, bọn họ ở phương diện này chênh lệch quá xa, khoảng cách lại tăng lớn. Với lực lượng của hắn hôm nay có thể thay đổi lực lượng thiên địa, nhưng phải phí không biết bao nhiêu tâm lực, tuyệt đối không thể hoàn thành hời hợt như vậy.

Cho dù là kinh nghiệm tu hành hay ngộ tính, hoặc là đoạt được công pháp giống nhau, cho dù cái nào, Bạch Tố Trinh đều mạnh hơn so với Hứa Tiên, đương nhiên kết quả bây giờ cũng như vậy.

Vì vậy, Hứa Tiên muốn bảo hộ nàng dưới cánh chim của mình, đây là chuyện gần như vọng tưởng a.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện này đúng là đã kích người ta a!

Hiện tại hắn cũng từ từ dung nhập linh lực vào trong thân thể, nhưng muốn phát huy tác dụng thực tế còn quá sớm.

Bạch Tố Trinh nhìn thấy tâm của hắn, lộ ra nụ cười ôn nhu.

- Ta chỉ muốn người che dù giúp ta.

Hứa Tiên khẳng định nói:

- Ta sẽ! Nương tử, đợi đến lúc xử lý hết mọi chuyện ở đây, ta sẽ độ kiếp! Đến lúc đó, người sẽ hộ pháp cho ta.

Thực sự không phải là nhất thời xúc động, mà là chuẩn bị tới mức tận cùng, đợi chính là cơ hội này.

Bạch Tố Trinh chậm rãi gật gật đầu.

- Ân!

Tuy mang theo quyết ý khác nhau, nhưng phần tâm ý này truyền rất chuẩn xác truyền vào nội tâm của nhau.

Trong bất tri bất giác đi tới cây cầu, mưa bụi mờ lung, cảnh đẹp của Tây Hồ, có ai để ý chứ?

Bỗng nhiên Hứa Tiên nhe răng cười cười, nói:

- So với chuyện này, nương tử, cũng không thể cô phụ màn mưa này!

Liền thò tay ôm vai của nàng, bỗng nhiên khoảng cách của hai người dán chặt vào nhau,.

Bạch Tố Trinh trấn định tan rã, bàn tay trắng nõn đặt lên ngực của hắn, đỏ mặt nói:

- Cái này... Đây là đầu đường cái a.

- Không có ai nhìn thấy đâu.

Bạch Tố Trinh nhìn chung quanh một phen, xác định màn mưa đủ ngăn cách tất cả ánh mắt của mọi người, chậm rãi đặt tay lên ngực của hắn, trên mặt đỏ ửng càng tràn ngập.

- Hì hì, ta nhìn thấy, Hứa Tiên đầu đất!

Chợt nghe thấy âm thanh phía sau lưng của mình, Bạch Tố Trinh vội vàng đẩy Hứa Tiên ra.

Hứa Tiên quay đầu, chỉ thấy tiểu nữ hài mười ba mười bốn tuổi, có lẽ phải nói là thiếu nữ, đang bưng mặt ngồi trên cầu, cười dịu dàng nhìn qua hai người, là ảo giác sao? Trong mắt ngập nước của nàng lại xuất hiện một tia không cam lòng.

- Ngao Ly!

Vừa hô tên này, Ngao Ly giẫm mạnh lên lan can, mở hai tay ra nhào tới.

Hứa Tiên cũng mở hai tay ra, thời điểm động thân tiến về phía trước, đột nhiên trong sát na, trên mặt Ngao Ly xuất hiện nụ cười tà ác, chợt thu hồi hai tay.

- Ô, tại sao ta bay lên?

Bạch Tố Trinh kinh ngạc nhìn qua gương mặt cười xấu xa của Ngao Ly.

Sau đó Hứa Tiên ở giữa không trung suy nghĩ, bị một đầu long đánh lên người giống như một chiếc xe lửa đâm trúng người.

Không đợi hắn rơi xuống đã hiểu ra một chuyện, quả nhiên là người phía trước ác hơn một chút.

- Phù phù!

Một tiếng nước chảy cực lớn, ngay sau đó là tiếng gào thét như sấm rền.

- Ngao Ly, ngươi phải chết.

- Mới không cần!

Ngao Ly cười toe toét. Tiếng cười như chuông bạc động lòng người, xuyên thấu qua màn mưa như thác nước, truyền vào trong tai của Hứa Tiên, giống như màn mưa nay tùy thời chấp chờn tại Giang Nam.

Không có xe ngựa hoa mỹ nên đi bộ, cũng không có tinh quái đi theo, cứ như vậy một mình một người, ngồi trên lan can, lưng la lưng lay, giống nhau trước kia

Tuy không lớn lên nhanh chóng giống như nữ tử nhân loại, nhưng thời gian vẫn lưu dấu vết trên gương mặt của nàng, nước mắt ngày xưa đã biến mất, cũng không hóa mưa, sẽ không thành châu.

Nhưng đôi má lúng đồng tiền, vẫn trong vắt như trước.

Hứa Tiên nổi giận đùng đùng trở lại cầu, trừng trừng mắt nhìn Ngao Ly đi đến.

- Hôm nay ta phải giáo huấn ngươi một chút, bằng không thì uống phí tu luyện một hồi.

Giống như chuyện hắn đi tu luyện là vì giáo huấn Ngao Ly vậy.

Ngao Ly trốn sau lưng Bạch Tố Trinh, ôm lấy lưng áo của nàng, nói:

- Tỷ tỷ, ngươi xem Hứa Tiên.

Một bên lặng lẽ nhìn Hứa Tiên làm ngoáo ộp.

Bạch Tố Trinh quay đầu lại trừng liếc Ngao Ly, giương cánh tay bảo hộ nàng sau lưng, nói:

- Quan nhân. Ngươi mấy tháng nay không gặp Ngao Ly, vừa nhìn thấy mặt đã đùa giỡn, Ngao Ly không hiểu chuyện, cho qua đi!

Hứa Tiên mắt thấy nàng đang bảo hộ Ngao Ly, không khỏi phân trần, sau đó nhào đầu vào ngực của Bạch Tố Trinh, nói:

- Nương tử, ngươi xem Ngao Ly.

Trong giọng điệu như mang theo ủy khuất lớn lao.

Bạch Tố Trinh cùng Ngao Ly cùng ngây người.

Ngao Ly mở to hai mắt, hung hăng trừng mắt với Hứa Tiên, rất nhiều thời gian không gặp, cảm giác trình độ vô sỉ của hắn tăng lên một bước.

Hứa Tiên thị uy nghiêng mắt nhìn nàng, càng dùng sức ôm sát Bạch Tố Trinh, sau đó đem đôi má của mình đặt lên bộ ngực cao ngất ngưỡng, giống như tuyên bố chủ quyền của mình.

Sắc mặt của hai người làm Bạch Tố Trinh ở giữa càng đỏ lên, chân tay luống cuống muốn đẩy Hứa Tiên ra, nói:

- Mau buông tay, quan nhân, sao có thể đụng... Chỗ đó! Ngao Ly, ngươi lại không nghe lời!

671. Chương 671: Khác Thường

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 671: Khác thường

Nhưng bao hàm ý xấu hổ, âm điệu đáng thương, ít đi vài phần uy nghiêm thường ngày.

Ngao Ly chẳng những không có ý buông tay, ngược lại cùng Hứa Tiên nắm chặt hai tay, đối mặt với Hứa Tiên.

- Hồ đồ!

Từng tiếng quát lên, đột nhiên trên người của Bạch Tố Trinh bộc phát sức lực to lớn, màn mưa cũng tách ra.

Trên cầu thanh tĩnh.

- Quan nhân, chúng ta còn muốn đi tới nhà của tỷ tỷ tỷ phụ, không nên dừng lại. Ngao Ly, người về nhà trước tìm Úc Lô chơi a. Chúng ta nhanh chóng đi thôi!

Bạch Tố Trinh nhìn thấy trên cầu không có người nào, cho nên bước đi, cầm dù bước nhanh qua cầu.

- Nương tử, chờ ta một chút!

Hứa Tiên vội vàng đuổi theo, bỗng nhiên quay đầu, một con bạch long đang chiếm giữ ở giữa cầu, nhìn hấn giương nanh múa vuốt. Con người màu vàng lóe sáng, mưa to cọ rửa lân giáp màu bạc, sương mù càng dày thêm, dáng người thon dài uốn lượn, uy nghiêm mà thần bí.

Nhưng thân hình của nàng còn lớn hơn so với trước kia, làm cho Hứa Tiên bận tâm, cây cầu này không biết có chịu nổi tải trọng của nàng hay không.

Hứa Tiên nghĩ như vậy, lộ ra nụ cười sáng sủa, vung tay lên với nàng.

Chẳng biết tại sao, Ngao Ly không tự chủ được tránh né ánh mắt của hấn, phục hồi tinh thần muốn hung hăng trừng phạt hấn, hấn đã quay người nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Bạch Tố Trinh.

Ngao Ly nâng đầu rồng nhìn lên bầu trời, lông bờm màu trắng theo gió tung bay, bỗng nhiên lộ ra răng nanh màu vàng, sau đó lại mỉm cười. Có lẽ còn mang theo vài phần dữ tợn. Thân thể duỗi ra, một tiếng sấm sét rung động, hóa thành một đạo bạch quang biến mất trong màn mưa.

- Nương tử.

Hứa Tiên cầm chặt bàn tay trắng nõn của nàng, lại không nghe thấy nàng trả lời, biết nàng vẫn còn xấu hổ.

Bàn tay còn lại dừng trên mặt ngọc của nàng, giống nhau con nguyên tuyết sơn, lộ ra nét thần thánh không thể xâm phạm, quả nhiên là vừa giận vừa vui.

Đợi cho bàn tay trắng nõn bị hấn cầm được, rốt cuộc nàng không nhịn được không quay đầu lại được.

- Người...

- Về sau ta đối xử với nương tử, tương kính như tân, không dám có xâm phạm gì!

Hứa Tiên dừng lại một chút, nói tiếp:

- Đợi tới thời điểm đêm dài yên tĩnh, lại... Hắc hắc.

Rốt cuộc hấn cũng không nhịn được muốn đùa giỡn nàng.

Bạch Tố Trinh đang muốn khiển trách, Hứa Tiên cũng chuẩn bị tốt thưởng thức biểu lộ hơn dỗi của nàng, chỉ thấy cái miệng của nàng khẽ nhếch lên, nhưng không nói ra lời nào, nhưng sắc mặt từ từ biến thành đỏ bừng.

- Nương tử, người sao thế?

Bạch Tố Trinh một tay vuốt má ngọc nóng hổi của mình.

- Không có... Không có gì!

Trong nháy mắt vừa rồi, trong lòng có một thanh âm, trả lời trêu chọc của hấn.

- Tốt!

Đó chính là âm thanh của nàng, tràn ngập mị hoặc, mang tới khát vọng về hấn, khát vọng dây dưa thân cận da thịt, khát vọng thân mật như keo sơn. Đối với nàng mà nói, đây là khát vọng lạ lẫm. Minh tâm gặp tính tu hành, chẳng lẽ mình là như vậy.

- Ta nhất định đã xảy ra vấn đề rồi.

Nàng nhú mày suy nghĩ.

Đại đạo ba ngàn, tuy chưa chắc đoạn tình. Nhưng cũng chú ý tuyệt dục, đây được xem là cơ bản của cơ bản, nếu như ngay cả dục niệm cũng không thể chiến thắng, tuyệt đối khó có đại thành tựu gì.

Nàng tu hành ngàn năm, cho nên tâm cảnh không gợn sóng cũn chẳng có sợ hãi, chớ nói chi là dục niệm nho nhỏ này. Về sau tuy chung tình với Hứa Tiên, nhưng đối với chuyện giường chiếu phải lạnh nhạt, trái lại còn vì thẹn thù mà trốn tránh.

Đêm qua tận tình, đối với nàng mà nói, chưa từng ném thử qua, vốn cho rằng phóng tung trong lần tiễn biệt thăng tân hôn, nhưng hôm nay xem ra, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ là tâm tính của rắn bộc phát, là bản tính trong lúc lơ đãng của mình sao? Mặt nàng hồng như thiêu, sắp không cách nào dọc theo suy nghĩ tính tiếp.

Hứa Tiên thấy sắc mặt của hấn biến ảo, có chút lo lắng nói:

- Người như thế nào, nương tử!

Vươn tay lau lau cái trán.

Bạch Tố Trinh vô ý thức tránh tay của hấn, lại không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ muốn nàng nói:

- Kỳ thật bởi vì người nên ta mới như vậy.

Cho nên cảm thấy có chút phiền não, không cách nào nói ra lời này, lúng túng một chút, nói:

- Ta cảm thấy thân thể không quá thoải mái.

Hứa Tiên lập tức dừng bước lại, bất chấp ước định vừa rồi, nắm cổ tay của nàng.

- Không thoải mái ở đâu.

Tâm thần Bạch Tố Trinh run lên, có lẽ đây là nguyên nhân có phán đoán vừa rồi, trên cổ tay tuyết trắng xuất hiện thần sắc đỏ tươi. Nhìn thấy ánh mắt ân cần của hấn, tâm thần đều bị câu nói kia hấp dẫn, thậm chí không có đi phán đoán thật giả, không cách nào nhìn thấu lời nói dối vụng về này. Tâm thần ầm ập này, nhẹ giọng kêu:

- Quan nhân...

Hứa Tiên đưa tay ngăn cản lời nói của nàng, tập trung tinh thần trong chốc lát, nhưng lại không có dị dạng, đây cũng là đương nhiên, chẳng lẽ thể chất của nàng có vấn đề sao. Mở hai mắt nhìn qua trong chốc lát, bỗng nhiên nói:

- Ta hiểu rồi.

- Cái gì?

Nhưng ánh mắt của Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh, giống như nhìn thân thể không mảnh vải che thân... Nàng hận không thể gõ gõ đầu mình, tại sao suy nghĩ như vậy!

Hứa Tiên giống như hạ quyết tâm, xúc động nói:

- Nương tử, ta cũng không khó xử người.

Hồi tưởng biểu hiện vừa rồi, bởi vì chính mình thân mật mà nổi giận, tránh tay của mình, hẳn không nghi ngờ tình ý của nàng, nhưng có lẽ nàng thật sự không ưa thích chuyện như vậy.

Bạch Tố Trinh vuốt vuốt tóc xanh, bộ dáng có chút nghi hoặc khó hiểu, giống như cảm thấy hẳn lắm cái gì đó, nhưng cũng không miệt mài vấn đề này, thật sự là quá tốt.

Mưa bụi dần dần sơ qua, hai người không biết đi qua cầu nhỏ lúc nào.

Nhìn qua trước cửa mỗi nhà giảng đèn lồng, Hứa Tiên có chút kỳ quái nói:

- Gầy đây có lẽ hội gì sao?

Bạch Tố Trinh cười một tiếng, lắc nhẹ đầu thanh tú, nói:

- Quan nhân tại sao không hiểu được chuyện này, không khỏi quá cô lậu quả văn!

Hứa Tiên thở dài nói:

- Vậy thỉnh nương tử cáo tri!

Bạch Tố Trinh cảm thán nói:

- Gần đây Tiền Đường xuất hiện một vị Thám Hoa, bệ hạ khâm điểm Hàn Lâm, cho nên từng nhà giảng đèn kết hoa, đùa giỡn múa hát vài ngày!

Hứa Tiên giờ mới hiểu được, những trang trí này là vì mình, thi đậu tiến sĩ Thám Hoa, hơn nữa còn có hai chữ thi tiên, xác thực đáng giá có đãi ngộ như thế.

Cho tới bây giờ đều vui vẻ, nụ cười đáng yêu, không khỏi phối hợp làm ra vẻ “Rất là kinh ngạc” nói:

- Lại có việc này, không biết nữ tử nhà ai, xứng đôi có được lương tể thế này, thánh hoàng anh minh, chẳng lẽ muốn gả công chúa cho ta sao?

Bạch Tố Trinh thở dài:

- Đừng nói là công chúa, quận chúa cũng mặc cho hắn lấy hay bỏ, làm sao nhớ tới thê tử cá mập ở nhà như ta.

Lời vừa ra khỏi miệng liền cảm giác nói lỡ, mặc dù chỉ vui đùa, nhưng những lời oán hận nói ra từ trong miệng của nàng. Sau khi hắn trở về. Đường như có chút khác thường, chính mình không giống là chính mình.

Hứa Tiên hơi sững sờ, nói:

- Có thể hắn chung quy không có lấy hay bỏ công chúa quận chúa, bởi vì ở nhà còn có thê tử cá mập, là nương tử của ta a!

Bạch Tố Trinh cười tự nhiên, vuốt vuốt sợi tóc nói:

672. Chương 672: Không Phải Ta. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 672: Không phải ta. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Có lẽ vậy!

Hai người đi vào cửa Tiền Đường, hòn đá nhỏ quen thuộc bên cạnh cầu nhỏ, một hài tử mặc áo gai đang đứng đập lá sen bên cạnh hồ.

Hứa Tiên ở chỗ này cũng vài chục năm, nhớ mang máng, đây là hài tử của Ngô thắm bên cạnh nhà, hài tử này còn gọi là cún nhỏ hay tiểu lục tử gì đó. nguồn

Hài đồng nhìn thấy Hứa Tiên, nhìn một hồi, nước mũi chậm rãi rỏ xuống, sau đó hít mạnh vào, như nhớ tới cái gì, vứt bỏ lá sen, quay người bỏ chạy, sau đó hô.

- Tiểu sỏ tử thực trở về!

Bạch Tố Trinh nghiêng đầu lộ ra thần sắc nghi vấn, mỉm cười nói:

- Tiểu... Sỏ tử? (Tiểu sỏ tử: kẻ dằn)

Hứa Tiên cơ hồ sắp quên đi “Thành danh nhĩ hào” của mình khi sống ở đây rồi, bởi vì sau khi xuyên việt có rất nhiều hành vi không bình thường, cho nên bị láng giềng đặt biệt danh, về sau đổi thành “Thần đồng”, cho nên đã quên đi cái danh hiệu tiểu sỏ tử. Sau đó tiến vào Cận Thiên thư viện, rất ít khi trở về Tiền Đường, hôm nay xem ra vẫn còn lực ảnh hưởng cực lớn a.

Hứa Tiên cười ha hả, nói:

- Đây là chuyện quá khứ a.

Hứa Tiên đã chuẩn bị tốt tránh cảnh nhân dân chào đón, thoáng hưởng thụ cảm giác áo gấm về làng một chút, nhưng trên đường đá xanh vẫn không có người nào, giống như không có ai để ý tới tin tức này. Có chút xấu hổ gãi gãi đầu, chỉ có mình xem đây là chuyện quan trọng, vẫn nên ít xuất hiện một chút a.

Đi không được vài bước, chợt nghe tiếng tiểu hài tử khóc thét lên, nương theo đó là âm thanh răn dạy của Ngô thắm.

- Ranh con, ta bảo người không nên nói lời bịa đặt, người lại nói láo a, nói, đây là lần thứ mấy rồi, còn dám gọi bậy, người ta trở về người còn dám gọi như vậy, xem người ta bắt người tới nha môn đánh roi đấy.

Một bên quát mắng, bàn tay thô không chút khách khí đánh vào mông của tiểu hài tử, âm thanh cao vút vang lên.

Hứa Tiên bất đắc dĩ trầm nghĩ:

- Đây là thật a.

Lão nương cũng ngừng đánh con của mình. Ngô thắm mở to hai mắt, giống như nhìn Hứa Tiên vùng hài tử trong trí nhớ, trùng hợp lại với nhau.

- Hứa... Tiên!

Bỗng nhiên cửa sổ hai bên đường mở ra, có rất nhiều cái đầu nhìn ra ngoài, phần lớn đều là gương mặt quen thuộc với Hứa Tiên.

Con đường vốn thanh tịch đã náo nhiệt hơn trước, hàng xóm láng giềng nhao nhao đi ra cửa đón Hứa Tiên, có tổ vẽ nhìn ra Hứa Tiên khi còn bé thông minh thế nào, quả nhiên có thành tựu a.

Hứa Tiên trầm nghĩ: chẳng phải ta là tiểu sỏ tử sao?

Có người nói thời điểm Hứa Tiên sinh ra, chỉ thấy một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, vô cùng có khả năng là Văn Khúc Tinh hạ phàm.

Hứa Tiên: chẳng lẽ ngài nói đây là hào quang xuyên việt hay sao.

Một đám người tùm lại, Hứa Tiên đi tới trước cửa nhà, nhà cũ đã đổi qua một lần, cho nên có khí tượng mới hơn.

“Đồng đồng đồng”, cửa nhà mở ra, mở cửa chính là Hứa Kiều Dung, thấy nhiều người tới nhà như vậy, vốn đang giật mình, khi thấy rõ người ở chính giữa kia, phát ra một tiếng sợ hãi thán phục.

- Hán Văn?

Hứa Tiên cười nói:

- Tỷ tỷ, ta trở về.

Hứa Kiều Dung vội vàng đón Hứa Tiên vào, tạ ơn chư vị hàng xóm láng giềng, sau đó khép cửa lại. Nhìn Hứa Tiên từ trên xuống dưới, nước mắt từ từ tuôn ra.

Bạch Tố Trinh dắt tay khuyên nhủ:

- Tỷ tỷ, Hán Văn hẳn trở về, đây là ngày vui, sao ngươi lại khóc.

- Đệ muội nói đúng, ta thật vất vả nuôi hần lớn như vậy, hôm nay nhìn thấy hần có tiền đồ, cho nên khóc a, không nhịn được mà.

Thời điểm Hứa Tiên rời nhà đi, Bạch Tố Trinh ngoài tu luyện ra, thường xuyên tới nhà báỉ phỏng, hai người vô cùng thân quen.

Gặp lại thì vui mừng, đương nhiên không cần nói.

Nhưng rồi sau đó mới thật sự phiền toái.

Đầu tiên phải báỉ tế tổ tiên, chiếu theo lời của Hứa Kiều Dung, Hứa Tiên có thể trúng tiến sĩ, đó là âm đức của tổ tiên, đương nhiên muốn hảo hảo tế báỉ.

Hứa Tiên nghĩ thầm: vậy thì không bằng báỉ tế Vân Yên, so với tổ tiên, công lao của nàng lớn hơn a.

Nhưng khi này, những lời thế kia không nên nói ra, mặc dù biết rõ trong phần mộ, chỉ còn một đồng xương khô, tổ tiên đã sớm tiến vào trong luân hồi mấy vòng rồi. Thời điểm này không nên trái ý tỷ tỷ, đi theo lạy mấy lạy.

Ngay sau đó cũng tiếp khác, nào là tri huyện của huyện Tiền Đường... Rất nhiều người có danh tiếng đều tới, giờ Ngọ cũng phải thiết yến đãi khách, buổi chiều phải đi Cận Thiên thư viện. Tuy nhiên trên thực tế, hần đọc sách ở thư viện thời gian không bao lâu, nhưng trên danh nghĩa cuối cùng vẫn xuất xứ từ đây, đành phải nhận lời nói chuyện với những học sinh mới vào một phen.

Cũng không thiếu chuyện vẩy bút mực, đi làm chút chuyện của văn nhân mặc khách. Cũng có người muốn hần làm thơ, hần một mực từ chối, hôm nay công danh tại thân, hần lại nổi danh, cho nên không người nào dám cưỡng cầu hần. Buổi chiều lại không thiếu yến hội.

Hứa Tiên kiệt lực ứng phó, đợi sau khi hoàn thành các công việc này, thời điểm về tới nhà, cũng đã là buổi chiều.

Bầu trời đêm mùa hè, quần tinh sáng chói, một bầu trời sao hiện ra trên bầu trời.

Cảm giác say đã tán đi, không biết làm sao gió mát say lòng người, khiến người ta phải dừng bước đánh giá cảnh trí. Nhưng nhớ tới giai nhân trong phòng, bước chân đi nhanh hơn.

Xuôi theo đường mòn quen thuộc, hòn non bộ nằm trong hồ nước, đi vào tiểu lâu, ánh nến chiếu hình ảnh người trong phòng lên cửa, bóng hình xinh đẹp mặc dù chấp chờn dưới ngọn đèn, cũng khiến người ta nhìn thấy động tình.

Hứa Tiên đang muốn cất bước đi vào, bỗng dừng bước, hít sâu một hơi, tất cả mùi rượu tán đi trong gió, lại ngửi áo của mình, tuy cực nhạt, nhưng khó tránh khỏi mùi rượu, không khỏi có chút nhúu mày.

Cánh cửa lặng yên mở ra, một đạo hào quang mau cam chiếu ra, Bạch Tố Trinh đứng ở cửa nhìn hần cười cười, nói:

- Quan nhân, đừng ngửi nữa, mau vào đi!

Hứa Tiên cười một cái, sau đó bước vào trong thế giới màu cam.

Trong phòng, trên bàn tròn, có bày hơn mười tấm bưu thiếp, Hứa Tiên tùy ý nhìn một chút, hoặc làm thân sĩ quý nhân gốc địa phương, hoặc là sĩ lâm ở Giang Nam, nghe hẳn trở về, tự lập tức phái người đến đây mời.

Những người này vốn tài hoa không thành, nhưng ai bảo hẳn trên đầu còn treo danh tiếng “Thi tiên” chứ, ai không muốn gặp người được thánh thượng khâm điểm có bộ dạng gì chứ.

Những bài thiếp này đều ký thác tâm mộ của chủ nhân, tâm phục, lời kéo, nịnh bợ, ghen ghét, không phục các loại cảm xúc, không thể một mực bỏ mặc, bằng không sẽ bị cho là đặc chí càn rỡ, không hợp với lễ tiết, tự đứng đặc tội rất nhiều người, mặc dù Hứa Tiên không thêm để ý, nhưng thật sự miệng lưỡi của thế gian a.

Hứa Tiên phát hiện áo gấm về làng là chuyện mệt mỏi như thế nào a, thấy tràng diện xu nịnh thế kia, trong đầu lại có vài phần tự đắc, nhưng sau đó là mệt mỏi. Có thời gian đi gặp những người này. Không bằng lưu lại trong nhà làm bạn với ái thiếp con hơn.

Bạch Tố Trinh dâng một ly trà xanh, hòa nhã nói:

- Quan nhân không cần lo, Yên nhi đã viết xong thư hồi âm, từ chối nhã nhận bọn họ rồi, lại tặng một phần lễ vật, ngày mai sẽ cho Bạch Phúc mang đi, cũng không cần phiền toái quan nhân đâu, cũng không tổn thương hòa khí.

673. Chương 673: Không Phải Ta. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 673: Không phải ta. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Nhân gian thế giới, đúng là không dễ dàng!

Hứa Tiên tiếp nhận ly trà xanh, trong lúc lơ đãng chạm vào bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng, ngừng đầu nhìn giai nhân dưới ngọn đèn, phong độ tư thái yếu diệu, phiêu nhiên như tiên. Mặc dù đã là phu thê, trong nội tâm lại sinh ra vài phần rung động.

- Đại phú đại quý, sở cầu của phàm nhân, không phải là như thế sao? Quan nhân đối với nhân gian chỉ đạo, xem như thuận buồm xuôi gió.

Bạch Tố Trinh ôn nhu đáp, phát giác được ánh mắt của Hứa Tiên, thầm nghĩ tối nay cũng mặc cho hẳn hồ đồ, không khỏi có chút gật đầu, trong lòng nhớ tới chuyện đó, thầm xấu hổ không thôi.

Có lẽ dưới ánh nền lung linh, tầng đồ ửng càng nồng đậm hơn trước, giống như trên cánh sen nhiễm một tầng hồng. Nên hỏi là Bạch Liên hay là Hồng Liên đây?

Hứa Tiên nhất thời cũng có chút si mê, quên uống trà, quên trả lời, phục hồi tinh thần lại muốn ôm vào lòng, lại nghĩ tới cái gì đó, dừng động tác lại.

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh hơi quái lạ, lại không tốt hỏi kỹ, cho nên nói thêm vài chuyện không đâu, nhưng tâm tư của hai người không đặt trong những lời này. Nhưng trừ nói chuyện ra, cũng không làm cử động thân mật gì, nàng chỉ cảm thấy tối nay hẳn rất “Quy củ” hơn trước.

Thời điểm đang khó hiểu, nghe nói hẳn nói:

- Nương tử. Đêm dài.

Đến rồi, bỗng nhiên Bạch Tố Trinh cảm thấy tim của mình đập nhanh hơn rất nhiều, nét đỏ ửng trên mặt càng nhiều, nói một tiếng “Ân” vô cùng nhẹ nhàng.

Thổi tắt ánh nến, dặt tay lên giường. Cùng ngồi trên giường, cởi quần áo lẫn nhau, đem áo trắng cởi ra, xuất hiện vòng eo và cánh tay mềm mại, giống như ngọc sen.

Rốt cuộc Hứa Tiên không nhận được ôm nàng vào ngực, ngã vào trên giường.

Bạch Tố Trinh nhắm hai mắt lại, kéo căng thân thể, chỉ cảm thấy trong nội tâm e lệ khó tả, nhưng ả ả đã có một tia chờ mong, nhưng qua hồi lâu, lại thấy hần không có động tác khác, giường đôi mắt lên, thấy hần đang ngưng mắt nhìn mình.

- Như thế nào, quan nhân?

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Không có gì ah!

Bạch Tố Trinh thầm nghĩ chẳng lẽ hần đang suy nghĩ mảnh khóe khi dễ mình, nhưng qua trong chốc lát, quả nhiên như hần nói, xác thực là không có gì.

Bạch Tố Trinh thầm nghĩ: không có gì mới chính là vấn đề, nếu là thường ngày, người đã sớm... Đã sớm... , nhưng những lời này không nói ra được, qua hồi lâu, rốt cuộc nàng không nhận được thăm dò:

- Người... Tại sao không giống như ngày thường?

- Vậy là người ưa thích ta bình thường, hay là ta hiện tại?

- Ah?

Phải trả lời thế nào a, nếu như nói ưa thích hần như bình thường, đây chẳng phải là nói chính mình ưa thích cái kia. Nhưng nếu như nói ưa thích hiện tại, nàng dám khẳng định hần tối nay, không, sau này sẽ đối đãi với mình như thế. Hôm nay hần hỏi ra những lời này, mình nên trả lời ra sao đây?

Hứa Tiên nhìn ra phiền não của nàng, mặc dù có chút độ lệch nho nhỏ, cho rằng nàng mệt mỏi ứng phó mình thân cận quá trớn. đọc truyện mới nhất tại .

Kỳ thật chỗ nàng lo lắng chính là mình khi thân mật, bản thân mình không bình thường, mà không phải là bản thân thân mật. Dù sao hần cũng khéo hiểu lòng người, cũng không có khả năng đoán được toàn bộ tâm tư. Đủ khả năng hiểu được những âm thị của mình, tận khả năng tiêu trừ phiền não của nàng. Với hần mà nói, nếu như chỉ chỉ hơi nhăn nheo, làm cho tâm thần của nàng giãn ra, vậy thì không thể tốt hơn.

Bạch Tố Trinh cảm nhận tâm ý này của hần, tạm thời quên ngượng ngùng, có chút động tình ôm hần vào ngực,

- Ta đều ưa thích!

Đôi má của Hứa Tiên chạm vào bộ phận nhô cao, trong mũi có hương thơm tràn vào, mềm mại và tràn ngập co giãn, khiến cho hần cảm nhận được tư vị của ôn hương nhuyễn ngọc.

Nhưng mà, nàng dùng khí lực quá lớn, hình như cốt cách đang rung động.

A..., sắp chết, đây là thiên đường hay địa ngục!

Bạch Tố Trinh vội vàng buông tay ra, che miệng nói:

- Ah, thực xin lỗi!

Hứa Tiên vẫn còn nằm trong ngực của nàng, Bạch Tố Trinh đỏ mặt, cũng không có đẩy hần ra.

Hứa Tiên sâu hít sâu một hơi, lưu luyến rời khỏi ôn hương. Quả nhiên, còn muốn a, thời điểm này nói “Nương tử ta muốn” sao? Dù sao đời này làm cho nàng nói “Quan nhân ta muốn” là không thể nào, dứt khoát không cần phải ra a.

Nhưng đây là mộng tưởng của nam nhân, rốt cuộc là nói đây chẳng phải là chí lớn của nam nhân sao?

Bỗng nhiên Bạch Tố Trinh nói:

- Quan nhân, người ưa thích cái gì của ta?

- Nhất định phải nói sao?
- Nhất định phải nói!
- Vậy tối nay chẳng phải là không cần ngủ.
- Bớt lắm mồm!

Hứa Tiên giả vờ giả vệt hít sâu một hơi, nói:

- Ta thích người ôn nhu thiện lương, khéo hiểu lòng người, hiền lương thực đức, khoan hậu nhân hòa, thánh khiết cao nhã, thông minh sáng suốt...

Sau đó nói một hơi, giống như muốn dùng toàn bộ ngôn từ khen ngợi nàng nói ra, nhưng những lời này dùng với nàng, hoàn toàn là lời tâm huyết của hắn.

Thẳng đến khi Bạch Tố Trinh che miệng lại, những lời này mới im bặt.

- Ta làm sao tốt như người nói chứ?

Cố gắng muốn dùng sắc mặt đoan chính, kết quả lại là vui mừng khó dấu, có thể tử nào không thích nghe trượng phu của mình khen chứ!

Hứa Tiên giãy giụa trối buộc, nói:

- Tuyệt đối có, người trong lòng ta hoàn mỹ như thế đấy!

Bạch Tố Trinh yên lặng nói:

- Ta sẽ làm thê tử tốt của người.

Mỉm cười giống như khu trừ tất cả phiền não.

Đêm dài người đã yên lặng, nàng gối lên tay của hắn, trong lúc lơ đãng mở to hai mắt, nhìn qua đôi má của hắn, qua trong chốc lát mới nhắm mắt thiếp đi.

Nhưng một ý niệm quanh quẩn trong lúc nàng nửa mê nửa tỉnh.

- Hắn cần, hay là ta cần.

Vì vậy, sẽ không có cái gì khác thường, sẽ không còn có bạch xà, sẽ không còn đồ kỳ, độc chiếm, câu oán hận, có chỉ chỉ là suy nghĩ của hắn về Bạch Tố Trinh, thê tử hoàn mỹ.

Nhưng mà.

Thực như vậy sao?

...

Đêm hôm đó, Bạch Tố Trinh lại mơ tới, mình là con bạch xà trong núi, thê lưỡi đỏ ra.

Màn đêm đã buông xuống, Nguyệt Lạc Tinh Trầm (trăng lặn sao chìm). Thành Trường An Phù Dung Viên vẫn đông như trẩy hội, tiếng động lớn rầm rĩ không ngừng.

Mấy chục chén nhỏ sáng đèn chiếu sáng căn phòng, một cái lô bằng đồng nhỏ có khói trắng lượn lờ, hỗn tạp âm thanh tí tách. Trên mặt thảm Ba Tư hoa mỹ, vũ cơ đang nhảy múa, mà những nhạc sĩ đang điều khiển nhạc khí cũng là nữ tử mười bảy mười tám tuổi. Người bình thường phải tốn hai mấy trăm lượng vàng, mới được thưởng thức cảnh này.

Vũ cơ đang nhảy múa, kỹ thuật nhảy hơi có vài phần tán loạn, cũng chính là người duy nhất hấp dẫn ánh mắt của quần chúng, hôm nay không phải ngày thường, chẳng có âm thanh reo hò điên cuồng nào.

Tuy bóng người nhảy múa uyển chuyển xinh đẹp, trong một nơi có tầng tầng lụa mỏng đang che phủ, thân thể mềm mại đang nằm trên giường lớn.

Trên bàn tay thon dài, đang cầm cái tẩu bằng ngà voi dát vàng xinh xắn, đôi môi đỏ mọng đang ngậm, sau đó nhổ ra một tầng khói trắng.

Tú bà bước nhanh đi vào trong phòng, vũ cơ cũng dừng múa, bóng hình xinh đẹp trong màn cũng phát phát tay, vũ đạo lại tiếp tục.

Tú bà đi vào bên giường, cẩn thận từng li từng tí nói:

- Thường Hi cô nương, tam hoàng tử đã chờ ở bên ngoài rất lâu rồi.

674. Chương 674: Quên Đi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 674: Quên đi

Một âm thanh lưỡi biếng truyền tới, nói:

- Không phải bảo hắc không tới sao?

Tú bà lau lau mồ hôi trên đầu, nói:

- Nhưng... Hắc vẫn tới.

Gần đây trong kinh thành ai không biết, lẫn lộn bụi hoa, phong lưu không cố kỵ như tam hoàng tử say mê Thường Hi công nương của Phù Dong Viên chứ, hắc cũng bị mẫu thân của mình răn dạy một phen.

Con dòng cháu giống không có không chơi nữ nhân, chuyện này không coi là đại sự gì. Bầu không khí đương thời vô cùng cởi mở, quý tộc sinh hoạt càng ngày càng thối nát, đi thanh lâu chơi gái, người trong nhà cũng không quản được, nhưng những kẻ như thế cũng được xem là chính nhân quân tử. Nhưng không được say mê đắm chìm vào trong đó, càng không thể chung tình với nữ tử, do đó hoang phế chính sự, bằng không sẽ bị người ta chế nhạo. Huống chi tam hoàng tử đã luân lạc tới mức bị nữ nhân chơi, thì càng không cần phải nói.

Hồ Tâm Nguyệt không yên lòng bấm ngón tay, nói:

- Vậy hãy cho hắc chờ xem! Ta là ca cơ nho nhỏ, sao dám vi phạm ý chỉ của quý phi nương nương không được gặp hắc chứ? Nhưng bởi vì hắc có một tấm chân tình, nói không chừng còn có thể ghi vào trong kịch đấy! Hi hi.

Một tiếng cười mà quyến rũ rung động tâm hồn.

Sau phẩm hội hoa xuân không lâu, bỗng nhiên ông chủ giao toàn bộ sinh ý của Phù Dong Viên cho “Thường Hi” quản lý, nghe nói nguyên nhân là do nàng đã nắm giữ tam hoàng tử. Ông chủ Phù Dong Viên cũng họ Doãn, là người bổn gia của hoàng hậu, đương nhiên đi theo thái tử đảng, đối với hoàng tử khác, đặc biệt là tam hoàng tử có thể lực hùng hậu, đã ấn định là địch nhân, hôm nay có thể dễ dàng cầm xuống một đại địch, đương nhiên là chuyện tốt.

Nhưng tú bà cảm giác, cảm thấy trong chuyện này còn có ngụ ý khác, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng xác nhận cáo lui.

Hồ Tâm Nguyệt nằm lăn qua lăn lại trên giường, nhẹ giọng cười nói: yên tâm đi, sẽ không dễ dàng chơi đùa chết người, còn phải mượn người chơi trò lấy thiên hạ đấy!

Bỗng nhiên nàng nhú mây, vẩy lui vũ cơ và vũ sư bên cạnh, bỗng nhiên một đạo cuồng phong mở tung cửa sổ, màn lụa tung bay, một thân ảnh đen kịt tiến vào bên trong, ngay cả ngọn đèn sáng ngời trên tường cũng ảm đạm xuống.

Thân ảnh này, âm thanh không ra nam, không ra nữ, nói:

- Người buông tha sao?

Hồ Tâm Nguyệt đứng dậy, neho mắt lại nói:

- Vậy thì sao?

- Vậy thì sao? Là người vứt bỏ hai cái đuôi mà không phải là ta. Hứa Tiên, lúc này sắp độ thiên kiếp. Nếu hắn trở thành Địa Tiên, người ở trước mặt của hắn không có chút sức hoàn thủ.

Hồ Tâm Nguyệt nói ra từng chữ một:

- Vậy - thì - sao - chứ?

Ngọn đèn sắp bị dập tắt lúc này đã bùng cháy mạnh lên, giống như ngọn lửa bốc lên cao. Đem bóng dáng của Hồ Tâm Nguyệt in lên bức tường, cũng không phải bóng người, mà là hồ ảnh, mấy cái đuôi vung vẩy qua lại.

Bóng đen trầm mặc.

Hồ Tâm Nguyệt hỏi:

- Rốt cuộc Hứa Tiên là người nào? Đáng giá cho người để ý như vậy, với đạo hạnh của người, chỉ cần động động ngón tay là có thể khiến hắn vạn kiếp bất phục, vì sao không dám tự mình ra tay?

Bóng đen cũng không trả lời, mà thản nhiên nói:

- Hiện tại, Bạch Tố Trinh đang ở bên cạnh hắn, hơn nữa, nàng vĩnh viễn cũng không muốn đi Dao Trì!

Thân thể Hồ Tâm Nguyệt cứng đờ, nói:

- Người biết mấy thứ gì sao?

Nhưng bóng đen đã rời khỏi căn phòng này, đột nhiên Hồ Tâm Nguyệt mở to hai mắt ra, đã thấy vũ cơ đang nhẹ nhàng nhảy múa, âm nhạc vang lên như trước, ngọn đèn dầu như trước, ngay cả cửa sổ cũng đóng chặt lại. Những chuyện vừa rồi giống như cơn ác mộng, mà nàng trong bất tri bất giác lâm vào trong mộng cảnh.

Hồ Tâm Nguyệt sờ sờ bờ mi của mình, oán hận nói:

- Chỉ thiếu đi hai cái đuôi mà thôi!

Nghiến răng nghiến lợi, biểu lộ dần dần trở nên phức tạp, bỗng nhiên trong tai vang lên một âm thanh, đã bị vứt bỏ trong vô số năm tháng trước đó, cho rằng đã sớm quên đi.

- Cùng đi Dao Trì nhé!

...

Bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời phổ chiếu, bãi cỏ xanh tươi ướt át đang có vài đóa hoa dại mọc lên, trên nụ hoa có bướm bay qua lại, thỉnh thoảng dừng lại trên một cánh hoa nào đó.

Phần lớn đều là màu vàng nhạt, cũng có những nụ hoa xinh đẹp có sắc hồng, ong bướm bay lượn.

Một con mèo nhỏ đáng yêu đang đuổi theo những con bướm, giống như đã hoàn toàn đắm chìm vào trong thân xác của mèo, khiến tâm tình của người ta sung sướng trong nắng sớm!

Nhưng mà, đột nhiên sau lưng của con mèo xuất hiện một thân ảnh to lớn, chợt mở to miệng cắn xuống, sau đó một ngụm nuốt con bướm vào miệng.

Thân thể Thường Hi cứng đờ, chậm rãi quay đầu, đã nhìn thấy sau lưng có con bạch hổ to lớn, phát ra một tiếng “Meow” tức giận.

- Úc Lôi! Người đang làm gì đó? Meo meo?

Úc Lôi thưởng thức một phen, sau đó nín thở, chữ “Vương” chữ nổi lên.

- Khó ăn!

- Đây không phải là cho người ăn, Meow, ai, tính toán Meow! Chúng ta bay đi nào!

Thường Hi nhảy mạnh lên, nhảy lên đầu của Úc Lô. Bộ dáng nhẹ nhàng vô tư, giống như nàng vốn là mèo vậy, mà hoàn toàn quên đi thân phận vốn có.

...

Một ngàn bảy trăm năm trước, trong một khu rừng rậm.

- Tiểu Nguyệt, người đoán hôm nay ta gặp được cái gì?

- Không đoán!

- Được người cứu ah, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là mất mạng rồi.

- Cái gì? ! Chuyện gì xảy ra?

... Chính là như vậy!

- Người xấu nhất, nếu như bị bắt, ta cũng không cứu được người.

- Tiểu Nguyệt nhất định sẽ tới cứu ta.

- Mới không cứu! Ai, chúng ta quá yếu, chờ chúng ta biến lợi hại, sẽ ăn sạch bọn chúng!

- Chắc không đâu, ta cũng được người cứu rồi.

- Nếu như không bị bắt, thì làm sao được cứu, hơn nữa đó không tính là cứu, còn không phải người thừa cơ trốn đi sao...

- Đợi ta biến lợi hại, nhất định phải báo đáp hần!

- Hãy nghe ta nói đi! Tính toán, dù sao người rất nhanh quên chuyện này đi.

- Không biết.

- Nhất định sẽ, rắn ngốc.

- Ân ~, đầu người thì tốt hơn sao, nếu như ta quên, người sẽ nhắc nhở ta.

- Không đề cập tới!

- Nhất định phải nhắc nhở, chúng ta đã nói!

- Nhất định không đề cập tới, ai nói với người tốt...

- Tốt, đi tìm thức ăn đây.

- Hãy nghe ta nói đi! Rắn ngốc! Rắn ngốc! Rắn ngốc!

...

Nhất định sẽ không quên.

Nhưng đã quên đi, nói ra những lời tâm tình lúc đó.

Sau đó đã triệt để quên mất, không tồn tại, không có phát sinh qua.

Nhưng xác thực đã xảy ra, hơn nữa còn lưu lại dấu tích trong nội tâm.

Trong một tiểu lâu có màn che cách đó không xa. Vẫn còn lâm vào lơ mơ, yên tĩnh lộ ra chút u mặt.

Có lẽ thời tiết trở nên ẩm áp, hoặc là hai người vốn không sợ lạnh, một cái chăn tơ màu tím hơi mỏng, đang che đầy thân thể đang ôm nhau của hai người.

Bạch Tố Trinh chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Quan nhân, nên rời giường!

Lông mi Hứa Tiên rung rung vài cái, cũng không có mở mắt ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, thật sự làm cho người ta mê muội a.

Mùi hương thơm ngát? Dáng người mềm mại không xương? Mái tóc đen nhánh mê người? Tấm lưng bóng loáng mịn hoặc?

675. Chương 675: Sáng Sớm.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 675: Sáng sớm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đều có thể trở thành lý do, chỉ cần bản thân cảm thấy thỏa mãn, vậy thì ôm trong chốc lát a!

Nhưng mà...

- Meow!

- NGAO!

- Meow!

- NGAO!

...

Tiếng động lớn truyền vào trong tiểu viện không dứt, hoàn toàn phá hư không khí hiện giờ. Hứa Tiên thở dài, lúc này mở hai mắt ra.

Thường Hi nằm trên lưng của Úc Lô, Úc Lô mở hai cánh của mình ra, sau đó bay lên trời, lại phát ra tiếng kêu gào, sau khi rơi xuống đất lại bay lên, chơi không biết trời đất, vô cùng vui vẻ.

- Các người đang làm gì đó?

Thường Hi xoay đầu lại, thấy một nữ hài đang đứng bên hồ. Trên người mặc bộ quần áo trắng thêu những hình văn kỳ dị, bộ dáng rất khả nhân.

Lỡ tai Úc Lô khẽ động, cũng chú ý tới sự tồn tại của nữ hài này, vẫy đôi cánh trắng mướt theo cuồng phong bay tới nữ hài này.

- Coi chừng, mau tránh ra!

Thường Hi lớn tiếng nhắc nhở, thân thể của nữ hài này chỉ bằng cái bắp chân của Úc Lô, nếu như bị quái vật khổng lồ như thể này áp lên người thì đó không phải chuyện đùa.

Nhưng móng vuốt của Úc Lô còn chưa chạm vào thân thể của nữ hài, thân hình của nàng vọt qua một bên, duỗi một bàn tay nhỏ bé ra, đè đầu của Úc Lô xuống mặt cỏ, mặc cho Úc Lô giãy dụa thế nào, cũng không thoát thân được.

Thường Hi trừng to mắt, hình thể của cả hai chênh lệch với nhau lớn như thế, nhưng lại có kết quả này, đó là bởi vì Thường Hi chưa nhìn thấy bản thể nguyên thủy của Ngao Ly a. truyện copy từ

Ngao Ly kinh hỉ xoa đầu của Úc Lô.

- Oa, không gặp chẳng bao lâu, đã lớn như vậy!

Úc Lô cũng sung sướng đáp lại một tiếng “NGAO!”

Nhìn thấy các nàng vui sướng chơi đùa cùng một chỗ, Thường Hi mới thở ra một hơi, thì ra là quen nhau, cũng không khỏi lặng lẽ cảm thán một tiếng, trong nhà của Hứa Tiên quá kỳ dị.

Bỗng nhiên Ngao Ly nhìn nàng đặt câu hỏi:

- Người là ai?

Úc Lôi vội vàng giới thiệu:

- Nàng tên là Thường Hi, cũng là lão hổ!

Thường Hi cẩn thận từng li từng tí ngâm:

- Meow... NGAO...

- Lão hổ?

Nga Ly vuốt cằm nói:

- Đúng là rất giống bộ dáng của người khi còn bé nha, Nhưng mà...

Lời nói tới đây, hàn quang trong mắt lóe lên.

- Nhưng mà?

Nga Ly chỉ thẳng vào Thường Hi, trên thân thể nhỏ nhắn của nàng xuất hiện khí thế to lớn.

- Quá ngây thơ. Dù cho người bình thường nhìn không ra, người cho rằng có thể lừa gạt Long tộc cơ trí sao? Chân tướng chỉ có một, đó chính là... Người thật sự là con mèo a!

Cho dù rất ít sinh hoạt trên đất bằng, nhưng khi Úc Lôi còn bé đã nhậm lầm là con mèo, nhưng quả nhiên, không ai phạm sai lầm hai lần a.

- Xong, lại bị nhìn thấu!

Nhưng đây không phải là đương nhiên sao? Đây chỉ là thưởng thức a!

Nga Ly từng bước một tới gần Thường Hi, quát:

- Nói, người đến đây có ý đồ gì?

Thường Hi co lại thành một đoàn.

- Ta... Ta không có ý đồ gì cả.

Cô bé trước mặt này còn mạnh hơn Úc Lôi nhiều, chẳng lẽ cô bé này là..

Trong mơ hồ nàng nhớ tới, Vân Yên từng đề cập với nàng một người, nhưng giới hạn trước mắt của nàng là trí nhớ của mèo a, chỉ rõ một thân quần áo trắng, rất mạnh, khái niệm bao nhiêu đây thôi

- Meow, người là Bạch Tố Trinh? Bạch... Tỷ tỷ?

Mặc dù đối phương hoàn toàn không có bộ dáng của tỷ tỷ, nhưng vẫn ứng phó một chút! Đại phụ quả nhiên là rất hung dữ a! Nhưng tuổi tác hơi nhỏ, chắc đây là yêu thích đặc biệt của Hứa công tử!

Nga Ly sững sờ.

- Cáp?

Khóe miệng xuất hiện nụ cười câu dẫn, nói:

- Người cảm thấy ta, khục khục, bị người khám phá. Xem như người thông minh! Hôm nay nên tha cho người một mạng, tiếp tục chơi trò chơi ngây thơ kia đi

Bằng ta hiện giờ, bị người hiểu lầm như thế, cũng không có biện pháp a.

Thường Hi: "..."

Đột nhiên cảm giác thời điểm này cái cảm của mình cong lên, có bộ dáng như vậy a!

- Ha ha ha ha, mời sáng sớm nơi này đã ồn ào rồi nhỉ.

Hứa Tiên cười lớn đẩy cửa sổ ra, mặc kệ Nga Ly có tức giận thế nào, ánh nắng tươi sáng chói mắt, có chút nheo mắt lại, cảm thán nói:

- Khó được ah, lại là một ngày nắng.

Ánh mặt trời chiếu sáng thảm cỏ xanh biếc, đem thời tiết mưa dầm nặng nề mấy ngày nay quét sạch.

Với một nơi mưa dầm như Giang Nam khó có được thời tiết thế này, thời tiết nắng sáng chói chang quá hiếm, sau lưng truyền tới âm thanh của Bạch Tố Trinh.

- Chắc đây là công lao của Ngao Ly a.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Ngao Ly? Không thể nào!

Ảnh hưởng tới thời tiết phạm vi lớn như vậy, cho dù là hần cũng không làm được. Nhưng cẩn thận quan sát bầu trời biến hóa có thể nhận ra điểm khác thường, những đám mây lớn đang chồng chất tại chân trời, giống như có cột khói bốc lên, chỉ có bầu trời trên đỉnh đầu là có nắng chói chang a.

Bạch Tố Trinh ngồi bên cạnh cái gương đồng, đang cày chăm lên tóc mình, nói:

- Quan nhân không nên duy trì chấp niệm cũ, sĩ biệt tam nhật (chia tay ba ngày) phải lau mắt mà nhìn đây, Ngao Ly đã trở thành Long Vương, chỉ cần không phải thời gian quá dài, không thành vấn đề gì.

Hứa Tiên thi triển Thông Thiên Nhãn nhìn qua, quả nhiên, trên bầu trời của Hàng Châu hình thành một khoảng trống không mây, hơi nước không ngừng bị tản ra chung quanh, chỉ cần là người có kiến thức phi phàm, nhìn thấy tròng diện rung động như thế này sẽ giật mình a. Ngao Ly thân là thủy quân của Thái Hồ, Tiền Đường và vô số nhánh sông nhỏ. Cho nên hình thành năng lực đồ sộ như thế này!

Ngao Ly nắm tay của mình lên, nói:

- Biết rõ ta lợi hại chưa!

Hứa Tiên nói:

- Như vậy, chẳng phải Giang Nam vĩnh viễn không có lũ lụt sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Làm sao có thể, chỉ cực hạn trong khu vực này mà thôi, Ngao Ly có thể làm cho Hàng Châu không mưa, nếu như có pháp lực như gia gia của nàng, thậm chí có thể ảnh hưởng cả vùng Giang Chiết. Nhưng mặc dù nàng có thật sự là thủy quân, cũng không thể khiến cho Giang Nam không có mưa dầm.

Hứa Tiên cũng hiểu được, có lẽ có thể cải biến thời tiết, nhưng không cải biến khí hậu quá lớn. Bởi vì mưa có thể hình thành lũ lụt, ảnh hưởng tới phạm vi cả ngàn dặm, làm sao cải biến dễ dàng chứ, cho dù có thể gạt hơi nước ra, cũng sẽ có mưa ở nơi khác thôi.

Nông canh thời đại này nhìn bầu trời mà ăn cơm, nếu có uy năng như thế, sẽ được vạn vạn người thờ phụng hương khói rồi. Nếu có một ngày, nàng có được pháp lực giống như Ngao Kiền, thống lĩnh thủy vực trong thiên hạ, nói không chừng thật sự có thể cải biến thời tiết, làm cho thiên hạ Cửu Châu mưa thuận gió hòa.

Mặc dù bằng Ngao Ly hiện tại, có thể làm việc cũng nhiều vô số kể. Tuy chỉ điều chỉnh trong phạm vi nhỏ, nhưng người hiểu nông nghiệp sẽ biết, có chút thời điểm mưa dầm vài ngày, muộng vài ngày, sẽ quan hệ tới thu hoạch lương thực, chất lượng lá trà. Thậm chí ảnh hưởng tới sinh hoạt của ngàn vạn bá tánh.

Hứa Tiên âm thầm tự định giá, không thể nào cho nàng thỏa mãn với trình độ này được, với tư cách lão sư của nàng, cũng có nghĩa vụ dạy bảo nàng tư cách của thủy quân chân chính.

Hứa Tiên đang tự định giá, Bạch Tố Trinh đã mặc xong trang phục, cười nói:

- Quan nhân, thời điểm người độ kiếp, cũng cần ngày nắng như vậy a.

676. Chương 676: Khúc Mắc. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 676: Khúc mắc. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Pháp môn Tinh Túc Hải có quan hệ tới thiên thời, thái dương chi lực vào những ngày nắng ráo là sinh động và dày đặc nhất, cho nên tây bắc Trường An so với Giang Nam càng thích hợp độ kiếp hơn cả.

- Đợi qua một thời gian nữa, mưa sẽ ít đi. Đến lúc đó ta cùng Ngao Ly liên thủ, làm thời tiết trong phạm vi ngàn dặm không có mưa.

- Vậy đa tạ nương tử.

Thu thập thỏa đáng, Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên đi ra ngoài, bước xuống lầu.

Úc Lôi vẫy đuôi của mình, nhào tới bên cạnh bọn họ.

Ngao Ly lườm Hứa Tiên, sau đó quay đầu đi chỗ khác, mân mê miệng, khoanh tay lại, bộ dáng vẫn còn hờn dỗi, thẳng đến khi Hứa Tiên đi tới gần cũng không liếc hần một cái.

Hứa Tiên cũng không vì nàng lạnh nhạt mà cảm thấy nhụt chí, vươn tay xoa xoa tóc nàng, cười nói:

- Thật có lỗi ngày hôm qua trở về muộn, nói đi, buổi trưa hôm nay muốn ăn cái gì?

Ngao Ly lui ra phía sau một bước, quát:

- Đừng tùy tiện sờ đầu ta, ta đã không còn là tiểu hài tử.

Thường Hi thầm nghĩ: trong nháy mắt vừa rồi còn lộ ra thần sắc vô cùng thoải mái a, nhưng nàng đã không có thời gian suy nghĩ tới chuyện này, bởi vì có một thân ảnh khác chạy tới trước mặt của nàng.

Hứa Tiên sửa lời:

- Được rồi, Long Vương đại nhân cao quý thành thực, xin hỏi ngài có yêu cầu gì với tiểu yếu trư này?

- Nếu người đã cầu ta như thế, ta cũng cố mà đáp ứng người vậy.

Bạch Tố Trinh ngồi xổm người xuống nâng Thường Hi trong lòng bàn tay lên, mỉm cười nói:

- Người chính là Thường Hi cô nương a, ta nghe quan nhân nhắc tới người trong thư, ta có thể sờ sờ người không?

- Có thể... Meow!

Trong nội tâm Thường Hi rung chuyển, quả nhiên, quả nhiên, đây mới thực sự là Bạch Tố Trinh, vừa rồi xem tiểu cô nương kia thành Bạch Tố Trinh, là sai lầm bậc nào a.

Được Bạch Tố Trinh vuốt ve nhu hòa, Thường Hi phát ra âm thanh sung sướng kêu meo meo.

Hứa Tiên nói:

- Lại nói tiếp, người càng ngày càng giống mèo hơn rồi đấy.

Thân thể Thường Hi cứng đờ, thất lạc cúi đầu xuống, nàng cũng đã ý thức được chuyện này.

Bạch Tố Trinh than nhẹ một tiếng, nói:

- Đây cũng khó tránh khỏi, mặc dù pháp môn của pháp môn xem thân thể là xác thối, muốn cải tạo Kim Thân. Đạo gia cũng có thể, thành tựu thân thể thiên nhân, tóm lại đều dùng linh lực tạo thân thể, nhưng người đều có thất tình lục dục. Điều tương quan, sao có thể không ảnh hưởng bởi thân thể chứ? Người bình

thường linh tính vốn nông cạn, cho nên càng dễ dàng bị ảnh hưởng. Người bình thường không tu luyện, một khi linh hồn rời khỏi thân thể sẽ biến thành đần độn, chính là đạo lý như vậy.

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, vuốt vuốt sợi tóc nhũ mây. Chẳng lẽ khác thường trên người của mình, cũng là nguyên nhân này sao?

Trong nội tâm Hứa Tiên suy nghĩ, dùng não của mèo suy nghĩ, dùng tim mèo để cảm nhận, sao không bị tập tính của mèo ảnh hưởng đây? Đành phải an ủi.

- Yên tâm đi, Thường Hi cô nương, nhất định sẽ giúp ngươi tìm thân thể trở lại.

Bạch Tố Trinh lại nói:

- Quan nhân, không thể nói như vậy!

Thần sắc có chút phức tạp nói:

- Thường Hi cô nương, bị người nọ lấy thân thể đi, chỉ sợ... Chỉ sợ rất khó trả lại, ngươi phải có loại chuẩn bị này.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Chúng ta chế trụ con hồ ly kia, chẳng phải được sao?

Hắn cũng biết con hồ ly kia khó đối phó như thế nào, nếu như có lực lượng của Bạch Tố Trinh tương trợ, càng dễ như trở bàn tay.

Nàng gần đây ôn nhu, tại sao nói ra những lời tàn khốc thế này?

Bạch Tố Trinh cau mày giải thích nói:

- Ta biết rõ quan nhân ngươi muốn nói cái gì. Tâm Nguyệt Hồ sở trường chính là ảo thuật và mê hoặc, nếu tâm trí không kiên định, không thể chống cự được, cho dù là thiên quân vạn mã cũng không làm gì nàng được, mặc cho nàng thao túng và đầu độc. Nhưng đối với người có thể chống cự, cũng không có tác dụng gì, muốn bắt nàng cũng cần không ít rắc rối, nhưng đó cũng không phải việc khó.

Thấy Hứa Tiên há miệng muốn nói, nàng nói tiếp:

- Nhưng mà...

- Như vậy thì không được, thân thể đó là Thường Hi chủ động cho nàng, với tư cách báo thù cùng trao đổi tánh mạng, cũng chưa từng ước định thời gian trả lại. Nếu như chúng ta đoạt lấy, chúng ta đánh vỡ ước định, mà nàng tới từ Dao Trì Tiên Cung, làm thuộc hạ của Vương Mẫu nương nương. Mà nàng xuống trần lần này, cũng được Vương Mẫu nương nương đồng ý.

Hứa Tiên minh bạch nàng ý tứ, hỏi:

- Chẳng lẽ Vương Mẫu nương nương cũng bảo nàng đi hại ta?

Bạch Tố Trinh nói:

- Đương nhiên sẽ không, đây là việc nàng tự làm thôi.

Do dự một chút, nghiêng đầu tránh né ánh mắt sáng quắc của Hứa Tiên, thần sắc có chút phức tạp nói:

- Nói không chừng. Cũng bởi vì ta.

- Sau đó thì sao? Nàng có thể trở về thỉnh cầu giúp đỡ ta được hay không?

Hứa Tiên cũng không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hắn và Hồ Tâm Nguyệt đã nói chuyện với nhau mấy lần, có thể biết được Hồ Tâm Nguyệt quen biết Bạch Tố Trinh, ở trong thư của Bạch Tố Trinh cũng có ghi những hiểu biết về Hồ Tâm Nguyệt, cho nên không cần nói cũng hiểu trong đó có vấn đề.

Nếu như nàng không muốn nói, hắn cũng không nhiều hỏi, thời gian một ngàn bảy trăm năm trước, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện xảy ra, nếu như truy cứu từng chuyện, chẳng phải làm khó xử lẫn nhau hay sao?

Bạch Tố Trinh ôn nhu nhìn hắn, nói:

- Nếu như chỉ là ân oán cá nhân, Dao Trì Tiên Cung cũng không tham dự vào, nhưng dù vậy, ngươi cũng ngàn vạn lần không được thương tổn tính mạng của nàng.

Hứa Tiên nói:

- Vậy chẳng phải nói, thân thể Thường Hi không lấy được sao?

Thường Hi cúi thấp đầu xuống tận đất, có chút gian nan nói:

- Hứa công tử, Bạch tỷ tỷ, cảm ơn các người, không cần làm phiền, chuyện này vốn là ta sai, hơn nữa... Hơn nữa ta cũng không trách nàng.

Bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Hơn nữa làm mèo cũng không có gì không tốt, gần đây không biết cao hứng biết bao nhiêu, trong cuộc đời này của ta, chưa từng cao hứng như thế này!

Trong nháy mắt giống như khôi phục lại nét thành thực của con người, ngay cả âm thanh “Meow” cũng biến mất, nhưng chuyện này cũng khó làm Hứa Tiên cảm thấy vui mừng, nhất thời không biết phải an ủi nàng như thế nào mới tốt.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta sẽ nghĩ biện pháp.

Trong mắt của nàng tràn ngập nghiêm túc, giống như đang tự an ủi hư ảo của chính mình vậy. Đây cũng là lời hứa hẹn chân thành.

- Meo meo?

- Thường Hi cô nương, những lời này chỉ muốn ngươi chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cho dù không tìm được thân thể cho ngươi, muốn khôi phục thân người cũng không phải không có biện pháp, chỉ cần cố gắng tu hành, sớm muộn gì cũng có thể hóa thành hình người. Vừa rồi ta đã giúp ngươi kiểm tra, thân thể cùng hồn phách dung hợp tương đối xảo diệu, không ảnh hưởng ngươi tu hành, ngươi nguyện ý học cùng ta chứ?

Đem hồn phách của con người dung hợp hoàn mỹ vào thể xác của mèo, tuyệt đối không phải chuyện dễ, thời gian ngắn khá tốt, thời điểm linh nhục không kết hợp với nhau. Ở trong đó cần rất nhiều kỹ thuật inh, cần am hiểu thao túng nhân tâm, Tâm Nguyệt Hồ tuyệt đối là người nổi bật nhất trong vấn đề này. Đương nhiên, vận khí cũng không kém, vận khí của Thường Hi không tệ lắm.

677. Chương 677: Khúc Mắc. (2)

Hứa Tiên Chí - TG: Thuyết Mộng Thần

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 677: Khúc mắc. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong nội tâm Thường Hi cũng dấy lên hi vọng, làm sao không muốn chứ:

- Meow, Bạch tỷ tỷ, thỉnh ngươi dạy cho ta!

Bạch Tố Trinh điểm lên trán của nàng, lộ ra nụ cười, nói:

- Nhưng mà, cũng không còn thời gian để bắt bướm đâu nhé, phải biết rằng, tuổi thọ của mèo vô cùng ngắn ngủi, không quý trọng thì không làm được.

Thường Hi vừa cảm kích vừa xấu hổ, cam đoan nói:

- Ta sẽ cố gắng, Meow!

Bạch Tố Trinh nói:

- Úc Lô người đã quen rồi, hiện tại nàng ta đã hóa thành hình người.

Hứa Tiên cười nói:

- Vừa vặn, ta còn chưa thấy đấy!

Bạch Tố Trinh vẫy tay một cái, nói:

- Úc Lô, đến!

Vành tai của Úc Lô đang nằm sắp văng lên, dáng người cao cộng thêm đôi cánh trắng trên lưng, thể hiện uy phong lẫm lẫm của bách thú vi vương. Đi đến bên cạnh Bạch Tố Trinh, rất là nhu thuận cúi đầu xuống, Bạch Tố Trinh sờ sờ đầu của nàng, mang nàng vào trong phòng.

Thường Hi nhảy lên đầu vai của Bạch Tố Trinh, Ngao Ly cũng đi vào theo, Hứa Tiên cũng muốn đi vào, Ngao Ly lại “Cạch” một tiếng đóng cửa trước mặt của hắn.

Hứa Tiên nói:

- Làm gì? Nói trở lại, biến hóa ở chỗ này không được sao?

Ngao Ly liếc hắn, nói:

- Nghĩ thật đẹp!

Bạch Tố Trinh giải thích:

- Quan nhân, Úc Lô là nữ hài tử! Hiện tại biến hóa còn rất miễn cưỡng, không biến được quần áo.

Hứa Tiên cũng chỉ có thể cười khổ dừng lại, thật sự rất khó liên hệ lão hổ to lớn cùng một tiểu nữ hài, nhưng nghĩ lại, ngày hôm qua không phải mới thấy chân thân của Ngao Ly sao? Đây chính là một con cự long dài hơn mười trượng, biến thành bộ dáng của nhân loại cũng không phải là tiểu hài tử sao?

Nhưng trong lòng hắn lại rất hiểu kỳ, sẽ biến thành bộ dáng gì đây? Nhưng từ thời gian Úc Lô sinh ra tới bây giờ chỉ mới một năm, dù hóa thành hình người, cũng chỉ là tiểu hài tử!

Thời điểm này, trong phòng có ánh sáng lóng lánh. Cuồng phong vờn quanh.

- Úc Lô, phải thu đuôi lại mới được!

Sau đó lại có ánh sáng lóng lánh, cuồng phong nổi lên bốn phía.

- Lỗ tai còn ở bên ngoài này!

Không biết trải qua mấy lần như thế.

- Vây được rồi.

Sau đó là âm thanh mặc quần áo sột soạt vang lên, Thường Hi hưng phấn kêu “Meo meo”, cùng Úc Lô bắt đầu “NGAO...OOO” một tiếng.

Kết quả thời gian mặc quần áo còn dài hơn cả thời gian biến hóa.

Bạch Tố Trinh hỏi:

- Các người cảm thấy cái này thế nào?

Sau đó truyền tới âm thanh dọ dự của Thường Hi:

- Meow, Bạch tỷ tỷ, ta cảm thấy kiện này còn đẹp hơn một chút!

Ngao Ly ho khan vài tiếng, sau đó dùng âm thanh của lão thành, nói:

- Ân, ta cảm thấy cái này rất đúng, cái này!

Thường Hi lập tức nói:

- Tiểu hài tử không hiểu.

- Con mèo chết tiệt, người nói ai là tiểu hài tử!

Sau đó là âm thanh điều đình của Bạch Tố Trinh.

- Vậy đều thử chúng xem.

Bởi vì ý kiến hoàn toàn bất đồng với nhau, rốt cục áp dụng phương thức như vậy.

Kết quả, qua trong chốc lát, tranh chấp lại tăng lên.

Bạch Tố Trinh nói:

- Quả nhiên không cái nào so sánh được với cái này.

Thường Hi lập tức phản đối.

- Meo meo Meow, không không không, cho dù là Bạch tỷ tỷ nói như vậy, thì cái này còn đẹp hơn đấy!

Chỉ có âm thanh phản kháng vô lực của Úc Lôi mà thôi, làm cho Hứa Tiên cũng bận tâm cho tình trạng của nàng.

Không biết qua bao lâu, Hứa Tiên đã cảm thấy hơi buồn ngủ, dứt khoát nằm xuống bãi cỏ. Ngửa đầu nhìn lên bầu trời xanh lam, trên trời có vài đám mây trắng, tin tưởng không lâu sau, mưa sẽ rơi xuống lần nữa.

Bỗng nhiên cánh cửa mở rộng ra, cuồng phong xuất hiện.

Một thân ảnh nhỏ nhắn chân trần xuất hiện, lộ ra một chút chột vật không được tự nhiên, nhưng cánh chim thanh thuần mở ra, thân thể lại linh mẫn như trước kia, hóa thành một trận gió.

Một trận gió tiến vào trong ngực của mình, đó là một tiểu nữ hài, có gương mặt lạ lẫm mà đáng yêu. Đôi mắt của nàng đỏ hồng to tròn, giống như hai viên hồng bảo thạch.

Bộ dáng sáng ngời hữu thần, vào lúc này làm ra vẻ đáng thương, khóe mắt dường như có nước mắt chớp động, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn giống như chịu ủy khuất cực lớn.

Mà điểm đặc biệt chính là đôi cánh chim nhỏ nhắn sau lưng của nàng, làm cho nội tâm của Hứa Tiên xuất hiện hai chữ “Thiên sứ” trong đầu.

- Úc Lôi!

- Quan nhân, quan nhân, người cảm thấy bộ quần áo này thế nào?

Nhưng Hứa Tiên còn chưa kịp nhìn kỹ, trên người của Hứa tiên xuất hiện vàng sáng, “Hoa tường vi” lại biến thành mảnh hổ!

- Chuyện gì xảy ra?

- Úc Lôi còn chưa thành thực, tối đa chỉ có thể biến nửa canh giờ mà thôi.

Hứa Tiên trầm nghĩ: toàn bộ thời gian đã bị lãng phí! Nếu như không có chuyện đó, thì có thể duy trì một giờ cũng không chừng.

...

Thời gian nhu hòa như một cơn gió mát, mùi hoa nở, thổi cảnh non lay động theo gió.

Kỳ thật thực sự không phải là bất tri bất giác, mà thời gian chính là như vậy, lần lượt nghĩ đến, nếu như lúc trước tốt như thế này. Chỉ tiếc nếu không có như vậy, chỉ có lúc trước, không cách nào trải qua, cũng khó đạt tới hoàn mỹ.

Ngoài cửa sổ có mưa dầm không dứt, Bạch Tố Trinh ngồi dựa vào cửa sổ, cúi đầu chăm chú theo dõi.

Một đám tóc xanh từ trên đầu nàng bay lên, cây kim lại đâm vài vãi. Mũi kim đã đâm vào ngón tay của nàng, một hạt huyết châu tinh tế hiện ra, ngưng trên cây kim, trong nháy mắt đã vết thương đã khôi phục, biến mất không thấy gì nữa, nhưng trên đầu kim vẫn còn mang theo một giọt máu tươi.

Nàng nhú mày, giống như đau đớn không hiểu, khoe miệng lại xuất ra nụ cười ôn nhu yếu ớt, lại tiếp tục thêu, làm những động tác lặp đi lặp lại.

Thêu thùa đã hoàn thành non nửa, cũng không phải uyên ương hay hồ điệp tranh hoa liễu sơn thủy, mà là một trang sức phong cách cổ xưa, dùng phương thức vô cùng phức tạp quần vào nhau.

Lúc này nàng không ngẩng đầu lên, nói:

- Thanh nhi, sao ngươi không chịu đi gặp hắn?

Tiểu Thanh theo cột trụ hành lang sau đi ra, oán hận nói:

- Nói không thấy tựa không thấy. Loại này nói không giữ lời gia hỏa!

Chú ý tới động tác của Bạch Tố Trinh, kinh ngạc nói:

- Tỷ tỷ, ngươi đang làm cái gì?

Bạch Tố Trinh cười giải thích nói:

- Đây là pháp thuật Vu Sơn Phái, quan nhân sắp độ kiếp, cho nên cần chuẩn bị không ít, nhưng chúng ta lại không có pháp bảo gì để dùng, ta nghĩ kỹ, cũng chỉ có những thứ này mới giúp được hắn, ân, nhất định phải giúp hắn mới được.

Trên mặt có vài phần tự hào.

Tiểu Thanh hỏi:

- Đây là cái gì?

- Thiên thiên tâm kết, dùng để hộ thân.

Tiểu Thanh nhú mày, nói:

- Ngươi vì hắn làm ra thứ đồ vật này sao? Đây là thứ rất hao phí đạo hạnh a.

Cho dù khó hiểu môn đạo trong đó, cũng có thể cảm giác được.

- Không có gì, ngươi đừng có nói cho hắn biết!

Tiểu Thanh ngồi trên khung cửa sổ, nói:

- Ta thấy cũng không gặp hắn, thì làm sao nói cho hắn biết.

Thần sắc Bạch Tố Trinh quá mức bình thường, làm cho Tiểu Thanh càng chú ý tới tư cách của nàng.

Lúc này, một đạo kim quang xuyên qua tầng mây, hạ xuống phủ.

Tiểu Thanh nói:

- Lúc này hắn lại đi tới kinh thành, thiên kiếp sắp tới, tỷ tỷ lại hao tổn tâm trí với hắn, hắn vẫn không quên...

- Thanh nhi, đừng có lại nói.

678. Chương 678: Chúng Ta.

Hứa Tiên Chí - TG: Thuyết Mộng Thần

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 678: Chúng ta.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tiếng bước chân vội vàng truyền tới, Tiểu Thanh vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ, nói:

- Hẳn đến, tỷ tỷ, ta đi trước!

Tiểu Thanh vội vàng rời đi, Bạch Tố Trinh nhú mào vuốt ngực, nhìn lên bầu trời đầy lo lắng, mưa bụi như sương mù triền miên phiêu đảng.

Không khỏi nhớ tới vài ngày trước đó, nàng thấy hắn đang buồn rầu viết một phong thư trên bàn sách, đợi nàng đi đến trước mặt bưng một chén trà, hắn lại vội vàng thu lá thư lại. Lúc ấy nàng chỉ cười cười, cũng không thèm để ý, nhưng khi quay đầu đi, trong nội tâm nàng đã có một tia âm đạm.

Tóc xanh như thác nước, theo gió nhảy múa.

Liền có ngàn vạn khúc mắc, ngưng tại trái tim, hắn làm sao biết được chứ?

Khi tiến bước chân của Hứa Tiên đi tới trước cửa, nàng mới phục hồi tinh thần lại, mang tương “thiên thiên tâm kết” giấu đi, quay lại thấy Hứa Tiên vui mừng cầm theo một lá thư, bước nhanh đi tới.

Nàng liền lộ ra nụ cười ôn nhu thường ngày, không, so với ngày thường còn ôn nhu hơn nhiều, nói khẽ:

- Quan nhân, vội vội vàng vàng làm gì, là Phan cô nương gửi thư sao?

Hứa Tiên lắc đầu, đem thư giao cho Bạch Tố Trinh, ngồi trên bệ cửa sổ.

- Ta có thể xem sao?

Bạch Tố Trinh tiếp nhận lá thư.

- Đương nhiên!

Bạch Tố Trinh mới cúi đầu xem duyệt.

- Đồ nhi Hứa Tiên, thấy chữ như gặp mặt...

Bạch Tố Trinh kinh ngạc quên Hứa Tiên liếc,

- Là Thái Âm chân nhân?”

Thấy Hứa Tiên gật đầu, sau đó đọc xuống tiếp, thần sắc dần dần có chút cải biến, thấp giọng thì thầm:

- Đan thành Long Hồ, chính là linh dược tiên gia, mặc dù có công hiệu khác với Xá Lợi Tử của phật môn, nhưng giá trị cũng không kém...

Hứa Tiên nói:

- Sư phó hẳn đáp ứng ban thưởng cho ta mấy viên kim đan, ta liền mang đan dược trả lại cho Pháp Hải thiền sư, kết thúc đoạn ân oán này!

Lúc trước Bạch Tố Trinh trộm lấy sáu khối linh đan Xá Lợi Tử của Pháp Hải, kết xuống oán thù, hôm nay dù đã có Hứa Tiên ra mặt hòa giải, không đến mức lập tức trở mặt, nhưng vẫn là tâm bệnh, nếu như hòa giải được, vậy thì không thể tốt hơn.

Hứa Tiên sờ sờ đầu cười nói:

- Lão nhân gia ông ta có đại ân đức, vì hắn làm chút chuyện cũng đáng, nếu hắn lấy không báo bồi như vậy, thì đúng là quá xấu hổ. Vốn còn có chút bận tâm, nhưng sư phó lão nhân gia đúng là hào phóng!

- Quan nhân...

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh cảm động, vành mắt cũng có chút đỏ lên, thiên kiếp sắp tới, hắn vẫn một mực suy nghĩ ỉn. Nàng biết rõ bằng tính tình của hắn, nếu như không vì mình, tuyệt đối không mở miệng đòi

hỏi đan được từ Thái Âm chân nhân, đại ân của Thái Âm chân nhân cần phải báo đáp, đã cảm đan được của người ta, hẳn phải trả ân tình.

Hôm nay nghĩ đến, khi đó hẳn cũng không biết kết quả thế nào, mới lặng lẽ viết một phong thư hỏi thăm, không ỉn xem, vì không muốn mình thất vọng thôi.

- Như thế nào, nương tử?

Hứa Tiên kinh ngạc duỗi tay ra vuốt ve gò má của nàng.

Bạch Tố Trinh vội vàng dụi mắt của mình.

- Ta thất thố!

- Quan nhân, kim đan khó được, không cần lo lắng cho tas...

- Đây cũng không phải là vì ngươi, là cho chúng ta, vạn nhất có một ngày sư phó hòa thượng của ta tới gây chuyện, chẳng phải là phiền toái. Nếu như có thể tiêu trừ tang tai họa ngầm này, thì không ai trở ngại chúng ta nữa!

Bạch Tố Trinh ôn nhu nói:

- Nghe quan nhân an bài.

Hứa Tiên muốn nói lại thôi, thở dài nói:

- Ai, nương tử, phải chăng gần đây ngươi có tâm sự gì?

Nàng tu hành ngàn năm, tâm tính tuyệt đối không phải nữ tử thế gian có thể so sánh, nói tâm phẳng như nước hồ thu cũng không đủ, nhưng biểu hiện của nàng gần đây lại rất khác biệt, dường như nàng cố ý che dấu, nhưng phu thê lúc nào cũng ở cạnh nhau, làm sao tránh khỏi ánh mắt của hẳn được!

Hứa Tiên trăm mối vẫn không có cách giải, nếu tham khảo theo tình tiết, thời điểm này tâm thần của nàng có chút không tập trung, nhưng đó là lúc nàng sắp sinh nở, phu thê tương cách một thời gian. Khi đi khắp Kim Sơn đã phạm vào luật trời, sau mất đi bảo hộ của Văn Khúc Tinh, lại không chịu rời đi, rốt cục bị nhốt trong Lô Phong Tháp.

Nhưng tất cả không phải bởi vì hẳn mà thay đổi hay sao? Không có đi khắp Kim Sơn, Pháp Hải cũng không có hùng hổ dọa người, cho dù không có Văn Khúc Tinh bảo hộ, thì làm việc cũng không có vấn đề gì. Chẳng lẽ bởi vì ghen, nàng thực sự không phải người ghen tuông mù quán a, cho dù có như vậy, cũng tuyệt đối không tới mức này.

Đúng, tất cả bởi vì mình mà thay đổi, hẳn xác nhận chuyện này từ đáy lòng và tinh thần của mình.

Bạch Tố Trinh nói:

- Tu hành của ta sinh ra chút vấn đề.

Hứa Tiên khẩn trương nói:

- Vấn đề gì?

- Cũng không phải chuyện đặc biệt nghiêm trọng gì, tâm tình chỉ hơi phập phồng không yên, không cần lo lắng, ta nói như thế nào cũng đã tu hành suốt một ngàn bảy trăm năm, tự có chừng mực, chờ người vượt qua thiên kiếp phải đi kinh thành, ta sẽ bề quan một thời gian ngắn, không có chuyện gì.

- Vậy là tốt rồi!

Hứa Tiên thở ra một hơi, nàng có hiểu biết về tu hành hơn xa mình, mình cũng không giúp được gì, cúi đầu xuống vuốt ve trán của nàng, nhìn vào đôi mắt ôn nhu, nói:

- Nếu có chuyện gì cần ta giúp đỡ, cứ mở miệng, đây cũng không phải là vì ngươi, mà là cho chúng ta!

Cầm thụ được hô hấp của nhau, Hứa Tiên lại cúi đầu xuống, bờ môi trơn bóng của nàng gần trong gang tấc, bọn họ đã thân mật với nhau không biết bao nhiêu lần, bỗng nhiên tâm thần bị yêu thương chiếm cứ.

- Ân... Cho chúng ta!

Bạch Tố Trinh nói khẽ, cảm giác được suy nghĩ của hắn, trên mặt lại xuất hiện rạng mây đỏ, càng xinh đẹp động lòng người, âm thanh cũng có chút khô khốc, trong tâm hồn tinh khiết của nàng xuất hiện rung động, khi hắn tiến lên, thân thể nàng không khỏi hơi nghiêng về phía trước, cố nén ngượng ngùng trong nội tâm, rốt cục quyết định không hề trốn tránh, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

- Nhưng mà, rốt cuộc cần phải đợi bao lâu đây?

Những lời này làm Bạch Tố Trinh giật mình tỉnh lại, mở hai mắt ra, phát hiện Hứa Tiên đã không tiến tới nữa, chuyển sang chủ đề khác.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh càng thêm đỏ ửng, xấu hổ liếc nhìn hắn. Vào đúng lúc nàng tước vũ khí đầu hàng không chống cự, thì những quyết tâm đó của nàng uống phí sao? Trong nội tâm xuất hiện một tia tiếc nuối, nếu như sớm quyết định thì thật tốt.

Hứa Tiên tươi sáng nói:

- Nương tử, ta cảm thấy người hiện giờ đang pháp phòng không yên, hơn nữa tiếp tục như vậy ta cũng biến thành pháp phòng không yên đấy.

Bạch Tố Trinh đề xao động trong nội tâm xuống, khôi phục dáng vẻ đoan trang thường ngày, nói:

- Quan nhân an tâm chờ vội, sẽ không bao lâu đâu.

Hứa Tiên nói:

- Nếu như bởi vì trời mưa, kỳ thật Trường An càng thích hợp hơn một chút, nhưng ở đó có con hồ ly quấy nhiễu, cuối cùng có thể thanh thần ổn định...

“Rầm rầm rầm” ba tiếng gõ cửa đánh phá ngang lời của hắn nói, ngay sau đó Hứa Tiên nghe được âm thanh mềm mại đáng yêu.

- Có người ở nhà không?

- Không phải chứ?

Nghe lời nói rất lễ phép, nàng không khách khí gõ cửa Hứa Tiên, mở cửa nhỏ ra xem. Dù người tới nói lời khách khí, cũng không làm cho hai người buông lỏng cảnh giác.

679. Chương 679: Người Nhà

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 679: Người nhà

Sau đó không có mở cửa, Hồ Tâm Nguyệt đã đẩy cửa phòng ra, cười nói:

- Vừa rồi ta nghe Hứa đại quan nhân nhắc tới ta!

Quần áo phiêu dật và dung mạo của Thường Hi xuất hiện.

Hứa Tiên cau mày, cảnh giác nói:

- Hồ Tâm Nguyệt, ngươi tới làm cái gì?

Chẳng lẽ còn không chịu buông tha việc tới tìm mình gây phiền toái, nhưng chỉ cần nương tử ra tay, nàng sẽ là vật trong tay, nhưng Bạch Tố Trinh bên cạnh, dường như không định ra tay.

Hồ Tâm Nguyệt chấp tay sau lưng, dáng người kiều mị đi tới trước mặt của Hứa Tiên, nói:

- Hứa đại quan nhân chớ kinh hoảng, ta tới đây để vật quy nguyên chủ, đem thân thể trả lại cho Thường Hi cô nương.

Hứa Tiên nói:

- Người có âm mưu gì?

Hắn cũng không ngờ tới mức tin tưởng những lời này.

Hồ Tâm Nguyệt đột nhiên phát hiện Bạch Tố Trinh ở đây, nói:

-Ồ, đây không phải tiểu Bạch sao? Chúng ta đã mấy trăm năm không gặp nhau, lâu quá rồi nhỉ!

Hoàn toàn dùng giọng điệu của lão bằng hữu.

Ánh mắt Bạch Tố Trinh rời rạc, nói:

- Tiểu... Tiểu Nguyệt...

Hồ Tâm Nguyệt cười cười nói nói rất dịu dàng.

- Đây, lúc trước người đã lừa ta, bộ dáng của người cũng như vậy, chẳng lẽ bây giờ người cũng muốn gạt ta.

Bạch Tố Trinh thở một hơi thật dài, nghiêm mặt nói:

- Tiểu Nguyệt, chuyện đã qua rồi, lại nói ta cũng không muốn đi tới nơi đó...

Hồ Tâm Nguyệt cười tủm tỉm vươn tay ra, nói:

- Cho nên, người nguyện ý tha thứ cho ta sao, đến đây đi, hòa hảo a!

Sau đó vươn bàn tay trắng nõn về phía trước, Bạch Tố Trinh trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ có nên bắt tay hay không, Hứa Tiên đã kéo Bạch Tố Trinh ra sau lưng.

- Trước tiên giao thân thể Thường Hi ra rồi nói sau!

Bạch Tố Trinh nghiêng người đi, ngoan ngoãn trốn sau lưng của Hứa Tiên.

Hồ Tâm Nguyệt thu tay lại, nói:

- Không được!

- Người!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta nói là hiện tại không được, với tư cách trao đổi, Hứa công tử cũng phải giao lại đuôi hồ ly cho ta mới được.

Hứa Tiên sớm có sở liệu, nói:

- Chuyện này không có vấn đề, hiện tại trao đổi đi, sau đó người có thể đi!

- Ai nha, ai nha, ta còn chưa nói xong đây, tiểu nữ tử hiện tại không nhà để về, không biết có thể ở lại trong Hứa phủ này được hay không.

Hứa Tiên quả quyết cự tuyệt, nói:

- Ta không có hứng thú ở chung với hổ lang!

Hồ Tâm Nguyệt chỉ một ngón tay ra ngoài cửa sổ.

- Đó là cái gì?

Chỉ thấy Úc Lôi đang nhàn nhã đi qua, Hứa Tiên sững sờ, thực đúng lúc a.

- Hơn nữa, sau lưng người còn có thứ nguy hiểm hơn ta đây!

- Ít nói vậy, ta nói là hổ lang trong lòng của người.

Hồ Tâm Nguyệt nháy mắt mấy cái, như có điều suy nghĩ, nói:

- Ai trong nội tâm không có hổ lang chứ? Tính toán, người đã sớm không làm chủ được. Tiểu Bạch, người cảm thấy thế nào? Tận dụng thời cơ, mất đi không có lại được, nếu như không thế, vị Thường Hi cô nương kia cũng chỉ có thể vĩnh viễn làm mèo. Lại nói, ta ở tại chỗ này người có thể coi chừng ta, không có người làm chậm trễ Hứa Tiên độ kiếp a.

- Tốt.

Bạch Tố Trinh chậm rãi từ sau lưng của Hứa Tiên đi ra, thần tình lạnh nhạt nói: truyện copy từ

- Hồ Tâm Nguyệt, người có thể ở lại chỗ này, thẳng đến khi quan nhân độ kiếp mới thôi.

- Vậy đa tạ!

- Nương tử, không thể đáp ứng nàng, con hồ ly này quỷ kế đa đoan, đến mức, sẽ sinh loạn thế đấy.

Bạch Tố Trinh ý bảo Hứa Tiên không cần lo lắng, lại nhìn Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nhưng mà, nếu như người muốn sinh sự, xếp đặt thiết kế quan nhân nhà ta, ta cũng chắc chắn bắt người lại, tuyệt đối không do dự.

Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười, nói:

- Đúng thế, đương nhiên.

Hứa Tiên cau mày, sau đó trao đổi suy nghĩ với Bạch Tố Trinh một lúc.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Hứa công tử, cần gì làm ra biểu lộ như thế a, ta không phải đáp ứng người, trước khi người độ kiếp sẽ không gây phiền toái cho người, ta cũng không định bội ước, không giống người nào đó. Nhưng có chút hiếu kỳ, các người sinh hoạt là cái dáng gì, cũng nên biết một chút a.

- Chỉ hy vọng như thế!

Hồ Tâm Nguyệt vắn eo, hào hứng bưng bưng nói:

- Nột, phòng ta ở đâu?

Hứa Tiên tiện tay chỉ một ngón tay, nói:

- Ở đây có một dãy phòng trống, người tùy tiện chọn một gian đi, hồ ly không phải ưa thích sống ở nơi củi chất đồng sao kho củi ở phía tây.

Hứa phủ vốn là vương phủ, diện tích lớn kinh người, có thể ấy trăm mấy ngàn người sống.

Dường như bởi vì hoàn thành quá trình đàm phán, rốt cuộc Hồ Tâm Nguyệt cũng tháo gương mặt tươi cười xuống, vẻ mặt vô vị nói:

- Người nói bấy bọ cái gì đó, ai thích ở dưới đồng củi chồng chất chứ. Lại nói ta ở nơi đây, người cũng nên tận tình hữu nghị của địa chủ a! Ở kinh thành người không phải còn nói muốn biến chiến tranh thành tơ lụa với ta sao, hôm nay ta chủ động tới hòa hòa với người, người lại đối đãi với ta như vậy, không khỏi có chút không đủ quân tử a!

Bộ dáng của Bạch Tố Trinh dở khóc dở cười, nói:

- Quan nhân, người mang nàng đi thôi!

Hứa Tiên thở dài nói:

- Vậy được rồi, đi theo ta!

Hồ Tâm Nguyệt mắt hí cười nói:

- Thực nghe lời.

Hai người đi ra ngoài cửa.

Bỗng nhiên Bạch Tố Trinh nói:

- Tiểu Nguyệt, bắt luận người vì sao mà đến, nhưng thỉnh người không nên tổn thương hân, bằng không thì, ta sẽ hận người.

Hồ Tâm Nguyệt có chút cúi đầu xuống, mái tóc trên trán rủ xuống che hai mắt nàng lại, nói:

- Người quen biết hân bao lâu? Một năm? Hai năm? Chúng ta đã ở cùng một chỗ với nhau cả ngàn năm ah, người cũng cho rằng, ta sẽ làm loạn với người sao? Thật sự là nữ nhân dối trá!

Bạch Tố Trinh quay đầu đi chỗ khác, không nói lời nào.

Hứa Tiên quay đầu lại, ánh mắt đảo qua lại giữa các nàng, ở giữa hai nàng có một bức tường vô hình ngăn cách, làm cho hân có cảm giác không chen miệng vào lọt được. Cũng không chỉ nguyên nhân có ân oán khó hiểu, mà còn có những lời nói ẩn ý, không cách nào đưa ra đề nghị hoặc ý kiến nào giữa hai người, lời vừa ra khỏi miệng đã biết được sâu cạn. Dùng thời gian một ngàn năm quen biết một người? Đó là cảm giác như thế nào? Không chỉ dùng mấy chữ bằng hữu, đạo lữ để hình dung a, đó là thân nhân, người nhà!

Hồ Tâm Nguyệt ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tươi cười, nói:

- Đi thôi, thật là khiến người ta lo lắng, có câu ở chung lâu ngày mới biết nhân tâm, một thời gian sau các người sẽ hiểu thành ý của ta.

Hứa Tiên mang theo Hồ Tâm Nguyệt đi ra ngoài cửa.

Hồ Tâm Nguyệt lập tức nói:

- Cho ta căn phòng xa hoa nhất.

Hứa Tiên có chút không hứng thú, nói:

- Tốt, tốt.

Hứa Tiên liền mang nàng đi tới gian phòng của chủ nhân, phòng ngủ của hân và Bạch Tố Trinh là tiểu lâu bên bờ hồ, phong cảnh đặc sắc, cho nên căn phòng này vẫn không sử dụng tới.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Chuyện này xem như thôn qua đi, Hứa Thám Hoa, đối mặt khách quý nên nhiệt tình một chút, lúc ở kinh thành người còn nói muốn nhiệt tình đối đãi với ta mà.

Hứa Tiên thần nhiên nói:

- Ta cũng không có cái gì với người, đây chẳng qua là ngưng chiến. Hơn nữa chúng ta cũng chưa từng sống tốt với nhau, không nên dùng cách nói mập mờ như vậy.

680. Chương 680: Cấm Chế. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 680: Cấm chế. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hồ Tâm Nguyệt nhìn Hứa Tiên vài lần, nói:

- Người không phải là... Ghen ghét a?

Hứa Tiên nói:

- Cái gì? Ghen ghét? Người nói ai? Thật sự là chê cười!

Sau đó từ trong ánh mắt của Hồ Tâm Nguyệt nhìn ra được, phản ứng của mình hơi lớn, xấu hổ ho nhẹ hai tiếng.

- Được rồi, ta rất ghen ghét. Nhưng ghen ghét thì thế nào? Nghĩ đến ‘ nếu như đó là ta thì tốt rồi ’ thì thế nào? Không thể sớm quen biết nàng từ ngàn năm trước đúng là tiếc nuối, nhưng tương lai nhất định sẽ có.

Hồ Tâm Nguyệt sững sờ, cười nói:

- Người đúng là thẳng thắn!
- Ta khác với người, tốt, như vậy thì tạm biệt.
- Đợi một chút, Hứa tướng công.

Hồ Tâm Nguyệt cúi đầu xuống, biểu hiện của nàng lúc này giống như đang làm ra quyết định, dáng người lung linh tao nhã hiện ra, nói:

- Dùng để đổi hai cái đuôi hồ ly hơi có chút chiếm tiện nghi của người, hơn nữa là ta làm sai trước, cho nên, ta sẽ cho người một chút phúc lợi, người cảm thấy thế nào?
- Làm cái bộ dạng gì thế? Tĩnh lại đi, đại tỷ!
- Không, lần này khác.

Trên mặt Hồ Tâm Nguyệt xuất hiện nét ngượng ngùng đỏ ửng, nói:

- Lần này không phải mị hoặc người, cũng không có sử dụng ảo thuật, nếu như người không tin, trước tiên có thể phong bế pháp lực của ta...

Hứa Tiên có chút kinh ngạc, rốt cuộc con hồ ly này muốn cái gì? Phải cần phong bế pháp lực, cho dù là mị thuật hay ảo thuật cũng không cách nào thi triển được mà không cần tới pháp lực a. Nhưng điểm này cho dù có phong bế pháp lực cũng làm được gì, bởi vì cần đối phương phối hợp mới được.

Tay của Hồ Tâm Nguyệt đề lên ngực của Hứa Tiên, dùng một loại ngữ điệu mị hoặc, nói:

- Chẳng lẽ Hứa tướng công còn lo lắng ta sao? Ta trước tiên có thể thiết hạ ảo thuật, người ngăn cản pháp lực của ta, nàng sẽ không phát giác, hơn nữa nam nhân tâm hoa vấn liễu không phải rất thông thường sao? Rộng lượng như Bạch Tố Trinh sẽ không để ý, đúng không?

Không biết tại sao, Hứa Tiên chỉ cảm thấy Hồ Tâm Nguyệt lúc này đặc biệt có một loại cảm giác “Tiểu Tam”, khó trách tất cả mọi người đem sinh vật này gọi là hồ ly tinh, phối hợp với dung nhan hoàn mỹ của Thường Hi, mỗi cái cau mày, mỉm cười của nàng sẽ lộ ra khí tức mị hoặc tự nhiên không gì ngăn cản được, vô cùng rung động tâm hồn.

Đừng nói là nam nhân tâm hoa vấn liễu chính là chuyện bình thường của thời đại, cho dù là ở hiện đại, sợ rằng cũng không có nam nhân nào chống lại được hấp dẫn thế này.

Hứa Tiên nuốt nước bọt, nói:

- Ta không phải loại người này!

Đầu ngón tay của Hồ Tâm Nguyệt vẽ vòng tròn trên ngực của Hứa Tiên, nói:

- Tuy ta thiện mị thuật, nhưng đều lấy ảo thuật khinh người, kỳ thật, kỳ thật, còn chưa từng làm lần nào. Cảm giác nam nữ hoan ái chân chính chưa biết gì, Hứa công tử người là đầu tiên đấy.

Hứa Tiên cũng cảm thấy tim đập nhanh, lúng túng một chút, đang muốn mở miệng.

Một đạo bóng đen từ trên mái hiên nhảy xuống, phát ra một tiếng kêu thảm.

- Meow, đừng có lấy thân thể của ta làm phúc lợi gì đó.

Nàng ở bên cạnh lắng nghe đã lâu, thời điểm này không nhịn được nữa, nhảy ra.

Hồ Tâm Nguyệt ôm lấy Thường Hi, làm cho Thường Hi vùng vẫy móng vuốt cào nàng.

- Sủng vật đừng nên ảnh hưởng tới chủ nhân, bằng không sẽ bị thất sủng đấy.

Hai mắt Thường Hi nhắm lại nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Meow, Hứa công tử, người ngàn vạn không thể...

Hứa Tiên nói:

- Hồ cô nương, chúng ta đi vào nhà nói đi!

Toàn thân Thường Hi há to mồm cứng ngắc lại, cảm giác mình phát hiện người tốt đang làm ra âm mưu xấu xa, lập tức bị diệt khẩu.

Hồ Tâm Nguyệt bắn móng tay, dịu dàng quay người đi vào trong phòng, Hứa Tiên theo sát phía sau, sau khi đi vào lập tức quay người đóng cửa phòng.

Thường Hi bất chấp an nguy của tính mạng, kêu to:

- Meow, ta nhất định sẽ nói cho các nàng biết...

Hồ Tâm Nguyệt uốn lượn nằm trên giường lớn, đem Thường Hi ném qua một bên, nói:

- Vậy thì thế nào? Hơn nữa nếu sủng vật không nghe lời, mật báo lung tung. Tương lai cho dù biến thành người, cũng không được sủng ái đâu.

Thường Hi ngốc trệ, nàng xác thực không có tư cách ngăn cản bọn họ, nói:

- Thế nhưng mà... Thế nhưng mà... Đó là ta...

Trơ mắt nhìn thân xác mình và một nam nhân khác hoan ái, trong nội tâm của nàng làm sao chịu nổi.

Hồ Tâm Nguyệt dựng ngón trở lên, cười nói:

- Không có sao, sử dụng xong sẽ sửa lại cho người.

Hứa Tiên, Thường Hi nói:

- Đây... Có thể sửa lại sao?

Giờ khắc này, Hứa Tiên méo miệng, phục hồi tinh thần lại, tay của hắn đặt lên vai của Hồ Tâm Nguyệt, Hồ Tâm Nguyệt đè tay của Hứa Tiên lại, nói:

- Hứa công tử, người quá gấp rồi.s đọc truyện mới nhất tại .

Hứa Tiên giống như khó khăn nổi, đem linh lực độ nhập vào trong thân thể của Hồ Tâm Nguyệt, nàng cũng không chống cự, ngược lại rộng mở phòng bị, mặc cho linh lực xâm nhập trong cơ thể, thiết hạ một tầng cấm chế, từ đầu đến cuối chỉ cười cười nói nói dịu dàng nhìn qua Hứa Tiên. Vàng sáng màu vàng không ngừng lưu chuyển, giống như nước chảy.

Thường Hi dùng hai cái chân mèo che mắt của mình lại.

Qua trong chốc lát, Hứa Tiên thở ra một hơi, tay rời khỏi vai của Hồ Tâm Nguyệt, trước mặt chính là yêu hồ quỷ mị. Nửa ý nửa tựa vào trên mặt giường lớn, vào lúc này không có thi triển mị thuật, nhưng mị lực của nàng không có giảm xuống, giống như mị lực đã dung nhập vào trong thân thể của nàng rồi, dù ai cũng không cách nào phong ấn. Ngược lại bởi vì loại tư thái không còn phòng bị này, đã lộ ra sức hấp dẫn.

Cửu Vĩ Hồ đùa giỡn ngàn vạn nam tử trong lòng bàn tay, giờ phút này đã nằm trong tay của hắn.

Hứa Tiên nhìn qua nàng thật sâu, lộ ra nụ cười thoải mái, nói:

- Bất luận người muốn làm cái gì, hiện tại người chỉ là người bình thường, trong đoạn thời gian này không thể thi triển pháp thuật, thành thành thật thật không làm được gì, đừng gây thêm phiền toái cho chúng ta, chúng ta cũng không làm khó người! Đến lúc đó cái đuôi cũng trả lại cho người. Nếu như người thực sự còn lo lắng về nường tử của ta, ta sẽ giúp các người hòa hảo, đương nhiên, chỉ có thể làm ra loại hòa hảo bình thường.

Thường Hi mở to mắt.

- Meo meo?

Trên mặt Hồ Tâm Nguyệt không có chút nào kinh ngạc nào, giống như đã sớm đoán Hứa Tiên làm như thế, vẫn cười nói như cũ:

- Đây là tuyên ngôn của người sao?

Hứa Tiên nói:

- Tùy người nghĩ như thế nào, không nên có tâm hại người, nhưng tâm phòng người vẫn phải có, người tự giải quyết cho tốt đi!

Sau đó vung tay về phía Thường Hi, Thường Hi tự nhiên chóng nhảy lên bả vai của hắn.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Vừa rồi là đùa giỡn, diễn không tệ lắm, ngay cả ta thiếu chút nữa đã cho là đúng, bởi vì người vừa rồi đã động sắc tâm!

Hứa Tiên quay mặt nói:

- Không phải diễn kịch, là sắc tâm thật sự, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân. Không thể làm như vậy mà thôi.

Một nữ tử tuyệt sắc yêu mị động lòng người mặc cho người muốn làm gì thì làm, hơn nữa cơ hồ không nói tới nguy hiểm như thế nào. Nếu như tâm thần như mặt nước phẳng lặng, dứt khoát kiên quyết, đó mới là có bệnh. Có câu “Cách mãnh vải nghe thấy tiếng châm rơi, nếu người không động niệm, người này không si tắc bại nào.”

681. Chương 681: Cấm Chế. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 681: Cấm chế. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sau khi biết được Hứa Tiên cũng động sắc tâm, tự nhiên không thể làm cái gì a.

- Thực thẳng thắn, ta phát hiện ta càng ngày càng thích người, ta và người ước định, còn hữu hiệu ah!

Hứa Tiên ứng phó nói:

- Tốt, tốt.

Đi ra ngoài cửa.

Bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt nhảy dựng lên, nói:

- Đợi một chút, gian phòng kia người cũng nên quét sạch một chút.

Dù sao thời gian dài không có người ở, trong phòng cũng có chút bụi mỏng bám lại. Nếu có pháp lực, chỉ cần phất phất tay là giải quyết sạch sẽ, nhưng nàng hiện tại đương nhiên không có cách nào rồi.

Hứa Tiên nói: nguồn

- Không phải người muốn nhìn thấy sinh hoạt của chúng ta sao, vậy đừng có dùng pháp lực, chính mình động thủ quét sạch sẽ đi!

Sau đó ‘phanh’ một tiếng, đóng cửa lại, hắn cảm thấy mình nên giảm bớt thời gian gặp con hồ ly này a.

Bộ dáng tươi cười trên mặt Hồ Tâm Nguyệt biến mất không còn lại gì nữa, mang theo vài phần ý vị sâu xa, nói:

- Hứa Tiên?

Thổi nhẹ tro bụi đang bám lên mặt bàn, tro bụi bay lên.

- Hắt xì! Hắt xì!

Hứa Tiên đi ra ngoài cửa. Mưa vẫn rơi như trước, Hứa Tiên hít sâu một ngụm không khí trong lành, rồi sau đó buông lỏng tất cả tạp niệm trong nội tâm, nói:

- Nhưng mà, dường như đục vọng trong thời gian gần đây tăng cao a.

Hứa Tiên thì thảo lẩm bẩm:

- Đại khái là quá mức chú ý thanh tâm quả dục a, hay nên thuận theo tự nhiên thì tốt!

Trong khoảng thời gian này vì chuẩn bị thiên kiếp, hắn đều sống một mình ở tây hiền, hôm nay bị Hồ Tâm Nguyệt dẫn động tâm niệm, không khỏi “Cười âm hiểm” mấy tiếng,

- Đêm nay nên đi tới phòng của Vân Yên a!

Sau đó thấy một thân ảnh phía sau hòn non bộ đi ra, nói:

- Người muốn đi đâu?

Hứa Tiên nói:

- Tiểu Thanh!

Rồi sau đó cười khỏ nói:

- Người chịu gặp ta?

Nàng dung nhan như trước. Áo xanh cầm kiếm đứng dưới màn mưa, tóc dài thực sự chứ không còn thắt bím như trước kia nữa, lúc này đã buộc lại thành một túm đuôi ngựa, càng nhiều hơn mấy phần tiêu sái nghiêm nghị. Đưa mắt nhìn giống như một công tử lả lướt hiệp sĩ giúp người trừ bạo, nhưng đôi khuyên tai thanh tú rủ xuống bên tai, đã diệt sạch tất cả thiên cơ.

Sắc mặt Tiểu Thanh hồng lên, nói:

- Ta... Chỉ trùng hợp đi ngang qua!

Hứa Tiên chỉ chỉ vào Truy Tinh Kiếm nàng đang cầm trong tay, sắc mặt quái dị nói:

- Cầm kiếm cũng là trùng hợp sao?

Chẳng lẽ đây là âm mưu của Hồ Tâm Nguyệt, chắc là phát hiện Tiểu Thanh tồn tại nên mới hấp dẫn mình, thật đúng là đáng sợ. Trong nội tâm may mắn, vừa rồi không có vì u mê đầu óc mà làm ra chuyện gì, bằng không thì, có lẽ Bạch Tố Trinh có thể tha thứ hắn. Nhưng Tiểu Thanh trăm phần trăm sẽ xông vào, đến bắt gian tại giường, trực tiếp một kiếm đâm xuyên tim đôi gian phu dâm phụ bọn họ a, cho dù may mắn không chết, nàng cũng không tha thứ cho hắn.

Đây cũng không phải nói năng lực cảm ứng của Hứa Tiên không bằng Hồ Tâm Nguyệt, mà bởi vì ở trong nhà nên hắn không cảnh giác, nếu như đem Thông Thiên Nhân cùng Thiên Nhĩ Thông toàn bộ triển khai, dù Tiểu Thanh có ẩn nấp như thế nào, cũng không thể lặng yên không tiếng động tới gần hắn. Mà Hồ Tâm Nguyệt vốn là hồ ly, cho nên khứu giác của nàng còn mạnh hơn Hứa Tiên gấp nghìn lần, đây chính là năng lực giúp nàng vượt qua nguy hiểm, chứ không phải chú ý làm ra.

Tiểu Thanh đem Truy Tinh Kiếm thu hồi trong vỏ, nói:

- Hừ, vừa rồi xem như biểu hiện của người không tệ lắm, nhưng đứng cho rằng ta sẽ tha thứ cho người, người rõ ràng đã đáp ứng tỷ tỷ, thì xong sẽ trở lại, nếu như người lại trở lại kinh thành, ta sẽ...

Hứa Tiên khoát tay, nói:

- Ta cũng bắt đắc dĩ, lại nói việc này cũng không phải vì báo ân, cũng vì tỷ tỷ ngươi! Đi thôi, nơi đây không phải chỗ nói chuyện.

Nói xong cũng đi theo hành lang gấp khúc trở về thủy tạ.

- Vậy... Tỷ tỷ của ta?

Tiểu Thanh vội vàng đuổi theo, nói:

- Nói rõ ràng với ta, không được lừa gạt đấy!

Vì vậy hai người. Một đi trên hành lang, một đi trong mưa, cách nhau bảy tám bước, miễn cưỡng xem như sóng vai nhau, Hứa Tiên nói, Tiểu Thanh lắng nghe.

- Tại sao phải trả lại cho hòa thượng kia? Còn không bằng chính mình ăn.

Hứa Tiên lắc đầu, nói:

- Ngươi quá non kém, còn không bằng ngươi đến Linh Ẩn tự đánh với hần một trận đi.

- Xem thường ta? Đi thì đi, chẳng lẽ ta sẽ sợ hần?

Tiểu Thanh lập tức chiến ý dâng trào, quay người muốn bay đi.

Nhưng bàn tay đã bị Hứa Tiên bắt được, nói:

- Tốt, tốt, Tiểu Thanh cô nương đánh đầu thắng đó; không gì cần nổi, Pháp Hải hòa thượng nghe ngóng sẽ chuồn đi, ngươi xem hần là sư phụ của ta đi, tạm thời thả cho hần một con ngựa.

Mấy tháng không gặp, thì ra tưởng rằng đã thành thực hơn trước kia, kết quả vẫn giống như vậy, không, là trở nên xúc động hơn trước!

Tiểu Thanh thấp giọng nói:

- Buông tay!

Hứa Tiên làm như không nghe thấy, ngược lại tăng lớn khí lực cầm thật chặt bàn tay mềm mại của nàng, nói là mềm mại, nhưng không phải là mềm mại không xương, có thể tinh tường cảm giác được cốt cách mềm dẻo, bởi vì dùng khí lực cũng mạnh hơn.

Hứa Tiên dùng sức siết chặt, không cho nàng bỏ chạy, sau đó tiếp tục đi tới. Tiểu Thanh bị hần kéo vài bước, rốt cục buông tha cho, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt đi theo phía sau hần.

- Trở về rồi à.

Tiểu Thanh không ngừng nhìn chung quanh, nhưng ánh mắt không chịu nhìn lên người của Hứa Tiên, giống như bỏ qua sự thật bị hần nắm tay, nghe vậy cũng sờ trong chốc lát mới phản ánh lại.

- À? Tại sao ta lại nghe ngươi? Ít tự cho là đúng đi.

Nhưng trong nội tâm của nàng, nói không chừng còn có một chút cao hứng.

Tiểu Thanh thầm nghĩ: nghĩ như vậy, ta trở về. Chẳng lẽ, chẳng lẽ ta không trở về thì hần buồn sao? Lại nhớ tới từng chuyện từng chuyện khi ở chung với Hứa Tiên, lúc luận võ trong hậu hoa viên, trong thường thi Hội...

Trong nội tâm Tiểu Thanh cũng nói thầm: nếu như hần dám làm như thế, ta nhất định giết hần!

Hứa Tiên kéo nàng tới trước mặt của mình, nói:

- Thanh nhi, ngươi làm sao thế? Mặt thật là đỏ ah!

- Nói bậy, ai xấu hổ!

Tiểu Thanh ho khan hai tiếng, nói:

- Nếu ngươi đã van cầu bổn cô nương như thế, bổn cô nương sẽ mở lòng từ bi, xem phân thượng của tỷ tỷ, trở về tiểu viện ở vài ngày.

Hứa Tiên cười lắc đầu, nói:

- Nói cả buổi, thì ra không có quan hệ gì tới ta! Vậy cũng tốt, nếu người đáp ứng, thì giúp ta trông chừng con hồ ly kia thật kỹ, trong nội tâm của ta vẫn mang theo chút không yên tâm.

Bỗng nhiên sắc mặt của Tiểu Thanh cải biến, hỏi:

- Người bảo ta trở về để làm tay sai của người?

- Đúng vậy a, bằng không thì còn vì cái gì? Đương nhiên, cũng vì tỷ tỷ của người.

Tiểu Thanh vốn còn đang phiền muộn vì mình đột nhiên trở về, bỏ qua tay của Hứa Tiên. Rút kiếm liền muốn rời đi.

- Chẳng phải nàng ta bị người phong bế pháp lực sao? Ta đi một kiếm giết nàng, giống như khoảng khắc giết con cóc mà thôi.

Hứa Tiên vội vàng ngăn nàng lại, nói:

- Không giống nhau, nàng đối với tỷ tỷ người mà nói, là người đặc biệt.

- Ta mới mặc kệ!

Hứa Tiên ôm lấy nàng, nói:

- Đột nhiên tức giận vì cái gì?

682. Chương 682: Hòa Giải

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 682: Hòa giải

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nàng vừa mới tiến vào lòng, hắn đã ngửi được mùi thơm ngọt ngào quen thuộc truyền tới, thân thể lung linh mềm mại vận vẹo trong người của hắn, cái đuôi ngựa thật dài giãy động, nhưng không biết cảm giác trong lòng của nàng thế nào.

- Được rồi, ta thả thần, xa cách lâu như vậy, ta cũng rất nhớ người, không bao lâu nữa ta phải trở lại kinh thành làm việc, trong khoảng thời gian này nên ở chung với nhau nhiều hơn một chút mới tốt.

Tiểu Thanh cũng dừng giây dựa lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hứa Tiên, thấy trên mặt của hắn mang theo thần sắc mỉm cười bất đắc dĩ, ấm áp như cũ.

- Thả ta ra, ai muốn ở cùng với loại người như người chứ...

Hứa Tiên chỉ nói nhỏ:

- Chún ta đi thử độc đi.

Sau đó không quan tâm tới lời cãi chày cãi cối của nàng, miệng của hắn đã chặn miệng của nàng lại, tay đã đặt lên tấm lưng mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tiểu Thanh mở to hai mắt, nhưng thân thể nhanh chóng mềm nhũn xuống, muốn đẩy hắn ra, nhưng tay không có lực.

Hứa Tiên âm thầm buồn cười, đúng là thân thể của nàng quá miễn cảm a, đột nhiên bờ môi của hắn cảm thấy đau đớn.

Tiểu Thanh phát giác trong mắt của hắn vui vẻ, xấu hổ và tức giận đã tập trung sức lực cắn lên bờ môi của hắn. Hàm răng bén nhọn đâm rách môi, máu tươi nhàn nhạt đã tràn khắp miệng của hai người.

Hứa Tiên cũng không có ý định buông tha, càng dùng sức vuốt ve tấm lưng của nàng, cách một lớp áo mỏng cũng không ngăn cản được nhiệt độ cơ thể của hai người. xem tại

Mặc dù trong nháy mắt, ngực của hắn đã xuất hiện cảm giác nóng bỏng, làm cho dục vọng của hắn dâng trào lên gấp trăm ngàn lần, qua trong giây lát đã dùng ý niệm đè dục vọng xuống. Kinh nghiệm rất nhiều chuyện, đã sớm không đối đãi với nàng như một muội muội nữa, nhưng cho dù phát sinh cái gì, muốn phát triển cái gì đó, hãy để cho nó thuận theo tự nhiên là thỏa đáng nhất. Hơn nữa hắn cũng không phủ nhận, mình càng chờ mong chuyện đó xảy ra.

Theo động tác của Hứa Tiên, Tiểu Thanh buông lỏng hàm răng, chỉ cảm thấy những chỗ bị hắn vuốt ve qua đều xuất hiện cảm giác nóng bỏng và mềm nhũn, dần dần, chiếc lưới thơm tho của nàng bắt đầu đáp trả lại sự cuồng nhiệt của Hứa Tiên, sáng mắt lẳng lẽ ác liệt đã dần dần mê ly đi.

Đột nhiên Hứa Tiên cảm giác đầu óc choàng váng, giống như say rượu. Không khỏi buồn bực, hiện tại độc tính của nàng mạnh như vậy sao? Trong lúc giật mình hiểu rõ, độc tính chảy vào trong miệng cùng tiến vào trong huyết dịch là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Sau khi rời môi, Tiểu Thanh cúi đầu xuống chống đỡ ngực của Hứa Tiên, thở hổn hển, mây đỏ trên mặt rạn rở như thêu đốt, ngay cả cổ của nàng cũng nhuộm một lớp đỏ ửng. Phát giác được dị trạng của Hứa Tiên, cười nói:

- Biết rõ lợi hại không!

Hứa Tiên vận dụng pháp lực khu trừ độc tính, liếm liếm bờ môi, sau đó chỉ vào trán của nàng, cười nói:

- Thanh nhi, ngươi biết ý vị trong đó thế nào không, đây cũng không phải là vui đùa, cũng không phải trò chơi như trước, lại càng không phải thử độc!

Tiểu Thanh chỉ nói một câu:

- Quân ngươi nghĩ như thế nào!

Sau đó đẩy Hứa Tiên ra, trốn vô tung vô ảnh, nhưng tức giận trong nội tâm đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Hứa Tiên cười lắc đầu, cuối cùng cũng kéo hảo cảm trở về rồi.

Mấy ngày sau đó, trong phủ an bình, Hứa Tiên mỗi ngày tĩnh tọa tiềm tu, Hồ Tâm Nguyệt một mực không có làm ra cái gì, ngược lại cực thủ quy củ, làm cho hắn từ từ yên lòng.

Ngày hôm đó hắn đang ngồi, Bạch Phúc đã xông vào cửa, nói:

- Hứa quan nhân, Hứa quan nhân!

Hứa Tiên mở to mắt, nói:

- Bạch Phúc, xảy ra chuyện gì?

- Lại có người đến khiêu chiến, nói là muốn dùng văn kết bạn!

- Không phải ta bảo ngươi từ chối rồi sao?

Từ khi Hứa Tiên trở về, loại người này chưa bao giờ ngừng tới tìm, lâu thì vài ngày một người, mặc dù có thua cũng không tổn thất gì, nếu như thắng. Vậy thì đúng là phong quang vô hạn.

Kết quả là, ở vùng Giang Nam, không biết có bao nhiêu văn nhân mặc khách, thần đồng tài tử, chỉ cần có vài phần cân lượng đều muốn đi tới thử. Hơn nữa Hàng Châu cũng là một vùng thắng địa du lịch, du ngoạn Tây Hồ, tiện đường bái phỏng cũng là chuyện dễ dàng.

Bạch Phúc thở một hơi:

- Nhưng mà, nhưng mà Hồ cô nương đã mang theo Vân cô nương đi ra ngoài nghênh tiếp rồi.
- Thật sự không khiến người ta bớt lo.

Hắn có chút dự cảm, con hồ ly này an ổn vài ngày, rốt cục bắt đầu tìm phiền toái!

...

Hồ Tâm Nguyệt ngồi xếp bằng ngay ngắn trên giường, trên gương mặt không có vẻ cười nói không cố kỵ như ngày thường, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, cái trán trơn bóng đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Qua một lát, nàng mới mở mắt ra.

- Cẩm chế của tên này quá phiền toái, linh lực sử dụng là thái dương chi lực hiếm thấy, nhưng cuối cùng lại cởi bỏ một ít.

Kỳ thật cái gọi là cẩm chế cũng không phải là thứ linh gì, chỉ cần đem linh lực hình thành một đạo quan ải, nếu như muốn sử dụng linh lực phải vượt qua được quan ải này. Nếu như là linh lực bình thường, có thể miễn cưỡng đột phá, tuy nhiên khó tránh khỏi sẽ có chút ít tổn hại.

Nhưng Hứa Tiên lại sử dụng thái dương chi lực để phong ấn Hồ Tâm Nguyệt, nếu như cưỡng ép đột phá sẽ dẫn phát Thái Dương Chân Hỏa. Nếu như dẫn phát trong người, cho dù nàng là Địa Tiên cũng không chịu nổi. Cho nên đành phải cẩn thận phá giải từng chút một, đồng thời chờ đợi cẩm chế suy yếu đi.

Bỗng nhiên lỗ tai của Hồ Tâm Nguyệt lỗ rung rung lên một cái. Mơ hồ nghe được vài tiếng đàn, đứng dậy ra khỏi phòng đi tới nơi có tiếng đàn.

Dọc theo con đường đá cuội nhỏ mà đi, khúc kính thông u, trong hoa viên có trăm hoa đua nở, phong phi điệp quần.

Một vị nữ tử đang ngồi sau án, mười ngón tay thon dài đang vũ động, lướt qua dây đàn.

Tiếng đàn sâu kín, khoảng cách biến ảo, thay đổi khôn lường, thương hải tang điền, như ở trước mắt.

Thất huyền cảm giống như bao hàm cả thời đại. Ngay cả ong bướm bay múa, dần dần cũng hợp theo âm luật. Không biết chim rừng từ nơi nào, bay tới nơi đây, lắng lắng lắng nghe.

Người nghe duy nhất thật sự lại là một con mèo, vào lúc này ngồi xổm trên ụ đá, nghe như si mê như say sưa.

Bỗng nhiên tiếng đàn dừng lại, Vân Yên ngẩng đầu nhìn qua hướng rừng cây, Hồ Tâm Nguyệt đẩy cánh lá ngăn cản trước mặt của mình, cười nói:

- Không thể ngờ người còn có thể đánh đàn như vậy, đáng được xưng là ‘kỹ gần với đạo’!”

Với người trong nước mà nói, cho dù là cầm kỳ thư họa, vốn chỉ là một loại kỹ nghệ. Cũng không giống người Nhật Bản, động cái nói “Đạo”.

Chỉ có số ít người đạt tới đỉnh phong của kỹ nghệ, mới có đánh giá cao nhất, đó chính là “Kỹ gần với đạo”.

Vân Yên dịu dàng cười cười, nói:

- Đa tạ thanh danh tốt đẹp của tỷ tỷ, nhưng đáng tiếc chỉ là gần với đạo, cuối cùng còn không phải đạo!
- Nàng đã sớm gặp Hồ Tâm Nguyệt, hôm nay biết rõ nàng đã bị phong bế pháp lực, cho nên không có sợ hãi. Hồ Tâm Nguyệt đi tới gần, đương nhiên là bắt lấy Thường Hi đặt vào trong ngực, bắt đầu vuốt ve, nói:
- Nhưng với thông minh của người, chưa hẳn không thể nhập đạo.

683. Chương 683: Làm Khó Dễ. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 683: Làm khó dễ. (1)

Hai người chỉ nói thoáng qua vài câu, đều cảm giác phong cách của đối phương không phải thông tục, thâm sinh bội phục.

Đột nhiên Hồ Tâm Nguyệt hỏi:

- Không thấy đáng tiếc sao?

Vân Yên nói:

- Đáng tiếc cái gì?

- Kỹ nghệ như vậy, tài trí như vậy, mai một trong một hoang viên thế này, tiếng đàn hợp đạo, cũng chỉ có, chỉ có đàn cho con mèo nghe! Mà người nọ sợ rằng còn không bằng cả con mèo.

Vân Yên vẫn mỉm cười như trước, nói:

- Dùng kiến thức của người, chẳng lẽ không biết đánh đàn cho người khác nghe phải chú ý cảm thụ sao?

Ôm lại Thường Hi, nói:

- Thường Hi cô nương tuy chỉ là con mèo, nhưng lại hiểu được tài đánh đàn, mặc dù người nọ không biết đánh đàn, lại hiểu tâm ý của ta, thì có cái gì đáng tiếc chứ?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nhạc công và hoa khôi giống nhau sao? Làm hoa khôi sẽ được vạn người chú mục, được phép biểu đạt tâm ý của mình. Hơn nữa, người bây giờ không cảm thấy bị gò bó sao?

Vân Yên khuấy động dây đàn, ra vẻ khó hiểu nói:

- Vậy tỷ tỷ có ý kiến thế nào?

- Người sở dĩ an ổn trong hiện trạng này vì chưa bao giờ hiểu cái gì là tự do, mới bị Hứa Tiên phục tùng nhu thuận. Sống cuộc sống không phải của người!

Vân Yên thở dài, học bộ dáng của Hứa Tiên nhún nhún vai, làm ra biểu lộ ta biết ngay!

Hồ Tâm Nguyệt chợt nghe ở cửa vào có tiếng đập cửa, hai mắt tỏa sáng, lôi kéo tay của Vân Yên, nói:

- Đi, theo ta đi nhìn một cái!

Sau đó cường lực kéo tay của Vân Yên đi ra ngoài.

Ngoài cửa là một người trẻ tuổi, ít thì mười lăm mười sáu tuổi, lớn tuổi thì hai mươi ba hai mươi bốn, mặc áo dài, tay cầm quạt xếp, cách ăn mặc của phong lưu tài tử.

Bạch Phúc ứng phó nói:

- Công tử nhà ta xuất ngoại dạo chơi, còn chưa về nhà, không thể tương kiến, kính xin mấy vị thứ lỗi.

Người có gương mặt mười lăm mười sáu tuổi lúc này xuất đầu, vừa nhìn quần áo và cách ăn mặc đã biết là bất phàm, giờ phút này nghe vậy nói:

- Cái gì xuất ngoại dạo chơi, rõ ràng là không muốn gặp chúng ta, chẳng lẽ sợ tỷ thí với chúng ta sao?

Tên lớn tuổi nhất dường như là người đứng đầu, vội vàng liếc hắt, nhìn Bạch Phúc chấp tay nói:

- Nếu Hứa Thám Hoa không ở nhà, chúng ta không quấy.

Dù nói thế nào thì Hứa Tiên cũng là Hàn Lâm, là quan viên có phẩm giai, không thể dễ dàng đắc tội.

- Hứa Thám Hoa đang ở trong nhà, nhưng các người là con cá tạp nên không thể nào gặp được hần thôi.

Bỗng nhiên phía sau cửa có âm thanh vọng tới, Hồ Tâm Nguyệt lôi kéo Vân Yên đi ra ngoài cửa.

- Cái gì!

Mấy người trẻ tuổi đang cả kinh, muốn trách cứ, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã ngậm người, chưa từng gặp qua giai nhân như vậy. Các nàng vốn đều là tuyệt đại giai nhân, xuân lan thu cúc, tất cả thiên thu, hòa lẫn vào lúc này, càng thêm chói mắt. Bọn họ đoạn đường này đã thưởng thức được cảnh đẹp của Tây Hồ, vào lúc này cũng âm đậm thất sắc khó hiểu.

Vẫn tên trẻ tuổi cầm đầu kia, vào lúc này kịp phản ứng trước tiên, nói:

- Cô nương có gì nói ra lời ấy, chúng ta xa tự Kim Lăng mà đến, báỉ phỏng Hứa Thám Hoa cũng là thành tâm mà tới, muốn dùng văn kết bạn...

Hồ Tâm Nguyệt ưỡn ngực, cười lạnh dùng dùng ánh mắt xem thường nhìn hần, nói:

- Biết mấy chữ đã nhận là tài tử, còn lấy văn kết bạn, các người cũng xứng sao? Muốn cùng ‘ thi tiên ’ tỷ thí, thật sự là không biết tự lượng sức mình. Muốn gặp Hứa Tiên, trước trôi qua cửa ải của nàng đã.

Nói xong cũng đem Vân Yên phía sau kéo lên!

Vân Yên hạ giọng nói:

- YAA.A.A..., người làm gì, coi chừng phu quân ta giáo huấn người.

Hồ Tâm Nguyệt cười hì hì, nói:

- Cho bọn họ kiến thức lợi hại của người đi.

- Nữ nhân?

Những người kia hai mặt nhìn nhau, một người không nhịn được kêu lên:

- Mặc dù Hứa Tiên có vài phần tài danh, làm sao có thể dung túng cho người nhà nhục nhã chúng ta!

- Đúng vậy a, bảo Hứa Tiên đi ra đây!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta không phải đã nói trước rồi sao, muốn gặp Hứa Tiên trước qua cửa ải này, nếu như thắng được chúng ta sẽ mời các người đi vào uống trà, nếu không thì, cửa cũng không cần tiến vào, rút ra xa một chút, ha ha ha ha!

Lời như vậy, cho dù là tượng đất cũng có ba phần nóng tính, chớ nói chi là những thanh niên vừa mới lớn, tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời nổi trận lôi đình!

Vân Yên liếc nàng một cái, Bạch tỷ tỷ tại sao có bằng hữu như vậy chứ, rõ ràng vừa rồi còn rất phong nhã, nói tục lại không chút do dự nào. Mắt thấy việc này không thể tiếp tục, thở khê một hơi, nói:

- Theo Hồ tỷ tỷ nói đi!

Người trẻ tuổi cầm đầu nói:

- Đã như vậy, phải cho các người biết lợi hại của tài tử Kim Lăng Tứ chúng ta.

Dám lên cửa khiêu chiến thì sao không có chuẩn bị vài phần chứ, liền xem xét kinh, sử, tử, tập tìm kiếm vài nan đề.

Sau một lát, liền thấy mấy người kia suy tư, nhìn nhau không nói gì.

Đối đáp trôi chảy, những nan đề của bọn họ đều đối đáp tỉ mỉ trôi chảy, mà nàng chỉ là tùy tiện hỏi mấy vấn đề, thì đã làm khó tất cả bọn họ, đường đường nam tử lại bị thua trong tay của nữ nhân.

Vân Yên vừa chấp tay nói:

- Chưa vị công tử, đã đắc tội, phu quân ta thực không có trong phủ...

Đang muốn hoà giải, bọn họ cũng định tán đi.

- Kim Lăng tứ đại ngu ngốc!

Hồ Tâm Nguyệt nhân nhậ nói một câu, liền làm cho cố gắng của Vân Yên đều uổng phí, chỉ thấy những người kia sắc mặt trướng như màu gan heo, miệng há lớn muốn nói gì. truyện copy từ

Hồ Tâm Nguyệt lắc đầu thở dài:

- Đáng tiếc, Giang Nam to như vậy, là đất của văn chương, lại không có nam tử thực học, đáng tiếc, đáng tiếc.

Vân Yên khẽ vuốt cái trán, ai thán không thôi, rốt cuộc những người kia không nhịn được lời nói và lực sát thương từ ánh mắt xem thường của Hồ Tâm Nguyệt, chạy trốn chết, lại không quên lưu lại một câu.

- Sau này còn gặp lại!

Vân Yên cầm chặt cổ áo của Hồ Tâm Nguyệt, nói:

- Người nói cái gì thế, đây không phải là rước lấy phiền phức cho phu quân ta sao?

Chỉ là thắng mấy thư sinh công tử còn không sao cả, lường trước bọn họ cũng không tuyên dương ra ngoài, nhưng một câu cuối cùng lại chọc văn đàn của cả Giang Nam này a.

Hồ Tâm Nguyệt trợn mắt, nói:

- Trong lòng người lúc đó chẳng phải nghĩ như vậy sao? Ta chỉ nói giúp người mà thôi, trên thế gian này, người thành thật như ta không được bao nhiêu đâu, cái này gọi là: lời thật mất lòng

Hứa Tiên chậm rãi từ phía sau cửa đi tới, nói:

- Cái gì là lời thật mất lòng, chẳng phải người đang gây phiền toái cho ta sao?

Tùy tùy tiện tiện dùng danh nghĩa của mình hồ nháo, người bình thường thì cũng bỏ đi, nhưng lại dùng thân phận của mình chọc vào vấn đề nhạy cảm như vậy.

Vân Yên vội vàng buông Hồ Tâm Nguyệt ra, cúi đầu quy củ đứng ở một bên, quan sát sắc mặt của Hứa Tiên, nói khẽ:

- Phu quân.

Hồ Tâm Nguyệt cười lạnh nói:

- Gây chuyện thì thế nào, cũng không cần người giải quyết, bằng tài học của Vân Yên muối muối, tự nhiên là quét ngang bát phương. Người thân là phu quân của nàng, hợp lại đảm đương được sao? Những ngày này ta cũng coi như kiến thức, rõ ràng có một thân tu vị, lại làm người cẩn thận từng chút một, thật sự là quá buồn cười.

684. Chương 684: Làm Khó Dễ. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 684: Làm khó dễ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên thầm than một tiếng, quả nhiên, thì ra thời gian an bình của con hồ ly này chỉ là giả bộ mà thôi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Buồn cười? Người căn bản là không hiểu? Bình thường là phúc.

- Thật khó cho người có suy nghĩ của những lão già, cho dù người nghĩ như vậy, thì người bên cạnh người cũng nghĩ như vậy sao?

Hồ Tâm Nguyệt đồng dạng nói:

- Chỉ bởi vì gả cho người, thanh danh mai một trong cái hoang viên này, tài hoa không thể hiển lộ rõ ràng, tiếng đàn không người lắng nghe. Không chỉ có nàng, nữ tử thiên hạ đều như thế, chỉ là công cụ, công cụ phát tiết dục vọng, công cụ sanh con, công cụ lo liệu nội trợ!

Hoàn toàn không có cách nào biện minh lời của nàng nói.

Hứa Tiên âm thầm đổ mồ hôi lạnh, thì ra là có suy nghĩ của nữ tử hiện đại a.

Vân Yên lặng lẽ nhấc tay, nói:

- Ta... Ta cảm thấy như vậy rất tốt a.

Hồ Tâm Nguyệt mạnh mẽ bắt lấy bả vai của Vân Yên, nói:

- Rất tốt? Mỗi ngày trừ ăn cơm thì đi ngủ, sau đó lại ngây ngốc chờ hán tới thăm người. Muốn ta sống thời gian như vậy, không bằng giết ta.

Vân Yên cau mày nói:

- Người và ta không giống nhau...

Hồ Tâm Nguyệt lập tức ngắt lời, nói:

- Giống nhau, ăn no so với bị đói tốt hơn, tự do tự tại so với quản chế khắp nơi tốt hơn, cho dù tính tình kém cỏi thế nào, những suy nghĩ căn bản là giống nhau, đây là nhân tâm.

Hứa Tiên khoanh tay, nói:

- Nói nhiều như vậy, người muốn thế nào?

Hồ Tâm Nguyệt giả hoạt cười cười, kéo vai của Vân Yên, nói:

- Chúng ta đi du hồ a!

- Cái gì?

Hồ Tâm Nguyệt nháy mắt, nói:

- Thời điểm này, gia đình bình thường sẽ dẫn thê tử đi du sơn ngoạn thủy, ta nhìn người lại không có thời gian, là ta giúp người tận chức trách, ta cũng đã lâu không có ngắm cảnh đẹp của Tây Hồ đấy.

Hứa Tiên đành phải nói:

- Nếu như Yên nhi muốn đi...

- Không muốn đi.

Vân Yên lập tức đứng bên cạnh Hứa Tiên, nói:

- Hồ tỷ tỷ muốn đi, thì đi một mình đi.

- Ta đi với người.

Bỗng nhiên Tiểu Thanh rút bội kiếm ra, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào Hồ Tâm Nguyệt, nữ nhân này rất cục không hề trung thực, thời điểm này mình nên xuất mã, xem nàng có thể đùa nghịch ra cái bịp bợm gì.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Vậy cũng tốt!

Lại dưới bàn tay trắng nõn về phía của Hứa Tiên, Hứa Tiên không hiểu ý.

- Làm gì?

Hồ Tâm Nguyệt khí thế hùng hồn, nói:

- Ta không có tiền!

Hứa Tiên lắc đầu, đem túi tiền cởi xuống đặt lên tay của nàng.

Hồ Tâm Nguyệt vẫn duy trì tư thế vốn có như trước, cười mỉa nói:

- Nam nhân keo kiệt đều bị xử lăng trì đấy!

Hứa Tiên nói:

- Người chờ.

Quay người đi vào trong phủ, một lát liền quay trở lại, đem một phong thư đưa cho nàng.

- Chỉ một lần này!

Hồ Tâm Nguyệt mở phong thư ra xem xét, trong đó hơn mười tấm ngân phiếu mỏng như tờ giấy, tất cả đều là ngân phiếu đại ngạch, mỉm cười nói:

- Vậy cũng không kém lắm.

Khóe mắt nàng quét qua, một thân ảnh màu trắng có cánh từ xa nhảy qua các lầu các. Nàng ngoắc ngoắc tay nói:

- Đến, ta còn có mấy câu muốn nói, không thể cho người bên ngoài nghe thấy.

Hứa Tiên không kiên nhẫn cúi đầu xuống, chợt cảm thấy trên mặt mềm mại, không khỏi sững sờ.

Thì ra Hồ Tâm Nguyệt kiễng mũi chân lên hôn lên mặt của hắn một cái, cười nói:

- Xem như ban thưởng.

Đột nhiên Tiểu Thanh nắm chặt chuôi kiếm, thiếu chút nữa rút kiếm ra, muốn bỏ ai đó cũng không nhất định.

Hồ Tâm Nguyệt đi tới góc đường, nói:

- Cũng sắp tới rồi, đừng lè mà lè mè!

Tiểu Thanh oán hận theo sau, quyết định nhất định phải cho nàng một chút nhan sắc.

Vào lúc giữa trưa trong rừng cây, Tiểu Thanh ngơ ngác nhìn qua hai cổ thi thể trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Hồ Tâm Nguyệt cùng Tiểu Thanh đi ra cửa động.

Hôm nay trời quang mây tạnh, ánh nắng tươi sáng, chính là ngày tốt để du hành.

Hồ Tâm Nguyệt phàn nàn nói:

- Phủ đệ to như vậy, ngay cả một chiếc kiệu cũng không có!

Tiểu Thanh chỉ nhìn nàng, nhưng không đáp lời, chỉ xem nàng như một người vô hình mà thôi.

Hồ Tâm Nguyệt cũng không có trách móc chút nào, vẫn nở nụ cười yếu ớt, uốn lượn đi dạo ven hồ.

Tây Hồ vào thời điểm này, dương liễu buông xuống, du khách như dệt, chính là thời điểm du hồ rất tốt. Không chỉ có công tử phong lưu uống rượu làm thơ, nữ quyến cũng có không ít, đều lấy y phục ngắn tay, hiển lộ cánh tay ngọc và dáng người hấp dẫn, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn qua.

Nhưng Hồ Tâm Nguyệt thốt tha đi tới, đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn theo. Cũng khó tránh khỏi có vài công tử ăn chơi mở miệng hí lộng trêu đùa, Tiểu Thanh chân mày lá liễu đứng đấy, Hồ Tâm Nguyệt làm ra bộ dáng không thèm chú ý tới.

Trong nội tâm của Tiểu Thanh lúc này càng khinh thường không thôi, cái gì Thiên Ma Tâm Nguyệt Hồ, hôm nay không có chút thực lực nào, cũng chỉ là một phạm nhân đang nén giận mà thôi.

Nhưng Hồ Tâm Nguyệt đi một đoạn trên bờ hồ, cũng không thấy chiếc du thuyền nào, chuyển bước đi lên núi.

Tiểu Thanh nhin không được hỏi:

- Nay, người không phải muốn du hồ sao?

Hồ Tâm Nguyệt chỉ vào một chiếc du thuyền, nói:

- Thuyền nhỏ như vậy, cho dù du hồ, có ý nghĩa gì chứ.

Bên cạnh Tây Hồ cũng không thiếu núi non, phong cảnh cũng lịch sự tao nhã.

Hồ Tâm Nguyệt thấy miếu thì vào, gặp cảnh thì ngừng, thỉnh thoảng cười nói với Tiểu Thanh, làm như thực sự toàn tâm toàn ý xem xét cảnh trí nơi đây. Nhưng Tiểu Thanh đi theo đại địch thế này, lại gì tâm tình, cũng không có trả lời nàng.

Mà Hồ Tâm Nguyệt không cười thì thôi, cười cười càng xinh đẹp tuyệt luân, dẫn tới vô số ong bướm, cũng may bầu không khí đương thời khá tốt, nhiều nhất cũng chỉ là đứng ở xa xa trêu chọc, không có thực sự tiến lên động tay chân cái gì, bằng không thì kiếm của Tiểu Thanh đã ngăn bọn họ lại.

Đi vào một con đường mòn, bốn bề vắng lặng, cảnh trí càng âm u. Hồ Tâm Nguyệt cảm thấy mệt mỏi, ngồi xuống một tảng đá, xoa nhẹ mắt cá chân.

Bỗng nhiên trong rừng có hai nam tử một cai một thấp đi ra, trêu đùa:

- Tiểu nương tử nơi nào? Chân đau sao? Không bằng cho tiểu sinh tới xoa giúp người nhé.

Tiểu Thanh quát lên:

- Lăn, bằng không thì đừng trách bốn cô nương dưới kiếm vô tình.

- Vị muội muội này có tính tình thật cay, không biết ném thử thủ đoạn trên giường của bốn công tử, còn có thể mạnh miệng như vậy không?

Hai người bọn họ một đường theo đuôi, bỗng nhiên mất dấu các nàng, thật vất vả mới tìm lại được, làm sao dễ dàng buông tay. Mất thấy bốn bề vắng lặng, nhìn nhau, đẹp như vậy, càng hiếm thấy, nếu có thể âu yếm, phải giảm thọ mười năm cũng cam nguyện. Thực sự làm ra cái gì đó, các nàng cũng không dám lộ ra.

Mất thấy hai cô gái yếu ớt ở đây, cho nên từ từ tiến lên.

Hồ Tâm Nguyệt cười mỉm nói:

- Hai vị công tử chớ nên như thế, bằng không thì ta sẽ hô lên đấy.

- Nơi này là phía sau núi, các người có hô phá yết hầu cũng không có ai nghe thấy, không bằng theo chúng ta, các người sẽ hô nhanh hơn đấy, ha ha ha.

Tiểu Thanh nhướn mày, muốn hung hăng giáo huấn bọn họ một trận.

685. Chương 685: Duy Ngã

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 685: Duy ngã

Hồ Tâm Nguyệt cũng đã đứng dậy, rút... Truy Tinh Kiếm bên hông của Tiểu Thanh ra, nhẹ nhàng vung lên, máu tươi phun ra.

Lực tay của Hồ Tâm Nguyệt hiện giờ không phải nữ tử bình thường, nhưng không biết có phải Truy Tinh Kiếm là cắt bảo kiếm đoạn thạch phân kim hay không, cắt tứ chi người giống như cắt đậu hủ.

Hai tên vô lại này, không ngờ tới nữ tử xinh đẹp như tiên trong nháy mắt đã biến thành la sát. Tên lùn đã ngã xuống đất, tên cao thì phản ứng nhanh hơn một chút, tránh đi một ít, nhưng cũng phanh ngực mổ bụng, có thể thấy được nội tạng, nằm trên mặt đất phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, nhất thời không chết ngay được.

Hồ Tâm Nguyệt vẫn mỉm cười như cũ, ngồi xổm nâng má ngọc, nói:

- Quả nhiên là gọi phá yết hầu cũng không có người nào nghe thấy.

Người nọ động mấy cái, dần dần cũng không còn động đậy, chỉ có máu tươi từ từ lan tràn ra.

Tiếng ve kêu hỗn laonj, trong rừng vắng vẻ.

Tiểu Thanh nói:

- Người...

Ngày bình thường nàng bị Bạch Tổ Trình giáo huấn, nên từ bi vi hoài, chớ làm hại nhân mạng. Vốn chỉ muốn đánh gãy tay chân của hai tên vô lại này, vạn lần không ngờ Hồ Tâm Nguyệt lại giết chết người, không có chút thương cảm nào.

Tiểu Thanh hừ một tiếng, nói:

- Những tên vô lại thể này, chết không có gì đáng tiếc.

Hồ Tâm Nguyệt liếm liếm bờ môi, nói:

- Chỉ giết hai tên còn không thoải mái, không bằng chúng ta lại đi lên núi một chút, tìm giết một ít. Tất cả đều do bọn chúng động sắc tâm trước, cho dù là luật trời cũng nói thông a.

Tiểu Thanh cầm lại bảo kiếm, thất kinh hỏi:

- Người đang cố ý!

Nàng rõ ràng cố ý chọn con đường vắng vẻ, đem hai người này đưa tới rồi giết, cũng chỉ vì tìm kiếm niềm vui thôi.

Đương nhiên Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người có thể sẵn hồ, hồ đương nhiên cũng có thể làm thợ săn, có cái gì không đúng sao? Ngược lại Thanh nhi muội muội nha, quá làm cho ta thất vọng. Vừa rồi người rõ ràng có sát tâm, lại không có sát ý, ta cũng chỉ có thể giúp một phen.

Tiểu Thanh nói:

- Ta muốn, là chuyện của ta, không cần phải người lắm miệng.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn nàng từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cười nói:

- Tuy bị nữ nhân kia độc hại quá sâu, nhưng chỉ bằng những lời này, còn chưa tính là không cứu được. Muốn làm gì thì làm, không cần người bên ngoài nhiều lời, đây chính là mục đích tu hành của chúng ta.

Tiểu Thanh nâng mũi kiếm lên, đặt ngay cổ của Hồ Tâm Nguyệt, nói:

- Không cho nói tỷ tỷ của ta như vậy, nàng có tấm lòng từ bi, không biết tốt hơn so với người bao nhiêu lần, nếu không phải bận tâm người tới từ Dao Trì Tiên Cung, ta sớm một kiếm giết người!

Hồ Tâm Nguyệt cười yếu ớt nói:

- Nếu như người còn mạnh hơn Vương Mẫu nương nương, hiện tại ta đã chết, đúng không! Cho nên mới cố gắng tu luyện, vì một ngày có được lực lượng nay, có thể tùy tâm sở dục giết chết ta. Đúng rồi, chính là

như vậy, cùng thiện ác thị phi không có bất cứ quan hệ nào, hai người kia có đáng chết hay không không trọng yếu, muốn giết cứ giết. Nếu như hiện tại còn có chuyện gì muốn làm mà lại không thể làm, vậy trở nên mạnh mẽ lại đi làm.

- Người thiện ác thị phi, cũng không quan hệ với chúng ta. Chỉ vì bọn họ thế đại, cho nên có đôi khi không thể không có chỗ cố kỵ, nhưng lại nằm trong phạm vi thừa nhận của mình, lại không muốn phương kia tự do mở rộng quá lớn, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, muốn giết cứ giết, mới không uổng công tu hành một phen. Tu hành chi đạo, chính là mình tâm gặp tính, nếu như rõ ràng là yêu quái, lại tuân theo nhân đạo, mất đi bản tâm của mình, tu hành vĩnh viễn cũng không có đại thành tựu gì. Cho dù là tỷ tỷ của người tỷ muốn tiến thêm một bước, cũng phải cởi bỏ tầng trói buộc này.

Mặc dù Tiểu Thanh biết rõ trên người nàng không có bất kỳ pháp lực nào, trong lòng lại thấy lạnh người, lại loáng thoáng nhìn thấy hình tượng của Bạch Tố Trinh, nhưng mang theo một đạo lý trái ngược hoàn toàn. Không có từ bi vi hoài, không có thiện ác thị phi, chỉ có muốn làm gì thì làm, đó là ma đạo yêu đạo không chút che giấu.

Nàng làm cho nàng không thể không thừa nhận, cho dù phòng ngự như thế nào những lời này hết lần này tới lần khác vẫn còn hấp dẫn lấy chính mình. Tính tình của nàng vốn tiếp cận suy nghĩ này, sau khi đi theo Bạch Tố Trinh mới chậm rãi có chỗ chuyển biến.

- Ta biết rõ ngươi muốn ly gián chúng ta, ta sẽ không nghe lời của ngươi.

Hồ Tâm Nguyệt nghiêng đầu một cái, nói:

- Ly gián? Ha ha, ta chỉ muốn giúp ngươi tìm một con đường mới thôi. Cho dù làm muội muội tốt, tiểu nha hoàn, thậm chí tương lai là Hứa phu nhân, hoặc là làm chính người trước kia, Sầm Bích Thanh.

Tiểu Thanh sắc mặt đỏ lên, nói:

- Ngươi đừng vội nói vậy. Ai muốn làm Hứa phu nhân.

Hồ Tâm Nguyệt cười mà không nói, biết không thể nóng vội. Hôm nay chỉ gieo một mầm hạt giống trong nội tâm của Tiểu Thanh là đủ rồi, không, hạt giống đã sớm tồn tại trong nội tâm của Tiểu Thanh rồi, tồn tại trong mỗi lòng người, đó là khát vọng của mình. Nàng đã dễ dàng đặt mầm mống mà thôi.

- Đi thôi, nên ăn cơm trưa, pháp lực không có, bụng cũng dễ dàng đói.

Tùy ý tìm tằm quán dùng một bữa, hai người liền đi du ngoạn tiếp. Tiểu Thanh lưu tâm quan sát, phát hiện Hồ Tâm Nguyệt thực sự không phải vì đùa nghịch mưu kế gì mới du sơn ngoạn thủy, mà chân chính đầu nhập vào du sơn ngoạn thủy, trong lúc cười đùa tùy ý, cho dù là ánh mắt của người ngoài, nàng hoàn toàn không để trong lòng.

Thăng đến khi chạng vạng tối, mới đi về nhà.

Hứa Tiên vừa vặn chuẩn bị xong cơm tối, mặc dù chỉ là cháo bình thường nhưng trải qua xử lý của hắn, vô cùng tinh xảo.

Tuy trong nhà, ăn cái gì cũng không thành vấn đề, nhưng có thể vào lúc này tụ tập cùng với nhau, tâm tình đương nhiên là sung sướng.

Hồ Tâm Nguyệt không hề hình tượng ngồi xếp bằng trên mặt ghế, đuổi người nói:

- Hô, mệt mỏi quá a!

Dùng chiếc đĩa gấp đồ ăn.

- Tuy hương vị cũng tạm được, nhưng quá đơn giản, ngươi không phải rất có tiền sao? Ít nhất cũng phải làm trăm món mới đúng.

- Phanh!

Chiếc đĩa trong tay Hứa Tiên không chút khách khí gõ lên đầu của nàng, nói:

- Một trăm món ăn, người ăn hết sao? Hơn nữa ta làm đồ ăn chẳng lẽ phải thông qua người? Phải nói, ‘ ah, ăn quá ngon, quả thực không biết phải hình dung như thế nào, về sau ăn không được làm sao bây giờ? ’.

- Ah, ăn quá ngon, quả thực không biết phải hình dung như thế nào, về sau ăn không được làm sao bây giờ? Buồn nôn.

Hồ Tâm Nguyệt dùng ánh mắt khinh thường nhìn hai lúa Hứa Tiên.

- Ăn xong? Chưa ăn được bao nhiêu món đâu đấy?

- Người là hoàng thái hậu ở đâu tới vậy?

Bạch Tố Trinh mỉm cười nhìn bọn họ, lúc này hơi do dự một chút, liền gấp một chút đồ ăn cho Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn qua nàng, cúi đầu tiếp tục ăn.

Hứa Tiên thấy Tiểu Thanh có chút không có tinh thần, ân cần hỏi:

- Tiểu Thanh, hôm nay không thú vị sao?

Tiểu Thanh kịp phản ứng, nói:

- Ah, không có gì, hôm nay gặp được hai vô lại, bị, bị hồ ly giết.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đều khẽ giật mình, tại sao xuất ngoại du lãm lại có huyết tinh.

686. Chương 686: Tru Tâm.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 686: Tru tâm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hồ Tâm Nguyệt tiếp nhận câu chuyện. Thoáng giáng thuật qua một lần.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Hai tên vô lại đó gieo gió gặt bão, nhưng người ra tay không khỏi quá ác.

Nhưng cũng không cho rằng đây là sai lầm lớn gì. Vô lại đang muốn XX, bị người giết. Như vậy, chuyện này nói tới quan phủ, cũng tuyệt đối không có tội, ngược lại còn được gọi là nữ tử trinh tiết không thua đáng mày râu.

Thời điểm này, đối với một chữ “Gian” có kiêng kị sâu đậm, như: “Thê tử thông dâm với người, bị trượng phu bắt được, đánh chết cả hai. ”, chuyện như vậy, nhiều vô số kể, phần lớn sẽ không có tội tình gì. Nếu đặt ở hiện tại, xác định vững chắc là tội cố ý giết người.

Mà luật trời luật pháp càng rộng rãi hơn nhiều, thí dụ như trong Lan Nhược Tự, chúng quỷ dùng vàng bạc sắc đẹp dụ giết người qua đường, chẳng những không có thiên binh thiên tướng đến trừ yêu, ngay cả Yến Xích Hà là hào khí vượt mây cũng không quản tới. Chỉ có thể nói thời đại khác nhau, nhân tâm kém nhau quá nhiều, cách suy nghĩ của người xưa tuyệt đối không giống người hiện đại.

Hồ Tâm Nguyệt cười hi hi, nói:

- Trừng phạt ác chính là dương thiện, có lẽ Hứa đại công tử nên ca ngợi một phen mới phải.

Tiểu Thanh nhớ tới lời của Hồ Tâm Nguyệt khi đó. Muốn nói cái gì, nhưng lại không nói, Hứa Tiên đã cho rằng không có gì, vậy bỏ đi. Hơn nữa nàng giết hai người kia, chẳng phải hợp với tâm ý của mình sao?

Nhưng Bạch Tố Trinh không có cảm giác này, trong nội tâm thở dài một tiếng.

- Nàng quả nhiên không thay đổi.

Cho dù lời nói và việc làm mang đạo lý thế nào, chuyện nàng làm cũng chỉ tùy tâm, kiên quyết không giằng đạo lý cái gì đó.

Ăn cơm xong, Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đi vào phòng bếp rửa chén. nguồn

Hồ Tâm Nguyệt đối với hành vi của nàng không thêm để ý, tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Tố Trinh có chút lo lắng nói:

- Quan nhân, ta có chút không quá yên tâm với Tiểu Thanh.

- Ân?

Hứa Tiên xoay đầu lại.

Bạch Tố Trinh không biết nên giải thích như thế nào.

- Người không biết, Tiểu Nguyệt nàng... Nàng giết người chỉ vì thú vị, nàng làm cái gì đều vì thú vị, căn bản mặc kệ mặt khác.

Hứa Tiên đang rửa chén, trên mặt không có chút thần sắc ngoài ý muốn nào, nói:

- Có lẽ a, thật sự có thể nói là ‘tru tâm’. Nhưng trên thực tế, cho dù luật pháp nghiêm khắc như thế nào, ít nhất cũng cam đoan một điểm – không tru tâm. Nếu như nàng thật sự giết người vô tội lung tung, hôm nay ta sẽ không cho nàng làm thế. Nhưng bất luận kẻ nào cũng không có tư cách can thiệp vào suy nghĩ của người khác nhiều nhất có thể can thiệp vào hành vi mà thôi.

Bỗng nhiên hắn có cảm giác mình hiểu được suy nghĩ của Yến Xích Hà lúc trước, cũng chỉ ngây ngốc trong đời này quá lâu, quan niệm nhân sinh trong bất tri bất giác cũng cải biến.

Bạch Tố Trinh kéo ống tay áo của Hứa Tiên, bất mãn với thái độ này của hắn, nói:

- Ta lo lắng là Thanh nhi, tính tình của nàng có chút hoang dã, hơn nữa tâm tư đơn thuần dễ dàng bị người khác ảnh hưởng, ta không muốn nàng biến thành như vậy.

Hứa Tiên dừng động tác lại, cười nói:

- Bộ dáng của người bây giờ giống một mục mục lo lắng con gái học cái xấu!

Bạch Tố Trinh kéo lỗ tai của Hứa Tiên, nói:

- Không nên nói chuyện phiếm, ta đang thương lượng với người a, quan nhân.

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng không muốn ah, nhưng ta nghĩ như vậy, Hồ Tâm Nguyệt kia rất đáng ghét, nhưng kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, chỉ là lập trường của chúng ta khác nhau mà thôi. Tiểu Thanh không phải tiểu hài tử, sẽ làm ra lựa chọn của mình, đây cũng là tự do của nàng, mặc dù là chúng ta, cũng không can thiệp được.

Nếu như đem ý chí của mình đóng lên một cái cọc tiêu, dùng quy phạm của người khác làm của mình, không hợp với mọi người thì xem là dị đoan. Phàm là như vậy, suy nghĩ của mọi người đều “Chính nghĩa” của riêng mình, cách tà ác cũng không xa.

Bạch Tố Trinh tức giận nói:

- Chẳng lẽ người không sợ Thanh nhi đòi bại? Ta nhất định phải nói chuyện với nàng.

Hứa Tiên nói:

- Không có nghiêm trọng như vậy đâu, nói cho người biết ah, kỳ thật ta cũng thử đòi bại qua.

Hắn cũng không phải là thằng điên, từ nhỏ đã có suy nghĩ cứu rỗi thế giới, dù sao có đôi khi làm chuyện tốt cũng rất tổn thương đấy, bị chọc tức cũng là chuyện bình thường.

Bạch Tố Trinh nghe hắn giảng thuật, trên mặt như có điều suy nghĩ, nếu như hắn hạ quyết tâm làm người xấu, chắc là chuyện rất nghiêm trọng.

- Nhưng lúc đó, cho dù có tranh chấp lợi ích rất lớn. Trong nội tâm cũng biết rất không thoải mái. Giống như đem động vật và hành lý ném đi, thì mình không chết đuối, nhưng cảm giác, cảm thấy toàn thân khổ sở, ngấm lại ở trên lục địa mặc dù có nhiều nơi không tốt, nhưng vẫn tốt hơn ở đây, vì vậy khi đi về. Cứu người cũng tốt, giúp người cũng tốt, không phải vì cái gì nhân nghĩa đạo đức, chỉ vì thống khoái trong lòng của mình. Nếu quả thật hoài nghi con đường mình đi, vậy dứt khoát đi thử con đường khác. Người chỉ có làm mình vui sướng là được! So với nàng làm người tốt, ta càng hy vọng nàng khoái hoạt.

Bạch Tố Trinh cười một cái nói:

- Quan nhân như vậy. Ta lại ghen đấy.

Hứa Tiên dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng, nói:

- Người cũng biết ghen?

Sắc mặt Bạch Tố Trinh hồng lên, nói:

- Ah! Như thế nào không biết.

Lại cúi đầu rửa chén.

- Cái đó đã rửa qua rồi.

Trên lầu các cách đó không xa, Tiểu Thanh dựa lưng vào lan can, cúi thấp đầu đang nhìn bầu trời đầy sao, đuôi ngựa thật dài phất phơ trong gió.

Sao hôm nay rất sáng, một dòng sông ngân hà xuất hiện trên không trung, vô số ngôi sao lóng lánh trong đó, thâm thúy xinh đẹp khó có thể nói.

- Thật sự là nam nhân khiến người ta kinh ngạc, ta còn tưởng hắn sẽ tức giận đấy.

Tiếng cười của Hồ Tâm Nguyệt làm cho Tiểu Thanh ngẩng đầu lên, lãnh đạm nhìn qua nàng.

Hồ Tâm Nguyệt lơ đãng, cũng ngồi lên lan can, nói:

- Người nói hắn có biết người nghe lén hay không, mới cố ý nói những lời như vậy, làm cho người cảm động rồi tỉnh rồi ngủ, từ nay về sau sẽ khẳng khái một mực với hắn. Câu kia ‘so với việc làm nàng tốt hơn, ta càng hy vọng nàng khoái hoạt’, câu này rất phong độ đấy.

Tiểu Thanh trừng mắt nhìn nàng, chẳng muốn phản bác, mà chỉ nói:

- Những lời hôm nay người nói, đều là cố ý? Đầu tiên nói trước, ta cảm thấy việc hôm nay người làm, phi thường nhảm chán.

Hồ Tâm Nguyệt cười hắc hắc, nói:

- Nhảm chán ư, vậy tìm một chuyện thú vị làm nhé.

Sáng sớm ngày thứ hai, đã có âm thanh gõ cửa truyền tới, một khi mở cửa, có một lão đầu tử đi tới, nói thẳng muốn tìm Hứa Tiên. Đây cũng không phải ai khác, chính là môn sư của Hứa Tiên, Tổng lão phu tử.

Khi thanh danh của Hứa Tiên vang xa, hắn hiện giờ cũng không phải tú tài buồn chán, hôm nay đã có công danh, là danh sĩ phong lưu. Vốn chỉ về quê, hôm nay đã có đồn đãi hắn đang quy ẩn lâm điền, chuyên dạy đồ Hứa Tiên là ẩn sĩ kỳ tài.

Trong phòng khách, Vân Yên dâng nước trà, lão đầu chỉ kéo tay của Hứa Tiên, hỏi:

- Hán Văn ah. Người nói cho ta biết, nhất định là lời đồn a, người nói sĩ tử Giang Nam không ai có thực học, tất cả đều là giả áo túi cơm, không phục thì tới thử cân lượng!

687. Chương 687: Đồ Ước. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 687: Đồ ước. (1)

Sắc mặt Vân Yên biến thành cổ quái, cúi đầu thấp hơn.

Hứa Tiên nhẹ nhàng nói hai chữ.

- Là thực.

Cơ tim của lão đầu tử co thắt lại, nghe câu tiếp theo.

- Nhưng không phải ta nói, là thê tử ta nói.

Lão đầu tử hòa hoãn lại một chút.

- Vậy thì khá tốt, vì sư cũng vì mặt mũi của các người, nhất định phải giúp người làm tin đồn này chìm xuống, chỉ nói nữ tử ăn nói bừa bãi. Ai, người hôm nay là cây to đón gió, càng nên khiêm tốn làm người, Khổng Tử nói... Mạnh Tử viết...

Tổng lão đầu tận tình khuyên bảo khích lệ lấy.

Hứa Tiên chỉ thầm nghĩ, quả nhiên không thú vị, đồn đãi biến chủng vô cùng nhanh chóng! Nhưng cũng nằm trong dự liệu của hắn, chính mình còn trẻ thành danh khó tránh khỏi bị người ta đổ kị. Ngày thường còn không quá lộ ra, nhưng thời điểm này, không thiếu người châm ngòi thổi gió, hận không thể đâm cho Hứa Tiên một dao.

Lời này vừa ra, một khi lan truyền ra, là thật là giả, là ai nói cũng không sao cả. Đừng nói những lão đầu, cho dù là ngôi sao sáng của văn đàn cũng không thể muốn bỏ qua. Trừ phi mình tự nhận là sợ, mới có thể chuyện lớn hóa nhỏ việc nhỏ hóa không.

- Lão già chết tiệt, người nói ai là nông cạn nữ tử?

Tùng tiếng quát, Hồ Tâm Nguyệt thốt tha đi tới.

- Yên nhi muội muội, đi lên, cho hắn nhìn thấy lợi hại của người.

Vân Yên hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Tâm Nguyệt. Vạn phần hối hận vì mình nhất thời vô ý, gây phiền toái như vậy.

Tổng phu tử chỉ vào Hồ Tâm Nguyệt.

- Người... Người là người nào, lại dám nói lão phu như thế?

Lúc này không giống ngày xưa, từ khi Hứa Tiên thăng chức rất nhanh, hiện tại hắn cũng là người có thân phận địa vị.

Hồ Tâm Nguyệt làm sao đặt một phàm nhân vào trong mắt, nói:

- Người làm vật gì, dám nói như vậy với bổn cô nương.

Còn lôi kéo Vân Yên.

- Người thất thân làm gì, nhanh lên ah!

Vân Yên đẩy tay Hồ Tâm Nguyệt ra, nói:

- Người đừng nói.

Mắt thấy sắp có tranh chấp, Hứa Tiên quát khê một tiếng.

- Đủ!

Vân Yên cùng Tống lão phu tử cảm như hén, Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười nhìn qua Hứa Tiên, thầm nghĩ: rốt cục tức giận sao?

Hứa Tiên đứng lên nói:

- Phu tử không cần lo lắng, đệ tử tự có chừng mực, ta còn có chút gia sự cần xử lý, ngày sau sẽ tới nhà bái phỏng.

Sau đó tiễn Tống lão phu tử ra cửa.

Tống phu tử ở trước cửa dặn dò, nói:

- Hán Văn, có câu: ‘ tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ ’, người nhà tuyệt đối không quá dung túng như vậy, bằng không thì thị sủng mà kiêu. Đây là tai họa. Có câu: ‘ gia có hiền thê phu không bị tai họa bất ngờ ’, ta thấy bên cạnh ngươi, không quá lương thiện, nên sớm ngày hưu ra khỏi cửa.

Mặc dù Hứa Tiên cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc này cũng chỉ có thể ứng phó.

Trở lại phòng khách, Vân Yên tiến lên hỏi:

- Phu quân, vậy phải làm sao bây giờ?

- Biện pháp tốt nhất để giải quyết nữ nhân không biết tiết chế lời nói, nên ngâm lồng heo đi.

Hồ Tâm Nguyệt vuốt ve sợi tóc, nháy mắt mấy cái với Hứa Tiên, trong mắt lộ ra nét mỉa mai, nói:

- Nghe hán nói, người ta tình nguyện để cho Hứa đại quan nhân trừng phạt, tùy người muốn ta làm cái gì...

Lời chưa nói hết, làm lòng người sinh diệu tưởng.

Hứa Tiên sờ lên cằm, trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Tùy tiện, ta nên làm gì với người?

Hồ Tâm Nguyệt nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Đó là đương nhiên.

Vân Yên có chút khấn trương cầm tay của Hứa Tiên, muốn nói lại thôi. Nàng tuyệt đối không phải người lương thiện, nhưng lúc này khuyên can chỉ sợ Hứa Tiên không thích.

- Từ hôm nay trở đi, tất cả cơm nước do người làm, thuận tiện quét dọn vương phủ một lần, trong hoa viên đã lâu rồi không xử lý, cũng nên tu bổ thật tốt một lần...

Hứa Tiên lại nói từng việc ra, trên mặt Hứa Tiên càng lúc càng vui vẻ, sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt thì càng lúc càng khó coi.

Nương theo đó là tiếng cười như chuông bạc, Tiểu Thanh đi tới, nói:

- Hồ ly, người không nên nuốt lời.

Hồ Tâm Nguyệt hung ác nói:

- Người mơ tưởng!

Nàng tới nơi này cũng không phải vì làm loại chuyện này.

Hứa Tiên nói:

- Tiểu Thanh, giam nàng ta lại. Đợi sau thiên kiếp mới được thả ra. Yên nhi, từ hôm nay trở đi chúng ta đóng cửa từ chối tiếp khách, ai cũng không gặp.

- Tốt.

Tiểu Thanh tiến lên bắt lấy cổ tay của Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt cười lạnh nói:

- Người muốn làm gì, phong bế pháp lực của ta còn chưa đủ sao? Hôm nay còn muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chuyện này là quân tử nên làm sao? Người làm như vậy, mơ tưởng sẽ hóa giải chuyện của ta và người.

Nàng tự nhận hiểu vài phần tính tình của Hứa Tiên, đúng là “Quân tử có thể lẫn”, chỉ cần mình không sử dụng pháp thuật, Hứa Tiên trở ngại mặt mũi không biết nên làm thế nào với nàng, cho nên mới lớn mặt buông tha pháp lực.

Hứa Tiên dựng thẳng ngón trỏ lên, mỉm cười nói:

- Ta nói rồi ta là quân tử sao? Lại nói, lợi dụng thiện ý của người khác là chuyện đáng xấu hổ nhất.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nói đến nói đi, người cũng không quá đáng là muốn đem các nàng trói bên cạnh người, cam tâm làm người phụ thuộc của người, đem qua những lời người nói chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi, nam nhân các người không có tên nào khác nhau.

Hứa Tiên chậm rãi ngồi xuống, uống một ngụm trà nói:

- Ta biết rõ người nói chuyện đều là thật tâm với các nàng, cũng không phải lừa gạt các nàng, thậm chí còn tốt cho nàng cũng không nhất định, cho nên ta mới phóng túng cho người, nhưng mà, người quên một sự kiện.

- Ta quên cái gì?

- Người lúc ban đầu nói, muốn lưu lại để thử nghiệm sinh hoạt của chúng ta. Hiện tại người muốn người khác phải theo sinh hoạt của người, có phải nên chăm chú theo sinh hoạt của người khác không?

Hồ Tâm Nguyệt sững sờ, phản bác nói:

- Giặt quần áo nấu cơm là thử nghiệm sinh hoạt của các người sao? Rõ ràng là đang khi dễ ta!

Hứa Tiên không đếm xỉa tới cười nói:

- Tùy người nói như thế, nhưng mọi thứ đều phải có cái giá lớn, có đôi khi không thể không làm ra thỏa hiệp, đạo lý kia Hồ cô nương hẳn cũng hiểu a! Hiện tại nên chọn đi, hoặc là bị giam lại, cái gì cũng làm không được, hoặc là nghe theo ta phân phó.

Hồ Tâm Nguyệt suy nghĩ một lát, khẽ cắn răng ngà nói:

- Tốt, một ngày ba bữa, giặt quần áo nấu cơm ta đều có thể làm. Nhưng người cũng phải đáp ứng ta, không cho phép quấy rầy chuyện của ta.

Hứa Tiên buông trà chén nhỏ, mỉm cười nói:

- Không có vấn đề, chúng ta sẽ đánh bạc một hồi, nhìn xem rốt cuộc là ai cải biến ai a!

Hồ Tâm Nguyệt tự tin nói:

- Đợi các nàng ném qua sơn trần hải vị, còn ăn khoai lang nát của người sao.

Hứa Tiên nói:

- Nếu như các nàng thật sự có con đường hạnh phúc hơn, đó cũng là kỳ vọng của ta.

...

Trong hoa viên, Hồ Tâm Nguyệt cầm cây kéo tu bỏ hoa viên, trừng mắt lạnh lùng nhìn bàn tay đang cắt lá, không ít hoa tươi thừa thốt trên đất cũng không để ý, nói cho đúng là cắt bỏ hoa của Hứa Tiên, trong nội tâm càng mắng Hứa Tiên một ngàn tám trăm lượt, tuy đã có ước định cùng quyết tâm, nhưng thực sự không nên làm loại chuyện này, hãy để cho nàng cảm thấy bị khuất nhục, làm công việc của hạ nhân.

688. Chương 688: Đồ Ước. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 688: Đồ ước. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong đình bên cạnh, Vân Yên ngồi ở một bên. Một tay ôm Thường Hi, một tay chống đôi má, nói:

- Hồ tỷ tỷ, người đang cắt hoa cho xấu hơn đấy.

- Meo meo Meow!

Thường Hi cũng liên tục gật đầu.

Hồ Tâm Nguyệt ngồi thẳng lên, nói:

- Ta ưa thích như vậy, không thích thì người cắt đi.

Vân Yên cười cười nói:

- Thế nhưng phu quân ta bảo giám sát người, nếu như ta không thích thì bảo cắt tiếp, chỉ nói ta hài lòng mới thôi, nếu như lãng phí thời gian, chẳng phải chúng ta cái gì cũng không làm sao? So với bị giam có gì khác nhau, ta vẫn chờ người dẫn ta đi làm chuyện thú vị đấy!

Hồ Tâm Nguyệt nghe vậy cười lạnh, nói:

- Người ngược lại rất biết nói chuyện.

Đảo mắt nhìn bụi hoa thất linh bát lạc, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mở to mắt một lần bắt đầu tu bổ.

Vân Yên cũng nhàm chán, ghé vào trên bàn đá chậm rãi thiếp đi. Trong ngủ say cảm thấy có người đang lay nàng, mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chỉ thấy hoa viên đã biến ảo bộ dáng, rõ ràng trước kia chỉ là cây cỏ bình thường, nhưng lại hoa cành diễm người, liễu mộc thanh kỳ. Giống như từ một quyển sách vô dụng không có giá trị, lại biến thành quyển sách tuyệt thế.

Hồ Tâm Nguyệt khoanh tay, ngạo nghễ nói:

- Như thế nào đây?

Tuy chưa từng làm chuyện này bao giờ, nhưng tài thưởng thức của nàng là nhất lưu, hơn nữa thông minh nhanh nhạy, chỉ cần thêm chút suy tư là được.

Vân Yên phát ra một tiếng tán thưởng.

- Đẹp quá.

Hồ Tâm Nguyệt vút bỏ cây kéo, nói:

- Như vậy là được a! Chỉ bằng chút việc nhỏ này muốn làm khó ta sao?

Nhìn thấy cả vườn hoa thơm, tự tin với kỹ nghệ như vậy, thợ cắt tỉa trong thiên hạ ít ai bằng.

Vân Yên chỉ một ngón, nói:

- Vậy thì thỉnh đi qua đông hiên a, Thanh cô nương đang chờ ở đó đấy.

Biểu lộ của Hồ Tâm Nguyệt cứng đờ, oán hận đi tới đông hiên, sau lưng truyền đến âm thanh cười trộm của Vân Yên cùng Thường Hi.

Hồ Tâm Nguyệt vừa mới tiến vào cửa sân, đã nhìn thấy Tiểu Thanh đứng trên bậc thang, chỉ vào một căn nhà to lớn sau lưng, nói:

- Quét dọn căn phòng đó một lần.

- Cái gì!

Tiểu Thanh cười dịu dàng vỗ vỗ bả vai của nàng, nói:

- Đây là chỗ ta ở. Yên tâm đi, địa phương lớn ta đã dùng pháp thuật xử lý một lần rồi, những địa phương còn lại giao cho người.

Hồ Tâm Nguyệt chỉ nói ra một chữ từ kê răng.

- Tốt!

Sau đó gần giữa trưa, Hồ Tâm Nguyệt mới quét dọn xong đông hiên to như vậy một lần, ngồi trên bậc thang nghỉ ngơi một lúc, bảo mỹ nhân như nàng làm nhiều việc như vậy, thật là có cảm giác phí phạm của trời.

Tiểu Thanh sờ lên bệ cửa sổ, cũng sạch sẽ, chỉ huy Hồ Tâm Nguyệt:

- Hiện tại đi phòng bếp chuẩn bị cơm trưa đi! Ta muốn ăn thanh đạm một chút, Úc Lôi muốn ăn thịt nướng, phần lớn a, Thường Hi muốn ăn cá phiến, nhớ rõ cắt mỏng một chút, phần nhỏ là được, Vân Yên muốn uống cháo...

Hồ Tâm Nguyệt đã bắt đầu cân nhắc, như vậy nữ nhân này có đáng giá được mình cứu giúp hay không. Bỗng nhiên như là nghĩ tới cái gì đó, cười âm hiểm một cái, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Người trong phủ đang ngồi trước bàn tròn, trừ Bạch Tố Trinh ra, những người khác đang cười nói với nhau.

Nhìn về phòng bếp xa xa, chợt thấy có một cổ khói đen bốc lên, tiếng nữ nhân ho khan truyền tới.

Bạch Tố Trinh đứng lên, lại bị Hứa Tiên giữ chặt, mỉm cười nói:

- Không cần lo lắng.

Qua một lát, Hồ Tâm Nguyệt mang đồ ăn lên, trên mặt tuy có chút ít vết bẩn loang lổ, lộ ra chút chật vật, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười vui vẻ, nhưng vui vẻ này mang theo chút ít ảm đạm.

Nàng trước tiên mang theo một đống than lớn đặt trước mặt của Úc Lôi, sau đó nói:

- Một phần thịt nướng lớn, mời dùng.

Một con cá chép bị băm mấy dao đặt trước mặt của Thường Hi, nói:

- Một phần cá chép nhỏ!

Biểu lộ vui sướng khi chờ mong của Úc Lôi cùng Thường Hi lúc này, âm ỉ sụp đổ.

Nhưng thời điểm Hồ Tâm Nguyệt mang những đồ ăn khác đặt lên bàn, vượt quá tất cả mọi người dự kiến, thoạt nhìn là không tệ.

Hồ Tâm Nguyệt tuyên bố:

- Ăn cơm thôi!

- Đây là đậu hủ ma bà a.

Hứa Tiên thử gắp một miếng bỏ vào trong miệng, biểu hiện trên mặt lập tức biến thành vô cùng đặc sắc, đậu hủ ma bà có ngũ vị trong truyền thuyết. Nhưng thứ này trong miệng của hắn, không cần nói cái gì là ngũ vị, chỉ sợ năm mươi vị cũng có, đau xót, đắng, cay, chất chát, mặn, ngọt nhiều vô số kể. Đồng thời cái đầu lưỡi như muốn nổ tung, không chút khách khí khiêu chiến cực hạn của khó ăn, làm cho Hứa Tiên hoài nghi có phải trong nháy mắt vừa rồi mình đã tu luyện thành Thiên Thiệt Thông, nhận thức chân lý trăm vị của nhân sinh hay không.

Tiểu Thanh cũng ăn một miếng đồ ăn mà mình gọi lúc trước, lại lập tức nhổ ra, vỗ mạnh bàn, quát:

- Người muốn hạ độc chết chúng ta à?

Vân Yên vỗ ngực, khá tốt chính mình thông minh, không có vội vã ăn.

Hồ Tâm Nguyệt cười hì hì, nói:

- Ta chưa từng làm qua, làm ra thì không dám đảm đương cái gì, các người không thích ăn thì ta ăn thay các người.

Hứa Tiên để đĩa xuống, nói:

- Đây không phải là ăn hay không, nhưng đừng quên, người phải ăn cơm do mình nấu, ta cũng cho phép người đi ra ngoài ăn.

Bạch Tố Trinh một mực trầm mặc không nói, bỗng nhiên lên tiếng:

- Ăn cơm đi!

Sau đó gấp một miếng rau mà Tiểu Thanh xưng là “Độc dược” bỏ vào trong cái miệng mùi đàn hương, chậm rãi nhấm nuốt, sau đó nuốt xuống.

Thân thể Hồ Tâm Nguyệt chấn động.

- Người...

Dường như muốn ngăn cản, chuyển thành một tiếng “Hừ” lạnh, cũng ngồi xuống, bắt đầu ăn. Trong nháy mắt đồ ăn vào miệng thì gương mặt của nàng đã vụn vỡ dữ dội, nhưng cố gắng lắm mới nuốt vào trong bụng được.

Bỗng nhiên Bạch Tố Trinh ngẩng đầu, mỉm cười nói:

- Ta cảm thấy được không tệ lắm.

Biểu lộ của nàng lúc này vô cùng chăm chú chứ không phải làm ra vẻ, đây là khẳng định trong nội tâm của nàng.

Hồ Tâm Nguyệt không chút do dự nói:

- Vị giác của người có vấn đề.

Chợt sững sốt, cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau, cúi đầu không bao giờ nói câu nào nữa. Tâm tình nhất thời có chút phức tạp khó tả, thậm chí áp đảo tư vị trong miệng.

...

Trong dãy núi sương mù mờ mịt, ở một nơi mà người miền núi cũng không đặt chân tới. Chỉ vì nơi đây, không chỉ có tung tích của sài lang, càng có thân ảnh sơn tinh quỷ mị thân, khiến người ta kinh hãi. Chỉ có vượn mình điều gáy, buồn hát vu sơn, nan dữ người biết.

Nhưng ở địa phương này, đã có một thiếu nữ đứng giữa núi rừng, thiếu nữ tuổi còn rất trẻ, chính trực đậu khấu. Trên gương mặt non nớt có nụ cười tươi sáng, trên mặt tràn ngập nét ửng đỏ, một cổ mị lực không thuộc về tuổi tác của nàng, giống như không còn sợ hãi hoang vắng trong núi.

Thế núi hiểm trở. Lúc đầu còn có chút dấu vết của con đường, nhưng dần dần chỉ có loạn thạch và vách đá thẳng đứng.

Nhưng bước chân của thiếu nữ không dừng lại, nhẹ nhàng nhảy lên, bay vọt qua một thác nước, trèo lên vách đá dựng đứng, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như một con hồng nhạn.

Nhưng ánh mắt của nàng mê ly, như uống không ít rượu, thời điểm leo lên vách núi, gót chân mềm mại như đạp vào hư không, nàng sắp rớt xuống vách núi vạn trượng.

689. Chương 689: Ấy Náy

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 689: Ấy náy

Nàng ở giữa không trung lắc lắc đầu, giống như muốn làm ình thanh tỉnh lại, đồng thời mỗi chân đạp lên một tảng đá nhô ra giữa vách núi, sau đó nhanh chóng bay đi.

Nhiều lần mạo hiểm như thế, rốt cuộc nàng đã lên tới một đỉnh núi dựng đứng, lúc này mới dừng bước lại, tách dây leo ra, hít sâu một hơi la lớn vào bên trong:

- Này! Rắn ngọc, xem ta mang cái gì trở về cho người nè.

Trở về, trở về, trở về... Âm thanh quanh quẩn trong ngọn núi, người nào đó trong động giật mình, có một thiếu nữ khác đi ra, cũng là một bộ quần áo trắng, nhưng thanh tú hơn rất nhiều.

Trên gương mặt của thiếu nữ thanh tú này, trên gương mặt non nót xuất hiện tức giận đùng đùng, cố gắng xuất ra uy nghiêm của mình, nói:

- Tiểu Nguyệt, người lại gạt ta vụng trộm đi vào trong nội thành, người không biết ta lo lắng bao nhiêu không. Rất nguy hiểm.

Nhưng thiếu nữ mị hoặc không có đặt lời này trong lòng, trên mặt còn mang nụ cười si ngốc nhìn thiếu nữ thanh tú, nói:

- Có quan hệ gì, người phiền quá đi.

- Này uy uy, người đừng đi tới, oa! Mùi rượu nặng quá.

Thiếu nữ thanh tú ngửi được mùi rượu nồng nặc, lại nhìn sắc mặt của nàng ửng hồng, tức giận trên mặt lớn hơn trước, quát:

- Người uống rượu, sao người có thể uống rượu, uống say chúng ta sẽ biến thành nguyên hình đấy.

Thiếu nữ mị hoặc dựa vào vai của thiếu nữ thanh tú, sờ sờ bờ hông hơi vênh lên của mình, nói:

- Đúng vậy a, đúng vậy a, thiếu chút nữa lộ cái đuôi ra ngoài, hì hì, chơi thật tốt.

Thiếu nữ thanh tú trừng to mắt, nói:

- Thú vị?

Ngoài miệng nói thế nhưng cũng ôm thiếu nữ kia, dìu nàng vào trong động.

Huyệt động rất đơn sơ, chỉ có một ít bàn đá ghế đá, trên vách tường có một cái giường đá lót đầy cỏ khô. Thứ tinh xảo nhất chính là cái bồ đoàn có hình dáng thái cực.

Thiếu nữ thanh tú than ngắn thở dài cái gì đó, thiếu nữ mị hoặc đặt một cái bọc giấy trên bàn đá, nói:

- Ta còn mang thức ăn cho người đấy, ăn đi, ăn đi! Ta chạy nhanh, còn sợ bị nguội, hì hì. Tuy người rất xấu, nhưng làm đồ ăn quá ngon, ăn rất ngon.

Thiếu nữ thanh tú mở cái bọc ra, bên trong là một con gà nướng có ánh dầu vàng rực, không khỏi liếm liếm bờ môi, lộ ra thần sắc động tâm, nhưng nàng lại nước nước bọt, nói:

- Người đáp ứng ta trước, không thể lén đi ra ngoài.

- Ta không muốn! Ta muốn ăn gà nướng, ta muốn ăn gà nướng.

Thiếu nữ mị hoặc nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng nói.

Thần sắc của thiếu nữ thanh tú nhìn chăm chăm vào con gà nướng.

- Chẳng phải tự chúng ta làm được hay sao?

Đồ ăn như vậy trong núi không có.

- Ta mới không làm!

Thiếu nữ thanh tú nói:

- Được rồi, được rồi, ta làm là được, nhưng không cho người đi, quá nguy hiểm!

Lại không nghe được câu trả lời, quay đầu, trên giường làm gì còn thiếu nữ nào, chỉ có một con tiểu hồ ly trắng muốt đang nằm, nằm lỳ trên giường ngủ say sưa, phát ra tiếng ngáy tinh tẻ.

Gà nướng tà ác, rất nhanh bị tiêu diệt.

Sau đó vào một ngày, trong núi được xưng là không có bóng người, lại có khói trắng bốc lên.

Trên đồng lửa có khói trắng bốc lên này, trên lửa có một con gà rừng trơn bóng. Bên cạnh có thiếu nữ thanh tú đang ngồi, nướng gà.

Thiếu nữ mị hoặc ngồi trên bàn đá nhìn ra bên ngoài, nhàm chán khua chân.

- Còn chưa xong sao?

- Khục khục, người cũng tới hỗ trợ ah!

Thiếu nữ mị hoặc không quan tâm tới lời của nàng, nhìn móng tay, nói:

- Hi hi, ta là khách nhân, sao có thể hỗ trợ chứ? Lại nói là người muốn làm a.

Phí thật lớn công phu, rốt cuộc thiếu nữ thanh tú cũng mang một thứ giống gà nướng đặt lên bàn, trên mặt còn có dấu vết của dầu và khói hun đen, trên quần áo trắng toát của nàng cũng lưu lại không ít dấu vết.

Thiếu nữ mị hoặc tươi cười một hồi, làm cho thiếu nữ thanh tú chú ý, cũng không tránh được một phen đùa giỡn.

Nhưng thời điểm ăn thì hai người lại cảm thấy do dự, bởi vì thứ trên mặt bàn không có bộ dáng của thức ăn, nếu như đặt một con gà sống ở đây, nói không chừng hai người sẽ ăn một chút.

Thiếu nữ mị hoặc đem đồ ăn đẩy tới đối diện, nói:

- Người nếm thử trước nhé!

Thiếu nữ thanh tú vội đầy trở về, nói:

- Cái này, người là khách nhân, ta không thể ăn trước.

- Rõ ràng là người làm, người ăn trước!

- Thế nhưng là người muốn ăn, hay là người ăn trước đi!

- Ta nói cho người ăn thì người ăn!

- Ta mới không nghe người.

- Người ăn trước!

- Người ăn trước!

Chiếc đĩa bị đẩy tới đẩy lui không biết bao nhiêu lần, nếu như con gà nướng có linh, sợ cũng nhịn không được mà sinh ra một tia phiền muộn.

Rốt cục...

- Được rồi. Vậy cùng ăn với nhau.

Nhưng mà...

Thiếu nữ thanh tú tức giận nói:

- Quá hèn hạ, Tiểu Nguyệt!

Thiếu nữ mị hoặc giả bộ khó hiểu nhìn qua chung quanh, nói:

- Làm sao vậy!

Thiếu nữ thanh tú dùng một ngón tay chỉ vào thiếu nữ mị hoặc, sau đó hình dung về thịt gà.

- Cho dù như thế nào, thì quá ít a.

- Ta thích, không được sao?

- Tuyệt đối không được! Đến, cho người cánh gà, người không phải thích ăn nhất sao?

- Người còn ưa thích ăn đùi gà đấy? Đến, cho người đùi gà.

Kết quả là, trải qua một phen tranh chấp.

Hai thiếu nữ, mỗi người cầm một cái đùi gà đặt lên miệng, hung hăng nhìn chăm chăm vào đối phương.

Sau đó lại “Một hai ba”, cùng nhét vào trong miệng, nhưng bởi vì thiếu nữ mị hoặc đùa nghịch lừa dối nên thất bại hai lần. Rốt cục vào lần thứ ba, mới có thể thành công.

Các nàng chăm chú kéo căng cái miệng, quai hàm bị đùi gà chống đỡ, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm vào đối phương, qua trong chốc lát, các nàng đồng thời nhả đùi gà trong miệng ra, cúi đầu xuống không ngừng “Phi”.

Ngẩng đầu nhìn qua đối phương, trong mắt dần dần hiện ra nét vui vẻ, sau đó cùng cười ha hả, tiếng cười truyền ra rất xa rất xa.

Trong thời gian sau đó, sau khi trải qua vô số lần thí nghiệm thất bại, rốt cuộc thiếu nữ thanh tú cũng bùng một thứ có hình dáng đồ ăn len về mặt kính hỉ nói:

- Ta thành công!

Thiếu nữ mị hoặc nghi ngờ, nói:

- Thực sao? Không phải gạt ta ăn đấy chứ?

Thiếu nữ thanh tú gật đầu, nói:

- Là thực, ta đã hưởng qua.

Thiếu nữ mị hoặc cao hứng ăn một tiếng, chậm rãi nhai, nói::

- Bị người lừa gạt!

Thiếu nữ thanh tú nói:

- Làm sao vậy?

Thiếu nữ mị hoặc nói:

- Còn rất khó ăn a.

Thiếu nữ thanh tú ăn một miếng, lại nói:

- Không biết a, ta cảm thấy ăn rất khá!

Thiếu nữ mị hoặc nhả một miếng xương gà ra, chỉ vào trán của thiếu nữ thanh tú, nói:

- Vị giác của người có vấn đề a.

Thiếu nữ thanh tú sờ cái trán có chút tức giận nói:

- Là Tiểu Nguyệt người quá bất bẻ, không cho người ăn.

Thiếu nữ mị hoặc cười hì hì, nhanh chóng đoạt lấy con gà trên bàn, sau đó ăn không còn một miếng nào.

...

Hứa Tiên, Tiểu Thanh, Vân Yên nhìn cử động của các nàng, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Mai ở ngoài cửa sổ, không biết đã nở từ khi nào, phiêu nhiên trong mưa. (Dịch: ai bắt bẻ mai nở vào mùa xuân thì kiếm tác giả kiện nhé ^-^)

Tiểu Thanh buồn rầu một chút, nhìn Bạch Tố Trinh, khẽ cắn môi muốn động đũa. Hứa Tiên nhìn nàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần miễn cưỡng, chuyện này không liên quan tới nàng.

690. Chương 690: Không Tỉnh. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 690: Không tỉnh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Không khí của bữa cơm trưa quái dị chấm dứt, Hồ Tâm Nguyệt trầm mặc thu thập bát đũa, thống khoái bước vào phòng, vừa đi đến cửa đã xanh cả mặt, đầu đầy mồ hôi, một đầu ngã xuống giường, ôm bụng co lại thành một đoàn. Nếu dùng cách hình dung của phàm nhân, thì nó là độc được trong lời Tiểu Thanh nói, vừa rồi không có pháp lực áp chế. Hậu quả có thể nghĩ.

Theo gió màn lụa xanh phập phồng, bỗng nhiên có một thân ảnh màu trắng mỏng lung hiện ra, than nhẹ một tiếng, cũng chỉ điểm lên người của Hồ Tâm Nguyệt, đau đớn tra tấn triền miên đã biến mất.

Hồ Tâm Nguyệt cũng không quay đầu lại, giống như đang tự thì thào:

- Đi Dao Trì a, Vương Mẫu nương nương sẽ đáp ứng, người ngây ngốc tại đây, cũng không có kết quả tốt.

Âm thanh dần dần trở nên kịch liệt.

- Thân phận của Hứa Tiên quá khác biệt, hẳn sớm muộn gì cũng hại người, cho dù có bao nhiêu ân tình, hiện tại cũng báo đáp đầy đủ rồi...

- Thật có lỗi.

Một tiếng áy náy nhẹ nhàng phá ngang lời của Hồ Tâm Nguyệt.

- Nên hỏi thật có lỗi là ta, là ta lừa người, là ta bỏ người rời khỏi Dao Trì, là ta...

Bỗng nhiên Bạch Tố Trinh che miệng nàng lại, nói khẽ:

- Ta không trách người, cho tới bây giờ đều không có. Ta biết rõ người ưa thích tức giận, ưa thích tự do tự tại, biết rõ người tại Dao Trì, cũng nhất định đang đợi ta đi! Thực xin lỗi, là ta thất ước.

- Người có thể ở chỗ này, kỳ thật, ta có chút cao hứng. Hôm nay ăn không ít đau khổ a, quan nhân cũng thật sự là, quá trêu chọc người. Ta sẽ bảo hắc giải trừ ước định, người cũng đừng có làm những việc ngốc nữa.

- Ngu ngốc!

Hồ Tâm Nguyệt không chút khách khí ngắt lời, nói:

- Đây là ước định của chúng ta, với người không có sao, ít nhất đừng xen vào. Ta đã thất bại trên người của người một lần, sẽ không thất bại nữa, tuyệt đối sẽ làm cho những nữ nhân kia vứt bỏ hẳn

Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Vậy sao? Vậy chúc người may mắn. Nghe bọn họ nói, xế chiều hôm nay còn muốn người quét dọn Tây Sương phòng.

Khóe miệng xuất hiện nụ cười trêu tức vui vẻ.

Hồ Tâm Nguyệt dùng đầu đụng vào ván giường một cái. Phát ra một tiếng “Đông” trầm đục.

Bạch Tố Trinh cười khê một tiếng, phiêu nhiên mà đi.

Hồ Tâm Nguyệt mở to đôi mắt giống như minh châu ra, nhìn qua chỗ sâu trong nhà, xà ngang cùng đòn tay giao thoa, giống như nhận mệnh, gặp nhau cùng biệt ly, nói qua kẽ răng:

- Lần này cũng không thể cho người lại lần tiếp!

Ngồi trước cửa sổ, ngón tay nhỏ nhắn khoe kỹ xảo, may vá thành thạo, mắt to nhìn lại, khúc mắc đã hoàn thành hơn phân nửa.

Bạch Tố Trinh nhìn kỹ thứ trên tay, lộ ra thần sắc thỏa mãn.

Ngoài cửa sổ mưa nhỏ vẫn rơi, hoa hồng điệp bích đang nở, tươi mát động lòng người. Chỉ thấy xanh thẫm một màu, gió mát thổi qua, mang theo mưa bụi phật động áo trắng của nàng, rõ ràng là đầu hạ, mang theo một cổ hàn ý mà cuối thu mới có.

Bạch Tố Trinh rùng mình một cách không hiểu, chợt nhớ tới lời vừa rồi Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tiếp tục như vậy cũng không có kết quả tốt.

Lúc ấy còn không biết là. Hôm nay tỉnh té nhớ lại, cảm giác, cảm thấy ý vị thâm trường, làm lòng người sinh ra sợ hãi mà rung động. Hồ Tâm Nguyệt đi thiên giới đã lâu, tin tức thông linh, lời này không phải tự dưng mà có, ví dụ như có chuyện gì đó, thì làm sao bây giờ?

Bạch Tố Trinh bấm tay tính toán, nhưng số mệnh của nàng đã sớm buộc chặt vào Hứa Tiên, căn bản tính toán không ra căn nguyên. Nếu có Ngư Huyền Ky ở nơi đây, nói không chừng còn có thể nhìn ra vài phần dấu hiệu.

Nếu như chỉ có Pháp Hải, quan nhân đã giải quyết được. Cũng có thể là nói dị trạng trước mắt của mình, nếu như không cẩn thận thì sẽ sinh ra chút phiền phức, nhưng nàng tự tin còn có thể không chế.

Trăm mối vẫn không có cách giải, buông may vá đi vào trong điện thờ, thấp ba nén hương, sau đó thành tâm bái lạy bức họa Quan Thế Âm Bồ Tát mấy bái, nhắm mắt mặc niệm.

- Đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát, đệ tử Bạch Tố Trinh thành tâm cầu xin, chỉ trông mong phu quân Hứa Tiên thành công vượt qua thiên kiếp, cũng phù hộ chúng ta đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia lìa.

Sau đó mở đôi mắt ra, muốn cầm hương trong tay cắm vào trong lư hương.

Nhưng trong lư hương sinh ra một sức đẩy, không cho ba nén hương này cắm vào.

Bạch Tố Trinh quá sợ hãi, quỳ gối trên bồ đoàn, nói:

- Quan Thế Âm Bồ Tát. Không biết đệ tử làm sai cái gì, thỉnh Bồ Tát chỉ rõ.

Vốn chỉ là tranh vẽ, bỗng nhiên trở nên sinh động. Chân đạp hoa sen, bức tranh miêu tả Quan Thế Âm Bồ Tát tay cầm bảo bình có cấm dương liễu, phát ra âm thanh hiền lành nhu hòa.

- Bạch Tố Trinh, lúc trước bản tôn chỉ điểm người hạ phạm để chấm dứt đoạn tình duyên này, hôm nay ân đức đã báo, nên trở về với chính đạo, trở về thiên giới, tội gì dừng lại trong sinh hoạt phạm trần, chẳng lẽ tham luyến phạm trần thế tục sao?

Những lời nói êm tai này làm cho Bạch Tố Trinh cảm thấy kinh hãi.

- Ta... Đệ tử hôm nay còn có chút tâm nguyện không thành.

- Là vì Hứa Tiên a! Ai, lúc trước người muốn nhập Dao Trì thánh địa tiếp tục tu hành, hôm nay cửa đã mở ra rồi, Tây Vương Mẫu có thể đáp ứng. Hôm nay người khởi phạm tâm bụi niệm, đã khiến Vương Mẫu không thích. Không nên quên ngày đó đã nói, nhanh chóng hạ quyết định, nếu sa vào tình dục, khó bảo toàn những lời nói với Chân Vũ Đại Đế không thành sự thật.

Nói đến cuối cùng, đã có vài phần nghiêm khắc.

Đôi mi thanh tú của Bạch Tố Trinh sầu khổ. Sắc mặt càng trắng hơn vài phần, chuyện đó lại bị vị đại từ đại đức này nói ra, lọt vào trong tai của nàng như sét đánh, không phải còn nửa phần hoài nghi.

Ngày đó nói như vậy, sẽ thành sự thật sao?

Nàng đã bắt đầu lung lay, bài trừ tạp niệm, bái hạ thật sâu, nói:

- Đệ tử xấu hổ, nhưng thiên kiếp của quan nhân sắp tới, lúc này ta mà rời khỏi hắc, nội tâm của hắc khó bình an, độ khó khi độ thiên kiếp sẽ tăng lên. Hắc là ân nhân cứu mạng ta, ta làm sao có thể vào thời điểm khốn yếu này, làm lỡ tiền đồ của hắc? Thỉnh Bồ Tát cho thời gian thư thả, đợi sau khi thiên kiếp qua đi sẽ thương lượng.

Nếu như nàng đi, thì hắc chắc chắn phải chết dưới thiên kiếp, cho nên giờ này khắc này, tuyệt đối không đi được.

Mang quyết ý như vậy, thời điểm ngẩng đầu bức họa đã khôi phục nguyên trạng, chỉ có thở dài một tiếng theo làn khói lượn lờ, giống như cảm thán chúng sinh, vì sao mà không tỉnh.

...

- Tỷ tỷ, Bồ Tát thật nói như vậy?

Tiểu Thanh lời kéo ống tay áo của Bạch Tố Trinh hỏi gấp.

Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng gật đầu, nàng đã quyết ý, nhưng lại không thể quên đi đoạn tâm sự này, chỉ có tìm Tiểu Thanh để thương lượng.

Cho dù Tiểu Thanh có cả gan làm loạn với Pháp Hải có pháp lực cao hơn mình, cũng tuyệt đối không dám khinh thị lời nói của Quan Thế Âm Bồ Tát.

Quan Thế Âm Bồ Tát chính là đứng đầu trong tứ đại Bồ Tát, cái gọi là “Tứ đại Bồ Tát” phân biệt chính là “Đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát” “Đại nguyện Địa Tạng Vương Bồ Tát” “Trí tuệ Văn Thù Bồ Tát” “Đại sự Phổ Hiền Bồ Tát”, tất cả chức vị này, thế nhân đều biết.

691. Chương 691: Không Tỉnh. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 691: Không tỉnh. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phật gia nói số lượng Phật hằng hà như cát sa mạc, thoát nhìn địa vị của Bồ Tát thật bình thường. Nhưng lại nói trong nội tâm của chúng sinh đều có Phật. Chỉ là tâm nguyện chưa thành mà thôi, đem độ mà không độ. Kỳ thật chính thức được xưng tụng là Phật chỉ có một vị, chính là Như Lai Phật Tổ, cũng có thể nói là ba tôn, Quá Khứ A Di Đà Phật, Hiện Tại Thích Ca Mâu Ni Phật, Vị Lai Dược Sư Vương Phật. Nhưng ba tôn Phật này do một thân Như Lai Phật Tổ biến thành, chia làm pháp thân, báo thân, ứng thân mà thôi, kỳ thật vẫn là một người.

Nếu Tam Thanh tổ sư là chí cao của đạo giáo, Nguyên Thủy, Linh Bảo, Đạo Đức ba vị Thiên Tôn, kỳ thật chính là đạo tổ Lý Nhĩ “Nhất Khí Hóa Tam Thanh” mà biến thành, năm đó tại Hàm Cốc, đem đạo pháp truyền tới Tây Vực, diễn sinh ra Phật giáo, Phật Tổ có biến hóa như thế cũng không có gì lạ.

Cho nên mới đem Đại Thế Chí Bồ Tát, A Di Đà Phật, Quan Thế Âm Bồ Tát ba người hợp xưng là “Tây Phương Tam Thánh”. Nếu như thực sự nhiều Phật đại đức đại năng như vậy, cần gì phải đem hai Bồ Tát cùng A Di Đà Phật đặt song song trong Tam Thánh chứ?

Có thể nhìn ra vị trí cực cao của Quan Thế Âm Bồ Tát, trong tiên giới cũng có nghe đồn, Quan Thế Âm Bồ Tát từng chứng nhận phật vị, xưng là “Chính Pháp Minh Như Lai”, nhưng bởi vì lòng từ bi cất, buồn bã cho chúng sinh, cho nên không năng phật vị, ngược lại vẫn mang thân phận Bồ Tát, dùng thân Bồ Tát phổ độ chúng sinh. Đồn đãi này không thể khảo chứng, thực sự khó biết thiệt giả. Nhưng Pháp Hải lớn như thế, gặp Quan Thế Âm Bồ Tát cũng phải tự xưng là đệ tử.

Nếu như lời của thần phật như hần nói, sức nặng có thể nghĩ.

Tiểu Thanh nói:

- Nếu là thật sự, tỷ tỷ người nên đi ra ngoài tránh né đi, nếu như vẫn không xong. Không được, ta nên gọi Hứa Tiên quyết định..

Nói xong vội vã đi ra ngoài.

Bạch Tố Trinh vội vàng ngăn cản nàng, nói:

- Ta làm sao không muốn thương lượng với hần, nhưng thiên kiếp sắp tới, đây là lúc khẩn yếu quan đầu, làm sao có thể vì chuyện này mà làm loạn tâm tình của hần được đây? Tiểu Thanh. Người tuyệt đối không nên đem chuyện này nói cho hần biết, được không?

- Vậy được rồi!

Tiểu Thanh do dự một chút, nhưng thấy sắc mặt của Bạch Tố Trinh nghiêm nghị, đành miễn cưỡng đáp ứng.

- Vậy người biên lý do, chỉ nói đi bề quan một thời gian, không cho hần lo lắng là được, ta sợ người lưu lại, thực sự sẽ có mầm tai vạ xảy ra.

Bạch Tố Trinh chỉ lắc đầu, nói:

- Ta đi, quan nhân làm sao bây giờ? Ngao Ly làm sao bây giờ? Tiểu Nguyệt vì chuyện này mà đi tới Hàng Châu, tuyệt đối không chỉ vì chơi, chỉ sợ sau lưng còn có nguyên nhân khác, ta muốn lưu lại bảo hộ hần.

Nàng mỉm cười, nói:

- Chỉ cần có thể vượt qua cửa ải này là tốt rồi.

Tiểu Thanh thấy tâm ý của nàng đã quyết, không cách nào khuyên bảo được nữa, dậm chân một cái.

- Nói đến nói đi, không phải vẫn muốn lưu lại sao? Vậy thương lượng với ta làm cái gì chứ?

- Sao lại thế, đã nói với người rồi, tâm tình của ta bằng phẳng hơn rất nhiều. Tỷ muội chúng ta, không nói với người, còn có thể nói với ai?

Bạch Tố Trinh cười cầm chặt tay của Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh nghe vậy trong nội tâm ngọt ngào, nói:

- Đúng vậy a, tỷ tỷ, người yên tâm đi, ta sẽ giúp người, dựa vào ta và người còn có Hứa Tiên Ngao Ly Tiểu Thiển, cho dù là tai ách gì, chẳng lẽ không có năng lực đánh cược một lần sao? Nếu như không chiến mà lui, ta cũng không vui đâu.

Bạch Tố Trinh bị Tiểu Thanh an ủi một phen, tâm tình tốt hơn, xiết chặt tay của nàng, pháp lực của mình xưa đâu bằng nay.

Trong mấy ngày, Hứa phủ đắm chìm trong cơn mưa yên tĩnh của Giang Nam, sóng ngầm bốn phương khởi động. Mặc dù không có mạng lưới inte điện tử như hiện đại, nhưng mấy câu cuồng ngôn của “Hứa Tiên”, không người nào trong nho giáo không biết, lại không ngừng được truyền đi theo các con đường, được gia công thêm cho đẹp. Cho nên mức độ trào phúng tăng lên gấp mười lần.

Dưới Lư Sơn, trong một trang viên to lớn, truyền ra tiếng đọc sách vào sáng sớm, chính là Bạch Lộc Thư Viện nổi tiếng thiên hạ. Trong sân phía đông nam của thư viện, cây lộc thực tùng bách, buồn bực xanh mượt. Dưới lớp mưa ngâu, một nho gia già đang cầm sách, một tay vuốt chòm râu, hình dạng trầm ngâm, lộ ra vẻ tầm chương trích cú.

Người này chính là viện thủ Bạch Lộc Thư Viện, Bùi Tiềm chữ Văn Uyên. Từng quan cư Đại học sĩ làm đến vương sư, sau khi từ quan quy hương, chuyên tâm học luận, lập nên Lư Sơn học phái nổi danh, đào lý trải rộng vua và dân, có thể được cho là ngôi sao sáng của văn đàn. Hứa Tiên dựa vào vô số thi từ danh chấn thiên hạ, cũng có thể truyền lưu đời sau. Nhưng ở đương thời, văn danh không sánh bằng hắn.

Bỗng nhiên có một gã tới tới tiến lên, dâng một phong thư, Bùi Văn Uyên xem xét tính danh, chính là của một lão hữu truyền tới, vội vàng mở ra xem xét, thượng diện nói chính là chuyện của Hứa Tiên, còn viết những lời cuồng ngôn của Hứa Tiên trong đó.

Hôm qua có văn bối nói với hắn, hắn còn không quá tin tưởng, trách bọn họ không chuyên tâm học tập mà nghe lời đồn bậy bạ. Nhưng hôm nay có thư của vị hảo hữu này, hắn xưa nay biết rõ, thành khẩn bộc trực cũng không phải là người bịa đặt. Xem những ngôn luận này, với công phu dưỡng khí của hắn cũng phải quát một tiếng.

- Thật sự là tiểu nhi cuồng vọng.

Sau lại lắc đầu.

- Thiếu niên thành danh, khó tránh khỏi đắc ý quên hình.

Nhưng hắn lại không biết, một câu như thế, trải qua vô số người tương truyền, dù có người thêm vào một chữ, đến cuối cùng cũng viết thành quyển sách, biến thành “Thảo Hứa Hịch Văn”. Hắn tin bằng hữu, bởi vì đây là người tin được. Lời đồn dùng với trí giả, cũng phải xem là lời đồn gì.

Lúc này, cửa sân lại mở ra, có hơn mười thanh niên thư sinh nối đuôi nhau đi vào, tất cả cùng bái, nói:

- Viện thủ, chúng ta tới chào từ giả!

Bùi Văn Uyên biết rõ còn cố hỏi.

- Các người muốn đi nơi nào?

Thanh niên cầm đầu dùng gương mặt tràn đầy tức giận, nói:

- Chúng ta muốn đi Hàng Châu, gặp tên Hứa Tiên kia. Kim Lăng thư viện hữu danh vô thực, vốn tự rước lấy nhục. Nhưng Hứa Tiên càng cuồng vọng tự đại, khinh thường người đọc sách trong thiên hạ, ta nguyên vốn xem hắn là mẫu mực của đời ta, hôm nay xem ra, có tài không đức, không gì hơn cái này. Các đệ tử đều không phục cái danh hào thiên hạ đệ nhất của hắn.

- Có tài không đức? Cái gì là có tài. Thi từ của hắn các người đã đọc qua, chẳng lẽ tự liệu thắng được hắn sao, chẳng lẽ không phải tự rước lấy nhục?

Thanh niên nói:

- Văn sâu như biển, thi từ chỉ là việc nhỏ không đáng kể, ta xem Hứa Tiên trừ thi từ ra không còn tác phẩm gì xuất sắc, chưa hẳn là không thắng nổi hắn. Cho dù là bại, cũng phải nhường bọn họ kiến thức khí khái của Bạch Lộc Thư Viện chúng ta, thỉnh viện thủ đáp ứng.

Bái thật sâu, những thư sinh khác cũng đồng thành nói.

- Thỉnh viện thủ đáp ứng

Bùi Văn Uyên tay vuốt cằm râu trầm mặc một lát, cảm thấy không thể mài mòn mũi nhọn của những người trẻ tuổi này, nói:

692. Chương 692: Phu Nhân. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 692: Phu nhân. (1)

- Nếu các người muốn đi, thì tới thủ quỹ lấy chút ngân lượng! Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, cũng có thể gia tăng chút ít kiến thức.

- Cảm ơn viện thủ!

Chúng thư sinh đều vui mừng, mặc dù người tranh thủ đi không ít, nhưng cũng trải qua cạnh tranh kịch liệt mới tới bọn họ, nhưng đây chỉ là việc nhỏ.

Bùi Văn Uyên cũng mỉm cười, nói:

- Có một chuyện các người nên ghi nhớ, vô luận người ta vô lễ thế nào, các người thành thật không còn gì để mất cấp bậc lễ nghĩa, làm trò cười cho người trong nghề. Có thể thua văn. Nhưng không thể thua người. Nếu có ai làm tổn hại thanh danh của Bạch Lộc Thư Viện, trở về ta sẽ không buông tha cho hắn.

- Ghi nhớ viện thủ dạy bảo!

Kết quả là, liên quân chính nghĩa thảo phạt Hứa Tiên Đại Ma Vương, rốt cục đã xuất phát. Mà tình cảnh như vậy đồng thời xảy ra ở rất nhiều địa phương, mà những người nhàn tản không có tổ chức, một khi nhận tin lập tức bảo người nhà chuẩn bị xe ngựa, càng nhiều vô số kể.

Có người ở gần, đã đi tới Hàng Châu, chuẩn bị đánh tới tận cửa.

- Rầm rầm rầm...

Âm thanh gõ cửa vang lên, Hứa Tiên đang đọc sách trong thư phong, đang muốn phân phó Bạch Phúc đi mở cửa, hôm nay ngũ quỹ không biết trốn tới nơi nào tu luyện rồi, cho nên không người nào đi ra ngoài mở cửa, chính là Lý Tư Minh cùng viện thủ Cận Thiên Thư Viện cùng tìm tới tận cửa.

Phân biệt chào hỏi, đón vào phòng khách ngồi xuống. Thời điểm này Văn Yên đại khái vẫn còn ngủ say, Hứa Tiên cũng châm trà cho hai người.

Làm cho Lý Tư Minh cùng viện thủ nhìn ngạc nhiên không thôi, Hứa Tiên đã là người có công danh tại thân, danh truyền thiên hạ lại đích thân pha trà. Trong phủ to như thế lại không có nha hoàn, cho dù là người trong hàn môn, bưng trà rót nước như tiểu nhị, cũng không tới phiên nhân vật chính đi làm.

- Hán Văn, ta thấy phủ đệ của ngươi to như vậy, lại không thấy một bóng người?

Lý Tư Minh nhìn chung quanh, chỉ thấy tòa nhà khắp nơi điêu lan khắp phương, Cửu Vương Phủ lúc trước, sau khi sửa sang vẫn có khí tượng phi phàm như trước.

- Có lão bộc, vừa vặn đi ra ngoài.

Hứa Tiên buong trà chén nhỏ.

- Sao người không mua mấy nha hoàn về để sai sử.

Viện thủ hộp nước trà, trà là Thiết Quan Âm thượng hạng. Nhưng không biết làm sao làm sao, kỹ thuật của Hứa Tiên vô cùng bất nhập lưu.

Viện thủ Cận Thiên Thư Viện, năm nay đã bốn năm mươi tuổi, râu tóc hoa râm, dáng người cao to lỗ võ hữu lực, một đôi mắt sáng ngời hữu thần, chột mắt nhìn qua không giống người có học vấn, mà giống vũ phu trên giang hồ, trong tiểu thuyết võ hiệp được xưng là “Mã lão anh hùng”.

Hứa Tiên về Hàng Châu cũng có giao tế với hắn một ít, cho nên không tính là lạ lẫm.

Nhưng không đợi Hứa Tiên trả lời, Lý Tư Minh đã cười nói:

- Chẳng những có thể bưng trà rót nước, vào đâu năm nay, còn có thể... Hắc hắc!

Hắn nói chuyện không dứt, nhưng nụ cười hắc hắc của hắn ý vị thâm trường. Ngay cả Mã viện thủ cũng cười nhạt không thôi.

Hứa Tiên trầm nghĩ một tiếng không tốt, nhưng nghĩ lại, cái gọi là “Loli dưỡng thành” người, chính là truyền thống lão luyện của người trong nước.

- Trong nhà lại không có việc gì, cho nên có chút ít tạp vụ, tiện tay xử lý. Tuổi còn trẻ, không cần dùng người hầu hạ.

Mã viện thủ lộ ra vẻ quái dị, sớm biết Hứa Tiên là người trách nhiệm. Hôm nay đi vào phủ đệ của hắn, quả nhiên có nhiều chỗ quái dị. Nhưng bản thân của hắn mà nói, như vậy mới là đương nhiên.

Sau khi bàn một ít chuyện ngoài lề, đã đi vào chính đề. Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hứa Tiên, chính vì những lời cuồng ngôn mà tới. Nhưng làm cho Hứa Tiên cười khổ không thôi là, hai người này lại không khuyên bảo mình ngừng tay lại, mà cam nguyện cung cấp sân bãi, làm cho Hứa Tiên đấu với anh hào văn nhân trong thiên hạ.

Về mặt Lý Tư Minh hưng phấn nói:

- Người còn không biết sao? Ba đại thư viện của Giang Nam đều có động tác, mấy thư viện ở Giang Bắc cũng có phản ánh, những thư viện nhỏ thì càng không cần nói tới, đều muốn chạy đến Hàng Châu, đây chính là sự kiện trọng đại của văn đàn, so với Sơ Tuyết Thĩ còn muốn long trọng hơn nhiều. Ta thân là học chính, không thể không có động tác. Chi bằng khai mở một cái văn hội trong Cận Thiên Thư Viện, cam đoan công bình công chính công khai, cho bọn họ nhìn thấy lợi hại của chúng ta.

Nói xong liền vỗ vai của Hứa Tiên, một bộ dáng “Ta rất coi trọng người”.

Hứa Tiên xụ mặt, đây là người nào a, rõ ràng là muốn xem náo nhiệt!

- Ta còn chưa nói qua, những lời kia không phải ta nói.

Lý Tư Minh nói:

- Đó là đương nhiên, người làm sao biết nói những lời đó.

Mã viện thủ cũng mỉm cười nói:

- Ta vốn còn có mấy phần hoài nghi, nhưng khi thấy tình cảnh trong phủ, liền biết Hán Văn không phải là loại người biết nói những lời này.

Một người đại phú đại quý, ngay cả phủ đệ to lớn cũng không có nha hoàn người hầu, tự mình bưng trà rót nước. Thì làm sao có thể là người kiêu căng cuồng vọng được chứ?

- Vậy sao các người tới đây?

Lý Tư Minh khoát khoát tay nói:

- Những lời này có nói cũng không rõ, nếu như người bây giờ muốn dẹp loạn lời đồn, sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ. Mặt mũi của mình người là chuyện nhỏ, không lâu trước khi người mới đạt Thám Hoa, thánh thượng ban cho người kim bài, người có cảm tưởng gì? Chi bằng trước thắng trận này, lại giải thích những hiểu lầm mới tốt.

Hứa Tiên khê giật mình, hắn không có suy nghĩ tới chuyện này, khối kim bài kia chẳng những đưa hắn lên rất cao, lại càng làm hắn không thể rơi xuống, lắc lắc đầu nói:

- Người làm sao có thể liệu định ta thắng được tất cả người trong thiên hạ chứ?

Lý Tư Minh vỗ tay cười to nói:

- Ha ha ha, Hứa Hán Văn, người đã không có đường lui, còn không ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói.

Sau đó nói ra những tài sáng tạo của tên đồn bậy đồn bạ ra, nếu gộp lại cũng thành mấy quyển sách truyền thế.

Giống như lời kịch của nhân vật phản diện, làm cho Hứa Tiên rất có suy nghĩ muốn đâm Lý Tư Minh một quyền.

Lý Tư Minh cười nói:

- Hán Văn chớ giận, Tri phủ đại nhân cũng đã triệu tập công tượng đại tu hội trường, đến lúc đó người tới khiêu chiến người không nói, nghĩ tới sự kiện trọng đại này người tới vô số kể, đến lúc đó tất nhiên là trăm nghề thịnh vượng, lê dân bách tính của phủ Hàng Châu cũng bởi vì người mà được lợi.

Mã viện thủ cũng gật đầu nói:

- Danh tiếng của Cận Thiên Thư Viện cũng nổi danh khắp thiên hạ, trở thành thư viện đệ nhất thiên hạ chân chính.

Hứa Tiên dở khóc dở cười, chẳng lẽ mình là người khởi phát kinh tế hưng vượng của thời cổ đại sao? Cái gì thể vận hội Olympic, hết thầy đi chết đi! Ta chỉ mắng hai câu thô tục ở trước nhà của mình, hiệu quả một chút cũng không thể so với các người đầu tư vài vạn lượng bạc. Khó trách quan phủ lại vì việc này mà mưu cầu danh lợi, cho dù mình thắng hay bại, bọn họ cũng kiếm lợi sâu sắc.

Hứa Tiên mỉm cười, nói:

- Nhưng mà, ta sẽ không xuất thủ.

- Cái gì!

Lý Tư Minh, viện thủ kinh hãi. Nếu như diễn kịch mà không có nhân vật chính, thì làm sao bắt đầu được. Nhiệm vụ của bọn họ hôm nay tới là phải mời Hứa Tiên ra mặt.

693. Chương 693: Phu Nhân. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 693: Phu nhân. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Như vậy sao được!

Hứa Tiên nói:

- Yên nhi, xuất hiện đi!

Vân Yên liền dịu dàng đi ra, thi lễ, nói:

- Vân Yên bái kiến hai vị đại nhân.

Nàng nghe nói có người gõ cửa liền bình tĩnh, vội vàng trang điểm ăn mặc một phen, trong nhà không có hạ nhân, chuyện bưng trà rót nước đều do một tay của nàng làm. Nhưng thời điểm nàng tới, Hứa Tiên và khách đã bắt đầu nói chuyện rồi, nàng không tiện quấy rầy. Cho nên trốn ở phía sau lắng nghe.

Lý Tư Minh có dự cảm xấu, nói:

- Người sẽ không phải muốn...

Viện thủ cũng bắt đầu hiểu ra.

Hứa Tiên nắm bàn tay trắng như ngọc của Vân Yên, nói:

- Yên nhi, ý của người như nào đây? Nếu không ưa thích, cũng không cần miễn cưỡng, vi phu sẽ có đối sách khác.

Vân Yên ở phía sau rèm suy nghĩ hồi lâu, phu quân tuy thi từ cái thế, nhưng phương diện khác lại không lợi hại như vậy. Nếu khiêu chiến anh tài khắp nơi, nếu như chuyện này bị dò xét ra được, một khi biết rõ, bản thân phải chịu tội với tất cả, cho nên vào lúc này không chút do dự, nói:

- Nếu phu quân đã đáp ứng, thiếp thân có thể thử một lần.

Lý Tư Minh một mực tràn đầy tự tin, thời điểm này còn bỏ qua bộ dáng khinh cuồng thường ngày, thậm chí có chút ít sợ hãi, nói:

- Vân, Vân phu nhân tài hoa ta đã biết rõ, nhưng nàng chính là nữ nhi, lại là như phu nhân a.

Cái gọi là “Như phu nhân”, chính là cấm kỵ của thiếp thất. Giống như tiến sĩ và “Cùng tiến sĩ”. Nói đến hai vấn đề này có một câu đối, cũng biểu đạt ý tứ như vậy, câu đó là: “Cũng không như phu nhân cũng cùng tiến sĩ”.

Cho dù trong nhà được sủng ái thế nào, trong mắt người ngoài, danh phận khác nhau rất sâu sắc. Tương truyền sinh nhật của một tri phủ, tri huyện đến mừng thọ, bá thiếp đã đưa lên đi, mới biết được là sinh nhật của như phu nhân, lập đem lấy bá thiếp trở lại, chiết thân mà đi, tất cả quan lại khác cũng làm theo. Vốn hạ quan đối với thượng quan nịnh bợ xu nịnh còn không kịp, nào dám vô lễ đắc tội như vậy, nhưng thể thiếp phân biệt cũng là chỗ này.

Vân Yên vẫn cười dịu dàng như cũ, giống như không đem chuyện này đặt trong lòng.

Nhưng Hứa Tiên lại cảm giác tay của nàng đang xiết chặt tay của mình, mỉm cười nói:

- Như phu nhân? Tư Minh huynh còn không đem chữ ‘ như ’ xóa đi!

Lý Tư Minh nghi hoặc, nói:

- Cái này?

Hứa Tiên nói:

- Theo như luật pháp của triều đình ta, chức quan tại thân, còn có thể bình thê. Hôm nay ta lại là Hàn Lâm, đương nhiên cũng nhiều hơn một phu nhân.

Vân Yên che cái miệng của mình lại, trong nháy mắt, trên ngoài sóng mắt cũng ngập nước.

Lý Tư Minh cười khổ nói:

- Người a!

Cử động lần này cho dù không bốc lên thất lễ lớn với người trong thiên hạ. Cũng là vi phạm luân thường đạo lý. Xuất thân của Vân Yên hẳn biết rõ, nạp nữ tử thanh lâu làm thiếp thì bỏ đi, lại còn muốn đưa lên làm phu nhân, quả thực là không thể tưởng tượng. Hành vi như thế lan tràn ra ngoài, tất nhiên sẽ bị mọi người khinh thường, còn làm tổn hại con đường làm quan.

Trong nội tâm cảm thán, trong vẻ ôn hòa biểu hiện ra ngoài, chung quy vẫn mang theo nét khinh cuồng. Mà hẳn sắp sửa làm việc, lại càng khinh cuồng hơn gấp nhiều lần chuyện nói ra những câu khiêu khích văn nhân thiên hạ.

Mã viện thủ nghe vài câu liền hiểu được, lúc này cũng kịp phản ứng, cả kinh nói:

- Người không phải là muốn?

Hắn vô cùng kinh ngạc về chuyện này.

Hứa Tiên nói:

- Như người nói, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người tới khiêu chiến, ta cũng không thể người nào cũng ứng đối a! Trước hết cho phu nhân của ta giữ quan, nếu như ai có thể thắng được nàng, mới có thể khiêu chiến ta, người xem như thế nào?

Mã viện thủ dựng râu tròng mắt, nói:

- Chuyện này vạn lần không được, thịnh hội như thế, lại để nữ tử ra mặt, chuyện này còn ra thể thống gì! Người sợ người tới nhiều, ta sẽ phái người tới khảo hạch, có thể vượt qua kiểm tra mới có thể hướng người khiêu chiến, cho dù như thế nào thì chuyện người làm là không được.

Hứa Tiên lúc này hơi xuất thần. Chẳng lẽ đời này đã có “Hải tuyền”? Ngay cả chính hắn cũng cảm thán: “Trời a, rốt cuộc là ta đang làm cái gì!”.

Lý Tư Minh thấy Hứa Tiên cân nhắc, còn tưởng rằng hắn đang suy nghĩ, chuyện này có chỗ chuyển cơ.

Bỗng nhiên Hứa Tiên phục hồi tinh thần lại, đứng dậy chấp tay nói:

- Nếu như chuyện này không được, mời hai vị về đi, đợi đến lúc những người kia đến, ta tự có biện pháp ứng đối, cũng không nhọc đến Tri phủ đại nhân hao tâm tổn trí, tiễn khách!

Xem ra còn phải tự mình tuyển lựa a.

Lý Tư Minh cùng Mã viện thủ hai mặt nhìn nhau, khó xử, đây là công tác do Tri phủ đại nhân cắt cử đi làm, nếu như trở về không có cách bàn giao nhần nhủ, thì khó mà ăn nói được.

Lý Tư Minh đành phải lộ ra vẻ mặt khó xử, nói:

- Hán Văn, người nói ngược lại cũng không phải không có đạo lý...

Hứa Tiên cười ha hả, nói:

- Như vậy người tới nói không chừng ngược lại còn nhiều hơn nữa... Chuyện này càng hợp với tâm ý của Tri phủ a.

Lý Tư Minh cùng Mã viện thủ đành phải đứng dậy cáo từ, nói phải đi về báo cáo với Tri phủ đại nhân trước rồi nói sau.

Hứa Tiên tiễn bọn họ đi ra ngoài cửa, thời điểm rời đi, bắt tay của Lý Tư Minh, chân thành nói:

- Người trở về nói cho Tri phủ đại nhân, công tác bảo an nhất định phải nắm chắc.

Lý Tư Minh dở khóc dở cười. Chỉ có chấp tay cáo từ. Đại môn vừa khép lại một lần nữa, Lý Tư Minh cùng Mã viện Thủ tướng nhìn nhau than thở. Mã viện thủ nói:

- Ta vốn tưởng rằng Hứa Tiên là người biết đại lễ, lại không nghĩ rằng thật không ngờ, thật không ngờ... Ai! Thật không ngờ cả buổi lại không nói ra cái gì.

Lý Tư Minh cũng hiểu được cảm thụ của hắn, lúc hắn mới quên Hứa Tiên, thì Hứa Tiên cũng chỉ là thư sinh tầm thường mà thôi, nhưng càng về sau càng cảm thấy khó có thể suy đoán.

Hắn được xưng là cuồng nho, nhưng thường nhân nổi giận, tất nhiên muốn uống rượu hát vang, làm ra đủ loại quái tướng, cũng có một nửa tâm tư là muốn cho người nào đó xem, biểu hiện mình là danh sĩ phong lưu, di thể độc lập. Nhưng sắc mặt Hứa Tiên lại như thường, dùng ngữ khí bình thường nói ra những câu kinh thế hãi tục. Làm cho người khác giật mình, chính mình còn không biết có cái gì không đúng a.

Hứa Tiên đóng cửa lại, trong nội tâm nên hỏi là ngoài ý muốn hay không, hay là có cái gì khác? Không nghĩ tới Hồ Tâm Nguyệt đứng ở trước cửa nhà mình chửi bậy vài câu lại dẫn phát phong ba lớn như thế, chuyện này có phải là ngẫu nhiên hay không? Hay là những người ganh ghét cố ý châm ngòi thổi gió, tạo dựng lên cục diện như thế này?

Trở lại phòng khách, Hồ Tâm Nguyệt đã ở đây, nhìn Hứa Tiên với sắc mặt “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”.

- Chỉ là một cái hư danh đã làm người sung sướng như vậy, thật sự là mất mặt. Cùng là thiên địa sinh ra, phụ mẫu nuôi dưỡng, dựa vào cái gì cần người khác thừa nhận, người thanh tỉnh một chút cho ta.

Vân Yên lau nước mắt trong khóe mắt, nói:

- Người ta thật sự cao hứng mà.

694. Chương 694: Khai Sáng.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 694: Khai sáng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên cũng không ngờ chỉ xóa đi một chữ “Như” mà Vân Yên lại vui mừng như thế, nhưng nàng còn chưa từng đề cập chuyện này với mình nữa câu, bộ đáng lẽ hoa đái vũ mình vừa thương vừa yêu.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn thấy Hứa Tiên. Có chút ngoài ý muốn nói:

- Không nghĩ tới người lại phối hợp như vậy.

Nàng vốn tưởng rằng Hứa Tiên sẽ tìm mọi cách ngăn cản đấy.

Hứa Tiên nhìn cũng không thèm nhìn nàng, mà cười nhìn Vân Yên, nói:

- Yên nhi, người cảm thấy thế nào? Hiện tại đối ý còn kịp.

Trên mặt Vân Yên hiện ra thần sắc kiên định, nói:

- Yên nhi sẽ không làm cho phu quân thất vọng.

Hứa Tiên lắc đầu, nói:

- Sai, sai rồi.

- Sai?

Hứa Tiên lau nước mắt giúp nàng, nói:

- Không phải vì ta, là vì chính người.

Vân Yên lộ ra nụ cười thông minh.

- Vì người hay vì ta, còn có cái gì phân biệt sao?

Hứa Tiên khẽ giật mình, nói:

- Cũng phải nha, ta ngược lại chỉ đề nghị người đi biết một chút. Nhân sinh trăm vị, ngồi trong nhà đánh đàn là một niềm vui thú, nhưng đây cũng là một niềm vui thú.

Hồ Tâm Nguyệt cũng không nhịn được nữa, nói: truyện copy từ

- Người còn có mấy phần khai sáng, không khiến người ta cảm thấy chén ghét a.

Nàng hoảng hốt, cảm thấy suy nghĩ của Hứa Tiên không mưu mà hợp với ý của mình, mạnh mẽ lắc lắc đầu, những tên nam nhân ngu xuẩn làm sao có thể hiểu được ý mình chứ!

Khai sáng? Chính mình?

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi nói:

- Khá tốt, khá tốt.

Nhưng trong lòng có chút buồn cười, kiếp trước mình ở hiện đại dùng bảo thủ trứ danh, xuyên việt thực hiện một ít đường lối tiến bộ cũng là một bước đột phá siêu cấp. Quả nhiên, nếu như không thể cải biến chính mình. Thì làm sao cải biến thế giới!

Vì vậy Hồ Tâm Nguyệt có chút uể oải phát hiện, những chuyện mà mình làm, không có chuyện nào có thể nhiễu loạn tâm thần của Hứa Tiên, chớ nói chi là sinh ra mấy thứ như tâm ma! Bỗng nhiên cũng có một tia hiểu ra vì sao Bạch Tố Trinh lựa chọn hắn, tên nam nhân này thoạt nhìn không có cái gì lạ, nhưng suy nghĩ trong lòng đầy những ý tưởng mới lạ a.

Nhưng những tia lý giải này nhanh chóng bị nàng ném lên chín tầng mây, âm thầm bình tĩnh, nói thầm:

- Cẩn thận, Hồ Tâm Nguyệt, người không nên bị hắn lừa bịp, nam nhân là địch nhân.

Hứa Tiên nói:

- Người đang làm bầm cái gì, còn không nhanh chóng đi làm cơm đi! Đồ ước của chúng ta, ta có thể cần thủ ước định, tích cực phối hợp, không giống người nào đó, ứng phó lung tung.

Thở dài thật sâu, nói:

- So với nam nhân, khí lượng của nữ nhân còn quá nhỏ.

Hồ Tâm Nguyệt mới nhớ tới chính mình còn đang là giai cấp bị áp chế bóc lột a, oán hận nhìn qua Hứa Tiên, sau đó đi vào phòng bếp, đi vài bước, bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nói:

- Vân Yên, người tới!

- Ta? Làm gì?

Dường như mặt của Hồ Tâm Nguyệt hồng lên, nói:

- Ta, ta không biết làm nhiều đồ ăn lắm.

Tu bổ hoa cỏ, quét dọn phòng ốc thì dễ dàng, chỉ cần dựa vào khéo tay là ứng phó được, nhưng chỉ có trù nghệ này, cần phải có rất nhiều kinh nghiệm mới được. Những ngày này nàng đã làm vài bữa cơm, tuy nhiên không có khó ăn và khó xử như lần đầu, nhưng cũng chỉ tạm được. Miễn cưỡng có thể nuốt trôi mà thôi.

Nhưng người khác có thể nuốt trôi, cũng không có nghĩa là Hồ Tâm Nguyệt có thể nuốt trôi, bởi vì nữ nhân này bị sơn hào hải vị xa xỉ làm hư, bị đồ ăn của mình tra tấn quá sức tưởng tượng. Người ngoài thì không sao, nàng bây giờ là thân thể phàm nhân, mỗi ngày còn bị Hứa Tiên sai khiến làm đủ loại công việc, tiêu hao thể lực rất lớn, không ăn cũng chỉ có bị đói. Thảm trạng của nàng hiện tại có thể nghĩ.

Nhưng ngoài ý định của Hồ Tâm Nguyệt là, Vân Yên lại cự tuyệt.

- Không được, ta còn phải trở về đọc sách, thời gian không nhiều lắm, người và phu quân cùng đi đi, hẳn còn làm tốt hơn cả ta đây.

Sau đó vội vàng trở về phòng đọc sách, sắp sửa bắt đầu văn đấu, cho dù là nàng cũng cảm thấy áp lực. Cho nên trong vài cái nháy mắt đã biến mất, giống như đang chạy trốn vậy.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên, dường như đang suy nghĩ cho dù có bị đói chết cũng không muốn cho Hứa Tiên dạy mình làm đồ ăn, cuối cùng nhất vẫn quyết định không quan tâm thiệt hại trước mắt, ngoắc ngoắc ngón tay, nói:

- Đi theo ta!

Hứa Tiên lặng lẽ cười cười, cũng không thêm để ý, đi cùng nàng vào trong phòng bếp.

Bỗng nhiên Vân Yên đi nhanh trở lại. Đưa một bảng ghi chép nhét vào tay của Hồ Tâm Nguyệt, nói:

- Đây là danh sách thứ mọi người muốn ăn.

Sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt biến thành khó coi.

Hứa Tiên xoắn tay áo lên, nghiêng đầu nhìn yêu cầu rậm rạp trên tờ giấy, bỗng nhiên có chút đồng tình với Hồ Tâm Nguyệt, trách cứ Vân Yên.

- Các người không nên quá phận, cho dù người ta hiện giờ nghe chúng ta, làm trâu làm ngựa cho chúng ta, các người cũng không thể đối đãi với người ta như vậy.

Làm cho Hồ Tâm Nguyệt cảm thấy ngục quân tử cũng không phải không có điểm không tốt, bộ dáng của Hứa Tiên cũng trở nên đáng yêu hơn một chút.

- Đúng, ta yêu cầu còn chưa có ghi a, ta muốn ăn dê nướng nguyên con, còn có...

Một tia hảo cảm vừa xuất hiện với Hứa Tiên lúc này, lập tức rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng.

- Hứa ~ Tiên!

Hồ Tâm Nguyệt chậm rãi vò nát tờ giấy đang cầm trong tay, cắn răng nói:

- Ta làm cái gì thì cho ta ăn cái gì, ít chọn ba bốn món!

Hứa Tiên cùng Vân Yên đều mỉm cười.

Trong phòng bếp, Hồ Tâm Nguyệt đang bận rộn bếp núc, Hứa Tiên chỉ khoanh tay dựa vào cửa mà nhìn, cũng không ngừng mở miệng chỉ đạo:

- Đồ ăn cắt quá thô, quá mỏng cũng không được, nhất định phải đều đều, đều đều. Mau đưa gà vào trong nồi đi, dầu không thể quá nóng. Uy, súp sắp sôi rồi, người có thể nhanh hơn một chút hay không! Đó là muối, không phải đường, kẹo, ai, quá dần, ai nói hồ ly là động vật thông minh, theo ta thấy...

Hồ Tâm Nguyệt nghe hắn chỉ huy xoay quanh, đây cũng không phải Hứa Tiên có chủ tâm trêu đùa hí lộng nàng, dầu bếp tốt tất nhiên còn cần rất nhiều công việc chuẩn bị. Nhưng Hồ Tâm Nguyệt chỉ là người mới, hoàn toàn là người mới bị khi dễ a.

- Câm miệng!

Hồ Tâm Nguyệt không thể nhịn được nữa quay đầu quát hắn. Nàng cầm cái tạp dề trắng tinh khiết của mình lên lau mồ hôi trên trán, tóc dài vén được khăn trùm đầu bọc lại, cách ăn mặc của nàng hiện giờ rất quái dị, lại có mỹ cảm phản cảm a.

Hứa Tiên lập tức im lặng, hơn nữa còn nhìn chằm chằm vào nàng.

Rốt cuộc Hồ Tâm Nguyệt cũng thanh tĩnh, quay đầu, bắt đầu làm công việc của mình, bắt đầu nướng đồ ăn, có cái vừa mới bắt đầu, có cái sắp chín. Trong hai cái nồi đang nấu món khác, trong nồi xào, còn nồi chiên cá. Bỗng nhiên không có Hứa Tiên chỉ đạo, nàng không biết nên làm cái gì cho phải.

Hồ Tâm Nguyệt giơ hai tay, nói:

- Nói chuyện!

- Nói cái gì?

- Thì nói cái gì cần nói đấy.

Hồ Tâm Nguyệt nói ra câu này liền dừng lại.

Hứa Tiên nhún nhún vai, nói:

- Cá sắp khét rồi.

Hồ Tâm Nguyệt vội vàng đi tới xào nồi cá, nhưng có mùi khét bốc lên.

Đúng là cá bị khét.

695. Chương 695: Tạm Túc. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 695: Tạm túc. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên bàn cơm trưa. Vân Yên tuyệt đối không chịu ăn đầu tiên, Tiểu Thanh cũng không hề ngớ ngẩn, Úc Lôi cùng Thường Hi nhìn chung quanh, Hứa Tiên cười không có tim không có phổi.

Bạch Tố Trinh đang muốn động đũa thử đầu tiên, Hồ Tâm Nguyệt đã đôi đũa lên, nhanh chóng gấp mỗi món một chút, bỏ vào trong miệng, phồng má nói mơ hồ không rõ:

- Người nhát gan!

Những người khác lúc này mới thở ra một hơi, cầm đũa lên, vừa ăn một miếng liền lộ ra thần sắc kinh ngạc, hương vị của hôm nay và mấy hôm trước một trời một vực.

Bạch Tố Trinh hỏi:

- Quan nhân, đây là người làm sao?

Hứa Tiên nói:

- Ta chưa từng động tay a.

Chỉ nói chuyện mà thôi, nhưng hần cũng không có ngờ tới Hồ Tâm Nguyệt lại chấp hành mệnh lệnh của hần hoàn mỹ như vậy, làm đồ ăn đa số dựa vào cảm giác của mình, cũng không phải cảm thực đơn thì có thể trở thành đầu bếp nổi tiếng.

Hồ Tâm Nguyệt ăn đồ ăn của mình nấu cũng cảm thấy kinh ngạc, đây là ta làm sao?

Nhìn qua thức ăn trên bàn, nàng cũng khó tránh khỏi có một tia vui mừng nho nhỏ, mà ăn trong miệng, chính mình làm ra luôn có một loại hương vị đặc biệt a!

Sau khi ăn cơm xong, trừ dấm cá đường hơi khét ra, thì đồ ăn còn lại làm rất ngon.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau cười cười, chỉ cần đã làm đầu bếp thì sẽ hiểu loại tâm lý này. Có lẽ là cổ chấp không chịu thừa nhận chính mình thất bại, có lẽ là có cảm giác tâm lý được đền bù.

Tự do so với không tự do, món ngon mỹ vị còn tốt hơn đồ ăn khó nuốt, cái gọi là nhân sinh, chẳng phải là tốt và xấu mà thôi sao?

Không lâu sau, quan phủ cũng truyền tin tức lại. Đồng ý Hứa Tiên nói, chỉ là thỉnh hần không tiết lộ ra ngoài mà thôi.

Hứa Tiên cũng cười đáp ứng, mặc cho bọn họ an bài.

Được Hứa Tiên đáp ứng, chẳng phải là do nha môn phủ Hàng Châu trắng trợn tuyên dương, Cận Thiên Thư Viên cũng là đầu lĩnh xử lý chuyện này, đem một hoạt động khiêu chiến dân gian biến thành quan trường xen vào, so với Sơ Tuyết Thái thanh thế còn muốn to lớn hơn. truyện copy từ

E sợ thành Hàng Châu không có đủ chỗ cho nhiều người xem, liền tại thành Hàng Châu đến huyện Tiền Đường, trên bờ sông Tiền Đường, tìm một mảnh đất trống, dùng thổ mộc kết cấu tu sửa mà thành, một tòa bình đài dài mười trượng, rộng mười trượng, cao ba trượng, tổ chức rất nhiều lao dịch, cho dù gió mưa hay bụi mù tung bay, cũng tuyệt đối không ngừng nghỉ, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã hoàn thành công trình to lớn này.

Chuyện này không thể khác hơn, bờ sông đã sớm có một cây trụ cao năm sáu trượng, trên đó có một lá cờ gấm tung tay, trên lá cờ gấm ghi bốn chữ to “Thiên hạ đệ nhất”, đón gió phấp phới. Có lúc mây tán sương tan. Ánh nắng chiếu vào, mấy chữ vàng này đón nắng chiếu sáng lóng lánh, bên ngoài mười dặm cũng có thể thấy được.

Người tha hương tới Hàng Châu du lãm, tất cả nhiên sẽ tới xem, trong khoảng thời gian ngắn thành Hàng Châu có một đại thắng cảnh. Tin tức như vậy truyền ra, vô số người cưỡi ngựa đi thuyền chạy đến quan sát, cho dù thời gian vẫn còn sớm, tất cả khách sạn lớn của phủ Hàng Châu đã sớm chật ních người, cho dù giá tiền thuê phòng có tăng cao cũng không cách nào đáp ứng nổi nhu cầu của những người đăng ký thuê phòng.

Hứa Tiên biết được việc này, không khỏi cảm thán, ai nói cổ nhân không có suy nghĩ buôn bán. Trước tiên tuyên truyền tạo thanh thế, chế tạo mảnh lời, so với những công tu tuyên truyền đời sau cũng không kém cõi hơn. Từng thấy nhiều loại tiểu thuyết, toàn bộ đem cổ nhân nói gian ngoan mất linh, gây thơ không thông, so về người thời nay chênh lệch cách xa vạn dặm, không hợp thói thường. Nhưng trên thực tế, mặc dù không có khái niệm quảng cáo, nhưng những đạo lý này trên thực tế lại tương thông với nhau, nhưng chưa từng ghi vào trong sách mà thôi, mà làm thôn phu, dân trong thôn tục tử cười nói, chẳng phải bi quá thay!

Phạm Lãi phù Việt diệt Ngô, sau đó ai cũng nói hắn là kỳ tài, chèo thuyền du ngoạn Ngũ Hồ. Lữ Bất Vi đầu cơ kiếm lợi, giúp Tần vương đăng cơ rồi sau đó trợ Tần nhất thống lục quốc. Trí tuệ khí phách và đảm lược, có ai dám chê cười trí tuệ của cổ nhân đây?

Mà trong lúc này, quả nhiên, rất nhiều người đến nhà chỉ điểm Hứa Tiên đời khiêu chiến, nhưng quan phủ đã sớm có an bài. Bên ngoài cửa lớn của Hứa phủ có một tốp nha sai, ngăn cản tất cả mọi người bên ngoài, hòa hòa khí khí bảo bọn họ biết, sẽ có thời điểm diễn ra khiêu chiến, muốn đi đâu? Báo danh. Nếu chịu tốn ít bạc, còn có thể nghe người giới thiệu cảnh trí của Hàng Châu một phen. Nhưng cũng có người không nghe khuyên bảo, cho nên không thiếu cảnh động thủ động cước. Nhưng thêm nữa... Chỉ là đứng xa xa nhìn qua, giống như Hứa phủ đã biến thành di tích cổ cần tham quan a.

Hôm nay mặt trời lên vào, tinh không vạn lí. Trong thành Hàng Châu cũng từ từ nóng lên, phục khí dần dần thăng.

Hứa Tiên đứng trên lầu các nhìn ra bên ngoài, nhưng lại nhanh chóng nhắm mắt, đem cảm ứng khai mở tới mức tận cùng, qua trong chốc lát mở to mắt nhìn Bạch Tố Trinh sau lưng, nói:

- Nương tử, ta cảm thấy dường như mưa dầm năm nay tán đi nhanh hơn năm trước chút ít.

Bạch Tố Trinh dừng may vá lại, ngẩng đầu lên nói:

- Đúng vậy a, nếu như thế này, thời tiết sẽ tốt hơn một chút.

Sau đó dùng đầu ngón tay xoa bóp huyệt thái dương, vuốt ve sợi tóc trên trán, vuốt nhẹ một cái.

Hứa Tiên đưa lưng về phía nàng, cho nên không phát giác được động tác này, nói:

- Nương tử, còn bao lâu nữa mới làm xong thứ này.

Hắn đã biết Bạch Tố Trinh chưa kịp làm xong pháp khí hộ thân cho hắn.

Bạch Tố Trinh nói:

- Quan nhân đừng nóng vội, không qua bao nhiêu ngày nữa đâu, lập tức sẽ tốt thôi.

Hứa Tiên quay đầu lại mỉm cười.

- Cố gắng lên!

Hắn biết rõ kiện pháp khí này đại khái tiêu hao của nàng không ít đạo hạnh, nhưng không có nói một câu cảm kích nào, chỉ lẳng lặng chờ đợi nàng hoàn thành. Nói trở lại, người nên dùng tay trái cảm kích tay phải như thế nào?

- Ân.

Hứa Tiên ghé đầu vào lan can, nhìn xuống dưới lầu, bắt gặp Hồ Tâm Nguyệt cầm theo một hộp cơm đi tới hồ nước, biểu hiện trên mặt có một chút không vui.

Trong nội tâm Hồ Tâm Nguyệt đúng là vô cùng phiền muộn, nàng cũng tiến hành bước thêm một bước, khuyên dụ Tiểu Thanh, bởi vì đột nhiên thời tiết tốt làm gián đoạn. Tiểu Thanh ngại trời nóng, cho nên đâm đầu vào trong nước, không chịu đi ra ngoài. Ngay cả cơm trưa mỗi ngày cũng đi ra ăn, tất cả đều do nàng cầm hộp cơm mang tới, nàng đứng trên mặt nước hô to vài tiếng.

Bỗng nhiên nước dưới hồ sôi lên, bắt đầu dâng lên cao, một bóng đen thật dài từ dưới nước hiện ra, tình cảnh này giống như quái thú xuất hiện trong phim ảnh.

Ầm một tiếng, nước hồ bay lên trời cao, giống như trên trời đang đổ một cơn mưa to xuống đất, những giọt nước màu bạc bay lên cao khoảng mười trượng, trong màn nước có một thân ảnh màu xanh uốn lượn. Nó chấn động mạnh một cái, đem những giọt nước ở chung quanh bay ra bốn phương tám hướng. Căn bản không cần động tác gì, nhưng những giọt nước này bay đi, đủ sức làm xương cốt người bình thường không chịu nổi.

696. Chương 696: Tạm Túc. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 696: Tạm túc. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên chỉ cảm thấy vô số quái thú điện ảnh xuất hiện trong mắt, minh bạch cái gì gọi là sự thật so với diễn dịch càng không thể tưởng tượng. Đường kính của thân thể hơn ba trượng, nếu không phải Bạch Tố Trinh thi pháp đem đáy hồ đào sâu hơn mười trượng, chỉ sợ không thể giấu kín thân hình của nàng. Thuận tiện nhắc tới là, hòn non bộ trong hồ cũng cải tạo lại một phen, còn to hơn so với trước kia, lưu lại một sơn động cho Úc Lôi nghỉ ngơi. Chỉ tạo ra cái hòn non bộ này, Hứa phủ sớm muộn gì cũng phát triển thành sào huyệt của yêu quái a.

Hoặc là nói, đã và đang phát triển.

Tiểu Thanh dưới hồ bò lên, nhìn Hồ Tâm Nguyệt, xà nhãn màu xích sắc léo lên hào quang của kim loại.

Hồ Tâm Nguyệt hô:

- Còn không thấp đầu xuống!

Dường như Tiểu Thanh cũng mê mang một chút (vừa rồi đang ngủ). Sau đó nện đầu thật mạnh xuống cạnh hồ, nhắm mắt lại, miễn cưỡng hé miệng. Hồ Tâm Nguyệt oán hận bỏ đồ ăn vào trong miệng rắn, nhưng kỳ thật chân tướng là kẻ răng mới đúng.

Hứa Tiên nhìn qua Tiểu Thanh, không biết có phải là yêu ai yêu cả đường đi lối về hay không, chỉ cảm thấy thân rắn mềm mại và lân phiến màu xanh lục kia rất đáng yêu (giá trị thẩm mỹ đã bị lệch đi rồi), chỉ cảm thấy thời điểm năm trước còn không có to như vậy, dường như bí pháp của Long tộc có công dụng tăng lớn thể tích, theo đó là lực lượng cũng tăng lên.

Tiểu Thanh cũng phát giác được ánh mắt của Hứa Tiên nhìn mình, mạnh mẽ mở mắt ra, bích quang trong mắt léo lên, giống như hung hăng liếc Hứa Tiên. Sau đó nhắm mắt lại, quay người bơi vào trong nước.

Hứa Tiên cười lên, bỗng nhiên có chút tò mò, quay đầu lại hỏi:

- Nương tử, người biến thành nguyên hình có lẽ còn muốn lớn hơn nàng nhiều a.

Nghĩ đến hẳn cho tới bây giờ, còn chưa thấy nàng chủ động biến thành nguyên hình a!

Bạch Tố Trinh cũng lườm hẳn một cái, cảm thấy nhãn quan của quan nhân có vấn đề lớn.

Đáy lòng của Hứa Tiên phát ra cảm khái, xem ra sống trong với yêu quái lâu ngày cũng sinh biến đổi. (giá trị thẩm mỹ đã triệt để vụn vụn)

- Xuống lầu đi quan nhân, nên dùng cơm.

Hôm nay bên cạnh đã ít đi hai người, Tiểu Thanh thì ngủ trong hồ, Vân Yên không ở đây.

Không đợi Hứa Tiên đặt câu hỏi, Hồ Tâm Nguyệt đã nói:

- Vân Yên ăn trong thư phòng, ta đã mang qua cho nàng rồi.

Nàng cảm giác mình càng ngày càng giống nha hoàn.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Đọc sách cũng không cần một chốc lát như vậy, ăn trong thư phòng không tốt đâu. Ta đi xem!

Đứng dậy muốn đi tới thư phòng.

Nhưng vừa đi tới cửa, đã nghe âm thanh lật sách ở bên trong, đẩy cửa ra chỉ thấy Vân Yên đang ngậm bánh xốp, nhanh chóng lật qua lật lại một quyển sách, mắt chỉ nhìn trang sách, như đang tìm kiếm nội dung gì đó.

Vân Yên trông thấy Hứa Tiên, đặt bánh xốp xuống.

- Phu quân, người tới rồi!

Hứa Tiên nói:

- Tại sao không đi ăn cơm, đi, ăn xong rồi xem.

Vân Yên lại cự tuyệt, nói:

- Không được ah. Ta muốn xem sách trong thư phòng một lần, miễn cho đến lúc đó bỏ sót gì đó.

- Xem một lần?

Hứa Tiên nhìn thư phòng một lần. Sách trong phòng này thừa kế từ Cừu Vương Phủ, quy mô kinh hải người ta, vốn phần lớn không có cái gì. Về sau nghỉ ngơi, mua thêm các loại sách nhét đầy vào, số lượng so với thư thất của Cận Thiên Thư Viện cũng không kém hơn chút nào. Nói muốn xem một lần cũng chỉ là nói mà thôi.

- Tính toán, không có thời gian, có công phu này không bằng nghỉ ngơi một lát. Người bây giờ đang tìm cái gì? Tìm được thì ăn cơm đi.

Trong mắt Vân Yên nghi hoặc.

- Tìm cái gì?

Hứa Tiên mỉm cười, nói:

- Không cần khách khí, vì phu có thể giúp người!

Cái gọi là “Đã gặp qua là không quên được”, mấy chữ này cũng không phải nói không.

Vân Yên cũng hiểu ý của Hứa Tiên, giao hoát cười cười, phất phất sách trong tay. xem tại

- Ta cũng rất muốn cho phu quân hỗ trợ, có thể đọc sách với ta a.

Hứa Tiên mở to hai mắt nói:

- Đọc sách? Vừa rồi là đọc sách sạp?

Rõ ràng mỗi một tờ chỉ liếc nhìn một cái, loại phương thức đọc này, người là người máy sao?

Vân Yên cười nói:

- Bởi vì trước kia đều xem qua, lần này chỉ ôn tập lại một lần, cho nên rất cần thời gian, hơn nữa từ khi tu luyện, cảm giác đầu óc còn vận chuyển nhanh hơn so với trước kia!

Hứa Tiên mới hiểu được “Hậu Thiên cao thủ” cùng “Tiên Thiên cao thủ” chênh lệch ra sao. Nàng nói muốn đem sách ở đây đọc lại một lần là nghiêm túc a, thời gian một bữa cơm trưa chỉ đủ đọc mười trang sách với người thường, nhưng đối với nàng mà nói chính là hơn trăm quyển sách, xác thực không thể lãng phí.

Hứa Tiên đành phải phất phất tay, nói:

- Người... Tiếp tục cố gắng lên a!

Vân Yên vẻ mặt thành thật nói:

- Ân, vì phu quân, ta cũng không chịu thua.

Lười biếng thường ngày của nàng đã biến mất.

Trong nội tâm Hứa Tiên cảm khái, đây cũng là một loại thiên tài a, cho dù thường ngày lười biếng cỡ nào, lúc cần thiết, cho dù ở nơi nào, cũng làm được chuyên chú chân chính a. Đây mới là đúng, dù sao cho dù là thi từ ca phú hay là cảm kỳ thư họa, mỗi kỹ nghệ trong đó, muốn đạt đến tiêu chuẩn đại sư, cũng không

phải chỉ dựa vào thiên phú là có thể làm được. So sánh với nhau, trước khi thi tốt nghiệp trung học, một người học đêm và một người xem tivi suốt đêm chênh lệch với nhau cực lớn a.

Hứa Tiên lui ra ngoài cửa, nhưng lại nhìn qua khe cửa, xác định nàng không phải đang cố làm ra vẻ. Bộ dáng chăm chú không bị quấy rầy, cảm thấy lựa chọn của mình quả nhiên chính xác a.

Đây là giá trị bản thân của mỗi người, hy vọng có thể đem tài hoa của mình thi triển ra ngoài. Mặc dù mới gần đây, nhưng nàng cũng đang làm như vậy. Nhưng nàng quá thông minh, hiểu được sở cầu của mình, hiểu được sinh hoạt mà nàng muốn. Bởi vì hiểu được lấy hay bỏ, cho nên thấy đủ thường vui cười.

Nhưng nếu có cơ hội như vậy, nàng cũng sẽ lao đầu vào, nói là vì hấn là không giả, nhưng chính cô ta cũng cao hứng đấy.

Hứa Tiên trở lại phòng, cười nói:

- Cho nên đọc sách thật tốt a.

Sau khi ăn xong Bạch Tố Trinh lại mang ổi người một chén ô mai, bàn tay trắng nõn của nàng đưa ra, trên nước canh kết một tầng băng mỏng, tản ra sương mù lạnh buốt.

Hứa Tiên ném một ngụm, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu.

- Nương tử, đây là người làm sao?

- Ta rút sạch rồi làm, thế nào, hương vị cũng không tệ đúng không.

Hứa Tiên nghiêng mắt nhìn Hồ Tâm Nguyệt, nói:

- Không phải chúng ta có nha hoàn sao? Loại chuyện này để cho nha hoàn làm là tốt rồi.

- Nha hoàn?

Bạch Tố Trinh khẽ giật mình mới kịp phản ứng, trên môi xuất hiện nụ cười, nói.

- Cũng không uổng phí công phu gì đâu, cũng không cần phải cho... Nha hoàn đi làm.

Hồ Tâm Nguyệt không chút nghĩ ngợi đem chén ô mai giội lên người Hứa Tiên.

Hứa Tiên chỉ liếc mắt nhìn, nước ô mai bay tới đã tụ tập thành một thủy cầu, trở lại trong chén của Hồ Tâm Nguyệt.

- Đây là nương tử nhà ta tân tân khổ khổ làm ra, không nên lãng phí.

Hồ Tâm Nguyệt liếc mắt nhìn nước ô mai trong chén, thấy cái bóng của bản thân, ngẩng đầu nói:

697. Chương 697: Tạm Túc. (3)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 697: Tạm túc. (3)

- Xế chiều hôm nay ta muốn đi ra ngoài, cơm tối các ngươi tự làm đi.

Những ngày này quét dọn còn phải quét phòng, tu bổ hoa viên xong rồi, nàng chỉ còn làm mỗi nấu cơm, cũng không có mệt mỏi như lúc ban đầu. Tuy nói là đồ ước rất nghiêm trọng, vốn tưởng rằng nội dung đồ ước cả hai rất khó tiếp nhận, nhưng trên thực tế chẳng những Hứa Tiên không ngại, cho dù là nàng cũng từ từ tiếp nhận đồ ước.

Giờ phút này, lo lắng duy nhất chính là Hứa Tiên dựa vào nội dung đồ ước để kiểm chế hành động của nàng, một phủ đệ to như thế này, muốn tìm ra một nơi sinh sống thật dễ dàng.

Hứa Tiên nói:

- Một mình?
- Ân.
- Không được.

Hồ Tâm Nguyệt mạnh mẽ đứng dậy, sắc giận nói:

- Hứa Tiên, ngươi ít được một tắc lại muốn lần một thước đi.

Sắc mặt Hứa Tiên như thường nói:

- Ngươi bây giờ không có pháp lực trên người, nên để cho Tiểu Thanh đi cùng ngươi a.

Có đôi khi sắc đẹp của hồng nhan còn bị người ta nhớ mong hơn cả vàng bạc.

Hồ Tâm Nguyệt lại chậm chậm ngồi xuống, lửa giận của nàng lúc này bốc lên hừng hực, mạnh mẽ nói:

- Ngươi muốn cho nàng giám thị ta sao?

Hứa Tiên cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

- Có trở về ăn cơm tối không?
- Không biết.
- Vậy giữ lại cho ngươi a!

Cứ như vậy tiến hành một đoạn đối thoại bình thản, đối thoại như thế này có thể phát sinh ở bất cứ nơi đâu có người, do bất luận kẻ nào nói ra, cũng không bao hàm ý nghĩa vĩ đại hay triết lý nhân sinh gì, càng không đủ để cho người ta lấy ra làm một quyển sách, phát một trận cảm khái. Nhưng lời nói bình thản như nước hồ thu.

Nhưng lời này truyền vào trong tai của Hồ Tâm Nguyệt, hết lần này tới lần khác có tư vị rất khác biệt. Đã từng có khi nào được người ta quan tâm tới mình như vậy chưa? Hỏi xem mình có về hay không. Mặc dù cảm thấy rất phiền toái, nhưng lại cảm nhận được một tia ôn hòa. Đó là gông cùm xiềng xích trong tâm của một người, làm cho người ta có một thứ không thể xa rời, tên của nó là “Nhà”.

Nàng chán ghét loại cảm giác bình thường, chán ghét loại gông cùm xiềng xích này. Không lưu tình chút nào khi cầm những thứ này đập nát đi, truy đuổi tính mạng sôi sục trắng lệt, tìm kiếm nhân sinh tùy tâm sở dục. Cho tới bây giờ, nàng cũng không biết hối hận, đó là con đường mà tâm của nàng lựa chọn.

Nhưng đồng thời, nàng cũng không cách nào phủ nhận được thứ tình cảm đối trá này. Nếu như đơn giản chỉ cần phủ nhận đi, đây chẳng phải là quá đối trá sao? Nàng dùng nhiều loại mặt nạ lừa gạt thế nhân, nhưng không cách nào lừa gạt tâm của mình. Cho dù là tâm của hồ ly, tâm của yêu quái hay nhân tâm, nó muốn ta làm cái gì ta liền đi làm cái gì! Vậy bây giờ thì sao?

Hồ Tâm Nguyệt uống nước ô mai trầm mặc không nói.

Nhưng cho dù như thế nào, nàng đã không còn kiêu mị kêu một tiếng Hứa công tử, có lẽ đã hiểu nó không có tác dụng gì, có lẽ bởi vì quá mức oán hận Hứa Tiên, có lẽ chỉ có địa phương là “Nhà” này, mới không cần dùng mặt nạ.

Hứa Tiên cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ đem “Nhà” của mình biến thành địa phương độc sức đấu trí đấu lực với người nào khác.

Bạch Tố Trinh thu thập chén đũa, thừa lúc này mang một ít nước ô mai ra ngoài.

Hứa Tiên nói:

- Làm cái gì vậy?

Bạch Tố Trinh nói:

- Thời tiết nóng như vậy, ta muốn đem nước ô mai này cho những quan sai ở ngoài kia một ít, bọn họ đang thủ vệ giúp chúng ta, giảm đi rất nhiều phiền toái a.

Hồ Tâm Nguyệt thần nhiên nói:

- Bọn họ là người hầu, đây là chức trách của họ, chưa nói tới thủ vệ cho chúng ta, hơn nữa bọn họ từ nơi này chiếm được không ít chỗ tốt, cao hứng còn không kịp đấy!

Bạch Tố Trinh biết tính tình của nàng, cũng không cãi lại, nói:

- Quan nhân, người mang những thứ này cho Yên nhi đi! Tiểu Nguyệt, phần của Thanh nhi làm phiền người mang giúp.

Ngoài cửa lớn, mấy nha dịch đang tránh vào hiên tránh nắng.

Một nha dịch trẻ tuổi đang quạt mát ột nha dịch lớn tuổi.

- Trần Đầu, người nói lần này Hứa Thám Hoa có thắng hay không?

Trần Đầu nhìn khắp nơi, nói:

- Còn cần phải hỏi sao?

- Rốt cuộc là thắng hay không thắng đây? Nghe nói đã mở đánh bạc rồi, tiểu nhân cũng muốn nhân cơ hội vơ vét một số, ngài nghĩ kế giúp cho.

- Hứa đại quan nhân là người Tiên Đường chúng ta, người không áp hấn còn muốn áp người khác sao? Coi chừng ta đánh người.

Làm bộ muốn đánh nhau.

Tiểu nha dịch cười làm lạnh một tiếng, nói:

- Hắc hắc, cũng phải nha.

Một nha dịch khác hỏi:

- Trần Đầu người áp bao nhiêu tiền?

Sắc mặt Trần Đầu đỏ lên, ho nhẹ hai tiếng, nói:

- Một lượng.

Bọn nha dịch cười ha ha, nói:

- Mới một lượng? Có phải đại tẩu không cho tiền phải không? Ha ha ha ha!

- Đi đi đi đi, các người biết cái gì.

Tiểu nha dịch thừa nước đục thả câu, nháy mắt ra hiệu nói:

- Cái này gọi là trăm thiện hiếu đi đước.

Ai ôi!!! Một tiếng, móng út của hấn bị đá một cước.

Lúc bọn nha dịch đang cười đùa, một đoàn thư sinh trẻ tuổi đi tới, hỏi:

- Xin hỏi mấy vị quan sai đại ca, nơi này là phủ đệ Hứa Tiên Hứa Hàn Lâm đúng không?

Bọn nha dịch vội vàng đứng lên, Trần Đầu ứng tiếng nói:

- Nơi đây đúng là Hứa phủ, các người đây là?

Thư sinh cầm đầu chấp tay nói:

- Chúng ta là đệ tử Bạch Lộc Thư Viện, tại hạ họ Đường, tên Hiên.

Trần Đầu thấy là đệ tử Bạch Lộc Thư Viện càng không dám chậm chạp, chỉ vào bố cáo đang dán trên tường:

- Công tử, nếu như các người tới khiêu chiến, không ngại xem bố cáo đang dán trên tường trước, hiện tại Hứa Hàn lâm không tiếp thụ bất luận kẻ nào khiêu chiến, muốn khiêu chiến, phải đợi thêm vài ngày nữa mới được.

Đường Minh Hiền đưa một thỏi bạc vụn lên, nói:

- Quy củ chúng ta đã biết rõ, lần này chúng ta tới đây, thực sự không phải vì khiêu chiến, chỉ muốn tới bái kiến Hứa đại nhân, chẳng biết có được thuận lợi hay không. Tiền này thỉnh mấy vị uống chén rượu, không thành kính ý.

Trần Đầu nhìn thấy bạc sáng loáng, vẻ mặt khó xử, nói:

- Chuyện này, công tử, Hứa đại nhân hiện tại không tiếp khách, ngay cả chúng ta muốn tạo thuận lợi cho người cũng vô dụng.

Thời điểm này, chỉ nghe “Két..” Một tiếng, cửa son mở ra một đạo khe hở, Bạch Tố Trinh dịu dàng đi ra, tự nhiên hào phóng nói:

- Đây là nước ô mai ta ướp lạnh thỉnh mấy vị ném thử.

Trần Đầu thụ sủng nhược kinh nói:

- Hứa phu nhân, chúng ta làm sao không biết xấu hổ chứ.

Sau khi từ chối một phen cũng tiếp nhận hộp nước, hắn cũng không quá đáng mới bái kiến Bạch Tố Trinh vài lần, nhưng cảm giác, cảm thấy thân thiết giống như quen biết từ lâu rồi.

Bạch Tố Trinh hỏi:

- Mấy vị này công tử là?

- Hứa phu nhân, bọn họ đều yêu cầu gặp mặt Hứa đại nhân.

Đám học sinh Bạch Lộc Thư Viện lúc này mới khôi phục tinh thần lại. Nhao nhao khom mình hành lễ, nói:

- Hứa phu nhân.

Nữ tử áo trắng này đứng đó, đứng trên bậc thang trước mặt, làm cho người ta có cảm giác không dám nhìn thẳng. Hiện tại, những xúc động tức giận trong nội tâm của đám người này cũng giảm đi không ít, lại sinh ra một tia ý tứ đau xót hàm xúc, có lẽ chính là vì ba chữ “Hứa phu nhân”.

698. Chương 698: Du Hồ. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 698: Du hồ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Đường Minh Hiền cũng từ trong giật mình tỉnh táo lại, còn không kịp sinh tâm tư gì, bởi vì hắn biết nàng là người đã có phu quân, trong nội tâm sinh ra tư vị khó tả.

Bạch Tố Trinh cũng thi lễ, nói:

- Chư vị công tử, quan nhân nhà ta mấy ngày này không tiếp khách, kính xin chư vị thứ lỗi!

Trong môi sơn nói ra lời ôn nhu, cũng không vì ứng phó tràng diện, bọn họ đi một chuyến tay không cũng cảm thấy không có áy náy gì.

Những thư sinh này vốn chuẩn bị sẵn lời nói hùng hồn, bỗng nhiên cảm thấy thật có lỗi.

- Ở đâu, ở đâu, chúng ta tùy tiện tới thăm, thất lễ trước a.

Bạch Tố Trinh hơi gật đầu, lui về trong cửa, lúc này đóng cửa lại.

Đám thư sinh không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mặt trời bắt đầu nóng bỏng hơn. Âm thanh ve kêu cũng vang lên réo rắt.

Các thư sinh hai mặt nhìn nhau, trong bất tri bất giác, tất cả khí diễm đi thảo phạt Hứa Tiên. Lúc này giống như khách nhân vô lễ gặp được chủ nhân hữu lễ, không thể không câu thúc tay chân. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, cái gọi là lễ ngộ, kỳ thật cũng chỉ là một hai câu mà thôi.

Trong ý định trước đó của bọn họ, cho dù như thế nào cũng phải gặp được Hứa Tiên, thậm chí còn làm tốt chuẩn bị đánh nhau. Chẳng những vì thăm dò chi tiết của Hứa Tiên, cũng muốn chứng minh những lời mình nghe đồn là thật hay giả, tuyệt không muốn bị người khác bóp mũi dất đi. Nhưng vừa rồi chủ nhân đi ra, bọn họ không có nắm chắc cơ hội, cho dù có ở lại cũng cảm thấy không thích hợp.

Việc này chính là do Đường Minh Hiền cầm đầu, lúc này tất cả ánh mắt đều nhìn lên người hắn.

Đường Minh Hiền hắng giọng, nói:

- Việc này chúng ta vì Hứa Tiên mà đến, cũng không phải toàn bộ vì hắn mà đến. Hôm nay ở trong thành Hàng Châu có không ít văn sĩ, ngày thường sớm nghe qua kỳ danh, lại vô duyên tương kiến, hôm nay vừa vặn gặp mặt, dùng văn kết bạn, khoáng đạt tầm mắt, tâm ý của viện thủ cũng không thể mất ở chỗ này được.

Tuy lời này so với thời điểm đi tới trái ngược nhau, nhưng tính toán có tình có lý, lập tức được tất cả mọi người đồng ý. Thiên hạ quảng đại, lúc này là thịnh thế, văn sĩ có tài năng nhiều vô số kể, có không ít người tới nơi đây, muốn cùng Hứa Tiên phân cao thấp. Chỉ vì “Lợi tâm dễ tiêu. Danh tâm khó trừ”.

Kết quả là, có công danh, thanh danh, tài hoa, có được thanh danh đệ nhất thi tiên, Hứa Tiên Hứa Hán Văn, hắn chỉ nói một vài câu ở trước cửa mà người trong thiên hạ nhanh chóng chạy tới thành Hàng Châu này.

- Muốn danh hiệu của ta sao? Muốn thì có thể cho người toàn bộ, tới lấy đi, ta đem tất cả thanh danh đặt ở chỗ này.

- Hứa Tiên, ta muốn cho người biết, Đại Hạ cũng không phải chỉ có một mình người đâu.

Đường Minh Hiền nhìn qua đại môn sơn sơn thiếp vàng.

“Két..” Một tiếng, cửa lớn mở ra lần này, lần này thoáng cái có ba nữ tử đi ra, lập tức làm quyết tâm của Đường Minh Hiền bị đánh gãy, trong nháy mắt đó chỗ triển lộ ra, là dung nhan trăm hoa đua nở.

Chính là Hồ Tâm Nguyệt dắt Vân Yên cùng Tiểu Thanh từ trong đi ra, không giống với Bạch Tố Trinh nho nhã lễ độ, Vân Yên nhìn kỹ bọn họ, trong mắt dường như có nước chảy ra, nhưng bị Hồ Tâm Nguyệt kéo đi làm chuyển dời ánh mắt. Hồ Tâm Nguyệt chỉ quăng cái nhìn lạnh nhạt. Tiểu Thanh thì từ đầu tới chân còn trong trạng thái “Buồn ngủ”, mái tóc dài còn hơi rối, ngẫu nhiên không hề có hình tượng gãi gãi đầu.

Vân Yên thử giãy dụa một chút, nói:

- Hồ tỷ tỷ, người làm gì ah. Ta còn muốn đọc sách đấy!

Tiểu Thanh ngáp, nói:

- Ngủ đi, đừng tìm phiền toái!

Trong đôi mắt của Vân Yên có nghiêm túc, còn trong mắt nửa khép nửa mở của Tiểu Thanh thì có lười biếng, giống như thay đổi hên phách cho nhau.

Nhưng Hồ Tâm Nguyệt chỉ thần bí nói:

- Là chuyện phi thường phi thường phi thường thú vị, thế cho nên ta mới có hảo tâm mang các người đi cùng đây.

Vừa nói vừa kéo hai người bọn họ đi ra ngoài.

Những ngày này ở chung với nhau, quan hệ lẫn nhau đã không còn khấn trương cứng nhắc như ban đầu. Tuy còn không tính là hảo tỷ muội, nhưng với đối phương đã kiên trì đến nước này, các nàng cũng không tốt từ chối nữa.

Ba thân ảnh của các nàng từ từ bước đi, các thư sinh cảm thấy mặt của mình hiện giờ còn nóng hơn cả ánh mặt trời, nhiệt độ đang thiêu đốt trong nội tâm. Trong nội tâm cũng không còn tiếng ve kêu, mà trong nội tâm có tiếng tim đập thình thịch.

Khóe miệng của Đường Minh Hiên cứng ngắc, hỏi nha dịch:

- Các nàng, các nàng...

Trần Đầu đã sớm có dự liệu, dùng ánh mắt đồng tình nhìn qua Đường Minh Hiên, vỗ vỗ bả vai hắn nói:

- Đúng vậy, nghe nói mấy vị này đều là gia quyến của Hứa đại nhân! Thiếu niên, đây là nhân sinh a.

Đường Minh Hiên có chút máy móc xoay đầu lại, sau đó trao đổi ánh mắt với những thư sinh khác.

- Đem Hứa Tiên giết đi!

Trong mắt các thư sinh đều lóe hào quang, cùng gật đầu.

- Ân, Ân, giết đi!

Vốn đã bị Bạch Tổ Trinh trong lúc lơ đãng làm chìm tức giận và ghét trong nội tâm xuống, lập tức bốc lên tận chân trời. Tứ giận của bọn họ lúc này giống như dũng sĩ đồ trong truyện thuyết, mang theo đao đồ long cứu công chúa ra khỏi tay rồng, mang theo quyết tâm này bọn họ đã rời đi.

Hứa Tiên đang tĩnh tọa ngồi tu luyện phát giác công đức của mình giảm xuống một chút. Vuốt cảm âm thâm tĩnh lại, chẳng lẽ gần đây mình làm chuyện không tốt sao? Có phải hay không nên lần nữa hóa thân thành cô bé khăn quàng đỏ đi ra đầu đường, trở thành bà cổ nội đi qua đường, cho nên không ai thêm cứu khỏi miệng sói sao?

Vì vậy, mang chính nghĩa khác nhau, máu và lửa đấu tranh sắp triển khai, kết quả trận chiến này, sẽ quyết định danh hiệu thiên hạ đệ nhất vào tay của ai.

Mà ba nữ nhân. Rốt cuộc đi vào tầm nhìn của bọn họ, thắng cảnh Tây Hồ, dương liễu ven hồ.

- Du hồ? Du hồ có cái gì tốt!

Vân Yên lộ ra thần sắc phiền muộn, trong sinh hoạt đã từng diễn ra trong đời nàng, du hồ là hoạt động không thể thiếu, đã từng đi vô số lần rồi, cho nên chuyện này tuyệt đối không gây cho nàng cảm giác hào hứng.

- Người thực sự không ưa thích du hồ sao?

Tiểu Thanh cũng thanh tĩnh một ít, gần đây nàng sinh hoạt trong phủ, cũng có không ít lần đi du hồ đấy, tuy nhiên phương thức hơi khác với cách của Vân Yên a.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đợi một chút các người sẽ biết rõ.

Cách các nàng mấy mét, vào lúc này, có vô số người dừng chân lại nhìn qua. Bây giờ là thời điểm tốt nhất cho việc du lãm Tây Hồ, du khách như dật. Nhưng gần đây bởi vì chuyện của Hứa Tiên cho nên đông hơn vô số lần, lúc này, phiên địa phương này chật như nêm cối. Làm cho những kỹ thuật phóng hỏa hay gây nổ cũng tăng lên rất nhiều.

Hồ Tâm Nguyệt cùng Vân Yên trên cơ bản đều có năng khiếu bỏ qua sự tồn tại của người khác, cũng không thấy có gì khó xử.

Chỉ có Tiểu Thanh cảm thấy không kiên nhẫn, bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt nói khẽ vào tai của nàng:

- Có phải hay không cảm thấy nhân loại thật sự là chán ghét, muốn giết sạch bọn họ hay không.

Trong nội tâm Tiểu Thanh rùng mình, nói:

- Người ít nói vậy.

699. Chương 699: Du Hồ. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 699: Du hồ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, có chút đáng sợ suy nghĩ, Hồ Tâm Nguyệt mang các nàng tới nơi này, không phải là muốn như lần trước chứ, chơi trò chơi nhảm chán lần trước, lần này sẽ làm thật nhiều người hơn lần trước a!

Hồ Tâm Nguyệt giống như nhìn ra suy nghĩ của nàng, cười rồi gõ nhẹ lên trán của nàng, nói:

- Thật sự là hay nghĩ ngợi lung tung.

Tiểu Thanh vẫn có chút không yên lòng, nhưng nghĩ đến mặc dù Hồ Tâm Nguyệt cũng không dám ở trước mặt của nhiều người như thế này, giết người lung tung.

- Ba vị cô nương đang chờ thuyền sao?

Một công tử ca tay cầm quạt xếp đang cười tủm tỉm đi tới gần, hắn đang ở nơi này chờ đợi thật lâu. Thấy các nàng dừng lại bên cạnh hồ, hiển nhiên là muốn du hồ. Nhưng thời điểm này, bên hồ không có đội thuyền nào rảnh rỗi. Cơ hội này, há có thể buông tha. Liền bắt chấp người bên ngoài vây xem, tiến lên hỏi.

Tiểu Thanh phản ứng đầu tiên là cầm lấy chuôi kiếm, làm cho tên công tử này giật mình lui ra phía sau, nhưng lại không biết Tiểu Thanh đang bảo hộ hắn không bị Hồ Tâm Nguyệt nhất thời cao hứng giết chóc lung tung. Nhưng đối với loại nam nhân lẻo lét này, không có chút hảo cảm nào, đem ánh mắt nhìn vào sâu trong Tây Hồ xa xa.

Hồ Tâm Nguyệt lộ ra thần sắc nghiền ngẫm, nói:

- Người có thuyền?

Công tử ca vừa thấy Hồ Tâm Nguyệt lên tiếng, mừng rỡ trong lòng, thầm nghĩ: cô gái này yên thị mị hành, cũng không phải trung trinh liệt nữ gì. Trời thương cho nên để cho ta gặp được nàng. Hai người còn lại tuy lạnh nhạt, nhưng cũng không phải là không có cơ hội.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, cho nên trên mặt giả bộ khoan thai, như lơ đãng nói:

- Nhà của tiểu sinh có một chiếc du thuyền, đang đậu ở đó, chỉ là hơi nhỏ một chút, kính xin mấy vị cô nương không nên cảm thấy đơn sơ.

Nói chuyện dùng quạt xếp chỉ về một hướng. Ở một hàng dương liễu xa xa có một chiếc du thuyền đang neo đậu, nói là nhỏ hẹp nhưng so với thương thuyền còn lớn hơn rất nhiều. Hắn cường điệu nói là thuyền nhà mình, đương nhiên là ám chỉ tư gia rất giàu.

Công tử ca tràn đầy tự tin, bằng vào giá trị con người thì mình ở Giang Nam này cũng là đại phú, dung mạo cũng không tính quá kém, lại ngâm mấy câu phong hoa tuyết nguyệt, ngày thường cũng có thể câu dẫn không ít thiếu nữ Giang Nam động tâm a.

Hồ Tâm Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Quả nhiên là quá đơn sơ.

Đám người cười vang, không ít người lên tiếng nói:

- Cô nương tuệ nhãn như đước.

Sắc mặt công tử ca nhất thời thay đổi, nhàn nhạt lên tiếng nói:

- Có sao cô nương nói thế.

Hồ Tâm Nguyệt khoát khoát tay, nói:

- Bỏ đi, bỏ đi, thuyền của chúng ta sắp tới rồi, hôm nay sẽ cho người mở rộng tầm mắt.

Trên mặt nước, chẳng biết từ lúc nào có một chiếc thuyền xuất hiện, đang từ từ tiến tới nơi này, thuyền kia không phải du thuyền hoa tằm thường, mà là một chiếc lâu thuyền chân chính, chớ nói là Tây Hồ nho nhỏ này, cho dù là Giang Hải cũng có thể đi được, so sánh với chiếc du thuyền nho nhỏ kia, đúng như dân chơi gặp thứ thiệt.

Vân Yên ngạc nhiên nói:

- Đây là thứ người cho chúng ta xem sao? Người thuê thuyền từ lúc nào?

- Đây là thuyền của ta, du hồ chỉ có ngồi thuyền như thế này mới có cảm xúc. đọc truyện mới nhất tại .

Biểu lộ của công tử ca cứng ngắc trong chốc lát, mạnh mẽ kịp phản ứng, rút vào đám người biến mất không thấy gì nữa. Hắn đúng là xấu hổ, hơn nữa chính là e ngại, e ngại quyền thế cực lớn mà chiếc lâu thuyền này đại biểu.

Trên thuyền lớn có một bậc thang hạ xuống, ba người leo lên boong tàu, thấy có mười mấy thị nữ đang quỳ gối thi lễ với các nàng.

Vân Yên thấy những thị nữ này cảm thấy không ai không phải là nữ tử ngàn dặm khó tìm, cho dù tiến vào trong hoàng cung cũng là một hoàng phi chân chính, tại sao lại ẩn khuất ở đây làm thị nữ chứ.

Trên mặt Tiểu Thanh hiện dị sắc, nói:

- Những thị nữ này không phải là người!

Vân Yên ngạc nhiên nói:

- Không phải người? Vậy là cái gì?

Hồ Tâm Nguyệt cười giải thích nói:

- Là mị!

Tiểu Thanh cầm kiếm, những thị nữ kia sợ hãi nhao nhao lui về phía sau. Biểu lộ thương sót trên mặt làm cho người ta phải thương tiếc và đau đớn.

- Mị?

Vân Yên hơi cảm giác kinh ngạc, bởi vì mình dò xét những thị nữ này, trừ vô cùng xinh đẹp ra thì không có gì khác với phạm nhân. Nếu như nói có chỗ khác biệt quá lớn, thì nhiều linh khí hơn so với phạm nhân mà thôi, ít đi vài phần sinh khí, trên mặt luôn mang theo nụ cười vui vẻ, giống như có hiểu biết nửa vời với thế nhân, lại càng tăng thêm vài phần mị hoặc.

- Mị không phải yêu không phải quỷ, hơn phân nửa là dị khí trong rừng núi sinh ra, trong những u cốc ít ai lui tới, thời gian lâu sẽ có thứ này. Những vật này trời sinh ra hoặc, người vừa thấy được cũng sẽ bị mê hoặc, hãm chết trong đầm lầy, đầm nước, rồi cuộc ra không được.

Tiểu Thanh thả kiếm trong tay ra, biết rõ những vật này cũng không có tác hại quá lớn.

Hồ Tâm Nguyệt dựa vào mạn thuyền, vẫy tay, những thị nữ kia cũng từ từ tiến tới gần đây, nàng sờ sờ đôi má của một thị nữ, nói:

- Con người bị mị hoặc, là ý chí của bản thân không kiên định, không có quan hệ gì tới các nàng. Những tiểu chút chút này, thời điểm mới sinh ra còn không bằng cả quỷ, lại có thể hại ai? Chẳng lẽ thật sự là vì câu nói hồng nhân họa thủy.

Vân Yên nói:

- Tả Truyền đã nói, si mị vô song lượng, không có ai gặp. Không nghĩ tới lại gặp được, chỉ sợ những mị này có tác dụng với nam nhân thôi a!

Hồ Tâm Nguyệt xoa bóp đôi má của Vân Yên, nói:

- Đúng là như thế, đừng xem chúng ta có dung mạo thế nào, nếu quả thật cho những nam nhân phía dưới chọn lựa, nhất định sẽ chọn các nàng, hơn nữa là thần hồn điên đảo. Truyền thuyết nam tử đã gặp các nàng sẽ lưu luyến mãi trong nội tâm, không thể quên nàng. Đi thôi, chúng ta đi vào trong.

Trong sự vây quanh của những thị nữ, đi vào trong buồng của thuyền nhỏ.

Thuyền lớn chậm rãi rời đi, nhưng dưới thuyền không có mái chèo, trên thuyền không buồm, cũng không biết động lực là cái gì.

Vân Yên quay đầu lại nhìn qua, vốn có thể quan sát quán rượu ở Tây Hồ, lúc này đã ở dưới chân của nàng.

Vân Yên tiến vào trong buồng nhỏ của con thuyền, cảm thấy một cổ khí lạnh mát tận tâm can truyền vào trong mũi nàng, trước mắt trong sáng thanh minh, không có chút giống buồng nhỏ u ám trên thuyền. Trên đầu có một dàn đèn thủy tinh, ánh sáng chiếu lên bức họa chung quanh, trong căn phòng trống trải phía dưới. Tay vịn nhìn xuống dưới, đó là một đóa kim cúc đẹp đẽ quý giá, đang phát ra ánh sáng chói mắt. Dưới chân là một tấm thảm mười trượng phác họa đồ án.

Hồ Tâm Nguyệt lại dẫn các nàng đi lên lầu, phía trên bong tàu còn có một tầng lầu dài. Trên đường đi Vân Yên lưu ý bốn phía, nếu ở bên ngoài chỉ thấy con tàu này vô cùng to lớn, bên ở bên trong phi thường tinh xảo. Cách năm bước của hành lang hai bên. Có khảm những viên minh châu như trứng gà, ánh sáng chói mắt, ánh nền cũng phải thất sắc. Còn có gương đồng phản chiếu ánh sáng, cho nên càng thêm huy hoàng.

700. Chương 700: Bắt Mị

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 700: Bắt Mị

Kỳ lạ hơn nữa, minh châu cũng không phải rất tròn, lại cực giống Quan Âm Tọa Liên, hào quang sáng chói, hồn nhiên thiên thành.

Vân Yên kinh ngạc nói:

- Đây không phải là con bạng phật sao?

Hồ Tâm Nguyệt dùng ánh mắt tán thưởng nhìn qua. Tiểu Thanh hỏi:

- Bạng phật?

Vân Yên nói:

- Ta từng đọc trong Kỳ Vật Chí, nam hải có một con trai kỳ lạ, trần châu sinh ra có hình phật đà, người ta xem chúng là châu báu. Nhưng cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, không nghĩ tới lại gặp được nhiều như thế này.

Nói xong lời cuối cùng khẽ cười khỏ, một khóa này có thể nói ngàn vàng khó mua, nhưng lúc này giống như không tốn tiền, khảm lên tường để chiếu sáng, cái gọi là “Người tài giỏi không được trọng dụng” chính là như thế.

Đồng dạng tu hành ngàn năm, Bạch tỷ tỷ một thân một mình, mà nàng lại thu thập thiên hạ kỳ trân dị bảo, tràn đầy một chiếc du thuyền lớn, hôm nay nhìn thấy chỉ sợ là một góc của băng sơn. Chỉ nhìn một cách đơn thuần như vậy, trang trí đẹp dễ quý giá lịch sự tao nhã, cho dù là nội viện hoàng cung cũng không theo kịp.

Kỳ dị nhất là, rõ ràng đi trên thuyền. Nhưng cho tới bây giờ, cũng không cảm thấy có một tia xóc nảy.

Tiểu Thanh đã cảm thấy rất nhiều trận pháp liên hoàn với nhau, sinh ra tác dụng này, biết rõ con thuyền này, chỉ sợ là pháp khí.

Các nàng đang tự định giá, bỗng nhiên trước mắt sáng lên, đã đi đến chỗ cao nhất của con thuyền. Nhìn ra phía xa xa, phía dưới người đi đường như nêm, du thuyền như thoi đưa. Đứng ở chỗ này quan sát cả thành Hàng Châu, tuy hơi sinh ra cảm giác choáng váng, có cảm giác như đứng trên núi, nhìn thấy mọi thứ đều nhỏ lại.

Gió mát thổi qua, màn lụa phát phớt.

Hằng hà trân tu mỹ thực đã bày lên bàn, bày đầy bàn gỗ dài, Vân Yên vốn muốn nói vừa mới ăn xong nên không muốn ăn, nhưng Hồ Tâm Nguyệt đã đem một đuôi cá đặt trước mặt của nàng.

- Mặc dù người kiến thức uyên bác, cũng chưa chắc nhận ra đây là cái gì.

Vân Yên cúi đầu nhìn kỹ, đây là con cá có hình dáng của cá chép, nhưng lại mọc ra hai cái cánh.

- Đây chẳng lẽ là... Phi diêu? Sống tại ở cực tây, thường theo sóng ở Tây Hải, bơi vào Đông hải. Ta còn cho rằng đây là nói dối, không nghĩ tới là thật.

- Nghe đồn tuy là giả, con cá này lại là thật, không ngại thử hương vị của nó, có thể ngon hơn trù nghệ của Hứa Tiên hay không.

Vân Yên chỉ cắn một cái, nó vô cùng ngon, dù không nhiều như đồ ăn của Hứa Tiên. Nhưng những đồ ăn bày ra ở đây đều là kỳ trân, chỉ ăn mấy ngụm đã khiến khẩu vị của người ta mở rộng, Tiểu Thanh cũng ăn không dứt miệng.

Trong chén dạ quang là rượu bồ đào, ba bàn tay trắng nõn nâng chén cụng với nhau, có giọt rượu đỏ tươi hơi bay ra. Ba người nhìn nhau cười cười, sau đó uống cạn rượu trong chén. Tiến vào trong bụng. Nhiệt khí bốc lên, quỳnh tương ngọc nường khó tìm, rượu này ngay cả Vân Yên cũng nói không nói ra môn đạo được, chỉ sợ không phải tới từ thế gian.

Vân Yên vuốt vuốt chén rượu, chỉ cảm thấy dụng cụ không phải khác gì bình thường, hơn nữa nàng nhìn kỹ lại, hơn phân nửa đều là đồ cổ có giá trị xa xỉ, hôm nay chỉ là dụng cụ uống rượu mà thôi.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Nhị vị muội muội cảm thấy như thế nào?

Vân Yên thở dài:

- Hưởng hết xa hoa của nhân gian a.

Tiểu Thanh liền nói:

- Đồ ăn mùi vị không tệ.

Hồ Tâm Nguyệt lắc lắc đầu nói:

- Còn kém xa lắm đấy nhi muội muội đàn rất hay, không ngại nghe đàn một chút!

Nàng nhẹ nhàng vỗ tay, lập tức có tiếng đàn mịt mù vang lên, như đoạn như tục, như có như không, lọt vào trong tai, chọc tâm hồn người. Vân Yên nghe như si mê như say sưa, Tiểu Thanh không hiểu lâm luật cũng biết rõ là khúc nhạc cực hay.

Ngọc tiêu trong lò, Long Tiên Hương bay lên, không biết qua bao lâu, tiếng đàn ngừng lại, vẫn còn dư âm, quanh quẩn bên tai không dứt.

Âm thanh vẫn không tuyệt, một thanh âm khác lại lên. Boong boong liệt liệt, tựa như lời âm.

Lời âm nhập tịch, chuông lớn vang vọng. Tinh tế lắng nghe, cũng là tiếng đàn. Âm thanh to như chung lũ. Âm thanh bi thương, nghe thấy muốn chảy nước mắt, lại không phải làn điệu mềm mại triền miên của Giang Nam, nó rất thô lương bi ai, mà là bi tráng của “Hoàng Chung huỷ khí, ngói phủ lời mình”.

Vân Yên kinh ngạc, nói không ra lời. Nàng nguyên lai tưởng rằng trên thuyền của Hồ Tâm Nguyệt chỉ có chút ít kỳ trân dị bảo, ngay cả thứ quý hiếm kỳ lạ cũng chưa chắc làm tâm của nàng dao động, trên mặt xuất hiện vài phần thông dong. Nhưng ba khúc đàn vừa rồi, rõ ràng do ba người tấu lên, tài đánh đàn đều không dưới nàng, có người còn cao hơn nàng một bậc.

Hồi lâu sau. Hồ Tâm Nguyệt nhẹ nhàng vỗ tay, tiếng đàn ngừng, màn che kéo ra, ba nữ tử ngồi phía sau rèm, trước mặt án mỗi người có một cây đàn.

Vân Yên bất chấp khách khí, đứng dậy đi xem ba cây đàn kia, có chút nói thầm:

- Đồng Tử Hợp Tinh, Phượng Cầu Hoàng, Lục Khi Cầm.
- Kinh nghiệm phong hạc không sánh bằng ta, khê vũ bồn lời hưng vang xa. Thập Diện Mai Phục, Bôn Lôi Cầm.
- Hoàng Chung Đại Lữ, Quốc Thương, Bảo Chung Cầm.

Đầu tiên là tên của chủ nhân trước kia, thứ hia là khúc nhạc, cuối cùng là tên của cầm.

- Hồ tỷ tỷ, vài ngày trước đó người khen tài đánh đàn của ta, thì ra là khen nhầm rồi.

Vân Yên nhìn ba vị nhạc công đều là thị nữ trên thuyền, cho dù là người hay mị, có kỹ nghệ thể này cũng khiến người ta cảm thán.

Hồ Tâm Nguyệt lại cười nói:

- Cũng không phải, những khúc nhạc này không phải các nàng tấu lên.
- Không phải các nàng?
- Là Tư Mã Tương Như, là Bá Nha...

Vân Yên nói:

- Đây là ý gì?

Hồ Tâm Nguyệt cười thần bí, cũng không giải thích, mà nói chỉ vào ba thị nữ, nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Lục Khi, Bôn Lôi, Hào Chung, đây là chủ nhân ta chọn cho các người.

Ba vị nhạc công nhìn nhau, nói:

- Tỷ tỷ đã tuyển, sẽ không có sai lầm.

Các nàng đều ôm cầm lên, khuất thân quỳ xuống, quỳ trước mặt Vân Yên.

- Lục Khi, Bôn Lôi, Hào Chung bái kiến chủ nhân.

Vân Yên mở to hai mắt, nói:

- Người muốn đem những cây cầm này cho ta? Khoan, người gọi bọn họ là cái gì?

Ba cây cổ cầm này đều là có một không hai, giá trị không đo đếm được, không biết có bao nhiêu người cầu còn không được, so sánh với nhau, trong tay của Vân Yên có “Băng Huyền” cũng kém hơn rất nhiều. Phần hậu lễ này nàng không dám nghĩ tới.

Hồ Tâm Nguyệt cười cười nói nói dịu dàng.

- Các nàng cũng là mị, nhưng Tiểu Thanh muội muội vừa rồi nói chỉ đúng một nửa, mị không chỉ từ dị khí của rừng núi tạo thành...

Vân Yên chợt kịp phản ứng. “Bách vật chi thần viết mị!”, đây là lời của Trịnh Huyền thời Đông Hán viết, nói cách khác, “Mị”, chính là linh tính của trăm vật.

Những thứ như mị, chỉ sinh ra ở hai địa phương, một loại là trong rừng núi không có bóng người. Một loại khác, chính là đồ vật mà người ra yêu thương tha thiết, năm rộng tháng dài có một tia nhân khí, cũng chính là linh tính, trở thành tinh mị. Tục ngữ nói “Cổ vật thành tinh” cũng là đạo lý này.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Thông minh, các nàng chính là cầm mị của ba cây đàn này, người cổ đại trước khi đánh đàn phải dâng hương tắm rửa, lúc diễn tấu sẽ đạt tụ tinh hợp thành thần, hoặc bi hoặc hỉ, hoặc thanh hoặc nhã, đem cổ tinh thần thuần túy này dung nhập vào trong ngón tay, mới có thể phát ra âm thanh động lòng người. Thời gian đã lâu, ngay cả tử vật cũng sinh ra linh tính, nhưng các nàng lúc mới sinh ra không có linh tính, chỉ có thể phát ra tiếng lòng của người khảy đàn, đó chính là tiếng đàn người vừa nghe thấy. Cho nên người không cần tự coi nhẹ mình, dưới thiên cổ, người có tài đánh đàn cao hơn người không cao hơn một bàn tay đâu!

701. Chương 701: Trước Giờ. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 701: Trước giờ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vân Yên giờ mới hiểu được hàm nghĩa vừa rồi mà Hồ Tâm Nguyệt nói, những tiếng đàn mà mình vừa nghe thấy chính là âm thanh của đàn chứ không phải người khảy đàn, thời cổ đại người người đánh đàn. Mặc dù tài đánh đàn của nàng cao, cũng tuyệt đối không đạt tới tình trạng cao không ai với tới. Mà ba cây đàn này, giống như ba người thầy tốt bạn hiền, có chỗ tốt với tài đánh đàn của nàng.

- Người thật sự muốn đem các nàng cho ta?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đúng vậy, các nàng cũng tịch tịch quá lâu, cần người tấu lên, ta tin tưởng người sẽ không làm cho các nàng thất vọng.

- Bái kiến chủ nhân, nếu chủ nhân dùng chúng ta diễn tấu, thì mới phát huy giá trị của chúng ta!

Thân ảnh của ba nữ nhân từ từ hư nhược, hóa thành làn khói xanh dung nhập vào trong đàn.

Vân Yên khẽ vuốt dây đàn, sau đó vừa vui mừng vừa thương tiếc, nói:

- Ta nói những danh cầm này tại sao đều bị thất truyền, thì ra là bị người giấu đi, thật sự là đáng tiếc cho những danh cầm, làm sao không tịch tịch đây? nguồn

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nếu chỉ là tử vật cũng bỏ đi, nhưng các nàng có được linh tính, đánh đàn cần người tri âm, cũng không được phép có tạp âm, nhạc công bình thường không cách nào đánh đàn không có tạp âm đâu.

Vân Yên cũng thốn thức một hồi, tri âm tri kỷ, đàn cũng đang chờ tri kỷ của mình, bằng không tình nguyện trầm mặc không lên tiếng.

Hồ Tâm Nguyệt lời nói xoay chuyển.

- Nhưng cũng không phải là đáng tiếc nhất!

Vân Yên ngạc nhiên nói:

- Đó là cái gì?

Bảo kiếm không huyền. Không được tri kỷ còn không tính là đáng tiếc nhất sao?

- Các nàng ngẫu nhiên có được linh tính, nhưng chung quy không phải sinh linh, tiên thiên có khiếm khuyết. Mà trên thuyền này, từng không biết có bao nhiêu lần ném thử niềm vui cười khi được khảy đàn, nhưng cũng dùng thất bại mà chấm dứt, mà chỉ có thể lặp đi lặp lại tiếng đàn của người khác, chỉ có thể âm thầm rơi lệ, bằng không thì, vì sao ta cần tìm chủ nhân mới cho bọn họ đây?

Vân Yên chấp nhận thật sâu, cầm kỳ thư họa, trước chữ cầm, không giống với ba người khác, cần không phải thiên phú mà cố gắng, còn cần một chữ “Tình”. Tình này không phải là tình yêu nam nữ, mà là nhân tình. Nếu trong nhà không gặp đại biến, lưu lạc thuyền hoa, kinh nghiệm đủ loại thăng trầm nhân tình âm lạnh, tài đánh đàn của nàng cũng không được như hiện tại.

Dây đàn phát ra, cũng không tiếng đàn, mà là tiếng lòng.

Hồ Tâm Nguyệt khuấy động dây đàn Lục Khỉ, nói:

- Nếu cầm có thể tự chủ, thì cần gì chủ nhân. Ngày nào có thể phát ra tiếng đàn của mình. Mà không phải là chờ những người khác tới khảy đàn?

Vân Yên biết nàng ám chỉ, cũng không đáp lời, mà uyển chuyển nói:

- Hồ tỷ tỷ, chúng ta du hồ nhanh đi rồi về, ta còn muốn đọc sách.

Tuy rất muốn thử ba danh cầm này ngay lập tức, nhưng bây giờ không phải lúc.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người cho rằng chỗ của ta không có sách sao?

Phân phó xuống dưới, cũng không lâu lắm, có thị nữ mang tới những cái thẻ tre, do hơn mười phiến trúc biên thành, không biết là loại trúc nào, phát ra ánh sáng tím dịu dàng.

Tiểu Thanh kinh ngạc nói:

- Trúc tía!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đúng vậy!

Trên đời trúc tía gần như chỉ tồn tại trong trúc lâm ở nam hải của Quan Thế Âm Bồ Tát.

Vân Yên thầm nghĩ ở trong đó có khắc bao nhiêu văn tự.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn thấu suy nghĩ của nàng, đem thẻ tre giao vào trong tay của nàng, nói:

- Sách trên đời này, đều ở trong đây cả.

Vân Yên tiếp nhận thẻ tre, trúc phiến óng ánh ôn nhuận như ngọc, tỏa ra mùi hương thơm ngát, nhẹ nhàng khẽ ngửi, sáng khoái tinh thần. Lại mở ra xem xét, mỗi phiến trúc đều có khắc phù văn, nhưng trên thẻ trúc chỉ viết mấy chữ “Kinh” “Sử” “Tử” “Tập” bốn chữ! Không khỏi cười nói:

- Vậy cũng có lý, sách trên đời này, đơn giản là ‘kinh, sử, tử, tập’ mà thôi.

Nhưng thời điểm ngón tay của nàng đụng vào chữ, bỗng nhiên thẻ trúc rung động, văn tự cải biến, trong đó có đầy Sử Ký, Hán Thư, Hậu Hán Thư... Vân Yên giật mình.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Bảo vật này tên là ‘ Tứ Khố Toán Thư’ chế ra vì người yêu sách trong thiên hạ. Chỉ cần cầm nó trong tay, cho dù là ở đâu cũng không cần lo không có sách xem. Càng có rất nhiều sách quý đã thất truyền, thậm chí tấp dẫm trên phố, bút ký tiền nhân đều ở chỗ này. So sánh với sách cất giữ trong thư phòng của Hứa phủ, ngay cả một phần trăm cũng không tới.

Vân Yên lộ ra vẻ mặt chờ mong, đồ vật hấp dẫn như thế khiến nàng không thể kiềm nén được.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Đây cũng không phải là không thể tặng người, nhưng mà...

Vân Yên phát phát thẻ tre trong tay, nói:

- Ta hiểu rồi, ta sẽ ngây ngốc ở nơi này, thì tỷ tỷ sẽ giao cái này cho ta đúng không!

- Không cần nói với Hứa Tiên sao?

Vân Yên cúi đầu cầm thẻ tre, nói:

- Đương nhiên phải nói với phu quân một tiếng. Người nhanh dạy cho ta, thứ này dùng như thế nào, chắc không chỉ là tàng thư a.

Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười, dốc lòng truyền thụ.

Tiểu Thanh đang có chút ít nhàm chán, Hồ Tâm Nguyệt nhân tiện nói:

- Yên nhi muội muội ở chỗ này đọc sách, Thanh nhi muội muội đi tới Kiếm Các với ta.

Thuyền lớn chậm rãi chạy nhanh trên Tây Hồ, có một phong thư đưa tới tay của Hứa Tiên, chỉ viết một câu:

- Hứa Tiên, các nàng trong tay ta!

Giống nhau là mở đầu phong thư đe dọa.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Nàng đúng là quyết định chém rụng hai cái đuôi của mình rồi a.

Thì ra ý định của nàng là dùng phương thức này trả thù a, cũng giống như muốn thực hiện ý định và ý chí của mình, có lẽ còn có thể hướng Bạch Tố Trinh thị uy với ý tứ hàm súc.

- Cho dù không thể cải biến người, ta cũng có thể cải biến người khác.

Bạch Tố Trinh xem xong thư, nói:

- Chẳng lẽ người không lo lắng sao?

Hứa Tiên cười ôm bả vai của nàng, dán sát mặt vào gò má của nàng, nói:

- Nương tử muốn ta lo lắng cái gì?

Trên mặt ngọc của Bạch Tố Trinh xuất hiện nét đỏ ửng, sóng mắt rời rạc, âm thanh cũng mềm yếu hơn vài phần, nói:

- Chẳng lẽ người không lo lắng các nàng bị Tiểu Nguyệt câu dẫn?

Gần đây tư thái thông dong hào phóng của nàng lộ ra nét xinh đẹp thẹn thùng như tiểu nữ hài, mặc dù định lực của Hứa Tiên có cao hơn nữa, cũng không ngăn cản được, thu cánh tay ôm chặt eo của nàng, hận không thể lập tức tiến dần từng bước, định ôm hôn nàng, trong trường hợp đó nhớ tới dị trạng trên người của nàng gần đây, đành phải cắn thủ tâm thần, đáp:

- Một là hồ ly ưa thích dùng ảo thuật mị thuật khinh người mê người, đột nhiên muốn lừa người khác, đúng là hơi khiến người ta lo lắng. Nhưng nếu muốn hấp dẫn các nàng ở lại nơi đó, nhất định phải có đồ vật vô cùng thú vị! Chỉ cần các nàng cảm thấy vui mừng, ta có cái gì không vui chứ!

Bỗng nhiên hắc cười hắc hắc, nói:

- Nhưng mà, đi theo tiểu nữ tử chỉ là vui đùa trong nhất thời mà thôi, có câu là ‘khê phòng chi nhạc có thắng tại mi mắt người’, các nàng sớm muộn gì cũng quay về chính đồ.

Trong miệng xuất hiện nụ cười tự nhiên, nhưng trong lòng có phần không bình tĩnh, bộ ngực cao ngất của nàng đang dán lên người mình, mặc dù cách mấy tầng quần áo, nhưng dáng người mềm mại co giãn làm cho toàn thân của hắn nóng lên.

702. Chương 702: Trước Giờ. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 702: Trước giờ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bạch Tố Trinh nằm ở trong ngực của Hứa Tiên, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, tiếng nói cởi mở truyền vào tận đáy lòng của nàng, làm cho nội tâm của nàng xao động. Tay của hắn quy củ đặt bên hông của nàng, nhưng sinh ra một cổ cảm giác nóng rực khó hiểu. Cảm giác từ vòng eo truyền ra, truyền khắp toàn thân, nhiệt độ cơ thể cũng tăng cao. Nghe câu vui đùa của hắn, giống như những lời vô lương, sắc giọng:

- Quan nhân thật là vô hại, ta cũng hận không thể đi ra ngoài du ngoạn đấy.

Ánh mắt nhìn qua, chợt tránh đi, sau đó cúi đầu thấp hơn.

Hứa Tiên cười khở, nói:

- Rốt cuộc nương tử bị thế nào?

Hắn vốn tưởng rằng Bạch Tố Trinh không thích những chuyện như thế, nhưng vừa rồi nhìn ánh mắt của nàng, rõ ràng có cùng loại ánh mắt với mình. Hơn nữa thân thể nàng biến hóa cũng không chạy thoát ánh mắt của hắn.

Bạch Tố Trinh do dự nửa ngày, mới nói khẽ:

- Ta sẽ nói với người, nhưng không cho người cười

- Nhất định không cười!

- Theo ta suy đoán, những vấn đề mà ta gặp hiện giờ, là do bí pháp Long tộc dẫn dắt.

Hứa Tiên kinh hãi,

- Cái gì? Chẳng lẽ Ngao Kiên đưa thứ đồ vật đó có vấn đề sao? Nhưng tại sao ta không có cảm giác gì...

Lúc trước từ trong tay của Ngao Kiên lấy được hai khối bí pháp của Long tộc, Bạch Tố Trinh được một khối, Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh phân một khối. Cái đồ chơi này giống như con virus biến dị trong phim ảnh mà Hứa Tiên xem trong phim ảnh kiếp trước, hiệu quả dường như không khác gì nhau, có thể đề cao tổ chất con người toàn diện, nhưng trong phim ảnh thì con virus có tác dụng phụ vô cùng kinh người.

Bạch Tố Trinh che miệng hắn, nói:

- Quan nhân nghe ta nói hết đã.

Thấy hắn hoảng hốt như thế, trong lòng không khỏi hơi ngọt ngào, nhiệt khí từ trong lòng bàn tay bộc phát khiến nàng sợ hãi.

- Thứ đồ vật đó không có vấn đề. Mà là loại phương pháp tu hành này có mâu thuẫn không nhỏ với tâm tính của ta. Ta tu hành một ngàn bảy trăm năm nay, không giây phút nào không chú ý tức tâm diệt dục, không biến thành trói buộc cho thân thể, để có một ngày vũ hóa phi thăng, cải tạo linh thể. Nhưng bí pháp Long tộc tăng thân thể lên mức dọa người, cùng lúc đó, cũng ảnh hưởng tới tâm tính cực lớn.

Hứa Tiên cũng bị ảnh hưởng vài phần, cho dù phật đạo hai nhà đều chủ tu thần hồn, đem thân thể coi như thân xác thối tha, sớm muộn gì cũng phải dứt bỏ. Mà pháp môn Tinh Túc Hải càng là cực đoan trong đó, cần bản không đi bận tâm thân thể. Chuyên tu thần hồn. Nhưng bí pháp của Long tộc hoàn toàn ngược lại, chính là truy cầu lực lượng thân thể có uy năng hủy thiên diệt địa. Thân thể cường đại cũng mang tới tới một ít hiệu quả tương ứng.

- Dễ dàng cảm xúc hóa, dễ giận hiếu chiến, hơn nữa, rất có thể, rất có thể, dễ dàng động... Tình dục chi niệm!

Bạch Tố Trinh khó khăn lắm mới nói ra bốn chữ cuối cùng.

Hứa Tiên nghe lời này, lập tức hiểu rõ ràng, vì sao băng thanh ngọc khiết như nàng, lại có nhiều biểu hiện kỳ dị như thế, rõ ràng cũng giống như nàng, dục hỏa đốt người, nhưng lại quá mức thẹn thùng, cho nên khắc chế bản thân, quả thực không biết nên tự xử như thế nào.

Không khỏi nhớ tới, người ở thời đại hoang nguyên, Cộng Công cùng Chúc Dung đại chiến một hồi (nguyên nhân gây ra rất có thể là một chuyện nhỏ, ví dụ như tranh chấp thủy cùng hỏa cái nào mạnh hơn.), mà Cộng Công sau khi thất bại phản ứng chính là cắm đầu vào núi, đây rõ ràng là biểu hiện không khống chế được cảm xúc, cho dù là người bình thường không ai không biết khống chế cảm xúc của mình.

Mà người tu đạo hôm nay, ít khi có tranh đấu sinh tử với nhau. Không nói đến tâm tính của người tu đạo như thế nào, ở góc độ người bình thường mà nói, người có gia tài bạc triệu, sẽ vì một thỏi bạc vụn mà đi liều mạng hay sao? Đó chỉ là hành vi của người ăn mày tay trắng thôi. Mà đối với người tu đạo có thể sống mấy trăm năm, mấy ngàn năm, cũng không vì chuyện nhỏ mà đi tranh đấu người sống ta chết với nhau.

Bạch Tố Trinh nói:

- Không cho cười!

Hứa Tiên cố gắng thu liễm nụ cười, nói:

- Ta không có cười!

Thì ra phiền não kinh người của nàng là cái này, đúng là khiến người ta không biết nên nói cái gì cho phải!

Bạch Tố Trinh đại phát hờn dỗi, Hứa Tiên lại hổng nàng vài câu, thay đổi chủ đề, nói:

- Ta và Thanh nhi, không có vấn đề gì chứ?

Bạch Tố Trinh tức giận chưa tiêu tan, nói:

- Người cùng Thanh nhi tu hành ngắn hạn, không có xung đột lớn như vậy, hơn nữa, người vốn chính là sắc quỷ, hôm nay chỉ càng nặng hơn mà thôi, đương nhiên không quá rõ ràng. (

Hứa Tiên cười nói:

- Bị nương tử của mình nói là sắc quỷ, thật sự là đả thương người a! Nhưng có lẽ vấn đề này không quá lớn a?

Linh cùng nhục xung đột là vấn đề người tu đạo nào cũng phải đối mặt. Trừ phi tu thành Thiên Tiên nghiệp vị, cải tạo linh thân mới tìm được cách hóa giải triệt để, dùng biện pháp của phật giáo, dùng Kim Thân thay thế thân xác thối tha.

Bởi vì thuyết pháp này quá phổ biến, cho nên có rất ít người tu đạo sa vào dục vọng. Bạch Tố Trinh bởi vì tu đạo trong thời gian quá lâu, đột nhiên tu hành bí pháp của Long tộc, không thể thích ứng, mới có mâu thuẫn và xung đột lớn như vậy

- Ân, chờ người vượt qua thiên kiếp, ta bề quan một thời gian ngắn, có lẽ có thể hóa giải được.

Hứa Tiên lộ ra thần sắc phức tạp, lắc đầu nói:

- Nhưng mà, nương tử ngươi đêm hôm đó, thực sự rất khả nhân.

Bạch Tố Trinh mạnh mẽ đẩy hẳn ra, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, quay người trở về phòng đóng cửa phòng. Nhưng trong đôi mắt ôn nhu thẹn thùng có hào quang lóe lên, rất dễ dàng làm cho người ta hiểu sai ý, giống như đang mời chào người ta tiến tới.

Hứa Tiên trấn an trái tim đang đập nhanh như trống bỏi của mình, nương tử ah nương tử, người câu dẫn người, con hồ ly kia làm sao so sánh được với người.

Thời gian qua nhanh, thời gian như thoi đưa.

Do phủ Hàng Châu tổ chức, Cạn Thiên Thư Viện chủ trì “Thiên hạ văn hội”, lúc này cũng mở ra, dòng người đã sớm tùm tùm trong hội trường. Cùng lúc đó, một chiếc thuyền lớn xuôi theo sông Tiền Đường chậm rãi đi tới.

Hôm nay trời trong nắng ấm, tinh không vạn lí. Chính là thời tiết tốt khó gặp.

Hội trường thiết lập trên Nhân Lũy bờ sông Tiền Đường, trước lũy có người tùm năm tùm ba, ma vai sát chùng, mồ hôi chảy như mưa. Âm thanh huyền ảo cực lớn, vang vọng phía chân trời.

Có câu người thoáng qua vạn dặm, như núi như núi. Cảnh tượng hôm nay người ta vừa thấy, mới biết bốn chữ “Người ta tập nập”, lời nói không ngoa. Nhưng quan phủ sớm đã có chuẩn bị, phủ tổng đốc nha môn điều binh đến duy trì trật tự, rất nhiều quan sai nha dịch dò xét.

Văn sĩ tài tử tham gia cùng quan liêu thân sĩ tốn giá tiền ua chỗ ngồi, mới có thể tiến vào trong nội tràng, những người khác chỉ có thể đứng ở bên ngoài chờ tin của người bên trong.

Nhưng cũng không có lộ ra vẻ nhàm chán, bốn phía đáp đài hát hí khúc, luyện võ làm xiếc, tiểu thương vân du bốn phương đã sớm tụ tập không biết bao nhiêu người, tại có nha sai quan phủ tới duy trì trật tự, giống như hội chùa thật lớn.

703. Chương 703: Mở Ra

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 703: Mở Ra

Dân chúng bình dân hiểu được thì vẫn không nhiều, hoặc là chỉ tham gia náo nhiệt, nghe một chút tên tuổi của người đệ nhất thiên hạ là người nào a.

Trên sông lớn, một chiếc thuyền buồm chậm rãi lái tới, hai người đứng ở mũi thuyền, trong đó có thân ảnh của Hứa Tiên, lúc này nhìn qua cảnh tượng trên bờ sông, kinh ngạc nói:

- Không ngờ nhiều người như vậy.

Lý Tư Minh cười ha hả, nói.

- Người hận người cũng không ít, người còn không biết a, những ngày này báo danh tới khiêu chiến với người có hơn ngàn người, chúng ta từ đó suy tính ra một đám, cũng còn có hơn hai trăm người, nhưng không ngừng gia tăng liên tục.

- Ta nổi tiếng như vậy sao?

Hứa Tiên nhìn qua lá cờ thiên hạ đệ nhất.

- Lá cờ này không đủ nổi tiếng sao?

Lý Tư Minh nói:

- Không chỉ cần tên tuổi, Kim gia đã báo mức tiền thưởng. Thắng người một hồi, vạn lượng bạc trắng.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Tại sao Kim gia xen vào chuyện này?

- Người không ra khỏi phủ đệ, tin tức cũng mất linh thông. Việc này không phải của quan địa phương, cũng không thể xuất tiền của triều đình, những sân bãi, lá cờ và đủ loại hạng mục công việc, đều do Kim gia bỏ vốn ra thực hiện, chúng ta chỉ phối hợp mà thôi.

Hứa Tiên giờ mới hiểu được “Độc thủ phía sau màn” là ai,

- Vốn ta thấy tư cách xử lý không giống phong cách của quan viên, quả nhiên là thương nhân trực lợi! Nhưng vì có chỗ tốt, sợ rằng học chính người cũng có một phần a.

Không, phải nói là trên có Tổng đốc Tri phủ, dưới có quan nha sai dịch, đều nhận được chỗ tốt từ chuyện này, khó trách nhiệt tâm thể này.

Lý Tư Minh lặng lẽ cười cười, nói:

- Yên tâm đi Hán Văn, đến lúc đó không thiếu phần của người đâu.

Người đứng phía sau lộ ra thần sắc lo lắng.

- Người muốn Vân Yên cô nương ra tay, thật sự không biết kết quả a.

- Kim gia không đồng ý?

Sắc mặt Lý Tư Minh cổ quái nói:

- Kim lão gia tử trầm trồ khen ngợi một hồi, khoa trương biện pháp này tốt, nói nếu Vân Yên cô nương có thể chống đỡ mấy trận. Cũng có một phần chỗ tốt! Chúng ta hôm nay phong tỏa tin tức, chỉ nói khiêu chiến người cần phải chiến thắng một người, lại không nói người này là Vân Yên cô nương.

- Đó cũng là ứng phó.

Nhưng Hứa Tiên, vị đại thương nhân này đương nhiên nhìn ra mấu chốt của việc buôn bán. Sở dĩ hôm nay không tuyên dương, đó là sợ đám sĩ tử nghe tin tức này sẽ phát tay áo bỏ đi, đợi đến lúc trên lôi đài nổi trận lôi đình thắng mấy trắng, tất nhiên là nổi tiếng thiên hạ, kích thích ý chí chiến đấu của sĩ tử trong thiên hạ. Nếu như trên Sơ Tuyết Thỉ cuối cùng là Phan Ngọc cùng Vân Yên quyết chiến, cơ hồ là mỗi nam nhân đều quan tâm tới, sợ danh đầu bị một nữ nhân lấy được. Đương nhiên, cuối cùng kỳ thật vẫn bị nữ nhân lấy được.

Lý Tư Minh có chút lo lắng nói:

- Ta chỉ sợ tới lúc đó người biến thành đích ngắm của vạn chúng! Hơn nữa ta cũng buồn bực, người thật sự ném Vân Yên cô nương đi ra ngoài sẽ làm người mất mặt à, chuyện này truyền đi sợ rằng không tốt lắm.

Nếu như hẳn có giai nhân như vậy, nhất định sẽ giấu kỹ trong nhà, tuyệt đối không lộ ra trước mặt của người ta.

Hứa Tiên phát tay chỉ lên bờ sông.

- Mũi tên của vạn chúng sao? Hiện tại không phải như vậy sao? Lại nhiều hơn vài thanh đao thương tiêm kích! Về phần khiến cho tài năng của nàng hiển lộ ra, dưới thiên cổ, đều có công luận, người đương thời nói thể nào, cũng không cần bàn.

Lý Tư Minh khê giạt mình, chỉ cảm thấy đột nhiên trên người Hứa Tiên xuất hiện một cỗ khí khái chỉ điểm giang sơn. Cũng bị kích thích cuồng ngạo trong nội tâm, cười nói:

- Vậy phải cho chúng ta mỗi mắt chờ mong a, Vân Yên cô nương tiểu ngạo thiên hạ anh kiệt!

Lý Tư Minh không biết rằng, cái phóng khoáng này là kiên trì của kẻ xuyên việt mà thôi, thời điểm bất lực, không thể không nước chảy bèo trôi ẩn dật học theo cổ nhân. Nhưng hôm nay đã có năng lực, thì cứ tùy tâm mà làm, quản hấn khí giới cái gì lễ phép thể tục, giải thích với người khác.

Có lẽ con hồ ly kia, chưa hẳn là không có ảnh hưởng tới tâm tính của ta a! Hứa Tiên nghĩ như vậy, đột nhiên hỏi Lý Tư Minh:

- Vân Yên đã sớm gả cho ta, tại sao ngươi không gọi một tiếng ‘ Hứa phu nhân ’, lại còn gọi là ‘Vân Yên cô nương’, ‘ Vân Yên cô nương ’ chứ!

Lý Tư Minh trừng mắt nhìn hấn.

- Ta nguyện ý!

Tiểu tử này điểm phúc thật sự khiến cho người ta hâm mộ a.

Thời điểm này, thuyền buồm tới gần hội trường, bị thuyền quan phong tỏa trên mặt sông ngăn lại, hỏi thăm lai lịch ra sao. Hai người báo thân phận, đương nhiên là thả đi, quan binh trên thuyền nhìn thấy Hứa Tiên, chỉ kém không ai tiến lên xin chữ ký của hấn a!

Hứa Tiên cùng Lý Tư Minh rời thuyền, một đoàn quan sai túm tụm trên đài.

Dóng người bốn phía liên tục hô vang tên của Hứa Tiên, trên cơ bản đều là khẩu âm Hàng Châu, đây chính là cổ vũ của hương thân phụ lão ở quê nhà a. Hứa Tiên vẻ mặt gượng cười, không biết còn tưởng rằng mình là minh tinh của buổi hòa nhạc đấy.

Trong hội trường, xem người nhao nhao ngồi vào vị trí.

Hội trường cấu tạo hòa theo đời sau, bốn phía ngồi vây quanh theo đời sau, tính ra cũng có thể dung nạp được ngàn người, tuy còn xa mới sánh được với hiện đại, nhưng có thể trong thời gian thật ngắn kiến tạo sân bãi như thế này. Cũng làm Hứa Tiên sợ hãi thán phục.

Hứa Tiên đã đến tất nhiên được vô số người chú mục, hoặc sợ hãi thán phục, hoặc hiếu kỳ, hoặc kính nể, hoặc xem thường, hoặc khinh miệt, hoặc căm thù...

Hứa Tiên vẫn gặt đầu với mọi người, ngồi lên vị trí của mình.

Lý Tư Minh lôi kéo Hứa Tiên đi hành lễ với những lão sư bên cạnh, giới thiệu lai lịch thân phận của từng người, không ai không phải là đại nho bác học quảng đại, trong đó có viện thủ của Cận Thiên Thư Viện. Hứa Tiên không cần hỏi liền biết rõ, đây đại khái là “Ban giám khảo” a!

Lý Tư Minh chỉ chỉ về một phía đối diện:

- Những người này có ai gây phiền toái với ngươi không!

Hứa Tiên quả nhiên cảm thấy từ nơi đó có không ít ánh mắt căm thù, chỉ thấy trong đó có danh sĩ váy cao, cũng có quạt giấy hoa y tài tử, không ít người trợn mắt nhìn Hứa Tiên, cũng có số ít hồ hững nhìn lên.

Đường Minh Hiền cũng ở ngay trong số ít này, hấn ghi nhớ viện thủ nhà mình dạy bảo, không được làm mất thể diện của Bạch Lộc Thư Viện. Nhưng lại lặng lẽ dò xét Hứa Tiên, chỉ cảm thấy dáng người thon dài, không giống người nam, không, chỉ sợ là người bắc cũng không cao lớn như vậy, đây là dị số trong người đương thời a, cổ nhân không ai cao như hấn. Nhưng nếu bàn về tướng mạo. Cho dù là anh tuấn cao ngất, cũng khó xứng với hai chữ “Tuấn mỹ” a, ít nhất so với mình thì còn kém hơn một bậc.

Trong lòng của Đường Minh Hiền tự đánh giá như thế, nhớ tới vài ngày trước đó, nhìn thấy cảnh tượng trước của Hứa phủ, trong nội tâm đã tự định giá rồi.

Những viện thủ bên cạnh hấn không nhận được mà bình luận:

- Ta thấy Hứa Tiên trừ cao lớn ra, thì không có cái gì thần kỳ cả.

Nhưng trong lời nói có không ít vị chua. Một đám đệ tử Bạch Lộc Thư Viện, trải qua khảo hạch của Cận Thiên Thư Viện, tới được chỗ này không tới phân nửa, nhưng cũng được năm người.

704. Chương 704: Nổi Điên. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 704: Nổi Điên. (1)

Có người hỏi:

- Nghe nói lúc khảo hạch còn có một người, các người nói là người nào?

Mọi người nghị luận nhiều nhất chính là chuyện này, sớm có người thông báo cho bọn họ. Cũng không đề cập tới người này là ai.

Đường Minh Hiên suy đoán nói:

- Ta nghĩ đại khái là vị Lý Tư Minh đại nhân bên cạnh của Hứa Tiên a, nghe nói hắn và Hứa Tiên quan hệ cá nhân rất thân, học vấn cũng là nhất lưu, chỉ sợ lần này gánh vác trách nhiệm thay cho hắn!

Lời này vừa ra, có người sầu lo, bọn họ lần này tới đây đã nhìn ra khuyết điểm của Hứa Tiên— ngoài thi từ ra không còn gì. Nếu Lý Tư Minh xuất trận, ý định của rất nhiều người rơi vào khoảng không. Lý Tư Minh đã từng được xưng đệ nhất tài tử của Giang Nam, văn danh ở Giang Nam rất thịnh.

Nhưng có một lão giả mỉm cười, khẽ vuốt hộp gỗ bên người, bình tĩnh như thường.

Đường Minh Hiên chú ý tới thần sắc của lão giả, dù thế nào cũng không nhớ rõ lai lịch của lão già này, nếu như là đại nho nổi danh, có lẽ có người nhận ra hắn mới đúng, tiến lên chấp tay nói:

- Tại hạ Đường Minh Hiên, thỉnh giáo tôn tính đại danh của lão trượng, chẳng biết tại sao tự tin như thế?

Lão giả mỉm cười,

- Hơi tên không cần bày ra, về phần nói tự tin.

Dùng bàn tay khô gầy chỉ lên, chỉ vào lá cờ trên cột cờ cao cao.

- Có lẽ lão hủ không đảm đương nổi đệ nhất thiên hạ, nhưng vạn lượng bạc trắng là nhất định rồi.

Lời này vừa ra, mọi nơi nhao nhao nghị luận, nghe ngóng lẫn nhua, cũng tính toán không ra thân phận của lão giả. Chỉ có trong mắt Đường Minh Hiên lóe lên, hơi có điều ngộ ra, nói:

- Vậy chúc lão trượng kỳ khai đắc thắng. thắng ngay từ trận đầu, ôm vạn lượng bạc trắng rời đi.

Một giờ trôi qua, hội trường cũng từ từ ngồi đầy người. đọc truyện mới nhất tại .

Lý Tư Minh có chút sốt ruột nhìn qua Hứa Tiên bên cạnh, nói:

- Hán Văn, giờ Tỵ sẽ bắt đầu, hiện tại đã giờ Tỵ, tại sao không thấy Văn Yên cô nương tới.

Hứa Tiên nói:

- Đừng vội đừng vội, nàng sẽ đến.

Sau đó dừng lại một chút, nói:

- Nàng không tới, người đi lên chống đỡ vài trận đi!

Lý Tư Minh sững sờ, cười khổ nói:

- Ta biết ngay tiền này không phải dễ kiếm.

Sau đó trong lòng của hắn hưng phấn hừng hực, có thể bằng tài học của mình ứng phó với văn nhân trong thiên hạ, cũng hợp với tính tình của hắn. Vừa nghĩ như thế, hắn càng ngóng trông Văn Yên không tới.

Vào giờ Tỵ, âm thanh từ chiêng vang lên.

Thiên hạ văn hội, chính thức bắt đầu.

Vân Yên vẫn không tới.

Hứa Tiên âm thầm suy nghĩ:

- Cô gái nhỏ kia không phải sợ trường thi chứ?

Nhưng may mắn thay, thời giờ đã tới!

Tri phủ đại nhân leo lên đài cao, cao hứng đầy mặt (Hứa Tiên: nhất định là lấy không ít tiền!), hoan nghênh khách tới thăm từ tám phương.

Trước nói từ Bàn Cổ Khai Thiên giở đến Tam Hoàng Ngũ Đế, lại từ Nghiêu Thuấn đến Tần quét lục quốc, lại từ thái tổ bình thiên hạ giở đến đương kim thánh thượng anh minh như thế nào. Thiên hạ mới có được thái bình, dân chúng mới có thể an khang. Khi mặt trời lên cao, nói tới mức khiến cho người ở đây buồn ngủ.

Hứa Tiên âm thầm cảm thán, chuyện này quả nhiên là truyền thống.

Thật vất vả giở tới mấy vị đại nho trên khán đài, cũng chỉ có mấy vị lão tiên sinh này không mất dáng vẻ, ngồi nghiêm chỉnh. Lại nói tới lai lịch của Hứa Tiên, Hứa Tiên vội vàng đứng dậy nguyện ý khiêu chiến với mọi người. Rốt cuộc tuyên bố văn hội bắt đầu, khá tốt không bổ sung thêm phần quảng cáo và tài trợ như thời hiện đại.

- Người lên đài đầu tiên, Kim Thánh Kiệt, đến nay được đương kim thánh thượng khâm điểm là tiến sĩ nhị bảng, muốn dùng văn kết bạn, thỉnh giáo Hứa Thám Hoa.

Lời vừa nói ra, người ngồi trên ghế nhao nhao nghị luận. Có người cảm thán:

- Nhị giáp tiến sĩ, vừa lên cũng không phải dễ dàng a!

Bên cạnh lập tức có tiếng người cười nhạo.

- Hứa công tử cũng ở khoa nay, còn là nhất giáp tiến sĩ, thắng bại sớm đã rõ ràng, kẻ này thật sự không tự lượng sức mình.

Lại có người bực bực, nói:

- Khoa cử vì tuyển tiến sĩ của quốc gia không giả, nhưng trọng tại sách luận, chưa hẳn là kiểm tra được tài hoa chân chính của học sinh. Hơn nữa nghe nói thánh hoàng đem Hứa công tử khâm điểm là Thám Hoa, cũng bởi vì thơ của hắn tốt. Còn Kim Thánh Kiệt cũng là tài tử phong lưu danh tiếng, nếu lựa chọn đề khác, sợ rằng dễ dàng ứng đối!

Trong nội tâm Đường Minh Hiền kinh ngạc, nói:

- Rõ ràng nên là mình đầu tiên, tại sao có người chọc vào chứ.

Lúc đến bọn họ đã sớm nhìn thấy trình tự, hẳn đúng là xếp hạng đệ nhất vị.

Hứa Tiên nhìn thấy người quen cũ đã lâu lên đài, trong nội tâm mắng to, làm gì có người hủy chiêu bài của nhà mình lên đài chứ. Chuyện này là do nhà hắn chủ sự, đối với Hứa Tiên cùng Lý Tư Minh hiểu rất rõ, tiểu tử này hẳn là dò xét được cái gì đó, mới dám lên đài khiêu chiến.

Kim Thánh Kiệt không nhanh không chậm đi lên đài cao. Chắp tay với bốn phía, “Xoát” một tiếng mở quạt xếp ra, nhìn Hứa Tiên cùng Lý Tư Minh, thầm nghĩ:

- Hứa Hán Văn ah Hứa Hán Văn, ngươi nên thống thống khoái khoái bại với ta đi, chớ để tiện nghi ngoại nhân, chỗ tốt lại sâu sắc.

Vốn là hắn là không có ý định lên đài, bởi vì hắn đối với Vân Yên tài hoa hơi có chút giải. Nhưng các loại:đợi cho tới bây giờ còn không thấy Vân Yên trình diện, nếu như chỉ là Hứa Tiên cùng Lý Tư Minh lời nói, vậy có lớn lao sơ hở. Chắc hẳn cái này sơ hở sớm cũng đã bị người khác xem tại trong mắt, chẳng trên mình đến kiểm tiện nghi.

Lý Tư Minh cũng thầm nghĩ ra môn đạo trong đó, vẻ mặt sâu khổ.

- Tiểu tử này hẳn là nghĩ ra biện pháp gì đó.

Nhưng thời điểm này không thể lùi bước, muốn đứng dậy đi lên đài.

- Đợi một chút!

Một tiếng kêu lên, cánh cửa vốn đóng lại đã mở ra, hai thân ảnh cầm theo hai cái thiệp mời đỏ thắm đi vào bên trong.

Hai người đi thẳng vào trong hội trường, một người trong đó thì hất áo choàng màu xanh lá lên, đem đầu mặc và dáng người giấu bên dưới lớp áo choàng, không phân rõ giới tính. Bên cạnh là một nữ nhân xinh đẹp, mặc áo trên châu tay ngắn, hạ thân thì mặc váy cánh hoa sen, cánh tay ngọc tuyệt mỹ như củ sen không chút che giấu bạo lộ ra ngoài không khí, giống như có hào quang chớp động, chính là Hồ Tâm Nguyệt!

Người trong tràng, thấy rõ dung mạo của nàng, không hẹn mà cùng phát ra một tiếng “Ồ” nhẹ.

Ánh mắt của mọi người tập trung vào Hồ Tâm Nguyệt, sau đó lại quét qua người ở bên cạnh. Hồ Tâm Nguyệt vỗ vỗ người bên cạnh, nói:

- Đi thôi!

Sau đó nàng đi tới bên cạnh ghế của Hứa Tiên, ngồi lên băng ghế dài của Hứa Tiên cùng Lý Tư Minh hai người, nhưng nàng lại không chút khác khí chen vào giữa của hai người, tiếp tục như vậy chỉ có thể ngồi lên đùi mà thôi.

Hứa Tiên cùng Lý Tư Minh cùng một chỗ cuống quýt đứng dậy, Hồ Tâm Nguyệt tùy tiện độc chiếm ba chỗ, vỗ vỗ hai vị trí bên cạnh, nói:

- Ngồi đi!

Lý Tư Minh nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt, trừng trừng mắt, trên đời này không ngờ có nữ tử lớn mật như vậy.

Hứa Tiên nháy mắt với hắn, bảo hắn đi ngồi chỗ khác, Lý Tư Minh còn tưởng rằng Hồ Tâm Nguyệt cũng là nội quyến của Hứa Tiên, cho nên bất đắc dĩ ngồi ở chỗ khác.

705. Chương 705: Nổi Điên. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 705: Nổi Điên. (2)

Hứa Tiên lúc này mới ngồi xuống, hỏi:

- Tại sao tới trễ như vậy?

Người mặc áo choàng kia, không cần phải nói chính là Vân Yên.

Hồ Tâm Nguyệt vỗ vỗ tay, nói:

- Chẳng lẽ tới sớm để phơi nắng sao?

Sau đó mở túi giấy tùy thân ra, bên trong là trái mơ, bắp rang các loại đồ ăn vặt, đổ lên trước mặt của Hứa Tiên, nói:

- Ăn không?

Hứa Tiên vô lực lắc đầu, bỗng nhiên cái gì cũng không muốn nói, cúi đầu uống trà trên bàn.

Thời điểm này, Vân Yên đi lên đài cao. truyện copy từ

Mọi người lúc này mới hiểu rõ, đây mới là người đứng ra khảo thí bọn họ.

Người điều khiển chương trình ấp úng không biết nên báo danh của người này như thế nào.

Trên mặt của Kim Thánh Kiệt biến đổi. Trước thi lễ với Vân Yên, hé mồm nói:

- Ta bỏ quyền!

Toàn trường xôn xao, không ngờ lại bỏ quyền a!

Người điều khiển chương trình vội vàng nói:

- Kim công tử, đây không phải chuyện đùa đâu!

Kim Thánh Kiệt lại thu hồi quạt xếp, mỉm cười nói:

- Tại hạ tự nhận không địch lại vị này, cam nguyện nhận thua!

Sau đó xa xa nhìn qua Hứa Tiên, đáng tiếc cơ hội tốt như vậy. Nàng đã đến, vậy thì sơ hở biến thành không có sơ hở, không nói không chê vào đâu được, cũng đáng được xưng là không chê vào đâu được, tính toán của mình đều dừng ở đây a.

Mọi người càng suy đoán, rốt cuộc người mặc áo choàng thần bí kia là ai, tại sao ngay cả tiến sĩ cũng nhận thua.

Thời điểm này, Hồ Tâm Nguyệt mạnh mẽ đứng dậy, một cước dẫm nát cái mặt bàn trước mặt, ném bấp rang trong tay, sau đó hét to:

- Nhận thua thì nhận thua, giả trang cái gì tiêu sái, xuất bộ dáng chó nhà có tang ra cho ta!

Hứa Tiên vốn đang uống nước khục khục ho khan vài tiếng, vô lực đem đầu cúi xuống mặt bàn. Ta không biết nàng, thực, ta không biết nàng.

Trong tràng không chỉ có bao nhiêu quan lại quyền quý sắc nước, thiếu chút nữa bị một ngụm nước trà trong miệng sặc chết. Nữ tử xinh đẹp động lòng người lúc này, trong tưởng tượng của thường nhân, hẳn là đáng yêu, ôn nhu hoặc là vũ mị, đa tình. Nhưng liên tưởng tới hình tượng gì, cho dù không phải hiền thê thực nữ trong nhà bếp lo cho chồng con. Thì cũng có tư thế nhu mì tới tận xương khi trên giường.

Nhưng tuyệt đối không nên có bộ dáng thô bạo mạnh miệng như hiện tại, hành vi không hợp với bộ dáng. Đứng trước mặt bao nhiêu thân sĩ nổi tiếng thế này, cho dù ngày thường có lời nói và việc làm không hợp dáng người thế nào, thời điểm này cũng nên giả vờ giả vịt. Biểu hiện như vậy làm cho nội tâm của rất nhiều người thất lạc trong tim.

Kim Thánh Kiệt sững sờ, sắc mặt lúc hồng sau tím, cho dù tính tình của hắn không tốt, nhưng cũng không nói ra lời “Ngoan độc” như vậy với người bại trước mình, trương há miệng muốn nói cái gì, sau đó cuống quýt trốn xuống đài.

- Thật sự là, tính toán hắn thông minh, không dám mở miệng nói câu nào, hừ hừ!

Hồ Tâm Nguyệt ngồi lại vị trí cũ, Hứa Tiên sắp lạng lẽ đi ra chỗ khác rồi, cân nhắc phải rời khỏi khu vực này.

Hồ Tâm Nguyệt khẽ vươn tay cánh tay khóa tay của Hứa Tiên, nói:

- Hứa công tử, ngươi cũng không nên ở trước mặt nhiều người thế này lại do dự chứ!

Cánh tay bị ghì chặt vào bộ ngực sữa của nàng, xuất hiện tư vị khó nói nên lời, Hứa Tiên cũng đành phải tạm thời buông tha cho suy nghĩ này.

Hồ Tâm Nguyệt buông tay ra, cười lạnh một tiếng, nói:

- Nam nhân!

Rốt cuộc người điều khiển chương trình cũng khôi phục tinh thần lại, nói:

- Vị thứ hai chính là Giải Nguyên Đường Minh Hiên tới từ Bạch Lộc Thư Viện, muốn dùng văn kết bạn, hướng Hứa công tử lãnh giáo.

Ở trên ghế.

- Tiến sĩ vừa rồi quá vô dụng, nhưng lần này thì không.

- Huynh đài người là Giang Bắc tới đây, hẳn là không hiểu rồi. Đường Giải Nguyên chính là tài tử nổi danh của Giang Nam, hẳn được Giải Nguyên này từ lúc mười lăm tuổi, muốn lấy tiến sĩ cũng giống như đồ trong túi. Nhưng hẳn cảm thấy học thức chưa được uyên thâm, không muốn tùy tiện lấy tiến sĩ. Hơn nữa hẳn lập chí không thấp, không có chút tập tính tầm hoa vấn liễu như tài tử phong lưu, chỉ ở trong thư viện đọc sách, lập chí muốn theo cổ nhân thời xưa, trong thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên.

- Muốn trong các cuộc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên? Đây chẳng phải là giống như vị Phan công tử của Phan gia sao?

- Đúng là như thế, không biết người khoác áo choàng này có lai lịch thế nào, có thể thắng được hẳn hay không.

Đường Minh Hiên âm thầm đỏ mặt, cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có, nếu như không cẩn thận thua sẽ bị nữ tử cuồng vọng kia bôi nhọ thanh danh. Hơn nữa còn ở trước mặt của nhiều người như vậy, mặt mũi sẽ mất hết, trí thức không được trọng dụng.

Có lẽ là trời không được như ý người, bầu trời vốn trời quang mây tạnh, không biết từ nơi nào có mây đen bay tới, càng làm cho phiền muộn trong nội tâm của hắn dâng cao hơn.

Người điều khiển chương trình vẫn không báo danh hào của Vân Yên, chỉ dùng một câu “Người áo xanh thần bí” hàm hồ qua đi.

Đường Minh Hiên sửa quần áo, đi lên đài, cung kính chấp tay nói:

- Tại hạ Đường Minh Hiên, xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ, có thể dùng chân diện mục tương kiến hay không?

Trong lòng của Hứa Tiên cũng thầm khen “Tướng mạo tốt”, tiêu sái phong độ như vậy, so sánh với Hồ Tâm Nguyệt nhét bắp rang vào miệng như thế này chẳng khác gì hai thái cực. Có khi hẳn thực cảm thấy thấy không rõ tính nết của nàng là như thế nào, vũ mị phong nhã, một cách tinh quái, ngoan độc thiện biến, ít nhất là thời điểm vừa gặp nàng, vẻ lịch sự tao nhã không thua kém Bạch Tố Trinh, nhưng bây giờ lại hiện ra tính cách lỗ mãng chua ngoa. Mặt nạ của Cửu Vĩ Hồ quá nhiều, cho nên chỉ có thể nói là nữ tử thiện biến.

Trên đài cao, đáp lại Đường Minh Hiên chỉ có trầm mặc, cũng không có bất kỳ động tác nào.

Mọi người náo động lớn, nhao nhao thúc giục.

Đường Minh Hiên nhíu mày, nói:

- Chẳng lẽ không muốn ra gặp người sao?

Người mặc áo choàng dường như hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn nàng cười, khoát tay, truyền âm nói:

- Ưa thích thì vui tay mà làm, không thích thì lập tức trở về

Hồ Tâm Nguyệt vui mừng nắm đấm, quát:

- Tiêu diệt hẳn, cho hẳn nhìn thấy sự lợi hại của người đi nào.

Vân Yên quay đầu, chậm rãi cầm cái túi mũ trên đầu.

Có người vào thời khắc này nhắm mắt lại, nhưng nhiều hơn nữa, chính là mở to mắt mà nhìn.

Nhưng khi dung nhan tuyệt mỹ của nàng được hiển lộ ra ngoài, âm thanh náo động lớn trong tràng vào lúc này cũng im bật, có người mở to miệng không khép lại được, mà biểu lộ có chút quái dị.

Vân Yên nói chuyện vô cùng trong trẻo, chấp tay nói:

- Tại hạ Vân Yên, bái kiến Đường công tử!

Đường Minh Hiên lui ra phía sau một bước, nói:

- Người... Người...

Khiếp sợ qua đi. Hắn lập tức phần nộ, cho dù thời điểm trước khi đi ra ngoài, viện thủ có bảo hắn nên giữ phong độ như thế nào, thì lúc này hắn cũng không ức chế cảm xúc của mình lại được. Thân thể run rẩy, hèn hạ, vô sỉ, tiểu nhân, Hứa Tiên, sao người dám dùng một nữ tử đi ra bôi nhọ ta chứ! Cừu hận của hắn đối với Hứa Tiên đã dâng lên cao hơn một bậc.

706. Chương 706: Nổi Điên. (3)

Hứa Tiên Chỉ

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 706: Nổi Điên. (3)

Tiếng nghị luận từ từ lớn hơn, sau đó là những lời trách cứ giống như thủy triều dâng, đối với Hứa Tiên đối với Vân Yên. Tin tức này truyền ra bên ngoài sân đấu, cả chim én lữ đều bị âm ỹ mà hỗn loạn, ngay cả tiếng núi lở biển gầm cũng không át chế được âm thanh chỉ trích của những người nơi đây.

Nghìn người cùng chỉ trích, âm thanh lớn thế nào?

Ngồi trên ghế, những lão tiên sinh khác liên tục hỏi thăm lão tiên sinh của Càn Thiên Thư Viện.

- Mã viện thủ, đây là ý gì?"

Mấy lão đầu tử này vừa rồi cũng bị dọa không nhẹ, lúc này thì bị tức không nhẹ.

Nhưng Mã viện thủ chỉ ung dung cúi đầu phẩm trà!

- Xuống dưới, lăn xuống đi!

Ngay sau đó thân phận của Vân Yên nhanh chóng bị truyền ra, cho nên tức giận cũng dâng trào hơn nữa...

- Chỉ là thiếp thất! Lại còn là gái thanh lâu đi ra! Cũng dám lên đài sao?

Xen lẫn trong âm thanh tức giận của mọi người, những ác ngôn liên tục truyền vào tai của Vân Yên, biến thành vô cùng rõ ràng.

Những tự tin lúc ban đầu đã biến mất vô ảnh vô tung, thân thể có một chút run rẩy, giống như chiếc lá non đang lung lung trong gió bão, đảo mắt một cái, vận mệnh của nàng sẽ phiêu linh!

Phiêu linh thì cũng phiêu linh a! Bỗng nhiên lúc này, rất muốn về nhà, rất muốn nhanh chóng tiến vào thư phòng lấy sách ra đọc quên đi nỗi buồn, rất muốn được Hứa Tiên ôm ấp an ủi, không muốn đối mặt với căm thù của nhiều người xa lạ như thế này, không muốn bị vạch trần vết sẹo cũ!

Quả nhiên vẫn chưa được sao?

- Đám hỗn đản các ngươi im ngay cho ta!

Một âm thanh như tiếng sấm sét nổ vang bộc phát, đình tai nhức óc, trong nội tâm kinh hãi.

Tất cả tiếng náo động lớn nhanh chóng dừng lại, tiếng quát vừa rồi vẫn còn âm vang.

Hứa Tiên một cước dẫm nát bàn dài, mặt mũi tràn đầy tức giận.

- Vân Yên là ta thê tử của Hứa Tiên ta, nếu như các ngươi dám ăn nói lỗ mãng, đừng trách ta trở mặt vô tình.

Sau đó chỉ một ngón tay lên trên khán đài, nói:

- Hôm nay, lúc này, sẽ do thê tử Vân Yên của ta đứng ra đón khiêu chiến của các người, cho dù là cầm kỳ thư họa hay thi từ ca phú, phàm là có thể thắng được nàng, mới có tư cách khiêu chiến ta. Cho dù là hư danh đệ nhất thiên hạ, hay là phúc lợi vạn lượng bạc trắng, toàn bộ quy tất cả cho các người, bởi vì Hứa Tiên ta tự nhận tài học xa xa không kịp nàng.

Âm thanh cuộn cuộn quanh quẩn, càng áp chế tất cả âm thanh chỉ trích náo động vừa rồi. Không có người nào đi suy nghĩ tại sao Hứa Tiên có âm thanh to như thế, nhưng lại bị lời của hắn nói làm chấn kinh tại chỗ.

Bỗng nhiên Hứa Tiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Vấn đề là, các người làm được sao? Chỉ bằng một chút học vấn trong bụng của các người, muốn thắng nàng, quả thực là người điên nói chuyện viễn vông! Nếu như không rõ, vậy thì tới thử xem, nếu như làm không được, thì thành thành thật thật im lặng, xem phu nhân ta quét ngon tài tử chó má, danh sĩ vô tri như thế nào!

Lý Tư Minh Kim Thánh Kiệt thậm chí là những người quen biết Hứa Tiên cũng phải dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn hắn, hình tượng ôn hòa khiêm tốn trong lòng của bọn họ ầm ầm sụp đổ, không biết dùng cái gì để cải tạo lại đây.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn qua Hứa Tiên bên cạnh, thì ra vốn cho rằng hắn sẽ nhượng bộ lui binh, tránh ra phía sau, dù sao cũng có nhiều âm thanh phản đối như vậy. Vốn tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục làm người hiền lành khiêm tốn như trước, sau đó hảo hảo an ủi Vân Yên. Nhưng vào lúc này, nàng càng lúc càng không hiểu nam nhân trước mặt mình. Nhưng ít ra vào thời điểm này, nữ nhân kia sẽ cảm thấy hạnh phúc a!

Vân Yên nháy mắt mấy cái, muốn xuyên thấu qua lệ quang nhìn rõ thân ảnh của hắn bây giờ, chỉ cảm thấy hắn đang nhìn mình mỉm cười.

Tại sao phải trốn vào trong phòng, tại sao phải ngủ trong giấc mộng, chẳng lẽ thực sự ta là người ưa thích như vậy sao? Chẳng lẽ thật sự chỉ cần sinh hoạt hưởng thụ an bình sao?

Có lẽ là thế a, nhưng có lẽ cũng bởi vì không muốn đối mặt với bóng mờ ngày xưa, có lẽ cũng vì sợ hãi gặp được những lời xa lạ, những người từng nhìn thấy mình trên thuyền hoa.

Vì cái gì dễ dàng thế đủ như thế, có lẽ cũng không chỉ vì nàng thông minh, mà nàng hiểu rõ mình là ai, mình cần những gì.

Cho dù nàng nhận được bao nhiêu sướng hạnh cũng không tiêu trừ được hèn nhát và sợ hãi quá khứ trước kia.

Đột nhiên Hứa Tiên vào lúc này, cảm nhận được tâm tình của nàng, những ám muội giấu sâu trong nội tâm, không muốn người nào biết rõ.

Mặc dù là phượng hoàng, cho dù thông minh như nàng. Cũng không cách nào dứt bỏ được những chuyện đã qua?

Nếu như có thể nói, thì vào lúc này, đã tẩy đi hối tiếc trong nội tâm của nàng, trở thành một con phượng hoàng chân chính đứng ngưỡn, dục hỏa trọng sinh.

Hứa Tiên đưa mắt nhìn lên bình đài, nói:

- Đường công tử, nếu như muốn tiếp tục nữa thì bắt đầu đi! Nếu như muốn nhận thua, thì đi xuống đài đi thôi!

- Bất quá, cũng không có gì khác nhau!

Vân Yên lau nước mắt, lộ ra nụ cười duyên dáng tươi đẹp, nhìn Đường Minh Hiên nói.

Đường Minh Hiên phục hồi tinh thần lại, trong nội tâm sinh ra một ý nghĩ.

- Đúng là không còn thuốc chữa cho đôi phu thê này, điên rồi!

Vân Yên thấy Đường Minh Hiên không có phản ứng. Mỉm cười nói:

- Như thế nào, muốn nhận thua sao?

Đường Minh Hiên nhìn qua gương mặt tươi cười kinh diễm như một đóa hoa tươi nở rộ, tuy trong mắt vẫn còn mang theo nước mắt, đã gột rửa, xoá đi tất cả bụi bặm, trở nên huyền diệu. Hắn còn nhớ rõ, vài ngày trước đó, hắn còn nhìn thấy nàng ở trước cửa Hứa phủ.

Cẩn thận nghĩ lại, hắn đối với nữ tử này cũng không hoàn toàn lạ lẫm, ấn tượng lúc ban đầu chỉ là: “Một nữ tử thanh lâu thiếu chút nữa thắng được Phan Ngọc, người đoạt được các giải Nguyên trong thi Hương, thi Hội, thi Đình, người giành được Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên, thành đệ nhất nhân trong Sơ Tuyết Thí. Mà Phan Ngọc cũng tốn một số tiền lớn mua nàng, sau đó không tham luyện sắc đẹp, mang nàng tặng cho ‘thi tiên’ Hứa Tiên.”

Giai thoại này từng truyền lưu rất lâu tại Giang Nam.

Nhưng cái gọi là nữ tử, cái gọi là sắc đẹp, cũng chỉ là một ký hiệu trong câu chuyện xưa mà thôi, còn nhân vật chính trong câu chuyện là Phan Ngọc cùng Hứa Tiên nghĩa khí. Nhưng sau khi tới Hàng Châu, lại nghe không biết bao nhiêu kỳ văn dị sự về Hứa Tiên, trong đó có “Hứa Tiên vì một thị thiếp mà trở mặt với học chính”, một tin đồn thú vị mà thôi.

Không nói tới người ngoài cảm nhận như thế nào. Cái gọi là mỹ thiếp, cũng chỉ là làm đẹp. Không có người nào quan tâm tới mỹ thiếp là ai, tối đa chỉ biết nàng cực đẹp, mới có thể khiến Hứa Tiên làm ra hành vi không khôn ngoan như vậy, do đó dẫn phát thảo luận, Hứa Tiên là người như thế nào.

Nhưng cho tới hôm nay, những tin tức linh tinh đó tập hợp lại cùng một chỗ. Biến thành mỹ nhân đang ở trước mặt, không, đã không chỉ là mỹ nhân. Câu vừa rồi Hứa Tiên nói ra, nàng đã biến thành đối thủ đáng sợ, nếu như không đánh bại nàng ta, thì không chỉ là mình, mà người đọc sách trong thiên hạ đều bị nhục nhã.

707. Chương 707: Cường Hiếp.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 707: Cường hiếp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Những người bạc đầu rồi vẫn lên kinh cầu công danh, nhưng không thắng nổi một nữ tử xuất thân từ thanh lâu, còn nói gì gia quốc thiên hạ!

Bầu trời tối tăm phiến muộn, ngàn người trong tròng không ai lên tiếng, hơn vạn người ở bên ngoài đang chờ đợi quyết định của hắn!

Đường Minh Hiên nói:

- Ta hiểu rồi!

Ánh mắt lướt qua gương mặt của Vân Yên, trực chỉ Hứa Tiên trên khán đài. Hứa Tiên, ta đã hiểu được ngươi là loại người gì rồi! Ngươi cuồng vọng, cũng chỉ dừng ở đây!

- Vậy thì bắt đầu đi.

Tất cả mọi người không tự chủ được buông lỏng một hơi, giống như con cóc vượt qua giấc ngủ đông, từ từ linh hoạt, nhao nhao cổ vũ cho Đường Minh Hiên.

- Đường Giải Nguyên, đừng thua chí khí!

- Đường công tử, cho nàng ta kiến thức sự lợi hại của ngươi đi!

Nhưng chung quy không có người nào dám mở miệng ác mồm ác miệng với Vân Yên như trước nữa, Hứa Tiên dùng Đại Lô Âm Thuật chấn nhiếp vẫn còn lưu lại trong lòng của bọn họ.

Bỗng nhiên bầu trời tối tăm u ám cũng có mưa nhỏ rơi xuống, mưa bụi lạnh buốt đã quét sạch những nóng bức vừa rồi còn lưu lại trong tròng.

Trong nội tâm của Hứa Tiên cũng thở ra một hơi, chậm rãi ngồi xuống vị trí cũ Trên mặt lúc này vô cùng nghiêm túc, nhưng trong lòng thì cười khổ không thôi. Vừa rồi mới là cao trào chân chính a, cũng không phải là người bên ngoài bịa đặt. Việc hắn không ngờ tới chính là, việc Vân Yên xuất hiện lại có phản ứng dữ dội như thế, trái lại nữ nhân bên cạnh cũng không ngờ rằng! Đây xem như khảo nghiệm hay sao?

Hồ Tâm Nguyệt nghiêng mặt dò xét hắn, cơn mưa này cũng liên quan tới Đại Lô Âm Thuật của hắn vừa sử dụng, dưới đất có âm thanh kích động mưa bụi vùn vùn, với tu vi của hắn không thể có uy lực thế này. Nhưng bởi vì khí lực cường hãn, âm thanh sẽ tăng lớn, mới sinh ra hiệu dụng như thế này. Nếu như để cho hắn vượt qua thiên kiếp, trở thành Địa Tiên, sợ rằng trên đời này, thật sự ít tìm được nhân tố nào đi ra khó xử cho hắn. Nhưng vì sao những người kia lại phòng bị Hứa Tiên như vậy?

Nàng nghĩ mãi mà không rõ những vấn đề này, bỗng nhiên nhãn châu xoay động, nghĩ tới chuyện thú vị gì đó!

Vân Yên mỉm cười đứng đó, những kích động trong nội tâm dần dần bình thường trở lại, chỉ còn lại tự tin mãnh liệt, nhìn quanh khắp nơi, nàng đã không còn là hoa khôi Thái Phụng đón y nói đùa với người khác nữa, mà biến thành chúa tể của nơi này, người nọ đang đứng phía sau nhìn mình. Hiện tại còn chờ Đường Giải Nguyên trước mặt ra đề mục a.

Nhưng mà, nàng không đợi tới khi Đường Minh Hiền ra đề mục, đã thấy hắn chậm rãi mở to hai mắt, miệng không bị khổng chế mở ra. Không chỉ có hắn, rất nhiều người trên khán đài cũng như thế, tất cả ánh mắt đều nhìn ra sau lưng của Vân Yên, Vân Yên cũng theo hướng những ánh mắt này nhìn lại, ánh mắt cũng có chút đăm đăm.

Hứa Tiên còn ngồi ở chỗ đó, nhưng đầu cúi xuống thấp. Bên cạnh hắn. Hồ Tâm Nguyệt dùng đôi tay ngọc trơn bóng đang ôm cổ hắn, đem thân thể nửa tựa vào người Hứa Tiên, đôi môi đỏ mọng đang dán lên mặt của Hứa Tiên.

Một lão tiên sinh trên khán đài gõ cây gậy trong tay bong bong, mắng:

- Còn thể thống gì, còn thể thống gì! Quả thực là không biết xấu hổ mà!

Ánh mắt trừng qua những ai đang mở to mắt nhìn.

Hồ Tâm Nguyệt có được dung nhan tuyệt mỹ và khí chất như tiên nữ, cho nên có thể nói là xinh đẹp động lòng người! Không ít người kịp phản ứng, lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng.

- Ngươi nào đủ chưa!

Âm thanh trầm thấp của Hứa Tiên chỉ có Hồ Tâm Nguyệt nghe được.

Hồ Tâm Nguyệt buông Hứa Tiên ra, cười cười hì hì, nói:

- Chuyện này xem như ban thưởng chuyện vừa rồi của ngươi! Tuy không buồn nôn như lần đầu tiên, nhưng cảm giác lần này cũng... Ân... Vẫn buồn nôn như vậy! nguồn

Nàng bĩu môi, sau đó nhét một quả mơ vào trong miệng, giống như muốn làm dư vị trong miệng phai nhạt đi, mơ hồ không rõ, nói ra:

- Nhưng rất tốt, đây là thân thể của Thường Hi.

- Nhìn vẻ mặt của những kia thật là buồn cười, ha ha ha ha!

Hồ Tâm Nguyệt chỉ một ngón tay về khán đài, cười ngửa tới ngửa lui, tiếng cười lớn trong miệng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn lên, vài trăm người đang há hốc mồm, bộ dáng mở to mắt đúng là khôi hài. Nhưng hắn không muốn mình phối hợp diễn hài kịch với Hồ Tâm Nguyệt, hơn nữa nhìn ánh mắt của con hồ ly này, rõ ràng là xem hắn là một bộ phận của trận cười, đúng là hồ ly vô liêm sỉ!

Tiếng cười của Hồ Tâm Nguyệt im bật dừng hẳn, và những người khác cũng mở to mắt ra.

Trong nháy mắt đó.

Hứa Tiên đã ôm lấy người của nàng, sau đó dùng tay cố định đầu của nàng, sau đó hôn lên đôi môi của nàng.

Cường hiếp.

Hương vị chua chua ngọt ngọt của quả mơ đang lan truyền trong miệng, mùi thơm nhàn nhạt từ trong mũi phát ra.

Hồ Tâm Nguyệt dốc sức giãy dụa muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Hứa Tiên, nhưng không biết làm sao, nàng mất đi pháp lực, còn Hứa Tiên có sức lực quá lớn, không có cách nào ngăn cản hắn xâm lấn, trong lòng lung tung chửi bậy,

- Hứa Tiên là đồ hỗn đản, buồn nôn muốn chết, lần đầu tiên của lão nương...

Nàng luôn dùng mị thuật mê người, lại lấy ảo thuật khinh người, sinh vật nam tính trong mắt của nàng là cực đoan chán ghét, hai lần hôn lên đôi má của Hứa Tiên chỉ xem như va chạm xác thịt. Nhưng hôn sâu và điên cuồng như vậy lại là lần đầu tiên, hơn nữa còn trước mặt của bao nhiêu người, cho dù nàng lớn mật không có kỵ, cũng không thể không cảm thấy một tia xấu hổ nhàn nhạt.

Tròng mắt của những người ngồi trên khán đài mở to, lão tiên sinh chửi bậy vừa rồi, hiện tại cũng quên chửi bậy, nắm cây gậy ba-toong trong tay, run rẩy kịch liệt, thâm nghĩ:

- Quá... Quá kích thích.

Nhưng có người lại hô lên:

- Hỗn đản, mau ngăn cản hắn!

Nhưng người ở đây cho rằng Hồ Tâm Nguyệt chính là thân thuộc của Hứa Tiên, vì vậy không có người nào tiến lên ngăn cản hắn.

Hứa Tiên hơi chút buông tay, Hồ Tâm Nguyệt đẩy mạnh hắn ra ngoài, sau đó vịn bàn “Phi” không ngừng, sau đó cầm ấm trà rót vào tổng miệng, sau khi súc miệng định nhổ ra ngoài. Hứa Tiên đúng lúc này vỗ lưng của nàng một cái, “Ọt ọt” một tiếng uống hết, Hồ Tâm Nguyệt có một loại cảm giác buồn nôn sắp ngất đi, tức giận nhìn qua Hứa Tiên, trên mặt xuất hiện nét ửng hồng chói mắt.

Hứa Tiên giống như lão tăng nhập định. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, còn kém một tiếng “A Di Đà Phật”.

- Quá đáng giận, không ngờ một nam nhân bảo thủ như ta, trong xã hội cổ đại bảo thủ lại làm ra chuyện quá phận thể này, quả thực quá đáng giận.

Hứa Tiên dùng vẻ mặt vô tội, trong lòng vạn phần ủy khuất phàn nàn một hồi.

Hồ Tâm Nguyệt cười lạnh nói:

- Ta sẽ nói cho tiểu Bạch biết.

Thân thể Hứa Tiên chấn động, cười ngạo ngễ, nói:

- Ta sẽ quỳ trên mặt đất cầu nàng tha thứ.

Hồ Tâm Nguyệt cũng khiếp sợ trình độ vô sỉ của nam nhân này, trong mắt rất tức giận, nói:

- Xem như ngươi lợi hại!

Vân Yên lúc này giơ ngón tay cái lên nhìn về phía Hứa Tiên.

708. Chương 708: Thơ Nhanh. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 708: Thơ nhanh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Người điều khiển chương trình phục hồi tinh thần lại, xoa xoa con mắt, xác định bọn họ vẫn còn ở chỗ này. Lớn tiếng ho khan hai tiếng, nói:

- Đường Giải Nguyên, nhanh bắt đầu đi!

Ánh mắt của mọi người lúc này nhìn lên đài cao, nhớ tới mục đích chính thức khi tới đây, đem nhưng vừa rồi bị tình cảnh kia làm choáng váng đầu óc, cho nên tâm tình hỗn loạn.

Đường Minh Hiên lắc lắc đầu, cố gắng làm tỉnh thanh tỉnh một chút, bỗng nhiên mở miệng cười nói:

- Vẹt có thể nói khó giống như phượng.

Vân Yên không chút nghĩ ngợi liền nói tiếp:

- Con nhện cố gắng thế nào cũng không bằng tầm!

- Đầu bò may mắn sinh long giác.

- Miệng chó chưa từng nhả ngà voi.

Hai người há miệng nói nhanh, trong lời nói có thuốc súng mười phần, lực chú ý của đám đông bị hấp dẫn qua, tạm thời quên đi tràng diện kinh diễm vừa rồi. Đường Minh Hiên âm thầm trào phúng Vân Yên chỉ là nói như vẹt, đầu bò may mắn, cuối cùng khó thành Long Phượng.

Vân Yên nói trở lại với hấn rằng, hấn chỉ là con nhện khoe khoang kỹ xảo, không có chút ý nghĩa nào, trong miệng chó không bao giờ nhả ra ngà voi.

Đường Minh Hiên sững sờ, không ngờ tài sáng tạo của nàng lại nhanh nhẹn như thế, cũng đánh tan một tia khinh thường cuối cùng trong nội tâm, một mực nhìn qua áo choàng xanh của nàng, nói:

- Thủy xuất oa nhi xuyên lục áo, mỹ mục phán hề. (Oa nhi mặc áo xanh chơi nước, mặt đẹp giống như hề.)

Ý nói nàng chính là con ếch xanh.

Vân Yên cũng đáp lời: nguồn

- Lạc thang hà tử trứ hồng bào, cúc cung như dã. (Tôm rơi xuống nước sôi đã hồng, chính là tôm luộc.)

Nàng đang cười trường bào của hấn giống màu son, là một con tôm luộc, bị nước nấu hồng cả người.

- Tốt!

Người biết hàng trong tràng liền kêu lên một tiếng này.

“Mỹ mục phán hề” cùng “Cúc cung như dã” đều xuất ra từ Kinh Thi.

“Mỹ mục phán hê” chính là thần thái của một oa nhi đang chơi nước, nhưng lại có thể chỉ nữ nhân. “Cúc cung như dã” chính là nói con tôm lược bị nấu, cong người mà chết, nhưng “Cúc cung” chẳng phải là câu nói chỉ nô tài đang cúi người với chủ sao? Cho nên từ ý cảnh, một câu nhiều quan hệ, vô cùng xảo diệu.

Hứa Tiên tự nhận cũng biết những điển cố này, nhưng muốn khéo dùng hợp thời điểm như thế này, thì kiên quyết không dùng được.

- Yên nhi, tốt lắm.

Lườm qua Hồ Tâm Nguyệt bên cạnh, không biết là vị văn tài hấp dẫn, hay bị hành động vừa rồi của hắn chán nhiếp, lúc này trung thực hơn rất nhiều.

Mấy lão đại nho ngồi trên chủ vị lúc này vuốt chòm râu gật đầu không thôi, mà những thư sinh định kiêu chiến cũng cúi đầu xuống, đánh tan lòng khinh thị của mình, trở nên ngưng trọng hơn. Nàng tuyệt đối không dễ ứng phó, nếu không cẩn thận sẽ thua, đây chính là lật thuyền trong mương. Mất tận mặt. Khiêu chiến Hứa Tiên thua thì thua, nhưng khiêu chiến nữ nhân này thì không thể thua.

- Đường công tử!

Bỗng nhiên người điều khiển chương trình có chút khó xử nói:

- Theo như quy củ, mỗi vị chỉ có thể ra một đạo đề mục thỉnh đối phương tiếp ứng!

Bên ngoài hội trường, tiếng người vốn huyên náo đã dừng lại. Vạn người trông mong nhìn vào trong tràng xảy ra chuyện gì, tuy đều ở xa xa không nhìn rõ lắm, nhưng tin tức lại nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Hứa Tiên còn lời gì để nói? Bộ dáng Vân cô nương trong truyền thuyết như thế nào?

Từng người nói có sách, mách có chứng giảng thuật lại, trông rất sống động, so với tận mắt nhìn thấy còn dễ hình dung hơn nhiều!

Mưa dầm trên bầu trời nhanh chóng quét qua toàn trường, mặt trời lại một lần nữa chiếu ánh sáng xuống mặt đất, mưa bụi còn chưa tan hết đã có cầu vồng xuất hiện trên bầu trời, làm cho vô số người ngửa đầu lên quan sát, tán thưởng cảnh đẹp của thiên địa tạo hóa.

Lại nói trong tràng, lời đài đương nhiên không thể không có quy củ, bằng không thì mặc cho ai tùy ý đưa ra đề mục thì loạn hết, cũng hao phí không biết bao nhiêu thời gian, hơn nữa như thế đối với phương của Hứa Tiên là không công bình.

Dựa theo quy củ, song phương nên đưa ra một đề, nếu như bất phân thắng bại, thì mời những đại lão trên bình đài phán xét cao thấp, xem ai trả lời hay hơn, dùng những lời này phân thắng bại.

Nhưng trong nháy mắt Đường Minh Hiên liên tục xuất ra ba đạo đề mục, Vân Yên lập tức ứng đối từng câu, người điều khiển chương trình còn không kịp phản ứng, cũng đã vượt qua số lượng.

Đường Minh Hiên cười nhìn Vân Yên nói:

- Vừa rồi chỉ là mấy câu đùa vui đùa mà thôi. Miễn cưỡng tính toán tập thể dục, Vân cô nương chắc không cho là đúng a! (Hứa Tiên: thỉnh gọi Hứa phu nhân!)

- Cái gì vui đùa, hỗn đản, thua thì nhanh chóng đi xuống dưới đi!

Hồ Tâm Nguyệt rống to lên, làm cho Đường Minh Hiên lặng lẽ lưu lại một ít mồ hôi lạnh, nhưng vẫn mang theo nụ cười vẫn nhìn Vân Yên.

Vân Yên cũng mỉm cười, nói:

- Đó là đương nhiên, đã như vậy, xin mời Đường công tử ra đề mục đi!

Đường Minh Hiên biết rõ đây không phải là thời điểm khách khí, dùng quạt xếp chỉ một ngón tay lên bầu trời.

- Vừa rồi có mưa rơi xuống, lúc này mặt trời lên, vân khai vụ tán. Ta muốn dùng cơn mưa này làm đề mục, thỉnh Vân cô nương làm thơ, không biết so với Hứa thi tiên thì như thế nào?

Vân Yên hỏi:

- Ah? Không biết pháp của thơ như thế nào?

Nếu như chỉ là thơ về mưa, thì người ở đây chín phần mười thừa sức làm ra.

Đường Minh Hiền nói:

- Cảnh sau cơn mưa, không phải một bài thơ có khả năng nói tận...

Vân Yên đã biết ý nghĩa, ngắt lời nói:

- Vậy thì mời Đường công tử cho đề mục, không có hạn chế, chỉ tả thời điểm, miễn không ‘gây ông đập lưng ông!’.

Đường Minh Hiền tự tin cười cười, nói:

- Lúc mưa ngừng rơi, chỉ mới qua một lúc, cho nên đề thứ nhất tên là Vũ Trận, kính xin hoàn thành trong năm bước, miễn chậm trễ thời gian, còn phải hợp với vận luật, người ở đây sẽ bình phán.

Tào Thực bảy bước thành thơ, hấn lại yêu cầu năm bước. Còn muốn hợp vận luật, đề mục như vậy cũng không phải thi phú bình thường rồi, cần ý tứ nhanh nhạy, đây gọi là thơ nhanh, so với nhau phải nhanh hơn mới được. Mà “Thơ nhanh” cũng không hạn chế số lượng, đề mục này rất lớn, trong đó lại phải nói, đó chính là “Hàng loạt thơ”. Thơ thơ không ngừng, giống như liên châu, cũng không lưu lại thời gian suy tư. Nếu để cho Hứa Tiên “Xét nhà” đáp lại, chỉ có một đường nhận thua, cho nên cũng phải lo lắng cho Vân Yên.

Nhưng Đường Minh Hiền tiếng nói vừa dứt, Vân Yên đã mưu tư hoàn tất, nói:

- Vạn điệp vân dung biến thái kỳ, tà phong xuy hạ vũ y hi, thùy tiên điểm hỏa tuần hoàn chuyển, trực giá lồi xa duệ hồng nghê.

Đường Minh Hiền hơi kinh ngạc, nhưng cũng không cho nàng thời gian thở dốc, một ngón tay chỉ lên đám mây trên bầu trời, nói:

- Vũ Vân.

Vân Yên hơi suy nghĩ một chút, lại nói:

- Các vũ lưu vân vị cự tiêu, ngư lân thiên thiên mạc vân tiêu. Vi lâm triêm ốc di thiên lý. Nhân uân tử khí duyệt kim triêu.

Âm thanh lọt vào tai như châu ngọc, vạn chúng nín hơi lắng nghe, trong đó không ít văn sĩ có tài thơ văn, lập tức vất hết suy nghĩ tìm khuyết điểm, nhưng thơ này phải liên tục, vận luật lịch sự tao nhã, mặc dù không phải như Hứa Tiên dễ dàng làm ra thiên cổ tuyệt cú, nhưng cũng là tác phẩm xuất sắc hoàn mỹ.

709. Chương 709: Thơ Nhanh. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 709: Thơ Nhanh. (2)

Thong dong trên mặt của Đường Minh Hiền lúc này đã biến mất, một ngón chỉ lên ngọn núi xa.

- Vũ Sơn.

Vân Yên nhìn theo hướng hấn chỉ, liền đáp:

- Sơn đầu cái ảnh nhất trọng trọng, hảo vũ phiêu tùy đạm đăng phong. Tẩy xuất vân tấn chân vũ mị, lộ lai thạch cốt điệp thúy không.

Đường Minh Hiền lại chỉ vào một ruộng lúa gần đấy, ở đó có người nông dân thừa dịp vừa mưa đi ra cày cấy, nói:

- Vũ Điền.

Vân Yên nhìn tình cảnh kia ngâm xướng:

- Vũ dư tương ánh giá lâu lê, xử xử điền gia bố chủng tề. Thịnh thế niên lai cao trạch hậu, triều hà trứ thái lục thoa huê.

Thần sắc Đường Minh Hiền ngưng trọng, không ngừng nghĩ chút nào, chỉ vào dòng nước sông Tiền Đường ở xa xa, đang có người thừa dịp nước dâng ra sông bắt cá.

- Vũ Thuyền.

Vân Yên cũng thuận miệng ngâm tụng.

- Viên danh hoan hỉ thụ vô ưu, thưởng vũ hoàn đăng liên điệp chu. Chử nhận sa âu đa ý thú, u hoa tế thảo đãi thánh du.

Đường Minh Hiền như bắt được sơ hở, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hỏi:

- Cái gì gọi là “Viên danh hoan hỉ, thụ vô ưu”? Vân cô nương không thể làm thơ không hợp với tình hình, chẳng biết trong điển cổ nào?

Thi từ ca phú của người xưa dựa vào điển cổ mà làm, có khi một một câu thơ lại có tới mấy chục điển cổ. Nếu dùng tốt điển cổ. Đường nhiên sẽ càng thêm vinh quang, khúc ý lẫn sâu. Nhưng nếu dùng sai điển cổ, sẽ bị chê cười.

Ánh mắt của mọi người nhìn qua Vân Yên, một vị đại nho trên bình đài lên tiếng hỏi:

- Hứa... Vân cô nương, thỉnh người nói ra câu này nằm trong điển tịch nào, khực khực, bằng không thì, xem như người thua.

Ở đây có không ít học giả bác học uyên thâm, nhưng suy tư lại không nghĩ ra điển cổ này là gì, thầm nghĩ: quả nhiên là dùng sai điển cổ, chắc là dùng từ ngữ không chú ý ngôn từ, nhưng làm thế thì không hợp quy cách, xem như chịu thua. Nhưng liên tục làm thơ không ngừng, cho dù người có tư duy nhanh nhẹn cũng thất ý làm sai.

Vân Yên mỉm cười nói:

- Hai điển cổ này nói về hoang vắng, chư vị chưa từng nghe qua cũng không kỳ quái. “Viên danh hoan hỉ” xuất từ trong kinh Phật, Phật Thuyết Lập Thế A Bì Đàm Luận, quyển thứ chín, hoan hỉ viên phẩm.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, hôm nay là đại sự nho gia lưu truyền hậu thế, ở đây đều là đệ tử nho gia danh sĩ tiếng tăm. Kinh Phật đạo tạng chỉ được xem là bằng môn tả đạo, xếp vào gác xó, thậm chí còn bị coi là dị đoan tà thuyết. Nhưng trên thực tế điển tịch của hai nhà này, số lượng lại vượt xa kinh điển của nho gia, ai cũng không có khả năng xem tất cả những sách này một lượt.

Lão nho vội vàng nói:

- Người... Người nói là thật? Chúng ta sẽ tra, nếu là giả...

Vân Yên ngắt lời nói:

- Tiểu nữ tử mặc cho xử trí, nhưng lúc này cũng khích lệ chư vị nên xem nhiều sách một chút. Tránh những hiểu biết nông cạn đi ra bắt bẻ người ta, ngờ vực lung tung không có căn cứ.

- Tốt, xem như người nói đúng, còn “Vô ưu thụ” thì sao?

Vân Yên mỉm cười, nói:

- “Vô ưu thụ” nha, nói là điển cũng là điển, nói không phải điển cũng không phải điển.

Đường Minh Hiền nói:

- Người chớ có hàm hàm hồ hồ, muốn lừa dối vượt qua kiểm tra à!

Vân Yên vẫn về bên tai lộn tóc,

- Ta nói là điển, thì điển này xuất từ Quá Khứ Hiện Tại Nhân Quả Kinh, trong đó viết: “Tháng mười thỏa mãn, vào buổi sáng ngày tám tháng hai. Phu nhân kia thấy một cây đại thụ trong vườn, tên viết Vô Ưu.”, Đây là Thích Già viết, nghe đồn phật cũng được sinh ra dưới cây này, chứ vị có biết không?

- Ta nói nó không phải là điển, vì trên đời thật sự có cây này, nhưng nó không sống ở Giang Nam, mà sống ở vùng có nhiều chướng khí như Nam Man, chứ vị không biết cũng không có gì là lạ!

Tất cả mọi người á khẩu không trả lời được, chỉ có thể trách chính mình đọc sách quá ít.

- Tốt!

Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt không hẹn mà cùng cao giọng nói, nhìn nhau, sau đó cùng quay đầu đi chỗ khác.

Vân Yên nhìn bọn họ mỉm cười một cái, trong tươi cười của nàng, giống như mang theo cầu vòng sau cơn mưa, lại hỏi Đường Minh Hiên:

- Đường công tử, người còn muốn tiếp tục không?

Loại thời điểm này, làm sao Đường Minh Hiên có thể buông tha chứ, những bài thơ bình thường không làm khó được hắn, động động ý niệm trong đầu, nói:

- Ta còn chưa ra đề mục “Vũ Thụ”, trong bài thơ của người đã nói qua Vô Ưu Thụ, ta càng muốn ra đề thơ Vũ Thụ, nhưng trong bài thơ của người không được phép có chữ “Thụ”.

Hắn cũng biết lấy cớ như vậy hơi có chút gượng ép, nhưng thời điểm này vì thắng, cũng bất chấp mặt mũi. Những người xem khác lúc này không nói, lựa chọn trầm mặt.

Trong trường hợp đó Hồ Tâm Nguyệt đang muốn mắng to hèn hạ, Vân Yên đã có thành câu, ngăn nga:

- Lục nhiễm yên quang vạn thiên chi, phương tân lược dạng lộng châu thì. Diệp ẩn thiên thanh truyện vũ thấp, quan hộc cung liễu vũ tân tư.

Mọi nơi càng lặng yên im ắng.

Trên trán Đường Minh Hiên đầy mồ hôi, hắn cảm thấy mình vào lúc này không phải đang ép Vân Yên đấu thơ, ngược lại còn bị nàng từng bước ép vào tuyệt lộ, vừa rồi đã nói trước, hắn hôm nay muốn đấu thơ với Vân Yên, đợi lát nữa mình cũng xuất ra mấy bài thơ, hơn nữa điều kiện cũng giống như vậy. Cẩn rằng nói:

- Ta còn chưa ra “Vũ Thiên”, người ngâm cho ra, ta muốn ra đề mục Vũ Thiên, trong thơ không được mang theo chữ “Thiên”.

Vân Yên cười lắc đầu, sau đó liền đọc lên.

- Hạ nhật lai minh hậu hữu thường, sơ đồng lưu hưởng ý ngang dương. Văn thanh tri thị cam lâm túc, phồn âm tảo dĩ thắng sanh hoàng.

Ánh mắt khắp nơi nhìn về phía Vân Yên đã cải biến, có người cảm thấy, nàng chỉ có thể làm ra vài bài thơ, có vài phần mỹ mạo giả làm tài nữ, nhưng hôm nay ai cũng không thể nghĩ như vậy. Tri thứ và tài học như thế này, ở đây có bao nhiêu người làm được đây?

Đường Minh Hiên đã không cần nhiều lời nữa, Vân Yên vừa dứt lời liền quát lên:

- Vũ Hà.

Vân Yên không nghĩ ngợi, đọc:

- Vũ trung hoa tự lạc shen tư, lãng ba toái bộ khởi yếm trì. Yên lữ minh mông thùy mạc xử, hồng trang ỷ đãi chính kỳ thì.

Quả nhiên trong thơ không có mang theo chữ “Hà”.

Đường Minh Hiên chỉ vào một tòa nhà trên bờ sông.

- Vũ Lâu.

Vân Yên tập trung suy nghĩ rồi ngâm nga:

- Quỳnh lâu bách xích ý lan kiên, cao xử phong đa lục nguyệt hàn. Viễn sắc không mông đương hạm nhập, phong loan vũ quá lục mẫn sơn.

Bỗng nhiên Đường Minh Hiên cười ha ha, nói:

- Người sai!

Vân Yên hỏi:

- Ta sai ở đâu?

Đường Minh Hiên gấp khó khăn nói:

- Trong thơ của người mang chữ “Lâu”!

Vân Yên mỉm cười nói:

- Đường công tử trước đó chưa từng yêu cầu a, tại sao không được mang chữ “Lâu”?

Đường Minh Hiên khê giật mình, đập đầu nói lấp ba:

- Ta... Ta sớm đã...

Lão tiên sinh trên khàn đài cũng không nhận được, nhú mày hỏi:

- Đường công tử, còn muốn tiếp tục không? Đã chín bài thơ!

Cho tới bây giờ đã tới nước này, ra đề mục cũng nhiều thế, đã không thể ra nữa.

710. Chương 710: Thành Bại. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 710: Thành Bại. (1)

Đường Minh Hiên nhìn bốn phía chung quanh tìm đề mục, bỗng nhiên thấy trong đất có mấy con giun đang bò lên sau mưa, dậm chân một cái, cao giọng nói:

- Vũ Dẫn!

Hướng dưới đài vũ địa một ngón tay,

- Con giun trong mưa! Không cho phép mang chữ “Dẫn”!

Sắc mặt có chút hồng lên, biết rõ đề mục này của mình ra đã mang chủ tâm làm khó, nhưng nghĩ sắp thắng được vấn này, cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, con giun cũng có thể làm thơ được sao? Nếu là ngày thường đã sớm có người lên tiếng bác bỏ, nhưng vào lúc này không ai muốn nhìn thấy tài tử Giang Nam được kỳ vọng thua trận cả, bại bởi một nữ nhân, cho nên cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ trước đề mục làm khó Vân Yên, cho dù có thua vấn thứ hai, cũng có mượn cơ hội cuối cùng là đề mục của giám khảo phân thắng bại.

Hồ Tâm Nguyệt mắng to Đường Minh Hiên vô sỉ, hắn cũng mất điếc tai ngơ, chỉ nhìn qua Vân Yên nói:

- Vân cô nương, chớ vượt qua thời gian, đã bốn bước, đợi thêm bước thứ năm...

Lại không tiếc lời mở miệng chế giễu Vân Yên.

- Nê thủy nặc tích vũ trung hành, bất vấn ngâm xương tự hữu thanh. Đa duyên thánh khí nghiêm chưng nhuận, nhân tri nhuyển động diệc quan tình.

Vân Yên thuận miệng ngâm xương cũng chen ngang lời hắn nói, rồi sau đọc học theo bộ dáng nhún vai của Hứa Tiên, nói:

- Đường công tử cảm thấy như thế nào?

Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt trầm trồ khen ngợi vang dội trong không khí hội trường yên lặng.

Sắc mặt Đường Minh Hiên tái nhợt lui ra phía sau một bước.

Vân Yên mỉm cười nói:

- Kế tiếp nên tới ta đưa ra đề mục a.

Đến lúc này, Hứa Tiên cũng thở ra một hơi. Ngửa đầu nhìn qua Vân Yên trên đài cao.

Ánh nắng chói mắt, cầu vồng ngang trời.

Trên dung nhan xinh đẹp của nàng bây giờ còn mang theo thần thái của tự tin, dung quang sáng lạn, so sánh với thần thái kinh ngạc không hiểu của người ở trên khán đài, chẳng khác gì phượng hoàng giương cánh tung tay và mấy con gà đang đi dưới đất. Không chỉ có dung mạo tuyệt sắc, trên người còn mang theo tư thái thông dong tự tin, xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của nàng lúc này, đã cảm thấy trong tích tắc đó đáng giá bằng tất cả.

Phượng gáy kỳ sơn, thiên hạ đều biết.

Vân Yên khoanh tay, dò xét nhìn qua Đường Minh Hiên, mỉm cười nói:

- Đường công tử dám ra những đề như vậy, sợ rằng cũng có tạo nghệ rất cao trong thơ nhanh a, bộ dáng tự tin thông dong lúc này đâu rồi?

Thân thể Đường Minh Hiên run lên, khó dấu vẻ kinh ngạc. Danh tiếng tài tử của hắn tuyệt đối không phải là hư danh, nếu như không có thực tài, cũng không được Bạch Lộc Thư Viện chọn làm đầu lĩnh của học sinh, càng không thể xem là ngôi sao văn đàn được ưu ái. Hơn nữa đứng ở chỗ này, theo như lời của Vân Yên nói, thì hắn cũng phải có tài làm thơ nhanh như nàng mới được.

Bằng không thì, hắn ra đề khó xử Vân Yên, cho dù là thắng, kế tiếp cũng bị Vân Yên phản kích. Nếu như tiếp không được, vậy cũng chỉ tính là ngang tay thôi. Điểm ấy tiểu tâm tư bị Vân Yên vạch trần trước mặt mọi người, hắn cũng dứt khoát không nói xạo, bày ra bộ dáng dập nôi chìm thuyền.

- Ta đúng là có tài thơ nhanh, Vân cô nương cứ ra đề mục, ta sẽ tiếp được.

Trong tràng phát ra âm thanh xôn xao, mọi người vốn cho rằng Vân Yên sẽ ra mười đề mục bảo Đường Minh Hiên làm thơ nhanh, hắn phải thua không thể nghi ngờ, cảm thấy đều là xót xa bùi ngùi. Thẳng đến khi cục diện phong hồi lộ chuyển, giờ mới hiểu được, Đường Minh Hiên thậm chí có nắm chắc có thể tiếp được. Cho nên cổ vũ cho hắn.

- Đường công tử tốt lắm!

Nhưng có những người thông minh nói nhỏ:

- Vân cô nương chờ nghe hắn nói xàm, hắn rõ ràng là bày không thành kế, ra thơ giết chết hắn!

Đây là âm thanh ủng hộ Vân Yên khó có được, mấy người bên cạnh toan mắt nhìn qua, hắn vội vàng nháy mắt mấy cái, có thể ngồi ở chỗ này đều không phải người ngu, cũng theo tiếng nói đánh trống hò reo.

Hứa Tiên cũng có chút nghi hoặc, hỏi Hồ Tâm Nguyệt bên cạnh.

- Người cảm thấy hắn có nắm chắc chống lại không?

Hồ Tâm Nguyệt dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Hứa Tiên.

- Pháp kích tướng đơn giản như thế mà nhìn không ra sao? Ngu ngốc!

Cùng lúc đó, Vân Yên mỉm cười nói:

- Đổi thành kích tướng sao? Nhưng cũng không sao cả, vừa rồi ta cũng đã nói ‘muốn dùng kỳ nhân chi đạo trị kỳ nhân chi thân’, cho nên đề mục này, ta phải thưởng thức tài thơ nhanh của Đường công tử.

Nhìn chung quanh một phen, nói:

- Ra cái gì thì tốt đây? Hôm nay là ngày mùa hè, cho nên dùng “Hạ” làm đề đi.

Trong nội tâm Đường Minh Hiền thở ra một hơi. Cũng có một tia cảm kích với Vân Yên. Đề mục càng rộng rãi, lại càng đơn giản, so với đề mục mưa của hắn còn dễ dàng hơn.

Hắn đã thấy tài học của Vân Yên, nếu như muốn bắt bẻ hắn, sẽ ra đề cực kỳ gian nan. Muốn hắn trong năm bước đáp lại, cơ hồ là không thể nào làm được. Nếu như biến thành như vậy, nếu đem so với những đề mục làm khó của hắn, bị đối phương tiện tay quét đi, thì mặt mũi của hắn đặt ở đâu.

Tình cảnh này, vốn là tài tử giai nhân, lại biến thành cục diện gấp gáp như lúc này, nhìn qua Vân Yên cách vài bước đang mỉm cười, trong nội tâm cũng sinh ra ý: “Khanh bản giai nhân, không biết làm sao làm tặc”, nhưng càng cảm hơn chính là hoa đã có chủ.

Vân Yên mỉm cười, nói:

- Hạ Phong.

Đường Minh Hiền nghe thế, lúc này nhưu mây suy tư, quả nhiên cũng trong thời gian ngắn ngủi:

- Hạ phong đa noãn noãn, thụ mộc hữu phồn âm. Tân duẩn tử trường đoản, tảo anh hồng thiển thâm.

Trong tràng tuôn ra âm thanh hô vang, còn vang dội hơn so với Vân Yên lúc trước nhiều!

- Hạ Sơn.

Đem những đề mục này đối xuống dưới, Đường Minh Hiền cũng làm những bài thơ đối lại, nhưng so với Vân Yên tin khẩu nói ra, thì khó tránh khỏi tốn nhiều thời gian hơn đôi chút.

Nhưng Vân Yên cũng không có làm khó dễ, cũng không nói không cho phép dùng từ các loại, ra đề mục dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng dù vậy, Đường Minh Hiền cũng từ từ trở nên túng quẫn, có khi ngôn rất không thông, Vân Yên cũng nhếch miệng mỉm cười. Có khi rất khó nói có vượt qua năm bước hay không, hắn bước ra bước thứ tư chân, cả buổi không chịu bước tiếp, Vân Yên cũng tùy ý hắn suy nghĩ.

Người trên khán đài cũng không có ngu, có thể nhìn ra môn đạo trong đó, nhưng ai cũng không đi nói toạc ra. Mấy lão tiên sinh trên đài cũng nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Hứa Tiên, xem ra Vân Yên vừa ý tiểu tử kia, cố ý phóng nước. Người nên làm gì đi chứ!

Không đếm xỉa nói ra một câu ác khí.

Con mắt Hứa Tiên nhìn chằm chằm vào trận, cũng không quay đầu lại, nói:

- Chuyện phiếm, trận thi đấu này không chỉ thắng văn vẻ, còn phải thắng khí phách, dùng thông dong và độ lượng áp tất cả những người khiêu chiến, loại tùy tâm tự nhiên này, giống như tự tin của người lớn trên chọc hải tử vậy.

Đương nhiên Hồ Tâm Nguyệt cũng hiểu đạo lý kia, nói lời này cũng chỉ là muốn khích Hứa Tiên mà thôi. Nhưng nghe hắn nói như vậy cũng ngạc nhiên.

711. Chương 711: Thành Bại. (2)

//pagead2.googlesyndication.com/pagead/js/adsbygoogle.js">

”Mộ dĩ thì tỉnh vi lực

Thưởng tửu

Hoa quy khứ mã như phi

– Vân Yên”

”Biệt ly thì văn lậu chuyển

Úc tỉnh

Kỳ quy trở cửu y tư

– Đường Minh Hiền”

Mà người có thi từ không sâu, người khó hiểu ý nghĩa, cao giọng chất vấn.

- Đây tính toán là thơ gì?

- Đúng vậy a, đúng vậy a, đây là ý gì?

Người điều khiển chương trình lớn tiếng nói:

- Có lẽ chư vị có chỗ không hiểu, nghe ta nói là biết!

Đưa tay chỉ đề mục cho đám đông, cao giọng ngâm:

- Thải liên nhân tại lục dương tân, tại lục dương tân nhất khuyết tân. Nhất khuyết tân ca thanh thấu ngọc, ca thanh thấu ngọc thải liên nhân.

- Lại nhìn hai vị này dễ dàng đối thơ!

- Vân Yên cô nương chính là: thưởng hoa quy khứ mã như phi, khứ mã như phi tửu lực vi. Tửu lực vi tỉnh thì dĩ mộ, tỉnh thì dĩ mộ thưởng hoa quy.

- Mà Đường công tử thì là: tỉnh tư y cửu trở quy kỳ, cửu trở quy kỳ ức biệt ly. Ưc biệt ly thì văn lậu chuyển, thì văn lậu chuyển tỉnh tư y.

Mọi người lúc này mới hiểu, thơ này đầu đuôi tương giao, hoàn hoàn đan xen, giống như ráp vắn, mỗi điều phải hợp vận luật, ý cảnh cũng lịch sử tao nhã, tuyệt đối không phải cứng nhắc tạo ra. Mà hai người này trong nháy mắt nhìn ra môn đạo, sao đó cùng viết ra, phần tài sáng tạo và nhanh nhạy này người khác

phải sợ hãi thán phục không thôi.

Nhưng đã như vậy, chẳng lẽ cục diện lại là thế hòa, bất phân thắng bại, chẳng lẽ còn phải đổi đề mục khác hay sao?

Đám lão nho bình phán châu đầu ghé tai với nhau, Mã viện thủ đứng dậy tuyên bố kết quả, sau đó liếc nhìn Vân Yên thật sâu, nhìn Đường Minh Hiền nói:

- Đường công tử, người thua.

Trong khiêu chiến, những sĩ tử cùng Đường Minh Hiền tới từ Bạch Lộc Thư Viện không phục nói:

- Mã viện thủ. Rõ ràng là cùng hoàn thành, tại sao nói Đường công tử thua, nói như thế nào cũng nên là thế hoà không phân thắng bại. Chẳng lẽ bởi vì Hứa Tiên xuất thân từ Cận Thiên Thư Viện của người, người muốn thiên vị hắn sao?

Lập tức có rất nhiều tiếng vọng vang lên.

Đường Minh Hiền lộ ra nụ cười sâu thẳm, hai vai buông xuống, vẻ hăng hái tự tin khi mới lên đài đã biến mất không còn lại gì, đối với tức giận của những người cùng trường với mình, khoát khoát tay, nói:

- Đúng vậy, là ta thua, thua tâm phục khẩu phục!

- Minh hiền, người...

Mã viện thủ chỉ một ngón tay vào ba câu thơ.

- Các người nhìn xem cả hai chúng nó có cái gì khác nhau? Chúng ta trước đó yêu cầu, phải quy cách giống nhau. Vân cô nương trước thơ là chữ "Thường|

712. Chương 712: Di Âm.

//pagead2.googlesyndication.com/pagead/js/adsbygoogle.js">

Hồ Tâm Nguyệt khẽ giật mình, thì ra nàng tưởng hắn sẽ nói cái gì "Chỉ cần nàng vui vẻ|

713. Chương 713: Hóa Thần. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 713: Hóa Thần. (1)

Lão giả kia ôm hộp gỗ đi lên đài cao, người điều khiển chương trình hỏi:

- Không biết lão trượng muốn khảo sát Vân cô nương đề mục gì?

Vân Yên thần sắc khẽ động, nói:

- Sợ rằng lão trượng không phải hỏi đề mục a.

Lão giả vuốt râu cười nói:

- Lão phu miễn cưỡng biết mấy chữ, nếu bàn về vũ văn lộng mặc (*xuyên tạc chơi chữ), thật sự không lên nổi mặt bàn.

Người điều khiển chương trình hỏi:

- Nếu không biết văn chương, vậy thì khảo thí thế nào, nơi này chính là văn hội a, nếu bàn về quyền cước thì không được.

Lời này khiến mọi người cười vang lên, bắt đầu xua đuổi:

- Đi xuống đi!

Thần sắc lão già như thường, nói:

- Lão phu lần này đến đây, chính là lãnh giáo tài đánh đàn của Vân cô nương một phen.

Rồi sau đó mở cái hộp gỗ bên người ra, trong đó là một thanh cổ cầm.

Người điều khiển chương trình cau mày nói:

- Tài đánh đàn? Chỉ sợ chuyện này không nằm trong phạm vi a.

Lão giả nói:

- Cầm kỳ thi họa chính là tứ nghệ của văn nhân, ngay cả Khổng thánh phu tử cũng thông cầm, thì tại sao nói không quan hệ? Còn nữa nói ra...

Một bộ lễ nghĩa xuân thu đường hoàng nói ra, người điều khiển chương trình khó xử nhìn về phía Vân Yên!

Tất cả mọi người giật mình, cho dù tài văn chương siêu phàm như thế nào, thì tứ nghệ này, không có khả năng môn nào cũng tinh thông, cho dù am hiểu, cũng tuyệt đối không thể thắng được lão nhân chuyên tâm về đàn a. Lão giả này vừa nhìn là biết rõ, là nhạc công chuyên tâm cả đời vào đàn, hơn nữa lộ ra dáng vẻ vô cùng tự tin với tài năng của mình.

Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt không hẹn mà cùng lắm bầm:

- Tự tìm đường chết!

Hứa Tiên giờ mới hiểu được, vừa rồi Kim Thánh Kiệt dám đi lên khiêu khích, rõ ràng là đến dò xét a, hần và Lý Tư Minh đối với cầm kỳ thư họa, chỉ sợ khó thắng nổi hần là tài tử phong lưu chuyên sống trong nơi gió trăng a.

Vân Yên khoác tay, nói:

- Ta tiếp nhận khiêu chiến này, thỉnh ngài bắt đầu đi.

Lão nhạc công mỉm cười, nói:

- Vân cô nương, tài văn chương của người lão phu bội phục, hôm nay thắng được người, cũng chỉ là mưu lợi. Thỉnh chớ trách móc!

Trong miệng nói xong thỉnh chớ trách móc, trên thần tình làm như mình đã chiến thắng tới nơi rồi, làm cho nội tâm của người khác khó chịu.

Đưa một cái án lên, dọn đàn cổ xong, bắt đầu chỉnh dây cung, tiếng người đã tịch.

Ngón tay khô gầy như trúc đã bắt đầu khảy đàn, âm thanh thanh tịnh sâu kín vang lên.

Vân Yên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì người này không phải tục. Chỉ sợ lão giả này không phải là nhạc công tầm thường, lưu tâm dò xét đàn cổ dưới tay của hắn, sau một lát liền biết rõ.

Nụ cười trên mặt của lão gia cũng tan đi, trên mặt mang theo thần sắc trang trọng và nghiêm túc, hai tay như nước chảy mây trôi, tiếng đàn giống như lưu thủy hành vân. Hắn râu tóc bạc trắng, quần áo phất phới trong gió. Vào lúc này nhìn thấy rất có dáng điệu tiên phong đạo cốt, phong thái điền lâm ẩn sĩ.

Mọi người đều đắm chìm tại trong tiếng đàn, trong lòng cảm thán khi nghe âm điệu, chỉ sợ lần này Vân cô nương phải thua rồi.

Hai tay nhấn một cái, tiếng đàn ngừng. Âm luật phong lưu tao nhã này vẫn còn quanh quẩn trong nơi đây.

Lão giả mỉm cười nói:

- Vân cô nương nghĩ như thế nào? Có đáng giá vạn lượng bạc trắng hay không?

Vân Yên cười gật đầu nói:

- Một khúc tiếng đàn của Hàn phu tử, tự nhiên đáng giá vạn lượng bạc trắng này. Còn Di Âm Cầm kia, càng là thứ ngàn vàng khó mua.

Trong đám người vang lên âm thanh sợ hãi thán phục.

- Hàn phu tử. Đây không phải là nhạc công nổi danh thiên hạ sao? Thái Cổ Di Âm chính là một trong mấy danh cầm của thiên hạ a!

Lý Tư Minh cau mày nói:

- Nghe đồn tiếng đàn của hắn đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, gần đạt tới tiên thánh, có nhẽ hào Cầm Thánh! Vân cô nương chỉ sợ phải thua rồi, tiếng đàn của nàng ta cũng có nghe qua, không sánh kịp với lão giả! Tiểu tử ngươi sợ rằng cũng đánh tâm tư này.

Kim Thánh Kiệt an vị bên cạnh hắn, tuy nhiên vừa rồi bị Hồ Tâm Nguyệt làm mất mặt một trận, nhưng da mặt của hắn rất dày, cũng không để trong lòng, ánh mắt chỉ nhìn vào Hồ Tâm Nguyệt cùng Vân Yên. Nghe vậy cười hắc hắc, nói:

- Lúc này ta định dùng cờ thủ thắng, Hứa Tiên đánh cờ cực dở, người đánh với hắn vài nước là thắng là cái chắc, không lo không thể thủ thắng! Nhưng kỳ nghệ của Vân cô nương ta đã nhìn thấy, chắc chắn.

Hàn phu tử cười nói:

- Vân cô nương đã biết danh hào của lão phu, nên sớm nhận thua đi.

Vân Yên nói:

- Nhận thua cũng không vội, nhưng trong nội tâm của tiểu nữ tử hiểu kỳ. Vạn lượng bạc trắng đối với người bình thường mà nói, là con số cực xa xỉ, nhưng đối với Hàn phu tử mà nói, đây chỉ là chuyện đánh vài khúc đàn mà thôi, vì sao rời khỏi cổ lữ, ngàn dặm xa xôi muốn đi tới đây lấy vạn lượng bạc trắng?

Lúc gặp thịnh thế, cho tới bây giờ cũng không thiếu quý tộc học đời văn vẻ. Hàn phu tử là người đạt tới đỉnh phong của đàn, một khúc nhạc có giá trị xa xỉ, bằng không thì cũng không lấy được Di Âm Cầm vào tay.

Hàn phu tử vuốt râu cười nói:

- Nghe nói thi tiên ở đây, lão phu muốn tới đây gặp mặt, nghe nói thi tiên là kỳ tài, nhưng không hiểu cầm đạo, không khỏi mất đi vài phần phong nhã. Cổ nhân nói ‘ khúc có sai, chu lang chú ý. ’ đây mới là phong nhã. Lão phu lần này đến đây chính là tự tiên cử, muốn nhận làm đồ đệ, dạy cầm đạo, dùng hiệu tiên hiền.

Mọi người cũng hiểu được, thì ra Hàn phu tử muốn thu Hứa Tiên làm đồ đệ.

- Nghe nói rất nhiều hào phú công tử muốn bái hán làm thầy, hán cũng không chịu thu, hôm nay lại vì ngàn dặm xa xôi tới đây, tự tiến cử!

- Hứa Tiên làm sao là người mà những công tử ca kia có thể so sánh được chứ.

Kim Thánh Kiệt liếm liếm bờ môi:

- Lão đầu tử này bàn tính thật hay, quyết tâm muốn cột một khối với Hứa Tiên, chắc muốn theo danh tiếng của hán truyền lưu thiên cổ a?

Hàn phu tử danh khí mặc dù lớn, nhưng dừng ở cầm đạo, chung quy không thể so được với Hứa Tiên là người xuất thân thư sinh chính thống. Tiếng đàn thanh nhã, cũng truyền lưu không được tới đời sau, mà Hàn phu tử tuổi gần đất xa trời, cũng không vì cái gọi là đệ nhất thiên hạ mà tới, hán muốn được ăn theo lưu danh đời sau.

Hàn phu tử lướt qua Vân Yên, nhìn Hứa Tiên trên đài, hô:

- Hứa Thám Hoa nghĩ như thế nào, nếu được, lão phu liền nhận thua lui ra

Hứa Tiên cười lắc đầu, một chữ “Danh” thật quá mê người, có người một lòng muốn đả bại mình. Có người lại muốn thu mình làm đồ đệ, nói đến nói đi luôn muốn áp hán một đầu. Nhưng chuyện này cũng khó trách, dù sao những câu thơ của hán, so với văn nhân đương thời còn cao hơn một bậc, truyền lưu đời sau là chuẩn xác, nếu đời sau cũng có bộ dạng như thời hiện đại, bài khóa của học sinh tiểu học sẽ có không ít đất ỉn cầm dùi, thi nhân vĩ đại, nhà tư tưởng, danh gia các loại, đều có cả.

Vân Yên tiếp lời nói:

- Nếu phu quân muốn học đàn, ta cũng có thể dạy. Hàn phu tử sao không thưởng thức tài nghệ của tiểu nữ, sau đó mới đưa ra kết luận chứ?

714. Chương 714: Hóa Thần. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 714: Hóa Thần. (2)

Hàn phu tử sững sờ, hán vốn cho rằng, không chiến mà khuất phục người, đây là hay nhất, nhưng không ngờ bọn họ lại không thức thời vụ. Tận tình khuyên bảo:

- Vân cô nương, người cần gì phải thế? Tiếng đàn vừa ra, đều có công luận, thắng bại đã được quyết định rồi.

Vân Yên cũng không ứng đối, đợi thêm một lát, nàng cũng mang cầm ra, lấy ra khỏi hộp, từ đó mang ra một cây cổ cầm.

Hàn phu tử nghề mắt nhìn cầm, lơ dềnh. Nhưng đang suy nghĩ cái gì đó, tập trung tư tưởng suy nghĩ một phen. Đột nhiên mở hai mắt ra, nói:

- Đồng Tử Hợp Tinh, Lục Khỉ Cầm! Người... Người có được từ nơi nào?

Nói chuyện này, ánh mắt lạnh nhạt khi nhìn qua Vân Yên lúc này, đã không duy trì được nữa, rồi đột nhiên bộc phát ra tia chớp. Khí độ phong phạm vừa rồi đã biến mất không còn lại gì, quả thực chẳng khác gì hài tử gặp được đồ chơi yêu thích, nhìn không được muốn cầm trong tay. (.

Vân Yên liếc hán, hán mới khôi phục tinh thần lại, lui ra phía sau một bước, ho nhẹ hai tiếng, xấu hổ, nói:

- Không biết cầm này của Vân cô nương, bao nhiêu tiền mới bằng lòng bỏ ra thứ yêu thích đây? Lão phu nguyện ra một vạn lượng bạc trắng.

Mọi người thấy Hàn phu tử phong độ nhẹ nhàng, đột nhiên biến thành người khác, châu đầu ghé tai một phen phượng mới biết được, Vân Yên xuất ra, chính là Lục Khỉ Cầm trong truyền thuyết.

Lý Tư Minh cảm thán một tiếng.

- Hàn Văn đối với Vân cô nương này, đúng là sủng ái tới cực điểm, có thể vì nàng mà đào ra danh cầm như thế này.

Kim Thánh Kiệt nói:

- Kỳ quái, gia tộc của ta từng phái người thẩm tra khắp thiên hạ, Lục Khỉ Cầm này đã sớm thất truyền, Hứa Tiên lấy từ đâu ra thế này?

Hứa Tiên hỏi cạnh Hồ Tâm Nguyệt:

- Đây là người đưa cho Yên nhi?

Mặc dù hắn không biết đánh đàn, tên tuổi Lục Khỉ Cầm thì hắn từng nghe qua. Nó liên quan tới giai thoại của Tư Mã Tương Như cùng Trác Văn Quân, cho nên cổ cầm này có giá trị không thể đo đếm được.

Hồ Tâm Nguyệt thần nhiên nói:

- Đi theo nam nhân vô dụng, đương nhiên phải tự mình nghĩ biện pháp rồi.

Trong đôi mắt của Vân Yên ẩn chứa ý cười, khẽ vuốt dây đàn, nói:

- Cầm này không thể bán.

Đây chẳng những là một danh cầm, trong đàn còn ẩn chứa một tinh hồn ưa thích đánh đàn. Mấy ngày nay, Vân Yên đã dùng tài đánh đàn của mình nhận được tán thành của tinh hồn. Chẳng những vì nàng đánh đàn tấu nhạc, bưng trà đưa nước, thiếp thân phụng dưỡng giống như thị nữ, rất là thuận nhân tâm ý.

Vân Yên thấy bộ dáng như thiêu đốt của hắn, mỉm cười, nói:

- Không bằng như vậy đi, đã muốn đánh đàn, chúng ta dùng cầm đánh bạc, phu tử thấy thế nào?

Lại nghe trong cầm phát ra âm thanh cười nhẹ, thường nhân không nghe thấy, đó là tiếng cười của cầm mị.

Hàn phu nhú mày suy tư một phen, cuối cùng cắn răng nói:

- Tốt!

Hắn tuyệt đối không tính một nữ tử hai mươi tuổi có thể có tài đánh đàn cao hơn bản thân mình, người đã bỏ cả cuộc đời nghiên cứu cầm đạo. Trừ thứ này ra, còn thu Hứa Tiên làm đồ đệ, cùng với Lục Khỉ Cầm, lợi nhuận rất sâu sắc a.

Vân Yên ngồi ngay ngắn trước cầm án, điều chỉnh dây đàn, một chút kích thích, tiếng đàn trong trẻo vang lên Mặc kệ người bên ngoài cảm thụ như thế này, nàng tự cảm thấy một tia bất thường, giống như có cái gì đó không đúng. Nàng học đàn mười năm, số lần đánh đàn không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên có cảm thụ như vậy. Theo tiếng đàn rung rung, giống như mình hưởng với tiếng lòng của nàng.

Giống như trong nội tâm của nàng có một cây cầm, mở cái hộp chứa cầm đã phủ bụi từ lâu. Một lần nữa bắt đầu tấu mình.

Cầm khẽ động, tâm cũng động.

Cúi đầu và ngẩng đầu nhìn trời, mọi âm thanh đều yên lặng lại.

Trong thế nội của Vân Yên, Hứa Tiên cảm nhận được, linh khí trong thiên địa, bỗng nhiên đều rung rung, theo âm luật của tiếng đàn, truyền đến đầu ngón tay, truyền ra khắp kinh mạch trong cơ thể, truyền đến hồn phách của nàng. Chung quanh người của nàng có hào quang long lánh, người bình thường không nhìn thấy được, giống như cầu vồng. Một tầng lại một tầng nhộn nhạo, bao hàm lấy âm luật mà nàng đang tấu lên, hồn nhiên thiên thành.

Tiếng đàn sớm không liên quan tới bất cứ nhạc cụ nào khác, lúc rất bằng phẳng, trong thoáng chốc lại nhìn thấy lúc mới sinh ra, sống trong cảm y ngọc thực, thân là tiểu nữ hài thiên kiêu của Tri phủ, vượt qua tuổi trẻ ngây thơ. Rồi sau đó dần dần trở nên nhẹ nhàng, đó là bàn đũa dây, mối tình đầu điểm mặt của thiếu nữ, ngọt ngào cùng ngượng ngùng. Nhưng tiếng đàn lại không yên ả được bao lâu, đã biến đổi, giống như từ đỉnh phong rơi xuống vực sâu, tràn ngập thống khổ khủng bố khó nói nên lời.

Sục sôi cùng phản kháng, bất đắc dĩ cùng kiên trì, tất cả đều ẩn sâu trong tiếng đàn. Lâu dài lan tràn ra hồ nước tịch mịch, từng cho rằng gặp được phu quân, chỉ cầu có thể được giải thoát khỏi biển khổ, giống như ở trong một căn hầm băng giá. Từ trong bóng tối đi tới ánh bình minh, làm cho nàng đạt được hy vọng cùng nghỉ ngơi. Ngay sau đó ánh sáng xé rách tất cả bóng tối, ôn hòa tính mạng của nàng, muốn chạy như bay về phía trước, triệt để dung nhập vào trong ánh sáng, nhưng lúc này nghe được âm thanh quen thuộc.

- Đủ rồi!

Tâm thần Vân Yên khẽ động, phục hồi tinh thần lại, lập tức đỏ bừng mặt, nói:

- Phu quân, người làm sao thế?

Hứa Tiên ôm nàng từ phía sau lưng, câu nói kia thực sự không phải là hư ảo, mà là hắn nói nhỏ vào trong tai của nàng.

Hứa Tiên lau lau nước mắt tích trên gương mặt của nàng.

- Chúng ta trở về đi!

...

Tiếng đàn của Vân Yên dừng hẳn, Hàn phu tử lúc đầu còn bảo trì thân nhiên, nhưng thần sắc càng ngày càng khó coi, hắn không ngờ rằng, người trẻ tuổi kia lại có thể đánh đàn đạt tới mức tinh xảo như vậy.

Theo những vầng sáng lóng lánh trên người của Vân Yên, Hàn phu tử dần dần chìm đắm trong tuyệt diệu, mặt của người cũng giống nhau, nghe như si mê như say sưa, theo tiếng đàn pháp phòng mà bị thương vui sướng. Đây thật sự không phải là đàn, khúc đàn mang theo luật động cả đời này của nàng.

Bỗng nhiên thần sắc của Hồ Tâm Nguyệt biến đổi.

- Luyện Khí Hóa Thần! Nhanh đi ngăn cản nàng!

Không cần nàng nói, Hứa Tiên đã đứng dậy.

Vân Yên sau khi Trúc Cơ, pháp lực lập tức lâm vào trong đình trệ, không nghĩ tới vào lúc này bỗng nhiên bước vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, chỉ có đến một bước này, người tu hành mới được xem chính thức nhập môn, nhưng bước đầu tiên của Luyện Khí Hóa Thần, chính là tu thành “Âm Thần”.

Âm Thần không thể so với Dương Thần, không chịu nổi ánh mặt trời chiếu vào, bằng không sẽ hóa thành tro bụi. Mà giờ khắc này đã sắp tiếp cận giữa trưa, tâm của Vân Yên nhập vào trong cảm, không thể tự kiểm chế, nếu như nàng lại tu thành Âm Thần, kết cục chính là hồn phi phách tán.

Tiến lên từ phía sau ôm lấy nàng, đem thái dương chi lực rót vào người của nàng, giúp nàng dẹp loạn xao động linh lực trong cơ thể, tràn đầy thương tiếc nói vào tai của nàng:

- Đủ rồi!

Tuy tiếng đàn đã ngừng, nhưng cổ luật động kỳ dị này vẫn còn quanh quẩn trong lòng người, có không ít người còn trầm mê trong âm luật.

715. Chương 715: Mời. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 715: Mời. (1)

Hứa Tiên cao giọng nói:

- Hôm nay đừng lại ở đây.

Làm ọi người khôi phục tinh thần lại, mấy vị bình phán hai mặt nhìn nhau, còn vì tiếng đàn không thể tưởng tượng nổi của Vân Yên, trận đấu này căn bản không cần bình phán.

Hứa Tiên đã thu Lục Khỉ Cầm giúp Vân Yên, sau đó chấp tay với Hàn phu tử

- Hàn phu tử, xem ra người không làm sự phụ của ta được rồi!

Trong nội tâm Hàn phu tử khổ sở, không nghĩ tới nữ tử này có tài đánh đàn thế kia, lần này đúng là bồi phu nhân lại gây binh. Mà Thái Cổ Di Cầm chính là mệnh căn của đời hắn, làm sao có thể dứt bỏ. Mất thấy Hứa Tiên mang theo Vân Yên rời đi, trong nội tâm còn có mấy phần may mắn.

Bỗng nhiên Vân Yên quay đầu lại, làm cho hắn giật mình.

- Hì hì, Thái Cổ Di Cầm trước đặt ở chỗ của ngươi, đợi đến lúc ta muốn có, sẽ tìm người để lấy!

Vân Yên hôm nay có vài danh cầm trong tay. Hơn nữa cũng là vật có tâm linh thông linh, cũng không phải cầm bình thường có thể so sánh, muốn lấy Thái Cổ Di Âm hiếm có kia, chủ tâm chỉ muốn hù dọa Hàn phu tử mà thôi.

Hàn phu tử cười lớn một tiếng, nói:

- Dễ nói, dễ nói!

Quyết định chủ ý, sau khi xuống đài, lập tức lên thuyền, có thể đi bao xa thì đi thật xa! Tuyệt đối không bao giờ có mặt trên mảnh đất Chiết Giang này, nhưng nghĩ đến tiếng đàn vừa rồi, trong nội tâm vẫn cảm thấy thổn thức không thôi, nói:

- Vân cô nương, chớ để cô phụ tuyệt nghệ này, còn có thanh Lục Khỉ Cầm a.

Vân Yên ngoái đầu nhìn lại cười cười, nói:

- Đó là đương nhiên, cũng không thể cô phụ Hào Chung cùng Bôn Lôi, phu tử ngươi cũng sắp tiến thêm một bước a.

- Hào... Hào Chung!

Hứa Tiên bắt chắp người bên ngoài suy nghĩ cái gì, liền tự tiện gián đoạn trận tỷ thí này. Mà những sĩ tử tới khiêu chiến cũng thở ra một hơi, giống như được đại xá, mà người bình thường xem trận tỷ thí này, cảm thấy hào khí rất khác thường, cần phải nghỉ ngơi trong thời gian ngắn mới có thể bình tĩnh lại được, cũng không thêm ngăn cản. Cảm giác, cảm thấy hôm nay xem những gì diễn ra, đã đủ giá trị mua vé vào xem rồi. Trở về có thể khoác lác với người bên ngoài suốt ba ngày ba đêm.

Cũng có kẻ không đầu óc, hét lớn:

- Chớ đi, chúng ta còn không có chọn... Ô ô!

Lời nói còn chưa dứt đã bị những người bên cạnh che miệng lại.

Trở lại phủ đệ, bỗng nhiên trong Lục Khỉ Cầm có một thiếu nữ xuất hiện, chính là cảm mị của Lục Khỉ Cầm, quỳ gối trước mặt Vân Yên, vẻ mặt kích động nói:

- Đa tạ chủ nhân, để cho ta có thể phát ra tiếng đàn như vậy.

Hứa Tiên nói:

- Đây là?

Vân Yên giải thích một phen với Hứa Tiên, vỗ vỗ vai của Lục Khỉ nói:

- Không cần cảm ơn ta, nếu không phải các người trong những ngày này đánh đàn cho ta nghe, nếu như không phải dùng thanh Lục Khí Cầm này, hôm nay cũng không xuất ra lần điệu như thế.

Những ngày này, ba cầm mị thay phiên đánh đàn cho Vân Yên nghe, tiếng đàn đều là danh tác của cổ đại, Vân Yên nghe những âm thanh này lâu, quả nhiên đạt được lợi ích không nhỏ. Mà Lục Khí là cầm có linh tính, cho nên mới có hiệu quả như thế này.

Hứa Tiên cũng cười nói:

- Không nghĩ tới Yên nhi người quả thật có đột phá trên cầm đạo a...

Bỗng nhiên Vân Yên xoay đầu nhào vào ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên khẽ giật mình, cảm giác được nàng trong ngực của mình có chút run rẩy, không khỏi khẽ vuốt lưng ngọc của nàng, lại nói khẽ vào tai của nàng:

- Như thế nào, có cái gì không tốt sao?

Vân Yên ngẩng đầu lên, trên mặt còn mang theo nước mắt, nói:

- Ta chỉ rất cao hứng.

- Đây ư...

Hồ Tâm Nguyệt ở một bên nhắc nhở sự tồn tại của mình, mà Lục Khí đã sớm trốn vào trong cầm.

Vân Yên có chút xấu hổ buông Hứa Tiên ra, dáng tươi cười đẹp chói mắt, trong mấy ngày này, giống như biến thành người khác. Không biết có phải bởi vì vừa rồi đạo pháp tăng cao hay không, chỉ thấy nàng càng trở nên xinh đẹp động lòng người a.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người vốn có tuệ căn. Nói không chừng mấy đời trước người là thần tiên yêu ma gì đó. Nhưng cách đời này của người quá xa, một mặt là thể sự tươi sáng, nhưng đồng dạng cũng chịu ảnh hưởng sâu kín, hôm nay có thể mở khúc mắc, tự nhiên cảm thấy rộng mở trong sáng. Tâm tính tăng cao, đạo pháp cũng thông suốt.

Hứa Tiên giờ mới hiểu được, vì cái gì Vân Yên lại là người thông minh tuyệt đỉnh thế này, cũng không phải đặc biệt trầm mê trong tục sự, tại sao khi vừa bắt đầu tu hành lại chậm như thế? Thì ra còn có nguyên nhân như thế này.

Vân Yên không quan tâm nhiều, dựa vào người của Hứa Tiên, cho dù là thời điểm gì, chỉ cần nàng đứng ở bên cạnh hẳn là đủ rồi, hơi sầu lo, nói:

- Nhưng mà, lần này rước lấy phiền toái cho phu quân rồi.

- Không có sao, không có gì lớn cả, có thể làm tu vi của người tiến thêm một bước, chút phiền phức này có đáng là gì.

Ba người đi qua hành lang gấp khúc, đi vào chính sảnh.

Đã thấy Bạch Tố Trinh đang ôm Thường Hi ngồi ở chỗ kia, thậm chí ngay cả Tiểu Thanh cũng ở đây.

- Yên nhi muội muội có học vấn thật thâm sâu a.

Bạch Tố Trinh cười cười nói nói dịu dàng.

Bỗng nhiên Hứa Tiên có dự cảm không tốt, nói:

- Nương tử, chẳng phải người nói không đi sao?

Bạch Tố Trinh mỉm cười, vuốt ve Thường Hi trong ngực.

- Vốn là không đi, nhưng nàng trách các người đi ra ngoài chơi, chỉ đem nàng ném ở nhà một mình, bảo ta nhất định phải mang nàng đi. Chúng ta cũng cười mây trên trời nhìn xem, nhưng không nghĩ tới, quan nhân uy phong như thế.

Hứa Tiên cảm giác, cảm thấy trong lời của nàng vẫn còn ý khác, Thường Hi thì dùng ánh mắt thập phần ai oán nhìn qua Hứa Tiên, giống như ánh mắt của nữ nhân bị “Hiếp”, nói: “Người phải chịu trách nhiệm.”

Hứa Tiên cảm thấy càng bất an, mang một tia hi vọng cuối cùng, nói:

- Các người đến lúc nào?

Bạch Tố Trinh không chút nghĩ ngợi nói:

- Từ đầu tới cuối đều ở đó.

Ha ha, đây chẳng phải là cái gì cũng thấy sao, kể cả chính mình “Xúc động là ma quỷ” hôn Hồ Tâm Nguyệt, mồ hôi lạnh không tự chủ đổ khắp người.

Vân Yên nói:

- Thanh nhi, ta còn tưởng rằng người sẽ không tới đây.

Tiểu Thanh lau bảo kiếm, nói:

- Nếu không phải tỷ tỷ ngăn cản, hừ hừ!

Đôi mắt đẹp của Bạch Tố Trinh nhìn quanh, nói:

- Ta bây giờ đang chờ các người xin lỗi.

Sau đó dừng một chút.

- Hơn nữa không nhất định sẽ tha thứ cho nàng.

Hứa Tiên cảm thấy một cổ áp lực như thiên quân vạn mã ép tới..

Mà từ đầu tới đuôi, Hồ Tâm Nguyệt với tư cách là người trong cuộc, đang tựa vào cánh cửa giống như không liên quan tới mình, nhàn nhạt nhìn qua một màn này, thần sắc so với người qua đường còn muốn người qua đường hơn.

Vân Yên dắt tay của Bạch Tố Trinh, nói:

- Tỷ tỷ, phu quân cũng là tình thế cấp bách, người cũng đừng trách cứ hần.

- Được rồi, vậy xem mặt mũi của muội muội. Nếu có người quỳ trước mặt của ta, ta không chịu nổi đâu.

Bạch Tố Trinh cười nói, nhìn qua Hứa Tiên, dùng ánh mắt “Buông tha người” nhìn hần, làm cho Hứa Tiên thở ra một hơi.

Hứa Tiên nhìn Hồ Tâm Nguyệt quát:

- Còn không mau đi làm cơm, đừng quên thân phận của người!

716. Chương 716: Mời. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 716: Mời. (2)

Hồ Tâm Nguyệt khinh miệt cười cười. Quay người đi vào trong phòng bếp.

Bạch Tố Trinh vỗ vỗ tay nói:

- Đợi một chút, hôm nay là ngày vui của Yên nhi, cho nên cùng xuống bếp, đến chúc mừng Yên nhi tu hành càng tiến thêm một bước a!

Mọi người cùng ra tay trong phòng bếp, cho nên làm đồ ăn rất nhanh, sau đó mang ra đại sảnh.

Trong hành lang gấp khúc, Bạch Tố Trinh nhìn thấy Hồ Tâm Nguyệt, sau đó đi nhanh đuổi kịp nàng, nói:

- Tiểu Nguyệt, cảm giác như thế nào?

Hồ Tâm Nguyệt làm như không biết.

- Cảm giác gì?

Bạch Tố Trinh nói:

- Người biết ta đang nói cái gì, không nên giả ngu!

Hồ Tâm Nguyệt thản nhiên nói:

- Cũng chỉ là dùng miệng đụng miệng, nhưng lại cso nước miếng rất buồn nôn a...

Bỗng nhiên dừng bước lại, nói:

- Ta nói, chẳng lẽ người nhìn tận mắt còn không có cảm giác sao? Người là ngu ngốc à?

Bạch Tố Trinh vuốt vuốt sợi tóc, làm ra bộ dáng suy nghĩ, nói:

- Vốn trong lòng có chút là lạ, nhưng nhìn thấy biểu lộ của người, cảm thấy...

Trên mặt làm ra bộ dáng không nhịn cười được.

Hồ Tâm Nguyệt dậm chân một cái, bước nhanh hơn, chỉ để lại một câu.

- Ngu ngốc!

Bạch Tố Trinh nhìn qua bóng lưng của nàng, cười lên.

Cơm trưa qua đi, Bạch Tố Trinh điều hòa khí tức giúp Vân Yên.

Hứa Tiên trở về phòng nghỉ ngơi. Gối lên cánh tay nằm ở trên giường, âm thầm phỏng đoán hậu quả của chuyện ngày hôm nay mang lại, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra môn đạo gì, liền dứt khoát không quản khí gió gì nữa, bình tối tướng đỡ, nước tối đất ngăn.

Bỗng nhiên có một bóng dáng xinh đẹp trong trời chiều xuất hiện, thân thể lунh lnh mem mem đã bạo lộ thân phận của người tới.

Hứa Tiên nghiêng người nhìn qua hình bóng xinh đẹp đó, đợi thật lâu không thấy đập cửa, đi xuống giường ra mở cửa, nói:

- Yên nhi, đến tại sao không gõ cửa. Đứng ở chỗ này làm gì?

- Ah!

Vân Yên làm như giật mình, có lẽ bởi vì ánh chiều chiếu rọi, đỏ ửng lên.

- Phu quân, buổi tối hôm nay, có thể tới phòng ta không?

Hứa Tiên giật mình, những lời này khiến người ta động tâm a. Tuy ở trên giường Vân Yên rất thuận theo, nhưng chưa bao giờ lên tiếng chủ động cầu hoan a. Chẳng lẽ đây là hảo cảm bạo tăng nên gia tăng dũng khí?

Không khỏi nhìn nàng từ trên xuống dưới, sợi tóc đen nhánh phủ xuống cái cổ trắng nõn, không hề giống “Vân cô nương” mà người khác vẫn thường gọi, mà chính là “Hứa phu nhân” mang theo nét phong tình vạn chủng. Đôi mắt phượng xuất hiện thẹn thùng, không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn, dung nhan xuất hiện nét đỏ ửng, quần áo hơi mỏng mùa hè bị ánh nắng chiều chiếu xuyên qua, nhìn thấy làn da bên trong, thân thể của nàng lúc này, giống như đây đà hơn chút ít, làm cho hắn hoài niệm cảm giác được vuốt ve nàng trong tay. Vòng eo nhỏ nhắn, càng thể hiện nét ôn nhu mềm mại, đôi chân ngọc dẫu dưới váy, thứ duy nhất hiển lộ ra, chính là bờ mông vểnh lên mà thôi.

Bỗng nhiên hô hấp của Hứa Tiên có chút hỗn loạn, uy, người đang dụ ta phạm tội à.

Vân Yên bị Hứa Tiên nhìn qua toàn thân nóng lên, phát nhiệt, vội vàng giải thích nói:

- Không phải như vậy, ta nghĩ thầm, muốn mời phu quân trông nom... Là Bạch tỷ tỷ bảo ta đi tới đây.

Nàng không còn dáng vẻ lạnh nhạt giống như lúc đứng trên đài cao.

Hứa Tiên cười tủm tỉm nói:

- Minh bạch, minh bạch.

Cũng không biết minh bạch cái gì.

Vân Yên vội vàng quay người muốn rời đi, lại bị một cánh tay đột nhiên kéo lại, gần sát Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười nói:

- Hôm nay người rất có mị lực a.

Nói xong, bờ môi đã ngậm vành tai của nàng, sau đó dời lên cổ trắng của nàng, lưu lại một đạo dấu vết ướt át. Bàn tay lớn dao động trên cái bụng trơn nhẵn của nàng, sau đó nhẹ nhàng tìm kiếm rốn của nàng.

Vân Yên hít sâu một hơi, nói:

- Chỉ cần phu quân ưa thích!

Sau đó cổ của nàng ngửa ngửa, làm cho nàng cảm thấy mông của nàng bị sờ lên, không biết nên đón ý nói đùa hay ngăn cản đây.

Cũng may Hứa Tiên cuối cùng không đến nỗi háo sắc, hơi vuốt ve một chút, liền buông nàng ra.

Vân Yên chưa kịp cáo biệt, đã vội vàng rời đi. Nằm ở bên cạnh giếng, dùng nước giếng mát lạnh xoa tan cảm giác nóng bỏng trên gò má, nhìn mình trong nước giếng, trên mặt bao hàm tươi sáng và ấm áp, vui vẻ và hạnh phúc, bỗng nhiên chờ mong đêm nay.

Vân Yên ngồi thẳng lên, nhìn qua đám mây ngũ sắc trên bầu trời chiều, giống như phượng hoàng giương cánh, bay về phía ánh sáng mặt trời cuối chiều.

Mà bầu trời phương đông, mấy ngôi sao sáng sớm đã chiếu sáng.

Đêm rất nhanh đã tới.

...

Cùng lúc đó, chuyện phát sinh sau đó đã nhanh chóng lan truyền ra khắp thành.

Vốn là thời thịnh thế bởi vì Vân Yên ngang trời xuất thế, cho nên càng kinh thế hãi tục.

Hứa Tiên ngồi trên hội trường cười nhạo sĩ tử thiên hạ, Hứa Tiên muốn một người con gái so đấu tuần kiệt thiên hạ, Hứa Tiên tuyên bố muốn đem vị thiếp thấp này nâng lên bình thê, mà vị nữ tử này thật sự không gì không làm được, thắng được hào kiệt hôm nay. Chẳng những thi tử ca phú, thậm chí là trên cầm đạo, cho dù là Hàn phu tử có danh xưng cầm thánh cũng thúc thủ vô sách.

Trong đó tùy ý một tin tức nào cũng khiến cho người ta đổ mắt. Người ở Hàng Châu nghị luận suốt mười ngày nửa tháng, hôm nay tất cả tin tức cùng bạo phát, thậm chí làm cho người ta có chút không tiêu hóa được.

Người thông mạ, mắng hấn không để ý lễ phép của người đọc sách, hủy hoại luân thường.

Người cười nhạo, cười hấn không biết nặng nhẹ, dám mạo hiểm chọc giận sĩ tử trong thiên hạ.

Trong mắt của sĩ phu, hình tượng của Hứa Tiên trong nội tâm ầm ầm sụp đổ, từ trích thiên hạ phạm đã biến thành bại hoại của văn nhân, dùng ngòi bút làm vũ khí, không thể đếm.

Chuyện này lan tràn ra khắp phố phường của nhân gian, là chủ đề say sưa của mọi người. Không phải quan tâm những luân thường đạo lý, mà thảo luận tài hoa của Vân Yên là có thật, tài hoa có thể thắng được vô số nam nhân trên đời.

Cho dù trong thời đại này, có không chế tư tưởng rất nghiêm khắc. Nhưng trong sinh hoạt của người bình thường, bản năng truy cầu chính nghĩa vẫn còn tồn tại. Cho nên có thể lưu truyền tới nay, như Tôn Ngộ

Không đại náo thiên cung, Trương Sinh thâm hương thiết ngọc, thậm chí yêu hồ quỷ đẹp trong Liêu Trai, anh hùng hào kiệt trong Thủy Hử.

Nhưng theo lẽ phải mà nói, có cái nao không phá hủy luân thường, bỏ qua lễ phép. Trong trường hợp đó những chuyện thần kỳ và thú vị. Sợ hãi thần phục mà quỷ dị câu chuyện lưu truyền tới nay, cũng không phải cưỡng ép gán ghép, Chu Lý Học thông ảo trình học. Nếu bàn về thu hoạch và địa vị đương thời, thì phụ nữ thường làm ra nhiều chuyện nổi bật, nhưng đương thời đều lên án, nhưng thiên cổ, đều có công luận.

Chỉ vì những câu chuyện này đều tại nhân tâm, không thẹn với bản tâm, cổ nhân khác với người thời nay, lại nói tiếp, quả thực không có một chỗ tương tự. Nhưng xé tất cả nguy trang ra, kỳ thật nhìn thấy bản tâm, cũng không có gì khác biệt cả. Mà bản tâm, có khi một dân chính bình thường không biết một chữ, lại thể ngộ được.

Trong trường hợp đó thiên hạ chính thống, đều nắm giữ trong tay của một đám đọc sách, xem nó như tà đoan dị thuyết.

717. Chương 717: Kinh Lan.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 717: Kinh lan.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Việc Hứa Tiên đang làm chính là “Hành vi phạm tội”, nếu như hắn chỉ là tiên sĩ bình thường, đừng nói là cộng minh, sẽ có người tìm tới hỏi tội rồi.

Trong thành Trường An, đại diện của hoàng cung, hoàng đế vừa mới thiết triều.

Lương tướng quốc và một đám quan lại đứng ra ngoài, giờ ột bản viết, dâng tấu chương, nói:

- Bệ hạ, Hứa Tiên những ngày gần đây trở lại Hàng Châu, dựa vào ưu ái của bệ hạ, thị sủng mà kiêu, tự cao tự đại, tà đạo luân thường, mượn một nữ tử thanh lâu bôi nhọ sĩ tử thiên hạ. Việc này quả thực là khi quân, đại nghịch bất đạo. Vì tẩy rửa thánh đạo thanh minh, không làm tâm của sĩ tử lạnh lẽo. Thần cùng đủ loại quan lại liên danh tấu chương, thỉnh cầu cất công danh của Hứa Tiên, sau đó bắt lại hỏi tội.

Cái mặt mo của hắn giống như một gốc cây già gặp được gió xuân, Hứa Tiên ah Hứa Tiên, đang không tìm được chuyện gì để sửa trị người, người đã tự tạo lý do cho ta. Lần này đại thể trong tay ta, xem người làm cách nào thoát được kiếp này.

Phan Chương lập tức đứng ra, nói:

- Bệ hạ, Lương tướng quốc nói như vậy rất không lo, thánh đạo vốn thanh minh, há dùng một câu “Tẩy rửa”. Bởi vì thánh đạo thanh minh, thiên hạ thái bình, sĩ tử thiên hạ sinh ra tâm lười biếng, hoang phế việc học, hôm nay mới bị một nữ tử chiến thắng, áp một đầu. Cử động lần này của Hứa Tiên chính là không để ý vinh nhục của bản thân, khích lệ tâm tiến sĩ của sĩ tử trong thiên hạ, lẽ ra phải hạ chỉ ca ngợi!

Nói như thế, trong lòng của hắn ngẫm cười khở, không nghĩ tới tên Hứa Tiên này thật thiếu khôn ngoan. Vì một người con gái là ra chuyện như vậy. Nếu dựa theo lẽ thường, kiên quyết không bảo vệ được, bởi vì bảo vệ cũng không giữ được, Cử động lần này của Hứa Tiên làm nhân thần công phẫn. Trong trường hợp đó hắn cũng không muốn vì Lương vương đối nghịch nhau, nhưng đủ loại quan hệ trong đó, chuyện này có cơ hội chuyển cơ. Hơn nữa Hứa Tiên chắc không có việc gì, bởi vì nếu có chuyện, thì nữ nhi của hắn cũng không bình thân được.

Phan vương cùng Lương vương nhìn nhau, Phan vương mỉm cười, Lương vương thì cười lạnh.

Thái giám đem tấu chương của Lương vương và Phan vương cùng đưa lên.

Quan viên trong điện cảm như hén, cho dù trong lòng có suy nghĩ gì, cũng không nên lẫn vào trong tranh đấu của hai vị vương gia này a.

Gia Ngự hoàng đế nhìn hai bản tấu chương trong tay, do dự một chút, nếu Hứa Tiên là Thám Hoa bình thường, chuyện này không cần nhiều lời, cho dù có tài hoa ra sao, cũng chỉ có “Cắt công danh, vĩnh viễn không mướn người”, thậm chí còn bị bắt giam vào lao ngục trị tội.

Trong trường hợp đó Hứa Tiên làm ra chuyện này, hẳn cũng không nương tay, nhưng nghe Vô Nhai chân nhân nói, Hứa Tiên lần này dừng lại tại Hàng Châu, trừ đi tìm được thảo, còn vì chuẩn bị độ thiên kiếp trong truyền thuyết. Một khi vượt qua, sẽ trở thành tiên nhân nhất lưu chân chính. Sau đó vượt qua Đông Hải, vì hắn tìm kiếm những linh dược khác, luyện thành kim đan trường sinh cho hắn. Thời điểm này hại Hứa Tiên, tuyệt đối không có một chút chỗ tốt. Nhưng muốn trừng phạt chiếu lệ, tuyệt đối không dễ dàng gì, con mắt của người trong thiên hạ đang nhìn chằm chằm vào quyết định của hắn.

Trong nội tâm thở dài, nói:

- Hứa Tiên ah Hứa Tiên, trung thực tìm được tu hành, tội gì gây phiền toái cho trẫm như vậy!

Cho dù là cửu ngũ chí tôn cũng không phải muốn làm gì thì làm. Mà bản khoản thường thường còn nhiều hơn thường nhân....

Lương vương gia nghi ngờ trong lòng, Gia Ngự hoàng đế quyết đoán quyết tuyệt, cũng không quả quyết, hắn còn cho rằng tấu chương này dâng lên, sẽ trị tội Hứa Tiên là cái chắc, chỉ cần chọc long nhan tức giận là được, ngay sau đó gọi nước bắn lên Phan vương!

- Hôm nay thân thể trẫm không khỏe, bãi triều.

Bỗng nhiên Gia Ngự hoàng đế phất tay nói ra.

Sau khi hoàng đế nói lời này, quan lại không nhìn được mà nghị luận với nhau. Phan vương cùng Lương vương nhìn nhau, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong hậu cung, nội cung Khôn Nguyệt, Doãn Hồng Tụ đang dùng vẽ mặt hưng phấn giảng thuật chuyện Vân Yên đại bại những tài tử cho hoàng hậu nương nương nghe, nếu như nói trong thiên hạ, người nghe được tin tức này mà vui mừng là ai, thì không ai khác ngoài Doãn Hồng Tụ cả, ánh mắt của nàng hơi đỏ lên, bởi vì từ khi biết chuyện này, tối hôm qua nàng không ngủ được.

Tuy cũng nghe được lời đồn thổi, nhưng nàng nói giống như được tận mắt nhìn thấy vậy.

Hoàng hậu nương nương mỉm cười lắng nghe, cũng không chen lời vào, tâm tình dường như không tệ.

Doãn Hồng Tụ nói một hơi:

- Cô cô, người cảm thấy như thế nào đây? Ta đã cho người chuẩn bị xe ngựa, lập tức đi tới Hàng Châu.

Hoàng hậu nương nương mỉm cười nói:

- Nữ tử hiếm thấy như vậy, ta cũng muốn biết một chút. Nhưng mà, Hồng Tụ, chỉ sợ lần này người tới đây không chỉ muốn kể chuyện cho ta nghe! Nếu không nói. Thì chậm trễ hành trình của người a.

Tiểu nữ hài này khi còn bé ưa thích dán vào người mình, cho tới bây giờ nàng có cảm giác như lúc mình còn trẻ, chỉ có điều chính mình không có tuổi như nàng, sớm đã không còn cổ nhuệ khí và kiên trì như vậy.

Biết rõ bị nhìn thấu suy nghĩ, Doãn Hồng Tụ cũng không xấu hổ, ngược lại có chút tính trẻ con cười cười, kéo tay của hoàng hậu nương nương, nói:

- Lần này Yên nhi đắc tội nhiều người như vậy, Hồng Tụ biết sẽ có rất nhiều người om sòm, cô cô người nhất định phải khuyên nhủ bệ hạ a.

Hoàng hậu nương nương nhìn qua Doãn Hồng Tụ, cười nói:

- Chỉ là vì Vân Yên, không phải vì Hứa Tiên?

Đôi mắt của nàng giống như xuyên thấu tâm ý của Doãn Hồng Tụ, làm cho nàng cảm thấy bối rối.

- Đương nhiên cũng là vì Hứa Tiên, Nhu Gia bệnh cũng nhờ hần chữa trị, gần đây thân thể Nhu Gia lại không quá tốt, ta còn trông cậy vào hần trở về chữa trị cho Nhu Gia đây.

Hoàng hậu nương nương cũng trêu ghẹo, nói:

- Chỉ là vì Nhu Gia, không phải vì Hứa Tiên? Ta lại nghe nói, thời điểm hần ở kinh thành, thường xuyên đến chỗ ở của người, gần gũi ở lại rất lâu!

Sắc mặt Doãn Hồng Tụ hồng nhuận, chợt nhớ tới cái gì đó, thần sắc biến đổi, nói:

- Cô cô không nên hiểu lầm, chúng ta chỉ là tri kỷ hảo hữu, tuyệt đối không có quan hệ khác, hồng tុ cũng không phải là người không biết liêm sỉ, thành thật có cái gì xấu xa với nam nhân.

Nói xong những lời cuối cùng, sắc mặt rất nghiêm trọng.

- Người nói đi nơi nào, người làm như cô cô không biết sao? Đáp ứng người là được, xem như vì Vân Yên cô nương kia tranh giành khẩu khí cho nữ tử trong thiên hạ!

Hoàng hậu nương nương nhẹ vỗ về đôi má của Doãn Hồng Tụ, chợt sinh cảm khái, nói:

- Ta cũng không biết có phải là hại người hay không?

Doãn Hồng Tụ dường như hiểu được suy nghĩ của nàng.

- Không, cô cô là tốt với ta, đó là lựa chọn của ta. Bằng không thì, bị gả cho người lung tung, mới là hại ta! Hôm nay tự do tự tại, không biết cao hứng biết bao nhiêu.

Trong lời của nàng lộ ra nhiều tin tức, tuyệt đối làm cho người ta rung động. Lúc trước kinh biến Cừu Vương Phủ, các nàng đã sớm biết. Kết quả cuối cùng chính là Doãn Hồng Tụ mang danh quả phụ, đã có tuyệt bút tài phú cùng hoàng đế ưng thuận tự do.

718. Chương 718: Lời Nói Trong Đêm. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 718: Lời nói trong đêm. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hoàng hậu nương nương mỉm cười nói:

- Ta đây cứ yên tâm!

Nhưng trong lòng, có lẽ ta căn bản không nên chôn dấu tâm tư trong lòng người a, bằng không thì, hôm nay người đã là vợ hiền chăm con rồi, vượt qua thời gian an bình.

Doãn Hồng Tụ đứng lên, nói:

- Ta đi cáo biệt Nhu Gia, sau đó lập tức xuất phát, chờ ta trở lại, sẽ nói chuyện cho cô cô nghe!

Trong nội cung Vĩnh Yên. Doãn Hồng Tụ ngồi bên cạnh giường, cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhu Gia công chúa, nhìn qua gò má gầy gò của nàng, cau mày nói:

- Không phải Hứa Tiên nói, trải qua trị liệu của hần, người đã tốt không sai biệt lắm, chỉ cần điều dưỡng thật tốt là khôi phục sao?

Hôn kỳ đã được định ra, bởi vì thân thể của Nhu Gia chuyển biến xấu cho nên kéo dài.

Nhu Gia công chúa dùng âm thanh êm ái nói:

- Không trách Hứa Tiên, là thân thể của ta quá kém.
- Ai, cũng chỉ có thể chờ hần trở về rồi nói sau.

Nhu Gia công chúa giật nhẹ chăn, che hơn phân nửa gò má, chỉ lộ ra đôi mắt đen nhánh, nháy vài cái, nói:

- Hần... Hần lúc nào có thể trở về đây?
- Đại khái còn cần chút ít thời gian! Nhưng mà, ta đang muốn đến Hàng Châu, có cần ta nói gì với hần hay không?

Nhu Gia công chúa vội vàng nói:

- Không... Không cần.

Doãn Hồng Tụ cũng nhìn ra cái gì đó, khuyên nhủ:

- Nói đến người cũng chưa từng gặp Phan Ngọc, hần là nam tử có dung mạo tuyệt thế, hơn nữa tài văn chương cũng là nhất lưu, trong triều đại cũng chỉ có hai người như hần là thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên a...

Nói liên miên xong, đã thấy Nhu Gia công chúa không yên lòng nhìn qua nóc nhà, thở dài một hơi, làm như tức giận vỗ ót của Nhu Gia, nói:

- Nghĩ cái gì đấy?

Nhu Gia công chúa dứt khoát kéo chăn che kín mặt lại.

- Không nghĩ cái gì cả.

Doãn Hồng Tụ lắc đầu, nói:

- Thời điểm không còn sớm, ta cũng xuất phát, người cũng nên dưỡng bệnh cho tốt, đợi làm phu nhân Trạng Nguyên Lang, xuất giá ra ngoài a!

Đi vài bước, sau lưng truyền đến một tiếng rầu rĩ

- Gặp lại!

Doãn Hồng Tụ đành phải lắc đầu, không thể chờ đợi được đi về Hàng Châu.

Cùng lúc đó, tuy Vân Yên trên hội trường đánh bại trăm tên sĩ tử, nhưng người chưa nhìn thấy cảnh này, chỉ biết cười âm lên, cảm thấy đám sĩ tử kia là đồ vô năng, cũng không cam tâm tình nguyện thừa nhận một nữ tử áp lên đầu của văn sĩ trong thiên hạ.

Việc này giống như ném một tảng đá lớn trong hồ nước yên lặng, sau một ít yên lặng là sóng gió ngập trời, mà người vô tình chọc vào vũng nước động này lại đang chuẩn bị thuyền bè, đi về Giang Chiết.

Trong phủ Phan vương. Phan Ngọc từ trong thư phòng đi, tự tay dâng chén trà nhỏ, hỏi:

- Phụ vương, hôm nay trên triều như thế nào?

Phan Chương gật đầu nói:

- Bệ hạ quả nhiên có chỗ bắn khoăn, không có lập tức khiển trách Hứa Tiên, chỉ để đấy, còn không biết kết quả như thế nào.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Phan Ngọc xuất hiện nụ cười, nói:

- Bệ hạ còn nhờ vào sự phó của Hán Văn luyện được cho hần, tất nhiên sẽ không có đi khuyến trách nặng Hán Văn đâu.

Phan Chương hấp trà, nói:

- Ngọc nhi, người không ở trong Hàn Lâm Viện làm người hầu, quay trở về nhà sớm làm cái gì?

Phan Ngọc buồn cười, nói:

- Đại học sĩ nghĩ, vài vị Hàn Lâm đều muốn thân chinh Hàng Châu, thảo phạt Hứa Tiên, nói là ‘ có thể nhần nãi không có thể nhần nhục ’, đang thương lượng đối sách. Đề phòng ta mặt báo, cho ta nghĩ.

Phan Chương lại bóp trán, nói:

- Sủng ái nữ tử cũng có muôn vàn biện pháp, cầm y ngọc thực cung cấp thì cũng thôi, cần gì nháo tới nước này. Tự hủy danh dự, khi trở lại kinh thành, cũng biến thành đích nhắm cho nhiều người.

Phan Ngọc nói:

- Hán Văn có suy nghĩ của hần, nhưng mà, ngược lại cũng thay nữ nhân kia tìm được một đoạn nhân duyên.

...

Gia Ngự hoàng đế bãi triều, trở lại trong nội cung, cũng không đi chỗ của hần, mà nhắm vào nội cung Khôn Nguyên điện của hoàng hậu nương nương nghỉ ngơi.

Hoàng hậu nương nương đứng ở trước Khôn Nguyên điện và một đám thái giám cung tần nghênh đón, dẫn vào trong cung, nói:

- Vì sao bệ hạ về sớm như vậy?

Gia Ngự hoàng đế lại nói một phen:

- Hoàng hậu cảm thấy xử trí việc này như thế nào?

Hần biết hoàng hậu rất có mưu lược, chuyện trong triều thường thương lượng với nàng, nhất định có thể tìm được giải thích, luôn luôn là nội trợ hiền thực.

Hoàng hậu nương nương nhân châu xoay động, nói:

- Ta xem ra, có lẽ phong cáo mệnh phu nhân!

Gia Ngự hoàng đế kinh ngạc nói:

- Hoàng hậu sao nói lời này?

Mặc dù có Phan vương biện bạch thay cho Hứa Tiên, nhưng cả vua và dân cao thấp chủ lưu đều muốn trừng trị Hứa Tiên, nếu không phải vì luyện đan, hần cũng đồng ý trừng trị.

Hoàng hậu nương nương cười nói:

- Bởi vì ta cũng là nữ nhân ah!

Gia Ngự hoàng đế sững sờ, thì ra hần vốn muốn nghe giải thích inh, cũng không nghĩ tới lại nghe mấy lời này. Nhìn lại hoàng hậu nương nương trước mặt, chân mày cũng như trước kia, da thịt như nước giống như thiếu nữ, chỉ có khóe mắt là có vết đuôi cá hiển lộ ra tuổi tác chân chính của nàng, nhưng càng tăng thêm vẻ thùy mị, quả nhiên có mười phần tư vị của nữ nhân.

Mà nhìn lại chính mình, dung nhan tiều tụy. Có phần lộ ra suy yếu. Tuy là nhiều tuổi, nhưng thêm nữa... Cũng là kết quả của việc lao lực nhiều năm Chẳng những là bề ngoài, cho dù là cơ thể từ lâu cũng không còn sức lực, rồi sau đó tu đạo một thời gian, cho nên cấm tiệt chuyện chăn gối. Nhưng trước mặt mỹ nhân, người đẹp ba ngàn, làm sao nhịn được đây?

Đối với kim đan kỳ ảo, càng nhiều hơn mấy phần nóng bỏng. Rốt cục hiểu ra, vì sao với khôn ngoan của Tần hoàng, đến lúc già cũng mơ tìm được phương thuốc trường sinh.

Gia Ngự hoàng đế cười một cái, nói:

- Vậy nghe theo lời của hoàng hậu.

Đương nhiên, cáo mệnh phu nhân cái gì, chỉ là lời vui đùa mà thôi.

Ngày thứ hai, sau khi Gia Ngự hoàng đế vào triều, không hề đề cập tới chuyện của Hứa Tiên.

Lương vương gia nhin không được mở miệng nhắc nhở.

- Bệ hạ, không biết nên xử trí Hứa Tiên thế nào?

Gia Ngự hoàng đế không vui nói:

- Tướng quốc, chỉ là tục vật nhân gian, để cho quan viên địa phương xử lý, không cần phải nhắc lại. Người thân là tướng quốc. Cần để ý tới đại sự. Năm nay mưa nhiều, nếu như không ngại, chỉ sợ mùa thu sẽ có lũ lụt! Người đến xem một chút, nên làm cái gì bây giờ?

Lương vương gia nhất thời tức cười, tuy hắn là tướng quốc, chỉ tinh ranh quyền mưu chứ không phải làm chuyện thực tế trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời thế nào. Hơn nữa chuyện của Hứa Tiên, như vậy không cần nhắc nữa. Không có hoàng đế hạ chỉ, quan viên địa phương nào dám làm gì Hứa Tiên. Lại nhìn qua thần tình lạnh nhạt của Phan vương bên cạnh, giống như đã sớm biết kết quả này. Trong lòng của hắn cũng ghen một bụng tức giận, từ khi xuất hiện Hứa Tiên, dường như tất cả chuyện gì mình cũng chậm hơn một bước.

...

Mà Hứa Tiên ở xa ngoài ngàn dặm không biết được biến cố này, mà hắn cũng không quan tâm tới nó làm cái gì, bởi vì hắn còn chuyện khác cần làm a.

719. Chương 719: Lời Nói Trong Đêm. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 719: Lời nói trong đêm. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đương nhiên, cũng thế nói không quan tâm, hoặc là nói không có thời gian quan tâm.

Bởi vì hắn đang ở trước cửa phòng của Vân Yên, lúc này trăng sáng sao thưa, căn phòng trước mặt ánh nến đỏ hồng, bỗng nhiên làm hắn nhớ tới trước kia.

Một đạo bóng hình xinh đẹp từ từ nhỏ đi trên giấy dán cửa, sau đó mở cửa phòng, “C-K-Í-T..T...T” một tiếng mở ra, Vân Yên tươi cười xuất hiện trước mặt.

Nhưng Hứa Tiên lại thấy trang phục của nàng, hắn sững sờ, thì ra nàng đang mặc một thân mũ phượng khăn quàng vai, đây là cách ăn mặc của tân nương trước kia, không mưu mà hợp với liên tưởng của hắn.

- Yên nhi...

Vân Yên tuy cùng Hứa Tiên thân mật rất nhiều lần, nhưng tối nay trên mặt nàng nhuộm một tầng đỏ ửng thẹn thùng, nghiêng đầu không dám nhìn thẳng vào mắt của Hứa Tiên, nói:

- Phu quân đã đáp ứng ta, sẽ lấy ta một lần nữa.

Trong âm thanh ôn nhu kèm theo mật ý.

Hứa Tiên lại nhớ tới, trước kia mình từng đáp ứng với nàng. Sẽ cho nàng một hôn lễ đích thật, để thay thế cho tiệc cưới lạnh lùng lúc trước. Nhưng về sau hắn sơ ý chủ quan không đặt chuyện này trong lòng, cũng biết quan hệ của cả hai rất thân mật, cho nên chuyện này không trọng yếu. Mà Vân Yên cũng không nhắc lại chuyện này, hôm nay nghĩ đến, quả nhiên nàng vô cùng để ý tới việc này, cũng không muốn làm ỉn khó xử a. Không khỏi cảm thấy áy náy.

- Ta...

Vân Yên che miệng hắt lại, nói:

- Phu quân không cho rằng ta đường đột là tốt rồi.

Trên mặt nàng có một tầng trang sức trang nhã, cách ăn mặc cũng rất tỉ mỉ. gương mặt của nàng ửng đỏ, bởi vì cách ăn mặc này là tốt nhất với nàng!

- Người sớm nói cho ta biết, để ta chuẩn bị một chút a.

Vân Yên lắc đầu tỏ vẻ không sao cả, sau đó ưu nhã xoay quanh tại chỗ một vòng, làn váy tung bay, dáng người uyển chuyển lộ ra ngoài, nói:

- Phu quân cảm thấy ta xinh đẹp không?

Hứa Tiên lên tiếng tán thưởng.

- Đẹp vô cùng!

Từ khi bọn họ gặp nhau cho tới bây giờ, hắn cảm thấy nàng vào lúc này mới là xinh đẹp nhất, nét đẹp của tự tin. Bởi vì phần tự tin này, nàng mới dám xuất ra nguyên vọng chôn dấu dưới đáy lòng của mình, ỉn một cái vui mừng. Chính mình giống như người trong mộng, trút xuống tâm huyết, làm ột đóa hoa uể oải, dần dần tươi tốt hơn. Biến thành xinh đẹp chói mắt, cho tới bây giờ, đóa hoa đã nở rộ. Mà từ đầu tới đuôi, phần xinh đẹp này, cũng chỉ thuộc về mình.

Hứa Tiên không nói thêm gì nữa, ôm ngang lấy nàng, đi vào trong phòng. Trên bàn quả nhiên con ngọn nến đỏ chưa cháy hết.

Bình ngọc chén ngọc, còn có rượu ngon, giao bôi với nhau, nhìn nhau tình ý đậm đặc.

Rồi sau đó đi lên giường, quần áo bay ra, thẳng tới khi không còn cái gì ngăn cách. Vân Yên cuộn thân mình lại, nghiêng người nằm ở trên giường, giống như con cừu non, da thịt nõn nà đang tỏa sáng trong bóng tối vô tận, trong đôi mắt phượng có một loại hấp dẫn như đang chào mời hắn tiến lên.

Hứa Tiên kiệt lực lắm mới có thể khống chế được dục hỏa đang thiêu đốt trong nội tâm, tinh tế thưởng ngoạn những mỹ diệu trên thân thể giống như tác phẩm nghệ thuật của nàng. Nàng cũng điều chỉnh thân hình, thuận theo yêu thích của hắn.

Vân Yên cảm giác dây đàn trong nội tâm của mình rung lên lần nữa, bởi vì mỗi lần hắn vuốt ve và hôn môi, trong môi son lại phát ra âm thanh như tiên âm, tuy cảm thấy ngượng ngùng, cũng không cường lực áp chế. Nàng chợt nhớ tới Hồ Tâm Nguyệt ví von, nếu như nàng bây giờ là một cây đàn ngọc, sẽ mặc cho chủ nhân khảy đàn, phát ra tiếng vang, nhưng không có chút không cam lòng nào, cũng đang chờ mong sôi sục với khúc nhạc đang tấu.

Vài tiếng ngâm khẽ, triệt để tiêu trừ tầng khắc chế trong nội tâm của Hứa Tiên, áp thân thể trắng nõn mềm mại của Vân Yên xuống dưới.

Tiếng cảm vang xa, ngâm nga làn điệu khác nhau, một đêm kích tình.

Lông mi dài chớp động vài cái, Vân Yên mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, sắc trời đã sáng rõ, hiển nhiên đã không còn sớm.

Hứa Tiên không ở bên cạnh, nàng ngồi dậy, toàn thân mềm nhũn như bông, giống như không còn xương cốt, nhất thời không còn chút khí lực nào.

- Tỉnh.

Bỗng nhiên Hứa Tiên xuất hiện, giương cánh tay đặt ở sau lưng của nàng, nâng nàng dậy.

Hai người nhìn nhau, thậm chí còn nhớ lại điên cuồng hôm qua.

Vân Yên tựa vào ngực của Hứa Tiên, nói:

- Phu quân, đêm qua... Người thật...

Lời này vừa ra khỏi miệng, mặt nàng hồng lên, âm thanh của nàng vô cùng khàn, càng tựa đầu vào trong ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên hơi cảm thấy áy náy, đêm hôm qua, hơi có chút quá phận. Có lẽ nguyên nhân là do nửa khối bí pháp của Long tộc. Hứa Tiên càng về sau càng không khống chế được tư thế. Tuy thân thể của Vân Yên cường kiện vượt xa thường nhân, nhưng không sánh bằng Hứa Tiên, lúc đầu còn có thể chịu được, nhưng về sau, thân thể xịu lơ như bún, chỉ có thể mặc cho hắn làm chủ.

Thẳng đến khi nàng mê man đi, Hứa Tiên có cảm giác khác thường, dùng thủ ấn pháp quyết mới hoàn toàn tỉnh táo lại, bí pháp Long tộc tăng cường khí lực lên nhanh chóng, quả nhiên có tai hại khác, suy yếu năng lực thanh tĩnh. Nhưng đêm qua đối mặt với Vân Yên xinh đẹp hấp dẫn, cảm xúc quá mức sôi sục, ngược lại biến thành phức tạp quá lớn, hơn nữa sau khi tận tình, cũng hiểu được sáng khoái hơn rất nhiều, chỉ khổ cho nàng.

Nhưng loại chuyện này cũng không cần phải xin lỗi chính thức, Hứa Tiên vuốt ve gò má của nàng, trêu đùa:

- Ai bảo Yên nhi đêm qua quá mê người, mau dậy đi, đã giữa trưa, sắp ăn cơm.

Trải qua Hứa Tiên nhắc nhở, Vân Yên cũng cảm giác trong bụng đói khát, đêm qua quả thật tiêu phí rất nhiều năng lượng, hơi động dậy một chút, giữa đùi rất đau đớn.

Hứa Tiên phát giác, lặng lẽ kéo chăn ra nhìn một cái. Đem tay đưa vào trong chăn, theo da thịt mềm mại tinh tế, đi vào trong u cốt của nàng, vừa vuốt ve nhu hòa, truyền linh lực vào trong. Vân Yên lúc này mới cảm thấy dễ chịu thoải mái, nhưng lúc này mình không mảnh vải che thân, mà quần áo của hắn chỉnh tề, cho nên vô cùng ngượng ngùng, cúi đầu không nói.

Hứa Tiên mỉm cười, sau đó kéo chăn ra. Vân Yên thét một tiếng kinh hãi, thân thể tuyết trắng lộ ra ngoài không khí, hiện ra một tầng sương mù mờ nhạt.

Hứa Tiên thưởng thức một phen, đáng tiếc đêm qua chỉ thấy lợi trước mắt, không thể lại cậy mạnh. Bình tĩnh tâm thần, mặc quần áo cho nàng, trong lúc tự nhiên không thiếu chuyện vuốt ve.

- Đợi ta mang thức ăn tối, mang cho người!

Sau cơm trưa, Lý Tư Minh lại đến thăm. Quả nhiên, phủ Hàng Châu có người trung lập tới khiêu chiến.

- Qua hai ngày rồi nói sau!

Hứa Tiên mỉm cười, nói:

- Cũng nên cho người nghỉ ngơi một chút.

Ở trong phòng của Bạch Tố Trinh, đang bộc phát tranh chấp kịch liệt.

Hồ Tâm Nguyệt đi vào trong đình viện. Chẳng những không có cảm y ngọc thực như trên thuyền, càng không có thị nữ tinh mị, ngược lại khắp nơi muốn động thủ với nàng. Loại cảm giác này làm cho nội tâm của nàng khó chịu, nhưng cũng may còn có cái đồ ước kia, nhưng dường như chẳng ai quan tâm tới, vui đùa vài ngày các chuyện liên quan, cũng không có ý làm khó dễ nàng.

Không hiểu, trong mắt của nàng là đình viện nhàm chán không thú vị, là có một tia hương vị quen thuộc, mơ hồ có thứ đồ vật khiến cho nàng yên tâm.

720. Chương 720: Bế Tắc.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 720: Bế tắc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Có lẽ bởi vì rất nhiều nguyên nhân, có lẽ bởi vì người nọ ở chỗ này, mấy trăm năm chia lìa, đã hình thành khe rãnh sâu hơn tưởng tượng, nhưng những ngày ở chung, lơ mơ có cảm giác trước kia.

Cái gọi là thân nhân, thực sự không phải là người yêu đơn giản như vậy, không có nhiều biến ảo tang thương, cho dù xa cách nhau bao lâu, sau khi gặp lại cũng có cảm giác quen thuộc. Cầm chế trong cơ thể, những ngày này đã phá giải hơn phân nửa, tuy không thể vận chuyển pháp lực như ý, nhưng không còn cảm giác trời gà không chặt như trước kia.

Có lẽ là vô tình ý, thu liễm khí tức, nàng đi qua thủy tạ thường tới. Xuyên thấu qua cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy có người trong đó, vẫn bộ áo trắng ngàn năm không thay đổi, cúi đầu đang may cái gì đó. (.

Kim đâm đầu ngón tay, dẫn nhập vào trong sợi chỉ.

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn thấy nàng đi qua, vội vàng thu hồi vật trong tay.

- Tiểu Nguyệt!

Hồ Tâm Nguyệt suy nghĩ, nàng biết rõ Bạch Tố Trinh muốn vì Hứa Tiên chuẩn bị pháp khí hộ thân, vốn cũng không để trong lòng, bất luận pháp khí thần kỳ gì trước mặt của thiên địa kiếp nạn, tác dụng không quá lớn, nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản chút ít. Hơn nữa có đôi khi linh lực của pháp khí còn làm cho lôi kiếp biến thành đáng sợ hơn, ngược lại sẽ biến thành liên lụy. Nói ngắn lại, tất cả vật ngoài thân, cho dù là pháp khí hay trận pháp cũng không có bao nhiêu tác dụng, chính thức có thể dựa vào chỉ là lực lượng của bản thân.

Nhưng Hồ Tâm Nguyệt lờm món đồ kia, cảm giác, cảm thấy đồ vật kia đã nhìn thấy ở đâu rồi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lập tức sắc mặt thay đổi, xông vào trong phòng, túm lấy thứ Bạch Tố Trinh đang may, trên mảnh lụa trắng có vài sợi tơ đỏ, không ngừng dung nhập, phác họa thành một bức đồ án phong cách cổ xưa, lơ mơ hợp thành hai tướng người, làm cho người ta cảm thấy đây là hoang dân thời hồng hoang thái cổ, bao hàm minh ước cổ xưa, sinh tử khế ước, ẩn chứa đạo lý chí cao nào đó.

- Thiên thiên sinh tử kết!

Bỗng nhiên tay của Hồ Tâm Nguyệt có chút run rẩy, trên gương mặt tú lệ tức giận chưa từng có. Nhìn thẳng Bạch Tố Trinh, quát:

- Người muốn đem thứ này cho Hứa Tiên, cho hắn cầm đi độ kiếp?

Thần tình của Bạch Tố Trinh giống như hài tử làm sai chuyện bị bắt gặp, nhưng chợt khôi phục thần thái đoan trang.

- Tiểu Nguyệt!

Hồ Tâm Nguyệt mạnh mẽ giơ tay lên, muốn lập tức cho nàng một cái tát làm nàng tỉnh táo lại. Bạch Tố Trinh chỉ nhìn qua nàng, không có ý tránh né.

Hai con người không nói gì mà nhìn nhau, rốt cuộc Hồ Tâm Nguyệt vô lực rũ tay xuống, thâm vận pháp lực giống như muốn xé nát thứ kia, nhưng còn chưa dùng sức, Bạch Tố Trinh đã cầm vào trong tay, bỏ vào trong ngực của mình.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn chằm chằm vào Bạch Tố Trinh, vốn bất cứ pháp khí gì cũng không có làm cho nàng tức giận như vậy, cho dù hao phí năm mươi năm, một trăm năm đạo hạnh cũng không coi vào đâu, chỉ cần tốn hao chút thời gian tu luyện sẽ có được, nhưng hết lần này tới lần khác là thứ này. Nàng còn nhớ rõ các nàng vào ngàn năm trước kia, hai người từ trong tay dư mạch vu dân Côn Lôn có được bí pháp, tên là “Thiên thiên tâm kết”, chuẩn xác hơn chính là “Thiên thiên sinh tử kết”.

Nhưng kiện pháp khí này không có bất cứ năng lực phòng ngự nào, mà có thể đem hồn phách hai mạng sống con người dùng tâm huyết nhuộm thành gắn bó với nhau, chia sẻ thương tổn cho nhau. Nhưng đồng dạng. Nếu có một người chết, một phương khác cũng chỉ có chết mà thôi.

Hồ Tâm Nguyệt vẫn còn nhớ rõ ban đầu nhìn thấy trên nham bích có đầy rêu xanh kia, có ghi:

Trùng tâm thứ huyết, hi thành hồng tuyến.

Sinh bất đồng sinh, tử tất đồng tử.

Sinh bất độc hề, tử diệc bất cô.

Thiên thiên chú kết, sinh tử bất giải.

Cũng chỉ có pháp khí như vậy, mới có thể bảo hộ người độ kiếp, cũng không kích thích lôi kiếp mạnh hơn nữa, được xưng tụng là thần kỳ của người tu hành. Nhưng trong đó, điều kiện tiên quyết chính là đánh bạc tính mạng của bản thân, nếu như Hứa Tiên độ kiếp thất bại, nàng cũng thần hình câu diệt theo.

Hồ Tâm Nguyệt cố gắng bình định cảm xúc, nói:

- Người biết độ kiếp ý vị như thế nào không, chúng ta đều là người tu hành, người và hắc cũng không phải phụ thê thế gian, chuyện này là chuyện của bản thân của hắc.

Bạch Tố Trinh lắc đầu, nói:

- Đây là chuyện của hai chúng ta, Tiểu Nguyệt, người không cần lo lắng. Quan nhân hắc đã chuẩn bị vạn toàn, hơn nữa cái thiên thiên tâm kết này, nhất định không có việc gì.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Thứ này dành cho người chuẩn bị không vạn toàn, chính thức vượt qua thiên kiếp có bao nhiêu người? Tốt, cho dù không nói chuyện này, người cũng mang thứ này cho hắc, nhiều nhất chỉ có thể giúp hắc vài lần mà thôi, một khi đến một bước kia, cùng thất bại cũng không có gì khác nhau.

Bạch Tố Trinh cười bình yên, nói:

- Như vậy đã đủ rồi!

Có lẽ có thể vào thời khắc nguy cơ cứu được hắc một mạng a.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta biết rõ ta không khuyên người được, ta đi nói cho Hứa Tiên biết, bảo hắc khuyên người. Xem hắc rốt cuộc có lương tâm hay không, dùng tới loại vật này.

- Không muốn.

Bạch Tố Trinh vội vàng đứng dậy.

“Ba ba ba ba” động tĩnh không ngớt, tất cả cửa sổ của thủy tạ đóng lại.

Hồ Tâm Nguyệt quay đầu, trong đôi mắt có hào quang bích lục chớp động.

Bạch Tố Trinh chỉ là nói:

- Tiểu Nguyệt, xem như ta cầu người, đừng làm như vậy.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người đem ta đặt ở chỗ nào?

Bạch Tố Trinh chân thành nói:

- Cho dù người nói cho hắc biết, ta cũng biến thành khúc mắc trong tâm hồn của hắc, người làm như vậy, chỉ làm cho hắc lo lắng nhiều hơn, trong độ kiếp không có ích lợi gì, ngược lại sẽ gia tăng thêm nguy hiểm.

Bạch Tố Trinh tiến lên, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, vẻ mặt vui mừng nói:

- Tiểu Nguyệt, người như vậy, ta thực sự cao hứng, chúng ta ở cùng nhau, trước kia cũng như vậy, không nên giận dỗi.

Hốc mắt của nàng ướt át.

Hồ Tâm Nguyệt có chút vô lực dựa vài vai của nàng, nói:

- Vì cái gì ta luôn là người cuối cùng khích lệ người?

Bạch Tố Trinh vịn vai của nàng, mỉm cười nói:

- Ta không phải cũng khích lệ người sao? Bởi vì chúng ta đều có lựa chọn của mình, giống như quan nhân nói, nếu như không thể làm việc theo tâm ý của mình, sẽ không khoái hoạt.

Đặt tay vào ngực, nói:

- Đây chính tâm ý của ta.

Hồ Tâm Nguyệt có chút nhả nhố đẩy nàng ra, một cước đá văng cửa, đi ra ngoài.

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói khẽ:

- Thực xin lỗi, Tiểu Nguyệt, lúc trước không nên tức giận với người, tuy ta không thể nhận đồng, nhưng đó cũng là tâm ý của người.

Thân thể Hồ Tâm Nguyệt trì trệ, bước chân không ngừng lại, đi thẳng vào trong phòng, vùi đầu vào trong giường lớn, thẳng đến khi trời tối.

Chẳng biết lúc nào trong căn phòng đen kịt. Có một đoàn hào quang bao phủ lấy nàng, âm thanh quỷ dị từ bốn phương tám hướng truyền tới, nói:

- Người biết a, muốn cứu nàng, nên làm cái gì?

Đây là một đám sương mù pháp phòng, nó đang chuyển động, nhưng nếu nhìn cẩn thận vào trong đó, sẽ phát giác trong đại thể giới đó bao hàm rất nhiều nhan sắc, đây dựa dung hợp bên trong, bởi vì dung làm một thể cho nên mới đen lại.

721. Chương 721: Mây Khói. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 721: Mây Khói. (1)

- Ân.

- Nhưng biểu hiện của người gần đây không được như ý.

Âm thanh kia từ sâu trong sương mù truyền ra, giống nam giống nữ, không phải nam không phải nữ, nhưng không có cảm giác buồn nôn quái dị. Mà là dư âm mỹ diệu, ẩn chứa tất cả âm luật tốt nhất của nhân gian.

Hồ Tâm Nguyệt xoay người, nói:

- Hết thấy đều nằm trong tay của ta,

- Đừng làm cho hấn độ kiếp, nếu không Bạch Tố Trinh sẽ chôn cùng với hấn.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người đang sợ cái gì? Nếu như người thật sự sợ hãi, tự mình ra tay là xong. Đường đường Ma Chủ cần gì nhờ lực lượng của ta?

- Người có đồ ước của người, ta cũng có đồ ước của ta! Bằng lực lượng của người, tuy không cho phép đối phó Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh, nhưng khi bọn họ ở bên cạnh người, có hăng hà sơ hở...

Hồ Tâm Nguyệt ngắt lời nói:

- Ta không cần người dạy ta làm thế nào.

- Tùy tâm ý của người, tùy người tâm ý của người...

Nói xong những lời này, đoàn sương mù kia đã biến mất. Nhưng lời nói của nó vẫn quanh quẩn trong phòng, mỗi một lần quanh quẩn đều biến đổi ngữ điệu, kinh hãi, ai oán, vô cùng hối hận, thần thờ... Dừng nhiều vô số kể tâm tình nói ra.

Trăng sáng sao thưa, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Tiểu Thanh.

- Này, hồ ly, ăn cơm!

Hồ Tâm Nguyệt nhẹ nhàng nói:

- Người căn bản cái gì cũng không hiểu!

...

Bảy trăm năm trước, trong núi Thanh Thành.

Trên một tòa cô đình, một ít văn tự do đao gọt khắc lên vách đá.

Ba chữ “Linh xà động” xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ có chữ “Xà” là bị đánh xuyên qua, bên cạnh viết lên một chữ “Hồ”, phía dưới cạnh cái khe có thêm một chữ “Xà”. Biến thành “Linh hồ xà động”. đọc truyện mới nhất tại .

Vén màn che tự nhiên ra, xâm nhập vào động quật khúc chiết, hai vị thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi ngồi cạnh nhau, dung mạo lờ mờ có vài phần tương tự, đều là dung nhan tuyệt sắc. Chỉ là khí chất khác nhau rất lớn, một giống như cao nguyên tuyết sơn, đoan trang xinh đẹp nho nhã, thánh khiết cao quý. Một lại giống như sương mù vân sơn lượn lờ, biến ảo khó dò, vũ mị đa đoan.

Thời điểm này, một chuỗi linh quang chói mắt bay tới, người còn chưa đến, nhưng linh lực phô thiên cái địa đã áp tới.

Các nàng giật mình đứng dậy đi ra ngoài động, một vị nữ võ thần huyền phù giữ không trung, nữ võ thần kia mặc chiến giáp, trên người có thất thải yên hà, cầm một thanh trường kiếm hình thù kỳ dị, quát lớn:

- Yêu hồ, yêu xà, các ngươi thật lớn mật, lại dám ăn vụng linh đan Xá Lợi Tử do thiên đình ban thưởng, có biết bị tội gì không?

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã đem thiếu nữ vũ mị đẩy ra sau lưng, nói:

- Là ta trộm, không có quan hệ với nàng.

Các nàng tu hành ngàn năm, vốn tưởng rằng có sở thành, nhưng khi đối mặt với người tới, lại cảm thấy không có chút sức phản kháng nào.

Thiếu nữ vũ mị không chịu yếu thế, nhảy ra nói:

- Tìm chúng ta báo thù? Người là ai, muốn thế nào?

Đối phương đến đây thật sự không phải trăm yêu trừ ma, bằng không đã vung một kiếm chém tới, các nàng quyết không ngăn cản nổi.

Nữ võ thần nói:

- Ah, báo thù, thù gì cần tới sáu khẩu linh đan Xá Lợi Tử mới báo được! Việc này đã xúc phạm luật trời, Đấng Ma Kiếm của Chân Vũ Đế Quân đang treo trên đầu của các ngươi, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Nữ võ thần trong hào quang kia cười một cái, nói:

- Nhưng ta không phải là người trong thiên đình, lần này đến đây cũng muốn chỉ điểm cho các ngươi một con đường sáng!

Ánh mắt trước rơi vào trên người thiếu nữ vũ mị, trong nội tâm âm thầm tự định giá, thanh đòi quốc gia cô huyền hải ngoại, không biết tung tích, Đồ Sơn thị nhất tộc đã hiếm thấy tung tích, Cửu Vĩ Hồ mị cốt thể này, đúng là hiếm thấy, hơn nữa còn khó có được, tâm địa tinh khiết, tuy có nhanh nhạy nhưng không bị nhân sự ô nhiễm. Cho nên nhiệm vụ lần này sẽ hoàn thành một cách xuất sắc.

Lại nhìn thiếu nữ xinh đẹp nho nhã, cũng không phải tục loại, huyết mạch trên người có tư vị khác, cũng là thể tạo chi tài khó có được. Nếu mang các nàng vào trong cung, nường nường nhất định sẽ ưa thích.

Thiếu nữ vũ mị nghi hoặc, nói:

- Người không phải người trong thiên đình? Vậy người là?

Nữ vô thần nói:

- Các người có thể nghe qua Dao Trì Tiên Cung không!

- Dao Trì Tiên Cung!

Hai vị thiếu nữ nhìn nhau kinh ngạc, Dao Trì Tiên Cung chính là chỗ của Tây Thiên Vương Mẫu nương nường, chính là đứng đầu chúng nữ tiên của thiên đình, tụ tập phần đông nữ tu trong nội cung, không bị thiên đình địa phủ phạt đạo hai nhà ước thúc, là một chỗ cực lạc.

Sắc mặt thiếu nữ vũ mị vui mừng, nói:

- Nghe qua, nghe qua, chúng ta vốn muốn đi tới đó. Tỷ tỷ người là người trong Dao Trì Tiên Cung đi ra đúng không? Có thể mang bọn ta đi không?

Hoàn toàn đem chuyện trộm đan ném ra sau một bên.

Nữ vô thần cũng cười nói:

- Đúng là nha đầu lanh lợi, ta có một chuyện, muốn người đi làm, chỉ cần người làm được, sẽ tiến vào trong Dao Trì Tiên Cung tu hành, người có bằng lòng hay không?

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã lo lắng, nói:

- Xin hỏi là chuyện gì? Tại sao cần chúng ta đi làm? Pháp lực của ngài vượt qua chúng ta quá xa...

Thiếu nữ vũ mị không ngớt lời đáp ứng, nói:

- Nguyên ý nguyện ý, Nhưng mà...

Kéo tay thiếu nữ xinh đẹp nho nhã.

- Chúng ta cùng đi mới được, bằng không thì ta sẽ không đáp ứng.

Nữ vô thần nói:

- Đó là đương nhiên, chuyện này với người mà nói không phải việc khó, ta sẽ truyền cho người một bộ pháp môn, cũng dễ tu luyện. Quốc gia nhân gian hiện giờ đã hết, thiên tử không tu nhân đức, ngu ngốc tàn bạo, kiêu xa âm dật, làm loạn muôn dân trăm họ. Ta muốn người biến ảo thành thiếu nữ trưởng thành, tiến vào nội cung của hắc, dùng mị hoặc chi thuật, loạn quốc, họa gia, giết hắc, cách mệnh của hắc, khiến cho hắc nhanh chóng tiêu vong! Rồi sau đó đợi tới khi tân triều lên thay, các người sẽ cùng đi tiến vào trong Dao Trì Tiên Cung, hơn nữa Vương Mẫu nương nường còn ban thưởng cây bàn đào.

Thiếu nữ vũ mị nghe vậy, đôi mắt tỏa sáng, nói:

- Cây bàn đào!

Đây là linh dược không ai không biết. Có thể gia tăng thọ nguyên hội tụ linh tính, Tây Thiên Vương Mẫu nương nường bằng vào cây bàn đào này, tồn tại từ thời thượng cổ tới nay, xưng là linh dược đệ nhất thiên địa cũng không đủ. Nhưng bình thường cũng chỉ có những tiên nhân tốt nhất mới có thể tham gia hội bàn đào, được phép ăn mà thôi!

Thần sắc thiếu nữ xinh đẹp nho nhã nói:

- Không được! Làm như vậy nhất định sẽ có hòa thượng đạo sĩ đến trăm yêu trừ ma, quá nguy hiểm.

Thiếu nữ vũ mị cũng nhìn về phía nữ vô thần.

Nữ vô thần nói:

- Dao Trì Tiên Cung làm việc, thiên giới thần phật đều đã đáp ứng, nếu có tai ách, có thể đốt ba đạo thần phù này, ta thì sẽ giúp người một tay.

Vừa mới nói xong, ba đạo thần phù rơi vào trong tay của Hồ Tâm Nguyệt.

Thiếu nữ vũ mị vui mừng cầm thần phù, chẳng những có thể muốn ở nhân gian muốn làm gì thì làm, lại còn có thần phù cường đại hộ thân, cuối cùng còn được ăn bàn đào của Dao Trì Tiên Cung, cho tới bây giờ, chuyện tốt như vậy rất hiếm có a.

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã nhún mày, nói:

722. Chương 722: Mây Khói. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 722: Mây Khói. (2)

- Các người cũng là thần tiên, sao có thể làm ra loại chuyện này? Quốc gia bại vong, tất nhiên sẽ có sanh linh đồ tước!

Nữ vô thần liếc nhìn nàng thật sâu, giống như đang kinh ngạc vì sao yêu quái lại có tâm tình thiện lương như vậy, nhưng cũng không cầm cái giá đỡ của tiên nhân gì. Mà giải thích nói:

- Thiên hạ đại sự, phân hợp vô thường. Chung quy không thiếu nhất chính là chiến loạn, nếu như miễn cưỡng kéo dài, kéo hơi tàn nhiều hơn một ngày, thiên hạ chúng sinh cũng chịu nhiều độc thủ của tham quan ô lại độc ác. Ngược lại không bằng nhanh chóng, đẩy lập minh quân thánh chủ, thành lập tân triều! Đạo lý như vậy, người có thể hiểu chứ!

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã tức cười, không nghĩ tới lại vẫn có đạo lý như vậy, tìm căn nguyên tìm ngọn nguồn hỏi:

- Vì sao các người không muốn kiếm đứt khoát giết tên hoàng đế đó đi?

Thiếu nữ vũ mị gấp tới độ che miệng cười lên, chuyện tốt như vậy còn tranh luận làm gì.

Nữ vô thần lại nói:

- Nhân gian vương giả, đều có vận số. Được vận dân cung phụng, Long khí oanh thế, giết sẽ có diêm xấu, chỉ có tổn hại vận số của hắn, đợi cho thiên hạ đại loạn, sẽ có người làm chuyện đồ Long này.

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã lại nói:

- Thế nhưng mà, các người bảo Tiểu Nguyệt đi hại người, đi làm chuyện xấu, nhất định sẽ tổn hại công đức.

Nữ vô thần nói:

- Nếu là ta và người đi làm chuyện như vậy, sẽ tổn hại công đức, nhưng do nàng làm, lại không sao. Nàng không nhân tâm, không có công đức cũng không sao cả, tức không được thiện nhân, cũng không được ác báo. Chính là Thiên Ma, bản tính cực ác, theo bản tính ác niệm, hoành hành giết chóc, cũng thành tựu tại. Cùng phật ngang hàng. Đạo của nàng chính là Thiên Ma chi đạo, cũng khác đạo của ta và người.

- Cố tình làm việc thiện, thiện mà không được thưởng, vô tâm làm ác, ác mà không phạt.

Đây là bản chất của công đức, mấu chốt của nó nằm ở chữ “Tâm”. Công đức cũng không phải luật pháp, thưởng phạt cũng không phải hành vi của người, mà là nhân tâm. Nếu như một người bởi vì hảo tâm mà làm thành chuyện xấu, cũng được tính công đức. Trả lại nếu vì ý xấu biến thành chuyện tốt, cũng bị tổn hại công đức.

Nếu là vô tâm, cũng không có công đức. Thí dụ như mãnh hổ ăn người, đó chính là bản năng của nó, nào có thiện ác đáng nói. Nếu không phải, lão hổ ngẫu nhiên ăn một người việc ác bất tận, chẳng phải sẽ đạt được công đức sao?

Thiếu nữ vũ mị cầm tay của thiếu nữ xinh đẹp nho nhã, vẻ mặt vui mừng nói:

- Bình thường ta nói thế nào, muốn làm gì thì làm chính là tốt nhất. Ngược lại là người, bị đạo lý của những người kia không tìm được đạo của chính mình.

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã trong nhất thời không biết nên làm sao cho phải, chẳng lẽ những chuyện mình làm tới này đều sai hay sao?

Nữ vô thần khuyển nhủ, nói:

- Người cũng không cần cảm thấy mê mang, người có được thiện tâm, nhận thức thiện niệm, đây cũng là một phần công đức, thời điểm độ kiếp tương lai sẽ có diệu dụng.

Lại nhìn thiếu nữ vũ mị, nói:

- Như vậy người có bằng lòng hay không?

Thiếu nữ vũ mị nói:

- đương nhiên nguyện ý.

Nữ vô thần nói:

- Đã nguyện ý, vậy thì thu dọn đồ đạc, lập tức theo ta xuống núi a. Ta ở chân núi chờ người!

Nói xong liền hóa thành một đạo ánh sáng biến mất vô tung vô ảnh.

Thiếu nữ vũ mị vỗ ngực.

- Quá tốt!

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã nhú mày, nói:

- Tiểu Nguyệt, người thật muốn đi sao?

- đương nhiên.

Thiếu nữ vũ mị vô cùng sôi nổi đi thu dọn đồ đạc.

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã đi theo khuyển bảo nàng:

- Nếu không người đừng đi, ta cảm giác, cảm thấy không tốt lắm!

Thiếu nữ vũ mị ngẩng đầu, gõ gõ cái trán của nàng, nói:

- Người cho rằng bây giờ còn có thể đổi ý sao? Hơn nữa tại sao phải đổi ý? truyện copy từ

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã nói:

- Hay chúng ta đem linh đan trả cho người ta...

Thiếu nữ vũ mị nói:

- Còn? Thứ đồ vật đã ăn sẽ còn sao? Đừng nghĩ nhiều như vậy.

Thò tay cầm lấy tay của nàng, nói:

- Nếu người không phải bảo ta chứa lại một hạt, lão già kia tu hành, buồn bực cũng buồn chết.

Thiếu nữ xinh đẹp nho nhã lui ra phía sau một bước, lắc đầu, thần sắc có chút ảm đạm.

Thiếu nữ vũ mị dùng hai tay nâng gò má của thiếu nữ xinh đẹp nho nhã, mỉm cười nói:

- Rắn ngọc, vậy người tiếp tục ở đây tu hành đi! Ta nhanh chóng trở về.

Đi đến cửa động, ngoái đầu nhìn lại cười cười, nói:

- Đợi ta, chúng ta sẽ cùng đi Dao Trì.

...

Mở to hai mắt, một lần nữa ngồi xuống, lại tốn hao bao nhiêu thời gian? Trong núi mặc dù không ngày tháng, nhưng trong lòng có ràng buộc, một mình một người đứng trên vách núi, nhìn khắp bốn phương tám hướng, suy đoán rốt cuộc nàng đi nơi nào?

- Tiểu Nguyệt hẳn là ở Trung Nguyên a!

Nàng bấm đốt ngón tay một cái, mơ mơ hồ hồ lựa chọn một phương hướng, hơi hơi do dự liền thả người bay đi.

Một đường bay tới, địa thế dần dần trở nên bằng phẳng, thôn trang của nhân loại nhiều hơn, đồng cỏ phì nhiêu xuất hiện trong tầm mắt, nhưng có rất nhiều thôn trang không có người nào.

Trong nội tâm nàng không biết rõ, những người này không ở trong nhà của mình, đều đi đâu? Lại bay một hồi, bỗng nhiên nhìn thấy một đám người, những người này nữ có nam có, trẻ có già có, nhưng khuôn mặt tiều tụy, quần áo tả tơi. Hình thành một đội ngũ rời rạc dài hơn một dặm đi tới, giống như một con rắn bị bệnh, đang nhúc nhích chậm chạp trên mặt đất.

Bỗng nhiên lúc này có một lão nhân té xuống đất, hồi lâu cũng không tỉnh dậy. Nàng đã giật mình, muốn xuống dưới dìu hắn lên, nhưng đã có rất nhiều người vây quanh. Nhưng nội tâm vừa thả lỏng của nàng lúc này, lại xiết chặt một cái.

Nàng nhìn thấy, con mắt của nàng hoa lên, có khói bếp và đồng lửa bay lên.

Trong nội tâm nàng tràn ngập sợ hãi, nhanh chóng bay về phía trước, nhưng trên mặt đất lại phát sinh một chuyện tương tự nhau.

Thiên hạ đại hạn!

Trong phố xá sầm uất của đế kinh, bỗng nhiên xuất hiện một thiếu nữ áo trắng.

Nàng có chút mờ mịt đứng trên đường, có lẽ Tiểu Nguyệt ở ngay chỗ này. Nhưng vị trí cụ thể không tính ra được. Duy nhất may mắn là, nơi đây dù sầm uất, còn có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt người, chỉ cần hỏi mấy người, mới có thể tìm được.

Nhưng dung mạo tuyệt thế và thần sắc mờ mịt của nàng, đã sớm đưa tới chú ý.

Bỗng nhiên trong đám người có mấy người đi ra, vây quanh nàng lại, trong tay cầm dây thừng và roi, nói:

- Để chúng ta đi tìm, lại dám trốn tới nơi này, còn không nhanh theo chúng ta trở về?

Ánh mắt dâm loạn xoẹt qua người của nàng, dáng người tốt thế này, chắc chắn bán được nhiều tiền lắm đây.

Người qua đường âm thầm cắn răng, những tay chân này đều là người có hậu trường, càng ngày càng coi trời bằng vung, lại dám bắt người trên phố, nhưng không người nào dám đứng ra nói chuyện.

Bỗng nhiên trên phố có tiếng chiêng vang lên, kinh động dòng người, nhao nhao tránh né ra hai bên, những người kia cũng bất chấp nàng, vội vàng né tránh, nhưng không chịu đi xa.

Một chiếc kiệu tám người khiêng, chiêng trống mở đường, đang đi tới nơi này.

723. Chương 723: Yêu Hậ. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 723: Yêu hậ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Chỉ có nàng còn đứng ở giữa đường lớn, nghĩ đến chuyện vừa rồi. Ngăn cản cổ kiệu đi đường này, hộ vệ đang muốn xua đuổi, trong kiệu có âm thanh già nua truyền ra, nói:

- Chậm đã, hạ kiệu!

Ngay sau đó có một lão già gầy trơ xương đi ra, ôn hòa hỏi:

- Cô nương, người có oan tình gì sao?

- Là Phùng đại nhân.

- Phùng Thanh Thiên!

- Phùng thừa tướng.

Đám người la lên, liền quỳ trên mặt đất, nhìn qua lão già lưng còng kia, trong mắt tràn đầy nóng bỏng.

Nàng trả lời:

- Ta tìm người.

Phùng thừa tướng sững sờ, dám ngăn cản kiệu của hần, không ai không phải có oan tình và khiêu nại cần hần chỉ điểm.

- Tìm ai?

- Nàng tên là Tiểu Nguyệt, ta tên là Bạch Tố Trinh!

Phùng thừa tướng hỏi:

- Người từ đâu tới đây? Nàng là gì của người?

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta từ núi Thanh Thành đến. Nàng, nàng là muội muội của ta, người biết nàng ở đâu không?

Nếu như Tiểu Nguyệt thật sự ở đây, nhất định sẽ nhảy dựng lên, hỏi:

- Người bảo ai là muội muội? Người là muội muội của ta!

Nhưng nàng không có ở đây, cũng không ai nói với Bạch Tố Trinh lời này. Nghĩ tới đây, nàng cũng bật cười một cái.

Không ít người chung quanh lặng lẽ ngẩng đầu lên, bởi vì này đáng tươi cười, phát ngốc một hồi.

Phùng thừa tướng do dự một chút, tuy hần là thừa tướng, nhưng tìm người không phải là việc của hần. Nhưng cô nương này ngàn dặm xa xôi vào kinh thành tìm muội, dung mạo lại xuất chúng như thế, nếu như ở lại nơi này, chỉ sợ hại nàng, thấy trong đám người có không ít ánh mắt bất thiện nhìn qua.

- Người đi theo ta đi, chờ ta sai người tìm giúp người đi tìm!

Bạch Tố Trinh gật gật đầu, dù sao hiện tại cũng không có chỗ đi. Cho nên đi bên cạnh cổ kiệu kia, trong lòng nghĩ thầm: nhân gian vẫn có người tốt!

Đi vào trong phủ thừa tướng, Bạch Tố Trinh nhìn chung quanh, không nghĩ tới, phủ đệ này lại nhỏ như vậy, bên trong thật không ngờ quá rách nát, trong phòng lớn cũng trống rỗng.

- Lão đại gia. Nhà của người quá nghèo a, là thanh quan à!

Nàng rất ít xuống núi, nhưng đã nghe Tiểu Nguyệt nói không ít chuyện dưới núi.

Phùng thừa tướng nhin không được cười lên, hần làm quan đã nhiều năm, được người ta tán dương vì chuyện này.

Phùng lão phu nhân đang giúp Phùng thừa tướng cởi quan phục trên người, cũng cười nói:

- Lão đầu tử, cô nương thanh tú này là thế nào vậy?

Nghe Phùng thừa tướng giảng thuật một phen, kinh ngạc nói:

- Từ trong núi Thanh Thành tới tìm thân nhân, xa như vậy, phải giúp nàng tìm xem mới được.

Phùng thừa tướng thay đổi một thân y phục thường ngày, phía trên có nhiều miếng vá, lại không nghỉ ngơi, mà sai người đi tìm thân nhân giúp nàng, đi vào trong thư phòng xử lý công vụ. Thừa tướng phu nhân lôi kéo tay nàng nói chuyện.

Kỳ thật Bạch Tố Trinh muốn nói, không cần làm phiền, Tiểu Nguyệt rất nhanh sẽ tới tìm nàng, mũi của tiểu Nguyệt rất thính, nhưng lời này đương nhiên không thể nói ra. Buổi tối nằm trong phòng, bỗng nhiên nghe ở xa xa có tiếng người.

- Ngày hôm nay đại hạn, người chết đói ngàn dặm. Bệ hạ không giúp nạn thiên tai, là mê hoặc rồi bị mê hoặc, muốn tu Trích Tinh Đài. Nếu như thế này, nhất định sẽ gây thanh đại họa, ta phải khuyên nhủ mới được!

Đây là âm thanh xúc động tức giận của Phùng thừa tướng.

- Lão đầu tử, chuyện này không có biện pháp nào, từ khi yêu nhân kia vào trong cung, bệ hạ ngoan ngoãn phục tùng nàng ta. Ngay cả hoàng hậu nương nương cũng bị đày vào trong lãnh cung a.

Đây là âm thanh thở dài của Phùng lão phu nhân.

“Ba” một tiếng, có tiếng vỗ bàn thật mạnh, nói:

- Lão phu cũng chỉ có lấy cái chết can gián!

- Đại nhân, quốc gia hưng vong, tất cả đều không do người, ngài vạn lần không được nói chữ chết nhẹ nhàng như vậy!

Đây là âm thanh van cầu của hộ vệ.

Bạch Tố Trinh lắng lắng nghe, bỗng nhiên mở to hai mắt, che miệng lại.

- Yêu hậu!

Nàng cũng không ngu dốt, liên tưởng tới những lời của nữ vô thần kia nói.

- Chẳng lẽ nói là tiểu Nguyệt!

Những lời kế tiếp nàng không có tâm lắng nghe, chỉ cảm thấy trong nội tâm hỗn loạn vô cùng lợi hại.

Ngày thứ hai, sau khi triều hội, sắc mặt Phùng thừa tướng trắng xanh trở về trong phủ, bên cạnh có một tên thái giám cẩn thận bưng theo cái khay, phía trên có mảnh vải vàng, nhưng mơ hồ có thể thấy được trong đó là hình dạng một bầu rượu, sau lưng là đại đội binh vệ đi theo.

Phùng thừa tướng đi tới trước cửa, bỗng nhiên cầm khay, vô lực phát tay với thái giám và hộ vệ phía sau. Trên mặt của tên thái giám không đành lòng. Trong binh vệ có người không nhận được gọi: xem tại

- Thừa tướng!

Đại môn chậm rãi khép kín, binh vệ cùng thái giám cũng không có ý theo pháp lệnh xông vào trong phủ.

Phùng thừa tướng gọi người trong phủ đi tới, tiến vào trong thư phòng. Phùng phu nhân vừa thấy cái khay, trong nội tâm dĩ nhiên hiểu rõ.

Bạch Tố Trinh nhìn ra xa, thấy người trong phủ đi tới một gian phòng, sau đó cửa phòng đóng chặt, cũng không thấy mở ra nữa.

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh bất an, rốt cục nhìn không được đẩy cửa phòng ra, cảnh tượng trong phòng làm cho nàng nhìn không được lui ra phía sau một bước, có một bầu rượu đã khô cạn.

Sử quan có viết lại chuyện này.

- Thừa tướng can gián chuyện xây Trích Tinh Đài, làm tức giận long nhan, sau đó nghe theo gièm pha, hoàng đế ban thưởng chăm tấu, thừa tướng cùng phu nhân tận vong, vệ sĩ trong phủ tuần tiết chết theo.

Rất nhiều binh vệ xông vào trong phủ, liệng thi thể. Cho rằng nàng là người trong phủ, cũng không có làm khó nàng.

Bạch Tố Trinh đi trên đường cái, không cách nào tưởng tượng, người một nhà hôm qua còn thân thiết như vậy, tại sao bỗng nhiên chết đi chứ?

Trên đường cái, mỗi người đều cất giấu xúc động, không ít người tốp năm tốp ba tụ lại cùng một chỗ, thấp giọng bàn luận, có còn âm thầm rơi lệ, nhưng vừa thấy có người lập tức tán đi, tránh người ngoài.

Nhưng rất nhiều âm thanh lại truyền vào trong tai của nàng, đó là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi chữ nhỏ.

- Hôn quân! Yêu hậu!

Nàng đang định đi tới, lại có mấy người vây quanh nàng lại. Chính là mấy tên hôm qua, hung hăng mắng:

- Đàn bà thú vị, ngày hôm qua xem như vận khí người tốt.

Trên mặt có khoái ý như sắp sửa thực hiện được công việc, xem ra cũng không phải tất cả mọi người đều đau xót a.

Một chiếc xe loan hoa mỹ chạy bụi mù tung bay, gần trăm kỵ sĩ hộ vệ chạy tới, cổ kiệu kia không chậm. Xa giá cũng không cho đám người khác có thời gian tránh né, cho dù là cái gì ngăn cản trước mặt, đều nhanh chóng nghiền nát chướng ngại vật. Trong khoảng thời gian ngắn, phố xá sầm uất có gà bay chó chạy.

Mấy tên tay sai không phản ứng kịp, đã bị kỵ binh vây quanh.

Trên xa giá có một thân ảnh nhảy xuống, ôm lấy Bạch Tố Trinh, kinh hãi nói:

- Tiểu bạch!

Bạch Tố Trinh nhìn dung nhan xa lạ ở trước mặt của mình, nhưng lập tức cảm giác được hương vị trước kia trên người của nàng, nói:

- Tiểu Nguyệt? Thật sự là Tiểu Nguyệt!

Sau hương vị quen thuộc chính là vui mừng khi xa cách đã lâu.

Đám người quỳ trên đất, không người nào dám ngẩng đầu lên. Mấy tên tay chân đã xụi lơ trên mặt đất, mặt không còn chút máu.

Hồ Tâm Nguyệt kéo Bạch Tố Trinh lên xe loan, lại xốc màn che lên, chỉ vào mấy tên tay chân trên mặt đất, nói:

724. Chương 724: Yêu Hậu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 724: Yêu hậu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Giết cho chó ăn!

- Vâng, nương nương!

Kỵ binh cùng đáp lời. Hơn mười cán thương sắc bén đâm vào đám người này, không có bất cứ chống cự gì diễn ra, máu tươi nhanh chóng rót vào bùn đất. Rất nhiều kỵ sĩ hộ vệ theo xe loan hồi cung. Lưu lại vài tên kỵ sĩ, tìm kiếm bóng dáng của chó. Đây là mệnh lệnh, tuyệt đối không phải vui đùa.

Hoàng cung cấm nội. Xa giá thông suốt không trở ngại, trên đường đi Hồ Tâm Nguyệt hưng phấn giảng thuật chuyện lý thú ở nhân gian.

- Sớm biết như vậy nên đi du ngoạn thật tốt, nhất định phải cường ngạnh kéo người xuống núi rồi.

Hồ Tâm Nguyệt cùng nàng xa cách đã lâu gặp lại, chỉ cảm thấy có những lời không nói hết được, nhưng chưa từng chú ý tới khác thường trên mặt của nàng. Thẳng đến khi tới cung khiết hoa mỹ, lập tức thiết hạ yến hội, cũng chỉ có hai người các nàng.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Vốn chúng ta ở dưới chân núi được cho là ăn ngon rồi, nhưng so sánh với những thứ trong kinh thành này, thì thua xa không sánh kịp. Hôm nay chúng ta ăn chính là đại tiệc của nhân gian đấy.

Phân phó xuống dưới, cung nhân đi chuẩn bị. Cho nên không qua bao lâu, đã có từng khay thức ăn đã đưa lên, toàn là mỹ thực của nhân gian.

Trong đó có cả văn linh chi, mắt phượng trân châu, thiên tăng thê ti, ngọc ti điểm hồng.

Hồ Tâm Nguyệt gấp một miếng đồ ăn đưa lên miệng của nàng.

- Cái này gọi là ‘ văn linh chi ’, chỉ dùng khối thịt tròn trước chóp mũi dê tạo thành, nếm thử như thế nào?

Bạch Tố Trinh nếm một khối, đúng là rất sướng miệng, hơn xa còn ngon hơn xa so với thịt gà vịt nướng từng ăn, nhưng chợt nhớ tới những cảnh tượng nhìn thấy bên đường, bỗng nhiên không cảm thấy ngon nữa, lại nhìn một bàn văn linh chi trên bàn, hỏi:

- Một con dê làm sao có nhiều như vậy?

- Một đầu dê, làm sao có được một bàn thế này, phải một trăm đầu dê đấy.

Bạch Tố Trinh kinh ngạc, nói:

- Một trăm đầu?

Thức ăn bày trên bàn, không ngờ có liên quan tới một trăm đầu dê à?

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Đây là đầu bếp nổi danh của nhân gian làm đấy, chỉ dùng bộ phận ngon nhất trên người con dê, những bộ phận tanh nồng khác vứt bỏ hết!

Tiện tay giới thiệu, thiên tăng thê ti chính là khối xương sụn cách cổ con dê ba thốn, ngọc ti điểm hồng chính là môi dưới của dê, còn đủ thứ khác, nhiều không kể xiết!

Bạch Tố Trinh mở to hai mắt, so sánh với bữa ăn rau dưa trong phủ thừa tướng nàng ăn lúc trước, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Hồ Tâm Nguyệt thấy Bạch Tố Trinh lâu không động đũa, nói:

- Không hợp khẩu vị sao? Ta cho bọn họ đi làm những món khác nhé, người muốn ăn cái gì?

Bạch Tố Trinh có chút trầm trọng nói:

- Tiểu Nguyệt, người biết không? Bên ngoài có thật nhiều người đều không có cơm ăn, sắp chết đói?

Hồ Tâm Nguyệt không đếm xỉa tới uống một hớp rượu, nói:

- Vậy thì thế nào? Chúng ta có ăn chẳng phải được rồi sao?

Rốt cuộc Bạch Tố Trinh nhịn không được, bỗng nhiên đứng dậy, hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong nội tâm của nàng.

- Người biết Phùng thừa tướng không? Hắn... Buổi sáng hôm nay hắn đã chết, rất nhiều người đều chết, mọi người trên đường đều nói người hại, là thực sao?

Nàng có chút lo nghĩ trộn to đôi mắt xinh đẹp. Sợ hãi nghe những câu đối đáp của cư dân trong thành với nhau.

Hồ Tâm Nguyệt đương nhiên nói:

- Là lão đầu tử này a, luôn nói ta nói bậy, đương nhiên nên giết chết! Hơn nữa hần luôn muốn giúp nạn thiên tai ah, bình loạn ah, lãng phí thời gian, chỉ cần hần chết, có thể nhanh lên hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta có thể đi Dao Trì. Chẳng lẽ người quen biết hần?

Rốt cục phát giác dị sắc trên mặt của Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh không thể tin được, nói:

- Người... Tại sao người biến thành bộ dáng này?

Tiểu Nguyệt sớm chiều ở chung với nàng suốt cả ngàn năm không phải như vậy, nhất định là bị này nhân gian làm đổi bại rồi.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Cũng chỉ là mấy tên nhân loại mà thôi, người làm gì nhìn ta như thế?

Ánh mắt xa lạ kia làm cho nội tâm của nàng khổ sở.

Bỗng nhiên Bạch Tố Trinh tiến lên, giữ chặt tay của Hồ Tâm Nguyệt, đi ra ngoài, nói:

- Người theo ta trở về, chúng ta trở về núi đi!

- Làm gì thế, người nổi điên à?

Hồ Tâm Nguyệt giãy giụa khỏi tay của nàng, nổi giận đùng đùng trừng to mắt nhìn qua Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta không muốn người ở chỗ này, người biết người đang làm cái gì không?

Hồ Tâm Nguyệt cười lạnh nói:

- Đồ ăn này cũng không phải do ta suy nghĩ ra, những cung khuyết này không phải ta làm, lão nhân kia cũng không phải ta muốn giết, người đều vì chính mình, thậm chí giết người cũng không phải ta! Ta biết rõ người đang thương sót những người kia, nhưng người không có nghe thượng tiên nói sao? Đây là vì cứu thêm nhiều người nữa..., ta không có sai.

Nước có hôn quân, quốc có loạn thế, cũng có trung thần, trong trường hợp đó trung thần chung quy không thể cứu người trong thiên hạ, ngược lại là dùng trung tâm tài cán của mình kéo dài hơi tàn cho quốc gia, thiên hạ dân chúng cũng chịu khổ nhiều hơn một ngày, hơn nữa chung quy cũng không tránh được chiến loạn xảy ra. Đương nhiên, những người này cũng không sai, bọn họ chỉ đứng trên lập trường của mình mà làm việc, khí tiết của bọn họ được thiên cổ khen ngợi a.

Nhưng trong góc độ của tiên nhân quan sát thế gian cả ngàn năm, những cảnh tượng nhìn thấy là một thứ khác.

Bạch Tố Trinh tức giận, nói:

- Ta không hiểu những đạo lý kia. Nhưng ta biết bây giờ người đang hại người a.

Hồ Tâm Nguyệt lại nói:

- Hại người thì thế nào, khi chúng ta còn bé, chẳng lẽ không phải người muốn bắt chúng ta, giết chúng ta, ăn chúng ta, hiện tại ta phải hại cho thống khoái! Rắn gốc, người đừng nên dối trá giả thanh cao nữa, ta còn không phải vì muốn chúng ta đi Dao Trì hay sao!

Bạch Tố Trinh hô to một tiếng, nói:

- Ta mới không muốn người bởi vì hại người mà đi Dao Trì, muốn đi thì người tự đi đi.

- Người nói cái gì? Ta... Ta đều là... Ta không biết người!

Bạch Tố Trinh đáp lễ, nói:

- Ta cũng không biết người!

Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Hồ Tâm Nguyệt tức giận toàn thân run rẩy, những vui sướng khi gặp lại đã tan thành bong bóng. Mạnh mẽ lật tung bàn ngọc trước mặt, món ngon mỹ vị vung vãi trên đất. Ngay sau đó là âm thanh nện vỡ đồ đạc, nường theo đó là các câu:

- Ngu ngốc, ngu ngốc!

Thái giám cung nữ đều cảm như hén, tránh ra thật xa, không dám đi vào gặp mặt vị hoàng hậu nương nương tính tình không tốt đang tức giận này, cũng không hiểu, hoàng hậu nương nương cho tới bây giờ đều là cười cười nói nói dịu dàng, tại sao bộc phát tính tình như thế.

Một mình ngửa đầu nhìn lên bầu trời, nhìn địa phương mà nàng phải đi, lau lau nước mắt trong khóe mắt.

Đem thí nghiệm nhân tâm, chân diện mục thật sự của nhân gian chứng minh, bộc phát ra tranh chấp chưa từng có trước nay. Thực sự không phải là sai đơn giản, thiện cùng ác, cũng không phải ai cũng buông tha kiên trì mà mình theo đuổi, cũng không phải ai cũng hiểu và lý giải tâm tư của đối phương.

Hoàng đế tự hủy trụ cột của quốc gia, vương đình ầm ầm sụp đổ, thiên hạ phân loạn nổi lên bốn phía, lưu dân tàn sát Long tại bắc khâu, hoàng hậu treo cổ tự tử mà chết.

725. Chương 725: Không Hứa

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 725: Không Hứa

Một vương triều như vậy bắt đầu hạ màn!

Hôn quân tận thế và họa quốc yêu hậu, cũng bị quan ghi sử dùng ngòi bút của mình viết vào, lưu truyền răn đe hậu thế.

Dưới mặt đất gió lửa liên thành, trên trời có mây trắng.

Nữ vô thần tán thán nói:

- Người làm rất tốt!

Đây không phải chuyện bằng lực lượng có thể làm được, mị thuật cùng ảo thuật kết hợp, có năng lực khổng lồ tuyệt đối với phạm nhân. Kế tiếp, nàng chỉ cần phái người phụ tá anh chủ lên đăng cơ, nhanh chóng thống nhất thiên hạ thành lập tân vương triều, nhiệm vụ của nàng xem như hoàn thành.

Hồ Tâm Nguyệt lại có chút ấp úng không vui, thậm chí lo sợ bất an, căn bản vô tâm tiếp nhận tán dương này.

Nữ vô thần nhìn ra tâm sự của nàng, nhưng cũng không vạch trần, mà giao một cái hộp vào trong tay của Hồ Tâm Nguyệt, nói:

- Nếu như quyết định, thì chạng vạng tối hôm nay tới Côn Lôn Sơn a, ta sẽ chờ người ở đó.

Nói xong cũng hóa thành cầu vồng biến mất tại chân trời.

Hồ Tâm Nguyệt mở nắp hộp ra, một cổ mùi thơm lạ lừng đập vào mặt, đây là quả đào phát ra hào quang, trong đó ẩn chứa linh lực bàn bạc, chính là bàn đào trong truyền thuyết. Miễn cưỡng cười một cái, thu hồi hộp, thả người bay thẳng về núi Thanh Thành.

Thạch động vẫn duy trì bóng dáng trước kia, chỉ có dây leo càng dày đặc hơn.

Hồ Tâm Nguyệt đi vào trong động. Thấy Bạch Tố Trinh nghiêng người nằm trên giường đá.

- Tiểu bạch, ta trở về!

Nhưng mà Bạch Tố Trinh đưa lưng về phía nàng, không nhúc nhích.

Hồ Tâm Nguyệt ngồi bên giường, xuất bàn đào ra, sau đó dùng âm thanh nhẹ nhõm sung sướng nói:

- Xem nè, đây là bàn đào Vương Mẫu nương nương ban thưởng đấy, muốn ăn không? Gọi tỷ tỷ sẽ cho người ăn!

“ ... ”

Hồ Tâm Nguyệt đẩy đẩy vai của Bạch Tố Trinh, nói:

- Chúng ta đi Dao Trì a!

“ ... ”

Thần sắc Hồ Tâm Nguyệt trở nên ảm đạm, nói:

- Ta phải đi!

“ ... ”

Hồ Tâm Nguyệt mạnh mẽ nhét bàn đào vào trong miệng, ăn liên tục, phung phí của trời, thịt bàn đào vào miệng liền hòa tan, hương khí tản mạn ra khắp nơi, cây cỏ chung quanh sinh trưởng mạnh mẽ, cho dù là tuyệt phẩm trong nhân gian, cũng không có mỹ vị này, nhưng tiến vào trong miệng của nàng lại đắng chát. Ăn một nửa, đem một nửa kia nhét vào trong hợp, đặt ở bên giường, bước nhanh ra ngoài động.

Cùng đồng ý đi Dao Trì, cuối cùng lại không thực hiện được.

Bạch Tố Trinh chợt ngồi dậy, trên gương mặt xinh đẹp đoan trang của nàng đầy nước mắt, cầm lấy quả bàn đào. Chậm rãi ăn nó.

Trong nội tâm yên lặng nói thầm:

- Ta sẽ đi, dùng phương pháp của chính mình.

...

Mặt trời rực rỡ lên cao, trong Hứa phủ vẫn yên lặng như trước.

Bạch Tố Trinh đắm chìm trong thù hận, đến cuối cùng kết thúc công việc của mình, cũng cẩn thận từng li từng tí, cam đoan nhịp nhàng ăn khớp, tuyền tuyền tương tục, mới có thể có hiệu lực.

Hứa Tiên đã không tu hành nữa, thường ngày ở trong trạng thái chơi bời liêu lỏng, có khi đi vào trong núi du ngoạn với Tiểu Thiên, có khi ngồi xổm bên hồ lười biếng nói chuyện với Tiểu Thanh.

Khi ban đêm, trong sân vang lên tiếng đàn sâu kín, sau khi Vân Yên tiến vào cảnh giới “Luyện Khí Hóa Thần”, trải qua mấy ngày nay tu dưỡng, đã bắt đầu trở nên vững chắc.

Hứa Tiên ngồi đối diện với Vân Yên, hỏi:

- Yên nhi, chuẩn bị cho tốt chưa?

Vân Yên nhấn dây đàn một cái, gật gật đầu.

- Xem nghĩ ra nên bắt đầu rồi!

Vân Yên nhắm nhắm hai mắt lại, nín hơi tập trung tư tưởng suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên nàng chính thức ẩn thân, tiếng đàn cũng ngừng lại, nhưng tiếng đàn trong nội tâm của nàng không ngừng lại chút nào, làm cho hồn phách của nàng xuất hiện quật động vô cùng kỳ dị. Nhưng có chuẩn bị mấy ngày nay, cũng cũng tính là quá khó khăn, không qua bao lâu, nàng đã cảm thấy thân hồn dần dần lướt nhẹ, giống như muốn thoát thể bay ra ngoài, chuyện này làm cho nội tâm của nàng sinh ra sợ hãi, nhưng lập tức bị đè xuống.

Hồn phách từ từ rời khỏi thân thể, bắt đầu cảm thấy thoải mái, dần dần bay lên không. Vân Yên quay đầu. Nhìn thấy mình đang tĩnh tọa phía dưới, nàng thử ngẩng nhìn bốn phía, quả nhiên cảnh sắc không hề giống nhau, thậm chí nhìn thấy Lục Khí đang ẩn nấp trong cỏm.

Nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Hứa Tiên, chỉ có thể nhìn thấy một đám mây màu vàng đang tức giận. Đám mây tức giận này đang thiêu đốt, nhưng nó lại thu liễm vào bên trong, bằng không thì âm thần bạc nhược yếu kém của nàng sẽ bị hòa tan. Nàng thử lướt qua nóc phòng, bay lên không trung, cảm niềm vui sướng khi được bay lượn tự do, cảm giác này hoàn toàn khác với lúc đáp mây mà đi.

Nhưng chẳng được bao lâu, nàng đã cảm thấy mệt mỏi, nàng biết đây là bởi vì đạo hạnh của nàng còn kém, không thể xuất khiếu lâu dài, vội vàng trở lại trong cơ thể, lúc này thở ra một hơi, nhưng cảm giác đau đầu xuất hiện dồn dập.

Hứa Tiên nhẹ nhàng mát xa trán của nàng, rót vào một tia thái dương chi lực, Vân Yên cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, tập trung tinh thần hấp thu linh lực của Hứa Tiên. Nàng đã hiểu được tri thức ở trong đó rồi, biết rõ nếu muốn đem Âm Thần chuyển hóa thành Dương Thần, ngày sau cần không ít thái dương chi lực, nhưng thái dương chi lực là thứ vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là trạng thái Âm Thần. Bị ánh mặt trời chiếu vào một cái sẽ bị thương, thậm chí trí mạng. Nhưng mà thái dương chi lực của Hứa Tiên rót vào người nàng đã được pha loãng đi rất nhiều, liên tục không ngừng cũng không tạo thành nguy hiểm gì, đây chính là đường tắt tốt nhất mà nàng cần đi.

Bỗng nhiên Hứa Tiên dừng tay, cười lên, vuốt ve cái cằm của nàng, nói:

- Hiệu quả như vậy dường như quá chậm a.

Sắc mặt Vân Yên đỏ lên, đương nhiên biết rõ ý của hắn là gì, nếu như dùng song tu chi đạo, linh nhục tương hợp lẫn nhau, khí cảm trao đổi, đương nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng lần trước bởi vì loại tư vị này. Cũng đã làm nàng không ngồi dậy nổi.

- Thịnh phu quân thương tiếc, ngày mai ta còn phải lên đài đấy!

Hứa Tiên vuốt ve gò má của nàng, nói:

- Đó là đương nhiên!

...

Vào lúc sáng sớm, cửa chính đã có âm thanh gõ của vang lên, Hứa Tiên đi ra mở cửa chính, mắt nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Doãn Hồng Tụ hiện ra trước mặt, kinh ngạc nói:

- Hồng... Quận chúa, làm sao người tới đây!

Thấy sau lưng của nàng có đại đội nhân mã, vội vàng đổi giọng.

Doãn Hồng Tụ phát tay với những người ở sau lưng, nói:

- Các người ở tại chỗ này!

Vội vàng cầm tay của Hứa Tiên tay hỏi:

- Hán Văn, Yên nhi ở nơi nào?

Chuyện này làm cho vô số thủ hạ phía sau mở to mắt, thời đại này chú ý nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi quận chúa là hoàng thân quốc thích, vô cùng cao quý, xem ra nghe đồn quả nhiên không phải giả.

Hứa Tiên do dự một chút, có nên giãy ra hay không, liền kéo tay của nàng, kéo nàng vào trong cửa, một lần nữa đem cửa chính đóng chặt lại, đem những ánh mắt hiếu kỳ và xem náo nhiệt kia ngăn cách ở ngoài cửa.

Doãn Hồng Tụ cũng kịp phản ứng lại, giống như điện giật buông tay ra, xấu hổ một chút, nhưng thời điểm này, ngượng ngùng không vượt qua được hiếu kỳ trong nội tâm của nàng, vẻ mặt tán thưởng nhìn qua Hứa Tiên, giống như lần đầu tiên quen biết hắn vậy, còn kém vổ vổ vai của hắn, nói một câu:

726. Chương 726: Hoàn Thành. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 726: Hoàn Thành. (1)

- Ta rất coi trọng ngươi nhé!

Hứa Tiên đột nhiên cảm thấy có một tia hảo cảm đang gia tăng, không biết nên làm thế nào, chẳng lẽ đột nhiên mở ra tuyến đường che dấu gì sao?

- Nàng đang trang điểm, ân, đợi một tý nữa sẽ đi ra, ngược lại là ngươi, ngàn dặm xa xôi đi tới đây làm cái gì?

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ta cũng xem như là lão sư của nàng, đương nhiên phải tới đây trợ uy rồi, Hán Văn, ngươi quả nhiên không phải là người chỉ nói rồi thôi, ta đem Yên nhi gả cho ngươi thật sự là quá đúng.

Nàng vốn cho rằng Vân Yên tham gia Sơ Tuyết Thí đã là đại tràng diện rồi, nhưng so với động tĩnh của Hứa Tiên, chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thiệt. Thịnh hội như vậy đối với nàng mà nói. Quả thực như mèo gặp được cá. Hào hứng so với bản thân Vân Yên còn cao hơn một tầng.

Nói với hắn là trợ uy, không bằng nói là đổ thêm dầu vào lửa đang cháy a! Hơn nữa Yên nhi rõ ràng là Minh Ngọc giao cho ta, không nên có chuyện tốt gì cũng ôm vào trong người như vậy chứ.

Hứa Tiên cũng không tranh cãi với nàng, dẫn Doãn Hồng Tụ đi vào trong phủ.

Lại nói tiếp cái Cừu Vương Phủ này vốn là sản nghiệp của Doãn Hồng Tụ a, tuy số lần tới đây không nhiều, hôm nay cũng có một phen cảm giác thăm lại chốn xưa, đi ngang qua một cái đình viện, đột nhiên Doãn Hồng Tụ có cảm giác cảnh sắc ở nơi đây vô cùng quen thuộc, nói:

- Đây không phải là địa phương ngươi cứu ta hay sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, đã lập tức hối hận, bởi vì đêm đó được cứu, chẳng những quần áo của nàng hương diễm. Hơn nữa vì tránh né Cừu Vương công kích, Hứa Tiên còn ôm nàng vào trong ngực, lần đó muốn thân mật có bao nhiêu thân mật, dắt tay nhau thật ra không tính là cái gì.

Hứa Tiên nhìn qua chung quanh, nói:

- Đúng vậy a! Thời gian trôi qua đúng là nhanh a.

- A ha ha ha, hiện tại chỗ này tân trang lại không tệ lắm!

Doãn Hồng Tụ đỏ mặt, rõ ràng là đang xoay chuyển chủ đề a.

Hứa Tiên nhìn thấy đối phương mặt đỏ tới tận mang tai, vẻ mặt mất tự nhiên, đây thật sự là thiếu nữ hai mươi bảy, hai mươi tám sao? Nhưng bằng vào dáng người thướt tha và má lúm đồng tiền, phong vận mê người, thực sự khiến người ta không thể không thừa nhận điểm này, mà những sợi tóc của nàng phiêu phù trong gió càng thêm hấp dẫn, làm cho Hứa Tiên cũng phải nhìn thêm vài lần, không biết có phải xuất phát từ loại tâm lý này hay không, thuận miệng nói ra:

- Hơn nữa ngươi mặc cũng nhiều hơn so với khi đó a.

Đột nhiên Doãn Hồng Tụ dừng bước lại, sắc mặt trở lên đỏ bừng, trừng to mắt nhìn qua Hứa Tiên, giống như không tin nổi lời khinh bạc như vậy xuất ra từ trong miệng của Hứa Tiên a, cho nên chuẩn bị đại phát tính tình một trận.

Hứa Tiên đầu đầu một hồi, trầm nghĩ: ách? Ta đang nói cái gì thế, chẳng lẽ đêm qua ta không thỏa mãn sao? Đã khát khao đến tình trạng người nào cũng đùa giỡn được à!

Hai người im lặng đối mặt, tràng diện có chút xấu hổ.

Doãn Hồng Tụ dùng thần sắc đùa giỡn nhìn qua Hứa Tiên. Vừa rồi ánh mắt của Hứa Tiên giống như xuyên qua lớp quần áo của nàng, đó là ánh mắt bao hàm dự vọng, cũng không còn là ánh mắt thường thức tán thưởng của ngày xưa. Đương nhiên nàng sẽ không vì ánh mắt này mà cảm thấy chán ghét Hứa Tiên rồi, ngược lại có một tia tự đắc.

- Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ thì đi thôi!

Doãn Hồng Tụ ưỡn ngực, xuất ra dáng vẻ của quận chúa đại nhân, giống như con chim khổng tước, quay người đi vào trong.

Hứa Tiên cười lắc đầu, trong nháy mắt đã có vài phần khí thế của nữ nhân hiện đại. Nhưng tình huống trước mắt của hắn, nguyên nhân đại khái là bí pháp Long tộc gây ra, dự vọng của cơ thể được tăng cường, tuy không có tổn hại gì quá lớn, nhưng cân nhắc tới những thiết lập vốn có của mình, thì dự vọng phát triển lên một bước điên cuồng.

Đợi đến lúc vượt qua thiên kiếp, thần hồn sẽ trở thành thông linh, đạt được tăng cường thật lớn, khi đó có thể không chế dự vọng của bản thân rồi!

Doãn Hồng Tụ đi vào trong nội viện đã nhìn thấy Vân Yên, vẻ mặt hưng phấn nhào tới ôm nàng vào ngực, giống như ôm lấy trân bảo vậy. Hai thân thể yếu đuối dán sát vào nhau, hơi có chút ý vị xinh đẹp, Hứa Tiên vỗ vỗ tay, nói:

- Nên lên đường rồi.

Vẫn hội trường như lúc trước, nhưng người tới dường như đã ít hơn. Doãn Hồng Tụ thân là quận chúa, cho nên ngồi ở chủ vị lớn nhất của hội trường, nhìn lên cột cờ thiên hạ đệ nhất, thị nữ hai bên cũng dao động, bởi vì tình cảnh này rất nóng bỏng, rất thích ý, Hứa Tiên cũng ngồi bên cạnh nàng, cảm giác Lý Tư Minh đang nhìn mình, ánh mắt mang theo oán niệm.

Lý Tư Minh không thể ngờ khúc chiết của bọn họ lại như vậy, chỉ cảm thấy Doãn Hồng Tụ có thể ở trước mặt của mọi người, không chút e ngại nào, ngồi bên cạnh của Hứa Tiên, sợ rằng đã bị thu tâm hồn thiếu nữ rồi, thậm chí làm cho hắn xuất hiện cảm giác hâm mộ và ghen ghét trong nội tâm, nhiều người trong hội trường cũng suy nghĩ như vậy!

Kết quả là, cho dù như thế nào, nam nhân trong nơi đây, trong lòng đều có oán niệm và cảm giác đố kỵ sâu sắc.

Tuy Hứa Tiên không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng cũng có thể hiểu, đối với nữ tử thời đại này mà nói, đặc biệt là Doãn Hồng Tụ là hậu duệ hoàng tộc, sẽ có được ưu ái khác biệt! Có khi nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng, thấy nàng đang nhìn chăm chăm vào nam nhân bên cạnh của mình, bỗng nhiên hỏi một câu:

- Đã nhìn đủ chưa?

Giống như vô cùng tự tin khi xuất ra tư thái bây giờ của mình, giải trừ toàn bộ xấu hổ sẽ phát sinh, nhưng dưới cái nhìn của Hứa Tiên, gương mặt của nàng đỏ ửng thật lâu chưa tan, phàn nàn nói:

- Không ngồi khối băng cũng chịu tan chảy.

Cung nữ quạt mát ở phía sau lưng trao đổi ánh mắt với nhau, nhìn nhau cười cười.

Đại hội nhanh chóng diễn ra, dù sao Doãn Hồng Tụ dù cũng không có điên cuồng giống như Hồ Tâm Nguyệt. Cho nên chỉ ngồi nghiêm trang.

Tràng diện kế tiếp cũng giống như suy nghĩ của Hứa Tiên, vẫn là mấy gia hỏa và đại thúc tức giận đi lên đài, sau đó dùng tinh thần chán nản đi xuống đài, sắc mặt người khiêu chiến dưới đài càng tái nhợt!

Ngược lại người đầu tiên nhìn thấy tràng diện này như Doãn Hồng Tụ khản trương không thôi, bỗng nhiên có người khiêu chiến đưa ra một nan đề, nàng vô ý thức bắt lấy tay của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm giác trình độ của những người tới khiêu chiến hôm nay không có ai đạt tới trình độ của Đường Minh Hiền cả, nhưng bàn tay mềm mại không xương đặt trên mu bàn tay của mình, cảm thấy do dự không thôi, động tác này không phải là vui đùa, chuyện này liên quan tới danh dự của nữ tử đấy. Nhưng chiếc

bàn có phủ vải che trước mặt đã ngăn cản ánh mắt của tất cả mọi người, cho nên không cần lo lắng có ai sẽ nhìn thấy cảnh này, cho nên trở tay nắm chặt tay của nàng.

Đợi đến lúc Vân Yên nhẹ nhõm hóa giải nguy cơ, Doãn Hồng Tụ mới kịp phản ứng, lập tức rút tay ra, cúi đầu xuống không ngừng uống trà. Nghe thấy sau lưng có tiếng cười trộm, quay đầu lại trừng liếc mắt với hai thị nữ, thị nữ vội vàng thu hồi tiếng cười, nhưng vui vẻ trên mặt không tán, thoát nhìn ngày thường cho dù là người thân cận, cũng không phải rất e ngại nàng.

727. Chương 727: Hoàn Thành. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 727: Hoàn Thành. (2)

Chỉ thấy Hứa Tiên nâng đôi má, đôi mắt mang theo ý cười! Làm cho nội tâm của Doãn Hồng Tụ có chút để ý, cảm thấy hắn có bộ dáng giống như vô lại. Dáng vẻ này còn ghê tởm hơn cả bộ dáng mê đắm trước kia.

Vân Yên ở trên đài thắp liên tiếp, mà dưới đài có không ít người ủng hộ, không ngừng có tiếng trầm trồ khen ngợi.

Trải qua trăm mặc thật lâu, bỗng nhiên Doãn Hồng Tụ mở miệng nói:

- Nghe nói ngày đó Vân Yên túng quần ở trên đài, người đứng lên nói rất nhiều lời phải không? Là thực sao?

Nàng không nghe được, nhưng mỗi câu mỗi chữ mà hắn nói có người thuật lại cho nàng nghe, mà những gì nàng nghe được, tất cả đều được ghi vào trong quyển sách thi từ của Hứa Tiên. Đó là những lời thô hào cuồng vọng, nhưng còn kích tình hơn cả những bài thơ mà hắn ngâm xướng.

- Xem như thế đi!

Hứa Tiên không đếm xỉa tới.

- Người cảm thấy đáng giá sao?

- Không có tính toán qua.

Doãn Hồng Tụ sững sờ.

- Vậy sao?

Ngừng một lát, nói:

- Người rất tốt!

Ánh nắng tươi sáng mà chói mắt, dưới ánh sáng không có chỗ cho bóng tối, Doãn Hồng Tụ tạm thời quên đi trận đấu trên đài, nhìn qua Hứa Tiên bên cạnh, trong lòng có chút than thở.

Doãn Hồng Tụ lại nói:

- Bất quá ta lại nghe nói, khi đó người còn ôm ấp nữ nhân khác trên đài, tình chàng ý thiếp, đây cũng là thực sao?

Loại chuyện này, nhắc tới cũng rất âm tà, trên đời này thật sự có nữ tử không biết thẹn à, làm ra chuyện đó ở trước mặt của tất cả mọi người.

Hứa Tiên nhàn nhạt đáp:

- Xem là thế đi! Nữ nhân kia tên là Hồ Tâm Nguyệt, các người nói chuyện rất tâm đầu hợp ý đấy

Lại nói tiếp, tại sao hôm nay nàng ta không tới?

Doãn Hồng Tụ phản ứng lại ngoài ý muốn, đột nhiên thẳng tắp thân thể trừng mắt nhìn Hứa Tiên, nói:

- Người cảm thấy ta là người như vậy sao?

Hứa Tiên vỗ vỗ vai của nàng, nói:

- Đừng kích động như vậy, ta nói là phương diện khác! Hồng Tụ nhà ta là con gái rụt rè thùy mị đoan trang đấy.

Thần sắc của Doãn Hồng Tụ cũng hòa hoãn xuống, nghe tán dương trong nội tâm rất thích, nói khẽ:

- Ai... Là người nhà của người chứ!

Hứa Tiên nói:

- Nói sai, nói sai!

Nhưng nhìn thấy bộ dáng như tiểu hài tử được khen thưởng của nàng. Không khỏi sinh ra hứng thú khác, dùng giọng điệu nguy hiểm nói:

- Người biết cuối cùng ta làm gì nàng ta không?

Doãn Hồng Tụ lập tức cảnh giác, bởi vì nàng biết rõ kết quả của chuyện đó, Hứa Tiên cường ép hiếp hôn nàng kia, sau đó lại phát hiện mình ở cùng địa vị giống như nữ nhân Hồ Tâm Nguyệt.

Hứa Tiên khoa trương liếm liếm bờ môi, đem thân thể hơi nghiêng về phía nàng một chút.

Doãn Hồng Tụ lập tức sợ hãi thối lui qua biên giới của ghế, miễn cưỡng cười nói:

- Hán Văn, người đừng nói giỡn.

Nếu như bị hấn hôn ở trước mặt của nhiều người thế này, chỉ sợ nàng không còn nước thanh minh nữa.

Hứa Tiên nheo mắt lại, đem thân thể đưa tới sát người của nàng, “Âm hiểm cười” nói:

- Người cảm thấy ta hiện giờ giống nói đùa sao?

Doãn Hồng Tụ nói không ra lời, nàng biết rõ nam nhân này tùy tâm sở dục như thế nào, tuyệt đối là nói được làm được. Làm sao bây giờ? Là dốc sức liều mạng giãy dụa phản kháng, hay uy hiếp hấn dừng có làm như vậy. Hai thị nữ đang do dự có nên đứng ra giúp chủ nhân của mình.

- Chúc mừng người, đoán đúng.

Đột nhiên Hứa Tiên ngồi thẳng người, khoanh tay lại, thần nhiên nói ra.

Bọn thị nữ “Phốc phốc” cười cười, Doãn Hồng Tụ biểu lộ chuyển thành an tâm rồi lập tức biến thành phần nộ, giống như đang muốn véo Hứa Tiên.

Hứa Tiên chọc quận chúa ở bên cạnh phát điên, bưng lấy đôi má tự định giá, ‘ lại nói tiếp, nữ nhân kia đi nơi nào rồi? Sẽ không đi làm cái gì giải phóng tư tưởng nhé? ’

Không thể không nói. Hấn đoán đúng!

- Ngao Ly, gia gia Ngao Kiền Long Vương của người là người ta bội phục nhất tam giới, ah, là Long!

Hồ Tâm Nguyệt đang bắt lấy bả vai non nớt của Ngao Ly, vẻ mặt thành thật nói.

- Đó là đương nhiên, gia gia của ta lợi hại nhất vòm trời này.

Ngao Ly dốc sức liều mạng ăn thức ăn cung cấp miễn phí ở trên thuyền, trong lúc cấp bách rút sạch khí lực trả lời.

- Có thể bằng vào lực lượng của mình ngao du thiên địa, tùy tâm sở dục, là khoái ý bậc nào!

Hồ Tâm Nguyệt vung tay lên, chỉ lên bầu trời xanh, sục sôi bành trướng nói. Thoạt nhìn nàng nói những lời này cũng không giống như đang lừa gạt tiểu hài tử a.

Hồ Tâm Nguyệt cầm đuôi gà trong tay của Ngao Ly, nói:

- Người muốn trở thành dạng Long như vậy sao?

Ngao Ly không bỏ nhìn qua đuôi gà, trong miệng trả lời ngay nói:

- đương nhiên!

- Nhưng bằng người bây giờ, bộ dáng còn xa xa chưa đủ!

Hồ Tâm Nguyệt dao động cái đuôi gà trên tay.

- Ta sẽ từ từ mạnh mẽ lên là được.

Hồ Tâm Nguyệt khoát khoát tay, nói:

- Không chỉ là vấn đề mạnh mẽ, mà là tâm tính, tâm tính!

- Tâm tính?

Trong mắt của Ngao Ly xuất hiện nhiều dấu hỏi khó hiểu.

- Gần đây người làm cái gì?

- Hứa Tiên bảo ta học làm mưa, làm cho những vật kia trên mặt đất mọc dài lên.

Hồ Tâm Nguyệt bĩu môi, nói:

- Làm mưa, học được không?

- Rất phiền toái ah!

Muốn căn cứ không đồng tình hướng, tính toán mưa chút xíu.

- Để tỷ tỷ dạy cho người còn có ý tứ hơn đấy.

Ngao Ly con mắt tỏa sáng, nói:

- Có ý gì?

Hồ Tâm Nguyệt có phần có thâm ý nói:

- Muốn cho đám người kia kính sợ người, bằng vào mưa móc là không đủ đâu.

...

Thủy vực Tiền Đường có một cổ đầm cạnh thôn trang nhỏ, có một có một tên ác bá tên là Thành Quân, thịt cá quê nhà, lấn nam bá nữ, việc ác bất tận. Thích nhất làm đá quả phụ môn, đào móc mộ phần, mắng kẻ điếc, không nói tới những chuyện làm hại dân chúng, tất cả những chuyện này hắn đều ỷ vào tỷ phu là huyện lệnh, ai cũng không làm gì được hắn.

Trong trấn có một ít tiểu hội nghị, mua bán chút ít dưa leo rau quả, cho nên gây ra tranh cãi, cho nên nhanh chóng thu hút náo nhiệt. Trong lúc đang náo loạn, bỗng nhiên không biết ai phát một tiếng kêu to.

- Thành Quân tới.

Trên chợ lập tức gà bay chó chạy, mọi người đều làm chim thú mà tán.

Duy chỉ có một cặp nông phu ở nông thôn đi ra bán đồ, tuổi già thể yếu, thu thập không kịp, liền thấy ở xa xa có mấy người đang dẫn chó dữ đi tới, trên mặt càng lộ ra vẻ sợ hãi, bất chấp đồ ăn cũng muốn chạy trốn.

Thành Quân đang thỏa mãn uy phong của mình, vừa thấy hai người này, liền nhướng mày, buông dây thừng ra, nói:

- Đi, cần hai lão già này.

Mấy con chó dữ dưới tay đã không dẫn lại được, liên tục sủa vang, lúc này muốn nhào tới.

Trong trường hợp đó chính vào lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời đông bắc có đám mây đen. Ô áp áp che đầy bầu trời, một đạo bạc quang hiện ra, ngay sau đó là một tiếng sấm sét điếc tai.

- Oanh! truyện copy từ

Cửa hàng hai bên đường hé cửa ra nhìn, nhìn thấy mấy người ở trên đường, chỉ còn lại một đám than đen, lơ mơ nhìn thấy là Thành Quân và mấy con chó dữ.

Mọi người đi ra đầu đường, có người phát ra tiếng kinh hô.

- Long vương gia gia hiển linh!

- Thành Quân bị phách chết!

728. Chương 728: Kết Tâm. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 728: Kết Tâm. (1)

Mọi người vội vàng bấm báo, vô cùng vui sướng.

Đôi nông phu mua bán đồ ăn quỳ xuống đất, lão già giàn dựa, hô:

- Cầm ơn Long vương gia!

Hắn vừa hô như vậy, tất cả mọi người nhao nhao quỳ lạy!

Trên bầu trời, Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Thú vị a!

Ngao Ly hưng phấn gật gật đầu, bổ người như vậy còn thú vị làm mưa làm gió nhiều, hơn nữa trên mặt đất còn có nhiều người quỳ lạy mình như vậy.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Lôi đình mưa móc, đều là quân ân. Người đánh chết người như vậy, so với làm mấy trận mưa còn sáng khoái nhân tâm hơn nhiều, dùng không bao lâu, miếu thờ của người được dựng lên. Đi thôi, chúng ta đổi địa phương, thiên hạ nhiều người xấu lắm!

Kết quả là, cả vùng Giang Chiết, một ngày này, đông đảo tham quan ô lại, du côn lưu manh đã chết dưới lôi đình. Dân chúng kêu to thống khoái, Ngao Ly cũng rất thỏa mãn, tuy nhiên trong lòng, chính là chơi cho thỏa đáng, mà không phải có lý niệm chính nghĩa gì, nhưng ít ra từ kết quả mà nói, chỉ vài đạo lôi đình, so với Ngự Sử đài Giám Sát Ngự Sử càng thêm xâm nhập nhân tâm.

Ngao Ly chơi thống khoái, ỡng nhiên Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Muội muội, tỷ tỷ muốn mời người hỗ trợ?

Ngao Ly dứt khoát nói:

- Hứa Tiên đã từng nói qua, cho dù người nói cái gì cũng không được nghe theo!

Trong lòng Hồ Tâm Nguyệt mắng một tiếng nha đầu chết tiệt kia, vừa rồi chơi phóng túng như vậy sao không thấy người nói gì! Nhắc nài nói:

- Người có muốn Hứa Tiên tốt hơn không?

Ngao Ly cẩn thận cân nhắc một chút, gật đầu nói:

- Có!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tỷ tỷ muốn người giúp là vì muốn tốt cho Hứa Tiên thôi!

Ngao Ly lập tức nói:

- Không tin!

Nàng dùng ánh mắt “Người cho ta rằng ta là hài tử ba tuổi à?” Nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt nén giận một chút, vẻ mặt tươi cười càng phát ra sáng lạn, nói:

- Tỷ tỷ dùng thức ăn ngon thú vị trao đổi với người nhé?

- Nếu như người đã thành tâm muốn nghe ý của ta, bản Long Vương mở lòng từ bi nghe người nói.

Khóe mắt Hồ Tâm Nguyệt co rút lại, rốt cục ghét vào tai của Ngao Ly, nhẹ nhàng nói xong.

Thần sắc của Ngao Ly khê động.

Rồi mấy ngày sau đó, Vân Yên trên đài cao quét ngang tứ phương, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Mà Hồ Tâm Nguyệt cũng đi theo Ngao Ly du sơn ngoạn thủy, bổ người khắp nơi, quả nhiên không ngoài sở liệu của Hồ Tâm Nguyệt, miếu tế tự Long Vương mọc lên ở khắp nơi, không ít phú hộ làm việc trái lương tâm tranh nhau góp vốn, chỉ sợ ngày nào đó bị lôi đình bổ lên đầu của mình.

Hứa Tiên đối với chuyện này từ chối cho ý kiến, cho dù là vì cái gì. Nhưng Ngao Ly làm ra chuyện này, cũng tạo ra dư luận tốt, vượt xa hiệu quả thực tế. Làm ác nhân, mỗi người cảm thấy bất an, cho nên nói và làm khác chế hơn. Âm Ti chỉ có quyền lợi thâm lí và phán quyết quỷ hồn, ảnh hưởng với dương thế rất nhỏ, mà Long Vương có thể không kiêng nể gì, phát huy quyền thế của mình.

Không thể không thừa nhận, so với làm mưa, lôi đình có lẽ là bài học trọng yếu hơn cho Long Vương. Nhưng Hứa Tiên tuyệt đối không tín nhiệm “Lão sư” trước mắt của Ngao Ly, chỉ có thể tìm cơ hội tăng cường giáo dục tư tưởng với Ngao Ly.

Sáng sớm mai xuất hiện, Bạch Tố Trinh cầm tấm vải trong tay của mình nhìn một lần, sau đó buộc chặt, xuất ra một đồ án nguyên vẹn, tràn đầy màu sắc mờ mịt. Đồ án dần dần hiện lên rõ ràng, đó là một hình nổi màu đỏ tươi, những màu đỏ trên đó chính là máu huyết của nàng.

Cùng giờ khắc này, thiên thiên tâm kết, rốt cục hoàn thành.

Trong tiểu lâu đầu sương mù. Bạch Tố Trinh mặc váy dài trắng nhìn qua “Thiên thiên tâm kết” trong tay của mình.

“Tâm kết” đang xoay tròn ở giữa không trung, lưu quang ngưng mà không tán, thần hoa nội liễm.

Bạch Tố Trinh cười dịu dàng nói:

- Quan nhân, đã làm tốt!

Trên mặt xuất hiện nét thỏa mãn sáng lạn.

Hứa Tiên tán thán nói:

- Thật xinh đẹp!

Nhưng thấy độ chói này, thần sắc ngưng tụ, cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn trước mặt của mình, đặt lên miệng hôn sâu một cái. Mặc dù hắn không biết ý nghĩa của thiên thiên tâm kết, nhưng biết màu đỏ trên tấm vải chính là máu của nàng làm thành.

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh ôn nhu, chỉ cảm thấy có thể được hắn đối đãi yêu thương thế này, tất cả đều là hồi báo quý giá với mình.

- Quan nhân, nhanh thử xem đi!

Hứa Tiên hỏi:

- Cái này phải dùng như thế nào?

Bạch Tố Trinh cầm tay của hắn, sau đó nhẹ nhàng cắn ngón út của Hứa Tiên, thẳng tới khi có máu chảy ra. Thân thể của Hứa Tiên hiện giờ cứng hơn sắt thép, cho dù là kim thép cũng chưa chắc đâm thủng.

Tâm thần của Hứa Tiên rung động, đầu ngón tay bị hàm răng trắng ngà của nàng cắn lấy, trong nội tâm phập phồng khó có thể bình tĩnh. Nhưng nói như thế nào, hắn đây là nhả máu nhận chủ trong truyền thuyết.

Bạch Tố Trinh buông tay hắn ra, thấy bộ dáng ngây người của hắn, trong nội tâm buồn cười một hồi, đưa tay quơ quơ trước mặt của hắn.

- Quan nhân, mau bắt đầu! truyện copy từ

Hứa Tiên thoáng hoàn hồn, thấy Bạch Tố Trinh cắn nát đầu ngón tay của mình, thấm đỏ máu tươi, đang từ từ nhỏ xuống.

Bạch Tố Trinh ôn nhu nói:

- Nghĩ đến ta!

Hứa Tiên chỉ cảm thấy tình cảnh này giống như nghi thức tế tự nào đó, mà không phải đạo pháp bình thường, nhưng cũng tuân theo dẫn dắt của nàng, sau đó nhìn qua nàng thật sâu, lại nghĩ tới nàng.

“Thiên thiên tâm kết” bỗng nhiên linh hoạt, có một sợi chỉ đỏ quấn quanh ngón tay út đầm máu của mình, một vòng lại một vòng, cùng lúc đó, một đầu chỉ đỏ khác lại quấn quanh đầu ngón tay của Bạch Tố Trinh.

Hai sợi chỉ bắt đầu vươn vào ngón tay bị thương của hai người.

Trong nháy mắt, giống như có dòng điện thông qua sợi chỉ đỏ, kết nối thể xác và tinh thần lẫn nhau, làm cho thân thể của hắn chấn động.

Những suy nghĩ, tình cảm, tâm niệm, thậm chí mảnh vỡ trí nhớ, nối liền trái tim của nhau, chấp vá một thứ không nguyên vẹn gì đó, nhưng lỡ mờ có thể hiểu lẫn nhau hơn, khoảng cách của hai người càng gần hơn nữa.

Chỉ đỏ nhanh chóng xâm nhập vào tim của hai người, sau đó dọc theo huyết mạch chạy khắp toàn thân. Thiên thiên tâm kết từ từ giắt ra, cuối cùng kéo căng thành một đầu chỉ đỏ, vẫn còn quấn quanh ngón tay của hai người, khoảng cách gần nhau hơn. Rốt cục đầu ngón tay của cả hai tương hợp với nhau.

Chỉ đỏ chợt tỏa khắp, miệng vết thương cũng hợp lại, tình cảnh vừa rồi giống như một giấc mơ.

Dường như Hứa Tiên giống như hiểu được cái gì đó, nhưng lại không biết nói như thế nào, muốn gọi một tiếng “Nương tử!”, nhưng lời nói chưa ra, đáy lòng đã nghe được tiếng nàng đáp lại “Quan nhân!”

- Pháp bảo này còn có một công dụng khác, đó là ‘tâm tâm tương ánh’, mặc dù ở ngoài ngàn dặm, nếu người có gì muốn nói với ta, ta cũng có thể nghe được.

Hứa Tiên trầm nghĩ:

- Quả nhiên là bảo bối tốt.

So với thông tin liên lạc của đời sau còn tốt hơn, như vậy chẳng phải lời nói trong lòng sẽ bị nàng nghe được. Trong nội tâm khẽ động, đem không biết bao nhiêu lời ngon ngọt đổ dành truyền vào nội tâm của nàng, tốc độ truyền còn nhanh hơn cả thiết bị viễn thông của đời sau!

729. Chương 729: Kết Tâm. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 729: Kết Tâm. (2)

Bạch Tố Trinh hô hấp trì trệ, đột nhiên trên gò má ngọc của nàng đỏ ửng lên, một tay bưng lấy đôi má, ngượng ngập nói:

- Quan nhân nói mê sảng cái gì đó, không nên dùng pháp khí khi dễ thê tử chứ.

Hứa Tiên cười ha hả, nói:

- Chuyện này sao được xem là khi dễ chứ? Mọi chuyện chuẩn bị hôm nay đã xong, ngày mai ta sẽ chọn một nơi chuẩn bị độ kiếp

Bồng nhiên lại nói:

- Mấy ngày nay không nhìn thấy con hồ ly kia, không biết có đùa nghịch âm mưu gì hay không. Ta thấy trước tiên nên giam nàng ta lại, sau đó mới độ thiên kiếp.

Bạch Tố Trinh lắc đầu cười nói:

- Không cần, quan nhân, Tiểu Nguyệt nàng sẽ không hại ta!

Nếu như nàng đã nói như vậy, Hứa Tiên cũng không cần nhiều lời nữa, muốn rời đi.

Bạch Tố Trinh ở sau lưng nói:

- Quan nhân, tối nay người nên ở lại... Nơi này.

Hứa Tiên kinh hỉ quay đầu lại, những ngày này bọn họ chia cách nhau, đột nhiên giai nhân đưa ra yêu cầu như thế, sao hắn không động tâm được chứ.

Bạch Tố Trinh vội vàng bổ sung, nói:

- Người đừng hiểu sai, chỉ nằm cùng một chỗ.

Thiên thiên tâm kết dẫn nhập nội tâm của nhau, còn cần một ít ôn nhu với nhau, mới có thể phát huy hiệu quả triệt để. Hơn nữa nàng còn có một tia chờ mong khi được hắn ôm ấp.

Hứa Tiên mỉm cười, phất tay dập tắt ánh nến, sau đó tiến lên ôm ngang nàng, nhẹ như không có gì. Cúi đầu hôn lên gương mặt ngượng ngập của nàng, cũng không có làm cái gì, chỉ ôm lấy thân thể mềm mại của nàng!

...

Màn đêm đã sâu, Hồng Tụ Thư Viện vẫn còn ánh nến, trong khuê các, Vân Yên đang tháo trang sức trước gương đồng, Doãn Hồng Tụ cười tủm tỉm nắm lấy bả vai của nàng, nói:

- Yên nhi, cảm giác hôm nay như thế nào?

Vân Yên tức giận liếc nhìn nàng, nói:

- Đều tại người lại đề cao phần thưởng, ặc, nói cái gì hoàng kim vạn lượng! Ta mệt mỏi cũng mệt mỏi chết.

Hào hứng lúc ban đầu từ từ trừ khử, nàng cũng không phải đặc biệt ưa thích rêu rao, chậm rãi đã cảm thấy mệt mỏi, có chút hoài niệm thời gian ở nhà. Cân nhắc cho Hứa Tiên làm chủ, đem câu chuyện này kết thúc đi, mà Doãn Hồng Tụ lại đổ thêm dầu vào lửa cháy, đề cao phần thưởng.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Mệt mỏi cái gì mệt mỏi, cơ hội như vậy ta chờ mong còn không được đấy, nhìn thấy người ở trên đài, ta cũng hận không thể biến thành chính mình đấy.

- Vậy người cũng đi lên đi, ta không ngại.

- Ít chê cười ta, tuy người là đệ tử giỏi, nhưng trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam, ta so ra cũng kém đấy!

Bồng nhiên Vân Yên quay đầu lại, cười vuốt ve cằm mượt mà của Doãn Hồng Tụ, nói:

- Lão sư như vậy, rốt cuộc người có suy nghĩ gì về phu quân của ta!

Doãn Hồng Tụ kinh hoàng một chút, sau đó dùng thần sắc đoan chính, nói:

- Yên nhi, không được hồ đồ!

Nếu là lúc trước, thời điểm này Vân Yên ăn nhờ ở đậu chỗ của nàng, cũng sẽ thu liễm, nhưng hôm nay nàng không có như vậy, từng bước ép sát nói:

- Hồ đồ? Các người ở trên đài còn hồ đồ hơn so với ta nhiều đấy.

Doãn Hồng Tụ bị Vân Yên dĩ hạ phạm thượng nói không ra lời, ngày bình thường nào có người nào dám nói với nàng như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác lại có cảm giác mình không đúng. Từng bước một lui về phía sau, nói:

- Yên nhi, người...

Trên đài đứng phải vật cứng, thì ra trong bất tri bất giác đã lui tới bên cạnh giường.

Vân Yên hay tay đè chặt bả vai của Doãn Hồng Tụ, đè nàng ngã xuống giường, nói:

- Doãn viện thủ, lúc trước Yên nhi được người chiếu cố, tối nay ta sẽ báo đáp người một chút.

Đêm hè, quần áo của các nàng rất đơn bạc, đùi ngọc tay trắng đều lộ ra bên ngoài, dưới ánh nến chập chờn. Triển lộ dáng người ngạo nhân.

Doãn Hồng Tụ khẩn trương nói:

- Người... Người muốn làm gì?

Bộ ngực phập phồng, càng lộ ra vẻ cao ngất, cái yếm bằng tơ giống như không bao phủ được, mơ hồ có thể thấy khe rãnh thật sâu.

Vân Yên lắc đầu, trừ dáng người ra, dáng vẻ này làm gì giống người hai mươi bảy hai mươi tám chứ! Nếu phu quân động sắc tâm, chỉ sợ đã cứng rắn ăn quận chúa vào miệng rồi, cũng bị đẩy ngã hơn mười lần. Hé miệng cười cười, nói:

- Ta chỉ muốn giúp người nói phần tâm ý này cho phu quân nghe, cho phu quân nhanh chóng thu người vào phòng mới tốt.

Sắc mặt Doãn Hồng Tụ hồng lên, mạnh mẽ đẩy Vân Yên ra, nói:

- Người nói bậy bạ gì đó!

Vân Yên nằm ở một bên, cười ha ha, có khoái ý giống như nhân viên khi dễ thủ trưởng, phiền muộn trong nội tâm đã tan biến bớt, nín cười nói:

- Quận chúa, chuyện này chỉ sợ này là sớm muộn hơn thôi, cũng do hấn do do dự dự, còn không bằng thống thống khoái khoái!

Doãn Hồng Tụ nghĩa chính ngôn từ nói:

- Ta và Hứa Tiên chỉ là bằng hữu, tri kỷ, người không nên hiểu lầm.

Biết rõ bằng vào tên tuổi của quận chúa không cách nào đè ép được Hứa Tiên.

- Tốt, tốt, chúng ta sẽ đánh cược, khi nào hồng nhan tri kỷ như người sẽ tiến vào trong phòng của hấn!

Vui đùa một hồi, sau đó nằm ngủ, lúc đêm khuya, cửa sổ đột nhiên mở ra, có một cơn gió lạnh thổi tới, một bóng người đứng trên bệ cửa sổ.

Vân Yên lập tức tỉnh cảm giác, ngồi dậy. Tối nay ánh trăng sáng chói, làm cho nàng nhìn rõ diện mục người tới.

- Hồ tử tử?

Trong nội tâm hơi có chút bất an, đánh thức Doãn Hồng Tụ bên cạnh.

Hồ Tâm Nguyệt đứng dưới ánh trăng như nước, quần áo theo gió đêm bay múa, trên nét mặt mang theo theo lạnh nhạt khác thường, giống như nguyệt thần hàng thế.

- Vân muội muội, Doãn quận chúa, tỷ tỷ cần các người hỗ trợ chút chuyện, được không?

Vân Yên cười nói:

- Có thể cự tuyệt sao?

Hồ Tâm Nguyệt cũng cười nói:

- Người cứ nói đi?

Vân Yên nhún mày. Đứng dậy mặc quần áo, nghĩ phương pháp đối ứng, nhưng Hồ Tâm Nguyệt cũng lộ ra pháp lực của mình, tuyệt đối không phải mình có thể ứng phó.

...

Ngày thứ hai vẫn còn nắng ráo, vạn dặm không mây, ánh mặt trời minh diệu, Hứa Tiên cũng có ý định vào lúc thái dương chi lực thịnh nhất sẽ độ kiếp.

Hứa Tiên vốn định đem tin tức này thông tri cho Vân Yên, nhưng khi đi khắp một vòng, Vân Yên còn chưa trở về, cảm thán một tiếng.

- Doãn Hồng Tụ này cũng quá quẩn người a.

Lại đi Hồng Tụ Thư Viện tìm người, khi đi vào thư viện, liền thấy hộ vệ loạn cả một đoàn, thỉnh thoảng hỏi thăm lẫn nhau.

- Tìm được chưa?

Hứa Tiên liền bước lên phía trước, gọi một thị nữ, nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Thị nữ này chính là một trong hai thị nữ cầm quạt đứng sau Doãn Hồng Tụ, lúc này mặt mũi tràn ngập lo lắng, vừa thấy Hứa Tiên, nói:

- Hứa công tử, quận chúa cùng Vân cô nương không thấy đâu cả.

- Không thấy?

Thị nữ nói:

- Vâng, sáng sớm hôm nay ta gõ cửa, nhưng không nghe ai đáp lời, đẩy cửa ra đã không có người nào.

Sau đó móc ra một phong thư.

- Tìm được bức thư này trên bàn, phía trên ghi phải giao cho người.

Hứa Tiên mở phong thư ra xem xét, phía trên ghi.

- Hứa Tiên, Vân Yên cùng Doãn Hồng Tụ đều trong tay ta, nếu như không muốn các nàng chết, thì mang theo hai cái đuôi hồ tới Tây Hồ gặp ta, Hồ Tâm Nguyệt kính bút!

Sau đó còn vẽ cái mặt cười.

Hứa Tiên mắng một tiếng,

730. Chương 730: Gió Đã Bắt Đầu Thổi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 730: Gió Đã Bắt Đầu Thổi

- Hồn đản này!

Nhìn thị nữ, nói:

- Các người không cần phải gấp, ta biết rõ các nàng ở nơi nào, ta sẽ đi tìm các nàng bây giờ đây!

Sau đó nhanh chóng dùng tâm tâm tương ánh liên hệ với Bạch Tố Trinh.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh đi tới Tây Hồ, chỉ thấy trên mặt hồ có một tầng mây mờ mịt, giống như ảo ảnh, dù thuyền của phàm nhân cũng tránh mặt hồ này Hứa Tiên chỉ có dùng linh mục mới có thể nhìn ra vài phần môn đạo, hiển nhiên là có bố trí trận pháp!

Ba người cũng không để ý cố kỵ, tiến nhập vào trong huyện trận này, liền nhìn thấy thuyền lớn của Hồ Tâm Nguyệt. Lúc này nhìn thấy Hồ Tâm Nguyệt ngồi trên thuyền, Vân Yên, Doãn Hồng Tụ, Ngao Ly nhảy lên bong thuyền, Thường Hi lại ở nơi đây, nhưng thần sắc của các nàng hoàn toàn không giống như bị bắt cóc.

Hứa Tiên thầm nghĩ, chẳng lẽ bị đầu độc? Nhưng nhìn thấy thần sắc của các nàng tự nhiên không có gì.

Ba người hạ xuống thuyền, Tiểu Thanh muốn tiến lên tìm Hồ Tâm Nguyệt tính sổ, bị Bạch Tố Trinh, hỏi:

- Tiểu Nguyệt, người?

Ánh mắt của Hồ Tâm Nguyệt lướt qua Bạch Tố Trinh, rơi vào trên người của Hứa Tiên, thần nhiên nói:

- Hứa Tiên, nếu như chuẩn bị tốt, thì bắt đầu độ kiếp đi. xem tại

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sửng sốt.

Hứa Tiên hỏi:

- Người làm cái gì vậy?

Hồ Tâm Nguyệt ngửa đầu nhìn qua sương mù, che chắn bầu trời, nói:

- Trận pháp này tên là Hải Thị, có thể né qua linh mục nhìn xem. Mà bản thân không có năng lực phòng ngự gì cả, sẽ không dẫn thiên kiếp lớn hơn, nhưng mà...

Đột nhiên Hồ Tâm Nguyệt quay đầu nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Lại có thể chống cự một loại phương diện khác.

- Là cái gì?

- Ngoại ma!

Hồ Tâm Nguyệt vươn tay, nói:

- Đuôi hồ, cho ta!

Hứa Tiên ném hai cái đuôi hồ cho Hồ Tâm Nguyệt.

- Nghe đồn ngoại ma vô hình vô ảnh, vô khổng bất nhập, bất luận pháp khí gì cũng không chống cự được!

Một khi có người tu hành độ kiếp, trừ chịu khảo nghiệm của thiên địa đại kiếp ra, trong tâm tính của người đó còn phải chống cự ngoại ma, ma đầu sẽ thiết hạ đủ loại bẫy rập, làm cho tham, sân, si, vọng, oán... Của con người, nếu một khi không chống cự được, từ trong ra ngoài, dẫn phát Tâm Ma, vậy chỉ có một đường thân tử đạo tiêu!

Tâm ma đối với người tu hành là thứ nguy hại hơn cả yêu quái, trải qua thời gian dài, người tu hành vào thời điểm độ kiếp đều bị Tâm Ma xâm nhập.

Có người nói là ma vì tâm sinh, phạm nhân bắt diệt, ma cũng bắt diệt, căn bản không cách nào khu trừ.

Có người nói là vì Ma Chủ Ba Tuần pháp lực có thể so với phật tổ đạo tổ, mà tứ phương Thiên Ma cũng phi phạm, trừ phi phật đạo hai tổ ra tay, tầm thường người tu hành căn bản không làm gì được hai người này.

Cũng có người nói, đây là để phòng những người tu hành thành tựu tiên vị mà không có tâm tính, nhiều loạn nhân gian, mới thiết hạ một tầng bình chương như vậy. Dù sao nếu để ột tên côn đồ có được đại năng di sơn đảo hải, hậu quả tất nhiên là tai nạn.

Những nguyên nhân này có lẽ cũng không phải, hoặc đều phải. Nhưng kết quả của mỗi lần thiên kiếp, sẽ có Thiên Ma đánh ma đầu xuống, khảo nghiệm người tu hành, hơn nữa thành tựu Địa Tiên, Thần Tiên, Thiên Tiên ba cấp độ này, những cường độ khảo nghiệm của chúng không giống nhau.

Nhưng còn chưa từng nghe qua là, có pháp bảo đạo thuận gì có thể chống lại được sự xâm nhập của ngoại ma.

Hồ Tâm Nguyệt cười lạnh nói:

- Người bên ngoài không thể, không có nghĩa là ta cũng không thể!

Đạo pháp của nàng thuộc về Thiên Ma nhất mạch, cho nên mới được gọi là Thiên Ma Tâm Nguyệt Hồ.

Hứa Tiên có chút kinh ngạc, nói:

- Vậy thì phải cảm ơn người rồi, nhưng vì sao không nói rõ ràng trước, lại dùng biện pháp này!

- Ma Chủ tai mắt không chỗ nào không có, ta phải giả bộ như muốn hại người, mới có thể làm cho hắn phớt lờ. Nếu như ta không làm thế, sẽ có người khác tới!

Hồ Tâm Nguyệt vừa nói, vừa cầm lấy hai cái đuôi hồ ly trắng muốt, đuôi hồ ly trong tay nàng tỏa hào quang bốn phía, còn có một hồi hương lộ ra.

- Ma Chủ, chuyện này có liên quan gì tới Ma Chủ?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta không biết, ta chỉ biết người bị hắn nhìn chằm chằm vào, hơn nữa còn xem người là người tu hành đáng sợ nhất! Lúc thiên kiếp của người tới, tuyệt đối không phải là ma đầu bình thường, mà có thể là tứ phương Thiên Ma, thậm chí là bản tôn Ma Chủ. Người cho rằng tâm tính của người có thể chống cự sao? Trước mặt những nhân vật này, những phần thắng trong mắt của các người là chề cười!

Cùng lúc đó, đuôi hồ ly trong tay của nàng hòa tan ra, biến thành khói trắng đặc, hương khí càng tràn ngập.

- Đừng ngăn cản!

Khói trắng lượn lờ, hóa thành hai đạo khói trắng chui vào trong lỗ mũi của mọi người, Hứa Tiên liếc nhìn Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh gật gật đầu, Hứa Tiên cũng không ngăn cản, hít những khói trắng này vào trong mũi, hương khí thanh nhã đậm đặc truyền vào trong mũi, quanh quẩn tại chóp mũi, trong ngũ tạng lục phủ, cũng tràn ngập thần hồn của hắn, toàn thân của Hứa Tiên có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng!

Cho dù là nàng muốn đám người chống cự ngoại ma, không giao ra một cái giá lớn là không thể nào, mà cái giá của hai cái đuôi hồ ly này chính là vài chục năm công lực.

Hứa Tiên nghi vấn nói:

- Vì cái gì lại giúp ta?

Với lập trường của nàng mà nói, nên ước gì chính mình bị sét đánh chết mới đúng a!

Hồ Tâm Nguyệt cười lạnh nói:

- Giúp người? Đừng tự tác đa tình!

Nghiêng mắt nhìn Bạch Tố Trinh, thấy Bạch Tố Trinh dùng vẻ mặt cảm kích nhìn mình, “Hừ” một tiếng quay đầu đi chỗ khác. Người trong thiên hạ chết nàng cũng không quan tâm, huống chi một Hứa Tiên đáng giận, nhưng chỉ có Bạch Tố Trinh là đặc biệt, bởi vì đó là muội muội của nàng.

Ma Chủ không rõ, nhưng chỉ có Bạch Tố Trinh sớm chiều ở chung ngàn năm với nàng biết rõ, con rắn này rốt cuộc sẽ biến thành cái dạng gì, một khi quyết định chuyện gì, tuyệt đối không thể nào cải biến được. Tuy thiên thiên tâm kết huyền ảo, nhưng tam giới to lớn, nhất định sẽ tìm được phương pháp phá giải. Nhưng pháp thuật có thể cởi bỏ, tâm lại khó giải. Cho dù là ai muốn đối phó Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh nhất định sẽ ngăn ở trước mặt của hắn! Nếu như Hứa Tiên bị giết, Bạch Tố Trinh nhất định sẽ không tiếc tất cả, báo thù cho hắn, cho dù cởi bỏ khúc mắc còn có ý nghĩa gì chứ?

Ma Chủ cho rằng nàng sẽ vì ghen ghét mà hại Hứa Tiên, muốn đem Bạch Tố Trinh một lần nữa đoạt vào trong tay của mình. Chuyện này cũng đúng vậy, nàng thật sự hận không thể cho Hứa Tiên chết mất, làm cho Bạch Tố Trinh cam tâm tình nguyện cùng mình đi tới Dao Trì. Cũng vì chuyện này, mới có thể khiến cho nàng cảm thấy hạnh phúc.

Hứa Tiên cười lắc đầu, nói:

- Cho dù như thế nào, vẫn cảm ơn ngươi!

Tuy trong đó ngửi được hương vị của âm mưu, nhưng phải nâng cao thực lực của mình trong chốc lát, vượt qua thiên kiếp, đó mới là chuyện cần làm!

- Đừng nói nhảm, nếu như chuẩn bị cho tốt thì bắt đầu đi.

Hồ Tâm Nguyệt nói xong liền hóa thành bạch quang bay vút đi.

731. Chương 731: Vân Dũng. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 731: Vân Dũng. (1)

Nguồn: Vipvanda (.v)

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong thiện phòng của Linh Ẩn tự, Pháp Hải gõ cá gỗ, lặng lẽ ngồi xuống.

Chợt có một người đẩy cửa vào, chính là Đạo Tể hòa thượng cao lớn, nhưng trên mặt của hắn đã tiêu trừ hung lệ lúc trước, chỉ còn lại một mảnh uy nghiêm quang minh chính đại. Nếu những người đã nhìn quan tâm tính trước kia của hắn, cũng tuyệt đối không nhận ra hắn chính là Thạch hòa thượng hung danh hiển hách trên giang hồ.

Pháp Hải mở to mắt, dẫn đầu hành lễ nói:

- Già Diệp Tôn Giả, pháp lực của ngài khôi phục hơn rất nhiều!

Già Diệp Tôn Giả chính là biệt hiệu của Hàng Long La Hán!

Đạo Tể nói:

- Sư phó, kiếp trước không ai luận, mặc dù ta đã thu hồi xá lợi kiếp trước, khôi phục rất nhiều đạo pháp, nhưng kiếp này ta chính là Đạo Tể hòa thượng, mà không phải là Già Diệp Tôn Giả!

Thần tiên chuyển thế, nếu như có thể thu hồi trí nhớ kiếp trước, tu vi tâm tính cảnh giới dĩ nhiên là có, chỉ đơn thuần tích lũy lực lượng, cũng đơn giản hơn nhiều. Giống như đã đào nương máng tốt, chỉ cần đem nước dẫn vào.

Pháp Hải khấn đầu, lại lâm vào trong trầm tư.

Đạo Tể tiến lên lớn tiếng hỏi:

- Sư phó, ngài cân nhắc như thế nào? Quan Thế Âm Bồ Tát thúc giục ngài bắt giữ Bạch Tố Trinh, kết thúc đoạn ân oán cũ này, Bạch Tố Trinh được bí pháp Long tộc, ma tính đã thành, yêu lực càng ngày càng tăng, nếu như lại kéo dài xuống nữa, chỉ sợ tương lai khó có thể ngăn chặn, trở thành mối họa. Mà đến lúc đó Hứa Tiên cũng sẽ giúp nàng, tăng thêm phiền toái, không bằng thừa dịp Hứa Tiên không có tu thành Địa Tiên, trước bắt giữ Bạch Tố Trinh lại, dùng phật học, tiêu trừ ma tính, làm quảng đại hộ pháp phật môn!

Âm thanh của hắn như chuông lớn, uy phong lẫm lẫm, quả nhiên có chút uy thế của Hàng Long La Hán. Người trong phật môn không dễ sinh sát ý, chỉ bắt giữ địch nhân sau đó chuyển biến thành hộ pháp thần.

Pháp Hải cau mày nói:

- Ta vốn muốn cho hắn tự ngộ, không nghĩ tới hắn sa vào sâu hơn, càng phát ra si mê với yêu xà, không chặt đứt cái đoạn nghiệt duyên này, nói cái gì tu tiên, nói cái gì ngộ, mang thiên trượng của ta tới đây.

Hồ Tâm Nguyệt bay lên không trung. Nhưng lưu lại một câu nói:

- Hứa Tiên, trên người của nàng đã lưu lại thiên thiên tâm kết, nếu như người chết nàng cũng sẽ chết!

Hứa Tiên cả kinh, rốt cục cũng hiểu vì sao Hồ Tâm Nguyệt lại hạ lực giúp mình, xem ra là vì Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh thấy nàng sắp biến mất trên bầu trời, đột nhiên nhìn lên Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tiểu Nguyệt, sao người lại nói ra.

- Hắn cũng không phải tiểu hài tử, không cần người sủng ái như vậy, nếu như ngay cả điểm gánh nặng này cũng không chịu được, cùng đừng có độ thiên kiếp, trực tiếp một đao tự xử đi.

Hồ Tâm Nguyệt nói xong câu này cũng triệt để biến mất không còn gì nữa. Rắn ngọc này, nếu như người trả giá không được người ta hiểu, thì còn ý nghĩa gì nữa?

- Nương tử!

Bỗng nhiên Hứa Tiên cũng hiểu cái gì gọi là “Mỹ nhân ân trọng”, nàng một mực làm thiên thiên tâm kết ỉnh, quả nhiên là còn vì nguyên nhân này. Cũng không có lời lẽ oanh oanh liệt liệt gì, chỉ yên lặng đâm rách đầu ngón tay lấy máu kết tâm kết, sau đó đem vật kia, đem trọn tính mạng của mình áp lên người hắn. Nhưng không chịu nói với Hứa Tiên, chỉ sợ tăng thêm gánh nặng cho Hứa Tiên khi độ kiếp mà thôi!

Vân Yên, Tiểu Thanh, Ngao Ly, Doãn Hồng Tụ đều sững sờ nhìn qua Bạch Tố Trinh, không thể tin tưởng nàng tại không nói một lời nào mà làm ra quyết định như vậy.

Bạch Tố Trinh cảm thấy có chút xấu hổ, nói:

- Cũng không có nghiêm trọng như Tiểu Nguyệt nói đâu, quan nhân. Người nhanh bắt đầu đi!

Hứa Tiên liếc nhìn nàng thật sâu, biết rõ thời gian không đợi người, cho nên chạy ra xa thuyền lớn, miễn cho bị lôi kiếp ảnh hưởng đến.

Hắn bay một mình lên không trung, nghênh đón giữa trưa.

Bên ngoài trận pháp, là một mảnh sương mù mê ly. Mà bên ngoài trận pháp Hải Thị, đại lượng thủy linh chi lực rậm rạp chằng chịt, bốc lên chung quanh, cuộn cuộn không dứt. Thủy linh chi lực này tới từ Tây Hồ, sông Tiền Đường, thậm chí Thái Hồ, duy trì hiệu dụng cường lực của trận pháp này. Đó là Hồ Tâm Nguyệt dựa vào lực lượng của Ngao Ly, mới có thể làm được.

Hứa Tiên lấy miếng phù văn màu vàng bên hông ra, đây là Ngư Huyền Kỳ đưa cho hắn, có tác dụng kéo dài thiên kiếp, chỉ cần đứt bỏ cái tiểu chút chút này, không bao lâu sau, lôi đình sẽ oanh xuống. Hắn cũng không vội bắt đầu, mà nhắm hai mắt lại, yên lặng điều tức.

Trên thuyền lớn phương xa, Bạch Tố Trinh cùng Vân Yên Ngao Ly cùng yên lặng nhìn qua một màn này, trung tâm cầu xin.

Trong trường hợp đó, vào lúc này, một bàn tay màu vàng vượt qua trận pháp ngăn cản, chộp về phía Hứa Tiên ở giữa không trung

Hứa Tiên vốn đang định thần, lúc này tai hoạ sát nách, căn bản không kịp phản ứng nữa, liền bị bắt. Thần sắc hắn càng phát trắng định, toàn thân bạo phát Thái Dương Chân Hỏa. Trong trường hợp đó chỉ có thể hòa tan một chút cái bàn tay màu vàng này, thoáng cái đã khôi phục lại. Thậm chí ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng không thương tổn được nó mấy may.

Chư nữ trên thuyền lớn nhìn thấy một màn này, đều phát ra kinh hô, Bạch Tố Trinh không nói hai lời bay lên bầu trời cướp lại.

Nhưng bàn tay to kia đến nhanh, đi cũng nhanh. Bắt lấy Hứa Tiên, trong nháy mắt đã biến mất trong trận pháp.

Tiểu Thanh gấp tới độ đi lên phía trước, hỏi:

- Tỷ tỷ, chuyện gì vừa xảy ra? Chẳng lẽ là Ma Chủ trong truyền thuyết sao?

Bạch Tố Trinh mặt mũi tràn đầy nghiêm túc và trang trọng, nói:

- Không phải ma, là phật, ở đây cũng chỉ có Pháp Hải của Linh Ẩn Tự là có pháp lực như thế thôi!

Dùng tu vi Thần Tiên áp đảo Địa Tiên không phải Hứa Tiên có thể chống cự.

Tiểu Thanh cả giận nói:

- Chúng ta một lòng muốn giảng hòa với hắn, vì sao đột nhiên hắn lại ra tay, chúng ta phải đi tìm hắn, đem Hứa Tiên tìm trở về!

Bạch Tố Trinh gật gật đầu, lại nhìn Tiểu Thanh nói:

- Thanh nhi, quan nhân tạm thời bình an vô sự, người đi an ủi mấy vị muội muội, bảo các nàng không nên vội, ta đi tìm quan nhân!

Quan nhân một mực duy trì đoạn ân oán này không bộc phát, xem như có hiệu quả rõ ràng, chỉ có thể đợi đến lúc luyện thành kim đan trả lại cho Pháp Hải thì có thể triệt để chấm dứt đoạn ân oán này rồi, vì sao Pháp Hải lại thay đổi chủ ý ra tay. Nàng cũng nghĩ không thông! Nhưng nếu quả thật phải chiến đấu một trận, bằng Ngao Ly Tiểu Thanh là không giúp đỡ được cái gì.

Tiểu Thanh do dự thoáng một phát,

- Ta cùng Ngao Ly đi tìm giúp đỡ!

Đem Truy Tinh Kiếm bên hông giao cho Bạch Tố Trinh!

- Tỷ tỷ, người chờ chúng ta!

Hứa Tiên ở giữa không trung thấy rõ một đại phật Kim Thân hai mặt bốn tay thất kinh hỏi:

- Người làm gì?

Pháp Hải không có trả lời, mang theo Hứa Tiên trở lại trong Linh Ẩn tự, tiến vào chánh điện Đại Hùng bảo điện thờ phụng Như Lai phật tổ, đem Hứa Tiên ném vào bên trong.

Hứa Tiên đứng dậy, ức giận nói:

- Pháp Hải, người có ý gì? Đường đường cao tăng lại ra tay đánh lén, chẳng lẽ người cũng muốn ngăn cản ta độ kiếp sao?

Đây không phải chuyện sư phó làm ra được.

732. Chương 732: Vân Dũng. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 732: Vân Dũng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Pháp Hải nói:

- Ân oán của lão nạp cùng Bạch Tố Trinh cũng nên giải quyết rồi, trước đem người an trí ở chỗ này, miễn tai bay vạ gió.

Âm thanh của hắn to lớn, giống như tiếng chuông buổi sáng, tuyên truyền giác ngộ.

Hứa Tiên cả giận nói:

- Là sợ tai bay vạ gió, hay người sợ thê tử đào thoát, muốn dùng ta kiềm chế?

Pháp Hải chấp tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu, nói:

- A Di Đà Phật, tùy người nghĩ như thế nào!

Hứa Tiên tiến lên phía trước nói:

- Về ân oán năm đó, không phải chúng ta có ước hẹn trước rồi sao, có thể nào lật lọng như vậy. Hơn nữa cũng chỉ là mấy viên đan dược, người đợi lát mấy tháng, ta trả lại cho người là được!

Pháp Hải nhắm mắt nói:

- Hôm nay lão nạp được pháp chỉ của Bồ Tát, không nên lưu lại đoạn ân oán này.

Địa vị của Quan Thế Âm Bồ Tát tại phật môn cực cao, trí tuệ pháp lực đều cực cao, không phải Pháp Hải có thể so sánh, nhận được pháp chỉ của nàng, Pháp Hải không có do dự nào nữa.

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Bồ Tát.

Lớn tiếng hỏi:

- Chuyện này liên quan gì tới Bồ Tát?

Hắn ần ần cảm giác. Liên lụy trong vấn đề này còn phức tạp hơn tưởng tượng của mình sao. Rốt cuộc là vì sao, là sợ hãi chính mình khôi phục pháp lực lấy lại Địa Phủ?

Pháp Hải nói:

- Hứa Tiên, thời điểm tới, người, lão nạp, Bạch Tố Trinh nếu có thể chấm dứt ân oán ngàn năm, đều có thể thành tựu chính quả, nếu không phải có thể, thì sẽ bị dây dưa trong đó. Ngã phật có câu, buông hạ đồ đao, lập địa thành Phật, nếu như người có thể buông Bạch Tố Trinh, buông những nghiệt duyên trong nhân thế, cánh cửa tây phương cực lạc, sẽ mở ra với người. Muốn độ thiên kiếp chỉ là tiện tay mà thôi, cho dù không thể độ kiếp, với tâm tính của người, muốn dùng công đức thành thánh cũng không phải là chuyện khó!

Lời này hắn dùng Đại Lôi Âm Thuật nói ra, âm thanh cũng không lớn, nhưng câu chữ đều nện vào tâm của Hứa Tiên, muốn hắn thừa nhận những đạo lý này.

Trong trường hợp đó, tâm tính của Hứa Tiên sớm không phải là phàm nhân, cũng không bị những câu nói này mà thay đổi.

- Pháp Hải, mặc iệng lưới của người có hoa sen, người mơ tưởng dao động tâm niệm của ta!

Nói đến thế thôi. Hắn ngưng tụ linh lực toàn thân, Thái Dương Tinh trong thần hồn thiêu đốt tới cực điểm, toàn thân bốc cháy một tầng hỏa diễm kim sắc, hét lớn một tiếng: “Lâm! Bình! Đẩu!” Mỗi khi nhổ ra một chữ, ấn pháp trên tay biến đổi vài lần, đồng thời vận dụng ba loại chân ngôn.

Kim quang trên người của hắn ngưng tụ tới mức tận cùng, hắn toàn lực đánh ra một quyền cực mạnh, hào quang kim sắc này thấp sáng bảo điện, như muốn thôn phệ Pháp Hải.

Đại điện chập chờn, bụi mù nổi lên bốn phía, đợi khi bụi mù tan đi. Chỉ thấy trên đại điện có một khe rãnh cực sâu, đó là vết kéo lê của đôi giày.

Hứa Tiên có chút thở hào hển, nhìn qua trước mặt của mình, lông tóc Pháp Hải ít bị tổn thương, chênh lệch hai lần thiên kiếp lớn tới cỡ nào? Hoặc là nói, hơn kém tu vi ngàn năm là lớn tới mức nào a.

Pháp Hải nhắm mắt lắc đầu, nói:

- Chấp mê bất ngộ, chấp mê bất ngộ! Đạo Tổ, người tới trông chừng hắn, nàng đã tới.

Nói xong liền xoay người ra ngoài.

Đạo Tổ liền từ cửa đi vào, thân ảnh giống như cột điện so với Pháp Hải còn hùng tráng hơn.

Hứa Tiên cả giận nói:

- Bằng người cũng muốn ngăn ta sao?

Đạo Tổ cười to nói:

- Ta biết Hứa thí chủ đã gặp rất nhiều kỳ ngộ, nhưng lại không thắng nổi Hàng Long La Hán!

- Người khôi phục trí nhớ?

Đạo Tổ nói:

- Không chỉ có trí nhớ, Bồ Tát đem Xá Lợi Tử mà ta ngưng luyện kiếp trước giao lại cho ta, ở trong đó bao hàm đại bộ phận linh tính và pháp lực kiếp trước của ta, tuy thực lực không khôi phục toàn bộ, nhưng cũng vượt xa Địa Tiên, người không phải không biết khác biệt này bao lớn a!

Đây cũng là pháp thuật huyền ảo của Phật môn, thực sự không phải đơn thuần khôi phục trí nhớ kiếp trước a, có thể chứa đựng toàn bộ trong Xá Lợi Tử, thời cơ phù hợp, liền có thể chuyển thể trọng sinh hoàn mỹ.

Hứa Tiên nói:

- Đáng thương vốn là Đạo Tổ đã quyết ý cởi bỏ đồ đao, cuối cùng không thể chuyển thể thành mật, mà bị người thay thế! truyện copy từ

Đạo Tổ cười nói:

- Ta tức là Đạo Tổ, Đạo Tổ tức là ta, có gì khác chứ! Hơn nữa, căn bản không cần bàn tăng ra tay, Hứa thí chủ không ra được, lúc này nên ổn định tâm tình tu luyện Phật pháp, đợi sư phó Pháp Hải đem Bạch Tổ Trình bắt giữ, yên tâm đi, chúng ta sẽ không hại tính mạng của nàng.

Hứa Tiên giận không kềm được, kim linh chi lực trong tay ngưng tụ thành búa lớn, dẫn động dòng xoáy cuồng phong, hung hăng chém xuống, nhưng không trảm lên Đạo Tổ, mà là trảm lên bích chương màu vàng sau lưng hắn, bởi vì bích chương này không nhìn thấy bằng mắt thường. Chỉ có thời điểm bị công kích mới nhìn thấy. Hứa Tiên cũng thử vài loại pháp thuật, nhưng đều vô dụng, hồi tưởng lại những lời Pháp Hải nói lúc rời đi, dường như dẫn động cái gì đó.

Đạo Tổ cười nói:

- Phật quan trên vách tường này đến từ tượng Phật Như Lai sau lưng, Linh Ấn tự được vô số bá tính thờ phụng tượng Phật này vài trăm năm, bằng vào vô số tín ngưỡng lực ngưng tụ trên đó, triển khai Phật quang trên vách tường này, chuyên khắc chế tất cả tà ma ngoại đạo, phòng ngừa ngoại đạo làm xấu Phật pháp, cho dù lực lượng mạnh bao nhiêu, cũng không cách nào phá được trong thời gian ngắn, người cảm thấy người có thể hao hết tín niệm sao? Nên bỏ bớt khí lực, nghe bàn tăng giảng một đoạn Phật hiệu, có lẽ người sẽ có linh ngộ!

Hứa Tiên quay đầu lại nhìn về tượng Phật Kim Thân phía sau, Phật môn quảng đại, từ bi vi hoải, bằng tu vi trí tuệ của hắn sẽ bị u mê sao? Vào thời điểm xuyên việt hắn nghe một đoạn Phật âm: “Vô duyên đại từ, đồng thể đại bi, công đức vô lượng, lập địa thành Phật.” Lúc này cũng tỉnh tường được cái gì đó.

Là ảo giác sao?

Nếu như vô lý, phật a phật, là khích lệ ta nhận mệnh, hay khích lệ ta một lần nữa bơi vào trong nước sâu, cho dù có chết cũng đi khiêu chiến vận mệnh?

...

Bên ngoài Linh Ấn tự, Bạch Tố Trinh đứng trên thềm đá, ngửa đầu nhìn qua Pháp Hải đứng trước mặt.

- Pháp Hải thiền sư, thỉnh người trả lại quan nhân cho ta.

Trời quan mây tạnh, ánh mặt trời rơi vào trong rừng trúc ven núi, trúc lâm ào ào phập phồng rung động, nhưng không yên ả như thường ngày, mà mang theo một tia bất an.

- Bạch Tố Trinh, sau khi người báo ân không quay về thiên đình, còn dám ngưng lại nhân gian mê hoặc Hứa Tiên, chẳng lẽ quên ban đầu người phát lời thề đáp ứng Chân Vũ Đế Quân rồi sao?

Đem ngón tay chỉ về phương xa, chỉ vào một ngọn tháp nguy nga bên cạnh Tây Hồ.

- Đó chính là Lô Phong Tháp, chính là chỗ sẽ giam người! Nếu như người thúc thủ chịu trời, ngày sau chưa hẳn không thể ra khỏi tháp, nếu như còn ngoan cố chống lại, sẽ vĩnh viễn táng thân dưới lô đình, trong ngọn tháp này!

Bạch Tố Trinh tiến lên một bước, nói:

- Pháp Hải, đây là ân oán của ta và người, không có quan hệ với Hứa Tiên, người mau thả hắn!

Bỗng nhiên bầu trời vạn dặm không mây, chẳng biết từ lúc nào đã có vài đám mây dày đặc bay tới.

733. Chương 733: Điện Thiểm. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 733: Điện Thiểm. (1)

Pháp Hải nói:

- Hứa Tiên phải ở trong Linh Ấn tự lĩnh ngộ phật hiệu. Bỏ trần duyên, ngày sau nhất định sẽ biến thành cao tăng đại đức, không thể hủy trong phạm trần thế tục được.

Bạch Tố Trinh lại tiến lên một bước, nói:

- Nếu như người thông kẻ thuận theo tâm ý của mình mà sống, thì còn ý nghĩa gì nữa?

Lưu vân xoay nhanh, trong chớp mắt đã ngưng tụ thành đám mây lớn.

Pháp Hải đối với biến hóa này cũng cảm thấy thất kinh, pháp lực bất động, nhưng bằng tâm niệm có thể dẫn động hiện tượng thiên văn, năng lực như vậy đúng là khiến người ta kinh hãi. Vẫn là Bồ Tát tuệ nhãn, sớm nhắc nhở chính mình, nếu như bỏ mặc tiếp, chỉ sợ mình cũng khó áp chế được năng ta. Nhưng vào lúc này, lại không đủ gây sợ, hơn nữa trong tay có đại vô lượng tử kim bát, chế ngự yêu ma thật sự không quá khó khăn.

- Ngọc bắt trác bắt thành khí, Hứa Tiên lúc trước đã từng gọi lão nạp một tiếng sư phó, lão nạp cũng không thể khiến hắn hoang phế như vậy được!

Bạch Tố Trinh cắn cắn bờ môi, lửa giận trong lòng bốc lên, nói:

- Nói kết quả là, người đơn giản chỉ muốn báo thù cũ chứ gì?

Tiến lên một bước, thềm đá trong phạm vi bước chân mười trượng tán loạn. Mây trôi ngưng tụ thành đủ hình dạng. Ngưng tụ khắp bốn phía của nàng, giống như hai con bạch xà.

Trong nội tâm nàng lại không có chút ý tứ cầu xin Pháp Hải, có lẽ bởi vì nàng biết rõ vô dụng, có lẽ trong tâm tính đã có thứ gì đó bị cải biến.

Pháp Hải run mạnh thiền tượng trong tay, vòng vàng rung động đình đưng, lời âm vô hình vật chất quét qua toàn bộ trúc lâm, mây bay trên bầu trời dường như tán đi một chút.

- Vậy thì để lão nạp hàng phục người vậy!

Trên người xuất hiện Kim Thân hai mặt bốn tay cao ba trượng, trong bốn cánh tay của Kim Thân, tất cả đều cầm pháp khí, chính là tấm chắn, kinh thư, lệnh kỳ, tràng hạt.

Trong tay của Bạch Tố Trinh, Vân Tụ (Vân: mây, Tụ: tay áo) giống như sóng triều, mang theo âm thanh xé rách bén nhọn, đâm về trái tim của Pháp Hải! Vân Tụ của nàng bao hàm thủy linh chi khí cuồng bạo, cho dù là núi đá tường sắt cũng có thể biến thành bột mịn trong tức khắc.

Pháp Hải một lần hành động phát tấm chắn màu vàng, đột nhiên biến lớn ba bốn trượng ngăn cản ở trước người. Hai cái Vân Tụ kích động mãnh liệt, một đầu Vân Tụ bay lên bầu trời, đột nhiên xoay vòng, chém về đầu của Pháp Hải, Pháp Hải cũng ngăn cản. Chính vào lúc này, một Vân Tụ khác bay thấp xuống, chém về mắt cá chân của hắn, thuận thế đem trọn Kim Thân cuốn lấy, một cái Vân Tụ khác cũng thi triển ra, cuốn lấy thiền tượng, trong nháy mắt đem Kim Thân to lớn như vậy bao phủ trong Kim Thân.

Trong đám mây truyền đến âm thanh kim loại va chạm với nhau, nhưng không làm thương tổn Kim Thân, mà dùng thế lôi đình vạn quân áp xuống. Hăng hái chấn động xoay tròn, phi tốc tiêu hao linh lực của Kim Thân!

- Ứm ma ni bé mẽ hồng...

Bỗng nhiên trong đám mây truyền ra tiếng ngâm xuống phật hiệu, âm thanh không tiêu tán trong không khí mà ngưng tụ thành phạn văn màu vàng, vờn quanh thân của Pháp Hải, Vân Tụ nhanh chóng tan rã. Mà mỗi một phạn văn vẫn còn phát ra âm thanh vốn có, trong khoảng thời gian ngắn, trên ngọn núi, giống như có ngàn vạn tảng lữ đang cùng ngâm tụng.

Bạch Tố Trinh vuốt nhẹ cái trán, cảm thấy choáng váng một hồi, giống như có nhiều cái khoan xuyên vào đầu của nàng, đột nhiên tức giận phát ra âm thanh Xi..Xi..Xi... thật dài, nàng tu hành bí pháp Long tộc, một cái nhãn mày, một nụ cười, một hành động giơ tay nhắc chân là có thể dẫn động linh lực trong thiên địa, những phạn văn màu vàng bị nghiền nát, nàng cũng bình tĩnh một chút, Thần Tiên quả nhiên không phải chuyện đùa, nếu không phải trong thời gian này nàng khổ công tu hành, chỉ sợ ngay cả một chiêu này đã gặp nguy hiểm, nhưng hôm nay nàng không bao giờ còn thúc thủ vô sách như khi đối mặt với Pháp Nguyên nữa, vì quan nhân. Nàng phải thắng.

Kim Thân hai mặt của Pháp Hải, một mặt giận dữ, lại chém ra cái tràng hạt, vọt tới trước mặt Bạch Tố Trinh. Cái tràng hạt này có một trăm lẻ tám khóa châu, khóa khóa đều lớn nhỏ như nhau, phô thiên cái địa bay tới. Bạch Tố Trinh phi thân nhập không, những tràng hạt này cũng bay theo, giống như không ép chết nàng thì không bỏ qua.

Bỗng nhiên phía chân trời có tiếng của Tiểu Thanh la lên.

- Tỷ tỷ, chúng ta tới giúp người!

Bạch Tố Trinh liền thấy Tiểu Thanh, Tiểu Thiển, Ngao Ly còn có hóa thân bạch hổ Úc Lôi, sau lưng mang theo mây đen cuộn cuộn, trong đó có ngàn vạn yêu quái trong núi, binh tướng thủy tộc, đều nhanh chóng vọt tới Linh Ấn tự.

- Tiểu Thanh, các người đi cứu quan nhân!

Chỉ cần có thể cứu Hứa Tiên, đã khoan nhượng.

Tiểu Thanh cao giọng quát:

- Tên lừa trọc, chúng ta sẽ hủy miếu của người.

Giờ này khắc này, bầu trời đã có mây đen rậm rạp, không còn ánh sáng.

Pháp Hải cười lạnh, cũng vung lệnh kỳ len, trên cái lệnh kỳ này có thêm vô số tiểu nhân, vào lúc này hóa thành ngàn vạn phật binh đi ra, chống đỡ lũ yêu. Lại phân một nửa tràng hạt đuối theo bọn người Tiểu Thanh, những tràng hạt này đâm vào người của tiểu yêu, đụng phải liền chết, hồn phi phách tán. Tiểu Thanh ba người cũng không thể không tránh né khắp nơi, sao có thể đi cứu Hứa Tiên.

Bạch Tố Trinh áp lực giảm đi, nhưng nội tâm lo lắng.

Pháp Hải nói:

- Bạch Tố Trinh, ngươi nên chú ý a. Nếu không dám yêu quái này chạy trời không khỏi nắng.

Áo cà sa đỏ thắm tung bay trong gió, gặp gió thì trướng lên. Trong nháy mắt giống như phô thiên cái địa, bầu trời giống như hóa thành đỏ thắm, chỉ chụp xuống Bạch Tố Trinh. Bạch Tố Trinh thi pháp, biến mây pháp phòng dưới chân bay lên, chống đỡ áo cà sa.

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh khẽ động, loáng thoáng truyền tới tiếng hô của Hứa Tiên.

- Nương tử, nương tử.

Nàng vội vàng thì thầm:

- Quan nhân người đừng lo lắng, ta sẽ tới cứu người.

Lại bất chấp hẳn có nghe được hay không, bởi vì một cây thiên trượng màu vàng đã tới trước mặt của nàng.

Bạch Tố Trinh rút kiếm ngăn cản, âm thanh kim loại vang lên bốn phương tám hướng, người trên mặt đất nghe thấy chính là tiếng sấm sét.

Tiểu Thiển ngồi lên người của bạch hổ, chỉ huy lũ yêu tinh đánh chết phật binh. Đột nhiên có một khóa tràng hạt từ sau lưng bay tới, nàng không chú ý nên không thấy nó, khoảng cách đã không thể tránh né. Tiểu Thanh không thể làm gì khác, thò tay ngăn trở tràng hạt, mấy phật binh thừa cơ nhào tới, Tiểu Thanh hít sâu một hơi, quay người nhỏ ra, phật binh đều cứng đờ, sau đó hóa thành linh tử màu vàng tiêu tán trong thiên địa.

Tiểu Thiển nhìn Tiểu Thanh cười cười, Tiểu Thanh gật gật đầu nhìn qua bầu trời, không có thao túng của Pháp Hải. Những tràng hạt này không còn đáng sợ như trước nữa, nhưng phật minh phun ra cuộn cuộn không dứt. Các nàng lúc này, chỉ là có thể ngăn chặn một bộ phận thực lực của Pháp Hải, nhưng muốn chiến thắng, phải nhìn cuộc chiến trên biển mây, đó là cuộc chiến phân thắng bại.

Mưa, bắt đầu rơi xuống! Lúc đầu là mưa nhỏ, sau đó biến thành mưa to, thiên địa tối đen như mực.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng, giống như thiên nga, từ trên bầu trời rơi xuống, ngã xuống trước thềm đá của Linh Ẩn tự, phun ra một ngụm máu tươi.

734. Chương 734: Điện Thiểm. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 734: Điện Thiểm. (2)

Pháp Hải đã đứng trước cửa sơn môn, áo cà sa trên người cũng có nghiền nát, xuất hiện vài phần chặt vật, đáng tiếc, chỉ là chặt vật mà thôi, hẳn thần nhiên nói:

- Bạch Tố Trinh, còn không chịu nhận mệnh...

Hắn bỗng nhiên ngừng nơi, bất chấp cường địch trước mặt, quay đầu lại nhìn lên bầu trời, có chút biến sắc.

Bầu trời càng ngày càng âm u, so với ban đêm còn tối đen hơn, đưa tay không thấy được năm ngón. Mây đen trên bầu trời cuộn sóng, càng ngày càng áp xuống. Một cổ khí tức điềm xấu ngưng tụ.

Yêu quái cùng phật bình đều đình chỉ tranh đấu, mở to hai mắt nhìn qua bầu trời.

Vốn vô cùng ngoan lệ, ngay cả yêu quái không quan tâm tới sinh tử, bỗng nhiên sợ hãi, co rúm lại không thôi.

Những thứ không tình không tính, không sợ như phật bình màu vàng kia, khi mây đen áp xuống cũng sợ hãi không thôi.

Hô hấp của Tiểu Thanh có chút dồn dập, nói:

- Đó là?

- Là thiên kiếp, tướng công hần muốn dẫn động thiên kiếp.

Tiểu Thiên ôm chặt hai tay, giống như làm thế mới có thể cảm thấy ấm áp một chút.

Ngao Ly ngơ ngác nói:

- Như vậy không tốt lắm đâu!

Pháp Hải rung mạnh thiên trượng, phần nộ quát:

- Ngu xuẩn!

Bạch Tố Trinh lẩm bẩm nói:

- Quan nhân!

Sau đó dốc sức liều mạng la lớn trong nội tâm.

- Không nên, mau dừng lại, sẽ chết! Người nên chờ thêm là được rồi, ta sẽ đi cứu người.

- Nương tử, cho dù là thế nào ta cũng không muốn người gánh chịu một mình, ta muốn đánh bạc một lần.

Âm thanh của Hứa Tiên vang lên trong nội tâm, bỗng nhiên trở nên tinh tường, lơ mơ cảm thấy vui vẻ nhàn nhạt.

Sắc mặt của Bạch Tố Trinh có chút kinh hoàng, mưa bụi thấm ướt tóc xanh dán lên trán, vết máu nhàn nhạt lưu lại trên khóe môi, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo thần sắc tức giận, hai con ngươi vốn ôn hòa của nàng, có hỏa diễm thiêu đốt, hóa thành đỏ thẫm, rít gào nói:

- Pháp Hải, người khinh người quá đáng!

Đột nhiên Pháp Hải rồi cảm thấy một cổ cảm giác nguy hiểm, giống như hồng hoang cự thú đang ngủ say mở to đôi mắt khát máu của mình ra, thề phải đem mình hủy diệt trong nhân gian này.

Hắn nắm chặt thiên trượng!

...

Hứa Tiên nhắm mắt ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, giống như nhập định, thử dùng tâm tâm tương ánh liên hệ với Bạch Tố Trinh, nhưng bởi vì ở đây có bức tường phật quang ngăn cách, cho nên cảm ứng cũng bị ảnh hưởng, chỉ có thể loáng thoáng truyền được một ít âm thanh yếu ớt.

- Quan nhân... Cứu người!

Đạo Tể thấy Hứa Tiên bình tĩnh trở lại, cũng yên lòng, ngồi xếp trước cửa hiên ra vào. Âm thầm suy nghĩ, nếu có Pháp Hải ra tay, hơn nữa có đại vô lượng tử kim bát của phật tổ, đối phó xà yêu kia không thành vấn đề, cũng không cần mình ra tay.

Đang suy nghĩ như vậy, một tiếng sấm sét vùn vụt truyền vào trong tay của hắn, hắn kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy phật quang đang chuyển động dữ dội, rồi sau đó từ từ hướng sán nhà hạ thấp xuống, phát ra một tiếng giòn minh, xoay tròn, xoay tròn, dần dần đình chỉ.

Đạo Tể cũng biến sắc, kinh hãi hô lên:

- Người... Không phải là muốn!

Đột nhiên không khí trong thiên địa biến đổi, một cổ mây đen cuộn cuộn mang theo uy thế thiên địa sụp đổ, áp xuống tới!

Đạo Tể nhìn thấy Phật quang đang từ từ không chịu nổi, quát:

- Mau dừng tay, ngươi muốn chết phải không!

Mưu toan bằng vào ngoại vật ngăn cản thiên kiếp, chỉ làm thiên kiếp biến thành lớn hơn, nếu như vào lúc này dẫn phát thiên kiếp, hậu quả có thể nghĩ.

Nhưng một khi triển khai vách tường Phật quang, cho dù là người nào cũng không ra được, hẳn chỉ có thể xuyên thấu qua tầng tầng Bích chương Phật quang này, thấy Hứa Tiên đang cười nhạt với mình, nói:

- Nương tử nhà ta đang dốc sức liều mạng ở bên ngoài, chờ ta vượt qua thiên kiếp, sẽ ra ngoài giúp nàng.

- Nhưng thiên kiếp như vậy ngươi không thể độ.

Nụ cười trên mặt của Hứa Tiên lúc này biến mất đi, nói:

- Vậy cùng chết với nàng.

Cũng không tùy ý cho người khác dẫn dắt nhân sinh của mình, không ai có thể ngăn cản đoạn tình cảm này, cũng không ai chia lìa hai người bọn họ được! Nếu như đã không đến được với nhau, còn không bằng như vậy, viết lên hai chữ chung kết, hoặc là mở đầu. Ta không còn là Hứa Tiên trước kia, cái gì cũng bất lực, cho dù có liều cả tính mạng này, cũng phải đứng ở bên cạnh của nàng!

Mây đen như mực, vô biên vô hạn, che phủ của bầu trời, gần giống như đưa tay là đụng tới, bầu trời còn tối hơn cả đêm ba mươi.

Đột nhiên một tia chớp xé tan tất cả bóng đêm, đánh xuống đại điện Linh Ẩn tự.

Trên đại điện xuất hiện một Bích chương màu vàng hơi bị. Bị tia chớp đánh trúng thì xuất hiện một tầng rung động nhộn nhạo, linh sóng và khí lưu không ngừng phát tán ra chung quanh, cuồng phong dâng lên.

- Oanh!

Âm thanh này nổ vang khắp Phi Lai Phong, truyền ra ngoài trăm dặm, chỗ có yêu quái Phật binh đều ngã làm một đoàn.

Sắc mặt của Tiểu Thiên đại biến, ra lệnh:

- Mau lui lại!

Nhưng không cần mệnh lệnh của nàng, rất nhiều yêu quái đã sớm hoảng hốt chạy xuống núi, bản năng đối với nguy hiểm đã thúc dục bọn chúng.

Tiểu Thiên vỗ vỗ Úc Lôi dưới thân, nói:

- Úc Lôi, chúng ta cũng đi mau! Tiểu Thanh, Ngao Ly!

Tiểu Thanh vội la lên:

- Nhưng còn tỷ tỷ.

Tiểu Thiên nói:

- Ở càng gần càng nguy hiểm, đi xuống trước rồi nói sau.

Nàng nhìn qua bầu trời càng âm trầm, biết rõ, đây chỉ là mới bắt đầu thôi.

Sau khi đánh xuống một đạo kiếp lôi, thiên kiếp cũng dừng lại một chút, lôi điện trên đám mây đen kia cuộn cuộn, giống như đang tụ tập lực lượng, muốn triệt để đánh tan bích chương ngăn cản nó, đánh trúng Hứa Tiên ẩn thân trong đó.

Phòng ngự bên ngoài, phòng ngự càng mạnh, lôi kiếp càng lớn.

Thiên kiếp càng ngày càng áp xuống.

Hứa Tiên ngửa đầu nhìn qua mái vòm đại điện. Đôi mắt đen lúc này hóa thành vàng ròng, trong chốc lát xuyên việt trở ngại của bích chương, nhìn thấy tầng mây thâm trầm kia, lôi kiếp càng cường đại hơn, muốn đến!

Trên mặt Đạo Tể hòa thượng không còn nhẹ nhàng như trước nữa, nếu như thế này, Hứa Tiên chỉ còn lại con đường chết, nhưng Linh Ẩn tự này chắc chắn khó giữ được, bị bao phủ trong lôi kiếp, oanh thất linh bát lạc. Nhưng muốn ngăn cản thiên kiếp, chuyện này nói cũng không cần nói. Chẳng những hắn làm không được, Pháp Hải làm không được, chỉ sợ Quan Thế Âm Bồ Tát lúc này cũng làm không được!

Duy nhất may mắn là, bọn họ đã sớm di chuyển tăng lữ trong chùa đi ra ngoài rồi. Đạo Tể nhìn qua Hứa Tiên trong đại điện, gương mặt đại phật phía sau lưng của Hứa Tiên lúc này đang cười. Bỗng nhiên Đạo Tể có chút hoài nghi, Quan Thế Âm Bồ Tát an bài lần này thật sự là chính xác sao? Hủy diệt tòa cổ tháp trăm năm này, hủy diệt tuyệt đối không phải ác đồ Hứa Tiên, chỉ vì đem Bạch Tổ Trình chế ngự. Trong đôi mắt của hắn mờ mịt con đường tương lai thế nào?

Hắn không kịp nghĩ nhiều, khí tức trong thiên địa càng ngày càng khủng bố, chỉ có tranh thủ thời gian đi xuống núi. Hắn đã từng vượt qua một lần thiên kiếp, nhưng so với tình cảnh hiện giờ, chính là dân chơi gặp thứ thiệt. truyện copy từ

Tầng mây giống như đã tích súc đủ lực lượng, một đạo lôi quang còn mạnh hơn gấp mười lần đạo thiên lôi ban đầu đánh xuống.

- Oanh!

735. Chương 735: Sấm Sét. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 735: Sấm sét. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cả Phi Lai Phong giống như run rẩy, một mùi vị o-zon tăng mát ra. Đột nhiên vách tường phật quang kia nhạt đi, nhưng một kích này, giống như có thể đánh nát nó..

Hương khói tích lũy suốt mấy trăm năm qua, tín niệm của vô số người tụ tập. Trước mặt thiên địa đại kiếp nạn, thì tầng phật quang này cũng thúc thủ vô sahs, cũng không quá đáng ngăn cản hai ba cái mà thôi!

- Ta thật sợ không nghĩ tới, có ai sống sót nổi với thiên kiếp như vậy chứ?

Nếu là lúc bình thường, Hứa Tiên cũng có suy nghĩ như vậy.

Nhưng vào lúc này, Hứa Tiên đang nhìn lên bầu trời, lẳng lặng chờ đợi, bởi vì ở bên ngoài, người nọ, vẫn còn đang chiến đấu vì hắn.

...

Bộ váy áo màu trắng của nàng bay phất phơ trong gió, búi tóc của Bạch Tổ Trình đã loạn, mái tóc đen nhanh của nàng bay cuồng loạn trong cuồng phong, trên người của nàng có một tầng khí tức màu trắng nhạt bao phủ, tầng khí tức kia cực kỳ mờ mịt, giống như da thịt trắng nõn của nàng truyền ra, giống như tuyết sơn mịn màng, làm cho thân hình của nàng mờ ảo giống như tuyết sơn thần bí vậy.

Nhưng hai con mắt của nàng đỏ hồng, phá hư tất cả yên lặng. Tuyết sơn run rẩy, giống như có hồng hoang cự thú phá tan băng mà chiu ra, xuất hiện tuyết lở phô thiên cái địa.

Pháp Hải đã hoàn toàn bất chấp tình huống Linh Ẩn tự sau lưng, tập trung tư tưởng nhìn qua Bạch Tố Trinh trước mặt, cảm giác chỉ cần hần hơi phân thần sẽ bị xé nát thành vô số mảnh. Thiên tượng của hần run lên.

- Bạch Tố Trinh, người quả nhiên đã nhập ma đạo, nếu như bỏ mặc người lúc này, tất sẽ gây họa uôn dân trăm họ, xem ra hôm nay lão nạp phải thu người rồi...

- Oanh!

Một tiếng sấm sét cực mạnh đánh gãy lời của hần nói, cùng lúc đó, Pháp Hải cảm thấy một cổ nguy cơ mãnh liệt, bản năng dùng kim thuẫn ngăn cản trước người.

Bàn tay trắng nõn của Bạch Tố Trinh oanh kích lên kim thuẫn, “Keng” một tiếng vang lên, giống như có vô số giọt mưa đang đánh lên kim loại.

Pháp Hải lui ra phía sau một bước, trong nội tâm kinh hãi, nếu lần này không dùng kim thuẫn ngăn cản, thì Kim Thân của hần cũng bị hao tổn, tại sao đột nhiên nàng có được lực lượng như vậy?

- Chết!

Bạch Tố Trinh ngay sau đó kêu to một tiếng, trên bề mặt kim thuẫn xuất hiện vết rạn nứt, âm thanh giòn tan vang lên, mạnh mẽ phá vỡ nó. Đem bàn tay ngọc ẩn hàm khí tức mờ mịt đánh lên Kim Thân của Pháp Hải. Giống như chuông lớn rung động, Kim Thân cao ba trượng không tự chủ được bay ra phía sau, đụng nát sơn môn sau lưng, ngã vào quảng trường phía sau, cả quảng trường bị nghiền nát sụp đổ.

Pháp Hải mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua thân ảnh màu trắng đứng trong đồng phế tích. Một đôi mắt đỏ phát sáng trong một thiên địa tối đen, ẩn chứa dã tính bị tu hành áp chế cả ngàn năm, nhìn thẳng vào Pháp Hải, giờ này khắc này nàng không phải Bạch Tố Trinh, mà là một con bạch xà đang sẵn mồi.

Sát khí cuồng bạo trên người nàng lan tràn ra ngoài, giống như vu nhân cuồng chiến thời Man Hoang, ném tất cả bận tâm và lý trí, chỉ có phần nộ cùng sát tính chèo chống thân thể. Bí pháp Long tộc không có tác dụng đề cao tuổi thọ của sinh vật. Lại có thể trong thời gian thật ngắn đem một phạm nhân một đầu dã thú biến thành sinh vật có sức mạnh hủy thiên diệt địa. Mà tác dụng người nàng, một yêu quái có pháp lực hơn một ngàn bảy trăm năm, lại có tác dụng vượt quá tưởng tượng, nhưng nàng một mực đề nén, không dám đem cổ lực lượng này phát huy ra ngoài, lo lắng sẽ bị lạc mất chính mình. Áp lực đến mức tận cùng, lúc này đã phóng thích ra ngoài một cách triệt để!

Thần sắc phần nộ trên mặt của Bạch Tố Trinh đã biến mất, chỉ còn lại nụ cười đẹp dễ nhưng lạnh lùng, nhìn thoáng qua người trước mặt, nói khẽ:

- Pháp Hải, chịu chết đi!

Pháp Hải trầm giọng quát:

- Yêu nghiệt chó có càn rỡ!

Đem vung tay lên, thu hồi một trăm lẻ tám tràng hạt, tấm chắn màu vàng tiếp tục ngưng tụ lần nữa!

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Bạch Tố Trinh trước mặt không thấy, thực sự không phải là đột nhiên biến mất, mà là thân hình dần dần trở thành nhạt, tính cả nhân uân chi khí bên người, cứ như vậy mà hư không tiêu thất.

Pháp Hải hét lớn một tiếng:

- Thông Thiên Nhân! Thiên Nhĩ Thông!

Trong mắt bên tai xuất hiện một tầng kim quang, triệt để bắn phá phạm vi mười dặm, một hạt tro bụi trong phạm vi này thoát khỏi tay của hần. Lờ mờ nhìn thấy một thân ảnh trắng nhạt đang bay tới gần.

Mặc dù Pháp Hải cả kinh bất loạn, nắm thiên tượng trong tay, hai tay kết thành phật ấn không ngừng biến ảo, kim quang bên người sáng lên. Đồng thời thao túng Kim Thân hai mặt bốn tay. Một tay cao tám chấn bảo vệ quanh thân, lúc này tám chấn đã không còn bộ dáng vốn có, mà hóa thành một đạo hào quang

bao quanh thân thể của hắn lại, thu nhỏ vách tường Phật quang. Một tay chỉ huy một trăm lẻ tám tràng hạt vẩy chung quanh người, một tay huy động lệnh kỳ, triệu hoán ngàn vạn Phật binh, một tay mở kinh thư, hợp lại với bản tôn tụng niệm Phật hiệu! Miệng phun kim liên, nâng đầu đại phạn văn, vang vọng cả ngọn núi.

Trong nháy mắt này, trên Phi Lai Phong có một thế giới khác. Bạch Tổ Trinh lúc trước không có làm hắn bị thương, tuyệt đối không thể, chỉ cần để cho hắn khóa được vị trí của nàng, thì Phật binh và tràng hạt có thể nhanh chóng công kích nàng, giết nàng ngay tại chỗ. Còn nếu như mặc cho những phạn văn này tích tụ lực lượng, thì hắn sẽ càng ngày càng mạnh.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện đạo lôi đình còn mạnh hơn trước kia, oanh kích Đại Hùng bảo điện nguồn

Vách tường Phật quang không chịu được nữa, phá thành mảnh nhỏ, đột nhiên trên tượng Phật Như Lai xuất hiện vài đạo vết rách. Đại Hùng bảo điện phát ra âm thanh kéo kẹt như rên rỉ, ầm ầm sụp đổ!

Dư âm ảnh hưởng của vụ nổ tung lan ra bốn phía, vô số Phật binh phạn văn ầm ầm chấn động, hóa thành linh tử, ngay cả kim thuẩn cũng xuất hiện một tầng chấn động. Đột nhiên thân ảnh của Bạch Tổ Trinh xuất hiện bên trái của Pháp Hải, một kiếm trăm lên cánh tay Kim Thân cầm kinh thư của Pháp Hải.

Kiểm toái, cánh tay đoạn!

Chất lỏng màu vàng từ trong cánh tay bay ra, cộng thêm mảnh vỡ lông lánh của Truy Tinh Kiếm, cấu thành một thiên mạc đen kịt, cấu thành một bức tranh thê lương.

Thời điểm thiên tượng đánh xuống, thân ảnh của nàng lại biến mất lần nữa!

Pháp Hải giận dữ, hoàn cảnh hiện giờ rất bất lợi với hắn, rất nhiều pháp thuật không cách nào thi triển ra được! Nhưng nếu rời đi như vậy, lại sợ nàng bỏ chạy, sẽ không làm gì được, chỉ có sử dụng pháp khí của sư phó ban cho hắn để hàng phục yêu xà này.

- Sư phó, ta dùng pháp khí của người hàng yêu phục ma!

Rống to một tiếng, người tới chính là Đạo Tể hòa thượng, là chuyển thể thân của Hàng Long La Hán, già diệp Tôn Giả tại Phật trong hàng đệ tử, có danh “Đệ nhất đầu đà”, “Đệ nhất thượng hành”, Hàng Long La Hán chuyên quản hàng yêu phục ma, cũng là La Hán mạnh nhất trong mười tám La Hán, cho dù bây giờ chưa khôi phục toàn bộ thực lực, cũng vượt xa Địa Tiên, kinh nghiệm chiến đấu càng không tầm thường.

736. Chương 736: Sấm Sét. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 736: Sấm sét. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nhanh dùng đại vô lượng tử kim bát.

Bọn người Tiểu Thiên trốn ở một ngọn núi cách xa xa, Tiểu Thanh liêu linh bay lên, Tiểu Thiên hô:

- Tiểu Thanh, ngươi muốn làm gì!

Tiểu Thanh nói:

- Ta muốn đi giúp tỷ tỷ!

Lại có một tia chớp cực sáng đánh xuống, nương theo đó là tiếng sét hủy thiên diệt địa, nhưng không phải là một tia sét. Trong thiên địa chỉ có tia sét này, cùng một âm thanh duy nhất của nó. Tiểu Thanh thét

một tiếng kinh hãi, thân hình không bị khổng chế từ trên bầu trời ngã xuống. Trên Phi Lai Phong vào lúc này đã biến thành lôi ngũ, không có vượt qua thiên kiếp, căn bản không cách nào tới gần.

Tiểu Thiên lo lắng quàng ánh mắt lên đỉnh Phi Lai Phong, nói:

- Tướng công, người như thế nào rồi?

Tại đầu đó, có một ngọn lửa vàng rực xuất hiện, giống như một tia hy vọng.

...

Đại diện chung quanh âm âm sụp đổ, Hứa Tiên không cách nào phân thần bận tâm với những vật khác, chỉ nhìn lên thiên kiếp đen kịt.

Trong khoảng thời gian này, cũng không phải hấn chẳng làm cái gì, mà là dốc sức liều mạng thổ nạp thái dương chi lực, thực sự không phải là thổ nạp tầm thường, mà là phỏng theo phương pháp thổ nạp học được trên Chiêu Tâm Kính ngày đó, hấn đã từng dùng loại phương pháp thổ nạp này với nguyệt linh chi lực, suýt bị đông cứng mà chết, nếu không có Bạch Tố Trinh cứu giúp đã toi mạng.

Mà thái dương chi lực còn khủng bố và hủy diệt vượt qua nguyệt linh chi lực rất xa, căn bản không cùng cấp bậc, chỉ sợ thoảng cái sẽ thiêu đốt thân thể của hấn. Huống chi, lúc này tuy thoát nhìn là đen đặc, trên thực tế chính là giữa trưa, thái dương chi lực còn cường đại gấp trăm ngàn lần so với nguyệt linh chi lực.

Chỉ mấy hô hấp. Thái dương chi lực màu vàng ngưng tụ chung quanh hấn, hình thành một kim kén, một ngọn lửa màu vàng. Tốc độ của kén biến lớn nhanh chóng, ngọn lửa không ngừng bốc lên. Mà Hứa Tiên thân đang ở trong ngọn lửa, cảm giác bản thân mình giống như đang ở trong lò luyện.

Nhưng khác với trước kia là, lúc này hấn vẫn bảo trì thanh tĩnh tuyệt đối, có thể tĩnh tường cảm nhận được mỗi tác da thịt của mình, mỗi cơ bắp cốt cách, mỗi một giọt huyết dịch đều không ngừng thiêu đốt, giống như trong nháy mắt sau đó đã bị hòa tan rồi. Cảm giác đau nhức này khiến cho người ta cảm giác muốn điên lên, mặc dù dùng thủ ấn pháp quyết cũng không cách nào áp lực, so sánh với nhau, cái gọi là lãng trì chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thiệt.

Hứa Tiên cắn răng, chỉ có dùng thân thể cường hấn mới có thể ngăn cản được, mỗi một tế bào của hấn đều có hỏa diễm phun ra ngoài, nếu như đánh mất ý chí, không cần thiên lôi đánh xuống, hấn lập tức bị thái dương chi lực đốt sạch sẽ, dù vậy cũng không chèo chống được bao nhiêu thời gian. Hấn đang đợi, thậm chí là đang chờ mong, đạo thiên lôi này đã đến, đến giải trừ thống khổ như vậy.

Thần sắc của Hứa Tiên cương nghị. Nhìn lên trời mưa và thiên kiếp, quát:

- Đến đây đi!

Tia chớp thật là nhanh? Đó là tốc độ gần bằng với tốc độ của ánh sáng, cũng không khác gì chẳng có khái niệm thời gian.

Trong nháy mắt này, thiên địa im ắng, nhật nguyệt vô quang.

Tiếng cười vang của Hứa Tiên vang vọng thiên địa, quần áo trên người của hấn đã sớm bị đốt cháy sạch sẽ, lộ ra thân hình cường tráng xích lôa, giống như anh hùng trong thời đại hoàng kim, đứng sừng sững trong thiên địa. Hào quang của ngọn lửa thoảng ảm đạm rồi dâng lên cao, trong mưa to gió lớn, tia chớp sấm sét thiêu đốt sinh sinh bất tức, giống như muốn thiêu đốt sạch sẽ tên sinh linh nhỏ bé dám khiêu chiến đại tự nhiên.

Nhưng thiên lôi không có ngừng lại, mà là không ngớt không ngừng, liên tiếp, hoặc là mấy đạo lôi đình hợp thành một. Hoặc là mấy đạo lôi đình cùng đánh xuống với nhau, giống như một ban nhạc cùng diễn tấu, liên miên không dứt, trước kia, giống như đang chỉnh nhạc, mà lúc này, mới thật sự là diễn tấu chân chính.

Thái dương chi lực trong thiên địa hiện giờ, không ngừng cung cấp nguyên liệu cho hỏa diễm trên người Hứa Tiên, vào lúc này, hấn hoàn toàn buông tha tất cả pháp thuật, chỉ bằng thân hình và thần hồn của mình khiêu chiến với thiên kiếp. Thiên địa chính là hỏa lò, lôi đình là thiết chùy, ngọn núi chính là tấm thớt, không ngừng rèn luyện khối sắt ngoan cường là thân thể của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm giác được, một loại lực lượng không ngừng giao phó cho thần hồn của mình, cải biến bản chất của nó, hình như là một khối gang chuyển biến thành thép tinh. Mà thân thể cũng giống như vậy, hắn không ngừng vận chuyển Thủy tinh, dùng thủy linh chi lực làm dịu hỏa diễm nóng rực trên người. Lại dùng phòng ngự của kim linh chi lực ngăn cản dư uy của thiên lôi, bởi vì dư uy thật nhỏ của lôi đình, cũng có thể khiến thân thể Hứa Tiên bị thương nặng. truyện copy từ

Vì vậy hắn hiểu được, thiên kiếp cũng không phải là cửa ải khó vượt qua, mà là một lần kỳ ngộ khó có được, thiên kiếp càng mạnh, vượt qua thiên kiếp sẽ có được lực lượng càng mạnh. Nếu thực sự có người sáng tạo ra pháp bảo chống lại thiên kiếp một cách hoàn toàn, không cho bản thân của mình bị thiên kiếp thương tổn, kết quả cuối cùng độ kiếp và không độ kiếp chẳng có cái gì khác nhau cả, không công lãng phí một lần cơ hội khó được.

Mà trọng yếu nhất cũng không phải lực lượng, là “Đạo”. Hứa Tiên không biết người khác trong quá trình này cảm ngộ như thế nào, hắn chỉ cảm nhận được, là “Hy vọng”! Người tu hành, người nào không hy vọng trường thọ, không muốn lực lượng mạnh hơn. Người bình thường đi trên mặt đất, có ai không hy vọng mình biết bay, cho nên đi chế tạo ra máy móc. Mà người sắp chết đi, lại hy vọng trường sinh, cho nên sáng tạo ra phương pháp tu hành.

Cho dù khoa học kỹ thuật của kiếp trước, hay đạo pháp phi thiên độn địa. Tất cả đều mang lại hy vọng cho con người, không ngừng truy cầu, không ngừng thuận theo. Không ngừng phản kháng.

- Ta hy vọng là cái gì?

Hứa Tiên đang tự vấn lòng của mình, lập tức có được đáp án, chính là vượt qua thiên kiếp này, đi ra ngoài giúp nương tử đánh chết tên lừa trọc đang muốn bắt giữ nàng.

Nhưng mà, tất cả những chuyện này, cần điều kiện tiên quyết, hắn phải còn sống vượt qua thiên kiếp hiện tại, Hứa Tiên cảm thụ được, thiên lôi càng ngày càng cao độ, càng ngày càng mạnh, tốc độ khôi phục của hỏa diễm quanh thân của hắn so với tốc độ tăng cường sức mạng của thiên lôi, biên độ chênh lệch càng ngày càng nhỏ đi.

Vào thời khắc thiên lôi sắp đạt tới đỉnh phong, Hứa Tiên trong thoáng chốc nhìn thấy phía chân trời có một đạo hào quang màu vàng xuất hiện, ba hoa chúc choè, có một cái đại phật ngồi trên kim liên, có sức ảnh hưởng lớn tới mức làm cho thiên kiếp trên bầu trời tản ra, giống như vạn phật triều bái, đại phật nói:

- Hứa Tiên, ngươi có biết ta là ai không?

- Ta không biết!

- Ta chính là Tây Thiên Như Lai Phật Tổ, niệm tình ngươi có lòng từ bi, lại vô lực độ thiên kiếp này, đặc biệt tới đây tiếp dẫn người đi thế giới Tây Phương cực lạc, không cần chịu nỗi khổ của hỏa diễm và lôi đình nữa.

Hứa Tiên ăn cả kinh, quả nhiên cảm thấy lôi đình không có mạnh mẽ như vậy, thật sự là Như Lai Phật tổ? Lại lắc đầu, nói:

- Ta không muốn đi!

737. Chương 737: Sấm Sét. (3)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 737: Sấm Sét. (3)

- Vì cái gì?

- Ta phải chờ ta nương tử!

Như Lai Phật Tổ chỉ một ngón tay, nói:

- Người xem đó là ai?

Bạch Tổ Trinh liền xuất hiện sau lưng của Hứa Tiên, nói:

- Quan nhân, chúng ta đi thôi.

Hứa Tiên vẫn lắc đầu, nói:

- Ta không muốn đi!

Như Lai Phật Tổ lại vung tay lên, Phan Ngọc, Vân Yên chư nữ cùng xuất hiện cùng một chỗ, nói:

- Đi thôi, đi thôi!

Hứa Tiên cắn chặt răng. Quát:

- Ta không muốn đi, ta muốn đánh con lừa trọc!

Đột nhiên Hứa Tiên phục hồi tinh thần lại, thân ảnh của Phật Tổ chư nữ đều tán đi, thiên địa vẫn đen kịt như trước, mưa to vẫn rơi, lôi đình vẫn đánh, hỏa diễm trên người của hắn giống như ngọn nến trước gió lớn. Một bóng dáng không ngừng biến ảo hình dạng muốn xâm nhập vào thân thể của hắn, hoàn toàn không sợ lôi đình và hỏa diễm. Hai cái bạch khí không ngừng xoay tròn quanh thân của hắn, ngăn cản bóng đen. Bóng đen không ngừng nếm thử, nhưng không cách nào đột phá được bích chương này.

Hứa Tiên lập tức hiểu rõ, những cảnh tượng vừa nhìn thấy lúc này, đều do bóng đen này chế tạo ra, nếu như mình đáp ứng, buông tha chống cự đi tới thế giới cực lạc, hiện tại đã bị lôi đình đánh chết.

- Người là ai, chẳng lẽ chính là Ma Chủ sao?

Bóng đen kia hóa thành gương mặt của nữ tử không hoàn toàn, nói:

- Tiểu tử ngươi sao xứng cho Ma Chủ ra tay, ta chính là Đông Phương Diệu Phù Thiên Ma Vương Nhân Đà La, nếu không phải con hồ ly kia nhúng tay vào, khiến ta không thể làm ‘ tương tùy tâm sinh ’, ngươi làm gì có cơ hội tỉnh lại!

Hứa Tiên âm thầm kinh tâm, ngoại ma xâm nhập đã khiến cho người ta hoảng sợ rồi, nếu quả năng ta tiến vào trong nội tâm của mình, thì chắc chắn xong rồi. Lại không hề trả lời. Chuyên tâm thu nạp linh lực ứng đối thiên lôi oanh kích.

Nhân Đà La nói:

- Mặc dù có người xuất thủ tương trợ, ta thấy ngươi lần này chạy trời không khỏi nắng đâu!

Nói xong liền biến mất vô tung vô ảnh.

Theo những lời này, rốt cuộc hỏa diễm trên người của Hứa Tiên cũng dập tắt, không còn phản ứng nữa, ngay sau đó một đạo thiên lôi nhanh chóng bổ lên người của hắn, lần này dẫn tới thiên kiếp đúng là cường đại quá mức.

Nhưng Hứa Tiên cảm thấy, lôi đình không mang tới thương tổn lớn như trong tưởng tượng, đột nhiên hiểu rõ, thời điểm này, là Bạch Tổ Trinh đang chia sẻ thương tổn với hắn!

...

Đạo Tể hòa thượng nhanh chóng chạy tới bên cạnh của Pháp Hải, nói:

- Sư phó nhanh dùng đại vô lượng tử kim bát. Lập tức thu phục con yêu xà này.

Pháp Hải gật gù đầu, cũng biết đã tới thời điểm này, cho nên vung tay lên, tử kim bát đã xuất hiện trong tay, đây mới là vương bài chân chính của hắn. Vật ấy chính là Phật Tổ ban thưởng xuống, có được uy lực lớn lao, cho dù Bạch Tổ Trinh có nhanh chóng và cường đại như thế nào, cũng bị nó bắt được.

Pháp Hải giơ bảo vật lên cao, ném kim bát lên bầu trời, hét lớn một tiếng.

- Đến

Cho dù là mưa to gió lớn hay linh khí trong thiên địa đều bị nó hút vào bên trong, thân hình tiêu ẩn của Bạch Tố Trinh cũng nhanh chóng hiện ra, tử kim bát phát ra một đạo hào quang bao lấy nàng, cho dù nàng né tránh ra sao cũng không đào thoát được, dần dần bị kéo vào trong kim bát, với lực lượng của nàng cũng không chống cự lại được.

- Sư phó!

Bỗng nhiên lại có một Đạo Tể đi vào trên quảng trường, thấy bên cạnh Pháp Hải có một Đạo Tể lại sững sờ, Pháp Hải cũng khẽ giật mình.

Nhưng vào lúc này, dị biến nảy sinh, một đạo tử hỏa nhanh chóng thiêu đốt bàn tay cầm kim bát của Pháp Hải, kim thuần và Kim Thân của Pháp Hải cũng bị hòa tan, hoàn toàn không thể ngăn cản chút nào.

Pháp Hải hoảng sợ nói:

- Đâu Suất Hỏa!

Biết rõ lợi hại, vội vàng tránh né ngọn lửa này.

- Lấy ra đi!

Bỗng nhiên “Đạo Tể” chụp lấy tử kim bát của hắn, sau khi đi vài bước đã hóa thành hình người, biến thành nữ tử có dung mạo cực đẹp, chính là Hồ Tâm Nguyệt, nàng cũng không am hiểu tác chiến chính diện, nhưng huyền thuật chi đạo đã đạt tới đẳng phong tạo cực, lần này thậm chí ngay cả Pháp Hải cũng không thể nhìn thấu!

Bảo bối bị đoạt, Pháp Hải giận dữ, quát:

- Nghiệt súc chạy đâu!

Đang muốn vùng vẫy công kích, Bạch Tố Trinh tránh được một kiếp vừa rồi. Bàn tay trắng nõn đụng vào thiên trượng, Pháp Hải liên tiếp lui về phía sau.

Đạo Tể tiến tới gần Hồ Tâm Nguyệt, lại bị nàng bỏ chạy vòng quanh, trong khoảng thời gian ngắn không đuổi theo kịp, Đạo Tể cũng không do dự, lập tức quay người công kích Bạch Tố Trinh.

Bị hai người vây công, Bạch Tố Trinh lập tức rơi xuống hạ phong. Chung quanh bị phạt quang bao lấy, không cách nào đào thoát được.

Hồ Tâm Nguyệt lần ra xa xa, thao túng tử kim bát, nhưng không có hiệu quả nào, tử kim bát ngược lại rung rung không thôi, giống như muốn bay trở về bên cạnh Pháp Hải! Nàng hét lớn:

- Hòa thượng, người đánh nàng làm cái gì, năm đó người trộm kim đan của người là ta! Ăn xong còn nhổ ra ngoài, vô cùng bẩn thỉu a.

Lời này làm nội tâm của Pháp Hải chấn động, câu cuối cùng chính là “Bạch Tố Trinh” do nàng ta biến ảo trộm đan được của hắn a.

Đạo Tể nói:

- Sư phó, nàng muốn nhiễu loạn tâm thần của chúng ta, chúng ta trước thu phục con xà yêu này, người lại thúc dục pháp chú, thu hồi kim bát!

Lực lượng của Bạch Tố Trinh bộc phát ngoài dự kiến, hai người bọn họ liên thủ, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không bắt được nàng, bị nàng đánh trúng vài cái, suýt nữa đánh vỡ Kim Thân.

Pháp Hải xem xét hai con mắt huyết hồng của Bạch Tố Trinh, thầm nghĩ:

- Cần phải chế phục ma vật này thật nhanh chóng, bằng không sẽ biến thành tai họa gây hại cho nhân gian!

Thiên lôi trận trận đánh lên Phi Lai Phong, ba người chiến thành một đoàn, từ mặt đất đến bầu trời, lại từ bầu trời đến mặt đất, đến mức, đá núi văng tung tóe, loạn thạch bắn ra khắp nơi, đem Linh Ẩn tự hóa thành một đồng phế tích. Bạch Tố Trinh đã không muốn phá vòng vây nữa, mà bị chiến ý điên cuồng khu động, có khi mặc cho thiên trượng kích lên thân thể, cũng phải phản kích Pháp Hải một chưởng.

Trong nội tâm của Hồ Tâm Nguyệt khẩn trương, tiếp tục như vậy, ý chí của nàng sẽ biến mất hoàn toàn, biến thành quái vật chỉ biết giết chóc mà thôi.

Trên ngọn núi, bỗng nhiên ngọn lửa màu vàng bị dập tắt hoàn toàn, thân thể Bạch Tố Trinh chấn động, giống như chịu đả kích vô hình, nửa quỳ trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời đưa tay ngăn cản thiên trượng của Pháp Hải!

Hồ Tâm Nguyệt mắng một tiếng “Hỗn đản”, sau đó thấy Bạch Tố Trinh liên tục bị thương, nhưng uy lực của thiên lôi xuyên thấu qua thiên thiên tâm kết truyền vào thân thể của Bạch Tố Trinh, làm ột tia thần trí của nàng trong sự điên cuồng tỉnh lại, liên tục né tránh mấy lần công kích, nhưng cũng không duy trì được bao lâu.

Nhưng chẳng biết lúc nào, thiên lôi không còn đánh xuống nữa, tiếng sấm vẫn còn rung động âm âm trong tai, nhưng đã bắt đầu tiêu tán.

Trên mặt của Bạch Tố Trinh xuất hiện nét vui mừng, Hồ Tâm Nguyệt cũng thở ra một hơi, nhìn về phía của Hứa Tiên đang độ kiếp.

Một bóng người màu vàng xuất hiện biên giới chân núi, tóc đã che khuất diện mục của hắn, chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, đột nhiên ngẩng đầu lên, phát ra âm thanh như sấm sét:

738. Chương 738: Vân Thu. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 738: Vân thu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Buông nàng ra cho ta.

Thiên lôi thật mãnh nhưng cực kỳ mạnh mẽ đánh lên thân ảnh đơn bạc của hắn. Thân hình của Hứa Tiên khảm sâu vào trong núi đá, cái gọi là thân hình cường hãn đứng trước công kích này chỉ là chề cười, hắn chỉ có không ngừng tụ tập linh lực, nhưng thời điểm này, bất cứ pháp thuật gì cũng không thi triển ra được, chỉ có suy nghĩ trong đầu, nếu có mấy đạo thiên lôi đánh xuống, linh lực vừa bắt đầu tụ tập sẽ bị đánh tan.

Hiện tại hắn không có chết, đó là bởi vì có thiên thiên tâm kết, người nọ đang giúp hắn chia sẻ thương tổn chí tử. Nhưng nếu hắn chết, người đó phải chết hay sao? Lần lượt bồi hồi trong sinh tử, bị lôi đình mạnh mẽ đánh lên thân thể, còn không phải chết sao?

Lôi đình lần lượt đánh lên thân thể của Hứa Tiên, rốt cuộc Thủy tinh và Kim tinh trong thần hồn không chịu nổi nên nứt vỡ, nghiền nát từng chút, nhưng những chỗ nghiền nát nhanh chóng bị lôi đình phân giải thành linh lực dung nhập vào cơ thể của hắn. Sau đó là chủ tinh Thái Dương tinh cũng dần dần bắt đầu tan rã. Cùng lúc đó, một dòng điện dung nhập vào trong cơ thể của hắn, sau đó lại cũng bị hút đi.

Thần hồn không cách nào tụ tập linh lực cung cấp cho thân thể, Hứa Tiên chậm rãi nhìn lên lôi đình đánh lên đỉnh đầu của mình, sấm sét gào rú vang vọng thiên địa, vào thời khắc này, giới hạn của linh hồn cùng thân thể không ngừng bị đánh vỡ, hòa hợp làm một.

Hiển nhiên thiên lôi không có dày đặc như vừa rồi. Nhưng uy lực lại càng lớn, nếu như vừa rồi là nhịp trống dồn dập, thì lúc này chính là búa tạ nện xuống, nhưng Hứa Tiên bị thiên lôi đè xuống, không ngờ đang cố gắng đứng lên, vốn đang quỳ một chân trên đất, sau đó từ từ đứng thẳng người dậy.

Bỗng nhiên thiên lôi dừng lại, cho Hứa Tiên một chút thời gian thở dốc, đã thấy lôi đình đang vờn quanh trong tầng mây thiên kiếp, lóng lánh ngưng tụ thành quang điểm màu trắng đục, chậm chạp không đánh xuống.

Hứa Tiên biết rõ, đây chính là đạo thiên lôi cuối cùng, nhưng uy lực của đạo thiên lôi này còn sánh ngang một trăm đạo thiên lôi mạnh mẽ đánh xuống cùng lúc.

Tiểu Thanh, Tiểu Thiển, Ngao Ly đứng trên đỉnh núi xa xa nhìn thấy cảnh này, nắm chặt nắm đấm.

- Đến đây đi!

Hứa Tiên gầm lên giận dữ, giơ cao nắm đấm lên.

Rốt cuộc đạo lôi đình cuối cùng này cũng đánh xuống, cả thiên địa sáng rõ như ban ngày (Thật ra đang ban ngày), bọn người Tiểu Thanh lúc này nhắm hai mắt lại, không cách nào nhìn thẳng hào quang này.

Đợi đến lúc các nàng từ từ mở to mắt ra, đều lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ thấy ngọn núi cũng bị nện hạ thấp xuống mấy trượng, nham thạch nóng chảy không ngừng có khí nóng bốc lên, rốt cuộc không nhìn thấy dấu vết của chùa miếu nữa, nhưng nhìn thấy thân ảnh hình người bị dung nham bao phủ.

Dưới uy lực như vậy, có sinh vật nào sống sót đây?

Đáp án chỉ có một!

Chính là tiểu cường, à không, là Hứa Tiên! (Tiểu cường là con gián, mà con gián có bị mất đầu cũng không chết được)

Hứa Tiên phá vỡ bùn đất trên người, phá vỡ mặt đất. Trong nháy mắt vừa rồi, hắn trực tiếp bị thiên lôi đánh khảm vào trong Phi Lai Phong. Hắn mở nắm tay phải ra, công đức ngọc bài đang nằm ở đó, nhưng hoàn toàn không còn sáng bóng như trước kia, công đức phía trên hoàn toàn biến mất. Hứa Tiên vượt qua một kích vừa rồi, chính là nhờ công đức chi lực. Nếu như không phải ngọc bài, một kích vừa rồi, cho dù có thiên thiên tâm kết chia sẻ thương tổn, Hứa Tiên cũng bị nó đánh thành bột mịn.

Hứa Tiên thì thảo luận bầm:

- Có át chủ bài này, mới vượt qua một kích khủng bố vừa rồi a!

Bỗng nhiên ảnh mất của hắn cải biến, trở nên sắc bén hơn, đi tới bên cạnh ngọn núi, từ nơi này có thể nhìn thấy sơn môn và quảng trường của Linh Ẩn tự, Bạch Tổ Trình nhìn thấy hai tên lửa trọc đang vây công Bạch Tổ Trình.

Kết quả là, hắn la lớn:

- Buông nàng ta ra.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Thằng này nói chuyện phiếm gì thế!

Nàng không biết, vào thời khắc này, giống như có người nào đó đang phụ thể vào linh hồn của mình a.

Nhưng ngay sau đó nàng đã nói không ra lời.

Bởi vì Hứa Tiên vừa nói ra, trên người hắn xuất hiện hỏa diễm kim sắc, từng vòng điện quang quán quanh thân thể của hắn, mái tóc rủ xuống của hắn đã dựng đứng lên, trong ngọn lửa đang cháy ánh lên màu vàng sáng chói.

Hứa Tiên vượt qua thiên kiếp, rốt cục tiến hóa thành Siêu Xayda trong truyền thuyết.

Hai khóa phụ tinh bị nghiền nát trong thần hồn, ngay cả chủ tinh Thái Dương tinh cũng bị bốc ra một lớp ngoài. Nhưng những linh lực này không bị lãng phí chút nào, sau khi hắn vượt qua thiên kiếp, nó đã hòa tan vào thân thể và thần hồn của Hứa Tiên, linh lực khủng bố từ trên người của hắn phát ra, lực lượng đã vượt qua tất cả Địa Tiên tầm thường.

Hứa Tiên cảm thấy với phong cách tạo thành của mình bây giờ, phải làm chút gì đó mới được, hắn nắm chặt hai đấm, hét lớn một tiếng.

- Ta đánh...

Tâm niệm vừa động, thân thể đã bắt đầu động tác của mình.

- Thật nhanh!

Đây chính là tiếng lòng của mọi người và của Hứa Tiên, hẳn cảm giác thân thể của mình so với khi chưa vượt qua thiên kiếp, còn mạnh hơn gấp vài chục lần, thân thể có tia chớp màu vàng quần quanh, có tác dụng tăng phúc tốc độ lên vài chục lần.

Thời điểm tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, bàn chân lớn của Hứa Tiên đã trực tiếp giẫm nát Đạo Tế hòa thượng xuống đất.

Thời gian vào lúc này giống như dừng lại, Bạch Tổ Trinh cùng Pháp Hải trừng to mắt nhìn qua bàn chân của Hứa Tiên dẫm đạp Kim Thân của Đạo Tế, Kim Thân thoáng cái đã tán loạn, ở trước mặt của tia chớp màu vàng kia, Kim Thân giống như không có bao nhiêu tác dụng ngăn cản cả. Sau đó sắc mặt nghiêm trang của Đạo Tế, dưới sự dẫm đạp của Hứa Tiên đã biến dạng, biến thành biểu lộ rất buồn cười, mấy cây răng từ trong miệng hắt văng ra, trong miệng của Hứa Tiên lúc này chỉ còn một chữ “Đánh”, đầu của hắn lắc lư rất đều nhịp, có âm luật kỳ dị. nguồn

Vì vậy, một nam nhân khóa thân đang giẫm lên một hòa thượng, Bạch Tổ Trinh cùng Pháp Hải ngẩn ngơ, sau đó có một hồi cuồng phong làm quần áo của bọn họ phát phơ.

Tại sao nam nhân này lại khóa thân? Bởi vì quần áo của Hứa Tiên đã sớm bị lôi kiếp đánh tan thành tro bụi rồi, hẳn lúc này cũng không phải Siêu Xayda chân chính, cũng không có biến thành hình, luôn luôn mặc theo cái quần cộc độc quyền (Ai xem Dragon Ball sẽ biết nhé). Kết quả là, một loạt phong cách của hắn thành lập dựa trên điều kiện tiên quyết, chính là khóa thân...

Đạo Tế lòng đầy kinh hãi, Kim Thân của hắn vừa rồi không phải bị đánh phá bình thường, mà là bị Hứa Tiên đánh tan trong nháy mắt. Thậm chí ngay cả linh khí hộ thể cũng không ngăn cản được, tia chớp màu vàng đó giống như kiếp lôi vậy, có tác dụng làm linh lực tán loạn. Mà bị Hứa Tiên giẫm một cước lên mặt đất, không chết ngay chính là nhờ nhân phẩm bạo phát rồi.

Đạo Tế cũng không phải ăn chay, ặc, thật sự là hắn ăn chay a, mặc kệ, dù sao trong nháy mắt vừa rồi, kinh nghiệm chiến đấu của Hàng Long La Hán chuyển thể đã làm cho hắn kịp phản ứng lại.

739. Chương 739: Vân Thu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 739: Vân thu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tuy Kim Thân của hắn là một mặt hai cánh tay, nhưng đã ngưng tụ thành pháp bảo, bị Hứa Tiên đá bay, đồng thời vung Kim Cương Xử lên đánh tới tấp lên đầu của Hứa Tiên.

Nhưng trong nháy mắt Kim Cương Xử đánh lên đầu của Hứa Tiên, tia chớp màu vàng lóng lánh đã kích phát ra, linh lực trên Kim Cương Xử nhanh chóng tán loạn.

Trong nội tâm Đạo Tế nảy sinh ác độc, Kim Cương Xử của hắn cũng không phải do linh lực cấu thành hoàn toàn, trước khi tế luyện thành pháp khí Kim Thân, tất cả đều cần một kiện binh khí cấu thành bốn nguyên, linh lực trên Kim Cương Xử tán đi, đã lộ ra Kim Cương Xử chân chính, đánh lên đầu của Hứa Tiên. Lần này bao hàm long lực cực mạnh, ngay cả thép tinh cũng có thể bị hắn gõ bẹp.

“Keng” một tiếng vang thật lớn, Kim Cương Xử đánh lên đầu của Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng giẫm Đạo Tế xuống mặt đất, trên mặt đất kéo lên một đường thật dài.

Lông tóc trên đầu của Hứa Tiên không bị tổn thương, ngược lại cái Kim Cương Xử kia bị cong lại. Nếu như là pháp khí, Hứa Tiên cũng không dám cứng rắn ngăn cản, nhưng nếu là vật dụng thực tế, với khí lực của hắn hôm nay, đúng là không sợ hãi.

Đạo Tể không tin tà, cho nên vẫn gõ thêm vài cái nữa.

- Keng keng keng keng keng!

Hứa Tiên nhanh chóng bắt lấy Kim Cương Xử, cầm nó trong tay, bẻ cong lại.

- Người nào đủ chưa, kiểu tóc của ta không thể bị người đánh bẹp a.

Hai tay giong lên hợp lại thành quyền, giống như búa tạ từ trên đập xuống!

Dưới lực lượng khủng bố này của hắc, Đạo Tể không tìm ra phương pháp nào ngăn cản được, đành phải ngoan ngoãn phun ra mấy ngụm máu tươi, uể oải trên mặt đất. Quả nhiên là ăn chay a!

Hứa Tiên tức giận nói:

- Ta không biết phạt hiệu là gì, hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là quyền pháp của ta!

Pháp Hải hét lớn một tiếng: đọc truyện mới nhất tại .

- Nghiệt đồ chó có càn rỡ!

Vung lệnh kỳ lên, ngàn vạn phạt binh phun ra, tụng niệm kinh phạt, ngàn vạn phạt văn bay ra. Qua trong giây lát trên Phi Lai Phong đã biến thành hải dương màu vàng. Thời điểm này không có thiên lôi quấy nhiễu, những pháp bảo này của hắc có thể phát ra uy lực chân chính của mình.

Bạch Tố Trinh vào lúc này cũng bay lên cao hơn, biến mất trong tầng mây thấp.

Hứa Tiên bị nhốt trong hải vương màu vàng này, sóng biển vô tận lao về phía của hắc. Phạt binh, Phạn văn, tràng hạt không còn công kích lung tung nữa, mà là mang theo trận pháp chỉ huy của Pháp Hải, uy lực cũng tăng lên gấp mười lần.

Hứa Tiên xung phong liều chết trong hải vương màu vàng này, chung quang thân thể của hắc cũng có tia chớp màu vàng, vung quyền đưa chân, xuất cước, phạt binh phạt văn nhanh chóng hóa thành linh tử, nhưng thoáng cái đã ngưng tụ lại.

Hơn nữa trong phạt văn ngâm xương, phạt binh như được rót thần lực vào trong, thân thể không ngừng biến lớn, lúc đầu còn bất quá thường biến lớn hóa nhỏ, sau một lát đã cao hơn một trượng, từng chiêu từng thức uy lực cũng tăng lên mạnh, càng đánh càng khó chết. Hơn nữa tràng hạt đánh lên không ngừng, Hứa Tiên cũng không dễ dàng thoát vây như vậy.

Hứa Tiên giờ mới hiểu được, thì ra Pháp Hải thằng này là triệu hoán sư, dùng kim thuần bảo vệ quanh thân sẽ đứng ở thế bất bại, lại dùng chiến thuật biến người tiêu diệt địch nhân. Quả nhiên Pháp Hải không phải Đạo Tể có thể so sánh, tiếp tục như vậy, tình huống càng ngày càng kém hơn.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng, quát:

- Tra!

Sóng âm khuếch tán, là âm thanh của lôi đình chân chính, lập tức đem phạt văn và phạt binh trong phạm vi mười trượng biến mất không còn.

Hứa Tiên lại cắn răng một cái, sau đó đánh ra một chiêu Chưởng Tâm Lôi tâm thường nhất, nhưng lôi này không phải tâm lôi hay hỏa lôi. Mà là kiếp lôi chân chính, lập tức bổ một đường trên hải dương màu vàng, bổ tới trước mặt Pháp Hải, xé rách Kim Thân. Thân ảnh của Hứa Tiên như ảnh tùy hình, đánh về phía Pháp Hải!

Nhưng Pháp Hải cũng nhắc tấm chắn màu vàng của mình lên, ngăn cản kiếp lôi và nắm đấm của Hứa Tiên, cho dù bị đánh tan Kim Thân, nhưng Kim Thân của hắc cũng không có tán loạn như Đạo Tể, mà thân thể chỉ run lên, không có tan rã. Bởi vì hắc là Thần Tiên vượt qua hai lần thiên kiếp, đã từng tiếp nhận lôi kiếp tẩy lễ, tác dụng của lôi kiếp không có lớn như Đạo Tể.

Đôi mắt của Hứa Tiên lóng lánh điện mang, trong nháy mắt đối mặt với Pháp Hải cũng biến thành bình thần, sau đó nhanh chóng tách ra!

Vào thời khắc này, rốt cuộc hắc cũng xuất hiện trước mặt của Pháp Hải, nói cho người biết, ta có đạo lý!

Nhưng Hứa Tiên phát hiện tia chớp màu vàng trên người của mình nhanh chóng nhạt hơn, sau khi vượt qua lôi kiếp thì lôi cũng từ từ tiêu tan, không ngừng biến mất. Kiếp lôi không giống như linh lực bình thường, căn bản không thể nào thu nạp bổ sung. Không có tia chớp màu vàng này, hẳn không cách nào trực tiếp công phá Kim Thân của Pháp Hải, đánh trúng bản tôn của hắn. Như thế, đợi khi hắn tiêu hao hết kiếp lôi, thì hẳn sẽ ngã xuống trước mặt chiến thuật biến người này. Hắn đã từng ném thử dùng tâm thần kêu gọi Bạch Tố Trinh, nhưng không có chút hồi âm nào.

Bạch Tố Trinh giống như đã biến mất, nhưng không ai biết rõ nàng không có rời đi, chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sẽ nhìn thấy vòng xoáy màu đen. Càng lúc càng hóa thành cơn lốc xoáy lớn hơn, không ngừng thu nạp vào trong trung tâm, lõi đình lập lòe trong đó, lúc sáng lúc tối, càng tượng khủng bố như ma thần hàng thế.

Mà trung tâm của vòng xoáy, đang tụ tập trên đỉnh Phi Lai Phong.

Chân trời xuất hiện một tia ánh sáng. Thì ra lốc xoáy trên bầu trời sau khi mở rộng ra cực điểm đã thu nhỏ lại dần dần.

Tiểu Thanh và mọi người đều ngưng thần nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên lúc này, dường như xuất hiện vật gì đó, một bóng đen cực lớn.

Rắn!

Cũng không phải bạch xà, mà là hắc xà, mây đen và lốc xoáy đã ngưng tụ ra hắc xà, nó lớn tới mức không cách nào hình dung được, lốc xoáy trong tầng mây chính là nó chứ không phải là gió, cái đầu rắn to như ngọn núi nhỏ đang dò xét khắp bầu trời, mở lớn cái miệng đỏ như máu, cái lưỡi màu đen không ngừng phun ra nuốt vào, răng nanh màu đen lạnh lạnh, thân thể hơi co rút lại, nhanh chóng lao mạnh về phía Pháp Hải trên quảng trường, không, là lao về phía Phi Lai Phong a.

Người trên mặt đất cũng cảm giác thủy linh chi lực trên mặt đất đã ngưng tụ lại một cách dày đặc, tuyệt đối không phải phô trương thanh thế.

Hứa Tiên dùng tia sát màu vàng bổ ra một con đường máu, Pháp Hải cũng muốn tránh né, nhưng trên người của hắn thừa nhận áp lực quá lớn, hành động chậm chạp giống như tiến vào trong bùn lầy, căn bản không cách nào tránh né thể công mạnh mẽ như vậy. Hắn cũng dứt khoát không muốn trốn tránh, áo cà sa của hắn run lên, kim thuấn giơ lên cao cao.

Phật binh, phạn văn, tràng hạt đều đánh về phía hắc xà trên không trung, nhưng vừa chạm vào thân rắn đều nát bấy, không có khả năng ngăn cản thể tiến của hắc xà.

Pháp Hải chỉ có thể trơ mắt nhìn con quái vật khổng lồ đánh về phía của mình!

Khi hắc xà va chạm với ngọn núi, nuốt hết Pháp Hải, mặt đất cũng chấn động lên

740. Chương 740: Vũ Tán.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 740: Vũ tán.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên bay ra xa xa, chỉ thấy Phi Lai Phong đã bắt đầu sụp xuống, uy lực của thiên lôi vô cùng mạnh mẽ, có tác dụng to lớn với linh lực và vật thể thực tế. Nhưng hắc xà lại bao hàm thể tiến lôi đình vạn quân, đánh lên trên Phi Lai Phong.

Hứa Tiên hạ xuống đỉnh núi của Tiểu Thanh, Tiểu Thanh lập tức quay lưng đi, Ngao Ly không ngừng cắn ngón tay, bị Tiểu Thanh che kín hai mắt cường ép xoay người sang chỗ khác.

Tiểu Thiển nở nụ cười yếu ớt, dang một bộ quần áo lên, nói:

- Tướng công!

Hứa Tiên cũng kịp phản ứng, thì ra vừa rồi mình trần truồng lâu như vậy, vội vàng mặc quần áo lên, lại nhìn qua Phi Lai Phong. Hắc xà biến mất, ngọn núi sụp xuống, hơi nước mông lung phóng lên trời, tầng mây trên bầu trời cũng biến thành nhạt hơn, ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, xuất hiện một cái cầu vòng xinh đẹp.

Trong hơi nước mơ mơ hồ hồ, một thân ảnh xinh đẹp đứng trên một đống đá lởm chởm, Hứa Tiên lập tức bay qua, nhìn xuống Linh Ẩn tự. Pháp Hải, Đạo Tể đều biến mất không thấy gì nữa. Mà bóng người kia từ từ rõ ràng, quả nhiên là Bạch Tố Trinh!

Hứa Tiên thở ra một hơi, tiến lên phía trước nói:

- Nương tử người...

Trong nội tâm cảm thấy một hồi nguy cơ, vội vàng lui ra phía sau một bước, chỗ hấn vừa đứng, bị hơi nước màu trắng chém ra một cái hào rộng.

- Nương tử người?

Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt của nàng vẫn đỏ hồng như trước, mang theo thần sắc lạ lẫm nhìn mình, liếm liếm bờ môi đỏ tươi, giống như muốn lao về phía của Hứa Tiên.

- Nương tử, chúng ta đã thắng, nương tử!

Trong lòng Hứa Tiên không ngừng gọi nàng, trên gương mặt điên cuồng của Bạch Tố Trinh mang theo chút do dự và giãy dụa.

Khi Hứa Tiên muốn tiến lên, lại có một đạo bạch quang chém rặng.

Bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt xuất hiện trong hơi nước, nói:

- Chiến ý của nàng còn chưa biến mất, cảm xúc đã phóng thích khó có thể bình định xuống. Nếu tiếp tục như vậy, nàng sẽ bị sát khí khống chế.

Kỳ thật nàng vừa rồi cũng không khống chế được, chỉ vì ngăn cản thiên lôi giúp cho Hứa Tiên nên mới duy trì được một tia thanh tỉnh, về sau thì lâm vào trong vòng xoáy sát niệm.

Hứa Tiên nhìn nàng quát:

- Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta phải đánh với nàng một trận?

Hồ Tâm Nguyệt khoanh tay nói:

- Nếu như vậy, người chỉ làm cho nàng tức giận hơn mà thôi!

- Nhanh nói làm sao bây giờ?

Hồ Tâm Nguyệt bĩu môi, vẫn nói:

- Người cởi quần áo ra là được.

Trong nội tâm Hứa Tiên sáng ngời, hiểu được. Nhanh chóng tiến lên, né tránh mấy lần công kích, một tay ôm lấy Bạch Tố Trinh vào trong ngực, phóng lên trời, nàng ở trong ngực khi thì ngoan ngoãn ôn hòa, khi thì giãy dụa. Thần sắc cũng biến ảo bất định, còn không ngừng dùng quyền cước công kích Hứa Tiên, Hứa Tiên suýt nữa nôn ra máu, nhưng hấn không biết, mỗi quần nàng đánh ra đã thu hồi năm phần khí lực rồi.

Bọn người Tiểu Thanh nhìn thấy Hứa Tiên ôm Bạch Tố Trinh bay vào trong sương mù, lại còn bay vào sâu trong dãy núi, đang có chút ít khó hiểu.

Hứa Tiên dùng Thiên Nhân Thông và Thiên Nhĩ Thông tìm kiếm một huyết động trong núi sâu, nhanh chóng tiến vào bên trong hang động, đem Bạch Tố Trinh đè xuống đất, nói khẽ bên tai của nàng:

- Nương tử, thất lễ!

Dem tay đặt lên hông của nàng, hơi dùng lực, xé rách áo trắng tinh khiết của nàng, dứt bỏ sang hai bên.

Thân thể hoàn mỹ hiển hiện ra trước mắt của Hứa Tiên, tay trắng eo nhỏ nhắn, vú chân đẹp, giống như tuyết. Bởi vì lúc trước thẹn thùng cho nên nàng không bao giờ cho Hứa Tiên ban ngày tuyên dâm, mà lúc này không ngừng giãy dụa, giống như bạch xà nhảy múa, tràn ngập hấp dẫn mị nhân.

- Ba...

Hứa Tiên vừa phân thần, trên mặt đã ăn một cái tát, trong miệng xuất hiện mùi tanh của máu. Hứa Tiên vội vàng tỉnh ngủ, khinh thường không nhìn xuống dưới nữa, sau đó chế trụ hai tay của anngf, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng. Cũng tránh hàm răng đang mở ra khép lại của nàng. Trong nội tâm không ngừng hô hoán tên nàng, đem đủ khả năng dỗ ngon dỗ ngọt.

Không biết có phải những lời dỗ ngon dỗ ngọt có tác dụng hay không, Hứa Tiên cảm thấy phản kháng của nàng từ từ yếu đi, không hề do dự, mở hàm răng của nàng ra, mút chiếc lưỡi thơm tho của nàng. Sau đó nàng dùng răng cắn một cái, làm cho Hứa Tiên cảm thấy vô cùng đau đớn, cũng may nàng không dùng khí lực quá lớn, bằng không đầu lưỡi của hắn không còn nữa.

Hắn rảnh một tay, dùng một tay đè hai cánh tay của nàng xuống, tay kia trượt xuống dưới vuốt ve nàng, tận lực vuốt ve những vị trí mẫn cảm. Lại trèo lên thánh phong, lại không ôn như vậy, tàn sát bờ bãi biến ảo đủ hình dạng.

Hắn cũng muốn dùng dục vọng thay thế chiến ý trong nội tâm của nàng, bởi vì ngọn nguồn của mọi chuyện vốn bắt đầu từ dục vọng, chỉ có tương hợp thấm thiết mới không có phản kháng kịch liệt!

Sát ý trong đôi mắt của nàng từ từ bị dục vọng thay thế, trong môi son có tiếng thở dốc tinh tế, thân thể mềm mại tuyết trắng của nàng từ từ đỏ ửng.

Nhưng Hứa Tiên thử buông hai tay của nàng ra, lại bị nàng đè xuống đất, xé nát quần áo vừa mới mặt lên người của mình.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng thở ra một hơi, nhưng thấy nàng trong cơn mê loạn lại không tìm được đường vào trong, Hứa Tiên xoay người áp nàng xuống dưới thân.

Tiểu Thanh Tiểu Thiển cùng Ngao Ly đi tới bên ngoài sơn động, Tiểu Thanh đang muốn xông vào lại bị Tiểu Thiển ngăn cản.

- Người nghe!

Trong động truyền đến tiếng quỷ dị làm cho Tiểu Thanh cảm thấy sợ hãi, nói:

- Đường như tỷ tỷ rất vất vả.

Sau đó có phản ứng, đôi má đỏ hồng.

Ngao Ly lại nói:

- Như thế nào? Như thế nào? Đó là âm thanh gì, Bạch tỷ tỷ bị thương sao?

Lại bị Tiểu Thiển che lỗ tai lại.

Ngao Ly giận tím mặt, nói:

- Ta chịu các người đủ rồi.

Muốn xông vào trong động, bị Tiểu Thanh cùng Tiểu Thiển liều mạng kéo lại.

Làn điệu quen thuộc lại vang lên, làm cho người nghe cũng lâm vào trong làn điệu đó, tâm thần của Hứa Tiên dâng trào, giống như đám mây, cảm thấy đây chính là an ủi và ban thưởng cho việc hắn vất vả độ lồi kiếp.

Nhưng qua hồi lâu. Trong động có âm thanh mệt mỏi, nói:

- Nương tử, còn được không?

Sau đó qua một hồi lâu.

- Nương tử, ta sai, ta thực sai!

Tiếp qua rất lâu sau đó, một người mặt mũi tiêu tụy từ bên trong bên động đi ra.

- Cứu... Cứu mạng!

Ngay sau đó có một đầu lụa trắng cuốn lấy hần lại, mạnh mẽ kéo vào trong động.

- Ah...

Âm thanh thê thảm vang lên trong động thật lâu.

Ngao Ly bịt kín lỗ tai cũng há hốc mồm, chính mình chấn, lấp, bịt lỗ tai, ngoan ngoãn ngồi xổm ở một bên, không bao giờ yêu cầu đi vào trong động tìm hiểu nữa.

Tiểu Thanh, Tiểu Thiển sau đó chạy tới trước mặt Vân Yên hai mặt nhìn nhau.

Tiểu Thiển do dự nói ra một câu:

- Muốn... Muốn đi cứu hần không?

Vân Yên lắc đầu nói:

- Nhân quả tuần hoàn, báo ứng a!

Giống như nàng đã linh ngộ chân lý nhân sinh nào đó.

Tiểu Thanh nói:

- Hần cũng không có khả năng chết ở bên trong! Đi thôi, chúng ta trở về trước đi.

...

Bạch Tố Trinh từ trong cơn mê ngủ tỉnh lại, duỗi cái lưng mệt mỏi ngáp một cái, cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, giống như đem gánh nặng trên vai đặt xuống rồi. Nhưng khi thấy Hứa Tiên bên cạnh, hoảng sợ nói:

741. Chương 741: Một Nửa. (1)

Hứa Tiên Chí truyện copy từ

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 741: Một Nửa. (1)

- Quan nhân, người như thế nào, quan nhân!

Quỳ trên mặt đất, đặt đầu của hần lên đùi ngọc, sau đó ột tia linh khí tiến vào trong người của hần.

Hứa Tiên mở to mắt, yếu ớt nói:

- Không có... Không có gì, chỉ là độ kiếp... Hơi mệt!

Những lời này cũng không hoàn toàn là nói dối, độ kiếp vốn là một chuyện cực kỳ hao tổn linh khí, sau khi độ kiếp, người tu hành đều lâm vào suy yếu, Hứa Tiên trong lúc vô tình thu nạp kiếp lôi mới khiến sau khi độ kiếp được bổ sung sức lực lại. Hơn nữa kế tiếp diễn ra một trận đại chiến, mệt mỏi là chuyện đương nhiên.

Ít nhất bản thân Hứa Tiên càng có nguyên nhân nói như vậy, đường đường nam tử hán đại trượng phu lại bởi vì làm tình mà mệt mỏi như thế này, nhất định là ảo giác, ảo giác!

Bạch Tố Trinh yên lòng, mới phát giác trên người của mình không còn một mảnh vải, sắc mặt đỏ lên, vội vàng bấm pháp quyết, nhân uân chỉ khí kết thành quần áo. Sau đó nhìn qua cảnh vật chung quanh, hết hoảng nhớ tới chuyện ngày hôm qua. Sắc mặt nhất thời hồng lên, bưng đôi má nóng hổi lại, không nghĩ tới mình thật sự làm ra loại chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn vô cùng xấu hổ.

Âm thanh của nàng nhỏ như muỗi kêu, nói:

- Thực xin lỗi.

Hứa Tiên nhắm mắt lại, trong nội tâm rơi lệ đầy mặt, hắn mới không muốn nghe xin lỗi vì chuyện này!

Bạch Tố Trinh thấy Hứa Tiên không trả lời, càng ưu sầu, nói:

- Người... Người sẽ không cảm thấy thê tử như ta là người phóng đảng a.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Tại sao lại nói thế, người vĩnh viễn là nương tử tốt nhất của ta a!

Nhưng trong lòng lại ai thán, chính mình từng có chí lớn muốn nàng nói “Quan nhân ta muốn”, không ngờ bốn chữ này lại nghiêm trọng như vậy, người không thể thừa nhận lại chính là mình. Trời xanh ah! Đã tâm ‘quan nhân ta muốn’, biến mất sao?

Bạch Tố Trinh lộ ra nụ cười vô cùng yên tâm, nói:

- Chúng ta đi về nhà đi.

Hứa Tiên sửa sang quần áo lại.

Hứa Tiên nói:

- Tốt, về nhà đi!

Bạch Tố Trinh sửa quần áo lại giúp Hứa Tiên, sau đó ôm ngang thân thể cao lớn của hắn, đi ra ngoài động, mưa đã ngừng, bầu trời không còn đám mây nào cả.

Bầu trời xanh đậm giống như bị hơi nước rửa sạch, thanh tịnh trong sáng, tất cả ngôi sao lớn nhỏ ngưng tụ cùng một chỗ, ngân hà có một mảnh tinh vân vắt ngang, không ngừng lóe ra, bỏ qua tinh huy trong vô tận năm tháng.

Gió đêm hơi ẩm, xuyên thấu qua quần áo, khe vuốt qua thân hình của bọn họ, giống như đang đi trong nước.

Hứa Tiên nằm trong ngực của nàng, trong nội tâm tán thán nói: cảnh tượng này không thể gặp ở hiện đại a!

Chỉ cần có thể đẩy bầu trời tối đen kia ra, mặc dù là đêm tối cũng có thể nhìn thấy ánh sáng huy hoàng, nhưng ở đây chỉ có ánh sao lấp lánh, trọng yếu nhất, hắn được người mình yêu thương ôm ấp.

Cùng nhau đi về nhà!

Trên Phi Lai Phong bị nghiền nát. Hồ Tâm Nguyệt vẫn đứng trong sương mù dày đặc, nhìn qua phương hướng Hứa Tiên rời đi, cũng không theo đó mà tán đi.

Nàng đang bồi hồi trong sương mù dày đặc, đang ném tử kim bát trôn tay qua lại, đi đến một chỗ, bỗng nhiên bước chân dừng lại, nửa ngồi xổm người xuống, đem tử kim bát đặt lên mặt đất, nửa người như hóa thành sương mù, nàng lại nói:

- Ha ha, trộm kim đan của ngươi là ta, ta làm như vậy là muốn báo thù rửa hận thay cho nàng, ta cũng không nói mình là Bạch Tố Trinh, là chính ngươi hiểu lầm, nhưng không nghĩ rằng lại gieo nhân quả xuống. Với tính tình của nàng sẽ không nhớ ân oán mấy trăm năm trước, không, căn bản không tính là cừu hận a, nàng trở về chỉ nhiệt tình nói với ta có mục đồng cứu mình. Cũng chỉ có ta và ngươi là người xấu mới nhớ tới đoạn cừu hận này, hận ngươi thiếu chút nữa giết nàng, nhưng nàng nhất định chưa từng nói ra chuyện này.

Hồ Tâm Nguyệt lúc trước trộm kim đan của Pháp Hải, chính là dựa vào ảo thuật cực kỳ in, bị chất vấn lại lịch thể nào. Chỉ nói:

- Ngươi quên tiểu bạch xà năm đó suýt chút nữa bị ngươi giết chứ?

Chưa từng lưu lại tín danh, Pháp Hải chỉ đem đoạn thù hận này ném lên đầu của Bạch Tố Trinh.

- Cũng như vừa rồi, nếu như không phải vào lúc cuối cùng nàng thu lực lại, người cũng không nhất định còn sống tiếp được, chỉ có nàng, cho dù điên cuồng ra sao, trong lòng vẫn mang theo thiện ý, mà nam nhân kia cũng không khác gì, bằng không thì tên Hàng Long La Hán chuyển thế kia cũng không còn sống được, tất cả đều do các người chọc bọn họ nổi điên!

Hồ Tâm Nguyệt ngửa đầu thở phào, nói:

- Cho nên, muốn báo thù thì đi tới tìm ta! Nhưng mà, không nên bị người khác lợi dụng, bởi vì trong chuyện này có bao hàm những chuyện dù là Thần Tiên như người cũng không tưởng tượng được, gặp lại, hòa thượng!

Nói xong câu này, nàng lưu lại tử kim bát, hóa thành một đạo bạch quang xuyên phá sương mù dày đặc, phi thân rời đi.

Nàng vừa đi không lâu, mặt đất nơi này, đột nhiên có tiếng động thật lớn, đất đá bắn tung tóe trên không trung, một thân hình cao lớn nhảy ra, hòa thượng quần áo tả tơi, chính là Pháp Hải, hần kẹp Đạo Tể ở bên hông của mình. Cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng nhìn phế tích Phi Lai Phong ở bốn phía. Nơi đó còn có dấu tích của Linh Ẩn tự, ở chỗ này tâm tâm khổ khổ kinh doanh hồi lâu, bây giờ biến thành bùn đất.

Trong nội tâm nói không đau tiếc đó là giả, mà những cố chấp của mình, thì ra chỉ là vô căn cứ, quan niệm tình cảnh này, hơi có chút suy nghĩ. Không khỏi có hoài nghi, lần này lựa chọn đến cùng là đúng hay sai!

Một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, Quan Âm Bồ Tát chân đạp kim liên phù phiếm trên biển sương mù.

Pháp Hải chấp tay trước ngực, nói:

- Đệ tử Pháp Hải, bái kiến Quan Thế Âm Bồ Tát!

Quan Thế Âm Bồ Tát đứng dưới ánh trăng rằm, từ bi hỉ xả nói:

- Pháp Hải, trong lòng của người có nguy vấn?

Pháp Hải ngửa đầu nói:

- Vâng, kính xin Bồ Tát chỉ rõ!

Quan Thế Âm Bồ Tát cũng không lập tức trả lời, mà là rút cành liễu trong Ngọc Tịnh Bình vẩy về phía trước, đại địa bắt đầu chấn động. Pháp Hải dẫn theo Đạo Tể bay lên không trung, chỉ thấy phân nửa Phi Lai Phong sụp xuống, đã bắt đầu nâng cao hơn.

Giống như bộ phim chiếu ngược lại, núi đá cỏ cây từng cái khôi phục như trước, thẳng đến cuối cùng ngay cả Linh Ẩn tự cũng bắt đầu gây dựng lại, sơn môn và đại điện nguy nga bị nghiền nát tái hiện. Bốn chữ Đại Hùng bảo điện vẫn sáng chói như trước, trong sân rộng cũng không còn tro bụi đất đá như nữa, giống như chưa từng có cái gì diễn ra cả, đắm chìm trong sương mù dày đặc cho nên có thêm mấy phần linh khí mờ ảo.

Cho dù Pháp Hải cũng bị cảnh tượng không tưởng tượng nổi này làm chấn động, hần cũng có thể phá núi lấp biển, nhưng tuyệt đối không có khả năng biến một thứ bị phá nát khôi phục như cũ, cảnh tượng đồ sộ này khiến kính sợ trong nội tâm của hần tăng lên vài lần. Nghe đồn Bồ Tát từng vượt qua Thiên Tiên, chứng quả vị rất cao, hôm nay xem ra, chỉ sợ không phải là nghe đồn.

Quan Thế Âm Bồ Tát làm xong tất cả, đem liễu cành thả vào trong Ngọc Tịnh Bình.

742. Chương 742: Một Nửa. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 742: Một Nửa. (2)

- Việc này đã không còn quan hệ tới ân oán riêng tư của người, Bạch Tố Trinh có được bí pháp Long tộc, pháp lực đại tiến khó có thể điều khiển. Tu vi tâm tính của nàng không sánh bằng ma tính trong cơ thể của mình. Vốn tu vi của người tu hành bị quản chế trong tu vi tâm tính, tâm ma cả đời, đều có ngoại ma xâm lấn, chưa kịp làm ác, đã bị hủy diệt!

- Nhưng bí pháp Long tộc hết lần này tới lần khác làm tâm ma lớn hơn tâm tính, pháp lực càng mạnh. Sớm muộn gì cũng có một ngày, pháp lực của nàng mạnh như những cổ yêu thần, tâm tính cũng sắp bị tâm ma thôn phệ, hóa thành quái vật hủy thiên diệt địa, chỉ sợ tới lúc đó sẽ có sinh linh đồ thần, ngã phạt từ bi cũng không thể mở sát giới. Ta muốn người bắt giữ nàng, phong ấn trong Lôi Phong Tháp, không bị thể tục nhuộm bẩn, cần tu pháp pháp có lẽ áp chế được, nhưng hôm nay xem ra, ai!

Thở dài một tiếng. Giống như đối với năng lực nhiễu loạn số mệnh của Hứa Tiên cũng không thể làm gì!

Pháp Hải cúi đầu nói:

- Bồ Tát từ bi, ân oán của đệ tử và Bạch Tố Trinh đã tiêu trừ. Tương lai tâm không còn chấp nhất, cũng không bởi vì chuyện của tương lai mà có gục mắt, nếu có một ngày nàng thực sự táng tâm làm ác, đệ tử sẽ dùng tử kim bát của sư tôn ban thưởng mà hàng phục nàng. Nhưng hôm nay, kính xin Bồ Tát phái người khác đi làm đi.

Người tu hành đều có ý chí độc lập, mặc dù trước mặt Bồ Tát xưng là đệ tử, nhưng cũng không phải mọi chuyện đều thuận theo.

Quan Thế Âm Bồ Tát gật gù đầu, cũng không bắt buộc, nói:

- Người biết được tâm của người trong tương lai không có cố chấp, tu vi cũng có thể tiến thêm một bước.

Nói xong liền hóa thành hào quang rời đi.

Đạo Tổ cũng mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, nói:

- Sư phó?

Pháp Hải nói:

- Người đi triệu hồi đệ tử, kể từ hôm nay, Linh Ấn tự sẽ do người làm trụ trì trong một thời gian, vì sư muốn bề quan một thời gian ngắn.

Lời thề trói buộc hẳn hơn bảy trăm năm, thì ra thành lập trên thứ giả dối, hẳn hận Bạch Tố Trinh cùng Bạch Tố Trinh chân chính vốn không phải là một người. Như thế, lời thề cũng mất đi ý nghĩa, làm hẳn cảm thấy trong nội tâm cũng bỏ được gánh nặng, gấp tới mức khó dẫn nỗi muốn đi bề quan, thứ nhất là dưỡng thương, thứ hai là đồn ngộ.

Giống như Địa Tàng Vương Bồ Tát nguyện: “Địa ngục không thông. Thề không thành Phật”, kết quả lại phát hiện căn bản không có địa ngục, nguyện cũng là chê cười.

Đạo Tổ nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc bốn phía, còn có chút không hiểu thấu, đáp ứng một tiếng, lại thấy Pháp Hải trốn vào sâu trong thiện phòng.

...

Trên đường về nhà, Hứa Tiên hỏi:

- Nương tử, kim đan thật sự không phải do người trộm?

Bạch Tố Trinh nói:

- Tính toán là không phải a.

Hứa Tiên nói:

- Vậy tại sao người phải thừa nhận?

Nếu như không vì chuyện này, Pháp Hải cũng không nhầm chán tới mức đi ra trăm yêu trừ ma a!

Bạch Tố Trinh nói:

- Kỳ thật coi như là thê!

Nhìn thấy biểu lộ cổ quái của Hứa Tiên, mỉm cười nói:

- Tiểu Nguyệt là báo thù cho ta, hơn nữa, kim đan ta cũng ăn một nửa. Nếu như chuyện xấu đều do nàng làm. Nguy hiểm đều do nàng gánh lấy, ta núp ở phía sau phân chỗ tốt, còn giả bộ làm người vô tội, sẽ thành cái gì. Huống chi, nàng là muội muội của ta a.

Hứa Tiên nghe thế, nhìn qua gương mặt xinh đẹp của nàng, chính vì nguyên nhân này, hắn mới yêu thương nàng hết mực.

Bạch Tố Trinh chấp tay sau lưng, nhìn lên sao trời, lại nhớ ngày đó. Trên dung nhan thanh lịch xuất hiện nụ cười thỏa mãn.

...

Trong sơn động có tiếng ồn ào từ xa xa truyền ra!

Thiếu nữ bộ dáng Bạch Tố Trinh khiển trách:

- Tiểu Nguyệt ngươi lại đi ra ngoài chơi a, lại không hảo hảo tu hành, sẽ bị ta vượt qua đấy.

Hồ Tâm Nguyệt cười thần bí, nói:

- Chỉ bằng ngươi, tiếp qua một ngàn năm a! Lần này ta cũng không phải đi ra ngoài chơi, phải đi giúp ngươi báo thù.

Bạch Tố Trinh không hiểu thấu, nói:

- Báo thù, báo thì gì?

Hồ Tâm Nguyệt nghiêng dò xét nhìn nàng.

- Ta biết ngay ngươi đã quên, người vào một ngàn năm trước thiếu chút nữa giết ngươi, bị ta tìm được rồi.

Nhẹ nhàng nhảy lên bàn đá, lớn tiếng tuyên bố.

Trong đầu của Bạch Tố Trinh có linh quang lóe lên, nhớ tới, cả kinh nói:

- Ngươi giết người ta? Làm thế không tốt đâu, chúng ta không thể giết người.

Hồ Tâm Nguyệt lắc đầu, bắt tay đặt ở ngoài miệng, đột nhiên vươn ra, nói:

- Ngươi xem đây là cái gì?

Sáu khóa kim đan Xá Lợi Tử chiếu sáng lóng lánh trong động.

Bạch Tố Trinh vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Cái này... Đây là... Đây là cái gì thế?

Hồ Tâm Nguyệt gõ đầu nàng một cái, nói:

- Đầu đất, đây là kim đan Xá Lợi Tử, một khóa có thể tăng một trăm năm đạo hạnh, bị ta lấy được, hòa thượng kia sắp bị chọc điên rồi, ha ha ha!

Bạch Tố Trinh ôm đầu, có chút trông mà thèm nhìn qua đan được đầy hương khí kia, sau đó do dự nói:

- Như vậy... Không tốt lắm đâu! Ta cũng không nhớ tới chuyện đó, nếu không chúng ta nên mang trả lại cho người ta.

Hồ Tâm Nguyệt hét lớn:

- Không được! Hắn thiếu chút nữa hại chết ngươi, ăn của hắn mấy viên đan được có tính là gì, chỉ có thể xem như tiền lãi! Đến. Đừng nghĩ nhiều như vậy.

Sau đó cầm bàn tay trắng nõn của Bạch Tố Trinh, bắt đầu chia của.

- Người một, ta một, người hai, ta hai, tốt, vừa vặn một người một nửa! Chúng ta mau ăn rồi tiếp tục tu luyện đi!

Bạch Tố Trinh cảm thấy nàng nói có vài phần đạo lý, cộng thêm kim đan trên tay quá mê người, nghĩ đến chỉ cần ăn ba khóa đan được chút chít như thế này, tăng được ba trăm năm đạo hạnh. Mà lúc này Hồ Tâm Nguyệt đã nuốt một khóa vào bụng, thúc giục nàng:

- Làm cái gì thế, mau ăn đi!

Bạch Tố Trinh cũng nuốt kim đan vào bụng.

Khi đó, đã chôn xuống một đoạn nhân quả.

Một người một nửa, ăn kim đan, ăn cây bàn đào, tất cả tội nghiệt của người, tất cả sai lầm, ta đều nguyện ý gánh chịu!

...

Tiếng sấm tiếng mưa rơi ngừng rất lâu, dân chúng phủ Hàng Châu, mới dám lặng lẽ mở cửa phòng nhìn ra ngoài, nhìn chung quanh, lại qua hồi lâu, mới dám đi ra ngoài cửa thấp giọng nghị luận.

Ngày hôm qua tiếng sấm sét nổ to như trời long đất lở, vô cùng đáng sợ, hơn nữa đoạn thời gian này nghe đồn Long vương gia bỏ ác nhân, cho nên không người nào dám đi ra đường, người nào chưa làm qua một hai chuyện sai chữ, chỉ sợ Long vương gia nhìn không vừa mắt, một tia sét thu cái mạng nhỏ của mình.

Còn có mấy tên chuyên làm việc ác trốn trong nhà bị dọa vỡ gan, bị hù chết tươi sống, thêm nữa... Tiểu ác nhân không bị dọa chết cũng bệnh nặng một hồi không dậy nổi!

Một trận đại chiến trên Linh Ẩn tự, không có bao nhiêu người nhìn thấy, chợt trên phố có nghe đồn, nói hắc xà từ trên trời giáng xuống kích sập Phi Lai Phong, nhưng sau khi nhìn thấy Phi Lai Phong hoàn chỉnh, nghe đồn này biến thành trò cười cho người ta. Nghe đồn lưu hành nhất chính là Phật Tổ giết ác long.

P phủ Hàng Châu xưa nay phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút ít chuyện không nhạt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa. Các lão nhân không ngừng nhắc lại chuyện Long vương gia trừng phạt ác nhân!

743. Chương 743: Khôi Phục. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 743: Khôi Phục. (1)

Hứa Tiên tĩnh tọa trong đình, cảm thụ bản thân tiến hóa, từ thần hồn tới thân thể, hần giống như thoát thai hoán cốt. Thử thao túng linh lực vô hình trong không trung, càng sai khiến dễ dàng, nhẹ nhàng không thôi. Chỉ một chuyện này, cái khác không cần phải nói, chỉ cần tốc độ tu hành, đã tăng lên gấp mấy lần rồi.

Đương nhiên cũng không phải là không có bất luận giá lớn nào, hần nội thị thần hồn, chủ tinh Thái Dương tinh rút nhỏ hơn một tầng, Thủy tinh và Kim tinh tân tân khổ khổ gây dựng nên, tất cả đều bị thiên kiếp nghiền nát, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa. Cảnh tượng trong cơ thể của hần chính là trăm phế đái hưng.

Nhưng đã có kinh nghiệm, hần điểm tinh vô cùng dễ dàng, chỉ là vấn đề tích lũy năng lượng. Hơn nữa một lần nữa tu luyện lại, thần hồn của hần còn thoải mái hơn trước, tu hành rất dễ dàng tiến thêm một tầng, ngược lại là một chuyện tốt.

Nhưng việc cấp bách hôm nay, đương nhiên là cường hóa chủ tinh bị tiêu hao. Nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy ở giữa thiên địa vĩnh viễn có quang mang kim sắc, cổ hào quang này có sức nóng vô cùng vô tận, chất lượng vượt xa những linh lực khác, nhưng cũng nguy hiểm hơn nhiều lần.

Hứa Tiên không chút sợ nguy hiểm, hít sâu một hơi. Thái dương chi lực trong phạm vi mười dặm tiến vào trong cơ thể của hắn, đây là chuyện trước khi độ kiếp hắn không dám làm, nhưng hắn đã có kinh nghiệm bị hỏa diễm thiêu đốt, chuyện này không coi là cái gì. Chớ nói chi là phương diện độ kiếp đã cường hóa năng lực thừa nhận thái dương chi lực của thân thể và thần hồn.

Một đoàn người đi qua trước cửa Hứa phủ, bỗng nhiên cảm giác bốn phía tối sầm lại, mà nắng nóng buổi sáng hoàn toàn biến mất, nhìn lên bầu trời hồi lâu, vẫn không rõ ràng cho lắm, lắc đầu đi qua.

Trong lương đình của Hứa phủ, nóng rực như bếp lò, ánh mặt trời quá mức ngưng tụ, nếu không phải nơi này đã sớm thiết lập trận pháp, thì đình nghỉ mát này đã sớm bị hào quang hòa tan rồi. Nhưng quần áo trên người của Hứa Tiên vô cùng bình thường, lại không chút tổn hại nào, điều này có ý nghĩa năng lực khống chế linh lực của hắn đạt tới cấp độ hoàn toàn mới.

Một đôi mắt xanh ẩn nấp trong hồ nước nhìn qua hắn, trong nội tâm âm thầm sợ hãi thán phục, thằng này đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi.

Nhưng qua thời gian một nén hương, chủ tinh Thái Dương tinh trong thần hồn của Hứa Tiên đã bốc cháy hừng hực như trước, phát ra hào quang sáng chói khắp thần hồn, Hứa Tiên cũng không đình chỉ, tiếp tục thu nạp thái dương chi lực, đem Thái Dương tinh đạt tới tình trạng nguyên gốc, lúc này mới dừng lại, chậm rãi mở to mắt.

Đây là chỗ tốt lớn nhất của Thái Dương tinh, năng lượng vĩnh viễn không dứt, người bên ngoài tân tân khổ khổ ngày đêm tìm kiếm nơi hội tụ của linh lực, hắn bắt luận vào thời điểm nào cũng có thể hội tụ năng lượng vô tận trong thiên địa. Không sợ ăn không đủ no. Chỉ sợ ăn quá nhiều. Chỉ một chuyện này, tốc độ tu luyện của hắn đã vượt qua vô số người tu hành rồi.

Kiếp lỗi làm linh lực tán loạn, thuận theo đó cũng khu trừ tạp chất trong thân thể, đánh vỡ bình cảnh vốn có, chuyện này biểu hiện rõ ràng nhất trên chủ tinh. Chủ tinh khôi phục, linh lực của Hứa Tiên khôi phục hơn phân nửa, lập tức cảm giác được chỗ tốt của độ kiếp, rất nhiều pháp thuật trì trệ không tiến đã có thể tiến hành tu luyện, quả nhiên độ kiếp mới là phương pháp nhảy vọt tốt nhất.

Nhưng nếu tu luyện quá nhiều pháp thuật, cũng không vội trong nhất thời. Chuyện hắn để ý nhất vẫn là kiếp lỗi, hắn trong vô số lần sắp bị đánh chết đã thu kiếp lỗi vào trong thân thể, có lực lượng khác thường. Nó cũng có hiệu quả giống như Đâu Suất Hỏa, điểm khác là, Đâu Suất Hỏa là hòa tan tất cả, hơn nữa còn có tác dụng vận dụng thực tế. Mà tác dụng của kiếp lỗi là linh lực, bất luận là linh lực gì gặp phải kiếp lỗi đều tán loạn, điểm này thậm chí Pháp Hải mạnh như thế cũng không ngoại lệ.

Nếu như dùng đối phó Địa Tiên cùng cấp với hắn, tác dụng càng lớn tới dọa người, bằng pháp lực của Đạo Tể lại không ngăn được một lần công kích của Hứa Tiên, mà hết lần này tới lần khác, thân thể của Hứa Tiên mạnh tới đáng sợ, nếu như phá hư phòng ngự linh lực của đối phương. Có thể nói không bao nhiêu người tiếp được vài quyền của hắn. Dùng loại lực lượng này tiến hành công kích, vậy thì không cần phải đánh nữa! Nếu dùng để phòng ngự, liền không sợ hãi.

Chuyện này làm cho Hứa Tiên cảm khái, quả thực là có hiệu quả phá ma trong truyền thuyết a.

Mà kiếp lỗi cũng không có năng lượng phong phú như thái dương chi lực, căn bản không thể nào thu nạp, tiêu hao hết thì không cách nào khôi phục lại. Hứa Tiên trong lần đại chiến trước đã tiêu hao một nửa, còn lại phải ít dùng một chút mới được.

Hứa Tiên lắc đầu, tạm thời đặt vấn đề này qua một bên, trước tiên xem nó như đòn sát thủ cuối cùng, đợi đến lúc tất cả linh lực khôi phục rồi nói sau!

Thời điểm này, trong lòng của hắn truyền tới âm thanh ôn nhu.

- Quan nhân, sắp ăn cơm, kêu Tiểu Thanh lên.

Hứa Tiên mỉm cười đáp:

- Được rồi.

Võ võ lan can, hô:

- Này, Tiểu Thanh, ăn cơm!

Bọt nước trong hồ bắt đầu sôi sục, Tiểu Thanh nhảy ra khỏi mặt nước, nhìn Hứa Tiên phàn nàn:

- Người làm cho nước nóng muốn chết!

Nếu như không phải nguyên nhân này, sợ rằng nàng cũng không dễ lựa chọn đi ra đâu.

Hứa Tiên cười ha ha, sờ lên cằm, “Rụt rè” nói:

- Cô nàng, hiện tại bốn đại gia là Địa Tiên, về sau ăn nói khách khí với ta một chút, biết không?

Tiểu Thanh không nói hai lời, một cước đạp tới.

Nhưng động tác vốn mau lẹ trong mắt của Hứa Tiên đã chậm lại, thò tay bắt lấy chân nhỏ của nàng, một tay ôm eo, tiện tay ôm nàng lên vai. Nhanh chóng đi tới phòng khách.

Tiểu Thanh oán hận cắn lên cổ của hắn, nhưng răng nanh của nàng vô pháp cắn xuyên thấu làn da màu vàng nhạt của hắn bây giờ, giống như đang thè lưỡi liếm cổ của hắn vậy.

Trong nội tâm của Hứa Tiên rung động, trùng trùng điệp điệp vỗ vào mông của nàng một cái, nói:

- Bốn đại tiên ở đâu nghiệt còn dám càn rỡ!

Sắc mặt Tiểu Thanh trưởng lên đỏ bừng, cho nên càng dùng sức cắn.

Hứa Tiên nắm chân nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, dùng sức vuốt ve vài cái, cảm giác được thân thể của nàng mềm hơn rất nhiều, cười hắc hắc, càng không buông tay.

Thẳng đến khi Tiểu Thanh nhả ra, quát:

- Mau buông ta ra!

Nhưng âm thanh của nàng lúc này biến thành mềm mại vô lực.

Hứa Tiên buông nàng ra, Tiểu Thanh rơi xuống đất, sờ lên chỗ hắn vừa sờ chân của mình, oán hận nhìn qua Hứa Tiên, thề nhất định phải mau mau vượt qua thiên kiếp, trở nên mạnh mẽ như tỷ tỷ, lại hung hăng khi dễ Hứa Tiên, trả thù trở về!

Mọi người ngồi xuống trong sảnh, cũng có Ngao Ly cùng Tiểu Thiển ở đây, chỉ có Hồ Tâm Nguyệt chẳng biết đi đâu.

Bạch Tố Trinh xới cơm ọi người, khôi phục sinh hoạt bình thường hàng ngày, Hứa Tiên thở phào. Cảm giác đây mới là sinh hoạt của mình, mà không phải đại chiến thần ma sôi sục, chiến tranh chỉ là vì hòa bình.

Nhưng sau khi ăn cơm xong, Bạch Tố Trinh lại tuyên bố:

- Ta muốn trở lại trong núi bế quan thời gian ngắn.

744. Chương 744: Khôi Phục. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 744: Khôi phục. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lại nhìn Hứa Tiên nói:

- Quan nhân, người cũng nên trở lại kinh thành hoàn thành nhiệm vụ sư phó người giao phó đi!

Hứa Tiên hơi có chút không bỏ sinh hoạt này được, muốn mở miệng giữ lại, nhưng nghĩ tới tình cảnh của nàng trên Phi Lai Phong, sau đó gật đầu nói:

- Người yên tâm bế quan đi thôi, ta ở lại đây thêm vài ngày rồi sẽ rời đi.

Trong lời nói: dù sao người ở đâu ta cũng sẽ nghĩ tới người.

Bạch Tố Trinh mỉm cười, nhìn Tiểu Thanh nói:

- Tiểu Thanh, kỹ năng bơi của người rất tốt. Hãy theo quan nhân đi tìm được liệu đi.

Tiểu Thanh hờn dỗi một phen.

- Ta không muốn, ta phải ở lại chỗ này tu luyện!

Bạch Tố Trinh cười nói:

- Đi tới biển tu luyện cũng tốt đấy, đừng giận dỗi!

Lại nhìn Vân Yên nói:

- Yên nhi, lần này quan nhân trở lại kinh thành, phần lớn thời gian đều phải ra biển, chỉ sợ không có bao nhiêu thời gian với người cả. Người vừa mới tu thành Âm Thần, có lẽ nên tĩnh hạ tâm thần tu luyện trong thời gian ngắn, Tiểu Thiển vốn là quý tu, người có thể ở trong núi thỉnh giáo với nàng!

Nàng lại nháy mắt mấy cái.

Vân Yên cũng hiểu được cái gì đó, cười nói:

- Tỷ tỷ nói sao, ta sẽ làm như vậy.

Bạch Tố Trinh cuối cùng đi tới sau lưng của Ngao Ly, đem tay đặt lên vai của Ngao Ly, lại nhìn Tiểu Thiển nói:

- Tiểu Thiển, Ngao Ly phải nhờ người chiếu cố rồi!

Tiểu Thiển gật đầu nói:

- Tốt!

Ngao Ly lại bắt mãi nói:

- Ta mới không cần người khác chiếu cố, muốn chiếu cố cũng là ta chiếu cố nàng, ta còn mạnh hơn cả nàng!

Tiểu Thiển cười tủm tỉm ôm gò má của nàng, nói:

- Nên nghe lời tỷ tỷ nói a!

Bạch Tố Trinh lộ ra nụ cười thỏa mãn, cúi đầu xuống hôn lên trán của Ngao Ly, nói:

- Ngao Ly, trong khoảng thời gian này tốt nhất ngoan ngoãn ở trong nước không ra ngoài, ta lo lắng thừa dịp ta không ở đây, Long tộc Đông Hải sẽ có động tác, chỉ cần người phong bế thủy vực, bọn họ muốn bắt người cũng không có biện pháp, biết không?

Ngao Ly bất đắc dĩ nói:

- Biết rõ!

Bạch Tố Trinh cuối cùng nói:

- Nếu như có vấn đề gì, nên sử dụng thần phù, quan nhân sẽ mau chóng tới giúp người.

Nói xong nhìn quanh một vòng, cảm thấy không có sơ hở gì, liền đi ra ngoài cửa, Hứa Tiên đứng dậy cùng đi ra ngoài.

Những người khác biết điều không có quấy rầy.

Hứa Tiên đuổi kịp bước chân của nàng, từ phía sau ôm nàng.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt của hai người bọn họ, vô cùng chói mắt.

Hứa Tiên có chút lo lắng hỏi:

- Rất nghiêm trọng sao?

Bằng tính cách của nàng, có vấn đề gì, sẽ chạy tới nói chuyện với mình.

Bạch Tố Trinh có chút mềm yếu tựa vào trong ngực của hắn, nói:

- Ta cũng không biết có thể hay không, sợ hãi chính mình biến thành bộ dáng của ngày hôm đó!

Hứa Tiên chân thành nói:

- Không cần sợ, sẽ không có việc gì. Nếu như cần thì nên nói với ta. Ta sẽ tùy thời đi cùng ngươi. Tâm của chúng ta kết lại với nhau, xảy ra chuyện gì cũng nên chia sẻ a.

Bạch Tố Trinh cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, xoay người nói:

- Ở trên biển ngươi phải chiếu cố Thanh nhi nhé, nhưng không được khi dễ nàng.

Hứa Tiên hơi có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi, nói:

- Ân, không khi dễ!

- Ta đi!

Bạch Tố Trinh nói như vậy xong, liền hóa thành hào quang bay lên bầu trời.

- Đi nhanh về nhanh!

Một câu đi nhanh về nhanh vẫn còn quanh quẩn trong đáy lòng của Hứa Tiên.

Trở lại phòng khách, Vân Yên kéo tay của Hứa Tiên nói:

- Phu quân, ngươi giúp ta chấm dứt cái đại hội kia đi, ta không muốn lại đi!

Hứa Tiên cười nói:

- Ghét?

Trong khoảng thời gian này nàng ở trên đài quét ngang bát phương, cũng có cảm giác cao thủ tịch mịch. Hứa Tiên còn nhìn thấy trong mấy người khiêu chiến có người của Hàng Lâm Viện, nhưng nàng vẫn biến thành Độc Cô Cầu Bại.

Vân Yên gật đầu nói:

- Ân.

Hứa Tiên nói:

- Như vậy cũng tốt, kế tiếp ngươi nên tĩnh tâm tu luyện cho tốt, sau khi ta vượt qua thiên kiếp, cũng có một phen thể ngộ với thái dương chi lực, độ cho ngươi sẽ khiến ngươi tu thành Dương Thành nhanh chóng hơn.

Vân Yên đỏ mặt lên, độ linh lực đương nhiên dùng song tu là tốt nhất, rồi lại cắn môi, bộ dạng muốn nói lại thôi,

- Phu quân... Ngươi được không? Không cần nghỉ ngơi thêm một chút sao?

Ngươi... Được... Không?

Hứa Tiên giống như nghe được chuyện kinh thiên động địa nào đó. Sắc mặt đại biến, nói:

- Ha ha, lại bị hỏi loại vấn đề này, buổi tối hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của vi phu!

Vân Yên đã giật mình, vội vàng xin tha.

Rồi sau đó Hứa Tiên mang theo Vân Yên đi vào Cận Thiên Thư Viện, trực tiếp tìm tới Lý Tư Minh, bảo hắn làm lần đại hội này thành lần chung kết.

Doãn Hồng Tụ đã ở trong thư viện, nghe hỏi chạy đến. Hôm qua Hứa Tiên đột nhiên bắt nàng đi, nàng ở nhà, biết rõ đây không phải là chuyện mình có thể tham dự, nhưng nghe được tiếng sấm nổ vang không ngừng, cũng làm cho nàng lo lắng không thôi, nhìn thấy bộ dáng của Hứa Tiên bình yên vô sự, mới yên lòng, cấp cấp tiến lên hỏi ý kiến của hắn vài câu.

Nhưng bỗng nhiên nàng đối với suy nghĩ này của mình xấu hổ không thôi, hơn nữa chuyện hắn vô sự mà không nói với mình, cũng làm cho nàng cảm thấy oán hận, cho nên khi thấy hắn, ngạo nghễ nói:

- Vì cái gì? Như vậy không phải rất tốt sao? Tiếp tục so đi!

Hứa Tiên trừng mắt nhìn nàng, không chút khách khí nói:

- Nếu ưa thích so như vậy, chính người đi lên là được!

Doãn Hồng Tụ cũng không nói thêm cái gì nữa, liếc nhìn hắn, trong thần sắc hơi có chút u oán.

Lý Tư Minh ở bên cạnh cũng thở dài một phen. Bộ dạng như vậy rõ ràng là thiếu nữ hoài xuân đây mà, đáng thương chính mình dùng hết thủ đoạn nói ngon nói ngọt, nàng vẫn không thích được mình.

- Hán Văn, muốn đình chỉ thì không có vấn đề, nhưng người ít nhất cũng nên đứng ra tiếp nhận khiêu chiến mới được, bởi vì người khiêu chiến, đừng nói là ta cùng Mã viện thủ, cho dù là tri phủ đại nhân cũng không thể làm gì!

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Là ai?

Thần sắc của Lý Tư Minh ngưng trọng nói ra một cái tên.

- Là viện thủ đương nhiệm của Bạch Lộc Thư Viện, Bùi Văn Uyên!

Hôm qua Bùi Văn Uyên đã tới đây, làm cho hắn giật mình, vốn là vì gặp cơn dông, không cách nào thông tri Hứa Tiên.

Lời vừa nói ra, Vân Yên cùng Doãn Hồng Tụ đều phát ra một tiếng sợ hãi thán phục,

- Bùi Văn Uyên!

Hứa Tiên cũng nhíu mày suy tư, “Bùi Văn Uyên!” Trầm mặc suy tư tiếp, qua trong chốc lát, mới nói:

- Bùi Văn Uyên là ai?

Lý Tư Minh cười ngất, nói:

- Người cũng không biết hắn à?

Vân Yên cùng Doãn Hồng Tụ cũng dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn hắn.

Hứa Tiên khoát tay nói:

- Tại sao ta phải biết hắn?

Vân Yên giải thích nói:

- Bùi Văn Uyên vốn là quan cư đại học sĩ, lại là lão sư của bộ hạ, về sau từ quan về hương, tiếp tục dạy đệ tử, hôm nay đã là dạy bảo nhiều đệ tử khắp thiên hạ. Tri kỷ cũ trong triều nhiều không biết bao nhiêu, cho dù là Lương tướng quốc hay Phan thượng thư thấy hắn cũng phải lấy lễ đối đãi, bởi vì hắn là đế sư chân chính.

745. Chương 745: Vân Uyên.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 745: Vân Uyên.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chỉ hướng cao nhất của người đọc sách, chính là làm đế sư! Trong xã hội hoàng quyền là chí cao, đế sư chính là vinh dự cao nhất. Tiếp theo mới là đế hữu, đế thần. Đế sư không chỉ mang ý nghĩa dạy học tầm thường, gần như phải dạy bảo hoàng đế từ nhỏ. Chỉ có chờ hoàng đế trưởng thành, mỗi chuyện quốc gia đại sự đều phải thỉnh giáo hần, lúc này mới được xem là đế sư chân chính. Bùi Văn Uyên chính là người như vậy, cũng không chỉ có tài thư sinh, cần phải có hùng tài vĩ lược hơn xa thường nhân.

Lý Tư Minh lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết người ngày bình thường học mấy thứ gì đấy.

Nhân vật như vậy chính là danh nhân trong đương thời, phàm là người có chút hiểu biết sẽ rõ. Nhưng không biết tính tình thực chất bên trong của Hứa Tiên, hần không muốn vì những người không có quan hệ mà bận tâm tới, ở nhà với mỹ quyến còn tốt hơn, cho nên làm gì có chuyện nghe ngóng tên của một lão đầu chứ!

Hứa Tiên không sao cả nói:

- Nghe thì mạnh nhất, Yên nhi, người có thể thắng hần không?

Vân Yên lộ ra thần sắc khó xử, nói:

- Chỉ sợ chuyện này không dễ dàng.

Nàng còn chưa sinh ra, người ta đã thành danh hơn mười năm rồi. Nhân vật này không phải tài tử từ Hàn Lâm Viện đi ra có thể so sánh được.

Lý Tư Minh lập tức đính chính nói:

- Hán Văn, Bùi Văn Uyên muốn gặp là người, nếu như người lại cho Vân Yên ra tay, mặt mũi của thánh thượng không tốt lắm, người sẽ biến thành công địch của cả thiên hạ đấy.

Doãn Hồng Tụ cũng khuyên nhủ:

- Nhân vật như vậy có danh vọng cực cao, là người không nên đắc tội, Hán Văn người cũng nên đi gặp một lần đi, mặc dù là thua cũng không có gì!

Thậm chí nàng muốn nói. Có lẽ thua như vậy cũng tốt, nhưng sợ tổn thương tự tôn của Hứa Tiên, mới không có nói ra. Nhưng nàng đường đường là quận chúa, từ nhỏ đến lớn, làm sao có chuyện để ý tới tự tôn của nam nhân chứ.

Lý Tư Minh thấy Doãn Hồng Tụ vừa rồi còn có bộ dáng tức giận Hứa Tiên không thôi, mà giờ phút này hóa thành quan tâm tới Hứa Tiên, cho nên càng nghĩ càng thở dài.

Ngược lại Hứa Tiên một bộ dáng không sao cả, nói:

- Như vậy cũng tốt!

Hần nhận lời tổ chức đại hội này, mục đích chủ yếu là muốn Vân Yên thống thống khoái khoái chơi một hồi, mục tiêu bây giờ đã đạt được. Chuyện kế tiếp thắng hay bại hần hoàn toàn không đặt trong lòng, nhưng nếu như Vân Yên cũng cố kỵ lão đầu này, chỉ sợ mình lần này gặp nguy hiểm. Chẳng lẽ lại muốn “Tên tuổi cả đời bị hủy hoại trong chốc lát?”, nhưng nếu có thất bại, với hần thật sự cũng không sao cả.

Người ở trong hội trường, quả nhiên tụ tập đông hơn gấp nhiều lần những lần trước.

Hứa Tiên cười nói với Lý Tư Minh:

- Chỉ sợ lợi nhuận của Kim gia lần này thật sự đầy bồn đầy bát rồi.

Nhắc tới chuyện này, Lý Tư Minh cũng cười cười, nói:

- Người sẽ có một phần, rất nhanh sẽ đưa đến quý phủ! Đúng rồi, người nghe nói chưa? Thuyền lớn của Kim gia sắp đi trở về rồi đây, Hán Văn người cũng không thiếu một chén canh đâu.

Trong nội tâm Hứa Tiên khê động, bấm tay tính ra thuyền lớn đi ra biển cũng được một năm rồi, những chuyện năm trước còn hiện ra rõ mồn một, nhưng tình cảnh lúc này khác nhau rất lớn. Lần này ra biển tầm được, thuận tiện cũng nên đi thăm Ngư Nhi đã lâu không gặp a.

Hào khí trong tràng vô cùng náo nhiệt, bởi vì lần thi đấu này vô cùng trọng yếu. Đám người Hứa Tiên đã tới, khiến không ít người nhao nhao nghị luận, trên khán đài lơ mơ có người khiêu chiến trợn mắt nhìn hằm.

Lý Tư Minh lại đi lên đài, cao giọng nói:

- Chư vị, thỉnh yên lặng một chút, ta có một chuyện muốn tuyên bố.

Đợi cho trong tràng yên tĩnh. Tuyên bố:

- Lần so tài văn chương này sẽ chấm dứt ở đây, cảm tạ chư vị cổ động tới bây giờ...

Những lời nói kế tiếp của hắn tràn ngập trong tiếng người sôi trào.

Người mua vé đương nhiên không muốn, còn đám người khiêu chiến đường nhiên không đáp ứng rồi.

- Chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy tới, dựa vào cái gì?

- Chẳng lẽ là sợ hãi sao?

Mọi việc chứ ầm ĩ lên như thế, Lý Tư Minh chỉ yên lặng giơ lên một ngón tay, đợi ọi người bởi vì nghi hoặc mà bình tĩnh trở lại, mới nói:

- Chỉ còn lại có một vị muốn tới chỉ giáo Hứa Tiên!

Thân phận khác biệt cho nên không thể nói là khiêu chiến, mà chỉ có thể nói là chỉ giáo!

Mọi người càng nghi hoặc: một vị? Là ai, chẳng lẽ là một người khiêu chiến nổi bật trong số người khiêu chiến hay sao? Như vậy cũng không thể làm cho bọn họ đồng ý.

Một vị thư sinh đứng lên, chấp tay nói:

- Xin hỏi Lý đại nhân, một vị là chỉ một người trong chúng ta, mà chỉ giáo Hứa Tiên lại có ý gì? Chẳng lẽ không phải khiêu chiến Vân Yên cô nương sao?

Lý Tư Minh nói:

- Bùi công sẽ tới đây, mà Hứa Tiên sẽ đích thân xuất hiện, không biết như vậy chư vị còn có thể thỏa mãn không?

Tràng diện hiện giờ yên tĩnh lại, trước mặt mọi người, đương nhiên không thể gọi thẳng tên, nhưng hai chữ “Bùi công”, cũng làm ọi người hiểu ra.

Vị thư sinh vừa rồi mồm miệng hơi nhanh nhạy, nói:

- Bùi... Bùi công, chẳng lẽ là nói?

Lý Tư Minh ngang nhiên nói:

- Đúng vậy! Chư vị còn có ý kiến gì không?

Thư sinh kia lập tức ngồi xuống.

Lý Tư Minh ngẩng nhìn bốn phía, người trong tràng không còn tiếp tục có nghị luận gì, đều có bộ dạng nín thở theo dõi kỳ biến.

Đối với những người mua vé vào xem mà nói, nếu thật sự có thể nhìn thấy tràng diện như vậy, chỉ sợ cũng đáng tiền. Cũng còn hơn trăm tràng ngàn tràng. Đối với mấy thư sinh tới khiêu chiến mà nói, có thể nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết tới giáo huấn Hứa Tiên, từ ngàn dặm xa xôi cũng đáng.

Hứa Tiên quay đầu hỏi Doãn Hồng Tụ cùng Vân Yên bên cạnh, nói:

- Tên Bùi Văn Uyên thật sự có danh khí lớn như vậy sao?

Doãn Hồng Tụ cùng Vân Yên gật đầu.

Hứa Tiên dứt khoát nói:

- Tốt, xem ta đả bại hắn đây.

Rung đùi đắc ý.

- Ta mà chuyển biến thành... Ặc, không buồn cười sao?

Doãn Hồng Tụ cùng Vân Yên gật đầu.

Làm cho những thị nữ bên cạnh cười trộm.

Thời điểm này trong tràng cũng xôn xao lên, một chiếc xe ngựa xuyên thẳng qua đại môn, đi tới bên cạnh đài ới dừng lại.

Xa phu chính là Đường Minh Hiên, hắn vội vàng xuống xe xốc màn cửa lên, muốn nâng lên một cái, lại bị một bàn tay già nua đẩy ra.

- Ta còn chưa già tới mức này!

Ngay sau đó có một lão giả tóc bạc trắng đi ra, chính là Bùi Văn Uyên.

Hắn vừa xuống xe, những học sinh trên khán đài cũng xốc vác áo lại chỉnh tề, đứng lên hành lễ với hắn.

Bùi Văn Uyên vỗ vỗ tay, ý bảo bọn họ không cần đa lễ, sau đó dùng ánh mắt dò xét, lập tức tìm được Hứa Tiên.

Hứa Tiên đang do dự có nên làm chút gì hay không, thấy Bùi Văn Uyên nhìn qua, nhếch miệng cười cười, lộ ra hai hàm răng sáng rõ.

Tri phủ Hàng Châu muốn tiến lên dẫn đường cho Bùi Văn Uyên, cũng bị hắn từ chối nhã nhặn, một mình đi đến đài cao, Hứa Tiên đã đi tới trước đài chờ hắn đi lên, thấy hắn đi tới, chấp tay nói:

- Đệ tử Hứa Tiên bái kiến Bùi viện thủ.

746. Chương 746 - 747: Sư Thuyết.

>

<>

<>Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 746 - 747: Sư Thuyết.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn : vipvanda

Bùi Văn Uyên có chút gật đầu, nhìn Hứa Tiên từ trên xuống dưới, trong lòng có chút kinh ngạc, cảm giác hắn cũng không phải liễu lĩnh như trong lời đồn đãi, ngược lại có vài phần khiêm tốn hữu lễ. Hơn nữa nhìn thấy con người trong sáng của hắn, trên người làm gì có khí chất bướng bỉnh. Nếu không phải đệ tử chính mức nhìn thấy, hắn tuyệt đối không tin người như vậy nói ra những lời kia!

Bùi Văn Uyên nói:

- Lần này ta tới đây, thực sự không phải là vì danh lợi, càng không tính là khiêu chiến, chỉ có mấy câu muốn hỏi người một chút!

Trung khí mười phần, không có tư thái kẻ cả.

Hứa Tiên nói:

- Thỉnh Bùi công chỉ giáo.

Bùi Văn Uyên nói:

- Người thực cho rằng mình có văn chương đệ nhất thiên hạ, không ai bằng hay không?

Hứa Tiên nói:

- Cũng không phải!

Sĩ tử trên đài lập tức cảm thấy hả giận, chỉ có Bùi công mới có thể khiến cho tên cuồng vọng này, cúi đầu đền tội. Trong nội tâm Doãn Hồng Tự có chút thở dài, nhưng cũng hiểu được như vậy còn hơn chính diện chống đối người ta.

Bùi Văn Uyên nói:

- Vậy người vì sao lúc trước người còn khẩu xuất cuồng ngôn, khinh thường người trong thiên hạ như vậy?

Hứa Tiên nhú mày, nói:

- Nhưng ta cảm thấy thê tử Vân Yên của ta không chừng chính là người có văn chương đệ nhất thiên hạ!

Lời vừa nói ra, trong tràng ồn ào.

Lý Tư Minh cười khở một hồi, nói:

- Tiểu tử này thật sự cái gì cũng dám nói.

Vân Yên cũng không biết nên cao hứng hay nên khổ sở.

- Phu quân...

Bùi Văn Uyên tay vuốt chòm râu, nhăn mày, một tay lẳng không ấn xuống, trong tràng lập tức yên tĩnh lại.

- Người thực cảm thấy nữ oa tử kia còn muốn hơn người sao?

Hứa Tiên thản nhiên nói:

- Thực, trừ thi từ ra. Ta tự nhận văn tài xa xa không sánh nổi thê tử của ta.

Những sĩ tử tới khiêu chiến lúc này phát ra âm thanh khinh miệt, đường đường thi tiên, lại ở trước mặt của nhiều người như vậy thừa nhận không bằng một người con gái!

Bùi Văn Uyên cũng cảm thấy kinh ngạc thật lớn. Cảm giác hồng nhan của Hứa Tiên thực sự xinh đẹp, nhưng cũng không cao hơn thanh danh của hắn được, hắn thật sự bị sắc làm ngu muội rồi, quả nhiên không giả, ấn tượng đối với Hứa Tiên còn kém hơn vài phần, hạ quyết tâm, cần phải gõ gõ hắn mới được.

Cho dù hắn là học giả có học thức uyên thâm, quan niệm cũng khó tránh bó buộc trong thời đại.

Bỗng nhiên Hứa Tiên đem một ngón tay chỉ lên khán đài, cao giọng nói:

- Ta nói ra lời này thật sự không phải xem nhẹ sĩ tử trong thiên hạ, mà là sĩ tử thiên hạ xem nhẹ người trong thiên hạ.

Tiếng người yên tĩnh, sau đó biến thành sôi trào.

- Người đang ngậm máu phun người!

- Ăn nói bừa bãi!

< id="abd_vidinpage">

< id="pva">

747. Chương 746 - 747: Sư Thuyết.

Chương 746 - 747: Sư Thuyết.

- Chính là sĩ tử thiên hạ khinh thị người trong thiên hạ lâu như thế, ta mới không thể không đi ra giúp đỡ thánh đạo, dùng những gì mình nghe nhìn thấy nói ra, thỉnh Bùi công xem xét!

Bùi Văn Uyên cũng không phải người ngu, đương nhiên biết rõ Hứa Tiên nói lời này có thực có giả, nói ngắn lại, chuyện phiếm chiếm thành phần khá lớn. Nhưng không thể không thừa nhận lời hắn nói có vài phần đạo lý. Nếu như lúc này biện luận với hắn, chỉ sợ không được gì.

- Nói như vậy người đứng là có hảo tâm a.

- Đúng vậy!

Bùi Văn Uyên nói:

- Người nói như vậy, mong rằng người nên giải thích thế nào là sư đạo, nên viết văn ra, làm thành một quyển sách văn về cho chúng ta tìm tòi, nếu như làm được, liền chứng minh tâm của người nói đúng. Nếu không được, thì người có chủ tâm ăn nói bậy bạ.

Hắn sớm biết thi từ không làm khó được Hứa Tiên, nhưng hắn vẫn bằng vào thân phận nhìn qua bài văn lúc thi Đình của Hứa Tiên ngày đó, thật không tính là tác phẩm xuất sắc. Liệu định không có uy hiếp được hắn, trước khi tới đây quyết tâm không khảo thí thi từ mà khảo thí văn về, có chủ tâm muốn khó xử hắn. Vội vàng không thể nào làm được văn chương hay, hắn chỉ cần thừa cơ gõ một phen, giết giết ngạo khí trên người của hắn, xem như bình ổn công phần, đối với bản thân của hắn cũng không phải là không có chỗ tốt.

Không nghĩ tới lời của hắn còn chưa dứt, Hứa Tiên đã nói ra:

- Đệ tử muốn làm Sư Thuyết, dùng làm chính ngôn của thiên hạ!

Hứa Tiên không chút nao núng. Chỉ chờ Bùi Văn Uyên nói ra những lời này! Muốn khiến cho hắn thừa nhận, bằng không chỉ nói mấy lời là không làm được, cho nên phải xuất ra thứ gì đó, hắn là người dẫn chủ đề này giờ, cho nên đã sớm có chuẩn bị, lão nhân này không nói, hắn cũng muốn xuất ra khoe khoang một chút, do đối phương nói ra thì không thể nào tốt hơn được.

Bùi Văn Uyên ra đề mục này, mọi người âm thầm mừng thầm, nhao nhao chờ xem Hứa Tiên bị chê cười, văn về không thể so với thi từ, cũng không cần linh quang lóe lên hay linh cảm gì đó, cần chính là tích lũy thường ngày.

Doãn Hồng Tụ lộ ra vẻ lo lắng, Vân Yên vỗ vỗ tay nàng nói:

- Lão sư không cần lo lắng, phu quân hắn đã tính trước kỹ càng rồi.

Doãn Hồng Tụ kinh ngạc nói:

- Người biết?

Từ khi nhận được tin tức Bùi Văn Uyên sẽ tới, bọn họ đều ở cùng một chỗ, cũng không thấy bọn họ thương lượng cái gì.

Vân Yên cười nói:

- Ta cũng không biết, nhưng không phải là chủ ý xấu đâu.

Ở chung lâu như vậy, nàng cũng nhìn ra tâm tư của Hứa Tiên.

Doãn Hồng Tụ nhìn qua gương mặt tín nhiệm của Vân Yên, tâm tình có chút sa sút khó hiểu.

- Chỉ hy vọng là thế a.

Vân Yên lại tiến lên nói khẽ vào tai của nàng:

- Chờ các người ở chung lâu, người cũng có thể nhìn ra, tâm tư của phu quân rất dễ đoán.

Sắc mặt Doãn Hồng Tụ đỏ lên.

- Đừng vội nói bậy, ta đoán suy nghĩ của hấn làm cái gì?

Nhưng chung quy vẫn còn chút lo lắng.

Người điều khiển chương trình mang giấy bút tới cho Hứa Tiên, dọn xong trường án, chỉ chờ Hứa Tiên viết.

Doãn Hồng Tụ khẽ cắn môi, bỗng nhiên đứng lên, nói:

- Ta đi xem!

Bước nhanh đi đến đài cao, nhìn Bùi Văn Uyên thi lễ.

- Bùi công.

Bùi Văn Uyên hoàn lễ nói:

- Quận chúa!

Ngay sau đó đã thấy Doãn Hồng Tụ làm công tác của người điều khiển chương trình, tự nhiên mài mực cho Hứa Tiên.

Bùi Văn Uyên nao nao, nghe đồn Hứa Tiên cùng vị quận chúa này có quan hệ rất sâu, xem ra quả nhiên không phải giả. Như vậy hấn cũng phải cho Hứa Tiên vài phần mặt mũi, cho nên chuẩn bị ngôn từ, thần sắc nghiêm nghị. Vị này chính là quý nhân bên cạnh hoàng hậu, cũng không thể không cố kỵ được.

Mọi người cũng ngạc nhiên, dùng thân phận quận chúa lại đi mài mực cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng ngẩng đầu nhìn về phía Doãn Hồng Tụ, nhưng thấy lo lắng trên gương mặt của Doãn Hồng Tụ, liền hiểu được suy nghĩ của nàng, cho nên có chút cảm động. Doãn Hồng Tụ chỉ cúi đầu mài mực, không có liếc nhìn hấn.

Đợi ực nước mài tốt, Hứa Tiên đề bút ghi xuống.

- Cổ chi học giả tất có sư. Sư là dạy, cho nên truyền đạo học và giải thích nghi hoặc.

Người điều khiển chương trình cao giọng xướng lên, Bùi Văn Uyên ngồi một bên lắng nghe, lắc đầu nói:

- Đây là lời lẽ tầm thường, ai nói mà không được.

Người điều khiển chương trình lại báo:

- Người không phải sinh ra đã biết tất cả, ai có thể không có nghi hoặc? Nghi hoặc không được giải đáp, sẽ biến thành mê hoặc. Cuối cùng khó hiểu.

Bùi Văn Uyên nói:

- Đây cũng là thường luận, không có gì thần kỳ!

Doãn Hồng Tụ trừng mắt nhìn hấn, sợ hấn chậm trễ cấu tứ của Hứa Tiên, nhưng Bùi Văn Uyên chỉ mỉm cười mà thôi. Nhưng Hứa Tiên cũng không có lộ ra bộ dáng bị quấy rầy.

Người điều khiển chương trình lại báo:

- Sinh hồ ta trước, hấn nghe thấy đạo cũng cổ trước hồ ta, do đó ta là sư; sinh hồ sau ta, hấn nghe thấy đạo cũng trước hồ, do đó ta là sư.

Bùi Văn Uyên nói:

- Đây là chính luận.

Người điều khiển chương trình báo:

- Thầy của ta nói. Phu dung biết hấn năm, năm sau sống sau ta ư?

Bùi Văn Uyên trầm mặc không nói.

- Là cổ không quý không tiện, không dài không ngắn, đạo trường tồn, tồn trong lòng của sư.

Bùi Văn Uyên nói:

- Kể này không mưu mà hợp với ý của ta.

Người điều khiển chương trình báo:

- Là cổ thánh ích thánh, ngu ích ngu.

Bùi Văn Uyên gật đầu nói:

- Văn vẻ của kẻ này, cũng có chỗ hơn người.

Hứa Tiên hạ bút càng nhanh, người điều khiển chương trình liên tục báo câu, làm cho hắn theo không kịp.

- Năm kia cùng tương đương. Đạo tương tự. Vị ti tắc tức tu, quan thịnh tắc cận du. Ô hô! Sư đạo không biết còn nữa hay không?

Bùi Văn Uyên âm thầm lấy làm kỳ, nghe ra ý trong đó, trong nội tâm cảm thán, cũng có thể giải thích như vậy, có tẻ có lệ, chỉ sợ những lời vừa rồi không phải là nói xạo!

Đợi cho Hứa Tiên ghi một câu cuối cùng:

- Là đệ tử không cần bằng sư, sư không cần hơn đệ tử, nghe thấy đạo hữu trước sau, thuật nghiệp có chuyên tấn công, như thế mà thôi.

Bùi Văn Uyên sau khi nghe xong, chưa phát giác mà vỗ tay khen:

- Quả thật văn chương tuyệt diệu!

Tiến lên cầm văn chương này, đọc phẩm vài lần! Bởi vì văn vẻ này, chính phản tương đối, trước sau hô ứng, vận hành liên tục, khí thế bàng bạc, tư duy kín đáo. Tuyệt đối là phong cách quý phái, không phải đơn giản có thể ghi mấy chữ là được.

Người điều khiển chương trình tiếp nhận văn vẻ, đọc từ trên xuống dưới, làm cho những sĩ tử ở đây. Mặt như màu đất, ai cũng bái phục, không thể không cam chịu.

Hứa Tiên hơi buồn cười, bởi vì Sư Thuyết này do Hàn Xương Lê truyền thừa thiên cổ, nếu như bọn họ phủ nhận nó. Vậy thật sự không còn gì để nói.

Doãn Hồng Tự ở một bên cũng tràn đầy tán thưởng, không biết hắn làm trong vôi vàng, tại sao làm ra án văn chương hay thế, thật sự là thiên phú kỳ tài.

748. Chương 748: Thái Vân

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 748: Thái Vân

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn : vipvanda

Nàng lại không biết, những tài học này không phải là thiên phú, mà là công lao của chín năm giáo dục bắt buộc!

Nếu như xem khiêu chiến này mà nói, như vậy kế tiếp sẽ do Hứa Tiên đưa ra đề mục, Bùi Văn Uyên trả lời.

Nhưng Bùi Văn Uyên địa vị bất phàm, cũng không phải là người chẳng có chân tài thực học, cho dù là thắng hay bại thì bù không được mất, cho nên ngay từ đầu cũng nói rõ đây không phải khiêu chiến, thậm chí không phải chỉ giáo, mà là hỏi hắn mấy câu.

Hứa Tiên cũng biết điểm đến là dừng, hôm nay thừa dịp mọi người ở đây bị văn chương này chấn trụ, thống thống khoái khoái kết thúc việc này là xong, chấp tay nói:

- Bùi công nghĩ như thế nào?

Bùi Văn Uyên tinh tế đọc qua một lần, khen:

- Quả nhiên là một chữ ngàn vàng, có thể thiên cổ lưu danh. Lần này ta tới đây, vốn lo lắng người tuổi trẻ thành danh, khó tránh khỏi hết sức lông bông, làm lỡ một thân tài hoa, cũng cô phụ thánh thượng khen ngợi. Muốn khuyên người không nên kiêu ngạo, hôm nay xem ra là lão phu lo lắng quá nhiều rồi.

Những lời này làm cho người bên dưới tán thưởng, quả nhiên là khí độ tông sư, ý chí rộng lớn.

Doãn Hồng Tự thầm nghĩ: nếu như hần thật sự bị hỏi khó, sợ rằng không phải mấy chữ “Khích lệ” là xong, rõ ràng là giết uy phong của Hứa Tiên. Nhưng cũng biết, chuyện này có lợi nhất là Hứa Tiên, những trận tỷ thí hôm nay, những chính kiến bất đồng với Hứa Tiên đã bị dập tắt hơn phân nửa.

Hứa Tiên cũng mỉm cười, chấp tay nói:

- Đa tạ Bùi công lo lắng, tại hạ nhất định không cô phụ thánh ân của hoàng thượng!

Trong khoảng thời gian ngắn, trên đài là một bộ dạng già trẻ hài hòa, toàn bộ không có chuyện đánh võ mồm như trước.

Lần đại hội này, dùng phương thức kịch liệt nhất bắt đầu nên, lại bằng tình cảnh ôn hòa mà chấm dứt, làm cho người xem sợ hãi thần phục không thôi.

Bùi Văn Uyên run ồng tay áo lên, quay người muốn xuống đài.

Bỗng nhiên Hứa Tiên ở sau lưng nói:

- Bùi công, ta có một lời, không biết có nên nói hay không?

Bùi Văn Uyên tiêu sái quay người lại, nói:

- Nói đi.

- Có phải sợ của ngài thường xuyên bị đau đớn từng cơn? Gió lạnh trời mưa ẩm thấp, càng tăng thêm?

Bùi Văn Uyên khẽ giật mình, nói:

- Làm sao người biết?

Với tuổi tác của hần, cũng không hề khỏe mạnh giống như bề ngoài, có chút ốm đau cũng khó tránh khỏi. Bệnh đau nhức này của hần cũng không quá nghiêm trọng, ít có người biết, nhưng thường xuyên là bất an trong lòng của hần, âm thầm tìm danh y nhưng không trị liệu được, hôm nay bị Hứa Tiên một câu nói toạc ra. Trong nội tâm của hần rung mình.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Bùi công quên sao? Tại hạ còn biên qua một bản sách thuốc.

Trong nội tâm của Bùi Văn Uyên chấn động, nhớ tới, Hứa Tiên biên quyển sách thuốc kia rất có nghề đấy, nhưng hần không phải là người trong đạo, cho nên không thể nghiên cứu. Nhưng có không ít danh y tán thưởng không thôi. Hôm nay nghĩ đến, Hứa Tiên không chỉ là tài tử, nói không chừng còn là thần y.

Hôm nay hần liếc nhìn đã khám phá bệnh kín lâu nay của mình, bộ dáng thông dong như vậy, chắc là có phương pháp trị liệu! Nhưng ở trên đài cao thế này, cũng không dễ dàng hạ mình thỉnh giáo hần được, có chút gật đầu, muốn xuống đài, nghĩ tới lúc nào đó nên đi tìm hần bái phỏng.

- Bệnh này không nắm chặt thời gian trị liệu, chậm trễ một khắc, là nguy hiểm hơn một khắc, không biết khi nào đột nhiên phát tác.

Hứa Tiên nói ra một câu nhẹ nhàng như vậy, nhưng toàn thân của Bùi Văn Uyên cứng đờ.

Người dưới đài không nghe rõ Hứa Tiên nhẹ giọng nói cái gì, chỉ thấy Bùi Văn Uyên đi vài bước lộ ra thần sắc đại biến, đều có chút không hiểu thấu, nghị luận nhao nhao.

Đường Minh Hiên buồn bực nói:

- Viện thủ, người như thế nào?

Bùi Văn Uyên trải qua một phen giãy dụa trong nội tâm. Muốn chờ Hứa Tiên chữa bệnh cho hắn, nhưng Hứa Tiên hiển nhiên không có ý tứ này, cho nên hắn thật sự không chờ thêm được nữa. Hắn đành phải chậm rãi xoay người sang chỗ khác, thông dong trên mặt đã biến mất không thấy gì nữa, tiến lên trước mặt Hứa Tiên, thấp giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi thật sự trị được?

Hứa Tiên chấp tay, rung đùi đắc ý nói:

- Đúng vậy!

Bùi Văn Uyên vén ống tay áo lên, vươn tay ra, thấp giọng nói:

- Lão phu đã lớn tuổi thế này, tiểu tử ngươi cũng nên ột chút mặt mũi chứ.

Nói chuyện cũng khách khí hơn nhiều, đúng là lão nhân sợ bác sĩ.

Hứa Tiên cười nói:

- Ngài gian lận bài bạc, còn ở xa tới tìm ta gây phiền toái, ta còn giúp chữa bệnh, còn không tính là nể tình sao?

Mọi người thấy Bùi Văn Uyên bộ dáng khí vũ hiên ngang, nhưng khi tiến tới trước mặt của Hứa Tiên, đang nói cái gì đó, trên mặt lo lắng xen lẫn một tia cam chịu. Ngược lại Hứa Tiên mỉm cười thông dong, đột nhiên thân phận của cả hai biến đổi.

Bùi Văn Uyên vội la lên:

- Còn không mau bắt mạch cho ta!

Hứa Tiên nhìn hắn tươi cười rạng rỡ, nói:

- Cũng không vội trong nhất thời.

Bùi Văn Uyên dựng râu tròng mắt, nhưng không cách nào làm gì được hắn.

Doãn Hồng Tụ ở một bên nhìn mà cười trộm không thôi, thì ra hắn còn có biện pháp này, nếu như Bùi Văn Uyên thực sự khùng hồ dọa người, hắn mượn chuyện này ra đòn sát thủ, không tin hắn không cúi người.

Thời điểm đi xuống đài, bỗng nhiên Hứa Tiên thấp giọng nói:

- Cảm ơn!

Doãn Hồng Tụ nghe được như vậy, cười ngạo nghễ nói:

- Ta chỉ muốn nhìn thấy tác phẩm xuất sắc của ngươi trước tiên mà thôi.!

Nhưng vui mừng say lòng người đã hiện ra trên bờ mi cong vút của nàng, mà gò má của nàng lúc này hơi đỏ ửng lên, càng lộ ra nét đẹp khả nhân.

Hứa Tiên cũng không khỏi dừng bước lại, nàng lại lắc nhẹ mông, đi xuống dưới. Bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Hơn nữa chúng ta không phải là bằng hữu sao?

Hứa Tiên gật gật đầu, nói:

- Bằng hữu.

Giờ ngo bầy yến hợp thành phong lâu, Bùi Văn Uyên cùng Hứa Tiên đương nhiên là nhân vật chính.

Hứa Tiên bắt mạch cho Bùi Văn Uyên, sau đó viết một đơn thuốc. Trọng yếu nhất thời điểm bắt mạch, dùng Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông trực tiếp nhìn thấy bệnh hoạn của Bùi Văn Uyên, độ nhập một cổ linh khí tiến vào, trong lúc lơ đãng làm tiểu phẫu một lần, đại phu bình thường không chữa hết bệnh, nhưng với hắn mà nói chỉ là chuyện ăn sáng mà thôi.

Lão đầu lập tức cảm thấy sáng khoái tinh thần, vui vẻ ra mặt, nhìn Hứa Tiên càng thêm thuận mắt, nghiêm nhiên là muốn đem hắn làm bạn vong niên. Tri phủ đại nhân thậm chí là thân sĩ cũng trợn mắt há hốc mồm, không rõ vì sao Hứa Tiên lại có mị lực lớn như thế, bọn họ trăm phương ngàn kế nịnh bợ nhân vật lớn để thượng vị, dăm ba câu đi nịnh bợ hắn.

Bùi Văn Uyên cũng có mưu tính của mình, một lão nhân có bệnh nặng trong người, đánh quan hệ tốt với một vị “Thần y” là tốt như thế nào, nói không chừng mình lại có thể sống lâu thêm được vài năm.

Hứa Tiên cũng không cự tuyệt những thiện duyên này, cũng “Nổi điên” ột dấu chấm tròn viên mãn.

...

Xuyên thấu qua phù quang nhộn nhạo của mặt nước Tây Hồ yên tĩnh.

Ánh mặt trời thanh tịnh chiếu xuống làn nước trong xanh, nương theo đó là tiếng nước ầm ầm không bao giờ thanh tĩnh.

749. Chương 749: Thuyền Hỏa. (1)

Chương 749: Thuyền hỏa. (1)

Trong hồ nước sâu, Hứa Tiên nhắm mắt chìm vào trong nước, thần sắc trang trọng, giống như nhập định.

Một con Bạch Long ba trảo đang xoay tròn quanh hắn. Sừng hươu ưng trảo, tuyết tông ngân lân, toàn thân bạc trắng, chỉ duy nhất đôi mắt có kim quang phát ra, lộ ra dáng vẻ dữ tợn khủng bố và hoa mỹ cao quý.

Bạch Long ngẩng đầu nhô ra một khối Long châu màu bạc, lơ lửng trên đỉnh đầu của Hứa Tiên, rồi sau đó bắt đầu hăng hái xoay tròn. Linh sóng vô hình vô ảnh nhộn nhạo tầng tầng trong nước, truyền khắp cả Tây Hồ, truyền tới Tiên Đường, Thái Hồ, thậm chí Ngao Ly còn khổng chế tất cả thủy vực trong đó.

Thủy linh chi lực vốn tự do lưu chuyển đã ngưng thực đông cứng lại. Không có bất kỳ tinh quái nào hấp thu từ đó được.

Hứa Tiên thì thầm:

- Bắt đầu đi!

Vào lúc này hắn đã chuẩn bị tốt rồi.

Những điểm sáng màu lam nhạt lốm đốm trong thần hồn của hắn sáng lên, nhưng cực kỳ nhỏ bé, đây chính là Thủy tinh bị đánh tan trong lôi kiếp.

Ngao Ly ngẩng đầu phát ra tiếng Long ngâm thật dài, quanh quẩn trong cả thủy vực.

Trong mắt của Hứa Tiên, liền có thể chứng kiến, thủy linh chi lực màu lam nhạt điên cuồng hội tụ về đây. Thủy linh chi lực mỏng manh trong nước hồ đã tụ tập dày đặc hơn, thẳng tới khi bao phủ toàn bộ nước ở đây, chỉ còn lại màu lam mạnh mẽ của thủy linh chi lực.

Hứa Tiên không chút do dự, lập tức bắt đầu dẫn những thủy linh chi lực này vào trong thân thể, màu xanh da trời lốm đốm lập tức bắt đầu tăng trưởng lớn hơn, sau đó bắt đầu Điểm Tinh, tuy chưa tới cảnh giới Lượng Tinh, nhưng kích thước của nó còn lớn hơn cả cảnh giới Hợp Tinh trước kia.

Hứa Tiên giống như biến thành cái phiếu, dùng thần hồn của Địa Tiên điên cuồng hấp thụ linh lực. Nếu như là bình thường, thoág cái có thể hấp thu toàn bộ thủy linh chi lực trong Tây Hồ, nhưng lúc này có Ngao Ly cung cấp hậu viện, có thủy linh chi lực vô cùng vô tận cho hắn hấp thu.

Điểm Tinh, sau đó là Lượng Tinh, cuối cùng là Hợp Tinh.

Mỗi một bước hoàn thành, thần hồn của Hứa Tiên cường đại hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, rốt cục đạt tới Hợp Tinh, vào lúc Thủy tinh viên mãn, ánh sáng màu lam mạnh mẽ truyền ra khắp thần hồn, hào quang của nó áp đảo hào quang của chủ tinh trong nháy mắt.

Chung quanh nước không còn là nước, mà biến thành một bộ phận thân thể của hắn, theo tâm ý của hắn mà biến hóa thành những gì hắn muốn.

Hứa Tiên không muốn đem thủy linh chi lực mà Ngao Ly vất vả tụ tập đến lãng phí như vậy, rèn sắt khi còn nóng, triệu tập mây vàng của mình ra.

Một khi tiến vào cảnh giới Địa Tiên, những thứ lâm vào bình cảnh lúc trước cũng có thể tiến thêm một bước, hắn hiện tại muốn đem mây vàng chuyển hóa thành thải vân. Hắn án theo phương pháp của Bạch Tổ Trình dạy hắn, dùng thủy linh chi lực không ngừng biến đổi thành các hình thái, rót vào trong thải vân.

Sau một lát, thải vân đã có hiện ra, lại qua trong chớp lát, đám mây đã biến thành ba màu sắc đỏ vàng lam, ba loại màu sắc này dung hợp với nhau, hóa thành một tường vân xinh đẹp nói không ra lời. Nó bay chung quanh thân của Hứa Tiên. Một khi mây vàng tụ thành thải vân, chẳng những có thể đề cao tốc độ phi hành, càng có thể dùng để ngăn địch.

Ngao Ly thu hồi Long đan của mình, hóa thành nguyên hình, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện ra thần sắc mệt mỏi, phạm vi triệu tập thủy linh chi lực như vậy với nàng cũng hơi cố sức, nhìn thấy thải vân xinh đẹp như vậy, trong mắt hiện ra vẻ tò mò, nhìn không được thò tay muốn sờ.

Hứa Tiên mở to mắt, nhìn nàng cười cười, tháo xuống một đám mây nhỏ, xoa xoa xoa bóp, biến thành một con gấu nhỏ, bỏ vào trong tay của Ngao Ly.

Tạo hình như vậy chính là món đồ chơi thông dụng của kiếp sau, nhưng trong mắt của Ngao Ly nó biến thành món đồ chơi mới lạ, có chút hưng phấn cầm tiểu gấu do thải vân hình thành, vuốt ve nó.

Hứa Tiên thấy bộ dáng vui vẻ của nàng, trong nội tâm khẽ động, đầu ngón tay bắn một điểm linh quang màu xanh vào trong thân thể của con gấu nhỏ, bỗng nhiên con gấu linh hoạt hơn, bò lên trên vai của Ngao Ly, chính là Thủy Hồn Thuật mà Hứa Tiên rất lâu không sử dụng.

Ngao Ly càng vui mừng, nụ cười trên mặt đã áp đảo thần sắc mệt mỏi. Tuy so sánh với trả giá của nàng, đây là lễ vật không có ý nghĩa, nhưng nàng vui là được rồi.

Hứa Tiên sờ sờ đầu của nàng, nói:

- Đi nghỉ ngơi một chút, đợi đến lúc ngày mai ta đi rồi, sẽ tới cáo biệt người, mà con gấu nhỏ này có thể giúp ta tìm được người.

Ngao Ly bất mãn đẩy cánh tay của Hứa Tiên đang sờ đầu mình, nàng nhón hai chân lên, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của Hứa Tiên, nói:

- Nhất định phải tới!

Quay người tiến vào trong thủy vực tâm tối bên dưới.

Hứa Tiên sờ sờ bờ môi, xúc giác mềm mại vẫn còn trong đó. Cười lắc đầu, bây giờ là mình nên vui mừng hay cảm thấy không vui mừng đây? Bay lên khỏi mặt nước.

Trong chỗ sâu của phiến thủy vực này, có một đầu thần thú hung mãnh nằm co ro, ngủ rất say sưa, móng vuốt sắc bén cầm lấy con tiểu thú nhỏ kỳ lạ.

Hứa Tiên về đến trong nhà, đã thấy Vân Yên Tiểu Thanh Tiểu Thiển đang nghị luận cái gì đó với nhau, tiến lên xem xét, đó là một tấm thiệp mời, mời tất cả mọi người trong nhà, thậm chí Ngao Ly cũng có phần, mà phía dưới đề tên, chính là của Hồ Tâm Nguyệt!

Vân Yên nói:

- Phu quân, muốn đi không?

Hứa Tiên suy nghĩ một lát, nói:

- Đi xem đi! Lần này nói như thế nào cũng nhờ có nàng ta mới bình yên vượt qua thiên kiếp. Nên cảm ơn nàng mới được. Hơn nữa cũng nên đoạt lại thân thể của Thương Hi rồi, nàng từng phát lời thề, chắc hẳn sẽ làm được.

Thuyền lớn phiêu bạt trên mặt sông, ngọn đèn dầu huy hoàng chiếu sáng cả một khúc sông, phiêu đảng trên mặt nước.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh leo lên thuyền lớn, bong thuyền lại không có một bóng người, đừng nói là Hồ Tâm Nguyệt, cho dù là thị nữ dẫn đường cũng không có.

Trong khoang thuyền ầm ầm có âm thanh ca múa, Hứa Tiên nói:

- Các người ở chỗ này chờ một lát..., ta đi xuống xem một chút.

Hắn tiến vào trong cửa khoang, một cỗ khí lạnh đập vào mặt, loại trừ nhiệt độ mùa hè. Nhưng lại có một dòng nước ấm đang quanh quẩn trong khoang thuyền, đó chính là ngàn vạn cái đèn chụp đang thấp sáng của sảnh đường, vũ cơ đang múa trên mặt thảm, còn có âm thanh dễ nghe của đàn cầm. Đồ ăn phong phú bày lên cái bàn dài, xuất hiện mùi thơm và khí nóng của đồ ăn.

Vân Yên lần trước tới đây là vào ban ngày, ngọn đèn dầu tối nay sáng lóng lánh, mới chính thức nhìn thấy cái thuyền này hoa mỹ như thế nào. Những thị nữ vũ cơ xinh đẹp đang nhảy múa chắc chắn là mị biến thành, nhưng so với lần trước nhìn thấy còn nhiều hơn.

Nhưng ngạc nhiên nhất vẫn là Hứa Tiên lần đầu tiên đi lên con thuyền này, rất khó tưởng tượng đồ vật như vậy được kiến tạo chỉ vì phục thị ột người, chính là người duy nhất ngồi ở trưởng bông trung tâm, chắc hẳn trong đó chính là chỗ của Hồ Tâm Nguyệt.

Khi Hứa Tiên đi vào trong khoang thuyền, nhưng âm thanh ca múa vẫn không ngừng lại, hắn không thể không tránh ống tay áo nhẹ nhàng của mấy vũ cơ vũ mị kia.

750. Chương 750: Thuyền Hỏa. (2)

Chương 750: Thuyền hỏa. (2)

Trên gương mặt của mỗi một mị đều xuất hiện vui mừng nhiệt tình như lửa, thiêu đốt trên gương mặt xinh xắn động lòng người của các nàng, làm cho đáy lòng của người ta xuất hiện cảm giác khoái hoạt.

Nhưng Hứa Tiên nhú mày, cảm giác dường như những mị này đang lâm vào trong không khí cuồng nhiệt. Vũ đạo đánh đàn cười vui, người khác nhìn không nhìn ra cái gì, đang không ngừng nịnh nọt ton hót với người trong trưởng bông kia, giống như chờ mong một chút yêu thương.

Hứa Tiên đi đến trước trưởng bông, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh uyển chuyển đang được thị nữ phục thị ca múa.

Hứa Tiên hỏi:

- Người không sợ Pháp Hải sao?

Tuy đây là sông Tiền Đường, nhưng cách Linh Ẩn tự rất gần. Nàng thật sự không sợ Pháp Hải tìm nàng tính sổ sao.

Trong trưởng truyền ra âm thanh lạ lùng.

- Sao không cho các nàng cùng đi xuống, khoái hoạt khoái hoạt a.

Âm thanh kia giống như trong mật ngọt trộn chất độc, hương vị ngọt ngào mị người nhưng rất nguy hiểm.

- Hồ Tâm Nguyệt?

Hứa Tiên tiến lên vạch màn che, cảnh tượng nhìn thấy trước mặt, cho dù là tu vi tâm tình của hắn cũng không tránh được sửng sờ.

Nằm ở trên giường êm thật sự không phải là Hồ Tâm Nguyệt mà hần quen thuộc, có dung mạo của Thường Hi, cũng không phải tiểu nữ tử xinh xắn câu dẫn mình trong miếu sơn thần ngày trước.

Đó là dung nhan lạ lẫm mà hần chưa từng gặp qua, nhưng Hứa Tiên cảm thấy dung mạo này mình dường như có quen biết, tìm kiếm trong suy nghĩ mới giật mình phát hiện, dung mạo này có vài phần tương tự với Bạch Tố Trinh, nhưng ý vị trong đó trái ngược hoàn toàn, ngược lại không khiến cho hần liên tưởng ngay lập tức được.

Trên da thịt trắng nõn của nàng đỏ hồng, trên miệng nở nụ cười mà không phải cười nhìn hần, xinh đẹp bước đi nhẹ nhàng, mang theo nụ cười ngọt ngào mười phần. Trên lông mi thật dài xuất hiện mí nhãn, một nửa mê hoặc, một nửa thanh đạm.

Áo dài trắng bằng tơ dán chặt vào thân hình ngạo kiều của nàng, một đôi chân ngọc, bắp chân thon dài. Cầm trong tay chén rượu đỏ thắm lắc lư, từ từ phẩm rượu. Nếu như nói Bạch Tố Trinh là một mỹ nhân tinh khiết, thì nàng cũng giống như vậy, nhưng trên tuyết có nhuộm máu mà thôi.

Vẫn mang theo tuyết óng ánh, lại nhiều hơn mấy phần hương vị tàn khốc.

Chỉ có một điểm chân thật đáng tin, chính là gương mặt, cực đẹp! Nếu như nói hiện tại nàng làm nữ nhân xinh đẹp, như vậy mượn thân hình của Thường Hi, có lẽ chỉ có bảy thành. Cũng không phải là Thường Hi thực chênh lệch với nàng bao nhiêu, nhưng điểm khác biệt chính là khí chất khác nhau quá xa.

Mà hình dung những thị nữ bên cạnh nàng, lại làm cho Hứa Tiên cảm thấy đó là nét tô điểm cho nàng. Trên người của nàng mặc bộ sa y màu vàng, chỉ có thể che lại những nơi khấn yếu, gần như nửa thân trần đưa lưng về phía Hứa Tiên, khuất thân quỳ gối bên cạnh Hồ Tâm Nguyệt, dâng một khỏa bồ đào, mái tóc dài đen nhánh rơi xuống đất, dung nhan tinh mỹ cực kỳ xinh xắn, nhưng biểu lộ chất phác, không có có bao nhiêu sinh khí, mơ hồ có thể thấy được tay của Hồ Tâm Nguyệt rơi vào bên hông của nàng.

Hứa Tiên buông màn che, hỏi:

- Đây là gương mặt thật của người sao?

Hần thậm chí có chút ít hoài nghi, nếu như trước kia nàng dùng dung mạo này, chính mình sẽ nhẫn tâm không làm ra những việc vặt với nàng hay không.

Nhưng trong màn che truyền ra tiếng cười khanh khách.

Hứa Tiên nói:

- Ta đi bong thuyền chờ người!

Trong khoang thuyền náo nhiệt hoan hỉ như thế này, làm cho hần cảm thấy có chút không khỏe, thực sự không phải là thân thể hoặc là trên tinh thần khó chịu, mà là khung cảnh tráng lệ như vậy mang theo tiêu điều, trong cực hạn cuồng hoan (*chè chén say sưa). Phát ra một tia tịch mịch.

Có lẽ tịch mịch này chỉ là một tia khí chất thật nhỏ, nhưng lại mang theo tất cả tươi vui trên đời buộc vào trong đó, mặc cho bao nhiêu đàn ngọc vui cười, trần tu mỹ thực đều không thể nhồi đầy nó. Một ngàn năm ở chung thẳng đến khi ly biệt, bảy trăm năm chờ đợi, cuối cùng người nọ cũng không thể ở cùng mình.

Hứa Tiên lại một lần nữa đi lên bong thuyền, gió sông thổi lên mặt rất thoải mái.

Tiểu Thanh hỏi:

- Như thế nào?

Hứa Tiên thần bí nói:

- Không có gì, nhưng chờ một lát nữa các người sẽ giật mình đấy.

Rồi sau đó mặc cho các nàng hỏi như thế nào hần cũng không nói.

Qua một lát sau, một bàn tay trắng nõn vén bức rèm lên, một gương mặt yêu mị xuất hiện.

Thời điểm đó Hồ Tâm Nguyệt đi ra ngoài.

Tiểu Thanh nhìn thấy đã giật mình, Vân Yên áp ứng hỏi:

- Người chính là.. Hồ tỷ tỷ?

Đi theo phía sau của nàng là mị quỳ rồi lúc này, nhưng mặc trên người một vật, lại không phải là quần áo hay trang sức của Đại Hạ, mà là một bộ kimono trắng muốt.

Hồ Tâm Nguyệt ngáp.

- Ánh trăng tối nay không tệ, đem tiệc rượu thiết ở chỗ này cũng tốt!

Phân phó xuống dưới, tất cả thị nữ đều bày tiệc rượu ra, lại có chút âm nhạc vang lên, ở dưới ánh trăng như hôm nay, lại không có phong thái mê loạn cuồng nhiệt như vừa rồi, làm cho Hứa Tiên thở ra một hơi.

Hứa Tiên nói:

- Lần này cảm ơn người rồi.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta cũng không phải giúp người.

- Vậy ta thay nương tử cảm ơn người a.

- Ta không cần nàng cảm ơn.

- Xú thí hồ ly!

Hứa Tiên lăm bầm một tiếng, nói:

- Coi chừng Pháp Hải thu người đấy, không ai có thể đi cứu người đâu.

Hồ Tâm Nguyệt cười quyền rũ nói:

- Hiện tại hần không có thời gian chú ý tới ta. Đợi đến lúc ta quay trở lại Côn Lôn Sơn, cho hần thêm mười lá gan cũng không dám đi tới tìm ta gây phiền toái.

Hứa Tiên lắc đầu, không biết trong nội tâm của nàng đang suy nghĩ cái gì.

- Nương tử của ta trở về núi bệ quan, tại sao người không đi trông chừng nàng? Nàng nhất định muốn gặp người.

Hồ Tâm Nguyệt giống như cái gì cũng không để ý, nói:

- Nàng cũng không phải nương tử của ta, ta gặp nàng làm gì, ngồi vào vị trí đi!

Hứa Tiên lơ mơ có thể cảm thấy một tia vị chua, không chỉ có a-xít a-xê-tíc, còn có “Ăn không được bỏ đào thì nói bỏ đào chua”. Nhưng cho dù như thế nào, vẫn lo lắng cho Bạch Tố Trinh, dù sao cũng là tỷ muội sinh hoạt suốt cả ngàn năm với nhau mà. Nhưng từ dung nhan lơ mơ giống nhau của hai người, có thể nhìn thấy trong đó hai nàng có bao nhiêu cảm tình với nhau

Tiệc rượu mở ra, mọi người trong bát tri bất giác, đã xem như người quen biết. Bởi vì biết rõ Hồ Tâm Nguyệt không có địch ý, cho nên thân cận nhiều hơn. Tiểu Thiển cùng Vân Yên đều gọi một tiếng Hồ tỷ tỷ, chỉ vì Tiểu Thanh không chịu thua trong lời nói của mình.

Vân Yên cảm kích việc nàng tặng ấy cây danh cầm, liên tục mời rượu nàng, sau đó tự mình đánh đàn, dâng lên một khúc.

Hồ Tâm Nguyệt sau khi nghe xong, hơi có thâm ý cười nói:

- Bằng vào tài đánh đàn của người, đi vào trong Dao Trì Tiên Cung đánh đàn cũng đủ rồi.

Vân Yên cười nói:

- Ta vẫn cảm thấy diễn tấu ọi người nghe tốt hơn chút ít.

Hồ Tâm Nguyệt lại nói:

- Đàn cho người nào nghe là tự do của người, nhưng muốn tài đánh đàn của mình tiến thêm một bước, hiện trạng an nhàn như bây giờ là không thể nào.

751. Chương 751-752: Ngẫu Mị

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Chương 751-752: Ngẫu Mị

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn : vipvanda

Tất cả cũng đương nhiên là vậy. Không có nửa điểm đột ngột, không có ai thiết hạ âm mưu quỷ kế, chỉ là thời gian thiết hạ bấy rập. Thẳng đến có một ngày, chỉ nhìn qua khuôn mặt tương tự, mới có thể lơ mơ nhớ tới một gương mặt hồng nhan khác của mình trước kia.

Tâm sẽ có ngày cải biến, tất cả đều thành không, sau khi du lịch trở về, nàng sẽ là nàng sao?

Vân Yên nhìn qua Hứa Tiên, để tay vào tim của mình, nói:

- Phu quân, Yên nhi thà rằng không tu hành không lĩnh ngộ, cũng tuyệt đối không muốn cho tâm của mình có cơ hội cải biến.

Nàng thực sự không phải là tiểu nữ hài không thông thế sự, sẽ nói ra “Vĩnh viễn vĩnh viễn như thế nào”, nàng tinh tường người biết chuyện sẽ rõ tâm tình dao động là thế nào, thế sự khó dò ra sao. Cho nên mới kiên định cự tuyệt như vậy, nàng tuyệt đối không muốn có một bóng dáng nào khác xuất hiện trong tâm của mình.

Hứa Tiên đề hai vai của nàng, mỉm cười nói:

- Nếu như người cho rằng tới bây giờ rồi còn có thể có cái gì khác, thì không được rồi nhé.

Hứa Tiên cười xoa bóp gò má của nàng, ôn nhu nói:

- Nha đầu ngọc, du lịch cũng không nhất định đi địa phương quá xa, chỉ là muốn quan sát những thứ trước kia mình không nhìn thấy mà thôi! Nói ví dụ trong khoảng thời gian này có thể đến trong núi của Tiểu Thiển quan sát cảnh trí sơn lâm là thế nào, chẳng lẽ không phải một loại thể ngộ sao? Đợi đến lúc giúp Ngao Ly thu phục Trường Giang. Khi đó chèo thuyền du ngoạn cũng là thể ngộ. Sau khi làm xong tất cả chuyện này, chúng ta lại đi Thực trung thăm Thanh Loan.

- Một ngày nào đó ta sẽ mang người đi du lịch khắp thế gian này, nhưng nhất định phải có ta ở bên cạnh của người. Người cho rằng ta sẽ cho người thoát ra khỏi lòng bàn tay của ta sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ, đợi đến lúc ta làm xong việc về Hàng Châu, cho dù người ở đâu, đến lúc đó cũng phải ngoan ngoãn ở trong phòng chờ ta về, bằng không sẽ bị đánh đòn.

Vành mắt của Vân Yên đỏ lên, ôn nhu hơn trước, ưm một tiếng dựa vào trong ngực của Hứa Tiên.

- Phu quân.

Vân Yên vùi đầu vào trong ngực của hắn, không muốn rời xa.

Tiểu Thanh cùng Tiểu Thiển ho khan một hồi, Thường Hi cũng gọi meo meo!

Hồ Tâm Nguyệt lăm bầm nói:

- Nam nhân hỗn đản, nữ nhân ngu ngốc.

Hứa Tiên buông Vân Yên ra, nhìn Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Hiện tại người nên hoàn thành hứa hẹn của mình đi, xem ra người cũng chuẩn bị sẵn sàng, đem thân thể của Thường Hi giao ra đây.

Lời này vừa ra, Thường Hi lập tức vánh tai lên, dùng ánh mắt cảm kích nhìn qua Hứa Tiên.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đương nhiên không có vấn đề. Ta đã phát thệ rồi, thì không có chuyện cải biến, nhưng mà...
- Nhưng mà cái gì?
- Bất quá trước đây, ta có mấy câu muốn nói với Thường Hi muội muội đã!

Hồ Tâm Nguyệt cười cười quỷ bí, tiến lên ôm lấy Thường Hi vào lòng.

Hứa Tiên nhú mày, nói:

- Người muốn nói cái gì?

Hồ Tâm Nguyệt lại không trả lời hắn, chỉ lo truyền tâm ngữ với Thường Hi, Thường Hi lại lộ ra bộ dáng do dự dự.

Qua trong chốc lát, Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tốt, ta sẽ trả thân thể lại cho Thường Hi muội muội, nhưng Thường Hi muội muội lại đáp ứng cho ta mượn thân thể trong một thời gian ngắn.

Hứa Tiên thò tay tiếp nhận Thường Hi, nói:

- Thường Hi. Đây là cơ hội khó có được, người quyết định buông tha thật sao? Có phải là nàng uy hiếp người không?

Thường Hi lung lay đầu, nói:

- Meow đúng, đúng là tư nguyện ý đáp ứng nàng Meow, lúc trước nhờ có Hồ tỷ tỷ cứu, ta mới có thể... Mới có thể Meow đến bây giờ, Meow.

Hứa Tiên nói:

- Đã như vậy, ta cũng không nói thêm cái gì, nhưng lần này đừng quên nói thời gian phải hoàn trả thân thể với nàng mới được.

Thường Hi nói:

- Ta Meow nói.

Thuyền lớn chậm rãi bơi đi, nước chảy bèo trôi, tiếng nước ào ào vang lên khắp bốn phía, bầu trời đầy sao.

Lại qua một một lúc, bong thuyền cũng dần dần có tiếng náo động lớn hơn.

Tiếng đàn tiếng sáo, mỹ vị món ngon trong miệng. Ngắm trăng trên cao, uống rượu làm thơ, không vui không được.

Nhưng Hứa Tiên sợ nhất là, trên ghế chỉ có hắn là nam tử, đang ngồi đều là khuynh thành quốc sắc, rót rượu cũng là giai nhân xinh đẹp. Lời nói cũng không cần bận tâm gì, cứ tận tình đàm tiếu, ngẫu nhiên bình luận chút ít chuyện thiên cổ khoa trương. Cho nên thường gây cho người khác cảm giác mới mẻ.

Chưa phát giác ra đã uống cạn một vò rượu ngon, tất cả mọi người không say chút nào. Cho dù thân thể của Vân Yên vẫn còn là phạm nhân, tửu lượng cũng rất cao, chớ nói chi Hứa Tiên là quái vật chân chính.

Bỗng nhiên Hồ Tâm Nguyệt đứng lên nói:

- Uống rượu mà không say thì không tận hứng được, hôm nay khó mà đoàn tụ một hồi, ngày mai mọi người đường ai nấy đi, cho nên không say không được.

Lại phân phó thị nữ:

- Đi lấy rượu ta cất tới đây.

Thị nữ do dự nói:

- Chủ nhân, thật sự là uống cái đó sao?
Hồ Tâm Nguyệt không kiên nhẫn phát tay, nói:
- Đừng dài dòng, phải người mang thì mang lên đi.
Thị nữ đành phải lui ra.

752. Chương 751-752: Ngẫu Mị

Chương 751-752: Ngẫu Mị

Hứa Tiên cười nói:

- Muốn cho chúng ta say thật sự không dễ dàng đâu nhé.
Hắn còn sợ cảm giác say rượu đấy.
- Một lát nữa người sẽ biết.

Hứa Tiên vuốt vuốt chén rượu, nói:

- Người cũng muốn trở lại kinh thành sao?

Hắn qua tối nay, phải trực tiếp đi ra biển tìm linh dược luyện đan, “Thất Minh Chi”. Đã gửi thư lên kinh thành, không cần lại đi lên kinh thành phục mệnh.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta có nhiệm vụ của ta!

Hứa Tiên nói:

- Ta thấy cái Đại Hạ vương triều mặc dù đang thịnh cực tất suy, nhưng cũng không có xuất hiện bại tướng, hoàng đế cũng xem như anh minh, cách cái gọi là loạn thế xa lắm, làm sao cho người hạ giới chứ?

Hồ Tâm Nguyệt cười khoát khoát tay, nói:

- Thiên mệnh há người có thể biết được? Nhưng mà nha, ta cũng không biết, cũng không quan tâm.

Hứa Tiên thì thảo luận lắm lắm:

- Thiên mệnh sao? Ta quen biết một người rất hiểu nó đấy.

Nhưng không biết nàng hiện tại đang ở nơi nào rồi.

- Nói không chừng ta sẽ ngăn cản người, sẽ không cho người muốn làm gì thì làm.

- Chuyện tương lai nói sau đi, tối nay chỉ nói gió trăng, không nói chuyện quốc sự, uống rượu.

Hồ Tâm Nguyệt cười nâng chén, rõ ràng chỉ qua mấy chén rượu lạc, trên mặt nàng xuất hiện nét lơ mơ say.

Hứa Tiên cười một cái, nói:

- Ngược lại là ta nhiều chuyện rồi.

Dời chủ đề nói:

- Người vẫn chưa trả lời ta vấn đề vừa rồi, đây là gương mặt thật của người sao?

Nàng am hiểu ảo thuật mị thuật. Ngay cả Pháp Hải cũng không khám phá ra ảo thuật nàng giả dạng thành Đạo Tể, Hứa Tiên cũng không có tự tin này.

Đám người Vân Yên cũng ngừng uống rượu, nhìn về phía Hồ Tâm Nguyệt, các nàng cũng có chút tò mò.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Thiệt giả trọng yếu như vậy sao? Ta nói là thực, người có tin hay không? Ta nói là giả, người sẽ để ý sao? Trong lúc này có bao nhiêu khác nhau? Thiệt giả cũng chỉ là một tầng hư không thôi.

Hứa Tiên nói:

- Không sao cả, có trọng yếu hay không, chỉ là hiếu kỳ mà thôi, vậy thì tối nay nói chuyện gió trăng đi.

Hồ Tâm Nguyệt cười cười giả hoạt, nói:

- Vậy được rồi, nhưng không được truyền ra ngoài.

Kéo thị nữ mặc kimono tuyệt mỹ lại, dùng tay câu dẫn cái cằm của nàng, nói:

- Các người thử đoán xem, nàng là mị gì? Đoán đúng, ta sẽ nói cho các người biết, đây chính là mị xinh đẹp nhất tại đây đây.

Chuyện này đã làm khó mọi người rồi, lẳng không nhìn một đại mỹ nhân đoán nàng là thứ gì sinh ra a.

Tiểu Thiển nói:

- Vừa rồi ta còn muốn hỏi vấn đề này, dung mạo xuất sắc như vậy, cho dù là trong mị cũng khó gặp được.

Trong khi đang nói chuyện nhìn về phía mị này.

Nhưng mị này mặt không biểu tình, từ phương bắt đầu đã như thế, ngồi yên bên cạnh Hồ Tâm Nguyệt, trên người không có chút sinh khí này, cho dù có trở thành tiêu điểm nghị luận cũng giống như vậy.

Tiểu Thiển lắc đầu buông tha cho, Vân Yên lại nói:

- Nhìn các ăn mặc của nàng, chắc hẳn đến từ Đông Doanh a!

Hồ Tâm Nguyệt vỗ tay nói:

- Vẫn là Yên nhi muội muội thông tuệ a. Đoán ra nàng là mị gì?

- Người Đông Doanh cũng có muôn vạn sự vật, hơn nữa phong tục ở đây cực khác, từ chuyện này có thể đoán không được sao?

Linh quang lóe lên trong đầu của Hứa Tiên, nói:

- Đây là nhân ngẫu à?

Mị kia xoay đầu lại, dùng con mắt trống trơn nhìn qua Hứa Tiên, nhưng trên gương mặt của nàng không mang theo chút tức giận nào, có thể thấy được tức giận của nhân ngẫu sao?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Quả nhiên bị người đoán đúng, nàng chính là ngẫu mị.

Tay nàng nhẹ nhàng vỗ lên mặt của mị, nhưng không giống một cái vuốt ve bình thường, mà là vuốt ve dụng cụ tinh xảo và hoàn mỹ.

- Tượng người?

Tiểu Thiển tỉnh ngộ nói:

- Bởi vì bị người kỳ thác ý chí “Mỹ”, cho nên mới có dung mạo xinh đẹp như vậy sao?

- Đúng là như thế, ngày ba tháng ba ở Đông Doanh có tiết người gỗ xưng là tết con gái, rất nhiều tượng người như vậy được cung phụng. Có không ít danh tượng vì chế tác nhân ngẫu này mà tồn tại, nàng là được một vị danh tượng chế tác ra, nghe nói là vì tưởng niệm con gái chết sớm của mình, trút xuống tình cảm nên tạo hình cực kỳ hoàn mỹ. Đại danh nhân ở địa phương biết chuyện này cho nên bảo dâng nó lên.

Vân Yên nói:

- Nếu như vì kỷ niệm con gái, chắc không nhượng lại đâu.

- Đương nhiên người thợ này không chịu, hắn đã xem bức tượng này là con gái của mình. Kết quả bị họa sát thân, tượng người bị đoạt đi, nhưng không lâu sau, đại danh nhân đó cũng bị người ta ám sát chết, tượng người cũng chẳng biết đi đâu. Truyền thuyết là quỷ hồn của thợ thủ công vì nữ nhi bị đoạt đi nên tới báo thù. Qua rất nhiều năm, tượng người xuất hiện lần nữa, đã trần trọc qua tay rất nhiều người, nhưng mỗi một vị chủ nhân đều gặp chuyện bất hạnh, cho nên biến thành hung vật nổi danh. Thời điểm ta tìm được nàng, mọi người đang định hủy diệt nàng. Nàng là mị hoàn mỹ nhất của ta tại đây, thích không?

Hứa Tiên nhìn qua dung nhan tinh xảo của ngẫu mị, nói:

- Quả nhiên là phi thường xinh đẹp, đáng tiếc không có linh hoạt như các mị khác, chẳng lẽ là vì hình thành không lâu sao?

Hắn biết rõ bên cạnh Vân Yên có ba cầm mị, tuy không có sinh khí như người bình thường, nhưng lại có thể biểu hiện ra hỉ nộ ái ố.

Hồ Tâm Nguyệt lắc đầu, nói:

- Mỗi thiếu nữ cung phụng nàng đều có ước mơ đẹp như nàng vậy, có được khát vọng xinh đẹp tới mức các mị khác không có được, cho nên mới có lông mi như thế. Nhưng đáng tiếc, mọi người thời điểm cầu xin, đồng thời cũng tin tưởng nàng không phải chân thân thật sự, loại trói buộc này cũng không như các mị khác. Vì vậy dù có xinh đẹp ra sao, cũng chỉ là cái xác không hồn, làm nhân ngẫu là không xác, thật vất vả hóa thành mị, vẫn không xác, đây là vận mệnh của nàng.

Hứa Tiên không khỏi thở dài, mị là do nhân tâm huyết tinh thần mà ngưng tụ, trên thuyền lớn này, chẳng phải mỗi mị ở đây đều có một câu chuyện của riêng mình hay sao?

- Nàng tên gọi là gì?

- Tĩnh Lưu Ly.

- Tên rất hay.

Hứa Tiên đặt chén rượu xuống đứng dậy, đi tới trước mặt ngẫu mị Tĩnh Lưu Ly.

- Nhưng mà, trên đời này không có vận mệnh gì, nếu có lòng thì nhất định cải biến được.

Ngón tay điểm nhẹ lên trán của Tĩnh Lưu Ly một cái, một linh tử xanh đậm xâm nhập vào người của nàng, giống như gieo hạt giống xuống vậy.

Thân thể của Tĩnh Lưu Ly rung rung một chút, trong đôi mắt trống rỗng của nàng xuất hiện linh tính của mình.

753. Chương 753: Kiếp Phù Du.

Chương 753: Kiếp phù du.

Bị Hồ Tâm Nguyệt phát tay bảo ngừng, cười nhìn qua Hứa Tiên nói:

- Không nên nói như vậy, ném thử liền biết.

Tự tay nâng vò rượu rót vào ly ọi người ở đây, ngay cả ngẫu mị kia cũng có một ly.

Hứa Tiên nhìn qua rượu trong chén của mình, lại không ngửi thấy mùi rượu gì, giống như trong vũng nước, có bóng trăng hiện lên. Hắn cũng không hỏi nhiều, giữa đầu đem rượu trong chén uống cạn.

Nói không rõ có tư vị gì, ở trong miệng. Dưới đáy lòng lan tràn ra, xuyên thấu qua thần hồn. Giống như đang yên lặng, Tâm Hải như có giọt nước rơi xuống, kích thích một tầng rung động nhộn nhạo xuất hiện.

Trong đó bao hàm rung động vui sướng hoan ca, phiền muộn tịch mịch, giống như nghe được một câu chuyện rung động tâm thần, nhưng suy nghĩ của hắn không cảm nhận được gì, chỉ có buồn vô cớ một hồi.

Rượu không say người, người đã say.

Hứa Tiên hỏi:

- Rượu này tên gọi là gì?

Hồ Tâm Nguyệt cười đáp:

- Kiếp phù du.

Nàng cũng uống một ly, vẻ say rượu trên mặt càng lớn, dưới ánh trăng mờ lung, tản ra mỹ cảm khác thường, nói xong lại rót cho Hứa Tiên một chén rượu đầy.

- Vì cái gì có tên như vậy?

Hứa Tiên nâng trán, chỉ cảm giác mình đã say rồi.

- Bởi vì nó là dùng giấc mộng của người làm thành.

- Mộng?

Hồ Tâm Nguyệt đem bàn tay trắng nõn đặt lên trái tim của Hứa Tiên, nói:

- Những chuyện ngày thường không suy nghĩ tới, là thứ vui sâu trong đáy lòng, là mỗi một đêm đều say mê thứ gì đó, nhưng khi tỉnh lại đã quên đi, đó là mộng.

Cái miệng hoa đào của nàng nhếch lên, men say dường như đậm đặc hơn.

Sương mù trên mặt sông lằng lằng chìm nổi, ánh trăng mờ lung mờ ảo như tranh vẽ.

Hứa Tiên nhìn bốn phía, lúc này mới tin, rượu này thật sự say lòng người, cùng pháp lực không quan hệ, cũng không quan hệ tới thể chất, chỉ cần có “Mộng”.

Tiểu Thiển cũng phẩm rượu một chút, cúi đầu suy nghĩ, giống như tới phụ mẫu mất sớm chôn tại Lan Nhược Tự.

Trong mắt của Vân Yên nhìn qua sương khói trên sông, giống như có rất nhiều cảm hoài. Ngay cả Thường Hi cũng yên tĩnh lại, phục trên bàn.

Về mặt Tiểu Thanh say rượu nhìn qua ngấu mị.

- Mỹ nhân, đến bồi đại gia uống một chén.

Uy uy uy, người đang suy nghĩ tới cái gì?

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng hiểu được vì sao mình buồn vô cớ như vậy, thì ra là nhớ lại, những ký ức kiếp trước bị bỏ qua, hợp với “Kiếp phù du” cũng không thể gọi nó trở lại. Ngửa đầu nhìn qua chén rượu bị uống sạch, cúi đầu và ngẩng đầu nhìn giữa thiên địa, chỉ có nước sông vô cùng, Thanh Phong Minh Nguyệt vô tận.

Hồ Tâm Nguyệt vịn vai của Hứa Tiên, si ngốc mà cười, nói:

- Như thế nào, cảm thấy còn chưa đủ sao? Cả đàn cũng cho người đấy.

Nói chuyện cũng nhét vào rượu vào trong lồng ngực của hắn, thân hình loạng choạng, giống như té ngã, thì ra nàng đã say.

Hứa Tiên nói:

- Người say.

Thò tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, nhưng bị nàng đẩy ra.

- Ta không có say, đừng tưởng rằng đây là lời say, ta còn chưa có say, vì cái gì ta lại say chứ?

Hứa Tiên không cách nào trả lời vấn đề này, nàng túm lại vào rượu, nhảy lên mạn thuyền.

- Nhất định là uống chưa đủ.

Một tay cầm vào rượu, ngửa đầu uống rượu trong vò.

Hứa Tiên thấy bộ dáng lung la lung lay của nàng, nói:

- Coi chừng té xuống.

Bỗng nhiên cảm giác nàng nửa ngồi trên mạn thuyền uống rượu, tóc xanh cùng quần áo theo gió bay múa vô cùng động lòng người. Lắc đầu, mình nhất định cũng đã say rồi.

Hồ Tâm Nguyệt đôi mắt quấy rầy mê ly đi, giống như ánh trăng và sương mù mờ mờ lung lung, nhìn qua Vân Yên đã mê say, lớn tiếng cười nhạo nói:

- Quá vô dụng.

Chỉ có gió sông đáp lại hần, Hứa Tiên chỉ im lặng đứng ở một bên.

Hồ Tâm Nguyệt kéo lấy vạt áo của Hứa Tiên, nói:

- Chúng ta tới ca hát đi! Hát... Hát một khúc mọi người cùng hát với nhau.

Hứa Tiên nghi hoặc nói:

- Ta sao?

Hần không nhớ rõ mình đã từng hát cho các nàng nghe a.

Hồ Tâm Nguyệt vỗ vỗ ngực của Hứa Tiên, nói:

- Ta đã từng nghe người hát trong giấc mộng! Có nhiều ca khúc phù hợp với khẩu vị của ta.

Hứa Tiên mới hiểu được, thì ra trong giấc mộng lần trước, từng tràng cảnh trong giấc mộng thoáng qua. Nhưng không phải là tình thâm vũ mị như vậy! Chỉ có các loại tình ca, xem ra nàng đã thật say rồi.

Thời điểm hần suy nghĩ, Hồ Tâm Nguyệt đã khẽ vẩy tay, một thanh tỳ bà rơi vào trong tay của nàng, phối hợp đàn hát lên:

- Hồng trần buồn cười, si tình nhàm chán nhất, coi trời bằng vung cũng tốt.

Hứa Tiên sửng sốt, ở trong mộng cảnh, từng hát qua bài này sao? Hần không có nhớ rõ, chỉ thấy nàng vào lúc này đang say cười, gương mặt thỏa mãn, bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Tiếng ca không ngừng, nàng cũng quên mất những người bên cạnh.

- Cuộc đời này không, tâm cũng không bị quấy nhiễu, thầm nghĩ đổi lấy nửa đời tiêu dao...

- Lúc tỉnh cười người, trong mộng toàn bộ quên mất...

... Thán bầu trời tối đen quá sớm...

... Kiếp sau khó liệu, yêu hận xóa bỏ...

... Đối với rượu có ai nguyện ý đi với ta tới lúc bạc đầu...

... Gió lạnh không muốn trốn...

... Hoa tuy đẹp cũng không muốn...

... Mặc ta phiêu diêu...

... Trời càng cao tâm càng nhỏ...

... Không hỏi nhân quả có bao nhiêu...

... Một mình say ngược lại...

- Hôm nay khóc ngày mai cười, không cầu có người có thể hiểu...

... Một thân kiêu ngạo...

... Ca hát rồi nhảy múa...

... Đêm dài dài đằng đẵng chưa hiểu gì...

... Đi đâu tìm kiếm khoái hoạt đâu...

Nàng hát lại bài hát này một lượt, thẳng tới khi cảm giác say tăng vọt, không thành làn điệu, lung la lung lay té xuống mạn thuyền, ngã vào trong ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm thấy thân thể của nàng rất nhẹ, cơ hồ cảm giác không thấy sức nặng. Cúi đầu nhìn qua gương mặt tinh xảo của nàng. Đôi mắt nhắm chặt, lông mi thật dài nhắm chặt, chóp mũi nhếch lên tinh tế thở ra, giống như con mồi lọt vào cạm bẫy của thợ săn, không giống tiểu hồ ly đang ngủ a.

Hứa Tiên không biết tại sao mình đột nhiên sinh ra phán đoán như vậy, nhưng lại nhớ tới, lý do mình đoán ra mị này, nàng vẫn chưa trả lời mình, đây có phải là chân thân của nàng hay không. Nhưng đã không cần trả lời, bởi vì tình cảnh này đã chứng minh tất cả.

Lắc đầu giao nàng cho thị nữ bên cạnh, thị nữ thuần thục tiếp nhận nàng, hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên nàng say rượu.

Chẳng biết tại sao, nội tâm của hắn xuất hiện cảm giác thương tiếc.

Đêm đã thật khuya, rượu trong vò ngọc còn hơn phân nửa.

Đám người Vân Yên được mấy thị nữ mang vào trong khoang thuyền, bỗng nhiên con thuyền to như vậy chỉ còn lại mình hắn.

Hứa Tiên dựa vào mạn thuyền, cầm vò rượu, đem rượu còn lại uống cạn.

Rốt cục, hắn cũng say.

Khi Hứa Tiên tỉnh lại, trời đã sáng choang, ánh sáng chói lọi chiếu qua hàng liêu, xuyên thấu qua ruộng đồng xanh tươi, rơi vào trên người hắn.

Không thể dao động thân thể, bởi vì tay của hắn bị đùi ngọc ôm lấy, Tiểu Thiển cùng Yên nhi một trái một phải tựa vào vai của hắn. Cánh tay đưa hắn vây quanh. Mà Tiểu Thanh trực tiếp ghé vào người của hắn, ngủ say sưa, khuôn mặt tú lệ cơ hồ dán lên người của hắn, mùi thơm lạ lùng từ hô hấp của nàng phả vào cổ của hắn, có một chút ngứa ngáy.

754. Chương 754: Bí Mật. (1)

Chương 754: Bí mật. (1)

Trọng yếu nhất là, quần áo của các nàng không biết ai cởi ra, chỉ mặc cái yếm quần lót, tay mìn eo nhỏ nhắn, đùi ngọc bờ mông, xuân quang mười phần, vài loại mùi thơm là lả bay vào trong mũi của hắn.

Mà cánh tay của Hứa Tiên không chút khách khí đảm nhiệm nhiều việc. Cùng ôm các nàng vào trong ngực, một tay đặt lên bờ mông bị quần lót bó chặt, bỗng nhiên hắn suy nghĩ muốn ngủ thêm một lát.

Đột nhiên cảm giác chóp mũi ngứa, một cái đuôi mèo đặt lên mũi của hắn, Thường Hi cuộn mình đối đầu lên thân của hắn.

Ba người một con mèo, cứ như vậy cùng giường chung gối một đêm.

- Hắt xì!

Hứa Tiên nhện không được hắt xì, làm cho tất cả mọi người tỉnh, mơ mơ màng màng mở to mắt, nhận ra tình trạng của mình hiện giờ

Tiểu Thiển cùng Vân Yên còn không có gì, mơ mơ hồ hồ lầm bầm vài tiếng, thiếu chút nữa tiếp tục thiếp đi.

Tiểu Thanh lại giật mình, nhìn thấy con mắt sáng ngời của Hứa Tiên, mạnh mẽ nhảy dựng lên giường, đánh vỡ màn lụa nhảy xuống đất, chỉ vào Hứa Tiên nói:

- Người, người, người, người làm cái gì?

Tất cả mọi người triệt để tỉnh táo lại, Vân Yên vẫn vè dụi mắt, nói:

- Nơi này là chỗ nào à?

Tiểu Thiển miễn cưỡng trả lời:

- Giống như không phải trên thuyền.

Hứa Tiên ôm các nàng ngồi dậy, phân biệt hôn nhẹ một cái, hôn nụ hôn chào buổi sáng.

Thường thức thân thể mê người của Tiểu Thanh, bình tĩnh hồi đáp:

- Đại khái là cái gì cũng làm rồi.

Tiểu Thanh chỉ cảm thấy da thịt của mình lơ lửng dưới ánh mắt sáng quắc của hắn, bất an thò tay che lại. Nhưng nghe một câu kia của Hứa Tiên, lại cứng đờ, lẩm bẩm nói:

- Cái..., cái gì đều làm.

- Ủ!

Hứa Tiên mỉm cười gật đầu.

Tiểu Thanh giận dữ hét:

- Ta giết ngươi!

Hù dọa một đám chim rừng, bay vọt qua ngọn cây sáng sớm.

Nàng không biết mình tức giận như thế thật sự là vì cái gì, chẳng lẽ gì thái độ không có gì của hắn?

Vân Yên nói:

- Đừng tức giận, Thanh nhi, phu quân đang trêu đùa hí lộng ngươi đấy, phu quân ngươi cũng thật sự là, chiếm tiện nghi còn chưa đủ sao?

Tiểu Thanh giờ mới hiểu được chuyện gì đó.

Hứa Tiên cười nói:

- Bộ dáng của ngươi bây giờ rất giống hiền thê đấy.

Hắn muốn liên hệ với Bạch Tố Trinh, nhưng ngấm lại nàng đang bế quan, cho nên không được quấy rầy nàng, nếu như không cẩn thận hại nàng thì hối hận còn không kịp. Dù sao đợi tới thời điểm phù hợp, nàng nhất định sẽ chủ động liên hệ với mình.

Vân Yên cười hì hì nói:

- Ta cũng là thê tử của ngươi mà.

Tiểu Thiển thở dài sâu kín, nói:

- Chỉ có ta cái gì cũng không phải.

Lập tức bị Hứa Tiên ôm vào ngực, nhìn cái cổ của nàng hôn lên một cái, in vào một khỏa hoa mai, cắn lỗ tai xì xào bàn tán. Tay cũng không thành thật vuốt ve nhục thể của nàng.

Tiểu Thiển rất nhanh chuyển buồn làm vui, bởi vì da thịt bị Hứa Tiên vuốt ve cho nên đỏ hồng lên, nàng có chút thở hào hển nói:

- Nhất định đấy.

Hứa Tiên cười gật đầu nói:

- Nói định.

Lần này trở về, tuy đã ở trong núi làm mấy lần, nhưng không có bao nhiêu thời gian với Tiểu Thiển cả.

Quần áo đều trên giường, giày cũng trên giường, mấy người mặc quần áo. Hứa Tiên muốn động tay cũng không phải do hắn, Vân Yên cùng Tiểu Thiển trước tiên mặc quần áo lại, tay của hắn cũng du động xuống hạ thể các nàng, dẫn tới hờn dỗi hoặc là cười khê, kiều diễm trong đó, không cần nói cũng biết.

Hứa Tiên ngẩng nhìn bốn phía, đều là thanh sơn bích thủy. Đã không phải là trên thuyền lớn, mà là đang trong một đảo nhỏ trên con sông.

Đủ loại tình cảnh đêm qua, giống như tiểu thuyết thư sinh và yêu quái, nhìn thấy tòa nhà tú lệ, nhìn thấy tuyệt thế giai nhân do hồ tiên biến thành, sau tình cảnh biến ảo đêm qua, tỉnh lại ở trên phần mộ trên đồi.

Kiếp phù du trên thuyền, giống như một giấc chiêm bao.

Đám người Hứa Tiên trở về trong nhà, thu thập hành trang một lúc, làm chuẩn bị cuối cùng.

Nhưng trước khi lên đường, Hứa Tiên còn muốn ném thử một chuyện cuối cùng.

Đêm qua giống như giấc mộng, dường như kiếp phù du kia có công dụng khác, hắt vào lúc nửa tỉnh nửa say trong loáng thoáng cảm nhận được dấu vết nhỏ trong trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế lưu lại.

Vì vậy hắt tỉnh lại ý niệm trong đầu, với cường độ thần hồn và ý niệm bản tâm của hân hiện giờ, có lẽ đã có thể tiếp nhận một bộ phận trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế. Vừa thành Địa Tiên, hân xem như tiến dần từng bước, trở thành thần tiên nhất lưu chân chính.

Tuy hoàn toàn hấp thu hân thật sự không dám, nhưng dù sao cũng là trí nhớ của Thiên Tiên, bao hàm linh ngộ và tính cách đậm đặc. Hân lo lắng có lẽ cũng có vài phần tương tự với Văn Yên, hân sợ mình biến thành một người nào khác.

Nhưng trí nhớ này giống như một bảo tàng to lớn, ví dụ như mảnh vỡ Âm Dương Kính ẩn chứa pháp môn thu nạp linh khí, có lẽ có thể trong đó tìm được thứ còn nguyên vẹn, kinh nghiệm tu hành đạo pháp và pháp thuật nhiều vô số kể, giống như lão sư tốt nhất, tất nhiên nếu so với Thái Âm chân nhân còn xứng chức hơn nhiều.

Hiện tại Hứa Tiên cũng muốn làm giống như Alibaba, niệm động chú ngữ thì mỗi cửa đá ra, từ nơi đó lấy được bảo tàng đầy vàng bạc và đèn thần. Tích lũy tháng ngày, chờ một ngày có thể đem vàng bạc bay lên không trung, biến thành tất cả sở hữu của mình, hân có thể bảo vệ tất cả mọi người hân cần bảo vệ.

Lúc này chìm vào trong trí nhớ Tâm Hải, đã không hề cần Bạch Tố Trinh trợ giúp, chỉ làm cho Tiểu Thanh Tiểu Thiển Văn Yên ba người ở chung quanh hộ pháp.

Trong bóng tối vô tận nhìn thấy thân ảnh vô cùng to lớn, tiếp thiên đạp địa trên thế giới Tâm Hải, vẫn mặc bộ quan bào màu xanh, tay cầm quyết sách, chưởng quân âm dương trong tay.

Mặc dù biết rõ đây chỉ là ảo giác, một mảnh trí nhớ. Không có linh hồn, không có thân thể, chỉ có pháp lực và công đức là thứ giúp hân chèo chống. Nhưng cổ uy thế quân lâm thiên hạ này, giống như đứng cạnh con sông thời gian, dùng hai con người đen kịt nhìn qua, giống như nhìn thấy tất cả sống chết của một người.

Đã từng là chúa tể giả của thần tiên, Đông Nhạc Đại Đế.

Hứa Tiên vào lúc này đứng dưới chân của Đông Nhạc Đại Đế, thậm chí không thể cao hơn mu bàn chân của Đông Nhạc Đại Đế. Nhưng trong lòng hân đã không còn cảm giác sợ hãi khủng bố như trước kia, hoặc cảm xúc muốn quỳ bái, lẳng lặng đối mặt với con người đen kịt kia, nếu như ngay cả chuyện này cũng không làm được, cái gọi là tiếp nhận trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế chính là chê cười.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, lại nói ra:

- Nếu quả thật có một ngày, có lẽ ta kế thừa di chỉ của ngươi, nhưng tuyệt đối không biến thành người khác.

Nói xong liền đem tay xâm nhập vào trong thân ảnh kia, đụng vào kiện thanh huyền quân bào.

Lập tức, trí nhớ thủy triều tiến vào trong nội tâm của hân.

Nếu như có thể, đương nhiên Hứa Tiên nguyện ý lựa chọn chỉ tiếp thụ đạo pháp hoặc tiếp thu kỹ xảo thao túng linh lực, những bộ phận này không ảnh hưởng tới bản tâm của hân, cũng xem như bộ phận trí nhớ có giá trị nhất. Nhưng trong ký ức chỉ hải vô tận kia, không cho hân được phép lựa chọn.

755. Chương 755: Bí Mật. (2)

Chương 755: Bí mật. (2)

Cảm xúc cảm tình tư duy, cấu thành một quyển sách phong phú cả đời, rót vào trong Tâm Hải của Hứa Tiên.

Thân thể của Hứa Tiên rung động kịch liệt, những trí nhớ này đâm mạnh vào trí nhớ của hắn.

Vân Yên ba người đều lo lắng nhìn qua Hứa Tiên, có chút sợ hãi, sợ nhất khi hắn mở mắt ra nhìn thấy hắn biến thành người khác, đôi mắt nhìn mình không còn ôn nhu như trước nữa.

Thế giới Tâm Hải, Hứa Tiên vẫn còn đánh giá thấp trùng kích của trí nhớ này, muốn kéo tay trở về, lại phát hiện tay của mình bị thân ảnh to lớn này hút lấy, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào rút ra được, ngược lại còn hãm vào trong đó. Hơn nữa sinh một loại cảm giác xúc động, xâm nhập vào trong đạo thân ảnh đó, triệt để nhận thức tất cả của Thiên Tiên.

Loại tình huống này thực sự không phải Đông Nhạc Đại Đế tác quái, giống như đọc được một quyển tiểu thuyết vô cùng thú vị, khiến người nhìn không được xem tiếp, dừng không được. Cảm giác hứng thú này lại vượt xa nội dung hấp dẫn của tiểu thuyết hàng vạn lần, làm dao động tín niệm của Địa Tiên như hắn.

- Quan nhân, quan nhân.

Vài tiếng ôn nhu kêu gọi Hứa Tiên tỉnh táo lại, tại phía sau hắn xuất hiện thân ảnh của Bạch Tố Trinh, vươn tay cầm chặt tay kia của hắn, kéo hắn ra khỏi thân ảnh cực lớn này.

Hứa Tiên trầm nghĩ một tiếng:

- Nguy hiểm thật.

Vui mừng nói:

- Nương tử, tại sao ngươi lại ở đây?

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Chúng ta có thiên tiên tâm kết, trao đổi tâm huyết với nhau, chỉ cần ngươi chìm vào trong Tâm Hải, chúng ta sẽ có thể tương kiến nhau.

Hứa Tiên vui vẻ nói:

- Như vậy chẳng phải chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt sao?

Vốn chỉ nghe được âm thanh, nhưng bây giờ có thể trực tiếp thấy dung nhan của nàng, nhìn thấy cái nhíu mày và nụ cười của nàng.

Bạch Tố Trinh vì tính tình trẻ con của hắn mà cảm thấy vui mừng trong nội tâm, chính mình làm sao không muốn gặp hắn nữa?

Hứa Tiên lại hỏi:

- Ngươi đã đến núi Thanh Thành sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Ân, ta đã bắt đầu bế quan, cảm thấy tâm tình chấn động kịch liệt, mới thử liên hệ với ngươi.

Hứa Tiên thở dài, nói:

- Lần này thiệt thòi ngươi nhiều rồi.

Bạch Tố Trinh dùng tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của hắn, nói:

- Quan nhân, không cần quá nóng vội, quan nhân đã rất cố gắng, từ từ sẽ tốt thôi, ta không hy vọng ngươi mạo hiểm. Dù cho ngươi chỉ là phạm nhân, ta cũng bảo hộ cho ngươi.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Ta biết rõ, ta sẽ cẩn thận, nhưng ta sẽ không dừng lại, người cảm thấy như thế nào?

Vươn tay vuốt ve gò má của nàng.

Bạch Tố Trinh cầm tay hắn, nói:

- Ta khá tốt, nhưng kế tiếp ta phải bế quan hoàn toàn nhập định, Tâm Hải cũng không thể có gợn sóng, mới có tác dụng chế trụ thân thể. Chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể liên hệ với người. Nếu có cái gì giải quyết không sao, chỉ cần trong nội tâm kêu gọi ta, ta sẽ cảm nhận được.

Không hề không đề cập tới nguy hiểm trong đó.

Hứa Tiên nói:

- Ta sẽ giải quyết, người nên thanh thần ổn định bế quan.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta sẽ yên tâm, lần này ra biển nên chiếu cố Thanh nhi thật tốt a, nàng vẫn thích người, đừng làm cho nàng khổ sở.

Nói đến đây, thân ảnh của nàng hơi chấn động, giống như bị cái gì đó quấy nhiễu, chỉ nói thêm một câu “Trân trọng”, sau đó tiêu tán như sương mù.

- Ta minh bạch.

Hứa Tiên cũng nói với đám sương mù này.

Mà khi hắn quay đầu lại, lại phát hiện thân hình Đông Nhạc Đại Đế không có cao lớn như vừa rồi, cẩn thận suy tính một phen mới biết được mình đã trở nên cao lớn, nhưng so đầu trong Tâm Hải cũng không phải so lớn nhỏ đơn giản như vậy.

Hắn thử sửa sang lại thu hoạch trong trí nhớ, giống như hoàng thượng giải quyết chính sự, không ngừng xử lý lấy đồng tấu chương cao như núi. Hắn cũng không phải muốn thu thập phương pháp thu nạp linh lực của Thiên Tiên, nhưng hắn lại phát hiện một bí mật khác, những tấu chương này giống như lấy ra từ công đức ngọc bài, trong ngọc bài nhỏ cất giấu một thế giới, chính là một kiện không gian pháp khí Hứa Tiên có thể thu nạp nhiều thứ.

Hơn nữa đã bị Đông Nhạc Đại Đế kiểm giữ, chỉ sợ trong ngọc bài này có nhiều thứ hắn kiểm giữ được, vậy thì đây là một bảo tàng thật sự, nói không chừng bên trong có vô số pháp bảo cường đại.

Nhưng Hứa Tiên có được công đức ngọc bài từ rất lâu rồi, đã sớm nghiên cứu thứ nho nhỏ này thấu triệt rồi, căn bản không có phát hiện thứ đồ vật gì khác, thử tìm kiếm trong trí nhớ, cũng không có thu hoạch được gì.

Trong nội tâm Hứa Tiên phỏng đoán, nếu như công đức ngọc bài, lại có quan hệ tới công đức. Cho nên mình một mực không thể phát hiện ra được, có lẽ bởi vì công đức của mình không đạt được yêu cầu. Hắn ngược lại trùng hợp nhận thức một công đức tích lũy như uống nước sôi giống như nữ nhân, lần này ra biển cần gặp Ngư Nhi mới được, nhìn thấy không thể mượn tay của nàng, cởi bỏ bí mật của công đức ngọc bài.

Pháp bảo có giá trị cực lớn, ban đầu ở Linh Ẩn tự, nếu quả thật để cho Pháp Hải sử dụng đại vô lượng tử kim bát, chỉ sợ sẽ thấy được cục diện khác. Đông Nhạc Đại Đế trân tàng ở bên trong, nói không chừng vô cùng quý giá. Mặc dù không có pháp bảo, chỉ sợ không gian này thật sự có thể thực hiện được tâm nguyện của kẻ xuyên việt hiện giờ.

Hắn vẫn cảm thấy, thân là kẻ xuyên việt chân chính, thậm chí ngay cả không gian giới chỉ các loại cũng không có được, quả thực quá giả. Thì ra thứ tốt đều bị hắn đeo trên cổ, làm hắn sinh ra cảm giác “Ta không hổ là kẻ xuyên việt”.

Hứa Tiên mở hai con ngươi, lập tức nhìn thấy ba thần thái khác nhau, tuy nhiên là đôi mắt lo lắng dễ thương.

Vân Yên hỏi:

- Phu quân, người không sao chứ!

Hứa Tiên cười nói:

- Đến đây, ôm một cái là biết rõ!

Nói xong triển khai hai tay ôm cả ba nàng vào trong tay.

Tiểu Thiển cùng Vân Yên vui mừng ôm ngược hẳn.

Tiểu Thanh giãy dựa một phen cũng vô dụng, dứt khoát liền buông tha, dù sao cũng bị hắn ôm nhiều rồi, thêm một lần nữa cũng không có gì, lại không biết suy nghĩ này của mình nguy hiểm cỡ nào.

Sau đó gọi kim ưng tới, ghi mấy phong thư, phân biệt gửi cho Phan Ngọc ở kinh thành, Thái Âm chân nhân cùng Thanh Loan ở Thục Trung, nói cho bọn họ mình đi nơi đâu.

Pháp lực của Hứa Tiên hiện giờ còn chưa đạt tới đỉnh phong, Kim tinh chỉ miễn cưỡng đạt tới Điểm Tinh, ẩn chứa năng lượng còn yếu ớt. Nhưng nếu muốn tiến thêm một bước, lại không nghĩ Thái Dương tinh cùng Thủy tinh lại đơn giản như vậy.

Kim linh chi lực ẩn chứa trong thiên địa rất ít ỏi, muốn ngưng tụ chỉ có thể đi tìm mạch khoáng, sau đó tốn hao đại lượng thời gian. Trừ việc đó ra, không có bất kỳ biện pháp mưu lợi nào. Chuyện tốt như lúc gặp Kim Lữ Pháp Vương lần trước, cũng không phải dễ dàng gặp được, vì vậy chỉ có thể tạm thời gác lại.

Hơn nữa linh lực bản thân đại tăng, lực thần thông của phật môn cũng có thể tiếp tục tu hành, thủ ấn “Cửu Tự Chân Ngôn” của phật môn cũng giống như vậy, nhưng chuyện này cần chút ít thời gian. Thời gian không đợi người, Hứa Tiên liền phải đi biển tìm kiếm linh dược luyện đan, cho nên không tiến hành tu luyện được.

756. Chương 756: Phước Long. (1)

Chương 756: Phước Long. (1)

Cũng may Tiểu Thanh cũng không giống như Vân Yên, mang theo nhiều thứ như vậy, cứ ngồi yên ở đó, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Hứa Tiên cùng Tiểu Thiển Vân Yên, không ngừng quần quít triển miên.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng quyết định rời đi khỏi ánh mắt không bỏ của các nàng, cái gọi là “Ôn nhu hương, anh hùng mộ” quả nhiên không phải giả dối, trong đôi mắt thâm tình, ai có thể dễ dàng nói một tiếng “Biệt ly” đây?

Vào thời khắc nhu tình mật ý, Tiểu Thanh không kiên nhẫn nói:

- Đừng có lẽ mà lẽ mề, nhanh lên đường đi!

Vân Yên lau lau mắt nước trong khóe mắt, nói:

- Thanh nhi người được đi chung với phu quân, đương nhiên không thể nhận thức tâm ý của chúng ta.

- Cái gì? Ta mới không muốn ở cùng với hắn, các người ai nguyện ý thì đi thay ta đi.

Hứa Tiên cười nói:

- Tốt. Đừng cẩu kính, hiện tại chúng ta đi tìm Ngao Ly, sau đó ra biển.

Tiểu Thanh nhú chân mày lá liễu, nói:

- Nói rõ ràng cho ta, vì cái gì nói một đồng vấn đề như thế với ta chứ, rõ ràng là các người lãng phí thời gian... Uy, người muốn làm gì, thả ta xuống, hỗn đản!

Hứa Tiên liền ôm người của nàng, chân đạp bãi vân ba màu, bay lên không trung.

Trên mặt đất, Vân Yên cùng Tiểu Thiển dần dần nhỏ đi, lưng lay khua tay nói:

- Chơi vui vẻ ah!

Hứa Tiên ngồi xếp bằng xuống, đặt Tiểu Thanh lên đám mây, cũng không mặc cho nàng rời xa, mà ôm vai của nàng, ghé vào bên tai của nàng, nói:

- Lần này ra biển nên ở chung thật tốt a.

Tuy đã từng thân cận qua rất nhiều lần, nhưng Tiểu Thanh cảm giác được trong lời nói của hắn có khác thường, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, tim đập nhanh hơn có thể nghe rõ, vẫn mạnh miệng nói:

- Ai muốn ở chung thật tốt với người.

Âm thanh này vô cùng nhỏ nhẹ, trên mặt càng phát sốt.

Muốn cách Hứa Tiên xa một chút. Lại vô lực giãy giụa cánh tay của hắn, dứt khoát cam chịu thằm nghĩ: dù sao ta bây giờ không phải là đối thủ của hắn, đợi tới khi ta mạnh hơn sẽ đi trả thù a.

Suy nghĩ không sợ trời không sợ đất của nàng cứ quanh quẩn trong đầu mãi, đúng là có chút quái dị khó hiểu.

Nếu như ngay từ đầu không hiểu nam nữ ở chung phòng là thế nào, cho tới bây giờ được Bạch Tố Trinh hun đúc dần dần hiểu được, làm sao mặc cho nam tử ôm trong ngực như thế này chứ.

Không hiểu, đối với chuyến ra biển lần này, ẩn ẩn có chút chờ mong, lại ẩn ẩn có chút ý sợ hãi.

Thải vân hoàn toàn biến mất phía chân trời, Tiểu Thiển nhìn Vân Yên cười nói:

- Muội muội, theo ta vào núi làm bạn đi, ở đó có hai con thỏ rất nghe lời, ta còn muốn nghe tiếng đàn của người thêm đấy.

Vân Yên cười nói:

- Ta cũng đang có ý này, trong khoảng thời gian này xin tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.

Một hồi say rượu, cảnh ngộ như nhau, làm cho hai nàng có cảm giác thân cận hơn rất nhiều.

...

Ven bờ sông Tiền Đường, một chỗ hoang vắng trên vách đá không người, bỗng nhiên xuất hiện hai người, đang nhìn nước sông trải cuộn cuộn.

Hai người này đều rất trẻ tuổi, một người hơn hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn bất phàm, sợi tóc trên đầu có màu sắc như vàng ròng, mặc kim ty nhuyễn giáp, càng thấy oai hùng, nhíu bờ môi hơi mỏng trầm tư.

Một người khác hơi nhỏ hơn, chỉ có mười tám mười chín tuổi. Cũng tài trí bất phàm, thân thể hơi cồng kềnh trên sơn nham, trong miệng ngậm một cái tẩu thật dài, không ngừng thôn vắn thổ vục. Nhìn khói bay lên không trung biến hóa, khi thì biến thành chim cá muôn thú, khi thì sơn thủy người ta, khói khí bốc lên, bỗng nhiên đầu óc choáng váng, bay vào trong miệng hắn, hắn liên tục phun khói, huyết dịch đỏ tươi chảy ra, nường theo đó là bộ dáng vô cùng tàn nhẫn.

Nếu không có hình dung kỳ dị, người khác nhìn thấy, là hai công tử anh tuấn bất phàm, đi ra ngoài dạo chơi du ngoạn.

Người tuổi trẻ ngậm tẩu thuốc nhìn người trẻ tuổi oai hùng, nói:

- Hạo huynh đệ, làm gì như vậy có bộ dáng như lâm đại địch, nhưng là tiểu nữ hài, ta và người liên thủ, hơn nữa bảo bối như vậy, còn không sợ bất không được nàng sao?

Nam tử oai hùng kia được gọi là Hạo huynh đệ chính là Long tộc Đông Hải, thái tử, Kháng Kim Long Ngao Hạo.

Ngao Hạo nói:

- Ngao Huyễn. Người biết cái gì, ta lo lắng không phải Ngao Ly, mà là Bạch Tố Trinh, nàng được lão Long Vương Ngao Kiên trân tàng bí bảo, thực lực khó có thể suy đoán.

Ngao Huyễn ngáp, nói:

- Hạo huynh đệ, không phải thuộc hạ của người nói nàng bị Pháp Hải hòa thượng đánh bị thương, trở về núi tu dưỡng rồi sao? Ngao Kiền lão gia hỏa kia cũng thật sự là, có đồ vật tốt như vậy không lưu cho Long tộc chúng ta, lại tiện nghi ngoại nhân, loại đồ vật này đã thất truyền rất lâu rồi, cũng chỉ có lão gia hỏa như vậy mới có được mấy khối, nhưng cho dù Bạch Tố Trinh đạt được cũng chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi, còn có thể biến thành Long mà. Nếu như nàng ở chỗ này, ta sẽ giúp người bắt giữ nàng lại, chỉ người ném thử tư vị của nàng, thuận tiện cho tiểu đệ hưởng thụ kén, cho ta xem xem con rắn này có gì khác với những nữ tử khác.

Trong mắt Ngao Hạo có kim quang lóe lên, nói:

- Chuyện này ta không cần người quản tới, nàng là rắn, người cũng không tính là Long, sớm muộn gì sẽ có một ngày ta sẽ hàng phục nàng ta.

Trong nội tâm thầm mắng một tiếng ngu ngốc, nếu như Ngao Kiền còn sống, người còn đang trốn trong chỗ sâu của biển cả không dám đi ra ngoài. Hơn nữa Bạch Tố Trinh dù nói thế nào cũng là một trong hai mươi tám tinh tú, há có phải loại người như người có thể nhúng chàm.

Ngao Huyền giật nhẹ khóe miệng, xảo trá nói:

- Nghe nói nàng đã có nam nhân.

Ngao Hạo hung hăng trừng Ngao Huyền, nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Người cầm miệng cho ta, cũng chỉ là một phạm nhân, tu hành đạo pháp mèo quào. Rơi xuống trong tay của ta, ta muốn hắn sống không được, muốn chết không xong, ta cũng muốn xem người mà Bạch Tố Trinh chọn là thứ gì.

Hắn còn nhớ rõ Hứa Tiên lần trước phá vỡ bảo bối của hắn, cái bình cổ đồng tổn thất không biết bao nhiêu kim linh chi lực. Hơn nữa ngấm lại nữ tử như thế tuyển nam nhân vô dụng, càng cảm thấy tức giận trong lòng.

Ngao Huyền nhìn qua Ngao Hạo, trong nội tâm rất là khinh thường, dù mạnh miệng thế nào, người ta cũng đem toàn thân nữ tử của người ném qua nhiều lần, mà người ngay cả lông cũng không sờ được, còn bị phụ thể người ta đánh một trận, chỉ biết nói láo lung tung.

Ngoài miệng lại không hề trêu chọc hắn, mà chỉ nói:

- Chúng ta mau động thủ đi, gần đây Trường Giang đấu rất kịch liệt, chúng ta bắt lấy Ngao Ly, có thể cầm được Tiền Đường Thái Hồ, trở về cũng báo công với chúa công một phen, nói không chừng còn được ban thưởng bảo vật đấy.

Ngao Hạo nói:

- Nàng ở trong phiến hải vực này, nhưng ẩn sâu trong đáy nước, người trước dẫn nàng đi lên đi.

Ngao Huyền cười nói:

- Xem ta a, nói không chừng căn bản không cần dùng tới pháp bảo như vậy, cũng hống nàng ngoan ngoan đi tới Đông Hải của chúng ta, thành hôn với người.

Nói xong nhổ ra một cổ hơi thở.

Hơi thở này cũng không có hóa thành làn khói trắng. Mà hoàn toàn trong suốt, vắn vẹo cảnh vật bốn phía, giống như hỏa diễm đang vắn vẹo không khí.

757. Chương 757: Phục Long. (2)

Chương 757: Phục Long. (2)

Nghe được Ngao Hạo nói thế, Ngao Huyền thật sự không phải là Chân Long, mà là một con Thận Long hiếm thấy. (Thận là con trai)

Thận Long cực kỳ hiếm thấy, bởi vì phương pháp sinh dục. Rắn cùng đuôi gà vào tháng giêng, sinh ra một quả trứng nhỏ, quả trứng này sẽ đưa tới lơ lửng đầy trời, đánh quả trứng này tiến vào trong lòng đất, sau khi tiến vào đất khoảng mười mét lại biến thành đá.

Sau ba trăm năm, đất chung quanh trứng biến thành đá. Bắt đầu bay lên bầu trời, tìm được ánh mặt trăng, đá này sụp đổ, mới tạo thành một con trai. Sau đó bị sét đánh vào trong lòng đất, biến thành đuôi gà, mà đuôi gà này không nở ra thành con trai, những đuôi gà này tiến vào trong biển, lại biến thành con trai.

Thận Long ăn chim én, nhưng chim én là loài chim bay nhanh nhất, cũng cực nhỏ tiếp xúc với mặt nước, cho nên con trai phải làm ra ảo ảnh, dụ chim én bay vào trong miệng của mình. Mà Ngao Huyền nhờ pháp thuật bốn mạng của nó ra ngoài, chính là thận khí.

Trong nước tịch mịch, Ngao Ly đang ngủ say, bỗng nhiên trên mặt nước xuất hiện tiếng kêu gọi làm cho nàng bừng tỉnh.

- Ly nhi, Ly nhi...

Ngao Ly ngẩng đầu lên, mở to hai mắt, nói:

- Gia gia?

Trên mặt nước chính là thân ảnh hùng hồn của Ngao Kiên, âm thanh già nua, nói:

- Là ta, gia gia từ trên trời trở về, nhanh đi theo ta, chúng ta đi một nơi tốt.

Ngao Ly lắc đầu, xác định chính mình không có nhìn lầm, nhẹ nhàng quét đuôi rồng, quấy mặt nước thoát ra. Đúng cách Ngao Kiên trên không trung một đoạn, nhìn hắt trước mặt, thấy hắt bay ra phía biển.

- Đi theo ta, đi theo ta!

Đột nhiên Ngao Ly phát giác không đúng, cảnh giác nhìn qua Ngao Kiên ở giữa không trung, quát:

- Người không phải gia gia, người là ai? Lại dám giả trang gia gia!

Bóng dáng của Ngao Kiên dần dần vụn vỡ, phát ra âm thanh của Ngao Huyền.

- Tiểu nha đầu, ta chính là gia gia của ngươi ah!

Ngao Ly phát giác không đúng, quay người muốn tiến vào trong nước, chỉ cần ở trong nước nàng có thể tự do sử dụng thủy linh chi lực của Tiên Đường Thái Hồ, cho dù Địa Tiên nhất lưu cũng không có biện pháp làm gì nàng.

Một đạo kim quang phá không bay tới, phát ra một tiếng kim loại “Rầm rầm”. Chính là xiềng xích màu vàng. Xiềng xích tới cực nhanh, Ngao Ly bị ảo giác trên không trung hấp dẫn, vào lúc này tiến vào trong nước cũng không kịp, dốc sức liều mạng triệu tập thủy linh chi lực muốn đánh tới.

Nhưng xiềng xích màu vàng này quấn quanh thân của nàng mấy lần, nàng liền cảm thấy toàn thân mất đi lực lượng, đột nhiên nhớ tới lai lịch của xiềng xích màu vàng này.

- Phục Long Tắc!

Ngao Hạo cười to nói:

- Đúng là vật ấy, Ngao Ly muội muội, ngươi nên thúc thủ chịu trời đi.

Lập tức phát động pháp thực, kiềm chế xiềng xích.

Ngao Ly khôi phục thân người muốn đào thoát vào nước, nhưng xiềng xích lập tức co lại, một mực trói buộc nàng.

Ngao Ly cả giận nói:

- Gia gia bảo các người thề, tuyệt đối không cho đồ vật này xuất thế, các người quên sỉ nhục của Long tộc rồi sao?

Thời điểm Đại Vũ trị thủy đã dùng xiềng xích này trói Giao Long, mở đường cho hắc, có được pháp lực lớn lao. Nhưng lại bị Long tộc xem là sỉ nhục, sau khi Đại Vũ chết, đoạt được vật ấy áp trong biển, thề tuyệt đối không đụng tới vật này.

Ngao Hạo mím môi không trả lời, chỉ niệm pháp quyết, đem Ngao Ly trói vào trong sơn nam.

Ngao Huyền lại cười to nói:

- Cái gì hổ thẹn trơ trên, có thể bắt người là bảo vật tốt.
- Khác loài cầm miệng!

Ngao Ly dùng ánh mắt oán hận nhìn qua Ngao Hạo.

Ngao Huyền giận tím mặt, hắc cũng không phải là Chân Long, cho nên một lòng dựa vào Long tộc, cũng lấy họ là “Ngao”, nhưng không được Long tộc khác đặt vào trong mắt, hận nhất nghe người khác nói mình là khác loại, tiến lên muốn giẫm lên đầu của Ngao Ly.

Ngao Ly chỉ nhìn qua Ngao Hạo, từ đầu tới đuôi cũng không có nhìn qua hắc.

Ngao Hạo lạnh lùng nói: xem tại

- Người dám động nàng một sợi lông, ta sẽ giết người.

Mặc dù bây giờ là địch nhân, Ngao Ly cũng là Long tộc chân chính, cháu gái của Ngao Kiền, người thừa kế hai đại thủy vực Trường Giang Hoàng Hà, là Long tộc công chúa, thân phận cao quý, sau có thể cho ngoại nhân bôi nhọ.

Thân hình Ngao Huyền cứng đờ, đánh một quyền lên vách núi, núi đá rạn nứt.

Trong lúc này, một đám thái vân từ trên bầu trời bay tới.

Bỗng nhiên Ngao Ly mở to hai mắt nhìn qua, lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, nói:

- Hứa Tiên!

Ngẩng đầu nhìn Ngao Hạo nói:

- Đây, còn không mau chóng thả ta ra, bằng không Hứa Tiên đến, nhất định giết người, hắc rất thương ta.

Nàng còn cất con gấu nhỏ trong ngực của mình.

Con người màu vàng của Ngao Hạo biến thành âm trầm.

- Hứa Tiên? Đến vừa vặn!

Nhìn Ngao Huyền nói:

- Người trước mang theo Ngao Ly quay về Đông Hải, ta giết hắc xong sẽ đi theo, nhớ kỹ lời ta vừa nói, không được chạm vào nàng.

Ngao Huyền nói:

- Thứ này thật sự là Phục Long tác? Nghe nói người đã đánh với Hứa Tiên này một lần. Lần trước người còn bị hắc phá vỡ pháp bảo đấy.

Trong lời nói bao hàm lời trào phúng.

Ngao Hạo bị khuyết điểm, cả giận nói:

- Ngu xuẩn, người muốn bằng Phục Long Tác áp chế thủy linh chi lực của nàng khổng chế, bằng không người cho rằng ta có thể chế trụ hắc được sao? Lần trước nhất thời chủ quan, chỉ là một nhân loại, ta một tay cũng giết được hắc.

Ngao Huyền không cần nói nhiều, bắt lấy Phục Long tác, bay lên không trung.

Hứa Tiên lung lay nhìn thấy một màn này, lập tức đằng vân đuổi theo Ngao Huyền, phát ra âm thanh tức giận.

- Buông nàng ra!

Mây vàng tiến hóa thành thái vân, tốc độ mau lẹ hơn người, có một tầng bình chướng bao phủ người vào trong đó, không bị thiên phong diễn tấu.

Ngao Huyền đang dẫn theo Ngao Ly, bị Hứa Tiên phát ra tiếng chấn động, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, thiếu chút nữa từ trên không trung té xuống, trong nội tâm phát lạnh, tên Hứa Tiên này mạnh hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều. Nhanh chóng tăng tốc độ bỏ chạy, nhưng sao nhanh bằng thái vân chứ.

Lập tức sẽ bị Hứa Tiên đuổi kịp, Ngao Hạo ngăn cản trước mặt của Hứa Tiên.

- Hứa Tiên, ngươi còn nhận ra ta không?

Hứa Tiên chỉ quát một tiếng “Cút!”, sau đó đụng vào người của Ngao Hạo.

Trong nội tâm của Ngao Hạo cười lạnh, hắn tu hành ngàn năm, là Ngũ Trảo Kim Long chân chính, Địa Tiên chi thân, một thân sắc lực không phải nhân loại có thể so sánh, mà ta thân là Long tộc, há có thể so sánh với ta, lần này cho ngươi đụng thật tốt a, rửa sạch sỉ nhục của lần trước, sau đó hóa thành kim quang lao về phía của Hứa Tiên.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn, hai người đụng vào nhau thật mạnh trên không trung, rồi sau đó đồng thời bắn ra ngoài.

Ngao Hạo chỉ cảm thấy cổ họng ngọt ngào, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, trong nội tâm tràn đầy kinh ngạc.

- Tại sao lực lượng của hắn mạnh như vậy.

Hứa Tiên cũng cảm thấy ngực của mình đau đớn, lực lượng của Long tộc quả thật không phải chuyện đùa, lần trước nhờ có nương tử nên không chiến đấu chính diện với hắn, bằng không không phải là đối thủ của hắn, nhưng hôm nay như trước kia, đáng tiếc Kim Thân bị hủy diệt trong thiên kiếp, bằng không thì lúc này mạnh hơn rất nhiều. Hắn chỉ tu Kim Thân mà không tu xá lợi, Kim Thân bị tiêu hủy triệt để trong thiên kiếp, còn chưa kịp khôi phục, cho nên pháp bảo đã tu luyện ra cũng không sử dụng được.

758. Chương 758: Hỏa Long

Chương 758: Hỏa Long.

Hình thái của bản tôn hắn giống như yêu quái vậy, đồng đạo hạnh. Nếu là gấu tu thành yêu quái, lực lượng đương nhiên cường đại hơn, nếu là chim tước thì có tốc độ nhanh. Long trời sinh có nhanh nhạy, cao hơn thường nhân. Các loại năng lực không có tu luyện, cũng vượt xa những loại như hổ gấu, nếu tu hành thì cường hãn hơn nữa.

Trong nháy mắt Tiểu Thanh thấy Hứa Tiên va chạm với Ngao Hạo, đã đuổi theo Ngao Ly, chợt thấy sau lưng có sát khí nghiêm nghị, vội vàng tránh đi.

Vô số kim đao, kim thương, kim kiếm, kim kích, kim chùy, kim việt, kim câu, kim xiên hình thành một đồng sượt qua người nàng, thì ra trong nháy mắt va chạm đó, Ngao Hạo đã lấy cổ đồng binh ra.

Trong lòng Tiểu Thanh nghiêm nghị, nếu như trực tiếp bị đánh trúng, dù là nàng ngăn cản được, kết cục cũng là huyết nhục mơ hồ Mà đồng binh khí đã vòng lại, đánh về phía của nàng, khí thế càng mạnh mẽ.

Hứa Tiên đẩy nàng ra, nói:

- Ngươi đuổi theo Ngao Ly, ta sẽ đối phó hắn.

Sau đó phát tay ngăn cản binh khí, đẩy vào trong nước

Tiểu Thanh hơi do dự, liền đuổi theo Ngao Ly. Trong nháy mắt đó, Ngao Ly đã bị mang đi thật xa, nếu như không đuổi, sẽ bị mất dấu.

Ngao Hạo vừa muốn ngăn cản nàng, nhưng cảm thấy trong nước có linh lực chấn động, một đầu Thủy Long ngăn cản hào quang màu vàng, cản về phía hắn.

Vẩy rồng và móng vuốt đầy đủ, giương nanh múa vuốt, rất có linh tính, cũng không phải là đồ chỉ để ngắm.

Đây cũng do Hứa Tiên sau khi trở thành Địa Tiên, linh lực có biến hóa lớn nhất, không còn giống như con rối chết bị điều khiển nữa, mà có sinh cơ hơi mỏng. Con Thủy Long này cũng không lằng lằng không sử dụng, hẳn căn cứ vào việc trước kia tạo ra Hỏa Long mà cấu thành ra, tạo ra được, cũng không có bao nhiêu khác biệt với Chân Long.

Ngao Hạo vỗ đầy bình, kim quang đại thịnh đâm vào Thủy Long, muốn quấy nát, hóa thành sóng gió ngập trời rơi vào trong nước. Nước màu vàng đã ảm đạm hơn rất nhiều, một lần nữa thu hồi vào trong bình.

Hai người lơ lửng trên mặt nước, đứng trong hạp cốc đối mặt với nhau, nước sông dưới chân cuộn cuộn, nhưng lửa giận và linh khí trên người không đè nén được.

Ngao Hạo muốn báo mối thù lần trước, Hứa Tiên muốn đuổi theo Ngao Ly. Cho nên hận không thể đập chết đối phương ngay lập tức.

Hứa Tiên nói:

- Dám lợi dụng đánh lén, không dám đối mặt trực tiếp với Ngao Ly, đây là cách làm việc của Long tộc các người sao? Long tộc các người trừ Ngao Kiên Ngao Ly, chẳng lẽ đều là tiểu nhân bỉ ổi như vậy sao?

Ngao Hạo cười lạnh nói:

- Người thắng làm vua, người thua làm giặc, không có gì hay nói. Hứa Tiên, người trong khoảng thời gian ngắn, tu vi tiến nhanh, nhưng muốn đánh thắng ta, đó là nằm mơ. Nhưng yên tâm đi, ta sẽ không dễ dàng giết người như vậy, ta sẽ đặt người ở hải nhân, ngày đêm chịu nước chảy ăn mòn. Sau đó cho Bạch Tố Trinh nhìn thấy thảm trạng của người, nhưng dùng thân phận nữ nhân của ta.

Lời này càng chạm vào nghịch lân của Hứa Tiên, kim quang trong mắt lập lòe, không còn nửa điểm nhân từ, cao giọng tuyên bố:

- Kháng Kim Long, hôm nay là ngày chết của người!

Trận chiến này không giống lúc ở Linh Ẩn tự, Pháp Hải Đạo Tổ còn muốn hàng phục mấy người bọn họ, mà thằng Kháng Kim Long này đã động sát cơ. Nếu như thời điểm này có một chút nương tay thiện tâm, thì đó không phải là người tốt, mà là ngu xuẩn nhất thiên hạ.

Ngao Hạo giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, ồm ồm cười to, nói:

- Con sâu cái kiến mà dám cuồng ngôn, sao có thể hiểu được ta cao quý cùng cường đại, Ngao Hạo ta chết, cũng phải bay lên thiên ngoại giống Ngao Kiên kia.

Hứa Tiên lạnh lùng nói:

- Người cũng xứng!

Sau đó thúc dục Thủy tinh tới mức tận cùng.

Đại chiến trên sông, lại có một đầu Thủy Long bay lên, ngay sau đó là hai cái, ba đầu, cuối cùng có tới chín đầu, vờn quanh Hứa Tiên, cao thấp bay múa, tiếng Long ngâm vang lên không dứt. Đây là thủ đoạn của Địa Tiên. Mà Hứa Tiên đã đạt tới cực hạn, hẳn vốn không thể khống chế nhiều Thủy Long như vậy, bằng vào Thủy Hồn Thuật cho nên giao phó một tầng linh tính cho Thủy Long, mới có thể vận chuyển tự nhiên. Bất cứ một con Thủy Long nào, đều có thể dễ dàng diệt sát một Nhân Tiên chưa vượt qua thiên kiếp.

Ngao Hạo thần sắc biến đổi, xem tại

- Người quả nhiên đã tu thành Địa Tiên, ngược lại là ta xem nhẹ người rồi.

Sau đó lại đùa cợt:

- Chỉ là chút tài mọn, cũng dám cậy mạnh ở trước mặt của ta.

Chín đầu Thủy Long cùng phát ra tiếng Long ngâm rung trời, đánh về phía Ngao Hạo.

Ngao Hạo giờ đồng bình lên cao, nhưng không có thả ra kim đao thương kiếm kích, mà là hét lớn một tiếng “Thu”. Chín đầu Thủy Long ở trước mặt của hắn, không tự chủ được bay về phía đồng bình, vừa vào trong đó, đều bị quấy toái một lần nữa hóa thành thủy linh chi lực, căn bản không tổn thương hắn mấy may.

Nhưng trong trường hợp này, một cỗ khí tức nóng rực nguy hiểm xuất hiện trước mặt.

Không trung xuất hiện một con rồng khác, nhưng không phải Thủy Long, mà là Hỏa Long, toàn thân có kim điểm đang thiêu đốt hùng hực, xa xa vượt qua Thủy Long, dài chừng mười trượng, dáng người vượt qua trăm trượng, phát ra uy thế khổng lồ. Hứa Tiên đứng trên đầu rồng, cầm đôi Long giác kia, giống như chân thần hàng lâm hậu thế.

Hứa Tiên lúc này có khả năng thao túng linh lực lớn nhất, tuyệt không phải là thủy linh chi lực, mà là thái dương chi lực. Hắn dùng chín đầu Thủy Long làm chứng nhân pháp, sau đó triệu hồi Hỏa Long, mà Hỏa Long này không phải chỉ có linh tính bình thường như Thủy Long. Mà là pháp thuật chân chính, nguồn gốc từ “Đại Nhật Hỏa Long” của phật môn, toàn bộ dùng phật hỏa ngưng tụ mà thành. Ngã phật giận dữ, sinh ra phật hỏa, cho nên có đầu Hỏa Long này hộ pháp.

Hứa Tiên đương nhiên còn chưa xuất ra phật hỏa được, thậm chí ngay cả Thần Tiên như Pháp Hải là nhân vật đại pháp lực của phật môn, cũng không có thể tu ra phật hỏa, chớ nói chi là thường dân như hắn.

Trong trường hợp hắn thành tựu Địa Tiên nghiệp vị, thái dương chỉ tinh trong thần hồn mạnh hơn, lại có thể dùng Thái Dương Chân Hỏa thay thế, mà hắn đối với môn pháp thuật này có chút linh ngộ, có thể vận dụng tự nhiên. Thái Dương Chân Hỏa là một trong những hỏa điểm cường đại trong tam giới. Hứa Tiên thậm chí hoài nghi, phật hỏa chính là Thái Dương Chân Hỏa biến dị.

Thái Dương tinh trong thần hồn của Hứa Tiên thiêu đốt hùng hực, thu nạp thái dương chi lực trong phạm vi mười dặm vào trong Hỏa Long này, Hỏa Long rung đùi đắc ý, hỏa điểm trên người đại thịnh, hơi nước chung quanh trong nháy mắt bốc hơi lên, vụn vụn trong không khí, đuôi rồng quét trúng khe núi. Núi đá lập tức hòa tan thành dung nham.

- Rống!

Tiếng Long ngâm này không phải sóng âm, mà ẩn chứa lời âm cường đại.

Thiên Long Thiện Xướng, chấn động khắp nơi.

Hỏa Long bay lên cao, sau đó đánh về phía Ngao Hạo, hỏa năng khắc kim, hắn mà dám dùng cổ bình đối phó Hỏa Long, trong nháy mắt cũng bị hòa tan triệt để, tính cả chính hắn.

Nhiệt độ của hỏa điểm hùng hực phà vào mặt của hắn, hơi nước màu trắng lan tỏa, tràn ngập trong hạp cốc, hắn cũng không có Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông như Hứa Tiên, nhưng hắn có pháp lực cường đại.

759. Chương 759: Tử Đấu. (1)

Chương 759: Tử đấu. (1)

Ngao Hạo đứng bất động, bộ dáng giống như si ngốc, không có bất kỳ phòng bị đứng ở nơi đó, nhưng khoe miệng của hắn xuất hiện nụ cười hung ác, làm cho nội tâm của Hứa Tiên rung mình.

Thời điểm Hỏa Long sắp sửa thôn phệ Ngao Hạo, đột nhiên Ngao Hạo ngẩng đầu, trong tay ném ra một khóa thủy bích lỏng lẻo, đây là tiểu thủy cầu nhỏ, lớn chừng nắm tay, trong đó lại ẩn chứa linh lực khủng bố, thao thao bất tuyệt trong thủy cầu, giống như diễn biến thành sóng biển cuồng bạo không dứt.

Hứa Tiên lập tức nhận ra đây là một khóa Quý Thủy Thần Lôi, nhưng không phải là Quý Thủy Thần Lôi lúc trước hắn gặp so sánh được, những thần lôi do tình quái trên sông ngưng tụ ra, quả thật chẳng khác gì quả pháo nhỏ so sánh với một quả bom mạnh mẽ, thì ra đây mới thật sự là “Quý Thủy Thần Lôi”, cũng

không cô phụ hai chữ thần lôi của nó, tên Ngao Hạo ắt hẳn như vậy không ra tay, chính là muốn một kích trí mạng.

Nhưng Hứa Tiên có muốn tránh né, cũng không kịp tránh né, Hứa Tiên đành phải thúc dục Hỏa Long, đung vào Quý Thủy Thần Lôi, không biết là lửa làm nước bốc hơi, hay nước làm lửa tắt đây?

Hứa Tiên cùng Ngao Hạo, trong con người màu vàng giống nhau. Một hỏa diễm đang thiêu đốt hừng hực, một sắc bén như kim thiết, trong tích tắc đã bình tĩnh lại.

“Ba” một tiếng vang nhỏ, âm thanh như bọt xà phòng nổ tung vang lên, ngay sau đó...

- Oanh! Oanh! Oanh...

Không ngừng có tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, mỗi một lần có tiếng nổ vang lên, giống như tiếng biển cả cho sóng xô bờ đá, một khi bắt đầu thì không cách nào dừng lại được.

Trên bầu trời sông Tiền Đường. Tiểu Thanh một đường đuổi theo Ngao Huyễn.

Ngao Ly không ngừng hô hoán, nói:

- Thanh tỷ tỷ, ta ở chỗ này!

Ngao Huyễn không thể nhanh hơn Tiểu Thanh, cho nên bị kéo gần khoảng cách, trong nội tâm rất sợ hãi, hắn đã từng vượt qua thiên kiếp một lần, tính toán là Địa Tiên. Theo lý thuyết đạo hạnh trên Tiểu Thanh. Nhưng pháp lực toàn thân của hắn là thận khí hóa thành, chỉ có tác dụng tạo ảo cảnh kinh người, nhưng trong lòng không có chiến ý, lại sợ bị cướp Ngao Ly đi, cho nên một đường chạy trốn.

Tiểu Thanh lại tu luyện bí pháp Long tộc, khí lực đã vượt xa hắn. Cho nên nếu thật sự liều mạng sinh tử, Ngao Huyễn tất nhiên không phải địch thủ.

Khoảng cách gần hơn, Tiểu Thanh hé cái miệng mùi đàn hương của mình lên, một khóa nội đan màu xanh đen nhanh chóng lao về phía của Ngao Huyễn, trong nội tâm nảy sinh ác độc, chỉ cần dính vào một chút, thì hắn phải độc chết thân vong.

Ngao Huyễn lại cầm Ngao Ly trong tay ra làm lá chắn, nội đan lập tức dừng trước gương mặt nhỏ nhắn của Ngao Ly.

Tiểu Thanh giận dữ, sau đó vội vàng khu động nội đan tránh né Ngao Ly, như thế ba lần bốn lượt. Mỗi lần đều bị Ngao Ly ngăn trở. Ngao Ly nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy kinh phong ở chung quanh bay múa. Nàng không ngừng ném thử triệu tập linh lực của sông, nhưng bị Phục Long tác buộc chặt, toàn thân đành vô lực, ngay cả một chút linh lực cũng không có.

Tiểu Thanh đành phải thu hồi nội đan, nói:

- Mau mau thả Ngao Ly, thả người một con đường sống. Nếu không làm thế, rơi vào trong tay của bốn cô nương, ta sẽ cho người hưởng thụ độc phát bảy ngày bảy đêm mới chết.

Ngao Huyễn nói:

- Buông nàng ta mới sống không bằng chết. Tiểu nương tử, không bằng ngươi vứt bỏ Hứa Tiên ma quỷ kia đi, theo đại gia ta vào trong biển hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Tiểu Thanh còn chưa nói lời nào, Ngao Ly đã mắng:

- Hồn đản, Hứa Tiên mới không chết! Hắn sẽ làm thịt tên Ngao Hạo kia, lại đến làm thịt ngươi, sau đó làm thịt tất cả Long tộc Đông Hải của các ngươi.

Lúc này, sóng linh lực khủng bố từ phía sau lan tới, thần sắc của Tiểu Thanh cùng Ngao Ly đều biến đổi, từ xa nhìn lại, uy lực này sao khủng bố như thế.

Ngao Huyễn liền lĩnh cười to, nói:

- Ha ha, cảm giác được chưa, lần này Ngao Hạo đi ra, mang theo một khóa Quý Thủy Thần Lôi ngàn năm mới luyện thành, ngươi cho rằng tiểu tử Hứa Tiên kia còn sống sao? Ít nói giỡn với đại gia ta đi.

Hắn cố ý nói năng lỗ mãng, kích thích Tiểu Thanh.

Thời điểm này có hai đạo lam quang lóe lên, hai người phi hành cực nhanh, đã tới cửa biển.

Tiểu Thanh biết rõ lúc này không phải thời điểm cố kỵ nhiều như vậy, mau chóng đuổi theo Ngao Huyền. Sau đó vươn tay chụp vào cổ của Ngao Huyền, nhưng không bắt được, thân thể của Ngao Huyền hóa thành một đoàn thân khí tiêu tán ra xung quanh.

Chẳng biết lúc nào, Ngao Huyền đã dùng thân khí tạo thành bản tôn của hắn tại đây.

Tiểu Thanh nhìn qua biển rộng mênh mông, trong nội tâm lo lắng vạn phần, tìm kiếm khắp nơi một phen, nhưng chỉ thấy sóng biển cuộn cuộn, không thể tìm được bóng dáng của Ngao Huyền, lại lo lắng an nguy của Hứa Tiên, khê cần môi, lại bay lên thượng du.

Trong một nham động trên bờ biển, Ngao Ly mắng:

- Người nhát gan!

Ngao Huyền đang hút một ngụm thuốc, nghe vậy hung hăng phun ra một ngụm.

- Nếu không có người liên lụy, hôm nay ta đã bắt giữ nàng ta rồi, hảo hảo hưởng dụng một phen thật sướng khoái.

Sau đó cười rộ lên, nói:

- Nhưng nàng chạy về hướng của Ngao Hạo, sợ rằng khó tránh khỏi kết cục bị bắt, đến lúc đó cũng không phải không có cơ hội.

Cúi đầu nhìn qua Ngao Ly trên mặt đất, tuy nhiên tuổi còn nhỏ, dung nhan băng lệ xinh đẹp. Hai đầu lông mày có một cổ khí tức ngạo mạn cao quý của Chân Long, tương lai chắc hẳn sẽ có thiên tư tuyệt thế, tiện nghi cho tên Ngao Hạo ngu xuẩn kia rồi.

Xem ra bản thân mình nên chạy đi tìm lão Long Vương đòi một kiện bảo bối mới được. Cầm Phục Long tác, nhảy vào trên biển, sau đó bơi vào chỗ sâu trong Đông Hải.

Ngao Ly dốc sức liếc mắt nhìn qua lục địa đang rời xa, nắm chặt con gấu nhỏ trong ngực, nói:

- Hứa Tiên!

...

Quý Thủy Thần Lôi chân chính, chính là tinh khí của biển cả ngưng tụ suốt ngàn năm mà thành, một khi phóng ra, sinh sinh không thôi, càng ngày càng nhiều. Ẩn chứa thủy linh chi đạo, lấy nhu thắng cương, chân lý sinh sinh bất tức.

Mặt trời màu vàng và biển cả màu xanh, cũng không thể nào vượt qua hào quang của thần lôi!

Mỗi một lần bạo tạc nổ tung thì Hỏa Long bị nghiền nát một chút, ngay cả Hứa Tiên không ngừng hội tụ thái dương chi lực, lại không nhanh bằng lực nổ tung cuồng bạo liên miên không dứt.

Sóng biển che khuất bầu trời, áp đảo kim sắc hỏa diễm.

Tiếng nổ lúc này đã biến mất rồi, khe núi kẹp quanh sông Tiền Đường đã biến mất, bị Quý Thủy Thần Lôi nổ tung cho nên hóa thành tro bụi, bụi mù hơi nước hóa thành cột sáng bay lên bầu trời, mà Đại Nhật Hỏa Long cũng tan rã triệt để.

Nước từ trên trời rơi xuống như trút nước, Ngao Hạo thu hồi khóa “Quý Thủy Thần Lôi” kia, thủy triều cuồng bạo bên trong đã giảm xuống, trở nên âm đạm hơn rất nhiều.

Quý Thủy Thần Lôi luyện thành chân chính, thực sự không phải dùng một lần duy nhất, nhưng muốn sử dụng thêm một lần nữa, cũng cần phải ở trong biển cả sâu thẳm, hấp thu tinh khí mười năm. Nhưng Long tộc chiếm giữ biển cả thời gian mấy vạn năm qua, các loại trân tàng nhiều vô số, cho nên số lượng Quý Thủy Thần Lôi có rất nhiều. Hắn cố ý chuyển một khóa để phòng bị Bạch Tố Trinh ngăn cản, nhưng không ngờ lại dùng trên người của Hứa Tiên.

760. Chương 760: Tử Đầu. (2)

Chương 760: Tử đầu. (2)

Hắn ngẩng nhìn bốn phía. Một mảnh mờ mờ, cũng không nhìn thấy tung tích của Hứa Tiên. Chắc hẳn Hứa Tiên trong lúc nổ tung, hài cốt không còn a! Tên vô liêm sỉ kia đạo hạnh tiến nhanh quá mức tưởng tượng, lần trước vẫn không chịu nổi một kích dưới tay của hắn, lúc này đây buộc hắn phải sử dụng Quý Thủy Thần Lôi. Nếu như qua thêm một thời gian, sợ rằng càng khó đối phó hơn. Có thể hủy diệt hắn triệt để tại nơi này thì quá tốt, cũng làm cho nữ nhân kia biến thành quả phụ.

- Ha ha ha ha!

Tiếng cười to của hắn quanh quẩn trong thiên địa.

Hắn nhìn lục địa dưới chân của mình.

Nước sông Tiền Đường dưới nổ tung mạnh mẽ như vậy, đã khô cạn.

Mặc dù chỉ trong một lát, ngay sau đó đã có nước sông cuộn cuộn, nhanh chóng chảy về phía đông.

Nước sông có thể phục lưu, người chết không thể phục sinh a.

- Người cười đủ chưa!

Bỗng nhiên trên bầu trời mệnh mông có tiếng thét to.

Ngao Hạo giật mình ngẩng đầu, nhưng lại bị chấn nhiếp một cái, đợi đến lúc kịp phản ứng, một bàn chân to mang theo xu thế lôi đình vạn quân đập lên mặt của hắn, trùng trùng điệp điệp nện lên mặt đất.

“Phanh” một tiếng thật lớn, lấy Ngao Hạo làm trung tâm, nham thạch bốn phía đã bị rạn nứt, đột nhiên xuất hiện một cái hố to.

Hứa Tiên càng không do dự, nắm đấm mang theo lôi quang màu vàng, bao hàm khí lực toàn thân nện lên người của Ngao Hạo, không đánh Ngao Hạo nát óc vỡ sọ thì không dừng lại.

Trong nội tâm Ngao Hạo hoảng sợ, muốn hội tụ linh lực lại cảm giác linh lực toàn thân tán loạn, há mồm phun ra một viên cầu màu vàng. Nhanh chóng đánh lên người của Hứa Tiên. Đây chính là nội đan hắn vất vả tu luyện được. Nội đan bóng bẩy xoay tròn, thả ra vạn đạo kim quang kiếm ánh màu vàng, rơi trên mặt đất nhưng không có xuất hiện bụi mù gì.

Trong nội tâm của Hứa Tiên sinh ra báo động, vội vàng né tránh, kim quang đâm lên người của hắn, tia chớp màu vàng cũng ảm đạm đi nhiều, nếu bị đánh trúng trực tiếp, sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Ngao Hạo cũng thừa cơ lui ra phía sau, thối lui đến bên cạnh bờ sông, muốn nhảy xuống sông. Trong nội tâm kinh hồn chưa định, miệng lớn thở hào hển.

- Sao... Làm sao có thể! Người dùng pháp thuật gì?

Tại sao Hứa Tiên có thể dưới nổ tung của thần lôi lại không có chút tổn thương nào, cho dù là hắn dưới uy lực mạnh mẽ của thần lôi cũng phải bị đánh trọng thương. Hơn nữa vừa rồi bị hắn đánh trúng, cơ hồ mất đi sức chống cự, rất cổ quái.

Nhưng hắn lại không biết trên người của Hứa Tiên có kiếp lôi quán quanh, đây là chí bảo khắc chế linh lực khắp thiên hạ, cho dù Kim Thân của Pháp Hải ngưng tụ tới cực độ cũng bị đánh tan, đương nhiên cũng có thể chống lại uy lực của Quý Thủy Thần Lôi công kích rồi. Một khi kiếp lôi xâm nhập vào trong thân thể, tất nhiên là linh lực tán loạn, thân thể tê liệt, không phản kháng được.

Hứa Tiên không có ý định trả lời hắn, cúi đầu nhìn qua khóa nội đan bị kim quang đánh bay, gió nhẹ cùng một chỗ, bụi đất tung bay. Trong phạm vi hơn mười trượng, nham thạch cứng rắn nhất cũng bị cắt thành mảnh nhỏ. Kim tinh chi khí thật không ngờ sắc bén mãnh liệt, nếu như bị đánh trúng, chỉ sợ ngay cả kiếp lôi cũng không giúp hắn toàn thân được.

Hứa Tiên nắm chặt hai tay lại, thì thầm:

- Đấu!

Cơ bắp trên cánh tay phồng to lên, chiến ý trong mắt của hắn thiêu đốt hừng hực.

Không cần bí quyết chữ “Lâm” trấn định tâm thần, không cần bí quyết chữ “Bình” hội tụ linh lực, chỉ cần bí quyết chữ “Đấu”, là có thể khiến khí lực toàn thân của hắn đạt tới đỉnh phong.

Kim sắc hỏa diễm thiêu đốt hừng hực trên người của hắn, điện quang liên tục xoẹt qua trên người, phát ra tiếng ầm ầm. Sau khi hắn độ kiếp ở Linh Ẩn tự, lần thứ hai biến thân thành “Siêu Xayda”, được rồi, đây chính là pháp thuật do hắn sáng tạo, đặt tên.

Đồng dạng, quần áo trên người của hắn cũng không bảo trụ được. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng kiếp lõi, nhưng không cách nào khống chế nó được như Thái Dương Chân Hỏa cả, quần áo mỏng manh đương nhiên không thể ngăn cản kiếp lõi rồi.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Ngao Hạo quát lớn một tiếng.

Lôi âm bình thường cơ hồ không có hiệu quả với Ngao Hạo, nhưng đây là lôi âm của kiếp lõi.

Tiếng sấm chấn động, thân trí của Ngao Hạo bất ổn.

Thân hình Hứa Tiên lóe lên, biến mất nguyên tại chỗ.

- Thật nhanh!

Trong nội tâm của Ngao Hạo xuất hiện ý niệm này trong đầu, bản năng một lần nữa nhỏ nội đan ra, công kích chính diện với Hứa Tiên.

Thân hình của Hứa Tiên hơi trì hoãn, nhưng không có dừng lại hay có ý định tránh né, nhưng thấy tia chớp trên người càng mạnh thêm, đôi mắt màu vàng của hắn có chiến ý hừng hực.

Trong nội tâm Ngao Hạo mừng rỡ, Hứa Tiên người tốt lắm. Cho dù là Thần Tiên trúng một kích này của ta cũng phải chết. Hắn tu luyện nội đan của mình suốt ngàn năm nên uy lực vượt xa Quý Thủy Thần Lôi, bởi vì cực kỳ ngưng tụ cho nên không mang theo uy thế gì, thực tế lực sát thương lại muốn lớn hơn.

Hứa Tiên mở năm ngón tay ra, ngăn cản, muốn bắt lấy nội đan, tất cả kiếp lõi trong cơ thể ngưng tụ tại bàn tay, dù vậy bàn tay của hắn truyền tới cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, máu tươi đầm đìa. Nhưng đau đớn càng mạnh, chiến ý càng mạnh.

Nắm nội đan, toàn bộ kiếp lõi bao hàm trong một quyền của hắn, giống như thái sơn áp đỉnh nện lên đầu của Ngao Hạo.

Linh lực tán loạn, thân thể tê liệt, chỉ có thể dùng thân thể để thừa nhận uy lực một đấm của Hứa Tiên.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất lõm thật sâu, đã có một tiếng kim loại vỡ vụn truyền ra ngoài.

Đau đớn kịch liệt truyền ra khắp toàn thân của Ngao Hạo, lại không có cách nào phản kháng lại, điều này làm hắn muốn nổi điên, cảm thấy tử vong cách mình gần trong gang tấc, trong nội tâm không ngừng gầm thét.

- Sẽ không, sẽ không, ta sẽ không chết ở loại địa phương này, chết trong tay người phạm...

- Oanh!

Quyền thứ hai của Hứa Tiên đã đánh tan ý niệm trong đầu của hắn, một tay chăm chú bắt lấy cổ của Ngao Hạo, tay kia mang theo uy thế vạn quân nện xuống.

Hai mắt của Ngao Hạo đỏ hồng, quát ầm lên:

- Hứa Tiên, ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!

Liều lĩnh kíp nổ nội đan.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của yêu tu. Thân là một trong hai mươi tám tinh tú, Ngao Hạo là cự long cấp bậc Địa Tiên, một khi kíp nổ nội đan. Phạm vi mười dặm, hóa thành bột mịn, mà kiếp lồi của Hứa Tiên đã sắp hao hết, hoàn toàn không thể chống lại.

Hứa Tiên cũng biết đến thời khắc cuối cùng, cho nên không chút tiếc rẻ kiếp lồi trong người.

Không có tiếng nổ mạnh như trong tưởng tượng của Ngao Hạo, chỉ có tia chớp “Xoẹt” rung động, nội đan bị bao phủ trong tia chớp màu vàng, chấn động vài cái, linh lực bên trong tê dại tán loạn không ra hình dạng.

Hứa Tiên quát lên:

- Đi chết đi.

Tia chớp màu vàng như thiên kiếp hàng lâm.

Đánh xuống!

Âm thanh kim loại bị nghiền nát chính là âm thanh cuối cùng Ngao Hạo còn nghe thấy, ý thức cuối cùng còn sót lại trong đầu:

- Cao quý như ta, làm sao có thể chết ở loại địa phương này, chết trong tay con sâu cái kiến.

Ngay sau đó là tiếng đại địa sụp đổ.

761. Chương 761: Nội Đan.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 761: Nội đan.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong hố sâu thật lớn này, Hứa Tiên chậm rãi đi ra, nằm vật xuống bên cạnh hố đất, triệt để trầm tĩnh lại, cũng hao hết thể lực. Cảm giác kiếp lồi trong thân thể biến mất không còn lại gì, không khỏi cười khổ một tiếng, trong suy nghĩ của hắn, vốn không cần dùng kiếp lồi với Ngao Hạo, kết quả pháp bảo của Ngao Hạo tầng tầng lớp lớp. Ngay cả thể phách cũng không kém gì mình. Nếu không tệ hơn một chút, Hứa Tiên có thể lật thuyền trong mương.

Không biết Tiểu Thanh bên kia như thế nào rồi?

Nhưng ngay sau đó hắn đã cảm ứng được cái gì đó, thở dài một hơi.

Hai bên bờ sông Tiền Đường, đã biến thành một nơi bừa bộn. Khá tốt thời đại này, nhân khẩu không dày đặc, cho nên hai bên bờ tương đối trống vắng, cho dù có người nghe được, cũng không dám đi tới đây, dư âm ảnh hưởng còn lại cũng đủ khiến người phạm phải chết ngay lập tức.

Ánh mặt trời sáng quắc, Hứa Tiên giơ tay phải lên, một khóa nội đan màu vàng xuất hiện trong tay, phát ra hào quang sáng chói mắt, đây là viên nội đan thứ tư hắn có được.

Viên đầu tiên là của thủy quân sông Tiền Đường, cũng là một con rồng, nhưng so với Ngao Hạo, hoàn toàn không lên nổi mặt bàn, thăng đến chết cũng chỉ một lòng muốn chạy trốn, bị Truy Tinh Kiếm cộng thêm thiên lôi đánh chết. Mà viên thứ hai là của rết tinh, bị một chiêu gãy sát, căn bản không kịp kíp nổ nội đan. Mà thậm chí phải kể tới Kim Lũ Pháp Vương, bị Chiêu Tâm Kính đã luyện thành pháp bảo mài tới chết, ngay cả nội đan là cái dạng gì cũng không xuất ra được.

Ba chủ nhân của những khóa nội đan này không thể kíp nổ nội đan, thiếu chút nữa làm cho hắn quên mất chiêu thức này của yêu tu. Vừa rồi khóa nội đan chấn động mạnh mẽ trong lòng bàn tay, làm cho hắn tới bây giờ cũng sợ hãi không thôi, một khi bạo tạc nổ tung thì chỉ có kết cục thần hình câu diệt, còn liên lụy tới nương tử.

Mà khóa nội đan này là khóa mạnh nhất hần đạt được, đến từ chính Kháng Kim Long Ngao Hạo. Trong đó ẩn chứa kim linh chi lực không kém gì một cái mạnh khoáng lớn, nhưng độ tinh khiết còn cao hơn kim linh chi lực bình thường rất nhiều, làm cho Kim tinh của Hứa Tiên đạt tới Hợp Tinh thì không thành vấn đề.

Một đôi giày thêu xuất hiện trong mắt của Hứa Tiên, Hứa Tiên nhìn thấy quần áo màu xanh lá, trông thấy gương mặt của Tiểu Thanh.

Sau đó nhìn thấy Tiểu Thanh cúi đầu, cắn môi nói:

- Thực xin lỗi, ta mất dấu.

Hốc mắt có chút ướt át.

Nàng có tính tình hiếu thắng, Hứa Tiên bàn giao một việc nhỏ như vậy cũng làm không làm tốt, chỉ cảm giác mình quá vô dụng, có chút không mặt mũi nào với đối mặt hần.

Hứa Tiên nói:

- Đầu đất!

Đối mặt với trách cứ của hần, Tiểu Thanh khó có thể phản bác, trên mặt mang theo thần sắc khổ sở và ủy khuất, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi, quay người muốn bay đi.

Hứa Tiên đứng dậy, ôm chặt eo thon của nàng, kéo vào ngực của mình.

- Mất dấu thì tìm trở về, khóc cái gì?

Sau đó vuốt ve gò má của nàng, giúp nàng lau lau vệt nước mắt.

- Người không có vượt qua thiên kiếp, không làm gì được hần cũng là đương nhiên, đợi đến lúc tu thành Địa Tiên, còn không cắt hần thành vài chục khối hay sao.

- Oa!

Tiểu Thanh thấy hần không có chút trách cứ mình. Chỉ có ôn nhu an ủi, trong nội tâm ấm áp, ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực của hần, nói:

- Thế nhưng mà, biển lớn như vậy, muốn đi đâu ? Tìm ở đâu?

Hứa Tiên nói:

- Ta biết rõ đi nơi nào tìm!

Hần đã từng đem Thủy Hồn Thuật rót vào thải vân làm thành con gấu nhỏ, có thể cảm ứng được vị trí của Ngao Ly.

- Nàng hiện tại không có gặp nguy hiểm, nhưng phải chờ chúng ta đi cứu nàng mới được!

Đem chuyện con gấu nhỏ nói cho Tiểu Thanh nghe một phen.

Tiểu Thanh lúc này mới thoáng yên tâm, sáng giọng:

- Sớm không nói ra, hại ta lo lắng, ta còn tưởng rằng...

Bỗng nhiên phát hiện trạng thái của mình bây giờ, chẳng những bị Hứa Tiên ôm vào trong ngực, hơn nữa Hứa Tiên còn không mặc gì, vội vàng đẩy Hứa Tiên ra xoay người sang chỗ khác, không thấy rõ sắc mặt, nhưng da cổ trắng nõn đã hồng nhuận lên.

Hứa Tiên thấy vậy cũng không cười được nữa, hần chỉ cố làm ra vẻ nhẹ nhõm dỗ dành Tiểu Thanh. Lần này Ngao Ly bị mang đi, tất nhiên sẽ bị nhốt trong địa phương thủ vệ sâm nghiêm nhất, mặc dù Long tộc đã suy thoái, nhưng tích lũy mấy ngàn năm nay vẫn còn, cái khác không nói, từ thực lực của Đông Hải Long Vương đã có thể suy đoán.

Biển cả quảng đại, số lượng sinh linh vượt xa đại lục, yêu tinh tu hành có không biết bao nhiêu, thành tựu Địa Tiên sợ rằng không phải không có, là một nơi đầm rồng hang hổ. Vốn tưởng rằng một lần nhẹ nhõm ra biển lữ hành, nhưng lại sinh ra sóng gió như hiện tại.

Tuy Bạch Tố Trinh nói vào thời điểm quan trọng có thể gọi nàng, nhưng Hứa Tiên biết rõ nguy hiểm trong đó là thế nào.

Hứa Tiên trầm nghĩ:

- Hứa Tiên ah Hứa Tiên, chẳng lẽ không có nàng ở bên cạnh. Người là kẻ vô tích sự sao?

Quyết định nhất định phải bằng vào thực lực của mình cứu Ngao Ly ra ngoài.

...

Ở sâu trong biển cả, Ngao Huyễn bơi qua một bầy cá lớn, đẩy hải tảo ngăn cản tầm mắt ra, bỗng nhiên một cung điện hoa mỹ xuất hiện trước mặt, toàn thân cung khuyết tản ra lam sắc quang mang, giống như dùng thủy tinh tạo thành vậy, chiếu rọi một mảng lớn dây san hô ở chung quanh, sắc thái tươi đẹp có cá bơi lội xuyên qua.

Xinh đẹp giống như ảo mộng, trước cổng cung khuyết có hai con cua canh gác, một đám tôm binh đang cầm vũ khí đi tuần bốn phía. Phía trên cổng lớn, một tấm bảng rộng lớn viết ba chữ triện cổ “Thủy Tinh Cung”.

Ngao Huyễn mang theo Ngao Ly chạy đến, lập tức bị lính tôm tướng cua vây lại, hỏi:

- Người nào!

Ngao Huyễn vội vàng báo thân phận, sau đó cho binh tôm tiến vào thông báo, mang theo Ngao Ly tiến vào trong cung.

Xuyên qua từng tầng cửa canh gác, đi vào một tòa đại điện.

Tinh quái hai bên đứng hầu, nhưng đều có hình thù kỳ dị, có đầu cá, có đuôi cá. Mơ hồ có thân người, không hề biến thành hình người như tinh quái trên mặt đất, vẫn bảo tồn tướng mạo vốn có của mình, đều nhìn chăm chăm vào Ngao Huyễn.

Ngao Huyễn cười đi lên giữa đại điện, ở giữa có một cái bảo tọa cao cao. Có kẻ thân người đầu rồng ngồi ở trên, mặc đế vương phục, đầu đội bình thiên quan, chính là Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm.

Ngao Huyễn vội vàng hạ bái:

- Ngao Huyễn bái kiến chúa công, ta đem Ngao Ly tới rồi.

Ngao Nghiễm vừa thấy Ngao Ly, trong nội tâm vui vẻ, đi xuống bảo tọa, nói ba chữ “Tốt” liên tục, chỉ cần Ngao Ly trong tay, xem như bắt được sắc phong của thiên đình. Lại đoạt được Tiền Đường Thái Hồ hai đại thủy vực, hẳn không chỉ đứng đầu bốn đại Long Vương, còn là thủy quân đứng đầu thiên hạ.

Ngao Nghiễm giả mù sa mưa nói:

- Tại sao bị trói kín như vậy, còn không mau mau cởi trói cho chất nữ.

Nhưng không cần người nào động thủ, chỉ nhẹ nhàng động niệm bí quyết, đem Phục Long tác thu vào trong tay, chỉ thấy đây là xiềng xích vô cùng tinh tế.

Ngao Ly trừng mắt nhìn Ngao Nghiễm, vắn vế xoa bả vai, bỗng nhiên một cước đá lên người Ngao Huyễn.

762. Chương 762: Mụ Tố. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 762: Mụ tố. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chỉ cách một chút, Ngao Huyền quỳ trên mặt đất tránh né không kịp, “Ai ôi!!!” Một tiếng bị đá bay ra ngoài, làm cho chúng tỉnh quá cười vang, giống như không nhìn tên Ngao Huyền này vào mắt.

Ngao Nghiễm cũng lơ đãng, vỗ vỗ đầu của Ngao Ly, nói:

- Vẫn nghịch ngợm như vậy a.

Phong bế pháp lực toàn thân của nàng, hiện ra pháp lực cực kỳ cao thâm.

Ngao Ly há miệng liền cắn, nhưng không cắn được.

Ngao Nghiễm phát phát tay, nói:

- Đem nàng nhốt tại Liệt Hỏa Hạp, không được có thủ dụ của ta, bất luận kẻ nào cũng không được gặp nàng.

- Vâng!

Lập tức có hai đại tướng đi ra khỏi hàng, dẫn Ngao Ly đi.

Ngao Huyền vội vàng đứng lên, nói:

- Chúa công, ta, ta!

Sắc mặt Ngao Nghiễm lạnh xuống, nói:

- Thái tử đâu rồi?

Trong nội tâm của hắn nhảy dựng lên, cảm giác, cảm thấy có chút tâm thần không tập trung.

- Bẩm báo chúa công, thái tử đi giết tên Hứa Tiên, không cùng trở về với thuộc hạ, chắc hắn đang trên đường về. Ta phải thả thận khí để dẫn xuất Ngao Ly này ra ngoài, người xem chuyện này.

Ngao Nghiễm phát phát tay nói:

- Đi San Hô Thành chọn bảo vật đi!

San Hô Thành chính là nơi đặt bí tàng của Đông Hải Long Vương.

Sắc mặt Ngao Huyền vui mừng, vội nói:

- Tạ chúa công.

Ngao Nghiễm ngồi lên vương tọa của mình, nhìn qua bên cạnh, nói:

- Quy thừa tướng, người sở trường về bói toán, tính toán thái tử hiện tại đang ở đâu? Chẳng biết tại sao, ta có cảm giác tâm thần của mình không yên.

Quy thừa tướng nói:

- Thần linh chỉ.

Sau đó tháo mai rùa của mình ra, bói toán, nhưng tính toán hồi lâu, hoàn toàn không ra được kết quả gì, sinh sinh tử tử. Tất cả dây dưa với nhau một chỗ, đủ loại nguyên nhân chỉ mông lung không rõ, đành phải bẩm báo nói:

- Thái tử dường như đang trên đường về. Chúa công yên tâm, thái tử một thân tu vị đã gần tới cảnh giới Thần Tiên, lại mang mấy thứ pháp khí của Long cung, người nào làm tổn thương được hắn chứ. Chỉ sợ là bắt tên Hứa Tiên kia, đang trên đường, mới về trễ thôi.

Ngao Nghiễm gật gật đầu, nói:

- Chuyện này cũng có đạo lý.

Biểu hiện vô cùng tin tưởng vào tu vi của Ngao Hạo.

Kháng Kim Long trong hai mươi tám tinh túc, một thân kim tinh chi khí hộ thể, đao thương bất nhập, cho dù đánh không lại cũng chạy được, thành thật không có nguy hiểm gì, ngược lại là mình lo ngại. Nhưng hẳn không ngờ Hứa Tiên lại có kiếp lôi và đạo pháp kỳ dị chứ!

Sau khi Ngao Ly bị đưa đến Thủy Tinh cung, tiến vào trong một cái hạp cốc.

Rõ ràng ở sâu trong nước, lại có tên là Liệt Hỏa Hạp, nhưng bởi vì hạp cốc kết nối với núi lửa, địa hỏa phun ra không ngớt.

Khó có được nơi nước lửa giao tiếp, thiết hạ một đạo trận pháp, tên là “Diễm Lãng Ly Hợp Trận”, biến đây thành nơi giam giữ.

Ngao Ly bị dẫn vào trong một thạch động, Ngư tướng bàn giao với kẻ canh giữ, phong ấn tâu pháp, liền tự rời đi.

Ngao Ly trong động chuyển một vòng, trong động có đầy đủ bàn ghế, nhưng tự nhiên không có lối ra, cửa động đã bị thiết hạ cấm chế, cho nên không ra được.

Đột nhiên nàng cảm giác con gấu trong ngực khê động, trong nội tâm vui vẻ, nhìn chung quanh một phen, thấy không có người nào chú ý, vội vàng xuất con gấu ra, nhẹ giọng kêu:

- Hứa Tiên, Hứa Tiên! Người không sao chứ!

Trong con gấu nhỏ truyền ra âm thanh của Hứa Tiên.

- Ta không sao, Ngao Hạo đã bị ta diệt, người đừng sợ, ta biết rõ người ở nơi nào, rất nhanh sẽ đi cứu người.

Đột nhiên Ngao Ly nghe được âm thanh của Hứa Tiên, cảm thấy vạn phần thân thiết, thiếu chút nữa nàng đã khóc rống lên, vội vàng sụt sịt cái mũi, nói:

- Ân, ta không sợ, bọn chúng không dám làm gì ta!

- Ân, vậy là tốt rồi, chuyện của Ngao Hạo người đừng nói cho kẻ nào biết, ta đã có diệu kế.

Ngao Ly nói:

- Ta biết rõ, Hứa Tiên, người nhanh...

Nàng muốn nói Hứa Tiên mau tới đây cứu nàng, nghĩ lại nói:

- Người cũng cẩn thận, tại đây rất nguy hiểm.

Con gấu nhỏ phát ra tiếng cười, nói:

- Yên tâm đi, ta còn chưa cần tới tiểu nha đầu như người lo lắng đâu, ta đang đi chuẩn bị kế hoạch, nếu như có biến cố gì thì nói với ta.

Ngao Ly đánh con gấu nhỏ một quyền, nói:

- Ta không phải tiểu nha đầu!

Sau đó ôm chặt con gấu, trong nội tâm yên lặng nói:

- Người mau tới đây đi!

Hứa Tiên giảm bớt lo lắng, ít nhất tạm thời Ngao Ly không có nguy hiểm gì. Đông Hải Long tộc bắt nàng là vì muốn kết thân, từ đó lấy được thân phận thủy quân của nàng. Nhưng chú rết xấu số đã bị mình giết rồi, đã giết thì xong. Cũng đánh tan một chuyện lo lắng nhất trong lòng của hắn, phải cứu nàng đi ra mặc dù có chút khó khăn, nhưng cũng cần chuẩn bị kế hoạch rõ ràng.

Hứa Tiên nhảy vào trong cái hố cực lớn, thi thể của Ngao Hạo vẫn nằm ở đó, không thể tránh khỏi lợi dụng phế vật một phen, chỉ cần dùng Thủy Hồn Thuật khống chế thân thể của Ngao Hạo, lên vào long cung, thì có được không ít cơ hội.

Muốn giả dạng một người xa lạ hoàn toàn không phải dễ dàng gì, nếu như hành vi dị thường rất dễ dàng bị nhìn thấu sơ hở, hơn nữa Hứa Tiên cũng cần tin tức của Long cung. Hắn từ trong trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế tìm được một loại pháp thuật, Sứu Hồn Thuật.

Hồn phách của Ngao Hạo đã triệt để tan rã trong lòi đình rồi, nhưng một Địa Tiên có được không ít trí nhớ, nhất là trong nội đan của hắn.

Đem đội pháp tu hành tới Địa Tiên, nội đan đã tương hợp với thần hồn. Có lẽ sẽ tìm được thứ hữu dụng trong nội đan.

Hứa Tiên nghĩ như vậy cho nên cũng không vội trong nhất thời, việc cấp bách hiện giờ là đem thân thể của Ngao Hạo khôi phục hoàn toàn, kế tiếp còn phải làm nhiều việc, bằng không thì người ngoài nhìn ra chân tướng, sẽ nguy hiểm.

Kháng Kim Long tử tuyệt đối không thể gạt được người bên ngoài, người tu hành thuật số chỉ đạo trong thiên hạ nhiều vô số kể, tuy nhiên chưa hẳn có được trình độ tinh thâm như Ngư Huyền Ky, nhưng tính ra sinh tử của một Địa Tiên vẫn là chuyện dễ dàng, nhưng năng lực trời sinh của Hứa Tiên chính là quấy nhiễu toàn bộ thuật số chỉ đạo, càng liên quan tới hắn quá sâu càng không tính toán được.

Hắn cùng Ngao Hạo quyết đấu, hoàn toàn đã dây dưa sinh tử với nhau vào trong đó, không phải người chết chính là ta sống, tin tưởng cho dù là Ngư Huyền Ky cũng khó tính toán ra tất cả. Hơn nữa hắn không biết là, khi lực lượng của hắn càng mạnh, thì quấy nhiễu số mệnh của hắn càng mạnh theo. Nếu như hắn chỉ là một phạm nhân, cho dù hắn có năng lực không bị thao túng số mệnh, thì hắn có thể làm được cái gì? Hắn có thể cải biến sao?

Nhưng khi hắn tu thành Địa Tiên, một lựa chọn của hắn, sẽ tạo thành cải biến lớn lao, cho nên tất cả những chuyện liên quan tới số mệnh của hắn cũng khó dò hơn trước.

Hứa Tiên triệu thải vân ra, bay lên, nhìn xuống hố, đuổi thải vân ra cuốn lấy thân thể của Ngao Hạo, kéo vào trong mây. May mắn Ngao Hạo tu thành Địa Tiên đã thoát thai hoá cốt, sau khi bị đánh chết cũng không hoá thành nguyên hình. Nếu không với thân thể mấy trăm mét sáng lóng lánh của hắn, Hứa Tiên không biết nên xử lý thế nào mới tốt.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh đạp thải vân, bay về hướng Đông Hải, nhanh chóng rời đi.

763. Chương 763: Mụ Tổ. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 763: Mụ tổ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đợi đến lúc có người đánh bạo chạy tới, thời điểm nhìn thấy khung cảnh thương hải tang điền ở nơi đây sẽ há hốc mồm, Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh đã ở tận nơi đâu rồi.

Tiểu Thanh phàn nàn nói:

- Người không thể mang nhiều quần áo được sao”

Hứa Tiên cười nói:

- Chuyện này thì khó gì.

Vỗ thải vân dưới chân, từng mảng thải vân màu vàng bay lên, quần quanh thân thể lồ lộ của Hứa Tiên, chỉ chớp lát sau liền biến thành một cái áo dài, chính thức không chệch vào đâu được. Từ đằng vân luyện thành thải vân, liền có thể mô phỏng hóa hình.

Không bao lâu hậu liên nhìn thấy biển lớn, Hứa Tiên tìm kiếm một hòn đảo không người, lại dùng Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông cẩn thận sưu tầm mấy lần, xác định không có gì dị trạng, mới hạ thả vãn xuống.

Trên đảo cỏ mọc thành bụi, Hứa Tiên xuất hiện trên đảo, đem thân thể Ngao Hạo buông xuống, sau đó vận dụng thái dương chi lực và thủy linh chi lực tu bổ thân thể tổn thương của Ngao Hạo, cũng chỉ có đầu lâu có chút tổn hại, lông tóc trên người cơ hồ không có tổn thương, từng kiện áo giáp vàng mỏng và bảo vật trên người của hắn hiện ra.

Nhưng khi Hứa Tiên chữa trị toàn bộ thân thể Ngao Hạo, bắt đầu sử dụng Thủy Hồn Thuật tiến hành không chế, phát giác vấn đề xấu hổ, thủy hồn chưa đủ!

Tính chất của thủy hồn xấp xỉ thả vãn. Điều là do thủy linh chi lực ngưng kết thành vật chất đặc thù, cho dù thời điểm độ kiếp, Thủy tinh sụp đổ cũng không có tan rã.

Nhưng thủy hồn còn khó có được hơn thả vãn, sản lượng một mực không cao lắm, mà Hứa Tiên cũng không thường làm chuyện giết người cướp của, cho nên không đặt trong lòng. Thời điểm đến lúc cần, mới phát hiện, thủy hồn mình tồn trữ cũng không đủ thao túng thân thể của Ngao Hạo.

Hứa Tiên rót toàn bộ thủy hồn vào trong thân thể của Ngao Hạo, mới cảm giác Ngao Hạo cường đại ra sao. So sánh với thân thể thủy quân sông Tiền Đường, chênh lệch trong đó so với hài nhi vừa sinh với người trưởng thành còn lớn hơn. Huyết nhục lân giáp đã hóa thành tinh kim, thân hình ngoài trăm trượng, tràn ngập hương vị ngưng tụ sắc bén, cũng bao hàm lực lượng khủng bố.

Nếu Hứa Tiên sử dụng thân thể cận chiến với Ngao Hạo sẽ chịu thiệt, hơn nữa lực phòng ngự của hắn kém Ngao Hạo nhiều. Nếu không nhờ kiếp lôi tăng tốc độ của hắn lên, hơn nữa triệt để phá hư năng lực phòng ngự mạnh nhất của Ngao Hạo, kết quả của trận chiến cũng không như bây giờ.

Nhưng mà, cho dù sinh thời là thiên tài cường đại như thế nào, khi chết thì tất cả trở về con số không, chỉ có thể tiện nghi cho người khác.

Tiểu Thanh ở một bên hỏi:

- Như thế nào đây?

Hứa Tiên ngồi xếp bằng xuống, nhắm hai con ngươi lại. Ngao Hạo trên mặt đất mở đôi mắt màu vàng ra, con ngươi màu vàng có hào quang lấp lóe lợi hại, sau đó từ từ ngồi dậy. Còn không có ngồi thẳng người, đã “Phanh” một tiếng, lại ngã xuống.

Hứa Tiên mở to mắt, nói:

- Không được, thủy hồn quá ít, ngay cả hành động cơ bản cũng không làm được.

Nếu như nói không chế thân thể này thật hoàn mỹ cần thêm bao nhiêu thủy hồn, thì thủy hồn Hứa Tiên rót vào chỉ được một phần.

Tiểu Thanh nói:

- Vậy phải làm sao? Bằng không chúng ta trực tiếp cứu Ngao Ly ra ngoài đi.

Hứa Tiên quả quyết nói:

- Không được, nếu để cho tin Ngao Hạo chết truyền đi, Long tộc Đông Hải sẽ trả thù điên cuồng. Ngay cả Ngao Ly cũng không ngăn cản, hơn nữa nhân vật chính hôn ước sẽ biến thành con rồng khác, chúng ta cũng lâm vào bị động.

Thời điểm giết chết thủy quân sông Tiền Đường là Ngao Hồn, đem sông Tiền Đường giao cho Ngao Ly, hoàn toàn không có chỉ lệnh của Đông Hải. Người bên ngoài chỉ cho rằng hắn mang lòng bất mãn, bí mật đặt thành hiệp nghị gì đó với Ngao Ly, xem như phản đồ xử lý, về sau chết cũng không có người quan tâm.

Tiểu Thanh nói:

- Chuyện này cũng không được, chuyện khác cũng không được, phiền chết.

Trong tâm lý của nàng với lần lữ trình này cũng không phải không có chờ mong.

Hứa Tiên chỉ nói:

- An tâm một chút chứ vội, ta thử đi ngưng luyện thêm một ít. đọc truyện mới nhất tại .

Hắn đi vào trong biển, cảm ứng thủy linh chi lực trong nước biển quá mức khổng lồ, nhưng cần mình chậm rãi thu nạp, không thể thuận tiện như Ngao Ly trực tiếp đưa linh lực tinh thuần tới cửa được.

Thủy tinh phát ra hào quang màu lam chói mắt, Hứa Tiên thúc dục nó hoàn toàn, đem đại lượng thủy linh chi lực hóa thành một chút thủy hồn.

Thăng tới khi trời tối, ngôi sao đầy trời.

Hứa Tiên một lần nữa mở hai mắt ra, tổn hao thời gian một ngày, thủy hồn tích tụ được cũng không đủ, hiện tại hắn cần thời gian mấy tháng làm công việc này, nhảy ra khỏi mặt nước đã thấy Tiểu Thanh đang ngồi điều tức, nhổ nội đan ra lơ lửng giữa không trung, đang thu nạp nguyệt linh chi lực. Tình cảnh ngày hôm nay mang lại không ít kích thích cho nàng.

Hứa Tiên đưa tay cầm nội đan của nàng. Dem thái dương chi lực trực tiếp chuyển hóa làm nguyệt linh chi lực, cung cấp cho nàng hấp thu. Nhưng tu hành không phải một lần là xong, cho dù có hỗ trợ nàng cũng chỉ tăng hiệu suất một chút mà thôi.

Hứa Tiên có thể cảm nhận rất nhiều tạp chất đang tồn tại, cho dù khu trừ vẫn tồn tại, bởi vì nàng đã thôn phệ nội đan của con rết tinh và Kim Lũ Pháp Vương, cho dù trải qua tu luyện một thời gian cũng không cách nào dung làm một thể với nàng, có lợi tất có tệ. Cũng chỉ có lôi đình đánh xuống, kiếp lôi mới có thể đem tạp chất triệt để thanh trừ.

Qua một lát, Tiểu Thanh thu nội đan và mở hai mắt ra, con ngươi lóe hào quang thanh bích sắc, nhìn qua Hứa Tiên nói:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Trong bát tri bất giác. Đã triệt xem Hứa Tiên trở thành người tâm phúc.

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại chúng ta đi tìm một người.”

Tiểu Thanh nghi ngờ nói:

- Người? Người có thể giúp chúng ta sao?

Hứa Tiên cảm thán nói:

- Là một người không tầm thường.

Tiểu Thanh bĩu môi, nói:

- Là nữ nhân a!

Hứa Tiên thò tay đi sờ đầu của Tiểu Thanh, nói:

- Ô, tại sao đầu của người lúc nào cũng nhạy cảm như vậy?

Sợi tóc lạnh buốt trơn mượt, mang theo chút cứng rắn.

Làm cho Tiểu Thanh tức giận một hồi.

Nhưng trong vô hình, áp lực vốn có cũng tiêu tan đi không ít.

Hứa Tiên bay thẳng về hướng nam, bay vọt qua vô số thôn trang trên bờ biển, bóng tối cũng không ngăn cản được ánh mắt của hắn, trên đường hắn đi nhìn thấy vô số ngôi miếu được dựng lên, nhưng không phải là miếu Long Vương trước kia, đây là miếu cung phụng Ngư Nhi mục tổ, chỉ trong thời gian một năm gần gũi, cũng có chút tinh hỏa liệu nguyên, hùng hực khí thế. (Tinh hỏa liệu nguyên nghĩa là: lửa đốt cháy thảo nguyên)

Thời điểm này, bỗng nhiên thấy trên bầu trời có áng mây đen, cuồng phong đang quật ngã một chiếc thuyền cá, hai ngư dân rơi vào trong nước, một già một trẻ dường như là phụ tử.

Bọn họ theo sóng gió phập phồng, cho dù tinh thông bơi lội cũng bất đắc dĩ, lập tức sẽ bị sóng cồn nuốt hết.

Hứa Tiên đang muốn ra tay viện thủ, lại nghe ngư dân trẻ tuổi chỉ lên trời hô:

- Thiên phi nương nương cứu mạng!

Thân hình của Hứa Tiên ngừng lại, nhìn xem Ngư Nhi có xuất hiện hay không.

Trong trường hợp đó, chỉ nghe cuồng phong gào thét, nào có người nào đến cứu trợ bọn họ, uống thêm mấy ngụm nước biển.

764. Chương 764: Tiết Bích. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 764: Tiết Bích. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên khê giật mình, nói:

- Ách, dường như không có linh nghiệm như vậy a.

Tiểu Thanh khoanh tay nói:

- Ngưoi không phải là đến tìm cái gì thiên phi nương nương chứ, phía dưới ngưoi không thấy sao? Nếu không cứu sẽ chết mất.

Hứa Tiên đang muốn cứu, liền nghe lão ngư dân lớn tuổi quát:

- Oắt con, đến thời điểm này, còn khách khí làm gì, đợi đến lúc nàng già rồi mới tới cứu chúng ta a, chúng ta sớm muộn gì cũng chết rồi.

Nhưng sau đó chính lão ngư dân lại hô: (.

- Mụ tổ nương nương cứu mạng!

Ngư dân trẻ tuổi nói:

- Phụ thân a, ngài cũng gấp tới mức hô lên rồi, còn dùng sức lực giáo huấn ta.

Bỗng nhiên Tiểu Thanh chỉ vào một hướng trên biển, có chút sững sờ nói:

- Cái đó... Đó là cái gì?

Hào quang bảy màu phá tan màn đêm và cuồng phong bay tới, giống như trên đại dương bao la này có một tòa bảo sơn to lớn, đang bay về hướng này, trong nháy mắt đã tới gần nơi đây, nương theo đó là tiếng trả lời:

- Đến đây, đến đây!

Hứa Tiên đã thấy rõ thân ảnh trong hào quang bảy màu kia, có da thịt như mật ong, thiếu nữ hai chân thon dài, đang vượt sóng biển mà tới.

Không son phấn, vẫn bộ dáng như trước kia. Chỉ có hào quang bảy màu xúng với phong độ của nàng bây giờ.

Một đạo hào quang bảy màu đánh tan cuồng phong và sóng gió đang đánh úp tới hai ngư dân kia, làm cho Tiểu Thanh dùng tay che mắt lại, cảm thấy có chút không thể tới gần, nói:

- Đó... Đó là cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Bầy màu là tín ngưỡng chi quang, trong suốt là công đức thần quang. Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, công đức tạo hóa của nàng hôm nay, phong thần làm tiên. Chỉ bằng công đức này có thể khiến cho thần phật tránh lui, vạn tà bất xâm.

Ngư Nhi đập phá sóng biển, hào quang sau lưng của nàng hóa thành cánh tay bắt lấy hai ngư dân mang vào trong bờ, phụ tử ngư dân dập đầu tạ ơn rồi rít, tỏ vẻ về tới nhà nhất định sẽ thờ phụng tế tự. Lờ mờ có thể nhìn thấy thân ảnh nữ tử trong hào quang bầy màu, dường như mỉm cười với bọn họ, nhưng không nói một lời, không khỏi thầm than: quả nhiên là thiên phi thần nữ, trong nội tâm sùng kính càng tăng thêm vài phần.

Nhưng Hứa Tiên nhận ra, vẻ mặt của Ngư Nhi đang co quắp, bị người ta nói lời cảm tạ muốn trả lời, nhưng lại nghĩ tới cái gì đó, muốn nói lại thôi. Ngón tay đang xoắn xuýt ở sau lưng nàng, thở dài trùng trùng điệp điệp, sau đó bay vào trong biển.

Hứa Tiên vội vàng vượt theo, kêu:

- Ngư Nhi.

Ngư Nhi giật mình quay đầu lại. Thấy rõ người tới, kinh hãi nói:

- Hứa Tiên!

Tiến lên giữ chặt tay của Hứa Tiên, nói:

- Sao người tới đây? Người lâu quá không tới, làm hại ta chờ đợi trong thất vọng a.

Tiểu Thanh nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên, Hứa Tiên gỡ đầu, âm thầm đổ mồ hôi lạnh, giống như đang bị phát hiện khoản nợ phong lưu vậy.

- Ta luôn bị công việc quần thân, không thể tới thăm nguoi, thật sự xin lỗi.

Ngư Nhi cười tủm tỉm vẫy tay, nói:

- Không có sao, không có sao, đi thôi, chúng ta trở về.

Giữ chặt tay Hứa Tiên bay về một hướng, lặng lẽ nghiêng mắt nhìn Tiểu Thanh, cũng không đáp lời. Thực sự không phải là có tâm tư gì đó, bởi vì nàng không hiểu đối nhân xử thế cho nên không nói cái gì.

Trên đường Hứa Tiên hỏi:

- Vừa rồi tại sao người không trả lời hai ngư dân kia?

Vừa nhắc tới chuyện này, trên mặt Ngư Nhi hiện ra một tia sầu khổ, nói:

- A Tử a Bích đã thông báo, không thể nói chuyện.

Hứa Tiên biểu lộ cổ quái, nói:

- A Tử a Bích là ai?

Tại sao lại có hai cái tên này?

- Từ trên trời xuống, từ cái nội cung gì đó, người rất tốt, nhờ có các nàng dạy ta pháp thuật, còn muốn mang ta đi vào nội cung đó, giống như ta đã là người trong nội cung của các nàng vậy.

Ngư Nhi hoa chân múa tay vui sướng giải thích, nhưng càng nói càng hồ đồ.

Tiểu Thanh bất mãn nói:

- Đây, nội cung cái gì là sao?

Hứa Tiên đuổi tay nắm chặt tay của Tiểu Thanh, nói:

- Là Dao Trì Tiên Cung a!

Ngư Nhi vỗ mạnh tay của mình, hô lên:

- Đúng, chính là Dao Trì Tiên Cung! Hứa Tiên người biết thiệt nhiều a!

Tiểu Thanh ấp úng nói:

- Dao Trì Tiên Cung, đã từng là mục tiêu của tỷ tỷ?

Xem ra cũng từng là mục tiêu của nàng ta, hiện tại nữ tử nhân loại gần hai mươi tuổi đứng trước mặt của nàng, cũng đã gia nhập sao?

Chuyện này không ngoài dự liệu của Hứa Tiên, biết rõ cách sử dụng tín ngưỡng, hơn nữa đột nhiên gia tăng nhiều miếu thờ thế này, sau lưng đương nhiên là có người thao túng trợ giúp tác quái a, tập hợp tất cả chuyện này, cũng chỉ có Dao Trì Tiên Cung thu nạp nữ tử trong thiên hạ, với tư cách đứng đầu nữ tiên thiên hạ, Dao Trì thánh mẫu không có khả năng không nhìn ra tiềm lực nữ thần tương lai của Ngư Nhi.

Từ cách nói nào đó, Ngư Nhi trời sinh chính là tài liệu làm nữ thần, thậm chí không cần tốn hao quá lớn tâm tư cũng thành công hơn Tam Thánh Mẫu nhiều lắm. Bởi vì một bộ phận của tín ngưỡng tới từ sợ hãi, bởi vì Ngao Ly dùng sấm sét đánh chết kẻ xấu nên gia tăng rất nhiều miếu thờ, ngã phạt từ bi cũng không ít lần nói tới địa ngục luân hồi.

Nhưng bản thân của thần không thể gây nên nỗi sợ này, bằng không chính là tà thần. Bản thân phật môn cũng không thể dùng địa ngục áp bức người khác được.

Ngư Nhi đã có giúp đỡ tốt nhất, ở trên biển cả này, mọi người sợ hãi với biển cả là chí thượng, cho nên biến thành tín ngưỡng Ngư Nhi. Mà nàng dựa vào nội tâm tinh khiết đi cứu giúp người khác, cho nên mang tới công đức vô hạn.

Loại hình thức này, làm cho nàng trong tương lai không xa. Còn vượt xa Tam Thánh Mẫu, còn hơn Thái Sơn nương nương, thậm chí còn hơn bản thân Dao Trì thánh mẫu là siêu cấp nữ thần. Vào thời đại của Hứa Tiên, còn rất nhiều người mê tín chuyện này, còn làm cho người ta chú ý là, miếu thờ và tín đồ của nàng vẫn tồn tại tới sau này.

Ngư Nhi nói:

- Ta không muốn đi nơi đó, nhưng quả đào ở đó ăn rất ngon, hình như tên là bàn đào a?

Quả bàn đào! Tiểu Thanh cùng Hứa Tiên đều trợn mắt há hốc mồm.

Uy uy, nói chuyện phải chú ý tới cảm thụ của người khác chứ. Hứa Tiên lắc đầu, đây chẳng lẽ chính là kết quả của công đức, may mắn tới liên tục sao? Chính mình lợi dụng vô số ngẫu nhiên cùng trùng hợp tu hành, nói không chừng còn không thuận buồm xuôi gió bằng nàng ta, nhưng tất cả chuyện này là nàng nên có được, đó là vì nàng cô độc một mình du đất người khác trong biển cả. Dùng tâm linh của nàng thu nhận thống khổ và hạnh phúc của người khác.

Dưới thiên cổ, chỉ có một mình nàng thôi.

Tầm nhìn nhanh chóng thấy rõ hòn đảo, nhưng không phải làng chài vốn có của Ngư Nhi, mà là đảo hoang sâu trong biển, phía trên có một ngôi nhà nho nhỏ. Nhắc tới chuyện này, trên mặt của Ngư Nhi mang theo sầu khổ, nói:

- A Tử và a Bích bảo ta tới ở đây.

Hứa Tiên lập tức thấy được cái gọi là “A Bích”, một thân khoác giáp nhẹ màu đen trên vai, nữ tử đầu đội mào mũ đen. Giáp nhẹ buộc vòng quanh thân thể nhu mì của nàng, nhưng không phải bao phủ rất chắc chắn, ở ngực và đùi có da thịt tuyết trắng, làm cho nàng có hấp dẫn rất cao.

765. Chương 765: Tiết Bích. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 765: Tiết Bích. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nữ tử dạy dỗ:

- Tại sao không ăn mặc đồ của ta đưa đi ra ngoài, đáng vẻ thần như thế này, sao có thể khiến người khác kính sợ được?

Nhìn qua Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh liền ngừng nói, lại thấy Hứa Tiên cùng Ngư Nhi đang nắm tay, cho nên nhú mày, trên dung nhan xuất hiện hương vị nghiêm túc.

- Ngư Nhi. Bọn họ là người nào?

Ngư Nhi giơ tay của Hứa Tiên lên, nói:

- A Bích, đây chính là Hứa Tiên ta nhắc với ngươi nhiều lần đấy! Hứa Tiên, đây chính là ‘ muốn ăn ’ Tiên cung a Bích!

“A Bích” nhìn quét qua Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh một vòng, hào phóng cười cười, nhìn Hứa Tiên vươn tay nói:

- Tiết Bích!

Hứa Tiên thấy “Nắm tay lễ” thì có cảm giác đã thật lâu rồi, cũng vươn tay nói:

- Hứa Tiên, chữ Hán Văn.

Nhưng không thể không buông tay của Ngư Nhi ra, giờ mới hiểu dụng ý của Tiết Bích.

Tiết Bích nhìn Hứa Tiên cứ tự nhiên như vậy nắm tay của mình, đây mới thật sự là cổ lễ, thời đại Thượng Cổ con người vừa khai hóa, vứt sạch vũ khí cầm trong tay, dùng bay ra bộ dáng hữu hảo. Nhưng đối với Hứa Tiên nói ra tên quen thuộc khiến nàng ta cảnh giác, trên mặt mỉm cười không thay đổi, nói:

- Đường xa mà đến, thỉnh vào trong phòng nói chuyện!

Không để lại dấu vết đem Ngư Nhi cùng Hứa Tiên tách ra.

Mọi người cùng ngồi xuống, Ngư Nhi tự nhiên co chân thon dài lại, nắm mắt cá chân ngồi trên mặt cát. Nhưng dùng ánh mắt không cam lòng của Tiết Bích cho nên đứng lên, ngồi ở trên mặt ghế, toàn thân có bộ dáng không thoải mái, đem chân co lại rồi mới thở ra một hơi.

Sau đó hơi chất vấn, Hứa Tiên giờ mới hiểu được, Tiết Bích này chính là người Dao Trì Tiên Cung phái tới hiệp trợ Ngư Nhi thành lập tín ngưỡng. Dạy Ngư Nhi pháp thuật, làm cho nàng chú ý hình dáng là chức trách của nàng ta. Ngôn từ giản lược giỏi giang, hơn nữa vừa rồi nắm tay. Trong thoáng chốc Hứa Tiên liên tưởng tới người đeo mắt kính đen, một thân đồ vét, chính là “Chức nghiệp người quản lý” thời hiện đại.

Lắc đầu khu trục suy nghĩ này ra khỏi đầu, hiểu kỳ hỏi:

- Tại sao phải mang Ngư Nhi tới đảo này? Nàng ở hòn đảo trước kia không phải rất tốt sao?

Nhắc tới chuyện này, liền thấy Ngư Nhi mím môi lại, một bộ dáng nước mắt lưng tròng, dùng thần sắc vô cùng đáng thương nhìn qua Hứa Tiên.

Tiết Bích nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Hứa công tử, Lâm Mặc đã được thiên đình sắc phong, cử hà phi thăng. Đã không còn là Ngư Nhi trên mặt đất trước kia, làm sao sống chung với phạm nhân được? ‘ Người ’ chỉ có thể đạt được sùng kính, làm sao chiếm được tín ngưỡng!

Nguyên thần sắc của nàng là bộ dáng “Các ngươi cái gì cũng không hiểu” làm cho nội tâm của Tiểu Thanh xuất hiện cảm giác khó chịu, Hứa Tiên lại không thêm để ý, mà chỉ nói:

- Cũng không thể mang người ở tuổi của Ngư Nhi tới nơi đây được?

Tiết Bích lắc đầu cười nói:

- Điều này sao có thể, chính thần của thiên đình đều có nơi ở trường kỳ của mình, nơi đây chỉ là tạm thời thích ứng mà thôi. Một vị bằng hữu khác của ta đã xuống biển tìm nơi đặt động phủ rồi, chỗ đó đẹp để quý giá tuyệt không thua kém Thủy Tinh Cung của Long Vương đâu.

Khó đâu được thần sắc kiêu ngạo.

Hứa Tiên lắc đầu, nói:

- Ta không phải nói cái này, Ngư Nhi không phải nói chuyện cứ những người này.

Tiết Bích sững sờ.

Hứa Tiên thở dài:

- Ở chỗ này không phải quá mức cô độc sao?

Từ nhỏ bị người cô lập, cho nên nàng thích ở nơi nhiều người.

Tiết Bích trầm nghĩ: “Không xong”, quả nhiên thấy Ngư Nhi nhìn Hứa Tiên như thấy thân nhân vậy, nhào lên ôm lấy Hứa Tiên, nói:

- Vẫn là Hứa Tiên hiểu ta nhất.

Bộ ngực cao ngất dán vào ngực của hắn, khe hở sinh ra mang theo hương vị của biển cả, thân hình thiếu nữ thon dài uốn lượn trên người của hắn.

Được rồi, trong nháy mắt đó, Hứa Tiên có cảm giác mình đã bị ánh mắt của Tiểu Thanh cùng Tiết Bích giết chết, sau đó khích lệ Ngư Nhi một hồi mới ngồi xuống.

Tiết Bích hỏi:

- Hứa công tử cùng vị cô nương này cũng là người tu hành a! Nếu như ta nhớ không lầm, Chu Tước Thất Tinh Bộ Dực Hỏa Xà Bạch Tố Trinh hôm nay là thê tử của ngươi.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Làm sao ngươi biết?

Tiết Bích mỉm cười, nói:

- Ta là Huyền Vũ Thất Tinh Bộ nhị thập bát tinh tú, là nữ tử trong hai mươi tám tinh tú, người không gia nhập Dao Trì Tiên Cung cũng không nhiều.

Trong lời nói mang theo một tia khinh miệt.

- Đã như vậy, ta đây nói thẳng, thỉnh ngươi sau này không nên tới gặp Lâm Mặc, thánh mẫu nàng cũng không thích người trong nội cung thân cận với nam nhân, nàng tương lai thành tựu tuyệt đối không phải người có thể tưởng tượng. Nếu như cho rằng thi chút ân tình, có thể đạt được báo đáp, ta khuyên ngươi nên bỏ đi cái suy nghĩ này trong đầu là tốt nhất, chuyện này là tốt cho ngươi và cả Lâm Mặc.

Hoàn toàn là bộ dáng cự tuyệt người ngàn dặm.

- À?

Ngư Nhi cảm thấy hai mắt của mình mờ mịt, cảm giác hào khí có chút cổ quái.

Tiểu Thanh mạnh mẽ đứng dậy, nói:

- Ngươi nói đủ chưa vậy?

Với tính tình của nàng, nhện tới bây giờ đã là cực hạn, mạnh mẽ đánh ra một chưởng, lại bị một hào quang ngăn cản, không cách nào tiến thêm một bước.

Tiết Bích cúi đầu uống trà, nói:

- Bạch Tố Trinh ở chỗ này còn không sai biệt lắm, các ngươi còn kém xa lắm đấy!

Tiểu Thanh càng nổi giận, lại bị Hứa Tiên chặn ngang. Giấy dựa không được.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Không trùng hợp, ta vừa vặn có một số việc muốn thỉnh Ngư Nhi hỗ trợ, hơn nữa chỉ sợ muốn nói chuyện.

Tiết Bích cũng mỉm cười nói:

- Người mơ tưởng.

Ngư Nhi hiểu được, cuống quýt ngăn cản.

Hứa Tiên nhìn Ngư Nhi nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không dả thương nàng.

Tiết Bích cười lạnh nói:

- Vây đến thử xem!

Đi thẳng ra ngoài cửa.

Hứa Tiên thầm than một tiếng, với tư cách một người văn minh truy cầu bình thản. Nhưng mỗi lần tới cuối cùng, đều dừng tới nắm đấm để nói chuyện. Thật sự là “Tâm của ta vô cùng trong sáng, không biết làm sao ánh trăng luôn không soi sáng tâm ta”, nữ nhân như vậy không giáo huấn một chút thì không rõ lý lẽ mà.

Ánh trăng như bạc, cát trắng biển đen.

Động thân đứng trên bờ cát, Tiết Bích cười lạnh nói:

- Người cho rằng hai mươi tám tinh túc đều dễ nói chuyện như Bạch Tố Trinh hay sao?

Vì bảo vệ nữ thần tương lai, lúc này đây, nên giáo huấn hần thật sâu sắc.

Hứa Tiên thở dài thật sâu, nói:

- Ai, khó nói chuyện thì ta đã gặp qua! Nhưng đẹp như người lại khó nói chuyện thì quá điên cuồng rồi.

Vừa mới uống vài ly rượu, nhưng giờ phúc này đã biến mất không còn tâm hơi, nhìn lên trên trời vẫn còn đang cất giấu một thi thể.

Tiết Bích nói:

- Khuất phục một nam nhân như ngươi, thật là khiến người ta khinh thường.

Nàng mặc dù biết Hứa Tiên tu hành, nhưng nàng chỉ cho rằng là Bạch Tố Trinh dạy hần đạo pháp mà thôi, tu thành chút ít công phu mèo quào, cũng không để vào mắt. Nhưng bởi vì pháp môn Tinh Túc Hải không lộ linh lực ra ngoài, giấu sâu ở trong cơ thể.

Thần sắc Hứa Tiên lãnh đạm, nói:

- Phiền toái ngươi không nên nói bậy về nàng ta, với tư cách là quan nhân của nàng, ta sẽ khuất phục ngươi ngay tại đây.

766. Chương 766: Bảo Tàng.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 766: Bảo tàng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hắn có thể cảm giác được, Tiết Bích này rất mạnh, là Địa Tiên, có lẽ cũng có được huyết mạch linh thú, nhưng cũng không có mạnh và thiên phú dị bẩm như Kháng Kim Long a.

Lời nói đến tận đây đã tuyệt. Hứa Tiên tâm niệm vừa động, nhìn trắng sáng trên không trung. Vẫy tay, thái dương chi lực trong cơ thể hóa thành nguyệt linh chi lực, ánh trắng màu bạc hóa thành Nguyệt Long, linh lực khủng bố tràn ra ngoài, ngâm nga một tiếng, đánh về phía Tiết Bích.

Tiết Bích quá sợ hãi, tuyệt đối đối không ngờ Hứa Tiên đã thành Địa Tiên, cho nên không dám chậm trễ, hai tay bấm pháp quyết. Một tầng bình chương vô hình ngăn cản Nguyệt Long, vách tường nước này chính là pháp thuật thiên phú của nàng, Lưu Ly Linh Quang Bích, có thể ngăn cản phá hư mọi thứ.

Ánh trắng cuộn cuộn không dứt, linh lực của Nguyệt Long vô cùng vô tận, gầm thét tiến từng bước tới gần Tiết Bích.

Tiểu Thanh cười to nói:

- Nhìn người còn trâu thế nào, không phải là Dao Trì Tiên Cung, có cái gì không dậy nổi chứ, tỷ tỷ của ta mới không thềm!

Ngư Nhi ở một bên hô lớn:

- A Bích cố gắng lên, không nên thua!

Hoàn toàn biến thành xem náo nhiệt a.

Tiết Bích thầm mắng một tiếng vô liêm sỉ, không nghĩ tới Hứa Tiên lại mạnh như vậy, ánh mắt ngưng tụ, hai tay giao nhau ở trước ngực, sau đó mở ra. Đột nhiên Lưu Ly Linh Quang Bích thu nhỏ rồi phóng đại, thoáng cái đã đẩy Nguyệt Long ra ngoài, nàng hóa thành một đạo hào quang đánh về phía của Hứa Tiên, mười ngón tay thon dài như muốn bóp cổ của Hứa Tiên. Trong nội tâm cười lạnh, mạnh hơn nữa cũng chỉ là nhân loại thôi. Đánh cận chiến tuyệt đối không phải là đối thủ của mình.

Nhưng Hứa Tiên cũng có động tác, nhẹ nhàng né qua tay của nàng, theo tay nắm chặt, sau đó kéo một cái, nắm cổ của nàng đặt lên bờ cát, đầu gối ngăn chặn lưng. Nếu như đấu pháp có thể tranh chấp một phen, đấu lực hoàn toàn tự tìm đường chết.

Tiết Bích chỉ cảm thấy một cổ sức lực lớn truyền đến, thân hình không thể khống chế, đợi đến lúc kịp phản ứng, cũng đã bị Hứa Tiên đẩy ngã, mặc cho nàng có giấy dựa thế nào cũng không thoát ra được, bị dùng tư thế khuất nhục này chế trụ. Trong nội tâm nàng giận dữ, muốn biến hóa nguyên hình đấu một trận với Hứa Tiên.

Đột nhiên một đạo hỏa diễm màu vàng lóe lên, mang đến khí tức cực kỳ nguy hiểm, làm cho nàng không dám động đậy.

Hứa Tiên một tay nắm cái cổ nhỏ nhắn của nàng, một tay đùa bỡn hỏa diễm màu vàng trong tay của mình, khi thì hóa thành chim bay vẩy cánh, khi thì hóa thành mãnh hổ giương nanh múa vuốt, nói:

- Người khinh thường ta cũng bỏ đi, thê tử Bạch Tố Trinh của ta thì không thể cho người vu oan được. Ta thấy người vì suy nghĩ thay cho Ngư Nhi, hôm nay chỉ trừng phạt như thế. Người ở nơi này nên yên tĩnh lại một chút đi.

Nguyệt Long lúc này nhào tới, ánh trắng lạnh buốt thấu xương đông cứng nàng lại, nàng không muốn duy trì tư thế này, muốn giấy dựa đứng lên, nhưng chỉ nhếch bờ mông lên mà thôi, vô cùng buồn cười, trên mặt còn mang theo thân sắc cổ kị và sợ hãi.

Hứa Tiên nói:

- Ngư Nhi, nàng sẽ nghỉ ngơi ở đây một lát, chúng ta đi vào nhà nói chuyện!

Thấy Ngư Nhi lo lắng nhìn qua Tiết Bích, nói:

- Yên tâm đi, nàng không có việc gì, thể trạng của yêu quái không phải người thường có thể so sánh, nếu có thể luyện hóa nguyệt linh chi lực này, còn có trợ giúp đề cao tu vi của nàng đấy.

Thấy Hứa Tiên nói như thế, Ngư Nhi cũng yên lòng, đi lên vỗ vỗ mông của Tiết Bích, nói:

- Nghỉ ngơi thật tốt!

Theo Hứa Tiên vào nhà.

Hứa Tiên đem công đức ngọc bài giao cho Ngư Nhi, Ngư Nhi sững sờ tiếp nhận, nói:

- Đây là...

Lời còn chưa dứt, ánh sáng chói mắt đã lan tràn ra khắp căn phòng, làm cho Tiết Bích ở ngoài phòng cũng kinh ngạc không thôi, loại khí tức này rõ ràng là pháp khí vô cùng cường đại, liền biết Hứa Tiên đúng là đã lưu thủ, nếu không mình không phải là đối thủ của hắn. Nếu như nàng biết rõ trong hai mươi tám tinh tú, nổi tiếng về pháp lực là Kháng Kim Long cũng chết trong tay của Hứa Tiên, cũng không có chuyện không cổ kị mà tiến lên khiêu chiến Hứa Tiên.

Với tu vi tâm tính của Hứa Tiên cũng lâu lắm mới khép miệng lại được, con số trên công đức ngọc bài nhảy liên tục, nhưng kết quả dừng lại là- một trăm triệu hai ngàn vạn. (Chú giải đơn vị đo lường một chút: 1 vạn = 10 ngàn, 1 ức = 100 triệu, 1 triệu = 100 tỷ)

Chẳng lẽ công đức có thể tăng lên con số khổng lồ như vậy được sao? Nhưng cũng biết, từ khi tín ngưỡng nàng mở rộng, thần lực đề cao. Lời tiên đoán càng ngày càng chính xác, cứu người càng nhiều, cho nên công đức tăng càng nhiều.

Uy uy, có người lợi dụng Boss hoàng kim trâu bò nhất trên biển cả bug ăn gian điểm công đức, vậy có tính là gian lận hay không?

Hứa Tiên cầm chặt tay của Ngư Nhi, cảm thụ công đức ngọc bài đang phát sinh biến hóa.

Quả nhiên. Thời điểm hắn dùng linh lực tiến hành thăm dò, cảm giác có một cánh cửa mở ra, trong cửa là một không gian tự thành thế giới, Hứa Tiên có cảm giác giống như lúc cầm chiếc nhẫn của Nhị Lang Thần, nhưng không gian này so với chiếc nhẫn của Nhị Lang Thần còn lớn hơn nhiều.

Tinh thần tiếp tục kéo dài trong đó, đột nhiên cảm giác được hai mắt tỏa sáng, trên mặt đất có hào quang như bạch ngọc, chiếu sáng cả không gian, nhưng đây là một không gian có tới mấy trăm mẫu.

Nhưng Hứa Tiên hơi có chút thất vọng, trong đó cũng không có núi pháp bảo như trong tưởng tượng của hắn, mà lộ ra vẻ cực kỳ vắng vẻ. Bỗng nhiên thấy trên mặt đất có bình ngọc nhỏ, vội vàng đi lên mở ra xem xét, trong bình ngọc không phải pháp bảo gì, bên trong chỉ có rượu màu vàng, hương khí xông vào mũi, linh khí bốn phía, không phải phạm phẩm, nhưng không biết có quá hạn sử dụng không.

Lại tiếp tục tìm kiếm chung quanh, lại tìm được một thanh tiểu kỳ màu xanh, nó chỉ lớn như lòng bàn tay, giống như đồ chơi của trẻ con, trong nội tâm của Hứa Tiên vui mừng, đây rõ ràng là một kiện pháp bảo. Không biết công hiệu như thế nào, có thể đã vượt qua cổ bình của Ngao Hạo rồi, chỉ có thể đợi đến lúc đi ra ngoài lại chậm rãi thí nghiệm.

Rồi sau đó hắn tìm được mấy lá phù, tùy ý rơi trên mặt đất. Cũng không phải hoàng phù lam phù bình thường, mà là hai tấm ngân phù và ba tấm kim phù. Bởi vì Hứa Tiên đọc qua một bản Mặc Phù Lục, cho nên cũng nhận ra.

Ngân phù có thể gọi thiên binh thiên tướng, số lượng đại khái có tác dụng cao hơn Hứa Tiên vẽ gấp trăm lần. Ba tấm kim phù có hai tấm khắc độn pháp. Tấm còn lại phong ấn một lực sĩ khăn vàng.

Thiên binh thiên tướng đều có ý thức tự chủ, lực sĩ khăn vàng là khôi lỗi của đạo gia, hộ pháp hàng ma, lực lớn vô cùng, tuyệt đối nghe theo hiệu lệnh.

Mặc cho Hứa Tiên tìm kiếm cũng không tìm ra cái gì nữa. Triển khai Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông sư tâm, cũng giống như vậy, đang muốn lui ra ngoài, bỗng nhiên cảm giác được một tia khác thường. Trong cái không gian này cũng không phải có một tầng, ở phía trên còn có một huyền cơ khác. Hứa Tiên định leo lên, nhưng lại bị bình chương vô hình ngăn cản, mặc cho hắn dùng bao nhiêu linh lực cũng không đột phá được.

767. Chương 767: Biển Sâu. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 767: Biển sâu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nếu như hần đoán đúng vậy, chỉ sợ không gian này có hình tháp, muốn leo lên bên trên một tầng còn phải có nhiều công đức hơn nữa, chuyện này cũng chỉ có chờ Ngự Nhi cố gắng thêm nữa.

Hứa Tiên mở hai mắt ra, cầm tiểu kỳ và bình ngọc trong tay.

Tiểu Thanh nói:

- Đây là cái gì?

Hứa Tiên lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết, đây là đồ vật ta tìm được trong đó.

Lại nhìn Ngự Nhi nói:

- Ngự Nhi, ta còn muốn mời người giúp một chuyện.

Ngự Nhi không chút nghĩ ngợi nói:

- Được!

- Nha đầu kia, đơn giản chỉ cần tốt.

Hứa Tiên triệu hồi thủy hồn đặt vào lòng bàn tay của Ngự Nhi.

- Người cầm ngọc bài này cầu nguyện, muốn thứ đồ vật này nhiều hơn gấp một trăm lần.

Chỉ cần nguyện vọng chính xác, công đức sẽ hóa thành thủy hồn, thì có thể khống chế thân thể của Ngao Hồn hoàn mỹ rồi.

Ngự Nhi cũng không hỏi nhiều, tuân theo yêu cầu của hần, cầm công đức bài cầu nguyện. Thủy hồn trong tay của Ngự Nhi tăng lên nhanh chóng, trong nháy mắt đã đạt tới yêu cầu của Hứa Tiên.

Hứa Tiên thu hồi thủy hồn, xem con số trên công đức bài, cũng tiêu hao gần trăm vạn công đức, tuy nhiên đối với nàng mà nói, chỉ là con số lẻ thôi, nhưng lại là công đức vô số con người trên đời này không đạt tới được, chỉ có thể chân thành nói lời cảm tạ với nàng, xem ra ngày nào đó, nên dùng phương thức khác bù đắp cho nàng.

Hứa Tiên vội vàng đi cứu Ngao Ly, nói:

- Chúng ta đi ra ngoài một chuyến.

Ngự Nhi vội hỏi nói:

- Còn trở lại không?

Hứa Tiên cười nói:

- Đương nhiên, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ lưu lại trên biển một thời gian ngắn, quấy rầy người nhiều đấy.

Mặc kệ Tiết Bích vẫn còn cứng ngắc, lôi kéo Tiểu Thanh bay lên đám mây.

Đem toàn bộ thủy hồn cho vào thân thể của Ngao Hạo, một tầng ánh sáng màu lam vây quanh. Sau một lát, Ngao Hạo một lần nữa đứng thẳng lên, giơ tay nhắc chân, mỉm cười tức giận, giống như không có gì khác biệt.

Hứa Tiên lúc này mới thở ra một hơi, nhìn Tiểu Thanh cười nói:

- Ta tìm được thứ khá tốt.

Tiểu Thanh nổi giận nói:

- Dù sao ta cũng vô dụng nhất.

Nàng trong thế giới phàm nhân là yêu linh cường đại, nhưng so với thần minh và nhị thập tinh tú cường đại chẳng là cái gì cả.

Hứa Tiên cười cười, lại lấy viên nội đan kia ra, dùng Sư Hồn Thuật sư tìm trí nhớ còn sót lại bên trong. Độ tinh khiết của nội đan này cực cao, nếu muốn thu nạp ít nhất cũng phải tĩnh tọa thêm mấy ngày mới được, hiện tại cũng không vội trong nhất thời.

Trí nhớ còn sót lại bên trong nội đan bị kéo ra, ít nhất là biết rõ vị trí Thủy Tinh Cung, cùng với hành vi và thói quen của thằng này.

Đợi khi tiêu hóa hoàn toàn những trí nhớ kia, giả Ngao Hạo một lần nữa tiến vào trong biển.

Hiện tại, thái tử phải về cung.

Mà Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh trên hải vân, đi theo Ngao Hạo hành động. Một mặt liên hệ với Ngao Ly, nói:

- Ngao Ly, bây giờ chúng ta đi cứu người đây.

Ngao Ly đè nén kinh hãi thanh âm, nói:

- Ta ở chỗ này chờ các người.

Tiểu Thanh vuốt vuốt ngọc bài và tiểu kỳ của Hứa Tiên mang ra.

- Pháp bảo này tên là gì, nên dùng như thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm.

Nhìn qua tiểu kỳ, chỉ thấy phía trên có thuê một con Thanh Long, ẩn ẩn lộ ra thủy linh chi lực chấn động. Sau đó thử rút thủy linh chi lực vào bên trong, đột nhiên tiểu kỳ đón gió lớn lên, biển lớn cỡ áo choàng, cột cờ cũng thô dài ra. Sau đó rút linh lực vào bên trong, lại biển lớn hơn trước.

Hứa Tiên tiện tay vung cây cờ này một cái, tiếng gió thật lớn vang lên, mặt biển vốn bình tĩnh, bỗng nhiên dâng lên một cổ sóng lớn vài chục trượng.

Trong mắt Tiểu Thanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói:

- Thật là lợi hại!

Nhưng đây không phải là uy lực lớn nhất, Hứa Tiên dứt khoát đứng dậy, vận chuyển Thủy tinh tới cực hạn, hai tay cầm tiểu kỳ của hắn biến thành đại kỳ, Thanh Long trên cờ đón gió lớn lên, gương nanh múa vuốt, dường như biến thành vật sống, con người lóe ra ánh sáng màu xanh.

Đám mây trên mặt biển trong nháy mắt đông cứng lại, giống như thần tử đang chờ đợi quân vương ra lệnh, chuẩn bị nhảy múa trong lá cờ.

Hứa Tiên thở phào, chậm rãi thu hồi linh lực, lá cờ lập tức thu nhỏ lại, nhìn Tiểu Thanh nói:

- Cái lá cờ này tên là Thanh Long Nháo Hải Kỳ a.

Mạnh mẽ thu pháp bảo này lại như lúc ban đầu, không sử dụng thì chẳng tốt chút nào.

Hứa Tiên giao Thanh Long Nháo Hải Kỳ cho Tiểu Thanh, bàn giao với nàng:

- Hiện tại ta phải thao túng Ngao Hạo diễn kịch, không thể phân thân được, người ở đây hộ pháp cho ta đi.

Sau đó cười nói:

- Đợi chúng ta cứu Ngao Ly trở về, người dùng lá cờ này đối phó Tiết Bích nếu nàng ta gây khó dễ chúng ta. Cho nàng ta biết rõ Thanh nhi nhà ta lợi hại như thế nào.

Tiểu Thanh thấy hấn không chút do dự đem pháo bảo mệnh mẽ và nhiệm vụ trọng yếu như vậy giao lại ch mình, trong lòng có chút vui mừng, sau đó nhỏ giọng phản bác:

- Ai là... Nhà của người...

Hứa Tiên vuốt ve cái cằm của nàng, sau đó hôn lên bờ môi của nàng thật sâu.

- Là người!

Sau đó ngồi xuống định thần, toàn tâm toàn ý thao túng Ngao Hạo.

Vẫn lưu lại Tiểu Thanh tim đập mạnh, nhìn qua gương mặt của hấn dưới trăng, bối rối trong nội tâm tuân ra một tia an bình, lầm bầm nói:

- Chính là như vậy, có cái gì không dậy nổi chứ.

Không thể phát giác Hứa Tiên nàng đang vui vẻ.

Sâu trong nước, Hứa Tiên nhanh chóng bơi tới Long Cung, lính tôm tướng của ngoài cửa không một dám ngăn cản, lớn tiếng thông báo.

- Thái tử hồi cung!

Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm lập tức đi ra ngoài, Hứa Tiên âm thầm đổ mồ hôi lạnh, mặc dù hấn đạt được rất nhiều mảnh vỡ trí nhớ, nhưng dù sao không phải là Ngao Hạo thật sự, nếu không cẩn thận, cực dễ dàng bị người thân cận nhìn ra manh mối. truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

Ngao Nghiễm vừa thấy sắc mặt Ngao Hạo tái nhợt, linh khí yếu ớt, kinh hãi nói:

- Vì sao người bị như vậy?

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Đa tạ phụ vương quan tâm, ta đấu một hồi với tên Hứa Tiên kia, không ngờ hấn cũng vượt qua thiên kiếp rồi, có chút môn đạo. Nhất thời vô ý, chịu chút ít tổn thương. Đuổi theo một đường, vẫn để cho hấn chạy mất.

Ngao Nghiễm giận dữ nói:

- Có chuyện gì! Tốt cho Hứa Tiên, đợi đến lúc ngày sau nhất thống thiên hạ. Nhất định không tha hấn, còn có Bạch Tố Trinh kia cũng như vậy.

Có chút sầu lo, nói:

- Ta vốn định đem hôn kỳ ấn định mấy ngày nữa, chỉ sợ chuyện này phải...

Hứa Tiên lại chấp tay nói:

- Thỉnh phụ vương làm trễ hơn một chút, chờ ta bề quan một chút thời gian, dưỡng thương một thời gian mới được.

Trong nội tâm mắng: lão đầu này thật gấp, ngoài miệng lại nói:

- Ngao Ly như thế nào rồi?

- Ngao Huyễn mang nàng về rồi, hôm nay bị nhốt trong Liệt Hỏa Hạp.

- Thật vất vả mới bắt được nàng, cũng phải cẩn thận không may bị người ta cứu đi, phải canh phòng cẩn thận mới được.

- Cứu? Có Diễm Lăng Ly Hợp Trận, có người nào cứu được nàng chứ, hoàng nhi, người hồ đồ rồi!

Trong nội tâm Hứa Tiên rùng mình, vội nói:

- Là ta hồ đồ.

Hắn tìm trong trí nhớ, cũng không có cái “Diễm Lăng Ly Hợp Trận” tồn tại, Ngao Nghiễm tự tin như vậy, chỉ sợ không dễ phá được.

768. Chương 768: Biển Sâu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 768: Biển sâu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ngao Nghiễm cảm giác, cảm thấy Ngao Hạo hôm nay có một chút không đúng, nhưng không đúng ở đâu thì không biết, tự nhiên nói:

- Cũng tốt, người nên ân cần thăm hỏi mẫu hậu của người rồi trở về cung dưỡng thương đi!

Hứa Tiên đang muốn xác nhận, đột nhiên nhớ tới trong mảnh vụn trí nhớ. Mẹ ruột của Ngao Hạo đã chết từ sớm, Ngao Nghiễm đã lấy một con trai tinh làm hậu, nhưng xưa nay không hòa thuận với Ngao Hạo, cho nên mới nói “Ân cần thăm hỏi”, xem ra lão Long này phát giác ra chỗ nào đó không đúng, muốn lừa dối chính mình. Trên mặt hện ra thần sắc khinh thường, chỉ nói:

- Hải nhi cáo lui.

Ngao Nghiễm chỉ huy cung nữ, nói:

- Còn không mau mau đưa thái tử về cung chữa thương.

Vân vè râu ria bỏ hoài nghi trong nội tâm, nghĩ tới hắn vừa mới tổn thương trong tay của Hứa Tiên, có khác thường cũng là bình thường. Nếu có người biến ảo thành hắn lừa gạt, cũng không biết được bí mật thâm cung bí sử này.

Hứa Tiên một đường đi qua hành lang trong Thủy Tinh Cung, ánh sáng màu lam nhộn nhạo dưới đáy biển, cả kiến trúc lộ ra ngoài như mộng ảo. Không biết có phải vì nguyên nhân ở dưới đáy biển hay không, cách cục của nó cũng giống như nhân gian, lầu các cao thấp phập phồng giống như tiên cảnh, đi vào tấm cung của Ngao Hạo.

Lập tức có thị nữ mang theo thuốc chữa thương lên, Hứa Tiên vẫy lui cung nữ, mở chai ra, trong đó có rất nhiều đan dược, tên là Ngọc Lộ Đan, bao hàm linh lực phong phú. Hiển nhiên Ngao Nghiễm không có chút keo kiệt nào với đứa con này của mình. Hứa Tiên được tiên nghi cho nên không chút khách khí, vừa vắn trong thân thể này còn rất nhiều nội thương chưa khôi phục được, ăn hết tăng cường linh lực, tương lai sẽ có được chiến lực khủng bố.

Hứa Tiên muốn dùng giả Ngao Hạo ổn định tại Đông Hải Long tộc, một lần nữa mở mắt trên thái vân.

Tiểu Thanh hỏi:

- Như thế nào rồi?

Hứa Tiên nói:

- Ngao Ly bị nhốt ở một nơi tên là Liệt Hỏa Hạp, có một cái trận pháp tên là Diễm Lăng Ly Hợp Trận trông coi, không biết phương pháp phá trận. Chúng ta nên đi xuống dưới tìm hiểu một chút, có thể cứu nàng ra hay không.

Đầu ngón tay ngưng tụ một chút kim quang, tùy hắn họa lên trán của Tiểu Thanh. Hình thành một đạo Ấn Thân Phù, tuy không thể gạt được con mắt của Địa Tiên, thậm chí với con mắt của người tu hành bình thường cũng nhận ra được, nhưng bây giờ có chút ít còn hơn không. Sau đó dùng thái vân bao phủ thân thể của bọn họ triệt để, hình thành một vân kén hơi mờ, sau đó tiến vào đáy biển.

Thải vân có công hiệu tàng hình và ẩn nấp, thải vân thì càng tốt hơn, còn tốt hơn cả Ẩn Thân Phù của Hứa Tiên chút ít.

Dưới biển sâu bốn trăm năm mươi trượng, một mảnh hắc ám, cho dù có thể thấy mọi vật cũng không phải rất xa, nhưng có Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông như Hứa Tiên, chẳng khác gì ra đũa, cho nên không cần lo lắng.

Thủy áp cường đại áp bách từ bốn phía, hai người trong vân kén dính sát vào nhau, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Tiểu Thanh nhẹ giọng phản nài nói:

- Người không thể làm đồ chơi này biến lớn hơn một chút sao? xem tại

Một cỗ nhiệt khí khác thường phả vào tai của Hứa Tiên, thân thể của nàng mẫn cảm, trong nội tâm lại dấu điểm một chút nhu tình, thân thể bị hấn ôm cũng mềm nhũn.

Hứa Tiên nói:

- Nhỏ một chút không dễ bị phát hiện!

Tay của hấn dán vào thân thể mềm mại của nàng, cảm thụ đường cong của nàng, da thịt ẩn ẩn toát ra sức sống cường đại, hô hấp của nàng có hương thơm kỳ lạ cho nên tràn ngập khắp vân kén, nhưng hương thơm này có người thường hít phải, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Hứa Tiên nhịn không được cúi đầu đi tìm kiếm nơi phát ra mùi thơm, bờ môi chậm rãi lướt qua cái trán trơn bóng của nàng, xuống đôi má, thẳng đến bờ môi mềm mại. Nhẹ nhàng ma sát vài cái, đầu lưỡi tiến vào trong hàm răng của nàng, không quên liếm liếm răng nanh đặc biệt sắc bén của nàng, sau đó quần lấy cái lưỡi mềm mại, cẩn thận chếp miệng, giống như đang hưởng thụ mật ngọt ngon nhất trên đời.

Không còn đánh lén bức ép như trước kia, loại ôn nhu tiến hành theo chất lượng này càng làm cho nàng cảm thấy không biết phải làm sao, cũng không có giấy dựa, nhưng ý chí phản kháng mạnh mẽ không được như trước.

- Nếu giấy dựa sẽ bị phát hiện.

- Dù sao ta cũng không phải bị hấn hôn lần đầu.

- Một lần nữa cũng không sao.

Những lý do như vậy, không ngừng quanh quẩn trong đầu của nàng, chỉ nói trong nụ hôn sâu cảm thấy choáng váng, nhắm mắt lại. Lưỡi rắn không tự chủ được dây dưa với hấn.

Thải vân tiềm hành dọc theo địa hình, bỗng bỗng dừng đưa pháp phòng, giống như chiếc bình đang trôi theo dòng nước, mà tâm tình của người trong bình cũng pháp phòng theo.

Thế giới yên lặng như tờ, giống như chỉ còn lại hai người đang phiêu đảng. Thân ở trận địa nguy hiểm của địch, ngược lại kích tình càng làm cho công tác chuẩn bị thêm khẩn trương hơn.

Tay của Hứa Tiên đã sớm không còn ở eo nhỏ Tiểu Thanh nữa, bờ hông cao ngất, lưng trơn nhẵn, thậm chí bộ ngực co giãn của nàng, sờ tầm từng chỗ mẫn cảm trên người của nàng, ngay cả xương cốt của nàng cũng mềm nhũn lại.

Vân kén cũng không phải không thể biến lớn, ngược lại Hứa Tiên có thể thay đổi nó tùy tâm.

Cảm giác nóng rực toàn thân khiến Tiểu Thanh thêm thanh tĩnh, sững sờ như ý thức được cái gì đó, trong con ngươi thanh bích sắc có hờn dỗi, nhưng là mềm mại đáng yêu cũng ngọt ngào giống như nọc độc của nàng vậy.

Tâm thần của Hứa Tiên rung động, hôn lên cái trán của nàng, mỉm cười nhưng không có tiến thên một bước, tay hấn cũng buông bộ phận mẫn cảm của nàng ra, ôm nàng dán vào ngực của mình, lẳng lặng cảm giác an bình này. Nếu như tiếp tục như vậy, mình có thể khắc chế, nhưng thân thể của nàng không chịu được dục hỏa thiêu đốt a.

Tiểu Thanh gối lên ngực của hắn, nhiệt độ nóng bỏng cũng từ từ biến mất, nhưng trong lòng thì ấm áp, bỗng nhiên có thể nhận ra tâm tư của Bạch Tố Trinh, Vân Yên, Tiểu Thiển các nàng, đem bản thân mình hoàn toàn phó thác cho người khác, đánh tan tất cả sầu lo và đau khổ của mình.

- Người cũng đừng nghĩ ta sẽ nghe lời người giống như các nàng.

Trong nội tâm nàng nghĩ đến đây, cắn nhẹ vào ngực của Hứa Tiên.

Liệt Hỏa Hạp đã ở trước mặt.

Một khe rãnh thật sâu hiện ra dưới đáy biển, giống như miệng của cự thú, chỉ còn chờ con mồi đưa tới cửa, nó sẽ hợp lại, cắn nát con mồi.

Hứa Tiên có thể cảm giác được, Ngao Ly đang ở trong đó, cũng thấy được mấy đội Dạ Xoa tuần tra, thủ vệ tôm binh không có mấy, biểu hiện vô cùng tự tin với trận pháp này.

Hứa Tiên nắm chặt “Thanh Long Nháo Hải Kỳ” trong tay, nhiều hơn mấy phần tự tin, đã có được bảo vật. Không ngại nhìn thêm vài lần. Nếu như lúc này cứu được Ngao Ly ra thì tốt. Hơn nữa trong tay còn hai tấm độn phù, cho dù đánh không lại cũng có thể trốn được.

Tránh né thủ vệ, ẩn vào sâu trong hạp cốc. Đáy biển chấn động, hỏa diễm bắt đầu khởi động, một cỗ khí lưu nóng rực từ dưới hạp cốc bốc lên, thủy linh chi lực dày đặc nhất biến cả lại được hình thành ở nơi có hỏa linh chi lực dày đặc, hai chủng linh lực dây dưa cùng một chỗ vận hành tuân theo định luật nào đó.

769. Chương 769: Phá Trận. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 769: Phá trận. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên chậm rãi lặn xuống, lại tiến xuống hơn trăm trượng, thả vãn sớm không có tác dụng phòng hộ, dính sát vào người của bọn họ.

Thủy áp mạnh mẽ, ngay cả Hứa Tiên cũng cảm thấy hơi bức bối, không thể không bắt đầu vận chuyển Thủy tinh, khống chế nước chảy. Có lẽ bởi vì đã sớm sống trong nước. Cho nên Tiểu Thanh cảm thấy rất bình thường, càng làm cho Hứa Tiên hiểu rằng. Lần này ra biển, mang theo nàng quả nhiên là đúng. Nhưng hắn nghĩ tới trận pháp, đột nhiên vấn đề thủy áp lại biến mất.

Bỗng nhiên hắn xúc động huyền cơ nào đó, hắn lập tức hăng hái đi vào một nơi kín đáo.

Quả nhiên, biển cả thủy tinh cùng nham thạch nóng chảy, địa hỏa cùng bạo phát ra.

Nhìn thấy biển sâu yên tĩnh lại có hỏa diễm sôi trào, chỉ cần một giọt giọt nước đi vào, liền có thể nhìn thấy nhiệt độ của nó, mà Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh chính là giọt nước như vậy.

Băng lưu cùng hỏa diễm cao thấp dây dưa với nhau. Bốn phương tám hướng áp xuống Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh. Là lưới đao, là cự chùy, là bàn tay. Trong khoảng khắc, làm cho bọn họ cảm nhận được cái gì là cực nhiệt và cực hàn biến ảo luân phiên, cho dù là sắt thép cũng nát vụn trong nháy mắt.

Hứa Tiên đem Tiểu Thanh ôm vào trong ngực, toàn lực vận chuyển Thủy tinh áp chế thủy lưu chung quanh, nhưng vẫn cảm thấy thân thể vô cùng đau đớn.

Trong đáy biển sâu hình thành vòng nước xoáy khổng lồ, sinh ra một cỗ hấp lực cực lớn, khê động một cái nước và lửa giao hòa, ánh sáng màu lam cùng ánh sáng màu đỏ luân chuyển, đáy biển âm u như có hoa cúc Ba Tư đang nở rộ, đem tất cả nước thôn phệ đi.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh cũng không tự chủ được bị kéo vào trong vòng xoáy, càng tiến vào sâu bên trong, trên người đau đớn càng nhiều, cũng không có biện pháp thoát ra, trong nước xoáy, nó phá tan linh lực, cho dù là độn pháp cũng không có biện pháp thi triển.

Chỉ thấy ánh sáng đỏ tươi tản ra khắp nơi, da thịt của Tiểu Thanh có một vết thương, máu từ đó chảy ra ngoài.

Nếu như bị đưa tới trung tâm của vòng xoáy, chỉ cần trong nháy mắt là có thể quấy nát bọn họ rồi.

Loại trận pháp này cũng không có bao hàm kỳ môn bát giáp, cũng không cần hiểu được thiên cơ thuật số, nó chỉ ngang ngược muốn cắn nát người nào bị cuốn vào bên trong. Nhưng bởi vì loại trận pháp mượn thiên thời địa lợi này vô cùng khó phá được.

Chỉ có dùng lực phá lực. Không có gì đáng nói nữa.

Nhưng lực lượng của ai vượt qua được thiên địa đây?

Hứa Tiên nắm chặt Thanh Long Nháo Hải Kỳ, Thủy tinh vận chuyển tới mức tận cùng, phát ra tiếng gào thét im ắng.

Đại kỳ tung bay, thanh long cuồng vũ.

Ánh sáng màu tím lấp lánh dưới biển sâu, cuốn lấy hải lưu trong phạm vi mười dặm, một đạo khí lưu từ trong trung tâm của vòng xoáy lao ra làm cho đóa hoa cúc Ba Tư này rung rung.

Nước biển ở chung quanh cuộn cuộn quay cuồng vài lần, sóng biển cuộn cuộn.

Hứa Tiên vẫy đại kỳ mấy chục lần, đã cảm giác cánh tay nhức mỏi, linh lực tiêu hao cực nhanh. Nhưng đau đớn quanh thân đã tiêu trừ, bọn họ mượn cổ lực lượng này, dần dần thoát khỏi lực hút của vòng xoáy, tiếp tục lặn xuống dưới.

Rốt cục, Hứa Tiên cảm thấy toàn thân nhẹ hơn, thoát ra khỏi phạm vi trận pháp Diễm Lăng Ly Hợp Trận, ngửa đầu nhìn qua đóa hoa cúc Ba Tư đang nở rộ, bởi vì mất đi mục tiêu, cho nên lụi tàn. Hơi thở ra một ngụm, nếu không phải bởi vì trong tay có Thanh Long Nháo Hải Kỳ, lần này đúng là quá nguy hiểm rồi.

Tiểu Thanh hỏi:

- Ngao Ly đang ở phía dưới sao?

Nước ở nơi đây đã nóng hơn trước rồi.

Hứa Tiên gật gật đầu, nhìn qua bên dưới, Ngao Ly đang ở gần trong gang tấc, chỉ cần phá trận đoạt được Ngao Ly, chỉ cần một đạo độn phù là biến mất vô ảnh vô tung, tìm kiếm bọn họ trong chân trời góc biển. Lại mượn giả Ngao Hạo ở trong Long tộc ăn uống, thích làm gì thì làm, lại có tin tình báo, cũng xem như xả một ngụm ác khí. Nghe nói bảo tàng trong Long cung nhiều vô số. Còn phải đào ra mới được.

Trong nham thạch nóng chảy cuộn cuộn phun lên, một cổ cổ khí tức ẩn nấp đang rình mò.

...

Liệt Hỏa Hạp chấn động đã sớm kinh động người trong Thủy Tinh cung, Long Vương Ngao Nghiễm mang theo đám thuộc hạ đi tới bên ngoài hạp cốc, nhìn thấy hào quang ở giữa vòng xoáy.

Một đại tướng cao hơn một trượng nói:

- Chúa công, không biết là người phương nào xông vào trong trận pháp, cần mặt tướng xuống dưới bắt giữ hay không?

Khi hắn nói chuyện, trong miệng lộ răng nanh san sát như rìng.

Thời điểm trận pháp này vận hành, tuyệt đối là lực thân không nhận, thôn phệ hủy diệt tất cả, hắn lại dám tự thân đi xuống dưới tìm tòi, có thể thấy được pháp lực của hắn mạnh ra sao. Đương nhiên, cũng bởi vì bản thân hắn là dân Thủy tộc, ở trong nước đương nhiên linh hoạt hơn so với nhân loại rồi.

- Sa tướng quân, trận pháp này một khi vận hành, cho dù người có tu vi Địa Tiên cũng không thoát được, bởi vì chúng ta là dân Thủy tộc cho nên linh hoạt hơn nhiều, quen thuộc đặc tính của trận pháp, cũng có chút hiểm ác. Bọn họ chỉ có thể bị quấy thành cặn bã, ha ha ha ha!

Âm thanh ầm ầm cuộn cuộn vang lên khắp đáy biển, trong âm thanh có một đại tướng bước ra. Sa tướng quân đã có thân hình cao lớn, nhưng người nói chuyện với hắn lại cao hơn vài lần.

Những dân Thủy tộc chung quanh cũng nhao nhao tránh đường cho hắn, hô:

- Kinh tướng quân!

Sa tướng quân sực sực cái mũi nhưng không phản bác. Hào quang từ trận pháp lúc này cũng từ từ giảm bớt, không biết người trong đó còn sống hay đã chết.

Ngao Nghiễm vẫn trầm ngâm.

Kinh tướng quân khuất thân nói:

- Chúa công, chúng ta cũng không cần tiến vào bên trong, bởi vì cho dù tránh được trận pháp, nếu có người nào đi ra, đánh chết hắn là được rồi. Nếu như tiếp tục tiềm tung, cũng không cần chúng ta ra tay, phía dưới so với trận pháp còn kinh khủng hơn, dù thế nào cũng là con đường chết cả, ha ha ha ha.

...

Hứa Tiên đã đem Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông mở ra tới mức tận cùng, hắn cũng không phải người ngu, ở loại địa phương này đương nhiên phải đề cao cảnh giác, phòng bị có người đánh lén.

Nhưng thủy linh chi lực cùng hỏa linh chi lực là hai cổ linh lực khác nhau không ngừng kích động, thần thông cảm ứng xa không nhạy cảm bằng trên đất liền, cho dù cảm thấy vị trí của Ngao Ly vị trí càng ngày càng gần, cảm ứng được miêu tả của Ngao Ly về cửa động, nàng đang bị nhốt trong đó.

Bởi vì hạp cốc hai bên vách đá có vô số hang động, hoặc lớn hoặc nhỏ, giống như tổ ong.

Nhưng đúng vào lúc này, thần thông phát hiện một đoàn khói đen đặc, không nhìn thấy cảnh tượng trong đó.

Trong nội tâm của Hứa Tiên sinh ra báo động mạnh mẽ, nhanh chóng múa Thanh Long kỳ sau đó lui ra phía sau mười trượng.

770. Chương 770: Phá Trận. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 770: Phá trận. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vị trí hắn đứng trước đó bị đoàn khói đen này lướt qua, xé rách nước biển.

Rắn biển?

Hứa Tiên hiện tại xuất hiện ý niệm này trong đầu, thấy có ba bóng đen đánh úp tới trước mặt.

Hứa Tiên đành phải lui ra phía sau, tiện tay triệu hồi ba con Thủy Long đối kháng với ba bóng đen kia, đây đưa cùng một chỗ với bóng đen đang lao tới, thực sự không tìm ra thủ đoạn tốt hơn đối địch.

Bởi vì đang ở sâu trong nước, cho dù dùng Đại Nhật Hỏa Long do Thái Dương Chân Hỏa ngưng tụ thành cũng không có biện pháp phát huy sở trường tại đây, thân thể cường tráng mạnh mẽ và linh hoạt của hắn biến thành trì trệ. Kinh nghiệm thức chiến của hắn không nhiều lắm. Nếu chiến đấu trong nước sâu thế này, có phần bất đắc dĩ.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng biết rõ vì sao Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký lại không chịu xuống nước hàng yêu phục ma, thì ra ở trong nước không thoải mái như vậy, thế giới này không có nhân vật như thế, cũng không dám xác định trong Long cung có Định Hải Thần Châm hay không...

Hứa Tiên có nhiều suy nghĩ như thế, nhưng xoẹt qua giống như thiểm điện, hần nháy mắt với Tiểu Thanh, lại thấy có vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng đánh tới mình.

Tiểu Thanh ngẫm hiểu, mặc dù nàng không phải là sinh vật biển sâu, nhưng bản thân của nàng vốn là rắn sống dưới nước, cho nên ở trong nước linh hoạt hơn Hứa Tiên rất nhiều, một tay ôm lấy thân thể của Hứa Tiên, quần lụa mỏng lúc này có đuôi rắn dài ra, nửa thân dưới hóa thành rắn, quấy lấy nước biển, linh hoạt du động trong nước.

Hứa Tiên không rảnh thưởng thức tư thái của nàng bây giờ, tâm niệm không ngừng truyền tin tức, báo vị trí bóng đen công kích, tránh né chúng. Càng về sâu không cần tâm niệm trao đổi, Tiểu Thanh ôm Hứa Tiên tiến thối tự nhiên, giống như nhất thể.

Mà Hứa Tiên nhìn thấy ba đầu Thủy Long mình triệu ra lúc trước đã bị bóng đen đánh nát, phát ra tiếng gào thét rồi biến mất.

Bảy cái bóng đen cùng lúc lao về phía của Hứa Tiên.

Tiểu Thanh không thể né tránh, Hứa Tiên hai tay nắm chặt Thanh Long Nháo Hải Kỳ. Dùng lực vung lên, mạch nước đẩy những bóng đen này ra ngoài. Mà những đá ngầm bị Thanh Long Nháo Hải Kỳ của quất trúng biến thành bột mịn, những bóng đen này mềm mại không xương, biến ảo thành đủ loại hình thái, căn bản không có chút thương tổn nào.

Tiểu Thanh thừa dịp có khe hở liền tiến vào trong đó tránh né muốn trực đảo hoàng long, những bóng đen này đều vươn ra từ huyết động hai bên cách đá.

Hứa Tiên vào lúc vượt qua bóng đen, cũng nhìn thấy nó là cái gì, đó là những cái xúc tu bạch tuộc màu đen, mang theo rất nhiều giác hút. Phía trên mang theo chất lỏng đen đậm như mực, cho dù là Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông cũng khó có thể phát hiện cụ thể.

Đợi một chút, bạch tuộc, mực đen, còn có một đầu xúc tu.

Những ý niệm này chợt lóe lên trong đầu của hắn, chợt huyết động trước mặt phun ra khói đen nhiều hơn, bao phủ lấy bọn họ.

Trong mực đậm nên Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông không có hiệu quả, Hứa Tiên lập tức bị mù, thâm nghĩ: “Không tốt.” Dùng lực đẩy Tiểu Thanh ra.

Tiểu Thanh giật mình quay đầu lại, chỉ thấy bạch tuộc tinh dùng phương pháp ẩn nấp dùng xúc tu quấn lấy thân thể của Hứa Tiên, nhanh chóng bao bọc hắn lại.

Hứa Tiên muốn tránh thoát, nhưng phát giác linh lực trôi qua rất nhanh, bị giác hút rút đi, xúc tu mềm mại mà tràn ngập cơ bắp, trong khoảng thời gian ngắn không giãy dụa ra được.

Mà cùng lúc đó, một đầu xúc tu khác nhanh chóng tới viện binh, sắp sửa bao phủ Hứa Tiên.

Nếu thật sự bị quấn, thì tinh khí thần sẽ bị hút sạch, chết oan chết uổng.

Tiểu Thanh kinh sợ nhìn thấy cảnh này, thân hình lặn một vòng, hóa thành nguyên hình, một đầu rắn lục dài hơn mười trượng, hung hăng cắn lấy xúc tu quấn quanh Hứa Tiên, truyền nọc độc trí mạng vào bên trong.

Xúc tu vốn trơn bóng lúc này uể oải, có chút cứng ngắc.

Hứa Tiên nhân cơ hội này, giãy giụa trói buộc, múa đại kỳ, tránh né xúc tu công kích, nhìn Tiểu Thanh nói:

- Đi!

Mấy lần múa đại kỳ, linh lực tiêu hao nhanh chóng, linh lực trong thân thể càng kiệt quệ, tiếp tục như vậy, cho dù cứu được Ngao Ly cũng không có biện pháp thoát thân.

Tiểu Thanh hóa thành nhân hình ôm lấy Hứa Tiên, đại kỳ kích động nước chảy, hai người giống như hỏa tiễn lao lên trên, xúc tu cũng đuối không kịp.

Khi bọn họ lao lên, những cái xúc tu khổng lồ kia nhanh chóng rút vào trong cái huyết động tối đen, đôi mắt huỳnh quang khổng lồ nhìn qua, nhìn hai người thoát đi, lúc này cũng rút vào trong động.

Tiểu Thanh không cam lòng nhìn qua, Hứa Tiên nói:

- Chuẩn bị cho tốt!

Đem Thanh Long Nháo Hải Kỳ múa tới tận cùng, phiên kỳ bao phủ lấy bọn họ. Xong vào trong Diễm Lăng Ly Hợp Trận.

Lại có lực kéo hút mạnh mẽ, “Cúc Ba Tư” nổ rộ.

Nhưng Hứa Tiên lại không chút do dự, chung quanh bọn họ, Thanh Long trên phiên kỳ đao bảo vệ hai người, vượt qua vành đai nước biển, vọt tới trung tâm trận pháp.

Rầm rầm rầm...

Thiêng nổ mạnh không ngừng vang lên trong hạp cốc cả biển cả cũng chấn động theo.

Trên hạp cốc, Ngao Nghiễm cùng Kinh Sa hai tướng quân sắc mặt ngưng trọng, nhìn qua hạp cốc.

Mà phần đông lính tôm tướng của sợ hãi không thôi, con rùa đen co vào trong quy xác, tôm của phục đất.

Vòng xoáy tán loạn trong nháy mắt, Thanh Long nhanh chóng xông lên, phá trận mà ra.

Giống như dưới lòng đất có dòng suối bộc phát trong nháy mắt, nước biển lao nhanh lên không trung, Ngao Nghiễm cùng Kinh Sa nhị tướng lui ra phía sau một bước, không dám tranh phong.

Lại thấy có bóng người lơ lửng trong nước, Kinh tướng quân vỗ bụng một cái, há to mồm.

Trường kinh hấp thủy!

Ẩn ẩn hút lấy Hứa Tiên và Tiểu Thanh, Sa tướng quân vung thanh đao rằng cửa lên.

Hứa Tiên biết rõ pháp lực của mình đã kiệt quệ, tái chiến thua không cần nghi ngờ, không chút do dự lấy kim phù trong công đức ngọc bài ra.

- Độn!

Kim phù không lửa tự cháy, Sa tướng quân bỏ một đao vào nước biển. Thân hình của Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh biến mất, lưu lại chúng binh tướng hai mặt nhìn nhau!

Ngao Nghiễm ra lệnh một tiếng, nói:

- Truy, bọn chúng đi không được xa!

- Hồ Công Súc Địa, Phương Trường Thiên Lý.

Hứa Tiên và Tiểu Thanh lúc này đã xuất hiện ở ngoài ngàn dặm. Tụ tập thả vãn, ẩn nấp tàng hình, tránh né truy binh đuối theo.

Trời cao biển rộng, cho dù dựa vào thể lực của Long tộc Đông Hải, muốn tìm người tu hành cố ý ẩn nấp trong biển cả rộng lớn, chẳng khác gì mò kim đáy biển. nguồn

Tiểu Thanh mang theo Hứa Tiên bay về hướng tây, trở lại hòn đảo của Ngư Nhi, đáp xuống bờ cát.

Vừa rơi xuống đất, Hứa Tiên đã cảm thấy thân thể mềm nhũn ra, so với thủy áp khổng lồ kia, thì bất cứ chiến đấu gì từ trước tới nay cũng không có kiệt sức như vậy, chớ nói chi phải tổn hao linh lực khổng lồ khu động Thanh Long Nháo Hải Kỳ.

Quần áo trên người của Hứa Tiên bị nghiền nát nhiều chỗ, ẩn ẩn có máu tươi, giác hút của xúc tu giống như miệng cạp, nếu người tu hành bình thường bị quần lấy, sợ rằng đã bị xé thành mảnh nhỏ.

- Người xem như không tồi rồi.

Tiểu Thanh đem Hứa Tiên ôm vào trong ngực, trong đôi mắt thanh bích sắc lạnh lòng thấu xương lộ ra nét ôn nhu ân cần.

771. Chương 771: Nghỉ Ngơi.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 771: Nghỉ ngơi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nói:

- Không có sao. Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Ta trước đi an ủi nha đầu Ngao Ly kia đã, chớ để cho nàng lo lắng.

Trong lòng đem cũng an ủi Ngao Ly đang thất vọng một phen, nhưng hắn cũng cam đoan, nhất định sẽ cứu nàng ra ngoài.

Ngư Nhi cùng Tiết Bích đã nghe tiếng chạy đến, thấy bộ dáng chật vật của Hứa Tiên liền ăn cả kinh.

Ngư Nhi liền bước lên phía trước hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Du ngoạn trong biển, không cẩn thận bị quái vật biển tập kích.

Không muốn kéo Ngư Nhi vào trong ân oán này của mình.

Tiết Bích cười lạnh nói:

- Có quái vật biển gì tập kích các người được chứ? Ta đang định so đấu với người tiếp đây? Lần trước là ta nhất thời chủ quan, lần này phải đòi lại cả vốn lẫn lãi mới được.

Tuy bị Hứa Tiên chế ngự, trong nội tâm oán hận, nhưng cũng biết thực lực của Hứa Tiên cường hãn, thâm suy đoán bọn họ chắc chắn đã xảy ra cái gì đó.

Tiểu Thanh động thân ngăn ở trước mặt của Hứa Tiên, nói:

- Người đừng vội lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Tiết Bích bị nguyệt linh chi lực đông cứng trên bờ cát, kỳ thật cũng không bị tổn thương gì, ngược lại thu nạp không ít nguyệt linh chi lực tinh thuần, cũng chỉ có tinh túc tu luyện thành công, hơn nữa phải là nhân tài thấp sáng Thái Âm tinh mới có thể làm được, mặc dù Hứa Tiên tu Thái Dương tinh, nhưng đã biết cách chuyển hóa thái dương thành thái âm, hơn nữa trong nguyệt linh chi lực còn mang theo một chút thuần dương.

Mặc dù Tiết Bích bị đánh bại, nhưng cũng nhận được ân huệ, cho nên nhìn Hứa Tiên hiện giờ thuận mắt hơn trước kia rất nhiều, thực sự không phải là có ham mê đặc thù gì. Trước kia nàng vốn cho rằng, Hứa Tiên là hạnh vô năng, chỉ thi ân với Ngư Nhi cầu báo đáp, lúc này lại biết rõ hắn là thiên phú kỳ tài Địa Tiên nhất lưu. Cường giả cùng kẻ yếu phân biệt ở chỗ này.

Nàng vốn chỉ nói ngoài miệng, hù dọa bọn họ một chút, xả một ngụm ác khí, ngược lại cũng không có thật sự muốn lợi dụng người khác gặp khó khăn, nhưng bị Tiểu Thanh vẽ mặt. Tiễn lên một bước nói:

- Ta chính là muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, người thì thế nào, chỉ bằng chút đạo hạnh của người có thể ngăn được ta sao?

Ngư Nhi vội vàng muốn ngăn trở, Hứa Tiên nắm tay nàng, có chút lắc đầu, Thanh Long Nháo Hải Kỳ vẫn còn trong tay của Tiểu Thanh, hơn nữa bí pháp Long tộc có tác dụng tăng cường thân thể, chưa hẳn không đánh lại Địa Tiên. Hắn nhìn ra, trong lòng của Tiểu Thanh đang phiền muộn.

Thần sắc khinh miệt của Tiết Bích đã triệt để chọc giận Tiểu Thanh, không nói hai lời, cầm Thanh Long Nháo Hải Kỳ, rót toàn bộ linh lực vào trong đó, đại kỳ pháp phối mặc dù không thể có uy lực lớn như trong tay của Hứa Tiên, nhưng cũng có thể phát ra một ít uy lực của nó.

Thần sắc Tiết Bích ngưng tụ, có thể cảm giác được uy lực ẩn chứa trong Thanh Long kỳ, lại cười lạnh nói:

- Pháp bảo! Ngươi cho rằng ta không có sao?

Đột nhiên cầm cái chụp bằng thủy tinh có màu vàng. Lúc trước nàng muốn mưu lợi chiến thắng Hứa Tiên, nhưng vừa đánh nhau đã bị chế trụ, căn bản không kịp xuất pháp bảo ra ngoài.

Sau đó là tuồng “Thanh Long Nháo Hải Kỳ” đấu “Bích Thủy Kim Tinh Tráo”, bên bờ cát, phá sóng lớn mãnh liệt, vàng sáng bốn phía. Nhất thời khó phân trên dưới.

Hứa Tiên nhẹ nhõm dựa vào cây dừa, một mặt khôi phục linh lực, một mặt thưởng thức Tiểu Thanh cùng Tiết Bích chiến đấu.

Tiểu Thanh có dung mạo của thiếu nữ thanh xuân mười tám mười chín tuổi, đuôi ngựa thật dài theo hành động bay lên xuống, để thuận tiện đánh nhau, váy dài xé rách một cái lỗ hổng dài, thỉnh thoảng lộ chân ngọc trắng dài, xuân quang bắn ra xung quanh. Uy lực của Thanh Long Nháo Hải Kỳ không nhỏ, thỉnh thoảng có thể dẫn xuất sóng cồn đánh về phía Tiết Bích, nhưng ẩn ẩn lâm vào hạ phong. Chênh lệch một lần thiên kiếp quá lớn a.

Mà Tiết Bích thoát nhìn khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thần sắc nghiêm túc trên mặt, thấy thế nào cũng giống như nữ nhân tri thức. Một thân giáp nhẹ màu đen, đường con trên giáp dài hiện ra, váy giáp chỉ tới đầu gối, giống như váy ngắn. Có lẽ cũng vì thuận tiện cho đánh nhau, vai khuỷu tay đầu gối eo tất cả đều lộ ra ngoài, trắng nõn mượt mà. Đặc biệt là đôi trường ngoa bằng kim loại, có phần cảm giác hương vị của hiện đại, lúc này đây, cũng chỉ có yêu quái mới dám mặc như vậy. Trắng hay đen, ở trên người các nàng vô cùng nhịp nhàng, cũng vô cùng rõ ràng.

Thời điểm này Hứa Tiên cũng nhìn ra, Tiết Bích đại khái cũng không phải là tinh tú cuồng chiến đấu, cái pháp bảo của nàng là loại hình phòng ngự. Cho nên tuy chiếm thượng phong, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể làm gì được Thanh Long kỳ, Tiểu Thanh linh mãnh nhanh nhẹn.

Hai người người tới ta đi trên bờ cát, tiếng quát mắng nhẹ nhàng, cũng ưu mỹ như thân thể của các nàng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Làm cho Hứa Tiên nhớ tới khi còn nhỏ chơi đánh nhau, nhưng đây là chiến đấu thật sự, nhưng cũng không ngờ lại có thể thưởng thức hình dạng chiến đấu như vậy, cũng xem như buông lỏng hưởng thụ a! Nghĩ tới đây. Không khỏi nhìn về phía Ngư Nhi bên cạnh, dáng người cao ráo cân xứng, chỉ tiếc đôi chân dài chiếm hơn phân nửa tỉ lệ dáng người đã bị giấu dưới váy dài, hiện tại nàng đã không cần bơi cứu người a.

Ngư Nhi đã nường chín cá đưa lên miệng của “Hứa đại gia”, phát giác ánh mắt của hắn, nhìn váy của mình, cúi đầu nói:

- Làm sao vậy?

Cặp chân dài xinh đẹp của nàng hiển lộ ra ngoài không khí.

Tiết Bích trong lúc cấp bách cũng không quên quát với Hứa Tiên:

- Ngươi nhìn cái gì, Lâm Mặc, còn không mau buông váy xuống, đừng quên ngươi là nữ thần, nữ thần!

Nhưng một lúc sau bị sóng cồn bao phủ lại.

Hứa Tiên cũng cười khổ, nếu bình thường hiển lộ ra ngoài cũng không có cái gì, nhưng mà hắn nhận ra, cảm thấy có một cảm giác hấp dẫn khó hiểu. Thanh khục hai tiếng, nói:

- Ngư Nhi, nam nữ hữu biệt, tuy không cần chú ý cái gì lễ giáo đại phòng, nhưng người chớ cho người ta nhìn thấy mới tốt.

Nhưng ánh mắt lại không buông tha cho bất cứ cơ hội thưởng thức xuân quang nào, tiếp tục thưởng thức đường cong mềm mại và làn da bánh mật của nàng.

Ngư Nhi buông váy, tươi cười sáng lạn, nói:

- Ta biết rõ chứ, nhưng cho Hứa Tiên nhìn cũng không có gì. Người muốn ta cho nhìn thêm một hồi.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ nói:

- Cũng không thể nói như vậy!

Lần này là tới phiên Tiểu Thanh gào thét với hắn.

- Người xấu hổ làm cái gì đó?

Ngư Nhi cười nói:

- Chẳng phải chúng ta từng ngủ chung với nhau sao? Ta đây chẳng phải là cần gả cho người à, có muốn nường cá chín hơn nữa không?

Hứa Tiên cúi đầu thở dài, cho đến ngày nay, quả nhiên nàng không có giác ngộ của nữ thần a, không, ngay cả giác ngộ về gia đình cũng không rõ. Nhưng từ những lời này, phiên toái đã đổ lên đầu của người nào đó, khí tức nguy hiểm hiện ra trên đỉnh đầu.

772. Chương 772: Nói Lui. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 772: Nói lui. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tiểu Thanh cùng Tiết Bích bỏ đánh nhau, tiến tới trước mặt của Hứa Tiên, trong mắt xuất hiện hào quang đáng sợ. Gắt gao nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên, từ trong kẽ răng nói ra hai chữ:

- Cái gì!

Hứa Tiên đổ mồ hôi lạnh, khoát tay cười nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm!

Bỗng nhiên phát hiện chính mình biến thành kẻ đồn mật lừa gạt thiếu nữ vô tri, nữ thần tương lai a.

- Thanh Long Nháo Hải Kỳ!

- Bích Thủy Kim Tinh Tráo!

Hứa Tiên nhanh chóng bay lên không trung, thở dài nói:

- Ai, ta nói là hiểm lắm mà.

Hắn càng thanh minh càng không rõ!

Ngư Nhi nuốt một con cá vào miệng, đuôi cá còn lộ ra ngoài. Lời nói mơ hồ không rõ ràng:

- Quả nhiên ăn vẫn ngon a.

Quay đầu đã khôn thấy bóng dáng của Hứa Tiên.

Thần sắc Tiết Bích kích động bắt lấy bả vai của Ngư Nhi, dốc sức liều mạng, nói:

- Nói cho ta biết, đây không phải thực, người thực sự không có ngủ với người nọ?

Hốc mắt đã có chút ướt át.

Ngư Nhi hơi ngửa đầu, giống như con cá heo đang ăn cá, đáp:

- Đúng thế a! Làm sao vậy?

Tiết Bích như bị sét đánh, nàng đứng không vững, ngã quỵ trên đất, cầm chặt một nắm cát, mắng:

- Hồn dân!

Nam nhân đều là hồn dân, quả nhiên nói ngoài miệng thì nghe hay lắm, nói cái gì sợ nàng cô độc, lại dám đùa giỡn một thiếu nữ thiên chân vô tà!

Tiết Bích lung lay đứng dậy, trong miệng lẩm bẩm:

- Không được, ta nhất định phải quay trở lại Dao Trì nói với thánh mẫu cho thêm người tới, nhất định phải làm thịt hắn, nhất định phải làm thịt hắn!

Tiểu Thanh vội vàng ngăn nàng lại, nói:

- Hứa Tiên không phải người như vậy.

Ngư Nhi cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhỏ giọng nói:

- Không phải chúng ta cũng ngủ chung sao?

- Chuyện đó không giống, khoan đã, chỉ ngủ chung thôi sao? Hắn không có làm gì với người chứ?

- Không có a!

Tiết Bích thu hồi sát khí, thở ra một hơi, nói:

- Vậy là tốt rồi!

- Ta đã nói là hiểm lắm mà.

Hứa Tiên từ trên trời quay lại lần nữa.

Tiểu Thanh nói:

- Tại sao người ngủ chung giường với người ta?

Hứa Tiên nói:

- Chuyện này, lúc ấy ta bị sét đánh, đầu óc không rõ lắm, hơn nữa là Ngư Nhi bảo ta ngủ a.

Hoàn toàn là điển hình của nam nhân không chịu trách nhiệm. nguồn

Ngủ chung giường với mỹ nữ chân dài, không làm gì đó mới là đau khổ. Hắn cũng không phải thánh nhân quân tử gì, loại chuyện tốt này đương nhiên không có lý do cự tuyệt. Mặc dù sẽ duy trì chút đạo đức cuối cùng. Sẽ không làm ra chuyện cảm thú gì đó.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, một đồng lửa đã đốt lên trên bờ cát.

Ngư Nhi thỉnh thoảng nhắm mắt lại, đem cá nướng tốt giao cho Hứa Tiên, lại nghe được tiếng cầu trợ trên biển truyền tới.

Nhưng đã không cần bản tôn xuất mã, sau khi tượng thần trong miếu thờ đạt được tín ngưỡng nhất định, là có thể hình thành phân thân giống như Nhị Lang Thần.

Nhưng Hứa Tiên biết rõ, nàng cũng muốn tự thân ra biển du ngoạn, nhưng nàng càng muốn ở lại với mình. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng đã nhắm mắt lại vô số lần. Rốt cuộc Hứa Tiên cũng biết rõ số công đức khổng lồ đó từ đâu tới rồi.

Tiết Bích nói:

- Hiện tại ngươi hiểu chưa, mặc dù cho nàng ở chung với những người kia, nàng cũng không có cách nào hưởng thụ sinh hoạt của phàm nhân, thành thân cũng phải trả giá thật nhiều, càng được nhiều người sùng kính thì càng không có được tự do!

Hứa Tiên muốn hỏi một tiếng:

- Đáng giá sao?

Nhưng thấy nụ cười trên mặt của Ngư Nhi, ánh lửa nhảy động trước mặt của nàng, lúc sáng lúc tối. Nếu như cảm thấy không đáng, thì cũng không có nàng như ngày hôm nay.

Nếu như không phải vì thiện ý, thì cũng không có ai làm chuyện buồn tẻ như vậy. Cũng không có khả năng có nhiều công đức như vậy.

Có lẽ bởi vì bị cô lập quá lâu, mới có loại cảm giác khát vọng quá. Nhưng cho dù như thế nào, đây là lựa chọn của nàng. Có lẽ bởi vì nàng cũng thiên chân vô tà, nhưng không phải vì nàng từ nhỏ đã mất thân nhân, cho nên thiện tâm của nàng cũng càng nhiều hơn.

Lúc trước hấn hao hết tâm tư khích lệ nàng rời khỏi bờ biển, kết quả cuối cùng nhất là không được gì. Nếu như nàng không muốn, cho dù Dao Trì thánh mẫu đích thân tới cũng không thể thuyết phục được nàng.

Hứa Tiên nói:

- Cảm ơn ngươi đã tận khả năng giúp đỡ nàng!

Nếu như bỏ qua nhân tố là nàng, Ngư Nhi không có khả năng tu luyện pháp thuật đạt tới bước này, tuy hơi lộ ra ngang ngược, nhưng cũng vì bảo vệ Ngư Nhi mà thôi.

Bích Thủy Tráo, thuộc thủy, một trong bảy tinh tú ở phương bắc, nằm ngoài cùng của tinh tú, hình thành tường vây, vì vậy mới bị gọi là “Vách tường”. Vách tường, chính là bình chương của gia viên, gia cố vách tường cần nhiều công sức và cát đá.

Hứa Tiên nói cảm tạ làm cho Tiết Bích sửng sờ, nhìn đồng lửa đang cháy, nói:

- Đây là công tác của ta, hiện tại nàng ta chưa hiểu nhiều cách sử dụng tín ngưỡng lực, bằng không nếu động thủ thì ta cũng không phải đối thủ của nàng. Nếu như có thể kiên trì thêm, sớm muộn gì sẽ có một ngày. Nàng thu hoạch tín ngưỡng lực còn vượt xa những thần linh khác rất nhiều.

Lời nói của nàng lại xoay chuyển, nói:

- Các ngươi như vậy, là vì Long tộc Đông Hải sao?

Tiểu Thanh cảnh giác nói:

- Làm sao ngươi biết?

Tiết Bích cười nói:

- Bằng pháp lực và pháp bảo của các ngươi, ở trong Đông Hải này, có thể làm được trừ Long tộc ra, không còn bất cứ kẻ nào khác nữa.

Hứa Tiên cười nói:

- Chuyện này cũng chưa chắc, nghe nói trên biển có không ít tán tiên, tu hành không cạn, chúng ta gặp phải cường nhân ăn cướp cũng nói không nhất định, trong sách không phải thường xuyên ghi như vậy sao?

Tiết Bích không nhịn được cười to, nói:

- Ăn cướp! Địa Tiên? Sách gì có ghi như vậy. Tuy tán tiên cường đại ở hải ngoại rất nhiều, nhưng đều là người không tranh đoạt quyền thế, tính tình vô cùng tốt. Ngay cả tiên cung chúng ta đang xây dựng, có một vị tán tiên khác phát hiện ra trước, ta van cầu hấn, nói rõ tình huống của Ngư Nhi bây giờ, hấn lập tức giao nơi đó cho chúng ta, nói là bồi phục việc làm của Ngư Nhi, còn tặng một quả linh đan cho nàng.

Hứa Tiên khê giật mình, nói:

- Tốt như vậy? Không phải ngươi dùng Dao Trì áp người ta đấy chứ?

Nhưng cũng nghĩ tới, đại trượng phu cũng chú ý nghĩa khí làm trọng, thiên kim có thể bỏ. Tu luyện thành tiên nhân cũng không phải kẻ nào cũng độ lượng cả, bởi vì bản tính của nhân loại vốn là ích kỷ.

Bản thân của dã thú sinh hoạt trong hoàn cảnh thiên nhiên ác liệt, vốn không có cái gì thiện ác để nói chuyện. Tu luyện thành tinh cũng sót lại bản tính vốn có, trong mắt của nhân loại chính là ngoan độc tà ác. Bởi thế cho nên Hồ Tâm Nguyệt không chịu cải biến tác phong và quan niệm của mình, thấy kẻ đại gian đại ác, phải tru diệt mới thống khoái.

Không phải nàng sai, lập trường bất đồng mà thôi.

Tiết Bích lườm hắn một cái, nói:

- Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Dao Trì Tiên Cung thực sự không phải là dùng để khinh người, thánh mẫu nương nương cũng không cho phép chúng ta làm việc như vậy.

773. Chương 773: Nói Lui. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 773: Nói lui. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Ngôn ngữ của nàng vẫn lộ ra kiêu ngạo như trước, bĩu môi nói:

- Không gia nhập Dao Trì, là tổn thất của Bạch Tổ Trinh!

Hứa Tiên suy đoán, đại khái nương tử cự tuyệt gia nhập Dao Trì lúc trước, làm cho nàng không vui! Nhưng Bạch Tổ Trinh cự tuyệt một lần, nhưng mục đích cuối cùng nhất cũng là gia nhập Dao Trì Tiên Cung. Chỗ đó thật sự là địa phương nữ tử thiên hạ hướng tới.

Bởi vì bây giờ quan niệm thế gian nam tôn nữ ti chiếm vị trí chủ đạo, hơn nữa nữ tử trời sinh cảm tính hóa cùng cảm xúc hóa, cho nên khó làm được chuyện lạnh lùng như nam tử, cho nên số lượng nữ tử tu hành ít hơn nam nhân nhiều. Dao Trì Tiên Cung tồn tại cũng có tính chất như hiệp hội của nữ tử, ý muốn bảo hộ quần thể nhỏ yếu.

Tiết Bích quay lại chủ đề, nói:

- Người biết vì cái gì ta biết là Long tộc Đông Hải không?

- Vì cái gì?

Ánh mắt của Tiết Bích nhìn qua hướng biển cả, nói:

- Bởi vì bọn chúng đã tới.

Nàng từng thiếp hạ một “Bích chương” ở bên ngoài đảo chừng trăm dặm, bất luận kẻ nào xông vào cũng không thoát khỏi cảm ứng của nàng.

Hứa Tiên vội vàng thi triển Thông Thiên Nhân, quả nhiên, rất nhiều binh tằm tướng của hình dáng kỳ dị đang đi tới đây, cầm đầu chính là Long Vương Ngao Nghiễm. Đại khái là Tiểu Thanh cùng Tiết Bích kích đầu hấp dẫn hắn tới. Mặc dù Long tộc không thể khống chế cả Đông Hải, nhưng nếu như không có chút tai mắt như thế, cũng không cần phải tồn tại nữa rồi.

Linh lực thể lực của Hứa Tiên đã khôi phục lại bảy phần, chưa khôi phục trạng thái đỉnh phong, sợ rằng khó ứng phó được. Hơn nữa cũng không cần phải đem Ngư Nhi cùng Tiết Bích kéo vào. Kéo Tiểu Thanh muốn rời đi.

Tiết Bích do dự một chút, vẫn nói:

- Các người có thể lưu lại, bọn họ sẽ không động thủ đâu.

Tiểu Thanh nói:

- Người hù chúng ta ah!

Tiết Bích nói:

- Có tin hay không là tùy người, muốn chạy trốn cũng tùy tiện, tuy Đông Hải to lớn. Đắc tội Long Vương, muốn tìm địa phương an toàn đặt chân, cũng không dễ dàng như vậy.

Hứa Tiên nói:

- Vì cái gì giúp chúng ta?

Hắn có thể không biết lần trước đánh nhau, đã đạt được hữu nghị của Tiết Bích rồi.

Tiết Bích nói:

- Các người lần này ra biển, chỉ sợ là gây phiền toái cho Ngao Nghiễm, hơn nữa còn là đại phiền toái, bằng không Ngao Nghiễm cũng không tự thân xuất mã. Ta đang muốn gây phiền toái cho hắn, không được sao?

Hứa Tiên vào lúc này đã hiểu được, nếu như phát triển tiếp, tín ngưỡng mục tổ và tín ngưỡng Long Vương sẽ xung đột với nhau, hôm nay chỉ sợ là dựa vào uy nghiêm của Dao Trì Tiên Cung mới có thể chế trụ Long tộc, nhưng cũng không cho Ngư Nhi sống khá giả. Tiết Bích tiếp nhận nhiệm vụ phụ tá Ngư Nhi, liền buông ân oán cá nhân, muốn bảo trụ chính mình.

Liền cười nói:

- Chúng ta chờ thêm một lát, xem Tiết cô nương lui dịch như thế nào.

Cũng không phải hắn vô lễ, trong tay còn có một độn phù, cho dù có biến cố gì, cũng có thể chạy đi.

Tiểu Thanh vẫn do dự, nói:

- Như vậy có thể sao?

Hứa Tiên nói:

- Không có vấn đề.

Sau đó kéo nàng qua bên người, giúp nàng sửa sang lại quần áo của mình, che khuất da thịt lộ ra.

Tiểu Thanh xấu hổ làm giấy dựa sơ sơ, sau đó cho phép hắn, như vậy quả thực đã xem mình thuộc về hắn.

Tiểu Bích ngả ngớn huyết sáo một hồi, bị Tiểu Thanh liếc qua.

Một lát sau, mây đen đã đến trước mắt, xa xa còn không biết là. Mây đen ở xa tít ngoài kia còn cất giấu không biết bao nhiêu tình quái bên trong, vậy quanh đảo nhỏ này, âm thanh như biển gầm vang lên:

- Giao hai người này ra đây.

Nương theo đó là tiếng sấm cuộn cuộn, mưa to gió lớn, giội tắt đồng lửa.

Tiết Bích đứng dậy, ngẩng đầu nói:

- Ngao thúc thúc, đã lâu không gặp.

Làm ra bộ dáng quen biết đã lâu.

Trong lòng Tiểu Thanh căng thẳng, một tay nắm chắc cột cờ, tay kia cầm chặt tay của Hứa Tiên. Bởi vì thân đang trong hiểm cảnh, không tự chủ được ỷ lại. Cảm giác này làm nàng có chút không quen, nhưng trong nội tâm xuất hiện cảm giác an toàn, làm cho nàng không đành lòng buông tay.

Hứa Tiên xoa bóp tay nàng, an ủi mỉm cười nhìn qua. Long Vương cũng không có trực tiếp lên đảo bắt người, đã nói lên Tiết Bích cũng không phải lừa gạt bọn họ.

Ngư Nhi cũng bừng tỉnh, đứng dậy hỏi:

- Làm sao vậy?

Ngao Nghiễm cười nói:

- Nữ hiền chất, hai người sau lưng của người là tội phạm quan trọng của Long cung, bốn vương đang muốn truy nã bọn họ, thỉnh người tạo thuận lợi.

Tiết Bích lại lắc đầu nói:

- Không được, hai người này chính là khách nhân của mục tử nương nương, làm sao tùy ý cho người ta đuổi bắt chứ, kính xin thúc thúc nhanh chóng rời đi thôi! Chớ để người khác hiểu lầm, Đông Hải Long Vương có tranh chấp với Thủy Khuyết Tiên Cung chúng ta thì không tốt lắm.

Tinh quái ồn ào cười to, chỉ bằng một mình nàng ta cũng dám bảo Long Vương phải rời đi nữa chứ. Hơn nữa trên đảo nhỏ này. Chỉ có vài căn nhà nhỏ, lại dám xưng là Thủy Khuyết Tiên Cung.

Ngao Kinh bước ra khỏi hàng, nói:

- Thủy Khuyết Tiên Cung, chỉ bằng mấy tên các người? Ha ha, muốn để cho chúng ta rời đi, quả thực là nói chuyện hoang đường viễn vông! Đừng tưởng rằng lão ba ma quỷ của người quen biết phụ thân ta thì ghê gớm lắm, lại dám ngăn cản, ngay cả người và cái gì mục tử cùng bắt lại, hồi cung hưởng dụng.

Tiết Bích vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Chẳng lẽ thúc thúc đối xử với con đỡ đầu như thế? Khó trách chuyện Long tộc suy thoái, cũng bởi vì Long Vương quản người quá kém. Những lời vô lễ như thế, ta sẽ bẩm báo lại cho thánh mẫu, người trong Dao Trì Tiên Cung chúng ta. Há có thể bị bôi nhọ. Hơn nữa thúc thúc chớ quên đã đồng ý với thánh mẫu, thủy tộc Đông Hải tuyệt đối không được bước lên đảo này một bước, nếu vi phạm, các người có thể lên bắt người, ta tuyệt không ngăn cản.

Nói xong lời cuối cùng cũng không chút e sợ.

Ngao Nghiễm trừng Ngao Kinh, xoay mặt cười nói:

- Tiểu nhi không nên thân, hiền chất đừng vội trách tội. Mục tử nương nương nhân đức bốn vương cũng nghe thấy, cũng rất khâm phục, nghe nói chưa gả cho ai. Trong Long tộc chúng ta có nhiều người chưa thành thân, sao không từ đó tuyển ra lang quân như ý, cộng trị Đông Hải này? Mục tử nương nương muốn cứu người, có Long tộc Đông Hải chúng ta xuất lực, chắc chắn càng thêm đắc lực, cũng không cần mỗi ngày tự mình ra biển bốn ba, hiền chất cũng có thể cân nhắc một hai.

Lời vừa nói ra, phía sau Ngao Kinh lập tức có bốn nam tử đi ra, đều có hình dáng nhân loại, người mặc áo giáp, xác thực có vài phần oai hùng. Nhưng đang châu đầu ghé tai, âm hiểm cười nhìn qua ba nữ nhân Tiểu Thanh chỉ trở, rất hèn mọn bỉ ổi.

Trong nội tâm Hứa Tiên thầm mắng to: thì ra Long tộc này nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghe ra chiêu cầu thân, nhưng làm gì có chuyện tốt như vậy. Những gia hỏa lẻo lét này ta sẽ ghi nhớ trong lòng sớm muộn gì cũng chém giết bọn chúng

774. Chương 774: Tiên Cung. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 774: Tiên Cung. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nghe lời này, trên mặt Tiết Bích xuất hiện nụ cười lạnh, nói:

- Đã sớm nghe nói trong Thủy Tinh Cung có chín thái tử, ah, là tám thái tử, sông Tiền Đường đã chết một người, là oai hùng bất phàm, đáng tiếc Dao Trì Tiên Cung không có người nào kết thân được, chỉ sợ kết thân rồi, cũng sớm biến thành quả phụ.

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt của Ngao Nghiễm thay đổi, bảy thái tử càng giậm tím mặt, thỉnh Ngao Nghiễm cho phép bắt giữ nàng. Không trách Tiết Bích nói như vậy, hôn phối với Dao Trì Tiên Cung đầu tiên phải bỏ cái giá lớn, trên đời không người không biết. Ngao Nghiễm nói ra lời ấy quả thật đã chạm vào tối kỵ.

Trong nội tâm Ngao Nghiễm cũng giận dữ: bốn vương đang thương lượng với người, người lại không biết tốt xấu như thế, nếu không có Vương Mẫu nương nương, ai đi sợ một Địa Tiên nhỏ nhỏ như người. Chỉ chờ ta trở thành thủy quân dừng đầu thiên hạ, cho dù là Ngọc Đế Vương Mẫu cũng phải kính ta ba phần, đương nhiên sẽ tới thu thập mụ tổ này.

Đẹp xúc động tức giận của thủ hạ, vung tay áo xuất ra một cái thiệp mời lên cát, khách khí nói:

- Sau nửa tháng, Ngao Hạo con ta cùng Ngao Ly tổ chức đại hôn tại Thủy Tinh Cung, cũng mời chúng tiên trên biển, đương nhiên không thể thiếu mụ tổ nương nương, kính xin chư vị chớ nên chối từ.

Trong miệng nói chuyện với Tiết Bích, nhưng con mắt lại nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên, làm cho Hứa Tiên cảm thấy không rét mà run, cũng hiểu vì sao Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký lại không dễ dàng giết Ngao Nghiễm như thế này.

Ngao Nghiễm nói xong, vung tay lên, mây đen bốc lên, mang theo đản Thủy tộc rời đi, cũng không có ý định bắt người.

Tiết Bích thở phào, hiển nhiên cũng vì vô số tinh quái vây quanh hình thành áp lực quá lớn.

- Các người tới Đông Hải, là muốn cứu Ngao Ly kia à?

Vân thu sương tán, trong nội tâm của Hứa Tiên xuất hiện lo lắng. Không nghĩ tới thể lực của Long tộc Đông Hải cường đại như thế, thực lực của Ngao Nghiễm càng thâm bất khả trắc, lần này muốn cứu viện Ngao Ly sợ rằng không đơn giản như vậy. Hơn nữa thời gian còn lại của bọn họ còn rất ít.

Hắn nhất thiệp mời trên bờ cát lên, cảm thấy an ủi duy nhất chính là chú rể đã bị mình giết rồi.

Thủy tộc lui binh, Ngao Kinh truy vấn Ngao Nghiễm.

- Phụ vương, chẳng lẽ cứ như vậy thả bọn chúng sao? Tây Vương Mẫu tuy mạnh, cũng không quản được Đông Hải, không bằng xuống dưới...

Ngao Nghiễm nói:

- Im ngay, hôm nay đại cục làm trọng, không nên làm phức tạp. Hơn nữa tên Hứa Tiên kia còn phải đi cứu Ngao Ly lần nữa, các người chỉ cần ôm cây đợi thỏ, thì nhất định có thể bắt ba ba trong hủ.

Kiên kỵ lớn nhất của hắn cũng không phải pháp lực của Tây Vương Mẫu, mà là hội bàn đào mỗi năm một lần. Cây bàn đào không có tác dụng tẩy căn phạt tử, tăng cường pháp lực như đan dược bình thường. Nó có thể gia tăng tuổi thọ. Không biết có bao nhiêu Thần Tiên cần nhờ cây bàn đào kéo dài mạng sống, hắn cũng là một trong số đó.

Năm đó Ngao Kiên nhìn Tây Vương Mẫu không vừa mắt, Vương mẫu đưa thiệp mời tới, hắn chỉ nói “Nếu như lão bà bình thường mời ta đi tới dự tiệc yến gì đó, ta tất nhiên sẽ đi, nhưng nếu đi dự tiệc bàn đào, chẳng phải nịnh nọt sao.” Cho nên hắn không dự tiệc. Chỉ dựa vào một thân pháp lực cường đại mà chèo chống thọ nguyên, nhưng cũng không chống được thời gian ăn mòn, một thân pháp lực Thiên Tiên chậm rãi biến mất. Thời điểm Pháp Nguyên khiêu khích hắn, hắn suy yếu gần mức lão già xế chiều rồi.

Thà sống ít đi ngàn năm, cũng không chịu cúi đầu một giây, tính tình cương liệt của hắn như thế. Nếu như cuộc đời này hắn cúi đầu một lần, hắn kiên quyết không cần bay lên thiên ngoại làm gì, hắn kéo dài hơi tàn đợi Ngao Ly tự lập. Trong trường hợp đó chung quy không phải nười nào cũng làm vậy, ít nhất Ngao Nghiễm không phải. Hắn phải sống, khôi phục vinh quang của Long tộc.

Ngao Kinh cười nhạo nói:

- Hắn vừa thấy quân thế của chúng ta, còn không phải tề ra quân hay sao, còn kém rất xa a, còn dám tới sao!

Mấy tên thái tử khác cũng cười to.

Trên mặt của Ngao Nghiễm không có vui vẻ, nói:

- Bẩm vương thấy ánh mắt của hắn là biết rõ, hắn nhất định sẽ đi.

Người như vậy, khi đã quyết ý chuyện gì, cho dù biết là tử lộ cũng không sợ hãi và do dự. Nhìn sang đám Long tử Long tôn phía sau của mình, Long tộc thật sự suy thoái rồi.

- Không nên đi.

Dưới đáy biển tịch mịch, Ngao Ly nhìn con gấu nhỏ nói.

Hứa Tiên đáp:

- Nha đầu ngốc, đừng nản chí, ta sẽ cứu người ra ngoài.

Ngao Ly nói:

- Không phải, chuyện này quá nguy hiểm, dù sao đại hôn cũng là giả, trên thực tế, trên thực tế...

Nàng nói không được, mặt có chút nóng lên, phát nhiệt, trên thực tế là gả cho người a.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Ta biết rõ, nhưng ta sẽ không để cho người gả cho người nào khác, cho dù là trên danh nghĩa. Cho nên, chờ ta!

Thân phận của Ngao Hạo tùy thời lui ra, cần phải nhanh chóng nghĩ biện pháp xử lý sạch. Cũng không thể để Ngao Ly nằm trong tay của Ngao Nghiễm được, tâm tâm khổ khổ mới cướp được thủy vực, mộng tưởng Trường Giang Hoàng Hà, cần ta giúp người hoàn thành.

- Ân, Ân.

Sẽ không để cho người gả cho người khác, sẽ không để cho người gả cho người khác...

Những lời này cứ quanh quẩn trong tâm lý của Ngao Ly, tâm tình nhỏ nhỏ của nàng lúc này vô cùng hỗn loạn, rất e thẹn. Trên mặt nóng lên, tâm như lộc nhảy, ôm con gấu nhỏ dựa vào một góc, đột nhiên cảm giác được cái động quật tối tăm này sáng lên rất nhiều. Nghĩ thầm: có lẽ... Có lẽ bị bắt tới nơi này cũng không phải là chuyện xấu, ta sẽ một mực chờ người.

Hắn nhất định có ý đó hay sao? Hoặc là mình tự hiềm lắm?

Được rồi, cái ý niệm này vừa hiện ra trong đầu, đã bị tâm tình của thiếu nữ đánh nát bầy.

- Hi hi, quả nhiên là ta rất có mị lực.

Hứa Tiên có quyết tâm, cho dù trong miệng nói hay như thế nào, không có thực lực cũng kiên quyết không thành, chậm trễ việc gấp thôn phệ viên nội đan kia, mau chóng Điểm Tinh Kim tinh, đem đạo hạnh tăng cao thêm một tầng mới có thêm cơ hội.

Tiết Bích nói:

- Ta khuyên người nên sớm rời đi thôi! Long tộc Đông Hải có đại quân vô cùng hùng mạnh. Mấy tên thái tử mạnh nhất đều ở Trường Giang, trong đó càng có Kháng Kim Long Ngao Hạo. Thực lực người vừa nhìn thấy chỉ là một góc của băng sơn, vùng biển quảng đại hơn xa lục địa, mấy ngàn năm kinh doanh há có thể dễ dàng.

Hứa Tiên khê giật mình, mình giết hai tên Long tộc chẳng phải quá dễ dàng hay sao? Ngược lại cười nói:

- Người không cần khích tướng, dù thế nào ta cũng phải xông vào một lần. Nhưng Ngao Hạo cũng không phải ở Trường Giang, ta đánh với hắn một trận, hiện tại có lẽ đang ở trong Thủy Tinh Cung đường thượng đấy!

775. Chương 775: Tiên Cung. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 775: Tiên Cung. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Biết rõ nữ nhân này không phải có hảo tâm gì, ước gì chính mình đi tiêu hao thực lực của Long tộc, vì con đường phát triển tương lai của Ngư Nhi, làm giảm bớt một tai họa ngầm.

- Cái gì!

Tiết Bích kinh hãi, nói:

- Người thắng Ngao Hạo, điều này không có khả năng, khí lực của hắn mạnh mẽ, bảo kiếm khó làm thương tổn được hắn. Một thân pháp lực đã tiếp cận cảnh giới Thần Tiên, lại cầm bảo bình trong tay, người làm sao có thể làm hắn bị thương?

Kháng Kim Long tại hai mươi tám tinh tú trong chiến lực tuyệt đối sắp xếp ở phía trước, tại nàng xem ra, Hứa Tiên cùng Ngao Hạo đối mặt, không chết đã là vạn hạnh, làm sao có thể tổn thương hắn.

Tiểu Thanh khinh miệt bĩu môi, nói

- Chuyện này có cái gì kinh hãi chứ?

Trong nội tâm khó giấu một tia tự hào, thở ra một hơi.

- Nếu như là như vậy, ta cũng khuyên người không nên đi. Chẳng những không công tặng tinh mạng, nhưng tuyệt đối không cứu Ngao Ly được.

Tiết Bích nhìn qua Hứa Tiên thật sâu, giống như muốn nhìn hắn còn cất giấu bao nhiêu thực lực. Nam nhân có thể được Dực Túc nhìn trúng, quả nhiên không phải người bình thường, chỉ sợ ngay cả Bạch Tố Trinh tu hành ngàn năm cũng không mạnh như hắn! Nàng không biết, Bạch Tố Trinh đang đi trên con đường của cổ yêu thần a.

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Tại sao người chuyển cách nói thế?

Tiết Bích thần nhiên nói:

- Nếu muốn thành lập Thủy Khuyết Tiên Cung. Không thể thiếu chiến lực cực mạnh, ta tin tưởng người sẽ giúp Ngư Nhi.

Thì ra sau khi hiểu rõ thực lực của Hứa Tiên, giá trị lợi dụng đột nhiên tăng cao, còn hơn tính nguy hiểm mà hắn mang lại.

Hứa Tiên cười nói:

- Thật sự là nữ nhân thực tế, Dao Trì thế lớn như vậy, chẳng lẽ còn cần ta hỗ trợ sao? Tùy tiện phái một đám người tới bình định Đông Hải, hơn nữa vừa rồi nghe người nói Thủy Khuyết Tiên Cung cái gì, đó là thứ gì?

Tiết Bích nói:

- Thứ nhất, Dao Trì không thể phái trợ giúp vô hạn cho Ngư Nhi được, thánh mẫu càng không tùy ý sai sử người trong Dao Trì, nhiệm vụ này ta cảm thấy hứng thú mới tiếp nhận. Thứ hai, Thủy Khuyết Tiên Cung là ta phải giúp Ngư Nhi thành lập thiên đình trên đại dương bao la, ta cùng một người bạn khác chính là thành viên ban đầu của Thủy Khuyết Tiên Cung.

Nói đến Thủy Khuyết Tiên Cung, trên người của nàng mang theo chiến ý trào dâng, càng lộ ra nụ cười tự tin.

Hứa Tiên cười khỏ, nói:

- Thiên đình trên đại dương bao la, đã tâm vượt qua dự đoán của mọi người đấy, Ngư Nhi cũng đồng ý sao?

Không thể không suy nghĩ, chính mình gặp được mấy tình túc này, cũng chỉ có nương tử nhà mình là trung thực nhất a.

Tiết Bích nói:

- Ta đã thương lượng với Ngư Nhi, Ngao Nghiễm nói cũng không phải không có đạo lý, chỉ bằng một mình thì có thể cứu được ai chứ? Hơn nữa trong biển rộng này. Rất nhiều đội thuyền gặp rủi ro trong biển đều do tình quái làm hại. Chỉ có thành lập quyền uy của mình, dẹp loạn tình quái tứ hải, mới có thể cứu thêm người khác. Cho nên ta hy vọng, người không nên đem tính mạng của mình ném đi, có thể vào lúc mấu chốt ra tay trợ giúp nàng.

Nhắc tới chuyện này, thần sắc của Ngư Nhi cũng có chút nghiêm nghị, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, mơ hồ cũng có chút khí chất của nữ thần chân chính.

Hứa Tiên nói:

- Chí hướng của người ta rất bội phục, đến lúc đó ta đương nhiên sẽ trợ giúp nàng một tay, nhưng hiện tại ta cũng làm việc mình nên làm.

Tiết Bích vội la lên:

- Chẳng lẽ người không sợ chết sao? Hơn nữa còn là cái chết không chút ý nghĩa nào.

Hứa Tiên nói:

- Ý nghĩa của Bích Túc là thủ hộ, cũng không phải đoán hung cát. Chim yến tước muốn chỉ rõ phương hướng cho thiên nga sao?

Hắn trải qua khảo nghiệm của thiên kiếp, pháp lực hay tâm tính. Hắn cũng có khí độ của người tu hành, một cỗ tự tin xuất phát từ trong nội tâm của hắn. Thân là người xuyên việt, cải biến rất nhiều câu chuyện. Đối với hắn nói “Vận mệnh là như thế nào”, “Nhất định sẽ như thế nào?” Không thể nghi ngờ là buồn cười.

- Chim yến tước chỉ hướng cho thiên nga, Hứa công tử khẩu khí thật lớn a? Người muốn đi chịu chết, ta tuyệt đối không ngăn cản.

Tiết Bích có tuổi thọ hơn ngàn năm bị một nhân loại nói là chim yến tước, trong nội tâm đương nhiên là khó chịu.

Ngư Nhi nói:

- Hứa Tiên sẽ không chết, nhất định có thể cứu Ngao Ly ra ngoài! Nhưng người cũng không nên quá hẹp hòi, loại sự tình này cũng không nói cho ta biết, ta giúp người đi cứu nàng.

Bộ dáng tràn đầy tự tin, giống như đã cứu Ngao Ly ra ngoài vậy.

Hứa Tiên nói:

- Kỳ thật người đã giúp ta đại ân rồi, chuyện này trước hết giao cho ta làm đi!

Qua thêm một lúc, hắn khôi phục linh lực khôi sai biệt lắm, thời điểm này nên đi làm nhiệm vụ của mình rồi.

Tiết Bích ngăn Ngư Nhi lại, nói:

- Không được, hiện tại không thể tranh đấu chính diện với Long tộc được.

- Mặc kệ mặc kệ, ta nhất định phải hỗ trợ.

Thời điểm hai người tranh chấp, Hứa Tiên đã mang theo Tiểu Thanh đi xa. Tiết Bích nhìn qua bóng lưng của hắn, trong thoáng chốc cảm thấy, chính mình so với hắn, so với Ngư Nhi có lẽ thiếu đi thứ gì đó?

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh đi qua hòn đảo khác, ngồi trên mặt đất tĩnh tọa tu hành.

Hứa Tiên lấy viên nội đan trong công đức ngọc bài ra ngoài, nắm trong lòng bàn tay, toàn lực hấp thu kim linh chi lực trong đó.

Một tia linh lực giống như tơ vàng từ bên trong kéo ra ngoài, nó nhỏ nhưng vô cùng tinh thuần, cho dù là linh lực của khoáng quặng cũng không được như thế. Đây là Ngao Hạo tìm kiếm khoáng quặng trong đáy biển, tần tần khổ khổ hấp thu linh lực, sau đó trải qua vô số năm rèn luyện cho tinh thuần, mới có được thành quả như vậy, hôm nay lại tiện nghi cho Hứa Tiên a.

Nội khí rót vào trong Kim tinh yếu ớt kia, Kim tinh bất động đã lâu bắt đầu hoạt động trở lại, ẩn ẩn phóng xuất kim linh chi lực dung hợp với thần hồn, dung nhập thân hình. Khiến thân hình giống như kim loại không thể phá vỡ được.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên mở to mắt, sắc trời lại gần hoàng hôn, hắn đã tĩnh tọa suốt một ngày. Nội thị thần hồn, Kim tinh đã lớn hơn trước gấp bội. Nội đan trong tay không có bao nhiêu biến hóa, linh lực ẩn chứa trong đó nhiều tới đáng sợ.

Nhưng vừa vui vừa lo, Thủy tinh còn xa mới đạt tới mức Điểm Tinh, chớ nói chi là Lượng Tinh, Hợp Tinh, bởi vì nội đan này ngưng kết quá mức tinh thuần, bắt đầu hút cũng cố hết sức. Ấn theo tốc độ này, phải mất một tháng mới có thể tu luyện Kim tinh tới trạng thái viên mãn a.

Tiểu Thanh cảm thấy động tĩnh của hắn, cũng mở hai mắt ra, thần sắc hơi có chút uể oải. Nàng tự nhận là mình liên lụy Hứa Tiên, hận không thể lập tức tu thành Địa Tiên, có thể giúp Hứa Tiên một tay.

Mặc dù Hứa Tiên cũng không có lo lắng hoảng hốt, mỉm cười nói:

- Trở về đi, có một vật phải thử một chút.

Sau đó lấy cái bình nhỏ trong công đức bài ra ngoài.

776. Chương 776: Hoàng Lương Nhượng. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 776: Hoàng Lương Nhượng. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tiểu Thanh hỏi:

- Đây là?

Hứa Tiên cười sờ sờ gò má trơn bóng của nàng.

- Linh đan diệu dược, nói không chừng uống hết lập tức vũ hóa phi tiên, quét ngang Đông Hải!

- Đến thời điểm này, ngươi thật sự còn cười được à?

Loại tiếp xúc thân mật này càng tự nhiên, càng làm Tiểu Thanh cảm thấy tâm thần không cách nào tập trung được, nhưng không cách nào kháng cự, ngưng thần nhìn qua biển cả lớn lao.

Hứa Tiên nói:

- Ta là nam nhân, cũng không thể khóc tang ra mặt được! Yên tâm đi, trời không tuyệt đường người, thật sự không được thì chỉ có thể đem đầu Long hữu dụng kia nói lời tạm biệt thôi.

Kéo tay Tiểu Thanh đi vào trong nhà nhỏ của Ngư Nhi.

Thân thể Hứa Tiên có biến hóa, làm cho Tiết Bích sợ hãi không thôi, loại tốc độ tu hành này quá thần tốc a. Thời gian chưa được một ngày, đã cảm giác linh lực trong người hắn tăng vọt, khó trách với tuổi tác nhỏ như thế, có được tu vị như vậy, đúng là không hợp thói thường a.

Nhưng nàng còn không biết hắn còn ngại tốc độ này còn quá chậm, xuất cái bình nhỏ ra hỏi Tiết Bích:

- Người biết đây là cái gì không?

Tiết Bích tiếp nhận bình nhỏ mở ra, một hương thơm ngát tràn ra ngoài, giống như rượu lâu năm, có hương thơm của lúa, linh dịch màu vàng trong đó nhộn nhạo, nàng đưa lên mũi ngửi ngửi vài lần, bỗng nhiên thần sắc cải biến.

- Thứ này người có được từ đâu.

Hứa Tiên nói:

- Người không cần xen vào, người chỉ nói cho ta biết đây là cái gì, nên dùng ra sao?

Cho dù biết rõ đây là một loại linh dịch, nhưng hắn cũng biết không thể ăn bậy được, phung phí của trời chỉ là chuyện nhỏ, nếu như ăn nhầm thứ xấu thì hối hận không kịp.

Tiết Bích liếc nhìn Hứa Tiên thật sâu, nói:

- Thực sự không biết người chỉ là người phàm, tại sao có nhiều thứ tốt như vậy, sợ rằng là Bạch Tố Trinh cho a! Linh dịch trong bình nhỏ này là Hoàng Lương Nhưỡng, phàm nhân uống vào thân thể nhẹ như yến, mộng tưởng trở thành sự thật, tìm được giấc mộng của Hoàng Lương. Người tu hành uống, có thể điều luyện huyết nhục thần hồn, trăm ngày không mệt mỏi đói khát, linh lực cuộn cuộn không dứt. Nhưng phương pháp sản xuất đã thất truyền rồi.

Hứa Tiên có chút thất vọng,

- Dùng để uống sao? Vậy một lọ này không đủ a.

Tiết Bích nói:

- Uống? Bất cứ một giọt nào của Hoàng Lương Nhưỡng này cũng trải qua vạn gánh Hoàng Lương chất lọc mới có được, mà một bình này, người bình thường có thể không ăn cơm sống sót cả đời đấy. Chai này tình thuần như thế, sợ rằng đã trải qua nhiều năm rồi, Hoàng Lương Nhưỡng cũng không thể uống trực tiếp được, còn cần dùng nước sôi nấu hóa, bằng không bụng của người sẽ nổ tung.

Hứa Tiên trầm ngâm nói: truyện copy từ

- Vạn gánh Hoàng Lương, ngưng tụ một giọt, không biết mệt mỏi đói khát linh lực cuộn cuộn không dứt! Tốt, vậy thì mời Tiết cô nương giúp ta đem cái này hoàng lương nhưỡng hóa khai mở a! Cũng không thiếu phần của người đâu, xem như tạ người vừa rồi giải vây cho chúng ta.

Tiết Bích kinh ngạc nói:

- Người thật sự nguyện ý chia cho ta?

Hứa Tiên cười nói:

- Người không phải nói tiên nhân trên biển hào phóng thế nào sao, chớ lãng phí thời gian, mau mau bắt đầu đi!

Tiết Bích rất do dự. Tiên cung vốn là vật vô chủ, cho dù tặng linh đan cho Ngư Nhi cũng không thể sánh bằng một giọt rượu này, nếu thật sự nhận một phần, chẳng phải thiếu nợ hắn sao.

- Ta cũng không có chú ý chút ân huệ này, chỉ cần uống một chút thôi, xem như cả hai không thiếu nợ gì nhau!

Nói xong Tiết Bích xuất “Bích Thủy Kim Tinh Tráo” ra, ném lên bờ cát, biến lớn gấp trăm lần, cái miệng của nó giống như cái to.

- Kế tiếp muốn Vô Cực Chi Thủy, lửa mạnh. Nước ta có thể đưa tới, lửa thì người dùng Thái Dương Chân Hỏa không thể tốt hơn.

- Điều giao cho ta a!

Hứa Tiên phất tay có mấy con Thủy Long từ chung quanh bay vào trong cái nồi, sau đó có một đầu Đại Nhật Hỏa Long bay xuống dưới đáy, hỏa diễm vàng kim óng ánh lượn lờ, nước trong nồi nhanh chóng sôi trào lên.

Hứa Tiên có chút kinh ngạc, không ngờ pháp bảo của nàng có thể chống lại Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, cũng không hổ hai chữ Bích Túc, nếu không nhìn thấy pháp bảo của nàng, muốn uống Hoàng Lương Nhưỡng thật sự khó khăn a.

Tiết Bích thì nhìn chăm chăm vào Đại Nhật Hỏa Long của hắn suốt nửa ngày, mới rõ ràng đây là bí pháp Phật môn.

Nàng cảm thấy nước đã sôi lên đạt mức cần thiết, vỗ đáy bình, một giọt Hoàng Lương Nhưỡng màu vàng từ trong bình bay ra ngoài, có chút hương vị của biển. Nhưng giọt linh dịch này nhanh chóng lan tràn ra khắp nước. Làm cho nước trong nồi bị nhuộm vàng lên, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Chỉ nghe mùi vị kia, đã làm cho người người thấy lâng lâng khắp người, sáng khoái tinh thần.

Tiết Bích dùng một cái nắp đậy cái nồi này lại, ngăn cản hương khí tiết ra ngoài.

Hứa Tiên nói:

- Cần thời gian bao lâu?

Tiết Bích nói:

- Khổng chế thể lửa, không thể lớn cũng không thể nhỏ, nếu là dùng phạm hỏa để nấu, cần thời gian mười ngày mới được. Dùng chân hỏa để nấu, một giờ đã đầy đủ.

Một giờ sau, Hứa Tiên thu Hỏa Long, trong nồi đã đầu Hoàng Lương Nhưỡng, linh khí bốn phía.

Tiết Bích trước tiên bố trí bình chướng chung quanh cái nồi, phòng ngừa linh khí hương khí tràn ra ngoài, đưa tới mấy vị khách không mời, mới mở nồi ra. Hương khí tràn ngập trong bích chướng, làm cho ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông toàn thân nở ra, tâm thần vô cùng sáng khoái.

- Vừa rồi chỉ là Hoàng Lương Nhưỡng nguyên dịch, đây mới thực sự là Hoàng Lương Nhưỡng.

Ngư Nhi đã sớm cảm chén mức, bộ dáng không chờ đợi được.

Hứa Tiên, Tiểu Thanh, Ngư Nhi, Tiết Bích lúc này cũng nâng chén lên, nhìn nhau cười cười, sau đó cùng uống. Một cổ hương khí nóng bỏng lan tràn ra khắp lục phủ ngũ tạng toàn thân, kỳ kinh bát mạch, buông chén, sắc mặt mỗi người đều ửng hồng.

Tiết Bích buông chén, liếm liếm cặp môi đỏ mọng, lưu luyến không rời nhìn qua rượu trong nồi, nói:

- Chỉ một chén này, đã đủ rồi.

Tiểu Thanh cùng Ngư Nhi lúc này cũng đã mức chén thứ hai.

Hứa Tiên thấy trong nồi toàn là Hoàng Lương Nhưỡng, cho dù mức ngàn chén cũng không hết được, mà cái bình nhỏ trong tay, có nấu thêm một trăm nồi cũng đủ. Thật sự không cần phải keo kiệt, cho nên lúc này mức thêm cho Tiết Bích, nói:

- Một chén này xem như cảm tạ cái nồi của người a.

Tiết Bích nhìn sang Hứa Tiên, lại nhìn qua Hoàng Lương Nhưỡng trước mặt, do dự một chút, vẫn tiếp nhận. Nhưng không hề uống cạn sạch, mà chậm rãi thưởng thức, nhưng thời điểm uống xong. Lại có một chén đưa tới trước mặt của nàng.

- Đây là cảm ơn biện pháp của người.

Tiết Bích sau khi giã dựa một chút, nói khẽ cảm tạ, đem chén Hoàng Lương Tử này uống xong, lần này quyết định uống xong sẽ lập tức bỏ đi, nàng cùng Hứa Tiên có thể không có quan hệ gì, không đáng vì mấy thứ đồ uống này mà thiếu nhân tình được. Sau khi giã dựa kịch liệt, lại hoàn toàn buông tha cho, rượu vào trong người, nàng thò tay tự mức.

Sau khi uống hơn mười chén mới ngã xuống bờ cát, sắc mặt đỏ hồng, thần sắc mê ly, khóe môi còn mỉm cười, dáng vẻ khôn khéo giỏi giang vào ban ngày đã biến mất không còn lại gì, miễn cưỡng bày tư thế ngồi tĩnh tu tiêu hóa linh lực, nhưng nàng càng thu nạp. Men say càng thêm sâu sắc.

777. Chương 777: Hoàng Lương Nhưỡng. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 777: Hoàng Lương Nhưỡng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Mà Ngư Nhi đã sớm say rồi, tùy tiện nằm dang tay dang chân trên bờ cát, trong miệng còn lẩm bẩm nói:

- Dễ uống!

Ngược lại chỉ có Tiểu Thanh tu luyện bí pháp Long tộc cho nên thể chất tốt nhất, uống gần trăm chén vẫn không say, trực tiếp ghé vào bên cạnh nôi, giống như trường kinh hấp thủy, uống cho đủ.

Hứa Tiên cũng đã uống không ít, hơi có chút men say, nhìn qua cảnh tượng này, cảm giác mình uống say thì không thích hợp. Cho nên uống trăm chén là dừng lại, mặc cho nhiệt lưu cuộn cuộn đang phiêu đảng trong người, giống như đang ngâm thân thể trong ôn tuyền. Chỉ cảm thấy có cổ lực lượng này. Những tao ngộ dưới biển sâu đã tiêu tán mất.

Hắn đứng dậy lắc đầu, men say quá lợi hại. Đi tới bên cạnh Ngư Nhi, vén váy của nàng lên, lộ ra vòng eo thon nhỏ, cái bụng nhỏ căng tròn. Hắn đặt tay lên bụng nhỏ của nàng, cảm giác ấm áp của bụng nhỏ khiến tâm thần của hắn nhộn nhạo.

Tiết Bích mơ mơ màng màng mở mắt nhìn thấy một màn này, đột nhiên đứng dậy, quát:

- Người làm gì?

Tiến tới bên cạnh Hứa Tiên, bước chân đi xiêu xiêu vẹo vẹo, một quyền đánh ra không có kết cấu gì, bị Hứa Tiên tiện tay đỡ được.

- Giúp nàng tiêu hóa linh lực, bằng không sẽ lãng phí.

- Vậy sao? Không được, để cho ta tới!

Hứa Tiên lắc đầu, nói:

- Người quản tốt mình đi.

Tiết Bích lại nằm xuống bên cạnh.

Hứa Tiên yên ổn tâm thần, rót thái dương chi lực vào trong thân thể của Ngư Nhi, đem linh dịch bên trong hóa thành khí lưu, chảy khắp toàn thân, trợ giúp nàng không ít khí lực. Ngư Nhi trong mê ngủ mơ mơ màng màng bắt lấy Hứa Tiên, quần lấy người của hắn giống như gối ôm, bộ ngực cao ngất đặt lên đùi của hắn, quần áo mùa hè hơi mỏng, mơ hồ cơ cảm giác đàn hồi.

Chuyện này càng làm cho Hứa Tiên thu liễm tâm thần của mình lại, sau khi hoàn thành, phủ váy của nàng xuống, gỡ chân ngọc đang quấn lấy tay của mình ra, đã thấy Tiểu Thanh đã uống cạn Hoàng Lương Nhưỡng trong nôi, sau đó ngã vào bên trong. Tử lực của nàng người thường không thể so sánh nổi a. xem tại

Hứa Tiên ôm nàng ra ngoài, thân thể của Tiểu Thanh mềm mại không xương, Hứa Tiên ngồi thẳng trước mặt, si ngốc nói mớ.

- Hứa Tiên, ta muốn trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ giống như tỷ tỷ, khi dễ người, giúp người... Vượt qua thiên kiếp!

Nói xong những lời này, lại gục vào ngực của hắn.

Hứa Tiên không chút khách khí vén áo của nàng lên, chỉ thấy cái bụng nhỏ trơn nhẵn nhô lên cao, giống như nữ tử hoài thai. Nghĩ như vậy thân thể của hắn càng thêm khô nóng.

Đem tay đặt lên bụng, sau đó nhấn xuống một cái, chất lỏng bên trong lắc lư. Tay của hắn nhẹ nhàng lướt quanh, cái bụng vẫn mềm mại như trước, đầu ngón tay vân vê cái bụng nhỏ của nàng, Tiểu Thanh bắt mẩn lăm bầm một tiếng, uốn éo thân thể, đôi má đỏ hồng càng làm nàng ngây thơ đáng yêu.

Hứa Tiên nhắm mắt lại, không nhìn qua cảnh sắc trước mặt của mình. Trấn định tâm thần, bắt đầu luyện hóa linh lực giúp nàng. Thân thể mềm mại của nàng nóng bỏng, còn bao phủ bởi một tầng đồ hồng, ôm nàng vào trong ngực tản ra hương khí thơm ngát, không biết là mùi rượu hay là mùi của cơ thể.

Linh lực đã luyện hóa, tràn ra khắp toàn thân của nàng. Hứa Tiên lại cảm giác có một tia không đúng, không khí trong thiên địa dường như có cải biến.

- Không thể nào!

Hứa Tiên nhìn lên bầu trời, ẩn ẩn nhìn thấy lôi đình.

Tiểu Thanh đã nuốt mấy khẩu nội đan, lại điều dưỡng lâu như vậy, đã sớm cách độ kiếp chỉ còn lại một lớp giấy mà thôi. Hôm nay hoàng đại bộ phận Hoàng Lương Nhưỡng tiến vào trong bụng của nàng, ẩn chứa linh lực cường đại phát ra. Làm nàng vượt qua một bước này, triệu hoán thiên kiếp.

Hứa Tiên nhìn bộ dáng thân trí mơ hồ của nàng, dừng nói là độ kiếp, ngay cả đứng vững cũng là vấn đề. Cười khổ một tiếng, móc kim phù Ngự Huyền Kỳ đưa cho hắn ra, mang lên cổ của nàng. Lôi đình đang làm chuẩn bị trên bầu trời mất đi mục tiêu, mới dần dần tán đi.

Tiểu Thanh còn không biết mình vừa đi dạo qua quỷ môn quan một vòng. Vẫn co rúc trong lòng của Hứa Tiên, mang theo nụ cười ngọt ngào, giống như đang lâm vào mộng đẹp.

Hứa Tiên đem Ngự Nhi ôm vào trong phòng, đi ra do dự nhìn qua Tiết Bích đang ngủ say, vẫn ôm nàng đi vào, tận lực né tránh da thịt lộ ra ngoài của nàng, đặt bên cạnh Ngự Nhi, thấy nàng vẫn mặc một thân áo giáp, biết rõ sẽ không thoải mái, nhưng hắn đương nhiên không có đi làm chuyện tốt này, đi ra ngoài cửa.

Hắn lại chưa phát giác ra, lúc hắn quay người đi, Tiết Bích đã mở to mắt ra, lặng lẽ thở phào. Thì ra nàng một mực khống chế tử lực, không hề giống Tiểu Thanh cùng Ngự Nhi hoàn toàn tín nhiệm Hứa Tiên. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng uống Hoàng Lương Nhưỡng, không ngờ rằng khi luyện hóa linh dịch, thì cảm giác say càng lợi hại, khó khăn lắm mới giữ được một thanh tỉnh tỉnh, nhưng trên người thì mềm nhũn, chỉ sợ Hứa Tiên đại phát thú tính.

Hứa Tiên cũng ôm lấy Tiểu Thanh, thả vào trong phòng. Đi ra ngoài đóng cửa, không ngừng thưởng thức vẻ đẹp say ngủ của nàng. Mấy sợi tóc loạn xạ, rơi vào đôi má. Phần bụng của nàng lõa lồ, cái bụng trơn nhẵn bóng loáng, mượt mà mềm mại, eo thon mê người, khiến người ta yêu thích không buông tay.

Hứa Tiên ngồi ở bên giường, nửa ôm nàng vào ngực, cúi đầu hôn lên bờ môi hồng nhuận của nàng, mùi rượu hỗn tạp với mùi thơm trong miệng nàng, tay dần dần trượt lên, xâm nhập vào trong bộ ngực cao ngất của nội y. Không có quần áo cách trở, cảm giác mềm mại trong tay vô cùng thích ý.

Tay của hắn lúc này, tùy ý vuốt vuốt, thưởng thức thần sắc mỹ người không chút che giấu, trong miệng của nàng phát ra vài tiếng ngâm khê. Thân thể vốn mềm mại theo động tác của Hứa Tiên càng thêm xụi lơ.

Mà ở một bên, Ngự Nhi say sưa ngủ say, Tiết Bích thì căng cứng thân thể, trải qua tràng cảnh như vậy, cho dù đang say cũng không cách nào ngủ được, động tác ám muội và tiếng rên khê kia, giống như có ma lực to lớn với nàng.

Tay của Hứa Tiên không nhịn được lướt qua phần bụng dưới, xâm nhập dưới váy màu xanh lá, nhưng chỉ vừa chạm nhẹ vào. Tiểu Thanh trong phút chốc co rúm người lại, phát ra một tiếng gào thét mê loạn, hai mắt nhắm nghiền, thần tình trên mặt như buồn vô cớ.

“Răng rắc” một tiếng, tiếng áo giáp vang lên thật nhỏ.

Hứa Tiên thu hồi ác thủ của mình, mỉm cười đem Tiểu Thanh ôm vào trong ngực. Vỗ vỗ lưng như đang an ủi nàng, thẳng tới khi nàng khôi phục thần sắc lại, mới buông nàng ra, sau đó sửa sang quần áo của nàng lại, đã thấy dưới váy của nàng có nước chảy ra, có hương thơm lạ lùng xuất hiện. Tại hôn nhẹ lên một của nàng,

- Ngủ ngon!

Hứa Tiên xoa xoa cái mũi, cảm thấy bối rối, quay đầu nhìn về phía Tiết Bích, thấy lông mi của nàng hơi rung động, không khỏi bật cười, nói nhỏ một tiếng “Bị chê cười, chớ trách.” Đi ra cửa bên ngoài, đóng cửa phòng.

Tiết Bích lúc này mở to mắt ra, thở phào một hơi.

Hứa Tiên nằm trên bờ cát suốt đêm, lại thu nạp thêm một ít kim linh chi lực.

Ở trong phòng, ba nữ tử tuyệt sắc đi ra ngoài.

Ngư Nhi hưng phấn nói tối hôm qua nằm mơ thấy mộng đẹp, bắt được một đồng cá lớn to như núi, hai tay không ngừng vẫy động, lại hỏi Tiết Bích cùng Tiểu Thanh.

778. Chương 778: Càng.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 778: Càng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tiết Bích không yên lòng tùy ý ứng phó.

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ bừng, nhìn qua bóng lưng Hứa Tiên xa xa Không nói một lời cúi đầu xuống.

- Ai cần ngươi lo!

Nàng cũng không phải phạm nhân, cho dù là đang say cũng giữ được linh quang, sau khi thanh tỉnh lơ mơ nhớ tới chuyện đêm qua, không có hình ảnh không âm thanh, chỉ có bàn tay ấm áp đặt lên da thịt của nàng, khi hắn ôm vào trong ngực cảm thấy rất bình yên. Nhưng không biết tại sao, luôn cảm thấy, mặc dù khi đó bị hắn khi dễ, ánh mắt hắn nhìn mình vô cùng ôn nhu.

Hứa Tiên đang ngồi, đã thấy Tiểu Thanh đứng ở trước mặt của mình, tay chống éo, chân mày lá liễu động đậy, hạ giọng, hung ác nói:

- Tối hôm qua ngươi làm cái gì?

Hắn cũng quá mức, lại thừa dịp mình ngủ say, lại dám sờ soạt thân thể của nàng.

Hứa Tiên nhìn qua đôi má xinh đẹp đang nổi giận của nàng, bỗng nhiên cười ha ha, thò tay kéo nàng vào trong ngực, trêu ghẹo nói nhỏ vào tai của nàng:

- Bởi vì tối hôm qua người thật sự quá đáng yêu, nhưng ta cũng không có làm sai cái gì, nếu như sai, chỉ sợ tương lai còn muốn mắc thêm sai lầm nữa. Đúng không, Thanh nhi.

Mặc cho Tiểu Thanh giấy dựa cũng vô dụng, tức giận trong nội tâm của nàng cũng tiêu tán trong vô hình.

Tiểu Thanh giấy dựa thêm một chút, nói:

- Đừng làm rộn, ta muốn độ thiên kiếp!

Nàng đã cảm giác được thân thể của mình phát sinh biến hóa, biết rõ có thể vượt qua thiên kiếp, là có thể giúp được hần.

Hứa Tiên thần sắc ngưng trọng, không ngoài ý muốn, nói:

- Quyết định sao?

- Ân!

Tiểu Thanh gật đầu. Vuốt kim phù trên cổ, đột nhiên có chút mất hứng, chuyện nguy hiểm như vậy, nàng còn tưởng rằng hần sẽ khuyên nhủ nàng thêm vài câu.

Hứa Tiên nghiêm túc nói:

- Cứu Ngao Ly quan trọng hơn, người cảm nhận chút nguy hiểm cũng đáng.

- Không cần người nói ta cũng biết.

Tiểu Thanh cưỡng ép giấy dựa trong ngực của hần, cảm thấy trong nội tâm ủy khuất, thậm chí có đau đớn rất nhỏ, còn nói không trách ta, chẳng lẽ tính mạng của ta còn không trọng yếu bằng Ngao Ly?

Hứa Tiên nhìn qua, cười hỏi:

- Khóc sao?

Tiểu Thanh cúi đầu xuống, nói:

- Không cần người quan tâm.

Hứa Tiên cưỡng ép nâng đầu của nàng lên, cũng hơi sửng sốt. Chỉ thấy trên lông mi thật dài của nàng có nước mắt, cảm nhận được u oán trong nội tâm của nàng. Luôn thấy thần sắc quật cường bướng bỉnh thường ngày của nàng, chưa từng thấy bộ dáng của nàng như vậy. Chẳng lẽ câu nói của mình có lực sát thương như vậy sao?

Nếu không chung tình, làm sao có chuyện này?

- Ta đi độ kiếp!

Tiểu Thanh đẩy hần ra, không muốn cho hần nhìn thấy bộ dáng mềm yếu của mình.

- Ta sẽ cùng độ kiếp với người.

Hứa Tiên nói một câu làm bước chân của nàng dừng lại.

- Người nói cái gì?

- Ta sẽ cùng độ kiếp với người.

Hứa Tiên mỉm cười lặp lại một lần, nói:

- Đi thôi, đổi địa phương, độ kiếp cũng không thể độ kiếp ở đây được.

Hần đã nghĩ đến một phương pháp tăng thực lực lên nhanh chóng, hơn nữa có thể bảo hộ Tiểu Thanh, bằng không sao hần cam lòng cho nàng độ kiếp vào lúc này chứ.

Trong đảo này, Hứa Tiên nói ra phương pháp của mình. Thiên kiếp đúng là không có người nào trợ giúp được. Bởi vì linh lực càng lớn sẽ đưa thiên kiếp tới càng mạnh, hơn nữa cho dù có khả năng giúp đỡ, người độ kiếp không chiếm được chút chỗ tốt nào.

Nhưng Hứa Tiên lại khác biệt, hắn từng vô số lần bị thiên kiếp phách chết, có thể hấp thu thiên kiếp ỉn dùng, đây là chuyện bất cứ Thần Tiên nào cũng không làm được. Nếu thời điểm Tiểu Thanh độ kiếp, chia sẻ thiên kiếp vượt qua khả năng của nàng, có thể không ảnh hưởng tới nàng chính là điều kiện tiên quyết, lẫn tránh phong hiểm.

Hứa Tiên cũng có thể có được đại lượng lôi kiếp trong người, đại chiến kế tiếp, thần căn sát thần, phật căn sát phật.

Tiểu Thanh do dự nói:

- Làm sao có thể làm như vậy?

Hứa Tiên cười nói:

- Nếu như không được, vậy ta sẽ cùng chết với Thanh nhi vậy.

Hắn vô cùng tự tin với phương pháp này của mình!

- Ai muốn cùng chết với người.

Trong nội tâm của Tiểu Thanh vô cùng u oán. Nhưng cũng vì biểu hiện của mình mà cảm thấy vô cùng ngưỡng ngừng, hắn cũng không phải là người bạc tình. Chợt hiểu được, ảo não nói:

- Vừa rồi là người lừa đùa hí lộng.

Hứa Tiên nhấc tay đầu hàng, nói:

- Vừa rồi là ta hối hận, vừa rồi người cũng giống như vậy, thật sự là khiến người ta đau lòng.

Mấy câu này của Hứa Tiên làm cho nàng vui mừng, khóe mắt còn mang theo vệt nước mắt, hắn chuyển biến cũng vì câu nói này.

Trong nội tâm Hứa Tiên cảm thấy vui mừng, cho dù ý chí và tâm tình của nàng mạnh bao nhiêu, pháp lực cường đại cỡ nào, một khi đem trái tim mềm mại của nàng giao ỉn, cho dù biến thành nhu nhược. Thậm chí ngay cả hỉ nộ ái ố cũng không phải do nàng làm chủ, đều giao cho hắn cả, hắn có thể làm, chỉ có thể dụng tâm che chở cho nàng, cấp cho nàng hạnh phúc khoái hoạt.

- Chuẩn bị độ kiếp đi!

- Ân!

Trên đảo có một cái đảo nhỏ, hai người chuẩn bị độ kiếp cũng chọn nơi đây.

Nhìn nhau, Hứa Tiên gật đầu nói:

- Bắt đầu đi!

Thò tay cỡi kim phù trên cổ của nàng xuống, ném qua một bên.

Hứa Tiên nhanh chóng ôm Tiểu Thanh vào ngực, vừa đè nén linh lực trong cơ thể, nhưng dù vậy, linh lực của hắn cũng lớn hơn so với Tiểu Thanh, nhưng chỉ cần hắn không dùng linh lực ngăn cản, cũng không phải vấn đề lớn.

Lôi đình hội tụ, mang theo khí tức nguy hiểm.

Trong nội tâm của Tiểu Thanh không có sợ hãi, dáng người cao gầy của nàng, dán gương mặt nhỏ nhắn của nàng vào trong ngực của hắn.

Hứa Tiên nhìn lên bầu trời thở ra một hơi, thiên lôi lần này không có hung mãnh như hắn. Linh lực của Tiểu Thanh không sánh bằng Hứa Tiên, càng không có vách tường phật quang ngăn cản độ kiếp a.

Tiểu Thanh ngửa đầu nhỏ nội đan ra, nghênh tiếp lôi đình đánh xuống.

Lôi đình mãnh liệt bổ lên nội đan, thề phải đánh nát nó, nhưng đồng thời cũng dung hợp linh lực hỗn tạp bên trong, triệt để thanh trừ tạp chất trong đó.

Mỗi một lần lôi đình đánh xuống nội đan, nội đan cũng nhỏ hơn trước một vòng, trong nháy mắt Tiểu Thanh há miệng nuốt nội đan vào miệng, nhưng không nuốt xuống. Mà là ngậm đưa vào miệng của Hứa Tiên, một khóa nội đan lưu động qua lại giữa hai người.

Lôi đình mạnh mẽ cũng không thể tách hai người. Tiểu Thanh cảm giác thân thể đau đớn kịch liệt, dòng điện tê dại truyền ra khắp toàn thân, giống như muốn đánh thân thể của hai người sụp đổ.

Hứa Tiên lập tức đem đại bộ phận lôi đình đưa vào trong thân thể của mình, chỉ chừa cho nàng lôi đình nàng thừa nhận được tinh lọc thân thể, Tiểu Thanh cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Lôi đình liên tiếp đánh xuống, nhanh như mưa rào.

Nhưng lôi đình mà Tiểu Thanh thừa nhận nhỏ hơn Hứa Tiên rất nhiều, tuy nhiên lần này không thể dùng linh lực chống cự, nhưng thân thể của hắn so với lúc trước khi độ kiếp còn mạnh hơn trước rất nhiều lần, chỉ bằng thân thể có thể tiếp nhận được, từng chút hấp thu kiếp lôi tích súc trong thân thể, tin tưởng dùng không bao lâu, hắn lại có thể biến thân thành “Siêu Xayda”.

Tiểu Thanh ôm thật chặt Hứa Tiên, nhanh chóng nhú mào, thừa nhận thống khổ mà lôi đình mang lại.

779. Chương 779: Cô Tùng. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 779: Cô tùng. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nói khẽ:

- Kiên nhẫn một chút!

Nếu như vừa rồi quá mức thương tiếc, hiệu quả độ kiếp giảm bớt sâu sắc.

Tiểu Thanh miễn cưỡng ngẩng đầu, lộ ra nụ cười quật cường, dường như muốn nói:

- Không có vấn đề.

Trong thống khổ vô cùng vô tận, lại cảm thấy một tia ôn hòa trong nội tâm, làm cho nàng cảm thấy có thể thừa nhận được tất cả gian khổ trắc trở. Vào thời khắc này, rốt cục nàng hoàn toàn hiểu rõ, tại sao tỷ tỷ trăm mê như thế, thậm chí không tiếc dâng tánh mạng làm tiền đặt cược cho hắn.

Hắn sẽ ngăn cản giúp nàng.

Thời điểm có Ngoại Ma tập kích, muốn mê hoặc nàng, nhưng cũng may không phải Thiên Ma, chỉ là ma đầu tầm thường.

Hứa Tiên cũng có chút bận tâm nàng có thể qua được hay không, vượt trán của nàng, không ngừng truyền cảm tình ôn nhu vào nội tâm của nàng, nhìn xem rốt cuộc là ai mới có thể chứa tể tâm linh của nàng.

Ma đầu lại phát hiện không có biện pháp xâm nhập tâm linh của nàng. Dùng tất cả biện pháp cũng không có khả năng hấp dẫn nàng được.

Tiểu Thanh nhẹ nhàng cười cười, bởi vì nàng đã bị “Ma” khác triệt để mê hoặc, ngoan ngoãn dâng tâm linh của mình lên, mặc cho hắn nắm chắc, làm cho nàng sung sướng, làm cho nàng ưu sầu, làm cho nàng hạnh phúc, làm cho nàng bất hạnh.

Nhưng khi đã bị hắn hấp dẫn, bởi vì nàng vào thời khắc này, suy nghĩ mới biết được, tất cả đều trong nội tâm.

Hơn nữa trọng yếu nhất là, cho dù bị ma đầu nhiễu loạn, thiên kiếp nguy hiểm nhất lại bị Hứa Tiên ngăn cản rồi, sẽ không tạo thành vết thương trí mệnh cho nàng.

Lôi hỏa oanh đốt, không ngớt không dứt.

Ngư Nhi cùng Tiết Bích nhìn qua phương hướng này, lúc này có một đạo nhân tóc bạc môi hồng bị hấp dẫn tới đây, đáp mây bay tới gần nơi đây, neho mắt nhìn qua, bị một tầng bích chương ngăn cản, đó là Hứa Tiên thiết lập trước đó, nhưng bóng dáng của bọn họ vẫn lập lòe trong lôi quang.

Hắn ghen ngào kinh ngạc.

- Tại sao là hai người? Chẳng lẽ hai người cùng độ kiếp với nhau sao, nhưng thiên kiếp cũng không có khả năng nhỏ như vậy được.

Trong người tu hành có đạo lý với nhau, tu thành pháp thuật liên thủ nghênh địch, có khi chọn cùng độ kiếp với nhau, cùng ứng phó thiên lôi, nhưng thiên lôi hình thành tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Hắn tiến tới gần hơn, thần sắc kinh ngạc nói:

- Không ngờ lại dám dùng thân thể đối kháng với thiên lôi, rốt cuộc là ai độ kiếp đây?

Có thể trực tiếp dùng thân thể đối kháng với thiên kiếp, thì thân thể cũng không ngăn cản được bao nhiêu đạo thiên lôi, bởi vì tính chất của thiên kiếp chính là làm tán loạn tất cả, hủy diệt tất cả. Người không ngăn cản được thì bị hủy diệt, người ngăn cản càng nhiều, lực lượng hủy diệt càng lớn, căn bản không có biện pháp phá giải.

Ai nghĩ đến Hứa Tiên có được bí pháp Long tộc, thân thể mạnh mẽ như thế, cho dù bị kiếp lôi bổ hơn mười lần cũng không chết được, đều có một vị tốt nương tử giúp đỡ chia sẻ cho nên không chết được, bởi vì hai quái thai này có được đại cơ duyên, cho nên mới tạo ra tình cảnh này, có thể hút thiên kiếp ỳnh dùng.

Đạo lôi đình cuối cùng cũng đánh xuống, bầu trời trời quang mây tạnh.

Tiểu Thanh cảm thấy thân thể vạn phần suy yếu, đêm qua uống hết một bát Hoàng Lương Nhuế, tất cả đều tiêu hao không còn, nàng dựa vào ngực của Hứa Tiên. Nhưng đồng thời lại cảm thấy tinh thần sảng khoái, thần hồn trước kia là một ao nước không sạch sẽ, thoáng cái trở nên thanh tịnh hơn rất nhiều. Tai hoa ngậm lưu lại trong nội đan cũng biến mất hết, làm cho nàng cảm thấy khoang khoái dễ chịu trước nay chưa từng có, cảm nhận giao cảm với linh lực trong thiên địa dễ dàng hơn trước, cùng là một pháp thuật giống nhau, chỉ cần vận dụng ba thành lực lượng là đủ rồi.

Nàng lẩm bẩm nói:

- Đây là cảnh giới Địa Tiên sao?

Hứa Tiên nói:

- Mặc dù có chút mưu lợi, nhưng đây quả thật là cảnh giới Địa Tiên.

So với một mình độ kiếp. Đương nhiên sẽ ít được lợi hơn, nhưng cũng không tính là đại sự gì. Cũng tiêu trừ nguy hiểm, căn bản không đáng nói đến.

Hứa Tiên một mực lo lắng, lo lắng những người trọng yếu bên người, Tiểu Thiển, Ngao Ly không lâu sau cũng phải độ kiếp. Nghe nói người tu hành bình thường độ tiểu thiên kiếp xác xuất thành công không tới ba thành, cứ như vậy mà tính toán, sẽ có người độ kiếp thất bại, cũng không có đãi ngộ như kẻ xuyên việt như hắn. Hắn hiện giờ có thể vận dụng năng lực này, giúp các nàng độ kiếp, hơn nữa cam đoan có thể thành công, tối thiểu là không bị hồn phi phách tán.

Tâm thần rung động, cảm giác sống sót sau tai nạn qua đi, đột nhiên Tiểu Thanh thấy thân thể lạnh lẽo, thoáng cái kịp phản ứng, sắc mặt đỏ bừng lên. Quần áo trên người của nàng đã sớm bị thiên lôi đánh thành tro bụi, làm sao có thể giữ được.

Tiểu Thanh vội vàng ôm lấy ngực, ngồi xổm xuống, nói

- Tại sao người không nhắc nhở ta.

Liếc nhìn Hứa Tiên bên cạnh, cũng giống như thế, vội vàng cúi đầu xuống.

Hứa Tiên cười nói:

- Không có sao, ta đã sớm thiết hạ bình chương, sẽ không cho người ta nhìn thấy.

Ánh mắt hắn không chút khách khí dò xét đường cong mềm mại trên người của nàng. Cuối cùng cũng không đành lòng mặc quần áo vào cho nàng, phát tay gọi đến đám mây tối hóa thành quần áo.

- Như vậy được rồi, cho ta nhìn một cái cũng không có gì lớn.

Thuận tay khoác lên người một kiện trường bào.

Tiểu Thanh nói:

- Người xem ta là cái gì?

Hứa Tiên gãi gãi đầu cân nhắc một phen, lại nói:

- Bạn tốt?

Sau đó nhanh chóng ôm lấy Tiểu Thanh đang nổi đóa vào trong ngực, nói nhỏ vào bên tai của nàng vài lời, hồng nàng chuyển giận làm vui. Trục tiếp ôm lấy nàng, đi nhanh vào trong nhà gỗ.

- Đạo hữu xin dừng bước!

Một âm thanh già nua gọi Hứa Tiên lại.

Hứa Tiên thấy phía sau là một lão đạo sĩ tóc bạc môi hồng, sắc mặt hắn hồng hào, trên đầu dùng cái mộc châm ghim tóc lại, một bộ đạo bào màu xanh. Linh lực toàn thân ẩn nấp đi, ngay cả Hứa Tiên cũng không nhìn ra được, dĩ nhiên là “Thần Tiên”.

- Đạo trưởng có gì chỉ giáo?

Lão đạo sĩ thở dài, nói:

- Chỉ giáo không dám nhận, bản đạo pháp danh Cô Tùng, không biết tôn tính đại danh của đạo hữu, bản đạo có một số việc cần thỉnh giáo.

Hắn tới gần, đã cảm thấy khí tức của người trẻ tuổi trước mặt mình mang tới áp bách, pháp lực lộ ra ngoài rất cường hoành, làm cho hắn âm thầm kinh hãi, không biết trong thiên hạ lúc nào, Địa Tiên lại có thể mang tới áp bách cho Thần Tiên như mình a.

Hứa Tiên đã sớm nghe nói tán tiên trên biển có tính tình rất tốt, nhưng cũng không ngờ tới trình độ này, chấp tay nói:

- Thì ra là Cô Tùng đạo hữu, tại hạ Hứa Tiên, không biết là chuyện gì?

Giơ tay nhắc chân đều mang theo linh lực áp bách, đây cũng không phải hắn không biết thu liễm, mà bí pháp Long tộc truy cầu chính là như thế, chỉ bằng vào một thân thể khổng lồ thiên địa linh lực. Hơn nữa hắn đầy thu nạp nội đan của Kháng Kim Long. Lại uống Hoàng Lương Nhuệ, cho dù là người hiểu cách khổng lồ, cũng tuyệt đối không thể thu liễm khí tức của mình.

Cô Tùng đạo nhân âm thầm suy nghĩ, tuy người tu hành trong thiên hạ rất nhiều, nhưng có thể tu hành Địa Tiên rất ít, phạm là thành tựu Địa Tiên, đều là nhân vật thành danh, nhưng Hứa Tiên lại không nhớ được. Cho nên mặc kệ chuyện này, hắn hỏi nghi hoặc của bản thân, nói:

780. Chương 780: Cô Tùng. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 780: Cô tùng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Vừa rồi hai vị độ kiếp tại đây, tại sao lôi kiếp lại nhỏ như vậy?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể cho rằng hai người này có bí pháp hợp tu.

Hứa Tiên nói:

- Không phải chúng ta độ kiếp, là thê tử của ta một mình độ kiếp, ta chỉ là trợ năng một tay mà thôi.

- Ai... Ai đáp ứng.

Tiểu Thanh đỏ mặt lên, lớn tiếng phản bác, nhưng trong nội tâm vui mừng lại hóa thành dương quang khắp người a.

Cô Tùng nghe vậy cả kinh:

- Một người? Thiên kiếp không cho người nào can thiệp, hơn nữa thiên lôi đánh lên người có thể bình yên vô sự, chẳng lẽ người có biện pháp ngăn cản thiên lôi giúp người khác?

Hứa Tiên thấy hắn suy tư một phen cũng hiểu được chân tướng, quả cũng không phải người ngu, nhưng tuyệt chiêu của mình không thể nói với người xa lạ.

- Không ngại nói thẳng, tại hạ quả thật có chút môn đạo, nhưng cũng không tiện nói cho người biết, chúng ta tạm biệt thôi.

Cô Tùng đạo nhân vội vàng kéo áo của Hứa Tiên.

- Đợi một chút, bản đạo có một việc muốn nhờ.

Hứa Tiên quay đầu nói:

- Chuyện gì? Cũng là độ kiếp?

Dáng vẻ lão đạo này cũng không giống như biểu hiện lúc trước của hắn, rõ ràng là có chuyện khẩn cấp như vậy cho nên mới nhờ tới mình, đối với người tu hành mà nói, đại khái không có chuyện gì quan trọng bằng độ kiếp a.

Cô Tùng đạo nhân nói:

- Đúng là, nhưng không phải là tại hạ, mà là một vị bằng hữu, sắp sửa độ kiếp, nhưng không có bao nhiêu nắm chắc. Ta cũng âm thầm sầu lo, nếu như đạo hữu có thần kỹ như vậy. Sao không kết một đoạn thiện duyên?

Hứa Tiên do dự một chút, kiếp lôi trong cơ thể còn chưa đầy, lại tìm người tích lũy chút ít cũng không tệ, nhưng ngẫm lại vẫn khoát tay, nói:

- Không ổn không ổn, thuật này cũng không phải là không có nguy hiểm, chân nhân nên đi tới nơi khác kết một đoạn thiện duyên đi!

Vừa nghĩ tới phải ôm một lão già khô gầy độ kiếp, hắn không rét mà run.

Cô Tùng đạo nhân cũng biết yêu cầu của mình có chút quá phận, ai chẳng biết thiên kiếp vô cùng hung hiểm, vô thân vô cố ai mạo hiểm như thế chứ, nhưng chuyện này quá khẩn yếu, cũng bất chấp da mặt, nói:

- Nếu đạo hữu mạo hiểm tương trợ, bản đạo sẽ lấy ra thứ gì đó xem như bồi thường, cũng không để cho đạo hữu tay không mà về được.

Hai người nói với nhau, nhưng vẫn đi về phía trước, trong nháy mắt đã tới nhà gỗ của Ngư Nhi.

Ngư Nhi cùng Tiết Bích đã sớm chờ lâu, nhìn thấy Tiểu Thanh bình yên vô sự nằm trong ngực của Hứa Tiên cũng yên lòng lại.

Tiết Bích vừa thấy bên cạnh Hứa Tiên có người đi theo, kinh ngạc nói:

- Cô Tùng chân nhân?

Cô Tùng đạo nhân thân là Thần Tiên nhất lưu, trong số tán tiên ở hải ngoại cũng là nhân vật đứng đầu, lúc này đi theo Hứa Tiên nói cái gì đó, sao không khiến nàng kinh ngạc chứ, rốt cuộc Hứa Tiên có năng lực như thế nào?

Cô Tùng đạo nhân nói:

- Thì ra là Tiết tiên tử.

Hứa Tiên nói:

- Các người quen nhau?

Tiết Bích dùng ánh mắt quái dị nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Cho dù không phải tán tu trên biển, cũng phải biết tên tuổi của ‘ Tuế Hàn Tam Tiên ’ a! Hơn nữa vị này chính là người đem tiên cung tặng cho Ngư Nhi, Cô Tùng chân nhân.

Địa Tiên tại tu hành giới cũng là nhân vật thành danh, mà Thần Tiên là nhân vật đại danh鼎鼎, mà Thiên Tiên chính là nổi tiếng thiên hạ. Về phần Đại La Kim Tiên, chỉ có một câu mà thôi, đó chính là “Tuyệt thế vô song”, chỉ có phật đạo tổ đạt tới.

Hứa Tiên vội vàng hành lễ nói:

- Thất kính thất kính.

Có thể có khí độ như vậy cũng khiến người ta kính phục.

- Ở đây không phải là nơi nói chuyện, sao không đi vào trong trao đổi.

Tiết Bích mời mọi người vào trong nhà, cũng tự mình dâng nước trà.

Tiết Bích nhìn không được hiếu kỳ trong lòng, nhìn Cô Tùng đạo nhân hỏi thăm một phen, Cô Tùng đạo nhân thấy các nàng cùng Hứa Tiên rất quen thuộc, cũng có ý định nhờ các nàng nói giúp, tình thế giằng co một phen.

Lại làm cho Tiết Bích càng kinh ngạc, quay đầu hỏi Hứa Tiên:

- Người có khả năng giúp đỡ người độ kiếp?

Nàng tu hành ngàn năm, chưa từng nghe qua chuyện như vậy, pháp bảo thần kỳ nhất trên đời, pháp thuật huyền ảo nhất, nhưng chưa từng nghe qua chuyện giúp đỡ người khác độ kiếp a.

- Ân.

Hứa Tiên nhàn nhạt ứng một tiếng.

Tiết Bích nhìn mặt của Hứa Tiên thật lâu, không khỏi lộ ra nụ cười khổ. Từ xưa đến nay, vì đối phó sinh tử đại kiếp nạn, không biết có bao nhiêu dị sĩ tài ba tìm kiếm phương pháp nhưng không ai thành công, bỗng nhiên có người nhảy ra nói:

- Ta có thể giúp các người độ kiếp.

Hơn người người này ở bên cạnh mình. Nàng làm sao không nghi ngờ thật giả, nhưng Cô Tùng đạo nhân lại không phải người ngu, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể tin tưởng.

Không khỏi than: Hứa Tiên ah Hứa Tiên, ta thật sự là nhìn không thấu người, Bạch Tố Trinh vứt bỏ Dao Trì mà lựa chọn người, chẳng lẽ là có tính toán khác hay sao?

Cô Tùng đạo nhân ưng thuận đan dược với tư cách báo đáp, nhưng Tiết Bích chỉ nói một câu:

- Đem qua chúng ta vừa uống Hoàng Lương Nhưỡng.

Câu này làm cho Cô Tùng đạo nhân nói không ra lời, so sánh với linh dịch đại danh鼎鼎, đan dược trong tay của mình chẳng khác gì đồ bỏ đi.

Hứa là Thần Tiên nhất lưu, nhưng không có khả năng so sánh với nhân vật Thiên Tiên được, Đông Nhạc Địa Đế chính là một đời cự đầu thành lập Địa Phủ, có khả năng so sánh được sao?

Nhắc tới chuyện này, Hứa Tiên nhìn Tiết Bích nói:

- Lại mượn pháp bảo của người làm cái nồi luyện Hoàng Lương Nhưỡng a. Ta muốn cho Tiểu Thanh uống một chút.

Bởi vì dùng thân thể ngạnh kháng thiên kiếp cho nên thân thể bị suy yếu, có Hoàng Lương Nhưỡng tuyệt đối không thành vấn đề.

Tiết Bích đưa tay nói:

- Cầm nguyên dịch ra đây.

Hứa Tiên xuất bình ngọc ra, bỗng nhiên cười nói:

- Lần này còn uống sao?

Gương mặt trắng nõn của Tiết Bích lúc này đỏ ửng lên, nhớ tới đêm qua thất thố, miễn cưỡng nói:

- Tối hôm qua... Đa tạ.

Nhưng lời này cảm thấy rất mập mờ, thần sắc của nàng không được tự nhiên, cầm bình nhỏ đi ra ngoài phòng, nhưng không phải cái nồi như hôm qua. Lần này làm nhỏ hơn hôm qua nhiều, bởi vì cái nồi đã nhỏ hơn tước kia, cho nên Hỏa Long và Thủy Long cũng nhỏ hơn trước.

Tiết Bích đem một giọt Hoàng Lương Nhưỡng nguyên dịch bỏ vào trong nồi, đem bình nhỏ trả cho Hứa Tiên, nói:

- Đêm qua ta cũng lần đầu tiên nấu Hoàng Lương Nhưỡng, cho nên không khống chế được lực lượng, hơn nữa đánh giá thấp độ tinh khiết của cái chai này, nếu ngày thường muốn uống cũng không có gì khó, chính người cũng có thể tìm dụng cụ để nấu, không cần phải dùng tới Bích Thủy Kim Tinh Tráo. Hơn nữa hôm nay ta giảm bớt lượng nước, cho nên nung khí và nồng độ của nó sẽ đậm hơn trước rất nhiều, Thanh cô nung vừa mới độ kiếp, thích hợp uống nhất.

Cô Tùng đạo nhân nhìn thấy mà cả kinh. Nguyên một lọ Hoàng Lương Nhưỡng nguyên dịch, lại vô cùng tinh thuần. Phương pháp chế tạo đã không còn nữa, hơn nữa cho dù không có thất truyền, cũng không phải người bình thường có thể luyện ra, cần thiết Hoàng Lương chỉ là chuyện nhỏ, cái giá phải trả là đại lượng nhân công và thời gian, không phải đại năng tuyệt đối không cách nào luyện thành, tên Hứa Tiên nói rất cuộc có lai lịch gì.

781. Chương 781: Thiện Quả.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 781: Thiện quả.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Nghĩ tới chuyện hôm nay hẳn lại giật mình, xem ra phải xem trọng hơn mới được.

Tiết Bích cũng đem phương thức sử dụng Hoàng Lương Nhưỡng nói tinh tế cho Hứa Tiên nghe, lời nói khách khí hơn rất nhiều, cũng không còn khẩu khí như trước kia nữa.

Hứa Tiên nghe liên tục gật đầu, nói:

- Như vậy mới đúng, bằng không mỗi lần đều say khuất thì quá phiền toái.

Tiểu Thanh muốn trừng mắt, phiền toái? Rõ ràng là người chiếm hết tiện nghi.

Hứa Tiên cười nhìn qua ánh mắt của nàng, nàng tỉnh dậy rồi chiếm tiện nghi mới thú vị hơn a. Quan hệ của cả hai, nói cái gì tương kính như tân chỉ là giả dối.

Tiểu Thanh lập tức hiểu được ý của hắn, đôi má của nàng đỏ lên như thiêu, đối mặt với ánh mắt đùa giỡn của hắn, không khỏi có chút xấu hổ.

Tiết Bích nhìn thấy, liền lắc đầu, triệt để tin tưởng Hứa Tiên có biện pháp giúp người ta độ kiếp, nếu không phải, bằng bộ dáng của Tiểu Thanh làm sao độ kiếp được chứ.

Hoàng Lương Nhưõng đã nấu được nửa nồi, Tiết Bích dùng chén sứ trắng múc một chén ọi người.

Cô Tùng đạo nhân đối mặt với Hoàng Lương Nhưõng cũng sững sờ, hắn cũng rất thích rượu ngon, nhưng bởi vì Hoàng Lương Nhưõng thật sự quá mức trân quý.

Hứa Tiên liền nói:

- Đa tạ ngài chiếu cố Ngự Nhi, chính là rượu mà thôi, không thành kính ý.

Cô Tùng đạo nhân nhân tiện nói:

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.

Giơ ống tay áo lên, che chén rượu Hoàng Lương Nhưõng mới uống. Lại hỏi:

- Không biết Hứa đạo hữu có quyết đoán không.

Hứa Tiên đang muốn trả lời, Tiết Bích lại đứng lên, nói:

- Chân nhân, ta muốn Hứa Tiên đi ra ngoài một chút, có mấy câu muốn nói.

Cô Tùng đạo vui vẻ trong lòng, nói:

- Kính xin tự tiện.

Tiết Bích cùng Hứa Tiên đi ra bên ngoài, nói:

- Người muốn cứu Ngao Ly như thế nào?

Hứa Tiên còn tưởng rằng nàng sẽ biện hộ giúp Cô Tùng đạo nhân, nghe vậy cảm thấy quái lạ, cũng không giấu diếm, nói:

- Đợi ta tu hành thêm mấy ngày, sẽ cùng Thanh nhi đi tới Liệt Hỏa Hạp.

Tiết Bích nói:

- Những ngày này thủ vệ Long cung nhất định sâm nghiêm, cho dù Địa Tiên nhiều hơn nữa cũng vô dụng, còn Long Vương Ngao Nghiễm, người có mười phần nắm chắc sao?

Hứa Tiên thần nhiên nói:

- Không có.

Những ngày này hắn cũng thông qua thân thể của Ngao Hạo tìm hiểu không ít tin tức, lần này Long cung tăng số binh tướng đóng ở Liệt Hỏa Hạp, muốn xông vào không dễ dàng, muốn cứu Ngao Ly ra ngoài khó càng thêm khó. Nhưng có kiếp lỗi là thần khí vô song, ngược lại cũng không phải là không có cơ hội.

Tiết Bích nói:

- Như vậy, nếu như giúp người khác độ kiếp mà người không có nguy hiểm gì, ta khuyên người nên đáp ứng Cô Tùng. Tên tuổi ba bằng hữu bọn họ trong tán tiên ở hải ngoại này rất lớn, hơn nữa nhất định cũng nhận được thiệp mời đám cưới của Long cung.

Hứa Tiên trong nội tâm khẽ động, nói:

- Người nói là?

Tiết Bích gật đầu, nói:

- Nếu người tin tưởng ta, thì giao cho ta xử lý.

Hứa Tiên cân nhắc một phen, tuy hấn đối với chuyện ôm một lão đạo sĩ rất hoảng sợ, nhưng vì cứu Ngao Ly, cũng có thể nhẫn, nói:

- Tốt, vậy đa tạ Tiết cô nương, tại sao người nhiệt tâm như thế nhỉ.

Tiết Bích nói:

- Ta không có thói quen thiếu nợ người ta cái gì, đặc biệt là nam nhân. Hơn nữa nếu chuyện này hoàn thành, đối với thành lập Thủy Khuyết Tiên Cung có chỗ tốt rất lớn.

Hứa Tiên cười cười, thật sự là nữ tử quá mức vụ lợi a, tuy ưa thích so đo lợi ích trước mắt, nhưng bụng dạ thẳng thắn cũng không đùa nghịch chút âm mưu quỷ kế nào. Có như vậy, đối với Ngư Nhi cũng là chuyện tốt, có thể hết sức chuyên chú cứu người, tích lũy công đức cùng tín ngưỡng, không cần đi cân nhắc quá nhiều việc vặt. xem tại

- Người không phải người của Dao Trì Tiên Cung hay sao? Vì sao lại có nhiệt tâm đi xây dựng Thủy Khuyết Tiên Cung.

- Dao Trì chỉ muốn cộng đồng nữ tu liên hợp lại với nhau thôi, mà Thủy Khuyết Tiên Cung là thiên đình chân chính, mục tổ nương nương nhất định sẽ trở thành đại thần chân chính.

Hứa Tiên cũng hiểu được, Dao Trì đại khái là hình thức câu lạc bộ của đời sau mà thôi, mà Tiết Bích thân là một trong hia mươi tám tinh tú, trên danh nghĩa còn thuộc về Tử Vi Cung, nhưng xem ra chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

- Nhưng ta vẫn không rõ, vì sao chấp niệm này lại không sai? Chẳng lẽ Thần Tiên cũng có dục vọng như phàm nhân hay sao?

Tiết Bích lại không trả lời, trở lại trong phòng.

- Chân nhân, Hứa Tiên thật sự không rảnh đi làm chuyện này.

Cô Tùng chân nhân không ngờ tới có kết quả này.

- Chuyện này là sao?

Tiết Bích nói:

- Chắc hẳn chân nhân người gần đây cũng nhận được thiệp mời a.

- Đúng!

- Mà cái tên Ngao Ly trong thiệp mời đó, chắc hẳn ngài cũng nghe qua.

Cô Tùng đạo nhân nói:

- Là cháu gái của Long Vương Ngao Kiền. Con gái hà bá!

Tiết Bích nói:

- Đúng vậy, nàng bị Long tộc Đông Hải bắt cóc tới Đông Hải này, hiện tại giam giữ bên trong Liệt Hỏa Hạp, Hứa Tiên lần này đến đây chính là vì cứu nàng, giúp Thanh cô nương vượt qua thiên kiếp cũng là như thế, thật sự không nên mạo hiểm tổng thiên kiếp a.

Cô Tùng đạo nhân cười khổ nói:

- Nhưng mấy ngày nữa bằng hữu của ta cũng phải độ kiếp rồi. Tiết tiên tử, người có lời gì cứ nói rõ đi, nhưng ta tuyệt đối không động thủ với Long tộc. Hơn nữa bản đạo tuy là Thần Tiên, nhưng thiện ở luyện đan, không không phải chém giết gì đó.

Tán tiên trên biển đều kiêng kỵ chuyện binh đao, tất cả mọi người sống tốt cả ngàn năm, ai nguyện ý dốc sức liều mạng với đồng nghiệp chứ.

Tiết Bích nói:

- Cũng không cần chân nhân ra tay, chỉ cần chân nhân liên lạc với bằng hữu của mình, lớn mạnh thanh thế cho chúng ta, không cho Long tộc lấy thế khi người là được.

Tuế Hàn Tam Tiên, danh vọng trong tán tiên trên biển cả vô cùng to lớn, nhân duyên thật tốt, trong đó Cô Tùng đạo nhân lại dùng đan dược giao du rộng rãi, phạm là có người thỉnh hấn trợ giúp, hoặc là cầu lấy đan dược, cho dù đạo hạnh cao thấp, cũng không từ chối, cơ hồ tán tiên trên biển đều chịu ân huệ của hấn. Hấn chịu ra mặt liên lạc thì sẽ có người đồng ý.

Cô Tùng đạo nhân cực kỳ do dự, bởi vì chuyện này cũng trở mặt với Long tộc, đắc tội với cự đầu trên biển, sợ rằng tương lai vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, lại liên lụy tới đám bằng hữu của mình.

Hứa Tiên này giờ không nói chuyện cũng lên tiếng.

- Ta sẽ đi giúp bằng hữu của chân nhân độ kiếp, chuyện này vẫn làm được. Chân nhân hùng hồn nhượng xuất tiên phủ, lại không tiếc nói chuyện thay cho bằng hữu, đức hạnh này, Hứa Tiên rất là bội phục, nếu như lại tính toán chi li, dùng chuyện này bức bách. Chẳng phải là thành tiểu nhân, chuyện này không cần nhắc lại. Đợi sau khi uống rượu xong, ta sẽ theo chân nhân giúp bằng hữu kia là được.

Tiết Bích lại nháy mắt với Hứa Tiên, nhưng Hứa Tiên chỉ ngoảnh mặt làm ngơ. Cô Tùng đạo nhân không phải thương nhân, bằng không sao không nhìn thấu lai lịch của mình. Hứa Tiên cũng không phải thương nhân, cũng không thích cách làm của thương nhân. Nếu như làm như vậy, chính hấn cũng cảm thấy khinh thường bản thân.

Trên mặt của Cô Tùng đạo nhân xuất hiện thần sắc vui mừng, nói:

- Vậy đa tạ Hứa đạo hữu, không có gì ngoài việc này, không còn yêu gì nữa, bản đạo nhất định đáp ứng.

782. Chương 782: Vương Giả. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 782: Vương giả. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tiết Bích ở một bên thần nhiên nói:

- Đáng thương năm đó hà bá vì chắn cửa biển, cứu muôn dân trăm họ mà chết. Vứt bỏ lại một đứa con gái chưa trưởng thành, rơi vào hố lửa, nếu như mỗi người đều ngồi yên, không biết hà bá ở dưới cửu tuyền, phải chăng không được nhắm mắt.

Sắc mặt vui mừng của Cô Tùng đạo nhân cứng đờ lại, thần sắc biến ảo, ngược lại hóa thành cười khổ, đứng dậy vái chào Tiết Bích, nói:

- Tiết tiên tử giáo huấn phải, lúc trước bản đạo nghe nói việc này, cũng cực kỳ bội phục, mặc dù không gặp nhau, lại giống như tri kỷ nhiều năm, kết nạp bằng hữu. Hôm nay lại cứ bo bo giữ mình, thật sự là thẹn với bằng hữu. Long không niệm thiện ác, lại có thể cứu người, người ta gọi là đức từ bi, sao không thể cứu Long chứ?

Hứa Tiên kinh hỉ nói:

- Vậy đa tạ chân nhân!

Đây mới là phong phạm của người tu hành, nhân nghĩa đạo đức, không tiếc mặt, biết sai liền sửa. Đem câu: “Không có ai không sai, nếu đã sai; không tự phạt, chính là cố hữu, không khoe khoang, chính là cố trường” trong Đạo Đức Kinh, biểu hiện phát huy vô cùng tinh tế.

Cô Tùng đạo nhân nói:

- Ta cũng quay trở lại đảo, cũng tiện liên lạc, mời chư vị bằng hữu lợi hại có thiếp mời cùng tới giúp sức. Có bao nhiêu người chịu tương trợ, thì ta không nói trước, ba ngày sau sẽ cho người mời Hứa đạo hữu tới, cũng xin Hứa đạo hữu chuẩn bị, việc này nên né tránh ánh mắt của Long tộc.

Tiết Bích nói:

- Chân nhân cần nhắc chu đáo, việc này nhất định phải giữ bí mật, không thể cho Long tộc có chuẩn bị được.

Cô Tùng đạo nhân nghe ra ngụ ý của nàng, xúc động nói:

- Đây là nghĩa cử, những bằng hữu của bản đạo, mặc dù không chịu tương trợ, cũng không có tiết lộ ra ngoài đâu.

Nói xong khẽ khom người đằng vân mà đi.

Hứa Tiên nhìn Tiết Bích nói:

- Người lo lắng sẽ rò rỉ tin tức?

Tiết Bích mỉm cười lắc đầu, nói:

- Ta dám đánh cược, nếu như Cô Tùng chân nhân tương mời, sẽ không có người nào cự tuyệt.

Hứa Tiên cũng cảm thán, một người tích lũy nhân duyên suốt trăm ngàn năm không thể xem thường được. Cho dù trong hoàn cảnh khốn khó, cũng làm ra nghĩa cử báo đáp phụ thân của Ngao Ly lúc trước, Cô Tùng đạo nhân cũng không muốn lẫn vào chuyện của Long tộc lúc trước gieo xuống thiện nhân, hôm nay có thể kết quả.

Tiết Bích nói:

- Có thể được Long Vương mời, ít nhất cũng phải trên Địa Tiên. Mấy Thần Tiên cùng một đám Địa Tiên trợ trận cho người, Ngao Nghiễm cũng không dám trở mặt, người làm gì cũng thuận tiện hơn, ít nhất không có nguy hiểm tính mạng. Nhưng người là người chủ trì, đến lúc đó như cần phải động thủ, sẽ có người ra tay giúp người.

Hứa Tiên cũng cười nói:

- Ít nhất sẽ không bị vây công, nói không chừng còn chiến đấu một hồi kết thúc chuyện này, việc cấp bách hôm nay, ta vẫn phải nâng lực lượng lên một tầng, sẵn sàng ứng phó chuyện xảy ra.

Tiết Bích mắt tròn trĩnh, nói:

- Còn không đủ?

Tốc độ tu hành của Hứa Tiên nhanh không tưởng tượng nổi rồi a.

Hứa Tiên liếm liếm bờ môi, có kiếp lỗi này, có thể mau chóng thu nạp viên nội đan kia.

Hứa Tiên cũng cho Tiểu Thanh uống nhiều một ít Hoàng Lương Nhưỡng. Cũng không khách khí ôm nàng lên giường.

Mặc dù Tiểu Thanh uống hơi nhiều, nhưng cũng không có say như hôm qua, rặng mây đỏ trên mặt, tròn to đôi mắt sán long lang, nói:

- Người... Người muốn làm gì?

Chẳng lẽ còn tưởng tượng chuyện hôm qua mình làm sao, lại muốn mình làm như hôm qua? Chợt nhớ tới ý tứ mà hắn muốn biểu đạt hôm nay, thời điểm này mà bị hắn chiếm tiện nghi thì lỗ lớn.

Hứa Tiên cười xoa bóp đôi má ngọc của nàng, nói:

- Làm chuyện hôm qua làm với người.

Tiểu Thanh kinh hãi, nói:

- Làm sao người biết ta...

Vội vàng phanh câu chuyện lại.

Hứa Tiên cười rất không lịch sự, khúc khích nói:

- Thanh nhi đúng là đáng yêu, uống rượu Hoàng Lương Nhưông còn có mộng đẹp như vậy, chẳng lẽ Thanh nhi một mực ngóng trông ta làm như vậy?

Tiểu Thanh then quá hoá giận, đá lung tung mấy cái, nói:

- Hồn dân, chuyện này rõ ràng là người thừa dịp ta ngủ... Mới khiến cho ta có loại mộng này!

Hứa Tiên vội vàng trấn an.

- Hảo hảo, hôm nay ta không làm như vậy, nhìn xem Thanh nhi có nằm thấy giấc mộng này không a, hôm nay người quá mệt mỏi rồi, sau đó lại uống Hoàng Lương Nhưông nên cần nghỉ ngơi thật tốt.

Cúi đầu hôn nhẹ lên môi của nàng. Liền đi ra ngoài.

Tiểu Thanh có chút yên lòng, cuối cùng không cần tiếp tục thừa nhận tư vi kia nữa. Lại có chút thất lạc, giống như hần không mê đắm chuyện chiếm tiện nghi của mình thì có chút mất mát. Sau vui mừng là ưu sầu, vui không biết vì sao mà vui, buồn cũng không biết vì sao mà buồn, trong nội tâm ngàn tìm trăm bề, ủ rũ trào dâng, nhắm mắt thiếp đi, đủ loại tràng diện ùn ùn kéo tới, lơ mơ nhìn thấy ánh lửa đỏ.

Hứa Tiên đi tới u đàm yên tĩnh trên đảo, ngồi xếp bằng lên tảng đá lớn, chung quanh tối tăm như mực, hoàn cảnh tĩnh lặng.

Hắn đưa tay sờ khắp nội đan cứng rắn, cảm thụ linh lực cường đại ẩn chứa trong đó. Ngao Hạo này cũng không hổ là một trong hai mươi tám tinh tú, chỉ bằng khóa nội đan này, tuyệt đối không phải Kim Lũ Pháp Vương có thể so sánh được, gần như truy cầu kim linh chi lực một cách cực đoan, nhưng cũng vô cùng khủng bố, cho nên hần rất khó thu nạp linh lực bên trong.

Nhưng giờ này khắc này, hần có tin tưởng nhanh chóng hấp thu khóa nội đan này, cầm nội đan trong tay, dòng điện màu vàng xuất hiện, linh lực vốn ngưng tụ chắc chẽ lại tán loạn, kim linh chi lực hóa thành sương mù tràn ngập chung quanh nội đan.

- Ai?

Hứa Tiên nắm chặt nội đan nhìn vào sâu trong rừng rậm.

Sau một lát, bụi cỏ bị đẩy ra, một thân giáp nhẹ dán chặt lên người của Tiết Bích đứng ở bờ đầm, kinh ngạc nhìn qua tay của Hứa Tiên, nàng hiểu kỳ Hứa Tiên tu luyện như thế nào, liền tìm cơ đến thương lượng với Hứa Tiên ít chuyện, thuận tiện xem hần đang làm cái gì.

Nhưng lại phát hiện chuyện không thể tưởng tượng nổi. Khóa nội đan kia tuyệt đối không phải yêu quái bình thường có thể tu luyện ra được, linh lực có độ tinh khiết như vậy, có thể làm cho nàng nghĩ đến chỉ có Kháng Kim Long.

Liên lạc với những câu chuyện mà Hứa Tiên nói, nàng hơi có chút gian nan hỏi:

- Cái này... Cái này không phải là nội đan của Ngao Hạo chứ?

Hứa Tiên không sao cả nói:

- Thì thế nào?

Tuy đây là bí mật cực lớn, hiện tại đứng cùng chiến tuyến, cho nên cũng không cần che giấu, làm cho nàng hiểu rõ thực lực của mình, có lẽ cũng giảm đi không ít phiền toái, ít nhất nói cho nàng biết, lực lượng của

nàng không có tư cách xen vào hữu nghị giữa mình và Ngự Nhi a, hơn nữa chuyện này đoán chừng sẽ có lợi nhiều cho Ngự Nhi. Hơn nữa hẳn cũng có tự tin nói cho nàng ta biết.

Tiết Bích mở to hai mắt, nghiêm túc nhìn qua, thần sắc của nàng lúc này tràn ngập hoảng sợ và không thể tưởng tượng nổi.

- Người giết Ngao Hạo! Không đúng, nếu Ngao Hạo chết rồi, Ngao Nghiễm đã sớm phái người tới báo thù điên cuồng, thân thể của Ngao Hạo là kim cương bất hoại, làm sao chết được đây?

Nàng có chút hỗn loạn, nhưng viên nội đan kia rõ ràng là Kháng Kim Long mới có.

783. Chương 783: Vương Giả. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 783: Vương giả. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Ta có phương pháp phá tan kim cương bất hoại thể của hắn, cũng có biện pháp che dấu tin tức này. Ngược lại là ngươi, Tiết cô nương, hôm nay ngươi tới đây có ý gì? Ta có thể không ngại giết người diệt khẩu. Cũng có thể giấu diếm tin tức đấy.

Hứa Tiên cúi đầu, tóc dài rủ xuống, làm cho diện mục của hắn tối sầm lại, âm thanh âm trầm truyền ra khiến Tiết Bích hoảng sợ không nhỏ.

Tiết Bích lập tức lui ra phía sau một bước, xuất Bích Thủy Kim Tinh Tráo ra, đề cao cảnh giác toàn thân nhìn qua Hứa Tiên. Nàng trước đó mặc dù thua trong tay của Hứa Tiên, nhưng trong nội tâm vẫn có chút không phục, cảm giác mình nhất thời vô ý, cho nên Hứa Tiên mới đắc thủ. Nếu như từ khi vừa mới bắt đầu đã tể Bích Thủy Kim Tinh Tráo ra, Hứa Tiên tuyệt đối không thể tổn thương nàng mấy may.

Bởi vì mà ngay cả Đại Nhật Hỏa Long của Hứa Tiên cũng không có khả năng phá tan phòng ngự của nàng, nhưng lúc này đây, bỗng nhiên nàng không có tự tin như vậy, nàng phát hiện thực lực của Hứa Tiên so với nàng tưởng tượng còn lớn hơn, nàng tự nhận mình đâu không lại Kháng Kim Long, chứ nói chi đồ Long.

- Ngươi cho rằng cái chụp đó ta không phá nổi sao?

Gương mặt dưới mái tóc dài truyền ra tiếng nói khinh thường, nơi đây là rừng rậm âm u, hắn như biến thành một người khác hoàn toàn không có trong sáng như ngày thường, một cỗ khí thể lạnh lạnh từ trên người của hắn lan tràn ra, như ngục như biển. Cho dù ánh mặt trời xuyên qua tán cây lơ mờ, bị nhiễm một tầng tĩnh mịch.

- Ngươi muốn thế nào?

Tiết Bích nuốt nước bọt, bởi vì khí thể này không phải Địa Tiên có thể có, thậm chí nàng cảm giác được chỉ cần một lời không hợp, lập tức bị Hứa Tiên đánh giết, thậm chí không có lực lượng phản kháng.

- Ta muốn?

Hứa Tiên mạnh mẽ ngẩng đầu lên, làm cho tim của Tiết Bích đập nhanh, lập tức muốn phi độn chạy trốn. Nhưng thấy vẻ mặt của Hứa Tiên tươi cười bình thường, nói:

- Ta muốn cầu ngươi đừng nói ra.

Tiết Bích lập tức hiểu được mình đã bị đùa nghịch. Tức giận không thôi, hận không thể lập tức khoa tay múa chân với hắn, nhưng khí thế uy nghiêm vừa rồi khiến cho nàng sợ hãi, đây tuyệt đối không phải giả bộ là làm ra được, đành phải nuốt cơn giận này xuống.

- Ta thề tuyệt đối không nói cho kẻ nào biết.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Cảm ơn.

Tiết Bích nói:

- Người thật sự có thể giết chết Ngao Hạo? Nghe nói hắn đã tiếp cận cảnh giới Thần Tiên, bên người còn có rất nhiều pháp bảo...

Hứa Tiên ngắt lời nói:

- Thực lực của ta người không cần hoài nghi, ta vừa vặn có mấy câu muốn nói cho người nghe.

Tiết Bích nói:

- Nói cái gì?

Hứa Tiên chăm chú nói ra:

- Cho dù người vì nhiệm vụ hay dã tâm mà tới nơi đây, ta hy vọng người có thể tôn trọng ý chí của Ngư Nhi, tin tưởng với trí tuệ của người, Ngư Nhi nhất định sẽ vượt qua Dao Trì thánh mẫu nữ thần, sẽ là nữ thần có tín ngưỡng mạnh nhất. Nhưng nếu như người có chủ tâm lợi dụng nàng, chỉ đem nàng xem như khôi lỗi, Dao Trì Tiên Cung cũng không giữ được người.

Tiết Bích cười lớn nói:

- Đây là người uy hiếp ta?

Hứa Tiên ánh mắt bình thản, nói:

- Đây là lời khuyên, cảnh báo, với người và với Ngư Nhi mới có lợi, người nên ghi nhớ trong lòng.

Chính hắn cũng có thể phát giác được, hắn tiếp nhận trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế cho nên sinh ra nhiều ảnh hưởng. Nguồn gốc của cổ tự tin kia tới từ Thiên Tiên, bằng không thì bình thường hắn tuyệt đối không “Cuồng vọng” nói ra lời này. Nhưng hắn vẫn cảm thấy cải biến như vậy là chuyện tốt khó có được, chỉ cần có thể thủ vững bản tâm, từng chút tiếp nhận trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, tin tưởng sớm muộn gì sẽ có một ngày, mình cũng có thể trở thành “Thiên Tiên”.

- Vâng!

Tiết Bích cúi đầu nói. Thân thể có chút run rẩy, nhưng không biết là sợ hãi, tức giận hay hưng phấn.

Người tu đạo nên có các khí chất mờ ảo, cao quý, tiêu dao, nhân từ, nhưng nàng nhìn ra được, trong nhiều loại khí chất như thế, khó khăn nhất phải kể tới “Khí chất vương giả”, khí chất như vậy nàng chỉ nhìn thấy trên người Vương Mẫu nương nương, Ngọc Hoàng Đại Đế, Tư Vi Đại Đế, chỉ cảm nhận được từ trên người mấy người này mà thôi, dường như khí chất không thâm trầm và ngưng trọng như của Hứa Tiên.

Chuyện này là đương nhiên, trừ khí chất bản thân ra. Đông Nhạc Đại Đế tuy thanh danh không rõ ràng bằng mấy người kia, nhưng lúc trước là người nắm thực quyền chân chính, nắm giữ sinh tử luân hồi, hơn nữa là phái có thực lực cường hoành, mỗi ngày thống lĩnh thuộc hạ xử lý nhiều loại sự vật, thưởng phạt hồn phách liên tục, cho nên khí chất này càng ngưng thực hơn. Trái lại mấy thủ hạ dưới tay có một ít người, ngày bình thường không có chuyện gì để làm, thanh nhàn hơn nhiều.

- Vậy người đi xuống đi, đừng chậm trễ ta tu hành.

- Vâng.

Tiết Bích quay người rời đi.

Ánh mắt của Hứa Tiên nhìn qua bóng lưng yếu điệu, vòng eo tuyết trắng nhỏ nhắn, váy giáp bọc lấy bờ hông mượt mà đang đung đưa, cái thiếu duy nhất chính là kính đen, sáo trang OL, đương nhiên, tất chân màu đen cũng không thiếu được, bằng không sẽ có hình tượng của trợ lý giám đốc rồi.

Chuyện này có chút kỳ quái, vì sao người cường ngạnh như nàng đột nhiên biến thành như vậy, chẳng lẽ là thật sự bị thực lực của mình trấn trụ, nhưng nàng gặp Cô Tòng đạo nhân dường như không có chút biến hóa nào a.

Bỗng nhiên Tiết Bích quay đầu lại nói:

- Ta cảm thấy ngươi ngày bình thường nên ít cười đùa lại một chút, nghiêm túc hơn thì tốt rồi.

Nói xong cũng đung đưa vòng eo, tiêu sái rời đi.

Hứa tiên không hiểu thấu, cảm giác thái độ của mình cường ngạnh, thì thái độ của nàng cũng biến tốt hơn rất nhiều, mời nàng uống rất nhiều Hoàng Lương Nhưỡng, cũng không có hòa khí như thế. Dường như đây không chỉ là vấn đề của thực lực.

Tiết Bích rời khỏi rừng rậm, trong nội tâm nói thầm, ta nói Bạch Tố Trinh vì sao lại chọn nam nhân như vậy, thì ra thời điểm nào đó sẽ phát ra mị lực như vậy.

Hứa Tiên lắc đầu, không thêm nghĩ tới những chuyện loạn thất bát tao nữa, mở lòng bàn tay ra, nội đan dường như nhỏ hơn một chút, nhưng sương khí vàng kim chung quanh nhiều hơn không ít, những những linh lực này bị kiếp lôi phân ly, nếu dùng cách bình thường khó có khả năng làm được như vậy. Đề phòng linh khí tiết ra ngoài, hắn dứt khoát nuốt nội đan vào bụng, nội đan đã tiếng vào trong bụng hắn.

Kim linh chi lực bành trướng trong thân thể của hắn, hắn vội vàng hấp thu chúng vào Kim tinh. Cũng không cần thận trọng nữa, hắn muốn hấp thu một cách nhanh chóng.

Nhưng cùng theo đó, kim linh chi lực sắc bén quá hư thân thể của Hứa Tiên, đây là lực lượng của sát phạt.

Tây Phương Bạch Hổ, thuộc kim, chủ sát.

Nhưng thân thể của Hứa Tiên cũng không phải tầm thường, những phá hư được chữa trị lại, sau đó hấp thu kim linh chi lực, da thịt của hắn nhiễm lên một tầng vàng kim lóng lánh, sau một lát đã biến thành đồng nhân.

Kim tinh trong thần hồn tăng vọt, không ngừng tăng cường hấp thu kim linh chi lực, giảm bớt phá hư của nó.

Rất nhanh cũng đạt tới mức Điểm Tinh, một tia linh quang bắt đầu chiếu sáng khắp thần hồn.

784. Chương 784: Băng Sơn. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 784: Băng sơn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên biết rõ, thần hồn của mình đã đạt tới một lần biến hóa, cái gọi là tu đạo, chính là nói về thần hồn, thần hồn cường đại sẽ dẫn thiên kiếp đánh xuống. Pháp quyết của Phật môn rất cực đoan, vứt bỏ thân thể, tu tới trình độ nhất định sẽ Thi Giải, triệt để dứt bỏ thân thể trói buộc.

Hứa Tiên đang tiến hành lúc này, chính là chủ nghiệp của mình. Nhưng kim quang chiếu sáng cả thần hồn, thần hồn càng trở nên kiên cường hơn, không dễ bị tổn thương.

Rồi sau đó, đạt tới cảnh giới Lượng Tinh, đem một tia linh quang trong thần hồn thu liễm vào Kim tinh, cuối cùng nhất mới là tầng thứ Hợp Tinh tối cao.

Sử dụng thiên lôi hấp thu nội đan cũng tiêu trừ tai họa lớn nhất chính là ấn ký của Ngao Hạo. Làm cho Hứa Tiên giảm bớt nỗi lo về sau.

Hứa Tiên đạt tới cảnh giới Hợp Tinh cũng phải mất tới vài ngày.

Hào quang sáng chói của Kim tinh trong thần hồn cũng nội liễm lại, thu liễm toàn bộ hào quang của nó, Hứa Tiên cảm thấy trong thần hồn thư sướng, có được cảm giác dễ chịu trước nay chưa từng có.

Đứng dậy, nhổ nội đan ra, cũng không sử dụng được một nửa nội đan. Tích lũy của Ngao Hạo này vô cùng đáng sợ, nhưng đáng tiếc là, kiếp lôi cũng tiêu hao không ít.

Hứa Tiên nhìn thấy mặt trời đã biến thành mặt trăng, thì ra trong bất tri bất giác, mình đã ngồi tu luyện một ngày hai đêm, chỉ còn một ngày nữa phải đi giúp bằng hữu của Cô Tùng đạo nhân độ kiếp. Hôm nay mình cũng nên tranh thủ tu luyện thêm một chút, để tránh đến lúc đó có chỗ sơ suất.

Sáng sớm ngày thứ ba, Hứa Tiên hít sâu một hơi, đứng dậy, chấn động làm bụi đất trên người rơi xuống, đứng lên đã nhìn thấy Tiểu Thanh đã ở trước mặt, nói:

- Người của Cô Tùng chân nhân đã tới rồi! Đi thôi, chúng ta trở về đi!

Hai người trở lại nhà gỗ của Ngư Nhi, quả thật có đồng tử đang đợi, trông thấy Hứa Tiên liền hành lễ.

- Thỉnh Hứa công tử đi theo ta.

Hứa Tiên nói:

- Cứ như vậy mà đi? Chẳng lẽ không muốn tránh né tai mắt sao?

Đồng tử nói:

- Công tử không cần phải lo lắng. Sư phó đã ban thưởng pháp khí đặc biệt.

Sau đó lấy một con thoi màu bạc trong tay áo ra, ném vào trong biển cả biến thành một con thoi lớn chừng chiếc xuồng nhỏ, cửa mở ra,

- Hứa công tử, xin mời!

Hứa Tiên muốn đi, Tiểu Thanh tự nhiên cũng đi, mà Tiết Bích cũng muốn đi xem tình cảnh như thế nào.

Chỉ còn lại Ngư Nhi ở giữ nhà, môi mím thật chặt, đáng thương nhìn qua mấy người bọn họ.

Hứa Tiên cười nói:

- Người nên cứu người cho tốt a, trở về ta sẽ kể cho người nghe.

Ngư Nhi lúc này mới gật đầu.

Hứa Tiên đi vào trong con thoi, lại cảm giác không gian bên trong lớn hơn bên ngoài vài lần, chứa hơn mười người chỉ là chuyện nhỏ, giống như tàu ngầm của đời sau vậy.

Điều khiển con thoi này là một quả tinh thạch, đồng tử đặt tay lên tinh thạch, con thoi bạc vèo một tiếng, đã bắn nhanh ra ngoài.

Hứa Tiên hỏi một tiếng:

- Cái bảo bối này tên là gì, chúng ta cần bao nhiêu thời gian mới tới nơi.

Đồng tử nói:

- Bảo bối này sư phó ngẫu nhiên đạt được trong nhân gian, đặt tên là Cửu Địa Ích Thần Toa, cực nhanh cực ẩn, không cần phải lo lắng bị người phát hiện. Nếu như nói thời gian là bao lâu, chỗ đó cực xa, chỉ sợ cần phải mất một ngày mới tới. Nhưng mà, nếu mấy vị có thể trợ giúp một tay, có lẽ có thể nhanh hơn chút ít.

- Vậy nhanh hơn đi.

Hứa Tiên đã nhìn ra môn đạo của pháp khí này, tiến lên cầm tinh thạch vào trong tay, rót linh lực vào bên trong.

Mơ hồ nghe được tiếng gió vù vù. Con thoi hóa thành ngân quang.

Đồng tử kinh hỉ nói:

- Thật nhanh!

- Không chế tốt phương hướng!

- Vâng!

Đồng tử vội vàng không chế phương hướng.

Khi con thoi bạc dừng lại, Hứa Tiên đi ra bên ngoài, thấy khắp nơi là một mảnh trắng xóa, từng bãi băng lớn phiêu phù trong biển, pháp phòng bất định.

Đột nhiên từ giữa hè biển thành mùa đông giá rét, làm ọi người có chút kinh ngạc.

Những gì bọn họ nhìn thấy chính là Bắc Băng Dương a.

Đồng tử kia chẳng những sử dụng linh khí hộ thể, còn khoác một cái áo bông lên người, thấy bộ dáng đám người bọn họ không thêm để ý, không khỏi âm thầm hâm mộ, cũng duy trì cung kính, đưa tay nói:

- Hứa công tử, mời đi bên này!

Sau đó bọn họ đi tới một tòa băng sơn thật lớn, lớn nhỏ như một hải đảo, hàn khí bốn phía không giống tầm thường. Nhìn kỹ, trên cả tòa băng sơn này có khắc trận pháp rậm rạp, ngưng tụ thành chỉnh thể.

Mà phương hướng đồng tử chỉ là một đường núi.

Hứa Tiên trầm nghĩ: ở loại địa phương này thành lập động phủ, cũng có suy nghĩ khác người a.

Nhưng nghĩ tới một lúc nữa mình phải ôm một lão đầu gia nua độ kiếp, những suy nghĩ khác đã biến thành không khí, cũng cảm thán thật sâu.

Tiết Bích nói:

- Người cảm thán cái gì thế?

Hứa Tiên phát tay, nói

- Không có gì!

Mọi người đi dọc theo đường núi lên tòa băng sơn này, trong tưởng tượng của hắn Hứa Tiên ở trên sẽ có một cung điện băng. Nhưng mới đi đến nửa đường, đồng tử đã dẫn bọn họ vào trong một hành lang khác. Hứa Tiên trầm đoán: chẳng lẽ kiến tạo cung điện bên trong núi băng sao?

Nhưng mấy người quanh quanh co co đi trong chốc lát, rốt cục nhìn thấy Cô Tùng đạo nhân, chỉ là băng thất giản dị, có một bàn băng, ngay cả một cái ghế cũng không có. Bài trí khác không nói tới, chung quanh vách tường căn bản cũng không có cẩn thận sửa chữa, cho nên nhìn thấy băng nhon chi chít trên đỉnh động.

Hứa Tiên chấn động, đây không phải là địa phương tu hành a! Mà là tự làm khổ mình.

Khoan, còn có người?

Trừ Cô Tùng đạo nhân ra, còn có một thân tăng bào màu xám, hòa thượng sấu mi khổ kiếm đang ngồi trong góc, trông thấy Hứa Tiên đi tới, trên gương mặt đầy nếp nhăn của hắn nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Thằng này không phải hảo hữu, thằng này không phải hảo hữu...

- Hứa đạo hữu, tại hạ chờ đã lâu! Đây chính là hảo hữu Khổ Trúc thiền sư.

Ta phi, thật sự là hảo hữu!

Mạng của ta có xung khắc với hòa thượng mà!

Sắc mặt Hứa Tiên cười cười rất khó coi, miễn cưỡng chào hỏi:

- Đại sư!

Nếu như phải ôm lão hòa thượng này độ kiếp... Quả nhiên là khó chịu a.

Khổ Trúc thiền sư lại dùng nụ cười mà trong lòng không cười đáp lại lời chào hỏi của hắn.

Làm cho Hứa Tiên cảm nhận được rét lạnh trước đó chưa từng có, cân nhắc cho nên buông tha chuyện lần này không, thời điểm độ kiếp, cần tiếp xúc da thịt lớn nhất mới đạt hiệu quả cao nhất. Hơn nữa đến lúc đó quần áo trên người sẽ bị kiếp lôi đánh tan, chẳng lẽ...

Hòa thượng trần truồng.

Sắc mặt Hứa Tiên xanh lại, sớm biết như vậy, hắn thà rằng đi xông vào Liệt Hỏa Hạp cũng không tới đây! Không được, dù cho nói lỡ cũng đành phải như vậy. Hắn vừa muốn há miệng.

Cô Tùng đạo nhân lại nói:

- Thỉnh chư vị chờ ở đây một lát!

Lại đi vào con đường bằng khác.

Hứa Tiên chán nản, Tiểu Thanh đã hiểu ra chuyện gì đó, cũng lộ ra thần sắc không đành lòng, vô cùng ôn nhu vỗ vai của Hứa Tiên.

Tiết Bích nói:

- Người sao thế? Sắc mặt khó coi như vậy.

Hứa Tiên cười lớn nói:

- Không có gì. Nhưng vị đại sư này là khổ hạnh tăng a!

Tiết Bích cũng hiểu được cái gì đó, che miệng bật cười nói:

- Đây cũng không phải là động phủ của Khổ Trúc thiền sư.

785. Chương 785: Băng Sơn. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 785: Băng sơn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nàng mấy ngày nay cũng nghe ngóng không ít tin tức của Hứa Tiên từ Tiểu Thanh, hỏi nàng hắn trợ giúp độ kiếp ra sao, dù sao nàng cũng là người tu hành, đương nhiên cũng cần loại trợ giúp nàng. Mặc dù Tiểu Thanh cố tình giấu diếm, nhưng với tính cách của nàng hơn nữa trong nội tâm ưa thích, hẳn không thể tìm người khoa khoang một phen. Bị Tiết Bích nói bóng nói gió một phen, cũng đoán ra đại khái. Lúc này cũng hiểu được thống khổ của Hứa Tiên.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Không phải?

Tiết Bích nhìn Hứa Tiên truyện thì thăm:

- Tuế Hàn Tam Tiên, theo thứ tự là Cô Tùng đạo nhân, Khổ Trúc tăng, Hàn Mai tiên tử, sắp sửa độ kiếp chính là Hàn Mai tiên tử, cũng là một vị nữ tu, nhưng lại có danh dự là đệ nhất mỹ nhân trên hải ngoại, người có diễm phúc sâu, không cần bày ra sắc mặt như vậy.

Hứa Tiên thở phào một hơi, cái eo thẳng lên, tự tin nhớ tới chuyện này, cũng thì thầm:

- Diễm phúc ta đúng là không có gì, chỉ cần không cần ôm vị đại sư này độ kiếp thì ta cảm thấy mỹ mãn rồi.

Đã thấy trên mặt của nàng cười nhẹ nhàng, đó cũng không phải nụ cười hình thức, mà là nụ cười phát ra từ nội tâm.

- Người nên cười nhiều hơn một chút.

Tiết Bích khẽ giật mình, vội vàng thu hồi bộ dáng tươi cười. Lơ đãng chuyển ánh mắt.

Đột nhiên Hứa Tiên cảm giác hông đau xót, quay đầu đã thấy con mắt của Tiểu Thanh nhìn qua ngoài động, nhưng bàn tay lại chuẩn xác véo hông của mình, còn không ngừng xoay tròn. Nếu bốn bề vắng lặng, nhất định phải hung hăng khi dễ nàng, trả thù lại. Nhưng hiện tại không thể làm chuyện này.

Thời điểm này có một bóng dáng đi ra từ con đường mà Cô Tùng đạo nhân vừa đi vào.

Đệ nhất mỹ nữ của hải ngoại? Có thể bị người tu hành bạc tình bạc nghĩa ít ham muốn xưng như thế, chắc hẳn là mỹ nhân a.

Nhưng khi bóng dáng tới gần, một người tuyết bưng bàn băng cổ quái, phía trên đặt đầy tuyết cầu, đặt trên mặt bàn, rồi sau đó không nói lời nào, lui ra.

Đương nhiên Hứa Tiên sẽ không cho rằng sinh vật này chính là Hàn Mai tiên tử. Chỉ là khôi lỗi mà thôi, nhưng những tuyết cầu này là gì, có thể bị tiên nhân đưa ra đãi khách, chắc là thiên tài địa bảo làm thành.

Tiểu đạo đồng dẫn bọn họ tới đi lên, cầm một quả cầu tuyết đưa tới trước mặt Khổ Trúc thiền sư, sau đó chính mình cũng bắt đầu ăn, cũng không lễ nhượng với đám người Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng cầm một cái, âm thầm trầm ngâm ‘ tuy nhìn bề ngoài giống như quả cầu bình thường ’ đặt vào trong miệng cắn một cái...

Ấn?

Tại sao ăn như thế nào cũng cảm thấy đây là tuyết bình thường thế?

Quả nhiên, từ trong ra ngoài, già trẻ không gạt, đều là tuyết tạo thành, người ít nhất cũng nên trộn một ít nước trà a!

Quả thực là lừa bịp mày!

Hứa Tiên chịu đựng không nổi, vứt quả cầu tuyết này xuống dưới đất, hỏi Tiết Bích:

- Người nói Tuế Hàn Tam Tiên có nhân duyên rất tốt trên biển mà?

Ngay cả ghế cũng không có, lại cho người tuyết hình thù cổ quái mang tuyết cầu ra, đạo đãi khách như vậy, là lạnh lùng cỡ nào.

Tiết Bích nói:

- Hàn Mai tiên tử gần đây không thích đãi khách, người không thấy ngay cả Khổ Trúc thiền sư cũng ngồi trên đất, ăn tuyết cầu à?

Hứa Tiên thở dài, tổ hợp Tuế Hàn Tam Tiên đúng là quái dị, một là đạo nhân hiền hòa, một là hòa thượng sâu mi khổ kiếm, một là nữ nhân tính cách quái dị. Cô Tùng không nói gì, Khổ Trúc rất khổ, Hàn Mai không phải nói là hàn, mà là lạnh.

Thời điểm này, Cô Tùng đạo nhân cũng bước ra từ đường băng, phía sau hẳn là một thân ảnh theo sau, dần dần đi vào trong động.

Dung nhan tuyệt mỹ quả nhiên không cô phụ danh xưng mỹ nhân a, nhưng lạnh lùng tới cực điểm, không thấy một tia hòa tan. Tóc dài chấm tóc, có hai màu tuyết lam trên đầu, giống như mái tóc có tuyết rơi bao

phủ một nửa trên đầu, người của nàng cũng mặc quần áo như tuyết, làm cho người ta cảm thấy thân thể đơn bạc của nàng khó chịu nổi cái lạnh.

Nàng dùng ánh mắt màu xanh da trời nhìn qua mấy người trong động, không có nửa điểm ý định hành lễ.

Cô Tùng đạo nhân nhìn Hứa Tiên xin lỗi nói:

- Tính tình của vị bằng hữu này của bản đạo lãnh đạm, nhưng tâm tính vô cùng tốt, nàng đã đáp ứng đi dự tiệc cưới của Long cung, giúp người một tay, thỉnh người thông cảm!

Hàn Mai tiên nhìn Hứa Tiên nói:

- Người có khả năng giúp đỡ người khác độ kiếp.

Âm thanh bình thản không giống câu hỏi.

Hứa Tiên nói:

- Chỉ có thể vào lúc tối hậu giúp người ngăn cản vài đạo lôi kiếp. Nhưng Thiên Ma thì không có biện pháp, nhưng chắc hẳn Tiên Tử người cũng không có tâm ma gì. Ta lại quên hỏi một chuyện, người độ là thiên kiếp gì?

Bỗng nhiên hần ý thức được mình đã quên hỏi vấn đề vô cùng quan trọng.

- Trung thiên kiếp!

Hứa Tiên ngơ ngẩn, chợt cười khổ, nói:

- Chỉ giúp người vượt qua tiểu thiên kiếp.

Một câu nói làm ấy người trong động sửng sò, chỉ có thần sắc của Hàn Mai tiên tử vẫn duy trì không đổi như ban đầu, giống như không quan tâm tới chuyện này.

Cô Tùng đạo nhân vội vàng hỏi:

- Trung thiên kiếp không được sao?

Hần cảm thấy loại pháp thuật khẩn yếu này không nên hỏi, chưa bao giờ nghe ngóng tí mĩ.

Hứa Tiên nói:

- Có lẽ ta san sẻ được một bộ phận lôi đình.

Ít nhất khi hần độ kiếp, lôi đình còn vượt xa tiểu thiên kiếp của người khác, cũng có thể ứng phó vài đạo trung thiên kiếp.

Hơn nữa có thể ở chỗ này kiến thức được uy lực của trung thiên kiếp, đối với tương lai hần độ kiếp có chỗ tốt lớn lao, lập tức quyết định tâm ý. Vậy thử một lần, mặc dù có nguy hiểm gì, cũng có thể kịp thời thoát thân.

Cô Tùng đạo nhân thở ra một hơi:

- Như vậy là tốt rồi!

Hàn Mai tiên tử tu hành nhiều năm cũng không phải tu không, thành bại trong độ kiếp, có đôi khi còn kém một đường cơ hội. Hứa Tiên có thể hứa hẹn chia sẻ một ít thiên kiếp là quá tốt rồi.

Hứa Tiên hỏi Hàn Mai tiên tử:

- Người định bao lâu thì độ kiếp?

Hàn Mai tiên tử thản nhiên nói:

- Hiện tại.

Âm thanh như nước suối, truyền ra một cảm giác lạnh lẽo, nói xong liền xoay người đi vào sâu trong động.

Hứa Tiên nói:

- Cũng tốt!

Dù sao chỉ là độ kiếp mà thôi, độ sớm độ muộn cũng như nhau cả.

Những người khác lưu lại trong động chờ đợi, Hứa Tiên theo Hàn Mai tiên tử đi vào sâu trong băng sơn, trên đường đi cũng không bắt chuyện với hần.

Hàn Mai tiên tử lãnh đạm, Hứa Tiên cũng không muốn nói thêm cái gì. Dù sao đợi đến lúc rời khỏi Đông Hải, đại khái không có ngày tương kiến, bèo nước gặp nhau cần gì phải quen biết chứ?

Nhưng Hứa Tiên còn không biết, tất cả phát triển. Nhất định sẽ không như người suy nghĩ. Cái gọi là vận mệnh, chắc chắn sẽ có phát triển quái dị.

Hai người đi vào sâu trong băng sơn, bỗng nhiên trước mắt sáng lên, là một không gian rộng lớn, trung tâm có một băng trụ nổi thẳng lên trên. Phía dưới là nước biển chấn động, phía trên thì sáng ngời, tuyết rơi nhiều đang bay khắp thiên địa. Lưu loát, có vài phần khí thế đồ sộ.

Bốn phía khắc đầy phù văn, hình thành một đại trận. chắc hẳn có tác dụng áp chế thiên kiếp, nhưng tiểu thiên kiếp có thể bằng vào pháp bảo kim phù áp chế được.

786. Chương 786: Độ Kiếp.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 786: Độ kiếp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Nhưng trung thiên kiếp chỉ có thể áp chế trong thời gian ngắn, đại thiên kiếp hoàn toàn không do người tu hành tự chủ, nói lúc nào đánh xuống, phải xem ý trời.

Hàn Mai tiên tử cùng Hứa Tiên bay lên băng trụ, nhìn Hứa Tiên nói:

- Như thế nào?

Hứa Tiên nhìn sang mây trên bầu trời.

- Không có vấn đề, nhưng ta phải ôm lấy ngươi, hy vọng ngươi sẽ không chú ý.

Hàn Mai tiên tử vung tay lên, phù văn ẩn lui, cũng không thèm để ý chủ động ôm lấy Hứa Tiên, bộ dáng không có gì khác biệt cả.

Mây đen trên bầu trời đang làm công tác chuẩn bị, ngay cả khi tuyết trắng rơi xuống, trên bầu trời xuất hiện mây đen cuộn cuộn.

- Lạnh quá!

Thân thể Hứa Tiên run lên, bởi vì thân thể của Hàn Mai tiên tử này giống như băng điêu tạo thành, tản ra hàn khí so với bất cứ giá lạnh nào hần gặp phải còn lạnh hơn nhiều lần, nếu không có phải thể chất Hứa Tiên mạnh mẽ, phạm nhân bị ôm một cái sẽ hóa thành băng điêu ngay lập tức.

- Chỉ sợ nàng cũng không phải người bình thường tu thành, chắc là huyết mạch đặc thù a.

Hứa Tiên thầm suy đoán. Nhưng may mắn là thân thể của nàng cũng không cứng rắn như băng, mà rất mềm mại, bộ ngực cao ngất nhu nhuận đang dán lên thân thể của hần, lạnh lẽ lộ ra dáng người yếu điệu.

Hứa Tiên thầm suy đoán, thời điểm này mà mình giả trò, thì Hàn Mai tiên tử nhất định chỉ dùng ánh mắt nhìn qua mình mà thôi, nhìn tới khi mình không làm nữa mới dừng. Nhưng đương nhiên hần không làm như vậy, đối với nữ tử xa lạ, ít nhất hần cũng giữ lễ phép.

Hơn nữa, hấn hoài nghi mình thật sự bất lực rồi.

Thời điểm này, đạo lôi đình đầu tiên đánh xuống, trong tiếng nổ vang kịch liệt, băng sơn chấn động.

- Hảo cường!

Hứa Tiên lúc này hoàn toàn quên mất nữ nhân trong ngực, hoàn toàn đắm chìm vào trong uy thế của lôi đình.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân muốn nứt ra, sắp bị thiên lôi phân giải thành vô số tiểu phần tử, uy lực của trung thiên kiếp không phải tiểu thiên kiếp có thể so sánh, uy lực khác nhau quá lớn.

Nếu không phải trong thân thể của hắn có tồn tại kiếp lôi, hấn căn bản khó có thể thu nạp loại kiếp lôi này ình dùng, chỉ có không ngừng “Lấy độc trị độc”, mới có thể dẫn kiếp lôi vào trong thân thể, miễn cưỡng có thể thừa nhận được.

Nhưng chỗ này có chỗ tốt lớn lao với hắn, hấn chẳng khác gì sớm cảm thụ uy lực của thiên kiếp. Vì tương lai độ kiếp làm chuẩn bị tốt nhất. Thời điểm này hấn hoàn toàn có thể khống chế thu nạp số lượng kiếp lôi, không chịu nổi thì giao cho Hàn Mai tiên tử ngăn cản là đủ, sẽ không có nguy hiểm gì, xem như một chuyện vô cùng tốt.

Trọng yếu nhất là, trong nội tâm Hứa Tiên xuất hiện dã tâm.

Siêu Xayda cấp hai!

Dùng lôi kiếp biến thân với hấn mà nói, uy lực nhất định sẽ tăng lên một cách kinh khủng, nói không chừng trực tiếp có thể miếu sát Địa Tiên như Ngao Hạo.

Hàn Mai tiên tử cũng không phải người tu luyện cho có, hoàn toàn có thể ngăn cản được uy lực của thiên kiếp. Hứa Tiên thay chia sẻ một bộ phận, làm cho nàng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hứa Tiên âm thầm gật đầu, pháp lực của Hàn Mai tiên tử này vô cùng thâm sâu, lần này độ kiếp không sai biệt lắm, sẽ thành công.

Về phần Ngoại Ma, hấn cũng không cần lo lắng, tâm tình của nàng giống như một núi băng vạn năm không tan, sợ gì Ngoại Ma?

...

Trong hầm băng, chấn động không ngừng, có từng mảnh vụn băng rơi xuống.

Tiết Bích muốn cùng Cô Tùng đạo nhân nói chuyện dự tiệc cưới trong Long cung, nhưng thấy Cô Tùng đạo nhân có chút tâm thần không tập trung, cũng không nhắc tới, mỉm cười nói:

- Chân nhân đang lo lắng cái gì? Hàn Mai tiên tử pháp lực sâu đậm, hơn nữa có Hứa Tiên hỗ trợ chia sẻ thiên lôi, không có nguy hiểm gì.

Cô Tùng đạo nhân lắc đầu nói:

- Chúng ta lo lắng thực sự không phải là thiên lôi, mà là Ngoại Ma. Trong thiên kiếp sẽ có Tứ Phương Thiên Ma đột kích, lần này không biết là ai sẽ tới, thật sự làm cho tâm thần người ta khó bình an.

Tiết Bích nói:

- Chuyện này không cần lo lắng, tâm thần của Hàn Mai tiên tử như băng thanh, không nhiễm một hạt bụi, sợ gì Thiên Ma chứ?

Cô Tùng đạo nhân nói:

- Đại Vũ trị thủy chú ý là dẫn, mà không phải chắn. Nhân tính có nguồn gốc từ thiên tính, mà nước cũng như vậy, không thể bỏ mặc. Cũng không thể một mặt phủ kín, phải dẫn dắt nó, quá mức áp lực cũng không phải chuyện tốt. Nàng một lòng tu luyện bằng tâm pháp quyết, ảnh hưởng tới tính tình, thoát nhìn mặt ngoài vô tình vô dục, nhưng đạo tâm có lỗ hổng, chuyện này không thể văn hồi, cho nên ta mới lo lắng như vậy.

Thái Thượng vong tình cũng không phải là Thái Thượng tuyệt tình. Tình có thể quên, không thể tuyệt.

Tiết Bích khó hiểu nói:

- Đạo nhân cùng đại sư làm sao trở thành bằng hữu của Hàn Mai tiên tử vậy?

Cô Tùng đạo nhân cùng Khổ Trúc thiền sư nhìn nhau, nói:

- Nàng đã từng cứu mạng của chúng ta, ta đến Bắc Băng Dương tìm kiếm dược liệu hàn băng vạn năm, nhưng bị đại phong bạo làm mất phương hướng, nhờ có nàng xuất thủ cứu giúp, khi đó nàng vẫn là Hàn Mai, tuy lãnh ngạo nhưng cũng có tính tình, hiện tại nàng đã thành Hàn Băng.

...

Thiên lôi oanh kích, không ngớt không ngừng.

Chợt Hứa Tiên nhìn thấy Hàn Mai tiên tử trong ngực khác thường, hai con ngươi lạnh lùng của nàng nhắm chặt, thần sắc biến ảo giống như đang thừa nhận cái gì đó.

Thiên Ma xâm lấn!

Trong hải dương vô tận, một tòa băng sơn đứng nguy nga, băng sơn hơi mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người đứng trên đó, chính là Hàn Mai tiên tử.

Bên ngoài băng sơn. Là một nữ tử không mảnh vải che thân cười âm trầm.

- Hôm nay còn không chịu đối mặt với bản tâm của mình, còn tu cái gì đạo, người cho rằng băng vào ít đồ này có thể chống cự được ta sao? Ta thấy người bề ngoài nhìn thì kiên cường, kì thực chỉ là băng sơn không chịu nổi một kích, trả lại tướng mạo sẵn có cho người!

Nàng vùng tay lên, hỏa diễm hồng phấn hơi mờ xuất hiện, rơi vào trên núi băng, lúc đầu chỉ có một chút.

Băng cứng gặp lửa tức tan, nước đã hòa tan giống như dầu đổ vào lửa, hỏa diễm càng cháy càng lớn. Giống như tinh hỏa liệu nguyên. (Tinh hỏa liệu nguyên: lửa cháy lan trên thảo nguyên)

Sau một lát hỏa diễm đã đốt khắp băng sơn, bùng nổ.

Hỏa diễm màu hồng phấn này hùng hực, cũng không phải hỏa diễm bình thường, mà nó tản ra sinh cơ bùng bùng, ngọn lửa mơ hồ hóa thành hình thái nam nữ, không ngừng quấy lấy nhau, ân ái triền miên.

Ma Vương tươi cười, nói:

- Ta chính là ‘tinh diễm dục hỏa’, không đốt vật dụng thực tế, chuyên phá tâm thần. Người là băng sơn vạn năm cũng không thể ngăn cản được, ngược lại còn trợ thế lửa. Tinh dục tương hợp, mới có thể khiến vạn vật sinh sôi nảy nở, vạn chuyển sinh cơ cho thiên địa, băng không thì không có khả năng thành Thần Tiên. Đây cũng là Thiên Đạo, đáng thương là người muốn nghịch thiên mà đi, nhưng cũng chỉ tự chịu diệt vong! Lần này mượn dùng thân thể của người một chút, hoàn thành chuyện Ma Chủ bàn giao.

Sắc mặt Hàn Mai tiên tử trên băng sơn không ngừng giãy dụa, băng sơn nhanh chóng hòa tan, một lát sau chỉ còn lại một tòa núi nhỏ, trong nháy mắt đã biến mất không còn lại gì nữa, hỏa diễm hùng hực không ngừng thiêu đốt thân thể của nàng..

787. Chương 787: Dạ Ma. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 787: Dạ Ma. (1) xem tại

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đột nhiên Hàn Mai tiên tử trong ngực của Hứa Tiên mở to mắt ra, trên bờ môi mỏng hồng nhạt của nàng xuất hiện một tiếng rên rỉ khe khẽ.

Thời điểm này, quần áo của bọn họ không còn, thân thể lỏa lồ không mảnh vải che thân, da thịt tuyết trắng dán sát vào nhau, bộ ngực cao ngất phong mãn không ngừng ma sát với thân thể của Hứa Tiên.

Nhưng Hứa Tiên căn bản không cảm thấy có chút hấp dẫn nào, chỉ có sợ hãi, Thiên Ma nhập vào cơ thể, đúng là không xong. Hơn nữa thiên lôi trên đỉnh đầu không ngừng bổ xuống, không có lực lượng của Hàn Mai tiên tử ngăn cản, chỉ bằng một mình Hứa Tiên ngăn cản vô cùng nguy hiểm.

Hứa Tiên không ngừng mạo hiểm lay thân thể của nàng vài cái, vấn đề không chỉ liên quan tới mạng nhỏ của hắn, còn liên quan tới tính mạng của Bạch Tố Trinh. Nếu như nàng tu hành tới chỗ khẩn yếu quan đầu, bị chính mình đánh gãy thì quá nguy hiểm.

Hắn cũng không có ý định vì nữ nhân lạ lẫm mà đánh đổi tính mạng của mình và thê tử của mình, nói thầm: Tiên Tử, tại hạ đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, người ngăn cản không nổi Thiên Ma xâm lấn ta cũng không tránh được, sau đó người tự cầu nhiều phúc đi.

Ý niệm này vừa lóe lên đã có lôi đình đánh xuống, Hứa Tiên cuối cùng miễn cưỡng ngăn cản được và bứt ra khỏi nàng, chỉ có thể cảm thương ột nữ tử sắp hương tiêu ngọc vãn a.

- Quan nhân, người đang làm cái gì thế?

Đột nhiên trong nội tâm có âm thanh vang lên làm Hứa Tiên ngây người. Bởi vì âm thanh này là của Bạch Tố Trinh.

Hứa Tiên đem tình cảnh lúc này truyền vào trong nội tâm, thầm nghĩ đáng chết, chẳng lẽ thời điểm này còn phải làm người tốt sao?

Bạch Tố Trinh lại nói:

- Thỉnh người tiếp tục giúp nàng ngăn cản, không chống được ta sẽ san sẻ giúp người, thiên lôi rất có lợi cho tâm thần của ta, bởi vì lần đầu tiên ngăn cản thiên lôi giúp người, tâm thần của ta mới tỉnh táo lại.

Hứa Tiên kinh hãi nói:

- Thực sao?

Liên không hề do dự, mạnh mẽ áp Hàn Mai tiên tử dưới thân, dùng lưng của mình ngăn cản thiên lôi đánh xuống.

Lôi đình mạnh mẽ lại nện xuống lưng của Hứa Tiên, thống khổ từng nệm trải trên Phi Lai Phong lại xuất hiện. Mỗi một lần lôi đình đánh xuống, cũng là thời khắc bồi hồi trong sinh tử, nhưng lại có nàng ở ngoài ngàn dặm cùng gánh chịu với hắn.

Đợi cho lôi đình tiêu tan, cuối cùng cũng giữ được Hàn Mai tiên tử dưới thân bình yên vô sự, tính toán không có phụ ước định của Cô Tùng đạo nhân.

Trong tâm nhiệm truyền tới âm thanh của Bạch Tố Trinh:

- Quan nhân, hiện tại ta cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Hiệu lực của trung thiên kiếp còn mạnh hơn tiểu thiên kiếp nhiều, tuy thân thể có đau đớn, nhưng tinh thần ngược lại sảng khoái hơn rất nhiều, người có sao không!

Hứa Tiên kinh hãi nói:

- Nếu thật sự là như thế, vậy người bế quan không thành thì đi tìm ta, lần này trong người của ta tồn trữ không ít kiếp lôi đầu.

Cũng đem chuyện của Ngao Ly gần đây nói cho Bạch Tố Trinh nghe.

Bạch Tố Trinh sầu lo nói:

- Chẳng lẽ ta phải xuất quan sao?

Hứa Tiên nói:

- Không cần đầu nường tử, yên tâm đi, tu vi của ta những ngày này tiến bộ rất nhanh, cũng đã liên lạc với một đám thân sĩ ở hải ngoại đi cứu Ngao Ly, tất nhiên sẽ cứu nàng ra ngoài, người chuyên tâm bế quan là được.

- Ân, ta đây cũng yên tâm. Quan nhân, ta muốn tiếp tục bế quan, gấp rút tu luyện, lĩnh ngộ những gì vừa đoạt được vừa rồi. Ta cảm giác nếu như có thể vượt qua trung thiên kiếp, tâm tình của ta sẽ an định lại.

Sau đó không nói gì nữa.

- Tốt, người đi đi!

Hứa Tiên tâm thần buông lỏng, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút không đúng, vừa rồi hẳn chỉ lo hưng phấn nói chuyện với Bạch Tố Trinh, hoàn toàn quên Hàn Mai tiên tử trong ngực.

Thời điểm này thật vất vả sống qua thiên kiếp, lại cảm giác thân thể của Hàn Mai tiên tử giống như băng hỏa tạo thành, cánh tay ngọc như rắn quấn quanh thân thể của Hứa Tiên, trên thân thể mềm mại tuyết trắng còn nhiễm một tầng ửng đỏ, trong miệng phát ra tiếng ngâm khê khó nhin.

Thiên Ma cũng không có thối lui!

Nhưng tình hình này tuyệt đối là cổ kim hiếm thấy, nếu như bị Thiên Ma không chế tâm thần, thân thể đương nhiên không cách nào chống cự thiên lôi, bị đánh thành tro bụi, làm gì có thể bảo tồn mạng sống như hiện tại.

Thần thức của Hàn Mai tiên tử hoàn toàn đắm chìm vào trong dục hỏa thiêu đốt, vuốt ve thân thể trắng kiện của Hứa Tiên, bị khí tức nam nhân mạnh mẽ hấp dẫn, bản năng chỉ cầu hoan ái, dùng thân thể băng thanh ngọc khiết của mình ma sát với thân thể của hắn, trên mặt đáng yêu nhấp nhô khó kìm lòng nổi, không còn lạnh đạm như trước kia.

Hứa Tiên tách thân thể của nàng, bộ dáng mê người của nàng hiện ra trước mặt, hai nụ hoa màu đỏ vươn cao ngạo nghễ chói mắt.

Hứa Tiên quay đầu đi chỗ khác, vỗ nhẹ đôi má của Hàn Mai tiên tử, kêu gọi:

- Tiên Tử, Tiên Tử! Thanh tỉnh một chút, đừng bị Ngoại Ma mê hoặc, thiên kiếp đã qua rồi.

- Không muốn!

Hàn Mai tiên tử phát ra tiếng ngâm khê khó nhin, bàn tay trắng nõn của nàng dùng sức vuốt ve thân thể của Hứa Tiên, tay kia theo bản năng đưa xuống bụng dưới của mình.

Hứa Tiên không thể không bắt lấy tay của nàng, Hàn Mai tiên tử giãy dụa thân thể, trên mặt mang theo cầu khẩn khó kiềm nén được

- Người chính là Hứa Tiên!

Một âm thanh nữ tử xa lạ vang lên trong nội tâm của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cả giận nói:

- Thiên Ma? Nhanh chóng rời khỏi tâm thần của nàng, thiên kiếp đã chấm dứt, người nên đi!

Thiên Ma kia cười nói:

- Bồn tọa chính là U Du Dạ Ma Thiên ở phía nam, Ma Vương Dục Sắc Thiên. Nữ nhân này độ kiếp thất bại, đã thành nô lệ của ta, nếu như thả nàng, nếu muốn ta thả nàng cũng không phải là không được, chuyện này còn phải xem Hứa công tử người thế nào đã.

Tâm niệm Hứa Tiên vừa động, cười lạnh nói:

- Mục tiêu của ngươi là ta? Thật tốt, ta sẽ phóng khai tâm thần, thỉnh ngươi tiến vào, ngươi tha cho nàng.

Hắn có thể âm được Hồ Tâm Nguyệt, cũng chưa chắc sợ Dạ Ma Thiên này.

Dạ Ma Thiên cười nói:

- Hứa công tử tâm chí như sắt, ta không có nắm chắc không chế được ngươi a.

Hứa Tiên trước nay thuận theo tự nhiên, kiên trì nhân đạo của mình, ngược lại không dễ bị mê hoặc. Ngày thường cũng thiếu hụt tình dục, tình dục chỉ niệm giống như con đường nước chảy đá mòn, mặc dù mưa to hơn nữa, cũng không giống như hồng thủy tràn bờ.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Thân hình Hàn Mai tiên tử trong ngực từ lạnh như băng đã biến thành nóng hổi. Da thịt vốn trắng nõn như tuyết lại biến thành đỏ tươi, cái miệng yêu kiều không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ.

- Ta muốn tặng cho Hứa công tử một phần đại lễ, nghe nói Hàn Mai tiên tử này là đệ nhất mỹ nhân trên biển, là mộng tưởng của rất nhiều người tu đạo đấy, nhưng trời sinh nàng tính cách lãnh đạm, cho tới bây giờ không động tâm với bất cứ nam nhân nào, tu bằng tâm pháp quyết càng lạnh lùng hơn. Rất nhiều người đến nhà muốn gặp mặt nàng một lần cũng không được. Hôm nay không mảnh vải che thân nằm trong ngực của ngươi, đang cầu hoan, mặc quần vuốt vuốt, chẳng lẽ ngươi không động tâm sao?

788. Chương 788: Dạ Ma. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 788: Dạ Ma. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Hứa Tiên nói:

- Cũng không phải là không có dục vọng, nhưng đáng tiếc vô tình, ta cũng không bao giờ lợi dụng lúc người ta khó khăn, cho người thừa dịp mà vào.

Động sắc niệm trước mặt Thiên Ma, quả thực là tự tìm diệt vong.

Dạ Ma Thiên dường như kinh ngạc trước câu trả lời của Hứa Tiên:

- Ngươi cũng không phải ngụy quân tử, ta thừa cơ mà vào thì sao chứ? Nếu như ngươi không cứu nàng, thì thân niệm của nàng sẽ bị dục hỏa thiêu đốt sạch sẽ, đường đường Hàn Mai tiên tử chẳng phải thân tử đạo tiêu sao, còn biến thành một nữ tử chỉ biết cầu hoan với nam nhân, Hứa công tử sẽ không thấy chết mà không cứu chứ!

Thần sắc Hứa Tiên biến ảo, nói:

- Ngươi muốn như thế nào?

Dạ Ma Thiên nói:

- Ta muốn ngươi phát động một tia dục vọng, hảo hảo ném thử mỹ nhân trong ngực, thời điểm ngươi bị dục hỏa thiêu đốt, ta sẽ thừa cơ tiến vào trong tâm của ngươi, như vậy ngươi có thể cứu nàng, có muốn đánh cược một keo không? Cho dù thua cũng cứu được nàng, thắng còn được một đại mỹ nhân, nàng nhất định sẽ nhớ rõ nam nhân đầu tiên là ngươi đấy, hi hi!

Đây thẳng nói chỉ rõ chỗ hiểm của Hứa Tiên. Nhưng mà Hứa Tiên thật sự thấy Hàn Mai tiên tử bị nàng khống chế, cũng không đành lòng, Hàn Mai tiên tử cuối cùng cũng chỉ có con đường chết.

Hứa Tiên thầm mắng một tiếng, đánh bạc cái rắm! Tâm Ma cả đời, vạn kiếp bất phục, cho dù hấn vào thời điểm này, bị Thiên Ma xâm nhập, cũng tuyệt đối khó thoát.

Dạ Ma Thiên cười nói:

- Hứa công tử, thời gian của ngươi không còn nhiều, chẳng lẽ ngươi muốn thần niệm của nàng bị đốt sạch, lại lặng lẽ thu thân thể nàng để hưởng dụng sao? Hì hì, thật giỏi hoạt?

Lại âm thầm buông lỏng dục hỏa, nếu như người độ kiếp đã chết, nàng cũng không còn lý do lưu lại.

Hứa Tiên thấy Hàn Mai tiên tử đang nhú mào, trên thân thể xuất hiện màu đỏ tươi, một dòng suối từ trong u cổ của nàng chảy ra ngoài, cuộn cuộn không dứt chảy vào đất tuyết, đông thành băng, mái tóc màu băng lam rồi bởi.

- Tốt, ta đáp ứng ngươi!

Dạ Ma Thiên nói:

- Đừng tưởng rằng có thể lừa ta, ngươi động tình dục là bổn tọa cảm giác được.

Hứa Tiên cũng không phải người đá, lúc này buông lỏng không chế tâm thần, dục hỏa trong thân thể bốc lên.

- Ah!

Một tiếng kêu đau đớn xen lẫn yêu kiều thỏa mãn từ trong miệng của nàng vang lên, một tia máu tươi màu đỏ tươi chảy ra ngưng kết trên tuyết. Giống như hoa mai.

Một cổ nước lạnh giống như dập tắt dục hỏa đang thiêu đốt thân thể của nàng, toàn thân Hứa Tiên cứng đờ trong chốc lát, biết rõ đây chính là nguyên âm của Hàn Mai tiên tử. Chỉ một lát, động tác của nàng biến thành chủ động, động tác nhiệt tình mà cứng ngắt.

Hứa Tiên cầm chặt bờ mông của nàng, không hề do dự.

Hai thân thể quấn lấy nhau, ngôn ngữ chính là mấy tiếng rên rỉ của nam nữ, giờ này khắc này, cũng tại nơi băng thiên tuyết địa này biến thành thiên đường cho hai người.

Dạ Ma Thiên ẩn thân trong thân thể Hàn Mai tiên tử, âm thầm quan sát tất cả, nàng âm thầm kinh ngạc cảm giác trong thân thể của Hứa Tiên truyền ra, dục vọng này gấp trăm ngàn lần người bình thường. Nếu người bình thường có dục vọng như vậy, đã sớm biến thành quỷ còn hơn cả sắc quỷ. Nếu như để mình không chế, thì ma pháp của mình có thể tiến thêm một bước.

Nhưng nàng đang chờ đợi trong kiên nhẫn, chờ dục vọng của Hứa Tiên đến cực hạn, khi đó Hứa Tiên sẽ hoàn toàn bị nàng nắm giữ, rốt cuộc không cách nào đào thoát. Hỏa diễm màu hồng phấn trong người của Hàn Mai tiên tử đang di động, nhiễm lên thân thể của Hứa Tiên.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy dục vọng đang từ từ mất đi không chế, lý tính trở nên không có giá trị, thậm chí lo lắng đối với Dạ Ma Thiên cũng không còn quan trọng, chỉ tận tình chơi đùa với mỹ nữ trong ngực. Cúi đầu hôn lên bờ môi mỏng của Hàn Mai tiên tử, Hàn Mai tiên tử lập tức hòa theo hắn.

Dục hỏa đốt cháy, thời điểm tới cực hạn, ánh mắt của Hứa Tiên đỏ thẫm, ôm chặt Hàn Mai tiên tử.

Dạ Ma Thiên càng không do dự, xâm nhập vào trong cơ thể của Hứa Tiên.

- Hứa Tiên, ngươi là của ta.

Lời nói hơi có chút mập mờ nhưng giống như đang nghiền rửa, muốn đem toàn bộ tâm thần và lý trí của hắn bị hủy diệt.

Dục hỏa đang thiêu đốt tùy ý trong tâm thần của Hứa Tiên, giờ khắc này Hàn Mai tiên tử từ ý thức bị đốt sạch cũng thanh tỉnh đôi chút, không biết có phải là vị Dạ Ma Thiên đánh vỡ băng cứng trong nội tâm hay không, đối mặt với tình cảnh này cũng không cách nào duy trì lãnh đạm như ngày thường.

Hỏa diễm dục vọng đang không ngừng thiêu đốt nàng ta, cảm giác quá lạ lẫm, khi động tác của nam nhân này càng ngày càng kịch liệt, đôi tay kia không khách khí vuốt ve thân thể của nàng, làm cho nàng cảm thấy một tia đau đớn nhưng càng giống như giải thoát.

Xấu hổ, mờ mịt, phẫn nộ, khủng hoảng... Đủ loại cảm xúc không ngừng nổ tung trong nội tâm của nàng hiện giờ, trong nháy mắt này cảm nhận tâm tình còn nhiều hơn nàng tu hành suốt trăm năm qua.

Mà chính vì nam nhân này, vì cứu giúp nàng, lúc này đang lâm vào hiểm cảnh.

Trong tâm hải của Hứa Tiên, chiến đấu vẫn còn tiếp tục. Có lẽ không thể nói là chiến đấu, càng phải nói là nghiêng về một phía, Dạ Ma Thiên khống chế Hứa Tiên lúc này, cũng dễ dàng như khống chế người bình thường.

Nhưng chỗ cuối cùng của tâm hải, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn đỉnh thiên lập địa, dùng con người màu đen lãnh tịch tịch mịch nhìn lướt qua Dạ Ma Thiên dưới chân.

Dạ Ma Thiên kinh hãi, không ngờ trong nội tâm của Hứa Tiên có ý thức cường đại như thế, tụ tập tất cả dục hỏa thiêu đốt bóng người cao lớn này, nhưng ngọn lửa vừa tiến vào thân thể của nam nhân này, giống như tiến vào vực sâu không đáy, không dậy nổi bao nhiêu kích động.

Dạ Ma Thiên kinh hãi muốn bỏ chạy cũng đã muộn. Bỗng nhiên “Đông Nhạc Đại Đế” giơ chân lên, giẫm lên Dạ Ma Thiên giống như con kiến dưới chân.

Dạ Ma Thiên phát ra tiếng thét thảm thiết.

Thiên Ma thao túng nhân tâm, nhân tâm cũng có thể tổn thương Thiên Ma, không có quan hệ tới thực lực.

Đôi mắt đỏ thẫm của Hứa Tiên xuất hiện một tia thần thái, hủy diệt một cỗ phân thân của Dạ Ma Thiên, có lẽ đã làm cho nàng bị thương nặng, đáng tiếc không biết bản tôn nàng ta ở đâu, bằng không có thể giết nàng rồi.

Dục hỏa vẫn còn thiêu đốt trong cơ thể, Hàn Mai tiên tử cũng giống như vậy.

Đối với loại tâm hỏa này, áp chế cũng vô dụng, hấn trở thành người bị hại.

Việc đã đến nước này, Hứa Tiên cũng không cố kị, buông thả động tác, Hàn Mai tiên tử mặc dù không còn hòa theo hấn như trước, nhưng cũng không cự tuyệt, chỉ chăm chú nhắm mắt lại.

Một tiếng ngâm cao vút vang lên, sau đó cả hai thanh tĩnh lại, hoàn thành khâu cuối cùng của mình.

Hai người tách ra, Hứa Tiên dùng thái vận làm quần áo của mình. Hàn Mai tiên tử cũng từ trong suy yếu đứng dậy, thân thể nàng cũng không có mạnh mẽ giống như Hứa Tiên, bị giầy vò một phen, sau độ kiếp lại mệt mỏi, sớm không còn chút khí lực nào.

Hứa Tiên cũng dùng thái vận che thân thể của nàng lại, nhưng không khỏi liếc nhìn qua thân thể mềm mại của nàng lần cuối cùng, bày ra thân thể trắng nõn như tuyết, mái tóc băng lam của nàng.

789. Chương 789: Đóng Băng.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 789: Đóng băng.

Nguồn: Vipvanda truyện copy từ

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên cái cổ trắng nõn vẫn còn mang theo dấu vết bị hôn, mờ bộ ngực của nàng có dấu đỏ của bàn tay xoa bóp qua, thân thể tuyết trắng của nàng bị hấn lưu dấu vết ở khắp nơi, giống như trong tuyết dày, bị giẫm lên một chuỗi dấu vết.

- Cái này, cái kia...

Hứa Tiên không biết nên nói như thế nào mới tốt, hắn vốn suy nghĩ sau độ kiếp sẽ đi cứu Ngao Ly, lại tìm cơ hội ăn tươi Tiểu Thanh, lại không nghĩ rằng, còn chưa kịp hưởng thụ tình ý sâu đậm của Tiểu Thanh đã bị nữ tử xa lạ ăn tươi trước rồi.

Hàn Mai tiên tử cũng khôi phục chú khí ực, có chút nhu nhược đứng dậy, gật đầu nói:

- Cảm ơn.

Nhưng trên mặt của nàng không có chút biết ơn nào. Cũng không có trách cứ hay tức giận. Thần sắc của nàng khôi phục như trước kia, dục vọng lúc này giống như bị băng phong lần nữa, nhưng trong trái tim từng bị đánh tan của nàng, đã khắc lên hình bóng của một nam tử xa lạ.

Hứa Tiên thở ra một hơi:

- Thất lễ.

Tất cả tình huống nàng đều hiểu, cũng không cần giải thích thêm làm gì. Chắc hẳn người tu hành không giống như nữ tử nhân gian, gặp phải loại chuyện này sẽ đòi chết, hoặc là lấy thân báo đáp. Chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Chuyện này cũng không phải phim tình cảm, hắn cũng không muốn vì chuyện này, chịu trách nhiệm với một nữ tử xa lạ, nữ nhân kia vừa vặn cũng không cần hắn phụ trách, như vậy không còn gì tốt hơn.

Nhưng nghe hai người đối thoại, ai cũng không nghe ra cái gì, cũng không biết xảy ra cái gì.

Hàn Mai tiên tử đã sớm chuẩn bị tốt quần áo, dù bước chân hơi mất tự nhiên, cũng không có kiêng kỵ con mắt của Hứa Tiên.

Hứa Tiên quay đầu đi, nghe thấy tiếng sột soạt mặt quần áo của nàng, nàng ăn một khẩu đan dược khôi phục thể lực.

Hứa Tiên xoay đầu lại, thấy nàng đã khôi phục bộ dáng lạnh lùng như trước khi vừa gặp mặt, trên mặt không có một tia biểu lộ. Nếu không nhìn cẩn thận, sẽ không nhìn thấy dấu hôn chưa mất đi, mà thân thể của nàng đi đứng không được tự nhiên, có lẽ chuyện trước đó chỉ là một giấc mộng. Nói không rõ là ác mộng hay thanh mộng.

Nhưng loáng thoáng, cảm thấy trên gương mặt lạnh như băng của nàng mang theo chút ít gì đó. Nhưng đây không phải chuyện mà hắn cân nhắc, việc này kết thúc ở đây.

Hàn Mai tiên tử lại nói:

- Thỉnh chớ nói ra ngoài!

- Ta thề!

Hàn Mai tiên tử nháy động con mắt một cái, nói:

- Lưu lại đây với ta!

- À?

Hứa Tiên biểu lộ quái dị, sẽ không phát sinh tình cảm gì chứ?

Hàn Mai tiên tử mặt không biểu tình lặp lại lần nữa.

- Lưu lại đây với ta!

Hứa Tiên vội vàng khoát tay cự tuyệt nói:

- Thật có lỗi. Chỉ sợ chuyện này không được, ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm.

Hàn Mai tiên tử nói:

- Vậy sao, ta biết rồi, có thể hôn người không.

- A?

Hứa Tiên còn không kịp nói cái gì, Hàn Mai tiên tử đã đi lên, cầm lấy tay của hắn.

Đối mặt với dung nhan tuyệt thế gần trong gang tấc, Hứa Tiên hơi hơi do dự một chút, cũng mặc cho bờ môi lạnh lẽo kia chạm vào môi của hắn, mang theo một tia hàn khí.

Nhưng ngay sau đó cổ hàn khí này càng nặng, đông cứng cả tâm can của Hứa Tiên, Hứa Tiên muốn tách ra, phát hiện thân thể không động đậy được.

Một đạo phù văn sáng lên, không ngừng hút bông tuyết chung quanh quần lấy Hứa Tiên, đông cứng tứ chi, đông cứng thân hồn, sau một lát Hứa Tiên đã biến thành người băng, đông cứng biểu tình kinh ngạc trên mặt của hắn.

Hàn Mai tiên tử lui về phía sau một bước, nhìn Hứa Tiên bị đông cứng, nói một câu:

- Lưu lại đây với ta!

Chính là vĩnh viễn lưu lại ở nơi này.

Gió lạnh cuốn bông tuyết bay, khối băng càng ngày càng cứng, không phải “Băng” bình thường, mà do thủy linh chi lực ngưng kết thành huyền băng, có thể đông cứng tất cả.

Thời điểm này, thiên kiếp đã rút đi, ánh mặt trời xuất hiện. Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào tượng băng của Hứa Tiên, rơi vào huyền băng óng ánh, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Khối băng “Răng rắc” một tiếng, đột nhiên xuất hiện khe hở, rất nhanh khuếch tán ra chung quanh.

Một đoàn hỏa diễm kim sắc không ngừng thiêu đốt hừng hực bên trong, đó là Thái Dương Chân Hỏa có thể hòa tan cả sắt thép, nhưng tác dụng trên huyền băng không được mạnh lắm.

Thủy khắc Hỏa!

Hàn Mai tiên tử lại hé miệng nhìn về phía khối băng, nhanh chóng tu bổ vết rách. Tốc độ hòa tan của Thái Dương Chân Hỏa không nhanh bằng tốc độ đông cứng của huyền băng.

Mắt thấy đã triệt để phong ấn lại, chỉ nghe tiếng sét “Ầm ầm” rung động, huyền băng bạo liệt.

Một khối băng bén nhọn bay xẹt qua đôi má của Hàn Mai tiên tử, cắt đứt mấy sợi tóc, lưu lại một vết thương nhàn nhạt, máu tươi tràn ra ngoài.

Hứa Tiên phá băng mà ra, nhìn thẳng vào Hàn Mai tiên tử, dùng sức cầm chặt cái cổ nhỏ của nàng, giờ nàng lên cao.

Mới lúc này hai người còn khăng khít với nhau như vậy, trong nháy mắt đã sinh tử tương bác.

Hàn Mai tiên tử cũng không có phản kháng, mặc cho gió lạnh thổi mái tóc và quần áo của nàng tung bay, đôi mắt màu xanh da trời lạnh lùng nhìn qua Hứa Tiên.

Lại cự tuyệt vì oán hận, vì bảo thủ bí mật, hay rửa sạch sỉ nhục này, hay nàng nói thêm cái gì khác, chỉ có hắn và nàng.

Hứa Tiên không có bất cứ tin tức gì trên mặt của nàng, huyết dịch từ gò má nhỏ của nàng chảy xuống tay của nàng, là mát lạnh.

Hứa Tiên chậm rãi buông nàng ra, nói:

- Huề nhau!

Hàn Mai tiên tử nói:

- Cảm ơn, thỉnh chớ nói ra ngoài, lưu lại đây với ta.

Đồng thời lặp lại tất cả lời vừa rồi.

Hứa Tiên cũng quay đầu đi ra ngoài, một giọt Hoàng Lương Nhưỡng nguyên dịch vàng nhạt bay tới, rơi vào tay của nàng ngưng kết thành băng.

- Hy vọng ngươi có thể tận lực khôi phục. Tham gia tiệc cưới Long cung.

Hứa Tiên không biết có phải vì mình lưu lại một giọt Hoàng Lương Nhược nguyên dịch này hay không, nhưng tin tưởng cả hai trong tương lai không có bao nhiêu tương kiến với nhau.

Chuyện này đối với người tu hành mà nói là chuyện nhỏ, nhưng rốt cuộc có quan trọng hay không còn khó nói được.

Trong động băng, Cô Tùng đạo nhân, bọn người Tiểu Thanh, vẻ mặt đều lo lắng. Lôi đình ngừng lại đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ là độ kiếp thất bại sao?

Tiểu Thanh nhịn không được muốn xông vào xem xét, Cô Tùng đạo nhân vội vàng ngăn lại, nói:

- Thanh cô nương, thỉnh lại chờ một lát nữa, nói không chừng bọn họ đang điều tức, lập tức đi ra.

Tiểu Thanh nói:

- Lỡ mũi trâu, mau tránh ra, ta nhất định phải đi vào nhìn một cái.

Cô Tùng đạo nhân không ngớt lời nói:

- Chờ một chút, chờ một chút, nơi này không thể tự tiện xông vào.

Mọi người đang tranh chấp, Hứa Tiên từ trong động đi ra, Tiểu Thanh buông tâm thần xuống, đi tới phía trước, cầm chặt tay nàng.

Hứa Tiên nhìn nàng cười cười, Cô Tùng đạo nhân liền vội vàng hỏi:

- Hứa đạo hữu, tại sao lâu như vậy? Chẳng lẽ là?

Hứa Tiên nói:

- Chân nhân không cần lo lắng, độ kiếp đã thành công. Hàn... Hàn Mai tiên tử đang điều tức bên trong, qua lập tức sẽ ra ngoài.

Cô Tùng đạo nhân vái chào Hứa Tiên một cái.

- Đa tạ đạo hữu, đa tạ đạo hữu.

Khổ Trúc thiền sư một mực sầm mi khổ kiếm, cũng lộ ra chút ít nụ cười, tiến lên nói cảm tạ với Hứa Tiên.

790. Chương 790: Tiệc Cưới. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 790: Tiệc cưới. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên không chút khách khí thụ lễ này, nếu không có hắc cứu giúp, thì Hàn Mai tiên tử hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cuối cùng còn bị cản trở ngược lại. Nhưng khúc triết trong đó cũng không nói ra, chẳng những là ngoại nhân, ngay cả Tiểu Thanh là “Vợ” cũng không thể cáo tri, dù sao quan hệ tới danh dự của Hàn Mai tiên tử.

Cô Tùng đạo nhân cũng bàn với Tiết Bích những chuyện trong mấy ngày trước đó, quả nhiên không ngoài sở liệu của Tiết Bích. Cho dù Cô Tùng đạo nhân nói rõ lợi hại trong đó, hậu quả khi đắc tội với Long tộc, cũng không có người nào chống đỡ, tổ về nhất định sẽ dự tiệc.

Hứa Tiên cảm thấy tâm thần mệt mỏi, đi tới một nơi không người, tĩnh tọa điều tức.

Tiểu Thanh tâm ý tương thông với Hứa Tiên, cảm giác, cảm thấy Hứa Tiên có chút không thích hợp, ân cần quỳ gối ở một bên, hỏi:

- Có phải phát sinh chuyện gì?

Hứa Tiên nhìn qua Tiểu Thanh, nhanh nhẹn bay tới bên cạnh nàng, bỗng nhiên thấy nàng ân cần nhìn qua, con mắt thanh bích sắc nhu tình, làm cho người ta nhin không được ôm nàng.

Nghĩ như vậy, liền làm như thế, ôm lấy eo của nàng, mỉm cười nói:

- Không có gì, chỉ nhớ tới tiểu Thanh nhi thôi.

Tiểu Thanh xấu hổ cúi đầu, nói khẽ:

- Đừng nói lung tung, người nói ai là tiểu Thanh nhi chứ?

Thấy bốn bề vắng lặng, cũng mặc cho hắn làm gì thì làm, có chút cúi đầu, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt.

Nàng cúi đầu ôn nhu làm cho Hứa Tiên bị hấp dẫn nhìn qua, câu dẫn cái cảm của nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại, hưởng thụ mật ngọt trong đó.

Tiểu Thanh yên tâm, bỗng nhiên kỳ quái nói:

- Hôm nay người trung thực hơn rất nhiều, chẳng lẽ đã phát sinh cái gì với nữ nhân kia?

Nói xong lời cuối cùng đã biến thành hoài nghi, cúi đầu ngửi ngửi ngực của Hứa Tiên, giống như muốn tìm ra hương khí lạ lẫm của nữ nhân khác.

Làm cho nội tâm của Hứa Tiên rung mình, tình yêu có thể làm cho nữ nhân biến thành kẻ điên, đồng dạng cũng có thể làm cho các nàng nhạy cảm như chó săn, phát hiện tất cả dấu hiệu bất thường.

Tiểu Thanh ngẩng đầu lên, phần nộ nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Quả nhiên!

Hứa Tiên nói:

- Quả nhiên cái gì ah, ôm nàng đương nhiên phải có mùi của nàng rồi.

Tiểu Thanh sững sờ, không phản bác được, tình cảnh Hứa Tiên giúp nàng độ kiếp còn rõ mồn một trước mặt, cái chày cái cối nói:

- Vậy cũng không được. Về sau chỉ có thể cho giúp đám hòa thượng cùng đạo sĩ độ kiếp.

Hứa Tiên cười thầm, nàng nhạy cảm chỉ là cá chấm đen thôi. Nhưng bộ dáng khấn trương của nàng hiện giờ, liền ôm nàng vào trong ngực, nói:

- Chẳng lẽ Thanh nhi ưa thích vi phu vuốt ve như vậy, tốt, vi phu tới đây..

Giở trò, dùng kỹ xảo quen thuộc khiêu khích dục hỏa của nàng.

Tiết Bích cùng Cô Tùng đạo nhân bàn rất nhiều công việc, duy nhất vượt quá ngoài ý muốn là, Cô Tùng đạo nhân không thể cam đoan Hàn Mai tiên tử nhất định sẽ đi.

- Các người không phải hảo hữu sao?

Cô Tùng đạo nhân cười khổ:

- Hiện tại, khó mà nói! Thỉnh người cứ việc yên tâm, những người khác sẽ đi trợ trận.

Tiết Bích nói:

- Vậy tạ chân nhân nhân nghĩa.

Đám người Hứa Tiên vẫn đi theo đồng tử lên con thoi.

Thời điểm Hứa Tiên lên con thoi, bỗng nhiên cảm thấy trên người mát lạnh, quay đầu lại nhìn qua Hàn Mai tiên tử trên ngọn núi cao cao, dùng đôi mắt màu lam nhìn qua phía của mình.

Ánh trời chiếu, băng tinh lóng lánh, áo nàng cùng tóc dài theo gió biển bay múa, giống như tiên tử hạ phàm nhân gian.

Trong nội tâm Hứa Tiên thầm nghĩ:

- Vách núi bằng cao trăm trượng, không ngờ còn đóa hoa xinh đẹp như vậy a,

Nàng vào lúc này giống như đóa hoa mai trong tuyết, nhưng đây có thể là lần cuối cùng gặp nhau a, cũng đóng băng đoạn tình duyên kia rồi.

Sau đó xoay người tiến vào trong con thoi màu bạc.

Trong băng động Cô Tùng chân nhân cùng Khổ Trúc thiền sư mỗi người cũng không uống nước trà và ăn tuyết cầu nữa, cáo từ rời đi.

Bỗng nhiên Hàn Mai tiên tử nói:

- Đợi một chút!

Mở lòng bàn tay ra. Trong đó là giọt Hoàng Lương Nhưỡng nguyên dịch bị đông cứng.

- Uống cái này.

Cô Tùng chân nhân cùng Khổ Trúc thiền sư nhìn nhau, cười rộ lên.

Không biết lần thiên kiếp này đã xảy ra cái gì, nàng ngược lại đã khôi phục tính tình vốn có vài lần, không còn làm mặt lạnh như vậy.

...

Trở lại trên đảo, Hứa Tiên tĩnh tọa trên bờ đầm, thừa dịp thời gian cuối cùng này, đem tất cả pháp thuật chưa tu thành tu luyện tiếp.

- Hứa Tiên, chừng nào ngươi tới?

Âm thanh của Ngao Ly từ trong đáy lòng truyền ra.

- Lập tức, lập tức!

- Ở đây thật nhàm chán, nói chuyện với ta.

- Hiện giờ ta đang tu luyện, ngươi chờ một chút.

- Thực sự đang tu luyện, không phải đang khi dễ Tiểu Thanh?

- Thực.

Nha đầu chết tiệt kia!

- Vậy được rồi! Ngươi hảo hảo tu luyện, ta không quấy rầy.

Một phút đồng hồ sau.

- Ngươi đang tu luyện cái gì?

- Được rồi, ta sẽ kể chuyện xưa cho ngươi nghe, ngươi nghe một lát thôi.

- Tốt, tốt!

- Lúc trước có ngọn núi, trên núi có miếu, trong miếu có lão hòa thượng cùng một tiểu hòa thượng. Một ngày, lão hòa thượng đang kể chuyện xưa cho tiểu hòa thượng nghe, trong chuyện xưa đó là: lúc trước có ngọn núi...

Có chủ tâm muốn trêu chọc nàng, làm cho nàng không quẩn luyến mình.

Nhưng tính nhẩn nạy của Ngao Ly lúc này dường như tốt hơn rất nhiều. Không nói một lời nghe Hứa Tiên kể chuyện, cũng không phản nản một câu.

- ... Trên núi có miếu...

Hứa Tiên giảng hơn mười lượt, dừng lại, nói không chừng nàng đã ngủ rồi.

- Sau đó thì sao?

Ngao Ly lại hỏi dò, giống như đang có bộ dáng hưng phấn bưng bưng.

Hứa Tiên cứ tiếp tục kể lại kể, thời điểm cho rằng nàng đã ngủ rồi thì dừng lại.

Ngao Ly lập tức hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Nha đầu chết tiệt kia, ngươi đùa bọn ta!

- Hi hi, đùa nghịch ngươi thì sao, ngươi kể chuyện xưa cũng không phải là ta, ngươi muốn kể bao nhiêu lần thì tùy ngươi!

Hứa Tiên phát ra tiếng gào thét, Ngao Ly nói:

- Tốt, không để ý tới ngươi, ngươi đi tu luyện đi!

Chấm dứt câu chuyện dài dằng dặc của mình.

Hứa Tiên thở ra một hơi, lại rất cảm thán, nha đầu kia càng ngày càng khó đối phó, vạn phần hoài niệm Ngao Ly trước kia có thể dùng vài cái bánh bao là hống được nàng.

Trong động quật tối đen, Ngao Ly ôm đầu gối ngồi ở bên tường, ôm con gấu nhỏ trong ngực, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang tươi cười, nàng chỉ muốn nghe tiếng người trò chuyện mà thôi.

... xem tại

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt, đã tới ngày đại yến của Long cung.

Hứa Tiên cũng từ trong nhập định tỉnh lại, giương mắt nhìn qua, nhìn khắp hòn đảo này. Nghiêng tai lắng nghe, gió thổi chim hót thu hết vào trong tai. Không chỉ có như thế, linh lực ở giữa thiên địa đang lưu chuyển với hắn mà nói không có gì là bí mật, màu sắc các loại linh lực giao hòa với nhau. Thu hết vào đáy lòng. Ngày xưa tu hành giống như người mù sờ voi, nhưng bây giờ hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Có thần hồn cường đại làm trụ cột, lần này tu hành, đã đem hai chủng thần thông Thiên Nhân Thiên Nhi tu luyện tới cảnh giới cao hơn, khi đạt thành chính thức là tuệ nhĩ tuệ nhãn, nếu tu thành, kế tiếp có thể chuẩn bị tu luyện “Tha Tâm Thông”, nhưng cần rất nhiều thời gian, không thể nóng lòng nhất thời.

791. Chương 791: Tiệc Cưới. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 791: Tiệc cưới. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Đem ánh mắt đưa vào trong thân thể, Thái Dương tinh và Thủy tinh, Kim tinh đều có biến hóa, trải qua thiên lôi của thiên kiếp tẩy lễ, sớm sinh ra dị biến. Thái Dương tinh càng thêm nội liễm, mà biến hóa lớn nhất chính là Thủy tinh và Kim tinh.

Trong Thủy tinh không chỉ có thủy linh chi lực, còn có một loại hàn quang, đây chính là hàn khí từ nguyên âm của Hàn Mai tiên tử truyền ra, sau khi luyện hóa liên biến hóa thành thể này. Hắn lần trước nhất thời vô ý, thiếu chút nữa bị đông cứng, cho nên một mực dựa vào Thái Dương Chân Hỏa cũng không dễ dàng thoát ra được, có thể thấy được cổ lực lượng này bất phàm ra sao.

Mà Kim tinh cũng không phải màu vàng, mà đã chuyển hóa làm bạch kim, đây mới là kim linh chi lực ở trạng thái tinh khiết nhất. Bởi vì Ngao Hạo chưa vượt qua trung thiên kiếp, cho nên không có đạt tới trình độ này. Nếu có thể chỉ chuyển hóa thành thuần trắng mà thôi.

Hứa Tiên vung tay lên, hồ sâu bên cạnh đông cứng thành băng, sau đó lại rút bạch kim chi khí vào trong hồ, linh khí bắn ra ngàn vạn kiếm khí, cắt băng thành phần mảnh. Sát khí mạnh mẽ tràn ra ngoài, chim bay thú chạy.

Bỗng nhiên Hứa Tiên vươn tay bấm “Nội Sư Tử Ấn”, miệng niệm “Kim Cương Tát Đóa Hàng Ma Chú”, những chim thú đang sợ hãi kia không tự chủ được bay trở về.

Đây là chữ tứ tự trong “Cửu Tự Chân Ngôn”, “Nhân”. Chính là chi phối lực lượng thân thể của mình và của người khác. Linh lực vạn vật, mặc ta khống chế, chính là như vậy.

Nước hồ hòa tan ra, đã thấy cá trong đầm bởi vì thí nghiệm của mình mà phân thân toái cốt Hứa Tiên điểm một ngón tay lên bờ đầm, tụ tập thành bộ dáng vốn có, nhưng hồn phách đơn bạc bị quấy nát, cũng không hoạt động. Trong nháy mắt biến thành màu lam, ở giữa không trung tán loạn thành trăm ngàn quang điểm, rơi vào thân cá đang bơi, lúc này bắt đầu du động lại.

Hứa Tiên thầm than, có loại lực lượng này, còn hơn tất cả y thuật trong nhân gian và kiếp sau a, đạo pháp thần kỳ quả nhiên không uống.

Bỗng nhiên Hứa Tiên đứng dậy, nói:

- Là thời điểm này!

Trở lại nhà gỗ, đám người Tiểu Thanh đã sớm đứng chờ, ngay cả Ngư Nhi cũng mặc một bộ trang phục lộng lẫ, diện mục như tranh vẽ, cột thành búi tóc dài. Làn váy chấm đất. Càng làm dáng người cao gầy nổi bật, lộ ra nét cao quý chói mắt, không cần phải nói đây là thủ bút của Tiết Bích.

Ngư Nhi hơi có chút ít đắc ý, nhưng không được tự nhiên. Bị Hứa Tiên khen một tiếng xinh đẹp, mới nhe răng cười rộ lên.

- Cười phải dấu hàm răng!

Tiết Bích ở một bên nhắc nhở, nói:

- Đừng quên ta dạy cho người, dáng vẻ, dáng vẻ, không có dáng vẻ là không thể phục chúng.

Ngư Nhi le lưỡi, tiến lên ôm lấy cánh tay của Hứa Tiên.

Hứa Tiên mỉm cười sờ sờ đầu của nàng, Tiết Bích há miệng muốn nói, nhưng lại nhớ cảnh cáo ngày đó, cũng không thể làm gì.

Tiểu Thanh tiến lên, bàn tay không chút dấu vết cầm tay của Hứa Tiên.

Hứa Tiên mỉm cười, nói:

- Chúng ta đi thôi, tìm được Ngao Ly, lấy thất minh chi, tựu đi về nhà!

Đằng vân giá vũ, Hứa Tiên lại tĩnh tọa nhắm mắt lại.

Lúc mở to mắt đã nhìn thấy tình cảnh Thủy Tinh Cung, thầm bấm phát quyết Nội Sư Tử Ấn, khống chế thân thể của Ngao Hạo khống chế thuận lợi hơn. Những ngày này hắn ăn không ít linh đan diệu dược, thân thể của Ngao Hạo đã mạnh hơn trước.

Thị nữ ở bên ngoài bức rèm nói vọng vào.

- Thái tử. Đã chuẩn bị cho tốt, xin ngài thay quần áo a!

Hứa Tiên đứng dậy, nói:

- Tốt!

Tuy là Long tộc, trăm ngàn năm qua cũng dính vào nhân gian, đại hôn đại lễ gì đó, cũng mặc áo bào đồ thảm, dưới vây quanh của thị nữ đi vào đại điện, chỉ thấy giảng đèn kết hoa.

Khách nhân đã đến không sai biệt lắm.

Trừ tình quái trên biển ra, thêm nữa... Đều là tán tiên trên biển, có thể tới phó yến, không người nào có tu vi dưới Địa Tiên.

Cầm đầu đương nhiên là Tuế Hàn Tam Tiên. Cô Tùng chân nhân ngồi ở chủ vị, liên tiếp với ngọc án của Long Vương Ngao Nghiễm. Xuống nữa là Khổ Trúc thiên sư, trông thấy Hàn Mai tiên tử cũng đang tỉnh tọa, Hứa Tiên hơi chú mục, không ngờ nàng thật sự tới đây, thì ra hẳn tưởng rằng xảy ra chuyện lần trước, nàng sẽ không chịu tới. Nhưng nhìn thấy thần sắc lạnh nhạt của nàng, chắc hẳn chuyện lần trước không quá trọng yếu với nàng ta.

Hàn Mai tiên tử ngồi trong điện, rất nhiều án tiên tiến lên đây chúc nàng độ kiếp thành công, nàng chỉ gật đầu nhàn nhạt, ngẫu nhiên mới ứng một tiếng “Vâng” “Ah”, chúng tiên giống như đều thành thói quen, sẽ không để ý. Có người tu hành năm đó theo đuổi nàng, thấy ánh mắt của nàng cũng không còn theo cái gì “Thái Thượng vong tình” như trước, cho nên trên người xuất hiện hấp dẫn hơn trước kia.

Tuổi tác của người tu hành khó phán đoán qua bề ngoài, thêm nữa... Là khác biệt tâm tính, chính thức tương tùy tâm sinh.

Hàn Mai tiên tử chú ý tới ánh mắt của Hứa Tiên, đảo mắt nhìn lại.

Hứa Tiên quay lại, trực giác của nữ nhân vô cùng đáng sợ, vẫn tránh lui một chút!

Nhưng trừ tán tiên trên biển và đám dân Thủy tộc, còn có một chút người bên ngoài tồn tại, làm cho Hứa Tiên chú ý nhất, một nam tử mặc vũ y tuần tũ, an tọa phẩm tửu, cũng không tiến lên chúc mừng Hàn Mai tiên tử, đành phải nhìn qua từ xa xa, làm ra tư thái thưởng thức.

Tóc của hắn rối tung, giống như nhà nho tự do, khó biết sâu cạn. Duy nhất biết là, hắn là khách nhân không mời mà tới, hôm nay ngồi ở vị trí của người khác.

Một người khác chính là lão ông đeo kiếm sau lưng, thân thể đan dựa vào cột trụ, nhắm mắt lại, đem khí lưu toàn thân thu liễm lại.

Ngao Nghiễm đến đây, phát biểu một vài chuyện, cảm tạ quần tiên đến dự, thuận tiện xác lập vị trí bá chủ trên biển của mình.

Nhưng “Quần tiên” đều cúi đầu. “Ân ah” ứng đối, ai bảo bọn họ có mục đích tới đây quấy phá cơ chứ?

Ngao Nghiễm cũng không nhận thấy quần tiên có gì khác thường, toàn bộ thần sắc và ánh mắt đều nhìn vào lão ông đã đeo kiếm, nhíu mày một hồi.

Sa tướng quân đi lên nói nhỏ vài tiếng với Ngao Nghiễm, ánh mắt ngoan lệ nhìn quét qua nam tử và lão ông, nam tử cùng lão ông giống như không biết gì, một tiếp tục thưởng thức dung nhan của Hàn Mai tiên tử, một người đang nhắm mắt suy tư.

Ngao Nghiễm khẽ lắc đầu, Sa tướng quân không cam lòng lui xuống. Có thị nữ đi lên bảo lão ông ngồi lên ghế, lão ông chỉ nhắm mắt không để ý.

Lúc này Quy thừa tướng tiến lên nói:

- Bệ hạ, có ba Hải Long Vương khác sai người đưa lễ vật tới.

Sắc mặt giận dữ hiện ra trên mặt của Ngao Nghiễm, ba người kia không phải hắn không biết, vì sao mình có huynh đệ như vậy. Cho rằng như thế, Long tộc chúng ta có thể an phận sao?

Mặc ụ tổ kia tiếp tục phát triển, vậy biển cả này cũng không cần Long tồn tại nữa.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Đúng lúc này, sáng diệt sạch rơi vãi tiến trong điện, chúng tiên nhao nhao nhìn qua hướng cửa điện nhìn lại.

Dưới sự bảo hộ của Tiểu Thanh cùng Tiết Bích, Ngư Nhi quần áo trang phục lộng lẫy đi vào trong điện, trên người có hào quang bảy màu, giống như thiên nữ hạ phàm.

Đưa tới nghị luận nhao nhao, công đức như vậy, thần vị như vậy, xem như trên đời hiếm thấy.

Ngao Nghiễm cao giọng nói:

- Thì ra là mụ tổ giá lâm, không thể tiếp đón từ xa.

792. Chương 792: Phá Hải. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 792: Phá hải. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong miệng nói một tiếng này, thân thể không nhúc nhích.

Ngư Nhi nhìn quét qua một vòng, chúng tiên trên biển đã nghe chuyện của nàng, nhưng phần lớn không gặp được, hôm nay vừa thấy không khỏi khâm phục. Lỗ viết: năm trăm năm tất có thánh nhân ra. Nếu không có người chí hiền chí thánh, thì làm sao bằng tuổi này có được công đức như vậy.

Sắc mặt Ngao Nghiễm không thay đổi, nhưng thấy Hứa Tiên không ở đây, hơi có chút kinh ngạc, nhìn hẳn thật sự không phải là người nhất gan, chẳng lẽ là mình nhìn lầm? Cũng cảm thấy một chút yên tâm, đám nữ nhân này cũng không gây được chuyện gì.

Giờ lành đã đến, chiêm trống tề minh vang lên.

Hai nhân vật chính mặc đồ đồ đi vào trong đại điện.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng nhìn thấy Ngao Ly, chỉ thấy nàng người mặc trang phục đủ, mũ phượng, khăn che đầu, bảo châu lánh lánh, giao tiêu xinh đẹp, không phải phạm phẩm.

Xuyên thấu qua tấm khăn đỏ có thể nhìn thấy rõ dung nhan xinh đẹp của nàng, một tầng trang sức thanh nhã, sợi tóc rũ xuống, cộng thêm tuổi tác và nét vũ mị. Hơi có động tác, minh châu rung rung, hoàn bội đình đương, xinh đẹp đáng yêu.

Còn ra dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp, có một loại mỹ cảm rất khác thường.

Với tuổi này của nàng lúc trước, còn là học sinh trung học, tiến dần từng bước, trở thành thê tử của người ta.

Hắn không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Ngao Ly cũng nhìn thấy Hứa Tiên. Phải nói Hứa Tiên biến thành bộ dáng của Ngao Hạo, nàng ngửa đầu, nhìn chăm chăm vào con mắt của Hứa Tiên, giống như muốn phát hiện chút gì đó.

Hứa Tiên nắm tay ho nhẹ hai tiếng, Ngao Ly nhanh chóng cúi đầu xuống, che thần sắc của mình lại, giống như xấu hổ giống như vui mừng, tự sân tự oán, mối tình đầu của thiếu nữ a.

- Nhất bá thiên địa!

Tiếng của Quy thừa tướng vang lên.

Hứa Tiên đang muốn ra tay, lại nghe một tiếng tiêu và tiếng chiêm vang lên, sau đó truyền vào trong tai của mọi người.

Tiếng tiêu u nhã, như oán như mộ, như khóc như tố. Giống như tịch mịch và sầu muộn, hoàn toàn không hợp với hào khí vui mừng này.

Tiếng chiêng ngừng cổ nghỉ, tiếng người yên tĩnh, nhìn qua cái ghế bên cạnh, tiếng tiêu tiếng chiêng phát ra từ trong miệng nam tử tuần tú kia, lúc này nhắm mắt lại, không coi ai ra gì.

Ngao Nghiễm híp mắt nói:

- Hàn Tương tử, ngươi có ý gì?

Trong nội tâm của Hứa Tiên quái lạ, liếc nhìn nam nhân tuần nhã kia một cái. Đây là Hàn Tiêu Tử trong bát tiên, vì sao đến đây đảo loạn.

Hàn Tương Tử dừng tiếng tiêu lại, nhìn Ngao Nghiễm hơi gật đầu, nói:

- Long Vương, tại hạ thấy tình cảnh này, chỉ ngẫu nhiên nhớ lại một đoạn tình duyên, hận người hữu tình trong thiên hạ sắc không thể thành thân thuộc, cho nên làm nguyệt lão, cảm khái mà thôi.

Nói xong lại nhắm mắt thối, tiếng tiêu bi thương vang lên trong tai mọi người, làm cho nội tâm của mọi người ảm đạm, hoàn toàn không có chút hào khí của hôn lễ.

Hứa Tiên thầm so sánh với tiếng đánh đàn của Vân Yên, không thể không thừa nhận, tài nghệ của Hàn Tương Tử này còn cao hơn một tầng.

Ở đây không ai không phải Địa Tiên trở lên, tâm ý kiên định như thế nào, nhưng vẫn bị tiếng tiêu này thâm nhập tâm thần, thật có thể nói là thần kỹ. Xem ra hẳn có ân oán gì đó với Đông Hải Long tộc, chuyên môn tới gây khó chịu cho Ngao Nghiễm.

Hứa Tiên nghĩ như vậy, trên mặt làm ra thần sắc tức giận, nhìn chăm chăm vào Hàn Tiêu Tử, ước gì hẳn có thể trở mặt ngay với Ngao Nghiễm, càng quấy cho chuyện này loạn lên.

Chư tướng trên điện, cũng lộ ra thần sắc giận dữ, rút kiếm động thân.

Trên hi đường, trong khoảng thời gian ngắn, gương cung bật kiếm.

Chúng tiên nhìn về phía Cô Tùng đạo nhân, Cô Tùng đạo nhân cũng có chút không hiểu thấu. Chỉ bảo mọi người yên lặng theo dõi kỳ biến, chờ đợi Hứa Tiên đến.

Ngao Nghiễm không hổ là co được dân được, da mặt run run lên, cố nén cơn tức này, ý bảo chúng tướng không để ý tới hẳn, bảo người điều khiển chương trình tiếp tục.

Hàn Tương Tử cũng dừng tiếng tiêu lại, giống như không muốn xung đột chính diện.

Hứa Tiên hơi có chút tiếc nuối, nhưng hẳn vốn cũng không có ý định dựa vào lực của người ngoài, kế tiếp vừa vận tới phiên chân thân của mình xuất hiện rồi.

- Nhị bá cao đường!

Hứa Tiên đang muốn ra tay!

- Đợi một chút!

Hứa Tiên vô lực, lại thế nào? Đạo diễn, có người đoạt công tác của ngươi a.

Lần này tới phiên lão ông đeo kiếm, lúc này mở hai mắt ra, đôi mắt lợi hại như kiếm, bước nhanh lên đại điện.

Mặc kệ Ngao Nghiễm, mặc kệ Ngao Hạo, chỉ nhìn Ngao Ly hỏi:

- Việc hôn sự này ngươi tự nguyện không?

Ngao Ly sững sờ, vừa rồi chỉ nhìn Hứa Tiên cho nên không chú ý tình hình bốn phía, hôm nay thấy lão ông này dường như cảm thấy quen thuộc.

- Ngươi chính là Viên bá bá?

Ban đầu ở thủy phủ Hoàng Hà, tuy tuổi nàng còn nhỏ, cũng nhận ra mấy bằng hữu của phụ thân.

Trên mặt lão ông vui vẻ, ôn nhu rất nhiều.

- Ly nhi, là ta, ta lại hỏi ngươi, rất nhiều năm không gặp, ngươi đã cao như vậy rồi. Ta lại hỏi ngươi, việc hôn sự này, là ngươi ý nguyện sao?

Nói xong lời cuối cùng cũng nghiêm nghị hơn nữa.

Ngao Ly vô ý thức nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng không nhìn nàng, vẻ mặt “Phẫn nộ” nhìn qua lão ông. Thầm nghĩ, đây đại khái là bằng hữu cũ của phụ thân Ngao Ly.

Ngao Ly nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Không phải, ta là bị bắt đến.

Lời này vừa nói ra, người ở đây xôn xao.

Chúng tiên cho dù sớm đã biết được đầu đuôi chuyện này, hôm nay chính tai nghe thấy càng thêm khinh thường, đem một tiểu cô nương bức bách lập gia đình, thật sự không có thể diện.

Ngao Nghiễm chen ngang nghị luận của bọn họ, cả giận nói:

- Vượn Công, ngươi có ý gì? Ngươi và con ta đều là một trong hai mươi tám tinh tú, chẳng lẽ cũng muốn nhiều loạn đại hỉ của hần sao?

Hần đường đường là Đông Hải Long Vương, thủ hạ binh cường ở đây, làm sao nhịn được khi người ta không đặt hần vào mắt.

Viên Công lại nói:

- Nếu như bá cao đường, cao đường của Ngao Ly ở đâu?

Ngao Nghiễm nói:

- Phụ mẫu Ngao Ly không còn trên đời này, bổn vương được gọi là cao đường, hôn nhân đại sự, không phải do nàng tùy hứng làm chủ. Chuyện này là chuyện của Long tộc chúng ta, có quan hệ gì tới ngươi?

Viên Công chính là Tham Thủy Viên, một trong hai mươi tám tinh tú.

Tiếng tiêu của Hàn Tương Tử không dứt, nhưng âm thanh càng sâu não hơn trước nữa.

Viên Công cười lạnh nói:

- Long tộc cũng nói cái gì ‘phụ mẫu chi mệnh, Môi Chúc nói như vậy’ sao? Ta và phụ thân của nàng ngang hàng luận giao, tương giao tâm đầu ý hợp. Hôm nay phụ thân của nàng không còn, ta cũng tuyệt đối không nhìn nàng bị khi dễ, ngồi yên không lý đến.

“Vụt” một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, trong trường hợp đó trong tay hần đã có kiếm, cũng không phải kiếm trên thân. Một cổ sát khí khôn duyên có bắn ra ngoài, dọa những thị nữ chạy tứ tán.

Hứa Tiên kinh ngạc, chẳng lẽ đây chính là cảnh giới “Trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm”, nhưng khi nhìn kỹ mới phát hiện thật sự không phải là không có thân kiếm, mà thân kiếm do nước tạo thành, hòa tan trong biển sâu, thoát nhìn giống như trong suốt mà thôi.

Nói tới Viên Công, chắc có lẽ là người sáng tạo ra Viên Công Kích Kiếm Đồ a! Ngàn năm trước đã sáng tạo kiếm thuật này, tu hành ngàn năm là mạnh mẽ cỡ nào.

793. Chương 793: Phá Hải. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 793: Phá hải. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Một trận chiến này nhìn thế nào cũng khó tránh khỏi, Ngao Nghiễm cũng không muốn làm đáng về đáng thương hay cần người khác thông cảm nữa.

Nhưng mà, rốt cuộc lúc nào mình nên xuất hiện đây?

Đồng tử Ngao Nghiễm co rút lại.

- Tham Thủy Kiếm! Xem ra người muốn cản trở ta sao?

Viên Công không nói hai lời, chuôi kiếm run lên, thân thủy kiếm dài ra, như cây roi như rắn, vô thanh vô tức múa trong đại điện, phân ra, đồng thời đâm về Ngao Nghiễm, Sa tướng quân, Kinh tướng quân cùng Hứa Tiên, người khác lại phóng tới Ngao Ly. Quyết ý muốn dẫn nàng rơi đi.

Trong nội tâm Hứa Tiên cảm thán, đang muốn tránh né.

Đột nhiên tay của Ngao Nghiễm xuất hiện một đạo ánh sáng, vàng sáng này bao phủ bốn đạo kiếm lưu đang đánh tới.

Cô Tùng đạo nhân kinh ngạc nói:

- Tích Thủy Thần Châu!

Nhưng lại biết bảo vật như vậy, vật ấy được xưng là phá hết thủy pháp trên đời, không nghĩ tới trong Long cung Đông Hải, lại có thứ khắc chế Viên Công a.

Lúc này chúng tướng đã kịp phản ứng nghênh tiếp Viên Công, Ngao Nghiễm hạ lệnh:

- Bức hấn ra ngoài!

Chúng tướng đồng ý, trường thương đại kích đều đánh về phía của Viên Công.

Viên Công hai quyền khó địch bốn tay, chỉ có thể miễn cưỡng vận chuyển Tham Thủy Kiếm không linh hoạt như trước kia, vừa đánh vừa lui về phía sau. Cách Ngao Ly càng ngày càng xa.

Ngao Nghiễm mặt mũi tràn đầy sắc mặt giận dữ nhìn người điều khiển chương trình, nói:

- Tiếp tục.

Quy thừa tướng lại nói:

- Phu thê giao bối!

Thời điểm này lại không có hi vọng có người nào xuất hiện quấy rối, mà chú ý nhìn qua chung quanh, nhìn xem còn có người phương nào quấy rối hay không.

Trong điện chỉ yên lặng một lát.

Ngao Nghiễm nhìn về phía Tiểu Thanh, Cô Tùng đạo nhân chờ Hứa Tiên, Hứa Tiên lại nháy mắt sau đó xác định.

- Rốt cuộc lần này tới phiên ta xuất hiện rồi.

Quy thừa tướng đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên bước chân bất ổn, lưng la lung lay, không chỉ có hắn, ngay cả Thủy Tinh Cung cũng bắt đầu lay động.

Ngao Nghiễm thất kinh hỏi:

- Chuyện gì xảy ra, địa chấn sao? Hay là hỏa diễm trong Liệt Hỏa Hạp bộc phát?

Quy thừa tướng nói:

- Bệ hạ, hình như không phải, từ phía trên truyền tới.

- Phía trên! đọc truyện mới nhất tại .

Đột nhiên Ngao Nghiễm ngẩng đầu, chúng tiên cũng nhìn lên trên, lại cảm giác được một cỗ kinh lực ngưng tụ, đang phun trào, đang gào thét.

...

Trên bầu trời phía trên của Thủy Tinh Cung chính, Hứa Tiên đang đập thải vãn, đem một giọt Hoàng Lương Nhưỡng nguyên dịch đóng băng ném vào trong miệng.

Hoàng Lương Nhưỡng sở dĩ phải nấu ra mới uống, là sợ linh lực bộc phát cùng một lúc, trực tiếp nứt vỡ bụng của người ta.

Mặc dù khí lực của Hứa Tiên không sợ nứt bụng, nhưng cũng khó mà tiêu hóa được. Giống như người ăn no căng bụng, vô cùng khổ sở. Linh cảm chợt lóe lên trong lần ở băng sơn, sao không đông cứng Hoàng Lương Nhưỡng lại, sau khi nuốt vào bụng chậm rãi luyện hóa, chẳng phải là vừa vặn.

Hoàng Lương Nhưỡng vào trong bụng, linh lực như lửa giống như phóng thích ra ngoài, tràn ngập thân hình và thần hồn của Hứa Tiên, khổng lồ tới mức hần khó tiêu hóa được.

Nhưng mà hần xuất ra “Thanh Long Nháo Hải Kỳ”, rót toàn bộ cỗ linh lực này vào bên trong, cũng vận chuyển Thủy tinh trong thần hồn tới mức tận cùng.

Linh lực tràn ngập cả đại kỳ.

Đại kỳ mạnh mẽ bay bổng lên, không có cảm giác cổ sức như trước kia.

Cử động của hần khiến cho binh tôm tướng của phía dưới chú ý, Long cung tổ chức đại yến cho nên phòng vệ sâm nghiêm, một đôi Hải Dạ Xoa tuần biển quát to:

- Ai ở phía trên?

- Là Hứa Tiên, bắt hần!

Đã có người thấy rõ gương mặt của Hứa Tiên.

- Đừng làm cho hần chạy!

Mọi việc cứ theo tiếng hô không ngừng mà diễn ra...

Ngao Kinh lớn tiếng tuyên bố:

- Ai có thể bắt được hần, lập tức có thể nhận được bảo bối.

Càng kích động đám tinh quái nhao nhao lên.

Ngàn vạn tinh quái tuôn ra thành một cỗ mây đen bay lên không trung, muốn nuốt chửng thải vãn, giống như hút thuốc ngay cái ống khói nhà máy vậy.

Sắc mặt của Hứa Tiên không đổi, chỉ là giơ lên Thanh Long Nháo Hải Kỳ lên cao cao, mặc cho chúng quái tiếp cận, chỉ lo tụ tập linh lực cho đại kỳ, tụ lực đã đạt cực hạn. Sau đó vung lên phía dưới.

Ngao Kinh tới gần thấy rõ chân diện mục của Hứa Tiên, nhưng trong lòng bỗng nhiên xuất hiện cảm giác bất an mãnh liệt.

Rõ ràng chỉ có một người, nhưng giống như đại tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã.

Thực sự là thiên quân vạn mã, thiên quân vạn mã giống như đang xung trận giết địch, đó chính là linh lực của đại kỳ.

Ngàn vạn tinh quái và mây đen cấu thành trong chớp mắt đã tiêu tán, chúng quái bị đánh bay, phát ra tiếng kêu khóc thảm thiết.

Toàn thân của Ngao Kinh muốn nứt ra, lặn lộn trên không trung, trong khoảnh khắc đó bản năng cứu tánh mạng của hần, nhưng trước khi bất tỉnh, hần lại nhìn thấy biển cả bao la bát ngát.

Mặt biển bình tĩnh, xuất hiện một khe rãnh dài vài dặm.

Biển cả, bị tách ra.

Hứa Tiên khổng chế Thanh Long, dọc theo cái này đầu rãnh biển bay thẳng xuống dưới, một đường đánh đầu thẳng đó; không gì cản nổi, không người có thể ngăn cản, tốc hành biển sâu.

Nhìn thấy mái vòm của Thủy Tinh Cung, đã có một tầng bình chướng vô hình ngăn cản lực lượng này.

Chợt Hứa Tiên quát một tiếng:

- Phá cho ta!

Thanh Long ngâm nga, lập tức đục lỗ trên tầng quang mang đó, đánh thẳng lên mái vòm chính điện của Thủy Tinh Cung.

Trong đại điện, tiếng oanh minh càng ngày càng gần.

Trong nội tâm của Ngao Nghiễm có một tia bất an, thần sắc của Ngao Ly tràn ngập vui mừng.

Chúng tiên thấy nóc nhà lõm xuống, đột nhiên bị nghiền nát, mảnh vỡ óng ánh bay tán loạn, vô cùng màu mè.

Thanh Long đến thế gian, linh khí bay ra, chúng tiên vội vàng cử động tay áo làm vật che chắn.

Một bóng người âm âm hạ xuống đại điện, nửa ngồi lấy thân thể đánh tan tất cả lực trùng kích, dùng hắc làm trung tâm, gạch đá nghiền nát bay ra khắp tứ phương.

Hứa Tiên cầm đại kỳ, ngẩng đầu mỉm cười nói:

- Ngao Ly, ta tới đón ngươi!

Chúng tiên trợn mắt há hốc mồm, mặc dù biết có nhân vật số má sắp tới. Nhưng bằng loại phương pháp này thật sự quá mức trâu bò a, như vậy Long Vương sợ rằng sẽ giận tím mặt.

Hàn Tương Tử cũng ngừng thổi tiêu, hơi lộ ra kinh ngạc nhìn qua Hứa Tiên.

Ngư Nhi không hề tự cao tự đại, cười phát tay với Hứa Tiên.

Tiết Bích nhìn qua vẻ mặt Hứa Tiên đang mỉm cười, thẳng này cười đùa đúng là không có gì sai cả, bất quá nhưng quả nhiên không sánh bằng bộ dáng uy nghiêm trước kia.

Tiểu Thanh thở ra một hơi, yên lặng đi đến bên cạnh Hứa Tiên, bắt mắt lắm lắm nói:

- Đến thực muộn.

Có chút lộ ra một vị chua.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Ngao Ly đang tươi cười như đóa hoa, muốn chạy về phía Hứa Tiên, nhưng lại bị “Ngao Hạo” đè bả vai lại.

“Ngao Hạo” phẫn nộ quát:

- Hứa Tiên, ngươi lại dám đến nơi này làm loạn, hôm nay ta không bằng tay ngươi thành vạn đoạn là không được mà!

Hứa Tiên cười lạnh nói:

- Kháng Kim Long, thương thế của ngươi tốt chưa? Thoạt nhìn vẫn còn suy yếu đấy, lần trước để ngươi trốn được, là mạng của ngươi tốt đấy.

Lời này vừa ra, tiếng xôn xao vang lên, mọi người phản ứng cũng giống như Tiết Bích.

794. Chương 794: Bức Vui Thoái Vị.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 794: Bức vui thoái vị.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thực lực của Kháng Kim Long trên biển không người nào không biết, không người không hiểu, bằng vào huyết mạch bản thân cùng pháp bảo đặc thù, trong Địa Tiên không ai địch nổi, ngay cả người trong Thần Tiên, cứng đối cứng sinh tử solo cũng chưa chắc có thể thắng được hắn.

Giống như Cô Tùng đạo nhân sở trường về luyện đan. Muốn hắn đi chiến đấu với Kháng Kim Long, cũng không có gì nắm chắc. Mà bị Hứa Tiên đả thương, Hứa Tiên này là nhân vật nào, tại sao không người tu hành nào nghe qua.

Tiết Bích âm thầm lắc đầu, nếu như các người biết rõ hắn đã giết Kháng Kim Long, chỉ sợ không có biểu lộ này. Hắn nói có thể giấu diếm việc này, chẳng lẽ hắn cho người giả trang Kháng Kim Long Ngao Hạo sao? Không, không có khả năng, chuyện như thế tuyệt đối không qua mắt Ngao Nghiễm được, huyết nhục chí thân làm sao có thể dấu diếm được đây?

Nàng trăm mối vẫn không có cách giải, thời điểm này lại không biết, Hứa Tiên đang tự biên tự diễn a.

Hứa Tiên đứng lên, cầm đại kỳ đứng ở trong đại điện, càng lộ ra dáng người cao ngất của hắn, đôi mắt vàng như điện, nhìn thẳng kẻ thống trị Đông Hải.

- Lão Long Vương, ta đến mang Ngao Ly về nhà, nàng cũng không cần gả cho nhi tử đoản mệnh của người!

Ngao Nghiễm giận quá thành cười, nói:

- Tốt, rất tốt, Đông Hải Long cung chúng ta không phải ai cũng có thể đến, chúng tướng đâu, còn không hàng phục nghịch tặc này? Ta ngược lại muốn nhìn, rốt cuộc là ai đoản mệnh?

Năm tên tướng quân vây quanh Hứa Tiên lại, trong đó có Sa tướng quân Kinh tướng quân, ba tên còn lại đều có tu vi Địa Tiên, lúc này giương kiếm đánh về phía Hứa Tiên, thế công bao phủ khắp toàn thân của hắn. Ngay cả con ruồi cũng khó thoát.

Tiểu Thanh đang muốn ra tay, chợt thấy một cánh tay ôm ngang người của nàng, lại thấy Hứa Tiên đang nhìn nàng cười, tay phải nắm chắc Thanh Long Nháo Hải Kỳ, không ngừng xoay tròn trên tay.

Mấy tên hải tướng quân kia như cảm thấy có đại lực áp bách bản thân mình, thân bất do kỷ bị thổi bay ra ngoài, đánh vỡ vách tường đại điện.

Gách đá của đại điện bị đánh nát nhiều chỗ, cả Thủy Tinh Cung lúc này đang run rẩy sắp sụp đổ.

Năm tên Địa Tiên hình thành thế bao vây oanh sát, lập tức tan tác, bị một chiêu đánh bại ngay lập tức.

Tất cả chuyện này xảy ra như nhanh như tốc độ ánh sáng, Ngao Nghiễm hạ lệnh, chúng tướng vây công, bị Hứa Tiên đánh bay.

Chúng tiên phục hồi tinh thần lại, nhìn qua Hứa Tiên trong đại điện, chỉ thấy tay của hắn ôm eo của nữ tử, một tay múa long kỳ, đại kỳ không ngừng tung bay, thần thái trong nháy mắt đó, giống như có được khí thế tranh hùng với thiên địa. Làm cho bọn họ hoài nghi, hắn thật sự cần bọn họ trợ giúp sao.

Chỉ có Kinh tướng quân gượng chống lấy thân thể đâm vào cột của cung điện, bất chấp đau đớn trên thân thể, thân hình bành trướng hơn gấp mười lần. Không lùi mà tiến tới, hai tay nắm thành cự chùy, giống như thái sơn áp đỉnh nện xuống dưới. Thề phải thừa dịp Hứa Tiên đang hồi khí, nện hắn thành thịt nát.

Nhưng hắn nào biết rằng, Hoàng Lương Nhượng nguyên dịch trong thân thể của Hứa Tiên đang từ từ hòa tan, linh lực trong cơ thể của hắn cần một nơi để phát tiết ra ngoài.

Mặt đất ầm ầm sụp đổ.

Đối mặt với một kích mạnh mẽ của Kinh tướng quân, Hứa Tiên không tránh không né, cũng không có ngăn cản, chỉ dùng đại kỳ ngăn cản công kích.

Thiếu nữ e lệ trong tay của hắn đưa bàn tay lên, giống như muốn ngăn cản một kích này thay cho Hứa Tiên.

Kinh tướng quân lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, hắn trời sinh thần lực, cho dù là Long tộc chưa chắc đã độ sức được với hắn, không ngờ không chờ Hứa Tiên có thể chống đỡ được.

Tiểu Thanh hướng Kinh tướng quân thổi ra một hơi, Kinh tướng quân ngửi được hương thơm lạ lùng, toàn thân cũng bắt đầu trở nên tê dại vô lực.

Hứa Tiên lại vùng đại kỳ lên, tên Kinh tướng quân này cũng giống như mấy tên đồng bạn của hắn, bị đánh bay ra ngoài vách tường.

Liên tục toàn lực sử dụng Thanh Long Nháo Hải Kỳ, Hứa Tiên cảm thấy thần hồn và thân thể, linh lực của Hoàng Lương Nhược trầm tích đã tiêu hao không ít.

Thầm nghĩ: tích lũy của Đông Hải mấy ngàn năm qua không thể xem thường, những yêu quái vừa rồi cũng không có thương căn động cốt gì.

Điều này cũng do Thanh Long Nháo Hải Kỳ có uy lực không nhỏ, tiêu hao linh lực cũng cực lớn, lại vận dụng toàn lực đánh ra, nếu như không có Hoàng Lương Nhược chèo chống thay cho hắn, căn bản không còn sức đứng vững, bằng không chỉ qua mấy lần công kích, hắn tiêu hao hết linh lực, mặc người ta chém giết.

Ngao Nghiễm mở to hai mắt, Hứa Tiên biểu hiện thực lực của bản thân, làm hắn kinh ngạc không thôi, mấy đại tướng ra tay đồng loạt, lại không thể địch nổi hắn. Vốn còn nghe thấy hắn vừa mới vượt qua thiên kiếp, nhưng không ngờ lực lượng tăng mạnh như vậy.

Kiểm quang quấy toái vách tường bằng tinh thể. Một đạo nhân ảnh xâm nhập, Viên Công ngạc nhiên nhìn qua Hứa Tiên, hỏi:

- Người là?

Hứa Tiên nói:

- Ta là lão sư của Ngao Ly, hôm nay tới đây mang nàng về, đa tạ Viên Công trượng nghĩa ra tay.

Viên Công nói:

- Tốt, chúng ta liên thủ cứu nàng ra ngoài.

Lờ mờ cảm thấy cái tên này đã nghe qua ở đâu rồi, ta nói Ngao Kiền tại sao bỏ cháu gái của mình lại, bay ra thiên ngoại, thì ra đã tìm được nơi phò thác cho Ngao Ly rồi.

Mấy tên đại tướng cũng quay về trong điện, vây quanh đám người Hứa Tiên, trên mặt vừa thẹn vừa giận, nhưng không người nào dám chủ quan nữa.

- Lão Long Vương, hiện tại giao Ngao Ly ra vẫn còn kịp đấy.

Trên mặt của Hứa Tiên bình thản không sợ, ngược lại còn có một tia say say, hắn nuốt nguyên một giọt Hoàng Lương Nhược nguyên dịch, mà một giọt có thể nấu ra một nồi Hoàng Lương Nhược cực lớn, lúc này đang cuộn cuộn trong bụng, thân thể của hắn cũng không có biện pháp tiêu hóa hoàn toàn.

Trên mặt của Ngao Nghiễm trên không có tức giận nào, chuyển biến thành bình tĩnh, bình tĩnh tới đáng sợ, mỉm cười nói:

- Chỉ bằng các người, các người cảm thấy có thể đi được sao?

Bỗng nhiên Tiết Bích nói:

- Nếu không phải chúng ta thì sao?

Cùng Ngư Nhi tiến lên đứng bên cạnh Hứa Tiên, tiến vào thế giằng co với Ngao Nghiễm.

Mấy tên đại tướng kia không nhận được lệnh, cũng không ngăn cản.

Ngao Nghiễm cau mày nói:

- Các người muốn giằng co với chính thần được thiên đình sắc phong như ta sao. Chẳng lẽ muốn là địch với bản thân sao?

Tiết Bích nói:

- Ta nói rồi, hần là bằng hữu của nương nương nhà ta, hơn nữa Long Vương người không nên kéo da hổ như vậy, thật sự cô phụ hai chữ ‘ chính thần ’, người làm thể lương tâm được yên ổn hay sao.

Ngao Nghiễm nói:

- Tốt, vậy thì cứ ở lại chỗ này, ta thì sẽ đi tìm Vương Mẫu nương nương giải thích.

Sau đó hần vung tay lên, ống tay áo rộng thùng thình chấn động, vách tường bốn phía bắt đầu phát ra ánh sáng, sau đó cả Thủy Tinh Cung cũng lóng lánh theo.

Một sáng một tối xen kẽ với nhau, đám người Hứa Tiên cảm thấy thân thể nặng hơn mấy lần. Giống như đột nhiên chìm xuống dưới đáy biển sâu mấy vạn thước, còn không ngừng lặn xuống, không thể không vận dụng lực lượng chống đỡ. Ngay tiếp theo là linh lực toàn thân cũng bị áp bức, vận chuyển không tiện.

795. Chương 795: Một Mũi Tên. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 795: Một mũi tên. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

“Ngao Hạo” oán hận nói:

- Nơi đây liên thông với hải nhân, cùng một thể với Thủy Tinh Cung, lần này các người tới đây đã tự chui đầu vào lưới. Phụ vương, khi phụ vương bắt các người lại, Hứa Tiên người sẽ chết không yên lành.

Chuyện này đương nhiên là do Hứa Tiên diễn kịch rồi, vừa phân vai vừa diễn xuất.

Viên Công nói:

- Như thế, chúng ta càng ngày càng trọng yếu, liệu với bọn chúng.

Bọn họ không chủ động ra tay, mấy tên hải tướng quân cũng vui vẻ đứng xem náo nhiệt.

Hứa Tiên lại cười nói:

- Viên Công không cần phải lo lắng, tiểu tử đều có chuẩn bị, chân nhân, lúc này không ra tay, còn chờ tới khi nào nữa?

Bỗng nhiên Cô Tùng đạo nhân đứng dậy, trong tay chém ra một đạo linh quang vào chung quanh Hứa Tiên, Hứa Tiên lập tức cảm thấy áp lực suy giảm, sau đó Khổ Trúc thiên sư cùng những tiên nhân khác cùng nhau ra tay, suy giảm uy lực của trận pháp này không còn.

Chỉ có Hàn Mai tiên tử cùng Hàn Tương Tử an tọa nguyên vị trí cũ, nhìn qua một màn này, lạnh nhạt, còn có một chút hăng hái.

Tại hoạ sát nách, Ngao Nghiễm kinh hãi, chỉ vào Cô Tùng cùng chúng tiên khác, nói:

- Người... Các người!

Cô Tùng đạo nhân nói:

- Long Vương chớ trách, phụ thân của vị Ngao Ly cô nương này, lúc trước chính là hà bá Hoàng Hà, vì cứu muôn dân trăm họ nên chết đi, người tu hành như chúng ta, thật sự không thể khoanh tay đứng nhìn, kính xin ngài đem trả Ngao Ly lại cho Hứa Tiên, bỏ tiệc cưới lần này, kết cục như vậy mới tốt.

Ngao Nghiễm nhìn về phía Hứa Tiên, nói:

- Ta nói người sao dám đến đây, thì ra còn có thủ đoạn khác.

Hứa Tiên cười to nói:

- Xông vào đầm rồng hang hổ của người, không có chút chuẩn bị sao dám đi.

Tán tiên trên biển rộng dù không muốn đối địch với bá chủ của biển, tuy Long tộc dũng mãnh, nhưng tuyệt đối đánh không lại nhiều tiên nhân như vậy. Ai biết những tán tiên uống lộn thuốc gì, luôn luôn dĩ hòa vi quý, lại làm ra chuyện như vậy chứ.

Ngao Nghiễm nói:

- Cô Tùng, chẳng lẽ ngươi muốn cùng bốn vương, Long tộc là địch sao? Hứa Tiên cho ngươi chỗ tốt gì, ngươi có thể làm ra chuyện không khôn ngoan như vậy! Chư vị đạo hữu, các ngươi cũng muốn nổi điên với Cô Tùng à, trộn lẫn vào chuyện của Long tộc chúng ta?

Cô Tùng đạo nhân, nói:

- Chỗ tốt đúng là có một ít, Hàn Mai tiên tử có thể vượt qua thiên kiếp, toàn bộ là do Hứa đạo hữu xuất lực. Nhưng việc này không chỉ có thế, càng thêm công lý. Tuy không dám là địch, cũng chỉ có miễn cưỡng chống lại, kính xin Long Vương quyết đoán!

Những tiên nhân khác nói: truyện copy từ

- Kính xin Long Vương quyết đoán!

Mặc dù là địch, nhưng có thể tu thành Địa Tiên có ai là kẻ nhất gan sợ phiền phức chứ.

Ngao Nghiễm giận tới mức toàn thân phát run, nếu không phải chủ lực trong Long cung của mình phái đi Trường Giang, nếu không phải mình có ba tên đệ đệ không chú ý đại cục, thì làm sao có chuyện bị những người nào ép chứ.

Nếu thật sự động thủ, những tiên nhân này chưa chắc ra tay thật sự, hơn nữa ra tay cũng không làm gì được mình, nhưng Long cung vất vả kinh doanh suốt ngàn năm sẽ biến thành đồng gạch vụn, thủ hạ sẽ chết và tổn thương thảm trọng. Nhưng muốn hắt hủi Ngao Ly vất vả mới bắt tới tay cũng tuyệt đối không thể. Trong khoảng thời gian ngắn lâm vào trong giây phút.

Bỗng nhiên Hàn Tương Tử cười ha ha, nói:

- Diệu ah diệu ah! Không nghĩ tới đến Long cung một lần, lại nhìn thấy trò hay như vậy. Hứa Tiên, Hàn Tương Tử ta tình nguyện giúp ngươi một tay, giúp ngươi cướp người mang về.

Sau đó đứng lên đi tới bên cạnh Hứa Tiên.

Trong tiếng cười to, hơi lộ ra nét âm đạm, đáng tiếc lúc trước ta không có lực lượng như ngươi vậy, cũng không có dũng khí như ngươi.

Hứa Tiên nhìn qua Hàn Tương Tử. Nói một tiếng đa tạ.

Còn Ngao Nghiễm càng do dự, Hàn Tương Tử là một trong bát tiên, lúc trước đạo pháp nông cạn, từng có một đoạn ân oán với mình. Hôm nay pháp lực có chút bất phàm, nếu tính cả hắn, thắng bại càng khó liệu.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Hứa Tiên lớn tiếng nói:

- Lão Long Vương, sao ngươi không dám quyết đoán thế, chúng ta không ngại đánh cuộc, phái người của ngươi đi ra phân cao thấp với ta, nếu là ta thắng, ta sẽ mang Ngao Ly đi, hơn nữa thề tuyệt đối không gây phiền toái với nàng, nếu là ta thua, điều kiện cũng mặc cho ngươi.

Hắn sợ đánh nhau, những tán tiên này tham gia chiến đấu sẽ gặp nguy hiểm, cho dù có thêm Hàn Tương Tử là ngoài ý liệu, sợ rằng cũng khó áp đảo được cường long này, hơn nữa đại chiến đao kiếm không có mắt, hơn nữa Ngao Nghiễm làm nhiều chuyện, mặc dù Hứa Tiên không sợ. Nhưng lại lo lắng tổn thương mấy nữ tử bên cạnh mình.

Tất cả nguy hiểm do mình hắn gánh chịu cũng không gì tốt hơn nữa, có kiếp lồi là vũ khí bí mật, tự tin có thể đủ thắng được tất cả địch nhân trừ Ngao Nghiễm ra.

Ngao Nghiễm nghe vậy, suy nghĩ chốc lát nói:

- Tốt, nếu đã đánh cược, ta cũng có điều kiện. Nếu người thua, phải đem nữ tử bên cạnh người lưu lại.

Dem ngón tay chỉ vào Tiểu Thanh.

Hứa Tiên quả quyết nói:

- Không được, chỉ bằng tính mạng của ta và Thanh Long Nháo Hải Kỳ làm tiền đặt cược, sẽ không dùng nàng làm tiền đặt cược.

Hắn nói như mình đã nắm chắc phần thắng rồi.

Ngao Nghiễm cười lạnh nói:

- Người cho rằng người thua, còn có thể toàn mạng và bảo bối hay sao? Là điều kiện này, nếu người không đáp ứng, chúng ta sẽ đại chiến ngay tại đây, ta xem cuối cùng có thể còn sống bao nhiêu người.

- Ta đáp ứng!

Tiểu Thanh tiến lên một bước.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Thanh nhi! Ta không tin hắn thật sự có can đảm dám chiến.

Tiểu Thanh ngạo nghễ nói:

- Là ta để Ngao Ly bị bắt, ta sẽ đánh bạc mình đổi lấy nàng. Đây là chuyện của ta, ta nói thế nào thì thế nào.

Nhưng ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên, lại tràn ngập ôn nhu cùng tin cậy, trong bất tri bất giác đã có thói quen dựa dẫm vào người của Hứa Tiên.

Thần sắc của Hứa Tiên ngưng trọng gật đầu, bỗng nhiên thoải mái cười nói:

- Yên tâm giao tất cả chuyện này cho ta làm!

Cường điệu hai chữ “Tất cả” làm cho Tiểu Thanh đỏ mặt lên, trước mặt nhiều người như thế, nói như thế sẽ bị người ta hiểu lầm à. Nhưng vẫn là nhẹ nhàng “Àn” một tiếng.

Lúc này Hứa Tiên nhìn trong điện, thực lực của chính mình trong Địa Tiên, trừ Bạch Tố Trinh ra chính là vô địch.

Hiện tại Long cung trừ Long Vương ra, trong lúc này mạnh nhất chính là “Ngao Hạo”, chẳng lẽ mình lại chiến thắng phân thân của mình sao?

Thình lình “Ngao Hạo” bước ra khỏi hàng, ôm quyền nói:

- Phụ vương, xin cho nhi thần xuất chiến, giải quyết hổ thẹn trước kia.

Ngao Ly vội vàng cúi đầu xuống. Ân giấu vui vẻ trên môi.

Ngao Nghiễm nói:

- Hạo nhi người nên nghỉ ngơi đi, phụ vương đã có an bài.

Đây cũng không phải nhìn ra âm mưu của Hứa Tiên, tuy Hứa Tiên chiến đấu với “Ngao Hạo”, ai thắng ai thua khác nhau rất lớn, nhưng Ngao Nghiễm tự nhiên hiểu vì Ngao Hạo không cẩn thận lại bại, yêu quý mặt mũi, cho nên không có hoài nghi gì.

“Ngao Hạo” đành phải “Không cam lòng” nói:

- Vâng!

Kỳ thật cũng thở ra một hơi, bình thường nhất tâm nhị dụng thì bỏ đi, nhưng chiến đấu cần tập trung cao độ, chính mình không thể đùa giỡn được, nếu không sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở ngay.

796. Chương 796: Một Mũi Tên. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 796: Một mũi tên. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ngao Nghiễm một tay bắt lấy Ngao Ly, phòng bị có người cướp đi,

- Hứa Tiên, người đi theo ta!

Bay ra ngoài cung.

Chúng tiên cũng đi ra ngoài, đã thấy Ngao Nghiễm đứng trước Liệt Hỏa Hạp, chỉ vào sâu trong hạp cốc:

- Kẻ muốn giết người đang ở dưới, nếu như người dám đi xuống, thì nên sớm nhận thua đi!

Tiết Bích nói:

- Chuyện này không công bình, chiến đấu sâu trong nước vô cùng bất lợi với Hứa Tiên, lại cực kỳ có lợi cho con bạch tuộc kia! Nếu như người chọn nơi này, ta thấy không bằng gọi hắc lên lục địa đánh nhau. Nhìn xem ai thắng ai thua.

Chúng tiên cũng nhao nhao tỏ vẻ bất mãn, Cô Tùng đạo nhân đứng ra điều hòa ý kiến.

- Mặc dù không phải trên lục địa, nhưng cũng nên thi đấu trên cạn, mới xem như công bình.

Hoàn cảnh biển sâu đúng là bất lợi với Hứa Tiên, hắc cùng Ngao Hạo quyết đấu ở dưới biển sâu, Hứa Tiên dù có đại sát khí là kiếp lồi, tuyệt đối không phải đối thủ của Ngao Hạo.

Đây gọi là chênh lệch tuyệt đối, sư hổ tuy mạnh, nhưng cũng không thể bắt cá dưới biển, cũng không đuổi kịp chim trên trời. Cho dù tu hành tinh quái, loại chênh lệch này vẫn tồn tại. Tốc độ của chim trên trời vô cùng nhanh chóng, cá trong nước không ai bắt được.

Chỉ có Long mới được xem là hoàn mỹ, bởi vì lên trời xuống biển đều được, nhưng tính sai lớn nhất của Ngao Hạo chính là chiến đấu trên đất liền.

Ngao Nghiễm đảo mí mắt, nói:

- Nếu người không dám đấu, cứ nhận thua! Nếu như còn muốn nhiều chuyện, thì chỉ có chiến đấu thôi.

Hôm nay hắc chịu đủ tức giận rồi, nếu thật sự mặc kệ tất cả, đại chiến một hồi cũng chẳng sao.

Ngàn vạn Thủy tộc từ bốn phương tám hướng xông tới, vây quanh nơi đây lại.

Chúng tiên lại do dự, những tán tu ở trên biển này, cả trăm năm không nhất định đánh nhau một lần, thậm chí pháp thuật chiến đấu đã sớm bị hoang phế. Đây là trong biển, thực sự đánh nhau, cũng chưa chắc có thể so với mấy tinh quái chưa vượt qua thiên kiếp, mạnh hơn được bao nhiêu, so với Ngao Nghiễm và mấy Long tử Long tôn kia càng khó liệu. Nếu thật sự hỗn chiến, có khả năng bỏ mạng tại đây.

Hứa Tiên nói:

- Tốt, ta đang muốn báo mối thù một mũi tên, vậy thì liền chọn lúc này đi.

Ngao Nghiễm cùng Hứa Tiên lập đổ ước và phát thệ.

Hứa Tiên cũng không muốn Ngao Nghiễm cởi bỏ trận pháp, mở Thanh Long kỳ ra, trong thời gian này. Hoàng Lương Nhưỡng hòa tan không ít trong cơ thể hắc, linh lực mạnh mẽ không có chỗ phóng thích, tất cả đều quán chú vào trong đại kỳ, Thanh Long Nháo Hải Kỳ phát ra tiếng Long ngâm. Dẫn vô số nước biển, bay thẳng vào trong Liệt Hỏa Cốc.

Chúng tiên đều thầm nghĩ: pháp bảo thật mạnh, linh lực thật mạnh, lần này đến đây có thể trợ giúp nhân vật như thế, cũng không tính là sai lầm.

Hứa Tiên bay thẳng vào trong “Diễm Lăng Ly Hợp Trận”, quay mắt nhìn ngọn lửa đánh úp tới, hấn lấy thủy thể bao bọc, ngừng cũng không ngừng, xông qua.

Đại trận này lúc trước mang cho hắn rất nhiều nguy hiểm, giờ phút này chỉ còn được xem là phiền phức mà thôi.

Lần này vào trong biển sâu, Hứa Tiên vận dụng Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông tới mức tận cùng, hai chủng pháp thuật này tiến nhanh, cho nên nhìn cảnh vật chung quanh không còn tối như trước kia, cái gì cũng không nhìn rõ ràng.

Sau đó hắn nhìn thấy, có một con quái vật khổng lồ đang ẩn sau vách núi.

Cũng cảm nhận được Hứa Tiên đã đến, mấy cái xúc tu nhanh chóng du động, muốn ả núp tới gần đánh lên, nhưng hắn nhìn thấy rất rành mạch.

Nhưng mà thân thể chậm chạp, hành động bất tiện. Những xúc tu nào không tiến quá nhanh. xem tại

Hứa Tiên bấm pháp quyết, ở trong nước ngưng tụ một con Thủy Long, hắn đứng trên đầu Thủy Long, dung nhập Thủy Hồn vào trong Thủy Long, Thủy Long rung động, con mắt xuất hiện vài phần thần thái. Có linh tính này, cũng không cần hắn hao tổn quá nhiều tâm tư đi thao túng.

Mấy cái xúc tu chậm rãi tiếp cận, đột nhiên giống như mũi tên bắn tới.

Hứa Tiên sớm có chuẩn bị, Thủy Long linh hoạt đong đưa đuôi rồng, tránh né tất cả công kích, phóng về phía nam bích.

Hứa Tiên đứng trên đầu Thủy Long cầm đại kỳ. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, có một dòng mực đen ngòm lao tới, hắn huy động đại kỳ, dùng sóng biển xua tan mực đánh tới, sau đó xông vào trong một động quật.

Hắn lập tức cảm ứng được, những thạch động này bốn phía thông suốt, trong nam bích trống rỗng, biến thành sào huyệt của con bạch tuộc này.

Mà bạch tuộc tinh cũng nhanh chóng thoái lui vào trong động, tốc độ cũng cực nhanh.

Hứa Tiên không chút do dự đuổi theo vào bên trong, có khi huyết động quá hẹp, chỉ vừa đủ cho Hứa Tiên dung thân, không thể không thu nhỏ Thủy Long, rất khó tưởng tượng quái vật khổng lồ thể này lại hành động tự nhiên như vậy.

Nhưng khi đuổi tới một huyết động hơi rộng, đột nhiên cảm giác, bạch tuộc tinh biến mất.

Mặc dù hắn dùng Thông Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông tìm kiếm khắp nơi, không giống như bị mực che đậy, mà là bản thân của nó đã hoàn toàn dung nhập vào hoàn cảnh chung quanh.

Trong nội tâm của Hứa Tiên đoán đây là một loại năng lực của nó, đang định tìm kiếm địa phương nó ẩn nấp, truy đuổi, một đầu xúc tu đã đánh tới trước mặt, cái huyết động chậm rãi thay đổi.

Hứa Tiên né qua lại, thời điểm hắn né tránh, có bảy tám cái xúc tu từ trong các động bay ra, ngăn cản Hứa Tiên trong địa phương nhỏ bé này.

Hứa Tiên vừa rồi không có cảm nhận được những xúc tu này tồn tại.

Bảy rập!

Trong địa phương nhỏ bé thể này, không có biện pháp tránh né, tám cái xúc tu đồng thời đánh tới..

Đã không thể trốn, cũng không thể né.

Hứa Tiên nhắm hia mắt lại, thân thể trầm xuống, đứng thẳng trên thạch bích, mặc cho những xúc tu quần lấy, hấp lực cường đại như hút lấy linh lực của hắn, nhưng không làm tổn thương Hứa Tiên.

Đột nhiên Hứa Tiên mở to mắt, quát khê:

- Đấu!

Kim tinh trong thần hồn của hắn sáng rõ lên, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông của hắn có ba vạn sáu ngàn đạo kiếm khí bắn ra, lập tức thâm thủng quấy toái những xúc tu này.

Hắn có được nội đan của Ngao Hạo, không chỉ hút lấy linh lực trong đó, còn có pháp môn sử dụng kim linh chi lực, đây chỉ là một trong số đó mà thôi.

Huyết dịch màu xanh nhạt tràn ra khắp không gian u ám, ngay tiếp theo là vô số thịt nát.

Nhưng mà dị biến đã xảy ra, những xúc tu vừa biến mất đã tái sinh lại. Quán về phía của Hứa Tiên, một đám mực tối đen bay tới, triệt để phong bế nước biển này.

Sấm sét trên người của Hứa Tiên tràn ra, lần lượt quấy nát xúc tu, nhưng lại sinh sôi ra.

Tốc độ tái sinh như vậy, thật là đáng sợ.

Hắn cũng dọc theo đầu xúc tu này, tìm kiếm bản thể của bạch tuộc, mà bạch tuộc không ngừng điều chỉnh phương hướng của mình, nghênh đón Hứa Tiên chính là xúc tu đánh tới không ngừng.

Tuy uy lực kim linh chi lực cường đại, nhưng tốc độ tiêu hao so với linh lực khác còn nhanh hơn nhiều.

Hứa Tiên thần nghị: khó trách Ngao Nghiễm lại đặt cược lên người của con bạch tuộc này, mà không phải là Ngao Hạo. Lần trước không có triển đấu, lần này mới đầu đã phát hiện, chẳng những con bạch tuộc này có thể lực, thích ứng hoàn cảnh biển sâu àn cảnh, hơn nữa giao hoạt giao quyết, cẩn thận.

797. Chương 797: Báo Thù. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 797: Báo thù. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Khá tốt trong cơ thể có Hoàng Lương Nhưỡng truyền linh lực cuộn cuộn không dứt, mới chống đỡ được cái rét lạnh của biển sâu. Nếu dong dài ở đây, có hại chịu thiệt cũng chỉ là bản thân của hắn.

Không biết qua bao lâu, Hoàng Lương Nhưỡng trong cơ thể cũng đã hao hết, xúc tu tiếp tục quán lấy, nhưng không có kiếm khí màu vàng bay ra, những xúc tu lại bắt đầu do dự, giống như đang thăm dò, thẳng tới khi xác nhận không có nguy hiểm, mới từng vòng quán quanh, buộc chặt, tham lam hấp thu linh lực.

Con bạch tuộc quấy này không ngốc, nếu không giết chết Hứa Tiên, tuyệt đối không nuốt hắn vào trong bản thể.

Trên Liệt Hỏa Hạp, chúng tiên đang nhìn xuống phía dưới. Nhưng có đại trận che chắn, cái gì cũng không cảm ứng được.

Hứa Tiên xuống dưới hồi lâu, không có chấn động kịch liệt gì truyền lên, mà cái hạp cốc tối tăm này giống như miệng của dã thú, thôn phệ tất cả.

Cô Tùng đạo nhân cùng Khổ Trúc thiên sư trao đổi ánh mắt, đều xuất hiện thần sắc lo lắng.

- Ta nghe nói trong hạp cốc này, là một con bạch tuộc tinh lâu năm, ở dưới biển sâu hấp thu hai chủng linh lực thủy hỏa trái ngược nhau, lại có năng lực huyền diệu, mượn nhờ hoàn cảnh của biển sâu, cho dù là ta và người đi xuống dưới cũng không nhất định giết nó được, chuyện này...

Đột nhiên Ngao Ly lên tiếng chen ngang.

- Các người sao có thể so sánh với Hứa Tiên, nhất định sẽ thắng! Ngao Nghiễm, người nên chuẩn bị thả ta là vừa.

Ngao Nghiễm đứng ở một bên, nghe vậy cười lạnh, nhìn về phía Tiểu Thanh, nói:

- Người nên chuẩn bị vĩnh viễn ở lại trong Long cung của ta đi!

Hắn cũng không phải có mưu đồ gì với Tiểu Thanh, mà nhìn Tiểu Thanh có quan hệ sâu với Hứa Tiên, Hứa Tiên vì nàng tất nhiên sẽ tử đấu, hắn lại có chủ tâm muốn mạng của Hứa Tiên. Sở dĩ hắn có tự tin như thế. Bởi vì Hứa Tiên dựa vào Thanh Long Nháo Hải Kỳ, nhưng không có lực sát thương với bạch tuộc tinh.

Tiểu Thanh chẳng thèm ngó tới nói:

- Chờ coi a!

Đây là nam nhân mà tỷ tỷ và nàng chọn trúng a!

Bỗng nhiên đáy nước xuất hiện cơn sóng kịch liệt!

...

Thời điểm bạch tuộc tinh hấp thu linh lực vào người, đột nhiên điện quang chói mắt xuất hiện dưới biển sâu, dọc theo những cái xúc tu quấn quanh người Hứa Tiên, truyền ra khắp toàn thân của bạch tuộc tinh, thân thể của nó biến thành cứng ngắc.

Hứa Tiên tức giận nói:

- Không muốn hấp sao? Ta sẽ cho người hấp thu thật thống khoái!

Vốn cho rằng không sử dụng kiếp lôi, nhưng thế sự bức người a!

Ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông của hắn mở ra toàn bộ, không hề bận tâm mà phóng thích điện lực trong người.

Bạch tuộc rất muốn thả xúc tu ra, nhưng lại bị dòng điện hút chặt, những kiếp lôi này không ngừng truyền ra khắp thân thể, thân thể cùng thần hồn của nó bắt đầu phân ly!

Dù xảo trá thế nào, dù thích ứng hoàn cảnh thế nào, chung quy vẫn là yêu quái cấp bậc Địa Tiên mà thôi, đối mặt với kiếp lôi thiên kiếp của Hứa Tiên, căn bản không có năng lực chống cự.

Hứa Tiên dọc theo xúc tu phóng điện vào thân thể bạch tuộc tinh, nó muốn đào thoát nhưng toàn thân lại vô lực, thậm chí Hứa Tiên chỉ cần dùng thêm thiên lôi, qua thêm một lát nó sẽ chết chắc, nhưng Hứa Tiên sẽ tiết kiệm thiên lôi khó có được này.

Rốt cuộc trong bóng tối u tĩnh, lại nhìn thấy đôi mắt màu u lam, thần sắc của nó lúc này vô cùng sợ hãi.

Hứa Tiên cũng không ra tay ngay, phòng bị nó chó cùng rứt giậu kíp nổ nội đan.

Tay kia không ngừng múa Thanh Long kỳ, bắt đầu vận chuyển thủy linh chi lực hóa thành mũi tên màu vàng, đâm vào trong da thịt mềm mại của bạch tuộc tinh, sau đó tùy ý đâm vào trong thân thể của nó.

Thân hình khổng lồ của bạch tuộc quái rung động, dưới uy lực của kiếp lôi, dù nó có rất nhiều bí thuật, cũng không thi triển ra được.

Hứa Tiên cũng xuyên qua thân hình của bạch tuộc tinh, cầm một khối nội đan trong tay của mình.

Lại thấy con bạch tuộc phía sau lưng không có chết đi. Mấy cái xúc tu vẫy vẫy trong nước, muốn đoạt lại nội đan của mình, sinh mệnh lực của nó không ngờ mạnh mẽ như thế.

Hứa Tiên làm sao cho nó thực hiện được, thực sự không tiếp tục công kích, mà là cầm nội đan bơi đi, không ngừng truyền kiếp lôi vào trong nội đan của bạch tuộc.

Nội đan bị đoạt đi, con bạch tuộc cảm thấy lực lượng của mình không ngừng mất đi, đã gấp đờ mắt lên, rốt cuộc bất chấp âm mưu quỷ kế gì, dốc sức liều mạng đuổi theo Hứa Tiên.

Hứa Tiên đi ra khỏi động, tiến vào hạp cốc, lúc này mới dừng lại, mắt thấy con quái vật to lớn kia, từ trong cái huyết động nhỏ nặn ra, giương nanh múa vuốt nhào đầu về phía trước.

Hứa Tiên mỉm cười, múa Thanh Long Nháo Hải Kỳ, tác động nước biển tùy ý chà đạp con bạch tuộc này như vãi rách, con bạch tuộc này nguyên vốn không sợ nước biển công kích, nhưng nó lúc này bị tổn thương nghiêm trọng, huyết dịch màu xanh .

Lực lượng giãy dụa của con bạch tuộc giảm xuống, đôi mắt to lớn kia của nó từ từ mờ đi.

Hứa Tiên thở ra một hơi, đem nội đan thu hồi vào trong ngọc bài. Nhìn qua thân hình to lớn của con bạch tuộc, bỗng nhiên trong nội tâm khẽ động, thu thân hình của con bạch tuộc vào trong không gian trữ vật, mặc dù có chút buồn nôn, nhưng nếu dùng thủy hồn thao túng thân thể này, quả thực chính là sinh vật bất tử.

Hoàng Lương Nhược trong cơ thể đã tiêu hao hầu như không còn, thời điểm đi ra ngoài, Hứa Tiên liếc nhìn qua hạp cốc, thấy bên dưới là hỏa diễm vô cùng vô tận.

Hắn lập tức ném thử thấp sáng Hỏa tinh, đến lúc đó nếu có thể có được hỏa diễm vô cùng vô tận, chắc hẳn có thể nhanh chóng hơn rất nhiều. Nhưng trước đó, hắn còn muốn thí nghiệm với nhiều đồ vật trước đã.

Địa cầu, cũng có thể thấp sáng sao?

...

Bỗng nhiên chúng tiên trên Liệt Hỏa Hạp cũng ngừng nghị luận lại, cảm ứng được sóng biển đang vọt lên phía trên.

Ngao Ly hoan hô tung tăng như chim sẻ, Tiểu Thanh cùng Ngư Nhi lộ ra sắc mặt vui mừng, Tiết Bích mỉm cười thoải mái.

Ngao Nghiễm biến sắc, lại cười lạnh nói:

- Chắc là đánh không lại chạy lên chứ gì?

Nhưng thời điểm thấy Hứa Tiên mang đại kỳ đi lên, trong tay cầm nội đan lỏng lách, đã vứt bỏ tất cả hoài nghi.

Thời điểm nội đan trọng yếu nhất của một yêu quái bị lấy đi, ý nghĩa là thế nào, chúng tiên ở đây cũng rõ ràng.

Ngao Nghiễm trừng to mắt, nói:

- Cái này... Điều này sao có thể?

Kỳ thật hắn đã nghĩ tới chuyện vạn nhất, Chương tướng quân không phải là đối thủ của Hứa Tiên, nếu Hứa Tiên không mang nội đan lên làm bằng chứng, hắn tuyệt đối không thừa nhận thắng lợi của Hứa Tiên. Nếu hắn một lòng đi đoạt nội đan, dưới bức bách, Chương tướng quân sẽ kíp nổ nội đan, cùng đồng quy vu tận với Hứa Tiên, xem như diệt trừ mối họa lớn trong lòng, lại có thêm một cây Thanh Long kỳ.

Nhưng hắn nghìn tính vạn tính cũng không tính ra Hứa Tiên có được kiếp lồi trong người. Chẳng những dễ dàng đánh bại bạch tuộc, thậm chí còn không cho hắn cơ hội kíp nổ nội đan.

Hứa Tiên bước nhanh lên phía trước, mấy tên tướng quân tiến lên ngăn cản, Hứa Tiên cũng không dừng bước, mấy tướng quân khi bị khí thế của hắn chấn nhiếp, cũng không khỏi tránh đường.

798. Chương 798: Báo Thù. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 798: Báo thù. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên ôm lấy Ngao Ly, mỉm cười nói:

- Về nhà thôi!

- Ân!

Ngao Ly thuận thế ôm cổ của hắn, môi mềm hôn lên gò má của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười ha hả, lúc này men say đã dâng lên, chẳng lẽ nhìn thấy bộ dáng nhu thuận của nàng như vậy, cúi đầu hôn lên gương mặt nhỏ nhắn bóng loáng của nàng. Làm cho Ngao Ly xấu hổ đỏ bừng cả mặt, vùi đầu vào trong ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên ôm Ngao Ly, cùng đám người Tiểu Thanh đi ra khỏi biển, những tiên nhân khác cũng nhao nhao cáo từ rời đi.

Tinh quái thấy tiên nhân nhao nhao rời đi, cũng không biết có nên ngăn cản hay không, nhưng thấy Ngao Nghiễm ngây người, có đồ ước trước đây, đều không thấy hắn làm ra cái gì ngăn cản cả, cho nên kính ý với Ngao Nghiễm tăng lên vài phần.

Mấy vị tướng quân đứng lên đi nói:

- Bệ hạ!

Ngao Nghiễm một chương vỡ lên trên vách núi, cắn răng nói:

- Hứa Tiên, ta sẽ cho ngươi chết không được yên lành!

Một mảng vách núi lớn bị nghiền nát, rơi vào trong Liệt Hỏa Hạp, cả đáy biển cũng bị chấn động. Đông đảo tinh quái cảm như hén, cũng không dám có suy nghĩ gì nữa.

Hứa Tiên không khỏi quay đầu lại nhìn quanh, âm thầm kinh ngạc. Uy lực một chương này, không ngờ cường đại như thế. Ngay cả hắn cũng tuyệt đối không phải đối thủ, chỉ sợ khi Bạch Tố Trinh tiến vào trạng thái tức giận mới địch lại được thôi. truyện copy từ

Không khỏi may mắn lựa chọn của mình, nếu thật sự đại chiến, bằng vào một chương này của Ngao Nghiễm, sẽ có không biết bao nhiêu người phải chết. Mà tích lũy lỗi kiếp của hắn, có tác dụng với Ngao Nghiễm hay không thì chỉ trời biết.

Tiết Bích nhìn ra thần sắc của hắn, nói:

- Long Vương Ngao Nghiễm thật lâu trước kia đã là Thần Tiên đỉnh phong, nhưng hắn lo lắng không cách nào vượt qua đại thiên kiếp, cho nên bắt đầu tiếp nhận tín ngưỡng lực. Mỗi người cũng biết hắn là chủ của Đông Hải, trước khi Ngư Nhi sinh ra, hắn cũng đã tích lũy tín ngưỡng lực mấy trăm năm. Có thêm lợi khí này. Hơn nữa trên tay có nhiều pháp bảo cường đại, nếu thật sự ra tay, chúng ta ở đây, chỉ sợ một nửa người không thể quay về.

Hứa Tiên không khỏi bận tâm, nói:

- Vậy ngươi cùng Ngư Nhi ở lại chỗ này? Không sao chứ?

Tiết Bích thu hồi ánh mắt, nói:

- Không phải ngươi nói nhất định giúp đỡ Ngư Nhi sao? So sánh với ngươi, ta chỉ là trợ thủ thôi, có nguy hiểm gì?

Hứa Tiên khẽ giật mình, rồi sau đó cười to, nói:

- Đó là đương nhiên, ngươi yên tâm đi, một ngày nào đó, ta sẽ giúp tên tuổi của nàng Đăng Bình Tứ Hải. (Đăng Bình Tứ Hải nên hiểu là vang danh bốn biển)

- Đăng Bình Tứ Hải... Sao?

Tiết Bích không biết là nên cười hắn cuồng vọng, hay bội phục tự tin của hắn, hiện tại ngay cả một Hải Long Vương hắn cũng không đánh lại, há mồm nói cái gì Đăng Bình Tứ Hải. Nhưng cũng làm cho nội tâm

của nàng cảm thấy ‘ hẳn nhất định có thể hiểu rõ ’ cách đạt thành mục tiêu của mình, nói không chừng thực sự ỷ lại vào nam nhân này.

Hứa Tiên lại bổ sung nói:

- Cho dù ta làm không được, cộng thêm nương tử nhà ta cũng làm được mà!

Tiết Bích lại yên lặng một hồi, rốt cuộc có nên tin tưởng hắn hay không?

Thời điểm gần tới mặt biển, trên mặt biển có hào quang của ánh trăng chiếu rọi, giống như có ngàn vạn con cá bạc bơi qua.

Hứa Tiên lúc này thở ra một hơi, phá nước mà ra.

Bầu trời có trăng và ngàn vạn ngôi sao, một vòng trăng sáng treo trên bầu trời, sương tuyết giống như bạc trắng.

Hứa Tiên hút một hơi không khí trong lành, nói:

- Rốt cục đi ra.

Chúng tiên cũng nhao nhao bay ra khỏi mặt nước.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Lần này đa tạ chư vị đạo hữu tương trợ, Hứa Tiên vô cùng cảm kích.

Đặc biệt nhìn Cô Tùng đạo nhân, Khổ Trúc thiên sư, Hàn Mai tiên tử ba người hành lễ.

Ánh mắt của hắn nhìn lên người của Hàn Mai tiên tử vài lần, dưới ánh trăng, nàng đứng trên mặt biển pháp phỏng bất định, giống như Lăng Ba tiên tử, Hằng Nga trong truyền thuyết, tăng thêm vài phần thần bí xinh đẹp. Nhưng trên mặt của nàng tăng thêm một tầng sương lạnh, giống như gương mặt của nàng vĩnh viễn không biến đổi, ngạo nghễ không để ý tới cái khác.

Ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên giống như một người xa lạ bình thường, cũng làm cho Hứa Tiên thở ra một hơi, không khỏi có vài phần tiếc nuối, hắn cũng không biết mình đang tiếc nuối cái gì, nhưng chỉ có hắn từng nhìn thấy hoa mai nở trên tuyết của nàng, tình cảnh khi đó, vĩnh viễn cũng không phai mờ đi, đã như vậy, cứ lưu lại trong lòng là tốt nhất.

Chúng tiên cũng nhao nhao khách khí đáp lễ Hứa Tiên. Nhưng trên mặt khó tránh khỏi có thần sắc lo lắng, đặc tội Long Vương không phải chuyện tốt lành gì.

Động phủ của bọn họ phân bố trên cả vùng biển, có đôi khi bế quan vài năm, lại có mấy người chết, cũng không ai chú ý tới. Lần này trở về chỉ sợ không thể không tăng cường đề phòng, miễn bị trả thù.

Đáp lễ qua đi, mọi người cũng định trở về nơi của mình.

Tiết Bích nói:

- Thỉnh chư vị chờ một chút!

Tiết Bích nói:

- Mấy ngày nữa Tiên Cung của chúng ta sẽ mở ra. Lúc này mục tổ nương nương muốn mới chư vị tán tiên tới dự, thưởng thức phong cảnh của Tiên Cung, cùng phẩm Hoàng Lương Nhưỡng.

Một vị tiên nhân hỏi:

- Hoàng Lương Nhưỡng? Tiết tiên tử nói thật sự là Hoàng Lương Nhưỡng sao?

Tiết Bích nói:

- Đúng vậy.

Sau đó nhìn về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên gật gật đầu tỏ vẻ tán thành, cũng hiểu được kế hoạch của Tiết Bích, bởi như vậy, chúng tiên vì bảo vệ mình, không tránh được chuyện tiến hành liên hiệp, chống cự Long tộc. Cô Tùng đạo nhân tuy là người có nhân duyên tốt, nhưng không có khí độ đứng đầu quần tiên. Đến lúc đó lại đứng ra hòa giải cho Tiết Bích, đẩy Ngư Nhi cầm đầu, nói không chừng Thủy Khuyết Tiên Cung có thể hình thức ban đầu của mình. Nhiều cân nhắc như thế, cho nên không hổ chiêu bài người quản lý a.

Tiết Bích biết rõ Hứa Tiên sẽ không cự tuyệt, tuy nàng không muốn thiếu nợ nhân tình của Hứa Tiên, nhưng hôm nay chính là thời cơ tốt nhất, không thể bỏ qua. Hơn nữa nhân lúc này, chính mình thừa dịp có Hoàng Lương Nhưõng để uống, mời thêm người khác, giống như nợ nhiều không lo, sau này tìm cơ hội báo đáp hẳn là được rồi.

Chúng tiên kinh ngạc một phen, sau đó tỏ vẻ nhất định đi tới tham gia, bởi vì đại danh của Hoàng Lương Nhưõng ai cũng nghe qua, cho dù là yến tiệc của Long cung cũng không cảm thứ này ra chiêu đãi, cho dù có được, cũng không muốn lấy ra. Hôm nay có thể được uống. Đương nhiên không có người nào cự tuyệt. Hơn nữa bọn họ cũng không phải người ngu, cũng đoán ra được vài phần tâm tư của Tiết Bích, nhưng thời điểm này đúng là cần liên lạc với nhau a.

Tiết Bích thở phào, nhìn về phía Ngư Nhi, thầm nghĩ: đến lúc đó người có thể xuất hiện chính thức rồi, không nên làm cho ta thất vọng, mục tổ nương nương. Nếu như người thật sự muốn cứu trợ tất cả người gặp nạn trên biển, xin mời xuất ra dã tâm của người, bày ra khí độ của người Cũng đạt thành tâm nguyện của ta.

Người tu thành tiên, thiếu nhất chính là khí độ vương giả, bởi vì bọn họ không màng danh lợi, cho nên không có dục vọng như thế tục. Mà vương giả không thể thiếu, chính là dã tâm của mình, dã tâm này không phải công danh lợi lộc như phàm nhân.

799. Chương 799: Hùng Đông.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 799: Hùng đông.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mà giống như Đông Nhạc Đại Đế, như Vương Mẫu nương nương, truy cầu một mục tiêu đặc biệt.

Chúng tiên lập tức tán đi, Hứa Tiên muốn mang theo Ngao Ly bái tạ Viên Công, lại phát hiện hẳn không nói một tiếng, đập kiếm rời đi.

Hứa Tiên nhìn Hàn Tương Tử nói:

- Đa tạ tương trợ.

Xem ra trong bát tiên, phong độ tư thái khí độ quả nhiên bất phàm.

Hàn Tương Tử dò xét Hứa Tiên một phen, cười nói:

- Đến lúc đó ta sẽ tới uống chén rượu mừng, sẽ càng thêm khoa trương hơn cái yến tiệc của Long tộc a.

Ngửa đầu nhìn bầu trời, cảm thán nói:

- Thật sự là ánh trăng đẹp!

Sau đó rút một lá cây trong tay áo ra, hóa thành thuyền nhỏ, hẳn ngồi trên đầu thuyền bắt đầu thổi tiêu, âm thanh không ngừng phiêu tán ra chung quanh.

Hứa Tiên nhìn thấy thân ảnh của hắn từ từ rời xa, cũng không rõ hắn nói như vậy là thế nào.

Tiết Bích nói:

- Nghe nói lúc hắn chưa thành đạo, từng có một đoàn tình duyên với công chúa Long cung, cây tiêu tía trong tay hắn là công chúa tặng cho, nhưng về sau, công chúa đó đã gả cho người ngoài.

Tiểu Thanh nói:

- Hiện tại hắn lợi hại như vậy, tại sao không đi cướp công chúa đó về, chẳng lẽ lại sợ chết?

Tiết Bích cũng khó hiểu.

- Vị công chúa kia không chết, ta cũng không biết tại sao hắn không cướp về, cho dù hắn một người không được, nhưng còn bảy Thần Tiên khác thì sao không được?

Hứa Tiên tiếp lời nói:

- Không được! Bởi vì tất cả đã khác nhau, hắn không phải không nhớ người nọ, mà đoạn tâm tình này, có nhiều thứ trở ngại.

Tiểu Thanh lộ ra thần sắc trầm tư.

Ngư Nhi nhắm mắt lại, giống như nghe được tiếng người cứu viện, cho nên đi cứu viện.

Ngao Ly bắt lấy quần áo của Hứa Tiên, hỏi:

- Hứa Tiên, Hoàng Lương Nhưộng là cái gì? Dễ uống không?

Bộ dáng hưng phấn bùng bùng.

Hứa Tiên nói:

- Dễ uống, trở về sẽ cho người uống no bụng, đêm nay nên uống nhiều chúc mừng a, chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn đi, chờ ta làm một bàn mỹ vị đã.

- Tốt!

Ngao Ly hoan hô một tiếng, thúc giục hắn:

- Trở về thôi..., trở về thôi!

Tiết Bích cũng quyết định không thèm nghĩ những chuyện khác nữa, nói:

- Trở về nào!

...

Trong Long cung, bỗng nhiên “Ngao Hạo” nhìn Ngao Nghiễm nói:

- Phụ vương, hài nhi muốn đi ra ngoài tu hành một phen, đợi đến lúc vượt qua thiên kiếp, không tin giết không được Hứa Tiên. Phải báo mối thù này.

Ngao Nghiễm nói:

- Sao không ở lại trong nội cung tu hành?

“Ngao Hạo” nói:

- Nơi này quá mức âm ỹ, không thể chuyên tâm, hài nhi sẽ tới chỗ sâu trong biển tu hành, không vượt qua thiên kiếp, tuyệt không trở lại.

Ngao Nghiễm thấy Ngao Hạo quyết tâm như thế, không khỏi ký thác kỳ vọng:

- Không hổ là con ta, tốt, ta sẽ cho người chuẩn bị cho người.

“Ngao Hạo” nói:

- Không cần chuẩn bị cái gì cả, hài nhi sẽ đi ngay.

Sau đó hóa thành nguyên hình bơi đi, bơi vào sâu trong biển.

Tuy Ngao Nghiễm cảm giác, cảm thấy có chút khác thường, nhưng “Ngao Hạo” sau khi trở về căn bản không gặp hấn mấy lần, nói chuyện cũng không nói hơn mấy câu, nhưng cũng không có nghĩ Ngao Hạo trước mặt lại là Hứa Tiên giả trang mà thành.

“Ngao Hạo” biến mất trong tầm mắt của Ngao Nghiễm, xác định né tất cả tai mắt, lại cải biến phương hướng, cuối cùng nhất là tiến vào trong ngọc bài của Hứa Tiên, biến mất vô tung vô ảnh.

Hứa Tiên ngồi xếp bằng trên bờ cát, vuốt ve cái bình ngọc, phía trên có chữ triện cổ, giống như bảo bối lâu năm, kim linh chi lực trong đó giống như khởi động lại, thi triển ra, uy lực sẽ không nhỏ. Còn có miếng Quý Thủy Thần Lô tuy mất đi linh lực, nhưng giao cho Ngao Ly, cũng không khó khôi phục lại.

Tuy muốn ở lại trong Long cung chiếm thêm chút ít tiện nghi, nhưng nói nhiều tất nói hớ, sợ ý sẽ bị người ta phát hiện, vậy thì chờ Đông Hải Long Vương theo sau đuổi giết hấn! Nhân dịp hôm nay không có đái ngộ như vậy. Cho nên rời đi là tốt nhất. Nhanh chóng rời đi, hai cái pháp bảo này tạm thời không nên lộ ra ánh sáng, dù sao cầm trong tay vẫn còn hữu dụng.

Thời điểm này trên biển đã có ánh bình minh xuất hiện, sau lưng vang lên tiếng bước chân “Sàn sạt”, âm thanh nhẹ nhàng này Hứa Tiên cũng biết là ai, không khỏi cười rộ lên.

Một đôi bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên che kín con mắt của Hứa Tiên, hơi thở nhu hòa thổi vào tai của hấn, Hứa Tiên cũng nghiêng tai lắng nghe.

- Nấu cơm! ! !

Ngao Ly hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng.

Ở trong rừng cây xa xa trên đảo có tiếng chim bay tán loạn, sóng biển giống như dừng lại trong nháy mắt.

Được rồi, đây là tiếng con rồng rồng to.

Hứa Tiên cảm giác đầu của mình “Ông” lên, giống như cây búa nện hấn chóng mặt, chậm rãi quay đầu.

Chỉ thấy Ngao Ly chấp tay sau lưng, dáng người thanh tú nổi rõ, trên người còn mặc trang phục của tân nương màu đỏ, khăn quàng vai vẫn còn, mũ phượng không biết ném đi đâu rồi, lộ ra mái tóc xanh đen nhánh, búi thành bó chính tề, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười khoái ý khi trò đùa thực hiện được.

- Đầu đất, còn không mau đi làm cơm.

Hứa Tiên “NGAO” một tiếng, giống như hổ đói vồ mồi, Ngao Ly không kịp phản ứng, bị ép nằm trên bờ cát. Dốc sức liều mạng giãy dụa tay miệng cùng sử dụng, nhưng lực lượng không sánh kịp Hứa Tiên, chỉ chốc lát sau đã bị Hứa Tiên áp dưới thân, không thể động đậy.

Hứa Tiên bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt lên thân thể xinh xắn của nàng, nói:

- Nha đầu chết tiệt kia, sớm biết vậy không cứu người ra ngoài.

Ngao Ly thở hào hển, trong mắt sáng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

- Không cứu ta thì ta sẽ gả cho “Người khác”.

Người khác cũng chỉ là Hứa Tiên mà thôi.

Hứa Tiên giảo hoạt nói:

- Tốt, cũng đã phu thê giao bái rồi, kế tiếp nên đưa vào động phòng đúng không?

Một tay ôm ngang người của nàng. Đi nhanh vào trong phòng.

Ngao Ly có chút sợ, giãy dụa nói:

- Đây, thả ta xuống, không muốn ah!

Giật cuống họng hô:

- Tiểu Thanh tỷ tỷ cứu mạng!

Tiết Bích ở trong phòng đi ra, vắn eo nói:

- Vừa sáng sớm không cho người khác ngủ thêm một lát à?

Một thân áo giáp vẫn xinh đẹp như trước.

Bàn tay của Tiểu Thanh đặt lên cánh cửa, đã quen với chuyện bọn họ đùa giỡn, mái tóc xanh rối tung, che khuất một nửa khuôn mặt, bỗng nhiên mang theo hương vị thần bí thanh nhã.

- Hôm nay ăn cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta đi làm cơm, a Bích nấu rượu, Thanh nhi đi chuẩn bị cá lớn mang trở về, Ngao Ly... Ngao Ly thì đợi ăn đi!

Xưng hô “A Bích” làm cho Tiết Bích sững sờ, cũng không phản bác.

Ngao Ly giãy dụa, nói: truyện copy từ

- Ta không muốn, dựa vào cái gì ta không làm gì.

Hứa Tiên nói:

- Người có thể làm gì sao?

Tiểu Thanh nắm tay của Ngao Ly, nói:

- Vậy đi bắt cá với ta nào.

Chuẩn bị tốt đồ ăn và gia vị, Hứa Tiên triển khai thân thủ, làm một bàn yến hội phong phú, cho Ngao Ly ăn một bữa thật thống khoái. Chỉ là Hoàng Lương Nhượng là không đủ dùng, Ngao Ly uống không đủ cho nên quần quít Hứa Tiên còn muốn, tự nhiên bị cự tuyệt, nhanh chóng mất hứng “Keo kiệt” !

Sau khi ăn mừng, Hứa Tiên cũng bắt đầu thủ thập sáng “Địa cầu”, trước đó gọi Tiểu Thanh cùng Ngao Ly vào cùng một chỗ, lấy ra nội đan của con bạch tuộc ra, nội đan yêu quái cấp bậc Địa Tiên không phải hàng thông thường, hưởng chỉ con bạch tuộc này sống cả ngàn năm trên biển, linh lực ẩn chứa rất phong phú.

800. Chương 800: Ứng Dương. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 800: Ứng Dương. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Viên nội đan này thật lớn, như một quả bóng chuyền, giống như quả bong bóng, bên trong là chất lỏng màu xanh lá và da trời. Trong đó ẩn chứa linh lực phi thường phức tạp, trừ tối thủy linh chi lực ra, còn có khí tức của hỏa linh chi lực, hiệu quả mang tới cũng vô cùng phức tạp.

Lúc này muốn cho Tiểu Thanh cùng Ngao Ly bộ phận cần thiết của bọn họ, vốn nội đan của Ngao Hạo vẫn còn một nửa, nhưng kim linh không thích hợp với các nàng.

- Người nên rút bộ phận cần thiết của mình ra đi.

Ngao Ly tới trước.

Hứa Tiên nói với nàng.

Ngao Ly “Ân” một tiếng, đem tay đặt lên nội đan. Rút thủy linh chi lực trong đó, trải qua kiếp lồi tinh khiết hóa, cho nên linh lực trong nội đan cũng tinh khiết, có thể trực tiếp dung nhập vào nội đan của nàng.

Trên người của nàng xuất hiện một hào quang xanh da trời, thân hình khuôn mặt giống như biển lớn hơn một chút. Thẳng đến khi nàng dung nạp tới cực hạn, Hứa Tiên liền cho nàng ngồi ở một bên, chậm rãi điều tức, thuận tay giao kim phù áp chế thiên kiếp cho nàng:

- Cầm lấy đi.

Lại nhìn Tiểu Thanh nói:

- Thanh nhi, tới người rồi.

Tiểu Thanh cũng rút đi linh lực cần thiết ở bên trong ỳnh, sau đó ngồi xuống điều tức.

Hứa Tiên thu hồi một nửa nội đan còn lại, trừ hỏa linh chi lực mình sẽ hấp thu ra, bộ phận còn lại, hẳn sẽ giao cho Tiểu Thiên sử dụng, đại khái nàng cũng sắp độ kiếp a! Có được thất minh chi, sau khi về Hàng Châu giúp nàng vượt qua thiên kiếp, mặc dù tương lai bị Long tộc trả thù, cũng có lực lượng ứng đối, chính mình cũng không cần lo lắng an toàn của các nàng.

Sau đó Hứa Tiên cũng thử một chút, có thể Điểm Tinh địa cầu hay không?

Nếu nói là ngũ hành chi tinh, đều ứng đối với một loại linh lực.

Vậy địa cầu thuộc về cái gì?

Trong nội tâm của Hứa Tiên cũng không có nắm chắc.

Thái Dương tinh trong thần hồn hiện giờ chính là chủ tinh. Hôm nay lại có hai phụ tinh đạt tới viên mãn, Thủy tinh cùng Kim tinh, mỗi một khóa được Điểm Tinh và đạt tới viên mãn đều có trợ giúp tăng tu vi của hắn lên.

Đây chính là chỗ thần diệu của pháp môn Tinh Túc Hải, chỉ cần có thể kiên trì tu luyện, thì không úy kỵ bình cảnh là gì.

Nhưng sau khi Hứa Tiên ném thử một lần, nhưng căn bản không biết nên bắt tay từ đâu, bởi vì hắn căn bản không rõ, địa cầu rốt cuộc đại biểu cho lực lượng gì?

Thủy tinh cùng Kim tinh hai khóa phụ tinh thực sự không phải là thật sự mượn nhờ linh lực của ngôi sao, mà vận dụng phương vị pháp môn Tinh Túc Hải làm cơ sở, ngưng kết thủy kim hai chủng linh lực trên địa cầu mà hình thành. Cũng không thể tùy tiện ngưng kết linh lực với tư cách là địa cầu a, nói cái gì tới Điểm Tinh địa cầu chứ.

Hứa Tiên lại nhớ trong nội đan của con bạch tuộc có bao hàm rất nhiều chủng linh lực, có lẽ địa cầu cũng có đạo lý như vậy, không phải chỉ một, mà là bao hàm rất nhiều linh lực, vô cùng phức tạp.

Như vậy đợi đến lúc mình đem Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ là năm khóa tinh cầu này hoàn thành, thời điểm đó nên tụ tập linh lực cùng một chỗ, Điểm Tinh cho cho địa cầu, có lẽ đây mới là hàm nghĩa thật sự của địa cầu, nhưng không rõ tác dụng lúc đó ra sao, là tùy ý thao túng linh lực trong thiên địa sao?

Hứa Tiên trầm suy nghĩ một chút, nhưng bỏ qua suy nghĩ này trong đầu, hắn đang suy nghĩ làm sao Điểm Tinh địa cầu a.

Có đủ loại kinh nghiệm trước kia, Điểm Tinh không làm khó Hứa Tiên. Sau một lát, một đạo hỏa diễm đỏ hồng xuất hiện trong thần hồn của hắn, Hỏa tinh đang quay trên quỹ đạo, quay quanh Thái Dương chủ tinh.

Hứa Tiên lại rút hỏa linh chi lực trong nội đan của bạch tuộc tinh ra ngoài, chậm rãi rót vào trong Hỏa tinh, thấy nó nhỏ biến thành lớn, sáng lên từng chút, lại dừng tay. Nội đan chỉ còn lại cỡ nắm tay mà thôi, còn đủ cho Tiểu Thiên sử dụng.

Ừng Lê-eeee-eezz~! Trời cao, một đạo kim ảnh xé rách trời cao, vỗ vội cánh, đáp xuống bên cạnh Hứa Tiên.

Kim ưng mang đến, chính là thư từ khắp nơi, Hứa Tiên vừa mở ra.

Đầu tiên là thư của Phan Ngọc đến từ kinh thành ân cần thăm hỏi, hỏi hần khi nào trở lại kinh. Sau đó là tin tức của Thanh Loan từ Thục Trung truyền tới, báo cáo thành quả tu hành gần đây. Tiểu Thiển cùng Vân Yên trong núi du lịch đường như rất vui vẻ, các nàng cũng không biết chuyện Ngao Ly bị bắt đi, chỉ là nói bóng nói gió tìm hiểu trạng thái của Tiểu Thanh những ngày gần đây, bảo hần không cần vội vã trở về.

Hứa Tiên mỉm cười viết thư trả lời, sau đó cột vào trong thảo của kim ưng, muốn nó mang trở về, nhưng lại chú ý nội đan trong cơ thể của nó to hơn rất nhiều, một thân kim thảo kim vũ, tư thế oai hùng bồng bồng, đôi mắt ưng tràn đầy thần thái, đã có chút thần trí, có thể nghe hiểu được tiếng người. Dần dần bước vào hàng ngũ yêu quái.

Hứa Tiên hôm nay đã không cần nghiêm khắc khống chế nó như trước đây, chỉ cần chỉ rõ phương hướng cho nó là đủ rồi.

Nó đã có thần trí độc lập tự nhiên của mình, có thể chấp hành mệnh lệnh đưa thư đơn giản, chuyện này không giống với chuyện khống chế thân thể của Ngao Hạo, cũng không cần ý lại Hứa Tiên.

Nhưng Hứa Tiên đã từng rót một ít Thủy Hồn vào trong người của nó, hôm nay đã bị nội đan nhỏ như hạt gạo bao phủ bên trong, dung nhập vào thần hồn của nó.

Chỉ cần Hứa Tiên nguyện ý, vẫn có thể triệt để khống chế nó, dù một ngày nó thành Địa Tiên cũng giống như vậy, bởi vì nó bản chất của nó tới từ trong tay của Hứa Tiên, cho dù con rối cường đại như thế nào, vẫn nằm trong tay của người chế tác và điều khiển.

Nhưng người bình thường không nên vận dụng tới nó làm gì, kim ưng được Hứa Tiên cứu trong phổ xá sâm uất, chậm rãi bồi dưỡng được linh trí, cho nên phục tùng và trung thành Hứa Tiên từ bản năng, nó càng thông minh càng cường đại thì càng có lợi cho Hứa Tiên chứ không có chỗ xấu nào.

Mà Hứa Tiên đã từng nhìn thấy một chuyện khác, bên cạnh Hồ Tâm Nguyệt có ngẫu mị, vì giúp nàng có được linh tính của mình, dùng thủy hồn thay thế hồn phách của nàng, cũng không có thử đi khống chế ý chí của nàng.

Hứa Tiên sờ sờ lông vũ của kim ưng, sắc bén như nhận. Ánh sáng như sắt.

Kim ưng vỗ cánh, vui sướng kêu lên vài tiếng.

Hứa Tiên mỉm cười một cái, lấy khóa nội đan của Ngao Hạo ra, rút ra mười sợi tơ vàng, quanh quẩn trên đầu ngón tay, sau đó chậm rãi dung nhập vào trong thân thể của nó.

Mười sợi linh lực này tinh thuần hơn bất cứ linh lực nào trước kia nó từng hấp thu, nhưng cũng không vượt qua linh lực dung nạp trong nội đan của nó, đạt tới cực hạn của nó hiện giờ.

Trong hào quang diệu kim, bỗng nhiên kim ưng vỗ cánh, bay thẳng lên trời xanh, từng mảnh lông vũ rơi xuống, sau đó lông vũ mới đã được sinh ra.

Một tiếng ưng Lê-eeee-eezz~!, giống như tiếng kim loại vang lên, hết sức dễ nghe. Hơi có chút thống khổ, nhưng thêm nữa... Chính là vui sướng khi thoát thai hoá cốt. truyện copy từ

Kim ưng bay lên cao vài lần, triệt để hoàn thành lột xác, mới lại đáp xuống bên cạnh Hứa Tiên, thu đôi cánh dang rộng tới ba trượng lại, thân hình không ngờ còn cao hơn Hứa Tiên chút ít, đứng ở đó, giống như con chim ưng do vàng khối đúc thành, rất oai hùng.

801. Chương 801: Ưng Dương. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 801: Ưng Dương. (2)

Đôi mắt ưng càng thêm linh động so với trước kia, đem mỏ ưng cọ lên người Hứa Tiên vài cái, phát ra nhiều tiếng kêu nhẹ, giống như đang cảm tạ Hứa Tiên.

Hứa Tiên lập tức cảm giác vui sướng và cảm kích trong thần hồn của nó, theo linh tính đề cao, cảm xúc của nàng càng thêm phong phú.

Đương nhiên là vậy, nếu như là loài chim bình thường, cho dù có cơ duyên đạt được bước này. Không có trăm năm cũng không đạt được bước này. Đột phá cửa ải linh trí này vô cùng khó khăn.

Nào có như Hứa Tiên, đột một chút cầm nội đan yêu quái cấp Địa Tiên cho nó ăn, hơn nữa còn là kim hệ khó có được. Mỗi lần đưa tin trở về, đều dùng linh lực đặc thù là thái dương chi khí bồi dưỡng. đọc truyện mới nhất tại .

Thời điểm này Ngao Ly cùng Tiểu Thanh cũng đã tiêu hóa nội đan không sai biệt lắm, tỉnh lại.

- Thật xinh đẹp!

Ngao Ly tiến lên vuốt ve kim ưng, lấy con gấu nhỏ trong ngực, so sánh với kim ưng một chút, thống khoái vút trên mặt đất, nói:

- Xấu chết, không muốn.

Rồi sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy lên lưng chim ưng, nói:

- Bay đi!

Đem bản tính có mới nói cũ của trẻ con phát huy vô cùng tinh tế, nhưng cũng cố ý muốn chọc Hứa Tiên.

Nếu có hấn ở bên cạnh, cũng không cần đồ vật như vậy làm gì.

Hứa Tiên có cảm xúc rất muốn đánh Ngao Ly lúc này, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, lúc trước hấn có ý định cho kim ưng làm tọa kỵ, hôm nay đã quên đi, nếu như hình thể như vậy, cũng có thể mang người rồi.

Ý nghĩ này không sai, hấn cũng lên tới lưng chim ưng, ôm lấy Ngao Ly, ra lệnh cất cánh.

Đột nhiên kim ưng hóa thành kim quang, bay thẳng đến chân trời. Kinh phong đập vào mặt, Hứa Tiên vội vàng cúi người, ôm lấy cổ kim ưng.

Tiểu Thanh trên mặt đất ngửa đầu nhìn theo, cũng không khỏi nói:

- Thật nhanh!

Hứa Tiên thầm nghĩ: không biết có nhanh hơn nữa hay không.

Kim ưng lại kêu một tiếng Lê-eeee-eezz~! thật dài, lần nữa tăng thêm tốc độ, nó vừa có thêm lực lượng, cũng cố tình khoe khoang với Hứa Tiên. Liền mở rộng cánh, dùng toàn lực vẫy cánh, tốc độ càng nhanh hơn, bay về một hướng, trong nháy mắt đã biến mất tại chân trời.

Tiểu Thanh mở to nửa miệng.

- Cái này... Định đi nơi nào?

Hứa Tiên nhìn thấy cảnh vật trên mặt đất nhanh chóng xoẹt qua, chỉ có một cảm giác, đó chính là “Nhanh”, so với đằng vân giá vũ còn nhanh hơn nhiều, không hổ là bách diệu chi vương biến thành yêu quái, tốc độ như thế. Tuy linh lực vừa rót vào còn dư ra ngoài, nhưng cũng thấy được tiềm lực bất phàm của nó.

Nếu như bồi dưỡng tốt một phen, tương lai tất nhiên có thể đạt vận tốc âm thanh. Tuy không thoải mái dễ chịu như thái vân, nhưng dùng để chạy đi, tuyệt đối là nhân tuyển tốt nhất.

Đến lúc đó chính mình vừa thức dậy, giữa trưa có thể cùng Minh Ngọc ăn cơm trưa, tối có thể đi Thanh Thành thăm Thanh Loan đã lâu không gặp, không tốt sao? Nhưng hấn có thời gian như vậy sao?

Hứa Tiên chợt thấy lục địa lớn, kim ưng theo bản năng bay về địa điểm đưa tin, hấn dứt khoát ra lệnh cho kim ưng.

- Về Hàng Châu đi!

Dùng tốc độ này, căn bản không tốn hao bao nhiêu thời gian, hấn cũng có chút muốn gặp Vân Yên cùng Tiểu Thiển.

Con gấu nhỏ bị Ngao Ly bỏ xuống bờ cát, bỗng nhiên đứng dậy, phát ra âm thanh của Hứa Tiên.

- Thanh nhi, ta đi về Hàng Châu một chút.

Tiểu Thanh cầm lấy gấu nhỏ, bất mãn nói:

- Cái gì? Tại sao về đột ngột như vậy?

Hứa Tiên nói:

- Ta trước đem Ngao Ly đưa trở về, sau khi ta trở về sẽ đi tìm thất minh chi. Có nàng ta ở một bên quấy rầy, muốn khi dễ người một chút cũng không được.

Vừa nói như vậy, Tiểu Thanh đỏ mặt lên, nàng cũng có chút muốn ở chung một mình với Hứa Tiên, âm thanh chậm chậm nói:

- Người khi nào thì trở về.

- Đại khái... Ngày mai a!

Tiểu Thanh vứt con gấu nhỏ trên mặt đất, tức giận một cước dẫm lên trên, hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Thời điểm này, Hứa Tiên lại nhìn thấy phủ Hàng Châu phía dưới, phát giác bay khoảng cách ngàn dặm không dùng tới một giờ dừng lại trên bờ Tây Hồ.

Hứa Tiên nghiêm túc nói với Ngao Ly:

- Người thân là thủy quân cho nên không thể rời khỏi thủy vực của mình quá lâu, cho nên nhanh trở về đi! Người mất tích nhiều ngày như vậy, những thủ hạ của người sẽ sốt ruột đấy.

May mắn là, Đông Hải Long tộc tự nhận có Ngao Ly trong tay, Tiền Đường Thái Hồ là vật trong tay rồi, cho nên không thừa cơ tiến đánh.

Ngao Ly bấu môi một cái.

- Người hù ta, ta mới không đi xuống! Chúng sốt ruột thì tùy tiện chúng, ta mới bỏ qua.

Hứa Tiên vội vã đi gặp giai nhân, nghiêm mặt nói:

- Người không thể nghe lời được sao, giống như vậy thì Long Vương cái gì chứ, sao có thể đoạt được Trường Giang Hoàng Hà.

- Ta biết rõ, người thấy ta là vương vếu, bị bắt đi gây thêm phiền toái cho người.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Ngao Ly ảm đạm, cúi đầu dụi mắt, khóe mắt đã có nước mắt chớp động.

Hứa Tiên giật nhẹ khóe miệng, bỗng nhiên xuất ra một vật, dùng tay đặt ở trước mặt của Ngao Ly, nói:

- Cho, cầm lấy đi uống đi!

Đây là một giọt Hoàng Lương Nhưỡng bị đông cứng lại.

Ngao Ly dùng khóe mắt liếc nhìn hẩn, cầm lấy nó, ném bỏ vào trong miệng, chếp miệng chắc lưỡi thưởng thức một chút, trên mặt còn mang theo vẻ hạnh phúc.

“Hi hi” cười cười, trên mặt làm gì có bộ dáng muốn khóc chứ?

Hứa Tiên nói:

- Vậy là xong!

Ngao Ly nhảy xuống lưng chim ưng, vỗ vỗ cánh kim ưng, le lưỡi với Hứa Tiên, quay người nhảy vào trong nước, hóa thành một đầu bạch long du dật, du nhập vào sâu trong Tây Hồ.

Một đêm này, nước Tây Hồ khi thì phập phồng, khi thì gió êm sóng lặng, giống như uống say a.

Vốn dĩ là hoa sen tàn lụi, bỗng nhiên cùng lúc nở rộ, dưới ánh trăng yên tĩnh, lại phập phồng trong sóng nước, hương khí thơm ngát tỏa ra.

Trong mùi hương hoa sen, ả ả có men say và tiếng ca, mang theo hương khí truyền đến.

- Trăng nay cầu này, bắt lấy người, một nữ hài đang khóc, phí sức lãng lẽ này.

Giống như say mà không phải là say, tựa hiểu mà không hiểu!

Trong Phương Hoàng Sơn này, hai nữ tử kết bạn mà đi. Đều là mắt ngọc mảy ngài, tư dung tuyệt thế.

Trèo lên đồi vượt qua u cốc, cười mãnh hổ, sơn tiêu làm bạn. Chỉ điểm sơn thủy, nụ cười tươi đẹp làm sao, đôi mắt đẹp đầy chờ mong.

Vân Yên tính hiền hoà mà dễ dàng giao du, Tiểu Thiển tâm tính lãnh đạm chút ít, nhưng cũng vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Các nàng đều là mỹ nhân nhất đẳng của thế gian, là nữ tử nên dễ thân cận, cũng có ý kết giao với nhau.

Những ngày này dặt tay đồng du, ăn thì cùng ăn, ngủ lại cùng ngủ, bộ dáng thân mật khăng khít, giống như tỷ muội.

Khí núi lên cao, sương mù chìm nổi.

Vân Yên ngồi trên một tảng đá bên bờ suối, đánh đàn hồi:

- Hôm nay muốn nghe khúc nào?

Tiểu Thiển đang cởi vớ lưới, nhắc váy áo, đem đôi chân ngọc trắng nõn đặt vào nước suối lạnh buốt, một tay bưng lấy đôi má, mắt thì nhìn ánh mặt trời tươi sáng qua khe lá, không yên lòng trả lời:

- Cái gì thì tốt?

Dây đàn khẽ run. Vân Yên tùy ý sờ một chút, cười nói:

- Lại nhớ hần?

Tiểu Thiển khoan thai thở dài, nói:

- Đúng vậy a! Chẳng lẽ người không nhớ sao?

802. Chương 802: Tìm Kiếm.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 802: Tìm kiếm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vân Yên sáng mắt khê động, cười nói:

- Nhớ ah! Nhưng so sánh với Tiểu Thiển tỷ tỷ si tình, thật sự là hổ thẹn a, quá hổ thẹn!

Tiểu Thiển quay đầu lại sáng giọng:

- Ít giễu cợt ta đi, không biết ai đem qua ôm ta, hô hào phu quân, không biết có bao nhiêu si mê quần quít a?

Sau đó học theo âm thanh của Vân Yên.

- Phu quân, phu quân!

Thổi phũ một tiếng, sau đó cười rộ lên.

- Có sao?

Sắc mặt Vân Yên đỏ lên, lộ ra thần sắc hoài nghi, nói:

- Người đang gạt ta phải không?

Tiểu Thiển cố nén cười, chân thành nói:

- Có, bộ dáng như vậy dù là nữ tử nhìn thấy cũng động tâm a, chỉ hận mình không phải là nam nhân, không thể hoan ái với muội muội người.

Sóng mắt của Vân Yên lưu chuyển, nói:

- Ta không tin!

Một đạo kim ảnh vạch phá bầu trời, Tiểu Thiển híp mắt nhìn qua, nói:

- Thư của tướng công tới, lần này tới thật nhanh, đó là?

Đã thấy một người quen thuộc hạ xuống, càng lúc càng lớn.

Hứa Tiên nhìn vào trong bờ suối, thấy hai nữ nhân như châu như ngọc, nhìn thấy hai giai nhân đang vui mừng, nhe răng cười nói:

- Kinh hỉ!

- Ah!

Tiểu Thiển, Vân Yên đều mở to mắt, trong nội tâm suy nghĩ tới người nào đó, thì người đó xuất hiện trước mặt, kinh hỉ nói:

- Quan nhân!

- Tướng công!

Bước nhanh nghênh đón. Muốn nhào vào trong lòng ngực của hắn, bỗng nhiên ngừng bước chân, nhìn về phía đối phương.

Hứa Tiên đã đưa tay ôm các nàng vào trong ngực của mình, các nàng đều đỏ bừng mặt, ngoan ngoãn dựa vào ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên ngồi trên tảng đá bên bờ suối, cho các nàng một trái một phải ngồi trên đùi của mình.

Vân Yên hỏi:

- Tại sao phu quân về sớm như vậy, chẳng phải đang đi tìm Thất Minh Chi sao?

Hứa Tiên cũng giảng thuật chuyện trên biển một phen, trừ chuyện Hàn Mai tiên tử ra thì không có chút giấu diếm nào.

- Vì vậy ta liền đem Ngao Ly đưa về đây, sau khi nghỉ ngơi, lại đi tìm Thất Minh Chi.

Lần tao ngộ đó làm cho Vân Yên cùng Tiểu Thiển đều sợ hãi thán phục không thôi, Hứa Tiên đem nội đan giao cho Tiểu Thiển.

- Chậm rãi thu nạp a, thời điểm độ kiếp ta sẽ giúp người, trước tiên nếm thử tư vị của Hoàng Lương Nhưõng trước nhé?

Tiểu Thiển tiếp nhận nội đan, gương mặt vô cùng cảm động, nói:

- Cảm ơn tướng công.

Giống như hoa lan trong u cốc, nháy mắt nở ra, khuynh quốc khuynh thành.

Có thể thấy nàng cười như vậy, tâm tình của Hứa Tiên được khuây khoả, khó có thể nói nên lời.

- Vậy trở về đi. Hoàng Lương Nhưỡng cần nấu trong chốc lát.

Vân Yên cùng Tiểu Thiển nghe Hứa Tiên nói vậy cũng đồng ý, liền quay về động phủ trong Phượng Hoàng Sơn, đang có một ít yêu tinh chiếm giữ tại bốn phía, vừa thấy Tiểu Thiển là “Hắc Sơn lão yêu” trở về, nhao nhao né tránh thì lễ.

Cũng có nhiều công việc cần hỏi ý của Tiểu Thiển, đều bị Tiểu Thiển tùy ý ứng phó, đi vào trong động phủ.

Hứa Tiên chỉ thấy đây là cung điện thật lớn, chính giữa có một bảo tọa, phía trên có trải da mãnh hổ, vách tường bốn phía có trang trí hoa lệ, sau khi trải qua tạo hình, treo các loại đầu lâu dã thú, hiện ra một cổ khí thể uy nghiêm khắc nghiệt, làm cho Hứa Tiên cảm thấy Tiểu Thiển có thường thức đặc biệt, nhưng cũng biết thường ngày nàng lãnh đạo chúng tinh quái, cũng cần chút ít uy nghiêm.

Thời điểm này, một con yêu báo và một con sơn tinh có tranh chấp, lôi kéo nhau tới trước mặt Tiểu Thiển bình phán, yêu quái chung quanh bảy mồm tám miệng lên tiếng bình luận, nói chuyện giống như phàm nhân đang xem náo nhiệt.

Nhưng há miệng thấy đầy răng nanh, phun ra mùi máu tanh. Tình cảnh này, đại khái có thể hù chết phàm nhân.

Vân Yên đi chuẩn bị thức ăn, Tiểu Thiển ngồi trên bảo tọa cao, bình phán cho chúng. Hai bên là Thái Nhân, Mị Nương là hai tỷ muội yêu thổ, mở to con mắt căng tròn, không yên lòng giơ cây quạt, con mắt không ngừng nhìn qua Hứa Tiên, quả nhiên là đảm nhiệm công tác thị nữ, nhưng dường như không xứng chức a.

Mà Hứa Tiên thực sự ngồi trên bảo tọa. Ôm lấy Tiểu Thiển đang đổ mặt vào trong ngực, cười xem nàng bình phán thế nào, thấp giọng nói vào tai của nàng:

- Không biết có làm uy phong của người yếu đi hay không, có muốn ta đi xuống dưới không?

Tiểu Thiển ngứa lỗ tai, tiếng lòng rung rung, vặn vẹo hạ thân, nói khẽ:

- Tướng công muốn như thế nào thì cứ làm đi.

Bỗng nhiên một tiếng than nhẹ, cảm nhận được Hứa Tiên biến hóa, lỗ tai cũng đỏ hồng lên.

Mặc dù cách mấy tầng quần áo, nhưng xúc giác từ thân thể mềm mại của nàng cũng nhạy cảm hơn, đặc biệt là thứ cứng rắn ngạo nghễ kia đang đội mông của nàng lên. Càng làm cho tâm thần của Tiểu Thiển nhộn nhạo, thân thể xuất hiện biến hóa, chống đỡ không cho nước trong u cốc chảy ra ngoài.

Lũ yêu thấy Hắc Sơn lão yêu ngày thường uy phong lẫm lẫm, lúc này lại nói những lời nhu nhược thế kia, cũng không cảm thấy có gì khác thường cả.

Ngày đó trên Phi Lai Phong, chúng đều nhìn thấy uy phong của Hứa Tiên, trong mắt của chúng chỉ có quan niệm cường giả vi tôn, đại vương nhà mình có thể dựa vào tiên nhân cường đại như thế mới tốt.

Hứa Tiên không đành lòng để Tiểu Thiển túng quẫn, khua tay nói:

- Các người tất cả lui ra đi thôi! Có chuyện gì ngày mai nói sau.

Hắn cũng xuất uy nghiêm của Đông Nhạc Đại Đế ra, lũ yêu sao có thể kháng cự, nhao nhao thối lui.

Đột nhiên huyết động to như vậy cũng yên tĩnh xuống, chỉ còn lại Hứa Tiên cùng Tiểu Thiển hai người, Tiểu Thiển uốn éo thân thể. Đôi mắt như nước của nàng xuất hiện một chút oán hận, nhưng môi mỏng của nàng bị miệng của Hứa Tiên khóa cứng, chỉ còn lại tình ý như nước.

Hứa Tiên cách quần áo, hai bàn tay vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, mà nàng đang khát vọng được vuốt ve. Do tình sinh dục, khó kháng cự nhất.

Khi Vân Yên lăm xong thức ăn quay về, nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp thế này, trong nội tâm khẽ động, đem đồ ăn buông xuống, phát ra từng tiếng nổ vang.

Đôi mắt của Tiểu Thiển thanh tĩnh, vội vàng tách Hứa Tiên ra. Không dám nhìn qua Vân Yên.

Rồi sau đó hai vị giai nhân hầu hạ hai bên, có rượu có mỹ thực vô cùng thích ý, mà Hoàng Lương Nhưỡng nấu chút ít.

Sau đó uống hết số Hoàng Lương Nhưỡng kia, đổi lấy một hồi say rượu.

Thời điểm Hứa Tiên tỉnh lại, trên người dục thể giao xoa. Áo ngủ bằng gấm che đây, lộ bờ vai mượt mà ra ngoài, nhưng đêm qua cảnh đẹp không chỉ thưởng ngoạn một lần, tình cảnh này, không phải ba chữ “Ôn nhu hương” là có thể nói hết.

Động tác của Hứa Tiên kinh động các nàng, mở to mắt ra, nhớ tới đêm qua đều cảm thấy ngượng ngùng. Các nàng đều có tính tình vô cùng thuận theo, đối với Hứa Tiên ta cần ta cứ lấy, cũng không tương cự, ngay cả mình ngượng ngùng cũng làm cho Hứa Tiên cảm thấy thỏa mãn, đương nhiên là tiện nghi cho Hứa Tiên, tối qua hẳn ước lượng xem ngực của ai to hơn.

Hứa Tiên thay quần áo đứng dậy, chuẩn bị ăn uống, cùng các nàng cũng ăn sáng với hắn, sau đó tạm biệt.

Hứa Tiên đáp ứng các nàng mau chóng lấy được Thất Minh Chi rồi trở về, làm cho các nàng không cần phải lo lắng. Tình cảnh này, hẳn cũng khó có thể dứt bỏ.

Chỉ có hạ tâm sắc đá, nói một tiếng tạm biệt, kim ưng cũng bay lên trời.

803. Chương 803: Sương Mù Dày Đặc. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 803: Sương mù dày đặc. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Không qua bao nhiêu thời gian, lại bay tới Đông Hải, Tiểu Thanh đã sớm sờ ở bờ cát, thấy hắn trở về, trên người hoa mai quanh quẩn, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Bỗng cô nương cùng người đi ra biển tìm được, không ngờ người chạy về đây?

Hứa Tiên dỗ ngọt nàng một phen, mới khiến nàng từ giận biến thành vui.

Hai người đang muốn ra biển, bỗng nhiên Tiết Bích đi tới.

- Ta có một việc muốn mời các người hỗ trợ?

- Chuyện gì?

Tiết Bích hiện ra thần sắc sầu lo.

- Cùng ta đi giúp đỡ Ngư Nhi còn có một vị tinh tú, tên là Yến Tử, chính là Ngụy Nguyệt Yến trong hai mươi tám tinh tú. Nàng ra biển để xây dựng Tiên Cung cho Ngư Nhi. Nhưng đã rất lâu không có truyền tin tức trở về, ta sợ nàng gặp phiền toái gì đó. Cũng sắp tới ngày khai mở Tiên Cung rồi, ta muốn đi xem trước.

Hứa Tiên trầm ngâm nói:

- Ngụy Nguyệt Yến, một vị Địa Tiên có thể gặp phiền toái gì chứ? Ta thì không có vấn đề, người nói Tiên Cung ở nơi nào!

Đợi cho Tiết Bích vạch phương vị, Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh nhìn nhau, bởi vì nơi này gần với nơi bọn họ muốn đi.

Trước khi Hứa Tiên ra biển, cho dù Thái Âm chân nhân nói vị trí đại khái của Thất Minh Chi, cũng không cần Hứa Tiên đi tìm kiếm trong biển rộng. Nhưng Thái Âm chân nhân cũng nói, chỗ đó có lẽ có một con yêu thú không kém trông coi, chẳng lẽ là Ngụy Nguyệt Yến cũng bị linh vật hấp dẫn sao, xông vào địa bàn của yêu thú, nên xảy ra chuyện gì.

Hứa Tiên vừa nói ra phỏng đoán này, Tiết Bích cũng lo lắng,

- Đã như vậy, chúng ta cùng lên đường.

Vì tiết kiệm thời gian, cho nên cưỡi kim ưng, bay về phiến hải vực đó.

Kim ưng gánh sức nặng của ba người, cũng bay chậm hơn rất nhiều, nhưng cũng mau hơn Hứa Tiên cưỡi thái vân. truyện copy từ

Hứa Tiên nói:

- Ngụy Nguyệt Yến kia cũng là yêu quái cầm loại, có lẽ dùng tốc độ của nàng, sẽ không có nguy hiểm gì, đánh không lại cũng có thể chạy thoát.

Ngay cả kim ưng vừa tu thành yêu quái cũng có tốc độ như vậy, Ngụy Nguyệt Yến thân là một trong hai mươi tám tinh tú, là yêu quái cấp Địa Tiên, có lẽ càng nhanh hơn mới đúng.

Tiết Bích nói:

- Tốc độ của Yến Tử còn nhanh hơn kim ưng này của ngươi rất nhiều, ngày thường lại ưa thích phi hành, trước kia thường xuyên bay từ Tiên Cung về, thời gian không tới uống cạn chén trà, cho nên đi lại thường xuyên. Về sau ta lo lắng bị người khác lợi dụng thời gian rảnh, bảo nàng không nên quay về.

Tiểu Thanh nói:

- Nói không chừng nàng ngoan ngoãn nghe lời người nói cũng không chừng, ngươi có gì phải bận tâm chứ?

Tiết Bích cười khổ nói:

- Các người không hiểu nàng nên mới nói vậy, tính tình của nàng nghe lời ta tới mức như vậy, cho nên ta mới lo lắng đấy.

Trong nháy mắt, đã tới vùng biển mà Thái Âm chân nhân chỉ rõ, cũng là vùng biển có Tiên Cung sắp xuất thế.

Lúc sáng sớm, một tầng sương mù màu trắng dày đặc bao phủ đại dương bao la. Bọn họ xuyên qua mây mù dày đặc, đi vào hải đảo mà Ngụy Nguyệt Yến ngậy ngốc, cao thấp sâu thẳm một phen, quả nhiên thấy dấu vết của nàng lưu lại, nhưng không thấy bóng dáng của nàng.

Tiết Bích hỏi:

- Ở gần đây cũng không thiếu hòn đảo, sự phụ của ngươi nói là chỗ nào?

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng không rõ lắm, đang định đi tìm đây.

Xuất ba lá bùa giao cho Tiểu Thanh cùng Tiết Bích,

- Hiện tại chia nhau đi tìm thôi, nếu như gặp nguy hiểm thì đốt lá bùa, những người khác có thể cảm nhận được vị trí.

Sau đó giao độn phù màu vàng cho Tiểu Thanh, tuy với thực lực của bọn họ chưa chắc gặp nguy hiểm gì, nhưng tăng thêm một tầng phòng bị mới tốt.

Tiểu Thanh xấu hổ một chút, thu độn phù, trong lòng cũng rất vui mừng.

Rồi sau đó ba người, phân tán ra chung quanh, bản thân mình xâm nhập vào trong phiến sương mù dày đặc này, trong nháy mắt biến mất tung tích.

Hứa Tiên ngồi yên trên người của kim ưng. Nhanh chóng bay thẳng vào trong sương mù, sau đó tìm thấy một hải đảo, tìm kiếm chung quanh, hần dùng thần hồn tìm tòi một phen, hiệu suất cũng không phải chậm.

Nhưng phiến hải vực này giống như vô cùng vô tận, hải đảo vẫn tìm được, nhưng không có chút thu hoạch gì cả.

Lại có một ít hòn đảo xuất hiện trong Thiên Nhân Thông Thiên Nhân, sóng biển lần lượt đập vào vách núi, lại một lần rút xuống, là cảnh sắc thường có của biển cả.

Nhưng Hứa Tiên lại có chút thở dài, bởi vì đây là lần thứ ba hắn nhìn thấy hải đảo này, chẳng lẽ mình đột nhiên có thuộc tính “Lạc đường” khó hiểu sao?

Từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, chuyện này là không thể nào, với tư cách là một Thần Tiên, hắn tự nhận còn chưa tới mức như thế này, hơn nữa đại nam nhân lạc đường tuyệt đối không phải nam nhân a.

Chuyện này không cần suy nghĩ cũng biết, phiến sương mù này nhất định có vấn đề. Có khả năng Yên Tử cũng bị lạc đường cũng là đương nhiên.

- Giá!

Hứa Tiên quát một tiếng, kim ưng giương cánh bay qua một hướng, nhưng một hồi lâu sau, lại một lần nữa xuất hiện trên hải đảo này.

- Giá! Hướng lên!

Kim ưng đã bay thẳng lên bầu trời, nhưng bay lâu như vậy vẫn ở trong phiến hải vực và hòn đảo này, đợi đến lúc Hứa Tiên ra lệnh bay xuống dưới.

Chợt phát hiện. Mình đã không nhìn thấy biển, cao thấp tả hữu đều là sương mù dày đặc, ngậy ngốc lâu như vậy, sẽ cảm giác kết nối với chuyện mất phương hướng.

Hứa Tiên cũng là người trải qua sóng to gió lớn, cũng không kinh hoảng, chỉ hơi lo lắng cho Tiểu Thanh và Tiết Bích.

Bỗng nhiên Hứa Tiên cảm giác có đồ vật gì đó đang tới gần mình, vội vàng bày ra tư thế phòng bị.

Bóng đen kia nháy mắt đã tới, chỉ cách xa Hứa Tiên có mấy trượng, hỏi:

- Xin hỏi lục địa ở đâu?

Sau đó có âm thanh phá không xẹt qua, thân ảnh kia có tốc độ vượt qua âm thanh a.

Hứa Tiên sững sờ, chẳng lẽ đây chính là Ngụy Nguyệt Yên sao? Đang muốn gọi nàng lại, lại nghe nàng nói:

- Cảm ơn!

“Vèo” một tiếng bay đi.

- Ah, ta còn chưa nói cái gì đâu! Kim ưng, nhanh, đuổi theo nàng!

Lại nghe trong sương mù có tiếng phong bạo liên tiếp, nhưng không nhìn thấy tung tích của Ngụy Nguyệt Yên đâu nữa, đang lúc Hứa Tiên muốn bỏ đi, lại cảm thấy Ngụy Nguyệt Yên đang tới gần.

Hứa Tiên thở ra một hơi, nói:

- Người là Ngụy...

Một câu còn chưa dứt, một ngọn gió màu tím đã tới gần.

Hứa Tiên vội vàng bay lên, lưỡi đao gió xẹt qua đầu của hắn, cắt mấy sợi tóc, khí tức sắc bén làm đôi má của Hứa Tiên đau đớn.

Trong nháy mắt giao thoa đó, hắn nhìn thấy lưỡi đao xẹt qua, cùng với ánh mắt của người cầm đao.

Đó là một thiếu nữ xinh xắn nhỏ nhắn, tuổi của nàng khoảng mười sáu, bởi vì gương mặt như em bé. Cho nên không cách nào xác định. Một thân trang phục màu tím, sau lưng có áo choàng tím kỳ dị, giống như cánh chim én bị cắt bỏ đuôi, không ngừng tạo ra cuồng phong.

Con mắt hình cầu nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên đầy cừ hận, trong tay cầm theo một cây đao cong, là một loan đao có màu tím kỳ dị, không là phàm phẩm.

Hứa Tiên hít một ngụm khí lạnh, cho dù bằng khí lực của hắn hiện nay, nếu bị bảo nhận này dùng tốc độ như thế chém trúng, cũng phải bị thương. Chẳng lẽ đầu của Ngụy Nguyệt Yên có vấn đề sao? Hay là sương mù này có vấn đề?

804. Chương 804: Sương Mù Dày Đặc. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 804: Sương mù dày đặc. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lưỡi dao đã xoẹt qua lần nữa, Hứa Tiên đang muốn nói cái gì đó, lại cảm giác được Ngụy Nguyệt Yến ở giữa không trung xẹt qua một đường cong, dùng tốc độ nhanh hơn chém về phía Hứa Tiên.

Nhanh đến mức Hứa Tiên không thể sử dụng pháp thuật gì, nhưng trong ngọc bài của Hứa Tiên, đột nhiên xuất hiện một bóng người màu vàng ngăn cản loan đao, chính là thân thể của Ngao Hạo.

Tiếng kim thiết vang lên, minh hưởng vang vọng, Ngao Hạo có thân thể được xưng là bất hoại, bị một đao chém lên một vết thương thật dài, có máu tươi bắn ra ngoài, nguyên nhân trong đó cũng bởi vì mất đi nội đan. Nhưng cũng nhìn thấy đao kia lẳng lẽ ra sao.

Nhưng cho dù đao có lẳng lẽ ra sao, đánh lên một thứ cứng rắn như vậy cũng phải trì hoãn lại a.

Kim ưng đã mang theo Hứa Tiên nghênh đón, cho dù như thế nào cũng phải bắt giữ nàng mới được.

Nguy Nguyệt Yến thấy tình thế không ổn, đôi chân mang ủng da bò bước lên thân thể của Hứa Tiên, đột nhiên thân hình xoay tròn, dễ dàng né qua công kích của Hứa Tiên.

Nhưng Hứa Tiên không thể bỏ qua cơ hội lần này, giảm mạnh lên lưng chim ưng, đánh về phía Ngụy Nguyệt Yến.

Nguy Nguyệt Yến giữa không trung chỉ vận người một cái đã dễ dàng né tránh được, chỉ trong nháy mắt đã né tránh qua, mau lẹ không thể tưởng tượng nổi.

Đột nhiên Hứa Tiên phát ra tiếng rống to như lôi minh.

- Oanh!

Đột nhiên sương mù bốn phía bị đẩy ra, mà thân hình của Ngụy Nguyệt Yến cũng chấn động một chút..

Tay của Hứa Tiên bắt lấy mắt cá chân của nàng, mặc dù Ngụy Nguyệt Yến cả kinh bất loạn, phản ứng cũng không chậm, loan đao màu tím trong tay giống như cầu vồng.

Hứa Tiên giơ lên tay cầm chặt lưỡi dao, đau đớn trong lòng bàn tay, có máu tươi chảy ra, nhưng tốc độ phi hành cũng không tăng lên, rõ ràng không đủ gây sợ, cận chiến hẳn tự nhận không thua người ngoài. Nhưng Ngụy Nguyệt Yến lại không chút do dự vứt bỏ loan đao, vận người dùng cùi ngón chân cái đâm vào mắt của Hứa Tiên.

Hứa Tiên lớn tiếng nói:

- Mười vạn Vôn!

Nắm mắt cá chân của nàng truyền dòng điện vào người của nàng, thân hình của Ngụy Nguyệt Yến cứng đờ, cảm giác sợ hãi lan ra khắp toàn thân, nhưng cho dù giãy dụa như vậy cũng không vô lực.

Hứa Tiên thừa cơ kìm hai tay của nàng lại, tịch thu loan đao, hạ xuống lưng của chim ưng.

- Vì sao ngươi công kích ta.

Nguy Nguyệt Yến dốc sức liều mạng giãy dụa, nhưng sức lực của Hứa Tiên quá lớn cho nên nàng vô lực, chỉ có thể dùng đôi mắt oán hận nhìn qua Hứa Tiên, há miệng nói ra:

- Hứa Tiên, ngươi đáng chết!

Thần trí vô cùng thanh tỉnh. Không hề giống như bị mê hoặc.

Hứa Tiên cảm thấy ảo não, ta nhận ra người là ai à? Nhưng nhớ tới vừa rồi Ngụy Nguyệt Yến hỏi đường của mình, rồi đột nhiên kịp phản ứng. Những cảnh tượng kia có thể là giả, âm thanh cũng là giả.

Nhưng có một loại âm thanh không cách nào làm giả, lời âm có thể kích phát nội tâm. Phạt tổ giảng kinh, miệng phun kim liên, có thể khuyến dụ dã thú hung mãnh, nói đến cùng cũng là ma âm, Hứa Tiên theo tu vi cảnh giới đề cao, cũng đạt tới cảnh giới này, đã không cần tận lực sử dụng, cũng có thể dung nhập vào trong lời nói hằng ngày.

Chỗ tốt lớn nhất của chuyện này, chính là thời điểm dễ ngọt Tiểu Thanh và Tiểu Thiển, dăm ba câu liền có thể nói các nàng vui vẻ ra mặt, đương nhiên đây cũng là vì tâm thần của các nàng không bố trí phòng vệ với Hứa Tiên. Xem ra giống như sử dụng một cách không đứng đắn, nhưng Hứa Tiên có cảm giác đứng đắn. Thời điểm này không khỏi nghĩ tới chỗ tốt mà Pháp Hải dạy cho hắn, tuy Pháp Hải không muốn hắn sử dụng theo cách này a.

- Ta là Hứa Tiên, là Ngự Nhi cũng là bằng hữu của a Bích, là các nàng bảo ta tới đây tìm người, bắt luận người đang nhìn thấy cái gì, nghe được cái gì cũng có thể là giả. Vừa rồi người lầm người khác với ta.

Yến Tử giãy dụa lập tức yếu bớt chút ít, nháy động đôi mắt nhìn cảnh sắc chung quanh, một đám tin tức rơi vào trong nội tâm của Hứa Tiên.

- Người không phải tên khốn Ngao Huyễn kia!

Thanh âm thanh thúy, giống như tiếng yến gáy.

Hứa Tiên ra lệnh:

- Hiện tại phong bế ngũ giác. Chỉ dùng tâm thần trao đổi, trừ việc đó ra, không nên tin cái gì khác, ta đoán tên kia hiện tại đang ở nơi bí mật gần đây nhìn qua.

Chậm rãi buông Ngụy Nguyệt Yến ra, cũng trả loan đao lại cho nàng.

- Tại sao người bị vây ở chỗ này?

Yến Tử thấy Hứa Tiên không có địch ý, cũng tin lời hắn nói, nếu thật là địch nhân, căn bản không cần nói như vậy, đem tao ngộ của mình ở dưới biển nói ra, sau đó đi chung quanh, lại đụng Ngao Huyễn đang săn chín yến. Bắt đầu tranh đấu.

Ngao Huyễn không địch lại nên nấp dưới biển sâu, nàng không cách nào đuổi kịp muốn đi về tiếp tục trong cõi Tiên Cung, nhưng bị lạc trong sương mù dày đặc này!

- Người vừa nói như vậy, ta mới cảm thấy với tốc độ của ta làm sao bị lạc được? truyện copy từ

Hứa Tiên cười khổ, chẳng lẽ vừa rồi người hỏi đường ta không cảm giác có cái gì không đúng sao?

Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, một tấm phù lục cháy lên, là tấm của Tiểu Thanh, nhưng phương vị cụ thể không rõ ràng lắm, căn bản không cách nào phán đoán, xem ra trong ảo trận này cũng bị mất phương hướng.

Hứa Tiên nhăn mày, đứng dậy, thật sự quá coi thường ta!

Hắn hít sâu một hơi, hô lớn:

- Thanh nhi!

Kim ưng bay nhanh, đem âm thanh phát ra cực lớn, âm thanh tới đâu, sương mù ở đó biến mất không còn gì nữa, giống như chưa từng tồn tại qua vậy.

Âm thanh này của hắn cũng không phải bình thường, mà là lực lượng kiếp lời chân chính bao hàm bên trong đó.

Bất luận là trận pháp gì, bất luận pháp thuật gì, bản chất của nó vẫn còn linh lực vận hành, mà kiếp lời có thể làm tắt cả lực lượng linh lực tán đi, phá hư căn cơ của trận pháp.

...

Tiểu Thanh cũng mất phương hướng trong sương mù dày đặc này, nàng không có thần thông như Hứa Tiên, càng không tìm được con đường ra ngoài.

Bỗng nhiên thấy một thân ảnh tới gần, người tới gần chính là “Hứa Tiên”, há miệng nói ra:

- Thanh nhi, phiến sương mù dày đặc này có cổ quái.

Trong nội tâm cười lạnh nói: thì ra là tiểu bà nương này, khi ta bắt giữ ngươi lại, xem ta bào chế ngươi như thế nào?

Phiến ảo trận này chính là thủ bút của Ngao Huyễn, hần thân là yêu quái cấp Địa Tiên, tuy không có sở trường chiến đấu, nhưng đây là bản lĩnh tự nhiên. Phiến ảo thuật này là thận khí hóa thành, chính là hang ổ của hần a, có thể dấu diếm tài năng của người khác, bốn quá hoá thật. Bất cứ kẻ nào xâm nhập vào trong đó, đều mặc cho hần làm gì cũng được.

Trên mặt Tiểu Thanh vui vẻ, nghênh tiếp “Hứa Tiên”, thời điểm đi tới gần, bỗng nhiên nhô ra một ngụm thanh khí.

Ngao Huyễn tránh né không kịp, lập tức có cảm giác muốn ngắt đi.

- Ngươi làm gì?

Tiểu Thanh lạnh lùng nói:

- Ngươi càng cổ quái!

- Vậy sao?

Một âm thanh âm trầm truyền vào bên tai của Tiểu Thanh, “Hứa Tiên” trước mặt vẫn ở đó, Ngao Huyễn chẳng biết khi nào đã ra sau lưng của nàng.

Tiểu Thanh giật mình phản kích, nhưng Ngao Huyễn kia đã hóa thành sương mù.

Ngay sau đó có vô số Ngao Huyễn xuất hiện tại bốn phía, cùng cười nói giống nhau:

805. Chương 805: Thất Minh Chi. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 805: Thất Minh Chi. (1)

Cùng một chỗ đánh tới.

Nhưng những Ngao Huyễn này cũng lập tức bị đánh tan thành sương mù, Tiểu Thanh cầm chặt Thanh Long Nháo Hải Kỳ nhìn qua bốn phía.

Ngao Huyễn nói:

- Đáng tiếc, một cái cũng không phải là thật, ah ha ha ha ha!

Sau đó lại xuất hiện vô số Ngao Huyễn.

Đại kỳ liên tục múa loạn, Tiểu Thanh hơi cảm giác thở hổn hển, dù sao pháp lực của nàng không hùng hậu như Hứa Tiên, mà Thanh Long kỳ lại quá tiêu hao linh lực, những linh lực còn lại sớm muộn gì cũng hao hết.

Trong tay của Tiểu Thanh lúc trước cầm hai phù lục, một tấm độn phù, một tấm cảnh báo phù.

Nàng hơi do dự, đốt tấm cảnh báo phù, lập tức liền nghe được âm thanh lọt vào trong tay của mình.

- Thanh nhi!

Sắc mặt của Ngao Huyễn đại biến, làm sao có thể, trận pháp của mình tuyệt đối không thể bị phá a.

Theo gió vượt sóng, lời âm đến mức. Sương mù cần quét không còn.

Vốn không cách nào xác định được vị trí chính xác, Hứa Tiên nhanh chóng tiến tới chỗ của Tiểu Thanh.

Phiến sương mù này ban đầu vốn rộng khắp, nhưng khi bị phá vỡ nó đã thu nhỏ trở lại, với tốc độ của kim ưng, vỗ cánh một cái đã tới rồi.

Ngao Huyễn quá sợ hãi muốn ẩn vào trong sương mù, nhưng dưới lời âm kích động, căn bản tránh cũng không thể tránh. Không đợi Hứa Tiên ra tay Tử đã hóa thành một đạo ánh sáng tím lao tới gần hắn rồi.

Ánh sáng tím hiện ra, Ngao Huyễn hoảng sợ tránh né, nhưng vẫn không tránh được, kêu thảm một tiếng, một đám máu tươi bắn ra.

Ánh sáng tím lại xẹt một đường cong trên bầu trời, sau đó lại rơi xuống, Ngao Huyễn tiếp tục hét thảm lần nữa.

Tuân theo vận luật nào đó, tốc độ của nàng càng lúc càng nhanh, trên không trung vẽ ra từng hào quang màu tím cực đẹp, cấu thành một đồ án xinh đẹp, mà ở trung tâm của đồ án, huyết hoa bắn tung toé, Ngao Huyễn giống như đang chịu lăng trì, kêu thảm thiết không ngừng.

Ngao Huyễn cắn răng một cái, há mồm phun ra một khẩu nội đan. Từng đoàn thận khí bao trùm toàn thân của hắn, thận khí tiêu tán, hắn cũng không còn bóng dáng, giống như một nhà ảo thuật gia đại tài.

Hứa Tiên lại hét lớn một tiếng, sóng âm rung động lan ra xung quanh, một khu đất khôi phục nguyên trạng.

Hứa Tiên hóa thành một tia chớp kim sắc, đánh xuống.

Thời điểm này sương mù đã mỏng đi, mơ hồ có thể thấy được biển cả phập phồng phía dưới, cùng một đám đảo nhỏ, những hòn đảo này chỉ chít như sao trời, mỗi hòn đảo đều có một cột khói màu trắng bay lên, hình thành phiến sương mù to lớn này.

Hứa Tiên giẫm lên Ngao Huyễn, đạp lún xuống nền đảo, phát ra âm thanh ầm ầm.

Ngao Huyễn sợ hãi cầu xin tha thứ, Hứa Tiên làm sao buông tha, không cho hắn cơ hội tự bạo nội đan, một quyền đánh tiếp đoạn tủy sống của hắn, dưới lời đỉnh, hồn phách cũng tiêu tan, xem như giải một ngục ác khí thay cho Ngao Ly.

Hứa Tiên cầm lấy nội đan của hắn, thấy sương mù trong nội đan vô cùng dày đặc, không biết có công hiệu gì, thuận tiện thu hồi thân thể và nội đan của Ngao Huyễn vào trong ngọc bài, tuy suy yếu đi rất nhiều, nhưng lúc tối hậu có thể mang ra ngăn cản công kích a.

Ngao Huyễn vừa chết, ảo trận lập tức tiêu tan.

Yến Tử, Tiểu Thanh và Tiết Bích chạy tới.

Tiết Bích nhìn thấy Yến Tử. Ôm cổ, vô cùng vui mừng.

- Người đi nơi nào?

Nàng có Bích Thủy Kim Tinh Tráo hộ thể, tuy cũng mất đi phương hướng, nhưng không sợ bị công kích gì.

Yến Tử xoa xoa mái tóc mềm trên trán, khom người hành lễ với Hứa Tiên, nói xin lỗi:

- Đa tạ người cứu ta, vừa rồi tổn thương người, thất lễ, thương thể của người không có sao chứ?

Bộ dáng của nàng trung thực như hài tử, hoàn toàn không phải A Tử có tính cách quái đản như trong suy nghĩ của Hứa Tiên.

- Không có sao!

Yến Tử vỗ ngực một cái, nói:

- Ta đây cũng yên tâm!

Hứa Tiên nói:

- Thất Minh Chi ở gần đây, chúng ta nên tách ra tìm xem.

Sau đó miêu tả hình dáng của Thất Minh Chi một phen.

Cái gọi là linh vật có yêu thú thủ hộ, đại khái chính là Ngao Huyền ma quỷ làm ra, nếu như không có nhiều kỳ ngộ, xông vào trong trận pháp hiểm ác này, bằng vào thực lực và huyền diệu của kiếp lồi, mới không sợ trận pháp này.

Đám người Hứa Tiên chia nhau ra tìm kiếm nơi hạ lạc của Thất Minh Chi, ngược lại tìm ra rất nhiều đồng tàu thuyền lớn bị mắc cạn.

Tiết Bích nói:

- Ở phiến hải vực này thuyền xuyên có thuyền bè mất tích, thì ra là do Ngao Huyền làm ác.

Thần sắc Hứa Tiên khê động, trông thấy hai chiếc thuyền lớn quen thuộc, trong nội tâm kinh ngạc.

- Đây không phải là thuyền lớn của Kim gia sao?

Khó trách sớm nghe Lý Tư Minh nói thuyền lớn của Kim gia sắp trở về địa điểm xuất phát, nhưng chờ mãi không thấy về, thì ra là mắc cạn ở đây.

Hắn lên thuyền sờ tầm một phen, hàng hóa vẫn còn, nhưng không một bóng người, trong nội tâm cả kinh, sẽ không bị hại chứ?

Tiết Bích đi vào, thấy tình cảnh này nói:

- Ngao Huyền chỉ ăn chim én, cũng không ăn người, nhất định là đem người và Thất Minh Chi giấu đi rồi, chúng ta không phải còn chờ tìm thấy động phủ của hắn sao?

Phạm vi của quần đảo này rất lớn, đi tìm tới trung tâm của quần đảo này, trong đảo có một ngọn núi, trên núi có rất nhiều hồ núi lửa, bốc sương mù nghi ngút.

Hứa Tiên đi vào trên ngọn núi, triển khai Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông cẩn thận sờ tầm một phen, quả nhiên cảm giác có khác thường, bởi vì có một tiểu ảo trận, dùng kiếp lồi bỏ tầng trận pháp này ra.

Một ngọn núi nhỏ hư không tiêu thất, chỉ thấy đây là một tòa trang viên bị che dấu, chính là động phủ của Ngao Huyền.

Hứa Tiên nói:

- Hỗn đản này thật sự biết cách hưởng thụ.

Yêu quái bình thường đều tìm động phủ để an cư, tính toán là động phủ chân chính, nhưng trang viên này vô cùng tráng lệ, sau trang viên có một hồ nước nóng, căn bản không giống nhà của yêu quái, giống như thẳng cảnh nghỉ mát của đời sau.

Kiến trúc như vậy đương nhiên không phải Ngao Huyền làm ra, đã thấy rất nhiều người đang kiêng đá chuyển gỗ, kiến tạo cung khuyết mới, chính là người biến mất trên thuyền.

Hứa Tiên và mấy người Tiểu Thanh đánh tan trận pháp. Chậm rãi đến gần đám người kia.

Tiểu Thanh lớn tiếng nói:

- Các người được cứu rồi!

Nhưng những người này không thêm quan tâm tới lời của nàng, vẫn làm công việc của mình. Nhưng thời điểm đang làm việc, từng ánh mắt mê man, giống như biến thành xác không hồn, quái dị nhất chính là biểu hiện trên gương mặt, lúc lo lúc vui, phi thường tự nhiên.

Hứa Tiên cũng dùng lôi âm ném thử một phen, nhưng không có tác dụng gì.

Tiết Bích cau mày nói:

- Những người này nhập mộng cảnh quá sâu, hấp thụ quá nhiều thận khí, căn bản không thể tỉnh lại.

Hứa Tiên suy nghĩ nói:

- Vẫn có biện pháp.

Tiết Bích nói:

- Chỉ có tìm được Thất Minh Chi như người đang tìm là được, Thất Minh Chi, có thể thông thất khiếu, thức tỉnh tâm thần, chỉ cần tìm ra được, cho những người bị nhiễm thận khí ngũ tạng sẽ tỉnh lại.

Hứa Tiên cũng cười nói:

- Vạn vật trên thế gian, tương sinh tương khắc. Người ta nói bị độc rắn cắn, trong vòng bảy bước sẽ có thứ giải độc. Mà thận khí của Ngao Huyền cũng có đạo lý giống như vậy.

806. Chương 806: Thất Minh Chi. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 806: Thất Minh Chi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn truyện copy từ

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Đoán xem cái nào là thật?

Trông thấy sắc mặt của Tiểu Thanh có chút không đúng, hần lập tức kiên quyết tỏ vẻ, chính mình nguyện ý bị độc cả đời, tuyệt đối không tìm thuốc giải, ngược lại làm cho Tiểu Thanh xấu hổ một hồi.

Mấy người đi tìm kiếm trong trang viên một lúc, rốt cục tìm thấy sau suối nước nóng kia có “Thất Minh Chi” .

Dưới suối nước nóng có một cột đá màu ngà sữa mọc lên, trên cột đá có một thứ mang bộ dáng của Thất Minh Chi, hiện ra màu sắc bảy màu, phía trên sinh ra thất khiếu. Liên thông lẫn nhau, chợt có có gió thổi qua, phát ra âm thanh ô ô như tiếng tiêu.

Hứa Tiên tiến lên hái xuống thu vào trong ngọc bài, đã thấy cột đá màu ngà sữa này ảm đạm xuống, có một tầng màu xám bao phủ, Hứa Tiên không rõ ràng cho lắm, hỏi thăm Tiết Bích.

Tiết Bích thở dài:

- Khối thạch bích này cũng không phải phạm vật, chỉ có ở trong địa huyết linh mạch mới sinh ra được, dài ra một khối lớn như vậy cũng cần không biết bao nhiêu năm. Mà Thất Minh Chi là tinh anh do nó sinh ra, nói không chừng qua thêm mấy trăm năm, Thất Minh Chi sinh linh tính, biến thành tinh quái. Một khi hái Thất Minh Chi xuống, thì thạch bích này cũng chết theo.

- Cũng có chút đáng tiếc.

Hứa Tiên nhìn Thất Minh Chi, màu sắc tươi đẹp, giống như vân hà bày ra một màu sắc hồng nhuận, mang theo hương khí nhẹ nhàng, ngũ tạng một cái khiến toàn thân thư thái, lỗ chân lông như mở rộng ra, phun ra nuốt vào linh khí trong không khí.

Hứa Tiên dùng Thất Minh Chi này cứu tỉnh người trong trang viên nơi đây, những người này đàn độn, khi ngủ một cái, lập tức rùng mình tỉnh táo lại, giống như vừa tỉnh mộng, mở mắt nhìn chung quanh.

Thời điểm cứu người mới phát hiện, trong đó chẳng những có người Hán, còn không thiếu “Người phương tây”, người tây dương tóc vàng mắt xanh, người Nhật thấp bé, người da đen, quả nhiên đều là người lưu lạc từ chân trời xa xăm tới. Những người này đều đi thuyền trên biển, xông vào trong đám sương mù này, triệt để mất phương hướng trong đó.

Hứa Tiên cứu một trung niên nhân có chòm râu dài, người đàn ông kia nhìn qua Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Người chính là... Hứa công tử?

Hứa Tiên sững sờ, cười nói:

- Người chính là thuyền trưởng đội thuyền Kim gia? Thuyền của các người ở bờ tây nhanh đi thu nạp người khác, chuẩn bị trở về địa điểm xuất phát đi!

Thuyền trưởng lúc xuất phát từng gặp qua Hứa Tiên vài lần, khi đó Hứa Tiên nghe Ngư Nhi, bọn họ phải dừng lại mấy ngày, hẳn cũng tham dự nghị luận, hôm nay gặp lại Hứa Tiên, không khỏi kinh ngạc, tại sao hẳn ở chỗ này?

Hứa Tiên cũng không muốn giải thích là bọn họ gặp yêu quái, chỉ cười một cái thúc bọn họ nhanh chóng rời đi.

Hứa Tiên đang cứu người, bên kia có hai nhóm người rút binh khí ra, lách cách lách cách đánh nhau, trong miệng họ không phải tiếng Trung.

Nhật ngữ? Hứa Tiên quay đầu sang, chỉ thấy một đoàn người Đông Doanh đang vung đao chém lung tung, đây chẳng lẽ là giặc Oa trong truyền thuyết?

Hứa Tiên giận dữ đi lên, thời khắc này có Thích Kế Quang linh hồn phụ thể, linh hồn phần Thanh đang hừng hực trong lòng của hắn. Đang muốn chủ trì chính nghĩa, giữ gìn hòa bình thế giới. Nhưng hắn cẩn thận nhìn lên, ồ, bên kia cũng là người Nhật Bản

Một đoàn người Nhật Bản vây quanh một ít người Nhật Bản, hai bên dường như cũng là võ sĩ, mà võ sĩ Nhật Bản bên ít đang bảo vệ một người trẻ tuổi.

Người hai bên liên tục kêu ba ku ba ka rồi xông vào đánh nhau, chém giết không ngừng, mà những người khác lúc này đang vây quanh xem náo nhiệt, cho dù từ trong giấc mộng tỉnh lại cũng không làm cho bọn họ hết hứng thú với náo nhiệt, đây cũng được xem là một loại cảnh giới.

Trong nội tâm Hứa Tiên do dự một chút, ta có nên xem một lát hay không? Hỏi tên thuyền trưởng:

- Đây là có chuyện gì?

Thuyền trưởng bĩu môi, rất là khinh thường nói:

- Hứa công tử, những kẻ điên này không có đầu óc, không cần xen vào chuyện của bọn chúng.

Thời điểm này, một đám người ít kia sắp không chịu đựng nổi, đột nhiên người trẻ tuổi kia cầm kim ẩn ra giờ lên cao, dùng tiếng Hán không quá linh hoạt:

- Ta là hoàng đế đệ hạ của quý quốc khâm điểm làm Vương Nhật Bản, ai tới cứu ta, hoàng đế Hạ quốc sẽ có ban thưởng, ta cũng có phần thưởng, ô!

Nói xong liền khóc lên.

Những quần chúng vây xem quả nhiên không hổ lần quần chúng, cũng không có người nào lên tiếng.

Hứa Tiên thở dài, đi lên nói lời thăm thía:

- Thiện tai thiện tai, Tử viết: nhân giả vị giả, ngã phạt dùng từ bi vi hoài, các người không nên đánh nhau.

Quần chúng vây xem cười trộm, nói như vậy có thể khiến bọn họ không đánh nhau sao? Thuyền trưởng thăm nghĩ: chẳng lẽ Hứa công tử là con một sách?

Ngay sau đó bọn họ cùng ngẩng người ra, chỉ nghe tiếng lách cách vang lên, tất cả binh khí đều ném xuống đất, hai đoàn người chém giết đỏ mắt, bỗng nhiên không còn chút sát khí nào, bỗng nhiên nhìn gương mặt của đối phương biến thành đáng yêu.

Ngã phạt từ bi, không ngừng dùng lời âm hàng ma, càng dùng lời âm cảm hóa thể nhân, siêu độ chúng sinh.

Với tâm tình của phạm nhân làm sao ngăn cản được, bằng đạo hạnh của Hứa Tiên hiện tại, chỉ nói đùa vài câu, cũng tuyệt đối khiến mọi người ở đây cười vang lên.

Hứa Tiên tiến lên hỏi rõ một phen. Mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thiếu niên này chính là hậu nhân tướng quân mộ phủ, được hoàng đế sắc phong qua. Hôm nay bị đả đảo, bị tướng quân mới đuổi giết, mạo hiểm vượt biển đến Đại Hạ, tìm kiếm tị nạn chính trị.

Tướng quân mới đương nhiên là phải làm chuyện trăm thảo trừ căn, cấp cấp đuổi theo, cuối cùng xông vào trong sương mù của Đại Hạ.

Phe bị đuổi giết là Võ Đằng gia, phe đuổi giết là Thương Tĩnh gia.

Chuyện này làm Hứa Tiên do dự.

- Hai bên đều là người tốt ah!

Hơn nữa hắn có nghĩ võ đầu cũng không nhớ ra cái gì, bởi vì hai dòng họ này đều tu kiến Mộ phủ của mình, nay một phe thất thế thì kết quả khó tránh khỏi bị đuổi giết, cho nên cảm thán, bởi vì một khi thay triều đổi đại, thì quá trình trong đó chỉ có sắt và máu.

Hắn vỗ tay lần cuối cùng, ra lệnh cho bọn họ.

- Tất cả quay trở về nhà đi, tất cả tìm về nơi mình cần về đi.

Muốn đầu nhập vào hoàng đế thì đầu nhập, muốn đuổi theo giết cũng không cần đuổi, trở về phục mệnh với tên Thương Tĩnh tướng quân kia là được.

Thiếu nữ Đằng gia lúc này chính là tuyệt xử phùng sanh (tìm được đường sống trong chỗ chết), cho nên cảm động với Hứa Tiên muốn chết. Mà người của Thương Tĩnh gia rất tức giận, bô bô tỏ vẻ bất mãn, còn ba ku ba ka cái gì đó.

Hứa Tiên thở dài thật sâu, dang hai tay ra, nói:

- Cần gì chứ? Tội gì khổ như vậy?

Một bộ trách trời thương dân tư thế.

Những tên võ sĩ Thương Tĩnh gia nghe xong sững sờ, lập tức nhớ tới mình vừa rồi được Hứa Tiên cứu, hôm nay chính mình thật không ngờ đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy, quả thực ngay cả súc sinh cũng không bằng! Cho nên quỳ xuống mặt đất tự tát tay của mình, bộ dáng nước mắt lưng tròng, sấm hối ăn năn.

Cảnh tượng kỳ dị này làm cho người khác hoảng sợ không thôi, những người này quả nhiên không có đầu óc.

807. Chương 807: Thanh Nhi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 807: Thanh Nhi

Hứa Tiên đối với chuyện mình sử dụng pháp thuật khi dễ phạm nhân không có nửa điểm bất an, mạng cũng là do ta cứu, cũng không cần bàn điều kiện với ta. Nếu không phải ta đến, các ngươi còn phải ở lại nơi đây cả đời làm việc không công! Hơn nữa không có một ngày nghỉ nào.

Mọi người thu thập tất cả đồ vật, nói cảm tạ với Hứa Tiên, mặc dù trên đảo nào có trang viên xinh đẹp, càng không rõ tại sao chính mình lưu lạc ở đây. Nhưng Hứa Tiên khuyên bao dăm ba câu, cũng không có người nào truy cứu căn nguyên.

Bọn họ mạo hiểm đi ra ngoài biển, cũng có rất nhiều chuyện cần làm, hôm nay đã làm trễ thời gian quá lâu, càng không người muốn dừng lại, nhao nhao trở lại trên thuyền, sau đó rời đi.

Người của thuyền lớn Kim gia hỏi Hứa Tiên:

- Tại sao Hứa công tử lại ở chỗ này? Chẳng lẽ không cùng chúng ra rời đi sao?

Hứa Tiên nói:

- Không nhọc các người lo lắng, ta phụng mệnh của hoàng thượng ra biển, quá trình cụ thể không nói cho các người nghe được..

Sau đó giảng thuật chút chuyện mình ở kinh thành.

Người trên thuyền Kim gia biết được Hứa Tiên hiện tại đã là quan lớn, cho nên nghiêm nghị bắt đầu kính nể sâu sắc, càng không dám hỏi kỹ. Thời điểm này thuyền lớn đã nhổ neo, thuyền viên phát ra âm thanh thúc dục, thuyền trưởng cũng biết mình có nhiệm vụ trên người, không dám gây ngốc nhiều, vái chào thật sâu, cúi người rời đi.

Hứa Tiên nhìn qua chiếc thuyền cuối cùng đã rời đi, biến mất trong làn sương mù hơi mỏng, thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Thanh chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, thần sắc bình tĩnh hỏi:

- Lúc nào chúng ta trở về?

Ba búi tóc đen không thay đổi, nhưng đã rời tung lên rồi, theo biển gió nhẹ nhàng tung bay, có một cảnh tượng vũ mị khó nói thành lời.

Hứa Tiên cũng cảm thấy trên gương mặt bình tĩnh của nàng có một tia không vui, tùy ý ôm eo của nàng, cho nàng dựa vào ngực của mình, cúi đầu cười hỏi:

- Thanh nhi muốn trở về làm gì?

Tư thái thân mật làm cho Tiểu Thanh hơi khó chịu, vặn vẹo hạ thân một cái, ánh mắt rời rạc nói:

- Ta? Chuyện này có liên quan gì tới ta sao? Ta vốn vì giúp người tìm được cho nên ra biển, hôm nay đã tìm được, tốt nhất nên lập tức trở về đi, nhưng mà... Nhưng Tiên Cung sắp xuất thế rồi, lưu lại nhìn một chút cũng không sao cả.

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng tính như vậy, Long Vương Thủy Tinh Cung đều đã gặp, còn cái Tiên Cung này xuất thế thì chưa gặp, sau khi chúng ta đã nhìn một phen rồi quay về Hàng Châu, sau đó ta lại đi kinh thành!

Tiểu Thanh lúc này cúi đầu xuống, âm thanh hơi chát chát, nói:

- Cũng tốt!

Lần hành trình trên biển này phải chấm dứt rồi sao?

Hứa Tiên vén mái tóc xanh của nàng lên, lộ ra đôi má thanh lệ, phía trên mang theo một chút ảm đạm không phấn chấn, cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt xinh xắn tuyết trắng của nàng. Ôn nhu nói:

- Ta làm sao cam lòng rời đi như vậy chứ? Chúng ta chẳng những phải lưu lại cổ động cho Ngư Nhi, còn muốn Thanh nhi người không chán nản, ở lại vui chơi một thời gian, được không nào? nguồn

Sắc mặt của Tiểu Thanh hồng nhuận phơn phớt, giả bộ như không sao cả nói:

- Cũng tốt.

Trong lòng biết hắn đang trêu đùa hí lộng mình, nhưng trong nội tâm hết lần này tới lần khác không sinh ra nửa điểm tức giận, tiếng nói ôn thuận phát ra từ nội tâm, có chút cảm giác ngứa ngáy. Nhưng vẫn cố duy trì biểu lộ bình tĩnh.

Hứa Tiên cầm chặt tay nàng, nói:

- Đi theo ta một chút.

- Ta còn phải đi tu luyện.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Tu luyện?

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Thanh đã hối hận, đầu óc loạn thất bát tao, nói như thế nào lại nói ra lời này, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không biết nói thế nào, miễn cưỡng đáp:

- Ân ah.

Hứa Tiên nói:

- Không cho phép, hôm nay chỉ đi theo ta.

Kéo lấy tay Tiểu Thanh đi tới bờ biển.

- Nếu như người đã nói như vậy, bốn cô nương sẽ có đi cùng với người.

Dắt tay đứng trên bờ cát ướt, tiếng sóng không dứt, nước biển màu xanh đậm phiêu phù bất định.

Chim biển bay thấp xuống, sương mù mờ lung, hai người im lặng.

Hứa Tiên nắm bàn tay trắng nõn của nàng, nhìn qua cảnh trí tự nhiên này, trong nội tâm rất an bình, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn Tiểu Thanh bên cạnh, mỉm cười, nhưng không nói cái gì.

Tiểu Thanh cúi đầu nhặt vỏ sò cát sỏi trên bờ biển, gió biển ẩm áp thổi làm đầu óc hơi choáng váng, tim đập càng ngày càng loạn, có một loại tâm tình nào đó đang ngự trị trái tim của nàng, tâm thần có chút không tập trung, nhưng lại cảm nhận một cảm giác vô cùng an bình.

Rõ ràng chỉ bị nắm tay, rõ ràng đã thân mật qua vô số lần. Rõ ràng hai người cũng đi với nhau nhiều lần, tại sao thời điểm này mình lại hoảng loạn?

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên không có thi đấu, không có thiên kiếp, không có có người nào muốn tranh giành, cũng không có ai khi dễ ai, chỉ có hai bàn tay nắm chặt nhau.

Mà khi một nam một nữ, hoàn toàn không có bất cứ chuyện gì nắm tay nhau đi dạo, thì chỉ có thể gọi là một “Cuộc hẹn”.

Đi dọc theo bờ biển, bỗng nhiên Hứa Tiên đề nghị cởi giày ra, sau đó cởi giày giúp nàng.

Tiểu Thanh sững sờ còn chưa kịp phản ứng, Hứa Tiên thò tay cởi bỏ vớ cho nàng, lộ ra bàn trắng ngọc tuyết trần, đều như bắp rang, như châu nhọc, thật là đáng yêu

Hứa Tiên vươn tay vừa làm như thế, đột nhiên Tiểu Thanh căng cứng thân thể, bởi vì đây là chỗ mẫn cảm của nàng, cắn chặt răng cắn đứng tịa chỗ, nhưng thật lâu sao không có chuyện gì, chỉ nghe Hứa Tiên cười nói:

- Đi thôi!

Nụ cười này khiến Tiểu Thanh không để ý, giống như mình đang chờ bị hấn khi dễ. Nổi giận nói:

- Không có ý nghĩa, không đi.

Hứa Tiên gãi gãi đầu, nói:

- Chúng ta tới đó thi xem ai nhặt được vỏ sò lớn hơn nhé?

Tiểu Thanh bủi môi nói:

- Nhàm chán.

Nhưng vẫn đứng lên, đi cùng với Hứa Tiên.

Chân trần đạp lên bờ cát ướt át, lưu lại từng dấu chân, một lớn một nhỏ, rất nhanh bị sóng biển bao phủ.

Tiểu Thanh che dấu váy áo, xoay người cầm lấy một con ốc lớn, cười tủm tỉm đưa ra khoe với Hứa Tiên.

Trong tay của Hứa Tiên cầm lấy một vỏ ốc nho nhỏ, làm cho vui vẻ trên mặt của Tiểu Thanh nhiều hơn.

Sương mù dần dần tỏ khắp, thời gian trôi qua nhanh chóng. Quay đầu ai cũng không nhớ ra được hôm nay đã làm được cái gì chứ? Nhưng trong lòng cảm thấy thỏa mãn.

Chân trời có hào quang như lửa.

Hai người ngồi ở trên đá ngầm, Tiểu Thanh ôm đầu gối, dựa vào vai của Hứa Tiên, thưởng thức cảnh hoàng hôn.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nói:

- Rất lâu không có nếm thử nọc độc của người rồi, không biết tu thành Địa Tiên thì nọc độc có lợi hại hơn hay không a?

Ánh mắt nhìn lên bờ môi hồng nhuận phơn phớt của nàng.

Tiểu Thanh cũng hiểu ý đồ của hắn, sắc mặt đỏ lên, lườm hắn một cái, sau đó hơi ngẩng đầu lên, “Ân” một tiếng bằng lỗ mũi, ý bảo đồng ý.

Hứa Tiên cúi đầu hôn lên, thuận thế ôm nàng vào trong ngực.

Nụ hôn này, thẳng tới khi mặt trời lặn xuống biển, ánh sao đầy trời.

Hứa Tiên cách một tầng sa y, khê vuốt lưng áo mỏng manh của nàng, một tay còn lại, cởi bỏ dây thắt lưng bích sắc. Áo xanh bằng lụa mỏng tách ra, tay của hắn tiến quân thần tốc, trực tiếp va chạm vào da thịt tinh tế của nàng, sau đó tấn công bộ ngực của nàng, bàn tay của hắn vờn ve rồi xoa bóp, thẳng tới khi nhũ hoa của nàng căng cứng vươn cao lên.

808. Chương 808: Khai Quang. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 808: Khai quang. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Đôi mắt của Tiểu Thanh hí thành một đường, thở khê cùng tiếng rên rỉ yêu kiều bị ngăn cản trong miệng, không biết có phải đang say mê trong ái tình hay không, cũng không cự tuyệt động tác của Hứa Tiên, mặc cho hắn đi quấy nhiễu những chỗ khấn yếu trên người.

Bỗng nhiên Hứa Tiên rời môi ra, thu tay lại, sau đó sửa sang quần áo rối tung của nàng lại.

Tiểu Thanh mở hai mắt ra, sóng mắt ôn nhu như nước, lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Ta cảm thấy nên gác chuyện này lại chờ tới ngày đại hôn thôi, không nên tiếp tục nữa. Thời điểm hôn lễ, người ưa thích náo nhiệt, chẳng lẽ không muốn?

Trong nội tâm Tiểu Thanh lập tức tràn ngập vui mừng, sau đó có chút kinh hoảng, thu hồi vũ mị trên mặt, nghiêm nghị nói:

- Đừng nói vậy, ta không có ý định gả cho người đâu.

Hứa Tiên sững sờ.

- A?

Vạn lần không ngờ nàng nói như vậy, nữ tử trong ngực đã sớm động tình không chịu nổi, không chút do dự cự tuyệt hắn.

Tiểu Thanh ngạo nghễ nói:

- Ta không phải tỷ tỷ, không làm được hiền thê lương mẫu, cũng không muốn dạy con, cũng không muốn làm việc nhà.

Sau đó cẩn thận nhìn qua thần sắc của Hứa Tiên.

Hứa Tiên vò đầu, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói thêm cái gì.

- Người không thích ta?

Trong mắt của Tiểu Thanh hiện ra một chút ngưng ngùng, lớn tiếng nói:

- Ưa thích, rất ưa thích!

Thanh âm này lại thấp xuống, sau khi cúi đầu, xấu hổ nói:

- Bằng không thì... Bằng không ta cũng không cho người tùy tiện như vậy... Làm sao như vậy?

Trên người vẫn còn lưu lạc xúc giác của hắn.

Hứa Tiên cảm thấy lẩn lộn, nói:

- Thanh nhi?

Tiểu Thanh giơ tay lên khẽ vuốt mặt Hứa Tiên, ôn nhu nói:

- Hứa Tiên, để cho ta vĩnh viễn làm Thanh nhi, của người, được không nào?

Kêu tên hắn, âm thanh ôn nhu như nước, giống như chưa bao giờ được ôn nhu như vậy.

Hứa Tiên nhìn qua con mắt xanh của nàng, bỗng nhiên như hiểu được cái gì đó, không tiếp tục nói thêm cái gì, chỉ nói một tiếng.

- Tốt.

Bọn họ với nhau, không quan hệ ân huệ, không quan hệ thân thể, không quan hệ danh phận, không quan hệ lễ phép, cũng không chịu bất cứ trói buộc gì cả, chỉ có trời xanh trắng sáng, làm chứng tình cảm của bọn họ.

Tiểu Thanh hiện ra gương mặt tươi cười, đẩy Hứa Tiên nắm lên cát, chủ động hôn lên môi hắn, sau đó cho chiếc lưới thơm tho của mình tiến vào.

Sau một phen si mê quần quít, Hứa Tiên ôm ngang lấy Tiểu Thanh, đi thẳng vào một hang động tĩnh mịch trên vách đá, sau đó dùng pháp lực bố trí trận pháp, đặt nàng lên bờ cát, nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng muốn vĩnh viễn là Hứa Tiên của người a!

Ở trong một tòa lâu các trên biển. Tiết Bích nhìn qua biển cả sâu thẳm, hỏi:

- Cần gì phải khóa mình vào một người như vậy? Chẳng lẽ đây là tình sao, vậy tình là cái gì?

Yến Tử ngồi xếp bằng trên mái hiên, nghe vậy cân nhắc trong chốc lát, trung thực trả lời:

- Không hiểu được, nhưng đã động tình sẽ chết đấy.

Tiết Bích kỳ quái nói:

- Vì cái gì?

Kinh ngạc vì sao đồng bạn của mình lại khẳng định như thế.

Yến Tử xoay người sờ chuông lục lạc trên mái hiên, phát ra âm thanh leng keng keng keng.

- Tất cả mọi người nói như vậy mà!

Tiết Bích nhắm mắt suy nghĩ một hồi nói: xem tại

- Bởi vì nam tử luôn thả xuống được, đoạn được. Một ý niệm là có thể thay đổi, ném nhà bỏ con đều làm được. Vì sinh tồn, hồng nhan tri kỷ cũng có thể vung đao chém giết. Cho nên mới nói, cho dù thành tiên, nữ tử cũng không quyết tuyệt được như vậy.

Bỗng nhiên Yến Tử từ trên mái hiên nhảy xuống, ôm lấy chân của mình, nhìn lên mái hiên.

- Người là nói Hứa Tiên cùng Thanh cô nương? Hắn cũng không giống như người.

Tiết Bích nói:

- Ai biết? Đem vận mệnh của mình đánh bạc trên thân của người khác là chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Yến Tử cười hì hì, nói:

- Chẳng phải người bây giờ cũng đang đánh bạc hay sao? Ngư Nhi muối muối gần đây có khỏe không?

Tiết Bích nói:

- Nàng rất tốt. Về sau chúng ta nên gọi nàng là nương nương nhiều hơn.

Quay người trở về phòng, chỉ để lại một câu.

- Ta đã thua rồi, nhưng cũng không mình đã thua trận.

Gió đêm thổi nhẹ, sóng cả phập phồng dững mãi lao vào bờ cát, cái động trên bờ biển cũng tịch mịch.

Bên cạnh đá ngầm, một dây thắt lưng màu xanh đang phát phơ trong gió.

Âm thanh rung động tâm thần và tiếng thở dốc truyền ra ngoài, tới gần âm thanh này, ngẫu nhiên có thể thấy được trên đất là vó và yếm. Mùi thơm say người thoang thoảng trong không khí.

- Ah...

Bỗng nhiên sau đó là tiếng ngâm nga cao vút, nhưng lập tức bị đè nén.

Hứa Tiên vuốt nhẹ tấm lưng lỏa lồ của Tiểu Thanh, cảm thụ bả vai của mình đau đớn, ta còn chưa có làm cái gì đâu đấy, tuy nhiên đã tính toán là làm rất nhiều rồi!

Tiểu Thanh nhả ra, dùng đầu lưỡi liếm dấu vết mờ mờ trên vai của Hứa Tiên, tính toán như an ủi. Trong con mắt xanh của nàng có xấu hổ, nhưng vẫn nhìn vào mắt của Hứa Tiên, mang theo vài phần hương vị oán hận.

- Người cũng khi dễ tỷ tỷ của ta như vậy?

- Ta còn chưa có làm cái gì đâu đấy.

Hứa Tiên ôm vai của nàng, lần đầu tiên tinh tế cảm nhận thân thể của nàng, đó là mềm mại như rắn, vô cùng động lòng người, rất tròn mà thon dài. Trên da thịt tuyết trắng của nàng còn mang theo một tầng đỏ ửng, đến mức mỗi một tác da thịt đều co giãn tới kinh người.

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực của Tiểu Thanh, có cảm giác mượt mà no đủ, không cách nào ôm trọn. Vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, cho nên là eo thon, ôm trọn bờ mông rắn chắc của nàng là cái quần lót trắng, có chút dấu vết ẩm ướt. Đùi ngọc căng tròn trắng tấp phối hợp vô cùng xinh đẹp, hợp lại giữa đùi ngọc là bãi cỏ đen mượt như ẩn như hiện dưới quần lót trắng, không có điểm nào không đẹp cả.

Thần sắc của Tiểu Thanh xấu hổ đầy mặt, nàng cũng muốn nhìn thẳng Hứa Tiên, nhưng dưới ánh mắt của hắn không dám ngẩng đầu lên, không giống Bạch Tố Trinh thẹn thùng, không cho Hứa Tiên được thưởng thức thân thể tinh tế của mình.

Đối mặt với thân thể tràn đầy sức sống kia, ai có thể không nhin được, nếu không thưởng thức thì có phải đàn ông không?

Tiểu Thanh nói:

- Này, cứ như vậy... A...

Hứa Tiên không chút khách khí phong bế miệng của nàng lại. Sau đó ôm nàng, làm cho nàng nửa nằm trong ngực, tay kia cởi bỏ phòng ngự cuối cùng của nàng, làm cho bọn họ không còn chút che lấp nào. Tách đùi ngọc ra, nhin không được cú đầu thưởng thức, một khu rừng rậm đang ẩm ướt, có một khe suối đỏ thẫm ẩn hiện bên dưới, bên trong đang có nước suối chảy ra ngoài.

Tiểu Thanh không nhin được mà cắn lấy bờ vai của hắn, đó là vì thẹn quá hoá giận cắn hắn cho đỡ tức, nhưng thân thể mềm mại của nàng vẫn bày ra cho hắn xem, chưa từng trốn tránh ánh mắt của hắn bao giờ.

Bởi vì đau đớn cho nên Hứa Tiên đã thanh tỉnh lại, không hề do dự, đề lên thân thể của nàng.

Tiểu Thanh giống như ý thức được cái gì đó, phát ra một tiếng yêu kiều, hô hấp trở nên dồn dập, đôi ngọc có chút rung rung, bộ ngực cao ngất phập phồng bất định.

Hứa Tiên không dám có động tác khác, chỉ sợ làm nhiều động tác quá nàng sẽ không chịu đựng nổi, hấn muồn từ từ, cảm giác bên dưới rất chật hẹp khó vào, tiến lên một chút thì bị chặn lại. Muốn tiến lên thì vạ phần khó xử.

809. Chương 809: Khai Quang. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 809: Khai Quang. (2)

Tiểu Thanh cảm nhận được tư vị chưa từng có trước tới nay, giống như đi trên dây thép căng cứng đang rung rung, chỉ cần hơi chút lay động, sẽ rớt xuống vực sâu vô tận, hoặc là bay lên thiên đường. Nhịn không được dán bộ ngực của mình vào ngực của Hứa Tiên, bờ mông nhẹ nhàng đong đưa, động tác đột nhiên cứng đờ.

Hứa Tiên càng không do dự, nộ long nhảy lên, một lần vượt qua cản trở.

Đột nhiên Tiểu Thanh mở to đôi mắt của mình, cau chặt lông mày, ôm chặt lấy Hứa Tiên. Dây thép như đứt đoạn, trời đất quay cuồng, trong lúc giật mình hiểu rõ, chính mình đã là nữ nhân của hắn.

Tiếng sóng cuộn cuộn không dứt, cảnh ban đêm bao la mờ mịt.

Vài giọt máu đỏ tươi thanh tịnh chảy lên bờ cát trắng, mùi thơm lạ lùng tràn ngập cả động quật.

Một cỗ linh lực không ngừng lưu chuyển qua lại giữa hai thân thể, thần hồn của hai người cộng minh trong chớp mắt.

Hứa Tiên sợ nàng không thể chịu đựng, tạm thời hành quân lặng lẽ, nhưng thể chất của Tiểu Thanh vượt qua thường nhân, đau đớn một lúc rồi tiêu tan, lửa tình dần dần thiêu đốt, tư vị trong đó thật sự quá mê người, mở miệng nói:

- Người cứ nhúc nhích đi.

Lời vừa nói ra, Hứa Tiên không nhịn được nữa, chỉ huy tiến nhanh.

Khí lực của Tiểu Thanh tuy không bằng Bạch Tố Trinh, nhưng cũng không sợ hắn, nhưng bởi vì thể chất của nàng quá mức mẫn cảm, không chống lại được tư vị này. Cho nên một đường tan tác, dục tiên dục tửu.

Một đêm mưa gió nổi lên, điện long đảo phượng trong đó, nan dữ ngoại nhân không biết được.

Sóng lớn sinh vân diệt, hào quang thấp sáng phía chân trời.

Thải vân đã biến thành giường lớn, Hứa Tiên vẫn còn đang ngủ say.

Một bàn chân ngọc đẹp tuyệt trần đạp lên mặt của hắn, nói:

- Đây, tỉnh, trời sáng rồi.

Tiểu Thanh bọc lấy gấm hoa, dung quang tỏ sáng, thân thể thành thực, đêm qua quá mệt mỏi, nhưng ngủ một đêm, giống như khôi phục hoàn toàn.

Hứa Tiên mở to mắt, nhìn thấy đôi ngọc bóng loáng trước mặt, thò tay bắt lấy, kéo vào trong ngực.

- Lại cùng vì phu một lần nữa nhé!

Tiểu Thanh giãy dụa lấy thoát thân ra, tự đi tìm quần áo mặc vào, vừa mặc, vừa nói:

- Cái gì ‘vi phu’, bốn cô nương nghe không vui, Hứa Tiên, người nhanh chóng đứng lên cho ta.

Hứa Tiên nhìn qua Tiểu Thanh đang mặc quần áo, cười nói:

- Đêm qua không biết là ai quan nhân, tướng công gọi không dứt miệng vậy?

Đêm qua nàng trong ngực, trải qua tư vị của tình dục, liền không có không theo, gọi trôi chảy không dứt. Cuối cùng lên cao trào càng hét lớn lên.

Bỗng dưng sắc mặt Tiểu Thanh đỏ bừng, tiến lên dẫm một cước vào người của Hứa Tiên, nói:

- Ai bảo người lợi dụng người ta lúc khó khăn, ai bảo người lợi dụng người ta lúc khó khăn...

Nhưng sức lực của một cước này với Hứa Tiên mà nói, không coi vào đâu, không cảm thấy gì, ngược lại cười ha ha, thấy nàng không có ý muốn mặc quần áo ỉnh, đứng dậy đem thả vãn quần lấy. Hóa thành một bộ áo dài.

Tiểu Thanh oán hận nói:

- Người không có ý tốt, không cho người đụng vào một đầu ngón tay của bốn cô nương.

- Đúng, đúng!

Hứa Tiên cười qua loa, thuận tay kéo nàng qua, sau đó ấn môi xuống.

Cùng nhau đi lên bờ biển, Tiểu Thanh quay đầu lại nhìn qua động quật, đêm qua đủ loại tình huống vẫn hiện ra trước mặt, lại nhìn qua Hứa Tiên bên cạnh, giống như cải biến gì đó, nhưng không thấy có thay đổi gì.

Ta cũng không muốn làm thê tử ngoan ngoãn của người, còn không thích nghe người nói! Dù loại phản kháng này là thùng rỗng kêu to, dù sao trước nay vẫn đi cùng với nhau mà? Nhưng ít ra ta vẫn là Thanh nhi, không phải là phu nhân của Hứa Tiên.

Mấy ngày sau đó, Tiết Bích cùng Yến Tử bôn ba qua lại giữa hai nơi, chuẩn bị sắp tới đại yến.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh nắm tay nhau cùng đi, lội nước, đi dạo khắp nơi.

Hoang đảo nhỏ này giống như biến thành thiên đường của hai người bọn họ, có khi vẫn đấu võ mồm với nhau, sau một khắc lại triển miên cùng một chỗ.

Không riêng Hứa Tiên muốn ân ái, giống như món ngon đã ăn sâu vào xương tủy, Tiểu Thanh nếm được tư vị trong đó, có khi còn chủ động khơi mào chiến đấu.

Tiểu Thanh đã muốn ân ái, Hứa Tiên sao chống lại được, bởi vì tu luyện bí pháp Long tộc, cho nên phương diện dục vọng cao hơn người thường gấp trăm ngàn lần, nhưng vẫn nằm trong khả năng tiết chế của hắn, nhưng đối với Tiểu Thanh hắn lại không nhịn được.

Hơn nữa mấy ngày nay, đã đánh tan một cái gì đó trên người của Tiểu Thanh, càng có thêm tư vị yêu mị tới tận xương, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn còn bảo lưu khí chất thanh tịnh như nước, chân mày hơi nghiêng, thanh sột lưu chuyển, mị ý lan tràn. Tuyệt đối không phải Hứa Tiên có thể ngăn cản.

Bởi vì nàng không bị lễ phép nhân gian ước thúc, lúc động tình, cũng không có quá nhiều cố kỵ, ngược lại hoàn toàn tự nhiên.

Hứa Tiên trêu đùa:

- Xà tính vốn dâm!

Nếu là Bạch Tố Trinh, nhất định sẽ xấu hổ thấp giọng trách cứ hắn, bộ dáng buồn buồn, hắn phải nhỏ giọng an ủi một phen mới được.

Tiểu Thanh lại không chút khách khí phản bác:

- Vậy từ giờ trở đi ai cũng không được đụng ai. Thử xem ai nhịn không được trước.

Như vậy không hề có chút tiếp xúc nào.

Đáng tiếc cái đồ ước này không thể duy trì quá lâu, đã bị bài trừ không còn một mảnh, rốt cuộc là ai pháp giới trước? Đã không nói rõ được.

Hứa Tiên đã yên lặng tự định giá, hắn và nàng có thay đổi gì sao? Đại khái mình không có cải biến gì, bởi vì hắn đã quyết ý muốn thu nàng từ lâu rồi.

Mà nàng, trừ những khi hờn dỗi, nàng không có miễn cưỡng, không chịu thua. Luôn miệng gọi hắn là “Hứa Tiên Hứa Tiên”, thậm chí là “Này” .

Nhưng có khi ôm của của hắn, dùng biểu lộ vô cùng chăm chú, giọng điệu phi thường đặc biệt, nhẹ giọng gọi một tiếng “Hứa Tiên”. Giống như động vào nhân tâm của hắn, làm cho hắn nhớ lại, nhớ tới lúc nàng nói “Ưa thích, rất ưa thích!”

Tiểu Thanh chưa bao giờ hỏi qua suy nghĩ của hắn, hắn cũng môn tự vấn lòng mình, hắn chỉ biết, lúc nàng bình yên thiếp đi trong ngực của mình, tâm tư của hắn vô cùng yên lặng.

Mấy ngày sau, Tiết Bích, Yến Tử, Ngư Nhi đi tới phiến hải vực này, chỉ thấy đáy biển tĩnh mịch phát ra hào quang chói mắt, xuyên thấu qua mặt biển, xông thẳng lên trời.

Tiên Cung dưới đáy biển, rốt cục đã khai quang.

Nhưng trong lúc này, đột nhiên mây đen trên bầu trời cuộn cuộn, trong nháy mắt đã tới gần chỗ này, đi theo có vô số tinh quái từ bốn phương tám hướng tới đây, cầm đầu chính là Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm.

Tiết Bích quát lớn:

- Ngao Nghiễm, chẳng lẽ ngươi muốn là địch với Dao Trì Tiên Cung ta sao?

Ngao Nghiễm nói:

- Tiên Cung chính là động phủ của tiền nhân lưu lại. Vốn là vật vô chủ, người có duyên thì đạt được, cho dù là Dao Trì thánh mẫu ở đây, cũng nói không được chữ “Không”.

Ra lệnh một tiếng, mây đen cuộn cuộn, phô thiên cái địa vọt tới.

Hứa Tiên ném một giọt Hoàng Lương Nhưỡng vào trong miệng, đưa cho Tiểu Thanh một giọt, nói:

- Các ngươi đi trước không chế đầu mối của Tiên Cung đi!

Hai tay kết ấn triệu hồi Đại Nhật Hỏa Long, gầm thét nhảy múa cuồng loạn trên biển, đến mức, mây đen nhao nhao hòa tan tán loạn, không ít tinh quái bị đốt thành tro bụi.

810. Chương 810: Tiên Phủ.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 810: Tiên phủ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tiết Bích khê cần môi, trong lòng biết nhiều lời vô dụng, triệu hồi Bích Thủy Kim Tinh Tráo ra, bảo vệ Yến Tử Ngư Nhi, bóng vào trong biển.

Tiên Cung cũng là một thứ cùng loại với pháp bảo, bề ngoài thiết lập vô số trận pháp phòng ngự, cho nên có đầu mối không chế bên trong, chỉ cần không chế được cái gì, liền có thể trở thành chủ nhân của Tiên Cung. Trước khi Tiên cung không phát ra hào quang, dù là ai cũng không cách nào tiến vào. Muốn đi vào chỉ có cưỡng ép phá hu, cho nên mới phải chờ tới giờ phút này.

Mà trong biển rộng, vô số động vật cực lớn lao vào ba người các nàng, có một ít Long tử Long tôn đã lặn xuống, xâm nhập vào trong nội cung.

Tiểu Thanh ngậm một giọt Hoàng Lương Nhưỡng, phi thân đánh về phía mặt biển, rút Thanh Long Nháo Hải Kỳ ra, không chút tiếc rẻ rót linh lực vào bên trong đó, đại kỳ đón gió trương lên, đại kỳ tung bay, trên mặt biển xuất hiện sóng cả vạn trượng, đem những tình quái công kích vào Ngư Nhi đánh lui, lại quát một tiếng, quét qua ngang trời, lần át mây đen cuộn cuộn.

Mấy yêu quái Địa Tiên phá nước lao ra ngoài, Tiểu Thanh không lùi mà tiến tới, hay tay cầm cán Thanh Long kỳ múa loạn, sóng biển dưới chân bốc lên, thoáng cái như cự kinh hấp thủy, đụng mạnh vào nhau.

Tiếng sóng nổ vang, bọt nước vẩy ra, dưới ánh mặt trời xuất hiện hào quang bảy màu của cầu vồng.

Tiểu Thanh trở tay cầm cờ, đứng trên mặt biển, gương mặt tươi cười ngạo nghễ, Thanh y bay lên, tóc dài cuồn cuộn nhảy múa.

Hứa Tiên thì đứng trên đầu rồng. Toàn tâm toàn ý thao túng Đại Nhật Hỏa Long, dưới ánh mặt trời trở nên to lớn hơn trước, Thái Dương Chân Hỏa xuất hiện, bảy yêu kinh hoàng chạy trốn, ngay cả yêu quái Địa Tiên cũng không dám tới gần hần.

Chỉ dựa vào hai người, một thủy một hỏa, có thể ngăn cản thiên quân vạn mã, vô cùng kỳ quái.

Ngao Nghiễm cau mày, giơ một quả linh châu lên cao cao, thả ra hào quang vạn trượng, “Ích Thủy Châu!”

Sóng cả trên mặt biển bị dẹp yên, Tiểu Thanh lại múa Long kỳ, không còn thần diệu như vừa rồi.

Cùng lúc đó, lại có một bàn tay khổng lồ lừng lừng đánh tới, rộng hơn mười trượng, duỗi tay nắm chặt Đại Nhật Hỏa Long, hoàn toàn không chút e ngại Thái Dương Chân Hỏa đang bốc cháy hừng hực. Bàn tay khổng lồ dùng sức bóp nát, Đại Nhật Hỏa Long phát ra tiếng gào thét, bị niết nát bấy.

Hứa Tiên né qua một bên, thầm nghĩ, tên Ngao Nghiễm này không hổ là Thần Tiên đỉnh phong, quả nhiên có thủ đoạn quá mạnh mẽ! Mà bảy tay khổng lồ kia. Đại khái chính là tín ngưỡng lực, thủ đoạn thao túng của hần vượt xa Ngư Nhi a.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, ngẩng nhìn bốn phía, vô số đôi mắt đỏ tràn ngập sát khí. Mất đi lợi khí, muốn bao phủ hai người bọn họ lại.

Ngao Nghiễm cười ngạo nghễ, cảm thấy lửa giận trầm tích trong lòng bộc phát, chỉ thấy có một ít tán tiên đứng từ xa xa lao tới, thấy thế trận này, nào có người dám tiến lên chống đỡ chính diện chứ. Trong nội tâm càng đắc ý vạn phần, vung tay lên nói:

- Bắt lấy đám người này cho ta!

Một bên thúc dục pháp lực phong bế bốn phía, phòng ngừa bọn họ dùng đòn pháp bỏ chạy, không thể bắt mấy người bọn họ được.

Tiếng tinh quái vang lên bốn phía, hai mắt nhìn qua Hứa Tiên, chúng há miệng ra, lộ vô số răng nanh bén nhọn, dưới biển cũng có vô số cái miệng khổng lồ há lớn.

Nhưng mãnh liệt nhất nhưng vẫn là bàn tay khổng lồ đánh tới, che khuất bầu trời, tránh cũng không thể tránh, thế phải nghiền nát bọn họ.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh nắm chắc tay, cảm giác tâm ý tương thông. Đã không có đường lui, chỉ có thể mở đường máu.

Thân ảnh của hai người bị mây đen bao phủ triệt để.

Đột nhiên có một đạo hàn quang lóe lên, rơi vào vào trong mây đen, thả ra hào quang vạn trượng, lăng liệt sắc bén xuyên phá mây đen.

Mây đen tiêu tán, chỉ thấy vô số tinh quái trong nháy mắt bị đóng kết, vẫn duy trì tư thế tấn công.

Mặt biển trong phạm vi mười dặm không còn sóng biển nữa, bởi vì bị đông cứng thành băng trong chớp mắt, băng tỏa ra khói trắng giữa mùa hè, vô số tinh quái trong biển bị băng phong trong băng. Giống như tiêu bản.

Một bóng hình màu trắng tuyết từ trên trời hạ xuống, dung nhan tuyệt mỹ không có biểu lộ gì, mi tâm có một khối băng tinh, càng tăng thêm nét lạnh lùng trên gương mặt thần thánh. Đáp xuống thế giới băng tuyết này, quần áo mềm mại tung bay, giống như thiên tiên hạ phàm.

Ngao Nghiễm rất kinh sợ, quát: nguồn

- Hàn Mai tiên tử, vạn năm hàn huyền! Người dám đối nghịch với bốn vương à!

Vạn lần không ngờ Hàn Mai tiên tử lại có lực lượng như vậy, nghe nói nàng vừa vượt qua thiên kiếp, sao khôi phục nhanh như vậy?

Những tán tiên khác trông thấy cảnh này, hiện tại đang há hốc mồm tròn to mắt nhìn qua. Trên biển cũng không có người nào nhìn thấy Hàn Mai tiên tử ra tay chân chính, nhưng khi đã nhìn thấy, cảm nhận được lực lượng của nàng hung mãnh cường đại.

Một chút hàn mang kia, chính là băng mang do bắc cực ngưng tụ mấy chục ức năm hình thành, ngưng tụ ra ra tinh anh trong đó – vạn năm hàn huyền.

Trong tam tiên, Hàn Mai tiên tử xếp hạng chót nhất, nếu bàn về tu vi tâm tính, pháp thuật thần kỳ cũng không sánh bằng hai vị kia, nhưng nếu luận chiến lực chân chính, thực lực của nàng xếp hàng thứ nhất, bởi vì nàng truy cầu chính là lực lượng cực đoan, không tiếc đóng băng nội tâm của mình làm đại giá.

Ngay cả lực lượng của Hứa Tiên, còn dưới ánh mặt trời, Thái Dương Chân Hỏa cũng không cách nào phá vỡ nụ hôn đóng băng của nàng, chỉ có dùng kiếp lỗi mới thoát thân ra ngoài.

Nhưng bởi vì như vậy, mới lưu lại sơ hở thật lớn, thiếu chút nữa đã chết trong thiên kiếp.

Đối mặt với chất vấn của Ngao Nghiễm. Hàn Mai tiên tử vẫn mặc không biểu tình như trước, quay đầu lại nhìn về phía địa phương Hứa Tiên vừa đứng, nhưng thấy ở đó vẫn còn bàn tay khổng lồ. Trong lúc đóng băng vừa rồi, cũng chỉ có bàn tay không bị đông cứng, lúc này vỡ lên mặt biển, băng dày trăm trượng cũng bị đánh nát vụn.

Hồn nhiên không để ý có rất nhiều tinh quái đang bị băng phong bên dưới, tầng băng vỡ vụn, chúng cũng vỡ tan thành nhiều khối.

Ngao Nghiễm cười to nói:

- Đáng tiếc ngươi tới quá muộn, bị đại thủ ấn của ta đập trúng, cho dù thân hình cường hãn cỡ nào, cũng bị đập chết như con ruồi. Hồn phi phách tán, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hiện tại ta cũng nên tiễn ngươi đi rồi.

Nhưng tiếng cười của hắn im bật, chỉ cảm thấy lòng bàn tay vô cùng đau đớn.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh hợp lực giơ hai tay lên, dùng toàn lực chống đỡ cự chưởng này, cho dù thân hình cường hãn, lúc này cũng muốn nứt ra, giống như tùy thời bị nghiền nát.

Đối với đại thủ ấn ngưng kết từ tín ngưỡng lực, cho dù Thái Dương Chân Hỏa hay đóng băng cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng chỉ có một thứ.

Tia chớp màu vàng “Xoẹt xoẹt” xoắn xuýt.

Hứa Tiên hóa thành một đạo kim quang đâm vào trong lòng bàn tay kia, tia chớp quán quanh bàn tay, đến mức, bàn tay bắt đầu tán loạn.

Ban đầu ở trong Linh Ẩn tự, vách tường Phật Quang bao phủ Đại Hùng bảo điện ngưng kết từ tín ngưỡng lực của vô số phàm nhân trong mấy trăm năm tạo thành. Được xưng không thể phá vỡ, nhưng dưới lôi kiếp, cũng chỉ ngăn cản được mấy cái mà thôi.

811. Chương 811: Thần Miếu. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 811: Thần miếu. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ngao Nghiễm nắm chặt tay phải, cảm thấy đau đớn tràn lan.

- Đây là... Đây là cái gì?

Hắn là Đông Hải Long Vương, là chủ nhân của biển cả, được vô số người thờ phụng, tín ngưỡng lực đã sớm ngưng kết tới tình trạng không thể tưởng tượng nổi, ngày bình thường cùng người ta tranh đấu, căn bản không cần tới bất cứ pháp bảo gì, đem đại thủ ấn đánh ra, cũng dễ dàng có uy lực mạnh hơn pháp bảo. Loại tình huống này mới gặp lần đầu tiên.

...

Mà ở sâu trong nước, trong một cái hạp cốc lớn, Liệt Hỏa Hạp cùng một mạch tương liên với Tiên Cung này.

Một tòa tiên phủ lẳng không hiện ra, xuất hiện đại môn bằng bạch ngọc, ở trên cửa có điêu khắc con chim làm đồ dâng, giờ phút này đã mở ra một khe nhỏ, vạn đạo hào quang phun ra ngoài, muôn vạn kỳ hương.

Cái cửa này lớn không tưởng tượng nổi, một đạo khe hở này đủ ột người lách vào trong. Có mấy thân ảnh đã tiến vào, chính là con của Long Vương.

Ba người Ngư Nhi đi theo phía sau, Yến Tử lôi kéo Ngư Nhi cùng Tiết Bích, nhanh chóng lao về phía trước, vừa tiến vào trong cửa lớn, hào quang và kỳ hương nồng đậm, đã triệt để bao phủ các nàng lại. Khiến lực giác của người ta mất đi tác dụng, căn bản không biết nên tiến lên hướng nào.

Thời điểm này, có một cây thương đánh tới, căn bản không thể nào biết được, càng không cách nào trốn tránh.

“Bình” một tiếng vang thật lớn, bốn phía của các nàng có bình chướng ngăn cản, chính là Bích Thủy Kim Tinh Trảo của Tiết Bích, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Ngay sau đó là những công kích mãnh liệt, Tiết Bích cắn chặt răng, nỗ lực chèo chống.

Đợi cho hào quang biến mất dần, rốt cục đã nhìn thấy tình hình chung quanh.

Địa phương các nàng đứng là một đại điện, một cây cột đá lớn mấy trăm người mới có thể ôm hết, mọc lên san sát như rừng, hai hàng cột kéo dài ra xa vô tận, phía trên có khắc cổ thú muôn hình muôn vẻ, như là chim bay tẩu thú, nhưng đồ hình cực kỳ bình thường, tất cả không có giống nhau. Giản lược vài nét bút phác hoạ, những con quái thú này giống như vật sống, giống như tùy thời muốn từ trong trụ lao ra ngoài vậy.

Mà công kích các nàng chính là đồng nhân màu vàng ười trượng, có tất cả mười hai tên, diện mục dữ tợn, tướng mạo phong cách cổ xưa, quần áo và chiến giáp cũ nát, trong tay cầm một cây thương màu vàng, ra sức múa. Âm thanh xé rách không khí lao tới, trở thành tiếng vang duy nhất trong đại điện.

Những đồng nhân này không chỉ có uy lực mạnh mẽ, hơn nữa có xu hướng tổ hợp thành quân trận, tiến thoái phối hợp, rất có kết cấu. Cộng thêm thân hình do kim thiết tạo thành, công kích tâm thường không đặt vào trong mắt, chỉ công không thủ. Chính mười hai tên này, bày ra xu thế địch lại thiên quân vạn mã, sát khí khốc liệt.

Tiết Bích kinh ngạc nói không ra lời, nàng cũng biết được tin tức, ở đây có một tòa tiên phủ sắp xuất thế. Nhưng trong suy nghĩ của nàng, trình độ cũng chỉ sánh ngang với Thủy Tinh Cung thôi, nhưng to lớn cũng không bằng Thủy Tinh Cung, nào ngờ có quy mô như vậy. Các nàng thân ở bên trong giống như con ruồi, thậm chí ngay cả đồng nhân cao lớn cũng lộ ra đáng vẻ nhỏ bé.

Thấy rõ phương hướng, Yến Tử mang theo Ngư Nhi cùng Tiết Bích nhanh chóng xuyên qua công kích của đồng nhân, hướng vào sâu trong nội cung mà đi, nhưng không thể né tránh, cũng có thể dùng Bích Thủy Kim Tinh Trảo ngăn cản.

Sáu đồng nhân đuổi theo các nàng, giẫm lên mặt đất, phát ra tiếng nổ mạnh bang bang.

Mà sáu đồng nhân khác đuổi giết mấy tên Long tử Long tôn, mấy tên thái tử này dám xông vào Tiên Cung, trên người đều mang theo bí bảo, ngăn cản tất cả công kích lúc ban đầu.

Nhưng những thái tử tiến vào trong Tiên Cung này không có ai là Địa Tiên. Cộng thêm từng người tự chiến, cũng không phối hợp cái gì. Cho nên dưới công kích của đồng nhân rất nhanh bị tan tác, không có nhẹ nhõm như đám Tiết Bích.

Cộng thêm Ngao Nghiễm cũng không tin có người nào nắm giữ được đầu mối Tiên Cung, cho nên mới phái đám này đi, liệu định có thể nhẹ nhõm chế ngự những người khác, sau đó xuống dưới giúp đám này một tay, nhưng không ngờ tới bản thân mình bị đối thủ giam tay trên mặt biển.

Những tên thái tử này không còn cách nào khác nữa, trong đó có một tên né tránh công kích, kinh hoàng hỏi:

- Tại sao phụ thân còn chưa xuống đây?

Một tên khác tức giận quát:

- Câm miệng, ta làm sao biết, có mấy con đàn bà đi vào, chờ ta bắt lấy các nàng, cần phải, ah! Ta bị thương!

Ngôn ngữ tầm đó hơi vừa phân thần, bị ba thanh giáo phong bế hết thảy, lưu lại vài đạo thật sâu vết thương.

Nhưng những tên thái tử Long cung này dù sao cũng là long chủng, thân hình cường hãn, không thể chết được. Nhưng hấn vẫn giống như mèo bị giẫm đuôi, nhảy dựng lên, không phải phản khởi phản kích, mà là quay người chạy trốn.

- Lưu được núi xanh lo gì không có củi đốt. Tính mạng của bản thái tử quý giá, không đáng mạo hiểm ở nơi này.

Hắn vừa bỏ chạy, những tên thái tử khác vốn đang nỗ lực chèo chống, lập tức ngăn cản không nổi, chửi bậy sau đó hốt hoảng chạy ra ngoài. Lúc bối rối lại có người bị thương, tiếng kêu thảm thiết và tiếng oán hận vang lên đồng loạt.

Kỳ thật nếu bọn này đồng tâm hiệp lực, cộng vào pháp bảo trong tay của mình, chưa hẳn đâu không dám đồng nhân này. Nhưng bọn này tử nhỏ đã lớn lên tại Đông Hải Long Cung, ở trên biển cả, ai gặp mà không gọi một tiếng “Thái tử”, cho nên không có chiến đấu sinh tử lần nào. Hơn nữa đám này có mối thù sinh tử với nhau không phải mới một hai người, còn nói gì tới hợp tác.

Mà bên kia, Yến Tử mang theo Tiết Bích cùng Ngư Nhi không ngừng tiến vào trong điện, không bao lâu liền bỏ rơi đồng nhân, nhưng điện tích của cung điện giống như vô cùng vô tận, hoàn toàn không thấy giới hạn cái gì.

Trên đường đi, Tiết Bích không ngừng tập trung tư tưởng suy tư, tu vi ngàn năm nên kiến thức của nàng bất phàm, chẳng biết tại sao, nàng cảm giác, cảm thấy đã gặp được cung điện này ở nơi nào rồi.

Nếu như không có đoán sai, thì mười hai đồng nhân lúc này là tác phẩm của Từ Phúc, Tàn Thủy Hoàng ra lệnh xuất quốc lực thu thập binh khí chế tạo thành đồng nhân, hội tụ kim tinh tạo thành mười hai đồng nhân này, tự nhiên nhiệm một tầng sát phạt chi khí, càng hiểu được chiến trận phối hợp. Sau khi tạo thành, chưa từng nghe nói hấn sử dụng những đồng nhân này, không nghĩ tới lại gặp được tại đây. Uy lực không giống bình thường.

Chẳng lẽ nơi này do Từ Phúc tạo thành sao? Không, không có khả năng? Cho dù là Từ Phúc cũng tuyệt đối không tạo ra cung điện này được. Đông Hải Long Vương mượn lực bốn biển mà kiến tạo Thủy Tinh Cung xa hoa này, nhưng so sánh với cung điện này, giống như món đồ chơi trong tay của hài tử.

Trong nội tâm Tiết Bích khẽ động, nhớ tới đồ đằng nhìn thấy trên cánh cửa.

Mà đúng lúc này, rốt cuộc đã tới điểm cuối cùng của đại điện, ở đây có một cái thần tọa vô cùng to lớn, phía sau vách tường là điêu khắc long vũ hoa mỹ.

Ba người đứng trước bảo tọa, Tiết Bích nhìn lên hoa văn trên tường, từ từ nhìn lên hoa văn trên cao, nhìn qua, nhìn thấy mấy vòm nguy nga.

812. Chương 812: Thần Miếu. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 812: Thần miếu. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đồng tử co rụt lại, rốt cục thấy toàn cảnh của hoa văn này, chính là một bộ đồ đằng, giống hệt đồ đằng trên cửa lúc nãy.

Rốt cuộc vì sao nàng lại cảm thấy quen thuộc như vậy, bởi vì nàng từng nhìn thấy đồ án này vô số lần.

Một con chim chóc màu vàng bay lượn trời cao, hào quang vạn trượng lóng lánh trên người của nó, giống như hưởng thụ tất cả vinh quang của thế gian, có vài long vũ tung bay như phượng hoàng, mà nhất đặc biệt là, con chim vàng này có ba cái móng vuốt.

- Tam Túc Kim Ô!

Tiết Bích lẩm bẩm nói:

- Nơi này là... Thái Nhất thần miếu!

Thần sắc phức tạp. Đôi mắt giống như nhìn thấy ngàn năm lưu chuyển.

Yến Tử đẩy đẩy Tiết Bích, nói:

- A Bích, người như thế nào?

Tiết Bích rồi đột nhiên tỉnh táo lại, xử lý thái dương sợi tóc,

- Không có gì.

Đem ngón tay chỉ lên con mắt của Tam Túc Kim Ô lên mái nhà.

- Nó hẳn là trụ cột điều khiển của thần miếu, a Tử người đi cầm nó xuống.

Yến Tử ứng một tiếng, hóa thành một đạo ánh sáng tím bay thẳng lên mái vòm, sắp sửa tới gần đồ đằng kia, bỗng nhiên đồ đằng thả ra kim sắc quang mang, giống như mặt trời, nhưng hào quang còn vượt xa mặt trời ở bên ngoài nhiều.

Trên mặt đất Ngư Nhi cùng Tiết Bích có Bích Thủy Kim Tinh Tráo bảo hộ, đều cảm thấy toàn thân nóng rực khó nhịn, ánh sáng kia cho dù nhắm mắt lại cũng cảm thấy chói mắt. Trên người của Yến Tử có khối trắng bốc lên, chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực như sắp bị hòa tan vậy, gào thét một tiếng, từ giữa không trung ngã xuống.

Tiết Bích liền bước lên phía trước ôm nàng vào trong ngực, cũng đã hấp hối, hôn mê bất tỉnh.

Khá tốt nàng vừa rơi xuống, hào quang đã thu liễm lại, mới không bị giết chết, nhưng trong khoảnh khắc đó cũng chịu tổn thương rất nặng.

Ngư Nhi rất là lo lắng, nói:

- A Bích, cái này... Đây là chuyện gì? A Tử nàg!

Tiết Bích ôm Yến Tử, mặt mũi tràn đầy hối hận, cắn chặt môi, chảy ra một vết máu.

- Thiên Hỏa Thần Mang! Chính là Thiên Hỏa Thần Mang của Đông Hoàng Thái Nhất! Là ta quá đại ý, ta vốn tưởng rằng nơi này đã vút đi, không nghĩ tới còn bảo tồn lực lượng của người nọ.

Mà những cột trụ to lớn kia, truyền ra khí tức hung lệ hùng hồn và mờ mịt. Tất cả đồ đạc vụn vụn. Những con man hoang cự thú từ thời man hoang lưu lại, giống như muốn hồi sinh từ trong cột trụ ra ngoài.

...

Trên biển lớn, Hứa Tiên đâm vào bàn tay lớn của Ngao Nghiễm, kiếp lỗi trên người không ngừng phân giải tín ngưỡng lực.

Ngao Nghiễm vừa sợ vừa giận, không ngừng nắm tay vươn tay, muốn vấy Hứa Tiên ra, bàn tay quét ngang mặt biển, đến mức, băng điều hóa thành nát bấy.

Hàn Mai tiên tử khoát tay, một chút vụn năm hàn huyền trong tay áo bay về phía Ngao Nghiễm..

Ngao Nghiễm lại giơ “Ích Thủy Châu” trong tay lên, phát ra ánh sáng màu lam nhạt, làm cho vụn năm hàn huyền tróc bong ra từng chút, bay tới gần đã hoàn toàn tiêu tán.

Thần sắc Hàn Mai tiên tử không thay đổi, mười ngón tay thon dài bắt pháp quyết, uyển như hoa sen nở, một tòa băng sơn cực lớn lừng không bay tới, đánh vào Ngao Nghiễm ở giữa không trung. Chính là động phủ của nàng.

Ngao Nghiễm dùng Ích Thủy Châu khắc chế toàn bộ thủy linh chi lực, đó là vì nhắm vào thủy linh chi lực, nhưng không có nghĩa là làm cho cả tòa băng sơn tan ra, hơn nữa băng sơn này được Hàn Mai tiên tử tế luyện không biết bao nhiêu năm tháng, khắc vô số trận pháp, ngưng tụ làm một thể, so với sắt thép cũng cứng rắn hơn rất nhiều.

Ngao Nghiễm cũng không dám ngạnh bính tòa băng sơn này, chạy đi.

Thân hình Hàn Mai tiên tử thân hình bất động, vung nhẹ cánh tay phải lên, khối băng chìm nổi trên biển, từng khối phóng lên trời, đánh vào Ngao Nghiễm. Lớn chừng vài dặm, nhỏ cũng mấy trượng.

Chung quanh đã có rất nhiều tán tiên tụ tập, nhìn qua một màn này đều có chút trợn mắt há hốc mồm, vụn lần không ngờ gần đây lạnh lùng im lặng, thoát nhìn Hàn Mai tiên tử mềm mại như bông tuyết, đánh nhau lại bá đạo như thế này.

Cô Tùng đạo nhân cùng Khổ Trúc thiên sư nhìn nhau, đều dở khóc dở cười. Lần trước còn có chỗ trống quanh co, lần này xem như triệt để trở mặt với Ngao Nghiễm. Có thể lý giải tâm tình của Hàn Mai tiên tử hiện giờ cũng chỉ có Hứa Tiên, nhưng phản ứng như vậy quá mức kịch liệt a.

Ngao Nghiễm giận tím mặt, móc trong tay áo ra mấy khóa Quý Thủy Thần Lô, linh lực quán quanh trong đó, giống như còn có uy lực lớn hơn của Ngao Hạo sử dụng với Hứa Tiên. Đột nhiên đánh ra một khóa, liên tiếp bạo tạc nổ tung, một kích đập một tảng băng nát bấy. Thấy băng sơn cực lớn cũng bị chấn động bay hướng khác.

Bụi băng bay theo gió, tản tuyết bay đầy trời. Bây giờ là ngày hè, dưới mặt trời, bỗng nhiên xuất hiện tuyết rơi rất nhiều, Bông tuyết trong suốt, bông bành phiêu phù trong không khí.

Thần sắc của Hàn Mai tiên tử trong tuyết vẫn đậm mạc như lúc ban đầu, xinh đẹp không gì sánh được.

Ngao Nghiễm không quan tâm, vung lên lên, đập về phía của nàng, tốc độ cực nhanh, không thể né tránh.

Cô Tùng đạo nhân cùng Khổ Trúc thiên sư dưới sự kinh hãi muốn đi lên cứu viện nhưng không kịp, mắt thấy bàn tay lớn chụp tới, uy lực bàn tay này bọn họ vô cùng rõ ràng, dưới một cái tát, tất cả đều là gà đất chó kiểng. Cho dù là Đại Nhật Hỏa Long vô cùng uy mãnh cũng bị bóp nát, ngay cả Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh có thiên phú dị bẩm, cũng phải hợp lực của hai người mới có thể ngăn cản nổi.

Đột nhiên Ngao Nghiễm cảm thấy bàn tay đau xót, Hứa Tiên xuyên phá lòng bàn tay bay ra ngoài, ôm eo của Hàn Mai tiên tử, giúp nàng vượt qua công kích bá đạo này.

Ngao Nghiễm chỉ vào Hứa Tiên, kinh sợ hỏi:

- Người làm cái gì?

Thì ra trong bát tri bát giác, bàn tay to kia đã nhỏ hơn nhiều.

- Ta không nói cho người biết!

Hứa Tiên đứng thẳng trên băng, có chút thở hào hển, vừa rồi đối mặt với bàn tay lớn, hắn có sức lực to lớn cũng bị áp đảo, nếu không phải nhờ tác dụng của kiếp lồi, hắn đã sớm táng thân trong đó. Nhưng đồng dạng, kiếp lồi cũng đem tín ngưỡng lực Ngao Nghiễm tích góp được hao tổn không ít.

Hứa Tiên buông Hàn Mai tiên tử ra, nhìn qua dung nhan của nàng vẫn còn băng lãnh như trước, giống như không biết mình vừa chạy một vòng qua quỷ môn quan, hơn nữa. Bởi vì chính mình. Mới lâm vào ác chiến, nhờ có nàng ra tay nên hình thức mới nghịch chuyển.

Hứa Tiên không thể không thừa nhận, bằng chính mình hiện tại, cho dù bằng vào kiếp lồi, cũng đánh không lại bá chủ Đông Hải Long Vương này. Cho dù hắn có thể miễn cưỡng thoát được một mạng, cũng tuyệt đối không bảo hộ được Tiểu Thanh bên cạnh, mà bây giờ...

Cô Tùng đạo nhân cùng Khổ Trúc thiền sư đứng thẳng giữa Ngao Nghiễm cùng Hàn Mai tiên tử.

- Long Vương bệ hạ, người nên thu tay lại đi.

Những tán tiên khác cũng nhanh chóng bay về phía hai người.

Hứa Tiên vội vàng đi nâng Tiểu Thanh lại, vừa rồi nàng chống lại một chưởng, đang uể oải nằm trên mặt đất, trong miệng tràn đầy máu tươi, khá tốt là có linh lực của Hoàng Lương Nhưỡng cuộn cuộn không dứt, giúp nàng khôi phục thương thể cùng thể lực.

Ngao Nghiễm xem xét trên biển, dưới tay của mình có vô số binh tướng, dấy lên căm giận ngút trời, làm sao chịu bỏ qua, âm thầm đem mấy khóa Quý Thủy Thần Lôi cầm trong tay áo, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong...

813. Chương 813: Phục Sinh. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 813: Phục sinh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Phụ vương, phụ vương!

Mấy tên thái tử long cung đi lên mặt biển, thấy tình cảnh chung quanh, làm gì còn nửa điểm ngạo khí, vây quanh bên cạnh Ngao Nghiễm, có kẻ lớn tiếng tố khổ đưa vết thương của mình ra, có nói tình cảnh nguy hiểm trong Tiên Cung, có oán trách mấy tên thái tử khác chạy trốn, chỉ chốc lát sau đã biến thành công kích lẫn nhau... Bấy mồm tám lưỡi mà thảo luận, nói không ngớt.

Ngao Nghiễm thấy mấy tên nhi tử bắt tranh khí của mình, kinh hoàng, phàn nàn, thậm chí đối với hắn chậm trễ cứu viện mà sinh ra bất mãn, bộ dáng vô năng này, ngay cả yêu quái bình thường cũng không bằng, đây là Long sao? Không khỏi tức giận quát một tiếng.

- Đủ rồi!

Mấy tên thái tử thấy Ngao Nghiễm tức giận, lập tức câm như hến.

Đúng lúc này, trên biển xuất hiện kim quang vạn trượng, giống như có mặt trời bên dưới bay lên. Ngay sau đó truyền ra khí tức hung lệ, khiến cho sắc mặt tất cả mọi người ở đây thay đổi.

Phấn nộ, giết chóc, dữ tợn...

Xuất hiện trước mặt chúng tiên. Hoảng hốt nhìn thấy nhiều gương mặt dữ tợn đủ mọi cảm xúc, mở hai mắt ra.

Hứa Tiên lo lắng Ngư Nhi các nàng có nguy hiểm gì, dặn dò Tiểu Thanh một tiếng, sau đó phóng thẳng xuống biển.

Ngao Nghiễm nghe các con giảng thuật, cũng lập tức biết rõ, đáy biển tuyệt đối không phải là Tiên Phủ bình thường, không thể để mụ tổ lấy được, hóa thành một đạo Long ảnh bay xuống biển. Phát sau mà đến trước, tốc độ so với Hứa Tiên còn nhanh hơn nhiều, xâm nhập vào trong đại môn.

Mười hai đồng nhân mất đi mục tiêu, lại đi tới trước điện chờ đợi, vừa thấy Ngao Nghiễm xâm nhập, cho nên tiến lên ngăn cản.

Ngao Nghiễm ngừng cũng không ngừng, bay thẳng qua đám đồng nhân, bay vào trong điện.

Hứa Tiên hóa thành một đầu màu vàng tia chớp, sau đó chạy đến, thiểm điện nhanh chóng né qua đám đồng nhân đang ngăn cản, bay thẳng vào trong điện.

Tình cảnh bốn phía làm cho hấn kinh hãi không thôi, những đồ đằng khắc trên các cây cột đá, thấy chúng nhao nhao lên, hoặc vũ cánh mà bay. Hoặc giương nanh múa vuốt, đều cúi đầu dùng song nhãn nhìn hấn, xuyên thấu thời gian từ cổ chí kim.

Chẳng biết tại sao, một cổ cảm giác quen thuộc mạnh mẽ truyền tới, xâm nhập vào trong nội tâm của Hứa Tiên, tình cảnh mơ hồ hiện ra trong lòng, sau đó giống như tỉnh mộng, căn bản không nhớ rõ cảnh tượng trong mộng, chỉ có các loại tâm tình mạnh mẽ còn lưu lại trong nội tâm, làm cho hấn thần thờ, hoài niệm, tự định giá.

Hấn có một loại vững tin, chẳng biết lúc nào, không biết gì thế, chính mình đã từng tới đây.

Ngao Nghiễm đi tới trước cung điện nguy nga, ngửa đầu trông thấy đồ án Kim Ô tung cánh, cũng nhận ra chủ nhân chính thức của cung điện này.

- Nơi này là... Đông Hoàng Thái Nhất Thần Điện!

Tiết Bích khởi động Bích Thủy Kim Tinh Tráo, đem Ngư Nhi và Yến Tử đang hôn mê bảo hộ ở bên trong, cảnh giác nhìn qua Ngao Nghiễm.

Ngao Nghiễm chỉ liếc nhìn các nàng, ánh mắt đã nhìn lên mái vòm, một khóa bảo thạch trong mắt Kim Ô đang sáng chói hào quang màu vàng, lộ ra vẻ tham lam, đây chính là trụ cột của thần điện.

Tiết Bích lớn tiếng ngăn cản nói:

- Không được!

Ngao Nghiễm đương nhiên sẽ không nghe nàng, phi thân lên mấy khóa bảo thạch trong mắt Kim Ô.

Thời điểm này Hứa Tiên đã chạy tới, vừa thấy tình trạng của Yến Tử lúc này, thất kinh hỏi:

- Như thế nào?

Liền bước lên phía trước muốn trị liệu cho nàng.

Tiết Bích lại nhìn Hứa Tiên lớn tiếng nói:

- Nhanh đi ngăn cản hấn.

Ngón tay chỉ vào Ngao Nghiễm.

Ngao Nghiễm đã tiếp cận khóa bảo thạch trong mắt Kim Ô. Lại một lần nữa thả ra hào quang vạn trượng, hào quang tràn ngập cả cung điện, giống như muốn đâm thủng linh hồn.

Ngao Nghiễm chịu đựng cảm giác lửa cháy bùng bùng đốt người, cắn răng tiếp tục đi tới, nhưng hào quang kia lại nóng hơn và mạnh hơn trước rất nhiều.

Cho dù ẩn thân trong Bích Thủy Kim Tinh Tráo, Tiết Bích cùng Ngư Nhi cũng kêu đau một tiếng, quỳ rạp xuống đất, mặt mũi tràn đầy đau về thống khổ, Yến Tử đang hôn mê, thân thể run rẩy, giống như đang thừa nhận thống khổ cực kỳ ghê gớm.

Hứa Tiên liền bước lên phía trước, đem các nàng ôm vào trong ngực, bảo hộ dưới thân thể. Trong lòng của hắn kinh ngạc không hiểu, loại lực lượng này dường như là thái dương chi lực, trong vầng hào quang cũng bao hàm lấy Thái Dương Chân Hỏa, nhưng cho dù so với Thái Dương Chân Hỏa còn muốn nóng hơn nhiều lắm.

Cho dù Hứa Tiên cũng cảm thấy trên làn da có chút đau đớn, nhưng ngay sau đó về đau đớn này càng ngày càng mạnh, đâm vào thân thể, đâm vào thần hồn, đâm vào trong Thái Dương tinh, sinh ra không ít biến hóa.

Hắn không rảnh chú ý loại biến hóa này. Chịu đựng cảm giác vạn châm xuyên thể, hết sức thu nạp lực lượng này, bỏ ra một bóng ma, bảo hộ đám Tiết Bích không bị tổn thương.

Tiết Bích có chút mở to mắt, lộ ra thần sắc cảm kích, nhưng nhìn qua khuôn mặt kiên nghị của hắn, dưới hào quang chói mắt, hơi có chút mơ hồ.

Xoay mình nghe thấy một tiếng kêu đau trên không trung, toàn thân Ngao Nghiễm xuất hiện hỏa diễm như thiêu đốt, bằng vào lực lượng của hắn cũng không cách nào tới gần con mắt Kim Ô.

Đột nhiên hào quang này biến mất, Hứa Tiên ngã lật ở một bên, thở ra từng ngụm.

Một loại âm thanh lặng lẽ bắt đầu vang vọng trong đại điện, lúc đầu vô cùng nhẹ nhõm, rồi sau đó càng lúc càng lớn, biến thành kể ra, biến thành hô lớn, biến thành sấm sét.

Ngàn vạn loại âm thanh quần cùng một chỗ, cũng chỉ nghe được một chữ, lần lượt vang lên.

- Hoàng, hoàng, hoàng!

Nhưng không phải là âm thanh chân chính, mà là một cố ý chỉ rung động lắc lư trong nội tâm, vang lên trong lòng người.

Đồ đằng trên cột trụ, xuất hiện một hư ảnh, cửu đầu quái diệu, dị thú mọc gai xương, các loại sinh linh kỳ quái hiện ra ngoài, chỉ có chúng xuất hiện mới cho người ta biết rõ chủ nhân trước kia là hùng vĩ cỡ nào. Bởi vì so sánh với dáng người của chúng, cung điện hiện tại mới thấp bé ra sao.

Những hư ảnh càng gần bảo tọa càng thêm khổng lồ, những hư ảnh này không ngừng bay lượn quanh bảo tọa.

Dưới cổ hơi thở này, ngay cả Ngao Nghiễm cũng phải run lên, hắn vào lúc này thân bị trọng thương, long bào trên người đã biến thành than cốc, nhìn qua tình cảnh này, hung hăng cắn răng một cái, hóa thành long hình bắn ra bên ngoài.

- Long!

- Giết, giết, giết!

Phần đông hư ảnh gào thét đánh về phía Ngao Nghiễm, Ngao Nghiễm hốt hoảng tránh né, nhưng hư ảnh thật sự là quá nhiều, mấy hư ảnh đánh trúng thân thể của hắn, cứ như vậy xuyên thấu, giống như không hề có tác dụng, nhưng thần sắc của Ngao Nghiễm bỗng nhiên biến thành hoảng sợ vạn phần, đến cuối cùng quả thực là chạy trốn chết, làm gì còn uy nghiêm như thường ngày.

Hứa Tiên cũng muốn tranh thủ thời gian rời đi, nhưng mang theo đám người Ngư Nhi, còn có Yến Tử hôn mê bất tỉnh, không thể nào nhanh được. Trong chớp mắt, hư ảnh cự thú tràn ngập cả cung điện. Hắn đành phải bảo hộ các nàng ở sau lưng, khẽ cười khổ nhìn qua một màn trước mắt này, nếu đám yêu thú này phục sinh. Cho dù hắn có mười cái mạng cũng không đủ giết.

Những khí tức yêu thú nơi đây phát ra, vô cùng cường đại, đặc biệt là càng gần bảo tọa, bất luận con nào cũng có thể miêu sát hẳn mười lần.

814. Chương 814: Phục Sinh. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 814: Phục sinh. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tiết Bích thở một ngụm, vịn vai của Hứa Tiên nói:

- Những yêu thú này là thượng cổ yêu thần, thủ hạ của Đông Hoàng Thái Nhất...

Hứa Tiên cảm thấy trầm xuống, quả nhiên! Lại nghe Tiết Bích thở một ngụm, tiếp tục nói:

- ... Lưu lại ý niệm!

Hứa Tiên nói:

- Phiền toái người nói một lần cho xong, ý niệm? Vậy thì có gì phải sợ chúng?

Thoáng thở ra một hơi, nếu như những đồ chơi này thật sự phục sinh, không lập tức hủy thiên diệt địa mới là lạ đấy!

Tiết Bích nói:

- Không, ngàn vạn đừng va chạm vào người của chúng. Bằng không thì người sẽ nổi điên, so với bị Thiên Ma tập kích còn khủng bố hơn nhiều.

Cho dù chỉ là một cổ ý niệm, nhưng cũng có thể hủy diệt nhân tâm.

Hứa Tiên thấy nàng rất hiểu biết, vội hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

- Ta cũng không biết?

Đúng lúc này, những hư ảnh yêu thú tụ tập lại, triệt để phá hỏng con đường ra cuối cùng. Những bóng dáng màu đen phát sáng trong cung điện này, ngửa đầu nhìn qua đồ đằng Kim Ô trên mái nhà, giống như đang đợi cái gì đó, lâm vào trầm mặc trong chốc lát!

Hứa Tiên nhỏ giọng hỏi Tiết Bích:

- Chúng đang làm gì đó?

Tiết Bích nhìn qua mấy hư ảnh yêu thú kia, nhẹ giọng đáp:

- Phục sinh!

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Phục sinh? Ai đến phục sinh, làm sao phục sinh?

Hắn lo lắng nhất là, phục sinh biến thành sự thật!

Tiết Bích nói:

- Đông Hoàng Thái Nhất đã từng đồng ý chuyện phục sinh, nhưng mà, ngay cả Thái Nhất cũng không còn trên thế giới này, lại có ai có thể phục sinh chúng đây?

Hứa Tiên thở phào,

- Vậy là tốt rồi.

Lại hỏi:

- Nhưng nếu không thể phục sinh, sẽ không tức giận chứ?

Tiết Bích nói:

- Đương nhiên sẽ, chúng gần đây rất dễ tức giận!

Lời còn chưa dứt, bóng đen đã xao động, các loại thanh âm gào thét vang vọng đại diện, đem ánh mắt nhìn qua đám người Hứa Tiên ở trước bảo tọa, tràn ngập sát ý, càng lúc càng nhiều, giống như bệnh tâm thần.

Hứa Tiên cuối cùng hỏi Tiết Bích một vấn đề.

- Như thế nào mới có thể khiến chúng nó không tức giận?

- Trừ phi ngươi là Đông Hoàng Thái Nhất!

Lời còn chưa dứt, đã có âm thanh vang vọng cao ngất vang lên.

- Thần dân của ta!

Âm thanh như sấm sét, hấp dẫn tất cả chú ý của yêu quái.

Thần sắc của Hứa Tiên trang trọng giang hai cánh tay ra, chậm rãi bay lên bầu trời, trên người có hỏa diễm màu vàng bốc lên, trên đầu còn có một đạo hào quang kim sắc.

Tiết Bích áp ứng ngẩng đầu lên, nhìn qua Hứa Tiên đang giả dạng đại thần, thật sự có chút im lặng.

Hứa Tiên phát ra khí tức áp chế đám yêu quái hung bạo, tâm tình cũng rất khẩn trương, nhưng muốn không chết oan chết uổng, vì bảo vệ Ngư Nhi, a Tử, a Bích, thời điểm này chỉ có thể lựa chọn chữa trị ngựa chết thành ngựa sống, biểu lộ rất là uy nghiêm.

- Tên Đông Hoàng Thái Nhất cũng đừng sử dụng thái dương chi lực, nói không chừng có thể lừa gạt những ý niệm yêu quái này. Lại nói không chừng, ta thật sự là Đông Hoàng Thái Nhất chuyển thể cũng nói không chừng, bằng không thì vừa rồi ta làm sao có cảm giác quen thuộc mạnh như vậy.

Nghĩ như vậy, trong nội tâm của Hứa Tiên nhiều hơn mấy phần tự tin, bay thẳng lên bảo tọa, hần ngồi trên bảo tọa. Cảm giác hần giống như một con kiến đang ngồi lên bảo tọa khổng lồ, còn không bằng nói, nhân loại vào thời thượng cổ chính là con sâu cái kiến. Cái ghế này còn to hơn cả sân bóng đá, móng của Đông Hoàng Thái Nhất đúng là quá lớn.

Hần suy nghĩ miên man, ho nhẹ hai tiếng, cao giọng nói ra:

- Các thần tử, ta là Đông Hoàng Thái Nhất, mọi người không nên gấp gáp, về chuyện phục sinh, trăm vạn còn nghiên cứu, mọi người trước quay về cây cột đi.

Thái Dương Chân Hỏa trên người đã phát ra tới mức tận cùng, giống như đang khoe khoang nó vậy.

Tâm tình của Tiết Bích cũng rất khẩn trương, nếu như Hứa Tiên thất bại, các nàng cũng phải gặp nạn. Nhìn thấy hư ảnh yêu quái yên tĩnh, nói không chừng, nói không chừng thật sự có thể lừa gạt.

Thấy nói chuyện có hữu dụng, Hứa Tiên thở ra một hơi, đang muốn phát biểu một phen những lời diễn văn sôi sục khi nhậm chức thủ trưởng, nói ọi người: không nên gấp, không nên sợ, thực hiện chủ nghĩa phục sinh ít nhất còn cần thời gian trăm năm!

Chỉ cần lừa dối qua lần này, hần sẽ cao chạy xa bay, quản các ngươi sống hay chết.

- Giả!

- Không phải!

- Giết, giết, giết!

Nhưng không như mong muốn, nương theo đó là bạo phát tức giận vô cùng vô tận, vô cùng lớn, vô cùng nhiều hư ảnh yêu thú đánh về phía Hứa Tiên trên bảo tọa.

Rất nhiều năm sau, Hứa Tiên nhớ tới một màn này, vẫn cứ cảm thán.

- Tất cả tới quá nhanh.

Vô số hư ảnh đánh trúng Hứa Tiên, ý niệm điên cuồng tràn ngập cả tâm linh, không ngừng kéo dài lan tràn vào trong, muốn hủy diệt tất cả.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng biết vì sao Tiết Bích nói những này ý niệm này so với Thiên Ma còn khủng bố hơn, bởi vì những ý niệm này quá mức cường hoành dữ dằn.

Mặc dù nhân cách phụ Đông Nhạc Đại Đế, cũng chỉ có thể ngăn cản, nhưng không cách nào khu trừ những ý niệm này. Bị một đống tín niệm quét qua, giống như ngàn vạn con sóng quét qua tâm thần.

Hắn đành phải đem một tia linh niệm của mình trốn tránh, phòng ngừa không bị những ý niệm này trùng kích, trốn vào trong trí nhớ kiếp trước, nhưng dù hắn chạy tới nơi nào, những ý niệm này cũng trùng kích tới, từ lúa mạch tràn ngập khắp nơi, gào thét chém giết Tu La trên chiến trường... tất cả hình ảnh của kiếp trước, từng cái nuốt hết.

Thẳng đến khi tiến vào trong đám sương mù mông lung kia, đó là nơi hắn chưa từng giao thiệp qua, chính là trí nhớ ban đầu của kiếp trước.

Hứa Tiên hơi hơi do dự một chút. Vẫn còn nhớ rõ không cẩn thận xâm nhập vào trong trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, nếu như lại không nghĩ tới, mất đi điều khiển, liền phiền toái.

Nhưng ý niệm điên cuồng đang bức bách phía sau lưng, hắn cũng không do dự nữa, xả thân xâm nhập vào trong đám mây khói. Cho ta xem xem, lúc ban đầu lúc ban đầu, là bắt đầu từ chỗ nào!

Song khi Hứa Tiên nhìn rõ ràng cảnh tượng trước mặt, lập tức sửng sốt.

Cung điện cực lớn, yêu thú nguy nga như núi, đủ loại tràng cảnh quen thuộc, vẫn là trong thần miếu trước đó.

Nhưng nhìn kỹ mới phát giác, đủ loại cảnh tượng còn mới và rất nhiều chỗ khác biệt.

Yêu thú cực lớn phân biệt đứng ở hai bên, thực sự không phải là hư ảnh như vừa rồi, mà là tính mạng thật sự, đang châu đầu ghé tai nói với nhau, xì xào bàn tán, phát ra âm thanh như sấm sét.

Hứa Tiên trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ mình thật sự là Đông Hoàng Thái Nhất?Ồ, đó là cái gì?

Nhìn theo ánh mắt của yêu thú, Hứa Tiên thấy ở giữa đại điện, một nam tử đang từ từ đi tới cuối đại điện.

Hứa Tiên bay xuống phía dưới, chỉ thấy gương mặt của nam nhân kia sơ cứng. Giống như nham thạch tạo thành, dùng kỹ nghệ kém cỏi nhất tạo thành, sau đó trải qua vô số gian nan đánh bóng, cứng rắn mà ôn nhuận. Bờ môi mím thật chặt, toát ra một cảm giác kiên nghị khó nói thành lời.

Mái tóc đen của hắn buộc thành bó, trên người mặc một cái quần đùi, lộ ra thân hình màu cổ đồng, hùng hồn khỏe đẹp cân đối, giống như điêu khắc của cổ Hy Lạp. Lưng cõng một thanh đại cung đi tới, bên hông thì mang theo một hủ tên. Chân trần đạp trên mặt đất, mỗi bước đi rất kiên định.

815. Chương 815: Xạ Nhật

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 815: Xạ Nhật

Hứa Tiên tới gần mới phát hiện, thân hình của nam tử này kỳ thật rất cao đầy, nhưng bởi vì chung quanh đều là yêu quái to lớn như ngọn núi, cho nên âm đậm thất sắc, rất dễ dàng bị xem nhẹ.

Nhưng địa phương hắn đi ngang qua, tất cả yêu quái ngừng nói nhỏ với nhau, dùng thần sắc sợ hãi nhìn qua, nhưng so sánh với chúng, nam tử này chẳng khác gì con sâu cái kiến. Thẳng đến khi hắn đi xa mới nghị luận, truyền ra các danh từ như “Tạc Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong”.

Trong nội tâm của Hứa Tiên khẽ động, đây chẳng lẽ là...

Nam tử càng đi về phía trước, yêu thú hai bên càng to lớn, lúc đầu yêu thú còn giống như sườn núi nhỏ, đằng sau đã biến thành núi lớn chân chính, cũng không nghị luận, miễn cưỡng nằm sấp ở một bên, chậm rãi tản ra khí tức khủng bố, thời điểm nam tử đi qua, đám yêu quái cũng tránh đường. Nhưng lộ ra khí tức nguy hiểm.

Rốt cuộc nam tử cũng đi tới chỗ tận cùng, Hứa Tiên mới nhìn thấy cái gì là to lớn chân chính.

Nam tử ngồi trên thần tọa cao cao, chỉ thấy hắn ngồi xuống còn cao lớn cả những yêu quái đang đứng.

Dung nhan của hắn tuấn mỹ, thần sắc cũng rất đậm mực. Dùng khuỷu tay chống lan can, tay chống gò má, đôi mắt nhắm lại. Mái tóc vàng rối tung, mày kiếm thon dài khẽ động, trên người mặc võ y hoa mỹ màu vàng. Võ y, mơ hồ tản ra ánh sáng vô tận, giống như mặt trời đang thiêu đốt, chiếu sáng cả cung điện.

Mà nam nhân có thể ngồi trên cái ghế này, chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất.

Hứa Tiên hít một hơi thật sâu, hắn cũng bị tràng diện này làm hô hấp không thông. Không thể không thừa nhận, Đông Hoàng Thái Nhất này là người cường đại nhất mà hắn nhìn thấy, nam tử tuấn mỹ, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, chói mắt như mặt trời.

Thiên Đế, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất. Lúc này hắn cũng đã hiểu rõ, mặc dù trong thần điện này, những con cự thú trong đôi mắt của hắn là yêu quái, nhưng trong mắt của yêu quái, hắn chính là thiên thần. Có được lực lượng của thần.

Nam tử từng bước một đi tới trước thần tọa, quỳ xuống.

Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi mở mắt ra, nhìn qua nam tử trước mặt, chênh lệch độ cao quá lớn, giống như thần đang đứng trên đám mây nhìn người phạm tội. Dưới bàn chân của hắn, nam tử kia giống như hạt bụi.

Nhưng trong mắt của Hứa Tiên, đây không phải là đôi mắt, là mà hai cái mặt trời đang thiêu đốt, thả ra vô số hào quang nồng đậm, sáng chói khiến người ta không dám nhìn thẳng, giống như nó có thể thiêu hủy tất cả linh hồn trên thế gian này, tất cả yêu quái đều né ánh mắt của hắn, ngừng nói chuyện.

Nhưng nam tử kia gạt đầu, nhìn thẳng cặp mắt kia, trong đôi mắt đó, sắc bén như chim ưng, sáng như điện quang.

- Hoàng, ta trở về.

Âm thanh giống như dây cung rung động vang lên trong đại điện.

Đông Hoàng Thái Nhất thản nhiên nói:

- Nghệ, Chúc Long con ta đã chết sao?

Âm thanh bằng phẳng truyền ra khắp cung điện.

Trong nội tâm Hứa Tiên rung mình, quả nhiên là vị này, đúng như phỏng đoán trong truyền thuyết, người này chính là Hậu Nghệ, là Thiên Đế phái xuống nhân gian bắn mặt trời. Nhưng có hơi khác với truyền thuyết một chút, ít nhất Thiên Đế sẽ không hạ lệnh giết con mình, Chúc Long là con của ai đây?

Hậu Nghệ nói:

- Vâng, Ấp Du đã chết dưới tiễn của thần.

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

- Hoàng Đế phục sinh cho hân, chết chưa?

Hậu Nghệ nói:

- Hoàng Đế bị Long tộc mang đi, nhân loại đã không còn Hoàng.

Nói đến đây. Trên mặt đường như có chút xúc động.

Đột nhiên Hứa Tiên nghe được bí mật thời thượng cổ, kinh ngạc nói không ra lời, hân cũng nghe qua một đoạn truyền thuyết này. Nghe đồn Ấp Du chính là con của Chúc Long, phẩm tính lương thiện, sau bị thiên thần giết chết. Hoàng Đế phái người mang lên Côn Lôn Sơn, nhờ mấy vị Vu sư sử dụng Vu Hàm chi dược, chính là thuốc bất tử trong truyền thuyết cứu nó.

Sau khi Ấp Du sống lại, thần trí mê loạn, rời khỏi Côn Lôn Sơn, đi tới sông Nhược Thủy, biến thành hình dạng như trâu, thân hồng, mặt người, đuôi ngựa, tiếng kêu như hài nhi đang khóc nỉ non. Trong mười ngày sau, nhảy lên bờ nguy hại dân chúng, đã bị chết dưới tiền của Hậu Nghệ.

Nhưng bây giờ xem ra, trong đó đúng là còn có nguyên nhân khác. Mà Hoàng Đế của nhân tộc, trong truyền thuyết ngự Long đi vào tiên cảnh, nhưng nghe được lời ở đây, giống như là người bị hại.

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

- Long tộc? Sớm muộn gì ta cũng tru diệt chúng! Còn Tạc Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong, Phong Hi, Tu Xà thì sao?

Hậu Nghệ nói:

- Thần tru Tạc Xỉ tại Trù Hoa, giết Cửu Anh tại Hung Thủy, giao nộp Đại Phong tại Thanh Đới Trạch, đoạn Tu Xà tại Động Đình, bắt Phong Hi tại rừng dâu, đã hoàn thành phó thác của Hoàng. Còn Chúc Cửu Âm sau đó, tất cả không chịu thần phục Hoàng, đều đã chết.

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

- Nhưng ngươi còn giết cửu nhi của ta.

Nói đến đây, thần sắc của hân vẫn lạnh nhạt, nhưng trên người hào quang trên người đã sáng hơn trước.

Hậu Nghệ ngẩng đầu nói:

- Bọn chúng phóng hỏa rừng rậm, dòng sông khô héo, lúa héo rũ, rất nhiều người đều chết.

Đông Hoàng Thái Nhất thần nhiên nói:

- Ngươi nói bởi vì bọn chúng dám làm thế nên bị giết?

Hào quang trên người càng sáng rực.

Bỗng nhiên bên cạnh có một con yêu thú to lớn đi ra, nằm rạp trên mặt đất nhìn Hậu Nghệ giận dữ hét:

- Nghệ, ngươi đang nói cái gì, chỉ vì những con sâu cái kiến kia mà ngươi giết chết thiên thần sao?

Con yêu thú này thân hổ đầu người. Bốn vó to lớn. Chính là một trong những yêu thú gần thần tọa, hình dáng vô cùng to lớn.

Hậu Nghệ nhắm mắt lại cúi đầu xuống, nói khẽ:

- Cường Lương, chúng ta cũng là người.

- Người?

Cường Lương giống như bị người ta nhục nhã, giận tím mặt, quát:

- Chúng ta là thiên thần, ngươi cũng như thế! Đừng tưởng rằng thân hình của ngươi giống con người thì sẽ là con người!

Âm thanh gầm gừ như tiếng sấm vang vọng trong đại điện, lại ép không được tiếng cười khê xem thường ở bốn phía, trong đó có rất nhiều yêu thú có gương mặt giống như nhân loại, bọn họ cũng từng là con người.

Hứa Tiên giật mình, nhân loại hiện giờ, phần đông đều là sinh linh biến dị, nhưng quy về tọa hạ của Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không khác gì những chim thú khác bị dị biến.

Nhưng dị biến bình thường, lực lượng càng mạnh, thân hình càng to lớn, những con yêu thú có thân hình to lớn này, là sinh linh cường đại như thiên thần, làm sao tự nhận mình là con người nhỏ bé như kiến chứ? Khách quan mà nói, chỉ có những cự thú dị biến bên người mới là đồng loại! Cho nên không thêm quan tâm tới con người.

Hậu Nghệ không biết sao, khí lực lớn nhưng duy trì thân hình nhỏ bé, nhìn qua sắc mặt của những yêu thú chung quanh. Hắn không phải vì mệnh lệnh của Thiên Đế, mà vì nhân loại nên tru sát Tạc Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong, Phong Hi, Tu Xà, là những yêu thú gây hại nhân gian, cũng tru sát cửu nhi tử của Đông Hoàng vì gây hại nhân loại.

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

- Cho nên thế nào? Ý của ngươi ra sao? Ta muốn nghe xem, Long tộc dạy ngươi làm cái gì?

- Hoàng, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi là Hoàng!

Hậu Nghệ chậm rãi đứng lên, dùng âm thanh không nhanh không chậm nói:

- Trên bầu trời chỉ cần một mặt trời là đủ rồi, người cũng không phải là Thiên Đế. Ta tới giết ngươi, Thái Nhất!

816. Chương 816: Kinh Sợ Thối Lui. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 816: Kinh sợ thối lui. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đột nhiên trên người hắn bộc phát khí thế vô cùng kinh người, áp đảo những yêu thú vô cùng to lớn trong đại điện, mũi tên nhọn khí thế bức người bắn vào Đông Hoàng Thái Nhất. Thân thể của hắn giống như nham thạch đúc thành, cũng hiện ra quyết ý của nham thạch.

Hứa Tiên cơ hồ không cách nào hiểu rõ cảm giác của mình vào lúc này, rốt cục hắn cũng hiểu rõ vì sao mình có cảm giác quen thuộc khi đi vào nơi đây, vì sao lại có thể đánh chết những yêu thú to lớn kia. Ánh mắt nhìn vào vương tọa trống không, chỗ đó đại khái là vị trí của hắn. Nhưng mà lúc này, hắn tồn tại vì nhân loại, buông tha cho thân phận thiên thần. Hướng kẻ thống trị tối cao của tam giới, phát lời khiêu chiến. Hứa Tiên cũng quên đi mục đích tới đây, nhìn qua hình chiếu vài ngàn năm trước đã lưu lại, nín hơi tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn qua một màn này.

Trong đại điện lặng im một lát, ngay sau đó bộc phát âm thanh cười to như sấm sét, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế gian này.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất luôn bình tĩnh, trên gương mặt cũng mỉm cười, nhúc nhích lông mày màu vàng, thản nhiên nói:

- Giết ta? Long dạy ngươi làm như vậy sao? Ngươi muốn làm Khoa Phụ thứ hai?

Trên mặt của Cường Lương tức giận như bệnh tâm thần.

- Ngươi, vì sao ngươi phản bội chúng ta, đầu nhập vào Long?

Khóe miệng Hậu Nghệ xuất hiện nụ cười mà không ai hiểu.

- Phản bội sao? Đầu nhập vào sao?

Bổng đứng thu liễm dáng tươi cười, cao giọng nói:

- Ta là người, vì người mà chiến!

Cường Lương giận dữ, nắm đấm như ngọn núi nhỏ đầm xuống.

Hậu Nghệ không tránh không né, lại nói:

- Đây là cuộc chiến của ta với Thái Nhất.

Quyền to lớn của Cường Lương đột nhiên cứng đờ, chậm rãi thu hồi lại, từng bước một lui ra phía sau, đứng ở vị trí cũ. Những yêu thú khác cũng ngừng cười lại, ngóng nhìn một màn này.

Hậu Nghệ tháo cung, lui bước, cầm mũi tên, động tác liên tục. Đặt mũi tên lông vũ màu trắng đặt lên dây cung, hít sâu một hơi, giương cung như vòng tròn, mũi tên trực chỉ mi tâm của Đông Hoàng Thái Nhất.

- Đến đây đi!

Một khắc này hào quang như mặt trời của hắn, vĩnh viễn đông cứng lại trong truyền thuyết.

Hứa Tiên thì thảo luận lắm:

- Đúng thế, đây là, đã từng là ta sao?

Tiết Bích thấy Hứa Tiên nhìn lên giữa không trung. Làm ra bộ dáng của Đông Hoàng Thái Nhất để lừa chúng yêu quái, trong nội tâm buồn cười, cũng xuất hiện một tia cảm động. Bằng lực lượng của hắn chạy ra khỏi đại điện cũng không phải việc khó, sợ dĩ không chạy trốn mà mạo hiểm lưu lại đây, chỉ vì bảo vệ các nàng.

Trong đám yêu quái, động thân mà ra, thân ảnh kia trong lòng của nàng từ từ cao lớn hơn, không khỏi thở dài một hơi, hôm nay ân oán dây dưa, muốn báo đáp càng thêm khó xử, cũng không muốn vì những chuyện này mà phiền não, giờ phút này trong nội tâm chỉ ngóng trông hắn thành công.

Nhưng dị biến những ý thức yêu quái chưa rõ chân tướng xông tới, điên cuồng công kích Hứa Tiên.

Tiết Bích kinh hô một tiếng, muốn tiến lên, cũng đã không kịp. Chỉ thấy hỏa diễm trên người của Hứa Tiên dập tắt, thân thể đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn bị những hư ảnh hắc ám vây quanh, rốt cuộc nhìn không thấy nữa.

Ngư Nhi vốn đang dùng ánh mắt ngóng trông, thấy tình cảnh này, đột nhiên đứng lên. Mở to hai mắt, lắp bắp nói:

- Hứa... Tiên!

Bổng nhiên trong nội tâm đau xót, đập lên mặt đất, cao cao bay lên, đánh vào đoàn hắc ám đó.

Tiết Bích vội vàng ôm nàng lại, nói:

- Ngư Nhi, đợi thêm một tít, như vậy vô dụng!

Mặc dù cho Ngư Nhi xông lên, cũng chỉ bồi thêm mạng mà thôi.

Ngư Nhi giãy dụa nói:

- A Bích, thả ta ra, ta sẽ cứu ngươi, ta cứu ngươi!

Tiết Bích nói:

- Tin tưởng hắn, tin tưởng hắn, hắn không có việc gì.

Con mắt lo lắng nhìn về phía đoàn bóng tối hắc ám, ngươi cứ như vậy mà nhìn sao? Nàng cầu mong có kỳ tích xảy ra.

Đúng vào lúc này, chỉ thấy bóng đen kia tản ra, bỗng nhiên những yêu thú dữ tợn kia hết lớn.

- Nghệ!

Sau đó đám yêu quái hoảng sợ tán ra chung quanh, phần đông yêu thú hốt hoảng lui ra phía sau, chỉ hét lên một chữ:

- Nghe!

Thân hình của Hứa Tiên lại hiện ra, cúi thấp đầu xuống, trên người không ánh sáng cũng không có hỏa diễm, thậm chí không có một chút khí tức kỳ dị nào. Chỉ chậm rãi cúi đầu, đột nhiên mở to mắt, con mắt sắc bén như ánh đao.

Yêu thú càng hoảng hốt lui ra phía sau, giống như chuột gặp mèo vậy, khí tức hung mãnh cuồng bạo trên thân chúng tán loạn.

Đột nhiên Hứa Tiên lui ra phía sau. Hai tay mở ra như ôm trăng rằm, làm ra xu thế khai cung, nhìn những hư ảnh yêu thú cực lớn trước mặt, ngang nhiên nói:

- Đến đây đi!

Âm thanh này không to lớn, cũng không có lời âm, chỉ là âm thanh bình tĩnh, nhưng lại run lên như dây cung.

Lũ yêu thần lúc này kinh hô thành tiếng, không ngừng chen chúc bỏ chạy ra khỏi điện, trong nháy mắt đại điện đã không còn một móng.

Tiết Bích kinh ngạc không hiểu nhìn qua một màn này, nhìn thân ảnh cao lớn của Hứa Tiên đang đứng trên vương tọa, một thân ảnh quen thuộc và lạ lẫm.

- Người... Người phải..

...

Trên biển lớn, Long Vương cùng Hứa Tiên xông vào biển sâu, chúng tán tiên đưa mắt nhìn nhau.

Tiểu Thanh muốn đi theo xuống dưới, lại cảm thấy thân thể quá suy yếu, cho dù có xuống dưới cũng không giúp được hắn, ngược lại còn biến thành liên lụy. Nhìn qua Hàn Mai tiên tử bên cạnh, mặc dù lúc nữ tử này xuất hiện, nàng cũng có nghi kỵ và đề phòng nhưng loại thời điểm này, dường như chỉ có thể nhờ vào nàng mà thôi.

Nhưng Hàn Mai tiên tử lại ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt điều tức. Nàng bằng sức mình đóng băng mấy vạn yêu quái, lại tranh đấu với Đông Hải Long Vương một phen. Tuy thoát nhìn chỉ diễn ra trong mấy cái chớp mắt, nhưng đã tiêu hao hết linh lực của nàng.

Khí tức trong biển sâu tràn ra ngoài càng lúc càng lớn, càng ngày càng khủng bố, trong nội tâm của chúng tiên sinh ra cảm giác sợ hãi, thậm chí không biết có chuyện gì xảy ra.

Tiếng nước chảy ầm ầm truyền ra ngoài, Đông Hải Long Vương từ trong biển bay ra, thần sắc kinh hoàng sợ hãi còn mang theo một chút mê mang, mặc kệ đám nhi tử và thủ hạ, bay về hướng Thủy Tinh Cung, mấy tên thái tử kêu la chạy theo hắn.

Trong nội tâm của chúng tiên vô cùng sợ hãi, có thể làm cho Đông Hải Long Vương là nhân vật trâu bò này hoảng sợ bỏ chạy, chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường, chúng tán tiên bo bo giữ mình, không đáng vì xem náo nhiệt mà góp mạng vào trong, cho nên bay ra xa xa.

Cô Tùng đạo nhân cùng Khổ Trúc thiên sư nhìn Hàn Mai tiên tử nói:

- Không biết phía dưới có cái gì, chúng ta cũng nên tránh đi thôi.

Hàn Mai tiên tử gật gật đầu, gọi động phủ băng sơn ra.

Trong nội tâm Tiểu Thanh khẩn trương, không quan tâm gì nữa, muốn đi xuống dưới xem, đột nhiên cảm giác cổ tay lạnh lẽo, bị người ta cầm chặt, quay đầu thấy Hàn Mai tiên tử dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, cổ hàn ý này rót thẳng vào đáy lòng của nàng, nàng cũng tỉnh táo lại, khẽ cắn môi, đi theo Hàn Mai tiên tử bay vào trong động phủ.

Sau đó băng sơn bay lên bầu trời cao, cũng không có rời khỏi hải vực này, mấy người đang ở trên không trung xa xa nhìn xuống.

817. Chương 817: Kinh Sợ Thối Lui. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần đọc truyện mới nhất tại .

Q.6 - Chương 817: Kinh Sợ Thối Lui. (2)

Qua không đến một lát, chỉ thấy đáy biển chấn động, nước biển cuộn cuộn.

Vô số hư ảnh yêu thú khổng lồ bay lên bầu trời. Hướng về bốn phương tám hướng bay ra, trong nháy mắt đã tiêu tán trong không trung.

Sầu khổ trên mặt Khổ Trúc thiền sư quá nặng.

- Cô Tùng, tiên phủ này là người phát hiện đầu tiên, rốt cuộc là tiên phủ gì? Những bóng dáng kia, hình dáng chính là thượng cổ yêu thần a.

Cô Tùng đạo nhân nuốt nước bọt.

- Ta cũng chỉ phát hiện chút dấu vết, không nghĩ tới, không nghĩ tới lại có biến hóa như vậy.

Tiểu Thanh giật mình nói:

- Thượng cổ yêu thần, chẳng lẽ bọn người Hứa Tiên...

Đúng lúc này, mặt biển xuất hiện biến dị, nhưng băng trôi trên biển tan ra, những yêu thú bị băng phong bên trong, gào thét phá băng mà ra, nhưng ánh mắt lại đỏ hồng lên.

Thân thể một con tướng của còng xuống, trùng to mắt đột nhiên đánh vào một con Hải Dạ Xoa ở bên cạnh, xuyên thép mạnh mẽ đâm qua, cũng không còn đáng vẻ hèn mọn bỉ ổi thường ngày. Đánh con Hải Dạ Xoa nát bấy.

Những yêu quái kia điên cuồng phá băng mà ra, đều mê muội điên cuồng công kích những con yêu quái bên cạnh, gào rú cùng gào thét vang lên, đột nhiên mặt biển yên tĩnh biến thành chiến trường giết chóc. Trong nháy mắt, mặt biển đỏ hồng lên.

Thời điểm chúng bị băng phong, ngăn cản đường đi của những hư ảnh, bị hư ảnh xuyên qua, ý niệm của thượng cổ yêu thần xâm nhập. Ngay cả Ngao Nghiễm cũng khó khăn lắm mới chống cự được, huống chi những yêu vật bình thường. Trong đó bao hàm ý niệm và điên cuồng khiến cho sinh linh nổi điên.

Mấy người bọn họ trợn mắt há hốc mồm, Tiểu Thanh hít sâu một hơi, nói:

- Ta muốn xuống dưới!

Trong mắt tràn đầy kiên quyết, thực sự không phải là quyết định xúc động nhất thời.

Nhưng nàng còn chưa dứt lời, băng sơn đã hạ xuống biển cả rồi.

Tiểu Thanh quay đầu lại, thấy trên mặt của Hàn Mai tiên tử trên mặt, vẫn còn lạnh lùng như băng, không có chút biểu lộ nào.

...

Trong đại điện trống rỗng, Hứa Tiên vẫn còn duy trì tư thế khai cung, giống như pho tượng.

Mà trong lòng hần. Hai con mắt hữu thần, nhưng miệng của Hứa Tiên lộ ra nụ cười khổ, giống như có thêm rắc rối.

Trải qua đoạn kinh nghiệm lần trước, ngược lại cũng không trở thành khô lồi mất đi điều khiển, không có dùng công đức áp chế trí nhớ. Mấy ngày nay tới bây giờ, hắn dựa vào sách thuốc, tích góp từng chút công đức lại, tất cả đều dùng cải tạo nhân cách phụ, làm quen từng chút.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên mới chậm rãi thu hồi tư thái bản cung, từ trên thần tọa cao lớn nhảy xuống, rơi xuống bên cạnh đám người Tiết Bích, còn chưa kịp nói chuyện, một thân ảnh mềm mại thon dài đã nhào vào trong ngực của hắn, mang theo khí tức của mặt trời và biển cả.

Ngư Nhi mặt mũi tràn đầy vui mừng, nói một tiếng:

- Hứa Tiên!

Khóe mắt có nước mắt chớp động, vừa rồi nàng rất lo lắng sẽ xảy ra chuyện, hiện giờ thấy Hứa Tiên bình an vô sự, cũng thở ra một hơi, cảm thấy chưa bao giờ vui sướng như lúc này.

Hứa Tiên vỗ vỗ lưng của nàng, ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, ta không sao!

Sau đó vịn vai của nàng, dùng tay lau nước mắt trên mặt của nàng.

Ngư Nhi đẩy hắn ra, trên da thịt như mật xuất hiện nét đỏ ửng, vội vàng dùng mu bàn tay lau nước mắt, hiện ra thái độ xấu hổ. Cảm thụ lạ lẫm vừa rồi, vẫn còn lưu dưới đáy lòng, cũng đánh tan mấy phần ngây thơ.

Tiết Bích kinh ngạc nói:

- Người, người là Hậu Nghệ chuyển thế?

- Xem như thế đi!

Hứa Tiên không thèm quan tâm, liền hỏi:

- A Tử nàng như thế nào rồi?

Tiết Bích lập tức quên cái gì Hậu Nghệ, đem ánh mắt lo lắng nhìn vào Yến Tử trong ngực, khí tức càng ngày càng yếu.

- A Tử nàng bị Thiên Hỏa Thần Mang tổn thương, Thiên Hỏa Thần Mang thiêu đốt thân thể và thần hồn của nàng, lại còn hủy hoại thân thể cùng thần hồn, cần phải nhanh chóng bức ra ngoài mới được.

Hứa Tiên nói:

- Thiên Hỏa Thần Mang! Chẳng phải hỏa diễm như mặt trời sao? Làm sao bức ra được?

Hắn có thể nhận thức cảm giác của Yến Tử, những Thiên Hỏa Thần Mang này cũng đâm vào thân thể của hắn. Nhưng dựa vào lực lượng thái dương chủ tinh, cũng nhanh chóng hóa tan chúng.

Nhưng Yến Tử bị thương nghiêm trọng hơn nhiều lắm, nàng thường ngày lấy tốc độ làm tự hào, nhưng thời điểm đối mặt với Kim Ô chi nhãn, tốc độ quá nhanh. Cho nên Thiên Hỏa Thần Mang bạo phát ra cũng vượt qua cực hạn thừa nhận của nàng.

Tiết Bích nhíu mày lắc đầu,

- Ta cũng không biết, đây là pháp thuật của Đông Hoàng Thái Nhất, thất truyền ngàn năm, toàn bộ đều tại ta, nếu không phải ta quá đại ý...

Nói xong liền rơi lệ, cường ép ngăn lại, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Người không phải có Thái Dương Chân Hỏa sao? Nhanh cứu nàng đi, nếu như không được, ta sẽ mang về Côn Lôn Sơn, thỉnh nương nương cứu nàng.

Hứa Tiên gật đầu, đem tay đặt lên lưng của Yến Tử, nương tựa vào thái dương chủ tinh, hắn lập tức cảm giác được trong thân hình nhỏ nhắn của nàng, có mấy chục vạn đạo thần mang nhỏ như lông trâu. Thiên Hỏa Thần Mang ẩn chứa lực lượng vượt qua hỏa diễm như Thái Dương Chân Hỏa mà hắn sử dụng gấp nhiều lần, không ngừng tản ra trong thân thể nàng.

Khá tốt những Thiên Hỏa Thần Mang này đều ở trạng thái vô chủ, nếu không chỉ cần có một ý niệm của Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả Thiên Hỏa Thần Mang đồng thời bộc phát, làm nàng hóa thành tro tàn trong nháy mắt.

Nhưng cũng vì thế, nàng cũng chèo chống không quá lâu, một ít Thiên Hỏa Thần Mang bắt đầu hòa tan rồi, mỗi cái nghiền nát đều làm thân thể của nàng run lên, trên dung mạo xinh đẹp xuất hiện đau đớn.

Đợt thời điểm Thiên Hỏa Thần Mang đạt tới cực hạn, chính là lúc nàng phải chết, chuyện này còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của Tiết Bích rất nhiều, căn bản không có thời gian mang nàng trở lại Côn Lôn Sơn. Chỉ có thể ở tại đây, do chính mình nghĩ biện pháp.

Hứa Tiên nhìn Tiết Bích nói chuyện này, Tiết Bích quá sợ hãi, nàng còn tưởng rằng chỉ là một ít nội thương, thật sự không được còn có thể đến Dao Trì cầu viện, nhất định sẽ không có chuyện gì, hôm nay mới biết Yến Tử đã lâm nguy trong sớm tối.

Sắc mặt của nàng biến thành trắng bệch, cũng không còn trấn định nữa.

- Van cầu người, Hứa Tiên, nhất định phải cứu cứu nàng!

Hứa Tiên nói:

- Ta đến thử xem a!

Đưa tay đặt lên lưng của Yến Tử.

Hắn không dám đem Thiên Hỏa Thần Mang hòa tan. Chỉ có thử, dùng lực lượng của thái dương tinh, đem những Thiên Hỏa Thần Mang này hút vào trong thân thể của mình, giống như dùng nam châm hút lấy kim châm vậy.

Đem Thái Dương tinh trong thần hồn thiêu đốt tới mức tận cùng, thủ đem những Thiên Hỏa Thần Mang này hút vào trong thân thể của mình, quả nhiên, tuy động tác của hắn làm được, một cây Thiên Hỏa Thần Mang trong thân thể Yến Tử bắt đầu dao động, bỗng nhiên mụt vào một căn Thiên Hỏa Thần Mang, đâm vào trong lòng bàn tay của Hứa Tiên, qua trong giây lát đã hòa vào cơ thể của hắn.

Thời điểm này, đám người Tiểu Thanh cũng đi vào trong điện phủ này, khó dấu nổi kinh ngạc của mình, thần điện này quá mức rộng lớn, vượt qua tưởng tượng của mọi người. Những đồng nhân kia đương nhiên không ngăn cản bọn họ được rồi, mặc cho bọn họ đi thẳng vào nơi trọng yếu nhất trong thần điện, trước thần tọa, nhìn thấy tình cảnh trước mắt cũng cả kinh.

818. Chương 818: Kim Nhãn

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 818: Kim Nhãn

Tiết Bích cũng quyết tâm giảng thuật cho bọn họ nghe một phen, lại làm ọi người ngạc nhiên hơn trước.

“Đông Hoàng Thái Nhất”, “Hậu Nghệ Xạ Nhật”, những nhân vật này, ai chưa từng nghe qua. Không ngờ nơi đây chính là chỗ ở của nhân vật trong truyền thuyết.

Cô Tùng đạo nhân nhìn qua Yến Tử đang được Hứa Tiên chữa thương, sợ hãi than nói: xem tại

- Thì ra hắn chính là Hậu Nghệ chuyển thế, lại là tọa hạ của Đông Hoàng Thái Nhất, đây lại là mộ tràng của thiên thần.

Tiểu Thanh cũng không quản cái gì Hậu Nghệ Thái Nhất, nhìn thấy Hứa Tiên bình an vô sự thì yên lòng, nhìn sang Yến Tử đang hôn mê, thở dài nhìn Tiết Bích nói:

- Người không cần lo lắng, có hắn ở đây, a Tử cô nương nàng nhất định sẽ không có việc gì.

Tiết Bích gật gật đầu, nhưng sầu lo trên mặt không có tán đi, nhìn qua nữ hài tử còn mang theo vài phần trẻ con trên mặt, trong nội tâm tràn đầy thương tiếc, cho dù có sống qua thời gian cả ngàn năm, nhưng giống như một người phạm nhân chưa trải sự đời, không bị trói buộc. Chỉ cần có thể cứu nàng, cho dù muốn mình báo ân ra sao cũng được cả.

Qua trong chốc lát, Hứa Tiên mở to mắt, nhìn Tiết Bích ánh mắt chờ mong của Tiết Bích, hần lại thở dài nói:

- Không được, quá chậm, nàng không thể chịu đựng lâu như thế.

Dù sao không phải thái dương chi lực bình thường, mà là pháp lực cường đại của Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại. Hần dùng toàn lực của mình, cũng chỉ có thể hút được một cây Thiên Hỏa Thần Mang vào trong cơ thể, tổn hao thời gian cũng mấy cái hô hấp, nhưng như thế cũng chẳng khác gì muối bỏ biển. Bởi vì lưu trong thân thể của nàng hơn mười vạn cây Thiên Hỏa Thần Mang, không đợi hắn hút xong, chúng đã bạo liệt rồi.

Tiết Bích bắt lấy tay của Hứa Tiên.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Nàng trong lúc tuyệt vọng quay sang hỏi Hàn Mai Tiên tử.

- Tiên Tử, vạn năm hàn huyền của ngươi có thể khắc chế hỏa lực không?

Tiểu Thanh thấy nàng tỉnh táo thông dong, nhưng cũng hiện ra vài phần thần sắc thê lương, không còn chút lãnh diễm ngạo mạn như lúc ban đầu. Trong lòng cũng không đành lòng, nếu như mình là nàng, tỷ tỷ bị như thế cũng thương tâm a! Có tỷ muội tình nghĩa như thế, nàng cũng không phải là người xấu.

Không đợi Hàn Mai tiên tử trả lời, Hứa Tiên nói:

- Không được, nếu áp chế cũng làm Thiên Hỏa Thần Mang bộc phát nhanh hơn mà thôi.

Ánh mắt quét về phía Ngư Nhi, thầm nghĩ, có nên vận dụng công đức chi lực không?

Suy nghĩ một chút cũng đành phải bác bỏ, không được, công đức chi lực đúng là lực lượng thần kỳ, nhưng nếu bảo Ngư Nhi đi cầu nguyện diệt sạch đám Thiên Hỏa Thần Mang này, tất cũng hóa thành một loại linh lực nào đó, khó bảo toàn sẽ không kíp nổ lực lượng trong thân thể Yến Tử, pháp thuật của Đông Hoàng Thái Nhất thật sự quá cổ quái cường hãn a.

Thần mang nhập vào cơ thể, nếu chịu thần phục thì giúp lấy ra, nếu không chịu, lập tức kíp nổ, tương địch hóa thành tro tàn, ngay cả thần hồn cũng không bảo tồn được.

Nếu là Đông Hoàng Thái Nhất, nhất định sẽ có biện pháp.

Tiết Bích triệt để không có chú ý, Yến Tử càng thêm suy yếu, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Tiểu Thanh hỏi:

- Hứa Tiên, thật sự không có biện pháp sao?

Hứa Tiên đứng lên, nói:

- Còn có một biện pháp!

Ngửa đầu nhìn qua đồ đằng Đông Hoàng Thái Nhất trên trần nhà.

Tiết Bích giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng.

- Cái gì?

Theo ánh mắt của hắn nhìn lên con mắt màu vàng của Tam Túc Kim Ô khảm trên trần nhà, nhất thời hiểu rõ, những Thiên Hỏa Thần Mang trí mạng kia là do bảo thạch phát ra, nếu như có thể khống chế, nói không chừng cũng có thể thu hồi thần mang a.

Nàng lập tức nói:

- Ta sẽ đi lấy.

Hồn nhiên không để ý tới chuyện Long Vương Ngao Nghiễm pháp lực hùng hậu cũng không làm gì được, làm gì tới phiên nàng chứ.

Hứa Tiên ngăn nàng lại, nói khẽ:

- Ta đi!

Trong lòng của hắn cũng không có nắm chắc, cho dù có Thái Dương tinh, cũng không thể miễn trừ tổn thương do Thiên Hỏa Thần Mang đem lại, ngay cả Ngao Nghiễm là người có pháp lực, thân thể cường đại, cộng thêm có tín ngưỡng lực cũng không chịu đựng được, chính mình lấy cái gì chống đỡ đây? Nhưng không thể trở mặt nhìn nữ hài như thế chết đi.

Tiết Bích nhìn qua Hứa Tiên thật sâu.

- Đại dân đại đức của quân, Tiết Bích kết cỏ ngậm vành, chắc chắn tương báo.

Nàng trước kia uống nhiều Hoàng Lương Nhưỡng như thế cũng không nói lời cảm tạ, nói ra những lời này, đã không phải là hiểu rõ ân oán, mà là thệ ước chân chính.

Sau đó mấy người bọn họ né tránh sau những cây cột lớn, lại vận dụng mấy trọng linh lực phòng hộ, khỏi bị vạ lây, đặc biệt không thể cho Yến Tử tổn thương càng thêm tổn thương.

Chỉ có Tiểu Thanh muốn nói lại thôi, nhìn qua Hứa Tiên, cuối cùng nhất thử dài, chỉ nói:

- Cần thận!

Hứa Tiên nhìn nàng mỉm cười một cái, thả người bay về phía Kim Ô chi nhãn. Mắt thấy con chim khổng lồ kia càng ngày càng lớn, như đã từng có dũng khí kiếp trước, cuộc đời này không ngại chiến một lần.

Nhưng giờ phút này hắn muốn biết rõ, rốt cuộc Hậu Nghệ thắng như thế nào, trong nháy mắt cuối cùng đó, trên người của Đông Hoàng Thái Nhất tản ra khí thế hoàn toàn áp đảo Hậu Nghệ. Nhưng đoạn hình ảnh đó ngưng trệ ngay tại đó. Trừ phi khôi phục được đoạn trí nhớ này, nếu không thì chẳng biết được ngọn nguồn.

Ý nghĩ này chợt lóe lên, Hứa Tiên đã tiếp cận mái vòm.

Kim Ô chi nhãn lại phát ra hào quang sáng chói mắt.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy toàn thân như vạn cây kim châm đâm qua, đau đớn đập choạng mang theo nhiều tư vị khác nhau, giống như đang thụ hình. Hắn vận dụng linh lực phòng ngự với Thiên Hỏa Thần Mang không có chút tác dụng nào, bị những thần mang rậm rạp kia đâm lên người, đâm vào thân thể cùng thần hồn, mặc dù không có bộc phát cũng rất khó chịu.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao Bích Thủy Kim Tinh Tráo của Tiết Bích có thể chống cự tất cả công kích, cũng không ngăn cản được Thiên Hỏa Thần Mang. Có câu nói “Không có tường nào không lọt gió”, cho dù chắc chắn ra sao, cũng tồn tại khe nứt, nhưng mắt thường không thấy được mà thôi.

Rậm rậm tới cực điểm, Thiên Hỏa Thần Mang đối với người tu linh lực mà nói, chính là bức tường xuyên thấu, gần như bỏ qua tất cả phòng ngự, tốc độ quét qua nhanh tới mức không ngăn cản được, còn bộc phát trong cơ thể.

Bỏ qua phòng ngự, không cách nào né tránh, vừa chạm vào chết ngay lập tức! Đây chỉ là một góc của băng sơn mà thôi. Đông Hoàng Thái Nhất có thể vào thời đại cường giả xuất hiện lớp lớp xưng là Đế, rốt cuộc là mạnh tới trình độ nào? Hồn đản, mau dừng lại đi.

Khá tốt thân thể của hắn và thần hồn được thái dương chi lực rèn luyện qua, vẫn có thể chịu đựng được, một bên đem chủ tinh vận chuyển tới cực hạn, dốc sức liều mạng luyện hóa Thiên Hỏa Thần Mang trong thân thể, một bên cắn răng bay lên cao hơn.

Nhưng càng tới gần Kim Ô chi nhãn, Thiên Hỏa Thần Mang càng nhiều, lập tức vượt qua tốc độ luyện hóa, chỉ có thể cứng rắn thừa nhận. Hứa Tiên có thể cảm giác thân thể của mình đang từ từ hòa tan, không cách nào ngăn cản được, nhưng mà. Vẫn không thể buông tha cho.

819. Chương 819: Yển Tử. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 819: Yển Tử. (1)

- Nhưng mà, đáng thương chính mình tuy kháng tính ột chút, chung quy không thể bỏ qua hoàn toàn được.

Hứa Tiên chỉ có thể đau khổ chống cự, con mắt đã sớm không nhìn thấy vật gì, ngay cả linh giác dưới hào quang này không cách nào tồn tại được, dưới ánh sáng tuyệt đối, không có chỗ cho bóng tối tồn tại.

Nhưng không có mất đi phương hướng ban đầu, bởi vì chỉ cần bay tới nơi có hào quang mạnh mẽ nhất là được, thân thể càng đau nhức thì càng tới gần hơn trước đó.

Rốt cục, đem tay va chạm vào một thứ đồ vật cứng rắn, lại ôn nhuận mà không có chút nhiệt độ nào, so với nhìn thấy trên mặt đất còn lớn hơn trước.

Hứa Tiên không suy nghĩ nhiều, hai tay ôm lấy bảo thạch, hai chân dẫm vào mái vòm, dùng toàn bộ khí lực giẫm mạnh một cái.

Có lẽ lực lượng của hắn có tác dụng, cũng có thể thái dương chỉ tĩnh trong thần hồn cộng minh với khóa bảo thạch này, khiến nó nhận định sai Hứa Tiên là Đông Hoàng Thái Nhất.

Hứa Tiên cũng thật sự không ngờ là “Có lẽ”, cảm giác và tư duy như bị đâm thủng, bị hòa tan, trong đầu chỉ còn một đám hào quang màu vàng chói mắt, sau đó mất đi ý thức.

Bảo thạch rơi xuống, hào quang chói mắt cũng tan biến đi, giống như tất cả chưa từng phát sinh qua, theo Hứa Tiên từ trên mái vòm cao cao té xuống dưới.

Đám người Tiểu Thanh cũng từ sau cột điện đi ra ngoài, thấy tình cảnh này, vội vàng bay lên tiếp lấy thân thể của Hứa Tiên.

Hứa Tiên sau khi ngất xỉu trong chốc lát đã tỉnh lại, tổn thương trong thân thể đã khôi phục trong chốc lát, lại còn cảm giác toàn thân thống khổ không chịu nổi. Thiên Hỏa Thần Mang trong cơ thể của hắn, nếu so với Yển Tử còn nhiều gấp trăm nghìn lần, tràn ngập mỗi tấc trong thân thể của hắn, chỉ vì thái dương chỉ tĩnh trong thần hồn không bị phá hủy, mới lưu cái mạng nhỏ của hắn lại.

Hứa Tiên lập tức ngồi xuống, toàn lực vận chuyển thái dương chủ tinh, đem những Thiên Hỏa Thần Mang hút vào trong chủ tinh luyện hóa, mới biết rõ thái dương chỉ lực thì ra có thể tĩnh thuần như vậy. So sánh với thái dương chỉ lực mà hắn ngưng tụ ra, quả thật là vàng ròng và cặn bã.

Bởi vì những Thiên Hỏa Thần Mang vốn tồn tại trong thân thể của hắn, hấp thu luyện hóa cũng không khó khăn. Đợi cho hắn đem toàn bộ Thiên Hỏa Thần Mang luyện hóa, thái dương chủ tinh vô cùng sáng chói mắt. Trước đó chưa từng có. Hỏa diễm kim sắc trên bề mặt cũng tiêu giảm đi một ít, nhưng tăng thêm rất nhiều hào quang, xuất hiện một màu vàng kim nhạt hơi mờ, ẩn ẩn có màu trắng hiện ra.

Nhưng hắn không rảnh khảo cứu những chuyện này, mà hắn thò tay cầm lấy “Kim Ô chỉ nhân” to như cái cối xoay, đem ý niệm của mình rót vào trong, không biết có phải vì Thái Dương tinh trong thần hồn hay không, lập tức tán thành. Kim Ô chỉ nhân đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa của Hứa Tiên. Trong nháy mắt này, cả tòa Thái Nhất Thần Điện cổ xưa, có tân chủ nhân.

Cô Tùng đạo nhân thở dài:

- Thiên địa dị bảo, quả nhiên người có duyên thì đạt được.

Nếu như lúc trước hắn có xông vào trong thần điện này, giờ phút này chỉ sợ cũng có kết cục như Yển Tử, hơn nữa cũng chạy không thoát đám ý chí của yêu thần tập kích, một mảnh hảo tâm tránh được tai họa, xem như may mắn.

Tiết Bích không kịp nói cảm tạ, lo lắng nói:

- Nhanh giúp nàng trị liệu a!

Hứa Tiên nói:

- Khỏi Kim Ô chi nhãn cũng không có công hiệu như vậy, chỉ án theo thiết lập trước đó phóng thích Thiên Hỏa Thần Mang mà thôi.

Trước mắt Tiết Bích quay cuộn, nói không ra lời, lại nghe Hứa Tiên nói tiếp:

- Nhưng ta có lòng tin giúp nàng hút lấy Thiên Hỏa Thần Mang ra khỏi cơ thể.

Sau khi Hứa Tiên mang cái chiếc nhẫn này lên. Thái dương chủ tinh trong thân thể sinh động tới cực điểm, hơn nữa vừa rồi thu nạp Thiên Hỏa Thần Mang, khối nam châm đã tăng thể tích lên gấp mười lần, liền có thể đủ nhanh đem Thiên Hỏa Thần Mang trong cơ thể của Yến Tử hút vào.

Tiểu Thanh nhin không được đá hấn một cước, thúc giục nói:

- Vậy người còn không nhanh lên.

Ngư Nhi nói:

- Đúng vậy a đúng a!

Hứa Tiên nói:

- Vậy thì phải nhờ các người tránh đi một lát đã, chỉ sợ phải cởi bỏ quần áo của a Tử mới có thể hút lấy Thiên Hỏa Thần Mang, ta sẽ nhắm mắt lại.

Thời điểm thu nạp cần dùng tay chạm vào da thịt của Yến Tử, mới có thể phát huy lực hút lên cao nhất, như vậy mới có thể xử lý Thiên Hỏa Thần Mang trong người nàng đủ nhanh được. Cho dù đạt được Kim Ô chi nhãn, dù sao hấn cũng không phải Đông Hoàng Thái Nhất, không có khả năng trong một chớp mắt đã pháp lực đại tăng.

Tiểu Thanh lộ ra thần sắc hoài nghi.

- Bỏ quần áo? Không phải người có ý đồ xấu gì chứ.

Tiết Bích lại không chút do dự nói:

- Tốt, thỉnh mấy vị tránh một chút, nơi này có ta là đủ rồi.

Bọn họ cũng tránh sang một cây cột khác.

Hứa Tiên nhắm mắt lại, Tiết Bích đem quần áo tím trên người của Yến Tử cởi ra từng mảnh, tầng quần áo này do lông vũ của Yến Tử hóa thành, Thiên Hỏa Thần Mang đã đốt cháy thành than cốc, chỉ cần nhẹ nhàng thổi liền biến thành tro bụi, thân hình lung linh hiện ra bên dưới, bờ vai của nàng trắng nõn, trước ngực xuất hiện cảnh xuân.

Tiết Bích kéo cổ tay của Hứa Tiên ấn vào sau lưng của Yến Tử, thúc giục nói:

- Nhanh bắt đầu đi!

Hứa Tiên toàn lực khu động Thái Dương tinh, đem thần hồn chiếu sáng. Trên “Kim Ô chi nhãn” cũng tản ra hào quang nhu hòa, không có chương mắt như trước, cung cấp viện trợ cho hấn.

Trăm ngàn cây Thiên Hỏa Thần Mang nhanh chóng bị hút vào lòng bàn tay, hòa tan trong người.

Một lát Hứa Tiên đã thanh lý xong một đống Thiên Hỏa Thần Mang chỗ hấn đặt tay, không cần Tiết Bích dẫn đạo, tay của hấn lướt qua da thịt trơn mượt, tiếp tục thu nạp Thiên Hỏa Thần Mang ở nơi khác, không sau đã khu trừ Thiên Hỏa Thần Mang trên lưng của Yến Tử sạch sẽ.

Tiết Bích thấy thần sắc của Yến Tử dần dần bằng phẳng, không còn đau đớn như vừa rồi, vui mừng nói:

- Tốt một chút, cảm ơn người, Hứa Tiên!

Hứa Tiên lại nhắm mắt không nói, không dám du động tay bạy bạ, bởi vậy thời điểm này cũng không chắc chắn lắm, Thiên Hỏa Thần Mang càng ngày càng tiếp cận điểm bộc phát, nếu như đến lúc đó không thu thập xong, dù chỉ còn lại mười cây, đối với thân thể chữa trải qua thái dương chi lực rèn luyện như Yến Tử cũng vô cùng nguy hiểm.

Tiết Bích nhìn thấy cũng khẩn trương, không cần phải nhiều lời nữa.

Tay của Hứa Tiên từ lưng trượt xuống hông của Yến Tử, xuống chút nữa chính là bờ mông trắng xinh đẹp, cảm giác rắn chắc truyền vào bàn tay của Hứa Tiên, Hứa Tiên càng đẩy nhanh tốc độ thu nạp, nhanh chóng lướt qua một vị trí khác.

Tiếp theo chính là đùi ngọc thon dài, vừa chạm vào chân ngọc, mặc dù đang nhắm mắt lại, nhưng nương tựa theo xúc giác gấp trăm ngàn lần thường nhân của hắn. Dáng người của nàng hiện ra trong lòng của hắn. Sau đó lại đưa tay xử lý Thiên Hỏa Thần Mang ở phần bụng trắng nõn, vẫn không khỏi né tránh vài vị trí miễn cảm.

Hứa Tiên lại thanh lý đến tay của nàng, sau đó đưa lên gò má, tay của hắn vuốt qua vị trí bằng phẳng, Thiên Hỏa Thần Mang không còn lại gì.

820. Chương 820: Yến Tử. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 820: Yến Tử. (2)

Sau đó hắn ngừng tay, trên mặt hiện ra thần sắc vô cùng khó xử, chỉ còn lại mấy vị trí, thức sự quá miễn cảm. Cho dù là Thần Tiên, không bị ước thúc như phạm nhân thể tục, nhưng không thể bỏ qua dễ dàng được.

Yến Tử tỉnh lại, Tiết Bích kinh hỉ nói:

- A Tử, người tỉnh!

Yến Tử thấy rõ tình trạng của mình hiện giờ, lập tức đem con mắt tròn tròn, lắp bắp nói:

- Người, người, người, các người đang làm gì đó? Ta, ta, y phục của ta!

Tiết Bích nói:

- Cứu người a, đều là ta không tốt, bảo người đi mạo hiểm.

Yến Tử trong nhất thời cũng hiểu được ngọn nguồn, nàng vừa rồi đang hôn mê, nhưng thân là Địa Tiên nhất lưu, cho dù đang hôn mê hay đang ngủ, linh đài luôn luôn có một điểm linh quang bất diệt, cảm ứng hoàn cảnh chung quanh. Thoáng sửa sang lại tin tức trong đầu. Hơn nữa Thiên Hỏa Thần Mang trong cơ thể bị thanh trừ không sai biệt lắm, đã biết Hứa Tiên vì cứu mình, nhưng chẳng phải là bị, là bị...

Nàng suy nghĩ như thế, trong một chớp mắt, gương mặt nhỏ nhắn của nàng hồng lên, giãy dụa muốn đứng lên.

- Cảm, cảm ơn, ta, ta đã không có việc gì.

Hứa Tiên do dự mà nói:

- Còn có một ít Thiên Hỏa Thần Mang cuối cùng không thể trừ tận, người bây giờ có thể luyện hóa, hoặc là bài xuất ra ngoài cơ thể, nhưng ngàn vạn lần không được kíp nổ chúng, bằng không thì...

Tiết Bích dứt khoát kiên quyết nói:

- Bây giờ không phải lúc chú ý những chuyện này, nhanh tiếp tục đi!

Dem Yến Tử cố định trong ngực, bắt lấy tay của Hứa Tiên đặt lên bộ ngực đầy đặn của Yến Tử.

- Ah...

Yến Tử kinh hô như muốn nói cái gì đó nhưng lại bị Tiết Bích che miệng, sắc mặt đã đỏ bừng biến thành đỏ tươi, trong ý thức hôn mê không rõ còn dễ nói, nhưng hiện tại đang hoàn toàn thanh tỉnh, địa phương nhạy cảm nhất bị người ta bắt lấy, chuyện này thật sự là chữa thương sao? Nàng cảm giác mình sắp hôn mê rồi.

- Thật lớn!

Trong nội tâm của Hứa Tiên có chút sợ hãi thán phục thành tiếng, trong tay truyền đến xúc giác vô cùng nở nang, tay hắn không chủ động bóp, nhưng nhìn từ bên ngoài chỉ cảm thấy nó nhỏ nhắn xinh xắn, còn có gương mặt đáng yêu ngây thơ như trẻ con, trên thực tế cũng thành thực như Tiết Bích sao?

Mà hô hấp của Yến Tử dồn dập lên, bộ ngực phập phồng không ngừng trong tay của hắn, giống như háo hức muốn hắn cảm nhận được nó vậy, cái này có xem là phúc lợi không?

Những suy nghĩ lung tung nhanh chóng bị ném ra sau đầu của hắn, hắn vận chuyển thái dương chủ tinh trong thần hồn tới mức tận cùng, nhanh chóng giải quyết phần da thịt nhạy cảm này. Nói cho là hai khối thịt, thở ra một hơi, nhưng khiêu chiến lớn hơn cũng đã tới.

Mặt của Yến Tử đã đỏ thắm như chảy máu ra vậy, thoáng cái thở ra một hơi, nhưng cảm thấy nguy hiểm lớn nhất đang ập tới.

Hứa Tiên cảm nhận được nó rất rậm rạp và mềm mại, Hứa Tiên cảm nhận rất tin tưởng khe suối đang rỉ nước ra ngoài.

Yến Tử dứt khoát té xỉu thêm một lần nữa.

...

Thời điểm Yến Tử mở to mắt ra lần nữa, đã thấy nằm trong căn nhà gỗ quen thuộc, trên người đang đắp chăn, quần thân thể của nàng lại, trên giường có một đôi mắt long lánh ân cần nhìn qua nàng.

- A Tử, người cảm giác như thế nào rồi?

Yến Tử hai mắt vô thần nhìn qua nóc nhà, ấp úng nói:

- Ta cảm giác thật không tốt, a Bích, có phải ta đã chết không?

Tiết Bích mỉm cười nói:

- Không có gì lớn, chỉ là bị sờ sờ vài cái mà thôi.

Tuy nàng cũng không thích bị nam nhân chiếm tiện nghi, nhưng chỉ cần nàng có thể sinh sống yên ổn như vậy, nàng đã thỏa mãn.

- Ah ah ah ah...

Yến Tử bọc chăn lại, lăn qua lăn lại.

Ngư Nhi nghe tiếng chạy đến, cười nói:

- A Tử, người tỉnh rồi à, Hứa Tiên nấu canh cá cho người đấy.

Hứa Tiên!

Cái tên này giống như một đòn cảnh cáo, thân ảnh của Yến Tử nhất thời cứng đờ, sau một lát, nàng gian nan đứng, rời giường. Cảm tay của Tiết Bích đi ra bên ngoài, động tác cứng nhắc giống như người máy, các đốt ngón tay nghe được âm thanh rắc rắc, không có linh hoạt như thường ngoài.

Tiết Bích nói:

- Người làm gì?

Yến Tử chậm rãi quay đầu lại, nói:

- Nói. . . Tạ. . .

Tiết Bích nói:

- Không cần phải gấp gáp!

Nhưng cũng đi theo nàng ra ngoài, biết rõ tính cách của nàng, cho dù trong nội tâm có ngàn vạn cái không cam lòng và không muốn gặp mặt người ta, nhưng người ta đã cứu nàng thì phải nói cảm tạ.

Hứa Tiên đứng trên bờ cát, nhìn thấy trời chiều đang trầm xuống, vuốt ve chiếc nhẫn trong tay một cái, chiếc nhẫn này đã khảm lên tay của hắn rồi. Trong chiếc nhẫn hiện ra một cái thần miếu nho nhỏ, giống như mô hình của thần miếu to lớn trước kia vậy.

Chiếc nhẫn này là hạch tâm của thần miếu, thần miếu của Thái Nhất không phải ở dưới đáy biển, mà là trong chiếc nhẫn này. Nói như vậy có lẽ không quá chuẩn xác, cái thần miếu này đang ở trong một cái không gian đặc dị, mà chiếc nhẫn này chính là chìa khóa mở cửa, khống chế hạch tâm của thế giới đó. Có chút xấp xỉ với công đức ngọc bài và không gian giới chỉ, nhưng cũng có chút không giống nhau.

Nếu muốn so sánh, không gian này cùng loại với thế giới địa phủ mà Hứa Tiên từng đến lần trước, đó là một không gian chẳng thuộc về thế gian này. Nhưng không biết hạch tâm thế giới địa phủ nằm trong tay của ai, Địa Tàng Vương Bồ Tát? Hoặc là bản tôn Đại Nhật Như Lai. Nếu thật sự muốn thu hồi địa phủ, cần phải lấy được hạch tâm mới được.

Nhưng những chuyện này không vội, ngược lại trong chiếc nhẫn này có được lực lượng vô cùng kỳ diệu, làm hắn động tâm. Nếu thật sự có thể tu hành Thiên Hỏa Thần Mang là thứ lực lượng khủng bố, cho dù gặp được địch thủ như Đông Hải Long Vương cũng không cần sợ.

Nhưng trước mắt chỉ suy nghĩ mà thôi, bởi vì hắn căn bản không biết cách tu luyện Thiên Hỏa Thần Mang. Thứ này cũng không đơn giản là dùng thái dương chi lực ngưng tụ ra, mà phải tuân theo quy luật cùng pháp tắc nào đó mới có thể thành công.

Nếu như muốn đem thủy linh chi lực ngưng tụ thành thải vân, cần phải học tập Đằng Vân Thuật, cùng là thủy linh chi lực, lại có thể ngưng tụ thành Thủy Hồn. Cũng giống như cacbon có thể biến thành than chì, lại có thể hóa thành kim cương, cùng là một thứ đồ vật, nhưng phương thức tổ hợp và liên kết khác nhau, một loại thành phần, còn có thể hình thành vô số loại đồ vật, cho dù là Thiên Tiên đại năng cũng không có biện pháp nghiên cứu tường tận.

Mà Hứa Tiên tu thành Thủy Hồn Thuật, hơn phân nửa là dựa vào vận khí đánh bậy đánh bạ, hôm nay còn muốn tìm được vận khí như thế là chuyện khó khăn, nếu như có thể hiểu thấu đạo năng lượng biến hóa trong chiếc nhẫn này thì còn có một chút cơ hội.

Nhưng nếu chiếc nhẫn này hơi có một vết rách thật nhỏ, lại phá hư trận pháp vận chuyển.

Nghĩ tới lúc trước Đông Hoàng Thái Nhất ném chiếc nhẫn này trong hạp cốc dưới đáy biển sâu, ngay tiếp theo lại phong ấn ngàn vạn ý niệm của yêu thần vào cột đá. Đoạn thời gian trước có ánh sáng phát ra, đại khái do thời gian quá lâu, trận pháp trong chiếc nhẫn xuất hiện buông lỏng, mới có khe hở lớn trên cánh cửa.

Bất kỳ vật gì, dưới sự ăn mòn của thời gian, đều bị tổn hại trong một ngày nào đó. Thành ra, ngay cả những thượng cổ thiên thần cũng không ngoại lệ, huống chi là một chiếc nhẫn bé xíu đây?

821. Chương 821: Mặt Khác. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 821: Mặt Khác. (1)

Hôm nay mà tính, chỉ có tụ tập thái dương chi lực, chậm rãi chữa trị. Sau đó tham tường biến hóa bên trong..

Thời điểm Hứa Tiên đang suy nghĩ, Tiết Bích cùng Yến Tử đến gần, lúc đầu là Yến Tử lôi kéo Tiết Bích, càng về sau biến thành Tiết Bích kéo Yến Tử.

Hứa Tiên quay đầu lại nhìn qua, nói:

- Không có sao chứ, tại sao không nghỉ ngơi thêm một lát nữa.

Tiết Bích túm lấy thân thể của Yến Tử đẩy ra phía trước.

- Nàng muốn đến cảm ơn người.

Hứa Tiên cười khoát tay nói:

- Tiện tay mà thôi mà thôi.

Đúng là tiện tay mà thôi. Cho tới bây giờ, cảm giác kỳ dị trước đó vẫn còn tồn tại a. Giả bộ như lơ đãng liếc qua ngực của Yến Tử, hoàn toàn không nhìn ra nó có gì quá lớn, quả nhiên là thâm tàng bất lộ ah!

Nhưng cảnh này bày ra trong mắt của Tiết Bích, hấn vội vàng dời ánh mắt, nhìn vào mặt của Yến Tử, trước đó chỉ gặp nhau mấy lần, hấn cũng không quá mức để ý Bạch Tố Trinh Tiết Bích đều là nữ nhi trong nhị thập bát tinh tú.

Hôm nay nhìn kỹ, cảm thấy hai mắt tỏa sáng, một gương mặt em bé chưa trưởng thành, luôn thành thành thật thật, bộ dáng tốt của một đứa bé, có khi sẽ lộ ra nụ cười ngại ngùng.

Tiếng nói càng ngày càng nhiều, nàng lúc này, hoàn toàn không có mũi nhọn của loan đao như lúc mới gặp ban đầu, mà giống như một con tiểu yến đang nhu thuận nằm trong ổ của mình.

Có lẽ bởi vì cần phi hành, nàng đã giữ lại mái tóc ngắn xinh đẹp khó gặp, hiện ra sắc tím tĩnh lệ, hiện ra nét sáng khoái. Trang phục màu đỏ tía ngay tiếp theo là một cái áo choàng, hiện ra dáng người thanh lệ nhu thuận gọn gàng thanh thoát khả nhân. Đứng chung một chỗ với Tiết Bích đang mặc áo giáp, ngược lại lộ ra nét khỏe mạnh kiên cường.

Hai con người như thủy tinh tím. Cần cẩn thận lưu tâm, mới có thể phát hiện dấu điểm nét vũ mị nho nhỏ trong đó.

Dưới ánh mắt soi mói của Hứa Tiên, sắc mặt của Yến Tử càng ngày càng đỏ bừng, con mắt căng tròn nhìn chung quanh, không chịu nhìn lên người của Hứa Tiên. Cuối cùng thân thể nhỏ nhắn run nhẹ một cái, tóc ngắn xinh đẹp theo gió tung bay.

- Phi thường cảm tạ người cứu ta!

Không đợi Hứa Tiên nói chuyện, nàng đã biến thành cuồng phong, hóa thành một đạo ánh sáng tím biến mất tại chân trời.

Trong cuồng phong, Hứa Tiên chậm rãi đem câu “Không cần cảm ơn” nuốt vào bụng.

Tiết Bích cảnh cáo nói:

- Tuy đúng là người đã cứu nàng, nhưng người không được có ý nghĩ không an phận với nàng!

Trên mặt vui vẻ vẫn còn, không còn lãnh diễm như trước.

Hứa Tiên mặc kệ loại cảnh cáo này, mà là hỏi:

- Ta còn chưa kịp hỏi, ý niệm yêu thú bay ra ngoài, sẽ có hậu quả gì? Không biết những cự thú hồng hoang này có hủy thiên diệt địa không?

Tiết Bích nói:

- Không cần lo lắng, những thứ đó chỉ là ý niệm tinh thần mà thôi, ngay cả hồn phách cũng không được tính, tuy cường đại, nhưng không có thân thể bảo hộ, rất nhanh tiêu tán thôi, nhưng mà, cổ lệ khí đó đúng là quá mạnh mẽ, khó tránh khỏi tạo thành ảnh hưởng.

Hứa Tiên ngồi xếp bằng xuống, nhìn qua mặt trời đang chìm xuống biển, trong nội tâm thở dài: chẳng lẽ cái gọi là loạn thế hàng lâm chính là biến hóa này sao? Tại sao thần miếu Thái Nhất lại theo thời gian ăn mòn mở ra vào lúc này, phóng xuất những ý niệm yêu thú kia, lây nhiễm sinh linh cửu châu đại địa, đây chính là cái gọi thiên mệnh sao?

Tiết Bích cũng khuất thân ngồi chồm hổm trên mặt đất. Hai tay chống lên bãi cát, nhìn qua ánh trời chiều cuối cùng biến mất ở đường chân trời, khó có được tư thái thư giãn, mặc cho hào quang chiếu lên dáng người yếu điệu của nàng, tiện tay tháo cái nón giáp trên đầu của mình xuống, mái tóc đen nhánh tung bay, mấy sợi tóc động trên môi, có rất nhiều tư thái vũ mị.

Hứa Tiên cũng phải quay đầu lại nhìn qua, định nói chút ít lời tán dương, ngấm lại thu hồi trong miệng, chỉ lẳng lặng ngắm tư thái của nàng, áo giáp đen cứng rắn và da thịt trắng nõn trơn mềm tôn vinh lẫn nhau. Ngực giáp cùng váy giáp ôm lấy đường cong mềm mại của người, giấu diếm xuân quang bên dưới, lưng áo hết sức nhỏ, bắp đùi thon dài trắng nõn, hiển lộ bộ dáng hấp dẫn.

Cách ăn mặc như vậy Hứa Tiên cảm giác có thời điểm siêu việt thời đại.

Tiết Bích phát giác ánh mắt của Hứa Tiên, cũng không thêm để ý, ngược lại quay đầu hỏi:

- Xem được không?

Hứa Tiên thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói:

- Cũng không tệ lắm.

Tiết Bích có chút hăng hái nói:

- So với Bạch Tố Trinh thì sao?

Hứa Tiên tiếp tục mỉm cười, nói:

- Ta không lấy nàng so sánh với người khác.

Tiết Bích lườm hắn một cái, nói:

- Nam nhân giáo hoạt, ai. Lần này ngươi phải giúp Ngư Nhi một chút.

Nhếch miệng câu dẫn nhưng hoàn toàn không tươi cười, giống như nữ lang thiết kế bẫy rập thất bại a.

Hứa Tiên một tay chống đôi má nói:

- Không cần, ta sẽ đem cửa Thái Nhất thần miếu thiết trí tại vị trí Ngư Nhi muốn, cũng là động phủ của nàng. Chờ ta đem chiếc nhẫn này chữa trị xong, là có thể khôi phục trận pháp phòng hộ bên trong, lúc này ta còn phải thích ứng với nó đã.

Nếu như cửa vào địa phủ có vô số, tồn tại ở các nơi trong thiên hạ, thì thần miếu chỉ có một cửa mà thôi.

Tiết Bích nháy mắt mấy cái, có chút ngoài ý muốn nói:

- Ngươi thật đúng là phúc tinh của Ngư Nhi, pháp khí khó có được như vậy, ngươi lại cam lòng lấy ra làm động phủ cho nàng, ta còn tưởng rằng phải phí thêm một phen miệng lưỡi đấy.

Hứa Tiên nói:

- Xem ra cho dù ta không lấy ra, ngươi cũng muốn thuyết phục ta, xem như ta thông minh, miễn ngươi ít phí nước bọt.

Tiết Bích nói:

- Ta có ý định này, nhưng một chút nắm chắc cũng không có, dù sao cái thần miếu Thái Nhất này quá quý hiếm, hơn nữa là ngươi nên được.

Lời tiếp không cần phải nói, chỉ cần với tư cách là không gian tu du đã đủ rồi, không nghĩ tới Hứa Tiên lại hào phóng như vậy, dễ dàng bỏ ra được.

Nhưng nàng lại không biết Hứa Tiên đã có một cái không gian tu do, hơn nữa còn là một bảo khối, cho nên mới mang ra trợ giúp cho Ngư Nhi, hẳn cần có nhất chính là “Không gian giới chỉ” đã tới tay, cho nên thêm một cái nữa cũng không có gì, với tư cách hồi báo Ngư Nhi, không thể tốt hơn.

Tiết Bích suy nghĩ một hồi, giống như hoàn toàn không cách nào lý giải, ngẩng đầu hỏi:

- Vì sao như vậy giúp nàng như vậy? Nếu như ta nhớ không lầm. Các người cũng chẳng gặp nhau bao nhiêu lần cả.

Hứa Tiên nhìn qua biển cả trước mắt đang tối lại, lại nghĩ tới lúc trước mơ mơ màng màng được nàng vớt lên từ dưới biển.

- Lúc trước ta cũng được nàng ta cứu, hơn nữa ta còn có ý định mượn lực lượng của nàng

Hắn còn muốn nhờ công đức của Ngư Nhi, đem bí mật của ngọc bài này cởi bỏ.

Dứt bỏ những thứ như lợi ích, thậm chí trên mặt còn có cảm tình. Người tốt như nàng, trên thế giới này thật sự rất tịch mịch, đứng ở bên cạnh đại đa số người, bên người thường thường không có người nào. Phi thường khó được có thể gặp được người giống như mình, quan hệ như thế nào cũng không có được, cũng sinh ra thân cận tự nhiên.

Tiết Bích cũng không có hỏi Hứa Tiên mượn lực lượng của Ngư Nhi như thế nào, còn tưởng rằng hắn cũng nhìn thấy con đường nữ thần của Ngư Nhi.

822. Chương 822: Mặt Khác. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 822: Mặt khác. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nói chính sự xong rồi, hiện tại nên nói tới chuyện báo đáp ân tình! Nói xem, người muốn báo đáp ta như thế nào?

Có lẽ là hào quang chiếu rọi, sắc mặt của nàng đỏ thắm hơn.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Báo ân? Hay là xong đi, người không cần báo đáp cho ta cái gì! Chẳng lẽ người muốn mang bốn mạng pháp bảo cho ta sao?

- Nam nhân tham lam!

Tiết Bích sau đó cúi đầu xuống, nhìn tia sáng cuối cùng trên biển, trên mặt đỏ lên, nói:

- Ta đã phát thệ, không thể đổi ý. Người muốn ta báo đáp người như Dục Hỏa Xà thì cũng được thôi.

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng có chút buồn cười, vừa bắt đầu nhìn thấy hắn, nàng đã xem thường Bạch Tố Trinh dùng loại phương thức báo ân này, nhưng ngần ngừ hơn mười ngày, chính mình cũng nói ra loại lời này.

Hứa Tiên nghe được tim đập mạnh một cái. Cho dù theo góc độ nào mà nói, Tiết Bích cũng được xem là giai nhân khó có được trên đời này, dung nhan khí chất càng khó có được. Có lẽ tư thái lãnh diễm và phòng bị này của nàng khiêu khích dục vọng chinh phục của nam nhân, muốn tháo hàng rào phòng ngự của nàng ra mà xem ân nhân. Mà tư thái nhẹ nhõm thoát tục của nàng, cũng khiến cho những nam nhân chinh phục nàng càng có cảm giác kinh diễm hơn.

Hắn sờ sờ cái mũi cười khổ nói:

- Đề nghị này rất có sức hấp dẫn, Dao Trì Tiên Cung không phải cấm hôn phối sao?

Tiết Bích đáp:

- Hôn phối thì không được, nhưng là chuyện khác...

Nói đến đây nàng vội vàng dừng nói lại, cúi đầu xuống, nỗi lòng cũng bình tĩnh khó có được, ‘ cái gì chuyện khác ah, chẳng lẽ muốn chính mình mở miệng nói ra! ’

Chuyện khác?

Hứa Tiên nhìn qua dáng người của nàng, lập tức có rất nhiều chênh lệch, không khỏi hỏi:

- Có tất yếu làm được bước này hay sao?

Cho dù như thế nào. Cùng một người con gái đàm luận dùng “Chuyện khác” báo ân, làm cho hắn có chút không quen thuộc.

Tiết Bích làm như nhìn ra suy nghĩ của Hứa Tiên, cười ngạo nghễ nói:

- Ta phát hiện ngươi không phải rất chán ghét, loại phương pháp này mới nằm trong phạm vi suy nghĩ, bằng không thì Dực Hỏa Xà cũng không cần dùng loại phương pháp này báo ân a! Đương nhiên, cũng phải xem mình là cảm giác gì mới được, tuy không thể gả cho ngươi, nhưng đàn ông các ngươi căn bản không để ý tới chuyện này.

Cho dù nàng kiệt lực xuất tư thái thành thực trấn định ra, làm ra bộ dáng hoàn toàn không quan tâm tới, nhưng da thịt tuyết trắng của nàng đỏ hồng lên như máu, đã bán đứng suy nghĩ của nàng.

Chưa bao giờ trải qua những chuyện này, làm sao có thể không quan tâm, nếu như như nàng bị Hứa Tiên sờ khắp toàn thân, cũng không có khả năng bình yên ngồi ở bên cạnh Hứa Tiên.

Hứa Tiên nằm vật xuống trên bờ cát, gối lên cánh tay nhìn lên ngôi sao trên bầu trời, tránh cho những ảnh hưởng cực lớn này ảnh hưởng tâm tình.

- Nàng cũng không phải là vì báo ân cho ta, Dực Hỏa Xà, Bích Thủy, Ngụy Nguyệt Yển, ta cũng rất muốn hỏi, rốt cuộc hai mươi tám tinh tú chọn lựa ra sao? Tuy pháp lực của các ngươi xem như rất mạnh, nhưng trong Đông Hải có rất nhiều yêu quái cấp bậc Địa Tiên, tại sao lại không tuyển bọn họ chứ?

Tiết Bích vung sợi tóc lên, nói:

- Ngươi không biết sao? Hai mươi tám tinh tú đều là yêu quái có huyết mạch thượng cổ, có chút ít người là hậu duệ của thiên thần kiếp trước bị Hậu Nghệ giết chết, là huyết mạch truyền lại.

Nói đến đây giọng nói của nàng có chút kỳ dị, giống như có chút tự oán trách, nhưng làm cho nàng thoải mái.

Hứa Tiên giật mình, cho dù bí pháp Long tộc biến mất triệt để, nhưng huyết mạch của đám yêu thú này vẫn còn truyền lưu một ít tới nay, những huyết mạch này khiến chúng nó có thiên phú trí tuệ cùng lực lượng vượt xa những yêu quái tầm thường, cho nên mới được xưng là hai mươi tám tinh tú.

Liền vội vàng hỏi:

- Vậy nương tử của ta có huyết mạch gì?

Về phần Bạch Tố Trinh, đương nhiên nên nghe ngóng một chút.

Tiết Bích nói:

- Nàng không có nói với ngươi sao? Bạch Tố Trinh là hậu vệ của Đẳng Xà, từng trợ giúp Nữ Oa nương nương trị thủy. Nàng dựa vào thân phận này, một mực rất uy phong.

Hứa Tiên ngồi dậy, tán thán nói:

- Không tưởng tượng được a, trở về phải hỏi nàng một chút mới được.

Thậm chí ngay cả chuyện này nàng cũng không có nói với hắn. Không nghĩ tới khiếm tốn như vậy a.

Bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ nàng căn bản muốn hấn xem nhẹ chuyện nàng là yêu quái a! Cho nên ở trước mặt của hấn không chịu hiện nguyên hình. Chắc chắn là vì trở ngại tâm tư, cũng là vì trong nội tâm của nàng rất trù mến Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng có thể hiểu được âm mộ của Tiết Bích, thì ra tưởng rằng theo như lời của Bạch Tố Trinh, “Môn hạ của lão mẫu Ly Sơn” chỉ là lý do thoái thác thôi, mà nguyên nhân thật sự trong đó, nàng có thể được chính thần trên thiên đình kính sợ vài phân, sợ rằng hưởng không ít phúc trạch của cha ông.

- Đợi một chút, trị thủy là chuyện gì, không phải vá trời sao?

Tuy Hứa Tiên cũng rất ngạc nhiên, tại sao không phải là chuyện vá trời, mà lại là trị thủy? Chẳng lẽ là tu bổ tầng ozon bị hủy diệt? Hoặc là vết nứt không gian? Hơn nữa hoàn toàn không có nói chuyện tạo người, hoàn toàn phủ định, tổ tiên của con người không nhất định là vượn người, nhưng nhất định không phải bunn nặn ra.

Tiết Bích cười nhạt một tiếng, nói:

- Truyền thuyết phạm nhân mà thôi, nghe đồn khi đó có siêu sao từ trời rơi xuống, nổ tung tứ tán trên không trung, rơi xuống đất dẫn tới lửa lớn, sau đó nước bị hòa tan hóa thành đại hồng thủy, bao phủ cả Ký Châu, lại có Cự Ngao Hắc Long thôn phệ sinh linh. Nữ Oa nương nương thân là thủ lĩnh bộ tộc, luyện thạch trị thủy, giết chết Hắc Long Cự Ngao, cứu vô số sinh linh. Nhân từ như thế, công đức lớn như thế, thật khiến người ta bội phục.

Hứa Tiên cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, thấp giọng thì thầm:

- Trong điển tịch kiếp trước có ghi: bốn cực loạn, Cửu Châu tan chảy, bầu trời bị che phủ, động đất liên miên; lửa cháy không tắt, nước vô cùng nóng bỏng; mãnh thú ăn người, loài chim dữ quắp già yếu. Vì vậy Nữ Oa luyện ngũ sắc thạch tu bổ trời xanh, đoan Ngao lập nên bốn cực, giết Hắc Long dùng tế Ký Châu, dùng tro tàn tái tạo sinh linh. Tu bổ trời xanh, bốn cực chính, Ký Châu bình; mãnh thú chết, dân sinh tái dựng; lưng vác Ký Châu, ôm trời tròn.

Hấn cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, tình cảnh chính thức khi đó chính là sao chổi trên bầu trời rơi xuống, sau khi tiến vào tầng khí quyển biến thành mưa thiên thạch, cảnh tượng như vậy không phải là trời sập do cổ nhân nói sao? Vì vậy mới có chuyện vá trời.

Địa phương sao chổi rơi xuống là Ký Châu, theo hiện đại là Hà Bắc. Ly Sơn lão mẫu với tư cách là một tên khác của Nữ Oa, Ly sơn chính là dư mạch Tần Lĩnh trong Hà Bắc.

Mà “Hỏa luyện viêm mà bất diệt” chính là va chạm lớn, sau khi nổ tung sẽ sinh ra lửa lớn trên mặt đất, thành phần chủ yếu của sao chổi là băng, sau khi băng hòa tan sẽ tạo thành vô số nước, mới có “Nước như biển cả.” Là cảnh tượng như thế.

Đối mặt với tai biến lớn như thế, đương nhiên dân chúng lâm than, sanh linh đồ thán.

823. Chương 823: Đáp Ứng

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 823: Đáp Ứng

Nữ Oa nương nương cùng với Đàng Xà, dựa vào đại năng của bản thân, chế ngự lũ lụt hoả hoạn, chém giết yêu thú, cứu muôn dân trăm họ trong biển lửa. Công tích như thế đúng là vô cùng vĩ đại, còn chuyện vá trời chỉ là thần thoại của phạm nhân mà thôi

Tiết Bích thấy hấn đổi chủ đề. Hơi bất mãn nói:

- Này, không nói chuyện này, người cảm thấy như thế nào đây?

Hứa Tiên ra vẻ không biết:

- Cái gì là cái gì?

Tiết Bích cũng không mắc lừa đi giải thích làm gì, chỉ nhìn vào mặt hắn, ngượng ngùng còn mang theo chút ảo não. Chẳng lẽ ta không hấp dẫn thật sao, cho người cũng không để vào mắt?

Hứa Tiên thấy nàng nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt nhanh chóng biến thành bất thiện, sờ sờ cái mũi cảm thán nói:

- Người và a Tử đúng là phải đi ra ngoài cho thông suốt rồi!

Đương nhiên hắn không có tự tin cho rằng bản thân mình, sau khi nghe được tuyệt đại giai nhân như Tiết Bích biểu hiện tâm ý của mình như thế mà lại không có chút động tâm nào. Thậm chí có thể cảm giác được, bản thân của Tiết Bích cũng không thể nào cam tâm tình nguyện, đây là đương nhiên, đối mặt với chuyện này, nữ tử nào cảm thấy thỏa mãn chính là gặp quỷ.

Mặc dù có thể báo đáp, nhưng kỳ thật chưa từng nói rõ báo đáp cái gì, càng không thật sự có chuyện lấy thân báo đáp. Đáp án chỉ có một, bởi vì Hứa Tiên liều mạng đi lấy Kim Ô chi nhãn, cứu Yến Tử, đối với nàng mà nói, chuyện này ít nhất đã có khả năng lấy thân báo đáp, bởi vì phải giao phó thứ quý giá nhất, thân thể trong sạch cần thủ ngàn năm giao phó cho Hứa Tiên, mới có thể hoàn thành lời thề trước đó.

- Chuyện này không cần người quan tâm, ta chỉ muốn biết đáp án từ người.

Tiết Bích dùng ánh mắt khiêu khích nhìn qua Hứa Tiên. Không tự chủ được mang theo giọng điệu đàm phán, cái loại tư thái cường bức này. Nhưng mục đích cường bức chính là muốn đối phương tiếp nhận thân thể của mình, tình cảnh như thế làm sao nàng chịu cho nổi.

Nhưng nàng quả thật có chút hận nam nhân trước mắt đang do dự này, vốn chỉ muốn bắt chước Bạch Tố Trinh làm như vậy, dùng loại phương pháp này giải quyết hết mọi chuyện, không cần gánh nặng ân đức như thế, cũng không cần cùng Hứa Tiên có một tia cảm tình hay gút mắc nào.

Nhưng cũng không có khả năng biến bản thân thành tình trạng “Khó kìm lòng nổi”, trong nội tâm gầm thét.

- Muốn cự tuyệt thì nhanh một chút đi!

Chẳng qua nếu như bị cự tuyệt, nàng còn có chút cảm giác không cam lòng.

Ánh trăng khuyết hình lưỡi liềm màu bạc đang chiếu rọi mặt đất, chiếu một khoảng trắng trên biển.

Hứa Tiên nhìn qua gương mặt xinh đẹp và nghiêm túc của nàng, nhanh chóng hiện lên ngượng ngùng, phần hận, không cam lòng đủ loại cảm xúc, thái độ khác thường mang theo thần thái vô cùng mê người, chỉ cần hắn gật gật đầu, lập tức sẽ đạt được, thậm chí thường thức thần thái đó, nhưng chỉ liên tưởng một chút, đã cảm thấy huyết mạch như bành trướng lên, tràn diện như vậy, ngay cả Thần Tiên cũng không ngăn cản được!

Kỳ thật người bình thường tu thành Địa Tiên, tu vi tâm tình thật sự không phải dễ bị hấp dẫn như thế, nhưng bởi vì bí pháp Long tộc đã kéo tiêu chuẩn này của hắn xuống tới mức thấp nhất.

Trong nội tâm của Hứa Tiên giãy dụa, muốn cự tuyệt sao? Loại thời điểm này, nếu là chính nhân quân tử nên dứt khoát cự tuyệt mới đúng, nhưng nàng đã nói với hắn là tùy tiện làm gì cũng được, nam nhân nào có thể từ chối? Là Gay sao? Hơn nữa còn có thể giúp nàng hoàn thành lời thề, đây chính là một điểm sáng chói trong nhân cách của nàng ta.

- Được rồi, ta tiếp nhận!

Hứa Tiên dứt khoát kiên quyết nói, trên mặt mang theo vài phần bi tráng, giống như liệt sĩ dũng cảm đi hiến thân vậy.

Tiết Bích đỏ mặt lên, cắn cắn bờ môi, trong lỗ mũi khinh miệt hừ một tiếng.

”- Ta biết ngay, nam nhân!

Trong nội tâm lại có chút thất vọng.

Nhưng ngay lập tức, tâm tình này bị này áp chế đi, bởi vì khi nói ra mấy chữ kia, bức tường ngăn cách giữa hai người bọn họ, hư không tiêu thất. Vừa rồi còn thông dong bình tĩnh, thậm chí có thể cưỡng bức Hứa Tiên hạ quyết định, đột nhiên lúc này không thể thông dong được nữa.

Vốn có thể hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của hắn, hiện tại trở nên đặc biệt chú ý, hắn gần trong gang tấc, tùy thời có thể vươn tay tới, hắn muốn nhìn thấy tất cả, hắn muốn làm tất cả, cũng giống như với Yến Tử vậy, không, so ra còn muốn quá phận hơn nhiều. Kết quả là, mỗi liếc qua đều mang theo thần thái khác, rơi vào trên thân nàng, rốt cuộc không còn cách nào thản nhiên được, trên mặt hồng nhuận phơn phớt, đỏ tươi như nhũ máu.

Nàng cảm giác mình giống như một đứa trẻ mất đi tất cả lực lượng bảo vệ, rơi vào trong miệng cọp, chỉ có thể chờ đợi phương hạ khẩu, nhưng hoàn toàn không có biện pháp phản kháng.

Tiết Bích sợ tới mức thân thể co rút lại, bỗng nhiên có chút hối hận vì vừa rồi đưa ra đề nghị này. Tuy lý tính nói cho nàng biết đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Nhưng cảm giác mềm yếu thường ngày bị một tầng phòng ngự bảo vệ, hiện tại mất đi lớp phòng ngự, nói cho nàng biết, nàng có chút sợ hãi. Mà Hứa Tiên chẳng qua dùng ánh mắt xem kỹ, lại làm tăng thêm sợ hãi cho nàng. Nàng muốn tùy tiện nói chút gì đó để thay đổi hào khí, nhưng lại sợ nói ra lời nào đó sẽ bị Hứa Tiên làm những hành vi man rợ, vì vậy chỉ có thể trầm mặc.

Đột nhiên Hứa Tiên đánh giá Tiết Bích như biến thành một người khác, cảm giác thú vị, mỉm cười nói:

- Bích Thủy Tráo? Đó là cái gì?

Tiết Bích cảnh giác nói:

- Người hỏi cái này làm gì?

Không khỏi đem thân thể co rút lại.

Hứa Tiên cười nói:

- Đã đáp ứng làm tình, thì nên hỏi cho rõ một chút. Biết rõ lai lịch của nương tử ta rồi, cũng nên nghe ngóng người một chút.

Tiết Bích lập tức nói:

- Đừng nghĩ đến ta sẽ giống như Dục Hỏa Xà gả cho người, người cũng không phải phạm nhân. Cũng không cần những thứ dối trá như vậy, dù sao người để ý cũng chỉ là thân thể ta mà thôi, không phải sao?

Nhưng đối mặt với ánh mắt của Hứa Tiên không hề buông lỏng, bất đắc dĩ đáp:

- Bích Thủy Tráo chính là hậu vệ của Áp Du, chính là Áp Du mà Hậu Nghệ kiếp trước của người săn giết.

Hứa Tiên trừng to mắt, hít sâu một hơi, nói:

- Áp Du kia là?

Tiết Bích nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên, nói:

- Phụ thân ta!

Hứa Tiên thoáng liên tưởng một chút, pha trò nói:

- Đêm nay thời tiết cũng không tệ lắm ah!

Trong nội tâm nghĩ tới vô số chuyện xấu thân, ủy thân với cừu gia, hình tượng nữ liệt quyết chí thề báo thù. Nhưng hắn lại sắm vai nhân vật phản diện trong vai diễn này, quả nhiên nên tiểu miễn ân cừu mới là vương đạo a.

Tiết Bích nhìn chằm chằm vào vẻ mặt không được tự nhiên của Hứa Tiên, bỗng nhiên bật cười nói:

- Yên tâm đi, phụ thân của ta cũng không phải bị Hậu Nghệ giết chết, mặc dù là, đó cũng là Hậu Nghệ, với người có liên quan gì sao?

Hứa Tiên nói:

- Ách, đúng, hắn đã bị giết qua một lần, là được phục sinh ở Côn Lôn Sơn sau đó mới biến thành quái vật...
Bỗng nhiên nhớ rõ đang nghị luận phụ thân của nữ nhân trước mặt, ngưng ngừng dừng câu chuyện lại.

824. Chương 824: Ngụy Nguyệt. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 824: Ngụy Nguyệt. (1)

Tiết Bích cảm xúc có chút sa sút, cũng không có ý định trách cứ Hứa Tiên, mà là êm tai nói:

- Phụ thân đúng là chư hầu nhân từ hiền lành, hắn còn tại thế, tất cả mọi người ca tụng nhân đức của hắn, ta một mực rất sùng bái hắn, về sau bị hại chết, ta rất khổ sở. Thời điểm biết rõ có thể phục sinh hắn, ta thật cao hứng, hắn thực phục sinh, lại biến thành ‘ quái vật ’, mũi tên của Hậu Nghệ đã giải thoát giúp hắn! Ha ha.

Nàng miễn cưỡng cười cười, nhắc lại chuyện xưa, giống như giúp nàng quên đi tình cảnh hiện giờ, không hề khẩn trương phòng bị Hứa Tiên, ánh mắt nhìn qua biển cả thâm thúy. Có lẽ nên dùng những câu như “Ta thật cao hứng” “Ta rất khổ sở” để miêu tả được tình cảnh của nàng lúc đó, cảnh ngộ này giờ phút nào có thể tính toán là cái gì?

Trong nội tâm của Hứa Tiên, những ý niệm trước kia không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại có thương tiếc. Nhưng không biết nên an ủi nàng thế nào. Người ta hại chết phụ thân của nàng, phục sinh và biến thành quái vật, cuối cùng nhất biến anh hùng Hậu Nghệ trong truyền thuyết thành vai hề, quái vật. Ai có thể thử nếm trải cảm giác tuyệt vọng của nàng lúc đó đây?

Trái lại nương tử của mình, phụ mẫu của Bạch Tố Trinh, lại bởi vì đi theo Nữ Oa trị thủy, còn lưu lại truyền thuyết và trời được tán dương thiên cổ, mặc dù là Thần Tiên trên trời, cũng muốn kính nể ba phần. Cho nên lúc nàng nhắc tới Bạch Tố Trinh, mới không khách khí như vậy.

- Cho nên người mới muốn thành lập Thủy Khuyết Tiên Cung, sáng tạo sự nghiệp to lớn như Nữ Oa nương nương, để xóa sạch ô danh của mình?

Tiết Bích cúi đầu nắm chặt một nắm cát, cũng không trả lời, mái tóc quấn rủ xuống che phủ biểu lộ của nàng, bỗng nhiên ngửa đầu, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp hóa của các nhân viên bán hàng.

- Ai để ý chuyện sâu xa như vậy, thành lập Thủy Khuyết Tiên Cung là vì chính mình... A!

Đột nhiên Hứa Tiên đưa tay ra ôm nàng vào ngực. Dùng lực lượng của bản thân áp chế bối rối và giãy dụa của nàng, áo giáp roi thân thể có cứng rắn cũng nghe được tiếng vang rầm rầm, mang theo sợi tóc mềm của nàng, lớn tiếng nói:

- Yên tâm đi, vấn đề này không nhất định, ta sẽ giúp người!

- Ai cần người giúp, buông tay, mau buông tay!

Đột nhiên có biến hóa, làm cho Tiết Bích quên đi chuyện đồng ý vừa rồi, đôi má dán lên bộ ngực của hắn, giữa mũi miệng ngửi được khí tức nam nhân nồng đậm, càng làm tâm của nàng loạn như ma.

Hứa Tiên cười nói:

- Không phải người nói ‘ chuyện khác ’, như thế nào, muốn đổi ý sao?

Đột nhiên Tiết Bích nhớ tới chuyện nàng, nàng lại giãy dụa với chuyện mà nàng vừa đồng ý, so sánh giữa hai chuyện này với nhau, tính toán của ngày hôm nay không có gì. Dựa vào bản năng tuân thủ tín tâm của

nàng chậm rãi buông tha giấy dựa, nhận mệnh tựa đầu vào ngực của hắn. Chẳng lẽ lựa thời điểm người ta đang thương tâm nên chiếm tiện nghi, thằng này là cầm thú sao?

“Cầm thú” Hứa Tiên nói:

- Cô nàng, xem như ngươi thức thời.

Sau đó lại cười gian..

Nhất thời phát tan hào khí ủ dột vừa rồi.

Tiết Bích ngừng thở, nghênh đón cửa ải khó khăn nhất sinh mệnh của mình. Hồi lâu sau không thấy Hứa Tiên có động tác nào khác. Lúc này mới phát giác được, tay của hắn không đặt lên người của mình, hơn nữa đặt trên lớp giáp cứng rắn. Trong nội tâm khẽ động, mỉm cười nói:

- Có tặc tâm không có tặc đảm sao?

Nhưng cũng hiểu hắn không muốn làm cái gì với mình cả.

Hứa Tiên ung dung nói:

- Đúng vậy a, khó mà có được chuyện tốt như vậy, nhưng nếu như ngay cả ôm một chút, cũng chẳng có gì quá đáng cả nhỉ?

Loại tình huống này nếu không đáp ứng, quả thực cũng không phải là nam nhân, càng tăng thêm phiền não cho nàng, muốn dùng biện pháp lấy thân báo đáp. Hứa Tiên đã đáp ứng rồi, nhưng lúc nào thanh toán khoản nợ này, cũng không phải vấn đề của nàng.

Tựa đầu vào ngực của hắn, Tiết Bích cảm thấy ưu sầu trong nội tâm giảm đi vài phần, trên mặt đỏ ửng càng nhiều hơn một chút, hé miệng cười cười, có chút bình yên buông lỏng thân thể, cũng cảm nhận được có một tia cảm giác thoải mái.

- Người muốn biết lai lịch của a Tử không?

Hứa Tiên ôm giáp cứng của nàng, chưa nói tới cảm xúc gì đó, mở miệng nói:

- Tốt! nguồn

Tiết Bích nói:

- Phụ thân của a Tử là Ngụy!

Ngụy? Hứa Tiên sững sờ, giống như đã nghe qua ở đâu, bỗng nhiên trong nội tâm khẽ động, vịn vai Tiết Bích đẩy nàng ra, kinh ngạc hỏi:

- Là Ngụy gì?

Tiết Bích vờ sờ tóc, đeo mũ giáp lên, chỉ nói ra:

- Chính là Ngụy, cho nên không cần lo lắng ta tìm người báo thù.

Hứa Tiên nhìn qua Tiết Bích, nhất thời không phải nói cái gì, trong truyền thuyết. Hại chết Áp Du chính là Ngụy! Mà Ngụy Nguyệt Yến với tư cách là con của Ngụy, chính là cừu địch trực tiếp của Tiết Bích, rất khó tưởng tượng dưới ân cừu như thế, cần phải trải qua kinh nghiệm thế nào mới có được quan hệ mật thiết ngày hôm nay.

Tiết Bích đứng dậy, phủ cát bụi trên người của mình, ngửa đầu nhìn qua biển sao vô tận, nói:

- Nàng đã từng là người mà ta căm hận nhất, nhưng mà hiện tại...

Cúi đầu nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Nàng cũng là người trọng yếu nhất của ta, cho nên thỉnh ngươi không nên đánh chủ ý lên người của nàng, nếu như muốn làm chuyện gì đó cảm thấy thẹn, ta sẽ phụng bồi!

Ngang nhiên nói ra những lời này, quay người đi vào trong, đi vào nhà gỗ, mông tròn nhẹ nhàng đung đưa, dần dần từng bước một.

Yến Tử trong một góc của bóng tối, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mặt của Tiết Bích, muốn nói lại thôi:

- A Bích, người...

Tiết Bích tràn đầy tự tin đem vung tay lên,

- Yên tâm đi, đã giải quyết. Không cần cảm thấy thiếu nợ tiểu tử kia làm gì.

Thò tay xoa bóp gương mặt hình cầu của nàng.

- Về sau tốt nhất nên tránh xa hắn một chút.

Yến Tử nói:

- À? Giải quyết? Chỉ ôm một cái là xong?

Lộ ra chuyện nàng vừa nhìn trộm hai người bọn họ.

Tiết Bích cười thần bí, cúi đầu nói khẽ:

- đương nhiên không phải, hắn nói có thể sờ khắp toàn thân của a Tử, đặc biệt là chỗ thâm tàng bất lộ, hắn có chết mười lần cũng cam nguyện, hoàn toàn không cần dùng thân báo đáp, nếu như có thể sờ thêm lần nữa thì tốt.

Đôi má của Yến Tử lập tức biến hồng, đỏ bừng, đỏ lên, sau đó lui ra phía sau ba bước, chỉ vào bôn lưng của Hứa Tiên ở xa xa, nói:

- Hắn, hắn, hắn thật sự nói như vậy?

Tiết Bích khoanh tay nói:

- Người cảm thấy ta sẽ lừa người sao? Cho nên nói nhất định phải cách hắn xa một chút, biết không?

Một bộ dáng hướng dẫn từng bước.

Yến Tử vội vàng lắc đầu, nói:

- A Bích sẽ không gạt ta.

Nhưng sau đó lại gật gật đầu.

- Biết rõ!

- Rất nghe lời!

Tiết Bích lại dùng một tai nâng gò má của nàng lên, nàng vĩnh viễn không hoàn thủ khi bị mình khi dễ, chỉ có vẻ mặt cười ngây ngô này, còn là hài tử muốn trăm phương ngàn kế bồi thường tổn thất ình, cũng chỉ có nữ hài tử này là người đã mang nàng thoát khỏi bóng ma oán hận, cho dù mình có dùng thân thể báo đáp, chút hi sinh ấy tính là cái gì.

Tuy nhìn thấy đây là kết quả tốt nhất, nhưng những tới chuyện tên cầm thú kia tùy thời sẽ công kích mình, luôn có một chút bất an.

825. Chương 825: Ngụy Nguyệt. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 825: Ngụy Nguyệt. (2)

Chỉ có thể đem bất an này chôn sâu dưới đáy lòng, mặc kệ nó, nhưng xem ra cầm thú này vẫn còn có chút đáng yêu, ánh mắt của Dục Hỏa Xà xem ra cũng không phải là xấu tới cực điểm.

Trong cuộc sống sau đó, Yến Tử kiên quyết không chịu ngồi ăn cơm cùng bàn với Hứa Tiên, bộ dạng cự người ngàn dặm, khi nhìn thấy bóng dáng của Hứa Tiên đã sớm quay người bỏ chạy mất dạng, làm cho Hứa Tiên có chút không hiểu được, cũng không biết tiếng xấu của mình đồn đi rất xa. Người giang hồ xưng “Hứa cầm thú” .

Hứa Tiên chỉ ngồi trên bờ cát ngắm biển cả, nhưng không ngờ lại mang tới kết quả này.

- Cầm thú!

Một âm thanh quát lạnh giống như báo trước người tới, Tiểu Thanh từ trong một góc tối nhảy ra ngoài, nổi giận dưng dưng nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên.

Hứa Tiên nâng đôi má, không đếm xỉa tới nói:

- Khó có được khi người nhện tới bây giờ, nhưng Thanh nhi người nói ra hai chữ này, một chút lập trường cũng không có a.

Rõ ràng người mới là cầm thú đấy!

Sắc mặt Tiểu Thanh đỏ thẫm, nói:

- Ta, ta và người căn bản không có quan hệ gì, cho dù là tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không phải không biết...

Nàng cãi chày cãi cối, nói xong lời cuối cùng thì càng ngày càng thấp, thẹn quá hoá giận, lập tức mà bắt đầu quyền đâm cước đá, rống giận, quát:

- Ta chỉ thay tỷ tỷ ngủ cùng với người mà thôi, có cái gì không dậy nổi chứ!

Hứa Tiên đổ mồ hôi lạnh toàn thân, nha đầu kia hiện tại cái gì cũng dám nói, nhưng dường như nàng đã hiểu lầm ý của mình, trêu đùa:

- Không nên nói dối, chúng ta bây giờ là một đôi gian phu âm phụ... Uy, người đứng là dùng sức a.

Khi hắn nói ra câu vô lương này ra khỏi miệng, Tiểu Thanh đang ở trong ngực của hắn đã bắt đầu cắn hắn.

Hứa Tiên không thể không phản kích, hắn bắt đầu chế ngự nàng, nhét vào trong thái dương, sau đó bay tới trang viên của Ngao Huyễn lưu lại, tuần trăng mật còn chưa có chấm dứt đây? Tuy tân nương trong tuần trăng mật này dùng ánh mắt oán hận nhìn qua hắn. Nhưng hắn tin tưởng rất nhanh đôi mắt của nàng sẽ biến thành ôn nhu, ngập nước và mê ly.

Mặt trời lại mọc lên, ngày qua ngày.

Tiết Bích cũng chuẩn bị thịnh yến của Ngư Nhi thật lâu, sắp bắt đầu. Trước mắt Thủy Nguyệt Tiên Cung chỉ có ba thành viên, chính thức thành lập.

Mà đầu bếp duy nhất của thịnh yến này, chính là Hứa cầm thú, trước mắt đang hưởng thụ sinh hoạt khoái hoạt của mình trên biển cả.

Hứa Tiên không có chuyện gì làm, cho nên đã tìm ra được công hiệu khác của dòng suối nuôi dưỡng Thất Minh Chi, gói đầu lên đá xanh nhìn trời, cái ao nước này có thể nuôi dưỡng linh dược, có lẽ còn có công hiệu đặc thù, nhưng mặc dù là hôm nay, ngâm bên trong vô cùng dễ chịu.

Đáy ao và bốn phía trơn nhẵn không tỳ vết, nước ao màu xanh thấy đáy. Chỉ có trên mặt nước xuất hiện một tầng khói nóng. Làm cho tất cả mọi thứ như biến thành mộng lung.

Bỗng nhiên vào lúc này, có tiếng nước chảy ào ào vang lên trong hồ nước.

Một thân thể mỹ nhân xích lõa duyên dáng hiện ra, mái tóc đen nhánh rối tung như rong biển, bộ ngực của nàng lúc này phập phồng, mặt nước không tới thất lưng của nàng, một ít tóc dài đang phiêu đảng trong nước, không thấy rõ cảnh trí bên dưới.

Trong sương mù mộng lung, lơ mơ có thể nhìn thấy thân thể trắng nõn của nàng, giống như tinh mị do thiên địa tạo ra rẽ nước đi về hướng của Hứa Tiên, thần sắc tự nhiên thông dong, cũng không bởi vì đáng người biểu lộ ra trước mặt của hắn mà thẹn thùng.

Khóe miệng của Hứa Tiên xuất hiện nụ cười, thưởng thức tình cảnh này, đợi cho nàng từng bước đi tới, nói một tiếng ‘ Thanh nhi ’, sau đó ôm nàng vào ngực. đem mái tóc dài phủ xuống trước ngực nàng đưa ra sau lưng, thưởng thức dáng người uyển chuyển của nàng. Da thịt tinh tế đầy nước, có nhiệt khí bốc lên, trắng thì càng trắng, hồng càng hồng, trắng trong thuần khiết mà diễm lệ.

Tiểu Thanh quay người tựa đầu vào ngực của hắn, nói:

- Yến hội sắp bắt đầu, người bây giờ còn không đi sao?

Hứa Tiên ôm lấy người của nàng, ôm nàng thật chặt, nói:

- Không vội, thân thể người sao rồi?

Lần trước cùng với nàng tiếp một chương của Ngao Nghiễm, hắn tự nhiên là không ngại, nhưng lo lắng thân thể của nàng, ai bảo nàng luôn mạnh mẽ chứ?

Tiểu Thanh sụt sịt cái mũi, khinh thường nói:

- Vốn cũng không sao cả, chỉ bằng vào lão Long sắp chết đó, có thể làm bốn cô nương bị thương sao. Người nên tranh thủ thời gian đi, đừng làm cho a Tử a Bích sốt ruột.

Thấy hắn lo lắng ỉn, trong nội tâm luôn có vài phần vui mừng.

Hứa Tiên nói:

- Ngày hôm qua ta không phải giải thích rồi sao? Ta cùng các nàng một chút quan hệ cũng không có, hơn nữa cho dù là có, người ngày hôm qua cũng rất quá phận đấy.

Hôm qua Hứa Tiên cùng nàng đi trở về. Hứa Tiên bảo với nàng là: “Hết sức chân thành tương kiến”, cơn giận của Tiểu Thanh còn chưa tiêu, giả ý xu nịnh, thời điểm khẩn yếu, đột nhiên hóa thành nguyên hình, một đầu thanh xà, làm cho Hứa Tiên im lặng không nói được gì.

Hứa Tiên từng nghe nói qua, Bồ Tát làm phép thể nhân, trước giả làm mỹ nhân xinh đẹp, trước lúc xxx, rồi đột nhiên hóa thành xương trắng, khiến người ta đồn ngộ chân lý sắc tức là không. Hứa Tiên không biết có đồn ngộ hay không, nhưng bệnh liệt dương nhất định có, dọa cả đời bất lực, hắn có thể đi làm hòa thượng tâm như mặt nước được rồi. Tuy hắn không có thảm liệt như thế, nhưng cũng phiền muộn một phen

Nhắc tới cái này, khóe miệng của Tiểu Thanh tràn ngập tươi cười, kiêu ngạo nói:

- Mỗi lần đều bị người khi dễ gắt gao, cũng tới phiên ta phản kích một lần.

Không biết bao nhiêu lần Hứa Tiên trêu đùa hí lộng nàng, đã không tính rõ, thời điểm không chịu thừa nhận, lại quyến rũ lấy nàng, nói lời câu dẫn, làm cho nàng đã sớm ngậm hờn trong lòng, có thể trả thù, đương nhiên là chuyện thú vị.

Hứa Tiên nói:

- Khi dễ? Ta chính là cú cung tận tụy tới chết mới thôi, rõ ràng là chính người quá yếu.

- Đúng vậy a, đúng vậy a, không biết là ai ở trước mặt tỷ tỷ hô cứu mạng, yếu sinh lý!

Lời nói nhàn nhạt, nhẹ giọng tranh luận. Nhưng người cuối cùng bị khi dễ luôn là Tiểu Thanh, sương mù đang phiêu đảng trên mặt nước.

Rất đặc biệt, nàng cho hắn cảm giác đang quen bạn gái, mà không phải giống như Bạch Tố Trinh, Vân Yên, gả vào trong nhà, cùng giường chung gối, trở thành phu thê.

Cảnh đêm dần dần buông xuống, thời gian không nhiều lắm.

Sau yến hội, không còn việc gì để lưu lại trên biển, lần lữ trình này đã đi tới kết thúc.

Một tia không bỏ được, giấu kín dưới biểu lộ của Tiểu Thanh, mỗi câu trong lời nói, bị hắn bắt được, phi thường dứt khoát nói:

- Lần này trở về, lúc nào muốn tới đây sẽ do người quyết định!

- À?

Tiểu Thanh quay mặt nhìn qua hắn, thấy vẻ mặt của Hứa Tiên vô cùng chăm chú, mặt nàng lập tức hồng lên, so với chuyện trần truồng nằm trong ngực của hắn còn xấu hổ hơn nhiều, không khỏi né ánh mắt của hắn, quay mặt dấu ý xấu hổ của mình, cắn môi, cười nói:

- Dù sao ta cũng đã sớm chán rồi. Nếu như ngươi muốn, ta cũng chỉ có thể thay tỷ tỷ cùng ngươi.

Hứa Tiên bật cười, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, thân mật hôn lên gò má của nàng, nói:

- Vậy là tốt, vậy thì chờ Thanh nhi muốn trở lại đây, chúng ta sẽ cùng đi.

826. Chương 826: Dọn Dẹp.

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 826: Dọn dẹp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tiểu Thanh chỉ cảm thấy trái tim như hòa tan thành nước, rốt cuộc không xuất ra tư thái cường ngạnh nữa, do dự nói:

- Chẳng phải ngươi cần phải về sao?

Hứa Tiên dùng đôi tay mò khắp thân thể của nàng, cẩn thận thưởng thức xúc giác mềm mại trên bàn tay truyền tới, cũng không bao hàm dục niệm, cười nói:

- Hoàng đế lão nhân nhất thời nửa khắc chẳng chết được đâu, cứ để hắn chờ thêm một lúc.

Loại thời khắc an nhàn này, hắn cũng muốn hưởng thụ lâu hơn một chút.

Tiểu Thanh quay sang hôn lên môi của hắn, nói:

- Cách yến hội còn thời gian rảnh không?

Nàng lớn mật mở to mắt nhìn qua Hứa Tiên, không che dấu dục niệm của mình.

Bởi vì bí pháp Long tộc, cho nên trên người của nàng cũng có cảm xúc và dục niệm mạnh mẽ, cũng không có ngưỡng ngừng che dấu như Bạch Tố Trinh, tính tình cũng cởi mở khoáng đạt hơn nhiều. Cho dù là Vân Yên hay Tiểu Thiển vô cùng thuận theo, cũng không đạt tới mức độ của nàng.

Đối mặt với loại tin tức này, đương nhiên không có nam nhân trên đời này cự tuyệt được nó, Hứa Tiên cũng không có từ chối lấy lệ, mỉm cười nói:

- Dù sao dọn dẹp Thanh nhi của ta cũng không mất bao nhiêu thời gian cả.

Mấy ngày trước đối mặt với Yến Tử trần truồng, đối mặt với Tiết Bích không phòng bị, thời khắc này đã tích lũy đủ dục niệm bạo phát ra ngoài, cho nên động tác của hắn dùng thêm vài phần sức lực.

Cũng không cần cẩn thận từng chút một khi đối mặt với những người khác, thỏa thích đem bộ ngực của nàng biến thành đủ hình dạng. Đây là chỗ hắn yêu tha thiết nhất của nữ tử, hắn tin tưởng nàng cũng ưa thích mình vân vân như vậy.

Tiểu Thanh giận liếc qua hắn. Nàng chủ động xoay người đối mặt với Hứa Tiên, nàng cũng đưa hai tay đặt lên mái tóc dài, ưỡn ngực về phía trước, đem nhục thân hiển lộ ra trước mặt của Hứa Tiên, đây là thân thể trần đầy sức sống của thiếu nữ mười bảy mười tám. Nước trên người của nàng đổ xuống, không còn giọt nước nào cả.

Ánh trời chiều chiếu vào hồ nước nóng, đem hồ nước này nhuộm đỏ lên, cũng chiếu một tầng hào quang đỏ lên thân thể mềm mại của nàng, trên môi của nàng hiện ra nụ cười nhàn nhạt, tinh khiết mà tự nhiên, không mang theo chút e lệ nào, giống như đóa hoa tươi đang chờ được hái.

Hứa Tiên nhìn thấy cũng phải si mê, nàng vào lúc này, giống như nữ thần của hồ nước sinh ra trong núi rừng, tinh khiết mà tự nhiên, có mị lực không thua gì tỷ tỷ của nàng.

Tiểu Thanh nhìn chằm chằm vào đôi má của Hứa Tiên, thẳng đến khi bản thân Hứa Tiên hơi xấu hổ, liền hôn lên môi của hắn.

Bỗng nhiên Hứa Tiên nói:

- Đợi một chút!

Tiểu Thanh lộ ra thần sắc ngoài ý muốn.

- Làm sao vậy?

Loại thời điểm này nàng chưa từng nghe Hứa Tiên nói thế.

Hứa Tiên nói:

- Người phải cam đoan không giống như ngày hôm qua đấy.

Hắn không muốn xảy ra tiết mục nữ nhân xinh đẹp biến thành quái vật.

Tiểu Thanh nhe răng cười cười, nói:

- Ta chẳng có nhiều tức giận như thế đâu, nhưng người không thể khi dễ ta như trước kia nữa!

- Không được!

Hứa Tiên không chút do dự quả quyết cự tuyệt, cá và tay gấu cái nào hắn cũng không bỏ.

Làm cho Tiểu Thanh trừng to mắt. Tức giận nhìn qua nam nhân tham lam này. Nàng cũng không phải là thê tử của hắn, không có nghĩa vụ cẩn thận hầu hạ, tưởng tượng Vân Yên Tiểu Thiển ngoan ngoãn phục tùng hắn, là nàng đã không thích rồi

Hứa Tiên vội vàng bổ sung:

- Bởi vì Thanh nhi vào thời khắc này vô cùng xinh đẹp!

Đây cũng không phải nói ngoa lừa gạt nàng, tuyệt đối là lời tâm huyết của hắn. Thấy kiêu ngạo trên gương mặt của nàng, bởi vì mỗi một cử động tình dục cho nên xuất hiện vài phần mê loạn và mềm yếu, không cam lòng thấp giọng hô vài tiếng “Phu quân tướng công”, nhỏ giọng mềm giọng cầu khẩn, chuyện đó còn câu hầu đoạt phách hơn cả ân ái.

Tiểu Thanh nghe hắn khen mình như thế, vui vẻ hiện ra trên mặt của nàng, đến cuối cùng nàng cũng không có biện pháp với hắn, chỉ nói:

- Tùy người!

Cúi đầu hôn lên môi hắn, đem đầu lưỡi thơm tho tiến vào miệng Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng mút lấy cái lưỡi mềm mại thơm ngát của nàng, nâng bờ mông nàng lên, sau đó cả hai hợp lại làm một, cũng đè nén dục niệm điên cuồng, mặc cho nàng chiếm cứ chủ động. Tiểu Thanh đưa mắt liếc nhìn hắn, không tự chủ được nhẹ nhàng đóng đưa thân thể mềm mại của nàng, nước ao tràn ra ra từng vòng rung động.

Động tác tay của Hứa Tiên cũng nhẹ nhàng hơn chút ít, tư vị trên mặt của nàng rất phức tạp, trong thanh tĩnh xen lẫn một tia ngượng ngùng, không có điên cuồng như ngày thường, nhưng lại có tư vị tiêu hồn thực cốt truyền vào cảm giác của hai người.

Hứa Tiên nói:

- Chưa thỏa mãn sao? Cũng không trách ta khi dễ người a!

Nhưng hắn dựa vào khí lực và ý chí kinh người kiềm nén lại.

Tiểu Thanh cắn môi của hắn, cũng không đáp lời, khóe miệng xuất hiện nụ cười xấu hổ, không giống ngày thường, thân bất do kỷ, dường như cảm giác đảo khách thành chủ cảm giác rất là không tệ. Nhưng dù vậy, thân thể mềm mại của nàng có chút cảm giác không chịu đựng nổi, sau một lát kêu rên thành tiếng, yếu đuối ngã vào ngực Hứa Tiên. Cũng không cần phải lo lắng Hứa Tiên là lướt không buông tha, có thể an tường nằm trong ngực của hắn.

Hứa Tiên sâu hít một hơi, mới nhận được cảm xúc muốn làm cái gì đó, cúi đầu ngậm vành tai của nàng, nhẹ giọng trêu đùa:

- Ta có thể làm cái gì thì làm không?

Trong nội tâm của Tiểu Thanh trong hơi có chút không cam lòng, ngày bình thường luôn thân bất do kỷ, nhưng cũng biết thân thể của mình không chịu đựng nổi, một khi nàng xin tha, hắn sẽ thu binh, sẽ không tiếp tục. Nhưng hôm nay thần trí thanh tỉnh, cũng hy vọng hắn được thỏa mãn, nhân châu của nàng xoáy động.

Hứa Tiên còn chưa kịp nói cái gì đó, cảm giác nàng và mình tách ra, rồi sau đó đi vòng quanh trong nước, mái tóc dài như rong biển của nàng nổi lên mặt nước, cảm giác được cái gì đó, nói một tiếng:

- Thanh nhi!

Rốt cuộc không nhận được, thấy nàng cúi người vào trong nước trước mặt của hắn, làm một chuyện lớn mật..

Tuy hắn cũng từng có suy nghĩ này, nhưng biết tính tình của nàng quật cường, sợ nàng cảm thấy bị ủy khuất, cũng chưa từng nói. Giờ phút này được như mong muốn. Làm cho hắn có cảm thụ kỳ dị. Rõ ràng cảm nhận khác đi, sung sướng hơn trước kia nhiều, chỉ cảm thấy trong miệng nàng có lực hút vô cùng vô tận, giống như con rắn nuốt con mồi. Nhưng cảm thụ được hàm răng khê cắn, đầu lưỡi mềm mại như mỹ diệu hơn trước kia.

Hứa Tiên lập tức phát hiện, mình mới là người không chịu nổi. Cuối cùng nhận không được đặt tay lên người của nàng, trên dung nhan xinh đẹp của nàng không có chút biến hóa nào. Động tác càng điên cuồng hơn trước, thẳng đến khi không thể vận hồi.

Tiểu Thanh đắc ý, không có chút thư giãn, môn thần kỹ này, đã phát huy tác dụng.

Lần này tới phiên Hứa Tiên có biểu lộ kỳ lạ. Biển ảo ngàn vạn, rốt cục không thể nhận được nữa, thân thể hắn cứng lên, muốn xuất ra. Nàng lúc này cũng ngừng động tác lại, đổi lại cử động thường ngày, cũng không có vô lực.

Hứa Tiên cũng mang Tiểu Thanh trở về phòng nghỉ, nhưng lần này Tiểu Thanh không còn mang theo vẻ nhu nhược bất đắc dĩ, mà nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên, mang theo thần sắc khinh thường, giống như oán hận hắn chơi xấu phạm quy, chỉ còn thiếu một câu chưa nói:

- Có cái gì không dậy nổi.

827. Chương 827: Nương Nương. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 827: Nương Nương. (1)

Hứa Tiên xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, chỉ nói:

- Ngươi nghỉ ngơi thật tốt!

Sau đó trốn ra ngoài cửa, hoảng hốt ý thức được, từ nay về sau, trong khuê phòng, lại nhiều thêm một đối thủ không đối phó được.

Tiểu Thanh cắn môi nhịn lại nhịn, rốt cuộc nằm trên giường cười ha ha. Đáng tiếc ta không có mạnh như tỷ tỷ, đánh không lại người, bằng không thì hôm nay phải cho người cầu xin tha thứ mới được, xem là ai dọn dẹp ai?

Không có biện pháp, thần kỳ này với nàng mà nói, thức sự quá bản năng.

...

Trong thần miếu Thái Nhất bao la, tùy ý chọn một nơi, xem như phòng bếp tạm thời, dọn đồ nấu ăn ra bếp.

Tiết Bích ân cần hỏi:

- Hứa công tử, sắc mặt của người không tốt lắm.

Không trách thái độ của nàng lo lắng khi thấy Hứa Tiên khác thường, bởi vì sắc mặt của Hứa Tiên gần đây vô cùng no đủ, bỗng nhiên biến thành hơi tái nhợt, bước chân tỏ ra phù phiếm.

Hứa Tiên miễn cưỡng cười cười nói:

- Không có sao, không có sao!

Hôm nay nhìn qua Tiết Bích, chỉ cảm thấy tâm phẳng lặng như nước, tà niệm không sinh.

Tiết Bích dường như cũng trải qua trải nghiệm nhiều hơn vài phần, mỉm cười cũng không nói nhiều.

- Khách mới sắp tới, ta đi tiếp khách, người nên chuẩn bị nhanh một chút.

Liền thướt tha đi ra ngoài.

Hứa Tiên thở dài thật sâu, giữ vững tinh thần. Chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn, làm thành một bàn yến hội. Hắn cũng có kinh nghiệm trợ giúp Ngao Ly cái này Đại Vị Vương nấu cơm, cho nên một mình chuẩn bị cũng không có gì khó khăn cả. Mặc dù hắn không có chức nghiệp đầu bếp, nhưng khi tu vi cao hơn, vị giác càng linh mẫn, kỹ xảo nấu nướng và tốc độ nấu cũng tăng cao. xem tại

Trong đại điện, Tiết Bích dẫn chúng tiên vào bên trong, những đồng nhân bên trong đã sớm bị chế trụ rồi, chỉ chờ ngày sau lại nghĩ biện pháp khống chế chúng.

Chúng tiên lần đầu tiên đi vào trong nơi to lớn như thế này, cũng bị khí thế của thần miếu Thái Nhất chấn nhiếp, kinh ngạc nói không ra lời.

Đây đại khái là kiến trúc to lớn nhất từ trước tới nay bọn họ gặp được, tháp vàng của nhân loại đã được xem là một kỳ tích, nhưng trước mặt cung điện này chỉ là đồ chơi con nít. Chỉ sợ Hoàng của chúng tiên hiện giờ, Lăng Tiêu Bảo Điện của Ngọc Hoàng Đại Đế, cũng xa xa không có khí thế như nó, bởi vì thân hình của người bình thường, căn bản không cần ở địa phương lớn như thế.

Mà lịch sử ẩn chứa trong đó, càng làm cho chúng tiên sợ hãi thán phục không thôi, đây từng là điện viện của Thiên Đế, chính là Đông Hoàng Thái Nhất đại danh鼎鼎 a.

Sợ hãi thán phục ngoài càng là may mắn, cảm phục, may mắn chính mình không cần cùng như vậy Yêu Hoàng sanh ở đồng dạng thời đại, cảm phục có thể đem như vậy nhất thời đời (thay) chung kết thiên thần Hậu Nghệ.

Hứa Tiên chính là Hậu Nghệ chuyển thể tin tức cũng không từng truyền ra bên ngoài, giới hạn tại Tiết Bích mấy người biết được.

Chúng tiên vừa đi, vừa chỉ chỗ bốn phía nhao nhao nghị luận. Tiết Bích đi trước chúng tiên, ngược lại giống như hướng dẫn viên du lịch, khi dẫn bọn họ tới trước đồ đẳng Kim Ô, đã bài tốt yến hội rồi.

Nhìn thần tọa cao lớn như núi, đã sớm bị Hứa Tiên thu vào công đức ngọc bài, phát hiện đồ chơi này làm từ vàng ròng mà thành, là một ngọn núi vàng chân chính. Hơn nữa nhìn màu sắc tương đối phù hợp với

thường thức của Đông Hoàng Thái Nhất, không hổ là nhà giàu mới nổi, lựa chọn làm đồ cất chứa đầu tiên, hôm nay tiện nghi cho Hứa Tiên.

Đánh tan biểu tượng quyền y của Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại, thay thế bằng một cái ngọc tọa do ngọc tạo thành, khắc đầy đường vân bọt biển và sóng cả, ngồi lên trên, giống như có sóng biển vây quanh thân thể, phía sau ngọc tọa, là một hải đồ cực lớn, tường tận bao quát thủy văn bốn biển.

Trước ngọc tọa, một nữ tử dáng người thon dài đang đưa lưng về phía chúng tiên, ngửa đầu dừng nhìn qua hải đồ này. Nàng đã thu dáng vẻ tùy ý trước kia, mặc một bộ hoa bào lộ vai, trên bào phục có yêu đường vân màu xanh đậm như biển cả, một đạo thần quang đang bao phủ thân thể của nàng. Càng tăng thêm một tia khí tức thần thánh mỹ lệ.

Nghiêm nhiên, đây chính là nữ thần xinh đẹp chân chính, làm cho chúng tiên đứng nhìn từ xa, sinh lòng kính ý. Tuy biết vị kia xưng là mục tổ nương nương, tên là Ngư Nhi tiểu cô nương, nhưng hiện tại, không có ai liên hệ hai người lại thành một.

Cặp môi đỏ mọng của Tiết Bích nhúc nhích, một âm thanh lọt vào trong tai của Ngư Nhi, nói:

- Đi, bảo trì, chuẩn bị quay người lại!

Trên gương mặt của nữ thần cao quý này tràn ngập khấn trương, chỉ cảm thấy chuyện này còn khó khăn hơn việc cứu người trong mưa gió, nhưng nhìn lên bức hải đồ này, đây là Hứa Tiên trong lúc rảnh rỗi đã vẽ nó ra, vẫn còn nhớ rõ lời hắn nói khi đó.

- Nếu như ngươi đã lựa chọn vận mệnh của mình, ta muốn nói cho ngươi, biển này rất lớn, so với lục địa còn lớn hơn nhiều. Thỉnh dùng lực lượng ngươi phù hộ cho tất cả người đi thuyền trên biển, trở thành nữ thần chân chính.

- Nhưng ta chỉ là nữ ngư dân thôi.

Khi đó nàng nói như vậy.

- Ngươi đúng là thế, nhưng trong mắt ta lại không phải, bởi vì ngươi là nữ thần!

Phía sau nàng có tiếng bước chân tới gần. Tiết Bích nhìn qua Ngư Nhi đang si ngốc, âm thầm lo lắng, thời điểm này nàng sẽ không bỏ cuộc nửa chừng chứ!

- Ta nên nói cái gì với bọn họ đây?

Nàng âm thầm xoắn tay lại với nhau.

- Sẽ, nhất định sẽ, cả biển cả này đều phải nghe theo lời của ngươi, đi thôi, trở thành hóa thân của biển cả! Ngư Nhi, không, là mục tổ nương nương bỗng nhiên quay người, mỉm cười thi lễ với chúng tiên.

- Cung nghênh chư vị thượng tiên, Lâm Mặc lúc này nghênh tiếp các vị.

Hào quang và dáng vẻ tự nhiên, trên mặt xuất hiện nụ cười ưu nhã, làm cho người dạy cho nàng là Tiết Bích cũng sửng sốt, đây thật sự là Ngư Nhi sao?

Chúng tiên nhao nhao chào, gọi một tiếng “Mục tổ nương nương!” Sau đó dâng lễ vật của mình.

Mang theo quyết ý khi cứu người trong biển cả. Cho dù không hiểu rõ, cũng phải thổ lộ chân tướng kiên định của bản thân. Vào giờ phút này, nàng muốn dùng cảm trở thành nữ thần.

Giống như con nhộng ngủ say đã lâu, phá kén thành bướm.

Đại diện to lớn này, đã không còn là thần miếu Thái Nhất nữa, mà là Thủy Khuyết Tiên Cung, nghênh đón tân chủ nhân của nó.

Hứa Tiên lặng lẽ ngóng trông nhìn thấy một màn này, phát ra lời chúc phúc của bản thân, không nói gì, quay người đi vào phòng bếp, chuẩn bị mỹ vị món ngon.

Yến Tử cẩn thận từng li từng tí đứng ở một bên, Tiết Bích phải phụ trách bàn bạc với chúng tiên, dù sao Ngư Nhi còn không có chút kinh nghiệm với những chuyện này, cần nàng điều hòa, âm thầm sai sử.

Yến Tử là người đưa đồ ăn duy nhất, nhưng khi liếc nhìn sang Hứa Tiên, nàng liền co vai lại. Con mắt nhìn chăm chăm vào mũi chân, sắc mặt từ trắng chuyển hồng, nếu như Hứa Tiên còn không dời ánh mắt, thì sắc mặt của nàng hồng lên, đỏ ửng.

Hứa Tiên khẽ lắc đầu, thời điểm Thủy Khuyết Tiên Cùn thành lập, nghi thức đúng là keo kiệt ah!

Ngoài điện Tiết Bích đang nói chuyện với chúng tiên, vừa nhìn ra bên ngoài.

828. Chương 828: Nương Nương. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 828: Nương nương. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mặc dù chúng tiên tán dương khí thể thần diệu, đãi tiệc mời khách trong cung điện to lớn thế này, nhưng cũng không tránh khỏi có chút trống trải. Hơn nữa yến hội tầm thường, tất có lẽ nhạc ca múa cung cấp cho khác mời thường thức, nhưng ở đây lại không có, cảm giác, cảm thấy giống như thiếu đi cái gì đó.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh như tiên âm quanh quẩn bên trong, tiến vào trong điện phủ.

Chúng tiên đang ngờ vực vô căn cứ, trong nội tâm Tiết Bích vui vẻ, giữ chặt tay của Ngư Nhi đi vào trong điện, cao giọng nói:

- Tiết Bích bái kiến Vương Mẫu nương nương.

Chúng tiên xôn xao, tuy bọn họ là tán tu hải ngoại, nhưng nghe được xưng hô này, là tiên nhân Viễn Cổ tuổi tác đã cao, chính là long mạch chi tổ của Côn Lôn Sơn, thành lập Dao Trì Tiên Cung, nắm giữ linh được thần kỳ nhất thế gian, Tây Vương Mẫu! Tuy cũng biết Tiết Bích tới từ Dao Trì Tiên Cung, nhưng ai cũng chưa từng nghĩ thượng tiên như thế lại xuất hiện, nhao nhao đi theo sau lưng Tiết Bích ra ngoài.

Chỉ thấy trên thất thải tường vân, có các tiên nữ mặc sa y, vây quanh một chiếc xe hoa, bay gần cung điện, mang theo hương thơm tản ra bốn phía.

Chúng tiên nữ thấy Tiết Bích, cười rộ gọi một tiếng.

- A Bích tỷ tỷ!

Còn có người hỏi:

- A Tử tỷ tỷ đi nơi nào?

Không đợi Tiết Bích đáp lời, một đạo ánh sáng tím đã vọt đến phía trước, Yến Tử đang vui mừng.

Hứa Tiên cũng nhịn không được nữa đi ra bên ngoài nhìn xem thế nào, muốn tận mắt nhìn thấy, vị đại nhân vật phản diện trong tất cả giai thoại tình yêu trong truyền thuyết, lão vu bà tung hoành mấy ngàn năm có bộ dáng như thế nào?

Tiết Bích đứng dậy hỏi:

- Thánh mẫu đâu?

Một vị phong độ tư thái yếu diệu nữ tiên đáp: nguồn

- Vẫn còn ngủ đây này!

Cúi đầu nhìn qua Ngư Nhi nói:

- Vị này chính là Ngư Nhi muội muội a, quả nhiên phong độ bất phàm.

Cảm thấy một mực quang, theo đó nhìn qua, trông thấy bộ dáng của Hứa Tiên, không khỏi nhú mày, lại không nói gì, quay đầu đi vào trong xe nói khẽ.

- Nương nương, nương nương, đã đến!

Hứa Tiên gượng cười một cái, vị nữ tiên này cũng không xa lạ gì, chính là Tam Thánh Mẫu lần trước gặp được trong khi lên kinh thành, lại càng hiếu kỳ nhìn qua chiếc xe hoa, chỉ nghe trong đó có tiếng người ứng tiếng, hai vị tiên nữ kéo màn che lên.

Không kéo lên thì không sao, nhưng kéo lên làm Hứa Tiên cùng các vị tán tiên trên biển giật mình, bởi vì màn che kéo lên lộ ra một gương mặt bên trong, trợn đôi mắt lên.

Hứa Tiên nhìn mà lú lị. Vị này chính là Thiên Tiên đứng đầu chúng nữ nhân, chẳng lẽ lại không phải người, mà là thượng cổ yêu thú lưu lại sao? Trong Sơn Hải Kinh có nhắc tới:

- Tây Vương Mẫu có hình dáng như người, đuôi báo răng hổ, bông phát chim đầu riu, là tư thiên chi lệ và năm tàn.

Không ngờ là thật.

Nhưng Hứa Tiên lại cảm thấy không đúng.

Bởi vì bông nhiên lão hổ này mở mắt ra, lộ ra đôi mắt trong trẻo. Hứa Tiên lúc này mới xem như hiểu rõ, đây rõ ràng là người mang trang sức bằng xương hổ, đôi mắt hổ sáng lên. Giống như đúc, nhắm mắt trợn mắt giống như hổ.

Không khỏi làm hẩn nhớ tới câu chuyện xưa trong Pirates Of The Caribbean , chính là đôi mắt củ tù trưởng bộ lạc nguyên thủy bắt cóc thuyền trưởng Jake.

Trong xe loan, Tây Vương Mẫu rất không có hình tượng ngáp.

- Đã đến ah!

Gió thổi màn che, bóng người lóe lên, đi vào trước xe loan, một trái một phải ôm lấy cổ của Ngư Nhi cùng Yến Tử, rất không có hình tượng cười ha hả, âm thanh to lớn vang vọng trong đại điện.

Hứa Tiên trừng to mắt, cũng không thấy động tác của Tây Vương Mẫu như thế nào, nhưng càng lam hẩn thần phục hình tượng và trang phục của Tây Vương Mẫu, hẩn nghĩ tới, vị Tây Vương Mẫu này có lẽ phải ăn mặc trang phục và hình tượng của hoàng hậu, khí chất cũng nhất định ung dung đẹp đẽ quý giá, thoạt nhìn lớn tuổi nhưng chừng ba bốn mươi tuổi.

Nhưng vị Tây Vương Mẫu trước mắt này, tuyệt đối có thể dùng quái dị để hình dung, quần áo trên người đúng là đẹp đẽ quý giá, nhưng hết lần này tới lần khác lại khoác bên ngoài thân thể một tấm da báo, buông thõng một cái đuôi báo dài. Tóc dài đen nhánh rối tung, nhưng trên đầu không phải mang mũ phượng, mà là một kiện ngọc khí hình dáng cũ kỹ.

Hứa Tiên xem ra, tuy mấy đồ vật này cũ kỹ, không có chút tinh xảo nào, càng lù khù vác cái lu chạy, tâm ngấm mà đâm chết voi, không có chút quan hệ nào, trời đất chứng giám, đây là một kiện hàng thủ công mỹ nghệ chế tác vô cùng thất bại. Hơn nữa tuyệt đối không có thần quang hoặc linh khí nào.

Nhưng đây không phải là chuyện làm chúng tiên kinh ngạc nhất, trên mặt của Tây Vương Mẫu mặc dù có vết sáng của hổ sức, nhưng xem ra tuổi tác cũng không có lớn hơn Tiết Bích bao nhiêu.

Nếu không phải vừa rồi Hứa Tiên dùng thị lực siêu tuyệt của mình nhìn qua, nhìn thấy thái độ tôn kính của Tiết Bích, hẩn cơ hồ sẽ hoài nghi đây không phải là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, mà là một nữ tù trưởng của một bộ lạc nguyên thủy nào đó, hơn nữa còn là bộ lạc có chế độ mẫu hệ. Đúng, trong Sơn Hải Kinh không phải miêu tả một tù trưởng hay sao?

Tây Vương Mẫu ôm Ngư Nhi cùng a Tử, bộ dáng rất là vui vẻ, nói:

- A Tử, a Bích. Nhân gian như thế nào rồi?

Ngư Nhi nhỏ giọng nói:

- Ta không phải a Tử!

Yến Tử càng lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

- Nương nương, ta mới là a Tử!

Tây Vương Mẫu không thèm để ý, cười to nói:

- Người già rồi, dễ dàng hồ đồ.

Xoay mặt nhìn qua Ngư Nhi nói:

- A Bích, Ngư Nhi ở đâu?

Tiết Bích nhìn không được, tiến lên nói:

- Nương nương, ta mới là a Bích.

Chỉ vào Ngư Nhi nói:

- Vị này chính là Ngư Nhi, cũng chính là Lâm Mặc.

Tây Vương Mẫu nói:

- Vậy sao?

Đem ánh mắt dò xét Ngư Nhi một phen, nói:

- Tốt, rất tốt, nhưng quần áo quá khó nhìn.

Phối hợp lời kéo Ngư Nhi lướt qua chúng tiên, đi vào ngọc tọa bên trên cùng nhau tọa hạ : ngồi xuống, đem một chân giẫm tại chỗ ngồi lên, lớn tiếng ra lệnh:

- Nhanh đi nhóm lửa, còn muốn ca hát khiêu vũ, đêm nay muốn hảo hảo khoái hoạt khoái hoạt.

Chúng tiên nữ giống như đã tập mãi thành thói quen, nhao nhao ứng một tiếng, nói:

- Vâng, nương nương.

Sau đó đàn hát ca múa vang lên, làm cho đại điện to lớn này có thêm sinh khí, đi qua bên cạnh Hứa Tiên, ngồi vào bàn tiệc đầy thức ăn, trong đại điện thoáng cái náo nhiệt lên.

Không để ý tới những tán tiên đang trợn mắt há hốc mồm, cái cảm như rớt xuống đất, trong đó chỉ có Hàn Tương Tử vẫn còn bảo trì dáng vẻ vốn có, giống như đã quen nhìn tình cảnh này rồi.

Mà Tam Thánh Mẫu là những nữ tiên có địa vị cao, cũng phân biệt ngồi xuống.

Tây Vương Mẫu nhìn cung điện quen thuộc chung quanh, phát ra một tiếng cảm thán,

- Thần miếu Thái Nhất, cũng nhiều năm rồi mới đi tới nơi này.

Lúc này mới toát ra khí tức thương hải tang điền của năm tháng xa xưa, mang theo hương vị thời gian lưu chuyển, lặng lẽ lộ ra tuổi chính thức của nàng.

Nhưng Tây Vương Mẫu cũng cười to, nói:

- Thái Nhất là tên hiệu nhân kia đã không còn tại thế nhiều năm. A Bích, thì của ngươi xem như được báo rồi, còn đoạt được nhà của hần nữa chứ, đáng tiếc lúc trước không thể phục sinh lão ba nắm móc của ngươi, lại biến thành quái vật, ha ha ha ha!

829. Chương 829: Thủy Khuyết

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 829: Thủy Khuyết

Hứa Tiên nghĩ thầm trong bụng, lúc nói chuyện hình như không có cân nhắc suy nghĩ của người khác, rốt cuộc tại sao a Bích là tôn kính người như vậy được.

Ngư Nhi yếu ớt nói:

- Ta không phải a Bích!

Tây Vương Mẫu vỗ vai của Ngư Nhi, nói:

- Ha ha, người già rồi, người già hay quên a!

Hứa Tiên dám đánh cuộc, nếu như đem hình tượng này nói cho Bạch Tố Trinh nghe, nàng nhất định sẽ không còn chút suy nghĩ tiến vào Dao Trì, hình tượng của Thiên Tiên hoàn toàn tan vỡ.

Mấy nữ tiên khác đi qua bên cạnh Hứa Tiên, thấy Hứa Tiên đang cười cười, trông thấy đã chuẩn bị tốt món ngon, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng chỉ thấy chút ít nguyên liệu tầm thường nấu ăn, đồ ăn tuy kỳ quái, nhưng không để trong lòng. Các nàng có thể ở trong Dao Trì Tiên Cung, cho nên khẩu vị rất cao, mà thịnh hội bàn đào là do chính tay các nàng chuẩn bị. Cho dù tay nghề không bắt phạm, riêng phần mình mang nguyên liệu nấu ăn đi vào trong bếp, những thức ăn này không thiếu thứ tốt.

Cầm đầu một nữ tiên khách khí nói:

- Vị công tử này, chúng ta muốn làm chút ít đồ ăn đãi khách, xin ngài đi ra ngoài chờ a!

Hứa Tiên nhìn ra tâm tư của các nàng.

- Không ngại thử hương vị đi.

Nữ tiên hơi nếm thử, không ngờ rất ngon, dùng nguyên liệu nấu ăn tầm thường lại làm ra hương vị như thế, kinh ngạc quên nhìn Hứa Tiên. Cũng không nhiều lời nữa, phân phó xuống dưới, đem những thức ăn này mang ra bên ngoài.

Chúng tiên cũng nhao nhao trở lại chỗ ngồi của chính mình, chỉ thấy Tây Vương Mẫu đến, trên người có chút không được tự nhiên.

Hứa Tiên lặng lẽ đi đến bên cạnh Tiết Bích, nói:

- Đây, đây chính là Tây Vương Mẫu?

Tiết Bích lại cười nói:

- Đúng vậy a, người xin đừng trách, tính tình của Vương mẫu nàng gần đây như thế, trên người nàng mang theo mấy thứ đồ vật kia, nàng cho rằng đây là đồ vật cao quý nhất, bình thường đều không mặc.

Nàng sớm biết rõ, thỉnh Tây Vương Mẫu tới tham gia, sẽ khiến thịnh yến lần này mới không vắng vẻ, cũng nhiều hơn vài phần khí thế.

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng, nói:

- Ta ngược lại càng hi vọng nàng bình thường hơn a.

Thời điểm này Tây Vương Mẫu đã bắt đầu lớn tiếng hỏi:

- Thịt nướng ở đâu!

Ở bên cạnh nàng, Ngư Nhi dường như trầm tĩnh lại, lễ nghi nữ thần tiêu tán đôi chút. Trên mặt tươi cười càng ngày càng tự nhiên, lộ ra hàm răng trắng nõn, đến cuối cùng dứt khoát co chân lại, một tay ôm lấy

vai của Tây Vương Mẫu, một tay giơ chén rượu cùng Tây Vương Mẫu chạm cốc, sau đó uống cạn Hoàng Lương Nhưõng.

Tây Vương Mẫu khen ngợi một tiếng:

- Hảo tửu!

Bởi vì là yến hội, Hoàng Lương Nhưõng nấu rất nhạt, không đến mức làm cho người ta say mất, đương nhiên hương vị cũng không kém.

Tiết Bích hơi than thở nhẹ, những thứ mình vất vả dạy cho Ngư Nhi, trong chớp mắt bị phá hư không còn gì, nhưng Ngư Nhi lại có bộ dáng rất hợp với Tây Vương Mẫu, làm cho nàng yên lòng.

Chúng tiên được uống tiên nhưõng, lại nếm các món ngon mỹ vị khác, nhưng dựa vào ẩm thực còn hơn cả yến hội trong Thủy Tinh Cung, có ca múa vui tươi, càng là nhân gian khó gặp, dần dần dung nhập vào trong vui sướng.

Tam Thánh Mẫu nếm một chút thức ăn, cũng thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng cũng coi hưởng qua không ít nhân gian. Nhưng thực sự chưa bao giờ ăn được hương vị này. Hiếu kỳ hỏi qua thị nữ dâng rượu.

- Đây là muối muối nào trong nội cung làm? Ta chưa bao giờ nếm qua.

Thị nữ cười đáp:

- Vị công tử kia a.

Sau đó chỉ qua.

Tam Thánh Mẫu kinh ngạc nhìn qua một góc đại điện này, thấy Tiết Bích xì xào nói chuyện với Hứa Tiên, không nghĩ tới hẳn còn có tay nghề như vậy.

Đây cũng là đương nhiên, trù nghệ của Hứa Tiên đến từ đời sau, dung nhập đồ vật cổ kim, không nói cơm Tây gan ngỗng bò bít-tết, nhưng những món ăn này, trong kiếp này chưa từng có. Tùy tiện làm ra, cũng là hương vị những người này chưa từng hưởng thụ.

Mà trên bàn tiệc bên cạnh Tam Thánh Mẫu, một tiên nữ mặc sa y đang phẩm Hoàng Lương Nhưõng, có chút nhần mày, tư vị rượu này...

Ở đây nữ tiên trừ Tây Vương Mẫu ra, tất cả tiên y đều mang ruybăng, cười nói tự nhiên, thực sự có thể phân biệt ra cao thấp, mà vị tiên nữ này có dung mạo xuất chún, trên người mang theo vẻ thân thiết, nhưng cũng tản ra khí độ không giận tự uy.

Tam Thánh Mẫu hỏi:

- Bích Hà, như thế nào?

Vực Hà Nguyên Quân cười nhu hòa, dịu dàng nâng chén nói:

- Không có gì, ta kính tỷ tỷ một ly.

Tam Thánh Mẫu nói:

- Tốt!

Chén ngọc nhẹ nhàng đựng một cái, sau đó cùng uống cạn, trên mặt của các nàng nhanh chóng đỏ ửng lên, lại lặng yên tán đi.

Tam Thánh Mẫu oán giận nói:

- Ngươi ở trên Thái Sơn không xuống, không tới thăm ta, ta ở Hoa Sơn, cực kỳ không thú vị!

Bích Hà Nguyên Quân mỉm cười nói:

- Tiểu Nguyệt xuống núi vào kinh thành, chưa từng tới chỗ ngươi rồi sao?

Tam Thánh Mẫu hơi sấn giọng:

- Người cũng không phải không biết tính tình của nàng, cho dù chúng ta có vui vẻ, nhưng cũng khiến người ta tức giận!

Trong lòng Bích Hà Nguyên Quân đại khái biết rõ Tâm Nguyệt Hồ lại trên cột người. Bật cười nói:

- Lại sợ không thú vị, lại sợ vui đùa, làm sao bây giờ!

Mấy vị nữ tiên trong nhà bếp lúc này đi ra ngoài, thỉnh giáo phương pháp nấu mấy món ăn có hương vị kỳ lạ kia, oanh thanh yến ngữ hỏi hẩn cách làm.

Làm cho Tiết Bích nhìn thấy liền cảm thán, hẩn ngược lại đi tới đâu cũng có duyên với nữ nhân, lập tức nhớ tới mình cũng là nữ nhân trong nhân duyên của hẩn, không khỏi tự giễu cười cười, đi tới gặp mấy tỷ tỷ quen thân đã lâu không gặp. Trừ chính mình ra, chỉ sợ hơi vắng vẻ các nàng!

Sau khi Hứa Tiên ném thử những đồ ăn do các tiên nữ làm ra, đi vào một góc ngoài điện, nhìn qua một màn chúc mừng vui sướng, hối hận không mang theo Tiểu Thanh tới gặp cho biết, hẩn vừa nghĩ như thế, chợt cảm thấy trên người có hàn ý, ngẩng đầu chỉ thấy đôi mắt của Tây Vương Mẫu, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn qua hẩn.

- Hậu Nghệ! truyện copy từ

Quát lạnh một tiếng làm ọi người ở đây giật mình, nhìn qua tiếng nói, Tây Vương Mẫu đã không còn ngồi trên thủ tọa.

Hứa Tiên nhìn qua Tây Vương Mẫu trong chớp mắt đã tới trước người của mình, con người của nàng trong trẻo lợi hại, giống như có thể nhìn thấu tất cả. Một tay còn cầm chén rượu, tay kia bắt lấy cánh tay của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm thấy đau đớn, cảm giác bản thân đang bị khống chế gắt gao. Khom người nói:

- Hứa Tiên bái kiến Tây Vương Mẫu!

Nhìn qua gương mặt vẻ vờ như hồ, Tây Vương Mẫu, trong nội tâm chuyển động hằng hái, không ngờ nàng khám phá ra chân tướng của ta, không biết nên làm cái gì đây? Nếu như muốn gây bất lợi ình, hẩn không chút nghi ngờ, chính mình không phải đối thủ của nàng.

- Ha ha, người già rồi, người già rồi!

Tây Vương Mẫu lại cười ha hả không để ý.

Hứa Tiên thở ra một hơi, khoe miệng giật nhẹ vài cái,

- Ta nhầm, thì ra là nhầm người.

Chúng tiên trong điện cũng thở ra.

Tây Vương Mẫu xoa bóp tay của Hứa Tiên. Cười to nói:

- Hậu Nghệ còn khỏe mạnh hơn người nhiều, nhưng mà, người cũng xem như rất tốt.

Hứa Tiên cảm thấy xương của mình như muốn vỡ nát, từng cơn đau đớn truyền ra, ánh mắt quét qua rất nhiều nữ tiên trong nay, ‘ uy uy, ta bị một nữ lưu manh quấy rối.

830. Chương 830: Sơ Hở. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 830: Sơ Hở. (1)

Mấy tiên nữ ở phía sau nhao nhao tiến lên khuyên giải, rốt cục đem Tây Vương Mẫu khích lệ trở về trên ngọc tọa, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên quay đầu nhìn Hứa Tiên nói:

- Không biết vì cái gì, cảm giác giết người ở đây thì tốt hơn.

Chợt cười to, nói:

- Uống rượu! Uống rượu!

Người ngoài không cảm nhận được, trong nháy mắt đó có một cổ sát khí uy nghiêm trực chỉ đáy lòng của Hứa Tiên, làm cho toàn thân Hứa Tiên đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: đừng nói loại lời làm lạnh lòng người này, đây chẳng lẽ là trực giác nhạy cảm của lão yêu bà sao?

Vì không muốn bị nữ nhân điên này giết một cách không đâu, Hứa Tiên lặng lẽ lui ra phía sau.

Trong đại điện hào khí càng náo nhiệt hơn, rượu đã lên miệng, Tây Vương Mẫu lên tiếng hát vang, không có nhạc đệm nào, làn điệu phong cách cổ xưa ngẩng cao, âm thanh chấn động cả đại điện, mà chúng tiên cũng hát vang theo nàng.

Mặc dù Hứa Tiên cũng không muốn nghe, nhưng cảm giác cuống họng của nàng quá cao giọng a, không hổ với miêu tả “Thiện rít gào”, tiếng ca hát này thật sự không êm tai, giống như người uống say hết lên trong KTV vậy, khác nhau lớn nhất chính là khác nhau chính là lớn hơn gấp trăm lần, làm cho nội tâm của người nghe bị tàn phá nặng nề.

Tán tiên trên biển hai mắt nhìn nhau, nữ tiên ở đây cũng làm biểu lộ bất đắc dĩ, chính thức hát theo chỉ có cô gái gốc Ngư Nhi a, vừa hát vừa vỗ tay, nàng cũng có chút say.

Một khúc cuối cùng, cung điện còn ông ông lên, đầu của mọi người chấn động.

Thừa cơ hội này, Tiết Bích tiến lên nhìn qua Ngư Nhi, bỗng nhiên Ngư Nhi tỉnh ngộ nói ra chuyện quan trọng hôm nay, liền đứng dậy. Cao giọng nói:

- Mọi người hãy nghe ta nói!

Hấp dẫn ánh mắt của đám đông.

Không biết có phải do say rượu hay không, hay bị hào khí hát vang của Tây Vương Mẫu lây sang người của nàng.

Sắc mặt Ngư Nhi đỏ hồng mang theo một tia e sợ, thực sự đã quên mất lời kịch mà Tiết Bích dạy cho nàng, lớn tiếng nói:

- Lần này thỉnh mọi người đến, chính là vì thành lập Thủy Khuyết Tiên Cung này, vì có thể cứu thêm nhiều người hơn nữa... Người, vì muốn biển cả có thể ôn hòa hơn, dù sao xin mọi người tới tham gia cùng, bởi vì lực lượng một mình ta quá nhỏ bé, ta muốn làm nữ thần tốt, ta muốn, ta muốn...

Bỗng nhiên nàng quay người, giang hai tay nhìn qua hải đồ cực lớn phía sau, dùng âm thanh lớn nhất nói:

- Ta muốn hóa thân thành biển cả này, bảo hộ mỗi người đi thuyền trên biển.

Mỗi người đi thuyền trên biển...

Người đi thuyền trên biển...

Người đi thuyền...

Người...

Âm thanh của nàng quanh quẩn trong đại điện thật lâu...

Tất cả mọi người ngừng uống rượu lại, nhìn qua một màn trước mắt này.

Ngay cả Tam Thánh Mẫu cùng với Bích Hà Nguyên Quân nhìn nhau, trên mặt đều là thần sắc sợ hãi thán phục, bởi vì đây là một chí nguyện to lớn!

Tây Vương Mẫu vỗ bàn một cái thật mạnh.

- Tốt!

Mặt hổ của nàng nhìn quét qua đại điện.

- Không chịu gia nhập, nam giết, nữ mang về cung đi!

Lời này làm cho đám tán tiên giật mình kinh hãi!

Ngư Nhi cuống quýt ngăn cản, nói:

- Không được, không được, là cần tự nguyện đấy!

Tam Thánh Mẫu và mấy tiên nữ khác cũng đứng ra khuyên bảo, làm cho Tây Vương Mẫu đang tràn ngập nhiệt huyết cũng yên tĩnh lại.

Thời điểm đám tán tiên do dự, Tiết Bích cũng giản thuật công việc của tiên cung, không có mang tới ước thúc quá lớn với đám tán tiên, vẫn ở trên các hòn đảo ở biển cả, khống chế vùng biển tứ phương! Thoảng cái giảm đi uy hiếp của Long cung với chúng tán tiên.

Chúng tán tiên châu đầu ghé tai thương nghị một phen, cho dù là bảo vệ mình, phòng bị Long tộc có thể sẽ trả thù, hay vì một phen sự nghiệp lớn lao của Ngư Nhi nói ra, đều cần những tán tiên trên biển liên hợp lại tổ chức. Nếu như chỉ tiện tay cứu trợ phạm nhân, cũng không phải một chuyện đặc biệt chuyện phiền toái, rốt cục cũng đã quyết định.

Dùng Cô Tùng đạo nhân cầm đầu nói:

- Nếu mục đích nường nường có chí nguyện to lớn như thế, chúng ta cam phụ nghe theo, hoàn thành đại sự!

Đương nhiên, cũng có Hàn Mai tiên tử tính tình quái dị, không muốn gia nhập đám tán tiên, nhưng chỉ là số ít.

Ngư Nhi lộ ra sắc mặt vui mừng, liên tục gửi lời cảm tạ với đám tán tiên, ngược lại làm cho chúng tiên cảm thấy thật xin lỗi, nghe theo một nữ hài tử làm việc, ai không có cảm thấy mất mặt.

Tiệc rượu mở ra, không khí càng vui mừng thêm mấy phần.

Hứa Tiên trốn trong góc lắng nghe cũng thở ra một hơi, thấy vẻ mặt của Ngư Nhi tươi cười phát ra từ nội tâm, trong lòng của hắn cao hứng thay cho nàng. Trọng yếu nhất không cần mất đi phần ngầy thơ thuần túy, miễn cưỡng giả được khí độ của nữ thần, có lẽ lần này cũng phải cảm tạ Tây Vương Mẫu đi tới đây cổ động cho nàng.

Tiết Bích cũng thở ra một hơi, khí tràng hiện giờ phần chấn vui vẻ, đương nhiên không xem như sai lầm gì, nhưng so với Tây Vương Mẫu có ngạo mạn tự nhiên, cảm giác, cảm thấy thua xa rất nhiều.

Khí độ vương giả chân chính là cái gì?

Để vương rấp tâm, sát phạt quyết đoán, lãnh khốc dụ dỗ vân vân và vân vân, nhìn thì uy nghi cường đại, nhưng bên trong lại mềm yếu không chịu nổi, bởi vì chúng quy chỉ muốn thay đổi ánh mắt của người khác, muốn thật sự thống trị thế giới này, nhưng có sợ hãi bị cười nhạo, sợ hãi bị xấu mặt, cho nên phía dưới tầng mũ miện của đế vương luôn cất giấu sợ hãi.

Còn cường đại chân chính, hoàn toàn vứt bỏ tất cả mọi chuyện ra phía sau, trả lại tướng mạo sẵn có của mình.

Tây Vương Mẫu dùng diện mạo này bày ra trước mặt của người khác, hoàn toàn là quái dị lỗi thời không theo kịp thời đại, nhưng nàng lại hồn nhiên không quan tâm tới, nói cười không cố kỵ.

Có thể biển cả sẽ biến thành bể dâu trong ngàn năm sau đó, ngoan cố kiên trì tướng mạo sẵn có của mình, cần trí tuệ cùng dũng khí thế nào?

Hứa Tiên có chút buồn cười, có thể vào trong Dao Trì Tiên Cung, đối với Ngư Nhi mà nói xem như một chuyện may mắn.

Lần thịnh yến này diễn ra tới gần sáng sớm, mới tính toán kết thúc, tán tiên nhanh chóng tán đi. Bởi vì cũng cần thời gian bàn bạc kỹ hơn về chuyện này, đã thành người của Thủy Khuyết Tiên Cung, như vậy đối với phương hướng phát triển của tiên cung phải có cách nhìn đúng, phải hảo hảo cân nhắc một phen, không nên mù quáng bị người ta thao túng.

Tây Vương Mẫu mang theo chúng tiên nữ cười mây rời đi, nói cho đúng hơn là chúng tiên nữ dùng lựa mang Tây Vương Mẫu rời đi, bỗng nhiên lúc sắp lên xe lại mở mắt nhìn Hứa Tiên, hung ác nói một câu:

- Ta sẽ không ra tay với người trong tiên cung, bằng không đã làm thịt người.

Nói xong lại nhắm mắt, lộ ra mí mắt vẽ mặt hổ.

Bộ dáng say khướt thật sự không có chút uy hiếp nào, nhưng lại làm cho nội tâm của Hứa Tiên phát lạnh, không còn chút ý chí chiến đấu nào với lão yêu bà cường đại không nói đạo lý này.

Tiêu chuẩn cấp Thiên Tiên, cường đại không cần phải nói. Bởi vì nàng kiên định không có chỗ cổ kị, cho nên tuyệt đối sẽ không bao giờ giảng đạo lý, hoàn toàn ngăn chặn khả năng bị thuyết phục. Về phần lão bà, được rồi, đây mới là điểm đáng sợ nhất, tất cả hành vi của lão bà này hoàn toàn không có cách xác định.

831. Chương 831: Sơ Hở. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 831: Sơ Hở. (2)

Nếu như người đắc tội với địch nhân như vậy, nàng cũng không phát động thiên binh thiên tướng, cũng không đàm phán chiêu an, mà sẽ trực tiếp đi tới cửa, đem người đuổi giết thành cặn bã tuyệt đối không cần nhắc tới hậu quả gì đó.

Nhưng khi Hứa Tiên cẩn thận cân nhắc một phen, cũng không đem uy hiếp này đặt trong lòng nữa, nàng yêu tha thiết nữ tử là người của Dao Trì Tiên Cung. Mà những người tiếp xúc gần nhất với hần, Yến Tử tránh hần còn không kịp, còn Tiết Bích cũng chỉ có thể xem như kết giao bình thường.

Mà ngay cả người thân nhất là Ngư Nhi, cũng hoàn toàn không có phương diện tâm trí về chuyện này, vào lúc này đang cuộn mình nằm ngáy o..o... trên mép bàn, trên người còn khoác da báo Tây Vương Mẫu tặng.

Nhưng Hứa Tiên chợt phát hiện, trong điện còn một người chưa rời đi.

Hàn Mai tiên tử mặt không biểu tình nhìn qua hần.

Trên mặt Hứa Tiên do dự một phen, sau khi giãy dụa về, cuối cùng nhất vẫn cười khổ, đi đến trước mặt nàng, không biết nên bắt đầu từ đâu, mấy ngày trước đó, nàng đúng là liều mạng giúp mình, bằng không thì tính mạng của mình rất nguy cấp.

Hàn Mai tiên tử chỉ nhàn nhạt nói một tiếng đi theo ta, quay người đi ra ngoài, trở lại động phủ bằng sơn của mình.

Hứa Tiên mở miệng nói:

- Ngày đó đa tạ, người muốn ta giải quyết?

Hàn Mai tiên tử nhìn qua Hứa Tiên, đem tay vuốt ngực nói:

- Tâm Ma, sơ hở, người!

Lời ít mà ý nhiều, nhưng Hứa Tiên đại khái hiểu được ý của nàng, ngày đó Thiên Ma xâm lấn, tuy bị hần thiết hạ bẫy rập tiêu diệt, nhưng vì cứu nàng, dưới tình huống phòng ngự tâm linh của nàng bị phá, sau đó phát sinh thân mật. Khi tất cả chấm dứt, trong nội tâm nàng lưu lại sơ hở, mà sơ hở này chính là Hứa Tiên, giống như một khối băng thuần túy có dính tạp chất, đương nhiên ảnh hưởng tới tu hành của nàng.

Hứa Tiên nói:

- Ta có thể làm gì cho người?

Hàn Mai tiên tử đưa tay thon dài chỉ vào Hứa Tiên, nhìn hần nói một câu:

- Chết!

Hứa Tiên cảm giác rung cả người, khóe miệng giật nhẹ, nói:

- Chỉ sợ chuyện này có chút khó khăn, có thể đổi cách đơn giản hơn không.

Tự tay giết chết mục tiêu tạo thành sơ hở ỉnh, luôn luôn là biện pháp giải quyết đơn giản và hữu hiệu nhất, cũng là lựa chọn của đại đa số nữ nhân theo đuổi con đường xa hơn.

Hàn Mai tiên tử nói:

- Lưu lại!

Hứa Tiên mở tay ra, nói:

- Luôn bảo ta lưu lại, ta lưu lại có thể giúp người sao? Giúp người như thế nào?

Đối với vấn đề này, Hàn Mai tiên tử giống như đã trải qua một phen cân nhắc, không chút do dự nói ra:

- Khuê phòng!

Biểu lộ của nàng vẫn hờ hững như trước kia, tự nói ra hai chữ này.

Thời điểm này Hứa Tiên có một ngụm nước, chắc chắn sẽ không do dự nuốt vào, đáng tiếc hắn không có, chỉ có thể nhìn thẳng vào tiên tử cực kỳ cao quý trong mắt của người khác, đầu của nàng làm từ bằng sao?

- Như vậy là có thể giúp người? Nếu như ta là sơ hở của người, như vậy sẽ biến thành sơ hở lớn hơn! Ặc, ý người là phương pháp trái ngược?

Nhân tâm là thứ kỳ quái nhất, nếu như bởi vì làm tắc mà lo sợ bất an, cần phải khắc chế loại bất an này, trừ đầu thú tự thú ra, lại đi trộm thêm cả trăm lần, triệt để đem tâm lý thái độ không tốt biến thành bình thường.

Bỗng nhiên Hứa Tiên hiểu rõ, nàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà biện pháp giải quyết này theo lý tính đúng là vô cùng hữu hiệu. Sau lần đầu tiên lưu hắn lại không có kết quả, sau đó bắt đầu bày ra đuôi giết hắn. Nếu trước kia không cứu Hứa Tiên, đại khái hắn đã chết trong tay của Ngao Nghiễm rồi, mà không thể thực hiện được hai mục tiêu này. Cảm tình, báo ân, cũng chỉ là phỏng đoán nhầm chán.

- Người không thể dùng biện pháp nào khác đền bù sơ hở tâm linh sao? Có thể tăng cường tư vi tâm tính, ngắm hoa, xem chim bay, quan sát thế giới này, sau đó có một ngày sẽ rộng mở trong sáng, lập địa thành phật!

Đôi mắt của Hàn Mai tiên tử mờ mịt một chút. Giống như đang chăm chú cân nhắc lời đề nghị này của Hứa Tiên, rồi sau đó được ra kết luận.

- Ít nhất mười năm.

Hứa Tiên hỏi:

- Vậy thì sao?

Hàn Mai tiên tử trả lời:

- Thời gian cụ thể khó có thể tính ra, nhưng trong thời gian nửa năm, người, lưu lại sáu tháng cuối năm.

Một là ít nhất mười năm, một là tối đa nửa năm, đây là chủ đề mà tiểu hài tử vừa đi học cũng biết chọn ra sao, sẽ làm ra lựa chọn nào thì ai cũng rõ, chỉ tiếc chuyện này đối với Hứa Tiên không đơn giản như vậy.

Hứa Tiên nói:

- Người thật sự không ngại một chút nào sao?

Hàn Mai tiên tử hỏi ngược lại:

- Ngại cái gì?

Hứa Tiên nhìn qua biểu lộ hờ hững vô song của nàng, đột nhiên nhớ tới, khi đó trừ bỏ Thiên Ma, thời điểm cả hai khôi phục thanh tỉnh, vì trừ tận tâm dục diễm trong người, cho nên đem chuyện đó tiếp tục, thẳng đến khi chấm dứt.

Trên mặt nàng không có chút giống với nữ tử trên thế gian, chỉ có một chút e lệ bối rối, nhưng hoàn toàn không có nửa điểm chống cự, thuận lý thành chương phối hợp với hắn tới khi kết thúc, tuyệt đối không phải là sa vào tình dục, lại càng không có chút hảo cảm với hắn. Hơn nữa đối với nàng mà nói. Đây chỉ là lựa chọn lý trí nhất thời điểm đó, dùng biện pháp đơn giản nhất bài trừ dục niệm trong người của mình.

Đối với một người không có nửa điểm cảm tình và lễ phép, không thể nghi ngờ là vô nghĩa.

Hàn Mai tiên tử cũng nhìn Hứa Tiên nhíu mày suy tư, bổ sung:

- Người, không có tổn thất!

Hứa Tiên thành thành thật thật nói:

- Đúng.

Cho dù chuyện này có diễn ra theo chiều hướng nào, hắn cũng không được tính là người bị hại, chuyện này đối với hắn mà nói chẳng những không có bất kỳ tổn thất nào, thậm chí còn có được cơ hội mà bất cứ nam nhân nào cũng ao ước có được.

Xinh đẹp tuyệt thế, mỹ nhân như Thiên Tiên, quét dọn giường chiếu chờ hắn. Chỉ cần hắn gật gật đầu có thể thỏa thích hưởng dụng một người tu hành cấp Thần Tiên, hưởng thụ dục thể của “Đệ nhất mỹ nhân trên biển”, hơn nữa nàng đại khái sẽ phối hợp với bản thân của mình. Hơn nữa hoàn toàn dùng danh đầu cứu người, cho nên không cần có chút gánh nặng tâm lý nào.

Đương nhiên Hứa Tiên cũng nhận được hấp dẫn lớn lao, nhưng hấp dẫn này quá sức cổ quái, cổ quái đến mức không cách nào gật đầu đáp ứng được.

- Trong khoảng thời gian ngắn nói chuyện này...

Hàn Mai tiên tử nghe ra ý tại ngôn ngoại, đứng lên làm ta tư thế tiễn khách, đồng thời nói:

- Người cự tuyệt, người khác cũng có thể.

Hứa Tiên lập tức đứng lên nói:

- Không được!

Sao có thể đưa một nữ nhân bằng thanh ngọc cốt, xinh đẹp như Thiên Tiên này cho người khác, bởi vì lý do này, nếu nàng phát sinh chuyện gì đó với nam nhân khác! Cho dù là ý thức hay tham muốn đều không cho phép, hoặc là tâm tình càng thêm phức tạp, chỉ có một chút là khẳng định, hắn tuyệt đối không muốn chuyện này phát sinh.

Hàn Mai tiên tử hồ hững mà chống đỡ.

Rốt cuộc Hứa Tiên thở dài nói:

- Đã do ta mà sinh, vậy ta nên kết thúc!

Hàn Mai tiên tử gật gật đầu, trên mặt không có chút vui mừng nào, không chút do dự đem tay đặt lên đai ngọc bên hông, không qua một lát. Dục thể tuyệt thế sẽ hiện ra trước mặt của Hứa Tiên.

832. Chương 832: Bất Đồng

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 832: Bất Đồng

Nhưng Hứa Tiên bắt lấy tay nàng, nói:

- Đợi một chút!

Bàn tay kia vẫn lạnh thấu xương, không có chút độ ấm nào, giống như dùng băng điêu khắc thành.

Thời điểm này Hàn Mai tiên tử nhìn chăm chú, Hứa Tiên nói:

- Ta có điều kiện, ngươi phải đáp ứng ta những điều kiện này, ta mới có thể giúp ngươi.

Hàn Mai tiên tử cũng không có chút tức giận với ý tứ vô sỉ của hắn, mà đạm mạc hỏi,

- Điều kiện gì!

Hứa Tiên dựng thẳng một ngón tay lên, nói:

- Đầu tiên, ngươi nên hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ sẽ vứt bỏ ta hoàn toàn, cần nam nhân khác gì đó.

Hàn Mai tiên tử gật đầu, nói:

- Ân, đó là lừa ngươi.

- Gạt ta!

Hứa Tiên lập tức hiểu được, trong lòng nàng lưu lại sơ hở là mình, làm sao có thể tùy tiện tìm nam nhân là có thể giải quyết đây? Hơn nữa với thân thể hàn băng của nàng, đừng nói là người bình thường, cho dù là người tu hành cũng không tới gần được, chớ nói chi là làm tình. Có thể nói ra lời này chỉ là uy hiếp hắn, buộc hắn đáp ứng, phụ trách chuyện này, nói câu này chỉ lừa gạt Hứa Tiên thôi. Làm sao có chuyện đi tìm người khác được.

Hứa Tiên ngưng mắt nhìn gương mặt của Hàn Mai tiên tử, nhưng trên dung nhan này hoàn toàn không mang theo chút biểu lộ nào, cũng không có chút đắc ý vui vẻ hay áy náy khi lừa gạt hắn, không ai có thể phỏng đoán trong nội tâm của nàng có cười trộm hay không. Hứa Tiên càng thêm muốn tranh thủ thời gian học được thần thông “Tha Tâm Thông”.

Hàn Mai tiên tử cũng liệu định Hứa Tiên sẽ đáp ứng mà không có chuyện không đáp ứng, cứ như vậy đem thẻ đánh bạc cuối cùng giao cho Hứa Tiên. Mà trên thực tế Hứa Tiên cũng không muốn đổi ý, ngược lại càng thêm không cách nào bỏ qua hay vứt bỏ nàng được. Cho dù có bị nàng tính toán hay không, hắn cũng không có chút trách cứ nào, bởi vì cho dù như thế nào, người bị thiệt không phải là hắn.

Vì vậy Hứa Tiên quyết định, cho dù có vì lần nàng liều chết cứu mạng hắn, cũng nhất định phải giúp nàng giải quyết chuyện này.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện kế tiếp sẽ do ta tiến hành giải quyết, thỉnh ngươi cho dù cái gì cũng đồng ý, có thể chứ?

Hàn Mai tiên tử gật đầu tỏ vẻ nhận đồng.

Hứa Tiên liền nói tiếp:

- Tạm thời ta vẫn không thể lưu lại nơi này thời gian mấy tháng được, cần phải đi kinh thành xử lý công việc, cũng không thể mang ngươi đi cùng một chỗ, như lời ngươi nói thì phương pháp này phải giải quyết sau. Hơn nữa trước đây, chúng ta nên thử biện pháp khác!

- Biện pháp gì?

Hứa Tiên cười cười:

- Ngắm hoa, nhìn chim bay, quan sát thế giới, thư giãn một tí tâm tình, đầu tiên phải giúp ngươi cải biến nơi ở.

Hứa Tiên cũng hỏi thăm Hàn Mai tiên tử những trận pháp cấu thành động phủ này, oanh oanh liệt liệt lắp đặt thiết bị vận động, điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng tới động phủ, Hứa Tiên chỉ huy Hàn Mai tiên tử sửa chữa trận phủ các nơi, nên tiêu diệt thì tiêu diệt, nên lấy hết thì lấy hết.

Hàn Mai tiên tử khổng chế băng tuyết, dễ sai khiến, nhẹ nhõm đem tảng băng biến hình thành hình thái Hứa Tiên miêu tả.

Một mực bận rộn tới sau giờ Ngọ, Hứa Tiên cùng Hàn Mai tiên tử leo lên chỗ cao nhất trên băng sơn nhìn xuống phía dưới. Dưới chân đã không còn đường hành lang đào móc như trước nữa, trở thành cung điện băng tuyết chân chính, có tường thành cùng với các tòa nhà hình tháp, tràn ngập sắc thái mê huyền cổ tích.

Ánh nắng chiếu vào, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, rực rỡ tươi đẹp, xa hoa.

Hứa Tiên thoả mãn kiệt tác này, chẳng những là hình thái bên ngoài, bên trong băng sơn trải qua trang trí, không bao giờ còn bộ dáng thô ráp như trước đó nữa, chuyện này cũng chỉ có năng lực thần kỳ của người tu tiên mới làm được a.

Nhưng trên mặt nàng vẫn không có biểu tình nào, không có người nào nhìn ra suy nghĩ trong lòng của nàng.

Hứa Tiên hơi thở dài, nhưng cũng không có bao nhiêu hy vọng hoàn cảnh này có thể cải biến được tâm tính của nàng. Nếu đã đáp ứng phụ trách với nàng, nàng đã hoàn toàn tuân thủ phương pháp của hắn, nếu như nàng có thể thật sự cải biến, thì chuyện này quá tốt, không còn gì để nói. Bảo nàng gia nhập Thủy Khuyết Tiên Cung cũng được, có thể gặp được nhiều người, nàng cũng không chút do dự đáp ứng.

Hứa Tiên cũng không cách nào cam đoan những biện pháp này có thể hoàn toàn hữu hiệu, bởi vì tâm ma trong nội tâm của nàng là do hắn tạo thành, cũng không có kiên định lấy nàng tới tay ngay lập tức, thậm chí hắn hoài nghi nếu như không có Tiểu Thanh, hắn đã sớm không chịu nổi hấp dẫn này rồi. Đúng, xác thực là hấp dẫn. Từng vị trí của Hàn Mai tiên tử đều hấp dẫn, đều khiến hắn nhớ tới, tư thái lúc băng hòa tan thành nước.

Nếu như những biện pháp này không có dùng được, vậy cũng chỉ có nghe theo biện pháp của nàng, nhưng trước đó cần tích lũy hảo cảm và hiểu biết lẫn nhau trước đã, miễn cho đến lúc đó cảm giác có chút quái dị.

Hàn Mai tiên tử hỏi:

- Còn có gì không?

Hứa Tiên nói:

- Không có gì! Nhưng có một việc hy vọng người có thể hiểu được, nếu quả thật sử dụng biện pháp theo lời của người nói, hết thấy đều không giống với hiện tại.

Hàn Mai tiên tử nói:

- Bất đồng?

Hứa Tiên câu dẫn cái cằm của nàng, nhìn qua ánh mắt màu lam, sau đó dùng ngữ khí vô cùng khẳng định, nói:

- Người sẽ có một nam nhân!

Nếu như lần đầu tiên là hiểu lầm, bắt đắc dĩ hắn chỉ có thể cứu viện. Nhưng tất cả người tu hành đều có tính táo và lý trí, đương nhiên sẽ không bởi chuyện này mà xảy ra hiểu lầm gì, hắn cũng có thể làm ra kiên quyết ra đi, lưu lại một giọt Hoàng Lương Nhược với tư cách đền bù tổn thất nho nhỏ.

Nhưng nếu như phát sinh lần thứ hai thứ ba và nhiều hơn, cho dù nàng suy nghĩ cái gì, ít nhất đối với hắn mà nói, tâm tình nhất định sẽ phát sinh cải biến, còn muốn phân biệt giới hạn thì đó là chuyện không bao giờ xảy ra, muốn tiếp tục duy trì thân phận đạo hữu cái gì đó là si tâm vọng tưởng.

Hàn Mai tiên tử bị động ngửa đầu, trầm mặc không nói lời nào.

Hứa Tiên tới gần mặt của nàng, trong đôi mắt để lộ khí tức nguy hiểm.

- Cho nên cho dù người suy nghĩ che dấu cảm xúc của mình, cho nên làm chuyện lý trí, thỉnh người nên tự hỏi những vấn đề này, đem chuyện này nằm trong khả năng cân nhắc của mình, đây không phải chuyện có thể giải quyết trong nửa năm, thậm chí muốn vượt xa mười năm, mà có thể là vĩnh viễn!

Từ xuyên việt cho tới bây giờ, Hứa Tiên rốt cuộc cũng có cơ hội bày ra chủ nghĩa nam nhân của mình, đó là đối mặt với Tiểu Thiên Vân Yên, căn bản không có cơ hội biểu hiện ra nó. Chỉ có lúc ly biệt với Thanh Loan, mới thoáng hiển lộ.

Hàn Mai tiên tử há miệng muốn nói, lại bị ngón tay của Hứa Tiên phong bế trên cánh môi, nói:

- Đừng nóng vội trả lời, người cần có thời gian cân nhắc đầy đủ.

Khẽ mỉm cười nói:

- Nhân tâm khó dò, nói không chừng trong khoảng thời gian này người sẽ có chỗ lĩnh ngộ, nghĩ đến biện pháp này cũng không nhất định.

Hứa Tiên tiện tay làm nước chảy, ngưng kết thành một vương miện băng tinh, đội trên đầu nàng, lui ra phía sau vài bước, dò xét một phen, mỉm cười nói:

- Như vậy thì càng giống nữ vương hơn.

833. Chương 833: Bất An

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 833: Bất An

Hứa Tiên nói:

- Tốt, thời điểm không còn sớm, ta cũng nên trở về, còn có người đang chờ ta.

Nói xong đạp lên hải vân, bay thẳng lên chân trời.

Trong bầu trời màu lam. Hứa Tiên quay đầu lại nhìn qua, chỉ thấy nàng còn đứng trên băng sơn, không, là trên cung điện băng tuyết nhìn qua, quả nhiên rất có sắc thái cổ tích, đáng tiếc hẳn không có ý định làm vương tử. Nếu như chỉ đem chuyện này lý giải đơn giản là vào khuê phòng vài lần, Hứa Tiên cũng cảm thấy phức tạp, thông qua một phen nói chuyện, hy vọng nàng có thể minh bạch tính nghiêm trọng của chuyện này, suy nghĩ thật kỹ.

Trở lại trang viên trên đảo hoang, Hứa Tiên hạ hải vân xuống, Tiểu Thanh đang ngồi xếp bằng, tiến hành tu hành mỗi ngày, nghe thấy tiếng vang mở to mắt, mở miệng nói:

- Chúng ta trở về đi!

Hứa Tiên khẽ giật mình, thì ra hẳn cho rằng nàng sẽ nhớ lấy chỗ này nên muốn ở lại thêm một thời gian. Tiến lên ôm lấy bờ vai của nàng.

- Tại sao lại vội vã như thế?

Tiểu Thanh dán gò má lên mặt của hắn, nói:

- Còn có rất nhiều chuyện chờ người đi làm, hơn nữa nếu không quay về, Vân Yên Tiểu Thiên sợ rằng sẽ biến thành hòn vọng phu đấy, còn có mỹ nhân như ngọc đang ở kinh thành đợi người, người còn không muốn về à!

Hứa Tiên sững sờ trong chốc lát, vạn lần không ngờ tới Tiểu Thanh lại nói ra những lời này, kinh ngạc nói:

- Thanh nhi nhà ta cũng hiểu được cách thương cảm người khác, không dậy nổi, không dậy nổi!

Tiểu Thanh khinh thường “Hừ” một tiếng, nói:

- Ta cũng không phải là thê tử người, không cần người sủng ái nuông chiều, các nàng đều là người tâm phúc của người, người đương nhiên phải chăm sóc các nàng thêm một chút. Bỏ cô nương chỉ thay tỷ tỷ ngủ với người, miễn cho người ở bên ngoài kiếm thêm nữ nhân trở về, nếu như người lấy ta làm thê tử mà đối đãi, ta sẽ cảm thấy rất phiền toái và chán ghét đấy.

Nàng nhẹ nhàng nói xong, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng có một tia đau đớn rất nhỏ. Không muốn ngoan ngoãn phục tùng hẳn, không muốn hẳn làm phu quân. Đây cũng là một cái giá lớn sao?

Hứa Tiên nhíu mày, nảy sinh nộ khí, nàng gần đây không có ngang ngược, chỉ vì trên mặt của nàng xoẹt qua một tia âm đạm. Một tay kéo nàng đặt lên đùi, vắn về vòng eo nhỏ nhắn của nàng, sau đó dùng tay vỗ một lên bờ mông của nàng một cái, phát ra tiếng vang trong trẻo.

- Không đối đãi với người là thê tử thì đối đãi thành cái gì, vi phu sủng ái nên mới tùy theo tâm tư của người, không làm hèn lẽ, cho người gọi Hứa Tiên Hứa Tiên bấy bạ, bây giờ lại nói ra những lời này, xem ra cần phải giáo huấn mà.

Không đối đãi với người là thê tử thì đối đãi thành cái gì!

Tiểu Thanh sững sờ một lát, những lời này lọt vào trong tai, nổ vang như tiếng sấm nổ, trong nội tâm nói không rõ là tư vị gì, cắn môi nói:

- Cái gì thê tử vi phu, chúng ta đã nói, bổn cô nương không có một chút quan hệ gì với người, ah!

Nói xong trên mông dít lại bị tát thêm một cái, Tiểu Thanh giãy dụa, nhưng lực lượng của nàng không bằng Hứa Tiên, trong nội tâm vừa hận vừa tức.

Hận hẳn đang lừa gạt mình, nguyên lai hẳn chỉ đáp ứng ở ngoài miệng, kỳ thật trong nội tâm sớm đã...

Tức giận tới mức rớt nước mắt...

Hứa Tiên ôm nàng, bỏ qua nước mắt trên mặt của nàng, mỉm cười nói:

- Hơn nữa Thanh nhi không phải gọi phu quân rất tốt sao?

Tiểu Thanh quệt mồm, mạnh miệng nói:

- Đây chẳng qua là người bức hiếp. Không tính toán gì hết!

Hứa Tiên chất vấn:

- Vậy sao? Ngay cả Thanh nhi là nha đầu bị bức hiếp cũng có thể nói những lời này sao?

Trong mắt đầy tràn ôn nhu, tâm ý của nàng hoài nghi, nhưng dung túng nàng làm cho nội tâm của nàng có chút nghi kỵ.

Tiểu Thanh nói:

- Là người quá vô sỉ.

Hứa Tiên nói:

- Vô sỉ sao? Nhưng ta luôn muốn làm gì thì làm với thê tử của ta.

Thò tay nhẹ nhàng kéo một cái, xé rách quần áo trên người của nàng, lộ ra dục thể băng cơ.

Tiểu Thanh đương nhiên dốc sức liều mạng, giống như có một con cá nhảy động trong ngực của Hứa Tiên, từ khi Hứa Tiên có quan hệ xác thịt với nàng tới nay, không biết có bao nhiêu lần hoan ái với nhau, hẳn chỉ cần vuốt ve một chút, nàng liền chịu đựng không được, mặc hẳn làm, nhưng dùng sức mạnh chưa bao giờ có, lớn tiếng ư hiếp nói:

- Ta trở về nói cho tỷ tỷ!

Hứa Tiên một mặt chế ngự nàng, cười nói:

- Ah, vậy thì thật tốt đấy, người không nói ta cũng muốn nói, ta và Thanh nhi có quan hệ xác thịt trên biển, kết làm phu thê.

Tiểu Thanh ngược lại có chút sợ, nói:

- Không cho nói, cái gì phu thê, mới không phải. Người muốn làm gì!

Hứa Tiên đã ôm nàng tiến vào trong ao nước nóng, áo trên người của nàng tán đi, đặt nàng lên khối thạch nhũ lớn kia.

Nước nơi này vô cùng trong, nhìn thấy dục thể trơn bóng mềm mại của nàng, dọc theo đường cong ở thắt lưng, một đầu yêu xà mượt mà hữu lực, lại buông lỏng đường cong của mình, giấy dựa đôi chút, lưu động như ẩn như hiện, mộng ngọc không cam lòng vụn vụn qua lại, vô cùng mê người. Tôn lên khối thạch nhũ khô cạn nằm trong hồ nước này.

Mặc dù đây không phải lần nhìn thấy đầu tiên, Hứa Tiên cũng không khỏi tán thưởng tạo vật thiên nhiên thần kỳ.

Tiểu Thanh dốc sức liều mạng quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Tiên đang nhìn chăm chú vào người mình, quát mắng, trên mặt đẹp tràn đầy nộ khí, hận không thể nuốt Hứa Tiên vào bụng, nhưng nước ngập trong mắt của nàng còn chưa tan hết, càng làm cho người ta cảm thấy vô cùng động lòng người.

Hứa Tiên lại có thể cảm nhận được rõ ràng, biên độ giấy dựa của thân thể nàng mạnh yếu không giống nhau, nhưng nàng chưa từng vận toàn lực, bằng không cái thạch nhũ này không chịu nổi, hắn cũng sợ làm nàng bị thương. Cũng chưa nói tới kỹ xảo đánh nhau, bằng không hắn muốn nàng chế trụ nàng bày ra bộ dáng mỹ diệu này đúng là khó khăn, thật sự không được, trực tiếp hóa thành nguyên hình, hắn càng không có biện pháp. Nhưng nàng chỉ giống như nữ nhân tầm thường, giấy dựa không có kết cấu gì, ôn nhu phát tiết oán khí.

Nhưng mà nàng càng giấy dựa, càng giống như mời chào Hứa Tiên, trên gương mặt đẹp nổi giận đùng đùng. Trong mắt hắn, ẩn chứa ý tứ hàm xúc, đó là lo sợ nghi hoặc cùng mê mang.

Cổ nhiên nàng đưa ra yêu cầu không làm thê tử của hắn, nhưng sau khi trải qua vô số lần thân mật, nàng cũng đã sinh ra hoài nghi, lo lắng không thể bằng sự ái của hắn, sợ hắn sẽ đưa ra yêu cầu hèn hạ, nhưng trên mặt của nàng giả vờ làm ra bộ mặt kiêu ngạo không thèm để ý, kết quả nói ra chuyện này, chỉ tự làm tổn thương chính mình.

Mặc dù trên mặt xuất hiện nét tiêu sái, trong nội tâm cũng có quan tâm nhất định, bởi vì nàng từng ở trước mặt của Hứa Tiên nói “Ưu thích, rất ưa thích”, đem tất cả giao cho hắn.

Tuy nàng tự giác không thèm quan tâm tới, nhưng hắn xem ra, mấy ngày nay tới giờ, nàng cũng lặng lẽ cái biến, nàng rất cần hắn quan tâm tới nàng, thử sắm vai nhân vật như vậy, nhưng ngoài miệng không chịu thừa nhận mà thôi.

834. Chương 834: Hàng Về. (1)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 834: Hàng về. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Bằng không thì những xưng hô trong lúc hoang ái với nàng thì tính sao đây? Nói là bức hiếp, nói là ý loạn tình mê, nhưng tâm trí của người tu hành luôn có được một điểm tâm linh bất diệt, nàng quật cường như thế, nếu quả thật không muốn, ai có thể bức bách đây? Đây là nguyên nhân nàng khoắc cái mặt nạ ngạo mạn lên mặt. Nàng không muốn bày ra bộ mặt ôn nhu mềm yếu.

Nhưng Hứa Tiên sao không muốn nghe được những lời trong lúc nàng ý loạn tình mê đó chứ? Nhưng hắn sẵn sàng thuận theo ngược lại làm cho nàng sinh ra một chút bất an và hoài nghi, đã làm cho hắn cười khổ

không thôi. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, thấy nàng nói chuyện mạnh miệng cho tới bây giờ, có chút tức giận làm cho hấn yêu thương nàng hơn.

Nhưng thời điểm này cần ôn nhu thương cảm làm cái gì chứ, mà phải bá đạo chinh phục cường đại. Trong mắt hấn, nàng vận vẹo như rắn (Nhưng thật sự là rắn mà ^-^), đã không còn là kháng cự, mà biến thành hấp dẫn, trong dung nhan tức giận của nàng, giống như ẩn chứa chờ mong.

Hứa Tiên nói bên tai của nàng:

- Đương nhiên sủng ái kiều thể của ta, miễn cho nàng quên thân phận của mình. Nghĩ ngợi lung tung!

Vặn eo eo nhỏ, véo mũi của nàng, không làm bất luận chuẩn bị gì, chẳng do dự xâm nhập, lại phát hiện nàng đã sớm chuẩn bị, cho nên tiến sâu vào.

Một tiếng yêu kiều rung động vang lên, khí lực giấy dựa của Tiểu Thanh trong nháy mắt bị rút sạch, bị Hứa Tiên đặt lên nham thạch, miễn cưỡng nhìn qua hấn, nhẹ giọng mắng một tiếng.

- Người hỗn đản!

Hứa Tiên cười nói:

- Ta biết rõ, nhưng ai bảo người chọn trượng phu hỗn đản làm gì? Đáng đời bị khi dễ cả đời!

- Người mới không phải ta... Ah!

Những lời còn lại nhanh chóng hóa thành tiếng rên rỉ yêu kiều, rốt cuộc nói không nên lời.

Trong động tác kịch liệt của hấn, đột nhiên nàng giống như con thuyền nhỏ trong cơn cuồng phong, tiến vào sâu trong biển cả, hấn vẫn cứ hung ác ra mệnh lệnh cho nàng gọi, nàng đã sớm ý loạn tình mê, đương nhiên nghe theo mệnh lệnh của hấn, chỉ có thể ngoan ngoãn gọi hấn một tiếng:

- Quan nhân!

Hấn cũng nói nhỏ bên tai của nàng.

- Thanh nhi, thể tử tốt của ta!

Đơn giản đưa nàng tiến lên vu sơn, không cách nào tỉnh táo lại.

Sau đó thân thể của nàng căng cứng, Tiểu Thanh tỉnh táo lại tự nhiên biểu hiện ra “Oán giận” thật lớn, giương nanh múa vuốt, nhe răng há miệng, tới khi Hứa Tiên cầu xin tha thứ mới “Miễn cưỡng” buông tha hấn.

Nàng vẫn cứ gọi “Hứa Tiên Hứa Tiên”, kiên quyết phủ nhận quan hệ của bọn họ, mà chỉ nói thay tỷ tỷ bởi hấn mà thôi.

Tổ vẽ mình là yêu quái cho nên căn bản khinh miệt chuyện như thế này, làm cho Hứa Tiên không nên vì vậy mà sinh ra mộng tưởng gì đó.

Hứa Tiên cũng tỏ vẻ tuyệt đối tuân theo ý kiến của Thanh nhi, đương nhiên, thời điểm không tuân theo có thể không tuân theo.

Hứa Tiên không hề đề cập tới chuyện tối qua, nhưng mà Tiểu Thanh vẫn nói:

- Hiện tại chúng ta trở về đi!

Hứa Tiên hơi sững sờ, nói:

- Vì cái gì!

Hấn vốn cho rằng mình đã hóa giải khúc mắc trong nội tâm của nàng xong, làm cho nàng không nên tự xem nhẹ mình. Chẳng lẽ còn muốn chính mình cưỡng ngạnh trối nàng lại kết hôn mới thành sao?

Tiểu Thanh khinh thường nhìn hấn, nói:

- Ngây ngốc với người chán rồi.

Hứa Tiên thấy gương mặt của nàng không có ảm đạm, trong đôi mắt tú lệ tràn đầy mị nhãn, trên khóe miệng xuất hiện nụ cười rất vui vẻ. Biết rõ nàng đúng là cân nhắc cho hắn, sợ hắn ở trên biển trì hoãn quá lâu.

Không khỏi cười lớn ôm nàng vào ngực. Nói ra:

- Thanh nhi nhà ta đúng là biết cách làm nũng a!

Hôm nay nghĩ đến, từ khi nàng bắt đầu, không phải đang làm nũng với mình sao? Có lẽ đây là vô tình ý mà thôi, đem bất an trong nội tâm của nàng dùng một loại phương pháp đặc biệt thổ lộ ra ngoài. Nhưng có thể nghe những lời thổ lộ của nàng thì hẳn hiểu được đến lúc hái quả rồi.

Cho dù Tiểu Thanh không quan tâm tới chuyện nam nữ nhưng nghe được những lời này, gương mặt cũng đỏ hồng lên,

- Ai... Là làm nũng?

Bởi vì nói câu này, tâm linh xích lõa và thân thể xích lõa bày ra ngoài, đương nhiên Hứa Tiên sẽ không dám phá tầng da mặt mỏng của nàng, sau khi ứng phó lung tung, cũng là thời khắc rời đi thật sự.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh đi vào nhà gỗ của Ngư Nhi, sau khi cáo biệt bọn người Ngư Nhi xong, nhìn thấy Ngư Nhi lưu luyến không rời, cười mây bay đi, dù sao trên biển còn giữ một đoạn nghiệt duyên chưa giải quyết a.

Mà khi Hứa Tiên lo lắng tới an toàn của Ngư Nhi, Tiết Bích lại nói, gần đây nhận được tin tức, Đông Hải Long Vương sau khi hồi cung, một mực thần chí không rõ, khi thì tức giận, khi thì cười to, hiển nhiên là bị ý niệm của yêu thần trùng kích to lớn, muốn khôi phục lại, sợ rằng không dễ dàng, cục diện lâm vào cảnh “Quần Long Vô Thủ”, cũng tạm thời giải trừ nguy hiểm, vừa vặn cho Thủy Nguyệt Tiên Cung thời cơ phát triển.

Hứa Tiên cũng an tâm, nói một tiếng “Trân trọng”, mang theo Tiểu Thanh cười thả vãn rồi đi xa.

Mà ở Giang Chiết, chính là ở Giang Nam đã phát sinh một đại sự khiến thiên hạ rung động, bắt đầu từ Kim gia.

Giờ này khắc này, Kim Vạn Thành có danh xưng đệ nhất phú thương của Giang Nam đang bồi hồi bên ngoài cửa Hứa phủ. Trên gương mặt của hắn vẫn còn duy trì nét trấn định thường ngày, nhưng trong lòng thì lo lắng vạn phần, đột nhiên mái tóc bạc trắng của hắn đang xanh lại.

Mấy ngày nay, đoán chừng thời gian phải về sớm, nhưng con tàu tới bây giờ vẫn không về, cho dù hắn có phong tỏa tin tức, kéo dài chỉ được mấy ngày mà thôi.

Tin tức này vẫn đột nhiên truyền ra ngoài, cái sinh ý này có không ít phú hào Giang Nam góp vốn vào trong đó, gia tài bạc triệu giờ theo nước chảy lá môn, làm sao chịu theo, hơn nữa một ít chủ nợ cũng đã ép tới cửa, đòi hỏi nợ cũ.

Nếu chỉ bằng những chuyện này, dựa vào cái mặt mo của hắn, hơn nữa gốc rễ Kim gia rất sâu, ngược lại cũng có thể xử lý.

Nhưng nghe được tin tức phonh truyền ra, Kim gia sắp suy sụp, vô số người cùng tiến tới phân bộ và ngân hàng của Kim gia lấy tiền, cùng một chỗ ép buộc. Loại chuyện này xảy ra hằng ngày, Kim gia cũng tuyệt đối chịu không nổi, nhưng có muôn vàn biện pháp xử lý, nhưng vừa khi vừa làm xong, lại có người tìm chuyện khác. Nhất thời làm Kim gia như sắp sụp đổ.

Ánh mặt trời chói mắt, mồ hôi to như hạt đậu trên đầu của Kim Vạn Thành rơi xuống.

Kim Thánh Hào đứng ở sau lưng Kim Vạn Thành lo lắng hỏi:

- Phụ thân, chúng ta làm gì lãng phí thời gian ở đây chứ, tên Hứa Tiên kia chỉ là một thư sinh mà thôi, có thể giúp được chuyện gì chứ? Không bằng ta đi tới chỗ tổng đốc nha môn nghĩ biện pháp thì hơn!

- Im ngay, bây giờ người ta chịu cho người vào cửa sao?

Kim Thánh Hào tức cười, hẳn là người vô cùng hiểu chuyện, cho tới bây giờ cho dù bái phỏng nhà ai, cho dù lúc trước thân cận nhiệt tình thế nào, hiện tại cả cửa nhà cũng không vào được, chỉ có thể nghe người gác cổng nói một câu.

- Lão gia không ở trong phủ!

835. Chương 835: Hàng Về. (2)

Quyển 6: Y Nhân Ý Hồng Trang.

Chương 835: Hàng về. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên người của Kim Thánh Kiệt cũng không có khí độ của công tử phong lưu, mồ hôi đầm đìa đổ xuống, toàn thân nói không rõ là lạnh hay là nóng, mắng:

- Lúc trước nhận của chúng ta không biết bao nhiêu ân huệ, hôm nay một lũ bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa, thật sự là tiểu nhân mà.

Kim Vạn Thành lườm nhĩ tử, nói:

- Bởi vì lợi mà thành thế, lợi tận mà thế tán, lại có gì oán, lúc trước người ta cũng không phải khúm núm trước mặt của ngươi sao? Bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa còn là chuyện nhỏ, nếu Kim gia thật sự bại rung, chỉ sợ còn muốn trở mặt vô tình, các ngươi chưa chắc đã giữ được tính mạng đâu.

Lời này vừa nói ra, Kim Thánh Hào cùng Kim Thánh Kiệt cũng phải biến sắc, bọn họ vốn nghĩ kết quả xấu nhất chính là bồi tán gia tài bạc triệu, sau đó lưu giữ chút bạc làm phú ông giàu có, thậm chí Đông Sơn tái khởi cũng chưa chắc không thể.

Kim Thánh Kiệt cười lớn nói:

- Phụ thân. Ta còn có công danh tại thân, như thế nào...

Kim Vạn Thành cũng không muốn trả lời hẳn, lúc Kim gia thế lớn, có thể bình khởi bình tọa với quan phủ, nhưng ý nghĩa trong đó đã dắc tội người ta rồi. Mà quan thương cầu kết, tội danh nào tùy ý cũng có thể kết tội, công danh tiến sĩ đáng giá bao nhiêu đồng, bất cũng chỉ mặc kệ cho người ta vuốt ve, ai còn cho người cơ hội Đông Sơn tái khởi, nhất định phải trăm thảo trừ căn, không lưu hậu họa.

Không đợi hẳn nghĩ nhiều, kết.. Một tiếng, cửa lớn mở ra, mở cửa chính là Hứa Tiên đã lâu không gặp, mỉm cười nói:

- Kim lão gia tử, đã lâu không gặp!

Dù Kim Vạn Thành có định lực cao cũng phải sững sờ, so sánh với lúc trước, Hứa Tiên hiện giờ biến hóa quá lớn. Chỉ thấy hẳn cao lớn mặc bộ áo dài trắng thật dài, tóc rối bù. Trong phong độ tiêu sái còn mang theo khí độ trầm ổn như núi, sáng sủa nhưng không mất âm nhu.

Dung nhan thì không có cải biến quá nhiều, nhưng cũng không cách nào dùng từ bình thường để hình dung, làm cho Kim Vạn Thành không thể tìm được chỗ nào liên hệ giữa Hứa Tiên hiện giờ với Hứa Tiên một năm trước. Giống như trong nháy mắt, con cá chép đã hóa rồng. Chỉ có nụ cười ấm áp như gió xuân không có mất đi, làm cho hẳn cảm thấy rất quen thuộc.

Sau khi chào hỏi, đón vào trong phủ.

Đình đài vắng vẻ, oanh phi thảo trường, đường mòn trên bãi cỏ xanh cũng không có, hoàn toàn là bộ dáng vắng vẻ không người ở.

Trên thực tế đúng là không có người, Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh rời đi, Bạch Tố Trinh đi Nga Mi, Vân Yên đi vào trong núi.

Vén vén chỉ lưu lại ngũ quỷ canh cổng mà thôi, không có người trông giữ nhà cửa nữa, đương nhiên không có tâm tư đi sửa sang gì, hơn nữa Hứa Tiên cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt. Hơn nữa ngày thường tụ họp lại với nhau, có thể xưng là người, sợ cũng chỉ có Hứa Tiên cùng Vân Yên hai người.

Nhưng ba phụ tử của Kim Vạn Thành lại cảm thấy rất kỳ quái, có khi một bước đi tới, thấy một con rắn nhỏ đang bơi vào trong nước, mấy con gà rừng trong bụi cỏ bay ra, nhảy qua hồ nước bên kia.

Kim Vạn Thành nói:

- Hứa hiền chất đúng là người không thích náo nhiệt, nhưng cả phủ đệ to như vậy bị hoang phế, thiếu đi nhân khí trấn áp, thời gian lâu sẽ sinh tiên hồ quỷ mị.

Thời đại này, thường có truyền thuyết hồ tiên chiếm cứ phế viên, thời gian lâu, người ta không cách nào khu trục, chỉ có thể mặc kệ nó.

Lời này của hắn dùng hai chữ “Hiền chất”, đã kéo gần quan hệ, cũng thăm dò tâm ý của Hứa Tiên, nếu như Hứa Tiên là người tham danh lợi. Hôm nay công thành danh toại, đương nhiên sẽ không vui khi nghe người ta xưng hô như thế. Nhưng hắn nhìn thấy vô số người thiện lương đặc thế, trở thành người có thể lực khi đặc thế đều thế cả. Nếu Hứa Tiên thật sự cải biến, vậy hắn tới hôm nay cũng không có ý nghĩa gì.

Kim Vạn Thành thấy Hứa Tiên cũng không có ý không vui gì, may mắn chính mình không có nhìn lầm người này, nhưng trên mặt của Hứa Tiên hiện ra nụ cười quái dị, hỏi đáp:

- Hồ tiên? Ta ngược lại hy vọng có một con đấy, ha ha, ta thuận miệng nói thôi.

Lời này làm cho Kim Vạn Thành cảm giác Hứa Tiên hiện giờ không có biến thành người xa lạ.

Kim Vạn Thành không biết, đoạn thời gian trước trong cái phủ đệ này do một con hồ tiên sửa sang mà thành à? Mà phụ trách trông coi vườn tược là năm con mị.

Bọn họ đi vào trong phòng khách, đột nhiên cửa mở ra, làm cho ba phụ tử Kim gia giật mình, chẳng lẽ thật sự có quỷ mị!

Một thiếu nữ áo xanh đi ra, tóc xanh như mực, phiêu nhiên trong gió. Con mắt của nàng, lờm ba người rồi nhìn qua Hứa Tiên, con người đã biến thành đen kịt, do dự một chút nên nói gì vào thời điểm này, cuối cùng nói:

- Ta pha trà!

Kim Thánh Kiệt nói:

- Nguyên... Nguyên lai là thanh cô nương.

Chỉ thấy nữ tử trước mặt, tú lệ tuyệt luân, diễm đảo tâm hồn người khác, làm ủa hề chói chan biến thành ôn hòa hơn trước, khiến người ta vừa thấy. Như có gió mát quét qua. Càng có hương hoa mai lượn lờ, thấm vào ruột gan, làm bọn họ quên đi đại nạn trước mặt. Mà xuân ý trong mắt của nàng không thể nào gạt được người lão luyện như bọn họ, hiển nhiên là hoa đã có chủ. Nhưng ngay lúc này, cũng không có tâm tư khác.

Tiểu Thanh không đếm xỉa tới nói:

- Ah, đúng a!

Cũng sắp tới tiết Đoan Ngọ, với đạo hạnh của nàng hôm nay, mặc dù không hiện ra nguyên hình, nhưng có vài phần mệt mỏi.

Hứa Tiên hướng Kim Vạn Thành giới thiệu:

- Đây là thê tử của ta...

Sau đó bị Tiểu Thanh trừng mắt, nếu không có người ngoài ở đây, chắc hắn còn muốn đập hắn một cước. Hắn chỉ có thể nói:

- ... Muội muội!

Hứa Tiên dẫn ba người vào trong sảnh phòng khách, Kim Vạn Thành hít sâu một hơi, đang định mở miệng.

Hứa Tiên lại hỏi trước:

- Ta đoạn thời gian trước ra biển, gần đây mới trở lại Hàng Châu, Kim lão gia tử tin tức linh thông, cũng biết thiên hạ gần đây có chuyện lạ?

Hắn lo lắng nhất chính là những ý niệm yêu thần kia gây hại nhân gian, ảnh hưởng tới thế giới này, nếu quả thật có thể làm cho người ta nổi điên, vừa về đến trực tiếp nhìn thấy phiên bản Ngụy Cơ Sinh Hóa thời cổ đại, vậy thì lớn chuyện rồi.

Kim Vạn Thành nói:

- Đại sự?

Nếu như nói là đại sự, đương nhiên cũng chỉ có thể nói là chuyện của Kim gia.

- Đúng là có một đại sự, nhưng có chút quan hệ với Hứa công tử.

Hứa Tiên buông chén trà xuống, cũng khấn trương lên, nói:

- Đại sự gì?

Kim Vạn Thành thẳng thắn nói:

- Chuyến tàu của Kim gia sợ rằng gặp bất trắc!

Trong đó có cổ phần của Hứa Tiên, quan hệ tới mấy chục vạn, thậm chí là trăm vạn lượng bạc, tuyệt đối được xưng là đại sự.

Kim Thánh Hào nói:

- Phụ thân!

Thời điểm này Kim Vạn Thành tuyên bố với bên ngoài thuyền của Kim gia sắp về để ổn định thế cục, hôm nay nói như vậy có chút không khôn ngoan, nếu quả thật muốn mời Hứa Tiên hỗ trợ, sao dập tắt hy vọng của người khác chứ, dùng lợi dụ, mới dễ nói chuyện, nói như thế, ai chịu giúp.

836. Chương 836: Đào Vong. (1)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 836: Đào Vong. (1)

Kim Vạn Thành nhìn Kim Thánh Hào, ý bảo hắn không cần nhiều lời, nhưng lại không phát hiện trong mắt của Hứa Tiên có chút kinh ngạc và tức giận nào, ngược lại thấy một tia thoải mái, mỉm cười đáp:

- Lão gia tử làm gì nóng vội, nói không chừng thuyền lớn ít ngày nữa sẽ về tới điểm xuất phát đấy!

Tuy Hứa Tiên mấy ngày trước đã cứu thuyền lớn của Kim gia, nhưng tốc độ của chiếc thuyền không có khả năng nhanh như Hứa Tiên bay tới bay lui, trên đường còn phải dừng lại bổ sung nước ngọt và cấp dưỡng, ngược lại Hứa Tiên phát sau mà đến trước, Hứa Tiên tính toán thời gian, không sai biệt lắm hôm nay hoặc ngày mai sẽ trở về thôi.

Kim Vạn Thành cười khổ nói:

- Hiền chất không cần an ủi ta, trước kia phía nam có tin tức, về sau bỗng nhiên không còn tin tức, trên biển không bình tĩnh. Bị hải tặc hoặc là phong bạo cũng nói không chính xác. Hôm nay Kim gia gặp đại nạn, lần này đến đây, chính là có việc muốn nhờ, thỉnh hiền chất đồng ý!

Nói đến thế thôi, hai đầu gối khễ cong, muốn hành đại lễ.

Hắn vốn muốn mở con đường hàng hải, họa hải đồ, chính là muốn đoạt tài lộ của người khác trước, nhưng không ngờ lại đi tới tử lộ.

Hứa Tiên làm sao cho lão nhân gia quỳ xuống trước mặt của mình chứ, cho nên tiến lên đỡ hắn, nói:

- Lão gia tử có gì nói ra lời ấy, có yêu cầu gì không ngại nói đi, tiểu tử tự nhiên hết sức nỗ lực!

Kim Vạn Thành đem sự cố nói ra, Hứa Tiên có chút khó xử, hắn không phải kỳ tài buôn bán, không hiểu chuyện ngân trang là thế nào, lại càng không phải chính trị gia, cũng không hiểu nên ép buộc ứng phó ra sao.

- Lão gia tử muốn ta làm cái gì?

Kim Vạn Thành nói:

- Kim gia sợ rằng khó qua cửa ải này, chỉ sợ đến lúc đó cừu gia bỏ đá xuống giếng, kính xin Hứa công tử bao che già trẻ trên dưới của Kim gia chúng ta, không bị tiểu nhân hãm hại, ta vô cùng cảm kích.

Kim Vạn Thành cũng không có trông cậy vào chuyện nhờ Hứa Tiên cứu giúp Kim gia, tuy Hứa Tiên thanh danh cực thịnh, càng nhận thức rất nhiều quyền quý, nhưng dù sao đó không phải lực lượng bản thân. Nhưng có thể mượn thanh danh của hắn, thỉnh hắn vào lúc mấu chốt bảo hộ người nhà, chuyện này không thành vấn đề. Đây cũng là hy vọng lưu lại con đường lui của Kim Vạn Thành, hắn tin tưởng tính tình của Hứa Tiên như vậy tuyệt đối không thấy chết mà không cứu.

Nhưng mà Hứa Tiên nhẹ nhàng lắc đầu, làm cho Kim Vạn Thành tâm chìm vào đáy cốc, lại nghe Hứa Tiên nói:

- Kim lão gia tử, nếu như ta nói ngày mai thuyền của Kim gia về tới bến cảng, nguy cơ của Kim gia có giải trừ được không?

Kim Vạn Thành kinh ngạc nói:

- Ngày mai?

Nhưng thấy bộ dáng tự tin của Hứa Tiên như thế, trầm ngâm nói:

- Nếu như ngày mai về tới đây, vậy thì Kim gia nhất định được cứu rồi.

Hứa Tiên nói:

- Vậy thì tốt, đừng nên trì hoãn thời gian nữa, xin ngài trở về chuẩn bị sớm đi, ta dám đảm bảo, ngày mai thuyền lớn nhất định trở về.

Kim Vạn Thành nhú mày. Thuyền lớn biến mất một thời gian ngắn, hắn đã phái nhiều đội ngũ đi tìm kiếm, đều vô tung vô ảnh, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện chứ! Cẩn thận đánh giá Hứa Tiên, muốn tìm ra trên mặt của hắn cất dấu thứ gì đó.

Nhưng mà Hứa Tiên chỉ ra vẻ mặt “Tin tưởng ta”, cũng không giải thích cái gì!

Kim Vạn Thành cắn răng nói:

- Nếu hiền chất đã tự tin như thế, ta sẽ trở về chuẩn bị, vẫn ở Nhật Thăng Lâu, đại yến khách mới, thỉnh hiền chất tới đó cổ động.

Nói xong liền cáo từ rời đi.

Lại một lần nữa đi qua đình viện đầy cỏ kia, đi ra bên ngoài cổng, Hứa Tiên mỉm cười tiễn chân bọn họ, “Két..” Một tiếng đóng cửa lại.

Kim Thánh Hào nói khề với Kim Vạn Thành:

- Phụ thân, tên Hứa Tiên ngôn ngữ hàm hồ, cực kỳ cổ quái, thuyền lớn thật sự trở về vào ngày mai sao? Hắn nói đoạn thời gian trước ra biển, nhưng bằng vào thanh danh của hắn, nếu đi ra biển tìm thuyền, sao chúng ta không có bất cứ tin tức nào thế?

Kim Vạn Thành khẽ lắc đầu, nói:

- Ít nhất hắn còn không có lừa gạt ta, hắn cũng không cần phải nói hắn ra biển làm cái gì. Nhanh chóng mang tin tức này thả ra, chuẩn bị sẵn sàng vào ngày mai.

Hắn như thế nào nhìn không ra Hứa Tiên cổ quái, không chỉ Hứa Tiên, ngay cả Hứa phủ cao thấp cũng có cổ quái! Đình viện hoang phế, phòng khách không nhiễm một hạt bụi, nữ tử thanh lệ tuyệt sắc, thậm chí nàng còn biểu hiện không hợp lệ thường, đều rơi vào trong mắt hắn. Hơn nữa nghe nói Hứa Tiên còn có hai thê thiếp, đã đi nơi nào?

Nhưng những chuyện này không liên quan gì tới hắn, bởi vì vấn đề là người ta không có cự tuyệt mình ngoài cửa. Việc cấp bách bây giờ là nên giải quyết nguy cơ như thế nào trước đã.

Trèo lên xe rời đi, vén rèm nhìn qua, chỉ thấy trước tấm bảng vàng Hứa phủ, một đôi nhi sư tử bằng đá trộn mắt dương liễu, uy vũ đứng thẳng.

- Tại sao ngươi không dứt khoát nói ra chuyện trên biển cho họ biết, chẳng phải chúng ta đã nhìn thấy chiếc thuyền đó trên biển sao?

Tiểu Thanh nhảy ra hỏi Hứa Tiên liên tiếp.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Vậy hắn ẽ hỏi tới, chúng ta tại sao có thể đi tới hai địa phương nhanh chóng như vậy chứ, làm sao cứu được thuyền? Ta cũng không thể nói cho hắn biết, đứng trước mặt của người kỳ thật không phải là Hứa Tiên, mà là thần tiên a! Nếu như nói dối, càng có thêm trăm ngàn chỗ hở, làm cho người ta khả nghi, vì vậy vi phu mới dùng môn thần kỹ này.

Tiểu Thanh nghe hai chữ “Vi phu” liền bĩu môi, hiểu kỳ nói:

- Thần kỹ gì?

- Không giải thích!

- Dừng lại!

Hứa Tiên có chút trầm ngâm, Kim Vạn Thành là người hiểu rõ nhân tình, hắn không giải thích, Kim Vạn Thành cũng không hỏi nhiều, tối đa sẽ phỏng đoán trong bụng, nhưng đoán luôn đoán không ra kết quả. Đoán được cũng sẽ hoài nghi. Hắn rất cục hiểu ra, vì sao những thần tiên kia luôn thích cố lộng huyền hư, chỉ vì hai chữ “Mê hoặc”, chính là cách che dấu tốt nhất.

Hứa Tiên thấy da thịt của của Tiểu Thanh trong trắng lộ hồng, lộ ra nóng bức không kiên nhẫn, ân cần nói:

- Ngày mai chính là đoàn ngộ, chúng ta nên đi vào trong núi thôi.

Mặc dù không phải không ngây gốc ở nhân gian được, nhưng không cần bảo nàng ở lại đây chịu khổ a.

- Ngươi muốn đi tìm các nàng thì đi, quản ta làm cái gì!

Thần sắc của Tiểu Thanh hiện ra vài phần mất tự nhiên.

- Nói cũng phải, Đoàn Ngộ chú ý trừ bỏ ngũ độc, Thanh nhi nhà của ta cũng liệt kê trong ngũ độc, cho nên phải mang ra khỏi cửa mới được.

Hứa Tiên trêu chọc một phen, làm Tiểu Thanh giận dữ, nhưng hắn chỉ muốn làm chịu nàng đi mà thôi, nhưng sau khi làm dịu, nàng lại phát giác, mình trong bát tri bát giác đã nằm trong ngực của hắn.

Hứa Tiên thấy trên mặt nàng đỏ mồ hôi, đây là “Đỏ mồ hôi” chân chính, hương khí càng thêm nồng đậm, ngay cả những hương hoa trong hoa viên cũng không sánh bằng, dẫn phát rất nhiều ong bướm vây quanh. Kiếp trước từng nghe nói cái gọi là “Hương phi”. Trong nội tâm cực kỳ hâm mộ, hôm nay xem ra, đã có Tiểu Thanh rồi.

Thò tay tay dùng ống tay áo, vừa lau vết mồ hôi của nàng, vừa nói:

- Chúng ta nên đi vào trong núi tìm một cái nhai cốc, có gió núi, bao bao bánh chưng, xem hoa ngải trắng, chẳng phải khoái hoạt à. Nương tử nàng không thể chạy đến, chẳng lẽ ngươi cũng muốn vứt bỏ ta sao?

837. Chương 837: Đào Vong. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 837: Đào Vong. (2)

Thấy mặt nàng càng hồng lên, đem da thịt gọi là “Vô cùng mịn màng” hiện ra, cổ nhân thật không lừa ta!

Tiểu Thanh tựa vào trong lòng ngực của hắn, thấy biểu lộ ôn nhu này, nghe lời nói ôn thuận, chỉ cảm thấy thân thể đều nhuyển ra vài phần, trong nội tâm cũng có mật ngọt. So với lúc hắn giả trò, càng ôn nhu hơn nhiều.

- Ta... Ta có thể đi, nhưng ngươi không thể làm cái gì với ta, ta cũng không muốn bị các nàng chế giễu, ngươi phải đáp ứng ta, ta mới đi!

Trong nội tâm Hứa Tiên cười thầm, Vân Yên cùng Tiểu Thiển đều là nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, chẳng lẽ ngươi có thể chờ mong lừa các nàng được sao? Nhưng ai bảo nàng là nữ tử da mặt mỏng “Vô cùng mịn màng” chứ? Bịt tai mà đi trộm chuông cũng cần a.

Hứa Tiên cũng chỉ có thể tùy nàng, đáp ứng nói:

- Tùy ngươi là được!

Hai người đằng vân bay về phía Phượng Hoàng Sơn, bỗng nhiên Hứa Tiên phát hiện một chỗ bên dưới núi, suy nghĩ chốc lát nói:

- Chúng ta đi xuống xem một chút!

Cái phương sơn mạch này tên là Kỳ Bảo Sơn, trong núi có một động quật che giấu.

Hai thiếu nữ đang hấp hối nằm trên giường đá, dung nhan gần như giống như đúc, cách ăn mặc cũng tương tự, áo vải vấy gai. Chính là Thái Nhân cùng Mị Nương, trên đầu của các nàng có cặp tai thỏ thật dài cụp xuống, hoàn toàn mềm yếu.

Mị Nương nháy động con mắt một cái, nói:

- Thái Nhân, mệt mỏi quá ah!

Thái Nhân miễn cưỡng hồi đáp:

- Đúng vậy a đúng vậy a, không nên nói chuyện!

Mị Nương động động lỗ tai, nói:

- Ta sắp bị mệt mỏi làm lộ nguyên hình rồi.

Thái Nhân nói:

- Ta cũng vậy!

Tiểu Thiển trong núi cũng không phải không có việc làm, mà là thường xuyên thao luyện thuộc hạ. Mà các nàng với tư cách là thị nữ của Tiểu Thiển, dựa vào ăn nhân sâm tinh ngàn năm mà tu thành tinh, đạo hạnh trong đám tinh quái cũng xếp hàng đầu, nhưng hết lần này tới lần khác tâm không có ý chí chiến đấu, phát huy không được bao nhiêu lực lượng, hơn nữa ngày thơ trung thực dễ dàng khổng chế, chính là đối tượng

Tiểu Thiên trọng điểm bồi dưỡng, mỗi ngày an bài các loại bài học bảo các nàng hoàn thành, nghiền ép tất cả thời gian và tinh lực của các nàng.

Ngẫu nhiên mới thả ra một lúc, các nàng lập tức lộ ra bộ dáng hiện nay, ngã vào một góc giường, hận không thể nằm không dậy nổi.

Mị Nương nháy động con mắt to của mình, trong mắt có sương mù phủ kín, nghẹn ngào nói:

- Loại ngày này khi nào mới chấm dứt đây!

Vạn phần hoài niệm kiếp sống ăn rau củ sống qua ngày như trước kia a.

Thải Nhân nói:

- Ta cũng không biết, người đừng khóc, người vừa khóc. Ta cũng muốn khóc!

Dưới dâm uy của Hắc Sơn lão yêu tra tấn hai thiếu nữ như vậy, cùng ôm nhau khóc “Oa” lên.

Sau khi khóc, Mị Nương lau khô nước mắt, ưỡn ngực, nói:

- Đến bây giờ không chạy trốn đã không được.

Thải Nhân khóc thút thít hai tiếng, nói:

- Chạy trốn?

Mị Nương khẳng định gật gật đầu, nói:

- Đúng, chạy trốn!

Thải Nhân dùng cánh tay lau mặt, nói:

- Đi đâu?

Hiển nhiên Mị Nương bị hỏi một vấn đề vô cùng khó khăn rồi, với tư cách hai con thỏ an phận thủ thường, chính là hai yêu quái chưa bao giờ biết sự đời, ngoài lần trước đi tìm sâm tinh, thì chưa bao giờ rời khỏi Kỳ Bảo Sơn. Hỏi vấn đề này đúng là quá mức gian nan rồi, thế giới này không có địa đồ và TV, cái gọi là thế giới ngoài núi, hoàn toàn là một mảnh mờ mịt.

Sau khi Mị Nương cân nhắc hồi lâu, nói:

- Nếu không, chúng ta đi Lạc Nhạn Phong!

Thải Nhân rất là hoài nghi nói:

- Không phải là ở đối diện sao? Cũng đã nằm trong quần hạt của Hắc Sơn lão yêu!

Mị Nương lại bị vấn đề này hỏi khó một lần nữa, cẩn thận đem tất cả địa phương nàng biết liệt kê ra trong đầu, bị thương phát hiện, những ngọn núi này đã bị tà ác Hắc Sơn lão yêu quần hạt.

Nhưng cũng đừng đánh giá thấp mộng tưởng và truy cầu của thiếu nữ, nắm chặt nắm đấm, nói:

- Nhất định phải đi!

- Tốt!

Thải Nhân cũng bị quyết tâm này ảnh hưởng, nói:

- Tham lão kiến thức rộng rãi, chúng ta nên đi cáo biệt tham lăm, nghe ngóng từ hần đôi chút!

Mị Nương nghe được ý kiến kinh người này làm chấn động, nói:

- Lợi hại ah, Thải Nhân!

Thải Nhân xấu hổ vo đầu, nói:

- Không có... Không có gì!

Hai cái tai dựng thẳng lên, biết rõ nội tâm của nàng rất đặc ý.

Vì vậy các nàng rất nhanh thu hai bọc y phục nhỏ, bên trong trừ củ cải trắng còn có rau củ, đương nhiên, cũng có thêm sách dạy nấu ăn a, cây nấm là không thiếu.

Trong lúc các nàng đem bao phục cột lên que đi ra ngoài, nhìn nhau, gật gật đầu, có chút bí trắng cho hành động hiện tại, chuẩn bị triển khai đại mạo hiểm truyền kỳ trong đời.

- Các người ở đây sao?

Hứa Tiên cúi đầu đi vào trong động, nhìn qua hai thiếu nữ đang trốn mất há hốc mồm, cười nói.

Thải Nhân cùng Mị Nương nuốt nước bọt, đột nhiên nhớ tới nguyên nhân tà ác Hắc Sơn lão yêu thả các nàng, bởi vì Hứa Tiên sắp trở về.

Nhân sâm tình giấu kín không dễ tìm kiếm, Hứa Tiên nhớ tới hai tỷ muội thổ tình này, muốn nhờ các nàng đi dẫn đường, thấy các nàng mang theo trang phục đi ra, hỏi:

- Các người muốn đi ra ngoài?

Thải Nhân cùng Mị Nương mang bao phục dấu ra sau, đồng loạt lắc đầu. Tiểu Thanh từ ngoài động đi vào, con mắt xanh nhìn qua làm các nàng phát lạnh.

Hứa Tiên nói:

- Mang bọn ta đi gặp tham lão đi.

- Tốt... Tốt!

Thải Nhân cùng Mị Nương dẫn đường, nhanh chóng nhảy tung tăng trong rừng, động tác nhẹ nhàng linh hoạt mà linh mãnh.

Thời điểm này mấy người bọn họ tìm được ông lão đang câu cá. Tiểu Thanh cười khúc khích, mà ngay cả Hứa Tiên cũng thấy mỉm cười.

Nhân sâm tình diện mạo bây giờ rất bóng bẩy, không còn tóc, ngay cả râu ria lông mi cũng không còn, làm cái đầu của hắn sáng bóng dưới ánh mặt trời, giống như một đêm đã xuất gia làm hòa thượng, vừa thấy được Hứa Tiên liền bỏ chạy, nhưng thấy phía sau hắn là Thải Nhân cùng Mị Nương, cười khổ một tiếng ngừng lại..

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng, nói:

- Tại sao ngài có bộ dáng như thế này?

Về mặt tham lão đáng ghét, nói:

- Tham lão ta đã không còn xúc tu, ngài không nên nghĩ nữa, cũng chỉ có thể chém tay chém chân.

Hiển nhiên là chịu không ít bóc lột.

Hứa Tiên cười nói:

- Lần này tới không vì tham tu của ngài, mà là muốn tặng lễ vật đáp lễ.

Sau đó cảm ra một giọt Hoàng Lương Nhưỡng kết tinh, nhân sâm tình một mực bị người ta bóc lột, hắn cũng có phần cảm và xấu hổ, hôm nay tới đây dùng Hoàng Lương Nhưỡng đền bù tổn thất, xem như lợi dụng tuần hoàn, có thể tiếp tục phát triển.

Tham lão cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận Hoàng Lương Nhưỡng, nhưng cảm nhận được linh lực bành trướng trong đó, mặc dù không nhận biết cũng rõ đây không phải là phạm phẩm.

- Cái này thật sự cho ta?

Hứa Tiên nói:

- Đúng, về sau còn có thời điểm phiên toái ngài.

Tham lão cung kính nói:

- Hứa công tử đại đức!

Dem Hoàng Lương Nhưõng nuốt vào.

Chỉ thấy trong nháy mắt, lông mi và tu của hắn mọc dài ra, tóc cũng mọc lên. Hắn chỉ cảm thấy linh lực toàn thân tăng vọt, đây mới chỉ thu nạp chút ít Hoàng Lương Nhưõng mà thôi.

Hoàng Lương Nhưõng là do gạo Hoàng Lương nấu thành. Cùng là một thuộc tính với nhân sâm tinh, hiệu quả thu nạp hơn xa phàm nhân, xem như lợi dụng được nhiều lần.

838. Chương 838: Tinh Lọc

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 838: Tinh Lọc

Tiểu Thanh nhìn thấy hiệu quả này, không khỏi nhẹ răng mỉm cười.

Hứa Tiên gật đầu cáo từ, sau đó lưu lại một câu:

- Hai các nàng dường như muốn rời khỏi nơi đây, ngài nên khích lệ các nàng.

Thải Nhân cùng Mị Nương cũng muốn ứng phó Hứa Tiên xong thì chạy trốn, không nghĩ tới Hứa Tiên đã sớm nhìn ra tâm tư của các nàng, sắc mặt cũng trắng xanh hơn trước.

Tham lão nhìn qua bao phục của Thải Nhân và Mị Nương, kinh ngạc nói:

- Rời đi, muốn đi nơi nào?

Thải Nhân cùng Mị Nương mắt thấy mưu kế bại lộ, mộng tưởng nghiền nát, lập tức tuyệt vọng, sau đó khóc lóc lên án Tiểu Thiển một phen, làm cho người nghe mà thương tâm, người nghe rơi lệ.

Tham lão lập tức đi lên khuyên giải, Mị Nương cùng Thải Nhân được hắn bảo hộ cho nên không biết sinh tồn gian nan, nhìn thấy nàng vất vả, cũng bởi vì muốn mạnh hơn, Tiểu Thiển huấn luyện các nàng cũng có lợi thật lớn.

Rốt cuộc Hứa Tiên mở miệng khuyên nhủ:

- Không cần thương tâm như vậy, ta sẽ đi khuyên nhủ Tiểu Thiển, bảo nàng thả lỏng cho các người một chút. Chẳng lẽ các người không muốn mạnh hơn sao?

Cho dù Tiểu Thiển có muốn khai cương khoách thổ hay giao chiến với kẻ thù bên ngoài, hắn tự nhiên không ngoại thủ hạ nhiều và mạnh, hôm nay ngay cả Long Vương cũng đối phó qua, không tin trên đời này có địch thủ còn mạnh hơn mình.

Thải Nhân cùng Mị Nương nước mắt lưng tròng nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Thực sao?

Các nàng đã là biết rõ sức nặng của Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Nhưng tu hành vẫn phải có, nhưng không nghiêm khắc như trước mà thôi.

Thải Nhân cùng Mị Nương lập tức nín khóc mỉm cười, phát ra một hồi hoan hô.

Làm cho Hứa Tiên cảm thán, quả nhiên là tiểu tách tình trẻ con!

Hứa Tiên cùng Thanh nhi đi vào trong động phủ của Tiểu Thiển, tiểu biệt gặp lại, tự nhiên là không ít vui mừng.

Hứa Tiên đi lên thân cận với Tiểu Thiển cùng Vân Yên, Tiểu Thanh một mình đứng ở bên, kéo căng khuôn mặt, sợ người khác nhìn ra cái gì không đúng.

Vân Yên cùng Tiểu Thiển sao không nhìn ra khác thường chứ, nhìn nhau cười cười, cũng không nói phá, vẫn cư xử như thường ngày với Tiểu Thanh, Tiểu Thanh làm bộ đáng thờ ra một hơi, làm các nàng cười trộm ở bên cạnh.

Vân Yên cùng Tiểu Thiển đều bị nhiễm lễ giáo rất sâu, tuy nhiên không thể tránh khỏi ghen tuông được, nhưng trong quan niệm cũng cảm thấy chẳng có cái gì không bình thường, cũng chỉ cho rằng Hứa Tiên nhân duyên thật lớn.

Loại thời điểm này đương nhiên không thể thiếu Ngao Ly, Tiểu Thiển đã cho tình quái đi mời, không bao lâu Ngao Ly cũng cười mây bay tới, một hồi gió táp mưa rào làm dịu thời tiết nắng nóng.

Cho dù núi rừng xanh thẫm, sương mù chìm nổi, nhưng cũng tươi mát động lòng người.

Ngao Ly vừa hạ xuống đất đã quần lấy Hứa Tiên, đương nhiên không phải vì thân cận với hắn, mà là đòi hỏi uống Hoàng Lương Nhưỡng.

Hứa Tiên sợ nàng uống say đùa nghịch điên cuồng. Đương nhiên không đồng ý. Bởi vì bình Hoàng Lương Nhưỡng hôm nay đã tiêu hao non nửa, tiêu hao lớn nhất chính là trong đêm thành lập Thủy Nguyệt Tiên Cung rồi, tửu lượng Tây Vương Mẫu thật kinh người, hơn nữa cũng không có chút khách khí với hắn.

Vì vậy càng có nhiều âm thanh ‘keo kiệt’ đánh giá, Hứa Tiên nhân châu xoay động, đề nghị nói:

- Nếu như người muốn nhắm nháp mỹ vị, có thể đi lấy của Tiểu Thanh đấy, hiện tại còn có hương vị ngon hơn trước a.

Hương vị ngon hơn trước! Ngao Ly quay đầu nhìn qua Tiểu Thanh, ánh mắt nhìn lên bờ môi hồng nhuận phơn phớt của nàng.

Tiểu Thanh trừng mắt với Hứa Tiên, vẻ mặt bị bán đứng biểu lộ phần nộ, nhưng dĩ nhiên không rãnh ứng phó Ngao Ly rồi.

- Này, làm gì, hạ độc chết người đấy!

Trắng sáng dần dần lên cao, trên ngọn núi cao trong rừng sâu, cạnh sơn cốc, một bước chính là vực sâu vạn trượng. Gió núi thổi ra từ trong sơn cốc tối tăm, mang một cảm giác mát lạnh.

Hứa Tiên mấy người, ngồi lên bàn đá, ăn uống linh đình, nói cười yển yển.

Vân Yên đương nhiên là đánh đàn, Tiểu Thiển múa như tiên tử, tuyệt không thể tả nổi.

Đợi cho ánh trăng lên cao, Hứa Tiên nhìn Tiểu Thiển nói:

- Người cảm thấy cách độ kiếp còn kém bao nhiêu?

Tiểu Thiển mỉm cười chạm cốc với Vân Yên, nghe vậy đáp:

- Chỉ cách một chút!

Hứa Tiên nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Tối nay sợ rằng phải ném đầu khổ rồi.

Tiểu Thiển khó hiểu, nói:

- Chịu đau khổ?

Hứa Tiên nắm bàn tay trắng như ngọc và mềm mại của nàng, lạnh buốt như nước, nói:

- Không cần lo lắng, đêm nay ta sẽ cùng người!

Vân Yên biết dụng ý của Hứa Tiên, cười mỉm cũng không nói nhiều. Mà Tiểu Thanh đang muốn giữ khoảng cách với Hứa Tiên, càng không nói cái gì.

Trên mặt của Tiểu Thiển đỏ ửng lên, vui mừng khó dấu, lập tức đem cái gì “Đau khổ” ném lên chín tầng mây, nhu hòa “Ân” một tiếng. Vốn yến tiệc còn đang vui vẻ, bỗng nhiên chấm dứt trong chóng vánh.

Trong động quật âm u, giường lớn vẫn còn ở đây, chính là chỗ kết hôn với nàng lần trước.

Tiểu Thiển cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Không biết tướng công nói đau khổ là gì?

Trong nội tâm vui mừng khó nịn, ý xấu hổ thầm sinh ra, chẳng lẽ hẳn lại nghĩ ra tư thế đặc biệt gì để làm với mình sao, nhưng nàng cũng chỉ cho phép hắt.

Hứa Tiên nói:

- Người không có thân thể, lại chưa trải qua lời đình, ta có thể không chế một bộ phận kiếp lôi đưa vào thân thể của người, thanh trừ tạp chất trong linh thể, tương lai độ kiếp cũng nắm chắc hơn mấy phần!

Tiểu Thiển mới biết đây là chuyện đứng đắn, nhưng nàng giờ phút này ngược lại càng hy vọng Hứa Tiên làm ra chuyện không đứng đắn với nàng đấy.

Hứa Tiên nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng, ôn nhu nói:

- Nhiều ngày nay không có ở chung với người rồi, những ngày này ta sẽ nấn ná trong núi thêm mấy ngày nữa!

Những ngày này hẳn đã gửi mấy phong thư lên kinh thành, Thái Âm chân nhân hồi âm lại, mình cũng có mấy vị thuốc chưa tìm được, bảo hẳn không cần sốt ruột.

- Thực?

Hứa Tiên gật gật đầu, hẳn có ý định giúp Tiểu Thiển vượt qua thiên kiếp lại đi kinh thành. Sau đó lưu Tiểu Thanh lại ở đây, ở địa phương này có thể tiện thao túng nước trong thủy vực của Ngao Ly, cũng không sợ ai công kích Ngao Ly.

Tiểu Thiển dấn đôi má vào ngực của Hứa Tiên, lại cảm giác chính mình bị ôm, đi thẳng về phía tấm da thú mềm mại đang trải trên giường đá.

- Không phải muốn làm chuyện đứng đắn sao?

Hứa Tiên đặt nàng lên giường, cười nói:

- Chuyện không đứng đắn cũng muốn làm, hơn nữa vừa vặn cùng giải quyết chuyện đứng đắn luôn.

Âm thanh của Tiểu Thiển nhỏ như muỗi kêu, nói:

- Chỉ cần tướng công ưa thích, gọi Yên nhi muội muội cùng nhau đi tới đây.

Hứa Tiên không khỏi nhớ tới lần trước đó trở về Hàng Châu, tình cảnh Vân Yên cùng Tiểu Thiển cùng nhau phục thị mình, các tư thái và so sánh thân thể hai nàng, cũng đồng cảm nhận mỹ diệu thân thể hai người, làm cho tâm thần của hắn trầm mê vào trong, mọi việc đều thuận lợi, khoái ý không thôi. Cộng thêm tính cách của hai nàng cực kỳ thuận theo, đối với hắn muốn uốn nắn thể nào cũng được, thầm sinh ra so sánh, hẳn cũng say mê trong ôn hương nhuyễn ngọc.

Cơ hội như vậy, hắn tự nhiên muốn ném thử thêm lần nữa rồi, nhưng đương nhiên không phải là hiện tại, bởi vì thấy Tiểu Thiển đang cẩn thận nhìn qua mình, nhìn thấy đôi mắt và tư thái cực kỳ thuận theo kia, hoàn toàn không có xuất ra cái gì uy nghiêm và lạnh như băng khi chỉ huy chúng yêu quái.

839. Chương 839: Nhật Thăng.

Chương 839: Nhật thăng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên cười xoa bóp gò má của nàng, nói:

- Ta mà đáp ứng, sẽ có người lẳng lặng thương tâm a.

Loại thời điểm này hắn mà đáp ứng thì nàng sẽ thuận theo ngay, bởi vì hắn ưa thích là được, nhưng phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng nói đến nói đi cũng vì niềm vui của hắn mà thôi.

Tiểu Thiển xấu hổ cúi đầu xuống, nói:

- Chỉ cần tướng công ưa thích, Tiểu Thiển thương tâm chút ít có là cái gì?

Hứa Tiên ôm lấy người của nàng, cúi đầu ngóng nhìn giai nhân trong ngực, vuốt ve gò má của nàng, nói:

- Nhưng mà người thương tâm, tướng công làm sao ưa thích được đây?

Tay của hắn vân ve cổ trắng muốt của nàng, sau đó xuống ngực và đưa xuống thắt lưng. Nhẹ nhàng kéo đai ngọc một cái, quần áo lam nhạt tản ra, xuân quang xuất hiện.

Trong lỗ mũi của Tiểu Thiển xuất hiện một tiếng ân nho nhỏ nghe không rõ, đưa tay cởi quần áo của Hứa Tiên, đặt tay lên ngực của hắn, cũng cảm giác quần áo trên người của mình đang ít đi, thẳng đến không khi không còn lại gì, cảm giác ánh mắt của hắn nhìn lên người của mình, lưu lại hào quang nóng bỏng.

Dường như Hứa Tiên cũng không vội tiến vào chính đề, mà tập trung tư tưởng nhìn ngắm thân thể mềm mại của nàng, giông như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật vậy, cảm giác da thịt trong suốt hiện hồng, vô cùng xinh đẹp. Mà thân hình của nàng giống như nước chảy, mang theo đường cong nhu hòa, không có chỗ nào mang theo tỳ vết, hoàn mỹ vô khuyết, tay của hắn nhịn không được vuốt ve đường cong, sau đó đưa tay lên bờ vai, lại đặt xuống bộ ngực nhô cao của nàng, hạ xuống cái bụng bằng phẳng, thẳng tới khi tiến xuống đùi ngọc, nàng cũng lặng lẽ mở hai chân ra, mặc cho hắn đi thưởng ngoạn, đồng thời trong nội tâm của hai người cũng có lửa nóng hừng hực đang thiêu đốt.

Nhưng Hứa Tiên chỉ lướt qua rồi dừng lại, rút tay ra ngoài, ôm nàng vào ngực, nói tới chuyện xảy ra trên biển mấy ngày nay.

Tiểu Thiển hơi quái lạ, nhưng nghe hắn nói chuyện, tự nhiên phải chăm chú lắng nghe tuyệt đối, cho dù đang nói chuyện, nhưng tay của hắn chưa từng dừng lại, khẽ vuốt lưng nàng, cho dù không phải chỗ quan trọng, cũng làm cho nàng phân thần.

Tùy ý nói chuyện phiến, biến thành dễ ngon dễ ngọt với giai nhân, lọt vào trong tai của nàng, vui sướng như say rượu, chỉ cảm thấy giờ này khắc này, vì hắn mà chết cũng không có gì cả, không. Là hận không thể vì hắn mà chết, muốn đem cõi lòng của mình ra cho hắn hiểu được. Động tác trên tay của hắn chưa dừng lại lúc nào, trong bóng tối cô đơn nhiều ngày qua, nàng vô cùng khát vọng được vuốt ve như vậy, nhưng dần dần, cũng không hề có cảm giác thỏa mãn.

Bỗng nhiên Tiểu Thiển ngẩng đầu lên, dùng âm thanh vô cùng mềm mại đáng yêu nói:

- Tướng công!

Hứa Tiên hôn lên trán của nàng một cái, cười nói:

- Thiển nhi chẳng lẽ không có ý định chủ động hay sao?

Đùi ngọc liền chủ động quần lấy lưng của hắn, cửa luôn mở rộng cho hắn tiến vào.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, Tiểu Thiển ngay sau đó trong cơ thể có cảm giác khuây khỏa tản ra khắp toàn thân của mình, không khỏi ôm chặt lấy người của hắn, nàng mê say trong loại cảm giác này, không chỉ vì tình dục, mà giống như nghỉ thức cổ xưa.

Thời điểm Hứa Tiên vuốt ve thân thể của nàng, làm cho nàng trong mê mang hiểu rõ bản thân của mình đã có người sở hữu, cũng chỉ dùng thứ quý giá nhất của mình khiến cho hắn vui sướng nhất, những cái không cam lòng con chó tồn tại sao? Nàng cũng chờ mong làm cho hắn vui sướng, có thể sống ái mình nhiều hơn gấp bội.

Bỗng nhiên một dòng điện yếu ớt đâm vào thân thể của nàng, mang tới cảm giác đau đớn thật lớn, làm cho nàng nhú mày, thần trí thanh tỉnh, ngửa đầu thấy thần sắc thương tiếc của hắn, lập tức hiểu được “Đau khổ” trong lời Hứa Tiên vừa nói, dùng kiếp lời tình lọc thân thể là một chuyện vô cùng thống khổ, vì vậy hắn mới tốn hao rất nhiều tâm tư, trước ban cho nàng hân hoan thật lớn để triệt tiêu thống khổ này, ôn nhu như thế càng làm cho nàng say mê hắn.

Nhưng hắn sao có thể hiểu được, mặc dù thống khổ có lớn hơn nữa, cũng còn hơn hai tay trống vắng.

Hứa Tiên yêu thương hôn lên cánh môi mềm của nàng. Làm một trong những người chịu hại vì kiếp lời, hắn tự nhiên biết khổ sở trong đó, thật sự là giống như cực hình, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này.

Cũng giống như khi còn bé uống thuốc đắng phải cho thêm đường đậu, hoặc là hòa thêm thực vật vào trong thuốc, giảm thiểu một ít khổ sở cho nàng.

Mà điều hắn muốn làm cũng không chỉ như thế, càng muốn thanh trừ u oán tích mịch mà chồng chất trong cuộc sống của nàng, để trong lòng nàng vui vẻ tràn đầy, toàn là hình bóng của mình, đến đề phòng bị ngoại ma xâm lấn khi độ kiếp. Đây cũng không phải là chuyện một đêm là có thể làm được. Nhưng hắn tin tưởng chỉ cần thời gian vài ngày là có thể làm được tất cả chuyện này. Cũng không phải là thủ đoạn của hắn tuyệt diệu cỡ nào, mà là nữ tử trong lòng thật sự là quá mức yêu mình.

Động tác của Hứa Tiên dần dần kịch liệt, điện lưu cũng càng phát ra mạnh mẽ. Tiếng rên rỉ rung động tâm hồn, cao vút vang lên ở trong động quật, tựa hồ bao hàm đau đớn cực lớn, lại tựa hồ có vui thích cực lớn.

Trong động quật sâu thẳm, thỉnh thoảng lại có một đạo kim sắc điện lưu kích động, có thể chiếu thấu toàn thân thể trong suốt của nàng.

Bàn tay to vuốt ve ngọc phong kia, đồng thời, kiếp lời đã đang truyền lại. Đau đớn và vui thích đến từ cùng một chỗ, nhưng đối với nàng mà nói có thể cũng không phân biệt được. Chỉ là nhắm mắt lại, vô cùng khắc sâu thể hội dành cho những gì hắn dành cho nàng.

Thần sắc tiểu Thiển uể oải nằm ở trong lòng Hứa Tiên, khoe miệng lại nhếch lên mỉm cười, trên mặt thanh lệ tuyệt luân mang theo vẻ lười biếng sau cơn mưa gió vừa rồi.

Hứa Tiên đem nàng ôm chặt vào trong ngực, đem thân thể đó dính sát vào với nhau một chỗ, ôn nhu hỏi:

- Cảm giác thế nào?

Tiểu Thiển điều chỉnh một tư thế thoải mái, mới đáp:

- Cảm giác thần hồn thư thái, kiếp lời này lại có chỗ tốt như vậy, bất quá uy lực cũng là không nhỏ, ta thực sợ không độ qua được thiên kiếp.

Hứa Tiên nói:

- Yên tâm đi, có ta ở đây, ngươi cứ ngủ một hồi đi!

Tiểu Thiển quay mặt qua chỗ khác, dùng thanh âm cực nhẹ nhàng nói:

- Tướng công còn muốn không?

Hứa Tiên bị lời này của nàng thiêu đốt trong lòng nóng lên, dục hỏa mới vừa rồi mất đi, lại có dấu hiệu bốc lên, vội vã đè xuống dục hỏa. Lại tiếp tục xuống phía dưới, cho dù nàng cố gắng chịu đựng thảo phạt, cũng chỉ là cố gắng nghiêng hợp với bản thân, thiếu đi khoái ý giao hợp trong tình dục như mới vừa rồi, nhân tiện nói:

- Không thể chỉ thấy lợi trước mắt!

Tiểu Thiển biết tâm ý của hần, cũng không chịu hần kiểm chế:

- Tướng công cũng gọi Vân Yên muội muội đến nơi nào đây!

Nguyên bản không muốn đem lang quân rất khó mới gặp lại được chấp tay đưa cho người khác, những nghĩ chỉ cần để hần vui mừng, chính mình chỉ là chịu khổ trong lòng có lớn cũng vẫn vui vẻ.

Hứa Tiên ồm ồm nói:

- Được, được, tướng công nhà ngươi còn không có đói khát đến mức độ này, đêm nay muốn ôm người, xem người đi vào giấc ngủ.

840. Chương 840: Nhật Thăng. (2)

Chương 840: Nhật thăng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tiểu Thiển khẽ “ưm” một tiếng, cảm thấy mỹ mãn nằm ở trong lòng hần nhẹ nhàng ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ mơ mang theo một tia mỉm cười nhợt nhạt.

Trời đã sắp bình minh, Hứa Tiên mở mắt ra, thấy tiểu Thiển đang ngủ ngon ở trong lòng, dự định lặng lẽ đứng dậy, lại khiến tiểu Thiển kinh hãi tỉnh lại.

Một đêm nghỉ ngơi cũng khôi phục chút tinh thần, đặc biệt bộ dáng dung quang toả sáng kia để Hứa Tiên nhìn mà vui vẻ trong lòng. Một phen vành tai và tóc mai chạm vào nhau, da thịt thân cận câu dẫn ra rất nhiều ham muốn.

Hứa Tiên thiếu chút nữa nhịn không được lại làm một hồi, mới đưa nàng buông ra.

Khi đứng dậy, bỗng nhiên nhớ tới cùng thổ tỷ muội ước định, liền đem chuyện này kể ra với tiểu Thiển.

Tiểu Thiển nhú mày một cái:

- Dám ở sau lưng nói xấu ta như thế, còn muốn chạy trốn, trở về nhất định phải hảo hảo thu thập các nàng.

Hứa Tiên bắt đắc dĩ nói:

- Tuy rằng là chuyện của người, ta cũng không tiện nhúng tay quá mức, thế nhưng còn phải dừng quá mức bức bách các nàng, sinh ra kẻ hở không phải chuyện tốt, thủ hạ của người một đám mèo mả gà đồng không hiểu nhân tình thế thái, còn chỉ có các nàng có thể cho người làm bạn, để ta yên tâm một chút. Có ta ở đây, lẽ nào người còn trông cậy vào các nàng đi giúp người tranh đấu sao?

Tiểu Thiển không nghe theo nói:

- Ngay cả tiểu Thiển đều là của tướng công, còn có cái gì phân biệt ta với người chứ? Tướng công muốn tiểu Thiển thế nào, cứ việc phân phó tốt, lẽ nào tiểu Thiển lại từ chối sao?

Nàng nhân châu xoay động, trong lòng thầm nghĩ: bất quá tướng công che chở các nàng như vậy, chẳng lẽ là có tâm tư gì sao? Nghĩ đến Mị nương và Thái Nhân kia là xinh đẹp động lòng người, lại là tỷ muội song sinh hiếm có, ngay cả dung mạo cũng không kém chút nào, là nam tử thấy đều phải động tâm, ngay cả chính cô ta đều nghĩ cũng có hứng thú. Khi nhắc nhở các nàng tu luyện, cũng chưa từng có tâm tư đem các nàng trở thành món đồ chơi để đùa cợt.

Hứa Tiên sờ sờ gương mặt của tiểu Thiển, cười nói:

- Tiểu Thiển đáng yêu nhất!

Tiểu Thiển cười thần bí:

- Giao cho ta đi, ta nhất định sẽ hảo hảo đợi các nàng.

Chỉ cần thực thi thủ đoạn, nhất định đem các nàng dạy cho dễ bảo!

Khi trời còn chưa sáng, Kim Vạn Thành vội vàng đi Hứa phủ đề nghị Hứa Tiên rời bến, trong phủ để ra một người, chính là lưu thủ Bạch Phúc:

- Hứa quan nhân chúng ta sớm đã rời bến đi, thỉnh Kim lão gia tự đi lên Nhật Thăng Lâu chờ hần.

Kim Vạn Thành kinh ngạc, nhưng lúc này tân khách đã yêu cầu, đã không thể rút lui có trật tự, chỉ có thể trở lại bờ sông, lệnh cho đại thuyền xuất phát.

Chắp tay đứng ở trên boong tàu nhìn lên bầu trời đêm, tràn đầy những vì tinh tú, chỉ mong hôm nay có thể xu cát tị hung, biến nguy thành an.

Phía sau mấy tân khách đến mời, hần quay đầu lại liền lộ ra dáng tươi cười hồng hào. Bỏ đi hoài nghi trong lòng mọi người, thuyền lớn Kim gia nếu là thực sự trở lại, vậy không chỉ có là vấn đề hai thuyền hàng hóa. Mà là mở ra một cái thương lộ trên biển. Đó mới thực sự là tài nguyên cuộn cuộn, nào biết đâu rằng trong lòng Kim Vạn Thành đang bất an.

Lại một lần nữa đi tới cảng thuyền lớn năm xưa xuất phát, bờ biển vừa cùng xuất phát khi trước, đã chật ních đoàn người đông nghịt.

Rất nhiều thuyền viên thân thuộc chờ mong, vội vã chờ bọn họ xa cách đã lâu, thậm chí này đây đã là thân nhân trở lại biển rộng táng thân.

Đội ngũ múa long múa lân đã sớm chuẩn bị tốt, chuẩn bị chúc mừng một khắc đội ngũ kia trở về. Nhưng mà trong lòng mọi người đều tồn tại một tia hoài nghi, lúc này thực sẽ sẽ tới sao?

Kim Vạn Thành cùng đi với mấy quan viên trong triều, phía sau theo hơn mười vị đại phú thương tham cổ, khi bọn hần đi qua đoàn người, ai nấy đều lên tiếng hỏi.

- Kim lão gia, thực sự là ngày hôm nay sao?

- A Tam hần sẽ trở lại sao?

Kim Vạn Thành vẻ mặt tươi cười đáp:

- Sẽ trở lại, đều sẽ trở lại, ta đã nhận được tin tức chuẩn xác, thuyền lớn ngay hôm nay sẽ trở về cảng!

Mọi người hoan hô nhảy nhót một trận.

Xa xa Kim Thánh Kiệt và Kim Thánh Hào theo ở phía sau nhìn nhau, trong dáng tươi cười lộ ra một tia khổ sắc. Bởi vì nguyên nhân tin tức, các nơi ngân trang đều thở phào một hơi, đông đảo chủ nợ cũng không tới cửa bức bách. Ngược lại trở nên càng thêm khách khí so với trước đây. Thậm chí nguyên bản mấy vị đại nhân đối với bọn họ né tránh không gặp cũng đều tiếp thu lời mời đến tham gia nghi thức chào đón trở về này.

Nhìn Kim gia nguy cơ đã qua, nhưng các nàng hiểu rõ được. Đây đều là thành lập dưới tiền đề tin tức chuẩn xác, không phải nói cũng chỉ là sự yên lặng trước bão tố, một ngày tin tức không chuẩn xác, bộc phát ra uy lực, sẽ so với bất cứ thời gian nào đều phải lớn hơn nhiều, sẽ đem Kim gia trong nháy mắt sụp đổ.

Mà nơi duy nhất phát ra tin tức này của bọn họ, chỉ là đôi câu vài lời của Hứa Tiên, mà hiện tại hết lần này tới lần khác không biết Hứa Tiên ở nơi nào!

Trước Nhật Thăng Lâu, môn hộ mở rộng ra.

Kim Vạn Thành đem mọi người mời đến trong lâu, mỗi tầng leo lên cao, thẳng khi lên đến tầng cao nhất.

Kim Vạn Thành nguyên bản con mắt âm đạm bỗng nhiên sáng ngời. Thấy Hứa Tiên dựa vào cửa sổ hướng ra biển sâu nhìn ra xa, mà tiểu Thanh cô nương duyên dáng yêu kiều đứng ở một bên.

Hộ vệ thất kinh hỏi:

- Các người là làm thế nào tiến đến, biết đây là địa phương gì không?

Hắn chính là đầu mục hộ vệ, vì bảo hộ một đám quan to quý nhân, từ lúc trước tự mình dẫn người đem Nhật Thăng Lâu này kiểm tra qua một lần, đem toàn bộ tạp vụ đuổi ra, nhưng thấy được dung mạo của tiểu Thanh thì không khỏi ngây người.

Kim Vạn Thành bỏ qua mấy quan lại, bước nhanh tiến lên đây, cầm tay Hứa Tiên, hơi có chút kích động nói:

- Hiền chất!

Hứa Tiên có thể xuất hiện ở chỗ này, việc này đã thêm ba thành năm chặt.

Vị quan dẫn đầu kia, vóc người to béo, để một chòm râu quai nón. Vì khí trời nóng bức, lại không phải trường hợp chính thức, cũng không mặc quan bào, chỉ mặc một thân y hàng ngày. Mấy quan viên khác đều hắt phía sau hắn, không dám cùng hắn...Đồng thời, hắn trả lời, phía người vô luận là quan hay thương đều lộ ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt.

Hắn vừa mới lên lầu, ánh mắt đã rơi vào trên người tiểu Thanh, cũng không động bước nữa, trên đời lại có nữ tử mỹ lệ như vậy, một đôi con ngươi xanh thẳm rõ ràng thanh lãnh, so với bất cứ nữ tử nào hắn từng gặp qua đều phải hơn xiêu phách lạc hơn.

Phía sau hắn mọi người đã chặn ở trên thang lầu, đều thăm dò nhìn xung quanh, thấy tiểu Thanh đều sửng sốt như hắn.

Tiểu Thanh vốn là cực mỹ lệ, thanh tuyền như núi, thanh lệ động nhân. Mà ở trên biển, sau khi cùng Hứa Tiên có quan hệ xác thịt, đánh tan một tia ngây ngô non nớt cuối cùng, lặng yên lột xác.

841. Chương 841: Dĩ Đức

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 841: Dĩ Đức

Điểm này chỉ có Hứa Tiên cảm xúc sâu sắc nhất, có thể thực sự là do duyên cớ "xà tính hảo âm", lại có thể là do Long tộc bí pháp mang đến tác dụng phụ. Chung quy mang theo biểu tình ngạo nghễ, kỳ thực có mỉa mai hoặc thật sâu. Ở trong nữ tử của Hứa Tiên là đối với chuyện giường chiếu mưu cầu nhiệt tình nhất. Mà trong lúc hoan ái, càng là tư thái phóng khoáng tự nhiên, khí chất yêu mị tận xương đồng thời lại bảo tồn vẻ thanh lệ ban đầu, đã khiến tâm tình của hắn bay bổng.

Cho dù là thường ngày, cũng không cảm thấy loại này có gì đặc biệt, thần tình khí độ vẫn duy trì như trước, ngược lại tiểu Thiên đáng đáp vốn không bằng Vân Yên, thái độ làm người sau đó lại biến hóa lớn. Nhưng trên người nàng dần dần phát ra Yêu khí, lại không làm sao che lấp được. Thanh thuần tự nhiên và âm mị yêu tà hai loại khí chất hỗn tạp, cực kỳ rung động tâm hồn.

Loại khí chất này cũng không phải là những quan lại phú thương ngồi không mà hưởng có khả năng chống đối được, nhưng người có thể đem nàng nắm giữ lại chỉ có một.

Hứa Tiên đối với Kim Vạn Thành gật đầu mỉm cười nói:

- Người cứ việc yên tâm!

Sau đó tùy ý đối với mọi người chấp tay nói:

- Hứa Tiên gặp qua chư vị đại nhân!

Đem quan viên dẫn đầu kia thức tỉnh lại, thấy Hứa Tiên không khom người hành lễ, thần sắc không vui. Càng thêm khiến hắn không vui có thể là do nàng ki căng bản không hề liếc mắt nhìn hắn một cái.

Kim Vạn Thành thấy thế, vội vã vì hai người giới thiệu nói:

- Vị này chính là thủy sư đề đốc Trịnh đại nhân, vị này chính là Hứa Tiên được bộ hạ ban thưởng kim bài.

Trịnh đại nhân không tự chủ được toát ra vẻ ngạo nghễ, thủy sư đề đốc là quan tước tòng nhất phẩm, là nhất phẩm đại quan chân chính. Trong tay nắm giữ thủy sư trọng binh, lại có thực quyền lớn lao.

Mặc dù là giao hữu rộng khắp, Kim Vạn Thành có thể mời được hắn đến cũng không dễ dàng. Mà Trịnh Đề Đốc này cũng là nhìn ra lợi nhuận thật lớn của viễn dương mậu dịch mới bằng lòng đến đây. Nhưng lại không ngờ lần đầu đến đã gặp được Kim Vạn Thành nữ tử câu hồn phách người khác đến vậy, đang muốn biểu diễn một chút thân phận, chờ đợi thấy được ánh mắt kinh ngạc của nàng. Kim Vạn Thành này một lời giới thiệu đã gài đúng chỗ ngứa của hắn.

Hứa Tiên hơi gật đầu, rốt cuộc biết được. Khi hắn vượt qua thiên kiếp, thành tựu Địa Tiên chi vị, không tự chủ được, dần dần không đem quan tước phẩm tước này đặt ở trong mắt. Trước đây hắn đã là không màng danh lợi, nhưng thấy được trong lòng cũng sẽ có chút ham muốn. Nhưng giờ này khắc này trong mắt hắn đã không thấy cái gì Thủy Sư Đề Đốc nữa, chỉ thấy một đại bản tử râu quai nón mà thôi.

Trịnh Đề Đốc sắc mặt càng xấu xí, hắn mặc dù không không hiểu nghe văn, cũng đã nghe qua danh tiếng của Hứa Tiên. Nhưng hắn mặc dù ở Giang Nam, lại không phải Phan vương nhất phái, hơn nữa cùng đệ đệ Phan vương Phan tổng đốc có chút hiểu lầm. Theo hắn thấy Hứa Tiên bất quá là thư sinh cậy tài khinh người mà thôi, thực sự tại quan chức bất quá là hàn lâm bất nhất lưu, ngay cả giao du rộng rãi, nhưng hắn mới không tin những người đó sẽ vì Hứa Tiên nhỏ nhoi cùng nhất phẩm đại quan như mình trở mặt.

Phen suy luận này của hắn ngược lại cũng không thể coi là sai được, dưới tình huống bình thường, vô luận Phan vương thưởng thức Hứa Tiên cỡ nào, cũng phải bận tâm cả gia tộc. Mà hoàng đế ban thưởng Hứa Tiên, lại bất quá là hư danh mà thôi. Nếu như biết được Hứa Tiên trái pháp luật, cũng tuyệt đối sẽ không nhân nhượng, tựa như Lý Bạch nổi danh, cũng không tránh khỏi kết cục đem kim bài ban thưởng trả về, hơn nữa sau này còn thiếu chút nữa rơi vào trong mưu phản mà chết oan chết uổng.

Hắn nào biết đâu rằng nguyên nhân trong đó phức tạp như vậy, không nói đến quan hệ giữa Phan Ngọc cùng Hứa Tiên, đó là Hoàng đế một lòng cầu trường sinh cũng tuyệt không bởi vì bất cứ lý do gì mà tùy ý đắc tội vị sư huynh này.

Trịnh Đề Đốc một hàn lâm nhỏ nhoi lại dám không đem bản quan đặt ở trong mắt như thế, không khỏi hừ lạnh cười nói:

- Hứa hàn lâm khí phái thật lớn.

Thằng thần nhắc nhở thân phận của hắn để hắn hiểu rõ khác biệt giữa Thượng Quan và hạ quan.

Nguyên bản hắn cũng không đến mức không thể ẩn nhẫn như thế, có thể chỉ là bởi vì con mắt của thanh y nữ tử kia chỉ ở thoáng liếc qua mọi người rồi lại rơi vào trên người Hứa Tiên, nhìn người bên ngoài như không có gì. Mặc dù là Thủy Sư Đề Đốc bốn chữ này cũng không thể khiến nàng liếc mắt nhìn chính mình một cái.

Hắn cũng từng gặp qua không ít nữ nhân không ham quan tước, chỉ yêu tài tử nổi danh như thế. Mà hắn làm trò trước mặt những nữ nhân kia, đem vị “tài tử” mà các nàng nhìn trúng làm nhục, mới để các nàng kiến thức được cái gì mới là nam nhân chân chính.

Nhưng mà con mắt của Hứa Tiên lại lần nữa nhìn về phía sâu trong biển rộng kia, lưu lại ọi người một bóng lưng cao to tịch mịch, hắn đương nhiên cảm giác ra được đủ loại tâm tình thậm chí dịch ý của Trịnh Đề Đốc này. Quan liêu như vậy ở tiền thế cũng nhìn thấy không ít, tự cho là nắm quyền, lại quen thấy người bên ngoài a dua nịnh nọt. Nếu có người đứng thẳng thân thể muốn cùng hắn bình đẳng giao đãi, hắn cũng hiểu được là khinh thường chính mình, ghi hận trong lòng.

Đương nhiên, người như thế nhìn thấy người so với chính mình quyền cao chức trọng hơn, cũng sẽ tự nhiên mà bày ra một bộ dáng nô tài. Trên thực tế là một loại tâm lý cực kỳ bệnh trạng.

Hứa Tiên làm một người tu hành, thực sự không có tâm tư cùng phàm nhân chơi trò đầu trí đầu dũng gì đó. Nhưng nghĩ tới đây, trong lòng hắn chấn động, phàm nhân? Nguyên lai ta cũng bắt đầu không đem chính

mình coi là phạm nhân nữa sao?

Nguyên bản tín niệm nguyên bản có kiên định thể nào, theo vị trí thay đổi, tâm tính cũng lặng yên cải biến theo, tựa như nước chảy đá mòn, chậm rãi đem nhân tâm cải biến.

Mà đơn giản chính là khí chất bên ngoài, cũng đã sớm không phải Hứa Tiên ban đầu. Lưỡng thể ký ức thể ngộ, tranh đấu sinh tử ma luyện, còn có ký ức đến từ Đông Nhạc Đại Đế, các loại khí độ ở trên người hắn dung hợp làm một thể, tự thành một phong độ đã có khí thể to lớn như cao sơn vạn trượng, cũng có bình thần của bình nguyên vạn dặm. Tiểu Thanh ngồi ở bên cạnh, không ai lại nghĩ hắn không xứng với nàng, mà là tiểu Thanh đang lặng lẽ ý lại hắn.

Trịnh Đề Độc càng giận tím mặt, hầu như muốn phát tác ra.

Phía sau các thân sĩ đều duỗi dài cái cổ ra, nhìn sự tình này làm sao thu tràng!

Kim Vạn Thành làm ông chủ, tự nhiên không thể ngồi yên không lý đến, vội vã đem thân sĩ của hắn nghênh đón lên lầu. An trí ở mấy cái bàn lớn xung quanh, phân phó hạ nhân dâng lên thức ăn.

Kim Vạn Thành lại cung kính nói:

- Đề Độc đại nhân, người xin mời ngồi!

Trong lòng thầm than một tiếng:

- Hà tất phải vậy?

Biết Hứa Tiên đã đắc tội vị Đề Độc đại nhân này, tất sẽ cơ hội trả thù, thà rằng đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân a!

842. Chương 842: Dĩ Đức.(2)

Chương 842: Dĩ đức.(2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trịnh Đề Độc cũng biết Hứa Tiên không thể so với tài tử tầm thường, có thể đơn giản thu thập, liền tạm đề ép một hơi thở xuống:

- Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Nhẫn nại quyết tâm có thể tìm ra khuyết điểm của Hứa Tiên, đến lúc đó để hắn khóc không kịp. truyện copy từ

Nghĩ như vậy, trong lòng lại đắc ý, hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Tiên, ngồi ở trên thượng vị Kim Vạn Thành sắp xếp cho hắn, con mắt lại rơi vào trên người tiểu Thanh, quần áo theo gió tự bay, càng phát ra dáng người mạn diệu câu nhân kia, nếu là có thể...

Nhưng còn không chờ tiểu nhân tìm được cơ hội trả thù, liền nghe tiểu Thanh nũng nịu một tiếng:

- Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa sẽ đem tròng mắt của ngươi móc xuống!

Đơn giản đem bầu không khí vừa mới hòa hoãn trên lầu này kéo trở lại băng điểm, ai nấy nhìn chằm chằm vào Trịnh Đề Độc.

Trịnh Đề Độc chưa từng ở trước cổng chúng bị một nữ tử khinh mạn qua như vậy, giận dữ cười nói:

- Hảo tiện nhân, dám vô lễ đối với bản quan!

Trong lòng cũng cười nhạt, định tìm cơ hội, cơ hội này lại đưa tới cửa.

Mà tâm niệm của hắn vừa mới động. Hai ngón tay ngọc nhỏ và dài đã cách con mắt của hắn chỉ có chút xíu, kinh phong gai mắt khiến hai hàng nước mắt chảy xuống. Chủ nhân của hai chỉ tiêm này chính là tiểu

Thanh mới vừa rồi vẫn còn đứng ở bên cửa sổ, tạo nên cuồng phong phát động thanh y của nàng, sau đó tản ra trên lầu cổ.

Các hộ vệ lúc này mới phản ứng lại, đều tiến lên, thâm nuốt một ngụm nước bọt, ai cũng chưa từng thấy rõ động tác của nàng là thế nào.

Tiểu Thanh không phải là thiện nam tín nữ gì cả, nói đi nói lại càng không phải loại mềm yếu uy hiếp này. Về phần Đề Đốc, đó là cái gì, có thể ăn được không?

Trịnh Đề Đốc mím môi lại một cái, nói không ra lời, thân thể cứng ngắc, không thể động đậy được, nguyên bản đôi mắt rung động tâm hồn kia lúc này đầy rẫy sát ý nghiêm nghị, làm hẳn cảm giác chỉ cần động thủ sẽ bị không chút khách khí đánh chết tại chỗ.

Trên lầu tất cả mọi người sửng sốt, Kim Vạn Thành dẫn đầu phản ứng lại, quá sợ hãi nói:

- Thanh... Thanh cô nương!

Ám sát nhất phẩm đại quan của triều đình là tội danh gì, cho dù là Hứa Tiên lại có quan hệ cũng không đảm đương nổi a!

Tiểu Thanh quay đầu lại tùy tiện hỏi một tiếng:

- Có thể giết không?

Ánh mắt của mọi người cũng theo đó nhìn về phía Hứa Tiên.

Mà lúc này Hứa Tiên đang phản tỉnh một phen lĩnh ngộ vừa rồi, nghe vậy khoát khoát tay, cười nói:

- Thanh cô nương đại nhân có đại lượng, tam tha cho cẩu quan này đi sao!

Tiểu Thanh hé miệng cười, phong tư thanh lệ yêu dã, mặc dù tại lúc này cũng để rất nhiều người thất thần sửng sốt.

Nàng lại làm mặt lạnh nói với Trịnh Đề Đốc:

- Còn dám nhìn loạn, liền móc con mắt của ngươi, lại nói bậy sẽ cắt lưỡi của ngươi!

Nói xong thu tay lại, liền bộ khê lay động, lại nhớ tới Hứa Tiên bên cạnh thân, đẩy đẩy vai hắn:

- Uy, đang suy nghĩ cái gì đấy?

Trịnh Đề Đốc không biết là bị dọa sợ hay là tức giận, run run môi, chỉ vào tiểu Thanh nói:

- Ngươi dám ám sát bản quan, người a, đem nàng bắt lại cho ta, trước bảo hộ bản quan!

Hơn mười hộ vệ lập tức phi thường tự giác tiến lên đem Đề Đốc đại nhân vây quanh ở trung tâm, lại không một ai tiến lên đi bắt tiểu Thanh. Bọn họ cũng không phải kẻ ngu si, mới vừa rồi tốc độ quỷ dị như vậy, chỉ bằng mấy người bọn họ, sợ là còn chưa đủ để nhân gia nhất kẻ rảnh đây!

Mà Hứa Tiên vẫn cứ thần tình tự nhiên, nhẹ nắm tay ngọc của tiểu Thanh đặt ở trên vai:

- Không có gì!

Trịnh Đề Đốc đứng dậy, dưới một đám thị vệ bảo hộ chậm rãi lui về phía sau, thối lui đến một cự ly tự cho là an toàn, mới chỉ vào Hứa Tiên nói:

- Hứa Tiên, ngươi dám chỉ thị thích khách đến ám sát mệnh quan triều đình, bản quan cần phải tấu thỉnh bệ hạ, đoạt công danh của ngươi, đem ngươi nhốt vào tử lao, dựa vào ai cũng không bảo vệ được ngươi!

Lẽ nào địch nổi thiên quân vạn mã sao? Tự nhiên sẽ thành sủng vật trên giường của hắn, hảo hảo khi nhục một phen, tiết phát phần hận lúc này.

Nhưng hắn lại kiêng kỵ thân thủ của tiểu Thanh, liền muốn chậm rãi đi xuống lầu, chuẩn bị triệu tập quân mã.

Mà lúc này, Hứa Tiên suy nghĩ rốt cục có kết quả:

- Không được, cứ tiếp tục như vậy, sẽ thoát ly khỏi nhân dân quần chúng, chẳng phải là vì bản tâm ban đầu, phải làm chút gì đó!

Một lòng một dạ muốn tìm về cảm giác của thường nhân, Hứa Tiên rốt cục đem ánh mắt đặt ở trên người Thủy Sư Đề Độc. Nếu như là phạm nhân, bị người chọc tới như thế, hẳn sẽ tức giận đi!

Tiểu tử, dám chọc tới ta, không muốn sống nữa phải không?

Khụ khu, đây không phải cảm giác của phạm nhân, mà là cảm giác của lưu manh đầu đường xó chợ.

Mất thấy Thủy Sư Đề Độc đã muốn thối lui đến cửa thang lầu, Hứa Tiên đứng dậy, cười nói:

- Nói với bệ ta, ta ngược lại cũng có một vật hiếm lạ ọi người nhìn một cái!

Từ trong lòng lấy ra một tấm kim bài, giơ lên cao.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi bốn chữ “Trăm trăm thân lâm” vẫn cứ lấp lánh kim quang!

Mọi người sững sốt đều đoán ra lai lịch của kim bài kia, nếu không còn nói linh đạo phản ứng nhanh, Trịnh Đề Độc vừa nhìn đến tấm kim bài này, dẫn đầu quỳ xuống hô lên:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Động tác thật là nhanh nhẹn, đó là ngàn vạn lần không cam nguyện, cũng không dám có chút bất kính. Các thân sĩ khác cũng vội vã “hoa lap lapk” theo đó quỳ xuống.

Hứa Tiên hít một hơi, tựa như tìm được một chút cảm giác!

Tiểu Thanh vẽ mặt kinh ngạc nhìn về phía kim bài trong tay Hứa Tiên, không nghĩ tới một kiện bài tử nhỏ, toàn bộ không nửa điểm pháp lực, lại có thần hiệu như vậy!

Hiểu thế chưa sâu, nàng đương nhiên không hiểu nhân gian hoàng quyền uy nghiêm. Bốn chữ “Như trăm thân lâm” không phải chỉ để nói mà thôi, nếu như Thủy Sư Đề Độc này dám không quỳ bái, vậy sẽ tương đương với bất kính với hoàng thượng, tội danh tội danh bất cứ ám sát nào càng lớn hơn.

Hứa Tiên thấy nàng dáng dấp kinh ngạc thập phần khả ái, nhịn không được khẽ lướt qua cánh một của nàng, trêu chọc nàng một trận hờn dỗi, lập tức bị cản ngược lại một cái, đem một cổ nước bọt hương thơm vào trong miệng của Hứa Tiên, hoàn toàn không để ý có bao nhiêu người đang nhìn.

Xung quanh mọi người nghe được một chút âm hưởng, nhưng đều cúi đầu quỳ không nhìn thấy, chỉ có Trịnh Đề Độc kia liêu mạng nghiêng mắt nhìn, thấy được một màn này, càng điên cuồng ghen ghét.

Hứa Tiên bước đi tới Trịnh Đề Độc, các hộ vệ đều đang quỳ đương nhiên không tạo ra được tác dụng bảo hộ.

Trịnh Đề Độc thanh thanh sở sở thấy một đôi giày không nhiễm chút bụi nhỏ hướng tới chính mình đi đến, trong lòng đại hận, thề quyết rửa sạch mối nhục này.

Hứa Tiên đem kim bài thu hồi trong tay áo, cao giọng nói:

- Mọi người đứng lên đi!

Các thân sĩ đều đứng dậy, Trịnh Đề Độc cũng theo đó đứng lên, ngẩng đầu đang muốn tàn bạo trừng mắt với Hứa Tiên, lại thấy được bốn chữ “Như trăm thân lâm” kia, hai gối khom lại quỳ xuống, hô vang lên:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!

Cặp giày kia liền đặt lên đỉnh đầu hắn.

843. Chương 843: Bất Phi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 843: Bất Phi

Các thân sĩ khác không hiểu kỳ diệu, lặng lẽ nghị luận mới hiểu được, Hứa Tiên đem kim bài chụp trong tay áo rộng thùng thình, cứ như vậy liền chỉ có một mình Trịnh Đề Độc nhìn thấy được, vừa thấy vật ấy liền chỉ có quỳ xuống.

Hứa Tiên hạ tay áo xuống, Trịnh Đề Độc lại đứng dậy, trong nháy mắt kim bài lại rơi vào trong mắt hắn, hắn liền chỉ có thể lại quỳ xuống. Ba phen bốn lượt như vậy, lại không có một lần đứng thẳng người được.

Trịnh Đề Độc thân thể to béo, chợt đứng dậy, lại vội vã quỳ xuống bộ dáng thật là buồn cười, liền có người trên mặt hiện lên tiếu ý. Nhớ tới thân phận của hắn lại vội vã làm ra vẻ nghiêm túc, sắc mặt rất là cổ quái. Nguyên bản cần hướng hắn nịnh nọt, trong lòng đều âm thầm nghĩ sẵn khoái.

Kim Vạn Thành lại là vẻ mặt cười khở, cứ như vậy cũng đã đắc tội người ta rồi. Bất quá chính là không đắc tội, vị Đề Độc đại nhân này cũng tuyệt không từ bỏ ý đồ, đơn giản đứng ở một bên xem hí kịch, Hứa Tiên này cũng không phải quả hồng mềm mại cho người ta bóp nắn.

Tiểu Thanh lại nhin không được cười lớn. Nàng vừa cười, mọi người cũng khổ nhin không được, vả lại Trịnh Đề Độc nhìn không rõ ràng lắm, cũng đơn giản há miệng cười lớn lên.

Trong tiếng cười vang, Trịnh Đề Độc đã không đứng dậy được nữa, quỳ trên mặt đất tức run cả người, trên mặt tràn đầy dữ tợn, hận không thể đem Hứa Tiên ăn sống nuốt tươi.

Mà Hứa Tiên cầm kim bài trong tay lại cũng không có bao nhiêu khoái ý, trên mặt ngược lại có một tia bi ai, mới vừa rồi Trịnh Đề Độc kia biểu hiện một phen, lại nói coi như là đại quan biên giới, trong ngày thường cũng không ít điều vô dương oai dương dương tự đắc, vừa thấy kim bài nhỏ bé này liền giống như bị rút ra đầu khớp xương, thẳng như một con chó được huấn luyện, mà phục tùng không phải hoàng đế, mà là nhân gian danh lợi phú quý, bản tâm còn đâu.

Vì thế nhân tôn sùng khôn khéo lời đời, trên bản chất không phải là như vậy sao? Nếu là chính mình chưa từng tu đạo, có phải cũng sẽ như hắn hay không? Ở trong nhân gian thế tục này từng chút bị mài mòn thành hình dạng khác!

Hứa Tiên liền đem kim bài một lần nữa thu vào trong công đức ngọc bài, cười nói:

- Trịnh đại nhân, nhanh chóng đứng lên đi, mới vừa rồi chỉ là nói giỡn với ngươi mà thôi!

Mọi người trong lòng đều là lắc đầu, lúc này nói như vậy còn có tác dụng gì, đó là bởi tội cũng muộn rồi!

Trịnh Đề Độc thăm dò hồi lâu, mới cẩn thận đứng dậy quát:

- Ngươi dám dùng kim bài bệ hạ ban thưởng đến trêu đùa bản quan, đây...đây là tội đại bất kính!

Hứa Tiên thở dài một tiếng nói:

- Hà tất phải như vậy? Tội gì đây? Có câu là oan gia nên giải không nên kết, trong yến tiệc vui vẻ này, càng thêm phải hài hòa, phải có yêu thương!

Kim Vạn Thành dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy Hứa Tiên khẩu tài thực sự không được tốt lắm.

Nhưng mà trong ba bốn câu nói này, Trịnh Đề Độc lại là cả người chấn động, mới vừa rồi quỳ trên mặt đất nghĩ đủ loại ý niệm độc ác trong đầu, bỗng nhiên trong lúc đó tiêu tan không còn gì, ngược lại có chút bất đầu hối hận bản thân mới vừa rồi không nên tự cao thân phận, thấy sắc nảy lòng tham, lại nghĩ tới chính mình thường ngày làm đủ mọi việc ác, đều sản sinh hối ý nhàn nhạt.

Đại Lô Âm Thuật chính là pháp môn Phật tổ giảng kinh khuyến giới, chứa đựng Đại Từ Bi chí lực, có thể khiến chúng sinh buông xuống ác niệm trong lòng. Hứa Tiên chỉ có thể khiến người tiêu trừ ác niệm trong

khoảng thời gian ngắn, nếu là Phật tử xuất khẩu, để Trịnh Đề Đốc không hề lưu luyến nhân gian quyền thế, lập tức quy y ngã Phật cũng không thành vấn đề.

Ở trong đông đảo pháp thuật, đây xem như một môn Hứa Tiên cần dùng nhất, đã có thể dung nhập ngôn ngữ tầm thường trong đó. Mặc dù còn chưa tới hoàn cảnh ” ngôn xuất pháp tùy ”, nhưng cũng không phải người bình thường có thể chống đối được.

Trịnh Đề Đốc lặng lẽ xuất thần, Hứa Tiên lại ở bên tai hắn nói nhỏ vài câu, nhân tiện nói:

- Tiếp tục trở lại uống rượu đi sao!

Liền đem Trịnh Đề Đốc đưa trở lại chỗ ngồi.

Vẻ tức giận trên mặt đã sớm quét sạch, trở nên vẻ mặt ôn hoà, tuy rằng chung quy vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng lại không nói nên lời. Ngẫm lại, vừa rồi xác thực là chính mình đã sai, không nên vô lễ đối với vị cô nương kia. Gặp phải sự cố như vậy, trong lòng hơi có chút xấu hổ, thấy những hộ vệ kia vẫn còn đứng ngơ ngác tại chỗ, không vui nói:

- Còn đứng lạng ở nơi đó làm gì?

Cũng không có loại dáng vẻ bệ vệ vênh mặt hách hàm sai khiến như thường ngày nữa, trở nên hiền hòa hơn rất nhiều.

Chúng thân sĩ đều nhìn đến trợn mắt há hốc miệng, không rõ Hứa Tiên rốt cuộc đối với Trịnh Đề Đốc nói cái gì, mới có thể đạt được hiệu quả như vậy. Hai mặt nhìn nhau, đều trở lại chỗ ngồi của chính mình, tiệc rượu mới rốt cuộc chân chính bắt đầu.

Kim Vạn Thành lặng yên tiến lên, thấp giọng hỏi:

- Hiền chất, cái này?

Lặng lẽ liếc mắt nhìn Trịnh Đề Đốc, bằng vào bản lĩnh quan sát sắc mặt của hắn tự nhiên có thể nhìn ra được hắn có phải là đang ẩn nhẫn hay không?

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Lấy đức thu phục người!

Đại Lôi Âm Thuật tuy có thể để thanh âm của người ta càng thêm thâm nhập nhân tâm, nhưng cũng không phải là mê hoặc nhân tâm, mà là khiến người niệm lên thị phi thiện ác, tự nhiên có điều linh ngộ.

Trong lòng Kim Vạn Thành biết hỏi không ra cái gì ngược lại nói:

- Hứa công tử, thuyền thực sự sẽ trở lại sao?

Hứa Tiên tràn đầy tự tin nói:

- Có mục tổ nương nương phù hộ thuyền lớn nhất định sẽ trở lại.

Kim Vạn Thành hơi có chút mê hoặc:

- Mục tổ nương nương? phát như là đã nghe qua.

- Hắn cũng không phải sinh sống tại cạnh biển, tự nhiên không quá am hiểu vị nữ thân mới phát này.

Hứa Tiên cười nói:

- Đúng, mục tổ nương nương, trên biển đi thuyền người chèo thuyền cũng đều tin phong vị thần này, ai, sau khi thuyền lớn trở lại, chớ để quên một tòa miếu kia rất tế bái một chút.

Kim Vạn Thành thấy Hứa Tiên tự tin như vậy, cũng đã yên lòng, cười nói:

- Nếu là đội tàu thật có thể an toàn trở về địa điểm xuất phát, đừng nói là một tòa miếu, chính là mười tòa lại có gì đáng ngại đây?

Lúc này mọi người tin quý thân, Kim Vạn Thành cũng là như thế, vô luận yêu thần gì, đều tế bái một chút, luôn luôn không chịu thiệt.

Hứa Tiên nhú mày một cái, cười nói:

- Vậy cứ quyết định như thế!

Không nghĩ tới còn có thể giúp đỡ Ngư Nhi mở rộng nghiệp vụ.

Kim Vạn Thành thất thần sững sốt, không ngờ tới Hứa Tiên chăm chú như vậy, phản ứng lại cũng là hào sảng nói:

- Được, một lời đã định!

Nếu là có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, Kim gia gia đại nghiệp đại, nào thiếu tiền chục tòa miếu này. Mà mậu dịch trên biển cũng không phải mua bán một lần. Nếu mụ tổ nương nương này thật có thể phù hộ đi thuyền, hẳn tình nguyện ở trong nhà cung phụng bài vị của nàng.

Tiệc rượu dần dần say sưa, ánh mặt trời dần tan, lại vẫn không thấy thuyền lớn về đến, trên biển đoàn người bắt đầu phát ra hỗn loạn lớn.

Trên trán Kim Vạn Thành đổ mồ hôi, lại hung hăng trừng mắt với Kim Thánh Hào.

844. Chương 844: Bất Phi. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 844: Bất Phi. (2)

Kim Thánh Hào co rút đầu lại, hẳn đã ở trên bàn rượu, làm bộ lơ đãng đem tin tức truyền ra. Nếu như thuyền thực sẽ không về, cũng khó trách đến trên người bọn họ, lại không biết chính là suy nghĩ thật thà, mới để Kim Vạn Thành tức giận.

Chúng thân sĩ đều đem ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên, dần dần lộ ra vẻ hoài nghi, đã thấy hẳn chỉ là dựa vào bên cửa sổ, ngóng nhìn sâu trong biển rộng, cầm một chén rượu chậm rãi thưởng thức.

Chén rượu trong tay Hứa Tiên bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói với mọi người trong lầu:

- Trở lại rồi!

Các thân sĩ đều vây quanh lại bên cửa sổ,捏 con mắt nhìn ra xa bạch quang trong vạt biển lớn.

Hứa Tiên lôi kéo tiểu Thanh tự giác vì bọn họ nhường ra vị trí.

Trên biển lớn không chút gợn sóng, trong sáng như gương. Phạm vi nhìn rất là trống trải, lại nhìn không thấy cái bóng của thuyền lớn.

- Đâu, nào có thuyền?

- Sẽ không phải là tin đồn vậy thôi chứ?

Kim Vạn Thành tất nhiên là người sốt ruột nhất trong những người này, từ trong lòng lấy ra thiên lý kính hoàng đồng, hướng về phía trên biển rộng nhìn lại. thị kính hình tròn không ngừng tìm kiếm qua lại trên biển, rốt cục thấy được một mảnh bạch mang ở đầu cùng biển rộng mọc lên.

Hắn buông thiên lý kính xuống, hí mắt nhìn lại, chỉ thấy một mảnh biển rộng trắng xoá. Lại vội vã cầm lấy thiên lý kính, lần thứ hai nhìn lại, phiến Bạch Phàm kia đã biến thành mấy phiến, trên hải bình tuyến, hai chiến thuyền ...song song mà đến, càng thay đổi càng lớn.

Mặc dù lấy hẳn trăm ỏn cũng nhìn không được kêu lên:

- Là thuyền, là thuyền!

Không có sai, đó chính là thuyền lớn của Kim gia bọn họ.

Mọi người vừa nhìn thiên lý kính trong tay Kim Vạn Thành, đều thấy cái bóng thuyền lớn loáng thoáng còn nhìn thấy thủy thủ trên cột buồm vẫy vẫy hai tay, Bạch Phàm cổ động gió thổi trên biển, bay nhanh ra phía hải ngạn đi tới. Dần dần dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Trên lầu đã có người nhện không được đối với người dưới lầu la lớn lên:

- Trở lại! Trở lại đi!

Đáp lại hẳn là một mảnh thanh âm sợ hãi than và hoan hô, cuối cùng do dự sau khi thuyền lớn xuất hiện tiêu tán vô tung.

Kim Vạn Thành vẻ mặt vui mừng, quay đầu lại muốn hướng phía Hứa Tiên nói lời cảm tạ, nhưng ở trong đám người tìm kiếm vài vòng, cũng không thấy được thân ảnh của đối phương.

- Hứa công tử đâu rồi?

Một người vội vã đáp lời:

- Mới vừa rồi Hứa công tử đã mang theo vị cô nương kia đi xuống lầu.

Kim Vạn Thành vội vã trở lại bên cửa sổ, hướng về dưới lầu trong đám người hỗn loạn nhìn lại, chỉ thấy một điểm bóng trắng mang theo một điểm bóng xanh, tách khỏi đoàn người bước đi về phía xa. Hắn vội vã giơ lên thiên lý kính nhìn lại, vừa vặn thấy rõ ràng Hứa Tiên một tay lôi kéo tiểu Thanh, quay đầu mỉm cười với hắn, khi nhìn kỹ lại, đã biến mất trong đoàn người, biến mất không thấy.

Thuyền lớn cập bến, từng cái hòm lớn bên trong đựng hàng hóa quý trọng từ nước khác aja chuyển rời thuyền, xếp lên xe ngựa. Đem một đám thân sĩ tham lam cười toe toét, sinh ý như vậy có thể nói là một vốn bốn lời.

Hải ngạn vừa rồi tiếng chiêng trống động trời, vô cùng cao hứng bày đại tiệc trên bãi đất.

Mà có thể có phen thu hoạch này, thuyền trưởng tự nhiên là kẻ công cao nhất, Kim Vạn Thành tự mình đưa hắn tiếp tới thuyền, kéo tay hắn hỏi han ân cần, lại hết hoảng hốt:

- Sao lại xê dịch thời gian nhiều như vậy?

Tuy là chất vấn, trên mặt toàn bộ không hề có nửa điểm trách cứ.

Thuyền trưởng mặt toát mồ hôi nói:

- Khi trở về, ở trong Đông Hải mê thất trong một mảnh sương mù dày đặc. Thiếu chút nữa đã không thể trở về được, làm lỡ Kim công phó thác, còn may là Hứa... Hứa đại nhân cứu giúp, mới có thể trở về bình an được.

Kim Vạn Thành kinh ngạc nói:

- Hứa đại nhân? Hứa đại nhân nào?

Thuyền trưởng nói:

- Chính là Hứa Tiên Hứa công tử!

Kim Vạn Thành vội hỏi nói:

- Hắn là ở nơi nào cứu được các người, làm sao mà cứu được các người?

Thuyền trưởng đem một phen tao ngộ kia kể lại:

- Thế nào?

Kim Vạn Thành nói:

- Hứa Tiên hôm qua đã trở lại!

Thuyền trưởng thất thanh nói:

- A? Sao có khả năng?

Huyền lại cười khở nói:- Bất quá chúng ta mê thất ở trong vùng sương mù dày đặc, cảnh tượng trước mắt tựa thực tựa huyền, có chân giả có ta bây giờ còn không phân ra rõ ràng lắm, có thể... Có thể là ta nhìn lầm đi sao!

Nhìn lầm? Trong lòng Kim Vạn Thành cũng không nghĩ như vậy, chỉ bằng vào Hứa Tiên có thể tự tin xác định thuyền sẽ trở lại như thế. E rằng không biết là nhìn lầm mà thôi. Nhưng Hứa Tiên làm sao ở trên biển lớn này nhoáng cái ngàn dặm, hẳn lại nghĩ mãi không rõ. Đây cũng không phải nghĩ lúc này, hẳn cười vỗ vỗ vai thuyền trưởng:

- Mặc kệ ra sao, có thể trở về là tốt rồi! Nhanh đi theo ta thống ảm một hồi!

Thuyền trưởng cười dài nói:

- Đúng!

Trên tiệc rượu thiếu một mình Hứa Tiên, chúng thân sĩ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Kim Vạn Thành tùy ý bày đặt ra một lý do bác bỏ qua.

Mà lúc này Hứa Tiên, cũng đã trở lại trong núi. So với ở trên tử lâu cùng một đám lão gia uống rượu, hẳn càng nguyện ý bởi giai nhân du ngoạn trong rừng núi.

Một phen tiệc rượu này thẳng đến lúc hoàng hôn mới coi như kết thúc.

Kim gia ở trong Kim Lăng phủ đệ, vô số trưởng phòng nhanh chóng tính toán lợi nhuận của chuyến đi này.

Kim Vạn Thành tiến đưa một nhóm khách nhân cuối cùng, đãi linh người nhà các phòng tế bái Thiên Địa tổ tiên, cảm tạ bọn họ phù hộ Kim gia vượt qua đại nạn này.

Sau đó Kim Vạn Thành ở trước từ đường tuyên bố trước mặt mọi người nói:

- Ta muốn đem một thành lợi nhuận chuyến này tặng cho Hứa Tiên!

Dẫn tới mọi người ồ lên một mảnh:

- Một thành?

Đây không phải là một con số tùy tiện, mà là có thể xếp thành núi vàng bạc thực sự. Nếu như trước khi xuất hàng còn có người có thể tiếp thu, như vậy lúc này thấy vô số tiền bạc đã tiến nhập trong túi, ai có thể buông tay. Có người đã nghĩ tới lúc trước hứa chia hoa hồng cho Hứa Tiên đã quá nhiều, lúc này cảm giác rất đau lòng, dẫn tới một mảnh tiếng phản đối.

Trên mặt Kim Thánh Hào vui sướng men say tỉnh lại không ít, liền bước lên phía trước khuyên nhủ:

- Đa, có phải là quá nhiều một chút! Lúc trước Hứa Tiên cho chúng ta mấy thứ tài nghệ mặc dù được lợi không ít, nhưng lần này hẳn đạt được đã gấp trăm ngàn lần!

Kim Vạn Thành thấy phen tình cảnh này, hừ lạnh một tiếng nói:

- Đều câm miệng cho ta, ta không phải đến hỏi ý kiến của các ngươi!

Trong đường lập tức một mảnh yên tĩnh, không ai có thể phản đối ý kiến của vị đại gia trưởng này.

Kim Vạn Thành thoả mãn gật đầu, đối với Kim Thánh Kiệt nói:

- Kiệt nhi, việc này sẽ giao cho ngươi tới làm!

Người khác đều cảm thấy nhiều, hẳn ngược lại cảm thấy quá ít, sợ rằng không thể đánh động Hứa Tiên.

Đêm khuya tĩnh, thuyền lâm u cốc.

Một mảnh tia sáng rực rỡ chói mắt cùng với một tia ngấm khế, ở trong bóng tối khiến mấy con chim thú rừng giật mình tỉnh giấc.

845. Chương 845: Bất Phi (3)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 845: Bất Phi (3)

Đợi cho thanh quang này tiêu tán, Hứa Tiên từ trong bình ngọc lấy ra một viên Hoàng Lương Nhưõng trong suốt đưa đến bên mép tiểu Thiển, đây là hắc dự định, ở trong kiếp lồi tiêu hao linh lực dựa vào Hoàng Lương Nhưõng để bù đắp. Sau đó lại để nòng nắm ở trong lòng mình làm một giấc mộng đẹp. Không cần quá lâu sau, là có thể để nòng bắt đầu độ kiếp.

Tiểu Thiển vẻ mặt suy yếu, mở miệng thơm đem viên Hoàng Lương Nhưõng ngậm vào bên trong, cùng ngậm vào còn có ngón trỏ của Hứa Tiên, nhẹ nhàng cắn cắn, chậm rãi liếm mút, một đôi mắt như nước mùa thu nhìn Hứa Tiên, vài sợi tóc thật thài rơi rụng xuống, lại có vẻ thanh thuần trên dung nhan mỹ lệ, hàm chứa yêu mỹ nhân nhạt vẫn chưa tiêu tán hết, thấy được trên nét mặt hỗn loạn một chút ngưng ngừng.

Hứa Tiên cảm giác cổ nhiệt khí vừa mới miễn cưỡng áp chế trong tiểu phúc lại mãnh liệt bốc lên, vội vã rút ra ngón tay, cười khổ nói:

- Cô nãi nãi, người còn như vậy ta sẽ chịu không nổi.

Tiểu Thiển cắn môi cười cười:

- Tướng công muốn tiểu Thiển làm thế nào đây?

Hứa Tiên vuốt ve khuôn mặt gầy gò của nàng:

- Như vậy là tốt rồi, ngủ thêm một lát nữa đi!

- Không, tiểu Thiển muốn nhìn tướng công!

Tiểu Thiển mở ra song chướng thon dài choàng lên cổ Hứa Tiên, để đầu tựa trên vai hắn, nỗ lực mở ra đôi mắt to, chăm chú nhìn Hứa Tiên, lại dần dần hiện lên một tầng men say mê man, chớp vài cái rồi cục cục chậm rãi khép lại.

Cứ như vậy, Hứa Tiên ban ngày mang theo mấy giai nhân ngao du sơn lâm, buổi tối liền cùng tiểu Thiển ngủ ở bên nhau.

Mấy ngày sau, giữa sơn lâm lồi đình mãnh liệt, thanh thế tuy rằng không bằng một lần kia của Hứa Tiên, lại còn muốn hơn hắn thiên kiếp mà tiểu Thanh phải đối mặt.

Tiểu Thiển chịu đựng rất nhiều lần kiếp lồi, đã có năng lực thừa thụ nhất định. Hứa Tiên vì thiên kiếp này đem tới hiệu quả lớn nhất, cố ý phóng xuất linh lực tự thân, dẫn tới nhiều hơn một ít thiên lồi. Cũng có thể thuận tiện đem hơn phân nửa kiếp lồi mấy ngày nay tới giờ tiêu hao bổ sung lại một chút.

Thiên lồi bồn đàng, tuy rằng không thiếu một ít khổ sở, nhưng lại có Hứa Tiên ở bên bảo vệ, tự nhiên là hữu kinh vô hiểm. Chống được vân thu vụn tán.

Tiểu Thiển nhắm mắt lại, cảm giác linh thể của chính mình triệt để thoát khỏi thân thể linh quỷ, mà thành tự thân thể Tiên Linh, không còn phải chịu ràng buộc quỷ tu nữa. Cảm ứng Thiên Địa linh lực này, phảng phất như cùng bản thân hòa hợp nhất thể. Nàng Hắc Sơn lão yêu này đến thời khắc này mới xem như chân chính có được lực lượng kinh sợ quần yêu.

Cũng có thể tiếp tục mở mang cương vực, đem thế lực của bản thân hướng xung quanh phát triển, thân là sơn thần, khống chế núi non càng nhiều, có thể chuyển linh lực cũng lại càng lớn. Tuy rằng đã bị đủ loại ràng buộc, nhưng ở trong lĩnh vực của bản thân nàng cũng phát huy ra lực lượng hơn xa người tu hành bình thường.

- Cảm ơn tướng công!

Hứa Tiên lại để tiểu Thiển dùng một viên Hoàng Lương Nhưỡng, để nàng nhanh chóng khôi phục lực lượng. Lại nhìn trong bình, Hoàng Lương Nhưỡng đã tiêu hao quá nửa, cần phải quý trọng một chút không thể sử dụng.

Tiểu Thiển vui vẻ có thừa, trên mặt lại lộ vẻ ưu tư, cứ như vậy, Hứa Tiên liền lại muốn khởi hành, rời khỏi Phượng Hoàng Sơn này.

Hứa Tiên nhìn ra sự lo lắng của nàng:

- Ta sẽ lại ở thêm một thời gian.

Tiểu Thiển nói:

- Tướng công nếu là có việc muốn làm, vẫn nên nhanh chóng đi kinh thành một chút, sớm đi nhưng cũng có thể sớm trở lại một chút! Nhưng là không vội vàng nhất thời, không ngại trì hoãn qua một nay, ngày mai lại xuất phát! Tối nay, tối nay...

Nhìn chung quanh, rồi gương mặt chợt ửng đỏ lên.

Hứa Tiên thấy nàng dáng dấp khả ái như vậy, trêu đùa nói:

- Tiểu nị tử vẫn chưa ăn đủ sao?

Tiểu Thiển nói:

- Ta là lo lắng tướng công chưa được ăn no, hơn nữa mấy nay khó tránh khỏi lãnh đạm Yên nhi muối muối!

Nói rồi liền cúi đầu.

Hứa Tiên nhất thời minh bạch ý tứ của nàng, cảm thấy miệng lưỡi có chút khô nóng, liếm liếm môi nói:

- Ngươi là nói...

Duy nhất một lần đó kinh lịch vẫn là vào mấy ngày trước, còn là thừa dịp Hoàng Lương Nhưỡng tửu hưng, lại thêm trước và Vân Yên biết hấn lập tức lại phải rời đi, không đành lòng khước từ, để hấn khoáy ý một phen.

Nhưng khi đó liền ngay cả Vân Yên luôn luôn phụng nghênh nghênh cũng là e lệ muôn dạng, không dám có nửa phần chủ động. Tiểu Thiển lại càng bất kham, hận không thể từ đầu tới đuôi nhắm mắt lại. Để Hứa Tiên không đành lòng khi dễ, chọc ghẹo lung tung một phen, liền tự ngủ. Hôm nay tiểu Thiển lại chủ động xin đi giết giặc như thế, khiến hấn có chút kinh ngạc.

Tiểu Thiển khẽ “ân” một tiếng, mấy ngày nay được hấn chăm sóc ân tồn rất nhiều, hận không thể đem trái tim này cũng giao cho hấn. Cổ có nam tử vì một nụ cười của mỹ nhân mà Phong Hỏa hí chư hầu, mà nàng vì một nụ cười của hấn, cũng là núi đao biển lửa vẫn muốn thử một lần. Hôm nay ngược lại ngay cả việc cơ bản nhất cũng không thể khiến cho hấn sáng khoái, chỉ cảm thấy không có làm tròn nghĩa vụ thê tử, liền không hề để ý tắt thắp mặt mũi gì nữa.

Hứa Tiên không khỏi vạn phần chờ mong, mỉm cười nói:

- Vậy ta sẽ chờ Thiển nhi biểu hiện! Chúng ta đi thôi, yển hội chúc mừng ngươi vượt qua thiên kiếp đại khái đã dọn xong!

Cười ha hả, đem nàng ôm lấy, đạp mây bay về phía Phượng Hoàng Sơn ngọn núi cao nhất.

Mà giờ này khắc này, trong kinh thành ở ngoài ngàn dặm, một hồi hôn lễ hoàng gia long trọng cũng sắp kết thúc.

Trong Vĩnh An Cung khắp nơi là cung nữ vui sướng xuyên toa ở giữa, vì đại hôn chuẩn bị các loại đồ đựng dụng cụ đồ cưới lễ nghi, đều đã chuẩn bị sắp xếp.

Công chúa xuất giá, thị nữ trong cung đều phải hầu hạ, một ngày kia có thể thoát ly thâm cung thanh lãnh này, không biết là sự tình bao nhiêu cung nữ chờ đợi đã lâu. Không ít cung nữ vào những lúc không người tụ tập lại một chỗ thì thầm to nhỏ, vị trạng nguyên lang trong truyền thuyết tuần mỹ vô song kia, hậu duệ danh môn quý tộc xuất thân Phan Ngọc.

- Tỷ tỷ, vị Phò mã gia kia chân tướng người nói đẹp trai như vậy thật sao?
- Đâu chỉ là đẹp, quả thực là đệ nhất mỹ nam tử trên đời, hơn nữa văn võ song toàn, tài hoa hơn người. Người tiểu nha đầu này sẽ không phải là động xuân tâm đấy chứ?
- Đừng vội ăn cướp vừa la làng, ta xem rõ ràng là tỷ tỷ động xuân tâm!

Thỉnh thoảng truyền ra một trận cười xấu hổ, thiếu nữ nào lại chưa từng một vị bạch mã vương tử như vậy.

Ở thời đại này, đối với Phò mã cũng không có quá nhiều yêu cầu nghiêm khắc. Tuy rằng chỉ có thể có công chúa một vị chính thể, mà không thể có các bình thể khác, nhưng nuôi dưỡng cơ thiếp, lại vẫn là nằm trong phạm vi cho phép. Những cung nữ bồi giá này, có thể là gần quan được ban lộc. Hơn nữa công chúa thân thể yếu nhược nhiều bệnh, sợ rằng cũng không thiếu để cho các nàng đến chia sẻ một ít nghĩa vụ.

Mọi người tựa hồ đều đang vui mừng, mà một vị diễn viên khác của tròng hôn diễn này giờ này khắc này, trong lòng lại toàn bộ không có nửa điểm vui mừng.

846. Chương 846: Tu Vong.

Chương 846: Tu vong.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trải qua Hứa Tiên điều dưỡng, thân thể Nhu Gia công chúa đã tốt hơn rất nhiều, không còn bộ dáng yếu đuối như trước nữa.

Nhưng giờ này khắc này, nàng lại hận không thể bệnh nặng một hồi, làm cho tròng hôn lễ này thủ tiêu.

Nàng cũng không biết chính mình vì sao lại nghĩ như vậy, chỉ là trong lòng cảm giác trống vắng, như là thiếu mất cái gì đó. Hôn kỳ càng là tới gần, nàng lại càng bất an.

Vì vậy lại càng hết sức chuyên chú đẩy nhanh tốc độ, mười ngón dùng linh xảo cầm trang giấy chỉnh tề trong tay gấp thành một con hạc giấy đẹp đẽ, nhìn hạc thấy hoàn thành trong lòng bàn tay, lại cảm giác an bình hơn một ít. Mà ở bên cạnh nàng là hạc giấy đủ mọi màu sắc, chồng chất như núi nhỏ.

Thỉnh thoảng có cung nữ đi qua, kỳ quái nhìn một màn này, có người thử tiến lên, muốn thay nàng hoàn thành công tác không tính là khó khăn này, nhưng nàng nhất định lắc đầu cự tuyệt, tốc độ gấp hạc giấy chưa từng thả chậm chút nào.

Đám cung nữ biết điều lui ra, ôm đủ loại chờ mong đối với ngày mai, tiếp tục làm công việc của chính mình hoặc là nói chuyện phiếm.

Tâm tình của nàng, lại không ai lưu ý!

Đền cung đình thời khắc mới lên, nàng đem một con lam sắc hạc giấy gấp xong, lại tinh tế đem toàn bộ số hạc giấy đếm lại một lần, rốt cục lộ ra đáng tươi cười kiêu diễm.

Chỉ cần như vậy, nguyện vọng nhất định có thể thành hiện thực đi sao!

Tuy rằng nàng cũng không quá minh bạch, nguyện vọng kia rốt cuộc là cái gì?

Một suy nghĩ vẫn chôn chặt tận đáy lòng, thời thời khắc khắc đều nghĩ đến, lại không dám tưởng niệm.

Nàng đem toàn bộ hạc giấy thu vào trong hộp gỗ, lặng lẽ tránh qua đám cung nữ vốn cũng không quá chú ý đến nàng, hơi có chút cật lực ôm hộp gỗ, một mình leo lên chỗ cao nhất của cung điện.

Từ nơi này nhìn ra ngoài, hoàng hôn ánh chiều tà còn không có hoàn toàn tàn đi, hoàng sắc hà quang mỹ lệ nhảy nhót trên mái ngói lưu ly, hoàng cung này vô luận là lúc nào đều tỏa sáng mỹ lệ mà trang nghiêm như thế.

Thân ảnh của nàng ở trong cung điện to lớn như vậy, bất quá chỉ là một điểm nhỏ bé.

Nàng có chút khấn trương mở hộp gỗ ra, bên trong an bình nằm rất nhiều hạc giấy.

Nàng đem hộp gỗ giơ lên cao, phảng phất như giơ lấy ngọn lửa hi vọng, đang muốn đem tất cả hạc giấy này cất cánh bay lên, lại do dự trong chốc lát, bỗng nhiên lại nghĩ tới hắc ở bên tai nói chuyện.

Nguyện vọng nhất định có thể thực hiện được!

Nàng dựa vào dinding khí đột nhiên xông vào trong ngực nhỏ nhỏ, đem hộp gỗ này hướng về phía ngoài thành trút xuống phía dưới.

Nàng lại trong nháy mắt nhắm lại hai mắt, nắm chặt nắm tay tràn đầy mồ hôi, trong lòng chỉ có một ý niệm.

- Bay đi nào!

Nàng lặng lẽ mở mắt ra, hạc giấy năm màu bảy sắc ở trong gió đem lay động, không đợi nàng lộ ra dáng tươi cười vui mừng.

Gió thổi qua, hạc giấy đã rơi xuống phía dưới!

Như hoàng hôn ngã vào đêm tối, màu sắc huy hoàng chậm rãi ảm đạm.

Thân ảnh của nàng cũng theo đó chìm vào trong bóng tối.

Nàng nỗ lực kiểm đầu ngón chân, mở to hai mắt nhìn xung quanh phía dưới.

Van cầu người!

Nhưng mà hạc giấy cũng không bay...

Nguyện vọng cũng sẽ không thực hiện được...

Nàng chậm rãi đứng thẳng thân thể, dựa vào tường ngồi xuống, cái miệng nhỏ nhắn hít vào khụt khịt, nỗ lực chớp động con mắt vài cái.

Nhưng mà đồng dạng không chịu nghe nguyện vọng của nàng, con mắt bịt kín một tầng vụ khí, mũi càng lúc càng đỏ, rốt cục ôm gối khóc nức nở.

Khi đám cung nữ rốt cục phát giác nàng biến mất, nàng cũng đã trở lại trong cung.

Nàng nằm ở trên cái giường rộng lớn, cùng thân thể nhỏ nhắn của nàng có chút kém xa.

Hạ xuống rèm lụa mỏng đem giường lớn vây quanh, nàng thân ở trong đó, phảng phất như ở trên một cái thuyền nhỏ, không biết sau một khắc sẽ trôi dạt về phương nào?

Đêm mùa hè có chút khô nóng, cũng may trong tường kẹp trữ đầy khối băng, mang đến cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ, xua tan thời tiết nóng bức.

Nàng đắp một chiếc chăn mỏng, mở to hai mắt, mờ mịt nhìn lên phía trên.

Lông mi thật dài, mắt to lớn, da thịt tuyết trắng, tóc như uốn khúc, tựa như một búp bê xinh xắn!

Đêm dần dần về khuya, đèn cung đình đồng tước cũng thổi tắt hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy ngọn tỏa ra quang vạng mờ nhạt.

Thị nữ bồi hộ ở bên giường, nhin không được cơn buồn ngủ lặng lẽ ngủ thiếp đi. Mặc dù bị phát hiện, nàng cũng sẽ không trách cứ, hơn nữa hôm nay nàng đã không cần ngày đêm liên tục giám hộ, đợi được ngày mai đến, tất cả cũng bất đồng.

Ngày mai?

Nàng chớp chớp con mắt, khôi phục vài phần tức giận, sau đó như là hạ quyết tâm gì đó, chậm rãi đem áo ngủ bằng gấm trên người xé xuống, đem thân thể tuyết trắng tinh tể bại lộ trong không khí.

Nàng run run, co lại thân thể, một tia hàn ý chậm rãi đem nàng quần lấy, để thân thể nhu nhược của nàng run lên, một chút liên biến lạnh.

Nàng co người, nhắm mắt lại, khóe mắt lại một giọt ra một giọt nước mắt trong suốt, lại bước bình không chịu chấp chấn.

Bên ngoài cung điện, nguyệt hoa như sương, đầy trời tinh tú phủ xuống, bóng đêm càng trở nên thâm trầm.

Hàn ý kia cũng ngày càng nồng đậm, dần dần lại biến thành ẩm áp nóng cháy!

Trên người tuyết trắng của nàng nhiễm một tầng sáng mờ đỏ ửng, đặc biệt chói mắt.

Ý thức của nàng càng trở nên âm đậm, loáng thoáng còn tồn lại chút suy nghĩ.

Chỉ cần như vậy, ngày mai sẽ không đến nữa! Chỉ cần chính mình lại sinh bệnh, hắn sẽ lại đến chăm sóc mình...

Ngày đại hỉ, trong Khôn Nguyên Cung.

Hoàng hậu nương nương ngồi trên bàn trang điểm, dưới vài thị nữ phục sức, cài xong kim phượng trên đầu, mặc vào y phục hoa mỹ.

Chợt có cung nữ vội vã đi vào, quỳ ở bên ngoài:

- Nương nương, người mau đi xem một chút đi, công chúa nàng sinh bệnh rồi!

- Bệnh?

Hoàng hậu nương nương nhìn gương đồng chỉnh lý búi tóc một chút:

- Bệnh tình thế nào? Không phải trong lòng sợ hãi giả bệnh đấy chứ! Canh giờ đã định, vương hầu công khanh đều mới đến cả, để nàng chống đỡ một chút đi!

- Không...không phải, nương nương, công chúa thân thể nàng lúc nóng lúc lạnh. Hiện tại...hiện tại đã hôn mê bất tỉnh!

“Đinh đang” một tiếng, trâm phượng rơi xuống đất.

- Người nói cái gì? Hôn mê bất tỉnh?

Hoàng hậu nương nương mắt phượng tròn tròn. Quay đầu lại nhìn về phía thị nữ trên mặt đất.

- Dạ...vâng...

Thị nữ run rẩy nói không ra lời, chỉ là nghẹn ngào xác nhận.

Hoàng hậu nương nương cau mày, bắt chắp chỉnh lý tóc mai, bước nhanh từ bên cạnh cung nữ đi qua.

Đồng đảo thái giám cung nữ vội vã đuổi kịp, thái giám trực ban kéo dài tiếng hô lên:

- Bãi giá Vĩnh An Cung!

Trong Vĩnh An Cung, đèn lồng giống như vậy, trên mặt đám cung nữ lại không còn nửa phần sắc mặt vui mừng, như con ruồi không đầu tự xông loạn, thẳng đến nghe nói một tiếng:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Mới đều hướng về phía Phượng liễn quỳ xuống.

Hoàng hậu nương nương hạ liễn đi thẳng vào trong cung, thẳng đi tới tới trước giường của Nhu Gia công chúa, mới thoáng dừng bước lại. Đưa tay vén lên tầng tầng rèm che, ngồi ở bên giường, chỉ thấy Nhu Gia công chúa sắc mặt tái nhợt như tuyết, không có một tia huyết sắc, chảy ra mồ hôi hột trong suốt... Hai mắt nhắm chặt lại, mi tâm khẽ nhăn, mặc dù ở trong hôn mê, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hiện lên vẻ thống khổ.

847. Chương 847: Tu Vong. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 847: Tu Vong. (2)

Hoàng hậu nương nương đưa tay khê vuốt khuôn mặt Nhu Gia công chúa, cảm giác vào tay nóng hổi. Trên mặt Nhu Gia công chúa đau đớn cũng nhiễm trên mặt nàng, nàng cũng không quay đầu lại hỏi:

- Thái y, gần đây thân thể Nhu Gia không phải tốt hơn nhiều rồi sao? Thế nào lại biến thành đáng dấp như vậy?

Thái y đang quỳ ở bên sắc mặt đồng dạng xấu xí, nghe vậy thân thể run lên: xem tại

- Theo cựu thần chẩn đoán bệnh, công chúa điện hạ, nàng...nàng bị nhiễm phong hàn!

- Chỉ là bị phong hàn?

Hoàng hậu nương nương quay đầu lại chất vấn, trong lời nói ẩn giấu tức giận, một đôi mắt phượng đảo qua thái y và thị nữ thiếp thân của Nhu Gia công chúa.

- Dạ, thực sự là chịu phong hàn!

Hoàng hậu nương nương thầm thở ra một hơi, biết đây không phải là lúc để phát tác:

- Người ngẩng đầu lên trả lời, công chúa cần bao lâu thời gian mới có thể khỏi hẳn?

Thái y ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt khổ sở so với khóc còn khó coi hơn: Công chúa điện hạ nàng phong hàn tận xương, hơn nữa nguyên bản thân thể gầy yếu, hôm nay...hôm nay đã nguy trong sớm tối, ai, tính mệnh còn khó liệu...sao còn nói được với hai chữ “khỏi hẳn”?

Hoàng hậu nương nương mặt trở nên biến sắc, Nhu Gia thân thể yếu nhược, nhiều bệnh, nàng đã sớm biết từ trước. Nhưng cho dù là trước đó trị hết bệnh, cũng chưa từng có tình trạng hiểm ác đáng sợ như vậy, nào ngờ tới sự tình đã đến nông nổi này, không thể tin tưởng được nói:

- Người nói thật chứ?

Thái y ăn ngay nói thật đáp:

- Bằng y thuật của cựu thần, tối đa cũng chỉ có ba phần nắm chặt, cái khác đều phải xem mệnh trời, bất quá...

Hoàng hậu nương nương nghe được trong lòng lạnh lẽo. Thái y này đã là y sinh tốt nhất của Thái Y Viện, mà ngay cả hắn đều nói chỉ có ba phần nắm chặt, Nhu Gia chẳng phải là dư nhiều lành ít. Lại đột nhiên nghe hắn nói vẫn còn có dư địa cứu vãn, vội vã cắt đoạn nói:

- Bất quá cái gì?

- Bất quá công chúa nàng đại phú đại quý cát nhân tự có Thiên Tướng...

Chính là lấy khí độ của Hoàng hậu nương nương, cũng có chút nhịn không được kích động muốn mắng chửi, một đại phu đột nhiên nói về thiên tượng số mệnh, làm sao có thể khiến người tin phục, nàng lại không phải ngu phụ tầm thường.

Thái y thấy sắc mặt của Hoàng hậu nương nương, không còn dám lẩm lời nữa, vội vã trở lại chuyện chính:

- Bất quá, công chúa điện hạ vốn có thân thể trải qua Hứa Tiên Hứa Hàn Lâm điều dưỡng mới có chuyển biến tốt đẹp, Hứa Hàn Lâm y thuật nổi danh nghe tiếng, cựu thần xa xa không bằng. Không bằng lại đem hắn mời tới vì công chúa điện hạ trị liệu, tất nhiên có thể thuốc đến bệnh trừ!

Chuyện của Hoàng gia, nào có đạo lý để giảng, Nhu Gia công chúa nếu thực sự gặp bất trắc, hần thái y chủ trì này tất chịu cảnh giận chó đánh mèo, liền không dám tranh giành gì trong vũng nước đục này nữa.

Hoàng hậu nương nương làm sao không nhìn ra tâm tư của hần, càng thêm minh bạch sự tình khẩn cấp. Suy nghĩ trong chớp lát bước ra ngoài cửa, đến khi đi qua cánh cửa lại nói:

- Người tự tử mĩ điều trị, nếu là cứu được công chúa, bản tất nhiên có trọng thưởng, nếu là không được...hừ!

Nàng hừ lạnh một tiếng đạp liền mà đi.

Trong đình đồng mọc lên sương khói lượn lờ, đem điện phủ xông lên một mảnh hương thơm, xung quanh phi thường yên lặng, chỉ có ngoài điện từng tiếng ve kêu truyền vào bên trong, nhưng cũng có vẻ thanh tịch bao la.

Gia Ngự hoàng đế ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, một thân mặc đạo bào thiển hôi sắc, trên đầu đeo đạo kế, tựa như đạo sĩ xuất gia. Nhập định đả tọa, đây đã là công việc mỗi ngày phải làm, lúc đầu chỉ là vì tha thiết cầu trường sinh, nhưng tọa lâu dần lại cảm thấy tâm ý dần dần yên tĩnh, cả người nhẹ nhàng khoan khoái nói không nên lời.

Nhưng mà hôm nay, hần đã có chút tâm thần không yên, thật lâu không thể nhập định. Khi hần lâm triều vừa tan, đồng dạng có thái giám hướng hần bẩm báo bệnh tình của Nhu Gia công chúa. Hần tuy rằng muốn hành công mà chưa đến thăm, nhưng trong lòng luôn luôn có một tia lo lắng.

Thái Âm chân nhân ngồi ở đối diện hần, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Người tâm loạn.

- Sư tôn, hoàng nhi kia của ta.

Gia Ngự hoàng đế bất đắc dĩ mở mắt ra, chung quy vẫn là cốt nhục của mình, hần sao có thể hoàn toàn không để ý đến đây?

- Tu vong.

- Đệ tử ngu dốt, tâm tình chung quy khó yên tĩnh, không biết làm sao vong pháp, thỉnh sư tôn chỉ giáo.

- Người có còn nhớ rõ phẩm vị trần tu mỹ thực khoái ý trên yến hội hôm qua không?

Gia Ngự hoàng đế nhớ lại, trong cung mới tiến nhập một tên đầu bếp. Hôm qua vì hần dâng lên vài món ngon vị đạo đặc biệt. Hần lại vừa vận cảm thấy trong bụng rất đói, thoải mái ăn uống một phen, sau đó ban thưởng trọng cho trù sư kia. Nhưng hôm nay hần vừa mới dùng cơm xong, trong bụng đang đầy. Tuy rằng còn nhớ rõ khoái ý của chính mình khi đó, muốn thể hội tâm tình khi đó cũng kiên quyết làm không được.

- Không nhớ rõ!

- Người có còn nhớ rõ tháng trước, từng phát giận một lần?

Tháng trước khi hần đang phê duyệt tấu chương, một tiểu thái giám không cẩn thận đánh vỡ bình hoa, cắt đứt suy nghĩ của hần, khiến hần giận tím mặt, thiếu chút nữa xử trí thái giám kia. Sự kiện đó còn rõ ràng trong mắt, nhưng lúc này lại không có chút tâm tình tìm trở lại khi đó.

- Không nhớ rõ!

- Người còn nhớ rõ phụ hoàng của người không?

- Đương nhiên nhớ kỹ.

Gia Ngự hoàng đế đáp lời theo bản năng, tuy rằng tiên hoàng qua đời đã có hơn hai mươi năm, nhưng hần làm nhi tử sao có thể không nhớ rõ phụ thân đây?

Thái Âm chân nhân mở mắt ra, lại hỏi một câu:

- Thực không?

Gia Ngự hoàng đế tỉ mỉ tự định giá thời gian, lại ngay cả hình dung cũng đều không nhớ rõ. Ấn tượng lưu lại sâu nhất đúng là bức họa trong thái miếu. Đủ loại chuyện đã từng trải qua, hôm nay chỉ chừa lại có một hồi ký ức, hơn nữa, khó phân biệt thật giả.

Tuy là hai mươi năm không quên, hai trăm năm thì lại thế nào đây?

Thái Âm chân nhân nói:

- Lấy tâm này mà xem, người còn không thể quên sao? Nếu là không quên. Ngay cả luyện thành Kim Đan để người phục dụng, sau trăm tuổi vẫn là một hồi hư vọng! Đến lúc đó không quên cũng phải quên!

Gia Ngự hoàng đế lặng lẽ suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục một lần nữa nhắm mắt lại, bất quá chỉ chốc lát liền bình yên nhập định.

Lúc này ngoài cửa cung truyền đến một vài tiếng náo động lớn.

- Nương nương, bệ hạ ý chỉ, lúc này ai cũng không gặp, nhất loại ngăn lại, người chớ để nô tài khó xử.

Không nghe thấy Hoàng hậu nương nương đáp lại, chỉ có tiếng bước chân không chút nào dừng lại đến gần, đi tới trung ương điện phủ, khom lưng nói:

- Bệ hạ!

Gia Ngự hoàng đế ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn, chỉ là im lặng không đáp lời.

Hoàng hậu nương nương cắn cắn răng:

- Nhu Gia bệnh nặng, nguy trong sớm tối, Vô Nhai tử chân nhân có rất nhiều tiên pháp huyền diệu, sao không vì Nhu Gia trị liệu một phen.

Nàng xưa nay không thích hoàng đế tu đạo, nhưng cũng biết Thái Âm chân nhân có chút môn đạo. Lúc này Hứa Tiên rời khỏi kinh thành không biết lúc nào có thể trở lại, nàng cũng chỉ có thể thử xem một cửa này thôi.

848. Chương 848: Cấp Vũ.

Chương 848: Cấp vũ.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thái Âm chân nhân mỉm cười nói”

- Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, công chúa điện hạ đại phú đại quý, cát nhân tự có Thiên Tướng, tất nhiên có thể gặp dữ hóa lành, không cần lão đạo phải xuất thủ.

Hoàng hậu nương nương liếc mắt nhìn bóng lưng của Gia Ngự hoàng đế thật sâu, từ đầu tới đuôi giống như tượng gỗ điêu khắc mà thành. Trong lòng nàng chua xót khổ sở khôn kể, lửa giận mới vừa rồi đè nén lại tức thì nhịn không được bộc phát ra, lại rốt cục vẫn nhịn xuống, chỉ nói:

- Ta đi để cho bọn họ đem hôn lễ trì hoãn lại!

Liền đứng dậy bước nhanh rời đi.

Trong Vĩnh An Cung, Hoàng hậu nương nương nổi trận lôi đình, mấy cung nữ hằng ngày phụ trách hầu hạ Nhu Gia công chúa bị đánh gã xuống. Nếu không phải các nàng sợ ý, Nhu Gia làm sao lại chịu phòng hàn gì cả.

Mấy cung nữ nơm nớp lo sợ lui thành một đoàn, không ngừng dập đầu xin tha.

Giữa lúc này, bên trong phòng truyền đến tiếng hô hoán:

- Nương nương, công chúa tỉnh lại rồi!

Nhu Gia công chúa vẫn hôn mê chìm trong hắc ám, tuy rằng có thể mơ mơ hồ hồ nghe được âm hưởng bên ngoài, nhưng mí mắt lại nặng tới không sao mở ra được, thân thể phẳng phất như không phải của chính mình, thẳng đến tiếng động lớn kia truyền đến, mới dùng hết khí lực mở mắt ra.

Lúc này không thể so với đêm qua, bên cạnh nàng có cung nữ lúc nào cũng bảo hộ, vừa thấy nàng tỉnh lại liền vội vã đi thông báo.

Nhu Gia công chúa đối với Hoàng hậu nương nương đang đi tới trước giường nói:

- Mẫu hậu, đừng trách các nàng, là ta...khụ khụ, van cầu người...

Nàng nói chuyện gián đoạn, thanh âm yếu ớt lại tràn ngập cấp thiết. Không thể để người vì nàng mà chết được.

Hoàng hậu nương nương nắm tay của nàng, giúp nàng chỉnh lý mấy sợi tóc trên trán:

- Ta biết rồi, người không cần phải nói.

Thấy nàng bộ dáng không quá tin tưởng, quay đầu lại nói:

- Để mấy người bên ngoài lui xuống trước đi, chờ đợi xử lý, tam không xử trí.

- Nếu như hải nhi có gì bất trắc, cũng thỉnh đặc xá cho các nàng.

Nhu Gia công chúa nói như thế, tuy là muộn vàn nhu nhược ại lộ ra vẻ kiên quyết.

Hoàng hậu nương nương tận lực ôn nhu được:

- Không nên nghĩ như vậy, cũng đã kê xong đơn thuốc, uống thuốc vào bệnh sẽ mau khỏi. Mẫu hậu cũng phái người đi thỉnh Hứa Tiên, hẳn rất nhanh sẽ đến trị bệnh cho người.

Nhu Gia công chúa trong con người ảm đạm vô quang, hiện lên một tia thần thái. Ngửa đầu nhìn Hoàng hậu nương nương, thấy trên mặt nàng tràn đầy lo lắng thân thiết, chỉ cảm thấy từ nhỏ đến lớn, nàng chẳng bao giờ đối với chính mình ôn nhu như vậy, trong lòng vui mừng vô hạn, ngay cả ốm đau trên người cũng đều biến mất.

- Nguyên lai mẫu hậu vẫn lưu ý tới ta như vậy!

Trong lòng còn lại ý niệm này, chỉ cảm thấy thực sự cứ như vậy chết đi, trong lòng cũng không có gì tiếc nuối.

Bất quá, nếu là có thể lại nhìn thấy hẳn mtooj lần nữa, thì tốt rồi.

Ở ngoài ngàn dặm, Hứa Tiên vừa mới đem Kim Thánh Kiệt tiễn ra ngoài cửa, lại nói cười một câu, mới đem cánh cửa khép lại.

Lần này hàng hải đoạt được tiền bạc nhiều tới đạt được mấy trăm vạn lượng, để Hứa Tiên cũng bị dọa cả kinh, trong chút bất tri bất giác, hẳn cũng là đại phú ông.

Quay lại đưa mắt nhìn về phía sau, vì hắn đại phú ông này bao đại tài nữ đang vẽ mặt dày mết mồm ngáp ngáp dài. Khi nhân thần của hắn đảo qua, mặt nàng cũng sẽ ửng hồng lên một chút, đó là nhớ tới tình cảnh đêm qua, ba người thành hàng, tiểu Thiển buông ra tư thái, nàng nàng thành một người ngượng ngùng nhất.

Hứa Tiên cũng nhớ đến tình hình đêm qua, không khỏi liếm liếm môi, cũng không nói trêu đùa, mà là đáp:

- Tại Thái Vân nơi để nghỉ ngơi tốt nhất là đây thôi.

Tiện tay triệu ra một khoải đại vân, đem hia người hiện lên, sau đó, bay lên không hướng phía kinh thành bay tới.

Bay qua Tây Hồ, dưới ba đào vạn khoảnh, phù quang long ảnh.

Bay qua ngọn núi, đồi núi cao tới nghìn trượng, thiếu nữ u hồn.

Trời quang như bích, vạn dặm không mây, lại bất chợt bay tới một mảnh thái vân.

Nhật quang lưu hỏa, ánh sáng tỏa tứ phương, chỉ chừng khô Thần Châu đại địa vô tận.

Hứa Tiên giương mắt nhìn về phía chân trời, trên thổ địa màu mỡ nghìn dặm, một tòa phương thành hùng vĩ, tường thành bay vọt cao lớn, chỉ thấy các phường các thị, nhà lầu phòng ốc, san sát nối tiếp nhau, trăm nghìn gia đình tựa như bàn cờ vây, mười hai con đường như đủ loại luống rau.

Trên nhai đạo như bàn cờ, dòng người như thoi đưa, kẻ vai bước đi, mồ hôi như mưa. Trong bóng cây lục liễu, ve kêu hỗn loạn, phảng phất như không hề biết nóng bức.

Thải Vân bay thấp, hăng hái lướt qua từng đoàn người đi lại, từng tòa lầu vũ.

Khi đám mây lướt qua một tòa lầu vũ, trong mây lộ ra một ngọc thủ mềm mại, nhẹ nhàng xuyên qua chuông gió trên mái hiên thật dài, phát sinh tiếng " đình đình đang đang " liên tiếp dễ nghe, kinh động tiểu tư khuê nữ, dời bước ra ngoài lầu vũ. Tay vin nhìn lại, chỗ ngưng mắt nhìn chỉ thấy chuông gió nhẹ nhàng du động.

- Kỳ quái, không có gió a?

Nàng còn chưa dứt lời, một trận tạt phong thanh lương đã xuyên đường lướt qua, thổi hất lên quần sa của nàng. Chuông gió phát ra tiếng kêu càng trở nên gấp gáp, ẩn chứa một chuỗi tiếng cười khê so với chuông gió càng thêm dễ nghe hơn.

Gió không ngừng thổi. Ngược lại càng thổi càng lớn, trong sát na đó, đã mang theo vạn dặm không mây che khuất bầu trời, mưa lớn tầm tã đổ xuống như thác nước.

Đoàn người trên đường bỏ chạy tứ tán, có người chạy về nhà thay y phục, lại có người trốn dưới mái hiên bên cạnh nhai đạo, chờ trận mưa to gió lớn này qua đi.

Trên người mọi người đều có chút chật vật, nhưng trên mặt trên mặt mang theo một tia khoái ý.

Thải Vân cũng đã đi qua vô số nhai đạo, đi tới trước cửa một tòa phủ đệ một tòa, một đôi sư tử đá uy vũ đặt ở đó.

Hứa Tiên mang theo Vân Yên bước vào cửa phủ, mưa lớn ở phía sau tầm tã rơi xuống.

Tên lính thủ vệ vội vàng nghênh đón:

- Hứa công tử, ngài đã hồi kinh!

Hứa Tiên mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, Minh Ngọc đang ở trong phủ?

Lại thấy dưới cửa lầu, giăng đèn kết hoa, trong lòng tính toán thời gian, Nhu Gia công chúa đã gả vào Phan gia rồi sao!

- Công tử nhà ta còn đang ở Hàn Lâm viện, vượt qua trận mưa này, quản gia đang muốn phái người đi tiếp!

Trong Hàn Lâm viện, dưới hiên nhỏ, trong vạt mấy tiền, Phan Ngọc tay cầm bút, đang ở trong nghiên mực nhẹ nhàng chấm nhúng, một tay vén ống tay áo, ở trên giấy Tuyên Thành chậm rãi phác thảo, chính là mấy bút liên thấy ẩn hiện hình người, tựa như nam tử đón gió mà đứng, y phục tung bay. Mặc dù còn chưa vẽ ra dung mạo, cũng đã thấy rõ tư thế oai hùng bất phàm.

Lúc này mưa đã cấp bách rơi xuống, mây đen che trời, trong phòng trở nên đen tối.

Nàng dừng bút lại, giơ tay lên đem cửa sổ đẩy ra, một trận gió mát hỗn loạn, mưa bụi thổi vào, đối diện một cái lục bình, mưa đánh gió thổi, giống như tan vỡ. (.

Nàng vừa nhìn, chợt nghe phía sau tiếng bước chân truyền đến, tiện tay thêm vài nét bút trên giấy.

- Thật một bộ mỹ nhân đàn thanh!

Trình Tàng Kiểm đi lên đây, đôi mắt xẹt qua khuôn mặt Phan Ngọc rơi vào trên bức tranh, hướng nhân vật trong bức tranh tán thán nói.

849. Chương 849: Cấp Vũ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 849: Cấp Vũ. (2)

Lại nhìn bức tranh kia, thoỉ nhẹ y phục, đã biến thành váy và túi thơm, đôi mắt đẹp liếc ngang, môi đỏ điểm một cái, quả đã biến thành mỹ nhân như họa.

Phan Ngọc lại ở trên giấy vẽ vài nét bút, mỹ nhân đã thành, không còn hình dáng vừa gặp nữa, đối với Trình Tàng Kiểm mỉm cười nói:

- Cái đó liền đưa cho Trình huynh đi sao!

Trình Tàng Kiểm tiếp nhận bức tranh, cười nói:

- Cái đó liền đa tạ!

Thấy nàng đeo tử kim quan khảm ngọc, mặt tựa trăng đêm rằm trung thu, sắc tựa Xuân Hiểu chi hoa, tóc mai tựa như dao cắt, mi tựa tranh vẽ, giống như nhân vật trong bức tranh. Càng thêm mấy ngày nay nàng tu chân luyện khí, khí độ càng trở nên có vẻ thanh linh tiêu sái. Trên đời khó tìm được nhân vật phong lưu như vậy, Trình Tàng Kiểm cũng hiểu được mặc cảm.

Phan Ngọc nói:

- Canh giờ không sai biệt lắm, chúng ta trở về đi!

Trình Tàng Kiểm cũng cười nói tốt, đang đi qua hành lang gấp khúc, vừa đi vừa đàm tiếu tựa như hảo hữu tri giao.

Trình Tàng Kiểm chung quy ở trên người Phan Ngọc một loại một loại cảm giác xa cách nhàn nhạt, giấu ở trong mỗi dáng tươi cười, trong mỗi động tác. Đây cũng chính là người tâm tư trong sáng như hắc mồi có thể nhận thấy được, thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, đó đều là xuất thân thế gia, lại làm sao có bằng hữu chân chính gì đáng nói, ai lại không phòng bị ai đây?

- Tình hình như vậy có thể mới là thái độ bình thường!

Hắn nghĩ như vậy, trong lòng u nhiên cảm thán, nhìn về phía màn mưa bên ngoài hành lang.

Mưa lớn nhỏ dần, thế nhưng vẫn có từng giọt tí tách rơi xuống.

Trước cửa Hàn Lâm viện tràn đầy mã xa, đều tự nghênh tiếp chủ nhân nhà mình hồi phủ.

Phan Ngọc nhìn xung quanh một chút, cũng không thấy mã xa nhà mình tới đón, hơi cảm thấy kỳ quái, Ngô quản gia không nên không thỏa đáng như thế a!

Trình Tàng Kiểm nói:

- Không bằng ta tiến ngươi hồi phủ đi!

- Không cần.

Phan Ngọc bỗng nhiên cười tươi sáng, đôi mắt nhìn về phía một đầu khác của nhai đạo thật dài, trong con ngươi trắng đen rõ ràng lộ ra nét kinh hỉ khó kìm nén.

Trong nháy mắt dáng dấp dập xán lạn kia phẳng phất như pháo hoa trán phóng, để Trình Tàng Kiểm nhìn thấy cũng là ngẩn ra. Mặc dù cũng đã quen biết nàng hồi lâu, nhưng vẫn nhìn không được sinh ra một tia cảm giác kinh diễm, dáng tươi cười đó khi đối mặt với chính mình tuyệt không giống nhau. Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, một thân ảnh xuyên thấu qua màn mưa cảm ô mà đi đến, chính là Hứa Tiên dáng tươi cười sáng sủa, dáng tươi cười đó phẳng phất như một đoàn ánh dương quang lộ ra trong mây đen.

- Hứa huynh, người đã trở lại, mấy ngày nay ta ở trong kinh thành cũng nghe được không ít tin đồn về người và vị Hứa phu nhân kia!

Trình Tàng Kiềm Trình Tàng Kiềm chấp tay, vẻ mặt tươi cười nói. Nhìn Hứa Tiên từ trên xuống dưới, hẳn tựa hồ trở nên có chút khác nhau.

Hứa Tiên cũng chấp tay hành lễ, cùng Trình Tàng Kiềm hàn huyên một phen. Vẫn luôn pha chút lời nói hòa hợp, Phan Ngọc ngược lại là trầm mặc không nói, chấp tay sau lưng mà đứng một bên, ánh mắt nhìn Hứa Tiên, dáng tươi cười trên mặt cũng chưa từng đứt đoạn qua.

Xung quanh các hàn lâm nhìn thấy Hứa Tiên phần lớn đều hừ lạnh một tiếng, cũng không bắt chuyện, vội vàng lên xe rời đi.

Hứa Tiên lại nào có tâm tình quản người khác là suy nghĩ thế nào, tùy tiện ứng phó với Trình Tàng Kiềm, đối với Phan Ngọc cách biệt đã lâu gặp lại, nói: truyện copy từ

- Minh Ngọc, chúng ta trở về đi!

Phan Ngọc liền từng bước đi vào dưới ô, ngoái đầu nhìn lại nói với Trình Tàng Kiềm:

- Tàng Kiềm, buổi chiều làm phiền người giúp ta ở trước mặt Đại Học Sĩ xin nghỉ nửa ngày, ta cáo từ trước!

Trình Tàng Kiềm tự nhiên là cười đáp ứng, sau đó thấy hai người cầm một cái ô rời khỏi. Vóc người Phan Ngọc vốn là cao gầy, nhưng đứng ở bên cạnh bên cạnh lại có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn. Thân hình kia một ột thấp, từ phía sau xa xa nhìn lại. Ngược lại có chút giống một đôi tình lữ, dần dần biến mất ở trong màn mưa mê mông.

- Công tử, công tử!

Xa phu khẽ gọi hai tiếng, cắt đứt suy nghĩ của Trình Tàng Kiềm, bước lên xe ngựa, cưỡi xe rời đi.

Phan Ngọc đã thu hồi ý mừng trên mặt, thật là khách khí nói với Hứa Tiên:

- Hứa huynh, người không phải nói trở lại ở một khoảng thời gian, sao hồi kinh trễ như vậy a?

Quả thực so với khi nói chuyện với Trình Tàng Kiềm khách khí hơn nhiều, cho dù là đối mặt với người xa lạ, nàng cũng sẽ có vẻ càng thêm thân cận một ít.

Hứa Tiên vuốt vuốt mũi, ta từ lúc nào lại biến trở về “Hứa huynh”, thực sự là xưng hô đã lâu a! Bất quá chính mình tựa hồ là đã đáp ứng qua nàng mau chóng hồi kinh, nhưng lần này rời kinh, đi đến Chung Nam sơn, lại ở Hàng Châu nấn ná rất nhiều thời gian. Ở trên biển càng lãng phí không ít thời gian, tổn hao thời gian vượt quá xa dự tính ban đầu của hắn.

Hứa Tiên đang muốn mở miệng nói chuyện, Phan Ngọc đã khoát tay ngăn lại, nói:

- Không cần phải nói, người hiện tại vẫn là nhanh chóng đi tới hoàng cung đi!

- Đi hoàng cung? Tặng thuốc cũng không cần cấp bách như vậy chứ, lẽ nào thực sự tức giận? Chẳng lẽ là trách ta không có tới kịp tham gia đại hôn của người sao?

- Nhu Gia công chúa bệnh rồi?

- Bị bệnh?

Hứa Tiên kinh ngạc kinh ngạc, trải qua một phen điều trị ẩu hẩu, thân thể Nhu Gia công chúa thân thể cho dù không nói có bao nhiêu khỏe mạnh, cũng sẽ không bệnh tật giống như trước đây. Bất quá thể chất của nàng vẫn là so với thường nhân yếu nhược hơn một ít, đó là sinh bệnh cũng không kỳ quái.

Hứa Tiên khẽ nhíu mày:

- Hắn là sẽ không phải bệnh nặng gì đi!

Cũng không đem chuyện này thấy nghiêm trọng thế nào, công chúa chính là kim chi ngọc diệp, hơi có không khỏe liền có thái y trong cung điều trị, vả lại không ít được liệu trăn quý. Lại đâu có dự đoán được, nàng lấy phương thức như vậy lại xảy ra tràng bệnh này đây?

Phan Ngọc nói:

- Đây vẫn là chuyện hôm qua, trong cung chỉ truyền ra một ít tin tức, ta biết nói cũng không nhiều lắm. Thế nhưng nếu không phải bệnh bộc phát nặng, Hoàng hậu nương nương tất nhiên sẽ không trì hoãn hôn kỳ, người vẫn là đi đến trong cung xem sao!

Hứa Tiên nghe Phan Ngọc phân tích, mới thoáng cảm giác được sự tình nghiêm trọng:

- Ta liền tiến cung đi xem!

Phan Ngọc tiếp nhận cái ô trong tay hắn:

- Đi nhanh về nhanh nhé!

- Ừm.

Hứa Tiên đáp ứng một tiếng, bỗng nhiên cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt Phan Ngọc một cái, bay nhanh đập mây rời đi.

Phan Ngọc đem ô che nghiêng lên vai, ngửa đầu nhìn bầu trời âm u, dần dần dần dần lưa thưa, rơi vào trên mặt mát lạnh, chỉ có địa phương bị hôn qua hơi nóng rực. Trên mặt ngọc trắng trẻo, một điểm đỏ ửng chậm rãi lan tràn ra. Khẽ thở ra một hơi, cúi đầu nhìn về phía dung nhan của mình trong vũng nước, bỗng nhiên nhấc chân đập nát bấy, bước nhanh đến trong nhà.

Hứa Tiên đi tới phía trên hoàng cung, do dự một chút, nếu là trực tiếp bay tiến vào trong cung, thấy hắn sợ là không dễ giải thích, liền hạ xuống đám mây đi tới trước cửa cung, móc ra kim bài sáng ngời, một đường thông suốt.

Trong Vinh An Cung, Hoàng hậu nương nương ôm Nhu Gia công chúa, dứt từng môi thuốc cho nàng.

850. Chương 850: Tá Hỏa.

Chương 850: Tá hỏa.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Một ngày này, Hoàng hậu nương nương trong chốc lát không rời trước giường, nhưng Nhu Gia công chúa cũng lúc thì hôn mê, lúc thì thanh tỉnh. Bệnh tình không hề thấy chuyển biến tốt đẹp hơn chút nào, sắc mặt ngược lại càng phát ra có vẻ tái nhợt. Chỉ là tựa ở trong lòng mẫu thân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc cực kỳ an tường thỏa mãn, phảng phất như chỉ cần tiếp theo nhắm mắt lại, là có thể cứ như vậy yên bình mà rời đi.

Hoàng hậu nương nương vẫn không thích nàng nhu nhược, nhưng lúc này ôm ấp nàng nhu nhược như vậy, một bộ ý chí sắt đá thiên chuy bách luyện ra lại giống như tê toái, chỉ hận những năm gần đây không thể đối với nàng tốt hơn một chút.

Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt, để Nhu Gia công chúa lại một lần nữa mở mắt ra, trông thấy nước mắt trên mặt Hoàng hậu nương nương, nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi!

Hoàng hậu nương nương tựa hồ cảm giác được cái gì đó, một tiếng xin lỗi này sau đó sẽ là vĩnh biệt sao? Càng thêm cố sức ôm chặt lấy nàng::

- Người nên nói xin lỗi phải là mẫu hậu!

Nếu như lúc trước có thể sớm ôm lấy người một chút, người sẽ không bị cảm lạnh, sẽ không chịu khổ nhiều năm như vậy.

Lúc này ngoài cung bỗng nhiên truyền đến tiếng động lớn hô vang lên, Hoàng hậu nương nương kinh sợ quay đầu lại, lại nghe được cung nữ bẩm báo:

- Hứa thám hoa đến!

- Nhanh để hần tiến vào đây!

Hứa Tiên bước đi vào, người được một cổ hương được nồng đậm, trước hướng phía Hoàng hậu nương nương bái kiến nói:

- Hứa Tiên bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!

- Không nên nhiều lời, nhanh trị liệu cho công chúa!

Hứa Tiên đến gần trước giường của Nhu Gia công chúa, vén lên rèm che bên ngoài hướng bên trong nhìn lại, không khỏi thất kinh. Nhu Gia công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hấp hối, rõ ràng đã đến mức sinh tử quan đầu. Hần trăm triệu lần thật không ngờ tới bệnh đã đến trình độ này! Lại bất chấp lễ tiết gì đó, bước nhanh tiến lên nắm cổ tay tinh tế của nàng.

Hứa Tiên hơi bắt mạch một chút, vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Công chúa nàng hần là bị phong hàn?

Nhưng lại không phải một thời nửa khắc. Bằng tám thân kim chi ngọc diệp của công chúa, lại không giống gia đình nghèo khó ăn không đủ no mặc không đủ ấm như vậy, làm thế nào lại bị phong hàn đây?

Hoàng hậu nương nương nói:

- Đúng đó, Hứa thám hoa người có bao nhiêu phần nắm chặt?

Hứa Tiên nghiêm mặt nói:

- Nương nương yên tâm, có thần ở đây, nhất định bảo vệ công chúa không đáng lo!

Trước tiên ôn nhu rót vào một tia linh lực, bảo vệ tâm mạch của nàng, lại lấy ra mấy rễ nhân sâm tinh tế giao cho cung nữ, viết ra một phương thuốc khác, phân phó các nàng đi ngao chế.

Đợi cho nước thuốc nấu thành, nhân lấy bát ngọc bưng lên, Hứa Tiên cũng bất chấp cảm kỳ, tiếp nhận chén thuốc mức một thìa, đưa đến bên mép Nhu Gia công chúa, nhẹ giọng hô hoán nói:

- Công chúa điện hạ, nên uống thuốc!

Nhu Gia công chúa chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, trong hỗn loạn bỗng cảm thấy được một cổ dòng nước ấm xua tan hàn ý, mang đến vài phần khí lực. Sau đó chính là rất tinh tường rất quen thuộc kia, khiến nàng lại một lần nữa mở mắt ra, bóng người không rõ đó dần dần hiện rõ ra.

- Hứa Tiên??

Nàng mở to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện lên một chút phiếm hồng khỏe mạnh, là mộng sao?

Hứa Tiên nói:

- Trước hãy uống thuốc đi đã!

Nhu Gia công chúa nhắm mắt lại. Mở cái miệng nhỏ nhắn đem nước thuốc kia ngậm vào, nếu như là mộng nói vậy thì đừng tỉnh nữa đi sao!

Ngoài dự liệu của nàng, nước thuốc kia cũng không đắng chát, còn mang theo một cổ hương vị kỳ dị, vừa mới uống cạn vào trong bụng, đã cảm thấy một cổ dòng nước ấm tràn ra, liền cảm thấy thân thể thoải mái hơn rất nhiều. Thần trí cũng dần dần trở nên thanh tỉnh, mở mắt si ngốc nhìn Hứa Tiên, nguyên lai không phải là mộng? Hần thực sự đã đến!

Mũi bỗng nhiên có chút lên men, rồi lại nhịn xuống.

Hứa Tiên đem cả bát canh sâm đều cho nàng ăn vào, khí sắc của nàng lập tức trở nên tốt hơn rất nhiều, trong con người nhiều ra vài phần thần thái, nhưng bằng vào biến hóa bề ngoài đã có thể để người không thông y thuật, cũng nhìn ra được chuyển biến tốt đẹp.

Nhân sâm vốn là có công hiệu hoàn hồn giữ mạng, càng đừng nói Tử Vận Long Vương Tham tu hành hình người này. Nói là khởi tử hồi sinh cũng không quá đáng, mặc dù còn không thể làm được thuốc đến bệnh trừ, nhưng cũng là tính mệnh không đáng lo ngại.

Hứa Tiên buông chén thuốc xuống, đứng dậy nói:

- Nương nương, công chúa đã không còn lo lắng tới tính mệnh nữa. Bất quá nếu muốn khỏi hẳn, còn phải điều trị một khoảng thời gian nữa!

Trong lòng cũng thở phào một hơi, mơ hồ có chút nghĩ mà sợ, nếu lại tới chậm thêm một chút, Nhu Gia sợ là thực chống đỡ không được, hồn quy Địa phủ, tất cả thôi rồi.

- Nhu Gia!

Hoàng hậu nương nương ngồi vào bên giường. Dem Nhu Gia công chúa ôm vào trong lòng.

Nhu Gia công chúa cũng rất cục nịnh không được rơi xuống vài giọt nước mắt, dính lên vạt áo của Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương thoáng bình định nỗi lòng:

- Hứa Tiên, người phải tận tâm điều trị cho công chúa, bản tự nhiên sẽ không bạc đãi người.

Chỉ là khỏe mắt lệ ngân vẫn còn, thực sự là khuyết thiếu khí độ ung dung thường ngày. truyện copy từ

Nhưng theo Hứa Tiên thấy, ngược lại cảm giác Hoàng hậu nương nương này thuận mắt hơn rất nhiều. Người nào phải cở cây, thực có thể vô tình. Dù sao cũng là mẫu thân của Nhu Gia, nếu như thật có thể nhìn nữ nhi của chính mình nguy trong sớm tối mà không thêm để ý chút nào, đó không phải là lòng dạ thâm trầm, mà là tâm lý có vấn đề.

- Tại hạ tất nhiên sẽ dụng tâm trị liệu cho công chúa điện hạ, để nàng sớm ngày kang phục.

- Yên tâm đi nương nương, Hứa Hàn Lâm y thuật bất phàm, tất nhiên có thể thuốc đến bệnh trừ!

Doãn Hồng Tự vẫn thủ ở một bên, lúc này mới nói xen vào:

- Bất quá Hứa Tiên tuy có trong người trong người, thế nhưng dù sao cũng là ngoại quan, như vậy xuất nhập hậu cung luôn luôn không quá thỏa đáng, không bằng đem công chúa đưa đến quý phủ của ta, phương tiện Hứa Hàn Lâm tùy thời tới cửa trị liệu.

Nhu Gia công chúa lúc này cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nghe vậy liếc mắt nhìn Hứa Tiên, rồi lại vội vã cúi đầu xuống. Sắc mặt khẽ biến thành ửng hồng, co rụt vào trong lòng Hoàng hậu nương nương.

Hiểm tử như vậy còn sống đối với thường nhân có thể là đại sự không tầm thường, nhưng đối với nàng mà nói lại sớm đã là kinh lịch qua không biết bao nhiêu lần. Chỉ là chúng quy tại thời khắc khẩn yếu quan đầu vượt qua được, phẳng phất như cây cỏ xanh non, trong vẻ nhu nhược cất giấu cứng cỏi.

Hoàng hậu nương nương do dự một chút nhân tiện nói:

- Như vậy cũng tốt!

Nhìn vẻ trong lòng vẻ mặt không muốn xa rời, trên mặt nàng hiện ra một tia xấu hổ, mím môi, phẳng phất như một lần nữa xuất ra tư thái trang nghiêm thường ngày, nhưng rốt cục hóa thành u nhiên thờ dãi.

Lúc này, một lão thái giám ở bên ngoài cầu kiến.

851. Chương 851: Tá Hỏa. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 851: Tá Hỏa. (2)

Hoàng hậu nương nương để hắc triệu vào, thấy là thái giám hầu cận bên người hoàng đế, trên mặt hơi chút chờ đợi:

- Đúng là bệ hạ cho người đến?

Nữ nhi nhà mình sinh bệnh, đó là không thể đích thân tới, cũng phái người tới hỏi thăm một tiếng cũng nên làm.

- Bệ hạ để nô tài đến thỉnh Hứa đại nhân!

Hoàng hậu nương nương nhíu mày nói:

- Không còn gì khác sao?

Lão thái giám đương nhiên nghe ra được Hoàng hậu nương nương trong lòng, nhưng hắc cũng không dám thay đổi thánh ý lung tung:

- Bệ hạ là nói như vậy.

Hoàng hậu nương nương rốt cục thất vọng, vô lực khoát khoát tay nói:

- Người đi đi!

Hứa Tiên cáo từ rời đi, theo thái giám đi tới ngoài điện phủ Gia Ngự hoàng đế thường ngày tu luyện.

Thái giám thông báo một tiếng, Gia Ngự hoàng đế lập tức triệu vào, còn không Hứa Tiên hành lễ, Gia Ngự hoàng đế nhân tiện nói:

- Miễn lễ, Hứa ái khanh mau mau vào đi!

Hứa Tiên bước vào bên trong, vừa thấy Gia Ngự hoàng đế liền biết vị vận thừa chi tôn này đã hạ quyết tâm muốn tu trì đạo này. Không đơn giản chỉ là quần áo trang phục khác nhau, mà ngay cả khí chất cũng dần dần đánh tan uy phong của hoàng đế.

Thái Âm chân nhân cười hàm hậu hỏi:

- Chuyến này thuận lợi chứ?

Trong lòng lại âm thầm kinh dị, so với tháng trước, linh lực trên người Hứa Tiên tăng cường đâu chỉ gấp chục lần. Đó là vượt qua tiểu thiên kiếp cũng không nên cường thịnh tới như vậy. Người này quả nhiên là có đại cơ duyên. Bản thân hắc tốc độ tu hành đã xưng được là dũng mãnh tinh tiến, thần tốc vô cùng, so với Hứa Tiên lại vẫn kém hơn rất nhiều.

Hứa Tiên đáp:

- Tuy rằng rất nhiều hung hiểm, nhưng cuối cùng cũng đều hóa giải được, may mắn không làm nhục mệnh, mang về hai vị được này, Tử Vận Long Vương Tham và Thất Minh Chi!

Trong lúc nói chuyện đã đem hai món này lấy ra, trong điện phủ mùi thơm ngát bốn phía.

Thái Âm chân nhân đem chúng thu vào trong tay áo, hơi cười nói:

- Được tài cần thiết đã có đủ, có thể chuẩn bị chế thuốc.

Lời vừa nói ra, Gia Ngự hoàng đế cũng nhin không được trên mặt vui mừng:

- Hứa ái khanh công to lớn, trẫm sẽ có phần thưởng hậu trọng!

Hứa Tiên khiêm tốn vài câu, thấy Gia Ngự hoàng đế không hỏi bệnh tình của Nhu Gia một câu, không khỏi khẽ nhủ mày, mình bạch Hoàng hậu nương nương vì sao mà thờ dài. Nhưng sau đó lại thoải mái, đây có thể mới là thái độ bình thường của người tu hành, chỉ có bỏ đi phạm trần mới có thể siêu phàm nhập thánh, mà chính mình mới là dị thái đi sao!

Gia Ngự hoàng đế nhân khi cao hứng, hứng thú nói chuyện tăng nhiều, lại mang tới bồ đoàn. Để Hứa Tiên ngồi vào, ba người ngồi nói chuyện phiếm, không phân quân thần sư đồ.

Gia Ngự hoàng đế nghe Hứa Tiên nói đến phong cảnh trên biển, rất nhiều kinh lịch đối với con người mà nói vô cùng kỳ diệu, trong mắt tỏa ánh sáng, tâm thần hướng tới, cảm thán nói:

- Trẫm tuy là vua của một nước, thiên hạ cộng chủ, nhìn như quyền khuynh thiên hạ, lại không có lúc nào không phải chịu đủ loại ràng buộc, đó là muốn du lịch một lần, cũng là hết sức khó khăn. Đêm năm tháng rất tốt này lãng phí trong thâm cung, hôm nay tuổi già buông xuống, mới biết quay đầu đã muộn. đọc truyện mới nhất tại .

Hứa Tiên biết Gia Ngự hoàng đế có thể nói ra mấy lời này, đã hoàn toàn bỏ đi cái giá hoàng đế, mà là chân chính lấy “đạo hữu” tương đãi. Có thể buông ra thân phận nặng nề như vậy, đã nói lên hắn đã không còn bị quyền thế trói buộc nữa. Quả quyết như vậy cảm được thì cũng buông được, ngược lại cũng để Hứa Tiên rất là có chút bội phục. Hơn nữa Gia Ngự hoàng đế cũng xác thực được cho là một vị hoàng đế tốt, đáng để hắn cúi đầu bái lạy.

- Bệ hạ chăm lo việc nước, để Đại Hạ trung hưng, tạo phúc vô tận cho lê dân chúng sinh, có thể coi được với một đời minh, có thể thiên cổ lưu danh!

Gia Ngự hoàng đế nói:

- Tuy là thiên cổ lưu danh, sau đó cũng bất quá là một nắm cát vàng, lại có ý nghĩa gì đây? Bất quá trẫm cả đời này mặc dù công tích không dám so với Tần hoàng Hán Vũ, cũng coi như là không thẹn với lòng, từ nay về sau, lại không làm một chữ danh.

Thái Âm chân nhân cười to nói:

- Người này đã có thể phá vỡ danh tâm, đã nhập ngộ đạo!

Hứa Tiên lại cười nói:

- Bất quá bệ hạ tuy rằng anh minh, nhưng trong sử sách e rằng cũng sẽ như Tần hoàng Hán Vũ, có chút vết nhơ!

Hoàng đế hoàng đế nghi hoặc nói:

- Vết nhơ gì?

Hứa Tiên nói:

- Đến già tâm tiên vẫn đạo.

Tần hoàng Hán Vũ đều được cho là anh minh chi quân, nhưng đến khi về già, ai nấy đều tìm kiếm bắt tử Linh Dược, thứ nhất si mê với đan phương thuật số, bị thế nhân lên án.

Gia Ngự hoàng đế nghe vậy bật cười:

- Xem ra trẫm cũng không có thể ngoại lệ!

Sau một phen nói chuyện với nhau, canh giờ đã dần muộn.

Hứa Tiên đứng dậy cáo từ, lại hỏi Thái Âm chân nhân nói:

- Sư phụ còn có phân phó gì nữa không?

Thái Âm chân nhân nói:

- Ở đây đang có một việc muốn người đi làm! Hôm nay đỉnh lô Linh Dược đều đã chuẩn bị tốt, còn thiếu một vị luyện dược hỏa!

Hứa Tiên nói:

- Thái Dương Chân Hỏa của đệ tử có phù hợp?

Thái Âm chân nhân lắc đầu nói:

- Thái Dương Chân Hỏa quá mức mãnh liệt, dùng cho tranh đấu còn được, cũng không thích hợp chế được.

Hứa Tiên nói:

- Thái Dương Chân Hỏa không được, đó chính là đạo gia Tam Muội Chân Hỏa, đáng tiếc đệ tử chưa tập được, không giúp được gì.

Tam Muội Chân Hỏa là đạo gia bí mật bất truyền, một ngày tu thành, lập tức có thể dùng để ngăn địch, cũng có thể dùng để chế thuốc. So với Thái Dương Chân Hỏa của Hứa Tiên có một phen diệu dụng khác. Bạch Tố Trinh đương nhiên sẽ không đối với hắn “quan nhân” này tàng tư. Chỉ là tu luyện Tam Muội Chân Hỏa cần một ít điều kiện đặc biệt, Hứa Tiên chưa kịp tu luyện.

Thái Âm chân nhân nói:

- Không, có một loại hỏa khác tôi thích hợp dùng để chế thuốc, có thể đem rất nhiều dược thảo linh tính nấu chảy một lò, so với Tam Muội Chân Hỏa còn có thể tiết kiệm hơn mười nhật quang âm, hỏa này nguyên bản chỉ có trên trời. Hôm nay trong kinh thành vừa vặn cũng có một đóa, cần người đi mượn đến. Mà mang theo hỏa này từng ở trên trời cho lão quân luyện đan dược qua, nếu có thể được năng tương trợ, liền có thể thực sự là vạn vô nhất thất.

- Tâm Nguyệt Hồ, Đâu Suất Hỏa!

Hứa Tiên trước mắt sáng ngời, nếu luận luyện đan, ai có thể so được với Thái Thượng Lão Quân càng chuyên nghiệp hơn, mà Đâu Suất Hỏa kia được xưng có thể hòa tan vạn vật, chính là thành hỏa luyện đan.

Hứa Tiên lại có chút khó khăn:

- Bất quá Tâm Nguyệt Hồ sợ là không dễ nói chuyện!

Hắn cũng không cho rằng chính mình và Tâm Nguyệt Hồ quan hệ tốt đến có thể mượn bảo vật như vậy, hơn nữa cái gọi là mượn lửa, không chỉ là mượn lửa, còn cần Hồ Tâm Nguyệt đến thao túng hỏa diễm.

Thái Âm chân nhân nói:

- Hoàng đế không để bình đối, đồng ý cho nàng mấy viên Kim Đan, không sợ nàng không chịu ra tay!

Hứa Tiên nói:

- Con số này sợ là còn phải để ngài đi đàm phán mới tốt!

Long Hồ Kim Đan này vô cùng trân quý, so với bàn đào cũng chỉ là hơi kém hơn, tuy rằng không thể kéo dài thọ nguyên, lại có thể khiến người thoát thai hoán cốt.

852. Chương 852: Bặc Toán

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 852: Bặc Toán

Thái Âm chân nhân khoát khoát tay nói:

- Không cần, đan dược nếu có thể luyện thành, ta dùng một viên, bình thành một viên, còn lại đều để người xử trí.

Dù là Hứa Tiên đã xem danh lợi như phù vân. Lúc này cũng có chút trợn mắt há hốc mồm, không biết nên nói cái gì. Hắn vốn là muốn mấy viên Kim Đan đưa cho nữ tử bên người, đan có chút không biết mở miệng

thế nào, lại không nghĩ rằng Thái Âm chân nhân dĩ nhiên hào phóng như thế, vung tay lên đem toàn bộ cho hắn.

Sư phụ này của ta thật đúng là đủ hào phóng đủ nghĩa khí.

Hứa Tiên cũng không làm bộ chối từ, vái chào thật sâu:

- Vậy đệ tử liền đi.

Chỉ là đến như vậy, hắn người hỗ trợ này ngược lại thành người được lợi lớn nhất trong đó, không chỉ không thể đáp tạ ân tình của Thái Âm chân nhân, ngược lại được một phen đại ân.

Hứa Tiên ra khỏi cửa cung, chân trời đã là vân thu vũ tán, mặt trời chiều soi sáng vân đoàn chưa có tan hết, chiếu ra hà quang sắc sỡ.

Bên ngoài Vĩnh An Cung, điêu xa đình trù.

Doãn Hồng Tụ nắm tay Nhu Gia công chúa, đỡ thân thể có vẻ nhu nhược của nàng bước lên xe ngựa.

Nhu Gia công chúa vén lên màn xe, nhẹ giọng nói:

- Mẫu hậu, ta đi đây!

Hoàng hậu nương nương thần sắc hơi lộ vẻ mất tự nhiên, lên tiếng nói:

- Đi nhanh về nhanh!

Liền phân phó hạ nhân chuẩn bị hồi cung.

Doãn Hồng Tụ trong lòng cười thầm, rõ ràng là thông minh như vậy. Lại không biết nên làm thế nào cùng nữ nhi thân sinh của chính mình ở chung. Không, phải nói so với Nhu Gia, chính mình ngược lại càng giống như cô cô nữ nhi. Bất quá có thể có tình hình hiện tại, cũng là rất tiến bộ rồi.

Doãn Hồng Tụ phát phát tay nói:

- Chúng ta đi!

Phân phó một tiếng, bánh xe chuyển động, nghiền qua sân rộng lót cẩm thạch, xuyên qua một tầng cửa cung, biến mất không thấy.

Hoàng hậu nương nương đứng tại chỗ trầm ngâm một lúc lâu, xoay người phân phó hồi cung.

Phạm phải sai lầm chung quy khó có thể bù đắp, cảm tình xa cách cũng vô pháp chữa trị. Hôm nay ta có khả năng làm được, chỉ là lựa chọn cho người một phụ tế. Không đơn giản chỉ là cực kỳ phú quý, tuấn mỹ tuyệt luân, văn võ song toàn, tối trọng yếu là có thể tuân thủ hứa hẹn.

Bình ổn ở trên mã xa, Doãn Hồng Tụ niết gương mặt mềm mại như nước của Nhu Gia công chúa, nói:

- Người nói cho ta biết, người làm thế nào sinh bệnh?

Không giống như Hoàng hậu nương nương, nàng cùng Nhu Gia giao vãng sâu đậm, nhìn ra được dị trạng trong đó.

- Đương.. đương nhiên là bị phong hàn, ta...thân thể ta không tốt, khụ khụ!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhu Gia công chúa lộ ra một tia kinh hoàng, ngay cả nói lắp từ lâu sớm đã khỏi hẳn đều trở lại.

Doãn Hồng Tụ thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm con mắt của Nhu Gia công chúa, ánh mắt của Nhu Gia công chúa tán loạn, không dám cùng nàng đối diện, trong xe bầu không khí nhất thời có chút ngưng trọng.

Hồi lâu sau, Doãn Hồng Tụ thở dài:

- Đừng làm chuyện điên rồ đó nữa.

Nhu Gia công chúa há mồm muốn phản bác. Nhìn sang Doãn Hồng Tụ vẻ mặt nghiêm túc, rốt cục khẽ “ừm” một tiếng.

Doãn Hồng Tụ lộ ra dáng tươi cười nói:

- Lúc này mới đáng yêu! Hoàng hậu nương nương an bài không có sai, Phan công tử xác thực là giai tử, gia thế cũng không cần nói nhiều, dung nhan thực sự là Thiên Hạ Vô Song. Từ sau khi hấn hồi kinh, không biết có bao nhiêu tiểu thư gia đình quan to quý nhân đối với hấn mong nhớ ngày đêm, bất kể thân phận liếc mắt đưa tình cũng không ít. Chỉ sợ hấn ngoắc ngoắc ngón trỏ, những tiểu thư kia chính là bỏ trốn cũng ngàn chịu vạ theo. Người trằng hôn sự này hiện tại không biết bao nhiêu người đang đổ kị phát cuồng đây?

Nhu Gia công chúa chớp chớp mắt to:

- Hấn thật sự tốt như vậy?

Doãn Hồng Tụ thấy câu dẫn ra hứng thú của nàng, càng thêm ra sức nói:

- Còn không chỉ như vậy? Ta lúc trước lặng lẽ nói cho người, Phan Ngọc đã cùng nương nương ưng thuận ước định, tuyệt không sức cơ nạp thiệp, đến khi đại hôn sẽ ở trước đám văn võ đại thần tuyên bố. Cả nhà trên dưới cũng chỉ có một nữ chủ nhân, nếu là không nói như thế, chỉ bằng tình tình này của người còn không bị người khi dễ chết.

- Theo đó mà nói, ngay cả ta cũng rất bội phục. Phan Ngọc ngày thường một bộ dung mạo tuyệt thế, nhưng cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt, càng không truyền ra chuyện phong lưu gì, không sợ nàng không tuân thủ ước định. Đại khái ở trong kính nhìn thấy bản thân quá nhiều, lại nhìn những thứ tục phấn khác sẽ buồn tẻ vô vị đi sao! Bất quá tiểu Nhu Gia nhà ta, nàng cũng sẽ không động tâm đâu!

Nhu Gia công chúa nói:

- Hấn tốt như vậy, sao tỷ tỷ không thích, mà thích....a!

Nàng còn chưa có nói xong, Doãn Hồng Tụ đã một phát che miệng nàng lại, trên mặt rặng mây đỏ hiện lên, tiểu nha đầu này từ lúc nào trở nên không biết nói chuyện như vậy. Nhưng dáng tươi cười trên mặt nàng càng phát ra ngọt ngào:

- Sao lại không thích, tỷ tỷ vẫn thích Phan công tử nhất, đối với Nhu Gia người cũng là đổ kị không ngớt đấy! Người nói đúng không, Nhu Gia!

Nhu Gia công chúa sợ hãi nhìn thần tình uy hiếp rõ ràng trên mặt Doãn Hồng Tụ, trái lại nhẹ giọng nói:

- Đúng!

Doãn Hồng Tụ cười ha ha:

- Như vậy mới đúng!

Sau đó càng ra sức thay Phan Ngọc tuyên truyền, thẳng khoe đến bầu trời không có, trên mặt đất vô song. Từ tâm hư vinh vi diệu của nữ nhân, đến thực tế đạt được chỗ tốt, phảng phất như làm nữ nhân chỉ cần gả cho Phan Ngọc, đời này đã giá trị, thế nhưng nhìn Nhu Gia công chúa rõ ràng thần tình không yên lòng, hiệu quả tựa hồ cũng không được tốt lắm.

Doãn Hồng Tụ nổi giận im lặng, chuyện vừa chuyển nói:

- Ngày mai sẽ mời Hứa Tiên kia trị bệnh cho người.

Nhu Gia công chúa lập tức ngẩng đầu lên, tập trung tinh thần nghiêng tai lắng nghe, khi chú ý tới trên mặt Doãn Hồng Tụ sắc chỉ tiếc rên sát không thành thếp, lại phảng phất như kẻ trộm, sắc mặt khẽ biến thành ửng hồng cúi đầu xuống.

Doãn Hồng Tụ ôm thân thể mềm mại của nàng, than nhẹ một tiếng:

- Nhu Gia, ta nói người hiện tại có thể còn không quá minh bạch, người nghĩ tới cũng không nhất định là tốt nhất, chỉ có đi đúng đường, tương lai mới không phải hối hận. Vô luận là vì nương nương, hay là vì chính người, ta muốn người tiếp thu an bài này.

Hồi lâu sau, Nhu Gia công chúa mới khẽ khàng “ừm” một tiếng.

Kỳ thực ta cũng đã minh bạch, hạc giấy bay cao tới đâu, chung quy vẫn là sẽ rơi xuống đất.

Nguyện vọng của ta có thực hiện được không?

Hứa Tiên cũng không vội mà đi tìm Tâm Nguyệt Hồ, mắt thấy thời gian đã muộn, lúc này đã là quá trưa, Phan Ngọc sợ rằng đã chờ đợi sót ruột.

Hoàng cung cách vương phủ cũng không xa, hắn cũng không ngần ngại đi tới chỗ à bay qua, liền ven theo đường đi về phía vương phủ. Trên đường cũng không có mấy người đi đường, ngẫu nhiên có mã xa vội vã đi qua.

Phụ cận hoàng cung, trong thành chừ phường đều là lục bộ cơ yếu, cùng với nơi ở của quan to quý nhân, vốn cũng không hướng tới phường thị khác huyện nào.

Mặt trời chiều chiếu nghiêng xuống con đường rộng lớn, một mảnh minh hồng sáng lạn, đem cái bóng của Hứa Tiên kéo thật dài ở phía sau người. Cũng nhiễm hồng từ đầu tường lộ ra xanh biếc.

853. Chương 853: Ba Quẻ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 853: Ba Quẻ

Hứa Tiên cũng không nhận được thoáng thả chậm cước bộ, cổ thành rộng lớn cổ phác dưới tịch dương, đẹp tựa như một bức họa cuộn tròn, trong mỹ lệ lại hơi lộ vẻ tịch liêu. Người đi trong đó, phẳng phất như trong một bước là có thể vượt qua quang âm cách trở, hồi tưởng nghìn năm đã qua.

Hứa Tiên khê cười, chính mình nếu nhớ lại đến tận cùng, lại bay qua, mà là tương lai xa xôi, hơn nữa tương lai như vậy sợ là vĩnh viễn sẽ không trở lại.

Đi qua một hẻm nhỏ, một quầy xem bói đặt ở bên tường. bóng nghiêng trong tịch dương.

Hấp dẫn chủ ý của Hứa Tiên, trong nội thành không phải là tùy tiện người nào cũng đều có thể bày quầy xem bói.

Sau quầy xem bói lão đạo tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, quả thực là hình tượng giống như cao nhân đắc đạo, cười hàm hậu nói:

- Vị công tử này có muốn xem một quẻ không?

Ngôn ngữ mời chào sinh ý tầm thường này, lại để Hứa Tiên dừng lại cước bộ vội vàng, trước mắt bộ hình tượng này cực kỳ xa lạ, lại mang đến cho hắn một loại cảm giác rất tinh tường. Không cần nghĩ ngợi mở ra Thông Thiên Nhân, xuyên phá một tầng ảo giác trước mắt này.

Thanh Mộc mộc trầm, đạo bào màu vàng hơi đỏ, tinh mâu mỉm cười cũng như lưu ly.

Trên mặt Hứa Tiên hiện lên thần sắc kinh hãi không thể tưởng tượng được:

- Huyền Cơ!

Ngư Huyền Cơ lại hỏi:

- Vị công tử này có muốn xem một quẻ không?

Thanh âm kia rơi vào trong tai Hứa Tiên, đã không phải thanh âm già nua nữa, mà là mềm mại dễ nghe như hoàng oanh.

Hứa Tiên cũng bình định tâm thần, đi ra phía trước, cười nói:

- Không biết bao nhiêu tiền một quẻ? Tính toán thế nào?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Bàn đạo thần cơ diệu toán, chỉ cần ba nghìn năm trăm hai mươi tám lượng hai văn bạc, bảy mươi năm đồng tiền là được.

Hứa Tiên nao nao liền phản ứng lại, từ trong Công Đức Bài lấy ra toàn bộ ngân phiếu, lại từ trong túi tiền lấy ra. Những tiền bạc này đều là tùy tiện mang ở trên người, đã bị thỉnh thoảng cần đến, ngay cả chính hắn cũng không có đếm rõ. Đặt ở trên bàn lại vừa vặn là ba tờ ngân phiếu một nghìn lượng, năm trăm hai mươi lượng bạc nén, tám lượng bạc vụn, bảy mươi năm đồng tiền, cùng con số theo như lời Ngư Huyền Cơ không hề kém một phân.

Ngư Huyền Cơ không chút khách khí đem toàn bộ thu hồi, trên mặt đáng tươi cười càng phát ra thoải mái.

Hứa Tiên vô cùng kinh ngạc:

- Người có thể tính được? Theo lý thuyết mệnh số của hắn hắn là không tính được mới đúng, bằng không, Đông Hải Long Vương đã sớm giết tới cửa cùng hắn liều mạng rồi. Mà trước đây Ngư Huyền Cơ cũng nói tính không rõ mệnh số của hắn, sao hôm nay lại có thể nói ra rõ ràng vật thiếp thân của hắn như vậy.

Ngư Huyền Cơ con người lưu ly nhìn Hứa Tiên, một mai tiền đồng ở giữa ngón tay của hắn nhẹ nhàng lăn qua lăn lại:

- Hắn văn mệnh số cũng không phải là không dấu vết có thể tìm ra a. Không, phải nói ngược lại so với trước đây trở nên càng rõ ràng hơn chút!

Hứa Tiên hoạt kê, lực lượng của chính mình so với năm xưa đề thăng đâu chỉ gấp chục lần, theo hắn suy luận. Bản thân mệnh số hắn là trở nên càng thêm khó dò mới đúng.

Ngư Huyền Cơ làm như nhìn ra suy nghĩ của hắn:

- Thuật số chi đạo cũng không đơn giản như vậy. Như kim tiền cũng giao ra, người có thể coi là chút gì đây?

Hứa Tiên vốn tưởng rằng đây chỉ là vui đùa đã lâu gặp lại, thấy hắn chăm chú hỏi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên tính toán cái gì cho tốt, lại nhớ tới chuyện Thái Âm chân nhân dặn dò:

- Ta đang muốn đại luyện đan dược, người giúp ta tính thành bại, xem đan dược này có thể luyện thành hay không?

- Vậy người là đoán từ hay là xem tay?

- Đoán chữ đi!

Hứa Tiên nhìn trên bàn có bày giấy và bút mực, còn bày một quyển sách, không phải Chu Dịch, mà là Tam Quốc Diễn Nghĩa mà hắn chép được.

Ngư Huyền Cơ liền đem Tam Quốc Diễn Nghĩa cầm lên, mở ra một mảnh giấy Tuyên Thành đặt tới, Hứa Tiên đề bút viết một chữ “Ngư”.

Ngư Huyền Cơ thần sắc khẽ động, mở miệng khen:

- Thực sự là chữ tốt!

Hứa Tiên nói:

- Chữ này muốn giải thích như thế nào, là hung hay là cát?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Chữ Ngư này sao, âm thông của nó một chữ “Dư”, ừm, hàng năm có thừa, là dấu hiệu đại cát đại lợi, nói rõ người luyện đan tất nhiên sẽ thành công, yên tâm đi!

- Ba nghìn lượng bạc đổi một câu hàng năm có thừa, sư tỷ người đây là giết người sao?

Hứa Tiên vẻ mặt trêu ghẹo, người đoán chữ này tiêu chuẩn cũng ỉn, học sinh tiểu học cũng sẽ không tin tưởng cái gì hàng năm có thừa may mắn đi sao! Trên phường thị tùy tiện tính toán mệnh, cũng có thể để chữ điên đảo mở ra, xuất ra hơn mười loại thuyết pháp.

Ngư Huyền Cơ mỉm cười nói:

- Thiên Cơ diễn toán chữ ở trong lòng, trừ tính người trong người, ai cũng sẽ không minh bạch. Đoán chữ cũng bất quá vì để con người an tâm, sự đệ người cũng không phải con người, ta cần gì phải tốn nhiều miệng lưỡi đây?

Hứa Tiên cười khổ một chút:

- Vậy thì cho người mượn cát ngôn, đến lúc đó luyện thành người cũng có được ăn!

- Ta?

- Đúng vậy, không cần khách khí, người nếu như nghĩ thực sự bản khoản, có thể đem bạc trả lại cho ta.

- Không khách khí!

Ngư Huyền Cơ thẳng thắn đem toàn bộ bạc đều thu lại.

- Hiện tại người đặt chân ở đâu, đến lúc đó ta lại đi tìm người?

Hứa Tiên lại liếc mắt nhìn mặt trời chiều phía xa, đã có hơn phân nửa rơi vào phía dưới tường thành. Nếu không chỉ qua chốc lát, trời thật sự sẽ tối đen.

Hứa Tiên đứng ở trong mặt trời chiều, Ngư Huyền Cơ thì đứng ở trong ngõ hẻm, trong lúc đó bất quá ngăn cách một cái bàn xem bói nho nhỏ, lại phân ra quang và ảnh.

Ngư Huyền Cơ mỉm cười:

- Có hẹn cùng người khác sao?

- Xem ra người hiện tại thực sự là đạo hạnh tiến nhanh.

- Từ lúc người dừng lại, đã là lần thứ ba nhìn sắc trời rồi.

Hứa Tiên hơi lộ ra vẻ xấu hổ, cùng Ngư Huyền Cơ cách biệt đã lâu mới gặp lại, đương nhiên cũng có rất nhiều lời muốn nói, bất quá hiện tại Phan Ngọc đã chờ tròn một buổi trưa.

Ngư Huyền Cơ không chỉ không có chút nào có ý thay Hứa Tiên giải vây, ngược lại dùng một đôi con người lưu ly, lại có vẻ hăng hái đánh giá vẻ mặt xấu hổ của hắn, thản nhiên than thở:

- Lê nào cùng ta nói chuyện để Hán văn người khó khăn như vậy?

Hứa Tiên vội vã giải thích nói:

- Đương nhiên không phải, ta...

Chợt phản ứng lại, trừng mắt với nàng một cái:

- Ta thực phải đi.

Xoay người liền muốn rời khỏi.

Ngư Huyền Cơ cũng không nói ngăn cản, thoải mái ôm cánh tay, nhìn hắn trong ánh sáng mờ trong trẻo, cười mà không nói. Giấu ở trong bóng đen nhân nhật, nàng dáng người uyển chuyển hàm xúc, tràn đầy tự tin cùng đợi.

Chờ đợi hắn dừng bước lại, chờ đợi hắn xoay người lại, bất đắc dĩ vươn tay nói:

- Địa chỉ!

Dù sao cũng là không dễ dàng, ở trong biển người mệnh mông gặp nhau.

Ngư Huyền Cơ khom xuống vòng eo, tại lòng bàn tay hắn viết xuống một chuỗi chữ nhỏ li ti.

Lòng bàn tay truyền đến xúc giác ngứa ngáy, Hứa Tiên nhìn không chuyển mắt, nhìn nàng lộ ra gương mặt mờ nhạt, phân nửa rực rỡ trong nắng chiều chói mắt. Con người lưu ly nhuộm thành màu hồng rực rỡ. Một nửa khác lại đang chìm đắm trong u ảnh, hiện ra đường cong phân biệt rõ ràng.

854. Chương 854: Ba Quẻ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 854: Ba Quẻ. (2)

Trong nháy mắt, hần cảm giác trong phân nửa đáng tươi cười sáng mờ kia của nàng quá mức tươi đẹp, ngược lại lộ ra một tia ưu thương. Còn không kịp suy nghĩ, nàng đã thẳng thừng đứng dậy, trở lại chỗ râm mát, đáng tươi cười trên mặt vẫn như cũ.

- Tốt rồi!

Hứa Tiên thu tay lại, cũng không vội vã rời đi.

- Huyền Cơ, người lần này tới tìm ta, có chuyện gì không?

Ngư Huyền Cơ nói: xem tại

- Đúng rồi, mỗi ngày ta có thể xem ba quẻ, hiện tại sẽ thu quầy, lại còn chỉ tính một quẻ, vậy thì liền tặng người một quẻ nữa, ba ngày sau, canh giờ này, nghìn vạn lần không được rời khỏi người nọ cùng người có hẹn!

Hứa Tiên vội hỏi nói:

- Người là nói Phan Ngọc? Người đã tính được cái gì?

Ngư Huyền Cơ nhẹ lay động tay:

- Thiên Cơ không thể tiết lộ, yên tâm đi, không phải là tai ách gì lớn cả, vị Phan công tử kia tử khí oanh thế, quý không thể nói, có người ở bên cạnh tự nhiên có thể gặp dữ hóa lành!

Hứa Tiên nói:

- Nghe như là hàng năm có thừa không sai biệt lắm! Thực sự là lừa trắng bạc của ta!

Ngư Huyền Cơ cũng đã bắt đầu thu thập quầy xem bói, tiện tay cầm lấy bản Tam Quốc Diễn Nghĩa trên bàn kia đưa cho Hứa Tiên:

- Cái này tặng cho người, xem như bán rẻ!

Hứa Tiên nói:

- không thấy không thấy tên tác giả mặt trên sao? Thực sự là ngay cả bán hạ giá cũng không hề có thành ý!

Ngư Huyền Cơ nói:

- Phải không?

Hứa Tiên đang muốn nói là “đúng”, lại nhìn con người của nàng, cũng nhịn không được ghen lời, tránh né đôi mắt của nàng nói:

- Xem như vậy đi sao!

Trong lòng lo sợ, nàng sẽ không phải đã cường hãn đến trình độ ngay cả cái này cũng đều có thể nhìn ra được đấy chứ! Trên thực tế quyển sách này không có một chữ là của hần viết, bộ phận nguyên sang duy nhất, còn xuất ra từ thủ bút của người khác.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta cảm thấy vẫn là phía trước, người viết tốt hơn chút.

Hứa Tiên trong lòng thả ra một hơi, nguyên lai là nói cái này, thản nhiên nói rằng:

- Bất quá kết cục phía sau muốn so với ta nghĩ tốt hơn nhiều lắm!

Ngư Huyền Cơ dừng tay lại, ngẩng đầu lên nói:

- Phải không? Vậy người nguyên bản là nghĩ như thế nào?

- Suy nghĩ lung tung mà thôi!

Hứa Tiên đưa cột, trong tay quyển sách này tuy rằng là tiểu thuyết diễn nghĩa, nhưng là căn cứ theo lịch sử biên soạn ra, lịch sử chưa bao giờ tồn tại loại kết cục thứ hai.

Thảo luận ưu khuyết tiểu thuyết mạc danh kỳ diệu, liền thấy nàng cấp tốc đem quây bói thu thập.

Đợi cho tất cả hoàn tất, mặt trời chiều đã rơi vào phía sau tường thành.

Ngư Huyền Cơ nói một tiếng cáo từ, đã đi về phía sâu trong hẻm ngõ.

- Chờ một chút, không phải còn có một quả nữa sao?

Ngư Huyền Cơ ngoái đầu nhìn lại cười nói:

- Một quả cuối cùng này là ta tính cho chính mình, đã tính rồi!

- Kết quả thế nào?

Hứa Tiên hiểu kỳ truy vấn.

- Không biết?

Trong mắt Ngư Huyền Cơ thần kỳ hiện ra một tia mờ mịt, lập tức liền thu liễm, thật sâu nhìn Hứa Tiên một cái, mỉm cười nói:

- Lúc rảnh rồi lại tới tìm ta, Duẩn nhi vẫn rất nhớ người!

Nói xong đã tiêu thất ở sâu trong ngõ hẻm.

- A?

Hà quang đã tỏ khắp, nguyệt hoa bắt đầu sáng sủa.

Hứa Tiên cúi đầu nhìn Tam Quốc Diễn Nghĩa trong tay, lại nhìn chữ viết trên tay, nhất thời ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy hôm nay Ngư Huyền Cơ có chút không tầm thường. Đặc biệt câu nói lúc ly biệt kia, quả thực không giống tính cách của nàng, trong đầu ngàn vạn suy nghĩ lại vẫn không lý giải được rõ ràng. Chỉ đành bước nhanh về phía trong vương phủ bước đến, vô luận là Phan Ngọc hay Vân Yên so với chính mình càng am hiểu giải câu đố hơn!

Trên Minh Nguyệt Lâu, Phan Ngọc đang nhìn trăng mà than thở, chợt nghe được tiếng bước chân truyền đến.

Hứa Tiên vỗ mặt áy náy:

- Phan Ngọc, để người chờ lâu quá, ta...

Phan Ngọc mỉm cười cắt đứt:

- Hứa huynh nói đi đâu rồi, lẽ nào chúng ta có hẹn sao? Hứa huynh hôm nay đêm khuya đến thăm, hẳn là có chuyện gì, nếu như không có việc gì, vẫn là nhanh chóng trở về phòng nghỉ tạm đi!

Hứa Tiên cũng rất minh bạch hiểu rõ, nàng đang tức giận. Nghĩ đến cũng đúng, nàng chuyên môn xin nghỉ, chờ chính mình một buổi chiều, tức giận cũng là đương nhiên. Nhưng nếu thực trở về phòng nghỉ tạm, vậy thì thực sự là làm chuyện ngu ngốc.

Hứa Tiên bước nhanh tiến lên, đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu che lại đôi bờ môi mỏng manh kia.

Phan Ngọc thoáng giây dựa một chút, đã nhắm mắt lại, mặc hắn làm việc, chậm rãi ôm lấy hắn.

Dưới ánh trăng ngân lam sắc, hai người hòa hợp một thể.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên mới ngẩng đầu lên, khẽ thở nhẹ, Phan Ngọc mặt mang vẻ đỏ ửng cười nói:

- Minh Ngọc, người ta tương giao tâm đầu ý hợp, chẳng lẽ không dự định đủ để dạ đàm sao?

Tiên tay vì nàng gỡ xuống mảnh nhỏ Âm Dương kính, liền đem công tử như ngọc hóa thành mỹ nhân như hoa.

Phan Ngọc theo tay vung lên, trước đem hai phiến cửa sổ khép lại, trong phòng nhất thời tối sầm lại, con người của nàng càng lóe ra vẻ lấp lánh, nhìn chăm chăm Hứa Tiên nói:

- Đừng tưởng rằng như vậy liền đã đủ, ta cũng không phải Yên nhi của người dễ lừa như vậy!

Hứa Tiên liền lại cúi đầu xuống, ở bên tai của nàng nói lời nhỏ nhẹ, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, trong lúc đó nàng sóng mắt càng lúc càng nhu hòa.

- Như vậy chắc chắn không?

Hứa Tiên ôn nhu hỏi.

Phan Ngọc chỉ là khẽ hôn nhẹ lên môi của hắn một cái.

Tầng tầng màn trướng, hai người gần bó tương giao.

Hứa Tiên bị thuật phân biệt các loại tảo ngộ tới nay, Phan Ngọc chỉ là tựa ở ngực hắn lẳng lặng nghe.

Khi Hứa Tiên nói lên tình hình hôm nay, Phan Ngọc kinh ngạc nói;

- Không nghĩ tới công chúa bệnh tình nghiêm trọng như vậy, mà bệ hạ dĩ nhiên thực lập chí tu hành.

855. Chương 855: Hồ Điệp

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 855: Hồ Điệp

Hứa Tiên nói:

- Bất quá chỉ cần đem Kim Đan luyện thành, người cũng có thể dễ dàng hoàn thành Trúc Cơ.

Phan Ngọc hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ:

- Ta cũng không nghĩ tới dĩ nhiên khó khăn như vậy, quả nhiên là vì cá cùng tay gấu không thể cùng có được!

Hứa Tiên ôm bả vai trơn mềm của Phan Ngọc:

- Người thân ở trong hồng trần hỗn loạn, muốn xử lý các loại việc vặt bên cạnh, không khỏi tâm niệm phức tạp, tu luyện cho người xác thực có chút khó tránh khỏi khó khăn, bất quá yên tâm đi, ta sẽ giúp người.

Tham thiền ngộ đạo cần không chỉ là tư chất, còn cần tâm cảnh. Phan Ngọc thân phụ kỳ tài, còn trẻ đã thành danh, ở trong nhân thế này tự có một phen hùng tâm tráng chí muốn thi triển, cùng Hứa Tiên cảm ngộ sinh tử luân hồi, hoặc là Vân Yên duyệt tận phần hoa thế hội tuyệt nhiên khác nhau. Không có phen tâm cảnh này, tu hành chung quy là con đường không thể nào.

Phan Ngọc nói:

- Lưng đeo mười vạn quan, cưỡi hạc xuống Dương Châu, lòng người luôn luôn không biết đủ. Bất quá, Hán văn người tựa hồ kiêm được tất cả, liền nhiễm cả người bên cạnh.

Trên mặt Hứa Tiên toát ra một tia thống khổ:

- Ai người không biết ta cũng đều thường xuyên phải chịu nội tâm dày vò!

- A?

Phan Ngọc sững sốt lập tức tỉnh ngộ, lấy tay chống cằm, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện lên dáng tươi cười quái dị:

- Ai, bất quá mới chính là thời gian một năm, Hán văn người đã biến thành ác quỷ trong sắc rồi sao?

Ngón tay dài nhọn lại ở trên ngực của Hứa Tiên nhẹ nhàng vẽ vòng tròn.

Nguyệt hoa mỏng lung xuyên thấu qua song cửa, chiếu rọi khuôn mặt và dáng người của nàng, tinh xảo nhẵn nhụi, dường như dùng mỹ ngọc điêu khắc thành, tóc dài như mực rủ xuống trước ngực, lúc ẩn lúc hiện.

Hứa Tiên một tay nắm lấy tay của nàng, tay kia vén lên tóc dài, khẽ vuốt gò má của nàng, nhẹ giọng tán thán:

- Thật đẹp!

- Phải không?

Phan Ngọc sắc mặt khẽ biến thành ửng hồng:

- Có muốn ta hay không...

Hứa Tiên lập tức nói:

- Không nên!

Như vậy trừ bỏ đổ thêm dầu vào lửa ra, không có bất cứ ý nghĩa gì, ngược lại là phá hư bầu không khí lúc này, hẳn cũng không có thực đối khát đến trình độ này:

- Tối nay đúng là gặp lại hảo hữu, đương nhiên muốn thức trắng đêm nói chuyện mới đúng.

Phan Ngọc mỉm cười, một lần nữa tựa ở trong lòng hắn:

- Được, vậy thì mời Hán văn huynh tiếp tục nói đi!

Hứa Tiên nói:

- Có người nói cho ta biết người ba ngày sau sẽ có chút phiền phức, để ta không phải rời khỏi bên cạnh người!

Phan Ngọc nháy mắt mấy cái:

- Ngươi Huyền Cơ?

- Sao người biết?

- Người có thể nói cho người tin phục như vậy cũng không nhiều. Hơn nữa ba chữ kia quả thực như là viết ở trên mặt người vậy.

Hứa Tiên nuốt nước bọt:

- Khoa trương như vậy?

- Người có chút suy nghĩ, tất biểu lộ ra thần tình, lời nói, hơn nữa hơn nữa người vốn là không am hiểu che giấu, khi người đang nhớ Bạch Tố Trinh, Thanh cô nương, cũng hoặc là tiểu Thiển, thần sắc đều không giống nhau. Nói trở lại, người vừa rồi giảng thuật người ở trên biển kinh lịch, đổ vào rất nhiều thứ. Khi người nhắc tới tiểu Thanh mặt lộ vẻ vui mừng, nói vậy nàng đã đầu hàng với người. Hai tình tú bên cạnh Ngư Nhi kia người không phải thanh bạch đi sao?

Hứa Tiên thừa nhận chính mình xác thực để lộ rất nhiều thứ, ngược lại cũng không phải có ý định giấu diếm, chung quy không thể làm trò trước mặt nữ tử, nói mình đã cùng một nữ tử khác giao hợp, khoái ý cỡ nào đi! Về phần những thứ tối chi tiết kia càng hết thấy bỏ qua, lại không nghĩ rằng Phan Ngọc đã thông qua quan sát cẩn thận tỉ mỉ, toàn bộ phán đoán ra được.

Phan Ngọc cắn ngón tay, suy nghĩ:

- Mà trong đó quái dị nhất chính là Hàn Mai tiên tử kia, điểm đáng ngờ rất nhiều, khi ấy người lại có chút xấu hổ, vừa có chút đắc ý...

- Ta đắc ý?

Hứa Tiên nhin không được cắt đứt, mặc dù ở trên chuyện này không muốn lấy thân phận người bị hại, nhưng cũng không thể xem như là người được lợi.

Phan Ngọc than nhẹ một tiếng:

- Xem ra là ta bất hạnh đoán đúng, bất quá Hán văn người thực đắc ý, ta cũng có thể lý giải được, nam nhân mà không phải sao!

Nàng phảng phất như bằng hữu vỗ vỗ vai hân, sau đó lạnh lùng bổ sung một câu:

- Đều là tên ngốc háo sắc vô độ!

- Ta cảm giác chính mình ở trước mặt người như là không mặc quần áo vậy.

- Người vốn dĩ cũng không mặc quần áo.

Hứa Tiên cảm thấy không thể lại để nàng tiếp tục kiêu ngạo như vậy nữa, cố sức đem nàng ôm vào trong lòng, thẳng tắp nhìn vào con mắt của nàng:

- Vậy người đoán ta hiện tại đang nghĩ đến ai?

Phan Ngọc sắc mặt đỏ lên:

- Ta không biết!

Hứa Tiên cúi đầu, mỉm cười nói:

- Hiện tại ta đây đắc ý sao? Người có thể để ta nhớ đến an tâm ở trong lòng ta.

Phan Ngọc nhìn dáng tươi cười của Hứa Tiên hầu như xưng được với “đắc ý dào dạt”, phồng má lên, khẽ thở ra một hơi. Đối với vẻ đắc ý này, nàng thật một chút cũng không cảm thấy đáng ghét.

- Ngươi sư tỷ kia của người sẽ không phải vô duyên vô cớ xuất hiện ở trước mặt người chứ? Nàng còn đối với người nói cái gì nữa?

- Ta đang định hướng người thỉnh giáo!

Hứa Tiên liền đem tình hình lúc đó tinh tế giảng thuật lại một lần.

Phan Ngọc nói:

- Nói cách khác, nếu như người sau đó rời khỏi, sẽ không chiếm được cảnh báo của ta, đúng không?

Hứa Tiên sửng sốt:

- Xem như vậy đi, người nhìn ra được cái gì?

- Không có gì?

Phan Ngọc mỉm cười, chỉ là nhìn ra tâm đồ kỵ của một nữ nhân mà thôi, bất quá vẫn là cho người thiếu đắc ý một chút mới tốt!

- Ta cũng hiểu được nàng sẽ ở nơi đó chờ ta là có nguyên nhân, nhưng hoàn toàn không có manh mối, nàng cũng chỉ tự không đề cập tới, thực sự là khiến người ta nghĩ không rõ!

Trong lòng Hứa Tiên rất rõ ràng, Ngư Huyền Cơ vốn nên vân du tứ hải, bỗng nhiên xuất hiện ở trong kinh thành, đương nhiên không chỉ là tới cùng hân nói chuyện phiếm, rất có khả năng cùng thiên hạ đại loạn có liên quan. Tuy rằng bây giờ hân còn nhìn không ra một chút manh mối nào. Nhưng nếu là nàng muốn làm chút gì đó, muốn hân giúp một tay, vì sao không nói thẳng ra đây?

Phan Ngọc lại nói:

- Nguyên nhân nàng không phải đã nói rõ ràng cho người rồi sao?

Hứa Tiên vội hỏi:

- Nguyên nhân gì?

- Ta tuy rằng không hiểu nhưng là, nhưng là nghe người nói qua không ít. Nàng nguyên bản nhìn không thấu mệnh số của người, thế nhưng hiện nay cùng nàng gặp mặt, nàng lại lập tức tính ra trên người người mang theo bao nhiêu tiền bạc, không, là các người còn không có gặp mặt, nàng đã tính toán ra người sẽ từ nơi đó đi qua, nói cách khác, mệnh số của người đối với nàng mà nói, đã không phải không biết nữa rồi. Cho nên hẳn mặc dù thấy được tương lai gì đó, người cũng không giúp được nàng.

Hứa Tiên nhắm mắt lại, lập tức hồi tưởng đến tình cảnh khi đó. Khi chính mình xuất ra toàn bộ tiền bạc, không biết có phải là tâm lý tác dụng không, khi đó Ngư Huyền Cơ mỉm cười, vốn tưởng rằng là đắc ý. Hiện tại nghĩ lại tựa hồ bao hàm bất đắc dĩ.

Nếu như nàng thực sự đã nhìn thấu kết cục sự tình, như vậy vô luận nàng lựa chọn ra sao, nói cho cùng vẫn là không nói cho chính mình. Thấy được tương lai cũng không thể cải biến được, bởi vì chính mình đã không hề hoàn toàn siêu thoát ở ngoài mệnh số nữa.

856. Chương 856: Thất Tinh Đãng.

Chương 856: Thất Tinh Đãng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên bỗng nhiên nhớ tới “Hiệu ứng Hồ Điệp”, tin tưởng Hồ Điệp chỉ cần cánh là có thể cải biến tất cả, thế nhưng hẳn con tiểu Hồ Điệp xuyên qua này đã đang liều mạng vỗ cánh, nhưng lại không lúc nào không cảm giác được một loại ràng buộc, phẳng phất như có một cổ vô hình chi lực, đem quỹ tích số phận đẩy trở lại chỗ ban đầu.

Pháp Hải rốt cục vẫn là đem Hứa Tiên bắt đi, tuy rằng không phải Kim Sơn Tự mà là Linh Ẩn tự. Bạch Tổ Trình tuy rằng không thể thủy mạn kim sơn, lại hủy cả tòa Phi Lai Phong. Hẳn con hồ điệp này không có vỗ cánh dễ dàng như thường chút nào, mà là hầu như đang liều mạng mới cải biến được kết cục chuyện này.

Hơn nữa cùng Ngư Huyền Cơ một phen đối thoại, cũng đã để hẳn hiểu rõ, chính mình cũng không phải là Hồ Điệp!

Hứa Tiên nhớ tới một loại thuyết pháp khác cùng hiệu ứng Hồ Điệp tương phản là “hiệu ứng thùng sơn”, chính mình tồn tại có thể cũng không phải là một con Hồ Điệp dễ dàng vỗ phong bạo, mà là một thùng sơn đổ xuống giữa dòng sông số phận, chỉ có thể làm nhiễm một khu vực nhỏ, sẽ gặp nước sông chậm rãi pha loãng hầu như không còn.

Nếu như hẳn không hề nắm giữ năng lực cải biến mệnh số, đó vô luận có pháp lực cường đại thế nào, chỉ sợ cũng khó có thể cải biến kết cục xác định mà Ngư Huyền Cơ đã sớm nhìn thấy được, cho nên hẳn mới không chịu nói rõ sao?

Hứa Tiên trong lòng khê động:

- Chờ một chút, nàng từng nói qua, đem một quả cuối cùng lưu lại cho chính mình, lại nói tính không được...

Phan Ngọc suy đoán nói:

- Nếu như ta đoán không sai mà nói, đáp án đã giấu ở trong một quẻ cuối cùng kia, nàng nói là lưu lại cho chính mình, lại tất nhiên cùng người có liên quan!

- Cùng ta có quan hệ? Vì sao nói như vậy?

Phan Ngọc nói:

- Đương nhiên, nàng cố ý cho người đoán chữ xem bói, chỉ là cách biệt đã lâu, trêu đùa khi gặp lại? Nàng không giống như là loại người thích trêu đùa này, chỉ sợ là thấy người có thể tính ra kết quả chuẩn xác, kết quả đại khái là thất bại, cũng có khả năng là không muốn nói cho người.

Hứa Tiên nói:

- Minh Ngọc, người biết là tính cái gì không?

Phan Ngọc nhún nhún vai:

- Có thể là tính nhân duyên đi sao?

- Uy, nghiêm túc một chút đi.

Hứa Tiên đưa tay khẽ véo lên mũi quỳnh của nàng.

Khuôn mặt khả ái của Phan Ngọc khẽ nhăn nhó một cái:

- Ta cũng không phải con giun trong bụng nàng, người muốn biết phải đi hỏi nàng mới được.

- Ta cần phải hỏi nàng một chút cũng không sao, bắt quá sợ rằng nàng sẽ không chịu nói.

- Nàng không phải tặng người một quyển sách sao? Nơi đó đại khái có gợi ý của nàng.

Hứa Tiên ánh mắt lấp lánh nhìn Phan Ngọc, Phan Ngọc khẽ nhếch môi, thở dài một hơi thật sâu:

- A, ta không biết, Hứa huynh, lẽ nào chúng ta muốn cả đêm thảo luận về nàng sao?

Hứa Tiên lập tức nhấc tay đầu hàng:

- Ta...

Hắn vừa mới mở miệng. Phan Ngọc đã lấy ngón tay thon dài che lại môi của hắn, một đôi tay ấn định trên vai hắn, quần lấy cổ hắn, nhẹ nhàng hôn lên.

Hứa Tiên tạm thời đem rất nhiều tạp niệm ném ở phía sau đầu, chuyên tâm liên thủ với giai nhân trước mắt.

Ngoài cửa sổ ánh trăng mờ mờ, đêm ngày một khuya, mờ mịt thành một mảnh minh lam, vờn quanh tiểu lâu, tỏa khắp cả thành Trường An, thiên gia vạn hộ, một mảnh vắng vẻ.

Chỉ có tiểu lâu dạ cổ, từng tiếng rung động, đếm tới ba tiếng.

Canh ba, nửa đêm.

Thành nam trong một viện lạc nhỏ bé, Duẩn nhi mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn về phía đạo thân ảnh quen thuộc chỗ cửa sổ trước mặt.

Ngư Huyền Cơ ngồi ở trên giường, dựa vào bệ cửa sổ, một tay chống gương mặt, ngóng nhìn bầu trời đầy sao.

Nàng cởi ra đạo bào ban ngày, chỉ mặc một thân y sam bạch sắc đơn sơ, khoác lên tinh nguyệt chi quang. Ông tay áo rơi xuống khữu tay, lộ ra cánh tay như sương. Trâm gài tóc đặt ở bệ cửa sổ, từng sợi tóc đen nhánh rủ xuống, theo một trận gió đêm mát lạnh bay động.

- Sư phụ, người còn không ngủ sao?

- Không buồn ngủ.

Ngư Huyền Cơ ngoái đầu nhìn lại mỉm cười.

Duẩn nhi bò đến bên cạnh Ngư Huyền Cơ:

- Sư phụ, ngày hôm nay người đi gặp sư thúc sao?

Duẩn nhi nhìn Ngư Huyền Cơ thần sắc kinh ngạc, đắc ý cười nói:

- Thuật số chi đạo của Duẩn nhi cũng không phải học vô ích.

Ngư Huyền Cơ nắm tay nhẹ nhàng gõ trên đầu Duẩn nhi một cái, nàng bộ dáng ôm đầu đau nhức của nàng:

- Đừng giả bộ nữa.

Duẩn nhi ngẩng đầu lên, le lưỡi nói:

- Sư thúc đến hỗ trợ, ừm, lại thêm ba quái nhân kia, sư phụ nhất định có thể thành công.

- Quái nhân cái gì, đó là thiên thượng Tinh Quân. Duẩn nhi, người cảm thấy sư thúc của người thế nào?

Ngư Huyền Cơ làm bộ lơ đãng dò hỏi.

Duẩn nhi nhảy cảm nghĩ được một tia bầu không khí dị dạng, không quá linh quang rất nhanh vận chuyển, tổng kết các loại hiểu biết nàng du lịch ở nhân gian biết được.

Ở trong ánh mắt chờ đợi của Ngư Huyền Cơ, Duẩn nhi ngạo nhiên nói:

- Sư phụ người tư xuân?

Một phần tư nén hương sau...

- Đau đau đau đau!

Duẩn nhi ôm đầu tràn đầy u lớn u nhỏ, lỗ chũm muốn khóc nhìn Ngư Huyền Cơ, dùng nhãn thần vô hình ai oán lên án công khai sư phụ thô bạo của mình.

Thân là đầu sở gây nên, trên mặt Ngư Huyền Cơ vẫn mỉm cười như cũ:

- Vì sư hỏi người, người thành thật trả lời là được.

Duẩn nhi một mặt tiếp tục dùng nhãn thần lên án công khai, một mặt thành thành thật thật náo:

- Sư thúc là người rất tốt, nấu ăn lại rất ngon...

Cẩn trọng nhìn Ngư Huyền Cơ, thấy nàng liên tục gật đầu, đã không chút nào tiếc rẻ phun ra từ ngữ khen ngợi liên tiếp.

Nói xong lời cuối cùng, mới dò hỏi:

- Sư phụ cảm thấy thế nào đây?

Bát quái chi hồn ở trong tâm linh còn nhỏ của nàng hừng hực thiêu đốt, để nàng tạm thời đem sợ hãi đối với Bạo Quân cực hình đè xuống.

- Chuyện của người lớn, tiểu hài tử đừng xen vào.

Ngư Huyền Cơ tương đương quả đoán cắt đứt suy nghĩ không đứng đắn của nàng.

Duẩn nhi phát sinh tiếng nỉ non bất mãn.

- Ngủ đi!

Ngư Huyền Cơ giơ lên nắm tay.

Duẩn nhi lập tức nằm thẳng, nhắm mắt lại, đồng phát ra tiếng hít thở tinh tế đều đều, nếu không có lông mi rung động, thì phẳng phất như thực đã ngủ say.

Ngư Huyền Cơ cười cười, đưa tay chống gương mặt.

Người có thể nghĩ như vậy, ta cũng yên tâm.

Duẩn nhi dần dần ngủ say, hài tử ở tuổi này luôn luôn tránh không được gối đầu, tuyệt nhiên không thể hổ hội thống khổ mất ngủ của người trưởng thành.

Ngư Huyền Cơ trong lòng không hề buồn ngủ có chút, dựa vào lan can nằm nghe tiếng trống canh, đếm tới tiếng thứ năm.

Năm canh, rạng sáng.

Đêm mùa hè ngắn ngủi, trời đã tảng sáng, tiếng gà gáy đã vang lên.

Trên bầu trời minh lam sắc, ba đạo thần quang xẹt qua, rơi vào trong viện lạc.

Thất Sát Phá Quân Tham Lang ba vị Tinh Quân bị Duẩn nhi xưng là “ba quái nhân” hiển hiện thân hình.

Ngư Huyền Cơ cẩn thận không đi kinh động Duẩn nhi, khoác y đứng lên, đi tới ngoài viện, hành lễ nói:

- Làm phiền ba vị Tinh Quân.

Thất Sát và Phá Quân lặng lẽ không nói gì, Tham Lang dung nhan tuấn tú như thiếu niên công tử từ trong ống tay áo rộng thùng thình lấy ra một vật:

- Người đã xác định?

857. Chương 857: Triều Dương.

Chương 857: Triều dương.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong tay hắn là một ngọn đèn thanh đồng hình thù kỳ quái, thân đèn khắc đầy đường văn kỳ dị, từng điểm nhỏ, do tuyến tương liên, giống như rất nhiều chòm sao. Trừ bỏ thân đèn ra, kéo dài ra ngoài sáu nhánh khác, cộng với bảy cái chân đèn, hình thành liên hoa.

Liên hoa bốn phía cây đèn, hiển nhiên một chút tia sáng như đom đóm dung nhập trong đó, đầy sao trên bầu trời rơi xuống.

Ngư Huyền Cơ cũng không nhận được phát sinh một tiếng than nhẹ:

- Thất Tinh Đẳng!

Tham Lang lại một lần nữa hỏi:

- Người đã xác định?

Ngư Huyền Cơ gật đầu xác nhận, lần thứ hai cảm ơn nói:

- Đa tạ ba vị Tinh Quân đã Ợn.

Ngay cả là ở Thánh Địa như Tử Vi Cung, Thất Tinh Đẳng này Tinh Quân cũng được cho là chí bảo, nắm giữ lực lượng cực kỳ huyền ảo.

Tham Lang lập tức đem Thất Tinh Đẳng nhét vào trong tay Ngư Huyền Cơ, phẳng phất như không phải cầm chí bảo trong thiên địa, mà là một củ khoai lang nóng bỏng tay.

- Tạ Ợn cũng không cần, chúng ta đều thuộc Tử Vi Tinh Cung, giúp chút chuyện ấy cũng không tính là cái gì. Hơn nữa không phải “mượn” mà từ giờ trở đi nó chính là của người.

Ngư Huyền Cơ hơi lộ ra kinh ngạc:

- Cho ta?

Tham Lang nói:

- Thất Tinh Đẳng vốn dĩ thuộc về Thiên Kỳ Tinh hôm nay rơi vào trong tay người, coi như là vật quy nguyên chủ, người sử dụng thích đáng là được. Tuy rằng bằng lực lượng hiện tại của người, muốn sử dụng nó còn có chút cất lực, bất quá chúng ta đã ở Tinh Cung giúp người liên lạc, nếu người thực sự hạ quyết tâm, Bắc Đẩu tinh quân cũng đều nguyện ý giúp người một tay!

Sử dụng một ngọn Thất Tinh Đẳng này càng cần Tử Vi Cung đạo hạnh gần với Tử Vi Đại Đế Bắc Đẩu Thất Tinh trợ trận, sản sinh ra uy năng cũng có thể tưởng tượng được. Mà Thất Tinh Đẳng này cũng không phải là chỉ dùng để xem như pháp khí chiến đấu.

Ngư Huyền Cơ trân trọng đem Thất Tinh Đẳng nắm trong tay, đường văn tinh tế rậm rạp lượn lờ trên thân đèn, trong đôi mắt lưu ly của nàng thoáng cái trở nên thâm thúy như biển. Trong đó hàng tỉ chòm sao chớp động, liền từ vũ trụ Tinh Hà trên đỉnh đầu, chớp mắt một cái vừa nhìn lộn xộn bờ bãi, không bàn mà hợp với quy luật huyền ảo nào đó trong thiên địa, phảng phất như đang hằng hái diễn toán cái gì đó.

Tham Lang không khỏi hướng đôi con người mỹ lệ đến cực điểm kia nhìn lại, chỉ cảm thấy Tinh Hà đảo ngược, phảng phất như có thể đem lòng người cùng tinh thân hút vào đó.

Phá Quân vỗ mạnh lên vai Tham Lang, Tham Lang cả người chấn động, phản ứng trở lại, ỳnh một cái bạt tai.

Khi con người của Ngư Huyền Cơ một lần nữa biến thành lưu ly, trên khuôn mặt mỹ lệ hiện ra một tia uể oải. nguồn

Nếu như nói Hà Đồ Lạc Thư cung cấp cho nàng một loại công thức và quy luật diễn biến Thiên Cơ, như vậy Thất Tinh Đẳng này chính là một cái công thức siêu cấp, đối với thuật số chi đạo có chỗ tốt lớn lao. Nguyên bản chỗ này luôn luôn đen tối không rõ lại đột nhiên rõ ràng trong sáng.

- Thế nào rồi?

Tham Lang mở miệng nói.

Ngư Huyền Cơ khẽ lắc đầu:

- Người nói không sai, vô luận thuật số chi đạo cường đại thế nào, chung quy vẫn là tránh không khỏi một chữ “ta”.

Sau đó đề cao thanh âm nói:

- Chân nhân nếu đến, sao không tiến đến một thử tự.

Lời vừa nói ra, Sát Phá Lang tam tinh đều là cả kinh, nghĩa khí nhạy cảm hướng về phía một phương hướng nhìn lại, đó là một cây mây đang bò trên bức tường trắng, cuối cùng ánh trắng đang rơi trên đó.

Trên vách tường sương trắng dần dần hiện ra một mảnh bóng đen, lúc đầu chỉ có một chút, sau này càng lúc càng lớn, thoáng như thoáng như.

Cuối cùng liền thấy một thân ảnh cao to, xuyên tường mà ra, bước vào trong viện, cùng với tiếng cười to sang sảng:

- Ha ha, quả nhiên không hổ là Thiên Kỳ Tinh.

Người đến chính là Thái Âm chân nhân đạo sĩ sư phụ của Hứa Tiên.

Mím cười nhìn Ngư Huyền Cơ nói:

= Thuật số chi đạo, bản đạo cũng có hiểu một ít, chỉ là không biết tính đến Thiên Cơ, có cùng người tương đồng hay không?

Thất Sát, Phá Quân, Thiên Lang lập tức đem Ngư Huyền Cơ bảo vệ ở phía sau, đề phòng nhìn Thái Âm chân nhân.

Nói Sát Phá Lang ba Tinh Quân đều là ý động, Long Hồ Kim Đan này chỗ trân quý tự nhiên không cần nói thêm. Chính là bọn họ muốn thu thập các loại tài liệu chế thuốc cũng là hơi khó, cần phải phúc nguyên

thậm hậu, được trời trợ giúp mới có cơ hội làm được. Nếu là có thể lấy được một viên, lần này hạ giới coi như là kiếm được.

Tham Lang lập tức nhắc tay nói:

- Được cứ quyết định như vậy đi, đạo hữu quả nhiên hùng hồn.

Chỉ tiếc thanh âm của hắn không ai đáp lại, toàn bộ ánh mắt đều rơi vào trên người Ngư Huyền Cơ.

Tham Lang thống khổ che trán:

- Đừng ngốc!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Ngư Huyền Cơ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đa tạ ý tốt của chân nhân, đáng tiếc thứ cho khó tuân mệnh.

Phá Quân lên đường:

- Được người phó thác, trong người có việc.

Đưa tay đặt lên trên vai Tham Lang.

Thất Sát trầm mặc không nói gì, cũng đưa tay đặt ở trên một vai khác của Tham Lang.

Tham Lang nói:

- Ta đã biết rồi.

Trên mặt Thái Âm chân nhân không hề có vẻ ngoài ý muốn:

- Bần đạo đoán lời này tất nhiên là toàn bộ vô dụng, sở dĩ chuyển này nguyên do chân chính là vì tới kiến thức Thất Tinh Đẳng này, xa xa nhớ đến khí phách của tiền nhân, không nhận được thốn thức cảm khái.

Ngay sau đó Thất Tinh Đẳng này ở không trung xẹt qua một đạo hồ quang, mang theo từng chuỗi huyền quang rơi vào trong tay Thái Âm chân nhân, hắn cũng không nhận được hơi kinh ngạc.

- Nếu là vì kiến thức, vẫn là cầm trong tay tinh tế quan khán mới được.

Ngư Huyền Cơ đúng là đem bảo vật tối trọng yếu này vứt cho nàng muốn cản trở người:

- Tuy rằng biết được vô dụng, Huyền Cơ cũng muốn khuyên chân nhân lúc này thu tay lại, suy nghĩ vì thiên hạ chúng sinh.

- Diệu thay diệu thay!

Thái Âm chân nhân cười to, thưởng thức Thất Tinh Đẳng này, không biết là nói người hay là nói đèn.

- Đạo hữu chân thành như vậy, bần đạo cũng không lên mặt nói lời lừa dối, nói cái gì thiên mệnh số trời nữa. Bần đạo xuất gia tới nay, dừng mãnh tinh tiến, một lòng hướng đạo. Thái Thượng vọng tình thiên hạ chúng sinh, vốn không ở trong tâm niệm của chúng ta.

Trên đời này cố nhiên có người tu đạo một bên tu luyện, một bên chậm rãi tích tu công đức, cũng có người tu đạo không đem hai chữ công đức để ở trong lòng.

Mà mọi việc có lợi có hại, tu đạo như leo lên núi cao hiểm trở, dọc theo đường nhỏ Bàn Sơn chậm rãi mà đi, tự nhiên là an toàn, nhưng lộ trình sẽ dài hơn nhiều. Nếu là dọc theo vách đá treo lên, liền có thể đi thành một cái đường ngắn. Nhưng quá trình cũng hiểm trở vạn phần, nhất thời vô ý sẽ rơi xuống Thâm Uyên vạn trượng.

Thái Âm chân nhân có thể ở trong khoảng thời gian ngắn tu tới cảnh giới thần tiên, đương nhiên đi không phải con đường bình thường. Kết quả liền tại lúc này rơi vào tử cục, giống như gặp phải vách đá dựng đứng không thể leo trèo, tiến thoái lưỡng nan, không tiến thì chết, không thể không tận hết lực mới có thể tranh thủ một đường sinh cơ.

858. Chương 858: Thương Nghị.

Chương 858: Thương nghị.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Huyền Cơ cũng chỉ có cố gắng một lần, ngăn cản chân nhân thành đạo.

Thái Âm chân nhân thần nhiên nói:

- Ta nghịch nhân đạo mà đi, đây cũng là nhân đạo khảo nghiệm cho ta, bản đạo cũng không tránh lui. Mặc dù vạn người ta đã qua, có lẽ có một đườn sinh cơ. Chỉ là đạo hữu vì nghịch Thiên Đạo mà đi, ngay cả một đường sinh cơ này cũng đều không có.

Ngược lại đáng đáp giống như vì Ngư Huyền Cơ mà lo lắng.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Không nhọc chân nhân lo lắng, Huyền Cơ tự có chừng mực, có Thất Tinh Đẳng này ở đây, sao không có cơ hội chứ? Còn thỉnh chân nhân vật ấy vật ấy trả lại cho ta đi sao!

Một bên thỉnh cầu, một bên không e dè Thất Tinh Đẳng giá trị trọng yếu này.

Thái Âm chân nhân không chút do dự đem Thất Tinh Đẳng ném trả lại cho Ngư Huyền Cơ, trên mặt rất cực hiện ra vẻ nghiêm nghị:

- Chết không đáng ngại, sống không đủ luyến tiếc, ta một lòng độ kiếp, đâu chỉ là tham sống sợ chết mà thôi. Chớ nghĩ ta không thông thuật số, người sinh cơ cũng không ở trong này, mệnh số cũng không phải do người đến không chế, người lại tự giải quyết cho tốt đi sao!

Lời còn chưa dứt, hắn đã bước đi hướng bức tường màu trắng, dung nhập trong đó hóa thành một mảnh bóng đen, bóng đen dần dần nhỏ đi.

Ánh dương quang minh hồn sắc rơi vào trên tường, chút bất tri bất giác ánh sáng mặt trời đã mọc lên, Đông Phương hà quang vạn tượng, đem quần tinh yên diệt.

Ngư Huyền Cơ nắm chặt Thất Tinh Đẳng đã không còn tinh quang thiểm diệu nữa, ngược nhìn ánh sáng mặt trời một mảnh chói mắt kia.

Đúng vậy, mệnh số cũng không do chính mình đến nắm trong tay, sinh cơ của bản thân cũng ở không trong ngọn đèn này.

Mà ở trong quả tượng không thể tính ra được kia.

Trong phòng tinh mỹ hoa lệ, Hồ Tâm Nguyệt nằm tựa ở trên giường lớn, cà lơ phất phơ ngậm cái tẩu ngà, thổi ra một chuỗi vòng khói, chân ngọc đỏ hồng ma sát nhẹ nhàng, Đối với nữ tử mà nói cử động này hơi có chút bất nhã, nàng làm ra được lại cứ mang theo mị lực và mê hoặc dị dạng.

Nàng một đôi mắt đẹp dù bận vẫn ung dung nhìn Hứa Tiên:

- Lo lắng thế nào?

Hứa Tiên khoe mắt hơi giật giật, mỹ nhân trước mắt lúc này không cách nào để hắn cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Khi hắn sáng sớm chạy tới nơi này, đưa ra ý đồ mượn hỏa, sau đó, Hồ Tâm Nguyệt lập tức biểu đạt ra tương đối nhiệt tình, đồng thời biểu thị nhìn trên mặt mũi của Bạch Tổ Trinh, nhất định sẽ tận lực hỗ trợ. Trong đó thoáng ám chỉ, Hứa Tiên kỳ thực cũng là nam tử rất có mị lực.

Nhưng Hứa Tiên còn không kịp cảm thán mị lực to lớn của chính mình, Hồ Tâm Nguyệt đã thẳng thắn nói:

- Một nửa, ta muốn một nửa.

- Một nửa cái gì?

Hứa Tiên hơi có bất an hỏi, hoài nghi chính mình có phải là nghe lầm không.

Sau đó Hồ Tâm Nguyệt lập tức bỏ đi ý niệm gây thơ trong đầu hẳn, cùng với sử dụng năng lực lý giải nhân thân và ngữ khí hèn mọn của hẳn:

- Đương nhiên là Kim Đan.

Hứa Tiên cắn răng nói:

- Người không bằng chém giết!

Thái Âm chân nhân tâm tâm khổ khổ thu thập nhiều loại kỳ trân dị bảo như vậy đến chế thuốc, nàng chỉ cung cấp hỏa đã dám mở miệng muốn phân nửa đan dược.

Hồ Tâm Nguyệt chớp chớp ánh mắt vô tội:

- Đoạt mau này!

Mặc cho Hứa Tiên tận tình khuyên bảo thế nào, Hồ Tâm Nguyệt đều có thể nhất nhất phân biệt được, đến cuối cùng ngay cả Hứa Tiên đều cảm giác, nàng đưa ra thù lao này có một tia hợp lý như vậy.

Lắc lắc đầu, hẳn vẫn như cũ minh bạch rõ ràng đây là xảo trá, nhưng ở loại tình trạng này thân là một nam nhân thực sự không có bất cứ ưu thế địa vị gì. Vì vậy hẳn thẳng thắn cáo từ rời đi, nửa canh giờ sau mang đến Phan Ngọc, một chén trà nhỏ sau, lấy hai viên Kim Đan kết quả định làm thù lao.

Mà dự tính lần này chế thuốc có thể được hơn mười viên Kim Đan, kết quả này đã nằm ở trong phạm vi tiếp thu.

Vẫn luôn nán lại ở ngoài cửa, không giải thích được nguyên do trong đó, Hứa Tiên tán thán năng lực đàm phán của Phan Ngọc.

Phan Ngọc nhún nhún vai:

- Không phải công lao của ta, đây là con số bản thân nàng nói, nàng là đang đùa giỡn người! Vốn nói là nhìn bộ dáng không biết làm sao của người cực kỳ thú vị.

Khi song phương đàm phán, một bên không chịu có chút thoái nhượng, trừ đầu cơ kiếm lợi ra chính là không hề có thành ý, mà Hồ Tâm Nguyệt hiển nhiên thuộc về người sau.

Người tu đạo cũng không phải là thương nhân, dù cho Hồ Tâm Nguyệt yêu hồ giả dối như vậy cũng là như thế. Đối với toàn bộ nỗ lực và thu hoạch trước đó đã có nhận thức rõ ràng, lại thế nào giống như con buôn phạm nhân cò kè mặc cả, thiếu cận trùy cầu lợi ích lớn nhất đây? Ngược lại không bằng kết một đoạn thiện duyên, lấy đó đợi tương lai.

Hứa Tiên cười gượng cười gượng một chút:

- Do đó người mới không cho ta theo đi vào! Hiện tại ta thật ra rất có dự định Hàng Yêu Phục Ma.

Trong phòng truyền đến một chuỗi tiếng cười như chuông bạc:

- Hứa công tử mặc dù đến đây đi, nhìn có thể hàng được ta không? Nếu là có thể, ta cái gì cũng đều đồng ý với người.

Hứa Tiên còn không kịp đáp lời, chỉ thấy Phan Ngọc nâng cánh tay, chăm chú quan sát thần sắc của chính mình, phảng phất như muốn đem tâm tình biến hóa rất nhỏ nhìn rõ.

- Ngày mai trên Tây Sơn, chớ để quên!

Hứa Tiên vốn khuôn mặt, hướng bên trong phòng cao giọng gọi một tiếng, lôi kéo Phan Ngọc xuống lầu.

- Được!

Hồ Tâm Nguyệt cười khẽ một tiếng, thời gian đã không sai biệt lắm.

- Cô nương, Tam hoàng tử điện hạ đã chờ lâu.

Ngoài cửa thị nữ thỏ nhẹ.

- Vậy thì mời hấn vào đi.

Ngày mùa hè ánh nắng chói chang, đoạn đường dài tiếng động âm ỉ.

Hứa Tiên và Phan Ngọc kỵ mã xuyên qua biển người phập phồng.

Hứa Tiên vẫn còn đang cúi đầu trầm ngâm, Ngự Huyền Cơ, hoàng đế, Hồ Tâm Nguyệt, thiên kiếp, luyện đan, tính quẻ. Các loại nhân vật các loại các loại sự cố, phân vân ở trước mắt hấn lướt qua, lại để ý không ra manh mối.

- Đến!

Thăng đến Phan Ngọc nói một tiếng như vậy, Hứa Tiên mới hồi phục tinh thần lại:

- Đến cái gì?

Hấn quan sát trái phải một phen, bắt tri bắt giác, hai người đã đi tới một chỗ nhai đạo tương đối thanh tĩnh, ngói xanh tường trắng không có gì thần kỳ, nói hai bên đường chỉ có mấy lão hấn ngồi ở dưới dương hòe chơi cờ nói chuyện phiếm, lúc này đang quay sang ánh mắt hiếu kỳ.

Dương hòe còn chưa từng tan hết, tràn ngập khí tức hương vị ngọt ngào, tiếng ve kêu từ trong tàng cây lộ ra, trong thanh tĩnh lại hiện ra tức giận, đó là phổ phường người bình thường nhất.

Mà ở trước mắt Hứa Tiên cũng là một chỗ dân cư tầm thường, trên cửa lại lộ ra bảng hiệu Huyền Ky Quan, ba chữ này xiêu xiêu vẹo vẹo, như là xuất từ thủ bút của trẻ con, không hề có thành ý thay hình đổi dạng thành một đạo quan. truyện copy từ

Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Giải chuông phải cần người buộc chuông, cùng với dùng đầu người suy nghĩ, không bằng tới cửa đi hỏi.

Hứa Tiên xoay người xuống ngựa, đem ngựa buộc lại! Đã thấy Phan Ngọc vẫn như cũ ngồi ở trên ngựa cao cao, cũng không có ý tứ xuống ngựa.

- Người đi đi, ta ở chỗ này chờ người!

859. Chương 859: An Nhạc

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 859: An Nhạc

Hứa Tiên tiến lên một bên vươn tay, một bên ôn nhu nói nói:

- Minh Ngọc!

Phan Ngọc đỡ tay hấn xuống ngựa:

- Đến lúc đó cũng đừng trách ta làm hỏng chuyện tốt của người.

Hứa Tiên cười khổ lắc đầu không có trả lời, cứ như vậy kéo tay nàng đi tới trước cửa, còn chưa kịp gõ cửa, một tiếng chi nha, cánh cửa mở ra một cái khe.

Tình cảnh này cùng chuyện xưa có chút tương tự.

Hứa Tiên và Phan Ngọc nhìn nhau, đều cảm thấy có chút hoài niệm. Phan Ngọc lặng lẽ rút ngọc thủ ra, chắp ở sau lưng.

- Sư thúc!

Cửa vừa mở, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hãi của Duẩn nhi, trên người vẫn như trước ăn mặc đạo bào nho nhỏ, có vẻ lớn hơn một chút.

Hứa Tiên cười đi tới xoa đầu Duẩn nhi, Duẩn nhi hướng về sau thối lui một bước, mau chóng tránh ra, nghiêm trang nói:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, đạo hữu đừng vội vô lễ, Duẩn nhi đã không phải tiểu hài tử.

Hứa Tiên thất thần sửng sốt, thấy nàng thấy nàng không hề khí thế giả bộ, kết quả là cũng chỉ không muốn bị tìm ra manh mối mà thôi, ngược lại càng giống như tiểu hài tử.

- Muốn cùng ta nói loại lời này, đợi qua một trăm năm nữa đi sao!

Hứa Tiên cánh tay dài giơ ra, đã dè lên đầu Duẩn nhi, xoa a xoa! Đối với ý kiến buồn chán của buồn chán, người lớn chính là muốn dùng sức mạnh đến đánh vỡ mới đúng.

- A a a!

Duẩn nhi liều mạng giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn thành một đoàn.

Hứa Tiên cười ha ha, đang muốn nói chuyện với Phan Ngọc, bên người đã không có một bóng người, quay đầu lại chỉ thấy Phan Ngọc đã thối lui ra xa, một loại một loại thần sắc không thể tin tưởng quan sát Hứa Tiên.

Dưới loại ánh mắt này, Hứa Tiên cảm giác cả đời này của mình đều bị phủ định:

- Thế nào?

- Không có gì, loại hứng thú cũng không tính đặc biệt này, ta vẫn là ở đây chờ đi sao!

- Người qua đây cho ta!

Trong Huyền Ky Quan, rừng trúc sâu thẳm, vẫn như trước huyền ảo khó dò.

- Phôi sư thúc!

Duẩn nhi một bên dẫn đường, một bên quay đầu lại tức giận nói.

- Ai, đúng vậy!

Phan Ngọc cũng là không chịu được thổn thức, phiền muộn không ngớt liếc mắt nhìn Hứa Tiên, trong lòng cười thầm.

Đầu cùng rừng trúc, bỗng nhiên rộng rãi, Ngự Huyền Cơ cầm trong tay phù trần, đứng ở trước cửa.

Phan Ngọc dẫn đầu mở miệng nói:

- Ngự đạo trưởng, đã lâu không gặp.

- Đúng vậy, Phan tiểu thư!

Ngự Huyền Cơ mỉm cười, đôi mắt lưu ly phản xạ dương quang, mang theo quang mang thâm nhuận.

- Làm sao?

Phan Ngọc nháy mắt mấy cái, đã thoải mái đem phiến kính ở cổ gỡ xuống.

- Quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân!

Ngự Huyền Cơ vỗ tay khen ngợi.

Duẩn nhi kinh ngạc không ngớt vây quanh Phan Ngọc quan sát trên dưới, Phan Ngọc tiện tay đem phiến kính đeo ở trên cổ Duẩn nhi, nhất thời biến thành một tiểu công tử tuấn tú, ghé vào ven giếng hướng cái bóng của chính mình nhìn một trận mạnh mẽ.

- Ngự đạo trưởng, cái này chúng ta chung quy có thể thăng thần thành khăn gấp lại.

- Mời vào đi.

Ngư Huyền Cơ nói.

Đi tới trong phòng, ba người ngồi xuống, nước trà đã ở trên bàn, tản ra bạch sắc nhiệt khí, bánh ngọt mới làm bày ở một bên.

- Đạo trưởng, người nói ta gần đây sẽ có một hồi tai ách sao?

Phan Ngọc thẳng thắn hỏi.

- Kiếp nạn này chính ứng với ở trên phiến kính này, bất quá người có quý nhân tương trợ, mây tía đã thành, không cần lo lắng.

Ngư Huyền Cơ nói.

Phan Ngọc cúi đầu trầm ngâm, bỗng nhiên thần sắc khê động, đã có sở ngộ.

- Huyền Cơ, người rốt cuộc thấy được cái gì? Thực sẽ có thiên hạ đại loạn sao? Sao không nói ra, để ta trợ giúp người một tay!

Từ lúc nhìn thấy Ngư Huyền Cơ đã trầm mặc không nói, Hứa Tiên bỗng nhiên nghiêng người nói.

- Hán văn, ta biết trong lòng người có rất nhiều nghi hoặc, cũng không phải là ta cố lộng huyền hư, thực là Thiên Cơ thuật số có rất nhiều chỗ không thể nói rõ, đến lúc đó người tự nhiên sẽ minh bạch!

Ánh mắt Ngư Huyền Cơ lướt qua hai người. Nhìn về phía Duẩn nhi ngoài phòng.

Đáp án như vậy tự nhiên không thể để Hứa Tiên thỏa mãn, lại đợi hỏi lại, Phan Ngọc đã giữ tay hấn lại, nhẹ nhàng lắc đầu, Hứa Tiên cũng biết Ngư Huyền Cơ cũng không phải là người có thể vì ngôn ngữ sở động, đành bùi ngùi thở dài, không cần phải nhiều lời nữa.

- Đạo trưởng là lúc nào đến trong kinh?

Phan Ngọc chuyển biến trọng tâm câu chuyện.

- Đã có một khoảng thời gian rồi.

Do mệnh số trầm trọng chuyển thành chuyện phiếm thoải mái, đem bầu không khí trầm trọng thoáng cái giảm bớt.

Hứa Tiên ngồi ở một bên, chỉ là chống gương mặt, nhìn về phía ngoài phòng bầu trời lam sắc, không tham dự đến trong trọng tâm câu chuyện của các nàng, nước trà bánh ngọt trên bàn cũng không động đến.

Phan Ngọc đã nhận thấy được Ngư Huyền Cơ không yên lòng, dư quang liếc sang Hứa Tiên, mỗi khi lộ ra vẻ bất đắc dĩ có thể còn có một tia ủy khuất.

Phan Ngọc lắc đầu, cầm bánh ngọt đưa đến trước mắt Hứa Tiên.

Chóp mũi Hứa Tiên khê nhú, hương thơm tràn đầy, cũng không phải hoa quế mà là hoa hòe.

Ngư Huyền Cơ cũng đình chỉ ngôn ngữ, dưới ánh mắt chăm chú của Ngư Huyền Cơ nhị vị quốc sắc giai nhân, Hứa Tiên tiện tay cầm lấy một miếng đặt trong miệng, quả nhiên là hương thơm lan tỏa, chậm rãi nhấm nuốt thưởng thức, đồng dạng là đầu bếp giỏi, hấn cũng có thể cảm nhận được trong đó rất tổn hao tâm tư.

Hấn hơi có chút oán niệm liếc mắt nhìn Ngư Huyền Cơ, chung quy là chuyện gì cũng không chịu nói cho chính mình, kết quả độ kiếp thiếu chút nữa chết đi, thiếu chút nữa không từ mà biệt...

Ngư Huyền Cơ và Phan Ngọc nhìn nhau cười. Chỉ có ý hội mà không nói gì, đối thoại gián đoạn đã có thể tiếp tục, Ngư Huyền Cơ thần tình lại trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Trong lòng Phan Ngọc đã có chút cổ quái, dưới loại tình huống này tựa hồ cùng chính mình vốn có ý nguyện dễ dàng, bất quá nhớ tới chuyện này chính là giúp Hứa Tiên giải thích nghi hoặc, cũng chỉ có trước đem những tâm tư này trước buông xuống.

- Ngư đạo trưởng cũng đã xem bản Tam Quốc Diễn Nghĩa kia của Hán văn rồi chứ?

Phan Ngọc không chút dấu vết đem trọng tâm câu chuyện dẫn trở lại.

- Đúng vậy, rất thú vị!

- Vậy người thích nhất là một đoạn nào? Tam Anh chiến Lữ Bố? Qua năm quan chém sáu tướng? Hay là hỏa thiêu Xích Bích?

Phan Ngọc thăm dò.

- Tinh khởi ngũ tượng nguyên!

Ngư Huyền Cơ trầm ngâm một lúc lâu, nói ra đáp án.

- Chính hợp ý ta, Chư Cát Ngọa long lục xuất kỳ sơn, phạt Ngụy diệt Ngô, giúp An Nhạc hoàng đế nhất thống thiên hạ, đem Hán triều kéo dài mấy trăm năm, thực sự là nhân tài kiệt xuất, bất quá đáng tiếc sách tới đó cũng không phải là Hán văn viết!

Trong lòng Phan Ngọc suy nghĩ, đây xem như là gợi ý cực kỳ rõ ràng, chỉ là nàng cũng không phải người trong Tiên đạo, vẫn như trước đoán không ra suy nghĩ của Ngư Huyền Cơ. Chẳng lẽ là muốn noi theo Chư Cát Ngọa long, vào lúc thiên hạ đại loạn này, cũng phát huy một phần lực lượng sao? Nếu là như vậy, nàng thật ra cũng không ngại ba lần đến mời. Nói không chừng cũng có thể Vãn Đỉnh thiên hạ!

Nhưng ý niệm này trong đầu cũng chỉ là chợt lóe mà qua, không nói đến Ngư Huyền Cơ suy nghĩ chân thực là cái gì, chỉ cần là thiên hạ đại loạn trong truyền thuyết kia, còn chưa thấy bóng dáng chút nào đây?

860. Chương 860: An Nhạc (2)

Chương 860: An nhạc (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Nhưng phải thừa nhận đối với nàng mà nói, so với tu tiên vẫn đạo, vẫn là vương đồ phách nghiệp càng thú vị hơn chút. Chính cái gọi là loạn thế anh hùng, đối với người thường mà nói là đại tai đại nạn, lại là sân khấu tuyệt hảo để hào kiệt thi triển hoài bão tài hoa.

Thiên hạ thái bình đã lâu, tư tưởng hoàng quyền thâm căn cố đế, chính là quyền quý như Lương vương, Phan vương cũng không dám tùy tiện sinh ra suy nghĩ như vậy. Nhưng Phan Ngọc vốn là nữ giả nam trang, liêu lĩnh trà trộn vào thế giới nam nhân, dưới nghịch phản, đã đối với hoàng quyền toàn bộ không có nửa điểm kính nể.

Phan Ngọc không khỏi lo lắng, mặc dù ở nhân gian còn không thấy nửa điểm dấu hiệu, nhưng nếu Tiên Giới phản ứng to lớn như thế, vừa là Cửu Vĩ Hồ, vừa là Sát Phá Lang, nàng có nên vì thế làm chút chuẩn bị, để đáp lại khả năng biến đổi lớn hay không?

Rất nhiều ý niệm trong đầu, bất quá thoáng qua.

Ngư Huyền Cơ lại kinh ngạc nhìn Phan Ngọc, mắt thấy nàng tử khí càng phát ra dày đặc hơn, quần lấy quanh thân nàng, mơ hồ giống như Cự Mãng, lại hiện ra một lần nữa trảo, chính là dấu hiệu tử xà hóa long. đọc truyện mới nhất tại .

Thiên tử vọng khí, do ý niệm nhòm ngó ngôi báu mà sinh khí vận vắn đỉnh. Ngư Huyền Cơ không khỏi nhớ tới tình hình khi mới cùng Phan Ngọc gặp gỡ, khi đó trên người Phan Ngọc tuy có tử khí, cũng rất mỏng. Trong ấn đường có một cổ mây đen, hiện ra tử triện. Mà đến nay tử kiếp không biết hóa giải thế nào, tử khí tự nhiên dần dần nồng hậu, lại không nghĩ rằng giờ này ngày này sẽ có biến hóa, rõ ràng đã không ngừng vương hầu.

Loại biến hóa này khiến Ngư Huyền Cơ càng phát ra lo lắng, thời đại thiên hạ nhất thống, trừ hoàng thất ra, các họ khác sao lại có số mệnh như vậy được? Tựa như sự yên lặng trước bão tố, bách tính tầm thường vẫn như trước sống những ngày bình thản, nhưng nàng rõ ràng thấy được các loại bất tường hiện ra.

Thần sắc Ngư Huyền Cơ biến hóa tự nhiên chạy không thoát khỏi con mắt của Phan Ngọc, liền ngay cả Hứa Tiên cũng cảm giác ra được dị dạng:

- Thế nào?

Ngư Huyền Cơ cũng không giấu diếm, cười khở nói ra ý kiến của bản thân.

Phan Ngọc kinh ngạc đại lượng quanh thân, cũng không cũng không tử khí theo như lời của Ngư Huyền Cơ:

- Hán văn?

Hứa Tiên đem Phan Ngọc trên dưới quan sát một phen, lại chỉ thấy nàng môi như tô son, mắt tựa nước sơn, tóc tựa cánh ve, mỹ nhân yếu diệu ngọc ngọc. Mặc dù là trang phục nam trang, kim quan buộc tóc, ngọc đai quần thắt lưng, lại càng có vẻ lỗi lạc phong lưu, có một phen ý nhị khác. Phen tư thái này chỉ khiến người như hân thưởng mỹ cảnh, nhìn không được lưu luyến trong đó, quên mất tâm niệm của bản thân.

Thẳng đến Ngư Huyền Cơ ho nhẹ một tiếng, kháng nghị rất nhỏ hai người ở trên địa bàn của mình liếc mắt đưa tình.

Hứa Tiên dùng tới linh lực, đối với tử khí theo như lời của Ngư Huyền Cơ cũng chỉ là mơ hồ có chút cảm giác, hần chân chính thấy qua số mệnh chính là Kim Long trên Kim Loan điện rộng lớn kia.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Hán văn chưa từng tu tập qua thuật số chi đạo, nhìn không thấy cũng không có gì kỳ quái.

Vọng khí chi thuật vốn là nhập môn của thuật số chi đạo, chỉ có thể thấy được giản đơn cát hung quý tiện, nhưng nhìn không thấy được thứ càng thêm rất nhỏ. Tỷ như khi đánh bạc, có thể dự kiến dự kiến thắng thua, làm được xu cát tị hung. Nhưng không cách nào đoán ra mỗi một lần thắng bại. Mà người tinh thâm đạo này như Ngư Huyền Cơ, có thể hiểu thấu toàn bộ sự việc đang phát sinh với chưa phát sinh. Chênh lệch trong đó không thể lấy đạo lý để tính.

Phan Ngọc hiểu kỳ nói:

- Người là nói, nếu như thiên hạ thực sự đại loạn, ta sẽ làm hoàng đế?

- Tự nhiên không phải, người có số mệnh, người khác cũng có số mệnh, đại sự thiên hạ, đã có thiên mệnh, cũng có nhân sự. Hôm nay Nhân Hoàng trực tiếp quan hệ tới hàng tỉ chúng sinh, trong đó bộ phận then chốt trùng điệp, chuyện xấu nhiều không thể đếm, mặc cho thuật số rất cao cũng khó tính toán ra hết được. Do đó có thể bước cao phải xem thiên tử chi khí, nhưng không thể chuẩn xác nói ra ai sẽ là thiên tử, đương nhiên, nếu như thực không ai có thể nói rõ hết thấy nguyên nhân, cũng có thể xác định số phận không thay đổi, chỉ là đáng tiếc, đáng tiếc...

Đây là một người tinh thông thuật số, đều chùn bước trước nan đề.

Nhưng khí số cũng không phải là vô dụng, mà là một loại hình thái khác của “may mắn” vật hư vô mờ mịt này. Tuy rằng không thể bảo chứng khi đánh bạc sẽ tất thắng, nhưng luôn luôn dễ dàng bắt được bài tốt trên tay, đó là gặp phải đại tai đại ách, cũng có thể gặp dữ hóa lành. Trên lịch sử rất nhiều người thành tựu vương đồ bá nghiệp, hầu như đều từng vô số lần hãm sâu tử địa, lại vẫn có thể chạy ra sinh thiên bằng phương thức không thể tưởng tượng.

Phan Ngọc cũng không thất vọng, ngược lại càng phát ra thần thái sáng láng. Có lẽ nói mỗi một đế vương thành tựu trước vĩ nghiệp. Chung quy không thiếu một hai thân côn đến vì bọn họ tặng tự tin.

Hứa Tiên thấp giọng nhắc tới:

- Yên vui an mệnh!

Xuyên qua đến vào chục năm nay, học chữ tập văn, đối với dòng sông số phận cải biến một đoạn lịch sử kia, hần đương nhiên sẽ không hiểu, chính là ứng tại tam quốc.

Chư Cát Khổng Minh thọ mệnh so với lịch sử nguyên bản của hắn kéo dài một đoạn, cũng chính là mười hai năm, cũng là cuối cùng dùng mười hai năm xuân thu hoàn thành hành động vĩ đại nhất thống thiên hạ, nguyên bản a Đẩu Lưu Thiện không làm nổi chuyện gì kia, đã đem quốc hiệu tiếp tục kéo dài vì hắn. Dùng một tân triều đại đem Hán triều kéo dài đến sáu trăm năm, mà hắn sử dụng niên hiệu coi là hai chữ An Nhạc.

Lại vĩnh viễn sẽ không lại bị coi là An Nhạc công trên lịch sử sỉ nhục kia, mà là lấy “Nhạc thiên an mệnh” thụ mệnh với thiên hào tình, cùng “Thiên hạ bách tính an nhạc” ý nghĩa to lớn như vậy, vị An Nhạc hoàng đế này dùng người thì không nghi ngờ, đem quyền to tấn phú giao vào tay Chư Cát. Hậu nhân xưng hắn có thể nhất thống thiên hạ là nhờ chỉ làm một chuyện - “Không cần tay”. Thế nhưng chỉ bằng vào ba chữ này chính là vô số quân vương lại làm không được, cũng để hắn thành minh quân nổi danh trên thành sử.

Mà hắn cũng không kể công, chỉ nói “trời ban thưởng thừa tướng, muốn trăm làm một hoàng đế An Nhạc”. Chỗ khai sáng, so với Đường Thái Tông đều chỉ có hơn chứ không kém. Sau đó nghỉ ngơi lấy lại sức, khôi phục thực lực của một nước, sau vài đời, thiên hạ nghênh đón nghênh đón thịnh thế mới, thay thế được loạn thế Lương Tấn Nam Bắc triều kia, trừ khử thảm kịch Ngũ Hồ Loạn Hoa.

Hứa Tiên cũng từ vì thế cảm thán không ngớt, nhưng là cũng không cảm thấy kỳ quái, lịch sử vì người thắng mà viết ra, kẻ bại không phải ngu ngốc chính là tàn bạo. Tùy Dương Đế nếu như tam chinh Triều Tiên thành công, cũng khó tránh khỏi trở thành thiên cổ minh. Hạng Vũ Hồng Môn Yến giết Lưu Bang, Lưu Bang sẽ chỉ còn là tiểu nhân.

Thế nhân cũng vẫn là lấy thành bại luận anh hùng, trên thực tế, ở ngoài số phận ngẫu nhiên ra, diện mục chân thực của những nhân vật này đã sớm trở nên không rõ.

861. Chương 861: Hoa Quả

Hứa Tiên Chỉ

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 861: Hoa Quả

A Đẩu lưu lại thành ngữ “nhạc bất tư thực”, người người đều biết hắn ngu ngốc vô năng, nhưng hắn rốt cuộc ngu ngốc vô năng ở chỗ nào, lại có thể mấy người nói được minh bạch đây?

Cuối cùng có thể ở dưới tay của Tư Mã Chiêu trời sinh tính đa nghi thoát được tính mệnh, chỉ cần trong vô số quân vương vong quốc bị kích, nên biết đây là không phải sự nghiệp to lớn cỡ nào. Cho dù viết viết Xuân Hoa Thu Nguyệt thế nào, như vậy câu hay sau khi chết oan uổng, sợ rằng cũng sẽ trong tịch mịch hư lạnh mà chết.

Lưu Thiện cuối cùng có thể lấy thân phận phú gia ông sống thọ và chết đi, so với Tư Mã Chiêu sống lâu hơn tròn mười năm, đây cần không chỉ là sáng suốt trên chính trị, càng cần lạc quan yên vui an mệnh.

Hắn có kém, có thể cũng chỉ là một chút số mệnh mà thôi.

Mà ở trong phương thế giới này, Lưu Thiện rốt cuộc đạt được phần khí vận này, để Tam Quốc Diễn Nghĩa quyển sách này cũng có một kết cục hoàn mỹ.

Chư Cát Ngọa long kéo dài tuổi thọ một hai chục năm sau mới quy thiên, nhập đế lăng, táng bên cạnh mộ của Chiêu Liệt hoàng đế Lưu Bị, hoàn thành lời hứa “cúc cung tận tụy mà chết”, cũng cải biến thế cục của cả thiên hạ, hướng đi của lịch sử, được ột con Hồ Điệp mạnh mẽ có lực, thành tựu sự nghiệp to lớn thiên cổ danh thần, là hình mẫu của người đọc sách trong thiên hạ.

Hứa Tiên mặc dù không biết rốt cuộc là cải biến lịch sử thế nào, nhưng lịch sử như vậy đối với người trong thiên hạ mà nói, hiển nhiên so với nguyên bản tốt hơn nhiều lắm. Nếu như không phải nửa phần lịch sử

phía trước của tam quốc cùng nguyên bản giống nhau như đúc, sau này cũng không làm ra thủy tinh và sắt thép, Hứa Tiên quả thực muốn hoài nghi Chư Cát Khổng Minh này cũng là người xuyên qua giống hần.

- Cái này không phải rất tốt sao?

- Đúng vậy!

Ngư Huyền Cơ mỉm cười gật đầu.

Hứa Tiên nhìn dáng tươi cười kia, tản ra ánh sáng giác ngộ thông hiểu, so với trong thường ngày còn muốn mỹ lệ hơn, hần lại nhũ mào, có chút bất an khó hiểu.

- Lễ nào ngươi muốn ngăn cản loạn thế đã tới?

Phan Ngọc bình tĩnh nói.

- Đúng!

Ngư Huyền Cơ nói.

- Ta tựa hồ nghe nói, vận không thể sửa, mệnh không thể đổi.

Phan Ngọc nghi hoặc.

- Cái này cũng không nhất định!

Hứa Tiên tiếp nhận câu chuyện, Phan Ngọc chỉ biết là một loại lịch sử, hần lại biết, số phận xác thực đã cải biến, Chư Cát Ngọa long dựa vào phương thức không muốn người biết, mà chính hần cũng xác thực đem số phận cải biến. Tuy rằng còn không có cải biến quá lớn tới lịch sử, mà chỉ là cải biến số phận mấy người, nhưng đây đều mang đến cho hần một loại tự tin, tất cả đều cũng có khả năng cải biến.

- Mọi chuyện trên đời, đều theo thiên mệnh.

Ngư Huyền Cơ thật sâu nhìn Hứa Tiên:

- Đến lúc đó còn thỉnh Hán văn trợ giúp ta một tay!

- Vậy cũng phải cần người trước nói cho ta biết phương pháp mới được.

Hứa Tiên vẫn bất mãn, hần vốn giỏi về thông cảm tâm tình của người khác, thường ngày tuyệt không làm chuyện không hứng thú như vậy, nhưng đối mặt với nàng, đã trở nên phá lệ không thể thông cảm.

Ngư Huyền Cơ cười mà không nói, nàng đã gặp phải rất nhiều người như vậy, vì tìm hiểu Thiên Cơ mà không ngại phiền toái nàng liên tiếp truy hỏi, nàng vẫn luôn chán ghét. Nhưng giờ này khắc này lại ngoài ý muốn không cảm thấy như vậy.

Con người đen láy cùng đôi mắt lưu ly, bốn mắt nhìn nhau không thể nói ra lời.

- Xem ra ngươi cũng không có gì tự tin, đã như vậy, liền chúc ngươi có thể mã đáo thành công. Chúng ta trước hết cáo từ. Nếu như ngươi thất bại, bản công tử sẽ đến tam cổ thảo lư.

Phan Ngọc thản nhiên cười, đứng dậy, tay đặt trên vai Hứa Tiên, không khỏi phân trần nói lời kết thúc.

Hứa Tiên chỉ kịp nói vào lời cáo biệt, đã bị kéo ra khỏi cửa.

Ngư Huyền Cơ đứng dậy tiễn khách, nhìn hai người đi ra ngoài cửa, đem cửa đóng lại, lặng lẽ buông ra một hơi thở.

Phan Ngọc lấy phiến kính từ trong tay Duẩn nhi cầm lại, đeo về trên cổ, liền từ ngọc mỹ nhân dáng tươi cười đầy mặt biến thành ngọc công tử anh tuấn, lại biến thành ngọc công tử mặt không biểu tình.

- Sao lại cấp bách như vậy?

Hứa Tiên hỏi.

- Ngươi muốn hỏi cái gì, ta cũng đều hỏi rồi. Cái khác nàng cũng không chịu nói, ngươi còn muốn như thế nào nữa?

Phan Ngọc lườm hắt một cái, xoay người lên ngựa.

- Ngạch...

Hứa Tiên lên ngựa đuổi kịp.

- Hối hận rồi sao!

Phan Ngọc nói.

- Hối hận cái gì?

Hứa Tiên buồn bực.

- Không nên để ta đi vào!

- Sao lại thế, nhờ có người mới có thể hỏi ra được nhiều chuyện như vậy, bằng không...

- Ta hối hận!

Phan Ngọc cắt đứt.

- Hối hận cái gì?

- Không nên theo đi vào!

- Người đang nói cái gì vậy a?

- Ha ha, không có gì, Hứa huynh, đại trượng phu tam thê tứ tiếp chỉ là tầm thường, người không phong lưu uống thiếu niên!

Phan Ngọc cười gượng.

- Ghen.

Hứa Tiên đưa ra kết luận.

- Cái gì! Ta...thế thì sao?

Phan Ngọc ghìm ngựa xoay mặt nhìn chằm chằm Hứa Tiên, ngọc diện ửng hồng.

- Thật là đáng yêu!

Hứa Tiên thở dài.

- Nói nhăng nói cuội!

Phan Ngọc giục ngựa đi nhanh.

- Chờ ta một chút!

Hứa Tiên cười đuổi kịp.

Ánh mặt trời diễm lệ chiếu xuống, ngoài thành vườn hoa đào, vẫn như trước là hoa đào mười dặm, nở rộ giống như thời tiết đầu mùa xuân, cũng vẫn là kỳ cảnh quanh năm không đổi kia.

Ngoài cửa lớn, Hứa Tiên nhìn Phan Ngọc, Phan Ngọc nhìn Hứa Tiên, không để ý tới một đám tôi tớ tới nghênh tiếp.

Doãn Hồng Tụ sớm phái người đến trong vương phủ tới mời Hứa Tiên đến điều trị cho Nhu Gia công chúa, chỉ là Hứa Tiên xuất môn sớm hơn. Vì vậy bỏ qua.

Tôi tớ thật vất vả đem hai người tìm được, đưa tới Đào Hoa Viên.

- Hay là muốn ở bên ngoài chờ?

Hứa Tiên thăm dò.

- Người muốn làm gì?

Phan Ngọc đề phòng.

- Trước đại hôn gặp mặt không quá phượng tiện đi sao?

Hứa Tiên mỉm cười.

- Có cái gì không phượng tiện, lai không phải một ngày trước hôn lễ, nói đến ta còn chưa từng gặp qua hình dáng của vị công chúa điện hạ này, đang muốn kiến thức một chút.

- Chúng ta liền đi vào thôi!

Vì vậy hai người xuống ngựa đi bộ, không cần tôi tớ dẫn đường, dọc theo đường mòn đá cuội xuyên qua biển hoa.

Hương hoa nồng đậm ở dưới nắng hè chói chang này tựa hồ đặc biệt say lòng người.

Hứa Tiên nhìn nàng vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí có chút đáng dấp như lâm đại địch, trong lòng cực kỳ buồn cười, lại cảm thấy thập phần động nhân, bỗng nhiên lôi kéo tay của nàng, hướng về phía đường mòn bước ra ngoài.

Phan Ngọc thất kinh, còn không kịp nói cái gì, đã thân bất do kỷ theo hắn đi vào trong biển hoa, phiến kính không biết từ lúc nào đã bị gỡ xuống, ngẩng đầu lên chỉ thấy hắn tách ra tách ra biển hoa ngăn cản trước mắt, quay đầu lại mỉm cười với nàng.

Phan Ngọc không hiểu cảm thấy có chút ngượng ngùng, không còn chút chủ kiến như ngày thường, theo hắn đi vào sâu trong biển hoa, hoa đẹp muốn mê đắm mắt người.

Trong một mảnh đất trống để nghỉ chân, bốn phía đều là hoa đào phấn hồng, đỉnh đầu là một mảnh bầu trời xanh thăm tủa ra một đạo ánh dương quang. Tựa như một phương Tiểu Thế Giới ngăn cách với bên ngoài, chỉ có hai người tồn tại.

862. Chương 862: Luyện Đan

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 862: Luyện Đan

- Làm gì?

Phan Ngọc thoáng có chút khẩn trương.

- Không có gì, chỉ là bỗng nhiên muốn lôi kéo người tùy ý đi dạo!

Hứa Tiên sờ sờ mũi, không thể nói ra lời nào càng lãng mạn hơn được.

Phan Ngọc hé miệng cười, khẽ tựa vào trên ngực hắn.

Hứa Tiên há mồm, muốn nói cái gì đó, rồi lại không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ có đem nàng ôm chặt lấy.

Vậy thì nghỉ ngơi một hồi đi sao...

Hứa Tiên dựa vào gốc hoa đào, ôm ấp Phan Ngọc, ánh dương quang và hương hoa khiến người buồn ngủ, tựa hồ không có vẻ dừng lại ở đây, tĩnh lặng khiến người quên đi thế giới.

Ánh dương quang chếch đi một chút.

- Hán văn, người đang suy nghĩ cái gì?

Phan Ngọc ngửa đầu lên hỏi.

- Không phải là Hứa huynh sao?

Hứa Tiên mỉm cười, cảm thấy tâm tình của nàng cũng thật không tệ!

- Nói mau!

Phan Ngọc giận dữ, tên đầu đất không hiểu thăm dò ý tứ qua lời nói này, nàng cũng chỉ có minh bạch nói cho hắn, hai người đang một khối, chung quy không thể luôn suy đoán đúng không!

- Ta đang suy nghĩ... Ta đang suy nghĩ hoa đào này.

Hứa Tiên trầm tư.

- Xác thực có chút kỳ dị, bất quá cũng thực sự là mỹ cảnh.

- Nếu như hoa đào suốt năm nở rộ, chẳng phải là vĩnh viễn không thể kết quả, ăn không được quả đào sao?

Hứa Tiên rất là tiếc nuối nói.

Phan Ngọc đối với “đàn gảy tai trâu” như hắn cảm khái biểu thị không nói gì.

- Không biết bao nhiêu đại quan hiển quý nguyện tốn hoàng kim vạn lượng để mua được Đào Hoa Viên kỳ dị này. Lẽ nào chỉ là vì thu hoạch mấy quả đào thôi sao? Uổng thay người vẫn là tài tử thi nhân nổi danh thiên hạ.

Tòa trang viên này vốn không phải thuộc sở hữu của Doãn Hồng Tụ, mà là sản nghiệp của người khác, sau này hoa đào đột nhiên thường nở không tàn, chủ nhân ban đầu của nó cảm thấy quái dị quấy phá, không dám ở lại, đem nó quy ra tiền bán đi. Người bên ngoài trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám mua, chỉ có Doãn Hồng Tụ muốn lãng mạn không sợ lãng phí, đem nó mua lại, cũng dứt khoát kiên quyết đến ở, phát hiện cũng không có bất cứ chỗ nào không thích hợp, sau đó mở tiệc chiêu đãi tân khách. Đào Hoa Viên này dần dần trở thành một đại thắng cảnh của kinh thành, mỗi văn nhân nhà sĩ đến đó đều phải ngâm thi tác phú, cảm ngộ triết lý nhân sinh.

- Nếu như chỉ nở hoa mà không thể kết quả, vậy cũng quá tịch tịch.

Hứa Tiên chống, vẻ mặt tịch tịch như tuyết.

- Ít đến, người là đang suy nghĩ quả đào đại thu hoạch đi sao!

Phan Ngọc không chịu buông tha, nhìn thấu tâm tư của hắn.

- Tiểu thị dân.

Hứa Tiên cười ha ha, tại thơm một cái trên gương mặt trơn láng của Phan Ngọc:

- Minh Ngọc quả nhiên là hồng nhan tri kỷ của ta.

Về tịch tịch trên mặt sớm đã tiêu tán từ lâu, nhân sinh nào có nhiều thương cảm xuân thu như vậy.

Phan Ngọc vuốt gương mặt:

- Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi, nhân gia hắn là đã chờ đợi sốt ruột rồi.

Đứng dậy phải bụi bặm trên người, hướng về Hứa Tiên vươn tay đến.

Đúng vậy, nếu như chỉ có hoa không có quả, cho dù có mỹ lệ đi nữa thì có ý nghĩa gì? Bất quá, cuối cùng cũng là có kết quả, tuy rằng trong ngọt mang theo vị chua, nhưng vị đạo cũng không tệ lắm.

Một lần nữa xuất phát hướng về đình viện thấp thoáng trong biển hoa kia.

Trên thực tế, xác thực đã có người sốt ruột chờ đợi.

Nhu Gia công chúa trang phục lộng lẫy, ngồi chồm hổm ở trên đệm ngọc, hai tay hợp lại để trên đùi, hoàn toàn hợp với lễ nghi chuẩn tắc hà khắc nhất, nàng lúc này nàng có chút đứng ngồi không yên, hai mắt mở lớn chuyển động bốn chữ “Tâm thần không yên”.

Doãn Hồng Tụ nhẹ giọng an ủi nói:

- Đừng nóng vội, bọn họ có thể là không cẩn thận tiến vào biển hoa bị lạc đường, rất nhanh sẽ qua đây.

Nhu Gia công chúa cúi đầu gật gật, hiển nhiên Doãn Hồng Tụ an ủi cũng không có tạo ra được bao nhiêu tác dụng. Nếu như tình hình bình thường, nàng hiện tại tâm tình xác thực lo lắng đơn thuần. Thế nhưng khi nghe nói cùng Hứa Tiên đi đến còn có Phan Ngọc kia, tâm tình của nàng lập tức phức tạp gấp trăm lần.

- Quận chúa, hai vị công tử đã đến.

Một thanh y tiểu tỷ tiến lên, sụp mi thuận mắt, thần sắc có vẻ không bình tĩnh.

- Mời bọn họ vào đi!

Doãn Hồng Tụ nói.

- Đúng!

Hứa Tiên và Phan Ngọc đã đứng ở ngoài cửa, mấy tỷ nữ xa xa nhìn xung quanh, không hề ngoại lệ, tất cả đều tất cả đều rơi vào trên người Phan Ngọc, tham luyến thần sắc và sắc lang thấy mỹ nữ cũng kém không quá nhiều.

Hứa Tiên “Thiên hạ đệ nhất tài tử” này hiện tại cũng chỉ có thể hành động như “Người qua đường giáp”, dưới hiệu dụng của “Tuyệt thế mỹ nam tử”, nắm giữ “Hiệu ứng danh nhân” bị đơn giản bóp chết.

- Hai vị công tử, quận chúa mời các người đi vào.

Thanh y tiểu tỷ ra ngoài cửa, hành lễ vì bọn họ dẫn đường.

Phan Ngọc cười ôn hòa, xem như đáp lại.

Hứa Tiên chỉ thấy tiểu tỷ kia sắc mặt ửng hồng, nhân thần điên đảo mê ly, một bộ dáng trúng mị hoặc thuật. Không khỏi lắc đầu thở dài, các người những phàm nhân này a, thực sự là không rõ đạo lý “Sắc tức là không, không tức là sắc”.

Chờ một chút, Minh Ngọc mị hoặc thuật, đợi được nhìn thấy Nhu Gia công chúa, sẽ không phải cũng có hiệu quả đồng dạng chứ?

Ôm tâm tư lo lắng như vậy từng bước tiến vào, hướng về phía hai vị quận chúa công chúa hành lễ.

Nhu Gia công chúa giống như nai con chấn kinh, thân thể lui lại một chút, cũng vội vã theo lễ nghi đáp lễ.

Đợi cho Phan Ngọc và Nhu Gia thấy rõ dung mạo đối phương cũng nhận không được thất thần một chút.

Trên người Nhu Gia công chúa quần áo hết sức hoa mỹ, hoa văn cẩm tú tươi đẹp như nước lưu động, toát ra thái quang, ngay cả búi tóc tính trẻ con ngày thường cũng tỉ mỉ thu thập một phen, phẳng phất như trái qua búp bê tỉ mỉ trang điểm.

Trên mặt nàng một tầng phấn trang điểm hơi mỏng, nhưng không cách nào hoàn toàn che lại thần sắc có bệnh, lộ ra vẻ đẹp dị dạng tiêu tụy, ngay cả Phan Ngọc cũng hơi kinh ngạc, không nghĩ vị công chúa này lại là mỹ nhân như thế này.

Mà nhân thần của Nhu Gia công chúa cũng không khỏi ở trên mặt Phan Ngọc dừng lại một chút, liền lại lập tức cúi đầu, tai cũng đã ửng hồng lên.

Doãn Hồng Tụ hơi yên lòng, thị nữ hầu hạ quanh mình đều toát ra vẻ tán thán.

Cảnh tượng này đủ để có thể viết thành hí văn, coi như cổ điển tình chàng ý thiếp, hoặc là đồng thoại vương tử công chúa.

Ai lại biết được cảm thụ của hai người lúc này?

Nhu Gia công chúa ngón tay khẽ vờ về góc áo, nhân thần chỉ nhìn chăm chăm vào tay của mình, triệt để tiến nhập trạng thái không coi ai ra gì, trạng thái như vậy là biện pháp nàng ứng phó với tất cả sự vật xa lạ.

Nhân thần của Phan Ngọc ở trên người Doãn Hồng Tụ và Nhu Gia công chúa đảo qua một vòng, sau đó lại rơi vào trên người Hứa Tiên, tràn ngập không tín nhiệm.

Hứa Tiên thở ra một hơi, hiện lên một biểu tình hoàn toàn vô tội.

- Hứa Tiên, mau tới giúp công chúa chặn trị đi sao!

Doãn Hồng Tụ mở miệng đánh vỡ trầm mặc xấu hổ.

- Tốt!

Hứa Tiên tiến lên dùng ba ngón tay đặt ở trên cổ tay tinh tế của Nhu Gia công chúa,

863. Chương 863: Luyện Đan. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 863: Luyện Đan. (2)

Mạch đập đã bình thản rồi, Tử Vận Long Vương Tham kia xác thực là có công hiệu thần diệu.

Nhu Gia công chúa cẩn thận liếc mắt dò xét Hứa Tiên, mỉm cười ôn nhu một cái, giống như tỏa ra ánh dương quang, để nàng tâm tình ưu tư đầy bụng cũng ấm áp một chút.

Không thể có lòng tham, cũng nên thấy đủ, nàng đang nghĩ như vậy.

Phan Ngọc ôm cánh tay mà đứng, đem thần sắc của ba người tất cả đều thu vào trong mắt, híp mắt cười mà không nói gì.

Trong bầu không khí kỳ dị, chẩn bệnh rất nhanh kết thúc, Doãn Hồng Tụ nói lời cảm tạ, khách khí tiễn khách.

Hứa Tiên và Phan Ngọc cáo biệt rời đi, cửa viên sau khi đóng lại, Hứa Tiên quay đầu liếc mắt nhìn đình viện rực rỡ huyền lệ, ở sâu trong biển hoa kia là nữ tử sáng lạn như hoa đang ở.

- Thế nào, luyện tiếu à?

Phan Ngọc thở dài.

Hứa Tiên suy nghĩ nói:

- Nàng hình như có tâm sự?

- Cái này ngươi cũng đều nhìn ra được, chắc chắn!

Hứa Tiên do dự một chút nói:

- Công chúa nàng đối với ta tựa hồ có chút hảo cảm?

Hắn cũng không phải nam diễn viên trì độn trong tranh châm biếm, đương nhiên có thể cảm giác ra được.

- Ngươi khó tránh khỏi đánh giá quá thấp bản thân đi, trên đời này nữ tử nào dám đối với Hứa đại quan nhân chỉ là có hảo cảm mà thôi!

Phan Ngọc dò xét Hứa Tiên, dùng tới từ ngữ tôn kính.

Hứa Tiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười to vỗ tay nói:

- Minh Ngọc khen nhầm rồi, ta đúng là "từng vì say rượu đánh danh mã, e sợ ý nhân hiểu lầm! nguồn

Nói rồi giục ngựa phóng nhanh về phía Trường An cổ thành xa xa.

Phan Ngọc bĩu môi, đối với nam nhân da mặt dày này cảm thấy không biết làm thế nào, ra roi thúc ngựa theo sát phía sau.

Dưới bầu trời tịch tịch, trên cánh đồng bát ngát, hai người cưỡi ngựa song song, đạp hoa trở lại.

Ngày thứ hai, dựa theo thời gian hẹn trước, Hứa Tiên đi tới trước Tây Sơn Bạch Vân Quan, đạo quan này nguyên bản đã sớm hoang phế từ lâu, Thái Âm chân nhân đến sau đó, Gia Ngự hoàng đế lệnh công bộ sửa chữa đổi mới hoàn toàn, sau đó ban cho Thái Âm chân nhân, xem như làm nơi tu hành trên danh nghĩa, hôm nay coi như là nơi luyện đan.

Hứa Tiên không biết Bạch Vân Quan này đã từng bỏ phế, nhưng hôm nay trải qua hoàng gia sửa chữa, đã là mái cong đầu củng, lộ chút khí tượng. Đồng Lô chạm ngọc, không thiếu một chút.

Chỉ là trong đó cũng không có đạo sĩ, ngược lại có đám Ngự Tiền Thị Vệ thủ hộ, từ lâu nhận được ý chỉ, cũng không có bất cứ cản trở gì, mà khách khí đem Hứa Tiên đưa vào trong đó.

Hứa Tiên bước vào đình viện, chỉ thấy lá rụng đầy đình, lộ vẻ thanh tịch.

Hắn đi thẳng vào trong, đi tới trong Tam Thanh Điện, mới thấy Thái Âm đang chấp tay mà đứng, ngẩng đầu nhìn Tam Thanh tổ sư.

Hứa Tiên niệm một tiếng:

- Sư phụ!

Nhìn bóng lưng cao lớn của Thái Âm chân nhân, hắn cũng lòng có suy nghĩ. Ngự Huyền Cơ tiên đoán tương lai nếu nói cùng Thái Âm chân nhân không có quan hệ, hắn là nói cái gì cũng sẽ không tin tưởng. Nhưng Ngự Huyền Cơ chưa để hắn trở ngại Thái Âm chân nhân luyện đan, mà trên người Thái Âm chân nhân cũng càng không hề có ý gian tà.

- Người tới!

Thái Âm chân nhân quay đầu lại mỉm cười nói, nhìn thân hình dày rộng, tay chỉ Tam Thanh tổ sư như nói:

- Hán văn cảm thấy thần tượng thế nào?

Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn lại, ba thần tượng đều là thân ngồi dao đài, chân đạp tường vân, tướng mạo lại không giống nhau. Hắn thân là người trong tu đạo, biết Tam Thanh này đều là Đạo Tổ nhất mạch biến thành, không bàn mà hợp ý nhau. “Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật” Đại pháp huyền diệu cùng Phật giáo “quá khứ hiện tại tương lai” tam thế Phật chính là cùng một loại pháp môn.

- Cùng thần tượng bình thường cũng không có gì phân biệt, bất quá Đạo Tổ cũng không đáp lại bất cứ cầu xin gì, bái cũng vô dụng đi sao!

Thái Âm chân nhân vuốt râu nói:

- Đạo gia chú ý thanh tĩnh vô vi, thậm chí Thái Thượng vọng tình, đạo giáo này vốn từ Trung Thổ, ngược lại do nguyên nhân không kịp Phật giáo phát đạt đi sao? Bất quá nói đến Phật tổ cũng là Đạo Tổ làm phép, nhưng cuối cùng đoạt được giáo nghĩa lại cùng đạo gia tuyệt nhiên khác nhau, thậm chí tương phản. Cuối cùng cũng phải lấy thành tựu Đại La Kim Tiên chi cảnh, mà hôm nay biến quan trung thổ tây vực, Tu Hành Giới coi như là người tài xuất hiện lớp lớp, hoặc học đạo, hoặc học Phật, lại không có một người có thể có thành tựu như hai người bọn họ, người biết là vì sao không?

- Vì sao?

Hứa Tiên cũng thường thường hiếu kỳ, một đạo sĩ hết lần này tới lần khác dạy dỗ được một hòa thượng, thực sự là cũng kỳ quái thay.

- Đạo tâm Phật tâm mặc dù tốt, chung quy vẫn thua bản tâm!

Không cho Hứa Tiên tự định giá thâm ý của những lời này. Thái Âm chân nhân đã nói:

- Hồ tiên tử, còn thỉnh đi ra một từ đi sao!

Vừa nói chuyện đem váy dài mở ra.

Chỉ thấy thân hình Hồ Tâm Nguyệt trống rỗng hiển hiện, lộ vẻ đã sớm ẩn trong điện từ lâu. Hứa Tiên chỉ thấy nàng thân mặc khinh sa uốn lượn, cổ đeo áo lông tuyết bạch, có vẻ vô cùng hoa mỹ, cũng không phải

là mượn vẻ đẹp bình thường có thể hình dung được. Mà là nàng vốn có tướng mạo, cùng Bạch Tố Trinh bảy tám phần tương tự. Khiến hắn vừa thấy, liền tâm ý nhu hòa vài phần, nhớ tới Bạch Tố Trinh xa tại núi Thanh Thành.

- Người đây là cái nhân thần gì, thực đáng ghét!

Hồ Tâm Nguyệt ngôn ngữ không lưu tình chút nào lập tức để Hứa Tiên ý thức được khác biệt giữa hai người, cười một cái cũng lười phản bác.

- Chân nhân, người muốn luyện đan có chuẩn bị đỉnh lô tốt, đỉnh lô tầm thường sẽ không chịu nổi Đâu Suất Hỏa thiêu đốt!

- Đó là tất nhiên, nơi đây không tiện nói chuyện, vả lại đến sau điện lại nói.

Ba người tới sau điện, Thái Âm chân nhân từ trong váy dài lấy ra một cái đỉnh lô xích đồng bốn chân, trên lô có khắc tứ tượng, lại vẽ long hổ thật là tinh mỹ.

Hồ Tâm Nguyệt kinh ngạc nói:

- Đây là Long Hổ sơn Thiên Địa Phương Viên Đỉnh, Trương Đạo Lăng dĩ nhiên chịu cho người mượn, nói đến đan phương này cũng là bí tàng của Long Hổ sơn!

Long Hổ sơn là Thánh Địa đan phái trong Tu Hành Giới, nghe đồn đan dược ở đó có thể để công hiệu phi thăng của phạm nhân tăng lên. Mà cả Trung Thổ đạo phái cũng vẫn ở vị trí chính thống, có câu là ” Bắc Khổng Nam Trương”, nói đến chính là Khổng Thánh Nhân và Trương Đạo Lăng truyền thừa hai đại thế gia này, chân chính làm được truyền thừa nghìn năm.

Thái Âm chân nhân cười nói:

- Bần đạo năm đó khi tại vị, thời gian kế tiếp đoạn thiện duyên!

Thái Âm chân nhân khi làm hoàng đế cũng không làm việc đàng hoàng, thích cầu tiên vấn đạo, mà Long Hổ sơn làm đạo phái chính thống chịu hoàng thất cung phụng, tự nhiên là thủ tuyển. Nhiều năm qua không chỉ ban tặng vô số vàng bạc, càng diệt trừ tất cả thuế phú, để cơ nghiệp của họ trống rỗng đạt được phát triển cực lớn.

Nhưng Long Hổ sơn ngại quy tắc Tiên đạo, cuối cùng cũng không có cho vị cửu ngũ chí tôn này một viên linh đan diệu dược, sau này Thái Âm chân nhân tìm được duyên pháp, bỏ ngôi vị hoàng đế xuất gia.

864. Chương 864: Lang Yên

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 864: Lang Yên

Long Hổ sơn mới tặng rất nhiều đan dược cho hắn, đây cũng là một trong nguyên nhân Thái Âm chân nhân có thể tu hành nhanh như vậy. Hôm nay càng đem mật bảo trong núi mượn cho Thái Âm chân nhân.

Đây là chỗ tốt của làm hoàng đế, tuy rằng không nhất định có thể thành tiên thành Phật, nhưng dưới một đạo ý chỉ ban xuống, đã có thể ảnh hưởng giáo phái hưng suy, thần tiên cuối cùng cũng phải để con người tới làm.

Thái Âm chân nhân cũng không nói nhiều, tiện tay đem Thiên Địa Phương Viên Đỉnh quảng ra, lập tức biến lớn thành gần như tòa nhà!

Bấm động pháp quyết, lô đỉnh mở ra, một cổ thất thải chi khí mờ mịt, từ đó mọc lên, ở giữa không trung kết thành hình dạng linh chi. Giống như trời quang mây tạnh, ngưng mà không tiêu tan, quả nhiên là tiên gia pháp khí.

Thái Âm chân nhân đem rất nhiều tài liệu lấy ra, nhất nhất phóng vào trong đỉnh lô.

- Linh tê giác, Thất Minh Chi, nhược thủy...

Thái Âm chân nhân không lấy ra được, Hồ Tâm Nguyệt đã phát sinh một tiếng sợ hãi than, ngay cả là ở Dao Trì quen nhìn kỳ trân dị bảo, nhưng hôm nay thoáng cái lấy ra như thế, vẫn là không thể không để nàng hơi bị sợ hãi than. Long Hồ Kim Đan có thể cùng bàn đào sánh ngang, tài liệu cần thiết cũng nào phải phạm vật. Người bình thường chính là biết được đan phương cũng tìm không được tài liệu đồng đều.

Hứa Tiên thấy con người đen láy của Hồ Tâm Nguyệt như là thăm nghĩ hồ ly ăn trộm gà, trên người khí chất hoa mỹ biến mất hầu như không còn. Trong lòng buồn cười rất nhiều càng phát ra cảnh giác, phải cẩn thận nhìn nàng, cũng không chú ý, để nàng cuốn đồ vật chạy trốn. Hắn cũng không dám đối với nhân phẩm của nàng có bất cứ chờ mong gì.

Hồ Tâm Nguyệt chú ý tới nhân thần của Hứa Tiên, hồi phục tư thái ban đầu, cười khinh miệt quay đầu đi chỗ khác.

Đợi cho Thái Âm chân nhân đem toàn bộ kỳ trân dị bảo đều để vào trong đỉnh lô, lô đỉnh chậm rãi khép lại, một mảnh Thái Vân giống như linh chi cũng chậm rãi thu vào trong lò.

Nhược thủy do khảm vị rót vào, Hồ Tâm Nguyệt cũng lấy ra một điểm tử sắc Đâu Suất Hỏa từ ly vị đầu nhập trong đỉnh lô. Nước lửa tương dung, lập tức tràn ngập thành một đoàn tử sắc vụ khí, sáng tối vài lần dần dần ổn định lại. Một cổ mùi thơm lạ lùng bao hàm nhiều loại vị đạo kỳ dị tràn ngập ra, khiến người ta nhin không được hít thêm vài cái.

Thái Âm chân nhân thở phào một hơi, lại giao phó rất nhiều công việc, liền muốn cười mây rời đi.

- Chờ một chút, sư phụ, người không ở đây nhìn sao?

Hứa Tiên vội hỏi. Việc trọng yếu như vậy, hắn cũng không dám có bất cứ khinh thường gì.

Thái Âm chân nhân nói:

- Còn có chuyện khác cần vì sư đến ứng phó, nơi này có hai người các người đã đủ rồi. Hỏa hậu tự có Hồ tiên tử nắm trong tay, người muốn phòng bị yêu tà mơ ước!

Luyện đan này vì thiên đồ ký, trong đó tất nhiên có đủ loại khổ cực, người còn cần cẩn thận đáp lại.

Nói xong liền đằng vân rời đi, chỉ lưu lại Hứa Tiên và Hồ Tâm Nguyệt hai mặt nhìn nhau.

Hồ Tâm Nguyệt ở trên bờ đoàn ngồi xếp bằng xuống, Đâu Suất Hỏa mặc dù thoát không khỏi nàng đến khổng chế, nhưng chỉ cần y theo Đan Quyết, cũng không cần thời thời khắc khắc cẩn thận. Nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hứa Tiên, làm cho người ta đoán không ra tâm tư của nàng.

Hứa Tiên tự tìm một bờ đoàn ngồi xếp bằng ở bên cạnh đỉnh lô, phảng phất như đồng nam đồng nữ trong coi đan lô trong cổ sự thần tiên ma quái. Tuy rằng trong không khí tràn ngập gợi ý "đừng nói gì", thế nhưng nghĩ đến còn có hơn mười ngày phải ở chung, liền mở miệng nói:

- Kia...cái Thiên Ma gì đó có từng làm khó dễ người không?

Hồ Tâm Nguyệt liếc mắt nhìn Hứa Tiên:

- Đương nhiên sẽ không, cho dù là Thiên Ma cũng không có thể xằng bậy, bằng không chính là cùng cả Tiên Phật lưỡng đạo là địch. Bất quá đợi được khi độ kiếp, sẽ tăng lên rất nhiều phiền phức mà thôi, thế nào? Muốn tri ân báo đáp? Vậy đem Kim Đan đều đưa cho ta đi!

Hứa Tiên bất đắc dĩ cười, nàng nói như vậy, chính mình cho dù muốn báo đáp nàng một chút, cũng vô pháp lại nói.

- Sau khi chuyện thành, mời người uống rượu, ta gần đây cũng có được một loại hảo tửu, không biết so với phù sinh nhược mộng của người thế nào, mời thưởng thức một chút.

- Cái gì?

- Đến lúc đó liền biết, hôm nay vẫn nên hảo hảo trong coi đỉnh lô đi đã.

Trong lò, ngọn lửa chậm rãi thiêu đốt, tầng tầng hương khí tràn đầy khắp đình viện.

Mọi nơi truyền đến rất nhiều động tĩnh, Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ nơi nào chui ra thật nhiều dã thú, nhỏ giống như rắn chuột, lớn có như hồ lang, chậm rãi tới gần đan lô, lộ vẻ là bị hương khí hấp dẫn qua đây.

Hồ Tâm Nguyệt giơ tay đang muốn xua đuổi đi, Hứa Tiên đã ngăn cản nói:

- Những hương khí này đối với chúng không có nhiều tác dụng, nhưng dã thú tầm thường có thể nghe thấy cũng xem như có một phần linh tính, tương lai sẽ có một phen tạo hóa khác, để chúng ở lại chỗ này đi!

Hồ Tâm Nguyệt ngoài ý muốn nói:

- Trong thiên hạ có thêm rất nhiều yêu quái thì đối với người có chỗ tốt gì?

- Ngược lại cũng không có chỗ tốt gì cả.

- Người đây là đang giả mù sa mưa làm người tốt, tương lai chúng nó thành tinh đúng là muốn hại người, vậy đều phải quy công cho phần hảo tâm ngày hôm nay của người rồi.

Hồ Tâm Nguyệt trào phúng cười lạnh.

- Hại người? Nhưng người nhận được trong yêu quái trừ người ra, thực không có mấy ai hại người cả.

- Đa tạ khích lệ!

Hồ Tâm Nguyệt quyết miệng phát sinh một ít âm hưởng ý vị không rõ, những dã thú kia sẽ không tới gần thêm nữa, mà núp xa xa một bên.

Trầm mặc chỉ chốc lát, Hồ Tâm Nguyệt bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Bạch Tố Trinh thế nào rồi?

Hứa Tiên cười nói:

- Người quả nhiên vẫn là quan tâm nàng đi sao!

Hồ Tâm Nguyệt sắc mặt đỏ lên lập tức lại khôi phục như thường:

- Vậy thì thế nào?

- Nàng hiện tại còn đang bế quan, không biết có thể lại có chuyện hay không!

Nói ra lời này, Hứa Tiên cũng không nhịn được mang chút lo lắng, nàng đã lâu không có liên hệ với chính mình, không biết bế quan đã đến loại trình độ nào rồi.

- Toàn bộ đều tại người!

Hồ Tâm Nguyệt không khỏi phân trần tìm được đối tượng trách cứ.

- Đúng vậy, tất cả đều trách ta! Bất quá chỉ ít ta sẽ không giống người nào đó vứt bỏ nàng như vậy!

- Người lại biết cái gì! Ta...ta...

Hồ Tâm Nguyệt đột nhiên đứng lên, không còn có thể bảo trì bình tĩnh được nữa, mặc dù là vẻ giận dữ, nhưng cũng xưng là tuyệt thế.

Hứa Tiên nhìn thẳng vào mắt của Hồ Tâm Nguyệt, sau một lát, nàng rốt cục quay đầu nói:

- Là ta vứt bỏ nàng.

- Cho nên mới không có cách nào hảo hảo đối mặt với nàng đúng không!

Cho dù Bạch Tố Trinh có thể bỏ qua, Hồ Tâm Nguyệt chính mình ngược lại không thể quên đi, thái độ ác liệt có thể chỉ là vì che giấu tâm tình phức tạp trong lòng, đến sau này mặc dù kiên quyết đứng ở một bên Bạch Tố Trinh, lại vẫn là bộ dáng giả vờ tiêu sái, không chịu thành thành thật thật hòa hảo.

- Với người không quan hệ!

- Thế nhưng ở trên thuyền, người có vẻ rất tịch mịch a!

865. Chương 865: Lang Yên. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 865: Lang Yên. (2)

Hứa Tiên luôn luôn không quá thích từ này, nói ra chung quy có vẻ có chút quái đản. Thế nhưng lúc đầu ở trên mặt hắn đọc ra tâm tình, lại không có từ nào khác biểu đạt được tốt hơn.

- Thế nào, Hứa quan nhân, giả ra một bộ dáng rất hiểu ta, dự định câu dẫn ta sao?

Hứa Tiên lại chỉ là tự chú ý tự nói:

- Cuộc đời như giấc mộng cũng tốt. Tịch mịch như tuyết cũng được, vô luận nói thế nào bộ dáng không tệ, kỳ thực cũng cùng một người bình thường không có gì khác nhau. Chỉ là muốn được một đôi bàn tay sưởi ấm mà thôi. Chỉ cần có thể cầm, liền tuyết gì cũng đều sẽ bị hòa tan, không bao giờ muốn cuộc sống phù du nữa. Đương nhiên, cũng không có cách nào khác lại làm thi nhân thở dài thở ngắn, không có tình cảm ôm ấp trống trải xa xăm kia, nhưng bản thân lại trở nên hạnh phúc.

Hồ Tâm Nguyệt lắng lắng lắng nghe, trên mặt vẻ châm biếm dần dần biến mất, rơi vào trong trầm tư. Đợi cho Hứa Tiên nói xong, mới cãi lại nói:

- Người bắt quá là phạm nhân sống vài chục năm, chưa đủ tuổi đến dạy ta nên làm như thế nào!

- Như người nói, ta cũng chỉ là phạm nhân sống vài chục năm mà thôi, không hiểu được cái gì quá thâm ảo. Bất quá thấy vẻ mặt của người, đã cảm thấy chỉ cần bị nường tử nhà ta ôm một cái, sẽ lập tức cười ra, ha ha, bởi vì ta chính là như vậy!

Hồ Tâm Nguyệt không nói gì, Hứa Tiên thẳng thắn nói:

- Chờ khi nàng xuất quan, đi đón nàng đi! đọc truyện mới nhất tại .

Trên mặt Hồ Tâm Nguyệt hiện ra vẻ do dự.

- Đây không phải là cho người, mà là cho nường tử nhà ta, không cho nàng cảm thấy tiếc nuối. Đến lúc đó, nếu như không chịu đi, ta cũng sẽ đem người bắt đi, coi như lễ vật chúc mừng nàng xuất quan!

Hồ Tâm Nguyệt bị coi như “lễ vật” Trợn mắt nhìn Hứa Tiên, nhưng kỳ lạ là không có mở miệng phản bác, mà là chống gương mặt nhìn bầu trời xa xăm, mấy đám mây ở trên bầu trời lam sắc, nhẹ nhàng phiêu đảng.

Thời gian dần dần trôi qua, chiều tà dần tới, trong chớp mắt đã là hoàng hôn.

Dơi đêm bay trên xà nhà, tiếng kêu chi nha huyền ảo, vẫy cánh, ở trên bầu trời đỉnh lô xoay quanh, kết thành dạng trụ, không biết nghìn vạn lần, giống như lang yên xông thẳng vào bầu trời.

Trên thành Trường An, quân tốt thủ thành bị dọa vừa động, vội vã chạy xuống dưới thành:

- Không tốt, đại nhân, là khói báo động!

Quan coi cửa kinh hải, suýt nữa từ trên ghế ngã xuống, thiên hạ thái bình đã lâu, đã sớm quên mất khói báo động có bộ dáng ra sao, chẳng lẽ là Bình Phong tái khởi sao?

Hắn theo hướng quân tốt vừa chỉ nhìn lại, không khỏi thở phào một hơi, quát lên:

- Không nên yêu ngôn hoặc chúng. Tây Sơn khi nào có phong hoả đài?
- Vậy...đó là cái gì?

Trong thành càng là lòng người hoảng sợ, mọi người bỏ chạy thông báo lẫn nhau, đều ở trên đường nhìn một màn kỳ cảnh này.

Gia Ngự hoàng đế cũng đã bị kinh động, leo lên lầu thành quan vọng. Văn võ bá quan theo sát phía sau, cũng đều hoảng loạn.

Sau một lát Ngự Tiền Thị Vệ báo lại:

- Bệ hạ, Kim Ngô Vệ đã qua kiểm tra, cũng không phải là khói báo động, mà là trên Tây Sơn Bạch Vân Quan, đông đảo con dơi ngưng kết mà thành.

Nhưng mà kết quả như thế lại cũng không thể khiến bất kỳ kẻ nào tiêu tan, không cần thần cơ diệu toán gì, chính là người thường cũng có thể nhìn ra đây rõ ràng là dấu hiệu đại hung. Cổ nhân hết lòng tin theo cát hung quý thân, điềm xấu hư vô phiêu miểu này, có đôi khi thậm chí so với binh lửa thực sự càng thêm đáng sợ hơn.

Đủ loại quan lại nhỏ giọng nghị luận:

- Bạch Vân Quan, chẳng phải chính là đạo tràng bệ hạ ban cho lão đạo nhân kia sao?
- Nghe nói gần đây đang đại luyện đan dược!

Đều đem ánh mắt quay về phía trên người Thái Âm chân nhân đứng ở bên cạnh Gia Ngự hoàng đế.

Thái Âm chân nhân mỉm cười không nói, hoàn toàn không để ở trong lòng.

Gia Ngự hoàng đế nhìn khói báo động đen nghìn nghịt này, âm thầm nhíu mày.

Hoàng hậu nương nương mở miệng nói:

- Vũ Giam Chính?

Khâm Thiên Giám Vũ Giam Chính lau mồ hôi lạnh, trong lòng oán giận: ta Khâm Thiên Giám chủ chương thiên văn lịch pháp, đâu có quản được con dơi bay thế nào?

Thời cổ Tinh Tượng và cát hung là phân không ra, bầu trời rơi xuống khối vẩn thạch hoặc sao chổi lại cát qua địa cầu, hoàng đế đều phải trai giới phản tỉnh, có phải là chính mình trị quốc bất lợi, khiến thượng thiên trách phạt. Lâu dài sau, cái gì đông lôi hạ tuyết đều được Khâm Thiên Giám đi ra giải thích cát hung, giải thích bất hảo, quan nào còn là việc nhỏ, muốn chết cũng không phải không thể.

Vũ Giam Chính cẩn trọng nói:

- Đây...đây chính là dấu hiệu đại cát, ngũ phúc lâm môn đã là đại thiện, hôm nay lại là thiên phúc vạn phúc, chính là bệ hạ nhân đức, ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh, trời ban đại hạ, giáng xuống điềm lành này.

Nguyên bản vẫn là nhẹ giọng bẩm báo, càng nói âm điệu càng trở nên cao hơn, tràn ngập ý vui mừng khó có thể kìm nổi.

Lương vương cất bước tiến lên:

- Bệ hạ, cự thần nguyên bản đã nghĩ đây là điềm lành. Lúc này lại trải qua Vũ Giam Chính giải thích, quả nhiên là dấu hiệu đại cát, bệ hạ thánh minh, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế.

Đủ loại quan lại càng phụ hoạ theo đuôi, trong sát na đầu thành đã tràn ngập bầu không khí vui vẻ. Sắc mặt Gia Ngự hoàng đế cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Thái Âm chân nhân cũng hé miệng cười.

- Nói vậy, đây rõ ràng là dấu hiệu bất tường.

Đột nhiên lại có một thanh âm đem bầu không khí vui vẻ kia bóp chặt, im bật lại.

Hoàng hậu nương nương lông mày dựng thẳng nhìn Vũ Giam Chính, lại đảo qua văn võ bá quan, hướng Gia Ngự hoàng đế hành đại lễ nói:

- Đây rõ ràng là thượng thiên cảnh cáo đối với bệ hạ, nô tì bất tài, còn thỉnh bệ hạ đình chỉ luyện đan, chuyên tâm quốc sự, chớ để lại dễ tin yêu đạo.

Từ khi Thái Âm chân nhân vào cung tới nay, dám mắng thẳng hần là yêu đạo, cũng chỉ có một mình nàng. Đủ loại quan lại nín hơi thở, vốn tưởng rằng Gia Ngự hoàng đế chắc chắn tức giận, lại không nghĩ rằng hần chỉ là phát tay nói:

- Canh giờ đã không còn sớm, các khanh gia đều giải tán đi!

Không ai dám không tuân chỉ, đều hành lễ lui ra.

Chỉ có Hoàng hậu nương nương còn quỳ gối tại chỗ, tâm ý lạnh lẽo.

Gia Ngự hoàng đế nhíu mày:

- Còn không đỡ nương nương hồi cung!

Mấy cung nữ cuống quýt đến nâng đỡ nàng dậy.

Hoàng hậu nương nương ngăn cản họ nâng đỡ, hung hăng trừng mắt với Thái Âm chân nhân sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Trên quảng trường chỉ lưu lại Thái Âm chân nhân và Gia Ngự hoàng đế hai người, Gia Ngự hoàng đế u buồn thở dài ra một hơi, vỗ lan can khổ sở nói:

- Hoàng hậu nàng là vì suy nghĩ cho trẫm!

Hần cũng không phải là quân chủ ngu ngốc, làm sao không rõ đạo lý này.

Thái Âm chân nhân hỏi:

- Rất nhiều tiền căn hậu quả ta đều đã rõ ràng nói cho ngươi, ngươi là cửu ngũ chí tôn, nếu là không muốn, ta cũng không có thể ép buộc. Hôm nay ta hỏi lại ngươi một lần, ngươi có hối hận không?

Gia Ngự hoàng đế lắc đầu, dựa vào lan can nhìn xa, mặt trời lặn phía tây, trong thiên địa một mảnh hôn ám.

866. Chương 866: Ni Cô

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 866: Ni Cô

Hoàng hậu nương nương trở lại Khôn Ninh cung, hung hăng quẳng đập vỡ vài món đồ cổ, nhũ phong pháp phòng bắt định, sau một lát, mở miệng nói:

- Hiện tại chuẩn bị sẵn sàng cho bản cung, ngày mai cửa cung vừa mở ra, bãi giá Đại Từ Ân Tự!

Sáng sớm hôm sau, hoàng hậu thỉnh chỉ xuất cung, thừa loan giá mang nghi trượng, đôi ngũ uốn lượn vài dặm, đi ra cửa cung.

Trong Từ Ân Tự, Hoàng hậu nương nương khẩn cầu nói:

- Phương Trượng đại sư, còn thỉnh giúp bản cung một tay.

Pháp Thiện một thân áo cà sa, vẫn như trước đầy mặt đáng tươi cười:

- Nương nương, không phải bản tăng không muốn xuất thủ tương trợ, người xuất gia mặc kệ việc hồng trần.

- Người xuất gia phổ độ chúng sinh, lấy từ bi làm nhớ, hôm nay yêu đạo loạn quốc, họa loạn thánh tâm, làm sao có thể ngồi yên không để ý đến?

Pháp Thiện lắc lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói:

- Hơn nữa bần tăng cũng không phải là đối thủ của vị “yêu đạo” mà ngài nói kia!

Hơn nữa bần tăng không muốn phổ độ chúng sinh gì đó, thầm nghĩ độ được tự gia trong lòng khoái hoạt.

- Yêu đạo kia thực là lợi hại như vậy?

Pháp Thiện nói:

- Đâu chỉ là lợi hại, quả thực chính là kỳ tài khó gặp.

- Vậy thực sự là toàn bộ không có biện pháp sao?

Pháp Thiện lại một trận vò đầu bứt tai, nghĩ đến những năm gần đây Hoàng hậu nương nương có nhiều ân huệ, thực sự không thể khước từ. Hắn mặc dù không thích phiền phức, nhưng tự có người khác thích phiền phức. Vì vậy nhân tiện nói:

- Ta có một vị sư huynh, tên là Pháp Hải, luận đạo đã không hề kém hần, càng có sư tôn ban thưởng pháp khí trợ giúp. Có thể trợ giúp nương nương một tay.

- Vị Pháp Hải thiền sư kia hiện tại ở nơi nào?

- Hần hiện tại đang ở Hàng Châu Linh Ẩn tự tu trì, nương nương an tâm một chút chờ vội, ta sẽ gửi đi một phong thư, mời hần đến kinh.

Hoàng hậu nương nương thu vật áo quỳ xuống tạ ơn:

- Nếu có thể thực được tương trợ, nguyện vì ngã phạt trọng tố ki thân, vĩnh phụng hương hỏa.

- Không dám, không dám.

Pháp Thiện hòa thượng dựng thẳng song chưởng khê lay động, chậm rãi nói.

Pháp Thiện leo lên gác cao, nhìn theo Hoàng hậu nương nương thừa loan xa mà đi, thẳng đến viễn phương Trường An cổ thành. Đạo khói báo động kia đã trừ khử rồi, nhưng lại có một phen khác che lấp đặt ở trên thành Trường An. Không chỉ chưa từng tiêu tán, ngược lại càng phát ra dày đặc, hần nhú chặt mây lại mới nhìn mặt rồi lắc đầu cười:

- Cùng ta nào có quan hệ gì đâu.

Lúc này, chỉ nghe tiếng bước chân vội vã mà đến, bước lên cầu thang tầng tầng, một tiểu sa di thở hồng hộc chạy tới trước mặt Pháp Thiện, miễn cưỡng hành lễ, chỉ vào phương hướng cửa chính nói:

- Phương tượng, có một vị sư thái đang môn muốn ngủ lại chùa.

Pháp Thiện kỳ quái lớn:

- Còn có chuyện này.

Tuy rằng đều là thích đám tử đệ, tăng ni lại đều có chỗ khác biệt, không thể ở chúng hỗn tạp, nào có đạo lý ni cô đến trong miếu hòa thượng xin ngủ lại, chẳng phải là tự rước lấy miệng lưỡi của người sao? xem tại

- Là thật, các sư huynh đều đang tụ tập qua đó!

Trước sơn môn, một tịnh y lão ni tay tạo thành chữ thập, hai mắt nhắm nghiền, phảng phất như nhập định, trên mặt khe rãnh ngang dọc, giống khô lão mộc, thực sự giống mộc điêu thạch khắc, hồn nhiên không để ý rất nhiều hòa thượng chỉ trở bốn phía.

Cũng may vì Hoàng hậu nương nương muốn tới, trong chùa không nạp du khách, không phải còn không biết có bao nhiêu người vậy xem.

Vị tăng tiếp khách ở một bên hao tổn lời lẽ:

- Sư thái, miếu nhỏ thực không thể cho nữ khách ngủ lại.

Lão ni rút cục mở mắt, mở miệng nói:

- Nữ khách? Hòa thượng sắc tướng chưa trừ, không thấy chúng sinh bình đẳng, không còn dị đồng. Ta tới đây không chỉ là vì ngủ nhờ, càng nghe nói Từ Ân Tự Pháp Thiện Phương Trượng Phật hiệu cao thâm, đặc biệt đến lĩnh giáo một chút.

Có người hiểu ra nói:

- Nguyên lai không phải đến ngủ nhờ, mà là nói luận pháp.

Phương thời đại này, đàm thiện luận pháp, cũng như trong chốn giang hồ đẳng môn khiêu chiến. Người trong giang hồ là tỷ thí võ nghệ cao thấp, đây lại là tỷ thí Phật hiệu tinh thâm, chỉ bất quá người thua đều là mất mặt lớn.

Hành vi đập bãi như vậy, lập tức kích một đám hòa thượng cùng chung mối thù, có người không khỏi trào phúng nói:

- Người không phải nữ, còn có thể là nam sao? Phương Trượng chúng ta Phật hiệu tinh thâm, được hoàng gia cung phụng, Hoàng hậu nương nương vừa mới rời đi, người một hoang dã ni cô không biết từ đâu vân du đến, cũng dám tới cửa lãnh giáo sao?

Lời vừa nói ra, lập tức dẫn tới một mảnh cười nhạo, các loại châm chọc khiêu khích ùn ùn, chứng minh hòa thượng cũng không phải tất cả đều là thanh tâm quả dục.

- Không được nói!

Lão ni lông mi dựng thẳng, đưa tay một chỉ.

Hòa thượng mới vừa nói ra kia, lập tức miệng lưỡi cứng ngắt, nói không ra lời.

- Không cho phép!

Lão ni lại nói, toàn bộ hòa thượng đều khóc lóc ra mặt.

- Mọi người cẩn thận, tặc ni này có yêu thuật!

- Nhanh, mau đem nạng chế trụ.

Một đám đầu trọc lóc hô to gọi nhỏ, đã nôn nóng bước nhanh tiến lên, đề quyền đánh tới.

- Không được đánh!

Lão ni lại nói.

Quyền đầu đánh tới liền không tự chủ được mở ra, rơi xuống trên người hòa thượng ở bên cạnh.

- Ai u, người dám đánh ta!

- Ta, không phải ta!

Có người không phục càng tức giận, quyền đến cước đi lại toàn bộ rơi vào trên người một nhà.

Tiếng gầm lên, tiếng hô đau nhức liên tiếp, trước cửa tình trạng nhất thời vô cùng hỗn loạn.

Chỉ có lão ni từ đầu tới đuôi vẫn đứng tại chỗ, không hề nói gì.

- Đề dừng tay cho ta!

Chúng tăng sững sốt, vội vã tách ra hai bên, khoanh tay mà đứng, hiện ra Pháp Thiện trên bậc thang phía sau, thần tình nghiêm nghị đảo qua mọi người, nhìn chúng tăng mặt mũi bầm dập ủ rũ, bỗng nhiên nhếch miệng cười.

Tiểu sa di vội vã giật nhẹ vạt áo Pháp Thiện, nhỏ giọng nói;

- Phương Trượng, đây không phải lúc để cười.

Pháp Thiện ho nhẹ một tiếng, thu liễm dáng tươi cười:

- Mời vị sư thái này đi vào trong!

Trong thiền phòng, một tăng một ni ngồi mà luận pháp.

Không đợi hàn huyên, lão ni đã mở miệng nhân tiện nói:

- Thế nào là thiện?

- Cái này...

Pháp Thiện vò đầu.

- Thế nào là chính pháp nhân?

Trên mặt lão ni khinh miệt chợt lóe mà qua, lại hỏi tiếp.

- Cái đó...

Pháp Thiện khó khăn nói.

- Thế nào là không?

Lão ni lại hỏi.

Pháp Thiện gãi bàn chân, trên mặt biểu tình quái dị, như là đang chịu ngứa, tiểu sa di ở bên cạnh quay đầu cười trộm.

Lão ni giận tím mặt, đang muốn cùng hấn giáp huân một chút, Pháp Thiện đã một cái quỳ bái xuống đất:

- Sư thái Phật hiệu tinh thâm, tiểu tăng xa xa không bằng.

Lão ni than thở:

- Trong Phật môn, quả nhiên đa phần là hạng người vàng thau lẫn lộn, ngay cả Từ Ân Tự này cũng là như vậy. Bất quá người không có không biết lượng sức, ngược lại cũng là mạnh hơn so với những người khác rất nhiều.

- Đúng, đúng.

Pháp Thiện vẻ mặt xấu hổ, tự tay pha trà cho lão ni, biểu tình kính nể như thao thao giang thủy liên miên không dứt, thấy lão ni này sắc mặt dần hòa ái, mới “cẩn trọng” hỏi:

- Sư thái tựa hồ có chút tinh thông thuật pháp.

867. Chương 867: Ni Cô. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 867: Ni Cô. (2)

- Bần ni tại hai trăm năm trước trong Kỳ Liên sơn được đại pháp từ tiền bối cao nhân, mà Vân Du thiên hạ, dùng nó xu tị độc trùng mãnh thú, cũng không coi là cái gì.

- Sư thái người không ngờ đã sống hai trăm năm?

Pháp Thiện sợ hãi than.

- Người không tin sao?

- Tin, tin, sư thái quả nhiên là cao nhân, không phải phàm tục như chúng ta có thể so sánh, vậy người lần này tới kinh lại là vì sao?

- Ta tới tìm đệ tử của ta.

- Không biết là ai, may mắn như vậy được sư thái coi trọng?

Trên mặt Pháp Thiện hiện lên một tia ngạc nhiên.

- Nàng tên là Phan Ngọc.

- A! Đó chẳng phải là công tử Phan vương phủ, nàng vinh hoa phú quý hưởng dụng bất tận, làm sao lại chịu xuất gia. truyện copy từ

- Ta với phụ thân hần có ước hẹn, tất không thể vi phạm.

Lão ni rất là chắc chắn, hiển nhiên cũng không chỉ là tin tưởng Phan vương gia danh tín, mà là thủ đoạn của mình.

- Bần tăng nghĩ loại sự tình này, vẫn là chớ có cưỡng cầu mới tốt!

- Hòa thượng biết cái gì? Còn đây là việc thiện độ người ra khỏi bể khổ, còn hơn xây bảy tháp phù đồ!

- Bần tăng thật ra lại nghĩ, thế nhân nếu là thích khổ hải, như vậy tùy tiện bọn họ đi thôi!

- Quả nhiên là ngu tăng!

Lão ni không vui phẩy tay áo mà đi.

- Phương Trượng!

Tiểu sa di nắm tay, khí sắc mặt đỏ bừng.

- Người như thế, dọa nạt liền bỏ đi, cùng nàng tranh cái gì!

Pháp Thiện khê khàng cười, bất quá cũng đừng trách ta không nhắc nhở qua. Kỳ Liên sơn? Ta là ném qua và thứ ở đó. Trăm nghìn năm qua tất cả nhân duyên tế hội thời khắc giao phùng, sư tôn, ddayaa đều là do người định liệu sao?

Hứa Tiên ngửa đầu nhìn sang sắc trời đã sáng. Nhớ lại lời tiên đoán của Ngư Huyền Cơ, hôm nay cần phải đi cùng Phan Ngọc không được. Nhưng bên cạnh trong Thiên Địa Phương Viên Đỉnh tử hỏa bốc lên không ngừng, Hồ Tâm Nguyệt thỉnh thoảng điều chỉnh hỏa diễm, hướng đỉnh lô nhìn chăm chú.

Nếu như ta không ở đây, gia hỏa này sẽ không ôm đồ vật chạy trốn chứ!

- Nhìn cái gì?

Hồ Tâm Nguyệt đột nhiên quay đầu lại.

- Không có gì!

Hứa Tiên trả lời một tiếng, thử thăm dò nói:

- Tiểu Nguyệt a, ta nếu như đi ra ngoài một chút, ngươi hẳn là sẽ hảo hảo trong coi đan dược, sẽ không tùy tiện liên biên mất không thấy đi sao!

- Được! Hơn nữa là mang theo đan dược đỉnh lô cùng nhau biến mất.

Hứa Tiên bị ghen một chút:

- Người đang nói giỡn phải không?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nói giỡn? Thiên Địa Phương Viên Đỉnh này đúng là pháp bảo hiếm có trên đời. Vô luận người tu hành nào dùng được để luyện chế đũa được, tu hành đều có thể làm ít công to.

Hứa Tiên bắt đắc dĩ, thế giới này pháp bảo cũng không có công năng cao cấp như lấy máu nhận chủ, ai bắt được thì chính là của người đó. Thiên Địa Phương Viên Đỉnh này giá trị có thể nói là không thể đánh giá được. Nếu như tin tưởng Hồ Tâm Nguyệt sẽ không thấy lợi mà nổi ý tham, vậy thì tựa như Ngọc Hoàng Đại Đế tin tưởng Tôn hầu tử sẽ không ăn quả bần đào vậy, tuyệt đối sẽ nhận được kết cục bi kịch.

Hứa Tiên đau đầu một trận, vốn có dự định kế hoạch tốt, lại hết lần này tới lần khác tại lúc này gặp phải luyện đạo, thật sự là rất không khéo.

- Tiểu Nguyệt, chúng ta tuy rằng không phải bằng hữu, nhưng cũng coi như là quen biết. Mà nương tử nhà ta càng cùng người thân như tỷ muội. Người nhần tâm vì một kiện pháp bảo tổn thương tình cảm chân thành như vậy sao?

- Như vậy a!

Hồ Tâm Nguyệt lấy tay ra vẻ tự hỏi trong chốc lát, trên ngọc diện bỗng nhiên hiện ra thần tình ôn nhu, thân ái:

- Hứa công tử, người nếu có chuyện gì thì nhanh lên đi thôi, ta sẽ ở chỗ này hảo hảo trong coi đan dược, chờ người trở lại.

Bộ dáng dịu dàng thắm thiết đó thậm chí để Hứa Tiên trong nháy mắt nhớ tới Bạch Tố Trinh, nhưng Hồ Tâm Nguyệt ngay sau đó khôi phục biểu tình lãnh đạm:

- Như vậy được không?

- Tuyệt đối không được!

Trong Phan vương phủ, Phan vương gia dựa vào bàn học, cầm quyển đọc sách, đã có chút không yên lòng. Phan Ngọc nói cho hắn thiên hạ sắp loạn, hắn vốn là không tin. Thiên hạ đại loạn nào có thể nói lung tung suy đoán. Nhưng hôm qua khói báo động nổi lên ở kinh thành, dấu hiệu như vậy khiến hắn không thể không lưu ý.

Nếu là thiên hạ thật có biến loạn phát sinh, vậy cả thế cục đều sẽ hướng một phía không thể dự liệu được phát triển. Đại loạn sắp sinh, không thể không chuẩn bị sẵn sàng. Binh mã lương thảo đều là không thể thiếu được, nhưng nếu như chỉ là tung tin đồn nhảm, như vậy chuẩn bị cũng có khả năng đưa tới mối họa, mất đi cục diện hài lòng hiện nay.

Khi thiên hạ thái bình, mặc cho có bao nhiêu đại quyền lợi, truân binh, mua ngựa đều là dẫn lửa thiêu thân, tự tìm tử lộ. Do đó hắn mặc dù là Binh Bộ Thượng Thư cũng cực lực khống chế binh quyền, miễn cho bị bị kiêng kỵ. Nhưng hôm nay xem ra, có thể thực sự đã đến thời gian phải chuẩn bị.

Nói đến cũng buồn cười, so với ngôn luận của người tu hành như Hứa Tiên Ngư Huyền Cơ, ngược lại ngàn vạn con đời hình thành khói báo động càng khiến cho phạm nhân cảm thấy tin phục, tưởng là dấu hiệu của thượng thiên.

Ngay khi Phan vương gia đang trầm tư, phía sau truyền đến một thanh âm già nua:

- Vương gia, đã lâu không gặp, không biết lệnh thiên kim gần đây thế nào?

Phan vương gia bỗng nhiên quay đầu lại, chính là lão ni khuôn mặt tiêu tụy, tình hình giống như vài chục năm trước, là tường cao đại viện cùng chúng thị vệ đều không biết gì, tiến quân thần tốc đi tới trong phủ.

- Là người!

- Chính là bản ni!

Phan vương gia rất nhanh khôi phục trấn định:

- Nguyên lai là thần ni, người a, mau pha trà!

- Không cần, bản ni hôm nay đến chỉ vì hoàn thành ước hẹn năm đó!

Phan vương gia năm xưa chỉ là sót ruột cầu con, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, nhưng chưa hề dự định để Phan Ngọc ra nhập không môn. Nói như vậy còn không bằng coi như nư nhi để nuôi, gả cho người

trong sạch còn có thể thường thường gặp lại. Năm đó là đầy miệng đáp ứng, lại không nghĩ tới lúc này sẽ phải thực hiện.

- Thần ni, những năm gần đây nhờ có bảo vật của ngài, trong lòng bản vương vô cùng cảm kích, từ lâu đã chuẩn bị tốt vàng bạc vạn lượng, muốn tặng cho thần ni làm lễ, đương nhiên, xây miếu dựng am cũng không nói chơi!

Lão ni ngắt lời nói:

- Vương gia nghĩ nhiều rồi, bản ni cô độc, không cần những tục vật này, chỉ cần để lệnh thiên kim theo ta rời đi là được.

- Thần ni, bản vương dưới gối chỉ có một đứa con này, mong rằng nàng sẽ kế thừa gia nghiệp, dưỡng lão chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, thật sự là vô pháp làm theo.

Lão ni nói:

- Ta đã sớm biết như vậy, bất quá ước hẹn chính là ước hẹn, há có thể tùy ý hủy bỏ! Vương gia không chịu, bản ni chỉ có tự đi tìm Phan Ngọc kia.

Nói xong đã xoay người rời đi.

Phan vương gia lớn tiếng hạ lệnh nói:

- Ngăn cản nàng!

Bọn thị vệ nghe tiếng chạy tới, nhưng lão ni nhưng này thoáng qua đã đi vô tung vô ảnh, làm cho người ta không kịp phản ứng.

- Mau phái người đi Hàn Lâm viện, để công tử tránh đi một chút.

868. Chương 868: Đến Muộn

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 868: Đến Muộn

Ánh dương quang từ bóng cây dương hòe chiếu rọi xuống, Phan Ngọc ngồi dưới tàng cây, dựa vào trên thân cây, hưởng thụ thời gian nhàn nhã. Nhưng tên gương mặt tuấn mỹ của nàng lại không có bao nhiêu nhàn nhã tự tại, mà là thần kỳ mang theo một tia mệt mỏi, có chút cảm giác phiền muộn.

Rõ ràng thật vất vả mới có thể tương phùng, vốn tưởng rằng sẽ có nhiều thời gian ở chung, lại hết lần này tới lần khác vào lúc này đi luyện đan được gì đó.

- Hồi giáo phu tử mịch phong hầu.

Nàng đem câu thơ này đọc ở bên miệng phẩm vị một phen, sau đó giống như bật cười, lúc này chính mình có vài phần giống oán phụ tương tư hay không đây?

Có đôi lúc, thực hi vọng hần chỉ là thư sinh bình thường, không nhận thức cái gì thần tiên yêu quái. Như vậy đưa hần vững vàng bắt đến người, mời hần cả đời này ăn cơm. Nhưng chính mình lại sẽ thích hần như vậy sao? Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục vẫn khó giải đáp.

Một trận đại phong thổi qua, mỗi một phiến lá hòe đều đang rung động, ở trong tán cây, gió biến ảo hình thái, ở trong bóng cây tán ra ánh dương quang giống như những vì sao.

Nheo lại nheo lại con mắt, gió tràn ngập cõi lòng, cảm giác thích ý. Nhưng bỗng nhiên đứng thẳng thân thể, quay đầu đi chỉ thấy dưới tàng cây không biết từ khi nào có thêm một lão ni, đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Phan Ngọc trong lòng cả kinh, trong ác mộng tại dung nhan tiêu tụy mới xuất hiện bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, trong nháy mắt đem mỹ cảnh bốn phía đánh vỡ.

Nguyên lai, đây là kiếp nạn theo như lời của Ngư Huyền Cơ,

- Người không có uống thuốc!

Lão ni cô mở miệng nhân tiện nói.

- Đúng.

- Người đã động tình?

Lão ni cô nhú mày, vô cùng thất vọng.

- Đúng!

- Theo ta đi đi!

- Không được!

Phan Ngọc rút kiếm nắm chắc, trong lòng không có nửa phần may mắn, từ trên mặt lão ni cô này cũng thấy quyết ý, hơn nữa theo như lời tiên đoán của Ngư Huyền Cơ, càng không do dự, trường kiếm run rẩy phát ra tiếng như rồng ngâm, bạch quang chợt lóe đâm đến trước mặt lão ni cô.

Lão ni cô không tránh không né, chỉ nói:

- Không được giết!

Một đạo kiếm quang kia đã tự động tránh qua thân thể của nàng, đem một khối đá Thái Hồ bên cạnh cắt ra hai nửa.

Phan Ngọc phóng người lên, giống Tử Yển, xoay người đứng trên chạc cây.

- Chớ có phản kháng, ta không muốn đả thương người, người vẫn nên theo ta rời khỏi khổ hải trần thế này đi thôi.

Lão ni cô nói.

- Họa loạn tâm thần, Đại Lôi Âm Thuật sao?

Phan Ngọc con người vừa thu lại.

- Người cũng biết?

Lão ni cô kinh ngạc, thuật pháp và phạm nhân chính là hai thế giới.

- Bất quá là chút tài mọn mà thôi.

Phan Ngọc mặc dù nói như thế, trong lòng lại biết, chỉ bằng vào võ công của nàng sợ rằng khó cùng đối phương chống lại.

- Thử xem liền biết.

Lão ni cô lông mi chợt nhú, mệnh lệnh nói:

- Xuống đây!

Phan Ngọc liền cảm giác thần trí hôn mê, thân thể không thể tự chủ, vội vã một kiếm đâm thủng thân cây dưới chân, văng vẳng đứng trên mặt. Thâm nghĩ không xong, Đại Lôi Âm Thuật của ni cô này đã đạt cảnh giới “ngôn xuất pháp tùy”.

Chính vào lúc này, một tiếng đàn lượn lờ, phiêu đảng mà đến. Phan Ngọc chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, liền thấy Vân Yên ôm dao Cầm, cưỡi một con ngựa lông vàng đốm trắng, lướt qua tường viện cao cao, rơi vào bên cạnh nàng.

Lão ni cô gặp qua Phan vương sau đó liền rời đi, trong phủ đại loạn, Vân Yên biết được lập tức cưỡi ngựa đuổi tới, nàng cưỡi ngựa cũng không phải là ngựa phàm, lướt qua tần tầng nóc nhà, bay nhanh mà tới.

Phan Ngọc nhảy xuống thân cây, rơi vào phía sau rơi vào, tuấn mã không chút nào dừng bước, vừa mềm mại nhảy, dĩ nhiên nhảy lên nóc nhà cao cao, mắt thấy liền muốn chạy chồm mà đi.

- Không được động!

Lão ni cô giận quát một tiếng, một tiếng này bao hàm pháp lực vượt xa vừa rồi rất nhiều.

Thân thể hai người đều là chấn động, Vân Yên vội vã gảy cầm huyền, lấy âm phá âm, giục ngựa bước qua mấy nóc nhà, nhảy lên, dẫn đi về phía xa.

Lão ni cô nhăn mặt nhú mày, cũng là bóng người biến mất.

Trong Hàn Lâm viện người nghe được động tĩnh đi tới trong viện lạc này, đã thấy không có nửa bóng người, chỉ có long thảo hồ đang rung động “rì rào” trong gió.

Dưới cửa thành Tây, đám lính thủ vệ cẩn thận dựa vào góc tường, tránh né ánh mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu, cửa thành hành thương lữ khách nổi liền không dứt.

Rồi đột nhiên một đạo hoàng ảnh lướt qua đám người chờ ở dưới cửa thành, mọi người đang muốn nhìn lên, hắc ảnh kia đã nổi lên toàn phong cùng bụi mù đem cửa thành bao phủ.

Ngựa lông vàng đốm trắng kia xòe ra bốn vó, chạy chồm như bay, rất nhiều cảnh sắc hợp với cuồng phong đập vào mặt mà đến, Phan Ngọc và Vân Yên tóc dài vạt áo đều tung bay trong gió.

Mắt thấy Trường An xa dần, Phan Ngọc và Vân Yên đang muốn thở dài ra một hơi, móng ngựa bỗng nhiên mềm nhũn, cả con ngựa như quả khí cầu hết hơi thu nhỏ lại, đem hai người đánh văng ra.

Vân Yên kêu sợ hãi một tiếng, mắt thấy muốn nặng nề rơi xuống mặt đất đầy đá cuội, lại không kịp phản ứng.

Phan Ngọc điều chỉnh thân hình, lấy tay đem nàng tiếp vào trong ngực, chân khí hạo đặng truyền vào dưới bụng, trượt dài hơn mười trượng, mới ngừng lại thể đi, đem Vân Yên buông ra.

- Đây là ngựa gì?

- Chi mã!

Vân Yên mỉm cười với Phan Ngọc, chỉ thấy giữa không trung, một trang giấy đậm hoàng sắc, phiêu đảng rơi xuống, vừa lúc rơi vào lòng bàn tay của Vân Yên, chính là một cái chi mã tốt, chỉ là lúc này đã hao hết linh lực, nàng tiện tay đem nó ném vào dòng suối bên cạnh.

- Trước nghỉ ngơi một chút đi sao, lão ni cô kia hẳn là đuổi theo không kịp!

Phan Ngọc lại nói:

- Ta thấy rất nhanh sẽ đuổi kịp tới!

Ngồi xổm xuống hai tay vốc một ngum nước suối, đem rửa mặt.

Vân Yên ngẫm lại nói:

- Nói cũng đúng.

Vỗ vỗ vai Phan Ngọc:

- Thế nào, lần này cần cảm tạ bản phu nhân đi sao!

- Bản công tử khí vận tại thân, tự có trời bảo hộ!

- Mạnh mẽ!

Vân Yên bĩu môi:

- Đáng tiếc phu quân không ở đây, bằng không dựa vào cõn phu mèo cao ba chân của lão ni cô kia, đã sớm bị đánh bay!

Nàng tuy rằng pháp lực không cao, nhưng nhân lực vẫn là có một chút, lão ni cô kia dung nhan tiều tụy, hiển nhiên không tu được đại đạo, chỉ thông một ít thuật pháp mà thôi. Người tu đạo thành công, chính là hình tượng lão giả cũng là hạc phát đồng nhan. Lão ni cô nếu như thực pháp lực cao thâm, cũng sẽ không để các nàng chạy thoát đơn giản như vậy.

Phan Ngọc nhất thời không nói gì, vốn hôm nay hẳn là ước hẹn trước cùng đi.

Vân Yên cũng là người giỏi am hiểu ý:

- Yên tâm đi, phu quân đáp ứng người, nhất định sẽ đến.

- Ân!

- Hẳn sẽ không đến, hơn nữa đến cũng vô dụng!

Cùng với thanh âm già nua, thân ảnh lão ni cô xuất hiện ở bờ bên kia dòng suối.

- Chớ nên đắc ý, hẳn mà đến người sẽ khóc không ra nước mắt!

Vân Yên đang khi nói chuyện, từ trong tay áo bắt ra một xấp dây chi nhân, biến thành rất nhiều binh mã, hướng lão ni cô kia giết tới, lại khẽ án dao cầm, bắn ra tiếng đàn mạn điệu.

869. Chương 869: Thu Đồ Đệ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 869: Thu Đồ Đệ

Nhưng lão ni cô này dù sao cũng có hai trăm năm đạo hạnh, cố nhiên cùng kỳ tài như Thái Âm chân nhân kém xa vạn dặm, nhưng là không phải kẻ mới học như Vân Yên có thể bằng được, hành tẩu trong rất nhiều binh mã, căn bản không bị bất luận cái gì ảnh hưởng.

Lão ni cô cũng thấy hơi khó khăn, nàng chọn Phan Ngọc làm đệ tử, hành động nhanh chóng như gió, hiển nhiên là đem võ công phạm thể tu đến cảnh giới cực cao, đã có thể khắc chế thuật pháp tầm thường. Nhưng dựa vào thủ đoạn “ngôn xuất pháp tùy” cũng có thể đơn giản thủ thắng. Nhưng tiếng đàn của Thái Y nữ tử này lại lúc nào cũng quấy rầy ngôn pháp của nàng, hơn nữa cũng là người trong tu hành. Chỉ là người trong tu hành lại thể nào gả làm vợ người đây?

- Người là ai? Vì sao quấy rầy bản ni thu đồ đệ?

- Sư thái, ta mới muốn hỏi người là ai. Ngọc nhi nhà ta đã có sư phụ, không cần lại bái ai làm sư.

- Là ai?

- Chính là phu quân của ta.

- Không cần nhiều lời, người như thế vừa nhìn chính là hạng người cứng đầu cứng cổ.

Phan Ngọc nói.

- Người tu đạo dĩ nhiên sa vào nữ sắc, vừa nghe đó là yêu. Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ.

Lão ni cô đột nhiên nổi giận, bỗng nhiên hai tay tạo thành chữ thập, động thân bất động, khẩu thuật bắn ra. Rất nhiều binh mã bỗng nhiên cùng nhau suy sụp xuống, hóa thành từng tờ giấy phiêu dăng.

Lão ni cô hành động lại không có trở ngại nữa, đi một bước tới gần Vân Yên và Phan Ngọc.

Tiếng đàn càng phát ra gấp gáp, âm ba vô hình hóa thành quang vịnh hữu hình từng vòng nhộn nhạo lan ra, giống như sóng biển, kích động dòng suối bên cạnh bọt nước bay vút lên, ở giữa không trung tán thành hơi nước, hình thành một vòng thái hồng, nhưng chỉ có thể thoáng ngăn cản cước bộ của lão ni cô.

Lão ni cô rút cục đi tới trước mặt các nàng, đem bàn tay khô gầy kia đặt lên trên Cầm huyền, tiếng đàn im bật dừng lại.

- Không được động đây!

Ngay sau đó là thanh âm như mệnh lệnh của lão ni cô, thân hình nữ đó là cứng đờ lại.

- Hai người các người vẫn là cùng ta thoát ly khổ hải trần thế này đi thôi.

- Sư thái, chỉ có ta cùng người có ước hẹn, cùng nàng không có quan hệ gì.

Phan Ngọc vừa nói, một bên nháy mắt với Vân Yên.

- Đúng vậy!

Vân Yên bất đắc dĩ, loại thời gian này chỉ có thể trở lại tìm viện binh.

- Lẽ nào các người còn trông cậy vào phu quân kia sao? Hắn không đến liền thôi. Nếu là dám đến, bản ni chắc chắn hàng yêu trừ ma. Chỉ là hiện tại, người nếu cản trở bản ni hành sự, cũng không để người tới đi như thường.

Lão ni cô cũng không phải kẻ ngu si, thoáng vừa nghĩ đã minh bạch dụng ý của hai người.

Đã thấy Vân Yên và Phan Ngọc ánh mắt không còn ở trên người nàng, mà là nhìn về phía phía sau nàng. Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên nhân trang phục thư sinh đang đứng ở cách đó không xa, đồng dạng không có nhìn nàng, mà nhìn Phan Ngọc và Vân Yên trước người nàng, gãi gãi đầu, rất là xấu hổ nói:

- Xin lỗi, tới chậm.

Tình cảnh đó, giống như là để nữ bằng hữu ở rạp chiếu phim chờ đợi một canh giờ, chiếu phim thiếu chút nữa tới lúc tan cuộc mới đến.

- Phu quân!

Vân Yên kinh hãi, nếu không phải thân thể không thể động, sợ là đã nhào vào hắn mà khóc.

- Hán văn.

Phan Ngọc cũng là mừng rỡ, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia oán trách.

Hứa Tiên vội vã bước đi tới đây.

- Không được phép động.

Lão ni cô hét lớn một tiếng, trong lòng kinh hãi, mới vừa rồi dĩ nhiên không có cảm giác được thư sinh này đến từ lúc nào, bất quá chính mình chính mình chuyên tâm trên người nhị nữ, nên lúc này mới có điều không để tâm.

Nhưng mà Hứa Tiên cước bộ không có dừng lại chút nào, hắn chỉ cảm thấy trong thanh âm kia bao hàm không ít linh lực, biến hóa pháp phỏng lại có vài phần xảo diệu, hiện ra đạo hạnh tinh thâm, cảnh giới không thấp. Nhưng cổ linh lực này thực sự quá mức không đủ, nghe vào trong tai, giống như lấy một mảnh ngói ném vào trong hồ nước, tự nhiên không thể nhắc lên bất cứ gợn sóng gì.

Hứa Tiên liền thở ra một hơi, vốn dĩ vừa thấy ni cô này, trong lòng hắn cũng là cả kinh, kiến thức qua Pháp Hải pháp nguyên của những nhân vật cường hãn này, khiến hắn mắc chứng sợ hãi đầu trục, rất sợ vị thần tiên phật ma không biết từ nơi nào nhảy ra này. Nhưng hôm nay vừa nhìn, liền biết lão ni cô này pháp thuật trong mắt phàm nhân tuy rằng là huyền diệu thần kỳ, nhưng đạo hạnh kỳ thực rất hữu hạn, đừng nói là cùng pháp nguyên thần tiên như Pháp Hải so sánh, sợ rằng ngay cả Địa Tiên cũng không đủ.

Nghĩ đến cũng đúng, trong thiên hạ nào có nhiều thần tiên như vậy, có thể tu thành Địa Tiên kỳ thực đều tại số ít, càng đừng nói tới Thần Tiên. Tối đa vẫn là người tu hành phổ thông thông hiểu chút thuật pháp, Vân Du tứ phương, khu quỷ tróc yêu tích lũy công đức, để có một ngày có thể vượt qua thiên kiếp đứng hàng tiên ban. Chính là ban đầu tại Lan Nhược Tự nhìn thấy kiếm hiệp Yến Xích Hà, khi đó Hứa Tiên nhìn là vô cùng cường hãn, kỳ thực cũng ở hàng ngũ này, thành tiên nào có dễ dàng như vậy.

“Địa Tiên không bằng chó, Thần Tiên đi đầy đất” Tình hình này căn bản là không có khả năng xuất hiện, nghĩ đến Kim Bạt Pháp Vương vừa mới vượt qua tiểu thiên kiếp, ở trong nguyên tác đều có thể làm độc thủ phía sau màn, thông quan boss. Mà Cáp Mô Tinh, Ngô Công Tinh ngay cả Địa Tiên đều không đủ trình độ cũng có thể bình thường xuất kính giã mao một vài boss nhỏ.

Bằng vào Hứa Tiên sau khi tiêu diệt Kim Bạt Pháp Vương, đối địch không phải siêu cấp đầu trọc như Pháp Hải Pháp Nguyên, chính là Đông Hải trăm vạn Thủy Tộc, độ tiểu thiên kiếp cũng chỉ cấp bậc Thiên Ma đến quấy rầy. Xoát xoát vô cùng gian nan, vài lần thiếu chút nữa đoàn diệt, bằng mở ra quá quan, để hấn bình thường rất có tự giác tiểu hào, nhưng kỳ thực trong bất tri bất giác, hấn cũng được coi là siêu cấp đại hào rồi.

Lão ni cô trong lòng kinh hãi, Đại Lôi Âm Thuật của ta chính là yêu quái hóa thành hình người cũng đỡ không được, đây là dạng yêu quái gì.

- Người là loại yêu quái gì?

Ở trong lòng nàng đã nhận định Hứa Tiên là một yêu quái, người tu đạo tầm thường đều đầu tiên là muốn thanh tâm quả dục, đối với người trọng linh hồn mà khinh nhục thân đã tu luyện mà nói cũng không phải việc gì khó.

Thí dụ như một ít thi giải tiên, so với thái giám cũng phải đến triệt để. Thái giám bắt quá là bỏ đi một bộ phận nhỏ, thi giải lại đem cả thân thể đều bỏ đi, còn sợ bỏ không được sắc dục sao?

Nhưng yêu tu cũng khác nhau, thường thường đạo hạnh càng sâu, nhục thân càng mạnh, bản năng cũng lại càng khắc sâu, mới có thể lưu lại tâm sắc dục.

Hứa Tiên bất mãn nói:

- Người mới là yêu quái, quan gia ngươi đều là yêu quái.

Lại nghĩ lại một chút, toàn gia ta yêu quái tương đối nhiều.

Lão ni cô chợt quát một tiếng:

- Không được động đây!

Há mồm đã vận dụng linh lực vận dụng, nước suối ở xung quanh kích động, cuồng phong nổi lên bốn phía, cuộn cuộn nổi lên từng đám bụi mù đem Hứa Tiên nuốt hết.

870. Chương 870: Thu Đồ Đệ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 870: Thu Đồ Đệ. (2)

Đạo hạnh của nàng ở dưới Địa Tiên đã được cho là rất mạnh, bằng một chiêu Phật môn tử hình Lôi Âm thuật này trăm yêu trừ ma, các loại tiểu quái không chút áp lực. Nhưng mà cảnh giới Thần Tiên, dù sao không phải nàng có khả năng chạm đến.

Bụi mù còn chưa từng tan hết đã hiện ra thân ảnh cao lớn trong đó, tựa hồ đang khẽ thở dài nói:

- Ai, người mới không được động dậy ý!

Ngôn ngữ không hề lo lắng và có lực uy hiếp này, cùng thanh âm ngôn từ chính nghĩa của lão ni cô so sánh, tự nhiên là cách biệt trời đất.

Nhưng mà mấy lời tưởng như nhẹ nhàng này vừa nói ra, lão ni cô đã cảm thấy toàn thân, cứng thành một mảnh, không chỉ là nhục thân, ngay cả linh lực cũng bị đông lại, rồi đến tư vị pháp thuật của chính mình.

Nàng dùng nhãn thần kinh hãi nhìn Hứa Tiên dần dần đi tới. Sẽ không sai, đây rõ ràng chính là Phật môn Đại Lôi Âm Thuật, hơn nữa muốn so với nàng cường hãn hơn nhiều, một yêu quái sao có khả năng làm được? Bất quá nghĩ nhiều cũng vô ích, lần này thất thủ, đã không có may mắn để ý. Nàng đối với Hứa Tiên trốn mắt nhìn, hơi có vài phần phong phạm liệt sĩ thấy chết không sờn.

Nhưng mà Hứa Tiên cũng dứt khoát kiên quyết lướt qua lão ni cô, đi tới trước mặt hai vị giai nhân như hoa như nguyệt, còn không chờ hần nói, cùng với một làn gió thơm phả đến, Vân Yên đã nhào vào trong lòng hần, lại lập tức thoát ra khỏi hần ôm ấp, mỉm cười đứng thẳng một bên.

Phan Ngọc đứng ở một bên, đem ánh mắt nhìn về phía núi xanh phía xa.

Hứa Tiên đem Phan Ngọc ôm vào trong ngực, cùng Vân Yên thân thể mềm mại không xương như tơ lụa so sánh, lại có một phen thể hội khác, phẳng phất như thực sự là lấy ngọc làm cốt.

Hần nhẹ giọng thì thầm nói:

- Xin lỗi, đối phó hồ ly kia tốn hao chút công phu, hoàn hảo vượt qua được, nếu như người bị mang đi làm ni cô, ta sẽ khóc mất. Nói đến kỳ quái, ta có phải là cùng Phật môn quá có duyên, cả ngày không phải là bị người bắt đi làm hòa thượng, chính là lão bà bị người bắt đi làm ni cô.

Phan Ngọc hé miệng cười:

- Cái này đáng cười lắm sao?

- Cười là được!

Vân Yên bắt lấy lão ni cô, hỏi Hứa Tiên nói:

- Hiện tại muốn làm sao bây giờ?

Lão ni cô nếu có tóc, có thể sẽ biểu diễn một chút giận tới dựng tóc gáy.

Hứa Tiên theo tay vung lên, giải trừ phong cấm lão ni cô, phẳng phất như lãnh đạo thị sát, ra vẻ “hòa ái dễ gần” hỏi:

- Vị sư thái này, người từ đâu tới đây a!

Dù sao coi như là tính tình có tốt thế nào, cũng không có khả năng đối với kẻ tùy tiện nhảy ra cưỡng ép thu đồ đệ như vậy có bao nhiêu hảo cảm.

Lão ni cô lại không trả lời Hứa Tiên, mà là vô cùng đau đớn hướng phía Phan Ngọc và Vân Yên:

- Hai người các người vì yêu nghiệt mê hoặc, mê thất tâm trí, thực sự là đáng tiếc, đáng tiếc!

Hứa Tiên nói:

- Ta đã nói ta không phải yêu quái!

Nữ nhân nữ nhân khó chơi, lão bà càng khó đối phó hơn nữa.

- Người một thân yêu khí còn dám nói chính mình không phải yêu quái!

- Yêu khí? Nào có?

Hứa Tiên ngửi ngửi ống tay áo.

Vân Yên nhìn chăm chăm vào hần nói:

- Phu quân cả ngày cùng yêu quái pha trộn, đương nhiên sẽ có yêu khí.

Phan Ngọc cũng là biểu tình đồng dạng.

Hứa Tiên nói:

- Ta sẽ nói cho ngươi ta là Thần Tiên sao? Bất quá đoán chắc rằng ngươi cũng sẽ không tin. Sư thái, ta đã biết ngươi là vì sao mà đến, bất quá Minh Ngọc đã gả cho ta làm vợ, không thể theo ngươi đi xuất gia tu hành. Ngươi lần này dùng sức mạnh, không phải chuyện người xuất gia nên làm. Vốn nên thực thi chút trừng phạt, nhưng niệm tình ngươi cùng Phan vương gia lúc trước đã có ước hẹn, do đó ta cũng không muốn truy cứu, ngươi tự hành rời đi đi sao!

Lão ni cô không thể tin tưởng nói:

- Thần Tiên, không có khả năng, người như ngươi thế nào có khả năng thành tiên?

Lão ni cô ở trong một phen lời nói đã xác định Hứa Tiên không phải yêu quái, nhưng mà loại trái ôm phải ấp này, không hề có phong phạm của tiên gia, dĩ nhiên có thể thành tiên thành Phật, đó thể nhưng là mục tiêu nàng đã nỗ lực hơn trăm năm. Trăm năm qua ngồi thiền đã tọa, hàng yêu trừ ma, trải qua vô số khổ cực đau khổ cũng chỉ là tiếp cận một mục tiêu này mà thôi.

Hứa Tiên nói:

- Ta độ kiếp chính là mấy tháng trước, đại đạo ba nghìn, không phải ngươi có thể nhìn thấu hết thấy. Chỉ là đạo của ta lại ở trên ngươi, thế tử của ta tự nhiên cũng không cần theo ngươi xuất gia, tu đạo gì đó?

- Điều đó không có khả năng, không có khả năng!

Lão ni cô thì ào ào nói, nhưng mới vừa rồi nhìn thấy, rõ ràng là thủ đoạn của tiên gia.

Hứa Tiên cũng mặc kệ nàng, triệu ra Thái Vân liền muốn cùng nhị nữ rời đi.

- Chờ một chút!

Lão ni cô bỗng nhiên nói ra.

Hứa Tiên quay đầu lại:

- Thế nào?

Lão ni cô này thoát nhìn cũng sống không ít năm, không giống loại người không thức thời, chẳng lẽ còn muốn không biết tự lượng sức mình khiêu chiến sao?

Lão ni cô nói:

- Bần ni tự biết không phải đối thủ của ngươi, việc hôm nay chỉ đợi tương lai để báo. Bất quá, trên ngươi nàng có một đồ vật là của bần ni, vốn có thể xem là tín vật, định ra danh phận thầy trò, hôm nay đã không có danh phận, cũng phải đem đồ vật đó trả lại cho bần ni.

- Không được!

Phan Ngọc không khỏi cầm mảnh nhỏ Âm Dương kính, nàng còn muốn dựa vào vật này để sắm vai một vương tử, sao có thể nào giao ra.

Lão ni cô nhìn chằm chằm Hứa Tiên nói:

- Lẽ nào thượng tiên còn muốn cưỡng đoạt đồ vật của bần ni sao?

Hứa Tiên không khỏi im bật, thứ này nói đến xác thực là của ni cô này.

- Ha ha ha ha, sư thái, ta đây lại hỏi ngươi, vật ấy ngươi từ đâu mà có được?

Một trận cười to thán nhiên, Pháp Thiện hòa thượng từ trong rừng cây bên cạnh dòng suối đi ra, hướng phía Hứa Tiên hai tay tạo thành chữ thập nói:

- Hứa thí chủ, bần tăng có lẽ, không biết Pháp Hải Sư Huynh có khỏe không?

- Phương Trượng đại sư?

Phan Ngọc sửng sốt.

Hứa Tiên thi lễ trở lại, thăm nghĩ: thế nào lại là hòa thượng, nhỏ giọng hỏi:

- Minh Ngọc, đây là?

- Đây là Pháp Thiện đại sư Phương Trượng Từ Ân Tự.

Hứa Tiên lập tức đề cao cảnh giác, vừa rồi một đầu trọc không có cường đại tùy tiện chạy đến, lúc này lại chạy đến một tên nữa, vả lại cùng Pháp Hải sư phụ đầu trọc tiện nghi của hắn cùng một bối phận. Không có một kẻ yếu, chính là lúc này hắn cũng không có tuyệt đối tự tin có thể chiến thắng.

Phen này hắn đến đây, tất là trợ giúp ni cô này, còn cần cẩn thận ứng phó mới đúng.

Pháp Thiện hòa thượng nói:

- Hứa thí chủ chớ có lo lắng, bản tăng bản tăng đến đây là vì hóa giải ân oán, mà không phải gây chuyện thị phi. Thuận tiện cũng muốn kết một đoạn duyên phận thầy trò đây.

Hứa Tiên vừa mới yên lòng, nghe được một câu cuối cùng của hắn, lập tức đề ười hai vạn phần cảnh giác. Theo hắn thấy, những Phật môn cao tăng này thu đồ đệ so với gây chuyện thị phi còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều, lần này e là thật phải động thủ rồi.

871. Chương 871: Cười Cười

Hứa Tiên Chỉ

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 871: Cười Cười

Lúc này, lão ni cô lại trừng mắt nói:

- Ngụ tăng!

- Ngụ tăng?

Hứa Tiên buồn bực một trận, những kẻ hàng chữ “Pháp” này, hắn là đều là sau khi Phật hiệu truyền vào Đông Thổ, Phật tổ tự mình lựa chọn độ hóa đệ tử. Vô luận đạo hạnh hay là Phật hiệu đều rất tinh thâm, sao lại bị một lão ni cô hiểu chút pháp thuật gọi là ngụ tăng đây?

Pháp Thiện hòa thượng đối với lão ni cô nói:

- Ta mới vừa hỏi ngươi, ngươi còn chưa trả lời ta, phiền kính này ngươi từ đâu mà có được?

Lão ni cô nói:

- Hỏi lại một lần nữa, cũng không có gì khác biệt, phiền kính này là ta ở Kỳ Liên sơn..

Nhưng mà còn không chờ nàng nói xong, Pháp Thiện hòa thượng đã tiếp lời nói:

- Là ở Kỳ Liên sơn trong Sơ Lặc Nam Sơn Ma Kha Động phải không? Trừ cái đó ra, còn có một cái áo cà sa, bồ đoàn hai chiếc, thiện quyển da dê ba quyển.

Lão ni cô kinh hãi:

- Ngươi, sao ngươi lại biết được?

Xem bói cũng không thể chuẩn như thế.

Pháp Thiện hòa thượng lắc đầu:

- Bởi vì đó chính là đồ vật bần tăng bỏ lại ở đó. Mấy trăm năm trước, bần tăng từng ở đó thụ sự tôn điểm hóa, lĩnh ngộ Phật hiệu. Sau khi đại triệt đại ngộ, bỏ đi đồ vật dư thừa trên người, sư tôn muốn ta đem mấy thứ đó lưu ở đây. Để người có duyên, nói nói năm sau sẽ có một đoạn duyên phận thầy trò. Sau này không biết thế nào, thấy đồ vật như vậy ở trên người Phan công tử, tâm trạng rất kỳ quái, Phan công tử này cũng không có Phajaat duyên gì, không nghĩ tới lại ứng ở trên người người.

Phan Ngọc bưng tỉnh minh bạch, vì sao bằng vào phiến kính này trên người nàng, ngay cả Pháp Hải đều nhìn không thấu chân thân của nàng, Pháp Thiện sao có thể một ngụm nói ra, nguyên lai vật này từng ở trong tay hắn.

- Chớ có nói bậy, vả miệng cho ta!

Lão ni cô cũng giận dữ, nếu như nói nàng cảm thấy Hứa Tiên không có khí độ tiên gia, vậy thì Pháp Thiện ngu tăng cọt nhả kia có thể cùng Phật tổ nhắc lên quan hệ càng không thể tưởng tượng được, dĩ nhiên còn dám lớn lối khoác lác muốn thu chính mình làm đồ đệ.

Sau tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe một tiếng thanh thúy vang lên, lão ni cô lại không lưu tình chút nào cho chính mình một cái tát, Lôi Âm kia đối với Pháp Thiện không hề có tác dụng, lại rơi vào trên người chính mình, thực thành “vả miệng cho ta”.

- Yêu cầu bực này thật đúng là kỳ quái!

Pháp Thiện hòa thượng che miệng lại là vui cười một trận.

Lão ni cô càng tức nổ phổi, không để ý dáng vẻ phong phạm quát mắng, Pháp Thiện chỉ là không để ý tới. Nhưng chỉ cần lão ni cô sử dụng Lôi Âm, tất nhiên sẽ rơi vào trên người chính mình, để nàng đến sau cùng cũng không cảm dùng ngôn pháp mang tính công kích nữa.

Pháp Thiện lắc đầu thở dài:

- Đáng thương Pháp Thiện ta thích cười như vậy, dĩ nhiên có đồ đệ khổ đại cừu thâm như vậy, tội quá a, tội quá.

Vừa nói lại vừa cười liên tục, như là một khán giả nào đó cười thấp chút, đang xem tấu hài.

Hứa Tiên, Phan Ngọc, Vân Yên ba người hai mắt nhìn nhau, cũng không biết như thế nào cho phải. Nhưng lại biết không phải là tới thu chính mình làm đồ đệ, cuối cùng cũng yên lòng. Mà lão ni cô này một lòng thu đồ đệ, “đăng phái thu đồ đệ”, dĩ nhiên đụng phải một kẻ thích thu đồ đệ càng cường đại hơn, thực sự là khiến người ta dở khóc dở cười, cảm thán nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu.

Lão ni cô rốt cục lại hét ra một tiếng “không được nói”, sau đó triệt để trầm mặc xuống.

Pháp Thiện lại đối với Hứa Tiên nói:

- Cũng là tại mấy trăm năm trước, Âm Dương kính này bị Đông Hoa đế quân lấy Thái A Thần Quang Kiếm đánh nát, rải rác khắp nơi, để cho bần tăng nhặt được một khối, hôm nay cũng bất quá là vật quy nguyên chủ mà thôi, thiện tại thiện tại.

Hứa Tiên hai tay tạo thành chữ thập, hành lễ một cái nói:

- Vậy thì đa tạ ý tốt của đại sư!

Tự đáy lòng cảm thán nói:

- Sư phụ kia của ta nếu có phần hòa khí như ngài liền tốt rồi.

Nhưng từ trình độ nào đó mà nói, vị thu đồ đệ này, so với Pháp Hải còn muốn hung tàn hơn vài phần.

- Sư huynh hắn dũng mãnh tinh tiến, là người có đại trí tuệ, bất quá có lúc khó tránh khỏi vài phần bướng bỉnh, thực sự cũng không có gì ác ý. Người mặc dù không muốn thanh đăng làm bạn, nhưng pháp pháp quảng đại vốn cũng không phải không thể cắt tóc đen, vào thâm sơn mới có thể tu được, đạo không đâu không có, mà Phật chỉ ở trong lòng.

Pháp Thiện khó có được hiện ra thần sắc nghiêm túc đứng đắn, ngược lại cũng có vẻ Pháp Tướng trang nghiêm.

Hứa Tiên nghe hắn nói chân thành, cũng không nhịn được thần sắc đoan chính, hai tay tạo thành chữ thập nói:

- Thích Sắc ghi nhớ sư thúc giáo huấn.

- Thích Sắc?

- Đó là pháp danh sư phụ cấp cho đệ tử.

Hứa Tiên sắc mặt khê biến thành đỏ ửng, cố nhiên biết được sắc này không phải sắc kia, nhưng lại vẫn cảm thấy không êm tai thế nào. Bất quá nói vậy vị Pháp Thiện sư thúc này có thể lý giải, sắc tức là Phật lý không huyền diệu... Hồn dẫn, người cười cái rắm a.

Pháp Thiện đầu tiên là hai vai run run, sau đó thẳng thắn ôm bụng cười ha ha, một tay chỉ vào Hứa Tiên:

- Thích... Thích Sắc...

Hiển nhiên vị Phật môn cao tăng này nghĩ đến cũng không phải là “Sắc tức thị không” đồ vật cao cấp như vậy, mà là có chút đồ vật tam tục.

Ngẩng cao tiếng cười làm kinh hãi một đám chim rừng, cùng với tiếng cười nhanh chóng phía chân trời.

Phan Ngọc và Vân Yên cũng là khê cười, bất chấp Hứa Tiên đuôi lông mày run run, sắc mặt khó coi.

Chỉ có lão ni cô kia vẫn như trước là một bộ dáng khổ đại cừu thâm, hiển nhiên là cười chút không thấp.

Hứa Tiên lời nói cắt đứt, “Đại sư” đại sư, người không thể như vậy a đại sư, người vừa rồi toàn bộ hình tượng hủy hết người có biết không?

Pháp Thiện thoáng thu liễm dáng tươi cười, con mắt đảo qua Phan Ngọc và Vân Yên, lắc đầu cảm thán nói:

- Pháp Hải Sư Huynh hẳn quả nhiên là người đại trí tuệ, tự thẹn không bằng, tự thẹn không bằng a, không bằng người chuyển qua bái ta làm thầy đi sao!

Sau đó người có thể mỗi ngày cười một cái, đúng không? Hứa Tiên may mắn chính mình bái đúng sư phụ, chỉ ít vị kia còn có một chút hình tượng cao tăng. Đối với vị này mà nói, người cùng hắn nói chuyện Phật hiệu inh nhân sinh chỉ lý gì đó, hoàn toàn so ra không bằng đang đàm pháp, không cần thận phóng rắm lại có ý tứ hơn. Do đó, lão ni cô tìm đến hắn nghiêm trang luận pháp, cái gì Phật a, không a, mấy thứ đó, hắn chỉ cảm thấy buồn chán cực điểm, trực tiếp quỳ gối chịu thua cho kết thúc.

- Người thực sự là cao tăng đắc đạo sao?

” Lần này đến giá trị” Pháp Thiện tự đáy lòng cảm khái.

Cái này là giá trị?

Pháp Thiện mang theo tiểu ý dạt dào quay đầu lại nhìn về phía lão ni cô:

- Pháp danh buồn cười như vậy, sao người khôn biết cười một cái, chẳng lẽ là không có nghe rõ? Ta lại tới giải thích cho người một chút, pháp danh của hắn rõ ràng là Thích Sắc, nhưng người cũng rất háo sắc, nghe nói không chỉ có hai người này, còn có rất nhiều hồng nhan tri kỷ

872. Chương 872: Cười Cười. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 872: Cười Cười. (2)

Còn có một người gọi là Bạch Tố Trinh cùng sư huynh ta đánh lớn một hồi, quả thực là liều lĩnh, sắc tới cực điểm, người nói buồn cười hay không buồn cười?

- Yên nhi, Minh Ngọc, các người cùng hẳn gật đầu cái gì a?

Hứa Tiên bắt mẫn.

- Chỉ là cảm thấy vị đại sư này nói rất có đạo lý.

Phan Ngọc lắc đầu.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Vân Yên đồng ý phụ họa.

Pháp Thiện hăng hái bưng bưng giải thích pháp danh này có chỗ nào buồn cười cho lão ni cô, cùng lúc thuyết pháp luận đạo không tập trung hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau.

Nhưng mà lão ni cô lại không hề có chút ý tứ cảm kích nào, vẫn phụng phịu như trước, trên mặt di động một tầng thanh khí.

Một tăng một ni tương đối mà đứng, sinh ra đều là khô gầy, nhưng làm cho người ta có cảm giác kiên quyết khác nhau, trên mặt Pháp Thiện không giống lão ni cô mang theo tử khí như vậy, mà là tràn ngập sinh cơ bưng bưng. Nếp nhăn giăng khắp nơi kia lại càng không mang chút bản khắc nào, mà là từng cái nếp nhăn trên mặt khi cười trải qua vô số năm tháng tích lũy, khắc lục đã từng mỉm cười cười to cuồng tiếu, không muốn an ủi.

Pháp Thiện lắc đầu thở dài:

- Ai, sống đến từng này tuổi rồi, đó là sống thêm một trăm năm, một nghìn năm, lại có ý tứ gì, không đâu không phải Địa Ngục sống, ngày nào mới đến được thế giới cực lạc. Người đang ở khổ hải, lại thế nào độ người ra khỏi khổ hải đây?

Nói xong đưa tay chỉ mi tâm lão ni cô nhẹ nhàng điểm một cái:

- Nhân tâm không già, sẽ quên cười thế nào.

Hứa Tiên liền mắt thấy lão ni cô cả người run rẩy, mỗi một thốn da thịt đều đang run động, nếp nhăn trên mặt mỗi cái tụ tập lại, toàn thân cốt cách đều đang dạt chi rung động, sau đó từng chút co rút lại. Trên người truy y dần dần trở nên rộng thùng thình. Bỗng nhiên trong lúc đó, lão ni cô nguyên bản khô cằn, biến thành tiếu hải tử trong veo như nước.

”Cây khô gặp mùa xuân” Hứa Tiên trong lòng thất kinh, đây không phải là huyền thuật tầm thường, mà là chân chính nghịch chuyển sinh tử chi cơ, để khô mộc có thể hồi xuân. Pháp Thiện hòa thượng này tu vi quả nhiên cũng là Thần Tiên nhất lưu, tuyệt không ở dưới Pháp Hải.

Lão ni cô chỉ cảm thấy cả người ngứa ngáy không chịu nổi, lại cứ không thể động đậy, còn tưởng rằng Pháp Thiện là muốn dùng pháp thuật gì đến dẫn vật nặng, chỉ là cần răng chịu khổ, đợi cho rất nhiều đau đớn biến mất. Nhìn tay của chính mình trở nên trẻ đi, da thịt trong trắng lộ hồng, vội vã nâng truy y rộng thùng thình đi tới bên cạnh nước suối soi thử, bị dọa liên tục thối lui vài bước, chần chờ Pháp Thiện nói:

- Người... Người đã làm gì với ta, ta sao lại biến thành như vậy?

Nàng vội vã che miệng mình lại, lại thấy ngay cả thanh âm cũng đều trở nên non nớt thanh thúy, so với âm điệu phá la nguyên bản kia, êm tai hơn vô số lần.

- Biến đổi? Đây không phải là người ban đầu sao?

- Mau, mau đưa ta biến trở về đi.

Lão ni cô, không, hiện tại phải nói là tiểu ni cô, sợ đến sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cũng là kiến thức thủ đoạn tiên gia.

Hứa Tiên quát một tiếng:

- Chớ có không biết tốt xấu, Pháp Thiện đại sư là đang tiêu hao thọ nguyên đạo hạnh của chính mình vì người kéo dài tuổi thọ.

Đây đương nhiên sẽ không phải không có đại giới, bằng không bàn đào có thể kéo dài thọ nguyên cũng sẽ không trân quý như vậy. Ai có thể đơn giản hi sinh trăm năm thọ nguyên của chính mình đây?

Tiểu ni cô nhìn về phía Pháp Thiện, chỉ thấy hắc vân như cũ là dạt dào tiểu ý, mơ hồ lại mang theo một tia uể oải, nhìn kỹ, tựa hồ so với vừa rồi lại già đi một ít, còn chính mình toàn thân lại tràn ngập sức sống, biết được Hứa Tiên không phải nói giả.

Tiểu ni cô vẻ mặt phức tạp:

- Người...người vì sao như vậy?

Người tu hành tầm thường thọ nguyên hữu hạn, nàng tự biết thời gian không còn nhiều, mới lựa chọn đệ tử, chuẩn bị truyền thừa y bát. Giờ này khắc này không thể nghi ngờ đã cho nàng thêm thời gian tu hành, mang đến chuyển cơ giống như phong hồi lộ chuyển.

- Ta nói rồi, chúng ta có một đoạn duyên phận thầy trò, nếu là người sớm chết đi, chẳng phải là rất mất hứng. Mà người cũng không ngại hảo hảo thể hội một chút tâm cảnh lúc trước, cười nhiều một chút.

Tiểu ni cô nhất thời yên lặng, nhìn hình bóng của mình trong dòng suối, theo dòng suối pháp phòng dập dờn bông bèo, tình hình hai trăm năm trước mơ hồ hiển hiện, khi đó chính mình có từng vui vẻ? Một lần trước cười ra tiếng đã tại bao nhiêu năm trước rồi?

Ni cô khác với tăng lữ, tại thời đại này, có mấy nữ tử thân thể trong sạch sẽ đi xuất gia làm ni. Thanh đăng Cổ Phật chỉ có thể giảm bớt đau thương, cũng không thể mang đến niềm vui. Kết quả là, muốn xóa đi bi thương nếp nhăn trên mặt, trở lại một lần, nhất định phải vết tích mỉm cười trước mắt. Nếu như có thể đem cả đời cười mà vượt qua, khi cái chết phủ xuống, cũng sẽ nhất định khôn còn lại tiếc nuối.

- Sư phụ!

Tiểu ni cô quay hướng Pháp Thiện khom người bái lạy, thành tâm thành ý, người lấy chân thành đối đãi, ta làm sao lại có thể không lấy chân thành đối người. Nàng suy nghĩ khi chính mình muốn thu Phan Ngọc làm đồ đệ, thủ đoạn thời gian, thiết đặt tâm cơ, không khỏi thẹn thùng, trong cảnh giới dĩ nhiên rõ ràng, Phật hiệu chân chính, cũng không ở trong thiện phòng hai ba lời nói sắc bén. Nói tận hai chữ “từ bi”, làm sao thực thiện được tiểu thiện mới khó?

Pháp Thiện mỉm cười:

- Chưa từng hỏi qua, pháp danh của người là cái gì?

- Thỉnh sư phụ ban thưởng pháp danh khác.

Pháp Thiện nhú mày trầm tư, sau đó nắm tay lại:

- Pháp danh là Đại Sư, có lẽ vì sư hảo hảo tự định giá một phen, nhất định không thể kém hơn so với Thích Sắc.

Hứa Tiên không nói gì, người thực để pháp danh trở thành Đại Sư sao? Người lo lắng pháp danh không phải đang lo lắng nội hàm, mà là đang lo lắng cười chút cao thấp đi sao.

Tiểu ni cô đúng là thành thật, lơ đãng không để ý.

Hứa Tiên không giải thích được nói:

- Đại sư lại có thủ đoạn như vậy, sao không đem chính mình cũng trở nên trẻ tuổi chút?

- Thích Sắc sư diệt, ha hã, sắc tức là không, không tức là sắc, người hà tất chấp niệm bề ngoài đây?

Hứa Tiên khoe miệng co rúm, nguyên lai người biết những lời này, phiền phức kia khi niệm pháp danh của ta cũng lo lắng như vậy, không nên cười “ha hã” a. Hơn nữa cho dù người hiện tại nói như vậy, cũng không vấn hồi được hình tượng.

Pháp Thiện chớp chớp mắt, nói:

- Hơn nữa người không cảm thấy hiện tại ta rất buồn cười sao?

Hứa Tiên không nói gì, nhìn hắn trên người lưng còng khô gầy hoa mỹ rộng thùng thình, không hợp với thân giống như là trộm đến, mang theo một thân hỉ cảm khó hiểu.

Pháp Thiện nói:

- Thích Sắc sư diệt, ha hã, chuyện ở đây, sư thúc ta liền trở lại. Người nếu có rảnh rỗi, không ngại đến trong chùa ngồi chút, bần tăng tu hành nghìn năm, trong bụng có rất nhiều chuyện buồn cười muốn nói, có muốn nghe chuyện cười không?

Hứa Tiên cắn răng nói:

- Người không niệm pháp danh của ta sẽ chết sao?

Hơn nữa cái loại đến chùa miếu nghe truyện cười này, ai lại muốn đi a?

873. Chương 873: Hư Đổ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 873: Hư Đổ

Hứa Tiên hiện tại còn không biết, tương lai cùng Pháp Thiện hòa thượng trong vô số lần tao ngộ, Pháp Thiện đều kiên trì không ngừng dùng pháp danh để gọi hắn, cũng không dùng đến “Hứa công tử”, Hứa thí chủ” xưng hô như vậy nữa.

Pháp Thiện đem váy dài ngăn lại, mang theo tiểu ni cô bay vút lên, bỗng nhiên quay đầu nói:

- Đúng rồi, mấy ngày sắp tới, Pháp Hải Sư Huynh có thể sẽ tới kinh thành, dù sao cũng là thầy trò một hồi, người không ngại đi gặp hắn một lần, tương phùng một nụ cười làm tiêu tán ân cừ. Đúng không, Thích Sắc sư diệt, ha hã.

- Ha hã người muội a!

Hứa Tiên thẫn thờ trong bụng, nhìn theo lão hòa thượng sinh mệnh chỉ còn lại có “hỉ cảm” này rời đi.

Nhưng được nghe lời ấy, cũng không nhịn được suy nghĩ, Pháp Hải cũng sẽ vào kinh? Lại là vì chuyện gì mà đến?

Vì Hồ Tâm Nguyệt trộm Tử Kim Bát của hắn? Hay là vì Thái Âm chân nhân luyện đan độ kiếp? Nguyên bản kinh thành bốn bề sóng dậy, sẽ càng phát ra trở nên khó dò đi sao, mà chính mình lại ở chỗ nào trong đó đây?

- Hán văn.

Phan Ngọc đi tới tiến lên, khẽ gọi một tiếng.

Hứa Tiên nói:

- Hồ ly tinh kia vẫn uy hiếp ta muốn ôm đan lô chạy trốn, ta lại không liên lạc được với sư phụ, cùng nàng tranh cãi tốn rất nhiều thời gian...

- Ta lại không có hỏi người, đã nói hết rồi.

Phan Ngọc dùng đầu ngón tay ngăn chặn miệng hắn, khẽ nhéo mũi, khả ái đến cực điểm.

- Minh Ngọc, người hiện tại càng lúc càng có chú ý vị nữ nhân.

Hứa Tiên tán thán tự đáy lòng.

- Lễ nào ta trước đây không có chút ý vị nữ nhân sao?

Phan Ngọc hờn dỗi.

Hứa Tiên tâm động, ghen lời, nguyên bản nàng đó là nam tử anh mỹ động nhân, thông dong hào hiệp, cũng rất khó thấy được nữ tử hờn dỗi, ngẫu nhiên vừa thấy chung quy không khỏi coi như kỳ trân hiếm thế, đây là mỹ lệ chỉ bày ra đối với hắn.

Dưới Hứa Tiên nhìn kỹ, con người hắc bạch phân minh của nàng mặc dù là thanh lương thản nhiên như mặt nước cũng dần dần hiện lên một tia ngượng ngùng.

- Uy uy, đây đang là ban ngày ban mặt, vùng hoang vu dã ngoại. Phu quân, đan dược lưu cho hồ ly kia thực không thành vấn đề sao? Phan công tử, người thất tung đã lâu cũng không tốt đi sao.

Vân Yên cắt đứt hai người.

Tiếng nói vừa dứt, liền phương hướng Trường An, một mảnh bụi bặm nổi lên, hơn mười kỵ sĩ ra roi thúc ngựa chạy tới, đó là một cổ nhân mã Phan vương phủ vì tìm kiếm nàng mà đưa ra. Phan vương gia làm sao bỏ được để nữ nhi bảo bối này bị người bắt đi làm ni cô, vừa nghe nói Phan Ngọc không thấy đâu, lo lắng vạn phần, lập tức triệu tập nhân thủ tìm kiếm khắp nơi.

- Người cũng nên tiếp tục trở lại trong coi đan dược, mau trở về đi thôi!

Phan Ngọc nói như thế, trong mắt lại tràn ngập không muốn.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện lần này, tất nhiên phải hảo hảo ở cùng người.

- Đâu có, chớ có để xảy ra sai lầm.

Phan Ngọc thản nhiên cười.

- Tìm được rồi.

Kỵ sĩ liếc mắt thấy nói.

- Công tử công tử.

Một kỵ sĩ khác lớn tiếng la lên.

- Người nhanh đi hồi báo Vương gia.

Kỵ sĩ dẫn đầu mệnh lệnh thuộc hạ, liền có người cưỡi ngựa quay đầu lại, trở về Trường An.

Trong chớp mắt, hơn mười kỵ sĩ liền chạy tới trước mắt, kỵ sĩ đều xuống ngựa hành lễ.

- Công tử, sao người lại ở chỗ này?

- Là ta ở nhà cảm thấy buồn chán, khẩn cầu Phan công tử mang ta tìm đến phu quân, không nghĩ tới kinh động chư vị, thật sự là xin lỗi.

Vân Yên tiếp lời nói.

Xuất hành? Thế sao không cưỡi xe ngựa? Bất quá nói như vậy tự nhiên cũng không ai dám hỏi.

- Mới vừa rồi tựa hồ nhìn thấy Hứa công tử.

Kỵ sĩ đi đầu nhìn thấy các nàng kỳ quái nói.

Phan Ngọc không đáp, chỉ là phía chân trời xa xôi.

Vân Yên cười nói:

- Phu quân nhà ta đang ở Tây Sơn Bạch Vân Quan, vì bệ hạ trông coi đan dược, sao lại tới nơi này được, chắc là vị đại ca này nhìn lầm đi sao.

- Không dám nhận, không dám nhận, nhất định là nhìn lầm.

- Trở về đi!

Phan Ngọc ra lệnh một tiếng, thản nhiên lên ngựa, trong vòng vây của mọi người tuyệt trần đi.

Trong Bạch Vân Tự, bách điều bay lượn, đàn thú tụ tập.

Trên lương phòng đại điện, đang đứng Ma Tước, Bách Linh, Anh Vũ đủ loại chim các màu, líu ríu gọi liên tục.

Rắn ở trên cột trụ hành lang bò đi, thỏ rừng nhím bò lên trên án kỷ, gặm cắn cống vật hiến cho tam thanh.

Thỉnh thoảng một con hoa báo không biết từ nơi nào chui ra, dọa sợ rất nhiều động vật đều chạy trốn, nhưng con báo này chỉ tìm địa phương miễn cưỡng nằm phủ phục xuống, hoàn toàn không có dự vọng săn bắt.

Đem đạo quan này trở nên không giống như là đạo quan, ngược lại giống như là vườn bách thú.

Chỉ có sau chủ điện, hành lang gấp khúc quần thành vùng đất trốn, mới có được một chút thanh tịch.

Trong Đan Đỉnh cao lớn như phòng ốc, minh tử sắc Đâu Suất Hỏa hừng hực thiêu đốt.

Hồ Tâm Nguyệt ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Hứa Tiên thì ở bên kia, đồng dạng cũng là yên bình tĩnh tọa.

Lúc này, Thái Vân dừng mãnh vào đình viện, lại một Hứa Tiên từ đó đi ra, chỗ phát tay, nguyên bản Hứa Tiên tĩnh tọa hóa thành yên vân tiêu tán, nguyên lại chỉ là hư ảnh.

- Người cho là chút tài mọn như vậy có thể đã lừa gạt được ta sao?

Hồ Tâm Nguyệt bỗng nhiên mở miệng nói.

Nàng đó là hành gia tinh thông huyền thuật, Huyền Hóa Chi Thuật mèo ba chân như Hứa Tiên tự nhiên không thể lừa gạt được nàng.

Hứa Tiên đi tới trước đỉnh lô ngồi xuống, cười nói:

- Người cũng không có rời khỏi phải không?

Hồ Tâm Nguyệt bỗng nhiên thản nhiên cười, thiên kiều bách mỹ lan tràn:

- Ta không phải đã nói rồi sao? Ta lại ở chỗ này chờ công tử trở về, công tử lại không tin được ta như thế?

Sau đó lại bỗng nhiên sinh ra muôn vàn u oán.

- Tin, tin.

Hứa Tiên không để ý phụ họa, ngay cả biết đây chỉ là biểu hiện giả dối nàng cố ý làm ra, nhưng rơi vào trong mắt vẫn như cũ là cảnh đẹp ý vui, chỉ là sẽ không để bị mê hoặc là được. Sắc chính là sắc, sao lại là không đây? Có thể hắn cũng chỉ muốn nhìn được sắc ở trước mắt, không muốn để ý tới không ở tương lai.

Nhưng Hứa Tiên ngẫm lại còn muốn ở đây ngây ngốc hơn mười ngày. Mười ngày đêm này Hồ Tâm Nguyệt cùng hắn buồn chán, không khỏi thở dài, hồ tiên có gì không được, lại sao so với hồng la trưởng noãn trong nhà, vành tai và tóc mai chạm vào nhau đây?

- Ta ở đây, công tử cần gì phải còn nghĩ đến người bên ngoài đây? Lẽ nào có ta còn chưa đủ sao?

- Đủ, đủ rồi.

Hứa Tiên miễn cưỡng nói.

- Hồn đản.

Hồ Tâm Nguyệt thấy mỉa hoặc vô dụng, mắng một tiếng không hề để ý tới hắn nữa.

Hoàng hôn chiều tà, dơi đêm bay trên xà nhà.

Vì làn gió hoàng hôn ấm áp, trở về bay múa giữa hành lang.

Dưới Hứa Tiên khổng chế, cuối cùng cũng không có nháo ra cảnh tượng hàng vạn hàng nghìn con dơi, phát ra khói báo động.

Hứa Tiên nhóm xong đồng củi, tùy tiện từ trong đồng đảo đã thú ngoài cửa bắt đến mấy con dã trĩ, một con dê, mở ngực mở bụng, cọ rửa sạch sẽ, quay nướng trên lửa.

Hồ Tâm Nguyệt thẳng nhìn chăm chăm Hứa Tiên nửa ngày, dùng khẩu khí trào phúng nói:

- Hứa công tử thật đúng là “thiện lương”.

874. Chương 874: Quả Quyết

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 874: Quả Quyết

- Thế nào?

Hứa Tiên một bên từ trong ngọc bài lấy ra đủ loại gia vị, vừa hỏi.

- Là ai nói muốn cho chúng nó ở chỗ này thu nạp linh khí, được một đoạn cơ duyên, hôm nay lại ngang nhiên giết chóc.

- Chuyện không hại mình mà có thể lợi người, đương nhiên là chuyện tốt. Bất quá thịt chung quy vẫn phải ăn, chúng nó cho dù không ở chỗ này, ta vẫn là phải đến trong rừng săn bắt, không có gì khác nhau?

Bất quá trên thực tế, lúc này hai người đều đã đạt được cảnh giới ích cốc không cơm cũng được, bất quá cho dù không nói tới Hứa Tiên, Hồ Tâm Nguyệt sẽ không buông tha mỹ thực như vậy.

- Chiều theo người nói như vậy quái kia cũng có thể ăn thịt người a, hiện tại ta thật muốn bắt hai người đến ăn thịt.

- Đương nhiên có thể.

Hứa Tiên trả lời để Hồ Tâm Nguyệt sững sốt.

Nhưng Hứa Tiên ngay sau đó lại nói:

- Nhưng ta thấy được nhất định sẽ trăm yêu trừ ma.

- Nói đi nói lại cũng bất quá là giả nhân giả nghĩa.

- Không phải giả nhân giả nghĩa, mà là tiểu thiện.

Hứa Tiên thản nhiên nói, hẳn là không được yêu thương vạn vật chúng sinh, chỉ thương cảm có thể tâm tình.

- Nói như vậy, nếu có một ngày người muốn ăn thịt ta, cũng nhất định là tâm không khúc mắc, muốn ăn thì ăn.

- Ăn người?

Hứa Tiên không khỏi nhìn về phía Hồ Tâm Nguyệt, tóc đen như sương mù, bạch y như tuyết, nữ tử kiều mị. Hắn thừa nhận, trong nháy mắt đó, hẳn đã suy nghĩ đến ăn, cũng không phải là ăn theo ý nghĩa bình thường. Quả nhiên là bởi vì một mình trông phòng quá tịch mịch sao?

- Người nhìn cái gì?

Hồ Tâm Nguyệt nheo lại con mắt, tự tiếu phi tiếu.

- Nhìn bộ dáng rất khó ăn.

Hứa Tiên cười.

- Ta...

Hồ Tâm Nguyệt ngừng ăn, quyết định vẫn là không thảo luận về vấn đề chính mình có mỹ vị hay không.

Mà mỹ vị chân chính cũng đã chín, tràn ra mở màu vàng óng rơi vào trên đồng lửa, hóa thành một đóa hỏa hoa. Mùi thịt dung hợp các loại hương liệu, hương thơm mê người.

- Nếu như không muốn ăn mà nói thì có thể không ăn.

Hứa Tiên vừa nói dứt lời, Hồ Tâm Nguyệt đã cầm lấy thịt gà nướng ăn, từng miếng từng miếng ăn rất là ngon lành, toàn bộ thịt gà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất. Không có bao nhiêu lịch sự tao nhã khi mỹ nhân ăn uống, mà lại giống như tiểu hồ ly ăn trộm gà vậy, nhưng vẫn có vẻ thập phần tự nhiên.

Hứa Tiên nói:

- Người thích ăn thịt gà?

Cùng lúc đầu nàng ở trên thuyền ăn được sơn trân hải vị so sánh, lúc này thật đúng là cực kỳ yêu thích.

- Không phải người làm.

Hồ Tâm Nguyệt thoáng vừa nghe, liếc nhìn hẩn một cái.

- Hiểu rồi.

Hứa Tiên minh bạch nàng muốn ăn tay nghề của ai đó, quyết định món ăn có ngon hay không, cũng không chỉ là vị đạo.

Mặt trời dần lặn, những vì sao cũng bắt đầu mọc lên, ánh trăng sáng như ban ngày.

Ánh trăng sáng trắng chiếu lên đại địa một tầng sương mờ, lửa trại lóe ra, chiếu lên trên mặt hai người lúc sáng lúc tối, âm thanh lúc vang lúc thấp.

Hình bóng của bọn họ kéo thật dài ra phía sau, ánh trăng ở dưới sương trắng lại có vẻ rất ảm đạm.

Lúc này, bóng ảnh của cái trụ ngoài hành lang bỗng nhiên lòi ra một khối, thoát ra một cái bóng đen như rắn, trườn bò sát ở trên mặt đất. Theo thanh âm của hai người lên xuống, cẩn thận, lúc thì xòe ra, lúc thì co rút lại, dần dần bò về phía đỉnh lô.

Bóng đen rốt cục bò tới dưới chân đỉnh lô, co rút lại rồi bắn ra, lao thẳng đến đi, so với động tác chậm rãi vừa rồi, lần này quả thực là nhanh chóng như điện.

Nhưng ngay trong nháy mắt nó sắp sửa va chạm với đỉnh lô, lại thoáng cái vồ hụt, đỉnh lô kia cũng không phải là đỉnh lô thật, mà một tầng ảo giác.

Mà lại nhìn cạnh đồng lửa, nào còn có thân ảnh của Hứa Tiên và Hồ Tâm Nguyệt nữa, mà đứng trước một bên đỉnh lô, đang nhìn chăm chăm vào bóng đen kia.

- Vật gì vậy?

Hứa Tiên quát khê một tiếng, bao hàm Lôi Âm Chi Thuật, kinh sợ yêu ma.

Bóng đen kia chấn động, rồi đột nhiên xòe ra, biến lớn hơn tường viện, cao hơn hơn mái hiên, cao hơn nóc nhà. Cuối cùng hóa thành một hình người mặt quỷ, cả người to béo màu đỏ tím, mở miệng nói:

- Ta là Hư Đồ Quỷ vương dưới trướng Trung Ương Quỷ Đế, các ngươi là người phương nào, thiện luyện đan dược, có từng cung phụng.

Không hề có vẻ ăn trộm bị bắt mà kinh hoảng, ngược lại trắng trợn đến thu phí bảo hộ.

Tiếng quát chói tai này, bốn phía chim thú bị đạn khí hấp dẫn đến đều bị dọa chạy tứ tán, chạy tới vô tung vô ảnh. Ngay cả đồng lửa kia cũng dần dần yếu ớt, một số gần như phụt tắt.

Hư Đồ Quỷ vương vừa nói, vừa tham lam nhìn vào Thiên Địa Phương Viên Đỉnh phía sau Hồ Tâm Nguyệt và Hứa Tiên, so với chim thú bị hấp dẫn theo bản năng, hiển nhiên càng thêm minh bạch chỗ trân quý của đỉnh lô này.

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Ta chỉ nghe nói qua Thập Điện Diêm La, Trung Ương Quỷ Đế, Hư Đồ Quỷ vương lại là vật gì vậy?

Hắn thân là người vào qua Địa phủ, cũng không đem những quỷ loại này để ở trong lòng.

Hư Đồ Quỷ vương nói:

- Người như con ếch ngồi đáy giếng, ngay cả ngũ phương Quỷ Đế đều chưa từng nghe qua, chỉ biết đến những Diêm La Điện đáng sợ kia, bọn họ cũng có thể khống chế hồn phách của con người, thấy bản vương lại càng muốn né tránh. Ta khuyên người mau chóng đem đạn dược trong đỉnh lô dâng lên đây. Có thể ta sẽ bỏ qua ột mạng, bằng không không chỉ tính mệnh khó giữ được, còn muốn câu trụ hồn phách, nhận hết dần vật mà chết.

Hắn tuy rằng trên miệng nói chuyện có vẻ câu lệ, nhưng cũng không có lao lên, mà là cẩn thận quan sát Hứa Tiên và Hồ Tâm Nguyệt, suy nghĩ nguồn gốc của bọn họ. Nhưng Hồ Tâm Nguyệt quanh năm sinh hoạt tại Dao Trì, hạ phạm cũng là xuất ra muôn vàn ảo giác, cũng không phải ai cũng biết được. Mà Hứa Tiên càng là thành danh không lâu, cho dù có chút danh tiếng ở địa phương, hiển lộ phong quang vô tận.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hư Đồ Quỷ vương, chỉ đối với Hứa Tiên giải thích nói:

- Người mặc dù xông qua Địa phủ, nhưng là chỗ vội coi thế giới Địa phủ Thập Điện Diêm La đều chỉ là Công Đức Tiên, địa vị tuy rằng không thấp, nhưng sức chiến đấu lại không được tốt lắm, chỉ là chiêu bài của Địa phủ, cùng tiến hành xử lý công tác của Địa phủ. Người tu hành chân chính lại có mấy ai có loại tâm tình này. Địa Tạng vương Bồ Tát liền không nói, thiên hạ còn có ngũ phương Quỷ Đế khác, không bị Địa phủ ước thúc. Cùng với một Âm Thiên Tử thần bí, quanh năm ở trong Phong Đô Thiên Tử Điện bề quan đều là cao thủ chân chính.

Hứa Tiên thế mới biết thế giới Địa phủ lại phức tạp như vậy, phần bị người nhìn thấy thật không dám nói.

- Hiện tại làm sao đây? Cũng là cao thủ ư?

- Tiểu lâu la không lên được mặt bàn, bằng không cho dù chúng ta chưa từng nghe qua hắn, hắn cũng nên nghe qua ta và người.

Hồ Tâm Nguyệt lắc đầu, khẩu khí khinh miệt.

- Túc chết ta rồi.

Nắm giữ danh hào Quỷ vương lại bị gọi là Tiểu lâu la, Hư Đồ Quỷ vương giận tím mặt, huy động thiết chùy trong tay liền muốn xuất thủ.

875. Chương 875: Quả Quyết. (2)

Chương 875: Quả quyết. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Người cho dù không nhận biết chúng ta, cũng nên nhận được đỉnh lô này, cẩn thận mà nhìn cho rõ, rồi lại nói mạnh miệng đi.

Hư Đồ Quỷ vương nghe vậy ngưng thần hướng đỉnh lô kia nhìn lại, nguyên bản hắn chỉ nghĩ là đạo sĩ Ngoại Đan Phái luyện đan, vẫn chưa chú ý tới đỉnh lô này, hiện tại nhìn kỹ, không khỏi quá sợ hãi:

- Cái này, đây là Long Hồ sơn Thiên Địa Phương Viên Đỉnh.

Nếu thực sự là đệ tử Long Hồ sơn, hắn cần phải hảo hảo cân nhắc một phen, thiên sư Trương Đạo Lăng không phải người dễ chọc như vậy.

Đang khi nói chuyện, thân thể Hư Đồ Quỷ vương đã biến nhỏ lại một vòng, để Hứa Tiên thấy buồn cười là, Quỷ vương này suy nghĩ tất cả đều biểu hiện ra ngoài, khí thịnh thì cao to, khí nhược thì nhỏ đi, không hề có chút biện pháp che giấu nào. Bất quá phạm nhân cũng không có gì khác biệt, ưỡn ngực ngẩng đầu hoặc là khúm núm, đồng dạng một người cũng không thể hiện lộ ra lớn nhỏ sao?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nếu nhìn ra được, còn không mau rút đi, niệm tình bản cô nương vừa mới ăn thịt gà, tâm tình tương đối tốt một chút, tha cho người một mạng.

Hư Đồ Quỷ vương lui ra phía sau hai bước, người có thể cảm Long Hồ sơn trấn phái chi bảo đến luyện đan, hiển nhiên để hắn tâm tồn sợ hãi. Thế nhưng trong đỉnh lô kia cuộn cuộn không dứt truyền đến mùi thơm lạ lùng, lại vẫn câu động khát vọng ở sâu trong lòng hắn.

Nhục thân cường đại thì dục niệm cũng sẽ cường đại, mà những tinh linh quỷ quái này không có nhục thân, lại đồng dạng cũng khó ức chế suy nghĩ của bản thân, đến nỗi năm rộng tháng dài, ngay cả hình thái cũng đều theo đó cải biến.

Hứa Tiên liền thấy thân thể Hư Đồ Quỷ vương này lại dần dần to ra, hai mắt cỡ đèn lồng càng lúc càng phát sáng, hiển lộ tham dục đang chạm rãi phóng đại.

- Nạp mạng đi!

Hư Đồ Quỷ vương bỗng nhiên rít gào một tiếng, cự chùy trong tay mạnh mẽ đập xuống.

Hứa Tiên đưa tay vừa nhắc, trong nháy mắt đem Hư Đồ Quỷ vương này xuyên thấu qua, chính là dùng ra Nhật Hỏa Thần Mang tập được trong thần miếu.

Sư tử vô thổ, cũng dùng toàn lực, đối phương muốn đoạt tính mệnh của mình, nếu là lại thủ hạ lưu tình, vậy thì không phải người tốt, mà là kẻ ngu ngốc.

- A!

Hư Đồ Quỷ vương kêu thảm liên tục lui về phía sau. Hắn vốn có thực lực cũng không tính là quá yếu, bằng không cũng không dám làm khó dễ. Thế nhưng hắn có cường đại cỡ nào cũng bất quá là tiêu chuẩn như Kim Bạt Pháp vương, làm sao địch nổi thần hỏa do Thiên Đế lưu lại này, càng đừng nói âm linh trời sinh vốn đã bị nhật hỏa khắc chế, một chiêu tính sai, liền mất hết tiên cơ.

Hư Đồ Quỷ vương hai mắt huyết hồng, rít gào còn muốn tấn công về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên tâm niệm khe động, Hư Đồ Quỷ vương đã phát sinh tiếng kêu thảm thiết lớn hơn nữa, âm âm một tiếng quỳ rạp xuống đất, chỉ cảm thấy quanh thân trên dưới không chỗ không đau, không chỗ không nóng, phẳng phát như tùy thời đều sẽ bốc cháy vậy.

Hứa Tiên quát lạnh nói:

- Còn dám cậy mạnh?

Hư Đồ Quỷ vương chửi ầm lên:

- Người con mẹ người...A!

Vừa rồi rất nhiều thần mang ở trong thân thể Hư Đồ Quỷ vương nghiền nát, đau nhức khiến hắn lăn lộn đầy đất. Hắn chỉ cảm thấy là chính mình nhất thời vô ý, trúng ám chiêu của Hứa Tiên, trong lòng oán giận không gì sánh được, trên mặt càng phát ra dữ tợn.

Hồ Tâm Nguyệt tròn to mắt mà nhìn, lúc này mới phản ứng lại đây, có chút gian nan nói:

- Đây là... Nhật Hỏa Thần Mang.

Trong truyền thuyết Đông Hoàng Thái Nhất tu luyện, cùng Đâu Suất Tử Hỏa đều là thần hỏa ngang cấp, nhưng Đâu Suất Hỏa lại càng thích hợp dùng để luyện đan hơn, còn Nhật Hỏa Thần Mang lại thuần túy mang tính công kích phá hư.

Hồ Tâm Nguyệt hơi có chút phức tạp nhìn Hứa Tiên, nhưng bằng thuật này, hiện tại chính mình cũng không phải đối thủ của hắn. Nàng một bước một dấu chân tu hành nghìn năm, tổn hao bao nhiêu tâm tư, gặp bao nhiêu kỳ ngộ mới đi tới một bước như bây giờ. Mà cùng hắn mới mấy tháng không gặp, đã nắm giữ thần kỹ như vậy. Ở trên vũ lực vượt lên quá xa nàng. Phúc Nguyên sâu đậm khiến nàng cũng có chút đổ kị, thần tiên chuyển thế thật có chỗ tốt như vậy sao?

Mà chính mình hiện tại cùng hắn đối địch, có thể ngăn lại được mấy chiêu đây?

Hư Đồ Quỷ vương vừa nghe bốn chữ Nhật Hỏa Thần Mang, quá sợ hãi. Hỏa diễm truyền kỳ như vậy, hắn cũng đã nghe qua, lập tức không dám quát tháo, quỳ rạp xuống đất, liên tục xin tha nói:

- Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng.

Trong tiếng xin tha, thân thể hắn đã như khinh khí cầu, nhanh chóng thu nhỏ lại, đến cuối cùng chỉ còn tiểu quỷ cao gầy cỡ nửa người bình thường. Trong lòng khiếp sợ hiện lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Hứa Tiên trầm giọng nói:

- Người ăn trộm không được, liền muốn giết người cường đoạt. Nếu chúng ta yếu nhược một chút, chẳng phải là sẽ thực chịu độc thủ của người. xem lời nói và việc làm của người sợ là đã hại không biết bao nhiêu tính mệnh, hôm nay không tha cho người được.

Ngón tay gấp lại, hàng vạn hàng nghìn Nhật Hỏa Thần Mang cùng nhau bạo liệt, kim quang sáng rực từ trong thân thể Hư Đồ Quỷ vương lộ ra, triệt để đem Hư Đồ Quỷ vương luyện hóa.

- Quỷ Đế sẽ không bỏ qua người!

Hư Đồ Quỷ vương chỉ kịp nói một câu, liền triệt để biến mất ở trong thiên địa.

Ngã phạt từ bi. Chính nghĩa chi đạo cũng không phải là lòng dạ đàn bà, lại há có thể vì đối phương nói vài câu xin tha thứ mà dao động bản tâm đây?

Trong lòng Hồ Tâm Nguyệt thất kinh, phảng phất như không nhận thực nhìn Hứa Tiên, đây vẫn là Hứa Tiên thường ngày nàng biết tính tình hòa khí cùng dễ nói chuyện sao? Thường ngày coi như là trêu cợt hắn, hắn cũng sẽ không để ý, tối đa cười khổ một chút, nhìn vô cùng mềm yếu. Nhưng thực đến thời khắc khắc yếu quan đầu, cần hắn làm ra quyết định, mới hiện ra phần quyết tuyệt dũng cảm bao hàm phía sau phần nhu thiện kia.

Chỉ là hắn trong thường ngày quá mức hiền hoà, chung quy khiến người ta trong bất tri bất giác đem hắn coi như phạm nhân, mà đã quên mất hắn là siêu cấp cường thủ trong đám người tu hành.

Hứa Tiên bất đắc dĩ cười nói:

- Đây là phiền phức theo như lời sư phụ nói đi sao. Không biết có thể diệt nhỏ chọc lớn, dẫn đến ngũ phương Quỷ Đế gì đó hay không?

Hồ Tâm Nguyệt ho nhẹ một tiếng, che giấu thất thố mới vừa rồi:

- Hiện tại đã biết lo lắng rồi sao?

- Không có biện pháp, đáng chết chung quy không thể buông tha đi sao!

Hứa Tiên xòe tay ra.

- Yên tâm đi Trung Ương Quỷ Đế cũng không loại người không khôn ngoan này, hơn nữa chính là thực sự đi đến, thì vẫn sao có thể chống đỡ được Nhật Hỏa Thần Mang kia của người?

Hồ Tâm Nguyệt nhìn hần trạng thái dễ dàng như thường, hiển nhiên trong lòng không có chút bất an, nói cách khác, chỉ cần khi giết người, giết bao nhiêu cũng sẽ không có bất cứ do dự gì, hay bất cứ hối hận gì sao? Gia hỏa như thế, ở trong mắt người thường so với ta càng thêm kỳ quái hơn đi.

- Ta đây cứ yên tâm, ha ha, xem ra ta cũng được coi là man nhân.

876. Chương 876: Đến.

Chương 876: Đến.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Khác với dĩ vãng giết quái khó khăn, ngày hôm nay nhanh chóng diệt sát một tiểu lâu la, để hần rốt cục tìm được một ít cảm giác về sự ưu việt.

- Bất quá, hiện tại lại nhảy ra đều là tiểu lâu la, phiền phức vừa mới bắt đầu, mà phiền toái lớn nhất chỉ sợ là vào một khắc đan dược vừa thành ra lò, người tu đạo cũng không phải chỉ có chính nhân quân tử, kẻ tin phụng cường giả vì tôn cũng không phải số ít.

Hứa Tiên nói:

- Xem người mình bạch đạo lý này đi. nàng rất nhiều hành sự ở trong mắt phàm nhân có thể coi được với vạn ác hóa thân, đó là nữ tử dùng mỹ sắc của chính mình họa loạn thiên hạ.

- Hứa công tử quá khen.

- Thực sự là một con hồ ly da mặt dày.

Hồ Tâm Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên cười hỏi:

- Ta hại chết người, làm chuyện ác đem so với Quỷ vương kia còn muốn nhiều hơn, người sẽ đối đãi với ta thế nào đây? Sẽ giống như vừa rồi thống thống khoái khoái giết chết sao?

Dáng tươi cười che giấu một tia sầu lo ở trong lòng, nàng đang lo lắng cái gì? Lo lắng hần nhất thời phát điên, đột nhiên xuất thủ đem chính mình giết chết? Đúng, chỉ cần gia hỏa này có ý nghĩ cần phải giết chết chính mình, đó là tuyệt đối sẽ không lưu ý cái gì Dao Trì Vương Mẫu.

Hứa Tiên nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Người cũng bất quá là bị Thiên đình lợi dụng. Loại hành sự này xem như là đại thiện hay là đại ác, không phải ta có khả năng bình phán được. Nguyên nhân chính là vì như vậy, lúc trước cứu vĩ hồ họa loạn thiên hạ, mới hết lần này tới lần khác tượng trưng cho Cát Tường đi sao. Ta đối với Thiên đình kéo xuống đại kỳ, tuy rằng không thể nhận thức tương đồng, nhưng cũng không muốn làm đến mức trước giết sau hiếp.

- Ta cùng người quen biết tới nay, cố nhiên rất nhiều lần vì người mà rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng cuối cùng vẫn là dựa vào lực lượng của người mới có thể vượt qua thiên kiếp chiến thắng Pháp Hải, có thể đây là đặc tính của cứu vĩ hồ, đại hung và đại cát cùng tồn tại, nhưng theo kết quả này mà xem, vẫn như cũ là cát thú không tệ.

Hồ Tâm Nguyệt chỉnh lý sợi tóc, khóe môi hơi mỉm cười, khẽ bay nói:

- Phải không?

Trong lòng không hiểu thời phào nhẹ nhõm, chí ít không cần lo lắng hắc đột nhiên phát điên đi sao. Có thể từ chỗ hắc nhận được đánh giá như vậy, cũng hơi ngoài dự liệu của nàng, cũng không thể nói là một điểm đều mất hứng.

Nàng không khỏi tự giễu, trái tim thứ này thật đúng là tiện tỳ, nửa tán dương nửa châm biếm đánh giá ngược lại so với từ ngữ khen ngợi càng thêm khiến người ta vui vẻ hơn.

- Thế nhưng...

Hứa Tiên bỗng nhiên chuyển đề tài. xem tại

- Cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Lần này nhất định sẽ ngăn cản người thiên hạ đại loạn, các loại lời nói sẽ không cần treo ở bên mép nữa, ta sẽ đem người mang về ra mắt nương tử nhà ta, cùng nàng nói rằng người đã hối hận để người làm lại cuộc đời, nói vậy nàng nhất định thật cao hứng.

Có thể là nghĩ đến bộ dáng vui vẻ của Bạch Tố Trinh, hắc không khỏi hơi mỉm cười.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Mơ tưởng!

Gia hỏa này vẫn là một lòng một dạ đem chính mình coi thành lễ vật sao? Thực sự là đồ vô liêm sỉ.

- Không nên hiểu lầm, hiện tại đúng là ta tương đối mạnh mẽ, cái gọi là cường giả vi tôn, người là không lay chuyển được ta.

Hứa Tiên cười rất đắc ý, để Hồ Tâm Nguyệt rất muốn cho hắc một quyền.

- Đến lúc đó người trở lại Dao Trì, bọn họ nếu như hỏi người vì sao không có hoàn thành nhiệm vụ, người lại nói là gia hỏa Hứa Tiên kia thực sự quá lợi hại, người thấy hắc liền tay chân phát mềm, do đó thực sự là bất lực.

Hứa Tiên lắc lắc đầu, làm ra bộ dáng bất lực.

Hồ Tâm Nguyệt một tay chống cằm, một ngón tay dài trở trên mặt đất vẽ vòng tròn, nhìn hỏa quang trong mắt Hứa Tiên lúc minh lúc ám. Tuy rằng nói rất đáng giận, nhưng lại vẫn lo lắng ta trở lại Dao Trì, có phải nhận trách phạt hay không mà.

- Người nếu đã nghĩ rõ ràng, người làm như vậy, có thể chỉ là hảo tâm lại làm hỏng chuyện, sẽ hại chết rất nhiều người. Vẫn là nói, vì làm cho nữ nhân kia vui vẻ, chết bao nhiêu người đều không làm sao cả. Ừm, vẫn là cái sau hợp khẩu vị của ta hơn.

- Ta nói rồi, ta thiện, chỉ là tiểu thiện. Nhìn không thấy nhiều đồ vật xa xôi như thế. Nhưng ta cảm thấy, cho dù là thần tiên cũng không có tư cách quyết định, trong chúng sinh này, rốt cuộc là người nào nên sống, người nào nên chết đi. Mà bất cứ kẻ nào cũng không thể nhận định được, một sinh mệnh và một vụn sinh mệnh, cái nào nặng cái nào nhẹ.

Hứa Tiên nói:

- Đối với ta mà nói, thiện chính là thiện, ác chính là ác, không phức tạp như vậy. Mà theo kinh nghiệm của ta mà xem, những người thích đem chúng nghĩ làm phức tạp, hơn phân nửa đều là ôm đồm diễm tự tư. Vô luận tương lai xuất hiện biến cố gì, hay là thiên hạ thực sự đại loạn, ta đều sẽ tận lực đi cứu vãn.

- Thiên mệnh không thể trái, người sẽ thất bại.

Hồ Tâm Nguyệt kiên quyết nói.

- Nếu như thật sự thất bại, vậy kết quả này sẽ do người trong thiên hạ cùng nhau gánh chịu, đây mới là thân làm người tự do, không phải sao? Chứ không phải như đàn dê bị mấy “đại năng” xua đuổi.

- Thực sự là quái nhân.

Hứa Tiên cười cười:

- Có thể đi sao!

- Vậy thì phải xem thủ đoạn của người thế nào?

Hồ Tâm Nguyệt khiêu khích.

- Hồ ly có giao hoạt cũng không đấu lại thợ săn tốt.

Hứa Tiên cười cười, chợt nhớ tới một chuyện, hơi lo lắng nói:

- Hôm nay ta nghe Từ Ân Tự Pháp Thiện đại sư nói, sư phụ Pháp Hải kia của ta mấy ngày tới cũng sẽ tới kinh thành, người có muốn tránh mặt một chút hay không?

Mặc dù là hôm nay, hắn cũng không tự tin có thể cùng Pháp Hải chính diện đối địch, bản thân còn kém một tầng cấp, vả lại không cần phải nói. Đặc biệt Tử Kim Bát do Phật tổ ban thưởng trong tay Pháp Hải kia càng là uy năng khó có thể dò được, nói không chừng vừa đối mặt đã bị hấp dẫn vào chạy trốn không thoát. Một lần trước là Pháp Hải nhất thời sơ ý mới bị Hồ Tâm Nguyệt lừa đi, tin tưởng loại may mắn này sẽ không phát sinh lần thứ hai, còn không bằng tìm một khối đầu hũ đập chết cho rồi.

Cùng pháp bảo của Phật tổ Đạo Tổ ban thưởng so sánh, các loại pháp bảo ở trong tay hắn có thể chỉ là vài món đồ chơi mà thôi. Hơn nữa trên người hắn hai kiện Đạo Tổ xuất phẩm pháp bảo, hắn không có chút lực công kích, mà là trang bị chuyển hoá cùng với Tu Di Giới Tử siêu lớn, mà Âm Dương kính càng là chỉ còn lại có tàn phiến.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Sao bỗng nhiên lại quan tâm ta?

Hứa Tiên nhún nhún vai, giả vờ thoải mái nói:

- Người đó là con mối của ta.

Xuất khẩu mới cảm thấy lời này rất ám muội, nhưng nói vậy Hồ Tâm Nguyệt thích nhất chơi trò mập mờ này hắn là sẽ không lưu ý.

Hồ Tâm Nguyệt nao nao, liền cười nói:

- Ta nếu đi, hỏa này phải làm sao bây giờ? Hơn nữa ta cũng không cần sợ hắn.

Làm bộ thật giống như hoàn toàn không để ở trong lòng.

Hứa Tiên nói:

- Vậy đến lúc đó cũng đừng trách ta đem người chấp tay dâng cho người ta, ta cũng không phải đối thủ của nhân gia.

877. Chương 877: Đến. (2)

Chương 877: Đến. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hồ Tâm Nguyệt ôm chân nhỏ, đem đầu gối lên trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn Hứa Tiên, nói nước đôi:

- Phải không?

Tư thái có chút kỳ quái, nhưng cũng có vẻ lịch sự tao nhã, như một con tiểu hồ ly đang ôm con.

Bóng đêm dần dần trở nên thâm trầm, con mắt dã thú ở trong hắc ám chiếu rọi sáng quắc, lóe ra hoặc lam hoặc lục quang mang, từng điểm nhỏ, hướng bốn phía chung quanh đạo quan, nhìn về phía hỏa quang duy nhất kia.

Đôi mắt Hứa Tiên thật sâu đầu nhập hỏa quang, âm thầm cân nhắc: giờ này khắc này, ở trong tầm mắt của ta, cũng có vô số ánh mắt đang nhìn trộm nơi nàen lặng cùng đợi ánh bình minh, chờ đợi một thời khắc nào đó. Ta cũng không thể hiểu được, cũng chỉ có thể chờ đợi, một mục tiêu của chung. Trở lại bên cạnh nhân gia.

Mấy ngày qua, lại có mấy tinh quái nhìn chằm chằm vào đỉnh lô, đều bị Hứa Tiên tiện tay đuổi đi. Nếu là thâm nghĩ đi ăn trộm, giáo huấn một phen lại trở về. Nếu muốn giết người sát hại tính mạng, chính là bị chém không buông tha.

Hứa Tiên và Hồ Tâm Nguyệt nhàn hạ đến vô sự, chỉ đành dùng nói chuyện phiếm để tiêu tốn thời gian, tranh chấp tranh chấp luôn luôn không thiếu nhưng loáng thoáng tựa hồ lại có một ít ngăn cách. Đường nhiên, Hứa Tiên không xác định được, đây là phủ của chính mình hay ảo giác?

Khí trời càng phát ra nóng bức, tiếng ve kêu phía dưới càng phát ra vang dội.

Trời quang vạn dặm, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, dưới ánh nắng mặt trời mãnh liệt, trên đường bụi mù xông lên, một chữ “Trà” trên cây cờ khác theo gió lay động, trong quán trà không ít du khách đình tú. dưới mái che nắng đang thưởng thức một ly trà, khách đình trú, để tránh qua giờ Ngọ ngày mai, một đoạn thời gian này đã quá Ngộ khiến nóng hê bức bối nhất.

Lúc này, một hành giả độc thân, xuất hiện ở đường chân trời. Vì nóng rực mà không khí bốc lên khiến thân hình hẩn thoát nhìn có chút đứt gãy không rõ.

Lúc đầu còn cảm giác xa xôi, nhưng trong nháy mắt, liền đi tới gần đó. Lại có vẻ tự nhiên mà vậy, khiến người ta chưa phát giác ra nửa phần đột ngột đó rồi.

Hành giả đầu đội mũ nón chống nắng, thấy không rõ khuôn mặt lắm, mặc một thân tăng y xám nhạt, trong tay cầm bình bát và thiền trượng, là tăng nhân tha phương.

Tăng nhân tiến vào trong quán trà, mới tháo mũ nón xuống, hiện ra khuôn mặt, hẩn râu tóc bạc trắng mặt mũi hiền lành, lại hiển lộ khí độ cao tăng, chính là Pháp Hải.

Tiểu nhị tiến lên bắt chuyện:

- Vị đại sư này, người muốn cái gì?

- Tiểu ca, cho ta một chén nước trà.

Pháp Hải tìm chỗ ngồi xuống, đem cái bát đặt lên bàn, thiền trượng dựa lên bên cạnh bàn. Mắt thấy xem ra cùng hành tăng bình thường không giống nhau. Ai có thể nghĩ đến, nhân vật bình thường như vậy là người đại pháp lực chân chính trong Phật môn đây?

Tiểu nhị đưa lên nước trà, quen thuộc hô:

- Đại sư, ngài lúc này cũng là muốn đi đến kinh thành sao?

Pháp Hải cười nói:

- Người làm thế nào biết được?

- Con đường này chỉ thông tới kinh thành, ở đây lại cách kinh thành không xa, uống xong chén trà này, đi thêm nhất thời tam khắc nữa là đến.

Pháp Hải hướng phía tây bắc nhìn lại, gật đầu nói:

- Ừm, thấy được.

- Thấy rồi? Người nhìn thấy cái gì?

Tiểu nhị buồn bực.

- Đương nhiên là kinh thành!

- Đại sư thực sự biết đùa đấy, ở đây cách kinh thành còn có chừng hơn mười dặm.

Pháp Hải cười cười nói:

- Tiểu ca, gần đây trong kinh thành có xảy ra chuyện quái dị gì không?

Tiểu nhị nhìn trái nhìn phải, hạ giọng nói:

- Nếu là nói chuyện quái dị, gần đây lại có một chuyện. Khoảng thời gian trước, trong kinh thành Tây Sơn Bạch Vân Quan, bỗng nhiên mọc lên khói báo động, sau này mới biết được, thì ra là con dơi... Có người đã nói quốc sư kia là yêu đạo. Kỳ thực Thái Âm chân nhân vẫn chưa thụ phong quốc sư, chỉ là phổ phường tương truyền, đều muốn hấn xem như là quốc sư.

Pháp Hải yên lặng lắng nghe, cuối cùng thần nhiên gật đầu, lại nhìn phía kinh thành, Trong lòng dĩ nhiên có vài phần tính toán.

Lúc này lại có khách nhân vào cửa, tiểu nhị vội vàng đi tới bắt chuyện, khi trở về đã không thấy hình bóng của Pháp Hải đâu, chỉ là lưu lại mấy văn tiền tra.

Sau một lát, ngoài Từ Ân Tự, Pháp Hải đi nhanh bước vào trong chùa.

Pháp Thiện cười ha hả đem Pháp Hải nghênh đón vào trong điện:

- Sư huynh một đường khổ cực rồi.

Pháp Hải lắc đầu nói:

- Người vẫn là bộ dáng như trước.

Pháp Thiện cười nói:

- Không so được với sư huynh đã buông bỏ chấp nhất, ngộ Phật hiệu, đem chứng Bồ Tát quả vị.

Trong thiện phòng, hai người ngồi đối diện đàm luận, tiểu ni cô bưng trà đưa nước, thoát nhìn tuổi tác tuy nhỏ, nhưng thần tình lại có chút nghiêm túc.

Pháp Hải nhìn mà nhíu mày:

- Trong chùa miếu này sao lại...

Pháp Thiện liền đem nguyên do giải thích một phen:

- Niên kỷ của nàng không nhỏ, không có gì quan trọng, hơn nữa còn muốn cầu sư huynh ban thưởng pháp hiệu.

Hắn dáng tươi cười cổ quái, Pháp Hải cũng mặc danh kỳ diệu, chỉ đành gật đầu sợ hãi than:

- Sư tôn quả nhiên tuệ nhãn, có thể biết được quá khứ tương lai, hôm nay phen tình hình này, nói vậy cũng không nằm ngoài ý liệu của sư tôn, vì sao không chịu ban thưởng đôi câu vài lời, để chúng ta cũng có tính toán đây?

- Phật viết không thể nói, sư tôn nếu không nói, đó là không cần nói. Người ta chỉ cần án theo tâm ý của chính mình đến làm là được. Trong kinh rất nhiều tình hình đều đã nói rõ trong đó. Sư huynh nếu đã đến, chắc là muốn xuất thủ, lần này có thể có một hồi não nhiệt để xem.

Pháp Thiện ha hả cười nói.

- Còn muốn gặp qua Hoàng hậu nương nương rồi lại nói.

Pháp Thiện nói:

- Nếu đã đến trong kinh, sao không đi gặp Thích Sắc sư đệ, ta thấy hấn khoan nhân rộng lượng.

Pháp Hải khoát khoát tay nói:

- Cái này không cần sư đệ người đến quan tâm.

Trong lúc nói chuyện, liền nghe ngoài cửa truyền báo:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Là Pháp Thiện dự tính thời gian tốt, khiến người đi mời Hoàng hậu nương nương.

Hai vị đại năng cũng không làm giá, án theo tục lệ của phạm nhân đến ngoài cửa nghênh giá.

Tiểu ni cô do lão ni cô biến thành đi theo ở bên. Mấy ngày nay, nàng thông qua từ trong miệng vị sư phụ không đứng đắn này biết được đôi câu vài lời, mới biết Thiên Địa rộng lớn, chính mình trước đây kiến thức qua bất quá là ếch ngồi đáy giếng. Cảnh tượng trước mắt lại càng để nàng khó hiểu nói:

- Sư phụ, hoàng hậu kia địa vị mặc dù cao, nhưng cũng bất quá là phạm nhân, làm sao lại vất vả hai vị tự mình nghênh tiếp?

Hai Thần Tiên nghênh tiếp phạm nhân, theo nàng thấy quả thực không thể tưởng tượng được.

Pháp Thiện nói:

- Sinh hoạt tại thế tục, ẩn nhẫn chính là nghĩa vụ thứ nhất. Giống như người lúc đầu tùy ý thi triển thuật pháp đối phó con người, không phải chuyện chúng ta nên làm.

Tiểu ni cô không dám ngạo mạn đối đãi:

- Đệ tử ghi nhớ!

Trong lòng lại có chút không cam tâm.

- Chúng sinh bình đẳng.

Pháp Hải bỗng nhiên mở miệng nói.

Tiểu ni cô cả người chấn động, đây vốn là giáo lý cơ bản nhất của Phật gia, chúng sinh bình đẳng, ta làm sao dám tự mình siêu phàm, cao hơn chúng sinh. Hướng Pháp Hải hành lễ một cái, sau đó yên tĩnh đứng trở lại chỗ cũ.

878. Chương 878: Quỷ Trạch.

Chương 878: Quỷ Trạch.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong thế tục người thích cười công khanh khinh vương hầu, đa phần là cao thủ võ nghệ bất phàm trong chốn giang hồ, phẳng phát không như thế không đủ để biểu hiện tài nghệ cùng khí độ của chính mình. Nếu lấy những nhân vật này so sánh với Tiên Phật, khó tránh khỏi coi khinh hai chữ này.

Hoàng hậu nương nương đình loạn giá vụ đi đến phía trước, vừa thấy Pháp Hải liềm cảm giác bất phàm, ít nhất trên vẻ bề ngoài so với Pháp Thiện mạnh hơn rất nhiều, khí độ cũng là Pháp Tướng trang nghiêm.

Ở trong thiện phòng hội đàm một phen, Hoàng hậu nương nương khẩn thiết nói:

- Bản cung thay thiên hạ thương sinh linh thỉnh đại sư xuất thủ tương trợ.

Pháp Hải hơi gật đầu coi như đáp ứng.

Hoàng hậu nương nương đại hỉ:

- Mười ngày sau là ngày sinh của đệ hạ, yêu đạo kia tất sẽ đến tràng tới lúc đó toàn bộ trông cậy vào đại sư.

Mà cùng tại giờ này khắc này, Giang Nam lại đang là thời tiết mưa bụi liên miên.

Tảng đá dưới Tiễn Đường Môn bị nước mưa gột rửa, không thấy chút bụi bặm nào.

Trong tủ lâu bên cạnh đường, một lữ nhân tựa ở cửa hàng cùng chưởng quỹ nói chuyện phiếm, từ danh thắng cổ tích ba câu hai từ lại nói đến trên người danh nhân bản địa, tự nhiên nói thoáng qua Hứa Tiên.

Chưởng quỹ thấy hắn xuất vốn hào phóng, nói lại toàn là chuyện kiêu ngạo của bản địa, liền vui tươi hơn hớn nói, đem các loại sự tích của Hứa Tiên giảng thuật nồng nhiệt: (.

- Hứa đại quan nhân kia sinh ra liền có thiện tâm, hôm nay có được phen thành tựu này cũng là thiện có thiện báo. Nói đến còn có một cái kỳ sự, khi hắn còn nhỏ, từng có hương hương nông ở chỗ chúng ta bán lê. Có một đạo sĩ không có tiền mua, lại muốn ăn một quả, hương hương hương không chịu, cuối cùng vẫn là Hứa đại quan nhân xuất tiền.

- Cái này thì có gì kỳ lạ?

Lữ nhân thần tình có chút không kiên nhẫn.

- Người đừng nóng vội a. Đạo sĩ kia ăn một quả lê, lại đem hạt lê bỏ ở trên đường... Đúng là người có dị thuật, hương nông kia hối hận thì đã muộn, cuối cùng vẫn là nhờ có...

Người nọ nghe được thần sắc thay đổi dần, ngắt lời nói:

- Đạo sĩ, đó là loại đạo sĩ gì?

Chưởng quỹ đối với chuyện này ký ức cũng thâm hậu, đại thể hình dung một phen.

Người nọ từ trong tay áo lấy ra một bức họa đến:

- Có phải là bộ dáng này?

Bên trên vẽ chính là hình dung của Thái Âm chân nhân.

Chưởng quỹ nhìn một trận, gật đầu.

Người nọ trong lòng chấn động, Vô Nhai tử cùng Hứa Tiên quả nhiên rất có liên quan, phải mau trở về hỏi báo Vương gia.

Lữ nhân kia từ biệt chưởng quỹ, vội vã đi tới một chỗ dân cư, báo lên ám hiệu, mới được đi vào.

Trong đó hai vị thủ vệ đeo đao thị vệ, trong phòng đã có mấy người đang nghị sự xung quanh một cái bàn vuông, người dẫn đầu chính là Lương Vương Phủ công tử Lương Liên.

Người nọ hành lễ qua đi, đem tin tức này báo cho Lương Liên biết.

Lương Liên cũng là cả người chấn động, hung hăng vỗ ghế bành:

- Hứa Tiên này cùng yêu đạo kia quả nhiên có liên kết, người mau chóng trở về hướng Vương gia báo tin.

- Dạ.

Người nọ lĩnh mệnh rời đi.

Lương Liên sắc mặt âm trầm.

Lương Vương Gia làm tướng quốc rất nhiều năm, mạng lưới bố khắp thiên hạ. Mấy ngày nay, Lương gia và Phan gia thế lực tiêu tan, hơn nữa đột nhiên nhảy ra quốc sư dẫn hoàng thượng tu đạo, càng đoạt đi thánh quyền.

Mà Hứa Tiên bị Lương gia coi làm đại địch, dĩ nhiên lại được hoàng thượng cất cử đến Bạch Vân Quan trông coi đan dược.

Chuyện này tuy là chuyện kẻ sĩ tâm thường khinh thường, nhưng rất có thể hiển hiện ra hoàng thượng coi trọng, càng để Lương Vương Gia rất là lo lắng, trong lòng nghi ngờ Thái Âm chân nhân có cùng Hứa Tiên có quan hệ gì hay không. Lúc này đây gia tăng nhân thủ, muốn biết rõ nguyên nhân trong đó, liền phái rất nhiều mật thám đi tới phủ Tiền Đường, âm thầm điều tra, quả nhiên tìm ra được một ít dấu vết, manh mối.

Đợi cho ban đêm, lại là hơn mười người tới trong dân cư, một tay chân lạnh lẽ, đều là hảo thủ tinh thiện võ công.

Lương Liên lệnh ọi người đều thay y phục dạ hành.

Một người do dự nói:

- Công tử, chúng ta thật sự phải đi qua sao?

Chính là thống lĩnh thị vệ của Lương Vương Phủ.

Lương công tử nói:

- Vương thống lĩnh, lẽ nào người sẽ không muốn báo cừu cho đệ đệ sao?

Đệ đệ của Vương thống lĩnh vốn là giang dương đại đạo làm xằng làm bậy. Sau đó bị Lý công phủ bắt giữ. Vương thống lĩnh cảm thư hàm của Lương Vương Gia đến bức huyện lệnh Tiền Đường thả người, lại vừa vận dụng phải Phan Ngọc và Hứa Tiên, mà bị cự tuyệt, đệ đệ cũng bị sung quân Lĩnh Nam.

Vương thống lĩnh cắn răng nói:

- Ta hận không thể đem Lý Công Phủ kia băm thây vạn đoạn.

- Nhà của tỷ tỷ Hứa Tiên ở trong khu phố sầm uất, lại có người âm thầm bảo hộ, chúng ta tạm thời không có biện pháp bắt hấn. Nhưng ta đã phái người tra xét qua, phủ đệ Hứa Tiên cũng không có người, lại thêm là nơi hoang vắng, nếu như nổi lên một phen đại hỏa, ha hả...

Lương Liên tràn đầy ác độc nói:

- Hứa Tiên a Hứa Tiên, người dám loạn Lương Vương Phủ ta, hôm nay thù mới hận cũ, tất cả đều muốn người tới hoàn lại.

Nguyên bản chuyện điều tra tin tức không cần hấn vương tử này tự mình đi tới, lại càng không cần cần trọng như vậy, chính là lòng mang cừu hận, không phải tự tay trả thù thì không được, bằng không cũng không cần dấu đầu lộ đuôi như thế.

Vương thống lĩnh nói:

- Thế nhưng Vương gia chỉ để ta tra xét tin tức.

Lương công tử chợt cười nói:

- Chút tin tức ấy thì có tính là cái gì, nghe nói nương tử của Hứa Tiên kia xinh đẹp như Thiên Tiên, mà ngay cả nha hoàn cũng là tuyệt thế chi tử, đợi được bắt giữ người sống, thỉnh chư vị hảo hảo ép hỏi một phen, tin tức gì cũng đều hỏi ra được.

Phen lời nói này khiến ột mảnh tiếng cười âm tà.

Chỉ có Vương thống lĩnh không chỉ không có mọc lên ý niệm dâm tà gì, ngược lại cả người phát lạnh. Lương Liên tính tình tàn nhẫn, dẫn vật người thì biện pháp gì cũng đều dùng ra được, đối với lời nói tràn ngập ham muốn dục vọng tà ác này, ngay cả hấn nhìn cũng thấy sợ. Lúc này cũng không dám khuyên bảo thêm nữa, nhận lệnh lui ra. Vả lại vô luận việc này dẫn phát ra hậu quả gì, đều không quan hệ tới hấn.

Một đám người bao gồm cả Lương Liên đều thay đổi y phục dạ hành, ngoài cửa vẫn như trước là mưa bụi không ngừng, mây đen giăng đầy trời, đưa tay không thấy năm ngón, lại hợp với tâm ý của Lương Liên.

Ra lệnh một tiếng, tìm kiếm đi về phía Hứa phủ.

Bốn phía Hứa phủ hoang thảo thê lương, rừng rậm âm u.

Ngẫu nhiên có một trận gió thổi lên tiêu tan một mảnh mây đen, lấp ló ra nguyệt quang ngân bạch, hiển hiện ra đường viên của cả phủ đệ, đen ngịt như là một tòa cô thành. Còn khôn cần nhìn kỹ đã trở lại biến mất ở trong bóng tối.

Chim cú đêm không biết bị cái gì làm kinh hãi, quác quác kêu lên bay ra khỏi rừng rậm.

Lương Liên nhìn tình cảnh này, không khỏi nhin không được trong lòng phát lạnh, sinh ra thói ý.

Phủ vốn là Cừu vương phủ, kiến lập cách xa phổ phường, sau vì xây dựng thêm vương phủ, lại đem thổ địa xung quanh cưỡng ép xâm chiếm.

879. Chương 879: Quỷ Trạch. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 879: Quỷ Trạch. (2)

Sau này lại bị diệt cả nhà, truyền ra lời đồn chuyện ma quái, càng không ai dám tới gần. Ngay cả không chỗ không bị người chiếm cũng đều dọn sạch đi. Lại về sau nữa chuyển cho Hứa Tiên, mới chuyển biến tốt hơn chút, nhưng bốn phía phủ đệ vẫn như trước trống rỗng lợi hại.

Nhưng mà cừu hận chi hỏa tràn ngập trong não hải, Lương Liên mạnh mẽ đem tay vung lên, một đội nhân mã vượt qua đi vào, khéo léo nhảy qua tường cao, hai chân bước lên khu vực Hứa phủ.

Mưa lại rơi tí tách từng giọt xuống.

Vương thống lĩnh thấp giọng nói:

- Công tử, đây thực sự là Hứa phủ sao?

Cả phủ đệ diện tích rộng lớn, thế nhưng chung quanh cỏ hoang mọc thành bụi, đã cao gần tới lưng áo. Hơn nữa phủ đệ to như vậy dĩ nhiên không có một ngọn đèn sáng, chỉ có thể mơ hồ thấy được đường viền trong bóng tối, căn bản không giống như là có người ở lại.

Hơn nữa vốn nên là địa phương náo nhiệt, vắng lặng như vậy lại càng khiến cho người ta trái tim băng giá.

Lương công tử nói:

- Không có sai.

Rồi chọn rõ phương hướng, thẳng tắp bước đi về phía chủ trạch, gặp tường thì vượt qua, gặp ao hồ thì tránh.

Nhưng mà bọn họ còn không đi thật xa, liền đã thấy phía trước một điểm hỏa quang lóe ra.

Mọi người vội vã dừng bước, trong lòng căng thẳng, chỉ thấy một điểm hỏa quang kia chậm rãi đóng đưa thối qua.

Bay tới phụ cận, Vương thống lĩnh mới thở phào ra một hơi, đó là gia đình ăn mặc hắc y đốt đèn lồng đi tới, từ xa mở ra đến tựa như đang bay vậy.

Gia đình kia giống như là phát hiện cái gì đó, hướng về phía bọn họ đi tới, ngọn đèn chiếu rọi xuống trên mặt hắc mang theo tiểu ý quỷ dị, còn không chờ gia đình này mở miệng, Vương thống lĩnh đã dẫn đầu tiến lên giơ tay chém xuống, một đao đem đầu của gia đình kia chém đứt, phun ra tiên huyết ngã nhào trên mặt đất, đèn lồng cũng theo đó phụt tắt.

Giết được một người, tâm tình mọi người ngược lại thoải mái hơn rất nhiều, bọn họ đều là người đầu đao liếm huyết, không sợ giết người, chỉ sợ gặp phải thứ đồ không minh bạch. Hôm nay nếu đã chứng minh trong phủ đệ này có người, vậy thì dễ nói rồi. Trừ nữ nhân ra, thấy một giết một.

Đội ngũ tiếp tục đi tới, nhưng mà lại không được vài bước, đã thấy một điểm hỏa quang chập chờn, Vương thống lĩnh trong lòng có căn nguyên, đã không sợ hãi, vượt qua đi vào một đao bổ vào ngực, gia đình kia đã không rên một tiếng té trên mặt đất.

Vương thống lĩnh trong lòng lại mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Mọi người chưa đi được mấy bước, lại nhìn thấy một điểm hỏa quang giống như mới vừa rồi. Vương thống lĩnh lại là một đạo đâm thủng ngực gia đình kia, rồi lại đứng ngay ngốc một chỗ.

Lương Liên nhú mày nói:

- Thế nào?

Vương thống lĩnh chậm rãi quay đầu lại, biểu tình trên mặt ngay cả Lương Liên cũng bị dọa nhảy dựng, đó là biểu tình vận vẹo kinh hoàng:

- Ta...ta...ta giết đều là một người.

- Người nói vậy bạ gì đó?

Lương Liên nhú mày nói.

Vương thống lĩnh mới vừa rồi đã cảm thấy không đúng, cho tới bây giờ mới hiểu được vấn đề ở đâu ra.

- Ta không nói vậy, ba gia đình kia diện mục giống nhau như đúc.

Hơn nữa đều mang theo dáng tươi cười quỷ dị, cho dù là ở một khắc chết đi kia.

Mọi người một trận hỗn loạn, bọn họ vốn chưa từng đem gia đình nho nhỏ kia đặt ở trong mắt. Hơn nữa ngọn đèn dầu trong bóng tối bất quá chợt lóe rồi biến mất, người đã bị Vương thống lĩnh giết chết, không mấy người thấy rõ gia đình kia sinh ra là bộ dáng gì, nhưng nhìn Vương thống lĩnh sợ hãi như vậy, trong lòng đều là phát lạnh.

- Thống lĩnh, người... Người sẽ không nhìn lầm đấy chứ?

Vương thống lĩnh nói:

- Không có khả năng, người là do ta giết, ta biết rõ.

Lương Liên nhú mày nói:

- Không nên tự dọa chính mình, có thể là ba anh em song sinh, đi mau, ở đây cách chủ trạch không xa nữa.

Vương thống lĩnh miễn cưỡng tiếp thu giải thích này, nhưng mà đợi tới khi giết người thứ tư, hắn cũng rất cuộc không chịu đi ở phía trước nữa, những người khác tự nhiên cũng không chịu, mặc cho Vương thống lĩnh mệnh lệnh ra sao.

Chủ trạch gần ngay trước mắt, đội ngũ đình trệ xuống, không thể tiến thêm một bước. Hắc Ám vô tận cộng thêm mưa đem đem bọn họ bao phủ, cổ trạch hoang vắng này bỗng nhiên trở nên âm trầm đáng sợ.

Lương Liên đè nặng tức giận:

- Tiếp tục đi cho ta, trở lại sẽ có phần thưởng lớn.

Nhưng còn không chờ hắn treo giải thưởng tạo được tác dụng, đã lại có người hơi chút khó khăn nói:

- Chờ một chút, chúng ta... Hình như.... Thiếu mất mấy người.

Vương thống lĩnh nhanh chóng kiểm tra nhân số, đến cuối cùng sắc mặt đã trắng bệch.

Bọn họ xác thực thiếu mất người, mất đi tròn bốn người.

- Vừa rồi ở sau cùng là ai?

Lương Liên thanh âm cũng có chút run rẩy.

- Ta...ta vẫn nghe được được ở phía sau có tiếng bước chân.

Thanh âm trả lời hắn cũng gần như sắp khóc ra rồi.

Bầu không khí áp lực tới cực điểm.

- Công tử, trong nhà này có cổ quái, chúng ta trở về đi!

Vương thống lĩnh cẩn thận nói, như là sợ hãi kinh động vật gì trong bóng tối vậy.

Thiên ki chi tử, cẩn thận dè dặt, Lương Liên cũng rất sợ chết, đến lúc này tâm báo thù đã hoàn toàn nguội lạnh, hơn nữa lúc này chính là hấn muốn tiếp tục đi tới, sợ rằng cũng không ai chịu theo.

- Chúng ta trở lại, người phía sau, đều cầm lấy đai lưng người trước mặt, không nên buông tay. Vương thống lĩnh, chờ một chút gặp người, cũng không cần...vội vã xuất thủ, đem hấn bắt giữ lại.

Phen mệnh lệnh này hợp với tâm ý của mọi người, y lệnh hành sự, nắm lấy đai lưng người trước mặt, chậm rãi đi trở về.

Vương thống lĩnh trái tim đề lên tới cổ họng, kiên trì đi ở phía trước, sau đó hồi lâu, lại rốt cục không có tái xuất hiện gia đình nào nữa.

Lại gặp phải đến một đoạn tường thấp bay qua, chỉ cần vượt qua đoạn tường thấp này sẽ lại trở về ngoại viện.

Nhưng chung quy không thể nắm đai lưng người đi trước mà leo tường, chỉ có thể phân nhau ra.

Vương thống lĩnh dẫn đầu bay qua tường, Lương Liên đệ nhị.

Sau đó cùng nhau đứng ở dưới chân tường, đếm nhân số.

Mà khi đếm tới một người cuối cùng, Lương Liên và Vương thống lĩnh sắc mặt đều là thảm biến.

Vương thống lĩnh một phát đề lại người nọ cuối cùng leo tường qua đây, người nọ kinh hô ra:

- Làm gì?

Vương thống lĩnh chợt hững hờ buông tay, chậm rãi nói:

- Lại một người.

Nói ra tiếng này chính là người leo cuối cùng mới vừa rồi.

Mọi người một trận rối loạn cường liệt, lập tức cùng người bên cạnh bảo trì cự ly, cùng sử dụng ánh mắt hoài nghi cảnh giác quan sát lẫn nhau, cảm thấy đến người một nhà nhiều thêm một người vốn không nên ở đây. Cái loại cảm giác này so với thiếu người khi nãy còn muốn kinh khủng hơn nhiều. Hơn nữa ai có thể nói, “người” kia hiện tại vẫn là “người” chứ?

Lương Liên cắn hàm răng đang run lên, mệnh lệnh nói:

- Đều đem khăn che mặt tháo xuống.

Sau đó đốt lửa lên, đem khuôn mặt thấu qua đây.

Không có sai, tất cả đều là người chính mình mang đến. Vương thống lĩnh nhìn quét một vòng, một mặt liều mạng nhớ lại bốn người thiếu kia rốt cuộc là ai, nhưng tâm tư lại loạn thành một đoàn, không sao trấn định được.

880. - Chương 880: Tiêu Khiển

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 880: Tiêu Khiển

Đúng lúc này, trong hỏa quang, bỗng nhiên có người cười quỷ dị, dáng tươi cười cùng với gia đình vừa rồi giống nhau như đúc.

Vương thống lĩnh cả người cứng đờ, gần như theo bản năng lại bỏ ra một đao.

Nhưng mà cùng lúc đó, đao phong của tất cả mọi người cũng cùng nhau hướng hấn bổ tới. Tất cả mọi người khấn trương tới cực điểm, mà người trước hết làm ra động tác dị thường, chính là người không nên ở chỗ này.

Tiên huyết văng ra, đầu Vương thống lĩnh bay cao lên, vẻ mặt kinh hãi phần nộ, trợn trừng lớn con mắt nhìn xuống phía dưới, người cùng hấn đến phủ đệ này, bọn họ đều là con mắt đỏ bừng, ánh mắt giận dữ nhìn về phía người bên cạnh, phảng phất như dã thú thấy máu.

Vừa rồi người nọ nộ cười quỷ dị bỗng nhiên huy đao bổ về phía người bên cạnh, lập tức rơi vào kết cục loạn đao phân thân, lại như là thêm dầu vào lửa, sợ hãi tới cực điểm lập tức bạo phát, mọi người gào thét chém giết lẫn nhau, phảng phất như cừu địch sinh tử.

Tiếng gầm gừ kêu thảm xé rách màn mưa, lại không cắt phá được Hắc Ám dày đặc, cả phủ đệ vẫn như trước là lẳng lặng đứng ở trong mưa đêm, quan sát một màn này.

Lương Liên nhìn những thủ vệ trước mắt như phát điên này liên tiếp thối lui về phía sau, quay đầu lẩn lộn.

Bỗng nhiên trên mặt đất một vật đem hấn vấp ngã xuống đất, hấn quay đầu vừa nhìn, càng sợ đến hồn phi thiên ngoại, đó là một cỗ thi thể, trong này là địa phương gia đình thứ ba bị giết chết, nhưng đây lại không phải là thi thể gia đình, mà là thủ hạ dạ hành nhân hấn dẫn theo, cùng gia đình thứ ba kiểu chết là như nhau, bị đâm thủng ngực.

Lương Liên bắt chắp nước bùn đầy người, liên tục bò đi, rốt cục đi tới tường ngoài phủ đệ này, ra sức nhảy lên, phi thân vượt qua.

Nhưng mà rơi xuống trên mặt đất dưới chân cũng mềm nhũn, suýt nữa té ngã.

Rất nhiều thi thể ngổn ngang té trên mặt đất, từng khuôn mặt vặn vẹo, chính là những thủ hạ kia của Lương Liên tự giết lẫn nhau mà chết, ở đây cũng không phải là ngoài tường viện của Hứa phủ.

Hấn lại đi tới chỗ tường thấp đó.

Lương Liên điên cuồng chạy thoát khỏi nơi đó, nhưng vô luận thử nghiệm vài lần, lại lần lượt trở lại nơi đó. Phảng phất như có một cỗ lực lượng vô hình, đem hấn vũng vằng vây ở trong Hứa phủ.

Lương Liên tinh thần gần như tan vỡ, ở trong bóng tối, từ lâu đã bắt chắp phương hướng, tóc tai bù xù, một bên lẩn lộn, một bên phát cuồng gào thét điên loạn:

- Là ai, là ai đang giả thần giả quỷ.

“Rắc” một tiếng thanh thúy vang lên, hấn không biết đã đập vỡ xương sọ của động vật gì đó, để thần trí của hấn khôi phục một tia thanh tỉnh, bốn phía đã không phải con đường khi hấn đến đi qua, lại có một tia hương thơm truyền đến.

Nơi này là hoa viên, hoa ở chỗ này nở rộ như ban ngày, tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Nếu là tại thường ngày, Lương Liên sẽ tận khả năng ở trong hương khí này nhận ra chúng đều thuộc sở hữu của bản thân, lúc này, đã có một cỗ tanh hôi vượt qua toàn bộ hương hoa tràn ngập trong mũi.

Lương Liên chậm rãi tiến lên, đi ra khỏi bụi hoa rậm rạp.

Không biết khi nào, mưa đã ngừng lại, mây đen tản ra, ánh trăng chiếu xuống quang mang sương bạch.

Lương Liên đột nhiên trợn trừng lớn mắt, hấn thấy bạch cốt, hơn nữa còn là một khối, hai khối, mười khối, trăm khối, xếp thành một núi bạch cốt nhỏ, tràn ngập cả mi mắt của hấn.

Lúc này, ở trong lòng hấn, Hứa phủ đã không hề là phủ đệ con người ở lại, mà là quỷ vực.

Nhưng mà kinh khủng đến mức tận cùng, hấn bỗng nhiên cảm thấy thoải mái. Khi hấn lại một lần nữa bay qua tường cao, hiện ra trước mặt rốt cục đã không còn là một màn máu chảy đầm đìa kia nữa, mà là một mảnh hoang dã lớn, hấn rốt cục đã chạy ra khỏi quỷ vực.

Bên kia tường viện bỗng nhiên truyền đến tiếng cười của nữ tử, tiếng cười này cực kỳ phiêu miểu, như có như không, lại thiếu chút nữa đem Lương Liên hù chết, không dám có chút dừng lại, hướng về phía địa

phương dày đặc phòng ốc diên cuồng chạy đến, rốt cục bước lên con đường đá ban đầu, xa xa thấy được một chiếc hắc sắc mã xa đứng ở ven đường, xa phu mang theo mũ nón ngồi ở trên, giống như đang đợi người.

Lương Liên bước lên phía trước, thở hồng hộc nói:

- Mau, đi mau, ta cho người bạc.

Không khỏi phân trần mở cửa xe xông vào.

- Người đến đủ đương nhiên sẽ đi.

Xa phu lăm bầm một tiếng.

Lương Liên vừa vào trong xe, đã thấy trong xe có rất nhiều người chen chúc ở bên trong, nam nữ lão ấu đều có, đều là diện mục âm trầm tóc tai bù xù. Mà trong đó càng có mấy người hắc cũng nhận ra được, đều là thủ hạ hắc mang tới Hứa phủ, Vương thống lĩnh suy sụp ngồi tựa ở góc, đang ngẩng đầu nhìn về phía hắc, hai mắt lại toàn bộ vô thần.

ikienthuc.org

Lương Liên không khỏi kinh hãi kêu một tiếng, té rời khỏi mã xa, run rẩy đưa tay chỉ chỉ mã xa:

- Cái này... Đây là đâu, các người là quỷ, các người là quỷ.

- Chúng ta là quỷ, lẽ nào người không phải quỷ sao?

Xa phu cười ha hả.

- Người nói cái gì.

Xa phu đưa tay chỉ một cái.

Lương Liên chậm rãi cúi đầu.

Lúc này mây đen đã tản ra, trời xanh như được tẩy rửa, trăng sáng như ban ngày.

Nhưng mà dưới chân Lương Liên, dĩ nhiên không có cái bóng, hắc lăm bầm nói:

- Ta...ta đã chết? Không, ta không có chết, người gạt ta, người gạt ta.

- Trên sinh tử bộ có danh tính, Lương Liên, vỡ gan mà chết.

Xa phu buồn bã nói.

- Ta không có chết, ta không có chết.

Lương Liên gào thét lớn, gào thét lớn muốn chạy.

Xa phu đưa tay duỗi ra thành lớn, đem Lương Liên bắt lấy, ném vào trong xe, cửa xe lập tức đóng lại.

Xa phu vũ động roi, ngựa hí khê kêu, mang theo mã xa bay lên trời, bay thẳng phía chân trời, tiêu thất ở trong bầu trời đêm.

Mây đen lại hợp lại, Thiên Địa một mảnh vắng vẻ.

Nửa canh giờ trước....

- Thật buồn chán a.

Ngao Ly mở rộng song chương nằm úp sấp ở trên bàn.

- Không nên lười biếng, người không phải nói ăn cơm xong sẽ bắt đầu tu luyện sao?

Tiểu Thanh chất vấn.

Tiểu Thiển cũng mỉm cười gạt đầu, nhẹ nhàng xoa đầu Ngao Ly.

Sau khi Hứa Tiên rời đi, các nàng cùng nhau du ngoạn chung quanh, hoặc đến u cốc thâm sơn, hoặc dòng nước xiết khe suối. Trong núi trong nước ở lại đã lâu, cũng sẽ hoài niệm chỗ ở nhân gian, liền trở lại nơi này, ở lại một khoảng thời gian ngắn.

- Các người làm đồ ăn quá khó ăn... Đau nhức đau nhức đau nhức.

Ngao Ly nói còn chưa nói xong, đã cảm thấy tiểu Thiển ôn nhu xoa đầu biến thành nhéo cái lỗ tai.

Tiểu Thiển mỉm cười nói:

- Không biết là ai, khó ăn còn ăn nhiều như vậy, ăn đến mẩu xương cũng sắp xếp thành núi.

- Là Úc Lôi.

Ngao Ly đưa tay chỉ một cái, Úc Lôi đang ngủ gật ở trên giường vô tội ngẩng đầu lên, ghé vào trên đầu nàng kêu dài một tiếng “meo meo ô” thiếu chút nữa ngã xuống.

- Chớ có nói sạo.

Tiểu Thiển gia tăng khí lực.

Ngao Ly chỉ đành nói;

- Ta sai còn không được sao?

Cổ nhiên là không phục muốn đấu, nhưng đã có vô số sự thực chứng minh, nàng không phải đối thủ của hai vị tỷ tỷ này, coi như là Long tộc, chênh lệch giữa Nhân Tiên và Địa Tiên, dù sao không phải dễ dàng bù đắp như vậy.

881. Chương 881: Thông Quan

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 881: Thông Quan

Ngao Ly vượt cái lỗ tai đồ hồng:

- Hừ, Hứa Tiên xấu xa, cũng không giúp ta độ kiếp, lẽ nào không phải cùng hấn ngủ mới bằng lòng sao?

Tiểu Thanh sắc mặt đỏ lên:

- Tiểu hài tử không nên nói vậy, là chính người tu hành chưa tới, cho nên mới cho người hảo hảo tu hành.

- Người mới là tiểu hài tử, ta mới không phải tiểu hài tử, người dám nói chưa cùng Hứa Tiên ngủ, gạt người là tiểu... Đau nhức đau nhức đau nhức.

Tiểu Thanh đỏ mặt véo lỗ tai Ngao Ly:

- Ta đã nói không được nói vậy mà.

- Ai, buồn chán a, không chỉ buồn chán, còn phải ăn mấy thứ khó nuốt này, còn phải bị khi dễ, Bạch tỷ tỷ, Ly nhi rất nhớ người!

Ngao Ly lại nằm úp sấp ở trên bàn, hai tai đồ bưng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất.

Ngoài cửa sổ bầu trời càng phát ra âm trầm, rơi xuống mưa nhỏ.

Tiểu Thiển và tiểu Thanh nhìn nhau, chung quy là đối với nàng có chút sủng nịch.

Tiểu Thanh nói: truyện copy từ

- Được, được, để ta đến nghĩ biện pháp.

Nhắm mắt lại, yên lặng niệm chú, hai tay ngón trở cong lại, một điểm lục quang lóe ra, hướng về khoảng không chỉ một cái.

- Đến!

Mấy Quỷ Ảnh, ai ai ô ô lẫn lộn đầy đất, Ngao Ly nhìn cười ha ha.

Bạch Phúc nói:

- Thanh cô nương, người lại gọi đám tiểu nhân đến làm cái gì?

- Đúng vậy, đúng vậy, người đều đã độ kiếp thành tiên, nào còn cần đến chúng ta, không bằng thả chúng ta đi sao!

- Không phải người cùng Hứa công tử nói một chút, chúng ta theo hắn cũng tốt a, người đánh ta làm cái gì?

- Đầu đất, cái này còn có phân biệt sao?

Ngũ quỷ bắt mãi làm bầm.

Tiểu Thanh vịn thắt lưng nói:

- Ta không thả, các ngươi là do ta năm đó không dễ dàng bắt được, các ngươi, ừm, nói chuyện cười dễ nghe một chút.

Quỷ quỷ thiếu chút nữa lại ngã xuống đất, hơn nửa đêm bị cưỡng ép dùng thuật triệu hoán qua đây. Chính là vì nghe truyện cười.

- Ngài cũng không đem chúng ta coi là người.

- Dài dòng, các ngươi vốn dĩ cũng không phải người, còn không mau kể.

Tiểu Thanh làm bộ muốn đánh.

Ngũ quỷ không dám trái lệnh, khổ sở kể truyện cười, hiệu quả tự nhiên là tạm được.

- Không dễ nghe.

Ngao Ly cũng mở miệng phụ họa.

- Lại dám làm lấy lệ với chúng ta.

Tiểu Thanh nhú mày một cái, dùng ngự sử phương pháp, khiến bọn hắn lăn qua lăn lại nhảy lên nhảy xuống, Ngao Ly ngược lại vỗ tay cười lớn.

Phong Hỏa hí chur hầu như vậy, thẳng khiến ngũ quỷ sắp khóc ra.

Tiểu Thiển bỗng nhiên nhú mày:

- Có tặc nhân tiến đến, đằng đằng sát khí, không giống như là kẻ cấp bình thường.

Bạch Phúc nói:

- Để tiểu nhân đi xem một chút.

Nói rồi nhanh như chớp chạy đi, trên mặt lộ ra tiểu ý:

- Rất cực giải thoát hoàn hảo có kẻ chết tahay đưa tới cửa.

Nửa canh giờ sau, Ngao Ly ở dưới đồng xương trắng nàng ăn còn lại, đá đá thi thể Lương Liên, cho ra kết luận:

- Chết mất rồi.

Tiểu Thiển khẽ cười một tiếng:

- Tên công tử này, dĩ nhiên bị dọa chết tươi.

Làm người quan khán “phim kinh dị”, đương nhiên không thể thể hội tâm tình người diễn viên. Hừ, coi như là diễn viên, nàng cũng phải sắm vai quỷ.

- Chết thì chết đi sao!

Tiểu Thanh mở tay ra, đưa ra lời tổng kết.

Ba nữ nhân không tim không phổi, coi mạng người như cỏ rác, sau khi xem được tiêu khiển nho nhỏ, vẫn quyết định trở lại ngủ đi.

Ngũ quỷ chủ động nhận công tác quét tước, bảo chứng tại lúc hừng đông sẽ đem tất cả khôi phục nguyên trạng.

Hứa Tiên nếu có biết, có thể hẳn là cảm tạ Lương Liên đi sao.

Mà lúc này Lương Liên đương nhiên còn không biết chính mình dĩ nhiên tạo ra được tác dụng tiêu khiển trọng yếu như vậy.

Hắn thần chí mơ màng bị đưa tới thế giới Địa phủ, vì người có trọng tội, liền giao do Tàn Nghiễm Vương tự mình phán phạt.

Thấy rõ ba chữ “Tàn Nghiễm Vương” trên bảng hiệu ngoài điện, hắn đã run rẩy như si, không kịp vào điện, đã trước bị mang đến Nghiệt Kính Thai bên phải điện.

Đài ột trượng, kính lớn mười phần, treo ở hướng đông, trên hoành bầy chữ:

- Trước Nghiệt Kính Thai không có người tốt.

Lương Liên bị kính chiếu trúng một cái, chỉ thấy trong kính hắc đen vô cùng.

Quỷ soa mặt xanh nanh vàng nhe răng cười:

- Tiểu tử ngươi có phúc.

Ba cổ xoa đem Lương Liên đâm thủng đưa đến trong điện.

Lương Liên nội tâm đau nhức giãy dựa kêu thảm thiết.

Tàn Nghiễm Vương ngồi trên điện cao, mở ra Sinh Tử Bộ, từng tờ bay qua, mặt trên ghi chép toàn bộ tội trạng của Lương Liên từ lúc sinh ra đến khi chết đi.

Lật đến cuối cùng:

- Thật một Lương gia công tử dụng tâm sài lang, người hoành hành một đời, hôm nay báo ứng đến.

Sau đó thoăn thoắt viết thành phán văn, ném xuống phía dưới:

- Đưa vào Địa Ngục chịu phạt.

Quỷ soa được lệnh, lập tức đem hắn xiên đi ra ngoài, dựa theo tội trạng khác nhau, đưa vào các Địa Ngục.

Thí dụ như Địa Ngục cứt đá, Địa Ngục đói bụng, Địa Ngục khát, Địa Ngục máu mủ, Địa Ngục cắt chém, Địa Ngục kiếm diệp, Địa Ngục hồ lang, Địa Ngục hàn băng,...

Lương Liên sinh tiền thích nhất là cực hình, ở đây mới biết báo ứng khó chịu.

Địa phủ hình phạt, nhân gian khó bằng được một phần vạn. Thí dụ như trong địa ngục cắt chém, liền có tiểu quỷ mang tới cửa dài, đem hắn cửa ra hai bên. Nếu là người thụ hình này, đây cũng là chết thấu. Nhưng lại có hai quỷ tướng ở hai bên thân thể của hắn đứng một chỗ, một lát sau lại dài ra, lại thu hình, cứ như vậy tuần hoàn chịu phạt.

Càng có Địa Ngục đoạn gân dịch cốt, Địa Ngục lột da lóc xương, không phải một hai lần. Liền gọi hắn tạo ác nghiệp, gấp mười lần, gấp trăm lần còn giữ qua đây, mới giải hết oán khí thể gian.

Trong Địa ngục nồi chảo nóng bỏng, đao sơn đứng vững, hỏa diễm bốc lên.

Chúng quý kêu rên thảm thiết, nhận hết dần vặt, đối với các loại việc làm lúc sống, cũng biết hối hận phải không?

Mà giờ này khắc này, trong Lương Vương Phủ đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn tiếng sáo không ngừng, toàn bộ lại như một phiên thiên địa khác.

Lương vương một thân hoa bào, vẻ mặt tươi cười, cầm chén trà phụng nói:

- Đại sư lần này tới kinh, sao không thông báo trước cho lão phu một tiếng, tiện phái người đi nghênh tiếp.

Ngồi ở đối diện chính là Pháp Hải.

Pháp Hải nói:

- Bần tăng người trong sơn dã, không dám quấy rầy đại giá của Vương gia.

- Đại sư khách khí, người ta giao tình nhiều năm, cái này thì tính là gì.

Lương vương kê lót vài câu, liền buồn chén trà xuống nói:

- Lão phu có một chuyện, muốn mời đại sư hỗ trợ.

- Là chuyện gì?

Pháp Hải tuy là câu hỏi, trên nét mặt cũng rất là đúng.

Lương vương giọng căm hận nói:

- Hứa Tiên kia tự đại võ công inh, xông loạn Lương Vương Phủ ta, suýt nữa hại tính mệnh của bản vương, vô luận như thế nào cũng mời đại sư xuất thủ, báo thù này cho bản vương.

Hứa Tiên lần đó tuy rằng che mặt mà đến, nhưng sau đó nhiều lần hiển lộ “võ công”, Lương vương cũng không phải là kẻ ngu ngốc, đã kết luận đó chính là Hứa Tiên, vẫn muốn trả thù, lại sợ không phải đối thủ của Hứa Tiên, lúc này mới nghĩ đến Pháp Hải.

Pháp Hải hai tay tạo thành chữ thập, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim:

- Đó cũng là kiếp nạn nên có trong mệnh của Vương gia.

Lương vương đứng dậy:

- Đại sư sẽ không bất cận nhân tình chứ?

882. Chương 882: Thông Quan. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 882: Thông Quan. (2)

Cố nhân? Pháp Hải không khỏi nhớ tới nhiều năm trước, ở dưới mái hiên vương phủ tránh mưa, thiếu niên Anh Vũ ngăn cản hộ vệ của chính mình, chỉ là hình tượng đó đã khó trùng hợp với Lương vương lúc này.

Lương vương thấy Pháp Hải trầm mặc không nói, còn muốn khuyên nữa, bỗng nhiên cảm thấy trong ngực đau nhức, chén trà trong tay rơi xuống đất, nát bấy.

- Đại sư, đây là có chuyện gì?

Lương vương vẻ mặt sợ hãi mà hỏi.

Pháp Hải thật sâu liếc mắt nhìn Lương vương:

- Vương gia, ta sẽ lại giúp ngươi một lần.

Lương vương bắt chắp thân thể dị trạng, kinh hãi nói:

- Thực không? Vậy thì đa tạ đại sư.

Nhưng mà Pháp Hải lại từ trong tay áo lấy ra Tử Kim Bát:

- Vương gia, ngươi hướng bên trong nhìn xem.

Lương vương hướng trong bát nhìn lại, chỉ thấy một một người tóc tai bù xù bị ác quỷ ném vào trong vạc dầu, lập tức thấy nước mỡ sôi trào lên bắn văng ra, người nọ thân ở trong đó giãy dụa kêu thảm thiết, để hấn nhìn tới muốn nôn mửa.

- Đại sư, ngươi làm cái gì vậy?

Pháp Hải nói:

- Ngươi lại nhìn xem.

Lương vương tỉ mỉ nhìn lại, ác quỷ đã xem người nọ từ trong nồi chảo vớt ra, trong nháy mắt da thịt bị nấu chảy đã khôi phục nguyên trạng, nhưng cũng hiển hiện ra diện mục của đối phương, Lương vương kinh hãi kêu một tiếng:

- Liên nhi, đại sư, đây là có chuyện gì? Đây là ở nơi nào? Con ta sao lại ở đó?

Pháp Hải nói:

- Nơi này là âm tào địa phủ, Lương công tử đang ở trong địa ngục chịu phạt.

- Cái gì? Con ta hấn đã chết?

Lương vương quá sợ hãi, lui về phía sau ngã ngồi vào ghế.

Pháp Hải thở dài, gật đầu.

Lương vương giật mình hồi lâu:

- Đại sư, ta cầu ngươi cứu hấn.

- Sinh tử có số, nhân quả có báo, ai cũng không cứu được hấn. Mà lệnh lang có báo này, vị tất Vương gia ngươi không có quan hệ. Vương gia ngươi cùng với lệnh lang suy nghĩ an ủi. Không bằng lo lắng hơn cho chính mình sau trăm năm đi.

Lương vương quá sợ hãi, trên bàn thức ăn đã tẻ nhạt vô vị, nhìn quanh bốn phía, càng không thể tưởng tượng chỗ ở an nhàn này có một ngày cũng có khả năng biến thành Nê Lê Địa Ngục.

- Ta khuyên Vương gia ngươi từ hôm nay trở đi vẫn là hối cải làm lại cuộc đời, làm nhiều việc thiện, bù đắp tội nghiệp. Bằng không, ngay cả ở trần thế có thể đối gạt người, tại Địa phủ lại không lừa được quỷ, bần tăng cáo từ trước.

Pháp Hải nói.

Lương Vương Gia ngồi yên ở trong phòng, thần tình trên mặt thiên biến vạn hóa, cuối cùng vỗ bàn mạnh nói:

- Hứa Tiên, thù giết con, bắt cộng đái thiên.

Hấn mặc dù không rõ ràng lắm Lương Liên cụ thể vì sao mà chết, nhưng sự tình nếu phát sinh tại Hàng Châu, tất nhiên cùng Hứa Tiên không thoát khỏi quan hệ.

- Người a.

Lương vương ra lệnh một tiếng:

- Cùng ta triệu tập kỳ nhân dị sĩ tinh thông thuật pháp, vô luận là ai, chỉ cần có thể giết chết Hứa Tiên, đều ban thưởng hoàng kim nghìn lượng.

Lương Liên chính là con trai độc nhất của hắn, nếu là Lương Liên chết, Lương gia bọn họ từ nay đoạn tuyệt hương hỏa. Dù có bao nhiêu quyền thế phú quý cũng là vô dụng. Nhưng đồng thời trong lòng hắn còn ôm một tia may mắn, chỉ mong là chính mình nhìn lầm, chỉ mong người nợ cũng không phải là Lương Liên.

Pháp Hải đã bước ra khỏi cửa phủ, lắc đầu thở dài:

- Chấp mê bất ngộ!

Lại đem ánh mắt chuyển hướng phương tây xa xôi, lướt qua phòng ốc, lướt qua thành tường.

Trong Bạch Vân Quan, Hồ Tâm Nguyệt bỗng nhiên cả người chấn động.

- Thế nào?

Hứa Tiên vội hỏi.

- Có người ở điều tra ở đây, rất mạnh.

Hồ Tâm Nguyệt dù sao đã tu hành nghìn năm, lại là linh thú biến thành, linh cơ cảm ứng muốn so với Hứa Tiên mạnh hơn rất nhiều.

- Là ai?

Hứa Tiên nhú mày, có thể được nàng đánh giá như vậy. nhất định không phải hạng Kim Đan yêu quái tầm thường.

- Đã đến!

Hồ Tâm Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa.

- A Di Đà Phật.

Theo tiếng niệm Phật hiệu như hồng chung, một cái hài rách bước vào trong đình viện.

Hứa Tiên con người co rụt lại, Pháp Hải.

Vốn có danh phận thầy trò, nhưng lại vì một hồi đại chiến lý niệm, hôm nay bốn mắt nhìn nhau thật đúng là có chút không lời để nói.

Pháp Hải lại nói:

- Bảy trăm năm chấp mê, đã đến lúc hóa giải ân oán.

Hồ Tâm Nguyệt thốt tha đứng dậy, cười nói:

- Hòa thượng, ngươi là đang nói ta sao?

Trong lòng cũng rất không thoải mái, chính mình tuy là người trong Dao Trì, nhưng Pháp Hải càng là thân truyền đệ tử của Pháp Hải. Đối phương nếu là hạ quyết tâm xuất thủ, chính mình hoàn toàn không phải đối thủ.

Lúc này, Hứa Tiên bỗng nhiên che ở trước người nàng, Hồ Tâm Nguyệt hơi lộ ra biểu tình kinh ngạc. xem tại

Hứa Tiên nghiêng đầu nói với Hồ Tâm Nguyệt:

- Hồ ly chạy đi sao!

Biểu tình chăm chú kia để Hồ Tâm Nguyệt trong lòng khẽ động, cười nhạo nói:

- Nếu như là vì báo ân, vẫn là miễn đi sao. Ta giúp ngươi là nhìn trên mặt mũi của Tiểu Bạch, không phải vì ngươi!

- Cũng không phải vì báo ân, cũng không phải vì ngươi. Nếu như nương tử nàng cảm thấy chuyện này, nàng muốn phụ trách mà nói, như vậy ta cũng thế. Hơn nữa ta không phải đã nói sao? Muốn ngươi đi gặp nàng, không thể nửa đường đã bị người cướp đi.

- Hừ, giả bộ đáng.

Hồ Tâm Nguyệt quay đầu nói ra.

Hứa Tiên nói:

- Xin lỗi a sư phụ, đệ tử vẫn là cùng người đối nghịch.

Có lực lượng càng cường đại hơn, cũng có thể dùng thái độ càng thêm thoải mái đối mặt. Ở trong số mệnh đã định trước trước mặt chung cực Boss này, bằng vào bản thân hiện tại có thể đỡ được mấy chiêu?

- Các người không nên hiểu lầm, bản tăng cũng không phải là tới chiến.

Pháp Hải nói để hai người đều là sừng sốt:

- Không phải...đến chiến?

Hứa Tiên thật vất vả bày ra tư thế, trong khoảng thời gian ngắn còn có chút thu lại không kịp.

Hồ Tâm Nguyệt đã ung dung cười, lướt qua Hứa Tiên:

- Nguyên lai đại sư đã lĩnh ngộ pháp pháp quảng đại, tu vi tâm cảnh cao hơn một tầng lầu, ít ngày nữa sẽ tương xứng Bồ Tát quả vị, đương nhiên sẽ không đem chút ân oán nhỏ trước đây để ở trong lòng, thực sự là đáng mừng a.

Pháp Hải trợn mắt nhìn Hồ Tâm Nguyệt một cái, hiển nhiên cũng không phải lĩnh ngộ Phật hiệu gì, đã có thể mắng trả, đánh không đánh lại, tùy tiện cho nhân gia đập lên mặt.

Hứa Tiên lập tức cảm thấy cả người thoải mái, lại không chỉ bởi vì thiếu đi một đại địch như Pháp Hải. Từ lúc xuyên qua cho tới bây giờ, thận trọng, không ngừng đi tới, rốt cục, đại địch trong số mệnh này cũng bị tiêu mất sao? Sẽ không hề có Kim Sơn Tự, không hề có Lô Phong tháp, cái gọi là số phận kia, đã bị hấn triệt để xoay chuyển.

- Không nên nhiều lời.

Hứa Tiên tạo thành chữ thập làm lễ nói:

- Sư phụ!

Ân oán nơi đây kết thành liên không cần sử dụng bạo lực để giải nữa.

Pháp Hải cũng thi lễ trở lại.

- Sư phụ vì sao lại đến kinh thành?

- Vì đan dược phía sau người, Hoàng hậu nương nương nói, có yêu đạo đầu độc thánh tâm, họa loạn thiên hạ, đặc biệt mới ta đến trừ yêu.

- Người sẽ không phải là tới hủy đan dược đấy chứ?

Hứa Tiên trong lòng cười khổ, Pháp Hải lần này tới kinh, dĩ nhiên là vì vị sư phụ yêu đạo kia của chính mình. Vừa rồi đã thoải mái nói không cần tái chiến, sẽ trở lại đánh nhau một trận sao?

883. Chương 883: Âm Mưu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 883: Âm Mưu

- Tự nhiên không phải, ta sẽ tìm hấn ngay mặt đối chiến, tại sao lại phải xuất thủ ở phía sau người, hấn cũng đã chờ đợi lâu ngày rồi.

Pháp Hải nhìn phương hướng hoàng cung phía xa.

Hứa Tiên trong lòng có vài phần ngạc nhiên, sư phụ đạo sĩ kia của chính mình sở dĩ không hề ở đây trông giữ đàn được, chỉ sợ cũng là vì chuẩn bị ứng phó phiên toái này.

- Lại có một chuyện khác, người sợ rằng còn không biết, Lương Liên mệnh vẫn tại Hứa phủ. Tuy là số trời, nhưng Lương vương tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, người lúc này lấy từ bi làm hoài, chớ nên tạo nhiều sát nghiệp.

Lương Liên, Lương vương nhi tử? Hứa Tiên vội hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra?

Pháp Hải lại móc ra Tử Kim Bát, phóng ra một điện ảnh nhỏ, bên trong chính là nội dung Lương Liên ngộ hiểm kế kinh khủng.

Hứa Tiên đỏ mặt hơi một chút, Lương Liên Boss nhỏ này bị đẩy ngã, không, càng chuẩn xác mà nói là đào thải, bị người khác thậm chí căn bản không ý thức được chính mình giẫm lên cái gì. Nguyên bản trong nội dung vở kịch, Lương Liên chính là chết ở trong tay tiểu Thanh, hôm nay còn có thể nói là chết ở trong tay tiểu Thanh, đây là cái gọi là số mệnh đi sao.

Về phần Lương Vương Gia báo thù gì đó, các loại tiểu niệm vụ này, bằng vào level của hắn hiện tại hoàn toàn không cần để ở trong lòng. Ngay cả Pháp Hải cũng chỉ khuyên hắn, chớ để giết quái giết đến chùn tay, cẩn thận tên biến hồng.

Khi Pháp Hải đón ánh nắng triều, đi ra khỏi đại môn, Hứa Tiên hưng phấn nắm chặt quyền, được, hôm nay nên kết ân oán, chết đi một kẻ đáng chết, có thể thông quan động họa đi sao.

Tuy rằng đối với sư phụ hòa thượng và sư phụ đạo sĩ tranh đấu còn có điểm lưu ý, nhưng nhân vật như vậy hiển nhiên không cần hắn đến quan tâm, kế tiếp chỉ cần thanh thần ổn định ở một bên xem kịch là đủ.

Ách, lẽ nào đây là thông quan động họa, có thể sẽ rất hoa lệ cũng chưa biết chừng.

Vạn sự không ngại, thiên hạ đại cát.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, đây là hạnh phúc a!

Đương nhiên, ngay không lâu sau, hắn đã rõ ràng chính mình giờ này khắc này suy nghĩ có bao nhiêu ngay thơ.

Nhưng tương lai đen tối không làm Hứa Tiên đồng học cảm thấy phức tạp chút nào lúc này, đây là người vô tri thì hạnh phúc đi sao.

Mà tương ứng, những người có thể thấy được tương lai càng thêm sâu xa, sẽ không tự chủ được, muốn vì những thứ nhìn như thay đổi, kỳ thực chắc chắn không thay đổi được tương lai, mà phải gánh một phần trách nhiệm.

Hứa Tiên thống khoái đuổi người ra.

- Sao lại đột nhiên vui vẻ như vậy? Cùng hòa thượng kia hòa thượng để người hài lòng đúng không?

Hồ Tâm Nguyệt nghi hoặc nói.

- Không cần cùng người như vậy làm đối thủ, chẳng lẽ còn không phải một chuyện đáng để vui vẻ hay sao?

Hứa Tiên cười cười nói, lúc này tâm tình của hắn nói vậy không ai có thể đủ lý giải.

Hồ Tâm Nguyệt ngẫm lại nói:

- Bộ đáng vừa rồi cũng không tệ lắm.

- A?

Hứa Tiên không giải thích được.

- Nam nhân có thể đứng chắn ở trước mặt nữ nhân khi họ gặp nguy hiểm, chỉ ít còn không có quá hồng bét.

Hồ Tâm Nguyệt thanh âm thấp dần, bỗng nhiên nhú mảy một cái:

- Người ra sức như vậy, chẳng lẽ là đối với ta có suy nghĩ gây rối gì sao?

Hứa Tiên vội vã xua tay:

- Tuyệt đối không có.

Tuy rằng là tỷ muội, nhưng nàng cùng Bạch Tố Trinh hiền lành khác nhau, vị này chính là hãn tuyệt đối không ứng phó được.

Hồ Tâm Nguyệt yếu ớt oán giận nói:

- Ta cứ như vậy không cần người thích sao?

- Đúng vậy, đúng vậy.

Hứa Tiên đương nhiên sẽ không đem u oán không hề có thành ý kia để ở trong lòng, tại thời khắc biểu tình không biết nên làm sao cho tốt này, trả lời có lẽ là được rồi.

Vì vậy đối thoại lại một lần nữa trở lại quỹ tích bình thường.

Lại là mấy ngày nữa trôi qua, Lương Vương Gia ở trong phủ chần chờ, lưỡng lự, cả ngày tâm thần không yên, chỉ còn chờ tin tức của Lương Liên. Sau đó đợi được chỉ có mật thám Lương Liên phái trở lại, những người khác đều tin tức mất tích, dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Mặc cho hãn phái ra bao nhiêu nhân thủ, lại thế nào có khả năng tìm được người đã bị quỷ quái thanh trừ đây?

Mà đoàn người Lương Liên vốn là muốn hành động gây rối, dọc theo đường đi đều là lặng lẽ lên đến Hàng Châu, đó là muốn phái quan phủ lục soát cũng đều không dễ dàng, càng đừng nói tìm được có để lục soát Hứa phủ.

Trong lòng Lương vương dần dần tuyệt vọng, tâm tình lại càng phát ra hung bạo. “Bình” Một tiếng, đưa tay đem một bình hoa bằng sứ ném nát bấy.

Lúc này, quần gia đã tiến đến, cúi đầu xuống tận thắt lưng, cẩn trọng nói:

- Vương gia, người muốn tìm dị nhân, hôm nay lại tìm được một vị, tổng cộng bốn vị, đều đang ở trong phòng khách chờ đợi.

Lương vương không vui nói:

- Sao mới có bốn người?

Kỳ thực cho dù là bằng vào nhân lực vật lực của Lương gia,, trong khoảng thời gian ngắn như vậy tìm được bốn người hiểu được thuật pháp cũng có chút hiếm có rồi.

Nhưng quần gia lại biết Lương vương tâm tình cực kém, nào dám cãi lại, chỉ đành khúm núm không dám lên tiếng trả lời.

Trong phòng khách, một tăng một đạo, một tục tục hiệp, vừa vặn đủ bốn người.

Tăng đạo đều lộ vẻ già lão. Mà hai người khác lại đều là thanh niên nhân, thiếu niên kia một thân kinh trang, đang chăm chú lau chùi bảo kiếm trong tay. Còn thanh niên thì chấp tay sau lưng quan sát cổ họa trên tường.

Một tiếng truyền báo, Lương vương đi vào trong sảnh, bốn người đều tiến lên chào, sau đó tự giới thiệu.

Một tăng một đạo kia đều xuất từ tiểu sơn tiểu miếu chưa biết tên, Lương vương chỉ hơi gật đầu.

Thằng đến thanh niên nhân mới vừa rồi quan sát cổ họa kia nói:

- Tại hạ Mao Sơn Lục Tinh Tu.

Lương vương mới mở miệng nói:

- A, nguyên lai là Mao Sơn phái.

Cho dù không phải người trong đạo, đối với Mao Sơn thuật pháp cũng đã nhiều lần nghe nói qua.

Lục Tĩnh Tu khiêm tốn cười, hơi lộ vẻ phong phạm đại gia.

Đến phiên một gã thanh niên cuối cùng, lúc này vẫn còn đang lau kiếm.

Bên cạnh hộ vệ bất mãn, liền muốn tiến lên trước.

Lương vương phất tay ngăn cản, ngược lại rất là hòa ái nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, người từ đâu tới đây?

Hắn lòng dạ thâm trầm, thâm nghĩ kẻ này càng là có ngạo khí, càng có thực học. Hắn hôm nay vì báo đại cừu giết con, còn có gì không thể dùng. Đường nhiên, nếu là người ngu ngốc tự ỉnh siêu phàm, hắn cũng không ngại đại khai sát giới.

Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu:

- Ta nghe người ta nói người là gian thần?

Lời vừa nói ra, người trong sảnh đều là cả kinh, Lương Lương càng trong lòng giận dữ, trên mặt lại không hiện chút nào:

- Người thấy lão phu có như vậy không?

Thiếu niên thành thực nhìn diện mục của Lương vương, đem kiểm tra lại vào trong vó:

- Không quá giống. xem tại

Có câu là đại gian tự trung, Lương vương tuy rằng gian nịnh, nhưng không hiện lộ chút nào gian trá hèn mọn, ngược lại có vài phần uy nghiêm. Hơn nữa mới vừa rồi phen cử động kia hơi lộ vẻ khoáng đạt. Đừng nói là thiếu niên lang như vậy, chính là người am hiểu cuộc đời, cũng không nhất định có thể nhìn ra được tâm tư chân chính của hắn.

884. Chương 884: Âm Mưu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 884: Âm Mưu. (2)

- Vậy liền nói một chút tính danh lai lịch của người đi sao!

Thiếu niên ôm quyền nói:

- Thục Sơn phái Đồ Chi An.

Lương vương nói:

- Thục Trung sơn mạch đông đảo, không biết là tòa danh sơn nào?

Thiếu niên không nhịn được nói:

- Thục Sơn phái chính là Thục Sơn phái.

Lục Tĩnh Tu nói:

- Ta tu đạo nhiều năm, chẳng bao giờ nghe nói qua cái gì Thục Sơn phái cả.

Tăng nhân và đạo sĩ kia cũng phụ họa nói:

- Chúng ta cũng thế.

- Hừ, đó là các người cô lậu quả văn.

Ba người đều là buồn bực, Lục Tĩnh Tu tuổi trẻ khí thịnh:

- Ta xem người mới là thật giả lẫn lộn.

Đồ Chi An giận dữ, liền muốn rút kiếm, Lục Tĩnh Tu cũng nắm một chỉ nhân ở trong tay.

Lương vương đã nói:

- Mấy người các người không ngại đều biểu hiện một chút bản lĩnh giữ nhà, cũng để bản vương kiến thức một chút, đại khai nhãn giới.

Lục Tĩnh Tu tiện tay tung ra chỉ nhân trong tay, bay tới giữa không trung hóa thành đao khách, cầm một cây thiết đao vũ động ra gió, thẳng hướng Đồ Chi An bức tới.

Đồ Chi An khinh miệt nói:

- Chút tài mọn, đi!

Liền thấy bảo kiếm trên lưng hắn hóa thành một đạo bạch quang, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, đao khách kia quanh thân vũ động mấy vòng, trong khoảnh khắc đem hắn xé thành giấy nát.

Lục Tĩnh Tu sắc mặt đại biến, kiếm quang nhanh chóng như điện, nếu là đâm về phía hắn mà đến, làm sao tránh né được. Tăng nhân và đạo sĩ kia cũng không dễ coi, vì một kiếm này uy lực thực sự kinh hãi.

- Quả nhiên là kỳ sĩ, mau xin mời ngồi.

Chỉ có Lương vương đại hỉ, kỳ kỳ như vậy, lấy tính mạng người bất quá chỉ trong lúc trở bàn tay, mặc cho võ công cao tới đâu cũng không né tránh được. Sợ rằng so với Pháp Hải chỉ biết giảng kinh nói đạo kia còn muốn sắc bén hơn nhiều.

Sở dĩ có nhận thức như vậy, vẫn là vì Pháp Hải cực ít hiển lộ pháp thuật ở trước mặt hắn, mà đa phần lấy thân phận người bình thường để đối đãi.

Mà sau đó trong Lương vương phủ bày tiệc lớn, Lương vương có ý định kết giao với Đồ Chi An này, vì phù hợp với khẩu vị của hắn, càng phát ra bộ dáng hùng hồn chính trực. Trong lời nói đủ loại đánh giá đối với hắn, phẳng phất như chịu muôn vàn ủy khuất, đau khổ tràn đầy.

Đồ Chi An một bên ăn uống thả cửa, một bên lại nói:

- Ta vốn nghe nói người là gian thần, là tới giết người, nhưng hôm nay vừa gặp, mới biết là lời đồn đại vô căn cứ, cũng không thể tin hết.

Mất thấy thời cơ không sai biệt lắm, Lương vương nói:

- Hôm nay ta chưa vị đến đây, thực sự là có một mối tâm sự.

- Không biết là tâm sự gì?

- Chưa vị đến kinh thành có thể nghe nói qua mấy ngày trước dị tượng trong kinh thành?

- Hắn là khói báo động kia sao?

- Đúng, đây là khói báo động lý do đó là yêu đạo đầu độc bệ hạ luyện đan, muốn họa loạn thiên hạ. Ta làm nhất quốc chi tướng, làm sao có thể ngồi yên không lý đến, chỉ có khổ sở khuyên can bệ hạ. Nhưng bệ hạ lại bị yêu đạo kia đầu độc quá sâu, không hề nghe vào trung ngôn của ta chút nào, ngược lại thiếu chút nữa cách đi chức quan của lão phu.

Vốn dĩ Lương vương tuyệt không dám nói như thế, nhưng từ lúc biết con trai độc nhất của mình đã chết, liền cái gì cũng mặc kệ, một lòng chỉ muốn báo thù rửa hận.

“Ba” Đồ Chi An vỗ bàn mạnh:

- Thực sự là hôn quân.

Lời này đem Lương cũng là bị dọa nhảy dựng, miễn cưỡng trấn định tâm thần nói:

- Lão phu bất đắc dĩ, chỉ có ra hạ sách này, mời chư vị trợ giúp lão phu một tay.
- Ta lập tức đi hoàng cung giết yêu đạo kia.

Đồ Chi An trường kiếm dựng lên.

Lương vương vội vã ngăn cản:

- Thiếu hiệp chớ vội, hôm nay việc cấp bách là trước hủy đi những đan dược kia, miễn cho yêu đạo tiếp tục đầu độc thánh tâm.
- Nói có lý, đan dược kia hiện tại ở nơi nào?
- Đang ở trong Tây Sơn Bạch Vân Quan, bất quá, yêu đạo phái đệ tử của hắn ở đó trông coi, rất là có chút môn đạo.

Lục Tinh Tu khí thế bị Đồ Chi An trấn trụ, vẫn không nói xen vào được, lúc này vội vàng nói:

- Có chúng ta xuất thủ, nhất định có thể đem hắn bắt giữ.

Lương vương sắc mặt âm trầm:

- Đệ tử của yêu đạo kia làm nhiều việc ác, còn thỉnh mấy vị diệt cỏ tận gốc, nghìn vạn lần không nên nể hà bỏ qua.

Lục Tinh Tu không khỏi hơi khó khăn nói:

- Chúng ta là người tu đạo không thích hợp đại khai sát giới.

Bằng không chờ dù có thể đắc ý nhất thời, cũng tất chịu thiên khiển.

Đồ Chi An lại nói:

- Vương gia yên tâm, ta nhất định dùng thanh kiếm này gỡ xuống đầu của hắn.

Lương vương gật đầu, hạ nhân đem ba hòm bảo vật đưa lên, mở ra vừa nhìn, tất cả đều là nén bạc sắp xếp chỉnh tề, bạch ngân lấp lánh.

Ánh mắt mấy người đều bị hấp dẫn qua. Bọn họ tu luyện mặc dù đều là Tiên Phật chi đạo, nhưng chỉ cần không có phá kiếp thành tiên, vậy vẫn đều là phàm nhân.

Người sống trên đời, ai lại không cần tiêu sài, ăn, mặc, ở, đi lại cho dù không cầu xa hoa, nhưng là không mấy người nguyện ý màn trời chiếu đất. Bằng không Cáp Mô Tinh Vương Đạo Linh đã không cần ở trên đường bán thuốc giả. Yêu quái có thể bắt kể công đức, bọn họ cũng không thể hành sự như thế. Trong thường ngày chỉ có thể hành nghề tróc quỷ trừ tà, hoàn toàn không có dễ dàng giống như Ngư Huyền Cơ bày quầy xem bói. Lúc này thấy được rất nhiều tiền bạc, đương nhiên không có đạo lý không động tâm.

Lương vương nói:

- Những ngân lượng này đều đưa cho các vị thuận lợi hành sự, nếu có thể hoàn thành việc này, trừ khử tặc nhân, lão phu nguyện lấy nghìn vàng cảm tạ.

Lần này, ba người khác cũng nói không nên lời nào, đều qua xác nhận.

Đại yến qua đi, sắc trời đã tối.

Lương vương phái quân gia tiễn bốn người đến vào ở Tây sương, lại vẫn âm trầm nói:

- Liên nhi, phụ vương lúc này báo thù cho ngươi, tiễn Hứa Tiên kia đến âm phủ đi cùng ngươi.

Chỉ là nghĩ đến ở trong Tử Kim Bát của Pháp Hải thấy được tình trạng Địa phủ, hắn cũng trong lòng không khỏi phát lạnh, chuyển nghĩ lại đem cổ hàn ý này đè xuống.

Sáng sớm hôm sau, vừa mới tan bãi lâm triều, Lương vương từ trên kiệu đi về phía Phù Dong Viên, dừng kiệu đi lên hoa lầu, trải qua thị vệ ngoài cửa đáp ứng, thả cho được đi vào trong phòng, thần sắc mới trở nên cung kính, một đầu bái dập xuống đất:

- Nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.

Phía sau bức rèm che quả nhiên truyền đến thanh âm của Hoàng hậu nương nương:

- Tướng quốc, bản cung vốn dĩ không tiện tiếp kiến ngoại thần, nhưng nếu người đã nói có chuyện quan trọng bẩm báo, vậy thì nói đi!

Phù Dong Viên này vốn là sản nghiệp của Doãn gia, hôm nay chủ trì ở đây chính là đệ đệ của Hoàng hậu nương nương, quốc cữu đương triều, muốn tìm một chỗ mặt thám, ngược lại cũng không phải việc khó.

- Hoàng hậu nương nương, cự thần xác thực là có chuyện quan trọng bẩm báo, bằng không tuyệt không dám quấy nhiễu nương nương, chuyện này là cự thần ngẫu nhiên biết được, cũng là chuyện liên quan đến an nguy của thiên hạ.

- A, chuyện gì?

Lương vương nói:

- Đương triều Hàn Lâm Hứa Tiên cùng yêu đạo kia có quan hệ.

885. Chương 885: Phật Đạo.

Chương 885: Phật đạo.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Lương vương nói:

- Nương nương lẽ nào sẽ không kỳ quái bệ hạ vì sao đối với Hứa Tiên coi trọng như vậy, không chỉ mặc kệ hấn chống đối ở trên điện, ngược lại khâm điển thám hoa, còn thưởng danh hào thi tiên. Sau đó Hứa Tiên không theo luân thường, đem nữ tử thanh lâu trắng làm bình thê, hơn nữa thanh lâu nữ tử này còn là đời sau của phạm quan, cả triều văn võ bá quan vạch tội, bệ hạ lại không chút nào trách phạt?

- Cái này có chút kỳ quái.

Hoàng hậu nương nương tự nhận vẫn là người biết rõ tính tình của Gia Ngự hoàng đế, tuyệt không bởi vì yêu tài mà dung túng một người như thế.

- Cự thần phái người điều tra nhiều mặt, trước đó vài ngày rốt cục có tin tức truyền đến, yêu đạo kia khi Hứa Tiên còn nhỏ đã từng đến qua huyện Tiền Đường, từ khi đó liền quen biết Hứa Tiên.

- Người là nói?

Hoàng hậu nương nương kinh ngạc.

Lương vương nói:

- Cự thần nhận định, bọn họ vốn là quan hệ thầy trò, do đó bệ hạ mới có thể ưu ái như vậy, hiện tại phái hấn đi trông coi đan dược, chỉ sợ cũng là chủ ý của yêu đạo kia.

- Ngay cả là thật sự như vậy, Hứa Tiên bất quá chính là một hàn lâm, có thể làm ra được bao nhiêu sóng gió.

- Hứa Tiên chức quan không cao, thế nhưng nương nương đừng quên, Hứa Tiên cùng Phan vương nhất hệ đi lại thân mật, thậm chí đến kinh đô là sống nhờ ở trong Phan vương phủ. Nếu như hấn làm đầu mối then

chốt từ đó liên hệ hai người, đủ có thể lấy đó lật úp thiên hạ. Nương nương phải cẩn thận a! Hơn nữa gần đây Phan vương có nhiều dị động, âm thầm thu nạp binh quyền tích lũy thuế ruộng, mơ hồ hình như có lòng không thần phục.

Lương vương lợi dụng tâm lý cừu hận Thái Âm chân nhân của Hoàng hậu nương nương, một câu lại một từ yêu đạo, ngấm đầu nhập tâm tình của mình, cuối cùng càng đem Hứa Tiên và yêu đạo liên hệ. Một phen lời nói này tuy là ý định hãm hại, thế nhưng dưới một phen xe chỉ luân kim, đồng thời lại cũng đem sự tình đại khái đoán ra được. Càng lợi dụng Phan vương gần đây chuẩn bị, coi như chứng cứ đầy đủ nhất. Phan vương tuy rằng vị tất đã muốn làm phản, thế nhưng vì loạn thế mà có chuẩn bị hiển nhiên cũng không phải là kinh thiên bảo giá.

Cứ như vậy, cũng không phải do Hoàng hậu nương nương không tin, không khỏi nhú mày nói:

- Người muốn bản cung làm thế nào?

- Cựu thần chỉ là đem rất nhiều suy đoán nói cho nương nương nghe, nương nương muốn hành sự như thế nào, cựu thần cũng không dám lăm miệng.

Lương Vương rất là xảo diệu nói, hấn tin tưởng chỉ cần có một phen lời nói như vậy, đã có thể thúc đẩy Hoàng hậu nương nương đối phó Hứa Tiên cùng với Phan gia.

Hoàng hậu nương nương đối với hoàng thượng và yêu đạo có thể có vẻ rất là vô lực, nhưng ai nếu đem nàng coi như thực sự vô năng, vậy liền mười phần sai lầm. Dựa vào thế lực ngoại thích, muốn đối phó bất cứ một triều thần nào, đều chỉ như lật bàn tay mà thôi.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Người lui ra đi!

- Cựu thần xin cáo lui!

Hoàng hậu nương nương xoa xoa trán, dạy hai bên huyệt thái dương.

Lương Vương vừa mới đi, phía sau bình phong đã đi ra một người:

- Tỷ tỷ, ta xem người cũng không cần lo lắng như vậy, bệ hạ thích tu đạo, để hấn tu đi, người cần gì phải chọc giận long nhan. Chúng ta chỉ cần cẩn thận đề phòng Lương Vương, Phan vương hai gia hỏa này. Bất quá nói lại, không nghĩ tới Phan vương kia tính toán như thế, vậy thì hôn ước của Nhu Gia...

Người này cầm trong tay chiết phiến, thân mặc cẩm bào, mặt trắng không râu, khuôn mặt cùng Hoàng hậu nương nương mơ hồ có vài phần tương tự. Chính là ông chủ Phù Dong Viên, quốc cữu đương triều.

Hoàng hậu nương nương ngắt lời nói:

- Chuyện này không cần người nhúng tay vào, Tam hoàng tử bên kia thế nào rồi?

Quốc cữu cười nói:

- Tiểu súc sinh kia mê luyện Thường Hi, không thể tự thoát ra được, một lòng muốn vì nàng chuộc thân, ngay cả chính sự cũng mặc kệ. Ta nghĩ nếu như thời cơ thành thực, để Thái Tử sớm đăng cơ cũng không phải không thể được.

Bọn họ những ngoại thích này mục tiêu lớn nhất đương nhiên chính là phò tá Thái Tử đăng cơ xưng đế, đem quyền thế của gia tộc tộc mình kéo dài tiếp xuống, hấn quốc cữu này mới coi như ngồi vững như Thái Sơn.

Hoàng hậu nương nương lớn tiếng quát bảo:

- Chớ có nói bậy!

- Ta chỉ là thuận miệng nói một câu, tỷ tỷ người hà tất phải nổi giận.

Quốc cữu đối với tỷ tỷ này cũng thật sự sợ hãi.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Người trở lại nói cho Tam hoàng tử, chỉ cần cưới hỏi đàng hoàng, đem Thường Hi phụng làm chính thê, cho phép hấn vì Thường Hi chuộc thân. Người thấy hấn có chịu không?

Quốc cữu sững sốt:

- Cái này?

Hấn chỉ muốn lợi dụng Thường Hi khống chế Tam hoàng tử, do đó tuyệt không chịu để Tam hoàng tử vì Thường Hi chuộc thân. Nhưng nếu là thực sự đồng ý hoàng hậu nói, Tam hoàng tử dám mạo phạm thiên hạ, sơ suất đem một nữ tử thanh lâu lấy làm chính thê, tất nhiên tiền đồ, danh dự đề hủy sạch, mà ngay cả chút thế lực thuộc về hấn cũng sẽ sụp đổ, không bao giờ có thể tạo thành uy hiếp đối với Thái Tử nữa.

Hấn vỗ tay cười nói:

- Hấn nhất định sẽ chịu, vẫn là tỷ tỷ anh minh, ta liền đi xử lý việc này.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Hơn nữa nói cho hấn thời gian phải vào chín ngày sau.

Quốc cữu cả kinh:

- Đó chẳng phải chính là ngày sinh của bệ hạ, tỷ tỷ, không cần làm đến một bước đó đi sao, nếu thực chọc đến long nhan giận dữ, chỉ sợ sẽ dẫn lửa thiêu thân.

- Đi thôi, có ta ở đây, người sợ cái gì?

Quốc cữu nghe được lời ấy, cũng không nhiều lời, lập tức đi ra cửa.

Lưu lại một mình Hoàng hậu nương nương trầm ngâm, Phan vương có Lương Vương cản tay, không thể thành đại thế, chỉ cần đem Tam hoàng tử uy hiếp triệt để tiêu trừ, vô luận có biến cố gì cũng không cần sợ hãi. Chỉ là điều nàng truy cầu lại không chỉ có quyền vị.

- Chu Bình Thành, nhi tử của người vào lúc người đại thọ, muốn cưới một nữ tử thanh lâu làm vợ, người cũng có thể thanh thần ổn định bề quan đả tọa được sao?

Trong kinh thành, rất nhanh đã truyền ra tin tức Tam hoàng tử bỏ vợ. Vô luận người phương nào nghe được đều là chặt lưỡi lấy làm kỳ.

Có người nói Tam hoàng tử này thực sự là tình chủng.

Liền có người phản bác, nếu thực sự là tình chủng, thì sao lại bỏ vợ?

Cho dù so với Hứa Tiên còn muốn dững cảm hơn, Hứa Tiên tuy rằng danh tiếng không nhỏ, nhưng dù sao cũng chỉ là hàn lâm, lại kiêm danh tiếng tài tử phong lưu tài tử phong lưu, cho dù làm ra chuyện khác người nào đó, tựa hồ cũng vẫn nằm trong phạm vi tiếp thu. Mà Tam hoàng tử lại là dòng dõi hoàng tộc, mỗi tiếng nói cử động tự có quy củ, dĩ nhiên cũng làm ra loại sự tình này được, làm sao không khiến cho người ta trợn mắt lú lười?

Trong Bạch Vân Quan, Hồ Tâm Nguyệt nhẹ nhàng nói:

- Ta phải lập gia đình, chúc mừng ta đi!

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Ta vẫn là chia buồn thay người đó đi sao!

Hai người đều ôm tâm tư.

Trong phủ đệ của Tam hoàng tử loạn thành một đoàn, tiếng kêu khóc liên tiếp

886. Chương 886: Hôn Điển.

Chương 886: Hôn điển.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Người bên ngoài không biết còn tưởng rằng có người nào chết, lại đều tới khuyên Tam hoàng tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Nhưng mà Tam hoàng tử lại là không hề nghe vào, mặc cho người khác một khóc hai nháo ba thất cổ, hoàn toàn không chịu buông tha.

Mà khi hấn chính thức tuyên bố thời gian đại hôn, trong phòng lại có chút vắng vẻ, tất cả mọi người đều cho rằng hấn điên rồi, dĩ nhiên muốn vào ngày sinh của đệ hạ làm loại sự tình này. Có người lập tức không hề khuyên bảo nữa, cáo từ rồi đi.

Trong nháy mắt đó là chín ngày đã qua, trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, trong phủ Tam hoàng tử cũng là như vậy.

Mấy ngày nay, tất cả mọi người đang chờ đợi ý chỉ của Gia Ngự hoàng đế, nhưng Gia Ngự hoàng đế dừng lâm triều, nắp trong trong thâm cung, hoàn toàn không có phản ứng. Mặc cho bao nhiêu đại thần cầu kiến, chỉ là không để ý tới.

Kiệu tám người khiêng đi tới dưới Tử Vân Lô, pháo chiêng trống rung trời, chuyển đất, khắp nơi người xem tập hợp.

Khi Thường Hi đầu đội mũ phượng, choàng khăn chùm đầu đi xuống dưới lầu, tiếng kinh hô nổi thành một mảnh giống như sóng biển gầm vậy.

Thời khắc chứng kiến kỳ tích đã đến, tất cả mọi người đang mỗi mắt mong chờ, ôm tâm tình xem kịch vui, xem nó rốt cuộc sẽ có kết cục ra sao.

Mà ở trong hoàng cung, yến tiệc chiêu đãi quần thần vừa mới triển khai, các đại thần sắc mặt khác nhau. Tâm tình lúc này cùng bách tính bên ngoài Hoàng thành không có gì khác nhau, chỉ là trong đó không ngoài liên quan càng nhiều quyền lợi biến ảo mà thôi.

Sắp tới chính ngọ, yến hội đã mở, lại chậm chạp không thấy Gia Ngự hoàng đế đến.

Mà ở bên kia, kiệu tám người khiêng cũng đã đi đến trước cửa phủ đệ của Tam hoàng tử, xóc lên rèm kiệu, Hồ Tâm Nguyệt giả trang thành Thường Hi từ trong đó bước ra, hơi liếc mắt nhìn bên phía tây, liền ở trong vòng vây của mọi người đi vào trong phủ.

- Gia hỏa kia hẳn là ở đó trông coi đàn dục đi sao!

Mà trong Bạch Vân Quan, Hứa Tiên ngồi ở bên cạnh đỉnh lô, đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn, Hồ Tâm Nguyệt nguyên thần xuất khiếu, tựa như có chút suy nghĩ. Sau đó mỉm cười, từ trong Công Đức Ngọc Bài lấy ra một vật, lại là Long Khu của Kháng Kim Long Ngao Hạo kia.

Hắn trước đưa tay che trên mặt, lại đem nó mở ra, liền đã thay đổi diện mạo, bằng pháp lực của hắn, dễ dàng là có thể làm được. Chỉ là khí tức Chân Long trên người Ngao Hạo còn có chút chói mắt. Nếu là bị người nhìn ra chân thân, đó chính là một hồi phiền toái lớn.

Hứa Tiên ngẫm lại, cắn đứt ngón tay, điểm trên mi tâm của Long Khu. Huyết dịch dần dần rót vào trong Long Khu. Hắn tu luyện Long tộc bí pháp cho tới bây giờ, cường hãn giống như ở trên lòng tộc tầm thường, liền có thể dùng khí tức của chính mình áp qua khí tức của Ngao Hạo. Trang điểm dung nhan một phen như vậy, chính là Đông Hải Long Vương Ngao Nghiêm nhìn thấy, sợ rằng cũng không nhận ra được.

Hứa Tiên cười hắc hắc, như vậy cũng đã không sai biệt lắm.

Hoàng cung thịnh yến, tại thời khắc các vị đại thần chờ không nhận được, Gia Ngự hoàng đế rốt cục hiện thân, quần thần lập tức ồ lên một mảnh, Gia Ngự hoàng đế dĩ nhiên mặc một thân đạo bào, cùng Thái Âm chân nhân đứng chung một chỗ, giống như sư huynh đệ.

Vốn dĩ các đại thần còn đang lo lắng việc Tam hoàng tử, lúc này lại đều bị cảnh tượng trước mắt này quấy rầy tâm tư, có cự thần nước mắt lưng chòng, tiến lên khuyên nhủ:

- Bệ hạ, người không thể như vậy a, bệ hạ.

Hoàng hậu nương nương trợn trừng con mắt, phảng phất như không nhận thức, nhìn Gia Ngự hoàng đế, hiển nhiên hần đã quyết ý viễn siêu ngoài dự liệu của nàng. Hần xuất ra loại tư thế này, hiển nhiên tuyệt không bởi vì một trong rất nhiều nhi tử của chính mình mà nổi giận.

- Nương nương vạn phúc.

Thái Âm chân nhân khom mình hành lễ.

Hoàng hậu nương nương hung hăng nhìn chăm chăm vào hần, từ trong hàm răng xuất ra một câu nói:

- Yêu đạo.

Thái Âm chân nhân chỉ là cười, thần thần phân biệt ngồi xuống.

- Hôm nay quần hiền đều tới, trong lòng trăm vui mừng không kể xiết...

Gia Ngự hoàng đế mở miệng đang muốn theo thông lệ nói một phen tràng diện.

Hoàng hậu nương nương đã ngắt lời nói:

- Bệ hạ, hôm nay cũng không phải là quần hiền đều tới, Tam hoàng tử điện hạ chưa có tới.

Lời vừa nói ra, chúng thần thầm nghĩ “đến rồi”, đều đem ánh mắt tập trung qua đây, muốn nhìn một chút Gia Ngự hoàng đế rốt cuộc sẽ xử lý việc này như thế nào.

- A, đây là vì sao?

Gia Ngự hoàng đế biết rõ còn có hỏi.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Tam hoàng tử lúc này lúc này chính đang ở trong phủ bày đại tiệc, muốn cưới một vị nữ tử thanh lâu làm vợ, thế tử người khâm điểm cho hần, hôm nay đã bị bỏ rồi.

Thái Âm chân nhân cười nói:

- Nương nương không cần lo lắng, chuyện nghịch với nhân đạo bức này, tất không thể thành được.

Gia Ngự hoàng đế gật đầu nói:

- Chân nhân nói đúng.

Lại đem việc này nhẹ nhàng bỏ qua.

Hoàng hậu nương nương giận không thể át, rồi lại không biết phải làm sao.

Trong trường hợp đó đúng lúc này, một thanh âm to lớn bỗng nhiên vang lên:

- Chân nhân cũng biết có việc nghịch với nhân đạo sẽ không thể thành được, vì sao còn muốn chấp mê bất ngộ đây?

Pháp Hải đầu đội ngũ phật pháp quan, thân mặc cẩm lan áo cà sa, áo cà sa thiên trượng kim bát, long hành hổ bộ, đi lên điện, khí thế to lớn, đông đảo Kim Ngô Vệ thủ điện lại không một ai dám tiến lên ngăn cản.

Chúng thần kinh ngạc, Gia Ngự hoàng đế biểu tình lại không có bao nhiêu ngoài ý muốn, hỏi hướng Hoàng hậu nương nương bên cạnh:

- Ái phi, còn đây là người phương nào?

Lúc này, trên mặt Hoàng hậu nương nương cũng đã tiêu tán toàn bộ biểu tình, bình tĩnh giống như tờ giấy trắng, bàn tay trong ống tay áo dịu dàng giơ lên:

- Nô tì biết bệ hạ yêu thích kỳ môn pháp thuật, do đó hôm nay cố ý mời một vị Phật môn cao tăng, không chỉ tinh thông Phật lý, hơn nữa cũng tinh thông thuật pháp. Không biết so với vị Vô Nhai Tử chân nhân này lại thua kém bao nhiêu? truyện copy từ

Gia Ngự hoàng đế không khỏi quay đầu lại nhìn Thái Âm chân nhân liếc mắt, Thái Âm chân nhân mỉm cười gật đầu, Gia Ngự hoàng đế nói:

- Vậy thì đa tạ ái phi, thỉnh vị đại sư kia tiến lên đây đi!

Pháp Hải tiến lên, hai tay tạo thành chữ thập, khom mình hành lễ nói:

- Bần tăng Pháp Hải gặp qua bệ hạ.

- Nguyên lai là Pháp Hải đại sư, thất kính, thất kính.

Gia Ngự hoàng đế tự nhiên biết đây là người mà hoàng hậu chuyên môn đến đối phó Thái Âm chân nhân, mà hắn tuy rằng chuyên tâm tu hành, đối với Tu Hành Giới mà nói lại chỉ xem như là người ngoài ngành, nhìn không ra cao thấp của Pháp Hải. Chỉ là khoảng thời gian trước, Thái Âm chân nhân từng nói với hắn, sẽ có cường địch từ phía nam mà đến.

Trong tay Pháp Hải thiền trượng dừng lại một cái:

- Vấn đề vừa rồi, chân nhân còn chưa có trả lời?

Thái Âm chân nhân nói:

- Trên nhân đạo, càng có Thiên Đạo.

Pháp Hải nói:

- Tôn hạ không nghe nhân định tắc thắng thiên sao?

Thái Âm chân nhân nói:

- Thiên định cũng có thể thắng nhân, mà nhân nan định, thiên hữu thường.

887. Chương 887: Hôn Điển. (2)

Chương 887: Hôn điển. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lời tới tận đây, hai người bọn họ đều biết bằng vào tu vi tâm tính của đối phương, căn bản không tồn tại khả năng bị ngôn ngữ thuyết phục.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Bệ hạ, nói miệng không bằng chứng, sao không để cho bọn họ hai vị tỷ thí một phen, để trợ nhả hứng.

Gia Ngự hoàng đế vuốt râu gật đầu, trong lòng cũng có vài phần hiếu kỳ, không biết Pháp Hải và Thái Âm chân nhân này so sánh, rốt cục là ai mạnh ai yếu.

Bao gồm cả chúng thần ở bên trong, đều nổi lên tâm tư vậy xem. Chỉ là bọn hắn căn bản không tưởng tượng được, hai người này đánh nhau là chuyện gì xảy ra. Chỉ ít Hoàng thành này là tuyệt đối không giữ được, chỉ cần một dư ba chấn động, bọn họ những món gia vị này có thể phải đổi hộp cơm để ăn. Chỉ mong đến lúc đó, bọn họ còn có cái gọi là nhả hứng.

Pháp Hải nói:

- Trên đại yến, không tiện gây chiến, bần tăng muốn cùng chân nhân đánh cuộc một trận, chân nhân nghĩ như thế nào?

Thái Âm chân nhân nói:

- Chính hợp ý ta, không biết đại sư muốn đồ như thế nào?

Pháp Hải một tay nâng lên Tử Kim Bát, cao giọng nói:

- Vật này chính là ngã Phật Như Lai ban tặng, chân nhân có dám đến trong đó thử một lần?

Không cần muôn vàn diệu pháp thăm dò, trực tiếp lấy ra này giữ nhà mạnh nhất, một Tử Kim Bát nhỏ này, vốn so với bất cứ pháp thuật nào cũng đều hung hiểm hơn.

Thái Âm chân nhân ngang nhiên đáp:

- Có gì không dám? Chỉ là đi vào thì có là gì?

Pháp Hải nói:

- Chân nhân nếu có thể từ trong đó thoát thân, bần tăng lập tức tránh ra nghìn dặm, không dám lại quấy rầy.

Thái Âm chân nhân vỗ tay cười nói:

- Được, nếu là không ra được, tự nhiên mặc cho đại sư xử trí.

Pháp Hải đưa tay duỗi ra, làm một tư thế “mời quân vào trong”.

Thái Âm chân nhân không chút do dự, động thân đầu nhập bên trong.

Pháp Hải thần sắc nghiêm trang, lại có một tia ung dung, lộ vẻ đối với kiện pháp bảo này cực kỳ tự tin. Trong lòng suy nghĩ: đạo giáo pháp thuật thay đổi thất thường, nếu là tranh đấu bình thường, ta tuy là lấy ra pháp bảo như thế, muốn đem hắc thu vào trong bát, cũng không quá dễ dàng, nhưng hôm nay người nếu đã tự chui đầu vào lưới, cũng đừng hòng từ trong đó thoát thân.

Bốn phía mọi người thấy mà trợn mắt há hốc miệng, không rõ ảo diệu trong đó. Chỉ thấy được Thái Âm chân nhân bỗng nhiên đã không thấy bóng dáng, tràng diện như vậy tuy rằng kinh ngạc, nhưng không cảm thụ được chút nào tráng lệ của Tiên Phật đấu pháp.

Lương Vương càng là cảm thấy, còn không mạo hiểm bằng Đồ Chi An và Lục Tĩnh Tu đấu pháp.

Nhưng chuyện này liên quan trọng đại, đều là nhìn không chuyển mắt vào Tử Kim Bát trong tay Pháp Hải. Mà khẩn trương nhất chỉ sợ sẽ là Gia Ngự hoàng đế, Thái Âm chân nhân nếu bại, hắc tu hành cũng chỉ đành dừng lại đây.

Đúng lúc này, Tử Kim Bát trong tay Pháp Hải bỗng nhiên kịch liệt rung động, Pháp Hải vội vã hai tay kết ấn, mặc niệm Phật hiệu, Tử Kim Bát lại ổn định xuống, dần dần trở nên không một tiếng động nào.

Trong phủ đệ Tam hoàng tử, cũng là tân khách tập hợp, bày đầy yến hội, cũng có một phen khí thế hoan thiên hỉ địa, chỉ là sắc mặt tân khách đều không dễ nhìn chút nào mà thôi.

Chỉ có tân lang quan Tam hoàng tử hoàn toàn bất chấp chính mình phạm phải tội lớn thế nào, nụ cười trên mặt nở như một đóa hoa, lộ ra mấy cái răng hàm phía sau. Hắc chỉ cảm thấy tâm nguyện suốt đời, lập tức sẽ được đền bù, nhân sinh khoái ý, không có hơn lúc này.

Tân lang tân nương kéo hồng trù tiến nhập chủ ốc không có cao đường, Tam hoàng tử si ngốc nhìn về phía Hồ Tâm Nguyệt bên cạnh mang theo khăn hồng, bỗng nhiên cúi đầu xuống nhẹ giọng nói:

- Hi nhi, ta đã từng tổn thương ngươi thật sâu, hiện tại, ta muốn dùng cả đời đến bồi thường ngươi. Chỉ cần có ngươi ở đây, giang sơn này lại có cái gì quan trọng hơn. Từ nay về sau, ta không hề tranh quyền đoạt lợi, chỉ cùng ngươi tìm một nơi sơn minh thủy tú, làm bạn suốt đời, đầu bạc răng long, ngươi nói có được không?

Tam hoàng tử vốn là trời sinh diện mục tuấn lãng, hôm nay lại cẩn thận trang phục một phen, lúc này nói ra mấy lời kinh điển sù sì này, dĩ nhiên rất có phong phạm thanh xuân thần tượng phái.

- Đầu bạc răng long? Lợi dụng đến chết còn không sai biệt lắm. Người không tranh quyền đoạt lợi, ta tới nơi này làm cái gì?

Hồ Tâm Nguyệt trong bụng thầm phỉ báng không người biết được, giờ này khắc này chỉ có khê dạ. nguồn

Hai người đi tới trong phòng, lễ quan cao giọng nói:

- Nhất bá Thiên Địa.

- Tiểu Thường, người thế nào rồi, Tiểu Thường?

Đúng lúc này, một tiếng hô hoán ruột gan đứt từng khúc ở bên ngoài phòng vang lên. Trong thanh âm này tràn ngập bi thương, không thể tin được, các loại tâm tình, khiến người ta nghe mà rơi lệ, nghe mà thương tâm.

Cùng với tiếng hô hoán này, một hán tử thân hình cao lớn, vẻ mặt chân chất xông vào trong sảnh.

Hán tử mặc bố ý thô sơ, chân đi giày cỏ, lộ ra mấy đầu ngón chân, hần thẳng tắp nhìn Hồ Tâm Nguyệt, giữa mi vĩ mang theo một cổ ưu thương. Nếu không phải hình tượng hơi kém một chút, bằng vào biểu tình này đã đủ để đảm đương nam diễn viên phụ trong kịch thanh xuân thần tượng, đồng thời càng có cơ hội lật đổ nam diễn viên chính như Tam hoàng tử,

Nhưng hình tượng lúc này lại chỉ thích hợp làm nam diễn viên chính trong văn học quê hương.

Tất cả mọi người bị cổ ưu thương này chấn trụ, không kịp làm ra phản ứng. Chỉ có Tam hoàng tử như là từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh giấc, giận dữ nói:

- Còn không bắt hắn kéo xuống cho ta.

Đám thị vệ lúc này mới giật mình phản ứng lại, như lang tựa hổ lao qua, hán tử này căn bản tránh né không được, bị đâm trúng.

Nhưng hán tử này không hổ là giống như cày ruộng, dám theo mấy thị vệ từng bước tiến lên trước:

- Tiểu Thường, người không nhận ra ta, ta là Tăng A Ngưu, A Ngưu ca của người a.

Bốn phía tân khách rớt cục lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt thái quá đối với truyện cười vừa mới mặc danh kỳ diệu phát sinh.

Hồ Tâm Nguyệt kéo mạnh khăn trùm đầu, nhìn chăm chăm vào hán tử kia, hán tử kia vẻ mặt ưu thương nhìn nàng, trong đó mơ hồ lại hàm chứa vẻ mỉm cười.

Bọn thị vệ không khỏi giận dữ, ngày đại hôn, đều không có mang theo binh khí, là dùng quyền cước lao thẳng về phía huyết Thái Dương, trái tim, hạ âm,...các điểm yếu hại của hán tử kia đánh tới, nhưng đánh vào bên trên lại tựa như chạm phải thiết thạch, căn bản không phá được phòng ngự. Hơn nữa càng nhiều thị vệ bắn lên, kéo tay túm chân, đem hán tử kia khóa thành một người cầu, nhưng không thể ngăn cản chút nào quả cầu này đi tới.

Tam hoàng tử cũng chỉ có khả năng nhìn một cổ khí tức quê mùa hình thù kỳ quái đập vào mặt mà đến, lách qua chính mình, ôm lấy cánh tay của Thường Hi, vẻ mặt chân thành tha thiết nói:

- Tiểu Thường, người không phải phải đợi ta tới thay người chuộc thân sao? Ta đã tụ tập đủ hai xâu tiền, tới đón người, người cùng ta đi thôi, trở lại Cao Lão Trang đi, ta cả đời này sẽ yêu thích người.

- Hứa Tiên, người không nên quá phận!

Một câu nói cùng với linh ba truyền vào trong tai Hứa Tiên, trên trán Hồ Tâm Nguyệt gân xanh nhảy lên.

888. Chương 888: Thấm Thoát.

Chương 888: Thấm thoát.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cố nhiên đã từng nghĩ tới Hứa Tiên sẽ đến ngăn cản lần đại hôn này, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ là phương thức như thế. Cảm giác chính mình ngày hôm nay nếu như bị người như thế mang đi, quả thực mất mặt về đến nhà.

- Hồ ly, chút tư tình nhỏ là không có tiền đồ, người vẫn nên trở về giai cấp vô sản giản dị đi!

Hứa Tiên cũng là một câu nói truyền trở lại, hẳn vốn tưởng rằng Tam hoàng tử tàn nhẫn tất nhiên sẽ xuất thủ, lại chưa từng nghĩ đến, Tam hoàng tử nhìn Hồ Tâm Nguyệt thật sâu, trên mặt đồng dạng mang theo các loại tâm tình u buồn, không thể tin tưởng,...thâm tình nói:

- Hi nhi, người quen biết hẳn sao? Hẳn là ai? Người trả lời ta đi.

Hứa Tiên chỉ biết, hài tử này đã hỏng rồi.

- Hẳn không phải nói rồi sao? Hẳn gọi là Tăng A Ngưu?

Hồ Tâm Nguyệt nhìn chằm chằm Hứa Tiên, tâm tình rất kém đáp, nàng biết lần đại hôn này đã thất bại rồi, cũng không có tâm tư gì đến ứng phó Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử còn không kịp nói, Hứa Tiên đã bị phần nói:

- Trước đây khi cùng ta ngắm trăng, gọi Ngưu ca ca, hiện tại có mới nới cũ, lại gọi ta là Tăng A Ngưu.

Hồ Tâm Nguyệt túm lấy cổ áo của Hứa Tiên:

- Người cầm miệng cho ta!

Xung quanh truyền đến tiếng nghị luận đều, ngay cả nàng loại tâm tình không đem hẳn đặt ở trong mắt, cũng bị người liên tưởng đến cùng loại gia hỏa này có quan hệ phương diện kia, thật sự có chút phát điên.

Tam hoàng tử lại hiểu lầm Hồ Tâm Nguyệt thái độ chuyển biến, ngữ khí khó khăn nói:

- Hi nhi, người thực nhận thức hẳn, vì sao, cho tới bây giờ, không có nói cho ta biết, vì sao, đây rốt cuộc là vì sao?

Đến cuối cùng đã nhịn không được rít gào lên.

Hứa Tiên chán ghét một chút, thầm phỉ báng trong bụng nói: bởi vì người không phải diễn viên chính a, ở trong kịch truyền hình loại gia hỏa như người chính là vì bị NTR mà tồn tại. Nói lại, đây thực sự là Tam hoàng tử mà ta đã gặp qua trước đây sao?

Hồ Tâm Nguyệt phát phát tay:

- Ta đi, các người trò chuyện đi sao!

Nàng cũng không muốn để tâm niệm của Hứa Tiên kinh lịch qua những chuyện chán ghét kia, ở trong hiện thực lại kinh lịch qua một lần nữa.

Hứa Tiên cũng đã làm tốt chuẩn bị giết ra khỏi vòng vây.

Lúc này, Tam hoàng tử lại mở miệng nói:

- Hi nhi, không nên trốn tránh, nói cho ta biết lựa chọn của người đi, không nên sợ hãi thương tổn ta, nếu như người lựa chọn ta, ta sẽ dùng cả sinh mệnh của ta...

Về mặt si tình kia của hẳn, trong khóe mắt lệ nóng, để Hứa Tiên có một loại cảm giác mất mát “ta có phải là đến nhầm địa phương rồi không?”.

Hồ Tâm Nguyệt một lòng thoát khỏi hiện trạng này, không muốn lại nghe loại lời nói buồn nôn này nữa, lập tức ngắt lời nói:

- Ta chọn hần!

Hứa Tiên nghĩ, Tam hoàng tử kia trong nháy mắt biểu tình chính là “như bị sét đánh” chính là thuyết minh hay nhất. Sắc mặt hần tái nhợt, thanh âm run run nói:

- Ta...biết hạnh phúc của ngươi chính là hạnh phúc của ta, ta chúc các ngươi bạch đầu giai lão...

Lần này ngay cả Hứa Tiên cũng nghe không nổi nữa, vội vã lôi kéo Hồ Tâm Nguyệt hướng ra ngoài cửa đi đến, dọc theo đường đi quả nhiên không ai ngăn cản, nhưng so với ánh mắt chăm chú kia của Tam hoàng tử, quả nhiên vẫn là cam nguyện ý bị một trăm người vây công hơn.

Mắt thấy Tam hoàng tử thủ đoạn độc ác kia biến thành một kẻ náo hống như vậy, Hứa Tiên cũng không biết nên vui hay nên buồn, nhưng ít ra từ hôm nay trở đi, Hồ Tâm Nguyệt lại cũng vô pháp lợi dụng thân phận Thường Hi này nữa.

Người xung quanh tách ra hai bên, nhìn theo Hứa Tiên mang Hồ Tâm Nguyệt rời khỏi, nguyên bản ánh mắt coi thường biến thành nghiêm nghị kính trọng, nguyên bản hình tượng què mùa kia trong nháy mắt đã trở nên cao lớn, hơn nữa càng lúc càng lớn. Dựa vào thân phận như vậy dĩ nhiên có thể cùng Tam hoàng tử tranh đoạt nữ nhân, cuối cùng còn thu được thành công, đây là một loại mị lực gì.

Mà Hồ Tâm Nguyệt thừa thụ chính là một loại ánh mắt khác, cùng với rất rất nhiều chỉ trích bàn tán.

- Nữ tử thanh lâu quả nhiên là lẳng lơ.

- Chắc chắn, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên thích nam nhân như vậy.

- Đầu nàng có phải là bị lừa đá rồi không?

Đủ loại đánh giá như thế khiến nàng rất muốn độn pháp một cái, bay trên trời mà đi, hoặc là dùng một đạo Đầu Suất Hỏa đem người ở đây hết thảy giết chết.

Nhưng Hứa Tiên nắm chặt tay nàng hiển nhiên sẽ không cho nàng cơ hội này, thẳng đến biến mất ở trong ánh mắt của mọi người, mới hóa thành độn quang, trở lại trong Bạch Vân Quan, đã thấy Hứa Tiên ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, mỉm cười nhìn về phía nàng.

Hồ Tâm Nguyệt lại lấy làm kỳ lạ:

- Chẳng lẽ là phân thân thuật?

Trên thực tế, Hứa Tiên biết trong Phật hiệu, xác thực có phân thân thuật, mặc dù làm không được “hóa thân hàng tỉ” Khoa trương như vậy, nhưng coi như là pháp thuật không tệ. Chỉ là cũng không phải áp dụng trong tranh đấu, bởi vì mỗi một phân thân đều là từ trong bản thể phân hoá ra, phân ra không chỉ không thể biến cường, ngược lại sẽ trở nên yếu hơn.

Hơn nữa trong tay Hứa Tiên có vài pháp thuật cường đại cần hần đến tu hành, cũng không có tinh lực lại đi nghiên cứu cái khác. Hơn nữa có Thủy Hồn Thuật, đã tương đương với có rất nhiều phân thân, uy lực của Long Khu so với bất cứ phân thân nào đều phải mạnh hơn nhiều lắm.

Khi Long Khu đầu nhập trong Công Đức Bài của Hứa Tiên, Hồ Tâm Nguyệt không khỏi càng kinh ngạc: vừa rồi đó chẳng lẽ không phải là không khởi, mà là Khôi Lỗi?

Hứa Tiên cũng không giải thích, nhìn Hồ Tâm Nguyệt một thân áo cưới đỏ thắm:

- Xem ra hôn lễ của ngươi không thể thành công được rồi.

- Lần này ngươi hài lòng rồi? truyện copy từ

Hứa Tiên cười nói:

- Nói vậy lần này cắt đứt kỳ duyên có một không hai, ngày hôm nay sẽ truyền khắp kinh thành.

Đối với tràng kịch do chính mình đạo diễn này, rất là hài lòng:

- Hiện tại người có thể đem nhục thân Thường Hi trả lại cho nàng đi.

Thường Hi cũng theo đó biến mất ở trong phạm vi tầm mắt của mọi người, sau này có không ít người ở ngoài kinh thâm tra theo cái gọi là Cao Lão Trang, lại phát hiện căn bản không có một địa phương như vậy, hơn nữa cũng căn bản không ai biết gia hương của Thường Hi ở nơi nào. Từ nơi nào đến, lại đã đi về nơi nào, một đời danh kỹ hạ lạc rốt cục thành mê đề, dẫn tới hậu nhân làm ra vô số huyền tưởng.

Hồ Tâm Nguyệt làm mặt lạnh nói:

- Không quan hệ với người!

Chỉ cảm thấy rất nhiều lần hạ giới, đây là một lần mất mặt nhất, trong lòng đem Hứa Tiên hận đến chết.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Thực không hiểu thưởng thức.

Trầm mặc chỉ chốc lát, Hồ Tâm Nguyệt đột nhiên hỏi:

- Tầng A Ngưu lại là chuyện gì xảy ra?

Hứa Tiên khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, một cổ cảm giác ưu việt trên chỉ số thông minh thần nhiên mà khắc sâu, chính là cổ nhân...Cổ yêu quái đương nhiên chưa từng nghe qua đại công tích Tầng A Ngưu đại chiến Quang Minh đỉnh.

Hồ Tâm Nguyệt bị hung hăng kích thích:

- Cừu này không báo phi quân tử, Hứa Tiên, người cứ chờ đó cho ta!

- Được được.

Hứa Tiên qua loa có lệ, bỗng nhiên thần sắc khê động:

- Lại có người đến!

889. Chương 889: Thấm Thoát. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 889: Thấm Thoát. (2)

Hồ Tâm Nguyệt đã đứng dậy, hướng ngoài cửa đi đến.

Hứa Tiên cũng không đi ngăn cản, chỉ là đối với mấy gia hỏa bị trở thành nơi trút giận kia cảm thấy bi ai.

Nhóm bốn người Lục Tinh Tu, nhìn chằm chằm bước lên trên núi.

Đồ Chi An thân nhẹ như yến, ở giữa núi bay nhảy lên như thường. Lục Tinh Tu dùng hai cái Thần Hành Phù, ngược lại đi lên cũng dễ dàng.

Lại khổ ột tầng một đạo kia, đều là người cao tuổi, thể lực so với thường nhân cũng mạnh hơn không nhiều lắm, mồ hôi to bằng hạt đậu cuộn cuộn rơi xuống, thấm đẫm tầng y đạo bào. Pháp thuật tuy rằng thần kỳ, nhưng loại tu hành bất nhập lưu như là bọn hắn này, vô luận năng lực sinh tồn hay sức chiến đấu đều so ra kém một võ lâm cao thủ, tối đa là ở trên khu quý trừ tà có chút ưu thế chức nghiệp thôi, thọ nguyên vừa hết, liền thành tro bụi.

Đạo sĩ oán giận nói:

- Lục thí chủ, đàn lô kia ở trên núi lại chạy không thoát, hà tất chọn thời gian như vậy lên núi?

Lục Tĩnh Tu giải thích nói:

- Đại sư, người cũng coi như là người tu hành, thế nào ngay cả đạo lý như vậy đều không rõ. Yêu pháp tà thuật tại buổi trưa lực lượng yếu nhất, do đó mới chọn tại canh giờ này.

Nhật quang thuần dương chi lực có thể khắc chế tất cả âm tà, Lục Tĩnh Tu thân là Mao Sơn phái xuất thân, tự nhiên minh bạch đạo lý này.

Tăng nhân nói:

- Ai, còn nói đệ tử yêu đạo kia là tà ma sao?

Đồ Chi An không nhịn được nói:

- Không nên nhiều lời vô ích như vậy, quản hấn là lúc nào, có phải là tà ma không, đi tới đem hấn một kiếm kết liễu là được rồi.

Tăng nhân và đạo sĩ nhìn nhau, than khổ một tiếng, chỉ đành tiếp tục đi xuống, hoàng kim nghìn lượng cũng không dễ dàng buông bỏ.

Lại qua hồi lâu, Lục Tĩnh Tu bỗng nhiên dừng bước nói:

- Núi này nhìn cũng không lớn, đi như thế nào đến bây giờ còn không thấy đỉnh núi?

Tăng nhân ghé vào trên tảng đá:

- Hơn nữa hình như càng đi càng hiểm trở.

Tây Sơn vốn là không lớn, càng thêm xưng không đủ hiểm trở, thế nhưng bốn người đi đến bây giờ, căn bản không thấy cái bóng của Bạch Vân Quan, hơn nữa sơn đạo càng lúc càng dốc đứng, mà ngay cả Lục Tĩnh Tu cũng đều có chút mệt mỏi.

Lục Tĩnh Tu thần sắc biến đổi;

- Không đúng, vị trí thái dương cũng không có thay đổi, chúng ta rơi vào trong huyền cảnh.

Tăng nhân và đạo sĩ hai mặt nhìn nhau, bọn họ tại thế gian hàng yêu trừ ma, cũng từng gặp qua không ít quỷ mị biến ảo làm hình người, hoặc là chồn hoang đem hoang phần biến ảo thành hào trạch, nhưng đây chỉ có thể lừa gạt phạm nhân mà thôi, không thể gạt được con mắt của bọn họ. Như loại huyền thuật này có thể đưa bọn họ vô thanh vô tức mang vào huyền cảnh, quả thực là chưa từng nghe nói qua.

- Mau, mau nghĩ biện pháp.

Vì vậy, bọn họ vừa niệm chú, vừa thi pháp, kết quả hoàn toàn vô dụng.

Không cho phép bọn họ có quá nhiều lo lắng, bởi vì ngọn núi đã trở nên càng phát ra dốc đứng, cho đến thẳng tắp, đã không cho phép bọn họ đứng thẳng, chỉ có vịn vào vách đá.

Nhưng mà sơn thể biến ảo một chút cũng không nghe theo, dĩ nhiên lại nghiêng qua bên một chút, phẳng phất như muốn đề lên trên người bọn họ.

Bọn họ bắt lấy tảng đá, treo ở giữa không trung. Lục Tĩnh Tu và Đồ Chi An còn tốt, tăng nhân và đạo sĩ mệt đến vẻ mặt đỏ bừng, mồ hôi như mưa chảy xuống.

- Bần tăng không được rồi...A!

Hòa thượng nói như thế, xuyên phá tầng tầng vân vụ, rơi xuống trong vực sâu vạn trượng.

- Bần đạo cũng không được rồi...A!

Đạo sĩ cũng rơi xuống theo ngay sau đó.

Đồ Chi An giận dữ, vũ động bảo kiếm trong tay:

- Yêu đạo, người ở nơi nào? Đi ra cho ta!

Bất quá đáp lại hấn chỉ có tiếng vang.

Nham bích lại vẫn như cũ tiếp tục nghiêng xuống, trở nên vắt ngang tại bầu trời giống như trần nhà, căn bản không chỗ dùng sức, mắt thấy hai người cũng sắp chỉ trì không nổi, muốn ngã xuống.

Đồ Chi An nói:

- Chỉ hận ta còn không có luyện thành ngự kiếm thuật, không thể phi hành.

Lục Tinh Tu khinh thường nói:

- Cho dù luyện thành ngự kiếm gì đó, chỉ cần phá không được huyền cảnh, người khác đã có ngàn vạn loại biện pháp để đối phó người, thì có tác dụng gì?

Đồ Chi An đang lòng tràn đầy lửa giận, nghe vậy lập tức một kiếm bổ qua, Lục Tinh Tu không chỗ tránh né, chỉ đành buông tay nhưng cũng nhưng cũng oán hận dùng một đạo hỏa phù phản kích.

Vì vậy hai người cùng nhau...

- A...!

Lúc này, hai Bạch Hạc bay tới, đưa bọn họ tiếp ở trên lưng, giương cánh bay lên bầu trời.

Lục Tinh Tu và Đồ Chi An kinh hồn chưa định, cẩn thận nhìn lại xuống phía dưới, chỉ thấy núi nhỏ vẫn như cũ là núi nhỏ kia, đỉnh núi một tòa đạo quan, chính là Bạch Vân Quan bọn hắn muốn đi, trong bất tri bất giác đã ra khỏi huyền cảnh.

Bạch Hạc nâng bọn họ đi tới trước sơn môn, lại hóa thành hai con hạc giấy trở lại lòng bàn tay của Hứa Tiên.

- Làm giả hóa thật... Người là Hứa Tiên?

Lục Tinh Tu đầu tiên là cả kinh, đem giấy hóa thành động vật trông rất sống động, là người có cảnh giới cao tới mức nào mới có thể làm được. Đợi cho thấy rõ mặt mũi của Hứa Tiên đã càng kinh ngạc.

- Cảm ơn a!

Đồ Chi An quỳ trên mặt đất há mồm thở dốc, hiển nhiên là bị dọa hỏng.

Hứa Tiên nói:

- Người là Mao Sơn Lục Tinh Tu, người là Thục Sơn đệ tử? Các người sao lại đến nơi này?

Hồ Tâm Nguyệt bày huyền cảnh trên chóc bọn họ, Hứa Tiên ngẫu nhiên liếc mắt nhìn, dĩ nhiên có một người quen, mà gia hỏa còn lại sử dụng kiếm pháp càng quen thuộc, rõ ràng chính là kiếm pháp trên Viên Công Kích Kiếm Đồ.

Lục Tinh Tu từng thua ở trong tay Hứa Tiên, càng phát ra gia tăng tu hành, chỉ đợi một ngày kia lại phân ra cao thấp, hôm nay lại được hắn cứu, trong lòng xấu hổ nói:

- Sao người lại ở đây?

Hứa Tiên thành thật nói:

- Ta ở đây luyện đan!

Vừa mới dứt lời, một đạo kiếm quang đã bức đến trước mắt.

Đồ Chi An giận dữ:

- Nguyên lai người chính là đệ tử của yêu đạo kia, mới vừa rồi trên chóc chúng ta cũng là người đi! Xem kiếm!

Thế nhưng ngay sau đó tức giận trên mặt hắn đã biến thành kinh ngạc.

Hứa Tiên giơ tay dùng hay ngón tay kẹp lấy mũi kiếm, Đồ Chi An Đồ Chi An tay kháp kiếm quyết ra sao khu động pháp lực, đều là không chút dịch chuyển.

Lục Tĩnh Tu cũng theo sát xuất thủ, nhưng tốc độ của hắn quá chậm, còn chưa giơ tay lên, đã bị hai Bạch Hạc nhào tới trên mặt đất, mở dài để tại yết hầu, không dám nhúc nhích.

Hứa Tiên nói:

- Các người là chuyện gì xảy ra? Ăn nhầm thuốc sao?
- Chúng ta là tới thay trời hành đạo, trảm yêu trừ ma!

Đồ Chi An hét lớn một tiếng, lại lao người lên, nhưng còn chưa kịp phản ứng đã té trên mặt đất.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Chút thủ đoạn ấy lại đòi trảm yêu trừ ma, thực sự là không biết tự lượng sức mình. Không phân thị phi thiện ác giết lung tung một mạch, càng chưa nói tới thay trời hành đạo.

Đồ Chi An cắn răng, mạnh mẽ kiên cường:

- Yêu đạo, người giết ta cũng vô dụng, sư môn của ta sẽ báo thù.

Giang hai tay ra, đem một khối ngọc thạch niết nát bấy:

- Ngọc này tên là Thư Hùng Ngọc, một khối này vừa vỡ, một khối khác cũng sẽ vỡ theo.

890. Chương 890: Lại Loạn

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 890: Lại Loạn

Hứa Tiên đã đoán ra bọn họ tất là bị người nào đầu độc, mới cso thể đến đây, nhưng là cũng lười giải thích nhiều, chỉ nói:

- Phải không? Yếu chương môn của các người sẽ đến đây đi sao. Ta ở chỗ này thật buồn chán, vừa lúc để hắn đến cùng ta uống rượu, thuận tiện đem người linh trở lại hảo hảo quản giáo, ta nếu pháp lực yếu chút, chẳng phải là liền làm oan hồn dưới kiếm, trở về cho ta đi.

Nắm hai người, vận lực ném đi.

- A...!

Hai người kêu thảm bay ra, kinh phong đập vào mặt, đầu cháng váng não trướng, tự nghĩ hẳn phải chết.

Nhưng mà khi bọn hắn mở mắt, lại phát hiện chính mình thân ở trên một nhai đạo kỳ dị, tầng nhân và đạo sĩ ngay cách đó không xa, lại trở về trong huyễn cảnh.

Nga Mi Sơn, trong Thục Sơn phái, ngọc thạch đột nhiên vỡ vụn.

- Không tốt là Chi An cầu cứu.

Cảnh báo kêu dài, triệu tập đệ tử.

Trong đại điện, Ngạc Nương nói:

- Chi An gặp nạn, đệ tử trong môn ai muốn đi trước cứu viện.
- Đệ tử nguyện đi.

Một kim sắc kiếm quang phá không bay tới, người theo tiếng tới, rơi vào trong điện, hóa thành một thanh y nữ tử đeo kiếm, kim hoàn buộc tóc, tư thế oai hùng hiên ngang.

Ngạc Nương vui vẻ nói:

- Thanh Loan, người đã xuất quan.

Thanh Loan cung kính cầm kiếm hành lễ:

- Dạ, sư phụ. Chương giáo có khả năng xuất quan chưa?

Giữa thần tình đã bỏ đi thái độ tiểu nữ nhi, trở nên anh dũng quả quyết, đã có phong phạm của một đời kiếm hào.

Ngạc Nương nói:

- Chương giáo đang tham ngộ tân kiếm đạo, sợ rằng còn cần chút thời gian, nhưng thật ra tu vi hiện tại của người thế nào?

Yến Xích Hà vượt qua thiên kiếp, rốt cục chứng minh kiếm đạo có thể đi được. Mà tựa như cao thủ kiếm đạo và kiếm hiệp kiếm đạo giang hồ hoàn toàn khác nhau. Sau khi hắn vượt qua thiên kiếp, cũng giống như mở ra một cánh cửa mới, cho nên mới bế sinh tử đại quan, muốn sáng chế ra kiếm đạo thích hợp cho Địa Tiên sử dụng.

Thanh Loan nói:

- Đúng rồi, con đường theo như lời chương giáo, ta đã có chút linh ngộ.

Lời vừa nói ra, trong điện một mảnh ồ lên. Vô luận là đệ tử hay trưởng lão đều dùng thần tình ước ao bội phục nhìn Thanh Loan.

Bởi vì con đường theo như lời Thanh Loan cũng không phải là đạo pháp tầm thường, mà là pháp môn Yến Xích Hà sáng chế ra, có thể cho kiếm hiệp tu luyện thành tiên, có thể thể ngộ đến một bước này, cũng đã tiếp cận thành tiên độ kiếp. Trong môn ngoại trừ Yến Xích Hà ra, cũng chỉ có rất ít mấy trưởng lão mới có linh ngộ này, mà những trưởng lão này, không ai không phải là đại kiếm hào tập kiếm vài chục năm, cùng bọn hắn so sánh, niên kỷ của Thanh Loan dường như hải tử vậy.

Mọi người bội phục có thừa, càng nhiều vẫn là hâm mộ, hâm mộ nàng có một hảo ca ca. Dĩ nhiên có thể tru sát yêu quái cường đại kia, còn đem nội đan đưa tới cho nàng dùng.

Nếu không có tiêu hóa một viên nội đan yêu quái cấp bậc Địa Tiên, vô luận có kinh tài tuyệt diệu cỡ nào cũng không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy đạt đến trình độ này. Lần này Thanh Loan bế quan đều là vì triệt để luyện hóa một viên nội đan kia.

Ngạc Nương kinh hỉ nói:

- Thực không? Ta vừa mới cảm thấy đạo kiếm quang kia không tầm thường, mau lại biểu diễn cho chúng ta xem một phen.

Thân truyền đệ tử của chính mình tu vi tiến nhanh, để nàng trong khoảng thời gian ngắn cũng mặc kệ Đồ Chi An cầu cứu.

Thanh Loan đáp ứng, rút kiếm ra khỏi vỏ, hiển lộ ra một thanh bảo kiếm lóe ra kim quang, thân kiếm hiện ra họa tiết, chính là dùng giáp xác của Kim Bạt Pháp Vương kia luyện hóa mà thành.

Nàng cũng không sử dụng pháp ngự kiếm, chỉ nắm chặt bảo kiếm quay ra ngoài cửa, tiện tay ổn định huy vũ, một đạo kim quang phong duệ cắt ngang ra, đâm trúng một tòa cô phong ở ngoài vài dặm.

- Chi An cầu viện, tất là chuyện quan trọng, việc này không nên chậm trễ việc này không nên chậm trễ, đệ tử lập tức đi.

Thanh Loan quay về phía Ngạc Nương lại chấp tay một cái, bước lên bảo kiếm, hóa thành một đạo kim quang xuyên toa trong đám mây.

Mọi người không kịp đưa tiễn, đã thấy đỉnh cô phong kia đứt đoạn, rơi xuống một khối phong tiêm cỡ phòng ốc, thiết diện trơn bóng như gương. Ai nấy đều kinh ngạc không nói ra lời, uy lực một kiếm, lại tới mức như thế.

Nhưng bằng vào một kiếm này, chính là Địa Tiên tầm thường cũng chống đỡ không được, đây là uy lực của Kiếm Tiên nhất mạch. Nhưng muốn chân chính tu thành Kiếm Tiên, cũng khó khăn vượt xa so với người tu hành khác.

Toàn bộ đạo phái đều chú trọng dưỡng sinh bảo mệnh, tối kỵ sát sinh, phảng phất như trồng hoa dưỡng mộc.

Mà chủ thể kiếm đạo hết lần này tới lần khác lại là một cổ sát phạt chi khí, không chỉ không thể trốn tránh tranh chấp, ngược lại cần không ngừng ở trong tranh đấu giết chóc tôi luyện một cổ sát phạt chi khí này, phảng phất như đúc kiếm.

Cổ nhân có vân, binh giả, hung khí cũng xem như là tru sát ác nhân, trong công đức kia cũng bằng thêm một cổ huyết sắc không may mắn. Hơn nữa binh hung chiến nguy, chết vào khả năng ngoài ý muốn cũng lớn. Vả lại sát khí cực dễ ảnh hưởng tâm trí, nếu là tâm chí không kiên cường, khi độ kiếp, càng dễ bị ma đầu thừa dịp, chính là một con đường cực kỳ hung hiểm.

Thanh Loan đập bảo kiếm, tìm tin tức Thư Hùng Ngọc truyền đến ở trong tầng mây chạy như bay, ngày đi nghìn dặm, tuyệt không nói chơi.

Trên đầu một vòng minh nhật huyền không, dưới chân vạn đám mây đào trôi bồng bềnh, nàng một người một kiếm giống như đập sóng mà đi.

Nàng từ trong lòng lấy ra một thanh đoản kiếm Thanh Mộc, chính là Đãi Thư Kiếm Hứa Tiên tặng cho nàng. Thấy vật giống như thấy người, hơi thở dài:

- Không biết ca ca hiện tại thế nào?

Ngay cả thư tin vắng lai không dứt, lại sao bằng được tận mắt nhìn một cái đây?

Trên hoàng cung ngự yển, Pháp Hải nâng Tử Kim Bát, hơi cười khê, trong Tử Kim Bát đã hoàn toàn không hề động tĩnh, xem ra coi như là thần tiên nhất lưu cũng địch không nổi bảo khí của Tây Thiên Như Lai Phật tổ, huống chi bảo khí này còn nằm trong tay một thần tiên khác.

Pháp Hải ở trong tràng đồ đấu này, đã chiếm ưu thế Tiên Thiên.

Thái Âm chân nhân sở dĩ đáp ứng Pháp Hải đồ ước này, cũng không phải là thật sự sợ hãi phá hư hoàng cung. Mà là bởi vì nếu như thật đại chiến một tràng, coi như là thắng được Pháp Hải, cũng khó tránh khỏi nguyên khí đại thương. Thiên kiếp sắp tới, loại thời gian này tổn thương nguyên khí cũng khăng khác nào tự đoạn sinh cơ.

Trên mặt Hoàng hậu nương nương hiện ra vẻ vui mừng, mà hoàng đế hoàng đế lại có vẻ lo lắng không yên.

Gia Ngự hoàng đế nói:

- Đại sư mau đưa chân nhân thả ra đi.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Bệ hạ đúng là chịu thua?

Gia Ngự hoàng đế thật sâu liếc mắt nhìn Hoàng hậu nương nương, cũng không đáp lời.

Pháp Hải thu hồi pháp lực, cười nói:

- Ta cùng chân nhân lúc trước có ước hẹn, hôm nay nếu hãn không ra khỏi được bình bát của bản tăng, đó chính là bản tăng thắng, chân nhân, thỉnh ra đi.

Nhưng mà trong Tử Kim Bát toàn bộ không có phản ứng.

Pháp Hải mặt nhăn mày nhú, giơ lên Tử Kim Bát, âm thầm niệm lên pháp quyết, muốn đem Thái Âm chân nhân từ đó phóng xuất.

891. Chương 891: Thay Thế

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 891: Thay Thế

Bỗng nhiên thần sắc đại biến, trong Tử Kim Bát đúng là không có gì.

Tất cả mọi người không biết đã xảy ra biến cố gì. Gia Ngự hoàng đế càng liên tục thúc giục.

Pháp Hải nhắm mắt lại hai tay tạo thành chữ thập, thở dài nói:

- Chân nhân thỉnh ra đi, là bản tăng thua.

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng cười từ sau điện truyền đến, trong ánh mắt kinh hãi của Gia Ngự hoàng đế, Thái Âm chân nhân thần nhiên đi ra: đọc truyện mới nhất tại .

- Là bản đạo thắng không vũ.

Pháp Hải nói:

- Không nghĩ tới trên đời lại có phương pháp phân thân huyền ảo như vậy!

Cho dù là Thái Âm chân nhân cũng không có khả năng dễ dàng từ trong Tử Kim Bát chạy ra, giải thích duy nhất chính là Thái Âm chân nhân dùng phân thân thuật.

Nhưng đây lại không tính là gian lận, Pháp Hải dùng Thông Thiên Nhãn không thể nhìn thấu phân thân của Thái Âm chân nhân vốn là mất đi một chiêu. Mà Thái Âm chân nhân có thể sớm làm ra chuẩn bị, cũng là hần Thiên Cơ thôi diễn chi thuật ở trên Pháp Hải, tính ra phương thức đồ đầu. Bằng không, tuyệt đối không thể ở trước mắt Pháp Hải không một tiếng động sử dụng phân thân thuật.

Thái Âm chân nhân nói:

- Đây cũng không phải là phân thân thuật, mà là bản đạo tại Nam Cương đạt được một kiện pháp bảo vốn từ Thượng Cổ Vu Tộc, tên là Thế Thân Oa Oa, chỉ cần trước đó chuẩn bị sẵn sàng, là có thể đủ trong thời khắc mấu chốt thay chân thân nguyên bản cầm đến vô dụng, hôm nay vừa lúc ứng đối được kiếp này, đây cũng là số trời.

Pháp Hải cũng chỉ đành cảm thán nói:

- Trong u minh tự có định số.

Đối với Hoàng hậu nương nương thi lễ nói:

- Nương nương, bản tăng đã tận lực.

Dĩ nhiên không chút nào dừng lại, lập tức xoay người đi.

Quần thần rung động, Gia Ngự hoàng đế vui vẻ ra mặt, mệnh lệnh khai yến. Mặc kệ Hoàng hậu nương nương bên cạnh sắc mặt tái nhợt.

Lúc này lại có thị vệ báo lại, nói lại việc trong phủ Tam hoàng tử.

Hoàng hậu nương nương cắn răng nói:

- Chân nhân quả nhiên thần cơ diệu toán.

- Nương nương khen nhầm, bản đạo lại có cơ tính gì, tất cả bất quá là thiên mệnh người.

Thái Âm chân nhân một tay cầm chén, một tay chỉ thiên.

Sắp tới hoàng hôn, cửa thành đã đóng lại.

Phan Ngọc lại khóa mã ra khỏi thành, thẳng đến trong Đào Hoa Viên của Doãn Hồng Tụ, nàng tới gặp cũng không phải là Doãn Hồng Tụ.

Phan Ngọc đăng môn nhập hộ, thấy rõ chủ nhân thiệp mời kia, bái kiến nói:

- Nương nương, người triệu kiến vi thần, có ý chỉ gì?

Không cho phép Phan Ngọc có nhiều suy nghĩ, Hoàng hậu nương nương đã đi thẳng vào vấn đề nói:

- Phan Minh Ngọc, ta tới hỏi ngươi, Hứa Tiên cùng yêu đạo kia là có quan hệ gì?

Phan Ngọc lập tức đã đoán được Hoàng hậu nương nương đại khái là nắm giữ cái gì. Hiện tại trả lời quan hệ trực tiếp cùng hôn ước của Nhu Gia công chủ, lúc này cũng không giấu diếm:

- Là sư đồ.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Ngươi vì sao không sớm bẩm báo? Chẳng lẽ là âm thầm thông đồng cùng yêu đạo kia, muốn mưu đồ gây rối? Xem ra ta đem Nhu Gia gả cho ngươi, thực sự là quyết định sai lầm.

Phan Ngọc bộ dạng phục tùng nói:

- Vô Nhai Tử chân nhân từng vào lúc Hứa Tiên còn trẻ gặp qua hần một lần, có ý định thu hần làm đồ đệ. Hần vẫn trẻ người non dạ liền đáp ứng. Sau đó gần mười năm chưa từng gặp lại, thẳng đến gần đây mới biết được, cũng bất quá gặp mặt vài lần mà thôi, cũng không phải quan hệ quá mức thân mật, càng thêm không có gì thông đồng.

Một phen lời nói này của nàng cũng là lời thật, lời nói cũng phá lệ khẩn thiết.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Nếu không phải thông đồng, bệ hạ lại thế nào khâm điểm thám hoa, ban thưởng xuống kim bài?

Phan Ngọc không nhanh không chậm nói:

- Nương nương cũng biết đó đều là do bệ hạ gây nên, Vô Nhai Tử chân nhân mượn tay bệ hạ thi ân với Hứa Tiên, Hứa Tiên thân là nhân thần, lẽ nào có thể cự tuyệt sao? Phan gia đã vị cực nhân thân, thông đồng với một đạo sĩ, lại có ích lợi gì đây?

Hoàng hậu nương nương dùng một loại ngữ khí nguy hiểm nói:

- Nghe nói Phan gia các người gần đây rất có dị động?

Tại bất cứ triều đại nào, mưu phản đều là đại tội số một.

Phan Ngọc không thể tránh được nói:

- Trong thời gian gần đây thường xuyên có phi loạn, doanh quân gìn giữ đất đai bất lực, phụ vương thân là Binh Bộ Thượng Thư, tự nhiên muốn chỉnh đốn và sắp đặt binh mã. Hôm nay thiên hạ thái bình thiên hạ thái bình, bệ hạ anh minh, Thái Tử thông minh, là lúc thần hạ chính trực phục vụ quên mình, phụ vương hần thần trí cũng còn thanh minh, muốn vì bệ hạ nương nương phân ưu thêm vài năm.

Hoàng hậu nương nương ngược lại không nói gì, ở trong thái bình thịnh thế, quyền thần có lớn đi nữa cũng không dậy nổi sóng gió gì lớn. Đừng nói là Phan vương một người chính là Phan vương và Lương Vương liên thủ, cũng đừng hòng làm ra được cái gì. Phan vương chỉ cần không phải kẻ ngu si, khẳng định sẽ không có dị tâm gì. Theo như cái này thì, Lương Vương nói hoàn toàn không thể tin, hôm nay xem ra lại là bản thân vì yêu đạo kia làm loạn trận cước, ngờ vực vô căn cứ.

Hơn nữa Hứa Tiên phẩm tính đã sớm hiển lộ không thể nghi ngờ, người như vậy lại thế nào rắp tâm hại người đây?

- Cũng là bản cung đa nghi, người đứng lên đi!

- Tạ ơn nương nương!

Phan Ngọc trong lòng thở phào một hơi, biết được đã qua một cửa này.

Sau đó bầu không khí hiển nhiên dễ dàng hơn rất nhiều, Hoàng hậu nương nương một phen hỏi han ân cần, sau đó rốt cục nói rằng:

- Nhu Gia thân thể nàng đã tốt hơn không sai biệt lắm, tròng hôn sự này đã kéo dài quá lâu, cung lại để Khâm Thiên Giám một lần nữa chọn ngày hoàng đạo, thời gian đã định vào mười ngày sau để các người thành hôn đi sao!

Phan Ngọc làm bộ vui mừng, thiên ân vạn tạ.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Người chớ có quên ước định cùng với bản cung.

- Vi thần nếu được kim chi ngọc điệp như công chúa, tuyệt không dám lưu luyến nhìn ngó bên cạnh, tham luyến nữ tử khác nữa.

Phan Ngọc nghiêm trang, có ngụ ý này, mới có thể hoàn mỹ che giấu chân thân của nàng.

Thanh Loan ngự kiếm đi dạo ở trên bầu trời, cảm ứng lấy tin tức truyền đến trong bảo ngọc:

- Chính là ở đây!

Giương mắt nhìn thành quách phía xa:

- Ừm? Nơi này là kinh thành.

Liên tục ba ngày chạy đi không ngừng không nghỉ, để nàng cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Trong lòng lo lắng là hiện tại mà bắt đầu tìm kiếm, vẫn là trước tìm địa phương nghỉ ngơi một chút. Trong lúc phân thần chưa từng phát hiện, vào lúc này, một đôi ánh mắt đã nhìn chằm vào lên nàng.

Hứa Tiên dùng Thông Thiên Nhân xa xa nhìn nữ tử giữa mây kia, chỉ thấy nàng tóc đen bị buộc lên cao, theo gió mà bay, đứng thân trên một thân kiếm tinh tế, thân ảnh có vẻ có chút cô độc, nhưng càng nhiều lại là bảo kiếm hàm quang lãnh ngạo.

Cổ nhiên đã từng nghĩ tới có thể là Thanh Loan đến hay không, nhưng lúc này đã nhìn thấy, vẫn là có một loại cảm khái nói không nên lời, nàng xác thực đã trưởng thành.

Thanh Loan đang nhìn xung quanh, bỗng nhiên có thanh âm khàn khàn già nua từ phía sau truyền đến:

- Người là đang tìm hấn sao?

892. Chương 892: Thay Thế. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 892: Thay Thế. (2)

Thanh Loan bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt lóe ra hàn quang, chỉ thấy một người bịt mặt lẳng không đứng cách đó không xa, trong tay đang nắm Đồ Chi An một thân chặt vật, phát sinh tiếng cầu cứu suy yếu:

- Đại sư tỷ cứu ta!

Bị Hồ Tâm Nguyệt ở trong huyện cảnh giáo huấn vài ngày, trên người đã hoàn toàn không thấy ngạo khí năm xưa nữa.

- Người là ai? Vì sao dám bắt đệ tử Thục Sơn phái ta?

Người bịt mặt âm hiểm cười nói:

- Tiểu nương tử, ta là tướng công của người.

Vừa nói chuyện vừa đem Đồ Chi An ném xuống phía dưới.

Đồ Chi An kêu thảm rơi xuống phía dưới, mắt thấy sắp sửa rơi xuống mặt đất, một đạo kim quang đưa hắn tiếp được, phóng trên mặt đất.

- Sư tỷ, báo thù cho ta!

Đồ Chi An hấp hối nói xong câu đó, đã nhắm lại hai mắt.

Thanh Loan thăm dò một lần, liền biết là ngắt xịu, thở ra một hơi. Ngắc đầu nhìn lại, người bị mặt kia đứng ở giữa không trung:

- Tiểu nương tử nếu đã đến, phế vật này liền trả lại cho người đi sao!

Người bị mặt lại xoay người hướng phía cao không bay vút đi.

Thanh Loan không chút do dự ngự kiếm đuổi theo, hai người một đuổi một chạy, phi thân trên tầng mây.

Thanh Loan tốc độ ngự kiếm cực nhanh, lại vẫn có chút đuổi theo không kịp người bị mặt kia. Tay bấm kiếm quyết, đưa tay một chỉ, bay ra một đạo kim sắc kiếm quang, nhanh như thiểm điện, bức thẳng đến người bị mặt kia.

Người bị mặt đơn giản nghiêng người né qua, nhưng kiếm quang này bỗng nhiên đứt gãy thành góc vuông, lại một lần nữa cắt tới khuôn mặt của hắn, phẳng phất như một con rết. Biến hóa này phát sinh sát nách, hiểm ác đáng sợ cực độ, người bị mặt chỉ đành ngửa đầu né tránh.

Kiếm quang cực nhanh, khăn che mặt theo gió lay động, rơi vào trong biển mây. Trong nháy mắt mới vừa rồi bị kiếm khí phong mang cắt vỡ, lộ ra khuôn mặt Hứa Tiên, hắn dưới khinh địch cũng không ngờ tới, trong thời gian một năm ngắn ngủi, Thanh Loan dĩ nhiên có thể có tiến bộ như vậy.

Thanh Loan nhìn Hứa Tiên vẻ mặt tươi cười ở cách đó không xa đang nhìn nàng, lộ ra thần tình quả nhiên là vậy, nhẹ nhàng hô một tiếng:

- Ca!

Vành mắt đã có chút ửng hồng.

Tiếng la lên này bất quá tầm thường, nhưng rơi vào trong tai Hứa Tiên, đã có chút cảm giác rung động đến tâm can.

Hứa Tiên đùa giỡn muội tử nhà mình thất bại, cũng không thể không biết xấu hổ, nhưng lúc này gặp lại, ngược lại không biết nên mở miệng thế nào, gãi gãi đầu hàm hàm hồ hồ nói:

- A, đúng vậy, ta...

Còn chưa nói xong, thân thể mềm mại kia đã nhào vào trong lòng hắn, cắt đứt lời nói của hắn.

Hứa Tiên vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, quai hàm đầy đặn đặt ở trên vai hắn, khí tức quen thuộc bắt đầu quanh quẩn, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại như cũ, hắn ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

- Người gây đi!

Thanh Loan kinh hãi cảm giác, đỏ mặt đẩy Hứa Tiên ra, dùng ống tay áo lau lau nước mắt. Há mồm muốn nói rồi lại yên lặng cười, chung quy chờ mong gặp lại, nhưng thực sự đến lúc gặp lại, nhìn hắn ánh mắt mỉm cười, lại không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ có tiếng tim đập nhè nhẹ. Đây không phải viết thơ, không có cách nào khác lại đắn đo, hảo hảo lo lắng. Hết lần này tới lần khác hắn cũng chỉ là cười nhìn nàng, ánh mắt kia phẳng phất như có thể đem tâm ý của nàng nhìn thấu.

Hứa Tiên thở phào một hơi, như là hạ quyết tâm gì đó, lại lại một lần nữa đem vòng eo nhỏ nhắn của nàng ôm chặt lấy, giữ chặt trong tay, hướng đôi môi hồng nhật kia nhẹ nhàng ấn xuống phía dưới. Tại thời gian không biết nói cái gì cho phải, thì dùng miệng để thay thế đi sao, xúc giác mềm mại ướt át truyền đến, trong lòng hắn có một tia cảm giác phạm tội, thế nhưng cảm giác thỏa mãn tựa hồ muốn có nhiều hơn, rốt cục chính mình vẫn là bước lên con đường không có lối về sao? Thế nhưng chỉ cần có thể để nàng vui vẻ mà nói.

- Ngô!

Thanh Loan mở to hai mắt, cả người cứng ngắc trở tay không kịp, hai tay không biết nên đặt đâu mới tốt, chỉ có bên môi xúc giác càng lúc càng rõ ràng, hấn đang hôn mình!

Hứa Tiên thấy nàng như là con chim nhỏ bị thất kinh, hoàn toàn không còn phong phạm kiêu hiệp mới vừa rồi nữa, trong lòng mỉm cười, nắm chặt tay nàng đặt ở bên hông.

Thanh Loan lúc này mới phản ứng qua đây, song chưởng thất chặt, lại như mới vừa rồi ôm lấy hấn, chỉ đem con mắt chăm chú nhắm lại.

Hồi lâu sau, đôi môi tách ra.

Bọn họ dừng lại ở trên một đám thảo vân mềm mại lớn, Thanh Loan mở mắt ra, càng thêm cảm thấy e lệ. Trong lòng không thể tự dè nén nghĩ lại tình cảnh phóng túng vừa rồi. Cử động như vậy vô luận như thế nào cũng không có thể xem như ca ca thân cận đối với muội muội đi sao.

Hứa Tiên cũng không có chút ý tứ nào muốn buông nàng ra, ung dung ngồi ở trên ghế do thảo vân ngưng tụ thành, đem thân thể mềm mại của nàng, ôm ngang vào trong ngực.

Thanh Loan cũng chỉ có thuận theo ý nguyện của hấn, song chưởng quán quanh cổ hấn, song nhũ cao ngất đặt ở trên ngực hấn, bộ dáng nhu thuận để Hứa Tiên càng thêm muốn khi dễ nàng một chút, nhưng lại nghĩ có chút không bỏ được.

- Ca, người...ta..

Thanh Loan ngôn ngữ không rõ, duy trì tư thái thân mật như vậy, để nàng rất là bất an, trong lòng một chỗ nào đó lại cảm thấy an tâm dị thường.

- Thích không?

Hứa Tiên nói.

Thanh Loan nhẹ nhàng gật đầu, không dám nhìn con mắt của Hứa Tiên, dùng thanh âm cực khẽ nói:

- Thích!

Hứa Tiên nói:

- Vậy là tốt rồi, ân, ta cũng rất thích.

Tình cảnh này, chính là đạo trước người, hấn cũng không có thể nói không thích.

Lời vừa nói ra, Thanh Loan cuối cùng bất an cũng biến mất, biết hấn là đang nghiêm túc ôm lấy nàng, trong lòng tràn ngập tư vị ngọt ngào.

Hứa Tiên nhìn trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo rất nhiều uể oải:

- Ngủ một hồi đi!

- A!

Thanh Loan lại cả người chấn động, ngoại trừ đoán ra chân thân của hấn, sau đó các loại đều nằm ngoài dự liệu của nàng, lẽ nào giờ này khắc này hấn lại muốn muốn...

Hứa Tiên thấy nàng sắc mặt đỏ bừng, thần tình dị dạng, không nhịn được hỏi:

- Thế nào?

- Không... Không có gì, ta chỉ là, còn không có, còn không có...

Thanh Loan ấp úng nói, dưới ban ngày trời quang, để làm cái chuyện kinh nhân kia, trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể nào tiếp thu được. Thế nhưng, lại càng thêm không có cách nào khác cự tuyệt yêu cầu của hấn.

Dưới tình huống nan, nàng rốt cục xuất ra sử dụng kiếm quyết đoán cùng dũng khí, động thân nhìn thẳng Hứa Tiên, nhẹ giọng:

- Ca!

Một tiếng hô này bao hàm rất nhiều tin tức bí ẩn, cho dù không chiếm được bất cứ câu trả lời gì, cũng có thể đem chính mình giao phó cho người.

Nàng trong dung nhan thanh lệ mang theo ngượng ngùng không thể chịu nổi, cùng với quyết ý xác định không thể nghi ngờ, hai loại thần tình này giao hòa nhất thể, phẳng phất như trong nhu có cương.

Bày ra mỹ lệ, đem Hứa Tiên cũng kinh sợ một chút, sau đó ý thức được nàng hiểu lầm, xoa đầu nàng cười nói:

- Người đang suy nghĩ cái gì, ta nói là cho người nghỉ ngơi một chút.

893. Chương 893: Nương Tựa Lẫn Nhau

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 893: Nương Tựa Lẫn Nhau

Thái dương bắt thẳng đến, ánh mắt của hắn bắt thẳng đến, Thanh Loan chỉ cảm thấy mặt nóng tới sắp hòa tan, một đầu đem suy nghĩ chui vào trong hải vân.

Hứa Tiên cười ha ha, đem nàng một lần nữa ôm vào trong lòng:

- Được, đừng xấu hổ!

- Người cố ý.

- Là ta cố ý, xin lỗi!

Hứa Tiên lập tức nhận nợ, tay không khỏi từ bên hông nàng lướt xuống, rơi vào trên ngọc đồn nhỏ nhắn xinh xắn mà tràn ngập co dãn của nàng, thẳng thắn nói:

- Bởi vì, ta cũng không phải không muốn a!

Hắn phát hiện từ đánh vỡ một tảng gong cùm xiềng xiếc kia, tà niệm của hắn đối với muội muội này đã tăng trưởng không thể ức chế. Có thể người khó tránh khỏi giữa cảm thú và không bằng cảm thú làm ra lựa chọn sao?

Chỗ mẫn cảm của Thanh Loan chịu tập kích, lập tức cả người căng thẳng, hoàn hảo bàn tay kia chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, Hứa Tiên nói:

- Hiện tại trước hảo hảo ngủ một giấc tỉnh lại phải đi gặp tỷ tỷ người, nàng cũng rất nhớ người.

- Tiểu tử

Nhắc tới Vân Yên, Thanh Loan lập tức nhiều thêm vài phần tinh thần, nhìn Hứa Tiên, thuận theo gối lên trên đùi hắn.

Hứa Tiên khẽ vuốt sợi tóc của nàng, tâm niệm khẽ động, Thái Vân cuộn cuộn nổi lên thành cái ô, che đầy một chút ánh dương quang chói mắt, lại nhẹ nhàng lay động.

Thanh Loan ngự kiếm chạy đi vài ngày đường, vốn là cực kỳ buồn ngủ, theo đó ôn nhu âu yếm, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Hứa Tiên nhìn gương mặt nàng, trong lòng cũng cảm giác được yên bình.

Lúc này, Hồ Tâm Nguyệt bay đến trên Thái Vân, nhìn sang Thanh Loan lại nhìn sang Hứa Tiên:

- Nàng chính là Thanh Loan?

- Hư!

Hứa Tiên đem ngón trỏ đặt thẳng lên môi.

Hồ Tâm Nguyệt ngược lại phóng đại thanh âm:

- Dừng kiếm kia, ta cũng không cho phép ngươi thả hần!

Hứa Tiên oán trách nhìn nàng một cái.

- Tham lam háo sắc, cực phẩm vô sỉ.

Hồ Tâm Nguyệt bỏ lại câu đánh giá này, xoay người bay xuống thả vân.

Đồ Chi An nỗ lực mở to hai mắt hướng về bầu trời nhìn xung quanh, lại hoàn toàn nhìn không thấy cái bóng của Thanh Loan và Hứa Tiên, ngược lại có hơn một trăm yêu quái từ trên trời giáng xuống, biểu thị ác mộng của hần còn không có kết thúc.

Lần này hướng về phía hần, cũng không phải là ảo giác quỷ dị kinh khủng như mấy ngày hôm trước, mà là quyền đâm cước đá trực lai trực khứ đánh tới bờ, cho dù không ngừng tự nói với bản thân đây là giả, thế nhưng quyền đầu đánh vào trên mặt cảm giác đau đớn lại không giả chút nào, hần kêu thảm:

- Sư tỷ, cứu ta a!

Chỉ là người tới cứu hần tạm thời đã quên mất hần, rơi vào trong mộng đẹp thâm trầm khó dò.

Đợi cho vừa cảm giác tỉnh lại, Thanh Loan mở hai mắt ra, sau đó chỉ thấy khuôn mặt quen thuộc đang cười tủm tỉm nhìn nàng, nhưng cũng không phải Hứa Tiên, mà là Vân Yên.

Thanh Loan kinh hãi nói:

- Tiểu tử.

Nói rồi ôm lấy cánh tay của Vân Yên.

Vân Yên trêu đùa:

- Thế nào, ngủ thoải mái thật nha! Ta nhìn cũng có chút hâm mộ!

Thanh Loan sắc mặt đỏ lên, vội vàng cùng Hứa Tiên tách ra.

Vân Yên thúc giục nói:

- Nhanh đi tắm đi sao, ta đã chuẩn bị nước ấm cho ngươi, sau đó cùng nhau ăn, lại sau đó cùng nhau ngủ.

Thanh Loan vô luận lúc nào cũng không lay chuyển được nàng, bị Vân Yên xô đẩy vào trong phòng tắm, lại bị kéo ra, cởi sạch quần áo lẫn đồ đạc tên người, nàng vội vã trốn vào trong bồn tắm, xoay người đã thấy Vân Yên cũng cởi quần áo, vấy ra:

- Tiểu...tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

- Đương nhiên là cùng ngươi tắm, thời gian dài như vậy không gặp, ta đúng là có thật nhiều điều muốn nói với ngươi đấy!

- Không được!

- Có cái gì không được, lẽ nào ngươi muốn cùng người nào khác cùng tắm sao?

Vân Yên tự nghĩ tự nói, đã cởi bỏ sạch sẽ y phục trên người, mở rộng chân ngọc trắng nõn thon dài, bước vào trong bồn tắm, lao về phía Thanh Loan ôm cổ, dùng khuôn mặt cọ a cọ:

- Nhớ chết ngươi!

- Tiểu tử, đi ra ngoài đi!

Thanh Loan xô đẩy Vân Yên, lại hoảng hốt nhớ tới những ngày đã từng trải qua, khi đó các nàng cũng là thân mật khăng khít như vậy.

Bọt nước trong bồn ba động, vô số cánh hoa theo đó bông bênh trôi, hai tắm dục thể cực kỳ mê người ở trong hơi nước trắng xoá như ẩn như hiện, tiếng nói nhỏ khe khẽ cùng với tiếng cười dễ nghe như chuông bạc quanh quẩn ở bốn phía.

Vân Yên ôm lấy Thanh Loan, thương tiếc nói:

- Nha đầu, một mình ở bên ngoài chịu khổ sao!

- Không có gì, sự phụ và chương môn đối với ta đều rất chiều cổ, một đám người cùng một chỗ luyện kiếm cũng rất thú vị a!

Vân Yên cười nói:

- Không biết là ai ở trong thư u oán không được a, thực sự là nữ đại bất trung lưu, ở trong thư chỉ biết có ca ca, ca ca, thỉnh thoảng mới có thể nhắc tới tỷ tỷ như ta một câu, tỷ tỷ đúng là rất thương tâm.

- Nào có!

Thanh Loan kháng nghị.

Vân Yên dùng gương mặt dán gò má của nàng:

- Bất quá, hôm nay rốt cục được đền bù mong muốn đúng không!

Thanh Loan đỏ mặt cúi đầu xuống.

Vân Yên cười nói:

- Tiểu nha đầu cũng đã lớn lên, hiện tại để ta nhìn xem, nói đó bển lớn không.

Vân Yên đột ngột đến tập kích ngực khiến Thanh Loan kinh hô một tiếng, đã quên mất vẻ e lệ rụt rè mới vừa rồi, trong bồn tắm sóng nước tung tóe.

Chỉ là hôm nay Thanh Loan tập kiếm thành công, thực toàn lực phản kích, Vân Yên sẽ không phải là đối thủ, một phen đùa giỡn sau đó ngược lại bị Thanh Loan chế trụ.

Thanh Loan cười nói:

- Tiểu tử, trước đây ngươi không phải đối thủ của ta, hiện tại cũng vẫn không phải.

Trước đây nàng có võ công, Vân Yên chỉ là người thường.

Vân Yên bỗng nhiên hô lớn:

- Phu quân mau tới giúp ta!

Thanh Loan cả kinh, vội vã che miệng nàng, Vân Yên cũng đã cười ra.

Ngoài cửa Hứa Tiên sờ sờ mũi, cười khổ một chút là có một chút ý tứ muốn đi vào.

Hồi lâu sau, Vân Yên và Thanh Loan từ trong phòng tắm đi ra, Hứa Tiên con người phóng đại, chỉ thấy các nàng đều chỉ mặc áo tắm đơn bạc, mơ hồ phác họa ra thân hình cực đẹp, trước ngực hiện ra hai điểm đột khởi, lại không có mặc lên tiểu y. Tóc dài đen óng ướt sũng rồi tung trên vai, trên da thịt trắng nõn chói mắt tựa hồ bốc lên một tầng vụ khí hơi mỏng.

Vân Yên vẫn thản nhiên như thường ngày, Thanh Loan lại ngượng ngùng trốn ở phía sau Vân Yên.

Hứa Tiên thưởng thức một trận, mới nói:

- Ăn cơm đi!

Bên cạnh bàn tròn, Thanh Loan ở giữa, Hứa Tiên và Vân Yên phân ra ngồi ở hai bên, đầy bàn thức ăn đương nhiên là do Hứa Tiên tự mình làm đầu bếp đều là món Thanh Loan thích.

- Không cần động thủ, chúng ta đến đút cho người ăn.

Vân Yên nói, rồi đưa đĩa rau đến bên mép Thanh Loan, Thanh Loan chỉ có há mồm ăn vào.

Hứa Tiên làm bộ học theo, đem thức ăn đến bên miệng nàng, Thanh Loan liếc mắt nhìn Hứa Tiên, ngượng ngùng mở miệng thơm ra.

Một bữa cơm ngọt ngào thân mật, nhưng đến lúc kết thúc, đối mặt với trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc giường lớn.

Thanh Loan trong lòng thẳng nửa đường bỏ cuộc:

- Tiểu tử các ngươi nghỉ ngơi đi, ta trước hết đi...

Vân Yên lập tức đem nàng lôi kéo lại:

- Không được còn có thật nhiều điều muốn nói cũng chưa nói ra, đêm nay phải trò chuyện suốt đêm.

894. Chương 894: Nương tựa lẫn nhau. (2)

Chương 894: Nương tựa lẫn nhau. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thanh Loan sợ không phải là nói chuyện phiếm, xin giúp đỡ nhìn về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Lưu lại đi sao, chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi!

Nhìn thấy nàng hôm nay đã quyết ý, nếu lại thoái nhượng, vậy đó là đối trá.

Trầm Hương đã đốt, màn che buông xuống, đem giường loan phượng ngăn cách thành một thế giới độc lập.

Lần này đến phiên Hứa Tiên ở giữa, một trái một phải đem Vân Yên và Thanh Loan ôm vào trong ngực, ngón tận tình cảm ly biệt.

Trong nói chuyện, tay phải Hứa Tiên chỉ đành rơi vào bên hông Thanh Loan, tay trái lại không khách khí như vậy, đã đơn giản thâm nhập vào trong áo tắm, nắm chặt ngọc phong đầy đà kia, nhẹ nhàng vuốt ve thưởng thức.

Vân Yên thân thể run lên, thanh âm lời nói lại yếu đi vài phần.

Thanh Loan cũng lập tức cảm thụ được cái gì, tại rất lâu trước tựa hồ đã từng có một lần thể nghiệm qua như vậy, nhưng lần này lại khác biệt rất lớn. Nàng tu đạo pháp, đã có thể làm được đến đêm có thể thấy được mọi vật. Tuy rằng không rõ lắm, lại mơ hồ thấy rõ động tác của Hứa Tiên, nhắm mắt lại biểu tình trên mặt Vân Yên, hô hấp nhất thời cũng hỗn loạn, muốn nhắm mắt lại, nhãn thần lại không dời ra được.

Nhìn hai người thân cận nhất này của nàng, đang tiến hành cử động thân mật. Trong lòng e lệ khôn kể, đồng thời lại mơ hồ có chút ước ao cùng với bất an, không muốn bị bọn họ tách ra biến thành ngoại nhân.

Hứa Tiên ngoái đầu nhìn lại một cái, liền biết đã bị Thanh Loan thấy rõ, cúi đầu ở trên môi của nàng nhẹ nhàng hôn lên, thoáng do dự một chút, tay khẽ di động lên ngọc phong cao ngất kia, nắm bắt trong tay, ngay cả là cách một tầng áo tắm hơi mỏng, nhưng xúc giác nhạy nhụi cũng rõ ràng truyền đến.

Thanh Loan hô hấp bị kiềm hãm, đem khuôn mặt nóng dán lên ngực của Hứa Tiên, vô tâm đi chất vấn hân không phải mới vừa rồi chỉ là nói chuyện phiếm thôi sao?

- Hứa Tiên lại tay không chỉ như vậy, đang tình tứ thể hội ngọc phong cao ngất kia cùng Vân Yên có gì khác nhau, sau đó tiếp tục thăm dò lĩnh vực hoàn toàn xa lạ này. Từ vòng eo nhỏ nhắn mềm mại đến lưng ong trơn trượt, thân thể mềm mại của nàng hướng về phía hắn, hoàn toàn thuyết minh hàm nghĩa giấu sâu trong xương cốt.

Thanh Loan lúc thì kim lòng không đậu phát sinh ra tiếng rên khẽ, khi đó hắn sẽ dừng lại cho nàng cơ hội thở dốc. Mà một người khác ở bên cạnh, Vân Yên lại không chiếm được thông cảm khoan dung như thế, động tác của Hứa Tiên càng phát ra bờ bãi, để nàng tiếng rên yêu kiều không thể dừng lại.

Đối thoại từ lâu đã không thể tiếp tục, còn lại chỉ có ngôn ngữ da thịt, tiến hành thân mật cùng an ủi tối nguyên thủy.

Hứa Tiên trong lòng hơi cảm thán, cái gọi là yến sầu hoàn phì, nói chính là loại tư vị này đi sao.

Vân Yên phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ của Hứa Tiên, bỗng nhiên trong lúc đó mở miệng nói:

- Càng thích nàng hơn đúng không?

Trên gương mặt rạng rỡ tràn đầy mang theo một chút trêu đùa.

Hứa Tiên không chút khách khí nói:

- Điều thích cả!

Càng thêm cố sức đem các nàng hường vào trong lòng ôm ấp.

Bóng đêm dần sâu, trăng đến tăng sáng.

Hứa Tiên trừ đem mỗi một thốn da thịt tinh tế trên người Thanh Loan tìm hiểu rõ một phen ra, vẫn chưa làm chuyện gì khác, rốt cuộc miễn cưỡng thực hiện hứa hẹn ban đầu.

Triền miên như vậy vào ngày hôm sau, Thanh Loan muốn chạy về môn phái. Nếu nàng còn không thể mau chóng trở về bẩm báo, trong môn phái có thể sẽ phái càng nhiều người đến mà Hứa Tiên cũng không có thể cách xa đàn lô quá lâu được.

Ngay khi Thanh Loan lưu luyến không rời chuẩn bị cáo biệt, Hứa Tiên bỗng nhiên nói:

- Người có phía là đã quên cái gì không?

Thanh Loan một chút phục hồi tinh thần lại, lần này nàng đến không phải là đến gặp tình lang, mà là tới cứu người, mấy ngày nay lại đem chuyện này hoàn toàn ném ở sau đầu, chỉ lo hưởng thụ nhu tình mật ý của hắn.

Hứa Tiên cười ha ha, liền nắm tay Thanh Loan đi tới Bạch Vân Quan, ngoái đầu nhìn lại liếc mắt, liền thấy trong đôi mắt muội muội khả ái này tràn đầy nhu tình mật. Thấy hắn nhìn qua đây lại cúi đầu che giấu, cũng giấu đầu hở đuôi. xem tại

Hứa Tiên nói:

- Người không hỏi ta vì sao bắt hắn sao?

- Ca ca người nhất định có lý do, nhất định là Đồ Chi An kia lỗ mãng xung động, mạo phạm người, ta trở lại chắc chắn để chứng môn hảo hảo trách phạt hắn.

Thanh Loan không chút do dự đứng ở một bên hắn.

Hứa Tiên sững sốt, cảm động rất nhiều cũng không nhin được nữ nhân trong tình yêu là mù quáng nhất. Hiện tại chính mình cho dù để nàng một đao đem Đồ Chi An giết chết, Thanh Loan cũng sẽ cho rằng, nhất định là hắn làm ra tội ác đáng chết vạn lần nào đó.

Hứa Tiên liền đem chân tướng giảng thuật lại một lần, mấy ngày qua Hồ Tâm Nguyệt thăm vấn rất có hiệu quả, mấy người sớm lấy cung ra là Lương Vương phái bọn họ đến.

Hứa Tiên nói toạc ra chân diện mục của Lương Vương, đó là tăng nhân và đạo sĩ bị bắt kia, lập tức khóc lóc lâm bẩm, nói bọn họ bị Lương Vương lừa bịp, mới có thể trong vô ý mạo phạm thượng tiên, chỉ cầu cho bọn hắn một cơ hội hối cải để làm người mới đối đãi một lần nữa, đó là cảnh tượng lão lệ giàn giụa, nước mũi bay loạn khiến ngay cả Hồ Tâm Nguyệt đều nhìn mà nhũn mảy, gơ tay đem bọn họ thả ra.

Lục Tinh Tu cũng thành khẩn xin lỗi, biểu thị đầy đủ nhận thức đến sai lầm của chính mình. Hứa Tiên niệm tình của Tam Mao chân quân, cũng để Hồ Tâm Nguyệt thả hắn ra. Chỉ có Đồ Chi An ngoan cố không hiểu, mắng to không ngớt, thẳng chờ người trong môn phái tới cứu chính mình, mới bị giam giữ luôn tới bây giờ.

Thanh Loan nắm chặt quyền đầu:

- Dĩ nhiên chẳng phân thiện ác thị phi như thế, quả nhiên là Lương Vương vô liêm sỉ kia cũng thực sự là gian ác, ta đi giết hắn!

Nói rồi liền muốn ngự kiếm đi giết Lương Vương.

Hứa Tiên vội vã chế trụ nàng lại nói:

- Lương Vương bất quá là tên hề nhảy nhót, cũng không dậy nổi sóng biển gì cả. Hắn là trọng thần quốc gia, giết có nhân quả, tương lai tự có người đến đối phó hắn.

Trong triều đình, Lương Vương cùng Phan vương chế hành lẫn nhau, nếu như Lương Vương đột nhiên chết đi, thế tất đem toàn bộ ánh mắt đều dẫn tới trên người Phan gia, đối với Phan Ngọc rất là bất lợi.

- Về phần Đồ Chi An, hắn tuy rằng tuổi còn trẻ thịnh, nhưng tâm niệm không ác, chỉ cần lịch lãm nhiều chút, cũng nhất định có thể thành phù nguy cứu khổn, kiếm hiệp cảnh ác trường gian ở chỗ này đã ăn không ít vị đắng, sẽ không cần lại làm trách phạt gì nữa.

Khi gặp lại Đồ Chi An, ngay cả Hứa Tiên cũng bị dọa nhảy dựng, nếu như mấy ngày trước hắn chỉ là có vẻ chật vật, hiện tại hoàn toàn chính là quần áo tả tơi, như là bên cạnh tên ăn mày, dùng thanh âm cực kỳ yếu ớt nói:

- Sư tỷ.

- Người chơi thật quá phận.

Hứa Tiên đối với Hồ Tâm Nguyệt nói một tiếng, đem vung tay lên, một mảnh kim sắc quang vũ bắn ra, đem bùn đất trên người Đồ Chi An tẩy sạch, hiển lộ ra thần thái nguyên bản.

Hồ Tâm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới.

895. Chương 895: Trùng Phi.

Chương 895: Trùng phi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đồ Chi An chỉ cảm thấy một cổ linh lực dũng mãnh vào trong thân thể, cả người lập tức tràn ngập lực lượng, ngay cả tinh thần cũng trở nên thanh minh.

- Đại sư tỷ, cứu ta!

Thanh Loan lạnh giọng nói:

- Còn không mau xin lỗi!

Đồ Chi An chỉ vào mũi của chính mình nói:

- Ta, xin lỗi?

Thanh Loan nói:

- Chuyện trong này ta đều đã biết được, Lương Vương, là gian thần mọi người đều biết, Yến chương môn cũng đã từng muốn lấy tính mệnh của hắn, chỉ vì hắn khí số chưa hết, giết không may mắn, mới không có xuất thủ. Hôm nay các ngươi tin lời hắn nói một phía, đã dám tùy ý rút kiếm sát nhân, đem môn quy vứt ở đâu rồi?

Thanh Loan là đại sư tỷ trong môn phái, lại được đệ tử tuổi còn trẻ kính phục, Đồ Chi An bị nàng trách cứ, lập tức khí thế yếu đi, cãi chày cãi cối nói:

- Yêu đạo kia cũng là tai họa, người qua đường đều biết, hấn làm đồ đệ yêu đạo, giúp yêu đạo luyện đan, cũng tất nhiên không phải thứ tốt. Đại sư tỷ, người không nên bị hấn lừa gạt.

Thanh Loan nghe hấn nói Hứa Tiên như thế, lập tức để ý, sẽ rút kiếm hảo hảo giáo huấn hấn một chút, lại bị Hứa Tiên chế trụ.

- Ca?

Hứa Tiên nói:

- Hấn nói cũng có vài phần đạo lý, sư phụ ta hấn hành sự, ta cũng nhìn không thấu, nhưng khẳng định không phải vì lòng quyền, mà ta xem ta xem hoàng đế bệ hạ, đời này không có lúc nào càng thanh tỉnh hơn hiện tại, cũng sẽ không là bị mê hoặc. Nhưng người ở bên ngoài xem ra, khó tránh khỏi sẽ có chỗ hiểu lầm.

Đồ Chi An kinh hãi nói:

- Người...người là ca ca của đại sư tỷ? Người thực nhận được chương môn chúng ta?

Hứa Tiên mượn Kim Ưng cùng Thanh Loan thư từ qua lại, người trong môn phái biết rõ, Yến Xích Hà nhắc tới hấn cũng xưng là bằng hữu.

Hứa Tiên nói:

- Người nghĩ rằng ta là đang dối gạt người sao? Ta cùng Yến huynh lần đầu tiên gặp nhau vẫn là trong Lan Nhược Tự ngoài Hàng Châu Kim Hoa Thành, hấn ở nơi đó vì giết một ác quan, ác quan kia người người ở đó nhắc tới đều là nghiêng răng nghiêng lợi, Yến huynh hấn lưu luyến gần tháng, điều tra rõ ràng, sau đó, mới ra tay lấy đầu hấn. Chỉ vì thương thiên có đức hiếu sinh, kiếm đạo vốn là có kiên thiên hòa, càng phát ra hấn là cẩn thận mới đúng. Mà khi người tới giết ta, sợ rằng ngay cả tên của ta cũng không biết đúng không?

Đồ Chi An nghe được xấu hổ, mới hiểu được vì sao trong môn quy yêu cầu, trước khi giết người, phải ở bên ngoài quan sát, nghe ngóng chỉ ít ba ngày, mới có thể xuất thủ. Hấn lần này bị kẻ gian lợi dụng, nếu Hứa Tiên thực sự là thực sự là nào còn có để cho hấn sống tới giờ?

Mà hấn hạ sơn du lịch tới nay, một lòng trừ gian diệt ác, chỉ cảm thấy môn quy này quá mức phiền phức, rút kiếm liên giết, cũng không lưu tình. Hôm nay nghĩ đến, không biết là đã thương vô tội hay không, trong lòng càng phát ra lo sợ bất an:

- Ta...sai rồi, làm mất mặt sư môn, thỉnh sư tỷ trách phạt.

Hứa Tiên nói:

- Người tâm ý thuần khiết, Yến huynh không có thu sai môn nhân. Trách phạt sẽ không cần, ta thấy người ở chỗ này cũng ăn đủ vị đắng rồi.

Đồ Chi An lập tức rung mình một cái, cẩn trọng liếc mắt nhìn Hồ Tâm Nguyệt.

Hứa Tiên lắc đầu:

- Cổ nhệ khí này tiêu trừ không được, mới vừa rồi một cổ một cổ kia có thể tẩy luyện quanh thân người. Chúc người tại con đường tu hành càng tiến thêm một bước.

Sau khi hấn thành tựu Địa Tiên, bản thân linh khí kinh qua kiếp lồi tẩy luyện, phẩm chất đề thăng thật to. Đối với người nhập môn như Đồ Chi An lại có ích lợi rất lớn.

- Đa tạ Hứa...Hứa chân nhân!

Đồ Chi An rất là do dự một phen, đối phương và Yến Xích Hà ngang hàng luận giao, xưng đại ca không quá hợp, mà Thanh Loan lại đứng ở bên cạnh, cuối cùng theo yêu đạo nguyên bản sửa làm chân nhân.

Hứa Tiên đối với xưng hô này cảm thấy buồn cười, nhưng thấy hấn biết sai có thể sửa, cũng cảm thấy vui mừng.

Sau đó Hứa Tiên nhìn theo Thanh Loan ngự kiếm rời đi, Thanh Loan ngoái đầu nhìn lại liếc mắt một cái, ngự kiếm dựng lên xuyên phá tầng mây, trong lòng mặc dù cảm thấy không muốn, càng nhiều lại là bình an, phẳng phất như tìm được thứ thuộc về mình. Mà Hứa Tiên hứa hẹn chuyện ở đây vừa xong, sẽ cùng Vân Yên đi Thục trung tìm năng, để năng hiện tại đã bắt đầu chờ mong.

Đồ Chi An ước ao nhìn bầu trời, tâm niệm chính mình khi nào mới có thể tiêu dao như vậy, nhưng cúi đầu, còn phải lão lão thật thật bước đi du lịch.

- Hứa chân nhân, tiểu tử lúc đó bái biệt.

Chỉ là lúc này đây, trên khí chất lại muốn trầm ổn hơn rất nhiều.

Hứa Tiên nói:

- Bảo kiếm phong từ ma luyện mà ra, người là một tài liệu tốt, ở tại trần thế này hảo hảo ma luyện một phen đi sao!

Cổ nhiên trên hành sự còn có chút lỗ mãng, chỉ cần tâm chính, chung quy có thể đi ra được một chính đạo. Nếu tâm bất chính, vậy tất cả đều là uống công.

Đồ Chi An cẩn cẩn dục dục hỏi:

- Hứa chân nhân, người cùng đại sư tỷ rốt cuộc là quan hệ gì?

Hứa Tiên dùng một câu:

- Chuyện của người lớn tiểu hài tử đừng quản.

Đem hắn đuổi đi, sau đó tiến ra ngoài.

Hồ Tâm Nguyệt bất mãn nói:

- Người còn luyện đan hay không? Nếu như không luyện, ta liền đi đây.

Cả ngày nghênh đón tiến đi, hơi một chút là bớt thời giờ nghỉ ngơi.

Hứa Tiên trở lại bên cạnh đan lô, yên lặng suy nghĩ. Hắn từ lâu đã nghe nói trên thịnh yến cung đình, Pháp Hải cùng Thái Âm chân nhân đấu pháp, kết quả cũng không nằm ngoài ý liệu của hắn. Nếu là đấu pháp bình thường, Thái Âm chân nhân đại khái không phải đối thủ của Pháp Hải, thế nhưng loại đồ đấu này, sẽ tuyệt đối là Thái Âm chân nhân càng tốt hơn. Cái gọi là thiên tài, am hiểu nhất là xuất kỳ chế thắng.

Có kết quả như vậy Hứa Tiên Hứa Tiên có thể thanh thần ổn định tiếp tục đem đan dược luyện xuống phía dưới, Thái Âm chân nhân nếu tiến được Pháp Hải tôn Đại Phật này rồi đi, khiêu chiến khác nói vậy cũng không thành vấn đề.

Hứa Tiên hướng Hồ Tâm Nguyệt chào hỏi nói:

- Năm sáu ngày sau ta còn phải trở lại kinh một ngày đêm.

Nhìn bầu trời thở dài, lại rơi vào trong trầm tư mới.

Thời gian ba bốn ngày, thoáng qua liền mất.

Ngày mai chính là lúc đại hôn, trong Vĩnh An Cung, đám cung nữ đều bận rộn.

Nhu Gia công chúa ẩn thân ở sâu trong cung điện, mặc cung trang hoa mỹ, im lặng ngồi ở bên giường, nhìn con hạc ở trong lòng bàn tay đến ngày người, thẳng đến mặt trời lặn, trăng đã lên cao.

- Công chúa, nên an nghỉ!

Cung nữ nhắc nhở nói.

Nhu Gia công chúa đứng dậy, đuổi ra song cửa, để đám cung nữ cởi ra y phục của chính mình, lại nằm ở trên giường lớn, tùy ý cung nữ đắp lên chăn mỏng, buông màn trướng xuống.

Trong bóng tối, nàng tròn mắt thẳng đến đêm khuya, nhắm mắt lại, cứ như vậy nhận mệnh đi!

Nhưng mà đã có từng giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ từ khóe mắt chảy xuống.
Đường rộng vài dài, trong thường ngày náo nhiệt phi phạm, lúc này không thấy một bóng người.
Bên cạnh đại đạo, trong tửu lâu trà quán vô số người quay đầu quan vọng, dò xét.
Trong loáng thoáng, có tiếng trống chiêng, tiếng pháo hỉ khánh truyền đến.
- Đến, đến rồi.

896. Chương 896: Cửu Cửu

Có người phát ra một tiếng gọi, mọi người theo đó nhìn xung quanh.
Thanh âm kia đã dần dần tới gần, rốt cục thấy rõ một đội ngũ xuất hiện ở tận cùng đường dài.
Hoa tươi ném ra đường, thanh thủy tịnh địa, kim ngô mở đường.
Phan Ngọc khoác lụa hồng quả thải, cười tuần mã cao lớn, đi ở trước mặt, phía sau cũng không phải kiệu hoa, mà là một xe hoa hoa mỹ do bảy tám tuần mã đồ đậm lôi kéo, trong lầu tầng tầng hồng sa mơ hồ có thể thấy được thân ảnh của Nhu Gia công chúa, trong tay đang nắm một con hạc giấy.
Trên lầu mọi người tiếng động lớn xôn xao đình chỉ, trong đội ngũ này tản mát ra, bầu không khí cũng không phải như nhân gia lấy giả tầm thường, loại vô cùng vui mừng này.
Mà là một loại tiếng động lớn hoa lệ đến mức tận cùng cũng an tĩnh trầm mặc đến mức tận cùng, khí chất đẹp đẽ quý giá mà trang nghiêm gần như nghi thức thần bí nào đó.
Loại bầu không khí này khiến người ta đơn giản đơn giản quấy nhiễu quấy nhiễu, thẳng đến xa đội dàn đi dần xa, mới có thể thở ra một ngụm khí lớn.
- Quả nhiên không hổ là hoàng gia uy nghi, tang ma cưới hỏi đều có một phen nghi độ.
Một lão nhân bình thuật nói.
- Vị Phan Ngọc Phan công tử này, thực sự là tập hợp ngàn vạn sủng ái một thân, không chỉ thân là vương tử, lại ngay cả trong Tam Nguyên trúng được trạng nguyên, càng lấy được một vị công chúa làm vợ.
Một thư sinh hâm mộ không ngớt nói, coi như là cách vô số tầng lầu vải, nhưng Nhu Gia công chúa bóng hình xinh đẹp, vẫn như trước khiến khuyên đảo tâm hồn.
- Có thể được một lang quân như vậy, được một hôn lễ như thế, đó là lập tức chết đi, cũng không tiếc nuôi.
Một vị tiểu thư như thế như thế, trên mặt tràn đầy mê say, hận không thể thay thế Nhu Gia công chúa, trở thành diễn viên chính trong tràng hôn lễ này. Nguyên vọng này cho dù không thể thực hiện, cũng sẽ suốt đời quanh quẩn ở trong đầu nàng, không thể quên được tình cảnh tựa như mộng ảo trước mắt.
Mà lúc này Nhu Gia công chúa, cũng cảm giác được như là đang nằm mơ, thân bất do kỷ mặc vào xiêm y mỹ lệ, bước lên ma xa tuyệt đẹp, lại thân bất do kỷ gả cho phong lưu lang quân.
Như là vận chuyển án theo một quy tắc trình tự hoàn mỹ nào đó trong chốn u minh, tất cả đều có vẻ thuận theo tự nhiên như vậy, không hề đình trệ, tắc nghẽn, tất cả cũng đều có vẻ không chân thực như thế.
Để nàng tồn tại như là những người đứng xem, chính mình chân thực từ lâu đã trở nên không quan hệ nặng nhẹ, chỉ cần theo con đường này đi tới, là có thể đi tới kết cục hoàn mỹ, để vương tử và công chúa vĩnh viễn sinh sống bên nhau hạnh phúc.
Đi xuống xe ngựa, tiến dần từng bước, bái Thiên Địa, lại bái cao đường, phu thê giao bái, sau đó liền có thể đưa vào động phòng.

Hâm thân ở trong mộng cảnh mỹ lệ nào đó, cũng như con bướm rơi vào mạng nhện, không thể giãy giụa, chỉ có thể tùy ý mạng nhện càng quấn càng chặt.

Muốn giãy dựa như thế nào đây? Nàng nhỏ yếu như vậy, căn bản cái gì cũng đều không làm được. Trở nên càng phát ra mềm yếu, như là chính mình trước khi gặp được hắn, hoặc là, căn bản là không nên gặp được.

Bóng đêm dần sâu, nến đỏ nhỏ giọt.

Phan Ngọc đẩy ra cửa phòng, đem tủy ngọc đỏ sẫm như máu bỏ vào trong lòng, nhìn về phía thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn ẩn thân ở sâu trong màn trướng kia.

Phan Ngọc cầm lấy hỉ xướng, đi tới bên giường, nhẹ nhàng đem khăn voan khơi ra, đã thấy dung nhan mỹ lệ kia, rơi lệ đầy mặt.

Phan Ngọc nhẹ nhàng thở dài, cũng không có bao nhiêu vẻ ngoài ý muốn, lại vẫn hỏi:

- Công chúa, người thế nào?

Nhu Gia công chúa vội vã lau lau nước mắt, muốn giải thích nói:

- Ta là bởi vì vui vẻ...

Mở miệng ra, những lời này lại nghẹn ở yết hầu, chỉ phát sinh một chuỗi thanh âm ý nghĩa không rõ.

Nàng đã nói không ra lời.

Nhu Gia công chúa mở to hai mắt ra, ta, đây là làm sao vậy?

Nàng đã từng không thể cùng người nói chuyện bình thường với nhau, luôn luôn lắp bắp ấp úng, thẳng đến có một ngày bỗng nhiên có dũng khí. Nhưng giờ này khắc này, dũng khí tràn đầy trong ngực nhỏ nhỏ đã biến mất hầu như không còn rồi.

Phan Ngọc nhìn nàng bộ dáng khổ sở diêm dā đáng yêu, cũng không nhận được tâm sinh yêu thương:

- Công chúa, người khó chịu sao?

Nhu Gia công chúa liều mạng lắc đầu, nước mắt lại tuôn rơi xuống.

Phan Ngọc muốn giúp nàng vỗ vỗ phía sau lưng, nàng nàng cố sức đẩy ra, vẫn như trước là không nói được lời nào.

Nhu Gia công chúa hít sâu một hơi, bỗng nhiên dùng thanh âm lớn nhất hô lên:

- Người đi, người đi đi, ta không cần người, ta muốn Hứa Tiên.

Như là ở trong gần như trầm mặc hít thở không thông bỗng nhiên hô hấp được không khí, trong lòng có loại đồ vật nào đó đang đồng thời nghiền nát, đau đớn trong ngọt ngào.

Phan Ngọc cũng không nhận được sững sờ, dĩ nhiên ở trong đêm tân hôn nói ra loại lời này, đây vẫn là Nhu Gia công chúa mà mình quen biết đó sao?

Nhu Gia công chúa hai mắt nhắm lệ mông lung, nhưng nhãn thần này lại không có mê hoặc:

- Ta không thích người, thực sự không thích người!

Nàng chỉ hận chính mình giác ngộ quá muộn, nhưng đã không muốn lại tiếp tục sống như vậy, không muốn lại bị an bài nữa, mà muốn tự mình lựa chọn, dù cho có thể chọn được chỉ là một con đường chết.

Phan Ngọc bất đắc dĩ mỉm cười một chút:

- Là như thế này a!

Lại cầm lấy khăn voan che lên đầu Nhu Gia công chúa.

Trước mắt một mảnh hôn ám, Nhu Gia công chúa vội vã nắm lấy khăn voan, há mồm muốn nói rồi lại ngại người, Hứa Tiên ngay ở trước mắt, dùng một loại biểu tình kỳ quái nhìn nàng.

Nhu Gia công chúa nhìn chung quanh, muốn tìm kiếm hình bóng của Phan Ngọc, lại dùng sức khê dụi mắt, vững tin chính mình nhìn thấy không phải là ảo giác.

- Là người đang gọi ta sao?

Hứa Tiên hai tay bắt chéo, giống như là thần đèn trong đèn thần hiện ra hỏi vậy.

Nhu Gia công chúa ngơ ngác gật đầu:

- Đây là mộng sao?

Hứa Tiên biểu tình ôn nhu xuống, cười cười thở dài một hơi, mở lòng bàn tay của nàng, cầm lấy con hạc giấy đã bị nắm chặt đến nhả lại một đoàn, từng chút cẩn thận tỉ mỉ mở ra ổn định, một lần nữa đặt ở trong lòng bàn tay của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Ta nói rồi, toàn bộ nguyện vọng sẽ được thực hiện.

Nhu Gia công chúa nhìn hạc giấy nhiều nếp nhăn trong lòng bàn tay, biểu tình trên mặt biến ảo rất nhanh, hoài nghi, ngượng ngùng, vui mừng, trách cứ, trong mắt nước mắt càng ngày càng nhiều, rốt cục gào khóc, nhào vào trong lòng Hứa Tiên.

Ngoài cửa sổ trong hoa viên, một con Hồ Điệp nho nhỏ giấy thoát khỏi mạng nhện, ở trên bầu trời vũ động đôi cánh nhu nhược, bay lượn trên bầu trời đêm đầy sao.

Nhu Gia công chúa kinh hãi qua đi, không thể tưởng tượng nhìn Hứa Tiên:

- Người, sao người lại ở chỗ này?

Ngay cả tính cách nhu nhược, cũng không có nghĩa nàng là kẻ ngốc. Vô luận như thế nào Hứa Tiên cũng không nên xuất hiện ở loại địa phương này.

Hứa Tiên sờ sờ đầu nàng, cười nói:

- Không phải người đang gọi sao?

- A?

Nhu Gia công chúa nhìn hạc giấy trong lòng bàn tay, lại nhìn lên mặt Hứa Tiên tựa hồ đang suy nghĩ quan hệ giữa hai người.

897. Chương 897: Cửu Cửu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 897: Cửu Cửu. (2)

Hứa Tiên trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu:

- Đã không có việc gì nữa, không nên lại thương tâm, hảo hảo ngủ một giấc đi!

Nhu Gia công chúa trái lại nằm ở trên giường, kéo lên chăn mỏng che đi thân thể, lại chớp con mắt đã đỏ lên, thẳng tắp nhìn hắn.

Nhìn chằm chằm...

Hứa Tiên đứng dậy muốn rời khỏi, nhưng bị ánh mắt nhìn vô hình kia lôi kéo lại, do dự một chút lại ngồi ở bên giường, nói:

- Được rồi, kể chuyện xưa.

Khi thanh âm kể chuyện xưa vang lên, ngoài cửa Phan Ngọc dựa vào cột trụ ở hành lang, nhìn tinh không tựa hồ đang nghiêng tai lắng nghe.

- Thế nào, người thua rồi nhé!

Vân Yên cười tủm tỉm không biết từ nơi này đi tới.

Phan Ngọc nói:

- Đúng vậy, không nghĩ tới nàng thực dám nói ra.

Nữ tử bình thường, chính là có lớn mật gấp trăm lần, cũng không dám vào đêm tân hôn đẩy tân lang ra, gọi tên một gia hỏa khác đi sao.

Vân Yên dựng thẳng lên ngón trỏ:

- Không nên coi khinh phu quân.

Phan Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đêm nay người sẽ theo ta ngủ đi.

Các nàng hiện tại ở trong phủ đệ này cũng không phải là Lương Vương Phủ, mà là do hoàng gia ban thưởng xuống, chuyên môn vì đại hôn mà chuẩn bị. Chủ nhân trong phủ liên chỉ có một mình Phan Ngọc, nàng đem đám tạp vụ tất cả đều từ trong phủ thanh lọc ra ngoài. Ngay cả thị nữ cũng không lưu lại một ai, cũng không sợ nhiều người mất loạn.

- Thế nào, công tử sống một mình tịch mịch, muốn tiểu nữ tử tiến lên bồi tiếp sao? Công tử phong lưu phóng khoáng, tuần tú lịch sự, tiểu nữ cũng thật là động tâm. Chỉ tiếc phu quân nhà ta ngay ở bên trong, tiểu nữ tử không tiện ở lâu, miễn cho bị hấn phát hiện, hiện tại liền cáo biệt.

Vân Yên cười nói một đoạn xướng từ, bước lên bộ mềm mại, đi vô tung vô ảnh.

Khi Hứa Tiên kể chuyện xưa xong, Nhu Gia công chúa nói:

- Nàng kia theo như lời người nói là Phan công tử?

- Thông minh, xin lỗi trước không thể nói cho người không được để bí mật này nói cho bất kỳ kẻ nào, bởi vì người đã trốn không thoát khỏi ma trảo của ta, khắc khắc khắc khắc!

Nhu Gia công chúa kéo, buồn bực nói:

- Ta không nói đi ra ngoài, cũng không trách người.

Hứa Tiên mỉm cười:

- Vậy thì cảm tạ người!

Đối với nữ hài nhu nhược thiện lương này, cũng không biết nên dùng loại thái độ nào mới tốt, trong lòng tuy có rất nhiều trêu mến, lại khó nổi lên một điểm sắc tâm, thấy thế nào đối phương niên kỷ cũng đều chỉ là một học sinh trung học.

Chỉ ít có thể cho người nhiều một chút tự do đi sao.

Khi Phan Ngọc đang muốn rời khỏi, phía sau cửa phòng lại chi nha một tiếng mở ra, nàng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hứa Tiên nhỏ giọng nói:

- Đã ngủ.

Nhu Gia công chúa trải qua một ngày hôn lễ, hơn nửa tâm tình thay đổi rất nhanh, đã sớm uể oải bất kham, gối đầu xuống rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Gối đầu có chút chua chua nói:

- Sao không ở lại đây?

Cố nhiên Nhu Gia công chúa ở trong mắt Hứa Tiên vẫn là học sinh trung học, nhưng tại cổ nhân xem ra cũng đã một miếng thịt vừa vặn có thể cho vào miệng, hơn nữa Nhu Gia công chúa niên kỷ cũng so với thoát nhìn muốn lớn hơn.

Hứa Tiên gỡ xuống phiến kính của nàng, khôi phục tướng mạo sẵn có, trở lên quan sát một phen, nàng một thân hỉ bào đỏ thắm bộ dáng quả nhiên tiêu sái phi phạm, thảo nào khi kỳ mã đạo phổ, đã khiến vô số nữ tử ghé mắt nhìn. Mà lúc này vòng eo nhỏ nhắn, dáng người mạn diệu hoàn toàn làm ột thân hỉ bào này buộc vòng quanh đến, đây rõ ràng nữ giả nam trang, càng tăng thêm một cổ mỹ cảm dị dạng.

- Lẽ nào để Ngọc nhi nhà ta tại ngày đại hôn một mình phòng không sao?

Hứa Tiên cười, lời này rất có nghĩa khác, lại chuẩn xác không thể nghi ngờ.

Phan Ngọc sáng giọng:

- Hán văn dự định giả mạo tân lang hay giả mạo tân nương đây?

- Vì Ngọc nhi, có cái gì không được đây?

Hứa Tiên đang khi nói chuyện, đem nàng ôm ngang lại, cười xướng một tiếng:

- Đưa vào động phòng.

Đêm khuya linh, hai người nghiêng thân thể ôm nhau mà nằm, Hứa Tiên ôm bờ vai trơn láng của Phan Ngọc, lưng ong trơn mịn của nàng dán ở trong ngực của hắn. Trong lúc đó giữa hai người không có y phục ngăn cách, giống như phu thê bình thường.

Hứa Tiên bỗng nhiên nói:

- Lúc nào ngươi có thể khôi phục chân thân, để ta đem ngươi lấy vào cửa đây?

Không phải chung quy cảm thấy đối với nàng có điều thiết thòi, hắn biết rõ tại thời đại này một hồi hôn lễ đối với một nữ tử mà nói có bao nhiêu trọng yếu.

Phan Ngọc nói:

- Hán văn, ngươi còn nhớ rõ giấc mộng kia không?

Hứa Tiên nói:

- Đương nhiên.

Đã từng rất lâu trước, khi đó hắn còn không biết thân phận của nàng, tại Linh Ẩn tự trong họa bích, bọn họ đã tiến hành một hồi hôn lễ như vậy, tuy rằng cuối cùng là kết cục sinh ly tử biệt, nhưng cũng khắc cốt minh tâm.

- Khi đó ta cũng đã gả cho ngươi.

Phan Ngọc xoay người, đem đầu tựa ở trong lòng hắn.

Hứa Tiên trầm mặc một hồi, cúi đầu hôn lên sợi tóc thanh lương của nàng, đem nàng ôm ấp càng chặt hơn một ít.

- Ngủ đi!

Ánh dương quang rực rỡ xuyên thấu qua bóng cây, đợi cho đợi cho tự tay làm dây đu hoàn thành, liền để Nhu Gia công chúa ở trên đó phiêu đăng.

Nhu Gia công chúa quay về phía sau nhìn Vân Yên nói:

- Vân tỷ tỷ, mau hơn một chút đi!

Vân Yên càng thêm cố sức đẩy, Nhu Gia công chúa kinh hô hướng bầu trời, nhưng cũng không ngồi, mà là đứng ở trên dây đu, Thải Y trên người theo đó vũ động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tất cả đều là vui vẻ tươi đẹp.

Hứa Tiên ôm cánh tay đứng ở một bên quan vọng, vốn tưởng rằng nàng muốn qua thời gian rất lâu mới có thể tiếp thu được, nhưng ngoài dự liệu là rất nhanh thích ứng hiện trạng, phảng phất như hoàn toàn không hiểu được bản thân đang đối mặt với rất nhiều vấn đề lớn, hoặc là sau đêm hôm đó bỗng nhiên trở nên dũng cảm hơn.

Hôm qua nàng chủ động đến trong thư phòng của Phan Ngọc nói chuyện, cẩn trọng hỏi nàng suy nghĩ năm xưa khi gặp Hứa Tiên,, cũng có chút dở khóc dở cười, buồn sáo xuống, phụng phịu nói:

- Công chúa, ta đúng là phò mã của ngươi, cũng chính là cái gọi là phu quân tướng công, không phải người nào khác. Cổ nhân nói, phu vi thê cương, từ hôm nay trở đi ngươi phải nghe ta, bằng không đúng là sẽ bị bỏ đi.

Nhu Gia công chúa nhu thuận gật đầu:

- Được, vậy ngươi cũng phải nghe Hứa Tiên đúng không?

Phan Ngọc tức cười, Vân Yên ở ngoài cửa cười nói:

- Đúng vậy, nàng dám không nghe lời cũng muốn bị bỏ đi.

Nhu Gia công chúa cầm lấy tay Phan Ngọc nói:

- Tốt rồi, chúng ta đều nghe Hứa Tiên, Hứa Tiên tốt nhất.

Hứa Tiên nghĩ tới đây, cũng không nhịn được bật cười. Nhưng tình huống hiện nay, nguyên bản chính là điều hấn chờ mong. Nhìn nàng từng ngày khỏe mạnh vui tươi, không hiểu có một loại vui vẻ dường thành, thế nhưng lo lắng đến niên kỷ của nàng, tựa hồ lại nuôi dưỡng cũng không có cải biến gì quá lớn. Bất quá nhìn nàng tinh khiết khuôn mặt tươi cười trong trẻo như nước, cảm giác tựa hồ như cũng không tệ.

Đúng lúc này, chữ số trên Công Đức Ngọc Bài của Hứa Tiên bỗng nhiên thiếu vài điểm.

898. Chương 898: Thiên Đố

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 898: Thiên Đố

Tâm sinh tà niệm la ly không, sám hối đi sao!

Hứa Tiên ở trong phủ đệ mới của Phan Ngọc nấn ná lại mấy ngày, đã vội vã trở lại trong Bạch Vân Quan, nhìn đan lò thật lớn kia từng đợt cảm thán, hấn là muốn đẩy nhanh để đan được luyện thành cỡ nào. Về đến trong nhà. So sánh với Hồ Tâm Nguyệt mặt thối kia, kiều thể dung nhan là đáng yêu cỡ nào.

Chỉ là cố nhiên có Đâu Suất Hỏa của Hồ Tâm Nguyệt, đan dược này phải luyện đủ chín chín tám mươi mốt ngày mới xuất lò được, đó là cái gọi là “Vị thành Cửu Chuyển”

Hứa Tiên nhớ tới Ngự Huyền Cơ tựa hồ nói qua, cửu cửu là số chi cực, là số trời chân chính, mà ngay cả đế vương nhân gian cũng chỉ xưng là cửu ngũ chí tôn, không dám cùng thiên tranh phong.

Mà từ quái từ mà nói “Thượng cửu” làm con số tối dương, lại không còn dư địa bước lên nữa, mà chỉ có thiên tài có thể ở tối cao, phạm nhân được con số “thượng cửu”, tất nhiên phải đi hướng suy sụp, bởi vậy đại cát chuyển thành đại hung. Ngược lại sẽ hiện hung tướng, hào tướng trên chính là Kháng Long Hữu Hối. Mà Cửu ngũ là vì Phi Long Tại Thiên. Vì vậy cửu ngũ là số tốt nhất trong quẻ Càn, có tướng trở thành đế vương.

Hứa Tiên trong lòng thầm nghĩ: Gia Ngự hoàng đế bỏ qua con số cửu ngũ Phi Long Tại Thiên, mà theo đuổi “thượng cửu”, kết quả có thực sự sẽ là Kháng Long Hữu Hối hay không? Thái Âm chân nhân muốn

ở trước thiên kiếp dùng đan này, thiên kiếp vừa trở nên càng thêm cát hung khó dò hay không? Mà chính mình thân ở trong đó muốn dễ dàng luyện đan được, sau đó lại trở về nhà bồi lão bà, tựa hồ cũng không dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không hiểu mọc lên một tia bất an, hắn không dám coi khinh tâm huyết dâng trào trong lúc nhất thời này. Bởi vì hắn vượt qua thiên kiếp, sau đó đã không phải phạm nhân, mà là người trong Thần Tiên chân chính, tâm linh trong sáng thuần khiết, buổi tối giấc ngủ ngay cả mộng cũng không có. Tuyệt sẽ khoogn vô duyên vô cớ miên man suy nghĩ.

Mà là đối với Thiên Cơ trong u minh này, có một loại cảm ứng nhạy bén. Đạo gia truy cầu Thiên Nhân Hợp Nhất, đó là loại cảnh giới này, nghe đồn nếu có thể đem đạo pháp tu đến mức tận cùng, coi như là không học qua thuật số chi đạo, cũng có thể ngôn cử cát hung, dự đoán thiên cơ.

Nhưng đây tạm thời cũng không phải là cảnh giới Hứa Tiên có khả năng chạm đến, nhưng cũng đề cao vài phần cảnh giác, biết lần này luyện đan sợ rằng không đơn giản như hắn nghĩ vậy, mà Ngư Huyền Cơ lại chơi cái Thiên Cơ không thể tiết lộ gì đó, làm cho người ta rất là tâm phiền.

Hứa Tiên bỗng nhiên bật cười, chính mình gần đây thực sự là quá thoải mái ngược lại mất đi nhuệ khí, từ lúc xuyên qua tới nay, chính mình hành sự không phải là nghịch chuyển Thiên Cơ, vô luận phía trước có gian nguy gì, chỉ cần thuận nhiên mà chống đỡ là được. Lẽ nào lúc này hắn nắm giữ lực lượng, không thể so với lúc vừa mới xuyên quan, mạnh hơn gấp ngàn vạn lần sao? Bên cạnh cũng có rất nhiều hồng nhan tri kỷ đáng giá tin cậy dựa vào.

Hứa Tiên tự cười nói:

- Tuy rằng không gọi qua một lần, nguyên lai ta kỳ thực là cường giả nghịch thiên gì đó a, hiện tại kêu gọi khẩu hiệu, tăng cường một chút tự tin đi!

Hắn hít sâu một hơi, một tay chỉ thiên, hét lớn:

- Ta chính là muốn nghịch thiên a.

Thanh âm vang dội, thẳng nhập trời xanh, lại quanh quẩn ở dãy núi cổ tự.

Quay đầu lại, Hồ Tâm Nguyệt đang dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu si để nhìn hắn.

Hứa Tiên lắc đầu, bình thường... Yêu quái là sẽ không hiểu được.

Ngư Huyền Cơ cầm bút ở trên vải lụa trắng, phác họa ra ký hiệu huyền ảo, hành văn liền mạch lưu loát, liên tục mà không ngừng.

Mỗi bức tranh hoàn thành, nàng đều thở phào một hơi, thoáng nghỉ ngơi một chút, mà ở bên cạnh nàng đã chồng chất rất nhiều bức tranh có ký hiệu bạch hổ.

Đuẩn nhi ở trong viện thi pháp, một mảnh rừng trúc xanh tươi ướt át trong khoảnh khắc sinh trưởng ra.

Thất Sát Tinh Quân bỗng nhiên xuất đao, đem gậy trúc tước thành nhánh chúc chính tề. Phá Quân dùng những đoạn trúc này cắm ở khung xương, Tham Lang đem bức tranh đầy ký hiệu bạch hổ che ở trên mặt.

Lúc này ba Tinh Quân Thiên Giới, không giống như là Thần Tiên, ngược lại giống như thợ thủ công.

Từ mặt trời nóng cháy giữa hè thẳng đến trời thu mây nhẹ bỗng bành trôi.

Chín chín tám mươi một ngày cuối cùng cũng qua đi, hơn hai tháng quang âm, giờ này ngày này rốt cục đã đến.

Đan thành, ngay tại một ngày này.

Hứa Tiên đứng dậy đi tới ngoài quan, hướng về rặng núi xa nhìn xung quanh, nguyên bản núi xanh lúc này đã tràn đầy sơn hồng biến, hỏa hồng phong diệp từ trước mắt thiêu đốt đến tận cùng dãy núi, theo gió thu hui quanh vũ động sần sật, khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

- Thời gian đã không sai biệt lắm, chuẩn bị khai lô!

Hồ Tâm Nguyệt ở sau người nói.

Hứa Tiên trở lại bên cạnh đan lô, hai người cùng nhau yên lặng chờ đợi một khắc mở lò kia. Đan được luyện đến lúc này, đã không thuộc người đến chủ đạo, chỉ có thể chờ tự nó mở ra.

Đâu Suất Hỏa trong lò thiêu đốt hùng hực, mơ hồ có thể thấy được một chút kim quang lóe ra ở trong đó.

Hứa Tiên con người co rụt lại, đây là Long Hồ Kim Đan kia.

Lúc này, đan lô bỗng nhiên bắt đầu rung động kịch liệt, dẫn động dưới chân cả dãy núi đã rung động theo.

Từng cổ cửu thải thủy khí từ trong lỗ khí của đan lô dũng phun ra. Cổ mùi thơm lạ lùng kia để Hứa Tiên cũng tùy theo tâm thần say sưa, hầu như không thể tự chỉ trì, một cơn lạnh run rẩy khiến hần kinh hãi tỉnh lại, thẳm than đan được này thật lợi hại.

Phía sau Hồ Tâm Nguyệt lại hiện ra chín cái đuôi hồ ly, nàng giúp Hứa Tiên độ thiên kiếp dùng hết hai cái đuôi hồ ly, trải qua ngày đêm tu trì cũng đã khôi phục. Phần đuôi trắng noãn xoa tung lắc lư lung tung, tựa hồ đang hấp thu từng cổ hương khí kia, lại cùng hương vị của bản thân nàng dung hợp lẫn nhau, ngưng tụ thành một cổ hồ hương cực kỳ mê người. Nếu là dùng trí để đoạt nhân tâm, không thể tốt hơn được.

Bốn phía vang lên dã thú rít gào, nguyên bản động vật an bình kia, đều ánh mắt đỏ hồng tụ tập qua đây, mà ngay cả con thỏ nhất gan ngoan ngoan, cũng trở nên không chút nào sợ người, ngược lại phát sinh tiếng gọi thấp đe dọa. Tâm trí đã là mùi thơm lạ lùng mê hoặc.

Hồ vĩ phía sau Hồ Tâm Nguyệt lay động, bầu trời đạo quan trống rỗng xuất hiện một đầu cự thú dữ tợn, phát sinh khí tức kinh khủng và rống giận kinh thiên.

Sợ hãi kinh hãi phá vỡ mộng, đám dã thú tỉnh táo lại một chút, hướng về phía xa bỏ chạy tứ tán.

Bầu trời đột nhiên trong lúc đó tối xuống. Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tinh không vạm vỡ không mây trong sát na đã là bầu trời u ám, vô số lôi long điện xà chạy lóe ra, trong lòng hần kinh hãi, luyện đan được này dĩ nhiên còn có lôi kiếp, lẽ nào thực sự là vì bị trời đổ kỳ?

Nhưng khi hần cảm thấy độ dày linh khí trong đan lô, đó là viên siêu linh lực của người tu đạo, mà ngay cả Địa Tiên tầm thường e là cũng không thể cùng hần so sánh, sẽ đưa tới thiên kiếp tựa hồ cũng không có gì kỳ quái.

899. Chương 899: Thiên Đổ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 899: Thiên Đổ. (2)

xem tại

Mà tương ứng, thiên kiếp này cũng tuyệt không chỉ có là trình độ tiểu thiên kiếp, sợ rằng đã tiếp kiện trung thiên kiếp.

Bất quá loại thời gian này, Thái Âm chân nhân chung quy vẫn nên lộ diện đi sao!

Hồ Tâm Nguyệt nhìn thấu suy nghĩ của hần:

- Không cần nghĩ, Thái Âm chân nhân nên vì đại thiên kiếp làm chuẩn bị, là không thể chịu một điểm tổn hại nào, ở đây chỉ có thể dựa vào chúng ta, người có biện pháp để ngự thiên kiếp, đúng không?

Hứa Tiên không khỏi cười khổ, Thái Âm chân nhân chịu đem đại bộ phận Kim Đan cho chính mình, xem ra không phải không có đạo lý, mà là tính ra tác dụng của bản thân. Chính cái gọi là quyền lợi càng lớn, trách nhiệm cũng lại càng lớn, ở đây cũng chỉ có thể dựa vào hần.

Thế nhưng nhớ tới không lâu trước kia, ở trên biển giúp Hàn Mai tiên tử độ trung thiên kiếp, thiếu chút nữa bị sét đánh chết. Đó vẫn là dưới tình huống trước có Hàn Mai tiên tử chia sẻ, lúc này đây lại chỉ có một Hồ Tâm Nguyệt không đáng tin thế nào.

Bất quá hẳn thật ra rất có tự tin, thậm chí là nóng lòng muốn thử. Có kinh nghiệm một lần trước, hẳn đối với lôi trong thiên kiếp chống đỡ tăng cường không ít. Mà tối trọng yếu là ở ngoài ngàn dặm, nhưng có một người cùng hẳn cùng nhau chia sẻ.

Hứa Tiên liếm liếm môi:

- Kiếp lôi hẳn là đối với nương tử có lợi thật lớn đi! Lại nhân cơ hội thu nạp một ít Lôi Đình, cảm thụ một ít uy lực trung thiên kiếp, đợi được sau đó độ kiếp, đã dễ dàng hơn nhiều.

Hứa Tiên động thân bay lên trời cao, đang che ở giữa kiếp vân và đan lô.

- Ta đến để ngự thiên sao!

Hồ Tâm Nguyệt dừng thân ở trên đan lô, chín cái hồ vĩ khiết bạch đóng đưa, dần dần duỗi dài ra, mơ hồ đem đan lô che phủ.

Bởi thiên kiếp này bất đồng với thiên kiếp tầm thường, cũng không phải là nhằm vào người tu hành đan. Thiên Ma tuy rằng cũng sẽ xuất hiện, nhưng mục đích lại không phải là phá hư nhân đạo cơ, mà là thừa dịp khi người luyện đan chống đỡ kiếp lôi, trộm lấy đan được đã luyện. Đan được huyền bí như vậy, chính là Thiên Ma cũng đổ mắt như vậy.

Trong nháy mắt trong thiên địa đã đen kịt như đêm, trong thành Trường An bách tính sớm đã bị kinh động, kinh hãi nhìn bầu trời, tiếng sấm nặng nề càng phát ra dày đặc, phẳng phất như có chiến xa cuộn cuộn từ đỉnh đầu lăn qua.

Mọi người hạ giọng nghị luận.

- Trời thu sao lại có sấm sét?

- Đúng vậy, đây lại là một dị tượng.

- Nhất định là người trên đất không tu đức hạnh, làm lão thiên gia tức giận.

“Ầm” một tiếng sấm vang vọng trời cao, quang mang trắng sáng chiếu lên khuôn mặt sợ hãi của chúng nhân.

- Đó hình như là phương hướng Bạch Vân Quan.

- Đây...đây là thiên lôi tru yêu!

Đạo Lôi Đình thứ nhất phách trảm xuống như lưỡi dao sắc bén, bị Hứa Tiên giơ tay ngăn trở, nắm ở trong lòng bàn tay chơi đùa, lại dung nhập trong quanh thân, có vẻ dễ dàng không gì sánh được. Hẳn thể chế ở trong thiên kiếp mạch lạc, càng phát ra tiếp cận với Lôi Đình, trong thiên địa năng lượng bạo liệt to lớn nhất dung nhập thân thể, dần dần thay thế huyết mạch cốt nhục nguyên bản, lôi hóa thành cốt, điện hóa thành mạch.

Thể chất của hắn hoàn toàn thoát ly khỏi phàm nhân, càng phát ra tiếp cận với Thượng Cổ tự nhiên Thần chi. Cộng Công Chúc Dung nếu xưng là Thủy Thần Hỏa thần, hẳn đó là Lôi Thần.

Hồ Tâm Nguyệt cách hắn gần nhất, lúc này mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nhìn Hứa Tiên. Lôi kiếp khiến người tu đạo nghe mà biến sắc, dĩ nhiên bị hắn đơn giản bắt ở trong tay như vậy, mà hắn còn bất quá là Địa Tiên mà thôi.

Nhưng Hứa Tiên lại biết, đây bất quá là lúc ban đầu thử nghiệm mà thôi, thế nhưng chỉ bằng vào một đạo thăm dò này, hẳn đã biết, uy lực của kiếp lôi này không chút nào thua kém trung thiên kiếp. Kế tiếp Lôi Đình mãnh liệt, không có khả năng bằng vào lực lượng bản thân hẳn có thể chống đỡ được.

Đương nhiên, khi không thể chống đỡ được, hẳn có thể lựa chọn chạy trốn. Nhưng đan được phía dưới sẽ bị Lôi Đình toàn bộ phá hủy, Thái Âm chân nhân suy nghĩ khổ tâm, liên quan đến nhu cầu của hắn đối với Kim Đan, đều phải hóa thành bọt nước.

Hứa Tiên cười khỏ, chính mình lần lượt bị sét đánh thật đúng là nhiều a.

Trong lòng hắn bỗng nhiên vang lên một thanh âm ôn nhu trang nhã:

- Quan nhân, người lại đang giúp người nào độ kiếp vậy?

Thanh âm này rơi vào trong tay của Hứa Tiên chỉ cảm thấy giống như tiếng trời, kinh hãi nói:

- Nương tử, người rốt cục đã login?

- A?

Bạch Tố Trinh không giải thích được.

Hứa Tiên không có thời gian giải thích cái này:

- Sư phụ đạo sĩ kia của ta muốn ta luyện Long Hồ Kim Đan sắp thành công, không nghĩ tới đưa tới thiên kiếp, lần này còn muốn dựa vào người.

Bạch Tố Trinh nói:

- Được, thiên kiếp của ta cũng sắp đến, lần này vừa lúc lại diễn thử một phen, đến lúc đó sẽ dễ dàng hơn nhiều. Chờ ta vượt qua thiên kiếp, ta có thể xuất sơn, chúng ta có thể...

Hứa Tiên vừa nghe lời ấy, lập tức hào hùng vạn trượng:

- Được, đến lúc đó ta đi nghênh tiếp người xuất quan, thuận tiện tặng người một phần lễ vật.

- Lễ vật gì?

Bạch Tố Trinh hiểu kỳ nói.

- Đến lúc đó người sẽ biết.

Rất nhiều ngôn ngữ trong lòng niệm lên, chỉ là một cái chớp mắt, đạo Lôi Đình thứ hai đã từ trên trời giáng xuống.

Tiếng nổ vang liên kết thành một mảnh, trừ Lôi Đình ra, càng có rất nhiều lôi cầu xoay quanh, lôi cầu sí bạch mà hiển hiện ra minh tử sắc, vừa nhìn liền biết trong đó ẩn chứa năng lượng cuồng bạo.

Hứa Tiên kinh ngạc, khi giúp Hàn Mai tiên tử độ kiếp cũng không từng gặp qua loại đồ vật này.

Bạch Tố Trinh trong lòng nói:

- Quan nhân cẩn thận, lần này lôi kiếp sợ rằng ở trên trung thiên kiếp. Những lôi cầu kia đã gần đến Tử Tiêu Thần Lôi, nghìn vạn lần không nên đồng thời trúng phải hai lần, bằng không sẽ rất nguy hiểm.

Bạch Tố Trinh nói như thế, Hứa Tiên cũng không dám sơ ý, nhưng khi lôi cầu kia ngưng tụ đến gần trăm khóa, như là bỗng nhiên chịu tác động nào đó, đồng thời lao về phía Hứa Tiên áp qua đây.

Không cần suy nghĩ nhiều, Hứa Tiên cũng biết, nếu như trúng phải chiêu này, chính là từ Bạch Tố Trinh gánh vác bớt cũng quyết không thể chống đỡ được, duy nhất đáng được ăn mừng là, những lôi cầu kia đều là trạng thái huyền phù, cũng không giống như là Lôi Đình kích xuống nhanh đến không thể tránh né như vậy.

Hắn bay lượn rất nhanh, né qua công kích thành phiến, nhưng lôi cầu này lại không hề có dấu hiệu đột nhiên đình chỉ xoay chuyển, rất khó tránh né.

Nhưng quanh thân hắn tràn đầy lôi đình, chạy trốn thẳng như thiểm điện, đồng dạng nhanh đến mức tận cùng, mới có thể ngao thị tốc độ của những lôi cầu này.

Hắn trốn tránh vài lần, đã thấy càng nhiều lôi cầu tụ tập lại, hắn cắn răng một cái chủ động đưa tay bắt lấy một lôi cầu. Một cỗ lực lượng khiến tâm thần kẻ khác tê dại lập tức lan tràn ra. Quanh thân tất cả tựa hồ cũng bị triệt để phân giải, vô luận là linh hồn hay là thân thể, nhưng thân thể Lôi Đình của Hứa Tiên thân thể cũng không phải cái ô, trên người điện lưu chột lóe, lấy lôi khắc lôi, hóa giải cỗ lôi điện này.

900. Chương 900: Quỷ Đế Sợ Hãi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 900: Quỷ Đế Sợ Hãi

Trong lòng không có tiếng động truyền đến, Hứa Tiên thân thiết hỏi:

- Nương tử, người có khỏe không?
- Không sao cả, vị đạo cũng không tệ lắm!

Bạch Tổ Trinh khó có được nói giỡn.

Hứa Tiên cười cười, tiếp tục lặp lại cử động mới vừa rồi, một “ăn” xuống những lõi cầu kia, cứ ăn một cái, thân hình đều dừng lại trên một phen. Mà Lôi Đình trên đỉnh đầu không dừng lại chút nào. Nếu không phải hắn có Bạch Tổ Trinh chia sẻ bớt, đã sớm chống đỡ không được, thể chất của Bạch Tổ Trinh càng ở trên hắn.

Hồ Tâm Nguyệt lại ở phía trên đan lô, chống đỡ ma đầu không ngừng kéo tới. Ma đầu có lớn có nhỏ, nhỏ chỉ cỡ như ngón cái, lớn lại như một phòng ốc. Ai nấy tham lam nhìn về phía đan lô, nhưng vẫn không cách nào tiến thêm,, quay về phía Hồ Tâm Nguyệt rít gào rống giận.

Hồ Tâm Nguyệt toàn bộ không thêm để ý, nàng vốn là Thiên Ma, trên người có chứa Thượng Cổ huyết mạch, để lực lượng của nàng càng ở trên Thiên Ma, dùng hai cái hồ vĩ là có thể giúp Hứa Tiên chống đối Thiên Ma tập kích, lúc này cửu vĩ ra hết, càng không nói chơi, vũ động vũ động toàn bộ ma đầu lớn nhỏ, thậm chí một Thiên Ma tất cả đều che ở bên ngoài đan lô.

Lúc này mới hiện ra thâm ý Thái Âm chân nhân lựa chọn hai người bọn họ đến luyện đan.

Hồ Tâm Nguyệt có nhân hạ, nhìn bầu trời cùng với Lôi Đình đã đấu với Hứa Tiên, trong mắt ngoại trừ kinh ngạc chấn động, khó nén được một tia cực kỳ hâm mộ.

Có một mệnh tất có một lại yếu nhược, bản thân nàng có thể chất thể chất không sợ tâm ma, lại ở trong Dao Trì Tiên Cung ăn các loại linh đan tiên thảo, tốc độ tu hành vượt xa Bạch Tổ Trinh trước đây, do đó không có độ kiếp, chính là bởi vì nàng sợ không đối kháng lại lôi kiếp, do đó dùng bảo khí tương tự kim phù áp chế khí tức. Hôm nay thoát nhìn Hứa Tiên để ngự thiên kiếp như vậy, lại không thể ước ao đây.

Hồ Tâm Nguyệt trong lòng khê động, chờ một chút, hắn không phải đang chôn đờ, mà là đang thôn phệ, đây chẳng lẽ là không phải của Long tộc bí pháp sao?

Đầu nàng vừa xoay chuyển, đã hiểu thấu đáo huyền cơ trong đó, trong lòng sinh ra rất nhiều ý niệm.

Nàng phân thần trong lúc đó, bỗng nhiên có hai lõi cầu lách qua Hứa Tiên, thẳng đánh về phía nàng, nhanh như điện quang hỏa thạch, nàng phản ứng lại muốn tránh né đã không kịp nữa.

Hứa Tiên thiểm điện một cái, chắn ở trước người nàng, đồng thời ngăn trở hai lõi cầu.

Hồ Tâm Nguyệt tâm thần rung động khó có thể tự ức chế, không biết là nghĩ mà sợ, hay là nghĩ cái gì khác. Mới vừa rồi nếu là bị hai khóa lõi cầu kia bắn trúng, nàng tất nhiên sẽ là tính mệnh khó bảo toàn. Bởi vì lõi cầu kia mơ hồ đã siêu việt trung thiên kiếp. Gần như đại thiên kiếp mới có hình thái này. Mặc dù ở trong đại thiên kiếp chân chính, lõi cầu chỉ có thể xem như món ăn sáng khai vị, nhưng đối với Địa Tiên mà nói cũng quyết định đồ vật khó có thể chống đỡ.

Nàng chăm chú nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên cả người lấp lánh Lôi Điện, trong lòng khẩn trương tới cực điểm.

Hứa Tiên lúc này cảm giác được thực sự là tê nhúc tới cực điểm, phảng phất như bị quăng vào trong cái cối xay, cũng bị hai khối tảng đá lớn ma sát nát bấy, mà ngay cả Bạch Tổ Trinh trong tâm niệm cũng không nhận được phát sinh một tiếng than nhẹ.

Hoàn hảo Hứa Tiên thôn phệ thôn phệ rất nhiều lôi cầu, mới miễn cưỡng ổn định năng lượng đang bạo động ở trong cơ thể.

- Nương tử, người có khỏe không?

- Còn tốt!

Hứa Tiên nhú mồm quay đầu nói với Hồ Tâm Nguyệt:

- Cẩn thận một chút!

- Ta...

Hồ Tâm Nguyệt coi như là tính tình có ngạo mạn thế nào, người khác vừa mới mạo hiểm cứu nàng một mạng, cũng chỉ có sắc mặt ngạc nhiên, không nói ra lời.

Hứa Tiên nói:

- Tặng người một chút chỗ tốt!

Đưa tay vỗ lên vai Hồ Tâm Nguyệt, đem hai lôi cầu mới vừa rồi thu hút kia tiêu hóa không hết một bộ phận, đưa vào trong cơ thể nàng.

Hồ Tâm Nguyệt đã cảm nhận được Hứa Tiên mới vừa rồi thể hội đến cảm thụ, nhục thân phảng phất như muốn cùng Lôi Đình phân ly, sau đó lại bị đều tụ xé rách. Nhưng Hứa Tiên đưa vào Lôi Đình dù sao cũng là số ít, rất nhanh loại cảm giác này đã biến mất.

Hồ Tâm Nguyệt thở hổn hển trốn mắt nhìn đối với Hứa Tiên, biết được hẳn đây là biến tướng cho nàng chút giáo huấn. Nhưng đây xác thực cũng là chỗ tốt, hơn nữa là chỗ tốt cực đại. Nếu có thể dùng Lôi Đình hảo hảo rèn luyện thân thể, nàng sẽ càng nắm chắc có thể vượt qua thiên kiếp, đoạt được chỗ tốt thậm chí so với Long Hồ Kim Đan còn tốt hơn nhiều.

Hứa Tiên tiếp tục trở lại bầu trời ăn lôi cầu, sau một lát, trên bầu trời lôi cầu thưa thớt hơn rất nhiều, dù sao cũng chỉ là trung thiên kiếp, không có khả năng xuất hiện quá nhiều đồ vật siêu giai.

Khi mây đen ném xuống, cuối cùng cũng là một kích mạnh nhất. Một kích Lôi Đình kia không hề là Lôi Đình bình thường, mà là mơ hồ thành hình dạng đao kiếm, dĩ nhiên có thể đem kiếp lôi cuồng bạo tụ tập thành hình dạng. Đây là uy lực thế nào. Mà nghe đồn khi đại thiên kiếp, mỗi một đạo Lôi Đình đều là như vậy. nguồn

Hứa Tiên cũng không chống đỡ được nữa, trực tiếp bị đánh rơi từ không trung, Hồ Tâm Nguyệt vội vàng vươn thẳng hồ vĩ, đem hắn quần thu vào trong lòng, nhìn hai mắt nhắm chặt, bị dọa nhảy dựng, thử hơi thở một lần, mới thở phào một hơi trong lòng.

- Hừ, nếu là người hỗn đản này chết đi, Tiểu Bạch chẳng phải là muốn bồi táng theo sao!

Thiên kiếp đã tán đi, chúng ma đầu không dám vi phạm quy tắc, chỉ có không cam lòng đều thối lui.

Vân khai vụ tán, ánh dương quang chiếu xuống, đan lô rung động không biết từ khi nào cũng đã bình ổn, lô đỉnh bỗng nhiên hoàn toàn mở ra. Lúc đầu chỉ là một lỗ nhỏ, đã thấy một đường quang mang chói mắt xó xuyên qua phía chân trời.

Trong lòng Hồ Tâm Nguyệt chấn động, mở lò.

Cửa lò càng xoay càng lớn, tia sáng kia biến thành quang trụ. Vụ khí chín màu theo đó dâng lên, ở trên bầu trời kết thành tường vân, sau đó hóa thành hai cổ hình dạng giống như long hổ.

Long kia lắc đầu vẫy đuôi, hổ kia dương nanh múa vuốt, tại không trung tranh đấu, dĩ nhiên sinh ra linh tính, long hổ chỉ tranh cực kỳ mãnh liệt, trong chớp mắt liền đấu thành một đoàn.

Mà Hứa Tiên bị cỗ linh quang linh khí này bao phủ lại, trên người bị Lôi Đình bắn trúng lưu lại vết thương cấp tốc khép lại, nguyên bản da thịt chảy đen một mảnh chuyển làm oánh nhuận, hắn cũng chậm rãi tỉnh táo lại, Hồ Tâm Nguyệt lập tức buông hắn ra.

Hứa Tiên triệu đến Thái Văn làm y phục, bắt chắp cái khác, ngửa đầu nhìn một màn kỳ cảnh này, lẩm bẩm nói:

- Đan thành long hổ hiện.

Phía dưới trong đan lò bỗng nhiên truyền đến một cỗ hấp lực, Hứa Tiên và Hồ Tâm Nguyệt vội vã né tránh, chỉ thấy đan lò giống như trường kinh hấp thủy, đem nó quấn chặt cùng một chỗ, long hổ hút vào trong đan lò, cửa lò một lần nữa xoay tròn khép kín.

Một màn này đã giống như tình cảnh mới vừa rồi phóng trở lại.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Muốn thành!

Lời còn chưa dứt, đan lò rung động kịch liệt, bỗng nhiên phụt lên chín chín tám mươi mốt điểm Kim Đan,

901. Chương 901: Quỷ Đế. (2)

Chương 901: Quỷ Đế. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên mỗi một khối Kim Đan đều hình như có một con rồng một con hổ dây dưa cùng một chỗ, chính là Long Hổ Kim Đan hàng thật giá thật.

Kim Đan ra lò, Hứa Tiên vội vã đuổi thẳng qua đó, nhưng mà liên tục thổi tận trong tầng mây, bỗng nhiên trong lúc đó chui ra hơn mười bóng đen, cũng hướng về phía Kim Đan đánh tới, đều là ẩn núp đã lâu, chờ đợi thời cơ này.

Hứa Tiên trầm giọng quát một tiếng:

- Lớn mật!

Trên giới chỉ phóng xuất hào mang vạn trượng, như là một tiểu thái dương đột nhiên mọc lên.

Những yêu ma quỷ quái đến cướp giật Kim Đan kia đều có mấy phần tu vi mới dám đoạt thức ăn trên miệng hổ, không phải hạng như Lục Tinh Tu có thể so sánh, nhưng nào có địch nổi Nhật Hỏa Thần Mang do Đông Hoàng Thái Nhất truyền xuống, trong khoảng thời gian ngắn, ngăn lại không thể ngăn lại, tránh cũng không thể tránh.

Hứa Tiên biết đây không phải lúc để thủ hạ lưu tình, không chút khách khí dẫn phát Nhật Hỏa Thần Mang, những bóng đen kia đều kêu thảm từ trên bầu trời rơi xuống dưới, sinh tử không biết.

Hứa Tiên hóa thành điện thiểm đi lấy Kim Đan, đỉnh đầu tầng mây trên bầu trời kích động, trống rỗng lộ ra một đại thủ đen kịt, tay chân kia có cỡ phương viên mấy trăm trượng, phô thiên cái địa, như núi đè xuống. Đem Kim Đan, Hứa Tiên, thậm chí cả Bạch Vân Quan bao phủ dưới âm ảnh của hắn.

Nhật Hỏa Thần Mang đâm vào trong bàn tay to này, lập tức lập tức âm khí rộng lượng trong đó chôn vùi, cho dù có thể dẫn bạo mấy đạo, lại dường như kiến cắn voi, không tạo ra được bao nhiêu tác dụng.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Là Trung Ương Quỷ Đế.

Chênh lệch trên thể tích một ngày lớn đến trình độ nhất định, bất luận công kích gì cũng đều khó có thể có hiệu quả. Một tay này còn như vậy, chân nhân ẩn sâu ở trên tầng mây kia lại có bao nhiêu cường đại nữa đây?

Bàn tay kia đầu tiên chạm được vào Kim Đan bay lên, Kim Đan lập tức dung nhập trong đó biến mất không thấy.

Hứa Tiên theo sát sau đó, mắt thấy phát sinh biến hóa như vậy, lập tức đem thiểm điện tràn đầy quanh thân, không chút do dự bay về phía bàn tay khổng lồ kia. Trong lòng thầm nghĩ, ngưng tụ thành linh thể cao to như vậy, đã thôn phệ Quỷ Hồn sợ là đạt được trình độ rộng lượng, cùng hần so sánh, tại tại Địa phủ nhìn thấy những cự thủ kia chỉ có thể coi như là trẻ sơ sinh, quả nhiên không hổ là Quỷ Đế.

Trung Ương Quỷ Đế muốn đem Hứa Tiên vỗ bay như vỗ đánh con ruồi vậy. Nhưng mà trong nháy mắt va chạm với nhau, kiếp lồi quanh thân Hứa Tiên lập tức phân giải tầng linh chất cấu thành da thịt kia, một phát đâm vào trong bàn tay khổng lồ.

Trước mắt là một mảnh đen đặc như khói như nước, thâm trầm như uyên tựa hải, cho dù chỉ dùng để Thông Thiên Nhân cũng nhìn không thấu, thế nhưng Thông Thiên Nhân lại rõ ràng lao vào bắt được một cái quỷ tích, Kim Đan ở ngay trước mắt.

Âm khí cuộn cuộn vọt tới muốn đem Hứa Tiên nuốt hết, chủ nhân bàn tay to cũng không cảm thấy đây là một chuyện khó khăn. Sau lồi kiếp, chính là lúc người tu đạo yếu nhất, bởi vì độ kiếp tất nhiên hao hết linh khí quanh thân.

Mà Hứa Tiên cũng là như thế. Linh lực tiêu hao cực đại, nhưng hần đang tiêu hao linh lực, đồng thời, lại đại lượng thôn phệ hết một loại lực lượng khác - kiếp lồi.

Kiếp lồi vượt xa quá thân thể hần có thể chịu đựng, nếu như không sử dụng mà nói, trong đó tám chín phần mười sẽ chậm rãi tiêu tán. Vì vậy giờ này khắc này, ngược lại là lúc Hứa Tiên mạnh nhất.

Hứa Tiên gầm nhẹ một tiếng “Khai”, vô tận Lôi Đình từ trên người hần phóng xuất ra. Quang mang trắng sáng kia chiếu sáng không gian đen đặc, chỗ Lôi Đình này có thể đạt được, toàn bộ âm khí đều lập tức tiêu mất tán loạn, để Hứa Tiên một đường đi đến, thông suốt không trở ngại.

Trên mặt đất Hồ Tâm Nguyệt chỉ thấy bàn tay khổng lồ kia mạnh mẽ co rút lại, một chớp mắt lên đỉnh núi, đem cả Bạch Vân Quan biến thành bình địa. Đã thấy trong đó một điểm bạch quang dọc theo cổ tay bàn tay khổng lồ, hăng hái đẩy mạnh hướng về phía trước. Trên tầng mây truyền đến tiếng kêu đau đớn cùng rống giận tựa như sấm sét.

Bạch quang bay đến khủy tay, trở nên càng phát ra sáng sủa chói mắt, cuối cùng đâm thủng da thịt, hiện ra thân hình của Hứa Tiên.

Trong tay Hứa Tiên chín chín tám mười một khối Kim Đan, không ít hơn một viên.

Hứa Tiên đem Kim Đan thu vào trong ngọc bài, cũng không hề chuyển dời, ngược lại hướng về phía trước phi hành, thẳng đến xuyên phá tầng mây, thấy được chân thân của Trung Ương Quỷ Đế này, chính là một trung niên nam tử đầu mang vương miện, mặc thanh hắc đế vương phục, một thân trang phục kia mơ hồ cùng Đông Nhạc Đại Đế có vài phần tương tự.

Mà ở bốn phía Trung Ương Quỷ Đế tụ tập không biết bao nhiêu vạn Quỷ loại, đông nghịt đầy cả không trung.

Hứa Tiên quát to:

- Người chính là Trung Ương Quỷ Đế? Không nghĩ tính tâm tu hành, tích lũy công đức, dám đến cướp đoạt đan dược người khác khổ cực luyện thành!

Đại Lôi Âm Thuật bao hàm kiếp lồi chi lực, cuộn cuộn nghiền qua phía chân trời, rất nhiều tiểu quỷ chịu không nổi, trực tiếp tiêu tan thành mây khói.

Trung Ương Quỷ Đế cả giận nói: nguồn

- Hứa Tiên, người dám can đảm giết Quỷ vương thủ hạ của ta, hôm nay không đoạt được Kim Đan của người, lấy tính mệnh của người!

Mở miệng lớn như vựa sâu, phun ra thanh hắc sắc hỏa diễm, chính là Cửu Âm Minh Hỏa có thể ăn mòn tất cả, đó là Kim Cương thiết cốt cũng chịu đựng không nổi.

- Chỉ bằng vào người!

Hứa Tiên không lùi mà tiến tới đón Âm Hỏa hướng về hướng về phía Trung Ương Quỷ Đế trong trăm vạn quỷ tướng bay qua. Âm Hỏa kia rơi vào trên người hắn đã bị tự động phân giải ra. Hắn có Lôi Đình hộ thể, không sợ hãi tất cả linh lực công kích. Trừ phi lão quân Đầu Suất Hỏa, Đông Hoàng Thái Nhất Nhật Hỏa Thần Mang còn có cơ hội tạo thành thương tổn đối với hắn, chính là Cửu Âm Minh Hỏa cũng không đủ khiến hắn sợ hãi.

Đối với Trung Ương Quỷ Đế mà nói, Hứa Tiên chỉ có cỡ con muỗi, nhưng con muỗi này lại chích cũng đủ sâu, đủ đau nhức, mà Trung Ương Quỷ Đế các loại công kích lại không dùng được.

Hứa Tiên lại có chỗ khó xử của chính mình, kiếp lôi cũng không phải là vô cùng vô tận, Trung Ương Quỷ Đế âm khí lại nồng nặc rộng lớn đến cực điểm, căn bản không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể luyện hóa được. Hơn nữa kiếp lôi có giá trị phi thường lớn, hắn cũng không bỏ được, cứ lãng phí như vậy trên tranh đấu.

Hắn bỗng bỏ qua Trung Ương Quỷ Đế, bay thẳng đến chỗ sâu trong trời cao. Hôm nay vừa qua tháng tám, ánh mặt trời giống như thiêu đốt.

Hứa Tiên đem chủ tinh Thái Dương tinh lượng trong cơ thể đến mức tận cùng, dẫn phát trong vòng phương viên hơn mười dặm, toàn bộ nhật linh chi lực cộng hưởng.

Bầu trời biến thành kim sắc, tại giờ khắc này, hắn chính là thái dương.

Trăm vạn quỷ chúng kêu rên lui về phía sau, trốn tránh ở phía sau Trung Ương Quỷ Đế. Trung Ương Quỷ Đế cũng nheo lại con mắt, cảm thấy quanh thân một trận ngứa đau nhức, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi. Tu luyện đến trình độ này của hắn, đã xem linh lực quanh thân từ cực âm chuyển làm cực dương, âm dương biến ảo tùy tâm sở dục.

902. Chương 902

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

903. Chương 903: Người Về.

Chương 903: Người về.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bằng không chịu thiên nhiên khắc chế, nhưng bằng vào nhật linh chi lực công minh còn không đủ để xâm phạm tới hắn. Nhưng nếu đem cỗ lực lượng này chuyển thành công kích thì cũng không nhất định.

Hứa Tiên lại cũng không có triển khai công kích:

- Trung Ương Quỷ Đế, người nếu đã biết danh hào của ta, nên biết ta là Đông Nhạc Đế Quân chuyển thế, thống ngự tất cả quỷ loại thế gian, người không cúi đầu xưng thần, dám cùng ta đối địch?

- Người là Đế Quân chuyển thế, nhưng người lại không phải Đế Quân, ngay cả tên của ta cũng không biết, lại dám mệnh lệnh với ta.

Hứa Tiên thần nhiên nói:

- Phải không? Chu Khất!

Theo những lời này nói ra khỏi miệng, trong thiên địa quang mang trong sát na biến mất, còn lại chỉ có một đôi con người u ám kia.

Trung Ương Quỷ Đế quá sợ hãi:

- Người sao lại biết tên của ta? Người...người là?

Từ hần được phong làm Trung Ương Quỷ Đế, người xung quanh đều lấy Quỷ Đế để xưng hô, nhưng chỉ có người nọ vẫn dùng tên này để xưng. Sau khi người nọ rời đi, cái tên này đã triệt để mai một trong bụi bặm, ngay cả chính hần cũng đã nhanh chóng quên đi. Hôm nay chợt nghe hô gọi, các loại ký ức lại nổi lên trong lòng.

Cố nhiên âm điệu khác nhau, tướng mạo khác nhau, thế nhưng do trên người Hứa Tiên tản mát ra khí tức, rõ ràng chính là người nọ mà hần quen thuộc nhất.

- Quân Thượng?

Thân hình Trung Ương Quỷ Đế lập tức thu nhỏ lại một vòng.

- Chu Khất, lúc đầu ta người người thống suất trung ương quỷ chúng, đã từng nói qua cái gì? Người đã quên rồi sao?

- Không có khả năng, vừa vào luân hồi, trước kia đều quên mất. Hứa Tiên, người dám giả dạng Đế Quân lừa dối, lừa gạt ta, hôm nay nhất định cùng người không chết không ngớt!

Trung Ương Quỷ Đế bỗng nhiên nổi giận, thân hình trở nên càng phát ra khổng lồ, mạnh mẽ vung tay lên, muốn để trăm vạn quỷ chúng giết qua.

Hứa Tiên mở miệng nói:

- Khanh ở trung ương, thống ngự vạn quỷ, trách nhiệm, quyền lực trọng đại. Thái độ làm người của khanh cương trực công chính, ta thực yên tâm. Thế thì nhân tâm dễ dàng thay đổi thân thể linh quỷ, càng khó thủ vững bản tâm, chỉ bằng một ngày kia ta tỉnh lại là được. Bằng không nhất thời vo ý, sẽ thành tội nghiệp, một ngày không giết, ngược lại là lưu độc, cẩn thận, cẩn thận.

Trung Ương Quỷ Đế lắng lắng nghe, đợi cho Hứa Tiên nói xong, không khỏi khom người đáp:

- Vi thần ghi nhớ.

Thân hình đã thu nhỏ lại đến không bằng phân nửa mới vừa rồi.

Trung Ương Quỷ Đế nói:

- Người thực sự là Đế Quân Tam Mao thực vì Đế Quân khôi phục ký ức.

Năm đó Đế Quân sắc phong ngũ phương Quỷ Đế, hần tại Thái Sơn nghe được một phen lời nói này, khắp nơi chỉ có hần cùng với Đế Quân hai người, mà hần lại chưa bao giờ đối với người bên ngoài nhắc tới việc này.

Cũng không trách hần không đoán ra được, người bình thường sau khi chuyển thế, sẽ là tìm hiểu kiếp trước, khôi phục toàn bộ ký ức. Hoặc là sẽ thẳng thắn đem chuyện cũ trước kia vứt bỏ không để ý. Ai có thể nghĩ đến Hứa Tiên có thể dùng công đức ngưng tụ ra nhân cách phụ, phẳng phất như thật sự có một Đông Nhạc Đại Đế dựng thân ở chỗ này.

Nhưng đây cũng không tính là lừa dối, phụ nhân cách vốn là nơi phát ra ký ức của Đông Nhạc Đại Đế. Điều Hứa Tiên làm bất quá là đã sớm thừa thu phần ký ức này dễ dàng mà thôi. Hơn nữa Hứa Tiên nếu là giả lấy thời gian, có thể dung hợp toàn bộ ký ức của Đông Nhạc Đại Đế, bản thân hần tồn tại đã bao hàm Đông Nhạc Đại Đế tồn tại.

Hứa Tiên nói:

- Người nếu đã nhớ kỹ Hư Đễ Quỷ Vương kia ăn trộm Kim Đan không được, lại muốn sát hại tính mệnh của người, người không cúi đầu suy nghĩ tự xem xét lại, mà còn đem binh trả thù, lại là có ý gì?

Trung Ương Quỷ Đế mặt đỏ tới mang tai, trong chớp mắt đã khôi phục kích cỡ thường nhân, phi thân đi tới trước người Hứa Tiên:

- Vi thần có tội, cô phụ Đế Quân giao phó. Bất quá sau khi Đế Quân luân hồi, Địa phủ vì Phật môn sở hữu, ta không muốn quy thuận, chỉ đành cô huyền ô độc sơn, Đế Quân nếu nhớ lại trước kia, sao không triệu tập bộ hạ cũ, thu hồi Địa phủ, ai, nhớ lại tình cảnh ngày đó xe tuần du thiên hạ. Các khanh tướng mời lên Thái Sơn phẳng phất chỉ mới như ngày hôm qua.

Chu Khất cũng không sợ hãi lực lượng của Hứa Tiên, trên thực tế bản thân hắn cũng có rất nhiều chiêu số pháp bảo chưa từng sử xuất, thực sự tranh đấu, chính là Hứa Tiên cũng sẽ không dễ chịu. Đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể chứng minh người trước mặt là Đông Nhạc Đại Đế, dù cho chỉ là phạm nhân không có bất kỳ pháp lực gì, hắn cũng sẽ cung kính.

Hứa Tiên trong lòng cảm thán, Đông Nhạc Đại Đế, vị đại thần này thất đúng là tràn đầy giá trị thống ngự lực, lại thêm thủ hạ thực lực siêu quần, nếu là Phật môn không ra tay, bằng vào Chu Khất một trong ngũ phương một trong này cũng đủ để quét ngang Địa phủ hiện tại. Càng đừng nói còn có tứ phương Quỷ Đế khác, thậm chí Đông Nhạc Thập Thái Bảo rõ ràng càng thêm hiển hách hơn. Thái Bảo vốn làm quan danh, một trong cổ đại tam công, làm quan giúp đỡ quốc quân, là mười vị Âm Soái thủ hạ của Đông Nhạc Đại Đế.

Hiện tại Địa phủ cũng có thập đại Âm Soái, phân biệt là Quỷ vương, Nhật Du, Dạ Du, Vô Thường, Ngưu Đầu, Mã Diện, Báo Vĩ, Diểu Chủy, Ngư Tai, Hoàng Phong phẳng phất như vì đối ứng với mười vị Âm Soái năm xưa. Thế nhưng đơn giản chỉ nghe tên liền biết hỗn tạp tới loại trình độ nào. Mà Đông Nhạc Thập Thái Bảo tùy tiện xuất ra một thí dụ như Mã nguyên soái, đó là Mã Vương gia ba con mắt, lại xưng là Hoa Quang Đại Đế. truyện copy từ

Hứa Tiên trầm ngâm nói:

- Ta pháp lực chưa hoàn toàn khôi phục, việc này cần bàn bạc kỹ hơn.

Nếu là bởi vì lực lượng hiện tại của hắn còn chưa đủ, càng bởi vì hắn cảm thấy loại rắc rối này có kỳ quái khác.

Nhưng hắn lại thoáng minh bạch, những Đông Nhạc cự bộ này vì sao một lòng khôi phục Địa phủ. Bọn họ muốn khôi phục cũng không phải là âm tào địa phủ giản dị hiện tại này, mà là năm xưa chúng tiên tập hợp, nhất thống Lục Hợp Minh phủ. Mặc dù là Thần Tiên danh lợi mờ nhạt, đối với tràng thắng carnhw như mộng ảo năm xưa cũng khó tránh khỏi nhớ mãi không quên.

Hắn cũng thoáng lý giải được chỗ khó của Địa phủ, như là Trung Ương Quỷ Đế nắm giữ trăm vạn quỷ tướng như vậy đều quản không được, lại sao có tâm tư quản Cừu vương gì đó, tiểu đầu như Đại Nguyệt Vương. Nhưng nói chung vẫn là Phật môn thống ngự lực không đủ, mới khiến cho yêu ma quỷ quái trên đời hoành hành, lại có thể tụ tập tại địa phương như Cừu vương phủ Lan Nhược Tự làm hại một phương, không còn nghiêm minh như khi Đông Nhạc Đại Đế thống trị nữa.

- Địa Ngục không trống rỗng, thề không thành Phật.

Tín niệm như vậy dường như là tốt, nhưng năng lực không đủ, tín niệm có mạnh cũng là uống công.

- Giời thì chỉ cần một đạo chiếu lệnh của Đế Quân!

Chu Khất Chu Khất Đông Nhạc Đại Đế phán đoán có vẻ rất là tin cậy, cuối cùng ưng thuận hứa hẹn như thế, liền dẫn trăm vạn quỷ binh thối lui như gió thổi mây tan, bầu trời khôi phục lại sáng sủa,

904. Chương 904: Linh Dược.

Chương 904: Linh Dược.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thời gian cũng đã là hoàng hôn, một vòng tà dương đỏ sẫm như máu sắp sửa biến mất ở tận cùng dãy núi.

Hứa Tiên trở lại mặt đất, đem hai viên Kim Đan giao cho Hồ Tâm Nguyệt, Hồ Tâm Nguyệt lại kinh nghi nói:

- Người rốt cuộc là Đông Nhạc Đại Đế hay vẫn là Hứa Tiên?

Mới vừa rồi phen khí độ kia ngay cả nàng cũng nghĩ nói là một Thiên Tiên.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Vốn dĩ không một vật, nơi nào rước lấy bụi bặm?

- Bỏ đi!

Hồ Tâm Nguyệt cầm lấy Kim Đan, đặt ở chóp mũi tham lam hút hít, mới lưu luyến bỏ vào trong lòng. Thấy Hứa Tiên đang nhìn bầu trời đến xuất thần, nhưng khóe miệng lại vẫn mang theo mỉm cười, có vẻ bình thản và thông dong nói không nên lời.

Hai người đứng ở trên phế tích Bạch Vân Quan, nhất thời đều là im lặng không nói gì.

Thẳng đến hà quang tiêu tan hết, Hứa Tiên mới tỉnh giấc lại, một vòng trăng khuyết chiếu sáng trên bầu trời, hắn mới mở miệng nói:

- Vài ngày kế tiếp chính là mười lăm tháng tám, nhân nguyệt đoàn viên, ta cũng nên về nhà thôi.

Nhắc tới chữ nhà này, biểu tình của hắn trở nên ôn nhu phá lệ.

Trong mắt Hồ Tâm Nguyệt mọc lên mọc lên một tia mờ mịt.

Hứa Tiên đi tới trên phế tích, thân thể ngồi xổm xuống đào ra một vật, chính là Thiên Địa Phương Viên Đỉnh, đã khôi phục kích cỡ vốn có. Mặc dù bị Trung Ương Quỷ Đế một chưởng đánh vào trong lòng đất, thoát nhìn cũng không hề tổn hại chút nào. Hắn thổi thổi bụi bặm mặt trên, cũng nhất nhất thu vào trong ngọc bài, sau đó hướng phía dưới chân núi đi đến.

Hắn quay đầu lại quay đầu lại nói:

- Đến lúc đó tới ăn bánh Trung thu nhé!

Hồ Tâm Nguyệt sửng sốt, cười lạnh nói:

- Người đây là đang thương hại ta sao?

Hứa Tiên buông tay nói:

- Người thế nào cũng coi như là muối muối nường tử nhà ta, cái này gọi là làm trở ngại tình cảm, lời mời không hề có thành ý.

Hồ Tâm Nguyệt bật cười, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói nói:

- Là tỷ tỷ.

Hứa Tiên cũng không quay đầu lại khoát khoát tay, một mình hướng phía dưới chân núi đi đến.

Trăng sáng đuổi người về.

Hứa Tiên đi qua cửa thành lâu, cửa thành ở sau người đóng kín lại.

Hai bên nhai đạo trong đám dân cư rất nhiều người đi ra, thất kinh hết nhìn đông tới nhìn tây, hoặc là thẳng đứng dậy từ phương hướng Tây Sơn đưa mắt nhìn qua, phảng phất như tiểu thủ ra khỏi hang sau khi bão tố qua đi.

Một trận Lôi Bạo kia thực đã dọa sợ không ít người, phảng phất như trời sắp sụp xuống.

Hứa Tiên đi nhanh qua đoàn người, tiếng nghị luận từ bốn phương tám hướng truyền đến, thế nhưng tất cả đều không bắt được trọng điểm, chỉ quay xung quanh đề tài “thiên lôi tru yêu” tiến hành.

Tru yêu? Có thể đi sao!

Có thể là có người sử dụng Chương Nhân pháp, thật ra không ai nhìn thấy tràng cảnh kinh khủng bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bằng không sợ là ở trong kinh thành khiến cho dân chúng hoảng loạn.

Đoàn người ở trước mắt Hứa Tiên tách ra hai bên, bỗng nhiên thấy rõ một thân ảnh quen thuộc, Thái Âm chân nhân đang ở cách đó không xa cười nhìn hắn.

Hứa Tiên bước nhanh tiến lên, Thái Âm chân nhân xoay người đi, động tác tựa nhanh tựa chậm, nhưng xuyên toa trong đám người như du ngư, để Hứa Tiên đuổi theo không được.

Trong lòng Hứa Tiên khẽ động, tình cảnh này giống như năm xưa gặp nhau, chỉ là lúc này hắn đã không còn chỉ là hài đồng vô lực nữa, dưới chân vừa chuyển, người đã hóa thành một đạo điện quang.

Thái Âm chân nhân quẹo vào trong một ngõ cụt, quay đầu lại, Hứa Tiên đã đứng ở phía sau hắn, hành lễ nói:

- Sư phụ.

Phổ xá sầm uất tiếng người xa dần, nơi đây tự thành thiên địa.

Thái Âm chân nhân mở miệng không đề cập tới Kim Đan, mà là nói:

- Năm xưa ta dạy cho ngươi pháp thuật, tặng ngươi ngọc bài, cũng không biết ngươi là Thần Tiên chuyển thế gì đó, trong u minh tự có định số, ngươi có thể tin được không?

- Số trời?

Hứa Tiên trầm ngâm trong chốc lát, vẫn là lắc đầu nói:

- Không tin!

Thái Âm chân nhân cười ha ha:

- Không tin cũng tốt.

Hứa Tiên đem Kim Đan trong tay đều lấy ra, phiêu phù trên lòng bàn tay, trừ hai viên đưa cho Hồ Tâm Nguyệt ra, còn lại bảy mươi chín viên, mỗi viên Kim Đan bất quá cỡ ngón út, trong thành kim chất, ngoài quần thủy vụ, kim cực ngưng trọng, vụ cực phiêu miểu, phảng phất như vân vụ bao phủ tiên sơn, cũng không lại có hương khí thể nào truyền đến, đã xem toàn bộ được tính ngưng làm một thể.

Thái Âm chân nhân giơ tay cầm ra hai viên, hắn một viên, Gia Ngự hoàng đế một viên. Kim Đan này được tính không thể trọng điệp, mỗi người chỉ có thể phục dụng một viên, nhưng hiệu dụng của nó lại cực kỳ lợi hại.

- Sư phụ có còn phân phó gì nữa không?

Hứa Tiên đã không chút khách khí đem Kim Đan của hắn nhận lấy. Lần này luyện đan hắn tuy rằng cũng gặp chút ít nguy hiểm. Nhưng là chưa nói tới có bao nhiêu hiểm ác đáng sợ, lại đạt được chỗ tốt cực lớn, thế nhưng hơn bảy mươi viên Kim Đan này, chính là một món tài phú cực lớn. Cùng nó so sánh, chính là linh vật như Hoàng Lương Nhưỡng cũng có vẻ bình thường.

Thái Âm chân nhân khoát khoát tay, nhìn về phía trong Thiên Đạo:

- Sắp trăng tròn.

Hứa Tiên nói:

- Sư phụ người chính là vào lúc đó độ kiếp sao?

Thái Âm chân nhân gật đầu.

Hứa Tiên nói:

- Chúc mừng sư phụ.

Đêm trăng tròn, là lúc Thái Âm tinh lực mạnh nhất, lực lượng của Thái Âm chân nhân cũng là mạnh nhất.

Thái Âm chân nhân trên mặt lại không hề có vẻ vui mừng, thần tình đạm nhiên đến cực điểm, chỉ nói:

- Người đi đi!

Vung tay áo mang theo một trận nhu phong đem Hứa Tiên thổi ra ngoài ngõ, nhìn quanh nhìn quanh bốn phía, lại chính là phủ đệ của Phan Ngọc, thăm thàn Thái Âm chân nhân đạo pháp huyền ảo.

Hứa Tiên thấy trong thư phòng cách đó không xa có ánh đèn sáng. Đi lại gần vào xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn một chút, đã thấy Phan Ngọc một tay chống đầu, một tay cầm thư quyển này, là đang đọc sách.

Mà Nhu Gia công chúa ăn mặc sa y mỏng manh, đứng ở một bên quan vọng, phen tình cảnh này thật có chút vị đạo tài tử giai nhân, Hồng Tụ thêm hương đêm đọc sách.

- Ta đã trở lại!

Hứa Tiên bước qua cánh cửa, mỉm cười nói.

Trên mặt Nhu Gia công chúa hiện ra vẻ kinh hãi, tiến lên hai bước lại dừng lại cước bộ liếc mắt nhìn Phan Ngọc.

Phan Ngọc thản nhiên khép lại quyển quyển, cười hỏi:

- Kim Đan đã luyện thành?

Hứa Tiên gật đầu:

- Ta trước thử một viên, sau đó lại cho các người dùng.

Tuy là bảo vật tiên gia, nhưng là khó bảo toàn không có tác dụng phụ gì.

- Tốt!

Phan Ngọc nói, sắc mặt lại hơi ửng đỏ lên, nếu là phục dụng Kim Đan, tự nhiên có thể Trúc Cơ thành công, đến lúc đó bỏ chạy không khỏi ma trảo của hắn.

Nhưng giữa bọn hắn trừ nhân luân đại lễ cuối cùng kia, đã vô cùng thân thiết, không khác gì phu thê, ngược lại cũng không cần quá mức ngưng ngượng. Tuy rằng an ủi chính mình như thế, nhưng tâm ý lại khó mà dễ dàng bình tĩnh trở lại.

Hứa Tiên nhìn nhìn trên mặt nàng hiện ra thần sắc xấu hổ hiếm có, trong lòng cũng có chút ý động.

- Người sẽ chờ tin tức tốt của ta đi!

Nói xong liền vội vã đi thử đan dược.

905. Chương 905: Linh Dược. (2)

Chương 905: Linh Dược. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

P phủ đệ của Phan Ngọc diện tích rộng lớn tự có một chỗ ở của Hứa Tiên, hắn lại không vào phòng, mà là đi tới trong hoa viên nhỏ, ngồi xếp bằng trên bàn đá, há mồm đem Kim Đan này nuốt vào bụng.

Kim Đan vào bụng, không hề động tĩnh, dĩ nhiên không hòa tan.

Hứa Tiên mới hiểu được Kim Đan lợi hại, ngưng kết muốn phát huy ra tác dụng của nó, còn cần một tầng công phu, Kim Đan này chính là rơi xuống trong tay phàm nhân cũng không tiêu hóa được, cần phải có căn cơ nhất định mới được.

Thân thể Hứa Tiên tự mình không thể so với phàm nhân, lập tức ở trong cơ thể thôi ra Lôi Hỏa, không so được với kiếp lôi càng thích hợp phân giải thôi hóa được lực của Kim Đan nữa.

Kim Đan quay tròn ở trong bụng Hứa Tiên chuyển động, sau đó mạnh mẽ bạo liệt mở ra, bộc phát ra một cỗ linh lực cực kỳ bàng bạc.

Hứa Tiên cảm thấy thần hồn tựa hồ cũng theo Kim Đan vỡ tan mà “ầm” một tiếng bạo tạc ra, hần trước hết cảm thụ được lại không phải là linh lực, mà là tin tức, tin tức cực kỳ hỗn tạp. Phảng phất như bạo tạc không phải Kim Đan, mà là cả vũ trụ. Kim Đan kia cũng không phải Kim Đan mà là đầu nguồn của cả vũ trụ.

Hắn cảm thụ được, trong chốn u minh một tia quy luật huyền diệu kia, có lẽ nói là pháp tắc. Rõ ràng chỉ cảm nhận được chút xíu, đã cảm thấy uyên bác rộng lớn vô biên vô tận, trong thần hồn của hắn xây dựng Tinh Cung, cùng cả vũ trụ này so sánh, chỉ là một hạt bụi.

Pháp tắc rộng lớn này đồng thời lại là không chỗ không có, quyết định tất cả nhân thể tiếng động, biến sao xoay tròn.

- Đạo.

Trong lòng Hứa Tiên liền chỉ còn lại có từ này, ngay sau đó là một câu châm ngôn người đều biết rõ, lại đều mặc danh kỳ diệu, thuận lý thành chương hiện ra.

- Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh.

Huyền diệu khó giải thích, chúng diệu chi môn. Cảm giác như vậy, đã giống như cảnh giới “Thiên Nhân Hợp Nhất” Trong truyền thuyết kia.

Tuy rằng Hứa Tiên đoán rằng cách Thiên Nhân Hợp Nhất chân chính vẫn là có phát hiện không nhỏ, thế nhưng chỉ có muốn trọng thể ngộ này, chẳng khác nào là nhìn được lối đi, muốn đi tới đó một bước cũng dễ hơn nhiều.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy thân thể mềm mại đến mức tận cùng, phảng phất như có thể lập địa thành Phật, bước lên thế giới cực lạc.

Mà Kim Đan bao hàm linh lực cũng đồng dạng bất phàm, cỗ linh lực này khác với bất cứ một loại linh lực nào mà Hứa Tiên đã gặp qua, mà là linh lực do hơn trăm loại thiên tài dị bảo giao hòa mà thành, có lực lượng cực kỳ huyền ảo, bề gãy nghiền nát hồn phách thậm chí cả nhục thân triệt để cải tạo.

Phan Ngọc và Nhu Gia công chúa, còn có Vân Yên nghe tin đã tới ở một bên lo lắng quan sát, chỉ thấy trên người Hứa Tiên lưu chuyển quang hoa chín màu, đem cả người hắn bao phủ ở bên trong.

Hồi lâu sau, quang hoa này mới dần dần trở thành nhật nhòa tiêu tán. Hứa Tiên nội thị bản thân, đã thấy xương cốt cả người mình lộ ra một cỗ kim sắc quang trạch, ngũ tạng lục phủ lưu chuyển thất thải quang hoa, mà cả thần hồn lại thành màu sắc thủy tinh.

Trong lòng Hứa Tiên kinh ngạc nói: đây là... Tiên cốt pháp khu.

Hắn cùng Bạch Tổ Trình kết làm phu thê, ngoại trừ nhu tình mật ra, cũng bình thường thảo luận đạo pháp, thậm chí Tu Hành Giới các loại kỳ văn dị sự. Bạch Tổ Trình tu hành nghìn năm, kiến thức uyên bác, đại đa số thời gian đều là nàng đang nói, Hứa Tiên thì dựa ở trên đùi nàng lắng nghe mà thôi.

Trong đó liền có tiên cốt pháp khu này, không có mấy người biết làm thế nào có thể tu được, chỉ biết là nếu có thể tu thành, liền có thể dễ dàng gia ngự linh lực gấp trăm ngàn lần bản thân. Vô luận là tu luyện hay là thi pháp đều có ảo diệu vô cùng. Đương nhiên, mỗi Thiên Tiên đều có uy năng như vậy, nhưng nếu có thể tu thành Thiên Tiên, nào còn cần lo lắng cái này, mà Hứa Tiên bây giờ còn bất quá chỉ là Địa Tiên mà thôi.

Theo Hứa Tiên thấy, nếu đem nó cùng Long tộc bí pháp so sánh mà nói, cái trước lực lượng gia thành, còn đây là pháp lực gia thành.

Hứa Tiên thử khê động tâm niệm, nguyệt hoa chi lực vô hạn lượng đã bị hấp dẫn qua, dung nhập trong thần hồn, tốc độ so với nguyên bản còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Ba người Phan Ngọc đều cảm thấy ánh trăng này đột nhiên tối xuống.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy chính mình cùng Thiên Địa vạn vật hòa hợp nhất thể, không hề có bất cứ phân biệt gì, cái này thao túng Thiên Địa linh lực thì dễ dàng sai sử.

Mà đối với người tu hành bình thường mà nói, cho dù không có nhiều tích lũy như vậy, thể ngộ không đến nhiều thứ như thế, tốc độ thu nạp thiên địa linh khí cũng muốn nhanh hơn rất nhiều. Có thể nói là trống rỗng đem một phiến tiên môn mở ra. Ngoại Đan Phái nghiên cứu Linh Dược, quả nhiên phi phạm.

Hứa Tiên thu khí đứng dậy, chỉ cảm thấy toàn thân chính mình càng phát ra mềm mại nhạy cảm, Thiên Nhân thiên nhĩ thông hai đại thần thông đã ở trong vô hình lại tiến nhất trọng. Hiện tại hắn ở trên lực lượng đã có thể không theo kịp những Thượng Cổ Yêu Thần kia, nhưng ở trên cảnh giới đã hơn một trọng rồi. Thượng Cổ cũng không có đan dược thần kỳ như thế.

Vân Yên đi lên hỏi:

- Phu quân, người cảm thấy thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Tuyệt không thể tả, người thử xem liền biết.

Nói rồi lập tức lại lấy ra một viên Kim Đan, đưa đến bên môi Vân Yên, Vân Yên trái lại há mồm ăn vào, cũng học theo Hứa Tiên ngồi xếp bằng trên bàn đá.

Vân Yên đã hoàn toàn tiêu hóa không được Long Hồ Kim Đan này, đôi mắt trông mong nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên đưa tay cởi ra áo khoác của nàng, đưa tay luồn vào trong nội y, đặt ở trên bụng trơn nhẵn của nàng, chậm rãi đem một tia kiếp lõi chi lực rót vào trong đó.

- A, đang động.

Vân Yên thở nhẹ.

Hứa Tiên nói:

- Nhắm mắt lại, không nên phân tâm.

Vân Yên nhắm mắt lại, cảm thấy trong bụng một cỗ nhiệt lưu dần dần lan tràn ra, thể nhưng nàng muốn tiêu hóa Kim Đan, so với trong tưởng tượng của Hứa Tiên còn muốn tốn thời gian hơn nhiều.

Hứa Tiên hơi chút đẩy nhanh một chút tốc độ phân giải Kim Đan, trên mặt nàng đã hiện ra vẻ thống khổ, hiển nhiên không thể thừa thụ linh lực thật lớn như vậy, Hứa Tiên cũng chỉ đành thả chậm tốc độ.

Hứa Tiên không biết, người tu đạo bình thường muốn hấp thu Kim Đan như vậy có bao nhiêu khó khăn, ở dưới tình huống không có kiếp lõi chỉ có thể từng chút kéo tơ thành kén, Kim Đan ở trong bụng một năm rưỡi cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Hơn nữa coi như là có biện pháp hấp thu nhanh hơn, sợ rằng cũng không ai lại dùng, linh lực khổng lồ mạnh mẽ bạo phát ra, không chỉ không chiếm được lợi ích, ngược lại sẽ bạo thể mà chết.

Hứa Tiên ý vào nhục thân cường hãn, giống như là đem Kim Đan thoát cái bạo tạc ra ở trong bụng, đặt được chỗ tốt cũng vượt xa so với chậm rãi hấp thu. Bởi vì hắn đã hoàn chỉnh tiếp thu tin tức bề bộn bao hàm trong Kim Đan.

Lang nha câu nguyệt ở trong trời đêm chéch đi, âm đạm, biến mất, lại xuất hiện, cứ tuần hoàn lặp đi lặp lại, từng chút đẩy áp.

906. Chương 906: Nữ Nhi.

Chương 906: Nữ nhi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vân Yên yếu ớt tỉnh dậy, liếc mắt nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy ánh trăng kia đã không còn là trăng khuyết đầu tháng, mà là gần như viên mãn, kinh ngạc nói:

- Ta tốn bao nhiêu thời gian, mười ngày hay là chín ngày?

Hứa Tiên nói:

- Mười ngày. Thế nào, cảm giác có khỏe không? xem tại

Vân Yên giơ tay lên, đầu ngón tay trống rỗng hiển hiện ra bảy cái thả tuyến, nàng nhẹ nhàng trích ra một cái, phát sinh tiếng vang như tiếng trời, đúng là Cầm huyền.

Tay của Hứa Tiên đặt ở bụng nàng còn chưa từng thu hồi, hơi chút thể hội, liền cảm giác linh lực bàng bạc trong cơ thể nàng, dĩ nhiên cũng tiếp cận sát biên giới độ kiếp. Đây còn không giống với nuốt chứng nội đan yêu quái. Linh lực không chỉ không hỗn tạp chút nào, ngược lại cực kỳ tinh thuần, cái này trừ khử các loại tai họa ngầm. Mà quan trọng nhất là nàng cũng như nắm giữ tiên cốt pháp khu, tốc độ tu hành so với thường nhân nhanh hơn không chỉ chục lần.

Nhưng khi Hứa Tiên hỏi Vân Yên có cảm nhận được loại cảm giác khi Thiên Nhân Hợp Nhất này hay không, Vân Yên lại không hề thể hội được. Cùng dùng đan dược phương thức hữu quan, lại bởi nguyên nhân Vân Yên bản thân tu vi không cao. Có thể có có thể có phen thu hoạch này đã kinh hỉ rồi.

Hứa Tiên nói:

- Tuy rằng Kim Đan huyền ảo, nhưng người bỗng nhiên đạt được nhiều linh lực như vậy, dù sao còn có chút căn cơ bất ổn, sau đó còn phải tốn nhiều chút thời gian tu trì mới đúng.

Vân Yên “ưm” một tiếng, sắc mặt phỉếm hồng, bởi vì tay của Hứa Tiên thả từ trên người nàng rút ra, ngược lại ở trên người nàng nhẹ nhàng qua lại, cùng da thịt nhẵn nhụi như mỡ của nàng so sánh, tay hắn vẫn là hơi có vẻ thô ráp, địa phương lướt qua, tê ngứa lan tràn ra, cũng câu dẫn khát vọng mơ hồ trong lòng nàng.

Hứa Tiên cúi đầu hôn lên cổ thon dài của nàng, hít vào thật sâu một cổ hương khí quen thuộc trên người nàng. Cách một tầng sa y có thể thấy được, động tác trên tay hắn càng phát ra bữa bãi, biến ảo hình dạng như phong kia.

Vân Yên hơi nghiêng đầu:

- Ân, phu quân, mấy ngày nay...làm phiền người.

Tựa như đang chìm trong mộng cảnh, cũng có thể cảm thụ được gần mười ngày nay, hắn không dời chút nào đứng ở bên người chính mình.

Hứa Tiên dừng lại động tác, cười nói:

- Người là của ta mà, có cái gì mà phiền hay không.

Hắn cũng biết nàng thích nghe nhất lời tâm tình thế nào, có thể là bởi vì phiêu bạt lưu ly quá lâu. Đã sớm quen nghe đủ loại đồ ngon đồ ngọt, nàng cần chỉ là một loại tình cảm thủy chung như thế này.

Vân Yên không khỏi động tình, lẩm bẩm nói:

- Ta là của phu quân, vĩnh viễn đều là của phu quân.

Tay nàng thuận theo tự nhiên cởi vạt áo của hắn, mà quần áo trên người chính mình đương nhiên tất cả đều giao cho hắn đến phụ trách.

Hứa Tiên lại ngăn cản động tác của nàng, lột áo khoác của nàng xuống. Khi một cái quần lụa mỏng cuối cùng trên người nàng lột ra, rơi xuống trên cỏ vàng.

Hứa Tiên cũng không nhịn được tạm thời đình chỉ động tác, mà thưởng thức.

Tay nàng che đầy ở giữa hai chân, ngồi chồm hổm ở trên bàn đá, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, thân thể mỹ lệ tản ra quang mang trắng noãn. Ở trong hoa viên rộng rãi thoáng mát này, cho dù là nàng ngượng ngùng bất kham, quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn vào con mắt của Hứa Tiên, tóc mây đen bóng rũ lả tả uốn lượn xuống, càng phát ra mỹ cảm thành thực động nhân.

Nàng dục thể đầy đà mà viên nhuận, giống như sơn dương, đối với hần thân là người chăn dê không chút nào bố trí phòng vệ.

- Phu quân!

Vân Yên rốt cục không chịu nổi ánh mắt của hần nữa, nhẹ giọng hô một tiếng, rõ ràng nàng đã đến trình độ như vậy, nhưng quần áo trên người hần còn gần như chỉnh tề, tương phản như thế khiến nàng cảm thấy một tia cảm giác thẹn thùng.

Hứa Tiên mỉm cười, rốt cục đem nàng ôm vào trong lòng, hôn lên cánh môi đỏ tươi. Lại lập tức cảm giác được nàng dùng ngón tay ngọc nhỏ và dài để đánh đàn, chảy xuống nơi nào đó, để hần hô hấp cũng không nhịn được bị kiềm hãm, thấy nàng không cam lòng nhìn chăm chăm vào chính mình, tựa hồ đang oán giận chính mình trêu đùa vô lương, đây xem như là nàng đang phản kích đi sao.

Thế nhưng bất cứ phản kháng gì đều là phải nỗ lực đại giới, khi Hứa Tiên không chịu nổi đem nàng triệt để công phạt, để nàng toàn cảnh đình trệ, mới phát hiện đây có thể mới là mục đích ban đầu của nàng.

Đêm lạnh như nước, trong thành Trường An, thiên gia vạn hộ, một mảnh vắng vẻ.

Lòng người dễ dàng quên đi, bất quá mười ngày, dị tượng Bạch Vân Quan mang đến bất an bất an, đã xóa bỏ. Ngược lại dần nhập trong niềm vui mừng của lễ Trung thu.

Chỉ có số ít người, ngừng thở, yên lặng chờ đợi.

Hứa Tiên đem Vân Yên đang mê man, đặt ở trên giường, dùng chăn mỏng che phủ thân thể mềm mại động nhân kia. Mới vừa rồi trong hoa viên điên cuồng còn rõ ràng trong mắt, để hần dư vị vô cùng. Tiểu ny tử này luôn luôn là giỏi hiểu ý người, có chút thời gian càng là uốn mình nghênh hợp, chỉ vì để hần thỏa mãn.

Nhưng đây đương nhiên là khó có thể làm được, Hứa Tiên ngồi ở bên giường khẽ vuốt ve gương mặt của nàng, nguyên bản tóc mây đã hoàn toàn tán loạn rơi xuống, lại không che lấp dựa vẻ ửng hồng và xuân sắc chưa tiêu tán hết trên mặt ngọc. Mà càng thêm mê người lại vui vẻ là đủ loại biểu tình, thậm chí tiếng rên khẽ như tiếng đàn.

Hỏa diễm trong bụng Hứa Tiên dấy lên, hoặc là nói chưa từng tắt đi, nhưng là không thể làm sao được, nàng đã không thể nào chịu nổi chinh phạt nữa. Cố nhiên hần nếu có ý, nàng cũng sẽ nỗ lực để hần một lần nữa đạt được vui vẻ cực hạn kia. Thế nhưng loại sự tình này nếu là đơn phương nghênh hợp, cũng sẽ trở nên không thú vị. Hần không dám tiếp tục ở lại trong phòng, khoác áo ra ngoài cửa.

Nguyệt linh chi lực thanh lương để dục hỏa của hần hơi chút tiêu tán bớt, ngưỡng vọng một vòng nguyệt lượng vàng nhạt, ngày mai chính là Trung thu.

Bởi vì nguyên nhân lễ Trung thu, Hứa Tiên trì hoãn thời gian Phan Ngọc dùng Kim Đan, nàng có rất nhiều tràng diện phải ứng phó, hần cũng sợ làm hỏng Thái Âm chân nhân độ kiếp, tuy rằng không có thời gian quá dài ở chung, thế nhưng dù sao cũng có một hồi thầy trò. Ngược lại vì Trung thu làm chuẩn bị.

Phan Ngọc lặng lẽ thở phào một hơi, chỉ cảm thấy gần đây ánh mắt Hứa Tiên nhìn nàng có chút dọa người, để nàng tìm đập thành thạch, đơn giản né qua hần một ít, chỉ biết là ngày ấy sẽ chạy không thoát, chỉ đành nhắm mắt lại chờ đợi.

Sáng sớm, Hứa Tiên đã chuẩn bị xuất môn đặt mua vài thứ, quay đầu lại đã thấy Nhu Gia công chúa ở sau người đôi mắt trông mong nhìn hần.

Hứa Tiên nói:

- Muốn đi không?

Nhu Gia công chúa gật đầu, lại cảm thấy thiếu khẳng định, thanh thúy nói;

- Muốn đi!

Hiếm có khi nào nàng thật vất vả có thể dùng cảm biểu đạt suy nghĩ của chính mình, Hứa Tiên đương nhiên không thể đả kích tính tích cực của nàng, hơn nữa ánh mắt chờ mong đó cũng thực sự khiến người ta khó có thể cự tuyệt được.

Hứa Tiên cười nói:

- Thay quần áo đi. Như vậy ta cũng không cách nào mang người đi ra ngoài được.

907. Chương 907: Thượng Thư.

Chương 907: Thượng Thư.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nàng một thân cung trang, mỹ lệ đồng thời cũng thực sự chói mắt.

Nhu Gia công chúa tốn thời gian nửa ngày, thay một bộ quần áo hơi có vẻ “bình thường”, không thể trách nàng động tác chậm chạp, mà là nàng ở trong tủ quần áo, muốn tìm được một bộ quần áo bình thường thực sự khó khăn.

Nhưng theo Hứa Tiên thấy, một thân quần dài khiết bạch liền thân, không chỉ không cho người ta cảm thấy bình thường, ngược lại hiển lộ khí chất của nàng, trở nên càng thêm động nhân. Đi ở trên đường nếu không dẫn tới người khác ghé mắt nhìn mới là lạ đấy. Người nhận thức Nhu Gia công chúa cố nhiên không nhiều lắm, nhưng nếu là không cẩn thận làm cho người thấy được chính mình mang công chúa đi ra ngoài tản bộ, đó chẳng phải là phiền phức sao.

Hứa Tiên nói:

- Bỏ đi, để ta thi Chương Nhãn pháp là được!

Vì vậy cuối cùng, Hứa Tiên mang theo một tiểu nha hoàn dung nhan xinh đẹp xuất môn.

Nhu Gia công chúa ở trong thành Trường An sinh hoạt vài chục năm, số lần cung rất ít, bước trên con đường dài này càng nhìn ngang ngó dọc, thấy tất cả đều mang theo cảm giác mới mẻ, vô luận là một con chim nhỏ hay là sư tử đá ven đường đều có thể hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Nàng vừa mới nhìn một đội kiến bò qua bên chân, phục hồi tinh thần lại, Hứa Tiên đã đi xa, vội vã mau chóng bước theo phía sau, kéo lấy góc áo của hắn mà đi, cẩn trọng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Hứa Tiên nhìn vào trong mắt chỉ cảm thấy lại thương cảm vừa đáng yêu, dừng bước lại đang muốn mở miệng, Nhu Gia công chúa đã một đầu va vào trên người hắn. “Ai u” một tiếng ngã nhào về phía sau.

Hứa Tiên vội vã đem nàng đỡ lấy:

- Cẩn thận một chút!

Nhu Gia công chúa hai tay ôm đầu đau đớn, ngẩng đầu dùng mắt to đen láy nhìn chằm chằm Hứa Tiên, trong ánh mắt viết rõ tám từ “Rõ ràng là người bỗng nhiên dừng bước”.

Đối với loại kháng nghị vô thanh này, Hứa Tiên hoàn toàn bỏ mặc, ngược lại tràn đầy tiểu ý, véo má nàng nói:

- Biết không?

Nhu Gia công chúa cho dù dũng khí có điều tăng trưởng, cũng vô pháp phản kháng lại Hứa Tiên cường thế như vậy, cũng chỉ có đành yếu ớt khẽ “ừm” một tiếng.

- Cùng...cùng không ở trên xe ngựa thoát nhìn không quá giống nhau.

Hứa Tiên nói:

- Cẩn thận đừng đi lạc, ta sẽ không đi tìm ngươi.

Nhu Gia công chúa túm túm góc áo của Hứa Tiên, biểu thị chính mình sẽ không đi lạc, do dự mà hỏi:

- Ngươi thực sự sẽ không đi tìm ta?

Hứa Tiên kiên quyết đáp:

- Sẽ không.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhu Gia công chúa buồn bã, vù khí vù khí đôi mắt.

Hứa Tiên lập tức không đành lòng:

- Nói giỡn thôi, vô luận ngươi đi lạc đến đâu, ta đều sẽ đi tìm ngươi.

Nhu Gia công chúa nhỏ giọng nói:

- Ta biết, chỉ là nghe vào vẫn cảm thấy khổ sở.

Vì vậy Hứa Tiên minh bạch, nàng cũng không phải là thật sự ngây thơ như hần suy nghĩ, chỉ là trái tim kia quá mức nhỏ bé và yếu ớt.

Hứa Tiên vì chuộc lỗi, mang theo Nhu Gia công chúa công chúa phường thị náo nhiệt nhất, mua cho nàng những thứ nàng thích, khi nàng phe phẩy trống lắc vui vẻ cười ra tiếng, đến lúc đó hần lại cảm thấy hần là phũ phàng phán đoán suy luận vừa rồi.

Ngày mai chính là Trung thu, trên đường cái cực kỳ náo nhiệt, trong tửu quán hồ cơ áp rượu, tiểu thương đến từ các quốc gia, buôn bán với Trung Thổ kỳ trân dị bảo hiếm thấy. Mặc dù là Hứa Tiên cũng có chút chưa từng nhìn thấy, càng đừng nói tới Nhu Gia công chúa, nhìn đến hoa cả mắt.

Một đám người xúm lại giữa trận, người sắc mục đang biểu diễn tuyệt học thổi lửa, dẫn tới một mảnh tiếng trầm trồ khen ngợi. Hứa Tiên từ xa liếc mắt nhìn, hần cùng thường thường chơi lửa, tự nhiên không để ở trong lòng, đang muốn rời khỏi đã thấy Nhu Gia công chúa bên cạnh đang nỗ lực kiềm đầu ngón chân, hướng bên trong đó nhìn xung quanh, chỉ tiếc nàng vóc người thực sự không có ưu thế gì.

Hứa Tiên cười cười, khom lưng đem nàng công lên, Nhu Gia công chúa kinh hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, nhưng cũng không giẫy dụa.

Hứa Tiên đem nàng đặt ở trên cánh tay, chỉ cảm thấy nhẹ như lông chim. Nhu Gia công chúa thấy rõ nghệ nhân thổi lửa giữa sân, liền bất chấp xấu hổ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trong, theo đoàn người phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi.

Hứa Tiên liền cười cho nàng bạc để nàng ném vào trong đó, nàng ra sức ném một cái, bạc lại đập vào đầu một người ở phía trước, mới bắn rơi xuống đất. Người nọ tức giận quay đầu lại.

Nhu Gia công chúa vội vã co rút người lại, Hứa Tiên hướng người nọ cười áy náy, lớn tiếng nói:

- Xin lỗi huynh đài, nhất thời lỡ tay, ngươi không sao chứ?

Người nọ cũng không phải lòng dạ hẹp hòi, cũng có khả năng là bị Hứa Tiên vóc người cao to uy phục, khoát tay nói:

- Không có việc gì không có việc gì, lão đệ ngươi là mang nữ nhi đi ra ngoài chơi sao?

Nữ nhi ngươi muốn bị đánh sao? nguồn

Người nọ bị sát khí của Hứa Tiên chấn nhiếp, nhanh chóng quay đầu đi tiếp tục xem biểu diễn.

Nhu Gia công chúa niên kỷ vốn là có vẻ còn nhỏ, thân thể co rụt lại dựa vào trên người Hứa Tiên, phen tư thái này cũng khó trách bị người hiểu lầm.

Hứa Tiên đi vào một cửa hàng bán đồ cổ tranh chữ, lúc đi ra, Hứa Tiên hai tay trống trơn, Nhu Gia công chúa trong lòng lại ôm đầy hộp lễ, có vẻ có chút cật lực, đối với nàng lại đúng là không có gì oán giận, ngược lại cảm thấy chính mình có chỗ hữu dụng, cam tâm đảm nhiệm cu li.

Tuy rằng Hứa Tiên kỳ thực cũng không cần cu li, chỉ là cảm thấy bộ dáng này của nàng rất đáng yêu mà thôi.

Lần này Hứa Tiên đi ra chọn mua đồ vật, chủ yếu là vì chuẩn bị lễ vật cho ngày mai cần đến, trong đó tự nhiên không thiếu được lão sư ở trong kinh, Vương Văn Hội.

Làm học sinh, theo lý thuyết hẳn là thường xuyên đăng môn đến thăm, nhưng Hứa Tiên từ lúc đến kinh thành, muôn vàn sự cố vướng mắc, ngay cả giai nhân ôn nhu hương đều không có thời gian trầm mê, lại lấy đầu ra thời gian đi bái phỏng lão nhân gia hẳn. Nhưng mặc dù là như vậy, ngày lễ ngày tết một phần lễ vật vẫn là không thể thiếu được.

Hứa Tiên cân nhắc như thế, Nhu Gia công chúa đi theo ở phía sau người, đã thở hồng hộc, song chường tê dại vô lực, hận không thể đem đồng đồ vật này ném đi, lại chột cảm giác trong tay nhẹ đi.

Hứa Tiên đã đem hộp lễ đều nhắc lên, cười xoa xoa đầu nàng, sợi tóc ôn nhu nhuyễn tinh tế, đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm ở trong lòng bàn tay, xuyên qua biển người, hướng về trong nhà đi đến.

Khi gần về đến nhà, một chiếc xe ngựa bỗng nhiên đứng ở trước mặt bọn họ, bên cạnh xa phu một người thăm dò hỏi:

- Người chính là Hứa Tiên Hứa công tử?

- Đúng, người là?

- Ta là quản sự phủ Thái Sư, đại nhân nhà ta ời công tử đến trong phủ nói chuyện.

Vừa nói vừa đem cửa xe mở ra.

Thực sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo sẽ thỉnh. Hứa Tiên trong lòng cảm khái một chút, trước đem Nhu Gia công chúa đỡ lên xe.

Quản sự kinh ngạc nói:

- Vị tiểu thư này là?

Hứa Tiên nói:

- Đây là nha hoàn nhà chúng ta, gọi là...tiểu Nhu.

Nhu Gia công chúa liếc mắt nhìn Hứa Tiên, nhu thuận không nói lời nào.

Đương nhiên phần nhu thuận này, người bên ngoài là không thể hội được.

908. Chương 908: Thượng Thư. (2)

Chương 908: Thượng Thư. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Quản sự hôm nay: nha hoàn này phô trương thật lớn, để chủ tử đỡ nàng lên xe, thay nàng giới thiệu, cũng không biết nói chuyện đáp lại. Đề nói Hứa Tiên này là quái nhân, hôm nay vừa thấy quả nhiên không sai.

Nhưng loại sự tình này tự nhiên không tới phiên đến đến quản, đem Hứa Tiên đưa lên xe, xa phu giơ roi lên, mã xa khởi động thẳng chạy thẳng về phía phủ Thái Sư.

Ngoài cửa phủ Thái Sư đã dừng lại không ít xe ngựa. Hứa Tiên vò đầu, lẽ nào ngày hôm nay đã tặng lễ tặng lễ? Đối với đạo lý đối nhân xử thế như vậy có chút không quá thông hiểu. Kỳ thực hẳn nếu là thật sự hiểu được, cũng sẽ không mang theo Nhu Gia công chúa đến, lão sư ời, nào có đạo lý mang theo nha hoàn đăng môn. Nhưng hẳn chính là hiểu được, chỉ sợ cũng sẽ không để ở trong lòng.

Vì vậy Hứa Tiên và Nhu Gia công chúa, hai người một lớn một nhỏ như là người không có việc gì đi vào trong phủ Thái Sư.

Quản sự liền bước lên phía trước nói:

- Công tử, tiểu Nhu cô nương này vẫn là ở bên ngoài chờ đi sao.

Nhu Gia công chúa nhất thời khẩn trương, nắm chặt y phục của Hứa Tiên, đôi mắt trông mong nhìn hẳn.

Hứa Tiên không khỏi nghĩ đến, nếu như chính mình thật có nữ nhi, để nàng đưa vào nhà trẻ, nàng đại khái cũng sẽ là bộ dạng biểu tình này đi.

Hắn vuốt cằm tự hỏi một chút, đã nói:

- Không sao cả.

Nếu như thật muốn thương nghị chuyện gì, để nàng ở ngoài cửa chờ là được.

Nhu Gia công chúa lập tức vui mừng, quản sự quản sự bối rối một phen, cũng ngăn cản không được, chỉ đành dẫn đường ở phía trước.

Đi qua đình viện u tĩnh, mơ hồ hình như có tiếng người truyền đến, khi bọn hắn tiếp cận phía sau, thanh âm kia đã biến thành tiếng động lớn ầm ỉ, dường như có không ít người ở trong đó.

Khi Hứa Tiên đi vào phòng khách, chỉ thấy đã có rất nhiều người ở đó. Bên trong hầu hết đều là quan viên trong triều, tuy rằng không nhớ được tên coi như là cũng quen mặt, chỉ có một hai bình dân, cũng là học sinh của Vương Văn Hội, đang kịch liệt thương nghị cái gì đó, bất quá hình như đã nhắc tới tên của chính mình.

Không biết ai đầu tiên mắt thấy Hứa Tiên, lập tức ngậm miệng lại, trầm mặc này tựa hồ như bệnh truyền nhiễm, trong chớp mắt phòng khách to như vậy trong chớp mắt đã trở nên lặng yên không một tiếng động.

- Hứa Tiên, ngươi còn dám tới!

Một thanh niên nhân trong đám người nhảy ra, chỉ vào mũi Hứa Tiên quát hỏi. Những người khác cũng dùng ánh mắt hoặc tiếc nuối, hoặc khinh thường nhìn qua hắn.

- A?

Hứa Tiên buồn bực, người này tựa hồ là một trong đệ tử của Vương Văn Hội. Kỳ thực hẳn nếu có thể đối với triều chính có thêm một chút hiểu biết, sẽ biết ngày hôm nay quan viên ở đây, đều thuộc về một phe phái đặc thù trong triều đình, Thanh Lưu.

- Ngươi không đi luyện đan được của ngươi, chạy đến nơi đây làm cái gì?

Một trung niên nam tử cười lạnh nói:

Hứa Tiên buông tay nói:

- Đã luyện thành rồi.

Hắn mơ hồ có vài phần hiểu được, những địch ý này từ đâu mà đến, có câu là “Tử bất ngữ quái lực loạn thần”. Ở trong mắt những người này, chính mình một người đọc sách đi luyện đan được, là một việc rất đáng hổ thẹn. Đương nhiên, hẳn dám nói địch ý này nhất định bao hàm tâm tình đố kỵ, dù sao cần phải được hoàng đế sủng ái, tin tưởng, mới có thể được an bài đi làm loại sự tình này.

- Ta nguyên bản nhìn ngươi thi từ làm được tốt, còn tưởng rằng là người phong lưu có tiết khí, lại không ngờ tới ngươi vì thăng quan tấn tước, không chỉ không khuyên can bệ hạ, ngược lại nịnh nọt bề trên, thành tặc thần gian nịnh.

Một đại thần lâu năm thấy Hứa Tiên toàn bộ không có vẻ ăn năn hối lỗi, lập tức vô cùng đau đớn, tức giận hỗn hển nói phảng phất như Hứa Tiên không phải hỗ trợ luyện đan, mà là trộm phụ nữ nhà lành.

Hứa Tiên vỗ tay nói:

- Đúng vậy, ta đã lên tới Lục phẩm, ha ha, thắng quan.

Ngày kế tiếp đan dược đại thành, Gia Ngự hoàng đế đã hạ ý chí chỉ, nhưng nhưng Hứa Tiên đang giúp Vân Yên luyện hóa đan dược, liền do Phan Ngọc giả trang Hứa Tiên, thay hắn tiếp chỉ. Sau đó lại do Phan Ngọc chuyển cáo cho hắn, hắn cũng chưa từng để ở trong lòng, hôm nay nghĩ đến ngược lại thực sự là một chuyện tốt.

- Người...người vô sỉ!

Lão đại thần ôm ngực, một bộ dáng trái tim muốn bệnh.

Hứa Tiên không khỏi tâm sinh thương hại, thuận miệng nói:

- Người mới vô sỉ, cả nhà người đều vô sỉ.

Lão đầu tròng mắt nhìn, đuổi chân một cái liền ngất đi.

Chúng đại thần loạn thành một đoàn:

- Lý đại nhân, Lý đại nhân, người thế nào rồi?

Hứa Tiên tiến lên ở trên người hắn vỗ nhẹ hai cái. Lý đại nhân này lập tức tỉnh lại.

Mọi người cũng không chịu đơn giản buông tha hắn, đem đem vây ở chính giữa, miệng lưỡi liên hồi khiển trách.

Điều này làm cho Hứa Tiên nhớ tới tràng cảnh trong điện ảnh nào đó, hiện tại chính mình hắn là cùng bọn hắn đầu nước bọt, nói đến bọn họ không thể không lao ra đường mới thôi. Bằng vào Đại Lôi Âm Thuật của chính mình, Đại Lôi Âm Thuật hắn là càng mạnh mới đúng. Bất quá hắn lại lưỡi đáp lời. Vì vậy suy nghĩ có nên bỏ đi hay không? Chỉ là vị lão sư kia của hắn vẫn chưa có xuất hiện.

Trong tiếng động âm ĩ lớn, tựa hồ có thanh âm nhu nhược nào đó vang lên, nhưng còn không có truyền tới trong tai mọi người, đã bị tiếng gầm đê nén xuống.

- Không cho các người khi dễ Hứa Tiên!

Khi thanh âm này lại một lần nữa vang lên, thanh âm kia đã lớn đến để tất cả mọi người không thể không chú ý tới. Hơn nữa âm điệu đặc biệt kia, ai nấy đều quay đầu đi tìm kiếm nơi thanh âm phát ra.

Đã thấy Nhu Gia công chúa đứng ở trước cửa, hai tay ở bên miệng hợp thành cái loa, sắc mặt đỏ lên, ngực phập phồng, phảng phất như đã ở trong tiếng hô gọi vừa rồi hao hết toàn bộ khí lực. Nhưng cho dù khăn cả giọng hô to cũng có vẻ mềm mại, xinh đẹp.

- Đây là người nào?

- Đây là chỗ nữ nhân có thể nói chuyện sao?

- Không hiểu quy củ.

Nhu Gia công chúa lập tức đã chống đỡ không nổi. Trong mắt vụ khí bao phủ. Nàng từ nhỏ đến lớn ngay cả chịu không ít vắng vẻ, nhưng dựa vào thân phận công chúa cũng chưa từng bị ngay mặt chỉ trích qua như thế. Đông người chỉ trở, nàng cũng không có da mặt dày như Hứa Tiên.

Hứa Tiên che ở trước mặt nàng, nghiêm nghị nói:

- Đều câm miệng cho ta!

Quay đầu mỉm cười nói với Nhu Gia:

- Không cần để ý đến bọn hắn, bọn họ đều là người xấu, vẫn là tiểu Nhu nhà ta tốt nhất.

Trong lòng lại cảm khái, hài tử này vì chính mình thực sự là làm không ít chuyện lớn mật. Phần tâm ý này, hẳn cũng không phải kẻ ngu si, lại sao không biết đây?

Dưới hiệu dụng của Đại Lôi Âm Thuật, mọi người đều là á khẩu không trả lời được.

Lúc này từ phía sau phòng một người thông thả đi tới, chính là Vương Văn Hội, cũng chính là Vương Học Chánh năm xưa, hôm nay là Vương Thái Sư.

Hứa Tiên nói:

- Lão sư, ngài rốt cục đã đi ra.

Hắn đương nhiên biết được, Vương Văn Hội một mực ở phía sau yên lặng nghe tình thế phát triển. Vị lão sư này đối với biểu hiện gần đây của chính mình, chắc là rất không hài lòng đi sao.

909. Chương 909: Bể Nguyệt

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 909: Bể Nguyệt

- Vừa rồi một màn kia rốt cục là thăm dò hay ra oai phủ đầu, hoặc là cả hai đều có đây?

Wang Wen Hui hơi có xấu hổ ho khan hai tiếng, biết đệ tử này thoát nhìn hòa khí đến cực điểm, nhưng hành sự lại cho tới bây giờ đều là kiên định không có chỗ cố kỵ, không nên nghĩ dùng ngôn ngữ đến đả động, hắn liền thẳng thắn nói:

- Hán văn, người cũng biết vì sư hôm nay vì sao gọi người đến đây?

Hứa Tiên lắc đầu:

- Đệ tử không biết. đọc truyện mới nhất tại .

Nếu chịu gọi tên tự của chính mình, đã chứng minh còn không có trở mặt đi.

- Ta muốn cùng các vị đại thần liên danh thượng thư, thỉnh bệ hạ tru diệt yêu đạo, lấy triều cương làm trọng. Bệ hạ nếu không đáp ứng, chúng ta tuyệt không thối lui một bước.

Hứa Tiên nói:

- Thượng thư? Có cần phải như thế không?

Các người sớm không thượng thư, muộn không thượng thư, hết lần này tới lần khác lại nhằm vào lúc này. Lại không biết ngày mai không qua, tự nhiên thấy rõ phân tiêu. Thái Âm chân nhân nếu là độ không qua thiên kiếp. Đó là tiêu tan thành mây khói, vạn sự không nhắc tới nữa. Nếu là vượt qua, vậy thì thành tựu Thiên Tiên nghiệp vị, nào còn có thể ở nhân gian hoảng loạn, nói không chừng trực tiếp mang theo Gia Ngự hoàng đế phi thăng mà đi.

Hắn lại không biết, từ lúc hắn luyện đan cho tới nay, trong triều tấu chương phê phán Thái Âm chân nhân vẫn chưa từng dừng lại, hơn nữa đại bộ phận đều kèm theo cả hắn. Bên trong những người thượng thư này, có Lương Vương, có Thanh Lưu, dưới Hoàng hậu nương nương áp bách, Phan vương cũng không dám chỉ lo thân mình. Càng hình thành cục diện cả triều văn võ, tất cả đều thảo phạt.

Lần này, ngay cả Gia Ngự hoàng đế cũng thừa thụ không ít áp lực, nhưng vì trường sinh đại kế đương nhiên là chết không dừng lại. Đến sau này càng đem lâm triều triệt để ngừng lại. Mà ngay mai mười lăm tháng tám, theo thường lệ là phải tế bái tổ tiên, thiết yến quần thần. Gia Ngự hoàng đế không thể không xuất hiện. Liền do Vương Văn Hội dẫn đầu, muốn nhân cơ hội này cùng sống chết, Gia Ngự hoàng đế nếu không đáp ứng, bọn họ sẽ quỳ chết ở ngoài cửa cung.

Wang Wen Hui nhìn chằm chằm Hứa Tiên, thâm ý sâu sắc nói:

- Người hiện tại quay đầu lại còn kịp!

Nếu là đầu ngã Thái Âm chân nhân, Hứa Tiên tất nhiên sẽ bị liên lụy, đối với đệ tử có kỳ tài này, hắn vẫn là có tâm che chở, cho nên mới chuyên môn phái người gọi hắn đến, muốn trên liên danh thượng thư có tên của hắn.

Hứa Tiên tuy rằng không quá minh bạch các loại nguyên nhân, lại có thể cảm nhận được tâm ý trong đó, trong lòng hơi cảm động, than thở:

- Người lại hà tất như vậy?

Hắn mặc dù không hiểu triều chính, cũng biết Vương Văn Hội thân là đại sư của Thái Tử, chỉ cần đưa Thái Tử đăng cơ, liền có thể vững chắc nắm quyền lớn, cần gì phải cùng hoàng đế đối nghịch đây?

Wương Văn Hội nói:

- Mạnh Tử nói, thiên hạ có đạo, vì đạo tắng thân, thiên hạ vô đạo, dĩ thân tuấn đạo. Chúng ta thân là thần tử, há có thể vì vinh hoa của bản thân, chỉ có học Chư Cát thừa tướng, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi. Phen lời nói này chúng nhân đều là khảng khái hùng dũng.

Hứa Tiên cười khổ:

- Tuấn thân tuấn đạo, đó chẳng phải là dù thế nào cũng đều chết sao?

Dẫn tới mọi người trợn mắt nhìn, rồi lại thấp giọng niệm nói:

- Tùy tiện sinh tử quốc gia, há vì phúc họa con người mà tránh né?

Wương Văn Hội nghe vậy chấn động, lẩm bẩm nói:

- Tùy tiện sinh tử quốc gia, há vì phúc họa con người mà tránh né?

Phen lời nói chính đạo này đã hiện ra tâm ý lúc này của hắn.

Các đại thần khác cũng không nhịn được liếc mắt, không thể không tán phục tài của Hứa Tiên, ánh mắt nhìn về phía hắn càng thêm một cổ ý vị “Khanh vốn giai nhân, cố sao làm tặc”.

Hứa Tiên đối với câu thơ này, ấn tượng sâu sắc, không thua kém đối với câu thơ của Lý Bạch Đỗ Phủ, câu thơ này thậm chí xuất từ miệng của Lâm Tắc Từ, đã từng treo ở trên hành lang ngoài phòng học trung học, khi đó hắn mặc dù không thể hiểu hết ý tứ hàm súc trong đó, nhưng đọc được chung quy cảm thấy tràn ngập xúc động.

- Lão sư có thể nghe ta một lời hay không đây?

Hứa Tiên Hứa Tiên nói.

Wương Văn Hội nhíu mày nói:

- Người muốn khuyên ta, buông tha thượng thư? Lẽ nào ngược thực chấp mê bất ngộ?

Hứa Tiên lắc đầu:

- Chấp mê bất ngộ cũng tốt, đại triệt đại ngộ cũng được, nhưng việc này, ngày sau tự có rõ ràng, đã không cần lại thương thư.

- Người biết được cái gì?

Hứa Tiên cười khổ, hắn mặc dù không muốn giả thần côn, nói cái gì Thiên Cơ không thể tiết lộ, nhưng là chung quy không thể nói cái gì độ kiếp phi thăng, chỉ đành đáp:

- Ngày mai, Vô Nhai tử chân nhân nhất định sẽ rời khỏi kinh thành.

- Ân?

Wương Văn Hội nhả mắt nhũu mày càng chặt lại, càng thêm nhìn chăm chăm Hứa Tiên, đã thấy hắn ánh mắt thanh minh, tuyệt không có vẻ giả bộ. Người khác đều cho rằng Hứa Tiên vì thắng quan gia tước mới nịnh nọt, hắn lại biết Hứa Tiên vẫn chưa từng đem hai chữ công danh đặt ở trong mắt. Hắn làm việc này, nhất định có mục đích của hắn.

Chúng thần nghị luận đều:

- Thực không?
- Sợ rằng chỉ là kẻ sách kéo dài, Thái Sư không thể dễ tin tưởng a.

Trầm ngâm trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng nói:

- Ta muốn người ký tên ở trên tấu chương.

Đã dùng thân phận lão sư đến mệnh lệnh Hứa Tiên.

Hắn trong lòng kỳ thực đã tin tưởng Hứa Tiên, nhưng việc này cũng không phải là một mình hắn chủ đạo, càng có hoàng hậu Lương Vương, tình huống lúc này đã là “tên đa trên dây, phải phát”. Hơn nữa nếu như Hứa Tiên nói là thực, vậy lại ký tên cũng không thể, chúng thần mất đi mục tiêu là yêu đạo kia, sợ rằng sẽ đem lửa giận trút xuống trên người Hứa Tiên.

Hứa Tiên có thể cảm thụ được ý quan tâm chăm sóc của Vương Văn Hội, cũng biết ký tên trên thượng thư này đối với hắn có lợi vô hại, tương lai nói không chừng còn có thể bỏ đi không ít phiền phức. Mà cho dù hắn ký tên ở trên tấu chương, Thái Âm chân nhân cũng căn bản sẽ không lưu ý. Nhưng Thái Âm chân nhân cùng hắn có đại ân đức, hắn làm sao có thể từ chúng đi phản đối hắn đây?

- Xin thứ cho đệ tử không thể.

Cổ nhiên ở trong mắt những sĩ phu này, đạo sĩ sư phụ kia của hắn là yêu đạo không hơn không kém, nhưng theo hắn thấy, Thái Âm chân nhân truyền đạo, Gia Ngự hoàng đế tu đạo, đều là chuyện người tình ta nguyện, lại chưa từng bắt đồng nam đồng nữ làm thuốc dẫn, làm chuyện gì thương hại sinh linh, về phần làm sao sau đó chém giết cho nhanh như vậy. Đám đại thần này lại chỉ là yêu đạo mắng loạn, trong lòng không vui, do đó vừa rồi mới có ý mắng bọn họ một mạch.

Chúng thần âm âm, không ngờ tới Hứa Tiên dám làm trái lão sư của mình, có người chửi âm lên:

- Toàn bộ không tôn ti cấp bậc lễ nghĩa, quả thực là đại nghịch bất đạo mặt người dạ thú.

Wang Văn Hội liếc mắt thật sâu nhìn Hứa Tiên, phát tay nói:

- Vậy liền bỏ đi, ngươi đi đi!

Hứa Tiên chấp tay vái một cái thật sâu, toàn thân mang theo Nhu Gia rời đi. Phen hành động này của hắn, cũng không phải là quyết định giúp lão sư kia, mà là kiên trì lời nói trong lòng, hắn cũng không phải xu lợi tránh hại người.

910. Chương 910: Bể Nguyệt. (2)

Chương 910: Bể nguyệt. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đi ra khỏi phủ Thái Sư, Nhu Gia công chúa nhỏ giọng nói:

- Bọn họ là muốn thượng thư khuyên phụ hoàng ta sao?
- Người tiểu nha đầu không cần quan tâm việc này, bọn họ cũng không phải là tiểu hài tử, đều có chủ trương của chính mình.

Hứa Tiên xoa bóp khuôn mặt như trứng ngỗng của nàng, chỗ da thịt chạm vào tay mềm mại như nước, giống như miếng đậu hũ trơn mềm.

Nhu Gia công chúa “ân” một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tựa như có chút suy nghĩ.

- Hứa Tiên!

Trong lúc hốt hoảng, không biết là ai đang hô gọi tên của hắn.

Hắn mở hai mắt ra, thấy bầu trời đỏ như máu. Bên người lại là núi cao vạn trượng. Cách đó không xa, một nữ tử đưa lưng về phía hắn, đứng ở bên cạnh, gió núi mạnh mẽ khẽ động đạo bào vàng nhạt của nàng, thân ảnh nàng hơi lắc lư, phảng phất như một khắc sau sẽ từ bên vách núi rơi xuống.

Nữ tử bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, hướng nàng mỉm cười. Dáng tươi cười quen thuộc mà lại thân thiết kia, đôi mắt đen láy ôn nhuận động nhân, cũng không phải màu lưu ly, điều này làm cho nàng chút xuyên thấu tất cả mọi lực đặc biệt, lại thêm một chút bình thường cùng ôn hòa như tỷ tỷ nhà bên.

Nàng là ai? Danh tự kia đã lẩn quẩn ở bên tai, lại bị gió núi gào thét tê toái, nghe không rõ ràng lắm.

Đôi mắt của nàng vì sao lại là màu đen? Không nên là màu đen sao? Bầu trời là màu hồng mới càng kỳ quái đi.

Ý niệm trong đầu hắn loạn thành một đoàn, nhưng trong lòng lại an tĩnh thần kỳ, trên người nàng có loại lực lượng làm cho người ta an tĩnh.

Bỗng nhiên nổi một trận gió to, mang theo thân thể nàng hướng về bên ngoài vách núi đổ nghiêng xuống, nàng mỉm cười thần tình bình yên như cũ, giống như thời tiết cuối thu, từ trên đầu rơi xuống một mảnh lá khô.

Trong lòng hắn khẩn trương, bước nhanh tiến lên vươn tay ra, nắm ở trong tay, nắm ở trong tay, lại chỉ có một mảnh ống tay áo vàng nhạt, hắn hướng phía dưới vách núi nhìn lại, lại chỉ có mưa loạn với gió núi vô hình.

Hắn mở tay đang nắm chặt, bên trong rỗng tuếch, trong lòng nổi buồn vô cớ tự nhiên mất đi.

Vừa rồi, có ai ở đây sao?

Hứa Tiên mạnh trên giường ngồi dậy, vỗ vỗ ngực, nơi đó có một trận tim đập nhanh kỳ dị.

Hắn đã có bao nhiêu lâu không nằm mộng, tràng cảnh trong mộng cảnh như thủy triều rút đi, cuốn đi tất cả vết tích trên bờ cát, không cho phép người tự định giá phẩm vị tinh tế.

Bên cạnh Vân Yên mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nhìn về phía song cửa, ánh sáng xuyên thấu qua đó:

- Hừng đông rồi sao?

Hứa Tiên xoa mặt nàng:

- Không có, chỉ là ánh trăng mà thôi.

Mười bốn tháng tám, ánh trăng đã rất sáng sủa, không, hắn là đã xem như mười lăm tháng tám rồi.

Vân Yên phát hiện Hứa Tiên thần tình dị dạng, nắm bàn tay hắn đang xoa mặt mình nói:

- Thế nào?

- Vừa rồi mới nằm mộng.

Vân Yên cười nói:

- Ta lại muốn nghe xem loại mộng nào có thể khiến phu quân của ta tỉnh lại đây?

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Ta cũng không nhớ rõ ràng lắm, chỉ là cảm giác được, ta hình như đã quên một người, một người rất trọng yếu.

- Cái đó...là đáng sợ a!

Thanh âm của Vân Yên trở nên phiêu miểu mà xa xôi:

- Nguyên bản khi phiêu bạt trên hồ, bỗng nhiên có một ngày nhớ tới đa nương, lại phát hiện hoàn toàn không thể nhớ nổi bộ dáng của bọn họ, ta sợ thiếu chút nữa phát khóc ra. Bất quá sau này cuối cùng lại nhớ được, hử!

Nàng vỗ vỗ ngực, hiện ra bộ dáng an tâm, tựa như muốn cho Hứa Tiên cũng an tâm theo.

Hứa Tiên không khỏi mỉm cười, sau khi từ trong mộng tỉnh lại, bên cạnh có thể có một nữ tử như vậy, luôn luôn có thể làm cho người ta cảm thấy an tâm. Hắn vươn tay đem thân thể mềm mại của nàng kéo vào, mặt dán vào má của nàng nói:

- Nhưng không cho quên ta, một lần cũng không cho, bởi vì, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh ngươi.

Mười lăm tháng tám, lễ Trung thu.

Ngày lễ vô hình vô ảnh chỉ tồn tại trong nhân tâm, lại đem cả kinh thành bao phủ trong bầu không khí vui mừng.

Tảo triều vẫn chưa có mở lại, hoàng cung thiết yến cũng sẽ không mời Lục phẩm quan như Hứa Tiên, liền có được thời gian cả ngày rảnh rỗi. Hắn đang lo lắng Thái Âm chân nhân thiên kiếp sẽ thế nào, mà Vương Văn Hội liên hợp thương thư lại có kết quả ra sao.

“Thùng thùng thùng” vài tiếng gõ cửa truyền vào trong tai hắn, lại không phải đến từ cửa chính, mà là cửa hông trong hoa viên, gia đình nhà hoàn bình thường ngẫu nhiên có từ nơi đó ra vào phủ đệ. Nhưng đều cần quản sự chuyên môn lấy chìa khóa ra mở cửa. Tiếng gõ từ bên ngoài, cung sẽ không có người mở ra.

Hứa Tiên không khỏi liếc mắt nhìn phương hướng đó một cái, lướt qua tường vây trùng trùng, cuối cùng trước mắt sáng ngời là nàng.

Hứa Tiên mở ra cửa phòng, chỉ thấy Duẩn nhi quần áo lục y, xinh đẹp thanh tú đứng ở bên ngoài, vừa thấy Hứa Tiên đã lộ ra một dáng tươi cười ngọt ngào, thanh thúy nói:

- Sư thúc.

Hứa Tiên không thấy thân ảnh Ngự Huyền Cơ, cười than thở:

- Sư phụ của ngươi vẫn là không chịu xuất môn a.

Duẩn nhi đem hộp thức ăn tinh xảo cầm trên tay đưa lên:

- Đây là sư phụ muốn ta mang cho ngươi, Duẩn nhi ngày hôm nay sẽ ăn ở đây.

Nhớ tới Hứa Tiên làm thức ăn, con mắt nàng lại tỏa ra ánh sáng.

Hứa Tiên bật cười:

- Đây không phải cho ngươi dùng để trao đổi sao!

Đem Duẩn nhi đem tiến vào trong phòng, mở hộp thức ăn ra, bên trong là bánh Trung thu xếp chỉnh tề, màu sắc khô vàng trơn bóng, mơ hồ tỏa ra hương khí, hẳn đối với khả năng làm điểm tâm của nàng vẫn luôn luôn bội phục. Cái này ngược lại bớt một phen phiền phức của hắn.

Hứa Tiên tự nhiên muốn tận dụng làm địa chủ, ban ngày mang Duẩn nhi và Nhu Gia ở trên đường du ngoạn một ngày, thẳng đến lúc hoàng hôn mới hồi phủ.

Trở lại đã thấy Phan Ngọc, Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Sao trở về sớm như vậy?

Phan Ngọc giải thích một phen, Hứa Tiên mới biết được, lão sư kia chính mình quả nhiên đã ở trong hoàng cung náo loạn xảy ra chuyện.

Canh giờ cung đình thiết yến định ra khá sớm, cũng chính là vào thời khắc này. Quân thần cùng nhau thưởng thức trăng sáng, sau đó sẽ tan yến hội, phương tiện các đại thần về nhà cùng người thân đoàn viên. Nhưng hôm nay vừa mới khai yến, mấy trăm đại thần liên danh thượng thư đã đưa đến trên bàn của Gia Ngự hoàng đế, trăm miệng một lời muốn khu trục thậm chí tru sát Thái Âm chân nhân.

Gia Ngự hoàng đế tự nhiên không đồng ý, chúng thần cũng là sớm có chuẩn bị, tất cả đều quy ở ngoài điện, không chịu rời đi. Gia Ngự hoàng đế nếu không đáp ứng, sẽ quy chết ở chỗ này.

Phan Ngọc lắc đầu nói:

- Phụ vương thân thể không bằng năm xưa, cũng không biết cũng không biết ăn không tiêu.

Hứa Tiên nghe được cười khổ không ngớt:

- Yên tâm đi, sẽ qua đêm nay sẽ không có chuyện gì.

Phan Ngọc cười:

- Ngắm trăng đi thôi!

Người một nhà ngồi vây quanh bàn đá trong hoa viên, trên đầu một vòng viên nguyệt nhô lên cao, tỏa ra vạt đạo ngân quang.

Hứa Tiên thay Thái Âm chân nhân thở phào ra một hơi, thiên thời như vậy vừa vặn là lúc Thái Âm tinh lực mạnh nhất, cũng chính là lúc Thái Âm chân nhân mạnh hấn, độ kiếp hấn là có cơ hội lớn.

911. Chương 911: Cửu Đỉnh.

Chương 911: Cửu Đỉnh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phan Ngọc thấy hấn nhìn trăng sáng xuất thần, cười hỏi:

- Hấn vẫn đang suy nghĩ cái gì?

Vân Yên nói:

- Ta đoán nhất định là Bạch tỷ tỷ, đáng tiếc nàng không thể tới.

Hứa Tiên cười lắc đầu.

- Đó nhất định là Thanh cô nương.

Hứa Tiên lại lắc đầu.

Vân Yên đưa nữ tử bên người hấn đoán vài lần, cũng bao quát tỷ tỷ tỷ phu của hấn, nhưng Hứa Tiên chỉ là lắc đầu, nàng ngạc nhiên nói:

- Người nói xem là cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta nghĩ chính mình từng có một đời là Hậu Nghệ, không biết trên đời có thật là có Thường Nga hay không đây? Nếu là có chuyện, lại là có bộ dạng gì?

Hấn chưa từng tiếp thu ký ức của Hậu Nghệ, tự nhiên không thể hiểu được chi tiết trong đó duy nhất khẳng định là, Thường Nga bốn nguyệt nhất định không phải chạy đến trên mặt trăng.

Cái này không chỉ là Phan Ngọc nhúu mày, mà ngay cả Vân Yên cũng để ý.

Hứa Tiên cười ha ha:

- Chính cái gọi là bệ nguyệt tu hoa, đó là Thường Nga tiên tử thấy các người cũng muốn mặc cảm, trốn vào trong mây.

Tiếng nói vừa dứt, đã thấy Nhu Gia ngơ ngác nhìn bầu trời đêm, Hứa Tiên ngẩng đầu vừa nhìn, cũng là sửng sốt, chỉ thấy một khối âm ảnh, đang như tầm ăn rồi ánh trăng sáng tỏ.

Đây là nguyệt thực.

Hầu như cùng lúc đó, kiếp vân bắt đầu tụ tập.

Hứa Tiên nhú mày nhăn mặt thật chặt lại, nghe tiếng kinh hô từ bốn phương tám hướng truyền đến, hội tụ cùng một chỗ xông lên bầu trời, lại không ngăn cản được ánh trắng sáng tỏ bị âm ảnh từng chút tằm ăn rồi. Cả kinh thành đều vì dị tượng trên trời này mà rơi vào trong khủng hoảng.

Đây là cái mà thế nhân gọi là thiên cầu thực nguyệt.

Tuy rằng Hứa Tiên biết trên đời cũng không có thiên cầu gì cả, thế nhưng tình cảnh này so với thần thoại còn muốn đáng sợ hơn. Hắn vốn tưởng rằng thời gian đầu tháng cuối tháng Nguyệt Linh chi lực yếu ớt nhất, bởi vì khi đó trên bầu trời không hề có ánh trăng.

Nhưng hắn đã sai, dường như buổi tối vẫn như cũ tồn tại nhật linh chi lực, khi đó ánh trăng chỉ là người nhìn không thấy mà thôi, lại vẫn như trước tản ra lực lượng của nó tới thế giới này. Có thể cho người ta cảm xúc thu nạp vận dụng chỉ là tương đối yếu ớt đi sao.

Nhưng mà nguyệt thực hình thành, lại là lúc cái bóng của địa cầu ngăn trở ánh mặt trời, nơi phát ra ánh mặt trăng cũng mất đi. Không còn là một vầng trăng sáng được vạn người ngưỡng vọng nữa, trở lại làm một tảng đá bình thường, không hề nắm giữ bất cứ ma lực, nguyệt linh chi lực gì nữa, hoàn toàn biến mất.

Tại giờ khắc này, nhật nguyệt vô quang.

Ám ảnh thật lớn cấp tốc nuốt hết đại địa, nuốt hết tất cả.

Trên đỉnh Tử Cấm thành, Thái Âm chân nhân ngẩng mặt lên nhìn bầu trời, hơi cười khê, lại cất tiếng cười lớn.

Hắn tính tận thiên cơ, chỉ tính ra khi thiên kiếp sẽ có tử kiếp, lại không dự định đến giờ này ngày này sẽ có một lần thiên cầu thực nguyệt. Do đó, đã không ngờ được, là bởi vì hắn vốn là có nghịch với nhân đạo, bị chúng sinh chi niệm quấy nhiễu thiên cơ thuật số. Nhưng là nếu hắn tính ra được thiên cầu thực nguyệt, chỉ cần dọn ra vài vạn dặm, vị tất không thể né tránh qua được. Cho dù không né tránh qua cũng có thể giảm thiểu thời gian nguyệt thực.

Mà hiện tại không dự liệu ra được, ở đây chính là chỗ tối hắc tâm của nguyệt thực, phải chịu đêm tối dài nhất.

Nhưng hắn nếu là có thể tính ra được nguyệt thực, cũng căn bản không cần đi tới kinh thành, làm ra việc nghịch với nhân đạo này, cũng sẽ không bị chúng sinh chi niệm quấy nhiễu thiên cơ thuật số.

Thiên ý nhân ý.

Nhân thế nào? Quả rá sao?

Suy nghĩ của hắn ở trong nháy mắt rơi vào hỗn loạn, rồi lại phảng phất như chạm được vào quy tắc huyền ảo nhất trong chốn u minh kia.

Ánh trăng đã bị triệt để thôn phệ, trong thiên địa Nguyệt Linh chi lực cấp tốc tiêu tan, nhưng trong mắt Thái Âm chân nhân lại không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại tràn đầy tiểu ý. Nếu không có thiên kiếp như vậy, thì sao lại đáng giá để đi độ. Nếu là dễ dàng liền có thể phi thăng thành tiên, ngược lại sẽ khiến hắn khinh thường hai chữ “Thiên Tiên”.

Kiếp vận còn đang ngưng tụ, phô thiên cái địa che phủ tinh không, không ngừng ép xuống, hoàn toàn không có trung tiểu thiên kiếp nhanh chóng, lại càng có vẻ áp lực. Hơn nữa phảng phất như có một tia linh tính, đang thâm trầm ngưng nhìn Thái Âm chân nhân, đang chờ Nguyệt Linh chi lực còn sót lại trong thiên địa hoàn toàn tiêu tán, sẽ đem hắn triệt để hãm thân ở trong tử kiếp này.

Thái Âm chân nhân ngược lại nhắm mắt vào.

Các nơi trong hoàng cung, chín cái Thanh Đồng đỉnh đỉnh bắt đầu hơi rung động, đỉnh mỗi đỉnh đều có khắc các danh sơn đại xuyên kỳ trân dị vật khác nhau, phảng phất như muốn đem thiên hạ vạn vật tất cả đều thu nạp.

Bạch Tổ Trình nếu là ở đây, nhất định có thể một tiếng gọi ra tên của đỉnh này - Vũ vương Cửu Đỉnh.

Đại Vũ, tại thời đại Hồng hoang kia tiếp cận điểm chung kết, thượng đại nắm giữ thiên thần chi lực, lấy thần lực to lớn đó hàng phục Yêu Long dẹp loạn hồng thủy, thành lập Trung Quốc đệ nhất triều Đại Hạ, trở thành vị thiên tử thứ nhất của Cửu Châu.

Đó là hần đã đem thiên hạ chia làm Cửu Châu, lệnh Cửu Châu châu mục công hiến Thanh Đồng, đúc Cửu Đỉnh, đem toàn quốc Cửu Châu danh sơn đại xuyên, vật kỳ dị điêu khắc lên thân Cửu Đỉnh, lấy một đỉnh tượng trưng một châu, cũng đem Cửu Đỉnh tập trung lại tại Hạ đô. Vì vậy, Cửu Châu chính là Trung Quốc, Cửu Đỉnh lại là tượng trưng cho vương quyền chí cao vô thượng, quốc gia thống nhất hưng thịnh.

Cửu Đỉnh chính là thiên hạ.

Cửu Đỉnh bỗng nhiên cùng nhau đại phóng hào quang, quang trụ tiếp thiên quán địa, phẳng phất như trụ trời trong truyền thuyết Thượng Cổ, chống đỡ thương thiên không đổ xuống, mà kiếp vùn không ngừng ép xuống kia cũng bị chống đỡ lại.

Trong quang trụ kia hiển hiện ra vô số hình ảnh, có Đại Giang đông thệ, Hoàng Hà cuộn cuộn, có Ngũ Nhạc kinh thiên, Liêu nguyên đại địa. Mà càng nhiều lại là lê dân chúng sinh, cảnh tượng sinh sống, trên đầu thuyền người đánh cá tung lưới đánh cá ra, dưới ánh nắng chói chang, người nông dân huy vu lưỡi liềm, trong đại đạo thương khách cưỡi ngựa, chạy xe; trên lầu cao sĩ tử nâng cốc trước gió.

Tất cả cái này tập hợp cùng một chỗ, đó là Cửu Châu.

Đây cũng không phải là thuật pháp tầm thường, mà là tập hợp chúng sinh tín niệm chi lực.

Thái Âm chân nhân vốn là nghịch với nhân đạo, phương pháp tiến hành cũng tại lấy nhân đạo kháng thiên đạo, nhân định thắng thiên.

Nhưng mà như vậy còn chưa đủ.

Kiếp vùn trên đỉnh quang trụ, vẫn như cũ từng chút đè xuống.

Trong sân rộng ngoài đại điện, quần thần thất kinh, đều ngửa đầu nhìn bầu trời, ngay cả thành trần đều có không cạn, nhưng mà đối mặt với thứ kinh khủng không biết, bọn họ cùng phàm nhân không có bất cứ chỗ nào khác biệt.

Làm người dẫn đầu, Lương Vương thất thanh nói:

- Trời muốn sụp xuống.

Lúc này bầu trời phẳng phất như muốn sụp đổ xuống, chụp trên đầu người.

Trên mặt Phan vương kinh hãi, khủng bố, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Chỉ có Vương Văn Hội quỳ gối tại chỗ, thần tình trấn định như lúc ban đầu, đỉnh đầu một mảnh linh quang càng phát ra minh diệu, đó cũng không phải là linh lực tu hành mà có, mà là một cỗ linh tính trong nhân tâm.

912. Chương 912: Diêu Quang.

Chương 912: Diêu quang.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thời cổ đại hiền đại đức, đỉnh đầu một mảnh linh quang có thể chiếu rọi trăm dặm, tránh né quỷ thần. Hần mặc dù còn không bằng Thượng Cổ hiền đức, nhưng cũng không kém xa.

Chúng thần có lớn mặt thể nào, cũng là dựa vào người đông thể mạnh, cho rằng Gia Ngự hoàng đế không dám trách nặng. Mà ở trước mặt thiên uy vô ngôn này, đã có không ít người bắt đầu sản sinh thoái ý.

Vương Văn Hội đột nhiên đứng dậy, thanh sắc câu lệ nói với quần thần:

- Chưa công đã quên tại sao chúng ta ở đây rồi sao? Khổng viết thành nhân, Mạnh viết thủ nghĩa, chết lại có gì đáng sợ?

Chúng thần xấu hổ, cũng bị cổ khí thể cương liệt này của hắc lân nhiễm, đều trở lại chỗ cũ, thân hình ngay ngắn, đó là sợ chết cũng không dám nói cái gì nữa?

Cũng không cảm thấy Thái Âm chân nhân từ trên điện nhìn xuống phía dưới, hơi cười khẽ.

Trong đại điện, Gia Ngự hoàng đế ngồi ngay ngắn trên long ỷ, trong điện vũ to lớn, không có một ngọn đèn, đen kịt một mảnh.

Một con Kim Long thật lớn hắc trên người hắc tung bay lên, bay về phía Thái Âm chân nhân. Kim Long này hữu hình mà vô ảnh, giống như từ một cổ khí tức phiêu miểu lại rất nặng ngưng kết mà thành, đó là chúng sinh chi tín niệm. Tín niệm vốn vô hình, mà ở trong lòng chúng sinh, đó là hình tượng Chân Long Thiên Tử. Vì vậy tín niệm hư vô cũng sẽ có hình thái cụ thể.

Mà ở trong đôi mắt của Thái Âm chân nhân, trên người chúng thần kéo dài tới từng cái quang đại, dung nhập trong Kim Long này, để Kim Long có vẻ càng phát ra khổng lồ cường thịnh, mà cái Kim Long lại từng chút dung nhập trong thân thể hắc. Hắc vốn là một trong thiên tử vương triều, lại đạt được đương kim thiên tử toàn lực hiệp trợ, kết quả là có thể vận dụng cổ nhân đạo chi lực cường đại nhất trong thiên địa này.

Những đại thần quỳ ở chỗ này phản đối Thái Âm chân nhân, không có ai mà không phải là trọng thần căn cơ quốc gia này, mà số mệnh của bọn họ đã từ lâu cùng số mệnh quốc gia này hòa hợp nhất thể. Giờ này khắc này hành động phảng phất như thành một loại nghi thức thần bí, đang trợ giúp Thái Âm chân nhân một tay.

Nhưng mà đúng lúc này, không biết từ nơi này bay tới rất nhiều Khổng Minh đẩu, mặc dù là ở trong cuồng phong vẫn như trước vũng vàng phiêu phù, ngàn vạn ngọn đèn từng điểm nhỏ phảng phất như trống rỗng mọc ra hàng ngàn ngôi sao, mơ hồ đem Thái Âm chân nhân bao phủ, đình chỉ bất động.

Mấy ngàn ngọn đèn này bày bố, hoặc cao hoặc thấp, hoặc xa hoặc gần, tựa hồ lộn xộn, lại tựa hồ ẩn hàm quy luật trong mắt. Chỉ có từ bầu trời nhìn xuống phía dưới, mới có thể thấy được rõ ràng, toàn bộ Khổng Minh đẩu cấu thành một ngọn Thất Tinh Đẩu thật lớn lập thể hình đồ.

Mà ở dưới ngọn Thất Tinh Đẩu này bao phủ, Kim Long trên đại điện không hề dung nhập trong cơ thể Thái Âm chân nhân.

Thái Âm chân nhân mỉm cười:

- Rất cực đã đến!

Tâm niệm cùng nhau, Kim Long du động.

Hứa Tiên quay về phía bầu trời trầm tư một hồi, liền cúi đầu thu hồi tâm niệm, loại sự tình này căn bản không cho phép hắc được nhúng tay vào, đó là lo lắng cũng vô dụng, ngược lại chẳng bằng buông lỏng tâm tư.

Thể phách của hắc mặc dù có tác dụng đối kháng thiên kiếp, nhưng hắc còn không có tự đại đến cho rằng chính mình một Địa Tiên có thể đi giúp Thái Âm chân nhân chống đối đại thiên kiếp. Đó là cùng với trung thiên kiếp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chính là một lỗi cầu vốn yếu nhỏ cũng suýt nữa muốn tính mệnh của hắc. Sợ rằng trong đại thiên kiếp tùy tiện một đạo kiếp lỗi xuống tới đều sẽ khiến hắc hồn phi phách tán.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tất cả đều xem thiên ý đi sao. Chúng ta không ngăn được trăng, vậy ngăn thiên kiếp cũng tốt.

Vừa nói chuyện lại đem bánh Trung thu phân phát xuống.

Phan Ngọc nói:

- Ta vẫn đang lo lắng cho phụ vương ta!

Nhu Gia công chúa cũng đồng dạng lộ ra vẻ sầu lo.

Hứa Tiên nói:

- Yên tâm đi, thiên kiếp chỉ biết nhằm vào một mình người độ kiếp, trừ phi phóng xuất linh lực hấp dẫn. Phụ vương ngươi bọn họ đều là phạm nhân, không sao cả đâu.

Phan Ngọc cũng yên lòng, ăn bánh Trung thu vào miệng. Các nàng đều cùng Thái Âm chân nhân không có gì liên quan, đúng là không nhưng thật ra lo lắng sinh tử của hắn. Lúc này lúc này lúc này, cũng xác thực so với viên nguyệt muốn đồ sộ hơn nhiều.

Hộp thức ăn tầng tầng mở ra, Vân Yên kinh ngạc nói:

- Nơi này có một phong thư.

Hứa Tiên vừa nhìn, quả nhiên thấy dưới cùng hộp thức ăn một phong thư, bên trên viết tên của Hứa Tiên.

Vân Yên hỏi:

- Duẩn nhi, ngươi biết không?

Duẩn nhi đang gặm đùi gà, ở trong vôi vàng, trang thủ nói:

- Không biết!

Vân Yên cười nói:

- Chim nhạn gửi hồng thư, cá truyền ghi chép, vị Ngư mỹ nhân này chắc là đang thầm gửi thơ tình cho phu quân rồi.

Phan Ngọc cũng hừ nhẹ theo một tiếng.

Hứa Tiên cười cười:

- Nào có chuyện đó.

Mở ra bức thư, dùng thể chữ Khải cực kỳ xinh đẹp viết rất nhiều văn tự, tỉ mỉ đọc đến, lại khiến hắn cau mày.

Ngư Huyền Cơ vẫn chưa ở trên thư nói cái gì đặc biệt, chỉ là ủy thác hắn chiếu cố Duẩn nhi thật tốt, nhưng mà chỉ là ý tứ giản đơn là như thế này, đâu cần phải viết ra trên thư, cuối cùng thoáng đề cập tới sự việc năm xưa, lời nói:

- Minh tịch hà tịch? Cùng quân đồng du.

Lộ ra ý đồ đến khiến trong lòng hắn mát lạnh.

Hứa Tiên ôm vai của Duẩn nhi:

- Duẩn nhi, sự phụ của ngươi cho ngươi đã nói đến thời gian gì?

Duẩn nhi nói:

- Không có gì a, chỉ là để Duẩn nhi hảo hảo nghe lời ngươi nói.

Hứa Tiên cau mày, bồi hồi tại chỗ, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an.

Phan Ngọc nói:

- Hán văn, thế nào rồi?

- Xem chúng ta làm đèn!

Duẩn nhi nhảy dựng lên, vui vẻ chỉ về phía bầu trời.

- Các ngươi làm sao?

Hứa Tiên ngẩng đầu ngưng mắt nhìn, kim quang chợt lóe, liền hàng vạn hàng nghìn Khổng Minh đăng kia.

- Đúng vậy, cùng ba tên gia hỏa kia, cùng nhau làm tốt.

Trong lòng bất an càng phát ra dày đặc hơn, Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Ta phải đi ra ngoài một chút.

Nói xong thân hình hóa thành điện quang biến mất tại phía chân trời.

Hứa Tiên đứng ở trong nhà cửa không có một bóng người, Ngư Huyền Cơ đã không biết đi nơi nào rồi. Trong lòng hắn cũng là trống rỗng vắng vẻ, điều này làm cho hắn nhớ tới cảm giác đêm qua từ trong mộng tỉnh lại.

Người đến đâu? Người muốn làm cái gì? Vì sao không nói đây?

Hứa Tiên lo lắng trùng trùng, bỗng nhiên cảm giác linh lực ba động, quay đầu vừa nhìn, kinh ngạc nói:

- Sư phụ!

Trên vách tường hiện ra một đoàn ám ảnh, hóa thành dáng dấp Thái Âm chân nhân.

- Sao ngươi lại ở đây?

Hứa Tiên lời còn chưa dứt liền biết đây chỉ là phân thân mà thôi, Thái Âm chân nhân chân chính còn đang ở Hoàng thành Hoàng thành, chờ đợi thiên kiếp mạnh mẽ nhất kia.

Thái Âm chân nhân cười mà không nói, giơ tay hướng về phía nam xa xa chỉ một cái.

Hứa Tiên sửng sốt, lập tức hội ý, chính mình tới đây là vì tìm người. Thái Âm chân nhân chỉ phía đó tự nhiên chính là vị trí hắn muốn tìm người.

913. Chương 913: Diêu Quang. (2)

Chương 913: Diêu quang. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hắn quay đầu lại nhìn kinh thành xa xa, chỉ thấy trên bầu trời Khổng Minh đăng quang minh đại phóng, đối với Thái Âm chân nhân mơ hồ tạo thành thể kiếm chế. Nhưng Thái Âm chân nhân cũng không phải hạng người dễ đối phó, Kim Long trên người rít gào, không chịu cùng hắn chia lìa.

Hứa Tiên cũng không chút nào dừng lại, hóa quang hướng về phía nam độn đi. Rất nhanh liền lướt qua thành tường nguy nga, đi tới bên ngoài Hoàng thành. Trong lòng hắn vẫn cứ không giải thích được, sự tỷ vì sao phải đối phó sư phụ? Trong lòng hắn mơ hồ có một chút phán đoán, cũng không dám khẳng định, đợi chính mình tìm được Ngư Huyền Cơ, lại nên làm thế nào cho phải đây?

Kinh thành lấy Nam Bình Sơn, không biết từ khi nào xây dựng một tòa đài cao. Đài cao có tổng cộng ba tầng, phương viên hai mươi bốn trượng, mỗi một tầng cao ba thước, tổng cộng là chín thước, tên là Thất Tinh Đài.

Bốn phía Thất Tinh Đài bố trí hai mươi tám tinh tú kỳ: Đông Phương thất diện thnah kỳ, án giác, kháng, thị, phòng, tâm, vĩ, ki, bố Thương Long chi hình; phương bắc thất diện tạo kỳ, dựa theo đầu, ngư, nữ, hươ, nguy, thất, bích, làm Huyền Vũ chi thể; phương tây thất diện bạch kỳ, theo khuê, ủy, vị, ngang, tất, chủ, tham, chiếm Bạch Hổ chi uy; phía nam thất diện hồng kỳ, dựa theo tinh, quỷ, liễu, tinh, trường, dục dục, xuyên, thành Chu Tước chi trạng.

Ở trung tâm đỉnh cao nhất của Thất Tinh Đàn bày đặt ngọn Thất Tinh Đăng kia, Ngự Huyền Cơ cầm kiếm đứng ở bên đài cao, xa xa nhìn về phía phương hướng kinh thành, nơi đó mây đen áp thành hoa quang lóe ra, rất nhiều cảnh tượng run rẩy chiếu vào trong con ngươi lưu ly sắc của nàng, so với Thái Âm chân nhân nói cười tự nhiên. Thần tình của nàng lại ngưng trọng hơn nhiều, mái tóc đen như mực, dài đến mắt cá chân, hỗn loạn, không ràng buộc bay loạn theo gió, thất thần mà hoa mỹ.

Sát Phá Lang ba Tinh Quân huyền phù đứng ở giữa không trung, đem cả pháp đàn hộ vệ ở trong đó, khi thì cúi đầu ngóng nhìn nàng, khi thì trao đổi suy nghĩ, ánh mắt, khi thì quay đầu lại nhìn về phía kinh thành.

Tham lão bỗng nhiên mở miệng nói:

- Người hiện tại buông tha còn kịp!

Ngự Huyền Cơ giờ lên trường kiếm:

- Bắt đầu đi!

Nhưng mà đúng lúc này, một đường điện quang thứ phá đem tối truyền vào đôi mắt của nàng, điện quang kia thoáng qua mà đến, trong chớp mắt liền đi tới dưới Thất Tinh Đàn.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên nhìn, Ngự Huyền Cơ ngoái đầu nhìn lại, hai người đối diện!

Ngự Huyền Cơ nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười nói:

- Người đã tới, bánh Trung thu ăn ngon không?

- Huyền Cơ!

Hứa Tiên tiến lên một bước, muốn leo lên pháp đàn bắt được nàng hỏi rõ ràng, thế nhưng một tầng quang mang hiển hiện, đưa hắn cắt đứt ở bên ngoài:

- Người muốn làm cái gì?

Tham Lang nói:

- Đương nhiên là ngăn cản sự phụ không may kia của người độ kiếp!

Lập tức bị Phá Quân trừng mắt một cái, hừ nhẹ một tiếng không thèm nhắc lại.

Ngay cả Hứa Tiên đã có vài phần suy đoán ra, nhưng đột nhiên nghe được đáp án như thế vẫn là cả kinh:

- Vì sao?

Ngự Huyền Cơ nói:

- Vì cải biến, cải biến tương lai, cải biến mệnh số!

Nàng đôi mắt rất ôn nhu.

- Tương lai cái gì?

- Thiên hạ đại loạn!

Hứa Tiên cả người chấn động:

- Thiên hạ đại loạn? Người thực thấy được sao? Cùng sự phụ ta có liên quan?

Ngự Huyền Cơ nói:

- Thái Âm chân nhân tu đạo tiền vốn là thiên tử nhân gian, cho nên mới đi tới đế kinh, ở trong Hoàng thành án Cửu Cung chi thuật, phóng hạ Vũ vương Cửu Đỉnh, dẫn Kim Long nhập thể muốn lấy nhân đạo đến kháng Thiên Đạo, Kim Long kia chính là Chân Long Thiên Tử khí, ngưng tụ vạn dân cầu chúc, chịu tải số mệnh của Đại Hạ vương triều, vô luận hắn độ kiếp thành công hay không, Kim Long tất diệt, khí số Đại Hạ tiêu tận, loạn thế rất nhanh sẽ tới!

Hứa Tiên kinh sợ:

- Người vì sao không nói cho ta biết?

Ngư Huyền Cơ vỗ vỗ thái dương như cánh ve:

- Nói cho người có thể thế nào đây?

Hứa Tiên nghẹn lời, đúng vậy, chính mình thế nào đây? Cùng Thái Âm chân nhân đối địch sao? Không luyện những Kim Đan kia? Coi như là phản bội, hẳn không có khả năng không có khả năng địch nổi Thái Âm chân nhân, coi như là không luyện những Kim Đan kia, Thái Âm chân nhân cũng sẽ không buông tha độ kiếp.

- Hơn nữa người cần những Kim Đan kia, không phải sao?

Ngư Huyền Cơ mỉm cười, dùng ngữ điệu cực ôn nhu nói:

- Giúp ta chiếu cố Duẩn nhi thật tốt!

Hứa Tiên đang phân vân có nên xuất thủ hay không? Thái Âm chân nhân dù sao cũng cũng chính mình có ân đức, nhưng lại không thể bỏ qua lê dân chúng sinh không để ý tới. Nghe được lời ấy, trong lòng cả kinh, hẳn cũng không phải là kẻ ngu si, trong lời nói của nàng có ý vị ủy thác, đó là hẳn ở trong thư mơ hồ cảm nhận được ý tứ.

- Người nói cái gì, người rốt cục còn có chuyện gì gạt ta?

Hắn trong lòng để ý, hận không thể lập tức đánh vỡ cái chắn, đi tới đánh nàng một quyền.

Ngư Huyền Cơ rũ mắt xuống, toát ra vẻ áy náy:

- Có thể thấy được tương lai, là không thể cải biến, muốn cải biến sẽ phải nỗ lực đại giới, sẽ giống như Chư Cát Khổng Minh sao?

Hứa Tiên nói:

- Chư Cát Khổng Minh?

Chính là Chư Cát cải biến dòng sông lịch sử kia sao!

Tham Lang nói:

- Bậc tử, người nên biết, Chư Cát Ngọa long chính là một vị Thiên Kỵ Tinh!

Hứa Tiên nói:

- Nhưng hẳn không phải sống thọ và chết tại nhà sao?

Tham Lang cắn răng nói:

- Đó chỉ là cái mà phạm nhân thấy được, trên thực tế còn lại là hắn đối kháng Thiên Đạo, muốn lấy lực lượng bản thân nghịch chuyển mệnh số, tự kéo dài hai mươi năm thọ mệnh, rốt cục lọt vào phản phệ. Hồn phi phách tán!

Hắn vốn là muốn tính toán muốn đánh đổ Thất Tinh Đẳng.

Hồn phi phách tán! Hứa Tiên đột nhiên nhìn về phía Ngư Huyền Cơ trên đài cao, nàng cúi đầu xuống cũng không nói gì, đã cam chịu, trên đời này nào có biện pháp dễ dàng nghịch thiên sửa mệnh đây? Muốn từ trong Thiên Cơ kín đáo tìm ra sơ hở, căn bản là không có khả năng, nếu muốn cải biến thế giới, liền chỉ có cải biến bản thân.

Hứa Tiên không khỏi tiến lên một bước, quang mang lập tức hướng vào phía trong nữ khúc biến hình, hẳn chỉ cần huy động quyền đầu, liền có thể đơn giản đem nó đánh nát.

Sát Phá Lang ba Tinh quân trao đổi ánh mắt, nhưng cũng không có tiên lên ngăn cản.

- Dừng bước lại đi! Tiếp tục đi tới nữa, người sẽ đem thiên hạ chúng sinh đặt ở đâu đây?

Ngư Huyền Cơ bỗng nhiên ngừng đầu lên trong đôi mắt thần tình phức tạp không hiểu.

Hứa Tiên chỉ có dừng bước, nếu thiên hạ đại loạn thực sự đã tới, thế tất sẽ là giang sơn đổi chủ, sinh linh đồ thán. Hắn cùng nàng trong lúc đó ngăn cách, cũng không phải chỉ là một tầng quang màn hơi mỏng, mà là dòng sông lịch sử. Thiên hạ thương sinh linh.

Ngư Huyền Cơ cuối cùng liếc nhìn hắn thật sâu, thân hình theo gió vũ động, vờn quanh một ngọn Thất Tinh Đẳng kia, đập cương bộ đầu. Thân ảnh dưới tinh không giống như thiên tư.

Trong tay ngọc của nàng Đào Mộc kiếm kiếm đột nhiên đâm lên phía trên, kiếm phá thương khung.

Tối nay không trăng, Bắc Đẩu Thất Tinh lại có vẻ sáng sửa phá lệ.

- Diêu quang!

Ngư Huyền Cơ đem mũi kiếm rút xuống, chỉ hướng Thất Tinh Đẳng, ngân quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, vừa vụn rơi vào trên Thất Tinh Đẳng.

914. Chương 914: Lựa Chọn.

Chương 914: Lựa chọn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phần đuôi của Thất Tinh Đẳng cách một ngọn đèn, bị điểm sáng.

Bầu trời Hoàng thành bị vây Diêu quang bởi mấy trăm Khổng Minh đăng, đột nhiên trở nên sáng sửa. Nhưng không phải là nam hoàng hỏa quang, mà là ngân sắc quang mang chói mắt, xa xa nhìn lại, phẳng phát như thần phạt chân chính.

Trên người Thái Âm chân nhân Kim Long quay quanh bị một cổ vô hình chi lực mãnh nhiên đè ép xuống, xuất hiện tình trạng phân ly.

Hứa Tiên từ xa nhìn nàng, tâm thần khẩn trương, thắt chặt, vốn nên là chuyện dễ dàng quyết định, lúc này lại rơi vào cảnh lưỡng nan.

Thiên hạ và nàng.

Ngư Huyền Cơ sắc mặt trắng nhợt, thần sắc lại càng phát ra kiên định, lại một lần nữa kiếm chỉ Thương Khung:

- Khai dương!

Khai dương tinh đột nhiên sáng ngời, một đạo quang quang theo kiếm của nàng dẫn đạo từ trên trời giáng xuống, tinh thần chi lực thật lớn đụng vào trong Thất Tinh Đẳng, Thất Tinh Đẳng cũng không nhin được hơi rung động, thân thể nàng cũng theo đó rung động.

Ngọn thứ hai phát sáng.

Kim Long bị đè xuống một chút, dần dần cùng Thái Âm chân nhân chia lìa.

Quang màn xung quanh Thất Tinh Đẳng ầm ầm nghiền nát, Hứa Tiên đánh vỡ tám chắn đi tới trước Thất Tinh Đẳng.

Sát Phá Lang ba Tinh Quân dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hắn, Tham Lang hơi cười khê, Thất Sát và Phá Quân nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, bọn họ vốn có chức trách chính là hộ vệ Thất Tinh Đẳng.

Ngư Huyền Cơ cũng phân thần cúi đầu liếc mắt nhìn một cái, đã thấy Hứa Tiên cúi đầu, thấy không rõ biểu tình trên mặt, thân hình lại ngưng trệ mà trầm trọng, giống như trên vai gánh vác cả một tòa núi cao.

Vũ bộ của nàng một khi bắt đầu sẽ không thể dừng lại, y phục nhẹ nhàng phiêu diêu bay lượn.

Hứa Tiên bỗng nhiên mở miệng nói:

- Ai có tư cách so sánh, tính mệnh một người cùng tính mệnh người trong thiên hạ so sánh, bên nào nặng bên nào nhẹ? Ta rõ ràng không có tư cách, vì sao không phải để cho ta tới so sánh đây? Người tới nói cho ta biết, muốn so sánh thế nào?

Hắn cước bộ đạp trên tầng thứ nhất Thất Tinh Đàn.

Cước bộ trầm trọng để cả Thất Tinh Đàn đều đang lay động, hắn vẫn cúi đầu như cũ, làm cho người ta không thấy rõ biểu tình trên mặt hắn.

Động tác trên tay Ngư Huyền Cơ dừng lại một chút:

- Ngọc hành!

Ngọn đèn thứ ba, phát sáng.

Hứa Tiên nói:

- Thiên hạ hưng suy làm sao có thể đủ ký thác ở trên người một mình người, đây vốn cùng người không quan hệ, không phải sao? Cho dù có thể thấy được tương lai, cũng không có trách nhiệm phải phụ trách đối với tương lai, đúng không?

Cước bộ của hắn bước lên tầng thứ hai Thất Tinh Đàn.

Lúc này, cự ly giữa bọn họ gần trong gang tấc, Ngư Huyền Cơ chỉ cảm thấy hô hấp của chính mình bị hỗn loạn, nguyên bản tâm tĩnh như Chỉ Thủy, đã không an phận bốc lên gợn sóng.

Hứa Tiên bỗng nhiên ngừng đầu, lộ ra dáng tươi cười khổ sấp mà kiên định:

- Được rồi, phía trước đều là mượn cớ và lý do nhằm chán, kỳ thực ta chỉ là ích kỷ mà thôi, chỉ là giả bộ nguy quân tử, chỉ là... Không muốn cho người chết!

Bước lên đỉnh Thất Tinh Đàn, đối mặt với Ngư Huyền Cơ.

- Thiên...

Quyền tự chưa ra khỏi miệng, đã hóa thành một tiếng thở nhẹ.

Hứa Tiên hóa thành một đạo điện quang, ôm nàng tung bay ra, chỉ để lại Thất Tinh Đàn trống rỗng, mất đi người chủ trì, hàng ngàn vạn Khổng Minh đăng kia từng nọn phụt tắt xuống.

Thái Âm chân nhân mở hai mắt, đem Kim Long dẫn vào trong cơ thể, một đạo ánh sáng nổ vang xé rách Hắc Âm, chiếu rọi sáng tất cả, đưa hắn bao phủ ở bên trong.

Trong trời đêm, Hứa Tiên ôm ngang Ngư Huyền Cơ, hướng về phía kinh thành tung bay tới, nàng tóc dài theo gió bay loạn thỉnh thoảng lay động ở hai bên gò má của hắn, hắn nhìn về phía tiền phương, không nhìn tới trong lòng nàng, cảm giác trong lòng phẳng phất như trống rỗng một khối, rồi lại cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Quá độ thao túng linh lực để Ngư Huyền Cơ có chút tinh lực hao hết, nàng im lặng nằm tựa ở trong lòng hắn, cũng không nói chuyện, con ngươi lưu ly sắc thật sâu ngó nhìn hắn, giống như tiếc nuối, lại như vui mừng, nhưng cuối cùng còn lại là không sai, đó là một quả cuối cùng, nàng rốt cục đã thấy được kết quả.

Hứa Tiên đáp xuống trong thành Trường An, nhìn về phía ánh sáng chớp động mạnh mẽ kia, lại không hề có chút ý tứ nào buông nàng ra, hồn nhiên không để ý nàng đang giãy dụa rất nhỏ.

Trường nhai trống rỗng, hắn ôm nàng đi tới dưới mái hiên một tòa tửu lâu, ngồi ở trên bậc thang. Ở đây có thể thấy được rõ ràng phương hướng Hoàng thành, lối quang kia không ngừng lấp lánh, ngưng tụ thành các loại hình dạng, phẳng phất như pháo hoa mỹ lệ nhất trên đời. Ở trong ánh sáng vô biên, đã triệt để thấy không rõ tình trạng trong đó.

Hắn cẩn thận tỉ mỉ vén lên mái tóc dài mượt của nàng, tránh cho chúng rũ rơi xuống đất, dính bụi bặm.

Sắc mặt Ngư Huyền Cơ khẽ biến thành ửng hồng, buông tha giấy dựa, nhẹ giọng nói rằng:

- Xin lỗi.

Hứa Tiên cười nói:

- Vì sao?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Nếu như không phải vì ta mà nói, người căn bản sẽ không cần làm ra lựa chọn như vậy.

Hắn vì nàng đối nghịch bản thân, phản bội những tín niệm nguyên bản cố định kia, loại tư vi này thật không dễ cảm thụ đi sao.

Hứa Tiên che lại thần tình thất lạc, mỉm cười nói:

- Không quan hệ với người, là ta nên xin lỗi mới đúng, phá hư pháp sự của người. Đừng nói là cái khác, ta cũng căn bản không có tư cách quấy rầy quyết định của người, thế nhưng không có biện pháp, ta thật sự là không thể... Ngô!

Ngư Huyền Cơ lại cảm giác được hắn hơi ôm chặt lấy mình, nhìn hắn mỉm cười, trong lòng ngược lại đau đớn, nàng hít sâu một hơi, ôm lấy cổ hắn vươn thẳng người dậy, ngẩng cằm hôn lên môi của hắn.

Điện quang lấp lánh, cổ nàng thon dài trắng nõn dương lên một độ cong ưu mỹ, trong đôi mắt lưu ly sắc không thấu triệt như thường ngày, nửa mở nửa khép chớp động quang mang mê ly và ngượng ngùng, trong lòng nàng đồng dạng có một thứ gì đó bị đánh vỡ, nguyên tắc đó nguyên bản cố định cắt đứt giữa hai người, để nàng không thể tới gần một bước.

Hứa Tiên mở to hai mắt, xúc giác ôn nhuận bên môi kia khiến hắn thất thần, còn không kịp cảm thụ đã chia lìa.

Sắc mặt Ngư Huyền Cơ màu hồng, nhân lúc hắn phát ngốc, thoát ra khỏi hắn ôm ấp, ngồi ở bên cạnh hắn, nhận thức chân đạo:

- Người có tư cách.

- A?

Hứa Tiên quay đầu nhìn nàng, sờ sờ môi còn đang suy nghĩ ý nghĩa của nụ hôn vừa rồi.

Ngư Huyền Cơ lại giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh:

- Hứa Tiên như vậy không phải là người mà ta quen biết, Hứa Tiên hoàn toàn không đem thiên mệnh đặt ở trong mắt.

Chỉ có vẻ ửng hồng trên mắt còn chưa từng mất đi.

- Chờ một chút, người vừa rồi đó là...

Ngư Huyền Cơ lại tự nghĩ tự đáp nói:

- Coi như là đến một bước này, mệnh số cũng đồng dạng có thể cải biến, vị tất sẽ thực sự thiên hạ đại loạn, người nhất định có thể làm được, ta cũng sẽ giúp người.

Trong lòng Hứa Tiên tích tụ tựa hồ ở trong nụ hôn vừa rồi tiêu tan, lại nghe được phen lời nói này, cũng một lần nữa cố lấy dũng khí:

- Đúng vậy, khí số gì đó đã tận, căn bản là hù dọa người ta.

915. Chương 915: Nam Cương.

Chương 915: Nam Cương.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Bản công tử chưa bao giờ tin những thứ đó, chỉ cần muốn cải biến, sẽ nhất định có thể cải biến được.

Trong điện quang lấp lánh, trên mặt hắn tràn đầy vẻ kiên định.

Trong lòng Ngư Huyền Cơ thở phào một hơi, không biết là bởi vì một lần nữa cổ vũ quyết tâm của hắn, hay là bởi vì rốt cục để trọng tâm câu chuyện kéo ra.

- Thời gian đã không còn sớm, Duẩn nhi nói không chừng đã trở lại, tìm không được ta sẽ sót ruột.

Nàng đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người, xoay người liền muốn ly khai, tay ngọc lại bị nắm lại.

Trong lòng nàng căng thẳng, quay đầu lại mỉm cười nói:

- Sao vậy?

Hứa Tiên nói:

- Đáp ứng ta một việc được không?

Ngư Huyền Cơ gật đầu:

- Ta đáp ứng!

Hứa Tiên nói:

- Ta còn chưa nói là chuyện gì đây?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta biết, sẽ không lại gạt ngươi đi làm chuyện nguy hiểm nữa.

- Thật đúng là biết được.

Hứa Tiên cười khổ:

- Nhưng ta vẫn đang lo lắng a.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

- Ngươi không tính ra được sao?

Ngư Huyền Cơ lắc đầu:

- Không có!

Hứa Tiên nhẹ nhàng kéo tay ngọc của nàng một cái, đem nàng kéo vào trong lòng, tay trái ôm vòng eo của nàng, cúi đầu hôn lên bờ môi phấn của nàng, cũng không giống như nàng lướt nhẹ qua là dừng, mà dùng đầu lưỡi mở ra hàm răng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho kia.

Ngư Huyền Cơ chưa từng trải qua tràng diện như vậy, trong đầu loạn thành một đoàn, không thể tính ra động tác tiếp theo của hắn, xâm phạm bá đạo như thế cũng không để nàng cảm thấy tức giận, bởi vì nàng trước hết đã cho hắn tư cách.

Nàng đột nhiên minh bạch, coi như là không thể như Chư Cát Ngọa long cải biến số phận lịch sử vậy, nhưng bản thân số phận nàng lại đang cùng hắn tương phùng đã là cải biến. Hiện tại bộ dạng này cũng xem như là nghịch thiên mà đi sao? Chỉ ít nàng không tính ra được sẽ có chuyện như vậy phát sinh.

Tiếng lôi kiếp nổ vang tại giờ khắc này bỗng nhiên trở nên rất xa xôi.

Hứa Tiên đã hạ quyết tâm, không thể lại để vị Ngự sư tử này luôn luôn ở sau lưng hắn làm chuyện mạo hiểm, tiếp tục làm xằng làm bậy xuống nữa. Chung quy là để hắn giống như phát điên đi tìm nàng, lo lắng sợ hãi nàng ngày nào đó sẽ đột nhiên biến mất không thấy. Không muốn tin tưởng lời nói bảo đảm, chỉ có nhìn nàng, ôm nàng, hôn nàng mới có thể để hắn cảm thấy an tâm.

- Sư phụ!

Một tiếng nói quen thuộc mềm mại khiến Ngự Huyền Cơ giật mình tỉnh giấc, dư quang quét tới, Duẩn nhi đang trợn mắt há hốc miệng, dùng một loại nhãn thần xa lạ nhìn nàng.

- Duẩn nhi, sao ngươi lại ở đây?

Ngự Huyền Cơ cuống quýt đẩy Hứa Tiên ra, cúi đầu chỉnh lý một chút đạo bào có chút hỗn loạn, nỗ lực xuất ra uy nghiêm của sư phụ, nhưng vẻ hồng nhuận ngượng ngùng trên mặt trong khoảng thời gian ngắn còn không có cách nào tan hết.

Duẩn nhi thất thần đáp:

- Duẩn nhi là tới tìm ngươi...

Ngự Huyền Cơ nhìn cũng không nhìn Hứa Tiên một cái, nói:

- A, hiện tại đã tìm được, chúng ta trở về đi!

Duẩn nhi bị Ngự Huyền Cơ dắt trở về, nàng không cam lòng lắc lắc đầu nhìn Hứa Tiên:

- Thế nhưng...sư thúc...Vừa rồi các ngươi?

Ngự Huyền Cơ giáo huấn nói:

- Cái gì, thế nhưng ngươi hoa mắt đi sao, còn không mau đi!

Hứa Tiên cười một cái nói:

- Ta tiễn các ngươi!

Ngự Huyền Cơ quay đầu lại hung hăng trừng mắt với Hứa Tiên một cái, cảnh cáo hắn không nên được một tắc lại muốn tiến một thước.

Hứa Tiên lại giống như không nghe thấy, tự nghĩ tự đuổi theo một ngày nắm giữ loại tư cách này, nhưng đừng hy vọng hắn sẽ lùi bước, cho dù nàng muốn thu hồi tư cách? cũng đã quá muộn rồi.

Hứa Tiên nói:

- Duẩn nhi ngươi biết sư phụ của ngươi đêm nay đi đâu không?

Duẩn nhi nói:

- Đi đâu?

Ngự Huyền Cơ Ngự Huyền Cơ kinh hãi, chuyện này nàng đúng là đã cố ý lừa gạt Duẩn nhi, không phải tiểu nha đầu còn không khóc đến chết, vội vã hướng Duẩn nhi nháy mắt.

Hứa Tiên lại cũng nhìn đến nàng:

- Sư phụ của ngươi vốn là muốn gạt ngươi, thế nhưng ta Duẩn nhi Duẩn nhi nên biết, cũng có tư cách được biết, vì các ngươi là người thân nhất của nhau.

Duẩn nhi nhất thời lấy ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Ngự Huyền Cơ, Ngự Huyền Cơ đưa tay ngăn miệng của Hứa Tiên lại, cả giận nói:

- Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?

Hứa Tiên ôm lấy cổ tay trắng trẻo của nàng, đem thân thể của nàng mang đến bên kia, lấy tay kiềm chế vòng eo của nàng, mang theo nàng tiếp tục đi về phía trước.

Ngự Huyền Cơ giãy dụa nói:

- Hứa Tiên, người dám nói bậy bạ, ta...Ta sẽ...

Hứa Tiên vẫn là mồm năm miệng mười nói ra:

- Sư phụ của người dự định gạt người đem mạng tiễn đi, cho nên mới chuyên môn để thư lại cho ta chiếu cố người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duẩn nhi cứng đờ, không thể tin được nhìn về phía Ngư Huyền Cơ:

- Sư phụ, đây là sự thực sao?

Ngư Huyền Cơ cười khở nói không ra lời.

Duẩn nhi khụt khịt mũi, “oa” một tiếng, ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc lớn:

- Sư phụ đáng ghét, sư phụ xấu, người lại lừa gạt Duẩn nhi. Người sao không chết đi, người sao không chết luôn đi!

Chỉ cảm thấy ngồi chồm hồm khóc còn chưa hết giận, nằm trên mặt đất khóc tê tâm liệt phế lẫn lộn đầy đất.

Ngư Huyền Cơ cũng có chút chân tay luống cuống, không khỏi nhìn về phía Hứa Tiên, hấn tương đối giỏi lừa hài tử.

Hứa Tiên lại phát tay nói:

- Ta đi trước!

Trong chớp mắt liền biến mất ở chỗ rẽ.

Đây là nghiêm phạt đối với người!

Một đạo lôi quang hóa thành đạo phong trầm xuống, Kim Long rít gào nghiền nát, nhân đạo tuy rằng cứng cỏi, nhưng cùng Thiên Đạo mệnh mông so sánh, vẫn cứ nhỏ bé giống như con kiến hôi, đại địa ầm ầm ầm rung động.

Sát Phá Lang ba Tinh Quân hai mặt nhìn nhau, một đầu nói:

- Đã đến lúc.

Hóa thành ba đạo quang hoa chói mắt hướng bốn phía vãn lạc, rơi xuống trong khu dân cư liền truyền ra tiếng hài tử khóc nỉ non. Loạn thế căn nguyên đã rơi xuống, bọn họ cũng sẽ chính thức bắt đầu nhiệm vụ của mình, hóa thân làm danh tướng, phụ tá tân quân vương, nhất thống thiên hạ.

Hứa Tiên nhìn về phía trên Hoàng thành, lại thấy không rõ cảnh tượng trong đó, không biết Thái Âm chân nhân là thành hay là bại. Nếu là đại thiên kiếp mà nói, đại tự tại Thiên Ma kia sẽ tự thân xuất thủ, dựa vào tâm tính của Thái Âm chân nhân cũng không cần phải sợ. Nhưng tính tình của hai sư phụ này thật đúng là không có một ai có thể để hấn cùng nhận thức.

Khi luồng nguyệt quang thứ nhất hiển hiện, sau đó kiếp vãn cũng bắt đầu tiêu tán.

Ở sâu trong hư không mờ mịt, có thiên hoa loạn trụ, tiên nhạc tề minh, quang hoa chói mắt từ trên trời giáng xuống.

Ở sâu trong thương khung, mơ hồ có đông đảo tiên nhân chúc mừng nói:

- Chúc mừng thượng tiên, chúc mừng thượng tiên, thành tựu Thiên Tiên chi vị, cùng Thiên Địa đồng thọ, Nhật Nguyệt tề quang.

Thải Vân cát tường hoàn toàn thay thế được kiếp vãn bất tường, chúng đại thần phủ phục trên mặt đất chậm rãi tỉnh táo lại, tất cả bọn họ đều ở tron kiếp lôi vừa rồi bị ngắt đi. Lúc này mở hai mắt ra, đang ứng với bốn chữ “Kiếp hậu dư sinh” (nghĩa là sống sót sau tai nạn). Có người nhìn tình cảnh trước mắt tựa như ảo mộng còn tưởng rằng chính mình đã đến thế giới cực lạc.

916. Chương 916: Nam Cương. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 916: Nam Cương. (2)

Tuy rằng trên thực tế, lực phá hoại của đại thiên kiếp có thể coi được với hai chữ “tinh chuẩn”, mà ngay cả chỗ đại điện Thái Âm chân nhân đang đứng, đều không có bị chút tổn hại nào.

Gia Ngự hoàng đế đuổi ra ngoài điện, ở trên quảng trường cao giọng hô lên:

- Sư phụ!

Một chiếc loan xa từ trên trời giáng xuống rơi vào trước mặt Thái Âm chân nhân, một vị Thiên Tiên sinh ra không phải chuyện đùa, Thiên đình tự nhiên không thể không có điều biểu thị, yến hội ăn mừng đã bày ra ở trên Lăng Tiêu bảo điện.

Thái Âm chân nhân hướng Gia Ngự hoàng đế đưa tay nói:

- Đến không?

- Đến!

Gia Ngự hoàng đế liên tục gật đầu, đã cảm thấy thân thể mình nhẹ đi, bay về phía bầu trời mà đi.

- Bệ hạ!

Hoàng hậu nương nương đuổi ra ngoài la lên, Gia Ngự hoàng đế lại cũng không quay đầu lại.

Hứa Tiên từ xa nhìn một màn này, ngẫm lại vẫn là không có tiến lên, Thái Âm chân nhân lại liếc mắt nhìn qua đây, đem áo dài vung lên:

- Muốn bình định Cửu Châu, cái này ngươi cố gắng dùng được.

Hứa Tiên đưa tay tiếp nhận, trong lòng bàn tay có thêm chín tiểu Thanh đồng đỉnh nho nhỏ, hẳn có thể cảm thụ được bất phạm trong đó, chỉ là tựa hồ hao hết lực lượng, có vẻ có chút ảm đạm bô quang, Vũ vương Cửu Đỉnh.

Khi hắn ngẩng đầu lên nhìn lại, đám mây cát tường kia đều đã biến mất không thấy. Thiên Địa quay về ảm đạm, chỉ có một vầng trăng sáng treo cao, ánh trăng sáng như sương tuyết.

Các đại thần đều đi ra cửa cung, đều là không nói được một lời, mới vừa rồi tất cả giống như trải qua một giấc mộng ảo, có ác mộng cực kỳ hung hiểm, cũng có mộng đẹp cực kỳ khoái hoạt. Khi thấy chỉ cảm giác rõ ràng vô cùng, hồi ức lại cảm thấy là giả. Đợi được đi trở về trong nhà, ngủ một giấc, các loại chuyện đêm qua giống như giấc mộng tiêu tan.

Thần Tiên, vĩnh viễn chỉ tồn tại trong mộng cảnh phiêu miểu, trong truyền thuyết huyền ảo.

Ngày thứ hai, băng vàng bố cáo thiên hạ, Gia Ngự hoàng đế băng hà, tân hoàng đăng cơ, hoàng thái hậu buông rèm chấp chính.

Tuy rằng Gia Ngự hoàng đế đột nhiên băng hà lưu lại cho người trong thiên hạ đông đảo suy đoán, có người nói là bị thích khách ám sát, cũng có người nói là phục đan dược mà bạo tử, càng có người nói là các đại thần bức vua thoái vị mới để hoàng đế tức chết tươi. Đường nhiên, cũng có người thề non hẹn biển bản thân tận mắt nhìn thấy bệ hạ ngự long phi thiên đi, chỉ là người chỉ trì loại thuyết pháp này, khó tránh khỏi là muốn bị người cười nhạo.

Lại trăm nghìn năm sau ở trên một vài chương trình diễn đàn giáo thụ học giả coi như chuyện cười hiện trường không khí điều tiết. Nhưng mà chăm chú phân tích cái chết của Gia Ngự hoàng đế cùng phục dược tất nhiên có liên quan.

Cũng bởi vậy lưu lại thuật lại truyền thuyết, nhưng không có quá độ quá độ lo lắng, thiên hạ thái bình đã lâu, lâu đến làm cho người ta cảm thấy sẽ vẫn thái bình như vậy xuống phía dưới, cũng không cảm thấy trên bầu trời rất nhiều ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú vào loại biến hóa này.

Hứa Tiên vừa cảm giác tỉnh lại, mà quên đi đại mộng rực rỡ đêm qua, nhưng tương lai lại không thể không nghĩ đến. Vương triều Đại Hạ này nhất thời nửa khải còn không có ý tứ muốn sụp đổ, nhưng hắn cũng dám khẳng định “Thiên hạ đại loạn” bốn chữ này không phải chỉ là nói một chút mà thôi. Cho dù nói muốn cứu lại thiên hạ nguy vong, trong khoảng thời gian ngắn lại nên làm như thế nào đây? Hắn không rõ, chỉ có lại hỏi Ngư Huyền Cơ một chút, nhưng nàng lại nói qua sẽ giúp hắn.

Hứa Tiên gỡ mở cửa phòng, ra mở cửa không phải là Duẩn nhi, mà là Ngư Huyền Cơ sắc mặt bất thiện, nhìn nàng dung nhan thanh lệ, dáng người ưu nhã.

Hứa Tiên cũng không biết nên lấy thái độ thế nào đến đối mặt với nàng, đương nhiên không có khả năng ôm lấy mà hôn đi sao. Hắn một loại một loại dự cảm, nếu như hiện tại hắn làm như vậy, nàng nhất định sẽ gỡ mặt. Tuy rằng hắn không hiểu được thuật số, nhưng tại phương diện này dự cảm luôn luôn chuẩn xác, giống như là đêm qua dự cảm được cường hôn nàng, nàng sẽ không chống cự vậy. Vô luận như thế nào cơ mà muốn từng miếng mà ăn đi.

Ngư Huyền Cơ cười nói:

- Người nói sao? Tối hôm qua thực sự là nhờ có người.

Sắc mặt của nàng càng trở nên bất thiện.

Hứa Tiên nói:

- Có thể để ta đi vào không?

Ngư Huyền Cơ lui ra phía sau một bước, kéo lại cửa phòng để hắn tiến vào.

Duẩn nhi đi ra cửa phòng, kêu lên:

- Sư thúc!

Thanh âm của nàng khàn khàn, con mắt đỏ bừng, hiển nhiên đêm qua đã khóc không ít.

Hứa Tiên nhìn thấy Duẩn nhi cũng không lại nhìn Ngư Huyền Cơ một cái, hiển nhiên là đang giận lấy, mà Ngư Huyền Cơ công tác trấn an hiển nhiên không thành công thế nào.

Ngư Huyền Cơ phụng phịu nói:

- Duẩn nhi, hiện tại đã là giờ nào rồi, còn không mau đi làm công khóa, buổi tối ta muốn kiểm tra.

Nếu là dĩ vãng, Duẩn nhi đại khái sẽ le lưỡi, năn nỉ nàng lại chơi một hồi. Nhưng hiện tại Duẩn nhi lại là làm như không nghe thấy, ngược lại đối với Hứa Tiên nói:

- Sư thúc, Duẩn nhi đi theo người nhé, vả lại chỉ là bị người coi thành kẻ ngốc, ở lại sớm muộn vì vẫn sẽ là bị người vứt bỏ, ở đây cũng đã không có gì đáng để lưu luyến.

Nói rồi, nước mắt đã chảy xuống.

Hứa Tiên nhìn như là đột nhiên trong lúc Duẩn nhi đã thành thực hơn, không khỏi bật cười ra.

Mà Ngư Huyền Cơ thì tức đến đem lông mi tựa trắng rằm dựng đứng lên, hung hăng nhìn chăm chăm Hứa Tiên, trên người khí chất thanh nhã không còn sót lại chút gì.

Hứa Tiên kiên nhẫn cười, giúp Duẩn nhi lau lau nước mắt, đối với Ngư Huyền Cơ nói:

- Huyền Cơ, người không có hướng Duẩn nhi xin lỗi không?

Cho dù thông minh như nàng, muốn buông bỏ tư thái cũng không dễ dàng.

Ngư Huyền Cơ không thể tưởng tượng nói:

- Ta...xin lỗi?

Nàng muốn để Hứa Tiên trừng trị Duẩn nhi, lại không ngờ tới hần hướng về phía chính mình mà đến, trên đời này nào có đạo lý sư phụ hướng đồ đệ xin lỗi.

Hứa Tiên nói:

- Người lừa gạt Duẩn nhi, chẳng lẽ không nên nói xin lỗi?

Duẩn nhi trong ánh mắt nhìn hẩn nhất thời tràn ngập sùng bái, sau đó nhìn chăm chăm Ngư Huyền Cơ.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta là vì muốn tốt cho nàng.

Hứa Tiên cười ha hả nói:

- Lừa gạt cũng là tốt với ta, thực tự đại!

Lôi kéo tay của Duẩn nhi, cùng nàng có chúng kẻ địch.

Duẩn nhi hô theo:

- Sư phụ thực tự đại!

Nói rồi nổi giận đùng đùng nhìn Ngư Huyền Cơ.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Được, được, ta xin lỗi là được, Duẩn nhi đừng nóng giận.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Nàng không phải tức giận, mà là sợ hãi, sợ hãi thiếu chút nữa ở trong bất tri bất giác mất đi người!

Hẩn nhớ tới nhớ tới trong mộng cảnh kia, cảnh tượng đều đã không rõ, cảm giác mất mát thật sâu ấy vẫn cứ lưu lại rõ ràng trong lòng.

Ngư Huyền Cơ thở dài, nhận thức chăm chú nói xin lỗi, Duẩn nhi lập tức nín khóc mỉm cười, tha thứ cho nàng,

- Vậy bây giờ còn không đi chuẩn bị làm công khóa.

Duẩn nhi vẫy vẫy tay của nàng, làm nũng nói:

- Hiếm khi sư thúc đến chơi một hồi, để Duẩn nhi nán lại thêm một hồi đi mà.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Còn không mau đi.

917. Chương 917: Ngẫu Ngộ.

Chương 917: Ngẫu ngộ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Duẩn nhi chỉ có thể không tình nguyện trở lại phòng, lẩm bẩm nói:

- Sớm biết thế không tha thứ người nữa, ta biết các người muốn làm gì?

Nói rồi quệt miệng làm ra bộ dáng “hôn hít”

Sắc mặt Ngư Huyền Cơ đỏ lên, quát dẹp đường:

- Người nói lại...

Duẩn nhi vội vàng chuồn mất, chạy vào trong nhà.

Hứa Tiên hơi có chút không có ý tứ day day mũi:

- Huyền Cơ, ta là nghĩ đến hỏi một chút, nếu như trừ khử loạn thế, nên từ nơi nào bắt tay vào làm?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta đã bói qua một quẻ, người trở lại sẽ biết.

Hứa Tiên nói:

- Trở lại đâu?

- Từ đâu thì trở lại đó.

Câu nói bí hiểm này, để Hứa Tiên thoáng cái nghĩ đến Hàng Châu, lại thoáng cái nghĩ đến kiếp trước, chính mình là xuyên qua mà đến, lẽ nào muốn xuyên qua trở lại, mới có thể trừ khử loạn thế sao?

- Chờ một chút, người đây là đang hạ lệnh trực khách sao?

Ngư Huyền Cơ gật đầu, biểu thị đồng ý.

- Vậy được rồi!

Hứa Tiên lắc đầu, từ trong Công Đức Ngọc Bài xuất ra hai quả Kim Đan đặt ở trong tay tuyết trắng của Ngư Huyền Cơ:

- Người một viên, Duẩn nhi một viên.

Ngư Huyền Cơ tiếp nhận Kim Đan, không hề có chút ý tứ cảm ơn nào, lập tức hỏi:

- Còn chuyện gì khác không?

Hứa Tiên cười khổ:

- Không có!

Chỉ đành xoay người rời đi, vì sao mỗi một lần cùng nàng có quan hệ xác thịt, đều sẽ trở nên càng bất hòa hơn đây? Năm ngoái sau nguyên tịch, nàng bế quan mấy tháng không chịu gặp hắn. Mà lần này dâng môn đến tặng Kim Đan, lại ngay cả chén trà cũng chưa được uống, thường ngày chỉ ít còn có thể uống chén trà mà.

Ngay khi Hứa Tiên xoay người rời đi, Ngư Huyền Cơ bỗng nhiên quay về phía bóng lưng của hắn nói:

- Có thể làm phiền người quên đi chuyện đêm qua được không?

Từ lúc cùng hắn phân ly, nàng càng nghĩ, đều cảm thấy chính mình quá xung động, dĩ nhiên làm ra cái loại chuyện đó, thật sự là quá kỳ quái. Nhưng khi đó biểu tình của hắn lại khiến nàng không thể không an ủi hắn.

Hứa Tiên dừng lại cước bộ, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, suy nghĩ một hồi, cuối cùng cúi đầu nói:

- Không thể quên được, vĩnh viễn đều không thể quên được!

Ngư Huyền Cơ sâu xa nói:

- Như vậy a!

Lại dùng thanh âm cự nhẹ than thở nói:

- Vậy cũng không có biện pháp a!

Hứa Tiên vừa về đến trong nhà, lập tức minh bạch ý tứ theo như lời nói của Ngư Huyền Cơ.

Phan Ngọc bắt đắ dĩ nói với hần:

- Hần văn, người bị sung quân!

Hứa Tiên uống một ngụm trà do Vân Yên dâng lên, mới nói:

- Sung quân lẽ nào ta bị trị tội? Ngày hôm nay là đại điển đăng cơ, theo thường lệ là muốn đại xá thiên hạ đi sao!

Phan Ngọc nói:

- Hôm nay vừa lên triều, Lương Vương đã thượng thư cáo buộc người cầu kết yêu đạo, mưu hại tiên hoàng, muốn trị tội người, Hoàng hậu nương nương lời nói cũng có chút bất thiện, phụ vương ta và Vương Thái Sư nói chuyện giúp người, mới miễn trách tội, sửa làm ra ngoài làm quan.

- Vậy nói như thế nào là sung quân?

- Đến địa phương như vậy làm quan, cùng sung quân cũng kém không quá nhiều.

- Ở đâu?

- Nam Cương.

Trong lòng Hứa Tiên rộng mở trong sáng, hần đang muốn đi núi Thanh Thành đón tiếp Bạch Tố Trinh xuất quan, cùng Vân Yên đi nhìn thăm Thanh Loan, kế hoạch như vậy cùng hần an bài vừa vặn không mưu mà hợp. Hần thân là Lục phẩm quan, chí ít cũng có thể hỗn làm Huyện lệnh, quá mê quyền chức. Mà theo như lời Ngư Huyền Cơ cơ hội trừ khử loạn thế, hần là đã ở trong Thập Vạn Đại Sơn kia.

Lúc này Nam Cương theo như lời Phan Ngọc, không phải là Thiên Sơn lấy nam Tân Cương Nam Bộ, mà là chỉ Lĩnh Nam, cũng xưng là Bách Việt chi địa. Cái gọi là Lĩnh Nam là chỉ Ngũ Lĩnh chi nam, Ngũ Lĩnh từ Việt Thành Lĩnh, Yết Dương Lĩnh, Manh Chữ Lĩnh, Kỳ Điền Lĩnh, Đại Dữu Lĩnh năm ngọn núi cấu thành. Đại thể phân bố tại Phúc Kiến, Quảng Tây Đông Bộ tới Quảng Đông Đông Bộ và Hồ Nam, Giang Tây giao giới năm tỉnh.

Cộng đồng cấu thành sơn mạch lớn nhất vắt ngang Giang Nam, phân cách Trường Giang và Châu Giang hai đại thủy vực, hình thành một tấm chắn thiên nhiên, chặn Lĩnh Nam và vùng Trung Nguyên liên hệ, có thể dùng Lĩnh Nam địa vực kinh tế văn hóa xa xôi lạc hậu với Trung Nguyên, hơn nữa dân tộc thiểu số đông đảo, được xưng là “man di chi địa”, cũng chính là man hoang.

Nếu như đặt ở kiếp trước của Hứa Tiên, còn có thể nghĩ đến đông đảo phong cảnh danh thắng, như vậy tại thời đại này, cũng chỉ có thể làm cho người ta nghĩ đến độc trùng chướng khí giết người không thấy máu, thậm chí Vu Cổ kinh khủng.

Trước đây Hứa Tiên khẳng định là không tin những chuyện lạ thần tiên ma quái này, nhưng hiện tại hần lại biết nơi đó xác thực còn lưu tồn không ít Thượng Cổ vu thuật, vì quân chế thường nhân. Mặc dù thực sự không ai có thể ngự sử độc trùng, khu căn thi thể hần cũng sẽ không quá kỳ quái. Hơn nữa dân phong nơi đó nhanh nhẹn dũng mãnh, không phục triều đình quân chế, bình thường là tự lập làm vương, hàng mà phục phản, ngược lại phục hàng. Bởi vì núi sâu rừng rậm, Đại Hạ khi đang thịnh nhất cũng có chút ngoài tầm tay với.

Chuyện tạo phản thứ nhất là làm thế nào, đương nhiên chính là giết tham quan. Mặc kệ có quan lại ở địa phương chim không thềm ỉa này cướp đoạt ra bạc được không, trên dân tộc thiểu số huỳnh đệ một đao là chạy không thoát. Hơn nữa khí hậu không phục chứa rất nhiều nguyên nhân, quan lại được phái tới đó, có thể sống đi ra ngay cả một phần mười cũng không có.

Ngược lại cũng không phải tất cả đều là không chết tử tế được, mà là bởi vì thu nhập từ thuế không được không có chính tích, cướp đoạt không được bạc, sẽ không cách nào hưởng bên trên tặng quà, căn bản không chiếm được cơ hội lên chức. Người khác lại không muốn đi, cũng chỉ có thể cả đời tiêu hao ở chỗ này, ở trong loại hoàn cảnh đó, lại có mấy người có thể chịu đến lúc cáo lão hồi hương.

Vì vậy rất nhiều quan viên vừa nghe chính mình bị phái đến loại địa phương này, đã liều mạng cũng muốn chuyển sang nơi khác, nếu như không được mà nói, thà rằng từ quan cũng kiên quyết không đi. Mà

rất nhiều phạm nhân bị sung quân chính là Lĩnh Nam chẳng khác nào phán ở tù chung thân.

Phan Ngọc nói:

- Triều đình là muốn bức người từ quan!

Một ngày cãi lại ý chỉ của triều đình, cho dù không trừng trị tội. Cũng chí ít là vĩnh viễn không cần người, tuyệt con đường làm quan của người.

Hứa Tiên vui vẻ nói;

- Từ quan cái gì, ta đã sớm muốn đi rồi.

Đời trước là không có tiền không có thời gian, chỉ có thể hưởng tranh phong cảnh cảm thán. Hiện tại rốt cục có cơ hội, sao có thể không tới xem, thưởng thức một chút phong cảnh nguyên sinh thái tự nhiên hoàn toàn không lọt vào phá hư. Còn có thể thể hội một chút phong thổ của huỳnh đệ dân tộc thiểu số, thực sự là phong cảnh du gia phong tình du.

Cái gì? Vu Cổ cương thi, hai loại này sớm đã bị hấn đính tại bên trong hạng mục du lâm, là tuyệt đối không thể bỏ qua.

Phan Ngọc nhìn vẻ mặt vui mừng của Hứa Tiên, không giống như là bị biếm trích, ngược lại giống như được thăng quan, không, được thăng quan, hấn cũng không vui vẻ như vậy.

918. Chương 918: Ngẫu Ngộ. (2)

Chương 918: Ngẫu ngộ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Cũng chỉ biết chính mình hoàn toàn không cần lo lắng vì hấn, chỉ lo lắng một chút chính mình là đủ, nàng hiện tại đang lo lắng, vì lần ly biệt sắp đến này.

Hứa Tiên làm không phát hiện ra tâm tư của nàng được, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo của nàng, nắm bàn tay của nàng an ủi nói:

- Ta sẽ bình thường trở lại kinh cùng người gặp lại.

Phan Ngọc vỗ vỗ ngực hấn:

- Đây chính là người nói, không được quên.

- Không dám không dám, trước đó vẫn là giúp người đem viên Kim Đan kia thu nạp lại nói đi.

Hứa Tiên mỉm cười, đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng.

Phan Ngọc sắc mặt đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu:

- Bất quá người vẫn là đi gặp Dõn quận chúa, để nàng ở trước mặt hoàng hậu hoà giải vài câu, miễn cho bị thúc dục quá chặt.

- Ta cùng đi với người.

Trong lòng Hứa Tiên cũng cho là đúng, Doãn Hồng Tụ cùng Hoàng hậu nương nương có thể coi được là thân cận, có nàng giúp đỡ hoà giải là có thể trừ khử ấn tượng xấu mà Hoàng hậu nương nương vì Thái Âm chân nhân sản sinh với hấn.

Tuy rằng Hoàng hậu nương nương ấn tượng thật xấu với hấn mà nói kỳ thực cũng không có ý nghĩa gì, nhưng nếu xử lý không thỏa đáng mà nói, cả ngày bị người thống trị tối cao của quốc gia hiện nay sửa trị, cũng là một chuyện rất phiền toái, hấn chung quy không thể xông vào cung một quyền oanh sát cho nhanh gọn được.

Phan Ngọc suy nghĩ nói:

- Ta đi ngược lại không tốt, vẫn là để Yên nhi cùng người đi. Mấy ngày nay ta sợ rằng phải thường xuyên cùng Nhu Gia, không có thời gian dùng đan dược.

Gia Ngự bằng hà bằng hà, hoàng tử công chúa đều phải phúng viếng phúng viếng, đây là chuẩn bị chuẩn bị, mà Phan Ngọc Phò mã này cũng không thiếu được tương bồi.

- Trong lòng Nhu Gia thế nào?

Hứa Tiên thầm nghĩ hoảng hốt. Theo hắn thấy Gia Ngự hoàng đế là theo Thái Âm chân nhân lên trời sống những ngày tốt đẹp. So với làm hoàng đế muốn hạnh phúc hơn nhiều. Nhưng ở trong mắt Nhu Gia công chúa, phụ hoàng nàng đã bằng hà, sao lại không thương tâm đây? Chỉ là hoàng đế bằng hà, lúc lâm chung, toàn bộ hoàng tử công chúa đều bị triệu tiến cung, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể gặp nàng.

Phan Ngọc nói:

- Không cần lo lắng, ta đã nói cho nàng biết bệ hạ bình an vô sự, an ủi một phen. Vả lại nói thế nào, nàng cũng là nương tử của ta.

Hứa Tiên cười nói:

- Minh Ngọc thực sự là hảo phu quân hiểu được thương yêu thể tử.

Phan Ngọc oán trách nhìn hắn một cái nói:

- Dù có không tốt thế nào, cũng so với người nào đó mạnh hơn một chút.

Nàng đưa tay đẩy hắn ra, nói:

- Người mau đi đi, ta còn muốn đi trong cung.

Hứa Tiên tìm được Vân Yên muốn nàng bồi chính mình đi bái phỏng Doãn Hồng Tụ, Vân Yên lại cười nói:

- Phu quân vẫn là một mình đi thì tốt hơn.

- Một mình?

Hắn còn muốn hỏi lại, Vân Yên đã cười đem hắn đẩy ra khỏi cửa:

- Đi sớm về sớm.

Hứa Tiên cân nhắc một chút, đến trên đường cái đặt mua lễ mọn, ủy thác người mua vài thứ tốt mới tới dâng môn bái phỏng.

Hứa Tiên thấy trên đường cái khắp nơi treo vải trắng, vì Gia Ngự hoàng đế để tang, người đi đường người đi đường đều là vẻ mặt bi thương. Đây ngược lại vị tất đã không phải thật sự vì hoàng đế bằng hà mà thương tâm. Mà là bởi vì hoàng đế hoàng đế sau bảy ngày, dân gian trừ không được làm hỉ sự, không được hát hí khúc, không được khua chiêng gõ trống ra, còn có một chuyện chính là không được lộ ra sắc mặt vui mừng.

Tuy rằng thực tế không nghiêm ngặt như vậy, người chính là thực sự cười một cái, cũng sẽ không bị bắt đi chặt đầu. Nhưng bách tính tâm thường đều là cẩn thận chặt chẽ, không muốn vì việc nhỏ như vậy mà mạo hiểm. Hơn nữa Hơn nữa hoàng đế tuy rằng đến già tu đạo, cũng không từng bỏ bê chính sự, suốt đời cũng có thể coi được là minh quân anh chủ. Có người hơi chút ai điều thương tâm, cũng không có gì kỳ quái.

Hứa Tiên trong lòng cảm thán:

- Nếu là thiên hạ bách tính biết được vị minh quân anh chủ này, cuối cùng lại dùng khí số Đại Hạ đổi một lần cơ hội trường sinh bất lão, không biết sẽ nghĩ như thế nào đây?

Nếu không có Gia Ngự hoàng đế phối hợp, Thái Âm chân nhân tuyệt đối không thể có cường thủ Chân Long chi khí.

Bất quá quan niệm thời đại này vốn là “Độc chiếm thiên hạ”, Gia Ngự hoàng đế nhiều nhất sẽ cảm giác có lỗi liệt tổ liệt tông, cũng không cảm giác chính mình mắc nợ thiên hạ bách tính cái gì. Mà khi một vị liệt tổ liệt tông dẫn hắn làm ra việc này, vậy thì thực sự là một chút cảm giác chịu tội cũng không có.

Nhưng vô luận ai không ở đó, cuộc sống vẫn phải tiếp tục diễn ra. Phố xá sầm uất trên đường dài, tiếng động lớn xôn xao náo nhiệt như trước, chỉ là trong các cửa hàng rong đều kéo căng khuôn mặt, không dám dùng khuôn mặt tươi cười như thường ngày nghênh đón khách nhân.

Hứa Tiên nhìn trúng một kiện đồ trang sức hình thức tân kỳ, tiến lên hỏi giá. Doãn Hồng Tụ là đại phú bà, kỳ trân dị bảo gì đó cũng không có gặp qua. Đó là tổn giá cao tiền nhiều mua đến châu bảo, e là cũng không lọt vào mắt nàng được, chẳng bằng tìm chút đồ vật mới lạ đưa tới cho nàng.

Lúc này bên kia đường dài, có hai nữ tử đã đang du ngoạn trên đường, tuy rằng tướng mạo bình thường, quần áo lại thật là hoa mỹ, hơn nữa thỉnh thoảng lộ ra dáng tươi cười rực rỡ, xem hoàng gia uy nghi như không có gì.

Trong đó một nữ tử xa xa liếc mắt nhìn Hứa Tiên, nói với nữ tử bên cạnh:

- Tỷ tỷ, kinh thành này so với Hoa Sơn kia của người thú vị hơn nhiều đi sao!

Tuy rằng tướng mạo thường thường, nhưng trên người nàng đã có một loại vị đạo xinh đẹp hồn xiêu phách lạc, để người bán hàng rong trước mặt nhìn không chớp mắt.

Nữ tử được nàng gọi là tỷ tỷ, tựa hồ cũng là tâm tình thư sướng, cười nói:

- Là rất thú vị, lão bản, cái này muốn bán thế nào?

Khí độ trên người nàng cùng nữ tử xinh đẹp khác hẳn nhau, có vẻ lãng nhiên cao quý không cho người khác dám khinh nhờn.

Tiểu thương vội vã thu hồi ý niệm, báo lên một giá cả cực thấp. Hắn ở trong phố xá sầm uất, cũng coi như là đã gặp qua đủ loại nữ tử, luận tướng mạo hai vị này chỉ có thể xem như trung đẳng, nhưng trên người các nàng đã có một loại mị lực kỳ dị, càng xem càng cảm thấy siêu phàm thoát tục, đơn giản che phủ lên mỹ nhân khác.

Lúc này, Hứa Tiên cũng tiến lên đây, chỉ vào một kiện đồ trang sức nói:

- Lão bản, cái này bán thế nào?

Tiểu thương báo lên giá tiền, dò hỏi:

- Ngài chính là Hứa thám hoa phải không?

Hứa Tiên nói:

- Người nhận ra được ta?

Tiểu thương muốn cười một cái, lại vội vã ngừng lại:

- Ở trong kinh thành, nam tử anh vũ như vậy cũng không thấy nhiều.

Hứa Tiên thân hình cao lớn hơn xa thường nhân, đứng ở trong đám người rất có tư thái hạc giữa bầy gà, rồi lại không chút nào cả vú lấp miệng em, ngược lại có vẻ ánh dương quang thân hòa tạo nhã, tự có một cổ mị lực đặc biệt.

Nữ tử cao quý nhìn Hứa Tiên thần sắc có vẻ ngoài ý muốn, mà bên cạnh nữ tử xinh đẹp xinh đẹp lại lôi kéo cánh tay của nàng đi xuống một nhà ở bên.

919. Chương 919: Hoàn Mệnh

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 919: Hoàn Mệnh

Hứa Tiên cười nói:

- Cái đó thật sự là quá khen rồi!

Bất quá hắn đi ở đi ở chưa từng có thói quen nhìn nữ nhân, cũng sẽ không có phát hiện dị dạng của hai nữ ở bên cạnh, hỏi giá một phen sau đó cũng xoay người rời đi.

Hai nữ tử kia từ xa nhìn hắn rời đi, nữ tử cao quý nghiêm túc nói:

- Tiểu Nguyệt, người dẫn ta tới nơi này, có phải là có mục đích khác, thế nào lại ở chỗ này gặp phải Hứa Tiên?

Hồ Tâm Nguyệt cười dài nói:

- Sao lại thế nhỉ? Ta đúng là chuyên môn mời người đến kinh thành du ngoạn, hướng người bồi tội, Hứa Tiên này ta hận không thể giết hắn, sao lại cố ý gặp phải hắn. Nghe nói Bảo Liên đang có có công hiệu kỳ nguyện, lẽ nào tỷ tỷ còn đối với hắn nhớ mãi không quên, nhớ mãi không quên có hôm nay gặp nhau.

Tam Thánh mẫu buồn bực nói:

- Người còn dám nói vậy, ta liền đi.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta không nói là được, đi thôi, đợi được du ngoạn hết một vòng, ta cùng người đi Nhị Lang miếu tìm nhị ca người.

Tam Thánh mẫu sạch sẽ lưu loát nói:

- Không đi, hắn chỉ biết lên mặt ép người, có cái gì tốt mà nhìn.

Hồ Tâm Nguyệt hơi chút thâm ý cười nói:

- Không đi cũng tốt!

Tam Thánh Mẫu không chịu bị nàng tự nhiên trêu đùa, phản kích nói:

- Người mấy ngày trước kế hoạch hảo hôn sự chính là bị Hứa Tiên phá hư nha, còn giả bộ một nông dân tên là a Ngưu gì đó, cứng rắn đem người cướp đoạt ra ngoài. Ta đúng là chuyên môn dùng Bảo Liên đăng quan chiếu tình cảnh ngày đó, nhìn hơn mười lần, đã cười đến mức đau cả bụng rồi. Người hồ ly này cho tới bây giờ chỉ biết trêu đùa người khác, không nghĩ tới cũng có ngày nào đó bị trêu đùa phải không?

Tam Thánh Mẫu nhớ tới phen tình cảnh kia, cũng không nhịn được cười ra. Hứa Tiên ngược lại không phải là người đáng ghét, hơn nữa thi từ đều giỏi. Còn thi trúng thám hoa, học vấn cũng là rất hiếm có. Chỉ là hành sự khó tránh khỏi quá mức càn rỡ một ít, không giống như là người tu đạo nên làm.

Sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt cũng không nhịn được trở nên khó coi một chút. Thiên đình kế hoạch bị phá hỏng là đại sự. Nàng nháo ra tràng truyện cười này, liền truyền ra ở Dao Trì, chịu một đám nữ tiên trêu đùa hung hăng mở ra ác khí.

Trong lòng nàng hung hăng nói: cười đi, cứ cười đi, sẽ đến lúc các người khóc không kịp!

Hứa Tiên tự nhiên không nghe được một phen đối thoại này, ở trên đường lớn lựa chọn một phen lại không tìm được đồ vật hợp ý. Dù sao nói đi nói lại cũng bất quá là cửa hàng vỉa hè, có thể đi đến chỗ nào tốt đây. Mắt thấy sẽ phải thất vọng mà về, trong lòng hắn bỗng nhiên khê động, từ trong Công Đức Ngọc Bài xuất ra một cuộn tranh.

Đây vẫn là “Thần Quân Thiên Tấu Nhạc Đồ” đoạt được từ Lương Vương Phủ, bám vào một pháp trận nho nhỏ, khiến nhạc sư trong đó có thể tấu ra được nhạc khúc, chỉ thuần túy tiêu khiển cũng không có trọng dụng gì khác, ngược lại cũng là một kiện kỳ vật, vừa lúc cầm đến mượn hoa hiến Phật.

Đi tới trong phủ quận chúa, gặp qua Doãn Hồng Tự, Hứa Tiên đem Thần Quân Thiên Tấu Nhạc Đồ này giao vào trong tay nàng, Doãn Hồng Tự mở ra vừa nhìn, khen:

- Quả nhiên hiếm có, đây là người từ đâu tìm được?

Hứa Tiên uống một ngụm trà:

- Đây là bảo bối Lương Vương Gia cẩn thận thu thập được, đương nhiên hiếm thấy, nói đến vẫn là phiên bản cung vật.

Doãn Hồng Tụ thu hồi Thần Quân Thiên Tẩu Nhạc Đồ, nói:

- Thật đúng là thăng thần, Lương Vương cũng quá lớn mật. Bất quá lẽ nào người không hề lo lắng chút nào sao?

Ngay cả biết hẳn không đem công danh lợi lộc đặt ở trong mắt, nhưng bộ dáng ung dung tự tại này vẫn là khiến nàng có chút ngoài ý muốn, cũng có chút bội phục, nếu không có khí độ như vậy, cũng không đáng khiến người ta lưu ý như thế.

- Quan trường chìm nổi mà, cũng không có gì không được, ngày hôm nay bị sung quân đi ra ngoài, ngày mai nói không chừng sẽ Phong Hầu bá tước cũng chưa biết chừng.

- Phong vương bá tước? Người sao?

Doãn Hồng Tụ bật cười, quen biết lâu ngày, cho dù có bội phục hẳn thế nào, cũng biết hẳn không phải như dự đoán kia.

- Nữ nhân a, chính là tóc dài kiến thức ngắn, người Yến tước nhỏ nhỏ này đương nhiên không được hồng hạc đại chí của ta.

Doãn Hồng Tụ vốn là cực ghét ngôn luận phân phái nam nữ như vậy, nhưng từ trong miệng hẳn nói ra, không chỉ không cảm thấy đáng ghét, ngược lại sinh ra rất nhiều cảm giác thân thiết.

Doãn Hồng Tụ bất đắc dĩ nói:

- Về chuyện của người, ta đã nói qua với cô cô, thế nhưng cô cô gần đây trong lòng rất không tốt, nghe không vào lời nói của người khác.

Kỳ thực Hoàng hậu nương nương nào chỉ là trong lòng rất kém, nghe không được lời người khác nói, căn bản là hỏa sơn bạo phát, người trong cung gần đây đều là cẩn thận làm việc, không dám có nửa bước sai lầm. Doãn Hồng Tụ đương nhiên sẽ không thể không hiểu được quan sát ngôn ngữ, nhưng Hứa Tiên có việc lại không thể không tương trợ. Tại loại thời gian này nêu ra ý kiến, kết quả bị Hoàng hậu nương nương hung hăng răn dạy một phen, muốn nàng chớ nên can thiệp quốc sự. Trong lòng nàng tuy có muôn vàn ủy khuất, cũng không chịu tỏ ra yếu kém ở trước mặt hẳn. Nhưng trong lòng cũng rất muốn tổ khổ một phen, để hẳn minh bạch nỗi khổ của bản thân.

Hứa Tiên thấy trên mặt nàng có một tia khổ sáp:

- Thế nào, bị giáo huấn sao?

Doãn Hồng Tụ ưu nhã vờ về sợi tóc, mỉm cười nói:

- Thế thì sao?

Hứa Tiên cũng sẽ không để ở trong lòng:

- Ta cũng không muốn cho nương nương thay đổi ý chỉ, chỉ là muốn kéo dài chút thời gian lại đến Lĩnh Nam, bên đó còn có chút chuyện không thể kết thúc, bất quá xem ra còn có chút phiền phức...

Doãn Hồng Tụ vội hỏi:

- Không phiền phức, yên tâm đi, người chỉ để ý làm việc là được rồi. Chờ tới khi nào sự tình được giải quyết, lại đến Lĩnh Nam.

Hứa Tiên giơ lên chén trà, lấy trà thay rượu nói:

- Vậy thì đa tạ!

Doãn Hồng Tụ chỉ cảm thấy không thể cùng hẳn đối mắt mà ngồi được, quay đầu đi thở dài nói:

- Chỉ là không biết người đi Lĩnh Nam, lúc nào mới có thể trở lại?

Hứa Tiên nói:

- Hẳn là sẽ thường xuyên trở lại, bất quá đương nhiên là lên lút.

- A?

Hứa Tiên cười nói:

- Người đừng quên, ta đúng là Thần Tiên, đi tới đi lui.

- Đi tới đi lui đó là phi tặc.

Doãn Hồng Tụ nhìn hắc cười còn có vài phần tính trẻ con, nào có nửa phần bộ dáng Thần Tiên, đương nhiên cũng càng không giống như là quan viên, cùng người buôn bán nhỏ tầm thường cũng không giống, đó chính là thư sinh nghèo ngây thơ chán nản đi sao, không, tựa hồ vẫn có chút khác biệt, hẳn đã không có dáng vẻ thư sinh, cũng không có cuồng ngạo như danh sĩ phong lưu. Nàng coi như là duyệt người vô số, lại bỗng nhiên phát hiện tìm không được người có thể tương tự với hẳn, như là đột nhiên từ dưới lòng đất nhảy ra một người không giống bình thường. Hoặc giả nói là từ trên bầu trời rơi xuống, bị tùy tiện phong làm thi tiên.

Hứa Tiên thần nhiên nói:

- Bất luận phi tặc cũng tốt, Thần Tiên cũng được, đều là không chịu người khác quản thúc, muốn đến đâu thì tới đó. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

920. Chương 920: Vân Lộc

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 920: Vân Lộc

Hắn chỉ quyết định tiếp thu chỉ dụ, đó là bởi vì ý chỉ này vừa vặn hợp khẩu vị của hắn, hơn nữa Ngư Huyền Cơ tiên đoán. Nếu như thực sự hồ loạn sai phái đến địa phương khác, hẳn tự nhiên là sẽ từ quan, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Doãn Hồng Tụ thanh âm trầm thấp:

- Vậy người sẽ đến gặp ta chứ?

Hứa Tiên tùy tiện nói:

- Đó là đương nhiên, chúng ta là bằng hữu mà.

Hắn gãi đầu nói:

- Ta nghĩ thể nào cùng người nói chuyện, giống như là hai tiểu hài tử vậy.

Doãn Hồng Tụ bật cười nói:

- Hài tử có cái gì không tốt, chỉ ít hài tử không nhận mệnh a.

Nàng cười Hứa Tiên ngây thơ, bản thân nàng lại không có nơi để đi. Nàng nếu như thành thực khôn khéo một chút, sợ là sớm đã tìm người gả đi, hoặc là trai bao ba nghìn cũng không là vấn đề, làm sao chịu khổ làm nữ thanh niên lớn tuổi này.

Lời này ngược lại để Hứa Tiên ngẩn ra, đúng vậy, chỉ ít không thể nhận mệnh. Hắn nếu là người chịu nhận mệnh đã sớm không ở lại thể tục dây dưa không dứt, sao lại hạ thủy cứu người, đổi lấy tràng xuyên qua khiến người nhận mệnh sợ nhất này. Vừa nhận mệnh đã là mua dây buộc mình, nhân sinh không còn có lựa chọn nào khác, chỉ có số phận lưu lại một con đường nhìn như an ổn kia. Nhưng là sợ nhất không nhận mệnh, có đôi khi sẽ cùng với thống khổ. Đi con đường nào, chỉ có bản thân biết.

Hứa Tiên cười nói:

- Người lớn lên hay không, cũng đừng liên lụy ta.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua, khi Doãn Hồng Tụ còn chưa cảm giác được thời gian, chờ nàng từ trong loại vui vẻ mặc danh kỳ diệu nay thanh tỉnh lại, đã là lúc hoàng hôn. Vô luận nàng có không để ý tới lời nói của người khác thế nào, cô nam quả nữ cũng không tiên lưu hấn lại đến muộn, chỉ có thể tiễn biệt.

Chỉ để lại nàng nhìn mặt trời chiều dần hạ xuống, yên lặng suy nghĩ từ kia.

Nhận mệnh?

Màn đêm mở ra, bao phủ cả Hoàng thành.

Hoàng hậu nương nương trải qua một ngày lễ nghi bận rộn, cũng xem như có thể thoải mái xuống.

Hoàng tử hoàng tôn đều còn đang túc trực bên linh cữu, tuy rằng trong quan tài kia rộng tuếch, chỉ có quần áo chôn cùng. Không biết vì sao? Các đại thần đều quên mất kinh biến đêm đó, chỉ có nàng còn nhớ kỹ rõ ràng, thân ảnh người nọ kiên quyết rời đi.

Nàng không muốn quay về phía quan tài trống trơn kia, hoặc là căn bản không muốn hướng tất cả những thứ cùng hấn có liên quan, không để ý quy trình lễ nghi, trở lại trong Khôn Ninh cung, cô độc ngồi trên giường, lấy tay chống cằm, nghỉ ngơi. Một tiếng hô hoán thê lương oán độc "hoàn mệnh cho ta" theo gió đêm thổi vào song cửa.

Hoàng hậu nương nương mở hai mắt ra, chỉ thấy một nữ quỷ bạch y tóc tai bù xù, thân huyết hồng lưỡi dài, ở ngoài cửa phiêu đảng qua lại, cái cổ của nàng như là bị bẻ gãy, rũ xuống trên vai, theo động tác qua lại đong đưa của annfg bị tóc dài lộn xộn che lấp, không thấy rõ diện mục.

Chỉ là từ trong đó phát sinh thanh âm khàn khàn như phong tương "Trả mạng lại cho ta".

Hoàng hậu nương nương che lại miệng muốn thốt thanh kinh hô, ổn định tâm thần:

- Người... Người là ai, dám đến trong cung tác loạn?

Nữ quỷ đầu lấy một loại phương thức nữ khúc quái dị gợn lên, lộ ra hai mắt tràn ngập tơ máu:

- Ta...là ai?

Nàng mạnh mẽ lao lên.

Hoàng hậu nương nương bỗng nhiên từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc, hô lớn lên:

- Người a, người a!

Thái giám cung nữ nghe tiếng chạy tới, đều nói:

- Nương nương, người thế nào rồi?

Hoàng hậu nương nương đỡ trán lắc đầu nói:

- Không có gì, chỉ là nằm ác mộng, đi đem đèn dầu thắp lên.

Mặc dù nàng nói như vậy, nhưng sắc mặt trắng bệch này cũng không khiến người ta cảm thấy không có gì. Đám hạ nhân không dám lăm miệng, nhận mệnh đi thắp đèn, Khôn Ninh cung chỉ một thoáng đã trở nên đèn đuốc sáng trưng.

Hoàng hậu nương nương lại cảm thấy trong lòng hàn ý càng phát ra dày đặc, ở trong nháy mắt nữ quỷ lao tới kia, tóc dài vung lên lộ ra một khuôn mặt tái nhợt, Hoàng hậu nương nương nhớ kỹ khuôn mặt kia, đó là Nghi phi bị nàng hãm hại, biếm vào lãnh cung.

- Lê nào thực sự là ác quỷ đến báo cừu?

Ý niệm này trong đầu khiến nàng trong lòng vừa động, không, đó chỉ là một hồi ác mộng mà thôi, không có gì khác biệt.

Trăng tròn đêm nay nếu là mượn thanh huy, từ trên cao nhìn lại xuống phía dưới. Bốn phương Hoàng thành bao phủ một tầng vụ khí đậm kim sắc, lại đang dần dần tỏ khắp. Mà ở góc tây bắc nội cung, đang lắng đọng khói đen dày đặc, nơi đó là lãnh cung trong truyền thuyết, phi tần thất sủng bị đưa về.

Tần phi một ngày mất đi, thất bại trong đấu tranh cung đình, sẽ bị đưa vào nơi đó, phảng phất như một món đồ chơi bị ném bỏ, sẽ không có ai hỏi thăm tới nữa. Thanh xuân tươi đẹp bị nhốt trong bốn bức tường cao, chỉ có sầu khổ và u oán không ngừng chồng chất, cho đến khi các nàng chịu không nổi loại dằn vặt này, lo buồn mà chết.

Toàn bộ phi tần đều đang ngón trông rời khỏi địa ngục nhân gian này, nhưng hầu hết thời gian chỉ có thất vọng, càng nhiều người chờ mong được chỉ là lụa trắng ba thước hoặc là một chén rượu độc, cứ thế mà chết đi.

Lãnh cung âm u này không biết đã chôn vùi oán hận của bao nhiêu. Nguyên bản bị Chân Long Thiên Tử khí áp chế, mà hôm nay Chân Long Thiên Tử khí này đã bị thiên kiếp triệt để đánh tan, liền không còn có đồ vật nào có thể ngăn cả cổ oán khí này bạo phát.

Trong cung trên một con đường mòn, một cái kiệu đỉnh mềm đi về phía Khôn Ninh cung. Thái giám giơ vớ kiệu lên, cung nữ cầm đèn ở phía trước dẫn đường. Trăng sáng như ban ngày, đèn này ngược lại có vẻ mờ ảo.

- Mẫu hậu, nàng thế nào rồi?

Nhu Gia công chúa xúc lên rèm kiệu hỏi. Khôn Ninh cung truyền đến tin tức, Thái Tử không thể rời khỏi linh đường, nàng vị công chúa này lại không thể không quản, không hỏi.

- Bẩm báo công chúa, nô tỳ không biết, tựa hồ là nằm mơ ác mộng chịu chút hoảng sợ.

Nhu Gia công chúa buông rèm kiệu xuống, quỳ củ ngồi trở lại chỗ, thế nhưng bên trong kiệu quá tối, nàng lập tức nhện không được nhắc lên rèm kiệu, một lần nữa để ánh trăng tiến vào, hướng bốn phía nhìn xung quanh, Hoàng thành dưới đêm trăng trở nên rất khác so với thường ngày.

Một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn từ giữa bóng ảnh hoa mẫu đơn chạy qua, phát sinh tiếng cười khẽ “hì hì”:

- Đến chơi a!

Thanh âm kia không linh mà quen thuộc, Nhu Gia công chúa vội vàng nói:

- Dừng, dừng lại.

Lại không biết là nói với thân ảnh kia, hay là nói với những thái giám cung nữ khiêng kiệu.

Đám thái giám cung nữ không rõ nguyên nhân, chỉ đành nghe theo mệnh lệnh dừng kiệu lại: truyện copy từ

- Điện hạ, sao vậy?

Nhu Gia công chúa bất chấp giải thích, vén váy xuống kiệu, trợn to đôi mắt hướng về phương hướng thân ảnh kia biến mất nhìn ngó, lẩm bẩm nói:

- Vân lộc.

Thanh âm không linh kỳ ảo lại một lần nữa vang lên:

- Đến chơi a, Nhu Gia, người thật chậm nha!

Nhu Gia công chúa khẽ cắn môi, hướng bụi hoa kia chạy đi.

Đám thái giám cung nữ ngăn cản không kịp, cầm đèn lồng chạy ở phía sau nàng:

- Công chúa, người đến đâu?

921. Chương 921: Vân Lộc. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 921: Vân Lộc. (2)

Nhu Gia công chúa dần thân vào bụi hoa, thân ảnh kia ở trước mắt nàng chợt lóe rồi biến mất, cùng với tiếng cười khê non nốt linh hoạt kỳ ảo, nàng vội vã chạy qua đó, trong miệng hô lên:

- Vân Lộc, là người phải không?

Không biết đi qua mấy vòng, nàng đã triệt để mê thất ở trong một mảnh hoàng gia lâm viên này. Thanh âm của đám cung nữ thái giám lúc đầu còn có thể nghe được, nhưng không biết vì sao, lại không thể đuổi kịp nàng, sau này đều hoàn toàn không nghe được nữa.

Khắp nơi một mảnh vắng vẻ, ánh trăng bị cành cây cao tê toái, chỉ chiếu xuống một chút điểm, tô điểm trên váy của nàng. Nàng nỗ lực trợn to hai mắt vẫn đang là một mảnh không rõ. Nàng cảm thấy có chút sợ hãi,, lập tức nhấc lên dừng khí, chậm rãi đi về phía trước, giẫm lên lá rụng dày nặng. vắng vẻ vô thanh.

Cây cối thưa thớt một chút, bốn phía trở nên sáng sủa, chung quy lại vẫn là không có thu hoạch. Nàng đi tới trước một cây khô mộc, ánh mắt theo thân cây khô kia kéo dài hướng về phía trước, thấy treo ở đầu một vầng trăng sáng, trong lòng kinh khủng trừ khử, chỉ còn lại có bi thương nàng dùng thanh âm cực khẽ nói:

- Vân Lộc!

Đó là tên bằng hữu duy nhất của nàng, càng chuẩn xác mà nói, là Vân Lộc công chúa. Các nàng vốn có chính là tỷ muội cùng cha khác mẹ, lại dùng xưng hô như bằng hữu, tựa hồ có chút kỳ quái, nhưng đối với nàng mà nói, cũng xác định không thể nghi ngờ.

Các nàng từng cùng nhau vui cười, chơi đùa náo nhiệt, thẳng đến ngày nào đó đã tới.

Lúc này, một tú cầu năm màu lần tới dưới chân Nhu Gia công chúa, nàng khom lưng nhặt tú cầu lên, tú cầu dùng tới tơ lụa tốt biện thành, phi thường tươi đẹp tinh xảo, hơn nữa rất quen thuộc.

Nàng vội vã xoay người lại, thấy một tiểu cô nương đứng ở sau người cách đó không xa.

Tiểu cô nương thoạt nhìn chỉ có mười một mười hai tuổi, trên người mặc cung trang màu sắc rực rỡ, so với nàng còn muốn có vẻ ngây thơ hơn, cười tủm tỉm chấp tay sau đít nhìn nàng, thần tình kia vẫn như năm xưa.

- Vân Lộc.

- Nhu Gia.

Vân Lộc cười tủm tỉm nói.

Đôi mắt thật to của Nhu Gia bốc lên vụ khí, bước nhanh tiến lên, muốn ôm lấy Vân Lộc, Vân Lộc lại như là bị dọa nhảy dựng, lui ra phía sau một bước lại né tránh không kịp.

Nhu Gia lại cảm giác không được bất cứ thứ gì, cùng nàng xuyên thân mà qua, lao lên không còn, lão đảo vài bước suýt nữa té ngã.

Vân Lộc cười nói:

- Hắc hắc, bắt không được.

Nhu Gia lẩm bẩm nói:

- Sao lại thế?

- Nhu Gia người đã quên rồi sao? Ta đã chết rồi a.

Trên mặt Vân Lộc vẫn mang theo dáng tươi cười ngây thơ, tựa hồ hoàn toàn không đem chuyện này để ở trong lòng.

- Đã chết.

Nhu Gia cúi đầu.

- Mau tới a.

Vân Lộc đuổi cánh tay ra, làm một tư thế tiếp cầu. nguồn

Nhu Gia nhìn tú cầu trong tay, nhẹ nhàng tung đi, chuẩn xác rơi vào trong tay Vân Lộc, sau đó lại truyền trở về, tú cầu tươi đẹp trở thành vật môi giới duy nhất giữa hai người.

Vân Lộc nhìn Nhu Gia từ trên xuống dưới nói:

- Nhu Gia, người đã lớn lên.

Nhu Gia lại nói không ra lời, trong lòng vừa vui mừng vừa thương xót. Một thất thần, tú cầu rơi lăn trên mắt đất.

- Bất quá vẫn là gốc ghéech như cũ.

Vân Lộc nói.

Nhu Gia vội vã ngồi xổm thân thể xuống đi nhặt tú cầu. Ngẩng đầu lên lại thấy trên cổ tinh tế của Vân Lộc có một vòng vết tích hồng sắc, tả hữu hoàn toàn đối xứng, như là một con hồng sắc Hồ Điệp, đang ở không ngừng vỗ cánh.

Vân Lộc kéo kéo cổ áo, dáng dấp có chút xấu hổ:

- Ta không ở đó, các nàng có lại khi dễ người hay không, người bệnh đã tốt hơn chưa? Lá gan hình như cũng lớn hơn.

Nàng nói như liên tục đưa ra rất nhiều câu hỏi quan tâm hiếu kỳ.

Nhu Gia đứng lên cúi đầu, yên lặng lắng nghe, nước mắt ở trong hốc mắt vòng quanh, sợ hãi sẽ khóc ra miệng. Thẳng đến rốt cục nhìn không được cắt đứt:

- Vân Lộc, người... Người có khỏe không?

Vân Lộc dừng lời nói lại, chân trái chà sát vào chân phải, lần đầu tiên lộ ra biểu tình có chút bi thương:

- Một mình ta, thật tịch mịch a!

- Ta đến bồi người.

Những lời này Nhu Gia còn chưa kịp nói ra miệng.

Vân Lộc ngửa đầu liếc mắt liếc mắt ánh trăng:

- Ta phải đi rồi.

Nói xong cũng đẩy nhanh bước về phía sâu trong lâm viên chạy đi.

- Chờ ta một chút.

Công chúa công chúa đuổi theo một đường chạy chậm, bắt chắp bụi gai làm bị thương gương mặt non nớt.

Rừng cây u ám bỗng nhiên đến đầu cùng, trước mắt nàng rộng mở trong sáng, thấy thân ảnh Vân Lộc chạy vào một cửa cung, nàng đi theo tới trước cửa, đã thấy đại môn đóng chặt, đem nàng ngăn cách ở bên ngoài.

Nàng không cam lòng vỗ vỗ đại môn:

- Vân Lộc, Vân Lộc, mở rộng cửa a, ta có lời muốn nói với người.

Xa xa ngọn đèn dầu tới gần, thái giám cung nữ vội vã hô lên:

- Điện hạ điện hạ.

Ở trong lâm viện mất đi thân ảnh của Nhu Gia công chúa, đã dọa hổng bọn họ. Lúc này vừa thấy nàng toàn thân chật vật, càng cả kinh, bắt chắp tôn ti cấp bậc, vội vã đem nàng ngăn cản.

Nhu Gia hỏi:

- Nơi này là chỗ nào?

- Điện hạ, ở đây chính là lãnh cung a.

Thái giám trả lời rùng mình một cái, chỉ cảm thấy một cổ âm hàn lãnh ý xông thẳng tới đáy lòng, thâm nghĩ gió thu này cũng thực sự là lạnh.

Nhu Gia ngơ ngác nhìn cửa cung, bị đám cung nữ ba chân bốn cẳng một lần nữa đưa lên cổ kiệu, lắc lư rời khỏi nơi này.

Thái giám giơ kiệu lên cũng không nhìn được đẩy nhanh cước bộ, muốn nhanh chóng rời khỏi một chút, phía sau một mảnh địa phương không may mắn kia.

Bên trong kiệu một mảnh hắc ám, Nhu Gia công chúa ôm chặt tú cầu trong lòng, giọt nước mắt rơi xuống trên tú cầu mỹ lệ, lập tức rót vào trong đó, biến mất không thấy.

- Vân Lộc!

Cổ kiệu bị đưa đến Khôn Ninh cung, Nhu Gia công chúa bị triệu tiến vào trong cung.

Hoàng hậu nương nương nhìn thấy bộ dáng của Nhu Gia công chúa, cũng không khỏi thất kinh:

- Nhu Gia, người đây là làm sao vậy?

Thấy nàng trên mí mắt đỏ bừng, thần tình si ngốc, chưa từng trả lời.

Liền nổi giận nói:

- Các người là bảo hộ công chúa thế nào, nói, đã xảy ra chuyện gì?

Những thái giám cung nữ kia đều là câm như hến, không dám tiếp lời.

Nhu Gia công chúa bỗng nhiên mở miệng nói:

- Mẫu hậu, ta đã nhìn thấy Vân Lộc.

Hoàng hậu nương nương trong lòng phát lạnh, nhú mày nói:

- Không nên nói bậy.

Một bên phát phát tay.

Các cung nữ thái giám kia đều như được đại xá, vội vã lui xuống, ra khỏi cửa cung, mới châu đầu ghé tai lặng yên nghị luận.

- Công chúa điện hạ sẽ không phải là phát điên rồi chứ? Sao lại đột nhiên chạy vào trong viên tử đó?

- Ta thấy không phải là phát điên, mà là gặp quỷ đi sao!

Lời này để mấy người đều là cả người phát lạnh, không dám nói thêm gì đi nữa.

Một tiểu cung nữ hướng cung nữ lớn tuổi bên cạnh dò hỏi:

- Mẹ, Vân Lộc là ai a?

Cung nữ lớn tuổi kia đang xuất thần, nghe vậy giật mình tỉnh giấc nói:

- Không nên hỏi thăm không nên hỏi loạn.

Nàng đương nhiên còn nhớ rõ Vân Lộc công chúa, đó là tiểu cô nương bị Nghi quý phi ở trong lãnh cung kia tự tay bóp chết.

922. Chương 922: Lãnh Cung

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 922: Lãnh Cung

Mã xa vội vã chạy vào Phan, Phan Ngọc xuống xe trước, đưa tay đỡ lấy Nhu Gia công chúa đi xuống, dẫn nàng đi tới nội viện.

Dọc theo đường đi Nhu Gia công chúa trầm mặc không nói, có vẻ tâm sự trùng trùng, trong lòng lại vẫn ôm tú cầu tươi đẹp kia.

Hứa Tiên nghe được động tĩnh, đi tới cửa phòng, kinh ngạc nói:

- Sao trở lại sớm như vậy? Di, Nhu Gia đây là làm sao vậy?

Phan Ngọc mặc dù nghe được một ít phong thanh, nhưng cũng có chút không rõ nguyên nhân:

- Là Hoàng hậu nương nương đặc biệt cho phép.

Nhìn Nhu Gia công chúa mặt ủ mày chau bên cạnh, thở dài nói:

- Ta hỏi nàng, nàng cũng không chịu. Vẫn là người đến cùng nàng nói chuyện đi!

Nói xong đã một mình trở lại trong phòng.

Hứa Tiên ngồi thân thể xoắn xuống, mỉm cười nói:

- Xảy ra chuyện gì, để tiểu Nhu Gia u sầu thành như vậy?

Nhu Gia công chúa ngẩng đầu lên, dùng hai mắt đắm lệ mông lung nhìn hắn:

- Là Vân Lộc, ta đã nhìn thấy Vân Lộc.

Hứa Tiên nghi vấn nói:

- Vân Lộc? Đó là ai?

Nhu Gia công chúa cắn môi lắc đầu, con ngươi nước mắt tuôn rơi, lại không chịu nói gì nữa.

Hứa Tiên đứng lên, đem nàng ôm vào trong viện, đặt trên đu dây, trước nhỏ giọng an ủi nàng một phen, mới mở miệng đặt câu hỏi.

Nhu Gia tự nhiên chịu không được hỏi như vậy, không tự chủ nói ra tình hình năm đó.

Hứa Tiên lúc này mới biết được, Vân Lộc là một vị công chúa, nữ nhi thân sinh của Nghi phi, sau này Nghi phi bị biếm vào lãnh cung, lại cũng không có hại đến huyết mạch hoàng gia như nàng. Vân Lộc năn nỉ Nhu Gia giúp mẫu thân nàng ở trước mặt Hoàng hậu nương nương nói tốt, thả Nghi phi ra.

Thế nhưng khi đó Nhu Gia đối với Hoàng hậu nương nương sợ muốn chết, ở trước mặt nàng căn bản nói không ra lời, thử nghiệm vài lần đều lấy thất bại kết thúc.

Mãi cho đến sau này có một ngày, Nghi phi tự sát ở trong lãnh cung, Vân Lộc cũng triệt để biến mất trong tầm mắt của Nhu Gia, không còn có xuất hiện qua nữa, thẳng cho tới buổi tối ngày hôm nay.

- Vân Lộc đã chết, là ta hại chết nàng, nếu như lúc đó ta... Nếu như ta...

Nhu Gia công chúa hai tay nắm chặt xiêm y của Hứa Tiên, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, tâm tình kích động khó có thể tự khống chế bản thân.

Hứa Tiên cũng bị dọa vừa động, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện thần sắc như vậy, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng của nàng, ôn nhu an ủi nói:

- Không phải người sai, không phải là người sai!

Tranh đấu giữa người lớn vốn dĩ không phải hài tử có khả năng nhúng tay vào được. Chỉ là lại thường thường muốn hài tử cùng chịu khổ theo. Dưới loại tình huống này coi như là Nhu Gia khẩn cầu Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương sợ rằng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua địch nhân này.

Nhu Gia công chúa khóc thút thít nói:

- Ta...có phải là...rất đáng ghét!

Hứa Tiên giúp nàng lau nước mắt trên gương mặt:

- Sao lại là vậy được?

Thở dài nói:

- Người ngày hôm nay lại gặp được Vân Lộc, như vậy chứng tỏ Vân Lộc đã biến thành Quỷ Hồn?

Địa phủ cũng không tránh khỏi quá không làm tròn trách nhiệm, vô luận là dạng người nào, sau khi hồn phách đều nên đưa về Địa phủ, dựa vào ưu khuyết điểm của hắc lúc còn sống mà thưởng phạt, đưa vào trong luân hồi.

Vân Lộc công chúa nói vậy không chỉ là cá lọt lưới, hoàng gia cung khuyết trắng lẹ, cốt dầu không biết bao nhiêu oan hồn lệ quỷ, mất đi Chân Long chi khí trấn áp, đã rục rịch. Mà Hoàng hậu nương nương vội vàng đem Nhu Gia công chúa tiễn ra khỏi cung, chỉ sợ cũng có ý tứ bảo hộ nàng.

Đây chính là dấu hiệu thiên hạ đại loạn sao? Hứa Tiên rơi vào trầm tư, nếu những lệ quỷ kia thực báo thù thành công, hại chết Hoàng hậu nương nương, năm ấy ấu Thái Tử lập tức liền mất đi người phụ tá, rung chuyển đó là có thể dự liệu được.

Nhu Gia công chúa lại dùng ống tay áo đem nước mắt lau đi, lộ ra thần sắc kiên định:

- Ta muốn vào cung, ta muốn đi gặp Vân Lộc.

Sau đó dùng ánh mắt mong mỏi nhìn Hứa Tiên. nguồn

Hứa Tiên mỉm cười, sờ sờ đầu nàng nói:

- Đây là nguyện vọng của người sao?

Nhu Gia công chúa gật đầu.

Hứa Tiên nói:

- Vậy được rồi bất quá hiện tại đi rửa mặt trước đã nhé!

Đêm đã qua nửa, Hoàng hậu nương nương nghe được một phen lời nói kia của Nhu Gia công chúa, càng phát ra tâm thần không yên. Đã xác định lúc trước không phải trong mộng cảnh, mà là Quỷ Hồn chân chính đến báo thù, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Vô luận có thành phủ thế nào, thế nhưng đối mặt với thần tiên ma quái mà nhân lực không thể ước đoán như vậy, cũng sẽ không tự chủ được sinh ra tâm tư sợ hãi. Trong Khôn Ninh cung ngọn đèn dầu sáng rực, cùng với hộ vệ cấm quân tầng tầng xung quanh cũng không thể mang đến cho nàng chút cảm giác an toàn nào.

Trăng tàn, trong thiên địa một mảnh hắc ám.

Hoàng hậu nương nương trong lòng vừa động, đã nghe được bốn phương tám hướng truyền đến tiếng kêu quỷ khóc hu hu, vội hỏi cung nữ phụng dưỡng bên cạnh:

- Các người có nghe được thanh âm gì không?

Đám cung nữ đều là lấc đầu, biểu thị thanh âm gì cũng không có, kỳ quái Hoàng hậu nương nương vì sao lại khẩn trương như vậy, cũng không nhận được khẩn trương theo.

Hoàng hậu nương nương không muốn ở trước mặt cung nữ mất đi bộ dáng, trở lại ghế ngồi vào chỗ của mình, tiếng quỷ kêu khóc lại càng phát ra cao hơn, có đôi lúc quả thực như là từ tận đáy lòng truyền phát ra.

Phía trên Hoàng Đình kim sắc long khí kia chỉ còn lại có một tầng hơi mỏng, ở dưới hắc sắc lệ khí trùng kích, mắt thấy liền muốn tan rã. Con mắt Hoàng hậu nường nường mặc dù không nhìn thấy được, nhưng cảm thấy thân thể đang dần dần lạnh đi.

Cửa sổ đóng kín trong phòng, lại không biết từ nơi nào thổi tới một trận âm phong, ngọn đèn lập tức chập chờn, trở nên ảm đạm hơn rất nhiều, xung quanh bóng người cũng không nhìn được theo đó hoảng động, tựa như Quỷ Ảnh.

Đèn cung đình từng ngọn phụt tắt, tròng cảnh kỳ dị như vậy dọa hổng đám cung nữ, có người vội vã đi tắt đèn, lại làm thế nào cũng không đốt lên được, có người lại phát sinh tiếng kêu sợ hãi, có vẻ một mảnh hoảng loạn.

- Hoảng sợ cái gì?

Hoàng hậu nường nường quát lên một tiếng.

Nàng xây dựng ảnh hưởng ở đó, đám cung nữ đều quỳ xuống, che miệng không dám thốt ra lời, chỉ có thể mặc cho đèn cung đình tắt dần.

Hoàng hậu nường nường trừng đôi mắt phượng lên, không chịu hướng về phía quỷ quái chịu thua.

- A!

Hoàng hậu nường nường phát sinh một tiếng kêu sợ hãi, cái ghế nàng đang ngồi bỗng nhiên bắt đầu trầm xuống nguyên bản nguyên bản sàn nhà lát bạch ngọc an ổn, lại tựa như biến thành ao đầm lầy, nàng muốn đứng dậy lại bị gần như hấp thụ ở trên ghế, từng chút hướng xuống dưới chìm xuống, thẳng đến đem nàng hoàn toàn bao phủ.

Nàng mạnh mẽ phát lạnh một cái, hoàn toàn tỉnh táo lại, thở phào một hơi, nguyên lai chỉ là nằm mộng mà thôi, nàng nhìn quanh bốn phía lại vẫn là một mảnh hắc ám.

Nàng lớn tiếng hô hoán cung nữ, nhưng không ai trả lời, chỉ có thanh âm của bản thân nàng yếu ớt quanh quẩn, dần dần trở nên xa lạ, để nàng hoài nghi đó có phải là thanh âm của bản thân hay không?

923. Chương 923: Luân Hồi

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 923: Luân Hồi

Nàng lần mò đi tới vài bước, bỗng nhiên ý thức được. Ở đây không phải Khôn Ninh cung, mà là lãnh cung.

- Nghi phi, là người phải không? Là người đem bản cung bắt đến, muốn tính mệnh của bản cung sao?

Hoàng hậu nường nường trấn định tâm thần, lớn tiếng chất vấn.

Lại vẫn như cũ không ai trả lời, Hoàng hậu nường nường cười lạnh nói:

- Nguyên lai người thành quỷ cũng bất quá như vậy.

Làm như bị nàng cười nhạo kích thích, một góc trong điện đột nhiên sáng lên một ngọn đèn dầu, chỗ soi sáng lại hiện ra một nhân ảnh bạch sắc, bị lụa trắng treo ở trên xà ngang, phiêu phiêu dang dang.

Trong lòng Hoàng hậu nường nường kéo căng thẳng, năm xưa Nghi phi đó là ở trong lãnh cung treo cổ tự tử như vậy, tận mắt nhìn thấy tình cảnh này cũng khiến nàng nhìn không được lui về phía sau một bước, trong miệng vẫn như cũ không chút nào tỏ ra yếu kém:

- Rốt cục đã đi ra rồi sao? Xem bộ dáng ma quỷ của người hiện nay, cũng không biết xấu hổ đi ra gặp người?

Dải lụa trắng chợt đứt, nhân ảnh bạch sắc kia rơi xuống, lại xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, đi về phía Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương cũng rốt cục thấy rõ diện mục của nữ quỷ này, nàng thè ra đầu lưỡi huyết hồng, mắt đầy tơ máu lồi ra, tràn đầy oán hận chi khí.

Nhưng mặc dù vượn vẹo tới mức này, nàng cũng vẫn nhớ kỹ khuôn mặt đó, thuộc về Nghi phi nguyên bản mỹ lệ kia, nàng không khỏi đi bước một lui về phía sau.

Nghi phi dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Độc phụ, ta bất quá là được sủng ái một chút, người đã thiết kế hãm hại ta, đem ta biếm vào trong lãnh cung, càng làm cho hạ nhân tìm mọi cách khi nhục ta, ta thật hận a!

Hoàng hậu nương nương nói:

- Nếu không phải người muốn đoạt hoàng hậu chi vị, hướng bệ hạ buông lời gièm pha, bản cung sao lại dùng hạ sách này, muốn trách vẫn là tự trách chính bản thân người đi!

Thanh âm của nàng tuy có chút run rẩy, nhưng vẫn kiên định như cũ.

Trong cung mạch nước ngầm, chỗ hung hiểm càng sâu hơn so với triều đình, không cần thận một chút sẽ là người chết ta sống, nào có cái gì thiện ác thị phi đáng nói. Vì cái vị trí chính cung nương nương này, ai lại không phải không từ thủ đoạn. Võ Tắc Thiên vì hãm hại phi tử khác, thậm chí tự tay bóp chết nữ nhi của chính mình từ trong tử lộ.

Hoàng hậu nương nương mặc dù còn làm không được một bước này, nhưng đối với bất cứ địch nhân nào cũng đều là không lưu tình chút nào. Nàng không chỉ đem Nghi phi biếm vào trong lãnh cung. Càng chỉ thị cung nữ ma ma đối với nàng từng bước ép sát, cho đến đem nàng bức tới tự sát. Nhưng Hoàng hậu nương nương cũng không thấy hối hận, bởi vì nếu như đổi chỗ, Nghi phi cũng tất nhiên sẽ đối với nàng trăm thảo trừ căn.

Nghi phi phát sinh tê rống phần nộ, không giống như là thanh âm của nhân loại:

- Hôm nay để người ném thử nỗi khổ bách quỷ cắn xé.

Hoàng hậu nương nương thối lui đến điện trụ, nương tựa vào điện trụ, không thể lại lui được nữa. Trong bóng tối bỗng nhiên truyền đến rất nhiều thanh âm quái dị, nàng loáng thoáng thấy được vô số hắc sắc Quỷ Ảnh giống như thủy triều vọt tới về phía mình. Đó là phi tần mấy trăm năm qua uống mạng ở trong lãnh cung hóa thành lệ quỷ, các nàng đại đa số đã bị oán hận làm thần trí vượn vẹo, thậm chí hình dáng tương mạo, chỉ có cổ oán khí kia càng tích tụ càng phong hậu, hôm nay rốt cục tìm được địa phương phát tiết.

Trên mặt Hoàng hậu nương nương cũng hiện ra vẻ hoảng sợ, lại cũng vô pháp che giấu kinh sợ trong lòng nữa.

Mà ở trong góc phòng đại điện hắc ám, Vân Lộc công chúa bịt lỗ tai lại, nhắm chặt hai mắt, phát lạnh run rẩy.

Nghi phi lạnh lùng nói:

- Cầu xin tha thứ đi sao, quỳ xuống cầu xin ta đi, nói không chừng ta sẽ nhẹ dạ tha người.

Hoàng hậu nương nương cắn răng nói:

- Muốn cho bản cung hướng thiện nhân xấu xí như người cầu xin tha thứ, đó là si tâm vọng tưởng!

Nàng rõ ràng biết Nghi phi tuyệt sẽ không bỏ qua nàng, mềm yếu cầu xin sẽ chỉ làm địch nhân đạt được càng nhiều khoái ý mà thôi.

Nghi phi gầm rú lao lên, hai tay như móng gà muốn chăm chú tóm lấy cổ của Hoàng hậu nương nương, đám quỷ phân ra mà lên, mắt thấy liền sẽ đem Hoàng hậu nương nương chôn vùi.

Hoàng hậu nương nương nhắm lại hai mắt.

Một mảnh thanh quang bắn vào trong điện, trong điện bỗng nhiên cuồng phong gào thét, đem đám quỷ thổi bay ra.

Hoàng hậu nương nương mở hai mắt ra, chỉ thấy một nam nhân thân mặc lục bào xuất hiện ở trong đại điện, che ở trước mắt đám quỷ, tay trái hắn cầm một thanh kiếm gỗ đào, tai phải cầm một thanh thiết phiến. mấy đoàn thanh sắc quỷ hỏa quần ở quanh thân của hắn.

Hoàng hậu nương nương kinh ngạc nói:

- Người...Người là?

- Thần là Chung Quỷ được bệ hạ khâm Tứ Phúc Trấn Trạch Thần Quân, biết được trong cung quỷ quái tác loạn, đặc biệt đến tương trợ, thực hiện hứa hẹn ban đầu. Cứu giá chậm trễ, mong Hoàng hậu nương nương thứ tội.

Chung Quỷ xoay người lại, xoát một cái đem thiết phiến mở ra che khuất diện mục, chỉ lộ ra một đôi mắt lấp lánh hừ thần.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Người chính là Chung Quỷ?

- Thần là Chung Quỷ.

Chung Quỷ lại khom người một cái nói.

Hoàng hậu nương nương thở dài một hơi:

- Bên kia làm phiền... Thần Quân đem những quỷ quái này trừ tận.

Nàng do dự một chút, vẫn là lấy Thần Quân để xưng hô, không lấy cái giá hoàng hậu.

Không cần nàng nói, Chung Quỷ đã lao lên rồi. Chung Quỷ xoay người lại huy kiếm, đem một quỷ quái đi đầu chém làm hai nửa, cùng chúng quỷ đầu thành một đoàn, chỉ hắn là hắn bộ dáng giận dữ, so với quỷ còn muốn giống quỷ hơn. Trong khoảng thời gian ngắn trong đại điện quần ma loạn vũ.

Mà ở ngoài điện, Hứa Tiên đã tán đi linh lực trong tay, lôi kéo Nhu Gia bước vào một góc đại điện. Nhu Gia thấy cảnh tượng trong điện, cả kinh muốn la lên, lại bị Hứa Tiên che miệng lại, hướng nàng khoát khoát tay, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Vân khí vờn quanh bên người bọn họ, chúng quỷ đối với bọn họ nhìn như chưa thấy, chỉ lo vây công Chung Quỷ.

Hứa Tiên lôi kéo Nhu Gia hướng về trong góc phòng đi đến, Vân Lộc đang đầu đầu ngồi ở chỗ kia, Hứa Tiên thao túng vân khí đem nàng bao vây lại tiến đến, tiếng động lớn tranh đấu ầm ầm lập tức bị trừ khử, hắn mỉm cười vỗ vỗ vai Nhu Gia, sau đó rời khỏi Thái Vân.

Vân Lộc chậm rãi mở hai mắt ra:

- Nhu Gia, sao ngươi đến được đây?

- Ta...ta đến gặp người!

Nhu Gia cúi đầu nói.

- Người đi mau đi, các nàng sẽ hại chết người đấy!

Vân Lộc sốt ruột đứng dậy.

- Hại ta?

Vân Lộc buồn bã nói:

- Là nương của ta, xin lỗi, là nàng để ta đi hại người, thế nhưng ta không thể... Người đi nhanh đi, bằng không sẽ không kịp.

Nàng vươn tay muốn kéo tay Nhu Gia, rồi lại bỗng nhiên ý thức được hai bên người quý khác biệt, cánh tay nhỏ bé non nớt gặp trở ngại ở giữa không trung.

- Ta có lời muốn nói với người!

Nhu Gia kìm lòng không đậu bắt lấy tay của Vân Lộc, có chút lạnh lẽo, cũng không còn là một mảnh hư vô nữa, nàng nhớ tới mới vừa rồi khi Hứa Tiên vỗ lên vai nàng, truyền đến một cổ dòng nước ấm.

Vân Lộc kinh ngạc cảm thụ được trên tay truyền đến ôn độ, đó là cảm giác quen thuộc mà xa lạ để nàng sững sờ một chút.

Nhu Gia hít sâu một hơi, nhắm lại hai mắt, lại bỗng nhiên mở ra, lớn tiếng nói:

- Xin lỗi xin lỗi.

Vân Lộc mới thoáng cái phục hồi tinh thần lại:

- Người nói cái gì?

924. Chương 924: Sương Ấm.

Chương 924: Sương ấm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Nếu như ta hảo hảo cùng mẫu hậu nói chuyện, người sẽ không phải chết, thế nhưng ta lại... Ta lại không thể nói ra khỏi miệng, tất cả đều trách ta!

Nhu Gia trong lòng hổ thẹn vạn phần, trong mắt tràn đầy nước mắt hối hận, chỉ hận năm xưa không thể vì nàng làm được chút gì đó. Đây là áp lực vẫn đè nặng ở trong lòng của nàng, chưa thể nói ra lời xin lỗi.

Vân Lộc lại lắc đầu nói:

- Nhưng ta không có trách người a!

Nhu Gia ngẩng đầu nói:

- Thực không?

Vân Lộc nói:

- Một điểm cũng không trách Nhu Gia, ai bảo chúng ta là tiểu hài tử đây? Làm sao lại nói thành bản thân không đúng, rõ ràng không có một chút quan hệ nào với người, người thật đúng là không trưởng thành a!

Nhu Gia chăm chú ôm lấy Vân Lộc:

- Quá tốt!

Hứa Tiên đứng ở một bên, nhìn được một màn này, cũng không nhịn được cười khẽ.

Hắn nhìn về phía trung ương đại điện, rồi lại nhíu mày, ở đó, mặc dù có Chung Quỷ ngăn cản, lại không ngăn cản được Nghi phi nhân thần tràn ngập oán hận, phát điên muốn đánh về phía Hoàng hậu nương nương. Mà Hoàng hậu nương nương cười lạnh dùng ánh mắt hèn mọn đùa cợt đánh trả, kích phát Nghi phi càng thêm điên cuồng hơn.

Những lệ quý này cho dù đã tích lũy oán niệm nhiều năm, nhưng cùng tinh tú chuyển thế Chung Quỷ so sánh, mấy vị lệ khí hóa thành vẫn là xa xa không bằng được. Chung Quỷ nếu không phải phân thân phòng

bị chúng đi đả thương Hoàng hậu nương nương, sợ rằng từ lâu đã đem chúng chém giết hầu như không còn rồi.

Lúc này, Chung Quỳ bỗng nhiên hít sâu một hơi, quỹ hỏa vờn quanh ở bên cạnh hắn, tất cả đều bị hít vào trong bụng, vốn là lời ra như cái trống cao cao, sau đó mạnh mẽ phun ra một cái, phun ra một mảnh thanh lam hỏa diễm, đám quỷ kêu thảm bị đốt cháy hầu như không còn.

Chỉ có Nghi phi còn có linh trí, khi Chung Quỳ hấp khí liền phát hiện không đúng, trốn vào phía sau điện trụ, tránh được một kiếp.

Chung Quỳ quát lớn nói:

- Còn có cá lọt lưới!

Rồi vung tay lên, đuổi ra biển lớn, lách qua điện trụ đem Nghi phi bắt được, dẫm nát ở dưới chân, giờ cao lên kiếm gỗ đào liền muốn chém xuống.

- Chung huynh, thủ hạ lưu tình!

Hứa Tiên giờ tay ngăn trở hắn huy kiếm chém.

Chung Quỳ kinh ngạc nói:

- Hứa huynh, sao ngươi lại ở đây? Cũng là đến khu quỷ sao?

Hứa Tiên cười nói:

- Đây là bản chúc của Chung huynh, ta cũng không dám đoạt sinh ý của người khác. Ta tới đây là có chuyện khác.

Hướng phía Hoàng hậu nương nương khom người thi lễ nói:

- Vi thần Hứa Tiên, gặp qua nương nương!

Nếu đã không phải trường hợp nghi thức, cũng miễn khỏi quỳ lạy.

Hoàng hậu nương nương cũng kinh ngạc nhìn Hứa Tiên đột nhiên xuất hiện, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Hứa Tiên lại không cần phải nhiều lời nữa, chỉ vào Nghi phi nói với Chung Quỳ:

- Nàng tuy rằng đã hóa thân lệ quỷ, nhưng cũng là có oan khuất của nàng, hơn nữa linh trí chưa mất, vẫn là thả nàng một con đường sống đi.

Chung Quỳ sáng khoái nói:

- Cũng tốt.

- Chờ một chút, hạng người phạm thượng tác loạn như vậy, làm sao có thể nói thả liền thả, sao đảm bảo tương lai nàng sẽ không tái phạm?

Hoàng hậu nương nương ngăn cản nói, nàng đối với sự việc hôm nay lòng còn sợ hãi, thực không muốn thả hổ về rừng.

- Nương!

Vân Lộc từ trong góc phòng chạy đi đến, ôm lấy Nghi phi.

Chung Quỳ tuy rằng tuy rằng là thần, cũng không có ý nghĩa sẽ tiếp thu nhân gian hoàng quyền chế ước.

Hứa Tiên lại không để ý tới nàng, mà là nói với Nghi phi:

- Nán lại nhân gian cũng bất quá là chuốc khổ mà thôi, vẫn là để ta tiễn các ngươi nhập luân hồi đi!

Một vòng phạt quang từ lòng bàn tay bắn ra, rơi vào trên người Nghi phi và Vân Lộc.

Vân Lộc công chúa thần sắc bình yên, Nghi phi hình dung vạm vỡ dần dần khôi phục bình thường, biến thành một phụ nhân khuôn mặt tú lệ, lại vẫn đang dùng ánh mắt oán hận nhìn Hoàng hậu nương nương, giấy dựa nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Ta muốn báo thù, ta muốn báo thù!

Hồn nhiên không để ý Vân Lộc lôi kéo vạt áo của nàng.

Hứa Tiên thở dài nói:

- Nhân hôm qua, tự có quả trong tương lai, người cũng không cần cảm thấy bất mãn, kiếp sau, không nên lại đến hoàng cung này.

Nhắm mắt lại, yên lặng tụng niệm Phật hiệu, một cái kim sắc quang trụ từ trên trời giáng xuống, đem Nghi phi và Vân Lộc bao lungở trong đó, các nàng phiêu phù bay lên bầu trời.

Nghi phi vẫn cứ không cam lòng nhìn chằm chằm Hoàng hậu nương nương, Vân Lộc mỉm cười vẫy tay về phía trong góc đại điện.

Đây là một loại trong Phật môn bí pháp mà Pháp Hải truyền thụ, có thể đem hồn phách đưa vào trong luân hồi đầu thai chuyển thế, một lần nữa làm lại con người.

Vong xuyên chi thượng, bỉ ngạn hoa khai, tam sinh thạch bạn, giai thị luân hồi.

Thăng đến quang trụ biến mất, đại điện lại trở về hắc ám.

Chung Quỳ đối với diệu pháp như vậy tán thán không ngớt:

- Hứa huynh hảo thủ đoạn!

Hứa Tiên khiêm tốn cười nói:

- Chút tài mọn.

Hoàng hậu nương nương dù chưa có thể triệt để trừ trừ Nghi phi, thế nhưng coi như là đánh tan tai hoạ ngầm, đối với Hứa Tiên và Chung Quỳ nói:

- Lần này toàn bộ là nhờ hai vị tương trợ, các người muốn phong thưởng ra sao, cứ mặc kệ nói ra.

Chung Quỳ nói:

- Bệ hạ ân ngộ lúc trước, không dám lại cầu thêm phong thưởng.

- Nương nương, người vẫn là tự chăm sóc tốt bản thân đi!

Hứa Tiên cười nhẹ nhàng vỗ vai Hoàng hậu nương nương.

- Lớn mật!

Hoàng hậu nương nương đang muốn đối với cử động vô lễ này quát lớn, lại cảm giác ý nghĩ mê muội thiên toàn địa chuyển, mở hai mắt ra lại thấy đám cung nữ vẻ mặt lo lắng, la lên với chính mình:

- Nương nương, nương nương...

Mọi nơi đèn đuốc sáng trưng, chính là Khôn Ninh cung nàng vẫn luôn quen thuộc.

Hoàng hậu nương nương vỗ trán nói:

- Ta...ta sao vậy?

- Vừa rồi nổi một trận gió, thổi tắt đèn cung đình, nương nương đã hôn mê...ngủ mất đi.

Hoàng hậu nương nương lắc lắc đầu, vừa rồi là mơ mộng hay sao?

Hoàng hậu nương nương tâm tư bất an, phái cung nữ đến trong lãnh cung điều tra, không bao lâu liền đến bẩm báo nói:

- Nương nương, nô tỳ nghe được ma ma lãnh cung nói, mới vừa rồi trong lãnh cung truyền ra rất nhiều thanh âm kỳ quái, hiện tại đã bình định lại rồi.

- Vậy quả nhiên không phải mộng.

Hoàng hậu nương nương bỗng nhiên đứng dậy, từ trong cung điện đi ra, chỉ là không phải mộng lại có thể làm sao đây? Việc này hoàn toàn không ở trong lòng bàn tay của nàng, không khỏi lo lắng có nên để Hứa Tiên phải đến Lĩnh Nam hay không, thế nhưng nhớ tới hần mới vừa rồi vô lễ, không khỏi cắn cắn răng, không thể đổi giọng, chỉ lệnh cho cung nữ chuyên môn ở trong thiên điện, cung phụng bài vị Chung Quỳ.

Cũng không kể nàng muốn làm sao, trong bầu trời đêm phía trên hoàng cung, Hứa Tiên lôi kéo tay của Nhu Gia đứng trên đám mây, Chung Quỳ đứng ở không trung, nhìn xung quanh xuống phía dưới.

Trong lãnh cung khói đen dày đặc đã trừ khử không còn rồi, thế nhưng địa phương khác lại chính là khắp nơi khói đen. Hoàng cung nội viện phú lệ đường hoàng nhất này lại cất dấu hắc ám và máu tanh khó người biết đến.

- Đợt ta trừ hết yêu quỷ, lại cùng người đi uống rượu!

Chung Quỳ nói rồi liền muốn phi thân xuống.

925. Chương 925: Sướng Ấm. (2)

truyện copy từ

Chương 925: Sướng ấm. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên lại nói:

- Chung huynh chó vội, lại để tiểu đệ trợ giúp người một tay.

Liền đem hai tay tạo thành chữ thập, miệng tụng Kim kinh. Thanh âm cũng không hướng mọi nơi khuếch tán, mà là hình thành một kim sắc Phạn văn, phiêu phiêu dang dang hướng về khói đen các nơi bay tới, chỗ đi qua, khói đen lập tức tiêu giảm tán đi.

Cho đến khi đem tất cả khói đen quét sạch không còn, Hứa Tiên mới vừa mở hai mắt ra, cảm giác cả người thư sướng, sau khi phục dụng Kim Đan, Đại Lô Âm Thuật của hần lại càng tiến thêm một bước, uy năng vượt lên một bậc. Hần chỉ cảm thấy trong cơ thể linh lực mênh mông, khuấy động quanh thân, nếu như coi đây là cơ sở, đi tu luyện Lục Thần Thông và “Cửu Tự Chân Ngôn”, nhất định cũng có thể tiến thêm một bước nữa.

Hần trở thành Địa Tiên còn chưa lâu, nguyên bản cách Thần Tiên chi cảnh còn rất xa, người tu đạo người tu đạo muốn chạm đến cảnh giới Thần Tiên, chỉ ít cũng phải trăm năm quang âm, nhưng lại gần là chạm đến, muốn chân chính tu thành Địa Tiên, vậy sẽ không biết lại cần bao lâu nữa.

Đó là Hứa Tiên lấy Thái Dương tinh làm chủ tinh, lấy các đại hành tinh làm phụ tinh phương pháp tu luyện đặc dị, cũng cần cần hơn mười năm xuân thu, thế nhưng hần sau khi phục dụng Kim Đan, lại cảm thấy chính mình tựa hồ nhìn được con đường, hần tin tưởng chính mình chỉ cần lại đem Hỏa Tinh triệt để tẩy sáng, tu đến cảnh giới hợp tinh, thì nhất định có thể chạm đến Thần Tiên chi cảnh.

Bạch Tố Trinh mắt thấy liền muốn độ trung thiên kiếp, tu thành Thần Tiên, hần cũng không muốn quá lạc hậu. Nếu là tất cả sự tình phát triển dựa theo nội dung vở kịch nguyên bản, hần tùy tiện liền ăn cơm mềm cũng không có gì cả. Nhưng hiện tại bày ở trước mặt hần không chỉ có tính toán trong thiên ma ám, còn có luân hồi chuyển thế mê hoặc thân thể, thậm chí không biết khi nào sẽ tới thiên hạ đại loạn nữa.

Hắn đã có thể cảm thụ được mạch nước ngầm dưới dòng sông số phận cuộn trào mãnh liệt, nếu là không có một chút năng lực tự bảo vệ mình, còn có thể trông cậy vào Bạch Tố Trinh nữa sao? Chí ít cũng muốn trở thành thời điểm máu chốt có thể dính lên dùng nam nhân mới được. Tu hành chi đạo không thể đình trệ, trở lại còn phải hảo hảo đem những pháp môn này tu luyện hết lượt mới được.

Rất nhiều ý niệm ở trong lòng hắn vừa chuyển mà qua, một bên Chung Quỳ đối với Hứa Tiên càng bội phục, rồi lại có chút khổ não, tâm niệm nói: ta thụ đại ân của hắn, lại không thể báo đáp, đạo hạnh pháp lực của hắn hơn xa ta, đó là muốn kết cở ngậm vành, cũng không có cơ hội này. Nếu không phải hắn đã có thể thiệp, đem muối tử gả cho hắn làm tương phối, nhưng tình trạng hôm nay cũng không được ủy khuất nàng.

Hắn chính là nam nhi tốt có tri thức hiểu lễ nghĩa, thụ ân tình của người chung quy phải ghi nhớ báo đáp, bằng không sẽ cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Hứa Tiên đem Nhu Gia đưa về phủ đệ, mang Chung Quỳ đi ra ngoài uống rượu, nếu là ở trong nhà, hai đại lão gia uống hứng khởi, trong lúc hô quát, không khỏi quấy nhiễu giấc mộng của Phan Ngọc và Văn Yên.

Lúc này bóng đêm đã sâu, từ lâu khách sạn đều đã đóng cửa, chỉ có trong Phù Dong Viên, trên khúc giang hồ có rượu gia cung cấp vẫn chưa hề đóng cửa.

Chưởng quỹ tay chống lên quầy ngũ gập, chợt nghe một tiếng gọi:

- Chủ quán, mang rượu tới!

Hắn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Chung Quỳ, bị dọa té ngã, thiếu chút nữa hô ra miệng:

- Hảo hán tha mạng!

Hình dạng của Chung Quỳ, không giận mà uy, không ngoan mà lệ, ai liếc mắt nhìn cũng đều sẽ nghĩ hắn chuẩn bị lấy dao chém qua đây, không khỏi tâm sinh e ngại. Nhưng mà tướng mạo này dùng để trì quỷ, lại không quá hợp, quỷ là linh vật vô hình, năng lực lớn nhỏ nhiều bằng tâm niệm, một khi mất hồn mất vía, liền chỉ có thức thủ chịu trời.

Chung Quỳ cười ha ha, không để ý tới.

Hứa Tiên đem một thỏi bạc đặt ở quầy hàng, cười nói:

- Không cần tính mệnh của người, chỉ cần rượu!

Hắn thấy Chung Quỳ sau khi hóa quỷ, không hề tự ti với hình dung, hào khí dần cao, cũng không nhịn được cảm thấy vui mừng.

Chưởng quỹ chỉ cảm thấy nam tử cao lớn này trong giọng nói có một loại lực lượng yên ổn nhân tâm, trong lòng ý sợ hãi nhất thời tiêu tán, thu hồi nén bạc trên bàn, cười theo nói:

- Không biết nhị vị khách quan muốn ăn gì? uống rượu gì?

Hứa Tiên cười nói:

- Rượu ngon thịt thơm có bao nhiêu cứ mang cả lên, ta có đủ bạc.

Chưởng quỹ biết không phải người thường, không dám chậm trễ, phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị.

Bàn vuông đã dựng ở ngoài cửa cạnh bờ sông, dưới trăng sáng sòng hồ vạn khoảnh. Gió thu cùng nhau, ào ào thổi tới, cảm giác mát mẻ thấm nhuần cơ thể, khiến cho người ta lòng cảm thấy trống trải, thư sướng bội phần.

Chưởng quỹ tự mình đưa tới rượu ngon, vì hai người rót đầy bát rượu, nói:

- Đây là phần tửu tốt nhất đã cất vào hầm ba mươi năm của tiểu điếm, nhị vị khách quan ném thử vị đạo xem sao!

Hứa Tiên cùng Chung Quỳ ném thử đều là khen ngợi:

- Rượu ngon!

Đương nhiên, rượu này so với Hoàng Lương Nhưỡng hoặc là “Phù sinh nhược mộng” của Hồ Tâm Nguyệt ủ, tư vị còn kém hơn rất nhiều. Nhưng so với kiếp trước Hứa Tiên uống rượu cần pha chế ra, vị đạo cũng là hơn xa, lần này đến đây, chỉ vì uống rượu thỏa thích, ngược lại cũng không cần quá mức nghiêm khắc.

Chưởng quỹ xoa xoa tay nói:

- Chỉ là giá tiền của rượu này mà...

Hứa Tiên nói:

- Yên tâm đi, không thiếu tiền thưởng cho người, trong túi của người còn có bao nhiêu vò rượu?

Chưởng quỹ vươn ra ba ngón tay:

- Còn có ba mươi vò, khách quan lại muốn mua chút trở về cẩn thận ném thử?

Hứa Tiên lại nói với Chung Quỳ:

- Chung huynh cảm thấy đủ không?

Chung Quỳ cười nói:

- Vừa đúng đủ say một hồi.

Chưởng quỹ trong lòng ngạc nhiên, nghe lời này đúng là phải uống hết rượu sao? Nếu không phải nhìn nhận không phải người thường, hẳn quả thực muốn hoài nghi bọn họ có phải là điên rồi, hoặc là say rồi hay không? Rượu này của hắn mặc dù không có nhãn hào “ba bát không say”, nhưng phẩm chất càng hơn rượu thường. Những giang hồ hào khách kia có thể uống được một vò, đã được xưng là tửu lượng lớn. Hắn lại không biết dựa vào Hứa Tiên và Chung Quỳ thể phách hiện nay, nếu không có hơn mười vò rượu ngon lót bụng, đó là muốn giả say cũng không dễ dàng gì.

Hứa Tiên cười nói:

- Người thấy chúng ta giống như là uống say sao?

Chưởng quỹ kinh ngạc nói:

- Ngài làm sao biết được ta đang suy nghĩ cái gì?

Hứa Tiên cũng không nhận được sững sốt, mới vừa rồi hắn rõ ràng nghe được hắn đang lầm bầm, khi mới vừa vào tửu điểm cũng là thế. Nhưng hôm nay ngẫm nghĩ lại, chưởng quỹ rõ ràng chưa từng mở miệng ra, hắn cũng không cho rằng chính mình đã có thể đạt đến trình độ đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Nếu thực sự là nghe được, đó chẳng lẽ là loại thần thông thứ bốn của Phật môn Lục Thần Thông - Tha Tâm Thông.

Sau khi hắn phục dụng Kim Đan, linh ngộ rất nhiều đạo lý, các loại pháp môn trong bát tri bát giác cũng càng có tiến cảnh, chỉ cách một tầng giấy mỏng.

926. Chương 926: Đương Triều

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 926: Đương Triều

Chưởng quỹ ở trong mơ mơ màng màng, đột nhiên đã bị dọa sợ, trong nháy mắt đó, ý niệm trong lòng cực kỳ cường liệt, liền tự đâm thủng một tầng giấy này, truyền lại đến trong tai của Hứa Tiên.

Để Hứa Tiên nhìn được con đường Tha Tâm Thông, hắn nguyên bản còn đang lo lắng, Tha Tâm Thông này rốt cuộc phải tu luyện như thế nào, không ngờ tới dưới cơ duyên xảo hợp, lại có điều thu hoạch. Sau đó chỉ cần theo con đường này lại đi xuống là được.

Chương quỹ thấy Hứa Tiên không đáp, chỉ cho rằng hắn là nhìn ra được, hắn đã duyệt người vô số, người có thể đoán ý người khác qua lời nói và sắc mặt như thế tuy rằng hiếm thấy nhưng cũng không phải không có. Chỉ sợ chọc người không hài lòng, cũng không hỏi nhiều, lui xuống đi.

Chung Quỷ hỏi:

- Thế nào? xem tại

Hứa Tiên cười lắc đầu nói:

- Không có gì!

Chuyện tu luyện tuy rằng khẩn yếu, nhưng là không cần nóng lòng nhất thời, hắn giơ lên bát rượu nói:

- Chung huynh, ta trước kính người một chén.

Hứa Tiên cùng Chung Quỷ nâng bát lên cùng nhau, mấy bát rượu đổ vào bụng, phút chốc cả người liền nóng lên, tâm tư cũng trở nên linh hoạt.

Hai người chuyện trò mọi chuyện sau khi ly biệt, Chung Quỷ từ sau khi phong thần, trung với cương vị công tước, tróc quỹ hàng yêu không hề nói chơi, danh tiếng dần lên, cung phụng cũng nhiều theo.

Chung Quỷ nói:

- Địa phủ từng sai người đến triệu, muốn phụng ta làm Quỷ vương!

Hứa Tiên trong lòng khẽ động:

- Chung huynh cảm thấy thế nào?

Hắn biết Địa phủ phong Quỷ vương này, không thể so với thủ hạ của Quỷ Đế những Quỷ vương tự phong kia, mà là Thiên đình chân chính sắc phong, cùng Hắc Bạch vô thường như nhau, đều là “nhân viên trong biên chế”.

Xem ra địa phủ cũng không phải hoàn toàn không có nhân quang. Bất quá bất quá chính là đường đường Khuê Mộc Tinh Quân chuyển thế, cũng theo lý nên nhận được coi trọng.

Chung Quỷ đem bát rượu đặt lên bàn, nhú mày nói:

- Các nơi tai họa nổi lên bốn phía, hại người vô số, Địa phủ đám Diêm vương ngồi không ăn bám, không biết quản chế, ta làm loại Quỷ vương Địa phủ lại có ý nghĩa gì?

Hứa Tiên nói:

- Địa phủ cũng có chỗ khó xử của Địa phủ, bất quá chung quy không thoát khỏi bốn chữ đánh giá “kẻ ăn thịt người”. Hôm nay tình huống hỗn loạn, tất nhiên không phải Địa phủ thậm chí Phật môn muốn thấy, nhưng muốn xử lý Lục Đạo Luân Hồi rất nhiều sự vụ khó phân phức tạp này, không phải bằng vào đủ pháp lực. Giống như mời nhà triết học đi làm CEO quản lý công ty, đó là tự tìm phá sản.

Hứa Tiên bỗng nhiên nói:

- Bất quá nếu có một ngày, không ai có thể đủ cách tân Địa phủ, thanh trừ lệ cũ, Chung huynh có thể nguyện đến làm Quỷ vương một lần này, vì người trong thiên hạ ban phúc trấn trạch, loại trừ tai họa sao?

- Không biết ai có đại chí như vậy?

Chung Quỷ biết rõ còn cố nói, hắn có thể trúng trạng nguyên, há lại là người ngu dốt, vừa nghe Hứa Tiên nói như vậy, liền biết hắn nói không phải người bên ngoài.

Hứa Tiên nói:

- Kẻ hèn bất tài, chính là tại hạ, bất quá đương nhiên hôm nay nói đến chỉ là một ý niệm trong đầu.

Nếu ý niệm trong đầu này có một ngày thật muốn đi thực hiện, Chung Quỷ không thể nghi ngờ là trợ lực thật tốt.

- Quỷ nguyện làm thân khuyển mã!

Chung Quỳ không chút do dự nói ra, hắn đang lo không biết nên làm sao báo đáp Hứa Tiên.

Hơn nữa hắn gian khổ học tập mấy chục năm, trong lòng cũng có chí lớn vì thiên tử bình định thiên hạ, đề nghị này cũng đang hợp với khẩu vị của hắn. Hôm nay nhân gian đế vương đã không ở trong mắt hắn, cũng không cần phải hấn đến phụ tá. Nếu có thể phụ tá một vị Địa phủ chi vương, cũng là một loại chuyện vui. Hắn thấy nhân từ nhân từ quả quyết, ân uy cổ đủ, nếu có thể quản lý Địa phủ, tất nhiên hơn xa một đám Diêm La kia.

Hứa Tiên không ngờ tới chính mình còn chưa nói cái gì, Chung Quỳ đã biểu thị như vậy nghĩ thầm:

- lẽ nào chính mình quả nhiên người mang ca vát làm diễn viên chính, bá vương chi khí vừa phóng ra, chúng tiểu đệ cúi đầu liền bái lạy sao? Bất quá ta còn giống như không thả ra đây.

Sau đó Hứa Tiên nói rõ chính mình là Đông Nhạc Đại Đế chuyển thế, cho nên mới có suy nghĩ như vậy, Chung Quỳ nghe được càng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói rằng quả nhiên là thiên ý, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút ý vị phong vân tế hội, quân thần tương hợp.

Đương nhiên, đây không phải là hai thanh niên nhân uống rượu sau đó suy nghĩ lung tung, nhìn ra tương lai.

Có câu là “Tửu phòng tri kỷ thiên bôi tửu”, không để ý chưởng quỹ càng nhìn càng mở lớn con mắt, hơn mười vò rượu đã đổ vào bụng hai người, cảm giác say dần lan ra, Hứa Tiên cũng thấy nóng mặt, đứng dậy hướng phía sâu trong dòng sông bên cạnh nhìn ra xa.

Ngưng mắt vừa nhìn, đã thấy ẩn hiện đèn đuốc sáng trưng; nghiêng tai vừa nghe, loáng thoáng nghe được có tiếng đàn ca sáo nhị.

Hứa Tiên chỉ vào nước sông nói với chưởng quỹ:

- Đang lúc đại tang, trong khúc sông này vẫn còn có thuyền hoa sao?

Tửu điểm khách sạn không cấm được, tuyệt đối là cấm tiệt ca vũ đàn sáo.

Chưởng quỹ bán đi hơn mười vò rượu ngon, trong lòng cũng cảm thấy khoái hoạt, trong lúc đó lại bị Chung Quỳ lôi kéo uống mấy bát, cảm giác say dâng lên, cũng không lại cố kỵ rất nhiều, hỏi:

- Người cũng biết dòng sông này họ gì không?

Chung Quỳ nói:

- Lời này kỳ quái rồi, dòng sông còn có họ sao?

Hứa Tiên nói:

- Khúc giang, khúc giang, chẳng lẽ là họ Khúc?

Chưởng quỹ lắc lắc cái đầu:

- Không phải họ Khúc, mà là họ Doãn. Hôm nay tiên hoàng băng hà, còn có người nào có thể quản được đến trong Phù Dong Viên này nữa?

Hứa Tiên đã biết được ý hắn, Thái Tử đăng cơ xưng đế, nhưng tuổi còn nhỏ, tất cả đương nhiên toàn bộ dựa vào Doãn hoàng hậu phân phó. Mà Phan Lương hai nhà tranh chấp không dứt, không chút nào uy hiếp hoàng quyền. Thiên hạ tự nhiên đã ở trong tay Doãn gia, không khỏi khê thờ dài:

- Thương nữ không biết vong quốc hận, cách giang do xướng cúc hoa hoa.

- Lời này cũng không thể nói loạn được.

Chưởng quỹ mặc dù không hiểu nghe văn thơ, không biết được câu thơ nào, lại đem hai chữ “vong quốc” nghe được rõ ràng, sợ đến cảm giác say toàn bộ thanh tỉnh.

Hứa Tiên cười cười cũng không thêm để ý, hắn đã suy nghĩ chuyện tối nay, minh bạch thiên hạ đại loạn cũng tất nhiên không phải là thoáng cái loạn lên, khí số tuy rằng có vẻ hư vô, nhưng nguyên nhân khiến

cho hỗn loạn lại nhất định không phải hư vô, tất nhiên có rất nhiều thiên tai trong đó. Điều hấn cần làm chính là nỗ lực đi bình định những mầm tai vạ này.

- Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân.

Đạo lý này hấn cũng hiểu được, thiên hạ chung quy có một ngày nào đó sẽ loạn, dòng sông lịch sự to lớn không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể ngăn cản. Nhưng ít ra không phải hiện tại, vương triều này còn chưa đi tới tình cảnh đó. Trong lúc hưng hong, bách tính đều khổ, vẫn là đem những ngày thái bình này có thể sống thêm vài ngày chính là vài ngày đi sao.

Hơn nữa dựa vào các loại tri thức hấn có được từ hậu thế, nếu có thể vì Nhân Hoàng sử dụng, cũng không chắc không thể cải biến bố cục lâu đời trăm nghìn năm qua của Hoa Hạ, khai sáng ra khí tượng mới

927. Chương 927: Tâm Cửa Hấn

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 927: Tâm Cửa Hấn

Yến hội mặc dù tốt, chung quy sẽ có lúc tan rã. Chỗ làm việc của Chung Quỳ có rất nhiều công việc chờ hấn xử lý mà Hứa Tiên cũng muốn gia tăng tu hành. Trước khi chia tay, Hứa Tiên đem một viên Kim Đan đặt ở trong tay Chung Quỳ.

Chung Quỳ cũng không nói nhiều, cúi đầu thật sâu, hóa thành cơn gió mà đi.

Hứa Tiên trả tiền rượu, rồi nhắm phía nhà mình trở về.

Đông Phương mờ ảo, ánh bình minh đã lên.

Mặc dù trong lúc chịu tang, nhưng các loại công việc của quốc gia vẫn cần người đến xử lý, do đó triều hội vẫn diễn ra như trước.

Đệ đệ của Nhu Gia công chúa, nguyên bản Đông cung Thái Tử điện hạ, hôm nay là tiểu hoàng đế mặc long bào ngồi ở trên long ỷ, lắc qua lại cái môn, vẻ mặt không nhẫn nại được. Phía sau cách đó không xa cách tầng tầng rèm che, nguyên bản Hoàng hậu nương nương, hôm nay là hoàng thái hậu đang ngồi ở phía sau rèm, nhìn nhi tử của chính mình.

Có chút khẩn trương, lại có chút vui mừng, vô luận như thế nào, rốt cục vẫn là đưa hấn leo lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn này, tập hợp thiên hạ quyền bính một thân, mà nàng mẹ quý vì con, cũng không còn ai có thể dao động được vị trí của nàng nữa. Chỉ là trên long ỷ dung nhan biến ảo, trong lòng không hiểu có vài phần trống rỗng.

Thái giám hô vang nói:

- Có chuyện mau tấu, vô sự bãi triều.

Lương Vương nói:

- Thần có việc muốn tấu, Hứa Tiên được phong làm An Long Huyện lệnh, theo lý nên lập tức lên đường, hấn vẫn nán lại trong kinh, chậm chạp không chịu khởi hành, tổn hại quốc pháp và ý chỉ của bệ hạ...

Không đợi Lương Vương nói xong, tiểu hoàng đế đã thanh thúy ngắt lời nói:

- Hứa Tiên, đó là ai? Hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

Bên cạnh thái giám cẩn thận nhắc nhở nói:

- Chính là tân khoa thám hoa lang Hứa Tiên, cái vị đã chữa bệnh cho công chúa đó?

Hoàng đế nói:

- Hấn làm sao?

Thái giám thăm nghĩ: vậy thì nói đến đang lo lắng làm sao trả lời vấn đề này.

Nhưng còn không chờ hần, hoàng đế đã nói:

- Hần giúp tỷ tỷ chữa bệnh có công, cũng là người tốt, sẽ phong, sẽ phong hần Tướng Quốc đi sao!

Cả điện ồ lên, chúng thần đều ngăn cản:

- Bệ hạ, không thể!

Lương Vương không ngờ tới chính mình nói có ba câu còn chưa dứt lời, Hứa Tiên đã ngồi lên vị trí của hần.

Hoàng đế nói:

- Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, làm hoàng đế này có ý tứ gì, long ý này các người ai muốn tới ngồi thì kẻ đó ngồi, ta mới không thêm quản.

Vừa nói chuyện đã muốn nhảy xuống khỏi long ý.

Thái giám nhắc nhở nói:

- Là trẫm, là trẫm.

Chúng đại thần hai mặt nhìn nhau, hoàng đế ngày đầu tiên đi làm đã muốn bãi công, để cho bọn họ làm sao cho phải.

Vương Văn Hội càng tức giận đến nói không ra lời, hần chính là Thái Sư của Thái Tử, đối với hoàng thượng nhận trách nhiệm giáo dục, hôm nay tiểu hoàng đế hành sự không ra sao, sắc mặt hần cực kỳ ảm đạm. Trong lòng lại có chút kỳ quái: vì triều hội hôm nay, hần đã sớm đem một loạt trình tự lễ nghi giáo dục vô số lần. Thái Tử thường ngày tuy rằng bướng bỉnh một ít, nhưng là không nên không hiểu chuyện như thế này a.

Thăng đến phía sau bức rèm che truyền ra thanh âm phần nộ áp lực:

- nhi không thể như vậy!

Mới khiến tiểu hoàng đế an ổn ngồi xuống, lại nhìn sang nhân thần đáng sợ của Vương Văn Hội phía dưới, chỉ đành thở dài, dựa theo trình tự lễ nghi vốn có, máy móc đem triều hội tiếp tục diễn ra, tuy rằng có vẻ có chút chất phác, lại không có sai lầm gì nữa.

Mà chuyện docks Hứa Tiên rời kinh đi nhậm chức cũng sẽ không lại nhắc nữa.

Triều hội tán bãi, đi tới trong Thượng Thư phòng, các cung nữ thái giám biết điều lui ra, còn lại hoàng thái hậu và tiểu hoàng đế hai người.

Hoàng đế đối mặt với thần sắc bất mãn cực đoan của mẫu hậu, mở miệng lại nói:

- Mẫu hậu, ta biết, phụ hoàng không có băng hà, mà là bay lên trời. Ta không nên làm hoàng đế, ta cũng muốn tu tiên học đạo, đi tìm phụ hoàng.

Hoàng thái hậu quá sợ hãi, cả tiếng quát lớn nói:

- Chớ có nói bậy, ngươi thân là vua một nước như vậy sao?

Lại có chút tránh mạnh tìm nhẹ, né qua vấn đề Gia Ngự hoàng đế.

Hoàng đế niên kỷ tuy nhỏ, nhưng cũng thông minh nhanh nhạy, không sợ hãi, ngược lại vui vẻ nói:

- Đúng thì sao, ta chỉ biết ta không có nhìn lầm.

Nói rồi không an phận đi qua đi lại, trên mặt tràn đầy vui mừng.

Trong lòng Hoàng thái hậu một trận chua xót khổ sở, vành mắt hồng lên nói:

- Lẽ nào ngay cả người cũng muốn rời bỏ mẫu hậu mà đi sao?

Hoàng đế mặc dù không sợ nằng lăm, lại cũng không có thể nhìn nằng rơi lệ, vội vã thu hồi dáng tươi cười, nói thẳng sẽ không. Nhưng trong lòng ý niệm lại càng trở nên cương liệt. Hoàng đế ở sâu trong nội tâm

hắn cũng không phải là vì tìm Gia Ngự hoàng đế, chỉ là chỉ là muốn đi đến thế giới bên ngoài cung cấm kia mà thôi.

Hứa Tiên tự nhiên không biết được sự cố trong cung, mặc dù thật có người đến thúc dục, hắn cũng sẽ không tuân mệnh.

Hắn từ Công Đức Ngọc Bài Công Đức Ngọc Bài xuất ra một viên minh châu cỡ nắm tay, xích hồng sắc, trong châu xích hồng sắc đường vân không ngừng biến ảo, dường như hỏa diễm bốc lên, chính là một trong bảo vật hắn từ trong Lương Vương Phủ đoạt được Liệt Hỏa Thần Châu.

Liệt Hỏa Thần Châu này khác với Thần Quân Thiên Tẩu Nhạc Đồ kia, xem như là một kiện bảo vật thực sự. Chính là phạm nhân cầm được châu này, cũng có thể xu tị hỏa diễm, nhập hỏa không thương, người tu hành càng có thể dùng để ngự sử hỏa diễm.

Hứa Tiên nhắm lại hai mắt, nội thị thân thể mình, thấy trong thần hồn Hỏa Tinh đỏ đậm tuy rằng đã phát sáng, nhưng còn có vẻ rất nhỏ bé.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không kịp tu hành. Nhưng hỏa tinh nhỏ bé này đối với hắn cũng không phải chuyện xấu, ngược lại là chuyện tốt, ý nghĩa đề thăng tiềm lực.

Hứa Tiên tuy rằng thân kiêm bí pháp Phật đạo hai nhà, nhưng hắn căn bản tu vi hay là Tinh Túc Hải Tinh Túc Truyện Tập Lục, chỉ có đem môn đạo pháp này đề thăng, mới có thể từ căn bản nâng cao đạo hạnh của hắn, để cảnh giới của hắn nâng ột bước.

Mà Phật môn Lục Thần Thông tuy rằng huyền ảo, thế nhưng bởi vì hắn chưa từng ngưng kết “Xá lợi tử”, chung quy còn chỉ là phụ trợ, loại suy mà thôi.

Hứa Tiên nghĩ đến thay đổi, bắt đầu dẫn động hỏa tinh no nhỏ trong thần hồn, liền mang Liệt Hỏa Thần Châu trong tay, cũng bắt đầu rung động, trong đó đường vân hỏa diễm hừng hực thiêu đốt tựa như liệt hỏa, nhưng pháp bảo linh lực bị pháp trận ràng buộc, vẫn như cũ ngưng kết như một.

Đây cũng là tự nhiên, nếu như pháp bảo linh lực hơi một tí liền có thể vì người hấp nạp, pháp bảo này trong lúc chiến đấu chẳng phải là cực dễ chiếm tiện nghi của địch nhân.

Mà Hứa Tiên đã chiếm tiện nghi như vậy của Kim Bạt Pháp Vương và Kháng Kim Long Ngao Hạo, dựa vào pháp môn huyền diệu của người khác, lúc này tự nhiên cũng không nói chơi, bắt đầu dẫn động Thái Dương Chân Hỏa đầu nhập trong Hỏa Tinh. Ánh sáng Hỏa Tinh lập tức mãnh liệt, mà Liệt Hỏa Thần Châu ẩn chứa hỏa linh chi lực cũng bắt đầu bị hấp dẫn.

928. Chương 928: Tâm Của Hắn. (2)

Chương 928: Tâm của hắn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Một tia chảy vào trong thần hồn của Hứa Tiên, làm lớn mạnh hỏa tinh nhỏ kia.

Theo Hỏa Tinh không ngừng biến lớn lên, một cỗ nhiệt lưu bắt đầu quanh quẩn ở trong thần hồn, bồi dưỡng thần hồn của hắn, đề thăng đạo hạnh của hắn. Đây cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn trước tu hành Hỏa Tinh, đạo hạnh vừa cao, pháp thuật khác đều không đáng kể.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên mở hai mắt ra, trong tay Liệt Hỏa Thần Châu, đã biến thành Thủy Tinh Cầu bình thường vô kỳ, hắn đem nó đuổi về trong Công Đức Ngọc Bài.

Hỏa Tinh so với nguyên bản cường đại hơn mấy lần, lại còn xa không có đạt được trình độ lượng tinh, hiển nhiên bằng vào Liệt Hỏa Thần Châu chút hỏa linh chi lực ấy còn xa xa không đủ.

Hắn đúng là muốn dùng Thái Dương Chân Hỏa cường ép để thăng trình tự Hỏa Tinh, nhưng Thái Dương Chân Hỏa mặc dù chiếm một hỏa tự, lại vẫn thuộc về nhật linh chi lực, thỉnh thoảng dùng để thăng uy lực của hỏa tinh cũng được. Nếu là một mặt thu nạp, ngược lại phá hư bản chất của hỏa tinh, ảnh hưởng mục đích của hắn thống ngự Ngũ Hành linh lực.

Thiên hạ linh lực, không ngoài bảy loại, Ngũ Hành âm dương. Ngũ Hành linh lực đó là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, mà âm dương linh lực chính là Nguyệt Linh chi lực và Nhật Linh chi lực. Hắn tin tưởng chính mình chỉ cần có thể thấp sáng Ngũ Hành tinh, lại thêm ở vào trung tâm, có thể ở trong âm dương chuyển hóa thái dương chủ tinh, liền có thể đủ nhân lượng biến mà dẫn đến biến chất, tu thành một môn thần thông vô thượng.

Chỉ là hôm nay xem ra, mục tiêu này hiển nhiên còn có chút xa xôi, tu hành chi đạo vốn là dài đằng dặc mà gian khổ.

Hứa Tiên bỗng nhiên nhớ tới trong những hỏa sơn biển sâu kia, còn có chỗ nào hỏa linh chi lực so với trong dung nham vỏ quả đất càng nhiều hơn được đây? Nếu là có thể tìm được một chỗ núi lửa hoạt động làm nơi tu luyện, tất nhiên sẽ có thể cấp tốc để thăng Hỏa Tinh linh lực, mà ở mà ở trong biển sâu, có Thủy Linh chi lực khổng lồ áp chế, cũng không cần lo lắng sẽ bị hỏa linh chi lực phản phệ.

Hứa Tiên trầm nghĩ: xem ra sớm muộn gì cũng phải lại ra biển một lần nữa. Nhớ tới ra biển hắn lại có chút đau đầu, nơi đó còn có một phiền toái không biết giải quyết như thế nào đây.

Kế tiếp hắn muốn tu hành đó là “Cửu Tự Chân Ngôn”Đệ ngũ tự — Giai.

Cũng xưng là giải, giải ra tất cả phiền nhiễu, cảm ứng nguyên cơ, chính là năng lực biết được nhân tâm, thao túng nhân tâm. Đáp lại thủ ấn là “Ngoại Phược Ấn”, chủ pháp đối xứng là “Kim Cương Tát Đóa Phổ Hiền Pháp Thân Chú”.

Chân ngộ này cùng Tha Tâm Thông mơ hồ đối ứng, đều không hẹn mà cùng chỉ hướng nhân tâm. Có thể biết được nhân tâm, tự nhiên sẽ không bị lừa dối, cũng sẽ không có phiền nhiễu. Bất quá đương nhiên không có phiền nhiễu, cũng sẽ không có phiền não tương tự, chỉ có triệt để giác ngộ mới có thể không có phiền não. Đó chỉ có thể là Phật mới có thể làm được đi.

Hứa Tiên đối với môn pháp thuật này thập phần cảm thấy hứng thú, bởi vì hắn bình thường muốn đối mặt cũng không phải Thần Tiên yêu ma gì cả, mà chính là một đám thường nhân, rất nhiều lúc chính là trong lòng khó chịu, cũng không có thể một pháp thuật đảo qua thanh tròng, chỉ có thể tận tình khuyên bảo dùng Đại Lôi Âm Thuật thuyết phục bọn họ. Nếu là phối hợp với “Giai” tự bí quyết, nói vậy Đại Lôi Âm Thuật của chính mình năng lực thuyết phục sẽ trở nên càng mạnh.

Hứa Tiên tựa như lão tăng nhập định, tay bấm pháp quyết, miệng đọc chú ngữ, chậm rãi thể ngộ “Giai” tự bí quyết huyền ảo này.

Hắn vốn tưởng rằng có Long Hồ Kim Đan làm căn cơ hơn nữa vừa mới để thăng đạo hạnh, lĩnh ngộ “Giai” tự bí quyết này hắn là nước chảy thành sông mới đúng, tu luyện nửa ngày lại chỉ cảm thấy sờ không được manh mối gì.

Trong lòng hắn khê động, pháp môn này nằm ở thông hiểu nhân tâm, không ai tự nhiên sẽ không thành, hắn liền đem Vân Yên mời tới trong phòng.

Vân Yên nói:

- Phu quân, ta phải làm như thế nào?

- Cởi quần áo ra đi.

- A?

- Ách, nói trôi chảy, ngươi liền muốn chút vật gì đó, phải chăm chú suy nghĩ, thế nhưng đừng nói cho ta, để cho ta tới đoán.

Vân Yên biểu thị minh bạch, trong lòng lại có vài phần khản trương. Bị người biết được tâm sự, so với thân thể xích lõa lại càng khiến kẻ khác bất an hơn.

Hứa Tiên lại một lần nữa nhắm mắt lại, theo thủ quyết và chú pháp, quả nhiên lúc này đây đã có thu hoạch. Hắn cảm thụ được trước người cách đó không xa, ý niệm của Vân Yên ba động, nhưng không cách nào chuẩn xác tìm hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Hắn không chút nào thả lỏng, ngón tay liên tục khấp động, từ “Lâm” tự bí quyết Bất Động Minh vương ẩn đến “Nhân” tự bí quyết “Nội Sư Tử Ấn” Biến ảo qua lại. Đến cuối cùng càng đơn giản mở ra “Thông Thiên Nhân” “Thiên Nhĩ Thông” thậm chí “Thần Cảnh Thông”, lại đồng thời tu luyện Lục Thần Thông. Hắn dần dần lĩnh ngộ được, muốn cảm thụ tinh thần tinh thần cường liệt của người khác, phải có Thông Thiên Nhân và Thiên Nhĩ Thông làm căn cơ.

Ở trong mắt Vân Yên, trên người Hứa Tiên lóe ra kim quang, bảo tượng trang nghiêm, miện tụng niệm Phật hiệu, quả thực đã biến thành một tượng phật.

Hứa Tiên khẽ động dùng Tha Tâm Thông, những ý niệm ba động phức tạp kia lập tức trở nên rõ ràng.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra:

- Người đang suy nghĩ... Người đang suy nghĩ cái gì?

Hắn đầu hồi hận nói, trong nháy mắt đó tự hồ có rất nhiều thanh âm hiện lên ở trong lòng hắn, nhưng quá nhanh quá hỗn tạp, căn bản không nhận biết rõ được.

Vân Yên cười khúc khích một tiếng, thả lỏng tâm tình nói:

- Phu quân nghe không được vậy?

Hứa Tiên nói:

- Chỉ trách người không nghe vì phú nói, miên man suy nghĩ.

Có câu là tâm niệm như thiểm điện, công phu người đang nói một câu, trong lòng động ý niệm, nói không chừng có thể tràn ngập một trang giấy. Mà tâm trí càng là người linh mẫn, sẽ càng như vậy. Như Vân Yên vậy, người tâm tư linh mẫn, kiến thức uyên bác, năm phút đồng hồ đã liên tưởng đến những thứ đó, quả thực có thể viết thành một quyển sách.

Vân Yên nói:

- Tâm viên ý mã, sao có khả năng quản được bản thân suy nghĩ cái gì đây, người lại để ta đừng phân tâm, ta sẽ lại càng nghĩ đến nhiều thứ.

Hứa Tiên không khỏi nghĩ đến tình trạng đêm qua, chính mình lần đầu tiên nghe được tiếng lòng của người. Chương quỹ bị tướng mạo của Chung Quỷ dọa sợ, trong nháy mắt đó tâm niệm của chương quỹ cực kỳ cường liệt và đơn thuần, đó chính là sợ hãi, mà tạp niệm khác đều bị bài trừ ra, cho nên mới dễ dàng nắm bắt được.

Mà ở dưới tình huống tràn đầy không mục đích, tâm niệm của Vân Yên thật sự là quá hỗn loạn, do đó cũng chỉ có giúp nàng ước thúc một chút, thử nghiệm lại một lần.

Vì vậy hắn nói rằng:

- Cởi quần áo ra đi.

- A?

- Bỏ đi, vẫn là để ta đến làm.

Hứa Tiên đưa tay đem nàng kéo vào trong lòng.

Vân Yên trong đầu hỗn loạn:

- Thế nhưng người không phải đang tu luyện sao?

- Đây là tu luyện a!

Hứa Tiên vừa nói, vừa cởi ra đai lưng của nàng.

Vân Yên đỏ mặt nói:

- Phu quân, hiện tại vẫn là ban ngày đó.

929. Chương 929: Nhận Mệnh.

Chương 929: Nhận mệnh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên dừng lại động tác trên tay, cười to nói:

- Ta nghe được rồi, mặc dù có chút không rõ ràng lắm, bắt quá lập tức sẽ nghe được rõ ràng hơn.

Suy nghĩ của hắn quả nhiên không sai, khi tâm tư của nàng tất cả đều bị tập trung ở chỗ này, tất cả tạp niệm kia đều sẽ bớt đi.

Vân Yên sắc mặt càng hồng, ngay sau đó liền bị theo đó cởi sạch ra. Nhưng lúc này đây cũng không giống như bất cứ một lần nào trong quá khứ, nàng đang ở trong sóng triều, mỗi một phần khát vọng hay là không khỏe đều bị Hứa Tiên chuẩn xác nắm chặt và thỏa mãn, để nàng đạt được vui vẻ như linh hồn xuất khiếu.

Mà Hứa Tiên đã ở trong quá trình này, hoàn thành lĩnh ngộ sơ bộ đối với Tha Tâm Thông, đồng thời tìm được điều kiện tốt nhất sử dụng phương pháp này. Trong lòng lại cảm thán nói:

- So với đánh sống đánh chết, pháp thuật quả nhiên vẫn là muốn tạo phúc cho người mới đúng!

Nếu như Pháp Hải biết Phật môn thần thông mà hắn truyền thụ lại bị vận dụng trên mặt này, không biết sẽ có biểu tình ra sao?

Hứa Tiên ôm lấy Vân Yên đầy mặt ráng mây đỏ, giúp nàng chỉnh lý sợi tóc bị thấm mồ hôi dính vào trên trán, cười hỏi:

- Yên nhi cảm giác thế nào?

Trong lòng Vân Yên xấu hổ khó mà ổn định, tuy rằng nàng luôn luôn đối với hắn phụ họa hòa theo, nhưng dù sao cũng là xuất thân tiểu thư khuê các. Ở trên giường cũng tuyệt không xưng được là phóng đảng, một đôi môi đỏ mọng tuy rằng khó tránh khỏi thấp giọng rên rỉ khẽ, lại tuyệt không nhìn được phun ra một thanh âm phóng đảng. Nàng tuy rằng quần được mồm của mình, nhưng ý niệm trong đầu lại là không thể nào quần được.

Hứa Tiên nhìn ra nàng bất an, cười sờ sờ mái tóc của nàng:

- Yên tâm đi, ta sẽ không mặc kệ dùng loạn Tha Tâm Thông, sau này chính là muốn dùng, cũng sẽ nói trước cho người, coi như tiết mục đặc biệt, được chứ?

Người tuy rằng đều có ham muốn nhìn trộm tiếng lòng của người khác, nhưng suy bụng ta ra bụng người, hắn cũng không nguyện bị người khác xem thấu tâm sự. Mặc dù hai bên đã thân mật khăng khít, nhưng tôn trọng một điểm tư mật nho nhỏ trong lòng kia vẫn là rất cần phải có. Hơn nữa Tha Tâm Thông của hắn hiện tại vừa mới nhập môn mà thôi. Còn chỉ có thể nghe được một ít ý niệm tương đối cường liệt trong đầu, chưa làm được trình độ muốn biết là được.

Hơn nữa thực làm được một bước kia, hắn cảm giác vị tất đã là một chuyện tốt. Tâm mặc dù có thể xuất tiếng lòng, nhưng chưa chắc có thể xuất nhân tâm chân thực. Tỷ như bất kỳ kẻ nào cũng đều ít nhiều có chút suy nghĩ đen tối, nhưng những suy nghĩ này lại cũng không thể đại biểu cái gọi là chân thực. Bởi vì nhân tâm vốn là Thần Ma cùng tồn tại, trải qua cân nhắc lúc này mới bày ra thành hành vi của một người, mà đánh giá một người cũng chỉ có thể lấy hành vi của hắn làm tiêu chuẩn.

Cái loại nhận thức rằng người người trên thế gian đều mang theo mặt nạ này, phía sau mặt nạ đều là suy nghĩ cách nhìn dơ bẩn. Khó tránh khỏi là cực đoan. Hứa Tiên cảm thấy nếu có người có thể không cách nào khống chế tâm, không phát điên mới là lạ. Do đó môn pháp thuật này dùng vào lúc chiến đấu rất không tệ. Sát ý địch ý cường liệt đều là rất khó che giấu ý niệm trong đầu, nhưng trong thường ngày vẫn là dùng một phần nhỏ thì tốt nhất.

Vân Yên thở phào một hơi, nhất thời trở nên thoải mái hơn rất nhiều, ở trên ngực của hắn nhẹ nhàng cảm một ngụm:

- Mới vừa rồi sắp hại chết ta, bất quá ta thật sự lại thích phụ quân tùy tính một chút. xem tại

Hứa Tiên nói:

- Thực không?

Vân Yên ngón tay ở trước ngực hắn vẽ mấy vòng tròn:

- Như vậy tuy rằng cũng không phải không tốt, nhưng chung quy cảm thấy thiếu chút gì đó.

Hứa Tiên lập tức cho là thế, đem nhũ phong cao ngất ôn nhuận của nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, cúi đầu ở bên tai của nàng cười nói:

- Yên nhi nguyên lai lại thích bị khi dễ a.

So với sẵn sốc tử mị quan tâm, nàng ngược lại càng thích xúc phạm chinh phục, đây thật đúng là như cách nhìn của nàng. Nguyên bản còn tưởng rằng là thần kỹ khuê phòng, hôm nay xem ra lại không hẳn vậy. Hắn không khỏi cảm thán nhân tâm thật sự là quá phức tạp.

Vân Yên đỏ mặt không lên tiếng trả lời.

Hứa Tiên xoay người đem thân thể mềm mại của nàng đặt ở dưới thân:

- Vậy thì để vi phu hảo hảo lâm hạnh ngươi một phen.

Vân Yên vội vã xin tha, nàng tuy rằng đã dùng Kim Đan, thể phách đã có tăng trưởng, nhưng xa xa không phải đối thủ của Hứa Tiên, nàng mới vừa rồi đã hao hết khí lực, thực đã không thể chịu nổi thảo phạt nữa.

Giai nhân đáng thương, Hứa Tiên cũng không có thể cưỡng bạo được, nhưng chỗ da thịt tương thiếp, loại cảm thụ mềm mại ẩm ướt. Nơi ánh mắt nhìn qua, thân thể hoàn mỹ lả lướt hấp dẫn. Đặc biệt một đôi mắt phượng dài nhỏ nhu mì, khi nhìn hắn toát ra nhu tình nhẹ nhàng, đều bị hiển hiện ra, vô luận thể xác hay tinh thần đối với hắn đều không bố trí phòng vệ. Loại tư thái này làm sao không khiến cho người ta dễ dàng bỏ qua được.

Hứa Tiên không khỏi cười khổ nói:

- Chẳng lẽ còn muốn ta vận dụng “Lâm” tự bí quyết sao?

Hắn bỗng nhiên tâm niệm khê động, tay bấm Nội Sư Tử Ấn, trong miệng nói:

- Giả!

Chính là “Giả” tự quyết trong “Cửu Tự Chân Ngôn”, pháp quyết này nắm giữ lực lượng thao túng nhục thân, nhưng năng lực tối hạc tâm lại là “phục nguyên”. Năm xưa Hứa Tiên lấy con cá trong ao làm vật phẩm thí nghiệm, sau khi hóa thành bột mịn còn có thể khôi phục nguyên trạng, đó là lực lượng của nó.

Một mảnh kim quang từ trong tay Hứa Tiên rơi ở quanh thân của Vân Yên. Vân Yên kinh ngạc cảm giác được cả người mệt mỏi rã rời biến mất không còn, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Hứa Tiên, chỉ thấy Hứa Tiên hai tay tạo thành chữ thập, mỉm cười nói:

- Ngã phạt từ bi!

Trong tình thất, Phan Ngọc nhìn Kim Đan trong lòng bàn tay Hứa Tiên, cầm trong tay, lại nhìn về phía hắn.

Hứa Tiên gạt đầu ra hiệu, nàng hít sâu một hơi đem Kim Đan bỏ vào trong miệng, Kim Đan cứng lạnh tựa như một quả cầu kim chúc, không có chút hương khí, đây là nguyên nhân toàn bộ được tính đều bị ngưng luyện.

Phan Ngọc lấy lý do thân thể không khỏe, ở trong Hàn Lâm viện xin nghỉ nửa tháng, chính là vì phục dụng Long Hồ Kim Đan này.

Hứa Tiên có kinh nghiệm trợ giúp Vân Yên phục dụng Kim Đan, lúc này đây liền quen việc dễ làm, đưa tay tiến vào trong y phục, đặt ở trên tiêu phúc của nàng, từng chút dùng kiếp lôi giúp nàng phân giải Kim Đan vào bụng. Bởi tu vi của nàng so với Vân Yên còn muốn yếu hơn một ít, hắn không dám sơ ý, người thà rằng phóng chậm thời gian, chỉ cầu không xảy ra bất cứ nguy hiểm gì.

Phan Ngọc chỉ cảm thấy trong bụng Kim Đan bằng lãnh bỗng nhiên trở nên nóng rực, sau đó một cỗ hương khí kỳ dị, xông thẳng Thiên Linh. Rõ ràng không có khứu giác tác dụng, nhưng cỗ hương vị này hết lần này tới lần khác giống như từ sâu trong linh hồn truyền đến, khiến người khác không thể quên.

Cổ mùi thơm lạ lùng kia ở Thiên Linh Huyết không ngừng lắng đọng, sau đó tựa như là phá tan Thiên Linh, mang theo thần hồn của nàng bay lên.

930. Chương 930: Hoa Sát.

Chương 930: Hoa sát.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Loại cảm giác này phảng phất như tập võ đả thông hai mạch Nhâm Đốc, so với nó còn thư sướng hơn gấp vạn lần. Cả tâm thần của nàng thoáng cái trống trải, cùng quanh thân có một tia cảm ứng huyền diệu.

Hứa Tiên lại biết, đây là tiêu chí Trúc Cơ hoàn thành, có thể lấy thần hồn cảm ứng thiên địa linh khí. Nếu như làm không được điểm này, tất cả tu hành đều là hoa trong gương, trăng trong nước. Tất cả pháp thuật đều không thể nào thi triển được. Chỉ có như vậy mới xem như bước tiên trên con đường tu luyện, có thể chậm rãi dẫn nạp linh lực như thế.

Trên đời rất nhiều phạm nhân, hầu hết ngay cả Trúc Cơ cũng làm không được, Trúc Cơ của Hứa Tiên vẫn là dựa vào Linh Tê Nhất Chỉ của Thái Âm chân nhân trực tiếp đưa vào trong cửa. Bằng không chỉ là một bước này đã không biết phải tốn bao nhiêu năm rồi. Mà Phan Ngọc thiên tư ngộ tính ở trong phạm nhân đã thuộc về thượng thừa. Cũng thật lâu khó có thể hoàn thành một bước này, có thể thấy được sự gian nan của nó.

Mà năm xưa Vân Yên Thanh Loan có thể đơn giản hoàn thành Trúc Cơ, ngay cả Bạch Tố Trinh cũng hiểu được là dị số.

Hứa Tiên thầm nghĩ: quả nhiên không hổ là đan dược có thể tạo thiên kiếp, trong này thật là có vài phần vị đạo nghịch thiên sửa mệnh, mà được lực hiện tại vừa mới bắt đầu phát huy mà thôi.

Thời gian đã qua, không biết bao nhiêu lần sáng chiều giao nhau, Phan Ngọc rốt cục yếu ớt tỉnh dậy.

Hứa Tiên cười nói:

- Cảm giác thế nào?

Lại cảm thấy da thịt của nàng càng phát ra có vẻ lấp lánh như bạch ngọc, không mang theo chút tỳ vết nào, hắc sắc con người hắc sắc trong suốt giống như trẻ sơ sinh. Có một loại vẻ đẹp tinh bệ không rõ ràng trở nên động nhân hơn.

Phan Ngọc giơ tay lên hướng tới ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, quang mang tựa hồ muốn từ bàn tay của nàng xuyên thấu qua, nàng hơi rụt rè nói:

- Hoàn hảo!

Trên mặt lại tất cả đều là tiểu ý, không biết nhớ tới cái gì, tiểu ý lại giảm đi, đột nhiên thở dài.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Thế nào? Khó chịu sao?

Phan Ngọc nói:

- Hiện tại người ở kinh thành, xem như vô sự.

Hứa Tiên gật đầu, đã đến lúc có thể xuất phát, nhưng thấy trên mặt nàng có vẻ buồn bã, nghiêng đầu hôn lên cánh môi của nàng, vẫn rất là kịch liệt, nàng cũng chủ động ôm lấy cổ hắn.

Buổi chiều ngày thu, ánh mắt trời chiếu vào trong phòng, mà lên thân ảnh hai người bọn họ đang ôm hôn lẫn nhau một tầng quang biên.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên ngẩng đầu lên nói:

- Ta cũng không nói sẽ đi ngay, ở lại đến lúc người nói có thể đi, ta mới lại đi.

Phan Ngọc sờ sờ môi, khẽ cười nói:

- Nếu ta vẫn không cho người thì sao?

Hứa Tiên nói:

- Vậy thì không đi nữa vậy.

Hắn có khả năng dành cho nàng cũng không keo kiệt, tuy rằng trên thực tế đây chỉ là một câu nói ngon ngọt lừa người.

Mà nàng cũng không phải là nữ tử quần quýt si mê, ngay cả trong lòng muốn hắn lưu lại, nhưng cũng sẽ cần thủ đúng mực, tận lực không khiến hắn khó xử, đây là sự ăn ý giữa bọn họ.

Phan Ngọc đem đầu dựa ở trên ngực của hắn, hưởng thụ an ổn chỉ trong chốc lát kia, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó, trên ngọc diện nổi lên một tầng ửng hồng tựa như uống rượu say vậy:

- Hán văn.

Chính là trong hai chữ, Hứa Tiên lập tức hiểu được ý tứ hàm xúc trong đó, khẽ vuốt ve gò má của nàng chăm chú xem xét, hai bên quen biết đã sớm hiểu nhau. Không biết có bao nhiêu lần tiếp xúc da thịt, sở dĩ vẫn không thể biến thành phu thê chân chính, ngăn trở bọn họ đó là nàng tu hành, mà sau khi phục dục Kim Đan, cản trở cuối cùng này cũng đã tiêu trừ, điều này khiến tiếng lòng của hắn cũng có một tia rung động.

Tay của Hứa Tiên từ trên mặt của nàng chảy xuống trên chiếc cổ trắng nõn, thon dài như thiên nga, Phan Ngọc lại nắm lấy tay của hắn, thấp giọng nói:

- Ta...

Mặc dù là thánh lực của Hứa Tiên cũng nghe không rõ câu nói tiếp theo của nàng, lại có thể nhìn ra được nàng khẩn trương và bất an, liền thu tay lại đem nàng ôm ngang, ngồi ở trước cửa sổ, nhéo nhéo cái mũi quỳnh của nàng cười nói:

- Thế nào, Phan đại công tử cũng có lúc sợ sao?

Phan Ngọc oán giận nhìn hắn một cái, chân nhỏ đang đưa một chút, khẽ cắn môi nói:

- Ban ngày không được.

Hứa Tiên cúi đầu cười ta nói:

- Nếu như ta nhất định phải làm thì sao?

Hắn biết đây không phải là Vân Yên muốn chống cự lại ngênh đón, mà là xấu hổ không thể đè nén thật sự, hắn tự nhiên sẽ không để nàng cảm thấy khó chịu chút nào. Nhưng nhìn bộ dáng này của nàng, sao có thể nhịn được không trêu đùa một chút được đây?

- Ta một giới nữ tử yếu đuối, đương nhiên phản kháng không lại Hứa công tử pháp lực thông thiên rồi.

Phan Ngọc sắc mặt càng hồng, đến loại hoàn cảnh này, nàng còn có thể hướng hắn nói “không” sao?

Nàng mặc dù lấy thân phận nam tử hành tẩu trên nhân gian, tâm tư suy nghĩ cùng nữ tử tầm thường khác nhau, nhưng còn Doãn Hồng Tụ chủ nghĩa nữ quyền như thế lại tuyệt nhiên khác nhau. Từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, nàng có thể được coi là người chủ nghĩa đại nam tử, cái này từng để Hứa Tiên thích nói cổ sự ái tình thiếu chút nữa thổ huyết. Thế nhưng một ngày nhận thân phận nữ tử của chính mình, liền cũng tán thành đem nàng nắm giữ trong ngực.

- Được rồi, không cần lo lắng, ta không khát như vậy!

Hứa Tiên cười ha ha, nghe nàng tự thừa nhận là nữ tử yếu nhược, chung quy cảm thấy so với thân cận da thịt chân chính còn muốn vui sướng hơn.

Phan Ngọc thở phào trong lòng, oán hận nói:

- Làm nữ tử thực khó chịu, sớm biết vậy năm xưa hắn là uống vào nước thuốc kia, lại cho lão ni cô phối một phần cho người, xem vì phụ làm sao trừng trị người!

Nói đến phía sau chính bản thân nàng cũng cười ra tiếng.

Hứa Tiên không khỏi nghĩ đến cảnh tượng chính mình biến thành nữ tử, sau đó bị Phan Ngọc ôm ngang vào trong ngực, không khỏi cả người phát lạnh, đối với ý nghĩ lung tung của nàng, vừa bực mình vừa buồn cười, ở trên kiêu đồn của nàng vỗ nhẹ nhàngh:

- Hiện tại hối hận cũng muộn, vẫn là để vì phụ đến trừng trị người đi sao!

Phan Ngọc nói:

- Ai, bỏ đi, lưu lạc đến trình độ này, cũng chỉ đành nhận mệnh thôi.

Nói rồi đem đầu tựa ở ngực của hắn, khoe môi hơi cong lên.

Hứa Tiên cười ôm vai nàng, đang muốn nói, cửa sổ đột nhiên bị “thùng thùng” gõ vang lên.

- Hai vị công tử dừng dính lấy nhau nữa, Trình công tử đang môn đến thăm, muốn gặp Phan công tử!

Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm mỉm cười của Vân Yên.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc nhìn nhau, Hứa Tiên nói:

- Không phải là nói hết thấy từ chối rồi sao?

Phan Ngọc mượn cớ ốm ở nhà, tự có rất nhiều người tới thăm.

Vân Yên cười nói:

- Trong khoảng thời gian này, nhân gia đã đến vài lần, lần này nói cái gì cũng muốn gặp mặt một lần.

Phan Ngọc nói:

- Người đã nói ta thân thể không khỏe, không tiện gặp khách, mời hắn trở về đi!

Vân Yên nói:

- Vậy được rồi!

Nhưng qua một hồi liền trở lại, bất đắc dĩ nói:

- Nhân gia si tình một trận, không chịu rời đi!

Hứa Tiên nói:

- Như vậy cấp bách khó dần nổi, muốn lĩnh hộp cơm phải không?

931. Chương 931: Hoa Sát. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 931: Hoa Sát. (2)

Phan Ngọc nói:

- Hộp cơm?

- Tùy tiện nói một chút!

Hứa Tiên đem nạng ôm đến trên giường:

- Người nghỉ ngơi một chút, ta đi gặp tên gia hỏa biến thái này.

Vân Yên cười hì hì, mặc cho Hứa Tiên từ trước mắt nạng đi qua, chuyển bước đi vào trong phòng.

Hứa Tiên nói:

- Người không đến sao?

- Ta đi làm cái gì, ta vẫn là ở chỗ này thay người bồi Phan công tử đi sao!

Vân Yên chấp tay sau đít đi tới bên giường, hồn nhiên không để ý nhãn thần cảnh giác của Phan Ngọc ngồi xuống cầm tay của nạng, thấp giọng ở bên tai nạng nói gì đó, sắc mặt Phan Ngọc lập tức ửng đỏ.

Hứa Tiên đành tự đi tới trong phòng khách, quay hướng Trình Tàng Kiếm chấp tay nói:

- Trình huynh đã lâu không gặp!

Một nén nhang sau, Hứa Tiên đứng ở trước cửa, nhìn Trình Tàng Kiếm lên ngựa rời đi, quay đầu lại chấp tay một cái với hắn, Hứa Tiên cũng mỉm cười chấp tay, nhìn thân ảnh hắn giục ngựa rời đi, ở dưới trời chiều chiếu nghiêng xuống, trong cái bóng thật dài kia tựa hồ có vài phần sầu não không vui.

Hứa Tiên lắc đầu, không để ở trong lòng, đang muốn xoay người trở lại cửa. Một đóa liên hoa phiêu phiêu dang dang từ trên trời giáng xuống, Hứa Tiên đưa tay tiếp nhận, trong đó truyền ra thanh âm của Hồ Tâm Nguyệt:

- Cửa nam mười dặm, trên hồ Lạc Khâu, xin đợi đại giá!

Thanh âm chưa dứt, liên hoa kia đã hoàn toàn tán phóng phiêu linh.

Hồ ly kia sao lại đột nhiên mời mình? Hứa Tiên mơ hồ cảm thấy được trong đó tựa hồ có phiền phức gì đó đang chờ mình, bất quá hắn vẫn phải tới. Đến lúc đó còn muốn để Hồ Tâm Nguyệt cùng hắn đi Thực trung gặp Bạch Tổ Trình, không thể không đi gặp một lần.

Hắn lưu tâm mắt cũng không có trực tiếp đi phỏ ước, mà là tiện đường đi tới trước chỗ Ngự Huyền Cơ đang ở, gõ cửa phòng, vẫn như trước là Duẩn nhi cười tủm tủm đưa hắn dẫn vào trong.

Ngự Huyền Cơ lại không có ngồi nghiêm chỉnh ở trên bồ đoàn như ngày xưa, mà đang ngồi xổm ở bên cạnh luống rau trong góc phòng. Tay ngọc cầm một thanh cuốc nhỏ, đánh bỏ cỏ dại trong đó.

Còn tóc đen dài để hỗn loạn, lấy vài cái móc bồ buộc lên trên đỉnh đầu, đó thật đúng là một búi tóc đồ sộ nha!

Tuy rằng lộ ra ba sợi tóc trắng nhưng vẫn là có rất nhiều sợi tóc cong mềm tán loạn rơi xuống, khiến nạng nhìn như cài lược ở hậu thế. Hứa Tiên không gọi tên kiểu tóc kỳ dị này được.

Hứa Tiên nhìn thấy nàng có hình dung khác với thường ngày, không khỏi trước mắt sáng ngời, cười hỏi:

- Người còn cần làm loại sự tình này sao?

Ngư Huyền Cơ đứng thẳng dậy, bỏ lại cái cuốc, có chút lười biếng duỗi thắt lưng một cái, dùng một loại khẩu khí đậm mặc hỏi:

- Người tới làm cái gì?

- Thực đả thương người a!

Hứa Tiên thở dài, có nói như thế nào cũng từng có thân cận phải không, vốn tưởng rằng từ sau đêm đó, quan hệ giữa hai bên sẽ lại càng tiến thêm một bước, được rồi, coi như là hắn cũng bình thường có chút khó hiểu, không bị không chế si tâm vọng tưởng. Thế nhưng hiện tại hình như ngược lại trở nên không thân, khiến hắn không khỏi muốn hỏi một chút: uy, độ hảo cảm của người rốt cục là tính toán ra sao a!

Nhưng so với tâm linh thụ thương, hắn càng nhiều lại kỳ quái:

- Người không tính được sao?

Hắn lần này đến đây, chính là muốn mượn giúp thần cơ diệu toán của nàng.

- Đã đã lâu không tính qua!

Ngư Huyền Cơ quay đầu đi, từng cái trâm cài tóc được rút ra, bụi tóc quạ lớn như mây tan, nhu thuận rơi tán loạn xuống, dài đến mắt cá chân.

Hứa Tiên cảm thấy tình cảnh như vậy trước mắt, nếu như có thể ghi lại được, cũng đủ trở thành bất cứ quảng cáo nào có liên quan tới tóc rồi! Không biết có phải là hắn bị ảo giác hay không, hắn cảm thấy chính mình tựa hồ nhìn thấy càng nhiều liên quan tới “thái độ bình thường” của nàng!

Khi Ngư Huyền Cơ dùng hai tay đem toàn bộ sợi tóc vén lại phía sau, đối với Hứa Tiên nhìn nàng có chút thất thần nói:

- Do đó mới nói, người tới làm cái gì?

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Ta chính là muốn cho người đoán một quẻ? Gần đây người là đang tu thân dưỡng tính sao?

Ánh mắt rơi vào viện tử bên kia, bày lung tung trên quây hàng từng đám bụi bặm hơi mỏng, tựa hồ đang báo cho hắn biết hành động gần đây của nàng, không khỏi có chút kỳ quái.

Đối với nàng mà nói xem bói không chỉ là nơi kiếm tiền, càng là một loại chuẩn bị tu hành, sao đột nhiên lại buông bỏ được đây?

Ngư Huyền Cơ nhân thần phiêu hốt một chút, đáp:

- Xem như là thế đi!

Nghiêm trang đi tới phía sau quây hàng ngồi xuống, Duẩn nhi liền bước lên phía trước, nắm mấy sợi tóc như mây kia, tránh cho chúng rủ xuống trên mặt đất nhiễm bụi bặm.

Ngư Huyền Cơ quay đầu lại nhìn một cái, tựa hồ cảm thấy phiền phức, dùng ngôn ngữ đậm mặc giống như trước, nói với Hứa Tiên:

- Nói đi, có thể coi là cái gì?

Hứa Tiên chỉ đành đi tới trước quây hàng, đem Hồ Tâm Nguyệt mời the sự thực mà nói, mời nàng giúp đỡ mình một chút. Mặc dù hắn không sợ Hồ Tâm Nguyệt, nhưng có Ngư Huyền Cơ năng lực cường đại như vậy, đương nhiên không ngại sử dụng một chút.

Trong ánh mắt chờ mong của Hứa Tiên, Ngư Huyền Cơ vươn mỗi tay phải ra, thản nhiên nói:

- Quái tự!

Hứa Tiên biểu tình cổ quái nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi lưu ly sắc kia nhưng chủ nhân con ngươi này không có cải biến tâm ý dự định chút nào, chỉ là giống như hình chiếu trong gương thủy tinh chiếu lên tường cùng với biểu tình bất đắc dĩ của hắn.

Vì vậy Hứa Tiên chỉ đành móc ra toàn bộ tiền bạc trên người, xếp ở trên bàn xem bói:

- Như vậy được rồi chứ, nói đi!

- Mệnh phạm đào hoa!

Ngư Huyền Cơ lập tức đứng dậy, mệnh lệnh Duẩn nhi đem bạc thu lại, xuất ra tư thái ung dung “kết thúc công việc”.

- Chờ một chút!

Hứa Tiên vội vã ngăn cản:

- Ngươi nói cái gì?

Duẩn nhi hì hì cười nói:

- Sư phụ ta nói ngươi mệnh phạm đào hoa, a, sư thúc ngươi nặng tai sao?

- Sư tỷ, không nên nghĩ ta là người quen, có thể tùy tiện lừa gạt, chí ít cho chút giải thích đi!

Khóe mắt Hứa Tiên nháy nháy, mệnh phạm đào hoa, đây là phê bình chú giải kinh điển cỡ nào, nhưng chỉ là bốn chữ này mà nói, quả muốn người tính a. Ta tự mình sẽ không soi gương sao?

Ngư Huyền Cơ nhìn kết quả này không thể để Hứa Tiên thoả mãn, chỉ đành nói:

- Giải thích tường tận chút mà nói, chính là Đào Hoa Sát!

- Sau đó thì sao?

Chờ bên dưới Hứa Tiên lên tiếng hỏi.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Chính là là như thế này!

- Thì ra đây là giải thích tường tận a, vì sao sau đó, số từ ngược lại ít đi?

Nhưng vào lúc này, trong khúc sông, một con du thuyền thật lớn trên đó.

- Cụng ly!

Tam Thánh Mẫu sắc mặt dần hồng, giờ chén rượu giờ lên cao, cùng Hồ Tâm Nguyệt cung chén một chỗ. Sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

- Muội muội, ngươi ở đây rất có ý tứ a!

Tam Thánh Mẫu ánh mắt say sưa mê ly nói. Mấy ngày nay tới giờ, Hồ Tâm Nguyệt mang theo nàng du ngoạn ở xung quanh kinh thành. So với trên Hoa Sơn tịch mịch quanh quẩn, người trong thế gian phong tình tự nhiên khác biệt rất lớn. Huống hồ vẫn là dưới đài linh đài linh, Tam Thánh Mẫu quả thực muốn”, vui không nhờ hoa, hoàn toàn buông bỏ một chút tâm tình cảnh giác thương cảm.

932. Chương 932: Thanh Khâu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 932: Thanh Khâu

Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười nói:

- Phải rồi, tỷ tỷ!

Cùng người cả ngày chỉ biết có hoa, trên đỉnh giả bộ nữ thần bồng chuy, tỷ tỷ ta đương nhiên là rất thủ đoạn.

Ngẩng đầu ngẩng đầu đưa mắt nhìn sắc trời, thầm nghĩ thời gian đã không sai biệt lắm.

Hồ Tâm Nguyệt cúi đầu, dáng tươi cười trên mặt trở nên càng thêm thân hòa xán lạn, tay ngọc cầm chén, vẩy dài khê hát lên:

- Tỷ tỷ, người lại uống một chén đi!

Tam Thánh Mẫu say cười nói:

- Được, chúng ta lại cụng ly!

Chén rượu thanh đồng chạm nhau, phát sinh một tiếng vang thanh thúy, các nàng giơ tay áo che mặt, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Rượu lạnh vào bụng, bỗng nhiên hóa thành dòng nước ấm, chảy khắp toàn thân, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Hồ Tâm Nguyệt cũng cảm giác được đầu chóng váng, cụng rượu thầm nghĩ:

- Không xong, tựa hồ uống quá nhiều, không nghĩ tới nữ nhân này có thể uống được như vậy?

Tam Thánh Mẫu tụ tập đi lên, ôm vai nàng:

- Ta rời khỏi Hoa Sơn đã lâu lắm, thực không muốn trở lại a!

Thanh âm dần dần thấp, con mắt chậm rãi nhắm lại, cuối cùng nghiêng ở trên người Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt đẩy nàng hai cái, thở nhẹ nói:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

Tam Thánh Mẫu lăm bầm hai tiếng không hề phản ứng.

Hồ Tâm Nguyệt đem nàng đẩy ra, đứng dậy, đuổi người, nhìn Tam Thánh Mẫu mê man, trong lòng yên lặng nói: Không muốn trở lại sao? Ta đúng là có địa phương muốn trở lại!

Ngư Huyền Cơ “tiễn khách” một tiếng, Hứa Tiên bị Duẩn nhi thúc đẩy đưa ra ngoài cửa.

Duẩn nhi le lưỡi nói:

- Xin lỗi sư thúc!

Sau đó hung hăng đóng cửa lại.

Hứa Tiên gõ cửa “ba ba”:

- Uy, Ngư Huyền Cơ, người giải thích rõ ràng cho ta, đem tiền trả lại cho ta!

Duẩn nhi quay về phía bàn xem bói tràn đầy hoàng kim lượng bạc tán thán nói:

- Oa, sư thúc thật có tiền!

- Cái này kêu là lừa tiền!

Ngư Huyền Cơ khê vuốt đầu Duẩn nhi, ý nghĩa sâu xa nói.

- Lừa tiền? Cùng lừa đảo ý tứ không sai biệt lắm sao?

Duẩn nhi hỏi.

- Ừm! Không sai biệt lắm!

Ngư Huyền Cơ ngấm lại, gật đầu nói. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Ta còn đang nghe đây!

Hứa Tiên mấp máy khóe miệng, nhả nạt không phá cửa mà vào, khiến nàng cho bản thân xung động rõ ràng, thở dài nói:

- Quả nhiên là Đào Hoa Sát, đây không phải bồi tiền sao?

Mặc kệ, ta còn có thể sợ hồ ly kia sao, hồ ly có giảo hoạt cũng đâu không lại tay thợ săn tốt, nói rồi nhắm phía bên ngoài cửa nam đi đến.

Khi hần đi tới ngoài cửa nam mười dặm, liền nhìn thấy một tòa sơn khâu giống như hùng cứ, đại khái chính là hồ khâu.

Hần đi lên hồ khâu, một tòa miếu thờ hoang phế đập vào mi mắt, xung quanh tường sụp xuống hơn phân nửa, có thể liếc mắt thấy được tình hình trong miếu.

Hồ Tâm Nguyệt thân khoác áo choàng bạch sắc, đang đứng ở dưới hành lang, hướng phía hần mỉm cười ngoắc:

- Yêu!

Lúc này mặt trời chiều ngã về tây, trước miếu thờ cỏ hoang mọc thành bụi, loạn thạch rơi đầy đất, chỉ có dáng người thuần trắng không tỳ vết của nàng, lại cùng với Hứa Tiên cảnh trí nơi này hoàn mỹ dung hợp với nhau.

Hứa Tiên lướt qua tường vây di chỉ, đi tới trước mặt nàng, hỏi:

- Có chuyện gì không?

Lại nhăn mặt nhíu mày lại, ngửi được một cổ mùi rượu:

- Người uống rượu sao?

Nàng sắc mặt đỏ ửng, hiện ra một tia say sưa, lại càng trở nên có vẻ quyến rũ động nhân.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Có uống chút, đáng tiếc không quá tận hứng, do đó mới bảo người tới, trước đây người không phải đã nói, sau khi luyện đan sẽ mời ta uống một chén sao?

Hứa Tiên nhíu mày:

- Hiện tại?

Hồ Tâm Nguyệt cười:

- Hiện tại!

Hướng hai bên trái phải một chiếc bàn hiện ra phía sau không nhiễm một hạt bụi. Mặt trên bày bố rượu và thức ăn tinh xảo.

Hứa Tiên không hề không hề khước từ, ngồi vào trên bàn.

Khi Hồ Tâm Nguyệt đối với hần nâng chén, hần cũng cầm lấy chén rượu, cúi đầu ngửi một cái, là “Phù sinh nhược mộng” từng ở trên thuyền của nàng uống qua. Hần lắc đầu đem chén rượu buông ra.

Hồ Tâm Nguyệt bất mãn nói:

- Thế nào? Ngại rượu không tốt?

Hứa Tiên nói:

- Rượu là rượu tốt, chỉ là rượu này của người làm người ta cảm thấy khổ sở trong lòng, nếu nói là ta mời, vẫn là rượu của ta đi!

Nàng tự tay ủ “phù sinh nhược mộng” này, so với bất cứ mỹ tửu nào của phàm nhân đều phải ngon hơn gấp trăm lần. Chỉ là trong đó ẩn chứa linh lực luôn luôn kích thích nhân tâm đem một dây cung kia, khiến người ta cảm thấy tịch mịch.

Hần không khỏi nhìn về phía trong điện, nắng chiều từ trong khe chiếu vào, không biết là yêu thần thần tượng fi đã sập, hần còn nhìn được rõ ràng con nhện trong góc phòng đang giăng tơ. Mấy con dơi đêm lượn trên xà nhà mà bay, phát ra tiếng kêu “phốc phốc”. “Phù sinh nhược mộng” này của nàng vào bụng, tư vị

tựa như cùng tình cảnh này, phảng phất như là ở trên phế tích cười uống, vô luận là cuồng hoan uống thả cửa thể nào, lại chung quy không cải biến được một phần hoang vu này, mặt trời chiều dần dần hạ xuống.

Vì vậy chỉ cần đem Phù Sinh coi như giấc mộng để vượt qua.

Một ngọc thủ trắng noãn duỗi ra lắc lư trước mắt hắn, đem lực chú ý của hắn một lần nữa kéo trở lại trên mặt Hồ Tâm Nguyệt:

- Rượu đâu?

Hứa Tiên cười cười, từ trong Công Đức Ngọc Bài lấy ra một chút Hoàng Lương Nhưỡng, sau đó không cần bất cứ cái lọ nào, trực tiếp ngưng tụ thủy khí giữa không trung, Hoàng Lương Nhưỡng Hoàng Lương Nhưỡng đầu nhập trong đó, lấy lửa đun lên.

Hồ Tâm Nguyệt ngửi ngửi, giữa trán cũng hiện lên tia sáng kỳ dị, cười nói:

- Hoàng Lương Nhưỡng, thực sự là thứ tốt, có người nói bí phương đã thất truyền, ngay cả trong Dao Trì cũng không được uống qua. Nghe nói uống rượu này có thể khiến người ta nằm mơ mộng đẹp, phải không?

Hứa Tiên gật đầu:

- Đúng, ta đã thử qua!

Hồ Tâm Nguyệt xòe ra ngón trỏ, cười hỏi:

- Người đó cũng là mộng, ta đây cũng là mộng, có gì khác nhau sao?

Hứa Tiên nói:

- Khác nhau rất lớn!

Khi rượu ủ đun thành, hắn tự tay rót đầy cho nàng:

- Vẫn là thử xem mộng của ta đi!

Hồ Tâm Nguyệt trong lòng khê động, cúi đầu cầm lấy chén rượu, nhẹ nhàng nhấp nháp một ngụm, tránh né nhân thân của hắn. Trong miệng chất rượu ngọt kia tựa hồ thực sự cùng với thường ngày nàng vẫn uống có khác nhau rất lớn.

Hứa Tiên nhìn Hồ Tâm Nguyệt, cảm thấy hôm nay nàng so với ngày xưa bất cứ lúc nào đều phải hiền lành hơn, cũng không được nhắc lên một tia cảnh giác. Chuyện có khác thường tức là yêu quái, coi như là yêu quái, trước mặt hồ yêu này so với bất cứ yêu quái nào cũng phải lợi hại hơn.

Khi Hồ Tâm Nguyệt buông chén rượu xuống, nói ra câu nói kia, nhất thời dẫn dắt hắn hoài nghi.

- Lần này ta tới là nói từ biệt với ngươi!

Hứa Tiên nói:

- Chào từ biệt? Đi nơi nào? Ngươi đừng quên, ngươi còn phải theo ta đi Thực trung!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta muốn về thăm nhà!

- Nhà? Nhà ngươi không phải là ở Thực trung sao?

Hồ Tâm Nguyệt lắc đầu:

- Không phải cùng tiểu Bạch gia, là nhà trước đây!

Nàng đưa mắt nhìn về phía Đông Phương, theo mặt trời chiều ở phía tây không ngừng lặn xuống, màn đêm thâm lam sắc đang từ nơi đó kéo lên, mang theo ngàn vạn vì sao.

Hứa Tiên còn chẳng bao giờ nghe Bạch Tố Trinh nhắc tới việc này, không khỏi nói:

- Nhà ngươi ở đâu?

933. Chương 933: Phù Tang.

Chương 933: Phù Tang.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người nghe qua Thanh Khâu quốc gia chưa?

Hứa Tiên nói:

- Thanh Khâu quốc gia, ở đó có nhiều ngọc, nhiều thanh tịch. Có thú yên, hình dạng của nó tựa như hồ ly mà chín đuôi. Âm của nó như trẻ con, có thể ăn thịt người.

Hắn nói ra không thiếu một chữ, tất cả đều là câu chữ trên Sơn Hải kinh.

- Thật có Thanh Khâu quốc gia?

Hồ Tâm Nguyệt hơi gật đầu nói:

- Có, nơi đó là cố hương của toàn bộ Cửu Vĩ Hồ, bất quá, hiện tại hình như chỉ ở qua một lần.

Nàng cười một cái, hơi lộ ra khổ sấp:

- Vốn tưởng rằng ta sẽ không còn nhớ được chỗ nào, thì ra ta cũng là một con thú khâu chi hồ a!

Thú khâu chi hồ, cũng là thú khâu chi vọng, nghe đồn phạm là hồ ly khi chết, đều sẽ đầu hướng hang động, ngụ ý hoài niệm cố hương.

Thí dụ này để Hứa Tiên cũng cảm thấy buồn bã, lại hỏi:

- Thanh Khâu quốc gia ở đâu?

- Doanh Châu!

Hứa Tiên nói:

- Doanh Châu? Ta còn tưởng rằng Thanh Khâu quốc gia là ở bên trong Cửu Châu!

Lúc này Đại Doanh Châu tức là Đông Doanh, cũng là Nhật Bản chư đảo ở hậu thế. Nhưng ở trong mắt người thường, nơi đó cùng Lĩnh Nam không khác biệt lắm đều là man di chi địa, đem người nơi đó gọi là người Oa.

Trên thực tế xác thực là như vậy, nơi đó hỏa sơn địa chấn nhiều lần nổ ra, thực sự không thể nào thích hợp cho người thường sinh hoạt. Nhưng có người nói đây là tượng trưng địa mạch linh lực phong hậu. Ngược lại thành chỗ vui chơi của rất nhiều tán tu. Dù sao người trong tu đạo cho dù có không đông đảo thế nào, cũng không đến mức bị địa chấn đánh chết. Mà ở Trung Thổ muốn chiếm toàn danh sơn đại xuyên làm động phủ, chí ít cũng phải có thực lực Địa Tiên nhất lưu, cạnh tranh thật là kịch liệt.

Đạo gia bảy mươi hai động thiên ba mươi sáu phúc địa, không phải có tông phái truyền thừa, đó là có Thần Tiên đóng ở đó. Bên trong danh sơn Ngũ Nhạc như là Hoa Sơn đều được trải qua Thiên đình phê duyệt Thần Tiên nắm giữ, ở lại một lần chính là mấy trăm nghìn năm. Cũng không phải không thể được thông qua tìm núi nhỏ tu luyện, nhưng v không nói đến phong thủy không tốt, thân là người tu đạo cả ngày căn nhà nhỏ bé ngưỡng vọng người khác, ý niệm trong đầu cũng không hiểu được không phải.

Vì vậy có người tu đạo đã cắn răng một cái giậm chân, trực tiếp phát triển ra phía hải ngoại, và lại núi hoang đảo quá nhiều, tùy tiện liền đã có thể hỗn làm đảo chủ. Hơn nữa bọn họ làm công tác này cũng

không cần lo lắng vấn đề giao thông. Chỉ cần lựa chọn ở nhà là được, mà thường thường càng có thể tu vi lại càng cao.

Theo Hứa Tiên thấy, những hải ngoại tán tiên này chính là người vô sản cổ đại không có chỗ ở, buộc lòng phải phát triển ra bên ngoài.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nguyên bản là ở bên trong Cửu Châu, ta nghe nói là thật lâu trước đây sau một hồi địa chấn, chậm rãi chậm rãi bay tới hải ngoại. Hôm nay Trung Thổ chỉ là bộ phận trung tâm của Cửu Châu, do đó được xưng là Trung Châu, đại bộ phận khác đều bay tới hải ngoại rồi. Hì hì, không hiểu đúng không?

- Lục địa trôi đi a!

Hứa Tiên giật giật khóe mắt, loại tri thức bị cổ đại yêu quái phổ cập này, cảm giác thật đúng là quái dị. Bất quá kiếp trước hắn cũng từng nghe qua loại thuyết pháp này. Trong Sơn Hải kinh ghi chép mấy thứ cũng không phải là cổ nhân huyền tưởng ra. Mà là thế giới đại lục trước đây phân liệt, đó là cái gọi là Hồng hoang đại lục.

Đương nhiên, loại thuyết pháp này ở kiếp trước của hắn, chỉ bị coi như lời nói vọng tưởng và hoang đường. Nhưng nếu thế giới này tồn tại khoa học ngăn ngừa nhân loại không thể phân tích. Thần Tiên yêu quái thậm chí Thái Cổ Long tộc, hoang đường hay là ngược lại càng tiếp cận với chân thực? Mà hắn cũng đã chứng thực về bộ phận sinh vật, trước mắt hắn cũng không phải đang ngồi một hóa thạch sống sao?

- Ân? Khối trôi cái gì cơ?

Hồ Tâm Nguyệt nghi hoặc nháy mắt mấy cái.

Hứa Tiên phủ nhận nói:

- Không có gì, nơi đó còn có Cửu Vĩ Hồ khác không?

Hồ Tâm Nguyệt không nhận được nói:

- Không phải ta đã nói rồi sao? Đồ Sơn thị bộ tộc chỉ còn lại có ta, kẻ khác đều là giả mạo.

- Vậy ngươi còn trở lại làm gì?

Trong lòng Hứa Tiên cho là thế, hắn từng nghe Bạch Tố Trinh nhắc tới, rất ít hồ yêu theo đạo hạnh mà tăng thêm số lượng đuôi, đó là huyết mạch Thượng Cổ còn sót lại, đại bộ phận yêu chỉ biết cải biến cơ thể hình và màu sắc da lông. Đồ Sơn thị bộ tộc chân chính từ nhỏ liền có chín đuôi, Hồ Tâm Nguyệt chính là thuần huyết còn sót lại.

- Ai cần ngươi lo?

Hồ Tâm Nguyệt hung hăng trừng mắt với hắn.

- Sao đột nhiên lại tức giận?

Hứa Tiên sờ sờ mũi, tự biết đã lỡ lời, gờ chén rượu lên nói:

- Bỏ đi, vẫn là uống rượu tiếp!

Hồ Tâm Nguyệt buông chén rượu xuống, dùng thần sắc cực kỳ chăm chú nói:

- Chỉ cần ta còn ở đây, Thanh Khâu quốc gia còn, lần này ta trở lại, chính là muốn trừng kiến Thanh Khâu quốc gia, ta sẽ làm quốc chủ!

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt nàng hiện ra một tia dáng tươi cười tự đắc Hứa Tiên rất tinh tường.

Hứa Tiên giật nhẹ khóe miệng:

- Nói đi nói lại vẫn là vì câu nói cuối cùng kia đi! Nói ngắn gọn ngươi chính là muốn triệu tập một đám yêu quái, chính mình làm đầu mục yêu quái đùa giỡn uy phong, đúng không?

Hắn rất rõ ràng, con hồ ly này tuy rằng coi như là người tu đạo, nhưng các loại âm mưu so với phàm nhân đều phải rõ ràng hơn. đọc truyện mới nhất tại .

- Đúng thì thế nào?

Hồ Tâm Nguyệt ngạo nghễ nói:

- Người phá hư nhiệm vụ của ta, đã quấy rầy hứng thú của ta, đương nhiên ta muốn tu bổ trở lại, hơn nữa Doanh Châu cũng có rất nhiều người, người có ý kiến gì không?

Hứa Tiên gơ tay lên nói:

- Tuyệt đối không ý kiến, đi thôi, đi thôi! Ta sẽ nhìn người.

Trong lòng bổ sung một câu, người đi gây họa cho nhân dân Nhật bản đi thôi!

- Thực không?

Hồ Tâm Nguyệt thưởng thức chén rượu, lại có chút hăng hái nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên không hề có thành ý nói:

- Ân, nhất định đi, người cứ chờ xem!

Trong lòng lại nói thêm một câu, có quỷ mới đi.

Hồ Tâm Nguyệt bỗng nhiên chuyển đề tài nói:

- Người nghe nói qua Phù Tang Thần Mộc không?

Hứa Tiên nói:

- Đương nhiên nghe qua rồi!

Truyền thuyết thái dương treo ở trên đó, khi hừng đông sẽ từ phía trên bay lên, Phù Tang có chút địa phương đã tượng trưng thái dương. Nhưng hắn biết rõ, truyền thuyết này tuyệt đối chỉ là truyền thuyết. Thái dương món đồ này không có khả năng treo ở trên thân cây. Chờ một chút, thái dương là không có khả năng mọc ở trên cây, nhưng nếu như là thái dương nào khác thì sao? Tỷ như con kim sắc đại điều nào đó, đậu ở trên cây rất hợp logic có phải không?

Hồ Tâm Nguyệt cười nhìn Hứa Tiên, dùng một loại thần sắc ” không sợ người không đến ” ném ra bánh ngọt:

- Người chủ tu là Nhật Linh chi lực đúng không? Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất bị Nghê Thần đánh bại, trở về đến Phù Tang Thần Mộc, cuối cùng ngã xuống ở đó. Bên trên ẩn chứa Nhật Linh chi lực chắc chắn đối với tu vi của người có lợi thật lớn!

934. Chương 934: Tam Nhãn.

Chương 934: Tam nhãn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên nói:

- Người đừng có hù ta. Ta đúng là vừa vặn cùng nương tử hỏi thăm qua đoạn truyền thuyết này. Đông Hoàng Thái Nhất đem lực lượng của chính mình dung nhập trong Phù Tang Thần Mộc, mượn nó chuyển sang kiếp khác làm Đông Vương Công, khi cùng Đông Nhạc Đại Đế quyết đấu, nhục thân đã bị triệt để đánh tan, trên đời này nào còn có Phù Tang Thần Mộc gì đó.

- Ai nha, thì ra người cũng biết a, dĩ nhiên không lừa được người!

Hồ Tâm Nguyệt nói như vậy, trên mặt lại toàn bộ không hề thất vọng, mà là nói tiếp:

- Bất quá nơi đó còn giữ không ít di chỉ, nói không chừng sẽ tìm được chút đồ gì đó? Dù sao gia hỏa có thể sử dụng Nhật Linh chi lực thật không có mấy người.

Hứa Tiên cũng không kiếm được trong lòng khe động, nếu như có thể tìm ra phương pháp Đông Hoàng Thái Nhất vận dụng Nhật Linh chi lực, đúng là có chỗ tốt rất lớn. Trên mặt lại làm ra vẻ tươi cười ngả ngớn:

- Người nghĩ ta đi như vậy, chẳng lẽ là đối với bản công tử có suy nghĩ gì không tốt sao? Ta có thể nói cho người, ta không phải người tùy tiện.

Hồ Tâm Nguyệt dùng một chữ trả lời hắn:

- Hừ!

- Đến đây đi, không nên cố che giấu suy nghĩ nội tâm của người. Tuy rằng ta nhất định sẽ cự tuyệt người, ha ha.

- Lại nói nữa đi, rượu của người sẽ lãng phí!

- Vẫn là uống rượu đi!

Chút cảm xúc buồn rầu ly biệt cũng không còn sót lại chút gì, ngược lại thân thiết hơn rất nhiều. Trong lời nói, hai người đem từng giọt Hoàng Lương Nhưỡng cuối cùng uống hết. Hứa Tiên bất chấp kinh ngạc tửu lượng của Hồ Tâm Nguyệt, bởi vì hắn đã say rồi. Ở trong cửu vĩ yêu hồ ba phần nhu bảy phần mị này mời rượu, cho dù là hắn cũng không thể không uống quá vài chén, Hoàng Lương Nhưỡng cũng không thể so với rượu của phàm nhân được.

Ngược lại Hồ Tâm Nguyệt cũng không khá hơn, sắc mặt ửng hồng ánh mắt mê ly, nàng tuy rằng uống ít hơn so với Hứa Tiên, nhưng lúc trước đã uống qua một hồi, hiện tại hai loại rượu trộn lẫn, càng thêm dễ dàng say lòng người. Dem thân thể mềm mại nửa như dựa lên người Hứa Tiên, lại đem chén rượu của chính mình đưa đến bên miệng hắn. Đã có vài phần chân tâm vài phần khiêu khích nói không rõ, lại càng đem mị lực của nàng phát huy đến mức tận cùng.

Hứa Tiên cũng không khước từ, tùy tiện ôm vai nàng, đem thân thể mềm mại ôm vào trong lòng, cúi đầu đem chén rượu uống cạn. Bên cạnh chén, tựa hồ còn có chút ý vị ngọt ngào từ môi của nàng lưu lại, mơ hồ cảm nhận được loại khoái ý tửu trì nhục lâm của hôn quân cổ đại.

Nhưng mà rượu say loạn tính đương nhiên là không có khả năng, tu luyện đến cảnh giới này của hắn, vô luận có say tới cỡ nào, chung quy vẫn có thể bảo trì một điểm linh quang bất diệt ở linh đài, hành sự tuyệt không vượt qua lời trề, chỉ điểm này, Hồ Tâm Nguyệt cũng là như vậy.

Do đó hai người thoát nhìn thân mật khăng khít, tay Hứa Tiên lại thủy chung thành thật khoát lên trên vai Hồ Tâm Nguyệt, Hồ Tâm Nguyệt cũng chỉ bất quá là sợi tóc có vài phần tán loạn mà thôi. Đây cũng không phải là hai người đang gặp trận làm trò, mà là khoái ý trong lúc đó thủy chung vẫn duy trì điểm mấu chốt.

Hồ Tâm Nguyệt nói chuyện không rõ:

- Người say rồi, đi nghỉ ngơi một chút đi sao!

Hứa Tiên hàm hàm hồ hồ đáp:

- Được!

Vì vậy hai người đỡ nhau đứng dậy, lưng lay lắt lư nhằm phía trong miếu vũ đi đến. Tránh qua phía sau thần tượng, lại có động thiên khác, giường gỗ trải thảm gấm, rèm che bằng lụa mỏng sớm đã chuẩn bị tốt. Nhưng mà trên giường lại có một khuôn mặt. Hắn há mồm muốn khen nàng vài câu, nhưng há mồm ra lại ngáp vài cái.

Mặc kệ mặc kệ Hồ Tâm Nguyệt, một đầu ngã vào trên giường, nhắm mắt lại định đi vào giấc ngủ.

Hồ Tâm Nguyệt lại vịn ở bên giường, khó khăn từ trong lòng móc ra một viên đan dược, chính là Long Hồ Kim Đan kia. Nàng đem Kim Đan ăn vào, trong bụng một cỗ linh lực lan tràn ra, cấp tốc trùng tan men

say. Hoàng Lương Nhường đương nhiên không phải tùy tiện loại được gì cũng có thể giải được. Nhưng kiên quyết không chống lại được tính của Long Hồ Kim Đan được.

Hồ Tâm Nguyệt mạnh mẽ giật mình một cái, đôi mắt khôi phục thanh minh, nhìn Hứa Tiên mê man trên giường, hận không thể nhìn trời cười dài ba tiếng, thích thú nói:

- Hứa Tiên a Hứa Tiên, cho dù ngươi gian trá như quỷ, còn không phải uống nước rửa chân của lão nương!

Chỉ là vẻ đỏ ửng trên mặt lại chưa từng tiêu tán.

Hồ Tâm Nguyệt Hồ Tâm Nguyệt tạo thành chữ thập, nói:

- Xin lỗi Tiểu Bạch!

Nói rồi hung ác giúp Hứa Tiên cởi dây lưng áo choàng ra.

Hứa Tiên mê man bất tỉnh, đây cũng không phải tính cảnh giác của hắn quá kém, mà là hắn thủy chung không thể cảm thấy bất cứ nguy cơ gì. Mặc dù dưới tình huống như vậy, nếu như cảm thấy nguy cơ cường liệt gì đó, nhất định có thể lập tức tỉnh lại, sớm tránh né. Đây là một loại năng lực sau khi hắn tu thành Địa Tiên đã nắm giữ được, cũng chính là loại năng lực này, hắn mới dám cùng Hồ Tâm Nguyệt ăn uống thả cửa.

Hồ Tâm Nguyệt đem Hứa Tiên cởi sạch ra, chỉ để lại một cái khố, tạo thành phòng tuyến cuối cùng. xem tại

Nàng vỗ vỗ trong ngực hắn, cười nói:

- Còn không tỉnh lại sao?

Thằng giống như tiểu cô nương quá chén, muốn làm việc dâm ô cảm thú.

Sau đó nàng đưa tay trống rỗng một trảo, hướng hai bên kéo một cái, trong hư không như là mở ra một tấm màn che, nguyên bản bên giường lớn khoảng không vắng vẻ, lại hiện ra một nữ tử đồng dạng quần áo không chỉnh tề, đã sớm ngủ say. Chính là Tam Thánh Mẫu. Giờ này khắc này, trên người nàng lảng la cùng thất lưng đều đã biến mất không thấy, chỉ còn lại cái yếm và tiết khố, hiện ra tảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Hứa Tiên a Hứa Tiên, ngày hôm nay ta cũng cho ngươi chút chỗ tốt.

Lại vỗ vỗ gương mặt Tam Thánh Mẫu:

- Ngươi không phải ngại Thánh Sơn buồn chán sao? Nhân gian trò chơi hay rất nhiều, hảo hảo chơi đùa đi sao!

Cuối cùng thưởng thức kiệt tác của nàng một chút, trong lòng không thoải mái một chút, lắc đầu xoay người bay trên trời rồi đi.

Hứa Tiên loáng thoáng cảm thấy thân thể ấm áp bên cạnh kia, trong lòng hơi cân nhắc: là Hồ Tâm Nguyệt sao? Bỏ đi, ôm một cái cũng sẽ không chết!

Quả đoán đem nàng ôm chầm lấy, ngủ đi!

Thằng đến một cổ sát ý cường liệt khiến hắn giật mình tỉnh giấc!

- Hứa Tiên!

Gầm lên giận dữ, nguyên bản miếu thờ coi như kiên cố, lập tức phá thành mảnh nhỏ bị thổi bay ra.

Trên hải dương thâm lam sắc, Hồ Tâm Nguyệt một chân đạp ở đầu thuyền, hướng về triều dương đông phương mở rộng hai tay ra, thoáng tính toán thời gian một chút, đưa tay đặt ở trên môi, cười rất là gian trá.

- Hứa Tiên a Hứa Tiên, chỗ tốt của ta, hiện tại ngươi hẳn là thu được rồi đi! Tam Thánh Mẫu, lần này ngươi cũng không ngại buồn chán nữa rồi! A ha ha ha ha!

Nàng thở phào một hơi thật sâu, cảm thấy ý niệm trong đầu thông suốt trước đó chưa từng có, trong bụng năng lượng Kim Đan không ngừng bắt đầu khởi động, nàng tỉnh ra sau khi hoàn toàn tiêu hóa Kim Đan, cũng kém độ kiếp không xa, chung quy không thể quá rơi ở phía sau của Tiểu Bạch!

935. Chương 935: Tam Nhân. (2)

Chương 935: Tam nhân. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Chủ nhân.

Mị bưng chén trà đi tới bên cạnh thân nàng.

Hồ Tâm Nguyệt quay đầu chột ôm vai Mị, mặt dán vào mặt, cười nói:

- Lưu Ly, chúng ta về nhà!

Thuyền lớn theo gió vượt sóng, hướng về đầu cùng hải dương đi vòng quanh.

- Cái này, đây là có chuyện gì?

Hứa Tiên từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc, nhìn loạn lưu cuồng dũng mang theo mảnh vỡ của miếu thờ từ bên giường lớn lướt qua, bốn phía một mảnh hỗn loạn, chỉ có kiếm phong trực chỉ về phía hắn.

Hứa Tiên đẩy đẩy Hồ Tâm Nguyệt bên cạnh:

- Uy, mau tỉnh lại!

Nhưng hắn lập tức phát hiện không đúng, quay đầu đối diện bên cạnh khuôn mặt mỹ lệ mà kinh ngạc kia:

- Người, người là...!

Trí nhớ Hứa Tiên luôn luôn rất tốt, lập tức từ trong đầu tìm ra nhân ảnh bên người, tuy rằng chỉ thấy qua một lần, lại vẫn lưu lại ấn tượng không cạn: Hoa Nhạc Tam Thánh Mẫu.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không cách nào đem hai người trùng hợp, dung tư uy nghiêm cao quý kia biến mất không thấy, mà quan trọng hơn là, xiêm y hoa mỹ trên người nàng đã biến mất. Sợi tóc tán lác qua đầu vai trơn bóng, yếm đào vàng nhạt chỉ có thể bao lấy bộ ngực sữa đầy đà cao ngất, kiều đồn thon dài tốt tươi, như là tản ra bạch quang chói mắt.

Có thể là còn không có hoàn toàn từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, nàng nửa thân trần gần như dựa vào thân thể Hứa Tiên, truyền đến xúc giác ôn nhuận.

Nhưng loại cảnh tượng mỹ diệu tuyệt luân này không cách nào tạo ra bất cứ vui sướng gì cho Hứa Tiên, bởi vì hắn cũng nghe ra được tiếng rống giận kia đến từ người phương nào, gian nan quay đầu lại, hướng về phía cửa miếu, hé miệng ra lại không biết nên nói cái gì cho phải!

Trong bụi mù che thiên tế chợt thấy được thân hình người không rõ, chỉ có sát khí bốc lên giống như ngăn cách kia khiến Hứa Tiên cảm thấy ngoài da một trận đau đớn, hắn bỗng nhiên giơ tay nắm cổ tay nhỏ nhắn mềm mại một cái, chế trụ Tam Thánh Mẫu theo phản xạ tất tưởi.

Trải qua một khoảng thời gian như vậy, nàng cũng rốt cục từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, nhìn về phía Hứa Tiên, nhãn thần đầy đủ biểu đạt mọi thứ.

Hứa Tiên thâm hít sâu một hơi, hướng phía bầu trời rít gào:

- Ta sẽ chơi chết cả nhà ngươi! Hồ Tâm Nguyệt!

Chỉ cần trong nháy mắt đã hiểu được chính mình vì sao lại rơi xuống một bước này.

- Hắt xì!

Hồ Tâm Nguyệt đang nằm trên xích đu miễn cưỡng phơi nắng, hung hăng hắt xì một cái, lấy tay day day chớp mũi, bên cạnh Lưu Ly đem lông cừu tuyết trắng khoác ở trên người nàng, nàng trở mình mà lại nhắm mắt lại.

- Buông tay ra!

Tam Thánh Mẫu từ trong hàm răng nói ra hai chữ, hiện ra sắc mặt nổi giận cùng đỏ bừng.

Hứa Tiên vội vã buông tay ra, lại lập tức giơ tay lên ngăn cản cái tát thứ hai, chĩa chĩa thân thể Tam Thánh Mẫu nói: truyện copy từ

- Người vẫn là đem y phục trước mặc vào đi!

Bộ ngực sữa cao ngất kia đang theo động tác kịch liệt của nàng mà hơi rung động.

Tam Thánh Mẫu mới triệt để nhận rõ trạng thái của chính mình bất chấp Hứa Tiên, luống cuống tay chân đi tìm quần áo.

Hứa Tiên không nhìn tới không nhìn tới, trong nháy mắt đã thấy giọt nước mắt trong suốt từ trên gương mặt trơn bóng của nàng cuộn cuộn mà rơi, trong lòng hẩn ai thán một tiếng:

- Lần này phiền phức lớn!

Cũng đưa tới thái vân hình thành quần áo.

Bốn phía bụi mù đang phiêu tán, sát khí trước miếu thờ lại càng ngày càng đậm, xông thẳng lên trời.

Cũng một bước xuống giường, há miệng nói. Một chữ “Dương” còn chưa kịp ra khỏi miệng, một thanh đao hai lưỡi ba mũi đã bức thẳng đến yết hầu.

Hứa Tiên vội vã nghiêng người né qua, Tam Tiêm Lương Nhận Đao đâm thẳng thẳng biến thành múa ngang, nặng nề vô trúng ngực Hứa Tiên, đem hấn đánh bay ra.

Hứa Tiên ở giữa không trung lặn lội vài vòng mới đứng vững thân hình được, chỉ cảm thấy ngực mơ hồ đau đớn, hẩn không dám dừng lại chút nào, thân hình hóa thành điện thiểm lao thẳng trời xanh. Mà chỗ hẩn đứng vừa rồi, ầm ầm một tiếng, đất đá bay lên, cả gò đất triệt để đổ nát.

Hứa Tiên từ trên cao nhìn lại, đã hoàn toàn nhìn không ra địa thế ban đầu, không khỏi giật giật khoe miệng, chính là thể phách của hẩn trúng phải một kích này cũng sẽ không dễ chịu, Dương Tiễn hiển nhiên không phải đến cùng hẩn nói chuyện vui đùa.

Hẩn ngược lại cũng có thể lý giải loại tâm tình này, nếu như hẩn có muối tử mặc danh kỳ diệu cùng một người xa lạ cùng giường một đêm, sẽ có xung động giết nhiên cũng là rất bình thường. Nếu như lại thêm từ ngữ như “cường gì đó, dụ gì đó” vậy thì cái gì cũng không cần phải nói, rửa cổ chịu chết cho ta đi!

Chỉ là nếu như do hẩn sắm vai nhận lấy cái chết kia, vậy thì không thể không chống đỡ được. Giờ khắc này hẩn đã hạ quyết tâm, nhất định phải đi Thanh Khâu quốc gia gì đó, không vì tiên thuật đạo pháp của Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ vì đem hồ ly kia rút gân lột da, để giải mối hận trong lòng.

Nhưng báo thù là chuyện của tương lai. “Lão ca nổi giận” Dương Tiễn đồng học lại gần trong gang tấc, đồng dạng nghĩ đến đem hẩn rút gân lột da, đầu hẩn nhanh chóng vận chuyển, rốt cuộc giải quyết việc này như thế nào.

Nói đến Hồ Tâm Nguyệt thiết ác độc bấy rập ác độc cũng không phải là hoàn toàn không có chừng mực, chỉ ít giữa hẩn và Tam Thánh Mẫu cũng không có thực sự phát sinh cái gì. Dù sao nếu như thực đến một bước kia, Dao Trì cũng sẽ không ngồi yên không lý đến, họa hại trình tiết của một nữ thân, nàng cũng đừng hòng dễ dàng thoát thân. Hiện tại mà nói, bọn họ chỉ là ôm nhau ngủ một giấc mà thôi.

Hứa Tiên quần quýt ôm đầu, không phải sao? Đặt ở hiện đại mới xem như thế thôi đi! Đây chính là cổ đại bảo thủ không được, có chút biến thái sẽ bởi vì tay nữ nhi bị nam nhân cầm lấy, mà chém mất tay của nữ nhi. Hiện tại hẩn đúng là đã đem nhân gia sớm nhìn sạch sẽ, lại càng không biết đã đụng tới bao nhiêu địa

phương không nên dừng. Sự tình nghiêm trọng có thể so với ở hiện tại thực phát sinh chút gì đó, còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều, đối phương thân phận đối phương còn chính là nữ thần chính quy.

Không cho hắn suy nghĩ nhiều, trong bụi mù cuộn cuộn, một hắc ảnh xông thẳng lên trời, trực chỉ về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên nghiêng người né qua đao phong, nắm chuôi đao Tam Tiêm Lương Nhận Đao, nói với Dương Tiễn:

- Người hãy nghe ta nói, ta là bị con hồ ly đáng chết kia hãm hại!

Chỉ là Dương Tiễn vốn dĩ đối với hắn có chút ân tình, hôm nay lại vừa mới ôm muội tử của nhân gia ngủ một đêm. Hắn có cảm thú thế nào cũng không có cách nào khác xuất thủ. Duy nhất đáng được ăn mừng là, đây chỉ là phân thân của Dương Tiễn. Hứa Tiên sau khi vượt qua thiên kiếp, đạo hạnh đột nhiên tăng mạnh, xưa đâu bằng nay, Dương Tiễn chỉ bằng phân thân còn chưa thể giết được hắn, bằng không sẽ thực sự chết oan rồi.

Dương Tiễn vốn là vẻ mặt lãnh khốc, lúc này trên mặt càng kết lên một tầng băng, chỉ dùng hai chữ trả lời Hứa Tiên.

- Lộng nhân!

Giữa trán Dương Tiễn, bỗng nhiên thần quang phát sáng, mở ra một con mắt dựng thẳng. Vô số quang lập thật nhỏ bị tụ tập vào trong con mắt dựng thẳng kia, ngay sau đó bắn ra một đạo hắc sắc quang thúc loá mắt.

936. Chương 936: Ăn Nói

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 936: Ăn Nói

Hứa Tiên quay đầu nhìn vết thương tê liệt trên vai, hút một ngụm lạnh khí, Dương Tiễn quả không phải hạng người dễ dàng, mặc dù là phân thân, cũng không cho phép khinh thường. Mới vừa rồi hắn cảm thấy nguy cơ cực đại, tại chỉ mảnh treo chuông đẩy ra Tam Tiêm Lương Nhận Đao tránh thoát một kích này, bằng không chính là không chết cũng sẽ bị trọng thương.

- Nhị ca, dừng tay lại đi!

Trên mặt đất truyền đến một tiếng hô hoán, thanh âm kia cực kỳ réo rất thảm thiết, giống như chim quỳên khóc vậy.

Hứa Tiên cười khổ một chút, Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, hai người phân ra trở lại mặt đất.

Hứa Tiên thấy Tam Thánh Mẫu đã mặc quần áo vào rồi, hai tay bắt vào nhau, đứng giữa không trung. Phía sau thắt lưng bay bay, vẫn trang nghiêm hoa mỹ như cũ. Trong đầu hắn cũng không nhận được hiện ra cảnh tượng mới vừa rồi, cả hai so sánh với nhau tựa hồ bỗng nhiên có thêm một loại mê hoặc khác. Nhưng thấy khóe mắt nàng rung rung, thần tình không khỏi bị thương, vội vã thu liễm tâm thần, thầm nghĩ một tiếng:

- Tội quá!

- Hứa Hán văn, người cũng là bị yêu hồ kia lừa gạt sao?

Tam Thánh Mẫu đầu tiên là hỏi Hứa Tiên, thần tình nghiêm túc khác thường. xem tại

Hứa Tiên xòe tay ra nói:

- Đúng vậy, nàng mới ta tới nơi này uống rượu, sau khi say thì ngủ lại, vừa mới tỉnh lại đã là như vậy!

Lời này nói ra, chính hấn cũng cảm thấy vô lực, dù sao nói như thế nào hấn cũng coi như chiếm tiện nghi, muốn giả bộ vô tội sợ là không đơn giản như vậy!

Quả nhiên, thần tình Dương Tiễn lạnh hơn vài phần, trong con mắt thứ ba giữa trán quang hoa lại bắt đầu ngưng tụ.

Tam Thánh Mẫu nhíu mày nhắm mắt lại, trên khuôn mặt mỹ lệ hiện ra vẻ thống khổ giãy dụa, qua một hồi mới bình phục mở hai mắt ra, nói với Dương Tiễn:

- Nhị ca, hấn cũng chỉ là bị Hồ Tâm Nguyệt lợi dụng, thỉnh thả hấn rời đi đi!

Lời vừa nói ra, Dương Tiễn và Hứa Tiên đều là kỳ lạ.

- Nương nương minh giám, Hứa Tiên dễ tin yêu hồ, khinh nhờn nương nương, hôm nay cũng là hối hận không kịp. Ta nhất định đem Hồ Tâm Nguyệt kia bắt giữ, mặc cho nương nương xử lý.

Hứa Tiên rất là linh hội nói, trong lòng lại thở phào, vị Tam Thánh Mẫu này thực sự là thông tình đạt lý ngoài dự liệu. Bất quá nàng nói như thế nào cũng coi như là một vị nữ thần kiến thức rộng rãi kinh nghiệm phong sương, ngoại trừ vừa rồi khi tỉnh lại thất thố trong nháy mắt ra, còn phong phạm của thần, không đến mức giống nữ tử phạm gian một khóc, hai ầm ĩ, ba thất cổ. Vậy thì hấn sẽ nhúc nhích rồi.

- Ừm.

Tam Thánh Mẫu ánh mắt phiêu hốt đáp ứng một tiếng:

- Việc này còn xin người chớ nhắc tới với người khác!

- Nhất định, nhất định!

Hứa Tiên liên thanh nói, kể từ đó cuối cùng cũng là tránh được một kiếp, đối với Tam Thánh Mẫu này cũng có vài phần bội phục, muối tử như vậy rất là được.

Tam Thánh Mẫu hướng Dương Tiễn thi lễ thật sâu:

- Nhị ca, tiểu muội ta gặp kiếp nạn này, lại không còn mặt mũi sống trên đời này, làm trò cười cho người khác, tại đây bái biệt.

Liên không biết từ nơi nào rút ra một thanh kiếm đưa đến trên cổ, hung hăng cắt xuống dưới.

Hứa Tiên mở lớn miệng, cái này tính là gì, không khóc không nháo, trực tiếp thất cổ? Không đến mức đó đi sao, uống công ta vừa mới khen ngợi người!

Thanh kiếm băng lãnh còn chưa kịp chạm đến cái cổ mềm mại của nàng, đã bị Hứa Tiên nắm chặt lấy.

Tam Thánh Mẫu mở mắt ra, quay về phía Hứa Tiên nói:

- Người vì sao ngăn cản ta?

Trong đôi mắt tràn đầy lãnh tịch.

Hứa Tiên bầy ra khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Thần a, người muốn chém thì chém ta đi!

Nếu như nàng thực chết ở chỗ này, Dương Tiễn sẽ bỏ qua hấn mới là kỳ quái. Sợ là sẽ lập tức muốn cùng hấn liều mạng. Một vị nữ thần chết đi, Dao Trì cũng sẽ không ngồi yên không lý đến, tùy tiện Tây Vương Mẫu sợ là sẽ tự thân xuất thủ lấy mạng nhỏ của chính mình!

- Buông tay!

Tam Thánh Mẫu cố sức đẩy kiếm, nhưng kiếm phong ở trong tay Hứa Tiên, không chút sút mẻ.

Hứa Tiên lắc đầu:

- Chết cũng không thả!

- Hứa Tiên, người buông tay ra!

Hứa Tiên kinh ngạc quay đầu lại, bởi vì nói lời này cũng không phải Tam Thánh Mẫu, mà là Dương Tiễn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này lạnh lùng nói:

- Nàng muốn chết thì cứ để nàng đi tìm chết đi!

Tam Thánh Mẫu cả người lạnh lẽo, không thể tin tưởng nhìn Dương Tiễn:

- Nhị ca!

Hứa Tiên nhân cơ hội đoạt được bảo kiếm vọt đến một bên:

- Dương huynh, người nói như vậy, cũng không tránh khỏi quá phận!

Thế nhưng Dương Tiễn cũng không thèm nhìn hắn một cái, được rồi, “gian phu” không có quyền lên tiếng.

Tam Thánh Mẫu buồn bã nói:

- Được!

Nhưng mà lại không biết từ đâu lấy ra thanh kiếm, Hứa Tiên đang muốn tiến lên đã thấy đã thấy bóng đen chợt lóe, Dương Tiễn một đao kích lên tay Tam Thánh Mẫu, bảo kiếm leng keng rơi xuống, trên tay Tam Thánh Mẫu cũng sưng đỏ một mảnh.

Dương Tiễn nhìn chằm chằm Tam Thánh Mẫu:

- Ở đây, từ khi nào đến phiên ngươi tới làm chủ? Còn không lui ra cho ta!

Sau đó không hề để ý tới nàng, ngược lại nói với Hứa Tiên:

- Hứa Tiên, cho ta một giao đãi đi sao!

Hiển nhiên không có nghe Tam Thánh Mẫu nói, có ý để hắn rời khỏi.

Hứa Tiên lập tức minh bạch, đây đại khái chính là “huynh trưởng như cha”. Ở thời đại này, cái gọi là quan hệ huynh muội, không phải là bình đẳng hài hòa như hậu thế. Đặc biệt dưới tình huống không có phụ mẫu trưởng bối, huynh trưởng sẽ đảm đương tất cả của muội muội, thậm chí hôn nhân đại sự, nắm giữ quyền lên tiếng tuyệt đối.

Mà Dương Tiễn mặc dù là siêu thoát Thần Tiên, nhưng cũng chỉ là siêu thoát Thần Tiên cổ đại, có chút tư duy vẫn bị quản chế với cả thời đại này như cũ. Cố nhiên Tam Thánh Mẫu ở con người phạm nhân coi như là nữ thần cực kỳ có uy quyền. Nhưng ở trong mắt Dương Tiễn, đó chính là muội tử nhà mình, phải vâng theo ý chí của hắn. Cho dù là cùng “gian phu” như hắn, cũng sẽ tương đối bình đẳng muốn hắn ột ăn nói, ngược lại đối với Tam Thánh Mẫu không thể bình đẳng giao lưu.

Một câu nói, ai hỏi ý kiến của ngươi, ngươi chết cũng phải được ta đồng ý!

Đây ngược lại cũng không phải cái gọi là tư tưởng phong kiến, chỉ vì tại thời đại này nữ tử hoàn toàn không có năng lực sinh tồn độc lập, mà phụ huynh đảm đương vai trò người giám hộ tuyệt đối, khiến nàng không cần vì sinh hoạt mà lo lắng, cũng không phải chịu ngoại giới thương tổn. Nếu là huynh trưởng không làm được điểm này, chính là hung hãn như Chung Húc, ở trước mặt muội tử nhà mình cũng khó tránh khỏi có vẻ yếu đuối, đây coi như là quyền lợi và nghĩa vụ ngang nhau.

Hứa Tiên đau đầu một trận, căn bản nghĩ không ra phải cho Dương Tiễn ăn nói thế nào, hắn cũng đã hứa hẹn sẽ đem Hồ Tâm Nguyệt bắt trở lại cho bọn hắn hối tội, nhưng đây hiển nhiên không thể để Dương Tiễn thoả mãn được.

Lẽ nào muốn hắn tự đoạn một tay gì đó, không nói đến Dương Tiễn cũng không phải đại ca xã hội đen, hơn nữa hắn cũng không cam tâm tình nguyện a!

Hoặc là về mặt chân thành nói, ta sẽ chịu trách nhiệm! Người không thể vô sỉ đến loại trình độ này a!

937. Chương 937: Hiện Thực

Chương 937: Hiện thực

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Để tay lên ngực tự hỏi, người cũng không phải nam diễn viên chính trong tiểu thuyết, còn có thể đem tiện nghi chiếm hết sao? Nếu như nói như vậy, chỉ sợ Tam Tiêm Lương Nhận Dao sẽ lập tức chém qua đây!

Nhưng không đợi Hứa Tiên nghĩ ra đáp án thích hợp, Tam Thánh Mẫu lại nổi bão trước:

- Dương Tiễn, đây là chuyện của ta, không quan hệ với người, trở lại miếu chân quân của người đi!

Trải qua vận rủi như vậy, không chỉ không chiếm được một câu an ủi, ngược lại bị đối xử lãnh khốc như thế, cho dù là nàng cũng nhịn không được phát tác.

- A?

Dương Tiễn nguy hiểm nheo con mắt lại: đọc truyện mới nhất tại .

- Ta đã nhắc nhở qua người không nên rời khỏi Hoa Sơn, người lại lặng lẽ xuống núi du ngoạn, đi tới kinh thành không chỉ không đến gặp ta, ngược lại cùng yêu hồ kia lẫn lộn, mới rước lấy sự cố ngày hôm nay. Hiện tại còn mặt mũi nói chuyện!

Hắn hỉ không hiện ra sắc mặt, chỉ có người thân cận mới biết được, đây là biểu hiện trong lòng hắn đã rất giận, hắn không nghĩ tới Tam Thánh Mẫu luôn luôn được cho là nhu thuận, dám ở trước mặt người ngoài ngỗ nghịch với chính mình như vậy.

Hứa Tiên nhỏ giọng nói:

- Uy uy, người là tức nàng không đến gặp người phải không?

Bị Dương Tiễn hung hăng trừng mắt một cái, nhanh chóng im lặng, tiếp tục đứng xem.

Tam Thánh Mẫu khí thế yếu đi, lại bỗng nhiên đề cao thanh âm:

- Lần này người vui vẻ rồi chứ! Ta nói cho người, ta là nữ tiên Dao Trì, Thiên đình chính thần, muốn đi nơi nào sẽ đi nơi đó, không cần người quản!

Nàng đã là nhất phương Thần chi. Không phải tiểu cô nương năm xưa nữa, không hề cần ai tới bảo hộ. Dương Tiễn giám hộ chỉ có thể để nàng cảm thấy áp bách, mà ở đâu có áp bách, thì ở đó có phản kháng. Mầm mống phản kháng này chôn dấu trong lòng nàng đã lâu, rốt cục vào hôm nay, gần như ôm chí quyết tuyệt hẳn phải chết, bộc phát ra.

Hứa Tiên than thở:

- Người nếu cây ngay không sợ chết đứng, cần gì phải lôi ra Dao Trì và Thiên đình đến tăng thêm can đảm cho bản thân.

Sau đó dưới ánh mắt nhìn qua đây của Tam Thánh Mẫu lập tức cảm miệng lại.

Hứa Tiên thấy Dương Tiễn sắc mặt xanh đen, quả thực so với vừa rồi truy trăm mình còn muốn khó coi hơn! Vốn dĩ đã làm tốt chuẩn bị chịu thẩm vấn, lại không nghĩ rằng huynh muội bọn họ đấu trước, mà là bộ dáng khổ đại cừu thâm quả thực so với đối với bản thân, đối với Hồ Tâm Nguyệt còn muốn tức giận hơn nhiều.

Nhưng Hứa Tiên cũng không cho rằng đó là cừu hận giữa hai người bọn họ, nhân tâm vốn là như thế, dễ bị người thân cận gây tổn thương.

Hắn chỉ cảm thấy tình cảnh như vậy quả thực như là nữ hài ngỗ nghịch trong thời kỳ trưởng thành cùng phụ mẫu cãi nhau, nghiêng răng nghiêng lợi muốn làm chút chuyện khiến bọn họ tức giận. Nguyên bản trong

cổ sự kia, nàng sở dĩ cùng Lưu Ngạn Xương kết hợp, trừ nhất kiến chung tình ra, lại có vài phần là do tâm lý phản nghịch này sao?

Dương Tiễn giận dữ cười nói:

- Ta với người không có gì để nói, lần này trở về, nán lại Hoa Sơn cho ta, sau đó hảo hảo cảnh tỉnh lại đi!

Hứa Tiên vội vàng khuyên nhủ:

- Đừng giận a! Các người đó là thân huynh muội!

Trầm Hương phá núi cứu mẹ, đã sớm chết từ trong bụng mẹ, lúc này cũng không còn người đi cứu! Lại một lần nữa cảm giác được số phận quán tính cường đại cỡ nào, cho dù đã không có Lưu Ngạn Xương tồn tại, nàng vẫn chạy không thoát khỏi số phận bị nhốt dưới Hoa Sơn. Có lẽ nói, cổ sự này vốn là cùng Lưu Ngạn Xương không quan hệ.

Hơn nữa hiện tại hắn cũng suy nghĩ cẩn thận, nhốt ở dưới Hoa Sơn nói rất thâm, nhưng cùng hầu tử trong Tây Du Ký kia hoàn toàn là bất đồng. Nhân là là dè ép thật, đây chỉ có thể coi như là bị nhốt thôi. Mà Thần Tiên yêu quái bị nhốt mười năm tám năm căn bản không tính là chuyện gì. Càng đừng nói Tam Thánh Mẫu vốn là Hoa Nhạc nữ thần, không thể tùy tiện tạm rời cương vị công tác. Bằng không sẽ thay đổi địa điểm làm công. Mà căn cứ kinh nghiệm của tiểu Thiển, bình thường thu nạp địa mạch linh lực tiến hành tu luyện, chính là muốn phải đến trong sơn phúc tốt nhất.

Loại nghiêm phạt trình độ này chỉ có thể coi như “trở lại trong phòng của người đi”. Quả thực giống như là phụ mẫu bất đắc dĩ phải đem nữ nhi phản nghịch nhốt ở nhà, để cắt đứt tiểu tử xấu bên ngoài câu dẫn. Đầu thế coi là hung ác vô tình, quả thực là ôn nhu rồi tinh rồi mù. Sau đó “phá núi cứu mẹ” càng là chê cười, lẽ nào tùy tiện một hùng hài tử tu luyện hai năm là có thể đánh bại Dương Tiễn? Mà điện ảnh TV có chút cải biến càng cổ quái hơn, còn cùng Tôn Ngộ Không học pháp thuật, người cũng không nhìn Tôn đại thánh năm xưa là bị Dương khốc ca đuổi theo lên trời không lối, xuống đất không cửa thế nào a.

Dương Tiễn và Tam Thánh Mẫu cùng nhau quay đầu nhìn về phía Hứa Tiên, đều thất thần trong nháy mắt, tựa hồ đang suy nghĩ người này đang ở đây để làm gì? Sau đó lập tức cho ra kết luận, việc này không phải đều là hắn cùng yêu hồ kia dẫn phát ra sao? Hôm nay còn dám ở chỗ này giả mạo người thấy việc nghĩa hăng hái làm!

Hứa Tiên thấy bọn họ thần sắc bất thiện, trong lòng hối hận vạn phần, hảo hảo làm quần chúng đứng xem không lo, theo bên trong nói linh tinh cái gì, làm người tốt quá khó khăn!

Dương Tiễn túm lấy cổ áo của Hứa Tiên:

- Ta muốn ăn nói thế nào?

Con mắt thứ ba ở giữa trán lóe ra không ngừng:

- Người nói ăn nói thế nào, ta sẽ keo kiệt sao!

Hứa Tiên gơ hai tay lên, muốn giết muốn chém, tùy tiện người đi!

Dương Tiễn nghiêm nghị nói:

- Ta người người lấy nàng làm vợ!

Hứa Tiên trợn mắt há hốc mồm, trong óc một mảnh hỗn loạn? Thật là có chuyện tốt này? Ta không có nghe lầm đấy chứ, tuy rằng ta một chút cũng đều không động tâm! Lẽ nào ta vẫn xem lầm địa vị của chính mình, kỳ thực ta là có quang hoàn hộ thể.

Tam Thánh Mẫu vốn dĩ vẻ mặt tức giận, ngay cả vạt áo đều vũ động lung tung, tựa như con gà chọi xù lên toàn bộ lông cánh của nó. Đột nhiên nghe được câu này, thất kinh:

- Cái gì?

Cũng bất chấp hình tượng, túm lấy trước vạt áo của Dương Tiễn.

Vì vậy Tam Thánh Mẫu chế trụ Dương Tiễn. Dương Tiễn lại tóm lấy Hứa Tiên. Giữa ba người đã hình thành một tuần hoàn kỳ diệu. Hứa Tiên cho rằng chính mình nếu như tóm lấy Tam Thánh Mẫu, thì tuần hoàn này sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Ánh mắt không khỏi hướng về phía trên người Tam Thánh Mẫu liếc mắt, lại đổi lấy một cái trừng mắt. Trong hai mắt kia rõ ràng hiện ra hai thành ngữ, mắt trái là “Được một tác lại muốn tiến một thước”, mắt phải là “Không biết cảm thấy thẹn”.

Trong lòng Hứa Tiên biết nếu như chuyện đêm qua hảo cảm của nàng đưa về không, vậy hiện tại đại khái đã vượt qua điểm 0 biến thành số âm. Nhưng so với mới vừa rồi tâm như tro nguội, hiện tại nàng gần như là hoàn toàn sống lại. Hiển nhiên thực đã sự đã quên đi suy nghĩ tìm chết, ngược lại tích cực vì hạnh phúc của bản thân mà chiến đấu.

Lẽ nào?

Hứa Tiên cho Dương Tiễn một ánh mắt, đại thành công a Dương Tiễn!

Đôi mắt của Dương Tiễn tựa hồ chuyển động.

938. Chương 938: Hiện Thực (2)

Chương 938: Hiện thực (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vẫn như trước hoàn toàn không nhìn Tam Thánh Mẫu, chỉ nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên:

- Người còn không có trả lời ta?

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng:

- Cái này...

Từ góc độ này mà nói, Dương Tiễn nhận thức đối với chính mình cùng độ, đúng là muốn so với Lưu Ngạn Xương gì đó phải lớn hơn nhiều. Bất quá coi như là Hứa Tiên nguyên bản kia, cũng so với Lưu Ngạn Xương loại chất thải công nghiệp này mạnh hơn nhiều đi sao!

Tam Thánh Mẫu giận dữ hét:

- Không được. Ta tuyệt không đáp ứng!

Hứa Tiên hướng về phía Dương Tiễn làm ra biểu tình bất đắc dĩ. Cảm giác được biểu hiện của nàng hiện nay, cùng những nữ sinh trong bi kịch cổ điển bị phụ mẫu tham tài hoa mắt ừ tai bức hôn không có gì khác biệt. Hắn sắm vai đương nhiên là các loại nhân vật đáng ghét cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Chỉ bởi đại nhân xem như mệnh tốt, mệnh xấu một chút sẽ bồi phụ nhân mà mất mạng.

Dương Tiễn tiếp tục khiến nàng tức khí tăng cao, híp mắt nói:

- Thế nào, lẽ nào ngươi còn có cái gì bất mãn. Muội muội ta tuy rằng tính tình thô bỉ một chút, nhưng nàng thân là Hoa Nhạc nữ thần. Thụ ngàn vạn người kính ngưỡng triều bái, chẳng lẽ còn không xứng với ngươi? Ngươi nếu lấy nàng làm vợ, tự nhiên sẽ không coi là phi lễ. Bằng không ta cũng chỉ có thể thay nàng rửa nhục!

Tam Thánh Mẫu nói:

- Thô bỉ?

Lấy mắt thường có thể thấy được lửa giận từ đỉnh đầu toát ra, biểu hiện chân thực cái gì gọi là “Nổi trận lôi đình”.

Trăm nghìn năm qua, nàng chưa từng nghe được đánh giá như vậy. Hơn nữa đánh giá này còn là đến từ Dương Tiễn.

- Muội người thô bỉ a!

Hứa Tiên ở trong lòng giúp nàng bổ sung một câu. Nhìn liệt hỏa hùng hực trên đỉnh đầu của nàng, nghĩ thầm: Tín ngưỡng chi lực cùng công đức chi lực mặc dù có bất đồng. Nhưng quả nhiên ở trên bản chất tương tự, có thể hóa hư làm thực. nguồn

Nhưng đối mặt với Dương Tiễn chất vấn, hắn chỉ có thể nói:

- Lệnh muội Thiên Tiên hạ phàm xinh đẹp, chỉ là trong trong đã có thê thất. Thực sự không dám trèo cao! Dương Tiễn nên vì lệnh muội rửa nhục. Tại hạ cũng chỉ có mặc cho xử trí!

Nói xong lời cuối cùng đã là một vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt.

Đây ngược lại không phải hắn thực đối với loại chuyện tốt này không chút động tâm. Liếc mắt nhìn Tam Thánh Mẫu, nữ nhân “thô bỉ” này. Không, nữ thần. Thấy thế nào cũng đều làm cho người ta trong lòng đặc biệt đại động, mặc dù là hiện tại bộ dáng nổi trợn lôi đình, cũng có một phen khí độ khí độ khác.

Chỉ vì hắn tự nhận tuy có quang hoàn hộ thể, nhưng tiếc thay không có Bá Vương Khí, Dương Tiễn sỡ nghĩ lại không tàn. Sao lại chịu để muội tử nhà mình đi làm vợ lẽ của người. Nói không chừng còn muốn buộc hắn bỏ vợ gì đó. Còn không bằng ngay từ đầu đã thống khoái cự tuyệt! Muốn giết muốn chém mặc dù đến đây đi. Lẽ nào xem ta có phải là ngư nam không!

Tam Thánh Mẫu không khỏi nhìn Hứa Tiên một cái, nam nhân mới có thể dưới sự bức ép của ca ca nàng kiên trì như vậy, bình thường không nhìn thấy nhiều lắm. Bỗng nghĩ lại một cái, lẽ nào hắn cũng cảm thấy chính mình thô bỉ. Mới có thể cự tuyệt không khỏi càng nhú mặt mày lại!

Hứa Tiên còn chưa kịp thể nghiệm và quan sát hảo cảm của Tam Thánh Mẫu có xu thế tăng lên, đã lại trở về điểm băng điểm, đem lực chú ý từ trên người muội muội chuyển rời. Trở lại trên người ca ca. Hiện tại việc cấp bách vẫn là vị này, hắn đã làm tốt chuẩn bị ứng chiến.

Mà Tam Thánh Mẫu cũng quyết định thờ ơ lạnh nhạt, mặc cho hai gia hỏa đồng dạng ghê tởm này tới đánh sống đánh chết.

Nhưng đúng lúc này, Dương Tiễn nói:

- Nếu như là bởi vì vấn đề này, người không cần lo lắng, đại trượng phu tam thê tứ thiếp cũng bất quá là bình thường.

Hứa Tiên suýt nữa từ không trung rơi xuống. Trong lòng rộng to hơn, ta đặt ra ở đâu? Ta thuộc tính ở đâu?

Lẽ nào ta vẫn quên ẩn dấu ẩn dấu trọng yếu gì đó. Bá Vương chi khí kia tồn tại? Ánh sáng mặt trời xán lạn kim sắc quang mang trong nháy mắt đem toàn thân của hắn bao phủ, Thần xuyên qua a, người thực sự là quá ôn nhu.

So với bên này hạnh phúc sắp đến. Tam Thánh Mẫu như là bị đông cứng. Tin tưởng tin tưởng nhìn Dương Tiễn, ngay cả bàn tay tóm lấy vạt áo cũng buông bỏ rơi xuống. Lui về phía sau một bước, lẫm lẫm nói:

- Sao lại thế?

Nàng làm sao cũng không thể tin được, hắn sẽ đơn giản đem nàng gả ột nam nhân có vợ như vậy.

Dương Tiễn nói với Hứa Tiên:

- Thế nào?

- Ta sẽ làm ra một quyết định khó khăn!

Hứa Tiên chậm rãi ngẩng đầu lên. Dứt khoát kiên quyết nói:

- Gả cho ta đi!

- Ta không đáp ứng!

Tam Thánh Mẫu kịch liệt phản đối, trong mắt lại chảy ra nước mắt.

- Loại sự tình này không tới phiên ngươi tới làm chủ!

Dương Tiễn thản nhiên nói.

- Dao Trì không cho phép nữ tiên xuất giá!

Tam Thánh Mẫu như là nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Dương Tiễn nói:

- Đây là chuyện của Dương Tiễn ta, đó là Tây Vương Mẫu cũng không xen vào được! Hơn nữa ngươi ở Dương Tiễn nán lại đã lâu, mới có thể trở nên biết cấp bậc lễ nghĩa như thế chẳng. Lúc này vừa vãn rồi khỏi, hiện tại trở lại Hoa Sơn cho ta đi!

- Ta tuyệt không đáp ứng!

Tam Thánh Mẫu chậm rãi lắc đầu.

Dương Tiễn nói:

- Ngươi một ngày không đáp ứng. Thì ở lại Hoa Sơn một ngày!

- Nếu còn tiếp tục ngươi sẽ nhốt ta cả đời!

Tam Thánh Mẫu hung hăng nhún chân, xoay người rơi xuống một hàng nước mắt trong suốt, nhắm phía xa bay đi.

Hứa Tiên nhìn bóng lưng của nàng biến mất tại phía chân trời, bỗng nhiên quay đầu nói với Dương Tiễn:

- Làm ca ca khi dễ muối muối của chính mình như vậy cũng không được a!

- Không quan hệ với ngươi!

Dương Tiễn vẫn như trước là vẻ mặt lãnh khốc.

- Ôi chao? Vừa mới không phải trở nên có quan hệ rồi sao?

Dương Tiễn dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm Hứa Tiên. Từng chữ nói ra:

- Chỉ cần ta còn sống, sẽ vĩnh viễn không được!

- Như vậy, lời nói vừa rồi?

Hứa Tiên trợn mắt, là đang lợi dụng ta đi, quả nhiên là đang lợi dụng đi! Cái gì quang hoàn, cái gì tức giận, trong đồng thoại đều là gạt người. Dương Tiễn trầm giọng nói:

- Ngươi sẽ không thực cho rằng, ta sẽ đem muối muối gặt ột kẻ có vợ?

Hứa Tiên nói:

- Quả nhiên!

Hắn kỳ thực đã có điều cảm giác được. Cái gọi là bức hôn bắt quá chỉ là thủ đoạn hắn biểu hiện ra quyền uy, xem như giáo huấn Tam Thánh Mẫu. Ở đâu có áp bách, ở đâu có phản kháng. Mà ở đâu có phản kháng, ở đó có áp bách lớn hơn nữa!

Hứa Tiên cười cười nói:

- Nếu như ta không phải kẻ có vợ, có phải là còn có chút cơ hội?

Dương Tiễn nói:

- Nếu như ngươi sẽ vì kết thân mà bỏ thê tử kết tóc, như vậy cùng súc sinh lại có gì khác biệt. Ngươi nghĩ ta sẽ để muối muối gặt ột súc sinh sao?

- Do đó, cách xa nàng một chút!

Hứa Tiên yếu ớt thở dài. Đây là cái gọi là hiện thực băng lãnh a!

939. Chương 939: Tóc Đen

Hứa Tiên Chỉ

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 939: Tóc Đen

Hứa Tiên trong lòng vô lực, chỉ chỉ về phía kinh thành:

- Vậy ta có thể đi rồi chứ!

Dương Tiễn gật đầu:

- Ta biết ngươi không phải tà đồ, việc này liền kết thúc tại đây, sau này ta sẽ cùng yêu hồ kia tính toán! Bất quá ta khuyên ngươi vẫn là đem những gì nhìn thấy đều quên đi, nếu như ta ở bên ngoài nghe được phong thanh gì đó!

- Hiểu được!

Thái dương đã hoàn toàn mọc lên, Hứa Tiên xoay người nhắm phía kinh thành đi đến, bỗng quay đầu lại nói:

- Tuy rằng cùng ta không quan hệ, nhưng ta vẫn muốn nói, làm ca ca khi dễ muội muội của chính mình như vậy cũng không được!

- Ta tự có chừng mực!

Hứa Tiên thầm phỉ báng trong lòng, ngươi muốn có chừng mực, muội tử sẽ không bị nam nhân cặn bã bắt cóc! Không khỏi lầm bầm một tiếng:

- Không chết muội!

- Ngươi nói cái gì?

Sát khí trên người Dương Tiễn lại dâng lên, tuy rằng hắn không có hiểu rõ ý tứ của ba chữ này, lại cực kỳ chuẩn xác cảm nhận được ác ý thâm trầm trong ba chữ này.

- Ta nói muội không là không có tương lai!

Lo lắng đến Dương Tiễn lại sắp mở ra con mắt thứ ba, Hứa Tiên vẫn quyết định đem những lời này đặt ở tận đáy lòng, cũng không quay đầu lại nhằm phía kinh thành bay đi.

Trên đường về nhà, Hứa Tiên bỗng nhiên phát hiện, chuyện này có thể cùng hắn không quan hệ. Cho dù không có Tam Thánh Mẫu khuyên can, Dương Tiễn cũng sẽ không thực sự giết hắn, nhiều nhất chỉ là phát tác một trận.

Vì vậy, đây chỉ có thể xem như vui đùa ác liệt, mà không phải mưu hại, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hắn sẽ bỏ qua Hồ Tâm Nguyệt, nhất định phải đem nàng nỗ lực chút đại giới mới được. Bất quá trước đó, hắn lại muốn đi trước tìm một người khác phiền phức.

Cửa sổ mở rộng ra, ánh nắng ngày thu chiếu đầy trên giường, không để nàng nhắm mắt nằm yên. Trong viện Duẩn nhi đang huyền não tưới nước cho thực vật, lại một sáng sớm yên lặng.

- Ngư Huyền Cơ!

Thẳng đến Hứa Tiên rống giận này sự yên lặng này triệt để đánh vỡ.

Ngư Huyền Cơ day day con mắt từ trong giấc mộng tỉnh lại, ngồi dậy nhìn Hứa Tiên một cái:

- Ngươi là ai?

Trên người nàng mặc áo sơ mi trắng phau, cũng không có tiết lộ cảnh xuân.

- Đừng tưởng rằng làm bộ không quen biết là có thể tránh thoát được, người biết ta nói cái gì, người rõ ràng tính ra được, vì sao không nói cho ta biết? A?

Hứa Tiên vỗ song cửa chất vấn.

- Ta hình như mất trí nhớ!

Ngư Huyền Cơ mờ mịt lắc đầu, tóc dài xoã tung đồng đưa theo.

- Lại dùng tới chiêu này? Lần trước người gạt ta còn chưa kịp tìm người phiên phức, hoàn hảo bổn đại gia anh minh thần võ, mới tránh khỏi một kiếp.

- Tránh được?

Khóe miệng Ngư Huyền Cơ nhếch lên, nguyên bản nhân thần mông lung đã ở trong nháy mắt đó tràn ngập khinh miệt sắc bén.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy trong lòng mát lạnh:

- Cái gì?

- Không có gì?

Thần tình Ngư Huyền Cơ khôi phục lười biếng, nhân thần phiêu hốt không nhìn tới hần.

Hứa Tiên nắm vai nàng mạnh mẽ rung động:

- Sao lại không có gì, rõ ràng đã có gì đó, người không phải đã đáp ứng qua sẽ không giấu diếm ta nữa sao? Người nói cho ta a!

- Sư thúc, uống một ngụm trà xin bớt giận đi!

Duẩn nhi đang cầm chén trà, vẻ mặt tiếu ý.

Hứa Tiên buông Ngư Huyền Cơ ra, cầm chén trà uống một hơi cạn sạch.

Ngư Huyền Cơ thì nhân cơ hội từ trên giường đi xuống, cầm lấy đạo bào đã gấp sẵn ở bên cạnh giường khoác lên lên người, đồng thời hô lên:

- Duẩn nhi, gấp chăn!

- Hảo sư phụ, chờ ta nhóm lửa lên đã!

Hứa Tiên theo sát mà đi vào trong phòng:

- Sao người không tự gấp cho chính mình?

- Vậy có đồ đệ thì được ích lợi gì?

Ngư Huyền Cơ đã đi đến trước bàn trang điểm.

Hứa Tiên nói:

- Nàng là đồ đệ cũng không phải tạp công!

Lại nhìn Duẩn nhi trong viện vẫn như trước là đáng tươi cười đầy mặt, bộ dáng toàn bộ không thềm để ý, hiển nhiên đã sớm tạo thành thói quen.

Hứa Tiên thở dài, đi tới trước giường, Ngư Huyền Cơ vội hỏi:

- Người làm gì?

- Người nói xem?

Hứa Tiên vừa nói chuyện đem chăn gấp lại, bên trên còn lại chút hơi ấm của nàng, cùng với một tia mùi hoa quế thơm ngát nhàn nhạt.

Sắc mặt khê biến thành Ngư Huyền Cơ sắc mặt khê biến thành ửng đỏ lên, quay đầu không đi để ý tới, nàng từ trước đến nay vẫn là tổ nhan, không giả dạng. Trên bàn trang điểm cũng chỉ có một cây lược gỗ, lớn tiếng nói:

- Duẩn nhi, đến giúp ta chải đầu!

- Được, sư phụ!

Hứa Tiên vừa vặn từ bên cạnh tìm được một sợi tóc thật dài, liếc mắt nhìn mái tóc dài của nàng, bên cạnh đây cũng không phải tùy ý, tóc của nàng xác thực dài đến không cách nào dựa vào bản thân để chỉnh lý được. Chỉ là bộ dáng uể oải ngồi ở trước bàn trang điểm, để rất rất muốn hỏi một chút, người là đại tiểu thư nhà ai?

Hứa Tiên gấp chăn xong, liền đi tới phía sau nàng, đưa tay đặt ở trên vai nàng, lần này mới vừa bắt lấy vai nàng mạnh mẽ rung động, cảm giác hoàn toàn khác nhau, xúc giác trên tay để hấn không hiểu nhớ tới từ “hương cốt”.

- Hứa Tiên...

- Khôi phục ký ức rồi sao?

Hứa Tiên cúi người, nhìn dung nhan của nàng trong gương.

Ngư Huyền Cơ ôm cánh tay, nhắm mắt lại:

- Muốn chải đầu cũng nhanh chút, đừng cọ sát!

Nữ nhân này! Hứa Tiên nháy nháy mắt, một bên lấy tay đem sợi tóc tán loạn của nàng thu thập, lại vừa hỏi:

- Người vừa rồi là ý gì, chuyện này còn không có kết thúc sao?

Khi đem vài sợi tóc trước mắt của nàng thu thập, đầu ngón tay ngẫu nhiên chạm vào má của nàng.

- Ân!

Ngư Huyền Cơ không khỏi hơi nghiêng đầu tránh ra.

Hứa Tiên nói:

- Cái lược quá phiền phức, vẫn là cắt bớt chút đi!

Trên tay hội tụ Kim Linh chi lực, hình thành hình dạng kéo, đặt ở phía sau nàng, cân nhắc một chút, đã rơi xuống thất lưng của nàng, nhìn nàng cũng không có nói ngăn cản, cũng chậm rãi cắt xuống phía dưới.

Hứa Tiên cúi đầu nói:

- Tương lai kia sẽ phát sinh chuyện gì?

Sáng sớm hôm nay loại sự tình này, hấn cũng không muốn lại trải qua thêm một lần.

Ngư Huyền Cơ trầm mặc một hồi:

- Ta đã trải qua thời gian thật dài không có dùng Thiên Cơ thuật số thôi trắc mệnh số, vì tương lai biến loạn, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hứa Tiên há mồm muốn nói, vậy người sao lại biết ta sẽ có Đào Hoa Sát?

Ngư Huyền Cơ như là đoán ra hấn sẽ hỏi như vậy, trực tiếp hỏi đáp:

- Ta có thể cảm giác được, loáng thoáng, thế nhưng nếu như không suy đoán cụ thể, là không thấy rõ được chi tiết.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, liền nghe “răng rắc” một tiếng, đầu trở nên thoải mái rất nhiều, kinh ngạc nhìn chính mình trong gương, lẩm bẩm nói:

- Tóc...

Hứa Tiên dọc theo sau gáy của nàng, đem tóc cắt đoạn, mái tóc siêu dài của nàng lập tức biến thành tóc ngắn.

Hứa Tiên cầm theo bó lớn tóc đen, mỉm cười nói:

- Hiện tại ta tin rồi!

- Sư phụ?

Đuẩn nhi rút cục châm lửa lên, đi vào trong phòng, nhìn Ngư Huyền Cơ tóc ngắn, vẻ mặt kinh ngạc!

Hứa Tiên cúi đầu nói với Ngư Huyền Cơ vẫn đang sững sờ:

- Tựa hồ trở nên trẻ hơn.

Càng chuẩn xác mà nói là biến nhỏ lại, mất đi tóc dài phụ trợ, khuôn mặt này không ngờ có vẻ non nớt. Thoạt nhìn tuổi cũng chỉ có tiểu cô nương mới có thể để tóc ngắn!

940. Chương 940: Bảo Liên Đăng

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 940: Bảo Liên Đăng

Ngư Huyền Cơ mạnh mẽ quay đầu lại, khó có được hiện ra sắc mặt giận dữ. Hứa Tiên cười cười nói:

- Không sao cả, vả lại lập tức sẽ mọc dài ra!

Hứa Tiên về đến trong nhà, vẻ mặt đau khổ nói với Phan Ngọc và Vân Yên:

- Sợ là chúng ta phải chuẩn bị xuất phát!

Các nàng nhìn nhau:

- Vội vàng như vậy sao?

Hứa Tiên bắt đắc dĩ nói:

- Ngư sư tỷ kia của ta nói, phải lập tức chạy về về Hàng Châu, bằng không, Ngao Ly sẽ có nguy hiểm.

Phan Ngọc nhíu mày nói:

- Thực không?

Trong lòng lập tức thất lạc, nhưng cũng mang theo một tia khoan khoái.

Hứa Tiên nói:

- Nàng nói, tin hay không tùy người!

Hắn tự nhiên không thể lựa chọn không tin, chỉ là liếc mắt nhìn Phan Ngọc rất là hoài nghi đây có phải nàng trả thù đối với chính mình cắt đoạn tóc của nàng hay không?

Hứa Tiên không muốn giấu diếm cái gì đối với các nàng, đã đem sự tình phát sinh từ đêm qua cho tới sáng sớm hôm nay nói rõ một lần, Vân Yên nghe được cười khanh khách không ngừng:

- Phu quân Đào Hoa Sát thật đúng là còn chưa xong.

Phan Ngọc ăn giấm chua nói:

- Chúc mừng Hán văn, lại có một cuộc hôn nhân nữa, còn là nữ thần.

Hứa Tiên cười đem nàng kéo vào trong lòng:

- Ta đó là muốn, chuyện tốt, cũng không rơi xuống trên đầu ta, huynh muội bọn họ hai người đầu khí, ta chỉ là người chịu tiếng xấu thay cho người khác mà thôi.

Hiện tại hẳn đúng là bị song phương phòng bị cừu thị, thế nào cũng không có khả năng rơi xuống bánh ngọt.

- Phu quân người phải tin tưởng thực lực của chính mình, Ngự đạo trưởng không phải đã nói chuyện này còn chưa có xong sao?

Vân Yên ở một bên thay hẳn bơm hơi.

- Không nên ồn ào.

Sau một phen nói chuyện phiếm, cuối cùng trở lại chính đề, Hứa Tiên nói:

- Minh Ngọc, chúng ta phải chuẩn bị rời đi.

Phan Ngọc nhẹ giọng nói:

- Cũng được.

Hứa Tiên thấy nàng buồn bực không vui, cầm tay nàng nắm chặt lại.

Vân Yên lên tiếng nói:

- Ta đi thu thập đồ đạc.

Nói rồi biết điều lui ra ngoài, chỉ hai người bọn họ nói chút chuyện riêng.

- Ta rất nhanh sẽ trở lại...

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, ngôn ngữ nhẹ nhàng, hẳn tựa đầu chậm rãi trầm thấp, hôn lên đôi môi của nàng, nỗi buồn ly biệt như chén rượu tăng thêm men say.

Thẳng đến khi rời môi, lặng lẽ nhìn nhau, Phan Ngọc bỗng nhiên quay đầu nhìn bình phong:

- Nhu Gia?

Nhu Gia công chúa từ phía sau bình phong đi tới, yêu kiều sợ hãi nói:

- Người...phải đi sao?

Hứa Tiên cười sờ sờ đầu nàng:

- Ừm, sẽ lập tức xuất phát!

Mắt thấy vành mắt Nhu Gia lập tức phấp phỏng, lại vội vã an ủi một phen.

Cũng không có nhiều đồ đạc cần thu thập, các loại tạp vật chỉ cần ném hết vào trong Công Đức Ngọc Bài là được. So với trước đây đi đến muốn thoải mái hơn nhiều.

Vân Yên trở về trong phòng mang tới ấn tín quan phục triều đình ban phát, liền đi ngược trở lại.

Từ biệt Phan Ngọc Nhu Gia, ước hẹn tốt thời gian, nỗi buồn ly biệt mặc dù dài, nhưng cũng phải đợi tương lai.

Hứa Tiên mang theo Vân Yên cười mây bay lên, hướng thẳng trời cao.

Trước khi đi Lĩnh Nam nhậm chức, còn muốn trở về Hàng Châu một chuyến trước, liền bay về phía Đông Nam, gần như là dọc theo con đường vào kinh lúc trước để trở lại. Chỉ là theo tu vi của Hứa Tiên dần cao thâm, tốc độ Thái Vân lại nhanh hơn trước rất nhiều.

Rất nhanh sẽ đến phụ cận Hoa Âm huyện, Hứa Tiên lại thoáng dừng lại trên Thái Vân, xa xa nhìn về phía Hoa Sơn tuyết đỉnh chìm trong vân vụ.

Trong lòng hần nghĩ đến, lần này Tam Thánh Mẫu bị ép dưới chân núi, không biết phải đợi năm nào tháng nào, người nào đến cứu đây? Vả lại tuyệt không phải là hần, anh hùng cứu mỹ nhân cái gì đó vẫn là chờ kiếp sau đi sao. Hần cũng không muốn trộn lẫn vào trong tranh chấp giữa hai huynh muội này. Vô luận Đào Hoa Sát kia từ đâu tồn tại, chí ít phải một năm rưỡi nữa cùng đường nghĩ tìm được hần.

Vân Yên cười nói:

- Thế nào? Phu quân lẽ nào muốn đi cáo biệt, hôm nay từ biệt cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại?

Hứa Tiên lên tiếng nói:

- Không bao giờ thấy nữa mới tốt.

Trong hang núi u ám, vô cùng vắng lặng, chỉ có thanh âm nước ngầm chảy róc rách vang lên.

Trong một mảnh hôn ám, đã có một chút linh quang lấp lánh như huỳnh trùng, đó là một ngọn đèn ra quang mang, cũng chiếu sáng khuôn mặt mỹ lệ của một nữ tử.

Chính là Tam Thánh Mẫu, lúc này nàng đang hết sức chuyên chú nhằm về phía trong ngọn đèn nhìn lại. Ngọn đèn kia cũng không phải ngọn đèn bình thường, liên hoa trên ngọn đèn phiêu tán linh tử hình thành một vài bức hình ảnh động, theo tâm ý của nàng không ngừng cải biến, khi thì là sơn xuyên lưu thủy, lúc lại là hoa diêu ngư trùng. Nhưng nhiều nhất vẫn là cảnh tượng nhiệt náo trong phố phường.

Nếu như Hứa Tiên ở đây, nhất định phải hô to một tiếng:

- TV!

Mà biểu tình lúc này của Tam Thánh Mẫu cũng chính là giống như người hiện đại thần tình buồn chán tựa ở trên sofa, dùng điều khiển từ xa liên tục thay đổi tiết mục.

- Di?

Trên bầu trời trống trải mênh mông bỗng nhiên nhanh chóng bay tới một đám mây, hấp dẫn ánh mắt của nàng. Nàng đưa tay chỉ một cái, hình ảnh đã cấp tốc kéo gần lại, tập trung ở trên đám Thái Vân, thấy rõ mặt người đó, chính là Hứa Tiên và Vân Yên nguyên bản có thể ẩn nấp giấu hình. Dưới uy lực của Bảo Liên đẳng không có gì có thể che giấu được.

Mà ánh mắt của Hứa Tiên đang nhằm phía Hoa Sơn trông lại, hai người hầu như là bốn mắt nhìn nhau, Tam Thánh Mẫu nhủ mảy lại, cảm theo Bảo Liên đẳng hướng ra phía ngoài hướng ra phía ngoài đi đến chỗ động khẩu.

Đã có đông đảo binh tướng cùng nhau hành lễ với nàng nói:

- Nương nương!

Những binh tướng này cũng không phải thiên binh thiên tướng tầm thường, mà là một nghìn hai trăm tinh nhuệ trong Thảo Đầu Thần, bởi vì đều là thảo tinh thụ yêu, do đó được xưng là Thảo Đầu Thần. Nhưng thực lực lại càng ở trên thiên binh thiên tướng.

Tam Thánh Mẫu hơi gật đầu, lại từ một bên né qua, những binh tướng kia liền chắn lại ở trước mặt nàng, đại tướng dẫn đầu nói:

- Nương nương, chân quân dặn chúng ta...

Tam Thánh Mẫu ngắt lời nói:

- Ta muốn đi ra ngoài!

Thiên tướng lại nói:

- Thế nhưng chân quân để người ở trong núi...

- Ta. . . Muốn. . . Ra. . . Đi!

Tam Thánh Mẫu nhìn chằm chằm đại tướng, nói ra từng chữ một.

Đại tướng cười khổ nói:

- Người ra tay đi, hạ thủ nhẹ chút.

Tam Thánh Mẫu mới nhoẻn miệng cười:

- Làm phiền.

Cầm trong tay Bảo Liên đăng vung lên, thất thải thần quang chiếu sáng sơn cốc, những Thảo Đầu Thần binh tướng nà đều phân biệt ngã xuống không đứng dậy nổi.

Hứa Tiên đang muốn cười mây tiếp tục hướng phía Hàng Châu bay đến, ở chỗ sâu trong Hoa Sơn vân vụ, lại đột nhiên bay ra một đạo thất thải thần quang, ngăn cản đường đi của Hứa Tiên.

Tam Thánh Mẫu mặc một thân trang phục bằng hư ngự phong, trên đầu ô kế cao vút, phía sau dây lưng màu xanh dương bay lên, sau đầu còn có từng vòng quang hoàn, kết hợp thành thất hoàn thất thải, lóe ra bất định như nghệ hồng. Trong tay ngọc cầm một tòa liên hoa đăng, đang tỏa ra một chút linh quang. Bộ trang phục này quả thực hoa mỹ uy nghi tới cực điểm, phàm phu tục tử vừa thấy, sợ là chỉ có cúi đầu mà bái.

941. Chương 941: Nỗi Oan

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 941: Nỗi Oan

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Nương nương có chuyện gì? Chẳng lẽ là đến tiễn ta sao?

Nhưng nhìn đôi mắt đẹp kia ẩn chứa sát khí, liền biết đây là không có khả năng. Dương Tiễn, người dám trông coi càng nghiêm mật chút sao? Muốn khống chế thì khống chế thật tốt cho ta a hôn đản.

Tam Thánh Mẫu trách mắng:

- Hứa Tiên, người làm nhục sự thuần khiết của ta, ta đọc được người không phải có ý định mới không muốn tính toán với người. Người lại được một tác còn muốn tiến một bước, xảo ngôn lệnh sắc, mượn ca ca hồ đồ kia đến bắt nạt ta, hại ta bị nhốt trong hang núi, hôm nay nhất định phải hướng người đòi lại công đạo.

Không đợi Hứa Tiên đáp lời, nói xong đã cầm Bảo Liên đăng trong tay vung lên, nguyên bản nộ hoa khép kín, lập tức tràn phóng ra.

Hứa Tiên nói:

- Hiểu lầm a hiểu lầm!

Vân Yên trêu đùa:

- Phu quân, mau đem nàng bắt giữ lại, đưa vào động phòng.

Hứa Tiên trừng mắt với nàng một cái:

- Đừng làm loạn thêm.

Quả nhiên vẻ giận dữ trên mặt Tam Thánh Mẫu càng đậm, nhắm lại hai mắt, đôi môi rất nhanh đóng mở, yên lặng tụng niệm cái gì đó.

Trong thiên địa hiện ra hàng vạn hàng nghìn đóa liên hoa, tầng tầng lớp lớp đem hai người Hứa Tiên vây quanh ở chính giữa. Từng đóa liên hoa kia đang theo Bảo Liên đăng trán phóng một chút. Trong mi tâm của nàng cũng có hoa văn giống như liên hoa đang lặng yên trán phóng.

Vân Yên vỗ tay nói:

- Đẹp quá!

Hứa Tiên lại cảm giác được nguy cơ mỹ lệ này, cười mây nhăm về phía nam đi nhanh.

- Còn muốn chạy? Muộn rồi!

Tam Thánh Mẫu mở hai mắt ra, hàng vạn hàng ngàn liên hoa cùng nhậu nở rộ.

Quang mang chợt hiện, trong thiên địa, một mảnh mờ mịt.

Ở trong mắt Hứa Tiên, mây trắng trời lam biến mất, núi xanh nước biếc cũng tiêu tan, chỉ có bảy loại màu sắc cầu thành sắc khối loang lổ, liên tục xoay tròn, nữ khúc tựa như dòng xoáy, hắc chỉ cảm thấy thần hồn cũng bắt đầu vụn vẹo theo đó, cũng cảm thấy mê muội thật sâu.

Hứa Tiên trong lòng cả kinh, một kích nén giận của Tam Thánh Mẫu này, quả nhiên không phải chuyện đùa, đây là cái chiêu số gì? Huyền thuật? Không giống pháp thuật? Cũng không quá giống.

Hắn cho tới bây giờ coi như là đã kinh lịch qua không ít chiến đấu, nhưng như là loại pháp thuật trực tiếp công kích thần hồn cực kỳ hiếm thấy, điều này làm cho nhục thân cường hãn của hắn không có đất dụng võ. Thậm chí vận dụng kiếp lồi cũng không có công hiệu quá lớn. Hiển nhiên đây cũng không phải là linh lực bình thường.

Tam Thánh Mẫu đối với một chiêu này của bản thân cực có tự tin, một chiêu này mượn lực lượng Bảo Liên đăng, còn cần tiêu hao mười năm đèn nhang tín ngưỡng mới có thể thi triển. Một khi thi triển, vô luận Thần Tiên yêu ma, đều phải ngã xuống đất không dậy nổi. Ba ngày ba đêm cũng vẫn chưa tỉnh lại. Ở trong khoảng thời gian này, nàng tự nhiên có thể dễ dàng đem địch thủ chế phục.

Đợi cho quang mang tiêu tán, Hứa Tiên và Vân Yên đã ngã vào trên Thái Vân, hôn mê bất tỉnh.

Tam Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, phía sau dải lưng như xà mở rộng ra, đem Hứa Tiên buộc chặt, đi tới trên Thái Vân, trong khoảng thời gian ngắn lại do dự, nàng mới vừa rồi nhất thời xung động, nhện không được lao tới bắt giữ Hứa Tiên, rốt cuộc xuất khẩu ác khí lại không nghĩ tới nên làm thế nào mới tốt.

Chung quy không thể thực một đao giết hắn, cũng không nhện được nhớ tới hắn ban đầu lưu lại câu thơ trên dải lụa, vốn nói người là người có học vấn, lại không nghĩ rằng... Hừ nhìn Vân Yên bên cạnh hắn, trong lòng càng giận hơn, nữ nhân này mới vừa rồi cũng là hồ ngôn loạn ngữ.

Nàng đang do dự, cũng không phát giác lông mi Hứa Tiên rung động một chút, trên người giải lụa buộc chặt đứt bay ra, hắn như Mãnh Hổ chụp mồi, lao thẳng tới Tam Thánh Mẫu.

Trong gang tấc đó, Tam Thánh Mẫu đâu kịp làm ra phản ứng, đã bị Hứa Tiên một phát đoạt lấy Bảo Liên đăng một tay chế trụ cổ tay, cũng không giãy dụa được nữa.

- Sao lại thế?

Tam Thánh Mẫu quá sợ hãi nói.

Hứa Tiên ước chừng Bảo Liên đăng trong tay, mới hiểu được công hiệu của nó. Bảo Liên đăng này xác thực không phải phàm vật, công hiệu của nó dĩ nhiên gần như với Công Đức Ngọc Bài của hắn. Có thể sử dụng tín ngưỡng chi lực tiến hành công kích. Loại này sử dụng khác với Nghê Hồng Đại Thủ giản đơn thô bạo kia của Đông Hải Long Vương, mà là pháp thuật càng thêm thực hành hữu hiệu.

Nàng vừa tụng niệm cũng không phải là pháp quyết, mà là đang hướng về Bảo Liên đăng cầu nguyện, mới thi triển ra một chiêu uy lực cường đại như vậy. Bởi vì tín ngưỡng chi lực khác với linh lực tâm thường, do đó kiếp lồi căn bản không thể chống đối. Tựa như lúc trước Hồ Tâm Nguyệt dùng Đầu Suất Hỏa không phá nổi phòng ngự của hắn vậy. Còn may là có Công Đức Ngọc Bài trong người, hắn mới có thể định trụ tâm thần thành công phản kích.

Bằng không, sợ rằng thực chỉ có số phận bị miếu sát. Để trong lòng hấn càng thêm vài phần cẩn thận, thiên hạ to lớn, pháp thuật pháp bảo thần kỳ không biết có bao nhiêu. Nếu như tự cao tự đại, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày lật thuyền trong mương, mà Thần Tiên thành danh quả nhiên không có một ai dễ đối phó.

Cổ tay bị nam tử xa lạ nắm trong tay, Tam Thánh Mẫu trong lòng vừa thẹn vừa giận, cố sức giãy dụa nói:

- Người muốn làm cái gì? Buông ra.

- Chỉ là muốn cho người nghe ta giải thích!

Hứa Tiên không quan tâm lôi kéo Tam Thánh Mẫu đi tới trên mặt đất, đơn giản rõ ràng đem suy nghĩ của Dương Tiễn nói ra một phen. Hấn có thể không có hứng thú gánh nỗi oan này. Đào hoa kiếp cũng tốt, Đào Hoa Sát cũng được, hấn tin tưởng chỉ cần giải thích rõ ràng, Tam Thánh Mẫu là có thể hiểu được. Coi như là không kéo lại được hảo cảm, cũng có thể đem cừ hận hóa giải.

- Người nói là thật chứ?

- Từng câu đều là thật. Nếu có một câu hư ngôn, sẽ thiên lôi đánh xuống, được rồi, chính là như thế này.

Hứa Tiên thuận miệng phát ra lời thề, buông tay cổ tay của nàng ra:

- Mạo phạm rồi!

Tam Thánh Mẫu day day cổ tay đã đỡ lên, trên mặt còn có chút nửa ngờ nửa tin, cũng vươn tay nói:

- Cho ta!

Hứa Tiên lập tức hai tay dâng Bảo Liên dâng lên, xoay người lại đi chiếu cố Vân Yên đang ngất xỉu, giúp nàng day day huyết Thái Dương, đem một điểm thanh quang đưa vào trong đó, nàng liền yếu ớt tỉnh dậy:

- Phu quân, ta nằm mơ!

- Người đã hôn mê đi, cũng không phải ngủ đi, không phải nằm mơ!

Hứa Tiên thấy nàng tinh thần khỏe mạnh, cũng yên tâm hơn. Xem ra một chiêu kia của Tam Thánh Mẫu thuộc về kỹ năng khống chế siêu cường, cũng không nặng ở sát thương.

- Không khác nhiều, không khác nhiều, người đoán ta nằm mơ tới cái gì?

Vân Yên hăng hái bừng bừng ngồi dậy, trên mặt một điểm thần sắc lo lắng cũng không có, hiển nhiên là đối với Hứa Tiên cực kỳ có lòng tin.

- Ta không giỏi đoán câu đố a!

Hứa Tiên vò đầu.

- Đoán mà, đoán mà.

Vân Yên kéo cánh tay hấn nhẹ nhàng lay động, bộ dáng làm nũng để hấn không thể cự tuyệt, chỉ đành nói:

- Được rồi, người mơ tới ăn tiệc.

- Ta cũng không phải Ngao Ly, lại đoán nữa, gợi ý người một chút, cùng người nào đó bên người chúng ta có liên quan!

942. Chương 942: Tung Sơn.

Chương 942: Tung Sơn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vân Yên liếc mắt nhìn Tam Thánh Mẫu, hiển nhiên “người nào đó” không phải những người khác.

Mà vào lúc này, Tam Thánh Mẫu lại cầm Bảo Liên Đăng đứng dậy đi qua, nhắm mắt lại, trong miệng nói lẩm bẩm, Bảo Liên đăng lại một lần nữa phóng xạ thần quang, từng điểm linh tử ở trên đèn hội tụ, hình thành một vài hình ảnh.

Hứa Tiên phân thần nhìn, chỉ thấy những hình kia đúng là sau khi Tam Thánh Mẫu rời đi, tràng cảnh hắc và Dương Tiễn đối thoại, loáng thoáng còn có thanh âm truyền ra. Thầm nghĩ quả nhiên không ngoài dự liệu, đây chính là một loại pháp bảo kỳ nguyện, lấy tín ngưỡng chi lực làm nguồn năng lượng, thực hiện các loại nguyện vọng của người sử dụng.

Mà sắc mặt Tam Thánh Mẫu lại càng ngày càng khó coi, Hứa Tiên mặc dù trong lòng thương xót. Nhưng càng nhiều lại là thoải mái, cứ như vậy, cừu hận đã một lần nữa bị Dương Tiễn kéo trở lại, thầm nghĩ một tiếng:

- Dương huynh, người tự cầu nhiều phúc đi sao!

Vân Yên nói:

- Phu quân người tiếp tục đoán a!

Hứa Tiên nói: nguồn

- Người mơ tới ta bị, người nào đó, giết phải không?

Vân Yên không nghe theo:

- Sao ta lại nằm mơ loại mộng này, ta đúng là vẫn cảm thấy người tốt, ngay cả nằm mơ cũng thế! Bỏ đi, ta vẫn là nói cho người biết vậy, ta nằm mơ tới người lấy, người nào đó!

Tam Thánh Mẫu ngoái đầu nhìn lại qua đây, nàng cười dài cùng nàng đối diện.

Hứa Tiên cười gượng:

- Quả nhiên là nằm mộng!

Đối với Tam Thánh Mẫu nói:

- Hiện tại người đã hiểu rồi chứ? Chuyện này cùng ta kỳ thực không có quan hệ gì, ta cũng là người bị hại, cái khác không cần nhiều lời, chúng ta vẫn là lập tức từ biệt đi!

Hứa Tiên vừa chấp tay định cùng Vân Yên rời đi, một thanh âm ở phía sau hắc vang lên:

- Ta đồng ý!

Trong đó bao hàm oán giận để hắc cũng cảm thấy sau lưng phát lạnh, quay đầu lại kỳ quái hỏi:

- Cái gì?

Tam Thánh Mẫu nói:

- Ta đồng ý hôn...ước!

Cuối cùng hai chữ này nàng cắn răng nói ra. Nhưng ánh mắt nhìn Hứa Tiên không giống như là nhìn người hôn ước, mà càng giống kẻ thủ giết cha.

Vân Yên lấy khủy tay thúc thúc Hứa Tiên đang trợn mắt há hốc miệng:

- Xem ra ta đã có bảy thành công lực của Ngự đạo trưởng!

- Nương nương, người sao thế, nương nương người không thể như vậy a, nương nương!

Hứa Tiên không biết nàng là thực sự mơ được, hay là dự kiến đến loại tâm lý vụn vặt này, chỉ biết là chính mình trong lòng vạn phần giằng kết.

- Đây chẳng phải là điều các người kỳ vọng sao? Lúc trước không phải người đã đáp ứng?

Hứa Tiên gật đầu một cái:

- Tuyệt đối là vui đùa!

- Ta đáng cười sao?

Hứa Tiên lắc đầu:

- Đường như không!

- Hứa công tử, có câu là, phụ mẫu chi mệnh, mai mối chi ngôn! Nhị ca hần đã quyết định như vậy, một thiếu nữ tử như ta, lại có biện pháp nào? Ta tự biết hình dạng xấu xí, tính tình thô bỉ, vốn là không xứng với Hứa công tử người, nhưng nếu là không theo, ta chẳng phải là sẽ bị nhốt dưới Hoa Sơn, vĩnh viễn không thấy mặt trời, còn mời ngài nhân nhượng, cứu ta khỏi nước lửa, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích!

Tam Thánh Mẫu yêu kiều sợ hãi, cuối cùng dịu dàng thi lễ, dịu dàng như là một người khác.

Hứa Tiên lại biết, vui đùa này mở lớn rồi! Nàng quả nhiên không phải dễ khi dễ, cứ như vậy, Dương Tiễn cần phải đem lời nói ra nuốt trở lại, nhưng người muốn tướng quân không quan hệ, thế nhưng đừng lấy ta đảm nhiệm binh sĩ sai sử a!

- Nương nương người vẫn là tha cho ta đi, người tùy tiện tìm a miêu a cầu Lưu Ngạn Xương đều không quan hệ, hà tất cứng rắn vấy lên ta đây? Trong nhà ta đã có thê thất, cái này người đã biết...

Tam Thánh Mẫu cắt ngang nói:

- Thê không thể nói, thiếp cũng được a!

Loại điều kiện khoan hậu này chẳng những không khiến cảm động cảm động, ngược lại cảm thấy trong lòng phát lạnh một trận nếu như nếu như người trước còn có một chút khả năng, vậy cái sau căn bản là tuyệt đối không thể được. Thực đến loại trình độ này, chính là Dao Trì cũng không có khả năng ngồi yên không lý đến, để nữ thần làm thiếp cho người khác, làm ra trò đùa gì.

Bằng vào loại tính tình kia của Tây Vương Mẫu, chính là thắng cho người đem hần và Dương Tiễn bắt đến Dao Trì, trở mặt cũng không sao cả. Cũng để Hứa Tiên kiến thức đến Tam Thánh Mẫu bướng bỉnh, âm u đến loại trình độ nào. Nữ thần quả nhiên so với nữ nhân càng không thể đắc tội được, đem so sánh, nương tử nhà ta thiên chân vô tà, khả ái dễ thương cỡ nào a!

Hứa Tiên nắm tay lại nói:

- Ta tuyệt không đáp ứng!

- Di, câu lời thoại này tựa hồ có điểm quen tai? Không căn bản ta cái gì cũng chưa từng đáp ứng qua!

Hần chỉ cảm thấy một ngày hôm nay, từ lúc bị Hồ Tâm Nguyệt hãm hại, khi hần thật vất vả tháo xuống một nỗi oan, đã lập tức có một nỗi oan càng lớn hơn nữa vấy lên người. Đây quả nhiên là Đào Hoa Sát! Hồn dẫn Hồ Tâm Nguyệt, hồn dẫn Ngư Huyền Cơ, hồn dẫn Tam Thánh Mẫu!

Tam Thánh Mẫu ôn nhu cười, sờ sờ Bảo Liên đang trong tay, biểu thị tội chứng không cho gạt bỏ. Xoay người bay lên trời đi, hoàn toàn không nhìn “vị hôn phu” trên danh nghĩa này của nàng.

Hứa Tiên lớn tiếng nói:

- Người đi đâu?

Tam Thánh Mẫu ngoái đầu nhìn lại nói:

- Người trong Dao Trì đều không được hôn phối, hôm nay ta nếu muốn rời khỏi Dao Trì, tự nhiên muốn đi gặp Thánh Mẫu bẩm báo một tiếng, thỉnh Hứa công tử người yên lặng chờ tin tốt đi!

Tin tốt? Ta xem là tin dữ đi! Hứa Tiên hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể nàng nàng đến Dao Trì nói lung tung, vẫn là trước đem nàng bắt giữ đuổi về Hoa Sơn, chờ Dương Tiễn đến trách phạt đi! Thân hình hóa thành điện thiểm, thẳng hướng Tam Thánh Mẫu bay theo, khi sắp tiếp cận nàng, Bảo Liên đành lại một lần nữa phóng xuất quang hoa, biến thành một tầng quang mạc đem hần ngăn cách.

Đội được quang mặc tỏa khắp, đã không thấy hình bóng Tam Thánh Mẫu, Hứa Tiên trầm nghĩ, lần này xong đời rồi!

Lúc này, Dương Tiễn phân thân mới mang theo một đám thuộc hạ chạy tới, mở miệng liền hỏi:

- Nàng đâu rồi?

Hứa Tiên đưa tay chỉ, đem hắn dẫn tới một bên, mới thấp giọng giảng thuật một lần, cuối cùng tổng kết:

- Nói ngắn gọn, muội muội người đến Dao Trì cáo trạng đi, nếu như nàng thành công, người sẽ rất không may, ta cũng sẽ không may theo!

Sắc mặt Dương Tiễn trở nên cực kỳ khó coi, đối với một đám thuộc hạ phía sau phân phó:

- Đi, thông lệnh Mai Sơn quái và toàn bộ Thảo Đầu Thần, chính là bày thiên la địa võng, cũng phải đem nàng tìm trở lại cho ta. Sau khi tìm được nàng không cần lộ ra, chỉ cần thông báo cho ta là được!

Chúng tướng ầm ầm lĩnh mệnh, bay về phía bốn phương tám hướng.

Dương Tiễn lại đứng yên bất động, lại một lần nữa mở con mắt thứ ba giữa trán, hướng về bốn phương tám hướng nhìn quét một lượt.

Con mắt này của hắn cũng không phải từ nhỏ đã có, mà là một đạo pháp thần kỳ của tu đạo gia, tức là cái gọi Thiên Nhân, tác dụng lớn nhất của nó cũng không phải là chỉ dùng để đem địch thủ đả thương. Mà chính là để nhìn, một khi bắt đầu dùng, có thể trên nhìn bầu trời, dưới xem hoàng tuyền. Nhìn rõ mọi việc không bỏ sót, nhìn hạt bụi như Thái Sơn. Cho dù người có biến hóa ra sao, đều không thoát khỏi tầm mắt của hắn.

943. Chương 943: Tung Sơn. (2)

Chương 943: Tung Sơn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng mà rất lâu sau, hắn lại thất vọng nhắm mắt lại, hiển nhiên cũng không có tìm được hình bóng của Tam Thánh Mẫu, cúi đầu ngưng thần nhìn Hứa Tiên, nhân thần rất phức tạp, rất phức tạp!

Hứa Tiên nhún nhún vai:

- Ta nói phương pháp giáo dục của người có vấn đề!

Nhưng nhìn hắn càng phát ra sắc mặt khó coi, lại nghĩ đến vị trí của bản thân, thực sự không có cách nào khác dễ dàng châm chọc, chỉ đành nói:

- Nếu như ta thấy được nàng, sẽ thông báo cho người! Hiện tại vẫn là cáo biệt tại đây!

Thực sự là đại cứu ca hồng bát, ai lấy muội muội người thì đen tám đời, nói muội muội người cũng đã gặp đen rồi.

Hứa Tiên ở trong lòng cảm thán một tiếng, không đợi Dương Tiễn trả lời, liền xoay người cười mây bay đi.

Bên cạnh Vân Yên vẫn như cũ cười tủm tỉm, tựa hồ toàn bộ không lo lắng việc này, đến sau đó thẳng thắn ghé vào trên Thái Vân, thăm dò xuống phía dưới nhìn xung quanh. Quần sơn nhấp nhô tựa như cự thú đang ẩn núp. Mặc dù không phải lần đầu tiên cười mây, nhưng vẫn cứ cảm thấy phi thường tráng lệ, mà hướng phía nam nhìn lại sơn thế dần ổn định, hóa thành một mảnh liêu nguyên vô tận. Bọn họ rất nhanh đã có thể rời khỏi phiên Hoa Sơn sơn mạch này.

Vân Yên bỗng nhiên chỉ vào phía dưới cười nói:

- Phu quân, người xem cái này có giống Bạch tỷ tỷ hay không?

Hứa Tiên đang có chút không yên lòng, nghe được lời ấy lập tức hỏi:

- Ở đâu?

Theo ngón tay nàng nhìn xuống phía dưới, dưới hai ngọn núi giáp nhau, một con sông khúc khuỷu, giống như Hoa Nhạc nam lộc chảy về phía bình nguyên rộng lớn. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống giống như một con trường xà ngân bạch, mới biết nàng đang trên đũa:

- Một chút cũng không giống!

- Phu quân người biết đây là con sông gì không?

- Cái gì?

- Nếu như ta đoán không sai mà nói, đây là Lạc Thủy.

Hứa Tiên nghi ngờ nói:

- Lạc Thủy! Hà Đồ Lạc Thư kia? Thoạt nhìn tựa hồ quá nhỏ!

Có câu là “Long đồ xuất hà, quy thư xuất lạc”. Hà Đồ Lạc Thư chính là một cái Cổ Long biên mạc nhi thành tham tận tiên thiên thuật số huyền bí huyền ảo trong Hà Lạc Thủy Hệ, không ở dưới Thái Cực Bát Quái Đồ. Mà Lạc Thủy cũng là một con sông duy nhất mà Ngao Ly sẽ không nỗ lực đánh chiếm.

Vân Yên nói:

- Đây còn chỉ là đầu nguồn, đợi đến bình nguyên, dung hợp rất nhiều dòng suối, thủy thế mới có thể biến lớn. Ta đang suy nghĩ trên đời này có thật có Lạc Thần hay không đây?

Hứa Tiên khẳng định nói:

- Có!

Vì trợ giúp Ngao Ly, tại điểm này hẳn đúng là đã nghe qua Bạch Tố Trinh chỉ điểm.

- Lạc Thủy là một con sông cực kỳ đặc thù, trăm nghìn năm qua vẫn có một vị nữ thần cố định, cũng chính là Lạc Thần trong truyền thuyết. Nàng cùng Tam Thánh Mẫu đều là nữ tiên trong Dao Trì, thụ Thiên đình sắc phong nữ thần, bất kỳ kẻ nào cũng không được công phạt. Hôm nay Hà Bá Hoàng Hà hiện nay cũng là con của Lạc Thần, đại địch của Ngao Ly.

Vân Yên chân thành nói:

- Thì ra là thế thật muốn gặp một lần, cái gì là Lăng Ba Vi Bộ, la miệt sinh trần!

Hứa Tiên nhìn Lạc Thủy càng phát ra rộng lớn:

- Sẽ có cơ hội, tương lai Ngao Ly cùng Hà Bá tất có đánh một trận, đến lúc ấy tự nhiên có thể thấy rõ! Bất quá ta đúng là không muốn gặp, Yên nhi nhà ta cũng sẽ không kém hơn bất cứ một nữ thần nào!

Vân Yên cười ngọt ngào, nháy mắt mấy cái nói:

- Ta chưa nói ta kém hơn nàng a!

Hứa Tiên sửng sốt, bật cười nói:

- Là ta lỡ lời rồi!

Nhìn khuôn mặt của Vân Yên, không biết có phải chính mình ảo giác hay không, nàng tràn ngập tự tin phảng phất trở nên càng lúc càng mỹ lệ, vượt quá xa bình thường.

Thải Vân bay nhanh, đem Trường An, Hoa Sơn ném ở rất xa phía sau, thẳng đến nhìn thấy Đông Lưu Hoàng Hà cuộn cuộn, đã là lúc chính ngọ.

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta xuống phía dưới nghỉ ngơi một chút đi!

Vân Yên hỏi:

- Không vội trở về về Hàng Châu sao?

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Ta vừa mới để Kim Ung truyền lại tin tức, Hàng Châu bên kia bình yên vô sự, lần này chỉ sợ là bị đùa giỡn.

Vân Yên nói:

- Ai bảo người quyết cắt tóc của người ta! Bất quá đã như vậy, thì không cần sốt ruột, có thể du ngoạn một chút!

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của Vân Yên, Hứa Tiên sao lại có thể cự tuyệt, chỉ mỉm cười nói:

- Cũng được!

Vận khởi Thông Thiên Nhân nhìn một cái, chỉ thấy trên đông phương bình nguyên rộng lớn, đột nhiên mọc lên một phiến núi non trùng điệp, cũng không so với Tần Lĩnh hoang vắng hơn, xung quanh có rất nhiều thành trì thôn xóm, mọc lên từng làn khói bếp, mà ở trên núi cũng có rất nhiều chùa chiền cổ tháp cũng có thể du lãm.

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta sẽ nghỉ chân ở chỗ này đi!

Liên tại một tòa thành trì dưới núi hạ xuống, sau khi thoáng nghe ngóng một chút, liền biết nơi này là Dự Châu, mà phiến núi non trùng điệp kia chính là trung nhạc Tung Sơn.

Nghĩ hẩn khi đến tổn hao rất nhiều thời gian mới tới được kinh thành, mà hôm nay chỉ dùng không đến một thời thần, liền chạy được non nửa lộ trình. Nếu từ nay về sau bay thẳng Hàng Châu, đại khái chỉ cần chỉ cần hai ba canh giờ, trong lòng càng không vội vã, hướng người qua đường hỏi tửu lâu lớn nhất trong thành, rồi dẫn Vân Yên đi vào.

Mà người qua đường nghe bọn họ dò hỏi, vẫn cứ ngơ ngác đứng ở chỗ, lẩm bẩm nói:

- Tiên nữ.

Hai người tới trước cửa tửu lâu, chỉ thấy lầu hình bát giác, có ba tầng, trên bảng hiệu viết “Trung Nhạc Lâu” ba từ lớn.

Đối mặt với người xung quanh đưa ánh mắt nhìn tới, Vân Yên như là chợt nhớ tới cái gì đó, vội vã cùng Hứa Tiên xin một cái khăn sa che mặt.

Hứa Tiên thản nhiên nói:

- Không cần phiền phức, không sao cả!

Vân Yên cũng vui vẻ thoải mái, theo hẩn đi vào lầu. Trong lầu, nguyên bản đại đường náo nhiệt, bỗng nhiên yên tĩnh, chưởng quỹ đang bận tới sát đầu mẽ trán, cảm thấy cổ dị tượng này, trong lòng kỳ quái, cũng theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía cửa, cũng sững sốt theo.

Hiểu được nguyên nhân chuyện này, chỉ vì một nữ tử đang đi tới trước cửa. Nàng kia dung nhan tuyệt mỹ, giống như Thần Nữ, lại không phải như Thần Nữ lạnh nhạt bất cận nhân tình. Giữa trán chung quy có ấn tinh mang ý cười, rung động tâm hồn, lại thanh lệ đáng yêu như thế. Chỉ thấy nàng ở trong đại sảnh nhìn quét một vòng, mới nói khẽ với nam tử bên cạnh một câu, giống như toàn bộ không thèm để ý tới ánh mắt xung quanh. Tư thái không coi ai ra gì đó, khiến kẻ khác trong lòng thương tổn.

Di, sao còn có nam nhân!

Mà nam nhân kia đang từ từ che ở trước người nữ tử, cái cổ mọi người cũng theo đó vận vẹo, thẳng đến hẩn triệt để ngăn trở ánh mắt của mọi người, lớn tiếng hỏi:

- Lão bản, trên lầu còn có vị trí không?

Trong lòng rất là bất mãn, ta tốt xấu cũng coi như là thân mang dị tượng, các người dám không nhìn ta một cái sao?

Mọi người ngẩn thẳng cái cổ, đại đường lại lập tức khôi phục tiếng động náo nhiệt, phảng phất như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, chỉ là rất nhiều người dư quang vẫn đang không cam lòng nhìn qua, có người càng mang theo sát khí, tựa như phải đem nam nhân kia đâm chết.

944. Chương 944: Tái Ngộ.

Chương 944: Tái ngộ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chưởng quỹ liền bước lên phía trước bắt chuyện:

- Xấu hổ quá, khách quan, trên lầu đã bị bao hết!

Hứa Tiên trong lòng có chút kỳ quái, trong đại đường kín người hết chỗ, nam nữ lão ấu đều có, bên cạnh phần lớn bày ra đao kiếm, có một người độc chiếm một bàn, cũng có bảy tám người chen lấn một bàn, lại đều chọn vị trí dựa gần. Chỉ có trung ương đại đường, còn có một bàn không ai đến ngồi. Tất cả mọi người như là đang phòng bị những người khác, bầu không khí hơi có chút quái dị!

Hứa Tiên chỉ về phía bàn trống ở giữa kia:

- Vậy thì ngồi ở đó đi, Yên nhi người nói thế nào?

Vân Yên từ phía sau hần ló ra nói:

- Được!

Hai người ngồi xuống, thoáng gọi mấy món thức ăn đặc sắc, để chưởng quỹ tự mình đưa tới thức ăn.

Hứa Tiên nhin không được hỏi:

- Chưởng quỹ, đây là có chuyện gì?

Chưởng quỹ nói:

- Các người không phải tới tham gia đại hội võ lâm sao?

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Đại hội võ lâm!

Thần kỳ như vậy!

Vân Yên cũng dâng lên hứng thú, quay đầu nhìn một cái.

Chưởng quỹ không hiểu sao như là cảm thấy trên người nhẹ đi mấy cân, có chút tự đắc giới thiệu:

- Nhị vị không phải người trong võ lâm, không biết cũng là tất nhiên. Đại hội võ lâm này chính là đem cao thủ khắp thiên hạ tụ tập, quyết một trận sống mái, so ra một thiên hạ đệ nhất!

Hứa Tiên lúc này mới hiểu ra được, thì ra những người này đều là cái gọi là người trong giang hồ a! Tự nhiên hần lại nhớ tới vị sư phụ nhật được ven đường kia - Vương Dược Sư! Cũng không biết hần tu thành tuyệt thế võ công hay không, có thể cũng tới tham gia đại hội võ lâm này không!

Vân Yên nói:

- Thì ra là so đấu quyền cước, không biết là ở nơi nào thi đấu?

Nàng muốn lôi kéo Hứa Tiên đi du ngoạn một ngày, tự nhiên phải tìm chút sự kiện có ý tứ để làm. Đại hội võ lâm này nghe ra cũng không tệ lắm!

- Cách nơi này không xa, ngay tại Tung Sơn Thiếu Lâm tự cử hành. Bất quá muốn tới gần đây quan khán, phải dùng nhiều tiền mua vé!

Chưởng quỹ nghe thanh âm vang lên như tiếng đàn, càng phát ra hăng say:

- Các người biết đại hội võ lâm này là ai tổ chức không?

- Chẳng là không phải là Thiếu Lâm tự?

Chưởng quỹ tràn đầy đắc ý nói:

- Không phải, bằng vào đám hòa thượng kia làm sao có thể thành, nhiều người cầm đao vác kiếm đi loạn ở trên đường như vậy, quan phủ đã sớm phái binh khu trục, cũng chính là thiên hạ đệ nhất phú hào Kim Vạn Thành, Kim lão gia, mới có mặt mũi này!

Những lời này dẫn tới trong đại đường một mảnh hừ lạnh, trên người chưởng quỹ run rẩy, tự biết đã quá đắc ý, không dám đắc tội những người trong giang hồ này, hạ giọng nói tiếp:

- Nghe nói là văn chương sẽ dẫn đến thiên hạ chú mục. Kim lão gia nói triều đình nếu có văn võ khoa cử, dân gian cũng nên có võ lâm cùng văn chương hội đối ứng, tìm đến một người văn võ song toàn.

Hứa Tiên mới biết được chuyện này dĩ nhiên cùng chính mình còn có liên lụy. Bất quá Kim gia cũng là nhìn ra được lợi nhuận trong đó, mới có thể tham dự vào đi sao! Chỉ là loại đại hội này cũng chỉ có Kim gia mới làm, theo như lời điểm chưởng quỹ này, triều Đại Hạ tuy rằng không cấm võ cấm binh, nhưng là tuyệt không cho phép nhiều người như vậy trắng trợn tổ chức đại hội võ lâm gì đó, cần phải được quan phủ tán thành trên trình độ nhất định mới được.

Đương nhiên, người chạy đến Hoa Sơn tuyệt đỉnh không có người, muốn đánh nhau thế nào cũng không hề có ai quản người!

Nhìn Vân Yên bộ dáng hăng hái bừng bừng, đành nói:

- Vậy thì đi xem sao!

Càng vui đùa trên:

- Có muốn thay người báo danh hay không, đem bọn họ đều đánh ngã, đặt văn võ song toàn chân chính?

Chưởng quỹ oán giận cũng liếc mắt nhìn Hứa Tiên, trách hấn bày loại chuyện không thích hợp vui đùa này, mỹ nhân yếu điệu như thế sao lại cùng người đánh qua đánh lại đây?

- Ngài đây là muốn đi đâu?

- Đi, đi nhậm chức!

- Đi nhậm chức? Là làm quan sao?

- Ừm, Huyện lệnh.

Chưởng quỹ vội vàng hành lễ:

- Tiểu nhân có mắt không nhìn được Thái Sơn, nguyên lai là vị đại nhân!

Nhìn hấn tuổi còn trẻ, dĩ nhiên đã làm phụ mẫu một huyện, tiền đồ thực sự là không thể hạn lượng, nếu không phải như vậy cũng không xứng với giai nhân bên cạnh! Chính hấn cũng không nhận thấy được, lời nói của một bên Hứa Tiên lại để hấn không có chút hoài nghi.

Mà lời này vừa nói ra, cũng khiến rất nhiều người trong đại đường thu hồi tà niệm, có câu dân không đấu với quan. Người trong giang hồ cũng là như thế, bởi vì đại hiệp rốt cuộc vẫn là làm không qua đại nhân! Bình thường chính mình đánh tới đánh lui còn không sao, thỉnh thoảng khi dễ dân chúng cũng không thành vấn đề, nếu thực có can đảm đối địch với triều đình, một tờ công văn ném ra, bảo người tới bắt người, thì thực là lên trời không đường, xuống đất không cửa, sẽ giống như tên là Sở Kiếm Hùng nào đó tồn tại.

Chưởng quỹ xin cáo lui, thức ăn dâng lên.

Vân Yên thấy Hứa Tiên bộ dáng có chút tinh thần không tập trung, biết hắn còn đang lo lắng chuyện Tam Thánh Mẫu, nhân tiện nói:

- Phu quân không cần sầu lo, điều người lo lắng hơn phân nửa sẽ không phát sinh.

- A, vì sao?

- Vị nương nương kia cho dù có tức giận thế nào, cũng là rất sĩ diện, bằng không, ngay từ đầu cũng sẽ không rút kiếm tự tử, nói cái gì không còn mặt mũi nào sống tiếp, còn muốn người đừng nói ra ngoài. Người sĩ diện như thế sao lại thực đem chuyện mất mặt này tuyên dương cho thiên hạ đều biết đây? Hơn phân nửa chỉ là đang hù dọa ca ca kia của nàng, cho hả giận thôi!

- Thì ra là thế!

Hứa Tiên vuốt gật đầu, cảm giác rất có đạo lý. Thảo nào vẫn không quá lưu tâm đến, thì ra nàng đã nghĩ thông suốt điều này. Bên cạnh chính mình đã có chút trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Tam Thánh Mẫu kia khẳng định là rời nhà bỏ trốn không biết đến nơi nào chơi rồi.

- Do đó không cần quá mức lo lắng!

Vân Yên mỉm cười cầm tay hắn.

- Ừm, ừm, quả nhiên là nhà có hiền thê, phu quân như ta không cần lo lắng!

Hứa Tiên cũng cười khen ngợi.

Người trong võ lâm xung quanh, không thiếu kẻ dựng thẳng lỗ tai nghe bọn hắn nói chuyện, nhưng dù thế nào cũng nghĩ không ra đối tượng bọn họ đàm luận sẽ là Tam Thánh Mẫu. Mà Vân Yên ánh mắt nhu tình ý nhìn hắn chính là người bên ngoài nhìn vào cũng cảm thấy say sưa, đối với Hứa Tiên càng cực kỳ hâm mộ không ngớt.

Nhưng mà lúc này, Vân Yên lại hơi thất thần một chút, nhìn về phía ngoài cửa, mọi người theo đó nhìn lại. Chỉ thấy trước cửa lại tới một vị khách nhân, nhưng cũng không phải Thiên Tiên mỹ nhân gì cả, mà là một tráng hán cao lớn, đảo mắt mà cười, khuôn mặt râu quai nón, đứng ở cửa như hắc thiết tháp, trên lưng đeo một thanh đại đao quỹ đầu, còn kèm không đem mấy chữ “ta là tới tham gia đại hội võ lâm” viết ở trên ngực.

Chưởng quỹ tiến lên bắt chuyện, nói mấy lời tràn ngập khách khí kia! Hắc đại hán có chút thất vọng, lại tựa hồ không có hung bạo cường hoành để chưởng quỹ thở phào một hơi.

Hứa Tiên kỳ quái nói với Vân Yên:

- Làm sao vậy?

945. Chương 945: Tái Ngộ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 945: Tái Ngộ. (2)

Vân Yên thấp giọng nói:

- Phu quân, mau mời hắn đến ngồi cùng chúng ta.

Hứa Tiên không hiểu ý của nàng, nhưng vẫn đứng dậy nói:

- Vị huynh đài này nếu chưa có chỗ để ngồi, không bằng ngồi cùng bàn với chúng ta đi sao!

Hắc đại hán kia nhìn về phía Hứa Tiên, biến sắc, đầu tiên là lui về phía sau nửa bước, mới giả vờ hào sảng cười ha hả:

- Cũng tốt, vậy thì đa tạ huynh đệ người!

Cước bộ chần chờ đi tới.

Để trong lòng Hứa Tiên cảm thấy một tia không được tự nhiên, thậm chí một tia quen thuộc, cầm tay Vân Yên, lấy linh ba giao lưu nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Vân Yên nói:

- Người đoán là ai?

- Lại đoán? Mau nói cho ta biết!

Vân Yên ném đến ánh mắt mỉm cười, nói:

- Vừa rồi không phải mới gặp qua sao?

Lập tức để Hứa Tiên hiểu được, vận khởi Thông Thiên Nhân hướng hắc đại hán kia nhìn qua, nhưng lại nhìn không ra được một tia mảnh khốc nào.

- Người hình như nhìn lầm rồi!

- Tuyệt đối không có, nếu như người có thể xem thấu, ca ca kia của nàng chẳng phải cũng có thể xem thấu! Chỉ là tướng mạo tuy rằng có thể thay đổi, nhưng thần tình cứ chỉ lại không thay đổi được, hơn nữa nàng từ lúc vào cửa, chỉ là ở trên người ta liếc mắt qua, phu quân không cảm thấy kỳ quái sao?

Hứa Tiên tin phục, mới vừa rồi Vân Yên vào cửa, đó là nữ tử cũng muốn nhìn thêm vài lần, không quan hệ cái gì. Sự vật tốt đẹp cũng luôn khiến người lưu luyến. Mà hắc đại hán này chỉ là liếc mắt mà qua, ngược lại ở trên người hắn nhìn thêm vài lần.

Nếu như Vân Yên nhìn không sai, vậy thì giải thích đã thông.

Nàng dùng Bảo Liên đằng cải biến tướng mạo, ngay cả Thông Thiên Nhân cũng nhìn không thấu. Nếu không có Vân Yên hiểu rõ nhân tình quan sát tỉ mỉ, chỉ sợ ngay cả hắn cũng đã bị lừa gạt đi sao. Bất quá Tam Thánh Mẫu này thật đúng là thú vị, dĩ nhiên biến thành bộ dáng như vậy. Thảo nào có người nói trong lòng mỗi người đều có một bộ mặt không muốn người biết được, lẽ nào nàng thích kỳ thực là loại nam nhân này.

Hắc đại hán Tam Thánh Mẫu ngồi xuống, có chút câu nệ hướng về Hứa Tiên chấp tay, trên đường lại sửa thành ôm quyền, nhẹ dạ nói chuyện kiểu gian hồ, ba câu nói còn chưa dứt đã lại cười ha hả!

Cười muội người a! Hứa Tiên triệt để xác định thân phận chân thực của đại hán trước mặt chính mình này, vì tránh dẫm thảo kinh xà, cũng không vạch trần nàng, miễn cho nàng thẹn quá thành giận, lại làm ra loại chuyện không có đầu óc nào đó:

- Huynh đài cũng là tới tham gia đại hội võ lâm sao?

- Đúng...đúng vậy, ha ha ha ha!

Trong lòng Tam Thánh Mẫu cũng là khấn trương, mới vừa rồi Hứa Tiên dùng Thông Thiên Nhân hướng nàng nhìn quét qua, nàng cũng có cảm giác được. Hoàn hảo hắn cũng không có nhìn thấu chân thân của chính mình, bất quá nàng dùng Bảo Liên đằng huyền hóa ra dáng dấp này, ngay cả nhị ca cũng không nhất định có thể nhìn ra được.

Hứa Tiên vui vẻ nói:

- A, thì ra là thế, ta nguyên bản còn tưởng rằng võ lâm cao thủ đều là người thường không có gì khác biệt.

Quả nhiên Vân Yên đã đoán đúng, nàng không phải tức giận đến Dao Trì cáo trạng, rõ ràng chính là rời nhà bỏ trốn tới các nơi du ngoạn! Nếu là thực yên lặng chờ tin tốt gì đó, chỉ sợ là muốn chờ đến thế kỷ hai mươi mốt luôn.

Trong lòng Tam Thánh Mẫu xấu hổ, nàng rời khỏi Hoa Sơn, vẫn chưa đi loạn một mạch, mà đến phủ đệ của bạn bè. Nghe nói nhân gian tổ chức đại hội võ lâm gì đó, đã nghĩ đến giúp vui, nên biến thành bộ dáng này, đúng là đã tốn không ít thời gian. Nhưng giống như là ở trong lòng người thường, thư sinh luôn luôn là bộ dáng nhã nhặn cao gầy. Ở trong mắt nàng người thường này xem ra, cái gọi là người trong võ lâm, hẳn là thân cao tám thước, khuôn mặt thô lớn, thanh âm như trâu.

Cho tới bây giờ mới hiểu được, nguyên lai người trong võ lâm không chỉ có thanh niên nhân thanh tú, còn có Lão Nhân và tiểu hài tử, trong đó dĩ nhiên còn có nữ tử. Sớm biết vậy sẽ không cần trở nên kỳ quái như vậy, nếu là bị nhìn ra chân thân, xấu hổ cũng xấu hổ chết.

Tán thán tán thán nói:

- Người này bộ dáng thực sự là anh vũ, nhất định có thể bắt được thiên hạ đệ nhất!

Phảng phất như đã hoàn toàn bị lừa gạt, từ dưới bàn đá Hứa Tiên một cước, để hắn dừng để lộ.

- Phải không?

Tam Thánh Mẫu lại có chút đắc ý.

Hứa Tiên lười giả vờ giả vịt, đơn giản ngậm miệng lại nghe, không nói chuyện. Mặc cho Vân Yên và Tam Thánh Mẫu đi trò chuyện, Tam Thánh Mẫu nhận được Vân Yên, nghe qua nàng ở trên Văn Chương Hội đại bại thiên hạ tài tử công tích lớn. Đối với nàng cũng có vài phần hảo cảm và hiếu kỳ. Hơn nữa Vân Yên chuyên gia nói ra những lời nghe thuật, còn chưa nói được vài câu đã trở nên thân cận.

Tam Thánh Mẫu trò chuyện được hứng khởi, càng thêm không chú ý lời nói và việc làm, vô luận là giọng điệu hơi lộ vẻ nữ tính, hay là không tự giác chỉnh lý tóc mai, trong lúc đó không biết đã lộ ra bao nhiêu dấu vết, lại còn không hề hay biết. Ngược lại tràn ngập đắc ý cho rằng chính mình đã lừa gạt được bọn họ, trong lòng không hiểu nổi lên một cổ cảm giác ưu việt.

Khiến người xung quanh tròn mắt há hốc miệng, đại hán này cùng tiểu nương tử giống như thiên tiên kia trò chuyện sôi nổi, mà bên cạnh nàng, nam nhân giống như phu quân kia dĩ nhiên cứ như vậy ngồi ở một bên, bộ dáng không thèm để ý. Còn tưởng rằng Hứa Tiên nhu nhược, sợ đại hán này mới không dám ra ngăn cản, trong lòng thầm khinh thường.

- Vị tiểu nương tử này, tại hạ Hùng Bá Thiên, người giang hồ xưng Thiết Bối Hùng Hắc, từng ở trên Trường Bạch Sơn tay không chém giết vài đầu hắc hùng, lấy ra hùng đảm nhắm rượu!

Một tráng hán từ bên cạnh đứng lên, nghiêm mặt tiến lại gần, liếc mắt nhìn Hứa Tiên, lộ ra một tia hung quang đe dọa, xung quanh không ít người cũng rục rịch muốn động!

Hứa Tiên trong lòng cười khở, quả nhiên là người lương thiện sẽ bị khi dễ:

- Cái đó...Ta không mời người ngồi xuống!

Hùng Bá Thiên cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, tự nghĩ ngồi xuống cùng Vân Yên nói chuyện, Vân Yên tự nhiên sẽ không để ý tới hắn. Trong lòng càng phát ra khô nóng nhịn không được vươn tay đến, đập về phía vai của Vân Yên. Dư quang đã thấy thanh niên kia cười cười bất đắc dĩ, cánh tay lại không biết làm thế nào khoát lên vai chính mình, kéo lấy thân thể mình dễ dàng bay lên, lướt qua song cửa nhắm phía mặt đất, nặng nề ngã trên mặt đất, rơi vào trong bóng tối vô tận.

Trong đường liên yên tĩnh lại, ở đây người có thể ném tráng hán kia ra bên ngoài có thể không ở số ít. Nhưng lại không ai có thể nhìn rõ động tác của hắn. Vì vậy, miễn cưỡng xem như kinh sợ kẻ xấu, mới tính hoàn thành bữa cơm trưa này. Trong lúc Tam Thánh Mẫu gia bộ thăm dò tên của bọn hắn, Vân Yên đã giả bộ nói cho nàng, Tam Thánh Mẫu lại giả bộ biểu thị tán thán khiếp sợ.

Hứa Tiên ở một bên càng nghe càng là vô lực, thật vất vả mới kết thúc bữa trưa, đi ra khỏi tửu lâu, lại nghe các nàng hẹn nhau ngày mai cùng đi xem đại hội võ lâm kia.

946. Chương 946: Lạc Thần

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 946: Lạc Thần

Tam Thánh Mẫu nói chính mình ở ngoài thành, liền cáo biệt rời đi. Ánh mắt nhìn về phía Vân Yên đã có vài phần lưu luyến không rời. Có thể là yêu ai yêu cả đường đi, Hứa Tiên cảm thấy ánh mắt nàng nhìn mình cũng trở nên hiền lành hơn chút, cũng may mắn Vân Yên thay hẳn nói không ít lời hữu ích.

Thăng đến thân ảnh Tam Thánh Mẫu triệt để biến mất, Hứa Tiên mới nói với Vân Yên:

- Chúng ta đi tìm miếu chân quân, thông tri Dương Tiễn tới bắt người!

Vân Yên lắc đầu nói:

- Không thể!

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Lẽ nào ngươi không phải vì sợ đả thảo kinh xà, mới trước ỏn định nàng?

Vân Yên nói:

- Đương nhiên không phải, nàng nếu biết là ngươi đi mật báo, chẳng phải là sẽ càng thêm giận ngươi.

Hứa Tiên nói:

- Nói đến cũng đúng, chuyện này vốn dĩ cùng ta không có quan hệ gì! Vả lại nàng nếu không dự định đến Dao Trì cáo trạng, vậy thì thế nào cũng đều không quan trọng. Chúng ta hiện tại sẽ rời khỏi đây, đổi địa phương du ngoạn.

- Đùng a phu quân, ta đã cùng nàng ước hẹn xong. Mượn cơ hội này, để để đối với phu quân thay đổi cách nhìn. Nói không chừng có thể đem chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Hứa Tiên giật nhẹ khóe miệng:

- Chuyện tốt? Từ sớm ngày hôm nay tới giờ, ta một mực gặp phải chuyện tốt.

Vừa cảm giác tỉnh lại đã phát hiện trong lòng chính mình có đại mỹ nhân quần áo không chỉnh tề, sau đó bị lão cả của nàng truy sát. Lão cả của nàng lại chính mồm hứa hôn, kết quả lại bị nàng chặn giết. Lại sau đó nàng nói đồng ý hôn sự, Tây Vương Mẫu đều muốn xuất thủ. Ta đã không dám tưởng tượng, lại tốt nữa sẽ biến thành cái dạng gì!

- Phu quân đừng bị quan như vậy mà, có câu là bất cực thái lai! Cuối cùng nhất định sẽ biến thành chuyện tốt, ta sẽ giúp ngươi!

Vân Yên tự tin nói.

Hứa Tiên nói:

- Hơn nữa ta cũng không muốn gặt người.

Vân Yên nói:

- Là nàng muốn gặt chúng ta trước, chúng ta chỉ là tương kế tựu kế, coi như chỉ là chơi với ta còn không được sao?

- Vậy được rồi, ta lại nghe ngươi an bài một lần! Bất quá đêm nay, ngươi cần phải nghe ta an bài!

Hứa Tiên cười thấp giọng nói, ở trong lòng hắn, nàng so với bất kỳ nữ thần nào đó còn muốn khải ái hơn nhiều.

Hướng bắc Tung Sơn không xa, tám trăm dặm Lạc Thủy hướng đông chảy đi, cũng ở ngoài hơn mười dặm, đầu nhập trong Hoàng Hà cuộn cuộn, đó là tận cùng của Lạc Thủy.

Lúc này bên bờ Lạc Thủy, trong một phiến cỏ lau hoang vắng, Tam Thánh Mẫu nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn bề vắng lặng, vừa mới khôi phục diện mạo vốn có, đầu nhập trong Lạc Thủy trong suốt, thẳng đi tới chỗ sâu nhất, xuyên thấu qua một phiến quang mang, tiến vào mi mắt của nàng là một thủy phủ.

Một thanh âm dịu dàng bỗng nhiên ở phía sau của nàng vang lên:

- Muội muội, người dự định lúc nào trở lại Hoa Sơn? Nhị ca của người vừa mới cho người đến hỏi thăm tung tích của người đây!

Tam Thánh Mẫu quay đầu lại, chỉ thấy một nữ tử trong mắt mang theo tiểu ý đang nhìn nàng.

Nữ tử kia nghi tính thể nhân, tư thái nhu tình, hơn nữa vân kế tu mi, môi đỏ răng trắng, lại càng có vẻ quý phái xinh đẹp, dung mạo tăng thêm. Ngọc thể mặc một thân la y rực rỡ, nhẹ như vụ tiêu, theo sóng nước chảy xuôi, váy dài phảng phất giống như dung nhập trong Bích Thủy. Dịu dàng đứng ở trong sóng nước, thực sự xứng được với “phiên nhược hồng ba, uyển nhược du long”.

Cổ nhiên đã nhìn thấy vô số lần, trong lòng Tam Thánh Mẫu vẫn là hơi tán thán. Lại nhớ tới Vân Yên, hôm nay rốt cục có cơ hội tỉ mỉ quan sát vị nữ nhân tài ba thiên hạ đều biết này. Tư dung tựa hồ cũng không phải nữ tử phạm nhân có khả năng nắm giữ. Ngược lại không phải nói thần nữ, tiên nữ thực tại dung nhan hơn quá xa phạm nhân, dù sao tiền thân các nàng cũng là phạm nhân, mà là nghi độ trải qua vô số năm tháng ngưng đọng ra được.

Mà phạm gian nữ tử, từ độc tỏa khuê phòng đến làm vợ người, phảng phất như hoa nở chớp mắt, thường thường còn không kịp hình thành phong tư đặc biệt của chính mình, liền đã ở dưới năm tháng ăn mòn mà điêu linh. Vân Yên lại cùng nữ tử phạm nhân mà nàng từng gặp qua khác nhau, ngay cả đã gả làm vợ người, dựa vào người khác, cũng không lúc nào không bày ra linh tính của bản thân.

Cổ linh tính này, đó là nữ tử tướng mạo thường thường cũng có thể có vẻ mị lực siêu phàm, làm người khác chú ý. Mất đi cổ linh tính này đó là dung nhan có mỹ lệ thể nào cũng giống như bức tượng ngọc thạch, buồn tẻ vô vị. Không khỏi nghĩ đến nam tử kia không tiếc vứt bỏ thanh minh cũng muốn đứng ở phía sau nàng, hôm nay chỉ là yên lặng ở một bên nhìn chăm chú vào nàng. Hẳn ngay cả làm không được chuyển tình như một, cũng coi như là một người yêu hoa đi sao.

- Uy, trở lại hôn!

Một bàn tay mềm mại khẽ đóng đưa ở trước mắt nàng, Tam Thánh Mẫu phục hồi tinh thần lại nói:

- Mật tỷ tỷ, người không nói cho bọn họ là ta ở đây chứ!

Lạc Thần cười nói:

- Tự nhiên không có!

Nói rồi nắm tay nàng đi về phía sâu trong thủy phủ, vừa đi vừa hỏi:

- Bất quá rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Mới khiến cho nhị ca người sốt ruột bắt người trở lại?

Tam Thánh Mẫu mất tự nhiên cười nói:

- Ta đã nói rồi, bởi vì ta theo hồ ly kia đến trong kinh thành du ngoạn, hấn tức giận mới muốn đem ta cấm túc!

Hai người dọc theo hành lang gấp khúc, dắt tay đi qua đình viện, trong đình viện san hô thâm lam sắc, phảng phất giống như lâm viên giả sơn nhân gian. Cùng Đông Hải Long cung xa hoa so sánh, ở đây có vẻ rất là thanh. Chớ nói binh tằm tương của, mà ngay cả thị nữ cũng không thấy được một người, chỉ có tiếng sóng cuộn cuộn không ngừng, giống như một khúc thiên cổ nhạc không dứt.

Để Tam Thánh Mẫu nhiều năm ở trên Hoa Sơn phong hiểm cảm thấy một chút mới mẻ. Chỉ là khắp nơi chỉ có duy nhất tiếng nói của các nàng vang lên như có như không, cũng không tránh khỏi có vẻ quá mức

vắng lặng. Mỗi lần đến nơi đây, nàng đều sẽ nhớ tới bên cạnh Côn Luân thần cung, toa cung khuyết hàn lãnh kia, nhưng nàng còn không có không hiểu chuyện đến ở trước mặt Lạc Thần nhắc tới.

- Người ở đây vẫn là an tĩnh như vậy a!

- Đúng vậy, vì sao ta thân thiết như vậy, mọi người trong Dao Trì lại không thích đến chỗ này của ta làm khách nhỉ? Thực sự là kỳ quái, nếu đã đến, liền ở lại đây thêm vài ngày đi.

Lạc Thần lắc đầu mỉm cười nói:

- Không nên nói sang chuyện khác, Nhị Lang tuy rằng đối với người có chút xúc phạm, nhưng vẫn hầu hết là quan tâm người. Không đến mức vì chút chuyện nhỏ này mà nổi giận, nhất định là người nói cái gì đó mới chọc giận hắn! Đến nói cho tỷ tỷ nghe, để tỷ tỷ thay người nghĩ ra chủ ý, yên tâm đi, ta sẽ giữ bí mật.

Tam Thánh Mẫu không biết nên trả lời như thế nào, đối với người tu hành mà nói, vong xuyên nhất độ, nhân sự giai phi, xem như là thường thức đi sao! Không nhìn thường thức này, một mặt nói đạo lý của chính mình, quả thực gần với điên cuồng. Nhưng ánh mắt của Lạc Thần thanh minh như nước, không tìm được địa phương nào cùng từ này dính dáng, có thể điên cuồng như vậy mới đáng sợ nhất.

947. Chương 947: Sư Đệ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 947: Sư Đệ

Trong lòng buồn bực thở dài, trước kia, người cần gì phải quá cố chấp.

Lạc Thần như là nhìn ra trong lòng nàng đang cảm thán:

- Người không hiểu được, bất quá một ngày nào đó, người sẽ minh bạch thôi!

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại vẫn là tìm chỗ ở đi!

- Bây giờ còn quá sớm thì phải!

Vân Yên vì cảm thấy xấu hổ, cùng với người đến người đi trên đường cái, lại nghĩ nói chuyện như vậy, rất là bất hợp lý.

Hứa Tiên hơi nao nao, lập tức bật cười, chỉ là nhìn giai nhân trước mắt, thật sự câu dẫn ra ý niệm trong lòng, cúi đầu ở bên tai của nàng nói:

- Vẫn là để ta hảo hảo du sơn ngoạn thủy một phen nha!

Đem bên tai của nàng chọc cho đỏ bừng, lại càng phát ra có vẻ khả ái.

Thậm chí ở trên đường cái dẫn đến một cổ hồn loạn nho nhỏ, mã xa phu đi ngang qua quên giờ roi, có vẻ đụng vào người qua đường phát ngốc ra.

Hứa Tiên cảm thấy vẫn là Kim Ốc Tàng Kiều là kẻ sách tốt nhất, đang muốn rời khỏi, trong Trung Nhạc Lâu ào ào đi ra rất nhiều người, đứng ở trên bậc thang cao cao, còn có chút từ lâu ba lâu hai nhìn xuống phía dưới.

Hứa Tiên nhìn phía trước, cũng chưa từng thấy qua, chắc là khách nhân trên lầu đặt bao hết, địa vị hẳn là so với dưới lầu muốn cao hơn. Đại khái là chương môn các loại gì đó đi!

Lão hán vốc người mập mập thanh âm to lớn chất vấn nói:

- Người là ai? Môn phái nào, dám dấn thân đệ tử của chúng ta!

Hắn mới vừa rồi đã nghe đệ tử nói ngọn nguồn sự tình, nhưng hôm nay khắp thành đều là nhân vật võ lâm, đệ tử của hắn bị người tùy tiện ném ra bên ngoài như thế, không tìm không tìm trở lại xử lý, hắn nào còn mặt mũi tồn tại.

Hứa Tiên đưa mắt đảo qua, thấy hắn cánh tay trắng kiện, huyết Thái Dương nhô lên, vừa nhìn đó là nội gia cao thủ... Không nghĩ tới ta cũng có lúc dùng từ này để hình dung người khác.

Mọi người thấy Hứa Tiên không đáp, trên lầu có người nghị luận nói: xem tại

- Chẳng lẽ là bị dọa ngốc rồi?

Vân Yên ôn nhu giật nhẹ ống tay áo của Hứa Tiên, lúc này hắn mới hồi phục tinh thần lại:

- Hừ, tên họ của ta không tiện báo cho người biết, ta có sư phụ gọi là Vương Dược Sư, không biết người có biết hay không?

Xung quanh ồ lên một tiếng, như là hiệu quả nào đó tạo ra oanh động, Hứa Tiên còn có chút không rõ, lão hán trước mắt bỗng nhiên trở nên thân thiết:

- A... Nguyên lai là đệ tử của vị tiên sinh kia, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ a, đệ tử của tiểu lão nhi xa xa không bằng, xa xa không bằng! Đợi được liệt đồ này của ta tỉnh lại, nhất định để hắn nhận lỗi với công tử!

Hứa Tiên nói:

- Thì ra người cũng biết hắn a?

Sợ rằng không chỉ là nhận ra được, sư phụ kia của hắn e là còn rất nổi danh, bởi vì xung quanh ánh mắt nhìn chính mình đều nhiều hơn vài phần kính nể. Về phần nhận lỗi gì đó, đương nhiên là xin miễn, liền xoay người rời khỏi.

Lão hán lau lau mồ hôi trên đầu, thở phào một hơi, tên đệ tử bên cạnh hỏi:

- Hắn thực sự là đệ tử của vị kia sao?

- Bất luận thật giả, vẫn là không nên đắc tội tốt hơn. Trên giang hồ này sợ cũng không có mấy người dám giả mạo lung tung, vị kia đúng là sẽ diệt toàn gia kẻ đó.

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, thần thái trên mặt khác nhau, chỉ có trong góc phòng một tiểu khất cái dung mạo thanh tú, hiện ra một tia đắc ý, lại có vài phần tức giận, kéo kéo thiếu niên đồn hậu bên cạnh, hướng về phía bóng lưng của Hứa Tiên đuổi theo.

Hôm nay trong thành kín người hết chỗ, muốn tìm nơi ở cũng không dễ dàng. Hứa Tiên dẫn theo Vân Yên ở trong thành xoay chuyển một vòng, cuối cùng vẫn phải vì nàng đội lên khăn che mặt, bằng không thực sự là vô cùng phiền phức. Bọn họ đi trong một ngõ cụt, Hứa Tiên xoay người lại hỏi:

- Các người đi theo chúng ta làm cái gì?

Tiểu khất cái từ một bên thông thả bước ra:

- Người dám giả mạo tước danh của cha ta giả danh lừa bịp, thực sự là lá gan thật lớn!

Một bên cố sức lôi kéo, đem thiếu niên đồn hậu kia kéo đến bên cạnh thân. Hai người đều là dáng dấp mười ba mười bốn tuổi, chỉ là tiểu khất cái kia khuôn mặt thanh tú, thiếu niên bên cạnh hắn lại lông mi thô dày, giống như lấy bút chấm mực vẽ lên đó. Mà hai mắt lại tinh tế híp lại thành một đường, thoát nín có vài phần ngậy ngỗ.

- Cha người là ai?

Tiểu khất cái đem ngón tay cái vênh lên, chỉ vào chính mình nói:

- Ta cũng họ Vương!

Giương lên cao lại hạ xuống, hiện ra hầu trắng nõn, không có hầu kết.

- Đừng đừng...

Thiếu niên bên cạnh hắn phát ra thanh âm ý vị không rõ, miễn cưỡng có thể xem như là tán thành.

Tâm tình Hứa Tiên đã trở nên có điểm phức tạp, đây là chuyện gì xảy ra, nhưng lại cảm thấy chỗ nào đó không đúng, là cảm giác sai sao, nhất định là ảo giác đi!

Tiểu khất cái thấy hắn không đáp lời, chỉ cho là cam chịu, không biết từ nơi nào móc ra một cái gậy trúc xanh, đưa tay vũ động, hóa thành một mảnh lục vụ tấn công về phía Hứa Tiên, mơ hồ bao phủ đại huyết toàn thân của hắn!

Hứa Tiên cũng rơi vào trạng thái càng thêm thâm trầm quan sát.

Tiểu khất cái trong lòng vui vẻ, được, quả nhiên tránh không thoát! Gậy trúc thúy chuẩn xác đánh trúng yếu huyệt của Hứa Tiên, trong lòng đắc ý cười hắc hắc, trúng một kích này mặc cho người võ công rất cao cũng không thể động đậy.

Hứa Tiên xác thực là không hề động, bất quá chỉ nghe “dát băng” một tiếng, nửa đoạn gậy trúc xoay tròn bay lên trời, điệu rơi xuống nện ở trên đầu thiếu niên lông mày rậm, rồi bắn xuống đất.

- Gãy...

Tiểu khất cái nắm nửa đoạn gậy trúc, không thể tin tưởng lắm bấm nói.

- Gãy rồi.

Thiếu niên lông mày rậm sờ sờ đầu, bình tĩnh nói.

- Dĩ nhiên bị gãy, người biết không? Đây chính là tín vật trọng yếu, người đền cho ta, đền cho ta a!

Tiểu khất cái nổi trận lôi đình, cầm nửa đoạn gậy trúc đâm về phía người Hứa Tiên!

Hứa Tiên thuận lợi bắt lấy nửa đoạn gậy trúc kia:

- Nếu là tín vật trọng yếu, cũng đừng tùy tiện lấy ra đánh người chứ!

- Oa tử, xuất tuyệt chiêu!

Tiểu khất cái mạnh mẽ nhảy về phía sau một bước.

Đã thấy thiếu niên lông mày rậm kia đột nhiên trợn tròn hai mắt, khuôn mặt ngậy ngốc dĩ nhiên ở trong sát na trở nên tinh thần vô bì, một cổ nhiệt huyết chi khí từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, hét lớn một tiếng hai tay phát sinh một đạo long hình kinh khí, đánh về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên lần thứ hai thuận lợi bắt lấy long hình kinh khí kia:

- Vẫn là nghe ta giải thích một chút đi!

Vì vậy hướng bọn họ giải thích tiền căn hậu quả chính mình cùng sự phụ tiện nghi gặp nhau, cũng thoáng biểu diễn một chút võ công, bọn họ đã khoái trá tiếp thu chính mình. Kỳ thực là không tiếp thụ cũng không có biện pháp, võ công gì đó mới là then chốt đi!

Tiểu khất cái cầm hai đoạn gậy trúc ngồi xổm xuống góc tường, bốn phía tất cả đều là bầu không khí trầm thấp.

Vân Yên đi qua an ủi nói:

- Bất quá là một cây gậy, không cần thương tâm như vậy chứ, gọi một tiếng tỷ tỷ, tỷ tỷ lại mua cho người!

- Ừm, ừm!

Thiếu niên lông mày rậm lại khôi phục trạng thái ngậy ngốc, gật đầu, khờ khạo nói:

- Tỷ tỷ!

948. Chương 948: Truyền Công.

Chương 948: Truyền công.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Người hiểu cái rắm, không có cái này không có cách nào khác làm bang chủ! Các người đều hiểu cái rắm a!

- Bang chủ?

Vân Yên thật không có tức giận, nhú mày suy tư.

Hứa Tiên gõ gõ đầu hấn:

- Gọi tỷ tỷ giúp người sửa lại!

Tiểu khất cái mạnh mẽ đẩy tay Hứa Tiên ra, quay đầu quát:

- Sửa thế nào! Sửa thế nào a! Đây chính là ngọc thạch làm thành, người nghĩ rằng ta là ngu ngốc sao?

Hứa Tiên một phát đoạt lấy cây gậy lạng sử dụng chân ngôn thuật, sau đó đem cây gậy trúc hoàn chỉnh ném trở lại trong tay tiểu khất cái, rồi lôi kéo Vân Yên đi đến trên đường cái.

Tiểu khất cái nhìn cây gậy trúc thúy hoàn chỉnh không sút mẻ trong tay sững sờ, bên trên tìm không ra một tia vết tích sửa chữa.

- Sửa được rồi...

Thiếu niên lông mày rậm nói:

- Ta mẹ nó đã sớm thấy được!

Tiểu khất cái nhảy lên, nhằm phía bóng lưng của Hứa Tiên nói:

- Chờ một chút, nếu như người thực sự là đệ tử của cha ta, như vậy sư đệ có một việc, vô luận như thế nào cũng muốn nói cho người!

- Sư đệ?

Hứa Tiên quay đầu, nhìn tiểu khất cái còn chưa tới ngực mình này.

- Lão tử nhập môn trước, do đó người võ công cao tới đâu, cũng là sư đệ!

Tiểu khất cái hơi đắc ý một chút, đã chuyển thành khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Ta nói chuyện này có khả năng sẽ quan hệ đến tồn vong của cả võ lâm, do đó cần người tới trợ giúp ta một tay...

- Đi...

Thiếu niên lông mày rậm chỉ vào cửa ngõ trống rỗng.

- Người đứng lại đó cho ta!

Tiểu khất cái kéo thiếu niên lông mày rậm vội vã đuổi theo ra ngoài ngõ.

- Được rồi, phu quân, người nghe hấn nói đi đã!

Vân Yên kéo kéo ống tay áo của Hứa Tiên!

Hứa Tiên dừng bước lại:

- Được rồi, người nói đi!

Tiểu khất cái ôm cánh tay nói:

- Hừ, ta lại không muốn nói, cầu ta mới nói cho người!

Hứa Tiên đối với Vân Yên nhún nhún vai, liền tiếp tục đi tới, tìm kiếm địa phương có thể ở lại, quay đầu lại đã thấy tiểu khất cái kia vẫn cứ không cam lòng đi theo ở phía sau.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa đứng ở trước mặt bọn họ, xa phu nhảy xuống xe ngựa, cười mở rộng cửa xe với bọn họ:

- Hứa đại nhân, Hứa phu nhân, mời lên xe đi!

- Người là?

- Tiểu nhân là hạ nhân Kim gia, ở chỗ này chờ đã lâu, chỉ là không nghĩ tới người đến cấp bách như vậy, phía trước cũng không có tin tức truyền đến, suýt nữa bỏ qua!

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Sao người biết chúng ta sẽ đi đường này?

- Từ Trường An đến Hàng Châu, toàn bộ đường phải đi qua, đều có người chờ, tiểu nhân chỉ là một trong đó!

- Vậy thì làm phiền!

Hứa Tiên chấp tay, cũng có chút bội phục thủ bút của Kim Vạn Thành, so với ngay từ đầu hỏi biết lộ tuyến lại đưa ra an bài, lập tức hiện ra một loại tôn trọng và thành ý khác!

Xa phu hiện ra bộ dáng thụ sủng nhược kinh, thỉnh bọn họ lên xe, Hứa Tiên và Vân Yên liền bước lên xe ngựa, lại mở cửa xe hỏi:

- Tới hay không?

Tuy rằng cảm thấy rất nhàm chán, nhưng hắn vẫn còn có chút hiếu kỳ với đại sự tồn vong của võ lâm kia!

Tiểu khất cái do dự một chút, đã kéo thiếu niên lông mày rậm bước nhanh lên xe ngựa, nghi hoặc nói:

- Người rốt cuộc là ai, Kim gia kia dĩ nhiên lại phái người tới đón người! xem tại

Hiển nhiên là đã nghe được đoạn đối thoại vừa rồi.

Hứa Tiên cũng cười nói:

- Cầu ta mới nói cho người!

Tiểu khất cái “hừ” một tiếng, ôm gậy trúc thủy không nói được một lời, tựa hồ cũng hạ quyết tâm không nói cho hắn đại sự về tồn vong của võ lâm kia! Mà thiếu niên lông mày rậm chỉ là một vẻ mặt cười ngây ngô.

Xa phu giờ roi đi, tới dưới chân Tung Sơn, một mảnh trang viên dưới bóng lục liễu, một trung niên nam tử dẫn tới tứ thị nữ ở ngoài cửa nghênh tiếp, nói chuyện với nhau với nhau một chút liền biết được hắn là quản sự ở chỗ này của Kim gia. Đưa bọn họ đón vào trong cửa, hơi có chút kỳ quái nhìn về phía tiểu khất cái, không biết cùng Hứa Tiên có quan hệ gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ phân phó thị nữ mang họ đi tắm.

Sau đó quản sự đã hướng Hứa Tiên cáo từ nói:

- Công tử nếu cảm thấy thỏa mãn, tiểu nhân liền không quấy rầy thêm nữa. Trong trang viên tất cả mặc cho công tử đến làm chủ. Nếu là nhìn trúng thị nữ nào, cũng không cần khách khí, cứ việc lấy dùng. Chỉ sợ những dong chi tục phẩm không lọt vào pháp nhãn của công tử!

Không khỏi nhớ tới mới vừa rồi kinh hồng thoáng nhìn, tuy rằng mang theo khăn che mặt, vẫn cứ cảm thấy kinh diễm, nhờ có công phu trấn định nhiều năm, mới tránh khỏi thất lễ.

Hứa Tiên nhìn vẻ mặt bình thản của hắn khi nói đến loại chuyện này, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ cười trừ lấy lệ. Thừa dịp nửa ngày buổi chiều nhàn hạ, tiến hành công khóa tu hành mỗi ngày, lại viết chút thư gửi lại đến Hàng Châu và Thục Trung, vững tin Hàng Châu vô sự.

Mà khi viết thư, Vân Yên đã ghé vào phía sau hắn, đem đầu tựa trên vai hắn, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, mặc dù không cần có thêm cử động gì khác, cũng dần dần câu dẫn ra kiều diễm trong lòng hắn, chỉ chờ buổi tối phủ xuống.

Lúc chạng vạng, trù phòng dâng lên tiệc tối cực kỳ phong phú, đều là mỹ thực đặc sắc của Dự Châu.

Hứa Tiên cũng có chút miệng ăn đại động, liên tục muốn ăn thật nhanh!

Vân Yên hỏi:

- Có cần chờ bọn hắn hay không?

Thị nữ vội hỏi:

- Hai vị công tử kia còn đang tắm, bắt quá đã sắp xong rồi!

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Là cùng nhau sao?

Thị nữ nói:

- Dạ, công tử.

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Đã tiến triển đến một bước này rồi sao?

Lắc đầu nói với Vân Yên:

- Không cần chờ bọn họ, chúng ta ăn trước đi sao!

Tiếng nói vừa dứt liền nghe được thanh âm của tiểu khát cái từ phía sau vang lên:

- Dám không chờ chúng ta!

Cùng thiếu niên lông mày rậm đi vào, không chút khách khí ngồi ở bên cạnh bàn!

” Cách cách” một tiếng, chiếc đĩa trong tay Hứa Tiên rơi xuống đất. Ngơ ngác nhìn tiểu khát cái đã tắm sạch, tẩy đi nước bùn trên mặt, đã hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ vốn có, sợi tóc ướt sũng rơi vào hai vai, nhưng mà đây cũng không phải điều hắn quan tâm nhất. Ánh mắt của hắn toàn bộ rơi vào trước ngực của tiểu khát cái, ngơ ngác hỏi:

- Người là...nam?

Tiểu khát cái mặc áo đơn sau khi tắm rửa, tùy tiện mở ra hai bên, lộ ra cơ ngực, nhưng mà nơi đó cũng thường thường.

Tiểu khát cái nổi giận, mạnh mẽ vỗ bàn:

- Người mù à mà con mắt nhìn ra ta là nữ?

Hứa Tiên quay đầu đi chỗ khác:

- Còn không có mù, bắt quá tựa hồ đã mù!

Tiểu khát cái giận quá:

- Người vì sao không nhìn ta?

- Không vì sao!

Hứa Tiên che mắt.

Vân Yên không hiểu nguyên nhân, chỉ có thiếu niên lông mày rậm đang ở chỗ này cười “ha ha”.

Tiểu khát cái cả giận nói:

- Người cười cái rắm a! Không cho phép!

Thiếu niên lông mày rậm lập tức banh mặt.

Hứa Tiên chưa từ bỏ ý định lai hướng dưới hầu tiểu khát cái liếc mắt một cái, mới phát hiện hơi nhô lên. Kết quả chỉ là vì nguyên nhân tuổi quá nhỏ, phát dục quá chậm, mà cái gọi là cùng nhau tắm, cũng chính là thể hiện quan hệ thuần khiết, đây là hữu nghị vĩ đại a!

949. Chương 949: Truyền Công. (2)

Chương 949: Truyền công. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bất quá hắn đã quyết định chuyện này cùng hắn không có quan hệ gì nữa, mở ra hình thức vô địch! Hoàn toàn đem hai người bên cạnh bàn ăn kia coi như đồ vật không tồn tại. Nhìn không chớp mắt đã ăn xong một bàn cơm, rồi lập tức dẫn theo Vân Yên trở về phòng.

- Không nên a!

Hứa Tiên chấp tay, ngửa đầu, cúi đầu, bước đi thong thả, trong miệng thì thảo tự nói.

- Phu quân, người sao thế? Có cái gì không nên!

Vân Yên ở trước bàn trang điểm nhỏ chải tóc ra, để mái tóc mây đen óng đỏ xuống, nương theo cái gương phản quang thấy được Hứa Tiên cau mày đi lại trong phòng!

- Không có gì, không có gì!

Hứa Tiên khoát khoát tay, từ phía sau đem Vân Yên ôm lấy, hai tay tự nhiên mà rơi xuống phần ngực đầy đặn của nàng, tự nhiên cảm thấy hơi yên tâm. Ta vẫn là “Quét tuyết trước cửa nhà mình, nào quản sương trên ngôi nhà người khác”.

Vân Yên ngoái đầu nhìn lại lộ ra khuôn mặt tươi cười quyến rũ đối với hắn, giống như mẫu đơn nở rộ, mở rộng song chướng, làm cho hắn đem nàng ôm ngang lại, đi về phía sâu trong gian phòng, một cái giường lớn duy nhất!

Hứa Tiên ngồi ở bên giường, chậm rãi vì nàng cởi ra dây lưng váy áo, bỏ đi áo khoác bên ngoài. Nửa người trên của nàng liền chỉ còn lại cái yếm thêu uyên ương nghịch nước kia, lộ ra một mảnh lớn da thịt trắng nõn, tinh xảo mà hiện ra xương quai xanh gầy gò, là một bộ ngực đầy đặn, cùng với khe rãnh thật sâu ở giữa.

Trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng hơi e thẹn, lại không hề có vẻ sợ hãi. Ngược lại mơ hồ mang theo vẻ chờ mong, tâm thần Hứa Tiên cũng không nhịn được làm cho tràng cảnh này hấp dẫn, liền muốn cởi xuống phòng bị cuối cùng của nàng, tràn đầy trong mắt là dáng người ngọc nhân của nàng.

- Thùng thùng thùng thùng!

Một trận gõ cửa kịch liệt đem động tác của hắn cắt đứt.

Hứa Tiên không cần sử dụng bất cứ đại năng gì liền đã biết là ai ở ngoài cửa, làm bộ không có nghe được tiếp tục động tác của chính mình.

Nhưng mà, “Thùng thùng thùng thùng!” tiếng gõ cửa vẫn hăng hái vang lên liên tục.

Thẳng đến ầm ầm mở rộng ra, Hứa Tiên vẻ mặt tức giận nhìn hai người trước cửa:

- Các người làm gì đó?

Đứng ở trước cửa chính là thiếu niên lông mày rậm và tiểu khát cái kia, hừ, hiện tại đã không phải tiểu khát cái rồi. Mà là một thiếu niên thanh tú, tuy rằng có thể có xưng hô càng chuẩn xác hơn, nhưng Hứa Tiên tuyệt không muốn nghe được tên của bọn họ, do đó vẫn là cứ gọi như vậy đi!

Thiếu niên thanh tú dựng thẳng lên ngón trỏ:

- Vốn dĩ chuyện này ta đã không dự định nói cho người, nhưng niệm tình người là sư đệ của ta, ta sẽ đại nhân bất kể tiểu nhân, nói cho người biết, đại bí mật này liên quan đến võ lâm tồn vong.

Sau đó liền thấy hai cánh cửa bay về phía mặt hắn đầy qua, vội vã lui ra phía sau một bước, cửa phòng ở trước mắt hắn âm âm đóng lại.

- Thùng thùng thùng thùng!

Hứa Tiên chỉ đành lại mở cửa phòng ra, ngoài ý liệu tiểu khất cái này không có phát hỏa, mà là tự mình là đúng tiếp tục nói:

- Người nghe qua Bái Hỏa Giáo không?

Nhưng thiếu niên loại đồ vật này trong mắt hắn là không có nahan quyền:

- Ta không muốn nghe, người đi tìm người khác nói đi!

Nói rồi lại muốn đóng cửa!

Thiếu niên thanh tú đem chân cắm vào dưới đáy cửa phòng:

- Người không nghe chúng ta nói, chúng ta sẽ không đi!

Hứa Tiên nói:

- Vậy thì nói ngắn gọn!

- Bái Hỏa Giáo vốn bắt nguồn từ Tây Vực, sau này phát triển đến Trung Thổ tự thành một chi...

Hứa Tiên không nhịn được cắt đứt:

- Nói chung giáo phái kia là đại tà giáo, giáo chủ bọn họ là đại phôi đản, đang mưu đồ bí mật một âm mưu lớn, có đúng hay không?

- Người...sao người biết được?

Thiếu niên thanh tú dùng một loại biểu tình không nghĩ tới người thông minh như vậy nhìn Hứa Tiên, lại để hắn càng cảm thấy vô lực:

- Nói chung các người dự định làm sao bây giờ, phải đi đánh đại phôi đản đúng hay không?

- Đúng vậy, ta biết sào huyệt của bọn họ ở đâu, đêm nay chúng ta dự định đêm thăm dò địch doanh. Sư đệ người hãy đi theo sư huynh ta, thành tựu thiên cổ sự nghiệp to lớn danh chấn giang hồ đi!

Hứa Tiên chỉ ngoài cửa:

- Lúc này sao? Nói chung là sợ hãi bị người ta tiêu diệt mới kéo ta cùng đi đúng không/

Có không nhân lực thế nào, cũng có thể nhìn ra võ công của hắn cao hơn bọn họ cả chục lần, thảo nào trở nên khách khí như vậy!

- Đúng thế!

Thiếu niên lông mày rậm cộc lốc nói một câu, đã bị tiểu khất cái hung ác đập ột cước, không để ý những lời này:

- Hiện tại theo chúng ta đi thôi!

- Không đi!

Hứa Tiên thống khoái nói.

- Vì sao?

Thiếu niên thanh tú kinh ngạc.

- Không có hứng thú!

- Sư đệ, giang hồ cần người!
- Túc phụ nhà ta cũng cần ta, để giang hồ trước chờ một lát lại nói đi!
- Nàng lớn như vậy, còn sợ ngủ một mình sao?
- Các người còn nhỏ, chờ các người lớn lên sẽ minh bạch!

Hứa Tiên lắc đầu đóng cửa phòng lại.

Thiếu niên thanh tú không cam lòng gơ tay chuẩn bị tiếp tục mạnh mẽ gõ, cửa phòng lại một lần nữa mở ra, Hứa Tiên về mặt ngưỡng nhìn bọn họ:

- Ta không đi cùng các người, kỳ thực là bởi vì ta...sợ chết!
- Ai...

Hứa Tiên thở dài một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao:

- Ai, ma đầu kia võ công rất cao, chính là ta đi, sợ rằng cũng không làm nên chuyện gì, kể sách hiện nay chỉ có một biện pháp. Ta đem công lực toàn thân truyền cho các người, mới có một đường hi vọng.
- A?

Thiếu niên thanh tú còn có chút suy nghĩ không rõ tình huống, đã thấy thiếu niên lông mày rậm bên cạnh hắn đã bị cảm động rơi lệ đầy mặt.

- Truyền công lực cho chúng ta, thế nhưng công lực không phải không thể tùy tiện truyền đi sao? Hơn nữa vì sao đột nhiên muốn truyền công lực cho chúng ta? Oa tử! Người đừng khóc!

Hứa Tiên đưa hai tay lên:

- Được rồi, chuẩn xác tiếp thu công lực toàn thân của ta đi!
- Ngay bây giờ? Quá tùy tiện đi!

Thiếu niên thanh tú vẫn còn chìm trong trạng thái hỗn loạn.

- Dạ, đại hiệp!

Thiếu niên lông mày rậm lại là hổ khẩu chấn động, gầm nhẹ một tiếng, hai tay ôm quyền. Mắt hổ tròn tròn, lưu lại hai hàng lệ hổ, lần thứ hai trở nên vô cùng tinh thần.

- Tốt lắm!

Hứa Tiên đưa tay phủ lên đầu bọn họ, thiếu niên thanh tú lập tức cả người chấn động, chỉ cảm thấy nội tức cuộn cuộn như hồng thủy truyền vào trong cơ thể bọn họ. Trong lòng hắn kinh ngạc khôn kể, tuy rằng còn không quá minh bạch sự tình làm sao lại phát triển đến mức như vậy, thế nhưng vừa rồi chính mình đứng là đối với quái vật như vậy xuất thủ sao? Nội tức cuộn cuộn phá tan toàn bộ kỳ kinh bát mạch, mà cổ nội lực kia cùng nội lực của bản thân bọn họ không có chút xung đột, quả thực giống như là vốn thuộc về bọn họ vậy.

Thẳng đến nội tức tràn ngập thân thể bọn họ, Hứa Tiên mới thu hồi hai tay lại, về mặt suy yếu nói:

- Ta hao hết công lực toàn thân, đã mệnh không còn bao lâu nữa, các người đi thôi, đây đã là thời đại của các người rồi!
- Đại hiệp, chúng ta sẽ không cô phụ kỳ vọng của người!

Thiếu niên lông mày rậm cúi đầu thiếu niên thanh tú, quỳ rạp xuống đất, cúi đầu thật sâu.

950. Chương 950: Đại Hội.

Chương 950: Đại hội.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thiếu niên thanh tú tuy rằng lòng tràn đầy cổ quái, nhưng đối phương dù sao đã truyền cho bọn họ nhiều công lực như thế, hơn nữa thiếu niên lông mày rậm bên cạnh kiên định lôi kéo hắn, cũng chỉ đành cúi đầu bái lạy theo.

Hứa Tiên mang theo dáng tươi cười tiều tụy nhưng vui mừng, chậm rãi đóng cửa phòng lại.

Thiếu niên lông mày rậm đứng lên, quay về phía thiếu niên thanh tú nói:

- Chúng ta đi thôi!

- Được...Tốt!

Hứa Tiên lau lau mồ hôi trên đầu:

- Rốt cục đã đuổi đi được rồi!

Về phần mệnh không còn lâu gì đó, đương nhiên là chuyện cười rồi. Bằng vào cảnh giới của hắn hiện nay, linh lực căn bản là cuộn cuộn không dứt, mới vừa rồi hắn chỉ là hơi chút đem linh lực chuyển hoá thành nội lực. Nội lực chung quy chỉ là một tầng lực lượng so với linh lực thấp hơn.

Trước đây hắn đã từng giúp Vân Yên dẫn thông kinh mạch qua, hao tổn không ít phiền phức, nhưng khi đó hắn còn chỉ là Nhân Tiên, hôm nay cũng đã là Địa Tiên vượt qua sinh tử đại kiếp nạn. Hiệu suất tự nhiên khác biệt rất lớn. Tuy rằng hắn cũng từng cân nhắc qua khả năng dùng võ nhập đạo, nhưng sau này khi đối mặt với địch nhân, từ Đông Hải Long Vương đến Dương Tiễn, không có ai có thể bằng vào loại tu đạo không được thuần thực này lý niệm ứng phó.

Mà dương quang đại đạo bày ở trước mặt hắn thực sự quá nhiều, từ Tinh Túc Hải Tinh Túc Truyện Tập Lục đến Đông Hoàng Thái Nhất Nhật Hỏa Thần Mang. Đây bàn món chính còn không kịp ăn, làm sao có thời gian đi để ý các loại lúa mạch, bánh chưng, bán màn thầu đây?

Bất quá hắn cảm giác sớm muộn gì cũng sẽ có người có thể tham phá loại Huyền Cơ này, làm được dùng võ nhập đạo, giống như là Yến Xích Hà lĩnh hội kiếm tu chi đạo chân chính vậy. Tỷ như năm xưa hắn ở Hoa Sơn tuyệt đỉnh nhìn thấy mấy vị kia. Bất cứ tài nghệ gì đều là theo thời gian mà trở nên càng phần vinh hưng thịnh, cổ nhiên sẽ có số rất ít trường hợp đặc biệt, nhưng trên chính thể xu thế cũng sẽ không cải biến. Không thể tưởng tượng, thế giới tu chân hưng thịnh như thế, vì sao lại ở một ngày nào đó trong tương lai đi về phía tiêu vong đây? Thế cho nên hoàn toàn biến mất ở trong phạm vi tầm nhìn của nhân loại, khoa học tín ngưỡng đơn thuần!

Theo hắn thấy, Tam Thiên Đại Đạo kia biến hóa vô cùng, xác nhận so với khoa học hiện đại, hệ thống văn minh càng cường đại hơn. Chuyện khoa học có thể làm được, đạo pháp hầu như cũng đều có thể làm được, mà trái lại cũng không khác biệt lớn!

Hắn dùng lực lắc đầu, hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ vấn đề này, mà vội vàng trở lại bên cạnh giai nhân.

Hai tay Vân Yên đang nâng gương mặt ghé vào trên giường, vẫn vĩnh viễn tai lắng nghe, lúc này cười nói:

- Phu quân thật xấu!

Hứa Tiên nói:

- Cái này còn gọi là xấu, miễn phí công lực đem tặng, để cho bọn họ thoả cái tự thành giang hồ siêu nhất lưu cao thủ. Ta quả thực chính là những hạng người ẩn sĩ chuyên môn trốn ở dưới vách núi, sơn động. Hiện tại ngay cả vách núi đều miễn đi, trực tiếp ở ven đường giải quyết. Bất quá ta quả nhiên không nhìn lầm, vẫn là ngọc tiểu tử kia rất có khí chất.

Vân Yên tràn đầy nghi vấn, cái gì “người trong hang động”, “ẩn sĩ cao nhân”, nhưng nàng biết Hứa Tiên thỉnh thoảng sẽ nói một vài từ khiến người ta nửa hiểu nửa không như vậy. Bất quá dựa vào trí tuệ của nàng, cũng có thể đem mấy cái vừa rồi phán đoán ra được bảy tám phần. Chỉ là có chút kỳ quái nói:

- Ngốc tiểu tử kia có khí chất gì, muốn nói vẫn là thiếu niên bên người hắn rất có linh khí đi!

Hứa Tiên nói:

- Cái này người sẽ không hiểu được, đây gọi là đại trí giả ngu. Cũng chính là tuệ căn theo như lời Phật gia. Ta nói ba câu còn chưa hết, hắn đã hoàn toàn minh bạch ý tứ của ta, không có nửa điểm hoài nghi và khó chịu, loại tuệ căn này không phải là người bình thường so sánh được. Hiện tại không phải là lúc nói chuyện này, chúng ta tiếp tục đi thôi!

- Um!

Vân Yên ôn nhu đáp, mở rộng đôi cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ Hứa Tiên. Hứa Tiên thuận thế đặt ở trên người nàng vội vàng hoạt động. Trong phòng ánh nến đều tắt. Nhưng cái này đối với tầm nhìn của hắn không hề có chút nào cản trở, nơi tay đi qua, y phục rơi lả tả, thân thể tuyết trắng của nàng ở trong bóng tối tựa hồ lưu động quang mang.

Hứa Tiên đem nàng ôm vào trong lòng, tựa như ôm tuyết thể trân bảo, trong lúc âu yếm liền truyền ra tiếng thở gấp rung động tâm hồn, trong suốt tựa như tiếng đàn.

Hứa Tiên bỗng nhiên nói:

- Ta vẫn là có chút không quá yên tâm!

Vân Yên đem nâng mặt hắn nói:

- Phu quân là người tốt!

Hứa Tiên nói:

- Dám nói như vậy, xem vì phu đến hảo hảo nghiêm phạt người!

Vân Yên tuy rằng không biết vì sao khen hắn, ngược lại bị nghiêm phạt, nhưng chỉ như đến từ chính hắn, vô luận loại nghiêm phạt nào nàng đều cam tâm tình nguyện tiếp thu.

Ngày xuân ngắn ngủi, trong bất tri bất giác đã gần sáng, hai thiếu niên kia lại một đêm chưa về, cũng không biết đại âm mưu của vô lâm kia đã xử lý thành thế nào.

Hứa Tiên tuy có chút lo lắng, nhưng là không để ở trong lòng, chính mình tự nhiên truyền cho bọn hắn nhiều công lực như vậy, tại nhân gian sợ là không có bao nhiêu địch thủ, coi như là đánh không lại, đại khái cũng có thể thoát được được.

Gọi Vân Yên đang nằm ngủ trên giường dậy, giúp nàng trang điểm một chút, đợi cho ăn xong điểm tâm thì sắc trời đã sáng hẳn, liền cưỡi xe ngựa, dựa theo thời gian ước hẹn cùng Tam Thánh Mẫu, đến dưới chân Tung Sơn gặp gỡ.

Mà ở bờ Lạc Thủy, Tam Thánh Mẫu đi tới trong một mảnh cỏ lau, khi đi ra đã hóa thành tráng hán, cần trọng nhìn xung quanh trái phải một phen, mới lướt khoảng không rời đi.

Tam Thánh Mẫu vừa mới rời đi, cách phiến cỏ lau kia không xa, cảnh tượng một mảnh đất trống trên bãi sông bỗng nhiên bắt đầu vạn vật, như là ảnh ngược dưới nước sông hiện ra cảnh sắc, theo gợn nước mà bỗng bành nhộn nhạo.

Một đạo thân ảnh ưu nhã liền từ trong phiến sóng gợn này đi ra, trong tay nắm bắt một khối mỹ ngọc thuần trắng trong suốt, đang tỏa ra linh quang tựa như hơi nước. Nàng thân nhiên cười nói:

- Ta nói nàng làm sao lại lén lút xuất môn, nguyên lai dĩ nhiên biến thành bộ dáng này. Không biết là muốn đi làm cái gì, ta lại theo sau rình coi một chút.

Nói rồi ưu nhã đem thân hình vừa biến, nàng liền hóa thành một mảnh hơi nước theo gió phiêu tán.

Hứa Tiên và Vân Yên đứng giờ đến chỗ hẹn, sau đó chỉ thấy Tam Thánh Mẫu một bộ dáng vừa đen và lớn, Hứa Tiên nhớ tới dáng đáp nguyên bản của nàng, vẫn là cảm thấy rất không thích ứng.

Lạc Thần trốn từ một nơi bí mật gần đó lại “di” một tiếng, nam nhân này thoạt nhìn rất là quen mắt, Hứa Tiên.

Vân Yên lười biếng hướng về phía Tam Thánh Mẫu chào hỏi, cùng nhau đi bộ lên núi, mà nơi tổ chức đại hội võ lâm cũng không phải ở trong Thiếu Lâm tự, mà là ở trong một u cốc tại Tung Sơn.

Dọc theo đường đi, Hứa Tiên mơ hồ cảm giác hình như có ánh mắt nhìn trộm, lại không tìm ra được đầu nguồn của ánh mắt đó, vận khởi Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông thăm dò tả hữu xung quanh, lại nhìn không ra mảnh khỏe, cho là cho là ảo giác của chính mình.

951. Chương 951: Đại Hội. (2)

Chương 951: Đại hội. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Lạc Thần lặng lẽ thở phào một hơi, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị nhìn thấu.

Khi ba người chạy tới, trong cốc đã kín người hết chỗ. Tầm mắt có thể thấy được đều là đầu người di động. Trung gian đã thiết đặt lời đài luận võ, bốn phía có bày khán đài và trường bông. Trước trường bông đều dựng một bài, mặt trên viết tên đại môn phái.

Chỉ nghe một tiếng chuông vang lên, đã thấy có người leo lên đài cao, người dẫn nêu lên ý nghĩa trọng yếu của lần luận võ này. Thậm chí cả cách nói đối trá “thứ nhất hữu nghị, thứ hai mới là so đấu” cũng được đưa ra. Sau đó mới tuyên bố bắt đầu đả lôi đài.

Kể đó liền có cao thủ lên đài báo ra môn phái, nói một tiếng “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu”, rồi quỳnh đến cước đi, đao qua kiếm lại, thẳng đến có người “A” một tiếng, trọng tài mới tuyên bố trận đấu kết thúc. Nếu như còn chưa có chết, hơn phân nửa sẽ nói một tiếng “Bội phục bội phục”, tuy rằng ánh mắt hung ác giống như có thù oán.

Đương nhiên, nếu như nói không ra bốn chữ kia, vậy hơn phân nửa chính là thực kết thành thù oán. Bất quá đây cũng không có biện pháp, khi mỗi người báo danh đều đã ký qua giấy sinh tử, có câu là “Đao kiếm không có mắt, sinh tử tự chịu”.

Hứa Tiên lúc đầu còn cảm thấy có ý tứ, xem qua lập tức lại thấy cũng rất nhàm chán. Dù sao trình tự võ lực kém nhiều lắm, xem qua những đại năng thật có thể đủ “lực phách Hoa Sơn, quét ngang Thiên Quân” rồi, lại nhìn đám cao thủ này, hét lớn một tiếng “Lực Phách Hoa Sơn” cầm đao chém xuống, hoặc là “Quét ngang Thiên Quân” sử ra một cước quét ngang, thật tình không cảm thấy có lực, đây quả thực là lừa gạt mà, trả vé trả vé.

Nhưng ở xung quanh khu quý khách, rất nhiều phú thương đều biểu thị cái này so với đấu võ có ý tứ hơn nhiều. Dù sao so với thi đấu văn chương, vẫn là loại hành vi đao đến đầu rơi này tương đối giản đơn minh bạch.

Nhưng lập tức có người cười khinh miệt:

- Đều là mấy kẻ quê mùa chưa thấy mặt bao giờ.

- Trương Bán Huyền, đừng tưởng rằng người đi xem Văn Chương Hội kia, đã nhiễm ba phần mặc hương, thành nho thương, người biết được mấy chữ, ta so với cha người còn rõ ràng hơn. Người cùng ta nói một chút, Văn Chương Hội tốt ở chỗ nào?

- Cái này...

Trương Bán Huyền vuốt cằm râu do dự nửa ngày:

- Chỉ bằng vào một Vân cô nương cũng đủ để che lấp toàn bộ bọn họ.

Tam Thánh Mẫu quay đầu nhìn về phía Vân Yên, Hứa Tiên thở dài Vân Yên, Vân Yên lại cười hắc hắc, miễn cưỡng tựa ở trên vai hắn. Bốn phía lều vải quây chung quanh, ngược lại cũng không sợ bị người nhìn thấy.

Lúc này đến phiên Tam Thánh Mẫu lên đài, mới thoảng hấp dẫn lực chú ý của Hứa Tiên và Vân Yên.

Đối thủ của Tam Thánh Mẫu không ngờ cũng là nữ tử, càng chuẩn xác mà nói là ni cô, tự giới thiệu nói:

- Ta là Thiên Thủ Quan Âm Tuyệt Diệt sư thái.

Đương nhiên, loại thời gian này không ít người không hiểu rõ, trong người qua đường Giáp nghi vấn, vì sao lại là Thiên Thủ Quan Âm đây?

Vân Yên cũng hiếu kỳ hướng phía Hứa Tiên hỏi ra vấn đề này Hứa Tiên Hứa Tiên miễn cưỡng nói:

- Bởi vì hai tay của nàng động như là có một nghìn tay vậy.

Bất quá đây đương nhiên cũng là lừa gạt.

- Quan Âm?

Tam Thánh Mẫu nói:

- Làm đệ tử của Phật, tự xưng như vậy không tốt lắm đâu.

Tuyệt Diệt nhất thời nhú mày chặt, nàng thấy Tam Thánh Mẫu cước bộ lỗ mãng, hai mắt vô thần, tối đa quyền cước thô lậu, vốn không đem đối thủ này đặt ở trong mắt, không ngờ tới vừa đi lên đã nghi vấn danh hào của chính mình lúc hành tẩu giang hồ.

- Người là người phương nào, còn không báo ra danh hào nhận lấy cái chết, dưới kiếm bản ni không chém tiểu bối vô danh.

Tam Thánh Mẫu không khỏi nhớ tới tình hình mới vừa rồi trong trường bông.

Hứa Tiên nói:

- Hình như tất cả mọi người đều có biệt hiệu, biệt hiệu của ngươi là gì?

Tam Thánh Mẫu giật mình ngẩn ra, trước đó nàng còn thật không nghĩ tới nhiều như vậy.

Hứa Tiên đã bí hiểm cười nhạt một tiếng:

- Ta tặng ngươi bốn chữ tốt.

Tam Thánh Mẫu đã cao giọng nói:

- Ta là Đông Phương Bất Bại, nhật xuất đông phương, duy ngã bất bại.

Toàn trường ồ lên, biệt hiệu này nói ra quá mức kiêu ngạo, trong lòng Tam Thánh Mẫu hơi đắc ý, loại danh hào này mới miễn cưỡng hợp với nàng.

Chỉ có Hứa Tiên trên khán đài cười ha ha.

Vân Yên nói:

- Phu quân, phương diện này có thuyết pháp gì sao?

Hứa Tiên nói:

- Ta bí mật nói cho ngươi, đã từng có một thái giám, phía dưới không có...khụ khụ, nói đứng đắn chính là tự xưng như vậy.

Vô luận nam giả nữ hay nữ giả nam, đều có thể coi là tử nhân yêu.

Vân Yên bật cười:

- Phu quân ngươi quá xấu.

Mà ở phía sau bọn họ cách đó không xa, Lạc Thân cười khanh khách thầm nghĩ:

- Bất quá bọn họ hình như đã nhìn ra chân thân của Thiên Nhi, vì sao cố ý không nói ra đây, trong đó tất có cổ quái, cần hảo hảo tra xét một chút, trước đem chuyện này ghi nhớ đã.

Không biết từ nơi nào lấy ra một quyển sách nhỏ.

Nhưng mà còn không chờ nàng tỉ mỉ thám thính Hứa Tiên đã nói:

- Ta nhìn không được, chờ nàng trở lại sẽ nói cho nàng, ta đã biết nàng là ai.

Vân Yên trêu ghẹo nói:

- Phu quân, lẽ nào người không sợ nàng giận dữ, lại chạy đi Dao Trì nói muốn cùng với người thành hôn?

Hứa Tiên buồn bực một phen, dưới ánh mắt chăm chú của Vân Yên, lại lập tức ngạo nghễ nói:

- Ta mới không sợ, không phải là không cẩn thận ôm nàng ngủ một giấc sao? Hơn nữa cũng không phải ta muốn lấy nàng, là huynh muội bọn họ đang ép hôn a, ta không bị kẹp ở giữa hai người đó được sao?

Lạc Thần miệng hương khê nhếch lên, vẻ mặt không thể tưởng tượng:

- Thì ra là nguyên nhân này, thảo nào, thảo nào...

Rất nhiều chỗ không hợp lý, trở nên rộng mở trong sáng, đợi được hoàn toàn tỉnh táo lại, đã vui đầu múa bút thành văn.

Mà Hứa Tiên thoáng ở trước mặt tức phụ hiển hiện khí khái nam tử, sau đó, ở dưới vẻ mặt mỉm cười của Vân Yên đã mượn con lừa dưới sườn núi, biểu thị nguyện ý lại nhần nhịn, ngày hôm nay sẽ hưởng Tam Thánh Mẫu cáo từ, ngày mai liền rời khỏi Tung Sơn.

Mà ở trên khán đài, đang tiến hành một trận quyết đấu mà khán giả vây xem không biết nên dùng biểu tình gì, vốn tưởng rằng Đông Phương Bất Bại muốn chết ở trên lôi đài, đang lấy động tác cực kỳ không tiêu chuẩn, trùng trùng đả kích Tuyệt Diệt sư thái.

Diệt Tuyệt sư thái đã trúng ba quyền hai cước, “một nghìn tay” của nàng còn không có đụng tới đối thủ một chút, hiển nhiên đối phương nhanh nhẹn hơn nàng rất nhiều. So với phá phòng chiến đấu, cái này càng khiến người ta cảm thấy bị ai đi sao.

Kết quả tự nhiên là Đông Phương Bất Bại thắng lợi. Đợi được Tam Thánh Mẫu trở lại khán đài, Lạc Thần đã thực biến mất không thấy.

Hứa Tiên và Tam Thánh Mẫu đồng thời cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Võ lâm đại hội thắng tiến hành đến lúc xế chiều. Đêm nay trăng sáng như ban ngày, hầu như ngay cả cây đuốc cũng không cần dùng, rốt cục quyết ra thập đại cao thủ, thậm chí thiên hạ đệ nhất.

Cũng không có xuất hiện cảnh tượng “Đại chiến ba ngày ba đêm”, ngược lại là càng về phía sau, càng là nhanh chóng, nhìn trong một chiều đã phân thắng bại sinh tử.

952. Chương 952: Cương Thi.

Chương 952: Cương thi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mà thiên hạ đệ nhất đương nhiên ngoài Đông Phương Bất Bại không có người khác, Tam Thánh Mẫu vờn vai, hiển nhiên rất là hài lòng hoạt động, đi lại một chút, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cảm giác đã đem khó chịu, bực tức ngày hôm qua bỏ xuống. Trong lòng thoải mái, dễ chịu nói:

- Vẫn là trở lại Hoa Sơn đi thôi!

Mà lúc này, quần chúng đều đã rời khỏi sơn cốc. Trong sơn cốc lại trở nên trong trẻo nhưng thoáng mát, xung quanh còn nổi lên lửa trại, người hầu bày bố bàn ăn, muốn đại tiệc một hồi.

Mọi người uống rượu say sưa, náo nhiệt, sau đó từ sâu trong sơn cốc bỗng nhiên truyền đến một mảnh nhạc khúc quỷ dị. Phía trước hoa tươi nở rộ, trung gian kinh phiến giường lên cao, gần trăm người vây quanh một cỗ kiệu lớn, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

- Phu quân, là bọn hần!

Vân Yên kinh hãi thét một tiếng, phía trước cỗ kiệu đang vững vàng trối chặt thiếu niên thanh tú và thiếu niên lông mày rậm kia.

Cỗ kiệu rơi xuống đất, các cao thủ đều lớn tiếng quát hỏi, rèm kiệu vén lên, hiện ra một nam nhân trong đó cả người bao trùm giáp trụ kim châu, thanh âm khàn khàn tuyên bố thân phận của chính mình.

Bái Hỏa Giáo chủ.

Hứa Tiên thấy bọn họ bình yên vô sự, ngược lại thoải mái hơn rất nhiều, chỉ là kỳ quái bằng vào vũ lực của bọn họ sao lại ngay cả chạy trốn cũng không làm được đây?

Vị Bái Hỏa Giáo chủ này tự nhiên không hề lo lắng để mọi người thần phục chính mình, mọi người cũng không hề muốn đi tới đâu võ, lại không cần sợ bị đánh bại. Mà đánh bại bọn họ dĩ nhiên chỉ là đám tay sai trên mặt mang theo mặt nạ bạch sắc, toàn thân hắc y. Bái Hỏa Giáo chủ này một lần cũng không có xuất thủ.

- Sao lại thế?

Trong sơn cốc truyền ra rất nhiều thanh âm không thể tin tưởng, trong bọn họ rất nhiều đều là giang hồ siêu nhất lưu cao thủ.

Hứa Tiên trầm nghĩ:

- Nhân gia không có thực, sẽ giống trống khua chiêng như vậy đến tìm các người sao?

Mà lúc này hắn đang ngồi xổm phía trước cỗ kiệu, vẻ mặt mỉm cười nói với hai thiếu niên:

- Yêu, sao lại trở nên như vậy?

Thiếu niên thanh tú nói:

- Không phải người mệnh đã không còn bao lâu sao?

Hứa Tiên sờ gương mặt:

- Đúng vậy, bản công tử vốn có thể sống một nghìn tuổi, hiện tại chỉ có thể sống chín trăm chín mươi chín tuổi thôi.

Thiếu niên lông mày rậm chăm chú gật đầu, thiếu niên thanh tú lại thật sâu nhìn vì chính mình tin tưởng loại chuyện ma quỷ này mà cảm thấy hổ thẹn.

Thiếu niên lông mày rậm xúc động nói:

- Người đi nhanh đi, không cần phải xen vào chuyện của chúng ta. Bọn chúng không phải người, người thắng không được. Chúng ta trùng chung, coi như là chạy được, cũng sẽ bị trùng độc ăn não mà chết...

Mở to hai mắt ra, miệng cũng trở nên linh hoạt.

Chung Độc? Sự tình tựa hồ trở nên càng lúc càng ý tứ.

- Ta biết bọn chúng không phải người!

Hứa Tiên trả lời lại ngoài dự liệu của bọn họ. Từ trên người những tay sai hắc y này phát ra không phải dương khí của người sống, mà là âm khí thật sâu. Hơn nữa cái loại động tác cứng nhắc mau lẹ này, đáp án miêu tả sinh động, những kẻ này đều là tử thi! Nghe đồn có một loại phương pháp luyện thi, có thể dùng bí thuật đem thi thể luyện chế thành tử thi thậm chí Phi Thiên Dạ Xoa, nói vậy chính là kẻ này. Ở trong vô hiệp địch sự xuất hiện loại đồ vật này quả thực là phạm quy a!

- Ta đây đi trước...

Hứa Tiên đứng lên vỗ vỗ cái mông đã xoay người rời đi.

- Thực sự cứ đi như vậy!

Thiếu niên thanh tú kinh hãi, không nghĩ tới Hứa Tiên đi thồng khoái như vậy!

- Bất quá hình như có chút phiền phức!

Hứa Tiên nhìn trái phải, đã có hơn mười tay sai hắc ý vây lại đây, trên mặt chúng đều mang theo mặt nạ, trước cánh tay lộ ra mười cái móng tay thật dài đen thui.

Bái Hỏa Giáo chủ đang đứng ở trên cổ kiệu, dùng đôi mắt màu đỏ tươi nhìn Hứa Tiên thật sâu, lộ ra cừu hận điên cuồng khắc cốt ghi xương, dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Hứa Tiên, ngươi còn nhớ rõ ta là ai không...?

- Hứa Tiên? Người kia là Hứa Tiên...

Đám nhân sĩ vo lâm ngã xuống đất không dậy nổi đều hai mắt nhìn nhau, cảm thấy cái tên này rất quen tai.

- Người trang phục rất giống tôm hùm, có trời mới nhận ra được!

Hứa Tiên nhìn Bái Hỏa Giáo chủ cả người giáp trụ, ngay cả diện mạo cũng che kín. Mặt trên vẽ hoa văn hỏa diễm, phía sau khoác áo choàng, thật ra xác thực có vài phần phong cách.

Bái Hỏa Giáo chủ phát sinh một trận cười to thê lương:

- Ngươi dám không nhớ rõ, là ai hại ta biến thành bộ dáng này, là ai cướp đi tất cả của ta...

Hắn hít sâu một hơi:

- Hôm nay ta phải đoạt trở lại tất cả những gì đã mất, lại cho ngươi báo ứng gấp chục lần!

Nhân thần nhìn phía Vân Yên xa xa, trong mắt vừa là thống hận, vừa mê luyến.

Vốn dĩ hắn đang dự định báo thù, không thời khắc nào không muốn đem Hứa Tiên thậm chí Vân Yên xé thành mảnh nhỏ. Nhưng hôm nay gặp lại Vân Yên, hắn lại muốn đem nàng đoạt tới tay, tùy ý lăng nhục.

Hứa Tiên cố nghĩ cũng nghĩ không ra, hắn từ lúc nào đắc tội qua một nhân vật như vậy.

Vân Yên bỗng nhiên trong lòng khê động:

- Phu quân hắn là Sở Kiếm Hùng...

Lúc này Hứa Tiên mới nghĩ ra Sở Kiếm Hùng giang hồ kiêu hùng năm xưa, vốn định bắt cóc Vân Yên, lại bị chính mình một phát hỏa thiêu đi. Từ đó về sau bị thiên hạ thông tập, chẳng biết đi đâu. Không biết từ nơi nào học được pháp thuật, dĩ nhiên không cố kỵ như vậy, dùng để đối phó phạm nhân, chẳng lẽ không biết cấm kỵ trong đó sao?

Bái Hỏa Giáo chủ nói với Vân Yên:

- Ngươi còn nhớ rõ, được, ta sẽ cho ngươi chết thoải mái chút. Trước muốn cho ngươi tận mắt thấy bộ dáng muốn sống không được, muốn chết chẳng xong của hắn. Để ngươi hối tiếc vì lựa chọn ngày trước...

- Sở Kiếm Hùng! Sao hắn lại biến thành hình dáng như vậy! Kẻ đó thực sự là Hứa Tiên, sao hắn lại tới nơi này...

Tên này lập tức kích khởi một trận nghị luận, Sở Kiếm Hùng năm xưa ở trong chốn giang hồ cũng là một nhân vật cực có danh tiếng. Mà tên của Hứa Tiên hiện tại nói người đi đường đều biết cũng không sai biệt lắm.

Thiếu niên thanh tú thì ào ào nói:

- Hứa Tiên? Hắn dĩ nhiên là Hứa Tiên...

Thiếu niên lông mày rậm hỏi:

- Người không biết sao...

Thiếu niên thanh tú kinh ngạc nói:

- Người đã biết...

Thiếu niên lông mày rậm trợn lớn đôi mắt:

- Đúng vậy, Kim gia quân sự kia không phải gọi hần là Hứa công tử sao? Mà vị tỷ tỷ bên người hần lại họ Vân hơn nữa vóc dáng đặc dị như thế, kết quả không phải rất rõ ràng sao? Ta còn tưởng rằng người đã sớm biết được rồi đấy.

Thiếu niên thanh tú cúi đầu, cắn răng nói:

- Ta mẹ nó sớm đã biết rồi!

Thiếu niên lông mày rậm cười ngây ngô:

- Nhất định...

Trong trường hợp đó ngoài Sở Kiếm Hùng dự liệu, biểu tình của Vân Yên rất bình tĩnh, thậm chí mang theo mỉm cười. Nụ cười này khiến hần cảm thấy bất an, nhưng lập tức lại mọc lên tự tin cường liệt.

Giờ này ngày này hần đã khác với trước kia. Khi đó hần tu một thân tuyệt đỉnh võ công, lại hết lần này tới lần khác bại bởi chiêu số hạ đẳng ngoài dự liệu của Hứa Tiên. Đến sau này hần mới hiểu được chính mình bại ở chỗ nào. Trên đời dĩ nhiên thật có pháp thuật, loại lực lượng này tồn tại.

Mà Hứa Tiên chính là nắm giữ một loại pháp thuật khổng lồ mới có thể đem hần đánh bại. Thế nhưng hần không biết trải qua bao nhiêu lần vật, mới nắm giữ loại lực ngày hôm nay, so với Hứa Tiên cường đại đâu chỉ gấp trăm lần.

- Thấy không, đây là lực lượng của ta...

953. Chương 953: Cương Thi. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 953: Cương Thi. (2)

Thanh âm của Sở Kiếm Hùng bỗng nhiên từ phía sau Hứa Tiên truyền đến, để thần sắc Hứa Tiên hơi khê động.

Thiếu niên thanh tú quá sợ hãi, Thiếu niên thanh tú hần chỉ thấy thân hình Sở Kiếm Hùng chợt lóe đã đến phía sau Hứa Tiên. Kinh công như vậy thực giống như quỷ mị vậy, không khỏi cảm thấy lo lắng theo Hứa Tiên.

Hứa Tiên hỏi:

- Ai dạy cho người vậy...

Hần từ trên người Sở Kiếm Hùng cảm thấy âm khí càng thêm nồng nặc lộ vẻ đối với chính mình cũng chọn dùng cái loại phương pháp luyện thi này, mới nắm giữ nhục thân cường đại như thế.

Bất quá thần sắc của hần vừa rồi biến hóa, cũng không phải là không bắt được hành động của Sở Kiếm Hùng. Mà là tận mắt thấy Sở Kiếm Hùng chậm rãi chạy về phía hần. Chờ khi hần muốn ra tay, Sở Kiếm Hùng lại tránh đến phía sau, khiến trong lòng hần rất là mặc danh kỳ diệu Thẳng đến Thẳng đến Sở Kiếm Hùng nói ra loại lời này, đây phần khó hiểu này đã biến thành trò cười.

- Người chết không cần biết, bất quá ta có thể nói cho người, ta sẽ trở thành thiên hạ chi chủ...

Sở Kiếm Hùng hạ giọng dùng dùng một loại ngữ điệu quỷ bí nói. Thiên hạ chi chủ, Hứa Tiên nhú mày, mơ hồ như là cảm giác được cái gì đó.

- Đại Hạ triều khí số đã tận, mà ta, sẽ thay thế nó. Nói người cũng không hiểu, đây là thiên mệnh, thiên mệnh không thể làm trái! Ha ha...

Sở Kiếm Hùng tiếng cuồng tiếu rung động cả sơn cốc.

Hứa Tiên lại nói:

- Ta hiểu!

Tiếng cười của Sở Kiếm Hùng bị áp chế.

Hứa Tiên nói:

- không duyên có đại loạn cũng không phải là không có nguyên nhân sinh ra. Trong đó có lẽ có thiên tai, cũng nhất định sẽ có nhân họa. Người chính là nhân họa...

Hiển nhiên Sở Kiếm Hùng đạt được loại lực lượng này, không hề suy nghĩ đến giang hồ nhỏ bé nữa, hẳn tin tưởng chính mình có thể sử dụng lực lượng này nắm giữ quyền lợi lớn hơn nữa. Trên thực tế cũng xác thực như vậy. Nếu như theo đuổi không để ý tới Bái Hỏa Giáo giáo đồ càng ngày càng nhiều, cho đến một ngày nào đó bộc phát ra thiên hạ đại loạn!

Cơ hội theo như lời Ngư Huyền Cơ nói, hẳn lại thấy qua một lần, xem ra sư tỷ kia để chính mình vào hôm qua xuất phát, cũng không chỉ là trả thù cắt tóc nàng.

- Giết...

Sở Kiếm Hùng giận tím mặt, dùng phần nộ để che giấu bất an nồng đậm trong lòng, thế cho nên ngay cả nguyên bản dự định dẫn vật Hứa Tiên cũng quên đi. Không chỉ không có đi tới công kích Hứa Tiên ngược lại ngược lại hướng về sau thối lui, để đám tay sai tử thi lao lên trước.

Hứa Tiên nhận ra nói:

- Vốn dĩ muốn tha cho người một mạng, phế thân tà môn pháp thuật này của người, đưa người giao cho quan phủ định tội. Bất quá hiện tại xem ra, người hẳn phải chết ở chỗ này..

Sở Kiếm Hùng bỗng nhiên thấy chiếc nhẫn trên ngón tay của Hứa Tiên toả sáng ra một vòng kim mang. Quang mang kia chỉ là chợt lóe rồi biến mất! Nhanh tới mức làm người ta cảm thấy như là ảo giác. Bởi vì quan hệ góc độ, chỉ có Sở Kiếm Hùng và hai thiếu niên kia thấy được một màn này.

Hơn mười cương thi cương cân thiết cốt, lực lớn vô cùng như là con rối bị cắt đứt quan hệ ngã xuống dưới chân của Hứa Tiên. Cố nhiên theo người thường nhìn thấy quái vật xem ra đáng sợ như vậy, nhưng chung quy bất quá là quỷ vật cấp thấp nhất, mà không phải đại năng như Trung Ương Quỷ Đế. Bất quá chính là hơn mười Nhật Hỏa Thần Mang đã từ bên trong hủy diệt bọn chúng.

Kỳ thực dùng thái dương chân hỏa đã đủ để quét dọn những tử thi này, thế nhưng trước mắt bao người, Hứa Tiên cũng không muốn làm quá mức kinh người. Càng không có hứng thú cùng Sở Kiếm Hùng đại chiến ba trăm hiệp. Trực tiếp dùng chiêu số mạnh nhất, đem hẳn diệt sát.

Trong sơn cốc vắng vẻ như chết, chỉ có lửa trại bập bùng thiêu đốt, mới vừa rồi những tay sai hắc y uy phong lẫm lẫm kia, dưới con mắt tròn tròn của người trong giang hồ dĩ nhiên không biết vì sao gục ngã không dậy nổi, chỉ là mơ hồ cảm thấy cùng Hứa Tiên có liên quan.

Sở Kiếm Hùng không thể tin tưởng nhìn một màn này:

- Sao...có khả năng...?

- Người đánh quái thăng cấp, ta cũng không nhân rồi a...

Hứa Tiên vừa nói, vừa nhắm phía Sở Kiếm Hùng đi đến.

Sở Kiếm Hùng hét lên một tiếng sắc nhọn, đứng dậy, trong sơn cốc lập tức vang lên một trận “ông ông...”. Không biết từ nơi nào đi tới một mảnh độc trùng đông nghịt, hội tụ tại bầu trời, giống như lang yên nhằm phía Hứa Tiên cuốn theo tất cả mà đến. Trong nháy mắt đem Hứa Tiên bao phủ.

Trước xa giá có mấy tay sai hắc ý chưa hề xuất thủ chắn ở trên đường độc trùng đi tới, cũng bị cuốn theo vào trong đó. Bên trong càng phát ra thanh âm kim thiết vang lên, lang yên qua đi, tay sai hắc ý bị mang theo trùng vụ toàn bộ biến mất không thấy.

Sở Kiếm Hùng tàn bạo nói:

- Vô luận ngươi có được như thế nào, ở trong Kim Sí Nghĩ Trận này của ta chỉ có một con đường chết! Ha ha ha ha!

- Hứa Tiên...

Một mảnh tiếng kinh hô, trong sơn cốc tất cả mọi người minh bạch, số phận sau này của chính mình đã ký thác ở trên người Hứa Tiên.

Tiếng cười của Sở Kiếm Hùng im bất dừng lại, một bóng người đang từ trong yên vụ độc trùng hiện ra, một tay đột nhiên hung hăng chế trụ cổ hắc, đem hắc nhấc lên.

Thiếu niên thanh tú và thiếu niên lông mày rậm đều trừng mắt to nhìn một màn này. Giống như không nghĩ tới thư sinh trẻ tuổi luôn luôn mỉm cười kia lại có lực lượng như vậy. truyện copy từ

Sở Kiếm Hùng bỗng nhiên đã cảm nhận được chênh lệch lực lượng giữa hai bên, trong lòng sợ hãi dường như hỏa diễm thiêu đốt khó khăn nói:

- Nếu như ta chết, Chung Độc trong thân thể bọn họ sẽ không giải được, hẳn phải chết không thể nghi ngờ...

Hứa Tiên nói:

- Không sao cả, vả lại ta cùng bọn chúng không quen biết...

Trong mắt hắc đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, Nhật Hỏa Thần Mang ở trong Sở Kiếm Hùng bạo liệt, Sở Kiếm Hùng còn không kịp phát sinh hét thảm một tiếng, thần hồn đã bị thiêu đốt hầu như không còn.

Thiên hạ điểm chung lớn nhất của người xấu chính là lời nhiều vô ích. Làm một người tốt, hẳn tự nhiên muốn sạch sẽ lưu loát một chút.

Trùng độc yên vụ tan hết, nguyên bản thiếu niên thanh tú bị buộc chặt đang uy phong lẫm lẫm đạp trên người Bái Hỏa Giáo chủ.

Hứa Tiên khom người nói:

- Đa tạ hai vị thiếu hiệp cứu giúp!

Mọi người mặc danh kỳ diệu, Hứa Tiên đã giải thích nói: hai vị thiếu niên này thâm nhập địch doanh, làm bộ bị bắt, kỳ thực từ lâu thiết đặt mưu kế, chỉ vì tại thời điểm mấu chốt, quay giáo một kích, mới đánh bại Bái Hỏa Giáo chủ.

Mọi người lúc này mới hiểu được, thảo nào những hắc ý tay sai kia đột nhiên ngã xuống đất, thì ra là bọn họ động chân tay, không khỏi thật to tán thưởng tán thưởng:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.

Dù sao đối với người trong giang hồ mà nói, thân phận của Hứa Tiên vẫn là cùng bọn hắc có một tầng ngăn cách, ngược lại hai thiếu niên này càng dễ để cho bọn họ tiếp thu hơn.

Chỉ là để cho bọn họ cảm thấy có chút kỳ quái là Hứa Tiên mỉm cười, thiếu niên thanh tú kia lại vẻ mặt đau khổ, thiếu niên lông mày rậm mặt đỏ như máu, tựa đầu thấp đến ngực.

954. Chương 954: Thôn Nguyệt

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 954: Thôn Nguyệt

Mới vừa rồi Hứa Tiên ở trong trùng độc yên vụ che đầy giao phó bọn họ, muốn bọn họ thừa nhận là chính mình đánh bại Bái Hỏa Giáo chủ, rồi cuộc để qua lần ân cứu mạng này.

Hứa Tiên càng tóm tắt tâm phen của bọn họ, một là hài tử của Vương Dược Sư, hiện tại càng vâng mệnh muốn làm bang chủ Cái bang. Mà một người còn lại là đệ tử của bang chủ Cái bang.

Thiếu niên thanh tú và thiếu niên lông mày rậm không kịp kỳ quái làm sao hắn biết rõ ràng như vậy, đã bị đoàn người chăm chú vây quanh hỏi đông hỏi tây, hiển nhiên địa vị giang hồ rất có đề thăng, sơ bộ thực hiện được chí lớn thành danh giang hồ của bọn họ.

Thiếu niên thanh tú nỗ lực nhắc chân, ánh mắt lướt qua vô số đầu người, đã thấy Hứa Tiên dắt Vân Yên đứng ở cửa cốc, hướng về phía bọn họ vẫy vẫy cánh tay, lại nhìn kỹ đã thấy hình bóng của bọn họ biến mất không thấy.

Trong cốc tử thi khắp nơi trên đất, tất cả mọi người không muốn nán lại lâu, đều rời khỏi cốc.

Trong cốc khôi phục lại vẻ thanh tịch, chỉ có một vòng cô nguyệt động ở đỉnh núi, mắt thấy cũng sắp hạ xuống.

Một đạo bóng đen trống rỗng xuất hiện, đi tới bên cạnh nơi thi thể Sở Kiếm Hùng, trong tay nắm một đoàn yên vụ phát ra hồng quang. Trong vụ truyền ra lệ khí cường liệt. Bóng đen đem đoàn hồng vụ này đưa vào trong Sở Kiếm Hùng, thân thể hắn liền như bị điện giật khẽ động.

Bóng đen buồn bã nói:

- Ôm cừ hận đối với một người không quen, sống lại đi, cường lương...

Sở Kiếm Hùng từ trên mặt đất phóng người lên, trong mắt phóng xạ hồng quang nhìn quanh bốn phía, trong miệng phát sinh rít gào như mãnh hổ. Ở trong sơn cốc quanh quẩn dứt. Một phát tung người leo lên đỉnh núi, lại tung người đã biến mất ở trong sơn cốc.

Quan phủ thu được tin tức, phái người đến nhật xác. Tội trọng yếu là trong đó có tội phạm quan trọng Sở Kiếm Hùng bị tập nã đã lâu. Kết quả tìm tới tìm lui cũng không tìm được, đơn giản tùy tiện tìm phân nửa thi thể bị độc trùng ăn tươi cho đủ số, vả lại còn nhiều người làm chứng như thế.

Hình bộ yết bảng bố cáo thiên hạ, Sở Kiếm Hùng không chuyện ác nào không làm đã sa lưới, chiếu đại biểu uy nghiêm triều ta, lưới trời tuy thưa, mà khó lọt.

Sáng sớm ngày thứ hai, ở trong khách điểm tốt nhất trong thành, thiếu niên lông mày rậm từ trong giấc ngủ tỉnh lại, đã thấy thiếu niên thanh tú hai vành mắt thâm đen, bộ dáng cả đêm chưa ngủ, cộc lốc hỏi:

- Người làm sao...?

Thiếu niên thanh tú như là bị đâm phải đuôi, lớn tiếng nói:

- Ta làm sao? Chúng ta sắp chết rồi, ngươi còn ngủ được như lớn chết vậy?

Thiếu niên lông mày rậm vò đầu:

- Chết nhanh...

Thiếu niên thanh tú hừ một tiếng, đánh rớt tay hắn:

- Không được vò đầu, thấy bộ dáng ngốc ngếch này của ngươi, lão tử sẽ tức giận, chúng ta trúng Chung Độc, rất nhanh sẽ phát tác, đến lúc đó ai cũng cứu không được chúng ta...

Thiếu niên lông mày rậm khoa tay múa chân nói một phen, thiếu niên thanh tú rất cục nhố tới, ở trong trùng vụ, Hứa Tiên đã từng đặt tay lên vai của bọn họ, dẫn dò bọn họ, khi đó hình như có một cỗ nhiệt lưu truyền vào trong cơ thể. Nhưng khi đó hẩn trong lòng hồng bết, căn bản không rảnh suy nghĩ nhiều, hôm nay nghĩ đến hẩn là vào lúc đó đã được giải độc. Uống công chính mình còn một đêm không ngủ, khóc lóc trở lại, đem cả đời mình đều nhớ lại một lần.

Thiếu niên thanh tú nắm lấy cổ áo thiếu niên lông mày rậm:

- Sao ngươi không nói sớm cho ta biết?

Hẩn nguyên bản còn tưởng rằng là người ngốc không phiền não, không nghĩ tới dĩ nhiên là như vậy!

Thiếu niên lông mày rậm gãi đầu, cười ngây ngô:

- Ta nghĩ ngươi đã biết rồi...

Thiếu niên thanh tú lắc đầu, khóe mắt nước mắt lưng tròng:

- Ta mẹ nó...sớm đã biết...!

Mà vào lúc này, Hứa Tiên cùng Vân Yên đứng ở trên đám mây, nhìn lại thành quách sơn thủy quen thuộc trên đại địa nàen lặng nói:

- Hàng Châu, ta đã trở lại...

Vân Yên đột nhiên hỏi:

- Phu quân vì sao không từ chỗ Sở Kiếm Hùng ép hỏi nội tình của Bái Hỏa Giáo đây? Ta thấy hẩn vị giáo chủ này, bất quá là khôi lỗi mà thôi. Phía sau màn nhất định có người khác chỉ trì...

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng nghĩ đến một điểm này. Nghĩ tới dùng Bát Hồn Thuật, nhưng phát hiện hồn phách của hẩn từ lâu đã khuyết thiếu không được đầy đủ, chỉ sợ hẩn đã bị người thao túng mà không biết, cùng những tử thi kia cũng không có gì khác biệt! Lúc soát cũng không ra cái gì, hơn nữa không đến bất đắc dĩ ta cũng không muốn vận dụng phụ nhân cách. Yên tâm đi, tại thời điểm mấu chốt, Huyền Cơ sẽ cho ta chỉ dẫn, đem những cơ hội nhất nhất cần quét!

Vân Yên nghiêng đầu nói:

- Chính là như thế, ta mới lo lắng, ngươi không nên trở nên quá nghe lời nhân gia nói mới tốt...

Hứa Tiên nghe ra nàng đã có chỉ điểm, cười ha ha:

- Nghe người ta khuyên, ăn cơm no, nghe người ta nói cũng không có gì không tốt! Đi thôi, chúng ta xuống phía dưới đi sao...

Vân Yên mỉm cười, có thể phần tín nhiệm này chính là chỗ mị lực của hẩn.

Thải Vân thẳng hướng trong viện tử cổ hoang mọc thành bụi kia bay đến, Hứa Tiên lại đưa mắt vừa nhìn, chỉ thấy vạn sơn hồng biến, đã là cuối thu.

Tam Thánh Mẫu trở lại Lạc Thủy phủ, hướng phía Lạc Thần cáo biệt.

Lạc Thần cũng không đáp lời, mà là dùng một loại ánh mắt phẳng phất như thấu đáo nhìn nàng, trong mắt có vài phần thương tiếc, lại có chút tiểu ý quý bí.

Để Tam Thánh Mẫu không nhịn được cảm thấy một trận bất an, cẩn thận nói:

- Tỷ tỷ ngươi làm sao rồi...

Còn tưởng rằng nàng không muốn để chính mình rời đi.

Lạc Thần lắc đầu, cầm lấy tay nàng nói:

- Tỷ tỷ vĩnh viễn là tỷ tỷ tốt của ngươi...

- Vì sao đột nhiên nói như vậy? truyện copy từ

Tam Thánh Mẫu còn không kịp thể hội thâm ý trong những lời này, Lạc Thần đã nói:

- Người đi đi!

Lạc Thần thay đổi bất thường để cảm giác bất an trong lòng Tam Thánh Mẫu tăng lên, nhưng tìm không được nguyên do, chỉ đành cáo từ rời đi, trở về Hoa Sơn.

Vừa vào trong núi, đã có bảy người chặn ở trước mặt nàng.

- Mai Sơn thất thánh! Không nghĩ tới nhị ca lại làm phiền các người, sao lại xụ mặt ra thế....

Mai Sơn thất thánh tuy là thuộc hạ của Dương Tiễn, nhưng pháp lực siêu phàm cùng Dương Tiễn có tình cảm kết nghĩa, nàng cũng phải lễ nhượng ba phần.

Người đứng đầu thất thánh Viên Hồng tiến lên nói:

- Nương nương, Thần Quân ở Liên Hoa phong chờ người, người lần này thực sự là gây ra phiền toái lớn rồi...

- Ta sẽ sợ hấn...

Tam Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, thẳng hướng Liên Hoa phong bay đi, lưu lại Mai Sơn thất thánh hai mặt nhìn nhau.

Tam Thánh Mẫu đi tới đỉnh Liên Hoa phong, Dương Tiễn một thân huyền y, chấp tay đứng ở bên vách núi, bên cạnh một con bạch sắc dị thú đang núp. Dị thú kia cả người như tuyết, xòe ra lông dài theo gió bay loạn, thể hình tựa hồ như lang, thân hình lại lớn hơn. Mặc dù đang nằm sấp xuống, lại cao lớn giống như Dương Tiễn, lúc này quay đầu nhìn phía nàng, trong đôi mắt hơi chút nhân tính hóa toát ra lo lắng rõ ràng.

Tam Thánh Mẫu cảm giác bầu không khí có chút kỳ quái, cho dù muốn trách phạt nàng cũng không cần bày ra trận tượng như vậy.

955. Chương 955: Thiên Thời

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 955: Thiên Thời

Dĩ nhiên để Khiếu Thiên khuyến cũng triệu từ Bắc Vực trở lại, chần chờ tiến lên:

- Nhị ca...

Dương Tiễn quay đầu, lộ ra nửa khuôn mặt anh tuấn lại lãnh khốc, con mắt thứ ba giữa trán đã mở ra, lạnh lùng nói:

- Nuốt nàng!

Khiếu Thiên khuyến mạnh mẽ ngồi thẳng dậy, thân hình lại trở nên lớn gấp chục lần, mở miệng máu lớn, ở sâu bên trong là một mảnh hắc ám, bộc phát ra hấp lực cường đại phẳng phất như muốn nuốt chửng thiên địa.

Trên Liên Hoa phong cuồng phong gào thét, cát đá cây cối vô tận bị hút vào trong miệng Khiếu Thiên khuyến.

- Thôn nguyệt...

Tam Thánh Mẫu kinh hãi thét một tiếng. Đây là lực lượng mạnh nhất của Khiếu Thiên khuyến, muốn lấy ra Bảo Liên đăng đến chống đối, lại bị con mắt thứ ba của Dương Tiễn chấn trụ, thân bất do kỷ đầu nhập trong bóng tối vô tận kia.

Trên Liên Hoa phong một mảnh hỗn độn, Khiếu Thiên khuyến khôi phục hình dạng ban đầu, miệng phun ra tiếng người:

- Hà tất phải như vậy...

Dương Tiễn không nói được một lời, nhảy khỏi vách núi, Khiếu Thiên khuyến lắc lắc đầu, cũng theo hấn nhảy xuống.

Tam Thánh Mẫu ở trong bóng tối vô tận phiêu phù, Bảo Liên đăng toả ra ánh sáng nhạt chiếu không rõ được cảnh tượng bốn phía. Đây là ở trong bụng Khiếu Thiên khuyến. Trong bụng của Khiếu Thiên khuyến có thể tự thành Thiên Địa, hoàn toàn cùng ngoại giới cắt đứt, rất nhiều pháp thuật đều không thể vận dụng. Hoàn hảo nàng cũng không phải là lần đầu tiên bị nuốt vào trong bụng Khiếu Thiên khuyến. Do đó cũng không bị kinh hoảng gì khác, nhưng lại có chút lo lắng, nhị ca sẽ không phải muốn đem chính mình nhốt ở chỗ này đấy chứ!

Cũng may nàng rất nhanh đã lại thấy ánh mặt trời, hic, kỳ thực vẫn là hang động bị giam giữ lúc đầu, thế nhưng rất hiển nhiên, bốn phía đã dùng linh lực cực đại bày trận pháp, hình thành một tầng quang màn đem nàng ràng buộc ở trên bãi đá trung tâm động phủ.

- Nhị ca, người làm cái gì vậy?

Tam Thánh Mẫu phần nộ chất vấn.

Dương Tiễn nói với Khiếu Thiên khuyến:

- Không có mệnh lệnh của ta, không cho phép nàng rời khỏi nơi này một bước...

Nói xong đã bước ra khỏi hang động, không hề để ý tới Tam Thánh Mẫu.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..?

Tam Thánh Mẫu bỗng nhiên minh bạch sự tình nghiêm trọng, dĩ nhiên muốn Khiếu Thiên khuyến đến trông giữ!

Khiếu Thiên khuyến nói:

- Người không biết sao?

- Biết...cái gì...

- Vì sao không lấy ra ấn tín của sơn thần nhìn một cái đi...

Tam Thánh Mẫu vội vã nhắm mắt lại, từ chỗ sâu nhất của Hoa Sơn triệu ra một đạo phù triện, đạo phù triện này hiện ra minh hoàng sắc, rõ ràng chỉ là một đạo phù triện nho nhỏ lại lộ ra khí tức ngưng trọng giống như sơn nhạc.

Đạo phù triện này là Cửu Cư Hoa Sơn của nàng, đem cả sơn mạch linh khí ngưng tụ lại. Đó là thần ấn đại biểu nàng thân là sơn thần của Hoa Sơn. Trong thiên hạ toàn bộ sơn mạch thủy mạch đều là liên hệ lẫn nhau. Mai ấn tín này trừ vận dụng linh lực của Hoa Sơn ra, còn có công dụng truyền lại tin tức. Năm xưa Lạc Thần báo cho nàng biết Hồ Tâm Nguyệt ở kinh thành làm ra chuyện tình cướp cô dâu, chính là dựa vào thần ấn này truyền lại.

Mà lúc này thần ấn lóe ra bất an, hiển nhiên lại có không ít tin tức.

Nàng nắm chặt phù triện nhắm mắt lại, lập tức từ đó đạt được một cổ sự thê mỹ ái tình.

Từ trước có một nữ thần thiện lương mỹ lệ, cuộc sống thập phần tịch mịch. Ngẫu nhiên có một ngày một thư sinh đi qua miếu thờ của nàng, cũng lưu lại một bài thơ mỹ lệ. Trong lòng nàng ái mộ thư sinh kia, rất cục nịnh không được rời khỏi miếu thờ đi tìm thư sinh đó. Thư sinh kia cũng đã có vợ, nàng còn là cùng hấn có một hồi tình duyên ngắn ngủi, lại không ngờ bị ca ca phát hiện, bức bách hai người thành hôn, cũng

để thư sinh kia bỏ đi thê tử của chính mình! Nhưng thư sinh này kiên quyết không đồng ý, nữ thần một mình quanh quẩn ở bên Lạc Thủy, âm thầm nhớ thương, nhịn không được biến hóa hình dung lạnh lẽ đi theo thư sinh kia. Thư sinh đó lại chỉ lo cùng thê tử thân thiết, sớm đã quên nàng, nàng chỉ đành yên lặng trở lại trong miếu thờ.

Toàn bộ câu chuyện đều theo hình thức văn biên ngẫu viết thành, đối câu tinh tế tỉ mỉ. Dùng đại lượng điển tịch so sánh, biểu hiện ai oán thảm thiết trong lòng nữ thần, hành văn liên mạch lưu loát.

Nếu là thường ngày, nàng có thể sẽ coi đó là bài văn khi nhàn rỗi viết ra, nhưng thể biên ngẫu trong đó lại không lúc nào không nhắc nhở nàng rằng, diễn viên chính của cổ sự thê mỹ này là bản thân nàng!

Nàng cảm giác hô hấp không thông, những tin tức khác hầu như chen chúc tuôn ra, hầu như toàn bộ nữ tiên Dao Trì đều lưu lại tin tức. Đối với nàng biểu thị đồng tình thấm thiết. Cũng đối với Hứa Tiên bội tình bạc nghĩa, tiến hành khiển trách sâu sắc. Biểu thị sự tình sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua, Hứa Tiên nếu như không cho nàng một giao phó, các nàng sẽ cho Hứa Tiên một trận.

Nói chung thiên ngôn vạn ngữ tạo thành một câu nói:

- Tiểu Tam, chúng ta ủng hộ người...

Hứa Tiên vừa mới hạ xuống đất. Tiểu Thiển đã từ dưới hành lang bước nhanh đi ra, nghênh đón, rồi ở trong lòng hấn thân hình mềm mại tựa như không có cảm giác kia, áp lên trong lòng hấn. Hấn liền cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ giọng thì thầm.

Tiểu Thanh vẫn cứ đứng ở dưới hành lang, dùng một đôi con ngươi thanh bích sắc nhìn chăm chăm vào hấn, tựa như giận dữ, lại tựa như vui thích.

Úc Lôi vui vẻ kêu “a a” nghênh đón hấn, mắt to nhìn lại, một lớn một nhỏ, hai luồng tuyết trắng.

Hứa Tiên cười sờ sờ đầu các nàng, lại duỗi tay ôm lấy eo thon của tiểu Thanh, không chút khách khí ở trên môi của nàng hôn một cái thật sâu, nhắm nháp hương vị ngọt ngào mà quen thuộc kia, thẳng đến nàng sóng mắt như say, sắc mặt như si.

Tiểu Thanh tự nhiên không ngờ tới hấn sẽ hôn mình, giây dựa suy nghĩ muốn phản kháng, thân thể lại trở nên mềm yếu vô lực, ngay cả tâm ý cũng theo đó hòa tan.

- Ngao Ly đâu rồi?

Trong lòng Hứa Tiên có chút kỳ quái, Ngư Huyền Cơ nói sẽ không phải là thật đấy chứ!

Tiểu Thiển nói:

- Ngao Ly đi Bồ Vũ, chờ một lát mới trở lại, nàng muốn chúng ta chờ nàng trở lại mới được ăn cơm.

Hứa Tiên nói:

- Bồ Vũ lúc này?

Hôm nay là cuối mùa thu, Giang Nam đang là lúc mưa dầm liên miên, ẩm ướt oi bức. Hấn ngẩng đầu lên nhìn trời, vụn dậm không mây, ánh dương quang đẹp mắt không giống ngày mùa thu, nào có nửa phần cảm giác ẩm ướt.

Tiểu Thiển nói:

- Tướng công một mực ở kinh thành, có điều không biết, Giang Nam đã có mấy tháng không có trời mưa, không ít sông nhỏ đều khô cạn, Ngao Ly vẫn bận rộn xem đến chỗ hành vân bồ vũ, giảm bớt táo tình, ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái!

Hứa Tiên cùng Vân Yên nhìn nhau lẽ nào đây cũng là cơ hội thiên hạ đại loạn? Có câu là dân dĩ thực vi thiên dĩ thực vi thiên, cũng dĩ thiên vi thực, lúc này nông nghiệp sinh sản hoàn toàn là dựa vào trời. Thiên thời dị thường sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với bách tính gia tâm thường. Nếu như không được cứu tế kịp thời, sẽ phải lưu lạc tha hương biến thành lưu dân, nếu như loại tình huống này vẫn duy trì liên tục xảy ra, sẽ chuyển biến thành khởi nghĩa nông dân.

956. Chương 956: Thiên Thời. (2)

Chương 956: Thiên thời. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Giang Nam làm kho lúa của thiên hạ, nếu như thực gặp phải đại thiên tai, tất nhiên sẽ dao động căn cơ của cả đế quốc. Hứa Tiên bỗng nhiên cảm thấy, cái gọi là thiên mệnh, khí số cũng không phải là vật hư vô phiêu miểu, chỗ chiếu rọi rất có khả năng chính là loại thiên thời thực tại này, không vì ý chí của người xoay chuyển.

Nghĩ đến đây, Hứa Tiên nhân tiện nói:

- Nàng đang ở đâu, ta đi xem chút!

Tiểu Thanh nói:

- Nàng đã trở lại!

Mắt thấy một đám mây trắng xẹt qua bầu trời, cực kỳ bắt mắt Hứa Tiên cười khổ:

- Như vậy quá rõ ràng đi sao!

Tiểu Thiển mỉm cười nói:

- Ngao Ly mấy ngày nay hành vân bố vũ, Ngao Ly sét đánh tru ác, ân uy cùng thi hành. Hiện tại vùng Giang Nam không ai không biết Ngao Long Vương tồn tại. Không biết bao nhiêu miếu thờ mới được xây. Hơn nữa mấy ngày nay đại hạn, người bái tế càng nhiều vô số kể. Ngày có thể so với sơn thần như ta muốn tốt hơn nhiều lắm.

Hứa Tiên cười nói:

- Phải không?

Trong lòng hơi cảm thấy vui mừng, đây chính là ý nghĩa tồn tại của thần, dùng thần lực cường đại của chính mình thủ hộ phạm nhân yếu đuối sinh sống. Phạm nhân cũng phụng thờ tín ngưỡng cùng công đức làm cung đường.

Trong lúc đàm tiếu, Ngao Ly rớt xuống ở trước mặt hắn, kinh hãi nói:

- Hứa Tiên!

Nàng một thân bạch sắc lân y, giữa trán còn mang theo Long Giác không thể hóa đi, vóc người tựa hồ dài hơn một tia, dung nhan lại như trước là một bộ dáng trẻ con chưa hết vẻ thuần khiết. Nhưng không có lập tức lao lên.

Trong lòng Hứa Tiên cười nói: hiếm khi nàng cũng biết rụt rè! Muốn sờ sờ đầu nàng!

Ngao Ly lại lập tức lui ra phía sau một bước, né tránh bàn tay của hắn, dịu dàng nói:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, không được sờ đầu của ta!

Hứa Tiên đành chính nói:

- Là bất thân!

Rồi thở dài nói:

- Ly nhi cũng đã lớn lên, không thể tùy tiện sờ nữa!

- Ân, ân, lớn lên rồi, ta đã không phải tiểu hài tử.

Ngao Ly rất cục vì hắn nhận thức được điểm này mà cảm thấy có chút đắc ý.

- Ha ha, nhưng ta vẫn là muốn sờ sờ a!

Hứa Tiên nhân lúc nàng không phòng bị, mạnh mẽ ôm cổ nàng, ở trên đầu sờ mạnh hai cái. Hai Long Giác kia đương nhiên là đối tượng trọng điểm chiếu cố!

Ngao Ly giận dữ, liều mạng giãy dụa, hung hăng cắn tay Hứa Tiên. Lực cắn đến từ Cự Long cường đại, để Hứa Tiên cũng đau đến nhe răng nhếch miệng, lại vẫn kiên quyết không chịu buông tay.

Tiểu Thanh nói:

- Ngu ngốc!

Tiểu Thiển và Vân Yên tiến lên thật vất vả mới đem bọn họ khuyên ra!

Hứa Tiên vầy vầy cánh tay phải bị cắn phát đau, nhìn thân ảnh quen thuộc bên cạnh, tự đáy lòng cảm khái, cảm giác về nhà thật tốt!

Đi tới tiểu đình giữa hồ, Hứa Tiên kể lại rất nhiều tào ngộ trong kinh thành, mặc dù ở trong thư tín lui tới đã đại thể giảng thuật qua một lần, nhưng người ở trước mắt cảm giác tự nhiên khác biệt rất lớn. Mỗi một ánh mắt đổ vào, mỗi một lần chen vào cắt đứt, đều có hứng thú đặc biệt.

Thăng đến buổi trưa, Hứa Tiên tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn mới coi như để Ngao Ly miễn cưỡng tha thứ hắn vô lễ.

Cơm trưa qua đi, Hứa Tiên cường ép đem tiểu Thanh ôm vào trong ngực trêu đùa, tiểu Thiển Vân Yên thu thập rửa bát.

Ngao Ly bỗng nhiên nói:

- Phiền chết, sẽ không tự mình nghĩ biện pháp sao?

- Thế nào?

Thường Hi giải thích nói:

- Cô, đại khái lại có người hướng nàng cầu xin!

Hứa Tiên đối với Ngao Ly nói:

- Đi thôi, chúng ta cùng đi xem xem!

- Quá...quá... Đây là có chuyện gì?

Tam Thánh Mẫu khuôn mặt trắng bệch, môi khê run rẩy.

Khiếu Thiên khuyến ghé vào bên cạnh bãi đá, lắc đầu thở dài:

- Không nghĩ tới người đúng là nữ tử đa tình ôn nhu như vậy, ta lại đúng là đã nhìn nhầm người!

- Lẽ nào ta không phải.... Câm miệng cho ta, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tam Thánh Mẫu có chút phát điên.

- Chính là người xem đến có chuyện như vậy!

Khiếu Thiên khuyến vầy vầy đuôi, thẳng đứng dậy đem móng vuốt luồn vào trong miệng, dĩ nhiên móc ra một tờ giấy. Để móng vuốt đặt ở bên mép ho nhẹ hai tiếng, càng làm bài văn biên ngẫu kia đọc một lần, phun ra một câu khen ngợi:

- Tài văn của Lạc Thủy chi thần thực sự là không tầm thường a!

Tam Thánh Mẫu như bị sét đánh. Trong nháy mắt nàng đã minh bạch tất cả, thái độ quý dị kia của Lạc Thần, rõ ràng là biết được cái gì đó, rồi lại không biết hoàn toàn. Ngay cả dùng mộng để đoán, căn cứ cả

quá trình sự kiện đoán ra được, nhưng cách chân tướng sự tình xa cả vạn dặm. Hôm nay nàng đã hết đường chối cãi, hơn nữa coi như là đem sự tình nói rõ, cũng phải trở thành trò cười của Dao Trì.

- Ta xong rồi!

Tam Thánh Mẫu kêu thắm một tiếng, từ cổ móc ra bảo kiếm, hướng chỗ cổ cắt đến.

Một đạo bạch quang chọt lóe mà qua, Khiếu Thiên khuyến ngậm bảo kiếm trở lại chỗ cũ, nhẹ nhàng khép lại hai hàm răng, bảo kiếm lập tức nát bấy rơi xuống đất.

- Nhị ca ngươi để ta ở đây trông coi, cũng là sợ ngươi trong lòng nghĩ quẩn, lại làm việc gì ngu ngốc! Việc đã đến nước này, ngươi vẫn là an tâm ở lại đây đi!

Tam Thánh Mẫu ủ rũ ngồi trên bãi đá, cúi đầu liên tục nhắc tới:

- Ta thật khờ, thực khờ mà, sớm đã biết nữ nhân kia thích nói bậy, ta còn muốn đến nơi đó của nàng chứ...

Khiếu Thiên khuyến lại từ trong miệng móc ra một đồng lớn sách giấy, tùy tiện mở một quyển, quỳ rạp trên mặt đất mà xem, vừa lật trang sách vừa khuyên nhủ:

- Kỳ thực Hứa Tiên cũng không tệ, văn tài đệ nhất thiên hạ, ta vốn còn muốn ngươi giúp ta dẫn kiến một chút, bất quá xem ra...

Hắn liếc mắt nhìn Tam Thánh Mẫu một thân khí tức tuyệt vọng nói:

- Vẫn là bỏ đi.

Khi Khiếu Thiên khuyến từ trong miệng đem văn phòng tứ bảo cũng lấy ra nữa, đồng thời lấy bút lông chấm mực, Tam Thánh Mẫu cũng nhin không được đưa mắt hỏi:

- Ngươi đang làm gì đấy?

- Viết sách a!

Khiếu Thiên khuyến thản nhiên nói.

Tam Thánh Mẫu vẻ mặt không biết nên làm cái gì.

- Nhân rồi cũng là nhân rồi, tìm chút chuyện để làm. Ta nếu như đem chuyện này viết thành tiểu thuyết, nói không chừng có thể truyền lưu thiên cổ. Thế nhưng ngươi biết, tiểu thuyết và hiện thực không phải là một chuyện, tựa như Tam Quốc Diễn Nghĩa kia của Hứa Tiên cùng tam quốc chí như nhau, phải có chút tưởng tượng mới có ý tứ, cho thêm nhi tử của các ngươi nữa, thế nào? Gọi là....là...

- Ta còn không có đồng ý!

Tam Thánh Mẫu mạnh mẽ mở miệng phản đối.

Khiếu Thiên khuyến nhìn Tam Thánh Mẫu, Tam Thánh Mẫu hung hăng trừng to mắt, hắn bắt đầu cầm cúi viết.

- Dừng tay a,... Nếu như ngươi thật muốn biết, ta đến nói cho ngươi chân tướng sự tình.

Nàng cũng không thể chịu được chính mình biến thành cái loại hình tượng oán phụ này. Vì vậy tràn ngập ai oán đem chân tướng sự tình giảng thuật một lần, ở trong quá trình này vô số lần thanh lệ dính áo, biết vậy chẳng làm.

Khiếu Thiên khuyến kiên quyết nói:

- Loại cổ sự này một chút ý tứ cũng không có, sẽ không có khả năng truyền lưu thiên cổ! Không được, có người sẽ dùng tiền mua coi như là tài văn của ta tốt!

Tam Thánh Mẫu ngã xuống đất không dậy nổi.

957. Chương 957: Hải Cường.

Chương 957: Hải cường.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mấy ngày sau, Tam Thánh Mẫu rốt cục từ trong đả kích thoảng khôi phục lại, tiểu thuyết của Khiếu Thiên khuyến cũng rốt cục hoàn thành một bộ phận, hai móng cầm văn chương đứng ở trên tảng đá đối diện bãi đá, hướng về phía độc giả duy nhất thì thầm:

- Ngày xưa ngày xưa, lâu lắm rồi có một hài tử tên là Trầm cái gì vì cứu mẫu thân bị nhốt, tìm được một đại phủ tử, lại không cẩn thận đánh rơi vào trong Lạc Thủy. Nữ thần Lạc Thủy hỏi hắn: "hài tử, người đánh rơi là kim phủ, ngân phủ hay là đại phủ tử thô ráp khó chịu? Hài tử bèn nói: kim phủ!
- Trầm cái gì? Con ta tham tài như vậy sao? Hắn không phải muốn cứu ta sao?

Trong lòng Tam Thánh Mẫu lại lặng lẽ thở phào một hơi, Khiếu Thiên khuyến vì truy cầu để cố sự trở nên càng có ý tứ hơn, mà không ngừng phát huy năng lực tưởng tượng. Kết quả là đem biến cố cùng bản thân không còn liên hệ gì. Nàng nhìn quanh sơn động u ám, bắt đầu suy nghĩ biện pháp thoát thân. Chính là một tầng trận pháp tự nhiên không ngăn cản được nàng, nhưng đối diện với lang cầu một lòng canh giữ này lại khó có thể vượt qua được.

Khiếu Thiên khuyến nguyên bản là Thượng Cổ dị chủng lưu lạc tại cực bắc chi vực, nắm giữ đại năng như Thượng Cổ Yêu Thần, chính là Dương Tiễn năm xưa thu phục nó, cũng tốn không ít công sức. Coi như là nàng có Bảo Liên đăng nơi tay cũng vô pháp chiến thắng được.

Tam Thánh Mẫu còn nhớ rõ bộ dáng khi Dương Tiễn vừa mới đem nó trở về, hung bạo ngoan lệ muốn thôn phệ tất cả trước mắt. Mà đến nay không biết vì sao đột nhiên ngưỡng mộ văn hóa Trung Thổ bắt đầu đọc sách, tính tình càng trở nên cổ quái.

Tên ngày trước của nó hình như là Fenrir.

Thị nữ nói:

- Nương nương, loan xa đã chuẩn bị xong, khi nào người xuất phát?

Bích Hà Nguyên Quân quay đầu lại nói:

- Thánh Mẫu chiếu lệnh, không được chậm chạp. Hiện tại liền xuất phát đi!

Thị nữ nói:

- Bất quá Hoa Sơn vẫn là không có tin tức truyền ra, nói vậy vị nương nương kia sẽ không đến Dao Trì dự tiệc đi sao!

Nàng chần chờ một chút:

- Nương nương, Hứa Tiên kia thực sự là Đế Quân chuyển thế sao?

Bích Hà Nguyên Quân cũng chỉ có cười khổ, nàng cũng không muốn tin tưởng, hắc trang nghiêm túc mục như vậy, sau khi chuyển thế lại biến thành bộ dáng như thế, chỉ là lần này người thật đúng là gây ra phiền toái lớn nha!

Bích Hà cửu quân trong lòng hiểu rõ, Vương Mẫu nương nương lần này triệu quần tiên nhập Dao Trì, đại khái là nói việc này, không biết rốt cuộc sẽ định đoạt thế nào, mà chính mình lại nên đứng ở bên nào đây?

Loan xa chạy như bay vào khoảng không, trái phải tóe tóe như mây, nàng vén lên rèm cửa sổ, nhìn lại xuống phía dưới, Thái Sơn nguy nga liên miên pháp phông, thẳng đến tận cùng Thiên Địa. Lại hướng về phía đông chính là biển rộng ba đào bồng bềnh trôi.

Mà ở sâu trong phiên đại hải kia, rất nhiều đảo nhỏ chi chít như sao trên trời, có cô tịch không người, cũng có người đông như mắc cửi, cùng phổ xá Trung Thổ sầm uất cũng không có gì khác biệt.

Vùng ngoại ô trong một khu đại trạch viện xa hoa, Hồ Tâm Nguyệt tiêu dao nằm ở hành lang:

- Ai nha nha, lần này thực sự là nháo lớn rồi...

Thân là nữ tiên Dao Trì, Thánh Mẫu chiếu lệnh nàng cũng thu được, nàng không nghĩ tới một phen vui đùa, lại không ngờ dẫn phát ra phiền toái lớn như thế. Lạc Thần nữ nhân kia thật đúng là nhiều chuyện. Nếu như chân tướng sự tình bị vạch trần, nàng đúng là khó tránh khỏi chịu một lần trách phạt. Bất quá so với lo lắng nhỏ này, càng nhiều lại là buồn cười, nhịn không được ôm bụng cười lớn.

- Đại nhân chúng ta đem đồng tử uống rượu bắt giữ, hiện tại đang chờ người đến xử lý...

Lúc này, một nữ tử đi tới phía trước bảo bảo, bầu trời rõ ràng không có mưa rơi nàng lại cầm một cây dù, dưới dù dày đặc vụ khí.

- A, là vũ nữ a, hần không phải nói chết cũng không chịu thần phục ta sao? Vậy thì để hần đi chết đi...

- Dạ!

Hồ Tâm Nguyệt sau khi cười xong, còn phải nghĩ đối phó với đạo chiếu lệnh này, vẫn là hồi âm nói không tiện trở về đi. Hứa Tiên a Hứa Tiên, người cầu nhiều phúc đi!

Bên bờ Đông Hải, thương thuyền dọc theo đường biển, theo gió vượt sóng hướng về Nam Dương Tây Vực, mang về từng thuyền kỳ trân dị bảo hải ngoại.

Trên bến tàu, dòng người đan xen, tiếng người ồn ào. Người chèo thuyền đều bận rộn vận chuyển hàng hóa, thương lữ vừa mới trở về địa điểm xuất phát. Thuyền trưởng đã tại chỗ thảo luận trả giá, nghị định giá trị của hàng hóa. Đồ sớ tư lự Trung Thổ tại hải ngoại cố nhiên là khó có thể định giá. Mà kỳ vật đến từ hải ngoại lại cũng là như vậy.

Trước đó vài ngày lại có thuyền mang về một đầu sư tử, đông đảo thương lữ không ai biết được tác dụng của nó. Tự có thương khách thông minh trả giá cao, vận chuyển vào kinh điển cho Ngô Hoàng hạ. Noi theo An quốc công năm xưa hiến sư cho Hán Chương Đế. Chúc mừng hỉ khánh đăng cơ, thu lợi đầu chỉ thập bội. Trên bến tàu đồ vật kỳ lạ lại càng rất nhiều, để đám khách vất hết óc.

Mà ở trên bãi biển cách đó không xa đang cử hành tế điển long trọng, trước Tổ miếu hương khói lượn lờ, thuyền trưởng dẫn đầu toàn bộ thuyền công đứng trước mộ tổ nường nường thành kính quỳ lại. Thuyền lớn sắp sửa xuất phát, đây là nghi thức chuẩn bị. Mà sau khi quay lại hành lang, càng muốn mọi người tế bái. Hải khách chỉ cần có thể an toàn trở về, thu lợi đều là có chút phong hậu, trong khoảng thời gian ngắn, mộ Tổ miếu đã như măng mọc sau mưa lan tràn ra ở vùng duyên hải.

Sau tế điển, thuyền lớn đón ánh sáng mặt trời hướng đi về hải dương vô tận.

Trên biển gió êm sóng lặng, không một gợn sóng. Người chèo thuyền cũng rảnh rỗi, một người chèo thuyền trẻ tuổi đã có chút hoảng loạn nhìn chung quanh.

Lão thuyền công biết hần là lần đầu tiên rời bến, kỳ quái nói:

- Người làm sao thế?

- Ta nghe người ta nói trên biển khí trời biến hóa nhanh nhất, đừng xem hiện tại là không khí yên bình, nói không chừng sau một khắc sẽ biến sắc mặt, ngay cả người trên thuyền cũng đều nuốt vào, không còn trở lại quê hương được nữa...

- Người tiểu tử này, cho dù không tin được kinh nghiệm của lão tử, còn có mộ tổ nường nường đánh giá. Gần đây trên biển chỉ chìm qua hai chiến thuyền, người cứ yên tâm đi...

Người chèo thuyền trẻ tuổi thở phào một hơi, nhỏ giọng hỏi:

- Không phải vẫn là có chìm, thật sự có mộ tổ nường nường sao? Trước đây sao ta chưa từng nghe nói qua?

Lão thuyền công đột nhiên biến sắc, che miệng hần lại nói:

- Chớ nên nói bậy. Người con cóc trong sông này chưa thấy qua quen mặt, nếu không có thần minh bảo hộ, thuyền dám xông vào biển rộng này, có thể trở lại phân nữa đã là không tệ! Những thuyền chìm kia, nhất định là tín ngưỡng không kiên định, mới không nhận được nương nường phù hộ! Người còn không nhanh chóng tạ tội, lão tử người đem người giao phó cho ta, không thể để cho người liên lụy đến mọi người như vậy được...

Người chèo thuyền trẻ tuổi không dám cãi lại, vội vã nắm bùa hộ mệnh trước ngực yên lặng cầu khẩn, đó là mẫu thân cố ý ở trong mũ tổ miếu cầu được, tự tay đeo ở trước ngực hần.

958. Chương 958: Hải Cương. (2)

Chương 958: Hải cương. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Là ta phát điên hồ ngôn loạn ngữ, nương nường chớ nên trách tội, ta chỉ cầu an toàn trở về địa điểm xuất phát, tốt nhất có thể kiếm được một món, về nhà cưới tức phục...

Lão thuyền công lúc này mới thỏa mãn gật đầu.

Đúng lúc này, một mảnh mây đen nổi lên giữa trời biển, thoáng qua trong lúc đó tràn lan khắp không trung. Trên biển cuồng phong đột nhiên nổi lên.

Trên boong tàu, thuyền chủ hô lớn lên, người chèo thuyền chung quanh bên tàu, xoay chuyển tay lái, lại cũng chỉ có thể theo sóng biển phiêu diêu.

Đám thợ thuyền đều đang làm việc, đồng thời tất cả đều lớn tiếng cầu xin tên của vị thần họ có thể vào lúc này cứu giúp bọn họ. Mắt thấy đầu thuyền sắp bị đại lãng lao đến. Thương thuyền đã xem như là thuyền lớn, thế nhưng ở trước mặt sóng lớn này lại giống như hải tử đối mặt với tráng hán, chỉ cần một cái khoát tay nhẹ nhàng đã có thể đem hần ném đi.

Mới vừa rồi người chèo thuyền trẻ tuổi bị cảnh tượng trước mắt dọa ngốc. Hần ở quê hương cũng là kẻ tính thông thủy tính, nhưng nào có từng gặp qua cảnh tượng như thế, mắt thấy sinh tử ngay trong khoảnh khắc này.

Trong ánh mắt kinh sợ của mọi người sóng lớn bỗng nhiên kỳ dị tách ra hai bên, thuyền lớn có thể thông qua, lại ở trong ba đào giãy dụa hồi lâu. Thuyền lớn rốt cục chạy qua phiên bão tố này, tất cả mọi người tê liệt ngã xuống trên boong tàu. Chủ thuyền không còn tâm trạng để người chèo thuyền xuống dưới khoang thuyền kiểm tra hàng hóa, mà vội vã đến trước thần tượng mũ tổ cung phụng trên thuyền quỳ lạy cảm tạ.

Những người lái thuyền khác cũng đều phản ứng lại, quỳ lạy theo. Thuyền công trẻ tuổi kia càng là nước mắt giàn giụa, chỉ là trải qua kinh lịch này đã để hần trở nên vô cùng thành kính. Trong lòng lại có chút nghi ngờ có phải bởi vì chính mình mới vừa rồi bắt kính, mới đưa tới trận bão tố này hay không? Quay đầu nhìn về phía lão thuyền công kia, lại bị hần trừng mắt một cái, khiến hần không nên nhiều lời.

Hần cũng không phải kẻ ngu si, nếu như lời này để cho người khác biết được, không tránh sẽ đem hần đá bay ra khỏi thuyền. Vì vậy đành ôm cảm kích cùng khiếp sợ không gì sánh được, trong lòng tín ngưỡng cũng trở nên vô cùng thuần triệt.

Mà ở giữa không trung Yến Tử một thân tử y nhìn tình hình trên biển, cũng thở phào theo một hơi. Mới vừa rồi chính là nàng đem sóng lớn kia chặn đứt, cứu được tính mệnh một thuyền này. Hôm nay nguy cơ đã giải, nàng cũng có thể trở lại phục mệnh, liền xoay người đầu nhập sâu trong biển rộng.

Nàng một đường tiến lên, thẳng đến nhìn thấy một tòa kim sắc đại môn, phi thân đâm đầu bay vào.

Nguyên bản một thần miếu rộng lớn, hôm nay đã sửa thành tiên cung thủy khuyết, trong đó kiến lập ra đình đài lầu các mới tinh, lại đưa vào rất nhiều kỳ hoa dị thảo, san hô quái thạch. Hôm nay đã bỏ đi Viên Cổ thần miếu cổ phác rộng lớn, thêm vào rất nhiều tiên cung tinh xảo nhả trí.

Tiên nhân các điện đi lại trong đó, chúc trách các ti ở trong u minh bảo hộ đường biển ba đào cuộn trào mãnh liệt.

Nhìn thấy Yến Tử, đều hành lễ nói:

- Điện Chủ...

Yến Tử cũng sờ sờ đầu đáp lại một nụ cười, lúc này một thị nữ tiến lên:

- Điện Chủ, nương nương ời Điện Chủ các điện đến Thái Nhất Điện, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.

- Biết rồi...

Lời còn chưa dứt, Yến Tử đã hóa thành một đạo tử quang biến mất không thấy, xuất hiện ở trong trung ương đại điện.

Tra Nhi một thân hoa phục ngồi ngay ngắn, thất thải hồng nghê bao phủ quanh thân, để dung nhan của nàng có vẻ tựa như mộng ảo, thân có công đức lớn lao, hội tụ tín ngưỡng cực đại, hà tất tu tiên niệm Phật, cũng có thể mọc cánh thành tiên phi thăng, lập địa thành Phật. Vật cần thi pháp làm thuật, tự có thể tránh né yêu ma, người nào dám dấn thương.

Trước mặt nàng Điện Chủ các điện phân ra ngồi ở hai bên trái phải, có thể ở trong tiên cung thủy khuyết đứng đầu một điện, chỉ ít cũng là Địa Tiên nhất lưu, Tuế Hàn tam tiên tự nhiên là đứng ở hàng đầu.

Trong điện vẫn còn một chỗ chưa có ai ngồi, thẳng đến thân ảnh của Yến Tử xuất hiện ở trong điện.

- A Tử, người tới đây...

Ngư Nhi vẻ mặt mỉm cười, chỉ có tại lúc này, mới để nàng giống như nữ nhi Uông gia năm xưa.

Yến Tử gơ tay lên nói:

- Ta làm việc, người cứ yên tâm...

Cười đi về phía vị trí của mình ngồi xuống.

Tiết Bích nhíu mày nói:

- Quá chậm...

Yến Tử gơ ngón tay chỉ:

- Bởi vì đi nhầm đường.

Tiết Bích còn muốn nói nữa, Ngư Nhi đã nhẹ giọng nói:

- A Bích bỏ qua đi!

- Dạ, nương nương...

Tiết Bích đưa tay chỉ về phía bức hải đồ treo trên vách tường, theo động tác của nàng, trong hải đồ một khối phóng ra một mảnh quang mang, chính là phiến hải vực lớn lấy thủy khuyết tiên cung làm trung tâm Đông Hải. Trong đó lại phân cách thành rất nhiều khối, phân biệt do Điện Chủ các điện phụ trách.

Loại xây dựng chế độ này là do Tiết Bích tự tay quyết định, dựa theo tư tưởng của Địa phủ Thập Điện Diêm La, bởi vì bọn họ muốn hành sự so với âm phủ Địa phủ đơn giản hơn nhiều, nên cũng phi thường tiện lợi.

- Chư vị đều đã làm được phi thường tốt, tháng trước chỉ có hai chiến thuyền bị chìm...

- Nào có nào có, công lao nhấc tay mà thôi!

Chúng tiên đều cười khiêm tốn, tai ương ngập đầu đối với phạm nhân mà nói, đối với bọn họ lại thực sự chỉ là như lật úp bàn tay mà thôi.

Chỉ có Hàn Mai tiên tử vẫn như trước là mặt không biểu tình, nhưng mọi người cũng đã sớm thành thói quen. Bọn họ có thể tham dự trong đó, cũng không phải tất cả đều là vì tế thể cứu nhân. Bọn họ cô huyền hải ngoại khuyết điểm lớn nhất chính là không tu công đức. Độ khó của thiên kiếp hôm nay có thể cũng không đặc biệt ảnh hưởng tu hành, không giữ quy tắc. Tâm ý nguyên bản của mọi người càng thêm có thể liên hợp, chống lại chế ước của Đông Hải Long tộc.

Tiết Bích vẫn như cũ là bộ dáng mỉm cười, trong tay xuất hiện nắm một cây gậy nhỏ, điểm lên một mảnh hải vực trên hải đồ:

- Hai chiến thuyền kia đều là ở trên phiên hải vực này bị chìm, lại không ai còn sống sót...

Một vị tán tiên có vẻ già dặn đứng dậy nói:

- Nơi đó thuộc về lão hủ quản lý, bất quá hai chiến thuyền kia đều cũng không phải bị sóng biển đánh đắm, mà là bị Đông Hải Thủy Tộc lật tung. Người trên thuyền cũng đều bị tinh quái nuốt chửng, căn bản không kịp nghĩ cách cứu viện, lão hủ cũng không làm gì được...

- Đông Hải Long Vương bắt mất chúng ta đoạt đi đèn nhang của hắc, làm hại rất nhiều địa phương. Tháng trước xem như còn ít. Nghe nói Long Vương tại Trường Giang tập kết đại quân, muốn nhất cử tiêu diệt Trường Giang Thủy Mạch, đợi được hắc trở lại đây, tương lai tranh chấp sợ là sẽ càng nhiều.

Tra Nhi nói:

- Chuyện này sẽ có biện pháp, nếu như bọn họ còn dám quấy rối, chúng ta sẽ đánh bọn họ...

Ngôn ngữ có vẻ có chút ngậy thơ, không thể nghi ngờ lại là tin tức chiến tránh, chúng tiên hai mặt nhìn nhau, đều lộ vẻ nghi ngờ.

- Kim Mẫu chiếu lệnh, muốn chúng ta đến Dao Trì dự tiệc, mấy ngày nay xin mời chư vị đảm đương nhiều hơn...

959. Chương 959: Hạng Bạt

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 959: Hạng Bạt

Tiết Bích ở trong điện nhìn quét một vòng, những lời này của nàng lập tức để chúng tiên đều yên ổn hơn rất nhiều, vô luận như thế nào phía sau các nàng cũng đều có Dao Trì làm hậu thuẫn.

Nhưng mà lúc này đây, Kim Mẫu chiếu lệnh cũng rất có thể là vì người được Tra Nhi coi như chỗ dựa kia, không biết Uông nhi đến lúc đó sẽ có ngôn luận ra sao đây?

Tiết Bích lắc đầu, đem những ý niệm loạn thất bát tao trong đầu này ném ra ngoài, theo Ngư Nhi, Yến Tử đi tới trong phòng ngủ phía sau điện đem hai tay đặt ở trên vai Ngư Nhi:

- Nói chung đây là lần đầu tiên ngươi đến Dao Trì, chuẩn bị thật tốt một chút.

Ngư Nhi ánh mắt phiêu hốt, thấp giọng nói:

- Không đi không được sao?

Tiết Bích hai tay ôm thắt lưng:

- Đương nhiên không được.

- Đi thôi, đi thôi, chơi rất vui đấy!

Yến Tử thì cười tủm tỉm khuyên nhủ.

Ngư Nhi nói sang chuyện khác:

- A Bích, người vừa rồi nói có cái gì muốn nói cho ta biết?

Trong lòng nàng đương nhiên là không muốn rời khỏi phiên đại hải này.

Tiết Bích không thể tránh được thở dài, coi như là muốn tránh, chuyện này chung quy là không thể tránh khỏi. Vì vậy chậm rãi đem chuyện của Tam Thánh Mẫu nói ra.

- Dĩ nhiên có loại sự tình này.

Yến Tử tròn tròn hai mắt, hai tay đang chống lên gương mặt:

- Thảo nào lại đột nhiên phát chiếu lệnh, Hứa Tiên kia quả nhiên là sắc đảm bao thiên.

Nàng cắn răng nói không rõ là ngượng ngùng hay là vì cáu giận.

Tiết Bích nói:

- Đúng vậy, hình như rất nhiều tỷ muội đều rất oán giận, lần này tụ hội đại khái chính là thương lượng xử lý chuyện này như thế nào đi. Nói vậy Dao Trì sẽ có cử động.

- Có điều cử động?

Ngư Nhi nói.

- Đại khái sẽ đối phó Hứa Tiên đi sao.

- Ta muốn đi!

Ngư Nhi bỗng nhiên đứng lên:

- Hứa Tiên sẽ không làm loại sự tình này, ta phải cùng các nàng giải thích rõ ràng.

Tiết Bích nâng trán, thái độ của nàng đã rất rõ ràng, lại muốn khuyên nàng không nên đi mới tốt.

Nhưng vì Ngư Nhi sau khi gia nhập Dao Trì, lần đầu tiên tụ hội chung quy vẫn là không thể không đi.

Hứa Tiên cùng Ngao Ly đi tới bầu trời Hàng Châu, đưa mắt nhìn về phía xa, quả nhiên là vạn dặm trời quang, không thấy một đám mây. Không khí khô ráo không giống như là Giang Nam, cũng may cũng không có nhìn thấy tình cảnh sông khô cạn, đại địa nứt nẻ, để hẩn thoáng cảm thấy yên tâm. Xem ra chỉ là khí trời dị thường, còn chưa tạo thành tai họa gì.

Mà núi xá lá đổ tựa như thiêu đốt, rất có vài phần vị đạo cuối thu khí sắc, Hứa Tiên hít sâu một hơi, ngẫm lại tiếp qua nữa chính là Trùng Dương. Thời gian sẽ cùng các nàng bên nhau tụ hội yến ẩm, lên cao nhìn ra xa. nguồn

Hứa Tiên còn không kịp tỉ mỉ thưởng thức phong cảnh này, Ngao Ly đã lôi kéo tay hẩn nhằm phía tây bay thẳng tới:

- Đi mau!

Bay chỉ trong chớp lát, đã đến bầu trời một thôn xóm. Trên nước sông đầu thôn, một tòa miếu thờ xây trên không. Bốn phía lượn lờ khói xanh cùng với tiếng chiêng trống truyền tới tận chân trời. Đồng đảo đội thuyền theo đường sông hội tụ xung quanh miếu thờ. Trước cửa miếu cũng có rất nhiều người đang quỳ bái.

Hứa Tiên vượt cạm trãm ngâm nói:

- Đây là miếu thờ của người? Chúng ta xuống dưới đi xem đi.

Liền hạ xuống khỏi đám mây, lôi kéo tay Ngao Ly đi tới trước miếu thờ, tránh qua đại đỉnh lô hương khói lượn lờ. Cùng với đồng đảo thiên nam tín nữ đang quỳ lạy, đi vào đại điện. Trong đại điện đã kín chỗ đầy

người, liếc mắt nhìn lại đều là lưng người, quay về phía thần tượng trên thần đàn tam khẩu cửu bái, vô cùng thành kính.

Ngao Ly đặc ý nói:

- Thế nào?

Hứa Tiên khen:

- Lợi hại, lợi hại!

Bỗng nhiên bật cười, chỉ vào thần tượng kia thấp giọng ở bên tai của Ngao Ly nói:

- Đó chính là người sao?

Thần tượng Long Vương trong miếu Long Vương này rất là kinh điển - Long vương gia mặc hoa bào, đầu rồng thân người. Nửa đầu rồng là dữ tợn, nửa là thần dị, nói chung là không phân rõ giới tính, hoàn hảo không có làm sai màu sắc, là bạch sắc.

Thì thâm gần trong gang tấc, cùng với một cổ nhiệt khí phả đến, Ngao Ly cảm giác tai dần nóng lên, không khỏi nghiêng đầu cách Hứa Tiên xa chút. Trong lòng bắt đầu khởi động một ít tâm tình xa lạ, khiến nàng cảm thấy có chút vui mừng. Nhưng theo ngón tay của Hứa Tiên chỉ nhìn lại, liền lập tức nổi giận, chính mình là cái dạng này không chút do dự kích cho Hứa Tiên một khẩu tay.

Hứa Tiên ôm bụng, làm bộ nhe răng ra, tay kia vẫn nắm bàn tay nhỏ mềm mại của nàng.

- Các người là từ đâu đến, tại trong miếu Long Vương cũng dám vui cười.

Một lão thái bà nhỏ gầy đột nhiên nghiêm khắc nói.

Dù sao trong bầu không khí nhất phái trang nghiêm, tiếng cười kia của Hứa Tiên thực sự có chút đột ngột, chuốc lấy rất nhiều người ghé mắt nhìn, hơn nữa Ngao Ly kiều nhan động nhân càng hấp dẫn đông đảo người chú mục.

Ngao Ly hừ lạnh một tiếng:

- Liên quan rắc gì đến người.

Trong miếu thờ một mảnh ồ lên:

- Dám bắt kính đối với miếu chúc đại nhân.

- Đây là bắt kính đối với Long vương gia.

- Đem bọn họ bắt lại. Bằng không Long vương gia sẽ không mưa xuống.

- Không được nói linh tinh.

Hứa Tiên giơ tay che miệng của Ngao Ly, lại quay về phía miếu chúc hành lễ:

- Chúng ta đi ngang qua quý bảo địa, không biết lễ nghi, cũng không phải là có ý mạo phạm, xin thứ lỗi cho.

- Niệm tình các người là người ngoài đến, châm một nén nhang hướng Long vương gia thỉnh tội, sẽ tha cho các người.

Vu chúc thấy Hứa Tiên diện mạo bắt phạm, cũng không dám đắc tội quá mức.

- Ô ô, buông tay.

Ngao Ly cố sức kéo tay của Hứa Tiên đang che miệng nàng ra. Cánh tay của Hứa Tiên tránh qua vai nàng, che miệng nàng lại, gần như đem nàng nửa ôm vào trong lòng.

Hứa Tiên vừa mỉm cười lên tiếng trả lời, vừa buông Ngao Ly ra, trước đốt hương, đọc ba câu, lại hướng về phía thần tượng Long Vương khom mình hành lễ. Cổ nhiên chân thân của Long vương gia kia ngay bên người hắn đang dùng nhãn thần tức giận bất bình nhìn, trong tay mấy nén hương này sợ là khó có thể dẹp loạn lão nhân gia nàng phần nộ.

Lão thái bà trông miếu kia híp mắt nói:

- Quỳ lạy!

- Đúng vậy, ngay cả bái cũng không bái, sao tính là thỉnh tội.

Thôn dân nghị luận đều.

Hứa Tiên chung quanh trái phải, bái thần bái thần, bái là không thể thiếu được. Trong miếu ngoài miếu tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào hắn, trước mắt đã có người đem bồ đoàn lấy ra. Hắn cũng chỉ có cười khở: đối với tiểu nha đầu này không cần chăm chú như vậy đi sao, nàng đúng là sẽ tùy thời vứt bỏ các người!

Ngao Ly đã ở thuận thế đắc ý, vênh vao tự đắc chỉ vào Hứa Tiên:

- Hì hì, còn không mau quỳ xuống cho ta!

Những người khác đại khái là rất khó lý giải “Quỳ xuống cho ta”, là thật sự quỳ xuống “cho ta”.

Hứa Tiên cười nói với Ngao Ly:

- Nhân gia không chỉ bắt ta quỳ, còn lấy ra hai cái bồ đoàn đấy.

Ngao Ly ngạo nghễ nói:

- Ta mới không quỳ.

Thiên hạ nào có đạo lý lại tự mình quỳ mình.

Mắt thấy lại muốn tranh chấp, ngoài miếu bỗng nhiên truyền đến tiếng la:

- Không tốt, phú quý bị quan sai bắt đi!

- Cái gì?

Trong miếu một nông phụ vội vàng đứng dậy, chạy ra phía ngoài.

960. Chương 960: Bát Súp

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 960: Bát Súp

Người trong miếu cũng đều vội vã theo phía sau. Hứa Tiên và Ngao Ly theo dòng người đi tới ngoài miếu, trước thôn cách đó không xa, quả thấy mấy quan sai đang bắt giữ một tráng nông tuổi trẻ. Nông phụ mới vừa rồi chạy ra ngoài không nói một tiếng đã phóng tới.

Nông nhân kia trên dưới bốn mươi tuổi, vẻ mặt hiền hậu, đang khuyên nông phụ trở lại, bỗng nhiên liếc mắt thấy Hứa Tiên trong đám người, lớn tiếng gọi:

- Hứa quan nhân, Hứa quan nhân!

Đoàn người tách ra hai bên, để Hứa Tiên có thể tiến lên, kỳ quái nói:

- Người nhận ra ta sao?

Không cần thiết hắn nói, mấy quan sai kia cũng đã hướng về phía hắn hành lễ:

- Hứa quan nhân!

Hắn vừa xuất hiện, tại Hàng Châu một mảnh không lớn không nhỏ này cũng coi như là danh nhân, người có thể gọi ra tên của hắn cũng thật là không ít.

Nông nhân nói:

- Hứa quan nhân, ngài quên ta rồi, năm xưa ở trước cửa Huyền Cơ quan, vẫn là ngài cứu tính mệnh toàn gia của ta.

Lời này tương đối hao phí suy nghĩ, hoàn hảo Hứa Tiên hiện nay trí nhớ phi phạm, nghĩ lại một chút. Năm xưa hắn và Phan Ngọc đến Huyền Cơ quan cầu thủ. Trước cửa lại mấy người đứng chờ, trong đó liền có nông nhân này mắc quái bệnh. Sau đó được Hứa Tiên đoán ra hắn là được một khối khoáng thạch có chứa phóng xạ khắc thành bằng thiên, sau đó liền giao cho Hứa Tiên. Hứa Tiên đã lập tức thu lấy.

- Thì ra là người, người đây là phạm tội gì?

- Hứa quan nhân, hắn mang theo mấy người hủy hoại phần mộ của người khác, bị người ta cáo trạng tới nha môn.

Hứa Tiên nói:

- Hủy hoại phần mộ, chẳng lẽ là trộm mộ?

Thời đại này phá hư phần mộ đúng là trọng tội.

Nông nhân giương cổ lên, lớn tiếng kêu oan:

- Hứa quan nhân, chúng ta không phải trộm mộ, là vì làm ruộng cầu mưa, thời gian dài như thế không có mưa xuống, mộ thổ của Lưu lão vẫn là ẩm ướt. đây không phải biến thành ruộng cạn thì là cái gì. Chỉ cần đào ra thiêu, trời sẽ mưa.

- Ta không phải đã nói rồi sao? Trời không mưa xuống, chỉ cần cầu xin Long vương gia thêm là được. Các người không nên đi đánh ruộng cạn gì cả, trêu chọc đến mối họa như vậy a!

Vu chúc lão thái bà trong miếu Long Vương mới vừa rồi vô cùng đau đớn nói.

Hứa Tiên không nói gì, đây thật đúng là đại quyết đấu của mê tín thời phong kiến a. Bất quá so với đào mộ tổ tiên người ta, vẫn là cầu tiểu nha đầu bên cạnh này khá tốt hơn một chút.

Cái gọi là “đánh hạn phạt”, còn có tên khác là ” Bào Bào”. Hứa Tiên là có biết một chút. Hạn Bạt vốn là quái vật trong truyền thuyết Thượng Cổ khiến cho hạn hán. Có câu là Hạn Bạt vừa ra, đất cằn ngàn dặm. Trong Kinh Thi cũng từng có câu thơ Hạn Bạt làm điều trái ngược.

Hứa Tiên đoán rằng Thượng Cổ có khả năng thật sự có một Yêu Thần như vậy, bất quá hôm nay cái gọi là Hạn Bạt đã sớm khác với ý tứ năm xưa. Khoảng chừng một loại giống như cường thi, sau khi chết một trăm ngày, người chết biến thành Hạn Bạt. Thi thể người chết không thối rữa, mộ phần không mọc ra cây cỏ mà chảy ra thủy ti. Chỉ có đem tử thi từ trong mộ phần thiêu hủy, trời mới có mưa được.

Đây là hai đại tuyệt chiêu cổ nhân đối phó với nạn hạn hán, đào Hạn Bạt và cầu Long Vương.

Nông nhân cầu khẩn nói:

- Hứa quan nhân, van cầu người cứu chúng ta.

Phía sau hắn mấy người cùng thôn bị bắt cũng cầu xin tha thứ theo, ai cũng không muốn đến trong nha môn chịu khổ.

Hứa Tiên hỏi mấy quan sai kia:

- Có từng phơi thầy không?

Nếu như thực đem thi thể nhân gia đào lên, vậy thì không có biện pháp.

Quan sai thấy Hứa Tiên hỏi, cũng không dám sơ ý:

- Hứa quan nhân là vừa động thổ đã bị chế trụ.

Hứa Tiên nói:

- Nếu không có phơi thầy, bọn họ cũng là một lòng cầu mưa, vẫn là xử trí nhẹ đi sao!

Vì loại sự tình này mà rước lấy tai ương lao ngục, cực kỳ không đáng.

Quan sai cũng là biết điều:

- Nếu ngài cũng nói thế thì...

Xoay mặt phân phó:

- Thả người!

Trên thực tế đối với loại án tử này đương nhiên không có khả năng coi như trộm mộ mà xử lý. Người trộm mộ bị bắt đến đều là tử tội. Mà những nông nhân đánh Hạng Bạt này, bị bắt đến trong nha môn cũng là đánh một trận rồi thả ra.

Thôn nhân thiên ân vạn tạ, Hứa Tiên cũng căn dặn bọn hán không nên đánh Hạng Bạt gì nữa, miễn cho lại bị nhân gia cáo trạng lên nha môn.

- Vẫn luôn không có mưa, làm sao mà sống được đây, cứ tiếp tục xuống như thế...

Mọi người đều là vẻ mặt sầu lo.

Hứa Tiên chỉ có thể nói:

- Chỉ cần hảo hảo bái Long Vương là được.

- Không hổ là trúng trạng nguyên, kiêu ngạo của người đọc sách, lời này nói chính là có kiến thức.

Người coi miếu lớn tiếng tán thán.

Hứa Tiên giật nhẹ khóe miệng, không biết nên nói cái gì cho phải, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh:

- Yên tâm đi, rất nhanh sẽ có mưa xuống.

Chỉ có hán mới có thể thấy được, một đạo bạch sắc Long Ảnh xuyên toa đám mây.

Mây đen trùng điệp kéo đến, thoáng qua trong lúc đó đã thấy tràn ngập bầu trời, một hồi mưa rào đổ xuống, rơi vào trên khuôn mặt kinh hãi của mọi người.

- Long vương gia hiển linh.

Vu bà kia càng là hô to một tiếng, quỳ bái xuống đất, hấp dẫn các thôn nhân khác cũng dập đầu theo không ngừng.

Khi bọn hán lại ngẩng đầu lên, hình bóng của Hứa Tiên cũng đã biến mất.

- Khổ cực rồi.

Hứa Tiên ngồi xếp bằng trên tầng mây, cười nói với bạch sắc Cự Long ở bên cạnh.

Cự Long khinh miệt khụt khịt, lại đắc ý vẫy đuôi.

- Bộ dáng uy phong như vậy để ta đột nhiên cảm thấy thiếu chút gì đó.

- Thiếu cái gì?

Đầu rồng thật lớn của Ngao Ly tiến đến trước mắt hán, con ngươi kim sắc phát sáng hiện ra hình bóng của hán.

- Là tọa kỵ a, thân là đường đường đại tiên, dĩ nhiên ngay cả tọa kỵ cũng không có, vẫn luôn đằng vân giá vũ quá mất mặt đi. Được rồi, vinh thăng ngươi làm tọa kỵ của bản đại tiên đi!

- Lại dám để cho bản Long Vương làm tọa kỵ của ngươi, thật lớn mật...a!

Không đợi nàng biểu đạt phần nộ xong, Hứa Tiên đã cười lớn lao tới, nắm lấy một đôi Long Giác giống như san hô kia của nàng.

Từng tiếng sấm ầm ầm, vang vọng phía chân trời, trên mặt đất mọi người nơm nớp lo sợ. Tiếng sấm cuối trời thu cũng không bình thường. Có phải là Long vương gia cảm thấy chỗ nào không thoải mái, làm hại mọi người không hiểu, mặt vàng như nghệ. Bọn họ đại khái nghĩ không ra Long Vương chính mình cung phụng đang ở trên trời tao ngộ quần cảnh như vậy, chỉ là một mặt thành kính cầu xin.

Thăng đến mây đen tan đi, mấy bộ khoái cũng đều trở lại nha môn báo cáo kết quả công tác.

Nông Nhân tên là Đại Lực lại một lần nữa hướng về mọi người kể lại lần gặp nhau thần kia của mình cùng Hứa Tiên. Nhưng những người khác đối với cổ sự này hiển nhiên từ lâu đã nghe rồi, đều không có lòng nghe hán kể chuyện. Đều tự tản đi để ý ruộng đồng nhà mình. Một trận mưa to qua đi, nguyên bản một số ruộng lúa gần như khô cạn lại chứa đầy nước, việc cần làm còn khá nhiều.

- Các người chờ chút a.

- Người tên chết bầm này, còn không xuống dưới làm việc đi. Ở chỗ này đùa giỡn cái gì.

Tại bà nương nhà mình quá mất mặt đốc thúc, hán cũng chỉ đành xám xịt đi xuống.

961. Chương 961: Nguyên Địa.

Chương 961: Nguyên địa.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chân trần bước vào trong nước bùn, bàn chân lún thật sâu vào bên trong. Cảm giác ẩm ướt trắng mịn kia khiến hán cảm thấy cực kỳ an tâm. Giống như là một gốc cây lúa cắm thật sâu vào trong đất, lại khôi phục sinh cơ lần nữa.

- Trả lại cho ta trả lại cho ta!

Một thanh âm bao hàm chấp niệm và phẫn nộ bỗng nhiên vang lên ở bên tai hán, khiến hán giật mình một cái. Nhưng khi hán tỉnh tể nghe lại chỉ có tiếng gió thổi mà thôi.

Thanh âm kia không giống như là từ xung quanh, mà như là từ dưới lòng đất truyền ra vậy. Hán cúi đầu nhìn dưới chân, ánh ngược trên gợn nước vừa mới trời quang mây tạnh, chợt có một đường hắc ảnh lướt qua. Hán vội vã ngẩng đầu lên, nguyên lai là một đám chim nhạn từ phương nam bay đến, xếp thành nhạn trận bay qua bầu trời.

Hán lắc đầu chỉ là ảo giác mà thôi.

Hứa Tiên về đến trong nhà, đem Ngao Ly khuôn mặt nhỏ nhắn đang cau có giao cho Vân Yên chăm sóc, còn mình tự đi Tiền Đường bái phỏng tỷ tỷ và tỷ phụ.

Vừa mới đi ra ngoài cửa được vài bước, quay đầu lại đã thấy lệ ảnh phía sau cách đó không xa nói:

- Cùng nhau đi chứ!

Vì vậy tiểu Thanh giả bộ không nguyện ý, đuổi theo nói:

- Xem như đại tỷ tỷ bồi cùng người, chỗ nói ta không có chiều cổ người.

- Vậy tiểu sinh xin tạ Thanh cô nương.

Hứa Tiên chấp tay thật sâu:

- Tiểu sinh lại có một chuyện khác muốn nhờ, chẳng biết có được hay không?

- Nói đi!

- Tiểu sinh một mình khó ngủ, tối nay có thể mời Thanh cô nương làm bạn hay không?

Chỉ một thoáng ửng hồng trên gương mặt tiểu Thanh, trong lòng bộ phận nào đó đã có một tia rực rạch. Như là con rắn trong giấc ngủ đông tỉnh giấc lại, nàng không khỏi nghĩ đến hắc tòng ở trên giường nói qua trêu đùa. Bất quá nàng cũng không xấu hổ giống như nữ tử tầm thường, mà hỏi ngược lại:

- Có chỗ tốt nào hay không?

Thở khí như lan, có vẻ mịn hoặc và xinh đẹp mà chính bản thân nàng cũng không có phát hiện ra, vẻ thanh lệ như lá thu nhiễm hồng.

- Tiểu sinh có một viên Kim Đan dâng lên.

Hắn về Hàng Châu có một chuyện quan trọng đó chính là đem Kim Đan đưa cho tiểu Thiển, tiểu Thanh các nàng ăn vào, để các nàng đề thăng tu vi thật tốt.

- Kim Đan chưa đủ.

Tiểu Thanh chỉ liếc mắt nhìn Kim Đan trong tay hắn một cái.

- Cái này cũng không đủ?

- Còn kém xa lắm!

- Được rồi, đem cả người đều tính luôn cả vào đi!

Hứa Tiên một bộ dáng bất chấp mọi giá.

- Loại hàng thông thường này như ngươi, cũng chỉ có Yên gì đó, Thiển gì đó mới có thể coi trọng, bản cô nương mới không hiềm lạ.

- Thế nhưng ta hiềm lạ ngươi a!

Hứa Tiên thấy trái phải không người, liền tiến lên cầm lấy tay ngọc của nàng.

- Vậy cũng không có biện pháp.

Tiểu Thanh tránh đầu qua...

- Đúng vậy, thế thì cũng không có cách nào rồi.

Hứa Tiên liền cùng tiểu Thanh đi tới huyện Tiền Đường gặp qua tỷ tỷ tỷ phụ.

Hứa Kiêu Dung đối với hắn đến Linh Nam làm quan, đó là sầu lo không ngớt:

- Hán văn, nghe nói nơi đó đều là chỗ đầy dọa người ta. Ngươi lần này vừa đi, nếu như không thể trở về thì làm sao bây giờ.

Vừa nói đã muốn nước mắt chảy ròng ròng.

- Không được, ta không cho ngươi đi, cùng lắm thì chúng ta từ quan không làm.

Lý Công Phủ tùy tiện nói:

- Thực sự là phụ đạo nhân gia, càng nói lời xui xẻo, khóc suốt mướt như thế thì thành bộ dáng gì. Hán văn là đi làm quan, cũng không phải làm khổ dịch, sao lại không thể trở về được? Trong thiên hạ này, cho dù chỗ nào, làm quan lão gia đều là thoải mái nhất.

Trong lòng Hứa Tiên âm áp, cũng chỉ đành dụi dụi khuyên bảo:

- Tỷ tỷ, tỷ phụ nói đúng, ta là đi làm quan cũng không phải bị sung quân. Sớm muộn gì cũng sẽ điều nhiệm. Hơn nữa Thanh nhi đúng là hiểu được Huyền Môn pháp thuật, chính là thực sự có chuyện ăn thịt người gì đó, nàng cũng sẽ bảo hộ ta, có phải không, Thanh nhi?

Tại thời đại này, hiểu được Huyền Môn đạo pháp tuy rằng làm cho người ta sợ hãi, nhưng cũng không khiến người cảm thấy kỳ quái. Hơn nữa chung quy so với một đám thần tiên yêu quái lại khiến người ta dễ tiếp thu hơn nhiều.

Hắn mặc dù không muốn lừa gạt Hứa Kiều Dung, nhưng nếu thực báo cho biết chân tướng: nương tử là xà tinh, tiểu Thanh cũng là xà tinh, vậy bình thường tiểu Thiển vẫn đến gặp người kỳ thực là quỷ, sợ rằng nàng sẽ thật phải lo lắng muốn chết.

Tiểu Thanh đang ôm chặt nữ chưa tới một tuổi của Hứa Tiên chơi đùa, nghe vậy đáp ứng:

- A, đúng vậy, tỷ tỷ, người cứ yên tâm đi!

Hứa Tiên thật vất vả mới khuyên được Hứa Kiều Dung lo lắng, lại tự thuật cảnh tượng chính mình ở kinh thành du lịch, trong bất tri bất giác đã đến lúc hoàng hôn.

Tới bữa cơm, Hứa Tiên không muốn để tiểu Thanh xuống bếp, không cho Hứa Kiều Dung nhúng tay, thuận tiện hân xuất ra lễ vật chuẩn bị đã lâu, một hộp canh hương khí tỏa ra bốn phía.

- Đây chính là Minh Ngọc tặng ta một củ nhân sâm nghìn năm làm thành hộp canh này, mời tỷ tỷ tỷ phụ nếm thử. truyện copy từ

Hắn nói như thế, kỳ thực hắn ở trong chén canh này dung nhập nửa viên Kim Đan, có tăng thêm được liệu khác đến trung hòa được tính. Tuy rằng cắt giảm huyền ảo của bản thân Kim Đan lại có thể để người thường thu nạp. Mà nửa viên đã là cực hạn bọn họ có thể thừa thụ được rồi. Trong giới hạn tâm tính tư chất của Hứa Kiều Dung và Lý Công Phủ, mặc dù không thể bằng vào nửa viên Kim Đan này tu đạo thành tiên nhưng kéo dài tuổi thọ, không sinh bệnh vẫn là không thành vấn đề.

Uống hết bát canh, Hứa Tiên lại lấy danh nghĩa mát xa, đấm lưng, giúp bọn họ hóa giải được lực.

Lý Công Phủ nói:

- Hán văn, bát canh này của người thật là kinh đạo lớn, sao giống như rượu vậy, đầu ta cũng có chút choáng váng.

Tiểu Thanh che miệng cười:

- Ngồi xuống sẽ hết choáng váng thôi. Chúng ta đi trước!

Về đến nhà đã đến lúc lên đèn.

Trên quan ngư đình, mọi người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn đá.

Hứa Tiên từ trong ngọc bài lấy ra ba viên Kim Đan. Ở dưới màn đêm trán phóng ra quang hoa đẹp mắt, thấy long hổ chi khí thấy ẩn hiện kết giao trong đó.

Tiểu Thiển tán thán nói:

- Đây là Long Hổ Kim Đan, quả nhiên không tầm thường.

Ngẩng đầu nhìn tiểu Thanh, Ngao Ly cùng chính mình như nhau, nhãn thần đều bị Kim Đan hấp dẫn. Mà ngay cả Thường Hi và Úc Lôi một miêu một hổ đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào nó. Con người đều hơi co rụt lại, lóe ra lục sắc quang mang.

Hứa Tiên bĩu môi, cười nói:

- Phân chia.

Tiểu Thanh, tiểu Thiển và Ngao Ly đã vươn tay ra, đều cầm lấy một viên Kim Đan, cũng không vội mà nuốt vào bụng, mà là tinh tế thưởng thức một phen.

Thân thể Úc Lôi ngồi xổm ở ngoài đình, đang đem đầu Đại Hổ tiến đến, Hứa Tiên sờ sờ đầu hổ của nàng:

- Úc Lôi tu hành còn thấp, ta sẽ tự mình giúp nàng tiêu hóa Kim Đan, về phần Thường Hi cô nương...

Úc Lôi ngao ô một tiếng, thuận theo gật gật đầu.

- Ta meo meo cần.

Thường Hi vội vã xòe ra móng vuốt, nàng mặc dù không phải người trong tu hành, nhưng mấy ngày nay ở lại Hứa phủ, cũng nghe được không ít tin tức, biết rằng Kim Đan này trân quý. Chính mình cùng hắn không thân chẳng quen, đã được ân tình của hắn, sao không biết xấu hổ lại muốn Kim Đan này.

962. Chương 962: Biển Áo.

Chương 962: Biển áo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nói:

- Ta nghe nói người gần đây cũng tu chút pháp môn, vốn dĩ thấy người có phần, cùng đem cho người một viên. Chỉ là Hồ Tâm Nguyệt đáng trách kia còn chiếm nhục thân của người, Kim Đan này uống vào, dung hợp tinh khí thần của người, người sẽ không có biện pháp trở lại trong nhục thân nguyên bản nữa. Ai, người ngày trước thực không nên đem nhục thân đưa cho nàng mượn, hiện tại nàng đã chạy đến Đông Doanh, không biết khi nào mới có thể trở lại, người yên tâm đi! Ta sớm muộn gì cũng sẽ bắt được nàng. Dù Kim Đan cũng chỉ có thể đến lúc đó mới nói.

- Không cần meo meo phiền phức, Bạch tỷ tỷ đã từng nói qua, chỉ cần ta nỗ lực tu hành, cũng là có cơ hội tu thành nhân thân.

Thường Hi ngoài ý liệu không hề có chút thần sắc thất vọng. Nhìn Hứa Tiên cách đó không xa, một đôi mắt mèo xinh đẹp hiện lên vẻ cảm kích và do dự.

Hứa Tiên gật đầu:

- Được rồi, hiện tại phân chia hoàn tất, các người đều tự tìm địa phương luyện hóa, đợi được ngày hội Trùng Dương, cả nhà chúng ta cùng đi Phượng Hoàng Sơn lên cao nhìn ra xa.

- Vậy thì đa tạ tương công, tiểu Thiển về núi trước, ở đó chờ mọi người.

Tiểu Thiển đứng dậy, dịu dàng cúi thấp người, lưu luyện không rời liếc mắt nhìn Hứa Tiên, liều phiêu miểu bay mất.

Nàng đã là người tu hành Địa Tiên nhất lưu, vật cần luyện hóa Kim Đan Hứa Tiên hỗ trợ. Bất quá lại muốn mượn dùng linh khí sơn mạch hoặc có thể nhân cơ hội ngưng tụ ra một quả thần ấn, triệt để chứng không linh lực mấy trăm dặm địa mạch này, trở thành sơn thần danh phù kỳ thực.

- Đầu đất Hứa Tiên, ta cũng trở lại.

Ngao Ly tựa hồ đối với chuyện Hứa Tiên muốn đem nàng trở thành tọa kỵ vẫn còn giận dữ chưa tiêu, hung hăng trừng mắt với hắn một cái, cũng hóa long mà đi.

- Đừng quên tùy thân mang theo mai kim phù kia, đừng hồ đồ rước lấy thiên kiếp, ta cũng mặc kệ người!

Hứa Tiên đứng dậy tiến về phía trước vài bước, tay vịn cao giọng nói.

- Biết rồi.

Ngao Ly đáp lại một tiếng, rồi triệt để biến mất tại phía chân trời.

- Thanh nhi cũng đi luyện hóa Kim Đan đi sao, tối nay không có cách nào khác cùng người làm bạn rồi.

Hứa Tiên vung tay lên, không khỏi có chút tiếc nuối. Hắn đứng là hoài niệm cái loại tư vị ngọt ngào này đã lâu.

Tiểu Thanh đứng dậy đi về phía ngoài đình, nàng không có địa mạch thủy mạch gì để luyện. Tiểu hồ trong phủ này chính là nơi tu hành thường ngày của nàng.

Nàng bước chậm đi tới bên cạnh Hứa Tiên, bỗng nhiên quay phía gương mặt Hứa Tiên, đưa miệng hôn ắn một cái thật sâu, cái lưỡi thơm tho dạo chơi một vòng, hung hăng nói:

- Độc chết người!

Xoay người nhảy vào trong hồ:

- Trùng Dương tái kiến!

Hứa Tiên sờ sờ môi không khỏi bật cười.

Thường Hi có chút sững sờ: meo meo, quả nhiên không hổ là yêu quái, thật lớn mật a, nếu như chính mình cũng có lớn mật như vậy thì tốt rồi.

Trong nháy mắt trong đình đã trở nên tịch mịch, Vân Yên nói:

- Phu quân, người thế nào?

- Ta mang Úc Lôi đi đến bên hoa viên.

Hứa Tiên gãi gãi chiếc cổ của Úc Lôi, Úc Lôi lại dựa vào bên cạnh người hắn, trải qua một phen tu hành, hôm nay nàng đã có chút nhân tính, trí tuệ không dưới người bình thường.

Hứa Tiên bỗng nhiên trong lòng khẽ động, cười cùng Úc Lôi thương lượng:

- Úc Lôi, làm tọa kỵ của ta được chứ?

Thể hình hiện nay của Úc Lôi có chút to lớn, đứng dậy so với Hứa Tiên còn muốn cao hơn, trên bộ lông thuần trắng có hắc sắc hoa văn, ở giữa trán cấu thành một chữ “Vương”. Lại thêm một đôi cánh trắng thu ở bên người, có vẻ cực kỳ uy nghiêm lại thần bí, bộ dáng tuyệt đối thuộc nhất lưu.

Hắn vốn dĩ chỉ là đột phát suy nghĩ kỳ lạ, hiện tại càng nhìn càng cảm thấy thích hợp, không long có hổ cũng tốt. Chỉ ít so với Ngao Ly nhu thuận hơn nhiều phải không. Ngao Ly cũng thực sự là, bất quá chỉ làm vật cưỡi mà thôi, cần gì phải một bộ dáng muốn cùng chính mình liều mạng như vậy.

Úc Lôi nghiêng đầu, tựa hồ không thể hoàn toàn lý giải ý tứ hai chữ “tọa kỵ” này.

Hứa Tiên nói:

- Được rồi, không cần phải gấp gáp, chúng ta có thể chậm rãi thương lượng.

Thường Hi nhìn bóng lưng bọn họ càng đi càng xa, không hiểu có một loại cảm giác Úc Lôi bị bắt cóc, bỗng nhiên cảm giác chính mình bị người ôm lấy.

- Xem ra hai chúng ta muốn làm bạn rồi, tiểu Thường Hi, một khoảng thời gian không gặp, người hình như lớn lên, để tỷ tỷ hảo hảo kiểm tra, hắc hắc...

Vân Yên con mắt lấp lánh phát quang. Một đôi tay ở trên người Thường Hi ra sức vuốt ve.

“Meo meo” Thường Hi cảm giác chính mình cũng muốn bị bắt cóc, lần thứ hai trở thành công cụ giải buồn của người nào đó.

Trong hoa viên, Hứa Tiên ngồi giải thích một phen đối với tọa kỵ, Úc Lôi đem Hứa Tiên đạp ngã xổng đất, vô cùng thân thiết liếm mặt hắn.

- Đừng liếm, thật ngứa, ta coi như ngươi đã đồng ý a!

Hứa Tiên đem người mặt ướt sũng nước miếng làm khô, vươn tay với Úc Lôi kéo đi:

- Để ta cưỡi ở trên lưng ngươi, cùng nhau duyệt tận Cửu Châu sơn hà nha!

- Giữ chặt tâm thần, phải nhớ vận dụng nội đan.

Hứa Tiên đem Kim Đan đưa vào trong miệng hổ của Úc Lôi, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc.

Thái dương lại bay lên bầu trời, lại dần dần chệch xuống phía dưới. Hơn mười ngày cứ như vậy bỗng chốc mà qua.

Ngày mai đã là Trùng Dương, ngày thu thiếu khí vô lực treo trên bầu trời, lại vẫn như cũ siêng năng tản mát ra ánh sáng và nhiệt độ, trừ Ngao Ly hành vân đạt được một chút nước mưa, bầu trời vẫn đang không hề có ý tứ muốn mưa.

Vân Yên nhàm chán muốn chết, ôm Thường Hi ngồi dựa vào bên cửa sổ. Thường Hi ở trong lòng nàng cùng là như vậy.

- Meo meo, bọn họ còn chưa có xong sao?

- Hẳn là sắp rồi.

Vân Yên tính toán thời gian lúc trước bản thân dùng Kim Đan.

- Ai!

Một người một mèo cùng nhau thở dài.

Vân Yên xoa bóp móng vuốt của Thường Hi nói rằng:

- Đòi người thăng thần ăn Kim Đan, vả lại nhân gia thích yêu quái!

- Người... Người meo meo nói cái gì? Meo meo...

Thường Hi cả người lông tóc đều dựng lên.

Vân Yên cười nói:

- Cũng không cần xấu hổ thành như vậy. Năm xưa người chịu đem nhục thân cho Hồ Tâm Nguyệt mượn, là nàng nói gì với người đúng không?

Thường Hi rơi vào trầm mặc, nàng năm xưa đúng là đã bị Hồ Tâm Nguyệt thuyết phục, ả ta cũng không có miệng lưỡi nở hoa, nói gì đặc biệt, mà chỉ đơn giản hỏi nàng:

- Sau này người dự định làm sao bây giờ?

Nàng không thể trả lời vấn đề này, nàng không có người nhà, cho dù tìm về nhục thân cũng không biết nên đi đến đâu càng không biết nên đem thân này của nàng nương tựa vào trên người ai, sống tiếp cuộc đời này.

Cổ nhiên có ý niệm nho nhỏ trong đầu nhưng lại không đạt được hứa hẹn chân chính. Vì vậy thà rằng dừng lại tại chỗ như vậy, hưởng thụ cuộc sống bình yên hiếm có.

Chính mình từng ao ước nuôi mèo vô ưu vô lự, hôm nay biến thành bộ dáng này có tính là cầu nhân được nhân hay không đây?

Lúc này, trong hoa viên bạch quang chợt hiện, cuồng phong gào thét hội tụ ở trong đó, hóa thành một lốc vòi rồng.

Hứa Tiên giơ tay lên ngăn trở cuồng phong đang tàn sát bờ bãi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hình người mơ hồ trong phong trụ kia.

963. Chương 963: Biến Ảo. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 963: Biến Ảo. (2)

Sự tình còn phải nói từ mấy chục ngày trước. Mấy chục ngày này, Hứa Tiên mỗi ngày đều giúp Úc Lôi luyện hóa linh lực của Kim Đan, mỹ cảnh nghĩ đến tương lai cưới hổ bay lên trời.

Mãi cho đến hôm nay, Kim Đan luyện đến một bước cuối cùng, lại đột nhiên phát sinh dị biến.

Trên người Úc Lôi bộc phát ra linh lực cường đại, tượng trưng cho nàng hoàn toàn dung hợp được lực của Kim Đan, đem nó cùng nội đan của bản thân hòa hợp nhất thể.

Cổ linh lực này lại ở trong lúc vô ý thức nhấc lên cuồng phong, trong hoa viên nhất thời cát bay đá chạy. Cổ cuồng phong này là không tầm thường, thổi ở trên giả sơn đều có thể lưu lại một đạo bạch ngân, phẳng phát như bị lưỡi dao sắc bén bổ trúng.

Ở trong long quyển phong này, thân thể Úc Lôi nổi lên giữa không trung, da lông trên người dần dần thoái hoá, hồ khu to lớn chậm rãi thu nhỏ lại hiển lộ ra hình người, chỉ có đôi cánh chim phía sau vẫn duy trì kích cỡ vốn có. Càng phát ra mở rộng, trở thành đầu nguồn của cuồng phong.

Hứa Tiên coi như là cùng nhiều yêu quái sinh hoạt lâu như vậy, lập tức biết được, Úc Lôi sắp sửa hóa thành hình người. Cái này khác với biến ảo nguyên bản, mà là chân chính đem hình người ổn định xuống, không hề có phiền phức không thể bảo trì nguyên hình thời gian dài.

Điều này vốn nằm trong dự liệu của Hứa Tiên, chỉ là đáng tiếc lúc này của Úc Lôi lại vượt quá dự liệu của hắn.

Hai chân thon dài ở trong cuồng phong cát đá hiển lộ mơ hồ. Hai tròng mắt kia che kín khuôn mặt, đã không còn là hình tượng tiểu cô nương ban đầu nữa, là một thiếu nữ mỹ lệ mười lăm mười sáu tuổi. Bộ dáng mở rộng đôi cánh khiết bạch phiêu phù ở giữa không trung liên giống như thiên sứ trong truyền thuyết.

Hứa Tiên trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời đây là có chuyện gì xảy ra? Lẽ nào Long Hồ Kim Đan có công hiệu tăng trưởng. Lẽ nào khi mình gặp lại Ngao Ly, cũng sẽ không còn là Ngao Ly nhỏ nhắn xinh xắn nữa, mà là siêu cấp thành thực đây.

- Bất quá, hình như cũng không tệ.

Hứa Tiên vuốt cằm suy nghĩ, lại mạnh mẽ túm tóc:

- Cái này làm sao được...

Đang lúc Hứa Tiên rơi vào phân vân, Úc Lôi mở hai tròng mắt ra, liếc mắt đã trông thấy Hứa Tiên trên mặt đất, nhẹ nhàng vỗ cánh chim, hóa thành một đạo lưu quang đem Hứa Tiên đẩy xuống đất, liếm gương mặt của hắn.

Được rồi, xem ra chỉ là ngoại hình có biến hóa. Nhưng đây căn bản không phải lúc để yên tâm. Cho dù ai ôm một thiếu nữ trần như nhộng như vậy, nụ hoa no đủ rắn chắc kề sát trước ngực, quan trọng hơn nàng còn không ngừng dùng đầu lưỡi ướt át liếm qua gương mặt. Nguyên bản là biểu hiện vô cùng thân thiết tối bình thường của động vật cùng con người, lúc này lại trở nên trần ngập mê hoặc dị dạng.

- Dừng lại cho ta!

Hứa Tiên cố sức nắm lấy cổ tay tinh tế của nàng, quay người đem nàng đặt ở trên cỏ, cuối cùng cũng là thoát khỏi tình trạng xấu hổ mới vừa rồi.

- Hứa Tiên.

Thiếu nữ chớp chớp mắt to, dùng thanh âm xa lạ gọi tên của hắn. Sau đó dùng thanh âm thanh thoát rõ ràng nói:

- Để ta làm tọa kỵ của ngươi đi, mang ngươi đi xem Cửu Châu sơn hà.

- Phu quân, người...

Vân Yên và Thường Hi nghe tiếng chạy tới, nhìn thấy một màn trước mắt này, đầu đều có chút đông cứng lại.

- Người trước hóa thành nguyên hình lại nói tiếp.

Hứa Tiên bắt chắp giải thích, vội vàng nói với Úc Lôi.

Bạch quang chợt lóe, Úc Lôi đã hóa trở lại thành hình tượng lão hồ, Hứa Tiên mới xem như chân chính thở phào một hơi.

Vân Yên thông tuệ cỡ nào, lập tức minh bạch là chuyện gì xảy ra, trêu ghẹo nói:

- Phu quân, ta có phải là đã đến không đúng lúc.

Lại nói với Thường Hi ở trong lòng:

- Thấy rồi chứ, nhân gia là thích yêu quái, người tu hành thật tốt, đợi được hóa thành hình người, chỉ cần nhắm hai mắt lại, tất cả đều nước chảy thành sông.

- Meo meo...

Thường Hi nhìn Vân Yên, lại nhìn Hứa Tiên tựa hồ đã suy nghĩ hàm nghĩa bên trong.

- Vân Yên!

Hứa Tiên trừng mắt.

- Ai nha, là ta lỡ lời.

Vân Yên che miệng, một đôi phượng mâu híp lại thành một đường, hơi mỉm cười, không có chút bộ dáng ăn năn.

Dáng dấp kiều mị động nhân kia có thể khiến bất cứ kẻ nào cũng không tức giận nằng nặc được. Huống chi là Hứa Tiên, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu.

Úc Lôi lại đem đầu hổ đưa qua đây, mở ra miệng máu lớn nói:

- Tọa kỵ, tọa kỵ. nguồn

Sau khi dùng qua Kim Đan, da lông của nàng càng như gấm vóc. Ở dưới ánh nắng chói chang ấm áp phát ra lưu quang. Đôi cánh màu trắng tinh khiết lúc nào cũng quần quanh gió xoáy, hiển lộ uy phong lẫm lẫm của chúa sơn lâm.

Nếu đã làm tọa kỵ, vậy có thể so với bất cứ một loại xe tể thao nào tại hậu thế đều phải bư hãn hơn.

Trong trường hợp đó Hứa Tiên nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi, bùm mặt đẩy đầu của nàng ra:

- Vẫn là bỏ đi sao!

Nếu là thực làm như vậy, chẳng phải là thành cầm thú sao? Trong lúc hữu ý vô ý, hắn đã quên chính mình khi dễ Ngao Ly, đã lý lẽ hùng hồn ra sao.

Úc Lôi nghiêng đầu có vẻ rất là thất vọng, Thường Hi chạy tới an ủi nàng, tiến hành một phen đối thoại “Meo meo ô” và “Ngao ô”.

Hứa Tiên không để ý nhân thân ” người lại khi dễ người khác” của Vân Yên, mà vung tay lên, phảng phất như cải biến bầu không khí lúc này:

- Ngày mai chính là Trùng Dương, chuẩn bị một chút, đợi được tiểu Thanh các nàng xuất quan, chúng ta sẽ đi Phượng Hoàng Sơn.

Lúc này, phương hướng tiểu hồ truyền đến tiếng nước chảy ” róc rách”, khi Hứa Tiên chạy tới, đã thấy cả hồ nước đều đang sôi trào, cũng dần dần sản sinh dòng xoáy lớn dưới hố sâu. Một bầu không khí như yêu thú gấp sửa xuất thế.

Tiểu hồ này nguyên bản sâu không đến một trượng, vì thỏa mãn nhu cầu lặn xuống nước của tiểu Thanh đã đào sâu thành hơn mười trượng.

Một tiếng nổ ầm ầm, hồ nước chảy ngược vào khoảng không, hóa thành từng trận mưa lớn trút xuống. Quái thú ẩn sâu trong đó triển lộ thân hình, đó là một con thanh sắc đại xà. Chỉ riêng dáng người của nó đã dựng thẳng trên mặt hồ, có hơn mười trượng, càng đừng nói bộ phận chiếm giữ phía dưới, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người.

Nếu không có Bạch Tố Trinh từng tại cả phủ đệ thiết hạ pháp trận, cảnh tượng này chỉ sợ nửa Hàng Châu đều nhìn thấy rồi.

Thanh xà linh động uốn éo thân rắn, đầu rắn tới gần bên cạnh Hứa Tiên, một đôi mắt rất bích lục, bên trong chớp động quang mang lãnh khốc đặc biệt của xà loại. Lưỡi rắn phun ra nuốt vào muốn chạm đến khuôn mặt Hứa Tiên, trong miệng máu lớn truyền ra cũng không phải là huyết tinh khí, mà là mùi thơm lạ lùng dày đặc, phụt lên trên thanh nham bên bờ, khiến nó lập tức mềm yếu sụp xuống.

Mà Hứa Tiên làm mục tiêu của “quái thú” Nhìn chăm chú còn lại là vẻ mặt vô lực. Nếu như chính mình là Hứa Tiên ban đầu kia, hiện tại sợ là đã bị hù chết hơn một trăm lần rồi.

Hứa Tiên quay mặt nói:

- Được rồi, còn không nhanh chóng hóa thành hình người cho ta!

Muốn thế nào mới có thể đem quái thú trước mắt cùng nữ tử xinh đẹp uyển chuyển hầu hạ trong giường liên hệ, lại nhìn xuống phía dưới, trong lòng đều có âm ảnh.

964. Chương 964: Thần Đạo

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 964: Thần Đạo

- Xem người sau này có còn dám động tay động chân với ta nữa không?

Tiểu Thanh cười hì hì, hóa thành hình người.

Tiếng nói vừa dứt, Hứa Tiên đã đem thân thể mềm mại của nàng kéo vào trong lòng, hôn ở trên cánh môi của nàng. Hai tay nghiêm phạt ở trên người nàng du tẩu. Hừ hừ, chút tố chất tâm lý ấy không có, ta còn lăn lộn cái rắm a.

Thân thể Tiểu Thanh cấp tốc nhu hóa, con người trong suốt như nước bịt kín một tầng vụ khí, trở nên mê ly.

Hứa Tiên cười thâm: quả nhiên, vô luận đạo hạnh có tiến bộ thế nào, phương tiện này vẫn như trước mềm yếu vô cùng.

Sau đó Vân Yên đuổi tới, lại nói với Thường Hi trong lòng:

- Thấy rồi chứ!

Thường Hi lẳng lặng gật đầu, Hứa Tiên quả nhiên là thích yêu quái.

Không lâu sau, Ngao Ly cũng đi tới Hứa phủ, để Hứa Tiên cảm thấy may mắn là Ngao Ly vẫn Ngao Ly trước kia. Ngoại trừ quanh thân linh khí càng phát ra nồng nặc, dung mạo lại không có biến hóa gì.

Thế mới biết huyết thống Long tộc cùng với nắm giữ thọ mệnh vốn dĩ cùng yêu quái bình thường khác nhau, không có chịu Kim Đan kích thích.

Ngao Ly đối với Úc Lôi biến hóa cũng là kinh ngạc không ngớt, muốn để nàng biến cho chính mình xem.

Úc Lôi cũng là tâm tính tiểu hài tử, sớm đem thất lạc mới vừa rồi dứt bỏ, vô cùng cao hứng hóa thành hình người. Chỉ là vẫn như cũ không hiểu huyền hóa ra y phục. Hứa Tiên chỉ đành tránh lui ra ngoài, nói chung vẫn là phải dạy cho nàng một ít đạo lý đối nhân xử thế là hơn. Bạch Tố Trinh không ở đây, nhiệm vụ này tự nhiên giao phó trên người Vân Yên.

Nhân lúc các nàng đang vui đùa, Hứa Tiên kéo tay tiểu Thanh lặng lẽ rời đi, cũng ở bên tai của nàng nói:

- Thanh nhi sắc trời hình như đã không còn sớm nữa.

Tiểu Thanh liếc mắt nhìn thái dương treo ở trên bầu trời, đối với hành vi đang trợn tròn mắt nói dối của hắn khinh miệt hừ lạnh, nhưng cũng nghe ra ý ngoài lời của hắn, trong lòng hơi bị rung động.

Hứa Tiên cười, đem nàng ôm ngang, leo lên một tòa tiểu lâu ở gần đó, đem thân thể nhẹ tựa lông hồng của nàng, ôn nhu đặt ở trên giường gấm.

Hứa Tiên ngồi ở bên giường, chỉnh lý tóc đen rủ xuống của nàng. Bốn mắt nhìn nhau, chỉ có vào lúc này, trong đôi mắt đẹp của nàng mới toát ra tình cảm ôn nhu, chủ động vươn tay nắm lấy thất lưng của hắn, đem đầu tựa ở trên đùi của hắn.

Hứa Tiên thì chăm chú đem nàng ôm vào trong ngực, cả hai thật lâu không nói gì. Trong phòng bầu không khí yêu mỹ kia ngược lại dần dần tiêu tán. truyện copy từ

Tiểu Thanh thẳng đứng dậy, ngồi ở trên đùi của Hứa Tiên, hai tay khoát lên trên vai hắn, chất vấn nói:

- Người lần này ở kinh thành, nán lại thời gian quá dài. Nói đi, có phải là bị hồ ly tinh kia mê hoặc, quên tỷ tỷ của ta rồi không?

Hồ Tâm Nguyệt là đối tượng hiện tại nàng căm thù nhất, thật to vượt lên trước bất mãn nguyên bản đối với Phan Ngọc.

- Ta hận không thể lột da của nàng.

Hứa Tiên hôm nay nhắc tới Hồ Tâm Nguyệt cũng là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

- Thế nào? Nàng không phải còn cùng người luyện đan sao?

Tiểu Thanh ngược lại kỳ quái hỏi.

Hứa Tiên cũng bất đắc dĩ, chỉ đành nhắc lại chuyện xưa, chính mình tao ngộ thảm thống của chính mình, nhưng cũng không thể có được chút đồng tình nào.

Tiểu Thanh chỉ là mắng:

- Hừ, đáng đời, ai cho người thấy hồ ly kia đã thần hồn điên đảo, bị Nhị Lang thần đánh chết mới tốt!

- Có người nào trù ẻo nam nhân của chính mình sao?

Hứa Tiên ở trên kiệu đòn của nàng vỗ một cái, âm hưởng thanh thúy quanh quẩn ở trong phòng.

Tiểu Thanh trả thù véo một cái ở trên đùi hắn:

- Không nên tự cho là đúng, người mới không phải nam nhân của ta.

Hứa Tiên bồi thường ở trên kiệu đòn của nàng nhẹ nhàng xoa nắn, mặc dù cách một tầng quần lụa mỏng, cảm giác tràn ngập co dãn và hoạt nộn kia, vẫn như trước khiến hắn vui vẻ thoải mái. Nhân thần ở trên người hai người qua lại quan sát, trêu ghẹo nhìn tiểu Thanh, phảng phất như đang nói người muốn giải thích tình trạng hiện tại thế nào?

The động tác của Hứa Tiên, sắc mặt tiểu Thanh lập tức trở nên đỏ sẫm:

- Bản cô nương chỉ là...chỉ là cùng người chơi đùa. Ta...đúng là yêu quái, cái này cũng không...không có gì khác biệt...

Ngôn ngữ gián đoạn, chỉ vì động tác của Hứa Tiên trở nên bừa bãi, đem nàng thất lưng miễn cưỡng nắm ở trong tay.

Hứa Tiên lắc đầu, muốn nghe nàng nói một câu thật tình, sợ rằng chỉ có một biện pháp. Mấy ngón tay khẽ động, đai lưng bích lục từ bên hông của nàng cởi xuống, xem người có thể mạnh miệng tới khi nào.

Y sam từ trên người tiểu Thanh rơi xuống, chỉ còn lại cái yếm màu xanh nhạt ôm lấy bộ ngực sữa cao ngất, lộ ra tảng lớn trắng nõn, cùng với một cái khe rãnh thật sâu ở giữa.

Mà eo thon của nàng không còn ngăn cản, rơi vào trong tay chỉ cảm thấy rất tròn mà nhỏ nhắn mềm mại. Ba chữ “thủy xà yêu” dùng ở trên người nàng thực sự là thỏa đáng. Bất quá trong lúc tinh tế du tẩu, tiểu

Thanh cũng càng phát ra có vẻ không tao nhã, hàm răng cắn môi đem thân thể nửa tựa nửa nằm ở trên người hắn, toát ra vẻ e thẹn mị nhân.

Nàng vốn là tuyệt đại giai nhân, lại lộ ra biểu tình như thế. Kể cả đã cùng nàng ở chung thời gian dài, cũng không nhìn được cảm thấy kinh diễm. Nghĩ đến mới vừa rồi hình tượng hoang dã như quái thú kia của nàng, thực sự rất khó cùng với giai nhân trong lòng liên hệ với nhau, không thể không cảm thán tạo vật thần kỳ.

Hứa Tiên cúi đầu ra cầm đầy đặn của nàng, mỉm cười ở trên môi nhẹ nhàng hôn một cái. Lại chỉ là lướt qua rồi dừng, ngược lại hôn lên vành tai trắng trẻo của nàng. Hắn tự tay sờ lên đó, vẫn như trước ở trên mặt nhẹ nhàng vuốt ve.

Liên cảm giác thân thể của tiểu Thanh cứng ngắc, Hứa Tiên mỉm cười, ở trên gáy ngọc của nàng, tinh tế hôn hít. Mà một đôi bàn tay to thì ở trên tấm lưng trơn dài mềm mại của nàng âu yếm, chạm đến một sợi tơ, đã thuận tay cởi ra. Chỉ là tiểu Thanh đang đem bộ ngực sữa dính sát vào trong ngực hắn, cái yếm mới chưa hề rơi xuống.

Hứa Tiên không làm nghề nông, một đôi tay vốn dĩ trơn bóng, rơi vào trên da thịt nhẵn nhụi như tơ của nàng, lại có vẻ thô ráp phá lệ. Để tiểu Thanh cảm thấy có chút khó chịu. Bởi vì nơi đôi tay kia lướt qua, đều vì ma sát mà sinh nhiệt. Như là nổi lên một đoàn lửa, lan tràn đến toàn thân, để nàng hơi chút run rẩy. Rồi lại nhìn không được khát vọng hắn âu yếm càng nhiều, chìm đắm trong sự ôn nhu vừa đáng yêu vừa đáng hận này.

Từng trải qua kiều diễm ở trên biển, Hứa Tiên đối với chỗ mẫn cảm trên người nàng, đã rõ ràng. Bất quá nhiều mặt khiêu khích, tiểu Thanh ngay cả khí lực đáp lời cũng không có, đem đầu dựa ở trên vai hắn tình tứ thở dốc.

Hứa Tiên dần dần ngửi được một cổ mùi thơm lạ lùng tràn ngập ra. Tiểu ý trên mặt lại càng trở nên nồng đậm, lại cố nén dục niệm ở trong lòng, thoáng ngừng tay nói ở bên tai của nàng:

- Thanh nhi cảm thấy thế nào?

Muốn dụ nàng chủ động cầu hoan.

Tiểu Thanh đối với ngôn ngữ rõ ràng không có hảo ý này phản ứng chỉ là hung hăng cắn ở trên cổ Hứa Tiên. Nhưng lực đạo kia lại càng như hôn nhẹ, xúc giác ấm áp ướt át khiến tâm thần Hứa Tiên run lên, nhẹ nhàng kéo một cái.

965. Chương 965: Thần Đạo. (2)

Chương 965: Thần đạo. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Yếm ngực xanh nhạt đã triệt để mất đi tác dụng lá chắn, để Hứa Tiên đem cặp hung khí tràn ngập co dãn, cao ngất ngạo nhân kia nắm ở trong tay, nhẹ nhàng xoa nắn hai viên đậu đỏ.

Con người Tiểu Thanh mở ra, trên miệng dùng vài phần khí lực, răng nanh khiến Hứa Tiên cảm thấy một tia đau đớn, lại làm dấy lên hỏa diễm trong lòng hắn. Động tác trên tay cũng trở nên bừa bãi, hắn có thể cảm thấy thân thể mềm mại của giai nhân trong lòng đang rung động. Nói vậy công hãm tòa pháo đài ngạo khí mười phần này bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mà ngay khi hắn đang đắc ý, lại bỗng nhiên cảm giác được một tia thấp ý. Hắn không nghĩ đã biết tiểu Thanh đang dùng phương thức không khác gì của hắn vừa rồi khiêu khích. Chính mình hiển nhiên là xuyên phá tâm tư của nàng. Kỹ xảo của nàng còn có vẻ rất ngốc nghếch, nhưng khi cánh môi ôn nhuận, hàm răng sắc nhọn, cái lưỡi thơm tho ướt át giao thác ra cảm thụ kỳ dị, lại gây có hắn mê hoặc ngoài dự liệu, khiến hô hấp của hắn gấp gáp.

Huống chi nàng trong lúc hữu ý vô ý mở ra vòng eo, kiều đồn đây đà giãy dựa trong lòng hắn. Rốt cục để hắn không thể nhịn được nữa, xoay người đem tiểu Thanh áp đảo trên giường, đã thấy trong mắt tiểu Thanh ẩn hiện một tia đắc ý, ngay sau đó đã bị mê say bao phủ.

Một đêm triền miên, không biết đến khi nào mới dừng lại. Khi tỉnh giấc đã là trời sáng rõ.

Hôm nay chính là Trùng Dương.

Hứa Tiên vỗ vỗ tiểu Thanh ở trong lòng, thúc giục nàng mau mau đứng dậy, chuẩn bị du ngoạn Trùng Dương.

Tiểu Thanh mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy quanh thân mềm mại vô lực, nằm ở trong lòng hắn không muốn đứng dậy. Nhớ lại việc đem qua, càng xấu hổ nhắm mắt lại, không thém nhìn tới khuôn mặt tươi cười của hắn.

Ngược lại cũng không phải nàng vì chuyện này mà xấu hổ nhiều như vậy. Đơn giản là vì đem qua lúc vong tình đã nói rất nhiều việc so với việc này càng khiến nàng cảm thấy xấu hổ hơn nhiều.

May mắn là, Hứa Tiên chỉ mang theo tiểu ý đắc ý bốn cột, lại cũng không có đem nó đến trêu ghẹo nàng. Mục tiêu của hắn là có thể vào lúc nàng thanh tỉnh, nghe nàng nói ra những lời nhu tình này, cũng không thể ở phương diện này đã kích nhiệt tình của nàng được.

- Đợi được lúc Trùng Dương chúng ta sẽ cùng Lĩnh Nam, nghênh đón tỷ tỷ người xuất quan đi sao!

Hứa Tiên vỗ về sợi tóc lạnh của nàng, ôn nhu nói. nguồn

Nhắc tới Bạch Tố Trinh, trên mặt tiểu Thanh lập tức nhiều ra vài phần tinh thần, hoảng hốt từ trên giường nhảy xuống. Đưa tay một chiều đem y sam bích lục mặc trở về trên người nàng. Ngược lại đẩy hắn đến:

- Mau mau! Hứa quý! Nhanh chóng một chút vượt qua Trùng Dương, nhanh chóng đi gặp tỷ tỷ, đã lâu như vậy không thấy nàng, ta thật nhớ nàng!

Hứa Tiên ghen hòng nhìn trần trối, buổi sáng kiều diễm cứ như vậy thoáng cái tan biến, đến hắn có chút buồn vô cớ như mất cửa.

Tiểu Thanh cũng đã ngồi ở trước bàn trang điểm, dùng tốc độ cực nhanh đem tóc đen rối tung một lần nữa chỉnh sửa, buộc lại. Rồi lấy nước trong rửa mặt, mới xoay người, chát vắn nói:

- Sao còn không khởi hành, quá chậm đi!

Tố nhan đảo qua dáng dấp mới vừa rồi trở nên tinh thần hưng phấn.

Hứa Tiên không nói gì, là người quá nhanh, vừa rồi những công tác kia thêm vào, bắt quá chỉ trong nháy mắt. nếu lấy ánh mắt của phàm nhân mà nhìn, căn bản là công phu nhân ẩn nhoáng lên. Thời gian bình thường ở cùng nương tử, hoặc Vân Yên, những công tác này đều là do hắn đến hoàn thành.

Đồng dạng, các nàng cũng sẽ giúp hắn thay y phục, hầu hạ hắn đứng dậy, nhưng khi hắn giơ lên song chưởng, làm ra tư thái “muốn thay y phục”....

Tiểu Thanh đẩy ra cửa sổ, bước lên bệ cửa sổ, quay đầu lại căn dặn:

- Ta xuống phía dưới trước, ngươi cũng nhanh chóng một chút, đừng chậm chạp quá đấy!

Nói rồi cứ như vậy nhảy xuống lầu, bỏ lại Hứa Tiên phiền muộn không ngớt, đời này là không trông cậy vào nàng có thể hiểu được ôn nhu rồi.

Chỉ đành tự mình khoác áo đứng dậy, lại cảm thấy trên người nhẹ nhõm, quay đầu đã thấy tiểu Thiển điệu dàng đứng ở bên cạnh, đem trường sam khoác lên người hắn.

- Tiểu Thiển, sao ngươi đến đây, không phải đã nói trước chúng ta đi Thánh Sơn tìm người sao?

- Vẫn luôn chờ, nhân gian buồn chán quá mà!

Tiểu Thiển vừa giúp hắn thay y phục, vấn tóc, vừa nói.

Hứa Tiên nghe vậy, cảm thấy áy náy, há miệng muốn nói, lại bị tiểu Thiển cười nháy nháy mắt với hắn, nói tiếp:

- Hơn nữa Thánh Sơn kia của ta không đủ náo nhiệt, chỉ có vài cọng cỏ dại có thể ngắm. Sợ rằng cô phụ ngày lễ tốt. Không bằng ở lân cận Hàng Châu này tìm chỗ ngắm cúc mới tốt đây!

Rất nhiều tâm ý, đều ở ngoài lời, Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Vậy cũng tốt, hình như linh lực rất có tiến triển. Vừa rồi ta không hề phát hiện được người tiến đến.

Tiểu Thiển che miệng cười:

- Tâm tư của tướng công còn đang ôn nhu trong giai nhân, tự nhiên là làm như không thấy, có tai như diếc...

Hứa Tiên cầm tay ngọc của nàng:

- Lúc này liền không phải ôn hương nhuyễn ngọc sao?

Tiểu Thiển sắc mặt đỏ lên:

- Tướng công, ta cho người xem một món đồ vật!

Ổn định giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay hiện ra một thanh sắc phù vân.

Bất quá cỡ hạt gạo, Hứa Tiên có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại:

- Đây là thần ấn!

Hắn cũng chỉ là từ trong miệng Bạch Tố Trinh nghe qua vật này. Chỉ có những người tu hành đạo hạnh đủ cao thâm kia mới có thể từ trong sơn mạch thủy hệ chiếm cứ ngưng kết ra một quả thần ấn giống như vậy.

Hứa Tiên nói:

- Người đã quyết định đi thần đạo sao?

Tiểu Thiển gật đầu:

- Con đường cầu đạo, vạn phần gian nguy, thần đạo xác thực là một lối tắt. Tiểu Thiển chung quy không phải nam tử, không có dã tâm lớn như vậy đi tìm Thiên Đạo phiêu miểu kia. Chỉ cần có thể thanh thần ổn định ở bên cạnh tướng công là tốt rồi...

Hứa Tiên gật đầu, biết nàng nói được có lý, con đường tu hành thập phần gian nan, càng đi về phía sau càng là như vậy. Loại gian nan này cũng không phải chỉ có thiên kiếp, càng là ở trong lúc tâm ma không ngừng lịch lãm cùng với quang âm dài đằng dặc.

Hứa Tiên mặc dù giúp nàng miễn cưỡng vượt qua cánh cửa Địa Tiên, nhưng không có khả năng tiến hành chiếu cố chu toàn được. Tu hành chung quy là chuyện của bản thân một người. Mà nàng coi như là phục dụng Kim Đan, cũng không biết phải tu đến năm nào tháng nào mới có thể chạm được đến cánh cửa Thần Tiên, hoặc là vĩnh viễn dừng lại ở cảnh giới Địa Tiên.

Ngược lại không bằng tiếp thu tín ngưỡng khoa nhập thần đạo, đem tu hành ổn định vững chắc xuống. đổi một con đường tu thành càng bình thản an ổn hơn. Lấy địa mạch linh lực làm tẩm bổ, đồng dạng có thể thu được thọ mệnh dài đằng dặc cùng với pháp lực cường đại, làm đại giới chính là mất đi cơ hội vấn đỉnh chung cực kia.

Nhưng trên đời này ngàn vạn người tu hành có thể trở thành thiên tiên lại có được mấy người. Có thể may mắn chạm đến Thiên Đạo chân chính có mấy người. Càng đừng nói nữ nhân đối với đáp án cuối cùng kia cũng không nhất thiết cảm thấy hứng thú.'

966. Chương 966: Trùng Dương.

Chương 966: Trùng Dương.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đại đa số thời gian chỉ có nam nhân mới có thể dã tâm bưng bưng muốn thông hiểu tất cả. Loại bản chân sai biệt này mặc dù là người tu hành cũng vô pháp ma diệt được.

- Như vậy cũng tốt!

- Hứa Tiên, Hứa Tiên...

Dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng thúc giục thiếu nhân nại của Ngao Ly.

Hứa Tiên cùng tiểu Thiển nhìn nhau cười:

- Chúng ta xuống phía dưới đi sao!

Vừa ra khỏi cửa, Hứa Tiên mới phát hiện, chính mình hình như đã nhiều ngày không chân chính ra khỏi cửa. Ổ kinh thành chỉ là một mực luyện đan, trở lại Hàng Châu cũng chỉ bái phỏng qua tỷ tỷ tỷ phụ một lần, cơ hội gặp người cũng cực kỳ nhỏ.

Bất quá điều này cũng khó trách, trong phòng giai nhân làm bạn, ai lại cam tâm tình nguyện đi gặp ngoại nhân gì nữa. Ôn nhu hương mặc dù không nhất định là mộ của anh hùng, lại có thể đem anh hùng biến thành trạch nam. Loại tình huống này có thể chỉ có tiền nhiệm làm Huyện lệnh, mới có thể đạt được cái biến căn bản đi! Vừa lúc có thể mượn cơ hội này du ngoạn thật tốt một phen, thể hội một chút cảm giác làm phàm nhân.

Về phần địa phương xuất hành, tiểu Thiển đã từ lâu hỏi thăm rõ ràng, tại mặt đông của Phượng Hoàng Sơn mạch có một tòa Ngũ Vân Sơn, phong cảnh lịch sự tao nhã, là nơi tốt để đến quan phong thưởng nguyệt. Mà ngoài chùa miếu trên núi càng có một hội hội hoa cúc, là tăng lữ trong chùa chuyên môn từ trong tay phủ hộ quyền được cử hành, tụ tập không ít loài hoa quý báu, có thể được thưởng ngoạn.

Những người khác tự nhiên là không có ý kiến, sau khi xuất hành, mới phát hiện một chuyện phiền toái.

Hứa Tiên mặc dù không cần đầy tớ, nhưng mã xa vẫn là cần một cỗ. Bằng không chớ nói đường xá xa xôi, chỉ mang theo những giai nhana này ra đi, cũng đã đủ phiền phức hần, khiến cho người vây quanh lại càng không tốt.

Đương nhiên mọi người cũng cùng nhau bay đi mới nhanh nhất. Nhưng loại này trước mắt ba phần hứng thú, cũng là không tốt.

Mọi người liền bước lên xe ngựa, đi tới ngoài thành, trên Ngũ Vân Sơn, lên cao nhìn ra xa, dặt tay cùng du ngoạn.

Tuy rằng dòng người như mắc cửi, nhưng Hứa Tiên đã sớm có chuẩn bị, thi pháp thuật che giấu hình dung của bọn họ, ngược lại cũng tránh khỏi bị người vây xem, mất đi hứng thú.

Sau khi ngắm hoa cúc, tiểu Thiển ngại tiếng động lớn âm ỉ quá mức, bọn họ rời khỏi đường chính của sơn đạo, dọc theo đường đá vỡ ở giữa bụi cỏ, leo lên một toà tiểu phong bên cạnh ngọn chủ phong. Quay đầu nhìn lại xuống phía dưới, chỉ thấy trên sơn đạo người đi du lịch đông như kiến. Tiếng âm ỉ náo nhiệt quanh quẩn ở trong sơn cốc. Cả ngọn núi giống như đang yên lặng trong bầu không khí vui mừng này.

Sắp tới chính ngọ, bọn họ liền ở trong rừng rậm tìm một chỗ đất trống, bày bàn rượu và thức ăn. Ánh mặt trời sắp sẽ rơi vào trên chiếu trúc, Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn lại, xuyên thấu qua khe cành lá, ánh mặt trời giống như vì sao loé ra bất định. Dáng tươi cười của nữ tử bên người cũng càng trở nên rực rỡ.

Tiểu Thiển lấy ra hoa cúc khi nãy hái được, nàng tự tay ủ ra mỹ tửu hoa cúc, vì mọi người rót đầy từng chén rượu. Sau đó Hứa Tiên nâng chén, cười hướng các nàng tỏ ý, dẫn đầu uống một hơi cạn sạch.

Ngao Ly đã vội vàng uống hết, quệt cái cái miệng nhỏ nhắn lộ ra bộ dáng ngây ngất.

Hứa Tiên khen:

- Quả nhiên là rượu ngon, tiểu Thiển tay nghề ủ rượu của nàng cũng được như thế!

Vân Yên tiểu Thanh cũng tán thán theo.

Tiểu Thiển cười ngọt ngào, không nhận được vui mừng, lại vì hân rót đầy chén rượu:

- Vậy thì mời tướng công uống nhiều thêm mấy chén!

Sau đó Hứa Tiên lại hướng tiểu Thanh trêu đùa, rượu này nếu là lại có thêm vài phần vị ngọt thì càng tốt. Đương nhiên cũng chỉ là trêu đùa mà thôi, tiểu ny tử này thật là rất sĩ diện, rõ ràng đã có tư tình. Trước mặt người khác cũng không chịu cùng hắn có nửa phần thân thiết, lại không ngờ tới tiểu Thanh lại thoải mái ngậm một ngụm rượu đưa vào trong miệng hắn. Theo tâm ý của hắn, chỉ là khó tránh khỏi lại bị Ngao Ly quán lấy, nhất định đòi phải thử một chút khẩu vị như vậy.

Lại có tiếng đàn của Vân Yên, điệu vũ của tiểu Thiển, thoát nhìn cực kỳ giống với khoái lạc, hoan ái giữa chốn nhân gian. Thời gian yên ả trôi qua, trong bất tri bất giác đã đến chiều tà.

Hứa Tiên không khỏi cảm thán nói:

- Mặc dù có năng lực, cũng không thể lưu lại giây phút năm tháng, đây chính là nhân lực có lúc nghèo nàn đi sao!

Vân Yên nói:

- Phu quân nói lời này không đúng rồi. Thọ nguyên của chúng ta đã vượt xa phàm nhân, do đó còn nhiều thời gian, vẫn là chớ để thời gian lãng phí vào việc than thở, quên đi người ở trước mắt.

Nàng cảm giác say đã nồng đậm, hai mắt mê ly, má ngọc ửng hồng, lưng lay lắc lư đứng ở đó.

- Ái thê nói cực đúng!

Hứa Tiên liền cười đem nàng kéo vào trong ngực.

Tiểu Thanh lại nói:

- Thực sự là ếch ngồi đáy giếng, nếu như đạo hạnh đủ thâm sâu, đó là lưu lại thời gian cũng không có gì kỳ quái...

Hứa Tiên nghe vậy trầm ngâm, tựa như tiểu Thanh nói, trên đời này đã có thể mở ra không gian pháp bảo, hoặc giả thật sự có đại năng có thể xoay chuyển thời gian cũng chưa biết chừng. Bất quá như vậy nằm xa lĩnh vực hiện tại hắn có thể tiếp xúc được. Trong miệng lại cười nói:

- Không được nói mạnh miệng. Đạo hạnh của ngươi còn không bằng ta. Nếu ta là ếch ngồi đáy giếng, vậy ngươi chính là con cóc đáy giếng, ừm, con cóc mẹ.

Dẫn đến tiểu Thanh tức giận, cũng không thêm cùng hắn tỷ thí nữa.

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Tối hôm qua không phải tỷ thí rồi sao? Quan nhân ta dũng mãnh tinh tiến, Thanh nhi lại là quân không thành...

Tiểu Thanh càng buồn bực, Ngao Ly ngậy thơ hỏi:

- Tiểu Thanh, là thật sao? Ngươi lại thua a...

Vân Yên và tiểu Thiển hiểu được hàm nghĩa trong đó, nhìn nhau cười, ngăn lại tiểu Thanh đang lửa giận thiêu đốt, cũng cùng nhau trừng mắt với Hứa Tiên còn đang cười ha ha:

- Tướng công!

- Phu quân!

Ánh mắt hàm chứa oán trách kia phẳng phất như đang nói: ngươi khi dễ nhân gia còn chưa đủ sao?

Hứa Tiên liền lập tức giơ tay đầu hàng, biểu thị cần tuân theo nhị vị phu nhân phân phó.

Bọn họ dắt tay nhau đi tới bên cạnh vách núi, chỉ thấy Viễn Sơn như mặc, hồ nước u tĩnh. Mọi bức hoạ giang nam mỹ lệ, trải ra dưới ánh mặt trời. Thân thể này rốt cục là đang ở trong hồng trần hay là ở ngoài, lại khó mà phân biệt được.

Sắc trời đã muộn, Hứa Tiên cùng các nàng đi tới dưới chân núi, tiễn Vân Yên, tiểu Thanh, Ngao Ly bước lên xe ngựa. Lại cùng tiểu Thiển ở lại dưới xe ngựa, hôm nay hắn muốn ngủ lại ở trong núi, ngày mai Vân Yên và tiểu Thanh đều phải theo hắn đi tới Lĩnh Nam, tối nay là buổi cuối ở cùng tiểu Thiển.

Xe ngựa đi xa, Hứa Tiên nói với tiểu Thiển:

- Chúng ta cũng trở về đi!

Đúng lúc này, một con tuấn mã bay nhanh mà đến, đi tới phụ cận, kỵ sĩ xuống ngựa hành lễ:

- Hứa quan nhân, rốt cục tìm được người, Tri phủ đại nhân mời đến Ái Văn lâu uống rượu làm thơ!

- Tri phủ đại nhân?

Hứa Tiên nỗ lực nhớ lại Hàng Châu Tri Phủ chưa từng gặp qua vài lần kia, giữa hai người chớ nói thâm giao, ngay cả thiển giao cũng không có.

967. Chương 967: Trùng Dương. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 967: Trùng Dương. (2)

Những mẫu hộp quà dành tặng bé yêu

Không biết hắn đột nhiên mời mình đến làm cái gì!

Kỵ sĩ nhìn sắc mặt của Hứa Tiên, vội vã giải thích nói:

- Không phải là vị Tri phủ đại nhân lúc trước kia, mà là Tri phủ đại nhân mới!

Trong lòng còn có chút kỳ quái, vừa rồi từ xa nhìn thấy, bên cạnh Hứa Tiên tựa hồ có một vị nữ tử, đi tới gần lại không thấy đâu nữa.

- Tri Phủ mới...

Hứa Tiên ở kinh thành nán lại mấy tháng, còn không biết Hàng Châu lại thay Tri Phủ. Dưới một phen thăm dò, mới biết Tri Phủ mới này dĩ nhiên chính là Lý Tư Minh kia. Không khỏi cảm thán tiểu tử này tốc độ lên chức thực sự là không chậm. Bất quá hôm nay Phan vương đặc thể, hắn đúng là dựa vào quan hệ cùng Phan Ngọc, cũng có thể đạt được vài phần kính trọng, lại càng đừng nói hắn vốn là trạng nguyên xuất thân đại tài tử.

Buổi trưa Trùng Dương gia yến qua đi, buổi tối chính là lúc yến du. Ngược lại cũng không giống Trung thu phải cả nhà đoàn viên bên nhau ngắm trăng sáng. Lý Tư Minh lúc này mới tán chúc Tri Phủ cũng mời không ít thân sĩ tài tử, uống rượu làm thơ, nghe nói Hứa Tiên trở về, liền cho người đến mời. Vừa vặn có người gặp qua hắn, liền tìm được đến Ngũ Văn Sơn này.

Hứa Tiên còn chưa kịp trả lời, liền cảm thấy có người đang kéo ống tay áo của hắn, quay đầu đã thấy khuôn mặt thanh lệ của tiểu Thiển chuẩn bị hóa thành ai oán. Hứa Tiên hướng phía nàng mỉm cười, để nàng yên tâm. Cho dù không có loại “uy hiếp” ôn nhu này, hắn cũng không thể đi dự tiệc được.

Hứa Tiên khoát khoát tay nói:

- Uống rượu thì thôi đi. Làm thơ thật ra có một bài. Người lại giúp ta đưa cho vị thiên hạ đệ nhất tài tử kia, coi như chúc mừng hỉ sự hân lên chức!

Đi tới trong tiểu đình cạnh đó, từ trong ống tay áo móc ra bút, vung bút viết giao cho kị sĩ kia.

Kị sĩ cẩn thận tiếp nhận trang giấy, chỉ sợ nhiễm nét mực, lại dần mặt lộ vẻ khó xử, mời người không đến, sợ là sẽ tạo thành ấn tượng làm việc bất lợi cho Tri phủ đại nhân. Còn muốn khuyên nữa, ngẩng đầu lên Hứa Tiên cũng đã đi cực xa. Hắn vội vã đuổi theo ra ngoài đình, hình bóng của Hứa Tiên đã hoàn toàn biến mất. Chỉ đành cầm trang giấy trở lại phục mệnh.

Trên Ái Văn lâu cạnh Tây Hồ, lúc này đèn đuốc sáng trưng, khách quý chật nhà.

Ngồi ở chủ tọa chính là Lý Tư Minh, trên người đã hoàn toàn đánh tan vẻ thất bại sâu não lúc trước, mà có vẻ xuân phong đắc ý. Về cuồng thái trên người tiêu giảm rất nhiều, có thêm vài phần quan uy.

Thức ăn đã mang lên đầy đủ, lại không có ai động đũa.

Lý Tư Minh phái người đi tìm kiếm Hứa Tiên còn không có trở về. Đang ngồi ở đây không phải thân sĩ nổi danh Hàng Châu, chính là các tài tử nổi danh, tâm trạng đều có chút bất mãn, nhưng Tri phủ đại nhân không mở miệng, mọi người cũng chỉ có nhẩn nại tính tình chờ đợi.

Một người vẻ mặt a dua nhỉnh nọt nói:

- Lý đại nhân thăng nhiệm Tri Phủ, ta không tin có người không biết, Hứa Tiên kia trở lại Hàng Châu, dĩ nhiên không biết đến đây gặp, thực sự là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa!

Lý Tư Minh cười: nguồn

- Hắn sợ là thật không biết, hơn nữa biết cũng vị tất đã để ở trong lòng.

Lời này của hắn bị người nọ hiểu là bất mãn đối với Hứa Tiên, lập tức đã có người phụ hoạ theo đuôi nói:

- Lần này hắn giáng chức Linh Nam, bất quá chỉ là một tri huyện nho nhỏ, lại dám cuồng ngạo như thế.

Đây mới là tối trọng yếu, hiện tại Hứa Tiên đã không phải thi tiên danh tiếng vô cùng trước kia nữa. Mà chỉ là một tri huyện nho nhỏ bị sung quân đến Linh Nam. Ngay cả làm được mấy bài thơ, đối với triều chính lại không có nửa điểm ảnh hưởng.

- Đúng vậy, đúng vậy...

- Chỉ sợ cũng là không để ý, nào dám có tâm tư gì khác!

Lý Tư Minh bỗng nhiên cười ha ha.

- Đại nhân vì có gì mà cười?

Lý Tư Minh khoát khoát tay nói:

- Chỉ là nhớ tới năm trước, tại hạ bất quá là một gã giáo viên nho nhỏ trong thư viện, cũng thường bị người coi là cuồng ngạo, không biết trong đó có chư vị hay không?

Một câu nói ra đã khiến tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt hổ thẹn, năm xưa Lý Tư Minh thường lấy thiên hạ đệ nhất tài tử tự xưng, cũng không biết nói gì cho phải.

Lý Tư Minh nói tiếp:

- Bản quan chỉ cảm thấy thế sự biến ảo, như bạch vân thay thương cầu. Hôm nay còn trong vũng bùn, ngày mai đã có thể bước lên maya xanh. Dễ dàng kết luận, sợ rằng lời nói quá vội vàng.

- Đại nhân nói phải.

Mọi người cảnh tỉnh sợ hãi, Hứa Tiên niên kỷ còn trẻ, trong triều lại không phải người thường, chuyện tương lai còn thật là khó nói chắc. Trước mắt không phải có một ví dụ rõ ràng sao? Hôm nay thuận miệng nói lung tung, nếu là truyền tới trong tai hắn, nói không chừng sẽ gieo xuống mối hoạ.

Không khỏi lại có chút bội phục Lý Tư Minh hành sự lão đạo, hỉ nộ không hiện ra ngoài. Cho dù bất mãn đối với Hứa Tiên cũng tuyệt không biểu lộ ra. Ngược lại nói thay hắn, thảo nào có thể lên làm Tri Phủ. Nguyên bản tiểu nhi nông cạn trong mắt, bỗng nhiên đã biến thành đại nhân cao thâm. Lý Tư Minh năm xưa rất nhiều ngôn hành cuồng ngạo, hiện tại xem ra cũng là đa mưu túc trí.

Lý Tư Minh nhún ánh mắt kính nể xung quanh, trong lòng cảm thán: đánh giá nhân sinh, tất cả không ngoài hai chữ “thành bại” a! Trên thực tế hắn đối với Hứa Tiên cũng không có bao nhiêu bất mãn. Tính tình của hắn vốn là không thêm để ý cấp bậc lễ nghĩa, cũng không như quan liêu tầm thường vậy, người khác hơi tùy ý một chút, đã cảm thấy chính là xúc phạm uy nghiêm của chính mình.

Lúc này, dưới lầu khoái mã chạy tới, kỵ sĩ bộp bộp bộp bước lên lầu, cẩn trọng thông truyền lời nói của Hứa Tiên, hai tay dâng lên thơ của hắn.

Lý Tư Minh tiếp nhận vừa nhìn, trong mắt sáng ngời, cao giọng ngâm lên:

- Kết lư tại nhĩn cảnh, nhi vô xa mã huyền. Vấn quân hà năng nhĩ, tâm viễn địa tự thiên. Thái cục đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn. Sơn khí nhật tịch giai, phi điều tương dữ hoàn. Thử trung hữu chân ý, dục biện dĩ vong ngôn.

(Bài Ẩm Tửu của Đào Uyên Minh.

Đào Uyên Minh (CN 356-427): tự Nguyên Đình, là điền viên đại thi nhân nhưng năm cuối thời Đông Tấn.

, .
?
, ;
, .
, .

Ẩm tửu

Kết lư tại nhĩn cảnh, nhi vô xa mã huyền.

Vấn quân hà năng nhĩ? Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn;

Sơn khí nhật tịch giai, phi điều tương dữ hoàn.

Thử trung hữu chân ý, dục biện dĩ vong ngôn.

Tạm dịch nghĩa:

Uống rượu

Xây dựng nhà, chỗ ở của mình trong chốn thế gian, nhưng lại nghe không được tiếng huyền não của ngựa xe

Hỏi người vì sao như thế? Tâm tình xa lìa những cố chấp, lệ thuộc của đời thường

Vớt lấy bông cúc chủ nhân thả vọt xuống, khoan thai ngẩng đầu lên thấy Nam Sơn (tú lệ Nam Sơn chính là Lư Sơn)

Cảnh quan tự nhiên của ngọn núi sáng sớm hay chiều tối đều đẹp, chim muông kêu đàn gọi bầy cùng về

Ở trong cảnh có chân ý, hy vọng tự hiểu rõ chớ đừng quên lời

Tạm dịch thơ:

Dựng nhà trong chốn thế gian

Ngựa xe huyền não chẳng than vãn gì

Hỏi người bạn tâm làm chi?

Lòng đừng cố chấp thị phi đời thường

Thả vọt nhặt bông cúc thơm

Khoan thai ngược thấy Lư Sơn tuyết trần

Sớm chiều sừng sững cảnh quan

Chim muông tíu tíu hợp tan gọi bầy

Trong cảnh chân ý là đây

Thầm nhủ xin nhớ lời này chớ quên).

Thanh âm của hân thấp dần, lại ngâm đọc một câu thơ cuối cùng kia:

- Thử trong có chân ý, dục biện dĩ vong ngôn!

Kìm lòng không đậu đầu nhập trong hàm súc của bài thơ. Nhìn quanh bốn phía, hôm nay tuy là chúng tinh phủng nguyệt, nhất hô bá ứng, lại không đủ. Dưới thải cúc đông ly, thản nhiên thấy Nam Sơn, tiêu dao, không khỏi than thở:

- Hân quá tự tại so với ta a!

Nguyên bản vui vẻ lên chức, bỗng nhiên nhạt đi một ít.

- Khai tịch thôi...

Hứa Tiên cùng tiểu Thiển dắt tay đáp mây bay tới trong núi, quần yêu bách thú đều chạy trốn. Bọn họ thẳng đi đến sâu trong động phủ.

Hứa Tiên đem nàng đặt ở trên gối, hỏi thăm chuyện ngưng kết thần ấn. Tiểu Thiển nhất nhất đáp ứng, bỗng nhiên nói:

- Tướng công, ta cho người xem một đồ vật...

Sau đó nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh:

- Các người ra đi!

Hứa Tiên liền thấy một đôi nữ hài nhi giống nhau như đúc từ sau bình phong đi ra, chính là Thải Nhân và Mị nương, các nàng nắm chặt tay nhau, dùng một loại biểu tình thấy chết không sờn nhìn Hứa Tiên.

Nếu như không phải tiểu Thiển còn mỉm cười, Hứa Tiên quả thực hoài nghi các nàng là muốn ám sát chính mình.

968. Chương 968: Thảm Phán

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 968: Thảm Phán

- Tiểu Thiển, đây là có chuyện gì?

Hứa Tiên kỳ quái hỏi, hân mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện không tốt, hoặc là chuyện tốt sắp sửa phát sinh.

- Tướng công, người cảm thấy các nàng thế nào đây?

Tiểu Thiển vẫn dịu dàng cười như trước, chỉ là đáng tươi cười có chút mất tự nhiên.

- Uy, bọn họ đều sắp khóc!

Hứa Tiên khẽ nhếch miệng, lộ ra thần tình tự tiếu phi tiếu.

Quả nhiên, trong hốc mắt của Mị nương và Thái Nhân, giọt nước mắt đã bắt đầu đảo quanh.

Tiểu Thiên nói:

- Không được khóc, dám khóc sẽ phạt chục ngày không được ăn.

Bộ dáng hung ác độc địa khiến Hứa Tiên nhớ tới những địa chủ bà khi dễ tiểu nha hoàn trong xã hội cũ kia. Bất quá hiện tại hình như chính là xã hội cũ.

- Không nên a...

Chỉ là nói chưa dứt lời, các nàng đã lập tức ôm lấy nhau khóc rống lên.

Hứa Tiên lắc đầu bật cười, nhìn tiểu Thiên nhếch mày lên, mơ hồ cảm giác được suy nghĩ của nàng, không khỏi cảm thấy vạn phần có lỗi. Tuy rằng loại sự tình này ở thời đại này không có gì không được, nhưng khiến nàng ăn dấm chua ra hạ sách này, chắc là đã hạ quyết tâm rất lớn đi!

Hứa Tiên vỗ vỗ gương mặt của tiểu Thiên:

- Được rồi, sự tình đưa thừa vẫn là miễn đi!

- Thế nhưng...

Tiểu Thiên còn có chút giận dữ, uống công nàng tốn thời gian dài huấn luyện, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt lại không dùng được như thế.

Hứa Tiên che lại môi anh đào của nàng, ngăn cản nàng lên tiếng:

- Người lại nói thêm gì nữa, ta thật sẽ xấu hổ vô cùng...

Lại nói với Mị nương và Thái Nhân:

- Đừng khóc, các người mau đi ra đi!

Thái Nhân và Mị nương ngẩng đầu, dùng hai mắt đầm lệ mông lung nhìn phía tiểu Thiên, tiểu Thiên khoát tay, các nàng như được đại xá, chạy nhanh như chớp vô tung vô ảnh. Tiểu Thiên chợt cũng hiểu được, thở phào một hơi, ôm lấy Hứa Tiên đem đầu tựa vào ngực hắn, khoe miệng lộ ra thần sắc ai oán.

Hứa Tiên than nhẹ một tiếng, đem nàng ôm ngang lấy, hướng về trong động phủ đi đến, nửa đêm triền miên, hắn cầm ngọc thủ gãy gò của nàng, ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói:

- Tương lai thời gian còn dài, tuy rằng hiện tại tục sự rắc rối, nhưng chung quy sẽ có ngày nào đó xử lý xong.

Tuy rằng chỉ có thể ứng thuận lời hứa hẹn suông như vậy, mà cảm thấy áy náy. Nhưng thoát nhìn nàng vẫn rất là vui vẻ, chăm chú huyền tưởng ra ngày nào đó, bộ dáng như hài tử này khiến hắn thương yêu.

Mà ngay khi hai người Hứa Tiên đang đoàn tụ Trùng Dương. Tại cực tây, Côn Luân bao la, trong Vân Hải mang mang, mấy toà tuyết phong phá mây mà ra hầu như đứng ngạo nghễ trên biển mây. Dưới nắng chiều chiếu rọi, lấp lánh kim quang nhàn nhạt, phảng phất như tiên sơn trên biển, trắng lệt mà phiêu miểu.

Nơi này là Tuyết Vực hiếm thấy vết chân người, cũng là tổ nguyên của hàng vạn hàng nghìn địa mạch thủy mạch trung thổ. Được hưởng linh khí thần thánh to lớn nhất thế gian, liền là nơi tọa lạc của Côn Luân Thần Cung.

Chỉ là phàm nhân ngay cả là có may mắn du ngoạn sơn thủy, cũng tìm không được địa điểm của toà cung khuyết này. Chỉ có khi kim quang phá vỡ tầng mây che lấp, mới có thể thấy được chút dấu vết vụn vặt, thoáng qua đã lại biến mất ở trong tầng mây.

Trên Vân Hải ba nữ tiên trang phục lộng lẫy, xuyên qua giữa tầng mây, bước vào phiến tiên gia chi địa này.

Một tòa cung khuyết chín tầng to lớn hiện lộ ở trước mắt. Xa xôi huyền phù ở phía chân trời, như là một tòa hoa viên không trung, rạtá nhiều dải hồng vắt ngang giữa không trung, xa hoa tuyệt mỹ.

Ngư Nhi khen:

- Thật xinh đẹp!

Khi tỉ mỉ nhìn lại mới phát hiện đó cũng không phải là dải hồng, mà là thất thủy lưu thủy, giống như dải lụa chảy xuôi vờn quanh cung điện. Cuối cùng toàn bộ lưu thủy lại tụ tập ở chỗ cao nhất của cung khuyết, hóa thành mặt nước như tấm gương, chiếu ra ảnh ngược hình dạng của cả cung khuyết.

Tiết Bích chỉ về phía hướng bầu trời:

- Đó chính là Dao Trì, chúng ta lên núi đi! Đến đây rồi không thể lại phi hành...

Lúc này các nàng còn cách Dao Trì có một đoạn đường nữa!

Ba người đi hồi lâu, mới đi tới trước cung khuyết. Chín tòa đại môn chặn ngang trên đường đi. Một đầu cự thú ngồi chồm hổm trước cửa. Cự thú kia nâng lên tựa hổ, đã có chín đầu, đều là mặt người, phía sau còn có chín đuôi, lắc lư không ngừng.

Mười tám đôi mắt cùng nhau nhìn chăm chú ba người, miệng mở ra nói:

- Đến quá muộn, những người khác đều đã đến...

Tiết Bích nói:

- Khai Minh Thú, mở cửa nhanh đi!

Đại môn ầm ầm mở rộng, để cho ba người đi vào. Mới vừa đi vào cửa, Ngư Nhi đã thấy rất nhiều miệng giếng. Xung quanh đó lấy ngọc thạch làm thành lan can, tổng cộng có chín cái. Những lưu thủy phẳng phất như dải hồng kia chính là từ trong giếng này phun ra.

Tiết Bích nói:

- Đây là Vô Cực Chi Thủy, cũng không phải là nước chân chính, mà là linh lực! Ba mặt khác, còn có hai mươi bảy miệng giếng như thế, hình thành một trận thế, tuần hoàn bù đắp cuộn cuộn không dứt.

- A!

Ba người dọc theo thềm ngọc, một đường đi đến, chung quanh có thể thấy được kỳ hoa dị thảo. Tiết Bích liền nhất nhất giải thích với Ngư Nhi:

- Đây là Mộc Hoà, đây là Ngọc Thụ, còn có Tuyền Thụ và Giáng Thụ đều có diệu dụng riêng!

Yến Tử nói:

- Bất quá muốn nói thụ lâu trân quý nhất, lần hội bàn đào trước không có chín, lần này Ngư Nhi người nhất định có thể ăn được.

Đi qua tầng tầng cung khuyết, Tiết Bích cũng nhất nhất giới thiệu cho nàng, thí dụ như khuynh cung, toàn thất, Lương Phong Cung, Phiến Đồng,...đều là tinh xảo hoa mỹ đến cực điểm.

- Bất quá muốn nói cung khuyết đẹp nhất, cũng không phải những nơi này, người lại đoán đi!

- Hừ...

Ngư Nhi gãi gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

- Quá ngốc, đương nhiên là Quảng Hàn cung a!

Tiết Bích gõ gõ đầu Yến Tử:

- Không được nói như vậy!

Yến Tử le lưỡi, lại nói:

- Không biết Thường Nga có biết chuyện người nọ chuyển thế hay không?

- Biết thì có thể làm gì, chúng ta đi nhanh đi!

Rốt cục đi tới chỗ cao nhất của cung khuyết, có tiếng đàn sáo từ trong rèm che truyền đến, cùng với tiếng người hỗn loạn.

Tiết Bích vẻ mặt vẫn luôn luôn nghiêm túc, cũng hiện ra dáng tươi cười nhẹ nhàng, phẳng phất như là về đến nhà. Trước mở lên rèm che cho Ngư Nhi, Ngư Nhi từng bước bước vào trong đó. Một đường tai nghe mắt thấy đã để nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nhưng mà lúc này vẫn cứ bị cả kinh.

Từ bên ngoài xem ra gian phòng không lớn, bên trong đúng là một mảnh không gian cực kỳ rộng lớn. Cho dù so với Thái Nhất Thần Miếu cũng không hề có chỗ thua kém. Mà khiến nàng giật mình nhất không chỉ như vậy, mà là vô số nữ tiên tràn đầy trong đó, mỗi một người đều là lựa mông che mặt bay múa.

Yến Tử nói:

- Trong Dao Trì Cung đúng là có ba nghìn nữ tiên đấy...

- A, thật nhiều!

Tiết Bích nói:

- Nói là nói như vậy, thế nhưng chân chính có tu vi đã ngoài Địa Tiên vẫn là số ít. Do đó Ngư Nhi người đã là phi thường lợi hại, nhất định phải xuất ra tự tin! truyện copy từ

Người lần đầu tiên đi tới Dao Trì, nhìn thấy loại tràng diện này, hầu hết đều cảm thấy xấu hổ thẹn thùng, bị tràng cảnh xa hoa rộng lớn chỉ có trong mộng này dọa sợ.

969. Chương 969: Bàn Đào

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 969: Bàn Đào

- Xuất ra tự tin, vì sao?

Ngư Nhi nháy mắt mấy cái.

Tiết Bích sững sốt, liền cười:

- Xem ra ta lo lắng là dư thừa rồi!

Từ lúc tiến nhập Dao Trì tới nay, tuy rằng Ngư Nhi cũng sẽ kinh ngạc tán thán, lại vẫn là rất tự nhiên, không có chút bất an, mất tự nhiên. Thiếu nữ thoát nhìn bình thường này, trên thực tế ý chí to lớn như đại hải.

Ngay trong lúc các nàng đang nói cười, một vị nữ tiên đến hô:

- A Lâu, a Tử, các người rốt cục đã đến! Nếu còn không đến, đại hội Thảm Phán sẽ bắt đầu!

Nữ tiên kia dung nhan cực đẹp, giữa trán điểm chút tinh hoa. Trên người tản mát ra hương hoa không biết.

Lúc này trên nét mặt lại toát ra một chút tức giận, Ngư Nhi mở to hai mắt:

- Đại hội Thảm Phán?

Nữ tiên nắm quyền:

- Chính là thảm phán Hứa Tiên kẻ phụ lòng kia, đến giúp Tiểu Tam xử lý cục tức này a!

Chợt có lộ ra dáng tươi cười kéo tay Ngư Nhi nói:

- Người là Lâm Mặc nương đúng không, ta đã nghe nói qua về người. Yến hội lần trước ta không thể đi được, thực sự là xin lỗi, công đức thần quang của người rất đẹp a!

Tiết Bích cùng Yến Tử nhìn nhau, đều lộ ra cười khở.

Ngư Nhi hít sâu một hơi, lớn tiếng nói:

- Hứa Tiên mới không phải hán tử phụ tình.

Nhất thời đem lời nói của nữ tiên kia cắt đứt, không chỉ nữ tiên kia lộ ra thần sắc kinh ngạc, mà ngay cả nữ tiên ở xung quanh đó cũng nhìn qua đây.

Ngư Nhi nhìn chằm chằm nữ tiên trước mặt, lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của Tiết Bích, thấp giọng nói:

- A Bích, hán tử phụ lòng là cái gì?

Tuy rằng cảm thấy đây là một tội danh không tốt, lại có chút làm không rõ tội danh này rốt cuộc là đang nói cái gì.

Nữ tiên kia đã lại cười, nữ tiên xung quanh cũng cười thu hồi ánh mắt.

Tiết Bích lại vì hai người giới thiệu nói:

- Vị này chính là Bách Hoa tiên tử, gọi nàng là a Hoa cũng được! Đây là mụ tổ nương nương, người gọi nàng là a Mụ cũng được!

Bách Hoa tiên tử chống nạnh nói:

- Ta đã nói bao nhiêu lần, không được gọi là a Hoa, tên này quá quê mùa, hơn nữa a Mụ ta cũng quá không may, không bỏ không được.

Ngư Nhi nói:

- Gọi Ngư Nhi là được rồi, thế nhưng Hứa Tiên...

- Cái này còn không sai biệt lắm, Ngư Nhi, trước đừng nói, nhanh đến đây ngồi xuống đi, nương nương đến!

Bách Hoa tiên tử không khỏi phân trần kéo tay Ngư Nhi, hướng về trung ương đại điện đi đến, trên đường liên tục cùng người quen nói chuyện. Nhưng bởi vì ở trong Dao Trì nán lại đủ lâu, do đó căn bản không có ai không biết, hơi tốn một phen thời gian mới tới chỗ ngồi.

Các nàng vừa mới ngồi xuống, liền nghe một tiếng tuyên báo:

- Nương nương giá lâm!

Nguyên bản nữ tiên nói chuyện âm ỉ, đi lại linh tinh, đều trở về vị trí cũ, trong đại điện bài bố không có gì đặc biệt. Dưới chủ tọa bày hai ngọc án, thân phận so với nữ tiên cao hơn đều ngồi xuống. chỉ là ở xung quanh có cầu thang nửa vòng hình cung ngồi vào, nữ tiên khác an vị ở bên cạnh đó.

Nếu là Hứa Tiên ở đây, sợ rằng sẽ trước tiên nhớ tới một vài chương trình TV ở hậu thế. Mà Tây Vương Mẫu đang ngồi tại vị trí chủ trì.

Tây Vương Mẫu hôm nay không có mặc trang phục lộng lẫy, thân khoác thái y, đầu đội mũ phượng chuôi ngọc, có vẻ cao quý lại mỹ lệ. Chỉ là lúc này đang không hề có hình tượng lấy tay chống cằm, vẻ mặt buồn chán như ngủ không ngon, cảm giác suy yếu thật lớn:

- Thật mệt mỏi a...

Phía sau nàng nữ tiên đang đứng thẳng nhỏ giọng nhắc nhở nói:

- Nương nương, mọi người đã đến đủ, có thể bắt đầu rồi...

Tây Vương Mẫu mới lắc đầu, miễn cưỡng ngồi thẳng người dậy.

Điện phủ to lớn triệt để yên tĩnh, toàn bộ nữ tiên đều đem ánh mắt nhìn về phía vị nữ tiên đứng đầu này.

- Thực buồn chán, ai tới khiêu vũ đi a!

- Ai!

Toàn bộ nữ tiên đều bắt đầu bất đắc dĩ thở dài, như là đã sớm ngờ tới sẽ như vậy. Mấy nghìn người cùng nhau phát sinh tiếng thở dài, âm âm long quanh quẩn trong đại điện.

- Nương nương, không phải là chuyện này, Tam Thánh Mẫu a!

- A, các người, ai có suy nghĩ gì thì nói đi!

Bách Hoa tiên tử lập tức đứng dậy:

- Nương nương, Hứa Tiên thay lòng đổi dạ, khi người trong Dao Trì ta, ta nghĩ hẳn là tận lực của Dao Trì, thảo phạt hắn, trả cho Tiểu Tam một công đạo!

Đồng đảo nữ tiên đều lộ ra thần tình lòng đầy căm phẫn.

Tây Vương Mẫu miễn cưỡng lắc tay:

- Đồng ý giờ dải lụa lên!

Đã thấy nữ tiên toàn tràng đều giờ dải lụa trong tay lên, biểu thị ủng hộ.

- Vậy thì thảo phạt đi!

Vương Mẫu nương nương miễn cưỡng khoát khoát tay, đã nghĩ muốn chúng tiên tán đi, nàng trở về ngủ bù.

- Không được!

Ngư Nhi đứng lên, hai tay chống án kỷ, dùng hết toàn lực hô to lên, trong bất tri bất giác dùng tới linh lực, thanh âm mới quanh quẩn thật lâu trong đại điện. Để điện phủ náo loạn chỉ yên tĩnh một thoáng, chúng tiên đều đem ánh mắt chuyển về phía nàng, sau đó nhỏ giọng nghị luận.

- Nàng là ai?

- Là người mới đi sao, thế nào lại có thể ngồi ở trên chủ tọa?

- Các người cũng quá cô lậu quả văn, đây là Mục Tổ nương nương, hiện tại chủ trì Đông Phương Hải Vực.

- Di, đó không phải địa bàn của Đông Hải Long Vương sao?

Bách Hoa tiên tử bất đắc dĩ cười nói:

- Ngư Nhi muội muội, loại sự tình này người không hiểu, trở lại để A Bích hảo hảo dạy người hiểu rõ. Nói chung, nam nhân không có kẻ tốt.

Ngư Nhi nói:

- Tuy rằng không quá hiểu được hán tử phụ lòng là có ý tứ gì, nhưng Hứa Tiên không phải là người xấu. Sao có thể tùy ý đi thảo phạt hắn đây, Dao Trì có thể tùy ý thảo phạt người khác sao?

Bách Hoa tiên tử mặt nhăn mày nhu, có chút mất hứng.

Lúc này, Bích Hà Nguyên Quân cũng từ trên chỗ ngồi đứng dậy:

- Thánh Mẫu, ta nghĩ vị muội muội này nói có lý, việc này dù sao còn chưa có chứng cứ xác thực, vẫn là điều tra rõ ràng cho thỏa đáng.

- Tiểu Hà a, đã qua thời gian dài như vậy, nếu là giả Tiểu Tam sao lại không được làm sáng tỏ, tội gì trốn ở trong Hoa Sơn. Người chớ có bởi vì chuyện cũ kiếp trước của Hứa Tiên, đã xem thường bao che. Đây dù sao không phải việc của người và ta.

Một vị nữ tiên nói.

- Vân Mộng tỷ tỷ, ta bắt quá đang lấy chuyện bàn chuyện mà thôi. Người làm sao cứ phải bóc mẽ khuyết điểm của người khác.

Bích Hà Nguyên Quân nhu mày lại, cũng có chút không vui.

Trên điện bầu không khí nhất thời cứng ngắt, nữ tiên trên tiệc nhìn thấy mấy người này tranh chấp, cũng không dám âm ỉ náo loạn, cẩn trọng quan sát.

Vị nữ tiên phía sau Vương Mẫu nương nương kia vội vã hoà giải nói:

- Chư vị xin bớt giận, chớ để vì việc nhỏ tổn thương hoà khí. Ta thấy còn thỉnh Vương Mẫu nương nương định đoạt đi! Nương nương, nương nương...

Wang Mu nương nương vung tay lên:

- Tùy tiện đi sao!

- Tùy tiện?

Chúng tiên đều là hai mặt nhìn nhau.

Wang Mu nương nương đứng dậy:

- Thiên hạ đại kiếp nạn, hai mươi tám tinh tú đều có thể tùy ý giáng thế, không cần thông qua chân vũ. Các ngươi cũng thế, muốn đi làm cái gì, thì đi làm đi. Các ngươi cũng không phải tiểu nhi ba tuổi, chẳng lẽ còn không có cách nào khác tự mình hạ quyết định sao?

970. Chương 970: Sinh Lợi.

Chương 970: Sinh lợi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-» (.

Mắt thần như điện, nhìn quét trong điện tự nhiên tản mát ra một cỗ khí thế không gian tự uy.

Nàng bỗng nhiên ngáp một cái:

- Đều tản đi!

Uy phong trên người tiêu biến, hướng phía Ngư Nhi vẫy tay:

- Đi theo ta!

Tiết Bích đung đung Ngư Nhi đang thất thần, Ngư Nhi vội vã theo sau.

Trong điện trở lại náo loạn, Bách Hoa tiên tử nói:

- A Bích, a Tử, lẽ nào các ngươi cũng muốn bao che cho nam tử kia?

Tiết Bích nói:

- Cái này phải đợi Ngư Nhi trở lại rồi nói.

Yến Tử nói:

- Hoa tỷ tỷ, Hứa Tiên xác thực không giống như là người xấu, trong này không phải có hiểu lầm gì chứ?

Bách Hoa tiên tử âm thầm cảnh giác: Ngư Nhi trẻ người non dạ cũng thôi đi. Ngay cả các nàng cũng đều có thái độ như vậy. Hứa Tiên này quả nhiên có chút môn đạo, còn cần cẩn thận chuẩn bị sẵn sàng, mới dễ đem hắn bắt lại.

- Mẫu Đan, Hải Đường, Thủy Tiên...

Bách Hoa tiên tử gọi tên bách hoa, liền có rất nhiều nữ tiên vây tụ ở bên cạnh người nàng. Các nàng đều là hoa chi tinh linh, trong đó còn có mấy người ngồi trên chủ vị. Có khả năng ngồi trên chủ vị ở trong điện, chí ít cũng là tu vi đã ngoài Địa Tiên, mà Bách Hoa tiên tử đó là đứng đầu thống lĩnh bách hoa.

- Chúng ta trở lại Bách Hoa cung đi!

Bách Hoa tiên tử dẫn chúng hoa tiên uốn lượn mà đi.

Tiết Bích lộ ra vẻ mặt ưu tư. Bách Hoa tiên tử chính là tu vi thần tiên. Ở trong Dao Trì cũng là nữ tiên đỉnh tiêm, lại thêm một đám hoa tinh thủ hạ.

- Không biết gia hỏa kia có thể ứng phó được không?

Vân Mộng tiên tử nói với Bích Hà Nguyên Quân:

- Đã như vậy, ta cũng rời khỏi trước. Nghe nói Hứa Tiên kia đang giúp tôn nữ của Long Vương thống nhất thủy vực, cũng không sợ không có cơ hội nhìn thấy. Ta đối với lệnh tôn cũng là tâm tôn kính ý, lại không phải là có ý định mạo phạm. Nếu là ta lời nói không thoả đáng, liền bồi tội với muội muội là được.

Bích Hà Nguyên Quân lắc đầu:

- Tỷ tỷ nói quá lời, việc này vốn cùng cha ta không liên quan, nhưng ta tin tưởng sự tình luôn luôn có ngày tìm ra chân tướng.

Tiết Bích nhìn bóng lưng Vân Mộng tiên tử một mình rời đi, Tiết Bích không chỉ không có thể giảm đi chút nào. Chỉ vì vị Vân Mộng tiên tử này uy năng lại càng ở trên Bách Hoa tiên tử. Nàng đã từng là nữ thần chưởng quản Vân Mộng đại trạch, vì thế xưng là Vân Mộng tiên tử.

Vân Mộng đại trạch từng là hồ nước lớn nhất Trung Thổ. Hôm nay Động Đình hồ bất quá là một bộ phận nhỏ của Vân Mộng Trạch. Thủy vực của Vân Mộng đại trạch khi lớn nhất có kích cỡ gấp chục lần thủy vực Động Đình hồ hiện tại. So với Trường Giang Hoàng Hà cũng không chút nào thua kém. Chỉ là sau này thương hải tang điền. Thủy vực của Vân Mộng Trạch dần dần bị phân cách nhỏ đi thậm chí tiêu vong, nàng không có tiếp tục chưởng quản Động Đình hồ thu nhỏ lại, mà là lựa chọn trở lại Dao Trì. Nhưng pháp lực bản thân nàng cũng không được phép khinh thường.

Tiết Bích thở dài, tuy rằng không có hưng khởi thảo phạt xem như là chuyện may mắn. Nhưng nếu là hai vị này muốn làm khó với Hứa Tiên, sợ rằng cũng không may mắn đến đâu. Chỉ có thể chờ Ngư Nhi trở lại, sau đó lại thương lượng một chút cho tốt.

Lúc này Ngư Nhi đang đi theo Vương Mẫu nương nương bước đi, Vương Mẫu nương nương quay đầu lại khẽ cười nói:

- Người gia nhập Dao Trì, theo lý nên có một quả Bàn Đào để ăn. Bất quá khi đó quả đào còn chưa chín, ngày hôm nay hẳn là không sai biệt lắm.

- Cảm ơn nương nương!

Ngư Nhi liền biết Vương Mẫu nương nương đang mang mình đi lấy Bàn Đào, lại nghĩ lúc này Vương Mẫu nương nương giống như phụ nhân ung dung cao quý, so với ấn tượng trước đây khác biệt lớn. Ngược lại càng gần với Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết kia.

- Cảm thấy Dao Trì thế nào?

Tây Vương Mẫu quay đầu lại cười hỏi.

- Rất đẹp a, chỉ là quá âm ỉ.

Tây Vương Mẫu hiểu ý cười:

- Khi Huyền Nữ còn ở đây, còn không có âm ỉ như vậy. Bất quá lão nhân gia là thích náo nhiệt một chút. Phòng ở lớn như vậy mới không hiện ra quá quạnh quẽ.

- Lão nhân gia?

Ngư Nhi kỳ quái nhìn Tây Vương Mẫu so với chính mình cũng không lớn hơn nhiều lắm.

Tây Vương Mẫu vuốt gương mặt lo lắng nói:

- Bốn ngàn năm rồi, còn không tính là già sao?

Bỗng nhiên cười, dáng tươi cười kia như là mặt trời đỏ xa vời. Vừa ngâm thơ lại tang thương, làm cho người ta không phân rõ được là ánh sáng mặt trời hay là mặt trời triều.

- Bất quá còn không muốn chết, vẫn muốn sống sót, sống thật tốt a!

Ngư Nhi bỗng nhiên nhớ tới chính mình đã từng muốn chết, trong lòng một chỗ mềm mại nào đó đã bị xúc động nói:

- Sống thật tốt!

Trong lúc nói chuyện phiếm, hai người đã đi tới trước một phiến đại môn, Vương Mẫu nương nương đẩy cửa mà vào, Ngư Nhi theo sát sau đó. Lại phát hiện thân ở trên một tòa cô phong hoang vu, quay đầu lại, đình đài lầu các kia, cung khuyết hoa mỹ đều biến mất không thấy, như là từ trong mộng đẹp bỗng nhiên tỉnh giấc, không khỏi có chút buồn vô cớ như mất mát.

Vương Mẫu nương nương cũng không giải thích, mà là mang theo Ngư Nhi hướng chỗ cao bước lên. Dọc theo đường đi cảnh tượng đều rất hoang vắng, chớ nói kỳ hoa dị thảo chim quý thú hiếm, ngay cả cây cỏ dã thú tầm thường cũng không thấy một con. Chỉ có trời nhìn như vẽ, ở trong Dao Trì toả sáng ra thất thải linh quang.

Còn chưa đợi được leo đến đỉnh núi, Ngư Nhi đã thấy cây Bàn Đào trong truyền thuyết kia, không thể đo đếm được kích cỡ của nó. Chỉ thấy được nó đỏ đậm như lửa. Lá cây xanh biếc như ngọc, thấy được rõ nhất là quả thực Bàn Đào phần hồng ở giữa lá cây kia.

Trên bầu trời Dao Trì bỗng nhiên rơi xuống thất thải linh vũ. Cành lá Bàn Đào thụ chấp chờn. Cảnh tượng này đẹp đến tựa như mộng ảo, cùng với cảnh tượng hoang vu dọc theo đường đi hình thành rực rỡ đối lập.

- Đây là cây Bàn Đào sao!

Ngư Nhi xoa lên thân cây Bàn Đào, cảm thụ được linh lực bàng bạc ẩn chứa bên trong đó, nhẹ giọng tán thán.

Đi tới phụ cận mới cảm thấy Bàn Đào thụ cao to. Thân cây đỏ đậm kia hướng về phía bầu trời mở rộng ra, phát tán ra hàng ngàn hàng vạn cành chạc, kéo dài từng tầng mũ miện xanh biếc như mây, đem bầu trời che đầy lại. Chỉ một cái cây này đã giống như một toà Côn Luân Thần Cung khác rồi.

Tây Vương Mẫu đứng ở phía sau Ngư Nhi cách đó không xa, nhẹ giọng phụ họa nói:

- Đây là cây Bàn Đào.

Thiên hạ đệ nhất thần mộc, mặc dù là thần tiên vô dục vô cầu cũng hướng tới quả thực của nó, muốn dựa vào nó đến đánh vỡ giới hạn sinh tử.

Sống là tốt đẹp như vậy. Chỉ có sống mới có hi vọng, là quang minh vô cùng lớn, vui mừng to lớn. Mà chết là kết thúc tất cả, là hắc ám to lớn, đại tịch diệt.

Kỳ sinh nhược phù hê, kỳ tử nhược hưu!

Vì vậy vô luận là Long tộc hay là nhân lâu, phàm là tất cả chủng loại có linh tính, đều hướng về mục tiêu này xuất phát, mới có Tiên Linh giới phồn thịnh hoa mỹ như cự mộc che trời hiện nay.

971. Chương 971: Sinh Lợi. (2)

Chương 971: Sinh lợi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Di?

Ngư Nhi nhìn quanh bốn phía, rõ ràng có linh khí nồng nặc như vậy, nhưng cả ngọn núi chỉ có quái thạch lởm chởm, ngay cả cỏ dại cũng không thấy một ngọn, rêu phong cũng không thấy một mảnh.

- Người chú ý tới...

Ngư Nhi nghe tiếng quay đầu lại, thấy vị thiên tiên ngay cả nữ tiên trong cung nháo ra chuyện xấu lớn bằng trời, cũng có thể mặc kệ không thèm để ý, thần tình trở nên chăm chú.

- Trên ngọn núi này không có một ngọn cỏ, là bởi vì cây Bàn Đào này đã cướp đoạt toàn bộ linh lực của nó.

- Cướp đoạt?

Trong khoảng thời gian ngắn không thể đem cây thần mộc cát tường này cùng từ đó liên hệ.

- Vật ấy cũng không phải tự nhiên biến hoá mà được. Nơi này có đạt được, nơi đó liền có chỗ mất. Mà sống dài ra một quả Bàn Đào làm cho người ta trường sinh bất lão, cần đến linh lực là rộng lớn. Vì hấp thu những năng lượng này, cây Bàn Đào không chỉ cướp linh lực của toà sơn mạch này, còn đem bộ rễ kéo dài sâu dưới lòng đất mấy nghìn trượng, mới có thể mỗi năm lại khai hoa kết quả.

- Hứa Tiên sư phụ vì luyện một lò đan dược, cũng là hái thật nhiều linh dược. Ở trên biển hái gốc Thất Minh, ngay cả Hứa Tiên cũng cảm thấy đáng tiếc!

Ngư Nhi ngạc nhiên nói.

- Người lý giải rất nhanh, chính là hi sinh nhiều như vậy mới có một quả Bàn Đào này! Khi người tới đã thấy những cái giếng kia rồi chứ! Đó là một trận pháp, toà trận pháp này có tổng cộng bốn phương vị đông tây nam bắc, mỗi phương vị đều có chín miệng giếng tạo thành con số vô cực.

- Mà hạch tâm trận pháp kia chính là cây Bàn Đào này! Trong đó phun trào ra cũng không phải dòng nước, mà là địa mạch linh lực, cũng chính là cái mà phàm nhân gọi là long mạch. Toà trận pháp này cũng vì rút lấy long mạch của cả Côn Luân, đến cung cấp cho nhu cầu của cây Bàn Đào này!

Lúc này, trên bầu trời Dao Trì lại hạ xuống thất thải hồng vũ, rơi ở trên tán cây Bàn Đào, lập tức bị cành lá thu nạp, không có một giọt rơi xuống trên mặt đất.

Ở trong mắt Ngư Nhi, cây thần mộc này giống như sống lại, đói khát thôn phệ tất cả. Mà khi ánh mắt của nàng xuyên thấu qua bùn đất nham thạch, lại phát hiện long mạch ẩn sâu trong đó giống như quang hà ngầm, đang dần dần trở nên khô tàn.

Tây Vương Mẫu trông rỗng một trảo, xuyên thấu không gian cách trở, một quả Bàn Đào đã xuất hiện ở trong tay nàng, đưa cho Ngư Nhi:

- Do đó mỗi một Bàn Đào đều có một hạt đào làm giống. Nhưng cây Bàn Đào trên đời lại chỉ có một cây này. Bất quá mặc dù là một cây này, Bàn Đào cũng đã càng ngày càng ít!

- Vì sao? Linh lực không phải sinh sinh bất tức sao?

Tây Vương Mẫu nói:

- Đúng, nhưng một cái địa mạch này ban đầu sinh thành, sợ là vào mấy trăm vạn năm trước đây. Đợi đến khi địa mạch kiệt quệ, người cảm thấy chúng ta còn có thể lại đợi thêm mấy trăm vạn năm nữa sao?

Ngư Nhi tiếp nhận Bàn Đào, do dự một chút lại đưa trả lại cho Tây Vương Mẫu:

- Ta đây không cần Bàn Đào, như vậy là có thể để cây Bàn Đào rút lấy một ít linh lực!

Tây Vương Mẫu mỉm cười:

- Người thực sự là hảo hán tử, Bàn Đào người là nhận lấy đi! Tuy rằng là thần mộc, kỳ thực cùng cây cối bình thường cũng không có gì khác biệt. Khi nó hấp thu linh lực không đủ để khai hoa kết quả....

Nàng dừng lại một lúc mới nói tiếp:

- Tuy rằng muốn liên tục sống sót, nhưng tất cả đều có chung kết. Mặc dù là cây thần mộc này tượng trưng cho trường sinh, cũng có ngày nào đó héo rũ điêu linh!

Tây Vương Mẫu nhìn theo thân ảnh Ngư Nhi rời đi, ngồi ở trên khối cầu do rễ cây Bàn Đào kết thành, duỗi người ra, ánh mắt xuyên thấu qua tán cây, nhìn tới Dao Trì bảy màu trên bầu trời.

Trong đầu bỗng nhiên vang lên một giọng nói:

- Một thì ngủ một lúc đi!

Cây Bàn Đào nhẹ nhàng đóng cửa cánh lá.

- Ừm...

Nàng đáp ứng một tiếng, nghiêng người chìm vào trong mộng tưởng.

Trở lại trong điện, Ngư Nhi còn đang suy nghĩ hàm nghĩa theo như những lời này của Tây Vương Mẫu, Tiết Bích và Yến Tử đã tiến lên kể lại tình hình sau khi nàng rời khỏi.

- Như vậy mà nói, Hứa Tiên chẳng phải là rất phiền phức rồi!

Ngư Nhi có chút sốt ruột, nhất thời đem chuyện Bàn Đào để ra sau đầu!

- Không chỉ là phiền phức, hơn nữa là đại phiền toái!

Yến Tử mở ra song cửa sổ khoa tay múa chân, đến hình dung phiền phức này lớn cỡ nào.

- Ngư Nhi!

Tiết Bích dùng ánh mắt hỏi ý kiến của nàng, Yến Tử cũng nhìn về phía nàng.

- Phải nghĩ biện pháp trợ giúp hần một tay!

Đem nhật linh chi lực bắt đầu phát triển, Hứa Tiên từ trong giấc mơ tỉnh lại, đã thấy tiểu Thiển đang dùng con ngươi đen láy nhìn mình.

Hứa Tiên mỉm cười, tiến lên hôn lên môi của nàng.

Hôm nay chính là ngày ly biệt. Hai người cùng nhau ăn bữa sáng, Hứa Tiên đang muốn nói lời từ biệt, một đạo thanh ảnh từ trên trời giáng xuống, kéo tay hần đi ra ngoài:

- Hải Long tộc tấn công quy mô Thái Hồ, Ngao Ly đã chạy đến đó rồi!

Trong lòng Hứa Tiên phát lạnh, nhớ tới Ngư Huyền Cơ cảnh báo mình, chớ để Ngao Ly xảy ra chuyện gì, quay đầu nói với tiểu Thiển:

- Tiểu Thiển ngươi không thích hợp rời xa núi, cứ ở lại chỗ này đi!

Nói xong đã giang rộng cánh tay đem tiểu Thanh ôm vào trong ngực, hóa thành một đạo điện quang nhắm phía bắc bay nhanh đi. Trong lòng đã làm tốt chuẩn bị lần thứ hai ứng chiến Ngao Nghiễm.

Khi hần cảm thấy trên Thái Hồ lại bị cả kinh, chỉ thấy trên Thái Hồ trọc lăng bài không, vô số tinh quái cắn giết cùng một chỗ. Đông Hải Thủy Tộc con số rất đông. Thái Hồ Thủy Tộc xa xa không bằng, lại bị tấn công liên tục tháo chạy.

Nhưng Hứa Tiên giật mình cũng không phải là cái này, mà là bởi vì bởi vì hần dùng Thông Thiên Nhân nhìn quét một vòng, cũng không nhìn thấy được hình bóng của Ngao Nghiễm, chỉ có mấy Thủy Tộc đại tướng dẫn binh tác chiến, tuy rằng tu vi cũng coi như không kém.

Nhưng Ngao Ly sau khi phục dụng Kim Đan, tu vi tăng nhiều, lại chiếm ưu thế địa lợi, vũ động ba đào, dẫn động Lô Đình, tuy rằng rơi vào hạ phong, nhưng cũng không có rơi vào tình thế nguy hiểm.

Để Hứa Tiên thở phào một hơi, rồi lại nhú mày, tấn công như vậy rốt cuộc có tác dụng gì? Lẽ nào còn có âm mưu gì khác?

Nhưng cái này không thể so với chiến tranh thế gian, có thể choiw phục bình gì đó xuất hiện nhiều lần, cần căn cứ vào chỉ có thực lực của người tu hành.

Tiểu Thanh và Hứa Tiên vừa gia nhập chiến cuộc, cục diện lập tức xoay chuyển. Tiểu Thanh vũ động một hải kỳ Thanh Long, liền giải vây cho Ngao Ly.

Mà kiếm phong của Hứa Tiên lại trực chỉ mấy tướng quân Đông Hải kia, dựa vào thiên kiếp kiếp lồi cùng Nhật Hỏa Thần Mang. Dưới lồi hoả bắn ra, cũng không hợp lại với nhau, Đông Hải Thủy Tộc lập tức tan tác.

Không bao lâu sau, mặt nước Thái Hồ đã khôi phục gió êm sóng .

Sau đó Ngao Ly liền nhận được bẩm báo, không chỉ là Thái Hồ, Trường Giang nam bắc toàn bộ thuỷ vực đều lọt vào Đông Hải tấn công.

Hứa Tiên trợn tròn mắt:

- Ngao Nghiễm điên rồi sao?

972. Chương 972: Hoàng Sơn.

Chương 972: Hoàng Sơn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Hứa Tiên, Hứa thượng tiên, đây đều là tin tức từ các nơi truyền đến, tuyệt đối là thật, con vịt tinh sáu đầu kia vốn là Phù Ba đại vương, hiện tại Phù Ba đại tướng kính sợ nhìn Hứa Tiên một cái. Mới vừa rồi Hứa Tiên điện thiểm bay vào trong đại quân Đông Hải, kim quang trên người toả sáng rực rỡ. Vài tên đại tướng quân Đông Hải lập đầu đón hô chạy trốn.

Để toàn bộ tinh quái trên Thái Hồ đều nhìn mà trợn tròn mắt, kinh ngạc trình độ không thua Hứa Tiên hiện tại.

Hạm Đàm phu nhân thầm nghĩ: Không nghĩ tới hắn thâm bất khả trắc như vậy. Năm xưa ở trên Thái Hồ hiển nhiên không có xuất ra thực lực chân chính. Bất quá nghĩ đến cũng đúng, nếu hắn không đủ mạnh, Bạch Tố Trinh kia sao lại giao thân cho hắn đây?

Nàng trăm triệu lần không nghĩ ra được, Hứa Tiên là ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, độ thiên kiếp, phục Kim Đan, đề thăng tới trình độ như thế.

Hứa Tiên lại hỏi:

- Ngao Nghiễm kia đang ở đâu?

Đông Hải những kẻ còn lại đều không đáng lo, chỉ có Đông Hải Long Vương, hiện tại Hứa Tiên cũng không có tự tin có thể thủ thắng được. Dù sao hắn cũng là thần tiên cao cấp nhất. Cho dù là sơ ý bị Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại Nhật Hỏa Thần Mang đâm bị thương, nhưng Hứa Tiên dù sao cũng không phải Đông Hoàng Thái Nhất mà.

- Ngao Nghiễm đang hướng phía thượng du Trường Giang, quét sạch toàn bộ tinh quái trong Trường Giang!

Hoàng Thiện Tinh mặc trang phục văn sĩ, phe phẩy quạt lông nói:

- Không nghĩ tới đường đường Long Vương, dĩ nhiên không khôn ngoan như thế. Nếu ta là Ngao Nghiễm, tất nhiên muốn dẹp yên Trường Giang, sau đó lại tốn một đoạn thời gian luyện hóa Trường Giang thuỷ mạch. Khi đó có Trường Giang thuỷ mạch làm chỗ dựa, lại hướng ra xung quanh tiến quân. Lãng phí binh lực như vậy, thực sự là tự rước lấy thất bại!

Hứa Tiên suy nghĩ, hành vi không khôn ngoan như vậy không giống như là Đông Hải Long Vương đa mưu túc trí kia đưa ra giải quyết. Quả nhiên là bị Yêu Thần trong Thái Nhất Thần Miếu ảnh hưởng thần trí sao? Trong khoảng thời gian ngắn không biết đây rốt cục là một chuyện xấu hay là một chuyện tốt nữa.

Lúc này, lại có một đám yêu vân từ viễn phương bay tới, trên Thái Hồ lập tức hỗn loạn, chuẩn bị chiến tranh.

Nhưng yêu vân bay tới gần liền tản ra, trong đó chỉ có một gã tướng quân thân khoác lân giáp, lớn tiếng nói:

- Ta là Hoàng Hà sứ giả! Đường xa mà đến, có đại sự muốn cùng Ngao Ly điện hạ thương lượng!

Ngao Ly nhú mày nói:

- Không gặp!

Đối với Hà Bá chiếm cứ Hoàng Hà đương đại, đồng dạng cũng không có hảo cảm.

Hứa Tiên nói:

- Vẫn là nên gặp, nghe xem hần nói cái gì!

Ngao Ly liền để người mang tin tức kia triệu tiến lên đây. Sứ giả kia vừa đệ lên thư hàm, vừa nói:

- Ngao Nghiễm thân là Đông Hải Long Vương, lại không phòng thủ hải cương, ngược lại xâm nhập nội lục, muốn chiếm Trường Giang của Long Vương Ngao Kiền, rước lấy thiên nhân cùng phẫn nộ. Vương thượng nhà ta nguyện cùng Ngao Ly điện hạ kết làm minh hữu, cộng đồng xuất binh, nam bắc giáp công Đông Hải Long Vương, lấy ra nước sông Trường Giang!

Hứa Tiên tiếp nhận thư hàm trong tay Ngao Ly. Trên thư hàm viết đại khái cũng là ý tứ này. Đã thấy toàn bộ tình quái đều nhìn về phía hần, bao gồm cả Ngao Ly cũng là như vậy. Chờ hần quyết định, hần đã đau đầu. Tuy rằng hần là người xuyên qua, nhưng cũng không phải Chư Cát Lượng chuyển thế, không hiểu bày mưu nghĩ kế, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt!

- Ngao Ly a, người đừng chỉ nhìn ta a, người coi như là Long Vương. Người cảm thấy nên làm thế nào mới tốt? Khụ khụ, người không cần nhìn ta như thế. Kỳ thực ta đã định liệu trước. Đây chỉ là đang khảo nghiệm người!

Ngao Ly khinh bỉ “hừ” một tiếng, tiến lên một bước, nói với sứ giả Hoàng Hà kia:

- Người nói cho Lạc Anh, để hần rửa cái cổ chờ chết đi!

Sắc mặt sứ giả đại biến, khúm núm lui xuống đi.

Hứa Tiên vô cùng đau đớn, hành động theo cảm tình a! Đã thấy một đams Thái Hồ thủy quái đều kính nể nhìn Ngao Ly khí phách lộ ra ngoài, không khỏi cười lắc đầu:

- Như vậy cũng tốt!

So với Hà Bá Hoàng Hà không biết sâu cạn kia, cảm giác vẫn là Long Vương phát điên dễ đối phó hơn chút, tấn công thoát nhìn nguy cấp như vậy, nhưng kì thực không hề có kết cấu, không tạo thành được bao nhiêu uy hiếp.

Hôm nay Ngao Ly đã có thể độ kiếp rồi. Mà xa tại Thanh Thành nương tử cũng còn cách độ kiếp không xa. Lấy Trường Giang làm lạc trời. Lấy Long Vương làm lá chắn, giành được cũng đủ thời gian. Đến lúc đó vô luận địch thủ cỡ nào cũng không cần lo lắng.

Ngao Ly phát tay lệnh cho chúng tinh quái giải tán, trở về thủy vực của mình.

Tiểu Thanh nói:

- Ngày hôm nay là lúc người xuất phát, không nên dừng lại nữa, chớ để tỷ tỷ sốt ruột chờ!

Ngao Ly cũng nói:

- Đúng vậy, người đi nhanh đi!

Hứa Tiên có chút do dự, tuy rằng thoát nhìn như không có gì nguy hiểm, nhưng chung quy có chút không quá yên tâm!

Tiểu Thanh nói:

- Ta lại không muốn đi Lĩnh Nam, muốn tiếp tục ở lại Hàng Châu hảo hảo tu luyện, ngươi và Yên nhi đi thôi!

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đã như vậy, ta cũng yên tâm mà đi thôi!

Hôm nay tiểu Thanh vượt qua tiểu thiên kiếp, lại tu tập bí pháp Long tộc, thêm vào pháp bảo Thanh Long Nháo Hải Kỳ này, đã không kém gì Bạch Tố Trinh năm xưa. Có nàng bảo hộ, giúp đỡ Ngao Ly, hẳn có thể yên tâm đi về phía nam.

Hứa Tiên lại từ trong Công Đức Ngọc Bài lấy ra một thẻ phù, tất cả đều đưa cho tiểu Thanh:

- Đông Hải Long Vương nếu thực chạy đến, ngươi lập tức mang theo Ngao Ly chạy trốn, không nên do dự!

Ngao Ly long khu một trận khí phách lộ ra ngoài:

- Vì sao phải chạy, xem ta đem chúng giết đến lân giáp cũng không để lại, rút long gân của lão Long Vương kia làm yêu đài!

Hứa Tiên không chút khách khí gõ đầu nàng:

- Bớt nói mạnh miệng đi. Ngươi cho rằng mình là Na Tra a! Ngươi có phân nửa tu vi của nhân gia, ta cũng không cần thay ngươi lo lắng! Ai u, ngươi dám lấy sừng chọc ta! Vừa rồi ta không giáo huấn ngươi, là ở trước mặt thuộc hạ của ngươi cho ngươi mặt mũi, ngươi còn dám nói chuyện! Hừ! Xem mỗi gia hôm nay trước hết hàng Nghiệt Long ngươi này, miễn cho ngươi làm hại nhân gian!

Tiểu Thanh thở dài nặng nề, cảm giác chính mình bỗng nhiên trở thành Hứa Tiên thành thực, chỉ ít so với hai người trước mắt này muốn ổn trọng hơn một ít.

Hứa Tiên phát tay cùng hai người nói lời từ biệt, tường vân ba màu bay lên bầu trời, nhìn trên mu bàn tay dần dần biến mất dấu răng, cảm thấy trong lòng an bình. Tiểu Thanh mặc dù cũng có chút xung động, nhưng nàng đã kiến thức qua pháp lực của Đông Hải Long Vương ở trên biển, tất nhiên sẽ không lỗ mãng sơ xuất xông lên đi chịu chết.

Trở lại Hàng Châu hướng phía tiểu Thiên báo bình an, nghênh tiếp Vân Yên hướng tây nam bay đi, đáp mây lướt qua khoảng không vắng vẻ.

Bầu trời xanh thẳm, trong sáng không ô nhiễm chút nào, ngược lại càng tiếp cận màu xanh, chính là thanh xuất vu lam trắng vu lam, người hiện đại chỉ sợ rất khó lý giải màu sắc thanh thiên chân chính.

Thế nhưng, bầu trời vẫn như cũ không có mưa.

973. Chương 973: Phong Vân.

Chương 973: Phong vân.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mây bay mấy trăm dặm, Hứa Tiên chợt thấy trên đại địa một mảnh núi non như tụ tập lại, gió thổi vân che vụ nhiễu. Linh khí trong núi hội tụ vừa nhìn đó là danh sơn đại xuyên.

Mở miệng hỏi:

- Yên nhi, đây là núi gì?

Vân Yên nói:

- Phu quân biết rõ còn hỏi, ở đây tự nhiên chính là Hoàng Sơn!

Hứa Tiên nói:

- Quả nhiên là thiên địa linh tú chuông, xa xa không phải Phượng Hoàng Sơn có thể so sánh!

Không cần Vọng Khí chi thuật, nhưng thoạt nhìn ngọn núi cao thấp là có thể nhìn ra một chút. Ngọn núi cao nhất Hoàng Sơn này chừng mấy trăm trượng, là gấp chục lần Phượng Hoàng Sơn.

- Không bằng chúng ta đến bên dưới du lãm một phen lại xuất phát!

Vân Yên tự nhiên nghe ra hẩn ý ngoài lời nói, cười đáp:

- Phu quân là muốn vì tiểu Thiển mưu lấy sao?

- Người hiểu ta, cũng chỉ có Yên nhi! Ta cùng tiểu Thiển quen biết hầu như coi là sớm nhất, khi đó ta còn không nhìn thấy chân diện mục của Minh Ngọc, nhưng gặp nhau lại là gần gũi nhất. Nàng đã nhập thần đạo. Nếu không một ngọn núi như loại này làm đạo tràng, tu hành thập phần gian nan. Mặc dù nàng không nói, ta cũng muốn vì nàng làm chút chuẩn bị.

Vân Yên che miệng cười nói:

- Do đó phu quân đã nghĩ lấy Hoàng Sơn này làm lễ vật, tặng giai nhân, thực sự là hảo thủ bút!

Hứa Tiên không có ý tứ gãi gãi đầu:

- Yên nhi đừng vội giấu cợt, ta cũng chỉ là thiết tưởng mà thôi. Loại danh sơn như vậy sẽ không ai chiếm chứ. Nếu là tình quái cũng bỏ đi, cùng hẩn quyết thư hùng thắng bại. Nhưng nếu là động phủ tiên gia, làm không tốt lấy võ giao phó!

- Coi như là không thể dùng võ tranh đoạt, còn có thể lấy lợi để dụ dỗ không phải sao?

Vân Yên thông minh chớp chớp ánh mắt.

- Lấy lợi dụ dỗ?

Vân Yên nói:

- Kim Đan trong tay phu quân vẫn còn rất nhiều đi sao! Dùng Linh Dược trân quý như vậy tiến hành trao đổi, cho dù là thần tiên cũng sẽ động tâm phải không?

Trong lòng Hứa Tiên tính toán một chút con số Long Hồ Kim Đan trong tay. Kim Đan tổng cộng luyện ra chín chín tám mươi một viên. Bỏ đi Hồ Tâm Nguyệt có được hai viên, cùng với Thái Âm chân nhân và Gia Ngự hoàng đế hai viên ra, Phan Ngọc, Vân Yên, tiểu Thanh, tiểu Thiển, Ngao Ly, Úc Lôi đều đã phục qua. Hơn nữa từng cho Chung Quỳ một viên cùng với cho tỷ tỷ tỷ phu nửa viên kia, cuối cùng trừ đi một viên chính mình đã ăn kia.

Vừa lúc dùng hết mười một viên. Còn có bảy mươi viên. Nguyên bản hẩn còn tính toán cho Ngư Huyền Cơ và Duẩn nhi các nàng một viên. Nhưng ở trong ở kinh thành Ngư Huyền Cơ thái độ cổ quái, để hẩn vẫn không cách nào nói ra miệng. Đến sau này càng nháo ra chuyện của Tam Thánh Mẫu, chỉ đành vội vã rời khỏi. Bất quá hai viên Kim Đan này, trong lòng hẩn vẫn giữ lại cho các nàng.

Còn có Ngư Nhi trên biển, cùng với Thanh Thành sơn nương tử, đều giữ lại một phần. Nhưng mặc dù đến toàn bộ Kim Đan sử dụng ra, cũng còn lại hơn sáu mươi viên. Chính là tương đương với một món tài nguyên giá trị, có thể hảo hảo vận dụng một chút. Nói đến vô luận Thái Âm chân nhân hành sự ra sao, cũng không có bạc đãi hẩn chút nào.

Vì luyện những Kim Đan này, Thái Âm chân nhân không biết thu thập bao nhiêu thiên tài dị bảo, Hứa Tiên đã nỗ lực sợ rằng ngay cả một phần trăm cũng không có. Cho nên đối với vị sư phụ đạo sĩ này hẩn cũng thủy chung không thể đi trách cứ được.

- Chủ ý này không sai, chúng ta đã đi xuống xem sao, thuận tiện cũng coi như là du ngoạn. Xem ngọn Hoàng Sơn “ngũ nhạc quy lai bất khán sơn” này có gì hay, danh sơn lại có chỗ tốt nào?

Vân Yên kỳ quái nói:

- Ngũ Nhạc quy lai bất khán sơn, Hoàng Sơn quy lai bất khán nhạc? Đây là người phương nào nói vậy, sao ta chưa từng nghe qua?

Hứa Tiên nhớ tới, lúc này Từ hà khách còn chưa có sinh ra, bất quá cũng không cần tìm mượn cái gì ứng phó, mà là nhéo mũi nàng nói:

- Người không nghe nói qua rất nhiều!

Vân Yên cười nói:

- Đúng đúng, phu quân anh minh thần võ, không gì không biết!

Tuy rằng rầm ngựa này không hề có thành ý, Hứa Tiên vẫn là một trận thư sướng:

- Biết là tốt rồi!

Sắp tới chính Ngọ, đến lúc dùng cơm, cũng không cần đi tữu lâu khách sạn gì cả. Hứa Tiên ở dưới chân núi Hoàng Sơn tìm một chỗ u tĩnh: trên có mây trải che trời, dưới có tảng đá làm bàn, bên cạnh có lưu thủy làm bạn.

Hứa Tiên từ trong ngọc bài lấy ra mấy thứ đồ ăn đặt ở trên tảng đá, nói với Vân Yên:

- Phu nhân mời!

- Phu quân mời!

Vân Yên nhu thuận cười dịu dàng, chỉ cảm thấy giữa hai bên có vài phần ý vị tương kính như tân, cử án tề mi, khiến trong lòng nàng tăng thêm nhu tình.

Hứa Tiên thấy Vân Yên mi mục như hoạ, khắp nơi cảnh trí như tranh, thân này phẳng phất như không cần thận bước trong một bức hoạ cũ kỹ, bốn phía là bát mặc sơn thủy. Trước mắt là mỹ nhân công bút, tâm thần hơi bị khê động, cười nói:

- Vậy vì phu sẽ không khách khí nữa!

Vân Yên duyên dáng gọi to một tiếng, thành linh bị hấn ôm vào trong lòng, không khỏi giận dữ nhìn hấn một cái. Trách hấn phá hư bầu không khí tuyệt đẹp vừa rồi.

Hứa Tiên liền biết được phá hư tình tiết lãng mạn của nữ nhân. Cho dù là dịu ngoan như nàng, cũng sẽ tức giận, liền cười ha ha:

- Ta đến cho người ăn nhé!

Tiếng nói vừa dứt lại nghiêng tai vừa nghe, đem nàng đẩy ra.

Vân Yên kỳ quái hỏi:

- Sao vậy?

Hứa Tiên cười nói:

- Có người đến, Yên nhi không muốn ở trước mặt người khác bày ra phu thê chúng ta ân ái đi sao!

Vân Yên vội vã chỉnh lý quần áo cũng không hỗn loạn.

Hứa Tiên cũng không che giấu thân hình, nếu gặp phải người đi đường, vừa vặn hỏi tình hình Hoàng Sơn này một chút. Thân tiên yêu quái mặc dù ẩn nấp giấu hình, nhưng chiêm cứ lâu dài vẫn là sẽ lộ ra rất nhiều vết tích, hóa thành truyền thuyết truyền lưu ở tai miệng. Thông qua những truyền thuyết này có thể đối với tình hình trong núi biết được một chút.

Nếu là tình quái làm hại tứ phương, vậy cũng không cần hao phí Kim Đan gì cả. Trực tiếp mạnh mẽ cướp lấy động phủ của hấn là được. Cho dù không hỏi ra cái gì, cũng chỉ cho là nói chuyện phiếm.

Guốc gỗ rơi vào trên tảng đá tại sơn đạo, phát sinh một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó là giấy rơm liên tiếp theo sát sau đó.

Chủ nhân của guốc gỗ tuổi còn trẻ, mặc tú bào, tay cầm chiết phiến, ánh mắt dạo động, hiển nhiên cũng không đem phong cảnh Hoàng Sơn này đặt ở trong mắt. Chỉ vì hắn ở dưới chân núi Hoàng Sơn này, sớm chiều ngẩng đầu đều có thể nhìn thấy, nên cũng sẽ không đặt ở trong mắt.

Mà “giày rơm” đi theo phía sau hắn, cũng không phải gia phó, mà là một đám nha dịch soa qua đeo đao.

Bộ đầu trên mũ cấm linh vũ cũng cẩn thận hỏi:

- Công tử, chúng ta thật muốn lên núi sao?

Công tử xoè chiết phiến ra:

- Dương nhiên!

Bộ đầu kêu rên nói:

- Công tử, Thánh Sơn này không bình thường a. Gần đây đã có rất nhiều du khách cùng với người đi đường qua lại biến mất không thấy. Trong núi này đi ra không phải Mãnh Hổ, thì chính là đạo phi! Người là thân thể ngàn vàng. Nếu là xảy ra chuyện gì sơ xuất, chúng tiểu nhân sẽ không thể thoát nổi a!

Phía sau hắn một đám bộ khoái cũng kêu khổ theo!

974. Chương 974: Trượng Tể.

Chương 974: Trượng tể.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Cha ta không phải là để các người đến đây điều tra sao? Các người là muốn lừa ta đi, tiện để chuồn mất đi sao!

Đám bộ khoái bị nói trúng tâm sự, đều kêu oan không ngừng:

- Công tử thực sự là oan uổng cho chúng ta. Chúng ta là vì quý thể của ngài mà suy nghĩ a!

- Hừ, các người những kẻ lười biếng này, muốn cái gì bản công tử còn không biết sao! Tìm địa phương nghỉ tạm một hồi, trở về thị trấn đi, những người đó sống hay chết, không liên quan tới ta!

Trong lòng đám bộ khoái đều là chửi ầm lên, trên mặt lại không có biểu lộ ra, chỉ hét lên:

- Công tử anh minh! Công tử anh minh!

Gần đây Thánh Sơn này thất tung rất nhiều người, có tiểu phu kiếm củi, thương lữ qua đường, càng có một vị tiểu phu nhà giàu, người nhà phái ra rất nhiều tôi tớ lên núi tìm kiếm. Không chỉ ngay cả sợi lông cũng không tìm được một cái, ngược lại những tôi tớ kia cũng đều một đi không thể trở lại.

Nói là mãnh thú làm lại tìm không được vết máu thì cốt. Nói là đạo phi gây nên, lại cũng không thấy đến thương thảo tiền chuộc. Sống không thấy người chết không thấy xác. Nháo đến nhân tâm hoảng sợ, đều nói là Thánh Sơn nhảy ra yêu quái. Tri huyện đại nhân không tin yêu tà, lại phái bọn họ, những tiểu binh này đi tìm cái chết, không tin làm sao không sợ cho được.

Vốn dĩ giả vờ đi ra ứng phó một chút cũng thôi đi. Nhưng hết lần này tới lần khác dẫn tới công tử huyện lệnh nạp thiếp cùng Huyện lệnh đại nhân bất hòa. Công tử chỉ vì hù dọa cha hắn nói muốn tới Thánh Sơn chịu chết, mới để cho bọn họ thoát thân không được. Hôm nay không cần lên núi, đều là như được đại xá.

Bộ đầu nói:

- Phía trước dưới chân núi Phượng Hoàng có một chỗ nghỉ ngơi, vừa lúc ở đó... Công tử?

Đã thấy bên cạnh huyện lệnh công tử bỗng nhiên ngậy người bất động, hắn cũng quay đầu nhìn qua, không khỏi cũng sửng sốt theo!

Hứa Tiên đang cười nói với Vân Yên:

- Nguyên lai từng thụ này là Phượng Hoàng Tùng, quả nhiên giống như Phượng Hoàng giương cánh, cùng Yên nhi rất xứng đôi. nguồn

Vừa rồi lời đối thoại của những người này đều bị Hứa Tiên thu vào trong tai, đạt được không ít tin tức, Thánh Sơn này quả nhiên có chút cổ quái, thảo nào không thấy một du khách. Lần này lên núi vừa lúc có thể nhất cử lưỡng tiện. Đồng thời cũng biết được thân phận của những người này. Chính là một gã quan nhị đại, chớ sẵn có vài tên, cũng mất đi hứng thú bắt chuyện.

Cũng không phải hẳn không đi bắt chuyện, đối phương lại tới bắt chuyện, huyện lệnh công tử kia sau khi phục hồi tinh thần lại, câu đầu tiên nói đó là chỉ vào Vân Yên:

- Người là Thái Phượng cô nương!

Khiến cho Vân Yên đang hé miệng cười, nhất thời nhắm mắt nhú mày, cùng Hứa Tiên trêu đùa cũng không sao cả. Nàng biết hẳn cũng không ngại đoạn chuyện cũ này. Nhưng bị một nam tử xa lạ một ngụm gọi hoa danh năm xưa, cũng khiến nàng cực kỳ không thoải mái, lúc này cũng không thêm để ý tới.

Huyện lệnh công tử kia đúng là không lùi lại, mà là tiến lên đây, nhìn ẩm thực trên tảng đá một cái, khinh miệt cười, như là lần đầu thấy Hứa Tiên vậy, ngạc nhiên nói:

- Người chính là Hứa gì đó đến...

Hắn làm sao không biết danh hào của Hứa Tiên, càng thêm biết hắn bị biếm đến Lĩnh Nam. Thấy Hứa Tiên hôm nay chán nản đến tận đây, bên người mà ngay cả một tởm cũng không có, cùng chính mình phía sau tởm như mây, là rục rịch đối lập cỡ nào, liền không đem Hứa Tiên đặt ở trong mắt.

- Hứa Tiên!

Hứa Tiên mỉm cười, nắm chặt tay của Vân Yên. Vân Yên cũng cười khẽ.

Huyện lệnh công tử nhú mày, bất mãn vì hai người vô cùng thân thiết, đơn giản đem Hứa Tiên bỏ qua một bên, quay phía Vân Yên thêm nhỏ dãi nói:

- Thái Phượng cô nương, người so với lúc trước còn xinh đẹp hơn nhiều. Ẩm thực trong núi này quá mức đơn sơ, không bằng theo ta đến dưới chân núi tụ tập!

Lời này ngược lại cũng không phải hư ngôn. Năm xưa hắn gặp Vân Yên, đã cảm giác mỹ cực, hôm nay tái kiến, chỉ cảm thấy như thiên tiên hạ phàm.

Vân Yên cùng Hứa Tiên đạt được ăn ý, cũng sẽ không đem người trước mắt đặt ở trong mắt:

- Ta không nhận biết người, người mau mau lui ra, chớ để tự rước lấy nhục...

Nàng cũng thực không nhận biết huyện lệnh công tử này. Năm xưa cái tên Thái Phượng truyền bá Giang Nam, quan to quý nhân đều lấy việc có thể gặp mặt nàng một lần làm vinh quang. Mà Hoàng Sơn cách Hàng Châu không xa, huyện lệnh công tử này cũng là kẻ háo sắc, liền chuyên môn đi vào quan vọng. Chỉ là tư gia của cải không dày, chỉ ở vào phía xa thấy mặt một lần, ngay cả nói chuyện cũng không thể nói rõ.

Huyện lệnh công tử nhất thời biến sắc mặt nói:

- Thái Phượng cô nương, người có người mới, đã quên người cũ, quả nhiên là kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa!

Hứa Tiên nói:

- Người như vậy, cũng coi như là người đọc sách sao?

Huyện lệnh công tử cười to:

- Người đọc sách? Ta đọc hiểu thi thư, nếu đọc thành du mộc ngất đáp như người, sợ rằng ngay cả chuyện phòng the cũng đều không hiểu! Cũng chỉ đàn bà lẳng lơ mới thích người đọc sách. Nói đến Lý Tú mới bỏ tức phụ, ở trên giường đúng là rất tao tình a!

Đám sai dịch cũng cười ha ha theo.

Hứa Tiên thản nhiên nói:

- Nếu không có công danh trong người, sao dám gặp quan không quỳ, không biết có vương pháp sao?
- Người đại khái không biết, gần đây trên Hoàng Sơn này mất tích không ít người. Ta đem người giết chết, rồi ném xuống vách núi, người sẽ biết cái gì là vương pháp!

Huyện lệnh công tử vừa nói chuyện, tàn bạo bức tới.

- Người dám giết quan tạo phản?
- Giết quan? Ai biết người là quan? Người chính là chết rồi. Người khác còn tưởng rằng người không chịu bị biếm đi Lĩnh Nam, đang chạy trốn đấy!

Huyện lệnh công tử giả dối cười, đối với đám nha dịch phía sau:

- Còn không lên cho ta, sau khi chuyện thành người người đều có phần!

Cái gọi là người người đều có phần, chúng nha dịch đều biết nói là cái gì, nhìn Vân Yên phía sau Hứa Tiên, không khỏi sắc đảm bao thiên, không còn biết gì đến sợ hãi vương pháp nữa!

Hứa Tiên thở dài thật sâu:

- Luật pháp triều ta, gặp quan không quỳ, đánh hai mươi trượng. Đánh hần cho ta...

Huyện lệnh công tử dùng ánh mắt như nhìn người điên nhìn Hứa Tiên:

- Quả nhiên là đồ đầu gỗ!

Trong trường hợp đó hần lời còn chưa dứt, một đám nha dịch đã như hổ lao lên, đem hần ấn ngã xuống đất, một đao mang trượng, hung hăng đánh xuống!

Huyện lệnh công tử kêu rên nói:

- Các người làm gì, các người phát điên rồi sao?

Nhưng một đám nha dịch này bưng tỉnh không nghe thấy, chỉ lo hung hăng đánh tiếp, vẻ mặt đều là hận ý.

Hứa Tiên hơi chút ngoài ý muốn. Hần chỉ là dùng Đại Lôi Âm Thuật thoáng dẫn động. Những nha dịch này đã xuất thủ vô tình, hiển nhiên cũng là oán hận chất chứa đã lâu. Đại Lôi Âm Thuật cùng loại với thôi miên. Nếu như chỉ là để người thụ thuật làm chuyện đơn giản, liền dễ thành công. Ngược lại nếu là để hần làm hành vi cực đoan như giết cha mẹ vi phạm tâm ý của bản thân, vậy thì rất khó thành công.

Hơn nữa đồng dạng một việc trình độ cũng có khác biệt. Hứa Tiên cũng không có quy định phạt trượng nặng nhẹ ra sao, nhưng bọn nha dịch đều là liều mạng đem hết toàn lực mà đánh.

975. Chương 975: Trượng Tể. (2)

Chương 975: Trượng tể. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Quả thực như là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên không có ai thật tình nguyện ý làm chó săn.

Huyện lệnh công tử vẻ mặt oán độc nhìn Hứa Tiên, đánh xong hai mươi trượng, bọn nha dịch cũng không dừng tay.

Hứa Tiên cũng không để cho bọn họ thu tay lại, mà là nói với huyện lệnh công tử trên mặt đất:

- Ý muốn giết quan mưu phản, chính là tử tội.

Ta có thân phận trong người, vốn không nên vọng khai sát nghiệt, nhưng hôm nay ta lấy quốc pháp giết người, hợp thiên lý nhân tình, không nhiễm nhân quả!

Cũng giống như đại tướng lĩnh binh tại ngoại chinh phạt giết chóc. Phần nhân quả này cũng không dính vào trên người. Mà là cùng cả số mệnh quốc gia liên hệ với nhau. Chỉ vì đây là chỗ ti chức. Đương nhiên, nếu như làm được quá mức, tỷ như trắng trợn giết chết phù triệu, cũng sẽ gặp báo ứng, lúc này mới có “giết xuống không may”.

Huyện lệnh công tử cực kỳ sợ hãi, vừa đe dọa, vừa cầu xin tha thứ:

- Van cầu người thả ta ra, cha ta là Tân An huyện lệnh, hãn sẽ không...bỏ qua cho người!

Hứa Tiên trầm mặc không nói, con người tối tăm quay về phía ánh mắt oán độc của huyện lệnh công tử, thần sắc không chút nào thay đổi, thẳng đến hãn khí tuyệt bỏ mình, mới nói với Vân Yên:

- Yên nhi, đi thôi!

- Phu quân!

Vân Yên nhỏ giọng hô một tiếng, thần tình có chút mất tự nhiên.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Người cảm thấy ta quá tàn nhẫn?

Hắn cũng không phải là người không có tâm đồng tình, nhưng tuyệt không lạm sát vô tội chút nào. Tại điểm này, hãn có thể so với thường nhân có vẻ càng thêm lãnh khốc vô tình hơn. Dù sao năm xưa hãn đứng là thiếu chút nữa lựa chọn cùng Yến Xích Hà học kiếm, học kiếm vì sao, tất nhiên là giết hết thiên hạ ác tặc. Cái gọi là dừng nhân nhất định hung ác, chỉ là phần tàn nhẫn này của hãn, cũng không thường phát huy ra mà thôi!

Vân Yên lắc đầu:

- Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ mà thôi, bắt quá ta không phải lo lắng người khác, mà là lo lắng cho người. Người vừa rồi thoát nhìn có chút...

Hứa Tiên lại nói:

- Đáng tiếc ta không phải Đông Nhạc Đại Đế!

Không nhất định phải ở dưới hoàng tuyền mới theo số lỗi nhất nhất luận phạt, đừng nghĩ muốn chết.

- Có lúc ta sẽ muốn, loại tính tình đặc dị này, có vài phần là đến từ ảnh hưởng từ ký ức kiếp trước? Thoạt nhìn ôn hòa thiện lương cùng Đông Nhạc Đại Đế hoàn toàn là hai loại tính cách, thế nhưng không thuộc về kỳ thực là như nhau đây? Đông Nhạc Đại Đế biểu hiện ra ngoài u sầm lãnh khốc, có thể là bởi vì hãn tọa cư ở chỗ cao nhất của Địa phủ, chung quy phải đối mặt với cái ác vô cùng vô tận! Nếu là ta ở vị trí đó, có thể sẽ trở nên giống với hãn đi sao!

Vân Yên dừng lại cước bộ:

- Phu quân, người chính là người a, người không phải bất kỳ kẻ nào khác!

Hứa Tiên cười, thần nhiên nói:

- Người nói như vậy ta cứ yên tâm!

Mà ở dưới Phượng Hoàng Tunnel, những nha dịch kia, như mộng mới tỉnh, kinh hãi chảy mồ hôi nhễ nhại. Nếu là để Huyện lệnh đại nhân biết công tử là bị bọn họ tự tay đánh chết, đó thực sự là chỉ có một đường chết. Sau khi thương lượng vẫn là dùng biện pháp của huyện lệnh công tử, trở lại bấm báo chỉ nói bỗng nhiên mất đi dấu vết của hãn. Kỳ thực đem hãn ném vào trong thâm sơn u cốc, thì sẽ có dã thú hủy thi diệt tích.

Hứa Tiên cùng Vân Yên trong lúc nói chuyện, đã du ngoạn sơn thủy cao phong, chợt nghe một tiếng hét lớn:

- Nghiệt súc, trốn đi đâu...

Chỉ thấy hai đạo độn quang một đuổi một chạy, xẹt qua sơn cốc.

Trong đạo độn quang phía sau truyền ra âm thanh:

- Vị đạo hữu phía trước, con thỉnh trợ giúp ta một tay...

Mắt thấy đạo độn quang kia chạy tới trước mắt, Hứa Tiên đưa tay đuổi một cái, hóa thành một cái kim sắc đại thủ đem đạo độn quang phía trước nắm ở trong tay, giống như đang giãy dụa không ngớt là một con ly tinh thân thể như miêu, cả người dường vân hoa. Đạo độn quang phía sau lập tức vượt qua đến, hiện ra thực hình chính là một đồng tử thân khoác vũ y, cầm trong tay một thanh vỏ kiếm từng văn, giờ tay một kiếm đâm về phía ly tinh đang không thể động đậy kia.

Hứa Tiên đem ly tinh kia kéo xoay người lại, hấn cũng không muốn hỏi nguyên do liền làm đồng loa với người khác.

Đồng tử kia đâm trúng khoảng không, thất thần sửng sốt, cầm kiếm hướng phía Hứa Tiên hành lễ:

- Ta là Hoàng Hạc đồng tử dưới trưởng Nam Cực Tiên Ông, chưa hỏi cao tính đại danh của đạo hữu!

- Nguyên lai là cao đồ của Nam Cực Tiên Ông, nghe danh ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ Hứa Tiên, các người đây là vì sao...

Trong lòng Hứa Tiên khẽ động, hạc đồng tử này chẳng lẽ chính là hạc đồng tử trong nội dung vở kịch nguyên bản, vì tiên thảo cùng nương tử đánh nhau kịch liệt đó sao?

Quả nhiên danh sơn đại xuyên như vậy không có khả năng không ai chiếm cứ, hơn nữa địa vị cũng không nhỏ. Tuy rằng đối phương cũng là yêu quái, nhưng rốt cuộc là người trong Tiên đạo. Không thể dùng quy tắc đến xử lý như yêu quái. Đó thực sự là phiền toái cực lớn. Mà Long Hồ Kim Đan có thể không dă động vị cao đồ của Nam Cực Tiên Ông lấy linh được nổi danh đã lâu này.

Hoàng Hạc đồng tử đã kiến thức pháp lực của Hứa Tiên, không dám chậm trễ:

- Nguyên lai là Hứa đạo hữu, thất kính thất kính. Ta ở trong núi này tu hành, nghiệt súc kia ỷ vào có chút đạo hạnh, dĩ nhiên nhân lúc ta bế quan. Ở trên núi này giết nuốt vô tội. Ta bị oán khí kinh hãi tỉnh giấc, xuất quan trừ khử yêu nghiệt này. Còn may mà Hứa đạo hữu, không phải suýt nữa đuổi nó bỏ chạy!

Ly tinh lại kêu to:

- Thượng tiên cứu ta, chớ để nghe hạc đồng này nói bậy. Ta ở trong núi này tu hành nhiều năm, chưa bao giờ giết người vô tội lung tung. Là hạc đồng này muốn độc chiếm Hoàng Sơn, muốn đưa ta vào chỗ chết...

Hứa Tiên nói:

- Chân nhân có từng có chứng cứ gì?

Yêu quái ăn thịt người sẽ là từ nhỏ đã ăn, sẽ chính là chưa bao giờ ăn. Từ lời nói của hấn vừa nghe được suy đoán. Hoàng Sơn này là gần đây mới bắt đầu có người thất tung, vậy thì có chút kỳ quái.

Hoàng Hạc đồng tử nhú mày nói:

- Ta tận mắt nhìn thấy, sao còn có giả! Ly tinh này nguyên bản là tu hành ở trong núi, không biết vì sao đột nhiên lại đi làm chuyện ác này. Đạo hữu nghìn vạn lần chớ để bị lừa, thả đi yêu nghiệt...

Trong lòng Hứa Tiên suy nghĩ: dưới trưởng Nam Cực Tiên Ông, không phải loại người làm ác. Vẫn là Hoàng Hạc đồng tử này nói càng có thể tin được chút. Trong trường hợp đó liên quan đến một tính mạng, không thể khinh thường, liền nói với ly tinh:

- Người nếu muốn chứng minh chính mình trong sạch, không được chống lại, bằng không ta cũng không cứu được người!

Hai mắt phóng xuất một đoàn kim quang, hướng phía sâu trong mắt con ly tinh kia nhìn lại.

Hoàng Hạc đồng tử cười nói:

- Đạo hữu đại năng lại thông môn Phật môn bí pháp này! Xem thằng nhãi này còn làm xảo ngôn biện hộ...
Hứa Tiên mới khẽ động dùng hấn tâm thông, lại lập tức cảm thấy một cổ tức cực kỳ hung lệ. Từ trong thần hồn của ly tinh phát ra, cái loại cảm giác này hoàn toàn không giống yêu quái bình thường.

976. Chương 976: Cùng Kỳ.

Chương 976: Cùng Kỳ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ly tinh đột nhiên biến hoá, thân hình bành trướng khổng lồ, lông mao hung hăng dựng thẳng lên. Hai mắt trở nên đỏ sẫm như máu, một đôi cánh chim từ trên lưng mở rộng ra. Yêu khí trên người cũng trở nên cuồng bạo, quanh thân bốc lên khí tức thanh sắc.

Trong lòng Hứa Tiên kinh ngạc, nguyên bản thoát nhìn ly tinh này chỉ là yêu quái còn không có vượt qua thiên kiếp tâm thường. Nhưng lúc này đột nhiên biến hoá, yêu khí trên người nồng nặc mất thường có thể thấy được, quả thực như là đột nhiên vượt qua thiên kiếp vậy.

Ly tinh thoáng cái đột phá linh lực của Hứa Tiên trói buộc, mở rộng miệng máu lớn, mạnh mẽ lao về phía hấn.

Kỳ hành mãnh liệt như điện, Hoàng Hạc đồng tử vội hỏi:

- Đạo hữu cẩn thận!

Lúc này Hứa Tiên phản ứng lại càng nằm ngoài dự đoán, giơ tay lên, hư không bắt lấy cái cổ của ly tinh này.

Ly tinh lại vỗ cánh chim, lưu quyền cuồng phong dường như liềm đao hướng phía Hứa Tiên kéo tới.

Hứa Tiên vội vã đem Vân Yên bảo hộ ở sau người, một cái phong liềm lướt qua gương mặt, lưu lại một vết máu! Tuy rằng vết thương lập tức khép lại, Hứa Tiên cũng kinh hãi trong lòng. Bằng vào cường độ nhục thân của hấn, lại thêm linh lực hộ thể, dĩ nhiên sẽ bị phong nhân này chém ra vết thương.

Ly tinh nhân cơ hội này, linh xảo lách qua Hứa Tiên, đánh về phía Vân Yên bên cạnh hấn.

Một cái đại thủ nắm lấy đầu nó, đem nó nặng nề ấn xuống đất, phát sinh một tiếng nổ ầm ầm, núi đá nứt nẻ ra bốn phía.

Hứa Tiên nửa quỳ trên mặt đất, chăm chú ấn đầu ly tinh xuống. Trên tay di động như thiểm điện, không chế toàn bộ năng lực hành động của nó, nhử mảy mòi:

- Người rốt cuộc là vật gì vậy?

Bất cứ loại pháp thuật gì cũng đều không có khả năng để một yêu quái đột nhiên trong lúc đó lại có uy lực như thế.

Ly tinh kiệt lực giãy dụa, thân thể dưới uy lực của kiếp lôi lại còn có thể hoạt động được, trong miệng phát sinh tiếng gầm gừ rung động sơn cốc:

- Cùng Kỳ!

Hứa Tiên ngẩn ra, nhớ tới trên Sơn Hải kinh, văn tự trên đó:

- Cùng Kỳ hình dạng như hổ, có cánh, ăn thịt người để phát triển.

Trước mắt đáng dấp của quái thú này, rõ ràng chính là Cùng Kỳ kia, không có khả năng là bí pháp Long tộc? Chẳng lẽ là từ Thái Nhất Thần Điện thoát thân, những Yêu Thần kia thần niệm đang tác quái. Cái này cũng có thể đủ lý giải vì sao ly tinh này đột nhiên bắt đầu ăn thịt người.

Hoàng Hạc đồng tử:

- Hứa đạo hữu, cái này...đây là có chuyện gì?

Hứa Tiên hơi giải thích, chỉ nói cùng loại với ngoại ma xâm lấn.

Hoàng Hạc đồng tử nói:

- Thì ra là thế, thảo nào nó lại biến thành bộ dáng này, bất quá còn mời đạo hữu tha cho tính mệnh của nó, đem nó giao cho ta. Nó dù sao cũng không có ý định làm hại. Ta đi thỉnh giáo sư tôn, có thể tìm được pháp thuật phân ly ngoại ma.

- Cũng được!

Trong lòng Hứa Tiên cũng lo lắng kinh khiếp. Hắn đã từng gặp qua những yêu thú đồ đằng của Thái Nhất Thần Điện kia. Con số nhiều không giống nhau. Nếu đều giống như Cùng Kỳ này tìm được phụ thân, tất nhiên không thể khống chế ý niệm cường đại kia làm họa thương sinh, càng làm thiên hạ đại loạn trở nên tăng tiến.

Quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt! Nhưng lần này yêu nghiệt khó tránh khỏi quá nhiều quá mạnh mẽ.

Hoàng Hạc đồng tử phun ra một luồng hoàng yên, đem ly tinh này quán lấy, thu vào trong một túi gấm.

- Lần này nhờ có Hứa đạo hữu tương trợ, bằng không dựa vào một mình lực lượng của ta, thật đúng là vị tất có thể bắt được nó. Thỉnh nhị vị đến trong động phủ của ta uống chút nước trà, trò chuyện biểu đạt lòng cảm tạ!

Hứa Tiên có ý định trao đổi việc Hoàng Sơn, tự nhiên không hề khách khí, liền theo Hoàng Hạc đồng tử đi hướng động phủ.

Dọc theo đường đi Hoàng Hạc đồng tử vì bọn họ giới thiệu phong cảnh Hoàng Sơn. Đây là Nghênh Khách Tunnel, kia là Phù Dong Cốc,...chỗ nào chỗ nấy thuộc như lòng bàn tay.

Vân Yên hướng phía Hứa Tiên nháy mắt: muốn hắn đưa ra Hoàng Sơn này, chỉ sợ là không dễ!

Hứa Tiên gật đầu, trong lòng nói: Làm hết sức đi sao! Thành được thì tốt nhất. Nếu là không được, thiên hạ danh sơn nhiều như vậy, không tin không thể giúp tiểu Thiên tìm được chỗ thích hợp an thân.

Đẩy ra Thanh Đằng liên mặc, đi tới trong động phủ của Hoàng Hạc đồng tử. Tuy là động phủ trong núi, lại không hiện ra vẻ đơn sơ chút nào. Tạo hình thật là cổ phác thanh nhã, trong hạc lô phát ra đàn hương, tản mát ra khí tức kỳ dị. Hứa Tiên nguyên bản còn đang lo lắng việc mới vừa rồi, ngửi hương vị này đã cảm thấy tâm thần bình an.

- Đây là loại hương gì?

Hoàng Hạc đồng tử giải thích nói:

- Đây là Định Thần Hương, chọn dùng nhiều loại Linh Dược luyện thành. Lúc tu hành đốt lên một cây, sẽ không dễ vì tâm ma làm loạn! Đạo hữu nếu là thích, ta sẽ đưa ngươi một bó!

Hứa Tiên vội vã khước từ:

- Không cần khách khí!

Hoàng Hạc đồng tử nói:

- Lễ vật nho nhỏ, không được kính ý!

Liền thỉnh bọn họ ngồi xuống, hỏi:

- Ta nơi này có ngọc yên, đàm hoa lộ, còn có một chút quỳnh tương, hai vị thích loại nào?

- Cái này thật xấu hổ!

Tuy rằng Hứa Tiên mặc dù chỉ nghe qua quỳnh tương, cũng biết mấy thứ này đều là vật cực kỳ quý trọng. Hoàng Hạc đồng tử lại không tiếc lấy ra đãi khách. Quả nhiên không hổ là môn hạ của Nam Cực Tiên Ông, rất khảng khái hào phóng.

- Quý khách đến thăm, không dám chậm trễ, chỉ cần nhị vị không chê quê mùa là được rồi!

Thịnh tình không thể chối từ, Hứa Tiên liền không hề chối từ, hỏi qua ý kiến của Vân Yên, sau đó liền chọn Ngọc Yên.

- Nhị vị ở đây nghỉ ngơi một chút, ta hiện tại đi chuẩn bị!

Hoàng Hạc đồng tử nói xong phải đi về phía sâu trong động phủ.

Hứa Tiên cười nói:

- Ngọc Yên, Ngọc Yên, tên này vừa lúc cùng Yên nhi người rất xứng đôi!

Vân Yên nói:

- Đừng nói cái gì xứng đôi, vừa rồi đã xứng đôi qua một lần!

Hứa Tiên ghen lời, vốn là muốn mở miệng thương thảo một phen, bất quá suy nghĩ này vừa mới thất bại qua một lần.

Vân Yên hướng bên cạnh hắn dựa vào nói:

- Được, người muốn nhân gia, trong lòng nhân gia rất vui mừng! Chỉ là phu quân, người không cảm thấy Hoàng Hạc đồng tử này quá nhiệt tình sao?

Hứa Tiên kỳ quái nói:

- Nhiệt tình còn không tốt sao?

- Tốt là tốt, nhưng cách ngôn nói rằng: vô sự hiển ân cần phi gian tức đạo! Còn có, sự có khác thường tức là yêu!

Hứa Tiên nói:

- Nhân gia vốn dĩ chính là yêu, đừng nghĩ linh tinh. Chúng ta cùng nhân gia không oán không cừu, còn có thể hại chúng ta sao? Đại khái là có chuyện gì muốn mời chúng ta hỗ trợ, ừm, chắc là biết trong tay ta có Kim Đan, muốn cầu một viên!

Vân Yên nói:

- Cái này cũng có khả năng!

Hứa Tiên cảm khái nói:

- Người không biết, ta ở trên biển đến làm khách trong động phủ của Hàn Mai tiên tử, nhân gia trực tiếp mời ta ăn tuyết đoàn, là tuyết đoàn thật, kể tiếp liền xoa bóp, ai, thực sự là...!

Vân Yên bĩu môi nói:

- Cuối cùng còn không phải cả người đều cho người ăn!

Hứa Tiên gãi gãi đầu:

- Đừng nói, nói đến chuyện này ta sẽ đau đầu!

Lúc này Hoàng Hạc đồng tử từ sâu trong động phủ đi ra, trong tay nâng hai hồ lô:

- Phương diện này chính là Ngọc Yên, là nhật tinh ngưng tụ trên ngọc thạch, mà sinh ra yên hà, rất hiếm có, nhị vị nếm thử vị đạo xem thế nào?

977. Chương 977: Tất Phương.

Chương 977: Tất Phương.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên mở hồ lô ra, quay về phía miệng hồ lô, hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy một cổ hương thơm ấm áp thấm thẳng tỳ phế, chỉ cảm thấy tâm thần cực kỳ yên tĩnh thư sướng, tư vị trong đó không lời nào có khả năng hình dung được.

Hoàng Hạc đồng tử lại bê một hồng sắc quả thực đưa lên:

- Đây là Chu Quả, cũng mời nhị vị nếm thử.

Chu Quả! Cái này Hứa Tiên đã nghe qua. Người tu hành phục dụng quả này có thể đề thăng tu vi. Người luyện võ ăn một quả, lập tức tăng trưởng công lực một giáp!

Nhưng mà hắn đang muốn đi phẩm thường, Vân Yên bỗng nhiên hô hoán nói:

- Phu quân!

Thanh âm cấp thiết.

Hứa Tiên thấy Vân Yên ánh mắt mông lung, như là khốn cực, vội hỏi nói:

- Yên nhi, người làm sao?

- Cẩn thận!

Tiếng nói vừa dứt, Vân Yên ở trong lòng hắn.

Hứa Tiên trừng mắt về phía Hoàng Hạc đồng tử, Hoàng Hạc đồng tử lại cười nói:

- Người tu vi không đủ, dùng Ngọc Yên xong, khó tránh khỏi cảm thấy buồn ngủ.

Trong mắt Hứa Tiên chớp động kim quang, nhìn phía sâu trong mắt của Hoàng Hạc đồng tử, cảm thụ được cùng khí tức trên người ly tinh hung lệ như nhau!

Hắn lập tức minh bạch, Hoàng Hạc đồng tử này cũng bị Yêu Thần chiếm được!

Hứa Tiên án lên trán, cảm thấy một trận cảm giác mê muội truyền đến:

- Người hạ độc?

Lại âm thầm dùng tự quyết trấn định tâm thần, cùng “Nhân” tự quyết hỗ trợ trừ độc tố. Hắn cảm giác độc này cũng không phải là cái loại độc tố phá hư. Mà là khói mê khiến người ta hôn mê bất tỉnh, bằng không hắn cũng không có khả năng hoàn toàn phát hiện không được! Hắn thoáng yên lòng, như vậy tạm thời không cần lo lắng an nguy của Vân Yên.

Hoàng Hạc đồng tử:

- Hứa đạo hữu nói giỡn, chính người đạo hạnh không đủ, tiêu thụ không nổi Ngọc Yên này của ta, sao có thể trách ta hạ độc đây? A, nói lộ hết!

Hắn lui ra phía sau vài bước, cái động khẩu chậm rãi đi vào một thân ảnh, đi tới bên cạnh hắn, chính là ly tinh mới vừa rồi kia.

Hứa Tiên giả bộ bất động, nhàn nhạt hỏi:

- Vừa rồi đều là diễn kịch?

Hoàng Hạc đồng tử nói:

- Chúng ta diễn thế nào? Thế nhưng ngay cả khổ nhục kế cũng dùng tới, chỉ sợ không đủ để lấy được sự tín nhiệm của người. Uy danh của Hứa đạo hữu, tại hạ chính là ở trong núi này cũng đã nghe thấy nhiều, dĩ nhiên ngay cả Đông Hải Long Vương cũng không bắt được người. Chúng ta tự nhiên là không thể dùng lực chỉ có dùng trí!

Ly tình, cũng chính là Cùng Kỳ hiện tại, cũng phụ họa phát sinh tiếng cười sắc nhọn. Nó quanh năm ở trong Hoàng Sơn tu hành, phụ thuộc với Hoàng Hạc đồng tử. Khi bọn hắn đều bị thần niệm Yêu Thần ăn mòn, sau đó, quan hệ của bọn họ dĩ nhiên không có gì biến hóa.

Hứa Tiên thở dài một hơi:

- Diễn được cũng không tệ...

Chính mình vừa mới nghe qua phong thanh, nếu không phải bắt được hung thủ ăn thịt người. Mặc cho Hoàng Hạc đồng tử nói thiên hoa loạn trụ tâm hồn, cũng sẽ còn lại vài phần cẩn thận. Bắt được hung thủ, sau đó đã trầm tĩnh lại, hơn nữa lo lắng việc Yêu Thần, mới không có phòng bị cái trông trong này.

Hứa Tiên muốn giành được thời gian thanh trừ độc tố, Hoàng Hạc đồng tử thì muốn để độc tố triệt để lan tràn ra mới dễ xuất thủ. Hai người hai người cứ như vậy trò chuyện không nhanh không chậm, chỉ có sát khí càng ngày càng đậm!

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta trước nay không oán, ngày xưa không cừu, vì sao người phải thiết kế mưu hại chúng ta?

Hoàng Hạc đồng tử nói:

- Chỉ bằng vào mấy chục viên Kim Đan còn chưa đủ sao? Hơn nữa lần này người đến đây, không phải là vì Hoàng Sơn của ta sao?

- Ta nguyên bản chính là muốn dùng Kim Đan làm trao đổi!

Hứa Tiên nhón một quả Chu Quả đưa vào trong miệng. Tư vị chua ngọt cùng với linh lực ở trong miệng lan tràn ra. Nhưng đối với độc trong thân thể chính mình không có bao nhiêu tác dụng. Mà khí lực của hắn chính là ngay cả độc của tiểu Thanh cũng có thể chống trụ được qua. Hiển nhiên loại khói này cũng không phải độc tố bình thường. Hoàng Hạc đồng tử này này vì đối phó mình, thật sự đã làm ra chuẩn bị đầy đủ.

- Hà tất phiền phức như vậy, người cũng không nguyện lấy ra mấy viên Kim Đan kia đúng hay không? Nếu người thắng, không chỉ là Hoàng Sơn, ngay cả Linh Dược trong động phủ này của ta đều là của người. Nếu ta thắng, tất cả mọi thứ trên người người đều là của ta! Rất công bằng đúng không?

Hứa Tiên nhú mày nói:

- Hiện tại người cũng rốt cục là Yêu Thần, hay là Hoàng Hạc đồng tử? Đáng thương người vì ý niệm của người khác ăn mòn, còn không tự biết!

Lời nói như vậy hiển nhiên không phải người tu đạo chú trọng thanh tâm quả dục có khả năng nói ra được. Lẽ nào Yêu Thần thực bằng vào một cổ thần niệm là có thể sống lại sao?

Hoàng Hạc đồng tử nói:

- Ta chính là ta, thần niệm của Yêu Thần là một loại Linh Dược thể gian khó tìm được. Đối với đề thăng pháp lực, đây là Kim Đan trong tay người cũng khó mà theo kịp đi sao! Càng đừng nói cổ thần niệm này để ta minh bạch Thiên Đạo chân chính!

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Thiên Đạo chân chính? nguồn

Duy nhất đáng để yên tâm chính là xem ra thần niệm Yêu Thần cũng không phải là sống lại. Mà giống như bệnh độc ăn mòn đến trong thần hồn của Hoàng Hạc đồng tử vậy, cũng rót vào toàn bộ chấp niệm và tín tức của đại lượng Yêu Thần, tư duy đại biến, pháp lực cũng sẽ đại biến. Có chút giống với thể ngộ ký ức kiếp trước lại bị thôn phệ vậy.

Đông Hải Long Vương sở dĩ trở nên điên điên khùng khùng, e rằng nguyên nhân chính là vì hấn đối với thần niệm của Yêu Thần xâm nhập trong cơ thể có điều chống lại, mà như là Hoàng Hạc đồng tử tâm trí không đủ chống lại được vậy, ngược lại có vẻ rất bình thường. Chỉ là thái độ làm người xử thế, như là biến thành một người khác.

- Đúng, Thiên Đạo chân chính mấy năm nay, ta tĩnh tâm tu hành, phục Linh Dược tích công đức, vẫn là cảm thấy thiếu chút gì đó. Thẳng đến khi có được cổ thần niệm kia, mới cảm thấy rộng mở trong sáng. Trong thiên địa vạn vật tranh chấp, chỉ có cường giả có thể tồn tại. Đó là tại Nhân Gian giới Tiên Phật giới đều là như vậy. Người nếu không đủ mạnh, đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Do đó căn bản không cần lưu ý nhân nghĩa đạo đức gì cả. Chỉ cần liều mạng đem hết toàn lực đi tranh giết. Vì chính mình đoạt được một đường sinh cơ, đây là Thiên Đạo. Đạo lý này, người có thể minh bạch chứ? Không, ngụy quân tử như người, nhất định không thể hiểu rõ được.

Hoàng Hạc đồng tử nói lên đây cũng là mặt mày hớn hởi, vẻ mặt khoái ý giống như sau mười năm táo bón có thể đại tiện thoải mái.

Hứa Tiên nhàn nhạt tổng kết nói:

- Vật cạnh thiên trạch, người biết thích nghi sẽ có thể sinh tồn!

Dùng một loại thần tình kiểu như ta còn tưởng rằng người dự định nói đạo lý gì cao thâm, để nhìn Hoàng Hạc đồng tử!

Dáng tươi cười trên mặt Hoàng Hạc đồng tử bị kiềm hãm, ngưng ngừng nói:

- Quả nhiên không hổ là người đọc sách, cái gọi là Thiên Đạo Giả, chính là tám chữ này.

Hứa Tiên đem Vân Yên đưa vào trong Công Đức Ngọc Bài, chậm rãi đứng dậy:

- Đã như vậy, thì xem, giữa người và ta, rốt cục là ai mạnh hơn, ai có thể sinh tồn!

978. Chương 978: Hô Hoán.

Chương 978: Hô hoán.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hoàng Hạc đồng tử nói:

- Thế nào, không dự định tiếp tục xu độc sao?

Hồng quang trong mắt càng phát ra nồng đậm.

Hứa Tiên nói:

- Đối phó người, vậy cũng đủ rồi...

Hắn phát hiện độc này căn bản không xem như là độc, mà là Linh Dược chân chính. Sau khi trúng không chỉ không có hại, còn có lợi. Nhưng tiền đề là được ngủ một giấc thật tốt. Do đó, các loại biện pháp xu độc hiệu quả cũng không lớn. Chỉ có thể miễn cưỡng áp chế được tính. Đã như vậy, thì chỉ có tốc chiến tốc thắng, hấn tự tin ở trong Địa Tiên không người có thể ngăn cản.

Hứa Tiên hạ quyết tâm, nắm lên toàn bộ trên bàn toàn bộ nhét vào trong miệng, tùy tiện nhai ngấu nghiến, nuốt vào bụng. Để Hoàng Hạc đồng tử đứng ở cửa động, nhìn mà một trận đau lòng. Hắn có được nhiều Chu Quả như thế, cũng không dễ dàng. Vì thiết đặt cái tròng này lấy ra làm mỗi nhử. Bất quá chỉ cần đạt được những viên Kim Đan kia, tất cả đều có thể bù đắp. Hắn cảm thấy chính mình cảm hận đối với Hứa Tiên càng phát ra cường liệt hơn.

- Lâm Bình Đầu Giả!

Hứa Tiên một hơi thở đọc ra Mãnh tự chân ngôn, trên người kim quang đại phóng, hai tay kháp động thủ ấn. Từ Bất Động Minh vương ấn đến Nội Sư Tử Ấn, mười ngón động liên tục tựa như liên hoa, từ thân đến tâm đều đạt được trạng thái điều kiện tốt nhất.

Cùng lúc đó, Cùng Kỳ rít gào lao lên đó. Hai cánh vũ động nhấc lên một đôi phong liêm. Tiếng rít chia cắt tất cả những gì cản trở trước mắt nó. Trong sát na đã trảm đến trước mắt Hứa Tiên. Một đôi phong liêm này uy lực hiển nhiên cũng không phải những phong liêm linh loạn lúc trước cắt lên gương mặt của Hứa Tiên có thể so sánh được!

Hứa Tiên chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể súc tích đến mức tận cùng, mạnh mẽ đề lên hữu chưởng, đẩy ngang về phía trước, hét lớn một tiếng:

- Như Lai Thần Chưởng! Đi lên cho ta!

Một chưởng này như là hồng thủy cuộn cuộn phá vỡ đề đập, nhất tả thiên lý.

Chỉ một thoáng, trong phạm vi nhìn của Cùng Kỳ, kim sắc thủ chưởng thật lớn kia, phong liêm ở trên mặt lưu lại hai đạo vết tích, lại không hề có ý nghĩa. Còn không kịp né tránh, đã bị một cổ cực lực nặng nề đánh lên người, không tự chủ được hướng ra phía ngoài động bay đi.

Từ khoảng không trên Hoàng Sơn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một chỗ vách đá dựng đứng bộc phát ra kim quang cường liệt, làm chim rừng kinh hãi bay lên, dã thú thì chạy trốn!

- Như Lai Thần Chưởng! Đây là loại pháp thuật gì, khẩu khí thật lớn!

Hoàng Hạc đồng tử dẫn theo Cùng Kỳ hôn mê bất tỉnh bay lên bầu trời. Kinh ngạc nhìn chỗ động khẩu, rõ ràng chỉ là một Địa Tiên nho nhỏ, dĩ nhiên có linh lực khổng lồ như thế. Hắn không biết đây là còn có công lao của những Chu Quả kia. Hứa Tiên nguyên lai còn muốn uống chút Hoàng Lương nhượng duy trì linh lực, nhưng hiện tại đều bị vây khốn muốn chết, lại uống chút rượu có thể trực tiếp ngủ say!

- Nguyên Sang pháp thuật!

Thân hình cao to của Hứa Tiên hiển hiện ở động khẩu. Kim quang trên người lưu chuyển, có một loại tư thái cùng sơn so cao thấp.

Một chieue này nói đến cũng không có gì thần kỳ. Bất quá là đem Đấu tự bí quyết hội tụ linh lực, dùng Binh Tự Quyết làm thành đánh ra ngoài mà thôi. Đại thể pháp thuật tính công kích, cũng đều là đạo này. Trên đời pháp thuật tuy nhiều, chân chính đánh ra được vẫn là muốn lấy lực áp người! Tám đuôi đánh không lại, phải ra chín đuôi a! Một quỳ đánh không lại, phải mở ra hai quỳ a! Điền giải chống không được, phải treo phá diện a!

Hứa Tiên liếm liếm môi, bất quá hiệu quả thoát nhìn cũng không tệ lắm, trong khoảng khắc bị Cùng Kỳ phụ thể ly tính. Đừng nói người chỉ là một giả Địa Tiên bị cứng rắn đưa ra, chính là Địa Tiên thực, chúng ta cũng không đặt ở trong mắt.

- Phế vật kia không được, tiếp theo chính là người!

Hứa Tiên chỉ về phía Hoàng Hạc đồng tử, sau đó giơ lên cao hai tay:

- Thiên Địa Đồng Lô!

Trên bầu trời, một cái kim sắc hỏa hà trút xuống. Hoàng Hạc đồng tử phi thân né qua, vừa rồi một cái hỏa hà hướng phía hắn vọt tới. Trong giây lát đó, kim sắc hỏa diễm đem hắn bao vây quanh, cấu thành một hỏa cầu hừng hực thiêu đốt, trong thiên địa như là trống rỗng xuất hiện một hỏa lò thật lớn!

Hứa Tiên cộng minh toàn bộ nhật linh chi lực trong phương viên mười dặm này. Đem nó trực tiếp chuyển hóa thành thái dương chân hỏa. Ở trong thái dương chân hỏa nóng cháy này, bất cứ đồ vật gì đều sẽ bị đốt cháy hầu như không còn!

Hứa Tiên thở hổn hển nói:

- Ngày hôm nay nướng con chim ngu ngốc của người, xả giận cho nướng tử ta! Tuy rằng đời này nướng tử ta không bị người khi dễ qua...

Cảm giác buồn ngủ nảy lên, hận không thể hiện tại nằm trên mặt đất ngủ một giấc!

Một tiếng hạc lệ vang vọng cửu thiên, Hứa Tiên kinh ngạc ngẩng đầu, mơ hồ có thể thấy được trung tâm hỏa diễm, một con tiên hạc đang mở ra hai cánh, cái mỏ sắc nhọn đem toàn bộ hỏa diễm hít vào.

Lúc này Hứa Tiên mới triệt để thấy rõ hình dạng tiên hạc này, cũng không giống với tiên hạc tầm thường. Lông vũ trên người cũng không phải bạch sắc, mà là thanh sắc, tô điểm hồng sắc lấm tấm, kéo dài tới cánh và cuối đuôi, hóa thành hỏa hồng sắc. Đặc biệt nhất còn lại là dưới thân tiên hạc chỉ có một chân.

Đặc thù rõ ràng như thế, khiến Hứa Tiên một ngụm gọi tên của hắn:

- Tất Phương!

Trong Sơn Hải kinh, tây thứ tam kinh có văn có điều này. Hình dáng như hạc, một chân, xích văn thanh chất mà bạch uế, tên viết Tất Phương. Tiếng kêu cũng giống tên gọi, thấy lại thành có hồn hoá.

Tất Phương cùng Phượng Hoàng giống nhau, đều là hoá diệu gần với Thần Diệu. Địa phương xuất hiện sẽ gặp phải hoạ hoạn. Mà đặc điểm lớn nhất đó là không ăn ngũ cốc, chuyên lấy hỏa diễm làm thức ăn.

Cái này có thể lý giải, vì sao nó phóng hỏa khắp nơi, vì lấy thức ăn mà thôi.

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Cái này phiền phức rồi, hỏa diễm của nhân gia miễn dịch!

Trong lúc lơ đãng lại có chút hiểu ra, như là nắm được đến quy luật gì đó.

Nhưng mà không cho hắn được phép suy nghĩ nhiều, Tất Phương một tiếng hạc lệ, vung lên mỏ nhọn mạnh mẽ phun ra một luồng hỏa diễm, đem Hứa Tiên bao phủ.

Hứa Tiên từ trong hỏa hải đi ra, không khỏi có chút sầu mi khổ kiểm, lần này có nháp, ta cũng là miễn dịch hỏa diễm!

Hứa Tiên cao giọng quát dẹp đường:

- Người đã muốn cùng ta giảng đạo luận bàn gì đó, vậy để cho ta tới đầu loại người đi sao, vừa lúc có thể tiết kiệm chút Kim Đan!

Tất Phương ngẩng đầu phát sinh một tiếng hạc lệ, tản mát ra chiến ý hùng hực như lửa, giương cánh hóa thành một đạo hồng quang, đâm về phía Hứa Tiên!

Hứa Tiên hóa thành một đạo kim quang, nghênh đón Tất Phương.

Chân núi, đám bộ khoái đã quyết định tiến hành đại nghiệp huỷ thi. Bỗng nhiên vô số con chim rừng bay ra, kêu to lướt qua khoảng không trên đỉnh đầu bọn họ. Sơn lâm náo loạn bất an, truyền ra rất nhiều tiếng kêu của dã thú, chợt có một con báo hoa từ trong rừng rậm nhảy ra, nhưng từ bên người bọn họ lướt qua, cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Đám bộ khoái mở to cái miệng, hai mặt nhìn nhau, không biết đây là đã xảy ra chuyện gì!

979. Chương 979: Hô Hoán. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 979: Hô Hoán. (2)

Có kẻ nhát gan đã bấp chân chuột rút, muốn lui về phía sau. Bộ khoái không chịu nổi lòng hiếu kỳ, tiến lên vài bước, rẽ qua sơn đạo, tới cửa, vừa vặn thấy được trong viễn sơn, một đạo kim quang cùng một đạo hồng quang đang đánh cùng một chỗ.

Lưỡng đạo quang mang đều chịu nhường nhau, đụng độ thành một, phân nửa là kim sắc, phân nửa là hồng sắc quang cầu, còn đang không ngừng bành trướng biến lớn lên, thẳng đến phẳng phất giống như đến cực hạn, âm âm bạo liệt.

Vân khí bị tê toái, cự mộc bị nhỏ bật rễ.

Bộ đầu mặc dù đứng cách cực xa, vẫn đang cảm thấy sóng nhiệt đập vào mặt mà đến, hần vội vã ôm lấy một gốc cây đại thụ bên cạnh mới không bị thổi bay đi.

Sau khi va chạm mãnh liệt, kinh hồn chưa định bộ đầu thở hổn hển ngẩng đầu lên, đã thấy lưỡng đạo quang mang kia đang ở trên bầu trời triển đấu. Khi thì giao kích khi thì chia lìa, mỗi một lần va chạm với nhau đều phát sinh tiếng nổ như sấm, nhắc lên cuồng phong thật lớn.

Hần trợn mắt há hốc miệng, chỉ cảm thấy trong núi phẳng phất như đang có hai cự nhân nhìn không thấy đang giơ chiến phủ cùng cự kiếm giao chiến.

- Má ơi!

Bộ đầu bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, hô to một tiếng, té chạy trở về. Những bộ khoái khác từ lâu đã bị dọa hỏng, đem thi thể tùy ý ném vào trong khe suối bên cạnh sơn đạo, cũng chạy theo xuống núi.

Hứa Tiên ôm vai thở dốc. Mới vừa rồi giao kích, nơi đó bị mổ nhọn lưu lại một lỗ máu. Thế nhưng rất nhanh khép lại! Hơn nữa dưới thống khổ kích thích, khốn trên người tựa hồ cũng trở nên yếu một ít.

Mà tương ứng trên bụng Tất Phương cũng bị Hứa Tiên lấy Lôi Đình chi lực xé rách một đạo vết thương thật lớn, đủ để thấy được nội tạng trong đó. Nơi đó chỉ có một đoàn hỏa diễm đổ xuống phía dưới.

Tất Phương cúi đầu nhìn vết thương trên bụng mình, không thể tin tưởng nói:

- Không nghĩ tới người lại có lực lượng như vậy!

Hần biết rõ lực lượng của chính mình. Sau khi hắn hoá thân thành Tất Phương, đừng nói là Địa Tiên, chính là Thần Tiên tâm thường cũng không nhất định là đối thủ của hắn, thế nhưng mới vừa rồi cùng Hứa Tiên giao chiến một phen dĩ nhiên còn rơi vào hạ phong.

Hứa Tiên nhếch miệng cười nói:

- Ta lập tức sẽ tiến người lên Tây Thiên!

Tất Phương lại cười lớn:

- Bất quá, còn xa xa không đủ!

Nó vũ động lông cánh thiêu đốt, lưu hỏa từ đuôi của nó rơi xuống. Rơi xuống chỗ nào, chỗ đó hoá thành một mảnh hỏa hải, trên hỏa hải bốc lên hỏa xà tựa hồ lại gây cho nó lực lượng mới làm vết thương trên bụng lập tức khép lại.

Không, không chỉ là vết thương khép lại, ngay cả linh lực đều khôi phục tới trạng thái tốt nhất!

- Dục hỏa trùng sinh!

Tất Phương ngửa mặt lên trời cuồng tiếu:

- Cả toà sơn mạch này đều cho ta sử dụng. Ở chỗ này người vĩnh viễn cũng giết không được ta, người thua chắc rồi!

Hứa Tiên nhú mày chặt lại, tựa hồ hỏa diễm đều có đặc tính dục hỏa trùng sinh, chính mình công kích một trăm, nhân gia mỗi giây khôi phục một nghìn điểm huyết lượng, một nghìn điểm ma lực, thế này làm sao đánh! Nhưng lại rất khó nói có thể có sau khi sống lại tại chỗ hay không. Năng lực dục hỏa trùng sinh cũng có thể không phải nói mà thôi. Quả nhiên không hổ là Tất Phương Thần Điều.

Hơn nữa khi hắn nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Hoàng Sơn các nơi tứ bề báo hiệu bất ổn, sơn hỏa hăng hái hướng ra xung quanh xâm lấn. Lúc này đang mùa thu khô ráo, lá khô đầy núi, hỏa thế cũng không có thu liễm trạng thái chút nào. Tiếp tục như thế, toà danh sơn phong cảnh như hoạ này sẽ bị thiêu đốt hầu như không còn.

Tất Phương nói:

- Người còn có thời gian lo lắng cái khác, vẫn là lo lắng ình trước đi đã! Mới có thể ăn vào Ngọc Yên, cùng ta giao chiến lâu như vậy ta rất bội phục, nhưng hiện tại không sai biệt lắm cũng nên thấy hiệu quả đi sao! Nếu như người nguyện ý chờ, chúng ta có thể lại trò chuyện một hồi!

Trong lòng Hứa Tiên rét lạnh, Tất Phương nói không sai, hiện tại hắn đã không chỉ là trong đầu mơ hồ, ngay cả vận chuyển linh lực đều bắt đầu xuất hiện trì trệ, so với đối phương, chính mình căn bản không có tư bản để đánh lâu dài, phải tìm được biện pháp một kích phải giết mới được!

Nhưng trong tay hắn hai sát khí lớn nhất, Nhật Hỏa Thần Mang không có tác dụng quá lớn, kiếp lôi ngược lại có chút hiệu quả. Nhưng bản thân đối phương chính là tinh quái Địa Tiên nhất lưu, kinh lịch qua tiểu thiên kiếp, hơn nữa hôm nay biến hóa thành Tất Phương, sợ rằng đối với kiếp lôi trong thiên kiếp cũng có đề kháng tương đối.

Vốn dĩ cho dù là đối phó với Thần Tiên chân chính, cũng có thể dùng kiếp lôi làm tê liệt đối phương, sau đó công kích chỗ yếu hại. Nhưng Tất Phương chính là hỏa diễm hóa thân, căn bản không có chỗ yếu hại để bàn! Hắn thực tại không nắm chắc có thể một kích tất sát. Nếu là hao hết kiếp lôi khổ cực tích góp từng tí một mà không có thể đánh chết đối phương, vậy thì thực sự là bồi phụ nhân lại mất binh!

Thủy đúng là có thể khắc hỏa, nhưng trông cậy vào chính mình điều khiển chút Thủy Linh chi lực này tiêu diệt hỏa diễm kia. Vậy thật đúng là ứng với thành ngữ như muối bỏ biển. Hàn Mai tiên tử nếu là ở đây, có thể làm được lấy băng khắc hỏa, hắn nói, vẫn là bỏ đi đi!

Nghĩ đến đây, Hứa Tiên bỗng nhiên trong lòng khê động, thấy kim ô chi nhân trên tay, quay về phía giới chỉ nói:

- Uy uy, có người không?

Tất Phương trừng mắt, người này sẽ không phải là phát điên rồi chứ! Đơn giản lại hóa thành bộ dáng đồng tử, ngồi ở trên vách đá xem hắn phát điên cái gì!

Lúc này ở saau trong thủy khuyết tiên cung tại Đông Hải cũng là một mảnh rung động, thanh âm của Hứa Tiên ở chỗ này cuộn cuộn quanh quẩn:

- Uy, uy, có người không?

Cô Tùng đạo nhân đang chủ trì sự vật ngẩng đầu lên:

- Chẳng lẽ là Hứa đạo hữu!

Hứa Tiên đang đem lỗ tai ghé vào trên giới chỉ nghe được lời này thì đại hỉ, vội vã đáp:

- Đúng, đúng, xin hỏi Hàn Mai tiên tử có ở đây không?

- Người tìm nàng làm cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta muốn mời nàng hỗ trợ..

- Hừ, chờ đi, động phủ của nàng ở ngay lân cận, đợi đưa tin cho nàng.

Chỉ qua chốc lát, Cô Tùng đạo nhân nói:

- Nàng lập tức đi ra, chỉ là phải giúp người thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Chờ nàng đến, người để nàng đến bên trên chính điện, trong con mắt của kim ô đồ họa kia!

Trên tay mai kim ô chi nhân này tác dụng lớn nhất cũng không phải là trong đó chứa đựng chút Nhật Hỏa Thần Mang, mà là Thái Nhất Thần Điện không chế hạch tâm, đồng dạng cũng có thể đem nó sử dụng coi như môn hộ liên thông Thái Nhất Thần Điện.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên nói với Tất Phương:

- Hồn dẫn người xong rồi!

Hàn Mai tiên tử là người trong Thần Tiên, nắm giữ năng lực lại vừa vận khắc chế hoả diễm. Gặp lại mặc dù có chút xấu hổ, nhưng hiện tại cũng không để ý được nhiều như thế!

Tất Phương vẽ mặt quái dị nhìn hần:

- Xem ra thật sự là phát điên rồi!

Nhưng cũng cẩn thận đề phòng, miễn cho bị hần vô đến, vừa rồi uy lực của thiểm điện kia, hần coi như là đã kiến thức, nhưng tự dự đoán chỉ dành cẩn thận một chút, Hứa Tiên đừng hồng thắng được hần.

Có kẻ nhất gan đã bấp chân chuột rút, muốn lui về phía sau. Bộ khoái không chịu nổi lòng hiếu kỳ, tiến lên vài bước, rẽ qua sơn đạo, tới cửa, vừa vận thấy được trong viễn sơn, một đạo kim quang cùng một đạo hồng quang đang đánh cùng một chỗ.

Lưỡng đạo quang mang đều chịu nhường nhau, đụng độ thành một, phân nửa là kim sắc, phân nửa là hồng sắc quang cầu, còn đang không ngừng bành trướng biến lớn lên, thẳng đến phẳng phất giống như đến cực hạn, âm âm bạo liệt.

Vân khí bị tê toái, cự mộc bị nhỏ bật rễ.

Bộ đầu mặc dù đứng cách cực xa, vẫn đang cảm thấy sóng nhiệt đập vào mặt mà đến, hần vội vã ôm lấy một gốc cây đại thụ bên cạnh mới không bị thổi bay đi.

Sau khi va chạm mãnh liệt, kinh hồn chưa định bộ đầu thở hổn hển ngẩng đầu lên, đã thấy lưỡng đạo quang mang kia đang ở trên bầu trời triển đấu. Khi thì giao kích khi thì chia lìa, mỗi một lần va chạm với nhau đều phát sinh tiếng nổ như sấm, nhắc lên cuồng phong thật lớn.

Hần trợn mắt há hốc miệng, chỉ cảm thấy trong núi phẳng phất như đang có hai cự nhân nhìn không thấy đang giơ chiến phủ cùng cự kiếm giao chiến.

- Má ơi!

Bộ đầu bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, hô to một tiếng, té chạy trở về. Những bộ khoái khác từ lâu đã bị doạ hồng, đem thi thể tùy ý ném vào trong khe suối bên cạnh sơn đạo, cũng chạy theo xuống núi.

Hứa Tiên ôm vai thở dốc. Mới vừa rồi giao kích, nơi đó bị mỗ nhọn lưu lại một lỗ máu. Thế nhưng rất nhanh khép lại! Hơn nữa dưới thống khổ kích thích, khốn trên người tựa hồ cũng trở nên yếu một ít.

Mà tương ứng trên bụng Tất Phương cũng bị Hứa Tiên lấy Lôi Đình chi lực xé rách một đạo vết thương thật lớn, đủ để thấy được nội tạng trong đó. Nơi đó chỉ có một đoàn hỏa diễm đổ xuống phía dưới.

Tất Phương cúi đầu nhìn vết thương trên bụng mình, không thể tin tưởng nói:

- Không nghĩ tới người lại có lực lượng như vậy!

Hần biết rõ lực lượng của chính mình. Sau khi hần hoá thân thành Tất Phương, đừng nói là Địa Tiên, chính là Thần Tiên tâm thường cũng không nhất định là đối thủ của hần, thế nhưng mới vừa rồi cùng Hứa Tiên giao chiến một phen dĩ nhiên còn rơi vào hạ phong.

Hứa Tiên nhếch miệng cười nói:

- Ta lập tức sẽ tiến người lên Tây Thiên!

Tất Phương lại cười lớn:

- Bất quá, còn xa xa không đủ!

Nó vũ động lông cánh thiêu đốt, lưu hoả từ đuôi của nó rơi xuống. Rơi xuống chỗ nào, chỗ đó hoá thành một mảnh hỏa hải, trên hỏa hải bốc lên hoả xà tựa hồ lại gây cho nó lực lượng mới làm vết thương trên bụng lập tức khép lại.

Không, không chỉ là vết thương khép lại, ngay cả linh lực đều khôi phục tới trạng thái tốt nhất!

- Dục hoả trùng sinh!

Tất Phương ngửa mặt lên trời cuồng tiếu:

- Cả toà sơn mạch này đều cho ta sử dụng. Ở chỗ này người vĩnh viễn cũng giết không được ta, người thua chắc rồi!

Hứa Tiên nhú mày chặt lại, tựa hồ hoá điều đều có đặc tính dục hỏa trùng sinh, chính mình công kích một trăm, nhân gia mỗi giây khôi phục một nghìn điểm huyết lượng, một nghìn điểm ma lực, thế này làm sao đánh! Nhưng lại rất khó nói có thể có sau khi sống lại tại chỗ hay không. Năng lực dục hỏa trùng sinh cũng có thể không phải nói mà thôi. Quả nhiên không hổ là Tất Phương Thần Điều.

Hơn nữa khi hắn nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Hoàng Sơn các nơi tứ bề báo hiệu bất ổn, sơn hỏa hăng hái hướng ra xung quanh xâm lấn. Lúc này đang mùa thu khô ráo, lá khô đầy núi, hỏa thế cũng không có thu liễm trạng thái chút nào. Tiếp tục như thế, toà danh sơn phong cảnh như hoạ này sẽ bị thiêu đốt hầu như không còn.

Tất Phương nói:

- Người còn có thời gian lo lắng cái khác, vẫn là lo lắng mình trước đi đã! Mới có thể ăn vào Ngọc Yên, cùng ta giao chiến lâu như vậy ta rất bội phục, nhưng hiện tại không sai biệt lắm cũng nên thấy hiệu quả đi sao! Nếu như người nguyện ý chờ, chúng ta có thể lại trò chuyện một hồi!

Trong lòng Hứa Tiên rét lạnh, Tất Phương nói không sai, hiện tại hắn đã không chỉ là trong đầu mơ hồ, ngay cả vận chuyển linh lực đều bắt đầu xuất hiện trì trệ, so với đối phương, chính mình căn bản không có tư bản để đánh lâu dài, phải tìm được biện pháp một kích phải giết mới được!

Nhưng trong tay hắn hai sát khí lớn nhất, Nhật Hỏa Thần Mang không có tác dụng quá lớn, kiếp lôi ngược lại có chút hiệu quả. Nhưng bản thân đối phương chính là tinh quái Địa Tiên nhất lưu, kinh lịch qua tiểu thiên kiếp, hơn nữa hôm nay biến hóa thành Tất Phương, sợ rằng đối với kiếp lôi trong thiên kiếp cũng có đề kháng tương đối.

Vốn dĩ cho dù là đối phó với Thần Tiên chân chính, cũng có thể dùng kiếp lôi làm tê liệt đối phương, sau đó công kích chỗ yếu hại. Nhưng Tất Phương chính là hỏa diễm hóa thân, căn bản không có chỗ yếu hại để bàn! Hắn thực tại không nắm chắc có thể một kích tất sát. Nếu là hao hết kiếp lôi khổ cực tích góp từng tí một mà không có thể đánh chết đối phương, vậy thì thực sự là bồi phụ nhân lại mất binh!

Thủy đúng là có thể khắc hỏa, nhưng trông cậy vào chính mình điều khiển chút Thủy Linh chi lực này tiêu diệt hỏa diễm kia. Vậy thật đúng là ứng với thành ngữ như muối bỏ biển. Hàn Mai tiên tử nếu là ở đây, có thể làm được lấy băng khắc hỏa, hắn nói, vẫn là bỏ đi đi!

Nghĩ đến đây, Hứa Tiên bỗng nhiên trong lòng khê động, thấy kim ô chi nhãn trên tay, quay về phía giới chỉ nói:

- Uy uy, có người không?

Tất Phương trừng mắt, người này sẽ không phải là phát điên rồi chứ! Đơn giản lại hóa thành bộ dáng đồng tử, ngồi ở trên vách đá xem hắn phát điên cái gì!

Lúc này ở sau trong thủy khuyết tiên cung tại Đông Hải cũng là một mảnh rung động, thanh âm của Hứa Tiên ở chỗ này cuộn cuộn quanh quẩn:

- Uy, uy, có người không?

Cô Tùng đạo nhân đang chủ trì sự vật ngẩng đầu lên:

- Chẳng lẽ là Hứa đạo hữu!

Hứa Tiên đang đem lỗ tai ghé vào trên giới chỉ nghe được lời này thì đại hỉ, vội vã đáp:

- Đúng, đúng, xin hỏi Hàn Mai tiên tử có ở đây không?

- Người tìm nàng làm cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta muốn mời nàng hỗ trợ...

- Hừ, chờ đi, động phủ của nàng ở ngay lân cận, đợi đưa tin cho nàng.

Chỉ qua chốc lát, Cô Tùng đạo nhân nói:

- Nàng lập tức đi ra, chỉ là phải giúp người thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Chờ nàng đến, người để nàng đến bên trên chính điện, trong con mắt của kim ô đồ hoạ kia!

Trên tay mai kim ô chi nhân này tác dụng lớn nhất cũng không phải là trong đó chứa đựng chút Nhật Hỏa Thần Mang, mà là Thái Nhất Thần Điện khổng lồ chế hạch tâm, đồng dạng cũng có thể đem nó sử dụng coi như môn hộ liên thông Thái Nhất Thần Điện.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên nói với Tất Phương:

- Hỗn đản người xong rồi!

Hàn Mai tiên tử là người trong Thần Tiên, nắm giữ năng lực lại vừa vặn khắc chế hoả diễm. Gặp lại mặc dù có chút xấu hổ, nhưng hiện tại cũng không để ý được nhiều như thế!

Tất Phương vẽ mặt quái dị nhìn hắn:

- Xem ra thật sự là phát điên rồi!

Nhưng cũng cẩn thận đề phòng, miễn cho bị hắn vồ đến, vừa rồi uy lực của thiểm điện kia, hắn coi như là đã kiến thức, nhưng tự dự đoán chỉ đành cẩn thận một chút, Hứa Tiên đừng hòng thắng được hắn.

980. Chương 980: Có Tuyệt

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 980: Có Tuyệt

Hứa Tiên cũng đơn giản ở trên nham bích tìm một cái cây ngồi xuống, cùng sử dụng nhân thần cảm tức nhìn đối phương, thẳng đến trên giới chỉ truyền đến một tia cảm ứng, một đạo Băng Lam sắc lệ ảnh xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Hứa Tiên đại hỉ, chỉ về phía Tất Phương:

- Giết hắn!

Hàn Mai tiên tử toàn bộ không có phản ứng, chỉ là dùng con mắt Băng Lam sắc nhìn chăm chú vào Hứa Tiên!

Hứa Tiên cả người phát lạnh một cái, há miệng muốn nói cái gì, lập tức lại cảm thấy không nói gì cho đúng, bỗng nhiên cảm thấy chính mình phạm sai lầm, tiên tử xinh đẹp này quả thực so với Tất Phương Thần Điều còn muốn khó có thể đối mặt hơn.

- A, kỳ thực cũng không có chuyện gì, chính là...

Hứa Tiên linh cơ khẽ động, luống cuống tay chân từ trong ngọc bài móc ra một viên Kim Đan, đưa cho Hàn Mai tiên tử:

- Gần đây luyện ra một lò Kim Đan, tặng người một viên, người về trước đi sao!

Trong đầu hỗn loạn, đã làm tốt chuẩn bị chạy trốn.

- Đây là người ăn nói...

Hàn Mai tiên tử không nhận Kim Đan, vẫn là nhìn chằm chằm ánh mắt trốn tránh của Hứa Tiên.

- Ta có tội!

Hứa Tiên che mặt, cảm giác hành vi của chính mình quả thực như là sau một đêm tỉnh, bỏ lại mấy trăm đồng tiền, quả thực so với một đêm tình bản thân còn muốn quá phận hơn!

Tất Phương ngồi ở vách núi đối diện trên cổ tùng, ôm bụng cười lớn:

- Ha ha ha ha, đây là đòn sát thủ của người? Nguyên lai là mời nãi nãi qua đây, người hiểu kính qua, sau đó chạy nhanh lên đi!

Thần sắc của hắn nghiêm nghị:

- Bất quá ta thấy, vị tất chạy trốn được!

- Nãi nãi?

Hàn Mai tiên tử quay đầu nhìn phía Tất Phương.

- Thế nào, người có ý kiến gì không? Vẫn là phải lưu lại, cùng chết với hắn...

Trên người Tất Phương lại bốc lên hỏa diễm. Ở trong sơn hỏa hùng hực cháy, lại khôi phục trạng thái tốt nhất.

- Người không thể giết hắn...

- A, vì sao?

- Bởi vì ta không cho phép...

Hàn Mai tiên tử vừa nói dứt lời, một điểm hàn mang bắn về phía Tất Phương.

- Cho rằng hiểu chút Băng quyết là có thể khắc chế được ta sao? Quá ngu xuẩn!

Tất Phương hồ đồ không thèm để ý vung lên tay phải, một cái cánh thiêu đốt hỏa diễm thật lớn, không ngừng vỗ về phía điểm hàn mang này, hơn nữa đem thân hình Hứa Tiên và Hàn Mai tiên tử đều bao phủ ở bên trong.

Trong lúc đó, khi điểm hàn mang kia đụng tới cánh chim hỏa diễm, xích hồng sắc hỏa diễm lại đột nhiên biến thành Băng Lam. Hỏa diễm thiêu đốt hùng hực, đình chỉ nhảy lên, tựa như bị đông lại. Hơn nữa đang không ngừng hướng về phía trước lan tràn ra, trong nháy mắt đó đã đông cứng cả cánh chim. Sau đó âm ỉ nghiền nát, hóa thành vô số bụi băng phiêu tán!

Hứa Tiên ngơ ngác từ phía sau nhìn bóng lưng của nàng, tóc dài tuyết lam sắc theo gió núi vũ động, cũng thoắt bay hàng vạn hàng nghìn bụi băng quả nhiên là tuyệt đẹp!

Hàn khí toả khắp, đem hỏa thể lập tức trở nên nhỏ lại chút!

- Cái gì?

Tất Phương kinh hô một tiếng, vội vã thu hồi cánh tay, đã thấy cả cánh tay phải đã bị đông lại thành băng, không thể tin tưởng nhìn phía Hàn Mai tiên tử:

- Đây là... Đây là hàn huyền vạn năm trong truyền thuyết có thể đông kết tất cả thành băng!

Hứa Tiên nhìn khuôn mặt Tất Phương như chó nhà có tang, không khỏi cười ha ha:

- Thoạt nhìn người còn không chết!

Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của hắn, năng lực của Hàn Mai tiên tử có thể khắc chế hoàn mỹ hỏa diễm của Tất Phương, quá mức cực đoan truy cầu một loại lực lượng, đối với lực lượng tương phản cũng sẽ khuyết thiếu cũng đủ năng lực chống lại! Ở trên điểm này, Hứa Tiên ngược lại không có sợ hãi hàn băng của Hàn Mai tiên tử như vậy, đương nhiên cũng chỉ là tương đối mà nói.

Hàn Mai tiên tử ngoái đầu nhìn lại Hứa Tiên một cái, lập tức đem vẻ nhiệt tình của hắn đóng băng:

- Ta tiếp tục hồi hận!

Tất Phương hạc lệ một tiếng, lại hóa thành dáng dấp Thần Điểu, hét lớn lên:

- Hứa Tiên, ngươi thật đê tiện! Chính mình đánh không lại, còn cầu nữ nhân tới hỗ trợ. Ngươi như vậy thì tính là loại nam nhân gì!

- Ha hả? Đê tiện, ngươi thật có mặt mũi nhắc tới hai chữ này! Ngươi vừa mới bắt đầu chẳng lẽ không phải muốn một đánh hai sao? Có bản lĩnh ngươi lại gọi người đến a!

Tất Phương lại nói với Hàn Mai tiên tử:

- Uy, vị đạo hữu này, việc này cùng ngươi không quan hệ. Chính là ân oán giữa ta cùng Hứa Tiên, ngươi mau chóng lui ra. Bản thân không cùng ngươi tính toán, bằng không...

Hốt hoảng tránh thoát một điểm hàn mang này tập kích, quay đầu lại đã thấy điểm hàn mang kia đang rơi lên mặt đất trong sơn lâm, triển khai một vòng lam sắc quang hoàn. Sơn hỏa nhất thời hoàn toàn dập tắt, trên tán cây đều ngưng ra một tầng băng sương, như là thoáng cái từ mùa thu chuyển sang mùa đông. Khói đen cuộn cuộn mất đi dấu nguồn, bắt đầu tiêu tán. Trong sơn cốc mọc lên bạch sắc vụ khí!

Sau đó hai người đấu pháp hoàn toàn mất đi cân bằng. Hàn Mai tiên tử đứng ở đầu cũng không nhúc nhích. Chỉ là tán ra một chút hàn mang, liền đánh cho Tất Phương chỉ có lực chống đỡ, không có lực hoàn thủ. Chỉ có thể không ngừng tránh né, thỉnh thoảng không cẩn thận bị bắn trúng một chút, thân thể lập tức đã bị đông lại một khối lớn. Tuy rằng rất nhanh lại dùng hỏa diễm khôi phục lại, nhưng mất đi sơn lâm đại hỏa tẩm bổ, hỏa diễm trên người hắn hiển nhiên đang nhỏ đi!

Trong sơn cốc đã biến thành thế giới băng tuyết, không còn là sân nhà của Tất Phương nữa!

Hứa Tiên thoải mái như thường ngồi ở phía sau Hàn Mai tiên tử xem kịch, thỉnh thoảng nói châm chọc Tất Phương:

- Đến đánh ta a, hỗn đản! Ta thấy ngươi vẫn là ngoan ngoan đem Hoàng Sơn giao ra đây, ta cho ngươi chết toàn thân!

Ngáp dài liên tục, đổi lại tư thái càng thoải mái hơn, nằm ở trên thân cây.

Tất Phương tức giận kêu to oa oa, lại không thể làm gì Hứa Tiên được. Hắn phóng xuất hỏa diễm đến không được trước người của Hàn Mai tiên tử đã biến thành băng vụn!

Hỏa diễm trên người hắn tuy rằng cũng là linh hỏa, nhưng hiển nhiên thấp hơn hàn huyền vạn năm của Hàn Mai tiên tử một đẳng cấp. Nếu là có thái dương chân hỏa sẽ không đến mức chật vật như vậy. Mà thái dương chân hỏa và Nhật Hỏa Thần Mang của Hứa Tiên mặc dù cao hơn Tất Phương một đẳng cấp, nhưng vẫn là hỏa diễm rất khó tạo thành thương tổn mang tính thực chất gì đối với Tất Phương đã hóa thân, ngược lại không nghĩ qua là vì hắn bổ sung năng lượng!

Khi Tất Phương lại một lần nữa chật vật tránh qua hàn mang công kích, một hơi bay lên chỗ cao trên bầu trời, hóa thành đồng tử:

- Được rồi, ngươi đã ngu xuẩn không hiểu chuyện như thế, liền chôn cùng hắn đi!

Nói rồi lấy ra một mai thần phù!

- Hoàng Sơn thần ấn, tiên tử cẩn thận!

Con ngươi của Hứa Tiên co rút lại, nhận ra đồ vật này. Thần ấn chính là vật căn bản để thao túng linh lực của sơn mạch. Ở trong núi này có uy lực khác với bình thường! Đương nhiên nếu có thể đoạt được ấn này cho tiểu Thiên liên có thể đề nâng bớt được hơn mười năm công phu luyện hóa địa mạch! xem tại

Hứa Tiên liền cảm thấy ngọn núi dưới chân rung động, phẳng phất như Cự Long sắp sửa thức tỉnh.

981. Chương 981: Nam Cực.

Chương 981: Nam Cực.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Một đạo quang trụ đột nhiên từ đỉnh núi mọc lên, bắn thẳng đến bầu trời.

Hoàng Sơn bảy mươi hai ngọn, phóng xuất bảy mươi hai đạo quang trụ, tất cả đều đâm vào trong thân thể Tất Phương.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Tiên tử mau ngăn cản hần!

Chính hần đã vận chuyển bất động linh lực!

Trên trán Hàn Mai tiên tử tương khảm bảo thạch hình thoi, bắt đầu phóng xuất từng vòng quang mang đậm lam sắc, nhàn nhạt mở miệng:

- Thiên hạ hữu tuyết!

Trên bầu trời bỗng nhiên bắt đầu phiêu khởi tuyết hoa, bay lả tả, bình yên vắng vẻ. Cùng uy thế cường đại của Tất Phương hình thành đối lập rõ ràng. Trong lúc đó mỗi một phiến tuyết hoa đều là hàn mang trí mạng, dưới Hàn Mai tiên tử thao túng, cùng nhau cuốn Tất Phương lên bầu trời!

Cùng lúc đó, Tất Phương phát sinh một tiếng hạc lệ xuyên thấu thiên địa, mở ra mở hạc thật dài, phun ra quang trụ chói mắt, đem Hứa Tiên và Hàn Mai tiên tử bao phủ!

Đại địa rung động, ngọn núi lung lay.

Đợi cho bụi bậm rơi xuống, địa phương Hứa Tiên và Hàn Mai tiên tử vốn đang đứng, lưu lại một chỗ trống kinh khủng rộng đến hơn mười mẫu, sâu đạt mấy trăm trượng.

Mà ở trên bầu trời, tuyết đã dừng, nhưng lưu lại một tượng băng Tất Phương thật lớn, bị hơn mười đạo băng trụ từ trên đỉnh núi kéo dài ra chống đỡ, mới chưa hề rơi xuống trên mặt đất.

Tất cả đều một lần nữa trở về yên bình!

Ở sâu trong không động truyền ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, một đầu người chậm rãi từ trong mặt đất chui ra, chính là đáng đáp của Hứa Tiên. Phía sau hần một mảnh hỗn độn, huyết nhục đều bị bốc hơi lên, thẳng có thể thấy được bạch cốt lạnh lạnh, lưu chuyển quang mang trong suốt.

Nếu không phải phục dụng Kim Đan, rèn đúc lại nhục thân. Lần này hần cũng muốn bị đánh cho hồn phi phách tán. Dù vậy cũng là ở trên xương cốt thấy vết rách chẳng chịt. Hần lắc lắc đầu còn đang mơ hồ, nhìn quanh bốn phía, động hình dạng rất là quy tắc, tường cũng hoá thành quang hoa kết tinh!

Cái này thì tính là gì? Vệ tinh quỹ đạo pháo sao? Ở trước mặt loại công kích này, cương cần thiết cốt cũng chỉ là trò cười. Những thần tiên yêu quái này, thật dudsng là không thể khinh thường a!

Hứa Tiên đứng dậy, hiển lộ ra Hàn Mai tiên tử dưới thân, bắt chấp tránh né ánh mắt của nàng, nhìn trái nhìn phải xác định nàng không bị thương tổn gì, mới coi như thở phào nói:

- Không có việc gì là tốt rồi!

Mới vừa rồi trong nháy mắt hần đem Hàn Mai tiên tử bảo hộ dưới người, tụ tập toàn bộ linh lực mới cứng rắn chống đỡ qua một kích trí mạng kia.

Hàn Mai tiên tử đẩy đẩy ngực Hứa Tiên. Hứa Tiên mới phát giác chính mình còn đang nằm ở trên người nàng. Dưới thân truyền đến xúc giác dường như tuyết hoa. Tuy rằng băng lãnh nhưng rất mềm mại, lại mang theo hương khí tựa có tựa không.

Hắn vội vã khởi động thân thể, xoay người nằm trên mặt đất, đau đến nhe răng nhếch miệng, nhanh lên lại biến thành quỳ rạp trên mặt đất.

Hàn Mai tiên tử đứng lên, giơ lên tay phải, xoè ra ngũ chỉ, đối diện với tượng bằng Tắt Phương trên bầu trời, cố sức nắm chặt!

Tượng bằng lập tức nghiền nát, hóa thành bằng vụn phiêu tán. Nàng mới ngồi dậy thân thể, hiện ra bộ dáng uể oải. Vừa rồi một chiêu “Thiên hạ hữu tuyết” kia, đã tiêu hao quá nửa linh lực của nàng. Mà cuối cùng vì chống đối một kích liều mạng của Tắt Phương kia, nàng đã dùng toàn bộ linh lực ngưng tụ thành bằng kính, chống đỡ một chút, mới không muốn mạng nhỏ của Hứa Tiên!

Hứa Tiên cười tươi sáng:

- Thắng rồi!

Hàn Mai tiên tử nhìn chằm chằm con mắt của hắn, như là đang nổi lên cái gì, thẳng đến Hứa Tiên nhìn không được lại muốn quay mặt đi, mới mở miệng hỏi:

- Người... Có khỏe không?

Hứa Tiên ngoài ý muốn một chút, thở phào nói:

- Không sao cả, ta là chuyên làm thuẩn thật!

Hàn Mai tiên tử lại trầm mặc một hồi:

- Vừa rồi...cảm tạ người!

- Là ta nên cảm tạ người mới đúng, để người vì ta mạo hiểm lớn như vậy, không ngờ gia hỏa kia còn có sát chiêu như thế...

Hứa Tiên dừng lại một chút, lại lấy ra mấy viên Kim Đan:

- Ừm, không có ý gì khác, viên Kim Đan này mời nhận lấy đi!

Lúc này đây, Hàn Mai tiên tử từ lòng bàn tay của hắn cầm lấy Kim Đan, đưa vào trong miệng nuốt vào, định thần đã toạ!

Nàng chính là tu vi Thần Tiên, khôi phục linh lực cũng là cực nhanh, lại thêm Kim Đan tác dụng, chỉ trong chớp lát sau, đã khôi phục vài phần linh lực, lại đứng lên, muốn bay ra khỏi động quật.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Có thể giúp ta một phen được không?

Lúc này hắn đã vận chuyển bất động linh lực, hơn nữa buồn ngủ muốn chết. Nếu không phải cả người đau nhức, chỉ sợ đã té trên mặt đất ngủ một giấc rồi!

Hàn Mai tiên tử đã duỗi cánh tay ngọc ra nắm ở phía sau lưng hắn, chống lên vai của hắn, hướng phía bên ngoài động quật bay đi, nàng vẫn như trước là mặt không biểu tình, tựa hồ cũng không thêm để ý tư thái thân mật như vậy.

Hứa Tiên ôm vai của nàng, lại có thể cảm giác được sợi tóc lạnh của nàng trượt trên cánh tay. Bộ ngực sữa đặt ở trên ngực hắn, theo phi hành không ngừng truyền đạt xúc giác cao ngất để hắn không tự chủ được nhớ tới một lần sơ ngộ trên biển kia, cảnh tượng kiều diễm đã khắc sâu ở trong đầu hắn.

Hắn vội vã thu liễm ý niệm trong đầu, thâm nghĩ:

- Tội quá, tội quá!

Khi gần bay ra khỏi động khẩu, trong lòng Hứa Tiên đột nhiên phát sinh báo động:

- Cẩn thận!

Lời còn chưa dứt, lương đạo phong liêm đã hướng phía hai người kéo tới, tiếng xé rách không khí bén nhọn ở trong động quật quanh quẩn không ngừng!

Trạng thái lúc này của Hứa Tiên lại không cần phải nói. Chính là linh lực của Hàn Mai tiên tử cũng có chút vận chuyển không được. Mang theo Hứa Tiên bay thật chậm, mắt thấy phong liêm thoáng qua mà đến, lại cần bản không thể trốn tránh khỏi!

Liền thấy Hàn Mai tiên tử không chút do dự vung tay lên, Hứa Tiên đã đứng thành tấm chắn hình người, che ở phía trước nàng. Chỉ nghe thương thương hai tiếng kim thiết vang giòn tan, phong liêm ở trên xương cốt của Hứa Tiên lưu lại hai đạo khắc ngân!

Hứa Tiên hít một ngụm khí lạnh, đau đến nhe răng nhếch miệng, cảm tức Hàn Mai tiên tử. Tuy rằng lưỡng đạo phong liêm còn không lấy được mạng nhỏ của hắn, nhưng như vậy cũng quá làm cho người ta thương tâm!

Trong lúc đó Hàn Mai tiên tử vẫn như trước sắc mặt như thường, nhân cơ hội một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái thêm, bay đến bên ngoài huyết động:

- Người đang tức giận cái gì?

- Đừng tùy tiện lấy người khác làm tấm chắn thịt!

- Không phải chức nghiệp của ngươi...là làm tấm chắn thịt sao? Nếu như...ta bị bắn trúng, chúng ta...đều sẽ ngã xuống, vậy thì dữ nhiều lành ít!

Hàn Mai tiên tử bình tĩnh nói, lời nói thỉnh thoảng đình trệ, xem ra cũng không quá quen thói giải thích!

Hứa Tiên nhìn đôi mắt trong suốt như băng hồ của nàng, biết nàng chỉ là lãnh tĩnh suy xét phương án tốt nhất, nhân tình cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng:

- Ai, bỏ đi, ngươi làm không sai, cẩn thận!

Vài đạo phong liêm lại bắn tới!

Hàn Mai tiên tử lập tức đem Hứa Tiên bỏ lại, giơ tay bày ra một băng kính, đem phong liêm liên tiếp bắn ngược trở lại!

Phát ra phong liêm chính là ly tinh mới vừa rồi bị Hứa Tiên đánh cho choáng váng, một kích kia của Hứa Tiên tuy rằng uy lực không nhỏ.

982. Chương 982: Thần Ấn.

Chương 982: Thần ấn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng không tạo thành vết thương trí mệnh, lại thêm ly tinh sau khi hóa thân Thượng Cổ Yêu Thần, cường độ thân thể cũng không tầm thường. Khi Tất Phương cùng Hàn Mai tiên tử đại chiến đã tỉnh dậy lao qua đây.

Nhưng nhìn hai người chiến đấu kinh thiên động địa, hắn nào dám tiến lại gần, chỉ lặng lẽ một mảnh tuyết hoa rơi ở trên người đem biến thành băng vụn. Lúc này đây cực kỳ cẩn thận tránh né ở trong khe núi. Đợi được đại chiến qua đi mới lộ ra đầu, nghĩ đến làm ngư ông đắc lợi.

Cùng Kỳ vũ động hai cánh lao nhanh bay vút ở trong không trung, lưu lại một đạo tàn ảnh. Từ bốn phương tám hướng hai người phóng xuất phong liêm, Hàn Mai tiên tử không ngừng làm ra băng kính chống đỡ, lại có vẻ có chút miễn cưỡng.

Hàn Mai tiên tử bỗng nhiên ngăn lại ở trước mặt hắn, tiên huyết vẩy ra, nhất thời nhiễm quần áo và tóc của nàng. Nàng quay đầu nhìn nhặt nhìn Hứa Tiên một cái: Tựa hồ muốn nói như vậy sẽ không tức giận chứ!

Sau đó đã quay đầu đi, tiếp tục triển khai bằng kính chống đỡ phong liêm, chỉ là thân thể nàng lại không có cường hãn như Hứa Tiên. Tuy rằng đóng băng vết thương, ngừng chảy máu, nhưng vẫn có vẻ lung lay sắp ngã!

Hứa Tiên mở miệng ra, lại nói không ra lời.

Cùng Kỳ thấy tình trạng này, chỉ cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, cạc cạc cười lớn:

- Ta phải cảm tạ các ngươi, Hoàng Hạc đồng tử vừa đi, từ nay về sau ta chính là Hoàng Sơn chi chủ. Để làm lễ tạ ơn, ta sẽ đem các ngươi từ đầu đến chân, ăn từng chút một. Xem vị đạo của các ngươi muốn so với những phẩm nhân kia ngon hơn nhiều lắm!

Hứa Tiên chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, quần áo rách rưới hiển lộ ra cường kiện khí lực cường kiện cân xứng, thân thể cao to lưng mang đầy vết thương thảm liệt. Một bộ biểu tình ngưng trọng, quay về phía Cùng Kỳ gầm nhẹ nói:

- Ở đây còn không tới phiên ngươi tới kêu gào!

Hắn thả người lao lên như Mãnh Hổ xuống núi, thế mang Phong Lôi!

Cùng Kỳ quá sợ hãi, liên tục chém ra phong liêm, muốn ngăn trở hắn một chút.

Hứa Tiên lại không thèm tránh né, tùy ý trước ngực huyết nhục bay ngang, lao thẳng tới mà lên. Mạnh mẽ nắm lấy đầu của Cùng Kỳ, hung hăng đặt ở dưới thân, quyền đầu như bạo vũ đánh xuống.

Hắn vừa đánh, vừa ổng định cảm khái trong lòng:

- Làm đi, ta con mẹ nó con người quá cứng rắn!

Tuy rằng linh lực không thể phát huy tác dụng, nhưng lực lượng nhục thân này cũng không phải Cùng Kỳ hiện tại có thể so sánh! Không bao lâu sau, Cùng Kỳ đã hấp hối, Hứa Tiên cũng chân chính thở phào một hơi. Quay đầu lại đã thấy Hàn Mai tiên tử không biết từ khi nào đã ngồi xuống đất bắt đầu nhắm mắt đả tọa, cung không thêm liếc mắt nhìn sang bên này một cái, khiến hắn thở dài bất đắc dĩ, quả nhiên là cảm giác không đến đi sao!

Hắn cũng miễn cưỡng ngồi dưới đất, muốn đả tọa khôi phục linh lực. Trong lúc đó con mắt đã không mở ra được, vẫn là trước ngủ đi một lúc đã. Nhưng mà đúng lúc này, một đám hỏa diễm bỗng nhiên từ trong rừng bốc lên, Hứa Tiên trợn mắt há hốc miệng nhìn đoàn hỏa diễm kia, trong đó mơ hồ có thể thấy được một con hình dạng điều. Lúc đầu đứng thẳng cỡ Ma Tước, thoáng qua lại giống như gà rừng...

- Cái này cũng được?

Hứa Tiên nhất thời phản ứng lại, nói với Hàn Mai tiên tử:

- Mau ngăn cản hắn! truyện copy từ

Vạn lần không nghĩ tới Tất Phương dĩ nhiên khó chơi đến loại trình độ này, nếu là thực sự sống lại tràn đầy trạng thái. Hôm nay bọn họ cũng đều là dữ nhiều lành ít. Nếu thực rơi xuống một bước này, chỉ ít cũng muốn đem Vân Yên và Hàn Mai tiên tử tiến trở lại trong Thái Nhất Thần Miếu.

Hàn Mai tiên tử đứng dậy, vừa mới thử gơ tay lên, Tất Phương đã kinh hoàng bay đi, vừa bay đến, vừa nói:

- Hứa Tiên, ngươi nhớ kỹ đấy, ta sẽ trở lại! Không có Hoàng Sơn thần ấn, ngươi cũng đừng mơ tưởng nắm trong tay Hoàng Sơn!

Vốn sơn thần một ngày ngưng kết ra xuất thần, người bên ngoài muốn cướp đoạt sơn mạch, chỉ có duy nhất một cách là cướp đoạt thần ấn. Chỉ ít cũng muốn đem thần ấn hủy diệt. Bằng không sẽ không thể trở thành tân chủ nhân của sơn mạch. Tuy rằng sơn thần nếu là rời khỏi núi lâu dài, thần ấn sẽ dần dần tiêu vong, nhưng thời gian này sợ rằng cần hơn trăm năm!

Hứa Tiên thở phào một hơi, xem ra trạng thái của Tất Phương so với bên này còn muốn kém hơn. Hiển nhiên cũng vô pháp vô hạn sống lại! Bằng không thời đại Hồng hoang, thượng đế chính là Tất Phương, mà không phải Thái Nhất! Bất quá thần ấn xác thực là một kiện sự tình rất phiền toái. Cho dù không thể cướp đoạt, cũng muốn hủy diệt! Lúc này không đánh rắn giập đầu, còn đợi khi nào!

Hàn Mai tiên tử giơ tay ngưng ra một điểm hàn mang, có thể là tác dụng của Long Hồ Kim Đan, linh lực của nàng khôi phục cực nhanh! Điểm hàn mang này mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng tóm lại vẫn là phóng xuất đi, hướng về phía Tất Phương trên bầu trời kích bắn ra.

Tất Phương trong lòng hoảng hốt, không nghĩ tới Hàn Mai tiên tử dĩ nhiên còn có lực lượng như vậy, liều mạng vỗ cánh bay chạy trốn.

Trong lòng hần lúc này đã cực kỳ sợ hãi Hàn Mai tiên tử, hần sau khi có được thần niệm của Tất Phương, tu vi tăng nhiều, tự nghĩ thiên hạ địch thủ không nhiều lắm, lại không nghĩ rằng đụng tới một khắc tinh như thế. Hần miễn cưỡng có thực lực Thần Tiên nhất lưu, nhưng đối phương xác thực Thần Tiên chính quy vượt qua trung thiên kiếp, lại lấy băng khắc hỏa, đánh hần không có lực hoàn thủ!

Nếu là Tất Phương nguyên bản có thể còn đủ tránh né, thế nhưng lúc này nào có trốn được ra. Trong sát na đó, hàn mang đã bức tới trước mắt. Còn chưa kịp thân, đã toả ra hàn khí khiến hần lại khôi phục cỡ Ma Tước, nếu thực bị bắn trúng, vậy thực sự chỉ có một con đường chết!

Nhưng điểm hàn mang này lại rơi ở trong lòng bàn tay.

Hàn mang nghiền nát, phóng xuất ra băng hàn chi lực không gì sánh được.

Chủ nhân bàn tay “di” một tiếng, mở bàn tay ra, nhìn mặt trên kết thành băng sương:

- Thật đúng là lạnh!

Hàn huyền vạn năm của Hàn Mai tiên tử có thể đông lại biển rộng, dĩ nhiên đạt được đánh giá như vậy, thật đúng là khiến cho người ta dễ khóc dễ cười.

Hứa Tiên trợn to hai mắt vẫn còn lơ mơ vì buồn ngủ, nhìn ra dáng dấp của người tới: Chính là một lão giả tóc bạc râu trắng, chống một cây quả trượng dài ngoằn ngoèo, giữa trán viên nhuận cao cao gồ lên, vẻ mặt hiên lành!

Nếu chính mình đoán không sai, người tới chính là...

- Sư tôn!

Tất Phương cả kinh kêu lên.

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!

Trong đầu Hứa Tiên lập tức hồi tưởng lại một chút tin tức về lão giả bay trên không trung này.

Một trong tứ ngự Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, lại xưng là Nam Cực Tiên Ông, tục xưng Thọ Tinh Lão, đời sau có câu: Thọ Tinh Lão uống thạch tín - sống được không chịu khó.

Hừ, kéo xa.

Mặc dù được liệt vào hàng Phúc Lộc Thọ tam tinh, nhưng có thể lấy trường sinh làm danh, địa vị của hần tự nhiên ở xa trên Phúc Lộc. Chính là thiên tiên nghiệp vị chân chính. Nếu hần muốn xuất thủ trợ giúp đệ tử của chính mình. Hứa Tiên bọn họ ngày hôm nay thực sự là bị Diêm Vương Gia điểm tên - chạy cũng chết, mà không chạy cũng chết.

983. Chương 983: Thần Ấn. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 983: Thần Ấn. (2)

Những loài hoa dành tặng mẹ ngày Vu Lan

Trong lòng Hứa Tiên “lộp bộp” một tiếng, lời này nghe thật quen tai. Bất quá hình như nói có chút muộn, nhưng vẫn là khom mình hành lễ nói:

- Tiểu tử Hứa Tiên, gặp qua Nam Cực Tiên Ông. Hoàng Hạc đồng tử này bị thần niệm của Tất Phương chiếm được, đã không phải Hoàng Hạc đồng tử nguyên bản kia nữa, càng mang theo lý tính cũng bị thần niệm của Cùng Kỳ chiếm được làm hại nhân mệnh, mong rằng minh xét.

Nam Cực Tiên Ông gãi gãi cái trán, ngẩng đầu nhìn phía bầu trời, thẳng đến Hứa Tiên cho rằng bầu trời có cái gì, nhin không được ngẩng đầu nhìn, mới nghe Nam Cực Tiên Ông mở miệng nói:

- Những gì ngươi nói ta đều đã biết rõ. Không ngờ liệt đồ này của lão hủ một chút công phu như vậy, đã tạo ra tai hoạ như thế. Bất quá, việc này còn phải nghiên cứu, nghiên cứu.

Quá chậm Hứa Tiên hít sâu một hơi:

- Chúng cứ vô cùng xác thực, còn nghiên cứu cái gì?

Nam Cực Tiên Ông cúi đầu nhìn Hứa Tiên thật sâu, qua một lúc mới nói:

- Không nên cấp bách, không nên cấp bách, đương nhiên là nghiên cứu làm thế nào để Yêu Thần tách ra được. Dù sao tiểu đồ cũng không phải cố ý làm hại.

Hứa Tiên nhú mày nói:

- Lúc này sợ là làm không được đi sao! Bất quá việc này chỉ là việc nhỏ. Từ trong Thái Nhất Thần Miếu chạy ra thần niệm của Yêu Thần, con số đó không phải ít. Khó đối phó như lệnh đồ còn không biết có bao nhiêu, tiên ông ngươi thân là thiên tiên, có thể nào bỏ mặc đây?

- Việc này đã có người bẩm báo Ngọc đế, kiếp số a kiếp số.

Nam Cực Tiên Ông khoan thai cảm khái, quả thực như là lão nhân gần đất xa trời, ngồi ở dưới mái hiên uống nước trà, cảm thán khí trời, không có chút cảm giác nguy cấp.

Cùng Nam Cực Tiên Ông này nói hai ba câu, Hứa Tiên càng cảm thấy được cảm giác buồn ngủ trên người mình tăng gấp trăm lần, nhin không được ngáp một cái thật sâu.

Nam Cực Tiên Ông cười hiền lành:

- Đạo hữu nếu buồn ngủ, vậy thì ngủ một hồi đi!

- Nếu Ngọc đế đã biết được rồi. Ta liền yên tâm vậy.

Kỳ thực một điểm đều không lo lắng. Chỉ mong Ngọc đế này không giống như là trong phim truyền hình, vô dụng như vậy đi.

- Bất quá tiên ông, ta cùng lệnh đồ còn có một hồi đánh cuộc. Hôm nay thắng bại đã phân, cũng nên đến lúc thực hiện.

Hứa Tiên tuy rằng rất muốn ngủ, nhưng gắng gượng mở mí mắt ra. Đương nhiên không chỉ là vì lê dân chúng sinh, chính mình phí sức của chín trâu hai hổ mới đánh bại đại quái này, ngay cả sợi lông cũng không đạt được một cái. Điều này khiến người ta sao mà chịu được.

Bất quá cường ép làm chỗ tốt lại không quá thích hợp. Nhân gia cũng không nhất định đáp lại ngươi. Đã nghĩ đến Tất Phương ngay từ đầu theo như lời nói đến, người thắng được tất cả.

Tất Phương trốn ở trong tay áo của Nam Cực Tiên Ông vội hỏi:

- Sư tôn, cái này trăm triệu lần không thể. Hoàng Sơn này là đệ tử khổ cực kinh doanh nhiều năm.

Nam Cực Tiên Ông như là nghe được, lại như là không có nghe được gì. Hơn nữa đã lại nhìn trời đến phát ngốc, Hứa Tiên đánh lên tinh thần nhìn vị lão gia gia này, nhưng cảm giác được thân ảnh của lão gia gia cách hẳn càng ngày càng xa. Thanh âm xung quanh cũng càng cách hẳn càng ngày càng xa. Loáng thoáng tựa hồ nghe được thanh âm già nua nói:

- Như vậy a!

Thân thể cao to của Hứa Tiên lắc lư một chút, ngã mặt té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, phát sinh tiếng ngáy rung trời động đất.

Hứa Tiên làm một giấc, mơ thấy chính mình trần truồng nằm ở trên băng thiên tuyết địa, trên người càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh, mạnh mẽ giật mình một cái. Tỉnh lại mơ mơ màng màng mở mắt ra, đối diện một đôi mắt băng lam sắc. Bốn phía một mảnh tối đen, như là ở trong một sơn động.

- Tiên tử.

Hứa Tiên mạnh mẽ ngồi dậy, phát hiện thân thể chính mình quả nhiên xích loã, hơn nữa quả nhiên đang nằm trên khối băng. Khối băng đông lạnh thành hình giường. Đây rốt cuộc nàng đang chăm sóc thì phải, nhưng kiểu săn sóc này thật đúng là đủ lạnh.

Hắn khê giả bộ hỏi:

- Ta đã ngủ bao lâu rồi? Còn có Nam Cực Tiên Ông sao rồi, có để lại vật gì hay không?

- Ba ngày.

Hàn Mai tiên tử xòe lòng bàn tay ra, một mai thần ấn huyền phù ở trong đó.

Hứa Tiên không nghĩ tới bản thân vừa ngủ một giấc dĩ nhiên đã ngủ đủ ba ngày. Nhưng lại có chút cảm giác không ngủ đủ. Nếu không phải giường băng của Hàn Mai tiên tử, sợ rằng còn phải ngủ thêm vài ngày nữa. Nhưng thấy được thần ấn trong lòng bàn tay Hàn Mai tiên tử. Cuối cùng cũng là thở phào một hơi, lần hành trình Hoa Sơn này chung quy không có khổ công vô ích rồi.

Hắn cầm lấy thần ấn, trên thần ấn chuyển quang hoa xán lạn.

Thần ấn cũng không quá lớn, chỉ có cỡ bàn tay, hắn lại có thể cảm giác được linh khí ngưng trọng trong đó, cùng với phiến sơn mạch dưới chân này có liên hệ thẩm thiết, phẳng phất như trong tay hắn nắm giữ không phải một thần ấn nho nhỏ, mà là cả toà Hoàng Sơn này. Theo hắn biết, thần ấn khi mới thành lập cực kỳ nhỏ bé, cần ngày qua ngày hấp thu linh lực địa mạch tiến hành tẩy luyện, mới có thể chậm rãi phát sinh thành lớn.

Một quả thần ấn như vậy, không biết tốn hao bao nhiêu năm tháng mới ngưng kết mà thành được. Có thể lập tức để tiểu Thiên trở thành chủ nhân của phiến sơn mạch này, tránh khỏi mấy trăm năm thời gian nguyên bản. Đồ vật như vậy không có cách nào khác dùng bạo lực cướp lấy. Tất Phương chỉ sợ là thà rằng hủy đi cũng sẽ không lưu lại ỳnh.

Hứa Tiên đoán rằng hơn phân nửa là Nam Cực Tiên Ông bắt Tất Phương giao ra đây. Tất Phương kia tuy rằng cùng chính mình nói thích giả sinh tồn cái gọi là Thiên Đạo, nhưng thấy được thiên tiene như Nam Cực Tiên Ông, cũng nhận thức được hôm nay đoạt được, phát triển trái ngược lấy được lợi ích thực tế của Tất Phương.

- Cùng Kỳ thế nào rồi?

Hứa Tiên lại hỏi.

Hàn Mai tiên tử nói:

- Cũng bị mang đi cả rồi!

Hứa Tiên gật đầu, nói vậy cũng muốn cầm đi nghiên cứu đây mà.

- Thương thế của người sao rồi?

Trong lòng Hứa Tiên có chút hối hận, nàng là vì chính mình mà thụ thương, nói như thế nào hắn là hỏi trước việc này mới đúng. Chỉ là nàng vẫn biểu hiện quá mức lãnh đạm bình tĩnh, để hắn không thể đem nó cùng đau đớn liên hệ với nhau.

- Còn không được.

Hàn Mai tiên tử bình tĩnh nói một câu khiến Hứa Tiên càng thêm xấu hổ vô cùng. Nàng tuy là tu vi Thần Tiên, nhưng thể chất cho dù so ra kém xa Hứa Tiên, bị phong liêm của Cùng Kỳ bắn trúng chính diện, thụ thương thật là không nhẹ. So sánh mà nói, vết thương thâm liệt phía sau lưng Hứa Tiên ngược lại khép lại tám chín phần, đã không còn trở ngại gì lớn.

Hứa Tiên thành khẩn nói:

- Lần này thực sự là đa tạ người!

Nếu chỉ bằng vào lực lượng của hắn, mặc dù không thể nói dữ nhiều lành ít, nhưng cũng nhất định không lấy được Hoàng Sơn này.

Hàn Mai tiên tử cũng không đáp lời, chỉ là thần nhiên nhìn hắn. Trong mắt cũng không có màu sắc gì khác.

Để trong lòng Hứa Tiên không hiểu có chút thương tiếc, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói cái gì mới tốt? Để nàng trở lại trên biển chữa thương, chờ giao phó ngay cả chính mình cũng nói không rõ.

984. Chương 984: Băng Dung.

Chương 984: Băng dung.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tuy rằng như vậy có chút tuyệt tình, nhưng nói thế nàng cũng sẽ không có cảm giác gì, nhưng càng là như vậy, càng khiến người ta có chút khó có thể tiêu tan được.

Trầm mặc một hồi sau đó, Hứa Tiên nói:

- Vết thương có thể để ta nhìn xem được không? Ta cũng coi như là y sinh.

Chỉ ít cũng vì nàng chữa thương đúng không? Hắn nắm giữ vài loại pháp thuật đối với chữa thương đều có hiệu quả không sai.

Hàn Mai tiên tử một thân tuyết mãnh lam sắc y quần, đã không có vẻ máu, chắc là dùng pháp lực vệ sinh qua rồi!

Sau khi đại chiến, Hứa Tiên nằm trên mặt đất không thể động đậy, vẫn chưa thấy rõ vết thương của nàng. Chỉ biết là ở trước. Lúc này nhân thần quan sát ở trên người nàng, bộ ngực sữa cao ngất dưới tuyết y, thắt lưng tơ tằm buộc chặt vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, càng thêm tóc dài phiêu nhiên, dung nhan đậm nhạt. Quả nhiên là thanh lệ như tuyết, không hổ là đệ nhất mỹ nhân trong miệng tán tiên trên biển. Chỉ là lại nhìn không ra bộ dáng thụ thương chút nào!

Yêu cầu này của Hứa Tiên có thể khiến cho nữ tử tâm thường giận tím mặt, Hàn Mai tiên tử phản ứng thật là bình thản, giơ tay lên liền đến cổ ra nút thắt giữa cổ, để Hứa Tiên không biết là nên vui vẻ hay nên khổ sở! Nói chung cứ như vậy nhìn nàng đem y quần từng cái cởi ra, dần dần lộ ra da thịt trắng như tuyết bên trong!

Vì xương quai xanh nhô lên cũng có vị đạo rung động lòng người. Thân thể nàng cũng như mai chi, xinh đẹp mà lộ vẻ cốt cảm, không phụ hai chữ “sấu mai”!

Cho đến vạt áo mở ra, hiển lộ bộ ngực cao ngất bên trong, đã có thể thấy được manh mối vết thương, khiến Hứa Tiên có chút kinh hãi!

Hàn Mai tiên tử cũng không bất cứ do dự gì, đưa tay duỗi ra hướng sau lưng mở ra yếm ngực. Hứa Tiên bỗng nhiên giơ tay cầm lấy cổ tay của nàng, ngăn cản động tác của nàng, Hàn Mai tiên tử liền nhìn hắn.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, đem nàng kéo gần lại mình. Hai tay thăm dò phía sau lưng của nàng, tìm kiếm nút thắt còn lại kia. Khi tay của hắn đặt lên trên lưng nàng, chỉ cảm thấy da thịt nàng lạnh lẽo như băng, không chút ôn độ, nhưng lại mềm mại như tuyết.

Cực hiếm có, hẳn vì nữ tử cởi áo, nữ tử kia lại không hề có phản ứng. Hắn đã có chút khẩn trương bất an! Cũng không phải chỉ là bởi vì đối phương thiên tư tuyệt sắc, mới khiến cho hắn khẩn trương như vậy. Tối trọng yếu là bọn hắn kỳ thực còn rất xa lạ. Tuy rằng giữa hai người đã tiến hành qua việc thân mật nhất nhưng trên cảm tình vẫn xa lạ như cũ. Hơn nữa nguyên bản không có gì bất ngờ xảy ra, còn có thể vẫn tiếp tục xa lạ như thế!

Bởi vì nàng cũng không phải có thể cùng người thân cận, trừ lạnh lùng ra, căn bản không đưa ra được loại thái độ thứ hai! Nhưng là hắn đã từng gặp qua, nhiệt tình của nàng.

Hứa Tiên xem như tìm được chỗ nút thắt, làm ra động tác vụng về phối hợp với hắn, nàng cũng đem thân thể nửa như tựa ở trên người hắn.

Hắn khẽ kéo một cái, yếm ngực đã vô thanh chảy xuống!

Trước hết rơi vào trong mắt Hứa Tiên, cũng không phải là mỹ cảnh có thể khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ. Mà là một đạo vết thương đáng sợ, từ nụ hoa nhỏ giữa bộ ngực sữa của nàng tới tiểu phúc. Rơi vào trên dáng người tuyệt mỹ của nàng, có vẻ tươi đẹp phá lệ.

Hứa Tiên chăm chú cau mày lại, chính là bởi vì hắn nói một câu oán giận, mới khiến nàng đã bị tổn thương như thế. Một đạo vết thương như vậy nếu là rơi vào trên người hắn, căn bản không tính là cái gì, nhưng mà ở trên người nàng lại thương cực kỳ nghiêm trọng!

Hứa Tiên đưa tay đặt ở trên vết thương giữa bộ ngực sữa, cảm giác mặt trên có một cổ lực lượng, không chỉ đang ngăn cản vết thương khép lại. Ngược lại xoay tròn muốn xé rách vết thương. Cổ lực lượng này mặc dù bị băng hàn chi lực trên người nàng ngăn chặn, nhưng cũng khiến vết thương chậm chạp không thể khép lại!

Hơn nữa băng hàn chi lực của nàng dùng để đối địch tuy rằng cường đại, nhưng tựa hồ cũng không thích hợp dùng để chữa thương.

Đã như vậy...

Trên tay Hứa Tiên phóng xuất kim sắc quang mang, một tia dung nhập trong vết thương. Vết thương lập tức liền bắt đầu chuyển biến tốt đẹp!

Trong lúc đó Hứa Tiên vẫn chưa đem lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên trị liệu, mà là nhìn chăm chăm vào hai mắt của nàng. Lúc này tay hắn đã không chỉ là rơi vào địa phương không quan trọng, mà là rõ ràng chạm đến nhũ cơ của nàng. Tuy rằng cũng là lạnh lẽo như thế, lại phá lệ mềm mại. Nhưng đôi mắt của nàng ngay cả một tia ngưng ngừng cũng không có, vẫn như cũ một mảnh băng thiên tuyết địa, lạnh lùng mà mờ mịt.

Hứa Tiên mở miệng nói:

- Người vì sao lại đến giúp ta đây? Nếu người thực cái gì cũng không cảm thụ được!

Hàn Mai tiên tử đạm nhiên nói:

- Vì bù đắp sơ hở!

Hứa Tiên ngạc nhiên. Vào lúc độ kiếp, nàng từng bị Thiên Ma xâm lấn, đại thất thường tính, hắn phải thâm nhập trong tâm thần của nàng, giúp nàng trừ tâm ma, cũng chính là vào lúc đó lưu lại cái gọi là sơ hở. Tuy rằng hiện tại từ biểu hiện ra hoàn toàn không làm ra được!

- Vậy thì vì sao lại muốn bù đắp kẻ hở này?

- Vì tu hành.

- Vậy vì sao phải tu tâm đây?

Hàn Mai tiên tử im lặng, Hứa Tiên thở dài, nguyên bản ở trong lòng người cũng nhất định là có điều mong cầu, có điều hi vọng, mới có thể liễu lĩnh nỗ lực tu hành như vậy đi sao! Người sở dĩ truy cầu trường sinh, nhất định là bởi vì cuộc sống có điều lưu luyến. Bằng không chính là trăm năm thọ mệnh đều cảm thấy không thể chịu được, mà muốn sớm kết thúc cuộc sống của mình.

Chỉ là người quá dễ mê thất ở trong quá trình, mà quên mất tâm nguyện ban đầu! Nàng có thể cũng không phải người mềm yếu như vậy, nhưng nàng tu luyện pháp quyết, cũng không chịu khống chế, càng ngày càng đóng băng tâm tính của nàng. Chỉ còn lại có bản năng tu hành đang thúc đẩy nàng đi tới!

Ở dưới linh lực của Hứa Tiên, vết thương rất nhanh khép lại, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy vết thương đã hoàn toàn trừ khử, mới vừa có tâm tư ân thưởng thân thể tuyệt mỹ động nhân của nàng!

Hàn Mai tiên tử không nhanh không chậm cầm lấy yếm ngực, muốn mặc vào y phục cho nàng. Hứa Tiên lại một lần nữa bắt được tay nàng, ngăn cản nàng, ngược lại đem tóc dài của nàng rơi vào trước người, chỉnh lý đến phía sau. Dáng người của nàng như vậy hoàn toàn rơi vào trong mắt của hắn, lại không hề che lấp.

Một đôi tuyết phong cao ngất ngạo nhân, hai điểm phấn hồng như là cánh hoa mai rơi vào trên tuyết đông, trên người nàng tản ra hàn khí như sương vụ.

Hứa Tiên mở miệng nói:

- Người thật muốn muốn bù đắp kẻ hờ sao?

Vô luận là năm xưa chiến với Long vương ở trên biển, hay là lúc này chiến với Tất Phương, nàng đều trợ giúp hắn rất lớn. Mỹ nhân ân trọng, tuy rằng nàng có thể cũng không hiểu ý tứ hàm xúc trong đó, nhưng hắn lại bỗng nhiên muốn để nàng có thể lý giải được!

- Ừm.

Hàn Mai tiên tử làm như lý giải suy nghĩ của Hứa Tiên, nhưng cũng không có ý tứ ngăn cản.

985. Chương 985: Băng Dung. (2)

Chương 985: Băng dung. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: nguồn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên nói:

- Nhưng kẻ hờ rất có thể không phải bù đắp được, ngược lại sẽ càng lúc càng lớn. Hơn nữa đây cũng không phải điều mà ta hi vọng.

Nếu nói bù đắp kẻ hờ chính là để nàng đem chính mình đông lạnh thành một khối băng trong sáng hoàn mỹ. Hắn suy nghĩ muốn làm chính là đem khối băng này hòa tan.

- Ừm.

Hứa Tiên nói:

- Người rất đẹp!

Rồi cúi đầu hôn lên cánh môi không có ôn độ của nàng.

Hắn phải thừa nhận, mặc dù không có lý như vậy, nàng cũng thời khắc đều mê hoặc hắn, cổ động hắn đi hôn nàng, ôm nàng, giữ lấy nàng. Có lẽ nói, nguyên nhân chính là vì có lý do như vậy mới để hắn không thể đơn giản đi làm như thế!

Trong lúc đó vào lúc này, hắn tạm thời quên đi lý do như vậy, án theo bản năng thôi thúc mà hành động. Có thể đây không phải giao đãi người muốn, nhưng là ta muốn cấp giao đãi! Bất quá nếu người thực khôi phục thái độ bình thường, nói không chừng sẽ hối hận!

Đầu lưỡi len lỏi mở ra hàm răng, thưởng thức được vẫn là nước miếng lạnh lẽo, bàn tay to che ở trên tuyết phong lạnh lẽo. Đầu ngón tay vuốt ve cánh hoa non mềm, tay kia thì tùy ý di động, cảm thụ khắp nơi mạn diệu trên người nàng.

Nàng phản ứng lại vẫn rất bình thản, nhưng Hứa Tiên cũng không chút nào nổi giận, thẳng đến nàng tim đập tiết tấu rối loạn!

Hứa Tiên mỉm cười, quả nhiên, đối với nàng mà nói, hắn là đặc biệt! Hắn là kẻ hở của nàng! Ấn định vai nàng, đem nàng đè áp lên trên giường băng, thần tình của nàng dần dần cũng không có thể bảo trì bình thản ban đầu nữa. Một tia đỏ bừng mọc lên trên gương mặt của nàng, như là một đoá hoa mai nửa trắng nửa hồng!

Khi Hứa Tiên cởi ra quần dài của nàng, tách ra hai chân giống như ngọc trụ, bỗng nhiên cảm thấy một tia chống cự, trong con ngươi băng lam sắc của nàng hiện ra một tia e lệ như thiếu nữ, thế nhưng đã quá muộn!

Dường như phục chế lại lần trước, nàng từ băng lạnh đến lửa nóng, nhưng so với như lần trước bị Thiên Ma mê hoặc. Lúc này đây nàng là thanh tỉnh tuyệt đối! Cũng vẫn chăm chú nhắm hai mắt lại, thần thái trên mặt biến ảo lơ mơ trở thành hưởng thụ lớn nhất của Hứa Tiên!

Giường băng dưới thân bọn họ dần dần hòa tan, hóa thành lưu thủy chảy xuôi ở trong động quật, cùng với tiếng thở dốc rất nhỏ lại áp lực!

Không biết qua bao nhiêu lâu, Hứa Tiên lại một lần nữa mở hai mắt ra, trong lòng là thân thể ấm áp của nàng, tựa ở trong ôm ấp của hắn ngủ rất an tường!

Thấy lông mi của nàng rung động vài cái, có dấu hiệu thanh tỉnh, Hứa Tiên mỉm cười hỏi:

- Cảm giác thế nào?

Hàn Mai tiên tử mở ra con ngươi băng lam sắc, trông thấy khuôn mặt tươi cười của Hứa Tiên, bỗng nhiên ngồi dậy, thoát khỏi hắn ôm ấp, trực tiếp thì triển phát giác mạc quần áo lại, mở miệng liền nói:

- Tiễn ta trở lại!

Hứa Tiên thất thần một chút, đã cảm thấy hàn khí trong động quật mạnh hơn vài phần. Nhưng trong đó ẩn chứa cũng không còn là cái loại đậm đặc không chừng mực trước nữa, mà là có thứ gì khác.

Cụ thể là cái gì hắn đã không kịp đoán biết được, bởi vì hắn cảm giác được chính mình nếu không để nàng đưa trở về, sẽ đối mặt với một Thần Tiên nổi giận!

Trên kim ô chi nhãn chợt lóe kim quang, thân ảnh của nàng đã biến mất.

Trong lòng Hứa Tiên buồn vô cớ tựa mất mát, mộng xuân vô ngân, tất cả mới vừa rồi không giống như là thực! Nhìn Vân Yên trong ngọc bài vẫn đang khò khò ngủ say, nhất thời nửa khắc là chưa thể tỉnh lại được. Việc cấp bách vẫn là thông tri cho tiểu Thiên tới tiếp nhận Hoàng Sơn!

Trong tiên cung thủy khuyết, thân hình Hàn Mai tiên tử hiển hiện!

Liền có người chào hỏi nói:

- Tiên tử người đã về rồi!

- Trên đường mạnh khỏe chứ?

Hàn Mai tiên tử lại không thêm để ý tới ai, trực tiếp hướng cung phi của nàng đi đến. Chúng tiên thấy nhưng không thể trách, chỉ nói tính tình của nàng như vậy. Chỉ có Cô Tòng đạo nhân suy nghĩ một chút, cảm giác nàng cùng thường ngày hình như có chút khác nhau, chung quy là không thể nào tìm hiểu biết được, đành cúi đầu tiếp tục xử lý công vụ!

Hàn Mai tiên tử thẳng trở lại trong băng sơn động phủ của chính mình, thường ngày tu hành trên bình thai, thoáng cái quỳ rạp xuống đất. Trên mặt hiện ra thần thái chật vật, vỗ về ngực, thậm chí hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra! Muốn lấy đó để bình định nổi lòng tán loạn, lại không có bao nhiêu tác dụng!

Ngược lại vì tư thái đã tọa tu hành, nhưng đã tu luyện, trong lòng vẫn là loạn thành một đoàn! Cũng không phải chỉ là cùng Hứa Tiên thân thiết da thịt mang đến dao động. Mà là ở trong quá trình này, có rất nhiều thứ, nguyên bản đã bị nàng đóng băng lại, bắt đầu thổi ra bụi bặm, từng chút tỉnh giấc lại!

Nàng biết đây là kẻ hở trong tâm linh của nàng, chỉ cần chiến thắng những kẻ hở này, nàng là có thể khôi phục bộ dáng ban đầu, để tu vi cao hơn một tầng lầu.

Nhưng mà mấy thứ này đến quá mức lưu luyến để trong lòng nàng không hề có ý chí chiến đấu, ngược lại có một cổ ẩm áp uể oải!

Bỗng nhiên nhớ tới vấn đề mà hắn hỏi:

- Vì sao mà tu hành?

Nàng buông tha dĩa tọa, đi tới chỗ cao nhất của băng sơn, ngồi trên băng nhai cao cao, ánh mắt nhìn phía tận cùng của đại hải.

Lúc ban đầu, chính mình là vì sao mà lập chí tu hành đây?

Nàng đưa tay chỉ một cái, tuyết hoa ngưng tụ thành một người tuyết, lơ lửng như là bộ dáng của Hứa Tiên, lại chợt nát bấy!

- Thực sự là quá phiền phức!

986. Chương 986: Thần Nữ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 986: Thần Nữ

Trong bát tri bát giác, đã đến cuối mùa thu, sương thảo điêu linh, thiên địa xơ xác tiêu điều.

Dưới chân núi, ngoài khe suối, trong một viên lâm thanh u, chủ nhân đang mở tiệc chiêu đãi quý khách đường xa mà đến.

Quý khách kia chỉ vào trong đình viện, vẻ mặt kỳ dị:

- Mẫu Đan này nở hoa thế nào?

Hoa mẫu đơn chính là vào mùa xuân, mà lúc này dưới hàng rào, mấy khóm Mẫu Đan đang nở rộ, tản mát ra hương thơm nồng đậm.

Chủ nhân đáp:

- Bùi công thấy rõ, không chỉ là Mẫu Đan, đến gần lân cận Vu sơn này, như là Hải Đường, hoa quế, hạnh hoa, thược dược, hoa nhài,...đều đang nở hoa, trắng cánh phảng phất như mùa xuân. Văn Tri Phủ đã coi đó như điềm lành tấu lên triều đình.

Bùi Văn Uyên vuốt râu trầm ngâm:

- Vạn vật hưng suy đều có mùa, bách hoa vốn nên hợp thời mà nở, vi phạm thiên thời như vậy sợ rằng cũng không phải điềm tốt lành gì.

Chủ nhân nói:

- Bùi công nói chuyện cẩn thận, trên tấu chương của Văn Tri Phủ đúng là đã nói đây là vì thiên hạ Thái Tử đăng cơ. Ha ha, chúng ta hai tên thôn phu, hà tất cuồng vọng luận bàn thiên thời quốc sự, ngấm hoa mà thôi.

Sau đó nâng chén lên.

Bùi Văn Uyên cũng cười nâng chén chạm:

- Ngấm hoa mà thôi.

Trong lòng sầu lo lại khó tiêu tan, thiên tử tuổi nhỏ, tứ phương không yên ổn. Nếu thực sự là thượng thiên có linh, bằng lòng giáng xuống điềm lành, sao không đánh xuống chút mưa, để giải cơn nguy kịch của Giang Nam.

Chủ nhân buông chén rượu, mệnh gia phó đem Mẫu Đan dời đi, đổi lấy hơn mười chậu hoa cúc:

- Nếu nói mùa, hiện tại chính là lúc hân thưởng hoa cúc. Nói tới học cúc, Bùi công có từng nghe qua câu mới của vị thi tiên đại nhân kia không? Người cùng hân không phải còn có chút giao tình sao?

Bùi Văn Uyên thản nhiên ngâm nói:

- Thái cúc đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn.

(Chú thích: Đây là bài “Ấm tửu” của Đào Tiềm.

Đào Tiềm (chữ Hán: 陶潜, 365 - 427), hiệu Uyên Minh (淵明), tự Nguyên Lượng (元亮) biệt hiệu là Ngũ liêu tiên sinh, người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.

Ấm tửu

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cúc đông ly hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điều tương dữ hoàn...

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch thơ:

Uống rượu

Buộc lều ở chỗ người ta

Xa nơi xe ngựa lại qua ồn ào

Hỏi anh, anh có thể nào

Lòng xa đất tự nghiêng vào như không

Cúc vàng hái dưới rào đông

Núi nam thanh thảo đứng trông thỏa lòng

Khí trời gió núi lành trong

Cánh chim nường nhẹ bay mờ mờ về

Ý này chan chứa sơn khê

Muốn câu biện biệt lời quê ... giang hồ.)

Sau đó bật cười:

- Giao tình cái gì, thủ hạ bại tướng mà thôi. Bất quá còn may mà y thuật của hân chữa giúp tẩm xương cốt già này của ta, mới có lòng thanh nhàn đến cùng người gặp gỡ.

Chủ nhân đầm đầm cái lưng:

- Ta thật ra cũng thỉnh hần chữa trị cho ta một lần. Bất quá cũng có người nói, câu này mặc dù tốt, nhưng lại không tính là câu hay.

Bùi Văn Uyên không cho là đúng nói:

- Ý vị trong này, không phải hạng người trong chúng ta không đủ để đoán biết. Ta lại kỳ quái hần tuổi còn trẻ, làm sao có được thể hội như vậy? Khi gặp lại nhất định phải tỉ mỉ truy hỏi một hồi, bất quá hần đã bị phái đến Lĩnh Nam làm quan, tiền đồ khó lường, không biết còn có cơ hội hay không?

Chủ nhân nói:

- Không phải dùng cái gì xưng tiên sao? Bất quá hần bị phái đến Lĩnh Nam, đi thuỷ lộ mà nói, phải làm là ven theo Trường Giang mà lên, đến Bà Dương Hồ lại xuôi xuống Cán Giang, vừa lúc đi qua chân núi Lư Sơn, Bạch Lộc Thư Viện của người có thể còn gặp được một lần.

Bùi Văn Uyên nghe vậy chấn động:

- Nói có lý, sớm biết vậy, ta hần là ở Lư Sơn ôm cây đợi thỏ mới đúng. Lập tức liền đi thuyền trở về thư viện đi.

Chủ nhân:

- Bùi công hà tất nóng ruột, người xuôi dòng xuống, ngay cả công phu nửa ngày cũng không cần. Người vẫn là tạm nghỉ một đêm. Ngày mai lại xuất phát đi sao! Dựa vào cao danh của quân, nói không chừng trong mộng sẽ có Thần Nữ tự tiến cử làm gối đầu, lấy thành tương vương chỉ ý.

Bùi Văn Uyên bật cười:

- Chỉ bằng lão hủ như ta, ngay cả Thần Nữ có ý định, tương vương cũng chỉ có vô tình.

Hai người cùng nhau cười ha ha.

Nhưng vào lúc này, ở sâu trong Vu sơn hiếm thấy dấu chân người.

Vu Sơn thần nữ trong truyền thuyết đang quát lớn:

- Các người còn muốn ở lại chỗ này của ta tới khi nào đây?

Nhưng thanh âm của nàng chìm trong một mảnh thanh âm âm ỉ, không đạt được chút đáp lại nào.

Trong điện phủ to lớn như vậy, bày đặt hơn mười cái bàn vuông, trên bàn bày điểm tâm nước trà hạt dưa. Xung quanh mỗi cái bàn đều có bốn vị tiên tử đang ngồi. Nhất nhất đều là tập trung tinh thần, tìm bài ra bài, thỉnh thoảng duyên dáng gọi to một tiếng:

- Bính!

Hoặc là:

- Ăn! Hồ!

Nhưng thanh âm âm ỉ nhất vẫn chính là tẩy bài, mấy đôi ngọc thủ có thể khiến bất cứ nam tử nào trên đời này động tâm đang hoa lạp lạp tẩy bài!

Thanh âm này khiến trên trán Vu Sơn thần nữ gân xanh lại nhẩy lên một chút, phi thường cừ hận chính mình vài ngày trước bởi vì thấy nhiều tỷ muội như vậy tới nơi này làm khách mà vui vẻ!

Bách Hoa tiên tử đuổi người, từ bên cạnh bàn đứng dậy, bắt chuyện một tiếng:

- Mẫu Đan, người tới thay ta.

Đi tới trước đại điện:

- Di, A Dao, sao người lại đứng ở chỗ này?

Vu Sơn thần nữ từ trong hàm răng hé ra một câu nói:

- Nơi này là nhà của ta!

- Ta không phải có ý này, ta là nói sao ngươi lại đứng phát ngốc đứng ở chỗ này, sao không đi chơi a?

Trên mặt Vu Sơn thần nữ mang theo dáng tươi cười xán lạn, mà giả tạo:

- Ta không ngốc, cũng không thích chơi. Chỉ muốn biết, các ngươi rốt cuộc còn muốn nán lại bao lâu?

Bách Hoa tiên tử tùy tiện ôm lấy vai Vu Sơn thần nữ:

- Ai biết Hứa Tiên, hẳn dẫn kia lúc nào trở lại, lẽ ra hẳn là đã sớm đến a, chờ ta lại tính toán một phen.

Nói rồi vừa bấm ngón tay tính toán.

Sau một lát.

- Vẫn là không tính được, mệnh số của gia hỏa này quá mức cổ quái! Bất quá An Lạc, nơi này là hẳn tất sẽ đi qua. Sớm muộn gì sẽ đến. Ta ở chỗ này bày Bách Hoa Liễu Loạn Trận Pháp, chỉ chờ hẳn tự chui đầu vào lưới là được. Lẽ nào ngươi không muốn vì Tiểu Tam báo thù rửa hận sao?

Chính là tại vài ngày trước, sau đại hội Dao Trì.

Bách Hoa tiên tử điều tra tin tức của Hứa Tiên, biết hẳn sắp đi Thanh Thành sơn tìm Dục Hoả xà Bạch Tổ Trình kia, liền suất lĩnh Bách Hoa đi tới trong Vu sơn này, bày trận pháp.

Nhưng không ngờ tới Hứa Tiên dừng lại ở trong Hoàng Sơn thời gian quá lâu. Đợi mãi Hứa Tiên không tới, chúng tiên đều hướng Bách Hoa tiên tử oán giận, có người nói không nên ở chỗ này chờ đợi một cách ngu ngốc nữa, không bằng sát tới cửa đi! Có người lại nói hẳn là hồi cùng lại thương nghị.

Ngay khi bên này nhân tâm bất ổn, sĩ khí thấp, thời khắc mấu chốt, Bách Hoa tiên tử đã cầm ra một loại đại sát khí - “Tước bài”!

987. Chương 987: Nghĩ Cách Cứu Viện

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 987: Nghĩ Cách Cứu Viện

Cái gọi là tước bài, lại xưng là bác hí quân bài, tức là mặt trượt thời hậu thế. Tại cờ vây, thư pháp, quốc hoạ,...đông đảo quốc tuý từ từ tiêu vong trong thời đại. Lấy sinh mệnh lực gần như vô địch, ngoan cường sinh tồn xuống, thật là thần vật vì cư gia lũ hành sát nhân phóng hoá!

Vật này vừa ra, quần tiên hơi bị rung lên, sau đó lại đánh, ăn, bính, chơi đến bất diệc nhạc hồ, lại không có suy nghĩ khác.

(chú thích: bất diệc nhạc hồ: trích trong sách Luận ngữ:

Tử nói, học nhi thời tập chi, bất diệc thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ.

-> Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.)

Chủ nhân nơi đây Vu Sơn thần nữ lại không phải người trong đạo này, mà rất u tĩnh, liền từ nhẩn nại đến buồn phiền, tức giận.

- Ta đương nhiên cũng nguyện vì Tiểu Tam báo thù rửa hận, nhưng các ngươi chơi bài như vậy, cùng Tiểu Tam có quan hệ gì? Ta thấy các ngươi đều sắp đem Tiểu Tam quăng ra sau đầu rồi đi sao!

Dáng tươi cười của Bách Hoa tiên tử nhất thời cũng có chút mất tự nhiên:

- A Dao, sao ngươi có thể nói như vậy. Mặc dù là lúc đang chơi bài, lòng ta vẫn luôn luôn lo lắng thay Tiểu Tam.

Trên mặt làm ra bộ dáng lo lắng.

Vu Sơn thần nữ đang muốn phản bác, Bách Hoa tiên tử bỗng nhiên nói:

- Chờ một chút, trong thần ấn của Tiểu Tam truyền ra tin tức!

Dưới Hoa Sơn, Ngư Nhi nhìn lên đỉnh núi:

- Hoa Sơn cũng thật cao a!

Tiết Bích nói:

- Hiện tại không phải lúc để cảm thán, chúng ta vẫn là nhanh đi tìm vị Tam Thánh Mẫu nương nương kia đi, nói vậy sẽ có người canh giữ!

Ngư Nhi nói:

- Không thành vấn đề!

Sau đại hội Dao Trì, Ngư Nhi vốn muốn lập tức xuống núi, nhưng sau khi phục dụng Bàn Đào, cần tốn hao thời gian luyện hoá, bằng không sẽ lãng phí thần lực trong đó.

Đợi cho luyện hóa Bàn Đào xong, liền thương nghị làm sao trợ giúp Hứa Tiên. Dưới Tiết Bích giải thích, Ngư Nhi miễn cưỡng cùng đành vứt bỏ suy nghĩ ban đầu, lại tin tưởng vững chắc Hứa Tiên sẽ không hành sự như vậy.

Liền định ra kế hoạch, để Yến Tử đi Hàng Châu thông tri cho Hứa Tiên cẩn thận, các nàng đến Hoa Sơn đi tìm nhân vật chính của sự kiện Tam Thánh Mẫu hỏi rõ. Vì vậy liền đi tới trong Hoa Sơn này.

Ngay khi hai người vào núi vào núi, một đạo Tử Ảnh xẹt qua phía chân trời như lưu tinh, xoay quanh một vòng rơi vào bên cạnh hai người, chính là Yến Tử.

Tiết Bích hỏi:

- Ngươi thông báo cho Hứa Tiên rồi chứ?

Yến Tử nói:

- Hứa Tiên hẳn trước đã xuất phát, ta tìm không được hắn, ta nói cho tức phụ của hắn, một muội muội gọi là tiểu Thiên!

Tiết Bích nói:

- Thực ngu ngốc, nếu hắn đã xuất phát, ngươi thông báo cho tức phụ của hắn lại có ích lợi gì?

- Cái này...

Yến Tử lúng túng, đem hai tay bắt vào nhau, không biết nói gì.

Tiết Bích nói:

- Sợ rằng đã không kịp!

Ngư Nhi nói:

- Sớm biết vậy, đã không ăn Bàn Đào là được rồi!

Mà ở trong Hoa Sơn cũng đang có “người” phiền não thật sâu.

Người nọ cũng không phải là Tam Thánh Mẫu, mà là Khiếu Thiên khuyến.

- Khụ khụ, ta lại cho ngươi đọc một đoạn!

Khiếu Thiên khuyến đứng thẳng thân thể, đem móng vuốt sói đặt ở bên mép nói rõ ràng.

- Không nghe!

Tam Thánh Mẫu quả đoán nói.

Khiếu Thiên khuyến đã đọc:

- Nhi tử của người Trầm Hương đi tới...

- Người mới có nhi tử!

- Mời không nên cắt đứt ta!

- Người không đọc, ta cũng biết người kế tiếp sẽ viết viết như thế nào, đơn giản chính là...

< id="abd_vidinpage">

< id="pva">

988. Chương 988: Nghĩ Cách Cứu Viện. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 988: Nghĩ Cách Cứu Viện. (2)

Tiết Bích biết nàng có đại công đức đại tín ngưỡng hộ thân, tuy rằng chưa từng đứng đắn tu hành qua, cũng không thông quá nhiều thuật pháp. Nhưng trong lúc hành sự, lại có thể làm được thần minh, mọi việc đều thuận lợi. Chính cái gọi là “Cát nhân tự có thiên tương”.

Dưới Ngư Nhi đài lĩnh, đi tới dưới một vách núi của Hoa Sơn.

Chợt nghe được quát hỏi một tiếng:

- Các người là người phương nào, lại dám lớn mật xông vào Hoa Sơn?

Yến Tử nhìn chung quanh cũng không thấy vết chân người, chỉ thấy sơn lâm rậm rạp.

Tiết Bích nói:

- Xin hỏi có phải là Thảo Đầu Thần dưới trướng Nhị Lang thần hay không? Còn thỉnh đi ra gặp một lần!

Giữa vùng sơn dã cổ thụ u thảo, một huyễn ảnh hình người đi ra, đầy khắp núi đồi lại có nghìn người, thần tướng dẫn đầu chính là cổ tùng biến thành, thân cao chừng mấy trượng, ngồi ở trên một khối cự thạch, ngạo nghễ nhìn ba người nói:

- Có thể biết chúng ta, xem ra cũng là người trong Tiên đạo.

- Chúng ta chính là người trong Dao Trì tiên cung, đặc biệt tới tìm Tam Thánh Mẫu, không biết nàng hiện tại đang ở đâu?

- Thần Quân nhà ta phân phó, Tam Thánh Mẫu nương nương mấy ngày này không tiện gặp khách, các người mời trở về đi!

- Nếu chúng ta không thể không gặp nàng một lần thì sao?

Thần tướng múa binh khí trong tay một cái:

- Vậy thì thỉnh trước qua được một cửa này của chúng ta đã!

Trong sơn lâm, lập tức đao thương kiếm kích cùng nhau vũ động mang theo từng trận hàn quang.

Tiết Bích nhú mày. Thảo Đầu Thần này nhiều như vậy, đối phó rất là phiền phức, đặc biệt thần tướng này, tu vi càng không thấp.

Trên người Ngư Nhi bỗng nhiên thanh quang đại phóng, hai tay hợp lại bên miệng làm ra dạng kèn hô:

- Tiểu Tam, người đang ở đâu?

Người đang ở đâu, ở đâu, ở đâu...

Thanh âm cuồn cuộn quanh quẩn ở trong núi, Thảo Đầu Thần nghe được, thần trí cũng loạn, đều có chút đặt chân bất ổn.

Thần tướng kinh hãi:

- Đây...đây là công đức thần quang!

Sau đó không thể tưởng tượng được nói:

- Trên đời lại có người có công đức tại thân như vậy, thánh hiền thời cổ sợ rằng cũng xa xa không bằng, xin hỏi danh tính của tôn thần?

Tiết Bích đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói:

- Đây là Mục Tổ nương nương của chúng ta, còn không mau mau tránh ra!

Thần tướng mau tránh ra thân hình, lộ ra động quật phía sau, cung kính thi lễ thỉnh ba người đi vào.

- Tướng quân sao lại khinh địch như vậy thả các nàng đi vào. Mặc dù nàng có chút công đức, nhưng chúng ta chức trách trong người...

Thần tướng phát tay ngắt lời nói:

- Người biết cái gì, người có công đức như vậy, dù có binh khí nơi tay cũng không dám tương gia. Nếu là ngu xuẩn ngăn cản, hoặc nổi lòng gia hại, liền bị vạn dân oán hận, tất có bất hạnh phủ xuống!

Công đức chính là vạn dân cầu chúc, có thể làm cho người trở nên mau mắn, hành sự cũng sẽ rất thuận lợi. Tương đối nếu là công đức xa xa không bằng người, cuồng vọng muốn cản trở. Vậy thì tất nhiên sẽ không thuận lợi, ngược lại là đem tảng đá đập vào chân của mình.

Thần tướng lại cười quỷ bí:

- Hơn nữa không cần lo lắng, trong động này có thần quân thiết hạ Càn Khôn Bát Quái trận pháp, còn có vị kia chờ các nàng. Đây là tự chui đầu vào lưới.

Nói xong liền lại đặt móng ngồi ở trên cự thạch, không biết có phải dùng lực khí quá lớn hay không, cự thạch bỗng nhiên nghiền nát ra. Thần tướng sắc mặt đại biến, đầu tiên là tái nhợt, sau đó là trở thành tím hồng, cuối cùng ôm cái móng té trên mặt đất.

- Tướng quân người sao rồi?

Đám Thảo Đầu Thần đều vây tụ lại kỳ quái hỏi.

Chỉ thấy cự thạch kia bị nghiền nát toàn bộ, trong đó hết lần này tới lần khác có một cái mảnh đá dạng dùi dẹt thẳng trên mặt đất. Mũi nhọn lưu lại một tia huyết hồng chói mắt. Ừm, nhất định tảng đá này là do khoáng vật khác nhau ngưng kết mà thành ở ngoài dưới lực đả kích, tương đối mềm mại nghiền nát lưu lại một phần kiên cố trong đó.

Đám Thảo Đầu Thần lúc này mới hiểu được nguyên do sự tình, thần tướng pháp lực tuy mạnh, nhưng ở trong lúc vô ý, bộ vị mỏng yếu đã bị công kích thảm liệt như thế, cũng khó tránh khỏi chịu không nổi.

- Tướng quân người lúc này có tính lòng gia hại ai không?

Mới vừa rồi Thảo Đầu Thần bắt mẫn hỏi gian nan nuốt nước miếng, chỉ là nổi lên tâm xấu đã bị như vậy. Nếu là thực cùng nàng làm địch, còn không biết sẽ lọt vào bất hạnh gì nữa, phát ra từ nội tâm hô lên:

- Tướng quân anh minh!

Các Thảo Đầu Thần khác cũng ôm cái mộng của mình, đều nói:

- Tướng quân anh minh!

- Đi mẹ các người đi!

Thần tướng cần rằng nói. nguồn

- Tướng quân, người có thể mắng, nhưng nghìn vạn lần đừng mắng chửi người nhà ta!

Thần tướng vội vã che miệng lại.

Ngư Nhi mang theo Tiết Bích và Yến Tử đi vào trong động quật. Đây là một cái động lớn do tự nhiên hình thành, nghìn rãnh vạn hố, ở giữa đường cũng là u ám ngoằn ngoèo.

Tiết Bích bỗng nhiên dừng bước:

- Chờ một chút, ở đây hình như thiết hạ trận pháp gì đó!

Nhắm mắt suy tính một trận, rồi trợn mắt nói:

- Là Càn Khôn Bát Quái trận. Trận này có tổng cộng tám cửa, chỉ có một cửa sống đi ra. Nếu là không nghĩ qua mà đi vào cửa tử, sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này. Thảo nào thần tướng kia lại đơn giản thả chúng ta tiến đến như thế.

Yến Tử đếm trên đầu ngón tay:

- Tám chọn một?

Tiết Bích nói:

- Nếu là như vậy thì tốt rồi. Tám cửa của Bát quái trận này không chỉ biến hóa tuần hoàn, cứ đi một bước đều là một lần lựa chọn, không thể có chút sai lầm, chờ ta hảo hảo suy tính một chút đã.

Ngư Nhi bỗng nhiên kéo tay các nàng:

- Đi mau đi, thời gian đã không còn quá nhiều nữa!

Liền hướng về chỗ sâu trong động quật chạy đến, bước lớn thật nhanh.

- Chờ một chút...

Chỉ là Tiết Bích không kịp ngăn cản đã bị kéo đi vào trong. Cảnh tượng trước mắt không ngừng biến ảo, trong lúc mơ hồ, nàng tự thấy bất trận bát môn xoay tròn không ngừng.

Hư, sinh, thương, đỗ, cảnh, tử, kinh, khai.

Cảnh tượng này bỗng nhiên dừng lại, nguyên lai là Ngư Nhi dừng lại cước bộ, trước mắt xuất hiện một cửa đá.

Tiết Bích kinh hồn chưa định nhìn lại đường về, linh lực kịch liệt ba động còn chưa từng triệt để bình phục, dĩ nhiên đã ra khỏi Càn Khôn Bát Quái trận kia.

Lại nhìn Yến Tử đang ngây thơ nhìn xung quanh, Ngư Nhi gõ gõ cửa đá trước mắt:

- Có người ở nhà không?

Tiết Bích đã cảm thấy cả người vô lực, toàn bộ bằng vào vận khí mà phá trận sao? Ngư Nhi a Ngư Nhi, đệ nhất cường vận trên đời. Thực sự là không phải ai cũng được như người! Bất quá theo một vị nương nương như thế, thật ra không khiến người ta cảm thấy thất vọng.

Mà ở sâu trong Hoa Sơn, Khiếu Thiên khuyến đang cầm thần ấn cười hắc hắc không ngừng:

- Còn có người thúc giục ta viết nhanh lên đấy!

Sau đó thật sâu nhìn Tam Thánh Mẫu một cái, thương hại lắc đầu:

- Nhiều đọc chút sách đi!

Tam Thánh Mẫu không hề có hình tượng, ghé vào trên bãi đá, thiếu khí vô lực nói:

- Câm miệng...

Người đang ở đâu...

Hình như có thanh âm gì đó, Tam Thánh Mẫu ngẩng đầu lên:

- Vừa rồi, có phải là có người đang gọi?

- Hắc hắc, hắc hắc...

Đã thấy Khiếu Thiên khuyến đang cầm thần ấn ngồi chồm hổm ở trong góc, lộ ra dáng tươi cười cổ quái.

989. Chương 989: Phù Hợp.

Chương 989: Phù hợp.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ở trong động quật hôn ám này, thần ấn phóng xuất quang mang chiếu sáng khuôn mặt dữ tợn của nó, có vẻ có vài phần quỷ dị.

Nàng chỉ biết hiện tại chính là sét đánh, nó cũng không nhất định nghe được. Nào có người gì đến, ngay lúc nàng buông bỏ cái gọi là hi vọng, lại đem khuôn mặt dán ở trên bãi đá băng lãnh.

Thùng thùng thùng, có người ở nhà không?

Tam Thánh Mẫu bỗng nhiên vênh tai lên, thẳng đến vững tin thanh âm kia cũng không phải là mình tưởng tượng ra, mới kinh hỉ nói:

- Có người đến!

Khiếu Thiên khuyến không nhận được nói với Tam Thánh Mẫu:

- Vậy người còn không mau đi mở cửa!

Con mắt không rời khỏi thần ấn.

Tam Thánh Mẫu quát:

- Ta không ra khỏi bãi đá!

- Thật vô dụng!

Khiếu Thiên khuyến cấp tốc đứng lên, mở cửa ra, lập tức trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào thần ấn.

Tam Thánh Mẫu cũng không thèm phản bác lại Khiếu Thiên khuyến, khóc rơi nước mắt ra nghìn người đến. Trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Tiết Bích một người một khuyến này, còn có chút nghĩ không rõ ràng lắm tình huống. Nhưng nàng đoán ra được Khiếu Thiên khuyến chính là thủ vệ cuối cùng, nàng nghe qua chút tin đồn. Khiếu Thiên khuyến này vốn là một ma lang đến từ nước khác, có năng lực thôn tính tiêu diệt tất cả, thực lực không thể coi thường!

Nhưng vấn đề khó khăn không nhỏ này, hiện tại đang mê muội ngồi chồm hổm ở đó cười khúc khích, không biết đang làm gì. Nhưng là trời cũng giúp ta! Kế hoạch duy nhất lúc này chính là không kinh động nó, lặng lẽ mang đi Tam Thánh Mẫu. Di, Ngư Nhi, người đang làm gì thế?

Ngư Nhi không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Khiếu Thiên khuyến, vỗ vỗ vai nó:

- Người là Tiểu Tam sao?

Tiết Bích ngây người, Tam Thánh Mẫu cũng ngây người, như là tinh thần lại một lần nữa đã chịu đả kích!
Yến Tử vui cười:

- Ngự Nhi, người làm...ô ô!

Tiết Bích vội vàng che miệng nàng lại, truyền âm cho Ngự Nhi:

- Ngự Nhi mau trở lại nhanh!

Ngự Nhi hỏi lại:

- Người là Tiểu Tam sao?

Trong động vắng vẻ như chết.

Khiêu Thiên khuyển mặt nhăn mày nhú, không nhịn được giơ lên chân phải một trảo về phía trước, “băng”
bắn ra một móng vuốt sắc bén, chỉ thẳng Tam Thánh Mẫu trên bãi đá.

- A, cảm tạ!

Ngự Nhi đi về phía bãi đá, gõ gõ kết giới xung quanh bãi đá:

- Người là Tiểu Tam sao?

Tam Thánh Mẫu gật gật đầu, Tiết Bích ở một bên thấp giọng nói:

- Chúng ta tới cứu người, người đừng vội, chờ ta phá vỡ kết giới.

- Người theo chúng ta đi thôi!

Ngự Nhi cũng đã hướng phía Tam Thánh Mẫu vươn tay đến, đầu ngón tay chạm đến kết giới, trong nháy mắt nổi lên thất thải quang hoa, dĩ nhiên cứ như vậy xuyên phá kết giới, nắm cổ tay Tam Thánh Mẫu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tam Thánh Mẫu, Ngự Nhi mạnh mẽ kéo Tam Thánh Mẫu hướng ra phía ngoài chạy đi, kéo tới cửa, quay đầu lại bất mãn nói:

- Các người còn suy nghĩ cái gì, cứu người phải nhanh một chút!

Tiết Bích thở dài thật sâu, cùng Yến Tử theo sau, đi tới ngoài động quật.

Một đám Thảo Đầu Thần binh tướng đang vây tụ ở trước cửa, thần tướng vừa thấy Tam Thánh Mẫu, liền biến sắc, mà ngay cả vị kia cũng không có thể ngăn cản các nàng sao? Nhưng rơi vào trên người Ngự Nhi, lại là thần sắc căng thẳng.

Tam Thánh Mẫu lại được nhìn sắc trời. Trong lòng cảm tình kích động khó có thể nói nên lời, giơ lên Bảo Liên đăng trong tay:

- Còn không tránh ra cho ta!

Tuyệt không chịu lại hãm thân ở nơi này nữa.

Tiết Bích cũng lấy ra bích thủy kim tinh trảo, làm tốt chuẩn bị nghênh chiến. Nếu là ở chỗ này bị ngăn cản, Khiêu Thiên khuyển trong động kia tỉnh giấc, hoặc là Dương Tiễn đến, đều có phiền toái không nhỏ.

Thần tướng hoảng hốt lui qua một bên, khom mình hành lễ nói:

- Cung tiễn Mụ Tổ nương nương đại giá!

Đám Thảo Đầu Thần đầy núi cũng nói phụ họa theo:

- Cung tiễn Mụ Tổ nương nương đại giá!

Nhớ tới thảm trạng mới vừa rồi, cảm thấy vẫn là không nên cản trở người này là tốt hơn. Nếu ngay cả vị kia chưa từng ngăn trở các nàng, nói vậy Thần Quân cũng sẽ không trách bọn họ.

Kết quả là chưa đánh một trận, Ngự Nhi đã nghĩ cách cứu viện Tam Thánh Mẫu thành công!

Trong bụng núi Hoa Sơn, Khiếu Thiên khuyển miễn cưỡng đem tầm nhìn từ trên thần ẩn dời đi, ngẩng đầu lên hình như quên chuyện gì đó? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Lúc này thần ẩn lại một trận lóe ra, nó lại nhanh chóng cúi đầu nhìn, trong động lần thứ hai vang lên tiếng cười quỷ dị.

Lúc này Hứa Tiên đối với chuyện vừa rồi vẫn đang hoàn toàn không biết gì cả. Sau khi Hàn Mai tiên tử rời đi. Hắn dùng thủy hồn thuật chế tạo con rối thông tri cho tiểu Thiến tại Phương Hoàng Sơn đến đây.

Hứa Tiên thì tìm được động phủ của Hoàng Hạc đồng tử, phát hiện mới vừa rồi thấy được, chỉ là một bộ phận cực nhỏ của động phủ này, hướng bên trong đi đến còn có Càn Khôn khác.

Cả động phủ là ở trong bụng núi, mở ra một khối không gian lớn. Trong đó địa phương tương đối trọng yếu chính là ngọa thất, đan phòng, thậm chí ám phòng chuyên môn dùng để bế quan, còn lại phòng nhỏ càng là nhiều vô số kể, như là tiểu biệt thự trong núi.

Hắn vừa nhìn qua đó, chỉ cảm thấy không hổ là Hoàng Hạc đồng tử kinh doanh nhiều năm, trang trí tạo hình rất là cổ phác, lịch sự tao nhã. Hơn nữa thông gió lấy ánh sáng so với động phủ kia của tiểu Thiến không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Hứa Tiên thừa dịp tiểu Thiến chưa đến, bắt tay vào chỉnh lý, tiêu trừ vết tích của Hoàng Hạc đồng tử, đem vật cũ có thể thay thế hết thay đổi thành mới. Sau khi nhìn lại, chỉ cảm thấy rục rở hẳn lên, tuy là hai thủ phòng, nói vậy cũng có thể cho tiểu Thiến một kinh hỉ nho nhỏ.

Trong động phủ đáng chú ý nhất là đan phòng. Giữa phòng một đan lô thật lớn, mặc dù không hơn được Thiên Địa Phương Viên Đỉnh Thái Âm chân nhân mượn để luyện đan kia, bất quá cũng là linh khí.

Hứa Tiên lại ở một hồ sâu thạch bích khác tìm được rất nhiều điển tịch đều là pháp quyết luyện đan. Trên thạch bích còn chứa đựng không ít tài liệu trân quý.

Trong điển tịch còn có một quyển lại là Hoàng Hạc đồng tử chuyên môn ghi lại, trong Hoàng Sơn này Linh Dược còn chưa thành thực, khi nào có thể hái lấy. Còn ghi lại nơi nào linh khí tương đối nồng đậm, thích hợp trồng loại Linh Dược nào.

Khiến Hứa Tiên sợ hãi than, nguyên lai còn có vườn ươm, bất quá nghĩ đến cũng đúng. Nếu chỉ bằng vào thiên nhiên sinh trưởng, sao có thể có được nhiều Linh Dược như vậy. Lại tìm được một ít mầm mống Linh Dược, bất quá những Linh Dược này chu kỳ sinh trưởng tùy tiện liền đều có niên kế, trong khoảng thời gian ngắn đừng nghĩ đến ăn được.

Hứa Tiên tiếc nuối thở dài, bất quá hoàn hảo tìm được không ít thành phẩm Linh Dược. Như là Định Thần Hương dùng để an thần thì có vài bó, cẩn thận bảo tồn trong hộp gỗ hương. Mà Ngọc Yên có thể khiến người ta buồn ngủ cũng có mấy hồ lô lớn, Hứa Tiên gửi một ngum đã vội vã đẩy lại nắp bình.

Chu Quả còn lại cũng không nhiều lắm. Cũng còn có hơn mười quả. Mà Đàm Hoa Lộ và Quỳnh Tương có tổng cộng bốn bình. Mà đan dược chủng loại còn lại tổng cộng cũng có hơn mười hồ lô.

Để Hứa Tiên lại một lần nữa cảm khái, không hổ là đệ tử của Nam Cực Tiên Ông, thứ tốt thật đúng là không ít.

990. Chương 990: Phù Hợp. (2)

Chương 990: Phù hợp. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 15 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda :

Bất quá hiện tại, tất cả những thứ này đều tiện nghi cho hắn.

Làm xong tất cả, Hứa Tiên nhàn nhã đi chơi nằm ở trên vòng đu, cửa sổ trước mắt mở ra trên vách đá dựng đứng. Có thể nhìn thấy cảnh sắc trong núi, nhớ lại kiếp trước, muốn ở đây du ngoạn mà không thể được. Mà hiện tại cả ngọn núi đều là thuộc về hắn, cảm thán thế sự vô thường.

Một con Kim Ưng giương cánh xuyên phá tầng mây, vẫy cánh hạ xuống trên vai Hứa Tiên, Hứa Tiên lấy một quả Chu Quả đưa đến bên mỏ của nó. Sờ sờ bộ lông kim chúc của nó, trong lòng lại nghĩ đến có thể đổi một phương thức đưa tin càng thêm giản tiện hơn hay không.

Hắn đã từng suy nghĩ qua biện pháp dùng Thủy Hồn Thuật chế tác người gỗ, nhưng bên cạnh hắn nữ tử đông đảo, Thủy Hồn Thuật thỉnh thoảng dùng một lần còn được, dùng nhiều chỉ e tinh thần phân liệt. Lúc này đây chỉ đành bỏ qua. Mà trong Mặc Phù Thư cũng có thể làm phù triệu thiên lý truyền âm, nhưng có cự ly hạn chế, hơn nữa đều là duy nhất, cũng có rất nhiều bất tiện.

Tựa hồ người trong đạo thần có thể dùng thần ấn tượng truyền tin. Càng có linh tê giác, thủy minh thạch trong truyền thuyết, nhưng cũng không phải là hiện tại hắn có thể có được. Như vậy nghĩ đến vẫn là phương tiện một chút, chỉ ít có thể làm được phổ cập. Đây liền là ưu thế của văn minh nhân loại đi sao!

Hiện nay chỉ có tiếp tục huấn luyện Kim Ưng này, cũng may tốc độ của nó càng ngày càng trở nên mau lẹ. Mặc dù là từ Hàng Châu lui tới kinh thành cũng không dùng bao lâu thời gian. Nhưng lại có thể mang theo vật phẩm, cũng coi như có chút ưu thế. Hơn nữa theo linh trí tăng trưởng, cũng không cần hắn dùng Thủy Hồn Thuật để thao túng nữa.

Kim Ưng nuốt vào Chu Quả, khẽ mổ đầu ngón tay của Hứa Tiên tỏ ý cảm tạ. Đôi mắt ưng lạnh lùng nghiêm nghị cũng hình như có tình cảm nhân loại.

Hứa Tiên cảm giác được lúc ban đầu đưa vào trong hồn phách Kim Ưng một điểm thủy hồn kia, đã ở trong hồn phách của nó hoàn toàn hoà tan ra. Nhưng hắn cảm giác chính mình chỉ cần một ý niệm trong đầu đã có thể để Kim Ưng tuyệt đối phục tùng, hơn nữa là phục tùng phát ra từ nội tâm. Dù cho nó vượt qua thiên kiếp cũng là như vậy.

Để Hứa Tiên cảm thán thủy hồn này quái dị và cường hãn, yêu quái nắm giữ pháp lực còn không thể chống đỡ, càng đừng nói là phạm nhân. Nếu như tích góp từng tí một cũng đủ nhiều thủy hồn, học Long tộc tướng chi toả ra, hạ xuống Cửu Châu có thể đơn giản tiếp thu được tín ngưỡng cường đại thậm chí công đức hay không đây?

Loại khổng chế này không cần tuyệt đối khổng chế, cũng không cần truyền lại tin tức chỉ cần giản đơn hạ đạt mệnh lệnh, hắn đã có thể để một đám người điên cuồng tín ngưỡng chính mình. Cái này không cần phải nói. Chỉ cần người khổng chế đủ nhiều, hắn thậm chí có thể bóp méo hàm nghĩa của hai chữ “công đức” này, để tất cả hành vi, tư tưởng của chính mình đều trở nên có thể đạt được công đức.

Dựa vào năng lực của Công Đức Ngọc Bài chuyển hóa công đức chi lực, lại dựa vào Ngự Nhi cũng xa xa không bằng tín ngưỡng cường đại. Đừng nói là Thần Tiên, chính là thiên tiên cũng không nhất định là đối thủ của mình. Cuối cùng hắn sẽ trở thành thần minh, quân vương duy nhất duy nhất của thế gian.

Hứa Tiên vỗ vỗ đầu, vội vã đình chỉ ý niệm điên cuồng này trong đầu, thế nào lại mạo danh kỳ diệu đi lên con đường của Ma Vương? Thống trị thiên hạ cái gì, cũng không phải là mộng tưởng của hắn, vẫn là tiêu dao du, thưởng thức thiên hạ phong quang càng thực tế hơn một chút. Bất quá cũng lặng yên minh bạch, hắn trong lúc ngẫu nhiên tu luyện được Thủy Hồn Thuật, còn là một loại lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Hơn nữa loại pháp thuật này hoàn toàn bắt đầu ngẫu nhiên. Ngoại trừ hắn ra, bất cứ kẻ nào cũng không thể tu luyện được. Hắn chính là muốn truyền thụ cho người khác đều làm không được, đây là cái gọi là Tiên Thiên pháp thuật.

Giống như là Đầu Suất Hỏa của Thái Thượng Lão Quân, hoặc là Nhật Hỏa Thần Mang của Đông Hoàng Thái Nhất.

Hứa Tiên hiện tại cũng vô pháp tại nội thể sản sinh Nhật Hỏa Thần Mang, chỉ có thể dựa vào kim ô chỉ nhân trên tay chuyển hoá Nhật Linh chi lực, đến sử dụng loại lực lượng này.

Nhưng kim ô chỉ nhân rốt cục là làm sao đem Nhật Linh chi lực chuyển hoá thành Nhật Hỏa Thần Mang, giống như là Hứa Tiên làm sao đem Thủy Linh chi lực chuyển hoá làm thủy hồn, trong đó ẩn chứa pháp

tắc quỹ bí, hấn thủy chung không thể tham phá được.

Hứa Tiên đang trong lúc suy nghĩ, tiểu Thiển đã xuất hiện ở trước mặt hấn, có chút kỳ quái nói:

- Tướng công? Sao người đã đi vài ngày rồi, mới đi đến nơi này?

Hứa Tiên vì mang đến kinh hỉ cho nàng, nên vẫn chưa nói chân tướng sự tình cho nàng biết.

Hứa Tiên đứng dậy cầm tay nàng:

- Tiểu Thiển, người cảm thấy Hoàng Sơn thế nào?

Tiểu Thiển cười nói:

- Tự nhiên là tốt rồi. Bất quá chủ nhân nơi đây là Hoàng Hạc đồng tử, chính là đệ tử dưới trướng Nam Cực Tiên Ông, căn bản không thể tiến công chiếm đóng.

Thần sắc của nàng dừng lại, cảm thấy trong núi cảnh tượng hỗn độn, kinh hãi nói:

- Tướng công, người sẽ không phải đã? xem tại

Hứa Tiên trầm nghĩ xấu hổ, nguyên lai nàng sớm đã có dự định, chỉ là không muốn hấn quan tâm, chưa từng nói cho hấn biết mà thôi. Bất quá hôm nay, cuối cùng cũng có thể bồi thường một chút tâm ý, hấn lấy ra mai Hoàng Sơn thần ấn kia:

- Chính là Hoàng Hạc tiểu nhi, sao là đối thủ của tướng công nhà người. Từ hôm nay trở đi, người chính là sơn thần của Hoàng Sơn!

Tiểu Thiển không vui mà lo lắng:

- Tướng công, Hoàng Hạc đồng tử kia mặc dù không đáng sợ, nhưng sư phụ hấn Nam Cực Tiên Ông đó là tu vi thiên tiên, cường đoạt động phủ sợ rằng hậu họa vô cùng. Ta có Phượng Hoàng Sơn cũng đủ rồi. Thần ấn này người vẫn là trả lại cho người ta đi sao!

Hứa Tiên cười nói:

- Tướng công của nàng nào phải hạng người lỗ mãng như vậy chứ!

Đem nàng kéo vào trong ngực, lại ngồi ở trên xích đu, đem sự tình trải qua giảng thuật lại một phen. Bất quá tự nhiên bỏ qua một phen kiều diễm cùng Hàn Mai tiên tử chỉ nói lấy Kim Đan đưa tiễn.

- Vậy cũng quá nguy hiểm. Mau để ta xem thương thế của người thế nào?

Tiểu Thiển nhú mày, muốn đứng dậy nhìn thương thế phía sau lưng của Hứa Tiên.

Hứa Tiên lại đem nàng kéo vào trong ngực:

- Bất quá là một chút thương tích nhỏ mà thôi.

Thấy thần sắc lo lắng trên mặt nàng, có chút hối hận không nên vì nàng tranh công, mà đem sự tình hoàn chỉnh nói ra.

Tiểu Thiển nói:

- Nếu là khiến tướng công hoặc là Yên nhi muội muội vì ta...

Hứa Tiên tức giận ngắt lời:

- Được rồi, tướng công nhà người đánh sống đánh chết. Không thể vì nhìn khuôn mặt này của người, còn không cười một tiếng cho ta!

Tiểu Thiển thở dài, chế trụ vai của hấn, nhẹ giọng cười nói:

- Tướng công thay tiểu Thiển suy nghĩ như vậy, tiểu Thiển thật cao hứng.

Hứa Tiên cười nói:

- Vậy thì giá trị...

Trong lòng cũng là cực kỳ khoái ý, bỗng nhiên có thể lý giải tâm tình của Chu U vương vì một nụ cười của giai nhân, đám lấy Phong Hỏa hí chư hầu.

Hứa Tiên đem thần ấn đưa đến lòng bàn tay của nàng:

- Mau thử một lần đi sao!

991. Chương 991: Suy Đoán

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 991: Suy Đoán

Tiểu Thiển nhắm lại hai tròng mắt, trước phóng xuất mai thần ấn nho nhỏ thuộc về sơn thần Phượng Hoàng Sơn. Chính cái gọi là "Không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng so với hàng. Phượng Hoàng Sơn thần ấn cùng Hoàng Sơn thần ấn so sánh, chỉ như sườn núi tiểu thổ. Đương nhiên đây cũng có nguyên nhân tiểu Thiển ngưng tụ thần ấn thời gian quá ngắn.

Sau đó tiểu Thiển thử đem hai quả thần ấn dung hợp làm một, bởi vì nguyên nhân Hoàng Hạc đồng tử chủ động buông tha thần ấn, quá trình này không hề có chút đình trệ nào.

Tiểu Thiển rất nhanh đem hai quả thần ấn hóa thành một quả thần ấn, trở thành Hoàng Sơn sơn thần cũng không ý nghĩa. Muốn buông tha Phượng Hoàng Sơn, giữa hai toà sơn mạch này tuy có cự ly hơn trăm dặm, nhưng ở giữa cũng có rất nhiều núi nhỏ liên miên phập phồng, liên kết sơn mạch lẫn nhau.

Khi tiểu Thiển đem thần ấn thu hồi trong cơ thể, thần quang đột nhiên từ trong cơ thể tràn phóng, Hứa Tiên buông ra cánh tay. Thân thể của nàng chậm rãi hiện lên, hai tròng mắt của nàng vẫn cứ đóng chặt. Duy chỉ có từng đạo thần quang phóng xạ ra, dung nhập trong vách núi. Phảng phất ở cùng toà sơn mạch này thành lập mối liên hệ nào đó.

Hồi lâu sau, khi tiểu Thiển lại một lần nữa mở hai tròng mắt, khí chất trở nên càng phát ra phiêu miểu, dung nhan chưa thay đổi chút nào, lại bằng vào thêm vài phần vị đạo mỹ lệ.

Để cùng nàng ở chung lâu ngày, Hứa Tiên cũng có một tia kinh diễm, biết nàng đã cùng Hoàng Sơn hòa hợp nhất thể, đạt được phù hợp "Sơn tức là ta, ta tức là sơn".

Loại phù hợp này biểu hiện ở trên người Hoàng Hạc đồng tử, chính là Hoàng Hạc thần nhiên tiêu sái, bất quá đương nhiên sẽ không để Hứa Tiên có cảm giác kinh diễm gì. Cùng với loại cảm giác này, ấn tượng khắc sâu nhất vẫn là Long Vương Ngao Kiền, đó là Đại Giang Đông dũng cảm khí khái.

Bất quá Ngao Kiền vẫn chưa dựa vào ngưng tụ thần ấn khống chế Trường Giang. Với hắn mà nói, Trường Giang mỗi một dòng nước đều phảng phất như huyết mạch của hắn, ngưng tụ thần ấn hay không, cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Tiểu Thanh rốt cục đạt được một toà, không kém với Ngũ Nhạc danh sơn, có căn bản yên thân lập mệnh, hướng về Hứa Tiên dụ dằng thi lễ:

- Cảm ơn tướng công, đúng rồi, mấy ngày trước đây, trên biển đến một vị Yến Tử cô nương tới tìm ta, nói là có chuyện quan trọng thông tri với người!

Hứa Tiên vội hỏi:

- Chuyện quan trọng, là chuyện quan trọng nào?

Tiểu Thiển thoáng có chút khổ não vỗ vỗ trán:

- Nàng vội vã mà đến, chỉ nói có chuyện cực kỳ quan trọng như lửa đốt sau lưng, nói con đường phía trước sẽ có nguy hiểm, để ta nhất định nghĩ biện pháp thông tri cho người. Sau đó ta còn không kịp hỏi nhiều, nàng đã lại vội vã rời đi. Tốc độ độn quang của nàng nhanh như thiểm điện, cũng phải thử hạ đuổi theo cũng không thể đuổi theo. Hiện tại cũng là không hiểu ra sao.

- Yên Tử này...

Hứa Tiên suy nghĩ, chẳng lẽ là trên biển xảy ra chuyện gì? Thế nhưng trên biển nếu xảy ra chuyện, Hàn Mai tiên tử sao lại chỉ tự không đề cập tới. Ừm đến nghĩ, tìm không được manh mối, chỉ có thể thấy chuyện này tạm thời bỏ qua không nhắc tới.

Hắn coi như là gặp qua người thể diện, Ngao Nghiễm, Dương Tiễn, Tất Phương, những người tu hành cấp Thần Tiên này uy lực đều đã từng kiến thức qua. Bằng vào thực lực của hắn hiện nay, ngay cả là có chút nguy hiểm, nói vậy cũng có thể đáp lại. Nếu là người tu hành cấp Thiên Tiên, cẩn thận và không cẩn thận cũng không có phân biệt quá lớn.

Nói chung hôm nay trước giúp tiểu Thiển ổn định cục diện Hoàng Sơn, thuận tiện đơn gian nghỉ ngơi và hồi phục đã. Thương thế trên người hắn đến bây giờ cũng không thể hoàn toàn khép lại được. Cùng Hoàng Hạc đồng tử kia liều mạng một kích thật là không phải vui đùa, sau này càng chịu đựng cơn buồn ngủ chiến với Cùng Kỳ, cùng Nam Cực Tiên Ông lý luận, tinh thần cũng tiêu hao hầu như không còn. Mặc dù đã ngủ ba ngày, vẫn đang cảm giác được mệt mỏi rã rời, loại trạng thái này hiển nhiên không thích hợp lên đường, đi đối mặt với phiêu lưu không biết rõ theo như lời của Yên Tử. Tiểu Thiển hiển nhiên cũng nhìn ra hắn mệt mỏi rã rời, đi tới phía sau hắn, khẽ mát xa huyết Thái Dương của hắn, yêu thương nói:

- Tướng công vẫn là nghỉ ngơi một chút thật tốt đi đã!

Hứa Tiên cười cầm bàn tay mềm mại của nàng:

- Buồn ngủ khó tránh khỏi, nếu có tiểu Thiển làm bạn, một mình ta làm sao ngủ được? Vốn tưởng rằng muốn cùng người cách biệt một khoảng thời gian, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy đã gặp lại. Có câu tiểu biệt thắng tân hôn, mấy ngày trước đây Thiển nhi ôn nhu, vi phu đúng là thực chưa tận ý, vẫn ngày đêm nhớ nhung đây?

- Yên nhi muội muội không phải còn đang ngủ sao? Tướng công một mình không ngủ được có thể ôm nàng ngủ a!

Tiểu Thiển sắc mặt khẽ biến thành hồng, muốn cự lại ngẹn ngào nói.

Hứa Tiên nháy mắt mấy cái nói:

- Thiển nhi thực sự là nghĩ như vậy sao?

Tiểu Thiển cũng muốn nói “đúng”, nhưng thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, liền nói không nên lời. Nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt càng phát ra hồng nhuận, thậm tự trách mình quá không biết xấu hổ. Bất đắc dĩ thân này, tâm này đều không thuộc về mình, hắn chỉ cần trêu chọc một câu đã có thể khiến chính mình tâm thần nhộn nhạo, không sao giữ mình được nữa.

Hứa Tiên nhìn nàng bộ dáng kiều dung xấu hổ, chỉ cảm thấy chim sa cá lặn cũng không hơn được thế này. Đặc biệt giữa mi mục mơ hồ mang theo xuân tình, với khí chất thanh của nàng, càng thêm một cổ mê hoặc dị dạng. Nào còn có loại uy nghi tựa như nữ thần mới vừa rời nữa. Vốn dĩ chỉ là vui đùa, việc này cũng không nhin được thân hồn khuyên đảo. Nhưng Hứa Tiên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, vẫn còn sáng, đành nói:

- Người mới được Hoa Sơn, còn có thật nhiều chuyện muốn làm, vẫn là đi đến xử lý trước lại nói tiếp đi sao! xem tại

Tiểu Thiển vốn đã mềm một nửa ngã vào trong lòng Hứa Tiên, nghe vậy thanh tỉnh vài phần, giậm chân sáng giọng:

- Tướng công lại trêu đùa người ta!

Hứa Tiên cười ha ha, bảo chứng tối nay sẽ bồi thương nhiều hơn, đuổi kịp cước bộ của tiểu Thiển.

Tiểu Thiển đi dạo Hoàng Sơn. Trên núi này không hề thiếu tinh quái khác, dù sao Hoàng Hạc đồng tử cũng không có khả năng độc bá Hoàng Sơn. Trong đó cũng không thiếu tinh quái đạo hạnh mấy trăm thậm chí gần nghìn năm. Chính thể tổ chất muốn hơn quá xa nhưng Mộc Tinh thạch quái ở Phượng Hoàng Sơn kia, nhưng cũng là không một kẻ nào có thể tu thành Địa Tiên.

Tiểu Thiển cầm thần ấn trong tay, lại có Hứa Tiên cùng đi ở bên cạnh. Nhưng tinh quái này đều đã ở một bên kiến thức qua tràng đại chiến kinh thiên kia. Nhìn thấy Hứa Tiên ai cũng trong lòng lo sợ. Chỉ e xúc phạm tân Hoàng Sơn chủ này, sẽ đem bọn họ đuổi ra khỏi Hoàng Sơn. Bọn họ đúng là một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Tiểu Thiển đem đưa bọn họ triệu tập đến trên Thiên Đô Phong:

- Dưới trướng Nam Cực Tiên Ông, Hoàng Hạc đồng tử cùng tướng công của ta đánh cuộc, đem Hoàng Sơn này bại cho tướng công nhà ta, từ hôm nay trở đi, ta chính là Hoàng Sơn chủ, chư vị có dị nghị gì không?

992. Chương 992: Trư Bà Long.

Chương 992: Trư bà long.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lũ tinh quái đều biểu thị không có bất cứ ý nghĩa gì:

- Nguyện ý nghe nương nương hiệu lệnh!

Tiểu Thiển cười nói:

- Tốt lắm! Ta có chút việc muốn mời chư vị hiệp lực, chư vị có bằng lòng hay không?

Đám yêu quái rất là bất an, rất sợ nàng nói ra “mượn đầu các ngươi dùng một lát” hoặc là “mượn nội đan của các ngươi dùng một lát” các loại.

Tiểu Thiển chỉ phía chân núi một cái:

- Liền thỉnh chư vị đem nó thanh lý sạch sẽ một chút. Dù sao Hoàng Sơn này cũng không chỉ thuộc về ta, cũng là cùng chư vị sở hữu.

Đám yêu quái rất cực an tâm xuống, biết tiểu Thiển không có ý tứ đem bọn họ đuổi ra khỏi Hoàng Sơn như dê. Sau đó không dám chậm trễ, thi triển pháp thuật, thanh lý một mảnh hỗn độn này. Trong đó một đạo thụ tinh khá thâm hậu đem sơn lâm bị phá hủy cũng khôi phục hơn phân nửa. Trong lúc tiểu Thiển lặng lẽ hỏi Hứa Tiên:

- Tướng công nhìn trong những tinh quái này, có còn tinh quái bị thần niệm của Yêu Thần tiêm nhiễm không?

Hứa Tiên mới biết dụng ý của nàng, cũng bội phục nàng cẩn thận tỉ mỉ. Khi đám tinh quái thi pháp, là rất khó che giấu linh lực của chính mình. Vì thế lưu ý quan sát đến, hắn không dám sơ ý, tinh quái bị thần niệm của Yêu Thần phụ thân không chỉ pháp lực tăng nhiều, hơn nữa tính công kích rất mạnh, đợi được sau khi bản thân rời đi. Nếu là phát diện đả thương người, tiểu Thiển mặc dù đã tu thành Địa Tiên, cũng có nguy hiểm. Hắn dùng Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông, thậm chí hắn tâm thông, bản thân quan sát một phen sau đó mới nhận định nói:

- Hắn là không có, bằng không Hoàng Hạc đồng tử tất nhiên sẽ gọi ra để đối phó ta!

Tiểu Thiển gật đầu, lại kỳ quái nói:

- Phu quân, nghe người nói có rất nhiều thần niệm của Yêu Thần từ trong Thái Nhất Thần Điện bay ra. Nơi này có nhiều tinh quái như vậy, vì sao chỉ có hai kẻ bị chiếm được đây?

Hứa Tiên nói:

- Theo ta suy đoán, Yêu Thần chiếm được hắc là có chút quy luật. Nguyên hình của Hoàng Hạc đồng tử là hạc, trên Sơn Hải kinh ghi chép, hình thái của Tất Phương là giống hạc. Có lẽ Tất Phương này nguyên bản chính là một con hạc biến thành dêu Thần thời đại Hồng hoang bị Long tộc bí pháp cải tạo qua. Tuy rằng đều là hình thù kỳ quái, nhưng nhất định đều có một bản thể bình thường nhất.

Tiểu Thiển nhân thần chợt lóe:

- Bản thể của Cùng Kỳ kia, có thể chính là một con báo. Ở đây không có tinh quái khác bị phụ thể, có thể chính là bởi vì không có xứng đôi thích hợp.

- Đúng rồi, hơn nữa ta cảm giác, cùng với nói là chủ động phụ thể, chẳng bằng nói là bị hấp dẫn.

- Bị hấp dẫn? Bị cái gì hấp dẫn.

- Huyết mạch.

Có thể là hậu duệ của Yêu Thần truyền thừa, có thể là hậu duệ của dã thú năm xưa bị Long tộc dùng nước mưa tẩy rửa qua mà không có phát sinh dị biến, bất luận sinh linh gì có thể sống đến hôm nay đều tất có một tổ tiên đến từ Viên Cổ. Thần niệm của Yêu Thần có thể chính là bị loại huyết mạch này hấp dẫn, kích hoạt huyết mạch còn sót lại, mới làm bọn hắc đột nhiên thu được lực lượng như vậy!

- Chẳng lẽ không phải là chủ động phụ thể đoạt xá sao?

- Ta cảm thấy không phải. Thần niệm của những Yêu Thần kia ta đã từng gặp qua. Ngay cả tàn hồn đều không còn, căn bản không có bao nhiêu ý thức tự chủ tồn tại, cũng chưa nói tới đoạt xá. Mà Hoàng Hạc đồng tử kia và Cùng Kỳ rõ ràng đều còn bảo lưu ý thức nguyên bản, chỉ là tính tình đại biến mà thôi. Nếu là có thể thủ vững bản tâm, chống đối ảnh hưởng của thần niệm, đây quả thực là linh dược so với Long Hồ Kim Đan còn tốt hơn. Bất quá đó hầu như là không có khả năng. Thoạt nhìn sợ rằng ngay cả Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm đều đã thất bại.

Tiểu Thiển cả kinh:

- Ngao Nghiễm, người là nói?

- Chỉ sợ hắc lúc ban đầu phát điên cũng không phải chỉ là bị ý niệm cuồng bạo của Yêu Thần, mà là cùng xâm nhập đấu tranh trong cơ thể hắc. Hành vi hiện tại của hắc cũng không phải là điên cuồng, mà là sau khi tâm tình đại biến cùng thực lực đại tăng đã tự tin hơn.

Tiểu Thiển nói:

- Thế nhưng Đông Hoàng Thái Nhất cùng Long tộc không phải là tử địch sao? Hắc là không thể có Yêu Thần phù hợp với huyết mạch của huyết mạch đi sao!

- Theo ta được biết, trong Yêu Thần thể nhưng có một vị cực nổi danh, tồn tại giống rồng mà không phải rồng. Vị Yêu Thần kia lại so với Tất Phương kia càng cường đại hơn.

Đám Yêu Thần sống lại, nhưng sống lại chỉ là ý chí của bọn hắc mà thôi.

Cổ ý chí này rốt cục sẽ mang đến cho thiên hạ này biến hoá thể nào đây? Minh chủ, văn thành vô đức, thiên thu muôn đời nhất thống giang hồ sao!

Cái gọi là “quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt”. Chỉ cần những Yêu Thần này không để ý tới công đức, ý sát nhân, ăn thịt người cường đại, sẽ mang đến cho quốc gia này náo động, liên khó có thể tưởng tượng được. Nếu có kẻ có tâm hại người, mượn danh nghĩa thần đạo hưng binh làm loạn, vậy hậu quả sẽ càng thêm khó có thể chịu nổi.

Hứa Tiên nhắm mắt trầm ngâm, tiểu Thiển tự nhiên khuyên nhủ:

- Tướng công không cần sầu lo, tất cả đều có biện pháp giải quyết.

Đội được đem Hoàng Sơn này thanh lý qua, sau đó tiểu Thiển liền đem đan dược Hoàng Hạc đồng tử luyện được lấy ra. Kẻ nào đều tự xuất lực bao nhiêu, sẽ thưởng thưởng cho những tinh quái này một chút.

Những đan dược này đối với nàng đã từng phục dùng qua Long Hồ Kim Đan mà nói, tự nhiên không có gì đáng nói. Nhưng đối với những tinh quái tu hành trong núi này, lại là hàng cao cấp hiếm có, ai nấy đều vui vẻ ra mặt. Nguyên bản còn một vài tinh quái có lòng chậm trễ, trong lòng đã hối hận không ngớt, sai lầm để mất cơ hội tốt như vậy.

Hứa Tiên thấy nàng hành sự có phong độ, cứ như vậy trừ khử được sự ảnh hưởng của Hoàng Hạc đồng tử, trong lòng cũng là âm thầm bội phục.

Đêm khuya tĩnh, dưới chân núi Hoàng Sơn, trong Tân An huyện.

Nhiều người mơ thấy Thần Nữ đi vào giấc mộng, nói:

- Yêu nghiệt giữa núi này đã bị ta tru diệt!

Mọi người vội đi thông báo, trong Hoàng Sơn quang hoa và tiếng nổ đã kinh động rất nhiều người. Ngay cả dưới chân Hoàng Sơn cũng không dám tới gần, nghe được một lời này, liền có người lớn mật lên núi tuần tra một phen. Quả nhiên là bình an vô sự, biết Thần Nữ không có nói sai, không khỏi càng thêm tín phục.

Sau đó du khách lên núi, tiểu phu đón củi, đều trở về nhà. Hoàng Sơn cũng từ từ khôi phục sự yên lặng, vì vị Thần Nữ diệt trừ yêu nghiệt này mà lập miếu, cũng thành xu thế tất yếu. Chi tiết trong đó tự không cần nhiều lời. Mà dưới sự dốc lòng chăm sóc của tiểu Thiển, Hứa Tiên đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Chỉ là Vân Yên còn đang ngủ say sưa, bộ dáng không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Càng có tư thế của Thụy tiên. Nếu không phải linh lực trên người nàng không ngừng tăng thêm, Hứa Tiên đều phải lo lắng vì nàng.

Sai khi lại nói rời chia tay, Hứa Tiên ra đi, nhắm phía Thanh Thành tìm Bạch nương tử, vẫn cứ không biết trên đường rất nhiều hiểm ác đáng sợ còn đang chờ hắn.

993. Chương 993: Hồ Giao.

Chương 993: Hồ Giao. nguồn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tiểu Thiển mặc dù có được Hoàng Sơn thần ấn, nhưng thần ấn này cũng không cùng nội bộ thông tin của Dao Trì có liên hệ với nhau. Cụ thể rất cục là chuyện gì, vẫn như cũ không hiểu ra sao.

Hứa Tiên không hề dừng lại, dọc theo Trường Giang khúc chiết một đường phi hành, thỉnh thoảng dùng Thông Thiên Nhân quan vọng, coi như là quan sát tình hình quân địch.

Vừa nhìn một cái, lại càng thêm sầu lo, cũng không phải lo Đông Hải Long Tộc nhiều binh tướng, mà là ở ven bờ sông Trường Giang lại có rất nhiều dấu vết lũ lụt ngập úng qua, điền viên thôn trang bị sinh sôi xóa bỏ từ trên đại địa.

Giang Nam rõ ràng còn đang trong hạn, nơi này lại có nạn úng nghiêm trọng như thế, quả nhiên là nước sôi lửa bỏng, dân chúng lầm than.

Đó là chưa từng tận mắt thấy, Hứa Tiên cũng có thể đoán ra được, đây là Đông Hải Long Vương thân nhập Trường Giang, mang đến đại lượng thủy khí trên biển. Nhưng chỉ tại Trường Giang một đường giáng xuống, mới gặp phải hiện tượng thiên văn quỷ dị như vậy. Hơn nữa khi đại chiến phá hư sông ngòi, dề điều, mới có hậu quả như thế.

Hứa Tiên không khỏi cảm khái:

- Nhiều tai nạn như vậy, thiên hạ làm sao không loạn?

Nhưng đối với tràng diện như vậy, trong lòng cũng có một tia vô lực.

Chỉ là giảm xuống độ cao phi hành, nhưng đã thấy có người gặp phải rủi ro, liền ra tay cứu giúp, hoặc chữa bệnh tật, hoặc chia vàng bạc, có tà đồ quỷ mị nhân cơ hội làm ác cũng đều tiện tay trừ.

Cứ như vậy một đường hướng tây, mặc dù được ca tụng vô số, thậm chí trăm vạn công đức, nhưng trong lòng thực không có nửa phần vui mừng. Chính mình có khả năng cứu trợ, chung quy bất quá một phần vạn. Cũng may triều đình đã hạ lệnh chấn tai, các nơi đều có dựng lều phát lương, mới không có xuất hiện cảnh tượng người chết đói khắp nơi trên đất. Nhưng tương lai có gặp phải loại tình huống này hay không, ngay cả hắn cũng không dám bảo chứng.

Vào loại thời gian này, vừa biết dân gian khó khăn, triều đình quan lại phát triển trái ngược, người trong Tiên đạo pháp lực cao cường như hắn càng thêm hữu dụng một chút, để hắn không khỏi nhớ tới Tô Thức thi văn:

- Bình sinh năm nghìn vòng, không cứu một chữ đói!

Lòng có chút thích thú.

Hứa Tiên bỗng nhiên khê động khê động, triệu đến Kim Ưng, múa bút viết một phong thư, gửi tới Hàng Châu, ngược lại cũng không phải gửi cho giai nhân, mà là chuyển giao cho Kim Vạn Thành.

Có một tầng chuẩn bị này, hắn mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, lại hướng về phía Tây mà đi, tình hình tai nạn ngược lại chuyển yếu đi, thẳng đến nhìn thấy một mảnh đầm nước lớn, rộng mênh mông, không có bờ bến.

Hứa Tiên thấy được, cũng thấy tâm thần thoải mái, trong lòng biết đây là Bà Dương Hồ, có hồ này dự trữ nước, mới trừ khử được lũ lụt.

Theo Ngao Ly do thám biết được tin tức, Thủy Thần trong đó chính là một con Tấn tinh, gọi là Đà giả, lại xưng là Trư Bà Long. Trên thực tế đó là sỉnh ngư.

Nếu tỉ mỉ luận phẩm loại của nó, cho là một động vật bảo hộ cấp quốc gia, cũng không có gì không được.

Hứa Tiên đưa mắt nhìn dòng sông, tuy có ý vị dưới tay Ngao Ly, đã tăng xu thế của nó, nhưng thoáng cân nhắc một chút, cảm thấy vẫn là không nên ngông cuồng sinh sự mới thích hợp. Có thể làm thần một hồ, chỉ ít cũng là yêu quái hàng Địa Tiên nhất lưu, lại chiếm hồ nước địa lợi, đó là Hứa Tiên cũng hiểu được có chút phiền phức.

Hắn mặc dù đem thủy tính tu tới đại thành, nhưng dù sao cũng là nhân thân, không thiện thủy chiến. Nếu là vị này có được thần niệm Yêu Thần gì đó, mà pháp lực tăng nhiều, sợ rằng so với Tắt Phương Thần Điều kia còn muốn khó có thể đối phó hơn. Vẫn là đợi được đón Bạch Tố Trinh xuất quan, lại nghĩ biện pháp đáp lại tương đối ổn thỏa hơn.

Nhưng tra xét một phen cũng có tất yếu, liền thu liễm linh lực, đi tới ven Bà Dương Hồ. Sáng sớm hắn đã xuất phát, đi một chút lại dừng, thẳng đến lúc này, đã là lúc hoàng hôn. Trên mặt hồ Lạc Hà cô vù, ngư ca xướng văn, một bộ cảnh tượng an bình.

Khuyến tâm tình hắn căng thẳng, cũng có được một tia thư giãn, tìm bến tàu, vừa vặn có khách thuyền bỏ neo, chính là thuyền đi đêm, sắp sửa xuất phát.

Hứa Tiên hỏi qua chủ tàu, biết được thuyền này chính là muốn vượt qua Bà Dương Hồ, chính cùng ý hắn, liền giao tiền đi thuyền leo lên boong tàu, cũng không vào khoang thuyền, mà là đứng ở đầu thuyền. Trong mắt phóng xuất quang hoa khó phân biệt mắt thường, đầu nhập trong hồ nước tối tăm.

Khách thuyền xuất phát, hoa nhỏ phá mặt nước, ngọn đèn bên bờ dần dần tắt ngấm. Đúng vào lúc này là giữa tháng, không trung trắng sáng như tuyết, sao trời xán lạn, một trận gió thu từ trên mặt hồ bình tĩnh vô ba thổi qua thẳng đến, đã có hàn ý lạnh lạnh.

- Vị công tử này, đêm khuya hàn khí cũng dày, sao không đến trong khoang thuyền một lúc. Ta an bài cho người một vị trí tốt.

Chủ tàu thấy hấn xuất thủ hào phóng, diện mạo bất phàm, đi lên bắt chuyện.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đa tạ hảo ý của ông chủ, nơi này đang lúc phong nguyệt, ta muốn nán lại thêm một hồi.

- Công tử nói đúng, không biết tôn tính đại danh của công tử, đang muốn đi đâu?

Chủ tàu co co vai, cả ngày làm việc kiếm ăn trên mặt hồ, cũng không cảm thấy phong này nguyệt này có diệu dụng gì.

- Tại hạ Hứa Hán văn, chuyến này đi đến nhậm chức.

Hứa Tiên cũng không giấu diếm.

- Nguyên lai còn là vị quan nhân, thất kính thất kính. Hứa Hán văn? Hình như nghe có chút quen tai.

Hứa Tiên cũng không giải thích, sau đó lại nói chuyện hời hợt vài câu, chủ tàu ngại gió hồ quá lạnh, trở lại trong khoang thuyền.

Hứa Tiên vẫn đứng ở mũi thuyền, hấn cũng khó có được một cơ hội như vậy, nhìn trăng sáng trong sông, trong lòng cũng là có một phen tư vị khác.

Ngay khi hấn sắp chìm đắm trong cảnh trí ở đây, sâu trong hồ nước, lại đột nhiên phát ra một đôi con người lãnh khốc cùng hấn đối diện.

Hứa Tiên trong lòng lạnh lùng, biết chính mình vẫn là bị phát hiện. Không khỏi do dự có nên rời khỏi thuyền hay không? Đôi mắt kia bỗng nhiên biến mất, hấn liền an tâm lại, xem ra Thủy Thần cũng muốn dàn xếp ổn thỏa.

Hồ nước lại đột nhiên nổi lên.

Chủ tàu trở lại trong khoang thuyền, vẫn nhắc tới cái tên kia, bỗng nhiên vỗ tay một cái, ai nha, có lẽ nào chính là Hứa Hán văn kia!

Hướng về phía tú tài tài tử trên hồ thường nhắc ở bên miệng kia, vội vã chạy về trên boong tàu.

Từ xa nhìn thấy Hứa Tiên còn đứng ở mũi thuyền, mở miệng nhân tiện nói:

- Hứa...

Hai chữ quan nhân còn chưa ra khỏi miệng, dưới chân đã rung động một trận, hấn tỳ nữa ngã sắp xuống.

Dưới kinh hãi, hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây đen như là có sinh mệnh, trong thoáng qua đã nuốt hết sao trời, trắng sáng.

Cuồng phong nổi lên, sóng bạc nổi lên. Trong thiên địa, một mảnh hắc ám. Chỉ có một ngọn đèn dầu ở đầu thuyền, chập chờn bất an.

Chủ tàu té chạy về trong khoang thuyền, cuối cùng quay đầu lại nhìn Hứa Tiên một cái. Chỉ thấy Hứa Tiên vẫn cứ đứng ở mũi thuyền, lớn tiếng la lên:

- Hứa quan nhân! Hứa quan nhân! Mau trở lại trong khoang thuyền tránh một chút!

Hứa Tiên quay đầu lại cười, ý bảo chủ tàu không cần lo lắng.

994. Chương 994: Hổ Giao. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 994: Hổ Giao. (2)

Chủ tàu ngẩng ra, chỉ cảm thấy trong dáng tươi cười âm áp của Hứa Tiên có vị đạo khác. Thân hình cao to của hắn đứng ở mũi thuyền giống trụ cột vững vàng, không vì sóng gió mà lay động chút nào. Hắn còn muốn gọi nữa, nhưng sóng gió đã càng lớn hơn, hắn chỉ đành chạy về khoang thuyền.

Hứa Tiên nghiêng tai lắng nghe, phía sau trong khoang thuyền có không ít lão ấu phụ nữ và trẻ em, một mảnh tiếng cầu xin, kêu la sợ hãi vang lên. Cho dù là nam tử, đột nhiên trải qua biến cố này, trong lòng cũng là kinh hãi khôn kể, sau đó truyền đến tiếng trấn an của chủ tàu rồi loạn cuối cùng cũng thoáng đẹp loạn.

Hứa Tiên quay đầu lại, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Đây cũng là người tự tìm đường chết!

Lời còn chưa dứt đầu thuyền cách đó không xa, nước gợn dâng lên, thẳng nhập bầu trời. Dòng nước hóa thành một đại tướng khoác lân giáp, ngạo nghễ nhìn khách thuyền nhỏ nhỏ dưới chân. Đại tướng kia đem hai tay giơ lên cao, dòng nước ở trong tay hắn hóa thành cự nhận, hung hăng đánh xuống.

Hứa Tiên đứng ở mũi thuyền, mắt thấy cự nhận phong mang tiếp cận, cũng không tránh né, lặng lẽ vận chuyển thủy tinh trong cơ thể, đợi cho cự nhận tới gần, lại đột nhiên hoá thành dòng nước.

Đối phương chính là Hồ Thần, mặc dù là đem thủy tinh tu đến đại thành, muốn vận dụng thủy lực của Bà Dương Hồ này cũng là hết sức khó khăn. Nhưng dùng để phòng thân hộ thể, còn không thành vấn đề. Hắn khấp động pháp quyết, nguyên bản khách thuyền chậm rãi mà đi, bỗng nhiên bị dòng nước đẩy nhanh đi tới, chém phá sóng nước bay nhanh về phía trước.

Chớp mắt liền đi tới dưới chân thủy cự nhân, Hứa Tiên hét lớn một tiếng như tiếng sấm. Thủy cự nhân hoá thành thủy hoa hoàn toàn bay tán loạn, như bạo vũ rơi xuống.

Nhưng đồng thời, lại có hơn mười thủy cự nhân từ mặt hồ mọc lên. Càng có hơn mười đạo thủy lăng như nước vòi rồng hướng phía khách thuyền cuốn tới.

Hứa Tiên nhíu mày, lại không phải vì như những cửa ải khó khăn trước mắt mà là bởi vì thủy chung không phát hiện được vị trí của Trư Bà Long này. Ngẫu nhiên có chút linh ba cũng là thoáng qua liền mất, bị linh lực khổng lồ của Bà Dương Hồ này bao trùm, đây căn bản là mồi dụ, ẩn nhẫn như thế lộ vẻ muốn đứng thế bất bại.

Hứa Tiên cũng không ngờ tới Trư Bà Long này giả dối như vậy. Căn bản không cùng hắn đối địch chính diện. Nếu hắn hạ thủy đi tìm, vậy thì rơi vào trong bất lợi, vừa vận rơi vào trong tầm lưới giăng sẵn của đối phương. Tuy rằng hắn không sợ hãi, nhưng khách thuyền này khó có thể bảo toàn được.

Nhưng luôn bị động chịu đòn như vậy, cũng không phải kế lâu dài. Linh quang trong đầu Hứa Tiên chợt lóe, từ trong Công Đức Ngọc Bài lấy ra một vật, đầu nhập trong hồ nước. Vật ấy vừa vào trong nước, lập tức mở rộng thành lớn. Như là bọt biển hút đầy nước, lại bắt đầu mở rộng ra xúc tua thật dài.

Vật ấy không phải cái khác, chính là nhục thân của bạch tuộc tinh Hứa Tiên đoạt được ở trong biển, bị Hứa Tiên dùng Thủy Hồn Thuật khống chế, bơi về phía sâu trong hồ nước. xem tại

Tuy rằng thao túng sinh vật nhuyễn thể như vậy, cảm giác thập phần kỳ quái. Nhưng vào lúc đại chiến, cũng bắt chấp cái này rất nhiều.

Bạch tuộc tinh vừa mới vào nước, liền có hàng vạn dòng nước ép qua đây, đem nó đè ép vuốt ve. Đó là tinh cương cũng có thể trong nháy mắt ép đến nát bầy.

Trong lòng Hứa Tiên thất kinh. Đây rõ ràng là mượn thủy lực của cả Bà Dương Hồ đến tác chiến, cùng Tất Phương kia liều mạng một kích có hiệu quả như nhau. Hắn mặc dù là có thủy tinh hộ thể cũng khó bảo đảm không bị thương hại.

Nhưng nhục thân của bạch tuộc này, cả người mỗi một mẫu xương cốt, đều mềm nhũn không chịu lực chút nào. Mặc cho người đè ép dả kích ra sao, chỉ là một đường hướng đáy hồ bơi đến, tìm ra vị trí chân thân của Trư Bà Long kia.

Ba đào trên hồ nước cũng là bị kiềm hãm, Hứa Tiên đoán rằng Trư Bà Long kia cũng không ngờ tới một chiêu này của hắn. Năm xưa hắn ở trên biển, cũng vì điều này gặp không ít phiền phức:

- Xem người hiện tại còn trốn ở nơi nào!

Không biết qua bao lâu, chủ tàu từ trong mê muội khôi phục thanh tỉnh, cảm giác sóng gió tựa hồ đã dừng lại. Thất tha thất thểu đi tới trên boong tàu, dĩ nhiên đã đến bên bờ. Mà Hứa Tiên đang bước từng bước trên bến tàu, quay đầu lại vẫy tay với hắn, thần tình tựa hồ có chút mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn như cũ có vẻ rất ôn hòa.

Chủ tàu đặt mông ngồi ở đầu thuyền, tạm thời quên đi tâm học đòi văn nhã, có một loại cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, vượt qua đại nạn. Chỉ là trong lòng hắn thủy chung không thể suy nghĩ cẩn thận, người nọ làm làm sao ở trong sóng to gió lớn như vậy, đứng ở đầu thuyền cả đêm, ngay cả quần áo cũng không hề dính một chút ẩm ướt.

Hứa Tiên lại một lần nữa đi lên đất liền. Cũng lặng yên thở phào một hơi, một đêm đánh trận. Hắn xác thực đã ở trong nước kiến thức đến chân diện mục của Trư Bà Long kia. Một là một con siêu cấp đại khoáng ngư, đồng thời dùng nhục thân của bạch tuộc tình quán lên đối phương.

Trư Bà Long kia tuy rằng hung ác, nhưng đối với bạch tuộc ca mềm nhũn này cũng không chỗ hạ khẩu. Tuy rằng chiếm địa lợi, nhưng dưới một phen quần đấu, dĩ nhiên không chiếm thượng phong.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Trư Bà Long kia cũng đạt được thần niệm của Yêu Thần, đến nhị đoạn biến thân. Tứ chi co rút lại, thân thể biến dài ra, mọc gai nhọn trên lưng, mơ hồ lại có long hình.

Hứa Tiên niệm lên, trong Sơn Hải kinh Nam Sơn kinh nói:

- Phía đông năm trăm dặm, trong đó có Hồ Giao, hình dạng của nó, thân cá mà đuôi rắn. Thanh âm của nó như uyên ương. Người ăn không phù, có thể đã trị.

Trư Bà Long này chính là bị Hồ Giao chiếm được, Hồ Giao này giai mặc dù so ra kém Thần Điểu như Tất Phương. Nhưng là để pháp lực của Trư Bà Long tăng nhiều, ở trong nước chạy như bay, đem dòng nước thao túng giống như binh khí. Bạch tuộc tình ý vào đánh chịu đựng, cùng dây dưa nửa đêm. Nhưng kết quả lại là ai cũng không thể làm gì được đối phương.

Hứa Tiên lại nhìn lại Bà Dương Hồ một cái:

- Tương lai tự có người ném mùi đau khổ!

Mà ở cực xa dưới mặt nước Bà Dương Hồ, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh Trư Bà Long kia, cũng đang dùng ánh mắt tràn ngập phẫn nộ nhìn Hứa Tiên.

Độ mắt hai ba cái, sau đó Hứa Tiên quay đầu rời đi, giữa đầu vừa nhìn, một tòa đại sơn sừng sững ven hồ, che khuất tầm mắt.

Đây chính là một toà danh sơn khác trong Tam Sơn Ngũ Nhạc Lư Sơn.

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Không biết Thần Tiên trên núi này là nhân vật ra sao, chớ để lại gặp Yêu Thần mới tốt!

Tiểu Thiển đã có Hoàng Sơn làm như căn cơ, hắn cũng không cần lại vì nàng mưu đồ Lư Sơn này nữa. Bất quá nếu có thể như thiên hạ Thủy Mạch chi thần, có một ngày làm thiên hạ sơn mạch chi thần, không biết sẽ có cảm giác gì. Nhưng đây cũng là một suy nghĩ tuy tiện mà thôi.

Người tu hành tầm thường có thể được một tòa danh sơn làm đàn tràng, chính là chuyện có thể ngộ mà không thể cầu. Về phần thành tựu thiên hạ sơn thần, đó càng là không có bất kỳ kẻ nào dám nghĩ tới.

995. Chương 995: Bạch Lộc

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 995: Bạch Lộc

Nói trên đời có nhân vật như vậy, thì chính là một trong tứ ngự Hậu Thổ nường nường. Bất quá vị nường nường kia điệu thấp đến ngay cả miếu thờ cũng chẳng có được mấy cái. Chỉ bị người coi như mộ táng thần đến cung phụng, tựa hồ có chút cô phụ uy danh Hoàng Thiên Hậu Thổ.

Hứa Tiên đang cúi đầu suy nghĩ, bỗng nhiên có người tiến lên chấp tay nói:

- Xin hỏi ngài có phải là Hứa Tiên Hứa đại quan nhân không?

Hứa Tiên chỉ thấy người đến hào hoa phong nhã, mặc trang phục thư sinh. Mặt mũi y phục đều có vài phần nhìn quen mắt, bỗng nhiên nghĩ đến:

- Người là đệ tử Bạch Lộc Thư Viện? Tên là Đường Minh Hiền, sao người lại ở chỗ này?

Năm xưa văn chương hội, người này từng ở trên đài cùng Vân Yên đấu thơ, cũng có chút tài hoa.

Đường Minh Hiền trong lời nói mang theo châm chọc:

- Thi tiên, ngài còn có thể nhớ kỹ tên tiểu nhân, thực sự là hết sức vinh hạnh. Ngài quý nhân hay quên, đương nhiên không nhớ rõ, Bạch Lộc Thư Viện ngay tại Lư Sơn!

Hai mắt nhìn thẳng Hứa Tiên, nhưng hai bên cao thấp chênh lệch, phải ngẩng đầu nhìn Hứa Tiên, làm hấn trong lòng càng khó chịu hơn.

Hứa Tiên cười ha ha, vỗ vỗ vai hấn:

- Ta nói đây, quả nhiên là trung đường, ở trong thư viện học tập cho tốt, tương lai thi đỗ trạng nguyên trở lại, thi tiên ta xin đi trước!

Đối phương ngôn ngữ bất thiện, hấn đương nhiên cũng không có thời gian phụng bồi, bước ra đi nhanh về phía bờ sông đi tới, chuẩn bị tìm địa phương không có người, tiếp tục hành trình của hấn.

Đường Minh Hiền bị vỗ phát gốc, phản ứng lại chính là nộ khí bộc phát, nhưng hấn là có nhiệm vụ trong người, phải dè xuống tức giận, vội đuổi theo vài bước:

- Hứa thám hoa xin dừng bước, Viện chủ của chúng ta nghe nói Hứa thám hoa nam hạ, đặc phái người ở các lộ khẩu, bến tàu chờ đợi, một ngày gặp được sẽ đem người đón tới Bạch Lộc Thư Viện, không biết ý của người như nào?

Hứa Tiên dừng bước, nếu là Bùi Văn Uyên lão nhân tử này đã mời, nếu là cự tuyệt không gặp, khó tránh khỏi co về cuồng vọng, quay đầu lại cười nói:

- , Tốt lắm, mời dẫn đường phía trước đi sao!

Đường Minh Hiền liền ở phía trước dẫn đường, trên núi có thể ngồi kiệu trúc, hấn cũng cố ý không nhắc tới, chỉ sa sầm mặt, đi nhanh ở phía trước!

Hứa Tiên một đường thưởng thức cảnh sắc Lư Sơn, ngược lại cũng không cảm thấy buồn chán. Đường Minh Hiền một thở hồng hộc, quay đầu lại đã thấy Hứa Tiên thần sắc như thường, cũng chỉ đành hung hăng buông tha.

Bạch Lộc Thư Viện ở vào Ngũ Lão Phong phía nam Lư Sơn khoảng hơn hai mươi dặm sau bình sơn, Hứa Tiên đi trong chốc lát, liền thấy trong quần sơn vây quanh, trong cây xanh thấp thoáng, có một mảnh đình đài lầu các cũ kỹ.

Hứa Tiên dọc theo sơn đạo đi thẳng tới trước sơn môn, chỉ thấy trên bảng hiệu viết bốn chữ lớn hữu lực: “Bạch Lộc Thư Viện”.

Một bước tiến vào trong cửa, thấy rõ Càn Khôn trong đó, chỉ thấy được giả sơn dưới mái hiên, góc canh cao cao, hành lang gấp khúc xoay quanh. Một bộ cảnh tượng rộng lớn trang nghiêm, lại là ngói xanh tường vôi trắng hiện ra vài phần thanh u và túc mục.

Thẳng đi tới chính đường, thấy Bùi Văn Uyên dẫn một đám môn hạ đệ tử, tự mình đứng ở trước đường nghênh tiếp, rốt cuộc cấp đủ lễ ngộ cho Hứa Tiên. Về phần muốn Bùi Văn Uyên đến trước sơn môn nghênh tiếp, không phải thiên tử đích thân tới thì không thể.

Nhưng Hứa Tiên lại không thoải mái chút nào, ngược lại khẩn trương suy tư, thấy lão đầu này, chỉ sợ lại muốn bị cưỡng ép ngâm thơ đối câu. Hôm nay Văn Uyên còn đang ở trong ngọc bài ngủ say sưa, cũng không còn người giúp hắn đến ứng phó tràng diện. Nếu là không cẩn thận lộ vẻ rụt rè, mặc dù không phải đại sự gì, nhưng chung quy hơi tổn hại mặt mũi.

Lư Sơn, Lư Sơn, có câu thơ gì thích hợp dùng để ứng phó tràng diện không? Có, bài “xa ngắm thác núi Lư” kia của Lý Thái Bạch thực sự là lại hợp với tình hình.

Hứa Tiên lộ ra tự tin mỉm cười, hướng về Bùi Văn Uyên nghênh đón đi tới. Sau đó chấp tay hành lễ, mời đến trong phòng, bưng trà dâng nước, nói chuyện phiếm các loại công việc,...không có nhiều lời.

Bùi Văn Uyên thấy Hứa Tiên nói cười tự nhiên, hoàn toàn không giống như là đang trên đường tới Lĩnh Nam, ngược lại tự tại giống như là rời nhà du lịch. Trong lòng cũng có chút bội phục, hắn tự nhận tại tuổi này của Hứa Tiên, còn không có được tâm tình như thế. Có thể viết ra câu từ như vậy, quả nhiên ở trên tính tình có chỗ phi phàm.

Nhưng thấy bộ dáng cô độc, Bùi Văn Uyên cũng lộ ra thần sắc cổ quái, cái này khó tránh khỏi có chút quá tiêu sái. Tôi tớ đi theo cũng không có một kẻ nào đã đành. Trên người dĩ nhiên ngay cả bao phục cũng không có, đây đã không thể dùng hai chữ “nghèo khó” Đến hình dung, quả thực chính là “cổ quái”. Lẽ nào hắn đã nghĩ cứ như vậy đi tới Lĩnh Nam ở ngoài ngàn dặm sao?

- Chuyến này chỉ có một mình ngươi thôi sao?

- A, không chỉ có ta, còn có...còn có núi xanh trắng sáng làm bạn!

Hứa Tiên chợt nhớ tới Văn Uyên ở đó không thể giải thích được, đơn giản hàm hồ trả lời cho qua.

- Thật nhã hứng, thật nhã hứng!

Bùi Văn Uyên giật giật khoé mắt, nửa thật nửa giả tán thán:

- Làm khó lão phu ở đây, đã ở thì nán lại thêm mấy ngày đi!

Hứa Tiên lắc đầu cự tuyệt:

- Đa tạ ý tốt của Bùi công, nhưng ta bị nhậm mệnh làm tri huyện, vẫn là đến sớm nhậm chức mới tốt, không tiện dừng lại ở trên đường quá lâu.

- Tài hoa của ngươi, há chỉ một tri huyện nho nhỏ, nhưng ngươi cũng chớ có coi thường chức tri huyện này, không chỉ quan hệ hàng vạn hàng nghìn lê dân. Hơn nữa trong tri huyện các loại chế độ tổ chức, đều cùng chế độ trong triều đình hô ứng lẫn nhau. Ma Tước tuy nhỏ ngũ tạng đều còn đủ. Không biết một huyện, sao biết một quốc?

Hứa Tiên đối với lời hay như vậy, tự nhiên là khiêm tốn tiếp nhận:

- Ta chỉ sợ ta ngay cả một huyện cũng thống trị không tốt. Bất quá, nói vậy cũng sẽ không quá kém.

Hắn tự nhận không có năng lực tổ chức lĩnh đạo gì, nhưng ít ra sẽ không làm tham quan, hơn nữa các loại thuật pháp, thẩm án xử án cũng không nói chơi, nói không chừng còn có thể giả mạo “Hứa thanh thiên” một phen.

Bùi Văn Uyên đối với hắn có thái độ như vậy cũng rất là hài lòng. Không phải cái loại phong phạm danh sĩ khoe khoang tự ngạo này, cũng đã hướng các thư sinh ở đây răn dạy một phen.

Sau đó Bùi Văn Uyên tự mình mang theo hắc ở trong Bạch Lộc Thư Viện tham quan một phen, thí dụ như lộc miên tràng, lễ thánh điện, ngự thư,...các nơi một chút. Khắp nơi giữ lại trần tích tiên hiền, hiện ra khí tượng “Tề gia trị quốc bình thiên hạ”.

Trong thư viện đệ tử đại thể đi ra quan vọng, cũng có không ít nhìn như không thấy, an tâm đọc sách. Để Hứa Tiên nhớ tới đại học hậu thế, hắc từng ở Cận Thiên thư viện, nói đến cũng là thư viện Giang Nam tứ đại thư viện, nhưng hắc ở trong đó căn bản không nán lại bao nhiêu lâu.

- Thư viện này vì sao gọi là Bạch Lộc Thư Viện?

Hứa Tiên hỏi.

- Thư viện này hình thức ban đầu vốn là một tòa thư xã. Bên cạnh chủ nhân thư xã có bạch lộc làm bạn, nhân xưng Bạch Lộc tiên sinh.

996. Chương 996: Bạch Trạch

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 996: Bạch Trạch

- Sau này ở trên cơ sở đó xây dựng Bạch Lộc Thư Viện, bất quá thư viện lúc mới xây dựng, còn không có tên gọi này. Sau đó thiên hạ bình loạn, mọi người nhờ bao che trong thư viện này. Có tặc nhân lên núi tìm, đối với thư viện to như vậy làm như không thấy. Khi mọi người kỳ quái, đã thấy bạch lộc hiện ra giữa vách đá, mới biết đây là có bạch lộc năm xưa che chở, liền đem tên của thư viện này sửa làm Bạch Lộc Thư Viện. Hiện tại trong núi này còn có bạch lộc hiện hình, thấy nó thì may mắn. Nghe đồn chính là thần của Lư Sơn này.

- Thì ra là như vậy!

Trong lòng Hứa Tiên nghĩ lại càng nhiều, Bạch Lộc thần? Lẽ nào thần trong núi này chính là một đầu bạch lộc, hắc lộc đồng tử dưới trướng Nam Cực Tiên Ông, lẽ nào chính là kẻ này? Đừng gặp lại Yêu Thần mới tốt, nghĩ đến đây liền mở miệng hỏi:

- Bùi công, gần đây trong Lư Sơn này, có xảy ra quái sự gì không?

Bùi Văn Uyên kỳ quái nói:

- Có gì nói lời ấy?

- Không có gì, chỉ là hỏi một chút mà thôi.

- Cũng chưa từng có xảy ra quái sự gì!

Hứa Tiên yên lòng, xem ra là chính mình đã nghĩ nhiều.

Vào giờ ngo, ăn một bữa cơm đơn giản, Hứa Tiên đi tới khách phòng Bùi Văn Uyên vì hắc an bài nghỉ ngơi một lúc. Hôm nay hắc tự nhiên không cần nghỉ trưa gì cả, chỉ đem khoảng thời gian này dùng để tu luyện mỗi ngày phải làm, đã tọa lập tức đứng dậy, thở dài.

Hiện tại hắc tu hành đã tiến nhập giai đoạn quy tốc, tuy rằng hắc cũng biết đây là tất nhiên không có Linh Dược như Long Hồ Kim Đan, con đường tu hành bình thường muốn lấy năm để tính toán. Nhưng trong lòng luôn luôn cảm giác quá chậm, hôm nay thần niệm của Yêu Thần đều đã xuất thế. Gặp gỡ tình quái kẻ nào cũng đều là pháp lực tăng nhiều. Hắc cũng cảm thấy không thể giống như trước kia dễ dàng đấu lại như thế.

Thiên hạ biến loạn tất nhiên cùng những Yêu Thần này có liên quan. Nếu không thể để thực lực của chính mình nâng ột bước, sợ rằng năm xưa ưng thuận hứa hẹn sẽ biến thành trò cười.

Hắn hiểu được pháp thuật tuy nhiều, nhưng căn bản vẫn là Tinh tức truyện tập lục. Việc cấp bách vẫn là phải tăng mạnh căn bản của chính mình, đem Hỏa Tinh tu tới cảnh giới càng cao hơn, để vượt qua trung thiên kiếp trở thành người trong Thần Tiên chân chính, đối phó những Yêu Thần này cũng không có gì khó khăn nữa.

Nguyên bản hắn sắp đem Hỏa Tinh tu đến cảnh giới cao nhất còn có chút không đủ, nhưng chọn một viên Long Hồ Kim Đan làm cơ sở, cũng dư dả, có thể chạm đến cánh cửa của Thần Tiên này.

Về phần làm sao cấp tốc tu luyện Hỏa Tinh, hắn cũng đã nghĩ xong, còn phải mời Dực Hoả Xà tới trợ giúp hắn một tay.

Khi Hứa Tiên đang mải mê suy nghĩ, ngoài cửa đã có người đến mời. Hắn có chút kỳ quái, lúc này hình như quá sớm! Liền đi theo tới trong Đàm Kinh Các, đã thấy khắp viện thư sinh đều tụ tập ở chỗ này. Trương Hoàn vẻ mặt căng thẳng nhìn quanh bốn phía.

Ngồi ở chính giữa cũng không phải là Viện thủ Bùi Văn Uyên, mà là một thư sinh tuổi còn trẻ gương mặt xa lạ. Bùi Văn Uyên ngồi ở đối diện thư sinh này, cùng hắn đàm đạo. Thần sắc trên mặt không quá tự nhiên.

Hứa Tiên thoáng hỏi thăm, liền biết rõ ngọn nguồn sự tình.

Khi Hứa Tiên và Bùi Văn Uyên nói chuyện, các thư sinh e ngại cấp bậc lễ nghĩa, tự nhiên không có cách nào khác nói xen vào. Nhưng như là hài tử bị phụ mẫu đem tắm gương tới giáo huấn, trong lòng đều có chút bất mãn, người nguyên bản đối với Hứa Tiên bất mãn, càng không chịu bỏ qua như thế.

Vì vậy cơm trưa vừa xong, đã tụ tập lại ở trong Đàm Kinh Các này thương nghị, muốn ra chút đề mục đến làm khó dễ Hứa Tiên một phen, dẫn đầu trong đó tự nhiên chính là Đường Minh Hiên.

Nhưng khi một đám người thương lượng đến thảo luận, rốt cục có kết quả, trong góc phòng một bạch y thư sinh không có gì đặc biệt lại lập tức nói ra đáp án của vấn đề. Vì vậy những thư sinh này chỉ cần từ đầu nhớ tới nhưng vô luận vấn đề kỳ quái hoặc thâm ảo ra sao, thường thường là vừa mới đưa ra, đã bị bạch y thư sinh này đơn giản giải đáp được.

Chúng thư sinh không khỏi kỳ quái, không biết khi nào trong thư viện có một nhân vật như thế. Tất cả mọi người biết hắn là đệ tử Bạch Lộc Thư Viện, nhưng không có một người cùng hắn quen biết, hỏi tên hắn, hắn lại cười mà không đáp. Vốn dĩ sẽ suy nghĩ đối phó Hứa Tiên, đều chuyển dời đến trên thân thư sinh này, đồng thời đưa tới càng nhiều đệ tử.

Tiếng người huyền não xôn xao kinh động Bùi Văn Uyên đang ngủ trưa. Trong thư viện có kỳ tài hiện ra vốn là một chuyện tốt. Nhưng hắn cùng thư sinh này đàm đạo một phen, trong lòng cũng là kinh hãi. Bạch y thư sinh này vô luận là thiên văn địa lý hay là kinh, sử, tử, tập không gì không biết. Bác học đa tài mơ hồ còn ở trên hắn. Hắn cả đời này đọc sách, thỉnh thoảng lại phải hướng tiểu tử nhỏ hơn mình bày ra tư thái thỉnh giáo.

Hứa Tiên cũng là rất kinh ngạc. Năm xưa, hắn mặc dù dựa vào văn chương của cổ nhân, hơn được Bùi Văn Uyên này một bậc, nhưng muốn bằng thực học, đó là thúc ngựa cũng đuổi không kịp hắn. Trong lòng Hứa Tiên âm thầm suy luận, thiên hạ muốn nói hai chữ “đọc sách” lão đầu tử này sợ là đệ nhất. Dĩ nhiên cũng có người còn hơn hắn.

Bạch y thư sinh kia thấy Hứa Tiên tới gần, hướng về phía hắn mỉm cười một cái.

Trong lòng Hứa Tiên linh quang chợt lóe, thư sinh này không phải người.

Hứa Tiên tâm niệm vừa động, định tiến lên hành lễ, bạch y thư sinh kia đã nói:

- Hôm nay quý dung ở đây, Viện thủ vẫn là hảo hảo đãi khách đi sao!

Bùi Văn Uyên quay đầu nhìn thấy Hứa Tiên:

- Xấu hổ, xấu hổ!

Không biết là xấu hổ chính mình học vấn chưa tinh, bại ôn hạ đệ tử, hay là xấu hổ không thể đãi khách thật tốt.

Bùi Văn Uyên nhân tiện nói:

- Buổi chiều để mấy vị đệ tử mang người đến Lư Sơn du ngoạn một phen. Lão phu tuổi già, chỉ sợ thể lực chống đỡ hết nổi, làm lỡ nhã hứng du sơn của người.

Một con mắt còn đang liếc nhìn bạch y thư sinh kia, hiển nhiên đệ tử trong thư viện muốn so với Hứa Tiên khách qua đường này, càng làm hắn lưu ý hơn.

Bạch y thư sinh bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Viện thủ, tại hạ nguyện tiếp khách, muốn hưởng thi tiên thỉnh giáo một phen.

Hứa Tiên trong lòng phát lạnh, thỉnh giáo một phen? Nếu là thỉnh giáo học vấn tự nhiên là không thành vấn đề, chỉ sợ trở lại toàn luận võ, đánh tới người chết ta sống. Nhưng chuyện tới trước mắt, tự nhiên không thể tránh né:

- Ta cũng muốn thỉnh vị huynh đài này chỉ giáo cho, thỉnh Bùi công chấp thuận chuyện này!

Bùi Văn Uyên liền đành đồng ý.

Hứa Tiên lại cùng bạch y thư sinh này ra khỏi Bạch Lộc Thư Viện, qua ba hai ba ngã rẽ đi đến Hoan Hỉ Đình, đình đài đã hỏng, đường đi hiểm trở.

Dọc theo đường đi, bạch y thư sinh này miệng lưỡi lưu loát, vì Hứa Tiên giảng giải các cảnh trí gặp được, thuộc như lòng bàn tay, hoàn toàn không đề cập tới cái khác.

Hứa Tiên vốn có tâm tồn do dự, thấy tình trạng ngày đơn giản thả lỏng ý chí, du sơn ngoạn cảnh, xem trong hồ lô của người này bán thuốc gì.

Lên Hàm Bà Lĩnh, leo tới Thái Ất Phong. Leo lên cao phong mới thấy ba mặt Lư Sơn bị nước bao quanh, thủy thế to lớn lưu động giữa Trường Giang và Bà Dương Hồ, so với Hoàng Sơn lại có một phen tráng lệ khác.

Nam có thể nhìn thấy Nam Xương thành, Bắc có thể thấy được Bành Trạch, đều cách hồ nước, hồ quang trầm tĩnh.

997. Chương 997: Bạch Trạch. (2)

Chương 997: Bạch Trạch. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Khi có mây nổi lên mặt hồ, dày đặc cuốn theo tất cả mà đến, đem dãy núi che phủ.

Lại lên Ngũ Lão Phong, đi tới bên cạnh vách núi.

Hứa Tiên chỉ thấy thác nước giống ngọc long treo ở trên bầu trời. Mặc dù hắn không biết đây có phải là thác nước trong thơ của Lý Thái Bạch hay không, nhưng có thể lý giải được hàm chứa trong thơ. Bất quá chính mình thật vất vả chuẩn bị một bài thơ, xem ra lần này là không dùng được rồi.

- Hứa công tử thật là có thơ muốn ngâm?

- Sao người biết được?

- Ta thấy trên người công tử có văn chương tinh hoa chi khí muốn ra?

- Vẫn là miễn đi sao, nơi này không ai, ngươi cũng có thể nói rõ ý đồ đến được rồi đấy!

Bạch y thư sinh muốn đi vài bước về phía trước, biến hóa nhanh chóng, hóa thành một đồng tử tuần tú, hướng Hứa Tiên thi lễ thật sâu:

- Tại hạ chính là Bạch Lộc Đồng Tử dưới trướng Nam Cực Tiên Ông. Sư đệ của ta Hoàng Hạc đồng tử vì ngoại ma xâm chiếm, ngu ngốc sinh lòng gia hại, ta ở đây hướng đạo hữu bồi tội!

Thần tình Hứa Tiên thoải mái hơn rất nhiều, đáp lễ nói:

- Hẳn cũng là bị Yêu Thần chiếm được, mới có thể hành sự như vậy, ngươi không bị chiếm được là tốt rồi.

Nhưng trong lòng còn giữ một tầng phòng bị, Hoàng Hạc đồng tử lúc ban đầu cũng là giả bộ, đã lừa được tâm của hắn.

Bạch Lộc Đồng Tử chớp chớp mắt:

- Sao ngươi biết ta không bị phụ thể?

Hứa Tiên lui ra phía sau một bước, trong mắt kim quang thoáng hiện, xem ra vẫn là tránh không khỏi một trận chiến.

Bạch Lộc Đồng Tử vẫn cứ đứng ở chỗ thản nhiên mà cười nói:

- Đạo hữu chớ có kinh hãi, trong Yêu Thần cũng không phải là đều là tính tình cuồng bạo.

Tiếng nói vừa dứt, trên người hắn tản mát ra bạch quang xán lạn, hóa thân thành một con bạch lộc cao to, nhưng bộ dáng con lộc này cũng không giống phạm lộc. Sừng lộc loé sáng như san hô. Từ đầu tới đuôi sinh ra lông mao bạch sắc thật dài. Trong lúc giơ tay nhắc chân có vẻ rất là ưu nhã, quả nhiên không có khí thô bạo chút nào.

Hứa Tiên nói:

- Ngươi đây là Yêu Thần gì?

- Ta được một tia thần niệm của thượng cổ Bạch Trạch chi thần.

Bạch Trạch, trong truyền thuyết cả người tuyết trắng hiểu tiếng người, thông vạn vật tình lý, nghe được đa trí chi thần. Có người nói hắn nắm giữ toàn bộ danh tự của yêu thú trên thế gian, thậm chí phương pháp khắc chế, được người tôn sùng là thần thú tránh né yêu tà. Mặc dù là hậu thế, cũng có treo phong tục Bạch Trạch đồ.

- Ngươi cảm giác được chính mình vẫn là Bạch Lộc Đồng Tử ban đầu kia sao?

Hứa Tiên hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng. Mặc dù hắn có suy đoán, nhưng là khó có thể xác định được.

Bạch Lộc Đồng Tử cười nói:

- Đương nhiên, ta cảm giác thần niệm cũng không phải là đem tư duy của Yêu Thần áp đặt lên người. Mà chỉ là dẫn xuất tâm niệm vốn có trong lòng ta, trong tu hành đạo cũng không phải có loại thuyết pháp này sao? Tâm ma không sinh, ngoại ma không xâm. Sư đệ kia của ta tính tình vốn là có chút thô bạo sảng cuồng, sẽ làm ra chuyện như vậy, ngoại ma xâm lấn cũng không phải mượn cớ.

Bạch Lộc Đồng Tử đang nói vừa chuyển:

- Bất quá, ta cũng không cảm thấy đây là cái gọi là ma. Nói không chừng còn là diện mục vốn có của ta.

Hứa Tiên lẩm bẩm tự nói:

- Thay đổi diện mục vốn có của ta?

Yêu quái vốn là dã thú biến hóa, trên bản chất đã có một chút cùng con người không giống nhau. Dùng đạo đức, quy tắc của con người đến yêu cầu chúng vốn là một chuyện vô căn cứ. Nhưng Hứa Tiên đã thấy rất

nhiều yêu quái, không chỉ thân hình biến thành dáng dấp con người, hơn nữa ngay cả đủ loại biểu hiện đều tiếp cận với con người.

Đây cùng với nói là biết nghe lời phải, chẳng bằng nói là văn hoá nhược thế khuất phục trước văn hóa cường thế. Cũng giống như kiếp trước của Hứa Tiên, khi quốc gia suy yếu, tiểu hài tử phải tốn đại lượng thời gian để học tập ngôn ngữ của nước ngoài vậy. Tất nhiên cự ly giữa yêu quái cùng con người cách xa nhiều so với người bản quốc cùng người nước ngoài, nhưng tướng mạo sẵn có của yêu quái lại là thế nào đây?

Hồ ly Hồ Tâm Nguyệt kia rốt cuộc kiên trì tướng mạo sẵn có đi sao! Cùng với đem nàng giản đơn quy kết làm ác, chẳng bằng nói là không nhìn đạo đức ràng buộc, tùy tâm sở dục. Mà yêu quái như nương tử so với con người càng thêm ôn hòa thiện lương hơn, có một tầng tướng mạo sẵn có như vậy hay không đây?

Trên giường tươi đẹp mỹ hoặc, trên Phi Lai Phong phần nộ,...các loại hình ảnh từ trước mắt hấn chợt lóe mà qua, làm trong lòng hấn có một tia bất an.

- Vậy người cảm thấy thần niệm của Yêu Thần không chỉ không phải chuyện xấu, hay còn là một chuyện tốt?

Hứa Tiên nhú mày hỏi.

- Chỉ ít với ta mà nói là như thế này, từ sau khi có được thần niệm của Bạch Trạch, tu hành phong rất nhiều chỗ không thông, đều cảm thấy rộng mở trong sáng, pháp lực càng có tăng tiến lớn, độ kiếp tu thành Thần Tiên cũng trở nên ở trong tầm tay. Hơn nữa, Hứa đạo hữu người cũng không phải lúc nào cũng đang khắc chế thể hội loại chỗ tốt này sao?

Bạch Lộc Đồng Tử, không phải, hấn là Bạch Trạch, trong mắt lóe ra quang mang thông hiểu trí tuệ.

Hứa Tiên vừa định nói ta cũng không phải bị thần niệm của Yêu Thần phụ thể, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến, Long tộc bí pháp chẳng phải chính là đang đem chính mình biến thành một Yêu Thần khác sao? Hơn nữa đã từng là nhân loại, cũng là một thành viên trong yêu quái, ở trong thời đại man hoang nguyên thủy, con người cùng động vật khác biệt, xa xa không rõ ràng giống như hiện tại. Cộng Công Chúc Dung, những Yêu Thần cường đại nhất lưu này, bản tôn đều là nhân loại.

- Do đó, người cảm thấy hấn là đối với những tinh quái bị Yêu Thần chiếm được này bỏ mặc, hoặc là trùng kiến một Thiên đình Yêu Thần, không cần lại làm một đồng tử nho nhỏ, mà là lại ở vị trí Thiên Thần. Bất quá người qua được một cửa kia của sư phụ người sao?

Hứa Tiên trào phúng nói.

Bạch Trạch nói:

- Không, ta là muốn giúp người đứng đầu thiên hạ Yêu Thần. Đây là sư tôn an bài, tỷ như nói, người biết sơ hở của đầu Hồ Giao dưới chân núi kia ở nơi nào không?

- Đã như vậy, sư phụ người vì sao không tự mình xuất thủ?

- Hấn còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm, lần trước người nhìn thấy bất quá là phân thân của hấn mà thôi?

- Chuyện gì có thể so sánh với thiên hạ Yêu Thần xuất sự còn trọng yếu hơn?

- Tình huống cụ thể, ta cũng không thể hiểu được, chỉ biết là, chuyện này, sư phụ của người cũng ở trong đó.

Hứa Tiên kinh hãi, rốt cuộc là một chuyện như thế nào, dĩ nhiên cần Thiên Tiên toàn lực đến chống đỡ.

Hứa Tiên vẻ mặt cổ quái nói:

- Nói như vậy, hiện tại ta chính là dũng sĩ được thượng thiên lựa chọn, người tới làm quân sư, chúng ta phải khắp nơi tìm ra Yêu Thần, lại đem bọn họ từng kẻ đánh ngã?

Võ dĩ chỉ là nói chuyện một chút, không nghĩ tới phải biến thân nhận chức Siêu Nhân Điện Quang.

- Không, không cần nóng ruột, hiện tại thời cơ chưa tới, người cứ đi làm việc người muốn làm là được. Nhưng sẽ có một ngày, tất cả nhân duyên tế hội, đều muốn ứng ở trên người người.

998. Chương 998: Bị Bắt.

Chương 998: Bị bắt.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: đọc truyện mới nhất tại .

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Bạch Trạch vừa nói, vừa lui về phía sau, thẳng đến bên cạnh vách núi, nhảy sâu một cái, đầu nhập thác nước kia bay vút lên trong sương trắng, chỉ để lại dư âm cuộn cuộn, quanh quẩn ở trong núi.

- Uy!

Hứa Tiên đuổi về phía trước vài bước, đi tới cạnh vách núi, cũng đã biến mất trên đỉnh Bạch Trạch.

Hứa Tiên ở lại tại chỗ nhấm nuốt hàm nghĩa trong lời nói. Ngẩng đầu lên, bình sơn mỹ cảnh này bỗng nhiên mất đi mọi lực vốn có, hắn bỗng nhiên rất muốn thấy Bạch Tố Trinh.

Hắn lập tức đáp mây bay xuống núi, chợt thấy trong một chỗ u cốc hoang vắng, một người ngồi xếp bằng ở trước thác nước. Cả người đều bị hơi nước thấm ướt, cũng không thèm để ý, nhìn trang phục không giống đệ tử trong thư viện.

Chẳng lẽ là muốn phí hoài bản thân mình? Hứa Tiên tự nhiên không thể ngồi yên không lý đến, cao giọng nói:

- Người đang làm cái gì?

Người nọ quay đầu lại, nhưng là một gã tuấn lãng niên thiếu, mở miệng hỏi:

- Người biết làm thế nào để thác nước chảy ngược sao?

Hứa Tiên dừng bước, nguyên lai không phải phí hoài bản thân mình, mà là đầu óc có vấn đề. Hắn vội vã hướng Bùi Văn Uyên nói lời từ biệt, làm sao có thời giờ bồi người khác nói chuyện phiếm, phát tay nói:

- Người cần Lư Sơn Thăng Long Phách!

Xoay người liền đi.

- Lư Sơn Thăng Long Phách!

Trong mắt thiếu niên sáng ngời, rơi vào trong trầm tư.

Hứa Tiên trở lại Bạch Lộc Thư Viện, hướng Bùi Văn Uyên cáo biệt, lại không một ai hỏi hắn vì sao một mình trở lại, hình như hoàn toàn quên đi bạch y thư sinh kia.

Khi Hứa Tiên xuống núi, quay đầu lại đã thấy bạch y thư sinh kia đứng ở trong đoàn người, đang hướng về phía hắn mỉm cười vẫy tay. Hắn cũng không cười lại thế nào, quay đầu thấy bên cạnh sơn đạo một tảng đá lớn bám đầy rêu xanh, lấy ngón tay thay bút, ở trên mặt sách viết một bài thơ:

- Nhật chiếu hương lô sinh tử yên, diêu khan bộc bố quả tiên xuyên. Phi lưu trực há tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên.

Sách bày chữ thiên, khoa tay múa chân liên tục lại viết ba chữ “Lý Thái Bạch”.

Sau đó mới hoàn toàn tự ngộ, thế giới phương này, cũng không phải Lý Thái Bạch người này, mà chỉ có một Hứa Tiên. Bất quá vô luận xuất từ tay người phương nào, bài thơ thiên cổ có một không hai này, nếu không thể truyền lưu hậu thế, để trên lưng tiểu bằng hữu tương lai, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Vì vậy không hề dừng lại, chuyển qua một mảnh thanh tùng, đã Đẳng Vân Giá Vụ đi.

Đám thư sinh Bạch Lộc thư viện bao vây lại, nhìn thấy trên rêu xanh lưu lại câu thơ, không khỏi nhìn nhau than, tên thi tiên, quả nhiên không giả. Thế nhưng đối với Lý Thái Bạch ba chữ này, đều có chút mạo danh kỳ diệu.

Bùi Văn Uyên cười nói:

- Thi nhân Lư Sơn mà được này, Lư Sơn cũng sẽ bởi vậy từ thơ hiện ra. Quả nhiên không có mời không hẳn một lần!

Sau đó sai người theo chữ viết trên rêu xanh, điêu khắc trên tảng đá, đã truyền lưu hậu thế.

Chỉ có Bạch Trạch mới biết, đây là Hứa Tiên lưu cho hắn lễ tạ ơn. Nhìn phía trời cao ở ngoài, đoá thài vân kia dần dần đi xa. Trong lòng cũng suy nghĩ vài lời bình luận mà Nam Cực Tiên Ông lưu lại kia.

Tất cả nhân duyên tế hội, thực sẽ cùng xuất hiện ở trên người hắn sao?

- Sao người có thể như vậy, sao người có thể như vậy?

Trong mắt Tam Thánh Mẫu rưng rưng, tựa như có thâm cừu đại hận túm áo Lạc Thần lung lay.

Lạc Thần có chút lao lực uống một ngụm trà, đối với ba người Ngư Nhi bên cạnh bàn nói:

- Ta ở đây có khỏe không, có muốn ở lại thêm vài ngày hay không?

Yến Tử nhanh chóng lắc đầu, Tiết Bích chỉ chỉ Tam Thánh Mẫu nói:

- Người sẽ không muốn nói chút gì đó sao?

Nhóm bốn người các nàng ra khỏi Hoa Sơn, lập tức phải đi truy tra ngọn nguồn sự tình, phí một phen công phu mới ở trong Lạc Thủy tìm được Lạc Thần, một phen đối chất với nhau, đã giải ra được hiểu lầm trong đó. Lại thêm những người có liên quan rưng rưng lên án, Lạc Thần mới xem như miễn cưỡng thừa nhận là chính mình đã sai.

Ở trong lay động kịch liệt, Lạc Thần buông chén trà xuống, mỉm cười nói:

- Ta sẽ tuyên bố xin lỗi thanh minh.

- Cứ như vậy?

Tam Thánh Mẫu rống giận, không ngừng muốn nắm chặt cổ áo của Lạc Thần, còn muốn bóp cổ của nàng.

- Không phải chứ?

Lạc Thần xoè tay ra, lại ở trước Tam Thánh Mẫu phát tác, đem nàng ôn nhu ôm vào trong lòng, khẽ vuốt phía sau lưng nàng:

- Được rồi, được rồi, là tỷ tỷ không tốt. Trong khoảng thời gian này cũng thực sự là khổ cực cho người. Nghỉ ngơi một chút cho khỏe đi!

Tam Thánh Mẫu thần tình mềm yếu, ở trong ngữ điệu dịu dàng thấm thiết đó, hầu như muốn gật đầu đáp ứng, lại mạnh mẽ phản ứng đẩy nàng ra:

- Đừng nghĩ cứ như vậy mà đánh lừa qua được!

Ngư Nhi ngồi xếp bằng ở trên ghế đá dài, hai tay nắm lấy mắt cá chân:

- Người hắn là nhận thức chân đạo, áy náy mới đúng!

- Ngư Nhi muội muội, lẽ nào ta còn chưa đủ chăm chú sao?

Lạc Thần không có lòng cười đùa, lại nhàn nhã nâng chung trà lên.

Ngư Nhi có chút tức giận trừng mắt với Lạc Thần.

- A, trong trà sao lại có sâu!

Lạc Thần kinh hô một tiếng, đem chén trà ném đi, lại nghĩ đến chính mình đã uống nửa chén, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Cái này gọi là báo ứng!

Tam Thánh Mẫu rút cục thở ra một ngụm ác khí. Cùng Tiết Bích nhìn nhau cười Yến Tử ngẩng đầu lên bắt lấy con sâu kia.

- A!

Lạc Thần bỗng nhiên lại kinh hô một tiếng.

Yến Tử nói:

- Lại có sâu?

- Bọn họ hình như, bắt được.

Hứa Tiên đem ánh mắt nhìn quét một vòng, chậm rãi nói.

Trong bụng núi Hoa Sơn, Khiếu Thiên khuyến nhàn nhàn đi chơi nằm ở trên bãi đá nguyên bản giam giữ Tam Thánh Mẫu, vĩnh chân bắt chéo nhau, tập trung tinh thần nắm Hoa Sơn thần ấn. Ngay cả một bóng người xuất hiện ở trước cửa, cũng không hề phát hiện. Dương Tiễn mặt không biểu tình, vỗ vỗ vai Khiếu Thiên khuyến, giữa trán con mắt thứ ba đã mở, bao hàm tức giận như dung nham hỏa sơn.

- Đừng làm phiền ta!

Khiếu Thiên khuyến mở tay Nhị Lang thần ra, chẳng thèm quay người lại.

Con mắt thứ ba của Dương Tiễn càng trợn lớn hơn nữa, đưa tay lại một lần nữa giơ lên, nắm chặt thành quyền, sau đó lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống.

- Âm!

Đám Thảo Đầu Thần ở ngoài sơn động, mặt mũi bầm dập nằm ngã trên đất, cảm thấy dưới thân truyền đến rung động, hai mặt nhìn nhau:

- Nhị gia lần này là tức giận thật!

Nguyên bản bãi đá cao vót đã triệt để sụp xuống, biến thành một không động, Khiếu Thiên khuyến từ trong động bò đi ra, rít gào nói:

- Người làm cái gì?

Trên người tản mát ra khí hung bạo vô tận, thần sắc dữ tợn như lang. Trong miệng lang thỏ ra hắc quang dạng sợi.

- Dương Thiên đâu?

- Ở trên bãi đá, ôi chào, bãi đá đâu rồi?

Khiếu Thiên khuyến bừng tỉnh đại ngộ, “a” một tiếng, nhìn Dương Tiễn sắc mặt càng ngày càng khó coi, biểu tình lại trở nên trung hậu, sờ sờ cái u trên đầu, chột dạ nói:

- Hà tất như vậy? Quân tử động khẩu bất động thủ, ta đem ânng tìm trở lại không phải là được sao?

- Còn không mau đi tìm!

Dương Tiễn cắn răng nói.

- Được được, hiện tại liền đi! Chờ ta nói nốt câu này!

Khiếu Thiên khuyến vừa đáp ứng, vừa cúi đầu nhìn thần ấn đang phát sáng.

999. Chương 999: Bách Hoa.

Chương 999: Bách Hoa.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Dương Tiễn nhắc chân đã dẫm lên đầu nó, Khiếu Thiên khuyến không quan tâm, cầm chặt lấy thần ấn truyền tin tức vào trong.

Giữa trán Dương Tiễn co rút nổi lên không chỉ là con mắt, còn có cả gân xanh.

- Âm!

Đám Thảo Đầu Thần lại cảm thấy mặt đất truyền đến một trận rung động, mắt thấy một con bạch lang phá ra, hướng về phía xa bay đi, lung lay truyền đến một trận kêu rên:

- Ta còn chưa nói xong đây!

Đám Thảo Đầu Thần vẫy tay nói:

- Khuyến gia đi may mắn!

Thân ảnh Dương Tiễn xuất hiện ở chỗ động khẩu, bọn chúng cũng không muốn Khiếu Thiên khuyến trì hoãn như vậy, nhanh chóng nằm trên mặt đất tiếp tục giả chết.

Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, bay trên trời rời đi.

Đám Thảo Đầu Thần không hẹn mà cùng thở phào một hơi, từ trên mặt đất bò dậy:

- Khuyến gia tự mình xuất thủ, Tam Thánh Mẫu nương nương lần này chỉ sợ là có khó khăn rồi!

Lúc này Hứa Tiên đang ở địa phương giống như nhân gian tiên cảnh, chung quanh đều là Lạc Anh rực rỡ, đủ loại màu sắc. Cánh hoa như tuyết bay lả tả từ trên bầu trời rớt xuống. Hương hoa nồng đậm xông thẳng vào mũi, lại không chút nào khiến người ta cảm thấy chán ghét. Hương hoa kia lúc thì thanh nhã như liên, lúc lại hương vị ngọt ngào như quế, trăm loại khí tức dây dưa cùng một chỗ, hương vị cũng liên tục thay đổi, làm cho người ta nghĩ thế nào cũng thấy không đủ.

Tất nhiên một nữ tiên động nhân nhưng tuyệt không phải chỉ như vậy, mà là một thân lẳng la, xinh đẹp như hoa như ngọc, đang mở miệng, dùng thần sắc cảnh giác lại hiếu kỳ nhìn hắn. Phảng phất như hắn đang đi vào động vật quý hiếm trong vườn bách thú.

Mà trên thực tế tình huống cũng không sai biệt lắm. Hứa Tiên bị nhốt ở trong Hoa chi biên thành lao lung, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nữ tiên bốn phía so với hắn cao to gấp mấy chục lần. Lao lung này hơi có chút cổ quái, hắn thân ở bên trong như là bị thu nhỏ lại. Tình cảnh này phảng phất như đi tới một đất nước cự nhân vậy.

- Đây là Hứa Tiên a, thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt.

Mân Côi tiên tử kéo sợi tóc đen lách xoắn cuộn lại nói rằng, nàng thoát nhìn như một mỹ nữ lang tuổi đôi mươi xinh đẹp.

- Người đừng quên hắn vừa rồi đã hung hăng cỡ nào!

Lô Hoa tiên tử lòng còn sợ hãi vỗ vỗ bộ ngực cũng không coi là lớn, đang có thể dùng năm đến để hình dung.

- Thế nhưng, thế nhưng, thi từ của hắn rất tốt.

Bách Hợp tiên tử thoát nhìn còn muốn nhỏ hơn một ít, trên mặt mang theo phong độ của người trí thức nhỏ giọng nói rằng.

- Bách Hợp a, người cũng không nên phạm hoa si, nam nhân chính là như thế này. Làm chút thi từ chó má đến lừa gạt loại thiếu nữ ngây thơ như các người. Chờ đem bao tử muốn làm lớn mới ném xuống không để ý tới!

Bách Hoa tiên tử vẻ mặt chính sắc giáo huấn, để Bách Hợp tiên tử run rẩy nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, cách Hứa Tiên xa một chút.

Các tiên tử khác cũng nhanh chóng lui ra phía sau, như tránh né hổ xa, đem xung quanh lồng sắt nhảy mắt biến thành một vòng trống rỗng.

Hứa Tiên nói:

- Các người đây là muốn nháo cái gì vậy a?

Chỉ có Bách Hoa tiên tử còn đứng lại tại chỗ, hưởng thụ ánh mắt kính nể của những tiên tử khác, nàng cao ngạo ngẩng đầu lên, đem ngón tay ngọc nhỏ và dài khẽ chỉ Hứa Tiên:

- Hứa Tiên, báo ứng của người đến rồi!

Hứa Tiên từ góc độ này nhìn qua đó, ánh mắt chỉ có lướt qua đôi nhũ phong cao ngất kia, mới có thể thấy được khuôn mặt mỹ lệ của nàng.

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, hắn đang nhìn bộ ngực của người!

Quỳ Hoa tiên tử tuổi còn nhỏ, khuôn mặt tròn tròn nhắc tay lớn tiếng nói.

Bách Hoa tiên tử sắc mặt đỏ lên, thu hồi ngón tay chỉ Hứa Tiên, đưa tay bảo vệ bộ ngực, tức giận trách Hứa Tiên nói:

- Hạ lưu!

Hứa Tiên không khỏi suy xét, chính mình là làm sao rơi xuống tới mức độ này: hắn ra khỏi Lư Sơn, lập tức bay đến cao không cực cao, hạ quyết tâm không hề dừng lại chút nào cả, bay thẳng tới Thanh Thành sơn. Thậm chí cố ý né qua Động Đình hồ vốn nên điều tra một phen, miễn cho lại xảy ra chuyện gì khác.

Cứ như vậy một đường phi hành, tốc độ cực nhanh, không bao lâu sau đã bay lên vùng trung du Trường Giang, sau đó ngửi thấy một cổ hương hoa kỳ dị, có người hô to tên của hắn.

- Hứa Tiên!

Hứa Tiên kinh ngạc quay đầu lại:

- Là ai?

- Chính là người!

Nữ tử khuôn mặt xa lạ mà mỹ lệ kia lộ ra dáng tươi cười xán lạn lại mang theo hận ý nhàn nhạt kia.

Trong thiên địa, Bách Hoa hỗn loạn...

Nàng kia hóa thành cánh hoa bảy màu, theo gió thổi bay qua đây, Hứa Tiên lòng mang cảnh giác, giơ tay chống đỡ, nhưng cánh hoa này chỉ là giả tượng bay lượn, không có chút lực công kích, hắn giơ tay tiếp được một cánh hoa. Khi đang có chút kỳ quái, trên bầu trời đã toả muôn tia nghìn hồng, một mảnh hoa hải đem hắn bao phủ.

Tuy rằng cũng từng ra sức tranh đấu qua, nhưng ở trong một mảnh biển hoa đó, hắn căn bản không tìm ra được vị trí của địch nhân. Năng lực thích ứng của hắn vốn định cứng đối cứng chính diện quyết đấu, mà không quen với phá giải loại trận pháp này.

Một Thần Tiên, mấy Địa Tiên, lại thêm hơn mười Nhân Tiên, trước đó thiết hạ trận thế, cho dù là Hứa Tiên có bản lĩnh lên trời xuống đất, cũng vẫn là thất thủ bị bắt, bị nhốt ở trong Hoa chi biên thành lao lung.

Hứa Tiên cao giọng hỏi:

- Các người đều là tiên tử trong Dao Trì đi sao, xin hỏi các người vì sao phải đối phó tại hạ?

- Hừ, vẫn còn không chịu khai, giả bộ!

- Tỷ tỷ!

- Thủy Tiên ta không phải đang nói người!

Hứa Tiên thở dài:

- Ta thật không rõ tại hạ có chỗ nào đắc tội chư vị?

Bách Hoa tiên tử nói:

- Chuyện tới nước này vẫn còn dám chống chế, được rồi, ta để người chết tâm phục, khẩu phục! Người nhận biết tiểu Tam, Tam Thánh Mẫu chứ?

- Hừ, miễn cưỡng xem như nhận biết.

Hứa Tiên không cam lòng không nguyện ý muốn nói, thầm nghĩ: quả nhiên vẫn là không quen biết tương đối tốt hơn.

- Xem xem, thừa nhận rồi chứ!

- Ta thừa nhận muội người a, nói rõ ràng chút cho ta!

Hứa Tiên rất cục cằn thấy không thể nhẫn được nữa, cầm lấy hoa chi rít gào. Chịu đầy đủ cùng nữ nhân không quen biết này dây dưa với nhau.

Rõ ràng cũng coi như là người trong Tiên đạo, còn là một Thần Tiên. Thần Tiên hần đã gặp qua, Lã Động Tân, Pháp Hải gì đó, mỗi người đều có chỗ siêu thoát, mà nữ nhân trước mặt này ngoại trừ pháp thuật inh ra, quả thực cùng nữ nhân bình thường không có gì khác biệt.

Nguyên bản nữ tiên đã thối lui một vòng lại đều lui về phía sau.

- Nam nhân quả nhiên thật hung ác!

- Đúng vậy, đúng vậy!

- Muội ta?

Bách Hoa tiên tử thất thần sửng sốt nói:

- Tiểu Tam chính là muội muội của ta.

Đột nhiên minh bạch hàm nghĩa chân chính của những lời này, lông mày dựng ngược thẳng lên, ngọc diện mang sát ý:

- Được, lá gan thật lớn, dĩ nhiên ở trước mặt ta miệng phun ô ngôn uế ngữ. Hoa cốt!

Nàng còn chưa dứt lời, Hứa Tiên đã cảm thấy trong lồng sắt hoa chi mở rộng ra, đem hần quần quanh một vòng, cánh hoa mềm mại so với tinh cương còn cứng rắn hơn. Trên hoa chi mang theo gai nhọn thật nhỏ, dĩ nhiên thứ pha da thịt của hần mang đến đau đớn nhẹ nhệ.

1000. Chương 1000: Bách Hoa. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1000: Bách Hoa. (2)

Trong cơ thể hần thiết hạ mấy tầng cấm chế, căn bản không phản kháng được.

Hoa chi biến thành lao lung này hiển nhiên là một kiện pháp khí.

Hứa Tiên nói ra từng chữ một:

- Người đem mọi thứ nói rõ ràng cho ta!

- Quả nhiên là không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ!

Bách Hoa tiên tử vứt cho hắn một khối thạch đầu hình thoi bán trong suốt, bên trên khắc đầy hoa văn chẳng chịt.

- Đây là... Thủy Minh Thạch?

Bách Hoa tiên tử nói:

- Xem như ngươi còn có chút kiến thức, ngươi xem xem trong đó nói cái gì đi!

Trong Dao Trì cũng không phải là người người đều có thần ấn, lợi dụng Thủy Minh Thạch vật đặc chế thông tin, có thể thay thế tác dụng truyền thông tin của thần ấn.

Hứa Tiên thử đem thần niệm đầu nhập bên trong đó, lập tức cảm thấy rất nhiều tin tức, thậm chí cả cái gọi là “chân tướng sự tình”!

Hứa Tiên kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng, hồi lâu sau mới gian nan mở miệng ra nói:

- Ai đã biên soạn ra chuyện vớ vẩn này!

- Những tin tức đó đều đến từ Lạc Thủy và Hoa Sơn, ngươi sẽ không phải muốn nói các nàng viết chuyện để lừa gạt chúng ta đấy chứ!

Hứa Tiên nói không ra lời. Đối phương lại một mực tin tưởng ai đó, lại vạn lần không ngờ tới Tam Thánh Mẫu sẽ đối phó với chính mình như vậy. Nữ nhân này thật độc ác, nhìn còn rất không tệ, suy nghĩ dĩ nhiên lại có vấn đề. Hắn bỗng nhiên nhớ tới những lời tiên đoán Ngự Huyền Cơ giữ kín như bưng kia. Lễ nào đào hoa sát còn không có kết thúc, đây là đoạn sau sao?

Bách Hoa tiên tử nói:

- Không nói được gì rồi sao, hiện tại chúng ta sẽ đem ngươi mang về Dao Trì thẩm vấn.

- Sẽ tin tưởng loại cổ sự này của các ngươi cũng thật là ngu ngốc. Ngày hôm nay ta mang Vương Mẫu nương nương giáo huấn các ngươi một chút.

Trong giọng nói của Hứa Tiên ẩn hàm tức giận cường liệt, vô luận là ai chịu đựng loại nói xấu này, đều sẽ nộ hỏa thiêu đốt.

Khi cổ tức giận này bốc lên, trong cơ thể hắn không biết từ nơi nào tuôn ra một cỗ lực lượng. Cỗ lực lượng này khổng lồ như vậy, khiến chính hắn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Cỗ lực lượng kia bạo phát giống như hồng thủy phá tan từng tầng cấm chế. Hoa chi quần ở trên người hắn cũng hung hăng đứt gãy từng đoạn.

Bách Hoa tiên tử kinh hãi mà bất loạn, tay bấm pháp quyết:

- Hoa cốt!

Hoa chi càng phát ra gia tốc sinh trưởng.

Thân hình Hứa Tiên cũng đang biến lớn, trên người bốc lên kim sắc hỏa diễm, đó là bản mạng chi hỏa đến từ trong chủ tinh của hắn.

Kim sắc hỏa diễm thiêu đốt hoa chi, hoa chi lập tức trở nên héo rũ, hỏa có thể khắc mộc.

Hứa Tiên bỗng nhiên phát sinh một tiếng chột quát, giãy giụa thoát khỏi lao lung, thân hình khôi phục kích cỡ bình thường. Không, hắn cảm giác thân hình mình so với bình thường càng thêm cao to hơn, đầu hầu như chạm được đến cột trụ cao cao trong điện.

Thực vật hóa thân yêu quái hơn phân nửa không thiện chiến, hoa chi ở trong thực vật cũng là loại nhu nhược.

Bách Hoa tiên tử thường ngày đứng ở trong Dao Trì hưởng thanh phúc tối đa cũng là cùng các tỷ muội khác luận bàn pháp thuật, nào có bao nhiêu kinh nghiệm giao chiến. Bách Hoa tiên tử nguyên bản dựa vào người đồng thể mạnh, thậm chí mai phục tốt trận pháp mới bắt được Hứa Tiên.

Nhưng lúc này biến sinh thiết cận, càng thêm được động tác của Hứa Tiên nhanh như thiểm điện, dĩ nhiên phản ứng không kịp, phát gốc ngẩn ngơ.

Khi giao chiến, sinh tử trong chớp mắt, nào cho phép nàng ngẩn ngơ chốc lát.

Hứa Tiên bắt lấy ngực của nàng, đem nàng ấn lên trên mặt đất, giơ lên tay trái nắm chặt thành quyền, thực so với đồng cát còn lớn hơn.

Bách Hoa tiên tử hoa dung thất sắc, nàng vốn ngày thường dung nhan tuyệt thế, mặc dù dựng thân trong Bách Hoa, cũng là hạc giữa bầy gà, không ai có thể cùng nàng sánh vai. Đây vốn là tư bản Hứa Tiên để thế gian bất cứ nam tử nào cũng phải yêu thương, nhưng Hứa Tiên lại không chút do dự, hướng gương mặt tuyệt mỹ của nàng hung hăng nện xuống.

Bách Hoa tiên tử cuồng quật thi triển pháp thuật, muốn hoá thành cánh hoa bỏ chạy. Nhưng một cổ điện lưu đầy rẫy toàn thân, nàng cảm thấy toàn thân vô lực. Tất cả pháp thuật chưa từng tác dụng, mắt thấy đại quyền tới gần người, không có pháp lực hộ thân, chỉ có một đường tử lộ, giống như nữ tử bình thường, chăm chú nhắm hai mắt lại.

Một tiếng nổ ầm ầm, mặt đất lún xuống một hố sâu, hướng ra bốn phía nứt nẻ.

- Tỷ tỷ!

Đám tiên tử đều bị ai hô lên.

- Ta còn chưa có chết?

Bách Hoa tiên tử chậm rãi mở hai tròng mắt ra, thấy một quyền kia nện vào mặt đất ở bên cạnh đầu của nàng.

Hứa Tiên kịch liệt thở hổn hển, thâm nghĩ nguy hiểm thật. Trong nháy mắt tối hậu hấn mở quyền đầu ra. Phần nộ có thể để hấn hoàn toàn phát huy lực lượng trong thân thể, nhưng là sẽ làm hấn mất đi lý trí. Bách Hoa tiên tử này cũng là bị người lừa gạt, hơn nữa đối với chính mình cũng không hề có sát ý. Sao có thể vội vàng hạ sát thủ chứ!

Theo tâm tình yên ổn, thân hình hấn cũng theo đó mà thu nhỏ lại, khôi phục đến thân hình bình thường.

- Buông tay!

Bách Hoa tiên tử thanh âm run rẩy nói.

Hứa Tiên mới vừa rồi phát hiện tư thái lúc này, đầu gối của hấn đang dính tại tiểu phúc của nàng. Mà tay trái còn gắt gao đặt ở trên bộ ngực sữa cao ngất, đầy đặn của nàng. Tuy rằng cách một tầng áo yếm, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến xúc giác mềm mại co giãn kia, cùng với theo bàn tay của hấn biến ảo hình dạng. Ừm, mới vừa rồi tay của hấn là bao phủ cả bộ ngực của nàng. Nhưng khi đó nổi giận như điên, căn bản không nghĩ tới nam nữ khác biệt gì cả.

Giờ này khắc này, tình cảnh này để hấn cảm khái không ngớt. Lúc này thực sự là nói không rõ, vội vã mau tránh ra một bên nói:

- Ta thực sự không phải cố ý!

Đương nhiên cũng không phải cố ý.

Bách Hoa tiên tử đứng dậy, trong đôi mắt đẹp tràn ngập hận, một giọt lệ trong suốt giống như hoa lộ từ khoé mắt chảy xuống. Không biết là kinh sợ sống sót sau tai nạn, hay là bị người chạm vào ngực mà xấu hổ.

Ngực nàng phập phồng kịch liệt, nhưng cảm thấy mơ hồ đau đớn. Nhưng so với đau đớn trong lòng, lúc này ngay cả một phần nghìn cũng không có. Nàng là đứng đầu Bách Hoa, nhận được hàng vạn hàng nghìn kính yêu, chưa từng chịu qua nhục nhã như vậy. Dĩ nhiên làm trò trước mặt nhiều muội muội như thế, bị nam nhân này...

Hứa Tiên thở dài:

- Nữ nhân cũng đừng học nam nhân đi ra đánh nhau a!

Nhưng Bách Hoa tiên tử hai mắt đỏ bừng, đầu ong ong, cái gì cũng nghe không lọt tai.

- Bố trận! truyện copy từ

- Dạ!

Bách Hoa tuân mệnh.

Hứa Tiên bắt đắc dĩ, vừa rồi còn không có sát ý, nhưng hiện tại đã có. Kế sách duy nhất lúc này chỉ có tiên phát chế nhân.

Thân hình hóa thành điện thiểm, bức thẳng đến người chủ trì trận pháp này Bách Hoa tiên tử.

Đưa tay muốn đem nàng chế trụ, nhưng con mắt từ cổ trắng nõn của nàng quét đến vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, thực sự tìm không được địa phương hạ thủ, chỉ có bắt lấy cổ tay của nàng. Bắt được trong tay, lại hoá thành một đoàn cánh hoa rơi lả tả xuống.

1001. Chương 1001: Hắc Ám

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1001: Hắc Ám

Bách Hoa tiên tử chân chính đã lặn mình đến bên kia đại điện, hiển nhiên thực chiến là một cách rèn đúc người tốt nhất. Nhưng nàng còn không kịp chủ trì trận pháp, Hứa Tiên đã lại một lần nữa điện thiểm mà đến, thế tất không thể cho nàng thời gian, lần thứ hai bổ xuống trận pháp.

Một đuổi một chạy như vậy, bỗng nhiên một tiếng nổ vang lên, động phủ thạch bích nghiền nát, ánh sáng mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, chính điện hướng bên núi hiểm trở.

Bách Hoa tiên tử kinh hãi nói:

- Vân Mộng!

- Tường nhà của ta!

Vu Sơn thần nữ vẫn trốn ở trong góc tường gào thét nói.

- Lại là một Thần Tiên nữa.

Hứa Tiên cười khở, âm thầm kinh hãi linh lực bàng bạc trên người Vân Mộng tiên tử kia. Vị này hiển nhiên không thể đối phó dễ dàng được như Vân Mộng tiên tử.

Bách Hoa tiên tử nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào có bao nhiêu:

- Giúp ta giết hắn, Bách Hoa lộ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Vân Mộng tiên tử mỉm cười:

- Đây chính là người nói đấy nhé!

Lại nói với Vu Sơn thần nữ:

- A Dao, tường nhà ngươi ta sẽ giúp ngươi chữa trị lại, mau tới hỗ trợ!

Nàng vốn đến Động Đình hồ chờ đợi, nhưng sau đó Hứa Tiên chuyên môn tránh qua Động Đình hồ, nàng đã chờ không nổi nữa. Sau đó lại nhận được tin tức nói đã bắt được Hứa Tiên, liền chạy tới nơi này, trùng hợp đúng lúc.

Hứa Tiên không nói hai lời, tẩu vi thượng sách, mạnh mẽ giẫm lên mặt đất một cái, phá tan thạch bích, đi tới bên ngoài động phủ.

- Còn muốn chạy?

Vân Mộng tiên tử vung tay áo lên, Hứa Tiên đã đầu nhập trong làn sương vô tận.

Hứa Tiên lực xông lên này không thể coi thường, động phủ sụp xuống, bụi mù nổi lên bốn phía.

Bách Hoa tiên tử dẫn chúng hoa tiên đều bay lên không trung, đuổi theo Hứa Tiên. Chỉ có Vu Sơn thần nữ còn ngây ngốc ở trong động, ngơ ngác nói:

- Nhà của ta!

Trên bầu trời, Vân Mộng tiên tử bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Có người đến?

Chỉ thấy một đạo tử quang từ cực xa xa bay vút mà đến, chính là Yến Tử, la lớn lên nói:

- Mau dừng tay!

Người theo tiếng mà tới:

- Đều là hiểu lầm!

- Yến Tử?

Chúng tiên tử đều là sửng sốt.

Yến Tử điệu bộ hoa chân múa tay vui sướng giải thích:

- Ta cùng Ngư Nhi đi Hoa Sơn, cứu ra Tiểu Tam, các nàng để ta qua đây trước. Không phải Tiểu Tam, mà là Khiếu Thiên khuyến, còn có Lạc Thần, đều là giả, hơn nữa chính là cùng Hứa Tiên không quan hệ.

Một phen giải thích này, không chỉ Vân Mộng tiên tử không hiểu ra sao, được rồi, nàng vốn cũng không hiểu gì hết. Mà ngay cả Hứa Tiên cũng có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng là hiểu được, đây là Ngư Nhi đến Hoa Sơn tìm Tam Thánh Mẫu giúp hấn gột rửa oan khuất, trong lòng không khỏi cảm thán, Ngư Nhi thực sự là cô nương tốt.

- Các người nghe được rồi chứ, việc này vốn dĩ chính là một hồi âm mưu, không liên quan gì tới ta cả.

Bách Hoa tiên tử nổi giận nói:

- Câm miệng, người đồ tặc tử này hôm nay chính là ngày chết của người!

Vân Mộng tiên tử liếc mắt nhìn Bách Hoa tiên tử một cái, nói với Yến Tử:

- A Tử, người tới trước một bên chờ đợi, chờ chúng ta chế trụ lại nói.

- Người trong Dao Trì hành sự, đều là ngang ngược, không phân tốt xấu như vậy sao?

Hứa Tiên chất vấn Vân Mộng tiên tử trước mắt.

Lại nghe thanh âm của Vân Mộng tiên tử từ phía sau truyền đến:

- Mặc kệ người làm chuyện gì, đều phải đến Dao Trì nói rõ ràng!

Hứa Tiên quay đầu lại, chỉ thấy lại một Vân Mộng tiên tử đứng ở nơi đó, bất quá xác thực nước gợn biển thành, mở miệng nói:

- Hứa Tiên, ta khuyên người vẫn là thúc thủ chịu trời đi sao!

Thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, Hứa Tiên nhìn quanh trái phải, chỉ thấy chung quanh, không biết bao nhiêu Vân Mộng tiên tử, đều từ sóng nước biển thành, lại càng không biết đâu là thật, đâu là giả.

Bách Hoa tiên tử càng không cần phải nói, đã bắt đầu ngưng thần bố trận rồi.

Yến Tử lo lắng đảo quanh tại chỗ, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Hứa Tiên nhú mày, chỉ cần bị kéo dài trong chốc lát, cho Bách Hoa tiên tử có thêm thời gian bố trận pháp, chỉ sợ cũng thực khó mà thoát thân được.

Muốn bỏ chạy, lại bị vô số Vân Mộng tiên tử ngăn trở lối đi. Trong nháy mắt, một mảnh hoa hải màu sắc rực rỡ đưa hắc bao phủ. Lần này có Vân Mộng tiên tử trợ trận, càng không xông ra được.

Ngoài trận, chân thân của Vân Mộng tiên tử đã đứt ra, hỏi Bách Hoa tiên tử bên cạnh nói:

- Hắc rốt cuộc đối với ngươi làm cái gì, khiến cho ngươi tức giận như vậy?

- Không cần ngươi quản!

Bách Hoa tiên tử hung hăng trả lời, toàn tâm toàn ý thao túng trận thế.

Vân Mộng tiên tử bĩu môi, bỗng nhiên có điều cảm ứng, quay lại đã hoá thành động phủ loạn thạch phế tích vấy tay một cái, một giọt nước trong suốt bay tới lòng bàn tay nàng. Trong đó cũng lưu quang tràn đầy màu sắc, nàng ngạc nhiên nói:

- Ngươi rơi lệ?

Nhưng thấy Bách Hoa tiên tử không có dự định trả lời, lắc đầu nói:

- Bách Hoa chi lộ, thực sự là hiếm có, xem ra hắc thực sự là làm không được chuyện. Nhận được giáo huấn thật tốt một phen, bất quá vẫn là không nên hạ sát thủ mới thoả đáng.

Trong lời nói, Hứa Tiên ở trong trận thế đã lung lay sắp đổ.

- Có vậy gì đang qua đây!

Vân Mộng tiên tử bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn phía phương tây:

- Hình như là một mảnh mây đen?

Tận cùng thiên địa, xuất hiện một đoàn hắc sắc âm ảnh.

Vân Mộng tiên tử còn không kịp tỉ mỉ cảm nhận, trước mắt đã chỉ còn lại có một mảnh đen kịt, nàng mờ mịt trợn to hai mắt:

- A Hoa, ngươi ở đâu?

Nhưng thanh âm này cũng phảng phất như bị hắc ám thôn phệ, bốn phía chỉ có yên lặng vô tận.

Tình cảnh này phảng phất như thiên địa chưa mở ra, con đường vô bờ mềm mại, đêm trường dài đằng đẵng, vĩnh viễn không được một tia quang minh.

Mà chỗ trận pháp của bản thân, mọi ứng đối Hứa Tiên, bỗng nhiên cảm thấy trận pháp biến mất, không, tất cả đều biến mất, trời xanh, mây trắng, cánh hoa, nữ tiên, tất cả đều biến mất không thấy, chỉ còn lại có hắc ám vô tận.

- Đây lẽ nào cũng là biến hoá trong trận pháp?

Hứa Tiên vội vã vận khởi Thiên Nhân Thiên Nhĩ Thông, cũng đem thái dương chủ tinh trong thần hồn thiêu đốt đến mức tận cùng. Nhưng vẫn đang là cái gì cũng đều không nhìn thấy, cái gì cũng đều không nghe thấy. Vốn dĩ thiêu đốt chủ tinh có thể để hắc trở nên chói mắt như thái dương, nhưng hiện tại hắc lại không thể phóng xuất một tia quang mang, phảng phất như ánh sáng vừa mới bắt đầu lấp lóe đã bị hắc ám vô tận thôn phệ mất.

- Đây là loại pháp thuật gì?

Trong lòng Hứa Tiên bình tĩnh đặt câu hỏi.

Hắc có chút kỳ quái, thân ở trong bóng tối này, chính mình vốn nên bất an thậm chí kinh hãi, nhưng lại cảm thấy an bình khác với bình thường.

Hứa Tiên mở miệng nói:

- Có ai ở đó không?

Đương nhiên thanh âm của hắn cũng không bao phủ ở trong bóng tối.

Không có bất cứ một tia thanh âm rất nhỏ nào hoặc cảnh tượng gì có thể làm chứng cứ cả. Nhưng hắn chính là cảm giác được có ai ở đó, đứng trước mặt chính mình, cách đó không xa, quay về phía mình, khẽ lẩm bẩm nói.

1002. Chương 1002: Hắc Ám. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1002: Hắc Ám. (2)

Không biết qua bao lâu, một giây hay là một năm, ở trong phiên hắc ám này, rất khó phán đoán thời gian tồn tại.

Hắc ám rời đi, dường như lúc đến đột nhiên vậy.

Hứa Tiên cảm thấy trong lòng lại có một tia phiền lòng như mất mát, nhưng hắn còn không kịp tỉ mỉ cảm nhận tâm cảnh kỳ dị này, đã thấy trận thể khắp nơi tiêu tán. Đám nữ tiên Dao Trì như điều đứt dây đều rơi hết xuống phía dưới.

Chỉ có Bách Hoa tiên tử và Vân Mộng tiên tử còn mở to hai mắt, nhưng ngơ ngác đứng bất động ở đó. Khí tức trên người trở nên rất là yếu ớt, ngay cả khí lực đi đón lấy những nữ tiên khác cũng không có.

Hứa Tiên vội vã tiếp được thân thể mềm mại của Yến Tử. Khí tức trên người nàng cũng trở nên thập phần yếu ớt, bất quá hơi điều tra một phen, trên người nàng lông tóc vô thương, chỉ là bị hôn mê đi, mới tạm yên lòng. Phiên hắc ám kia tựa hồ có lực lượng thu nạp tất cả, nhưng không biết vì sao, chính mình dĩ nhiên không hề tổn hại chút nào.

Hứa Tiên không rảnh suy nghĩ nhiều, thấy đám Hoa tiên tử kia đều ngã xuống dưới, cho dù không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ sợ cũng sẽ thụ thương. Hắn tâm niệm khe động, dưới chân hiện lên vài đóa Thái Vân, đem các nàng từng người tiếp được, đưa về trong động phủ của Vu Sơn thần nữ. Bách Hoa tiên tử và Vân Mộng tiên tử đại khái khôi phục lại năng lực hành động, như là từ ma một cơn ác mộng hoàn toàn tỉnh lại. Vội vã kiểm tra những tiên tử khác ở nơi nào, phát hiện không ai bị thụ thương gì cả mới yên lòng.

Vân Mộng tiên tử đã tọa điều tức ngay tại chỗ. Bách Hoa tiên tử lại nhìn Hứa Tiên, thân thể thoáng di động về phía sau, phảng phất như là sợ hãi Hứa Tiên sẽ nhân cơ hội quấy rối nàng vậy.

Hứa Tiên cố tình nhân cơ hội rời đi, nhưng nhìn Yến Tử trong lòng, hiển nhiên nàng là bởi vì tốc độ nhanh nhất, bị coi như quân tiên phong phái đến. Quyết định vẫn là chờ đợi chốc lát, đem Yến Tử cũng đặt ở trên một mảnh Thái Vân.

Bách Hoa tiên tử lớn tiếng nói:

- Không cho chạm vào nàng!

Tuy rằng còn có chút suy yếu, thể nhưng lời nói thẳng thắn.

Hứa Tiên nhú nhú mày, không thèm để ý tới, ngược lại cầm cổ tay của Yến Tử, đưa vào từng cổ linh lực.

Bách Hoa tiên tử tuy rằng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì được.

Bất quá chỉ chốc lát, bốn người Ngư Nhi sẽ theo sau chạy tới, Ngư Nhi nhìn thấy phen cảnh tượng này cũng đều là kinh ngạc không hiểu. Tiết Bích vội vã chạy tới bên cạnh Yến Tử, xác định nàng bình an vô sự mới yên lòng, mở miệng liền chất vấn Hứa Tiên nói:

- Người đã làm gì đối với các nàng vậy?

Tam Thánh Mẫu và Lạc Thần hai mặt nhìn nhau, nguyên bản nghe nói Hứa Tiên bị bắt, là tới tiêu trừ hiểu lầm, giúp hắn giải vây, lại không nghĩ rằng đến nơi đây sẽ gặp được tràng diện này, càng kinh ngạc vì thực lực của Hứa Tiên.

- Không phải ta làm!

Hứa Tiên cũng hiểu được lời giải thích này có chút vô lực, người ở đây chỉ có một mình hắn vẫn là thoải mái đứng được, kỳ thực hắn cũng rất muốn biết, rốt cuộc là ai làm.

- Xác thực không phải hắn làm!

Vân Mộng tiên tử mở hai mắt ra nói. Hứa Tiên đang có chút ngoài ý muốn nàng sao lại nói thay bản thân, ngay sau đó nàng đã nhân tiện nói thêm:

- Thế nhưng nhất định cùng hắn có liên quan! Tiểu Tam, người đã tới, đáng tiếc không thể...

Nhưng cũng có người không quan tâm chuyện này rốt cuộc là ai làm.

- Hứa Tiên, người không sao chứ!

Ngư Nhi hô gọi một tiếng, lao lên ôm lấy Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng không tránh né ôm lấy thiếu nữ chân dài ở trong lòng, ngửi khí tức của đại hải ở trên người nàng. Trong lòng cảm động nàng đã vì chính mình mà bỏ thân, nhưng thấy được Tam Thánh Mẫu cách đó không xa, cũng không nhịn được cười nhạt một tiếng:

- Người còn có mặt mũi để gặp ta sao!

Tam Thánh Mẫu bị nói liền ngẩn ra.

Hứa Tiên áp chế giận dữ nói:

- Ta tự nhận mặc dù đối với người có chút mạo phạm, nhưng là không nghĩ tới sẽ đem người đắc tội tới loại tình trạng này. Dĩ nhiên bịa đặt ra loại chuyện hoang đường đó để hãm hại, vu khống cho ta! Nguyên bản nhìn người cũng là một người có lễ, lại không ngờ tới dĩ nhiên chẳng biết hổ thẹn như thế! Nhi tử? Vậy người có dự định gọi một tiếng tướng công hay không đây?

Tất cả sự tình loạn thất bát tao này đều là tin tức vớ vẩn kia của Tam Thánh Mẫu gây ra. Đầu sỏ gây chuyện ở ngay trước mắt. sao khiến trong lòng hắn không giận cho được.

Nhưng ngoài hắn dự liệu, Tam Thánh Mẫu vẫn chưa phản bác hoặc thẹn quá thành giận xuất thủ, mà là cả người run lên, vành mắt đỏ lên, muốn giống như nữ tử bình thường, rơi xuống hai hàng lệ nóng. Xoay người hướng bầu trời bay đi, nàng vốn không phải nhu nhược nhu nhược như vậy, nhưng trong khoảng thời gian gần đây này, nàng đã chịu ủy khuất, thật sự có chút nhiều.

Để Hứa Tiên cảm thấy chính mình hình như làm sai cái gì đó, hừ lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng rơi vài giọt nước mắt có thể lừa được người khác đồng tình!

Lại cảm thấy bầu không khí bốn phía đột nhiên trở nên khẩn trương.

Tiên tử tiên tử và Bách Hoa tiên tử còn có Lạc Thần đều nổi giận dùm dùm nhìn Hứa Tiên, ngay cả Tiết Bích đều có chút bất mãn.

Ngư Nhi nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Người oan uống Tiểu Tam rồi!

Sau đó lại chỉ Vân Mộng tiên tử và Bách Hoa tiên tử nói:

- Các người cũng oan uống Hứa Tiên rồi!

Ba người đồng thời nói:

- Oan uống?

Ngư Nhi nói:

- Sự tình là như thế này...

Sau đó đem sự tình đã trải qua dẹt dẹt kể lại, mỗi câu mỗi chữ trật tự rõ ràng.

Tất cả mọi người kinh ngạc không nói ra lời. Một phen tranh chấp, cuối cùng dĩ nhiên là bởi vì loại nguyên nhân này. Hứa Tiên và Tam Thánh Mẫu bởi vì Hồ Tâm Nguyệt gây hại. Lạc Thần chủ quan ước đoán buông lời đồn đãi, cuối cùng đến Khiếu Thiên khuyến dĩ nhiên bắt được Hoa Sơn thần ấn của Tam Thánh Mẫu bịa đặt linh tinh, đem lời nói dối kể thành chuyện.

- Còn không mau xin lỗi!

Ngư Nhi trừng mắt với Lạc Thần.

Lạc Thần lão lão thật thật nói xin lỗi:

- Xin lỗi, là do sai lầm của ta!

Trong lúc này nàng lại chu môi vài lần, từ trong miệng Tiết Bích biết được là bởi vì Ngư Nhi, vì vậy cảm thấy hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt.

- Còn có các người cũng thế, ta đã nói Hứa Tiên sẽ không làm loại sự tình này, các người hết lần này tới lần khác không nghe, còn cười ta!

Ngư Nhi lại chỉ hướng Bách Hoa tiên tử và Vân Mộng tiên tử.

Vân Mộng tiên tử do dự một chút, đã thần nhiên tạ lỗi, Hứa Tiên vội vã đáp lễ.

Thế nhưng Bách Hoa tiên tử lại quay đầu đi chỗ khác, không chịu hướng Hứa Tiên xin lỗi, chịu thiệt thòi lớn như vậy, còn phải hướng phía hần xin lỗi? Nhưng cũng biết hiểu lầm một ngày làm sáng tỏ, nàng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt là chắc rồi, trong lòng càng buồn giận hơn.

- Bách Hoa tiên tử, tại hạ vừa rồi có điều mạo phạm, thực không phải cố ý, mong rằng thứ tội cho.

Hứa Tiên ho nhẹ một tiếng, không muốn cùng nữ nhân đấu khí, cuối cùng cũng giải quyết được phen phiền não này.

Ngư Nhi lại chỉ vào Hứa Tiên nói:

- Người cũng thế.

Đầu ngón tay hầu như muốn chạm được chóp mũi của hần.

1003. Chương 1003: Đái Thoại.

Chương 1003: Đái thoại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Ta làm sao? Ta đúng là người bị hại!

Hứa Tiên nắm lấy ngón tay của nàng.

- Vừa rồi nói quá phạm, nhanh đi xin lỗi, nhanh đi xin lỗi!

Ngư Nhi giãy dụa cố sức muốn thu hồi ngón tay lại bị Hứa Tiên gắt gao nắm chặt lấy!

Hứa Tiên biết Ngư Nhi ở trong Dao Trì giúp chính mình bênh vực lẽ phải, trong lòng chính là cảm động không ngớt. Sẽ không nguyện làm trái ý của nàng. Hơn nữa ngẫm lại mới vừa rồi nói chuyện, lại cũng có chút quá phạm, dù sao Tam Thánh Mẫu cũng là người bị hại.

- Ta đi xin lỗi là được chứ gì!

Hứa Tiên cười bất đắc dĩ, hướng về phía Tam Thánh Mẫu vừa rồi mới rời khỏi bay đuổi theo.

- Nương nương, người vẫn là theo ta trở về đi! Đừng lấy Bảo Liên dâng ra, người cầm nó có ích lợi gì, cầm nó người cũng không phải đối thủ của ta.

Khiếu Thiên khuyến nằm bò trên đám mây, miễn cưỡng nói.

- Ta chết cũng sẽ không trở lại với người!

Tam Thánh Mẫu nắm chặt Bảo Liên dâng, ngón tay phát ra quang mang. Nàng biết biết Khiếu Thiên khuyến này là Thượng Cổ di mạch, bẩm sinh đã có uy năng cực lớn. Từ khi bị nhị ca nàng mang về từ phương Bắc, tu tập pháp thuật, lại càng trở nên cường hãn hơn. Nó từng ở Quán Giang khẩu phát hỏa một ngục đem ba nghìn Thảo Đầu Thần hết thủy đều nuốt vào trong bụng. Sau này bị Dương Tiễn trách cứ, lại nhổ ra, nhưng thực lực của nó từ đó cũng có thể thấy được phần nào.

Tam Thánh Mẫu cố sức phát tay, liên hoa trán phóng ra thất thải thần quang, đem Khiếu Thiên khuyến nhốt vào bên trong đó.

- Đã như vậy thì đành thất lễ.

Khiếu Thiên khuyến đứng dậy, nhìn trời phát sinh một tiếng sói tru vang khắp thiên địa, thân hình cấp tốc biến lớn lên, thoáng cái đã như một tòa núi nhỏ, mở ra miệng máu lớn đầy răng nanh, dùng lực hút một cái, đã như trường kinh hút nút đem toàn bộ thần quang hút vào.

- Làm phiền người ở trong bụng ta đợi một hồi đi sao!

Khiếu Thiên khuyến hé miệng lớn ra, cắn về phía Tam Thánh Mẫu. Tốc độ của hấn vốn dĩ mau lẹ như điện, có thể từ trong tay Tam Thánh Mẫu đoạt được thần ấn. Sau một phen biến hóa tốc độ chỉ tăng không giảm, hơn nữa trong miệng mơ hồ truyền đến hấp lực, Tam Thánh Mẫu cũng chống đối không được, mắt thấy cũng sắp bị nuốt vào trong lang khẩu.

Đúng lúc này, trạm lam điện quang xẹt qua trước mặt Khiếu Thiên khuyến thành một đường cong xán lạn. Hứa Tiên ôm vòng eo nhỏ của Tam Thánh Mẫu bay lên trên cao, thoát ra khỏi miệng sói. Ngay sau đó một chưởng đã đánh qua đây, bị Hứa Tiên chế trụ cổ tay, hướng về phía Tam Thánh Mẫu nói:

- Vừa rồi ta miễn cưỡng xem như cứu người đi sao!

Sau đó nhẹ nhàng đem nàng đẩy ra:

- Xin lỗi mới vừa rồi là ta hiểu lầm người, còn có một việc, đó là đa tạ người đã tới cứu giúp ta!

- Người là người phương nào?

Khiếu Thiên khuyến nhìn chằm chằm Hứa Tiên chất vấn nói.

- Muốn hỏi tên người khác, vẫn là báo lên danh hào của chính mình trước đi đã!

Khiếu Thiên khuyến dùng đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm bộ răng nanh trắng sáng, lộ ra thần tình tàn nhẫn:

- Tên của người ta đột nhiên không muốn biết nữa.

Nó đó là đối với chủ nhân trên danh nghĩa Dương Tiễn, cũng dám nhe răng, chứ đừng nói một tiểu tử không biết từ đâu tới đây, một ngục nuốt vào bụng liền được.

- Ta cũng không có ý kiến.

Hứa Tiên nghĩ thầm. Kẻ này hẳn là yêu quái vừa rồi bị Yêu Thần phụ thể đi sao. Bất quá lại không nghĩ rằng Thượng Cổ Yêu Thần nào có thể cùng hấn chống đối.

Tam Thánh Mẫu bỗng nhiên xen vào giữa hai người, điên cuồng nói:

- Hứa Tiên, việc này không quan hệ với người, người bớt lăm chuyen đi! Khiếu Thiên khuyến, việc này cùng hấn không liên quan, có bản lĩnh thì nuốt ta vào đi!

- Khiếu Thiên khuyến?

Hứa Tiên giật mình đứng đó, Nhị Lang thần nuôi con chó này cũng quá hung tàn đi sao. Con này từ góc độ nào có thể nhìn ra được là một con chó a? Nếu là Nhị Lang thần đến mang muối muối chính mình trở lại, hẳn thật sự đúng là không tiện từ đó can thiệp, lại cười nói với Tam Thánh Mẫu:

- Ta hận hần hồ đồ bịa chuyện linh tinh, cũng không có quan hệ gì với người đấy chứ!

Tam Thánh Mẫu quay đầu, tránh khỏi ánh mắt của hắn, tựa hồ từ ngày nào đó hắn bắt đầu xuất hiện ở trước mặt chính mình tới giờ, cuộc sống của nàng cũng bắt đầu nổi lên ba đào vô tận. nguồn

- Hứa Tiên? Người chính là Hứa Tiên?

Khiếu Thiên khuyển trợn trừng mắt lên.

- Chính là tại hạ.

Thân hình Khiếu Thiên khuyển thu nhỏ lại đến hình thái bình thường, xoát một tiếng tiến lại gần, dùng hai móng vuốt đẩy lông lá cầm tay Hứa Tiên nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Hứa Tiên thầm nghĩ: Thật nhanh! Trong chốc lát hắn dĩ nhiên có chút phản ứng không kịp. Nếu thực cùng nó đối địch, chỉ sợ là đối thủ cực khó đối phó, bất quá đối mặt với biến hóa bất thành linh cũng có chút phản ứng không nổi.

Trước mặt người này, đại cầu đang đứng vẻ mặt kích động:

- Thi tiên a! Đã sớm muốn gặp, thơ của ngài làm được quá hay, ngày hôm nay cuối cùng cũng được nhìn thấy chân thân!

Vừa nắm lấy tay của hắn hung hăng lung lay.

- A, đúng, đúng không?

Hứa Tiên xấu hổ gãi gãi đầu, trên người điện quang kim hỏa tán đi phân nửa.

- Đặc biệt một câu kia “cử đầu vọng minh nguyệt - đề đầu tư cố hương”. Lời ít ý nhiều, ý cảnh sâu sắc, sâu được lòng ta a!

- Kỳ thực tầm tạm thôi!

- Gần đây ta cũng viết một chút, ngài xem có được không?

- Được, hình như đã xem rồi!

Hứa Tiên nghĩ đến văn chương linh tinh vô căn cứ kia, lập tức đã muốn phát hỏa, nhưng đối mặt với ánh mắt nhiệt tình của Khiếu Thiên khuyển, cơn giận cũng tiêu tán hơn phân nửa:

- Ban đầu xem cảm thấy có chút hoang đường, nhưng nhìn kỹ cũng là rất tốn tâm tư!

- Tác phẩm kém cỏi, tác phẩm kém cỏi thôi! Không có gì đáng nói, ta bởi vì ngài mới đi lên con đường sáng tác, còn thỉnh ngài cho chút ý kiến chỉ điểm!

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng:

- Ý kiến sao, chính là vai nữ chính quá ít...

- Chờ một chút!

Khiếu Thiên khuyển rút cục buông ra tay của Hứa Tiên,, trong miệng móc ra giấy:

- Ngài tiếp tục nói, ta ghi lại một chút.

Tam Thánh Mẫu miệng thơm khê nhếch lên, nói không ra lời. Mắt thấy một người một cầu này hai ba câu đã trò chuyện náo nhiệt như thế, hình như sự tình bỗng nhiên trở nên cùng nàng không còn quan hệ gì nữa, khiến nàng không nhịn được càng thêm cảm thấy bức mình.

- Các người nói đủ chưa vậy!

Thanh âm bao hàm thần lực khiến Hứa Tiên phản ứng lại, hỏi Khiếu Thiên khuyến nói:

- Là Dương huynh cho người đến đưa nàng trở về sao?

- Đúng vậy trừ hấn ra, ai lại phiền phức như thế!

Hứa Tiên xấu hổ toát mồ hôi, không chút do dự nói chủ nhân nói vậy a!

- Không biết có thể mở ra một vòng hay không?

Tam Thánh Mẫu rất muốn cắt đứt nói “không quan hệ tới người”. Nhưng nàng cũng không nguyện lại bị nhốt ở trong sơn động không có ngày đêm kia nữa, đã yên lặng nghe hấn nói chuyện vì bản thân, tâm tình càng trở nên phức tạp.

Khiếu Thiên khuyến hơi bối rối nói:

- Gia hỏa đó thoát nhìn không nhiều lời, kỳ thực rất gà mẹ, ta không mang theo người trở lại, hấn sẽ phiền chết ta!

Hứa Tiên cười gượng, không thể đem hình tượng Dương khốc ca cùng gà mẹ liên hệ với nhau.

1004. Chương 1004: Vân Mộng.

Chương 1004: Vân Mộng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Khiếu Thiên khuyến nói chuyện vừa chuyện:

- Bất quá, ngược lại cũng không phải không thể nói không tìm được người, tại hạ còn có một chuyện muốn cầu.

Hứa Tiên ngạc nhiên:

- Chuyện gì?

Chẳng lẽ là muốn thương thảo một viên Kim Đan gì đó.

Tam Thánh Mẫu nhẹ nhàng nhú chặt vùng lông mày lại, không biết hấn sẽ yêu cầu gì nữa.

Khiếu Thiên khuyến ngượng ngập nói:

- Thỉnh ngài làm cho ta một bài thơ, lưu làm kỷ niệm.

Nói rồi bày ra mấy tư thế.

- Cho người?

Hứa Tiên không biết nói gì.

Tam Thánh Mẫu trợn trừng mắt, dĩ nhiên vì loại sự tình này cô phụ giao phó của ca ca nàng, cái gọi là Bạch Nhân Lang chính là loại này đi sao!

- Đúng vậy, đúng vậy, cầu cũng tốt, lang cũng được, ngay ngắn đều không sai biệt lắm, ta đã chuẩn bị tốt rồi.

Khiếu Thiên khuyến chống chân trước, ngẩng cao đầu nói.

Hứa Tiên rất muốn nói, hình tượng này của người vẫn là đi diễn phim hoạt hình đi sao, không thích hợp xuất hiện trong thi từ cổ, nhưng chuyện tới trước mắt chỉ có thể liều mạng suy nghĩ thi từ cùng lang cầu có liên quan.

- Tử hệ trung sơn lang đắc chí tiện xương cuồng.

Hiển nhiên không có lời gì để nói cả.

- Hội văn điều cung như mãn nguyệt, tây bắc vọng, xạ thiên lang.

Đều đem nhân gia bắn chết.

Kết quả nghĩ tới nghĩ lui, dĩ nhiên nghĩ không ra! Hắc giả thi tiên này xuất đạo nhiều năm như thế, vẫn là lần đầu bị tràng diện làm thơ gây khó khăn. Thi từ Đường Tống cũng có không cho thời gian! Bất quá xét đến cùng vẫn là hắc không có bao nhiêu thi tài, nếu như Vân Yên ở đây. Nói vậy có thể lập tức làm ra câu thơ hợp với tình hình đi sao, nhưng chân tài nữ này còn đang ngủ say, giả tài tử như hắc đã bất lực.

Chỉ có thể nói: truyện copy từ

- Xin lỗi, ta trong khoảng thời gian ngắn ý văn chưa có!

Lại không nghĩ rằng Khiếu Thiên khuyến rộng lượng đáp:

- Hiểu được, hiểu được! Chờ lúc nào ngài có ý văn lại viết đi, ta không vội, ngài nhớ ký có chuyện như thế là được.

Hứa Tiên thở phào ra nói:

- Vậy thì được a!

Khiếu Thiên khuyến lưu luyến không rời nói:

- Ta liền trở về phục mệnh.

- Chờ một chút, ta còn có mấy lời muốn nhờ ngài nói cho Dương huynh.

- Nói cái gì, ta bảo đảm đưa tin chính xác.

Khiếu Thiên khuyến vỗ bộ ngực bảo chứng.

Hứa Tiên nhân tiện nói:

- Dương huynh hắc khổng chế tâm của muối muối, khụ khụ, bảo vệ tâm của muối muối, tại hạ có thể lý giải. Thế nhưng quá mức nghiêm khắc, lại không có lợi với tình huynh muội. Hôm nay hiểu lầm giữa ta và Tam Thánh Mẫu nương nương đã làm sáng tỏ. Tam Thánh Mẫu nương nương ở bên ngoài du ngoạn một vòng, nói vậy rất nhanh sẽ trở về Hoa Sơn, hà tất cho người tới bắt đây? Mà tại hạ ít ngày nữa sẽ vào Thục, đi đến quán Giang Khẩu đăng môn báỉ phóng, chịu phạt thỉnh tội.

Phen lời nói lịch sự này phát ra từ nội tâm, nếu không có Dương Tiễn phương pháp xử lý có vấn đề, cũng không đến mức nháo tới một bước như ngày hôm nay.

Nhân thần của Tam Thánh Mẫu lóe ra, hơn nữa từng dùng Bảo Liên đăng thám thỉnh qua Dương Tiễn cùng hắc đối thoại, biết hắc đối với chính mình cũng không có ý xấu gì cả. Không khỏi thở dài yếu ớt, trong lòng trách cứ đối với hắc cũng đã tiêu tan thành mây khói.

Khiếu Thiên khuyến nghe được liên tục gật đầu, chờ Hứa Tiên nói xong, đáp:

- Người là chuẩn bị tới cửa đề hôn?

- Người nói cái gì?

Tam Thánh Mẫu sắc mặt đỏ bừng, lại hung hăng trừng mắt với Hứa Tiên.

Hứa Tiên cắn răng nói:

- Ta nói cùng người những câu này, có một chữ là tương đồng sao?

- Đây là tổng kết, yên tâm đi, ta sẽ ủng hộ người!

Khiếu Thiên khuyến hướng về phía Hứa Tiên dựng thẳng lên ngón cái, lại đối với Tam Thánh Mẫu nháy nháy mắt.

Hứa Tiên bỗng nhiên thập phần hồi hận để nó giúp mình nhún gối:

- Chờ một chút, ta thấy vẫn là...bỏ đi!

Khiếu Thiên khuyến đã hóa thành độn quang bay đi vô tung vô ảnh.

Hứa Tiên không dám đối mặt với ánh mắt của Tam Thánh Mẫu, đành cười ha hả nói:

- Đã như vậy, Tam Thánh Mẫu nương nương, ta liền cáo từ.

- Gọi Dương Thiên được rồi!

Tam Thánh Mẫu nhẹ giọng nói.

- Cái gì?

Hứa Tiên không có nghe rõ ràng.

- Không có gì.

Tam Thánh Mẫu xoay người hướng về Vu sơn bay đi.

- Sao lại tức giận?

Hứa Tiên lắc đầu, ngẫm lại cũng hướng về Vu sơn bay đi, chỉ ít muốn cùng các nàng các nàng cáo biệt.

Vu sơn động phủ, các hoa tiên đều đã tỉnh lại. Mặc dù có chút suy yếu, nhưng cũng không lo ngại. Bị Hứa Tiên và Tiết Bích trước sau đưa vào linh lực Yến Tử đã có thể hoạt động khỏe mạnh.

Bất quá nhắc tới đoàn hắc ám kia vẫn đều là lòng còn sợ hãi. Một đám nữ tiên kiến thức rộng rãi thảo luận một phen, dĩ nhiên không đưa ra được một kết luận. Trong tam giới còn không biết có ai có thể sử dụng loại năng lực này. Người có thể trong nháy mắt đem các nàng chế phục càng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tiết Bích nhú mày nói:

- Chẳng lẽ là Thiên Ma Ba Tuần?

Đại năng trong tam giới chỉ có Thiên Ma Ba Tuần này thần bí khó lường nhất, thậm chí không ai có thể nói ra lý do của hắn. Có người thậm chí hoài nghi, Ba Tuần cũng không phải là bất cứ một loại sinh linh gì tu luyện mà thành. Mà là nhân tâm trúng tà niệm ác niệm hội tụ, cho nên mới lúc nam lúc nữ, không có hình thái cố định, nhưng chung quy là tìm không được đủ chứng cứ. Chỉ biết là hắn cùng Phật môn đến Trung Thổ, đã từng tổ chức Phật tổ thành Phật!

Hứa Tiên đến đó, nghe được một phen suy luận này, sau đó nghi hoặc trong lòng ngược lại càng sâu, tuy rằng không biết duyên cớ gì. Thế nhưng Đại Tự Tại Thiên Ma kia hiển nhiên là sẽ muốn đối phó chính mình, sao lại đột nhiên xuất hiện giúp hắn đây?

Tam Thánh Mẫu vẫn hướng phía Bách Hoa tiên tử và Vân Mộng tiên tử nói lời cảm tạ, cố nhiên là một hồi hiểu lầm, nhưng bọn họ là vì nàng mà bồn tẩu. Khôi phục tư thái thông dong trần định của nữ thân, cũng không lại liếc mắt nhìn Hứa Tiên ở đây một cái, muốn phân rõ ranh giới.

- Hiểu lầm cũng là chuyện tốt, chung quy so với sự thật tốt hơn.

Vân Mộng tiên tử mỉm cười nói.

- Không sao cả, không sao cả, ai bảo người là muội muội của ta!

Bách Hoa tiên tử thì tùy tiện ôm vai Tam Thánh Mẫu, chỉ là thỉnh thoảng hướng phía Hứa Tiên ném một ánh mắt căm tức, hiển nhiên còn chưa thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hứa Tiên thì cùng Ngư nhi ôn chuyện một phen, biết nàng ở trên biển phát triển thuận lợi, cũng thay nàng mà cảm thấy vui vẻ.

Hai bên đều tự nói chuyện, chỉ có Vu Sơn thần nữ đứng ở chính giữa, quay về phía động phủ đổ nát, khóc không ra nước mắt, trong lòng oán hận nói:

- Không bao giờ cần các ngươi đến nữa!

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên ở bên tai nàng:

- Chúng ta trước đến giúp ngươi đem nhà cửa sửa chữa lại tốt!

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười xán lạn như ánh dương quang của Ngư Nhi, trong lòng rất là cảm động, suýt nữa rơi lệ:

- Ừm!

Bách Hoa tiên tử cũng chú ý tới quang cảnh bên này, hô lên:

- Mọi người đều hỗ trợ!

Sau đó thi triển pháp thuật, đem động phủ bị phá hỏng khôi phục lại như cũ.

Hứa Tiên một đại nam nhân đứng ở chỗ này lại có chút dư thừa, đối với Tiết Bích tỏ ý một chút, chỉ chỉ ra bên ngoài.

1005. Chương 1005: Bản Ngã

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1005: Bản Ngã

Tiết Bích vẫy vẫy bàn tay, để hần mau đi.

Hứa Tiên đang muốn rời khỏi, một thanh âm đã đem hần gọi lại:

- Hứa công tử xin dừng bước!

Hứa Tiên nhìn lại, chính là Vân Mộng tiên tử:

- Tiên tử có gì chỉ bảo?

Chỉ thấy trên người Vân Mộng tiên tử hơi nước bao phủ đã tán đi. Nhưng trong một đôi mắt vẫn như cũ bao hàm vạn khoảnh yên ba, nói không ra bao nhiêu động nhân, cùng nàng so sánh, dung nhan cũng tốt, tư thái cũng được, ngược lại ở thứ nhì.

Vân Mộng tiên tử đầu tiên là hạ thấp người thì lễ nói:

- Lần này đã đắc tội nhiều. Bất quá ta vốn cũng chỉ là muốn để công tử mời đến Dao Trì điều tra rõ chân tướng, cũng không có ý gia hại. Hiện tại hiểu lầm tiêu tán, đương nhiên tốt nhất. Chỉ là ta muốn nói, người trong người trong cũng không phải hạng người xúc phạm vô lễ.

Thanh âm cũng là nhu hòa phiêu miểu như vậy.

- Ta thu hồi lời nói lúc trước là được mà.

Hứa Tiên không muốn trên loại sự tình này dây dưa quá nhiều.

Vân Mộng tiên tử mỉm cười:

- Vậy liền được. Lại có một chuyện khác, chính là muốn hướng công tử cầu một viên Kim Đan!

- Cái này...

Hứa Tiên hơi bối rối, hần mặc dù không phải người nhỏ mọn, nhưng Kim Đan giá trị không thể so với bình thường. Sao có đạo lý để cho đối phương nói hai ba câu liền lấy ra tặng người. Mặc dù là nữ thần cũng không chiếm được ưu đãi như thế.

- Yên tâm đi, sẽ không để Hứa công tử chịu thiệt thòi. Nghe nói Ngao Kiền có một vị tôn nữ, cùng Hứa công tử quen biết, hôm nay đang muốn thu phục Giang Nam Thủy Mạch. Ta ở đây vừa vặn có một vật có thể đem đến trao đổi.

Vân Mộng tiên tử mỉm cười, duỗi bàn tay ra, trong đó hiện lên một khối thanh lam sắc thần ẩn, bên trên có vụ khí phiêu miểu.

- Đây là, Động Đình hồ thần ấn?

Vân Mộng tiên tử nói:

- Chính thế, ta mặc dù bỏ đi vị trí thần hồ, nhưng thần ấn này vẫn còn bảo tồn. Tuy rằng người không chiếm được tấm bổ, bất quá vẫn còn đủ để sử dụng.

Tuy rằng bởi vì Vân Mộng đại trạch biến mất, nàng cũng mất đi vị trí nữ thần Vân Mộng. Nhưng thần ấn khổ cực tích góp từng tí một nhiều năm, đương nhiên không có đạo lý vô duyên vô cớ đưa không cho hần, lưu lại làm kỷ niệm cũng không yêu quái nào dám đến Dao Trì chém giết. Động Đình hồ vốn là Vân Mộng đại trạch biến thành. Mai thần ấn này đã có lực khống chế Động Đình hồ cường đại.

Hứa Tiên thấy mai thần ấn này so với Hoàng Sơn thần ấn vừa rồi mới đoạt được của Hoàng Hạc đồng tử còn mạnh hơn một ít, đây cũng chính hợp ý hần, lập tức quyết đoán nói:

- Thành giao!

Nói rồi thống khoái lấy ra Long Hồ Kim Đan cùng nàng trao đổi.

Vân Mộng tiên tử cảm Long Hồ Kim Đan, cũng cảm thấy thỏa mãn, đây là vật có thể ngộ mà không thể cầu. Thái Âm chân nhân độ đại thiên kiếp đều phải bằng vào viên kim đan nho nhỏ này đến trao đổi một đường sinh cơ. Nếu có thể phục dùng một viên, đối với tu hành của nàng rất có ích lợi.

- Hứa công tử, hôm nay Động Đình hồ thần bởi vì thủy hệ thay đổi, cũng ngưng ra một khối thần ấn, mặc dù so ra kém một khối này, nhưng hần pháp lực cao cường, cũng không thể khinh thường được. Ta cũng biết thủy hệ tranh đoạt, tự có quy tắc của nó. Nhưng vị hồ thần này bản tính nhân thiện, tốt nhất vẫn là không nên động võ.

Hứa Tiên nói:

- Thỉnh tiên tử yên tâm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Hứa Tiên cũng không muốn cùng người động võ.

Vân Mộng tiên tử ngẫm lại mới nói:

- Hôm nay Đông Hải thế lớn, đang ở trong Trường Giang làm mưa làm gió, không biết khi nào sẽ xâm lấn Động Đình hồ, sợ rằng không dễ dàng chống đối.

- Tiên tử yên tâm, ta sẽ không hối hận. Đông Hải Long Vương tuy mạnh, cũng không nhất định không có biện pháp ứng đối.

Hứa Tiên nghe ra ý ngoài lời nói của nàng. Nếu là chính mình thật vất vả bắt được Động Đình hồ, lại bị Long Vương đoạt đi, đó chính là bồi phụ nhân lại mất thêm binh, rất là không đáng. Sớm nói rõ đã có vẻ thắng thán vô tư.

Nhưng nàng lựa chọn vào lúc này, hiển nhiên cũng có lo lắng của chính mình, thần ấn Hứa Tiên đã nắm trong tay, sẽ không dễ đổi ý. Hơn nữa Hứa Tiên suy đoán, nàng cùng Động Đình hồ thần hiện tại hơn phân nửa là quen biết. Chuyện này đối với Động Đình hồ thần kia cũng có lợi. Động Đình hồ thần pháp lực có ỉnh, lẽ nào có thể chống đỡ được Đông Hải Long Vương bị Yêu Thần phụ thể, còn không bằng nhanh chóng đem Động Đình hồ này bán đi được giá cao, miễn cho tương lai gà bay trứng vỡ.

Bất quá đối với Hứa Tiên mà nói, sẽ không cần lo lắng nhiều như vậy. Lúc này chính là tụ tập thủy lực Giang Nam chống đối Đông Hải, nếu là một Động Đình hồ tuân theo không được, Thái Hồ Tiền Đường kia cũng thủ không được, lẽ nào muốn Ngao Ly buông tha mộng tưởng của nàng sao?

Vân Mộng tiên tử lộ ra dáng tươi cười:

- Ta đây liền yên tâm vậy.

Mới đem viên Kim Đan này thu vào trong tay áo.

Hứa Tiên chấp tay một cái, đã cười mây bay đi. Lại nghĩ đưa thư đến Hàng Châu thông tri cho Ngao Ly tới nhận lấy thần ấn. Đến lúc đó hẳn cũng muốn đích thân đến Động Đình hồ cùng Động Đình hồ thần kia trao đổi một phen. Không chỉ là bởi vì không muốn động võ, quan trọng hơn là bắt được mai thần ấn kia của Động Đình hồ thần.

Nếu có thể đem mai thần ấn này dung hợp làm một, đạt được lực lượng, so với lực lượng Ngao Ly hiện tại đang nắm giữ còn muốn nhiều hơn gấp trăm lần. Dù sao tuy rằng Ngao Ly chiếm một ít thủy hệ, nhưng thời gian kinh doanh ngắn ngủi, xa xa không thể cùng cổ thần như Vân Mộng tiên tử so sánh được. Đến lúc đó không chỉ có thể đơn giản tu thành Địa Tiên, chính là Thần Tiên cũng mong muốn, chính là một chiến lực rất mạnh đối phó Đông Hải Long Vương.

Hứa Tiên một đường bay nhanh, không đến nửa canh giờ, núi Thanh Thành liền đang nhìn. Từ trên cao nhìn lại, chỉ thấy rất nhiều vòng sóng sừng sững, quả nhiên là sơn thế như thành. Càng kiếm được vân khí lan tỏa u cốc, chim rừng kinh hãi bay ra, không phụ mỹ danh “Thanh Thành thiên hạ u”.

Mà người nọ ở ngay trong “thành” này. Hứa Tiên nhảy xuống khỏi đám mây, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên từ đâu tìm kiếm. Trong lòng lại phát sinh tin tức.

Vừa nhìn để hần hồn nhiên ngây ngốc hồi lâu, thanh âm trong lòng vẫn ghi nhớ lại vang lên ở bên tai:

- Quan nhân, người đã tới rồi!

Hứa Tiên vội vã quay người lại, đã thấy nàng đang đứng ở bên ngoài cách đó không xa, cười dịu dàng, bạch y tựa tiên, giống như ngày trước.

Hứa Tiên bước nhanh tiến lên, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, đem mặt giấu ở trong mái tóc đen láy của nàng, thật sâu ngửi mùi hương trên tóc nàng, cứ như vậy qua rất lâu sau.

Hứa Tiên mở miệng hỏi:

- Người đã xuất quan? Tâm ma không thành vấn đề chứ?

Bạch Tố Trinh đem đầu dựa vào trên vai hắn, nhẹ giọng nói:

- Đúng vậy, không sao cả. Ngay cả ta đều có điểm kỳ quái, hình như bỗng nhiên trong lúc đó trở nên thoải mái hơn nhiều, không còn loại cảm giác mất đi khống chế này nữa.

Hứa Tiên tỉ mỉ nhìn khuôn mặt nàng, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên cánh môi phần nộn kia.

1006. Chương 1006: Bản Ngã. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1006: Bản Ngã. (2)

Bạch Tố Trinh ngượng ngùng tránh ra:

- Hiện tại vẫn là ban ngày.

Một bên hướng về bốn phía nhìn chung quanh, sợ bị người thấy được bọn họ thân mật.

Hứa Tiên cười nói:

- Vậy là tốt rồi.

Xem ra nàng thật không vấn đề. Tâm ma mạnh yếu, hầu như hoàn toàn có thể từ trong lòng nàng xấu hổ đến phán định.

Hứa Tiên nắm lấy tay ngọc của nàng, cùng nhau du ngoạn giữa núi Thanh Thành này, thấp giọng kể ra đủ loại chuyện từ lúc phân ly tới nay.

Nói Ngao Ly làm sao bị Đông Hải Long Vương kia bắt đi, hẳn làm thế nào ở trên biển thỉnh Ngư Nhi hỗ trợ, tìm được Đông Hải Long cung, nhưng không phải đối thủ, trở lại làm đủ loại chuẩn bị, mới rốt cục cứu được Ngao Ly ra.

Bạch Tố Trinh theo cổ sự du dương lên xuống, lúc thì nhú mày lo lắng, lúc lại yên tâm mỉm cười:

- Đó thật đúng là nhờ có Ngư Nhi cô nương kia, tiểu Thanh có thể vượt qua thiên kiếp, ta làm tỷ tỷ này cũng được yên tâm.

Cứ như vậy đem chân tướng sự tình tỉ mỉ giảng thuật lại một lần, tuy rằng rất nhiều đồ vật đều từng lấy hàng ngàn khúc mắc giao lưu qua. Nhưng có càng nhiều sự tình không cơ hội kể ra, hôm nay không phân lớn nhỏ nhất nhất kể ra. Mà tận mắt thấy dung mạo của nàng, chính tai nghe được thanh âm của nàng, cảm giác này cũng khác biệt rất lớn. Có lúc động tình, nhìn không được ôm nàng một cái, rồi hôn nàng. Mặc dù không có thêm cử động quá phận, nhưng cũng làm cho nàng e thẹn từng hồi, chung quy khiến nàng không có biện pháp.

Nghe xong Hứa Tiên miêu tả tình cảnh lúc Yêu Thần xuất thế, Bạch Tố Trinh hỏi:

- Những Yêu Thần kia thật sự có thể sống lại sao?

Hứa Tiên nói:

- đương nhiên không thể, phải làm chỉ là kích khởi huyết mạch và bản tính, tình hình có chút giống với tu tập Long tộc bí pháp.

Bất quá cũng không thể nói là bản tính, nhân sinh hậu thế, tính tình khí chất ai cũng chịu đủ loại miêu tả, siêu việt “bản ngã, nhi hữu, tự ngã, tồn tại”. Tất nhiên bản ngã như là ẩn núp dưới băng sơn, nắm giữ lực lượng cường đại. Bởi vì đây là bản năng người và sinh câu đến, cũng giống như hài tử nhỏ tuổi, toàn bộ sinh hoạt đều chịu chi phối, không để ý tới hiện thực hay đạo đức, khắp nơi yêu cầu thỏa mãn nguyện vọng của chính mình, tìm kiếm vui vẻ.

Đám Yêu Thần tính tình thường thường giống như là hài tử, ngang ngược xugn động không chỗ nào cố kỵ, nhưng đồng thời bọn họ lại có lực lượng cường đại. Tiểu hài tử chỉ có thể ngồi chồm hổm trên mặt đất giết giết con kiến, mà Yêu Thần lại có thể nhìn chúng sinh như con kiến hôi hầu như tất nhiên sẽ sản sinh phá hư cường đại.

Bạch Tố Trinh thoáng yên tâm, lại hỏi:

- Trong những Yêu Thần kia có thể có Chúc Âm tồn tại không?

Hứa Tiên tỉ mỉ hồi tưởng, nhưng khi đó một mảnh hoảng loạn, một đám Yêu Thần hình thù kỳ quái hỗn loạn trong đó, tự cũng có xà hình tồn tại, nhưng không tạo thành hình tượng chuẩn xác có liên quan với Chúc Âm. Miêu tả cũng không biết có phải là Yêu Thần tồn tại, linh quang trong đầu hắn chợt lóe:

- Nhất định không có, Chúc Âm cường đại như vậy, làm thế nào lại khuất phục với Đông Hoàng Thái Nhất thiên đế ngày hôm nay?

Bạch Tố Trinh suy nghĩ nói:

- Hơn nữa bọn chúng hai nơi thời đại cũng có chút khác biệt.

Hứa Tiên trêu đùa nói:

- Đáng tiếc a. Chúc Âm là mục tiêu của người nếu có hướng tới, dung nhập luyện hóa trong thần hồn, nói không chừng còn là chuyện tốt.

- Loại chuyện tốt này, ta cũng không cần. Quan nhân, người nói tiếp đi!

Hứa Tiên lại đem chuyện chính mình trải qua ở kinh thành giảng thuật một phen:

- Đáng tiếc không thể để Hồ Tâm Nguyệt kia bắt đến.

Bạch Tố Trinh nghe Hồ Tâm Nguyệt thiết hạ bẫy rập, tức giận nói:

- Tiểu Nguyệt cũng thật quá phận, gặp lại nhất định phải hảo hảo nói nàng một chút.

Hứa Tiên nói:

- Cùng loại gia hỏa này hảo hảo nói chuyện cũng vô dụng. Vẫn là để ta giáo huấn nàng một trận là hơn đi sao!

Bạch Tố Trinh cười bất đắc dĩ, Hồ Tâm Nguyệt nếu có thể nghe nàng nói thì tốt rồi. Nghe Hứa Tiên một mạch nói ra đại chiến đoạt lấy Hoàng Sơn, cùng với dùng một viên Kim Đan đổi lấy Vân Mộng Trạch thần ấn.

Nàng không khỏi than thở:

- Phen kinh lịch này của người thật đúng là đủ khúc chiết ly kỳ, bất quá cuối cùng cũng để tiểu Thiên muội muội có chỗ an thân, cũng trợ giúp Ngao Ly giải quyết nan đề. Chỉ cần có thể đoạt lấy Động Đình Bà Dương nhị hồ, vô luận Đông Hải Long Vương có thực sự bị Yêu Thần phụ thể hay không, vẫn có lực đánh một trận.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Không, còn chưa đủ, còn muốn để nương tử người tu thành Thần Tiên, mới có nắm chắc.

Vừa nói chuyện, đã đem một viên Kim Đan đưa đến bên miệng của nàng.

Bạch Tố Trinh nhìn viên Kim Đan ánh vàng rực rỡ kia, lại nhìn Hứa Tiên vẻ mặt mỉm cười, hiển nhiên không có ý tứ đưa vào trong tay nàng.

Lúc này trời đã tối đen, nàng cắn cắn môi dưới, khe hở môi đỏ ra nuốt vào viên Kim Đan kia.

Hứa Tiên lại thu tay lại, nàng đã cắn không trúng, đối với thần tình oán trách của nàng:

- Được rồi, được rồi, trêu đùa chút thôi mà.

Bất quá đợi được nàng lại đưa miệng cắn viên Kim Đan kia, hắn liền cảm thấy bàn tay run lên, cảm giác đau đớn khó tả.

Bạch Tố Trinh sớm có chuẩn bị, dưới phản ứng của hắn, đơn giản cắn lấy Kim Đan, thậm chí cả ngón tay của hắn.

Nhưng bộ dáng này của nàng lại để tâm thần Hứa Tiên run lên, ngón tay truyền đến xúc giác mềm mại ướt át, nhưng còn không kịp tỉnh tể thể hội, nàng đã mở miệng ra, quay mặt qua chỗ khác.

Hứa Tiên ức hiếp người, lại ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

- Nương tử, sắc trời không còn sớm!

Sau đó đã đem nàng ôm ngang vào, hướng về động phủ cách đó không xa đi đến.

Nói là động phủ, kỳ thực chỉ là thạch động đơn giản, có mấy tấm bàn đá, ghế đá, xa xa không thể cùng Hoàng Sơn hoặc Vu sơn động phủ so sánh được. Chỉ có một bàn trang điểm xem như có chút bộ dáng.

Nhưng ôm ấp thân thể tựa như trân bảo của nàng, tự nhiên sẽ không cảm thấy đơn sơ.

Đem nàng ôm đến đặt trên giường đá duy nhất trong động, đưa tay vì nàng cởi ra quần áo trên người. (.

- Quan nhân, người tu hành thể nào rồi?

Bạch Tố Trinh lừa gạt trái phải mà nói hẩn, phảng phất như muốn quên đi khăn trương trong lòng.

Hứa Tiên cũng nói với nàng:

- Hôm nay đã tu đến Hỏa Tinh, tiền cảnh rất là thông thả, đang muốn thỉnh nương tử trợ giúp ta một tay.

Bạch Tố Trinh đối với yêu cầu của hẩn tự nhiên là không thể không đồng ý:

- Được...a!

Một tiếng thở nhẹ, áo yếm đã bị hẩn cởi xuống, cảm thấy mát lạnh nhẹ nhẹ, trong bất tri bất giác, phòng bị trên người đã bị hẩn tầng tầng dỡ xuống. Nhân thần nhìn về phía đối diện, gương đồng trên đài trang điểm đang chiếu rọi bộ dáng lúc này của nàng, khiến nàng xấu hổ mà cúi mặt, bảo vệ chỗ khăn yếu trên người.

Hứa Tiên đa dừng lại động tác, thưởng thức thân thể ưu nhã động nhân của nàng, từ đầu vai rất tròn lướt qua tuyết phong đầy đặn, đến lưng ong êm dịu tinh tế, thậm chí song thối thon dài thu lại đều mang theo đường con ưu mỹ. Da thịt tuyết trắng kia ở trong động quật tối đen lấp lánh quang mang, để hẩn cũng không nhịn được sợ hãi than:

- Nương tử, người thật đẹp!

1007. Chương 1007: Tứ Phương.

Chương 1007: Tứ phương.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên khuôn mặt vẫn luôn thông dong ưu nhã của nàng hiện ra vẻ ngượng ngùng mất tự nhiên hiếm có, lại để hẩn càng phát ra ý xấu, muốn hảo hảo khi dễ nàng một phen.

Hứa Tiên vươn tay đi rơi vào bên hông của nàng, da thịt nhẵn nhụi như linh chi mang đến cảm xúc cực kỳ sung sướng, còn muốn dọc theo thân thể mềm mại của nàng tinh tế sờ xoạng.

Bạch Tố Trinh mạnh mẽ mở ra hai tay, dùng sức đem hẩn ôm thật chặt vào trong lòng.

Hứa Tiên nhất thời không thể động đậy, cười khổ nói:

- Nương tử...!

- Cứ như vậy đợi một hồi được không, quan nhân.

Bạch Tố Trinh chăm chú nhắm mắt nói rằng.

Hứa Tiên còn tưởng rằng nàng xấu hổ, chỉ đành nói:

- Được thôi!

Nhuễn ngọc ôn hương như thế, cũng không phải chuyện khó khăn gì, cứ như vậy chìm đắm ở trong hắc ám này, trong lòng nàng yên lặng không một tiếng động. Nếu không phải còn đang gắt gao ôm lấy nàng, hẩn quả thực muốn hoài nghi nàng có tồn tại hay không, hẩn cảm thấy một tia cảm giác quen thuộc, thuận miệng hỏi:

- Nương tử, trong khoảng thời gian này người vẫn bế quan sao?

Bạch Tố Trinh ừm một tiếng.

Bàn trang điểm phản chiếu một mảnh đen kịt. Bạch Tố Trinh nhắm hai mắt lại, lộ ra một tia mỉm cười, cúi đầu chính diện quay phía Hứa Tiên, há mồm phun ra một viên châu xích hồng sắc, chính là nội đan của nàng tinh tu một nghìn tám trăm năm:

- Quan nhân!

Hứa Tiên nghiêng đầu đến hôn lên cánh môi mềm của nàng, nàng nghiêng đầu tránh né. Trong mắt cũng mang theo quang thái trêu đùa, ba phen bốn lần như thế, mới chủ động đem nội đan đưa vào trong miệng hắn, theo đầu lưỡi quần lấy, hỏa hồng nội đan ở trong miệng hai người giao lưu.

Mà cùng lúc đó, nàng cũng thả lỏng cánh tay, để hắn có thể hoạt động. Hắn đưa tay kéo xuống tầng lá chắn cuối cùng trên người nàng, lặng lẽ tách nàng ra, theo một tiếng ưm áp lực, đem hai người hai hợp làm một.

Một cỗ khí cơ mạnh mẽ lưu chuyển giữa thân thể của bọn họ, sinh sinh bất tức, âm dương tương hợp.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy tâm thần vui sướng, khó có thể nói nên lời, mà hỏa nội đan mãnh liệt nóng rực trong miệng kia không chút nào tiếc rẻ đưa tới từng cỗ hỏa linh lực.

Hứa Tiên vội vã đem nó dẫn nạp tới trong Hỏa Tinh, hỏa xích hồng sắc tinh kia lập tức trở nên lóe sáng, bắt đầu không ngừng biến lớn lên. So với trực tiếp thôn phệ đoạt lấy nội đan, thì song tu như thế này càng có hiệu suất cao hơn một ít, linh lực cũng không có chút tạp chất nào.

Cùng lúc đó, Hứa Tiên cũng từ trong chủ tinh rút ra một tia linh lực vận chuyển cho nàng, coi như bồi thường, ngược lại cũng không phải hắn keo kiệt. Nội đan linh lực cực dễ thu hoạch, nhưng mượn song tu để bổ sung linh lực cho nàng lại cũng không dễ dàng như vậy.

Cảm giác được từ trên nội đan chảy đến lực lượng cuộn cuộn không dứt, trong lòng Hứa Tiên nói:

- Nương tử, quá nhiều rồi.

Cái gọi là “có được tất có mất” Hắn thu được linh lực đồng thời nàng cũng tổn hao linh lực. Nhưng ở trong quá trình song tu, khí cơ giao lưu giữa hai người, lực lượng mà nàng tổn thất, hắn cũng không ngừng dùng chủ tinh linh lực tiến hành bổ sung, liền có thể trung hoà trình độ lớn nhất loại tổn hại này. Do đó hắn mới có thể muốn cho nàng trợ giúp một tay. Cái này tương đương với tổn hao một ít chủ tinh linh lực, đến đem Hỏa Tinh đẩy lên đến cảnh giới cao nhất, mà chủ tinh linh lực với hắn mà nói là rất dễ bổ sung.

Nhưng song tu có khả năng giao lưu linh lực cũng là cực kỳ hữu hạn, nếu là một lần chảy đến linh lực quá nhiều, sẽ gặp số vào chẳng bằng số ra. Do đó hắn vốn tính toán trước cần rất nhiều lần song tu, mới có thể đem Hỏa Tinh tu đến trình độ hợp tinh. Hôm nay loại tình huống này, hắn căn bản không kịp vì nàng bổ sung linh lực đã tổn thất.

Bạch Tố Trinh lại ở trong lòng trả lời:

- Không sao cả, chỉ cần quan nhân người lại cho ta nhiều một chút, không phải được sao?

Hứa Tiên trong lòng cười khổ nói:

- Ta thật sự rất muốn.

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Người muốn là được rồi.

Vừa nói chuyện đã nhắm hai mắt lại.

Hứa Tiên bỗng nhiên cảm giác trong thân thể nàng truyền đến một cỗ hấp lực cường đại, Nhật Linh chi lực rộng lớn thẳng bị dẫn vào trong đó. Cùng mới vừa rồi so sánh, quả thực như là từng giọt chảy xuống cùng với trường giang đại hà.

Hứa Tiên kinh hãi hỏi:

- Đây là?

Bạch Tố Trinh lại nói:

- Đừng phân tâm!

Nội đan bộc phát ra hồng quang cường liệt, nàng dựa vào hàng nghìn lực lượng kết nối, trực tiếp đem cỗ linh lực này vận chuyển tiến vào Hỏa Tinh trong thân hồn của hắn.

Tư thế này đúng là muốn đem linh lực một nghìn tám trăm năm tu thành, toàn bộ chuyển qua cho hắn.

Hứa Tiên không dám phân tâm chút nào, cho dù nàng đem cơm đưa đến bên miệng, hắn vẫn là cố sức nhai từng ngụm, không ngừng dựa theo pháp môn trên Tinh Túc Truyện Tập Lục, đem cổ lực lượng này chuyển hóa thành lực lượng của bản thân. Hầu như ở trong nháy mắt, Hỏa Tinh liền lớn đến mức tận cùng, bắt đầu tản mát ra quang mang chói mắt, chiếu vào trong cả thần hồn.

Hứa Tiên lập tức chạy tới thần trí thanh tỉnh, Địa Tiên cảnh giới tu tới trung thành. Dựa theo tốc độ này mà nói, chỉ cần đem Hỏa Tinh tu đến cảnh giới cao nhất hợp tinh, là có thể tu tới đại thành, chạm đến cánh cửa Thần Tiên. Tốc độ như thế quả thực nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Tất nhiên có được tất có mất, trong bất tri bất giác chủ tinh Thái Dương tinh quang mang đã trở nên ảm đạm hơn rất nhiều. Từ trên người nàng truyền đến cổ hấp lực lớn kinh người kia. Hứa Tiên đang luyện hóa Hỏa Tinh, đồng thời toàn lực dùng chủ tinh cộng minh thu nạp linh lực. Trên người đều tản mát ra một tầng kim quang nhàn nhạt, nhưng kết quả dĩ nhiên vẫn là số vào chẳng bằng số ra.

Trên da thịt tuyết trắng của nàng hiện ra âm ảnh kỳ dị. Quang mang trên người hắn đã nhanh chóng ảm đạm tiêu tán. Đến cuối cùng dĩ nhiên không thể không vận dụng lực lượng căn bản của chủ tinh. Thậm chí ngay cả cảnh giới đều bắt đầu rút lui, bỗng nhiên từ “hợp tinh” viên mãn cảnh giới rơi xuống “hồi tinh”.

Để Hứa Tiên cảm thấy một trận uể oải và mê muội, chủ tinh thậm chí căn bản của hắn. Nhưng hắn vẫn đang không thể khống chế tinh lực trôi đi mất. Ngược lại toàn lực đem lực lượng vận chuyển cho nàng. Nếu là thứ nàng cần, hắn cũng tuyệt không tiếc rẻ.

Cứ như vậy một tăng một giảm, trong thạch động kim hồng lưỡng sắc quang mang một sáng một tối. Ngẫu nhiên chiếu sáng gương mặt của Bạch Tố Trinh đang nhắm chặt hai mắt lại. Hình chiếu ở trong gương đồng, có vẻ an tường mà yên tĩnh, phẳng phất như măng xà ngủ đông, ngủ say tại u ám chi vực.

Khi Hỏa Tinh quang mang đem cả thần hồn của Hứa Tiên chiếu sáng, lại trở về đến tinh thần bản thân. Lúc này đã đến “hợp tinh” Cảnh giới cao nhất, Hứa Tiên cảm thấy một tia thoải mái. Nhưng càng nhiều vẫn là uể oải phát ra từ nội tâm. Bởi vì chủ tinh của hắn chỉ còn lại có một điểm ảm đảm, so với vừa mới điểm tinh, sau đó chỉ thoáng tốt hơn một ít.

Tu tập Tinh Túc Truyện Tập Lục, chuyện thứ nhất chính là thấp sáng chủ tinh, chủ tinh tức là căn bản.

1008. Chương 1008: Tịch Diệt.

Chương 1008: Tịch Diệt.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tu đến loại cảnh giới này của Hứa Tiên, chủ tinh và thần hồn đã không có bất cứ khác biệt gì nữa, chủ tinh tổn hao cũng sẽ ngang với tổn hao thần hồn. Loại một mối này thậm chí so với Ngọc Yên của Hoàng Hạc đồng tử còn muốn thâm trầm hơn nhiều. (.

Bạch Tố Trinh mở hai mắt ra, không biết có phải vì nguyên nhân Kim Đan hay không, mà có vẻ tinh thần dễ chịu, phẳng phất như nội đan tổn hao đối với nàng không hề có ảnh hưởng. Dem Hứa Tiên ôm vào trong ngực, yêu thương khẽ vuốt khuôn mặt của hắn.

- Quan nhân, khổ cực cho người.

Hứa Tiên chống đỡ mí mắt đang díp lại, cười khổ nói:

- Ta không sao cả, bất quá, vị trí có phải là ngược rồi không?

Trong thần hồn, chủ tinh tham lam hấp thu Nhật Linh chi lực, còn may Nhật Linh chi lực dễ thu thập, cảnh giới của bản thân hắn còn đó, chỉ bất quá nếu hao phí chút thời gian mà thôi. So với tu tập Hỏa Tinh đơn giản hơn nhiều.

Bạch Tố Trinh mỉm cười, đem khuôn mặt dán ở trên mặt của hắn:

- Nhưng ta thích ôm người như vậy!

Trên mặt mang theo vẻ ngây thơ giống như hài tử.

- Thích là tốt rồi!

Hứa Tiên cười cười, lại có chút lo lắng cầm tay của nàng:

- Nương tử, người có khỏe không?

Hắn có thể cảm thấy được biến hóa không tầm thường ở trên người nàng, nhưng thần sắc của nàng an tường mà bình tĩnh, lại không giống bộ dáng vì tâm ma mà không khống chế được.

Chỉ thấy một mắt lớn mà trong như nước mắt mùa thu, trở nên càng thăm thẳm, dĩ nhiên hoàn toàn nhìn không thấy lòng trắng mắt tồn tại, hắc sắc thủy tinh, có một loại mỹ diệu quý dị tuyệt luân.

Bạch Tố Trinh ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, ta khỏe.

Hứa Tiên nhắm hai mắt lại:

- Ta liền yên tâm rồi.

Nhẹ giọng nhẹ giọng nói:

- Được được, nghỉ ngơi một chút đi!

Hứa Tiên nhẹ giọng đáp ứng một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy chính mình đã bị nhẹ nhàng đặt ở trên giường đá, kể đó nghe được thanh âm thanh thúy từ y phục, miễn cưỡng mở hai mắt ra, đã thấy Bạch Tố Trinh khoác áo đứng lên, có chút sốt ruột mở miệng nói:

- Người đi đâu?

Bạch Tố Trinh ngoái đầu nhìn lại cười:

- Ta đi độ kiếp, rất mau sẽ trở lại!

Hứa Tiên quả nhiên nghe được mơ hồ từ xa xôi truyền đến tiếng sấm cuộn cuộn. Không biết từ khi nào, nàng đã phóng ra linh lực áp lực, do đó dẫn động Lôi Đình. Hắn không khỏi sốt ruột sốt ruột:

- Sao lại chọn đúng vào lúc này, ta đi cùng người!

Miên cưỡng muốn vận động thân thể.

- Đừng lo lắng, ta ứng phó được.

Bạch Tố Trinh đã vội vã đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đưa hắn ấn định ở trên giường, lại hôn nhẹ một cái lên môi của hắn, nói:

- Ngủ đi!

Trong nụ hôn của nàng phẳng phất như có lực lượng thần bí, để tâm thần của Hứa Tiên lập tức chìm vào trong bóng tối yên tĩnh thâm trầm.

Ngoài động Lôi Đình càng phát ra mãnh liệt, Bạch Tố Trinh đắp chăn cho Hứa Tiên, an trí thỏa đáng, mới đi tới bên ngoài thạch động. Một đạo Lôi Đình khấn cấp đánh xuống, mơ hồ đã thành hình dạng lợi kiếm. Nàng giơ tay bắt lấy kiếm phong, bóp nát bấy, phi thân bay tới trong bầu trời. Nơi đó là ở trung tâm lôi kiếp, đỉnh đầu kiếp lôi hành quân lạng lẹ, dựng dục Lôi Đình càng lớn mạnh hơn nữa. Mà vốn nên xuất hiện một đại tiểu ma đầu lại không hề có.

Nàng nhìn xung quanh mà cười:

- Tứ phương Thiên Ma tề tụ, Bạch Tố Trinh có đức có tài gì mà được như vậy.

Đông nam tây bắc hiện ra bốn đoàn hắc ảnh, dần dần hiển lộ ra hình dạng rõ ràng.

Đông Phương Âm Linh Diêu Phù Thiên chính là Ma Vương nhân Đà La, ngoại hình là một nam tử cao quý, ngồi ở trên cự tượng, đầu đội bảo quan, trong tay cầm giới tử, phảng phất như đế vương. Thân hắc có thiên nhân, vừa mới xuất hiện, Lôi Đình trong kiếp vãn đã trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều.

Phương tây Bà La Lợi Nhận Thiên chính là Ma Vương Shiva, hình dạng của hắn là một vũ nữ màu da hơi xanh, hai tay liên tục lấy các loại tư thái vận vẹo kỳ dị vũ động, lưu lại từng chuỗi tàn tượng, phảng phất như Thiên Thủ Quan Âm. Con mắt thứ ba giữa trán của nàng phóng xuất hắc sắc thần hỏa, thiêu tận tất cả xung quanh.

Phương bắc Dạ Xoa Tu La Thiên chính là Ma Vương Đại Phần Thiên, bốn mặt năm tay, chiều cao sáu trượng. Đầu lâu hình vuông đông nam tây bắc, có đủ bộ mặt, đều làm ra thần thái khác nhau. Toàn thân hắc chỉ quay chung quanh mấy cái bạch sắc tơ tằm, da thịt đen kịt phảng phất như tinh thiết, bên cạnh sườn sinh ra hai tay, cầm Tam Xoa Kích, cứ xỉ đao, khô lâu trượng, Lang Nha Phong, giữa ngực cũng mọc ra một cái tay, tạo thành ấn quyết, giống một đóa tiên hoa.

Phía nam U Du Dạ Ma Thiên chính là Ma Vương Sắc Thiên, kẻ này lại hóa thân làm một mỹ nam tử dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, quần áo hoa lệ, trong hai tròng mắt phóng xạ ra ánh sáng có thể để bất cứ nữ tử thế gian nào đều dễ bị rơi vào bên trong.

Bạch Tố Trinh hỏi:

- Đại Tự Tại Thiên Ma vì sao phải đối phó quan nhân nhà ta đây?

Đà La từ trên cao nhìn xuống, dùng âm điệu cổ quái nói:

- Hắn là biến số, mà vận mệnh của người bị hắn tác động sâu nhất, cũng là biến số. Các người đều phải chết, không cần hỏi nguyên nhân, đây là ý chỉ của thần.

Dạ Ma Thiên liếm môi cười nói:

- Bất quá trước khi chết, còn có thể cho người một hồi sung sướng.

Bạch Tố Trinh khê mở bờ môi đỏ mọng, như là nói cái gì đó, nhưng thanh âm của nàng bị lôi đình nổ vang che giấu. Sí bạch quang mang rọi sáng cả sơn cốc, nhưng thoáng qua trong lúc đó đã lại rơi vào trong u ám.

Thanh Thành chừ phong, liên miên lên xuống, giống như toà thành.

Còn đây là đạo gia đệ ngũ động thiên, trong thành này cũng không biết đã ẩn giấu bao nhiêu Thần Tiên yêu quái, kỳ nhân dị sĩ tu hành ở đây.

Có đại lôi đình vang lên vào mùa thu đông, phàm nhân chỉ xem là quái, người đắc đạo chân chính lại biết được thực hư trong đó. Trùng điệp độ kiếp rất là hiếm có. Vì vậy rất nhiều người không để ý nữa đêm, mở ra mục pháp môn, bước lên cao nhìn ra xa.

- Sư phụ, đó là người phương nào đang độ kiếp?

Đạo đồng hướng về đạo sĩ bên cạnh hỏi.

- Thanh Thành sơn vùng Trung Nguyên có một con bạch xà, chính là tinh tú trên trời, tích góp đủ nghìn năm đạo hạnh, không thể khinh thường. Bất quá nàng cách độ tiểu thiên kiếp còn không có bao nhiêu năm tháng nữa. Sao lại đã bắt đầu độ trung thiên kiếp, tất nhiên là được kỳ ngộ gì rồi. Bất quá người cũng không cần ước ao, trong đó không đủ tích lũy, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Đạo sĩ cảm thán, một phái này của hắn tại Thanh Thành sơn kéo dài hương hỏa. Mặc dù không giống Long Hồ sơn Mao Sơn phái hiển lộ rõ ràng như vậy. Tu cũng là đạo tàng chính pháp, lại từng có mấy chương môn tu được Địa Tiên, hắn chính là một trong số đó. Đối với Bạch Tố Trinh cũng hiểu biết một ít. Chỉ là nhân yêu hai đường khác biệt, hơn nữa người tu đạo tâm tình đạm mạc, mặc dù làm hàng xóm nhiều năm, nhưng lại không có bao nhiêu giao tế. Hôm nay thấy Bạch Tố Trinh bắt đầu độ trung thiên kiếp, trong lòng không khỏi có chút thổn thức.

Tu hành như đi ngược dòng nước, không tiến thì thoái, hắn mặc dù đã tu thành Địa Tiên, tăng thêm rất nhiều thọ nguyên, nhưng chung quy không phải con đường lâu dài.

1009. Chương 1009: Linh Hồn.

Chương 1009: Linh hồn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đạo đồng quyết miệng nói:

- Ta mới không ước ao, một nghìn năm, ta đều tu thành tiên ngoại chân tiên, há chỉ độ một trung thiên kiếp. Bọn chúng yêu tu chung quy vẫn kém hơn nhân tu chúng ta.

Nhưng đây chỉ là phản ứng ngược của thiếu niên mà thôi, trong lòng hấn đối với uy nghiêm của Thiên Địa đại kiếp này cũng tràn ngập sợ hãi và kinh thán.

- Chớ có khẩu xuất cuồng ngôn, tu đạo gian nan, nhân tâm hay thay đổi. Người siêu phàm nhập thánh, thành tiên hoá phật đã ít, người ngu si đốt nát, hồn phi phách tán lại nhiều. Đặc biệt ở trong thiên kiếp này, đáng sợ nhất không phải Lôi Đình diệt thế, mà là ngoại ma nhập tâm. Đây là trung thiên kiếp, không biết một phương Ma Vương nào sẽ giáng xuống? Ai nha, không tốt!

Đạo sĩ bỗng nhiên kinh sợ, thất sắc.

- Sao vậy, sư phụ?

Đạo đồng chưa bao giờ thấy sư phụ thất thố như thế.

- Là tứ phương Thiên Ma. đọc truyện mới nhất tại .

Sắc mặt đạo sĩ trắng bệch nói:

- Dĩ nhiên cùng nhau giáng xuống, vốn nói là cử tử nhất sinh, hôm nay xem ra là thập tử vô sinh rồi, ai...

Hắn thở dài một tiếng, xoay người bước đi. Mặc dù cùng Bạch Tổ Trinh không có quan hệ gì, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi có cảm giác thổ chết cáo buồn, không đành lòng nhìn cảnh này.

- Sư phụ chờ một chút.

Đạo đồng bỗng nhiên kéo ống tay áo của đạo sĩ, ngơ ngác chỉ vào phương hướng Lôi Đình mãnh liệt bắn ra:

- Đó...đó là cái gì?

Kiếp vân đem Lôi Đình nổi lên đến mức tận cùng, sau đó đã như mở ra đập nước, để dòng nước mạnh mẽ trút xuống vạn khoảnh lôi quang.

Lôi quang này cũng không phải kiếp lôi bình thường. Ở dưới Đông phương Thiên Ma nhân Đà La gia trì, mơ hồ hoá thành rất nhiều đao thương kiếm kích. Thậm chí có điện xà quang mãnh chạy trong đó, dĩ nhiên có vài phần thanh thế của đại thiên kiếp. Trong con mắt thứ ba của Tây phương Thiên Ma Shiva, phóng xuất hắc sắc thần hỏa hướng phía Bạch Tổ Trinh thiêu đốt tới.

Bắc phương Thiên Ma Đại Phần Thiên và Nam phương Thiên Ma Dạ Ma Thiên thì cùng nhau phóng về phía Bạch Tổ Trinh hồn nhiên không sợ Lôi Đình kinh khủng.

Nghe đồn ngoài đạo pháp phật pháp ra, có ma pháp khác vì Đại Tự Tại Thiên sáng chế, một ngày tu thành liền có thể hoá thân thành Thiên Ma vô tướng, ngao du Thiên Địa, nháy mắt đi ngàn dặm. Bọn họ có thể thao túng nhân tâm, không gì làm không được. Nhưng người bên ngoài tìm không được chân thân của bọn họ, nên cũng không thể thương tổn bọn họ chút nào. Mặc dù là thiên kiếp gia thân cũng có thể mặc kệ không thèm để ý.

Vì vậy quần ma loạn vũ, tai họa thế gian, nhiễu loạn nhân tâm, tạo ra rất nhiều tội nghiệp.

Sau này Phật tổ hàng phục Đại Tự Tại Thiên, lưu lại vào lúc thiên kiếp giáng xuống, khảo nghiệm tâm tính của người tu hành, chính là ma kiếp trong thiên kiếp. Hai thứ nội ngoại tương gia, người có thể độ kiếp thành công, càng trở nên rất thưa thớt.

Trong nháy mắt, Lôi Đình lâm thể, Thiên Ma công đến.

Bạch Tố Trinh chỉ là chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa hồ là buông tha.

Tứ phương Thiên Ma thấy tình trạng này, đều khinh thường cười lớn, ra tay lại không dừng lại chút nào, không khiến nàng thân chết đạo tiêu thì không thôi.

Nhưng mà ở trong mắt bọn họ, bỗng nhiên mất đi thân ảnh của Bạch Tố Trinh. Không chỉ là Bạch Tố Trinh, ngay cả thanh thể của đại thiên kiếp kia cũng đều biến mất không thấy. Vô luận là nỗ lực mở lớn hai mắt hay là sử dụng cảm ứng phát giác, đều chỉ còn lại có một mảnh tối đen.

Đám Thiên Ma thất kinh, sử xuất đòn pháp có thể trong nháy mắt đi ngàn dặm, nhưng thẳng đến tinh bì lực tấn cũng không thể từ trong phiến hắc ám này thoát thân được. Kinh khủng phát hiện chính mình đã mất đi cảm ứng đối với chân thân:

- Đây là loại pháp thuật gì?

- Người là ai?

- Mau thả chúng ta ra ngoài.

Tất cả thanh âm tựa hồ đều tìm không được môi giới có thể truyền lại. Đương nhiên cũng không nhận được bất cứ lời đáp lại nào.

Thời gian không biết đã qua đi bao lâu. Bọn họ lừa dối đe dọa, cầu xin chửi bới. Bọn họ vốn là cao thủ đùa giỡn nhân tâm, bình thường cười nhạo thế nhân ngu muội và mềm yếu, nhưng thẳng đến lúc này mới phát hiện, chính mình cũng là mềm yếu như vậy. Sau đó bừng tỉnh nhớ tới, chính mình cũng đã từng là phạm nhân, có một trái tim giống như người thường.

Thời gian bắt đầu dần dần không rõ ràng, không gian như là không còn tồn tại nữa. Ở trong bóng tối vô tận, tâm tồn tại, cũng dần dần mất đi ý nghĩa.

Thiên nhai đứt đoạn, trong một toà cung khuyết hoa mỹ, mấy tên ma đầu như con ruồi không đầu bay loạn, đụng vào nhau, phát ra tiếng kêu rên thê lương.

Ở chỗ tối cao của cung điện, có bốn người phân biệt các mặt đông nam tây bắc, ngồi ở trên ngự tọa. Bọn họ có màu da ngăm đen, có màu da tuyết trắng, nhìn cũng không phải nhân sĩ Trung Thổ, lại giống nhau đều là tuổi trẻ mà tuấn mỹ, da thịt trơn láng, mi mục như hoa, có mị lực không rõ. Thân hình lại chỉ giống như người thường, không có sinh ra nghìn mắt nghìn tay gì cả.

Nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, trên hai gò má trơn bóng của bọn họ nảy ra một tia nếp nhăn, từng sợi tóc phát sáng biến trắng, lấy tốc độ cực nhanh già yếu héo rũ, trong nháy mắt đã trở nên tuổi già sức yếu, lại vẫn đang già yếu vượt quá sự tưởng tượng của nhân loại tiếp tục, thẳng đến biến thành bốn đám gỗ mục.

Một trận thanh phong thổi qua, ở trong ánh mắt kinh khủng của ma đầu băng giải thành hạt bụi.

Một lão ma té ngã trên mặt đất, run tay chỉ một cái:

- Đây...đây là Tịch Diệt.

Lực lượng cường đại nhất, ngược lại thành nhược điểm yếu nhất.

Đạo sĩ khiếp sợ nhìn xa vời, một hình cầu hắc sắc thật lớn, bỗng nhiên xuất hiện ở trong thiên địa. Tiếng lôi đình vang dội đã hoàn toàn yên lặng xuống, hắc nắm vai đạo đồng, lớn tiếng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Rõ ràng chỉ là quay người lại, chẳng lẽ là Thiên Ma ma pháp?

Đồng tử gian nan lắc đầu, hắc võng tin chính mình căn bản không có chớp mắt một cái nào, hắc cầu kia đã cứ như vậy đột nhiên xuất hiện, không, phải nói hình như vốn đã tồn tại. Lôi Đình thậm chí thiên ma, tất cả đều bị hắc ám bao phủ.

Mà ở trong Thanh Thành sơn này, có rất nhiều tinh quái và tu sĩ, cũng giống như hắc trợn mắt há hốc mồm, không làm rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ngay khi bọn họ còn đang phát ngốc ở đó, hắc cầu bỗng nhiên biến mất, cứ đột ngột như lúc nó xuất hiện vậy. Thân hình Bạch Tố Trinh lại hiển hiện ra, nhẹ nhàng nói lại câu nói vừa nãy đã bị tiếng sấm chôn vùi kia.

- Không thể khi dễ quan nhân nhà ta.

Nguyên bản bầu trời mây đen chằng chịt, thiếu hụt một khối hình tròn hoàn chỉnh, một vòng trăng sáng từ đó toả ra thanh huy, mọi âm thanh đều im bật, như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bạch Tố Trinh chậm rãi từ bầu trời hạ xuống, mái tóc dài đen láy lay động bay lên.

Phía dưới là một mảnh hồ nước trong suốt. Phiến hồ nước này chính là địa phương lần đầu tiên nàng độ kiếp. Nàng từ trên trời giáng xuống, giày hoa điểm nhẹ trên mặt nước, một vòng gợn sóng khuếch tán ra, mái tóc đen lại nhu thuận rủ xoã xuống dưới.

Gợn nước rất nhanh tan hết, hồ nước phẳng lặng trơn bóng như một cái gương.

1010. Chương 1010: Linh Hồn. (2)

Chương 1010: Linh hồn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-« Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-«

Ảnh ngược rõ ràng hiện ra bầu trời trắng sáng, cũng hiện rõ hình chiếu thân hình của nàng, nàng cúi đầu nói với bóng ảnh trong nước:

- Thấy không? Đây là lực lượng của ta, cũng không phải ngươi có khả năng so sánh được.

Trong nước diện mục Bạch Tố Trinh bỗng nhiên toát ra thần tình ôn nhu bi thương:

- Chỉ là nắm giữ lực lượng còn chưa đủ, còn muốn cố tình...

Bạch Tố Trinh ngắt lời nói:

- Không có lực lượng chính là cố tình cũng có ích gì? Ta chính là tâm của ngươi. Trên Phi Lai Phong, nếu không có ta, ngươi đã mất đi hắc. Vừa rồi nếu không có ta, hắc sẽ mất đi ngươi, mặc dù để hắc đến lựa chọn, cũng sẽ lựa chọn ta hiện tại đi.

- Có phần lực lượng này, nguyện vọng của hắc, nguyện vọng của Ngao Ly, thậm chí nguyện vọng của ngươi, tất cả đều có thể biến thành hiện thực. Cùng nó so sánh, không phải ngươi lại có giá trị gì sao? Mau nhanh chóng biến mất cho ta đi!

- Nguyện vọng của mọi người?

Trong nước Bạch Tố Trinh thở dài lẩm bẩm tự nói. Nước gợn lưu chuyển, cảnh tượng trong nước vẫn như cũ chỉ là đơn thuần phản xạ ánh trăng. Tất cả bất quá đều là huyền ảnh bào tồn ở trong lòng của nàng mà thôi.

Bạch Tố Trinh giơ lên ngọc thủ trắng nõn, nhìn lòng bàn tay:

- Nếu như đây không phải Chúc Âm lực lượng, lại nên là ai đây?

Thân ảnh khẽ động, biến mất trên mặt hồ.

Mấy tu sĩ cẩn trọng tới gần khu vực này, tỉ mỉ tra xét một phen, lại phát hiện trong khu vực phiến hắc ám kia bao phủ, ngay cả một cành cây ngọn cỏ cũng không có bị bẻ gãy.

Không khỏi nhìn nhau kinh ngạc, lẽ nào phiến hắc ám kia chỉ là Chưởng Nhân pháp hơi chút lợi hại mà thôi. Nhưng nếu là Chưởng Nhân pháp mà nói, tứ phương Thiên Ma đã đi đâu? Quan trọng hơn là thiên kiếp đã đến chỗ nào? Sau khi bị phiến hắc ám kia bao phủ, Lôi Đình đã hoàn toàn hành quân lặng lẽ, thậm chí ngay cả phiến kiếp vân cũng đều biến mất không thấy.

Thiên Ma bị người dùng kỹ pháp tiêu diệt còn miễn cưỡng có thể tiếp thu. Bất cứ sinh mệnh nào cũng đều có lúc kết thúc. Hơn nữa đối với tất cả người tu đạo mà nói, còn là một chuyện tốt. Nhưng thiên kiếp đó chính là Thiên Địa đại kiếp nạn, kiếp lôi được xưng là vạn pháp đều phá, bất cứ pháp thuật gì cũng đều không thể khiến thời gian kiếp lôi giảm bớt một khắc nào. Hôm nay dĩ nhiên lại mặc danh kỳ diệu biến mất, thực sự để cho bọn họ khó có thể tiếp thu được. Nếu tra xét tra xét một phen, sợ rằng sẽ thức trắng đêm khó ngủ.

Nhưng mà bốn phía không chỉ cây cối không có việc gì, mà ngay cả chim rừng trùng thảo đều vẫn giữ được tính mệnh bé nhỏ của chúng.

Khi đám tu sĩ đi tới bên hồ nước, đang thương nghị, một con cá cóc thật lớn mạnh mẽ lao ra khỏi mặt nước, mở cái miệng lớn đầy răng lao về phía bọn họ. Nhưng lập tức bị một đạo quang hoa bắn trúng, sau đó lại bị một cái lưới lớn chế trụ, rơi trên mặt đất. Mặc cho nó liều mạng giãy dụa, cũng giãy không ra được.

Đám tu sĩ hai mặt nhìn nhau, yêu quái này rất biết điều, đạo hạnh của bọn họ ở trong núi cũng coi như có chút danh tiếng, sao lại bị một yêu quái ngay cả hình người còn chưa thể hoá thành bắn trúng.

Tu sĩ phóng xuất đại võng kia thu hồi pháp bảo:

- Niệm tình người tốn hao trăm năm quang âm mới sinh ra linh tuệ, tu hành một hồi cũng không dễ dàng. Lần này tha cho người một mạng.

Thanh Thành sơn này nói lớn cũng không tính là lớn. Có yêu quái tu sĩ gì tồn tại, hẳn đại khái đều biết rõ. Con cá cóc này ở trong núi phun ra nuốt vào nguyệt hoa hai trăm năm, hẳn cũng gặp qua không ít lần. Nếu không phải bắt đắc dĩ, hẳn cũng không nguyện đại khai sát giới.

Nhưng cá cóc này lại một lần nữa hung ác lao lên, tu sĩ nhú mày lại đem nó trói trong võng, đang muốn nói, một tu sĩ ở bên cạnh hẳn, bỗng nhiên lên tiếng:

- Linh khí trên người nó đã hoàn toàn biến mất.

Đám tu sĩ đều tự sử xuất pháp thuật điều tra, quả nhiên, trên người cá cóc này toàn bộ không có một tia linh khí hoặc yêu khí nào.

- Chẳng lẽ là nội đan đã bị Bạch Tố Trinh kia đoạt đi?

Tu sĩ phát hiện dị dạng sớm nhất ngơ ngác nói:

- Không phải, nội đan bị đoạt đi chỉ là nguyên khí đại thương mà thôi, bắt đầu linh trí cũng sẽ không tiêu tán. Các người nhìn kỹ xem, trên người con cá cóc này ngay cả hồn phách cũng không có.

Thế gian sinh linh đều có hồn phách, còn xưng là linh hồn, đây là căn cơ của tất cả tu hành chi đạo. Cho dù là Long tộc bí pháp coi trọng tu thân, cũng là đem linh hồn và nhục thân hòa hợp nhất thể, đến sản sinh dị biến và thần lực. Nếu không có linh hồn, tất cả đều là lâu đài trên không trung.

Linh tuệ, linh tuệ, nếu không có linh, cũng sẽ không có tuệ. Dã thú trong núi, chính là có phơi nắng nhiều năm tháng, không có linh hồn thu nạp tích lũy những linh lực này, cũng tuyệt không có khả năng sản sinh một tia trí tuệ, biến thành tinh quái. Chỉ có thể theo sinh mệnh hao hết, chết già trong núi.

Đám tu sĩ lại tìm đến rất nhiều chim thú, phát hiện đều như nhau. Tuy rằng từ biểu hiện ra thoát nhìn bình yên vô sự. Nhưng đều mất đi linh hồn. Vốn dĩ hồn phách bị đột nhiên đánh tan sẽ mang đến hậu quả trí mạng. Nhưng những chim thú kia như là vốn có người dùng thủ pháp xảo diệu rút lấy linh hồn. Nhục thân dường như không hề ảnh hưởng.

Đám tu sĩ không khỏi giật mình một cái, cảm thấy dấu hiệu bất tường nào đó, nhìn trăng sáng trên bầu trời dần dần bị che phủ, trong lòng ôm nghi hoặc: ở đây rốt cuộc đã phát sinh cái gì?

Một vòng cô nguyệt biến mất, còn có từng điểm tinh tú tương khảm trên màn trời đêm tối đen như mực, có vẻ xán lạn vô bì. Những cùng vũ trụ u ám vô tận này so sánh, nhưng vì sao chung quy vẫn quá nhỏ bé, như là mấy hạt cát rơi vào đại hải vô tận.

Trải qua hàng tỉ năm tháng, các vì sao cũng sẽ có lúc tan biến, chỉ có hắc ám vĩnh viễn không bao giờ mất.

- Nương tử.

Hứa Tiên mạnh mẽ từ trong bóng tối giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy thấy bên giường trống rỗng.

- Quan nhân, ta ở đây.

Bạch Tố Trinh xóc lên màn che do dây leo biến thành. Trên mặt mang theo dáng tươi cười mỹ lệ khiến hần quen thuộc, trong tay bưng mấy món đồ ăn.

Hứa Tiên nhìn nàng lông tóc vô thương, sắc mặt hồng nhuận, sợ hãi vỗ ngực, thở phào, lại cả giận nói:

- Hừ chết ta, ta hôm qua nằm mơ thấy được người một mình đi độ kiếp, sau đó bị tứ phương Thiên Mệnh vây công.

Bạch Tố Trinh nao nao, đưa tay đặt ở trên ngực, sau đó cười nói:

- Quan nhân nằm mộng không sai, ta là đi độ kiếp, cũng gặp phải tứ phương Thiên Ma, bất quá đều không thể lay động được tâm thần của ta.

Sự thực cũng xác thực là như vậy, tứ phương Thiên Ma tịch diệt ở trong tâm niệm của ta.

Hứa Tiên không thể tin tưởng nói:

- Người thực đi độ kiếp sao?

Sau đó trong lòng tức giận đột phát:

- Người có thể nào như vậy, người có thể nào như vậy?

Khi nàng đang độ sinh tử đại kiếp, hần dĩ nhiên ngủ yên ở một bên. Thậm chí có khả năng đang ngủ mà mất đi nàng, trong lòng tất cả đều là nghĩ mà sợ hãi.

1011. Chương 1011: Phu Cường

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1011: Phu Cường

- Là ta không tốt, xin bồi tội với quan nhân.

Bạch Tố Trinh đem cơm nước đặt ở một bên, đem Hứa Tiên ôm vào trong ngực, ở bên tai của hần nhẹ giọng nói.

Hứa Tiên bất đắc dĩ nói:

- Người không có việc gì là tốt rồi, chỉ là sau này không được như vậy nữa, bằng không vì phu sẽ...sẽ...

Bạch Tố Trinh hiểu kỳ nói:

- Sẽ làm cái gì đây?

Hứa Tiên im bật, k nói được gì, mắng nàng sao? Hắn không mở miệng nói. Đánh nàng? Hắn không hạ thủ được. Bỏ nàng? Ta đầu óc có bệnh a.

Nhìn thần tình trêu ghẹo của nàng, hắn buồn bực nói:

- Sẽ cho ngươi tức chết, ngươi đây là mưu hại chồng nha!

- Quan nhân thật đáng yêu!

Bạch Tố Trinh che miệng bật cười, lại duỗi tay đem hắn ôm vào trong ngực. Chỉ là trong sát na, nhãn thần trở nên đen kịt mà u ám, thảo nào, “ta” lại thích ngươi như vậy!

- Đừng như thế!

Hứa Tiên cố sức muốn đẩy nàng ra, chính là cứ như vậy bị ôm a ôm. Cảm giác chính mình biến nhỏ đi. Nhưng bất đắc dĩ, hắn đang suy yếu, căn bản không thể giẫy thoát khỏi Bạch Tố Trinh ôm ấp được. Mà Bạch Tố Trinh cũng không có ý thả lỏng cánh tay chút nào. Ngược lại ôm càng chặt hơn, chặt đến mức khiến Hứa Tiên cảm thấy một tia đau đớn, lớn tiếng nói:

- Ai u!

Bạch Tố Trinh mạnh mẽ kinh hãi tỉnh giấc, buông hắn ra:

- Ăn một chút gì đi nhé!

Xoay người lại đem thức ăn đã chuẩn bị tốt đưa đến trước mặt hắn.

Hứa Tiên không để ý tới thức ăn trước mắt, mà là nhú mồm nói:

- Nương tử, ngươi có chút kỳ quái:

- Có sao? Ta cảm thấy rất khỏe a!

Bạch Tố Trinh vuốt sợ tóc, tự nhiên đáp.

Hứa Tiên nhìn đôi mắt đen láy của nàng thật sâu, qua một hồi mới cười nói:

- Có thể là ta ảo giác đi sao!

Nàng nếu là nói dối hoặc giả trong lòng có chuyện, là chưa bao giờ có thể giấu diếm được hắn.

Bạch Tố Trinh ôn nhu xoa xoa đầu hắn:

- Nhanh ăn đi, cơm đã lạnh rồi.

- Uy, ngươi đừng như vậy.

Hứa Tiên nghiêng đầu đi.

- Đừng làm gì, nếu không ta đến cho ngươi ăn.

Bạch Tố Trinh xúc một miếng cơm đưa đến bên miệng hắn:

- Há mồm, a... đọc truyện mới nhất tại .

- Ta tự mình đến là được!

Hứa Tiên tránh đầu qua, bất quá càng cảm thấy chính mình sắp giống một tiểu hài tử không nghe lời, tình hình này thấy thế nào, đều cảm thấy kỳ quái a!

- Không nghe lời sẽ không đáng yêu nữa.

Bạch Tố Trinh nhú mồm một cái, trong mắt giống như hàm chứa tiểu ý.

- Vốn dĩ đã không đáng yêu!

Hứa Tiên rít gào, loại hài tử âm ỉ khẩu khí này thì tính cái gì. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, ở bên cạnh nàng cũng sẽ rơi vào nguy cơ lớn. Hôm nay đã không phải vấn đề phu cươg không thịnh vượng nữa, quả thực

chính là không có phu cương. Không được, phải tu luyện càng thêm nhanh chóng nữa mới được. Hiện tại chính là có Yêu Thần thần niệm ở trước mặt hắn, hắn cũng muốn nuốt vào để tăng thêm thực lực.

- Ta không đói bụng, ta đi phơi nắng, tu luyện một chút!

Hứa Tiên giãy dựa đứng dậy, rời giường đi ra ngoài.

Đầu Bạch Tố Trinh cũng không xoay chuyển, đưa cánh tay nắm lấy cổ hắn, một phát đưa hắn ôm trở lại trong lòng.

Hứa Tiên nằm ở trên đùi nàng, thở phì phì giữa đầu nhìn ngọc dung mỉm cười của nàng, con ngươi đen kịt kia tựa hồ mang đến mỹ cảm khác biệt cho nàng, nhưng trong đó lưu chuyển tựa hồ đã không phải cái loại thu ba ôn nhu dĩ vãng nữa.

- Mấy thứ này đều là một phen tâm ý của vi thể, quan nhân nếu như không ăn, vi thể sẽ rất thương tâm.

Bạch Tố Trinh nói như thế, lời nói trên miệng lại trở nên dịu dàng thắm thiết, nhưng cái thìa trên tay vẫn ổn định đưa đến bên miệng hắn. Nét mặt không hề có ý định muốn cải biến chút nào.

Hứa Tiên chỉ biết, nàng thực không giống, trước đây nàng ở trước mặt mình cũng chưa từng cường thế như vậy. Quả nhiên là nữ nhân biến cường sẽ trở nên xấu đi sao? Bức đến bất đắc dĩ, chỉ đành ở trong tư thái kiêu diễm bao người ao ước này, hàm lệ ăn xong bát cơm. Mới được nàng đáp ứng, uất ức chạy đi.

Ngoài động ánh dương quang rực rỡ, để nỗi buồn khiến hắn cảm thấy tốt hơn một ít. Thời tiết cuối thu, sơn lâm có nhiều màu sắc huyền lệ. Nếu là bình thường hắn có thể hảo hảo thưởng thức một phen, nhưng hiện tại hắn lại lập tức tìm kiếm địa phương sung túc ánh sáng bắt đầu đả tọa, hung hăng hạ quyết tâm:

- Không được, ta cũng phải độ kiếp!

Vì cùng tức phụ tranh phong, mà một lòng một dạ muốn tu hành độ kiếp. Hắn đại khái vẫn là kẻ duy nhất. Nhưng phần quyết tâm này, lại không hề thua kém chút nào so với cảm ngộ thiên đạo mà người tu hành thường có.

Hứa Tiên nội thị thần hồn, Thủy Tinh Kim Tinh thậm chí Hỏa Tinh đều đã đạt được cảnh giới viên mãn. Chủ tinh lại chỉ còn lại có một điểm linh quang, mất đi căn bản này, ngay cả Tinh Cung cũng không giống bình thường vận chuyển như vậy nữa. Mà là hoàn toàn tĩnh lặng lại, thảo nào cảm thấy khó chịu như thế. Không có chủ tinh làm căn cơ, ngay cả lực lượng phụ tinh cũng đều không phát huy được.

Nếu muốn đem Tinh Cung một lần nữa vận chuyển, cần phải đem chủ tinh một lần nữa tu đến cảnh giới viên mãn mới được, chỉ có như vậy mới có thể khôi phục cân đối.

Vì vậy hắn không hề do dự, toàn lực thu nạp Nhật Linh chi lực trong thiên địa. Tuy rằng linh lực chủ tinh bị đánh trở lại nguyên hình, nhưng hôm nay hắn vô luận là cảnh giới tâm linh, hay là cường độ thần hồn và nhục thân đều không phải năm xưa có thể so sánh bằng. Không cần lại cẩn thận lựa chọn lúc nửa đêm để thu nạp một điểm Nhật Linh chi lực như trước, tốc độ cũng nhanh hơn gấp trăm lần.

Bỗng nhiên, cả ngọn núi đều trở nên ảm đạm lại, chỉ có trên người hắn lóe ra kim sắc lưu quang phảng phất như là đem toàn bộ tia sáng đều bị hấp dẫn trong thân thể hắn, đẩy lên ảm đạm kim sắc hỏa diễm.

Trong thần hồn, vô số kim sắc quang mang, giống như trăm sông đổ về một biển dung nhập trong chủ tinh. Chủ tinh cũng cấp tốc biến lớn.

Hứa Tiên cũng không vì cấp tốc khôi phục linh lực mà một mặt thu nạp. Chỉ là cẩn thận loại trừ tạp chất trong đó, đem linh lực không ngừng chiết xuất áp súc ngưng tụ, so với năm xưa tu hành, tinh tế hơn không biết bao nhiêu lần. Trong lúc đó càng dùng tới một chút pháp tắc linh ngộ được trong kim ô chỉ nhãn, hắn mặc dù còn không sử ra được Nhật Hỏa Thần Mang. Nhưng những pháp tắc này đối với tu hành chủ tinh cũng cực kỳ có bang trợ, để hắn chiết xuất Nhật Linh chi lực càng thêm thuần túy hơn.

Năm xưa bởi vì chủ tinh tu đến cảnh giới viên mãn, không có nhiều tác dụng, hiện tại dĩ nhiên ngoài ý muốn dùng tới. Một phen này đem chủ tinh đẩy ngã, trùng kiến, nói không chừng không chỉ không phải họa, mà là phúc.

Hắn nguyên bản đánh giá đem chủ tinh khôi phục đến trạng thái tốt nhất, còn cách trung thiên kiếp hắn là còn có một đoạn cự ly ngắn nữa thôi. Nhưng hôm nay xem ra, chỉ cần đem chủ tinh một lần nữa tu đến viên mãn, sẽ tuyệt đối có nắm chắc chạm đến hai chữ “Thần Tiên” kia.

- Hừ hừ, đến lúc đó tất nhiên muốn đại chấn phu cương.

- Không được, không thể khi dễ hắn như vậy!

Bên tai Bạch Tố Trinh bỗng nhiên truyền đến thanh âm của chính mình.

1012. Chương 1012: Đói Quá

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1012: Đói Quá

Nhìn lại gương đồng trên đài trang điểm, đồng dạng có Bạch Tố Trinh đang la lên với nàng.

- Khi dễ? Ta là đang chiều cố hắn!

Bạch Tố Trinh nói, giơ tay đem mái tóc đen láy như thác nước buộc lên.

- Người dễ quan nhân rất khó chịu!

- Không phải rất thú vị sao? Ha ha, ta chỉ là ở cùng hắn thân cận mà thôi. Hơn nữa thích hợp để hắn cảm thấy áp lực, đối với hắn tu hành mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Bạch Tố Trinh buộc tóc xong, thản nhiên đi tới trước gương, cả soi tóc, nhếch miệng nói rằng.

- Thế nhưng...

Bạch Tố Trinh mạnh mẽ đem mặt để sát vào cái gương. Con ngươi tối tăm mang theo quang mang quỷ bí sâu thẳm:

- Đừng giả bộ như vậy nữa, người không muốn đem hắn ôm vào trong ngực sao? Người không muốn lưu lại Tiểu Nguyệt sao? Người quá mềm yếu. Dĩ nhiên ngay cả dùng khí thừa nhận những ý niệm này cũng không có. Cho nên mới có ta xuất hiện. Bây giờ người trái lại nên ở đó xem ta biểu diễn đi.

Trong gương đồng bản thân nàng đã khôi phục thái độ bình thường, Bạch Tố Trinh thoả mãn soi soi thân ảnh của mình, sung sướng thể hội sự cải biến. Thế nhưng bỗng nhiên trong gương trở nên một mảnh đen kịt, nàng cảm thấy trong đầu đau đớn, lui ra phía sau một bước ôm trán, chỉ thấy cái bóng dưới chân chính mình đang không ngừng vãn vẹo, phẳng phất như muốn bỏ nàng đi, hoặc giả đang đem nàng thôn phệ.

Tay nàng vịn lên đài trang điểm, vừa trấn định tâm thần, vừa kiềm nén âm hưởng. Miễn cho kinh động Hứa Tiên ngoài động.

Ranh giới thiên địa, trong một toà cung khuyết hoa mỹ nào đó, một vị thị giả tuần mỹ kinh hoảng báo lại:

- Vương, bốn vị Thiên Ma đại nhân đều rơi vào trong Tịch Diệt, bị Bạch Tố Trinh kia giết cả rồi!

Gương mặt tuần mỹ tuyệt luân của hắn sợ hãi mà vãn vẹo, trở nên mặt không còn chút máu, mà mất đi mọi lực vốn có.

Người ngồi trên vương tọa cao cao, đầu đội lưu ly bảo quan, diện mục không ngừng biến ảo, lúc nam lúc nữ, không phải nam lại cũng không phải nữ, chỉ có một đôi mắt màu lưu ly vĩnh cửu lưu chuyển thất thải quang hoa, lắng nghe thị giả tấu lên, mở miệng lại nói:

- Tốt, tốt, phi thường tốt!

Thị giả kinh ngạc không hiểu:

- Vương? Người không phải nói...chỉ cần giết Hứa Tiên, Thiên Ma nhất tộc chúng ta đã có thể phá diệt phật đạo, duy ngã độc tôn. Vào thời đại mạt pháp thu được vĩnh sinh bất diệt sao?

- Người đang sợ hãi cái gì? Cứ như người sợ chết, ngay cả ma cũng sẽ sợ hãi Tịch Diệt sao?

Thị giả vội vã cúi đầu, không dám đối mặt với ánh mắt kia, lại chỉ nghe thấy thanh âm vang dội từ bầu trời truyền đến:

- Vô vật bất diệt, vô nhân vĩnh sinh!

Thanh âm kia già nua như lão nhân, lại non nớt như hài đồng, cùng đồng thời bao hàm sắc nhọn của nữ nhân và trầm thấp của nam nhân. Chỉ là một tiếng lại như là hàng vạn hàng ngàn người cùng tuyên đọc một chỗ, tuyên đọc chí lý mãi mãi bất biến, ở trong đại điện cuộn cuộn quanh quẩn.

Hứa Tiên đang chìm đắm ở trong tu luyện, tâm thần khê động, rồi đột nhiên mở hai mắt ra, quay đầu lại nói:

- Nương tử?

Trong động truyền đến thanh âm bình thản của Bạch Tố Trinh:

- Quan nhân, sao không thử phương pháp hấp nạp linh lực học được trong Âm Dương kính?

- Nhưng hiện tại ta còn chưa thể khống chế được.

Hứa Tiên vuốt cằm suy nghĩ, hắn từng quan chiếu quy luật hấp nạp linh lực trên mảnh nhỏ Âm Dương kính, mới có thể trong khoảng thời gian ngắn ngưng tụ đại lượng linh lực, dùng để khôi phục lực lượng đương nhiên là tốt nhất. Thế nhưng loại pháp tắc này đã không phải chính là một Địa Tiên có khả năng nắm trong tay. Hắn đã từng sử dụng qua, lại suýt nữa bị Nguyệt Linh chi lực đông lại mà chết. Còn may mà nàng đã mạo hiểm cứu giúp. Nếu là Nhật Linh chi lực mà nói, đó thực sự là Thần Tiên cũng khó cứu, cần phải để hắn thiêu đốt sạch sẽ mới thôi.

Ở trong tu hành, vô luận là pháp tắc chính mình không thể khống chế, hay là lực lượng vô pháp nắm giữ đều là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

- Không sao cả, vi thể tự có biện pháp, người mau mau bắt đầu đi!

Bạch Tố Trinh thúc giục nói, trong thanh âm hàm chứa một tia lo lắng.

Trong động quật, hắc sắc ảnh tử như là có sinh mệnh, từ dưới chân Bạch Tố Trinh không ngừng hướng bốn phía lan tràn ra, bò đầy mặt đất, bò lên trên tường, đem tất cả bao trùm thành toàn hắc sắc. Nàng cực lực khống chế không cho hắc ảnh hướng bên ngoài động lan tràn ra, lại có một tia âm ảnh dọc theo chân ngọc của nàng, từng chút một hướng phía trên bò lên, trong nháy mắt đã nhiễm đen váy áo trắng nõn của nàng.

Nàng chăm chú cau mày lại, tay đề lên ngực, “oa” một tiếng phun ra một viên nội đan, cũng không lại là màu đỏ thắm, mà là màu đen kịt. Đây là nàng đem toàn bộ Hỏa Linh chi lực vận chuyển cho Hứa Tiên, sau đó luyện ra một viên nội đan mới. Cùng viên nội đan ban đầu kia kích cỡ không khác biệt lắm, nhưng không có thực thể, mà như là một hắc sắc thâm uyên không ngừng hướng vào phía trong sụp đổ xuống.

Sát biên giới cực kỳ hỗn loạn, nhưng trung tâm lại cực kỳ vắng vẻ, phẳng phất như muốn đem thế gian tất cả mê loạn, đều một lần nữa thu về trong an tường yên bình vĩnh hằng kia. Linh lực đã gần như mất đi phương thức khống chế mà bạo tẩu, nhưng tán phát không ra chút ba động nào.

Để Hứa Tiên hoàn toàn không cảm giác được, quay đầu đi, thở dài:

- Chỉ mong người thực sự có biện pháp!

Cũng không hỏi nàng là biện pháp gì, đã lấy ra mảnh nhỏ Âm Dương kính kia, cũng chính là “Chiếu Tâm Kính” bắt đầu quan chiếu.

Chiếu Tâm Kính chiếu rọi, đông phương thái dương dần dần mọc lên, một sáng một tối, giống như người đang hít thở. Hứa Tiên đã chiếu theo quy luật trong đó thôn thổ linh lực, lập tức liền cảm thụ được vận luật nào đó, ánh dương quang như sợi tơ, quấn chặt lấy hắn.

Lúc đầu tốc độ thu nạp còn thua kém tốc độ hấp thụ toàn lực thu nạp. Nhưng rất nhanh đã cùng nó ngang bằng, đồng thời vượt lên trước tốc độ thu nạp linh lực bình thường của hắn.

Cùng lúc đó hắc sắc âm ảnh, như rắn bò ra khỏi động phủ, như là bị quang minh hấp dẫn, hướng tới gần Hứa Tiên tản ra kim quang. Không biết là bởi vì chán ghét quang minh mà muốn hủy diệt nó, hay là yêu thích quang minh mà muốn nắm giữ nó. Kết quả cũng như nhau, hướng về phía Hứa Tiên mạnh mẽ lao đi lên.

- Nương tử?

Hứa Tiên khép hai mắt, tinh khí ngưng thần, bỗng nhiên cảm thấy một khối thân thể mềm mại kề sát vào phía sau hắn, một đôi cánh tay ngọc đem hắn gắt gao ôm lấy. Cái ôm đột ngột mà đến như vậy, hắn không có cảm thấy chút linh lực ba động nào, cũng không có nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, thậm chí ngay cả loại hương thơm quen thuộc trên người nàng cũng biến mất không thấy. Chỉ cảm thấy được thân thể nàng có một chút lạnh, thậm chí một cổ hấp lực kinh khủng, nuốt hấp linh lực trên người hắn.

- Dừng lại!

Bạch Tố Trinh ngăn cản động tác của hắn muốn quay đầu lại, quần dài tuyết trắng của nàng hơn phân nửa đã bị nhuộm thành màu mực đen. Trên người u ám tham lam nuốt hấp quang minh trên người Hứa Tiên, thần tình của nàng cũng mới hiện ra một tia thoải mái và an nhàn.

1013. Chương 1013: Thổ Lộ Tình Cảm

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1013: Thổ Lộ Tình Cảm

Hứa Tiên tuy rằng không có quay đầu lại, nhưng từ trong hàng nghìn tâm kết, cảm thụ được ý nguyện cường liệt trong lòng nàng. Vì vậy liền bài trừ tạp niệm, toàn tâm toàn ý cảm ứng Âm Dương kính vận luật.

Ánh dương quang đi qua cự ly ngàn vạn dặm, cuộn cuộn không ngừng đi tới thế giới này. Sau đó bị người nào đó hấp dẫn, hội tụ ở trên người hắn. Trong Thanh Thành sơn, có người kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, thái dương rực rỡ như ngày xưa, sắc trời lại tựa hồ có chút lờ mờ.

Trong núi chỉ sĩ tu đạo, lại thần sắc khác nhau nhìn về cùng một phương hướng.

Trong Thanh Thành sơn, trên một mảnh sơn phong nhỏ không đáng nhìn, quang tụ như trụ, quán thông Thiên Địa, lại có rất nhiều kim sắc quang điện dừng mảnh vào trong đó, để nó trở nên càng lúc càng lớn. Giống một con kim sắc cự long không thể đo được dài ngắn. Nhưng đồng thời đã có một cái hắc ảnh leo lên trên, như rắn từng vòng quấn lấy Kim Long.

Ở giữa một cương một nhu, một dương một âm, một quang một ám phản phát như bao hàm Thiên Địa chí lý, để đông đảo người tu hành hoặc mừng như điên suy nghĩ hoặc nhủ lo lắng.

Đầu nguồn tất cả chuyện này chính là hai người Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh đang ôm lấy nhau. Bản thân Hứa Tiên cũng có điều cảm ứng. Trong lòng cũng là kinh ngạc, năm xưa hắn thu nạp Nguyệt Linh chi lực, là quang tụ như kén. Lần này lại là rộng lớn như trụ. Không biết là bởi vì tu vi bản thân hắn đề cao, hay là do linh lực khác biệt nữa.

Hắn nhắm mắt lại, nhìn không thấy hắc ám này, lại có thể cảm giác được trên người Bạch Tố Trinh từ phía sau không ngừng truyền đến lực lượng, không chế cỗ lực lượng này tăng trưởng. Bằng không hắn sợ là sẽ

lập tức chết oan chết uổng. Hắn là dẫn tụ không ít Nhật Linh chi lực, nhưng cùng cả thái dương nắm giữ lực lượng so sánh, ngay cả muối bỏ biển cũng đều không tính. Ở trước mặt cổ Thiên Địa đại lực này, hắn càng trở nên cảm thấy thân như con kiến hôi. Không nghĩ qua là sẽ bị cổ lực lượng này làm hắn coi như chỗ huỷ diệt.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước, trong thế giới đó không có Thần Tiên yêu quái. Nhân loại phát hiện một bộ phận quy tắc của vũ trụ rộng lớn khác, chung quy cũng nắm giữ lực lượng cường đại, vũ khí hạt nhân. Nhưng từ hôm nay trở đi, cả thế giới đã bao phủ ở trong cổ lực lượng âm ảnh kinh khủng này. Nhân loại cũng không có trở nên càng tự do hơn, ngược lại luôn luôn lo lắng tai ương ngập đầu phủ xuống.

Mà đối với tu hành xem ra mà nói cũng là như vậy. Thiên tân vạn khổ ngưng tụ lực lượng cũng không ngoan ngoãn giống như bọn họ tưởng tượng vậy. Do đó muốn thanh tâm quả dục, muốn Thái Thượng vọng tình, nếu là không nghĩ qua để tâm thần lộ ra một tia sơ hở. Những thứ này mang đến cho hắn lực lượng vô cùng tiện lợi, sẽ mất đi không chế, từ trong đến ngoài triệt để phá hủy bọn họ.

Rốt cuộc muốn cường đại cỡ nào mới coi như là đủ? Cường đại thật tốt phải không? Trong lòng Hứa Tiên sinh ra một tia mờ mịt, nhưng thoáng qua đã bị kiên định thay thế, nhất định phải trở nên càng mạnh mới được. Chỉ ít phải mạnh đến có thể bảo vệ được nàng. Vì vậy không hề do dự, tận khả năng đem Nhật Linh chi lực dẫn vào trong chủ tinh.

Tuy rằng đại bộ phận linh lực đều bị Bạch Tố Trinh nuốt hút đến, nhưng tốc độ vẫn là so với ban đầu nhanh hơn rất nhiều.

Cho đến mặt trời chiều xuống núi, kim sắc quang trụ dần dần biến nhỏ, nhỏ bé tới mức thành một cái kim tuyến. Sau đó từ trong đứt đoạn.

- Đây cũng coi như là song tu sao?

Hứa Tiên cầm tay ngọc của nàng, hung ác nắm bắt ngón tay ngọc nhỏ và dài của nàng.

- Đúng...đúng đi sao!

Bạch Tố Trinh miễn cưỡng giải thích, Hứa Tiên chưa quay đầu lại được, bằng không nhất định có thể nhìn ra vẻ mặt tự nhiên trên mặt hắn.

- Long tộc bí pháp này quả nhiên ảo diệu, nương tử, ngươi là muốn đem vi phu hút khô sao?

Hứa Tiên trêu ghẹo nói.

- Quan nhân không nên nói vậy, ta nào có đem ngươi...

Thanh âm của Bạch Tố Trinh dần nhỏ, sắc mặt chợt hồng, nhưng cảm thấy một loại cảm giác “ăn no”. Chỉ là loại cảm giác này cũng không đến từ chính bản thân, mà là đến từ thần hồn.

Bạch Tố Trinh đột nhiên minh bạch, mới vừa rồi cái loại dị biến này dĩ nhiên chỉ là đến từ “đói khát” đơn thuần. Một cổ cảm giác quá đói không thể khống chế, muốn nuốt chửng chút đồ vật gì đó.

Hứa Tiên quay đầu lại ngưng mắt nhìn khuôn mặt xấu hổ của nàng, đưa tay sờ sờ khuôn mặt đang phát nhiệt của nàng:

- Nương tử ngươi giống như lại biến trở về!

- Biến trở lại?

Bạch Tố Trinh ngạc nhiên.

Hứa Tiên vội vã giải thích nói:

- Lại trở nên ôn nhu giống như trước vậy, ngược lại không phải nói ngươi vừa rồi không ôn nhu. Chỉ là để ta cảm thấy có chút áp lực lớn mà thôi.

Hắn cũng không có hoài nghi quá mức, bởi vì trải qua khắc phục tâm ma, vượt qua đại sự như thiên kiếp, sau đó tính tình sẽ có một chút cải biến cũng không kỳ quái. Chính là tính tình hiện tại của hắn cùng một năm trước đây cũng tuyệt không giống nhau.

Bạch Tố Trinh vội vã lấy phiến kính trong tay Hứa Tiên chiếu một cái. Ở trong đó, một Bạch Tố Trinh đang nhú mào, ôm cánh tay, vẻ mặt không nhìn được nhìn nàng:

- Người dám dùng lực lượng của Chiếu Tâm Kính này sao?

Chiếu Tâm Kính không phát huy tác dụng, đến lúc đó cũng có thể coi như cái gương bình thường để dùng. Một ngày phát huy hiệu lực, đã có lực lượng lột trần nhân tâm.

- Ta lại chưa nói bộ dáng của người đã thay đổi!

Hứa Tiên cũng liếc mắt nhìn phiến kính, trong đó chỉ có khuôn mặt kinh ngạc của Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh không kịp thu hồi phiến kính, nhưng thấy Hứa Tiên không có phát hiện bất luận cái gì, liền thở phào ra, quả nhiên, trên thực tế cảnh tượng này là do tâm mà sinh, chỉ có chính mình có thể thấy được, cẩn thận hỏi:

- Vậy người là thích như bây giờ, hay là như mới vừa rồi đây?

- Điều thích cả!

Hứa Tiên đưa tay ôm vòng eo nhỏ của nàng, đem nàng ôm ngang vào trong ngực, nhìn khuôn mặt xấu hổ của nàng, tâm tình quả nhiên thư sướng hơn rất nhiều.

Lúc này trả lời để Bạch Tố Trinh an tâm hơn không ít. Nhấn nhó giây dựa một chút:

- Quan nhân, chúng ta vào đi thôi, để cho người khác nhìn thấy không tốt đâu.

- Ta có chút chuyện muốn nói với người!

Hứa Tiên lộ ra dáng tươi cười vui mừng, đem nàng ôm ngang lại, đi tới trong động phủ, ngồi ở bên giường:

- Ta cũng có chút chuyện muốn nghe.

- Quan nhân, người cảm giác được?

Bạch Tố Trinh nhìn đôi mắt của hắn, mới phát giác lo lắng âm thầm trong đó, nguyên lai hắn cũng không phải là toàn bộ không có phát hiện. Chỉ là không muốn ép hỏi chính mình mà thôi, cũng là đang chờ chính bản thân nàng nói ra nguyên nhân mọi chuyện. Trong lòng nhất thời không biết là nên cảm động hay hổ thẹn, nhưng cũng hạ quyết tâm, liền tận lực quên đi một Bạch Tố Trinh khác ở trong gương đồng đang nhìn chăm chăm vào mình.

- Người nếu là nói cho hắn chân tướng, nhất định sẽ bị chán ghét, vốn dĩ chính là yêu quái, hiện tại lại không biết bị quái vật gì phụ thể nữa.

Bạch Tố Trinh trong gương cảnh cáo nói.

1014. Chương 1014: Thổ Lộ Tình Cảm.(2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1014: Thổ Lộ Tình Cảm.(2)

Những lời này như mũi khoan đâm đến tận xương khiến Bạch Tố Trinh cả người run lên. Đây vốn dĩ là nỗi sợ hãi lớn nhất ở trong lòng của nàng, sợ hãi hắn sẽ vì thế mà chán ghét, vứt bỏ nàng.

Hứa Tiên trong lòng có điều cảm ứng, ra sức ôm chặt lấy nàng:

- Cảm giác được một ít, là vấn đề tâm ma đi sao. Tâm ma cũng không có bị hoàn toàn khắc phục, phải không?

Hắn cũng không phải kẻ ngu si, sao không cảm giác được biến hoá rõ ràng như vậy của nàng. Nhưng mặc dù là tâm ma, cũng là một bộ phận của tâm. Quá trình khắc phục tâm ma, vốn là chính mình cùng bản

thân đàm phán, có áp chế cũng có thoả hiệp, có lúc sẽ khiến tính tình người tu hành phát sinh biến hoá lệch lạc nào đó.

Bạch Tố Trinh khẽ “ừm” một tiếng, lo lắng nói:

- Vậy người cảm thấy...đêm qua ta có phải rất là đáng ghét không?
- Người mới là rất đáng ghét, nhanh chóng lui lại cho ta, hạng người mềm yếu vô năng.

Bạch Tố Trinh trong gương cực kỳ tức giận, trong thần tình cũng không có một tia sầu lo.

Hứa Tiên mặc dù không nghe được những lời trong tâm này, lại có thể cảm giác được nàng lo lắng:

- Vừa mới bắt đầu là có một chút không quá quen thuộc, nhưng nếu tự cho là đúng mà nói, Bạch Tố Trinh hẳn là như vậy, Bạch Tố Trinh hẳn là như thế. Bằng không sẽ không phải là Bạch Tố Trinh, không phải quá phóng khoáng sao? Chỉ cần người không có việc gì, ta liền yên tâm rồi.

Trên tâm tính chung quy sẽ có biện pháp giải quyết. Sợ nhất là tâm ma bạo tẩu dẫn đến pháp lực bạo phát, đó mới là trí mạng chân chính. Hẳn nếu là xúc phạm chối bỏ người trước mắt, khiến nàng không thể tự giải quyết mà tâm tình không thể khống chế được, vậy thì rất nguy hiểm.

Bạch Tố Trinh tựa trán vào ngực hẳn:

- Cảm ơn người, quan nhân!

Bạch Tố Trinh trong gương cũng trầm mặc theo. Bỗng nhiên cười thoải mái nói:

- Quả nhiên không hổ là nam nhân ta lựa chọn.
- Được, muốn cảm ơn ta thì để buổi tối lại cảm ơn. Ta bây giờ còn đang nghe đây.

Hứa Tiên mỉm cười xoa xoa vai nàng, cảm giác được lại bước qua được một cửa khó khăn.

Trong lòng Bạch Tố Trinh không còn lo lắng, liền đem chuyện từ lúc phân lý tới nay, một năm một mười nói ra: vốn nàng ở trong núi bế quan tĩnh tu, giúp Hứa Tiên chống đối thiên kiếp, sau đó lại đem tâm ma áp chế xuống, thế nhưng bỗng nhiên có một ngày, một cái hắc ảnh không biết làm thế nào xuyên qua động phủ phong bế, dung nhập trong ảnh tử của hẳn.

Sau đó nàng đã cảm giác được chính mình bắt đầu kịch liệt phát sinh biến hóa, đầu tiên là khó có thể kiềm chế huyết mạch sôi trào. Tiếp đấy lại cảm giác được một cổ ý niệm cường đại trong đầu đang ảnh hưởng tâm thần của mình. Nàng hoàn toàn không áp chế được, chỉ có giữ chặt tâm thần, hi vọng có thể sống qua được.

Không biết qua bao lâu, nàng bỗng nhiên cảm giác được Hứa Tiên ra khó có thể khắc phục nguy hiểm. Hơi không cẩn thận chút liền biết là rơi vào Vu sơn, lập tức xuất quan đi nghĩ cách cứu viện, lại tự biết lực lượng không đủ, vạn phần lo lắng. Trong lòng lại bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói:

- Người nếu là cảm thấy chính mình làm không được mà nói, thì để cho ta tới đi sao!

Cổ ý niệm trong đầu kia càng cùng tâm ma kết hợp với nhau hoá thành một bản thân khác. Sau đó lần đầu tiên sử xuất loại lực lượng cường đại quỷ dị này.

Phen kinh lịch quỷ dị này, Hứa Tiên nghe rồi cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hẳn nguyên bản còn tưởng rằng chỉ là tâm tính có chút bộ phận không khống chế được mà thôi. Lại không ngờ tới dĩ nhiên nháo đến loại trình độ này, cười khổ cảm thán nói:

- Vậy quả nhiên là người.

Không có đạo lý người khác đều cảm thấy thế giới âm u khủng bố, chỉ có chính mình lại thấy ôn nhu yên tĩnh. Trên đời này lại có mấy người vào lúc nguy cấp tới cứu chính mình.

Bạch Tố Trinh dừng không được tự tiếp tục nói rằng, chính mình làm sao vượt qua thiên kiếp, yên diệt tứ phương Thiên Ma. Sau đó như là hoàn toàn buông lỏng dựa vào trong ngực Hứa Tiên. Thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Hứa Tiên, làm như đang đợi hẳn an ủi.

Hứa Tiên lần đầu không chú ý tới nhu cầu của kiều thê. Bị chiến tích đáng sợ này chấn động đến trợn mắt há hốc mồm. Lần đầu cảm giác được thực lực giữa hai người chênh lệch to lớn. Mỗi khi hắn trải qua vô số gian nguy đi tới một bước nhỏ, nàng cũng đã dễ dàng đi tới một bước lớn, khiến hắn rất muốn nói rõ chút. Ta mới là người xuyên việt a.

Hứa Tiên dự đoán nói:

- Hắc ảnh kia tất nhiên là thần niệm của Yêu Thần, chỉ là trong Thượng Cổ Yêu Thần có kẻ như vậy không?

Tất Phương đã coi như là Yêu Thần nhất lưu, nhưng cũng không để Hoàng Hạc đồng tử cường đại đến trình độ như thế. Trong này nói vậy cũng có công lao của bộ Long tộc bí pháp kia của Ngao Kiền:

- Có thể để ta lại nhìn xem loại lực lượng này không?

Bạch Tố Trinh đã nhắm mắt lại, trước mi tâm đã bắt đầu ngưng tụ ra một đoàn u ám, hình thành một hình tròn hoàn mỹ, đang không ngừng xoay tròn mở rộng ra.

Hứa Tiên suy nghĩ nói:

- Sợ rằng Chúc Long là có khả năng nhất, Chúc Long nhắm mắt, liền thiên hạ tối đen. Như vậy liền giải thích thông suốt. Thế nhưng không hẳn a, xem ra trở lại Thái Nhất Thần Miếu hảo hảo điều tra một chút...

Lúc này Bạch Tố Trinh ngược lại giống như chuyện không liên quan đến mình, chỉ mở lớn con mắt đen láy nhìn bộ dáng suy tư của hắn. Tâm tình an ổn lại ngọt ngào, không còn loại cảm giác hoảng loạn như mấy ngày trước nữa, bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Quan nhân, người là thích ta hiện tại, hay là ta của đêm qua đây?

- Chỉ cần là người ta đều thích, được rồi, vẫn là hiện tại tốt hơn chút. Xem ra ta cũng là kẻ thích bắt nạt người yếu.

Hứa Tiên thuận lợi xoa nắn phần trước ngực mềm mại của nàng, đồng thời thưởng thức dáng dấp e thẹn của nàng.

- Như vậy mà nói, ta liền yên tâm rồi.

Bộ dáng e thẹn trên mặt nàng bỗng nhiên biến mất, xoay người đem Hứa Tiên đặt ở trên giường đá, một đôi tay ngọc nắm chặt cổ tay của Hứa Tiên đặt ở bên cạnh.

- Nương tử?

Hứa Tiên không thể động đậy, cảm giác được khí tức trên người nàng đại biến.

Bạch Tố Trinh cười nói:

- Sớm biết rằng quan nhân tri kỷ như vậy, đêm qua ta sẽ không cần giả dạng như thế. Bất quá hiện tại, ta muốn để quan nhân càng thích ta hơn một ít.

Cường điệu nói hai chữ “một ít”, để Hứa Tiên có chút bất đắc dĩ, giống như tự mình ăn dấm chua của mình a.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy chính mình có phải là đã làm sai cái gì rồi không:

- Chờ một chút...đừng...

Miệng đã bị môi của nàng che lại, hắn quay đầu đi chỗ khác:

- Người không cảm thấy chính mình hiện tại không quá bình thường sao?

Bạch Tố Trinh tràn ngập tự tin nói:

- Không, hiện tại ta mới là bình thường nhất, đợi được đem Tiểu Nguyệt bắt trở lại đánh đòn, sẽ đem Vương Mẫu nương nương hung ác kia đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, sẽ càng bình thường hơn, hừ, dám không cho ta gia nhập.

Hứa Tiên nghe được những suy nghĩ “bình thường” này, trong lòng đổ mồ hôi lạnh:

- Nương tử, người cứ như vậy cũng không phải biện pháp.

1015. Chương 1015: Băng Hoả

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1015: Băng Hoả

- Nói như vậy người vẫn là hi vọng ta biến mất, vừa rồi nói những lời này chỉ là nói cho vui thôi sao!

Tay phải Bạch Tố Trinh chống gương mặt, tai trái ở trên ngực hấn về từng vòng.

Hứa Tiên nhân cơ hội đem nàng đẩy ra, quay người đem nàng đặt ở dưới thân. Tư thái kiêu diễm như vậy, hấn nhú chặt mày lại:

- Ta chỉ là đang lo lắng người, không biết rốt cục muốn làm thế nào mới có thể giúp được người đây?

- Thỏa mãn nguyện vọng của ta, ta sẽ để Bạch Tố Trinh ôn nhu trả lại cho người.

Bạch Tố Trinh dùng đầu ngón tay khẽ vuốt vùng lông mày đang nhú chặt của hấn, hiện ra vẻ thương tiếc.

Hứa Tiên nói:

- Nguyện vọng gì cơ?

Hồ Tâm Nguyệt kia còn dễ nói, Tây Vương Mẫu thì vẫn là miễn đi sao. Lại nói như thế nào cũng không đáng vì loại lý do này cùng Dao Trì khai chiến đi sao. Bất quá hiện tại Bạch Tố Trinh này phóng khoáng vượt quá tưởng tượng của hấn. Lễ nào người bình thường chưa bao giờ phóng khoáng, khi phóng khoáng sẽ đặc biệt lợi hại sao?

Bạch Tố Trinh liếm liếm môi, bình thường trên nét mặt luôn luôn đoan trang, lại toát ra vẻ quyến rũ hiếm có.

- Quan nhân, vì sớm ngày thực hiện được nguyện vọng san bằng Dao Trì, chúng ta đến song tu đi sao.

- Nay cái đó, rõ ràng là người muốn thôi mà.

Có thể để bình thường nàng xấu hổ thẹn thùng chất vấn, lúc này dẫn tới nàng nhẹ nhàng cười:

- Ai nha, bị đoán được rồi sao?

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Quan nhân, lễ nào người không muốn sao?

Thần tình xinh đẹp kia xuất hiện ở trên mặt nàng, có vẻ phá lệ động lòng người.

Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh khuôn mặt mỉm cười ở dưới thân, hấn đang cười ở trên thất lưng rất tròn, như rốn của nàng. Bộ ngực sữa cao ngất theo hơi thở khẽ phập phồng, chỉ cần hấn muốn, tùy thời đều có thể đem nó nắm ở trong tay. Mới vừa rồi trong lúc tranh chấp, cổ áo đã mở ra không ít, lộ ra rất nhiều mảng da thịt tuyết trắng.

Hôm sau đã có rất nhiều lúc, khí chất của nàng đã lặng yên chuyển biến. Tất nhiên nàng khi ở trên giường vẫn là ngượng ngùng như thiếu nữ. Tuy rằng đã có thêm một loại mị hoặc tồn tại, nhưng hiện tại nàng đã hoàn toàn bỏ đi tầng ngượng ngùng này, lấy loại thần tình mờ ám cùng khiêu khích nhìn hấn mới hoàn toàn bày ra phong vận thành thực động nhân, hiển hiện ra một xà mỹ nữ xinh đẹp động nhân. đọc truyện mới nhất tại .

Mà thân thể mềm mại yếu diệu kia cùng hẳn chỉ cách một tầng lụa mỏng trắng nõn. Ý niệm như vậy vừa mới hiện lên trong đầu, đã thấy không cách nào áp chế lại xuống được nữa, bỗng nhiên phát giác tâm ma của bản thân cũng là rất nặng.

- Chờ một chút, ta còn có chút chuyện muốn nói...

- Ngày mai lại nói đi nha!

Bạch Tố Trinh bĩu môi, đưa tay ôm lấy cổ hần kéo xuống.

Đêm khuya thanh tĩnh, giai nhân trong lòng, hic, càng chuẩn xác chút mà nói là ở trong lòng giai nhân. Nhuyễn ngọc, ôn hương trong đó khó mà dùng lời nói để diễn tả được. Nhưng trong lòng Hứa Tiên cũng không phải đều là vui mừng, lặng lẽ mở hai mắt ra, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, vẫn như cũ an tường đoan trang. Chỉ là biểu hiện mới vừa rồi thật sự có chút đánh vỡ hình tượng thường ngày.

Đương nhiên hẳn cũng không có cách nào khác giả dạng làm bộ dáng người bị hại, ngược lại là có một phen thể ngộ khác đi sao! Nhưng có vài phần ý tứ muốn đem chuyện này vội vã bỏ qua, tâm ma của nàng che giấu đến nay đã lâu, đạt được một khối Long tộc bí pháp đối với tâm tính tạo thành gánh nặng, cũng so với hẳn và tiểu Thanh muốn lớn hơn nhiều. Nhưng mà phát triển đến loại trình độ này, cũng khiến hẳn cảm thấy bất ngờ.

Thần niệm Yêu Thần bất quá là mồi dẫn lửa mà thôi. Thiêu đốt tâm tình bị áp lực của nàng. Đối với khát vọng lực lượng, oán niệm với Dao Trì, bất mãn đối với Hồ Tâm Nguyệt, thậm chí là bất mãn đối với quan nhân như hẳn, tuy rằng không có giống như lúc trước trực tiếp biểu đạt ra chút chuyện. Nhưng kỳ thực tâm tình cũng đã ở trong loại tư thái cường ngạnh này hiển hiện ra không thể nghi ngờ.

Chính như lời này, một nàng như vậy xuất hiện là vì thực hiện những nguyện vọng không thể được thực hiện kia. Cách giải quyết tựa hồ chỉ có đi thỏa mãn từng nguyện vọng một trong đó. Hẳn không ngại để nàng phóng khoáng, lại sợ nàng bị lực lượng này thôn phệ.

Hứa Tiên chậm rãi thoát khỏi cánh tay ngọc đang quấn lấy hần của nàng. Ngược lại đem nàng ôm vào trong ngực, hai bên da thịt thân cận, tuyết phong cao ngất của nàng dính sát vào ngực của hẳn. Trong lòng hẳn thần kỳ không có một tia dục niệm nào. Lông mi của nàng rung động một chút, nhưng không có mở mắt ra, ngược lại điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn, gối lên trên cánh tay của hẳn.

Hứa Tiên khẽ vuốt tấm lưng trơn láng như ngọc của nàng, tóc đen hỗn tạp tinh tế đều mang theo cảm giác mát lạnh. Hẳn nhẹ giọng nói:

- Ta đáp ứng người, cùng người đi bắt hồ ly kia đánh đòn, đem Vương Mẫu nương nương đánh đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thực hiện toàn bộ nguyện vọng của người.

Khóe môi Bạch Tố Trinh nở ra một nụ cười, dùng tiếng mũi mơ mơ hồ hồ “ân” một tiếng. Gương mặt đáng ở trong ngực hẳn. Nhu thuận để hẳn có chút ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian ngắn không phân rõ ràng được, hiện tại rốt cuộc là nàng nào, có thể vốn dĩ cũng chỉ có một nàng, giống như tiền xu hai mặt mà thôi.

Ngày thứ hai trong động phủ có ba người tỉnh lại.

- Ngủ ngon ăn no! Phu quân, nơi này là chỗ nào? Di, Bạch tỷ tỷ!

Vân Yên khẽ dụi mắt, ngáp một cái, nhìn quanh bốn phía.

Để Bạch Tố Trinh đang đem cơm nước tiến đến bị giật mình một cái, vội vã tự chú ý bản thân, thấy chính mình quần áo chỉnh tề mới yên lòng, mỉm cười nói:

- Yên nhi, người đã tỉnh rồi. Quan nhân, người còn đó không?

Hứa Tiên nửa người trên xích loãi, hai cánh tay bắt vào nhau thành gối dựa ở trên giường, lưỡi biếng nói:

- Còn không thay y phục cho vị phu.

Vân Yên mơ mơ màng màng giúp hẳn tìm y phục, Bạch Tố Trinh nhếch lông mày:

- Yên nhi, không cần phải để ý hẳn, người ngủ lâu như vậy, nhanh tới ăn một chút gì đó đi!

Đang nói, thần tình lại ở trong nháy mắt biến ảo:

- Không được, vẫn là để cho ta tới hầu hạ người đi, quan nhân!

- Dạ, tỳ tỳ!

Vân Yên nhu thuận đứng dậy xuống giường, bưng cơm nước Bạch Tố Trinh vừa mới làm xong đến ăn uống.

- Không, vẫn là để ta tự mình làm đi!

Nhìn Bạch Tố Trinh đi tới, Hứa Tiên lập tức cảm giác được không đúng.

- Đừng khách khí a quan nhân, đây là chuyện vi thể nên làm mà.

Bạch Tố Trinh đem Hứa Tiên ấn định lại, bắt tay túm chân, mặc lên y sam.

- Ai u!

Hứa Tiên đau nhức kêu hô không ngừng, cảm giác cả người xương cốt đều đang rung động. Hắn tự cho là thần lực kinh người, lúc này lại giống như trẻ mới sinh mặc cho nàng thao túng.

Vân Yên nhìn mà trợn mắt há hốc miệng, ngay cả cơm cũng quên ăn, đây còn là Bạch Tố Trinh mà nàng quen biết đó sao?

Bạch Tố Trinh vừa mới dùng biện pháp mạnh mẽ giúp Hứa Tiên mặc quần áo, đã kinh hô một tiếng:

- Quan nhân, xin lỗi, không làm đau người đấy chứ!

Lại duỗi tay ngọc ra, cả người Hứa Tiên run lên, bày ra tư thái phòng vệ.

1016. Chương 1016: Phật Tượng

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1016: Phật Tượng

Nhưng nàng chỉ là ôn nhu giúp Hứa Tiên vuốt ve chỗ đau. Trên nét mặt tràn đầy tự trách và thương tiếc.

- Không sao cả. Không sao cả.

Hứa Tiên nào có chỗ để phát tác ra, chỉ đành vẽ mặt khổ sở nói:

- Chuyển hoá này cũng quá tự nhiên đi sao!

Vân Yên càng không hiểu ra sao, mặc cho nàng có thông minh cỡ nào, cũng không đoán ra được nguyên nhân trong đó.

Bạch Tố Trinh tự tay xuống bếp, cơm nước rất là phong phú, để Vân Yên đã lâu không ăn cái gì được thả cửa đánh chén một phen. Hứa Tiên lại có chút nuốt không trôi.

Vân Yên nhỏ giọng hỏi:

- Phu quân, xảy ra chuyện gì?

- Chúng ta lại giải thích với người.

Hứa Tiên vô cùng buồn chán ngồi nghịch chút cơm trong bát.

Bạch Tố Trinh giúp hắn đưa tới một miếng thức ăn, thân thiết nói:

- Quan nhân, ăn uống không hợp khẩu vị sao?

- Ừm, hơi ngọt một chút.

Hứa Tiên dựa vào thưởng thức mùi vị món ăn mà tùy tiện kiểm soát.

Sau một khắc, Bạch Tố Trinh cầm một đĩa thức ăn đưa vào trong miệng hắn:

- Phải không? Vậy cũng vẫn phải ăn sạch cho ta! Vì thế làm ra nhiều đồ ăn như vậy, cũng là rất cực khổ! Quan nhân nếu như không thích mà nói, vì thế thật sự sẽ rất thương tâm!

Thỉnh thoảng quay đầu cười khanh khách nói với Vân Yên:

- Yên nhi, người ăn nhiều một chút.

- Yên nhi, cứu ta!

Hứa Tiên đầy miệng thức ăn, gian nan vươn cánh tay ra vẫy.

Vân Yên vừa há miệng muốn nói, nhìn sang Bạch Tố Trinh, cúi đầu mạnh mẽ ăn.

Khi cơm nước đã ăn không sai biệt lắm, chợt nghe được Bạch Tố Trinh nói:

- Quan nhân, người có khỏe không, đều trách ta hàng phục được tâm ma!

Dùng ống tay áo tuyết trắng giúp hắn lau khoé miệng, vô cùng hối hận hầu như muốn nước mắt chảy ròng ròng.

- Không sao, không sao cả, không phải người sai!

Hứa Tiên vội vã an ủi, trong lòng cũng vẫn còn sợ hãi, nhiều thức ăn như vậy, ngay cả thời gian nhai nuốt cũng không có, trực tiếp nhét vào trong cổ họng, cái loại cảm giác này mặc dù là khí lực của hắn cũng không lại trải qua một lần nữa.

Nếu như Bạch Tố Trinh trước mắt này là thiên sứ sau lưng mọc cánh, đầu đội kim hoàn mà nói, vậy một người khác chính là ma quỷ dài đuôi, trên đầu có sừng, vừa cường đại lại phóng khoáng.

Ăn cơm xong Bạch Tố Trinh lôi kéo tay Vân Yên nói chuyện. Ban đầu Vân Yên rất cẩn trọng, nhưng phát giác Bạch Tố Trinh cùng chính mình trước đây quan biết cũng không có gì khác biệt, cũng dần dần lớn mật, trong lời nói nhắc tới Thanh Loan, Bạch Tố Trinh đã nói với Hứa Tiên:

- Quan nhân, Nga Mi sơn cách nơi này không xa, người cùng Yên nhi đi gặp Thanh Loan đi!

- Được, được!

Hứa Tiên vội vã đáp ứng, ở trong băng hỏa lưỡng trọng thiên hầu hạ, hắn trở nên nhu thuận hơn rất nhiều.

Hứa Tiên liền cùng Vân Yên xuống núi, trước khi chia tay Bạch Tố Trinh kéo tay hắn nói:

- Quan nhân, ta nhất định cùng nàng hảo hảo nói chuyện, làm như vậy cũng quá phận.

- Người cùng nàng nói lưu lại cái mạng nhỏ cho ta là được. Có áp lực mới có động lực, vì phu nhất định hảo hảo tu luyện, người để nàng chờ...phốc!

Hứa Tiên còn chưa dứt lời, trên bụng đã trúng một quyền, không cần lãng phí thời gian nghe giải thích gì nữa, hắn ôm bụng chạy vội xuống núi.

Thẳng đến thân ảnh Hứa Tiên hoàn toàn biến mất, Bạch Tố Trinh mới trở lại trong động phủ, quay về phía cái gương cực kỳ nổi giận nói:

- Sao người có thể đánh hắn?

- Cho hắn chút áp lực mà thôi, cái gì người a ta a, ta không phải là người, được rồi được rồi, đều là ta sai, Bạch Tố Trinh bằng thanh ngọc khiết ôn nhu thiện lương hiền lương thực đức, sao lại làm ra loại sự tình này?

- Người...

Tay Bạch Tố Trinh đặt ở trên cái gương, lại bỗng nhiên phát giác chính mình đang ở trong gương.

Bạch Tố Trinh ngoài gương trêu ghẹo nói:

- Nhân lúc hẩn không ở đây. Đi tìm chút chuyện để làm. Trong Thanh Thành sơn những đạo sĩ thối, hòa thượng thối kia bắt quá chính là nhân tu. Năm xưa cứ suốt ngày một câu xà yêu, hai câu xà yêu, đã đến lúc xin lỗi rồi chứ!

Nói đến phía sau, trong thanh âm đã rót vào linh lực, quanh quẩn trong cả toà Thanh Thành sơn.

Trong núi đông đảo người tu hành đều là thần sắc đại biến, lại ở trong động phủ chuyển động vài vòng, vội vã lấy đi linh được tốt nhất.

Có đệ tử hỏi:

- Sư phụ, người đây là?

- Trong núi chúng ta ra nhân vật Thần Tiên, theo lý nên gặp, theo lý nên gặp.

Hứa Tiên chủ tinh suy nhược, Tinh Cung không hài hoà, không dám tự ý vận dụng linh lực, sợ hãi dẫn đến Tinh Cung rung chuyển. Ngay cả mây cũng không thêm cười, mang theo Vân Yên đi bộ xuống núi. Ở trên đường hướng nàng giải thích mọi chuyện trải qua sau khi nàng ngủ say.

Vân Yên nghe rồi cũng tấm tắc lấy làm kỳ, cuối cùng cẩn thận nói:

- Bạch tỷ tỷ nàng sẽ không giả bộ đấy chứ?

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Vì sao nói như vậy?

Vân Yên nói:

- Phu quân người háo sắc như vậy, đến đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, Bạch tỷ tỷ nhất định đã phải chịu đựng người quá lâu. Nhưng lại hay xấu hổ, thẳng thắn giả dạng bộ dáng tâm ma bạo phát để hung hăng giáo huấn người.

Hứa Tiên nhếch mi lên nói:

- Cái gì mà nhẫn nhịn quá lâu, ta có đáng ghét đến thế sao? Ai, ta cũng hiểu được, đáng tiếc thực không phải. Nếu quả thật là giả bộ thì tốt rồi. Yên nhi, người nói gió hình như chuyển rồi. Sao cũng bắt đầu lên án phu quân không được, nhưng thoát nhìn lại có chút hả hê.

Vân Yên cười nói:

- Bạch tỷ tỷ ngự phu có đạo, nhân gia đương nhiên muốn lương cầm chọn mộc mà làm, lại nói biểu tình vừa rồi của phu quân cũng quá buồn cười.

- Cho người cười này!

Hứa Tiên lập tức vỗ một cái thật mạnh lên kiêu đồn của nàng.

Vân Yên bảo vệ kiêu đồn:

- Phu quân đánh không lại Bạch tỷ tỷ, lại đi khi dễ ta! Ta trở lại sẽ đi gặp tỷ tỷ tố khổ, để nàng trở lại giáo huấn người.

Trong sơn lâm vắng vẻ, kiêu mộc cao to, xanh um tươi tốt, che đầy thái dương trên đỉnh đầu.

Hai người dọc theo sơn đạo lúc liên tiếp, lúc đứt đoạn, hướng về phía Nga Mi sơn tiến lên, dọc theo đường đi đều là Thục Sơn liên miên không dứt. Thế núi hiểm trở, vực sâu thăm thẳm, ở giữa che giấu không biết bao nhiêu tình quái, lại không hề có dấu vết của con người.

Tuy là thục đạo gian nan, nhưng bằng là cước lực của hai người, cũng là dễ dàng như thường.

Đi được qua núi cao nước sâu, Hứa Tiên chợt nghe phía trước truyền đến tiếng người, trong lòng thầm kỳ lạ, thâm sơn lão lâm như vậy cũng có dấu chân người sao?

Chuyển qua giao lộ, liễu ám hoa minh, chỉ thấy một toà cổ tự toạ lạc giữa khe núi, dựa vào đó mà kiến tạo thật là hùng vĩ.

Hứa Tiên thứ lấy Thiên Nhân quan sát, trên đó linh khí mờ mờ, nói vậy cũng là chỗ người tu hành cư ngụ. Bất quá đem miếu thờ ở loại địa phương hoang vắng này, thực sự không phải là cử chỉ sáng suốt gì cả. Đạo quan ở chỗ thanh tu, miếu thờ lại chú trọng cúng bái.

Hôm nay môn đình mở rộng, ngoài cửa ngay cả khách tăng cũng đều không có, lại một mảnh huyết tích thật là rõ ràng.

Hứa Tiên trong lòng suy đoán trong miếu này hẳn là đã xảy ra tai hoạ, liền dẫn Vân Yên vượt qua cánh cửa, tiến nhập trong miếu, đi qua đường nhỏ dưới cây hòe.

1017. Chương 1017: Phật Tượng. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1017: Phật Tượng. (2)

Cửa chính điện đang đóng chặt kín lại, tiếng người chính là từ bên trong truyền ra.

Trong Đại Hùng bảo điện, mấy Thục Sơn đệ tử dựa lưng mà đứng, trên mặt đất máu đen tràn lan, bức bệch bày mấy chục khối thi thể tăng nhân. Mà bọn họ cũng không thoải mái, trên người linh lực hao hết, mang theo vết thương. Bảo kiếm của bọn họ đang đấu với chính là trên dưới một trăm bức tượng Kim Cương la hán, lại có hàng long phục hổ, vừa có trường mi trường nhi. Trên mặt lại hiện ra bộ dáng hung bạo dữ tợn quái dị.

Đang lúc nói chuyện, một la hán cầm kim cương chuỳ, huy động kim cương chuỳ trong tay mạnh mẽ đánh xuống. Thục Sơn đệ tử kia vội vã huy kiếm phản kích, mũi kiếm hàm chứa thanh quang, thiết kim đoạn ngọc, lăm lẹ phi thường, nhưng rơi vào trên người la hán này lại bật phát ra từng chuỗi tiếng kim thiết va chạm, chỉ để lại mấy đạo vết kiếm mờ mờ, không biết là do kim loại gì chế tạo thành.

La hán kia vẫn như cũ hung hăng đem kim cương chuỳ đập xuống, Thục Sơn đệ tử kia phải hoành kiếm đỡ một chuỳ này, bảo kiếm suýt nữa tuột tay, đã có một tia huyết tuyến dọc theo cánh tay chảy xuống.

- Sư huynh, chúng ta sợ là sắp không chống đỡ qua được một cửa này nữa!

- Tiếp tục chống đỡ, ta đã phát đi kiếm thư cầu cứu!

- Hôm nay Thục trung quần ma loạn vũ, rất nhiều yêu tinh hàng thế, sư thúc sư bá bọn họ chỉ sợ cũng mắc kẹt chúng ta rồi. Hiện tại chỉ có liều mạng đánh một trận.

- Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, bằng không sẽ chìm đắm trong A Tỳ địa ngục, không được giải thoát!

Chỗ tối cao của đại điện, trên liên hoa bảo toạ, một Như Lai đại Phật tượng ấy trượng, cũng đã trợn mắt mở miệng, sống lại. Vốn dĩ hai tròng mắt nên là từ bi, lúc này lại phỉếm ra mực quang lãnh mạc.

- Yêu tăng, người giả dạng Như Lai, tất không chết tử tế được, hôm nay chúng ta bất quá là đi trước một bước mà thôi.

Như Lai Phật tượng nói:

- Chấp mê bất ngộ!

Cao cao giơ lên bàn tay thật lớn.

Lúc này chỉ nghe “chì nha” một tiếng, cửa chính đại điện đã mở ra hai bên.

- Là sư phụ sao?

Trên mặt đám Thục Sơn đệ tử hiện ra vẻ kinh hãi. Nhưng khi nhìn kỹ lại, đang đứng ngoài cửa chỉ là một thứ sinh thân hình cao lớn, diện mục sáng sủa, không khỏi hoàn toàn thất vọng. Bất quá thấy trên người hắn cũng có linh khí, hiển nhiên cũng là người đồng đạo, lại nổi lên một tia hi vọng. Nhưng lại nhìn kỹ, người kia linh khí lúc ẩn lúc hiện, hiển nhiên cũng không cường đại, liền lại một lần nữa rơi vào trong tuyệt vọng.

Hứa Tiên quan vọng cảnh tượng điện, cũng là bị cả kinh, biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Như Lai Phật tượng nói:

- Người là người phương nào?

Hứa Tiên hỏi ngược lại: nguồn

- Người là người phương nào?

Phật tượng nói:

- Ta là Tây Thiên Như Lai Phật tổ!

- Đạo hữu chớ có nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, những Kim Cương Phật tượng này đều là yêu tăng biến thành. Chúng ta đang chế trụ bọn họ, ngươi mau mau rời đi, đến Nga Mi sơn Thục Sơn phái đi cầu cứu binh.

Một Thục Sơn đệ tử dẫn đầu từ trong tâm tình thất vọng thoát ra, cao giọng nói.

Hứa Tiên nháy nháy mắt:

- Ta còn là Lão tử đây! Các ngươi là Thục Sơn đệ tử, ta lúc này đến cứu các ngươi.

- Ngươi đi mau! Huyết Phù Đồ này là yêu tăng nổi danh Thục trung. Ký hồn trên tinh kim Phật tượng, đao kiếm khó đả thương, ngươi không phải đối thủ của hắn, còn không mau đi!

Không cần hắn nói, Hứa Tiên đương nhiên biết mấy thứ này, không có khả năng là Kim Cương la hán hàng thế thật.. Lấy Thông Thiên Nhân quan sát, trong đó mơ hồ hiện lên diện mục những người khác, không biết là tu pháp môn gì. Đã sớm nghe nói Thục trung truyền lưu rất nhiều Thượng Cổ vu pháp cùng đạo phái chính thống trái ngược nhau hoàn toàn. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giả.

Phật tượng nói:

- Khổ hải vô biên, các ngươi đều cùng bản tôn có duyên. Hôm nay sẽ đều độ hoá hết các ngươi!

Nói đến sau cùng, trên mặt bỗng nhiên hiện ra vẻ dữ tợn, đại môn phía sau Hứa Tiên bỗng nhiên khép kín lại.

- Ngươi qua oa tử này!

Đám Thục Sơn đệ tử vẻ mặt bị tráng.

Hứa Tiên giật nhẹ khóe miệng:

- Ta lần đầu tiên đi tới Thục trung, chưa từng nghe qua Huyết Phù Đồ gì cả, chỉ hỏi hắn có đúng là hạng người tội ác tày trời không?

- Huyết Phù Đồ này thích đoạt linh hồn người sống, giết người vô số, chúng ta hôm nay đến đây, chính là vì tru sát kẻ này, đáng tiếc học nghệ chưa tinh...

Hứa Tiên gật đầu:

- Đã hiểu!

- Giết hắn!

Phật tượng ra lệnh một tiếng, đã phái ra phân nửa Kim Cương la hán giết về phía Hứa Tiên, tiếng kêu tiếng kêu đem thanh âm của Hứa Tiên bao phủ.

Hứa Tiên đem hai tay tạo thành chữ thập, lại hướng hai bên mở ra, lưỡng đạo kim sắc hỏa diễm từ lòng bàn tay bùng phun ra giống như mở ra một đôi cánh chim kim sắc, tránh qua Thục Sơn đệ tử ở giữa, đem cả Phật đường bao phủ, cuối cùng đan nhau ở chân Như Lai Đại Phật tượng, đem nó nuốt vào.

Phật tượng thống khổ kêu lên:

- A, đây là loại hỏa khí, ngươi là ai?

Liệt Hỏa thiêu đốt, thiết thủy từ trên người hắn cuộn cuộn chảy xuống, diện mục rất nhanh đã không rõ.

Hứa Tiên không có trả lời, đè ngực hắn xuống.

- Cảm giác có chút không khỏe, tự ý vận dụng chủ tinh, dẫn tới Tinh Cung đều có chút chấn động. Bất quá thêm vào Kim Ô Chi Nhân pháp tắc, cộng thêm uy lực của Thái Dương Chân Hỏa quả nhiên so với trước đây cao hơn một tầng lầu. Chỉ là còn không thể ngưng kết thành Nhật Hỏa Thần Mang.

Đội được một đám hỏa diễm cuối cùng biến mất, mấy Thục Sơn đệ tử đều là trợn mắt há hốc mồm, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy những la hán tượng cùng Như Lai đại Phật tượng kia đều đã hoá thành thiết thủy chảy đầy đất. Mà ngoài cái đó ra, vô luận là lương trụ hay sàn nhà đều không có vết tích bị cháy.

Những Thục Sơn đệ tử này còn có chút vô pháp tin tưởng, tà đạo ma nhân đưa bọn họ rơi vào tuyệt cảnh, trong sát na đã bị hôi phi yện diệt. Không thể tưởng tượng nhìn Hứa Tiên, uy năng như thế, sợ rằng chỉ có chưởng môn mới có khả năng làm được. Lại nhìn Hứa Tiên cau mày ôm ngực, hiển nhiên cũng là dùng hết toàn bộ pháp lực, tâm tình mới thoáng cảm thấy bình phục.

Cùng nhau thu kiếm vào vỏ, tiến lên ôm kiếm hành lễ nói:

- Đa tạ ân cứu mạng, xin hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?

Hứa Tiên hoàn lễ nói:

- Nhắc tay chi lao mà thôi, không cần khách khí, tại hạ Hứa Tiên Hứa Hán văn

Hứa Tiên hình như đã nghe qua ở đâu đó thì phải. Bất quá vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, đều không rảnh suy nghĩ nhiều.

- Huyết Phù Đồ này là họa lớn của Thục trung, hôm nay vì đạo hữu diệt trừ, thực sự là đáng mừng.

Bất quá cũng hiểu được Hứa Tiên nói là công lao nhắc tay cũng có chút kiêu ngạo.

- Nơi này cách Nga Mi không xa, Yển chưởng môn của các người sao không đến cứu các người?

Hứa Tiên nhìn ra chút tâm tư của bọn họ, cũng không rảnh cãi cọ. Yêu tăng cũng tốt, Phù Đồ cũng được, chung quy chỉ là nhân vật ngay cả tiểu thiên kiếp cũng không có vượt qua. Ở trong mắt người bình thường đại khái là đại năng khó có thể đối kháng.

1018. Chương 1018: Nga Mi.

Chương 1018: Nga Mi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Nhưng ở trong mắt Hứa Tiên lại cũng bất quá là người tu hành bình thường, cho dù hôm nay pháp lực bị hao tổn, giết hắn cũng chỉ là như lật úp bàn tay mà thôi.

- Người quen biết chưởng môn của chúng ta? Hôm nay rất nhiều tà ma đang vây khốn Nga Mi sơn, chúng ta đang muốn chạy trở về tương trợ đây!

- Nga Mi Sơn hân là đàn tràng Phổ Hiền Bồ Tát, chẳng lẽ không đem chúng trăm yêu trừ ma sao?

Trong lòng Hứa Tiên kỳ quái, Nga Mi Sơn thế nào cũng được xưng là Thánh Địa Phật giáo. Phổ Hiền Bồ Tát này sao có thể cho phép tà ma ở trên địa bàn của mình đùa giỡn.

Mấy Thục Sơn đệ tử này hai mặt nhìn nhau, tựa như Hứa Tiên đang nói điều gì đó ngu ngốc vậy:

- Đạo hữu nói đùa rồi, Phổ Hiền Bồ Tát là thiên ngoại chân Phật, đó là bình thường thấy được, trong núi là có vài toà chùa chiền, nhưng trong đó hầu hết là phàm nhân.

- Ha ha, nói cũng đúng.

Hứa Tiên cười gượng một tiếng, hiểu rõ nguyên nhân sự tình. Những Thục Sơn đệ tử này mặc dù tu chút pháp môn, nhưng dù sao tuổi trẻ, đạo hạnh thấp, thường ngày gặp được cũng chỉ là vài sơn tinh quỷ mị, thế giới Tiên Phật chân chính còn cách bọn họ rất xa xôi.

Nếu luận nhân giới mà nói, sợ rằng ngay cả Cáp Mô Vương Đạo Linh đều kém hơn. Nhân gia còn biết mời Huyền Đàn tổ sư đến trái đất! Bất quá Mao Sơn phái là có niên đại đại phái, Tam Mao Chân Quân lại đều là Thần Tiên thành danh đã lâu, đem so sánh, Thục Sơn phái còn rất trẻ.

Hứa Tiên cũng là có nhiều loại nhân duyên tế hội, vừa mới đi vào Phật đạo hai vị sư phụ chính là nhân vật Thần Tiên. Sau này đạo hạnh đột nhiên tăng mạnh, kiến thức qua rất nhiều đại năng, mới có thể cảm thấy những Thần Tiên đại năng này cách chính mình cũng không quá xa. Ừ, chỉ một hai năm trước, chính mình trong Lan Nhược Tự kia ác đấu đám quỷ, nhìn thấy sợ rằng còn kém hơn những Thục Sơn đệ tử này.

- Sự tình khẩn cấp, chúng ta lúc này muốn chạy về Nga Mi, ân cứu mạng, chỉ có tương lai lại báo đáp.

- Thùng thùng thùng! truyện copy từ

Trên đại môn truyền ra vài tiếng đập cửa, Thục Sơn đệ tử hô ập ập rút kiếm ra, lại nghe được một thanh âm linh động nói:

- Phu quân, khỏe không?

Hứa Tiên gơ tay ý bảo bọn họ chớ kinh hãi, lại gơ tay mở ra cửa điện.

Thục Sơn đệ tử đều thất thần ngẩn người ra, dưới tà quang, một nữ tử khuất bóng đứng, giữa mi mục luôn có vẻ mỉm cười, phảng phất như trần đầy năm màu. Trên người càng tán ra một cỗ linh lực cường đại, làm bọn họ không khỏi dời ánh mắt đi, không thể nhìn thẳng. Mặc dù đã nghe thấy tiếng xưng hô kia, vẫn là không khỏi hướng phía Hứa Tiên hỏi:

- Vị này chính là?

- A, đây là tiện nội của tại hạ.

- Thất kính thất kính, nguyên lai nhị vị là song tu đạo侶!

Bất quá trong lòng bọn họ lại đều cảm giác linh khí trên người Vân Yên so với Hứa Tiên cường đại hơn nhiều. Chỉ có ở trên người sư thúc sư bá trong môn phái mới cảm thụ được qua, cùng Hứa Tiên có chút không quá xứng đôi.

Chủ tinh của Hứa Tiên đã bị hao tổn, vì phòng ngừa Tinh Cung mất cân bằng, cố ý áp ức phụ tinh linh lực. Linh khí trên người tự nhiên có vẻ yếu ớt. Mà Vân Yên nuốt phục rất nhiều Linh Dược, lại không làm sao khống chế được linh lực, ngược lại có vẻ mạnh hơn nhiều.

Vân Yên hơi hành lễ một cái, liền đứng ở bên cạnh người Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói với mấy Thục Sơn đệ tử kia:

- Không thể chậm trễ thêm nữa, các ngươi có thể ngự kiếm phi hành, liền trước hết rời đi, sau đó chúng ta sẽ đuổi theo!

- Vậy chúng ta liền đi trước một bước!

Mấy Thục Sơn đệ tử này đều dẫm lên kiếp phong, phá không mà đi, tư thái vô cùng tiêu sái.

Hứa Tiên nói với Vân Yên:

- Trên núi Nga Mi tựa hồ có tà ma gì đó xâm lấn. Chúng ta cũng nhanh lên một chút đi thôi, ta có chút lo lắng cho an toàn của Thanh Loan.

Bất quá cũng không có quá mức lo lắng, đối thủ nói vậy sẽ không phải là cấp bậc như Đông Hải Long Vương kia. Coi như là Đông Hải Long Vương, thêm nường tử của hắn đang ở gần đây, một tâm niệm là có thể đuổi tới, chính là Đông Hải Long Vương cũng không nhất định sợ hắn.

Tâm niệm vừa động, lại truyền âm nói:

- Nường tử, người có khỏe không?

- Còn tốt.

Bạch Tố Trinh đang vô cùng buồn chán đem đồng lễ vật chất đầy động phủ mở ra, đều là một ít pháp bảo linh được trân quý, được đỉnh của Tử Diệp chân nhân Tống Tử Ngộ, linh đơn của Thanh Phong đồng tử Tống Định Nhan. Tịnh Niệm thiên sư còn đưa tới một đôi tiên hạc nhỏ rất có linh tính. Hôm nay đang ngủ ở trong đỉnh.

Tuy rằng không có thứ nào lọt được vào mắt của nàng, nhưng là dựa vào những lễ vật này, vừa mới rồi cùng một đám người tu hành ở Thanh Thành sơn xác lập nguyên tắc hữu hảo láng giềng hoà thuận, biểu thị người tu hành trong thiên hạ là một nhà. Sẽ không bởi vì một chút xung đột nhỏ nhỏ mà dùng tới vũ lực.

- Vậy là tốt rồi, ta rất nhanh sẽ trở về. Đợi khi gặp được Thanh Loan, sẽ theo ta đi nhậm chức đi!

- Tùy người.

Bạch Tố Trinh cũng lười đi kiểm tra từng món lễ vật này, đơn giản nhắm lại hai mắt, Hắc Ám lập tức bao trùm động phủ, chờ nàng lại mở hai mắt ra, toàn bộ đan được pháp khí đều đã mất đi linh khí, biến thành được vật khí mãnh bình thường. Nàng xoa xoa bụng, cảm thấy rất đói, thoáng bình phục lại.

Trả lời gọn gàng lưu loát, khiến Hứa Tiên bất đắc dĩ cười, dưới chân vân khí bốc lên. Mặc dù có chút bất ổn định nhưng trong nháy mắt, Nga Mi đã ở ngay trước mắt.

Phía nam trên một toà cô phong rơi đầy tuyết trắng, quang hoa bắn ra bốn phía, kiếm khí ngang dọc, một xích một bạch lưỡng đạo kiếm quang dây dưa với nhau. Khi thì tương hỗ truy đuổi, tránh núi mà bay, chỗ đi qua, núi đá cổ mộc lập tức đứt đoạn. Khi lại kịch liệt triển đấu, có tiếng leng keng giống như long ngâm, càng đấu đến quang hoa tứ tán, phảng phất như giữa núi có hai con cự long đang tranh đấu.

Hứa Tiên nhìn mà tâm huyết sục sôi, xích sắc kiếm quang kia nói vậy chính là thanh kiếm mà Yên Xích Hà điều khiển. Quả nhiên là nhanh như lưu tinh, thế không thể đỡ. Uy năng như vậy, chính là một Thần Tiên sợ rằng đều khó cản được kiếm phong, kiếm tu quả nhiên cực kỳ thích hợp để tranh giết. Chỉ là không biết người phương nào có thể cùng hắn đấu đến lực lượng ngang nhau, thậm chí còn mơ hồ chiếm thượng phong.

Mà ở các nơi khác, có mấy chiến trường nữa, nhưng cũng không phải là loạn chiến quy mô lớn, mà là quyết chiến sinh tử một đấu một. Chắc là chọn dùng phương thức ước chiến đến tiến hành đấu kiếm.

Rất nhiều Thục Sơn đệ tử đều đứng trên bình thai ở đỉnh núi giữa đầu quan vọng, giữa hai bên có liên hệ, mơ hồ cấu thành một kiếm trận. Cũng đang phòng bị ở xung quanh ngọn núi, vô số yêu ma quỷ quái đến tập kích bất ngờ.

Hứa Tiên chỉ thấy cô phong như kiếm, thứ phá Thương Khung. Xung quanh ngọn núi lại bao phủ từng tầng mây đen dày đặc, giống như tầng tầng xiềng xích, đem thanh thần kiếm này khoá lại. Trong mây đen vô số yêu ma quỷ quái ẩn giấu, kỳ quái kêu gọi, càng mơ hồ hình thành một trận pháp.

1019. Chương 1019: Nga Mi. (2)

Chương 1019: Nga Mi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nhìn kìa, là Thanh Loan!

Vân Yên bỗng nhiên giật nhẹ ống tay áo của Hứa Tiên, chỉ về phía một phương hướng.

Hứa Tiên ngưng mắt vừa nhìn, quả thấy được Thanh Loan cầm trong tay kim kiếm, lẳng lơ ngự không, khoác thanh sắc kiếm phục, tóc dài buộc lên cao, theo gió mà bay, tư thế có vẻ oai hùng hiên ngang. Hắn mới vừa rồi sơ dĩ chưa từng chú ý, là bởi vì ở bên cạnh nàng cũng không có chiến đấu kịch liệt gì, lúc này lấy Thông Thiên Nhân nhìn kỹ, mới biết môn đạo trong đó.

Thanh Loan ánh mắt như kiếm, thần sắc ngưng trọng, bốn phía vang lên tiếng khóc trẻ con, giống như một mũi khoan đang xuyên thấu ở trong tai người nghe, chui thẳng đến trong nhân tâm, khiến người ta không khỏi tâm phiền ý loạn. Trong đó bao hàm oán độc chi khí chính là lệ quỷ tằm thường cũng không có được.

Chợt có một vật từ phía sau Thanh Loan hiển hiện, thể hình nho nhỏ như là trẻ con, thể sắc thanh bạch, tay như lợi trảo, hai mắt to lớn mà hỗn độn, sâu trong miệng chứa đầy răng nanh, mạnh mẽ từ phía sau Thanh Loan chộp tới.

- Sư tỷ cẩn thận!

Đám Thực Sơn đệ tử ở trên đỉnh núi không khỏi kinh hô ra. Công kích này quỷ dị như vậy, nếu là bọn hắn chắc chắn không tránh thoát được, trên người không lạnh mà run.

Thanh Loan cũng không quay đầu lại mà quay kiếm đón đỡ. Quỷ anh lợi trảo nặng nề chộp lên kim kiếm, phát sinh tiếng kim thiết giao nhau. Kiếm phong thẳng tắp bỗng nhiên từ đó chuyển hướng, như là một con rết bị chọc tức, cắn trúng ngực quỷ anh. Quỷ anh kêu thảm lui về phía sau, lại một lần nữa biến mất ở trong hư không.

Trên đỉnh núi lập tức vang lên một mảnh tiếng trầm trồ khen ngợi. Hứa Tiên cũng thoáng dừng lại cước bộ đang tiến lên, yên lòng lại. Hôm nay Thanh Loan đã không phải tiểu nha đầu khiến hắn phải lo lắng kia nữa, mà là kiếm hiệp sắc bén tiêu sái

Nhưng thân hình hắn đã cách ngọn núi quá gần, khiến cho tầng tầng mây đen kia phản ứng, chìm nổi vờn vẹo hướng về phía Hứa Tiên mở rộng qua, rất nhiều khuôn mặt đáng sợ hiện lên ở trong đó.

- Chạy mau!

Có mấy Thực Sơn đệ tử chú ý tới hành tích của bọn họ, vội vã phát sinh cảnh cáo. Vừa rồi có vài tên đệ tử về núi chính là ngự kiếm nhảy vào trên phiến mây đen này, sau đó không còn đi ra được nữa. Nghe tiên bối trong môn phái nói đây là Thập Phương Luyện Hồn Đại Trận. Một khi bị trận pháp thôn phệ, trừ phi có thực lực như chưởng môn bằng không tất không có may mắn gì đáng nói.

Vân Yên trong lòng cả kinh, có chút sợ hãi, nàng hôm nay tu hành mặc dù đã không kém, nhưng thực chiến chân chính lại hầu như không có.

Hứa Tiên mỉm cười với nàng, để nàng an tâm, rồi kéo tay nàng, không tiến mà lui, chạy ào vào trong phiến mây đen kia. Vô số diện mục dữ tợn từ trước mắt chợt lóe qua, trong mây đen trừ yêu tinh quỷ mị ra, càng có rất nhiều hạng hình thù kỳ quái, khiến người ta phân không rõ ràng lắm là người hay là yêu.

Thực trung nhiều ma quỷ, quả nhiên không giả. Bất quá trong đó cũng không có mấy kẻ tu vi cao cường. Dù sao muốn ở trong mắt hắn xếp vị trí cao, Địa Tiên đó là bước đầu tiên. Trận pháp này tuy rằng mang đến áp lực cực lớn, nhưng Hứa Tiên chỉ cần ở bên ngoài cơ thể phóng xuất một tầng điện quang, đã có thể hoàn toàn không nhìn đến.

Thiên lôi chính là khắc tinh của của tất cả linh bảo trận pháp, có thể diệt vong tất cả linh lực. Những người quỷ xà thần kia không đi lên còn được, dám chạm đến thân thể hắn, sẽ lập tức hồn phi yên diệt.

Vân Yên yên lòng, thanh nhân ôn đỉnh kéo tay Hứa Tiên, mở to hai mắt nhìn một màn giống như là hí kịch thần kỳ này.

Thục Sơn đệ tử chỉ thấy mây đen dần dần khôi phục nguyên trạng, chỉ nói Hứa Tiên bọn họ là dữ nhiều lành ít. Có người quay đầu đi chỗ khác, lộ ra vẻ không đành lòng, nhưng là đúng lúc này, mây đen lại rung động, như là nuốt vào đồ vật gì không thể tiêu hoá được.

Thân hình Hứa Tiên phá mây mà ra, Thái Vân kết thành dải mây, còn kéo theo mấy Thục Sơn đệ tử, chính là mấy người mới vừa rồi đã gặp được ở trong chùa miếu. Bọn họ đến sớm một bước, tuổi trẻ khí thịnh, mạnh mẽ xông vào trận, lại thiếu chút nữa bị trận pháp hủy diệt. Nếu không phải lấy ra bản mạng kiếm khí hộ thể, kéo dài một khắc, hiện tại huyết nhục hồn phách đều đã bị tiêu hóa hầu như không còn.

Lúc này kẻ nào kẻ nấy đều là tinh thần uể oải, vội vã hướng Hứa Tiên nói lời cảm tạ, trên mặt đã có chút xấu hổ. Thời gian không đến một chén trà nhỏ, đã được nhân gia cứu giúp hai lần. Bất luận nhân gia đạo hạnh cao thấp ra sao, đều so với chính mình mạnh hơn nhiều lắm.

Trong kiếm trận mấy Thục Sơn đệ tử muốn tới tiếp ứng đồng môn, lại có người thét ra lệnh:

- Chậm đã!

- Nhị sư huynh?

Nhị sư huynh nghiêm trang nói:

- Cũng có thể là tà ma quỷ kế, không nên rối loạn trận pháp, Thập Phương Luyện Hồn Đại Trận kia há lại dễ dàng xông phá như vậy. Hơn nữa các người không cảm thấy nàng kia có chút quá đẹp sao? Hoặc có thể là ma đầu biến thành. Nếu là bị tà ma tiến nhập trong vòng kiếm trận, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Thục Sơn đệ tử nhất thời cảm thấy có vài phần đạo lý:

- Thế nhưng sư đệ bọn họ mạo hiểm trở về núi cứu viện, có thể nào không để cho bọn họ tiến đến đây?

Lúc này, đoàn mây đen kia lại có động tĩnh hướng về mấy người ngoài kiếm trận áp bức qua.

Mấy Thục Sơn đệ tử được Hứa Tiên cứu giúp kia đi tới trước kiếm trận:

- Nhị sư huynh, mời mở ra một cánh cửa!

Lại nói với Hứa Tiên và Vân Yên:

- Bên ngoài nguy hiểm, thỉnh nhị vị trước tiến vào kiếm trận!

Nhị sư huynh cao giọng hỏi:

- Xin hỏi hai vị này cùng các người có quen biết sao? Thế nào chưa từng gặp qua bao giờ?

- Mặc dù không quen biết, bất quá bọn họ đã cứu chúng ta hai lần, cũng không phải tà ma!

Nhị sư huynh nhíu mày nói:

- Hiện tại sư thúc sư bá cùng đại sư tỷ bọn họ đều đang cùng người ước đấu. Chúng ta ở đây không thể không thể nửa phần sơ xuất, trong trận đều là đệ tử mới nhập môn không lâu, cũng là căn cơ của Thục Sơn phái. Tại hạ thân mang trọng nhiệm, nhị vị đạo hữu, xin thứ cho tại hạ không thể mạo hiểm, chỉ có thể để mấy sư đệ tiến đến, tương lai lại hướng nhị vị thỉnh tội.

Hứa Tiên cũng không muốn trách cứ, liền khoát khoát tay, ý bảo chính mình không đi vào, lôi kéo Vân Yên ngược phía vách núi bên cạnh đi đến.

Nhị sư huynh thở phào một hơi, mệnh lệnh mở ra môn hộ, mấy Thục Sơn đệ tử kia nhìn nhau, đều có chút chần chờ.

Nhị sư huynh nói:

- Các người cũng không cần lo lắng quá mức, bọn họ đã có bản lĩnh xông trận cứu người, mặc dù ở bên ngoài kiếm trận cũng hẳn là không có việc gì.

Yến Xích Hà chọn hẳn đến chủ trì kiếm trận, đó là coi trọng hẳn lão luyện thành thực, tâm tư kín đáo.

Mấy Thục Sơn đệ tử kia cùng nhau nắm kiếm chấp tay nói:

- Chúng ta minh bạch chỗ khó xử của sư huynh. Đây là môn phái đại nghĩa, không dám tương cầu. Nhưng bọn hắn là ân nhân cứu mạng chúng ta. Bọn họ nếu không thể vào được.

1020. Chương 1020: Kiếm Khí.

Chương 1020: Kiếm khí.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Chúng ta cũng không có cách nào khác đi vào, đây cũng là Thục Sơn phái ta đại nghĩa, thỉnh sư huynh bảo vệ tốt kiếm trận đi sao!

Nói rồi liền xoay người lại hướng về phía Hứa Tiên đi đến, cầm kiếm đứng ở bên cạnh thân hắn. Bất quá nhìn mây đen dần dần tới gần, sắc mặt đều có đều có trắng bệch, bọn họ mới từ trong trận thoát ra, đều hiểu được kinh khủng trong đó. Hơn nữa kiếm khí trên người đã hao hết rồi, lại bị nuốt vào, đó là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hứa Tiên mỉm cười, môn nhân của Yến Xích Hà này quả nhiên còn có vài phần nghĩa khí.

Phong ba trên mặt đất cũng dần dần chú ý trên bầu trời, xích bạch lương đạo kiếm khí kích đấu mãnh liệt nhất dừng lại một chút. Mà đôi mắt Thanh Loan đột nhiên sáng ngời. hai người thân cận nhất với nàng, đang cùng nhau vẫy tay về phía nàng, trong lòng nàng đột nhiên hiện ra một tia dũng khí.

Cất cao giọng nói:

- Cửu Tử Quỷ Mẫu, đừng lãng phí thời gian nữa, có trò chơi gì đều sử ra hết cả đi!

Không trung truyền ra tiếng cười ma quỷ khắc khắc, một phụ nhân màu da xanh đậm, phanh ngực lộ nhũ cầu như ẩn như hiện:

- Quai nữ nhi, hai người kia không muốn bị Luyện Hồn Đại Trận nuốt hết, người không đi cứu bọn họ sao?

- Éch ngồi đấy giếng, chỉ bằng chút tài mọn của các người, đừng hòng mơ tưởng đả thương một sợi lông của ca ca ta! Đợi ta đem Cửu Nghiệt tử này của người từng tên chém giết, lại cùng bọn hắn gặp gỡ!

Cùng lúc đó, mây đen cuộn cuộn đã áp đến trên vách núi. Hứa Tiên nói:

- Yên nhi, người liền đánh một khúc đàn, vì Loan nhi trợ trận đi sao!

Đem Bôn Lô cầm lấy ra giao vào trên tay Vân Yên:

- Người làm tỷ tỷ này, chớ để muội muội coi khinh.

- Lúc này đánh đàn sao?

Mấy Thục Sơn đệ tử nhìn nhau nhìn nhau, vốn còn trông cậy vào pháp lực của bọn họ để liều mạng đánh một trận, có thể còn có một đường giữ mạng. Sợ rằng thực sự là dữ nhiều lành ít. Trong khoảng thời gian ngắn lại không phản ứng kịp, Loan nhi theo như lời trong miệng Hứa Tiên là ai, thường ngày ở trong môn phái đều là lấy đại sư tỷ tôn xưng.

Vân Yên ngồi xếp bằng xuống, ấn định Cẩm huyền, thần tình lập tức trở nên trang trọng, ngón tay khẽ động, băng huyền khẽ vang lên, hóa thành một khúc thiên lai, truyền khắp cả ngọn núi.

Mấy Thục Sơn đệ tử được nghe tiếng này, sợ hãi trong lòng bỗng nhiên tiêu mất, trở nên yên lặng bình thản, đem hai chữ sinh tử đặt qua một bên. Lại kinh hãi thấy mây đen trên đỉnh đầu không hề đè xuống, tầng mây càng vì tiếng đàn mà sụp đổ.

Mây đen dày đặc tựa như vật còn sống vụn vẹo, muốn tiến về phía trước thôn phệ mấy người nhỏ bé trên đỉnh núi. Trong đó phát sinh hàng ngàn hàng vạn tiếng kêu gào quỷ quái, giao tạp cùng một chỗ dường như một loại cự thú chẳng bao giờ xuất hiện trên đời này đang tê rống.

Thế nhưng, lại không áp được tiếng đàn cuộn cuộn tựa như tiếng sấm, để cả toà sơn phong hơi bị rung động. Hấp dẫn ánh mắt của mọi người, không thể tin được nàng lấy thân thể mềm mại này, từng tiếng đàn chống đối với hàng vạn hàng nghìn yêu ma.

- Tỷ tỷ...!

Thanh Loan cũng kinh ngạc nhìn về phía Vân Yên, không nghĩ tới tiểu thư năm xưa lười biếng thành tính, hôm nay lại có được lực lượng như thế.

Bất quá chỉ có Hứa Tiên hiểu, đánh đàn cố nhiên có vẻ tiêu sái, nhưng Vân Yên cũng không thoải mái giống như nhìn thấy vậy. Tu vi của nàng nói ra cũng chỉ là Nhân Tiên đỉnh phong, có thể chống đối nhiều yêu ma như vậy kết thành trận thế, vẫn là dựa vào lĩnh ngộ đến một tia đại đạo pháp tắc kia, đem Cầm nghệ tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, nhưng đối với nàng mà nói còn là có chút cật lực.

Quả nhiên bị mây đen thoáng ngăn trở, lại một lần nữa chậm rãi đè xuống, rất nhiều khuôn mặt kinh khủng đã gần trong gang tấc. Vân Yên hai mắt rũ xuống, tiếng đàn không loạn chút nào.

Điều này làm cho Hứa Tiên cũng có chút bội phục, nàng đánh cầm tựa hồ đã có thể rơi vào trạng thái vong ngã, giống như lão tăng nhập định. Không khỏi nhớ tới kiếp trước nhìn thấy một cổ sư, một lão thư pháp gia gần chín mươi tuổi, thường ngày hai tay run rẩy không ngớt, nắm chặt bút lông sồi tựa như thiết chú, không run rẩy chút nào. Đây là truy cầu đối với tài nghệ, đã khiến tinh thần vượt qua thân thể.

Ngay lúc Thanh Loan phân thần đi quan vọng Vân Yên, chín tên quỷ anh màu da xanh trắng đồng thời hiển hiện. Cũng không hướng phía Thanh Loan tập kích tới, mà là phân bố tại bốn phương tám hướng, vòng quanh Thanh Loan xoay tròn rất nhanh, một mặt há mồm phát sinh tiếng khóc bén nhọn. Lọt vào trong tai, lại cái gì cũng đều không nghe thấy. Chỉ cảm thấy vô số lợi trảo nho nhỏ cào cấu trên phế phủ, khiến người ta hận không thể xé mở ngực bụng, xé rách thần hồn.

Lại có u bích Huyền Âm chi hỏa từ đó nổi lên, tựa như dính vào người là có thể sư tu tịnh khiết tử, tiêu hồn thực cốt.

Thanh Loan liền lấy một đạo kim sắc kiếm khí chống đối lại Huyền Âm chi hỏa này, Cửu Tử Quỷ Mẫu cười khặc khặc nói:

- Quai nữ nhi, hôm nay vẫn là chết ở trong tay ta đi!

Cửu Tử Mẫu hai tay xoè ra như móng gà ở trong Huyền Âm Thiên Ma đại trận, trận thế này cũng chậm rãi thu nạp.

Cửu quỷ lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng vươn ra lợi trảo chụp tới Thanh Loan.

Thanh Loan hừ lạnh một tiếng, cầm trong tay kim ngô kiếm đánh ra, kích thẳng về phía một quỷ tử phía trước.

Cửu Tử Quỷ Mẫu đại hỉ, loại thời gian này dám sử kiếm rời tay, không để ý mất đi một quỷ tử, lại tìm trẻ sơ sinh khác tới tế luyện, cũng phải lấy tính mệnh của người, tám quỷ tử khác cùng nhau lao lên.

Kim ngô kiếm hóa thành một đạo kim quang đánh trúng ngực quỷ tử, con quỷ kia kêu thảm một tiếng lập tức hóa thành khói xanh bay tán ra.

Cửu Tử Quỷ Mẫu cho rằng mưu kế đã thành, giờ này khắc này Thanh Loan chính là muốn ngự kiếm thu hồi cũng không kịp này, nhưng nhìn thấy Thanh Loan cong ngón tay lại, đến đạo kiếm quang kia lấy tốc độ nhanh hơn, bắn ngược nhanh trở lại. Thanh Loan lại đánh chết một quỷ tử phía. Phán đan bấy lần

như thế, mỗi một lần tốc độ bắn ra đã nhanh hơn trước một phần. Ở trong không gian nho nhỏ này không ngừng chuyển ngoặt, mỗi một lần chuyển ngoặt chém giết một con quỷ.

Kim quang lưu lại ảnh tử, tại không trung hóa ra một vài đồ hình huyền ảo khúc chiết, kèm thêm đem Huyền Âm chi hỏa cũng kéo đến nát bấy.

Nhưng cuối cùng một quỷ tử lại nhân cơ hội tránh đến sau lưng của nàng, lợi trảo dày đặc quỷ khí chạm đến y sam của Thanh Loan, vừa sợ đó là họa xuất phát từ nội tâm, nhưng kim quang dẫn đầu xuyên thấu đầu nó, đem cửu quỷ toàn bộ chém giết sạch.

Thục Sơn đệ tử phát sinh tiếng hoan hô, Thanh Loan cầm kiếm nơi tay, cũng có chút thở dốc khe khẽ. Một chuỗi động tác này nhìn như tiêu sái, nhưng cực đoan hung hiểm, không chỉ cần tính toán tỉ mỉ. Yêu cầu đối với ngự kiếm cũng cực cao. Dù vậy phía sau vẫn là lưu lại một đạo trảo ngân nhàn nhạt, thấm ra một chút huyết châu xuống.

- Người dám giết chín đứa con của ta!

Cửu Tử Quỷ Mẫu phát sinh tiếng kêu thảm thiết thê lương, trong đôi mắt lưu lại hai hàng huyết lệ, nhìn đặc biệt đáng sợ.

1021. Chương 1021: Kiếm Khí (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1021: Kiếm Khí (2)

Thanh Loan nhẹ nhàng bắn ra thân kiếm:

- Đừng rách ta không nói trước đây nhé!

Cửu Tử Quỷ Mẫu giống như phát điên lao lên, Thanh Loan phi thân nghênh đón, đã thấy trên mặt Cửu Tử Quỷ Mẫu bỗng nhiên hiện ra một tia đáng tươi cười quỷ bí thâm độc, nàng cảm thấy phía sau truyền đến một trận đau nhức. Từ trong vết thương nho nhỏ kia, chui ra Huyền Âm chi hỏa cao vài thước.

Thanh Loan cắn răng nắm chặt chuôi kiếm, đem toàn bộ linh lực rót vào thân kiếm, hóa thành một đạo kiếm khí như hồng đảm thẳng tới Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Cửu Tử Quỷ Mẫu kinh hãi thất sắc, không ngờ tới nàng có thể ở trong Huyền Âm chi hỏa thiêu đốt đau đớn làm ra công kích, bị kiếm khí xuyên qua ngực. Kêu thảm một tiếng biến mất không thấy.

Thanh Loan buông lỏng tâm thần, không áp chế được cổ đau nhức từ xương tuỷ kia, đã muốn từ trên bầu trời rơi xuống, chợt thấy thân thể nhẹ đi, nằm ở trong ôm ấp ấm áp, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười quen thuộc kia, sắc mặt đỏ lên:

- Ca!

Hứa Tiên đưa tay ôn nhu đặt ở phía sau nàng, lập tức trừ khử cỗ Huyền Âm chi hỏa kia, vết thương trên lưng cũng rất nhanh khép lại, trở nên trơn bóng bằng phẳng.

Hứa Tiên có chút yêu thương nói:

- Để người chịu khổ rồi.

Nàng cùng người tranh đấu, hẳn cũng là chờ đợi lo lắng, hận không thể thay nàng tiêu diệt đối thủ. Nhưng làm trò trước mặt nhiều Thục Sơn đệ tử như vậy, nàng lại là đại sư tỷ, ngông cuồng tự xuất thủ sẽ khiến người khinh thường nàng. Nhưng thấy nàng thụ thương, lại lập tức hối hận không nên cố kỵ nhiều thứ như thế.

- Ca, kiếm pháp của ta cũng không tệ lắm phải không?

Trên gương mặt ửng đỏ của Thanh Loan mang theo đắc ý nho nhỏ, cũng dùng ánh mắt chờ mong nhìn Hứa Tiên, liền đợi ca ca khen muội muội không có gì khác biệt, không còn tư thế oai hùng quyết tuyệt như mới vừa rồi nữa.

Hứa Tiên tự nhiên sẽ không để nàng thất vọng, cười nói:

- Tốt lắm, hiện tại Thanh Loan đã không phải là Thanh Loan, thành kiếm tiên nữ hiệp, có thể một mình đảm đương một phía.

Thanh Loan lại nói:

- Thanh Loan vĩnh viễn đều là Thanh Loan.

Trong đôi mắt mang theo tình ý động nhân.

Hai chân Hứa Tiên vừa mới chạm xuống đất, liền nghe được phía sau truyền ra tiếng hét phẫn nộ như núi đổ biển gầm:

- Buông đại sư tỷ ra, tặc nhân dừng tay!

Thục Sơn đệ tử, vô luận là nam hay nữ, đều là lòng đầy căm phẫn, Thanh Loan không chỉ dung nhan thanh lệ, kiếm pháp siêu quần, tính tình cũng cực kỳ nghĩa khí, đối với toàn bộ đồng môn, vô luận mạnh yếu, đều đối xử bình đẳng. Nhưng có người hướng nàng thỉnh giáo kiếm pháp, đều là tận tâm truyền thụ. Ở bên ngoài gặp phải nguy nan phát kiếm thư về môn phái, hơn phân nửa cũng là nàng đi nghĩ cách cứu viện, đồng môn đều từng nhân ân đức của nàng, thẳng đem nàng tán tụng giống như tiên tử. Hôm nay lại bị nam tử xa lạ ôm vào trong ngực khinh bạc, để cho bọn họ sao có thể nào không giận được.

Nếu không có nhị sư huynh ước thúc mọi người không được xuất trận, sợ rằng đã có người đi ra tìm hấn phiền phức. Mà ngay cả mấy Thục Sơn đệ tử vừa mới được Hứa Tiên cứu giúp kia, lúc này cũng đều đề kiếm lên, một dáng muốn trở mặt.

Hứa Tiên đem Thanh Loan buông ra, sờ sờ mũi cười khổ nói:

- Lại ôm thêm một hồi nữa, những sư đệ sư muội này của ngươi sẽ quần áo ta mất.

Thanh Loan nghĩ đến bộ dáng mới vừa rồi bị ôm đều để cho đồng môn nhìn thấy, sắc mặt càng phát ra hồng nhuận, vội vã giải thích nói:

- Các người hiểu lầm rồi, đây là ca ca ta Hứa Tiên.

- Ca ca.

Thục Sơn đệ tử nhìn nhau yên lặng, mấy Thục Sơn đệ tử khác được Hứa Tiên cứu cũng mới bình tĩnh đại ngộ, nhớ tới căn nguyên danh tự này, chẳng phải chính là người nọ bình thường vẫn cùng đại sư tỷ viết thư qua lại, được nàng nhắc đến bên miệng sao?

Bất quá nghe nói hấn pháp lực cực kỳ cao cường, thậm chí ngay cả Yến chương môn đều cảm thấy không bằng, hôm nay xem ra lại hình như cách biệt rất nhiều.

Nhị sư huynh chấp tay hành lễ nói:

- Nguyên lai là Hứa công tử, mới vừa rồi là ta thất lễ, mời đến kiếm trận được chứ!

Trong lòng lại có chút không được tự nhiên, hấn tự nhận ái mộ kiếm đạo, đối với đại sư tỷ cũng không có suy nghĩ không an phận gì cả. Nhưng cảm thấy nữ tử như thế vốn nên di thể độc lập, không nên đối với bất cứ nam tử nào lộ ra biểu tình như vậy, nhìn trái nhìn phải, người có cùng suy nghĩ với chính mình cũng không phải số ít.

- Không cần!

Hứa Tiên thi lễ lại:

- Ta đến giúp tỷ tỷ ngươi.

Trong nháy mắt, phiến mây đen kia đã bức đến Trong nháy mắt Vân Yên không tới vài thước. Hứa Tiên đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng. Nàng liền giống như từ trong giấc ngủ mơ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, vừa nhìn thấy cảnh tượng đập vào trước mắt, “oa” một tiếng nhảy vào trong lòng Hứa Tiên.

Tiếng đàn véo von cũng theo đó dừng lại.

Mây đen giống như mãnh thú thoát khỏi ràng buộc mạnh mẽ lao về phía hai người, Hứa Tiên vừa mới giơ lên tay trái làm ra tư thái chống đối, một đạo quang mang tuyết trắng rộng mấy trượng từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt cách đó không xa, đem mây đen kéo dài ra xoát xoát chặt đứt, dĩ nhiên là một đạo kiếm quang.

Vài tiếng kêu thảm thiết, mây đen bị cắt thành mảnh nhỏ tản ra, rơi xuống mấy tên quỷ quái hình thù kỳ dị.

Trong mây đen chui ra một yêu nhân cả người đầy máu lạnh lòng nói:

- Viên công, ngươi làm cái gì?

Hứa Tiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời lửng đạo kiếm quang kích đầu đã tách ra. Yển Xích Hà đeo kiếm mà đứng, còn người cùng hắn đấu kiếm, là một lão ông râu tóc bạc trắng, đạo kiếm quang kia bắt đầu từ trong tay hắn phát sinh.

Đã từng gặp qua ở Đông Hải, một trong hai mươi tám tinh tú, Tham Thủy Viên, Viên Công.

Viên Công nói:

- Đây là quyết chiến công bình một đấu một, chớ để thành quần ấu, lại nói các ngươi không phải đối thủ của hắn, ta đây là cứu các ngươi một mạng.

Ngược lại nói với Hứa Tiên:

- Hứa Tiên đã lâu không gặp.

Yển Xích Hà cũng hướng phía Hứa Tiên khẽ gật đầu.

Hứa Tiên kinh ngạc hỏi:

- Viên Công, người đây là vài sao?

Viên Công nói:

- Yển Xích Hà, người kiếm thuật xác thực rất được, không nghĩ tới trong hậu bối lại có kỳ tài như ngươi, càng sáng chế ra kiếm tu chi đạo độc nhất vô nhị. Bất quá loại đạo pháp này dựa vào tàn sát Yêu tộc đến tu trì, Thực Sơn phái của người thế lực tăng lớn một phần. Thiên hạ Yêu tộc đã giảm nhỏ một phần, Người đem kiếm pháp tu tới tiểu thành có khả năng chỉ cần vài chục năm. Nhưng một Yêu tộc nếu muốn có điều tiểu thành, không có trăm năm quang âm thì không thể. Về lâu về dài, thiên hạ Yêu tộc nào có chỗ để sống, người hôm nay không đem Thực Sơn phái giải tán không được.

Hứa Tiên mới hiểu được nguyên nhân bên trong. Thực Sơn kiếm tu chi đạo, cần tìm được một viên nội đan yêu quái làm căn cơ, đến ngưng kết kiếm thai, cũng chính là mỗi một đệ tử thành tựu, đều phải tru sát một yêu quái. Tiên Thiên lập trường đã cùng Yêu tộc thế bất lưỡng lập. Kiếm đạo cần vô số thực chiến đến tôi luyện, trăm yêu trừ ma cũng so với đạo môn khác tích cực hơn nhiều.

1022. Chương 1022: Chu Yếm.

Chương 1022: Chu yếm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mà đạo pháp khác đều chú trọng tu thân dưỡng tính, thu nạp thiên địa linh khí, sử dụng hơn phân nửa đều là thiên tài địa bảo, gặp yêu quái tu hành có thành quả cũng xưng đạo hữu. Mao Sơn phái còn có thể thu Cáp mô tinh như Vương Đạo Linh làm đồ đệ, đã có vẻ hài hoà hơn nhiều.

Thục Sơn đệ tử lòng đầy căm phẫn:

- Yêu quái các ngươi có thể tùy ý hại người, con người chúng ta sao lại không thể giết được yêu ma đây?

Yến Xích Hà phát tay để đệ tử im lặng:

- Viên Công, chúng ta trăm yêu trừ ma, giết đều là tinh quái sát hại tính mệnh, cũng sẽ không vì nội đan mà lạm sát kẻ vô tội.

- Ngươi không lạm sát, đệ tử của ngươi vị tất có thể ngừng tham niệm, ngươi hôm nay có thể ước thúc đệ tử, không có nghĩa là tương lai cũng có thể ước thúc được. Không cần nhiều lời nữa, vẫn là ở trên kiếm pháp phân cao thấp đi thôi.

Yến Xích Hà ở dưới râu quai nón thở dài ra một hơi, đạo lý trong này cũng không phải thiện ác thị phi để luận bàn. Chỉ luận mạnh yếu mà thôi. Kiếm khách chi đạo vốn cũng tuân theo một quan niệm này, lấy kiếm làm rang, cường giả vi tôn.

Hắn tự lập xuống Thục Sơn phái tới nay, không chỉ muốn cùng Thục trung yêu ma tranh đấu, lại càng không biết đã dùng kiếm trong tay, sẽ không biết bao nhiêu đồng đạo. Bằng không, những kiếm tiên kiệt ngạo kia, sao chịu hội tụ ở dưới trướng hắn, nhận hắn làm chủ môn. Nhưng nếu luận hung hiểm, lại không thể vượt qua địch thủ trước mắt.

Hai mươi tám tinh tú vốn là chính đạo yêu quái hiếm có trên thiên hạ. Tham Thủy Viên này vào nghìn năm trước đã sáng lập Viên Công Kích Kiếm Đồ, kiếm pháp huyền ảo như vậy, kiếm khách trên đời ai có thể đối địch. Nghìn năm qua tích lũy càng kiếm khách. So sánh mà nói, khi hắn vượt qua thiên kiếp đã quá ngắn.

Yến Xích Hà nói:

- Đã như vậy, xin mời xuất kiếm đi!

- Chỉ một kiếm này, tất bại là ngươi! Nếu như không phải, lão phu tự nhiên thối lui, quyết không lại bước lên môn đình của Thục Sơn ngươi nữa bước.

Viên Công dựng thẳng kiếm, giữa hai mắt, quang hoa chói mắt lưu chuyển trên mũi kiếm, che lấp thân kiếm. Một cổ khí tức phong duệ, mặc dù là cách cự ly cực xa, cũng khiến mọi người trên vách núi cảm thấy rung cả mình. Nhưng nghe hắn nói, không khỏi cao giọng quát lớn:

- Khẩu xuất cuồng ngôn!

- Không biết tự lượng sức mình!

Nhưng trong lòng lại không nhịn được âm thầm vui vẻ, yêu quái chính là thuộc về dã thú, trí tuệ quả nhiên ở dưới, còn muốn một kiếm đánh bại chủ môn chúng ta, đây là tự rước lấy nhục. (.

- Được!

Yến Xích Hà đáp ứng hét một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị, tuyệt không có nửa điểm ý khinh thường.

Hứa Tiên cũng có chút kỳ quái, mới vừa rồi trong đấu kiếm Viên Công tuy rằng hơi chiếm thượng phong, nhưng cũng không có ưu thế mang tính áp đảo. Cho dù có tuyệt chiêu gì chưa ra, cũng nên ở trong tranh đấu đột nhiên sử xuất mới có tác dụng, nào có giống như vậy tuyên cáo ra trước.

Thân hình Viên Công bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt thay đổi hình dáng. Khi hắn hóa thành hình người chính là hình tượng một lão ông. Nhưng lúc này trên người hắn chợt sinh trưởng ra rất nhiều lông trắng, tựa như muốn khôi phục nguyên hình.

Nghi vấn trong lòng Hứa Tiên vẫn có chút không hiểu. Yêu quái hóa thành nguyên hình xác thực có thể phóng xuất ra toàn bộ linh lực, mà để pháp lực tăng nhiều.

Nhưng tương đối mà nói, trên linh xảo sẽ kém hơn một ít, kiếm pháp kỹ thuật sống như vậy tự nhiên vẫn là linh xảo quan trọng hơn một ít. Nhưng ngay sau đó hắn đã cảm thấy một tia khí tức quen thuộc, từ trên người Viên Công tán phát ra. Tia khí tức này tràn đầy khắp núi đồi, toàn bộ yêu ma kiếm tiên cũng không từng nhận thấy được, chỉ khiếp sợ cổ linh lực vô cùng khổng lồ kia, ngay cả Yến Xích Hà đều thoáng biến sắc.

Lúc này Viên Công đã hoá thành một Viên Hầu cao to. Cả người tuyết trắng chỉ có hai chân là đỏ như máu, tay nâng một thanh cự kiếm, giữa đầu rít gào một tiếng, tản mát ra vô cùng sát khí. Trên Nga Mi cuồng phong gào thét, trong đó tựa hồ mang theo huyết tinh khí dày đặc.

Đông đảo Thục Sơn đệ tử sắc mặt trắng bệch, té ngã xuống đất, đó là linh lực khá cao cũng chống kiếm nỗ lực chống đỡ. Hàng vạn hàng nghìn yêu ma không công phá được kiếm trận, trong nháy mắt tán loạn ra. Mà vô số yêu ma tụ thành Thập Phương Luyện Hồn Đại Trận cũng không dễ chạy trốn đi đâu. Rất nhiều yêu ma quỷ quái hình thù kỳ quái. Mưa từ trên bầu trời rơi xuống.

Hứa Tiên đã từng ở trong phần trí nhớ kiếp trước nào đó cảm thụ được qua loại sát phạt chi khí này. Nhưng đây là chiến trường thật lớn không biết bao nhiêu vạn người chém giết lẫn nhau. Nhưng cũng xa xa không bằng khí tức dày đặc trên người Viên Công. Đó quả thực giống như là nạn lửa binh họa kiếp, thiên hạ chinh chiến. Hai chân hắn liền giống như bước qua vô số chiến trường máu tanh mà bị nhiễm hồng.

Không có sai, lại là Yêu Thần phụ thể!

Nguyên bản mấy chiến đoàn còn đang cũng đều dừng lại động tác, không thể tưởng tượng nhìn bạch viên đang phát uy trên bầu trời.

Giờ này khắc này, không chỉ là Nga Mi, Thục trung không biết có bao nhiêu chi sĩ tu hành hướng phía bên này trông lại, lấy Vọng Khí chi thuật chỉ thấy một cột trụ khói hồng xông thẳng lên mây trời, cũng không nhìn được búp cỏ tay thỏ dài.

Trong Thanh Thành sơn, trong Tịnh Niệm thiền viện, tiểu sa di thấy Tịnh Niệm thiền sư nhíu mày, hỏi:

- Người còn đang yêu thương hai Hạc nhi kia sao?

Tịnh Niệm thiền sư nói:

- Thiên hạ cự yêu hoành hành, chúng ta làm sao địch nổi a!

Sau đó mệnh lệnh nói:

- Từ hôm nay trở đi đóng chặt cửa miếu bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi cửa miếu một bước.

Trong kinh thành, Duẩn nhi thấy Ngư Huyền Cơ buông thẻ tre, ngưng mắt nhìn về nơi xa, trong đôi con ngươi lưu ly sắc lờ lờ ra quang mang thăm thẳm, không khỏi hỏi:

- Sư phụ thể nào rồi?

Ngư Huyền Cơ lại đem tầm mắt rơi vào trên thẻ tre:

- Không có gì, Thục trung muốn khởi binh tai.

- Binh tai là cái gì?

- Chiến tranh! Người lại nhớ kỹ, đây là một trong những nguyên nhân phá hư nặng, thậm chí cao hơn thiên tai rất nhiều, cực kỳ dễ quan vọng.

Duẩn nhi lên tiếng trả lời, qua một hồi lâu lại hỏi:

- Người vì sao muốn đánh trận?

- Lớn lên người sẽ hiểu rõ!

Ngư Huyền Cơ lại buông thẻ tre xuống, lấy tay chống vào song cửa nhìn ra xa. Chỉ thấy một con cô nhạn cách đàn đang bay về phía nam. Đây có thể là một con cuối cùng trong năm nay đi sao!

Duẩn nhi vui cười nói:

- Duẩn nhi tuy rằng không biết người vì sao muốn đánh trận, nhưng lại biết sư phụ đang suy nghĩ cái gì?

Ngư Huyền Cơ nhếch mày một cái:

- Nói gì nữa vậy, đem Kinh Dịch đọc mười lần cho ta nghe!

Khuôn mặt tươi cười của Duẩn nhi nhất thời trở nên khổ não.

Giờ này khắc này, Bạch Tố Trinh cũng có điều cảm ứng, truyền ý niệm nói:

- Quan nhân, người chết chưa?

Hứa Tiên trầm mặc một hồi:

- Còn không có, chỉ là...

Bạch Tố Trinh lại nói:

- Đừng chết a, nếu là đánh không lại, kêu gọi vi thê một tiếng là được. Tùy tiện gọi đến, dù sao hiện tại thân thể của người tương đối hư thoát.

Hứa Tiên lại trầm mặc một hồi:

- Cảm ơn, không cần!

1023. Chương 1023: Tiếp Chiến.

Chương 1023: Tiếp chiến.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mà nhưng vào lúc này, Viên Công đem kiếm giơ lên cao, đợi được khí thế kéo lên đến đỉnh điểm, lưỡi kiếm trong tay lại bỗng nhiên biến mất.

Yến Xích Hà hoành kiếm trước ngực, biết một kiếm này, không chỉ tránh cũng không thể tránh, e là cũng không thể ngăn lại được!

Phảng phất như có vật gì thiểm qua một cái, nhanh đến ánh mắt mọi người thậm chí không kịp nắm bắt. Không có ánh sáng nổ vang trong tưởng tượng, Thục Sơn đệ tử đều thất thần sửng sốt, không biết có phải là nên hoan hô hay không. Tỉ mỉ xoa xoa mắt, lại có một đạo thân ảnh đứng ở trước người Yến Xích Hà.

Hứa Tiên nhẹ nhàng thở dài:

- Thắng bại đã phân.

Có Thục Sơn đệ tử bất mãn nói:

- Hứa Tiên, người muốn giúp đỡ yêu quái sao, chưởng môn rõ ràng...

“Bình yên vô sự” còn chưa ra khỏi miệng, liền nghe bằng một tiếng, trong tay Yến Xích Hà xích kiếm đã đứt gãy từ trong. Vốn nên là thanh âm cực kỳ nhỏ bé, lại hình như có tiếng gào thét như long ngâm, vang vọng trong núi, đánh lên trong lòng chúng đệ tử Thục Sơn, có người không thể tin tưởng lắm bầm nói:

- Chưởng môn dĩ nhiên đã thua...

Càng có người giấp tức giận hô:

- Rốt cuộc phát sinh chuyện gì!

Mặt đất bỗng nhiên âm âm rung chuyển, quả nhiên là đất rung núi chuyển.

- Chuyện gì xảy ra vậy, địa chấn sao?

Thục Sơn đệ tử đều ngự kiếm bay lên trời không, không biết là ai đầu tiên vừa quay đầu lại nhìn, đều ngã ra như phỗng.

Chỉ thấy một tòa cô phong, đang hướng hai bên tách ra, núi đá không ngừng hướng trung gian sụp đổ xuống. Thiết diện trơn bóng hiển nhiên là bị từ đó chém thành hai nửa. Ngay từ đầu còn vì quán tính mà đứng thẳng, sau một lát không duy trì được trọng lực bản thân mới tách ra.

Uy lực một kiếm, càng là như vậy. Mọi người lúc này mới hiểu được, Viên Công tán dương một kiếm này, cũng không khoa trương, có người không khỏi nghĩ đến, ngọn núi còn như thế, thân thể huyết nhục sẽ là thế nào, cả kinh kêu lên:

- Chưởng môn!

- Ta thua rồi!

Yến Xích Hà nhìn sang đoạn kiếm ảm đạm vô quang trong tay, nặng nề mà thở dài, nói với Hứa Tiên:

- Đa tạ!

Thục Sơn đệ tử lúc này mới hiểu được, đúng là Hứa Tiên động thân ngăn trở một kiếm kia, cứu Yến Xích Hà một mạng. Ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên tràn ngập không thể tưởng tượng, người linh lực không đủ như vậy, sao có khả năng lấy thân thể chống đỡ được một kiếm này.

Hứa Tiên cười khở khoát khoát tay, trên người một đạo vết máu tinh tế đang từ từ biến mất, cảm giác bị kiếm khí đâm xuyên qua thân thể không dễ chịu gì lắm. Hắn tự nhận nhục thân siêu cường ở trước mặt đạo kiếm khí khủng bố này, cũng không có được bao nhiêu tác dụng phòng ngự. Chỉ là dựa vào năng lực tái sinh siêu cường cấp tốc khép lại, loại vết thương này thực sự phi thường thích hợp dùng loại năng lực này.

Mà lực phòng ngự tối then chốt vẫn là kiếp lõi, đem đại bộ phận kiếm khí đánh vào trong thân thể, phân ly làm linh lực cơ bản nhất, mới bảo trụ được mạng nhỏ. Chỉ là Hoàng Sơn trúng một chiêu của Tất Phương kia, ngày hôm nay lại bị một kiếm này, kiếp lõi trên người đã bị tiêu hao không còn lại bao nhiêu nữa.

Mũi kiếm của Viên Công rủ xuống, nhìn Hứa Tiên nói:

- Người quả nhiên vẫn là muốn nhúng tay vào!

- Người quả nhiên đã bị Yêu Thần phụ thể!

Hứa Tiên nói:

- Ta nói, thắng bại đã phân, nhưng sinh tử sẽ không cần phân!

Thân hình Viên Công nhỏ đi vài phần, mặc dù vẫn là hình thái bạch viên, lại mơ hồ mang ột chút hình người:

- Người nghĩ rằng ta là bị Yêu Thần xâm lấn, thần trí thác loạn? Kỳ thực rời khỏi Đông Hải không bao lâu, ta đã cảm giác trong thần hồn có thêm một cổ ý niệm hỗn loạn cực đoan, nhưng vô luận loại ý niệm nào, đều chỉ làm đá mài kiếm phong cho lão phu mà thôi.

Hứa Tiên quen biết khuôn mặt của Viên Công, tuy rằng giữa hai bên không có thâm giao, nhưng là có thể cảm thụ được khí chất trên người tuy rằng cùng lần trước so sánh, cũng không có biến hóa cực đoan, chỉ là lệ khí sát khí quá nặng một ít mà thôi, không khỏi sợ hãi than nói:

- Người thực sự làm được!

Hắn đã từng nói qua, nếu như thực không ai có thể chịu đựng thần niệm của Yêu Thần ảnh hưởng đối với thần trí, thần niệm của Yêu Thần kia chính là Linh Dược đại đệ nhất trên đời, lại không nghĩ rằng thật sự có người có thể làm được. Trong thiên hạ này quả nhiên là tàng long ngọa hổ, không thể khinh thường được.

- Vậy xin hỏi rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trong lòng Hứa Tiên đã có một kết luận.

Viên Công nói:

- Chu Yếm!
- Quả nhiên.

Hứa Tiên lập tức nhớ tới một đoạn văn tự, lẩm bẩm nói:

- trong Sơn Hải kinh, Tây Sơn có nói, điều nguy chi sơn, phía tây bốn trăm dặm, núi tên Tiểu Thứ, trên đó có nhiều bạch ngọc, dưới đó có nhiều xích đồng. Có thú yên hình dạng như vượn, mà đầu trắng chân đỏ, tên là Chu Yếm, thấy thì đại bình.

Hứa Tiên nhìn sang bảo kiếm trong tay Viên Công, trong lòng đã có tính toán. Viên Công sở dĩ có thể không bị ảnh hưởng quá lớn, ngoại trừ là bởi vì Viên Công đem ý chí tự thân đánh luyện tựa như kim cương, sẽ không đơn giản dao động ra. Cũng là bởi vì bản thân ý niệm của Chu Yếm cùng ý niệm của Viên Công tương hợp, cuối cùng bất quá là cường hóa ý niệm bản thân hắn mà thôi. Cũng giống như khoảng thời gian trước khi mới gặp Bạch Lộc Đồng Tử vậy.

Khi Hứa Tiên còn đang suy nghĩ, Viên Công lại nói:

- Yển Xích Hà, nhưng hiện tại thắng bại đã phân, liền nên thực hiện ước hẹn. Người hiện tại hủy diệt điển tịch tu luyện, giải tán Thực Sơn phải đi sao! Ta kính người là kiếm khách chân chính, không muốn bức người quá mức, một thân tu vi của người vẫn có thể bảo lưu, đệ tử khác chỉ cần chịu hạ lập lời thề độc tuyệt không truyền ra ngoài, ta cũng sẽ không tính toán.

Trên diện mục thô lậu của Yển Xích Hà cũng hiện ra một tia thống khổ bất đắc dĩ, phương pháp kiếm tu cùng Thực Sơn kiếm pháp đều là vật cực kỳ quý trọng đối với hắn, thế nhưng kỹ không bằng người!

Thực Sơn môn nhân đều là cẩn chặt chẽ, bi phần không hiểu. Trong lòng cũng không nhịn được sinh ra một tia tuyệt vọng, ngay cả chưởng môn mạnh nhất cũng đã bại, bọn họ thì có biện pháp nào nữa đây!

Một thanh âm trong trẻo bỗng nhiên vang lên:

- Thực Sơn phái, Thanh Loan, thỉnh Viên Công thử kiếm!

Lời vừa nói ra, một mảnh náo động.

- Đại sư tỷ!

Đám Thực Sơn đệ tử đều kinh hô lên, muốn ngăn cản.

Chúng yêu ma khe khẽ đàm luận, nàng phát điên rồi sao. Lẽ nào không có thấy tình cảnh kinh khủng vừa rồi, dĩ nhiên còn dám cùng Viên Công đấu kiếm, hay là dựa vào Hứa Tiên kia.

Viên Công ôm cánh tay, chỉ đem ánh mắt chuyển lên trên người Hứa Tiên.

Thanh Loan lại trước nói với Hứa Tiên:

- Ca, việc này là chuyện của một mình Thanh Loan, mời người đáp ứng ta. Vô luận như thế nào cũng không được nhúng tay vào!

Hứa Tiên nhìn con mắt của nàng một cái thật sâu. Trong đôi mắt kia lộ ra khẩn thiết và quyết đoán không gì sánh được, hắn gật đầu nói:

- Được, ta đáp ứng người.

Nói rồi, liền chủ động lui ra phía sau.

- Cảm ơn!

Thanh Loan lộ ra dáng tươi cười thoải mái, vì phần lý giải nàng này mà âm thầm cảm động, tuyệt không muốn bởi vì chính mình đưa hắn rơi vào trong nguy hiểm.

1024. Chương 1024: Tiếp Chiến (2)

Chương 1024: Tiếp chiến (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhìn ngọn núi bị chém ra kia, nhớ lại những ngày tháng ở trong núi này tập kiếm, rất nhiều cảnh tượng giống như hiện lên rõ ràng ở trong mắt. Tuy rằng lúc nào cũng ngóng trông ca ca tỷ tỷ trở lại bên người, nhưng là ở trong bất tri bất giác đã cùng Thục Sơn phái này kết hạ gấn bó keo sơn.

Hôm nay bước đến tình cảnh này, nàng thân là đại sư tỷ, làm sao có thể lùi bước được đây?

- Thanh Loan người lui ra.

Yến Xích Hà mặt biến sắc nói.

- Chưởng môn, người cùng Viên Công đầu kiếm trước chỉ nói phân thắng bại sinh tử, vẫn chưa từng nói qua nếu bại sẽ phải giải tán môn phái.

- Trận chiến này dừng ở đây, người theo ca ca của người trở về đi, trên đời này đã không còn Thục Sơn phái gì nữa.

Yến Xích Hà lắc đầu cười khổ, nói qua cũng tốt, chưa nói qua cũng được, đó bất là cho đối phương một bậc thang. Ngoài cái đó ra, lẽ nào còn có con đường nào khác để ra sao? Chỉ là giải tán môn phái mà không đả thương một người nào, đã là kết quả tốt nhất rồi. Bằng không Thục Sơn phái này sợ là muốn máu chảy thành sông.

Thanh Loan nói:

- Khi nhập môn người đã từng nói qua, kiếm đạo coi trọng là cương nghị quả quyết, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành. Thanh Loan bất tài, cũng vẫn ghi nhớ ở trong lòng, không lúc nào dám quên. Chưởng môn, ta biết người vì muốn tốt cho chúng ta, nhưng Thanh Loan cả gan nói một câu. Giờ này khắc này, Thục Sơn phái đã không phải Thục Sơn phái của một mình ngài, mà là của toàn bộ đệ tử Thục Sơn phái, bất luận ai nói như thế nào, muốn Thục Sơn phái giải tán, ta sẽ tuyệt không đáp ứng.

- Chúng ta cũng sẽ không đồng ý.

Trong đôi mắt của đám Thục Sơn đệ tử vốn đã rơi vào tuyệt vọng lại dấy lên hỏa diễm hừng hực, đều ngửa kiếm tiến lên:

- Mời Viên Công thử kiếm.

Mơ hồ đã bố thành kiếm trận.

Viên Công cười lạnh nói:

- Thế nào, một người không phải đối thủ, liền muốn cùng nhau lên hay sao? Thực sự là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Thanh Loan nói:

- Viên Công, ta biết hiện tại đó là toàn bộ Thục Sơn đệ tử gia cũng không phải đối thủ của ngài.

Bỗng nhiên quay đầu lại cao giọng nói:

- Chư vị sư đệ sư muội.

Thục Sơn đệ tử lập tức nín hơi yên lặng nghe, chỉ chờ nàng ra lệnh một tiếng, liền tiến lên cùng Viên Công liều mạng sinh tử, không ai ngại thẹn cho rằng chính mình có thể thắng lợi, nhưng đều đã đem sinh tử bỏ mặc không để ý tới. Chỉ cần lực chiến mà chết, cũng tốt hơn tham sống sợ chết.

Ngay sau đó Thanh Loan lại dùng thanh âm lớn nhất nói:

- Mời các người tận lực ngự kiếm chạy trốn đi sao!

- Sư tử, người nói cái gì?

Có người hoài nghi chính mình đã nghe lầm, khi có người đứng ra cổ vũ dũng khí chiến đấu của bọn họ, rồi lại để cho bọn họ chạy trốn.

Ngay cả Viên Công cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ có Yến Xích Hà lông mày rậm khê động, tựa như có điều hiểu ra.

- Chỉ cần có một người còn tồn tại, Thục Sơn phái sẽ không đoạn tuyệt, kiếm tu chi đạo cũng sẽ không đoạn tuyệt.

Thanh Loan quay đầu lại về phía Viên Công, thanh âm của nàng khê phát ra, lại giống như Lôi Đình xuyên vào tai, nặng nề gõ lên trong lòng mỗi một Thục Sơn đệ tử.

Yến Xích Hà bỗng nhiên ngửa đầu cười to, bộ dáng cực kỳ vui sướng:

- Hôm nay lại bị nha đầu kia dạy ột bài học.

Sau đó nắm chặt đoạn kiếm trong tay, trong miệng liền hô ra mười một cái tên, mười một người ra khỏi hàng, đều là trưởng lão trong môn phái, lại ra lệnh nói:

- Những đệ tử còn lại, cố gắng làm theo Thanh Loan phân phó.

Hắn vì tính mệnh của đông đảo môn đồ đệ tử, đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Nhưng lúc này bỗng nhiên minh bạch, cho dù là lưỡi dao sắc bén bổ ra ngọn núi, cũng chém không đứt được cổ tín niệm này. Mà chỉ cần phần tín niệm này không thay đổi, Thục Sơn mặc dù là hủy diệt, sớm muộn gì cũng sẽ có thể trùng kiến lại được.

Thục Sơn đệ tử đều là hai mắt rưng rưng không chịu rời đi.

Viên Công trầm mặc một lúc lâu:

- Một trận này, ta tiếp nhận.

- Đa tạ.

Thanh Loan rút ra Kim Ngô Kiếm, cố nén không nhìn tới Hứa Tiên, Vân Yên, trong lòng yên lặng nói: ca ca tỷ tỷ, phần ân tình này, Thanh Loan chỉ đành kiếp sau lại báo đáp.

Một bàn tay bỗng nhiên bám lên vai nàng, Thanh Loan kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Kế tiếp, liền giao cho ta đi!

Nói rồi lướt qua nàng đi về phía Viên Công.

Thanh Loan liền vội vàng kéo tay hắn lại:

- Ca ca người không phải đã đáp ứng ta...

- Ta lừa ngươi đấy, ai bảo ngươi ngu ngốc như vậy.

Hứa Tiên nhún nhún vai, thoải mái nói.

- Không...

Thanh Loan còn chưa nói ra miệng, đã bị người một phát ôm vào trong ngực, nguyên lai là Vân Yên không biết từ khi nào đã bay qua đó, ở bên tai của nàng nói:

- Vừa rồi hắn cũng không có cản trở ngươi làm chuyện mình muốn làm, giờ hãy tin tưởng hắn.

Thanh Loan si ngốc nhìn bóng lưng của Hứa Tiên, bỗng nhiên minh bạch tình cảm hắn dành cho nàng, muốn so với nàng tưởng tượng càng nhiều hơn. Khóe mắt đã thấm ra từng giọt nước mắt.

Không chỉ là nàng, ánh mắt của mọi người đều hội tụ ở trên người Hứa Tiên, nhìn hắn từng bước một đi về phía Viên Công.

Yến Xích Hà bỗng nhiên trầm mặc ngăn lại ở trước mặt hắn.

Mặc dù hai bên không có nói qua bao nhiêu câu, Hứa Tiên lại hiểu được ý tứ của hán tử thoát nhìn thô kệch này:

- Yến huynh cùng ta có đại ân đức, ân này không thể không báo.

Năm xưa ở trong Lan Nhược Tự, nếu không có hắn ở đây. Bản thân xúc động phần nộ xuất thủ, sợ rằng đã bị quý quá làm hại. Sau đó càng tặng thiên kim bảo kiếm, thụ tuyệt thế kiếm phổ, ân tình dẫn dắt suốt đời khó quên.

- Ân này vừa rồi đã báo được.

Yến Xích Hà mới vừa rồi đứng ở phía sau Hứa Tiên, cảm thấy Hứa Tiên đỡ một kiếm đó cũng không dễ dàng như nhìn thấy vậy.

- Ta đã coi các ngươi như bằng hữu rồi.

Yến Xích Hà trầm mặc không nói, chỉ qua chốc lát mới nói:

- Nhưng có nắm chắc không?

Hứa Tiên nói:

- Yên tâm đi ta sẽ không đi chịu chết đâu.

Yến Xích Hà lúc này mới lui qua một bên.

Hứa Tiên đi tới trước mặt Viên Công, trong lòng cũng không thoải mái như nói ngoài miệng vậy. Tuy rằng mượn cơ hội vừa rồi, đem linh lực tiêu hao trong cơ thể khôi phục đến điều kiện tốt nhất. Âm thương trong cơ thể lại vẫn chưa hoàn toàn khép lại, nhưng kiếp lồi tổn thất lại khó có thể bổ sung được. Chu Yểm này được xưng là vừa xuất thế, thiên hạ sẽ phát sinh đại chiến tranh, có thể so với tên phóng hỏa Tắt Phương kia càng khó đối phó hơn.

Hỏa diễm của Tắt Phương đối với hắn không có tác dụng quá lớn, nhưng kiếm khí của Viên Công lại không phải đồ chơi như vậy. Càng đừng nói lúc này hắn vừa vận đang không ở trạng thái tốt nhất. Dưới loại tình huống này nên nói như thế nào đây? Lẽ nào nói:

- Viên Công, ta khuyên ngươi mau chóng thoái lui. Bằng không chờ nường tử của ta đến, ngươi sẽ xong đời.

Hay là:

- Ngươi dám động đến một sợi lông của ta, ta sẽ mách cho nường tử nhà ta biết.

Đó chẳng phải là chuyện cười chết người ta sao?

1025. Chương 1025: Lực Lượng.

Chương 1025: Lực lượng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đánh chết hắn cũng nói không nên lời a. Kế sách hiện nay chỉ có kiên trì trước, lại ngóng trông có thể bằng vào kiếp lồi còn lại tìm được cơ hội chiến thắng.

Viên Công nói:

- Hứa Tiên, không nghĩ tới chúng ta cũng có ngày này giao thủ.

Hứa Tiên than thở:

- Đúng vậy.

Viên Công nói:

- Ta rất bội phục thực lực của ngươi.

Hứa Tiên ở trong Đông Hải biểu hiện ra thực lực cường hãn khiến hắc kinh ngạc không ngớt. Sau này nghe nói Hứa Tiên cùng Ngao Nghiễm chính diện giao thủ, dĩ nhiên còn có thể bình yên thoát thân, càng tự nhiên không bằng. Mặc dù là hãn hiện tại, so với Đông Hải Long Vương cũng vẫn còn cách một đoạn chênh lệch không nhỏ. Mà Hứa Tiên vừa rồi dễ dàng tiếp được một kiếm, để để hãn vững tin, Hứa Tiên cũng không phải đối thủ có thể dễ dàng chiến thắng.

Vô luận là yêu ma quỷ quái hay là Thực Sơn đệ tử ở xung quanh đều không nghĩ tới Viên Công kinh khủng như vậy, lại sẽ nói ra hai chữ “bội phục”. Không khỏi càng thêm hiếu kỳ, hãn rốt cuộc là ai, trên đời này chưa từng nghe qua có một vị thần tiên như thế a.

Có Thực Sơn đệ tử thật ra đã nghe qua tên của Hứa Tiên. Dù sao thì đại danh thi tiên truyền bá rất là rộng rãi. Thế nhưng đồng dạng cũng biết được, tuổi tác của Hứa Tiên cùng bọn họ không khác biệt lắm. Thậm chí so với rất nhiều người trong bọn họ còn trẻ tuổi hơn nhiều. Lại càng thêm kinh ngạc hãn làm sao có thể tại niên kỷ như vậy có được tu vi như thế, có thể cùng Yên Xích Hà, Viên Công ngang hàng luận giao. Đối với hãn có thân phận ca ca của đại sư tỷ này, tán thành rất nhiều. Mà mấy Thực Sơn đệ tử được Hứa Tiên cứu giúp kia, càng là xấu hổ. Vốn còn tưởng rằng đạo hạnh của Hứa Tiên so với bọn họ không cao hơn nhiều lắm. Lúc này mới biết được là chân nhân bất lộ tướng.

Hứa Tiên thần nhiên:

- Vận khí tốt mà thôi.

Viên Công nói:

- Đáng tiếc khi ở Đông Hải, ta đi sớm một bước, ngươi thực sự đã đẩy lùi Đông Hải Long Vương sao?

Hứa Tiên nói:

- Chưa nói tới đẩy lùi, may mắn chạy thoát giữ được một mạng thôi.

Xung quanh một mảnh yên lặng, đại danh của Đông Hải Long Vương ai cũng đều đã nghe qua. Đó đúng là bá chủ thành danh ngàn năm trên biển, tồn tại cực kỳ cường đại trong Long tộc.

Viên Công nói:

- Trận chiến này với ta là tình thế bất buộc, bất quá ta cũng không có nắm chặt hơn ngươi.

Hứa Tiên nói:

- Kỳ thực ta cũng không nắm chặt, nếu không ta vẫn là đừng đánh thì hơn.

Viên Công nói:

- Ngươi có dám chờ trong chốc lát?

- A?

Hứa Tiên khó hiểu, lẽ nào ngươi còn có thể trở nên càng cường đại hơn sao:

- Ngươi xin cứ tự nhiên!

Viên Công đem một chuỗi tràng hạt trên cổ tháo xuống, ngay khi Hứa Tiên cho rằng hãn chuẩn bị giải thực lực chân chính, trên bầu trời sáng sủa bỗng nhiên bắt đầu tụ tập mây đen.

- Lôi kiếp!

Hứa Tiên kinh hãi, vạn lần không nghĩ tới hắn sẽ làm như vậy. Kiếp xác thực là một trong biện pháp nhanh nhất để thăng đạo hạnh, nhưng là cực kỳ nguy hiểm. Người tu hành tầm thường trước khi độ kiếp, ai lại không cẩn thận, nào có đột nhiên đi độ kiếp như thế.

Viên Công nhìn ra suy nghĩ của Hứa Tiên:

- Ta đợi chờ giờ khắc này đã quá lâu rồi.

Hắn tu hành đã sớm đạt được sát biên giới độ kiếp, nhưng bởi vì vẫn không có nắm chắc mà trì trệ không tiến.

Mà ngay vừa rồi, trong lòng hắn bỗng nhiên mọc lên một đạo linh quang, cảm giác chính mình nhất định có thể độ qua được. Phải biết rằng thần tiên tâm huyết dâng trào cùng phàm nhân tâm huyết dâng trào là khác nhau. Hắn cũng hiểu được một vài thuật tính toán, liền biết đã tiếp xúc đến một huyền cơ nào đó.

Tận dụng thời cơ, để mất rồi sẽ không đến được nữa. Hắn lập tức dẫn tới thiên kiếp, cũng không phải là vì nhất thời xung động.

Trên bầu trời lại đột nhiên tối lại, tiếng sấm trầm trọng bắt đầu vang lên ở trong tầng mây, Lôi Long điện xà ở giữa vân sơn du động, một cổ thiên uy không biết tên từ trên trời đè xuống, khiến tất cả yêu ma kiếm tiên tu vi không đủ đều cảm thấy ngực một trận nặng nề. truyện copy từ

- Là thiên kiếp.

Không biết ai phát ra một tiếng kêu gọi, tất cả mọi người đều thối lui lại, thoát ra khỏi phạm vi của thiên kiếp.

Chỉ có Hứa Tiên còn đứng tại chỗ cũ, trung tâm của kiếp vân.

Viên Công nói:

- Sao ngươi còn không đi? Nay công phu này cũng chờ không nổi sao?

Hứa Tiên ngửa đầu nhìn kiếp vân:

- Đừng nóng vội a, nói không chừng ta còn có thể giúp ngươi một tay, bất quá đương nhiên chỉ có một tay, nhiều hơn là tuyệt đối không được.

Kiếp vân bao phủ tứ phương, nguyên bản đang là lúc chính ngọ. Lúc này lại đen tối như đêm, ngẫu nhiên có một đạo thiểm điện cắt ngang bầu trời, rọi sáng khuôn mặt người.

Viên Công vì áp chế cỗ khí thế này, đã nói không ra lời, không thể chất vấn Hứa Tiên muốn trợ giúp hắn một tay như thế nào, đơn giản mặc kệ Hứa Tiên, huy kiếm đầu lại đạo Lôi Đình thứ nhất.

Hứa Tiên tuy rằng tận lực thu liễm linh lực, nhưng là có khí cơ cảm ứng, một đạo lôi quang cỡ thùng nước phân ra đến kích lên người hắn. Hắn cũng cảm thấy một trận đau đớn, nhưng loại đau đớn này lại có một tia thư sướng, kiếp lôi trong cơ thể cùng kiếp lôi bên ngoài cảm ứng lẫn nhau, đã lập tức khôi phục một chút.

Trong lòng bỗng nhiên toát ra một thanh âm:

- Quan nhân, ngươi đơn giản phóng ra linh lực, tự có vi thể ứng phó.

- Cũng được!

Hứa Tiên nghĩ đến cho tới bây giờ nàng thực sự không biết đã mạnh đến loại trình độ nào, chính là kiếp lôi vị tất đã đặt ở trong mắt, đơn giản phóng ra linh lực.

Khí cơ cảm ứng, kiếp lôi trên bầu trời lập tức trở nên dày đặc hơn rất nhiều.

Viên Công trợn trừng lớn con mắt, tiểu tử này lẽ nào muốn nhân cơ hội hại chết hắn. Nguyên bản cảm ứng được đây là thời cơ tốt để độ kiếp, lẽ nào dĩ nhiên cảm ứng sai?

Hứa Tiên nhếch miệng cười, cũng không giải thích, đem từng đạo Lôi Đình dẫn vào trong cơ thể.

Ngay sau đó Viên Công đã bị nộ điện cuồng lôi chôn vùi, không rảnh đưa mắt ra hiệu với Hứa Tiên, đem kiếm trong tay múa lên như yên vụ, dịch lại thiểm điện không ngừng oanh xuống. Trên mặt đất người quan vọng, chỉ thấy trên bầu trời thiểm điện kết thành hai điện quyển, Viên Công tương đối lớn một chút. Hứa Tiên lại khá nhỏ hơn, dường như hai người đồng thời độ kiếp. Chỉ là điện quyển bên cạnh Viên Công cực kỳ cuồng bạo kịch liệt, mà bên người Hứa Tiên lại có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

Hứa Tiên kỳ thực cũng cảm giác áp lực không nhỏ, hắn tuy rằng dần dần nắm giữ một ít phương pháp khống chế thiểm điện. Đồng thời có thể tích súc một ít kiếp lôi ở trong cơ thể. Nhưng dù sao thực lực bản thân còn chỉ là nhất cấp Địa Tiên, kiếp lôi trong thiên kiếp đối với hắn vẫn là có tổn thương không nhỏ.

Bất quá chỉ chốc lát, nhục thân ở dưới kiếp lôi đả kích đã trở nên thiên sang bách khổng, thần hồn cũng tiếp cận sát biên giới tan vỡ.

Viên Công ở trong trăm công nghìn việc bận rộn vẫn cố ngoái đầu nhìn lại một cái, rất ngu xuẩn, nhục thân đó là có cường đại, lại có thể nào chịu đựng kiếp lôi tùy ý đả kích, lẽ nào hắn là muốn cùng chính mình đồng quy vu tận sao?

1026. Chương 1026: Lực Lượng. (2)

Chương 1026: Lực lượng. (2) truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Nhưng Hứa Tiên quay đầu lại, dùng bờ môi đã tê dại, hướng phía hắn nhếch lên một nụ cười mỉm. Cảm giác đó quả thực giống như là đang tự tại đi dạo ở trong sân vắng. Bởi vì hắn phát hiện chính mình là không chết được. Trong thần hồn, toàn bộ chủ tinh phụ tinh đều rơi vào trạng thái không thể khống chế, chỉ có mai hồng sắc chú kết nho nhỏ vẫn luôn luôn phát huy ra tác dụng. Mỗi khi kiếp lôi thương tổn vượt lên trước cực hạn thừa thụ của hắn, sẽ đem bộ phận thương tổn này thu nạp qua đi. Hắn cũng từng hỏi nàng cảm giác thế nào, nhưng nàng chỉ là thoải mái nói một câu:

- Vẫn tốt!

Để hắn yên lòng thở dài, biết được hiện tại nàng đang thay mình gánh vác, chút thương tổn ấy thực sự không coi là cái gì.

Do đó hắn tuy rằng thoát nhìn là quanh quẩn ở sát biên giới sinh tử, kì thực thoải mái như là nằm trong vòng tay ôm ấp của nàng vậy. Tuy rằng trên người xác thực có điểm đau nhức. Bất quá coi như cơ hội để tẩy luyện thần hồn, rèn đúc gân cốt, càng đừng nói kiếp lôi trong cơ thể đang cấp tốc tăng trở lại.

Khi Viên Công không biết đã di chuyển tầm mắt lần thứ mấy đến trên người Hứa Tiên, đều thấy hắn vẫn là bộ dáng như cũ kia, trái tim đã trở nên so với bị lôi kích còn muốn chết lặng hơn.

Nhưng hắn sau một phen đầu kiếm, linh lực vốn là tiêu hao không ít. Hôm nay ở dưới kiếp lôi siêu tiêu chuẩn này oanh kích, dần dần đã có chút chống đỡ hết nổi, khi một đạo Lôi Đình vận vạo thành long xà lao bổ về phía hắn, song chưởng của hắn đã trầm trọng như thiết, trong lòng nói:

- Mạng ta dừng ở đây rồi.

Đã bị Lôi Đình chính diện bắn trúng.

Rồi đột nhiên lại có một bàn tay đặt ở sau lưng Viên Công, đem một bộ phận Lôi Đình hấp qua, hắn liền nhớ tới lời nói vừa nãy của Hứa Tiên:

- Giúp một tay!

Cứ như vậy rốt cục chống đỡ vượt qua thiên kiếp, kiếp vận khắp bầu trời cũng đã tán đi.

Hứa Tiên thư sướng mở rộng cánh tay, thương thể trên người nhanh chóng khôi phục. Hắn cảm giác được chính mình giống như là đã độ qua trung thiên kiếp vậy. Có những kinh nghiệm này, đợi đến khi độ trung thiên kiếp, căn bản không cần giống như khi độ tiểu thiên kiếp có nhiều chần chờ và lo lắng vậy nữa. Nhắm mắt lại chỉ để ý đi độ qua, không có đạo lý không thành, cho dù có nguy hiểm gì, cũng đã có Bạch Tố Trinh giúp hắn chống đỡ.

Viên Công quay đầu lại, không biết là nên mắng hắn, hay là nên cảm tạ hắn, bỗng nhiên kinh hãi cảm giác nói:

- Thế nào một phương Thiên Ma cũng chưa từng đến?

Hứa Tiên nói:

- Đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không đến nữa.

Hắn bỗng nhiên cảm giác Bạch Tố Trinh tiêu diệt tứ phương Thiên Ma, sẽ tạo thành ảnh hưởng so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn nhiều.

Khi độ kiếp, cửa ải khó khăn lớn nhất kỳ thực không phải là kiếp lôi mà là Thiên Ma. Lôi kiếp đã giống như đại quân địch quốc tiếp cận, nếu như toàn quốc trên dưới một lòng, vẫn có thể miễn cưỡng chống đối.

Nhưng nếu như quốc nội có nịnh thần loạn chính hôn quân cản tay, thì tất nhiên thân chết quốc diệt. Nếu là không còn cửa ải khí khản này, chỉ riêng là độ lôi kiếp mà nói, kỳ thực rất nhiều người tu hành đều có thể đủ chống đối lại được. Đặc biệt yêu tu thường thường kinh qua trăm nghìn năm tích lũy linh lực, sợ rằng hầu hết đều có thể chống đỡ qua được kiếp lôi kia.

Viên Công nếu là ở dưới tình huống linh lực dư thừa, lại không có Hứa Tiên ảnh hưởng trung thiên kiếp, hầu như tất nhiên có thể thành công. Mà người tu hành kẹt tại Địa Tiên cảnh giới như hắn, trên đời sẽ không biết có bao nhiêu. Nếu như tin tức tứ phương Thiên Ma bị diệt truyền ra, sợ rằng sẽ đột nhiên nhảy ra rất nhiều cao thủ cấp bậc thần tiên.

- Người không sợ thiên kiếp?

Viên Công không rõ căn nguyên, nhưng Hứa Tiên đúng là tại thời điểm mấu chốt cứu hắn một mạng, tuy rằng trong đó cũng có nguyên nhân Hứa Tiên mở rộng lôi kiếp. Bất quá trong lòng hắn cũng là rõ ràng, cho dù không có Hứa Tiên ảnh hưởng. Hắn lấy loại trạng thái này độ kiếp cũng rất là nguy hiểm, mà hiện tại hầu như là Hứa Tiên bảo vệ hắn độ thiên kiếp.

Trong lòng thầm nghĩ:

- Hắn dĩ nhiên có năng lực hấp thụ thiểm điện, sợ rằng cái loại cảm ứng tâm huyết dâng trào này của chính mình đã ứng ở trên người Hứa Tiên.

- Người nói sao?

Hứa Tiên nhún nhún vai, hắn đúng là sợ, nhưng có người không sợ.

- Vô luận như thế nào, lão phu muốn tạ ơn người lần này đã giúp một tay. Ân này ngày sau tự có báo đáp! Bất quá việc nào ra việc đó, người lại phóng ngựa qua đây đi!

Viên Công lại nâng lên bảo kiếm trong tay.

Hứa Tiên vô hạn thương tiếc nói:

- Đại gia, bỏ đi sao, không thể nào!

Hắn mới vừa rời ở trong Lôi Đình, quanh quẩn sát biên giới sinh tử, xuyên thấu qua hàng ngàn tâm kết, đã triệt để cảm thụ được trình độ cường hãn của Bạch Tố Trinh hiện tại. Đó là một loại lực lượng thâm như uyên hải, không thể đo lường được. Đây đã không phải vấn đề linh lực nhiều ít nữa, mà là loại lực lượng này đã nằm ở một quy tắc càng cao hơn.

Đó đã không thể giản đơn dùng đẳng giai như Địa Tiên, Thần Tiên để đánh giá được nữa. Mà là vốn từ Thượng Cổ, nắm giữ một lực lượng tối cao nào đó.

Viên Công đột nhiên nói:

- Người coi thường lão phu sao?

Hắn độ kiếp tuy rằng tiêu hao rất nhiều linh lực, nhưng cảm nhận được một tầng cảnh giới càng cao hơn, tuyệt đối có thể chém ra một kiếm so với bất cứ lúc nào trong dĩ vãng đều càng mạnh hơn, hận không thể hiện tại vận dụng đến trong kiếm pháp, cùng Hứa Tiên quyết một phen sống mái. Càng đừng nói hắn sau khi trở thành Thần Tiên, linh lực cũng là khôi phục cực nhanh, Hứa Tiên nói:

- Người thắng không nổi, không phải người thắng không được ta, mà là thắng không được nàng! Không tin mà nói, người cứ huy kiếm qua đây đi sao!

- Nói cái gì loạn thất bát tao, được, lão phu tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình!

Viên Công lắc mình lui về phía sau, đem kiếm trong tay giơ lên cao quá đỉnh đầu, khí thế lập tức leo đến đỉnh điểm, mũi kiếm ngưng tụ bạch quang lợi hại.

Kiểm thế làm chỉ, vô luận là yêu ma hay là kiếm tiên, đều tránh né ra xa, rất sợ trở thành cá trong chậu tự nhiên gặp tai họa.

Hứa Tiên lại không làm ra chút phòng ngự nào, hoặc giả tư thái nào khác, kiếm trong tay Viên Công lại một lần nữa biến mất, Hứa Tiên vẫn đang đứng ở chỗ cũ.

- Ca!

Thanh Loan kinh hô một tiếng, trong lòng vô cùng hối hận, liều lĩnh muốn tiến lên, lại bị Vân Yên nắm chặt tay.

Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, nhưng mới vừa rồi đám yêu ma kiếm tiên tránh né ra lại đều phát hiện, không có tiếng nổ kinh thiên động địa, cũng không có kiếm ngân phách sơn liệt địa, như là Viên Công căn bản không có huy kiếm vậy.

Chỉ có Viên Công biết chính mình xác thực đã huy kiếm, hơn nữa trực tiếp bắn trúng Hứa Tiên.

Nhưng một kiếm này cùng cái loại kiếm pháp khí thế to lớn vừa rồi khác nhau, là hắn sau khi độ kiếp linh ngộ vận dụng lực lượng mới. Kiếm khí không hề có thanh thế khai sơn phá địa. Nhưng uy lực của nó lại ngược lại càng cường đại hơn.

1027. Chương 1027: Vương Mặc.

Chương 1027: Vương mặc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Toàn bộ kiếm khí không có chút nào lan tràn ra ngoài, sẽ hoàn toàn bạo liệt ở trong cơ thể Hứa Tiên.

Kỳ thực hắn ở trong nháy mắt huy kiếm đã có chút hối hận. Hứa Tiên tuy rằng có thể tức giận, nhưng dù sao vẫn có ân với hắn. Nhưng lại vẫn chiếu cố Ngao Ly, không nên dưới giận dữ dùng ra chiêu số như thế. Chỉ là hiện tại bát nước đã đổ đi, khó hốt lại được, cũng thực sự không thể tưởng tượng nổi. Lần này, Hứa Tiên chính là có cường đại đi nữa, cũng sẽ phải thần hồn câu diệt thi cốt vô tồn.

Nhưng Hứa Tiên chỉ là ngẩng đầu lên, lộ ra một tia cười khổ:

- Quả nhiên là không có tác dụng gì. đọc truyện mới nhất tại .

Viên Công bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, tay run run chỉ về phía Hứa Tiên:

- Sao..sao có khả năng?

Kiểm khí có thể bỏ ra cả tòa sơn phong bạo liệt ở trong cơ thể, lực phá hoại sản sinh ra chỉ sợ có là Thần Tiên cũng chịu đựng không nổi.

Hứa Tiên cũng nhíu mày:

- Đúng vậy, sao có khả năng?

Vừa rồi trong nháy mắt kia, vì càng thêm thâm nhập cảm thụ cái loại lực lượng này, hẳn thậm chí ngay cả kiếp lồi cũng không có vận dụng. Kiểm khí cường đại ngưng thành một điểm, tiến vào trong thân thể hắn. Nhưng còn không kịp bạo liệt, đã bị hàng ngàn tâm kết hấp nạp.

Nhưng Viên Công không hổ là tâm chí kiên nghị, rất nhanh đã từ trong loại đả kích này khôi phục lại, nhìn Hứa Tiên thật sâu:

- Hứa Tiên, người quả nhiên có chút môn đạo.

Hứa Tiên lắc đầu:

- Không phải ta có môn đạo.

Viên Công nói:

- Trận chiến ngày hôm nay, là ta đã bại!

Dĩ nhiên dùng tới chiêu số cường đại nhất, lại vẫn không thể đả thương đến đối phương, trừ nhận thua ra, đã không còn cách nào khác.

Trong núi một mảnh ồn ào, không người nào biết được vừa rồi rốt cuộc đã phát sinh cái gì, mà ngay cả Thục Sơn đệ tử vốn nên hoan hô nhảy nhót, cũng đều trợn mắt há hốc mồm, không hiểu ra sao.

- Nhưng chờ ta đem mới vừa rồi lĩnh ngộ được hoàn toàn vận dụng đến trong kiếm pháp, nhất định còn có thể trở lại hướng người khiêu chiến.

Viên Công nói:

Hứa Tiên nói:

- Tự nhiên muốn làm gì cũng được.

Viên Công vừa muốn ngự kiếm bay đi, Yến Xích Hà tiến lên ngăn cản nói:

- Viên Công xin dừng bước!

Viên Công dừng bước, quay đầu lại, chỉ thấy Yến Xích Hà thi lễ thật sâu:

- Kiểm tu chi đạo, hôm nay còn chỉ là một hình thức ban đầu, ta cũng vẫn luôn suy nghĩ cải tiến phương pháp, muốn không cần lấy nội đan tinh quái làm cơ sở, chỉ là tư chất dẫn động, vẫn có chút quan khiếu không nghĩ ra. Viên Công kiếm pháp thần thông tất có thể chỉ dạy cho ta!

- Chưởng môn!

Thục Sơn trưởng lão tiến lên khuyên can, càng hướng phía đại địch sinh tử mới vừa rồi thỉnh giáo, chẳng phải là nói pháp môn của chính mình không bằng người sao?

Yến Xích Hà phát tay ngăn bọn họ lên tiếng:

- Ta cũng không nguyện đệ tử trong môn đều biến thành hạng người trời sinh thích chém giết!

Hứa Tiên rất là rõ ràng, Yến Xích Hà là không thích kiếm tiên trăm yêu trừ ma, mà càng chú trọng với tru sát ác quan ngang ngược, bởi vì những người này “ăn thịt người” sợ là so với bất cứ yêu quái gì đều phải nhiều hơn nhiều. Hơn nữa trước khi tru sát tất nhiên tỉ mỉ điều tra, cũng không phải hạng người khinh suất trường kiếm nơi tay, nợ trăm đầu người.

Viên Công nhìn Yến Xích Hà một cái thật sâu:

- Ta tin tưởng người chung quy sẽ có một ngày, có thể tham quan khiêu trong đó, để kiếm đạo không hề chỉ là thủ đoạn tầm thường, khi đó ta sẽ trở lại cùng người so kiếm!

Nói xong liền Nhân Kiếm Hợp Nhất, hóa thành một đạo bạch quang, biến mất tại phía chân trời.

Yến Xích Hà ngẩng đầu lên, thở dài thật sâu, trong lòng vừa mừng vừa vui, vui là vì rốt cục hóa giải được lần đại kiếp này, giữ được Thực Sơn bình yên vô sự. Ưu là vì chung quy không thể đem Viên Công lưu lại, hảo hảo hoàn thiện một chút kiếm tu chi đạo.

- Ca, là ta liên lụy người rồi.

Thanh Loan tiến lên, nhẹ giọng nói.

- Ta hiểu được, ai cũng đều có chuyện cần phải làm, không thể không đến nói! Hơn nữa ta thật cao hứng vì người có thể làm được như thế. Nếu là ngay cả chút nghĩa khí ấy cũng không có, vậy thì vô ích đánh một trận này rồi.

Hứa Tiên vỗ vỗ vai của nàng, loại cảm giác này vẫn là tự bản thân hẳn sẽ thể hội sâu nhất, năm xưa hẳn nếu không phải “không thể không” xuống nước cứu người, sợ rằng cũng sẽ không đi tới một bước này.

Trong trường hợp đó hẳn sẽ không đi cản trở nàng, mà chỉ ở một bên xem nàng phát triển, cũng vào thời khắc nguy hiểm nhất trợ giúp nàng một tay. Hơn nữa ở trong quá trình này mình tâm kiến tính, đối với nàng mà nói cũng là một cực kỳ tài phú cực kỳ quý giá đi sao! Bất quá nàng có thể làm được một bước này, đã để hẳn cũng có chút ngoài ý muốn rồi. Vốn tưởng rằng nàng chỉ là không cam lòng muốn cùng Viên Công so kiếm, hiện tại mới hiểu được nàng suy nghĩ sâu xa hơn nhiều.

Hứa Tiên chấp tay nói với Yến Xích Hà:

- Đa tạ Yến huynh, vẫn chiếu cố Thanh Loan.

Yến Xích Hà nói:

- Thanh Loan cũng là đệ tử ưu tú nhất trong chúng ta, đến trong môn phái lại nói tiếp đi, mời!

Tòa sơn phong bị Viên Công bổ ra kia, chỉ là bình thai tập kiếm của Thực Sơn đệ tử. Thực Sơn động phủ lại ở trên một ngọn núi khác cách đó không xa. Mặc dù cũng chịu tranh đấu lan đến, nhưng may mắn trong tai nạn không bị hao tổn lớn.

Yến Xích Hà cùng Hứa Tiên sóng vai bước vào trong điện, phía sau là Vân Yên và Thanh Loan thấp giọng nói nhỏ. Ở sau nữa đó là Thực Sơn phái trưởng lão. Thực Sơn đệ tử bình thường phân ra hai bên trái phải, thành hàng đứng hai bên đường hoan nghênh, ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên tràn đầy kính nể, kiếm tu so với bất cứ người tu hành nào khác đều phải càng thêm coi trọng thực lực, mà Hứa Tiên vừa rồi đã biểu hiện ra thực lực vô cùng cường đại.

Nhưng Thực Sơn đệ tử trong ánh mắt nhìn về phía Thanh Loan lại tràn ngập cuồng nhiệt sùng bái. Vào lúc môn phái nguy vong, động thân ra tay chống đối với kẻ địch không thể chiến thắng. Hành động này đã khiến nàng trở thành anh hùng trong lòng đệ tử trong môn phái.

Đi tới trên điện, Hứa Tiên cùng Yến Xích Hà tương đối mà ngồi, Thanh Loan vì hai người châm tẩu.

Hai tay Yến Xích Hà nâng lên chén rượu, lấy trà thay rượu, cũng không lời nào cảm tạ hết được. Hứa Tiên cũng nâng chén cùng hẳn nhẹ nhàng đụng một cái. Sau đó uống một hơi cạn sạch, tâm ý nơi đây tất cả thể hiện trong chén rượu.

Sau đó Hứa Tiên lại nhịn không được hỏi:

- Đàn tràng của Phổ Hiền Bồ Tát gần trong gang tấc, nhưng ta thấy nhiều yêu ma như vậy tụ tập coi như toàn bộ không có cổ kị, không biết là vì duyên cớ gì?

Yến Xích Hà nói:

- Ta từ lúc sa sút ở dưới Nga Mi Sơn tới nay, vẫn chưa gặp qua vị chân thần này một lần!

- Vậy thì không biết, nói vậy vị Bồ Tát này vân du khắp nơi, cũng không ở trong vòng đàn tràng này đi sao!

Hứa Tiên đã dừng lại nói:

- Bất quá thắng thần mà nói, ta nghĩ Viên Công nói kỳ thực có vài phần đạo lý. Chung quy lấy nội đan yêu quái làm cơ thạch, cũng không phải phương pháp lâu dài. Đừng nói yêu quái có bao nhiêu phương hại, chỉ nói tu hành thành lập ở trên cơ sở của người khác, tất nhiên không thể vững chắc. Ừm, muốn độ kiếp thành tiên, sợ rằng khó càng thêm khó.

1028. Chương 1028: Vương Mặc. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1028: Vương Mặc. (2)

Yến Xích Hà nói:

- Đúng vậy, ta cũng đang tìm kiếm biện pháp khác, hơn nữa đã có chút thu hoạch, lại có đệ tử tiên tiến học kiếm sẽ có chỗ cải biến. Thận sát vốn là điều thứ nhất kiếm đạo truy cầu, ta cũng không nguyện đại khai sát giới, sát niệm quá nặng, không có lợi cho tu luyện. Hôm nay trong môn phái chỉ có một mình ta vượt qua thiên kiếp, hơn phân nửa chính là bởi vì loại duyên cớ này.

Chư vị Thục Sơn trưởng lão khác ngồi nghe đều là xấu hổ, Yến Xích Hà đem pháp môn chính mình nghiên cứu ra dốc lòng truyền thụ, bọn họ rất nhiều người trước đây kiếm thuật còn ở trên Yến Xích Hà, sau lại lấy dùng nội đan cũng so với Yến Xích Hà cường đại hơn nhiều. Nhưng hết lần này tới lần khác không ai có thể theo kịp cước bộ của Yến Xích Hà vượt qua thiên kiếp.

- Yến huynh cũng không cần quá mức lưu ý Viên Công nói. Khi cần xuất thủ liền cứ xuất thủ, đặc biệt yêu ma hút máu người để tu luyện như Ngô Công Tinh, càng cần diệt cỏ tận gốc, bằng không không biết sẽ tàn hại bao nhiêu tính mệnh.

Theo hẳn thấy, Thục Sơn ngay cả không phải tận thiện tận mỹ, nhưng chỉ cần chính đạo trong lòng không mất, vẫn là lợi lớn hơn hại. Đặc biệt đối với bình dân bách tính mà nói càng là như thế.

Yến Xích Hà nói:

- Tình huống Ba Thục cùng địa phương khác không giống nhau. Ở đây truyền lưu rất nhiều Thượng Cổ vu pháp, không biết có bao nhiêu yêu nhân đã sinh ra pháp bảo tế luyện pháp thuật, xưng là huyết tể. Tuy rằng đều khó thành đại đạo, nhưng chỗ âm độc của nó, ngay cả Nhân Tiên tầm thường đều khó có thể chống đối được. Người bình thường càng chỉ có thể xem như thịt cá. Thậm chí ngay cả Phật môn ôm lòng từ bi đều phát triển ra rất nhiều lưu phái quỷ dị.

- Trong núi càng có rất nhiều thôn dân chưa từng được khai hoá, đem những yêu ma quỷ quái kia thờ phụng thành chân thần, cam nguyện hiến tế tam sinh thậm chí cả người sống. Hơn nữa lại thêm quỷ thành đều ở chỗ này, rất nhiều ác quỷ hoành hành không có kỵ, chỗ hiểm ác đáng sợ thật sự là một lời khó nói hết. Ta để Thanh Loan tọa trấn trong núi, tùy thời chuẩn bị cứu viện, nhưng tổn thất đệ tử cũng có hơn mười người. Ngay cả Thanh Loan cũng có mấy lần gặp nạn. Sơn môn bị công đánh cũng không phải lần đầu tiên, chỉ là lần đầu gặp phải cường thủ như vậy, vạn hạnh không có đệ tử hi sinh.

Hứa Tiên nhìn về phía Thanh Loan, trong thư của nàng lại chưa từng nghe nói qua có gì hiểm ác đáng sợ, thần tình Thanh Loan hơi chút mất tự nhiên cúi đầu nhìn đầu ngón chân, Hứa Tiên cho nàng một ánh mắt để trở về lại tính sổ với người, nói với Yến Xích Hà:

- Ta không ngờ tới trong đó lại khó khăn như vậy. Vì đạo hiệp nghĩa, ta liền kính người một chén.

So với môn phái khác chỉ lo đóng cửa tu luyện, Thục Sơn phái hành hiệp tứ phương cũng khó tránh khỏi sẽ trở thành chim đầu đàn. Mà ở trong loại tranh đấu kịch liệt này không ngừng có thân bằng hảo hữu bị

chết trong tay yêu ma. Thục Sơn đệ tử ghét ác như cừu lại có thể nào mặc kệ. Người khác chỉ đứng ở trong lãnh địa của mình, đối với rất nhiều chuyện ác biết mà không quản, không hỏi tới, ngược lại có thể dễ dàng chỉ trích bọn họ cực đoan.

Bất quá Hứa Tiên cũng cảm giác được, mặc dù là Yến Xích Hà tìm được pháp môn không cần nội đan yêu quái để tu luyện. Khúc mắc giữa Thục Sơn phái cùng Yêu tộc cũng đã định trước khó có thể cởi ra. Khi song phương oán hận chất chứa càng lúc càng sâu đậm, chung quy sẽ có một ngày, bay lên trở thành chiến tranh chủng tộc. Viên Công cố ý muốn tiêu diệt Thục Sơn phái, chỉ sợ cũng vì nhìn thấu then chốt trong này đi sao!

Yến Xích Hà uống qua một chén rượu, cùng Hứa Tiên thoả trò chuyện với nhau vài câu, đứng dậy nói:

- Lần Thục Sơn đại kiếp này, công lao của Thanh Loan lớn nhất.

Kiểm phong của nàng vẫn chưa mạnh đến mức có thể bảo vệ Thục Sơn sơn môn, nhưng đã bảo vệ cho tinh thần của Thục Sơn phái.

Trải qua một trận chiến này, Thục Sơn phái mới xem như đã đoàn kết một lòng, tựa như đem ngoan thiết rèn đúc một phen. Nếu là thực đem môn phái giải tán, lại lập lời thề, vậy thì coi như thực sự tương lai tìm được chuyển cơ, cũng không tìm lại được loại tinh thần này nữa. Đoàn kiếm còn có thể đủ tiếp tục, nhưng đã bị méo mó không còn hình dáng, lại khó có thể khôi phục nguyên dạng.

Rất nhiều lúc nhân sinh cũng không tồn tại dư địa chuyển hoán.

Vỡ thì làm ngọc, lành thì làm ngói.

Thanh Loan vội hỏi:

- Thanh Loan không dám, lực lượng của ta không đủ, căn bản không thể làm được cái gì cả. Nhờ có chưởng môn còn có...ca ca, mới giữ được Thục Sơn phái không việc gì.

Yến Xích Hà mỉm cười:

- Ca ca người tài đại khí thô, ta cũng không có gì có thể thưởng cho người, vả lại thả người ra, không cần thủ ở trong môn phái, theo hần du lãm Nga Mi sơn này một chút đi nha!

Thanh Loan sắc mặt đỏ lên, liếc mắt nhìn Hứa Tiên một cái, vội vã cúi đầu nói:

- Dạ!

Hứa Tiên biết đại chiến vừa qua khỏi, Yến Xích Hà còn có rất nhiều công việc cần phải xử lý, liền đứng dậy nói:

- Yến huynh, vậy ta đây trước hết cáo từ.

Sau đó Thanh Loan đem hai người dẫn tới hậu sơn. Nơi này có tinh xá chuyên cung cấp cấp cho đạo hữu ngoài môn phái nghỉ lại, cách Thục Sơn phái có một khoảng cách. Lúc này cũng không có người ở lại. Bốn phía chỉ có tiếng chim, tiếng suối chảy róc rách, có vẻ thật là thanh tĩnh.

Thanh Loan dọc theo đường đi giới thiệu cảnh trí và chuyện thú vị trong núi. Nàng thân đeo trường kiếm y nguyệt tung bay, vẻ mặt anh khí. Trong lúc nói cười lại mang theo một sự tự tin chưa từng có, lại càng có vẻ mỹ lệ đặc biệt.

Trong lòng Vân Yên rất là vui mừng, năm xưa tuy rằng không muốn, nhưng hôm nay xem ra vẫn là làm đúng. Nàng không nên chỉ là tiểu nha đầu ở bên cạnh mình, cũng phải làm việc gì đó khiến cho nàng kiêu ngạo. Chỉ là liếc mắt nhìn Hứa Tiên một cái, từ lúc rời khỏi đại điện, hần không nói lấy một lời, chỉ là ngắm cảnh sắc giữa núi.

Thanh Loan thỉnh thoả nhìn về phía hần. Thấy hần cũng không có nhìn về phía mình, nguyên bản khuôn mặt tươi cười hưng phấn khó nén lại được không khỏi trở nên buồn bã. Thanh âm cũng dần dần thấp xuống. Đi tới trong tinh xá, thoảng chỉnh lý qua, liền muốn cáo từ, nhưng thấy Hứa Tiên cũng không ngăn cản, không khỏi trong lòng đau xót.

- Hừ, không được khi dễ muội muội ta a.

Vân Yên bỗng nhiên quát một tiếng.

- Tiểu thư!

Thanh Loan cả kinh, đi tới kéo vạt áo của Vân Yên.

Hứa Tiên xoè hai tay ra:

- Ta có như vậy sao? Nhân gia đã lớn như vậy, đều có thể để ta đứng xa một chút, ta nào dám khi dễ nàng.

Không đợi Vân Yên nói, Thanh Loan đã vành mắt đỏ lên:

- Ca, người oan uổng ta!

Trong lòng chua xót khổ sở, hầu như muốn rơi lệ.

Hứa Tiên trách mắng:

- Nói cái gì vô luận như thế nào cũng không cần nhúng tay vào. Chẳng lẽ là muốn cho ta xem người đi chịu chết sao? Ở chỗ này có nhiều nguy hiểm như vậy cũng chưa bao giờ nhắc tới. Người nếu thực có cái gì ngoài ý muốn, chẳng phải là để ta cùng tỷ tỷ người hối hận cả đời.

1029. Chương 1029: Nhớ Kỹ.

Chương 1029: Nhớ kỹ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Yến Xích Hà nói:

- Đúng vậy, ta cũng đang tìm kiếm biện pháp khác, hơn nữa đã có chút thu hoạch, lại có đệ tử tiên tiến học kiếm sẽ có chỗ cải biến. Thận sát vốn là điều thứ nhất kiếm đạo truy cầu, ta cũng không nguyện đại khai sát giới, sát niệm quá nặng, không có lợi cho tu luyện. Hôm nay trong môn phái chỉ có một mình ta vượt qua thiên kiếp, hơn phân nửa chính là bởi vì loại duyên cớ này.

Chư vị Thục Sơn trưởng lão khác ngồi nghe đều là xấu hổ, Yến Xích Hà đem pháp môn chính mình nghiên cứu ra dốc lòng truyền thụ, bọn họ rất nhiều người trước đây kiếm thuật còn ở trên Yến Xích Hà, sau lại lấy dùng nội đan cũng so với Yến Xích Hà cường đại hơn nhiều. Nhưng hết lần này tới lần khác không ai có thể theo kịp cước bộ của Yến Xích Hà vượt qua thiên kiếp.

- Yến huynh cũng không cần quá mức lưu ý Viên Công nói. Khi cần xuất thủ liền cứ xuất thủ, đặc biệt yêu ma hút máu người để tu luyện như Ngô Công Tĩnh, càng cần diệt cỏ tận gốc, bằng không không biết sẽ tàn hại bao nhiêu tính mệnh.

Theo hẳn thấy, Thục Sơn ngay cả không phải tận thiện tận mỹ, nhưng chỉ cần chính đạo trong lòng không mất, vẫn là lợi lớn hơn hại. Đặc biệt đối với bình dân bách tính mà nói càng là như thế.

Yến Xích Hà nói:

- Tình huống Ba Thục cùng địa phương khác không giống nhau. Ở đây truyền lưu rất nhiều Thượng Cổ vu pháp, không biết có bao nhiêu yêu nhân đã sinh ra pháp bảo tế luyện pháp thuật, xưng là huyết tể. Tuy rằng đều khó thành đại đạo, nhưng chỗ âm độc của nó, ngay cả Nhân Tiên tầm thường đều khó có thể chống đối được. Người bình thường càng chỉ có thể xem như thịt cá. Thậm chí ngay cả Phật môn ôm lòng từ bi đều phát triển ra rất nhiều lưu phái quỷ dị.

- Trong núi càng có rất nhiều thôn dân chưa từng được khải hoá, đem những yêu ma quỷ quái kia thờ phụng thành chân thần, cam nguyện hiến tế tam sinh thậm chí cả người sống. Hơn nữa lại thêm quỷ thành đều ở chỗ này, rất nhiều ác quỷ hoành hành không có kỵ, chỗ hiểm ác đáng sợ thật sự là một lời khó nói hết. Ta để Thanh Loan tọa trấn trong núi, tùy thời chuẩn bị cứu viện, nhưng tổn thất đệ tử cũng có hơn mười người. Ngay cả Thanh Loan cũng có mấy lần gặp nạn. Sơn môn bị công đánh cũng không phải lần đầu tiên, chỉ là lần đầu gặp phải cường thủ như vậy, vạn hạnh không có đệ tử hi sinh.

Hứa Tiên nhìn về phía Thanh Loan, trong thư của nàng lại chưa từng nghe nói qua có gì hiểm ác đáng sợ, thần tình Thanh Loan hơi chút mất tự nhiên cúi đầu nhìn đầu ngón chân, Hứa Tiên cho nàng một ánh mắt để trở về lại tính sổ với người, nói với Yến Xích Hà:

- Ta không ngờ tới trong đó lại khó khăn như vậy. Vì đạo hiệp nghĩa, ta liền kính người một chén.

So với môn phái khác chỉ lo đóng cửa tu luyện, Thục Sơn phái hành hiệp tứ phương cũng khó tránh khỏi sẽ trở thành chim đầu đàn. Mà ở trong loại tranh đấu kịch liệt này không ngừng có thân bằng hảo hữu bị chết trong tay yêu ma. Thục Sơn đệ tử ghét ác như cừu lại có thể nào mặc kệ. Người khác chỉ đứng ở trong lãnh địa của mình, đối với rất nhiều chuyện ác biết mà không quản, không hỏi tới, ngược lại có thể dễ dàng chỉ trích bọn họ cực đoan.

Bất quá Hứa Tiên cũng cảm giác được, mặc dù là Yến Xích Hà tìm được pháp môn không cần nội đan yêu quái để tu luyện. Khúc mắc giữa Thục Sơn phái cùng Yêu tộc cũng đã định trước khó có thể cởi ra. Khi song phương oán hận chất chứa càng lúc càng sâu đậm, chung quy sẽ có một ngày, bay lên trở thành chiến tranh chủng tộc. Viên Công cố ý muốn tiêu diệt Thục Sơn phái, chỉ sợ cũng vì nhìn thấu then chốt trong này đi sao!

Yến Xích Hà uống qua một chén rượu, cùng Hứa Tiên thoảng trò chuyện với nhau vài câu, đứng dậy nói:

- Lần Thục Sơn đại kiếp này, công lao của Thanh Loan lớn nhất.

Kiểm phong của nàng vẫn chưa mạnh đến mức có thể bảo vệ Thục Sơn sơn môn, nhưng đã bảo vệ cho tinh thần của Thục Sơn phái.

Trải qua một trận chiến này, Thục Sơn phái mới xem như đã đoàn kết một lòng, tựa như đem ngoan thiết rèn đúc một phen. Nếu là thực đem môn phái giải tán, lại lập lời thề, vậy thì coi như thực sự tương lai tìm được chuyển cơ, cũng không tìm lại được loại tinh thần này nữa. Đoàn kết còn có thể đủ tiếp tục, nhưng đã bị méo mó không còn hình dáng, lại khó có thể khôi phục nguyên dạng.

Rất nhiều lúc nhân sinh cũng không tồn tại dư địa chuyển hoán.

Vỡ thì làm ngọc, lành thì làm ngọc.

Thanh Loan vội hỏi:

- Thanh Loan không dám, lực lượng của ta không đủ, căn bản không thể làm được cái gì cả. Nhờ có chương môn còn có...ca ca, mới giữ được Thục Sơn phái không việc gì.

Yến Xích Hà mỉm cười:

- Ca ca người tài đại khí thô, ta cũng không có gì có thể thưởng cho người, vả lại thả người ra, không cần thủ ở trong môn phái, theo hần du lãm Nga Mi sơn này một chút đi nha!

Thanh Loan sắc mặt đỏ lên, liếc mắt nhìn Hứa Tiên một cái, vội vã cúi đầu nói:

- Dạ!

Hứa Tiên biết đại chiến vừa qua khỏi, Yến Xích Hà còn có rất nhiều công việc cần phải xử lý, liền đứng dậy nói:

- Yến huynh, vậy ta đây trước hết cáo từ.

Sau đó Thanh Loan đem hai người dẫn tới hậu sơn. Nơi này có tinh xá chuyên cung cấp cấp cho đạo hữu ngoài môn phái nghỉ lại, cách Thục Sơn phái có một khoảng cách. Lúc này cũng không có người ở lại. Bốn phía chỉ có tiếng chim, tiếng suối chảy róc rách, có vẻ thật là thanh tĩnh.

Thanh Loan dọc theo đường đi giới thiệu cảnh trí và chuyện thú vị trong núi. Nàng thân đeo trường kiếm y khuyết tung bay, vẻ mặt anh khí. Trong lúc nói cười lại mang theo một sự tự tin chưa từng có, lại càng có vẻ mỹ lệ đặc biệt.

Trong lòng Vân Yên rất là vui mừng, năm xưa tuy rằng không muốn, nhưng hôm nay xem ra vẫn là làm đúng. Nàng không nên chỉ là tiểu nha đầu ở bên cạnh mình, cũng phải làm việc gì đó khiến cho nàng kiêu ngạo. Chỉ là liếc mắt nhìn Hứa Tiên một cái, từ lúc rời khỏi đại điện, hắn không nói lấy một lời, chỉ là ngắm cảnh sắc giữa núi.

Thanh Loan thỉnh thoảng nhìn về phía hắn. Thấy hắn cũng không có nhìn về phía mình, nguyên bản khuôn mặt tươi cười hưng phấn khó nén lại được không khỏi trở nên buồn bã. Thanh âm cũng dần dần thấp xuống. Đi tới trong tinh xá, thoáng chốc lý qua, liền muốn cáo từ, nhưng thấy Hứa Tiên cũng không ngăn cản, không khỏi trong lòng đau xót.

- Hừ, không được khi dễ muội muội ta a.

Vân Yên bỗng nhiên quát một tiếng.

- Tiểu thư!

Thanh Loan cả kinh, đi tới kéo vạt áo của Vân Yên.

Hứa Tiên xoè hai tay ra:

- Ta có như vậy sao? Nhân gia đã lớn như vậy, đều có thể để ta đứng xa một chút, ta nào dám khi dễ nàng.

Không đợi Vân Yên nói, Thanh Loan đã vành mắt đỏ lên:

- Ca, ngươi oan uổng ta!

Trong lòng chua xót khổ sở, hầu như muốn rơi lệ.

Hứa Tiên trách mắng:

- Nói cái gì vô luận như thế nào cũng không cần nhúng tay vào. Chẳng lẽ là muốn cho ta xem ngươi đi chịu chết sao? Ở chỗ này có nhiều nguy hiểm như vậy cũng chưa bao giờ nhắc tới. Ngươi nếu thực có cái gì ngoài ý muốn, chẳng phải là để ta cùng tỷ tỷ ngươi hối hận cả đời. Mới vừa rồi làm trò trước mặt nhiều người, không tiện nổi giận với nàng, lúc này mới nhịn không được phát tác ra. Trong lòng so với nói là phần nộ, không bằng nói là nghi mà sợ đi sao!

- Ca, ta rất nhớ ngươi!

Thanh Loan nhào vào trong lòng Hứa Tiên, khóe mắt đã rơi xuống vài giọt lệ trong suốt.

Trong lòng Hứa Tiên mềm nhũn, giúp nàng lau đi giọt lệ, ôn nhu nói:

- Ta chỉ muốn ngươi nhớ kỹ, vô luận ngươi muốn làm gì, ta đều sẽ ủng hộ ngươi, quyết không bỏ mặc. Cho dù hướng ta xin giúp đỡ, cho dù ngươi biến thành kiếm tiên nữ hiệp cũng là như vậy, bởi vì chúng ta là người một nhà.

- Vâng, ca, ta biết rồi.

Thanh Loan gật đầu.

- Ta cũng muốn ôm!

Vân Yên cũng nhào vào trong lòng Hứa Tiên.

Hứa Tiên đem các nàng ôm vào trong ngực, chỉ thấy các nàng cũng ôm lẫn nhau, dung nhan đều là tuyệt mỹ, nhưng một kiều mị một thanh lệ, có thể là bởi vì nguyên nhân thời gian chờ đợi quá dài, mơ hồ có vài phần tương tự. Lúc này đều là dáng dấp vẻ mặt bình yên, trong lòng hắn cũng cảm thấy bình tĩnh dị thường.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên mới buông các nàng ra, nói với Thanh Loan:

- Đúng rồi, ta có thứ này muốn đưa cho ngươi!

Thanh Loan nói:

- Cái gì?

- Tín vật định tình.

Vân Yên vui cười nói.

Sắc mặt Thanh Loan lập tức biến hồng, không nghe theo nói:

- Tiểu thư!

Lúc này nàng giống như là biến trở về tiểu nha đầu năm xưa kia.

Hứa Tiên cũng nói:

- Không nên nói bậy.

Nói rồi lấy ra một viên Long Hồ Kim Đan:

- Lấy tu vi hiện nay của ngươi, sau khi dùng Kim Đan, hẳn là có thể vượt qua thiên kiếp, trở thành Địa Tiên.

Trong mắt Thanh Loan lại hiện lên một tia thất vọng, ngược lại vui mừng nói:

- Cảm ơn ca!

Hứa Tiên nói:

- Thực trung này yêu ma quỷ quái tuy nhiều, nhưng có thể độ kiếp thành tiên dù sao vẫn là con số cực ít. Người có thể tu thành Địa Tiên, lại dựa vào kiếm đạo chi lợi, sẽ không có gì nguy hiểm cả. Chỉ là trăm triệu lần không thể lại tồn tại suy nghĩ ngốc nát, vàng tan gì đó, để ta cùng tỷ tỷ ngươi phải lo lắng.

Thanh Loan gật đầu đáp ứng, không có chối từ.

Hứa Tiên đột nhiên nói:

- Ngươi cởi giày ra, đi đến trên giường.

Sắc mặt Thanh Loan bỗng dừng đỏ bừng, hơi nhìn sang sắc trời sáng sủa ngoài cửa sổ, đi chậm chậm tới bên giường, vừa đưa ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Vân Yên.

Vân Yên lúc đầu cũng là sửng sốt, nhưng ngay sau đó khóe miệng đã phỉm ra tiểu ý, cố ý thúc giục Thanh Loan.

Hứa Tiên lập tức biết được trong lời nói có chỗ mờ ám, bất quá cũng không có giải thích.

Thanh Loan chậm chạp cởi giày ra, lộ ra bít tất tuyết trắng, mắt cá chân nhỏ và dài, trong mắt cũng tiêu tan vẻ sắc bén thường ngày, trở nên nhu hoà như nước.

Nhưng lời nói kế tiếp của Hứa Tiên để nàng hơi kinh ngạc:

- Ngươi hiện tại liền nuốt vào Kim Đan, khoanh chân đả tọa luyện hóa, ta sẽ dùng kiếp lôi giúp ngươi tiêu hóa!

Vân Yên cười ha ha:

- Muội muội ngốc của ta, ngươi nghĩ đi đâu vậy?

Sắc mặt Thanh Loan càng ửng hồng lên, nhẹ giọng kháng nghị:

- Ta...không có!

- Nghiêm túc chút đi!

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng, ngồi xếp bằng ở trước mặt nàng.

Thanh Loan liếc nhìn hắn một cái, liền theo lời đem Kim Đan ăn vào, nghiêm trang ngồi đả tọa. Kim Đan vừa mới vào bụng. Lúc đầu chỉ là một mảnh cảm giác mát lạnh, nhưng ngay sau đó đã cảm giác được một

bàn tay to lớn dán ở bụng của nàng. Một trận điện lưu tê đại chảy qua, để thể xác và tinh thần của nàng đều run lên. Kim Đan lập tức nóng hổi phát nhiệt, lại giống như vẫn kém hơn nhiệt độ lòng bàn tay của hắn.

- Chớ có phân tâm!

Hứa Tiên trầm giọng nói.

Thanh Loan vội vã thu liễm tâm thần, thu nạp Kim Đan phóng xuất một đạo linh lực.

Thời gian dễ dàng trôi qua. Sắc trời hết tối lại sáng. Hứa Tiên dựa vào căn cơ của Thanh Loan khá thâm hậu, liền dùng nhiều thêm vài phần kiếp lỗi, làm cho Kim Đan hòa tan nhanh hơn chút, cũng dùng kiếp lỗi giúp nàng tẩy luyện thân thể đã bị lỗi kiếp đánh trúng không lâu trước.

Vân Yên tự tại hộ pháp bên cạnh, bất quá vì có Yến Xích Hà ước thúc, cũng không có người đến phía sau núi quấy rầy bọn họ.

Như vậy trôi qua ba ngày ba đêm, Thanh Loan mới mở hai tròng mắt ra, chỉ cảm thấy linh lực trên người tăng nhiều, lại cảm thấy trên người bám vào một tầng ô uế tanh hôi, chính là đem tạp chất trong cơ thể của nàng đều bài trừ ra ngoài.

Chỉ thấy Hứa Tiên đang mỉm cười nhìn nàng, nàng “a” một tiếng, ngự kiếm bay ra đi. Bộ dáng này làm sao có thể nhìn hắn được.

Hứa Tiên kỳ quái nói:

- Sao thế?

Vân Yên nói:

- Đi tắm thì phải, có muốn đi nhìn lên hay không?

Hứa Tiên trợn trắng mắt, Vân Yên nói:

- Nếu ngươi không đi, ta liền đi một mình vậy.

Tảng đá trên vách núi treo một thác nước nhỏ, bọt nước trắng xoá bắn văng ra, rơi vào trên da thịt của nàng, đem toàn bộ ô uế tẩy rửa, hiện lên một tầng hơi nước bạch sắc.

Nước suối cuối mùa thu lạnh lẽo đến tận xương, nàng lại không thềm để ý chút nào, đem tóc dài ẩm ướt buộc lại phía sau, hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy cả người ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều tựa như mở ra, đều thổ nạp thiên địa linh khí, tự nhìn lại bản thân. Chỉ cảm thấy da thịt càng phát ra trắng nõn nhẵn nhụi, dáng người cũng càng thêm cao gầy xuất chúng so với lúc trước. Nói vậy có thể sẽ càng thêm khiến hắn yêu thích đi sao!

Nghĩ đến đây, nàng vội vã ngẩng đầu lên, để dòng nước băng lãnh cọ rửa khuôn mặt của nàng. Nước suối trong suốt từ trên thân thể mềm mại, đường cong động nhân của nàng chảy xuống. Chảy tới tảng đá tròn nhẵn dưới chân của nàng, lại thuận thế chảy tới trong hồ nước. Hình chiếu trong hồ nước trong suốt sắc sảo nhất quang. Giặt sạch sẽ y sam, gấp lại chỉnh tề đặt ở trên tảng đá bên cạnh hồ nước. Kim Ngô Kiếm dựa nghiêng ở bên vách núi, nàng đưa một tay liền có thể chạm đến vị trí.

Lỗ tai của nàng khẽ động, đưa tay chỉ một cái, kiếm quang xuất khiếu đem một mảnh cây cỏ thấp quán rồi trở về trong vỏ kiếm, rừng cây đều đứt gãy rơi xuống, hiển lộ ra thân ảnh của Vân Yên.

Vân Yên không hề có vẻ xấu hổ, cười tủm tỉm đi tiến lên, ánh mắt hung hăng nhìn quét tại thâm sơn của Thanh Loan:

- Tiểu nha đầu vóc người thay đổi thật tốt, có phải là muốn nhờ có công lao của ta!

- Tiểu thư!

Thanh Loan không khỏi lui ra phía sau một bước, bảo vệ ngực, thân hình nàng liền mông lung ở sau màn nước, trong hơi nước.

Vân Yên tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống:

- Người còn biết đến tiểu thư này sao? Từ lúc nhìn thấy ca ca kia của người, người đã không thể nhìn thấy tiểu thư như ta nữa rồi?

- Nào có nha!

Thanh Loan đưa tay vẫy một cái, y sam tự động bay tới, bị nàng từng cái mặc lên trên người.

Vân Yên lại nói:

- Nha đầu không nên mạnh miệng, chúng ta cũng sắp phải đi.

- Cái gì, cấp bách như vậy!

Thanh Loan vội vã quay đầu lại.

- Ca ca người còn muốn đến Động Đình đem thần ấn giao cho Ngao Ly, đi nhậm chức cũng kéo dài không ít thời gian rồi. Chính là bình thường cũng nên đi đến rồi!

1030. Chương 1030: Nhớ Kỹ.(2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1030: Nhớ Kỹ.(2)

Giỏ hoa đón nắng

Thoạt nhìn tình huống hiện nay của người, sợ rằng không có cách nào khác dễ dàng đem tất cả mọi thứ bỏ lại, theo chúng ta rời đi phải không? Mặc dù là người muốn, không chỉ ca ca người sẽ không đồng ý, ta cũng sẽ không đồng ý.

- Vì sao? Lẽ nào các người không vui sao?

Thanh Loan vội vã đi tới bên cạnh Vân Yên, bắt chập sợi tóc ướt sũng.

- Nghĩ linh tinh gì vậy?

Vân Yên vừa nói, vừa giúp nàng chỉnh lý y sam:

- Người có thể tìm được chuyện đáng giá toàn tâm toàn ý đi làm, chúng ta đều thay người mà cảm thấy vui vẻ. Hơn nữa thân tại Lĩnh Nam, muốn tới lui cũng thuận tiện hơn nhiều. Bất quá, Thanh Loan nhi của ta nghĩ câu nói kia đi, cho nên mới mặt ủ mày chau như vậy.

Thanh Loan nhìn Vân Yên, khẳng định gật đầu. Năm xưa khi rời khỏi Hàng Châu, câu nói đó của hấn vẫn vang vọng ở bên tai. Chỉ là khi gặp lại, hấn cũng không hề nhắc tới, khiến trong lòng nàng rất ưu sầu, nhìn không được trách hấn phụ lại ước hẹn lúc đầu.

Vân Yên khẽ thở dài:

- Thực sự là đứa trẻ ngốc, tỷ tỷ chỉ là khuyên người sớm quyết đoán, vô luận như thế nào tỷ tỷ đều sẽ giúp người. Người còn nguyện ý chứ?

- Ân.

Vân Yên nhe răng cười, đem Thanh Loan ôm vào trong ngực:

- Chính là không nguyện ý cũng không được, bởi vì chúng ta muốn ở chung một chỗ không phải sao? Đời này của người định sẵn làm của hồi môn cho tiểu thư ta, chỉ là tiện nghi cho nhân gia! Đến đây, ta giúp người chải đầu.

Khi Vân Yên và Thanh Loan trở về, Hứa Tiên đang đã toạ điều tức. Buổi trưa là thời cơ tốt nhất để hấn tu hành, kỳ thực cũng không cần cố ý bày ra cái tư thế gì. Đến cảnh giới này của hấn, trong lúc đi lại cũng đều luôn luôn hút vào Nhật Linh chi lực, cho dù là ba ngày này, cũng đều chưa từng có lúc nào buông lỏng.

Chủ tinh cũng đã khôi phục cực nhanh, giờ này khắc này rốt cục lại đạt được cảnh giới lượng tinh, làm hắn được thở phào một hơi. Hắn âm thầm cùng khi xưa lượng tinh so sánh, vô luận là chất hay lượng, đều phải hơn xa ngày trước. Nếu dựa theo tiêu chuẩn này tiến hành xuống phía dưới, đợi được chủ tinh hoàn toàn khôi phục, thế tất có thể đạt được sát biên giới độ kiếp.

Hắn đã chuẩn bị không chút do dự lập tức độ kiếp, không chỉ là vì đuổi theo bước tiến của nàng. Thiên hạ loạn tượng đã sinh, các lộ Yêu Thần thực lực xa xa không phải khi trước có khả năng so sánh. Đến lúc đó thực lực của hắn sợ rằng sẽ không chiếm được nửa điểm ưu thế nữa. Mà không đến vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn mượn dùng lực lượng của nàng. Đây không chỉ là vì lòng tự trọng của chủ nghĩa đại nam tử, mà còn là vì từ trong loại lực lượng này của nàng, hắn cảm thụ được nguy cơ nào đó thật sâu.

Loại lực lượng này bản thân chính là một bộ phận của loạn tượng. Thậm chí là chỗ hạch tâm nhất của loạn tượng. Tứ phương Thiên Ma tịch diệt, tạo thành ảnh hưởng cho Yêu Thần xuất thế, tăng thêm tác dụng giống như thêm dầu vào lửa cháy.

Tạm đem rất nhiều loại tâm tư đè ép xuống, Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Các người đã trở lại!

Đã thấy Thanh Loan có chút e lệ trốn ở phía sau Vân Yên, tuyệt không cùng hắn liếc nhìn một cái, không biết đã xảy ra chuyện gì. truyện copy từ

- Hứa Hán vẫn, hôm nay ta là đến cùng người cầu hôn, người mau mau đặt mua lễ hỏi, đem muối muối này của ta lấy vào trong cửa. Nàng đã chờ không nổi nữa.

Vân Yên cười giảo hoạt, vọt đến một bên, đem Thanh Loan phía sau đẩy ra trước.

Thanh Loan chân tay luống cuống, mặt đỏ đến chết được, hận không thể tìm lỗ nẻ để chui xuống. Nàng vốn tưởng rằng Vân Yên sẽ vận dụng ngôn ngữ xảo diệu hay thủ đoạn nào đến giúp nàng. Không ngờ tới lại là thẳng thắn không chịu trách nhiệm như vậy, để nàng hận không thể cùng nàng liều mạng.

- Người đang nói bậy bạ gì đó a!

Hứa Tiên nét mặt già nua cũng có chút ửng hồng.

Vân Yên nói:

- Nói bậy? Lẽ nào người đã quên lúc đầu đã nói như nào rồi sao?

Hứa Tiên vừa định thuận miệng nói đã quên, nhưng chú ý tới một ánh mắt đang chăm chăm vào trên người hắn, nếu là nói như thế, tất nhiên muốn đả thương tâm của nàng. Đó là năm xưa hắn thấy nàng đau buồn ly biệt, liễu lĩnh nói ra lời này. Cho tới bây giờ, vào thời khắc cần phải đối mặt, trong lòng hắn lại có chút hơi khó khăn, dù sao thì nữ tử nhu thuận này vẫn ôn nhu gọi hắn là “ca ca”!

- Tiểu thư, ta không đến!

Thanh Loan chợt hướng phía Vân Yên rống to hơn, bảo kiếm bên hông run loạn, linh khí trên người bốc lên, hoàn toàn thuyết minh hàm nghĩa “Thẹn quá thành giận”.

Sắc trời bỗng nhiên âm u xuống, tiếng sấm nặng nề không ngừng gõ lên ngực người ta.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên, quả nhiên không ngoài sở liệu, phục Kim Đan, Thanh Loan liền đến sát biên giới độ kiếp, chỉ là không ngờ tới sẽ ở trong tình huống như vậy dẫn tới lôi kiếp mà thôi.

Khi Thanh Loan còn đang sững sờ, Hứa Tiên đã phi thân tiến lên, nắm tay của nàng bay về phía bầu trời.

Trong Thục Sơn phái cũng chịu kinh động, đệ tử đều ngự kiếm bay lên, nhìn sắc trời đen kịt, vẻ mặt kinh ngạc và ước ao, nghị luận nói:

- Đại sư tỷ muốn độ kiếp!

Yến Xích Hà cùng một đám trưởng lão vốn đang thương nghị cái gì đó, nghe được động tĩnh cũng đều đi ra quan vọng, có người ngạc nhiên nói:

- Đạo hạnh của Thanh Loan còn chưa tới một bước này đi sao!

Yến Xích Hà nói:

- Các người có điều không biết, Hứa Tiên khi ở Trường An đã luyện thành một lò Long Hồ Kim Đan, chính là Linh Dược đạo gia thượng thừa. Ừm, hẳn là đã cho Thanh Loan dùng một viên, mới có công hiệu như vậy.

- Long Hồ Kim Đan!

Các trưởng lão đều lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, bọn họ nếu là có thể dùng một viên Long Hồ Kim Đan. Cho dù có sát niệm cỡ nào chưa trừ được, tâm ý bất định đều có thể đem đạo hạnh cường ép thúc đẩy tới một bước này. Nhưng cũng biết Long Hồ Kim Đan phi thường trân quý, không phải thường nhân có khả năng thu được, không khỏi than thở:

- Đây cũng là phúc nguyên của Thanh Loan.

Nếu là Thanh Loan thành công, nàng đó là đệ nhị Địa Tiên trong môn phái, đạo hạnh chỉ ở dưới một mình Yến Xích Hà, thậm chí đem một đám sư thúc sư bá cũng vượt lên trước.

Yến Xích Hà hiện ra vẻ vui mừng:

- Đợi được Thực Sơn phái căn cơ vững chắc, sau đó Thanh Loan nàng tất nhiên có thể truyền thừa y bát của Thực Sơn ta.

- Chương môn nói thật đúng.

Mà hôm nay Hứa Tiên đã không đem tiểu thiên kiếp kiếp lỗi này đặt ở trong mắt nữa. Chỉ là còn cần cần thận đáp lại ngoại xâm lấn, nhưng chờ chỉ chờ lát, lại không có một ma đầu nào xuất hiện. Không biết ma đạo vận chuyển đến cùng đã xảy ra vấn đề gì.

Thanh Loan có Hứa Tiên cột thu lỗi này trợ trận, tự nhiên không cần lo lắng độ kiếp nguy hiểm. Giờ này khắc này ẩn thân trong phong lỗi, phẳng phất như trong thiên địa, chỉ còn lại có hai người bọn họ. Trong lòng nàng e lệ ngược lại nhạt dần, xuất ra trường kiếm so với khi đối mặt với Viên Công còn muốn quyết tâm lớn hơn. Trong lòng nàng bao hàm chờ mong lớn lao, nhẹ giọng hỏi:

- Ca, người còn nhớ rõ hay không?

1031. Chương 1031: Sương Mai.

Chương 1031: Sương mai.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lời nói trong tiếng sấm đình tại nhức óc tiêu tán, chỉ còn lại có hình dáng hé miệng ra khi phát âm của nàng. Nàng cũng không dám chắc là hẳn có thể nghe được hay không, nhưng một câu nói ngắn ngủi này đã hao hết toàn bộ khí lực của nàng, tuyệt đối không thể nhắc lại một lần nữa.

Hứa Tiên thắm hít sâu một hơi, nói ở bên tai của nàng:

- Ừm, ta còn nhớ rõ.

Thanh Loan lộ ra dáng tươi cười xán lạn không gì sánh được, ôm chặt lấy hắn, lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra. Nhân Kiếm Hợp Nhất, nghênh đón lỗi đình, bay về phía càng cao hơn.

Hứa Tiên chậm rãi hạ xuống, ngóng nhìn tư thế oai hùng vật lộn cùng lỗi đình của nàng, lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

Khi một đạo điện xà cuối cùng tiêu tán, mây đen từ đó tản ra, quang trụ lóe sáng vừa đến từ trong lỗ hổng mây đen rơi xuống, thân ảnh của nàng bao phủ ở bên trong.

Trong không khí tràn ngập khí tức đặc biệt khi Lôi Đình qua đi, Thanh Loan hít một hơi thật sâu, cảm thấy thần thanh khí爽 trước giờ chưa từng có.

- Chúc mừng đại sư tỷ vượt qua thiên kiếp!

Đồng đạo Thực Sơn đệ tử ngự kiếm tiến lên chúc mừng, Thanh Loan nhất nhất hoàn lễ.

Có người còn cẩn thận hỏi:

- Sư tỷ người trong những ngày này đều là đang tu hành sao?

Những Thực Sơn đệ tử khác đều là vĩnh tai lên lắng nghe.

Thanh Loan thần nhiên nói:

- Đúng vậy!

Chúng Thực Sơn đệ tử cùng nhau thở phào một hơi, tuy rằng không có người dám đến phía sau núi quấy rầy, nhưng đại sư tỷ liên tục ba ngày không ra ngoài, ở cùng một chỗ với nam nhân khác, khiến trong lòng bọn họ rất lo lắng.

Thanh Loan chợt minh bạch suy nghĩ trong lòng bọn họ, sắc mặt đỏ lên, nhếch mày nói:

- Không được suy nghĩ linh tinh!

- Dạ, dạ, dạ.

Yến Xích Hà tán thán nói:

- Quả nhiên là tư chất thiên tài.

Thanh Loan khiêm tốn nói:

- Chẳng môn quá khen, Thanh Loan chỉ là vận khí khá tốt, dùng thêm mấy vị linh dược mà thôi.

- Không cần tự coi nhẹ mình, người bên ngoài coi như là có phúc nguyên của người, cũng không đạt được trình độ hiện nay của người. Phần linh tính này sợ là kiếp trước đã tu luyện được.

Thanh Loan cười cảm ơn, lại đi tới bên cạnh Hứa Tiên:

- Ca, đã nhiều ngày đều hao phí trên tu hành, còn chưa kịp dẫn các người đi du lãm một chuyến trong Nga Mi Sơn.

Nàng nghe được lời thừa nhận của Hứa Tiên, tư vị trong lòng cùng mới vừa rồi khác nhau rất lớn. Trong ánh mắt nhìn về phía Hứa Tiên chung quy mang theo vài phần vui mừng, xấu hổ. Chỉ ngóng trông rời khỏi tầm mắt của mọi người, cùng hắn ở chung thêm chút thời gian, mới không phụ tràng gặp lại sau khi phân ly đã lâu này.

Hứa Tiên thấy tinh thần Thanh Loan có vài phần mệt mỏi rồi, liền khuyên nhủ:

- Du sơn không vội nhất thời, người vừa mới vượt qua thiên kiếp, thân thể còn có chút suy yếu, vẫn là trước hết nghỉ ngơi một chút cho khỏe đã. Vừa vặn ta đây cũng có mấy viên linh dược, giúp đỡ người nhanh chóng khôi phục linh lực.

Thanh Loan tự nhiên vô cùng ưng thuận, liền lại trở về trong tinh xá phía sau núi. Hứa Tiên lấy ra mấy loại linh dược cho nàng ăn vào, để nàng đả tọa với điều tức một chút. Lời nói cũng càng thêm vài phần ôn hòa. Từ khi ở trong lôi đình đáp ứng nàng câu nói kia, tâm tình của hắn cũng có chút cải biến, nhìn dung nhan của nàng thanh lệ như thế. Trong lòng cũng có thêm vài tia tạp niệm, không thể lại đem nàng đơn giản coi như muối muối để đối đãi được nữa.

Không khỏi nhớ tới khi mới gặp, tiểu nha hoàn ngăn ở trước mặt hắn thay tiểu thư đòi lại công đạo kia. Chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày đối với nàng gánh vác một phần trách nhiệm đây? Khi đó nàng còn chỉ là tiểu mỹ nhân xấu tính, hôm nay đã thành thực hơn rất nhiều, cũng mỹ lệ hơn nhiều. Kiểm trang hiển lộ

dáng người thon thả, so với năm xưa càng nhiều thêm vài phần đường cong ôn nhu, phẳng phất như là cây ngọc trong gió xuân, đậm chồi nảy nở.

Thanh Loan điều tức hoàn tất rồi đột nhiên hần đang chăm chú nhìn mình. Đầu tiên là ngưng ngừng tránh né khỏi tầm mắt, ngay sau đó liền ngẩng đầu lên cùng hần đối diện, trong mắt đã không còn e dè, ngược khiến Hứa Tiên xấu hổ, sờ sờ mũi dời trọng tâm câu chuyện nói:

- Cảm giác thế nào?

Vân Yên mặc dù không có nghe được vừa rồi bọn họ đối thoại ở trên bầu trời, nhưng dựa vào năng băng tuyết thông minh, lập tức phát giác ra manh mối, hướng phía Thanh Loan chất vấn nói:

- Thành thật ăn nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Hừ, không nói cho người!

Thanh Loan vươn hai tay nắm lấy tay của Hứa Tiên:

- Ca, không được nói cho nàng.

Thần tình ngây thơ thật là động lòng người, để Hứa Tiên nhìn không được đưa tay xoa bóp gương mặt tròn bóng của nàng:

- Được, chúng ta nói cho nói cho nàng.

- Chịu không nổi các người.

Vân Yên lắc đầu:

- Còn muốn đi ra ngoài không?

Thanh Loan liền thoáng chỉnh lý lại, sau đó dẫn hai người du lãm một vài danh thắng cổ tích ở Nga Mi Sơn, trong đó không thiếu được tất nhiên là Nga Mi kim đỉnh Đại Nga Phong.

Vì cũng đang nhàn rỗi, cũng không cần cưỡi mây hay ngự kiếm, chỉ dọc theo sơn đạo từ từ mà đi. Lại thêm đang là cuối mùa thu, gió núi lạnh lẽo, sơn đạo có mấy hương khách lên núi dâng hương.

Thăng đến sạn đạo gián đoạn màn trời lam sắc, mây trắng bay quanh, phàm khách chỉ đành nhìn mây mà than thở rồi quay trở lại, không dám mạo hiểm đi lên trong mây khói bồng bềnh này.

Ba người tự nhiên không cần để ý tới, xuyên mây mà qua, rốt cục đi tới trên đỉnh núi, chỉ thấy một tòa đại điện hoàng đồng. Ở dưới ánh mặt trời chiếu ra xích sắc quang mang rực rỡ. Phật điện miếu thờ khác, càng khó có thể đếm hết được. Gió núi đưa tới từng trận tiếng chuông, tiếng gõ mõ tụng kinh hỗn tạp, khiến lòng người hướng ra xa, bỗng nhiên sinh ra suy nghĩ lễ phật.

Hứa Tiên đứng ở trước điện ngẩng đầu nhìn, trong lòng đã có suy nghĩ của hần. Năm xưa nương tử đi tới trên núi Nga Mi này, được Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát chỉ điểm, mới có thể tới tìm được bản thân, vị “ân nhân” nghìn năm trước này. Đang trong lúc suy nghĩ, một mảnh mây hồng ngũ sắc từ trên trời giáng xuống, cùng với thiên hoa bay loạn, đàn hương mờ mịt.

Cùng lúc đó, thế giới phẳng phất như ở trong nháy mắt yên tĩnh lại. Hứa Tiên chỉ thấy trong đỉnh đồng trước điện, khói tím lượn lờ đã không còn thay đổi hình dạng nữa, lá thông rơi xuống dừng lại ở giữa không trung, mà ngay cả biển mây pháp phông bất định cũng triệt để yên tĩnh lại. Còn Thanh Loan đang cười giới thiệu nguồn gốc của một tấm bia đá với Vân Yên, Vân Yên thì hứng thú nghiêng tai lắng nghe, cũng đều hoàn toàn yên tĩnh lại. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hứa Tiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời trên đỉnh đại điện, bạch y đại sĩ chân đạp đài sen, cầm trong tay tịnh bình, từ trên trời giáng xuống. Mặt như liên hoa trắng rằm, thần thái an tường tự nhiên, phía sau một vòng quang vầng, khiến người vừa thấy liền sinh ra suy nghĩ vượt xa trần tục. Chính là đại từ đại bi Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát, đang nhìn Hứa Tiên, khẽ mở môi đỏ nói:

- Hứa Hán văn!

- Có đệ tử!

Không biết Bồ Tát vì sao giáng thế. Hứa Tiên bắt chắp kinh ngạc trong lòng, vội vã thi lễ. Đối với vị Bồ Tát nổi danh thiên hạ, đạo hạnh khó có thể đo lường được này, không dám có chút bất kính nào.

1032. Chương 1032: Ôn Nhu.

Chương 1032: Ôn nhu. đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Người chẳng lẽ không biết?

Đối với một đôi ánh mắt này, Hứa Tiên chỉ cảm thấy trong lòng toàn bộ suy nghĩ đều không thể nào giấu kín được:

- Đệ tử ngu dốt chẳng lẽ là vì nương tử nhà ta?

Quan Thế Âm Bồ Tát nhắc tay nói:

- Đúng vậy, Bạch Tố Trinh vốn là một mảnh trạch tâm nhân hậu nhưng đi theo Long tộc chi pháp. Ma niệm trong lòng dần dần nảy sinh, lại được Thượng Cổ thần niệm. Người cũng biết, nàng đoạt được lực lượng này, vốn không nên tồn tại trên hậu thế. Nếu là tùy ý làm vậy, sẽ tạo ra họa hoạn không thể coi thường được.

- Vốn không nên tồn tại trên đời sao?

Trong lòng Hứa Tiên khiếp sợ, không ngờ tới Quan Thế Âm Bồ Tát sẽ nói ra lời nói xác định như thế, lại vội vã thi lễ:

- Trong lòng ta cũng thường có lo lắng, lại không biết nên làm thế nào cho phải, còn thỉnh Bồ Tát chỉ điểm.

- Thiên đình đã thương nghị kế sách thảo phạt rồi, để tránh dương hổ làm loạn.

Quan Thế Âm tự than thở một câu.

- Thiên đình thảo phạt! Nương tử ta, nàng không phải là Tử Vi cung tinh tú sao? Hơn nữa cũng không làm ác, thế nào lại bị thảo phạt? Nếu vì có được thần niệm Yêu Thần nên bị thảo phạt, vậy những kẻ có được thần niệm Yêu Thần kia không biết đã có bao nhiêu, sao không thấy Thiên đình đánh xuống một binh một tốt nào?

Hứa Tiên kinh hãi không ngờ tới nương tử mình dường như cái gì cũng chưa làm, Thiên đình sẽ lại có quyết định như thế, nhịn không được lớn tiếng cãi lại.

- Người không biết nguyên do trong đó, cũng không có gì kỳ quái. Nhưng việc này Tử Vi Đại Đế cũng mở miệng đồng ý, ta vốn ôm lòng từ bi, nên đã hướng Ngọc đế cầu tình, mới được tạm hoãn. Cởi chuông cần có người buộc chuông, rất nhiều nhân duyên đều do người dựng lên, cũng nên vì người mà tiêu diệt!

Quan Thế Âm Bồ Tát đưa tới một cây liễu, từ trong Ngọc Tịnh bình bay ra một giọt nước trong suốt bay xuống trong lòng bàn tay của Hứa Tiên.

- Bồ Tát muốn ta làm cái gì?

Hứa Tiên nhú mày, không nghĩ tới sự tình đã chuyển biến xấu tới một bước này:

- Ta nhất định không thể làm hại nương tử của ta được!

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Không phải hại nàng, mà là cứu nàng! Vật này tên là “Sương mai”, người cho nàng ăn vào, liền đánh tan ma niệm, trả lại diện mục sẵn có của nàng.

Chỉ là cần phải hành sự cẩn thận, chớ để bị nàng biết được. Bằng không ma niệm bùng cháy mạnh, chiếm cứ thượng phong, người cũng không phải đối thủ của nàng.

Hứa Tiên nhìn “Sương mai” trong lòng bàn tay, thần sắc biến ảo biến ảo bất định.

Quan Thế Âm Bồ Tát tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ nói:

- Đừng ôm tâm tư may mắn!

Nói rồi liền ngự quang mà đi. Chỉ còn lại thanh âm yếu ớt xoay chuyển ở trong núi, tiếng chuông cũng theo đó truyền vào trong tay.

Yên khí bốc lên, lá thông rơi xuống đất, biển mây trôi bồng bềnh, tất cả đều đã khôi phục lại như cũ.

- Phu quân, người thế nào?

Vân Yên rất giỏi quan sát sắc mặt, lời nói, lập tức cảm thấy Hứa Tiên có gì không đúng.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Không có gì, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới vài sự tình.

Nếu không phải “Sương mai” vẫn ở trong lòng bàn tay, quả thực muốn hoài nghi mới vừa rồi là mới vừa rồi là một giấc mơ. Dem “Sương mai” thu vào trong Công Đức Ngọc Bài, tâm tình trong khoảng thời gian ngắn trong khoảng thời gian ngắn lại khó có thể khó có thể bình tĩnh lại được.

Vân Yên thông minh không có truy hỏi là chuyện gì, mà đem trọng tâm câu chuyện kéo ra, nói đến tấm bia đá Thanh Loan vừa mới giới thiệu.

Ba người ở trên kim đỉnh du ngoạn một vòng, Hứa Tiên lưu tâm quan sát, lại phát hiện phát hiện quả nhiên giống như mấy Thực Sơn đệ tử đã nói. Miếu thờ trong núi tuy nhiều, nhưng cũng không có người tu hành đạo hạnh cao thâm nào tồn tại. Sắc trời đã muộn, trải qua Thanh Loan giới thiệu ở trong một tòa miếu thờ nếm thử một bữa cơm chay. Cũng quyền chút tiền nhan đèn, vị tăng tiếp khách thấy hắn ra tay hào phóng, càng trở nên ân cần, khuyên bọn họ ở lại trong phòng khách ngủ lại một đêm, để ngày mai có thể thưởng thức mặt trời mọc trên kim đỉnh.

Hứa Tiên tự nhiên đáp ứng ở lại, liền do hắn an bài một gian khách phòng. Trong phòng bố trí rất là lịch sự tao nhã, vả lại trước thềm uyên, vách đá cheo leo, nhìn qua song cửa sổ một cái, trắng sáng trắng sáng treo tại biển mây trên đỉnh mây, quả nhiên là núi cao trăng nhỏ, cảm giác buồn phiền cũng thư giãn hơn rất nhiều.

Không khỏi nhớ tới một bài thơ của Lý Thái Bạch, liền thì thầm ngâm:

- Nga mi sơn nguyệt bán luân thu, ảnh nhập bình khương giang thủy lưu. Dạ phát thanh khê hướng tam hạp, tư quân bất kiến hạ du châu.

Vân Yên từ phía sau ôm lấy hắn:

- Phu quân là nhớ vị vua nào đấy?

Hứa Tiên cười cười nói:

- Không có gì ngoài giai nhân trước mắt, không dám có chút suy nghĩ khác thường. Bất quá ngày mai ta sẽ chuẩn bị xuất phát, đi đến Động Đình hồ đem thần ấn giao cho Ngao Ly, thuận tiện cùng Động Đình hồ quân hiện tại thương lượng một chút, xem có thể giải quyết hòa bình được hay không.

Vân Yên ngoài ý muốn nói:

- Vội vã như vậy sao?

Nàng vốn là lấy lời này đến nhắc nhở Thanh Loan, không ngờ tới thật sự sắp rời khỏi như thế.

Hứa Tiên nói với Vân Yên:

- Người cứ ở lại chỗ này thêm vài ngày bởi Loan nhi, ta cùng Bạch tỷ tỷ của người đi là được, việc này xong xuôi lại trở về đón người.

- Nguyên lai là nhớ Bạch tỷ tỷ!

Vân Yên nhăn mày lại, nàng không dễ ghen tuông vớ vẩn, nhưng cùng Thanh Loan gặp nhau ngay cả một ngày cũng không đến, đã muốn rời khỏi, lẽ nào người làm ca ca này sẽ không sợ muội muội thương tâm sao?

Hứa Tiên nhẹ nhàng thở dài, buồn bã nói:

- Thật sự mà nói, ta rất lo lắng cho nàng.

Nếu không có việc hôm nay, thế nào cũng muốn ở lại trên núi thêm vài ngày, bởi đáp Thanh Loan thật tốt.

Vân Yên rất ít thấy Hứa Tiên sầu lo như thế, liền gật đầu:

- Được rồi, ta sẽ đi nói với Loan nhi!

- Ca ca, tiểu thư, các người không cần lo lắng cho ta!

Thanh Loan đẩy cửa, bưng nước tiến đến:

- Ca, người có chuyện gì cứ mặc đi làm. Chúng ta tu là đạo trường sinh, chẳng lẽ còn sợ không có thời gian gặp nhau hay sao?

Hứa Tiên cùng Vân Yên nhìn nhau cười:

- Vậy thì đa tạ Loan nhi.

Mất thấy đêm đã về khuya, khi Thanh Loan chuẩn bị xin cáo lui, Hứa Tiên đã nói:

- Người ở lại đi! Đã lâu không gặp, còn chưa có thể hảo hảo trò chuyện đấy!

Vốn là lời nói tương đối đột ngột, nhưng khi hắn nói, lại cảm thấy tất nhiên.

Sắc mặt Thanh Loan đỏ lên, nhẹ giọng đồng ý.

Khi màn che hạ xuống, ba người trên giường lớn mặc nguyên y sam mà ngủ. Hứa Tiên trái ôm phải ấp, nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng. Vòng eo của Thanh Loan vẫn như trước nhu nhược tình tứ như liễu. Chỉ là cảm giác khi chạm vào ngực, lại tựa như có biến hóa không nhỏ. Mùi thơm ngát nhàn nhạt truyền đến, trong lòng hắn lại kỳ dị không có bao nhiêu tạp niệm. Ngược lại cảm thấy trong lòng rất là thỏa mãn, không cầu gì hơn nữa.

Thanh Loan nguyên bản còn có chút khấn trương. Nhưng phát giác hắn chỉ là đem chính mình nhẹ nhàng ôm lấy.

1033. Chương 1033: Ôn Nhu. (2)

Chương 1033: Ôn nhu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Thân thể cũng dần dần trầm tĩnh lại, đem đầu dựa trên bộ ngực rắn chắc của hắn, nghe tiếng tim hắn đập thành thịch. Đối diện Vân Yên một đôi mắt sáng ánh lên vẻ mỉm cười, vươn tay đến cùng tay nàng giao nhau, nắm chặt một chỗ. Cảm giác toàn bộ ưu tư từ lúc chia ly đến nay, vào thời khắc này đều được hóa giải.

Trong khoảng thời gian ngắn chỉ có tiếng hít thở bình hòa của ba người, cùng với gió núi thổi qua vách, quanh quần ở trong căn phòng nhỏ.

- Hoàn hảo!

Thanh âm vui mừng của Hứa Tiên đánh vỡ yên lặng.

- Hoàn hảo cái gì?

Vân Yên, Thanh Loan cùng nhau hỏi.

- Hoàn hảo người còn đang ở bên cạnh ta!

Hứa Tiên cười nói với Thanh Loan, đem nàng ôm chặt vào trong lòng. Cố nhiên trong lòng có chút lo lắng, nhưng giờ này khắc này nàng nếu không ở bên cạnh, thì sẽ buồn bực như mất mát gì đó sao?

Trong lòng Thanh Loan ngọt ngào, bỗng nhiên ngửa đầu ở trên giường mặt của hắn nhẹ nhàng hôn một cái, liền lại cúi đầu xuống thật sâu.

Hứa Tiên bình thản như thường hưởng thụ một nụ hôn này.

Vân Yên giả vờ ai oán nói:

- Lẽ nào ta chính là người thừa sao?

Hứa Tiên cười ha ha:

- Hoàn hảo các người đều ở đây!

Hai tròng mắt nâng lên cảm đầy của Thanh Loan, nhìn thẳng vào hai tròng mắt của nàng nói:

- Nếu là người không chê ca ca là đồ háo sắc, ta nguyện ba người chúng ta vĩnh viễn đều có thể có thời khắc như này.

Không cần nghe câu trả lời gì, đôi mắt của nàng đã biểu lộ toàn bộ tâm nguyện, trong lòng nàng "hắn là hoàn mỹ không có nửa phần tỳ vết nào, như là muốn hạn định một ước hẹn mới, hoặc là đánh xuống một dấu mốc nào đó, hắn cúi đầu hôn lên trên bờ môi mềm của nàng, cũng không phải là một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Mà là không chút do dự mở ra hai hàm răng, ôn nhu mà bá đạo cướp lấy cái lưỡi thơm tho kia.

Thanh Loan chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh âm âm, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đình trệ trong chốc lát. Giống như so với trùng kích khi độ kiếp còn muốn to lớn hơn, tay ngọc nắm chặt bàn tay của Vân Yên, mới dần dần khôi phục một ít bình tĩnh, chỉ cảm thấy trong lòng có một thứ gì đó muốn lan tràn ra.

Thẳng đến Hứa Tiên kết thúc nụ hôn này, Thanh Loan mới chậm rãi mở hai tròng mắt ra, nhìn hắn, trong ánh mắt càng thêm vài phần không muốn xa rời.

Vân Yên lấy tay ủng hộ:

- Hiện tại các người đều đã được đền bù mong muốn.

Hứa Tiên nói:

- Đừng nói ta giống như đã tính toán mọi cách.

Vân Yên nói:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- Thực sự là ba ngày không đánh thì nhà đột nóc, dám trêu chọc phu quân của mình, hôm nay không thể không dùng gia pháp được!

Hứa Tiên giơ tay liền đem nàng lật người đặt ở trên giường, nhắm ngay kiều đồn đánh một cái.

- Người cũng chỉ có thể khi dễ ta, nếu là Bạch tỷ tỷ, thế nào cũng ngược lại chơi coi.

Vân Yên không nghe theo giầy dũa.

Thanh Loan kỳ quái nói:

- Bạch tỷ tỷ thế nào?

- Đúng vậy, người còn không biết.

Hứa Tiên than nhẹ một tiếng, đem chân tướng sự tình giảng thuật lại một lần.

- Thì ra là thế.

Trong lòng Thanh Loan một tia u oán kia cũng tiêu tan thành mây khói:

- Nếu là khăn cấp như thế, ca người vẫn không nên dừng lại thêm nữa.

- Cũng không có gì khẩn cấp.

Trong lòng Hứa Tiên đã có rất nhiều sầu lo và do dự, thay đổi đề tài nói:

- Hiện tại người cũng phải hảo hảo nói thật những kinh lịch tại Thục trung, bằng không ta cũng sẽ phải thi hành gia pháp.

Thanh Loan xấu hổ bảo vệ cái miệng, thoáng do dự một chút, những chuyện không viết trong thư từ kia, rốt cuộc có thể vào thời khắc này êm tai kể lại. Trong lời nói nhỏ nhẹ, bất tri bất giác đã vượt qua đêm trường.

Có hòa thượng tiếp khách tới gõ cửa thông tri bọn họ đi ngắm mặt trời mọc. Hứa Tiên đáp ứng một tiếng, chỉnh lý lại y sam có chút mất trật tự. Từ biệt Vân Yên và Thanh Loan lưu luyến không rời, liền bước lên cửa sổ vút khoảng không mà bay đi, hướng tới đông phương nhìn một cái, một vòng kim nhật đang ở dưới biển mây nổi lên, vạn đạo hà quang hừng hực thiêu đốt.

Hắn cũng không cho rằng Quan Thế Âm Bồ Tát hạ phạm là chuyên môn để lừa dối hắn, đến đối phó nương tử. Không nói đến cái gì đại từ đại bi, nhưng chỉ bằng vào loại thực lực bí hiểm ấy, nương tử nàng cho dù nắm giữ đại năng nào đó, dù sao thời gian còn chưa đủ, kiên quyết không phải đối thủ của vị Bồ Tát này.

Nếu thực sự là muốn đối phó nương tử, hà tất tốn thêm một phen công phu đến tìm mình, mà không tự mình xuất thủ đây?

Nhưng hắn cũng không dự định cả tin lời nói từ một phía của ai đó, trước hết lấy được một ít sự tình xác nhận, sau đó lại quyết đoán lần nữa. Mà trước đó hắn phải theo ở bên cạnh nàng.

Hứa Tiên không tiếc tiêu hao kiếp lồi kiếp lồi phi hành, hầu như chỉ trong chớp lát, đã bay tới trong núi Thanh Thành. Nàng đã đứng ở trước cửa động phủ chờ đợi, dáng dấp ôn nhu ân cần kia khiến hắn vững tin nàng lại khôi phục thái độ bình thường.

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Tố Trinh có chút kỳ quái nói:

- Quan nhân, sao đã trở lại nhanh như vậy?

Hứa Tiên thật tình thành ý nói:

- Không yên lòng về người!

Bạch Tố Trinh cười nói:

- Lại lừa gạt làm ta vui, yên tâm đi, ta đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

Hứa Tiên nói:

- Như vậy thực cảm thấy không sao chứ?

- Cái đó, ta nói cũng có vài phần đạo lý. Cái gọi là ma do tâm sinh. Những ma niệm này vốn là một bộ phận trong bản tâm của ta. Hơn nữa có đôi khi quan nhân người thực rất đáng trách.

Bạch Tố Trinh vội vã che miệng lại, một bộ biểu tình “nói lỡ miệng”.

- Do đó người vừa vặn có thể mượn cơ hội đến giáo huấn ta một chút!

Hứa Tiên giật nhẹ khóe miệng, phi thường khắc sâu lý giải, cái gọi là ma niệm xuất phát từ đâu.

Bạch Tố Trinh vội vã xua tay:

- Ta không phải có ý này!

Hai người hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên cùng nhau cười, Bạch Tố Trinh chủ động ôm lấy hắn:

- Hoan nghênh quan nhân đến!

Hứa Tiên nói:

- Theo ta đi Động Đình hồ một chuyến nhé! Ta sẽ khuyên Động Đình hồ quân giao ra mai thần ấn kia, chỉ mong hắn sẽ đáp ứng. Ta đã phái Kim Ưng truyền tin, để Ngao Ly đến Động Đình hồ, nàng đúng là rất muốn gặp người đây.

- Nếu như hắn dám không đáp ứng, ta sẽ đánh hắn đến đáp ứng mới thôi. Người dám động một sợi lông của Ngao Ly, đi tìm chết cho ta đi!

Bạch Tố Trinh dùng thanh âm đồng dạng động nhân dễ nghe, bỗng nhiên nói ra lời nói đột ngột như vậy.

Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng thần tình thay đổi rõ ràng, nặng nề thở dài một hơi.

- Không được phép thở dài với ta!

Bạch Tố Trinh vươn hai tay giống như bạch ngọc ra, phân biệt véo lên hai cái lỗ tai của hắn.

- Được, được rồi mà!

Hứa Tiên thiếu khí vô lực đáp ứng.

- Không được quay về phía ta nhiều mày nhăn mặt!

Bạch Tố Trinh hai tay vừa lộn, lại dùng hai ngón út kéo ra khóe miệng của Hứa Tiên, hướng ra hai bên tạo thành dáng tươi cười.

- Được, được!

- Không được phép trả lời có lệ với ta!

1034. Chương 1034: Ma Đầu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1034: Ma Đầu

Thân ảnh Bạch Tố Trinh chợt lóe, đã đến phía sau hắn, cánh tay ra sức ôm lấy cổ hắn, mơ hồ có thanh âm “đát băng” truyền ra.

- Ách... Nương tử tha mạng!

Hai người cùng nhau bay về phía Động Đình hồ, quanh thân Hứa Tiên bao trùm thiểm điện, thân hình cũng nhanh tựa lôi đình. Mà nhìn phía Bạch Tố Trinh bên cạnh, phía sau kéo dài một chuỗi huyền ảnh hắc sắc, cùng với nói là phi hành, chẳng bằng nói là không ngừng chớp động về phía trước, vô thanh vô tức, tốc độ cũng là cực nhanh, thành thạo bay ở một bên.

Bạch Tố Trinh thấy Hứa Tiên có chút trầm mặc, đuôi lông mày khẽ nhíu:

- Thế nào, chê ta không đủ ôn nhu?

Trong lòng không hiểu có chút khẩn trương.

Hứa Tiên lại thành thật nói:

- Không, rất ôn nhu, mặc dù là người hiện tại cũng rất ôn nhu.

- Quá chậm!

Bạch Tố Trinh bỗng nhiên nắm lấy tay hắn, lấy tốc độ nhá hơn bay về phía trước.

Hứa Tiên nhìn lại về phía trước, nhìn không thấy biểu tình của nàng, chỉ mơ hồ có thể thấy được bên má nàng một tia đỏ ửng, cùng với khóe môi hiện lên mỉm cười.

Hai người đi cực nhanh, không bao lâu sau, đã đi tới trên một mảnh yên ba mệnh môn, chính là Vân Mộng Trạch năm xưa, Động Đình hồ hôm nay.

Ngao Ly chưa đuổi tới, Hứa Tiên liền thi triển Thông Thiên Nhân, tìm kiếm tung tích của Động Đình hồ quân, để cùng hắn trao đổi thương lượng chuyện hồ này. Ánh mắt của hắn xuyên thẳng vào sâu trong yên ba, cũng thấy rõ mấy tinh quái, nhưng đều ngay cả Địa Tiên cũng không phải, hiển nhiên lại càng không phải Động Đình hồ quân. Trong lòng có chút kỳ quái, Động Đình hồ quân này lưu lại ở trong Động Đình hồ, đã chạy đi nơi nào rồi.

Hắn lại nhìn quét những ngọn núi quanh hồ, nhưng vẫn như cũng không có thu hoạch gì. Thẳng đến đảo qua một ngọn núi phía bắc hồ, mới dừng ánh mắt lại.

Chỉ thấy trên đỉnh núi một mảnh bình địa, một đoàn khất cái quần áo rách nát, trần truồng đang vây quanh một đài cao do gỗ gỗ dựng thành. Trên đài ột thiếu niên thanh tú đang giơ lên ột cái gậy trúc xanh biếc, hằng hái nói cái gì đó. Phía sau hắn cách đó không xa, một thiếu niên lông mày rậm đang cười ha hả không ngừng.

Hứa Tiên cười lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới tổng đàn Cái Bang trong truyền thuyết chẳng phải ngay ở trên Quân Sơn này. Bọn họ chỉ sợ cũng cầm cây gậy tới đón vị bang chủ Cái bang kia. Khi đang muốn đi dời ánh mắt đi, đã thấy dị biến đột nhiên phát sinh. Mấy tên khất cái bỗng nhiên hướng về hai thiếu niên trên đài lao tới, bị thiếu niên thanh tú lấy cây gậy màu xanh biếc đánh bay xuống dưới đài.

Dưới đài đám khất cái nhất thời sôi trào, phẳng phất như phát điên, liều mạng lao lên trên đài đánh tới.

Thiếu niên thanh tú chống đỡ hết nổi lui về phía sau, thiếu niên lông mày rậm hai mắt tròn, ngăn lại ở trước mặt hắn, hai tay hợp lại đẩy ra, phát sinh một đạo long hình kinh khí, lập tức đem biển người trước mắt đánh ra một đạo khe rãnh.

Hứa Tiên ngược lại có chút kinh ngạc, mới vừa rồi một đạo kinh khí kia đã không chỉ đơn giản là nội lực, không ngờ còn có cảm giác linh lực. Đây hiển nhiên không phải công lao của hắn, liền phi thân đi tới trên ngọn núi.

Chỉ thấy thiếu niên lông mày rậm nhiệt huyết sôi trào, đang tả xung hữu đột trong đám người, giơ tay lại đẩy ra một đạo kinh khí, cả người cơ nhục bạo khởi, trong miệng hô to:

- Tiếp một chiêu của ta, Kháng Long Hữu Hối! Các ngươi đám hôi thối này đều tiêu diệt cho ta a!

Trong đó, một tên khất cái mập mạp xông vào trước nhất, đứng mũi chịu sào bị đánh cho tứ phân ngũ liệt.

Hứa Tiên lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, hình như không chỉ là võ công, ngay cả khẩu khí cũng đều thay đổi.

- Quan nhân, người quen biết với bọn họ sao?

Thanh âm của Bạch Tố Trinh bỗng nhiên vang lên ở bên cạnh Hứa Tiên.

Hứa Tiên gật đầu:

- Đám người này rốt cuộc thế nào?

Những tên khất cái kia một đôi mắt đỏ ngầu, bên trong tất cả đều là ý vị điên cuồng thị huyết. Đám khất cái ở bên ngoài không tới gần được hai thiếu niên, dĩ nhiên chém giết lẫn nhau, xuất thủ từng chiêu trí mệnh, hạ thủ thật là tàn nhẫn.

- Là ma đầu!

Bạch Tố Trinh hướng trong hư không đưa tay một trảo, bắt lấy một ma đầu răng nanh sâm bạch, màu da huyết hồng đang dương nanh múa vuốt. Một đám khất cái kia bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhìn chung quanh như là không biết đã phát sinh chuyện gì.

- Ma đầu đối phó người thường?

Hứa Tiên kinh ngạc nói.

- Ta cũng không biết! Ma đầu này là loại đẳng cấp thấp nhất, ngay cả linh tuệ cũng không có bao nhiêu, cũng không hỏi ra được là vật gì.

Bóng đen trên tay Bạch Tố Trinh chợt lóe, ma đầu này đã biến mất không còn tung tích.

- Ta đi hướng bọn họ hỏi một câu.

Hứa Tiên hiện thân đi tới trước mặt hai thiếu niên.

Thiếu niên thanh tú kinh hỉ nói:

- Sư đệ!

Thiếu niên lông mày rậm cũng nhìn về phía hắn cười ngại ngùng.

Hứa Tiên hướng bọn họ dò hỏi một phen. Quả nhiên là sau khi tham gia đại hội võ lâm, rồi tới Động Đình quân sơn tiếp nhận chức vụ bang chủ, vốn là có người không phục, nhất nhất đi lên khiêu chiến. Nhưng bọn hắn cũng không biết làm thế nào lại đột nhiên biến thành như vậy. Đã thấy những tên khát cái kia đến bây giờ vẫn là bộ dáng mờ mịt, thất thần. truyện copy từ

- Quân bọn họ làm gì, đại khái là ăn nhầm thuốc đi sao!

Thiếu niên thanh tú nói:

- Ta có một tin tức tốt muốn nói cho người, cầu xin ta đi, ta sẽ nói cho người! Ta đã gặp được cha, cũng chính là sư phụ của người!

- Có phải là sáng chế tân võ học?

Trong lòng Hứa Tiên sáng tỏ thông suốt, dùng võ nhập đạo, quả nhiên là đã bị bọn họ nghiên cứu ra. Chỉ thấy chỗ khí hải đan điền của thiếu niên thanh tú, có linh khí ngưng kết. Vô luận xưng là Nguyên Anh hay là nội đan, nói chung đã bước lên chính đồ.

- Di, người xem cái gì! Van cầu ta, ta sẽ giao cho a! Ha ha ha ha!

- Đồ ngốc!

Hứa Tiên thâm nghĩ, quay đầu đã thấy thiếu niên lông mày rậm đang cúi đầu nhìn chính mình hai tay trầm tư, liền hỏi:

- Sao vậy?

- Sát niệm! Sát niệm của ta bị dẫn động! Vừa rồi ta đã muốn đem bọn họ toàn bộ giết hết!

Thiếu niên thanh tú ôm lấy vai hắn:

- Oa tử, người không cần tự trách. Đám người điên này cũng muốn giết chúng ta!

Chỉ có trong lòng Hứa Tiên hiểu được. Quả nhiên ma đầu kia là có thể kích phát sát niệm của người ta. Trong thân thể hai người bọn họ đã có linh lực, linh trí mạnh hơn những người khác, do đó đã bị ảnh hưởng nhỏ hơn một ít. Nhưng tựa hồ cũng không biết đặc biệt nhắm vào bọn họ, hay là có âm mưu gì khác.

Thiếu niên thanh tú sắc mặt chợt nghiêm túc:

- Sư đệ, ta có một âm mưu siêu cấp lớn phá vỡ võ lâm, cầu ta...

- Ta không muốn nghe!

Hứa Tiên ngắt lời nói:

- Nương tử của ta còn đang chờ ta đấy!

- Quan nhân.

Thanh âm của Bạch Tố Trinh liền vang lên ở bên cạnh hắn.

- Sao lại thay đổi người rồi? Tức phụ lần trước của người đâu?

Thiếu niên thanh tú nhìn nữ tử bạch y tựa như tiên nữ này giật mình ngẩn ra. Khí chất dung mạo như vậy chính là hãn bối sinh chưa từng nhìn thấy.

1035. Chương 1035: Ngao Khôn.

Chương 1035: Ngao Khôn.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mà lấy võ công của hắn dĩ nhiên không biết nàng đi tới lúc nào, lại phẳng phất như vẫn đứng ở chỗ đó. Loại cảm giác này quái dị không gì sánh được.

Bạch Tố Trinh cười ôn nhu:

- Quan nhân nhà ta có tam thê tứ thiếp, không đủ mới lạ!

Nói rồi lườm Hứa Tiên một cái, không khỏi khiến hắn cả người phát lạnh một trận.

- Lợi hại!

Thiếu niên thanh tú hướng phía Hứa Tiên nhếch lên ngón cái, quay đầu đã thấy thiếu niên lông mày rậm đang nhìn ngầy ngốc, nhướn mày, cây gậy màu xanh biếc trong tay lập tức đánh vào trên đầu hắn:

- Tỉnh lại cho ta!

- Đã như vậy, chúng ta trước hết cáo từ!

- Cha ta và lão khất cái kia ngày đó tìm được chúng ta, truyền thụ cho chúng ta một loại võ công thần kỳ. Loại võ công này quả thực vượt lên trước toàn bộ võ công trên đời, có thể lẳng không hư độ, hóa khí thành cương. Lại nói cho chúng ta biết, Bái Hỏa Giáo vận dụng một loại tà trùng, khổng lồ rất nhiều người trong võ lâm. Nhưng mà mục tiêu của bọn chúng cũng không chỉ là xưng bá võ lâm, mà là...ai u!

Hứa Tiên vỗ một cái lên đầu hắn:

- Đừng tự nghĩ tự tiến nhập trạng thái hồi ức nữa.

- Mà là tranh bá thiên hạ! Cha ta đã đi Lĩnh Nam, chính là tìm tổng đàn Bái Hỏa Giáo, đem bọn chúng một lưới bắt hết.

Thiếu niên thanh tú cắn răng nói xong:

- Đừng nghĩ ta sẽ đem loại võ công thần kỳ này truyền cho người!

- Ta vừa vặn cũng muốn đi về phía Lĩnh Nam, Vân Quý chi địa, có một An Long Huyền! Nếu là thuận đường, hay có chuyện gì không giải quyết được, có thể tới đó tìm ta, gặp lại sau!

Hứa Tiên tùy ý kêu gọi một tiếng, liền nắm tay của Bạch Tố Trinh rời đi.

- Uy, chờ một chút, ta đem võ công nói cho người!

Thiếu niên thanh tú thấy bọn họ quả nhiên rời khỏi, vội vã đuổi theo, lại đuổi không kịp, chỉ thấy chuyển qua một tảng đá lớn đã biến mất không thấy, chỉ nghe thanh âm từ xa xa truyền đến:

- Đợi đến Lĩnh Nam lại nói tiếp đi!

Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên lơ lửng giữa không trung, nhìn trên Quân Sơn, chỉ thấy đông đảo tên khất cái bắt đầu đều đặn hành lễ với thiếu niên thanh tú kia. Thiếu niên thanh tú lại khôi phục trong trạng thái tràn đầy đắc ý, liền lắc đầu xoay người rời khỏi Quân Sơn. Chợt thấy phía xa một đám mây trắng tốc độ cực nhanh bay qua đó.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ngao Ly đến!

Mây bay tới gần mang đến một trận mưa lớn, quả nhiên nhìn thấy một con Bạch Long cường tráng bay lượn xung quanh đám mây. Vừa thấy Bạch Tố Trinh, đã bay lao lên, hóa thành một nữ hài trên đầu mọc ra đôi long giác khả ái, nhào vào trong lòng Bạch Tố Trinh, kinh hỉ nói:

- Bạch tỷ tỷ! Người quả nhiên đã đến, ta nhớ người muốn chết!

Trên nét mặt tràn đầy vẻ quần quýt như trẻ con quần lấy cha mẹ.

Bạch Tố Trinh ôn nhu xoa xoa đầu nàng:

- Tỷ tỷ cũng vậy.

Tại giờ khắc này ngược lại nhìn ra không ra hai Bạch Tố Trinh rốt cuộc có cái gì khác biệt, để Hứa Tiên không khỏi thở dài, lẽ nào chỉ có ta mới là bị một Bạch Tố Trinh chuyên chính kia gặp sao?

Hứa Tiên nắm một cái long giác ngân sắc xán lạn kia của Ngao Ly:

- Uy, còn chưa có chào hỏi ta đây!

Ngoài dự liệu của Hứa Tiên, Ngao Ly cũng không có hung ác lao lên, hay cắn hấn, mà là hai tròng mắt rưng rưng nói với Bạch Tố Trinh:

- Tỷ tỷ, khi người không ở đây, Hứa Tiên luôn khi dễ ta, còn bức ta làm chuyện kỳ quái.

- Chuyện kỳ quái?

Bạch Tố Trinh quay đầu đến, đã bị Hứa Tiên nhẹ nhàng nắm lấy, bỗng nhiên nắm chặt lại.

Hứa Tiên đã cảm giác xương tay của mình đang vang lên răng rắc:

- Người không được ngậm máu phun người, cái gì gọi là chuyện kỳ quái.

- Giống như cần phải cỡi sạch hết y sam, ôm người ta độ kiếp!

- Nương tử, sắp vỡ vụn rồi!

Từ trong hàm răng của Hứa Tiên phát ra một câu nói, Ngao Ly trốn ở phía sau Bạch Tố Trinh hướng phía hấn làm mặt quỷ.

- Được rồi, chuyện cũ từ từ lại nói sau. Việc cấp bách vẫn là trước hết tìm được Động Đình hồ quân! Người dùng mai thần ấn này, tự nhiên có thể cảm giác được hắn đang ở đâu, nói ngược lại, hắn sẽ không nhất gan sợ phiền phức trốn đi chứ!

Hứa Tiên cầm trong tay mai Vân Mộng Trạch thần ấn kia ném cho Ngao Ly.

Ngao Ly le lưỡi với hắn, đem mai thần ấn kia ném vào trong miệng, một ngụm nuốt vào, hết sức chuyên chú tiêu hóa thần ấn. Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh ở một bên hộ pháp giúp nàng. Bởi vì là Vân Mộng tiên tử tự động buông tha, trên đó đã hoàn toàn xóa đi vết tích của nàng. Do đó quá trình này cũng không hao phí bao nhiêu thời gian.

Qua một hồi, Ngao Ly đã mở hai tròng mắt ra, lấy một mảnh sáng mắt mênh mông cùng mặt đất như có liên hệ thần bí nào đó. Trên người linh lực càng tăng trưởng mấy lần. Vân Mộng tiên tử dựa vào ngàn năm tích lũy trên đệ nhất đại hồ Vân Mộng đại trạch, quả nhiên là không thể coi thường được.

Nàng tựa như có điều cảm ứng, dẫn bọn họ hướng phía đông nam bay đi, khi đến gần ven hồ, bỗng nhiên phát sinh một tiếng thét kinh hãi:

- A!

Hứa Tiên vội hỏi:

- Sao thế, tìm được rồi à?

- Nơi đó nấu ăn thơm quá a!

Ngao Ly nhìn một tửu lâu ven hồ, không tự giác chỉ một cái.

- Chính sự quan trọng hơn, làm xong lại ăn!

Hứa Tiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài, tiếp tục dọc theo phương hướng nguyên bản bay đến phái trước, đã thấy Ngao Ly không có đuổi theo, đang lôi kéo ống tay áo của Bạch Tố Trinh cầu xin.

Bạch Tố Trinh liền nói với Hứa Tiên:

- Quan nhân, thời gian cũng không còn sớm, ăn no mới có khí lực! Người nói sao?

Hứa Tiên nhìn sắc trời, không sai biệt lắm đã đến chính Ngọ, liền gật đầu nói:

- Cũng được!

Ngao Ly hoan hô một tiếng:

- Bạch tỷ tỷ tốt nhất! Hứa Tiên xấu nhất.

Bạch Tố Trinh xoa đầu Ngao Ly:

- Không nên nói như vậy, quan nhân đúng là vì người hao tổn không ít tâm tư.

- Ủm, ta biết!

Ngao Ly lườm Hứa Tiên một cái, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, đã lại “hừ” một tiếng, quay đầu đi.

Trong lòng Hứa Tiên không khỏi cảm thấy một trận vui mừng, hài tử này vẫn là biết tốt xấu. Nương tử cũng vẫn là nghĩ tốt ỉnh.

Nhưng Bạch Tố Trinh ngay sau đó đã nói:

- Bất quá nếu là hần có yêu cầu gì kỳ quái, người nhất định phải nói cho tỷ tỷ!

Cũng dùng con người đen kịt không thấy tròng trắng mắt, lườm Hứa Tiên một cái.

Ngao Ly cười hắc hắc:

- Dạ, tỷ tỷ!

Hứa Tiên cảm thấy cả người phát lạnh, cảm thấy ác ý cường liệt nào đó.

Hứa Tiên dựa vào lan can nhìn hồ quang sơn sắc, hầu hết thời gian đều là Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh ở một bên nhìn, Ngao Ly vùi đầu ăn như chết đói. Thức ăn trên bàn đã chất thành núi, sắc mặt điểm tiểu nhị cũng càng lúc càng kỳ quái. Hoàn hảo Hứa Tiên đã sớm đoán được, đem cả tòa tửu lâu bao lại, mới tránh cho ảnh hưởng lớn hơn nữa.

Bạch Tố Trinh thấy bộ dáng Ngao Ly ăn đến không thở được, không khỏi sờ sờ bụng, cũng tự cảm thấy một trận đối bụng, nhưng lại không có bất cứ món ăn gì có thể đủ thỏa mãn.

Rốt cục, tửu lâu dùng một thương khó nguyên liệu nấu ăn nghiệm chứng sức ăn của một con rồng, thẳng đến nhà bếp cũng không tìm được cái gì có thể ăn được nữa, Ngao Ly mới coi như bỏ qua.

1036. Chương 1036: Ngao Khôn. (2)

Chương 1036: Ngao Khôn. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ba người mới lại bắt đầu tìm kiếm, dọc theo ven hồ đi về hướng năm không biết bao xa, Ngao Ly bỗng nhiên dừng lại cước bộ:

- Hình như, chính là ở chỗ này!

Hứa Tiên nói:

- Ở đâu cơ?

Trên mặt đất là một ruộng lúa lớn, trừ mấy gốc đại thụ ra, toàn bộ cảnh vật đều là nhìn không xót cái gì, nào thấy được hình bóng của thủy quân.

Ngao Ly dẫn đầu phi xuống phía dưới, Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh theo sát sau đó:

- Cứ như vậy từ trên trời lao xuống, để phàm nhân nhìn thấy hình như không tốt lắm.

Ngao Ly nhẹ nhàng hạ xuống trên mặt đất, trên mặt có chút nửa ngờ nửa tin.

Hứa Tiên lúc này mới thấy được, một lão hán ngồi ở dưới một cây đại thụ bên cạnh bờ ruộng, ôm tẩu thuốc do trúc hoa làm thành, cô lỗ lỗ hút thuốc lào. Da hắn tối tằm vàng như nến. Trên mặt khe rãnh ngang dọc, thân thể khoác vải bố áo cộc tay có vẻ hơi gầy gộc, một đôi chân to đầy vết chai đang đạp trên mặt đất ẩm ướt. Thoạt nhìn tựa hồ cùng lão nông hời hươu tầm thường không có bất luận cái gì phân biệt.

Chỉ là hai mắt ngăm đen phát sáng, một đầu tóc bạc như ngân, có vẻ thập phần đặc biệt. Chỉ bằng vào loại thái độ bình thản này của hắn, liền biết không phải tầm thường.

Lão hán lại hít một hơi khói thuốc thật sâu:

- Các ngươi rốt cục đã tới!

Hứa Tiên thâm nghĩ quả nhiên là vậy, rồi tiến lên một bước hỏi:

- Xin hỏi ngài chính là Động Đình hồ quân?

Hắn lấy Thông Thiên Nhân quan sát, lại không cảm giác được chút linh lực ba động nào, càng biết thực lực của hắn không thể coi thường, cũng không phải hạng người như Trư Bà Long có khả năng so sánh được.

Lão hán gật đầu không để ý tự hút thuốc.

- Mau đưa thần ấn giao ra đây, bằng không ba người chúng ta sẽ đánh ngươi đấy!

Ngao Ly huy vũ tú quyền.

Hứa Tiên quay đầu lại nhìn chằm chằm nàng một cái, mới cung kính nói với lão hán:

- Văn bối Hứa Tiên, lần này đến đây là cùng lão trượng có một chuyện thương lượng.

Lão hán nói:

- Là vì Động Đình hồ này đi sao!

Hứa Tiên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Lão trượng minh giám, hôm nay Trường Giang Ngao Nghiễm bức bách rất nặng, cô mộc không thể chống đỡ, chỉ có liên hệ Giang Nam thủy hệ, mới có thể đánh một trận. Cho nên mới cả gan hướng lão trượng đòi hỏi Động Đình hồ này. Không dám để lão trượng không công tổn thất, văn bối nguyện lấy một viên Kim Đan trao đổi, lão trượng nếu là nguyện ý, liền có thể miễn đi một hồi binh đao, cùng người ta song phương đều có lợi ích.

Lão hán lại hỏi:

- Là người muốn làm Động Đình hồ quân?

- A, không phải đi...

- Vậy thì để người muốn làm kia đến cùng ta nói chuyện.

Ngao Ly nói:

- Chính là ta đây. Người nhanh chóng nói một chút, cho hay là không cho?
- Người chính là tôn nữ của lão long Ngao Kiền kia?
- Người biết gia gia ta? Người là bằng hữu của gia gia ta?

Lão hán trào phúng nói:

- Gia gia người suốt đời cuồng vọng tự đại, quái gở bất quần, nào có nửa tên bằng hữu?
- Người dám nói xấu gia gia ta...

Trong lòng Ngao Ly giận dữ, hai mắt phóng xuất kim quang.

Hứa Tiên vỗ vỗ vai nàng, nói với lão hán kia:

- Ta xem ngài cũng vị tất đi được đến đâu?

Lão hán nhếch miệng, cười cười khô khốc:

- Người muốn lấy Kim Đan trao đổi, lão hán ta vốn là đồng ý, nhưng cho tôn nữ của Ngao Kiền lại không được.

Hứa Tiên mặt nhăn mày nhú, chế trụ Ngao Ly đang tức giận. Chẳng lẽ còn cần phải động thủ mới được sao? Không nói đến Động Đình hồ quân này thực lực khó dò. Coi như là chiến mà thắng được, cũng khó thu được Động Đình hồ thần ấn. Đôi mắt Bạch Tố Trinh trở nên càng u ám hơn.

Lão hán lời nói vừa chuyển nói:

- Bất quá lão gia hỏa kia đã đến thiên ngoại ta cũng không nguyện lại tính toán đoạn ân oán cũ này, cùng một tiểu bối so đo. Ta cũng không cần gì Kim Đan của người. Ta ra mấy vấn đề, nàng nếu có thể đáp được, tự nhiên đem Động Đình hồ chấp tay dâng lên. Nếu là đáp không được, vậy thì từ nay không nên trở lại đây nữa! Ta hiện tại lập tức sẽ có khách nhân muốn tới.

Ngao Ly sao chịu trả lời vấn đề gì đó. Nếu là đối phương có ý định làm khó dễ, chẳng phải là tất bại không thể nghi ngờ sao?

Bạch Tố Trinh bỗng nhiên khom thắt lưng xuống, nói ở bên tai nàng:

- Ly nhi, người trả lời hần đi!

Hơn nữa cũng không hứa hẹn cái gì, đáp được thì tốt nhất, đáp không được liền động thủ là xong.

Lão hán lại hắc hắc cười nói:

- Nữ Oa, một chiêu kia của người tuy rằng lợi hại, lại vị tất có thể muốn mệnh của lão hán, đừng ngược lại làm hại tính mệnh của chính mình.

Bạch Tố Trinh mỉm cười:

- Không nhọc lo lắng, thỉnh ngài ra đề mục đi!

Lão hán tiện tay chỉ ruộng nước:

- Một mẫu ruộng lúa này, một năm sản lượng bao nhiêu a?

Nghe được câu hỏi, Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh đều là sửng sốt, vốn còn tưởng rằng sẽ hỏi thiên văn địa lý thuật số chi đạo gì đó, lại không là vấn đề như thế này. Bất quá đối với Ngao Ly vấn đề này lại càng khó trả lời hơn đi sao!

Liền nghe được một giọng nói thanh thúy cao giọng nói:

- Bốn thạch! Vừa mới đủ cho ta ăn một bữa, bất quá ăn no là không được.

Ngao Ly vỗ vỗ bụng, phảng phất như nhớ lại bữa cơm vừa rồi.

Lão hán giống như cũng không nghĩ tới nàng sẽ đáp trôi chảy như vậy, lại hỏi;

- Vậy khi nào gieo hạt a?

Sau đó một hỏi một đáp, đều là liên quan đến việc đồng áng. Vấn đề của lão hán hỏi càng trở nên thâm thúy, có chút ngay cả Hứa Tiên đều không rõ ràng lắm, nhưng đều bị Ngao Ly đối đáp trôi chảy, để Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh kinh ngạc không thôi. Hứa Tiên nhin không được sờ sờ đầu nàng:

- Từ khi nào ngươi lại trở nên thông minh như thế?

Ngao Ly mở tay của Hứa Tiên ra:

- Ta vốn dĩ đã rất thông minh rồi! Những người đó cả ngày ở trong miếu cầu xin, nói đến nói đi, nhắc tới đều là việc này, ta nghe đến cái lỗ tai đều sắp dài thành cái kén rồi.

- Không sai, có phong phạm này, không giống Ngao Kiền hỗn tướng kia, ngươi có thể hiểu được những việc đó, ta liền yên tâm! Phàm nhân kính chúng ta làm thần, chúng ta tự nhiên cần lắng nghe mong muốn của chúng sinh, mưa thuận gió hòa, làm báo đáp. Nếu là tự cao thần lực, mạnh mẽ bạo ngược, chung quy có ngày gặp họa.

Lão hán lộ ra vẻ thoả mãn khó có được, trên khuôn mặt gầy gò, tiêu tụy cũng thần kỳ có vài phần hiền lành.

- Ngươi còn biết được cha ta? Gia gia ta mới không phải hỗn trưởng!

Lão hán nghiêm túc nói:

- Cha ngươi là người tốt, gia gia ngươi không phải người tốt!

Ngao Ly nói:

- Ngươi mới không phải người tốt. Cha ta và gia gia đều là người tốt.

Trong lòng Hứa Tiên thoáng có sở ngộ:

- Đã như vậy, thật sự tính là chúng ta đã thắng!

- Cầm lấy đi!

Lão hán mỉm cười xòe tay, mở bàn tay lớn khô gầy ra, trong lòng bàn tay huyền phù một quả thần ấn, lại không hề so với mai thần ấn kia của Vân Mộng tiên tử kém hơn bao nhiêu.

Ngao Ly đưa tay cầm qua, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

1037. Chương 1037: Ứng Long

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1037: Ứng Long

Hứa Tiên lấy ra một viên Kim Đan nói:

- Lão trưởng quan tâm dân sinh như vậy, không phụ hồ quân chi vị, trong lòng văn bối thật là cảm phục, nguyện đem Kim Đan tặng cho, biểu đạt kính ý.

Lão hán khoát khoát tay cự tuyệt:

- Vật ấy cùng ta đã mất đi trọng dụng. Thiên hạ phân loạn sắp tới, nhưng vô luận thế đạo ra sao, chỉ cần có một ngụm cơm ăn, liền không coi là quá xấu.

Hắn chống gối đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên người:

- Bất quá vị ác khách này sẽ để các người đến chiêu đãi.
- Ác khách?

Hứa Tiên đang kỳ quái, bỗng nhiên cảm giác phương bắc truyền đến một cỗ linh lực ba động cường đại, hắn lấy Thiên Nhân nhìn ra xa, chỉ thấy một tòa vân sơn nguy nga, lấy xu thế áp thành, hướng phía nam cuốn theo tất cả mà đến.

Chỗ đi qua, cuồng phong nổi lên bốn phía, mưa to như trút, ngày đêm luân chuyển.

Trên Động Đình hồ âm phong diên cuồng nổi lên, trọc lãng bài không giống như đêm đen.

- Hắn sớm muộn gì cũng sẽ tìm các người phiền phức. Bất quá có Nữ Oa này ở đây, nói vậy các người vẫn có thể ứng phó được.

Lão hán nhìn Bạch Tố Trinh một cái:

- Ngao Kiền thông hiểu thiên cơ, tinh thông thuật số, hắn đem vật kia giao cho người. Người tự giải quyết cho tốt đi sao! Không nên dẫm vào vết xe đổ năm xưa của hắn.

Tiên tay đem tẩu thuốc khoát lên trên vai, hóa thành một đạo hắc quang biến mất tại phía chân trời. Giữa mây vấy và móng đột hiện, không ngờ cũng là một con chân long.

Hứa Tiên than thở:

- Vị ác khách này thật đúng là ác khách!

Hắn đã cảm giác được thân phận của người tới. Bạch Tố Trinh mỉm cười:

- Chúng ta đi chiêu đãi một chút đi sao!

Bọn họ nhìn nhau cười. Đầu nắm một tay của Ngao Ly, cùng nhau bay về phía Động Đình hồ, ngăn lại tiền phương mây đen đang cuộn cuộn áp xuống kia, lại bị mây đen cấp tốc nuốt hết, vây quanh. Trong mây đen hình như có cự thú du duệ, tiếng sấm điện thiểm không ngừng.

Hứa Tiên cao giọng:

- Ngao Nghiễm, không cần trốn trốn tránh tránh, mau mau hiện thân đi!

Trong mây đen lộ ra một con cái kim sắc long đầu thật lớn, thả ra quang mang xán lạn như thái dương. Chỗ uy nghiêm hoa lệ, so với Hứa Tiên ngày trước từng gặp, kim sắc long thân của Ngao Hạo cường đại hơn đâu chỉ gấp trăm ngàn lần.

Ngao Nghiễm mở ra long khẩu thật lớn đầu long nha chen lẫn, dùng một thanh âm thông thả mà uy nghi nói:

- Ngao Khôn biết không phải là đối thủ của ta, đã để các người đến gánh trách nhiệm! Bất quá cũng vừa vặn, Ngao Ly, niệm tình đồng tộc, giao ra toàn bộ thần ấn, ta có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua, tha tính mệnh của người, trở lại Tây Hồ của người đi thôi!

Ngao Ly nói:

- Ngao Khôn? Đó là ai?

Ngao Nghiễm nói:

- Người không biết? Điều này cũng khó trách, sau khi Ngao Kiền cùng hắn phản bội, đã không cho phép bất luận kẻ nào được nhắc tới hắn. Bất quá hắn hắn là cừu nhân của người. Cha người làm những chuyện ngu xuẩn kia, hơn phân nửa đều là hắn dạy dỗ, tối hậu càng vì những phạm nhân như con kiến hôi kia mà chết. Quả thực ngu xuẩn đến cực điểm.

Hứa Tiên thì vững tin suy đoán trong lòng. Lão hán vừa rồi hắn nhìn thấy kia, liền cảm thấy được có vài phần quen thuộc. Không khỏi nghĩ lại năm xưa, trên đại trạch, nhị long giường mất, huynh đệ đánh một

trận, Càn Khôn toại định, thắng thì vĩnh cư Trường Giang, bại thì nhập chủ Động Đình, tiếp nhận Văn Mệnh tiên tử, thành Động Đình hồ quân này.

Ngao Ly tức giận:

- Không cho phép người nói xấu cha ta!

Ngao Nghiễm cũng không để ý tới nàng nữa, nói với Bạch Tố Trinh:

- Dực Hỏa Xà, người là Nhị Thập Bát Tinh Tú, ta không tiện giết người, nên mau mau chạy trốn chết đi thôi!

- Về phần người, Hứa Tiên, hôm nay chính là ngày chết của người!

Ánh mắt của hắn rớt cục rơi vào trên người Hứa Tiên, như là quan toà chấp chương hình luật làm ra tuyên án cuối cùng, không ai có thể vi phạm.

Bạch Tố Trinh chắn ở trước mặt Hứa Tiên:

- Vậy thì xem hôm nay sẽ là ngày chết của ai đi!

Ngao Nghiễm nói:

- Người tự chịu diệt vong, không được trách ta đấy!

Dòng xoáy mây đen xoay tròn, ba người đang ở trung tâm dòng xoáy. Đầu rồng của Ngao Nghiễm lui vào trong tầng mây, trong đó tản mát ra một cỗ linh lực dồi dào như biển, ngay cả Hứa Tiên cũng âm thầm kinh hãi, Ngao Nghiễm xâm lấn Trường Giang xem ra không phải phát điên. Mà là thật có không thể địch nổi thực lực.

Mặc dù là bản thân thời gian toàn thịnh, cũng tuyệt đối không thể cùng Ngao Nghiễm hiện tại địch lại, không khỏi nhìn phía Bạch Tố Trinh, trận này thắng bại đều nằm ở trên người một mình nàng, quả nhiên là số mệnh a!

Bạch Tố Trinh đã nhắm lại hai tròng mắt, trong hai tay hiện lên một đoàn hắc ám, nhưng đoàn hắc ám này khi thì mở rộng, khi thì thu nhỏ lại, dường như có chút vận chuyển mất linh.

Hứa Tiên không khỏi thân thiết nói:

- Nương tử?

Bạch Tố Trinh nắm cổ tay, nhú lại đôi mi thanh tú:

- Có chút không đúng!

Trong mây đen lại trở nên đen như đêm. Nhưng điện thiểm không gián đoạn, lại không ngừng chiếu sáng bốn phía. Tiếng sấm nổ như là đập vào lỗ tai người ta. Bỗng nhiên nổ ra mấy trăm đạo thiểm điện, đan vào thành điện võng chụp về phía ba người.

Hứa Tiên tiến lên bắt lấy điện võng, không nhìn điện lưu công kích, đem nó xé tan. Một chiêu này tuy rằng rất mạnh, nhưng so với lực lượng kiếp lôi vẫn là kém hơn không ít.

Trên mặt nước Động Đình hồ, bốc lên hàng ngàn hàng vạn thủy trụ, xông thẳng vân tiêu, đều sinh ra lân trảo, hóa thành một con thủy long dài trăm trượng, ở trong mây đen mặc lẳng xoay quanh.

Ngao Ly đã dung hợp một mai thần ấn, vội vã khống chế thủy lực của Động Đình hồ, khiến nó không chịu Ngao Không thao túng, nhưng kết quả dĩ nhiên thất bại. Lực khống chế của Ngao Nghiễm đối với thủy lực càng ở trên hồ thần như nàng.

Bỗng nhiên có vài thủy long dài gần trăm trượng từ trong mây đen chui ra, dương nanh múa vuốt đánh về phía ba người trong dòng xoáy. Ba người giống như không đem loại chiêu số này đặt ở trong mắt, cũng không trở ngại thủy long chạm đến ba người, một khắc đó, bỗng nhiên đồng thời bạo tạc.

Phát sinh một tiếng nổ ầm ầm, sóng khí đem vân sơn nồng hậu đánh cho xơ xác. Ánh dương quang từ trên trời giáng xuống lại che khoogn được một mảnh lam quang lóa mắt kia. Trung tâm lam quang như là có vô

số bọt khí vỡ tan, cảnh tượng long lạnh. Ngao Nghiễm đúng là trong lúc tiện tay đem Thủy Linh chi lực bình thường trực tiếp luyện thành quỷ thủy thần lôi, lại hóa thành thủy long công kích ba người, uy lực của nó to lớn, đó là ngọn núi cũng bị nổ thành bình địa.

Lúc này Ngao Nghiễm cũng hiện ra chân thân, lại không phải là long thân thon dài tầm thường, mà là sườn sinh ra hai cánh, trên lưng rồng mọc ra xương gai cao lớn. Long thân dài vài trăm trượng thẳng như núi, lơ lửng đứng ở trong bầu trời, nguy nga như thần.

- Châu châu đá xe, không biết lượng sức!

Ngao Nghiễm nói xong, liền muốn xoay người đi, lại chợt thấy lam quang tán đi, trong đó cũng không thấy hình bóng của ba người. Mà chỉ có một hắc cầu cỡ trứng ngỗng, hắc cầu co rút lại biến mất hiện ra ba người hiện ra lông tóc vô thương.

- Đây là chân thân của người sao? Quả nhiên, người cũng bị Yêu Thần phụ thể, đây là Ứng Long phải không?

1038. Chương 1038: Tìm Kiếm

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1038: Tìm Kiếm

Hứa Tiên nhìn Ngao Nghiễm, không khỏi nghĩ đến Sơn Hải kinh có viết: Trong đại hoang vùng Đông Bắc, có núi tên là Hung Lê Thổ Khâu. Ứng Long chỗ Nam Cực, giết Xi Vương và Khoa Phụ, không được khôi phục, phải chịu hạn hán. Lực lượng của Ứng Long càng ở trên Tất Phương Thần Đỉnh. Chính là Yêu Thần cường đại có thể đem được trên đầu ngón tay tại Thượng Cổ, mà tu vi bản thân Ngao Nghiễm chính là Thần Tiên tối đỉnh phong. Hai cái kết hợp với nhau, đây có thể là lực lượng Thiên Tiên mới có được.

Ngao Nghiễm nhìn Bạch Tố Trinh hai tròng mắt đóng chặt:

- Người đây là dùng chiêu số gì?

- Tìm được người.

Hai tròng mắt của Bạch Tố Trinh mở ra, thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Ngao Nghiễm tựa hồ cảm thấy nguy hiểm nào đó, hai cánh mở ra, bị bám vào một mảnh phong lôi, hướng về phía trên cao bay vút đi. Thể hình của hắn tuy rằng khổng lồ nhưng nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, chớp mắt một cái đã bay ra đến mười dặm.

Cùng lúc đó Phong Lôi lại bắt đầu kích động, mây đen lại bắt đầu ngưng tụ tầng tầng.

Ngao Nghiễm lãnh tĩnh cúi đầu, đã thấy thân hình Bạch Tố Trinh chợt lóe liền mất, lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo.

Ngao Nghiễm khẽ nhếch long khẩu, kim quang cấp tốc ngưng tụ ở trong miệng, hắn lắc lư đầu rồng nhắm ngay Bạch Tố Trinh, phun ra một đạo kim sắc quang trụ chiếu về phía Bạch Tố Trinh.

So với mới vừa rồi tùy ý biến hóa ra thủy long, lúc này đã lại dùng bốn nguyên chi lực, tiến hành chinh chiến chân chính.

Bạch Tố Trinh cũng không dám đón đỡ, thân hình chợt lóe, chỉ thấy đạo quang trụ kia sát bên người mà qua, kích thẳng lên trên mặt hồ, nhắc lên cơn sóng động trời.

Ngao Nghiễm hơi nghiêng đầu một cái, quang trụ mạnh mẽ cắt ngang qua đây. Trong sát na phạm vi công kích của quang trụ đã kéo dài ra cự ly hơn mười dặm, mặc cho người tốc độ có nhanh cỡ nào đều khó có thể tránh né.

Hoàn hảo Bạch Tố Trinh đã có chuẩn bị, thân hình không có ở tại chỗ, chỉ dừng lại chốc lát, mới hiểm trở tránh thoát được một kích này, cứ như vậy một đuổi một chạy.

Trên mặt hồ, địa phương bị quang trụ đi qua, vô luận là mặt nước hay đảo nhỏ đều bị trong nháy mắt bốc hơi lên, cày ra một đạo khe rãnh thật sâu, rộng mười trượng. Mặt nước trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên không có cách nào khác khôi phục nguyên trạng.

Từ trên cao nhìn lại, trên mặt hồ như là bị hải tử vẽ lung tung lên trên lưu lại, lại là quỹ tích tử vong chân chính.

Hứa Tiên vội vã ôm Ngao Ly, bay đến chỗ xa hơn, để tránh khỏi bị chiến đấu lan đến. Lão Long Vương này sau khi bị Ứng Long phụ thể, toàn bộ công kích đều là phạm vi siêu lớn, hơn nữa uy lực đều rất kinh người, sát qua liền bị thương, chạm đến liền chết. Để hấn không khỏi lo lắng cho an nguy của Bạch Tố Trinh.

Đã thấy Bạch Tố Trinh hầu như là kẻ sát biên giới quang trụ bay về phía Ngao Nghiễm, trong lúc đó liền đã đi tới phụ cận.

Khẩu khí của Ngao Nghiễm tuy rằng ngạo mạn, nhưng trong lúc chiến đấu lại cực kỳ cẩn thận, dựa vào thân thể như núi, dĩ nhiên không dám để Bạch Tố Trinh tới gần. Mắt thấy quang trụ vô hiệu, rốt cục quyết tâm hung ác, đem Long Châu ngâm ở trong miệng. Vô số quang mang hướng về trên Long Châu hội tụ, Long Châu trở nên càng lúc càng phát sáng, lại đang bất an chấn động, rồi đột nhiên phóng xuất ra một mảnh kim quang, đem tất cả trước mắt bao phủ.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên nhìn một cái, càng súc đủ kinh lực bay về phía trước. Ở phía sau hấn quang mang chụp xuống, mấy trăm mẫu hồ nước bốc lên trên cao, hơn mười đảo nhỏ bị bao phủ ở trong kim quang, đã ở trong nháy mắt đó hóa thành tro bụi.

Ngao Nghiễm đã bay đến bầu trời cực cao, nhìn lại xuống phía dưới, có thể thấy được rõ ràng đường viền của Động Đình hồ. Bầu trời hiện ra Thâm Lam sắc trong sáng, ngay cả một đám mây cũng không có, lại cũng mất đi dấu vết của Bạch Tố Trinh.

Ngao Nghiễm thở phào một hơi, từ sau khi dung hợp thần niệm của Ứng Long, hấn tung hoành bờ bãi, sở hướng bề nghệ. Nhưng mới vừa rồi bị một Dục Hỏa Xà nhỏ nhỏ kia truy kích, dĩ nhiên để trong lòng hấn sản sinh nguy cơ cực đại, để hấn không dám cùng nàng chính diện đối địch. Cho tới bây giờ, loại bất an này cũng chưa từng biến mất.

- Nương tử!

- Bạch tỷ tỷ!

Ngao Ly thất thanh kinh hô lên, Hứa Tiên càng liều mạng tìm kiếm tung tích của Bạch Tố Trinh.

Thanh âm của Ngao Nghiễm khôi phục hòa hoãn, uy nghiêm nói:

- Kế tiếp sẽ là các ngươi! xem tại

Lại chợt nghe được đỉnh đầu truyền đến một tiếng nói:

- Bắt được ngươi rồi!

Ngao Nghiễm đại kinh thất sắc.

Bạch Tố Trinh đứng ngạo nghệ trên đầu rồng của Ngao Nghiễm. Hai tay chụp xuống, lại hướng hai bên mở rộng ra, mở ra màn trời tối đen, đem Ngao Nghiễm thôn phệ vào trong đó.

Trong thiên địa bỗng nhiên lại yên tĩnh.

Hứa Tiên thở phào một hơi, lần đầu tiên từ vẻ ngoài nín được hình thái hắc ám kia. Ở bốn phía hắc cầu, tia sáng tựa hồ sản sinh nữ khúc nào đó, bị dẫn vào trong hắc cầu.

Hứa Tiên nhìn kỹ lại, đoàn hắc ám này cũng không phải yên tĩnh, mà alf đang không ngừng hướng vào phía trong sụp xuống co rút lại, nhưng kích cỡ chính thể của nó lại không ngừng mở rộng. Hướng ra phía ngoài và hướng vào phía trong hai loại lực lượng, đồng thời phát huy tác dụng, duy trì cân đối của đoàn hắc ám này. Chỉ trong chớp mắt đã so với vừa rồi lớn hơn chục lần, đường kính chừng mấy nghìn trượng.

Nhưng bỗng nhiên đã phát sinh biến hóa, hắc cầu như là bị một cổ vô hình lực chi lực kéo đông kéo tây, không thể lại duy trì hình cầu hoàn mỹ kia nữa. Bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt co rút lại, thẳng đến hiện ra hình dạng một con rồng, mới như màn sân khấu vỡ tan ra.

Ngao Nghiễm từ đó thoát ra, trên lân phiến kim quang trở nên phi thường âm đạm, vẻ mặt kinh hãi nhìn Bạch Tố Trinh cách đó không xa:

- Lẽ nào...đây là!

Bạch Tố Trinh nhú mày nắm quyền, một tảng lớn ảnh tử hắc ám từ dưới chân nàng triển khai ra, lúc này lại dần dần xoay chuyển lên trên, niêm đen mắt cá chân của nàng, đồng thời từng chút hướng về phía trước leo lên.

- Nương tử!

Hứa Tiên mệnh lệnh Ngao Ly đứng ở tại chỗ, chính mình phi thân tiến lên, Bạch Tố Trinh giơ tay nói:

- Dừng tới đây!

- Nguyên lai là như vậy, thực sự là ngu xuẩn a, ngu xuẩn!

Ngao Nghiễm kinh nộ cùng xuất hiện, có thể còn mang theo một tia khủng bố.

Hứa Tiên nói:

- Người nói cái gì?

Ngao Nghiễm trào phúng nói:

- Nó thôn phệ thứ đó càng nhiều, sẽ lại càng cường đại, nhưng là sẽ bị bản thân loại lực lượng này thôn phệ. Chung quy có một ngày sẽ mất đi linh tính cùng bản thân, sẽ chỉ không thể bỏ khuyết cảm giác đói quá cùng cảm giác trống rỗng, biến thành chỉ biết thôn tính tiêu diệt tất cả quái vật.

- Dừng lại!

Trong mắt Bạch Tố Trinh hiện ra tức giận, hướng phái Ngao Nghiễm huy không một trảo, ảnh tử của Ngao Nghiễm bỗng nhiên xoay chuyển lên trên, như rắn đem hắc cuốn lấy.

Thân thể Ngao Nghiễm to lớn như núi. Trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên không thể động đậy được.

Nhưng cùng lúc đó, cái bóng dưới chân của nàng cũng lấy tốc độ nhanh hơn lan tràn đi lên. Trong nháy mắt đã niêm đen quần lụa trắng, nàng không khỏi nửa quỳ xuống.

1039. Chương 1039: Tìm Kiếm. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1039: Tìm Kiếm. (2)

- Nương tử mau ngừng tay!

Hứa Tiên mở song cửa ra, chắn ở giữa Bạch Tố Trinh và Ngao Nghiễm.

- Quan nhân.

Bạch Tố Trinh buông tay, tốc độ bóng đen lan tràn ra cũng chậm hơn rất nhiều. Nhưng vẫn như cũ không thể dừng lại được.

Ngao Nghiễm vừa mới được thả ra, liền vội vã bay ngược lại, đồng thời nói rằng:

- Người cũng biết năm xưa Long tộc vì hủy diệt nó, đã hi sinh bon nhiêu con rồng, đều là Cổ Long so với ta càng cường đại hơn. Nhất định không thể để nó trưởng thành, cả tam giới lục đạo cần phải cùng nhau đem nó tru sát!

Nói xong xoay người bay đi.

Hứa Tiên đã bước lên phiến âm ảnh kia hướng phía nàng đi đến.

- Không nên!

Bạch Tố Trinh nói.

Nhưng từ khi Hứa Tiên bước lên phía hắc ám kia, hắn đã không nghe được bất cứ thanh âm gì nữa, chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể đang cấp tốc tiêu hao, đầu óc choáng váng không đứng vững, phảng phất như thân thể đang không ngừng rơi xuống. Cũng từng thể hội qua lực lượng của phiến hắc ám này, bị hắc ám này chôn vùi. Nhưng đây đều là ở dưới sự khống chế của nàng, sẽ chỉ làm hắn cảm thấy vô cùng bình an.

Hôm nay dưới trạng thái không khống chế được, hắn mới cảm thấy thật sâu thế giới u ám vô tận kia kinh khủng cỡ nào. Rất cực hắn đã minh bạch tứ phương Thiên Ma vì sao lại chết ở trong phương thế giới này. Ý chí có cường đại đi nữa cũng khó tránh khỏi mê thất phương hướng, mất đi bản ngã, nhưng hắn còn chưa từng mê thất phương hướng, ẩn ước ở phía trước, còn có một chút linh quang tồn tại. Đó là cảm ứng đến từ hàng ngàn tâm kết, hắn chỉ bằng vào một điểm linh quang trong lòng, từng bước một đi về phía nàng.

Bạch Tố Trinh thấy hắn bước từng bước đi tới, hai mắt một mảnh mờ mịt, thần tình lại vẫn kiên định như một. Nhưng cứ tiếp tục như thế đã không chỉ là tiêu hao linh lực, tất nhiên sẽ tổn thương thần hồn. Nàng chỉ có một lần nữa nhắm lại hai tròng mắt, kiệt lực thu liễm lực lượng.

Hứa Tiên cảm giác được từ lực lượng Hắc Ám tựa hồ đang yếu bớt đi rất nhiều. Nhưng linh lực trong cơ thể cũng sắp tiêu hao hầu như không còn. Khi hắn rốt cực đi tới trước mặt nàng, nắm bờ vai của nàng. Trong mắt lại một lần nữa khôi phục trong sáng, đã thấy nàng đang thân thiết nhìn mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm:

- Không có việc gì là tốt rồi!

Ngược lại liền ngã vào trong lòng nàng.

Khi hắn lại một lần nữa mở hai tròng mắt ra, đối diện với đôi mắt của Bạch Tố Trinh phát hiện chính mình đang nằm ở trên giường, Ngao Ly ghé vào một bên song cửa sổ, bên ngoài sắc trời đã âm đạm xuống:

- Ta đã ngủ bao lâu rồi?

Ngao Ly nói:

- Đã ba năm trôi qua!

- Cái gì?

Bạch Tố Trinh gõ gõ đầu của Ngao Ly:

- Chỉ mới qua một buổi trưa mà thôi!

Hứa Tiên mới thở phào, cầm bàn tay mềm mại của nàng, ân cần hỏi:

- Người có khỏe không?

- Còn tốt!

Giữa trán Bạch Tố Trinh lại hiện lên một tầng lo lắng.

Hứa Tiên khẽ vuốt lên gò má của nàng:

- Đừng lo lắng, có ta ở đây!

Bàn tay của Bạch Tố Trinh nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của hắn.

Nhưng lo lắng trong lòng Hứa Tiên lại càng thêm thâm trầm, Quan Thế Âm Bồ Tát dĩ nhiên giáng thế thông điệp cuối cùng. Nguyên bản hắn đối với Thiên đình có chuyên môn đến nhằm vào nàng hay không, còn nửa ngờ nửa tin. Nhưng hôm nay nhìn thấy biểu hiện của Ngao Nghiễm, liền biết điều hắn lo lắng sợ rằng đã thành sự thực. Quả thực quả thực để nàng trở thành tai hoạ thật lớn.

- Tỷ tỷ vừa rồi thật là lợi hại, Ngao Nghiễm kia bỗng nhiên trở nên mạnh như vậy, ta còn tưởng rằng chúng ta chết chắc, bất quá các người cuối cùng làm hắn ôm cùng một chỗ, thật buồn nôn mà, a, hiện tại cũng thật buồn bực!

Ngao Ly ngây thơ thản nhiên nói.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh nhìn nhau cười khổ, trạng huống vừa rồi bằng vào trí não như trái dưa của nàng đại khái rất khó lý giải được.

- Mặc dù có suy đoán đại khái, nhưng ta muốn đến Thái Nhất Thần Miếu điều tra một chút, tìm hiểu thêm một vài thứ. Các người ở chỗ này chờ đợi trong chốc lát, ta đi sớm về sớm.

Hứa Tiên cười ra giới chỉ, giao cho Bạch Tố Trinh, do dự một chút nói:

- Người vẫn là theo ta cùng đi đi!

Ngược lại đem giới chỉ giao cho Ngao Ly:

- Đừng chạy loạn, cứ ở chỗ này chờ đợi, hoặc đến dưới đáy hồ ẩn giấu, tiêu hóa mai thần ấn kia, chờ chúng ta trở lại.

- Không thành vấn đề!

Ngao Ly đã đem giới chỉ đeo vào trên đầu ngón tay, chỉ là ngón tay quá mức nhỏ nhắn, miễn cưỡng đeo ở trên ngón cái còn có chút lắc lư, Bạch Tố Trinh nói:

- Ta cũng không quá yên tâm về Ly nhi.

- Tỷ tỷ, ngay cả người cũng nói như vậy, tức chết ta!

Hứa Tiên liền dặn dò cho Ngao Ly cách dùng, kim quang trên giới chỉ chợt lóe, hai người đã xuất hiện ở trong Thái Nhất Thần Miếu.

Bạch Tố Trinh nhìn ngó xung quanh, có chút sợ hãi than nói:

- Ở đây chính là Thái Nhất Thần Miếu! Quả nhiên hùng vĩ bất phàm.

Trong điện đang có mấy Thần Tiên trông lại, thấy hai người đến, đều đi lên hành lễ. Hứa Tiên nhất nhất hoàn lễ, chúng tiên trở về đều tự làm nhiệm vụ của mình.

Tiết Bích tiến lên nói:

- Sao người đến đây?

Lại nhìn về phía Bạch Tố Trinh nói:

- Dục Hỏa Xà Bạch Tố Trinh?

Bạch Tố Trinh cũng không lên tiếng, Hứa Tiên lại cảm thấy nàng đang nắm tay mình có chút căng thẳng, nhân tiện nói:

- Ta dẫn theo nương tử đến tham quan một chút, thuận tiện có một số việc muốn hỏi người.

Tiết Bích khẽ nhếch mày một cái:

- Người muốn biết cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Qua đó lại nói đi sao!

Từ chỗ Tiết Bích biết được, Yến Tử xuất môn tại ngoại, Ngư Nhi đang ở trong nhập định. Gần nhất còn đi tới vài đội thuyền, công tác cũng càng thêm bận rộn.

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta ở lại thời gian không quá lâu, sẽ không cần quấy rầy các nàng.

Bạch Tố Trinh ngửa đầu nhìn lên kim ô thật lớn trên đỉnh đầu:

- Những thần niệm Yêu Thần kia đều là từ nơi này chạy ra sao?

- Bây giờ còn giữ lại trên thạch trụ một vài vết tích. Các người tự đi quan khán, ta còn có chút chuyện, trước hết không thể phụng bồi được. Xem còn có chuyện gì, có thể lại tới tìm ta!

Tiết Bích nói xong, đã xoay người rời đi.

Hứa Tiên cười nói:

- Nàng hình như không thích người!

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta cũng không thích nàng, người trong Dao Trì thì rất giỏi sao?

Hứa Tiên cười thở ra một hơi:

- Người là Ngao Ly sao?

Nữ tu khác tựa hồ rất dễ dàng là có thể gia nhập Dao Trì, mà một đám hoa tiên thủ hạ của Bách Hoa tiên tử kia, trong đó rất nhiều người tu vi căn bản là không được tốt lắm, hết lần này tới lần khác chỉ có nàng chậm chạp không thể gia nhập. Chỉ sợ là bởi vì nguyên nhân năm xưa nàng từng cự tuyệt qua Dao Trì một lần.

- Cũng là bởi vì ta đây quá ngốc, chuyện trên thế gian vốn dĩ không liên quan gì tới ta, là nhân gian quân vương muốn làm gì thì làm. Là Thần Tiên trên trời muốn thiên hạ đại loạn, lê dân bách tính cũng hận không thể dựng cổ khởi nghĩa, sớm ngày lật đổ bạo quân. Càng muốn chính mình chịu lương tâm khiển trách gì đó, thà rằng đứng ở trong thạch động lãng phí thời gian, cũng không đi Dao Trì tiên cảnh tu hành, thật là quá ngốc mà.

1040. Chương 1040: Đồ Đằng

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1040: Đồ Đằng

Bạch Tố Trinh vừa nói, vừa dò xét Hứa Tiên.

- Được rồi, ta biết nương tử của ta thiện lương đáng yêu nhất, người sẽ không cần thay nàng nói chuyện.

Hứa Tiên nghe ra ý ngoài lời nói của nàng, không khỏi bật cười, trong miệng nàng tuy rằng mắng chính mình ngu xuẩn, nhưng còn chưa nói nổi một câu ” ta cũng không so với một đám nữ tiên Dao Trì vút đi kia ngốc hơn a!”

Bạch Tố Trinh bị hấn gở đúng tâm tư, không khỏi sắc mặt đỏ lên:

- Hơn nữa nếu không như vậy, người còn có thể gặp được ta sao?

Hứa Tiên nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, nói như vậy ta ngược lại phải cảm tạ Dao Trì, không đem nương tử thu làm môn hạ, cả ngày theo các nàng chơi mát chước.

- Đánh ma tương? Dao Trì cả ngày đều làm việc này? Thực chán ghét!

Hứa Tiên “khanh khách” một tiếng, nhin không được cười lớn, lo lắng trong lòng cũng tiêu giảm đi rất nhiều.

Bạch Tố Trinh trên trán vừa nổi gân xanh, bắt lấy cánh tay của hắn hướng về phía sau hai tay bắt chéo sau lưng.

Hứa Tiên vội vàng nói:

- Được, được rồi mà, ta sai, xin lỗi còn không được sao?

Đội được nàng vui bớt hỏa khí, hai người cùng nhau dọc theo chính đạo, nhất nhất kiểm tra trong điện thật lớn kia, phong thạch trụ, trên đó yêu thú đồ đã không còn thấy nữa. Nhưng quả nhiên theo như lời Tiết Bích nói, còn ở trên thạch trụ lưu lại vết tích nhàn nhạt.

Những vết tích này có lớn có nhỏ, thông thường càng tới gần kim ô đồ càng lớn, lơ mơ còn có thể nhìn ra vết tích của điều thú trùng ngư trên đó, nhưng đều là hình thù kỳ quái.

Năm xưa thời gian khẩn cấp, đông đảo Yêu Thần tụ tập cùng một chỗ, Hứa Tiên nhìn mà hoa mắt hỗn loạn, căn bản không rảnh nhận rõ từng cái một. Hôm nay xem ra hầu hết có thể cùng ghi chép trong Sơn Hải kinh tương đối hợp.

Hứa Tiên rất nhanh tìm được chỗ của Ứng Long, đó là phi long mở rộng đôi cánh thật lớn. Mặc dù là vết tích nhàn nhạt, vẫn đang có Thiên Khuyết khí thể vũ động.

Ngay sau đó là Tắt Phương dưới chân như hạc, thể hình lại muốn nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không có thể xếp hạng hàng đầu.

Trên điện này nếu bàn về thể hình, còn phải kể đến Đông Hoàng Thái Nhất trên đỉnh đầu là lớn nhất, chỉ là hắn vẫn chưa đem thần niệm lưu lại bên trong.

Từ sau điện vẫn đi tới trước điện, Chu Yểm Bạch Trạch tất cả đều ở trong đó. Kích cỡ Yêu Thần đã cỡ mười trượng tám trượng, Bạch Tố Trinh thấy hắn mỗi khi tới trước đồ án xà hình đều dừng bước lại, liền hỏi:

- Quan nhân, ngươi là muốn tìm thần niệm Yêu Thần kia của ta?

Hứa Tiên gật đầu:

- Đúng, càng chuẩn xác mà nói, là Chúc Long!

Nhưng trong đó cũng có không ít xà hình tồn tại, chung quy lại vẫn khó có hình tượng cùng trong lòng hợp với nhau.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ngươi không phải nói Chúc Long không hắn ở trong Thái Nhất Thần Điện sao?

Hứa Tiên nói:

- Ta vốn cũng là cho rằng như vậy, nhưng trừ cái đó ra, còn có thể có Yêu Thần nào giao cho ngươi lực lượng như thế đây? Ngao Nghiễm một bộ lí do thoái thác kia càng thêm khiến ta khẳng định, có thể bị nhiều Cổ Long thảo phạt như vậy, chỉ e cũng chỉ có một kẻ kia thôi. Nói không chừng Đông Hoàng Thái Nhất thực thu thập thần niệm của Chúc Long ở trong đó, thế nhưng sao lại không có ở đây?

Bạch Tố Trinh cũng rơi vào trầm tư, hai người đơn giản vẫn đi tới cửa chính, như cũ không có thu hoạch gì cả.

Bạch Tố Trinh bỗng nhiên nói:

- Chờ một chút, ngươi xem đây là cái gì?

- Là cái gì?

Hứa Tiên theo phương hướng ngón tay của nàng chỉ nhìn qua đó, nhưng kết quả lại vẫn là không có thu hoạch. Ở trong đại điện khoảng không vắng vẻ này, toàn bộ cảnh tượng nhìn một cái liền không sót cái gì, chỉ có mặt đất rộng lớn cùng thạch trụ nguy nga, hần dùng Thông Thiên Nhân nhìn đến, cũng nhiều nhất có thể thấy được mấy hạt bụi nhỏ.

Bạch Tố Trinh nói:

- Trên mặt đất hình như có một chút vết tích.

- Ở đây có vết tích!

Hứa Tiên nhún nhún vai, đã từng có nhiều cự thú to lớn như sơn nhạc như vậy tụ tập ở đây, ở trên mặt đá cẩm thạch cứng rắn lưu lại các loại thảo ngân.

- Không, là một vài vết tích liên tục!

Bạch Tố Trinh mắt thấy giải thích không rõ, đơn giản kéo tay của hắn, bay đến trên nóc đại điện.

Cái này Hứa Tiên cũng thấy được. Ở hai bên đại đạo, ở trong vô số thảo ngân, xác thực có hai đường vết tích nhàn nhạt. Ở cửa đại điện giao nhau, nếu không phải từ độ cao này nhìn xuống phía dưới, thật sự có chút khó có thể phát hiện ra được. Bất quá cái này lại có ý nghĩa gì đây?

Chờ một chút, những vết tích này hình như có chút nhìn quen mắt, Hứa Tiên lại nhìn xung quanh thạch trụ một cái, sau đó nhân thân cùng Bạch Tố Trinh đổ vào cùng một chỗ. Đồng thời hướng về phía trước đại điện bay đến. Dọc theo đường đi hai đường dấu vết này ngoằn ngoèo khúc chiết, khi thì lách qua điện trụ, lúc lại bò đến trên vách, lại chưa bao giờ đoạn tuyệt, thẳng trở lại tận cùng đại điện, dưới bích hoạ Đông Hoàng Thái Nhất.

Chúng tiên kỳ quái ngẩng đầu nhìn bọn họ, Tiết Bích càng nhíu mày.

Hứa Tiên phát phát tay:

- Có thể làm ơn nhường đường một chút được không?

Chúng tiên nhìn về phía Tiết Bích, Tiết Bích do dự một chút, vẫn là gạt đầu.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn nhau:

- Tìm được rồi!

Hai đường vết tích kia rốt cục ở trên đại điện uốn lượn giao nhau, cuối cùng cấu thành lại là một đầu rắn cực lớn. Hai đường vết tích kia không phải vết tích bên cạnh, chính là vết tích do đồ đằng Yêu Thần lưu lại.

Đồ đằng Yêu Thần lớn nhất trong điện này, không phải Đông Hoàng Thái Nhất trên đỉnh đầu, mà là đại xà trên mặt đất này, càng chuẩn xác mà nói, là Chúc Long!

Hứa Tiên không khỏi nhắm mắt hồi tưởng tình hình chính mình lần đầu tiên tiến nhập trong Thái Nhất Thần Miếu, mười hai kim nhân chặn đường, đồ đằng hỗn loạn rối mắt, thậm chí Ngao Nghiễm theo sát phía sau, cho đến Yến Tử trọng thương, Yêu Thần xuất thế, Ngao Nghiễm rút đi.

Hắn không có khắc nào phân thân đi chú ý mặt đất, nhưng hôm nay tỉ mỉ hồi tưởng hình ảnh trong trí nhớ, trên mặt đất tựa hồ cũng là ám ảnh nhàn nhạt. Chỉ là chôn vùi ở trong điện phủ u ám, cho dù thấy được, cũng tuyệt nghĩ không ra đây cũng là một bức đồ đằng, bởi vì bức đồ đằng này thực sự quá lớn.

- Các người đang làm cái gì?

Tiết Bích phi thân đi lên, theo ánh mắt của bọn họ nhìn xuống phía dưới, lại là cái gì cũng không có thấy được.

Hứa Tiên nói:

- Người không nhìn thấy sao?

- Thấy cái gì? Mặt đất?

Hứa Tiên ngạc nhiên, ở đây vẫn là có chút quá thấp, nhìn không thấy toàn cảnh đồ đằng. Nếu không phải đầu tiên là có chuẩn bị. Hiện tại hẳn chỉ sợ cũng khó đem đường cong cực lớn trên mặt đất kia cùng đồ án liên hệ với nhau.

Giống như đồ án Nạp Tư Tập hoang nguyên tại hậu thế. Trong thời gian ngàn năm đều bị người coi như đồng đá xây dựng lung tung, thẳng đến thế kỷ hai mươi, các nhà khảo cổ học ngồi máy bay mới phát hiện được. Nhưng đồ án kia kích cỡ cũng bất quá trăm mét. Mà bức Chúc Long đồ đằng này, đuôi ở cửa đại điện, đầu ở tận cùng đại điện, hầu như chiếm cả mặt đất đại điện.

1041. Chương 1041: Vô Hữu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1041: Vô Hữu

Mặc dù không chuẩn xác đo lường qua kích cỡ của Thái Nhất Thần Miếu này. Nhưng vừa rồi bằng vào tốc độ của bọn họ, một đường bay qua đó cũng tốn hao chút công phu, cũng không phải sơn mạch hà lưu đủ để hình dung được.

Hứa Tiên đang muốn giải thích, Bạch Tố Trinh bỗng nhiên túm túm ống tay áo của hắn:

- Không có gì?

Hứa Tiên liền ngậm miệng không đề cập tới, đã thấy trên mặt Bạch Tố Trinh có vẻ có chút giống như thất lạc.

Tiết Bích nói:

- Người không muốn nói cũng không sao cả, ta còn có việc phải làm, người có gì nói hãy mau hỏi đi!

Hứa Tiên nói:

- Người mấy tuổi trưởng thành, lại thân ở dưới trướng Dao Trì Thánh Mẫu, có từng nghe nói qua mấy việc trước Đông Hoàng không?

- Mấy tuổi? Nếu luận số tuổi, vị bên cạnh người kia cũng không nhỏ đi!

Tiết Bích hừ lạnh, Bạch Tố Trinh nắm tay, sau đó hai người cùng nhau nhìn về phía Hứa Tiên.

- Ta không phải có ý này.

Hứa Tiên trong lòng tự vả vào miệng, ở trước mặt các nàng đề cập tới chuyện tuổi tác thật sự là quá sai sót, các nàng như vậy không sống một nghìn tuổi đều không có ý cùng người chào hỏi.

- Người rốt cuộc muốn nói cái gì? đọc truyện mới nhất tại .

- Người đã nghe nói qua Chúc Long chưa?

- Đương nhiên, không có khả năng không biết đi sao! Người hỏi cái này làm gì?

- Chỉ là muốn tìm hiểu một chút, Chúc Long trong truyền thuyết nếu cường đại như vậy, vì sao không có trở thành Thiên Đế đây?

Tiết Bích nói:

- Đây là khi ta còn bé nghe phụ vương ta nói, bởi vì Chúc Long sẽ không thống trị thuộc hạ, chỉ biết đem tất cả bọn họ đều nuốt vào bụng, ngay khi thế giới rơi vào một mảnh hắc ám, Đông Hoàng Thái Nhất vĩ đại từ đông phương xuất hiện, Thiên Đế suất lĩnh rất nhiều Thiên Thần anh dũng tác chiến, cuối cùng tiêu diệt được Chúc Long, trở thành Thiên Đế.

Hứa Tiên nói:

- Lừa gạt tiểu hài tử sao?
- Ta nói là khi còn bé! Muốn nghe khi lớn, thì nói cho ta biết vì sao hỏi chuyện này?
- Gần đây có rất nhiều Yêu Thần xuất thế, tạo thành không ít phiền phức, cho nên muốn hỏi thăm người một chút.

Tiết Bích miễn cưỡng tiếp thu lời giải thích này:

- Nếu như Chúc Long thực sống lại, vậy thì không chỉ là phiền phức. Chúc Long sẽ thôn phệ tất cả, bất quá không cần há mồm, chỉ cần nhắm mắt lại, thả ra u ám chi lực vô tận của nó là được. Chỉ có Thái Nhất nắm giữ vô tận quang minh chi lực mới có thể chống đối với nó.
- Nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ mà thôi. Sau này vẫn là Long tộc không biết dùng biện pháp gì đem nó hủy diệt. Chúng ta có thể ở chỗ này, còn muốn nhờ có công lao của Thái Nhất, tuy rằng nó cũng tạo không ít tội nghiệt. Chính như lời nói của nương nương, vô luận là ám quá tối hay là quang quá sáng, đều khiến người không có cách nào sinh sống. Bất quá yên tâm, Thái Nhất và Chúc Long là tử địch, sao có thể đem thần niệm của nó thả ở chỗ này chứ?

Hứa Tiên trong lòng than thở: xem ra người đã sai.

Bạch Tố Trinh có chút lo lắng nói:

- Thật sự nghiêm trọng như vậy sao?

Tiết Bích nói:

- Nghiêm trọng? Đây lại không phải là chuyện đại thủy bạo phát, hại mấy cái mạng người. Nếu là thực sự sống trở lại, toàn bộ Trung Thổ sinh linh đều không thể may mắn tránh khỏi. Nếu như vạn nhất thực nhìn thấy yêu quái cùng loại, cần lập tức bẩm báo Thiên đình, cho dù Ngọc Hoàng Đại Đế nếu không để ý chính sự, đối với chuyện này cũng khẳng định không phải ngồi yên không lý đến.

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại đã không phải thời cổ đại, Bạch Hạc đồng tử bị Tắt Phương phụ thể ở trong Hoàng Sơn tác loạn, cũng dễ dàng bị Nam Cực Tiên Ông mang về. Nếu nói nguy hại, những Yêu Thần này có kẻ nào không nguy hại, lẽ nào yêu quái hơi cường đại một chút, Thiên đình sẽ chế tài sao?

Than thở thoáng có chút kỳ quái vì sao Hứa Tiên kích động, không khỏi than thở:

- Các người cũng không có từng rời khỏi Trung Thổ đi sao!

Hứa Tiên tất nhiên là không có, Bạch Tố Trinh cũng lắc đầu, nòng thời gian nghìn năm qua đều ở trong núi tu hành.

- Các người tuyển định một phương hướng liên tục bay đi, sẽ hiểu được ý tứ của ta. Ta cũng chỉ cùng Yến Tử đi ra ngoài một lần, sau đó liền thấy được cũng không đi ra ngoài nữa.

Tiết Bích trên mặt hơi biến sắc, phảng phất như đang hồi tưởng chuyện đáng sợ gì đó.

Hứa Tiên không khỏi hỏi:

- Ở ngoài Trung Thổ có cái gì?
- Cái gì cũng không có!

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh không hiểu ý của nàng, Tiết Bích thâm ý sâu sắc nói:

- Các người đi xem liền biết thôi.

Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên liền cáo từ rời đi, xuyên qua Kim Ô Chi Nhân, nhìn quanh bốn phía chính là một mảnh thiên hôn địa ám. Vô số lôi quang đan vào thành một mảnh Lôi Trạch, một con bạch long thon dài chạy ở giữa Lôi Đình, phát sinh từng tiếng long ngâm vang dội thiên địa, không ngừng chịu đựng Lôi Đình đả kích, đúng là đang ở trong độ kiếp.

Hứa Tiên rút gào nói:

- Ngao Ly!

Ngao Ly ở trong trăm công nghìn việc quay đầu lại nói:

- Người thiếu oan uổng ta, không phải ta sai. Sau đó tiêu hóa mai thần ấn kia, lôi đình liền đánh xuống. Ai nhà!

Trong lúc nói chuyện, thỉnh linh bị sét đánh trúng gáy.

Hứa Tiên đang muốn tiến lên, Bạch Tố Trinh đã lôi kéo ống tay áo của hắn nói:

- Đừng lo lắng, nàng ứng phó được! Chắc là linh lực tồn trữ trên người quá lớn, kim phù áp chế không được, mới có thể trở nên như vậy.

Hứa Tiên lo lắng nói:

- Thế nhưng Lôi Đình này khó tránh khỏi quá lớn đi!

Vô luận là trình độ dày đặc của Lôi Đình, hay là phạm vi mây đen bao trùm phía chân trời, cũng không giống tiêu chuẩn của tiểu thiên kiếp.

Bạch Tố Trinh nói:

- Đó là linh lực trên người nàng đè ép quá mạnh mẽ, ngay cả Địa Tiên tầm thường cũng không nhất định so được với nàng, mới đưa tới kiếp lôi lớn như vậy. Bất quá ta tin tưởng nàng có thể ứng phó được. Dù sao hiện tại đã không có ngoại ma nhiễu loạn nhân tâm. Yên tâm đi, có ta và người ở đây, còn có thể để nàng thụ thương hay sao?

Hứa Tiên quả thấy Ngao Ly ở trên trời cao ngao du, đón đỡ lôi đình, không chút nào tỏ ra yếu kém, cũng đã yên lòng.

- Thấy được rồi chứ, bản Long Vương lại không phải đám tiểu quỷ kia có thể so sánh, nào cần người tới hỗ trợ.

Ngao Ly vẫy đuôi đánh bại một đạo Lôi Đình, đắc ý nói.

Hứa Tiên nói:

- Những lời này ta sẽ nói cho tiểu Thanh các nàng biết!

- Hừ, ta mới không sợ các nàng!

Khi Ngao Ly đang chột dạ, lại bị vài đạo Lôi Đình trực tiếp bắn trúng, tuy rằng dựa vào khí lực cường hãn của Long tộc, ngược lại cũng không đến mức thụ thương, nhưng vẫn đau đến hút một ngụm lãnh khí, buồn bực nói:

- Chớ nên làm phân tán tinh thần của ta!

- Là chính người lắm miệng!

Hứa Tiên vừa dứt lời, đã bị Bạch Tố Trinh che miệng lại:

- Quan nhân, người nói ít đi một câu được không?

Rốt cục, Ngao Ly dùng nội đan ngăn lại một đạo Lôi Đình cuối cùng, đầy trời vẫn khai vụ tán.

Lúc này màn đêm đã phủ xuống, bầu trời đầy sao.

Thân thể Ngao Ly bắt đầu biến lớn lên, lân phiến màu ngân bạch trên người giống như tuyết đều rơi xuống, thoáng qua lại bị lân giáp càng thêm lóe sáng bao trùm.

1042. Chương 1043: An Long.

Chương 1043: An long.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cứ tiếp tục như vậy, nàng có thể rất nhanh đi hết đoạn đường Thần Tiên này, nói độ đại thiên kiếp trở thành Thiên Tiên cũng không phải là khẩu xuất cuồng ngôn.

Hứa Tiên nói:

- Nương tử uy vũ.

Bạch Tố Trinh xoa xoa cái bụng, sau khi thôn phệ thần lực của Ngao Nghiễm cảm giác đầy bụng đã cấp tốc biến mất. Hiện tại tựa hồ lại có một chút đói, hơn nữa ăn uống cũng giống như trở nên lớn hơn nữa.

- Nương tử, người nói ở ngoài Trung Thổ rốt cuộc có cái gì đây?

Bạch Tố Trinh nói:

- Nàng không phải nói cái gì cũng không có sao!

Hứa Tiên nói:

- Không có khả năng đi sao!

Bạch Tố Trinh nói:

- Đến lúc đó sẽ tự biết thôi!

Nhưng khi hai người bay qua vô số sơn xuyên hà lưu, bay qua tuyết sơn trắng như tuyết, đi tới cái gọi là bên ngoài Trung Thổ, lại không phát hiện được có cái gì khác biệt. Trên mặt đất nhiều nhất chỉ là có thêm một vài kiến trúc kỳ dị, và một ít người phiên bang ăn mặc kỳ dị mà thôi.

Bọn họ đang lúc thất vọng nghi hoặc, chợt có một thân ảnh từ trên trời giáng xuống che ở trước mặt bọn họ, đi tới thì lễ, dùng tiếng hán cổ quái nói:

- Người tu hành đến từ Trung Thổ, các người là ai?

Người đến chính là một nữ tử đang tuổi thanh xuân một thân lụa mỏng, làn da ngăm đen. Là mỹ nhân Ấn Độ xinh đẹp.

Hai người lại lập tức cảnh giác, loại người tu hành trước mắt này, bọn họ cũng không xa lạ:

- Thiên Ma!

- Ta là Cát Tường Thiên, tại Trung Thổ là Thiên Ma sao?

- Tam Thập Tam Thiên?

Hứa Tiên bình tĩnh nhớ tới đều là tứ phương Thiên Ma, cũng là một trong Tam Thập Tam Thiên. Bất quá Thiên Ma trước mắt này không có chút địch ý, dường như chưa có đến qua Trung Thổ, quả nhiên ma đạo truyền thừa hầu hết là ở nước ngoài đi sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Người vì sao ngăn trở đường đi của chúng ta?

Cát Tường Thiên nói:

- Ta thấy các người đi về phía tây, là muốn khuyên các người quay đầu lại.

Hứa Tiên nói:

- Vì sao?

- Bởi vì phía trước cái gì cũng không có.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh song song nhíu mày, lại là những lời này!

- Chúng ta chính là muốn đến một chỗ không có gì cả, người lại muốn đi đâu?

Cát Tường Thiên nói:

- A, đó là ta nhiều chuyện rồi. Ta phụng lệnh của Đại Tự Tại Thiên chủ, đi trước Trung Thổ, vốn muốn cùng các người kết bạn, không bằng các người đi nhanh về nhanh, ta ở chỗ này chờ các người trở về đi!

- Đến Trung Thổ làm cái gì?

- Không biết!

Hai người đang ôm hoài nghi tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau như là bỗng nhiên xuyên qua giới hạn vô hình nào đó.

Trên bầu trời thái dương vẫn đang soi sáng, trên đại địa vẫn đang là sơn xuyên thảo mộc mênh mông vô bờ.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh đều là kinh hãi, bởi vì nơi này quả nhiên cái gì cũng không có nhìn thấy!

Bọn họ đứng ở trên đỉnh núi cao, từ xa xa quan sát qua đó, sơn xuyên thảo mộc, rõ ràng ở trong mắt. Bầu trời có chim, trong nước có cá, phẳng phất như cùng thể giới Trung Thổ không có bất cứ cái gì phân biệt.

Chỉ có bọn họ có thể cường liệt cảm thấy phân biệt trong đó, trong thiên địa không có linh lực tồn tại.

Linh lực tồn tại, đối với người tu hành mà nói tựa như không khí cần thiết với phạm nhân. Bình thường căn bản sẽ không lưu ý, nhưng lúc nào cũng thấm nhập linh khí giống như hít thở không khí vậy. Nếu là đột nhiên trong lúc đó mất đi, giống như là phạm nhân bị thiếu dưỡng khí vậy.

Lúc này ngay cả Hứa Tiên chủ yếu dựa vào Nhật Linh chi lực cũng có một loại cảm giác suy yếu cường liệt. Trong cơ thể Thủy Tinh và Hỏa Tinh đều trở nên phi thường ảm đạm. Lúc này nếu là thi pháp, ngay cả một phần mười hiệu quả bình thường cũng không có, căn bản không có cũng đủ linh khí đến cộng minh.

Hứa Tiên vội vã nhìn về phía ngọn núi dưới chân, tòa sơn phong này tuy rằng không tính là cực cao. Nhưng là hơn xa rất nhiều ngọn núi nhỏ ở Trung Thổ, vốn nên là phúc địa bị người tu hành chiếm cứ tu luyện. Nhưng trong đó lại căn bản không có long mạch tồn tại, mà sông ngòi cũng là như vậy.

Đối với phạm nhân mà nói, ở đây cùng Trung Thổ không có gì khác nhau. Nhưng đối với người tu hành mà nói, ở đây xác thực là cái gì cũng không có.

Bạch Tố Trinh không thể tin tưởng được nói:

- Đây...Đây là Chúc Long tạo thành sao?

- Chỉ sợ là như vậy.

Hứa Tiên nặng nề thở dài một hơi, dĩ nhiên xác định lời nói của Quan Thế Âm Bồ Tát. Nếu như chính mình là Ngọc Hoàng Đại Đế mà nói, cũng tuyệt không chịu ngồi yên không lý đến. Nếu như lực lượng của Chúc Long ở Trung Thổ bạo phát ra, sẽ triệt để hủy hoại căn cơ của thế giới tu hành.

Tràng Thượng Cổ chi chiến kia đã tạo thành phá hư, vượt xa tưởng tượng của hắn. Chúc *** xác thực là yêu ma kinh khủng nhất từ cổ chí kim. Tuy rằng không biết giới hạn ở ngoài Trung Thổ cụ thể là cái gì, nhưng hiển nhiên Chúc Long thôn phệ hơn phân nửa thế giới linh lực, thiếu chút nữa đem thế giới tu hành bóp chết ở trong nôi.

Chuẩn xác mà nói, ở đây cũng không phải là hoàn toàn không có một chút linh lực. Thế nhưng cực kỳ ít ỏi, tỉ mỉ đi cảm ứng, trong tòa sơn phong to lớn này, cũng có long mạch thật nhỏ tồn tại giống như con giun. Hiển nhiên là ở trong thời gian mấy nghìn năm này có điều khôi phục. Nói vậy mỗi một long mạch hình thành, đều là cùng địa cầu cùng nhau sinh ra. Trải qua hơn mười vạn năm thảng dãi dài dặc súc tích, muốn chờ đợi bọn hắn khôi phục, căn bản là không có khả năng.

Ngoài trời nhật nguyệt, tinh thần soi sáng là Thiên Linh khí, sơn xuyên hà lưu dưới lòng đất tích súc tất nhiên là linh khí. Cái này hợp xưng là thiên địa linh khí. Thiếu khuyết bất cứ cái gì cũng như nhau, linh khí cũng sẽ không hồi phục tồn tại, người tu hành cũng sẽ không thể tồn tại được.

Mặc dù là Hứa Tiên lấy Nhật Linh chi lực làm hạch tâm đến tiến hành tu hành, thường ngày cũng không ít lần thu nạp thiên địa linh khí làm điều hòa, càng đừng nói tới người tu hành tầm thường.

Thảo nào Tây phương thế giới trăm nghìn năm qua chỉ sinh ra truyền thuyết như lang nhân Hấp Huyết Quỷ. Thậm chí ngay cả thần minh triển hiện cũng bất quá có thể đạp nước mà đi. Giả chết sống lại, loại trình độ thần tích này. Bởi vì ở dưới dạng linh lực này, căn bản không thể sản sinh được sinh mệnh thể gì cường đại.

Bạch Tố Trinh nhìn lòng bàn tay của chính mình, lực lượng của bản thân thực sự sẽ có lực phá hoại lớn như thế sao?

- Đáp ứng ta, đừng tùy ý sử dụng loại lực lượng này nữa.

Hứa Tiên nhìn hai tròng mắt của nàng, bỗng nhiên mở miệng nói.

- Thế nào, sợ hãi ta hủy diệt thế giới?

Bạch Tố Trinh nói.

- Không, là ta lo lắng cho ngươi, đồng ý ta được không?

Hứa Tiên nói.

Đường nhìn giao nhau, Bạch Tố Trinh rất cục gật đầu, cổ u ám chi lực này, hôm nay đã khiến nàng cũng có chút sợ hãi trong lòng.

Hứa Tiên từ trong Công Đức Ngọc Bài lấy ra một vật, mở lòng bàn tay ra, là một giọt nước mưa trong sáng trong suốt.

Bạch Tố Trinh đưa tay cầm qua:

- Đây là cái gì?

- Triều lộ.

Hứa Tiên đem những lời Quan Thế Âm Bồ Tát đã nói, nhất loạt kể ra.

1043. Chương 1044: Huyện Thừa.

Chương 1044: Huyện thừa.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thân hình Bạch Tố Trinh run lên:

- Ngươi muốn cho ta ăn nó?

Hứa Tiên nói:

- Nếu như ta nói đúng, ngươi sẽ ăn vào sao?

Bạch Tố Trinh kiên quyết nói:

- Sẽ không.

Hứa Tiên cười cười:

- Ta chỉ biết, bất quá đừng quên ngươi đã đáp ứng ta.

Bạch Tố Trinh nói:

- Thiên đình nếu đánh tới, sao có khả năng không dùng, lẽ nào muốn ta khoanh tay chịu chết sao?

Hứa Tiên xoay người sang chỗ khác, đi tới bên cạnh vách núi, nhìn địa địa diên tích rộng lớn vô bờ.

Bạch Tố Trinh nhìn bóng lưng của hắn, quay đầu đi chỗ khác, lại nghe thanh âm của hắn truyền đến:

- Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ ngươi!

Thanh âm ở trong gió núi gào thét phiêu hốt bất định, nhưng lại kiên định giống như ngọn núi dưới chân hắn.

Hứa Tiên nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, vô luận nỗ lực bất cứ đại giới gì.

- Quan nhân?

- Chúng ta trở lại Trung Thổ đi!

Trên Thái Vân, Vân Yên hỏi:

- Bạch tỷ tỷ, ở đây còn cách An Long Huyền có xa lắm nữa không?

Bạch Tố Trinh nói:

- Dựa theo bản đồ mà xem, hắn là sắp đến rồi.

Ánh mắt của hai người không khỏi quay về phía bên kia trên người Hứa Tiên đang đả tọa, ánh dương quang chói mắt hội tụ ở trên người hắn, nhẹ nhẹ ngưng tụ sau đó lại bị dẫn vào trong cơ thể.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh trở về Trung Thổ, sau khi đón Vân Yên, liền dựa theo kế hoạch ban đầu đi nhậm chức. Nhưng việc tu hành cũng không dám có chút nào buông lỏng. Hắn không biết Thiên đình thảo phạt khi nào sẽ tới, phải mau chóng khôi phục lực lượng mới được, cũng may Nhật Linh chi lực vô cùng vô tận, hiệu quả vẫn coi như rõ rệt.

- Quan nhân, nghỉ ngơi một chút đi thôi.

Bạch Tố Trinh đưa tay đặt ở trên người Hứa Tiên, hấp đi linh lực dư thừa.

Hứa Tiên mở hai tròng mắt ra, tu hành chi đạo, chung quy là không thích hợp chỉ vì cái trước mắt. Thân thể hắn tuy rằng có thể không ngủ không nghỉ, nhưng tâm thần cũng rất khó vẫn luôn ở trong trạng thái nhập định. Một ngày quá độ, không chỉ vô ích ngược lại tai hại. Nếu là muốn tận lực nhanh chóng trở nên cường đại, không thể không đi con đường nguy hiểm. Nhưng phải đi con đường này, cũng cần một ít thời gian để làm chuẩn bị trước đã.

Hứa Tiên mỉm cười nói với Bạch Tố Trinh:

- Cũng được!

Bất quá từ sau lần nói chuyện kia, nàng tựa hồ đã lại khôi phục nguyên trạng, trở nên rất là ôn nhu. Chỉ có khi hắn tu luyện, nàng mới có thể sử dụng hắc ám chi lực, hấp thụ một ít linh lực dư thừa.

Thái Vân lướt qua một tòa cao phong, chỉ thấy ở trong quần sơn vây quanh, có một tòa thành quách nhỏ nhỏ, trên cửa thành viết ba chữ triện cổ “An Long Huyền”.

Ba người tìm chỗ không có người, cho đám mây hạ xuống dưới, bước vào trong An Long Huyền. Thị trấn hẹp dài mà cực nhỏ, chỉ dùng một con đường cái lớn liền đem nó xuyên qua, đứng ở bên cạnh cửa thành, bằng vào thị lực của Hứa Tiên đủ sức để thấy được bên kia cửa thành. Cùng gia hương huyện Tiên Đường thực sự vô pháp đem nó cùng so sánh. Bất quá cái này cũng đã ở trong dự liệu.

Hai bên trái phải đại đạo, trên phòng ốc có không ít người đẩy ra song cửa, dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá bọn họ, hiển nhiên trong thị trấn này cũng không thường có người ngoài đến. Càng đừng nói ba người bọn họ có vẻ ung dung đặc dị như vậy.

Vả lại có không ít người đi ra khỏi cửa, cẩn thận hỏi:

- Các người là ai?

Hứa Tiên chưa kịp trả lời bọn họ, ngược lại kinh ngạc nhìn đỉnh đầu bọn họ, một ma đầu dựng thân trên bầu trời. Ma đầu này cùng ở trên Động Đình hồ nhìn thấy khác nhau, cả người tái nhợt, tướng mạo mơ hồ cùng những cư dân này có chút tương đồng đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Bạch Tố Trinh đang muốn xuất thủ bị Hứa Tiên giữ lấy cổ tay, hướng phía nàng lắc đầu, ma đầu này tạm thời còn không thấy có tác dụng gì, cũng sẽ không nóng lòng trừ khử.

Lúc này, không biết là ai phát ra một tiếng gọi:

- Bao giáo đầu đến!

Những cư dân này nhất thời lộ ra vẻ kinh sợ, ma đầu tái nhợt trên đỉnh đầu lại cũng là như thế, biểu tình giữa hai bên vừa nhất trí, nhiều người như vậy chợt giống như chim thú tán loạn ra.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta hiểu rồi, ma đầu này là đang thúc đẩy tâm sợ hãi của bọn họ.

Trong lòng Hứa Tiên nghĩ hẳn là như vậy. Sau khi độ kiếp, bình thường sẽ có ảo giác núi đao biển lửa, tuy rằng biết là giả nhưng trong lòng khó tránh khỏi vẫn sẽ sinh ra một tia sợ hãi. Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu lập tức đã bị phóng đại vô số lần, có thể đem người ta dìa đến vỡ tim vỡ mật, nào còn có thể độ kiếp thành công, nói vậy chính là loại ma đầu này tạo ra tác dụng.

Hứa Tiên nói:

- Bất quá loại ma đầu này hình như cũng không có trí tuệ gì, chỉ là đơn thuần bị tâm niệm của người hấp dẫn, trên Quân Sơn đám đệ tử Cái Bang kia, trong lòng có niệm, mới có thể bị ma đầu quyến rũ phát cuồng, xem ra những người này cũng là đang sợ hãi cái gì đó!

Trong lúc nói chuyện, một người đã từ giữa đại đạo đi tới.

Hứa Tiên chỉ thấy người đến buộc tóc, nửa thân trên để trần, để lộ hình xăm lớn, nhìn đã không giống người lương thiện. Nhưng dáng vẻ trong lúc đi lại trên đường, quả thực giống như quân vương đang thăm dò lãnh địa của chính mình.

Nhưng hấp dẫn chú ý của Hứa Tiên nhất, lại vẫn là ma đầu núp ở trên vai hắn. Ma đầu kia màu da xanh đậm, biểu tình si ngốc mà cuồng vọng, cùng ma đầu lúc trước Hứa Tiên gặp qua lại không giống nhau.

- Các người đang nhìn cái gì?

Vân Yên chú ý tới tầm mắt của bọn họ.

Hứa Tiên nói:

- Phải mở tâm nhãn mới có thể nhìn thấy được!

Hắn cũng là theo tu vi tăng trưởng, Thông Thiên Nhãn càng phát ra inh, mới có thể thấy được ma đầu vốn dĩ nhìn không thấy.

Bao giáo đầu đi tới phụ cận, thấy có người ngăn lại đường đi của hắn, lập tức nhíu mày, lộ ra một cổ khí hung lệ đang muốn mở miệng chửi bậy, dư quang nhìn thấy Vân Yên, không khỏi đôi mắt co rụt lại, ngây ngốc đứng ở đó.

Bên cạnh nhai đạo, trong khe cửa, lộ ra rất nhiều con mắt, lại có chút kinh sợ khe khẽ nói chuyện truyền đến.

- Mấy người từ ngoài đến này e là gặp nạn rồi.

- Dám ngăn cản đường đi của Bao Giáo Đầu, thực sự là không muốn sống nữa.

- Đừng nhìn cùng chúng ta không có quan hệ.

Trong những thanh âm run rẩy này, ma đầu nước da tái nhợt kia giống như là từ trong kinh sợ của bọn họ đạt được năng lượng, trở nên lớn mạnh hơn.

- Chúng ta đi thôi!

Hứa Tiên giả bộ làm ngờ, liền tiếp tục đi về phía trước. Hắn đã thấy huyện nha sư tử đá, nhưng lại vẫn giả bộ hỏi đường.

Một trận gió thơm thổi qua, Bao Giáo Đầu mạnh mẽ kinh ngạc tỉnh táo lại, xoay người lại chụp vào tay của Vân Yên, vừa quát lớn một tiếng:

- Được lắm, các người trộm đồ của ta, để ta tìm thử.

Lại cảm thấy cổ tay một trận đau nhức, ngẩng đầu đã thấy thư sinh kia đang lườm chính mình, hắn thường ngày tác uy tác phúc gan lớn cỡ nào, nhưng lúc này lại bị thần quang trong mắt Hứa Tiên chấn nhiếp. Trong khoảng thời gian ngắn không thể động đậy được.

1044. Chương 1045: Huyện Thờ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1045: Huyện Thờ. (2)

Nhưng lúc này, ma đầu trên vai hắn lại phát sinh tiếng thét chói tai, thần tình của Bao Giáo Đầu nhất thời biến đổi phảng phất như bị chọc tức giận, mạnh mẽ một quyền đánh về phía tâm của Hứa Tiên. Một quyền này thể đại lực trầm bao hàm nội lực. Nếu Hứa Tiên chỉ là người bình thường, sợ là có nguy hiểm tới tính mệnh.

- A a a a!

Bao Giáo Đầu kinh hãi kêu thảm một tiếng xuyên phá bầu trời yên tĩnh của cửa thị trấn nhỏ. Hắn quỳ rạp xuống trên đất, cổ tay bị nắm lấy đã biến đổi hình dạng, đau nhức đến vẻ mặt méo mó, một quyền kia cũng không bệnh mà rủ xuống.

Con mắt trong khe cửa nhất thời trợn lớn:

- Diên, quả thực là diên rồi!

Hứa Tiên mấy ngày qua tâm tình vốn là có chút buồn bực, lại tự dưng chịu tập kích mạo phạm và hung ác độc địa này. Trong lòng lập tức tuôn ra một cổ khí tức thô bạo. Lúc này không biết từ nơi nào bay tới mấy ma đầu hắc hồng lương sắc, quay xung quanh người Hứa Tiên, vui vẻ kêu gọi kỳ quái. Một cổ hắc khí hội tụ ở trên đỉnh đầu Hứa Tiên, không bao lâu đã hóa thành một hắc sắc ma đầu.

- Quan nhân.

Bạch Tố Trinh dùng hai tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của hắn, ánh mắt ôn nhu mà thân thiết.

Hứa Tiên kinh hãi tỉnh lại, bỏ đi cổ tay của Bao Giáo Đầu, tâm tính của chính mình sao lại trở nên mất bình tĩnh như thế. Ngẩng đầu nhìn lại nguyên lai ma đầu kia đã đến như vậy sao? Không chỉ là bị ý niệm trong đầu người ta hấp dẫn đến, càng là đến từ ý niệm trong đầu, hội tụ hóa thân thành ma. Mà cổ khí tức hung lệ của hắn so với phạm nhân cường đại hơn không biết bao nhiêu, dĩ nhiên lập tức thành hình.

Bạch Tố Trinh có chút lo lắng truyền âm nói:

- Những ma đầu này vốn nên do ma chủ kiềm chế, chỉ khi người tu đạo độ kiếp mới phóng xuất khảo nghiệm tâm tính của họ. Hôm nay cũng không quản lý đến, mặc cho bọn chúng tác loạn tại nhân gian.

Hứa Tiên thảm nghĩ:

- Xem ra cũng hẳn là vì thiên hạ đại loạn mà trợ giúp!

Mở miệng nói:

- Trước mặt kẻ này, chúng ta đi thôi!

Bỏ lại Bao Giáo Đầu kia tiếp tục hướng phía huyện nha đi đến, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng tru lên:

- Đều con mẹ nó lăn ra đây cho lão tử!

Hứa Tiên quay đầu lại, đã thấy Bao Giáo Đầu kia lại nắm cổ tay đứng dậy, trong ánh mắt nhìn Hứa Tiên lộ ra cừ hận khắc cốt ghi xương, hẳn hoành hành quê nhà nhiều năm chưa bao giờ chịu qua thiệt thòi nhiều như vậy, cũng không muốn hai ba câu nói liền phết một tay.

Xung quanh cửa phòng vừa mở ra, đi tới một đám dân chúng sắc mặt tái nhợt.

Bao Giáo Đầu rít gào nói:

- Ai dám để cho bọn họ đi, lão tử tuyệt không buông tha cho hắn.

Những bách tính kia giống như là đàn dê bị xua đuổi, đều tiến lên đem ba người Hứa Tiên vây lấy, lại sợ hãi rụt rè vẫn duy trì cự ly rất xa.

Bao Giáo Đầu nói:

- Đem bọn họ áp giải đến trong huyện nha!

Hứa Tiên có chút có chút ngoài ý muốn:

- Huyện nha ta đang muốn đi đến đó đây!

Ở trong đông đảo người dân vây quanh, ba người đi tới trước cửa huyện nha, lướt qua hai tòa sư tử đá uy vũ không cần đánh trống. Trong huyện nha đã bị có người được báo động, cao giọng quát lớn:

- Người phương nào ở bên ngoài công đường náo loạn âm ỉ?

Chúng bách tính e dè sợ hãi không dám đi vào, dừng ở trước cửa. Bao Giáo Đầu lại một phát nhảy ra khỏi đoàn người, quay về phía người đứng trên công đường, phác thông một cái ngã xuống đất khóc lóc, nước mắt chan hòa nói:

- Đại nhân, người làm chủ cho ta nha!

Diện mục người trên công đường trắng nõn, khoảng hơn bốn mươi tuổi, nuôi hai sợi râu chuột, kinh hãi nói:

- Bao bộ đầu, người đây là làm sao?

Bao Giáo Đầu khóc lóc kể lể nói:

- Huyện thừa đại nhân, tặc nhân này đi ngang qua bản huyện, ăn cắp đồ vật của ta còn không tính, còn muốn đả thương ta đến tàn phế, thỉnh đại nhân minh xét.

Lúc này, Hứa Tiên cũng đi vào trong công đường, chỉ thấy nha dịch cầm trong tay thủy hỏa côn đứng ở hai bên. Lại không ngờ tới Bao Giáo Đầu kia dĩ nhiên là bộ đầu gì đó, nghe hắn vu hãm nói như thế, chỉ là cười lạnh lùng, không nói lời nào, mà đánh giá nhìn bố trí trong huyện nha, ngửa đầu nhìn bốn chữ lớn “Gương sáng treo cao”.

Huyện thừa đang lúc nhú mày, chợt thấy Vân Yên và Bạch Tố Trinh đi vào, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, cả phòng sinh huy, ngậy ngốc hồi lâu mới phản ứng lại được. Ngược lại lộ ra dáng tươi cười:

- Tốt, tốt, bản đại nhân nhất định làm chủ cho người!

Mạnh mẽ vỗ kinh đường mộc:

- Người dưới đường là ai? Thấy bản quan dám không quỳ?

- Người lại là người phương nào?

Hứa Tiên giương mắt vừa nhìn, đã thấy ma đầu nguyên bản núp ở trên vai Bao Giáo Đầu, đã bỏ qua hắn, nhảy đến trên vai người trên công đường, tựa hồ có thể cảm giác được loại uy thế chuyển biến này. Chỉ có những ma đầu trên đỉnh đầu bách tính bên ngoài công đường kia chưa từng có thay đổi qua.

- Ta là Huyện thừa của bản huyện, điều dân lớn mật, người a! Đánh gãy chân chó của hắn, cẩn thận một chút, chớ để thương hai vị mỹ nhân kia!

Nha dịch hung thần ác sát lao lên, Hứa Tiên cười nhạt một tiếng, lấy ra ấn tín công văn:

- Ta là Huyện lệnh của bản huyện, người cầu quan này còn không mau cúi xuống dưới, nhường chỗ ngồi!

Huyện thừa ở trong một huyện vị trí gần với Huyện lệnh, chính phẩm quan hàm nhưng đại đa số thời gian chỉ là một hư chức. Huyện lệnh hơn phân nửa không cần phân cách quyền lợi của mình cho người này. Thực quyền của hắn vị tất bằng được chủ bộ công Tào. Nhưng trong An Long Huyền này không có Huyện lệnh, tự nhiên chính là Huyện thừa đương gia làm chủ.

Mấy nha dịch kia lập tức dừng lại cước bộ bỏ lại thủy hỏa còn trong tay quỳ rạp xuống đất, Huyện lệnh chấp chương đại quyền một huyện. Đặc biệt loại địa phương hẻo lánh này, tịch thu tài sản và giết cả nhà đều không nói chơi. Bách tính bên ngoài công đường càng đều quỳ rạp xuống đất.

Huyện thừa chống mặt bàn đứng dậy, cả kinh nói:

- Người chính là Hứa Tiên?

Hứa Tiên nói:

- Người dám gọi thẳng tên của bản huyện?

Nhưng ngoài dự liệu của Hứa Tiên, Huyện thừa lại an nhàn ngồi xuống dưới, uống một ngụm nước trà nói:

- Hứa đại nhân, người rốt cục đã đến, lại dễ hạ quan chờ thật lâu. Chỉ là ngài sao lại không báo trước một tiếng, bản quan sẽ đi tới nghênh tiếp a!

Hứa Tiên cười lạnh nói:

- Người nuôi được một bộ đầu thật tốt, hắn vừa lên đường, người người đều tránh né, dám vu hãm bản quan, phải bị tội gì?

Huyện thừa nói:

- Đại nhân, hắn một bộ đầu nho nhỏ làm sao dám vu hãm người đây? Ngài nhất định là nghe lầm rồi sao!

Hứa Tiên cả giận nói:

- Nhiều người như vậy chính tai nghe được, người còn muốn thay hắn chống chế sao?

- Chính tai nghe được?

Huyện thừa hỏi một bộ khoái ở bên cạnh:

- Người nghe được không?

Nha dịch đáp:

- Đại nhân, không có!

Huyện thừa lại hỏi tới một người khác:

- Người thì sao?

- Đại nhân, ta cũng không có!

- Vậy các người thì thế nào?

Huyện thừa cao giọng hỏi về phía bách tính bên ngoài đường, lại chỉ phải một mảnh khúm núm nói không có như nhau.

1045. Chương 1046: Phu Nhân

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1046: Phu Nhân

Huyện thừa đi xuống công đường, chậm rãi hành lễ:

- Hứa đại nhân, bọn họ chưa từng nghe được, nhất định là nghe lầm rồi!

Đưa tây vẩy một cái:

- Mời ngài thượng tọa!

Hứa Tiên nhìn hẩn một cái thật sâu, Huyện thừa này còn không có cao tới vai mình đang ngang nhìn thẳng vào mắt hẩn. Trong thần tình toàn bộ đều không đối sắc, hẩn liền thượng đường ngồi xuống, Bạch Tổ Trình và Vân Yên không muốn chịu chúng nhân nhòm ngó, liền đi vào hậu đường.

Hứa Tiên nói:

- Chủ bộ ở đâu?

Huyện thừa lưu luyến không rời nhìn bóng hình xinh đẹp đang biến mất kia, chậm rãi đáp:

- Hạ quan kiêm nhiệm chủ bộ!

Hứa Tiên nói:

- Vậy công Tào ở đâu?

Huyện thừa nói:

- Cái đó hạ quan liền không biết. Ngài một đường cưỡi ngựa mệt mỏi, sao không nghỉ ngơi trước. Ở trong huyện nha này đã vì người quét tước sạch sẽ, bất quá nghèo khó sơ sài, sợ rằng ngài nên vì bản thân nghĩ chút biện pháp. Hạ quan còn có chút việc, trước hết cáo từ. Người lại nhớ kỹ, tại hạ họ Phùng!

Càng mặc kệ Hứa Tiên làm sao, phát tay áo rời đi. Mặc nhìn Bao Giáo Đầu kia một cái, Bao Giáo Đầu vội vã đuổi theo, hai người chưa tới trước cửa, bách tính đã như chim thú chạy tán loạn.

Hứa Tiên để bọn nha dịch đều lui xuống đi, trong huyện nha to lớn lại yên tĩnh xuống. Chỉ còn lại có Hứa Tiên ngồi ở trên công đường.

Vân Yên từ hậu đường đi ra:

- Phu quân, người đang suy nghĩ cái gì đấy?

- Ta là nghĩ, ở nơi này, thân là Huyện lệnh đều bị đè nén như vậy, huống chi bách tính tầm thường đây?

Hứa Tiên đứng dậy:

- Nếu đảm đương nhậm chức này, chúng quy phải làm chút việc tốt mới được.

Vân Yên nói:

- Phu quân xuất thủ, tất nhiên mã đáo thành công.

- Đầu sỏ dễ chém, nhân tâm khó sửa. Bách tính nơi đây vì tâm ma ngoại ma chấn nhiếp, phảng phất như đang ở trong bóng dè, mộng này chưa tỉnh, lại có ý nghĩa gì đây? Ta không phải kiếm tiền hiệp khách như vậy, giết mấy kẻ hỗn trưởng, mà phải chính đại quang minh, lấy chính là nghe.

Phùng Huyện thừa và Bao Giáo Đầu hai người đi tới ngoài thành, Bao Giáo Đầu oán độc nói:

- Một Huyện lệnh cứ chó, lại dám can rõ như thế. Ta muốn hấn không chết tử tế được, hai người đàn ba kia bên cạnh hấn...

Còn chưa nói xong, trên mặt đã ăn một cái tát:

- Câm miệng!

Bao Giáo Đầu bị đánh cho ngơ ngác, hấn vóc người to lớn, lại thông hiểu võ nghệ nhưng nhưng lúc này bụm mặt nhìn Phùng Huyện thừa thấp bé đơn bạc lại không dám bật lại một tiếng!

- Việc này còn cần đại ca đến định đoạt!

Hai tới ngoài thành, trên sườn núi thấy được ở đó xây dựng một tòa đại trạch tử như thành lâu điều bảo. Trên tường ấy tượng của đại trạch có binh lính hộ vệ tuần tra qua lại.

Xiềng xích giảo động hạ xuống, hai người lướt qua tầng tầng môn hộ và sân nhà, trong đó càng có rất nhiều hộ vệ. Nhìn thấy hai người đều hành lễ, chỉ là nhìn Bao Giáo Đầu nắm cổ tay trong ánh mắt đã có chút kinh ngạc.

Thăng nội viện nội viện, trên ghế thái sư một người mặc trang phục văn sĩ, tướng mạo cùng Phùng Huyện thừa có vài phần tương tự, lại có vẻ so với Phùng Huyện thừa muốn nho nhã hơn rất nhiều, đang ngồi ở đó.

Phùng Huyện thừa cung kính hành lễ nói:

- Đại ca!

Tuyệt không còn vẻ mặt kiêu căng như khi đối mặt với Hứa Tiên nữa. Con ma đầu kia như là lập tức có điều phát hiện, đã lại bay đến trên đầu đại ca này của hấn.

Đại ca của Phùng Huyện thừa tên là Phùng Chi Hồng, là xuất thân tiến sĩ chân chính, quan trường chìm nổi hai mươi năm, đem quan tước làm tới tam phẩm. Sau này từ quan thoái ẩn, ở bên cạnh An Long Huyện này xây dựng lên một tòa đại trạch, thường ngày ở trong đó dù là gặp Tri phủ đại nhân cũng ngồi ngang hàng nói chuyện. Vị trí Huyện thừa này của hấn vẫn là nhờ có vị đại ca này mà có, hiện tại tất nhiên không dám bất kính.

- A, hấn rốt cục đã đến!

Phùng Chi Hồng gật đầu, đưa mắt nhìn Bao Giáo Đầu đang quỳ trên mặt đất một cái:

- Tay của ngươi sao rồi?

Bao Giáo Đầu lập tức khóc lóc kể lể, thêm mắm thêm muối đem sự tình kể lại một lần.

- Ta hỏi là tay của ngươi thế nào? truyện copy từ

Con mắt của Phùng Chi Hồng hí lại một cái.

Bao Giáo Đầu cả người run lên, không dám lên tiếng.

- Tay phé, sẽ không quá thích hợp làm Giáo Đầu đi sao! Cũng không thích hợp làm bộ đầu nữa.

- Đại gia, ta...ta còn làm được!

- Đi đến phòng thu chi lĩnh hai mươi lượng bạc, tìm Triệu đại phu trị liệu một chút đi!

- Cảm ơn Phùng lão gia, cảm ơn Phùng lão gia!

Bao Giáo Đầu liên tục dập đầu.

Phùng Huyện thừa nói:

- Đại ca, Hứa Tiên này không phải kẻ dễ đối phó, khẳng định sẽ tìm chúng ta phiền phức, có cần hay không?

Hấn đưa tay làm đao, dùng lực phát một cái.

Phùng Chi Hồng nói:

- Hắn nổi danh ở bên ngoài, bối cảnh không cạn, cũng không thể so với những tiểu quan không may kia. Không đến vạn bất đắc dĩ, không nên hành sự như thế. Chúng ta cần tiên lễ hậu binh, lấy đức thu phục nhân. Người phát cho hắn một tấm thiệp mời đi, đêm nay ta muốn mời hắn đến trong phủ uống rượu ngắm trăng.

- Vậy cũng được, nói vậy trong huyện nha còn chưa từng khai hỏa đấy! Chỉ là đại ca, bên cạnh hắn có hai nữ tử, thực sự, thực sự là...!

Phùng Huyện thừa chà xát tay cười lấy lòng, vẻ mặt dâm tục.

- Hai nữ tử mà thôi, người chưa thấy qua nữ nhân sao?

- Đương nhiên là đã gặp qua, nhưng chưa thấy qua nữ nhân xinh đẹp như vậy!

- So với Tri Phủ phu nhân kia thì thế nào?

- Còn muốn hơn xa, trong đó một hồng y nữ tử diễm quang bắn ra bốn phía khiến người không thể nhìn thẳng. Mà một bạch y nữ tử khác, tả chỉ liếc mắt nhìn một cái liền không dám nhìn nữa.

Phùng Chi Hồng cũng có chút hiếu kỳ, có thể để đệ đệ sắc đảm bao thiên này nói không thể nhìn thẳng, không dám nhìn nữa, đó thật đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ:

- A, giai nhân như vậy đúng là muốn gặp một lần. Bất quá hắn làm quan ở dưới tay ta, sau này tất có cơ hội!

Phùng Huyện thừa cười:

- Đại ca, tức phụ của Tri Phủ kia thế nào rồi? Đại ca có từng ra tay?

- Còn không có.

- Hừ, nàng một thê tử của phạm quan thất thế, còn coi mình vẫn là Tri Phủ phu nhân sao? Trần Luân kia chộc giận Lương Vương Gia, lại không hợp với Phan vương gia, cuộc đời này đã định trước không thể xoay người. Đại ca cùng nàng khách khí cái gì, trực tiếp dùng sức mạnh là được.

Phùng Chi Hồng mỉm cười nói:

- Đó là trình tiết liệt phụ, dùng sức mạnh sẽ đem nàng bức tử. Hơn nữa trà này cần phải tinh tế phẩm mới có vị đạo. Uống như trâu chỉ được sung sướng nhất thời, ngược lại mất đi thú vị. Nếu là ngay cả chút thú vị ấy cũng không có, năm tháng trong núi này không ngại quá mức tịch mịch sao? Ta có là kiên trì, chờ một ngày nào đó nàng sẽ tự tiến tới cửa.

Phùng Huyện thừa cười nói:

- Đúng vậy, hai hài tử của nàng còn đang ở trong tay chúng ta, còn sợ nàng không cúi đầu sao?

- Người a, chính là quá tục, bắt nhả, bắt nhả! Đọc sách vẫn là quá ít, cuộc đời này cũng chỉ làm được một Huyện thừa mà thôi.

Phùng Huyện thừa cười bồi xác nhận.

1046. Chương 1047: Phu Nhân (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1047: Phu Nhân (2)

Hậu viện trong một tòa lầu các trên bàn bày biện sơn trâm mỹ vị, bên cạnh một phụ nhân mỹ mạo ôm hai hài tử chỉ là yên lặng rơi lệ. Nếu là Hứa Tiên ở đây, tất nhiên có thể liếc mắt nhận ra, đây là phu nhân của Tô Châu Tri Phủ Trần Luân năm xưa.

Một bên nha hoàn khuyên nhủ:

- Phu nhân, người ăn một ít đi, chính là hai hài tử vẫn còn phải sống sót a!

Phùng Chi Hồng đẩy cửa tiến đến:

- Phu nhân đây là vì sao a. Lẽ nào chế thức ăn không hợp khẩu vị sao?

Nhân thần ở trên người Trần phu nhân quan sát một vòng, ngọc thể lả lướt dưới tơ lụa kia khiến tim hần đập thành thạch từng hồi, hần không thể lập tức đem nàng ấn lên trên giường, rồi lại kiềm chế tâm thần muốn chính là loại cảm giác “Cầu còn không được” này.

Nha hoàn biết điều lui ra.

Trần phu nhân trợn mắt nhìn:

- Người tặc nhân này, mau mau thả ta đi ra ngoài!

- Phu nhân có gì nói lời ấy. Ta là đang cứu ngươi a! Nếu là ở trong mỏ đá dơ bẩn kia, không nói đến tổn hại phu nhân xinh đẹp, hai hài tử cũng khó mà sống nổi. Chuyện này ngay cả Trần huynh hần cũng đồng ý.

- Ngươi nếu thực có lòng tốt như vậy, vì sao không cứu lão gia nhà ta!

- Trần Luân hần phạm quốc pháp, tại hạ cũng thật sự là không thể bao che a. Bất quá đã bảo người đổi cho hần một công việc thoải mái. Ta cùng Trần đại nhân hần một hồi tương giao, lẽ nào sẽ hần sao? Đây không phải, hần còn nhờ ta mang một phong thư cho ngươi.

Phùng Chi Hồng từ trong tay áo móc ra một phong thư.

Trần phu nhân nửa ngờ nửa tin tiếp nhận phong thư, mở ra vừa nhìn:

- Điều đó không có khả năng!

Giấy trắng trong tay nàng rơi xuống đất, trong đó viết hai chữ “Hưu thư”. Trong thư Trần Luân chỉ tự trách mình không nghe nàng khuyên nhủ, không sớm từ quan, mới rơi xuống tới một bước này, cùng liên lụy tới nàng, chỉ khuyên nàng tìm một phu quân khác, đừng nhớ tới hần nữa.

Phùng Chi Hồng nhặt lên “Hưu thư” vừa nhìn một cái, liền hiện ra thần sắc thập phần kinh ngạc:

- Trần huynh thật hồ đồ, ai không có có lúc làm sai, tương lai vị tất không có ngày xoay người, cần gì phải nói ra lời này.

Trong lúc nói chuyện lặng lẽ đánh giá phản ứng của Trần phu nhân, chỉ thấy nàng mặt xám như tro tàn, ấu tử trong lòng cũng oa oa khóc nỉ non.

Trần phu nhân vội vã đi đỡ, Phùng Chi Hồng ở một bên, mọi cách an ủi, lời nói cực kỳ khiêm dung, nhưng lại như mèo vờn chuột, hai bên trò chuyện với nhau, sau đó lòng mang thoải mái rời đi.

Đi tới ngoài cửa, lại nói với nha hoàn:

- Đừng quên lời nói của ta.

Nha hoàn cả người run lên, nghĩ đến khi Phùng Chi Hồng phách nàng đến đã nói:

- Nếu là nàng tìm chết, ngươi sẽ chôn cùng nàng.

Sau khi Hứa Tiên và Vân Yên đi tới huyện nha, đã thấy trong hoa viên nhỏ, Bạch Tố Trinh chấp tay sau đít, ngưỡng vọng bầu trời xanh thẳm, chiếc cổ thon dài hình thành một độ cong tuyệt vời. Thân hình của nàng dưới ánh tà dương, càng có vẻ cực mỹ.

- Nương tử, ngươi đang làm gì?

Bạch Tố Trinh quay đầu đi nói:

- Quan nhân, người còn nhớ rõ Trần phu nhân chứ?

Hứa Tiên khó hiểu nói:

- Trần phu nhân nào?

- Chính là khi ở Tô Châu, phu nhân Tri Phủ kia đã hướng người khám bệnh đấy!

- Còn nhớ rõ, bất quá nghe tỷ tỷ của ta nói, Trần Luân hình như vì phạm phải chuyện gì, mà bị lưu vong, không biết nàng đã ra sao?

Một ngón tay của Bạch Tố Trinh chỉ ngọn núi phía nam:

- Nàng hiện tại chính là ở chỗ này, Phùng Huyện thừa kia còn có một ca ca, cũng không phải người tốt.

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Ở chỗ này? Sao người biết được?

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta đang nghe a! Hiện tại trong thành có rất nhiều người đang nghị luận chúng ta. Bọn họ đều nói ca ca của Phùng Huyện thừa là Phùng Chi Hồng, quả nhiên là không chuyện ác nào không làm. Vị Trần phu nhân kia chính là bị Phùng Chi Hồng này nhốt ở trong đại trạch của hắn.

Hứa Tiên cũng vận khởi Thiên Nhĩ Thông, đứng thẳng tai lên lắng nghe, nhưng phạm vi thính lực càng lớn, tạp âm lại càng nhiều. Khi hắn đem thính lực che phủ tới toàn thành, đông đảo tiếng người đan vào một chỗ, lại thấy cũng không nghe được rõ ràng lắm.

Hắn biết chính mình tu hành Thiên Nhĩ Thông còn chưa đủ, có được cơ hội phải hảo hảo tu luyện một chút.

Bất quá lại không nghĩ rằng, nguyên lai Trần Luân bị lưu vong đến Lĩnh Nam, dĩ nhiên ngay ở gần đây. Bất quá hắn từng nhận mệnh của Lương vương, đối với chính mình có lòng gia hại, sau này sự tình không được, Lương Liên thân chết, chắc là đã bị Lương Vương giận chó đánh mèo, mới có họa này.

Hứa Tiên đối với hắn cũng không có bao lòng đồng tình, nhưng Tri Phủ phu nhân này lại là một mảnh nhân tâm, không thể nhìn nàng thân hãm lang oa hang hổ, liền muốn nhích người đi trước Phùng phủ.

Vân Yên nói:

- Phu quân, người không phải muốn lấy phương pháp nhân gian đến chế tài hắn sao?

Hứa Tiên nói:

- Đó cũng là không thể thấy chết mà không cứu được.

Hắn là dựa vào một thân pháp lực thông thiên, muốn càng thêm thành thạo đến xử lý những địa phương hào cường này, nhưng cũng sẽ không vì thủ đoạn phương pháp khó khăn, nên khi dùng pháp lực đương nhiên quan trọng.

Bạch Tố Trinh nói:

- Quan nhân không cần sốt ruột, Trần phu nhân hiện nay vẫn chưa nguy hiểm, mà thiệp mồi của Phùng phủ đã đang trên đường tới. Đến lúc đó lại cứu cũng không muộn.

Hứa Tiên nói:

- Như vậy cũng tốt, tối nay ta liền hướng hắn đòi người. Nếu là hắn không đáp ứng, vậy cũng bất chấp quá nhiều.

Ở trong huyện nha nói chuyện một hồi, xung quanh quả nhiên thu thập sạch sẽ lưu loát, bố trí cũng rất là lịch sự tao nhã. Nhưng không chỉ không có trà gạo dầu lửa, ngay cả chăn cũng không có một cái. Quả thực khiến cho người ta không có cách nào vào ở được. Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, chính là muốn đi trên đường mưa cũng mưa không được, thật đúng là một đòn ra oai phủ đầu a. Chính là một Huyện thừa, sao lại có lá gan lớn như vậy?

Vân Yên nói:

- Như vậy vừa vặn, phu quân, mau đem đồ vật lấy ra, để chúng ta hảo hảo bố trí một chút đi sao!

Hứa Tiên liền từ trong ngọc bài lấy ra rất nhiều thực vật còn có dụng cụ sinh hoạt. Đây vẫn là Vân Yên sợ ăn không quen ẩm thực ở đây, dùng không quen dụng cụ ở đây, mua rất nhiều thứ đồ lung tung, tất cả đều nhét vào trong. Hiện tại quả nhiên phải dùng đến.

Ba người bận rộn, đem nơi này bố trí thỏa đáng Vân Yên quay về phía căn phòng trang trí đổi mới, thở phào một hơi:

- Đây cũng là nhà của chúng ta!

Bạch Tố Trinh lại cười nói:

- Đợi được dàn xếp xong xuôi, để Thanh Loan, tiểu Thanh bọn họ đều đến ở. Vả lại ở đâu tu luyện cũng không có gì khác nhau, Thủy Hệ của Ngao Ly hẳn là cũng có thể kéo dài đến nơi này. Bất quá hình như có chút hơi nhỏ.

Vân Yên trêu ghẹo nói:

- Phu quân, chúng ta theo người, phòng ở càng ở càng nhỏ. Người nói như vậy phải làm sao bây giờ?

Trên đời này đại trạch có thể so với Cừu vương phủ lại không có bao nhiêu tòa.

Hứa Tiên nói:

- Được được, không nên cấp bách, chờ ta tu thành Thiên Tiên mở ra một phương Tiểu Thế Giới cho các người đến ở, so với hoàng cung còn lớn hơn cả chục lần!

1047. Chương 1048: Cầu Cứu.

Chương 1048: Cầu cứu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Bạch Tố Trinh khẽ vuốt sợi tóc, cười nói:

- Vẫn là chiếm tòa đại trạch của Phùng phủ càng thực tế hơn một chút.

Hứa Tiên nói:

- Không nên coi thường quan nhân nhà người!

- Sao nào, vi thể đúng là toàn tâm toàn ý tin tưởng quan nhân hứa hẹn nha!

Bạch Tố Trinh đưa tay đặt tại ngực:

- Mặc dù là ta đây, cũng như vậy.

Để Hứa Tiên rất là khuây khoả, từ sau ngày đó, nàng đã lại khôi phục nguyên trạng. Trang nhã rộng lượng, ôn nhu dễ thân, nhưng mơ hồ vẫn lại có chút khác với quá khứ. Rõ ràng ở vào trung tâm nguy cơ, nàng lại có vẻ bình yên như vậy. Loại bình yên này không phải làm bộ ra, mà là từ trong tận đáy lòng lộ ra, để hẳn có thể cảm giác được, phẳng phất như thực sự là đang toàn tâm toàn ý tín nhiệm hẳn.

Khi sắc trời đã muộn, thiệp mời đưa đến, đỉnh đầu cổ kiệu đem Hứa Tiên đón tới Phùng phủ. Ở trước cửa nhìn thấy Phùng Chi Hồng trong truyền thuyết này, ngoài ý liệu phong lưu nho nhã, toàn bộ không giống Phùng Huyện thừa hèn mọn kia. Vừa gặp được Hứa Tiên đã cực kỳ nhiệt tình nói:

- Tại hạ Phùng Chi Hồng, ngài chính là Hứa Thám Hoa phải không! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, mới tới mời ngài.

Phùng Chi Hồng cầm tay đem Hứa Tiên đón vào trong khách phòng:

- Ta đối với người thật đúng là ngưỡng mộ đã lâu, ngài lại mời nhìn xem, hay một câu “Minh nguyệt kỷ thì hưu, bả tửu vấn thanh thiên...”

Hứa Tiên chỉ thấy trong phòng khách có treo đều là thi tử của chính mình, đáng đáp người trước mắt vui mừng sùng kính tuyệt đối để người không thể sản sinh ra chút ác cảm nào.

Hứa Tiên cũng không quá hiểu đánh thái cực, chơi cái gì ngôn ngữ quan trường cộng thuật, trực tiếp nói thẳng:

- Sao không thấy lệnh đệ đâu? Ngày hôm nay đúng là hay một đòn ra oai phủ đầu, còn có giáo đầu quý phủ, may mà ta hiểu chút võ nghệ, bằng không e là đã đột tử đầu đường rồi.

Sắc mặt Phùng Chi Hồng bị kiềm hãm, không nghĩ tới Hứa Tiên chẳng biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, nhưng lại lập tức khôi phục miệng cười nói:

- Tiểu đệ không hiểu chuyện, đụng chạm tới đại quan nhân, ta ở chỗ này thay hấn bồi tội. Người đại nhân có đại lượng, tất nhiên sẽ không để ở trong lòng. Ta đây có chút lễ mọn dâng lên, thay hấn xin lỗi với ngài.

Nhẹ nhàng vỗ tay một cái, liền có hạ nhân dâng lên một hộp gấm.

Hứa Tiên tiếp nhận hộp gấm, tiện tay mở ra, chỉ thấy trong đó một khối Ngọc Như Ý dài hơn một thước, óanh bạch trong sáng, phi thường hiếm thấy. Hấn nhìn vào cũng nhin không được cảm thấy yêu thích, chuẩn bị cầm lại cho hai vị thê tử xem xét một chút.

Để Phùng Chi Hồng khoe mắt lại là co giật một trận, nào có đạo lý ngay mặt mở ra lễ vật, trong lòng giễu cợt có thừa, cũng thở phào một hơi, xem ra Hứa Tiên cũng không phải là hạng người dầu muối đều không ăn. Chỉ cần có lòng tham vậy thì dễ làm. Nhưng đâu có thể cảm nhận được tâm tình của Hứa Tiên lúc này.

- Đây đều là việc nhỏ, Bao Giáo Đầu gì đó, đúng là đã chính mồm vu cáo bản quan. Hôm nay nể trên mặt mũi của Huyện thừa đại nhân, lại tha hấn một lần, nhưng không thở ra được khẩu ác khí này, suy nghĩ thực sự không thông đạt được.

Hứa Tiên đem Ngọc Như Ý ước lượng, ngược lại cũng hiểu tâm ý của Phùng Chi Hồng. Hai huynh đệ bọn họ trước ngạo mạn, sau cung kính là vì muốn chính mình hiểu rõ. Ở đây làm quan vui chơi, ngay cả một nha dịch cũng đều không điều khiển được. Hiện tại lại là ột bậc thang, lôi kéo bản thân cùng bọn họ ăn trong một nồi. Thức ăn gì đó, cũng đều là mỡ hôi nước mắt nhân dân mà thôi, vừa dính vào vật ấy, liền cùng bọn họ thành cá mè một lứa.

- Người nói cầu nô tài không có mắt nhìn người kia, ta lần này để hấn qua đây nhận tội.

Phùng Chi Hồng thống khoái truyền lệnh xuống.

Khiến Hứa Tiên có chút ngoài ý muốn, hấn sờ dĩ thả Bao Giáo Đầu kia trở lại. Thứ nhất là lúc đó tình thế có hạn, thứ hai là muốn tìm cơ phát tác bọn họ nếu dám bao che, tự nhiên là có thể trực tiếp đối phó. Vả lại vấn đề vũ lực, hoàn toàn không cần lo lắng, hấn một quyền là có thể ấn chết bọn họ. Hôm nay nếu chịu đem người giao ình thì phát huy phát huy quyền lợi của quan liêu cổ đại, đem hấn nghiêm hình tra tấn một phen. Không tin hấn không nói chút gì đó, chung quy có thể dính lú lên trên người Phùng Chi Hồng này.

Hôm nay tới đây là có thể danh chính ngôn thuận thẩm phán bọn họ. Nếu là hành sự lung tung, bên trên mặt trên còn có Tri Phủ thậm chí một đám Giám Sát Ngự Sử, và Lương Vương đã kết hạ tử cừu kia. Dễ dàng ngược lại dễ dàng, chỉ là chức Huyện lệnh này của bản thân sợ là làm không được lâu dài. Trong kinh Phan Ngọc lại muốn thay hấn phiền não.

Phùng Chi Hồng đem Hứa Tiên dẫn tới trên lầu cao, lúc này ánh trăng tỏa ra thanh huy, từ chỗ đó có thể quan sát được cả thị trấn. Tự có một loại màu sắc cổ hương tinh trí. Chỉ là xung quanh thành nhỏ sơn trọng thủy phục, ngăn cách. Chỉ có một sơn đạo gỗ ghề không bằng phẳng cùng thế giới bên ngoài tương thông. Nhưng trong núi thỉnh thoảng lại có dã thú không biết tên tru lên. Giữa núi mọc lên yên chướng bạch sắc, trong đó không biết có bao nhiêu hiểm ác đáng sợ, nào cho phép phạm nhân tùy ý qua lại đó?

Trên bàn công đặt một cái bàn nhỏ, mấy đĩa thức ăn, một bình thanh tửu, nâng chén đối ẩm nếu không phải người trước mắt, tâm tư bất chính, liền có một phen điệu thú.

Phùng Chi Hồng ăn nói thanh nhã, đúng là người đọc sách nhất lưu, lấy kinh nghiệm dùng điển ngâm gió ngội trắng tâm chương trích cú thuộc như lòng bàn tay. Hứa Tiên nếu không phải đã gặp qua là không quên được, hầu như đem điển tịch đọc vài lần, sợ rằng còn không thể cùng hắn đối ứng.

Phùng Chi Hồng nói:

- Ở đây còn ngại hẻo lánh, đợi được dàn xếp xong xuôi, chúng ta cộng phở phủ thành, để Niên Tri Phủ làm chủ an bài một bàn tiệc rượu, vì lão đệ người đón gió tẩy trần.

Hứa Tiên buông chén rượu, cười gượng một chút quả nhiên là quan lại bao che cho nhau.

Trong lúc nói chuyện, quần gia đã đưa lên tin:

- Lão gia Bao Giáo Đầu đã uống thuốc độc tự sát.

Hắn hai mắt buông xuống, ngữ khí bình tĩnh, phảng phất như đang nói một chuyện vô cùng bình thường. Phùng Chi Hồng cười nói:

- Xem như hắn còn biết chút lương tri, tự biết mạo phạm thánh hiền, không dám sống tiếp ở nhân thế. Chết được tốt, chết được tốt!

Hứa Tiên cả kinh, không ngờ tới hắn đối với người một nhà cũng hung ác như vậy, vẫn là nói lời lừa dối, nhú mày nói:

- Nói như thế nào cũng là một cái mạng người, sao có thể khinh miệt như vậy được?

- Mạng người? Thảo dân thô lỗ không hiểu văn chương như vậy, lẽ nào có thể cùng chúng ta, những chi sĩ cao nhà này đánh đồng sao? Khổng Tử nói: lẽ không tới thứ nhân, hình không hơn đại phu. Chính là đạo lý này.

Phùng Chi Hồng cười lắc đầu:

- Hứa đại quan nhân, người hiểu được chứ?

Hứa Tiên nói:

- Án xảy ra mạng người, cần do ngộ tác nghiệm thi!

Phùng Chi Hồng nói:

- Ngộ tác vừa mới rồi còn ở bên trong phủ, mời Trương đại phu đi ra!

Hứa Tiên vừa thấy Trương đại phu kia đi đến, kinh ngạc đứng dậy: xem tại

1048. Chương 1049: Cầu Cứu. (2)

Chương 1049: Cầu cứu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Trương Đức An!

Chính là năm xưa ở Tô Châu, vì cùng chính mình tranh chức hội chủ Tam Hoàng Tổ Sư Hội, không tiếc lấy hạc đỉnh hồng giết người, cuối cùng bị tịch thu gia sản, sung quân Lĩnh Nam Trương Đức An, chỉ thấy hắn hình dung không có thay đổi quá lớn, chỉ là trên mặt thích chữ.

Trương Đức An nhìn thấy Hứa Tiên, nhưng không có bao nhiêu vẻ bất ngờ, cung kính đến quỳ lễ:

- Tội dân Trương Đức An, bái kiến Huyện lệnh đại nhân.

Hứa Tiên nói:

- Sao ngươi lại ở chỗ này? đọc truyện mới nhất tại .

Lưu vong Linh Nam không phải là khiến phạm nhân đến đó du ngoạn, mà thường thường là có lao dịch cực kỳ trầm trọng, không phải xây cầu làm đường, thì chính là khai khoáng vận đá.

Phùng Chi Hồng giải thích nói:

- Trương đại phu này vốn cũng là bị sung quân qua đây, nhưng ta thấy hắn có một thân y thuật bất phàm không đành lòng hoang phế ở trong mỏ đá, liền lựa chọn đề bạt hắn làm chút việc vặt trong huyện. Thỉnh thoảng ở trong phủ hành y.

Lại hướng về phía Trương Đức An nói:

- Trương đại phu, nghe nói ngươi cùng Hứa lão đệ có chút ân oán?

Trương Đức An vội vàng nói:

- Tiểu nhân một giới thảo dân, nào xứng cùng Hứa đại nhân có ân oán, đều do năm xưa tiểu nhân nhất thời hồ đồ làm ra sai lầm lớn. Hôm nay đã bị trị tội, mong rằng đại nhân chuyện cũ sẽ bỏ qua.

Vừa nói vừa cười lấy lòng.

- Bao Giáo Đầu thực sự là tự sát mà chết?

Hứa Tiên đôi mắt chợt lóe, lại rõ ràng thấy được, ở trên người hắn đang nằm úp sấp một ma đầu vẽ mặt oán độc. Từ trên người hắn hấp thu hắc sắc oán khí nhàn nhạt, nào có vẻ biết tội, rõ ràng là hận ý ngập trời.

Trương Đức An chăm chú cúi đầu xuống mặt đất, không dám nhìn vào con mắt của Hứa Tiên, trên người chợt toát ra một tầng mồ hôi lạnh, run rẩy nói:

- Xác thực xác thực là tự sát mà chết.

Phát hiện chính mình cũng không có nói ra lời thực, mới thở phào một hơi.

Hứa Tiên nói:

- Lần này đi tới Linh Nam, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy cổ nhân năm xưa. Nhưng ta nghe nói nguyên Tô Châu Tri Phủ Trần Luân cũng bị sung quân Linh Nam, Trương Đức An ngươi cũng biết chứ?

- Tiểu, tiểu nhân...

Trương Đức An sao lại không biết, năm xưa chính là Trần Luân đưa hắn sung quân đến Linh Nam, đối với hắn cừu hận không ngớt, không hề dưới Hứa Tiên.

Hứa Tiên trực tiếp nói với Phùng Chi Hồng:

- Phùng đại nhân, ta nghe nói có một vị cổ nhân ở trong phủ của ngươi, còn mời nàng đi ra gặp một lần đi sao!

Phùng Chi Hồng trong lòng cả kinh, không biết hắn làm thế nào lại biết được, muốn muốn, nhưng nhìn thần sắc của Hứa Tiên, hiển nhiên phi thường xác nhận, hỏi:

- Hứa lão đệ cùng Trần Tri Phủ có ân oán sao?

Kỳ thực trước khi Hứa Tiên đến, hắn từ lâu đã đem rất nhiều tin tức điều tra rõ ràng biết Trần Luân từng nhận Lương Vương sai khiến đến hại Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Là có chút ân oán.

Phùng Chi Hồng âm thầm suy nghĩ: sợ rằng Hứa Tiên này cũng là nhớ đến Tri Phủ phu nhân, mới có thể điều tra rõ ràng đến thế, chờ không nổi muốn đem nàng mang về tiết giận một phen. Nhìn tư thế của Hứa Tiên, hôm nay nếu là không đồng ý, hắn là trở mặt không được, như vậy do dự một hồi mới nói:

- Mời Trần phu nhân qua đây!

Trong nội viện, phu nhân phu nhân đang cho hai hài tử ăn sữa, hai hài tử ăn no say. Trong lòng nàng lại là một mảnh tro tàn. Một tờ giấy hưu thư kia còn vớt trên mặt đất, mặc cho nàng trung trinh tiết liệt, đi đến loại hoàn cảnh này, tựa hồ cũng chỉ có nhận mệnh. Si ngốc nhìn bức họa Quan Thế Âm Bồ Tát trên tường, đó là lúc nào cũng được nàng đem cung phụng.

Lúc này không khỏi rơi lệ lẩm bẩm nói:

- Bồ Tát a, ta suốt đời làm việc thiện, vì cái gì mà lọt vào loại báo ứng này, lẽ nào người tốt thực không được báo đáp tốt sao?

Trên bức tranh bỗng nhiên quang hoa chợt lóe,, Bồ Tát dĩ nhiên mở miệng nói:

- Người lẽ nào đã quên hành vi thường ngày của Trần Luân, Hứa Tiên cùng người đúng là có ân cứu mạng.

Phu nhân phu nhân cả kinh, vội vã quỳ xuống:

- Bồ Tát, lão gia nhà ta vong ân bội nghĩa mưu hại Hứa Tiên. Ta lúc đầu không biết, sau đó đã tận lực khuyên bảo, thế nhưng hắn đã bị quyền vị mê hoặc tâm hồn, mới có đại họa ngày hôm nay. Nhưng vô luận như thế nào, hai hài tử đều là vô tội. Nếu không phải vì hai hài tử này, ta từ lâu, từ lâu đã không ở nhân thế, cầu Bồ Tát cứu giúp hai hài tử của ta!

Quan Thế Âm Bồ Tát cũng thở dài nói:

- Phu nhân chớ lo, cứu tinh của người đã tới. Người chỉ cần hướng hán cầu cứu là được!

Nha hoàn đẩy cửa ra nói:

- Phu nhân, lão gia mời qua đó!

Trần phu nhân chỉ chớp mắt một cái, bức họa đã lại khôi phục trạng thái, laiju hô cũng không trả lời, chỉ đành lau nước mắt, sửa lại quần áo, theo nha hoàn đi. Trong Huyện nha, Bạch Tố Trinh đang ở trên giường đã tọa cũng mở hai tròng mắt ra.

Trần phu nhân leo lên cao lầu, đi qua bình phong, vẻ mặt liên lạnh lẽo xuống, không còn vẻ bi thương khi nãy. Theo ánh trăng sáng sữa, chỉ thấy Phùng Chi Hồng cùng một công tử trẻ tuổi tương đối mà ngồi, công tử trẻ tuổi kia mi thanh mục lãng, vóc người thon dài, để nàng cảm thấy có vài phần quen thuộc. Trong đầu chợt âm âm rung động, không thể tin tưởng nói:

- Người...người là Hứa Tiên?

Trương Đức An nói:

- Tội phụ lớn mật, Hứa công tử đã là An Long Huyện lệnh, còn không mau chóng quỳ xuống.

Trần phu nhân chợt thấy rõ người phương nào đang quỳ trên mặt đất, kinh phần cùng xuất hiện nói:

- Trương Đức An, người cầu tặc này!

Hứa Tiên thấy nàng dung nhan gầy gò, khác biệt lớn với ngày trước. Nhưng phần dung nhan này còn ở đó, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Trần phu nhân, người có khỏe không?

Phu nhân phu nhân không khỏi quay đầu đi chỗ khác, chỉ cảm thấy không mặt mũi nào gặp lại, nhưng bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Quan Thế Âm Bồ Tát, lẽ nào hán chính là cứu tinh Bồ Tát phái tới. Cẩn rằng một cái tiến lên quỳ xuống:

- Hứa công tử, van cầu người cứu ta, còn có hai hài tử của ta nữa!

Hứa Tiên lấy làm kỳ quái, năm xưa Tri Phủ phu nhân đoan trang uy nghi ra sao, hôm nay lại càng hướng phía hán quỳ xuống cầu cứu, rõ ràng là bị bức đến chỗ cùng cực, vội vã đem nàng nâng dậy nói:

- Trần phu nhân mau mau xin đứng lên!

Quay đầu nói với Phùng Chi Hồng:

- Phùng đại nhân!

Phu nhân có gì nói ra lời ấy. Phùng mỗ tự nhận coi như chính nhân quân tử, đối với phu nhân chưa từng mạo phạm chút nào. Lễ nào ở trong phủ của ta còn không tốt sao?

Phùng Chi Hồng vốn còn muốn xem Trần phu nhân đối với Hứa Tiên giống như bản thân sắc mặt lạnh lùng. Hắn liền có thể thuận lý thành chương tiếp tục giữ nàng ở lại. Nhưng không ngờ tới Trần phu nhân dĩ nhiên sẽ chủ động cầu cứu.

Trần phu nhân lại nhìn cũng không nhìn hắn một cái, chỉ khóc lóc sụt sùi nhìn Hứa Tiên, Hứa Tiên híp con mắt lại nói:

- Phùng đại nhân chẳng lẽ không chịu thả người sao?

Hắn nếu chịu thả người liền thôi, sẽ lại án theo nước cờ từng bước một đi xuống. Nếu là không thả người, hắn sẽ lập tức lật bàn cờ đánh người.

1049. Chương 1465: Tri Phủ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1465: Tri Phủ. (2)

Hứa Tiên đi vào, hộ vệ bày bố hai bên, một lão giả béo trắn mặc quan phục Tri Phủ, ngồi ở chính giữa. Lão giả kia khoảng năm sáu mươi tuổi, trong tay cầm hai quả cầu bằng ngọc, vận chuyển liên tục, khe liếc mắt nhìn Hứa Tiên lại giả đồ như không thấy.

Hứa Tiên nhìn phía sâu trong đôi mắt của Điều Tri Phủ này, biết hắn cùng Phùng Chi Hồng quan hệ mật thiết, quanh năm từ trong tay của Phùng Chi Hồng kiếm được chỗ tốt. Lần này vừa nhận được thư tín, đã lập tức rời nhà chạy tới. Chỉ bắt quả sơn đạo gồ ghề khó đi, mới tốn hao thời gian mấy ngày. Hạng người cầu kết với nhau làm việc xấu như vậy, còn có cái gì để nói, không khỏi lắc đầu, xoay người liền đi.

Điều Tri Phủ đứng dậy một cái:

- Đứng lại cho ta, Phùng Chi Hồng hiện tại đang ở đâu?

Hộ vệ hai bên ngăn cản lối đi của Hứa Tiên.

Hứa Tiên xoay người lại nói:

- Đại nhân tự mình đến trước cửa huyện nha nhìn một cái liền biết được. Bản huyện còn có chút chuyện, thứ lỗi không thể tiếp đãi!

Nói rồi trực tiếp hướng ra phía bên ngoài đi đến, hộ vệ bị vẻ uy nghiêm của hắn chấn nhiếp, ai cũng đều không dám ngăn cản.

Điều Tri Phủ vốn muốn cho Hứa Tiên một phen ra oai phủ đầu, không nghĩ tới Hứa Tiên uy phong so với hắn còn lớn hơn, càng hết thấy không đem hắn đặt ở trong mắt. Tức giận đến thân thể phì nhục một trận run rẩy. Thực muốn hạ lệnh cho hộ vệ đem Hứa Tiên bắt lại, nhưng hơn mười bộ khoái trông ngoài cửa, không dám tùy ý hành sự. Trong lòng kỳ quái, An Long huyện này từ khi nào có nhiều bộ khoái như thế.

Đoàn người đi tới trước cửa huyện nha, hai huynh đệ Phùng gia còn đang bị trói ở chỗ này thị chúng, vừa nhìn thấy Điều Tri Phủ, đã hét lớn:

- Đại nhân cứu ta, đại nhân cứu ta!

Điều Tri Phủ mệnh lệnh nói:

- Mau đem bọn họ thả ra.

Nhưng mấy bộ khoái canh giữ bọn họ lập tức rút đao, huyện nha bộ khoái khác cũng đều đặt tay ở trên chuôi đao. Bọn họ hầu hết đều là xuất thân sơn tặc, không sợ uy nghiêm của quan phủ. Hôm nay được Hứa Tiên đặc xá, chỉ nghe mệnh lệnh của một mình hắn, nhìn chằm chằm vào mấy hộ vệ kia.

Trần Luân cấp bách dùng dùng chạy ra khỏi cửa:

- Tri phủ đại nhân, đại nhân nhà ta mời ngài đi vào!

Trong lòng lo sợ bất an, Hứa Tiên tuy rằng anh vũ, những Huyện lệnh so với Tri Phủ chung quy vẫn kém hơn một cấp, kiểm tra đánh giá thăng chức đều phải thuộc về hắn quản lý. Hắn trở lại phủ thành, muốn tìm cơ định tội Hứa Tiên, thực sự là quá dễ dàng. Chức Huyện lệnh này của Hứa Tiên sợ là không làm lâu dài được. Chính mình còn phải tìm đường mưu sinh khác nữa mới được.

Điều Tri Phủ đi vào huyện nha, đã thấy Hứa Tiên đang ngồi ở trên công đường cao cao, không khỏi quát lớn:

- Hứa Tiên, ngươi thật lớn mật, bọn họ đều cũng có công danh trong người, ngươi dám dụng hình!

Hứa Tiên nói:

- Huynh đệ Phùng gia, ở nơi này làm hại nhiều năm. Càng phát điên mất trí, mưu hại ba huyện lệnh, hôm nay sự thực rõ ràng, án kiện minh bạch, bọn họ đều đã cung khai, ký tên đồng ý.

Điều Tri Phủ nói:

- Ngươi đây là dụng hình bức cung, vu oan giá hoạ! Đại án như thế, nên do bản phủ mang về phủ nha thẩm tra xử lý, bản phủ lập tức phải lên đường.

Đôi mắt Hứa Tiên lóe ra, hạ quyết tâm:

- Mời đại nhân dừng chân, đến hậu đường nói chuyện một chút.

- Được, ta lại muốn nghe xem ngươi nói thế nào?

Điều Tri Phủ cho rằng Hứa Tiên chịu thua, lại nghĩ rằng hắn không dám làm gì mình, liền tùy theo đi tới hậu đường. Gương mặt đã thấy một tuyệt sắc nữ tử đang đứng ở đó, trong khoảng thời gian ngắn để hắn cũng có chút hoa mắt, mê hồn.

Hứa Tiên giơ tay lên ở phía sau gáy Điều Tri Phủ nhẹ nhàng vỗ một cái, Điều Tri Phủ cả người chấn động, quay đầu thất kinh hỏi:

- Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?

- Muốn cho ngươi làm quan tốt!

Thanh âm của Hứa Tiên phiêu miểu mà sâu sắc, thẳng như khắc vào tâm khảm của Điều Tri Phủ. Điều Tri Phủ tâm thần hoảng hốt một trận, chỉ cảm thấy những chuyện đã qua đều là sai lầm.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Thời gian của ngươi đã không còn nhiều lắm, không nên lại muốn tiền tài mỹ sắc, hảo hảo tích chút công đức cho bản thân đi sao, miễn cho sau này đến trong địa ngục chịu khổ!

Điều Tri Phủ nói:

- Hứa... Hứa đại nhân nói đúng, Điều mỗ thụ giáo!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hứa Tiên và Điều Tri Phủ vẻ mặt ôn hoà đi ra khỏi hậu đường.

Huynh đệ Phùng gia càng vạn phần kinh ngạc, lớn tiếng kêu lên:

- Đại nhân! Đại nhân!

Nhưng Điều Tri Phủ nhìn bọn hắn một cái, hai gương mặt nguyên bản thân thiết hiền lành, bỗng nhiên để hắn cảm thấy chán ghét đến tận xương tủy, vẻ mặt nghiêm túc mệnh lệnh nói:

- Mang bọn chúng đi!

Đám bộ khoái nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên mỉm cười phát tay, để cho bọn họ thả người.

Phùng Huyện thừa đại hỉ, Phùng Chi Hồng lại là vẻ mặt kinh sợ, hắn cảm giác được thần tình Điều Tri Phủ kịch liệt biến hóa, bỗng nhiên cảm thấy dữ nhiều lành ít, nhìn Hứa Tiên đang mỉm cười một cái, trong lòng lại nhớ tới lời nói của Trương Đức An, Hứa Tiên này quả nhiên là biết yêu thuật.

Còn có mấy tử tù bị Hứa Tiên phán trăm hình đều áp lên xe chở tù do Điều Tri Phủ mang đi. Hứa Tiên thân là một Huyện lệnh, không có tư cách giết phạm nhân. Hắn yên lặng cảm ứng đoàn xe dần dần đi xa trong lòng lại không chút nào lo lắng.

Mới vừa rồi ở trong hậu đường, hắn đem một điểm minh lam sắc thủy hồn đánh vào trong hồn phách của Điều Tri Phủ. Dựa vào tinh thần suy yếu của hắn, căn bản không thể chống đối linh vật tiên gia này xâm lấn. Thủy hồn vừa mới tiến vào, đã nhanh chóng tràn ngập ra. Tất cả lời nói và việc làm của Điều Tri Phủ đều muốn nằm trong sự khống chế của hắn. Nhưng hắn không phải lúc nào cũng phân tâm được, nên đơn giản hạ đạt mệnh lệnh, để hắn làm quan tốt.

Kỳ thực không đến vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn dùng đến một chiêu này để đối phó một phạm nhân. Đây coi như là dùng xiềng xích vô hình triệt để nô dịch một người. Mà nô lệ cả đời này ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng đều không sinh ra được. Loại cảm giác này thậm chí so với giết người còn muốn tà ác hơn.

Hắn từng suy nghĩ qua các biện pháp khác, tỷ như dùng Đại Lôi Âm Thuật thuyết phục, nhưng Đại Lôi Âm Thuật hiệu quả không duy trì liên tục thời gian dài được. Đợi đến khi Điều Tri Phủ phản ứng trở lại, sợ rằng sẽ lập tức muốn đối phó hắn. Còn muốn đem hắn giết đi, lại dựa vào độc tâm của hắn đến xem, Điều Tri Phủ Điều Tri Phủ này cũng là làm nhiều việc ác, giết cũng không sai.

Nhưng không nói đến như vậy có thể bị người hoài nghi hay không, triều đình lại phái tới một Tri Phủ khác, cũng không nhất định so với Điều Tri Phủ tốt hơn bao nhiêu. Lẽ nào hắn còn có thể lại giết một người nữa sao? Mà một Tri Phủ nếu có thể thật sự cải tà quy chính mà nói, không biết có thể tạo phúc cho bao nhiêu lê dân bá tánh.

Do đó Hứa Tiên càng nghĩ, cuối cùng vẫn là dùng một chiêu này. Cứ như vậy để người lãnh đạo trực tiếp biến thành “Người một nhà”, hành sự cũng tự tại hơn một ít.

1050. Chương 1466: Xà Mẩu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1466: Xà Mẩu

Bất quá khi vừa mới dùng một chiêu này, cũng gặp phải phiền toái nho nhỏ. Điều Tri Phủ thân là quan lại triều đình, tự có một tầng khí số gia thân, dùng để không bị yêu tà thuật xâm hại, tiểu quỷ tầm thường căn bản là không tới gần người được. Bình thường một Tri Phủ địa phương hẻo lánh, dưới tay liền nắm giữ mười vạn dân, thần minh tầm thường tín chúng cũng không có nhiều như vậy.

Hứa Tiên thân là Huyện lệnh, hiện tại cũng có một chút khí số gia thân. Bất quá với hắn mà nói, vốn là có cũng như không mà thôi. Hôm nay đúng là đã phát ra công dụng, thủy hồn của hắn ngay từ đầu cũng đã bị một ít trở ngại, dĩ nhiên không xuyên thấu được một tầng lá chắn kia. Nếu là cưỡng ép dùng linh lực phá vỡ, chỉ sợ thuận tiện liền oanh sát Điều Tri Phủ. Cuối cùng vẫn là Hứa Tiên dùng khí số của bản thân trung hòa khí số của Điều Tri Phủ mới đưa thủy hồn thành công rót vào được.

Đây cũng là bởi vì sau khi Thái Âm chân nhân độ kiếp, cả vương triều Đại Hạ long khí tán loạn. Mà Điều Tri Phủ lại tham lam nghiêm khắc, không được lòng dân. Hứa Tiên thì trừng trị ác bá, đại phát vàng bạc,

được đông đảo bách tính đưa hấn tôn thờ, càng vượt qua một Tri Phủ, không thể không khiến người ta cảm thán, chuyện tại người làm.

Điều Tri Phủ trở lại trong phủ, lập tức đem huynh đệ Phùng gia ném vào đại lao, cũng viết xong tấu chương, vì Hứa Tiên thỉnh cầu. Làm xong việc này, bỗng nhiên nhớ tới chính mình cùng huynh đệ Phùng gia đi lại thân mật, nếu là bị cắn ngược lại một cái bị cắn ngược lại một cái, chẳng phải là không xong rồi sao. Trong lòng do dự một trận, liền định ra kế tuyệt hậu, để huynh đệ Phùng gia cũng không bám được lên mình nữa.

Hắn mặc dù vì nhìn thấy thảm trạng của huynh đệ Phùng gia, bỗng nhiên hạ quyết tâm làm quan tốt, nhưng quan tốt cũng muốn bảo mạng phải không. Đối phó người xấu tự nhiên không cần nương tay, làm tốt những dự định này, liền trở lại hậu trạch, tìm tiểu thiếp mới thu tầm hoan tác nhạc.

Lúc này Hứa Tiên đang đả tọa, cảm ứng được loại tâm tư này của hắn, không khỏi có chút ngạc nhiên, xem ra thủy hồn ngược lại cũng sẽ không cải biến tâm tính của một người.

Hứa Tiên tạm đem việc này buông bỏ, cảm thấy mục đích của bản thân đã đạt được, sẽ không cần phải lại dùng thủy hồn thao túng Điều Tri Phủ. Chính mình cũng không muốn để hắn biến thành Thánh Nhân, chỉ cần hắn có thể thủ vững quốc gia đại sự, tiểu tiết liền tùy ý hắn đi sao! Hơn nữa không có phần cáo già này, sợ rằng còn làm không được quan tốt, sau đó cũng không thèm để ý tới Điều Tri Phủ nữa.

Bất quá sau đó, Điều Tri Phủ chuyên cần chính vụ, quan tâm dân sự, tuyệt không ăn hối lộ, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm quan đem địa phương thống trị ngay ngắn rõ ràng. Lúc sắp chết, đem toàn gia triệu đến trước giường, dặn dò hậu nhân hảo hảo làm quan, hắn nửa cuộc đời mông muội, trải qua Hứa Tiên một phen nhắc nhở mới tỉnh ngộ được. Hôm nay tuy rằng người đã sắp chết, lại cảm thấy thoải mái. Sau khi hợp thành bách tính bách tính vì hắn đưa ma, đúng là lưu lại một đoạn thanh danh, nhưng những điều này đều là nói sau.

Hứa Tiên đi ra khỏi cửa phòng, dựa vào lan can trông về phía xa, nhìn quần sơn xa vô tận. Hắn thân không ở huyện nha, mà ở trong đại trạch Phùng phủ, càng chuẩn xác mà nói, hắn là sơn trang. Đại trạch này dựa vào núi mà kiến lập, trước đó ở trên sườn núi, có thể quan sát An Long huyện thành. Hậu trạch thì ở trên đỉnh núi, có thể nhìn được quần sơn phía xa.

Vừa lúc tọa lạc ở trên địa mạch linh chi, lộ vẻ đã mời phong thủy sư thăm dò qua, long bàn hổ cứ, càng có một phen khí thế. Chính là nhà ở trước đây kiêu thế than phiền quá nhỏ, hắn đã không chút khách khí đổi một căn phòng lớn.

May mà năm xưa hắn đã hạ lệnh, trong phủ một đồng dụng cụ gia đình cũng không có bị động đến. Trên tường tranh chữ đồ cổ cũng đều còn đó. Xem ra Phùng Chi Hồng đã chuẩn bị đem trạch này dùng để dưỡng già, tổn không ít công phu. Nếu luận bố trí lịch sự tao nhã, ngược lại ở nơi vắng vẻ trên Cừu vương phủ, tiểu Thanh bọn họ nếu là đến đây, sẽ có thể dễ dàng ở lại. Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng chung quy vẫn không có hạ quyết tâm để các nàng đến đây, liền trở về phòng cùng Bạch Tố Trinh thương lượng.

Lúc này, có hai người đang bò qua mặt đồng của đỉnh núi, trong đó một nam một nữ, nam chính là quản gia Phùng phủ.

Nàng kia tuổi còn trẻ, đầu đội thất thải vũ quan. Trên người hiển lộ rất nhiều ngân sức. Quần áo rất là bại lộ, trang phục không giống nữ tử vùng Trung Nguyên. Giữa chân lại hàm chứa dáng tươi cười diễm dúa lẳng lơ, trên da thịt lỗ lỗ vẽ đầy đồ dăng xà hình. Trong lúc hành tẩu, một đôi chuông bạc đeo ở mắt cá chân phát ra tiếng rung động đinh đang, quấy nhiễu người ta tâm thần không yên. Nhìn kỹ lại, chân đeo vòng chuông bích lục, đúng là một đôi tiểu xà nhỏ như ngón tay.

Quản gia không dám đưa mắt nhìn thêm một cái, cung kính nói:

- Xà mẫu, đã đến rồi!

Xà mẫu cười nói:

- Dọc đường đi qua trại kia, người cũng đã nghe được tin đồn, Phùng Chi Hồng hiện tại sợ là đã chết rồi!

- Trong thời gian ngắn như vậy, Phùng phủ tuyệt không bị phá, nhất định là những điều dân kia nói lung tung, mời ngài nhất định giết chết Hứa Tiên kia.

Quản gia vẻ mặt muốn tin lại không dám tin tưởng.

Xà mẫu:

- Nghe nói Hứa Tiên kia là Hạ triều đệ nhất tài tử của các người, ta đúng là muốn kiến thức một chút, bắt quá hần thân là Huyện lệnh. Ngược lại cũng có chút phiền phức!

- Nương nương tiên pháp thần kỳ, há lại sợ một phạm nhân nho nhỏ như hần!

Quản gia đã từng thấy qua trên người xà mẫu rất nhiều loại lực lượng không thể tưởng tượng, phạm nhân tuyệt đối không thể chống đối.

Xà mẫu khinh thường nói:

- Éch ngồi đấy giềng, hần thân là Huyện lệnh, tự có khí số trong người! Nếu là trước đây, Đại Hạ khí số chưa hết, ta còn không dám dễ dàng xuất thủ, tránh gặp phải phản phệ. Hiện tại có gì đáng sợ nữa! Phùng Chi Hồng này đối với ta cũng coi như có nhiều cống hiến, hần nếu là bị người giết, ta sẽ thay hần báo thù.

- Đa tạ xà mẫu nương nương, chúng ta mau chóng trở lại Phùng phủ đi gặp lão gia nhà ta đi sao! Ta trông thấy nơi đó đèn còn sáng, Phùng gia nhất định vẫn bình yên vô sự.

Xà mẫu nhìn sắc trời, sắp tới lúc hoàng hôn, nhân tiện nói:

- Chúng ta trước đến trong thành lấy thủ cấp của Hứa Tiên, lại đến Phùng phủ tặng cho người lão gia nhà người!

Trong miệng phát sinh âm thanh ti ti, phía sau truyền đến rất nhiều thanh âm hưởng ứng. Trong rừng cây đen tối, ẩn tàng không biết bao nhiêu xà loại.

Trong lòng quản gia một trận tê dại, nào dám nói chữ không.

Xà mẫu bỗng nhiên giơ tay khê vuốt lên khuôn mặt hần:

- Cảm ơn người đã dẫn ta đi đường xa như vậy!

- Không...không cần cảm ơn!

Quản gia trong lòng kinh hãi, cũng không nhìn được nhận nhạo một trận, con mắt không dám nhìn vào khuôn mặt của nàng, lại đảo quanh trên người nàng, trong người Hán nào có nữ tử yêu mỹ rõ ràng như vậy. Hần biết xà mẫu này ở trong sơn trại có địa vị cực cao, nhưng nữ tử man di không nói tới danh tiết gì đó.

1051. Chương 1467: Xà Mẫu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần truyện copy từ

Q.6 - Chương 1467: Xà Mẫu. (2)

Nếu là nhìn thuận mắt, cùng với người xx một lần cũng không có gì đặc biệt, liền nghĩ thầm:

- Nàng là động xuân tâm muốn đem ta ra giải buồn sao?

Đang lúc hoàng hôn, ở trong rừng rậm u ám, trong lòng lại sinh cảm giác kích thích.

- Đi đường xa như vậy, bảo bối này của ta đói rồi, người giúp nó ăn no một trận đi!

Xà mẫu cười yêu mỹ, bỗng nhiên lui ra phía sau một bước, trong miệng lại phát sinh âm hưởng ti ti.

Trong rừng rậm u ám, bỗng nhiên nổi gió lớn một trận, tiếng cây cỏ bị bẻ gãy vang lên, một đầu rắn bay ra, mở cái miệng lớn như bồn máu, lộ ra bốn cái răng nanh như đoản kiếm.

Một trận khí huyết tinh phả vào mặt mà đến, quản gia xuân mộng giật mình tỉnh giấc, đưa tay đến rút đao ở thắt lưng, lại sao có thể kịp được, bị đại xà kia đem hần từ đầu tới chân, một ngụm nuốt vào, ngay cả hét thảm một tiếng, cũng không kịp phát sinh được.

Đàn rần yên tĩnh, chỉ còn lại có thanh âm tí ti do đại xà kia lè lưỡi phát ra, phảng phất như thần tử đối mặt với Vương giả. Vương Xà hơn phân nửa thân thể còn giấu ở trong rừng rậm, không biết là dài cỡ nào.

Xà mẩu sờ sờ đầu rần:

- Ta biết ngươi còn chưa có ăn nó, dưới chân núi hắc là có đồ ăn!

Đại xà đem xà mẩu nhấc lên, đem nàng đặt ở trên lưng, hướng về dưới chân núi bò đi, từ đầu tới đuôi, dài chừng hơn mười trượng, chỗ thô to nhất cỡ thùng nước.

Vân Yên đang giả dạng Hứa Tiên ở trong Hứa Tiên xử lý công vụ, từ ngày đó bắt đầu, Hứa Tiên liền đem vị trí Huyện lệnh cho nàng. Nàng cũng làm rất có hứng trí. Thân là một nữ tử hơn phân nửa thời gian ngay cả bản thân đều không thể làm chủ. Hôm nay lại chỉ huy một đám nha dịch tiểu lại xoay quanh, đem công vụ nghi nan kia xử lý rõ ràng, để nàng sinh ra cảm giác tự hào.

Mà để nàng cảm thấy may mắn là Hứa Tiên cũng không có lại như lần trước, ở trên công đường trêu đùa nàng. Khiến nàng có thể thanh thần ổn định bày ra uy phong của quan lão gia.

Sắc trời đã muộn, mệnh lệnh cho nha dịch đóng cửa nha môn, kiểu phu đã ở ngoài cửa chuẩn bị đem nàng tiễn ra ngoài thành, tới đại trạch mới trên núi.

Bỗng nhiên một nữ tử hình dung quái dị đứng ở trước cửa huyện nha, ngăn trở đường đi của nàng, hỏi:

- Ngươi chính là Hứa Tiên sao?

Một bộ khoái nổi giận nói:

- Lớn mật, dám hô thẳng tục danh của đại nhân nhà ta, còn không mau chóng quỳ xuống!

Vân Yên hỏi:

- Ngươi là muốn cáo trạng sao?

Xà mẩu đem Vân Yên quan sát một phen:

- Nhìn ngươi cao to như vậy, trên người hắc là không hề thiếu thịt, vừa vặn để bảo bối của ta ăn no.

Đám bộ khoái thấy nàng nói năng lỗ mãng như thế, tiến lên muốn đem nàng bắt lại, vừa mới chạm được cổ tay của nàng một cái, đã “Ai nha” một tiếng thu tay lại. Chỉ thấy trên cổ tay nàng chiếc vòng đã hóa thành độc xà, đang tí ti phun nuốt cái lưỡi.

Hai gã bộ khoái trúng độc, trên mặt hiện lên một mảnh thanh khí, té ngã trên mặt đất. Bộ khoái khác giận dữ, đều cầm đao thương côn bổng tiến lên trước.

- Rần, có rần!

Một bộ khoái đứng phía trước sợ hãi kêu lên, ngã ngồi trên mặt đất, té ngã thối lui về phía sau.

Bộ khoái khác lại không cho là đúng, sinh sống tại Lĩnh Nam đầy khói độc, rần ai chưa thấy qua, dĩ nhiên lại bị dọa thành bộ dáng như vậy. Đợi cho thấy rõ phương hướng bộ khoái thứ nhất chỉ, cũng không được phát giác tại chỗ, chỉ thấy một đầu rần to cỡ đầu người đã ghé vào trước cửa huyện nha, từ trên vai nữ tử man di kia lướt qua mà đến.

Đám bộ khoái chưa từng thấy qua con rần nào lớn đến như thế, đều bỏ lại binh khí trong tay, xoay người liền chạy mất.

- Hứa Tiên, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Xà mẩu cười một trận sắc nhọn, chỉ huy đại xà kia hướng phía Vân Yên lao ra.

Vân Yên “a” một tiếng, cũng xoay người bay chạy, dễ dàng lướt qua một đám nha dịch, khiến đám nha dịch trợn trừng lớn con mắt, Huyện lệnh đại nhân chạy thật nhanh a!

Ngay cả xà mẩu cũng thất thần sửng sốt, thâm nghĩ Hứa Tiên này quả nhiên có chút môn đạo.

Vân Yên đi qua đại đường, hậu đường, từ cửa sau mà ra, đem đại môn phía sau đóng lại, kinh hồn bất định nói:

- Rắn thật lớn a!

Cửa sau bị đầu rắn mạnh mẽ đánh vỡ, xà mẫu cười ở trên thân rắn hô lên:

- Nhận lấy cái chết cho ta!

Nàng còn chưa dứt lời, đã thấy Vân Yên nhanh như chớp chạy thật xa:

- Đứng lại cho ta!

Vân Yên đương nhiên sẽ không đứng lại, nàng đã trực tiếp ra khỏi thành môn, hướng phía sơn trang trên núi chạy đến. Nàng không có kinh nghiệm thực chiến, vừa nhìn thấy đại xà như vậy, trong lòng liền có chút kinh hoảng. Hơn nữa nàng ngay cả pháp thuật cũng chưa từng tu luyện qua mấy loại. Cầm âm tuy rằng có thể dùng để ghênh địch, nhưng ba cây danh Cầm đều không có để ở bên người. Hơn nữa chỉ sợ vừa mới dừng bước lại, đã bị đại xà kia nuốt vào bụng rồi.

Bất quá hoàn hảo nàng đạo hạnh quá sâu, lung tung đem nội lực chân khí quán chú hai chân, cước trình thật ra cũng không chậm. Thẳng chạy đến giữa sườn núi, thở hồng hộc dừng lại cước bộ, chống gối nghỉ ngơi.

Xà mẫu cười xà ở phía sau liều mạng đuổi theo, rắn bò vượt qua người đi, dần dần kéo gần khoảng cách, bỗng nhiên thấy được Vân Yên dừng lại cước bộ, trong lòng đại hỉ, lại thúc giục đại xà đem nàng nuốt vào.

Vân Yên hít sâu một hơi, hô lớn:

- Hứa Hán văn, người nếu không ra đây, ta sẽ thực sự tức giận.

Đại xà lao lên mà cắn xé, nàng lại nhìn cũng không thèm nhìn, tránh cũng không tránh, chỉ đứng tại chỗ đó, trên mặt giống như đang nói:

- Người nếu không đau lòng, thì để cho nó ăn đi!

Hứa Tiên từ trên trời giáng xuống, cười nói:

- Hô thẳng tên của phu quân nhà mình như vậy, thật không ra thể thống gì cả!

Mới vừa rồi Hứa Tiên trở lại trong phòng, đã thấy Bạch Tố Trinh đang khâu một kiện tiểu y bằng lụa, không khỏi cười nói:

- Nương tử, bát tự này còn không có bỏ đi, người hiện tại chuẩn bị làm cũng quá sớm thì phải!

- Dù sao sớm muộn gì cũng phải làm!

Bạch Tố Trinh cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hứa Tiên ngồi vào bên giường, cầm lấy một đôi hài đầu hổ tinh xảo khéo léo, yên lặng cười nói:

- Nương tử người cảm thấy có nên để cho tiểu Thanh các nàng đến đây hay không?

Nguy hiểm không biết khi nào sẽ phủ xuống, hẳn không muốn các nàng theo chính mình thân hãm hiểm địa. Nếu là bằng vào lực lượng của bọn họ, cũng vô pháp giải quyết được. Chính là có thêm các nàng cũng là thêm chuyện vô ích, hẳn chính là nghĩ như vậy.

Bạch Tố Trinh dừng lại mũi kim trong tay, mỉm cười nói:

- Quan nhân không phải đã có quyết định rồi sao? Không nên tổn thương trái tim của các nàng.

Hứa Tiên cười, nằm ở trên giường. Nguyên nhân chính là vì nguy cơ lớn như vậy, cho nên mới không thể đối với người thân cận nhất của bản thân giấu diếm được. Nếu là đợi được tất cả qua đi mới kể lại tình hình thực tế, các nàng cố nhiên có thể thông cảm nhưng tâm tình sẽ lại trở nên như thế nào đây?

Trong lòng hẳn lại có chút kỳ quái, cách thời gian Bồ Tát ban thưởng sương mai, đã qua một khoảng thời gian.

1052. Chương 1468: Độc Long.

Chương 1468: Độc Long.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hắn vẫn không có để nàng ăn vào sương mai, bằng vào pháp lực của vị Bồ Tát kia có thể cũng đã biết được. Thiên đình thảo phạt lại chậm chạp không đến, là bởi vì bản tâm lực lượng của nương tử, hay là bởi vì hiệu suất quá kém, hoặc là có cái gì ngoài ý muốn. xem tại

Đủ loại suy luận trần trở ở trong đầu, nhưng không cách nào xác định được, không khỏi lại muốn đi tìm Ngư Huyền Cơ hỏi một câu mệnh số.

Hứa Tiên bỗng nhiên cười nói:

- Có muốn đem chuyện hài tử cũng nói cho các nàng biết hay không?

Bạch Tố Trinh lập tức nói:

- Không cho người nói!

Sắc mặt có chút đỏ lên.

Hứa Tiên nói:

- Thế nhưng chuyện quan trọng như vậy cũng không nói cho các nàng, chẳng phải là sẽ khiến họ thương tâm sao?

- Bất tự còn không có một nét, ta nói không được chính là không được.

Bạch Tố Trinh trừng mắt với Hứa Tiên, sắc mặt càng phát ra đỏ hồng, hai tay nắm chặt tiểu y trong tay.

- Không nói nữa là được mà.

Hứa Tiên biết nàng xấu hổ thì cái gì cũng đều mặc kệ.

Bạch Tố Trinh bỗng nhiên ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe một hồi:

- Có vài tên quái nhân đang đến, hướng về phía Yên nhi mà tới.

Hứa Tiên lập tức đã chạy đến huyện nha, liền thấy được bộ dáng Vân Yên vội vàng vàng chạy trốn, không khỏi cảm thấy buồn cười. Xuống phía dưới đem hai nha dịch trúng độc kia cứu trị, khiến một đám nha dịch đang kinh hãi trợn tròn con mắt, cảm thấy Hứa Tiên thực sự là thần tốc.

Hứa Tiên xuất môn lại bay lên bầu trời, đuổi theo Vân Yên, chỉ là không vội tới hỗ trợ, thẳng đến khi nàng dừng bước hô to, mới chịu lộ diện.

Vân Yên nói:

- Xem như ngươi còn có chút lương tâm!

- Hai Hứa Tiên?

Xà mẫu thấy mà kinh hãi, lại kêu lên nói:

- Vậy thì cả hai đều đi tìm chết đi!

Lại ra lệnh cho đại xà tiếp tục lao tới.

Nhưng đại xà này bỗng nhiên co rúm lại, thu lại thành một đoàn tại chỗ, mặc cho Xà mẫu chỉ huy ra sao cũng tuyệt đối không di động. Chỉ là ngẩng đầu hướng về đỉnh núi, trong hành động càng có một tia nịnh nọt.

Xà mẫu ngẩng đầu nhìn qua đó, chỉ thấy một bạch y nữ tử đứng ở trên lầu tại đỉnh núi, dong đưa không thấy rõ diện mục lắm. Trong lòng giận dữ, giơ lên cổ tay, giữa cổ tay hai con độc xà như mũi tên nhanh chóng bắn ra. Trước mắt lại biến mất hình bóng của Hứa Tiên, rồi nghe được phía sau truyền đến một giọng nói:

- Tỉnh ngộ đi sao!

Hứa Tiên một chương kích ở trên cổ của nàng, đem nàng đánh cho bất tỉnh đi!

Đám bộ khoái cầm cây đuốc vàng rực chạy tới, Huyện lệnh nếu là bị rắn ăn mất, bọn họ khó thoát khỏi can hệ. Hơn nữa đức hạnh của Hứa Tiên cũng để cho bọn họ kính phục, không muốn hấn táng thân trong miệng rắn. Chạy đến trên núi, lại thấy Hứa Tiên bình yên vô sự, cùng Huyện lệnh phu nhân đứng ở đỉnh núi nói chuyện gì đó, mới yên lòng, đều hỏi:

- Đại nhân, yêu nữ kia đâu rồi? Con xà kia nữa?

Hứa Tiên nói:

- Con xà kia đã bị ta đánh đuổi đi, yêu nữ kia cũng đã bị ta bắt giữ, tạm thời giam giữ ở trong phủ, miễn cho nàng dùng dị thuật hại người. Không có việc gì nữa, mọi người trở về đi!

- Đại nhân thần võ!

Đám bộ khoái cùng nhau tán thán, sau đó nhìn nhìn hai bên rồi nhất loạt quỳ xuống:

- Đám tiểu nhân vừa rồi đột nhiên nhìn thấy dị vật này, trong lòng nhất thời khiếp đảm, mới tránh né quay lại, còn xin đại nhân thứ tội.

- Chuyện bình thường của con người mà thôi.

Hứa Tiên nói, lại lệnh cho đám bộ khoái đều tự tản đi.

Trong sơn trang một mảnh tập võ trắng trống trải, tại chỗ cung cấp cho đám hộ vệ luyện võ, bốn phía trên giá bày đầy binh khí đao thương kiếm kích phủ tiền câu xoa đủ cả. Hứa Tiên tiện tay rút ra một thanh đại quan đao, ở trong tay áng chừng một chút, đi tới trước mặt xà mẫu:

- Mưu hại mệnh quan triều đình, phải bị tội gì?

Xà mẫu tỉnh dậy nhìn qua đây, phát giác chính mình đã bị gân trâu cột chặt vào cột mai hoa, giãy dụa một chút vẫn không thoát ra được, bèn nói:

- Hán cẩu lớn mật, dám mạo phạm...

Nàng còn chưa nói xong, đại đao chợt đã chém ngang qua, chém thật sâu vào cọc gỗ mới dừng lại. Xà mẫu liều mạng tựa đầu quay sang một bên, đao phong cách cái cổ nàng chỉ có một chút xú.

Xà mẫu xôn xao toát ra một tầng mồ hôi lạnh, đã thấy Hứa Tiên lại xoay người từ trên giá binh khí rút ra một thanh Hồng Anh thương:

- Tên?

- Ta thụ Xà thần bảo cổ, ngươi dám đả thương ta, tất chịu xà chú mà chết!

Trong miệng xà mẫu lại phát sinh âm hưởng ti ti, chợt thấy đại xà nàng mang đến kia bò vào giữa tập võ trắng, trong lòng đại hỉ.

Hứa Tiên nói:

- Ai nha, xảo hợp như vậy, ta cũng thụ Xà thần bảo cổ! Không bằng đem Xà thần của ngươi mời ra, mọi người gặp mặt một lần.

Xà mẫu cười âm hiểm:

- Người sẽ lập tức nhìn thấy được thôi.

Nói rồi đã hạ lệnh đại xà đánh lên Hứa Tiên, nhưng đại xà này bỗng nhiên quỳ rạp trên mặt đất bất động.

Từ trong bóng tối truyền ra một thanh âm:

- Quan nhân, thời gian đã không còn sớm.

- Xem ra Xà thần của người không được tốt lắm. Người ám sát mệnh quan triều đình, luận tội chém chết, chờ một đao của ta đi!

Hứa Tiên nói xong, đã xoay người liền đi:

- Nương tử, ta đến đây!

Xà mẫu kinh hãi, vội vàng nói:

- Người không phải muốn hỏi ta nói sao?

- Ta đều đã biết rồi!

Hứa Tiên vừa rồi đánh lên đầu nàng, nhanh chóng vận chuyển, lại dựa vào Tha Tâm Thông đem tất cả tin tức nắm giữ. Biết được xà mẫu này là ở trong một địa phương gọi là Độc Long động, cách nơi này khoảng ba ngày lộ tình, cũng nằm trong phạm vi An Long Huyện. Trong động thờ phụng xà làm thần. Xà mẫu này chính là người phát ngôn của Xà thần, địa vị ở trong sơn trại cao nhất, có thể thao túng xà loại.

Lần này là nhận lời mời của Phùng Chi Hồng đến hại mình, từng có một Huyện lệnh đã bị độc xà cắn chết. Nhưng vì Linh Nam xà loại rất nhiều, bình thường bỏ đến trong khu dân cư, ai cũng đều chỉ coi là ngoài ý muốn. Bất quá khiến Hứa Tiên lưu ý nhất vẫn là Xà thần kia tồn tại.

- Người đừng đi mà!

Trong miệng Xà mẫu bỗng nhiên phát sinh thanh âm nịnh nọt!

Hứa Tiên buồn nôn một trận, quay đầu lại đã thấy xà mẫu kia bỗng nhiên ngo ngoáy cái đầu, có chút gian nan giãy dụa thân thể. Đột nhiên hiện ra bộ phận có chút ngạo nhân trên người. Tuy rằng là sắc dụ cực kỳ rõ ràng, nhưng nàng tin tưởng chỉ cần là nam nhân sẽ không thể không động tâm, mà chỉ cần động tâm, nàng liền có biện pháp.

Hứa Tiên nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ, không nghĩ tới ở dưới loại trạng thái này, nàng còn có thể làm ra loại động tác yêu cầu cao độ như vậy.

- Quan nhân!

Theo một thanh âm hơi chút oán giận lại động nhân vang lên, xà mẫu chỉ thấy một bạch y nữ tử từ trong bóng tối đi ra. Đợi cho thấy rõ dung mạo của nàng, thì không khỏi ngây người, trên đời dĩ nhiên có nữ tử mỹ lệ như thế, khiến nàng không khỏi xấu hổ tự thẹn.

Hứa Tiên xấu hổ sờ sờ đầu, mà đại xà trong góc phòng kia bỗng nhiên ngẩng đầu bò dậy, hướng về phía nàng làm ra vẻ lấy lòng.

Bạch Tố Trinh xoa xoa đầu đại xà kia. Trong miệng cũng phát sinh tiếng ti ti, đại xà liên tục gật đầu, phảng phất như nghe hiểu ngôn ngữ của nàng.

1053. Chương 1469: Độc Long. (2)

Chương 1469: Độc Long. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Xà mẫu kinh hãi:

- Người cũng hiểu xà ngữ?

Hứa Tiên nói:

- Nương tử người đang nói cái gì?

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta nói: người khó có được phục linh chỉ ngàn năm, mới có tu vi như vậy. Hảo hảo tu luyện mà nói, một ngày kia có thể hóa thành hình người, không nên lại bị người khác khu sử tổn hại nhân mạng.

Hứa Tiên đột nhiên hỏi:

- Xà này là đực hay là cái?

Bạch Tố Trinh chớp mắt mấy cái nói:

- Hẳn là đực đi sao!

Hứa Tiên nói:

- Mau chóng đánh đuổi nó đi, sơn lâm mới là chỗ ở của nó.

Bạch Tố Trinh lại cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ xà mẫu kia một cái:

- Vậy còn nàng thì sao?

- Ngày mai để nha dịch đem nàng mang về huyện nha, đại lao mới là chỗ ở của nàng!

Hứa Tiên vốn là lo lắng trên người xà mẫu này sẽ có dị thuật gì đó, người bình thường không phải đối thủ của nàng. Hôm nay xem ra cũng bất quá là chút tiểu xiếc mà thôi.

- Cái này còn không sai biệt lắm.

Hứa Tiên ôn nhu nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng:

- Nương tử, thời gian đã không còn sớm, chúng ta đi nghỉ một chút đi sao!

Khi đêm khuya người tĩnh, sau một phen triền miên, Hứa Tiên đột nhiên hỏi:

- Nương tử, người là mãng xà hay là độc xà vậy?

Bạch Tố Trinh dùng hai mắt lớn trừng hấn một cái, xoay người sang chỗ khác, không để ý tới vấn đề buồn chán này của hắn.

Hứa Tiên thưởng thức đường cong trên tấm lưng cực kỳ mỹ lệ của nàng một chút, đem nàng ôm vào trong ngực:

- Ngủ đi!

Bạch Tố Trinh đã thuận thế tựa ở trong lòng hắn, kéo cánh tay của hắn qua, gối lên trên.

Sáng sớm ngày thứ hai, xà mẫu bị đưa tới huyện nha. Vân Yên trước ra lệnh cho nha dịch đánh nàng mấy chục đại bản, nhả ra ác khí. Sau đó bắt nàng đeo gông, mang xiềng xích nhốt vào trong đại lao. Cũng dặn dò nha dịch trong lao trông giữ nghiêm khắc, chớ nên khinh thường đối đãi.

Lúc này có người báo lại:

- Hồ Bộ đầu đã trở lại!

Hồ Hải dẫn một đám bộ khoái, đi tới trong đại đường, đem hơn mười đầu người dâng lên, bái lạy nói:

- Đại nhân, chư sơn đạo tặc bốn phía An Long Huyện đã bị quét sạch rồi, đạo tặc còn lại thì trốn vào trong thâm sơn.

- Làm tốt lắm!

Vân Yên liền ban thưởng xuống ngân lượng, đương nhiên dùng đến vẫn là bạc của Phùng gia. Tuy rằng mấy ngày nay Hứa Tiên “lãng phí vô độ”. Nhưng số bạc còn lại vẫn là rất nhiều, Vân Yên liền an bài lưu dân không có điền sản đi xây cầu làm đường, đào kênh làm mương, dân sinh dần dần khôi phục lại.

Đại lao chính là nơi ô uế, trong này xây cách huyện nha cực xa, thường ngày cũng không có người tới gần đây, nên vô cùng thanh tĩnh.

Lúc sắc trời mờ nhạt, tân nhậm lao đầu đang cùng mấy nha dịch uống rượu nói chuyện phiếm:

- Ngày hôm nay nữ tù mới đến kia, chắc chắn...trang phục, tư thái đó so với bà nương nhà ta mạnh mẽ hơn nhiều.

- Đúng vậy, đúng vậy, mặc như vậy cùng không mặc chẳng có gì khác biệt. Đáng tiếc hiện tại thay tù phục, nhìn không ra được.

- Nếu là có thể để ta giao hợp, đó là muốn ta giảm thọ ba năm, ta cũng nguyện ý.

Lao đầu nhắc nhở nói:

- Đừng nói vậy, di nhân kia là vu bà trong sơn trại, đều có bản lĩnh dùng độc hại người. Người dám chơi nòng, sợ là không phải giảm thọ ba năm, mà là bỏ đi tính mạng. Huyện lệnh đại nhân đúng là đã dặn dò cẩn thận, để chúng ta phòng bị nòng.

Nói đến mấy nha dịch đều là phát lạnh, đối với tà môn vu thuật này thật là khiếp sợ.

- Huyện lệnh của chúng ta bắt được nòng, lẽ nào sẽ không sợ những tên man di kia tới đây báo thù sao?

Lao đầu nói:

- Cái này thì các người sẽ không thể hiểu được. Đại nhân hẩn là Văn Khúc tinh từ trên trời hạ phàm, được tiên hoàng khâm điển thi tiên. Thần Phật bảo vệ, vạn tà bất xâm. Ngay cả lão tặc Phùng Chi Hồng kia đều bị hai ba phát giết chết, còn sợ mấy tên di nhân sao?

Đám nha dịch liên tục xưng phải, chợt nghe bên ngoài cửa lao vang lên tiếng quát:

- Người nào?

Lao đầu đi ra ngoài nhìn lên một cái, kinh ngạc nói:

- Trần Áp Ti, sao ngài lại đến đây, mau mời vào.

Hôm nay trong huyện, công việc lớn nhỏ đa phần là do Trần Luân phụ trách, hẩn cũng không dám chậm trễ.

Trần Luân sắc mặt âm trầm, mượn chén rượu trên bàn, kính lao đầu một chén rượu nói:

- Lao đầu, ta muốn gặp tù nhân.

Lao đầu hơi khó khăn nói:

- Áp Ti, đây là lao phòng trọng địa.

- Ta chỉ gặp một người.

Trong mắt Trần Luân như là đốt lên ngọn lửa khiến lao đầu nói không ra lời.

Trong đại lao âm u ẩm ướt, các nơi đều mang theo một cỗ khí tức lạnh lẽo, ập vào mắt, hun vào mũi, để người không thể dung thân, càng thường thường có rất nhiều tiếng khóc rên rỉ, khiến bầu không khí càng thêm âm trầm gấp bội.

Trần Luân đi vào trong đó, liền có người vươn cánh tay hô to oan uổng hoặc giả cầu xin thương hại, nhưng càng nhiều người chỉ nằm nguyên tại chỗ, lặng lẽ chờ chết.

Nếu là Hứa Tiên ở đây, liền có thể nhìn được rất nhiều ma đầu biến mất từ trên đầu bình dân bách tính đều hội tụ ở chỗ này, không ngừng hấp thu tâm tình oán hận, phẫn nộ, kịch liệt đủ loại của họ.

Trương Đức An vốn là một tiếng kêu oan cuối cùng vang lên, lúc này bỗng nhiên ngậm miệng lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm người trước mắt:

- Trần... Trần Luân!

- Trương Đức An!

Sắc mặt Trần Luân bỗng nhiên trở nên dữ tợn, đợi cho nha dịch mở cửa lao, bỗng nhiên bước nhanh bước nhanh, nắm chặt quyền đầu hung hăng nện ở trên mặt của Trương Đức An. Hắn ở trong mỏ đá đã chịu không biết bao nhiêu lần Trương Đức An khuất nhục ngược đãi. Mà phu nhân kia của hắn vốn đã lấy bùn đen trát mặt, nếu không phải bị Trương Đức An nhìn thấu, làm sao lại bị đưa vào trong Phùng phủ, biến thành tình trạng như bây giờ.

Nha dịch nhìn muốn ngăn cản, lao đầu lại lắc đầu, Trương Đức An này đã bị phán trăm hình, là người sắp chết. Do đó bây giờ còn chưa có bị đưa đi xử trảm. Chỉ là bởi vì xe chở tù không đủ, còn chưa kịp đến, đánh hắn mấy quyền thì tính là cái gì. Chỉ nói đến:

- Áp Ti, hắn đó là tội phạm quan trọng, người nhớ lưu ý đừng đem hắn giết chết!

Trần Luân hơi suy nghĩ nói: truyện copy từ

- Yên tâm đi, sẽ không tiện nghi như vậy cho hắn.

Từ lúc biết được Trương Đức An đã bị bắt, hắn đã muốn báo thù, chỉ là vừa mới làm Áp Ti nên mới ần ần lại. Áp chế đến hôm nay, rốt cục có thể bộc phát ra được, trong lao nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương cầu xin tha thứ của Trương Đức An.

Trần Luân kiêu ngạo nửa đời văn nhân, cũng chưa từng tự tay đánh người. Lúc này tàn nhẫn ngược đãi một người, trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng. Dáng tươi cười trên mặt hắn, ngay cả nha dịch ở bên cạnh cũng đều cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Nhưng tất cả mọi người chưa từng phát giác, một ma đầu đã lại leo lên trên người Trần Luân, chính là con mau đầu năm xưa bị Hứa Tiên lấy Sư Tử Hồng đánh bay kia. Lúc này đã lớn mạnh hơn không ít, đang từng chút hướng phía trong thân thể hắn chui vào, biểu tình của Trần Luân cũng càng phát ra dữ tợn, cuồng bạo.

Tin tức từ An Long huyện truyền tới kinh thành,

1054. Chương 1470: Dị Động.

Chương 1470: Dị động.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đại án Phùng Chi Hồng giết quan khiếp sợ triều dã, Huyện lệnh tuy nhỏ, dù sao cũng là mệnh quan triều đình. Sao có thể để gia tộc quyền thế địa phương giết chết như chó lợn được, hơn nữa việc này còn liên quan đến Hứa Tiên.

Tuy rằng Phùng gia huynh đệ vì sợ chịu nổi khổ lắng trì, mà tự sát ở trong lao. Nhưng tất cả chứng cứ đều đã đưa đến kinh thành. Quả thực là bằng chứng như núi.

Trên triều đình, tiểu hoàng đế buồn bã ỉu xìu ngồi ở trên long ỷ ngủ gà ngủ gật. Hoàng hậu nương nương ngồi ở phía sau rèm che, hơi nhíu mày.

Trên mặt Phan vương mang theo mỉm cười, nếu là Hứa Tiên lại làm ra chút công tích, liền có thể nghĩ biện pháp đem hắn điều trở lại lân cận kinh thành, tránh cho nữ nhi nhà mình đối với hắn nhưng nhớ thọ dài.

Lương Vương lại nhíu chặt vùng lông mày lại.

Nếu là quan viên tầm thường, phá được đại án này, liền có cơ hội lớn thăng chức. Bất quá Hứa Tiên vừa mới bị biếm trích đến Lĩnh Nam thời gian không đến vài ngày, nếu là lập tức lên chức, không khỏi đả thương mặt mũi của hoàng gia.

Hoàng hậu nương nương liền áp chế việc này lại, nói:

- Các khanh còn có chuyện gì muốn tâu báo?

Ngự Sử đại phu cầm tấm bản bước lên trước nói:

- Bệ hạ, gần đây thiên hạ hưng khởi một Bái Hỏa Giáo, ở khắp nơi bố ý thi được, thu nạp tín đồ, cực có thanh thế. Nếu là không gia tăng sửa trị, e là sẽ có họa khăn vàng như thời Tam Quốc.

Lương Vương lập tức nói:

- Bất quá chính là giáo phái mà thôi, hà tất nói chuyện giật gân, huyền môn cảm đến nói trên triều đường. Hơn nữa hôm nay Đại Hạ ta đang lúc cực thịnh, sao có thể cùng Hán mạt so sánh.

Phan vương nói:

- Lương tướng quốc, con đề ngàn dặm còn bị hủy bởi tổ kiến, việc này không thể không phòng a!

Trên triều đình không tránh khỏi lại một phen đấu vô mồm, quấy nhiễu tiểu hoàng đế đang ngủ gà ngủ gật, thở phì phì từ trên long ỷ nhảy xuống, xoay người hướng phía hậu đường chạy đi. Hoàng thái hậu ở phía sau gọi hần lại, hần cũng chỉ là không để ý tới.

Thái giám vội vã lên tiếng nói:

- Bãi triều, bãi triều!

Lương Vương trở lại trong phủ, liền nghe có người cầu kiến.

Một nữ tử khoác áo choàng đi đến hành lễ một cái nói:

- Cảm ơn Vương gia đã nói giúp cho chúng ta!

- Bái Hỏa Giáo các ngươi bản lĩnh đúng là không nhỏ.

Trong lòng Lương Vương cả kinh, lúc này mới vừa hạ triều, nàng đã biết được nội dung của triều hội.

- Nếu ngay cả chút bản lĩnh ấy cũng không có, thì nói chuyện gì giúp đỡ thiên hạ. Vương gia xin yên tâm, chúng ta không lâu sau nữa liền muốn khởi binh. Hứa Tiên chỉ cần không rời khỏi Lĩnh Nam, trong loạn quân, hần đó là có thủ đoạn thông thiên, cũng khó thoát khỏi cái chết! Ta có một tỷ muội ngay ở gần An Long, nói không chừng đã trừ khử Hứa Tiên kia.

Trên gương mặt nghiêm trọng thon gầy của Lương Vương mới lộ ra vẻ thoải mái:

- Việc này muốn làm chuẩn bị hai tay, ta sẽ phái người đến Lĩnh Nam với người, nơi đó có một người, ta dùng được.

Nữ tử nghi hoặc:

- Ta là không hiểu, Vương gia vì sao lại giúp chúng ta như vậy, lẽ nào chỉ là vì đối pho Hứa Tiên kia?

Đường đường tướng quốc đối phó một tri huyện còn không đơn giản, hà tất tham dự đến trong chuyện như mưu phản, hần đã là một kẻ dưới một người, trên vạn người. Bắn vào niên kỷ của hần, chẳng lẽ còn hi vọng làm tân hoàng đế sao?

- Ta muốn người trong thiên hạ đều minh bạch nỗi đau mất con trong lòng ta!

Trong mắt Lương Vương mơ hồ lộ ra hồng quang.

- Vương gia nhất định có thể thấy được.

Nữ tử mỉm cười, có vị Lương tướng quốc này tương trợ, bọn họ hành sự sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Hứa Tiên còn không biết, khi hần khi hẩn nỗ lực vỗ một cái cánh, muốn cho thiên hạ khôi phục yên ổn, một cái cánh khác lại mang đến hỗn loạn.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên tỉ mỉ quan sát một con chim bảy màu sặc sỡ trên ngọn cây, lặng lẽ thì thầm nói:

- Nương tử, người nói đó là chim gì?

Bạch Tố Trinh nhìn lên một cái, đưa ra kết luận:

- Thịt quá ít, chỉ có thể hầm canh uống.

Hoa lập lập tạo ra một mảnh chim bay.

- Bị người dọa chạy rồi!

Hứa Tiên buông tay, mặc dù nàng ở trong núi sinh sống nhiều năm. Nhưng thấy các sinh vật khác, nghĩ đến chỉ có thức ăn. Dù sao phân loại cho động vật khác, lấy trên danh tự là người mới thích hợp.

- Là người không nên hỏi ta!

- Người sẽ không ở trong lòng lặng lẽ nói chuyện với ta được sao?

- Sẽ không!

Bạch Tố Trinh cẩn cẩn môi dưới, lộ ra thần sắc xinh đẹp như thiếu nữ, để Hứa Tiên nhìn mà hơi thất thần. Sau đó lại khẽ cười, thoát nhìn tâm tình của nàng cũng không tệ lắm. Bởi vì mấy ngày nay, trong huyện nha có rất nhiều di dân đến đòi người với Hứa Tiên, hoặc là rút đao uy hiếp, hoặc là quỳ xuống đất cầu xin.

Hứa Tiên suy xét một chút chính sách dân tộc, nhưng cảm thấy hần là nên xử trí theo pháp luật. Lại không muốn kích động nổi loạn. Lúc này liền quyết định đến Độc Long động kia tra xét một phen, đồng thời cùng nhau khảo sát các làng xóm trong An Long huyện. Bởi vì rất nhiều người cũng không phải người trong Độc Long động, nhưng lại đem xà mẩu kia coi như thần minh để cúng bái, cần được trấn an thích hợp một chút.

Nhưng kỳ thực mục đích quan trọng nhất vẫn là dẫn theo nương tử nhà mình du sơn ngoạn thủy một phen. Dựa vào đồng đảo thần thông diệu pháp của hần, thực sự không cảm thấy xử lý chút chuyện vặt vãnh của phàm nhân có gì khó khăn.

Mấy ngày nay hai người bọn họ có thể xưng được với đêm đêm ca múa, bắt quá cái bụng của nàng hoàn toàn không thấy động tĩnh.

Hứa Tiên tất nhiên là không sao cả, nhưng Bạch Tố Trinh lại sinh ra một cổ cảm giác lo lắng giống như nhân loại. Thời đại này cũng không có không mang thai, mời đến đâu đó quảng cáo. Nếu nói bác sĩ, Hứa Tiên chính là danh y tốt nhất thiên hạ. Bất quá tại thời đại này muốn có hài tử còn có một chiêu vô cùng lợi hại, đó chính là thỉnh cầu Quan Âm tặng con. Nhưng là nàng đang lo lắng vừa mới làm trái ý tứ của vị Bồ Tát kia, sẽ không tiện sử dụng một chiêu này.

Hứa Tiên liền dẫn nàng đến trong núi giải sầu, cũng thỏa mãn ham thích du ngoạn của chính mình. Tuy rằng cùng là sơn lâm, nhưng ở đây cùng Giang Nam, Tần Lĩnh sơn đều không giống nhau. Cầu gỗ cao lớn mọc lên một mảnh lá cây lớn màu xanh đậm, chính là ở trong khí trời rất quang đãng, cũng chỉ có thể xuyên xuống từ tia ánh dương quang rất nhỏ.

Bốn phía là từng bụi cây dương xỉ và bụi rậm, tại phương hướng mệnh môn kia nhìn thấy đều là một mảnh lục sắc. Không có Không có con đường rõ ràng, chỉ có đẩy ra lá cây um tùm, mới có thể mơ hồ nhìn thấy được một con đường mòn, thấp thoáng trong lục sắc nồng đậm. Trong rừng sương mù bay nhẹ, đẩy ra lá cây, sẽ có nước mưa trong mát đổ ập xuống mặt.

Để hần cảm thấy một trận nhẹ nhàng khoan khoái, mà nàng càng thích khí hậu ẩm ướt này. Bất quá loại tâm tính du ngoạn thoải mái này, đại khái chỉ có bọn họ mới có thể thể nghiệm được. Trong rừng rậm này nguy hiểm trùng trùng, độc trùng mãnh thú lại càng không cần phải nói, khói độc, sương mù nước suối đều có thể đưa người ta vào chỗ chết.

1055. Chương 1450: Thệ Ngôn.

>

Chương 1450: Thệ ngôn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phùng Chi Hồng cười gượng nói:

- Nếu phu nhân nguyên ý, Phùng mỗ lại có cái gì không được.

Nhưng trong lòng thì cực kỳ không cam chịu, chỉ hận không có nói sớm ra miệng, đó là nếm thử trước cũng được. Hôm nay đã bị chính mình dạy dỗ không sai biệt lắm, ngược lại tiện nghi cho người ngoài rồi.

Hứa Tiên nói:

- Đã như vậy, vậy thì không thể tốt hơn, Phùng đại nhân quả nhiên là tấm lòng Bò Tát.

Đợi cho nha hoàn đem hai hài tử dẫn tới, giao cho Trần phu nhân. Trần phu nhân tất nhiên là mừng rỡ, trong lòng nha hoàn cũng thoải mái thở phào một hơi. Bất kể thế nào chính mình cũng không cần gánh vác trách nhiệm này nữa.

Trần phu nhân trân trọng đón lấy hài tử của mình, liên tục đối với Hứa Tiên nói lời cảm tạ. Sắc mặt bỗng nhiên do dự, muốn nói lại thôi, nhưng chung quy vẫn nhẫn nhịn không nói.

Hứa Tiên chính là không cần Độc Tâm Thuật, cũng có thể nhìn ra tâm tư của nàng:

- Không biết nguyên Tô Châu Tri Phủ Trần Luân hiện tại đang ở nơi nào? Còn thỉnh Phùng đại nhân tiền Phật đưa đến Tây Thiên. Cũng đưa hần tìm trở về, thuận tiện để cho bọn họ phu thê đoàn tụ, ta cũng sẽ ở trong huyện vì hần an bài chút việc vặt, người thấy như vậy thế nào?

Phùng Chi Hồng liền chỉ có đáp ứng, Hứa Tiên mỉm cười:

- Bữa tiệc hôm nay liền dừng ở đây, Hứa Tiên hiện tại liền cáo từ trước. Phùng đại nhân, chúng ta liền ngày mai gặp lại.

Nói xong đã mang theo Trần phu nhân đi ra cửa.

Phùng Chi Hồng hung hăng vỗ, nha hoàn tới tới tất cả đều cảm như hén.

Phùng Huyện thừa từ hậu đường đi ra, phát tay ra lệnh hạ nhân lui ra:

- Hứa Tiên này cả vú lấp miệng em như vậy, đại ca hà tất ẩn nhẫn như thế. Núi cao hoàng đế xa, chúng ta để hần xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nhỏ nhỏ không phải xong rồi sao!

Phùng Chi Hồng nói:

- Nhưng không thể ở trong Phùng phủ của ta xảy ra chút gì ngoài ý muốn! Hứa Tiên a Hứa Tiên, người cũng đừng làm cho ta thất vọng, bằng không mà nói...Hừ!

Trương Đức An bỗng nhiên kêu lên:

- Lão gia, trăm triệu lần không thể chậm trễ a. Hứa Tiên này thông hiểu pháp thuật, không dễ dàng đối phó!

Phùng Chi Hồng đôi mắt chợt lóe, Phùng Huyện thừa nói:

- Pháp thuật? Thực sự là buồn cười, lẽ nào hần vẫn là Thần Tiên được sao? Quả thực là lời nói vô căn cứ. Đại ca, lẽ nào người thật muốn để Trần Luân tặng qua cho hần sao?

Phùng Chi Hồng nói:

- Phu nhân của hắn đã tiến đi, giữ lại một Trần Luân lại có tác dụng gì? Trương Đức An bên kia đều là người đang đến, người đem việc này giải quyết đi sao!

Trương Đức An cúi đầu xác nhận, vẫn là hắn để Trần Luân viết xuống thư nhưng không nghĩ tới hôm nay lại phải thả ra đại địch này. Trên mặt đều là oán độc không cam lòng.

Phùng Huyện thừa không khỏi “xì” một ngụm:

- Trình tiết liệt phụ cái gì, thấy tiểu bạch kiểm, chân liền mềm nhũn ra. Đại ca đối với nàng một phen tâm ý...

Hứa Tiên đứng ở bên ngoài Phùng phủ, dùng Thiên Nhĩ Thông lắng nghe trong chốc lát, mới yên lòng, miễn cho cứu người không được, ngược lại làm hại Trần Luân.

Lúc này bốn gã kiệu phu vác kiệu mềm lên đỉnh đầu nói:

- Đây là quan kiệu lão gia chúng ta đưa cho Hứa đại nhân!

Hứa Tiên gật đầu, nói với Trần phu nhân:

- Phu nhân mời lên kiệu đi!

Trần phu nhân nói:

- Hứa công tử, thiếp thân đi bộ được rồi. Vẫn là mời ngài lên kiệu đi sao!

Hứa Tiên nói:

- Người một phụ đạo nhân gia, lại ôm hài tử còn có thể đi bộ được sao?

Trần phu nhân nói:

- Ta từ Tô Châu đi đến nơi đây, hôm nay cũng là quen đi bộ rồi, không sao cả đâu!

Mặc cho Hứa Tiên nói nhiều thế nào, nàng cũng không chịu đáp ứng, cuối cùng Hứa Tiên đơn giản bước nhanh đi trước, kiệu phu giờ kiệu trống không theo ở phía sau, nàng mới miễn cưỡng ngồi trên cỗ kiệu.

Một đường chạy về huyện nha, Bạch Tố Trinh đã ở trước cửa nghênh đón, một thân bạch y tung bay dưới ánh trăng, lại cười nói:

- Phu nhân, đã lâu không gặp, một đường vất vả rồi.

Trần phu nhân xốc lên rèm kiệu, nhìn một cái, không khỏi nói:

- Quan Thế Âm Bồ Tát!

Bạch Tố Trinh lại chỉ cười từ trong tay Trần phu nhân tiếp nhận hai hài tử, đưa bọn họ đón vào trong phủ, tạm thời vì Trần phu nhân an bài nơi ở lại.

Trần phu nhân lại tạ ơn nói:

- Hứa công tử, người có thể không để ý cừu hận khi trước, cứu toàn gia thiếp thân. Thiếp thân vô cùng cảm kích, tương lai kết cỏ ngậm vành, nhất định phải tương báo.

Hứa Tiên nói:

- Bất quá là công lao nhấc tay mà thôi. Phu nhân không cần lưu ý.

- Tất cả đều sẽ tốt...

Vân Yên lôi kéo tay của Trần phu nhân nhẹ giọng an ủi, nàng cũng đã từng trải qua chuyện tương tự, đối với hoàn cảnh của Trần phu nhân cũng sinh lòng đồng cảm.

Hứa Tiên đang có chút kỳ quái, loại thời gian này Bạch Tố Trinh nên trước tiên tiến đến an ủi mới đúng. Đã có một trận tiếng ca phiêu miểu truyền tới trong tai, tìm theo tiếng ca quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Tố Trinh đang khê ru ca dao không biết tên, ru hai hài tử ngủ ngon. Thần sắc trên mặt cực kỳ ôn nhu chuyên chú, trên người phảng phất như tản ra bạch sắc quang mang để hắn nhất thời nhìn đến si ngốc.

Phục hồi tinh thần lại, lại phát giác không chỉ là bản thân, mà ngay cả Vân Yên và Trần phu nhân cũng đành chỉ ngôn ngữ, ngơ ngác nhìn nàng.

Bạch Tố Trinh nhận thấy được ánh mắt của ba người, sắc mặt khẽ biến thành đỏ ửng, đem hài tử trao trả cho Trần phu nhân, nhẹ giọng nói:

- Hai hài tử này thật đáng yêu!

Trần phu nhân nhìn hai hài tử ngủ say bình yên, cũng cảm thấy rất nhiều ngày qua thiên tân vạn khổ đều là đáng giá, cũng không nhịn được hiện ra dáng tươi cười, trong lòng bỗng nhiên cũng có chờ đợi, ngắm trông hai hài tử mau mau lớn lên.

Vân Yên nhìn Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng một câu nói, ngược lại so với so với chính mình an ủi còn có hiệu quả hơn rất nhiều. Trong lòng cũng không khỏi có chút bội phục.

Đêm khuya người tĩnh, Hứa Tiên một nam tử không tiện ở trong phòng lâu, liền đến xin cáo từ, trở lại trong phòng ngủ, bắt đầu dưỡng tu luyện.

Không bao lâu sau, cánh cửa lại nhẹ nhàng mở ra, một nữ tử váy áo bạch sắc, đi một đôi giày thêu cũng là bạch sắc vượt qua cánh cửa, lại trốn ở dưới làn váy mỏng.

Đợi cho tiếng bước chân mềm mại phiêu hốt đến gần. Hứa Tiên mở hai tròng mắt ra, giơ tay đem nàng ôm vào trong lòng, tựa đầu chôn ở giữa ngực của nàng. Thật sâu hít một ngụm hương thơm thanh nhã trên người nàng. Như là hương hoa của tây tử ven hồ, bông sen mùa hè mới nở, đang hoà thuận vui vẻ dưới ánh mặt trời, ấm áp phiêu miểu.

Hắn từng hãm sâu ở trong Bách Hoa đại trận, ngửi được mùi hương thơm ngào ngạt, biến huyền vô thường kia. Hương khí càng phức tạp cũng càng sâu đậm, dù dễ người ta không ngừng hít lấy. Nhưng không cách nào giống như vậy, để hắn phảng phất như đang chìm trong một giấc mộng an bình. Hình ảnh trong mộng vĩnh viễn không thay đổi. Tây Hồ, liên hoa, đoan kiều, nhiều nhất thỉnh thoảng có mưa nhẹ tung bay, lại khiến người ta nhìn không được đứng ngây ngốc tại chỗ, một giấc mộng đó là ngàn năm đã qua.

- Quan nhân.

Bạch Tố Trinh khẽ mở bờ môi đỏ mọng.

< mọi=" người=" chú=" ý:=" nguồn=" đánh=" nhảy=" chương=" nhưng=" nội=" dung=" không=" đối=" .=" thân=" ">>

1056. Chương 1451: Thệ Ngôn. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1451: Thệ Ngôn. (2)

- Ân?

- Ta muốn sinh hài tử cho ngươi.

- Ngươi nói cái gì?

Hứa Tiên ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt của nàng, có ngưng ngưng, khẩn thiết còn có quyết đoán, giống như ngày trước cao nhã thánh khiết, ôn nhu thân thiện. Hắn cố nhiên đã kiến thức qua rất nhiều nữ tiên, nữ thần của Dao Trì, nhưng trong lòng hắn nữ thần hoàn mỹ nhất lại chỉ có một mình nàng. Mặc dù vào lúc thân cận đã không giống như năm xưa, khẩn trương không biết như thế nào cho phải, nhưng sự sùng kính trong lòng cũng chưa từng suy giảm nửa phần. Lúc này không khỏi vô pháp tin tưởng lại nghe được từ trong miệng của nàng nói ra những lời này.

- Ta muốn...a...

Bạch Tố Trinh còn chưa nói xong, Hứa Tiên đã hôn lên cánh môi của nàng. Hắn đã từng đối với nàng có nghi ngờ thật sâu, thậm chí một tia sợ hãi. Dù cho hắn có kinh nghiệm hai kiếp làm người, có đôi lúc cũng sợ khó có thể đảm đương trọng trách này. Nhưng khi nàng chính mồm nói ra những lời này, hắn lại bỗng nhiên phát giác trên đời không còn gì có thể so với lời nói càng động nhân này nữa.

Hồi lâu sau, hai người tách ra, Hứa Tiên nhìn tình không ngoài cửa sổ, im lặng không có lên tiếng.

Bạch Tố Trinh đem gương mặt dán ở trên ngực hắn, nhẹ giọng nói:

- Ta biết thời gian hiện tại có chút không thích hợp!

Bọn họ đều trở nên càng cường đại hơn so với trước đây, nhưng con đường phía trước ngược lại càng phát ra trở nên cát hung khó lường, tiền đồ chưa biết. Thiên đình chế tài không biết sẽ đánh xuống khi nào.

Hứa Tiên dùng lưng ngón tay khẽ vuốt gương mặt trơn bóng của nàng:

- Nhưng đây là nguyện vọng của người, không phải sao?

Bạch Tố Trinh khẽ “ừm” một tiếng, đã từng chỉ là ý niệm phiêu miểu trong đầu, mặc dù là bị hắn phủ quyết, nhưng vẫn giữ ở trong lòng, có thể một bản thân khác kia quấy phá, đến hoàn cảnh này. Loại nguyện vọng đó ngược lại trở nên càng phát ra cường liệt, thẳng đến hôm nay, gặp được Trần phu nhân, mượn cơ hội này mới có thể nói ra miệng, nhưng có thể nhận được hắn đồng ý không? đọc truyện mới nhất tại .

Hứa Tiên hít sâu một hơi, cười nói với Bạch Tố Trinh:

- Nương tử, sinh con cho ta đi!

Bạch Tố Trinh ngược lại xấu hổ nhưng dùng thanh âm vô cùng khẳng định nói:

- Tốt, quan nhân.

Vô luận tương lai phát sinh chuyện gì, chí ít, chí ít có thể lưu lại cho hắn một cốt nhục.

- Thế nhưng...!

Hứa Tiên nắm chặt tay của nàng, sắc mặt trở nên nghiêm nghị.

- Thế nhưng làm sao?

Hứa Tiên nói:

- Ta không phải Trần Luân, không phải Ngưu Lang, cũng không phải Lý Tiêu Dao. Ta là Hứa Tiên, ta nhất định sẽ bảo vệ người! Còn có hài tử của chúng ta, ta thề! Nhưng người cần hảo hảo đem hai tử sinh ra. Vì hài tử không nên lại tùy ý sử dụng loại lực lượng này, tương lai làm tốt mẫu thân, người có thể làm làm được không?

Bạch Tố Trinh mới biết tâm tư của chính mình tất cả đều bị hắn phát hiện. Dem mặt chôn ở ngực hắn, nước mắt dính ướt vạt áo của hắn, qua chốc lát sau mới ngẩng đầu lên mỉm cười nói:

- Ta thề!

Hứa Tiên liền đem nàng nhẹ nhàng ổn định đặt ở trên giường, mở ra vạt áo trắng noãn của nàng.

Tuy rằng đã có rất nhiều lần kinh lịch qua, nhưng có thể là biết tối nay không tầm thường. Bạch Tố Trinh cảm thấy một trận khẩn trương, giống như đêm tân hôn. Nhưng cùng đêm tân hôn khác nhau là mỗi một động tác hôn môi và âu yếm của hắn đều khiến nàng dần dần bình tĩnh trở lại, thân thể hơi lạnh dần dần có ấm lên.

Sáng sớm ngày thứ hai Bạch Tố Trinh ngồi trang điểm ở trước bàn, Hứa Tiên từ phía sau ôm lấy nàng, xoa tiểu phúc trơn nhẵn của nàng:

- Sẽ có chứ?

Bạch Tố Trinh xấu hổ nói:

- Không biết.

Hứa Tiên cười nói:

- Nói không chừng đã có.

Bạch Tố Trinh nguýt hắt trong gương một cái:

- Nào có nhanh như vậy!

Vân Yên ở ngoài cửa kêu gọi:

- Phu quân, Phùng Huyện thừa kia đến!

Hứa Tiên liền đi tới phía trước huyện nha, hai hàng nha dịch sắp xếp hai bên, Phùng Huyện thừa đứng ở trước đường. Phía sau là một đám tiểu lại, đều cung kính hành lễ nói:

- Huyện lệnh đại nhân!

Hứa Tiên cũng không để ý tới, cầm giấy và bút mực đặt trên bàn, múa bút thành văn, đóng lên đại ấn của Huyện lệnh, tiện tay giao ột nha dịch ở bên cạnh nói:

- Đến dán ngoài cửa!

Phùng Huyện thừa nghiêng mắt dò xét một cái, hơi cười nhạt không nói.

Ngoài cửa bên bảng thông báo, một lão giả biết chữ, liền đọc ọi người nghe:

- Ta họ Hứa tên Tiên, hiện tại phụng danh đương kim thiên tử, tới nơi này làm Huyện lệnh, làm quan phụ mẫu của các người. Các người có việc bất bình oan khuất đều có thể gõ trống này kêu oan. Ta nhất định đòi lại công đạo cho các người!

Bài bố cáo này viết thật ra rõ ràng, bạch đình vừa nghe cũng biết ý của hắn:

- Huyện lệnh đại nhân đây là muốn chúng ta cáo trạng!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có thể tố cáo người phương nào tự nhiên là rõ ràng cả. Nhưng đều lắc đầu lui lại, rồi tứ tán ra. Huyện lệnh đã không biết đổi bao nhiêu nhiệm kỳ, vô luận là thanh quan tham quan, tất cả cáo trạng đều không chết tử tế được. Huống chi còn nghe nói đêm qua Hứa Tiên đã qua Phùng phủ, còn dẫn theo nữ nhân trở về, ai chịu đi lên làm việc này.

Chuyện này cũng nằm ở trong dự liệu của Hứa Tiên, liền nói tiếp:

- Trần Luân hiện tại đang ở đâu?

- Ở ngay trong một mỏ đá phía nam, trong vòng quần hạt của bản huyện. Trương đại phu đã qua đó mời. Hôm nay hẳn là có thể đến được.

Phùng Huyện thừa cho rằng Hứa Tiên chỉ là giả vờ giả vịt, cũng hoàn toàn yên lòng. Xem ra Hứa Tiên đã nghe Phùng Chi Hồng khuyến cáo, nguyện ý làm một tri huyện thanh nhàn, sắc mặt nhất thời trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Hứa Tiên lại mệnh lệnh mở ra kho phòng, sổ sách thiếu chút, nhưng đây đều là việc Huyện lệnh tiền nhiệm cần làm. Không bao lâu sau, đã có một đồng sổ sách xếp đầy bàn.

Phùng Huyện thừa chỉ nói:

- Đại nhân người muốn thuộc hạ tìm người hỗ trợ không?

Hứa Tiên nói:

- Không cần, các người đều lui xuống phía dưới!

Phùng Huyện thừa lại càng không nghi ngờ gì, những sổ sách cực đoan phức tạp hỗn loạn này, chính là mời tới mấy toán sư cầm bàn tính tính đến ba ngày ba đêm cũng không nhất định tính ra được rõ ràng. Hơn nữa chính là có thể tính, không hiểu được chính vụ địa phương, cũng nhìn không ra dấu vết trong đó.

Người đứng đầy sảnh đường đều tán ra. Chỉ để lại Hứa Tiên ngồi ở trên ghế thái sư, chợt có một bàn tay mềm mại vì hắn rót đầy nước trà trong chén.

Hứa Tiên kinh ngạc quay đầu lại:

- Trần phu nhân, người sao lại làm vậy?

- Không có gì báo đáp, chỉ có thể làm một chút việc nhỏ, mới vừa rồi thiếp thân đang ở hậu đường đều đã nghe được. Đa tạ đại nhân thay lão gia nhà ta mưu tính, đại nhân khoan hồng độ lượng như thế...

Hứa Tiên khoát khoát tay ngắt lời nói:

- Đừng đại nhân, tiểu nhân gì nữa. Năm xưa ở Tô Châu, Hứa Tiên chỉ là nhất giới bố y, phu nhân cũng không có bày cái gì gì sao?

Trần phu nhân mỉm cười một cái nói:

- Vậy thân có một câu nói, không biết có nên nói ra hay không?

- Cứ nói đừng ngại!

1057. Chương 1452: Sư Hống

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1452: Sư Hống

- Đại...công tử tuy rằng bị biếm trích đến đây. Trong lòng có thể đối với triều đình có oán, nhưng dù sao thân là quan phụ mẫu, can hệ bách tính một phương, không nên khinh mạn đối đãi. Phùng Chi Hồng kia làm hại một phương, càng trăm triệu lần không thể cùng hần thông đồng làm vậy, bởi nhọ thanh danh của công tử.

- Nếu là không muốn thông đồng làm vậy, mà muốn cứu thoát bách tính nơi đây, sợ là cần phải cùng Phùng Chi Hồng đối địch rồi.

Hứa Tiên không nghĩ tới nàng sẽ nói ra một phen lời nói như vậy, đã vì chính mình suy nghĩ, cũng là hiện ra tính khí chính trực, không khỏi có chút cảm phục.

- Vậy cũng trăm triệu lần không thể được, Phùng Chi Hồng ở đây thế lực cực lớn, công tử nếu là cứng rắn muốn cùng hần đối địch, sợ là sẽ có nguy hiểm tính mệnh. Theo thiếp thân thấy, vẫn là sớm ngày từ quan hồi hương, rời khỏi vùng đất man di này mới phải.

Trần phu nhân bỗng nhiên nghĩ đến, năm xưa nàng không phải là đã muốn khuyên Trần Luân sao? Không nên cùng Lương Vương gia thông đồng làm vậy, không nên tham luyến quan chức.

Hứa Tiên nói:

- Nhưng ta nếu là rời khỏi, phu nhân và Trần đại nhân lại nên làm thế nào bây giờ?

Trần phu nhân ngăn ra, hiển nhiên là không nghĩ tới chuyện này. Bọn họ là thân mang trọng tội, không thể rời khỏi Lĩnh Nam. Nhưng Hứa Tiên vừa đi, sẽ lại rơi vào trong ma chướng của Phùng Chi Hồng. Nhưng thần tình nàng lại trở nên kiên nghị. Mặc dù là trước đó nghĩ đến, cũng không nguyện vì cuộc sống của riêng mình, che giấu những lời này, nhân tiện nói:

- Chỉ cầu công tử mang theo hai hài tử của ta trở lại Giang Nam, đại ân đại đức chỉ có kiếp sau lại báo đáp.

- Lời vàng ngọc của phu nhân, Hứa Tiên thụ giáo, nhưng hài tử có thể nào không có mẫu thân ư?

Hứa Tiên cảm thấy tâm tình thư sướng hơn nhiều, trên đời cố nhiên đa phần là hạng người nham hiểm, hạ lưu, nhưng người thiện lương quả cảm cũng không có mất đi.

- Thế nhưng...

- Phu nhân không cần lo lắng, mọi việc nơi đây, ta tự có biện pháp đối phó, hôm nay chỉ vì Trần đại nhân còn không có đôn trở về, tránh cho bị bọn chúng làm hại, mới tạm cho bọn chúng chút thời gian, tương lai nhất định phải để cho bọn họ biết cái gì gọi là báo ứng xác đáng.

- Đã như vậy, thì thiếp thân liền yên tâm rồi.

Trần phu nhân thấy hần tự tin như vậy, thầm nghĩ hần quả nhiên là không giống người thường. Hứa Tiên lại lật những sổ sách kia ra xem, chăm chú nhìn một lát, chậm rãi đem chúng buông xuống.

- Quả nhiên là xem không hiểu a!

Để Trần phu nhân ở một bên dờ khóc dờ cười, nguyên lai nhìn không hiểu nha, đang muốn mở miệng giúp hần mưu tính một chút, lại nghe hần cao giọng kêu lên một tiếng:

- Vân sư gia!

- Sư gia?

Trần phu nhân kinh ngạc, nàng cũng không biết trong phủ này còn có sư gia nào.

- Đến, đến đây!

Vân Yên từ hậu đường đi ra, cười nói:

- Giao cho ta!

Hứa Tiên liền giao cho Vân Yên kiểm tra sổ sách. Tìm ra thiếu sót trong đó để ngày mai phát tác. Còn mình thì đến hậu đường, ở dưới Bạch Tổ Trình phụ trợ tu luyện. Được Bạch Tổ Trình trấn an, hần cũng đánh tan suy nghĩ nôn nóng, linh lực dần dần khôi phục.

Đợi tới buổi chiều, Trương Đức An đem Trần Luân đưa đến trong huyện nha.

Hứa Tiên vừa nhìn thấy người trước mắt, không khỏi thất kinh. Trần Luân năm xưa khi làm Tri Phủ, để vài sợi râu quai nón thật dài, cũng là người rất có phong độ. Nhưng hôm nay lại là gầy gò ốm yếu, râu ria xồm xàm, hai mắt hỗn độn, thoát nhìn cùng người ngày thường chuyên làm việc nặng nhọc không có gì khác nhau. Lại không biết, hần một khi từ Tri Phủ biến thành kẻ tù tội, ngàn dặm lưu đầy tới Lĩnh Nam, sau đó thê ly tử tán, lại thường xuyên chịu Trương Đức An lăng nhục, bị vận mệnh vô thường này tiêu ma không còn bộ dáng.

Quan trọng nhất là, bên cạnh hần cũng có một ma đầu. So với đám ma đầu mà Hứa Tiên đã từng thấy qua muốn lớn hơn chút, bám ở trên người Trần Luân, trên mặt biến ảo ra các loại biểu tình, sợ hãi, oán hận, đổ kị nhiều loại.

Trần Luân lại cũng đang nhìn Hứa Tiên, niên kỷ gần ngoài hai mươi, vóc người thon dài, khí lực khỏe mạnh, mặt mày tuấn lãng, có vẻ phong tư bất phàm. Nào ngờ được một đại phu nho nhỏ dưới trướng hần năm nào, hiện tại ngược lại đã thành quan phụ mẫu của hần. Hần vội vã quỳ xuống nói tạ ơn:

- Đa tạ ân cứu mạng của Huyện lệnh đại nhân, đa tạ ân cứu mạng của Huyện lệnh đại nhân!

Dập đầu như đánh trống, thùng thùng rung động.

Hứa Tiên đỡ hần đứng lên, lúc này Trần phu nhân nghe tiếng chạy tới, thấy hần liền rơi lệ, tiến lên muốn ôm lấy hần, Trần Luân lại quay đầu đi chỗ khác:

- Ngươi còn chạy tới làm cái gì, ta đã viết thư bỏ ngươi rồi.

Trần phu nhân nói:

- Thiếp thân biết hưu thư kia của ngươi chỉ là tình thế bức bách, cử chỉ bất đắc dĩ của lão gia. Hôm nay thật vất vả mới được cả nhà đoàn tụ, còn nhắc đến nó làm cái gì?

Trần Luân quát mắng:

- Ngươi ở Phòng phủ này một khoảng thời gian, đúng là sống thật khoái hoạt!

Trương Đức An lòng còn oán độc, đến trước mắt hắn, tất đã nói Trần phu nhân ở trong Phùng phủ được sung ái ra sao, hai huynh đệ Phùng gia mưa móc cùng tưới, lại là càng nhiều ô ngôn uế ngữ. Sau đó mặc dù phải phụng mệnh đưa hắn mang trở về, Phùng gia huynh đệ đem Trần phu nhân đùa bốn phát chán mới tặng cho Hứa Tiên, người có thể may mắn giữ được mạng sống, là nhờ có phu nhân nhà người phụng dưỡng tốt.

Trần Luân lúc đầu không tin, nhưng nghe nhiều, lại nghĩ đến nàng một thiếu nữ tử thân hãm hang hùm ổ rắn, làm sao tránh khỏi được, nên cũng dần tin tưởng. Trong lòng tạt hỏa như cuồng, đêm không thể ngủ.

Trần phu nhân hết đường chối cãi. Chỉ nói chắc chắn chưa từng chịu nhục, lại có người phương nào chịu tin, nhất thời sắc trời trước mắt biến thành màu đen.

Trần Luân lại đổi thành dáng tươi cười, hướng phía Hứa Tiên cầu chút chuyện vặt.

Hứa Tiên và Vân Yên đều là trọn mắt mà nhìn, không nghĩ tới tràng cảnh phu thê đoàn tụ tốt đẹp lại nháo thành bộ dáng này.

Hứa Tiên càng là không vui nói:

- Nếu không có phu nhân thay người cầu tình, ta cũng lười quản chuyện của người, mạng của người xem như là được nàng cứu về.

Vân Yên kéo kéo ống tay áo của hắn, thầm nghĩ: phu quân thực sự là sẽ không biết nói như vậy chẳng phải là càng thêm khiến người ta nghi ngờ hay sao!

Cũng không thể ngờ, Trần Luân chỉ là nói:

- Dạ dạ dạ. Đại nhân khoan hồng độ lượng, mới bằng lòng tha thứ tội nghiệp năm xưa của tiểu nhân. Tiểu nhân khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không dám quên đi. Nguyện ở dưới trướng đại nhân làm một tiểu lại. truyện copy từ

Trần phu nhân không thể tin tưởng. Người cầu quan trước mắt chính là lão gia của nàng, là Tô Châu Tri Phủ Trần Luân năm xưa phong lưu nho nhã, đọc đủ thi thư.

Hứa Tiên thầm nghĩ có thể là ngoại ma quỷ phá, nhìn ma đầu trên người hắn một cái, suy nghĩ biện pháp tiêu diệt nó. Ma đầu trên bản chất cùng tín ngưỡng, công đức chính là cùng một nguồn gốc. Đều là do tín niệm của con người mà sinh ra. Tính trên công đức là năng lượng chính diện, chính là ý nghĩ thuần thiện trong nhân tâm.

1058. Chương 1453: Sư Hống. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1453: Sư Hống. (2)

Ma đầu kia chính là năng lượng phản diện, chính là dục vọng chi niệm của con người. Tín ngưỡng chi lực lại đan xen giữa hai thứ đó, là sự tôn sùng của con người đối với hoàng quyền, và các vị thần.

Ma đầu rất khó bị tiêu diệt, đừng nói là đao kiếm tầm thường, chính là linh lực thậm chí kiếp lôi đều đối với nó không hề có biện pháp. Do đó nó mới có thể ở trong độ kiếp họa loạn nhân tâm. Hắc ám chi lực của Bạch Tố Trinh đúng là có thể đơn giản tiêu diệt nó, nhưng Hứa Tiên lại không muốn nàng vào loại thời gian này thôn phệ loại đồ vật kỳ quái đó.

Bất quá trong pháp pháp ngược lại có một loại có thể chế phục nó. Bên kia là cảnh giới cao nhất của Đại Lôi Âm Thuật “Sư Tử Hống”. Cái gọi là “Diễn pháp vô vi, do Sư Tử Hống, theo đó mà nói, giống như sấm nổ”. Nghe đồn Sư Tử Hống chính là Như Lai chính thanh, đánh bại tất cả ma chướng phiền não, khiến rất

nhiều tiểu trùng sợ hãi. Phiền não cũng tốt, ma chướng tiểu trùng cũng được, đều là xưng hô đối với ngoại ma.

“Cửu Tự Chân Ngôn” của Hứa Tiên chưa tu thành, Đại Lôi Âm Thuật vốn chưa tới cảnh giới này. Bỗng nhiên gặp được chuyện này, đơn giản liền thử một lần, thổ nạp phát ra tiếng:

- Hừ, còn không chịu tỉnh ngộ!

Một mảnh kim sắc quang ba, đem ma đầu kia đánh bay ra ngoài, biến mất không thấy.

Tiếng này người khác không nghe thấy, chỉ có Bạch Tố Trinh tại hậu đường có điều cảm ứng, âm thầm vui vẻ thay hắn. Hứa Tiên chậm rãi điều hoà khí tức, trong lòng cũng thấy mừng rỡ, tuy rằng Sư Tử Hồng ngay cả tiểu thành cũng không tính là. Nhưng đã bị hấp dẫn đến một điểm môn khiêu, đạt được điểm chí cao bí quyết này, lại tu “Cửu Tự Chân Ngôn”, tất nhiên là nước chảy thành sông.

Chỉ thấy Trần Luân cả người chấn động, nhìn Trần phu nhân không nói gì mà rơi lệ. Trong lòng chợt sinh ra một trận yêu thương. Đây dù sao cũng là thê tử kết tóc của bản thân. Nàng theo chính mình lưu lạc đến tận đây, lại có thể nào trách nàng được! Không khỏi mở miệng ra nói:

- Hai hài tử đang ở nơi nào?

Sắc mặt Trần phu nhân như sương, đem hai hài tử ôm ra cùng hắn gặp lại. Trần Luân thấy hài tử không có việc gì, không khỏi khóc rống một hồi, chỉ nói mới vừa rồi là chính mình ăn nói lung tung, xin phu nhân chớ trách. Cứ như vậy, sắc mặt Trần phu nhân mới thoáng hòa hoãn hơn chút.

Hứa Tiên ban tặng cho họ ba mươi lượng bạc, để cho bọn họ ở trong thành tìm nơi ở lại, cũng khuyên nhủ nói:

- Bất quá ta có một lời, người lại ghi nhớ ở trong lòng. Người sau khi trở về cần phải đọc nhiều sách thánh hiền! Tâm tồn chính niệm mới có thể tránh khỏi tai họa. Bằng không, ma đầu còn có thể lại hấp dẫn đến.

Trần Luân cung kính đồng ý, rồi lại nói:

- Hứa đại nhân, mới vừa rồi còn thỉnh người lưu tâm. Tại hạ từ tri huyện làm được Tri Phủ, đối với xử lý chính vụ này coi như là rất có tâm đắc. Một sư gia vẫn còn xưng được, để báo đáp ân tình của đại nhân!

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Chờ người an trí thỏa đáng lại nói tiếp đi!

Nhìn thân ảnh Trần Luân rời đi, Vân Yên yếu ớt than thở:

- Hắn đã bị bẻ gãy, có thể là ném thử tư vị bị trúng tên, mới cấp bách khó khăn nổi muốn nắm lại một chút quyền lực đi sao!

- Có thể là vậy! Vân sư gia người hảo hảo xử lý sổ sách, ngày mai ta sẽ hướng điều huyện thừa kia làm khó dễ. Ta về trước đi tu luyện một trận...

Hứa Tiên ở trên môi của nàng khẽ hôn một cái, bước nhanh trở lại hậu nha.

Vân Yên sờ sờ khóe môi, mỉm cười cúi đầu tiếp tục công tác.

Hứa Tiên khoanh chân nhập định, dựa vào mới vừa rồi đạt được một điểm linh quang kia, mặc niệm “Liên hoa sinh sĩ, Kim Cương Kim Cương chú” thủ ấn trong tay biến ảo. Từ Bất Động Minh vương ẩn đến Ngoại Phược Ấn cho đến há mồm nói thủ ký khán trận.

Thân hình hắn bỗng nhiên trở nên như ẩn như hiện, dần dần đã hoàn toàn biến mất tại chỗ cũ. Chỉ qua chốc lát mới lại hiển lộ chân thân, than thở:

- Nguyên lai “Trận” tự quyết là có công hiệu như vậy.

Đến tận thời khắc này rốt cục đem “Cửu Tự Chân Ngôn” tu đến đệ lục tự, còn lại tam tự nữa. Không trước vượt qua trung thiên kiếp thậm chí đại thiên kiếp, liền ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lục thần thông cũng là như vậy, sau đó ba loại thần thông, Thần Cảnh Thông, Túc Mệnh Thông, Lậu Tẩn Thông cũng là như thế. Thật muốn đem Cửu Tự Chân Ngôn đều là vô nguyên chi thủy, vô bản chi mộc, ngay cả phân nửa công dụng đều không phát huy ra được.

Hứa Tiên nói:

- Thế nhưng ta tu Tinh Túc Hải Chu pháp môn, chung quy không thể giữa đường thay đổi đi sao!
- Cái này ta cũng không quá lý giải, tuy rằng nói là đại đạo tam thiên, nhưng trong đó pháp môn thành thực kỳ thực cũng không nhiều. Có thể như quan nhân người đồng thời có được hai loại pháp môn như vậy, đúng là hiếm có. Người sao không đem Phật môn chính pháp mà Pháp Hải thiền sư dạy cho người hảo hảo tham tập một chút, lại đưa ra quyết định.

Hứa Tiên nói:

- Nương tử nói có lý!

Hôm nay đang là lúc chuẩn bị chiến tranh, hấn tuyệt sẽ không bỏ qua bất luận một loại cơ hội tăng thêm lực lượng nào. Ai biết tương lai hấn sẽ phải đối phó với đối thủ ra sao. Địa Tiên hấn không sợ hãi, Thần Tiên thì tương đối khó chút, nếu là Thiên Tiên mà nói, đó cũng chỉ có nước thúc thủ chịu trời.

Trong đầu tin tức liên quan đến Phật pháp rộng lớn như biển, đó đều là năm xưa Pháp Hải truyền cho hấn, cũng có pháp môn ngưng kết Xá Lợi, Hứa Tiên nhân tu tập Tinh Túc truyện tập lực, tự biết không có biện pháp cải tu pháp khác, nên cũng chưa từng tỉ mỉ nghiên cứu qua.

Hôm nay đại khái đánh giá, liền biết trong đó huyền ảo ẩn sâu, không hề ở dưới Lục Thần Thông.

Nhưng hấn tỉ mỉ cân nhắc một lát, cũng không tìm được phương pháp lưỡng giả kiêm tu. Đơn tu một viên Xá Lợi đã rất không dễ dàng, còn muốn ở trên cơ sở một loại pháp môn khác tu tập, càng là ngàn vạn khó khăn. Hấn mặc dù dựa vào rất nhiều cơ duyên xảo hợp, đạo hạnh dũng mãnh tinh tiến, nhưng kiến thức cùng kinh nghiệm chung quy vẫn có chút nông cạn.

Hứa Tiên chán nản mở hai mắt ra, hướng về phía Bạch Tố Trinh xoa xoa tay.

Bạch Tố Trinh nói:

- Thực ngu ngốc!

Hứa Tiên kinh ngạc, đã thấy Bạch Tố Trinh cười vẫy tay với hấn:

- Đã lâu không gặp.

Hứa Tiên cười khổ:

- Người rốt cục đã đi ra.

Bạch Tố Trinh ôm bụng cười:

- Bởi vì đói quá mà!
- Đói?

Hứa Tiên đương nhiên biết đây không phải ý tứ muốn ăn cơm, loại lực lượng Hắc Ám này mang đến tác dụng phụ, chính là cảm giác đói vô cùng tận:

- Cách thời gian thôn phệ Ứng Long mới chưa qua bao lâu, người sức ăn quá lớn thì phải!

Bạch Tố Trinh nói:

- Nhưng vẫn là đói, quan nhân người có ý kiến gì sao?

Ở dưới loại uy hiếp này, Hứa Tiên quả đoán đáp:

- Không có!
- Vậy là tốt rồi!

Trên mặt Bạch Tố Trinh bỗng nhiên lộ ra thần sắc e thẹn ôn nhu, vuốt ve tiểu phúc trơn nhẵn:

- Vì hải tử, cần dự trữ nhiều lực lượng một chút.

Hứa Tiên cười trong lòng, đây là mệnh môn của nàng sao?

1059. Chương 1454: Xá Lợi.

Chương 1454: Xá Lợi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bất quá linh lực của hắn đang trong khôi phục, sợ rằng chịu không nổi nàng thôn phệ. Hơn nữa nếu như tiếp tục thôn phệ xuống phía dưới, lại không thể khống chế được, thì làm thế nào mới tốt.

Bạch Tố Trinh nói:

- Yên tâm đi, bây giờ còn không cần, ta chỉ là nhắc nhở ngươi. Đợi đến khi tu luyện không sai biệt lắm, đừng quên cho nàng ăn. Nhật Linh chi lực của ngươi sẽ không để lực lượng của ta không thể khống chế. Nếu ngươi không nói, nàng cũng sẽ chỉ kiểm chế bản thân mà thôi.

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng vẫn đang tận lực tu luyện đây, bất quá thật sự là cấp bách không được.

Bạch Tố Trinh nói:

- Có thể nên hướng phía sư phụ đạo sĩ hoặc sư phụ hòa thượng kia của ngươi lãnh giáo một chút không?

Hứa Tiên nói:

- Sư phụ đạo sĩ kia của ta từ sau khi thành tiên liền không biết tin tức. Về phần sư phụ hòa thượng kia của ta, ta đúng là có muốn đi gặp hắn. Bất quá kim bát kia của hắn không thể đùa giỡn như vậy, sẽ đem ta bắt đi. Ngươi liền ngồi mà khóc!

- Hừ, ta sẽ hảo hảo giáo huấn hắn, ân, cho dù không cần loại lực lượng này!

- A Di Đà Phật, thí chủ dự định giáo huấn ai a!

Một lão tăng trên mặt mày râu đều trắng bạc, bỗng nhiên từ trong hư không bước ra, giọng nói của hắn to lớn như lời minh sư hồng. Một tay cầm kim quang thiền trượng, một tay bưng Phật tổ bình bát, một thân hồng sắc cà sa rực rỡ như hỏa, không gió tự động. Khí thế của hắn giống như Kim Cương hàng thế, Bồ Tát hiện hình, trừ Pháp Hải còn có người phương nào nữa. (.

- Pháp Hải!

Bạch Tố Trinh mi mục sợ hãi, đem Hứa Tiên bảo vệ ở sau người.

- Chính là lão nạp!

Pháp Hải nhìn Bạch Tố Trinh, trong đôi mắt hiện lên một vòng kim quang:

- Bạch Tố Trinh, lão nạp năm xưa quả nhiên nên bắt ngươi!

- Vậy ngươi lại đến thử xem a!

Trong tay Bạch Tố Trinh tụ tập một mảnh u ám.

Hứa Tiên nắm chặt cổ tay trắng sáng của nàng:

- Nương tử, người đừng quên đã đáp ứng với ta cái gì?

- Thế nhưng...!

Bạch Tố Trinh nhìn đôi mắt của hắn, trong đó là ý chí tuyệt không thay đổi được. Nhưng Pháp Hải vốn là pháp lực cao cường, hôm nay lại có Phật Tổ Kim Bát nơi tay. Đó là người trong Thần Tiên cũng không mấy ai có thể thắng được hắn.

Hứa Tiên tiến lên hành lễ một cái nói:

- Đã rất nhiều ngày không gặp, tu vi của sư phụ càng thêm inh. Không biết lần này đến đây có gì chỉ bảo! Chớ không phải là còn muốn làm khó dễ phu thê chúng ta đấy chứ?

Pháp Hải nhìn Hứa Tiên một cái thật sâu:

- Hiếm có người còn chịu gọi ta một tiếng sư phụ. Vì sư Túc Mệnh Thông thoát có đại thành. Người ở trên tu hành xảy ra vấn đề, không tu Xá Lợi, chung quy không phải Phật môn đệ tử. Do đó cố ý tới đây chỉ điểm cho người!

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh hai mặt nhìn nhau, Pháp Hải từ lúc nào trở thành người thích giúp người làm vui như vậy. Vừa mới buồn ngủ thì có người mang tặng gối đầu, trong hồ lô này là bán thuốc gì.

Pháp Hải ho nhẹ hai tiếng:

- Lão nạp ít ngày nữa sắp sửa độ kiếp. Hiện tại đến đây đòi hỏi một viên Long Hồ Kim Đan.

Hứa Tiên lúc này mới hiểu được, nguyên lai Pháp Hải ngàn dặm xa xôi tới đây, là vì duyên cớ này. Bộ dáng như lâm đại địch như thế thực sự không cần thiết. Liên thống thống khoái khoái xuất ra một viên Long Hồ Kim Đan giao cho Pháp Hải:

- Đệ tử liền chúc mừng sư phụ!

Dù sao đã bái Pháp Hải làm thầy, vốn dĩ tâm tồn bất chính, tự nhiên được rất nhiều Phật môn chính pháp. Cũng đem đại chiến kéo dài rất nhiều thời gian, cuối cùng mới có thể thủ thắng, xem như là khi dễ lão hòa thượng này không biết nội dung vở kịch.

Bạch Tố Trinh nói:

- Pháp Hải, một viên Long Hồ Kim Đan đổi lại người Phá Tiên Đan. Hôm nay hai bên không thiếu nợ lẫn nhau, sau đó chớ có trở lại quấy rầy.

Pháp Hải cũng không để ý năng, tiếp nhận Kim Đan đặt ở trong bát, nói với Hứa Tiên:

- Ta lấy Túc Mệnh Thông cảm ngộ, người cuối cùng nên vì yêu nghiệt này gánh vác đại họa ngập trời!

Hứa Tiên nắm tay Bạch Tố Trinh, cười nói:

- Yêu nghiệt này là nương tử của ta! Cũng là mẫu thân của hài tử ta trong tương lai!

Thần tình Bạch Tố Trinh hòa hoãn, liền khôi phục nguyên trạng.

Pháp Hải nói:

- Nếu người tâm ý đã quyết, vi sư sẽ không khuyên can thêm nữa, chỉ nói cho người biết kiếp số của người đã không còn xa. Nhưng thần thông chân ngôn của người, không có Xá Lợi làm căn cơ, thủy chung vẫn là nước chảy hời hợt, không được hệ thống. Cứ tiếp tục như thế liền không thể lại tiến thêm một bước nữa. Có thể tu thành Tha Tâm Thông và Trận Tự Quyết, đã xem như là may mắn rồi. Chớ có lại vọng tưởng sẽ có thể tiến thêm một bước.

Hứa Tiên nói:

- Đệ tử cũng đang muốn thỉnh giáo, lẽ nào sẽ không có biện pháp khác?

Pháp Hải nói:

- Lão nạp

Hai người liền cùng đi tới trong tinh thất, Bạch Tố Trinh canh giữ ở ngoài cửa, qua một thời thần, Hứa Tiên sắc mặt vui mừng từ bên trong cánh cửa đi ra. Rất nhiều nan đề trong lúc tu hành đều đã đạt được giải đáp, quan trọng nhất là tâm linh tụ hội phương pháp ngưng kết Xá Lợi.

Pháp Hải nói:

- Hi vọng sau khi ngươi tu thành Xá Lợi, có thể minh tâm kiến tính, hiểu được đạo lý sắc tức là không, không tức là sắc!

Nói xong liền giống như lúc đến, đập phá hư không rồi đi.

Hứa Tiên vội hỏi nói:

- Sư phụ, một chiêu này dùng như thế nào?

Pháp Hải nói:

- Chờ ngươi tu thành Thần Cảnh Thông và Liệt Tự Quyết, tự nhiên cũng có thể làm được!

Nói xong tất cả quang ảnh đều biến mất không thấy.

Bạch Tố Trinh nói:

- Quan nhân, ngươi đã hiểu được rồi chứ?

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Ta hiện tại đến thử một lần!

Liền lại trở về trong phòng ngồi xếp bằng đả tọa.

Vừa mới nhắm lại hai tròng mắt, đã cảm thấy Bạch Tố Trinh đẩy đẩy hán, hán lại mở mắt ra nói:

- Sao vậy?

Bạch Tố Trinh có chút lo lắng nói:

- Có người nói xá lợi tử không chỉ là hội tụ linh lực, càng là ngưng tụ tinh thần, có thể khiến tâm thần thông thấu. Ngươi sẽ không thực sự đột nhiên minh bạch đạo lý sắc tức là không, không tức là sắc đấy chứ?

Hứa Tiên bật cười:

- Bằng vào mị lực của nường tử, ta đó là tu thành Tiên Phật, cũng khó chống đỡ. Ta nếu không nghĩ qua là lĩnh ngộ cái gì, thì làm phiền ngươi đem ta câu dẫn trở lại là được rồi!

Bạch Tố Trinh tự biết lo lắng có chút dư thừa, sắc mặt khẽ biến thành đỏ ửng lên, liền tùy ý hán đi tu luyện.

Hứa Tiên đem tinh khí thần chậm rãi thu liễm, bỗng nhiên đi tới trong một mảnh vũ trụ hắc ám. Phiến vũ trụ này không có tinh hải rộng lớn vô tận. Chỉ có ba khối tinh thần quay chung quanh một thái dương xoay tròn. Hần biết đây chính là thể giới thần hồn của hắn. Mà hôm nay chính mình lại chỉ là một cổ tinh thần ý niệm. Hắn thường ngày nội thị thần hồn, đều là từ vĩ mô đi tới quan khán, rất ít từ góc độ lớn như vậy đến quan sát. Chỉ cảm thấy vô cùng rộng lớn phẳng phất như chân vũ trụ.

Hắn bay về phía khối thái dương nóng cháy bạo liệt kia, nhưng vừa mới tới gần đã cảm thấy một cổ nóng cháy khó có thể chịu được.

1060. Chương 1455: Đại Hình.

Chương 1455: Đại hình.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đây tuy rằng là chủ tinh của hần, có thể mặc cho hần sử dụng năng lượng trong đó. Nhưng đồng thời cũng là chỗ Nhật Linh chi lực tụ hợp, thần hồn có thể thừa thụ loại nóng cháy này, lại không có nghĩa là tinh thần ý niệm cũng có thể thừa thụ được.

Mà cái gọi là Hỏa Lý Chung Kim Liên chi pháp lại là muốn đem tinh thần của bản thân đầu nhập trong khóa thái dương này nung khô ngưng luyện. Nếu là có thể chịu đựng được, liền có thể rèn đúc tinh thần ở trong hạch tâm của chủ tinh ngưng tụ ra xá lợi tử. Hiệu dụng của nó, so với dùng phương pháp bình thường ngưng tụ Xá Lợi còn mạnh mẽ hơn. Nhưng nếu là không chịu nổi, tinh thần sẽ bị tổn thương, không chỉ Xá Lợi không ngưng tụ ra được, ngay cả tu hành đều bị trì trệ không tiến.

Hứa Tiên không khỏi nhớ tới một câu nói:

- Tho bạo khốn cùng là một cái lò rèn đúc hào kiệt. Người có thể chịu đựng được nó nung đốt, thì thể xác và tinh thần đều có lợi. Người không chịu được nó rèn đúc, thì thể xác và tinh thần đều tổn hại.

Như hôm nay nhìn thấy Trần Luân, thì hiển nhiên là không thể thừa thụ được, để tâm tính nhân cách đều bị mài mòn không còn bộ dáng.

- Vậy liền xem ta có thể thừa thụ được hay không vậy!

Hứa Tiên niệm một tiếng, liền nhắm thẳng thái dương bay vào đó. Kim sắc hỏa diễm hùng hực ở bên cạnh hần thiêu đốt bạo liệt, ngọn lửa lan tới thân thể của hần, khiến hần cảm thấy một trận đau đớn thâm nhập cốt tủy. Khiến hần không dám dừng lại dù chỉ chốc lát, nhưng từ góc độ này mà xem, thái dương kia thực sự quá lớn, không biết đã bay bao lâu, còn chưa tới được hạch tâm của nó.

Bỗng nhiên trong lúc đó, vạt áo của hần đã bị thiêu cháy, hỏa diễm cấp tốc hướng toàn thân lan tràn ra, trong lòng Hứa Tiên nghiêm nghị, biết được đây là tâm thần bắt đầu bị hao tổn. Lúc này cho dù là muốn đi ra ngoài cũng đã muộn. Hần không có sợ hãi lùi bước chút nào, hết sức chăm chú bay đi về phía trước, bỗng nhiên trước mắt rộng rãi, đã đi tới trung tâm của thái dương chủ tinh.

Hỏa diễm cấp tốc hướng ra bốn phía biến mất, hình thành một mảnh không động nguyên hình, như đỉnh lô thiêu đốt nóng cháy.

Hứa Tiên đứng ở giữa trung tâm, nhẹ nhàng nhắm hai tròng mắt lại, có rất nhiều cảnh ở trên vách tường hỏa diễm hiện lên, có nhà cao tầng hiện đại hoá, có tiểu thuyết cổ điển, tiểu kiều lưu thủy, ký ức kiếp trước, kiếp này ùn ùn kéo đến. Thậm chí tiêu hóa rất nhiều ký ức kiếp trước, trong khoảng thời gian ngắn trên vách tường tràn ngập các loại hình ảnh kỳ quái, cũng ở trong hỏa diễm thiêu đốt dần dần vận vẹo hòa tan. Hỏa diễm từ bốn phương tám hướng lại hướng phía Hứa Tiên áp đến, âm âm đem Hứa Tiên bao phủ.

Vào một khắc cuối cùng, Hứa Tiên mở hai tròng mắt ra, lại nhìn lòng bàn tay lộ ra mỉm cười.

- Quan nhân, quan nhân!

Tiếng gọi ôn nhu, cùng với nhẹ nhàng lay động đánh thức ý thức của Hứa Tiên.

Hứa Tiên mở hai tròng mắt ra, trong mắt là một mảnh ôn nhuận như ngọc, mở miệng khẽ nói:

- Tất cả ân ái đều vô thường, không tồn tại được lâu, sinh thế nhiều sợ hãi. Mệnh nguy trong sớm tối. Do yêu mà sinh ra lo lắng, do yêu mà sinh ra sợ hãi, nếu người cách khỏi ái tình, không lo cũng không sợ.

- Quan nhân, người sao thế?

Hứa Tiên cười nhạt một tiếng:

- Không có gì, chỉ là bỗng nhiên lĩnh ngộ rất nhiều thứ. Nương tử, chúng ta tương phùng kỳ thực bất quá là bởi vì nhân duyên tế hội. Nhưng người và ta đều quá mức chấp mê. Nhớ lại trước lúc tương phùng, hai ta đều là tự do tự tại, nhưng sau khi tương phùng, lại là đủ loại ưu tư, sợ hãi chồng chất. Lẽ nào người còn không giác ngộ sao?

Cả người Bạch Tố Trinh chấn động, lộ ra thần sắc không thể tin tưởng:

- Người là nói... truyện copy từ

- Ta nguyện quy y xuất gia, đi theo Pháp Hải thiền sư, thần chung mặc cổ, thanh đăng Cổ Phật.

Bạch Tố Trinh nắm bả vai của hắn:

- Lễ nào người đã quên Yên nhi, Thanh nhi, tiểu Thiển, Phan Ngọc, còn có ta sao? Còn cả hài tử của chúng ta nữa?

- Đó đều là nghiệt duyên, không thể không quên, không thể không đoạn, ta đem tuệ kiếm trăm tình duyên!

Hứa Tiên nói rồi liền đứng dậy muốn hướng ra bên ngoài bay đi.

Bạch Tố Trinh cảm thấy trong lòng đau xót, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên trên môi của hắn. Có chút vụng về đem cái lưỡi thơm tho hướng vào trong miệng hắn đưa qua, cũng kéo tay hắn đặt ở trước ngực của mình.

Khóe môi Hứa Tiên bỗng nhiên nhếch lên một tia mỉm cười, đem cái lưỡi thơm tho của nàng ngậm ở trong miệng, xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực sữa cao ngất của nàng. Mặc dù cách một tầng sa y, nhưng loại cảm giác ôn nhuận mà lại trần ngập co dãn này, vẫn như trước đây lòng bàn tay.

Bạch Tố Trinh kinh hỉ mở hai tròng mắt ra, đã thấy trong mắt hắn tất cả đều là dáng tươi cười bốn cột, mới biết hắn là đang trêu đùa mình, oán hận đẩy hắn ra, quay lưng lại.

- Nương tử, nương tử, thực tức giận rồi sao!

Hứa Tiên lắc lắc vai của nàng:

- Ta xin lỗi còn không được sao?

Bạch Tố Trinh không chịu nổi lời nói mềm mỏng của hắn, xoay người lại vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Từ sau không được chơi loại vui đùa này, người không biết vừa rồi trong lòng ta có bao nhiêu khó chịu đâu. Ta thật sợ người, thực sự có một ngày...

Hứa Tiên đã thấy khóe mắt nàng một điểm ướt át, trong lòng chấn động, cúi đầu thương tiếc hôn tới lệ ngân trên khóe mắt của nàng:

- Phật pháp nói không sai, yêu sẽ khiến người ta trở nên ngu ngốc, bằng không dựa vào tâm tính của bọn họ, sao lại dễ dàng mắc lừa như thế, thậm chí thương tâm rơi lệ đây?

Hứa Tiên ở bên tai Bạch Tố Trinh lời nói nhỏ nhẹ vài câu, Bạch Tố Trinh kinh ngạc nói:

- Thực không?

Hứa Tiên mỉm cười gật đầu, ở trong một mảnh hỏa hải của thái dương thái dương, xá lợi tử đã ngưng tụ thành rồi. Trong suốt không nhiễm chút bụi trần nào, hiện tại đi hiểu kiếp trước kiếp này, minh tâm kiến tính chứng minh. Mà ở trung tâm Xá Lợi kia có một viên tâm kết đỏ tươi.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta nói sao lại có chút cảm ứng, nhưng người nói giống như thực vậy, còn ngâm thiện thì gì đó!

Hứa Tiên ôm lấy vai của nàng, cầm bàn tay mềm mại nói:

- Ngay cả không thể thiên trường địa cửu, ta chỉ nguyện giữ lấy một khắc này. Ngay cả lại có thêm ưu sầu, sợ hãi, ta cũng sẽ cùng người bên nhau đi tiếp.

Bạch Tố Trinh được nghe lời ấy, trong mắt nhu tình như nước, tựa ở vai của hắn.

Hứa Tiên cười nói:

- Bất quá không nghĩ tới nương tử thật đúng là sẽ câu dẫn ta a!

- Còn không phải đều là tại người!

Bạch Tố Trinh xấu hổ thật lớn, lại cảm thấy Hứa Tiên đang cởi vạt áo của nàng, vội hỏi:

- Quan nhân hiện tại đã là canh năm.

- Trời còn chưa sáng không phải sao? Hôm nay đêm dài, không quan trọng. Có câu là một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng. Chúng ta làm thêm một lần, kiểm vận kim trở lại.

Trong lúc nói chuyện, Hứa Tiên đã đem vạt áo của nàng cởi ra, đem nàng ấn ngã vào trên giường. Sa y mở ra hai bên, hiện ra nguyệt sắc tiểu y bên trong:

- Đây cũng là vì cho chúng ta sớm ngày có thể có hài tử.

1061. Chương 1456: Đại Hình. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1456: Đại Hình. (2)

Bạch Tố Trinh nghe được lời này liền không có chống cự nữa, thuận theo mặc cho hắn cởi ra y sam của mình, lộ ra một đôi chân ngọc thon dài như sương tuyết. Hứa Tiên nhìn không được đem nàng ôm ngang vào trong ngực. Một tay từ eo thon di chuyển xuống phía dưới âu yếm, dọc theo đường con ưu mỹ xuống đến chân ngọc. Dem một đôi chân ngọc xinh xắn nằm ở trong tay tinh tế thưởng thức, chọc đến nàng khẽ rên một tiếng.

Nàng đã từng trải xấu hổ, không chịu cho hắn thưởng thức như vậy, chỉ miễn cưỡng tận lễ chu công mà thôi. Thẳng cho đến hắn từng có vài lần điên cuồng, mới dần dần quen thuộc, cũng liền tùy hắn đến, giơ tay cởi ra cái trâm cài tóc, tóc đen rủ xuống như thác nước. Cho đến đổ xuống ở trên giường. Thái độ ưu nhã của nàng để Hứa Tiên nhìn đến một trận xuất thần.

Bạch Tố Trinh lại cảm thấy một vật cứng rắn cách mấy tầng y sam để ở chỗ đầy đặn, mềm mại của nàng, không khỏi sắc mặt đỏ lên, nửa trách mắng, nửa oán giận nói:

- Quan nhân!

Hứa Tiên không thể kiềm được nữa, đem nàng áp đặt ở trên giường, trong phòng liền liền dần dần truyền ra âm hưởng kỳ dị.

Thỉnh thoảng Hứa Tiên lại nói rằng:

- Ta nghe người ta nói, càng là sinh mệnh cường đại sinh dục sẽ càng không dễ. Chúng ta hiện tại đã mạnh như vậy, sợ rằng muốn có hài tử sẽ không quá dễ dàng đây!

Muốn không có hài tử hay không, đối với bọn họ mà nói thật ra rất đơn giản, mà muốn có hài tử lại phải hao phí một phen công phu. Điểm này ngược lại cùng phạm phu tục tử không có gì khác biệt.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- E là phải tốn thêm vài lần thử nghiệm mới được.

Bạch Tố Trinh chỉ đành xấu hổ mặc cho hắn thử thêm vài lần.

Cho đến giờ Mão, tiếng gá gày vang lên, sắc trời gần sáng. Dưới sự thúc giục của Bạch Tố Trinh Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên mới lưu luyến không rời đứng dậy, oán giận nói:

- Nương tử người đứng là không sao cả, lại không biết vì phu khổ cực.

- Người khổ cực cái gì?

Bạch Tố Trinh quần chắn ngồi ở bên giường, bờ vai tuyết trắng cùng đôi chân ngọc lộ ra bên ngoài. Trong đôi mắt đẹp hàm chứa xuân tình chưa từng tan hết, oán giận lườm Hứa Tiên một cái.

Một cái lườm này thiếu chút nữa để Hứa Tiên buông tha kế hoạch rời giường, vạt trần tăng che đầy duy nhất trên ngọc thể của nàng, lại cùng nàng hảo hảo lăn lộn trong chăn một phen.

Bạch Tố Trinh lập tức đem bộ phận lộ ra lùi về trong chăn, xoa xoa bụng nói: truyện copy từ

- Như vậy sẽ có hài tử sao?

Hứa Tiên hắc hắc cười nói:

- Không biết, chỉ cần kiên trì không ngừng nỗ lực tiếp tục, một ngày nào đó sẽ khai hoa kết quả!

Hắn đi tới trong viện ngoài cửa, hít sâu một ngụm lãnh khí, thả người một cái bay đến cao không, nhìn dãy núi xa xa. Ánh mắt lướt qua vạn tòa núi. Hắn phát hiện chính mình không cần không cần cố ý sử dụng Thông Thiên Nhân, loại thần thôn này đã giống như trở thành một bộ phận của hắn. Hắn lại thử lắng nghe vạn vật, trong thành đủ loại tiếng người nói chuyện đều rõ ràng truyền vào trong tai hắn. Không hề có cái loại cảm giác lộn xộn này nữa. Phảng phất như những pháp thuật này đã cùng với hắn sinh câu đến năng lực, chỉ cần bản năng liền có thể sử dụng.

Mà “Lâm Bình Đầu Giả Giai Trận Liệt” sáu chữ chân ngôn này hắn đã học được cũng như vậy. Vô luận là thị “Lâm” tự quyết tâm thần trấn định, hay là Đầu tự quyết kích phát linh lực, cũng đều cùng bản thân hắn hòa hợp một thể.

Hắn tùy thời tùy chỗ, trong lúc giờ chân nhắc tay đều có thể phát huy hiệu dụng của nó. Mà không cần chuyên môn niệm tụng khẩu quyết, hoặc giả thôi động linh lực.

Hứa Tiên rốt cục minh bạch vì sao nói đây mới là Phật môn tuyệt học chân chính. Chỉ có lấy xá lợi tử làm căn cơ, mới có thể đem loại đại năng này hỗn làm một loại có thể tùy thời gia trì ở trên người, chỗ mang đến hiệu quả cũng không phải đến lúc vận dụng có thể so sánh được. Ở trong một đêm này, linh lực của hắn không có tăng cường bao nhiêu. Thế nhưng thế nhưng thực lực lại bước một bước lớn về phía trước.

Đạo gia rất nhiều pháp thuật giảng cứu Thiên Nhân Hợp Nhất, thôi động thiên địa linh khí cho bản thân sử dụng, nắm giữ lực phá hoại cực kỳ cường đại. Mà Phật gia thì phúc bản cầu nguyên, Xá Lợi kim thân, thần thông chân ngôn tất cả đều là có thể gia trì lực lượng của bản thân người tu hành, để người tu hành nhìn được xa hơn, nghe thấy càng nhiều. Linh lực ngưng tụ nhanh hơn, tâm thần càng thêm trấn định, có thể nói là có đủ hiệu dụng.

Nhưng đối với Hứa Tiên hiện tại mà nói, gia trì lực lượng của bản thân lại tốt hơn nhiều. Bởi vì khi hắn đối địch chủ yếu vẫn là phải dựa vào Long tộc chi pháp tu luyện qua khí lực cường hãn. Phật pháp càng dễ để ưu thế này phát huy đến mức tận cùng. Hơn nữa đem tinh thần luyện thành Xá Lợi, sau đó thần trí càng trở nên rõ ràng, không dễ chịu ngoại vật ảnh hưởng. Hắn có thể thanh thần ổn định dung hợp toàn bộ ký ức của Đông Nhạc Đại Đế không cần lo lắng bị đứt gãy thành một bộ dáng khác.

Một phen chỉ điểm này của Pháp Hải xác thực là giá trị cực lớn.

Thái dương bò lên trên viễn sơn, bầu trời phương đông một mảnh trong sáng, tiểu thành dần dần bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Hứa Tiên đi xuống nhìn một cái, đã thấy Vân Yên lấy nước trong rửa mặt, thân hình chợt lóe đi tới phía sau nàng, đem nàng ôm vào trong ngực:

- Sư gia, sổ sách chính lý thế nào rồi?

Vân Yên nói:

- Huyện lệnh đại nhân, phủ khố có gần vạn lượng bạc chẳng biết đi đâu. Ta đều đã đánh dấu rõ ràng, người cầm cái này đi chất vào Huyện thừa kia, hắn tất nhiên trả lời không được. Phu quân, đêm qua ta đứng là đã chính lý đến thật khuya a.

- Yên nhi khổ cực rồi.

Hứa Tiên nhẹ nhàng hôn một cái ở trên gương mặt của nàng.

Vân Yên ngạc nhiên nói:

- Phu quân, thanh âm của ngươi hiện tại tựa hồ trở nên đặc biệt dễ nghe.

Sau đó mở phủ thẳng đường, tràng diện cùng hôm qua không có gì khác biệt. Phùng Huyện thừa trước đến hành lễ. Hắn mới từ trên giường tiểu thiếp bò dậy, nhưng đây nguyên bản chính là tiểu thiếp rất được sủng

ái. Hôm nay lại cảm giác thôn hoa sơn dã, đừng nói là cùng hai vị phu nhân của Hứa Tiên so sánh. Chính là so với Trần phu nhân kia vẫn còn kém hơn rất nhiều. Bất quá mấy nữ nhân kia hiện tại đều đang ở trong huyện thành. Còn nhiều thời gian vị tất không có cơ hội, vả lại Hứa Tiên hiện tại cũng bất quá là một quân cờ trong tay bọn họ mà thôi.

Nha dịch tiểu lại đều có chút miễn cưỡng, nhận định là Huyện lệnh đại nhân mới tới này đã bị huynh đệ Phùng thị thu mua, cũng dần không để hấn đặt ở trong mắt nữa.

Lại không ngờ tới Hứa Tiên võ mạnh kinh mộc đường, quát:

- Phùng Huyện thừa, người đã biết tội chưa?

Để tất cả mọi người trên công đường đều giật mình một cái.

Phùng Huyện thừa nói:

- Hạ quan không biết đã phạm tội gì?

- Chứng cứ phạm tội đều ở đây, còn dám nói bừa!

Hứa Tiên đem chỗ thiếu sót trên sổ sách nhất nhất chất vấn, Phùng Huyện thừa căn bản không có chuẩn bị, nào có đáp nổi:

- Người a, lột đi quan phục đem hấn bắt lại cho ta!

1062. Chương 1457: Quét Sạch

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1457: Quét Sạch

Hắn thậm chí không có tận lực dùng Đại Lôi Âm Thuật, một đám bộ khoái khiếp sợ uy thế, không người dám kháng cự không tuân theo. Một phát lao lên đem Phùng Huyện thừa ấn ngã xuống đất, cứng rắn lột đi quan phục.

Phùng Huyện thừa cường ngạnh nói:

- Hứa Tiên, người điên rồi. Người đừng quên đã nhận chỗ tốt của Phùng gia chúng ta!

- Chỗ tốt? Ta lại không có chỗ tốt gì, đến loại hoàn cảnh này rồi còn dám vu hãm bản quan. Trước đánh hai mươi đại bản cho ta!

Hứa Tiên tiện tay rút ra rút ra trúc ký ném xuống phía dưới.

- Trá!

Bọn nha dịch cầm thủy hỏa côn lên liền đánh xuống.

Phùng Huyện thừa thấy uy hiếp Hứa Tiên vô dụng, vẻ mặt lãnh khốc nói:

- Các người dám động một sợi lông trên người ta...a!

Hai mươi bản đánh xong, trên mặt Phùng Huyện thừa vẻ oán hận càng nặng:

- Hứa Tiên, người nhất định không được chết tử tế.

Hứa Tiên dựa vào ghế thái sư nói:

- Còn có hình cụ gì đều mang lên đây!

Bọn nha dịch lập tức hành động, hô lap lap bày ra một đồng hình cụ trên công đường. Ghế hùm, đoạn cốt gia, còn có rất nhiều hình cụ không biết tên gì đó đều mang cả lên.

Để trong lòng Hứa Tiên cực kỳ cảm thán, không cần làm pháp đình biện luận gì đó, tất cả đều là Huyện lệnh một người làm chủ, không phục? Vậy thì đánh cho phục mới thôi.

Phùng Huyện thừa đã sợ đến nói không ra lời, đang nghĩ ngợi hão hán không chịu thiệt thòi trước mắt, tương lai lại báo cừu này. Đã thấy Hứa Tiên mỉm cười:

- Dám chửi mắng bản quan, trước và miệng cho ta!

Nha dịch cầm trong tay mộc bản, xoay tròn cánh tay, ba ba qua lại hơn mười lần. Phùng Huyện thừa cũng không còn nói ra lời được nữa. Sau đó đem toàn bộ hình cụ đều thử trên người hắn một lần. Để Hứa Tiên kiến thức một chút hình pháp cổ đại, bất quá đều là lướt qua thì dừng, miễn dả thương tính mệnh của hắn. Nhưng là một vòng qua đi, Phùng Huyện thừa đã hấp hối rồi.

Ngoài cửa tụ tập một đám bách tính, tất cả đều trợn trừng mắt. Nhìn Phùng Huyện thừa trong thường ngày hung thần ác sát bị đánh đến giống như chó chết. Trong lòng đều cảm thấy thống khoái nói không nên lời, nhưng không một ai dám tán thán khen ngợi, chỉ là thẳng thừng mà nhìn, hai mắt lóe ra hỏa quang.

Mà ở trên đầu bọn họ, những ma đầu kích thích sợ hãi kia bỗng nhiên đều hướng về nội đường, bay đến trên đầu Phùng Huyện thừa. Hiện ở chỗ này người đang sợ hãi nhất đã không còn là bọn họ nữa.

Hứa Tiên đi xuống đường tới hỏi:

- Những tội trạng kia ngươi có thừa nhận không, nếu là thừa nhận liền gặt đầu.

Phùng Huyện thừa nhin không được hướng về sau lùi bước, nhìn Hứa Tiên giống như nhìn ma quỷ, nghe vậy liền vội vã gặt đầu.

Hứa Tiên nói:

- Tốt lắm, vậy thì ký tên đồng ý đi!

Đem tội trạng đã viết xong ném đến trước mặt bọn họ, để hắn ký tên đồng ý sau đó đem hắn nhốt vào trong đại lao.

Hứa Tiên lại gọi tới một tên tiểu lại nói:

- Đem Trương Đức An qua đây cho hắn chữa bệnh, đừng có không cẩn thận để hắn chết mất!

Mặc cho hắn đi Phùng phủ mật báo, chỉ đợi Phùng Chi Hồng kia đến, sẽ để huynh đệ hai người cùng làm bạn.

Một đám nha dịch bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, bọn họ đánh thương Phùng Huyện thừa, Phùng Chi Hồng nếu là đến đây, vậy phải làm thế nào? Nhưng đã đi đến một bước này, Hứa Tiên nếu là rơi đài, bọn họ cũng chỉ có một con đường chết. Đã có người nói:

- Đại nhân, hộ vệ Phùng phủ rất nhiều, nếu là chạy đến, chúng ta sẽ không chống đỡ được, vẫn là nhanh chóng đóng cửa thành lại một chút.

Hứa Tiên nói:

- Không sao cả, đang muốn chờ hắn đến!

Phùng Chi Hồng nếu là dám dẫn người dẫn người cưỡng ép cứu đệ đệ của hắn, vừa vặn định ra tội danh cho hắn. Nhưng hắn suy nghĩ cũng không chỉ là tru sát một hai đầu hổ mà thôi. Thân là Huyện lệnh một phương, có khả năng làm được so với hạng kiếm tiên, kiếm hiệp càng phải nhiều hơn.

Bọn nha dịch nhìn thân ảnh của hắn, bỗng nhiên cảm thấp toàn bộ tạp niệm đều tiêu tan, người này thật sự có thể cải biến hiện trạng của An Long Huyện!

Mọi người không còn bị ngoại ma ràng buộc, tâm thần đều có chút thanh tỉnh, thấy Hứa Tiên quyết ý cùng Phùng phủ đối địch, cũng không lại chịu làm rùa đen rút đầu nữa, đều quỳ xuống nói:

- Thỉnh đại nhân giải oan cho chúng ta!

Phu phụ Trần Luân ôm hài tử đã ở trong đám người, trong lòng Trần phu nhân tràn ngập vui mừng. Tự nói hài tử a hài tử, người tương lai cũng phải làm người như vậy. Quay đầu lại đã thấy Trần Luân lộ ra ánh mắt nóng bỏng, trong lòng không hiểu mọc lên một tia chán ghét.

Trần Luân nhớ đến: bản thân đã từng cũng là nhất hô bá ứng, đứng trên vạn người như vậy. Đối với nắm trong tay quyền lực thần tình đồ kỳ dần dần phát sinh, thậm chí hàm chứa một tia oán hận. Năm xưa nếu không phải Hứa Tiên, chính mình sao lại rơi xuống một bước này. Đã thấy Hứa Tiên hướng về phía mình đi tới, vội vàng đem những ý nghĩa này đè xuống, trên mặt hiện lên dáng tươi cười biết ơn.

Hứa Tiên vẫn là không quá quen với được người quỳ lạy, đặc biệt Trần phu nhân một thân cẩm tú quỳ trước mặt hắn, chung quy để hắn cảm thấy có chút không thoải mái. Bất quá nàng mặc dù là đang quỳ, cũng ưỡn ngực ngẩng đầu, lại không có hiện ra thần thái e dè nịnh bợ, không giống như Trần Luân cung kính đem đầu cúi xuống mặt đất như thế.

Bất quá trong lòng Hứa Tiên rõ ràng, muốn nói tri ân báo đáp, sợ rằng Trần phu nhân muốn so với Trần Luân mạnh hơn gấp chục, gấp trăm lần. Chỉ là không quen làm ra vẻ nịnh nọt mà thôi.

Hứa Tiên đem bọn họ thỉnh đứng lên, cười hỏi:

- Các người đã tìm được chỗ ở rồi chứ?

Trần Luân vội nói:

- Nhờ có ân điển của đại nhân, đã tìm được rồi. Cách huyện nha không xa.

Ba mươi lượng bạc đối với nhà bình thường, cũng đủ để tiêu trong vòng một hai năm.

Trần phu nhân cũng cẩn thận nói lời cảm tạ, lại không khỏi nghĩ đến thái độ lãnh đạm đêm qua của Trần Luân. Cho dù là nàng đã phát lời thề chính mình vẫn chưa từng chịu nhục, hắn cũng chỉ cười gượng một tiếng tỏ vẻ không quá tin tưởng. Sau đó hai người phân phòng mà ở, không nói thêm gì nữa. Trong lòng nàng có khổ mà lại không thể làm khác được. Đột nhiên minh bạch, phong lưu thư kia của hắn nguyên lai là thật tình.

Hứa Tiên nói:

- Người trước tiên cứ làm văn thư, đến giúp bọn hắn viết đơn kiện đi!

Ở trong thâm sơn cùng cốc này tìm được người hiểu biết chữ nghĩa cũng không dễ dàng.

Trần Luân vui mừng đáp ứng, liên tục cảm ơn.

Bên ngoài huyện nha đã sắp đặt cái bàn, để mọi người đứng thành hàng dài, do Trần Luân đảm đương viết đơn kiện.

Hứa Tiên trở lại trong công đường, nói với một đám nha dịch tiểu lại:

- Các người làm việc dưới trướng của Phùng Chi Hồng, không thiếu những chuyện giúp hồ làm loạn, nhưng cũng coi như là bị bức bách vạn bất đắc dĩ mới phải làm vậy. Chỉ cần không phải tội ác tày trời, hiện tại nói ra, bản quan đều có thể xử trí thật nhẹ. Nếu là đợi được có người đến cáo trạng, vậy thì chỉ có trị tội. Chính vì cái gọi là “Thắng thần tử khoan, chống cự tử nghiêm”.

1063. Chương 1458: Quét Sạch. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1458: Quét Sạch. (2)

Nói đến mọi người toàn thân đều là run lên. Bọn họ đang ở trong cái gọi là "cho dù không làm qua bao nhiêu chuyện xấu, ít nhiều cũng dính chút nước bẩn. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng rợn rùng nhốn nháo ngoài cửa, nếu là thực bị người tố cáo, mới vừa rồi Huyện lệnh đại nhân tàn nhẫn cỡ nào, bọn họ đều đã nhìn vào trong mắt.

Chút liền có một nha dịch đi ra, nói bản thân từng nhận một ít hối lộ, bắt quá cũng đều là chút bạc vụn, còn giúp Bao giáo đầu uy hiếp qua những ai.

Hứa Tiên liền sai người đánh hấn mười đại bản, sau đó nói:

- Được, nhận thức sai lầm là bước đầu tiên để sửa đổi. Từ hôm nay trở đi ngươi chính là bộ đầu.

Nước quá trong ắt không có cá, hấn cũng không thanh liêm đến mức cực đoan như Hải Thụy vậy.

Bộ khoái kia vui mừng lớn, mười đại bản vừa rồi đều là người của mình đánh, bắt quá tổn thương chút da thịt. Hiện tại đã có thể làm lên bộ đầu, vội vã quỳ xuống:

- Cảm ơn đại nhân!

Các bộ khoái khác, chỉ hận chính mình ra tay chậm. Bọn họ thậm chí dám tiểu lại cũng đều nhao nhao khai thật, Hứa Tiên cũng đều xử phạt nhẹ tay. Hấn đương nhiên biết được trong đó có rất nhiều người không hoàn toàn khai thật, bởi vì hấn hơi chút tập trung tinh thần. Tâm tư của mọi người liền tự động hiện lên trong trái tim của hấn. Hầu hết đều là đang kiểm điểm lỗi lầm của mình. Loại cảm giác này cùng với nói là đang dùng pháp thuật, chẳng bằng nói là trời sinh đã có năng lực đọc hiểu tiếng lòng của người khác.

Nhưng Hứa Tiên cũng không nóng lòng nhất thời, lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, thiện ác đến cùng, tất sẽ có báo ứng.

Bách tính bên ngoài nha môn thấy tình trạng này càng hân hoan cổ vũ.

Một lão phụ cảm mẫu đơn kiện nét mực chưa khô đi tới trước công đường quỳ xuống, còn chưa nói mình bạch chuyện gì, đã khóc té ngã trên mặt đất:

- Con ta Tiểu Mao Tử thật khổ a!

Cũng may có thư cáo trạng ở đó, bộ đầu liền đem thư cáo trạng trình lên cho Hứa Tiên. Hứa Tiên vừa nhìn đã giận tím mặt:

- Thuế lại ở đâu?

Thuế lại vội vã quỳ xuống trong đường:

- Đại nhân!

Hứa Tiên híp mắt lại nói:

- Ngươi cường ngạnh dắt mất trâu cày của lão phụ này, còn đánh ấu tử tám tuổi của hấn?

Thuế lại kêu oan nói:

- Đại nhân a, tiểu nhân oan uổng a, là điều dân này chống cự, không chịu giao nộp thuế, tiểu nhân mới dắt trâu của hấn. Hải tử kia là bị trâu đá, tiểu nhân cũng cảm thấy rất đau lòng.

Lão phụ khóc lóc hô lên:

- Rõ ràng là bị người đá! Tiểu Mao Tử không cho người dắt trâu, người liền đem hấn đá ngã, đập đầu vào tảng đá, liền không dậy được nữa. Đại nhân xin làm chủ cho ta a!

Hứa Tiên chịu đựng giận dữ nói:

- Hấn chống là loại thuế gì?

- Là thuế sơn tặc?

- Đây là thuế gì? Sao ta chưa từng nghe qua triều đình có loại thuế này.

- Là...là Huyện thừa đại nhân đình ra, vì trừ tư đánh đuổi sơn tặc xung quanh.

- Vậy người phải đi bồi Huyện thừa đại nhân đi sao!

Thuế lại nói:

- Đại nhân, tiểu nhân oan uổng. Hài tử kia thực không phải ta đánh chết, là điều dân này cố tình vu hãm ta!

Sau đó nói với lão phụ kia:

- Người nói ta đánh chết hài tử nhà người, có ai có thể làm chứng. Nếu không có chứng cứ, đó là vu cáo...

Hắn một phen miệng lưỡi xảo quyệt, khéo léo, lão phụ kia một chữ bẻ đôi cũng không biết, làm sao tranh luận lại được với hắn. Chỉ chốc lát sau đã á khẩu không trả lời được, chỉ là khóc lóc thảm thiết.

- Đại nhân, ngài nhìn thấy rồi đó. Hiển nhiên là điều dân này đang vu hãm tiểu nhân, ngài nghìn vạn lần không nên mắc lừa a!

Nếu là quan lại tầm thường có thể còn muốn tỉ mỉ phân biện một phen, miễn cho oan uổng người tốt, nhưng Hứa Tiên chỉ nói:

- Dừng đại hình!

Thuế lại này rất nhiều tâm tư quỷ quái đều rõ ràng hết thấy ở trong mắt hắn. Hắn ngồi trên cương vị này sẽ không phải dựa vào trí mưu xử án gì đó, cổ đại hình phạt nghiêm khắc, tra tấn, bức cung đã dùng được như thế. Vậy thì phải cho những người này hảo hảo ném thử tư vị trong đó.

Thuế lại chịu hình không nổi, không bao lâu sau liền mồm năm miệng mười cung khai ra, cũng bị nhốt vào đại lao. Cứ như vậy từng phần cáo trạng một được trình lên, theo Hứa Tiên xem ra quả thực là huyết tích loang lổ. Có người một lời vô ý, đã bị Bao Giáo Đầu đánh chết bên đường. Có thể nữ gặp phải Phùng Huyện thừa dâm nhục, cáo trạng không cửa, treo cổ tự sát.

Trong đó cáo trạng Bao Giáo Đầu đã chết kia là nhiều nhất. Thế nhưng cáo trạng liên quan mạng người lại có vài loại, thứ nhì là Phùng Huyện thừa. Trong đường này mấy tiểu lại cũng hầu hết đều là nanh vuốt chó săn của Phùng gia. Không tốn quá nhiều công phu đã bị Hứa Tiên quét sạch một mẻ. Mà nhiều đơn kiện như vậy, lại không có một cái nào là tố cáo Phùng Chi Hồng, nhiều lắm chỉ là cáo trạng quản gia Phùng phủ chiếm đoạt nhà cửa ruộng đất.

Hứa Tiên dựa vào Tha Tâm Thông, căn bản không cần xem lời nói, sắc mặt. Nếu nhận tội thì tha, không chịu nhận tội hết thấy đại hình hầu hạ. Không đến chính ngục đã xử lý xong xuôi mọi chuyện. Đem đại lao nhốt đầy phạm nhân. Chỉ là rất nhiều nghi phạm giấu kín ở trong Phùng phủ bên ngoài thành, chưa kịp tróc nã, còn có một ít sớm lăm tặc phi gào thét.

Nơi đây nạn trộm cướp cực kỳ nghiêm trọng, một vài nhóm phỉ tặc ẩn tàng trong núi lớn, hễ có cơ hội liền xuống núi cướp bóc. Phùng Huyện thừa năm xưa tuy rằng nói muốn thu thuế trị an, nhưng càng là sửa trị, nạn trộm cướp lại càng nhiều. Mọi chuyện tệ hại như ngày hôm nay tự nhiên liền rơi xuống trên đầu Hứa Tiên, bất quá trong lòng hắn đã có lập kế hoạch.

Trong Phùng phủ, Phùng Chi Hồng sai người đem lên tất cả thi từ của Hứa Tiên treo trên tường đều xé đến tan nát thành từng mảnh, mới thoảng đẹp yên lửa giận trong lòng. Hắn không ngờ tới Hứa Tiên dĩ nhiên lớn mật như vậy, một lòng muốn cùng hắn đối địch. Nói vậy hôm qua một bộ dáng nghe lời, phối hợp đó cũng chỉ là vì cứu ra Trần Luân.

Ngồi trở lại trên ghế thái sư, lại hỏi người tới báo tin kia:

- Nha dịch tiểu lại đều là người chịu ân huệ của chúng ta. Sao lại chịu nghe mệnh lệnh của Hứa Tiên.

Hắn nguyên bản tự tin lớn nhất chính là trong huyện nhà đều là người của bọn hắn. Vô luận Hứa Tiên muốn làm cái gì đều đừng nghĩ tránh được cơ sở ngầm của bọn hắn, lại không ngờ tới chỉ trong chốc lát thì tình thế đã nghịch chuyển.

- Lão gia, Hứa Tiên kia cực kỳ có uy thế. Hắn vừa nói một câu, không ai dám không nghe.

Một bên Trương Đức An kêu lên:

- Lão gia, Hứa Tiên kia là biết pháp thuật. Năm xưa ta chính là bỗng nhiên không tự chủ được, mới lưu lạc đến nông nổi này.

- Pháp thuật, pháp thuật, bất quá là chút kỳ môn thuật số mà thôi, lại dám ở Lĩnh Nam này khoe khoang!

Kinh doanh tại An Long Huyện nhiều năm, Phùng Chi Hồng kiến thức rộng rãi, cũng đã gặp qua một vài Vu sư, xác thực là mưu mẹo thủ đoạn không tệ. Nhưng nhiều nhất chỉ có thể lạng lẹ hại người, lại không lên được mặt bàn, chỉ cần tìm được bản tôn, hơn mười hộ vệ cùng vây công mà lên, lập tức có thể đem hắc chém giết.

1064. Chương 1459: Dạ Vũ.

Chương 1459: Dạ vũ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Hứa Tiên a Hứa Tiên! Người đã không biết điều như vậy, cũng đừng trách Phùng mỗ vô tình! Trương Đức An, Hứa Tiên cho người qua đây xem thương thế cho đệ đệ của ta, ý của người như nào?

Trương Đức An quá sợ hãi nói:

- Lão gia, trăm triệu không thể a, ta cùng Hứa Tiên, còn có Trần Luân kia đúng là đại cừu, nếu là đi, tất nhiên chỉ có một con đường chết.

- Ta liền cho người một con đường sống, người mang theo phong thư này, lập tức đi đến Độc Long Thánh Sơn, giao cho trại chủ của bọn hắc, mời hắc xuống núi trừ bỏ Hứa Tiên. Người khẩu tài tiện lợi, việc này chính cần đến người.

- Tiểu nhân lại không quen biết trại chủ kia, vẫn là quân gia đi càng thích hợp hơn chút.

Trương Đức An vội vã khước từ, núi Lĩnh Nam này cũng không thể so với Giang Nam sơn được. Trong đó mãnh thú độc trùng vô số, càng có rất nhiều man di hung ác độc địa, không cẩn thận chút liền mất đi tính mạng. Do đó, cư dân ở trong An Long huyện thành chỉ có thể hàm oan, chịu nhục, không thể rời khỏi nơi đây.

Phùng Chi Hồng nói:

- Ta có nhiệm vụ khác giao phó cho quân gia. hắc phải đi tới ngọn núi càng sâu hơn, đến trong khu cấm trại của man di. Hắc hiểu được pháp thuật, lẽ nào ta lại không quen người hiểu được pháp thuật sao? Thế nào? Người muốn cùng hắc đổi chỗ? Hay là không nguyện ý?

Trương Đức An nhìn sắc mặt Phùng Chi hồng càng ngày càng lạnh lẽo, không dám lại cự tuyệt, chỉ đành miễn cưỡng tiếp nhận nhiệm vụ này. Hắc lại không biết, cũng chính bởi vì vậy, mới để Hứa Tiên quyết định chờ thêm chút thời gian. Dù sao so với đi đánh sơn tặc, vẫn là chờ sơn tặc tự chui đầu vào lưới tương đối dễ dàng hơn.

Phùng Chi Hồng lại phái ra một đạo nhân mã, mang theo rơi đi đến phía phủ thành, đi mời Tri phủ đại nhân, cũng không chịu lấy thân mao hiệm tiến tới An Long huyện thành đi cứu Phùng Huyện thừa.

Hắc nào biết đâu rằng, chính mình những hành động này cũng đều nằm ở trong mắt của Hứa Tiên, thấu suốt hết thảy. Hứa Tiên cũng đang muốn gặp vị Tri phủ đại nhân này một lần. Nếu cũng là hạng người tội ác tày trời, vậy thì nghĩ biện pháp trừ đi hoặc giả khống chế, miễn cho tương lai ở sau lưng tạo ra phiền phức cho bản thân.

Lúc chính ngọ, khi Hứa Tiên thăm xong toàn bộ án kiện, đã có người bắt đầu quay vì phía hắc hô to thanh thiên, Hứa Tiên tự nhiên không dám tiếp thu, thỉnh mọi người từ trở về nhà trước, đợi cho án kiện giải xong, sẽ cho bọn hắc một câu trả lời.

Hứa Tiên nhìn lại đỉnh đầu bốn chữ lớn “Gương sáng treo cao”, cảm thấy lúc này rốt cuộc tương xứng hơn chút. Sau đó hắc xuất ra Công Đức Ngọc Bài vừa nhìn một cái, lại cả kinh, mới vừa rồi khi thăm án, hắc liền cảm giác được Công Đức Ngọc Bài liên tục chớp động, lại không ngờ tới sẽ có nhiều như vậy. Hôm qua còn không đến trăm vạn công đức, bất quá trong vòng nửa ngày, đã biến thành hơn ba trăm vạn. Để hắc không khỏi cảm thán, quả nhiên vẫn là làm quan chức, dễ dàng tích góp công đức hơn chút.

Bất quá đây cũng là vì nơi này dồn nén nhiều án oan, từng chút bị Hứa Tiên quét sạch, càng thêm trọng yếu là trong lòng Hứa Tiên cũng không hề có lòng danh lợi, làm việc này, thuần túy chỉ dựa vào một cổ khí phách trong lòng.

Nếu là một ngày tồn tại tâm tư tranh quyền đoạt lợi, hoặc giả mua danh chuộc tiếng đoạt được công đức có thể có một phần đã là không tệ rồi.

Sau đó Hứa Tiên đem Trần Luân phong làm Áp Ti. Chức này đã tính là một chức vị tiểu lại quyền lực khá lớn, chủ quản trưng thu thuế phú hoặc giả xử lý ngục tụng, cũng phụ trách chỉnh lý tài liệu văn thư.

Hứa Tiên đem rất nhiều tạp vật đều giao cho hắc xử lý, tin tưởng dựa vào nhiều kinh nghiệm làm Tri Phủ của hắc, đủ để chống đỡ rất nhiều sự vụ này.

Trần Luân vô cùng vui mừng, đối với Hứa Tiên thiên ân vạn tạ, đem một tia oán hận kia ẩn giấu xuống, thẳng đem Hứa Tiên coi như cọng rơm cứu mạng, chỉ ngóng trông có một ngày có thể tẩy thoát thân phận tội nhân, rời khỏi Linh Nam trở lại vùng đất Giang Nam giàu có và đông đúc.

Hứa Tiên thì trở lại trong huyện nha nghỉ ngơi, thoáng cảm ứng liền biết được Bạch Tổ Trinh đang ở trong phòng đả tọa dụng công, liền không đi quấy nhiễu nàng. Mà Vân Yên thì cùng ba Cầm mị ngồi ở bên cạnh sân nhà nói chuyện phiếm. Vừa thấy Hứa Tiên tiến đến, ba Cầm mị đã dịu dàng thi lễ rồi lui về trong Cầm.

- Hứa thanh thiên khổ cực, buổi trưa đã ăn chút gì đó chưa?

Vân Yên cười giúp hắc xoa bóp hai vai, đầu từ vai hắc tiến qua đây lộ ra khuôn mặt xinh đẹp như hoa.

Hứa Tiên cảm thấy bộ ngực sữa to thẳng của nàng đang dính sát vào sau lưng. Theo động tác nhẹ nhàng ma sát, hỏa khí từ buổi snasg vẫn chưa từng tan hết không khỏi mọc lên:

- Ăn người là được!

Giơ tay đem nàng ôm ngang vào trong ngực.

Vân Yên nói:

- Phu quân muốn phong cho Trần Luân làm Áp Ti, cái này sợ rằng không quá thảo đáng đi sao! Ta thấy trong lòng hắc vẫn còn rất nhiều hận ý.

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng biết được, ta bất quá là thấy hắc có chút tài cán, lại muốn tiết kiệm tinh lực cho ta và người, mới dùng hắc. Trong lòng có oán cũng là chuyện thường tình của người ta, chỉ cần không làm ra chuyện gì, cũng sẽ không cần lưu ý. Hắc đã đến mức này, còn có thể làm sao được đây? Hơn nữa có Vân sư gia giúp ta giám sát hắc, hắc còn có thể làm gì được?

- Điều này cũng đúng, a, trời mưa!

Vân Yên chợt thấy một giọt nước mưa rơi vào trán của nàng, ngửa đầu nhìn bầu trời, chính một mảnh mây đen u ám.

Từ buổi sáng bắt đầu, mây đã hội tụ qua đây, cho tới bây giờ mới xem như rơi xuống nước mưa.

Vân Yên vội hỏi:

- Mau đem Cầm thu lại.

Không muốn ba cây tuyết thế cổ cầm này bị đánh nước mưa ướt.

Hứa Tiên đang muốn hỗ trợ, liền thấy ba Cầm mị nhảy ra, đều tự ôm lấy cầm của mình đi vào trong phòng, sau đó lại tiến vào trong cầm.

Hứa Tiên cười nói:

- Xem ra ta chỉ cần đem người thu lại là được.

Nói rồi ôm lấy Vân Yên đi về phía trong phòng.

Mưa dần dần trở nên lớn, nước mưa rơi vào trên ngói xanh, phát sinh âm hưởng ba ba, lại theo mái hiên chảy xuống, kéo ra trăm đạo ngân tuyến, chảy tới trong sân nhà.

Vân Yên quỳ gối trên giường, ghé vào bên bệ cửa sổ nhìn một màn này. Quần áo trên người nàng vẫn còn chỉnh tề, làn váy lại bị vên lên bên hông. Quần lụa thì kéo đến tận tất, lộ ra bộ mông đầy đặn, tròn lẳn như trắng rằm cao cao đang nhếch lên.

Kiến trúc ở đây ánh sáng hơi kém, đến khi mưa lớn này, trong phòng có vẻ càng trở nên u ám. Nơi này được xây ở trong huyện nha không đã không biết bao nhiêu năm, chung quy lộ ra khí tức ẩm ướt lạnh lẽo cổ xưa.

Lúc này lại tăng thêm một tia trắng sáng, tiếng nam nữ rên rỉ nhẹ hòa cùng tiếng mưa gió, ở trong thời tiết lạnh lẽo, ẩm ướt này, nơi hân chạm tay vào lại đều là ôn nhuận. đọc truyện mới nhất tại .

Mấy Cầm mị lặng lẽ nhô đầu ra, hiếu kỳ nhìn một màn này, bị Vân Yên ngoái đầu nhìn lại, trừng mắt một cái, lại vội vã lui về trong cầm.

1065. Chương 1460: Dạ Vũ. (2)

Chương 1460: Dạ vũ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sau khi trải qua mưa gió, Hứa Tiên giúp Vân Yên thanh lý thân thể, hôn lên môi của nàng, trấn an để nàng ngủ đi, đắp cho nàng một cái chăn mỏng, che khuất thân thể mềm mại, tuyết trắng của nàng.

Hứa Tiên thì tiếp tục đả tọa tu luyện một viên Xá Lợi kia, cho đến tận lúc đêm khuya, xá lợi tử đã càng trở nên tròn trĩnh, thông thấu. Tuy rằng không Pháp Hải mong muốn mình bạch đạo lý “Sắc tức là không, không tức là sắc”. Nhưng đối với rất nhiều diệu lý Phật pháp bỗng nhiên hiểu ra. Các loại thần thông chân ngôn gia trì trên người hắn, hiệu quả cũng càng phát ra rõ ràng. Khi hắn nhắm hai mắt lại, cảnh tượng của cả huyện thành đều hiện lên rõ ràng ở trong lòng hắn.

Hắn bỗng nhiên mở mắt ra, mỉm cười nói:

- Đến!

Lúc này đã là canh bốn, canh năm, chính là lúc bóng đêm dày đặc nhất. Dưới mây đen che đầy, càng là đưa tay không nhìn thấy năm ngón.

Nam Thành môn bị người từ bên trong lặng lẽ mở ra một cái khe, hơn mười sơn tặc từ cái khe này nối đuôi nhau vào thành. Dưới sự chỉ dẫn của Trương Đức An, đi qua trời đêm mưa dầm, thẳng phía huyện nha mà đến.

Hứa Tiên đứng dậy, đang muốn hoạt động một chút quyền cước, rồi lại phát giác lại có một toán người đi vào thành, đều tự rút đao kiếm cầm tay, hướng phía đám người vào thành lúc trước đánh lén mà đến.

Đám người phía trước liền tổn hại mấy người mới phát hiện phía sau có người theo dõi. Thủ lĩnh mang to một tiếng, hai bên nhân mã ở trong sân rộng của trước huyện nha giết thành một đoàn. Đao nhận giao

phong bắn tóe ra hỏa hoa, tiếng la giết đã ngay cả tiếng mưa cũng không áp chế được, kinh động cư dân trong thành.

Hơn mười bộ khoái vội vàng vàng chạy tới, đã đánh họ Phùng rồi. Nếu là lại không theo Họ Hứa, bọn họ cũng không còn đường sống nữa.

Hứa Tiên ôm cánh tay đứng ở dưới đại môn của huyện nha, bộ khoái quần áo không chỉnh tề, vây quanh ở bên cạnh hắn, đều khuyên nhủ:

- Đại nhân mau trở về đi thôi!

Hứa Tiên ra lệnh đốt đuốc lên, cao giọng nói:

- Các người là người phương nào?

Tiếng nói vừa dứt, mấy sơn tặc đã xông giết qua đây. Hơn mười bộ khoái kia ngược lại cũng không phải ăn chay, đều tụ tập mà lên, loạn đao chém xuống. Mấy sơn tặc kia nhất thời kêu thảm vài tiếng ngã xuống trên bậc thang, máu từ dưới chân chảy ra trong nháy mắt đã bị nước mưa pha loãng.

Đầu lĩnh sơn tặc nhắm chuẩn cơ hội, giơ tay phát ra một đạo thanh quang đi qua màn mưa đêm, hướng về phía Hứa Tiên bắn nhanh mà đến.

- Đại nhân cẩn thận!

Hứa Tiên tiện tay bắt lấy trong tay, chính là một thanh phi đao, liền thuận thế phóng trở lại. Đầu lĩnh sơn tặc kia lập tức phát sinh một tiếng hét thảm, té ngã trên mặt đất.

Hứa Tiên từ lâu đã minh bạch thân phận của hai toán nhân mã, đều là sơn tặc phụ cận. Một nhóm là tới giết mình, một nhóm khác lại là tới cứu mình. Không biết là có phải là vì nguyên nhân công đức hay không, mới có được viện trợ ngoài ý muốn này. Hắn mặc dù không ra tay, âm thầm cũng đã lấy pháp lực tương trợ. Không bao lâu sau đã đem đầu lĩnh sơn tặc đánh bị thương, bắt trói dưới bậc thang.

- Đại nhân, tiểu nhân Hồ Hải, nghe nói có người muốn mưu hại đại nhân, đặc biệt mang theo một đám huynh đệ tới đây tương trợ. Bất quá xem ra lại là tiểu nhân nhiều chuyện rồi.

Hồ Hải ẩn đầu lĩnh sơn tặc quỳ gối dưới bậc, chỉ thấy hỏa quang trong mắt Hứa Tiên mang theo mỉm cười, chấp tay mà đứng. Cổ khí độ trấn định tự nhiên kia, để hắn cảm thấy phong tư như thần.

Hứa Tiên cười nói:

- Tráng sĩ xin đứng lên, đa tạ đã tương trợ.

Hồ Hải quỳ xuống đất không chịu đứng lên, nói:

- Ta muốn cáo trạng Phùng Chi Hồng hại chết cả nhà ta, mong rằng đại nhân thụ lý án này.

Hứa Tiên nghe hắn kể lại một phen, mới biết được hắn là bị Phùng Chi Hồng làm hại cửa nát nhà tan, mới lên núi làm cường đạo, để có một ngày có thể giết Phùng Chi Hồng báo thù. Bất quá Phùng Chi Hồng ở trong đại trạch, chính là phái binh đánh đều sẽ phải phí một phen công phu, huống chi mấy tên sơn tặc như bọn họ.

Lúc này, mấy bộ khoái áp giải Trương Đức An đi qua, vẻ mặt kính nể nói:

- Đại nhân quả nhiên liệu sự như thần!

Mới vừa rồi Hứa Tiên để cho bọn họ đến dưới tường thành bắt người, bọn họ vốn còn nửa ngờ nửa tin, không nghĩ tới lại thực sự tìm được Trương Đức An.

Hứa Tiên nói:

- Hồ Hải, ta đây còn có một đại công muốn cho người, không chỉ có thể lập công chuộc tội, còn có thể mưu lấy tiền đồ. Người thừa dịp trời đêm tối, mang vị Trương đại phu này, đi lừa đánh đại môn Phùng phủ.

Hồ Hải do dự nói:

- Phùng lão tặc kia thật sự là xảo trá, sợ rằng sẽ không chịu mở cửa!

Hứa Tiên vỗ vỗ vai hắn nói:

- Yên tâm đi, Phùng Chi Hồng làm nhiều chuyện bất nghĩa, người đã được thần trợ giúp, hôm nay chính là ngày báo ứng của hắn!

Hồ Hải liền vui vẻ lĩnh mệnh, chuẩn bị giả mạo sơn tặc Độc Long sơn đi lừa đánh đại môn Phùng phủ, lại phát hiện trong huynh đệ của mình, không chỉ không người thân chết, ngay cả thụ thương cũng đều không có mấy người. Trong lòng âm thầm kinh dị, lẽ nào ngày hôm nay thật sự được trời trợ giúp? Hắn mặc dù không biết là công lao của Hứa Tiên, nhưng cảm thấy Hứa đại nhân này khắp nơi lộ ra vẻ thần dị.

Hứa Tiên liền mang theo đoàn người thừa dịp bóng đêm chạy tới Phùng phủ. Trương Đức An nhất như chuột, ở dưới đao kiếm cường bức làm sao dám không tuân theo.

Không bao lâu liền có quân sự hướng phía Phùng Chi Hồng bẩm báo:

- Lão gia, Trương Đức An đã trở lại, muốn tiến đến đây!

Phùng Chi Hồng nhìn sang sắc trời đen kịt, trong lòng có chút bất an nôn nóng nói:

- Không được phép mở cửa, để hắn ở bên ngoài chờ một đêm.

Nhưng không bao lâu, lại nghe tiếng động lớn xôn xao đánh vỡ sự yên lặng, quân sự vội vàng báo lại:

- Lão gia, không tốt, lại là đám cường đạo Hồ Hải kia, cùng Hứa Tiên đánh đến đây!

Phùng Chi Hồng đại kinh thất sắc:

- Ta không phải nói rồi sao? Không được phép mở cửa!

- Không biết tại sao, cửa tự mở ra, hiện tại đang một đường giết đến, lão gia người mau trốn tránh trước đi!

Hồ Hải đang cầm đao, vẻ mặt kinh dị đi theo phía sau Hứa Tiên. Mới vừa rồi Trương Đức An gọi cửa không ra, mọi người đang lúc thất vọng, Hứa Tiên chỉ nói không cần lo lắng, cửa liền mở ra. Hứa Tiên cao giọng nói:

- Ta là An Long Huyện lệnh, chỉ bắt một mình Phùng Chi Hồng, không can hệ tới những người khác, ai phản kháng đều bị coi là mưu nghịch.

Đông đảo hộ vệ càng không ai dám phản kháng, đều vội vã buông vũ khí, quỳ rạp xuống đất. Hứa Tiên lưu lại rất nhiều bộ khoái duy trì trật tự. Hạ lệnh không được phép đánh giết, cướp bóc. Mọi người cứ như vậy không tổn một binh một tốt đi tới bên trong Phùng phủ.

Chỉ là mọi người bên trong Phùng phủ điều tra một vòng, cũng không tìm được tung tích của Phùng Chi Hồng. Hứa Tiên lại dẫn mọi người tới trong thư phòng, gõ gõ mặt tường một cái, chỉ nói một chữ:

- Đập!

Mọi người đến xem, búa lớn, không bao lâu công phu đã đem bức tường đập ra một lỗ hổng, lộ ra diện mục trắng bệch của Phùng Chi Hồng.

1066. Chương 1461: Bồi Thường

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1461: Bồi Thường

Căn phong lúc trước Phùng Chi Hồng chiêu đãi Hứa Tiên, lúc này đèn đuốc sáng trưng, Hứa Tiên ngồi ở ghế thái sư, thường thức loại trà cực phẩm được Phùng Chi Hồng cất giấu rất kỹ:

- Phùng đại nhân, hiện tại cảm thấy như thế nào? Cũng biết thiên lý tuần hoàn, báo ứng sẽ không chừa một ai rồi chứ?

Phùng Chi Hồng bị hai tráng hán ấn quỳ gối xuống đất, trên mặt không biết từ lúc nào bị người bạt tai có chút sưng đỏ. Đã không còn thấy tư thái nho nhã năm xưa, ngẩng đầu lên nói:

- Tại hạ không biết khi nào mạo phạm đại nhân, phạm phải họa này?

Hứa Tiên nói:

- Há chỉ là mạo phạm, quả thực là đưa đến chỗ chết còn không xa, người mời sơn tặc kia đã bị ta bắt gọn!

Phùng Chi Hồng nói:

- Tại hạ thực không biết chuyện này!

Hứa Tiên nói:

- Người đừng vội nghĩ kéo dài thời gian, chẳng lẽ còn ngóng trông Tri Phủ tới cứu người sao?

Phùng Chi Hồng lại càng sợ hãi, kinh ngạc nói:

- Người...sao người lại biết được?

Hứa Tiên nói:

- Điều này không quan trọng, bất quá lần này, đó là Tổng đốc có đến cũng không cứu được người!

Phùng Chi Hồng nói:

- Người thêm muốn tiền tài của Phùng phủ, mưu tài hại mạng, nhất định sẽ bị triều đình trị tội, không chết tử tế được!

Hứa Tiên buông chén trà, đứng dậy nói:

- Chớ để thương tính mệnh của hần!

Hồ Hải đại hỉ quỳ xuống nói:

- Đa tạ đại nhân. Tiểu nhân ghi nhớ!

Huỳnh đệ trên núi cùng Hồ Hải, nếu không phải là cùng Phùng Chi Hồng có thâm cừu đại hận, nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ, rất cục mới có được cơ hội báo thù này. Đều là vui mừng lộ rõ trên nét mặt. Tuy rằng không thể chính tay đâm chết cừu nhân, có chút tiếc nuối, nhưng cuối cùng cũng có thể nhả ra một ngụm ác khí trong lòng ngực.

Hơn mười hán tử tới gần Phùng Chi Hồng, Phùng Chi Hồng lại mặt mày tái nhợt, hét lớn lên:

- Người, các người muốn làm gì, Hứa Tiên, người trở lại cho ta...A a..!

Miệng đã bị chặn lại, nói không ra lời.

Hứa Tiên đi tới ngoài cửa, ngẩng đầu lên, nhìn trời mưa đã dần nhỏ hơn chút, ở sâu trong tầng mây đen đã hiện ra một mảnh trắng, trời sắp sáng.

Lúc này, Bộ Đầu mới được Hứa Tiên phong mệnh, tiến lại gần, nói với hần:

- Đại nhân, chúng ta đã tìm được ngân khố của Phùng Chi Hồng, mời đại nhân qua xem.

- A?

Hứa Tiên liền đi tới trong ngân khố, vừa nhìn một cái xem đến tận cùng, chỉ thấy hơn mười cái rương lớn, đã bị mở ra tất cả, bên trong đều là từng thỏi bạc trắng lóa. Ở dưới hỏa quang phát ra quang huy rực rỡ, chói lóa mắt người ta. Còn có một rương vàng, giá trị không dưới những hòm bạc này, e là con số không ít hơn vài chục vạn lượng.

Con số này ngay cả Hứa Tiên đều có chút ngoài ý muốn, không khỏi nhớ tới một câu thơ:

- Ba năm thanh Tri Phủ, mười vạn tuyết hoa ngân.

Phùng Chi Hồng này ở bên ngoài làm quan nhiều năm. Chức vị thăng đến tam phẩm, so với Tri Phủ còn muốn lợi hại hơn nhiều. Lại ở đây sưu cao thuế nặng nhiều năm như thế. Mới tích góp từng tí một được tài sản lớn như vậy. Nếu là lại thêm đám đồ cổ, tranh chữ e rằng số tài sản của hắn phải trên trăm vạn.

Bộ Đầu nuốt một ngụm nước bọt:

- Còn có đồ cổ tranh chữ trong phủ này, ở dưới tiểu nha môn giám sát, tuyệt không ai dám động vào một phân, một hào nào. Đều mời đại nhân nhất nhất nghiệm thu.

Kỳ thực thời gian trước dựa vào hắn giám sát, hai đêm ẩn tượng uy nghiêm của Hứa Tiên đã khắc sâu ở trong lòng những bộ khoái này. Nếu lại có người tham lam cũng là không dám động thủ trên đầu thái tử.

Tiêu diệt Phùng phủ, nơi này cùng tất cả mọi thứ đều thuộc về sở hữu của Hứa Tiên. Đây là quy tắc ngầm mà mọi người cam chịu, bọn họ chỉ ngóng trông được uống chén canh là tốt rồi.

Hứa Tiên liền sai người đem toàn bộ kim ngân đều vận chuyển trở lại huyện nha. Đồ vật khác thì tạm thời niêm phong cất vào trong kho.

Trên dưới Phùng phủ đều bị áp giải tới một chỗ đình viện, có nam có nữ đang khóc thành một đoàn.

Hứa Tiên mệnh lệnh đem thân tộc của Phùng Chi Hồng cùng những người liên can đến hắn đều mang về huyện nha thẩm vấn. Đám nô bộc, tỳ nữ đều phân phát ngay tội chỗ, bọn họ cũng là người bị ức hiếp. Hứa Tiên tự nhiên sẽ không cùng bọn hắn làm khó dễ. Có người liền khóc lóc tố cáo nói khế ước bán mình còn đang ở trong tay Phùng Chi Hồng, Hứa Tiên liền sai người đem khế ước bán mình tìm ra, ở trước mắt mọi người thiêu hủy đi.

Những người này lấy lại được tự do, ai cũng đều chuyển buồn thành vui, bái tạ không ngớt, sau đó rời đi. Còn đang khóc lóc hầu hết đều là thân tộc của Phùng Chi Hồng, nhưng Phùng Chi Hồng đã giết không biết mấy vị huyện quan. Phạm là đại tội giết quan mưu phản, thân tộc của hắn vô luận có tội hay không đều hết phải chịu liên lụy.

Lệnh này đưa ra, đám bộ khoái lập tức chấp hành theo. Phùng phủ to lớn như vậy, công phu không bao lâu đã là trở nên trống rỗng... Hứa Tiên án theo công trạng luận phần thưởng. Hồ Hải cùng đám thủ hạ của hắn đều được đặc xá tội lỗi, cũng chọn mấy người khỏe mạnh, trẻ tuổi làm bộ khoái, đem đội ngũ bộ đầu mở rộng đến ba mươi người. Hơn nữa hắn còn khởi xướng tiền công. Những người này đều quỳ xuống đất cảm ơn, có thể một lần nữa làm lại con người, đó là điều bọn hắn chờ đợi từ lâu.

Hứa Tiên lại ra lệnh cho Hồ Hải làm Bộ Đầu. Nguyên Bộ đầu thì làm ngục trưởng, tạm canh giữ những nhà lao chật kín người này.

Nguyên Bộ đầu này làm không đến một ngày đã bị miễn chức, trong lòng đang có chút bất mãn, lại nghe được Hứa Tiên nói với Hồ Hải:

- Lân cận nơi này còn có bao nhiêu đạo phí?

Hồ Hải nói:

- Còn có hơn mười cổ, lớn vài chục người, nhỏ có ba năm người!

Hứa Tiên nói:

- Bản huyện quyết định tuyên bố thông cáo, để những đạo phí này đến đây tự thú, chỉ cần không phải hạng người tội ác tày trời, giết người hại mạng, bắt người cướp của, đều trừng phạt nhẹ. Sau đó đều có thể đặc xá, còn phân phát đồng ruộng, để cho bọn họ một lần nữa làm ruộng, người cảm thấy thế nào?

Hứa Tiên tại tìm được khế ước bán mình, đồng thời còn tìm được rất nhiều khế đất. An Long Huyện này quân sơn vây quanh. Thổ địa có thể canh tác vốn là không nhiều lắm. Hơn phân nửa lại đều bị Phùng phủ chiếm đoạt, Phùng gia mặc dù bị lật đổ, nhưng đất đai vẫn cần tráng niên đến trông trọt, liền vừa vận ban cho bọn họ.

Hồ Hải nói:

- Đại nhân anh minh, bọn họ rất nhiều người đều là điền sản bị Phùng gia cướp đoạt, bị bức bách bắt đày mới làm đạo phỉ. Hôm nay đại nhân nếu là thay bọn họ báo thù, tiểu nhân nguyện khuyên bọn họ xuống núi. xem tại

Hứa Tiên nói:

- Dương nhiên. Trong đó tất nhiên cũng có những kẻ lưu manh, vô lại, cần người dẫn người đi thanh trừng. Người ở trong những kẻ tự thú kia chọn ra mấy người có khả năng cao, người có thể làm được không?

Hồ Hải đáp:

- Đại nhân xin yên tâm, tiểu nhân làm được!

Nguyên Bộ Đầu liền vui mừng không ngớt, còn may không phải chính mình làm Bộ Đầu, để hấn vào núi truy bắt đạo phỉ, hấn nhưng là làm không được. E là không phải mất đi tính mạng ở trong núi, thì chính là bị đánh vài gậy, miễn đi chức vụ.

1067. Chương 1462: Bồi Thường. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1462: Bồi Thường. (2)

Còn không bằng làm Lao Đầu dễ dàng hơn. Chung quy so với trước đây làm bộ khoái mạnh hơn nhiều, càng phát ra mang ơn đối với Hứa Tiên.

Sắc trời dần sáng, việc ở Phùng phủ đã truyền khắp cả huyện thành, mọi người bồn tẩu thông báo, rất nhiều người nhà treo đèn kết hoa, bắn pháo hoa, tựa như lễ mừng năm mới.

Hứa Tiên một phen dụng hình thẩm vấn, đã nắm được rất nhiều chứng cứ, tỷ như làm thế nào mưu hại mấy tri huyện tiền nhiệm, đó là Tri phủ đại nhân có đến cũng nói không ra lời, đem hai huynh đệ Phùng gia bắt đeo gông cùm, diễu phố thị chúng. Sau đó trời ở trước cửa huyện nha, dẫn tới đây thành vây xem, đều hướng phía bọn họ ném tới đá cuội.

Nếu không có đông đảo bộ khoái duy trì trật tự, e là không đem bọn họ ăn tươi nuốt sống không được rồi. Phùng Huyện thừa đã bị dọa hỏng rồi:

- Đại ca, đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?

Thất kinh cũng giống như tiểu dân hèn mọn năm xưa bị hấn đe dọa.

Phùng Chi Hồng ở trong Phùng phủ bị ăn đòn nặng một phen, mặt mũi bầm dập, hàm răng cũng gãy mất mấy cái, hung hăng nói:

- Chờ, chờ Điều Tri Phủ đến đây. Cừu này, ta nhất định sẽ báo.

Lúc này, bốn nha dịch cực kỳ tốn sức lấy ra mấy cái rương lớn, lông mi Phùng Chi Hồng vừa động, hấn đương nhiên nhận ra được mấy rương bảo vật nhà mình. Bốn cái rương mở ra, lộ ra bên trong tràn đầy bạc nén, làm hoa mắt mọi người vây xem, không biết Hứa Tiên muốn làm cái gì.

Hứa Tiên chỉ vào Phùng Chi Hồng nói:

- Tặc nhân này ở đây làm nhiều việc ác, là đầu sỏ chân chính. Đây đều là mồ hôi nước mắt nhân dân bị hấn cướp đoạt, theo lý nên làm ra bồi thường. Cáo trạng hôm qua, đọc lên danh tính sẽ tiến lên đây.

Tất cả mọi người đều là sợ hãi than, vốn dĩ nói có thể giải oan khuất, gột sạch tội lỗi đã là may mắn, không nghĩ tới lại còn có rất nhiều bạc làm bồi thường. Quan lại bình thường rất nhiều bạc này, ai lại không để cho nhà mình hưởng dụng, làm sao tự nhiên đem phát tặng ra ngoài.

Phùng Chi Hồng cũng nghiêng rằng nghiêng lợi mắng:

- Thực sự là người điên rồi!

Hứa Tiên cao giọng đọc tên, thứ nhất đi ra đó là lão phụ nhân mất đi hài tử kia, Hứa Tiên đem ba trăm lượng giao vào trong tay nàng:

- Mạng người giá nghìn lượng, vốn không phải ba trăm lượng bạc có khả năng đền được. Những bạc này tặng cho lão nhân gia người làm tiền đường lão.

Để mọi người lại là cả kinh, vốn nói chỉ là bồi thường ổi người hơn mười lượng bạc đã coi như là nhiều. Không nghĩ tới còn có hơn ba trăm lượng. Ở trong thị trấn tại thâm sơn cùng cốc này đã được xưng là một khoản tài phú lớn.

Lão phụ nhân quỳ trên mặt đất liên tục cảm ơn, cảm không được rất nhiều bạc như vậy, Hứa Tiên liền sai bộ khoái đưa nàng về nhà.

Sau đó người bị hại nhất nhất tiến lên, ngay cả Hồ Hải cũng tiến lên tiếp nhận một phần, mấy rương bạc chậm rãi trống rỗng.

Hứa Tiên lại để người lấy ra mấy cái rương, nói:

- Khi Phùng Huyện thừa ở đây, lạm thu sưu cao thuế nặng, bức bách dân chúng lâm than. Hôm nay bản huyện không chỉ muốn sửa sang chính trị, cũng phải đem phần bạc này trả lại chư vị.

Bất quá lúc này tương đối hỗn tạp, hơn nữa không chỉ trong thành, còn dính dáng rất nhiều thôn xóm. Cứ giao cho tiểu lại đến xử trí. Không đến giờ Ngọ, đã đem ra mười vạn lượng bạc phát đi. Hứa Tiên cảm thấy vô luận tu hành đến loại trình độ nào, từng đồng ngân lương vẫn là một chuyện sáng khoái. Đặc biệt đem tiền tài bất nghĩa này trả lại cho lê dân bách tính, nhìn vẻ mặt tươi cười, vui vẻ của bọn họ.

Hứa Tiên nói với Hồ Hải ở bên cạnh:

- Hồ Bộ Đầu, ta đây coi như là học lục lâm hảo hán các người, thay trời hành đạo, cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Hồ Hải đối với hấn bội phục tột đỉnh, vội vàng nói:

- Tiểu nhân sao dám cùng đại nhân so sánh, chúng ta ở trên núi quá là khổ cực, cướp của giàu đúng là thường làm, nhưng tế bần lại cũng không có.

Hứa Tiên cười nói:

- Người đúng là thật thẳng thắn. Ta giao chuyện cho người, người mau chóng xử lý đi. An Long Huyện này rung chuyển hồi lâu, cũng nên làm cho nó sinh sống yên ổn trở lại.

Hồ Hải liền cảm công văn của Hứa Tiên, đến các núi, các trại đi du thuyết. Hấn ở nơi này đúng là hơi có chút danh tiếng. Đạo phi đều xuống núi, đều đến trước huyện nha do Trần Luân xóa bỏ tội lỗi, dựa vào phạm án nặng nhẹ đánh hơn mười đại bản. Như có hạng người ngoan cố không hiểu chuyện, hoặc tội ác tày trời tự nhiên chính là trực tiếp tiêu diệt.

Hứa Tiên trở lại trong huyện nha, lại cảm thấy Bạch Tố Trinh còn đang nhập định đã tọa. Hấn luyện thành xá lợi tử, sau đó cùng nàng triền miên, dựa theo hàng ngàn tâm kết đem những Phật môn chính pháp học được từ Pháp Hải kia, hết thấy đều nói cho nàng, hi vọng có thể đối với trạng thái hiện nay của nàng có chút trợ giúp. Nàng nghe như có sở ngộ, vẫn đã tọa đến tận bây giờ.

Hứa Tiên liền đi tới trong phòng Vân Yên, đã thấy mấy Cẩm mị đang hầu hạ nàng đứng dậy. Một đôi mắt phượng của nàng nửa khép nửa mở híp lại thành một đường. Mái tóc đen dài như mây xoắn tung, mắt trật tự, hiện ra tư thái thập phần động nhân.

Hứa Tiên không khỏi ngâm nói:

- Thị nhi phù khởi kiều vô lực, thủy thị tân thừa ân trạch thì.

(Chú thích: Bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị - nhà thơ nổi tiếng thời Đường, mệnh danh là “thi tiên”.

poem.tkaraoke /27512/Truong_Han_Ca.html

Thị nhi phù khởi kiêu vô lực, thủy thị tân thừa ân trạch thì

Bàn tay thể nữ tắm hoa

Mịn màng mỡ đọng một tòa thiên nhiên).

Không khỏi lắc đầu nói:

- Người thật đúng là ham ngủ a!

Từ hôm qua đến bây giờ sợ rằng đã có mười canh giờ rồi.

- Đều là phu quân người quá phận!

Vân Yên ngáp dài, hướng về Hứa Tiên mở rộng song cửa, làm ra bộ dáng muốn ôm hân một cái.

Dáng dấp ngây thơ kia khiến Hứa Tiên cũng chịu không nổi, tiến lên ngồi vào bên giường, đem nàng ôm vào trong ngực, xoa bóp mũi quỳnh của nàng nói:

- Không biết là ai muốn không để yên!

Sắc mặt Vân Yên khê biến thành ửng hồng:

- Nhưng ta cuối cùng cũng đã cầu xin tha thứ nha!

Hứa Tiên nói:

- Nhìn bộ dáng kia, ai có thể quấy nhiễu người được.

Làm cho nữ tử tuyệt thế kiêu mị trong người uyển chuyển hầu hạ, đã là khoái sự lớn lao, sau lại nhìn bộ dáng xin tha, đáng thương của nàng không chỉ không thể làm cho người ta nhẹ dạ buông tha nàng, lại càng trở nên như đổ thêm dầu vào lửa. Hơn nữa hân cũng cảm giác được, động tác hơi ép buộc như vậy cũng sẽ không khiến nàng không thích. Ngược lại có thể để nàng đẩy nhanh hơn tốc độ đạt được cực khoái, phẳng phất như khát cầu hân chinh phục, cùng sử dụng hành động cường thế tuyên bố chủ quyền đối với nàng.

- Bạn rộn xong chưa?

Vân Yên an tâm nằm ở trong ngực hân.

Hứa Tiên nói:

- Đã không sai biệt lắm rồi.

Vân Yên ngửa đầu mỉm cười:

- Cảm giác thế nào? Làm Huyện lệnh chơi thật vui đi sao!

Hứa Tiên nâng cằm của nàng:

- Chơi rất tốt, người nếu muốn làm, sau đó cho người làm là được. Vừa lúc ta có thể bớt thời giờ làm chút chuyện khác.

Vân Yên nói:

- Cho ta làm?

1068. Chương 1463: Hồi Tinh.

Chương 1463: Hồi tinh.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên tùy ý nói:

- Dững huyền thuật biến thành bộ dáng của ta ngồi ở trên công đường không phải được rồi sao? Vả lại người bình thường sẽ không nhìn ra được.

Vân Yên lộ ra dáng dấp cảm thấy hứng thú, sau đó lộ ra dáng tươi cười đặc ý:

- Vốn dĩ chính là ta thi đấu tiến sĩ, vẫn nên là để ta làm đi!

Hứa Tiên thương yêu nói:

- Được rồi. Vân đại nhân, Hứa sư gia này xin có lễ, bất quá cảm giác làm quan cũng không có gì khó khăn!

Vân Yên nói:

- Hứa sư gia người là có pháp lực, mới có thể cảm thấy như vậy. Người bình thường làm Huyện lệnh này nào có nhẹ nhàng như vậy. Vừa muốn xu nịnh thượng quan, lại phải chiếu cố tiểu lại, chính là việc hôm nay cũng không phải đơn giản xử trí được như thế. Cha ta năm xưa khi làm Huyện lệnh, đó là cả ngày trầm tư, nhú mày nhăn mặt a!

Hứa Tiên nói:

- Điều này cũng đúng!

Hắn đại khái là không có năng lực xử lý những sự vụ phức tạp này, chỉ có một chút nguyện vọng giản đơn, để sau này dựa vào rất nhiều pháp lực lấy lực phá xảo, đem những nguyện vọng đó đều giải quyết hết mà thôi.

Bất quá trong mắt người bình thường, hắn làm đều là người có thể làm được chuyện, mà không phải dựa vào thần thuật đạo pháp.

Hứa Tiên bỗng nhiên trong lòng khê động:

- Bạch tỷ tỷ của người cũng đã tỉnh lại, người cũng mau mau đứng dậy đi!

Hứa Tiên đi tới một tòa nhà cũ của Phùng phủ, trèo lên cao nhìn ra xa, chỉ thấy đầy thành dân oán như mây đen tiêu tán ra. Hiện lên bầu không khí vui sướng phồn thịnh. Từng tia ánh dương quang xuyên thấu rơi vào trên người hắn, để hắn cảm thấy một trận thoải mái. Đã nhiều ngày hắn tu thành Xá Lợi, lại thêm tinh thần sảng khoái rốt cục đánh tan loại trạng thái sốt ruột mấy ngày trước đây. Để tinh thần khôi phục đến điều kiện tốt nhất. nguồn

Hắn lấy ra Chiếu Tâm Kính, chuẩn bị lại thu nạp linh lực một lần đại quy mô, bất quá việc này còn cần Bạch Tố Trinh phối hợp, hắn quay đầu cười nói:

- Nương tử hiện tại cảm thấy thế nào?

Bạch Tố Trinh đã đứng ở phía sau hắn cách đó không xa:

- Cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, trong Phật môn quả nhiên có rất nhiều diệu lý.

Nàng giơ tay lên, u ảnh quần lấy nàng, thao túng êm dịu như ý hơn rất nhiều.

- Vậy chúng ta lại tu luyện một lần đi. Người đứng là để ta ăn người thật nhiều.

Hứa Tiên trong lòng buồn cười, cách nói này quả thực giống như là sủng vật.

- Không nên nói vậy, mau mau bắt đầu đi!

Bạch Tố Trinh sắc mặt đỏ lên, xoa xoa cái bụng, chưa có chút cảm giác có hài tử nào, nhưng cảm giác đối lại thường thường truyền đến.

Hứa Tiên đã nhắm hai mắt lại, hướng về phía thái dương, phun ra nuốt vào linh lực. Bạch Tố Trinh ở một bên làm hộ pháp, cẩn thận giúp hắn loại bỏ linh lực tràn ra. Cũng không dám giống như lần trước vậy nữa, một phen đem hắn ăn sạch sẽ.

Thái dương từng chút nghiêng về phía tây. Thẳng đến một đạo ánh chiều tà cuối cùng cũng biến mất ở phía chân trời. Hứa Tiên mới vừa mở hai tròng mắt ra, chỉ cảm thấy thần hồn trong suốt, linh lực đại tiến. Thái dương chủ tinh đã đạt được trình độ hồi tinh, cứ như vậy, còn cách ngày độ kiếp cũng sẽ không còn xa xôi.

Lúc này, Hứa Tiên giương mắt vừa nhìn, chỉ thấy ngoài thành một mảnh hắc sắc yên khí hội tụ, cùng Bạch Tổ Trình nhìn nhau:

- Chúng ta đi xem xem!

Hai người chớp mắt đã liền đi tới trước mặt, chỉ thấy một tòa nghĩa trang tọa lạc tại giữa núi, mái nhà sụp xuống, tựa hồ là bị bỏ đi. Nhưng trong đó còn bày mấy cỗ quan tài, trên mặt đất trên mặt đất rơi lả tả tiền giấy. Gió thu thổi qua song cửa đã hỏng, phát sinh âm hưởng ô ô, bầu không khí càng có vài phần kinh khủng.

Chợt một trận cuồng phong gào thét, chỉ nghe chi chi nha nha một trận tiếng động vang lên. Nắp quan tài chậm rãi mở ra, sau đó vô số oan hồn đều nhảy ra ùn ùn như vỡ đập, bay loạn ở trong nghĩa trang.

Bạch Tổ Trình nhẹ nhàng thở dài nói:

- Những oan hồn này chỉ sợ là linh hồn ở đây chết không nhắm mắt, nhưng đã quá hạn lâu lắm, mất đi thần trí, bất quá hình như hơi nhiều.

- Ta đến siêu độ bọn họ đi!

Hứa Tiên gật đầu đang muốn đi ra phía trước.

- Các người là ai?

Chỉ nghe một tiếng chợt quát, hai đầu đại quỷ từ cổng và sân bước vào, dưới chân của chúng là một bà lão thấp bé cầm theo một ngọn đèn lưu ly. Lão bà kia hai mắt trắng dã đúng là người mù, trên mặt đang hiện ra thần sắc kinh sợ.

Đám quỷ giống như bị hấp dẫn, giống như thủy triều hướng về phía ngọn đèn dững mãnh lao đến.

Hứa Tiên nói:

- Các người lại là ai?

Hai đại quỷ nhìn nhau, cười ha ha:

- Chúng ta không phải người, là tới lấy lễ vật của Quỷ vương đại nhân! Nếu đã bị các người nhìn thấy, cũng đến sung làm thọ lễ đi sao!

Giơ lên hai cái cự trảo chớp tới về phía hai người.

Lão bà phát sinh một tiếng thét chói tai:

- Không nên!

Nàng bẩm sinh bị mù hai mắt, nhìn không thấy hình người, nhưng từ nhỏ có một đôi linh mục, chỉ thấy trước cửa nghĩa trang một đoàn kim quang xán lạn cùng một đoàn hắc ảnh nồng đậm. Kim quang kia chói mắt như vậy, phảng phất như tới gần liền có thể đem người hòa tan. Hắc ảnh kia lại thâm thúy như thế, phảng phất có thể đem hết thấy thôn phệ. Hai thứ cùng so sánh, linh quang yếu ớt của hai đại quỷ kia, quả thực chính là đom đóm mà đòi so với nhật nguyệt.

Nhưng đã quá trễ, chỉ thấy kim quang kia chợt hiện lóe lên, hai đại quỷ kia đã bị thiêu đốt hầu như không còn.

Hứa Tiên nói với Bạch Tổ Trình:

- Không nên ăn loạn linh tinh, vừa rồi còn không có cho người ăn no sao?

Đối với kiểu trêu đùa ý vị thâm trường này của hắn, Bạch Tổ Trình gất giọng:

- Quan nhân, người lại nói như vậy nữa, ta sẽ tức giận đấy!

Hứa Tiên nói:

- Vậy tốt a, để ta kiến thức xem chút, nương tử nhà ta sẽ tức giận thế nào?

Lông mày Bạch Tố Trinh chậm rãi nhếch lên, khóe miệng lại cong xuống phía dưới, bỗng nhiên nhụt chí nói:

- Người nhanh độ hóa những oan hồn này đi sao!

Hứa Tiên cười liền hai tay tạo thành chữ thập, niệm tụng kinh văn, kim sắc Phạn văn từ trong miệng hân bay ra, rơi vào trên người Quỷ Hồn, Quỷ Hồn kia đã dần dần khôi phục thần trí, đều hướng về phía Hứa Tiên nói lời cảm tạ.

Đợi cho đem đám quỷ kia độ hóa xong, Hứa Tiên mới đưa ánh mắt đặt ở trên người lão bà bị mù hai mắt kia, lão bà quỳ xuống đất cầu xin tha thứ nói:

- Hai vị thượng tiên tha mạng, hai vị thượng tiên tha mạng!

Hứa Tiên nói:

- Ta thấy ngươi cũng là người, sao lại cùng quỷ loại hỗn tạp cùng một chỗ?

Lão bà nói:

- Ta là bị ép buộc, lão bà tử ta chỉ là phụ trách dẫn đường oan hồn đăng cấp thấp như vậy, cũng chưa từng làm qua chuyện ác gì.

- Phải không? Ta thấy ngươi chính là Quỷ vương đi sao!

Trong đôi mắt của Hứa Tiên ngưng tụ hai điểm kim quang, như là mũi tên nhọn đâm thủng ngực trang của lão bà này.

Lão bà thân hình run lên, nâng lên cung đăng hướng về phía Hứa Tiên ném đi, một trận hắc phong từ huyết Thiên Linh Cái của nàng thoát ra, hướng phía đông mà bay đi.

1069. Chương 1464: Tri Phủ.

Chương 1464: Tri Phủ.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Quay đầu lại nhìn một cái, cung đăng đã toát ra một đoàn bích hỏa lan đến, đem hai người Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh nuốt hết. Mặc dù mất đi đèn dẫn hồn này có chút đáng tiếc, nhưng cuối cùng cũng chạy thoát được tính mệnh.

Đang lúc đắc ý, bên tai lại truyền đến một tiếng quát lớn:

- Trở lại đây thôi!

Nàng chỉ cảm thấy thanh âm này uy nghiêm như thần để người không thể chống cự, không tự chủ được khom người, lại trở về trước mặt Hứa Tiên, không khỏi đại kinh thất sắc.

- Hứa Tiên, những oan hồn này đều là thọ lễ cho Quỷ Đế đại nhân! Người đã đắc tội Cửu Tử Quỷ Mẫu, Quỷ Đế nhân ngày sinh sắp tới, mới không để ý tới người. Chẳng lẽ còn muốn đắc tội một vị Quỷ vương sao? Người nếu ngoan ngoan thả ta trở về, ta sẽ giúp người ở trước mặt Quỷ Đế nói tốt một phen, miễn phát sinh thị phi, bằng không...

Hứa Tiên cười nhạt cắt đứt:

- Đắc tội? Nàng không chết là bởi vì cùng nàng giao thủ không phải là ta. Ta đem người giết người diệt khẩu, lúc đó chẳng phải sẽ tránh khỏi phát sinh thị phi!

Một câu nói nói đến lão bà không dám cựa mạnh nữa, quỳ trên mặt đất liên tục xin tha.

Bạch Tố Trinh Bạch Tố Trinh nhìn mà không đành lòng nói:

- Quan nhân, làm người phải có lòng khoan dung, tha được thì tha cho người ta đi!

Hứa Tiên biết nàng nhân từ nương tay, nói rằng:

- Chuyện Cửu Tử Quỷ Mẫu kia đem trẻ sơ sinh luyện thành quỷ thai, lão quỷ bà này nói vậy cũng là một đường cung hàng.

Hứa Tiên còn chưa nói xong, Bạch Tố Trinh đã giơ tay lên đem lão bà kia đánh bay đi:

- Quan nhân, chúng ta đi thôi!

Hứa Tiên đổ mồ hôi một phen, hiện tại trẻ sơ sinh gì đó đối với nàng mà nói là một đề tài miễn cảm. Khom lưng nhặt lên ngon cung đăng lưu ly kia:

- Đền này thật đúng là không tệ!

Tiện tay chém ra một mảnh kim sắc hỏa diễm, đem lão quỷ bà kia hủy thi diệt tích, hấn mặc dù không sợ Quỷ Đế gì đó, nhưng hiện tại vẫn là bớt trêu chọc chút địch thủ là tốt hơn cả.

Sáng sớm ngày thứ hai, mở nha môn, thẳng đường, Vân sư gia đã biến thành Vân lão gia, dùng một chút Huyền Hóa Chi Thuật, giả dạng Hứa Tiên ngồi trên công đường. Nàng vuốt kinh đường mộc, nhìn một đám nha dịch, tiểu lại quỳ dưới công đường, cực kỳ mới mẻ, dù thế nào cũng không ngờ sẽ có một ngày làm được như vậy.

Hứa Tiên ẩn tàng thân hình, đứng ở bên cạnh nàng, cười nói:

- Vân lão gia cảm giác thế nào?

Vân Yên cười sáng sủa:

- Tốt!

Trần Luân bẩm báo một ít công việc ngày hôm qua, Vân Yên nhất nhất hỏi ý, ngược lại cũng rất có trật tự, lại giám sát tình huống tình huống sửa trị sơn tặc, thậm chí rất nhiều tiền bạc phát ra đâu, cũng đều không có sai lầm gì.

Sau đó lại tới mấy người kêu oan, có địa phương thôn trấn cách huyện thành khá xa, gần đây mới đạt được tin tức tới cáo trạng, cũng có người tới tố cáo Phùng phủ. Vân Yên lại dùng tiền của Phùng Chi Hồng làm bồi thường. Còn lại là tố cáo người trong thôn, Vân Yên liền cho bộ khoái đến trong thôn đem nghi phạm truyền đến.

Lúc này, đi đến một thanh niên quần áo tả tơi, miệng kêu oan nói:

- Phùng Chi Hồng cấu tặc kia, để người nhà chiếm đoạt ruộng đồng của nhà ta, thỉnh đại nhân làm chủ cho tiểu nhân.

Vân Yên đang muốn nói chuyện, lại nghe Hứa Tiên ở bên tai của nàng nói:

- Đây là du côn vô lại, đến lừa bịp kiếm tiền tài.

Vân Yên thì dùng thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng đáp:

- Ta nhìn ra được.

Lại vỗ mạnh kinh đường mộc:

- Người nói ruộng đồng của nhà người bị chiếm đoạt, là khu ruộng đồng nào?

Hứa Tiên nhìn nàng ăn mặc quan phục, dáng dấp nghiêm trang, bỗng nhiên cảm thấy thập phần thú vị. Duỗi đầu một cái đem lỗ tai trắng nõn tinh tế của nàng ngậm vào trong miệng.

Thanh niên này chính là hạng vô lại, du thủ du thực trong thôn, nghe nói sự tình trong An Long huyện, thấy Hứa Tiên cũng không tí mĩ tra hỏi cỡ nào, lại có rất nhiều tiền bạc, ruộng đồng được phân xuống. Lúc

này mới bí quá hoá liều, đến lừa gạt một chút tiền bạc tiêu pha, nào nghĩ đến Hứa Tiên là tâm ý thông nhân, mới không phí quá nhiều miệng lưỡi.

Bị Vân Yên chất vấn vài câu, nhất thời đáp không được, Vân Yên liền vội vã ném xuống lệnh kỳ, lệnh cho nha dịch đánh hấn hai mươi đại bản.

Sắc mặt Vân Yên đỏ lên, dùng thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng nói:

- Phu quân, mau dừng tay!

Cũng may huyện nha cổ đại thiết kế có thể là vì giữ gìn sự thần bí và uy nghiêm của quan liêu. Chỗ ngồi trên công đường rất cao, từ trên đi xuống nhìn lại là một mảnh sáng sủa, ngược lại mà nhìn thì là một mảnh âm u. Ngược lại không ai phát hiện ra biến hóa nho nhỏ này của nàng.

Hứa Tiên mơ hồ không rõ nói:

- Ta không có dừng tay a!

Biết lỗi tai của nàng mắc cảm, càng trở nên dưng tâm hôn liêm.

Vân Yên ở trước mắt bao nhiêu người, bị hấn khinh bạc như vậy, càng trở nên xấu hổ mắc cảm, hơi thở cũng không còn thông thuận, lại chỉ có thể điều hòa hô hấp, tiếp tục xử lý công vụ, hướng về phía sau tựa lên ghế thái sư.

Nhưng thân hình nàng như vậy hầu hết bị chiếc bàn trước mắt che đậy, lại càng thêm dung túng Hứa Tiên, một đôi tay cũng không chịu để không, hấn nắm chặt lấy bộ ngực sữa của nàng, vuốt ve thưởng thức bừa bãi một phen. Mặc dù cách mấy tầng y vật, nhưng nhũ phong đầy đà này biến ảo hình dạng vẫn như trước có vẻ kinh tâm động phách.

Vân Yên vội vã nắm lấy tay của Hứa Tiên, không cho hấn tùy ý hành động, lại bị hấn tìm được hai điểm gồ lên, dùng ngón cái và ngón trỏ dưng tâm nhẹ nhàng vuốt ve. Vân Yên chỉ có cắn chặt răng, mới miễn cho phát ra âm thanh kỳ dị. Chỉ có khi nào bất đắc dĩ mới mở miệng xử án. Người dưới công đường lại chỉ cảm thấy Hứa Tiên càng phát ra tiếng chữ như vàng, càng nghĩ đến quan uy khó lường.

Lúc này, thừa bỗng nhiên báo lại nói:

- Tri phủ đại nhân đến, chờ người đi dịch quán nghênh tiếp!

Vân Yên như được đại xá:

- Bản quan lập tức qua đó!

Hứa Tiên cho Vân Yên một ánh mắt biểu thị “thả cho người một con ngựa”. Hấn vốn cũng dự định có chừng mực, vừa phải thôi. Trêu đùa một chút có ích cho thể xác và tinh thần. Nếu là quá mức, chỉ sợ tổn thương lòng tự trọng của giai nhân. Lại nói Vân Yên hiện tại đúng là đang giả bộ nói chuyện, hấn cũng không muốn truyền ra tin đồn Hứa Tiên ở trên công đường phát sinh thanh âm kỳ quái.

Vân Yên vội vàng trở lại hậu đường, hơi chỉnh lý quần áo, buồn bực nói:

- Hận chết người, còn nói phu quân người là hảo tâm, để ta qua đó làm quan, thì ra là vì mượn cơ hội khi dễ ta!

- Vân sư gia chính là có biến thành Vân lão gia, cũng phải bị Hứa sư gia ta khi dễ.

Hứa Tiên chợt đề sát vào nàng nói:

- Yên nhi động tình hay không?

Vân Yên oán giận liếc mắt nhìn Hứa Tiên một cái, hối tiếc xót xa nói:

- Đáng thương ta hồng nhan bạc mệnh, cuộc đời này sợ là khó thoát khỏi độc thủ. truyện copy từ

Hứa Tiên cười ha ha, mặc quan phục leo lên cổ kiệu, ở trong vòng vây của một đám nha dịch tiểu lại đi đến trạm dịch.

Bên cạnh trạm dịch đứng đầy nha dịch hộ vệ, một người trang phục sư gia, kiêu căng nói:

- Mời Hứa đại nhân đi vào!

1070. Chương 1465: Tri Phủ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1465: Tri Phủ. (2)

Hứa Tiên đi vào, hộ vệ bày bố hai bên, một lão giả béo trắn mặc quan phục Tri Phủ, ngồi ở chính giữa. Lão giả kia khoảng năm sáu mươi tuổi, trong tay cầm hai quả cầu bằng ngọc, vận chuyển liên tục, khe liếc mắt nhìn Hứa Tiên lại giả đồ như không thấy.

Hứa Tiên nhìn phía sâu trong đôi mắt của Điều Tri Phủ này, biết hắn cùng Phùng Chi Hồng quan hệ mật thiết, quanh năm từ trong tay của Phùng Chi Hồng kiếm được chỗ tốt. Lần này vừa nhận được thư tín, đã lập tức rời nhà chạy tới. Chỉ bắt quả sơn đạo gỗ ghề khó đi, mới tốn hao thời gian mấy ngày. Hạng người cầu kết với nhau làm việc xấu như vậy, còn có cái gì để nói, không khỏi lắc đầu, xoay người liền đi.

Điều Tri Phủ đứng dậy một cái:

- Đứng lại cho ta, Phùng Chi Hồng hiện tại đang ở đâu?

Hộ vệ hai bên ngăn cản lối đi của Hứa Tiên.

Hứa Tiên xoay người lại nói:

- Đại nhân tự mình đến trước cửa huyện nha nhìn một cái liền biết được. Bản huyện còn có chút chuyện, thứ lỗi không thể tiếp đãi!

Nói rồi trực tiếp hướng ra phía bên ngoài đi đến, hộ vệ bị vẻ uy nghiêm của hắn chấn nhiếp, ai cũng đều không dám ngăn cản.

Điều Tri Phủ vốn muốn cho Hứa Tiên một phen ra oai phủ đầu, không nghĩ tới Hứa Tiên uy phong so với hắn còn lớn hơn, càng hết thấy không đem hắn đặt ở trong mắt. Tức giận đến thân thể phì nhục một trận run rẩy. Thực muốn hạ lệnh cho hộ vệ đem Hứa Tiên bắt lại, nhưng hơn mười bộ khoái trông ngoài cửa, không dám tùy ý hành sự. Trong lòng kỳ quái, An Long huyện này từ khi nào có nhiều bộ khoái như thế.

Đoàn người đi tới trước cửa huyện nha, hai huynh đệ Phùng gia còn đang bị trói ở chỗ này thì chúng, vừa nhìn thấy Điều Tri Phủ, đã hét lớn:

- Đại nhân cứu ta, đại nhân cứu ta!

Điều Tri Phủ mệnh lệnh nói:

- Mau đem bọn họ thả ra.

Nhưng mấy bộ khoái canh giữ bọn họ lập tức rút đao, huyện nha bộ khoái khác cũng đều đặt tay ở trên chuôi đao. Bọn họ hầu hết đều là xuất thân sơn tặc, không sợ uy nghiêm của quan phủ. Hôm nay được Hứa Tiên đặc xá, chỉ nghe mệnh lệnh của một mình hắn, nhìn chằm chằm vào mấy hộ vệ kia.

Trần Luân cấp bách dùng dùng chạy ra khỏi cửa:

- Tri phủ đại nhân, đại nhân nhà ta mời ngài đi vào!

Trong lòng lo sợ bất an, Hứa Tiên tuy rằng anh vũ, những Huyện lệnh so với Tri Phủ chung quy vẫn kém hơn một cấp, kiểm tra đánh giá thăng chức đều phải thuộc về hắn quản lý. Hắn trở lại phủ thành, muốn tìm cơ định tội Hứa Tiên, thực sự là quá dễ dàng. Chức Huyện lệnh này của Hứa Tiên sợ là không làm lâu dài được. Chính mình còn phải tìm đường mưu sinh khác nữa mới được.

Điêu Tri Phủ đi vào huyện nha, đã thấy Hứa Tiên đang ngồi ở trên công đường cao cao, không khỏi quát lớn:

- Hứa Tiên, người thật lớn mật, bọn họ đều cũng có công danh trong người, người dám dụng hình!

Hứa Tiên nói:

- Huynh đệ Phùng gia, ở nơi này làm hại nhiều năm. Càng phát điên mất trí, mưu hại ba huyện lệnh, hôm nay sự thực rõ ràng, án kiện minh bạch, bọn họ đều đã cung khai, ký tên đồng ý.

Điêu Tri Phủ nói:

- Người đây là dụng hình bức cung, vu oan giá hoạ! Đại án như thế, nên do bản phủ mang về phủ nha thẩm tra xử lý, bản phủ lập tức phải lên đường.

Đôi mắt Hứa Tiên lóe ra, hạ quyết tâm:

- Mời đại nhân dừng chân, đến hậu đường nói chuyện một chút.

- Được, ta lại muốn nghe xem người nói thế nào?

Điêu Tri Phủ cho rằng Hứa Tiên chịu thua, lại nghĩ rằng hắn không dám làm gì mình, liền tùy theo đi tới hậu đường. Gương mặt đã thấy một tuyệt sắc nữ tử đang đứng ở đó, trong khoảng thời gian ngắn để hắn cũng có chút hoa mắt, mê hồn.

Hứa Tiên giơ tay lên ở phía sau gáy Điêu Tri Phủ nhẹ nhàng vỗ một cái, Điêu Tri Phủ cả người chấn động, quay đầu thất kinh hỏi:

- Người... Người muốn làm cái gì?

- Muốn cho người làm quan tốt!

Thanh âm của Hứa Tiên phiêu miểu mà sâu sắc, thẳng như khắc vào tâm khảm của Điêu Tri Phủ. Điêu Tri Phủ tâm thần hoảng hốt một trận, chỉ cảm thấy những chuyện đã qua đều là sai lầm.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Thời gian của người đã không còn nhiều lắm, không nên lại muốn tiền tài mỹ sắc, hảo hảo tích chút công đức cho bản thân đi sao, miễn cho sau này đến trong địa ngục chịu khổ!

Điêu Tri Phủ nói:

- Hứa... Hứa đại nhân nói đúng, Điêu mỗ thụ giáo!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hứa Tiên và Điêu Tri Phủ vẻ mặt ôn hoà đi ra khỏi hậu đường.

Huynh đệ Phùng gia càng vạn phần kinh ngạc, lớn tiếng kêu lên:

- Đại nhân! Đại nhân!

Nhưng Điêu Tri Phủ nhìn bọn hắn một cái, hai gương mặt nguyên bản thân thiết hiền lành, bỗng nhiên để hắn cảm thấy chán ghét đến tận xương tủy, vẻ mặt nghiêm túc mệnh lệnh nói:

- Mang bọn chúng đi!

Đám bộ khoái nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên mỉm cười phát tay, để cho bọn họ thả người.

Phùng Huyện thừa đại hỉ, Phùng Chi Hồng lại là vẻ mặt kinh sợ, hắn cảm giác được thần tình Điêu Tri Phủ kịch liệt biến hóa, bỗng nhiên cảm thấy dữ nhiều lành ít, nhìn Hứa Tiên đang mỉm cười một cái, trong lòng lại nhớ tới lời nói của Trương Đức An, Hứa Tiên này quả nhiên là biết yêu thuật.

Còn có mấy tử tù bị Hứa Tiên phán trăm hình đều áp lên xe chở tù do Điêu Tri Phủ mang đi. Hứa Tiên thân là một Huyện lệnh, không có tư cách giết phạm nhân. Hắn yên lặng cảm ứng đoàn xe dần dần đi xa trong lòng lại không chút nào lo lắng.

Mới vừa rồi ở trong hậu đường, hắn đem một điểm minh lam sắc thủy hồn đánh vào trong hồn phách của Điêu Tri Phủ. Dựa vào tinh thần suy yếu của hắn, căn bản không thể chống đối linh vật tiên gia này xâm

lần. Thủy hồn vừa mới tiến vào, đã nhanh chóng tràn ngập ra. Tất cả lời nói và việc làm của Điều Tri Phủ đều muốn nằm trong sự khống chế của hắn. Nhưng hắn không phải lúc nào cũng phân tâm được, nên đơn giản hạ đạt mệnh lệnh, để hắn làm quan tốt.

Kỳ thực không đến vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn dùng đến một chiêu này để đối phó một phạm nhân. Đây coi như là dùng xiềng xích vô hình triệt để nô dịch một người. Mà nô lệ cả đời này ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng đều không sinh ra được. Loại cảm giác này thậm chí so với giết người còn muốn tàn ác hơn.

Hắn từng suy nghĩ qua các biện pháp khác, tỷ như dùng Đại Lôi Âm Thuật thuyết phục, nhưng Đại Lôi Âm Thuật hiệu quả không duy trì liên tục thời gian dài được. Đợi đến khi Điều Tri Phủ phản ứng trở lại, sợ rằng sẽ lập tức muốn đối phó hắn. Còn muốn đem hắn giết đi, lại dựa vào độc tâm của hắn đến xem, Điều Tri Phủ Điều Tri Phủ này cũng là làm nhiều việc ác, giết cũng không sai.

Nhưng không nói đến như vậy có thể bị người hoài nghi hay không, triều đình lại phái tới một Tri Phủ khác, cũng không nhất định so với Điều Tri Phủ tốt hơn bao nhiêu. Lẽ nào hắn còn có thể lại giết một người nữa sao? Mà một Tri Phủ nếu có thể thật sự cải tà quy chính mà nói, không biết có thể tạo phúc cho bao nhiêu lê dân bá tánh.

Do đó Hứa Tiên càng nghĩ, cuối cùng vẫn là dùng một chiêu này. Cứ như vậy để người lãnh đạo trực tiếp biến thành “Người một nhà”, hành sự cũng tự tại hơn một ít.

1071. Chương 1465: Tri Phủ. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1465: Tri Phủ. (2)

Hứa Tiên đi vào, hộ vệ bày bố hai bên, một lão giả béo trắn mặc quan phục Tri Phủ, ngồi ở chính giữa. Lão giả kia khoảng năm sáu mươi tuổi, trong tay cầm hai quả cầu bằng ngọc, vận chuyển liên tục, khe liếc mắt nhìn Hứa Tiên lại giả đồ như không thấy.

Hứa Tiên nhìn phía sâu trong đôi mắt của Điều Tri Phủ này, biết hắn cùng Phùng Chi Hồng quan hệ mật thiết, quanh năm từ trong tay của Phùng Chi Hồng kiếm được chỗ tốt. Lần này vừa nhận được thư tín, đã lập tức rời nhà chạy tới. Chỉ bất quá sơn đạo gồ ghề khó đi, mới tốn hao thời gian mấy ngày. Hạng người cấu kết với nhau làm việc xấu như vậy, còn có cái gì để nói, không khỏi lắc đầu, xoay người liền đi.

Điều Tri Phủ đứng dậy một cái:

- Đứng lại cho ta, Phùng Chi Hồng hiện tại đang ở đâu?

Hộ vệ hai bên ngăn cản lối đi của Hứa Tiên.

Hứa Tiên xoay người lại nói:

- Đại nhân tự mình đến trước cửa huyện nha nhìn một cái liền biết được. Bản huyện còn có chút chuyện, thứ lỗi không thể tiếp đãi!

Nói rồi trực tiếp hướng ra phía bên ngoài đi đến, hộ vệ bị vẻ uy nghiêm của hắn chấn nhiếp, ai cũng đều không dám ngăn cản.

Điều Tri Phủ vốn muốn cho Hứa Tiên một phen ra oai phủ đầu, không nghĩ tới Hứa Tiên uy phong so với hắn còn lớn hơn, càng hết thấy không đem hắn đặt ở trong mắt. Tức giận đến thân thể phì nhục một trận run rẩy. Thực muốn hạ lệnh cho hộ vệ đem Hứa Tiên bắt lại, nhưng hơn mười bộ khoái trông ngoài cửa, không dám tùy ý hành sự. Trong lòng kỳ quái, An Long huyện này từ khi nào có nhiều bộ khoái như thế.

Đoàn người đi tới trước cửa huyện nha, hai huynh đệ Phùng gia còn đang bị trói ở chỗ này thì chúng, vừa nhìn thấy Điều Tri Phủ, đã hét lớn:

- Đại nhân cứu ta, đại nhân cứu ta!

Điều Tri Phủ mệnh lệnh nói:

- Mau đem bọn họ thả ra.

Nhưng mấy bộ khoái canh giữ bọn họ lập tức rút đao, huyện nha bộ khoái khác cũng đều đặt tay ở trên chuôi đao. Bọn họ hầu hết đều là xuất thân sơn tặc, không sợ uy nghiêm của quan phủ. Hôm nay được Hứa Tiên đặc xá, chỉ nghe mệnh lệnh của một mình hắn, nhìn chăm chăm vào mấy hộ vệ kia.

Trần Luân cấp bách dùng tay chạy ra khỏi cửa:

- Tri phủ đại nhân, đại nhân nhà ta mời ngài đi vào!

Trong lòng lo sợ bất an, Hứa Tiên tuy rằng anh vũ, những Huyện lệnh so với Tri Phủ chung quy vẫn kém hơn một cấp, kiểm tra đánh giá thăng chức đều phải thuộc về hắn quản lý. Hắn trở lại phủ thành, muốn tìm cơ định tội Hứa Tiên, thực sự là quá dễ dàng. Chức Huyện lệnh này của Hứa Tiên sợ là không làm lâu dài được. Chính mình còn phải tìm đường mưu sinh khác nữa mới được.

Điều Tri Phủ đi vào huyện nha, đã thấy Hứa Tiên đang ngồi ở trên công đường cao cao, không khỏi quát lớn:

- Hứa Tiên, ngươi thật lớn mật, bọn họ đều cũng có công danh trong người, ngươi dám dụng hình!

Hứa Tiên nói:

- Huynh đệ Phùng gia, ở nơi này làm hại nhiều năm. Càng phát điên mất trí, mưu hại ba huyện lệnh, hôm nay sự thực rõ ràng, án kiện minh bạch, bọn họ đều đã cung khai, ký tên đồng ý.

Điều Tri Phủ nói:

- Ngươi đây là dụng hình bức cung, vu oan giá họa! Đại án như thế, nên do bản phủ mang về phủ nha thẩm tra xử lý, bản phủ lập tức phải lên đường.

Đôi mắt Hứa Tiên lóe ra, hạ quyết tâm:

- Mời đại nhân dừng chân, đến hậu đường nói chuyện một chút.

- Được, ta lại muốn nghe xem ngươi nói thế nào?

Điều Tri Phủ cho rằng Hứa Tiên chịu thua, lại nghĩ rằng hắn không dám làm gì mình, liền tùy theo đi tới hậu đường. Giương mắt đã thấy một tuyệt sắc nữ tử đang đứng ở đó, trong khoảng thời gian ngắn để hắn cũng có chút hoa mắt, mê hồn.

Hứa Tiên giơ tay lên ở phía sau gáy Điều Tri Phủ nhẹ nhàng vỗ một cái, Điều Tri Phủ cả người chấn động, quay đầu thất kinh hỏi:

- Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?

- Muốn cho ngươi làm quan tốt!

Thanh âm của Hứa Tiên phiêu miểu mà sâu sắc, thẳng như khắc vào tâm khảm của Điều Tri Phủ. Điều Tri Phủ tâm thần hoảng hốt một trận, chỉ cảm thấy những chuyện đã qua đều là sai lầm.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Thời gian của ngươi đã không còn nhiều lắm, không nên lại muốn tiền tài mỹ sắc, hảo hảo tích chút công đức cho bản thân đi sao, miễn cho sau này đến trong địa ngục chịu khổ! nguồn

Điều Tri Phủ nói:

- Hứa... Hứa đại nhân nói đúng, Điều tử thụ giáo!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hứa Tiên và Điều Tri Phủ vẻ mặt ôn hoà đi ra khỏi hậu đường.

Huynh đệ Phùng gia càng vạn phần kinh ngạc, lớn tiếng kêu lên:

- Đại nhân! Đại nhân!

Nhưng Điều Tri Phủ nhìn bọn hắn một cái, hai gương mặt nguyên bản thân thiết hiền lành, bỗng nhiên để hắn cảm thấy chán ghét đến tận xương tủy, vẻ mặt nghiêm túc mệnh lệnh nói:

- Mang bọn chúng đi!

Đám bộ khoái nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên mỉm cười phát tay, để cho bọn họ thả người.

Phùng Huyện thừa đại hỉ, Phùng Chi Hồng lại là vẻ mặt kinh sợ, hắn cảm giác được thần tình Điều Tri Phủ kịch liệt biến hóa, bỗng nhiên cảm thấy dữ nhiều lành ít, nhìn Hứa Tiên đang mỉm cười một cái, trong lòng lại nhớ tới lời nói của Trương Đức An, Hứa Tiên này quả nhiên là biết yêu thuật.

Còn có mấy tử tù bị Hứa Tiên phán trăm hình đều áp lên xe chở tù do Điều Tri Phủ mang đi. Hứa Tiên thân là một Huyện lệnh, không có tư cách giết phạm nhân. Hắn yên lặng cảm ứng đoàn xe dần dần đi xa trong lòng lại không chút nào lo lắng.

Mới vừa rồi ở trong hậu đường, hắn đem một điểm minh lam sắc thủy hồn đánh vào trong hồn phách của Điều Tri Phủ. Dựa vào tinh thần suy yếu của hắn, căn bản không thể chống đối linh vật tiên gia này xâm lấn. Thủy hồn vừa mới tiến vào, đã nhanh chóng tràn ngập ra. Tất cả lời nói và việc làm của Điều Tri Phủ đều muốn nằm trong sự khống chế của hắn. Nhưng hắn không phải lúc nào cũng phân tâm được, nên đơn giản hạ đạt mệnh lệnh, để hắn làm quan tốt.

Kỳ thực không đến vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn dùng đến một chiêu này để đối phó một phạm nhân. Đây coi như là dùng xiềng xích vô hình triệt để nô dịch một người. Mà nô lệ cả đời này ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng đều không sinh ra được. Loại cảm giác này thậm chí so với giết người còn muốn tàn ác hơn.

Hắn từng suy nghĩ qua các biện pháp khác, tỷ như dùng Đại Lôi Âm Thuật thuyết phục, nhưng Đại Lôi Âm Thuật hiệu quả không duy trì liên tục thời gian dài được. Đợi đến khi Điều Tri Phủ phản ứng trở lại, sợ rằng sẽ lập tức muốn đối phó hắn. Còn muốn đem hắn giết đi, lại dựa vào độc tâm của hắn đến xem, Điều Tri Phủ Điều Tri Phủ này cũng là làm nhiều việc ác, giết cũng không sai.

Nhưng không nói đến như vậy có thể bị người hoài nghi hay không, triều đình lại phái tới một Tri Phủ khác, cũng không nhất định so với Điều Tri Phủ tốt hơn bao nhiêu. Lẽ nào hắn còn có thể lại giết một người nữa sao? Mà một Tri Phủ nếu có thể thật sự cải tà quy chính mà nói, không biết có thể tạo phúc cho bao nhiêu lê dân bá tánh.

Do đó Hứa Tiên càng nghĩ, cuối cùng vẫn là dùng một chiêu này. Cứ như vậy để người lãnh đạo trực tiếp biến thành “Người một nhà”, hành sự cũng tự tại hơn một ít.

1072. Chương 1466: Xà Mấu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1466: Xà Mấu

Bất quá khi vừa mới dùng một chiêu này, cũng gặp phải phiền toái nho nhỏ. Điều Tri Phủ thân là quan lại triều đình, tự có một tầng khí số gia thân, dùng để không bị yêu tà thuật xâm hại, tiểu quỷ tầm thường căn bản là không tới gần người được. Bình thường một Tri Phủ địa phương hẻo lánh, dưới tay liền nắm giữ mười vạn dân, thần minh tầm thường tín chúng cũng không có nhiều như vậy.

Hứa Tiên thân là Huyện lệnh, hiện tại cũng có một chút khí số gia thân. Bất quá với hắn mà nói, vốn là có cũng như không mà thôi. Hôm nay đúng là đã phát ra công dụng, thủy hồn của hắn ngay từ đầu cũng

đã bị một ít trở ngại, dĩ nhiên không xuyên thấu được một tầng lá chắn kia. Nếu là cưỡng ép dùng linh lực phá vỡ, chỉ sợ thuận tiện liền oanh sát Điều Tri Phủ. Cuối cùng vẫn là Hứa Tiên dùng khí số của bản thân trung hòa khí số của Điều Tri Phủ mới đưa thủy hồn thành công rót vào được.

Đây cũng là bởi vì sau khi Thái Âm chân nhân độ kiếp, cả vương triều Đại Hạ long khí tán loạn. Mà Điều Tri Phủ lại tham lam nghiêm khắc, không được lòng dân. Hứa Tiên thì trừng trị ác bá, đại phát vàng bạc, được đông đảo bách tính đưa hần tôn thờ, càng vượt qua một Tri Phủ, không thể không khiến người ta cảm thán, chuyện tại người làm.

Điều Tri Phủ trở lại trong phủ, lập tức đem huynh đệ Phùng gia ném vào đại lao, cũng viết xong tấu chương, vì Hứa Tiên thỉnh cầu. Làm xong việc này, bỗng nhiên nhớ tới chính mình cùng huynh đệ Phùng gia đi lại thân mật, nếu là bị cản ngược lại một cái bị cản ngược lại một cái, chẳng phải là không xong rồi sao. Trong lòng do dự một trận, liền định ra kế tuyệt hậu, để huynh đệ Phùng gia cũng không bám được lên mình nữa.

Hắn mặc dù vì nhìn thấy thảm trạng của huynh đệ Phùng gia, bỗng nhiên hạ quyết tâm làm quan tốt, nhưng quan tốt cũng muốn bảo mạng phải không. Đối phó người xấu tự nhiên không cần nương tay, làm tốt những dự định này, liền trở lại hậu trạch, tìm tiểu thiếp mới thu tầm hoan tác nhạc.

Lúc này Hứa Tiên đang đả tọa, cảm ứng được loại tâm tư này của hắn, không khỏi có chút ngạc nhiên, xem ra thủy hồn ngược lại cũng sẽ không cải biến tâm tính của một người.

Hứa Tiên tạm đem việc này buông bỏ, cảm thấy mục đích của bản thân đã đạt được, sẽ không cần phải lại dùng thủy hồn thao túng Điều Tri Phủ. Chính mình cũng không muốn để hắn biến thành Thánh Nhân, chỉ cần hắn có thể thủ vững quốc gia đại sự, tiểu tiết liền tùy ý hắn đi sao! Hơn nữa không có phần cáo già này, sợ rằng còn làm không được quan tốt, sau đó cũng không thêm để ý tới Điều Tri Phủ nữa.

Bất quá sau đó, Điều Tri Phủ chuyên cần chính vụ, quan tâm dân sự, tuyệt không ăn hối lộ, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm quan đem địa phương thống trị ngay ngắn rõ ràng. Lúc sắp chết, đem toàn gia triệu đến trước giường, dặn dò hậu nhân hảo hảo làm quan, hắn nửa cuộc đời mông muội, trải qua Hứa Tiên một phen nhắc nhở mới tỉnh ngộ được. Hôm nay tuy rằng người đã sắp chết, lại cảm thấy thoải mái. Sau khi hợp thành bách tính bách tính vì hắn đưa ma, đúng là lưu lại một đoạn thanh danh, nhưng những điều này đều là nói sau.

Hứa Tiên đi ra khỏi cửa phòng, dựa vào lan can trông về phía xa, nhìn quần sơn xa vô tận. Hắn thân không ở huyện nha, mà ở trong đại trạch Phùng phủ, càng chuẩn xác mà nói, hắn là sơn trang. Đại trạch này dựa vào núi mà kiến lập, trước đó ở trên sườn núi, có thể quan sát An Long huyện thành. Hậu trạch thì ở trên đỉnh núi, có thể nhìn được quần sơn phía xa.

Vừa lúc tọa lạc ở trên địa mạch linh chi, lộ vẻ đã mời phong thủy sư thăm dò qua, long bàn hổ cứ, càng có một phen khí thế. Chính là nhà ở trước đây kiêu thế than phiền quá nhỏ, hắn đã không chút khách khí đổi một căn phòng lớn.

May mà năm xưa hắn đã hạ lệnh, trong phủ một đồ đồng dụng cụ gia đình cũng không có bị động đến. Trên tường tranh chữ đồ cổ cũng đều còn đó. Xem ra Phùng Chi Hồng đã chuẩn bị đem trạch này dùng để dưỡng già, tốn không ít công phu. Nếu luận bố trí lịch sự tao nhã, ngược lại ở nơi vắng vẻ trên Cừu vương phủ, tiểu Thanh bọn họ nếu là đến đây, sẽ có thể dễ dàng ở lại. Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng chung quy vẫn không có hạ quyết tâm để các nàng đến đây, liền trở về phòng cùng Bạch Tố Trinh thương lượng.

Lúc này, có hai người đang bò qua mặt đồng của đỉnh núi, trong đó một nam một nữ, nam chính là quần gia Phùng phủ.

Nàng kia tuổi còn trẻ, đầu đội thất thải vũ quan. Trên người hiển lộ rất nhiều ngân sức. Quần áo rất là bại lộ, trang phục không giống nữ tử vùng Trung Nguyên. Giữa chân lại hàm chứa dáng tươi cười diễm dúa lẳng lơ, trên da thịt lỏa lồ vẽ đầy đồ đẳng xà hình. Trong lúc hành tẩu, một đôi chuông bạc đeo ở mắt cá chân phát ra tiếng rung động đinh đang, quấy nhiễu người ta tâm thần không yên. Nhìn kỹ lại, chân đeo vòng chuông bích lục, đúng là một đôi tiểu xà nhỏ như ngón tay.

Quần gia không dám đưa mắt nhìn thêm một cái, cung kính nói:

- Xà mẫu, đã đến rồi!

Xà mẫu cười nói:

- Dọc đường đi qua trại kia, người cũng đã nghe được tin đồn, Phùng Chi Hồng hiện tại sợ là đã chết rồi!
- Trong thời gian ngắn như vậy, Phùng phủ tuyệt không bị phá, nhất định là những điều dân kia nói lung tung, mời ngài nhất định giết chết Hứa Tiên kia.

Quản gia về mặt muốn tin lại không dám tin tưởng.

Xà mẫu:

- Nghe nói Hứa Tiên kia là Hạ triều đệ nhất tài tử của các người, ta đúng là muốn kiến thức một chút, bắt quá hần thân là Huyện lệnh. Ngược lại cũng có chút phiền phức!
- Nương nương tiên pháp thần kỳ, há lại sợ một phạm nhân nho nhỏ như hần!

Quản gia đã từng thấy qua trên người xà mẫu rất nhiều loại lực lượng không thể tưởng tượng, phạm nhân tuyệt đối không thể chống đối.

Xà mẫu khinh thường nói:

- Éch ngồi đấy giềng, hần thân là Huyện lệnh, tự có khí số trong người! Nếu là trước đây, Đại Hạ khí số chưa hết, ta còn không dám dễ dàng xuất thủ, tránh gặp phải phản phệ. Hiện tại có gì đáng sợ nữa! Phùng Chi Hồng này đối với ta cũng coi như có nhiều cống hiến, hần nếu là bị người giết, ta sẽ thay hần báo thù.
- Đa tạ xà mẫu nương nương, chúng ta mau chóng trở lại Phùng phủ đi gặp lão gia nhà ta đi sao! Ta trông thấy nơi đó đèn còn sáng, Phùng gia nhất định vẫn bình yên vô sự.

Xà mẫu nhìn sắc trời, sắp tới lúc hoàng hôn, nhân tiện nói:

- Chúng ta trước đến trong thành lấy thủ cấp của Hứa Tiên, lại đến Phùng phủ tặng cho người lão gia nhà người!

Trong miệng phát sinh âm thanh ti ti, phía sau truyền đến rất nhiều thanh âm hưởng ứng. Trong rừng cây đen tối, ẩn tàng không biết bao nhiêu xà loại.

Trong lòng quản gia một trận tê dại, nào dám nói chữ không.

Xà mẫu bỗng nhiên giơ tay khê vuốt lên khuôn mặt hần:

- Cảm ơn người đã dẫn ta đi đường xa như vậy!
- Không...không cần cảm ơn!

Quản gia trong lòng kinh hãi, cũng không nhận được nhận nhạo một trận, con mắt không dám nhìn vào khuôn mặt của nàng, lại đảo quanh trên người nàng, trong người Hán nào có nữ tử yêu mị rõ ràng như vậy. Hần biết xà mẫu này ở trong sơn trại có địa vị cực cao, nhưng nữ tử man di không nói tới danh tiết gì đó.

1073. Chương 1467: Xà Mẫu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1467: Xà Mẫu. (2)

Nếu là nhìn thuận mắt, cùng với người xx một lần cũng không có gì đặc biệt, liền nghĩ thầm:

- Nàng là động xuân tâm muốn đem ta ra giải buồn sao?

Đang lúc hoàng hôn, ở trong rừng rậm u ám, trong lòng lại sinh cảm giác kích thích.

- Đi đường xa như vậy, bảo bối này của ta đói rồi, người giúp nó ăn no một trận đi!

Xà mẩu cười yêu mị, bỗng nhiên lui ra phía sau một bước, trong miệng lại phát sinh âm hưởng ti ti.

Trong rừng rậm u ám, bỗng nhiên nổi gió lớn một trận, tiếng cây cỏ bị bẻ gãy vang lên, một đầu rắn bay ra, mở cái miệng lớn như bồn máu, lộ ra bốn cái răng nanh như đoản kiếm.

Một trận khí huyết tinh phả vào mặt mà đến, quần gia xuân mộng giật mình tỉnh giấc, đưa tay đến rút đao ở thắt lưng, lại sao có thể kịp được, bị đại xà kia đếm hất từ đầu tới chân, một ngụm nuốt vào, ngay cả hét thảm một tiếng, cũng không kịp phát sinh được.

Đàn rắn yên tĩnh, chỉ còn lại có thanh âm ti ti do đại xà kia lè lưỡi phát ra, phảng phất như thần tử đối mặt với Vương giả. Vương Xà hơn phân nửa thân thể còn giấu ở trong rừng rậm, không biết là dài cỡ nào.

Xà mẩu sờ sờ đầu rắn:

- Ta biết người còn chưa có ăn nó, dưới chân núi hắc là có đồ ăn!

Đại xà đem xà mẩu nhấc lên, đem nàng đặt ở trên lưng, hướng về dưới chân núi bò đi, từ đầu tới đuôi, dài chừng hơn mười trượng, chỗ thô to nhất cỡ thùng nước.

Vân Yên đang giả dạng Hứa Tiên ở trong Hứa Tiên xử lý công vụ, từ ngày đó bắt đầu, Hứa Tiên liền đem vị trí Huyện lệnh cho nàng. Nàng cũng làm rất có hứng trí. Thân là một nữ tử hơn phân nửa thời gian ngay cả bản thân đều không thể làm chủ. Hôm nay lại chỉ huy một đám nha dịch tiểu lại xoay quanh, đem công vụ nghi nan kia xử lý rõ ràng, để nàng sinh ra cảm giác tự hào.

Mà để nàng cảm thấy may mắn là Hứa Tiên cũng không có lại như lần trước, ở trên công đường trêu đùa nàng. Khiến nàng có thể thanh thần ổn định bày ra uy phong của quan lão gia.

Sắc trời đã muộn, mệnh lệnh cho nha dịch đóng cửa nha môn, khiếu phu đã ở ngoài cửa chuẩn bị đem nàng tiễn ra ngoài thành, tới đại trạch mới trên núi.

Bỗng nhiên một nữ tử hình dung quái dị đứng ở trước cửa huyện nha, ngăn trở đường đi của nàng, hỏi:

- Người chính là Hứa Tiên sao?

Một bộ khoái nổi giận nói:

- Lớn mật, dám hô thẳng tục danh của đại nhân nhà ta, còn không mau chóng quỳ xuống!

Vân Yên hỏi:

- Người là muốn cáo trạng sao?

Xà mẩu đem Vân Yên quan sát một phen:

- Nhìn người cao to như vậy, trên người hắc là không hề thiếu thịt, vừa vặn để bảo bối của ta ăn no.

Đám bộ khoái thấy nàng nói năng lỗ mãng như thế, tiến lên muốn đem nàng bắt lại, vừa mới chạm được cổ tay của nàng một cái, đã “Ai nha” một tiếng thu tay lại. Chỉ thấy trên cổ tay nàng chiếc vòng đã hóa thành độc xà, đang ti ti phun nuốt cái lưỡi.

Hai gã bộ khoái trúng độc, trên mặt hiện lên một mảnh thanh khí, té ngã trên mặt đất. Bộ khoái khác giận dữ, đều cầm đao thương còn bóng tiến lên trước.

- Rắn, có rắn!

Một bộ khoái đứng phía trước sợ hãi kêu lên, ngã ngồi trên mặt đất, té ngã thối lui về phía sau.

Bộ khoái khác lại không cho là đúng, sinh sống tại Lĩnh Nam đầy khói độc, rắn ai chưa thấy qua, dĩ nhiên lại bị dọa thành bộ dáng như vậy. Đợi cho thấy rõ phương hướng bộ khoái thứ nhất chỉ, cũng không được phát giác tại chỗ, chỉ thấy một đầu rắn to cỡ đầu người đã ghé vào trước cửa huyện nha, từ trên vai nữ tử man di kia lướt qua mà đến.

Đám bộ khoái chưa từng thấy qua con rắn nào lớn đến như thế, đều bỏ lại binh khí trong tay, xoay người liền chạy mất.

- Hứa Tiên, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Xà mẫu cười một trận sắc nhọn, chỉ huy đại xà kia hướng phía Vân Yên lao ra.

Vân Yên “a” một tiếng, cũng xoay người bay chạy, dễ dàng lướt qua một đám nha dịch, khiến đám nha dịch trượt tròng lớn con mắt, Huyện lệnh đại nhân chạy thật nhanh a!

Ngay cả xà mẫu cũng thất thần sửng sốt, thầm nghĩ Hứa Tiên này quả nhiên có chút môn đạo.

Vân Yên đi qua đại đường, hậu đường, từ cửa sau mà ra, đem đại môn phía sau đóng lại, kinh hồn bất định nói:

- Rắn thật lớn a!

Cửa sau bị đầu rắn mạnh mẽ đánh vỡ, xà mẫu cười ở trên thân rắn hô lên:

- Nhận lấy cái chết cho ta!

Nàng còn chưa dứt lời, đã thấy Vân Yên nhanh như chớp chạy thật xa:

- Đứng lại cho ta!

Vân Yên đương nhiên sẽ không đứng lại, nàng đã trực tiếp ra khỏi thành môn, hướng phía sơn trang trên núi chạy đến. Nàng không có kinh nghiệm thực chiến, vừa nhìn thấy đại xà như vậy, trong lòng liền có chút kinh hoảng. Hơn nữa nàng ngay cả pháp thuật cũng chưa từng tu luyện qua mấy loại. Cầm âm tuy rằng có thể dùng để ngăn chặn địch, nhưng ba cây danh Cầm đều không có để ở bên người. Hơn nữa chỉ sợ vừa mới dùng bước lại, đã bị đại xà kia nuốt vào bụng rồi.

Bất quá hoàn hảo nàng đạo hạnh quá sâu, lung tung đem nội lực chân khí quán chú hai chân, cước trình thật ra cũng không chậm. Thẳng chạy đến giữa sườn núi, thở hồng hộc dừng lại cước bộ, chống gối nghỉ ngơi.

Xà mẫu cười xà ở phía sau liều mạng đuổi theo, rắn bò vượt qua người đi, dần dần kéo gần khoảng cách, bỗng nhiên thấy được Vân Yên dừng lại cước bộ, trong lòng đại hỉ, lại thúc giục đại xà đem nàng nuốt vào.

Vân Yên hít sâu một hơi, hô lớn:

- Hứa Hán văn, ngươi nếu không ra đây, ta sẽ thực sự tức giận.

Đại xà lao lên mà cắn xé, nàng lại nhìn cũng không thèm nhìn, tránh cũng không tránh, chỉ đứng tại chỗ đó, trên mặt giống như đang nói:

- Ngươi nếu không đau lòng, thì để cho nó ăn đi!

Hứa Tiên từ trên trời giáng xuống, cười nói:

- Hô thẳng tên của phu quân nhà mình như vậy, thật không ra thể thống gì cả! đọc truyện mới nhất tại .

Mới vừa rồi Hứa Tiên trở lại trong phòng, đã thấy Bạch Tố Trinh đang khâu một kiện tiểu y bằng lụa, không khỏi cười nói:

- Nương tử, bát tự này còn không có bỏ đi, ngươi hiện tại chuẩn bị làm cũng quá sớm thì phải!

- Dù sao sớm muộn gì cũng phải làm!

Bạch Tố Trinh cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hứa Tiên ngồi vào bên giường, cầm lấy một đôi hài đầu hổ tinh xảo khéo léo, yên lặng cười nói:

- Nương tử ngươi cảm thấy có nên để cho tiểu Thanh các nàng đến đây hay không?

Nguy hiểm không biết khi nào sẽ phủ xuống, hẳn không muốn các nàng theo chính mình thân hãm hiểm địa. Nếu là bằng vào lực lượng của bọn họ, cũng vô pháp giải quyết được. Chính là có thêm các nàng cũng là thêm chuyện vô ích, hẳn chính là nghĩ như vậy.

Bạch Tố Trinh dừng lại mũi kim trong tay, mỉm cười nói:

- Quan nhân không phải đã có quyết định rồi sao? Không nên tổn thương trái tim của các nàng.

Hứa Tiên cười, nằm ở trên giường. Nguyên nhân chính là vì nguy cơ lớn như vậy, cho nên mới không thể đối với người thân cận nhất của bản thân giấu diếm được. Nếu là đợi được tất cả qua đi mới kể lại tình hình thực tế, các nàng cố nhiên có thể thông cảm nhưng tâm tình sẽ lại trở nên như thế nào đây?

Trong lòng hẳn lại có chút kỳ quái, cách thời gian Bồ Tát ban thưởng sương mai, đã qua một khoảng thời gian.

1074. Chương 1468: Độc Long

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1468: Độc Long

Hắn vẫn không có để nàng ăn vào sương mai, bằng vào pháp lực của vị Bồ Tát kia có thể cũng đã biết được. Thiên đình thảo phạt lại chậm chạp không đến, là bởi vì bận tâm lực lượng của nương tử, hay là bởi vì hiệu suất quá kém, hoặc là có cái gì ngoài ý muốn.

Đủ loại suy luận trần trở ở trong đầu, nhưng không cách nào xác định được, không khỏi lại muốn đi tìm Ngư Huyền Cơ hỏi một câu mệnh số.

Hứa Tiên bỗng nhiên cười nói:

- Có muốn đem chuyện hài tử cũng nói cho các nàng biết hay không?

Bạch Tố Trinh lập tức nói:

- Không cho người nói!

Sắc mặt có chút đỏ lên.

Hứa Tiên nói:

- Thế nhưng chuyện quan trọng như vậy cũng không nói cho các nàng, chẳng phải là sẽ khiến họ thương tâm sao?

- Bất tự còn không có một nét, ta nói không được chính là không được.

Bạch Tố Trinh trừng mắt với Hứa Tiên, sắc mặt càng phát ra đỏ hồng, hai tay nắm chặt tiểu y trong tay.

- Không nói nữa là được mà.

Hứa Tiên biết nàng xấu hổ thì cái gì cũng đều mặc kệ.

Bạch Tố Trinh bỗng nhiên ngừng đầu, nghiêng tai lắng nghe một hồi:

- Có vài tên quái nhân đang đến, hướng về phía Yên nhi mà tới.

Hứa Tiên lập tức đã chạy đến huyện nha, liền thấy được bộ dáng Vân Yên vội vàng vàng chạy trốn, không khỏi cảm thấy buồn cười. Xuống phía dưới đem hai nha dịch trúng độc kia cứu trị, khiến một đám nha dịch đang kinh hãi tròn tròn con mắt, cảm thấy Hứa Tiên thực sự là thần tốc.

Hứa Tiên xuất môn lại bay lên bầu trời, đuổi theo Vân Yên, chỉ là không vội tới hỗ trợ, thẳng đến khi nàng dừng bước hô to, mới chịu lộ diện.

Vân Yên nói:

- Xem như ngươi còn có chút lương tâm!

- Hai Hứa Tiên?

Xà mẫu thấy mà kinh hãi, lại kêu lên nói:

- Vậy thì cả hai đều đi tìm chết đi!

Lại ra lệnh cho đại xà tiếp tục lao tới.

Nhưng đại xà này bỗng nhiên co rúm lại, thu lại thành một đoàn tại chỗ, mặc cho Xà mẫu chỉ huy ra sao cũng tuyệt đối không di động. Chỉ là ngẩng đầu hướng về đỉnh núi, trong hành động càng có một tia nịnh nọt.

Xà mẫu ngẩng đầu nhìn qua đó, chỉ thấy một bạch y nữ tử đứng ở trên lầu tại đỉnh núi, đông đưa không thấy rõ diện mục lắm. Trong lòng giận dữ, giơ lên cổ tay, giữa cổ tay hai con độc xà như mũi tên nhanh chóng bắn ra. Trước mắt lại biến mất hình bóng của Hứa Tiên, rồi nghe được phía sau truyền đến một giọng nói:

- Tỉnh ngộ đi sao!

Hứa Tiên một chưởng kích ở trên cổ của nàng, đem nàng đánh cho bất tỉnh đi!

Đám bộ khoái cầm cây đuốc vàng rực chạy tới, Huyện lệnh nếu là bị rắn ăn mất, bọn họ khó thoát khỏi can hệ. Hơn nữa đức hạnh của Hứa Tiên cũng để cho bọn họ kính phục, không muốn hấn táng thân trong miệng rắn. Chạy đến trên núi, lại thấy Hứa Tiên bình yên vô sự, cùng Huyện lệnh phu nhân đứng ở đỉnh núi nói chuyện gì đó, mới yên lòng, đều hỏi:

- Đại nhân, yêu nữ kia đâu rồi? Con xà kia nữa?

Hứa Tiên nói:

- Con xà kia đã bị ta đánh đuổi đi, yêu nữ kia cũng đã bị ta bắt giữ, tạm thời giam giữ ở trong phủ, miễn cho nàng dùng dị thuật hại người. Không có việc gì nữa, mọi người trở về đi!

- Đại nhân thần võ!

Đám bộ khoái cùng nhau tán thán, sau đó nhìn nhìn hai bên rồi nhất loạt quỳ xuống:

- Đám tiểu nhân vừa rồi đột nhiên nhìn thấy dị vật này, trong lòng nhất thời khiếp đảm, mới tránh né quay lại, còn xin đại nhân thứ tội.

- Chuyện bình thường của con người mà thôi.

Hứa Tiên nói, lại lệnh cho đám bộ khoái đều tự tản đi.

Trong sơn trang một mảnh tập võ tràng trống trải, tại chỗ cung cấp cho đám hộ vệ luyện võ, bốn phía trên giá bày đầy binh khí đao thương kiếm kích phủ tiền câu xoa đủ cả. Hứa Tiên tiện tay rút ra một thanh đại quan đao, ở trong tay áng chừng một chút, đi tới trước mặt xà mẫu:

- Mưu hại mệnh quan triều đình, phải bị tội gì?

Xà mẫu tỉnh dậy nhìn qua đây, phát giác chính mình đã bị gân trâu cột chặt vào cột mai hoa, giãy dụa một chút vẫn không thoát ra được, bèn nói:

- Hán cẩu lớn mật, dám mạo phạm...

Nàng còn chưa nói xong, đại đao chợt đã chém ngang qua, chém thật sâu vào cọc gỗ mới dừng lại. Xà mẫu liều mạng tựa đầu quay sang một bên, đao phong cách cái cổ nàng chỉ có một chút xú.

Xà mẫu xôn xao toát ra một tầng mồ hôi lạnh, đã thấy Hứa Tiên lại xoay người từ trên giá binh khí rút ra một thanh Hồng Anh thương:

- Tên?

- Ta thụ Xà thần bảo cổ, ngươi dám đả thương ta, tất chịu xà chú mà chết!

Trong miệng xà mẫu lại phát sinh âm hưởng ti ti, chợt thấy đại xà nàng mang đến kia bò vào giữa tập võ tràng, trong lòng đại hỉ. truyện copy từ

Hứa Tiên nói:

- Ai nha, xảo hợp như vậy, ta cũng thụ Xà thần bảo cổ! Không bằng đem Xà thần của người mời ra, mọi người gặp mặt một lần.

Xà mẫu cười âm hiểm:

- Người sẽ lập tức nhìn thấy được thôi.

Nói rồi đã hạ lệnh đại xà đánh lên Hứa Tiên, nhưng đại xà này bỗng nhiên quỳ rạp trên mặt đất bất động.

Từ trong bóng tối truyền ra một thanh âm:

- Quan nhân, thời gian đã không còn sớm.

- Xem ra Xà thần của người không được tốt lắm. Người ám sát mệnh quan triều đình, luận tội chém chết, chờ một đao của ta đi!

Hứa Tiên nói xong, đã xoay người liền đi:

- Nương tử, ta đến đây!

Xà mẫu kinh hãi, vội vàng nói:

- Người không phải muốn hỏi ta nói sao?

- Ta đều đã biết rồi!

Hứa Tiên vừa rồi đánh lên đầu nàng, nhanh chóng vận chuyển, lại dựa vào Tha Tâm Thông đem tất cả tin tức nắm giữ. Biết được xà mẫu này là ở trong một địa phương gọi là Độc Long động, cách nơi này khoảng ba ngày lộ tình, cũng nằm trong phạm vi An Long Huyện. Trong động thờ phụng xà làm thần. Xà mẫu này chính là người phát ngôn của Xà thần, địa vị ở trong sơn trại cao nhất, có thể thao túng xà loại.

Lần này là nhận lời mời của Phùng Chi Hồng đến hại mình, từng có một Huyện lệnh đã bị độc xà cắn chết. Nhưng vì Lĩnh Nam xà loại rất nhiều, bình thường bỏ đến trong khu dân cư, ai cũng đều chỉ coi là ngoài ý muốn. Bất quá khiến Hứa Tiên lưu ý nhất vẫn là Xà thần kia tồn tại.

- Người đừng đi mà!

Trong miệng Xà mẫu bỗng nhiên phát sinh thanh âm nịnh nọt!

Hứa Tiên buồn nôn một trận, quay đầu lại đã thấy xà mẫu kia bỗng nhiên ngọ nguậy cái đầu, có chút gian nan giãy dụa thân thể. Đột nhiên hiện ra bộ phận có chút ngạo nhân trên người. Tuy rằng là sắc dụ cực kỳ rõ ràng, nhưng nàng tin tưởng chỉ cần là nam nhân sẽ không thể không động tâm, mà chỉ cần động tâm, nàng liền có biện pháp.

Hứa Tiên nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ, không nghĩ tới ở dưới loại trạng thái này, nàng còn có thể làm ra loại động tác yêu cầu cao độ như vậy.

- Quan nhân!

Theo một thanh âm hơi chút oán giận lại động nhân vang lên, xà mẫu chỉ thấy một bạch y nữ tử từ trong bóng tối đi ra. Đợi cho thấy rõ dung mạo của nàng, thì không khỏi ngây người, trên đời dĩ nhiên có nữ tử mỹ lệ như thế, khiến nàng không khỏi xấu hổ tự thẹn.

Hứa Tiên xấu hổ sờ sờ đầu, mà đại xà trong góc phòng kia bỗng nhiên ngẩng đầu bò dậy, hướng về phía nàng làm ra vẻ lấy lòng.

Bạch Tố Trinh xoa xoa đầu đại xà kia. Trong miệng cũng phát sinh tiếng ti ti, đại xà liên tục gật đầu, phảng phất như nghe hiểu ngôn ngữ của nàng.

1075. Chương 1469: Độc Long. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1469: Độc Long. (2)

Xà mẫu kinh hãi:

- Người cũng hiểu xà ngữ?

Hứa Tiên nói:

- Nương tử người đang nói cái gì?

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta nói: người khó có được phục linh chỉ ngàn năm, mới có tu vi như vậy. Hảo hảo tu luyện mà nói, một ngày kia có thể hóa thành hình người, không nên lại bị người khác khu sử tổn hại nhân mạng.

Hứa Tiên đột nhiên hỏi:

- Xà này là đực hay là cái?

Bạch Tố Trinh chớp mắt mấy cái nói:

- Hẳn là đực đi sao!

Hứa Tiên nói:

- Mau chóng đánh đuổi nó đi, sơn lâm mới là chỗ ở của nó.

Bạch Tố Trinh lại cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ xà mẫu kia một cái:

- Vậy còn nàng thì sao?

- Ngày mai để nha dịch đem nàng mang về huyện nha, đại lao mới là chỗ ở của nàng!

Hứa Tiên vốn là lo lắng trên người xà mẫu này sẽ có dị thuật gì đó, người bình thường không phải đối thủ của nàng. Hôm nay xem ra cũng bất quá là chút tiểu xiếc mà thôi.

- Cái này còn không sai biệt lắm.

Hứa Tiên ôn nhu nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng:

- Nương tử, thời gian đã không còn sớm, chúng ta đi nghỉ một chút đi sao!

Khi đêm khuya người tĩnh, sau một phen triền miên, Hứa Tiên đột nhiên hỏi:

- Nương tử, người là mãng xà hay là độc xà vậy?

Bạch Tố Trinh dùng hai mắt lớn trừng hấn một cái, xoay người sang chỗ khác, không để ý tới vấn đề buồn chán này của hắn.

Hứa Tiên thưởng thức đường cong trên tấm lưng cực kỳ mỹ lệ của nàng một chút, đem nàng ôm vào trong ngực:

- Ngủ đi!

Bạch Tố Trinh đã thuận thế tựa ở trong lòng hắn, kéo cánh tay của hắn qua, gối lên trên.

Sáng sớm ngày thứ hai, xà mẫu bị đưa tới huyện nha. Vân Yên trước ra lệnh cho nha dịch đánh nàng mấy chục đại bản, nhả ra ác khí. Sau đó bắt nàng đeo gông, mang xiềng xích nhốt vào trong đại lao. Cũng dặn dò nha dịch trong lao trông giữ nghiêm khắc, chớ nên khinh thường đối đãi.

Lúc này có người báo lại:

- Hồ Bộ đầu đã trở lại!

Hồ Hải dẫn một đám bộ khoái, đi tới trong đại đường, đem hơn mười đầu người dâng lên, bái lạy nói:

- Đại nhân, chư sơn đạo tặc bốn phía An Long Huyện đã bị quét sạch rồi, đạo tặc còn lại thì trốn vào trong thâm sơn.

- Làm tốt lắm!

Vân Yên liền ban thưởng xuống ngân lượng, đương nhiên dùng đến vẫn là bạc của Phùng gia. Tuy rằng mấy ngày nay Hứa Tiên “lãng phí vô độ”. Nhưng số bạc còn lại vẫn là rất nhiều, Vân Yên liền an bài lưu dân không có điền sản đi xây cầu làm đường, đào kênh làm mương, dân sinh dần dần khôi phục lại.

Đại lao chính là nơi ô uế, trong này xây cách huyện nha cực xa, thường ngày cũng không có người tới gần đây, nên vô cùng thanh tĩnh.

Lúc sắc trời mờ nhạt, tân nhậm lao đầu đang cùng mấy nha dịch uống rượu nói chuyện phiếm:

- Ngày hôm nay nữ tù mới đến kia, chắc chắn...trang phục, tư thái đó so với bà nương nhà ta mạnh mẽ hơn nhiều.

- Đúng vậy, đúng vậy, mặc như vậy cùng không mặc chẳng có gì khác biệt. Đáng tiếc hiện tại thay tù phục, nhìn không ra được.

- Nếu là có thể để ta giao hợp, đó là muốn ta giảm thọ ba năm, ta cũng nguyện ý.

Lao đầu nhắc nhở nói:

- Đừng nói vậy, di nhân kia là vu bà trong sơn trại, đều có bản lĩnh dùng độc hại người. Người dám chơi nàng, sợ là không phải giảm thọ ba năm, mà là bỏ đi tính mạng. Huyện lệnh đại nhân đúng là đã dặn dò cẩn thận, để chúng ta phòng bị nàng.

Nói đến mấy nha dịch đều là phát lạnh, đối với tà môn vu thuật này thật là khiếp sợ.

- Huyện lệnh của chúng ta bắt được nàng, lẽ nào sẽ không sợ những tên man di kia tới đây báo thù sao?

Lao đầu nói:

- Cái này thì các người sẽ không thể hiểu được. Đại nhân hần là Văn Khúc tinh từ trên trời hạ phàm, được tiên hoàng khâm điển thi tiên. Thần Phật bảo vệ, vạn tà bất xâm. Ngay cả lão tặc Phùng Chi Hồng kia đều bị hai ba phát giết chết, còn sợ mấy tên di nhân sao?

Đám nha dịch liên tục xưng phải, chợt nghe bên ngoài cửa lao vang lên tiếng quát:

- Người nào?

Lao đầu đi ra ngoài nhìn lên một cái, kinh ngạc nói:

- Trần Áp Ti, sao ngài lại đến đây, mau mời vào.

Hôm nay trong huyện, công việc lớn nhỏ đa phần là do Trần Luân phụ trách, hần cũng không dám chậm trễ.

Trần Luân sắc mặt âm trầm, mượn chén rượu trên bàn, kính lao đầu một chén rượu nói:

- Lao đầu, ta muốn gặp tù nhân.

Lao đầu hơi khó khăn nói:

- Áp Ti, đây là lao phòng trọng địa.

- Ta chỉ gặp một người.

Trong mắt Trần Luân như là đốt lên ngọn lửa khiến lao đầu nói không ra lời.

Trong đại lao âm u ẩm ướt, các nơi đều mang theo một cỗ khí tức lạnh lẽo, ập vào mắt, hun vào mũi, để người không thể dung thân, càng thường thường có rất nhiều tiếng khóc rên rỉ, khiến bầu không khí càng thêm âm trầm gấp bội.

Trần Luân đi vào trong đó, liền có người vươn cánh tay hô to oan uổng hoặc giả cầu xin thương hại, nhưng càng nhiều người chỉ nằm nguyên tại chỗ, lặng lẽ chờ chết.

Nếu là Hứa Tiên ở đây, liền có thể nhìn được rất nhiều ma đầu biến mất từ trên đầu bình dân bách tính đều hội tụ ở chỗ này, không ngừng hấp thu tâm tình oán hận, phẫn nộ, kịch liệt đủ loại của họ.

Trương Đức An vốn là một tiếng kêu oan cuối cùng vang lên, lúc này bỗng nhiên ngậm miệng lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn chăm chăm người trước mắt:

- Trần... Trần Luân!

- Trương Đức An!

Sắc mặt Trần Luân bỗng nhiên trở nên dữ tợn, đợi cho nha dịch mở cửa lao, bỗng nhiên bước nhanh bước nhanh, nắm chặt quyền đầu hung hăng nện ở trên mặt của Trương Đức An. Hắn ở trong mỏ đá đã chịu không biết bao nhiêu lần Trương Đức An khuất nhục ngược đãi. Mà phu nhân kia của hắn vốn đã lấy bùn đen trát mặt, nếu không phải bị Trương Đức An nhìn thấu, làm sao lại bị đưa vào trong Phùng phủ, biến thành tình trạng như bây giờ.

Nha dịch nhìn muốn ngăn cản, lao đầu lại lắc đầu, Trương Đức An này đã bị phán trăm hình, là người sắp chết. Do đó bây giờ còn chưa có bị đưa đi xử trảm. Chỉ là bởi vì xe chở tù không đủ, còn chưa kịp đến, đánh hắn mấy quyền thì tính là cái gì. Chỉ nói đến:

- Áp Ti, hắn đó là tội phạm quan trọng, người nhớ lưu ý đừng đem hắn giết chết!

Trần Luân hơi suy nghĩ nói:

- Yên tâm đi, sẽ không tiện nghi như vậy cho hắn.

Từ lúc biết được Trương Đức An đã bị bắt, hắn đã muốn báo thù, chỉ là vừa mới làm Áp Ti nên mới ần nhẫn lại. Áp chế đến hôm nay, rốt cục có thể bộc phát ra được, trong lao nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương cầu xin tha thứ của Trương Đức An.

Trần Luân kiêu ngạo nửa đời văn nhân, cũng chưa từng tự tay đánh người. Lúc này tàn nhẫn ngược đãi một người, trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng. Dáng tươi cười trên mặt hắn, ngay cả nha dịch ở bên cạnh cũng đều cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Nhưng tất cả mọi người chưa từng phát giác, một ma đầu đã lại leo lên trên người Trần Luân, chính là con mau đầu năm xưa bị Hứa Tiên lấy Sư Tử Hồng đánh bay kia. Lúc này đã lớn mạnh hơn không ít, đang từng chút hướng phía trong thân thể hắn chui vào, biểu tình của Trần Luân cũng càng phát ra dữ tợn, cuồng bạo.

Tin tức từ An Long huyện truyền tới kinh thành,

1076. Chương 1470: Dị Động

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1470: Dị Động

Đại án Phùng Chi Hồng giết quan khiếp sợ triều dã, Huyện lệnh tuy nhỏ, dù sao cũng là mệnh quan triều đình. Sao có thể để gia tộc quyền thế địa phương giết chết như chó lợn được, hơn nữa việc này còn liên quan đến Hứa Tiên.

Tuy rằng Phùng gia huynh đệ vì sợ chịu nổi khổ lắng trĩ, mà tự sát ở trong lao. Nhưng tất cả chứng cứ đều đã đưa đến kinh thành. Quả thực là bằng chứng như núi.

Trên triều đình, tiểu hoàng đế buồn bã ỉu xiu ngồi ở trên long ỷ ngủ gà ngủ gật. Hoàng hậu nương nương ngồi ở phía sau rèm che, hơi nhíu mày.

Trên mặt Phan vương mang theo mỉm cười, nếu là Hứa Tiên lại làm ra chút công tích, liền có thể nghĩ biện pháp đem hắn điều trở lại lân cận kinh thành, tránh cho nữ nhi nhà mình đối với hắn nhưng nhớ thờ dài.

Lương Vương lại nhíu chặt vùng lông mày lại.

Nếu là quan viên tầm thường, phá được đại án này, liền có cơ hội lớn thăng chức. Bất quá Hứa Tiên vừa mới bị biếm trích đến Lĩnh Nam thời gian không đến vài ngày, nếu là lập tức lên chức, không khỏi đả thương mặt mũi của hoàng gia.

Hoàng hậu nương nương liền áp chế việc này lại, nói:

- Các khanh còn có chuyện gì muốn tấu báo?

Ngự Sử đại phu cầm tấm bản bước lên trước nói:

- Bệ hạ, gần đây thiên hạ hưng khởi một Bái Hỏa Giáo, ở khắp nơi bố ý thi được, thu nạp tín đồ, cực có thanh thế. Nếu là không gia tăng sửa trị, e là sẽ có họa khăn vàng như thời Tam Quốc.

Lương Vương lập tức nói:

- Bất quá chính là giáo phái mà thôi, hà tất nói chuyện giết gân, huyền môn cầm đến nói trên triều đường. Hơn nữa hôm nay Đại Hạ ta đang lúc cực thịnh, sao có thể cùng Hán mạt so sánh.

Phan vương nói:

- Lương tướng quốc, con đề ngàn dặm còn bị hủy bởi tổ kiến, việc này không thể không phòng a!

Trên triều đình không tránh khỏi lại một phen đấu vô mồm, quấy nhiễu tiểu hoàng đế đang ngủ gà ngủ gật, thở phì phì từ trên long ỷ nhảy xuống, xoay người hướng phía hậu đường chạy đi. Hoàng thái hậu ở phía sau gọi hắn lại, hắn cũng chỉ là không để ý tới.

Thái giám vội vã lên tiếng nói:

- Bãi triều, bãi triều!

Lương Vương trở lại trong phủ, liền nghe có người cầu kiến.

Một nữ tử khoác áo choàng đi đến hành lễ một cái nói:

- Cảm ơn Vương gia đã nói giúp cho chúng ta!

- Bái Hỏa Giáo các người bản lĩnh đúng là không nhỏ.

Trong lòng Lương Vương cả kinh, lúc này mới vừa hạ triều, nàng đã biết được nội dung của triều hội.

- Nếu ngay cả chút bản lĩnh ấy cũng không có, thì nói chuyện gì giúp đỡ thiên hạ. Vương gia xin yên tâm, chúng ta không lâu sau nữa liền muốn khởi binh. Hứa Tiên chỉ cần không rời khỏi Lĩnh Nam, trong loạn quân, hắn đó là có thủ đoạn thông thiên, cũng khó thoát khỏi cái chết! Ta có một tỷ muội ngay ở gần An Long, nói không chừng đã trừ khử Hứa Tiên kia.

Trên gương mặt nghiêm trọng thon gầy của Lương Vương mới lộ ra vẻ thoải mái:

- Việc này muốn làm chuẩn bị hai tay, ta sẽ phái người đến Lĩnh Nam với người, nơi đó có một người, ta dùng được.

Nữ tử nghi hoặc:

- Ta là không hiểu, Vương gia vì sao lại giúp chúng ta như vậy, lẽ nào chỉ là vì đối phó Hứa Tiên kia?

Đường đường tướng quốc đối phó một tri huyện còn không đơn giản, hà tất tham dự đến trong chuyện như mưu phản, hắn đã là một kẻ dưới một người, trên vạn người. Bằng vào niên kỷ của hắn, chẳng lẽ còn hi vọng làm tân hoàng đế sao?

- Ta muốn người trong thiên hạ đều minh bạch nỗi đau mất con trong lòng ta!

Trong mắt Lương Vương mơ hồ lộ ra hồng quang.

- Vương gia nhất định có thể thấy được.

Nữ tử mỉm cười, có vị Lương tướng quốc này tương trợ, bọn họ hành sự sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Hứa Tiên còn không biết, khi hần khi hẩn nỗ lực vỗ một cái cánh, muốn cho thiên hạ khôi phục yên ổn, một cái cánh khác lại mang đến hỗn loạn.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên tỉ mỉ quan sát một con chim bảy màu sắc sỡ trên ngọn cây, lặng lẽ thì thầm nói:

- Nương tử, người nói đó là chim gì?

Bạch Tố Trinh nhìn lên một cái, đưa ra kết luận:

- Thịt quá ít, chỉ có thể hầm canh uống.

Hoa lạp lạp tạo ra một mảnh chim bay.

- Bị người dọa chạy rồi!

Hứa Tiên buông tay, mặc dù nàng ở trong núi sinh sống nhiều năm. Nhưng thấy các sinh vật khác, nghĩ đến chỉ có thức ăn. Dù sao phân loại cho động vật khác, lấy trên danh tự là người mới thích hợp.

- Là người không nên hỏi ta!

- Người sẽ không ở trong lòng lặng lẽ nói chuyện với ta được sao?

- Sẽ không!

Bạch Tố Trinh cẩn cẩn môi dưới, lộ ra thần sắc xinh đẹp như thiếu nữ, để Hứa Tiên nhìn mà hơi thất thần. Sau đó lại khẽ cười, thoát nhìn tâm tình của nàng cũng không tệ lắm. Bởi vì mấy ngày nay, trong huyện nha có rất nhiều di dân đến đòi người với Hứa Tiên, hoặc là rút đao uy hiếp, hoặc là quỳ xuống đất cầu xin.

Hứa Tiên suy xét một chút chính sách dân tộc, nhưng cảm thấy hần là nên xử trí theo pháp luật. Lại không muốn kích động nổi loạn. Lúc này liền quyết định đến Độc Long động kia tra xét một phen, đồng thời cùng nhau khảo sát các làng xóm trong An Long huyện. Bởi vì rất nhiều người cũng không phải người trong Độc Long động, nhưng lại đem xà mẫu kia coi như thần minh để cúng bái, cần được trấn an thích hợp một chút.

Nhưng kỳ thực mục đích quan trọng nhất vẫn là dẫn theo nương tử nhà mình du sơn ngoạn thủy một phen. Dựa vào đồng đạo thần thông diệu pháp của hần, thực sự không cảm thấy xử lý chút chuyện vặt này của phàm nhân có gì khó khăn.

Mấy ngày nay hai người bọn họ có thể xưng được với đêm đêm ca múa, bắt quá cái bụng của nàng hoàn toàn không thấy động tĩnh.

Hứa Tiên tất nhiên là không sao cả, nhưng Bạch Tố Trinh lại sinh ra một cổ cảm giác lo lắng giống như nhân loại. Thời đại này cũng không có không mang thai, mời đến đâu đó quảng cáo. Nếu nói bác sĩ, Hứa Tiên chính là danh y tốt nhất thiên hạ. Bất quá tại thời đại này muốn có hài tử còn có một chiêu vô cùng lợi hại, đó chính là thỉnh cầu Quan Âm tặng con. Nhưng là nàng đang lo lắng vừa mới làm trái ý tứ của vị Bồ Tát kia, sẽ không tiện sử dụng một chiêu này.

Hứa Tiên liền dẫn nàng đến trong núi giải sầu, cũng thỏa mãn ham thích du ngoạn của chính mình. Tuy rằng cùng là sơn lâm, nhưng ở đây cùng Giang Nam, Tần Lĩnh sơn đều không giống nhau. Cầu gỗ cao lớn mọc lên một mảnh lá cây lớn màu xanh đậm, chính là ở trong khí trời rất quang đãng, cũng chỉ có thể xuyên xuống từ tia ánh dương quang rất nhỏ.

Bốn phía là từng bụi cây dương xỉ và bụi rậm, tại phương hướng mệnh môn kia nhìn thấy đều là một mảnh lục sắc. Không có Không có con đường rõ ràng, chỉ có đẩy ra lá cây um tùm, mới có thể mơ hồ nhìn thấy được một con đường mòn, thấp thoáng trong lục sắc nồng đậm. Trong rừng sương mù bay nhẹ, đẩy ra lá cây, sẽ có nước mưa trong mát đổ ập xuống mặt.

Để hần cảm thấy một trận nhẹ nhàng khoan khoái, mà nàng càng thích khí hậu ẩm ướt này. Bất quá loại tâm tính du ngoạn thoải mái này, đại khái chỉ có bọn họ mới có thể thể nghiệm được. Trong rừng rậm này

nguy hiểm trùng trùng, độc trùng mãnh thú lại càng không cần phải nói, khói độc, sương mù nước suối đều có thể đưa người ta vào chỗ chết.

1077. Chương 1471: Dị Biến.

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1471: Dị Biến.

Nếu là không cẩn thận một chút đi lạc đường, vậy sẽ không biết khi nào mới có thể đi ra được. Không cẩn thận liền sẽ mất đi tính mạng.

Hứa Tiên khuyên nhủ:

- Nương tử không cần để ý, chúng ta không thể đơn giản có con, đây cũng là quy luật thiên nhiên. Giống như loại rắn chuột kia tự nhiên chính là một ổ sinh sôi.

- Ta chính là xà!

- Khụ khụ, ví dụ, ví dụ mà thôi. Loài chuột, thỏ tự nhiên sẽ sinh rất nhiều con. Mà mãnh thú cường đại như ưng hổ, lại xa xa không bằng. Nhân loại không chỉ cần mười tháng mang thai, càng phải đem hài tử nuôi đến hơn mười tuổi mới xem như thành công. Long tộc lại có vẻ càng thêm gian nan. Có thể thấy được càng là sinh linh cường đại, làm việc này lại càng không dễ dàng. Mà tình huống như ngươi và ta, chính là Long tộc tầm thường cũng không thể so bì được, nên có loại tâm lý chuẩn bị này.

- Vậy ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?

- Cái gọi là Ngu Công dời núi, quyết chí thề không thay đổi. Chỉ cần chúng ta kiên trì không ngừng nỗ lực tiếp tục, chung quy sẽ có một ngày đơm hoa kết trái.

Hứa Tiên ngôn từ hùng hồn nói xong câu cuối cùng, lại hắc hắc cười dâm, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng xoa nắn.

Trên mặt Bạch Tố Trinh hiện ra biểu tình bất đắc dĩ kiểu “ta đã biết”, rồi rút tay ra. Nhưng trong lòng vẫn đang cảm thấy tràn đầy vui mừng, chỉ vì nàng thực sự rất yêu kẻ “tham dâm háo sắc” trước mắt này.

Sơn cùng thủy tận, liễu rủ hoa cười. Hứa Tiên đẩy ra một mảnh lá dương xỉ thật to, nhìn thấy được một tòa trúc lâu thấp thoáng trong tán lá xanh.

Từ trên bản đồ mà xem, đây là một thôn xóm của người man di tên là An Tây Trại.

Trong An Long huyện, lúc này chính là một mảnh cảnh tượng nhiệt náo, nguyên bản trên đường cái vắng vẻ, đã lập ra chợ. Trong đó trừ người Hán, khách thương ra, cũng có không ít người man di đến đây cùng người Hán trao đổi hàng hóa.

Bạc Hứa Tiên bỏ ra trước đây, đã dần dần cho thấy hiệu quả. Dù sao trong gia đình bách tính nỗ lực kiếm tiền, mậu dịch mới có thể hưng thịnh. Hơn nữa không thể so với chính lệnh hà khắc bóc lột đến tận xương tủy của Phùng Chi Hồng, mới có thể để khách thương tiến đến, dời dân xuống núi. Dù sao ở trong quần sơn này, một tòa thành nhỏ cũng đã là rất hiếm có rồi.

Trần Luân xử lý xong sự vụ trong nha môn, lại không trở về nhà, mà là hướng về phía ngược lại đi đến, xuyên qua chợ.

- Trần Áp Ti!

Trên đường thỉnh thoảng có người lên tiếng chào hỏi, hắn cũng mỉm cười ứng phó, nhưng đến chỗ không người, sắc mặt lại âm trầm xuống. Mắt thấy sắp tới gần đại lao, trên mặt mới lộ ra một tia mừng rỡ.

Bỗng nhiên có người đụng vào người hắn nói:

- Trần Tri Phủ, chậm một bước đã!

Liền kéo cánh tay của hắn, đi tới trong một ngõ nhỏ ở bên cạnh.

Trần Luân vốn muốn phản kháng, lại nghe người nọ nói một câu quan thoại chính tông, liền tùy theo đi tới trong ngõ nhỏ, đã thấy có mấy người đang ở trong đó. Trong lòng không khỏi có chút hối hận, hỏi:

- Các người là ai?

Người kéo hắn tiến đến nói:

- Ta từ trong Lương vương phủ đến, Lương Vương gia có một chuyện muốn mời Trần Tri Phủ tương trợ!

Trần Luân trong lòng cả kinh, lại nghe hắn còn gọi một câu Tri Phủ, hai câu Tri Phủ, không khỏi cười lạnh nói:

- Lương Vương, là phải người tới để cười nhạo tại hạ sao? Ta cùng người của Lương Vương phủ đã không có gì đáng nói.

Nói rồi liền muốn phẩy tay áo bỏ đi, hắn bị sung quân đến Lĩnh Nam, cũng là do Lương Vương bức bách.

Người nọ cũng không ngăn cản, mà là cười dài nói:

- Trần đại nhân lẽ nào cam tâm cả đời làm Áp Ti, không muốn làm lại Tri Phủ sao?

Lập tức đem Trần Luân đóng đinh tại chỗ, quay đầu lại nói:

- Trần mỗ là người mang tội, còn có ý nghĩ ngu ngốc gì nữa?

Người nọ nói:

- Đại nhân chớ trách, năm xưa là bởi vì Vương gia giao phó việc nhỏ đơn giản cho người. Người lại hành sự bất lực, Vương gia mới trách cứ người. Hôm nay mới biết Hứa Tiên là hiểu yêu pháp, vốn không thể trách đại nhân được. Xét đến cùng, người vẫn là bị yêu pháp của Hứa Tiên làm hại a. Lẽ nào đại nhân không dự định báo thù này sao?

Sắc mặt Trần Luân trầm xuống nói:

- Hứa Tiên là ân nhân cứu mạng của phu phụ ta, người đừng mơ tưởng để ta hại hắn!

Người nọ cười lạnh nói:

- Ân nhân? Ân nhân của người hắn là tôn phu nhân đi sao!

- Người nói cái gì?

- Đại nhân chớ đem lòng người nghĩ quá tốt, người cùng Hứa Tiên đó là có cừ oán, vô duyên vô cớ hắn vì sao phải cứu người. Ta lại nghe nói, hắn vừa đến Phùng phủ, đã trực tiếp thương thảo muốn tôn phu nhân.

- Người đừng vội dùng kế ly gián, ta đã điều tra rõ ràng, Hứa Tiên sau này đã bảo Phùng Chi Hồng thả ta ra!

- Trong lòng đại nhân cũng là toàn bộ hoài nghi không phải sao? Vậy thì càng kỳ quái, phu nhân không nói được một lời, Hứa Tiên đã cứu người, cừu nhân năm xưa này, đây là hạng tri kỷ cỡ nào. Hình như đại nhân vẫn không chết, sau này Hứa Tiên đến Tô Châu, đại nhân bỗng nhiên được một đôi long phượng thai nhi, vẫn là Hứa Tiên giúp đỡ mới có thể dễ dàng sinh nở, thực sự là đáng mừng.

Trần Luân giận tím mặt, mạnh mẽ bóp cổ người này, đưa hắn nhấc lên, rít gào nói:

- Người chớ có nói bậy, phu nhân của ta, nàng cũng không phải người như vậy. Khi đó bọn họ căn bản là không quen biết, người cho ta là kẻ ngu si sao? Hai hài tử kia của ta là Quan Âm tặng con!

Theo cuồng nộ trong lòng, giữa song chướng của hắn bỗng nhiên có lực lượng vô cùng lớn, trong đôi mắt mơ hồ lộ ra hồng quang.

Người nọ gian nan nói:

- Quan Âm tặng con? Đại nhân ngài tin được sao? Phu nhân cố nhiên là trinh tiết liệt phụ, nhưng người đừng quên. Hứa Tiên đúng là hiểu yêu pháp.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh đi vào trong trại, ngoài dự liệu của Hứa Tiên, di dân trong trại cũng không hung ác, thô bạo giống như trong truyền thuyết. Ngược lại rất là nhiệt tình hiếu khách. Khi biết được thân phận của bọn họ, liền cử hành nghi thức hoan nghênh long trọng, vây xung quanh lửa trại vừa múa vừa hát. Lại có mỹ tửu mỹ thực dâng lên, để Hứa Tiên cực có cảm giác phong tình dân tộc. Người ở đây tuy rằng hầu hết đều không hiểu tiếng Hán, nhưng cổ cảm giác chân thành chất phác này cũng đập vào mặt mà đến.

Một cây khô mọc bên cạnh lửa trại, chính là Hứa Tiên đang ngồi, Bạch Tố Trinh ngồi ở bên trái, ở dưới hỏa quang chiếu rọi mà cười khẽ, thoạt nhìn khiến không biết bao nhiêu nam tử hoa mắt.

Mà thủ lĩnh trong trại này ngồi ở bên phải của nàng, dùng tiếng Hán không thuần thực nói với Hứa Tiên:

- Đại nhân, người giống như ngươi ở trong người Hán quá ít.
- Gọi Hứa Tiên là được rồi, trong người Hán cũng có người tốt mà.

Hứa Tiên biết bọn họ đã phải chịu khổ cực của không ít người Hán, đặc biệt sau khi Phùng Chi Hồng chiếm cứ An Long huyện, bọn họ muốn xuống núi giao dịch hàng hóa cũng đều phải chịu trở ngại.

Thủ lĩnh nói:

- Đúng vậy, trong chúng ta cũng có ác nhân. Bất quá xà mẩu là trăm triệu lần không thể đắc tội được. Đám tiền bối lưu lại lời dặn, nếu là chọc giận Xà thần, cả An Long huyện cũng không được an bình.

1078. Chương 1472: Dị Biến. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1472: Dị Biến. (2)

Hứa Tiên dùng tay chống gương mặt:

- Thật sự có Xà thần sao? Không biết là đực là hay là cái?

Còn chưa có dứt lời, đã cảm thấy bên hông đau nhức, quay đầu lại đã thấy Bạch Tố Trinh đang mỉm cười nhìn hẩn chăm chú, xòe tay ra nói:

- Ta chính là tùy tiện hỏi mà thôi.

Một tiểu tử đã uống ngà ngà say, đi tới trước mặt bọn họ, chỉ vào Hứa Tiên không biết nói cái gì đó, sau đó bị người thủ lĩnh khiển trách một trận, vẫn cứ không chịu buông tha, con mắt liếc về phía Bạch Tố Trinh, phía sau một đám tiểu hỏa đều muốn nhảy lên thử.

Bạch Tố Trinh nói nhỏ:

- Quan nhân, hẩn đang nói cái gì?

Hứa Tiên cười nói:

- Hẩn hỏi chúng ta là có quan hệ gì? Muốn cùng ta cưới trâu luận võ.

Hẩn vừa nói chuyện, liền đứng dậy, cởi trường bào ném cho Bạch Tố Trinh, ngoắc ngoắc tay với tiểu tử kia.

Tiểu tử kia đại hỉ, trước tiên hướng khắp nơi biểu diễn dáng người một chút, nhưng cùng thể phách của khí lực vẫn là có chênh lệch rất lớn. Hơn nữa vừa mới bắt tay đã bị Hứa Tiên ấn ngã xuống đất, xung quanh một mảnh cười vang. Thủ lĩnh lộ ra dáng tươi cười cũng không ngăn cản nữa.

Đám muội tử trong trại con mắt nhìn Hứa Tiên, con mắt rạng rỡ sáng ngời, thấy hẩn thắng lợi, liền có một muội tử bưng chén rượu đi lên. Hứa Tiên uống một hơi cạn sạch.

Sau đó Hứa Tiên đem toàn bộ tiểu hỏa trong trại làm khô, uống hơn mười bát rượu, ở trong tiếng hoan hô của đám muội tử, bị Bạch Tố Trinh kéo trở về trúc lâu.

Ngày thứ hai giờ dần, gà gáy đã gáy một lần, trời vẫn còn tối đen.

Hai người mở cửa phòng, đã thấy ngoài cửa treo đầy tú cầu, Bạch Tố Trinh nói:

- Đây là cái gì?

Hứa Tiên mặc dù không biết phong tục nơi này, nhưng dựa vào kiến thức hậu thế, cũng có thể đoán ra được một chút, liền cười nói:

- Đương nhiên là tổ tình. Mị lực của nương tử cố nhiên là không nhỏ, nhưng vi phu cũng không kém. Nhìn xem có phải là muốn chọn mấy người tốt dẫn về nhà.

Lại bị Bạch Tố Trinh oán giận lườm một cái:

- Người dám?

- Chính là tại hạ, làm sao dám đắc tội Xà thần đây?

Hai người đi về phía thủ lĩnh cáo từ, người trong trại dâng vài gấm mỹ lệ, ngân sức tinh mỹ lại thêm đủ loại đặc sản đặc sắc.

Thủ lĩnh nói: xem tại

- Đây là tặng cho bằng hữu.

Hứa Tiên cũng không khước từ, tất cả đều nhận lấy để cho bọn họ rất là vui vẻ.

Hai người rời khỏi trại, vốn muốn tiếp tục tìm kiếm du ngoạn. Hứa Tiên bỗng nhiên trong lòng khê động, từ trong người lấy ra một tấm bùa, đang chậm rãi thiêu đốt.

- Trong huyện gặp chuyện không may.

Trần Luân tâm thần không tốt đi về phía đại lao. Ngục tốt trong lao đều đã quen biết hắn, liền mặc cho hắn đi vào.

Lao đầu nói:

- Trần Áp Ti, Trương Đức An kia ít ngày nữa sẽ đưa tới phủ thành, ngươi cũng không đến được vài lần nữa.

Trần Luân gật đầu cảm ơn, từ trong tay móc ra một chút bạc dâng lên.

Lao đầu đưa đẩy một phen vẫn là tiếp nhận lấy. Sau đó đem chìa khóa giao cho Trần Luân.

- Ngươi tự đi vào đi, các huynh đệ sẽ không phụng bồi.

Mấy ngày nay Trần Luân thường thường đi đến, bọn họ cũng đã sớm thành thói quen. Không phải vạn bất đắc dĩ không muốn ngửi mùi vị trong nhà lao này.

Trần Luân đi tới trước cửa phòng giam Trương Đức An, nhìn vào bên trong đó một cái. Trương Đức An dựa người ở đó, đã thành người tàn tật, hấp hối. mấy ngày nay Trần Luân để hắn đem hình cụ trong lao đều thử qua một lần, dần vật Trương Đức An đã thành tiêu khiển lớn nhất của hắn. Phảng phất so với trong nhà thoải mái sạch sẽ, nhà tù ô uế dơ bẩn này càng làm cho hắn cảm thấy khoái trá hơn. So với người nhà, cừu nhân càng có thể khiến hắn thỏa mãn hơn.

Hắn lại không biết, những ngày này trong lúc xả giận, ma đầu kia càng chui sâu vào trong lòng hắn để hắn trở nên càng ngày càng hung bạo, dễ nổi giận, oán hận trời đất. Nếu không có hàm dưỡng làm quan nhiều năm vẫn còn, đã sớm tính tình đại biến rồi.

Hôm nay Trần Luân trong lòng có chuyện, không có mở ra lao phòng của Trương Đức An, ngược lại hướng phía càng sâu trong đại lao đi tới. Rốt cục thấy được nữ phạm nhân kia, cả người nàng mang theo gông cùm, xiềng xích. Mặc cho nàng có bao nhiêu khí lực, cũng không thể động đậy được.

Xà mẫu thấy Trần Luân, lại thi triển ra mị hoặc chi thuật, nhưng thấy Trần Luân không hề lay động, mới cười nhạo nói:

- Nguyên lai là vô dụng.

Lại nghe “ba” một tiếng, Trần Luân cầm trong tay cái chìa khóa vút cho nàng:

- Có người cho ta tới cứu người. Xà mẫu thấy thế đại hỉ, trong miệng phát sinh tiếng tí ti, trong rơm rạ chui ra một con rắn nhỏ cuốn cái chìa khóa kia đi tới trước mặt nàng, giúp nàng đem gông cùm xiềng xích hết thấy mở ra. Nhưng cũng không vội vàng mà rời khỏi, ngược lại vẫn ngồi tại chỗ, phát sinh tiếng kêu “tí tí” như là đang triệu tập cái gì đó.

Trần Luân cầm lại cái chìa khóa, đi tới trong lao phòng của Trương Đức An, lặng lẽ từ trong người móc ra một thanh loan đao sừng trâu, ở trên cổ Trương Đức An cắt một cái thật sâu. Tiếng rên rỉ của Trương Đức An nhất thời dừng lại.

Trần Luân đem thi thể thu dọn xong, sau đó vẫn như ngày xưa ra khỏi đại lao, đi tới trong hẻm nhỏ, người nọ liền hỏi:

- Sự tình đã làm thỏa đáng rồi chứ?

- Ân, nhưng lao phòng thủ vệ sâm nghiêm...

- Chuyện này ngươi không cần phải xen vào, nàng tự có biện pháp. Hiện tại việc cấp bách chính là ngươi trở lại thu thập đồ đạc, chuẩn bị thật tốt, lại đến khách sạn tìm ta. Ta sẽ dẫn ngươi đi kinh thành cáo ngự trạng, cần phải đưa hắc vào tội chết. Cho dù hắc có thể bằng vào yêu pháp chạy trốn, thiên hạ cũng sẽ không còn chỗ cho hắc dung thân. Vô luận sự tình ra sao, Vương gia cũng sẽ bảo đảm giúp ngươi tẩy sạch tội danh, phục nguyên quan chức.

Trần Luân về đến nhà, đã thấy cơm nước đặc ở trên bàn, Trần phu nhân đang dỗ dành hài tử ngủ đi, tròng diện trong thường ngày cảm thấy ấm áp, lúc này lại khiến hắc nhướng mày.

Ở lại trong nhà không lâu, hiện tại cũng không có gì đáng giá để thu thập, Trần Luân mở miệng nói:

- Dẫn theo hài tử, chúng ta đi thôi!

Trần phu nhân kinh ngạc nói:

- Đi? Đi đâu cơ?

Trần Luân nói:

- Đi kinh thành!

Trần phu nhân nhận thấy được vẻ dị dạng của hắc:

- Lão gia, ngươi làm sao vậy? Chúng ta đi sao?

Trần Luân nói:

- Mới vừa rồi Lương Vương phái người tới gặp ta, có thể để chúng ta cứu khỏi nơi đây!

- Lương Vương? Không phải chính là Lương Vương đem chúng ta hại đến một bước này sao? Hắc vì cái gì lại đột nhiên phát ra thiện tâm đến giúp chúng ta?

Trần phu nhân tâm niệm vừa chuyển:

- Lẽ nào vẫn là vì đối phó với Hứa công tử?

Thấy Trần Luân không phủ nhận, liền thốt lên nói:

- Lão gia, ngươi không nên lại phạm sai lầm, Hứa công tử đúng là ân nhân cứu mạng của một nhà chúng ta. Lẽ nào ngươi còn muốn chịu Lương Vương xui khiến, lấy oán trả ơn sao? Thiếp thân quyết không đáp ứng!

Trần Luân giận dữ hét lên:

- Hứa công tử! Hứa công tử! Hắc có thể giúp ta tẩy thoát khỏi tội danh sao? Nếu không phải Hứa biết yêu pháp, bây giờ hắc còn chỉ là một đại phu nho nhỏ dưới trướng ta. Vòng đời xoay chuyển đến ta lại phải hướng hắc quỳ lạy.

1079. Chương 1473: Lấy Máu.

Chương 1473: Lấy máu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hải tử đang ở trong tã lót bị kinh hãi oa oa khóc lớn. Trần phu nhân vội vã đi dỗ dành, không khỏi lưu lại hai hàng thanh lệ:

- Lão gia, sao người lại biến thành như vậy, hiện tại sinh sống yên ổn có cái gì không tốt sao?

Trần Luân phẩy tay áo bỏ đi. Đêm khuya người tĩnh, hắn nằm ở trên giường trần trọc. Hắn biết tính tình của phu nhân nhà mình, ngày mai tất đem việc này báo cho Hứa Tiên biết, mà hắn thả tội phạm quan trọng, đã không có đường lui nữa rồi.

Hắn từ dưới gối đầu lấy ra một thanh loan đao sừng trâu, đi về phía phòng ngủ của Trần phu nhân.

Đêm khuya người tĩnh, trong đại lao ngục tốt trực đêm cũng bắt đầu buồn ngủ.

Xà mẫu bỏ đi gong xiềng trên người, đi tới trước cửa lao, đem thân hình vận vẹo một cái, từ giữa cái khe chật hẹp đi qua, hướng ra bên ngoài đại lao đi đến, mấy con rắn nhỏ bích lục không biết từ nơi nào chui ra, bò tới trên người nàng.

Ngục tốt chợt thấy có người vỗ vai của hắn, bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy một ngục tốt khác, nói với hắn:

- Nên tuần tra ban đêm!

Ở trong lao phòng trực đêm theo thường lệ phải đến trong nhà lao dò xét vài lần.

- Nửa đêm có thể có chuyện gì được?

Ngục tốt bất mãn lầm bầm một tiếng, cầm lấy trường đao ngẩng đầu đã thấy một bóng người từ trong bóng tối đi ra, thất kinh hỏi:

- Người nào!

Xà mẫu đưa tay vừa nhắc một cái, hai con rắn nhỏ như nỏ tiễn kích bắn ra, cắn lên cổ ngục tốt. Ngục tốt nhất thời té trên mặt đất, cứ như vậy liên tục giết vài gã ngục tốt, đi tới trước cửa nhà lao.

Cửa sắt này trong thường ngày là đóng chặt lại, không cho hạng người nhân rồi ra vào, buổi tối càng tuyệt không mở ra. Trên cửa khắc thần thú Bộ Ngạn, uy nghiêm quan sát xuống tới. Con thú truyền thuyết này không chỉ nhiệt tình vì lợi ích chung, bênh vực lẽ phải, hơn nữa có thể làm rõ sai trái, theo lẽ công bằng mà phán quyết. Do đó được khắc lên cửa nhà lao.

Xà mẫu cười lạnh lùng, liền muốn đánh mở ngục môn, thần tượng Bộ Ngạn trên đỉnh đầu, bỗng nhiên phát sinh tiếng rít gào.

Xà mẫu trong lòng cả kinh, con rắn nhỏ trên người đều rơi xuống trên mặt đất, ngẩng đầu đã thấy Bộ Ngạn tựa hừ tựa thực hướng về phía nàng lao qua. Nàng kinh hoảng giơ lên cánh tay chống đỡ, chỉ cảm thấy một trận đau nhức, quay đầu lại đã thấy Bộ Ngạn gặm một cánh tay của nàng. Bình ổn rơi trên mặt đất, thân hình hổ so với hổ còn muốn lớn hơn.

Bộ Ngạn vừa mới rơi xuống đất, cũng không chút nào dừng lại, vằn người lại mạnh mẽ lao lên.

Xà mẫu chỉ nói:

- Mạng ta xong rồi!

Hình xăm xà hình trên người nàng bỗng nhiên sống lại hóa thành một con trường xà cùng Bộ Ngạn dây dưa cắn xé cùng một chỗ.

Xà mẫu bắt chấp đau nhức, vội vã mở cửa nhà lao.

Đại lao tuy rằng hẻo lánh, nhưng xung quanh cũng có mấy hộ gia đình, bị một tiếng rống lên của Bộ Ngạn làm kinh động, phát ra một ngọn đèn.

Xà mẫu tìm được đường sống trong chỗ chết, không dám dừng lại, ôm vết thương hướng về phía Độc Long động chạy đến.

Trường xà đem Bộ Ngạn gắt gao quần lấy, Bộ Ngạn thì gắt gao cản trường xà bầy thốn, giằng co một hồi, lại dần dần từ thực chuyển hư, trở lại trên cửa nhà ngục. Trường xà kia cũng biến mất không thấy đâu.

Đám bộ khoái nghe tiếng chạy tới, chỉ thấy trên mặt đất một cánh tay đứt đoạn.

Xà mẫu đi tới trên núi, quay đầu lại nhìn An Long thành một cái, cắn răng nói:

- Hứa Tiên, ta không báo cừu này, thề không làm người!

Trần phu nhân tâm thần không yên, đang ngủ không yên, bỗng nhiên nghe được một vài tiếng động, mơ mơ hồ hồ mở hai mắt ra, loáng thoáng nhìn thấy một hắc ảnh đang đứng ở bên cạnh nôi. Loạn đao trong tay hắc ảnh ánh lên ánh trắng ngoài cửa sổ, để trong lòng nàng cả kinh, cao giọng nói:

- Người là ai?

Hắc ảnh kia quay đầu lại nhìn nàng một cái, chỉ thấy hai điểm hồng quang mơ hồ.

- Trần Luân, người điên rồi sao?

Trần phu nhân đại kinh thất sắc, tiến lên nắm lấy tay hắc ảnh kia, đã thấy rõ thân phận người tới.

Trần Luân giơ cánh tay lên, đem nàng đẩy ra một bên, loạn đao trong tay không chút do dự chém xuống, đứa trẻ nhỏ nhất thời khóc rống lên, cánh tay như ngó sen đứt đoạn tí tách chảy ra máu tươi. Trần Luân vội vã dùng bát sứ tiếp lấy, máu tươi ở trong nước chìm nổi ngưng tụ.

Sau đó hắt lại ở trên ngón tay của chính mình nhẹ nhàng khứa một cái, đồng dạng đem giọt máu nhỏ vào trong chén sứ.

Trần phu nhân mơ hồ minh bạch hắc ảnh đang làm cái gì, cũng không thể tin tưởng nổi nói:

- Người đang làm cái gì vậy?

Trần Luân cũng không để ý tới nàng, đem bát sứ để sát vào song cửa, quay về phía ánh trăng sáng sữa, nhìn chăm chăm vào bát, hai loại máu ở trong chén chìm nổi, nhưng không dung hợp.

Trần Luân phần nộ nắm tóc của Trần phu nhân kéo dài tới bên cửa sổ, chỉ vào bát sứ nói:

- Xem chuyện tốt người đã làm đi!

- Điều này sao có thể?

Trần phu nhân nhịn đau nhìn một cái, cũng kinh hãi nói không ra lời, biết đạo lý máu phụ tử đứt đoạn đều có thể dung hợp.

Trần Luân lộ ra dáng tươi cười sâu thẳm nói:

- Ta đã nói ta nhiều năm không con, sao lại đột nhiên có được. Hay cho Hứa Tiên, còn để ta cho rằng hắc đối với nhà của ta có ân cứu mạng, nguyên lai lại là như thế này.

Cúi đầu chỉ thấy trên mặt Trần phu nhân tràn đầy vẻ buồn bã không thể tin tưởng, dưới ánh trăng vẫn mờ mờ như trước, mà trên người nàng chỉ mặc áo lót, lộ ra tư thái tuyết trắng mềm mại. Sát niệm trong lòng hắt nhát hơn rất nhiều, liền ngồi xổm người xuống, nói với nàng:

- Người bị yêu pháp của yêu pháp mê hoặc, vốn không trách được người, đợi ta giết hai nghịch tử của Hứa Tiên, chúng ta hiện tại liền rời khỏi An Long huyện.

- Cái gì!

Trần phu nhân cả kinh, lưu lại hai hàng lệ, nắm chặt tay của hắc ảnh nói:

- Không phải, không phải, đó là hài tử của người a!

Trần Luân sắc mặt đại biến, trong mắt hai điểm hồng quang càng phát ra lóe sáng, biểu tình dữ tợn:

- Tiện nhân, đến bây giờ còn dám lừa gạt ta!

Nói rồi đứng dậy, đi về phía cái nôi.

- Đừng mà!

Trần phu nhân kêu lên sợ hãi, tiến tới ngăn cản, lại bị Trần Luân dùng sức đẩy một cái, nặng nề ngã xuống đất, đầu văng mắt hoa, cả người đau nhức, nỗ lực chống đỡ thân thể:

- Đừng, đừng mà, đó thực sự là...

Trần Luân nghe được lời ấy càng trở nên phẫn nộ, nắm chặt loan đao sừng trâu, quay về phía tả lột hung hăng đi đến, chợt nghe được ngoài cửa sổ truyền đến một trận tiếng cười quỷ khặc khặc:

- Các người nếu không muốn, vậy liền cho ta đi!

Một phụ nhân nước da màu chàm, phanh ngực để lộ bầu vú, bỗng nhiên hiện thân trong phòng, đem hai hài nhi trong nôi ôm lấy:

- Hài nhi đáng yêu, đa nường của người không cần người, nường đến yêu thương các người!

Quý Bà một trong Quý vương dẫn đường dưới trướng Quý Đế gần đây bỗng nhiên không hình bóng, Cửu Tử Quý Mẫu phụng mệnh đến trong nghĩa trang ngoài thành điều tra chợt nghe được trong thành có tiếng trẻ con khóc thét. Nàng đối với âm thanh này cực kỳ mẫn cảm, ở ngoài hơn mười dặm vẫn có thể nghe được. Nàng từ lúc tại Nga Mi bị Thanh Loan chém chết Cửu quỷ, tìm kiếm trẻ con thích hợp khắp nơi, để luyện thành quỷ.

1080. Chương 1474: Lấy Máu. (2)

Chương 1474: Lấy máu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Liền đi tới nơi này, lại thấy được biến cố này, liền lắng nghe một hồi, bỗng nhiên nghe nói hai chữ Hứa Tiên, trong lòng đại hỉ. Hai hài tử này là của Hứa Tiên? Nếu là đem hài tử của Hứa Tiên luyện thành quỷ, cũng xem như báo được đại cừu, liền tiến vào trong nhà đoạt đi hai hài tử.

Trần Luân một đao không thể thực hiện được, rít gào một tiếng bỏ về phía Cửu Tử Quý Mẫu. Cửu Tử Quý Mẫu trở tay một chưởng vỗ lên ngực của hắn, đem hắn đánh bay ra đi, sau đó ôm hai hài tử phi thân đi.

Trần phu nhân rốt cục chống đỡ không được, ngất xỉu đi, cuối cùng chỉ thấy một đạo kim quang kích bắn mà đến.

Cửu Tử Quý Mẫu đang lúc đắc ý, ngẩng đầu lên đã thấy phía xa một khỏa kim tinh lóe ra một cái. Trong chớp mắt thất liên từ kiếm quang đã bắn tới trước mắt.

- Kim Ngô Kiếm!

Cửu Tử Quý Mẫu đại kinh thất sắc, vội vàng đem anh hài trong lòng, che ở trước mắt, kiếm quang chuyển ngoặt ra, hơi xẹt qua khuôn mặt anh hài một chút, đột nhiên lại xoay chuyển cắt về phía bên hông không có phòng bị của Cửu Tử Quý Mẫu. Cửu Tử Quý Mẫu lại đem một anh hài khác ngăn lại ở đó, kiếm quang lại xoay nghiêng tránh ra.

Cửu Tử Quỷ Mẫu đối phó không nổi, hét lớn lên:

- Người nếu không chịu thu kiếm, ta sẽ giết hai hài tử này.

Kim sắc kiếm quang dừng lại một chút, bay trở về trong một bàn tay trắng nõn, lại chỉ vào Cửu Tử Quỷ Mẫu:

- Còn không đem hài tử buông xuống!

Cửu Tử Quỷ Mẫu đập trên góc mái hiên, bàn tay như kê trảo nắm lấy đầu hài nhi trong lòng:

- Người còn dám tiến lên một bước cũng chỉ có thể được hai hài tử đã chết!

Thanh Loan hạ xuống góc bên kia mái hiên, trầm giọng nói:

- Dem hai tử lưu lại, ngày hôm nay ta có thể thả người đi!

Kiểm quang của nàng mặc dù rất nhanh, nhưng Cửu Tử Quỷ Mẫu cùng hai hài tử này lại là thiếp thân, chỉ cần thoáng phóng xuất âm khí, hai hài tử kia sẽ lập tức bị mất mạng.

- Lời nói của Thanh Loan kiếm tiên, tự nhiên không phải hư ngôn, bất quá muốn cho vi nương đem hai hài nhi đáng yêu này giao cho người, đó cũng là mơ tưởng. Người nếu không phục, cho dù đem vi nương và hai hài nhi này cùng nhau xuyên thấu qua tim đi sao! Chỉ là không biết dưới kiếm của người có giết được hài nhi mới sinh hay không?

Cửu Tử Quỷ Mẫu vừa nói, vừa chậm rãi lui lại, dự định khiến Thanh Loan bận tâm tính mệnh của hai hài nhi mà không dám truy kích.

Thanh Loan giờ kiếm lên:

- Cùng với bị người mang đi luyện thành quỷ, sống không bằng chết, còn không bằng mất mạng tại đây. Cửu Tử Quỷ Mẫu người còn dám động một bước, hôm nay chính là ngày chết của người.

Sát khí và quyết ý lãnh liệt đem Cửu Tử Quỷ Mẫu định trụ lại tại chỗ. Nàng biết Thanh Loan đã nói ra tất sẽ thực hiện, chính mình còn dám động, chính là một con đường chết, trong miệng lại nói:

- Đây là hài tử của Hứa Tiên kia, người cũng có thể quyết tuyệt như vậy sao?

- Cái gì? Muốn dùng loại lời nói vô căn cứ này lừa gạt ta sao?

Cửu Tử Quỷ Mẫu nói:

- Người hỏi một chút nữ nhân trong phòng này là biết. Nàng cùng Hứa Tiên làm nhân tình, chuốc lấy nam nhân nhà mình muốn giết hai hài nhi mới sinh này. Vi nương vì không đành lòng, đem bọn nó cứu lại, bằng không bọn nó đã chết từ lâu rồi.

Thanh Loan nói:

- Ít nói chuyện ma quỷ, vô luận là hài tử của ai, cũng tuyệt không thể để cho người mang đi.

Một vòng minh nguyệt chậm rãi từ trên mái hiên chìm xuống, dưới lầu có bộ khoái nghe động tĩnh, chạy tới gõ cửa.

- Trần Áp Ti!

- Trần Áp Ti!

Thanh Loan đi bước một về phía Cửu Tử Quỷ Mẫu, mặc cho Cửu Tử Quỷ Mẫu lớn tiếng uy hiếp, cũng là mất điếc tai ngơ, Cửu Tử Quỷ Mẫu vì bị lời nói của nó uy hiếp, đứng ở tại chỗ, không dám hành động. Mắt thấy Thanh Loan càng ngày càng gần, hét lớn:

- Được rồi, hai hài tử này cho người, người thả ta đi!

Thanh Loan dừng lại cước bộ, trong lòng cũng thở phào một hơi, yêu nhân khi nào cũng có thể giết. Nhưng tính mệnh hài tử lại chỉ có một cái, nàng cũng không nguyện khiến cho cá chết lưới rách.

Cửu Tử Quỷ Mẫu mạnh mẽ đem hai hài tử hướng hai bên trái phải ném ra ngoài. Lực đạo thể đại lực trầm, nếu là ngã trên mặt đất, hoặc giả đụng vào vật gì đó, thân thể nhỏ bé kia chỉ sợ sẽ lập tức biến thành thịt vụn.

Thanh Loan chợt lóe thân thể, đuổi theo một hài nhi, lại sợ đả thương hài nhi kia, không dám đưa tay đón đỡ, lấy linh khí chậm rãi làm giảm tốc độ phi hành, đồng thời thao túng kiếm quang lấy thủ pháp đồng dạng đi tiếp lấy một anh hài khác.

Rốt cục tại trước khi anh hài rơi xuống đất, đem nó tiếp lấy trong tay, mở ra tã lót, một con quỷ cả người xanh lè hướng trên mặt nàng vồ tới. Trong khoảng cách gang tấc này, tránh né đã không kịp. Nếu là di vãng, nàng không có kiếm trong tay, e là đã gặp ám toán rồi. Nhưng sau khi vượt qua thiên kiếp, đã không đem loại quỷ này đặt ở trong mắt. Nàng há mồm phun ra một cổ kim khí, đem quỷ tử nuốt thành phần toái. Không nghĩ tới Cửu Tử Quỷ Mẫu ở trong khoảng thời gian ngắn này, lại luyện ra được tân quỷ tử. Nàng vội vã triệu đến Kim Ngô Kiếm, mặt trên là anh hài không có sai. Nàng cảm thấy trên tay một mảnh ướt át, huyết tinh chi khí truyền đến, vội vã vạch ra tã lót, phát hiện trên cánh tay hài nhi có một vết đao thương thật sâu, còn đang chảy ra máu tươi, tã lót đã bị tiên huyết thấm ướt đầm.

Nguyên lai Trần Luân đang ở trong hoảng loạn, một đao kia cắt quá nặng, lại không có cầm máu đúng lúc.

Thanh Loan vội vã cầm máu lại, vì hài nhi kia chuyển vào một cổ linh khí. Nhưng hài nhi này đã không còn tiếng động nữa rồi. Ngắc đầu lại tìm quỷ mẫu kia, cũng đã biến mất vô tung vô ảnh.

Đông đảo bộ khoái giơ đuốc cầm gậy, đem nàng bao quanh trụ lại.

- Mau đem hài tử thả ra!

- Người là ai?

Lại nghe được ở trong đám người truyền ra một tiếng thét kinh hãi:

- Loan nhi!

Vân Yên tách ra một đám bộ khoái, đi tiến lên đây.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh đi ra ngoài tuần sơn, Vân Yên làm Huyện lệnh mấy ngày lại có chút nhàm chán, đem việc vặt vãnh giao phó cho Trần Luân, ở trong sơn trang ngoài thành tu luyện. Sau đó bị thanh âm trong thành kinh động, liền xuống núi đi tới trong thành điều tra. Nàng mặc dù không dùng huyền thuật giả dạng thành bộ dáng của Hứa Tiên. Nhưng đám bộ khoái đều biết nàng là Huyện lệnh phu nhân, không dám chậm trễ.

Thanh Loan thu kiếm vào vỏ:

- Tiểu thư, sao ngươi lại ở đây? Ca ca đâu?

Vân Yên nghiêm mặt nói:

- Ta lúc này để hần trở lại!

Dùng linh lực đem một phù triện trong lòng rút ra, đốt cháy.

Hai người leo lên tiểu lâu, một hắc ảnh mạnh mẽ lao lên, bị một trận kinh phong quần lấy. Thanh Loan đem Vân Yên kéo ra phía sau mình, đem thân kiếm chế trụ hắc ảnh kia, lại cảm thấy một cổ lực mạnh truyền đến, không thể so với bình thường.

Đang muốn xuất kiếm đem hần đánh chết, lại bị Vân Yên ngăn trở:

- Trần Luân, ngươi điên à?

Nàng có thể trong đem nhìn vật, thấy rõ ràng bộ dáng của Trần Luân, không khỏi cả kinh.

Cơ thể Trần Luân bành trướng, đem y bào cả người xé nát ra.

1081. Chương 1475: Giọt Lệ.

Chương 1475: Giọt lệ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:”

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên đầu sinh ra một đôi sừng nhọn, trong mắt tràn đầy hồng quang như dã thú. Trong miệng phát sinh tiếng gầm gừ tê rống vô ý thức, đã không còn dấn dáp văn sĩ gầy gò kia nữa.

- Định!

Vân Yên móc ra một tấm phù triện, tiện tay ném ra bên ngoài, dán lên trên người Trần Luân. Trần Luân nhất thời không thể động đậy được.

Hứa Tiên lúc gần đi, sợ nàng lại gặp phải chuyện gì nguy hiểm, cố ý vì nàng chuẩn bị rất nhiều phù sách, cung cấp cho nàng vào lúc mấu chốt nghênh địch, sử dụng. Không nghĩ tới lúc này lại phát huy tác dụng.

Vân Yên đem Trần phu nhân cứu tỉnh. Trần phu nhân đi đứng bất ổn chạy tới bên cạnh nôi, không thấy hình bóng hai hài tử, nắm chặt tay Vân Yên nói:

- Hài tử của ta đâu? Hài tử của ta đâu?

Vân Yên không đành lòng báo cho nàng biết, yên lặng giúp nàng khoác thêm y phục. Thanh Loan chỉ hận chính mình không thể sớm chạy tới kịp giết chết Cửu Tử Quỷ Mẫu kia.

Sau một lát, Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh chạy tới, thấy tình cảnh này cũng bị cả kinh, vội vã hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Trần Luân nguyên bản thần chí không rõ, thấy được Hứa Tiên bỗng nhiên xuất hiện, hét lớn lên:

- Hứa Tiên, người quả nhiên là hiểu yêu pháp. Người quả nhiên là hiểu yêu pháp!

Vân Yên nói:

- Xà mẫu kia không biết làm sao cởi ra được gông xiềng, hại chết mấy ngục tốt, chạy mất rồi!

Trần Luân cười to nói:

- Ha ha, là bị ta thả!

Hứa Tiên thấy hắn đã bị ma chướng, cũng sẽ không để ý tới hắn nữa, chỉ hỏi nói:

- Loan nhi sao ngươi lại ở chỗ này?

- Ta một đường truy tung Cửu Tử Quỷ Mẫu kia, đuổi đến nơi này, thấy ả đang bắt hai anh hài muốn chạy đi, nhưng hài tử này đã mất máu quá nhiều.

Thanh Loan đem sự tình một năm một mười kể ra một lần.

Hứa Tiên càng nhíu chặt mày lại, Trần phu nhân nghe nói một hài tử đã chết, một hài tử bị yêu ma bắt đi, sinh tử chưa biết, lại ngã xuống hôn mê tiếp đi.

Trần Luân lại cuồng tiếu nói:

- Chết hay! Chết hay lắm!

- Ngươi trả hài tử lại cho ta!

Trần phu nhân khóc lóc muốn cùng Trần Luân liều mạng, lại bị Bạch Tố Trinh ôm chặt lấy. Trần phu nhân rốt cục nhịn không được khóc rống ở trong lòng của nàng.

Hứa Tiên thoáng vận dụng Tha Tâm Thông, liền biết rõ sự tình đã xảy ra. Nhìn bát nước sứ trên bàn một cái, nước trong như lệ, tràn đầy hai mảnh huyết hồng. Hắn đem ngọn đèn thấp sáng, đầu ngón tay dùng

sức chích một cái, đem một giọt máu rơi vào trong chén sứ, sau đó đem bát sứ bưng đến trước mặt Trần Luân.

Lúc này đông phương muốn sáng, từ trước cửa sổ đã chiếu vào mấy tia sáng nhàn nhạt. Mấy người đều nhìn chăm chăm cái bát kia, đã thấy giọt tiên huyết của Hứa Tiên cuộn tròn, không cùng bất cứ một giọt máu nào hòa hợp.

Trần Luân đầu tiên là giật mình, sau đó lại hét lớn:

- Ta không tin, ta không tin, đây là người dùng yêu pháp gạt ta!

- Ta khi sáng tác y thư, đã ở bên trên viết rõ, con người phân ra mấy nhóm máu, nhóm máu cùng loại liền có thể tương dung, bằng không liền không thể dung hợp được. Phương thức lấy máu nhận thức người thân cực kỳ không đáng tin. Chuyện cho tới bây giờ còn không tỉnh ngộ sao?

Hứa Tiên thấy thảm trạng này, cũng cảm thấy bi phần, nén giận trong lòng, trầm giọng quát khê, giống như sư hổng.

Cả người Trần Luân chấn động, hồng quang trong mắt nhạt đi rất nhiều, hai cái sừng nhọn cũng bắt đầu thu nhỏ lại.

Hứa Tiên tiếp tục nói:

- Lấy máu nhận người thân làm không được chuẩn, ta mới tới Tô Châu, ngay cả mặt của tôn phu nhân còn chưa từng gặp qua một lần. Ta từng khuyên người thanh tâm chính niệm, người lại khiến tâm vì ma chướng, làm ra bậc ác nghiệp này, chẳng phải là ngu xuẩn cùng cực.

Trần Luân ngơ ngác nhìn bát sứ trước mắt, ảnh ngược trong nước hiện ra bộ dáng của hắn, khiến hắn bị dọa một cái. Người trong đó có vẻ mặt oán độc dữ tợn kia thực sự là chính mình sao? Chợt có một giọt dịch thể trong suốt rơi vào trong nước trong, nhắc lên từng vòng rung động.

Ngoài cửa sổ không thấy mặt trời mọc, cơn mưa lại tí tách rơi xuống. Trần Luân mạnh mẽ hất đổ bát sứ, quỳ rạp trên mặt đất phát sinh tiếng kêu rên như mã thú. Một con ma đầu dài chừng hai thước từng chút từ trên lưng của hắn chui ra, chỉ chớp mắt lại không biết đã chạy đi nơi nào.

Thân thể bành trướng của Trần Luân lại dần dần khôi phục nguyên trạng, hắn đứng dậy ngồi dựa vào bên tường, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết. vén lên y sam nhìn vào ngực của mình, nơi đó có một thủ ấn màu đen kịt lún xuống. Hắn bị Cửu Tử Quỷ Mẫu phách một chưởng, đã vỡ nát xương ngực, toàn bộ dựa vào lực lượng ma đầu thả ra mới chỉ trì được đến bây giờ. Hiện tại ma đầu vừa đi, nhất thời chống đỡ không được.

Có thể là người đã sắp chết, Trần Luân chỉ cảm thấy thần trí càng phát ra thanh minh, hiểu ra rất nhiều chuyện cũ trước kia, gian nan hướng về phía Trần phu nhân vươn tay đến:

- Huệ Quân, là ta có lỗi với người.

Trần phu nhân cũng không nhìn hắn, tay Trần Luân vô lực rũ xuống, trong lòng nghĩ:

- Nếu là năm xưa có thể nghe lời nàng nói từ quan, vậy đã tốt rồi...

Trong mắt dần dần mất đi thần thái, đã khí tuyệt mà chết.

Trần phu nhân lại nhin không được thất thanh khóc rống lên, gặp phải đại biến như vậy, trong lòng không bắt đầu đầu sinh ra ý muốn chết.

Bạch Tố Trinh ở trên gáy của nàng nhẹ nhàng vỗ một cái. Trần phu nhân lại mê man đi, Bạch Tố Trinh nói:

- Khóc lóc như vậy quá mức hại người, ta để nàng ngủ một hồi đã.

Sau đó Hứa Tiên mệnh lệnh cho nha dịch an táng Trần Luân và hài tử, vài người đã chết, liền không thể định tội, chỉ nói là bị xà mầu làm hại.

Trên đường cái bay bay rất nhiều tiền giấy, đó là vì ngục tốt bị chết đem qua mà ném ra. Mấy hộ nhân gia khóc lóc cầu xin Hứa Tiên báo thù cho bọn họ. Hứa Tiên hết thấy đáp ứng, cũng đều phát kim ngân an ủi, cũng mệnh lệnh bộ khoái đến trong khách sạn bắt thuyết khách của Lương Vương phủ kia, đem hắc nhốt vào trong địa lao. Rất nhiều loạn tương đều vì hắc mà thôi, không cần lại muốn trở về kinh thành.

Trên lư hương thanh hoa, khói tím bốc lên, tràn đầy hương khí trong phòng.

Trần phu nhân yếu ớt tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đủ loại chuyện đem qua phảng phất như một cơn ác mộng. Nhìn quanh bốn phía, phát hiện không phải đang ở trong phòng của mình, liền biết không phải là đã nằm mơ. Nhưng tâm tình lại không hiểu yên ổn hơn rất nhiều. Nàng không biết đây là công hiệu của Định Thần Hương do Hứa Tiên lưu lại.

- Trần phu nhân, người đã tỉnh rồi.

Vân Yên đẩy cửa tiến đến, buông khay đựng thức ăn xuống:

- Ăn chút gì đó đi!

Trần phu nhân nắm tay của Vân Yên nói:

- Van cầu người, cứu cứu hài tử của ta!

Vân Yên nói:

- Trần phu nhân, yên tâm đi, chuyện hài tử của người, chúng ta sẽ tận lực nghĩ biện pháp.

Nhưng cũng vô pháp làm ra bảo đảm, nghe Thanh Loan nói "Cửu Tử Quỷ Mẫu là hạng người nổi danh độc ác, chuyên dùng Âm Hỏa bí được đem anh hài luyện thành quỷ tử. cung cấp cho bản thân khu sử. Hài tử rơi vào trong tay ả, sợ rằng còn sống không bằng chết.

Trần phu nhân có thể là nghe ra được ý ngoài lời của Vân Yên.

1082. Chương 1476: La Phù.

Chương 1476: La Phù.

Nguồn: Vipvanda

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:"

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trên mặt vẻ bi thương càng nặng nề hơn, nếu không có công hiệu an thần của Định Thần Hương, sợ rằng đã lại muốn khóc rống lên. Lúc này lại có thể tương đối bình tĩnh hỏi:

- Hài nhi số khổ kia của ta hiện tại ở nơi nào?

Vân Yên nói:

- Phu quân ta đã sai người đưa bọn họ an táng thật tốt.

Trần phu nhân nói:

- Hứa phu nhân, thiếp có một chuyện muốn nhờ.

Vân Yên nói:

- Mời người nói đi!

Trần phu nhân nói:

- Ta không thể để hài tử của ta cùng người giết hắc táng cùng một chỗ, thỉnh đưa bọn họ tách ra an táng được chứ?

Vân Yên ngẩn ra, thở dài, rồi gật đầu đáp ứng.

Trần phu nhân nói:

- Tương lai nếu ta chết đi, mời đem ta cùng hài tử an táng tại một chỗ đi sao!

Vân Yên nghe vậy cả kinh:

- Trần phu nhân, người...

Trần phu nhân ngắt lời nói:

- Ta không phải họ Trần, trên bia mộ xin cho người khắc ba chữ Trang Huệ Quân, làm phiên!

Nói xong hạ thấp người thì lễ.

Vân Yên nhìn trên mặt nàng có một cổ bình tĩnh quyết tuyệt, tuy là có thể dùng lời biện luận, cũng không biết nên bắt đầu khuyên từ đâu.

Hứa Tiên bỗng nhiên đẩy cửa tiến đến:

- Phu nhân chớ vội nghĩ quẩn, ta nhất định sẽ đem hài tử tìm trở lại! Đến lúc đó hài tử không thể không có mẫu thân.

Hắn mặc dù không phải hạng người có thể biết ăn nói. Nhưng trong thanh âm tự có một cổ lực thuyết phục thường nhân khó có thể so sánh.

Trong lòng Trang Huệ Quân liền mọc lên một cổ hi vọng yếu ớt, nếu hài tử kia thực còn sống ở nhân thế, nếu là không còn có nàng chăm sóc nữa, chẳng phải là quá đáng thương sao?

- Xin công tử nhất định cứu cứu lấy hài tử của ta, thiếp thân không có gì báo đáp, nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân!

Bạch Tố Trinh và Thanh Loan cũng đi tới trong phòng, Hứa Tiên cũng không cầm kỵ, hỏi Thanh Loan:

- Loan nhi người cũng biết sào huyệt của Cửu Tử Quỷ Mẫu kia ở nơi nào không?

Thanh Loan nói:

- Cửu Tử Quỷ Mẫu này ở xung quanh Lĩnh Nam Thực trung cướp đoạt anh hài, không có nơi ở cố định. Bất quá nàng chính là Quỷ vương dưới trướng nam phương Quỷ Đế, nghe nói gần đây chính là ngày sinh của Quỷ Đế, nàng hẳn là cũng sẽ đi chúc thọ.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh nhìn nhau, bỗng nhiên nhớ tới khi mấy quỷ quái kia chém giết trong nghĩa trang ở ngoài thành, liền nói đến thọ lễ gì đó, vội hỏi:

- Nam phương Quỷ Đế kia đang ở nơi nào?

Thanh Loan nói:

- Đế cung của Nam phương Quỷ Đế, ở Lĩnh Nam trên La Phù Sơn. Bất quá thời gian này, trên La Phù Sơn quần ma chúc thọ, Nam phương Quỷ Đế càng là pháp lực thao thiên, muốn làm chuyện này, sợ là không dễ.

La Phù Sơn, Hứa Tiên nghiền ngẫm cái tên này.

Bạch Tố Trinh nói:

- La Phù Sơn là đệ nhất động thiên trong đạo giáo thập đại động thiên, đệ tam thập tứ phúc địa trong thất thập nhị phúc địa. Vốn có danh xưng là đệ nhất Lĩnh Nam. Nam phương Quỷ Đế có thể đang ở nơi đó. Đạo hạnh tất nhiên không thể coi thường được.

Hứa Tiên nói:

- Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ta sẽ đi vào trong đó một chuyến, gặp vị Nam phương Quỷ Đế này một lần, xem hắn có thể niệm tình cũ khi còn Đồng Nhạc hay không?

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta đi cùng người!

Thanh Loan tiến lên nói: nguồn

- Ta cũng đi!

Hứa Tiên lại nói:

- Không, các người ở lại, đề phòng xà mẩu kia lại đến. Chuyến này ta đi một mình là được. Nói không chừng không cần phải động thủ.

Bạch Tố Trinh nhú mày nói:

- Vậy còn người?

Vô luận có cường đại cỡ nào, chung quy không thể cải biến sự thực hắc thân là Địa Tiên, nếu có động thủ Tiên Thiên cũng sẽ chịu thiệt thòi.

Hứa Tiên đưa tay đặt ở hai bờ vai của nàng nói:

- Yên tâm đi, giao cho ta!

Mấy người đang lúc nói chuyện, một con cú đêm bỗng nhiên bay tới, đứng ở trên song cửa sổ, trong miệng ngậm một quyển trục.

Hứa Tiên cầm lấy quyển trục kia, mở ra nhìn một cái, thì thầm nói:

- Tiểu nhi không việc gì, xin chớ nhớ mong. Ba ngày sau, tiết lập đông, nửa đêm giờ tý, mời quân đến La Phù Sơn du ngoạn một chuyến. Đỗ Tử Nhân kính mời.

- Đỗ Tử Nhân là ai?

Thanh Loan mặc dù đã nghe qua danh hào của ngũ phương Quỷ Đế, nhưng tính danh cụ thể lại không có biết được.

- Là danh tính của Nam phương Quỷ Đế.

Trong lòng Hứa Tiên thở phào một hơi, hắc lo lắng nhất đó là Cửu Tử Quỷ Mẩu kia bắt mất hài nhi, liền lập tức luyện thành quỷ tử. Hôm nay nếu đã được Quỷ Đế bảo chứng, hẳn là không có gì đáng ngại.

Thanh Loan nói:

- Nhìn khẩu khí của hắc, không giống bộ dáng muốn động binh đao gặp mặt.

- Lòng người khó dò, há chỉ đôi câu vài lời này có khả năng dự đoán được, thủ hạ lại có tà ma quỷ bí tàn nhẫn như vậy. Nam phương Quỷ Đế kia sợ rằng cũng không phải người tốt gì cả.

Hứa Tiên nghiêm sắc mặt lại nói:

- Hắc nếu không chịu đem Cửu Tử Quỷ Mẩu kia giao ra đây, ta vị tất không cùng hắc muốn dùng binh đao gặp mặt!

Bạch Tố Trinh khẽ vuốt sợi tóc:

- Ba ngày kia còn có chút thời gian chuẩn bị. Quan nhân, người cần phải gia tăng thời gian tu hành, nếu có thể vượt qua trung thiên kiếp, mới có thể nắm chắc được.

Hứa Tiên gật đầu, nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ, ở trong Linh Nam ẩm áp này không nhận ra được nguyên lai trong bát tri bát giác đã đến tiết lập đông rồi.

Ba ngày sau, Hứa Tiên từ trong nhập định tỉnh lại, lúc này đã là hoàng hôn. Thời gian ba ngày này, hắc không ngừng hấp thu linh lực, cường hóa chủ tinh, rèn luyện Xá Lợi. Hiện tại chỉ cảm thấy quanh thân linh lực tràn đầy, nội thị thần hồn, chủ tinh đã tiếp cận sát biên giới “hợp tinh”. Nếu có thể lại cho hắc thêm mười ngày, nửa tháng, liền có thể đem chủ tinh khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí dẫn phát thiên kiếp.

Nhưng thời gian không đợi người, thiệp mời của Nam phương Quỷ Đế chính là vào hôm nay.

Hứa Tiên đứng dậy, Thanh Loan tiến lên muốn đi cùng hắn.

Hứa Tiên nói:

- Một mình ta đi đến như thường. Người ở nhà chờ ta là được rồi.

Vân Yên bưng hộp quà lễ giao cho Hứa Tiên:

- Nếu là thọ lễ hai tay trống trơn chung quy không được tốt lắm.

Hứa Tiên tiếp nhận hộp đồ lễ, mỉm cười nói:

- Vẫn là Yên nhi suy nghĩ chu đáo.

Bạch Tố Trinh chỉ nói:

- Đi nhanh về nhanh!

Khiến Hứa Tiên có chút ngoài ý muốn, chính mình không thể vượt qua được trung thiên kiếp, vốn còn tưởng rằng nàng nhất định không chịu để mình đi một mình tới đó, tự tin nói:

- Đó là đương nhiên!

Nguyên bản Trần phu nhân, Trang Huệ Quân của hôm nay cũng đi tiến lên đây:

- Thiếp thân toàn bộ dựa vào công tử.

- Yên tâm đi, tất không phụ sự nhờ cậy.

Hứa Tiên thấy nàng tuy rằng gầy gò hơn rất nhiều, nhưng trong mắt mày cuối cùng cũng vẫn còn có một tia thần thái hi vọng, chờ đợi. Nếu là ngay cả một tia hi vọng này cũng không có. Thì chính mình tuy là dùng Lô Âm thuật khuyên giải an ủi, chỉ sợ cũng khó có thể bỏ đi ý muốn chết của nàng.

Lời nói tới đây, thân hình Hứa Tiên hóa thành một đạo thiểm điện hướng về phía đông nam phóng nhanh mà đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Bạch Tố Trinh nhìn thân ảnh của hắn đi xa, cũng yên lặng nhắm mắt lại.

1083. Chương 1477: Kính Hoa

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1477: Kính Hoa

Hứa Tiên lướt qua vô tận dãy núi Lĩnh Nam, chỉ thấy trên mặt đất đa phần là những nơi yên vắng hiểm có dấu chân người. Mặc dù không có loại phồn hoa như hậu thế, lại là nơi long xà ẩn giấu, chỗ Thần Tiên tu hành.

Hắn bởi vì thiên kiếp của bản thân sắp tới, cũng không cần lại tiết kiệm kiếp lôi chi lực, dùng tốc độ cao nhất phi hành, bất quá vài canh giờ, đã đi tới bầu trời La Phù Sơn.

Một vòng trăng tàn từ đại hải phương nam bay lên, chiếu rọi vạn dặm hải ba, cũng chiếu rọi mấy trăm ngọn núi liên miên phập phồng phía dưới. Trong đó phi bặc danh tuyền vô số, quả nhiên không hổ là động tiên đạo gia.

Đại thọ của phàm nhân đều là vào chính ngọ, hắn hết lần này tới lần khác lựa chọn lúc nửa đêm này, lẽ nào như vậy mới xứng với hai chữ Quỷ Đế sao?

Nhưng trong mắt Hứa Tiên kim quang lóe ra, tỉ mỉ kiểm tra một hồi, lại cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy sơn lâm vắng vẻ, nào có chút bộ dáng đang bày yến hội, hắn không khỏi suy nghĩ: chẳng lẽ là ở dưới lòng đất?

Từ sau khi tu thành Xá Lợi, Thông Thiên Nhân của hắn dù có thể nhìn xuyên thấu mấy trượng nham thạch, nhưng cũng thấy không ít nham động, khe rãnh, chỉ là thật sự không có dấu hiệu của thọ yển.

Đang lúc hắn nhú mày trầm tư, trong hư không bỗng nhiên phát lên một mảnh quang môn hình dạng bất quy tắc, một người hầu quần áo đẹp đẽ quý giá từ đó đi ra, hướng phía Hứa Tiên cúi đầu bái:

- Xin hỏi có phải là Hứa Tiên Hứa thượng tiên không?

Hứa Tiên nói:

- Chính là tại hạ, người là?

- Quả nhiên là quý khách giá lâm, mau mời đi theo ta!

Tên hầu đưa tay duỗi ra mời một cái, chỉ về phía quang môn bên cạnh.

- Đa tạ chỉ dẫn!

Hứa Tiên xông vào trong quang môn kia. Trước mắt một trận rung động, phẳng phất như xuyên thấu qua một tầng nước chảy như lá mỏng.

Đợi cho thấy rõ cảnh tượng trước mắt, Hứa Tiên cũng không nhịn được hơi cả kinh một chút.

La Phù Sơn vẫn như trước là trên La Phù kia, nhưng trên núi khắp nơi giăng đèn kết hoa, rọi sáng cả núi non. Vô số yêu ma quỷ quái hình thù kỳ dị, từ bên cạnh hắn đi dạo mà qua, dọc theo một cái cầu thang rộng thẳng tắp, hướng phía trên núi đi lên.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đầu cùng cầu thang là một tòa cung khuyết hoa mỹ phẳng phất như đây không phải sơn đạo, mà là thang trời đi thông cung khuyết trên bầu trời.

Tên người hầu ở một bên nói:

- Nếu không có người dẫn đường, ai cũng không đi vào được thế giới kính hoa, thủy nguyệt đế khuyết này.

Chợt thấy câu nguyệt trên bầu trời, so với câu nguyệt trên thế giới nguyên bản muốn lớn hơn gấp chục lần, tán phát ra Nguyệt Linh chi lực cũng so với ngoại giới lớn hơn gấp mười lần. Lung lay treo ở trên bầu trời cung khuyết, tăng thêm một cỗ lực siêu thoát hiện thực xây dựng hư không, lại không biết là dùng loại pháp thuật gì có được công hiệu như vậy.

Tên người hầu nhìn ra nghi hoặc của Hứa Tiên, cười nói:

- Ở đây linh lực nồng hậu, ở chỗ này tu hành muốn viên siêu ngoại giới. Thượng tiên mau mời vào đi, chớ để Đế Quân sốt ruột chờ lâu.

Bởi vì Nhật Linh chi lực khó có thể thu nạp, Tinh Thần chi lực khó có thể thu thập chỉ có Nguyệt Linh chi lực tương đối ôn hòa khổng lồ. Cái gọi là Thiên Địa linh lực, “Thiên” thường thường chỉ vào chính là Nguyệt Linh chi lực, thí dụ như yêu quái tu hành đều là đối với nguyệt thổ châu.

Đế Quân? Nói vậy chính là tôn xưng của Đổ Tử Nhân này đi sao! Trong lòng Hứa Tiên tuy rằng không cho là đúng, nhưng đã thu được thiệp mời, cũng cần suy nghĩ tiên lễ hậu binh, cũng không phi hành, mà từng bước một đi về phía đế khuyết kia.

Hứa Tiên từng bước leo lên bậc thang, yêu ma quỷ quái trước mắt đều né tránh sang một bên, có chút kinh ngạc nhìn hắn. Có kẻ thì mắt lộ hung quang, nhưng cũng không có ai đi tới gây hấn, bởi vì cứ cách mấy bậc thang, lại có một âm binh thân mặc giáp trụ cầm trong tay cây thương.

Hứa Tiên đi tới trước cung khuyết, ngửa đầu nhìn thủy nguyệt đế khuyết bốn chữ lớn sắc bén một cái. Nhấc chân bước vào bên trong, trước mắt một mảnh bạch ngân lát thành quảng tràng, bảo thạch tản ra quang hoa sáng sủa đem cả điện phủ chiếu tới đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này quảng tràng bày đầy yến hội, rất nhiều yêu ma quỷ quái hình thù kỳ dị ngồi vây quanh cùng một chỗ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Hứa Tiên rất khó tưởng tượng được trên đời lại sẽ có nhiều loại yêu ma như vậy.

Người hầu kia đem Hứa Tiên dẫn tới trước chính điện, hơi hạ thấp người một cái, lại để Hứa Tiên một mình đi vào.

Hứa Tiên đến gần trong điện, không kịp thưởng thức đại điện trang sức hoa mỹ, liền nghe được một trận thanh âm trẻ con khóc vang lên. Theo tiếng khóc nhìn lại, chỉ thấy Cửu Tử Quỷ Mẫu trang phục lộng lẫy đang đứng ở trong đám quỷ, trong lòng ôm một anh hài, vẻ mặt bất thiện nhìn qua đây.

Trong mắt Hứa Tiên kim quang chợt lóe, Cửu Tử Quỷ Mẫu chỉ cảm thấy trong mắt một trận đau nhức, cũng không dám phát ra tiếng động, chỉ nhắm mắt lại, cúi đầu xuống.

Đường nhìn của Hứa Tiên chuyển hướng qua người trên vương tọa.

Nam phương Quỷ Đế là một trung niên nam tử thân thể gầy gò, mũi ưng, đôi mắt ưng, đầu đội vương miện ngọc, mặc huyền sắc đế vương bào, thân trang phục này mơ hồ trong đó, cùng Đông Nhạc Đại Đế trong trí nhớ của Hứa Tiên không khác biệt nhiều. Ngay cả khí chất đều có vài phần tương tự, chỉ là đôi mắt kia của hắn không phải tối tăm như vực sâu giống Đông Nhạc Đại Đế, mà là có thêm vài phần âm ảnh.

Đại điện chợt yên tĩnh, trở nên im ắng tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Đám Quỷ vương nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên.

Hứa Tiên không để ý tới ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình ở xung quanh, mà đi tới phía trước thì lễ nói:

- Hứa Tiên gặp qua Nam phương Quỷ Đế.

Tiên tay dâng lên hộp lễ vật.

- Tiểu tử lớn mật, nhìn thấy Đế Quân, lại dám không quỳ bái?

Một cự quỷ bụng lớn, thân ấy trương găm lên, chúng quỷ theo tiếng huyền não phảng phất như hận không thể tiến lên đem Hứa Tiên xé xác thành từng miếng thịt. Nếu là phàm nhân e là đã bị dọa sợ đến vỡ tim vỡ mật ra rồi.

Hứa Tiên nhìn đám Quỷ vương dưới trướng Nam phương Quỷ Đế, cũng có mấy kẻ thuộc hàng Địa Tiên, nhưng lại không ai được hắn đặt ở trong mắt. Đôi mắt bỗng nhiên trở nên u ám lãnh tịch ở trong đại điện nhìn quét một vòng, phảng phất như quân vương nhìn quét thần tử phản nghịch.

Đám quỷ không ai cùng hắn đối diện, đều cúi đầu xuống, đại điện lại trở nên yên lặng. Đông Nhạc đại đế ở dưới âm tào địa phủ, chuẩn quân sinh tử luân hồi, uy nghiêm trong đó há chỉ mấy tiểu quỷ có khả năng chống đỡ được.

Nam phương Quỷ Đế đối với với biến hóa trong điện phảng phất như không hề phát hiện. Từ trong tay áo tiếp nhận lễ vật của Hứa Tiên, sau đó mở ra, từ đó lấy được một viên Chu Quả đồ tươi, vân vân ở đầu ngón tay, khẽ cười nhạt một cái.

Chu Quả này là Bạch Tố Trinh từ trong núi Nga Mi tìm kiếm được. Coi như là thiên tài địa bảo hiếm có, dùng để làm thọ lễ chúc mừng, cũng không có vẻ khinh bạc, lại không tính là đặc biệt quý trọng.

1084. Chương 1478: Tịch Thu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1478: Tịch Thu

- Đây không phải thứ ta muốn!

Nam phương Quỷ Đế chợt đem Chu Quả cầm trong tay bóp nát bấy, đem hộp lễ vật ném vào dưới bậc. Chu Quả rơi lả tả trên đất, càng có một quả ném tới dưới chân của Hứa Tiên.

Trên mặt Hứa Tiên không hề có vẻ giận giữ, cười đến cong người, đem một viên Chu Quả nhặt lên, lại thả vào trong hộp lễ, rồi đem hộp lễ thu hồi vào trong Công Đức Ngọc Bài, sau đó nói:

- Lần này ta đến đây, chỉ có hai chuyện muốn nói. Một là đem hài tử kia trả lại cho tại hạ, hai là thị xử chết Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Cũng không hỏi Nam phương Quỷ Đế nghĩ muốn cái gì.

Cửu Tử Quỷ Mẫu đã minh bạch, Hứa Tiên cũng không phải những địch nhân mà nàng thường ngày vẫn ứng phó kia có thể so sánh. Hẳn nếu muốn tính mệnh của chính mình, trong điện này sợ rằng chỉ có một người có thể bảo hộ được mình, vội vã tới gần vương tọa của Nam Phương Quỷ Đế:

- Đế Quân!

- Đồ Tử Nhân, năm xưa lập chí muốn giúp đỡ thiên hạ, người đã quên rồi sao?

Nam phương Quỷ Đế không tự chủ được đứng dậy, trong miệng lại nói:

- Hứa Tiên, người chớ có giả mạo Đông Nhạc để lừa gạt ta. Trên đời chỉ có Thiên Tiên Đông Nhạc Đại Đế, không có Địa Tiên Đông Nhạc Đại Đế.

Hứa Tiên nhẹ nhàng thở dài:

- Nói cũng đúng.

Trên đời này đạo lý chưa bao giờ là nói ra, mà là dựa vào quyền đầu để nói ra.

Nam phương Quỷ Đế nói:

- Người giết Quỷ vương của ta. Vốn nên lấy tính mạng của người! Bất quá niệm tình cảm năm xưa, đem Công Đức Ngọc Bài trong tay người giao ra đây, người có thể sống rời khỏi nơi này.

Hứa Tiên nói:

- Vậy hài tử kia thì sao?

- Người lại đem mảnh nhỏ Âm Dương Kính giao ra, bản quân có thể mệnh lệnh cho nàng đem hài tử này giao trả cho người!

Hứa Tiên không giận mà cười nói:

- Các hạ thực sự là rất biết làm sinh ý. Trong Công Đức Ngọc Bài của ta còn có mấy viên Long Hồ Kim Đan, có phải là cũng muốn giao cho các hạ không?

Trong mắt Nam phương Quỷ Đế chợt lóe, hiện ra ý động, lại nói:

- Cái đó cũng không cần. Hai kiện này đều là di vật của Đông Nhạc Đại Đế, là Thái Thượng Lão Quân ban cho cả âm phủ. Người không có tư cách lưu giữ trong tay, mau giao ra đi!

Đi bước một từ trên vương tọa đi xuống, đi về phía Hứa Tiên.

- Giao ra đi! Giao ra đi!

Đám quỷ quái đánh trống reo hò ầm ĩ lên.

Hứa Tiên cúi đầu lăm bắm:

- Ta không tư cách? Ta vốn đã từng là thượng tiên dưới trướng Đông Nhạc Đại Đế, cho dù không phải thánh hiền nhân nghĩa, cũng không đến mức quá xấu. Có lẽ là bị thuộc hạ lừa gạt, mới có thể chứa chấp quỷ loại táng tận thiên lương như Cửu Tử Quỷ Mẫu. Hôm nay xem ra, cũng là ta nghĩ không đúng, lòng người vốn là dễ đổi, huống hồ là thời gian mấy trăm năm dài đằng đẳng.

- Ta kính phục hần, chỉ vì hần cũng đủ cường đại, cùng người nào đó nói công lý không có nửa điệem quan hệ. Cường giả đi ở phía trước, kẻ yếu tụt lại ở phía sau, đây mới là công lý chân chính. Người nếu là Thiên Tiên, ta cũng phụng người làm quân thì có sao. Đáng tiếc người không phải!

Nam phương Quỷ Đế giơ cánh tay lên, trên tay dấy lên hắc sắc minh viêm, loại hỏa này chính là thu thập địa mạch âm khí để luyện, cực kỳ bá đạo âm độc. Một khi bị dính vào người, giống như tằm ăn rỗi, trùng đục xương, không đem người ta đốt cháy hầu như không còn không thôi.

- Người nói đúng, ta không phải Đông Nhạc Đại Đế.

Hứa Tiên chợt ngẩng đầu lên:

- Bất quá hôm nay, ta muốn thay hần tạm biệt người, người đã bị khai trừ!

Trên người dấy lên kim sắc hỏa diễm, hóa thành Kim Long, rít gào lao về phía Nam phương Quỷ Đế đánh tới. Kim sắc nhật hỏa cùng hắc sắc minh hỏa mãnh liệt quần vào nhau, đem cả mái hiên trên đỉnh đại điện thiêu đốt ra, từng phiến ngói lưu ly như mưa rơi lả tả xuống.

Đại điện đã thành một mảnh phế tích, Hứa Tiên cùng Nam phương Quỷ Đế tách ra đứng cách xa nhau chừng mười bước, yên lặng đối diện. Biểu hiện một kích mới vừa rồi, bất quá chỉ là dò thăm dò mà thôi.

Trong dư ba chỉ có mấy Quỷ vương còn có thể đứng thẳng, nhìn Hứa Tiên. Trong lòng vạn phần kinh ngạc, hần dĩ nhiên có thể chống đỡ được một kích của Đế Quân. Tự biết loại chiến đấu này không phải bọn họ có thể xen vào, vô luận là nhật hỏa của Hứa Tiên hay là minh viêm của Đế Quân đều là không có mắt, nên đều tự giác lui xuống.

Trong lòng Nam phương Quỷ Đế cũng là âm thầm kinh dị: chính là một Địa Tiên, lại có linh lực cường đại như vậy, quả nhiên không hổ là người nọ chuyển thế. Nếu lại cho hần thêm chút thời gian, nói không chừng thật có thể khôi phục Thiên Tiên nghiệp vị. Nhưng trong số mệnh đã định trước sẽ phải dừng lại tại đây.

Trong lòng Hứa Tiên lại đang cảm thán, một kích mới vừa rồi của hần đã dùng ba bốn thành linh lực, xa xa không có dễ dàng được như đối phương. Nếu là độ pháp lực, hần nhất định không phải đối thủ của Nam phương Quỷ Đế này. Thần Tiên nghiệp vị, xác thực không phải dễ đối phó, chênh lệch trên cảnh giới không phải đơn giản có thể bù đắp được. Bất quá hần tin tưởng, dựa vào khí lực cường đại cùng với kiếp lồi chỉ lực tiềm tàng, có thể bù đắp loại chênh lệch này.

- Hứa Tiên, không được nhúc nhích!

Cửu Tử Quỷ Mẫu bỗng nhiên hiện thân hư không, quỷ thảo cầm lấy cái cổ tinh tế của anh hài, chỉ cần thoáng dùng lực một cái, anh hài kia đã đỏ mặt lên, khóc không ra tiếng.

Hứa Tiên cả giận nói:

- Buông nó ra!

Cửu Tử Quỷ Mẫu cười nói:

- Người lại động một bước, thì nhật xác hài tử này đi sao!

Lại cung kính nói với Nam phương Quỷ Đế:

- Đế Quân, mời ngài ra tay đi!

- Cút!

Nam phương Quỷ Đế vẻ mặt âm trầm nói.

Cửu Tử Quỷ Mẫu sửng sốt:

- Người nói cái gì?

- Chết đi!

Hứa Tiên tay trái nắm lấy cái cổ của Cửu Tử Quỷ Mẫu đem nàng nhấc lên, tay phải đem hài tử ôm vào trong ngực.

Trong lòng Cửu Tử Quỷ Mẫu tràn đầy kinh sợ. Trong nháy mắt Hứa Tiên phun ra từ “chết” kia, nàng cắn bản ngay cả ý niệm trong đầu đều không kịp chuyển động, đã bị Hứa Tiên chế trụ cái cổ, như lấy đồ trong túi quần vậy. Nàng muốn trốn vào trong hư không nhưng ở trong tay Hứa Tiên ngay cả một tia linh lực đều vận dụng không được, trong tay Hứa Tiên dấy lên kim sắc hỏa diễm, Cửu Tử Quỷ Mẫu kêu thảm hướng phía Nam phương Quỷ Đế vươn tay đến:

- Cứu...ta...

Nhưng trong mắt Nam phương Quỷ Đế chỉ có miệt thị thật sâu:

- Chính là kẻ yếu, lại dám uy hiếp cường giả, chết không đáng tiếc.

Cửu Tử Quỷ Mẫu tội ác chồng chất, trong sát na đã bị thiêu đốt hầu như không còn, Hứa Tiên chỉ thấy hài tử trong lòng, đang hướng về phía hắc lộ ra đáng tươi cười ngây thơ, lại vì nó rót vào một cỗ linh lực, bảo hộ trên người nó không bị nhiễm âm khí. Sau đó đem nó hảo hảo an trí trong Công Đức Ngọc Bài.

Tiện tay nhỏ đi mấy cái cốt mâu đen kịt phía sau, một lần nữa đối mặt với Nam phương Quỷ Đế.

Nam phương Quỷ Đế nói:

- Người ở trong Cửu U Liệt Hồn Mâu của ta, thực đã là mệnh không còn lâu.

- Cái tên thật khó nghe!

1085. Chương 1479: Tịch Thu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1479: Tịch Thu. (2)

Vết thương phía sau Hứa Tiên, bao phủ một cẩu hắc khí thấu ra tử yên, khiến vết thương không chỉ không thể khép lại, ngược lại cấp tốc hướng ra da thịt xung quanh hủ hóa, mơ hồ có thể thấy được vô số khuôn mặt người đang nhe nanh múa vuốt.

- Người nói cái gì?

Con người Nam phương Quỷ Đế co rụt lại.

Thân hình Hứa Tiên lại đột nhiên hóa thành một đạo điện quang, đánh thẳng về phía Nam phương Quỷ Đế.

Tay áo Nam phương Quỷ Đế vung lên, hắc sắc minh viêm phô thiên cái địa, đem Hứa Tiên thôn phệ, khe cười lạnh lùng:

- Chính là Địa Tiên cũng dám cùng ta đối địch.

Đã thấy một điểm lôi quang thứ phá hỏa diễm, quanh thân Hứa Tiên bao phủ thiểm điện, tách hỏa diễm ra, một quyền nện ở trên mặt Nam phương Quỷ Đế. Một quyền này của hắn bao hàm vô cùng kiếp lôi chi lực, so với thiên kiếp oanh kích, chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Biểu tình kinh dị trên mặt Nam phương Quỷ Đế chợt vặn vẹo, đầu tiên là đầu nghiêng sang một bên, ngay sau đó thân hình bay ra theo đó đánh vỡ vô số mặt tường, bay về phía dưới chân núi. Chỉ có vương miện ngọc trên đầu rơi xuống tại chỗ cũ, minh châu bầy vắng ra một bên.

Hứa Tiên đem y phục trên người cởi ra, lộ ra thân thể cường kiện cân xứng, vết tích đen thui phía sau hắn vốn đã lan tràn hơn phân nửa sau lưng hắn. Nhưng dưới kiếp lôi phá trừ vạn pháp lực lượng, cấp tốc biến mất, co rụt trở lại trong vết thương nho nhỏ kia, cuối cùng hóa thành một trận khói xanh tiêu tán, vết thương cũng theo đó khép lại.

Quý vương ở một bên quan vọng đều lộ ra thần sắc không thể tin tưởng, vội vã đuổi về phía dưới chân núi:

- Quý Đế đại nhân!

Yêu ma quý quái trên quảng tràng đều ra hướng phía bên ngoài chạy trốn, chỉ có những âm binh bản thân không có ý thức kia trì độn, chưa có lao qua đây.

Hứa Tiên trải qua Vân Yên tử mĩ chính lý, tóc dài cũng đã tản ra, ở trong kim sắc hỏa diễm và lôi quang, hướng về phía trước bay vút lên.

Những âm binh kia vừa mới chạm được đến hắc một cái, đã lập tức hôi phi yên diệt, lại như thiêu thân lao đầu vào lửa, cuộn cuộn không dứt.

Mà đông đảo quý quái chạy trốn tới sát biên giới La Phù Sơn lại bị một tầng bích chương vô hình ngăn trở mặc cho bọn họ đánh ra kêu gào thế nào cũng vô pháp xuyên thấu được.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cảm thấy ánh trăng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, ngân huy nhàn nhạt càng lúc càng trở nên chói mắt, quần tinh lại đều biến mất không thấy.

Mặt Nam phương Quý Đế bỗng nhiên xuất hiện ở trong màn trời hắc sắc nói:

- Hứa Tiên ngươi xác thực không phải kẻ yếu, nhưng vĩnh viễn ở lại chỗ này đi!

Nói xong câu đó mặt của Nam phương Quý Đế liền biến mất liền biến mất. Hứa Tiên dùng thiên nhãn, thiên nhĩ tìm kiếm, phát hiện trong La Phù Sơn đã không còn hình bóng của Nam phương Quý Đế.

Mà ánh trăng trên đỉnh đầu trở nên càng lúc càng lớn, càng lúc càng sáng, quả thực như là muốn từ trên bầu trời rơi xuống.

Lúc này tầng bích chương vô hình xung quanh La Phù Sơn kia bỗng nhiên phát sáng, biến thành một mặt quang bích quán thông thiên địa.

Một yêu ma đứng ở dưới quang bích, thử đưa tay đuổi về phía quang bích, tạo nên một tầng rung động, cánh tay xuyên thấu đi vào, bích chương nguyên bản ngăn trở bọn chúng đã biến mất không thấy rồi. Còn không kịp vui vẻ, đã cảm thấy một trận đau đớn, vội vã thu tay lại, phát hiện song chưởng đã biến mất không thấy.

Quang bích đột nhiên bắt đầu hướng phía đỉnh núi co rút lại. Xung quanh La Phù Sơn truyền đến tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, đông đảo yêu ma đều hướng về phía Hứa Tiên bỏ chạy, la hét chửi ầm náo loạn cả lên, lại có kẻ hướng về Nam phương Quý Đế khẩn cầu.

Mà ánh trăng trên đỉnh đầu cũng đầy rẫy mi mắt người ta, biến thành ô trời.

Hứa Tiên tiện tay chém ra một con kim sắc Hỏa Long, rít gào bay về phía quang mạc lại như hòn đá chìm xuống đáy biển, chỉ nhấc lên một chuỗi rung động. Ngay cả kiếp lôi cũng là như thế, để Hứa Tiên không khỏi nhú mày: nguồn

- Đây là loại pháp thuật gì?

Mặc dù không biết quang mạc rơi xuống trên người hắc sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng hiển nhiên không phải chuyện tốt.

Đột nhiên một thanh âm quen thuộc từ dưới chân truyền đến:

- Có cần giúp đỡ không?

Hứa Tiên lấy làm kỳ lạ, chỉ thấy trong cái bóng của chính mình mọc lên một thân ảnh yếu điệu, Bạch Tố Trinh đang cười nhìn hắn.

- Nương tử, sao ngươi lại đến đây?

Bằng vào pháp lực của Hứa Tiên dĩ nhiên không nhận thấy được nàng từ khi nào ẩn giấu ở trong cái bóng của hắn.

Bạch Tố Trinh áy náy nói:

- Ta vẫn là không quá yên tâm, chứ không phải không tin quan nhân người!

Hứa Tiên buông tay nói:

- Xem ra xác thực có chút phiền phức!

Mắt thấy quang mạc đè xuống Bạch Tố Trinh giơ tay lên, vô luận trận pháp hoặc pháp khí có cường đại thế nào, trên bản chất đều là do linh lực cấu trúc mà thành. Một ngày phá hư cơ sở của nó, tất cả Thần Tiên yêu ma đều sẽ không còn tồn tại được nữa. Màn trời hắc ám từ trong tay nàng mở ra ngăn cản quang mạc tới gần.

Nàng đối với không chế Hắc Ám chi lực tựa hồ đã mạnh hơn rất nhiều, hắc ám vẫn chưa bao phủ tất cả.

Khiến các yêu ma quỷ quái khác, thậm chí cả Hứa Tiên có thể ngưỡng vọng nàng, giống như nữ thần trong bóng tối.

Nam phương Quỷ Đế tay cầm một phiến kính, trong đó hiện lên đủ loại tình hình trên La Phù Sơn, nhìn thấy Bạch Tố Trinh bỗng nhiên xuất hiện, cũng là bị cả kinh, mới vừa rồi hắn cũng không có nhận thấy được sự tồn tại của nàng chút nào. Nhưng cũng không quá để ở trong lòng, bất quá thêm một người chôn cùng mà thôi.

Nhưng khi Bạch Tố Trinh giơ lên tay phải, bỗng nhiên hình ảnh trong kính biến thành một mảnh đen kịt, phẳng phất như bị mực nước thấm đẫm, trong nháy mắt mặc sắc đen kịt kia liền hướng phía phiến kính hắn cầm trên tay kia lan tràn ra. Linh lực trên người bị cấp tốc hấp dẫn đi vào, hắn đại kinh thất sắc, vội vã buông tay ra.

Phiến kính từ trong tay Nam phương Quỷ Đế rơi xuống xoay tròn, rơi xuống dưới chân chính là La Phù Sơn.

Thế giới kính hoa, quang mạc ở xung quanh đã biến mất, màn trời đen kịt bao phủ cả La Phù Sơn.

Bạch Tố Trinh chợt thấy trong bóng tối có một tia bất ổn truyền đến, không khỏi nhẹ nhàng nhăn mày lại, biết đây là điềm báo không khống chế được. Cổ lực lượng này tuy rằng cường đại, nhưng quá khó khăn để khống chế được. Mặc dù trải qua trong khoảng thời gian này tĩnh tâm tu hành, khống chế vẫn là có chút miễn cưỡng. Vội vàng muốn thu tay lại, nhưng Hắc Ám này đối với linh lực khao khát, giống như dã thú thấy máu, không thoả mái cần xé ăn một phen, quyết không bỏ qua.

Mấy cái ám ảnh như xà kia mở rộng xuống, trước tiên nắm bắt mấy Quỷ vương linh lực cực mạnh, trong bọn họ cũng có người tu vi Địa Tiên, nhưng ở dưới hắc ám này miễn cưỡng giống như hải nhi, căn bản không có bất cứ năng lực phản kháng nào. Vừa tiếp xúc với cổ hắc ám này, thân hình đã cấp tốc trở thành ảm đạm, đến như một linh thể bình thường, thẳng đến hoàn toàn biến mất.

Hứa Tiên nắm cổ tay trắng sáng của nàng, chậm rãi đưa vào Nhật Linh chi lực. Trên người cũng phát sáng lên kim hoàng sắc quang mang.

1086. Chương 1480: Phá Kính

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1480: Phá Kính

U Ảnh chi xà như là đã bị hấp dẫn, đều hướng về phía hắn bò qua đây, thôn phệ Nhật Linh chi lực trên người hắn.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy linh lực trên người như thủy triều thoái lui, nhưng Hắc Ám chi lực hấp thu lực lượng của hắn lại trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Bạch Tố Trinh rốt cục đem màn trời hắc ám thu nạp trở lại. Ánh trắng trên bầu trời đã khôi phục hình dạng vốn có của nó. Trong miệng chỉ nói:

- Nguy hiểm thật, xem ra trong khoảng thời gian này tu hành không có uống phí!

Mảnh kính kia rơi vào trong một dòng suối nhỏ đang chảy róc rách, bỗng nhiên lại trở nên sáng sủa, ảnh ngược hiện ra một vòng câu nguyệt xa vời cùng với thủy môn tinh tể trong dòng suối.

Nam phương Quỷ Đế vội vã hạ xuống thân hình, đưa tay đi nhặt, một tia lôi điện từ trong kính bắn ra, đâm vào lòng bàn tay của hắn.

Trong kính quang hoa chợt lóe Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh từ đó thoát thân đi ra. Hứa Tiên đem phiến kính kia cầm trong tay, lập tức biết được đây cũng là mảnh nhỏ Âm Dương kính, so với mảnh ở trong tay hắn kia lớn hơn nhiều, mơ hồ đã có hình dạng cái gương.

Nam phương Quỷ Đế cả giận nói:

- Để Âm Dương kính trả lại cho ta!

Đó là khổ sở thu hoạch nhiều năm mới có được, lại thêm động phủ để khuyết của hắn toàn bộ đều căn cứ ở trên mặt gương nho nhỏ này.

Thế giới này pháp khí lại không có ràng buộc xiềng xích phải lấy máu nhận chủ, cầm ở trong tay ai chính là của người đó.

Hứa Tiên nói:

- Đây là tài sản của công ty hữu hạn Đông Nhạc Địa phủ. Ta đại biểu tiền nhiệm tổng tài Đông Nhạc Đại Đế tịch thu.

Nam phương Quỷ Đế mặc dù không hiểu ý tứ của những từ ngữ kia, nhưng ý tứ của Hứa Tiên lại rất rõ ràng, vội vàng muốn tiến lên chém giết đòi lại Âm Dương kính, nhưng đưa mắt nhìn Bạch Tố Trinh một cái, lại có điều cố kỵ, dừng lại cước bộ:

- Cái đó của người là pháp thuật gì?

Hắn thân là một phương Quỷ Đế, kiến thức uyên bác, nhưng chưa bao giờ thấy qua loại pháp thuật này, mà nguyên nhân chính là vì hắn kiến thức uyên bác, mới hiểu được chỗ kinh khủng của loại pháp thuật này, không dám đơn giản tiến lên.

- Không quan hệ tới người!

Bàn tay Bạch Tố Trinh từ trong áo tìm kiếm, lấy ra một thanh trường kiếm ba thước, kiếm phong chỉ thẳng về phía Nam phương Quỷ Đế.

Nam phương Quỷ Đế lui ra phía sau một bước.

Hứa Tiên đem phiến kính để trở lại trong Công Đức Ngọc Bài, trên người lại bao phủ một tầng kim sắc lôi quang.

Nam phương Quỷ Đế lại lui ra phía sau một bước nữa.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh cùng tiến lên phía trước, Nam phương Quỷ Đế xoay người hóa thành độn quang muốn bỏ chạy, bọn họ nhìn nhau cười, quả nhiên, mấy gia hỏa tuổi có chút đủ dài đều rất là tiếc mạng.

Bạch Tố Trinh không thể lại vận dụng Hắc Âm chi lực, còn Hứa Tiên mới vừa rồi khi giúp nàng thu nạp lực lượng, linh lực trên người cũng tiêu hao không còn, đánh cũng không có nắm chắc sẽ tất thắng. Hơn nữa mặc dù đánh thắng, cũng không giữ hắn lại được.

Tu vi đến trình độ này của bọn họ, đã rất khó bị người giết chết, đánh không lại hơn phân nửa cũng có thể chạy thoát giữ mạng được. Do đó Nam phương Quỷ Đế mới cố ý đem Hứa Tiên dẫn vào thế giới trong kính. Hiện tại thấy chuyện không khả quan, cũng bất chấp thương tiếc Âm Dương Kính bản thân đã phải thu thập nhiều năm, liền kiên quyết rời đi, chỉ đợi tương lai lại nghĩ biện pháp.

Hứa Tiên cũng không sợ hắn trở lại tìm mình trả thù, khi đó hắn đã vượt qua trung thiên kiếp, hắn nếu là dám đến, sẽ để hắn nếm thử thiết quyền chính nghĩa của bản thân.

Nam phương Quỷ Đế thối lui, Hứa Tiên lại xuất ra phiến Âm Dương Kính kia, bây giờ hắn còn chưa có làm rõ được công dụng của phiến Âm Dương Kính này rốt cục là cái gì. Là tự thành hư không hay là cái gì khác, liền thử rót vào một cổ linh lực.

Quang hoa trên mặt kính chợt lóe, trên La Phù Sơn vốn bao phủ một tầng quang mang nhàn nhạt mắt người khó có thể thấy, toàn bộ thu liễm tiến vào trong kính.

Đông đảo yêu ma quỷ quái bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, nhìn quanh trái phải, đều làm chim thú tán loạn, mà cung khuyết to lớn kia cũng đã không thấy hình bóng.

Hứa Tiên nghi ngờ nói:

- Tác dụng của cái gương này có lẽ là mở ra thế giới trong đó sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Cái gì là thế giới trong đó?

Hứa Tiên nói:

- Chính là thế giới trong kính, chúng ta mới vừa rồi ở trên La Phù Sơn kia không phải La Phù Sơn chân chính, mà là ảnh ngược do mặt gương này chiếu ra. Nhưng ảnh ngược vô luận phát sinh biến hóa gì, cũng không thể ảnh hưởng thế giới chân thực.

Bạch Tố Trinh tựa như có điều hiểu ra:

- Vị trí của chúng ta là dương gian, mới vừa rồi đó chính là âm giới. Có thể đây mới là ý tứ của Âm Dương Kính. Ta nghe nói, quá khứ người vừa chết đi, hồn phách sẽ tiến nhập âm gian, không cùng dương gian giao hội, nói vậy chính là năng lực của cái kính này.

- Ta nguyên bản còn có chút kỳ quái, trong trí nhớ Đông Nhạc Đại Đế tại Thái Sơn kiến phủ khai nha, tu kiến vô số công trình điện vũ cung thất to lớn. Chung quy nên lưu lại rất nhiều di tích mới đúng. Hiện tại xem ra đều là xây tại âm giới. Hơn nữa cái gương này mới bắt quá tập hợp thành một khối, đã có thể bao phủ cả tòa La Phù Sơn. Nếu là khôi phục hoàn chỉnh mà nói, không biết có thể bao phủ bao nhiêu phạm vi thổ địa. Đó thật đúng là thế giới hư không, quốc gia của vạn quỷ.

Trong lòng Hứa Tiên lại một lần nữa sợ hãi than, Đạo Tổ này chế tác pháp khí quả nhiên không chỉ là món đồ chơi như Chiêu Tâm Kính vậy.

Bạch Tố Trinh nói:

- Như vậy xem ra, hiện tại Phong Đô Địa phủ cũng là xây tại thế giới trong kính. Nơi đó nhất định cũng có một khối mảnh nhỏ Âm Dương Kính.

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Nói không chừng vẫn là một mảnh to nhất. Trong tay ta đã có một vài mảnh nhỏ. Không biết nếu là đem chúng gắn lại lành lặn, còn có thể có loại công dụng gì nữa. Đáng tiếc không thể hỏi Nam phương Quỷ Đế kia làm thế nào đem phiến kính đúc lại. Bất quá cho dù có hỏi, hắn cũng không nói đi!

Bạch Tố Trinh nói:

- Quan nhân sao không thử một lần đây? Pháp khí như vậy, cho dù nghiền nát còn có thể có công dụng, quả thực chưa từng nghe thấy bao giờ, nói không chừng tự có phương pháp chữa trị.

Hứa Tiên liền từ trong Công Đức Ngọc Bài móc ra mấy phiến kính nhỏ, chính là Chiêu Tâm Kính lúc trước hắn đã đoạt được. Cũng đang lóe ra sáng bóng, hai mặt gương lấy quy luật đồng dạng lóe ra, mơ hồ bên trên có lực lượng nào đó hấp dẫn lẫn nhau.

Hứa Tiên liền thử đem hai phiến kính kết hợp lại với nhau. Đã thấy nguyên bản cả mặt gương chợt ba động như nước chảy. Chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn hòa hợp cùng một chỗ, lại không tìm được một tia rạn nứt. Quang hoa trên mặt kính cũng càng phát ra sáng sủa.

Hứa Tiên không khỏi khen ngợi:

- Quả nhiên là kỳ diệu thay!

Chuẩn bị cầm lại về nhà hảo hảo nghiên cứu một chút, nếu là có thể sử dụng để ngăn địch vậy thì rất tốt.

Bạch Tố Trinh cũng lộ ra mỉm cười:

- Thời gian đã không còn sớm, chúng ta nhanh lên một chút trở về đi!

1087. Chương 1481: Xà Đầu.

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1481: Xà Đầu.

Hai người trở lại trong sơn trang ngoài An Long Thành, Vân Yên Thanh Loan và Trang Huệ Quân đang ở trên đường trông ngóng chờ đợi, thấy hai người trở về đều là vui mừng.

Trang Huệ Quân chỉ thấy trong lòng Hứa Tiên không hề có hài tử, không khỏi buồn bã rơi lệ.

Hứa Tiên vội đem hài tử lấy ra giao cho nàng:

- Hài tử không sao cả.

Trang Huệ Quân hai ngày này đã quen thấy được rất nhiều chuyện thần kỳ xuất hiện trên người hắn, cũng không hỏi nhiều, chỉ là ôm chặt lấy hài tử đem mặt nàng áp vào trên mặt của hài tử, quá vui mừng mà khóc.

Hứa Tiên lộ ra dáng tươi cười thoải mái, cuối cùng cũng là không phụ nhờ vả. Sau đó đem sự tình trải qua thoáng kể lại một lần, nghe Vân Yên và Thanh Loan tấm tắc lấy làm kỳ.

Vân Yên cười nói:

- Vẫn là tỷ tỷ lo lắng chu đáo, bằng không lần này phu quân sợ là phải chịu thiệt thòi rồi.

Trang Huệ Quân mặc dù nghe nói mơ hồ không hiểu, cũng biết trong đó chứa nhiều hung hiểm, dịu dàng bái lạy:

- Đại ân của công tử, không tiện nói cảm ơn, thiếp thân chỉ có kết cỏ ngậm vành, lấy đó để báo đáp.

Hứa Tiên vội đem nàng nâng đỡ đứng dậy, thấy trên mặt nàng có vẻ mệt mỏi:

- Phu nhân nói quá lời, thời gian đã không còn sớm người trở lại nghỉ ngơi một chút đi sao!

Trang Huệ Quân mấy ngày nay tâm lực tiêu tụy, nghe Hứa Tiên vừa nói, lập tức cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền ôm hài tử lui xuống.

Hứa Tiên giải quyết được một tâm sự, liền nói với Thanh Loan:

- Loan nhi còn có thể ở lại đây thêm bao lâu nữa? Xin lỗi mấy ngày nay vẫn không rảnh bồi tiếp người.

- Ca không cần để ý ta.

Thanh Loan vội vã xua tay nói:

- Ta cũng không có chuyện gì.

Hứa Tiên nói:

- Vậy là tốt rồi, thế thì ở chỗ này thêm một chút thời gian đi! Đợi ta khôi phục khí lực, ngày mai chúng ta cả nhà xuất động, đi du sơn ngoạn thủy, thuận tiện đi tìm một tên xui xẻo còn lại. Người để chúng ta kiến thức một chút kiếm tiền làm sao trăm yêu trừ ma!

- Quan nhân người là nói?

Hứa Tiên gật đầu:

- Kẻ tàn ác xấu xí, cũng nên sớm trừ bỏ!

Giờ này khắc này, hướng tây lướt qua quần sơn, đi đến trong một sơn cốc hiểm trở.

Tuy là lúc đêm khuya, trong cốc vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Xà mẫu đứng ở trên bãi đá cao cao, xung quanh một đám nam di nhân trẻ tuổi đang đứng. Ở trong hỏa quang xinh đẹp nhảy múa, thân hình uốn lượn như xà, trên mặt hiện ra thần sắc điên cuồng.

Mà ở xung quanh bọn họ, một mảnh thật lớn đều là xà, có con dài không quá một thước. Có con lại dài đến mấy trượng, hoặc là co lại ở trên mặt đất, hoặc bò ở trên mái hiên, ngọn cây. Tất cả đều phát sinh âm hưởng ti ti.

Bãi đá gần sơn cốc vách đá dựng đứng, dưới đó có một dong nham thật lớn.

Xà mẫu kêu gọi một tiếng, liền có thiếu niên leo lên bãi đá, nằm ngang ở dưới chân xà mẫu. Xà mẫu xuất ra một thanh chủy thủ Thanh Đồng hung hăng đâm vào trái tim của thiếu niên, dưới đài một trận hoan hô, mấy người giơ thiếu niên lên, đem hắn ném vào trong dong nham.

Tận cùng dong nham là một bức tường đá thật lớn, mặt trên khắc rất nhiều đồ án phát sáng, máu tươi của thiếu nam thiếu nữ bị hắt vào trên tường đá. Nhanh chóng bị tường đá làm loãng, những đồ án hoa văn kia lại âm ảm hơn rất nhiều. Tường đá cao tới hơn mười trượng, cả vật thể đỏ sẫm, không biết đã trải qua bao nhiêu lần hiến tế như vậy.

Cứ như thế, thiếu nam thiếu nữ dưới đài vừa bước lên đài, biểu tình của bọn họ rất vui vẻ phẳng phất như không phải hi sinh chịu chết, mà là quang vinh vui vẻ cực kỳ.

Chỉ chốc lát đã có hơn mười người bị chết, toàn bộ đem máu nóng trong lồng ngực hắt vào trên tường đá bằng lạnh, tường đá lại đột nhiên xuất hiện một đạo liệt ngân, sau đó bỗng nhiên nổ vỡ ra.

Sơn cốc lay động một trận, trong dong quật truyền ra tiếng kêu thấp hoảng sợ, quần xà chợt yên tĩnh lại.

Thần sắc xà mẫu đại hỉ, quỳ bái ngã xuống đất:

- Xà thần, ngài đã thức tỉnh. Có người vũ nhục sứ giả của ngài, mời ngài giết chết hắn, báo thù cho chúng ta!

Trong dong tương sáng lên một con mắt giống như lồng đèn, truyền đến một thanh âm trầm thấp:

- Người người nói là ai?

Xà mẫu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hắn tên là Hứa Tiên, ở ngay trong An Long Thành cách nơi này không xa.

- Hứa Tiên?

Trong bóng tối hai điểm hồng quang càng ngày càng gần, càng lúc càng sáng, một đầu rắn quái dị thật lớn lộ ra khỏi động quật. Đầu rắn lấy miệng làm tuyến, trên hồng dưới xanh. Bộ phận hồng sắc cũng không phải là lân phiến, mà là rất nhiều sừng nhọn thật lớn hướng về sau mọc cao lên, phẳng phất như mang theo mũ giáp tiên hồng sắc, nhìn giống long lại giống xà, một đôi xà nhãn đỏ như máu chăm chú nhìn xà mẫu trên bãi đá.

Mà chỉ cần đầu rắn này đã to cỡ ngọn núi nhỏ, lại càng không biết cả thân rắn là có đáng dấp ra sao, cùng nó so sánh, Xà mẫu thật giống như con kiến hôi.

Xà mẫu chỉ cảm thấy cả người huyết dịch đông lạnh cứng lại, dù thế nào cũng nói không ra lời.

- Ta đáp ứng người!

Xà thần ngẩng đầu nhìn trắng tàn trên bầu trời.

Xà mẫu đại hỉ liên tục khấu đầu:

- Cảm tạ Xà thần đại nhân!

Phía sau ả đông đảo di nhân cũng đều khẩu bái theo.

Xà thần cúi đầu:

- Bất quá ta đói!

Xà mẫu ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hứa Tiên nói:

- Nương tử, ngươi thực không đi sao? (.

Bạch Tố Trinh một thân bạch y, đang quay mặt về phía bức họa Quan Thế Âm Bồ Tát, ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn:

- Mấy ngày trước đây tu hành rất có hiệu quả, Phật môn quảng đại, có trợ giúp đối với việc ta không chế ý niệm.

Hứa Tiên nói:

- Nói không chừng sẽ gặp được bốn gia đây!

Bạch Tố Trinh nghiêng đầu cười nói:

- Gặp phải người lại muốn hỏi trước là đực hay là cái sao?

Hứa Tiên sờ sờ mũi:

- Không có cách nào mà! Ta đây cũng là yêu ai yêu cả đường đi a!

- Ta thấy là háo sắc thành tính đi sao!

Vân Yên cười đi vào, trên người đang mặc quan bào của Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Bớt nói bậy đi, sao ngươi lại đóng giả thành bộ dáng này?

- Ngươi đi du sơn ngoạn thủy, ta cần phải thay ngươi xử lý công vụ. Ngươi cũng phải thay ta hảo hảo chiếu cố Loan nhi.

Vân Yên có thâm ý khác nháy mắt mấy cái:

- Còn có chính là, Trần... Trang phu nhân phu quân dự định an trí thể nào đây?

- Nàng hiện tại cô nhi quả phụ, ở Lĩnh Nam lại không có chỗ dựa, một mình sinh hoạt sợ là không quá dễ dàng. Vả lại trong nhà này phòng trống rất nhiều, trước cấp cho nàng an bài chỗ ở thật tốt. Người bình thường nên chiếu cố nhiều một chút. Tương lai tìm cơ hội giúp nàng thoát tội tịch, giúp nàng trở về Tô Châu đi!

Vân Yên nói:

- Phu quân nói có lý, ngươi là tình ngay lý gian, sợ là không dễ nghe lắm.

Hứa Tiên ngăn ra, Trang Huệ Quân là quả phụ mới, ở trong nhà của mình khó tránh khỏi bị người nghị luận, hẳn tất nhiên là không có để ý những hư danh này. Nhưng sợ là sẽ tổn thương danh tiết của nàng, liền nói rằng:

- Vậy thì xem ý tứ của nàng đi, nếu là nàng muốn đến bên ngoài ở lại, ngươi liền giúp nàng tìm một phòng trống khác. Chỗ ở cũ thương tâm kia, sợ là không thích hợp trở lại ở nữa.

1088. Chương 1482: Xà Đầu. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1482: Xà Đầu. (2)

Vân Yên nói:

- Những lời này, ta sẽ thay người truyền đạt lại. Phu quân đi ra một chút đi, Loan nhi đêm qua đứng là không làm sao ngủ được.

Hứa Tiên liền đi đến sơn đạo, chỉ thấy Thanh Loan đang ôm gối ngồi ở trên lan can đá. Nhìn đám sương phía xa bao phủ cả sơn lâm. Thần tình tựa như có chút suy nghĩ. Trường kiếm để nghiêng bên chân, tóc đuôi ngựa thật dài theo phiêu lãng theo gió. Để hấn không khỏi cảm thán, nàng xác thực đã trưởng thành hơn rất nhiều, chỉ ít thần tình khí độ đã không phải tiểu nha đầu năm xưa có khả năng cùng so sánh.

Thanh Loan nghe có tiếng bước chân, quay đầu lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hứa Tiên nói:

- Các nàng đều có chuyện muốn làm, xem ra sự nghiệp to lớn trăm yêu trừ ma chỉ có thể giao cho chúng ta!

Đi riêng? Thanh Loan cắn cắn môi, đã thấy Hứa Tiên đứng phía sau cách đó không xa, Vân Yên đang cười cười ngoắc tay với nàng.

Hứa Tiên nói:

- Thanh Loan nữ hiệp! Thirng dẫn ta một đoạn đường đi!

- Ủm!

Thanh Loan ngự kiếm hoành không, lấy độ cao cực thấp xẹt qua rừng cây rậm rạp, dẫn theo khí lãng, ở trong biển rừng mở ra một vết tích. Theo sơn thể pháp phòng bất định. Từ lúc nàng học được ngự kiếm, đây đã không biết là lần thứ mấy phi hành như vậy. Nhưng so với lần đầu tiên ngự kiếm lên trời đều phải khẩn trương vui sướng hơn, bởi vì Hứa Tiên đang đứng ở phía sau người nàng.

Sợi tóc của nàng bay về phía sau, khe quần lên hai gò má của Hứa Tiên để hấn cảm thấy có chút ngứa ngáy, liền đơn giản mở cánh tay ra nắm lấy vòng eo thon thả như trẻ nhỏ của nàng, đem nàng ôm vào trong ngực.

Thân thể Thanh Loan cứng đờ ngược lại mềm mại xuống, tốc độ phi kiếm chậm hơn rất nhiều, khe kêu một tiếng:

- Ca!

Đem nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, tâm thần Hứa Tiên thanh tĩnh, cười khổ bài trừ tạp niệm, lại đem nàng càng ôm chặt vào trong ngực.

Thanh Loan bất chấp ngược ngừng trong lòng, hận không thể thời khắc này càng thêm dài hơn mới tốt. Trong khuôn mặt thanh lệ không còn vẻ tiêu sái sắc bén của kiếm tiên, nhiều thêm vài phần ý loạn tình mê của thiếu nữ.

Tuy rằng phóng chậm tốc độ, nhưng dựa vào tốc độ ngự kiếm phi hành, rất nhanh liền đi tới Độc Long động đánh dấu trên bản đồ, địa phương Thánh Địa của di nhân.

Nhưng khi Hứa Tiên và Thanh Loan chạy tới đây, lại chỉ thấy được một mảnh hỗn độn. Trúc lâu cao lớn đã sụp đổ, cổ mộc che trời bị bể gãy trên mặt đất, lửa trại đã tắt ngấm, mang theo tro tàn còn nóng nói cho Hứa Tiên biết đây vẫn là chuyện xảy ra không lâu trước. Xung quanh cũng không còn thấy một bóng người.

Hứa Tiên lập tức nhìn về phía động quật đen kịt sâu thẳm kia, chợt nghe được một thanh âm yếu ớt trong đó:

- Cứu, cứu mạng!

Ngưng thần nhìn một cái, xà mẫu đang từ trong đó chậm rãi bò ra, Hứa Tiên còn không kịp hành động. Đồ đằng xà hình trên người nàng đã bỗng nhiên buộc chặt, đem thân thể nàng vụn vụn thành một góc độ quái dị, sau đó kéo vào sâu trong động phủ.

- Đây là Hứa Tiên người nói đi!

Xà thần từ trong động bò ra. truyện copy từ

Bằng vào kiến thức rộng rãi của Hứa Tiên, cũng vẫn bị cả kinh nhỏ nhỏ, thân thể của con rắn này là một đoàn liệt hỏa hắc hồng đậm đặc.

Hứa Tiên thất kinh hỏi:

- Người là loại yêu quái gì?

Lẽ nào lại là Yêu Thần nào đó biến hóa ra.

- Ta? Ta là cái gì, ta là ai?

Xà thần mơ hồ trong nháy mắt rồi nói:

- Có người để ta trấn áp ở chỗ này, đã không biết qua bao nhiêu năm, mọi người đều đã chết!

Hứa Tiên nói với Thanh Loan:

- Xem ra là bị trấn áp quá lâu, đem trí óc trấn đến ngu ngốc rồi. Loan nhi, tên gốc này liền giao cho người.

Trong lòng hắn suy đoán rằng, Xà thần này đại khái là bị đạo sĩ kia áp ở chỗ này. Cái gọi là An Long, an chính là “long” này đi sao!

Dựa vào suy đoán của hắn, con rắn này đại khái cũng chính là tiêu chuẩn Địa Tiên, Thanh Loan hắn là không khó đối phó.

Xà thần khẽ co rút đầu lại, ầm ầm lao tới, từng đợt chấn động núi non.

Thanh Loan gật đầu, rút kiếm ra khỏi vỏ, trống rỗng đâm thẳng đến. Một đạo kim sắc kiếm quang nhanh như điện chớp đâm về phía đầu rắn. Xà thần cúi đầu, dùng sừng nhọn trên đầu phá mở kiếm quang, hướng về Thanh Loan mạnh mẽ xông lên.

Thanh Loan đã sớm có chuẩn bị, ngự kiếm bay lên cao không, Xà thần cũng chẳng bay lên, như Hỏa Long xông thẳng tới bầu trời.

Có Hứa Tiên ở bên quan khán, Thanh Loan một lòng tốc chiến tốc thắng, nhắm mắt khắp động kiếm quyết, trước mắt Kim Ngô Kiếm đột nhiên phát ra quang mang, không rõ hình dạng bản thân thanh kiếm, quang mang bỗng nhiên tràn phóng. Ở trên bầu trời hình thành một trận đồ từ Thái Cực bát quái thậm chí đồng đảo ký hiệu cấu thành. Trong trận đồ hiển hiện vô số thanh Kim Ngô Kiếm.

Thanh Loan mở hai tròng mắt ra, mũi kiếm chỉ về phía Xà thần một cái. Kiếm quang mênh mông như mưa, hướng về phía Xà thần rơi xuống.

Xà thần há mồm phun ra một cổ Hỏa Vân, chống đỡ kiếm quang chen chúc tới, nhưng kiếm vũ vô cùng vô tận, chỉ trong chớp lát đã đem Hỏa Vân cắn nát, đem Xà thần bao phủ ở dưới kiếm vũ. Thân thể khổng lồ của Xà thần cắn bản không kịp né tránh, bị vạn kiếm xuyên thân, rên rỉ một tiếng, rồi rơi xuống mặt đất, Hỏa Vân hình thành thân thể đều tiêu tán đi. Cuối cùng chỉ còn lại có một đầu rắn ầm ầm rơi xuống đất, ở trên đại địa nện xuống một hố sâu.

Để Hứa Tiên trên mặt đất thoát nhìn cũng có chút sợ hãi than, trong Địa Tiên sợ rằng không có mấy người có thể chống đỡ được loại kiếm vũ này công kích. Kiếm tiên không hổ là lực phá hoại cực mạnh trong người tu hành.

Thanh Loan hạ xuống bên cạnh Hứa Tiên, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hiển nhiên mới vừa rồi một chiêu kia đối với nàng mà nói cũng không dễ dàng gì, có chút đắc ý hướng phía Hứa Tiên le lưỡi, một bộ dáng chờ đợi khen thưởng.

Hứa Tiên tự nhiên sẽ không để nàng thất vọng, xoa xoa đầu của nàng:

- Làm không tệ, một chiêu này tên gọi là gì?

- Đây là chiêu môn căn cứ theo chân ngôn của Đạo Tổ, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, sáng chế ra. Còn không có tên gọi, ta cũng là vừa mới học được.

Hứa Tiên nói:

- Trở lại nói với hần, liền gọi là Vạn Kiếm Quyết đi.

- Đây là thứ gì vậy?

Hứa Tiên đi tới bên cạnh đầu rắn, đang chuẩn bị cắt vào trong Công Đức Ngọc Bài cầm trở lại nghiên cứu một chút, đã thấy trên thiên linh cái xích hồng của Xà thần có một chút trắng, nhìn kỹ lại là một cái đuôi tên.

Sợ hãi của Xà thần này cực kỳ kiên cố, chính là kiếm vũ mới vừa rồi cũng không thể lưu lại một điểm vết tích, là cái gì có thể đâm sâu vào đó như vậy. Hứa Tiên hiểu kỹ, gõ trên đầu rắn, hai tay nắm chặt vũ tiễn, giẫm lên người nó dùng lực hướng về phía trước nhổ ra. Theo một trận tiếng kim chúc khiến kẻ khác chói tai vang lên, trường tiễn đã bị từng chút nhổ ra.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy trên tay buông lỏng, rốt cục đem mũi tên rút ra, đầu rắn cũng theo đó rung động một chút.

Hứa Tiên đánh giá mũi tên này, cả vật thể trong suốt trắng sáng, phi thường đẹp mắt.

1089. Chương 1483: Vấn Kính

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1483: Vấn Kính

Không biết là dùng răng của loại động vật nào điêu khắc thành, để Hứa Tiên cảm thấy một tia quen thuộc kỳ dị, thưởng thức mũi tên này, trong lòng lại nghĩ: cái răng này, ta vì sao lại nghĩ là cái răng nhĩ?

Đầu rắn dưới chân bỗng nhiên mở hai tròng mắt ra, ngẩng đầu đem Hứa Tiên ném đi, lực lượng to lớn để Hứa Tiên cũng bị cả kinh. Vết thương của đầu rắn ở trong sát na khép lại. Thanh Loan vội vã phóng xuất phi kiếm, Xà thần nghiêng đầu đem Kim Ngô Kiếm cắn lấy, phun ra trận trận yên hỏa, hun đúc quang hoa trên Kim Ngô Kiếm cấp tốc âm đạm.

Thanh Loan kinh hãi vội vã khấp động kiếm quyết, muốn triệu hồi Kim Ngô Kiếm, Kim Ngô Kiếm rung động không ngớt, lại không thoát được khỏi miệng rắn. Chỉ thấy trong huyết mâu của Xà thần chớp động quang mang giả dối, cứ như vậy tiếp tục, bảo kiếm nặng khổ cực tu luyện sẽ hóa thành phàm thiết.

Hứa Tiên một quyền đem đầu rắn đánh bay ra ngoài, Xà thần không tự chủ được phun ra phi kiếm, Thanh Loan lúc này mới đem phi kiếm thu hồi lại.

- Cuối cùng cũng được giải thoát!

Xà thần ngửa mặt lên trời cười dài, bộ dáng cực kỳ vui sướng. Đưa mắt nhìn Hứa Tiên một cái, chỉ thấy Hứa Tiên mắt hồ trợn tròn nhìn nó, thần tình kia chợt để nó nhớ tới một người, kinh sợ nói:

- Hậu Nghệ!

Quay đầu đã bị bám vào một chuỗi yên hỏa, hướng về đông phương bay đi, vừa bay vừa hô lên:

- Thù đoạn tay, ta nhất định sẽ báo!

- Hậu Nghệ?

Hứa Tiên nhìn mũi tên trong tay, thì ra đây mới là vật then chốt phong ấn đầu rắn này, lẽ nào đây là vật của Thượng Cổ Hậu Nghệ. Đầu rắn trước mắt kia lại là vật gì, liền phi thân đuổi theo đầu rắn:

- Muốn báo thù cũng đừng chạy, nói rõ tính danh, tuổi tác, địa chỉ gia đình cho ta đã!

Đầu rắn này chỉ là bay nhanh hơn, tốc độ bay vượt xa mới vừa rồi có khả năng so sánh. Một đuổi một chạy, trong nháy mắt sẽ đến bầu trời An Long huyện. Trong mắt nó hung quang chột lóe, dường như lưu tinh hướng phía mặt đất đánh tới.

Hứa Tiên cả kinh, nếu là bị nó đánh lên, cả tòa thành trì đều sẽ bị biến thành bình địa.

Trong huyện thành, đông đảo người đi đường bỗng nhiên ngừng đầu quay về phía bầu trời chỉ trỏ, chỉ thấy một hỏa cầu hồng sắc mang theo một chuỗi hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, mang theo tiếng sấm nổ mạnh kịch liệt, hướng về phía trên đầu bọn họ rơi xuống, không khỏi đại kinh thất sắc.

Vân Yên cũng có cảm ứng, đi ra khỏi huyện nha, nhìn về phía bầu trời, cũng không nhìn được hoa dung thất sắc.

Hứa Tiên mắt thấy không đuổi theo kịp, càng là sốt ruột, hắn không ngờ tới, sau khi không kịp bị nổ đi vũ tiễn này, tốc độ dĩ nhiên nhanh đến loại tình trạng này. Mặc dù dừng lại cùng hắn tranh đấu một phen, cũng phải phí một phen công phu, càng đừng nói một lòng chạy trốn. Tuy rằng hắn không phải là không đuổi kịp, nhưng Xà thần thanh thế như vậy, nếu là cứng rắn ngăn cản nhân gia, cho dù là hắn cũng sẽ là bản thân bị trọng thương. Dù sao đây là Yêu Thần Thượng Cổ thời đại lưu lại, Hậu Nghệ tự mình xuất thủ cũng không thể đem hắn triệt để tru sát. Đầu rắn như lưu tinh rơi xuống...trăm trượng, mười trượng, một trượng, một thước. Đầu rắn hung hăng đập rơi trên mặt đất, mặt đất lõm xuống dưới, nhấc lên một vòng thổ lăng rung động, chỗ đi qua, tất cả phòng ốc đều hóa thành cát bụi. Ngay cả tường thành cao lớn đều như tờ giấy bị nghiền nát. Càng đừng nói tới cả người lẫn vật ở trong đó.

Ngay sau đó mới nghe được một tiếng nổ ầm ầm rung động Thiên Địa vang lên, khói đặc bụi bặm ở trên An Long huyện phiêu phù như cột khói. Nguyên bản An Long huyện đã biến thành một mảnh phế tích, trung tâm là một hố sâu thật lớn, Xà thần trong hầm cũng đụng vào có chút choáng váng đầu óc. Nhưng trong lòng có chút kỳ quái, nó vốn định lấy người dân đây thành làm vật chất, trong lòng có Hứa Tiên đón đỡ một chiêu này của hắn. Nhưng không nghĩ tới Hứa Tiên mặc cho nó đụng xuống phía dưới, không khỏi có chút kỳ quái. Lẽ nào ta nhận lầm người, nếu là Hậu Nghệ nhất định sẽ liều mạng ngăn cản ta.

Hứa Tiên trống rỗng đứng giữa không trung, nhìn mặt đất một mảnh hỗn độn, trong lòng lại thở phào một hơi, nắm mảnh nhỏ Âm Dương kính trong tay, lúc này mới thật đúng là nhờ có món đồ chơi này cứu mạng.

Trong huyện thành, trên một con đường lớn duy nhất, rất nhiều đi đường không hẹn mà cùng khẽ dụi dụi mắt, chỉ thấy lưu tinh bỗng nhiên biến mất không thấy. Bầu trời lại là một mảnh sáng sủa đều hoà nghi chính mình mới vừa rồi có phải là nhìn lầm rồi hay không.

Đối diện huyện nha, trong cửa hàng may mặc, quần áo, Vương Tài Phùng nói:

- Vừa rồi, hình như ta nhìn thấy tri huyện đại nhân.

- Ở đâu?

- Ở trên trời!

- Đi!

Mọi người tản đi, lại nghị luận một phen, chung quy vẫn không thảo luận ra kết quả gì, chỉ có đều tự bận rộn tiếp với công việc của mình.

Nguyên lai mới vừa rồi trong nháy mắt kia, Hứa Tiên trong lòng khê động, lấy ra nửa khối Âm Dương kính trong người quay về phía đại địa chiếu một cái.

Đêm rất nhiều cảnh vật trên mặt đất tất cả đều chiếu vào trong kính. Trong đó liền có một An Long huyện thành nho nhỏ, cũng có Xà thần nhanh chóng hạ xuống. Cũng mượn lực lượng của Âm Dương kính, vừa vận chế tạo một Âm giới, chỉ đem đầu rắn cổ quái này thu hút vào trong đó. Nó tạo ra phá hư chỉ là một An Long huyện trong kính. Xà thần lại bay, dùng đầu của nó ở trong thế giới kinh hoa đụng chạm loạn

một đường, nhưng mỗi khi tiếp cận sát biên giới, đã bị một tầng tấm chắn vô hình bắn ngược trở lại, không thoát thân được, lại quay về phía Hứa Tiên rút gào nói:

- Người không phải Hậu Nghệ, người là ai? Mau tới cùng ta đánh một trận!

Hứa Tiên chỉ lo cúi đầu nghiên cứu cách dùng Âm Dương kính, nào có thời gian để ý tới nó. Ân, làm thế nào dùng ra một chiêu vừa rồi Nam phương Quỷ Đế đối phó với mình, tiêu diệt gia hỏa này.

Nhưng nghiên cứu nửa ngày, lại tiêu hao cho ra kết luận Âm Dương kính này chỉ sợ là vào đêm qua đã tiêu hao quá nhiều linh lực. Không chỉ là Nam phương Quỷ Đế dùng một chiêu kia, mà e là chủ yếu đã bị Hắc Âm chi lực của Bạch Tổ Trinh thôn phệ rất nhiều.

- Quan nhân, đã xảy ra chuyện gì?

Thanh âm của Bạch Tổ Trinh bỗng nhiên ở bên tai của hắn vang lên,

Hứa Tiên bị dọa giật mình một cái, quay đầu chỉ thấy nàng mặt trắng như ngọc đang nghiêng người ghé vào một bên, cũng đang nhìn Âm Dương kính vô vô ngữ nói:

- Nương tử người không nên đột nhiên xuất hiện có được hay không, tốt xấu gì cũng lên tiếng gọi một chút chứ.

Bạch Tổ Trinh mỉm cười nói:

- Không phải mới vừa rồi đã lên tiếng gọi qua hay sao? Lẽ nào quan nhân người còn sợ hãi ta sao?

Nàng mới vừa nghe được thanh âm vang lên, liền từ trong đả tọa tĩnh giác, dựa vào hàng nghìn tâm kết cảm ứng, xuyên qua thế giới kính hoa, đi tới bên cạnh Hứa Tiên.

Lại nhìn về phía đầu rắn trên mặt đất:

- Đây là Xà thần kia sao? Hình như không phải yêu quái tầm thường.

Xà thần vốn muốn lao lên, khi nhìn thấy Bạch Tổ Trinh xuất hiện, theo bản năng cảm thấy một cổ nguy cơ cường đại.

1090. Chương 1484: Vấn Kính (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1484: Vấn Kính (2)

- Đặc biệt cặp mắt đen láy kia, quả thực khiến nó cảm thấy như khi bản thân vẫn là một con rắn nhỏ đối mặt với thiên địch càng cường đại hơn. Loại cảm giác này từ sau khi đối mặt với Hậu Nghệ đã thật lâu rồi không có xuất hiện qua. Cảnh giác đem yên hỏa cấu thành thân thể quay quanh vài vòng.

Bất quá tầm mắt của Bạch Tổ Trinh vẫn chưa có ở trên người dừng lại quá lâu, mà lại chuyển tới trên mặt Hứa Tiên.

Hứa Tiên đem mọi chuyện giảng thuật lại một phen, cũng cảm bạch sắc vũ tiễn trong tay giao cho Bạch Tổ Trinh nhìn một cái.

Bạch Tổ Trinh nghe vậy sợ hãi than:

- Hậu Nghệ chi tiền, đó chỉ sợ là đầu Yêu Thần lâu năm, không biết làm sao lại bị phong ở trong ngọn núi này. May mà quan nhân người có được mặt Âm Dương kính này, bằng không thực sự là một hồi đại họa ngập trời. Pháp bảo của Đạo Tổ này quả nhiên thần kỳ.

- Đúng là rất thần kỳ.

Hứa Tiên cũng thừa nhận điểm này, có thể đơn giản đem Địa Tiên hướng lên Thần Tiên vậy khốn ở trong một phương thế giới. Đây không phải là chuyện pháp bảo tầm thường có thể làm được. Cho dù linh lực không đủ phát không ra tuyệt chiêu đến khắc địch chế thắng, chỉ ít người nắm giữ vật này trước đã đứng thế bất bại. Nếu không có Bạch Tố Trinh sở dụng lực lượng Chúc Long quá mức kỳ dị, sợ rằng thực sự trúng chiêu kia của Nam phương Quỷ Đế. Bất quá chính mình lấy không một pháp bảo như vậy của Nam phương Quỷ Đế, chỉ sợ hẳn tất sẽ không từ bỏ ý đồ.

Điều này không khỏi làm hấn nhớ tới kim bát mà Pháp Hải lấy được từ trong tay Phật tổ kia, chỉ để nguyên bản Hứa Tiên mang về trong nhà, Pháp Hải viễn trình thao tác là có thể đơn giản đem pháp lực bất phạm hàng phục Bạch Tố Trinh. Nếu cùng nó so sánh, pháp khí như Thanh Long Nháo Hải Kỳ giống như là một loại phế phẩm vậy.

Xà thần không dám đơn giản tấn công, Hứa Tiên lại càng thêm chuyên chú nghiên cứu tác dụng của Âm Dương kính, Bạch Tố Trinh cũng tiến sát lại gần giúp hấn nghiên cứu. Một tay đặt trên vai hấn, nhẹ nhàng dựa vào hấn, một tay vươn ra ngón ngọc, chỉ ở trên phiến kính nhẹ nhàng điểm một cái:

- Có phải như vậy hay không?

Trong kính nổi lên sóng gợn giống rung động, hình ảnh lặng yên biến hóa biến thành một bức địa đồ mặt phẳng. Chính là phạm vi cái gương chiếu ra. Trong đó có hai quang điểm một lớn một nhỏ, lớn là kim sắc, tự nhiên là Hứa Tiên. Nhỏ dạng hồng sắc, còn lại là Xà thần kia. Bạch Tố Trinh thì hoàn toàn không hiện ra được.

Hứa Tiên tâm niệm khẽ động, cũng thử điểm một cái hình ảnh trong kính bỗng nhiên biến thành đồ tượng không gian ba chiều. Theo tâm niệm của Hứa Tiên, đồ tượng kéo xa thu vào, biến lớn thu nhỏ lại, hết thấy đều hiện ra.

Hứa Tiên ngạc nhiên:

- Công năng thật đầy đủ mọi loại.

Bất quá nghĩ đến cũng đúng, nếu một cái gương nhỏ có thể có công năng đặc biệt. Như vậy một cái gương lớn tất nhiên là do đông đảo cái gương nhỏ tập hợp, sợ rằng cũng sẽ là tập hợp đủ loại công năng cùng một thể. Mở ra Âm giới chỉ là công năng chủ yếu của nó.

Hiện tại Hứa Tiên dám khẳng định, trong tay Đạo Tổ tuyệt đối có một phần siêu cấp địa đồ toàn cầu tường tận. Phỏng chừng ngay cả rãnh biển sâu nhất kia, chôn giấu mạch khoáng gì đó cũng đều toàn bộ dò xét ra được. Không, nói không chừng nhân gia nhất định đi ra khỏi địa cầu, phát triển vũ trụ. Bởi vì cái gọi là lực lượng pháp khí, xét đến cùng bất quá là thể hiện năng lực của người chế tạo.

Bất quá Bất quá cũng đúng. Bình bát kia của Pháp Hải, ngoại trừ thu người ra, cũng có thể xem qua năng lực của sự vật. Làm thành công chế tạo nhà máy hiệu buôn, công năng phụ gia là nhất định có. Ngay sau đó hấn lại chú ý tới, khi hình ảnh tập trung ở trên người Xà thần, trên người Xà thần cũng hơi phát quang.

Hứa Tiên lại thử điểm một cái. Hình ảnh đã hư hóa Bắc Kinh, chỉ còn lại có Xà thần, bên cạnh toát ra một dãy số đếm tới, trong đó chữ số thấy được lớn nhất, chính là bốn mươi lăm vạn ba nghìn ba trăm hai mươi bảy.

Hứa Tiên nhất thời khiếp sợ, miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt.

- Lẽ nào, lẽ nào, lẽ nào đây là chiến đấu lực trong truyền thuyết?

Lại nhanh chóng chiếu lên bản thân, quả nhiên cũng có một chữ số đi ra, chín mươi bảy vạn một nghìn bảy trăm linh ba.

- Quả...quả nhiên!

Bất quá đợi được tỉnh táo lại, Hứa Tiên phát hiện chữ số này đại khái không phải là chiến đấu lực gì cả. Mà là biểu thị độ dày linh lực, Âm Dương kính còn chiếu đến một ngọn núi ở An Long huyện cũng biểu hiện ra một chữ số. Chắc là biểu thị linh lực mà linh mạch ẩn chứa. Thậm chí còn có một chữ số phía trên ảnh hưởng biểu thị độ dày linh khí của cả địa khu này.

Tuy rằng không có biện pháp dùng giá trị linh lực trực tiếp tính ra chiến đấu lực, còn cần suy nghĩ các loại pháp thuật pháp bảo vận dụng, tựa như kiếm tu linh lực vị tất đã rất cao. Nhưng chiến đấu lực lại muốn vượt xa người tu hành có linh lực tương đương. Bất quá linh lực lớn nhỏ dù sao cũng là ước định cơ bản của một người tu hành, tựa như Hứa Tiên tu luyện bí pháp Long tộc. Tuy rằng là cường hóa thân thể nhưng thuộc về một vòng cũng không đem linh lực luyện hóa nhập thân thể này.

Quan trọng nhất là linh lực quyết định thời cơ thiên kiếp phủ xuống, nhất định là vượt lên trước trị số nào đó sẽ dẫn phát thiên kiếp.

Mà ngoại trừ số liệu linh lực này ra, còn có rất nhiều các loại số liệu khác, Hứa Tiên không kịp nhất nhất tính ra rõ ràng hàm nghĩa bên trong, chỉ là nhin không được cảm thán:

- Đạo Tổ a Đạo Tổ, người rốt cuộc thích số liệu hóa cỡ nào!

Ngay cả công đức trên Công Đức Ngọc Bài cũng là dùng chữ số thực tế biểu thị, nhưng không thể không nói, chữ số là biểu đạt giản đơn rõ ràng nhất.

Bạch Tố Trinh nói:

- Âm Dương kính này ngược lại thật là một pháp bảo thú vị, không biết một khối hoàn chỉnh sẽ có công dụng như thế nào?

Hứa Tiên có chút chờ mong nói:

- Nói vậy sẽ càng thú vị hơn đi sao!

Kính đại biểu ý nghĩa đó là chiếu rọi và hiểu thấu, đã có thể làm thành kính hiển vi để người ta thấy được chỗ ô uế nguyên bản nhìn không thấy như Chiếu Tâm Kính khiến người ta bại lộ bản tâm. Có thể làm thành gương biến dạng đến vặn vẹo cảnh tượng hiện thực, tựa như phiến kính mà Phan Ngọc đeo kia.

Âm Dương kính hoàn chỉnh nắm giữ lực lượng, tất sẽ là hiểu thấu chân tướng của tất cả thế gian, thực như một hạt bụi, hư như một khóa nhân tâm. Đồng thời cũng xây dựng ra giả tạo lớn nhất. Nhỏ đến thân phận một người, lớn đến cả thế giới. Bạch Tố Trinh nói:

- Hiện tại để lỡ cấp bách, trước tiên phải tống cổ Xà thần này đi đã!

Chỉ thấy Xà thần trên mặt đất dần dần không nhin được, rung đùi đắc ý, muốn lao lên nhưng bộ dáng lại có chút kiêng kỵ.

Hứa Tiên đang muốn tiến lên, chỉ cảm thấy thân ảnh bên người chợt lóe, bạch y tung bay hướng phía Xà thần bay đến, vội vã đưa tay nói:

- Nương tử người không thể...

Xà thần cũng co rút lại thân thể, giống như lò xo bay lên trời, cấn về phía Bạch Tố Trinh.

1091. Chương 1485: Thần Kiếm.

Chương 1485: Thần kiếm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hai người đến thân ảnh chợt đan vào nhau rồi tách ra, đầu rần thật lớn của Xà thần ầm ầm rơi xuống đất, trên trán cắm một cái vũ tiễn tuyết bạch. Xà này đã khôi phục năng lực rất mạnh, nhưng chỉ có vết thương này vẫn không có khép lại. Bạch Tố Trinh liền đem mũi tên cắm trở lại giống như cho kiếm vào vỏ.

Xà thần không cam lòng giãy dụa, Bạch Tố Trinh chợt lóe thân hình đi tới trên đầu nó. Ở trên vũ tiễn nhẹ nhàng vỗ một cái, mũi tên dài hoàn toàn đi vào trong đầu nó. Xà thần nhất thời không còn động đậy, phẳng phất như đã chết.

Nhưng Hứa Tiên cũng không cảm thấy nó thực sự đã chết, chỉ thấy Bạch Tố Trinh vỗ vỗ tay, mỉm cười đối với hắn:

- Đối phó loại gia hỏa này, còn không cần đến loại lực lượng kia.

Hứa Tiên bỗng nhiên sinh ra cảm giác thổ chết, căm buồn thương. Bản thân “chiến đấu lực” còn không có nhiều gấp đôi con rắn này. Cho dù có kiếp lồi các loại tuyệt chiêu, nhưng sợ rằng cũng khó thoát khỏi đánh giá của “loại gia hỏa này”, quả nhiên thiên kiếp là không độ không được.

Bạch Tố Trinh nói:

- Quan nhân, người làm sao vậy? A!

Ngay sau đó liền kinh hô một tiếng, đã bị Hứa Tiên ôm vào trong ngực.

- Trong lòng rất không cân bằng, cho ta khi dễ, để ổn định lại một chút.

Song chưởng của Hứa Tiên ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, hướng phía dung nhan phần ngọc của nàng hôn hít loạn bảy một phen.

Bạch Tố Trinh vẻ mặt ửng hồng, lấy tay chống đỡ ngực của hắn, ôn nhu nói:

- Đừng như vậy, buổi tối lại nói nha, Loan nhi đã trở lại, đừng để cho nàng chờ đợi sốt ruột.

Phảng phất nuông chiều đối với hài tử, ngón tay ngọc nhỏ và dài ở trên Âm Dương kính nhẹ nhàng điểm một cái, hiện ra dáng dấp thế giới hiện thực, Thanh Loan đang ở trên bầu trời tiểu thành tìm kiếm nhìn xung quanh.

Hứa Tiên cũng chỉ là vui đùa, ho nhẹ hai tiếng nói:

- Hôm nay vi phu liền thả cho người một lần.

Bạch Tố Trinh bất đắc dĩ cười nói:

- Vậy thì đa tạ quan nhân!

Hứa Tiên liền đi đến đem đầu rắn không biết sống chết kia nhét vào trong Công Đức Ngọc Bài, sau đó thu hồi quang hoa của Âm Dương kính, trở lại trong thế giới hiện thực, vừa nhìn quang hoa trên mặt kính đã ảm đạm đi không ít, hiển nhiên mở ra không gian như vậy cần tiêu hao không ít linh lực.

Thanh Loan ngự kiếm mặc dù nhanh, lại vẫn không nhanh bằng Hứa Tiên, sau một hồi công phu liền gác lại, tìm kiếm một vòng không thấy hình bóng của hắn, tuy biết Hứa Tiên pháp lực cao cường, trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút lo lắng. Hiện tại thấy hắn bình an vô sự liền đại hỉ, hướng phía Bạch Tố Trinh hơi hạ thấp người hành lễ một cái:

- Bạch tỷ tỷ, Xà thần kia đâu rồi?

Đôi mắt lại cũng không có rời khỏi Hứa Tiên bên cạnh.

Hứa Tiên nói:

- Đã được giải quyết!

Vân Yên cũng lung lay lắc lư ngự phong bay qua, vẻ mặt hiếu kỳ nói:

- Mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Bạch Tố Trinh nói:

- Trở lại rồi nói tiếp đi!

Sơn trang thấp thoáng ở trong một mảnh xanh biếc. Trong viện lạc cũng trồng rất nhiều loại cây cao to. Qua tiết Lập Đông, khí trời cũng đã rõ ràng chuyển lạnh, rơi xuống rất nhiều lá rụng.

Nguyên bản Phùng phủ tới tấp dịch vô số, đã tự quét dọn sạch sẽ mỗi ngày. Hôm nay không người quét tước, liền ở trong viện lạc rải ra một tầng hơi mỏng. Trải qua nước mưa xâm nhập, liền giống như một tấm thảm.

Hôm nay lại nghe có tiếng sàn sạt, Trang Huệ Quân đang cầm cái chổi quét tước ở trong viện. Hài tử thì đặt ở chỗ ánh mắt có thể nhìn thấy. Nàng biết mấy người Hứa Tiên đều không phải hạng người nhàn rỗi, chịu ân đức của người, không có gì báo đáp, chỉ có làm chút chuyện đơn giản. Bất quá nàng cũng là xuất thân phú quý, làm việc này cũng không quá dễ dàng. Còn may hài tử thật là nhu thuận, cũng không thường xuyên khóc lóc, ầm ĩ, để trong lòng nàng cảm thấy vui mừng.

Tuy rằng muốn bình phục đau thương trong lòng, cũng không phải chuyện nhất thời nửa khắc, nhưng cuối cùng cũng cần phải bỏ qua rất nhiều cực khổ ngày hôm qua. Đại trạch trống rỗng vắng vẻ này mang đến cho nàng một loại tâm tình an bình.

Lúc này lại nổi lên một trận gió lạnh, để nàng khẽ nhíu nhíu mày.

- Sao người làm như vậy?

Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm, để nàng bị giật mình một cái, quay đầu chỉ thấy bốn người Hứa Tiên. Trong lòng cũng đã có chút quen thuộc với việc bọn họ xuất quỷ nhập thần, liền hành lễ nói:

- Lão gia, phu nhân, các người đã trở lại.

Xưng hô này khiến Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh hai mặt nhìn nhau, càng thêm cảm thấy cổ quái, Vân Yên nói:

- Trang tỷ tỷ nàng nguyên ý ở lại đây.

Hứa Tiên cười khổ nói:

- Vậy thì quá tốt rồi. Bất quá lão gia, phu nhân gì đó vẫn là miễn đi!

Xưng hô như thế sẽ khiến hắn có một loại cảm giác một cẩn thận biến thành giai cấp địa chủ, làm một nhân sĩ xuyên qua, hắn thủy chung không thích loại phân chia tôn ti này. Do đó để vị trí Huyện lệnh ném cho Vân Yên, ít nhiều cũng do loại nguyên nhân này. Vừa mới bắt đầu còn có chút sáng khoái của việc nắm quyền. Nhưng cảm giác mới mẻ vừa qua đã cảm thấy như ngồi trên đống lửa vậy.

- Dạ, công tử.

Trang Huệ Quân ngoài dự liệu của Hứa Tiên đã thuận theo:

- Không biết trong nhà này còn có quỷ củ gì nữa?

Từ nhỏ đến lớn hiền lương thực đức dạy dỗ đã để nàng không muốn đến trong thị tỉnh lộ diện, đặc biệt là phải thừa thục rất nhiều ánh mắt dị dạng kia, ở đây đối với nàng mà nói là một nơi tránh né vô cùng tốt.

Hứa Tiên càng bất đắc dĩ, Bạch Tố Trinh lời kéo tay của nàng nói:

- Cho người ở lại nơi này, bất quá bởi vì nơi này phòng trống hơi nhiều, giữ người làm hàng xóm, không cần tự mình là nô tỳ đâu.

Trang Huệ Quân lộ ra thần sắc cảm kích, lại có khó có thể mở miệng nói:

- Ta ở lại đây, chỉ sợ sẽ tổn hại danh tiếng của công tử.

Hứa Tiên nói:

- Đây đều là việc nhỏ, chỉ sợ ở đây không có nha hoàn hầu hạ, người ở không quen. Hơn nữa người biết đây, thân phận của chúng ta đều có chút đặc dị, không muốn hiện ra dưới ánh mắt của nhiều người. Bằng không, giúp người mượn mấy người hầu ngược lại cũng không phải việc khó.

Trang Huệ Quân vội vã lắc đầu.

Hứa Tiên nói:

- Nơi này quá lớn, sau đó không cần quét sạch. Ta chuẩn bị lấy vài thứ, người nếu không muốn nhìn, thì trở về trong phòng đi thôi!

Trang Huệ Quân liền ôm lấy hài tử, quay lại trong phòng.

Hứa Tiên thấy nàng quần áo đơn bạc, lại nói:

- Khí trời chuyển lạnh vẫn là cần cẩn thận thân thể, khổ phòng trong phủ còn có rất nhiều quần áo vải vóc, chúng ta cũng không dùng được, người cứ tùy ý lấy dùng là được.

Trang Huệ Quân nghe vậy, bỗng nhiên quay đầu nói:

- Ta...có thể xem được không?

Hứa Tiên cũng không quan tâm nói:

- Đừng bị dọa chạy là được!

Liền lấy ra đầu rắn thật lớn kia:

- Nương tử người nói đây là loại rắn gì?

Bạch Tố Trinh nói:

- Yêu Thần bị Hậu Nghệ tru sát rất nhiều, không quá dễ nhận biết, quan nhân người là muốn?

Hứa Tiên nói:

- Nó đã bị Hậu Nghệ bắn trúng, lại chém đầu xuống, dĩ nhiên còn có thể bắt tử, sinh mệnh lực thật là quá mức cường hãn.

1092. Chương 1486: Binh Khởi.

Chương 1486: Binh khởi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Mà lực lượng của mũi tên này lại dần dần chuyển yếu. Ta lo lắng nó vạn nhất tĩnh lại, ở trong Công Đức Ngọc Bài làm xằng làm bậy, chẳng phải là hồng bét, vẫn là nghĩ biện pháp triệt để tiêu diệt nó là được.

Bạch Tố Trinh cân nhắc chốc lát rồi nói:

- Cũng tốt.

- Người không thể giết ta!

Xà mẫu chợt mở hai tròng mắt ra.

Đem Hứa Tiên hù dọa giết mình, vội vã chắn ở trước người Trang Huệ Quân, Thanh Loan đã rút kiếm ra, lại đem Xà thần kia cũng không công kích hoặc chạy trốn, mà là nói:

- Yên tâm đi, ta đã không động đậy được.

Nguyên lai trải qua thời gian hơn nghìn năm, lực lượng trên mũi tên của Hậu Nghệ đã phi thường bạc nhược. Mới vừa rồi một kích kia của Bạch Tố Trinh chỉ là hạn chế hành động của nó, cũng không khiến nó mất đi ý thức, mà chỉ là giả chết. Nghe Hứa Tiên nói như vậy, liền cũng không lại giả bộ tiếp nữa.

Hứa Tiên thầm nghĩ nguy hiểm thật Long Hồ Kim Đan, Hoàng Lương Nhược còn có rất nhiều pháp khí đều ở trong Công Đức Ngọc Bài, nếu là hơi sơ sẩy, chẳng phải là điều tiện nghi cho thành nhãi này.

- Người là ai? Ta vì sao không thể giết người?

- Người không cần quản ta là ai, chỉ cần biết rằng ta có thể mang người đi tìm được bội kiếm của Hậu Nghệ. Thanh kiếm đó đã được Hậu Nghệ đeo nhiều năm, lại nhiễm máu của vô số Thiên Thần. Đúng là một thanh tuyệt thế thần binh, người chẳng lẽ không muốn sao?

Xà thần nhắc tới Hậu Nghệ, nhưng vẫn là bộ dáng phẫn hận kiên kị lẫn lộn kia.

Hứa Tiên nghe tim đập thành thịch:

- Bội kiếm của Hậu Nghệ ở nơi nào?

- Ta sẽ không nói cho người, nhưng nếu người đáp ứng sẽ thả ta ra, ta có thể mang người đi lấy!

Trong mắt Xà thần chớp động quang mang giả dối này.

Hứa Tiên nói:

- Nhưng ta càng muốn tiêu diệt người hơn.

Xà thần nói:

- Vậy người muốn triệt để tiêu diệt ta sao? Ta có thể nói cho người, thanh kiếm đó ở ngay trong thân thể của ta, người có dám để ta khôi phục nguyên trạng, chúng ta lại chém giết một hồi. Nếu là người thắng, kiếm liền cho người. Bằng không người vĩnh viễn đừng nghĩ tìm được.

Trong ánh mắt của Xà thần chớp động quang mang giả dối, phảng phất như liệu định được Hứa Tiên sẽ đáp ứng nó.

Hứa Tiên suy nghĩ một chút, cảm thấy thần kiếm của Hậu Nghệ đối với bản thân vẫn rất là có sức hấp dẫn. Nhưng lại không muốn đơn giản buông tha Xà thần, mà Độc Tâm Thuật đối với đối thủ cấp bậc như vậy lại không có tác dụng gì. Trong lòng khẽ động một cái, lại lấy ra Âm Dương kính, chiếu về Xà thần một cái, Xà thần không tự chủ được nói:

- Thần kiếm ở...

Hứa Tiên mỉm cười, quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của hắn. Sau khi Âm Dương kính dung hợp Chiếu Tâm Kính, còn bảo tồn công năng của Chiếu Tâm Kính này, cũng tăng mạnh năng lực của hắn. Tác dụng của Chiếu Tâm Kính không chỉ là làm cho người ta thẳng thắn tội nghiệt đơn giản như vậy, chỉ ít Xà thần này ăn thịt người không có bất cứ cảm giác giác tội ác gì, mà là khiến nó phơi bày tư mật trong lòng.

Nhưng kể tiếp vô luận Hứa Tiên làm sao lấy cái gương chiếu nó, nó chỉ là chăm chú nhắm mắt và miệng lại, không chịu thổ lộ một chữ nào nữa.

Trong lòng Hứa Tiên có chút tiếc nuối, nếu như có Âm Dương kính hoàn chỉnh ở đây, thì nhất định có thể để gia hỏa này khai thật. Mà trải qua một phen sử dụng, lúc này quang hoa trên kính đã càng trở nên ảm đạm, không được bổ sung linh lực thì không thể sử dụng tiếp được. Xà thần mở mắt ra, có chút kiêng kỵ nhìn cái gương trong tay Hứa Tiên một cái:

- Bất cứ pháp thuật gì đối với ta đều là vô dụng, muốn biết thần kiếm ở đâu, chỉ có cùng ta làm giao dịch. Lê nào người lại sợ hãi, sợ ta khôi phục nguyên thân sẽ đánh không lại ta?

Hứa Tiên bĩu môi một cái:

- Ta sợ chết!

Bỗng nhiên gờ tay ở trên đầu rắn liên tiếp hạ mấy trăm đạo phù chú, đem ý thức của Xà thần này triệt để phong bế lại.

Thanh Loan nói:

- Ca, người không định lấy thần kiếm kia sao?

Làm một Kiếm Tiên, năng đối với Thượng Cổ thần kiếm này rất là chờ mong.

Hứa Tiên nói:

- Dương nhiên muốn lấy, bất quá không phải lúc này.

Tuy rằng đánh đã quá là một chuyện rất sảng khoái, nhưng nếu là đánh quá không được, lại bị quá đánh, vậy thì khó chịu rồi.

Xà thần này dám đưa ra giao dịch như vậy, hiển nhiên là có chút chuẩn bị thậm chí là bẫy rập. Hấn cũng không muốn ngóc ngách hồ đồ xông loạn vào. Ừm, muốn làm chuyện tốt này, chỉ ít cũng phải chờ tới sau khi vượt qua thiên kiếp lại nói tiếp.

Liên lại đem Xà thần ném vào trong Công Đức Ngọc Bài, cũng không sợ bất cẩn sơ ý, dùng Thủy Hồn Thuật thao túng Bạch Tuộc Quái kia mở rộng tám cái xúc tua thật dài, đem đầu rắn này gắt gao quấn quanh từng vòng. Lúc nào cũng hấp thụ linh lực, đề phòng nó khôi phục tri giác, cho dù là khôi phục hẳn cũng có thể lập tức biết được.

Trong lòng Trang Huệ Quân kinh đào hải lãng, tuy biết Hứa Tiên có rất nhiều huyền dị, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy vẫn là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Chính mình ở lại chỗ này có thể cũng không an bình như ban đầu tưởng tượng vậy.

Hứa Tiên tự trở lại gia tăng tu luyện, để mau chóng vượt qua thiên kiếp, thuận tiện đi Đông Doanh lấy kiếm.

Sự vật trong huyện vẫn là toàn bộ giao cho Vân Yên xử trí, trong bất tri bất giác, mấy ngày đã trôi qua.

Mắt thấy đã là lúc hoàng hôn, mặt trời chiều dần hạ xuống, vốn nên là thời khắc lê dân bách tính bận rộn cả một ngày, trở về nhà an giấc.

Nhưng trên dưới tường thành, có tiếng hô giết chấn động vân tiêu. Từng đội binh sĩ di nhân đón tên bắn đá lẫn, dũng mãnh không sợ chết, đập thang mây nhằm phía đầu tường, trên mặt vẻ hung mãnh dữ tợn khiến thủ vệ đầu thành kinh hải run sợ.

Đại tướng trên thành tự mình cầm kiếm đốc chiến, tự nhiên không ai dám lui về phía sau một bước, không tiếc đem gần nửa dân cư trong thành tháo dỡ, lấy đá, gỗ xếp đầy tường thành, không ngừng ném xuống ngăn cản.

Đông đảo huyết sắc ma đầu bay lượn ở trên không trung chiến trường, hân hoan vui mừng hút lấy cổ sát phạt chi khí này, đồng thời đem càng nhiều sát lục chi khí chú nhập lòng người, khiến trận chiến này càng trở nên kịch liệt.

Bất quá tường thành rất cao, lại chiếm hùng quan, địa thế hiểm yếu, quả thực là một người giữ ải, vạn người khó qua. Binh sĩ di nhân tuy rằng dũng mãnh, lại khó có thể công lên đầu thành, chỉ là chịu chết uống công.

Đầu thành đại tướng đang tự cười lạnh, bỗng nhiên nghe được một trận thanh âm kỳ dị ông ông:

- Đây là thanh âm gì?

Trong thiên địa bỗng nhiên tối đi một chút, có một đoàn hắc vụ phô thiên cái địa hướng phía đầu thành bao phủ qua.

Thân binh bên cạnh tướng quân chính là di nhân, liền kêu lên:

- Đây là trùng mẫu trùng tử, đại nhân chạy mau.

- Cái gì?

Ở một đầu khác của chiến trường, một nữ tử khoác áo choàng, đang cầm một cây sáo cúi đầu thổi, trên bầu trời hàng tỉ phi trùng tụ hội thành hắc vụ, tiếng vỗ cánh rung động bao phủ cả tiếng kêu giết trên chiến trường, lại không lẫn át được tiếng sáo yếu ớt. Theo âm điệu cao thấp phập phồng, lúc tụ lúc tán, hóa thành một gương mặt ma quỷ thật lớn, hướng về tường thành gặm xuống.

1093. Chương 1487: Binh Khởi. (2)

Chương 1487: Binh khởi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Binh sĩ trên đầu thành kinh sợ tán loạn, có người chạy chậm một chút, đã bị hắc vụ lao tới bao phủ, liền bị cắn sạch huyết nhục, chỉ còn lại có một khối xương trắng lạnh lẽo, dẫn đến khôi giáp binh khí trên người đình đàng tán loạn. Binh sĩ di nhân đã không còn tiến công nữa, tất cả đều quỳ gối tại chỗ, hướng về trùng mẫu dập đầu quỳ lạy.

Tiếng sáo của trùng mẫu càng trở nên dồn dập, hắc vụ đã nhào vào trong thành.

Một con khoái mã phi ra bắc môn, chạy ra hơn mười dặm, mới dừng ngựa ở trên sơn cương cao cao, nhìn lại thành trì phía sau, không khỏi muốn nứt con mắt ra. Hắc sắc trùng vụ bao phủ ở bầu trời thành trì, trong thành sợ rằng sẽ không một ai có thể còn sống được, lại có chút may mắn sống sót sau tai nạn.

Chỉ là yêu pháp như vậy, đó là có nhiều binh sĩ hơn nữa lại có thể nào chống đỡ, trong lòng không khỏi sinh ra suy nghĩ ngu ngốc, ghìm ngựa xoay người lại đi, cũng không phát giác một con tiểu trùng ẩn thân phía sau áo của hắn.

Không lâu sau khi hắn đi rồi, trùng mẫu hiện thân ở trên đỉnh núi, thổi mấy tiếng sáo, cây sáo này của nàng hình dạng cổ quái. Đầu trước có chỗ nhô lên như con thoi, mặt trên có lỗ thủng lớn nhỏ. Theo tiếng sáo vang lên, trùng vụ vọt tới chia làm hơn mười cổ, tiến vào lỗ thủng trong cây sáo, trong nháy mắt đã biến mất không còn một mảnh.

- Tỷ tỷ a tỷ tỷ, tuy rằng tiếc là không phải ta giết người, nhưng ta vẫn sẽ thay người báo thù.

Hứa Tiên đang ở trong phòng đã tọa, bỗng nhiên mở mắt ra, chỉ cảm thấy một cổ binh sát chi khí từ phía nam mọc lên, còn chưa kịp nghiên cứu đến tột cùng.

Vân Yên đã vội vàng đẩy cửa tiến vào:

- Không tốt, phu quân!

Hứa Tiên nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Vân Yên nói:

- Châu phủ gửi văn thư cấp báo, có người tự xưng Linh Vương, được xưng lĩnh binh mười vạn, phát động phản loạn, từ nam hướng bắc cuốn theo tất cả, đã công chiếm vài huyện thành, đang hướng về An Long mà đến.

Hứa Tiên nhíu chặt mày lại:

- Bọn họ vì sao lại làm loạn, dù sao cũng phải có nguyên nhân đúng không?

Vân Yên cười khổ một tiếng:

- Nói là người giết hại toàn bộ người trong Độc Long động, còn có xà mẫu mà bọn họ cung phụng như thần minh, muốn giết người báo thù cho đồng tộc.

Hứa Tiên sửng sốt, không nghĩ tới lại là bản thân châm lên ngọn lửa này. Xà mẫu mặc dù ở trong di nhân hơi được tôn sùng, nhưng Linh Vương này có thể cấp tốc phát động nhiều người như vậy phản loạn, hiển nhiên là đã chuẩn bị từ lâu, mà không chỉ là vì xà mẫu. Thiên hạ đại loạn, quả nhiên có một phần này.

Nhưng trở thành mối lửa, hắn đã có chút không xong rồi. Mặc cho hắn có làm ra chiến tích xuất chúng cỡ nào, làm quan có thanh liêm ra sao, nhưng ở trong mắt triều đình, chính là hắn dẫn phát chiến tranh, không cần thận một chút sẽ bị hời tội, trở thành người chịu tội thay. Ừm, muốn xoay chuyển mệnh vận này, đây có thể chính là số phận đối với hắn phản kích.

Hứa Tiên đứng dậy bay lên không trung, dùng Thông Thiên Nhãn hướng ra bốn phương tám hướng nhìn một cái, quả thấy được đông đảo linh binh mặc giáp đeo đao, ở giữa sơn đạo quanh co ngoằn ngoèo đi vội. Bất quá cũng không tới mười vạn chỉ chúng, nhưng là có hơn vạn, nói vậy chỉ là một trong đội ngũ của Linh Vương này.

Nhưng trên một vạn người như sơn như hải. Lĩnh binh trùng trùng điệp điệp, phảng phất như một đám kiến hành quân, đi tới gần An Long. Tường thấp của An Long tiểu thành cũng không hiểm yếu, trong thành ngay cả binh sĩ chính quy đều không có. Hứa Tiên cũng không trong thành mạng sống của lão bách tính đưa lên cỗ xe chiến tránh này. Thế nhưng hẳn lại không thể dùng pháp thuật sát thương phạm nhân quy mô lớn được, chỉ có thể bắt tặc, trước bắt vương.

Hứa Tiên đã hạ quyết tâm, đang muốn thi hành, bỗng thấy một thớt ngựa, dưới mấy bộ khoái dẫn dắt đi tới trước cửa sơn trang, Hứa Tiên đi vào gặp, tướng quân đã vội vã nói:

- Người chính là Huyện lệnh? Tặc binh sắp đánh tới, mau mau trở về thành đóng cửa thành lại. Tổ chức quân dân thủ vệ.

Bỗng nhiên nghĩ đến, đối mặt với yêu pháp như vậy, thủ vệ lại có tác dụng hay không, vẫn là mau chóng rút lui khỏi nơi này đi thôi!

Hứa Tiên nói:

- Ngay cả chúng ta có thể rút lui khỏi đây, nhưng nơi này nhiều lê dân bách tính như vậy thì làm thế nào? Hơn nữa ta đối phó di nhân cũng có không ít, nếu như bị lôi cuốn theo tặc, chẳng phải là ta quá sai lầm rồi sao!

Tướng quân cũng sốt một chút, nói:

- Đại nhân nhân đức, bản quan tự thẹn không bằng. Nhưng người không biết nguyên nhân trong đó. Di dân này tổng cộng phân ra vài bộ. Bộ này là do trùng mẫu suất lĩnh, hơi chút thông hiểu yêu pháp, một ngày đem độc trùng thả ra, đó là phô thiên cái địa, tuyệt không phải người bình thường có thể chống đối lại được.

Hứa Tiên đưa tay ở sau gáy tướng quân bắt một cái:

- Tướng quân nói chính là loại độc trùng này sao?

Tướng quân vô ý thức sờ sờ gáy, chỉ thấy trên ngón tay Hứa Tiên một con trùng tử đen kịt đang ra sức giãy dụa. Trùng tử này bất quá dài nửa thốn, trên lưng hai cánh khép lại, chính là một gương mặt quỷ dữ tợn, thoát nhìn càng có chút âm trầm, tứ chi bén nhọn mở miệng cắn đầu ngón tay của Hứa Tiên. Chỉ cần bị nó làm tổn thương, là có thể chui vào trong đó, chịu thôn phệ huyết nhục, nhưng sao có thể tổn thương da thịt của Hứa Tiên.

- Quan nhân, hắc ngục trùng này chuyên lấy huyết nhục làm thức ăn, người phải cẩn thận.

Bạch Tổ Trinh từ hậu đường đi ra, để tướng quân nhất thời giật mình. Sau khi binh bại, một đường chạy tới đây đã vô cùng lo lắng mệt mỏi. Bỗng nhiên một lần quét sạch, trở nên an bình thư sướng hơn nhiều. Chỉ là một đôi con người đen kịt kia của Bạch Tổ Trinh thật sự khiến hắn không dám cùng nàng đối diện.

- Đây là nương tử của ta.

Hứa Tiên tiện tay đem tiểu trùng này bóp chết:

- Tướng quân không cần kinh hoảng, tại hạ tự có kế sách phá địch. Hiện tại đã về đêm, nói vậy bọn họ sẽ không công thành vào lúc này. Xin mời tướng quân tới trong huyện nha nghỉ ngơi, ngày mai chờ tặc binh thối lui, lại tiễn tướng quân ra khỏi thành đi đến phủ nha. Tin tức nơi đây chớ có nhắc tới với người khác.

Bạch Tổ Trinh mỉm cười đưa tiễn, tướng quân có chút thần hồn điên đảo đến cửa thành, mới cảm thán mở miệng:

- Thế gian lại có mỹ nhân như vậy!

Nhưng trong lòng vẫn là không an tâm, hướng bộ khoái ở bên hỏi:

- Đại nhân của các người đến tột cùng là người ra sao?

Bộ khoái nói:

- Huyện lệnh của chúng ta họ Hứa, tên Tiên, là tài tử nổi danh thiên hạ, tướng quân dĩ nhiên không biết sao?

- Thì ra là hần!

Tướng quân mặc dù không đọc thi thư. Nhưng Hứa Tiên cái tên này vẫn có nghe qua. May mắn chính mình mới vừa rồi không có thất lễ. Hần ngược lại cũng không phải hoàn toàn tín nhiệm Hứa Tiên, chỉ là hần binh bại mà đi, trở lại tất phải chịu quân pháp xử trí, không bằng ở lại chỗ này. Thu được cơ hội, nói chừng Hứa Tiên này thực có diệu kế gì đó. Nghe nói xà mẩu kia chính là chết ở trong tay hần, nguyên bản trách Hứa Tiên trêu chọc rước lấy chuyện phiền phức này, hiện tại bỗng nhiên có thêm vài phần an tâm.

1094. Chương 1488: Bình Loạn.

Chương 1488: Bình loạn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bộ khoái nói:

- Tướng quân xin cứ yên tâm! Chỉ cần đại nhân nhà ta nói không có chuyện, thì nhất định sẽ không có chuyện gì.

Đi tới trong thành, tin tức đại quân sắp đến đã truyền bá ra rồi. Cư dân trong thành sớm đóng cửa nhà, tắt đèn, lại không có ai hướng ra ngoài thành bỏ chạy.

Tướng quân thăm nghĩ, lão bách tính nơi đây dĩ nhiên tin cậy người này như vậy, ngược lại cũng không phải tài tử chỉ biết làm thơ, bỗng nhiên thấy một đám người giờ được cầm gậy đi tới.

Tướng quân thăm nghĩ, chẳng lẽ là có người muốn vượt thành mà chạy, cầm roi ngựa giờ lên nói:

- Lúc này cửa thành đã đóng, ai cũng không thể rời khỏi!

Người dẫn đầu lại chấp tay nói:

- Đại nhân, chúng ta không phải muốn chạy trốn, là muốn đến thủ hộ ngoài sơn trang của Hứa đại nhân.

Tướng quân ngẩn ra một chút:

- Đại quân sắp đến ngoài thành cực kỳ nguy hiểm.

Sơn trang kia nói đến phòng ngự nghiêm mật, nhưng muốn chống đối quân đội chân chính căn bản không có khả năng, càng đừng nói đối phương còn có yêu pháp như vậy.

- Chúng ta mặc dù không có sở trường gì, nhưng cũng không phải hạng người tham sống sợ chết. Hứa đại nhân cho chúng ta báo được đại cừ. Chúng ta có thể nào nhìn hần thân ở hiểm địa mà ngồi yên không lý đến.

Phía sau mọi người cũng hô ứng theo:

- Đúng thế! Đúng thế!

Tướng quân không khỏi tâm sinh cảm khái, liền không ngăn cản thêm nữa, thả cho bọn họ thông hành.

Trong tai trùng mẫu một mảnh ông minh, trong lòng biết được tiểu trùng dùng để giám thị tướng quân đã bị Hứa Tiên giết chết, thăm nghĩ:

- Hứa Tiên này thật ra quả thực có chút môn đạo, khó trách ta tỷ tỷ ngu xuẩn kia của ta thao túng đại xà đều giết không chết được hẳn, cuối cùng dĩ nhiên chết ở trong miệng Xà thần.

Nàng đã đến Độc Long động tra xét qua, tự nhiên biết không phải là Hứa Tiên giết người trong động. Mà chính là Xà thần di dân cung phụng gây nên, rồi lại kỳ quái Xà thần đã chạy đi nơi nào.

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên ở bên tai của nàng:

- Ta xác thực có chút môn đạo!

Trùng mẫu kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy một thư sinh mi thanh mục lãng, vóc người thon dài đứng ở phía sau nàng cách đó không xa. Mà bên cạnh nàng vờn quanh hàng vạn hàng nghìn binh sĩ tất cả đều biến mất vô tung vô ảnh. Chỉ còn lại có hai người đứng ở trên sơn dã, ban đêm gió núi rất là lạnh liệt, để trong lòng nàng một trận lạnh lẽo. Trên đời lại có pháp thuật như vậy, không, đây nhất định là huyền thuật.

- Người chính là Hứa Tiên?

Hứa Tiên khẽ hạ thấp người:

- Chính là tại hạ. Hiện tại ta hỏi một câu, người nói một câu, nếu như không có lời nói dối, ta có thể trước không giết người.

Điều kiện như vậy bất cứ kẻ nào đều cảm thấy nghiêm khắc, trùng mẫu cũng không ngoại lệ giận dữ cười ngược lại nói:

- Chỉ bằng vào người!

Lập tức lui ra phía sau mấy bước, lấy ra trùng dịch đặt ở bên mép, lại không biết đây đã là Hứa Tiên nhân từ.

Hứa Tiên chỉ là đi ra phía trước, dùng bàn tay to đem trùng dịch giống như con thoi cầm lấy, cùng sử dụng Âm Dương kính chiếu ở trên người nàng một cái, biểu hiện ra linh lực của nàng chỉ có hơn hai vạn, ngay cả số lẻ của hắn còn chưa bằng được, vì vậy lên tiếng nói:

- Sức chiến đấu chỉ có hai vạn nho nhỏ.

Nói ra những lời này, tâm tình bỗng nhiên thư sướng hơn rất nhiều.

Trùng mẫu kinh hãi lui về phía sau, đã biết cùng Hứa Tiên có chỗ thua kém:

- Không có khả năng, người đã vượt qua thiên kiếp? Thần tiên có thể nào lại quản chuyện nhân gian.

Hứa Tiên nói:

- Ta thân là Huyện lệnh, thủ thành là trách nhiệm. Người dùng pháp thuật giết thương nhân mạng. Ta càng không thể không quan, nói mau, Linh Vương ở nơi nào, bằng không...

Trùng mẫu nói:

- Ta không nói, người cũng không thể giết ta, người nếu là giết ta rồi, tất cả mọi người ở đây sẽ chết. Người thân là người tu hành, dám giết nhiều người như vậy sao?

Hứa Tiên hơi sững sốt, liền hiểu được nàng đã dùng một loại chung thuật kỳ dị, ở trong thân thể mình gieo xuống mẫu trùng. Mà ở trong thân thể binh sĩ di nhân khác lại gieo xuống trùng tử, thành lập hệ thống như ong mật và ong thợ. Tất cả mọi người không thể vi phạm nàng. Nhưng nàng nếu là vừa chết đi, toàn bộ trùng tử đều sẽ phát điên, cắn xé ngũ tạng lục phủ của những người này.

Năm rộng tháng dài, những trùng tử này đã cùng nhân tâm sinh trưởng cùng một chỗ. Nếu là cưỡng ép lấy ra, người trong chung cũng sẽ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu là tướng lĩnh tâm thường, hẳn không thể giết thêm vài di nhân linh công. Nhưng Hứa Tiên cũng không nguyện tạo nhiều sát nghiệt. Lần trước ở các trại tử xung quanh An Long huyện du lãm, hắn đã hiểu được những di nhân này ở trong mắt người bình thường xem ra hung man nhưng kỳ thực cũng chỉ là bình dân bách tính, bị số ít người lợi dụng mà thôi.

Hứa Tiên thở dài nói:

- Ta sẽ không giết ngươi!

Những đầu linh di nhân này cùng tu sĩ tà đạo bình thường khác nhau, bọn họ thống lĩnh vạn dân, đều có khí số trong người, không thể tùy ý giết hại. Huống hồ hần chính là có thể tùy ý đánh chết cũng sẽ chỉ kích nộ di nhân. Lúc đó e là không chỉ không thể dẹp loạn chiến tranh ngược lại sẽ dẫn phát hiệu quả ngược lại. Không cẩn thận chính là tổn hao nhiều công đức khí số. Đối với tu hành mà nói, tham dự vào chuyện chiến tranh sát phạt nhân gian, thật sự là có rất nhiều lo lắng.

Trùng mẫu nghe vậy đại hỉ, nhưng còn không kịp đắc ý, Hứa Tiên đã giơ tay che ở trên mặt nàng, trên tay chớp động trạm lam quang mang, cũng hướng vào trong thần hồn của nàng rót vào thủy hồn.

Đầu tiên là được dùng khí số tự thân đến trung hoà khí số của trùng mẫu này. Trùng mẫu này bằng vào chung thuật tại Lĩnh Nam trong đám di dân cực kỳ được tôn sùng. Khí số trên người càng so với Điều Tri Phủ còn mạnh hơn một chút. Bất quá cũng may Hứa Tiên khí số cũng không ít, cấp tốc dùng khí số của bản thân trung hòa một tầng trở ngại này.

Kế tiếp lại gặp phải nan đề mới. Tuy nói là sức chiến đấu chỉ có hai vạn nho nhỏ, nhưng chất lượng linh hồn của trùng mẫu cũng xa xa không phải người thường có khả năng so sánh, phẳng phất như nhân thể bài trừ dị ứng. Thủy hồn lọt vào linh hồn của trùng mẫu phản kháng kịch liệt, thủy hồn căn bản không thể dễ dàng dung nhập bên trong, ngược lại bị bức tán đi.

Tuy rằng đối kháng tiếp tục như vậy, linh hồn của trùng mẫu sớm muộn gì sẽ bị hao hết, không chống đỡ được bị thủy hồn khống chế. nhưng như thế cũng sẽ mất đi ý nghĩa. Hần cũng không muốn cả ngày thao túng một nữ nhân thân thể giống như con rối.

Hứa Tiên phải dừng tay lại, xem ra một chiêu này chỉ có thể dùng để thao túng nhục thân hoặc là đối phó phạm nhân, không thích hợp với người tu hành.

Trùng mẫu té ngã trên mặt đất, kinh sợ nói:

- Ngươi muốn làm cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Muốn cho ngươi mở rộng cửa lòng mà thôi.

Hần bỗng nhiên trong lòng khẽ động, trong tay mình không phải có một pháp bảo có thể mở rộng tâm hồn sao? Liền lấy ra Âm Dương kính, trải qua mấy ngày nay tu luyện, linh lực của Âm Dương kính đã khôi phục rất nhiều.

1095. Chương 1489: Bình Định

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1489: Bình Định

- Trên mặt kính có một tầng ánh sáng mờ ảo, Hứa Tiên liền vận dụng ra năng lực của Chiêu Tâm Kính, một mảnh thanh quang đem toàn thân trùng mẫu bao phủ. Hôm nay uy lực của Âm Dương kính tăng nhiều, đó là ngay cả Yêu Thần cường đại như Xà thần đều có thể trong nháy mắt thất thần, càng đừng nói người tu hành nửa vời như trùng mẫu.

Hai mắt trùng mẫu lập tức trở nên một mảnh mờ mịt, Hứa Tiên lại đem thủy hồn rót vào trong đó, quả nhiên thần hồn của nàng lười biếng hơn rất nhiều, không có phản ứng kịch liệt. Trải qua một khoảng thời gian dần dần bị trạm lam thủy hồn dung nhập đi vào, thẳng đến đem toàn bộ linh hồn của nàng chiếm cứ.

Hứa Tiên thu hồi Âm Dương kính, trùng mẫu cũng chậm rãi đứng dậy, chỉ thấy linh lực quanh thân tăng cường hơn rất nhiều. Dù sao thủy hồn cũng là tinh hoa Hứa Tiên dùng Thủy Linh chi lực khổ cực rèn luyện

mà ra, tự nhiên ẩn chứa linh lực không kém. Hơn nữa Hứa Tiên vì đề phòng lực không chế không đủ, càng rót vào khá nhiều thủy hồn.

Hứa Tiên nói:

- Người nói cho ta biết, thống lĩnh các bộ khác đang ở nơi nào, Linh Vương lại ở đâu?

Trùng mẫu nghe được lời này, phảng phất như Phật môn đệ tử nghe Như Lai truyền pháp, trong lòng một cổ một cổ thư sướng sùng kính một cổ đến tâm tình. Phảng phất như người trước mắt không phải là cừu địch, mà là một thần minh đã cung phụng nhiều năm, bỗng nhiên hiện thân ở trước mắt nàng. Nàng đối với việc bản thân mới vừa đã làm, những gì đã lời đột nhiên cảm thấy xấu hổ khó tả, không tự chủ được quỳ xuống lạy, cung kính đem chuyện Hứa Tiên muốn biết hết thảy khai báo cho hắn. Nàng cũng có một tia kỳ quái với biến hóa của bản thân, nhưng rất nhanh đã tiêu trừ không còn chút gì. Linh hồn của nàng muốn so với người bình thường mạnh mẽ hơn nhiều. Nhưng linh hồn cường đại này bị người lợi dụng, biến thành chướng khí lực lượng của nàng. Thậm chí nàng so với người bình thường còn muốn mềm yếu vô lực hơn nữa.

Trong mắt Hứa Tiên hiện lên một tia bi ai, còn có cái gì đáng buồn hơn so với một người tu hành mất đi bản ngã. Nhưng hắn cũng không hối hận, mới vừa rồi khi rót vào thủy hồn, đồng thời hắn cũng thu được rất nhiều tin tức. Đối với yêu nữ tàn sát hàng loạt tính mạng của người dân trong thành như vậy không có gì đáng để đồng tình. Nàng đã lấy trùng chung để thao túng người khác. Hôm nay coi như là báo ứng.

Trùng mẫu nói:

- Đại nhân, chúng ta đều là chịu Bái Hỏa Giáo sai sử, phản loạn Linh Nam chỉ là một trong kế hoạch của Bái Hỏa Giáo. Ngay cả Linh Vương cũng bắt quả là Khôi Lỗi do Bái Hỏa Giáo chủ đẩy ra. Bái Hỏa Giáo hôm nay ở Trung Thổ tín đồ cực đông. Còn cùng người Hồ phương bắc, Oa nhân phương đông đều có liên hệ. Mà Hạ triều Lương tướng quốc cũng là nội ứng, chỉ chờ thời cơ thành thực, thiên hạ đều phản, lật đổ vương triều Đại Hạ này, định ra Cửu Châu tân chủ.

Hứa Tiên nghe vậy liền cả kinh, vốn tưởng rằng rất nhiều đại biến phát sinh chỉ là một việc ngẫu nhiên như thiên tai đại hạn, không nghĩ tới trong đó lại có âm mưu thâm hiểm như vậy. Nếu muốn cầm tặc trước cầm vương, chỉ bắt Linh Vương kia còn chưa đủ, mà phải bắt giữ cả Bái Hỏa Giáo kia nữa:

- Giáo chủ của các ngươi là ai, ở nơi nào? truyện copy từ

- Đại nhân, ta đã rời khỏi Bái Hỏa Giáo, nguyện hầu hạ đại nhân trở thành thiên hạ tân chủ.

Trùng mẫu ngẩng cao đầu lên, trong mắt tràn đầy khẩn thiết, dung nhan dưới áo choàng tuy không phải tuyệt sắc, ngược lại cũng phong vận xinh đẹp.

Để Hứa Tiên rất là có chút bất đắc dĩ, địch nhân bỗng nhiên biến thành trung khuyến, bộ dáng trung thành này của nàng khiến hắn có chút không quá thích ứng:

- Không nên nhiều lời cái khác, ta hỏi ngươi đáp là được.

Trùng mẫu:

- Dạ. Bái Hỏa Giáo chủ pháp lực cao thâm khó lường, hơn nữa thập phần thần bí, chúng ta cũng chưa từng gặp qua hình dáng của hắn. Chỉ biết Bái Hỏa cúng bái là Thượng Cổ Viêm Đế Chúc Dung chi thần, còn nghe nói hắn từng ở trong tay tiên nhân đạt được ba quyển Thiên Thư.

- Thượng Cổ Viêm Đế? Ba quyển Thiên Thư?

Hứa Tiên trầm ngâm một phen, Trương Giác cũng lấy được đồ vật tương tự. Từ cổ chí kim người khởi nghĩa đạt được Thiên Thư thật đúng là không phải số ít. Xem ra hành vi của Bái Hỏa Giáo này đạt được Thiên đình nào đó tán thành, vẫn như cũ tuân theo lý niệm trước loạn, sau trị, lại do Sát Phá Lang ba Tinh Quân xuất thế phụ tá minh quân bình định.

Biện pháp như thế dựa theo quy luật nguyên bản của lịch sử mà nói, có thể không xem như là sai lầm. Nhưng Hứa Tiên đối với điều này, tự nhiên không thể đồng tình, vô luận hưng vong, bách tính đều khổ. Hắn tự tin có thể đem loạn thế văn hồi. Hôm nay việc cấp bách chính là bình định phản loạn Linh Nam này.

Vì vậy Hứa Tiên liền biến mất thân hình, triệt hồi Âm Dương kính, linh binh xung quanh thấy trùng mẫu bỗng nhiên biến mất, lập tức có chút hỗn loạn.

Trùng mẫu một lần nữa xuất hiện, mệnh lệnh đại quân thoái lui. Nếu là quân đội tầm thường, đối với quân lệnh thay đổi xoay xoay như vậy sợ rằng sẽ có chút dị nghị, mà lúc này linh binh cho dù cũng không thể lý giải được, nhưng lại không ai dám cãi lại mệnh lệnh của nàng, liền theo đường cũ trở về.

Hứa Tiên bay ở trên bầu trời, nhìn biến hóa dưới mặt đất. Đối với chi quân đội này mà nói, trùng mẫu tự linh hồn, không chế nàng đã đem nó đơn giản không chế. Xoay người lại hóa thành một đạo điện quang, hướng về chỗ sâu trong quần sơn bay nhanh đi.

Hứa Tiên dựa theo địa phương trùng mẫu chỉ điểm liền bay nhiều chỗ. Mỗi một chỗ đều có một chi bộ đội di nhân đóng quân. Mà thống lĩnh mỗi một chi bộ đội đều có chút kỳ thuật, có người có thể không chế thi thể, lại có kẻ có thể dùng chú giết địch nhân. Nhưng ở dưới tay Hứa Tiên, tự nhiên không ai địch lại được, bị hắn dùng Thủy Hồn Thuật đem bọn họ đều không chế được, lại lệnh cho bọn hắn mang đội ngũ tự trở về sơn lâm.

Đại doanh trung quân Linh Vương đang đóng quân ở trong một tòa thành nhỏ. Nguyên bản huyện nha đã biến thành hành dinh của đóng quân. Lúc này đang đèn đuốc sáng trưng, bên trong tiếng người ồn ào, đang cử hành yến hội mừng công.

Ngoài cửa thủ vệ ngửi thật sâu một ngụm hương khí từ bên trong truyền đến. Bỗng nhiên chỉ thấy trong bóng đêm đen đặc đi tới một nhân ảnh cao lớn. Thân hình như vậy tại Linh Nam cực kỳ hiếm thấy, trong di nhân càng không có mấy, biết không phải là người một nhà, liền rút ra đao ở thắt lưng, quát lớn:

- Người nào!

Mà tin tức Linh Nam phản loạn lúc này mới truyền đến kinh thành, trên triều hội mời họp khẩn cấp, văn võ bá quan đang thương lượng đối sách.

Lương Vương nói:

- Linh Nam chi địa vốn là không an bình, tiên vương tốn bao công sức mới đem nó bình định được. Hứa Tiên này quả nhiên là mầm tai họa, đi đến địa phương hẻo lánh như Linh Nam, làm một Huyện lệnh nhỏ nhỏ, cũng có thể gây ra đại họa như vậy, bệ hạ tuyệt không thể lại nuông chiều sinh hư như thế nữa.

Phan vương lại nói:

- Linh Vương kia nắm binh mười vạn, binh phát các đường, rõ ràng là chuẩn bị lâu ngày. Sao có thể trách cứ một mình Hứa Tiên đây?

1096. Chương 1490: Bình Định (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1490: Bình Định (2)

- Nữ tử man di kia dám mưu hại mệnh quan triều đình, lẽ nào quan viên ta chỉ có thể mặc cho nàng giết hại, không thể có chút phản kháng?

Hoàng hậu nương nương nén giận nói:

- Hiện tại há lại là lúc nói loại sự tình này, mà phải bàn kế sách lui binh, hai vị Vương gia, các người một là Tương Quốc đương triều, một là Binh Bộ Thượng Thư, lẽ nào sẽ không có đối sách?

Lương Vương nói:

- Cựu thần cho rằng, nếu di nhân kia giương cờ hiệu muốn giết Hứa Tiên báo thù cho đồng tộc, chúng ta chỉ cần đem Hứa Tiên giao cho bọn hắn, tự nhiên có thể không tổn một binh một tốt, đẩy lui đại quân.

Phan Vương nói:

- Buồn cười, lẽ nào vương triều Đại Hạ ta lại cũng bị di nhân nho nhỏ áp chế? Vi thần cho rằng, chỉ cần vương sư vừa ra, phản quân lập tức sẽ sụp đổ.

Các quan viên khác cũng đều chia làm hai phái, ở trên triều đường tranh chấp một phen, cuối cùng đại thần ủng hộ Phan Vương nhiều hơn một ít, Hoàng hậu nương nương cũng đáp ứng xuất binh, cũng không phải vì thương cảm cho cái mạng nhỏ của Hứa Tiên, mà là vì mặt mũi Thiên triều thượng quốc quan trọng hơn.

Nhưng Phan Vương đạt được ủng hộ, nhưng trên mặt lại có vẻ lo lắng, binh hung chiến nguy, nếu là binh bại, hãn Binh Bộ Thượng Thư này khó tránh khỏi mang tội. Lương Vương ngược lại vẫn ung dung như thường. Hãn biết những man di này là hiểu được yêu pháp, đại quân tầm thường tuyệt đối khó có thể chống lại, đợi đến khi binh bại như núi đổ, Hoàng hậu nương nương tự sẽ suy nghĩ kiến nghị của hãn.

Phan Vương trở lại trong phủ, Phan Ngọc từ phía sau bình phong thông thả bước ra:

- Phụ thân, triều hội thế nào rồi?

Nàng từ sau khi phục dùng Long Hồ Kim Đan chỉ cảm thấy tinh thần càng trở nên trong sáng, tu hành cũng có tăng trưởng lớn. Nàng vốn là hạng người lương chất mỹ ngọc, khí chất thoát tục, hiện tại dịu dàng mà đứng ngược lại so với Hứa Tiên càng giống người trong Thần Tiên hơn.

Phan Vương chỉ thấy Phan Ngọc một thân huyền y, mi tựa đao khắc, mắt như điểm nước sơn, càng trở nên có vẻ phong thần như ngọc. Ngay cả trong lòng hãn đều có vài phần tán thán, phen phong tư này đã vượt lên trước năm xưa hãn mong đợi rồi. Trong lòng biết được chuyện này hơn phần nửa là công lao của Hứa Tiên, cũng không uống chính mình ở trên triều đường nỗ lực thay hãn chu toàn, liền đem việc trên triều hội giảng thuật một phen.

- Chỉ là vi phụ nghe nói, Lĩnh Nam Bách Việt chi địa, yêu nhân yêu pháp rất nhiều, trong loạn binh, Hứa Tiên chỉ sợ sẽ có chút hung hiểm.

Phan Ngọc cười nói:

- Phụ thân nghĩ nhiều rồi, Hãn văn hãn tinh thông đạo pháp, tất nhiên không có việc gì, nói không chừng hãn đã đem phản quân giải quyết.

Phan Vương không tin:

- Đó là mấy vạn người, hãn dù là có chút đạo pháp, lại có thể nào làm được?

Phan Ngọc Phan Ngọc lắc đầu, cũng không có giải thích nhiều:

- Thời gian đã không còn sớm, mời phụ vương sớm đi nghỉ ngơi đi thôi!

Đợi cho tiễn Phan Vương trở lại phòng ngủ, nàng đi qua đi lại vài vòng, nhìn sang sắc trời đen kịt bỗng nhiên sai người chuẩn bị ngựa, rồi lên ngựa đi ra cửa, dựa vào yêu bài liền đi qua vài đạo phưởng môn.

Huyền y tuần mã, chạy như bay, chợt gặp một đội nhân mã, người dẫn đầu hô lớn:

- Minh Ngọc.

Phan Ngọc ghìm cương dừng ngựa lại, chấp tay nói:

- Trình Lang Tướng đêm hôm rồi còn muốn đích thân tuần tra ban đêm sao?

Trình Tàng Kiếm nói:

- Phan Lang Trung cũng vẫn chưa đi ngủ sao?

Bằng vào gia sản của hai người, sao lại ở trong Hàn Lâm viện hoang phế thời gian, phẩm giai cũng đã không giống như lúc trước nữa. Trình Tàng Kiếm trở lại Kim Ngô Vệ, dựa vào vài món công lao, đã thăng nhiệm Ngũ Phẩm Lang Tướng. Mà Phan Ngọc thì đến Lại bộ đảm nhiệm Văn Tuyển Ti Chủ Sự ngoại trừ nắm bóng lộc của quan viên văn chức, còn chọn lựa quan lại. Chức quan đó là Lang Trung, vừa văn cũng là Ngũ Phẩm, tự nhiên không phải tri huyện như Hứa Tiên có thể so sánh.

Hai người ngồi trên ngựa mà nói, tự nhiên không rời chuyện binh loạn Lĩnh Nam, nguyên bản triều hội hai người cũng muốn tham gia. Bất quá là quân tình khẩn cấp, không có triệu tập toàn bộ văn võ bá quan, chỉ triệu đến triều đình đại quan vào cung thương nghị.

Một phen nói chuyện với nhau, Phan Ngọc mới biết Trình Tàng Kiếm cũng không phải là tuần tra ban đêm, mà là vừa vắn cũng ra khỏi thành, đi nghênh tiếp sứ tiết người Hồ:

- Từ khi nào sứ tiết người Hồ cần Kim Ngô Vệ đi nghênh tiếp?

Sứ tiết các quốc gia tầm thường đến đây, đều chỉ là giúp những sứ tiết này an bài dịch sở là được, làm sao lại có lễ tiết long trọng như thế.

Trình Tàng Kiếm bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Từ sau khi Nhã Mộc Trà Khả Hãn thống nhất các bộ tộc thảo nguyên, trở thành Đại Hãn. Hôm nay cứ bắt đầu vào đông, người Hồ liên tục xâm phạm biên giới, Lĩnh Nam lại xảy ra chuyện vừa rồi, chỉ mong Hứa huynh hấn bình yên vô sự.

- Yên tâm đi, hấn không có việc gì. Đã như vậy, ta sẽ không làm lỡ hành trình của các người nữa.

Phan Ngọc giục ngựa đứng tránh đường, cùng Trình Tàng Kiếm chấp tay mà cáo biệt.

Trình Tàng Kiếm quay đầu lại nhìn thân ảnh của nàng từ từ biến mất ở trong bóng tối, thấp giọng nói với kỵ sĩ bên cạnh vài câu, kỵ sĩ liền thay đổi phương hướng, nhắm phía Phan Ngọc mà chạy đi. Trình Tàng Kiếm mới lại mệnh lệnh nói:

- Xuất phát!

Phan Ngọc dừng ngựa ở trước cửa một tòa dân cư bình thường, xuống ngựa đi tới trước cửa, cũng không gõ cửa, liền thấy cửa phòng mở ra, Duẩn nhi gãi gãi đầu vẫn còn đang buồn ngủ, ra mở cửa:

- Ta muốn gặp sư phụ của người!

- Quá muộn rồi.

Duẩn nhi lầm bầm một tiếng, lấy tay day day mắt, lướt qua trận pháp do trúc hải kết thành, đem Phan Ngọc dẫn tới trong đường.

Ngư Huyền Cơ mỉm cười nói:

- Công tử đêm khuya đến thăm, không biết là vì chuyện gì?

Phan Ngọc nhìn trên bàn chuẩn bị trà bánh thỏa đáng, nói:

- Biết rồi còn cố hỏi.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta cũng không phải không chỗ nào không tính ra, không gì không biết được. Người không nói ta làm thế nào biết được?

Phan Ngọc nói:

- Việc này người nhất định biết, hấn ở Lĩnh Nam tình hình thế nào?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Chuyện này người chẳng lẽ không biết? Đó là mười vạn lĩnh binh đem hấn bao vây, cũng không đã thương được hấn chút nào, có thể có tình hình gì được?

Chuyện lại vừa chuyện nói: (.

- Bất quá, cũng có chút tai ách nho nhỏ.

Phan Ngọc vội hỏi:

- Có tai ách gì?

- Chờ hần trở lại, người tự nhiên sẽ biết được.

Phan Ngọc trong mắt sáng ngời:

- Trở lại? Là khi nào?

Ngư Huyền Cơ nhìn nàng, cười mà không nói.

Phan Ngọc tự biết quan tâm quá tất loạn, bị nàng chê cười, liền cười nói:

- Đạo trưởng người mặc dù không phải không gì không biết, nhưng chuyện liên quan đến hần, lại thật ra rất rõ ràng.

Dáng tươi cười trên mặt Ngư Huyền Cơ bị ngưng lại, trở nên càng phát ra dày đặc. Phan Ngọc cũng là như vậy. Hai người bèn nhìn nhau cười, để Duẩn nhi ở một bên ngủ gà ngủ gật cả người phát lạnh, lằm bằm nói:

- Hai kẻ ngốc!

Nhất thời khiến dáng tươi cười của các nàng bị sững lại, hiện ra thần sắc thẹn quá thành giận, một tả một hữu nắm lấy cái lỗ tai trắng nõn của Duẩn nhi.

1097. Chương 1491: Thương Thảo.

Chương 1491: Thương thảo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Ta sai rồi, đó chỉ là nói mơ, đừng mà a a a!

Hứa Tiên vén lên cửa lều đã rủ xuống, đi vào trong phòng đèn đuốc sáng trưng, hai vệ binh té ngã ở phía sau hần. nguồn

Tiếng người nói trong điện chợt dừng lại, có tiếng đàn sáo vẫn đang vang lên. Chúng tướng buông chén rượu, ánh mắt bất thiện nhìn Hứa Tiên đi vào.

- Người là ai?

Hứa Tiên quay về phía Linh Vương ngồi ở trên nói:

- Thỉnh chư vị đình chỉ trận chiến tranh này đi!

- Giết hần!

Linh Vương cầm ngọc bội trong tay ném mạnh xuống mặt đất vỡ tan.

Một đám tướng vệ rút đao lao lên, thế tất phải đem Hứa Tiên chém thành thịt vụn.

- Quả nhiên ý kiến của kẻ yếu sẽ không nhận được tôn trọng.

Hứa Tiên thở dài, giơ tay phải lên, một vòng thanh quang từ trong tay hần tản ra, lan tràn bao phủ cả phòng.

Ánh bình minh vàng óng bò qua rặng núi trùng điệp phía xa, rơi vào trên An Long thành, một bộ khoái đứng ở trên tường thành cao cao, nỗ lực hướng về phía Tây quan sát, bỗng nhiên đại hỉ nói:

- Tướng quân, bọn họ đã lui binh.

Tướng quân một đêm chưa ngủ, sớm đã ở trên đầu tường quan vọng, nghe được lời ấy, nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ có gian trá?

Không thể nào có đạo lý dễ dàng lui binh được, vội vã phái người đi vào điều tra, không bao lâu sau đã chạy tới hồi báo nói:

- Đúng, là lui binh thật.

Tình cảnh này đang phát sinh ở rất nhiều thành trì của Lĩnh Nam. Trong một đêm, đại quân di nhân bỗng nhiên tất cả đều đã thoái lui, đến đột ngột, mà đi càng khó hiểu hơn. Tất cả mọi người không sao làm rõ căn nguyên bên trong.

Mà Hứa Tiên làm người khởi xướng, đang nằm ở trong lòng Bạch Tố Trinh nghỉ tạm, Bạch Tố Trinh giúp hấn xoa đầu nói:

- Khổ cực cho quan nhân rồi.

- Còn tốt, chính là đối phó Lĩnh Vương kia hao phí chút tay chân mà thôi.

Hứa Tiên lăm bầm một tiếng, điều chỉnh tư thế, càng thêm thoải mái nằm ở trên đùi của nàng, dùng Thủy Hồn Thuật một đêm, đủ loại tin tức lộn xộn đầy rẫy trong đầu, khiến hấn nghĩ muốn văng đầu to óc.

Bất quá một hồi đại chiến tranh có thể làm cho sinh linh đồ thán, cuối cùng bị hấn lấy thời gian một đêm dẹp loạn, vẫn là khiến hấn có chút tự hào, thực sự là công đức vô lượng, công đức vô lượng.

Bạch Tố Trinh ôn nhu giúp hấn sửa sang y sam, một mảnh bích ngọc rơi ra ngoài vạt áo. Nàng đang muốn giúp hấn đưa trở lại, thấy rõ con số ở mặt trên, không khỏi trợn to đôi mắt đẹp:

- Quan nhân, công đức của người...

- Làm sao?

Hứa Tiên đứng thẳng người dậy, cầm Công Đức Ngọc Bài nhìn một cái, cũng không nhận được sửng sốt, con số công đức ở mặt trên đã biến thành hơn ba nghìn vạn. Con số này đã vượt quá xa trong dự liệu của hấn. Sau đó lộ ra mỉm cười, không chỉ là vì những công đức này, càng bởi vì hấn đã nhận được tán thành nào đó:

- Bởi vì trận chiến tranh này không hề có nghĩa, cho nên mới có thể được nhiều công đức như vậy đi!

Nếu là dân chúng thực sự lâm than, bách tính bất đắc dĩ dựng cờ khởi nghĩa, tạo phản, vây ngăn cản chiến tranh, không chỉ vô công ngược lại có hại. Mà thể cục hiện này còn xa chưa tới một bước kia. Loại hành vi vì tư dục của bản thân một số người, mà khơi mào chiến tranh tất nhiên là cử chỉ bất nghĩa.

Lần này cũng may mà Thủy Hồn Thuật thần kỳ, không giết một người liền không chế được cục diện. Nếu là người tu hành tâm thường muốn làm được việc này, chỉ sợ không chỉ lấy không được công đức, vô duyên vô cớ lại nhiễm một thân nhân quả.

- Phu quân, vị tướng quân kia ở ngoài cửa cầu kiến.

Vân Yên đẩy ra cửa phòng.

Hứa Tiên nói:

- Để hấn chờ sau đi, ta hiện tại sẽ ra ngoài.

Chợt thấy trên mặt Vân Yên có chút lo lắng, liền hỏi:

- Yên nhi có chuyện gì vậy?

Vân Yên lo lắng nói:

- Hôm nay đại chiến tuy rằng đã dẹp loạn, nhưng Lĩnh Vương này nếu nói là vì phu quân người mà nổi binh. Triều đình sợ rằng muốn tính toán, trách người khiêu khích trận chiến tranh này.

- Không thể nào!

Hứa Tiên suy nghĩ chính mình như thế nào cũng coi như là đã giải quyết nguy cơ trọng đại của vương triều Đại Hạ, là thần tử có công.

Vân Yên thở dài nói:

- Lương Vương khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Hơn nữa Hoàng hậu nương nương kia không đợi gặp nười, do đó hơn phân nửa là sẽ...

Hứa Tiên đã ngắt lời nói:

- Ta đây để Linh Vương một lần nữa tuyên bố thông cáo, đã nói bị ta đại nhân đại nghĩa cảm hóa, mới quyết định bãi binh, như vậy không phải là tốt rồi sao?

Vân Yên nói:

- Linh Vương đó là đứng đầu phản quân, thông cáo này vừa phát, phu quân ngươi sẽ thành kẻ thông đồng với tặc, sẽ chỉ làm sự tình càng thêm hồng bét.

Hứa Tiên nói:

- Thực sự là phiền phức, mặc kệ đi, đến lúc đó lại nói tiếp. Hôm nay ta vẫn là chuẩn bị độ kiếp trước đi đã!

Trải qua mấy ngày nay tu hành, linh lực càng phát ra khôi phục, thái dương chủ tinh cách cảnh giới “hợp tinh” chỉ còn có chút xíu khoảng cách, mắt thấy liền đến sát biên giới độ kiếp.

Thời gian khi chính ngọ, Hứa Tiên ngồi ngay ngắn trên đỉnh núi, bốn phía vắng vẻ không tiếng động. Thậm chí ngay cả tiếng chim hót côn trùng kêu vang cũng không có. Đây cũng không phải là thế giới chân thực mà là thế giới do Âm Dương Kính mở ra.

Âm Dương Kính vốn là có thể cấp tốc dẫn nạp, ngưng tụ Nhật Nguyệt linh khí, sau khi tập hợp được nửa khối Âm Dương Kính, tốc độ ngưng tụ càng trở nên nhanh chóng hơn. Tương đối ứng với tốc độ tu hành của hắn cũng cao hơn một tầng lầu, đạt được một trình độ kinh người.

Kim sắc quang điểm phiêu phù ở trong thiên địa, như là một trận tuyết lớn rơi lả tả xuống, đều hướng phía Hứa Tiên hội tụ đến. Thái dương chủ tinh trong thần hồn của hắn rung động kịch liệt, phảng phất như có vật gì đó muốn phá kén mà ra. Rốt cục như là đạt được cực hạn nào đó, mạnh mẽ bắn ra vạn đạo kim quang, cùng lúc đó, trên người Hứa Tiên cũng phóng xuất vạn đạo kim quang.

Chỗ chiếu rọi đến, lập tức bốc lên đại hỏa hừng hực, cả tòa sơn lâm biến thành một mảnh hỏa hải.

Hứa Tiên đứng dậy đem hỏa diễm đều thu nạp tới trong lòng bàn tay, ngưng tụ thành một hỏa cầu xích hồng sắc, sau đó tiện tay bóp tan.

Rốt cục lại đem thái dương chủ tinh tu đến trình độ hợp tinh, Tinh Cung bất ổn định triệt để cân đối lại. Hứa Tiên lại dùng Âm Dương Kính quan sát linh lực bản thân, dĩ nhiên vượt qua trăm vạn. Hắn chỉ cảm thấy linh lực của bản thân phần thịnh trước đó chưa từng có.

Thế nhưng, thiên kiếp vẫn không có đánh xuống.

Hứa Tiên có chút không hiểu, do đó ngẩng đầu lên, đã thấy một đạo thấu quang đi qua biên giới do Âm Dương Kính thiết trí, hóa thành một bóng người hiện thân ở trước mắt hắn.

Hứa Tiên nói:

- Sư phụ!

Người đến chính là Thái Âm Chân Nhân.

Bầu trời Hàng Châu lại âm trầm dọa người. Mây đen đè ép xuống, phảng phất như xúc tua có thể đụng, mà ngọn núi phía xa đã bị mây đen che phủ.

Hứa Giao đang bưng chậu ở trong viện vo gạo, nhìn sắc trời một cái, lầm bầm nói:

- Khí trời Hàng Châu này càng lúc càng cổ quái, cả ngày đều là tuyết lớn mưa to.

1098. Chương 1492: Thương Thảo. (2)

Chương 1492: Thương thảo. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trời tối giống như ban đêm, Lý Công Phủ cầm ngọn nến ra chiếu sáng cho hân:

- Người phụ đạo nhân gia biết cái gì, đây là Long vương gia hiền linh, chuyên đánh ác đồ. Người không thấy Huyện lệnh của chúng ta. Hiện tại gặp phải loại khí trời này, đã sợ đến chết đi sống lại, ở nhà cầu thần bái phật.

Hứa Giao Dung lườm hân một cái:

- Lẽ nào người không hề sợ hãi?

Lại có chút lo sợ nhìn lên bầu trời, chuẩn bị vo gạo xong, nhanh chóng trở về phòng.

Lý Công Phủ:

- Ta sợ cái gì, ta là người tốt bình sinh không làm chuyện trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.

“Thùng thùng thùng”, ba tiếng gõ cửa khiến Lý Công Phủ bị dọa nhảy dựng, loại khí trời này làm sao còn có người đến cửa.

- Loại can đảm này lẽ nào là bộ đầu đây?

Hứa Dao Dung mở cửa viện, chỉ thấy một nữ tử đang đứng trước cửa:

- Người là?

- Ta là Niếp Tiểu Thiển, là...của Hán văn.

Nàng cắn cắn môi, vẻ mặt ửng đỏ:

- Lần này tới Hàng Châu, đặc biệt đến bái phỏng tỷ tỷ tỷ phụ.

Niếp Tiểu Thiển ở lại Hoàng Sơn một đoạn thời gian, sau đó liền lập ý muốn đem động phủ di chuyển qua. Do đó cố ý trở lại Hàng Châu Phụng Hoàng Sơn chuẩn bị chuyển đi vài thứ, đến bái phỏng tỷ tỷ, tỷ phụ của Hứa Tiên cũng là thuận tiện.

- A, ta nhớ ra rồi, vừa rồi sắc trời quá tối, không thấy rõ mặt, người chính là thiếp của Hán văn, mau mời vào trong.

Tiểu Thiển không có ở lâu, ngồi nói chuyện một lúc liền cáo từ rời đi. Hứa Giao Dung mở ra mấy món lễ vật nàng mang đến, đều là kỳ trân dị bảo, vội tìm ra cửa, nhưng Tiểu Thiển đã biến mất không thấy.

Trời ngày một tối giống như đêm khuya, Tiểu Thiển ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng Linh Ẩn tự, ngược lại hướng tới thành Đông đi đến.

Thành Đông mới xây miếu Long Vương mái cong như chiếc sừng, khí thế rộng lớn. Trong điện phủ to lớn đang quây đầy người. Ai nấy đều dập đầu cầu khẩn, biểu thị chính mình nhất định hối cải, làm lại con người một lần nữa. Xin Long vương gia nghìn vạn lần không nên tức giận. Ngoài cửa điện quang chợt lóe, một tiếng sấm rền nổ vang, kinh thiên động địa. Tất cả mọi người đều là run rẩy, có người càng là té ngã xuống đất.

- Thế nhưng ta không có tức giận a!

Ngao Ly đang bưng mặt ngồi ở trên thần đài.

Ngoài cửa lại là một tia điện quang lóe xuống, rõ ràng đem bóng dáng của một nữ tử chiếu vào trong đại điện. Mọi người vội vã quay đầu lại nhìn, ngoài cửa nào có người nào ở đấy. Nhưng một chuỗi ánh sáng

chợt lóe liên tiếp, bóng dáng kia cũng rõ ràng hơn, trong lòng mọi người chợt sợ hãi, đây rõ ràng là Long vương gia đang nhìn bọn họ.

Không biết ai kêu gọi một tiếng:

- Long vương gia hiển linh!

Mọi người xoay người quay về phía Long vương gia ngoài cửa, quỳ rạp xuống đất, Ngao Ly nhìn một đồng cái mông liền phiền muộn một phen.

Tiểu Thiển nhìn quanh thân mình, không nghĩ tới kiếp lồi diện thiểm này có thể phá được phép ẩn thân của nàng, chiếu ra hình bóng của nàng.

Ngao Ly nhìn ra trước cửa, liền kinh hãi nói:

- Tiểu Thiển!

Tiểu Thiển mỉm cười nói:

- Phải gọi là Tiểu Thiển tỷ tỷ.

- Tiểu Thiển sao ngươi trở lại?

- Bởi vì nhớ ngươi. Đây là là người phương nào đang độ kiếp vậy?

Ngao Ly nói:

- Ngoại trừ lão hòa thượng Pháp Hải kia còn có thể là ai được nữa? Âm ỉ muốn chết.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Tiểu Thiển, chỉ nói:

- Chúng ta tới gần một chút, đến coi trộm xem sao!

Người tu hành độ đại thiên kiếp, tràng diện như vậy cũng không tầm thường. nguồn

Liền đi tới gần Phi Lai Phong, ở trên một ngọn núi lân cận đó, đã thấy quanh mình còn có không ít người tu hành khác đang quan vọng. Chỉ thấy trên Phi Lai Phong lồi đình chằng chịt, một lão tăng thân khoác áo cà sa, hóa kim thân ba trượng, cùng thiên địa lồi đình vật lộn, lấy thực lực bản thân, đấu với thiên địa chi uy, đám người tu hành đều nhìn đến tâm thần khao khát.

Không biết qua bao nhiêu lâu, lồi đình tiêu tan sạch, trời giáng mưa phùn, một mảnh tường vân thụ khí từ trên trời hạ xuống. Trong đó truyền đến từng trận Phạm Âm tụng xướng, chính là tiếng của pháp loa pháp cổ.

Pháp Hải nhìn lên bầu trời, lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

Tiểu Thiển nói:

- Chúc mừng đại sư, vượt qua đại thiên kiếp, tu thành Thiên Tiên nghiệp vị.

Pháp Hải quay đầu lại hướng phía nàng chấp tay một cái, liền bước lên tường vân, nhắm hướng Cửu Trọng Thiên Nguyệt bay đến. Cửa trời mở ra, chúng tiên hành lễ với hắn. Pháp Hải nhất nhất hoàn lễ, tường vân cũng không dừng lại, mang theo hắn tiếp tục hướng lên trên bay đi.

Từ từ trong biển mây, một đạo nhân ngăn lại ở trước mặt hắn:

- Chúc mừng đạo hữu, chúc mừng đạo hữu, bản đạo Thái Âm Chân Nhân, ở chỗ này chờ ngài đã lâu.

- Nguyên lai là Thái Âm Chân Nhân, thất kính thất kính, bản tăng vốn muốn đến Tây phương thế giới cực lạc, đạo hữu có gì ngăn ta lại?

Pháp Hải cảm giác Thái Âm Chân Nhân tựa thực tựa hư, hiển nhiên chỉ là một cỗ thần niệm, mà không phải chân thân.

- Như Lai Phật tổ hiện không ở Tây phương thế giới cực lạc, mà ở trong Đâu Suất Cung, mời đạo hữu đi theo ta đi!

Pháp Hải nghi ngờ nói:

- Đâu Suất Cung?

Hắn từ sau khi tiếp nhận Kim Bát, đã có mấy trăm năm chưa từng gặp qua Như Lai Phật tổ, Đạo Tổ cũng có mấy trăm năm chưa từng hiện thân. Ai cũng không biết bọn họ thân ở nơi nào. Hôm nay nghe nói nơi hạ lạc, liền theo Thái Âm Chân Nhân đi trước.

- Đang buồn bực một việc, cần đạo hữu người tới, mới tiện thương nghị.

Thái Âm Chân Nhân quay đầu lại, trong lời nói tựa như có thâm ý.

Trong biển mây một tòa đại môn mở ra, trên cửa dùng tiểu triện viết ba chữ lớn Đâu Suất Cung, Thái Âm Chân Nhân xoe tay mời Pháp Hải đi vào, còn mình lại hóa quang mà bay đi.

Pháp Hải bước vào trong cửa, mặc dù lấy tâm tình của hắn, cũng không nhịn được giật mình. Trong điện chư tiên đang ngồi, nam nữ phật đạo đều có. Không một ai không thành Thiên Tiên đại năng, chỉ là thân hình như ẩn như hiện, hiển nhiên cũng không phải là chân thân, mà Thái Âm Chân Nhân cũng ở trong đó.

Chư tiên hướng về phía hắn chúc mừng, Pháp Hải không dám kiêu căng, nhất nhất hoàn lễ sau đó.

Trong điện lại trầm mặc một hồi, để Pháp Hải không rõ nguyên do. Ở trong mây mù bay lượn, thấy không rõ diện mục của mọi người, chỉ bằng vào thiên nhãn quan sát. Chỗ Thái Âm Chân Nhân đang ngồi, hiện ra một vòng câu nguyệt.

Chợt có người mở miệng nói:

- Bệ hạ, mời ngài nói tiếp đi!

Pháp Hải thấy được chỗ người nọ đang ngồi, là một mảnh sao trời rộng lớn như biển, liền biết là Tử Vi Đại Đế không thể nghi ngờ. Mà người có thể được Tử Vi Đại Đế xưng là bệ hạ, không có ai ngoài vạn thiên chỉ thủ, vương của chúng thần, hạo thiên kim khuyết, vô thượng chí tôn Ngọc Hoàng Đại Đế.

- Nói cái gì?

Ngọc Hoàng Đại Đế ẩn thân ở sâu trong vân vụ, nghe vậy như là mới hồi phục lại tinh thần.

- Bạch Tố Trinh.

- A, vậy thì đến nói Bạch Tố Trinh, các người nói đi!

Pháp Hải lúc này mới biết bọn họ muốn thương nghị là chuyện này, sau đó lại trầm mặc một hồi, chợt nghe một người nói:

- Quan Thế Âm Bồ Tát đã nỗ lực khuyên phục Bạch Tố Trinh kia, nhưng xem ra là vô dụng.

1099. Chương 1493: Miếu Toán.

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1493: Miếu Toán.

- Chúc Long nguy hại rất to lớn, không thể mặc cho nó từ từ lớn mạnh. Nàng nếu thuộc một trong hai mươi tám tinh tú. Xin mời Tử Vi đạo hữu mệnh lệnh thuộc hạ Tinh Quân, đem nàng bắt giữ là được.

Trong biển mây, hiện ra một ngọn đèn đang thiêu đốt.

Tử Vi Đại Đế trầm mặc, tựa hồ cũng không có dị nghị.

Thái Âm Chân Nhân nói:

- Bần đạo cho rằng không phải, Bạch Tố Trinh là nữ tiên, theo lý nên do Tây Vương Mẫu đứng đầu thiên hạ nữ tiên quản hạt. Nàng tuy là một trong hai mươi tám tinh tú, nhưng Ngụy Nguyệt Yến Bích Thủy Mãnh cũng thuộc hai mươi tám tinh tú. Xin hỏi Vương Mẫu các nàng là người trong Tử Vi Cung hay là người trong Dao Trì Tiên Cung?

Tử Vi Đại Đế khẽ chấp tay một cái.

Tây Vương Mẫu nói:

- Thái Âm tiểu tử, Bạch Tố Trinh không thể coi như người trong Dao Trì Cung được, người chớ có nghĩ vấy lên trên người ta. Nếu là lòng bắt Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên chắc chắn ngăn cản, người cùng hắn có tình sư đồ, người đừng mơ tưởng thoát được can hệ.

Thái Âm Chân Nhân cười nói:

- Không phải bần đạo muốn lôi kéo quan hệ. Nếu nói Dực Hỏa Xà phụ thuộc hai mươi tám tinh tú, lại phụ thuộc Tử Vi Cung, chẳng bằng nói là một trong Chu Tước thất tú. Lẽ nào Chu Tước cũng cùng người không có liên quan? Mà Chu Tước cũng cùng Hứa Tiên rất có quan hệ. Mà nếu nói tình sư đồ, Pháp Hải đạo hữu cùng Hứa Tiên cũng có danh phận sư đồ, hơn nữa cùng Bạch Tố Trinh kia ngày xưa có ân oán. Giữa hai bên từng tranh đấu mấy lần, có thể nói là liên lụy sâu nhất, Bạch Tố Trinh lại từng chịu Quan Thế Âm Bồ Tát điểm hóa, Phật môn có thể nào không đếm xỉa đến?

Pháp Hải tựa như có sở ngộ:

- Ân oán giữa ta cùng bọn họ đã giải quyết rồi, xét đến cùng, Bạch Tố Trinh vẫn là do Chân Vũ Đại Đế thả xuống hạ giới. Vả lại đã ước định thời gian trở về. Việc này nằm trong chức trách của Chân Vũ Đại Đế.

Một đám Thiên Tiên phân biện, việc này coi như cùng ai cũng đều có chút liên quan. Thần niệm của bọn họ ở đây, chân thân không biết không biết, thường thường cần thời gian rất lâu mới có thể nói chuyện. Mà Ngọc Hoàng Đại Đế vốn nên chủ trì hội nghị còn lại là vẫn trầm mặc không nói, cũng không biết có đang nghe hay không, mà không có đưa ra bất cứ định đoạt gì.

Thẳng đến trọng tâm câu chuyện dần dần chệch đi, các loại chuyện hạt vừng hạt kê nhảy ra, tuy rằng là chuyện hơn mấy trăm năm trước, nhưng đối với bọn họ mà nói, lại vẫn rõ ràng như là vừa mới phát sinh qua.

Đặc biệt Thái Âm Chân Nhân và Pháp Hải mượn cớ, đã thành công án kinh điển của Phật đạo hai nhà, tiến hành biện luận sâu sắc.

Đạo viết thanh đàm, Phật viết luận pháp. Bất luận một phái nào cũng đều có đề tài nói không hết, đều là kể sĩ cổ đại ăn cơm no, dùng tám chuyện để tiêu tốn thời gian. Mà khi hai loại đề tài này giao tiếp cùng một chỗ, vậy thì trở nên siêu cấp tiêu tốn thời gian.

Càng đừng nói ở chỗ này, tất cả đều là biện thủ tốt nhất của Phật đạo hai phái, vấn đề lập trường cho tới bây giờ là vấn đề căn bản. Khi bọn họ đều về lý niệm của bản thân gia nhập tiến đến. Tiến hành tranh cãi thảo luận vĩnh viễn không có kết quả cuối cùng này, trong trọng tâm câu chuyện của bọn họ, đã không biết bao lâu không xuất hiện ba chữ Bạch Tố Trinh này nữa rồi.

Hứa Tiên nói:

- Sư phụ, sao người lại đến đây?

- Hư!

Thái Âm chân nhân để ngón trỏ dựng thẳng ở trên môi, làm ra tư thế chớ có lên tiếng.

Hứa Tiên nhìn chung quanh, không biết là bị ai giám thị.

Thái Âm chân nhân cười nói:

- Người có biết là người đại nạn lâm đầu rồi không?

- Đây không phải là nói chuyện cười sao!

Hứa Tiên nhú nhú mày lại:

- Là đại nạn gì?

Thái Âm chân nhân chỉ chỉ lên bầu trời:

- Hiện tại Ngọc Hoàng cùng một đám Thiên Tiên đang thương lượng làm thế nào đối phó với Dực Hỏa Xà Bạch Tổ Trinh.

- Thiên Tiên!

Hứa Tiên bị cả kinh, đã gặp qua thủ đoạn của Nam Cực Tiên Ông, đó còn chỉ là phân thân, hẳn đã tự nhận xa xa không bằng, tùy tiện xuống tới một Thiên Tiên, chỉ sợ hẳn cùng Bạch Tổ Trinh sẽ không phải là đối thủ.

- Bất quá người yên tâm, chư vị Thiên Tiên ở trong Đâu Suất Cung đều có chuyện quan trọng, bình thường sẽ không hạ phàm, cũng không nguyện cạy lớn bắt nạt đám nhỏ các người.

Hứa Tiên thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy ta liền yên tâm rồi.

Chỉ cần Thiên Tiên không ra tay, những Thần Tiên khác hẳn tự nhiên đều có lực đánh một trận.

Thái Âm chân nhân lại lắc đầu mạnh:

- Thực sự là coi khinh anh hùng thiên hạ, Tử Vi Cung Bắc Đẩu Thất Tinh Quân, Thiên đình tứ Đại Nguyên Soái, Phật môn chư vị Bồ Tát la hán, người đều có thể địch nổi được sao? Mà phía sau bọn hắn đều là Thiên Tiên thông thiên địa tạo hóa, vì họ bày mưu tính kế. Một ngày thương định xong xuôi, tất sẽ thiết hạ kế sách vạn toàn, người có pháp thuật gì, mà người khác lại không biết?

Hứa Tiên cười gượng nói:

- Ta không biết từ lúc nào mình lại đắc tội nhiều người như vậy?

Lại thăm thở dài thật sâu một hơi:

- Như vậy chẳng phải là hẳn phải chết không thể nghi ngờ sao?

Những Thiên Tiên kia không thể nào ăn chay được, ai nếu hoài nghi trí mưu của bọn họ, phải hoài nghi chỉ số thông minh của mình trước, tất nhiên sẽ không đưa đến một tiểu quái qua đây cho hắn luyện cấp. Nếu đã ra tay, nhất định sẽ tính ra đối sách bình định hắn.

Thái Âm chân nhân nói:

- Chúc Long xuất thế, vốn chính là muốn cùng người tu hành thiên hạ là địch.

Hứa Tiên nói:

- Vậy sư phụ người thì sao? Người chẳng lẽ không lo lắng gì à?

Thái Âm chân nhân cười thần bí:

- Ta không lo lắng, kỳ thực bọn họ cũng không cần phải lo lắng. Hơn nữa ta nguyên bản tính ra kết cục hẳn phải chết, cũng sẽ không bởi vì người xuất hiện mà hiện ra một tia sinh cơ phải không? Hiện tại người cũng muốn đi cầu một đường sinh cơ kia.

- Làm sao đi cầu?

Tinh thần Hứa Tiên rung lên.

Thái Âm chân nhân lắc đầu thở dài nói:

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Hứa Tiên nói:

- Sư phụ, Tôn Tử binh pháp không cứu được ta a, người vẫn là tập hợp cho ta mấy loại pháp bảo là được.

- Ta có cho người nhiều pháp bảo đi nữa, lẽ nào người khác không tính được rõ ràng, sẽ không thay đổi chiến lược. Người không có tính toán. nhất định thất bại không phải nghi ngờ. Hiện nay thiên hạ có thể tính toán cùng bọn họ so sánh được chỉ có một người, Thiên Cơ tử, Ngư Huyền Cơ.

Hứa Tiên sáng tỏ thông suốt:

- Thế nhưng sự phụ ngay cả ở trên thuật số có thể bù đắp được, nhưng lực lượng không đủ chỉ sợ cũng không làm gì được. Hôm nay Thiên đình công kích sắp tới, ta lại không cách nào vượt qua trung thiên kiếp. Lấy tiêu chuẩn Địa Tiên sao có thể địch nổi.

Thái Âm chân nhân nói:

- Đạo tu hành, người một đường đi tới quá mức thuận lợi, linh lực tăng trưởng quá nhanh. Nhưng tâm tính tu vi lại thiếu hụt thật lớn. Đây là bình cảnh của người, nếu là không thể luyện thần hoàn hư, ngay cả có tăng thêm linh lực cũng là vô dụng.

Lại khoát khoát tay nói:

- Bất quá người cũng không cần nóng ruột, vì sư đã giúp người kéo dài thời gian, Thiên đình tạm thời sẽ không phái người xuống đây. Người chậm rãi thể ngộ là được.

1100. Chương 1494: Miếu Toán. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1494: Miếu Toán. (2)

Hứa Tiên nói:

- Đa tạ sư phụ!

- Không cần cảm tạ ta, vì sư cũng có một việc muốn người đi làm.

Sắc mặt Thái Âm chân nhân chợt trở nên nghiêm túc.

- Chuyện gì?

- Vì sư vì độ thiên kiếp hao hết khí số Đại Hạ. Tuy là thuận thiên ứng mệnh, lại chung quy vẫn khiến cho thiên hạ rung chuyển, hưng vong trong nay mai, không khỏi sinh linh đồ thán. Người ở nhân gian hành tẩu, nên tận lực vì bá tánh mà làm việc.

Hứa Tiên nói:

- Sư phụ yên tâm, đây vốn là việc thuộc bốn phận của đệ tử. Người ta nếu đều có một đường sinh cơ, bách tính trong thiên hạ này vì sao lại không thể có được một đường sinh cơ đây?

Thái Âm chân nhân mỉm cười gật đầu, thân hình dần dần trở thành nhạt nhòa, tiêu thất trong hư không.

Hứa Tiên thu hồi Âm Dương kính, vừa nhìn sắc trời đã về đêm khuya. Rõ ràng nói chuyện không quá vài câu, lại trong bất tri bất giác đã qua đi năm sáu canh giờ.

- Quan nhân, người rốt cục đã đi ra.

Bạch Tố Trinh đang ở cách đó không xa chờ đợi.

Hứa Tiên cân nhắc đem chuyện vừa rồi theo như lời Thái Âm chân nhân kể ra, hết thảy nói cho nàng biết.

Bạch Tố Trinh nghe vậy thở dài, lại cảm thấy Hứa Tiên kéo tay nàng hướng trong nhà đi đến, quay đầu lại hướng về phía nàng cười nói:

- Đứng mặt ủ mày chau nữa, giao cho ta đi!

- Được, quan nhân!

Bạch Tố Trinh không khỏi lộ ra mỉm cười.

Sáng sớm ngày thứ hai, đặc sứ của triều đình đã đi tới An Long huyện, mang đến một chiếu thư, triệu Hứa Tiên trở lại kinh báo cáo công tác. Cho tới bây giờ chỉ là tri huyện hưởng Tri Phủ báo cáo công tác, thậm chí hưởng Lại bộ báo cáo công tác, nào có đạo lý chỉ là một Huyện lệnh muốn đi gặp hoàng đế báo cáo công tác.

Hứa Tiên hai tay tiếp nhận chiếu thư, mỉm cười, cuối cùng cũng không phải bắt mình về kinh hỏi tội. Hơn nữa cũng không có tước bỏ đi chức vụ Huyện lệnh. Nhưng lúc đi không thể so với lúc đến, có thể tùy ý kéo dài thời gian, một đường này mặc dù không người trông giữ, lại hạn cho Hứa Tiên trong vòng mười ngày chạy tới kinh thành, bằng vào giao thông thời cổ đại. Thời này ngày quy định đã gấp gáp bất cận nhân tình.

Hứa Tiên liền đem mọi chuyện trong huyện giao phó cho Vân Yên, bất quá nàng tự nhiên không thể lại giả trang làm Hứa Tiên, mà là biến ảo một văn sĩ trẻ tuổi, nói là sư gia do Hứa Tiên từ quê nhà mời tới.

Mà trước lúc xuất phát, Hứa Tiên đem Nhật Linh chi lực tràn ngập trong Âm Dương kính, giao cho Bạch Tố Trinh, miễn cho nàng bị đối quá.

Tạm biệt người nhà xong, Hứa Tiên triệu đến Kim Ưng, ngồi ở trên lưng chim ưng phá không mà đi.

Mấy ngày nay Hứa Tiên lại cho nó ăn không ít Linh Dược, chim ưng càng lộ ra vẻ thần tuấn, xòe cánh ra chừng mấy trượng, hơn nữa linh trí dần phát triển, có thể thông hiểu ý người. Từ lâu đã không cần Hứa Tiên dùng Thủy Hồn Thuật đến khống chế nữa. Hôm nay Hứa Tiên chỉ đem nó coi như sủng vật cũng không tệ.

Vì là một loại phi cầm, tốc độ cực kỳ nhanh mạnh. Nhưng dù sao không có vượt qua thiên kiếp, so với Hứa Tiên cưỡi thiểm điện phi hành nhanh như điện chớp vẫn là chậm hơn rất nhiều. Lần này cưỡi chim ưng bay đi, toàn bộ vì tiết kiệm tinh lực, trên đường thuận tiên suy nghĩ một chút biện pháp luyện thần hoàn hự, đột phá bình cảnh. Hứa Tiên cũng từng suy nghĩ cho nó ăn một viên Kim Đan, giúp nó hóa thành hình người. Nhưng Kim Đan thập phần trân quý, sau này nói không chừng sẽ có trọng dụng, liền tạm bỏ qua ý niệm này trong đầu, cũng không phát giác trong mắt Kim Ưng, một tia lệ khí dần dần phát sinh.

Khi lướt qua một tòa vân sơn, Hứa Tiên chợt thấy Kim Ưng dưới thân phi hành trở nên không bình ổn. Lúc đầu còn tưởng rằng là khí lưu, nhưng kế tiếp lại càng phát ra rung chuyển.

Kim Ưng bỗng nhiên thu lại hai cánh, giống như mũi tên nhọn rơi xuống phía dưới, Hứa Tiên vội vã nắm lấy cánh chim của nó, mắt thấy sắp chạm tới mặt đất, bỗng mở ra hai cánh bay về phía bầu trời. Cứ như vậy chợt bay chợt rơi, chợt cao chợt thấp, tựa như muốn đem Hứa Tiên từ trên lưng ném xuống.

Hứa Tiên tự nhiên sẽ không đơn giản bị vùng thoát khỏi, nhưng tốc độ của Kim Ưng càng phát ra nhanh chóng, hình thái cũng dần dần phát ra biến hóa. Lông chim kim sắc biến thành thanh lam sắc, giống như ánh nắng chiều có rất nhiều màu sắc. Tầng tầng lớp lớp che kín toàn thân, trên đầu sinh ra một cái sừng kim quang xán lạn, phẳng phất như đem kim sắc toàn thân đều thu nạp đến trong cái sừng này.

Tốc độ của nó mạnh mẽ đề ột bậc, cũng quay đầu lại mổ vào tay Hứa Tiên. Hứa Tiên bất ngờ không kịp phòng bị liền để nó vùng thoát khỏi. Chỉ thấy Kim Ưng đang ở trên không trung, nhìn chăm chăm vào hắn, mở ra mỏ chim dài kêu vang một tiếng, cũng không còn là cái loại trường không ưng lệ vang vọng vốn có nữa, mà là như một anh hài.

Hứa Tiên liền biết Kim Ưng cũng đã bị Yêu Thần phụ thể. Chuẩn xác mà nói không phải Yêu Thần, mà là yêu thú. Chung Điều, hình dáng của nó như đại bàng mà lại có sừng, âm thanh có nó như tiếng anh hài, là ăn thịt người.

Chung Điều mặc dù cũng là loài chim, nhưng tự nhiên không có cách nào khác cùng Thần Điều như Tất Phương đánh đồng được. Ở trong Thái Nhất Thần Miếu cũng là bậc đồ đẳng ở khá sâu. Lúc này tuy rằng

lưu lại một cổ thần niệm, phụ đến trên người Kim Ứng, nhưng lực ảnh hưởng lại không có mạnh mẽ như thế. Thẳng đến hôm bị Hứa Tiên cười lên, mới kích phát hung tính của nó.

Hứa Tiên liền dùng thủy hồn cảm ứng, lập tức cảm thấy một cổ hung bạo chi khi truyền đến, đã bao phủ Kim Ứng vốn là thần trí bạc nhược.

Khi cổ khí tức hung bạo này đến cực hạn ngay cả khái niệm mạnh yếu cũng không còn tồn tại trong trí nào nữa. Chung Điều lần thứ hai khép cánh lao về nhanh về phía Hứa Tiên, mang theo một trận phong thanh thê lương.

Hứa Tiên không tránh không né, thậm chí hít sâu một hơi, gào to nói:

- Còn không tỉnh lại cho ta!

Thanh âm nhất thời che phủ tiếng gió thổi, giống như thần chung mặc cổ, sự rống sấm rền. Nhất thời đem Chung Điều chấn trụ, hai cánh cũng quên vũ động, hướng phía mặt đất rơi xuống.

Hứa Tiên nắm lấy cánh của nó, chỉ thấy Chung Điều lung lay cái đầu, giống như là từ trong kính hãi tỉnh táo lại, dùng một cái cánh che đầu, hiện ra bộ dáng xấu hổ.

Hứa Tiên vỗ vỗ cánh của nó:

- Chuyện này cũng không trách được ngươi, ngược lại là pháp duyên của ngươi. Nếu như mỗi Yêu Thần đều như ngươi dễ dàng đối phó như vậy thì tốt rồi.

Lôi Âm Thuật cũng không thể để Yêu Thần khôi phục nguyên trạng, chân chính để nó tỉnh táo lại kỳ thực vẫn là Thủy Hồn Thuật. Hắn chỉ là dùng Lôi Âm Thuật chấn nhiếp tinh thần của nó, sau đó dùng Thủy Hồn Thuật lại một lần nữa quán triệt ý chí của bản thân.

Thủy hồn từ khi nó chỉ là một con phi điều bình thường đã rót vào trong hồn phách của nó, từ lâu đã cùng nó hoàn toàn hòa hợp một thể cũng hoàn toàn chịu Hứa Tiên sai khiến, do đó vô luận bệnh độc có hung mãnh ra sao, chỉ cần hồi phục hình dạng là được.

Kim Ứng, không phải, Chung Điều lại một lần nữa mang Hứa Tiên lên, tiếp tục xuất phát, tốc độ so với ban đầu phải nhanh hơn nhiều.

1101. Chương 1495: Xã Thần

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1495: Xã Thần

Vả lại lông chim màu sắc sắc sỡ cũng cực kỳ sáng sủa, để Hứa Tiên rất là hài lòng.

Chung Điều bỗng nhiên quay đầu lại, mở ra cái mỏ ưng, cũng không phải phát sinh kêu to, mà là dùng thanh âm non nớt như anh hài, khó khăn nói:

- Đến...rồi...

Ngược lại khiến Hứa Tiên thất thần sửng sốt, sau đó cười nói:

- Không sao cả.

Xem ra không chỉ là lực lượng, mà ngay cả linh tuệ cũng tăng trưởng cực lớn, quả nhiên thần niệm của Yêu Thần mới là Linh Dược bổ nhất. Nếu là lại có thể ăn vào Kim Đan, vượt qua thiên kiếp, ngược lại cũng có thể trở thành một trợ lực không tệ. Chỉ ít phần tốc độ nàiêu quái tầm thường là không thể bằng được. Mà Thủy Hồn Thuật cũng bảo đảm tuyệt đối trung thành.

Lúc ban đầu chỉ là mua để làm công cụ truyền tin tức, không ngờ tới lại dần dần thành hình dáng.

Hứa Tiên biết tiểu Thiển đã đi Hàng Châu, liền không rẽ phía Hoàng Sơn nữa, trực tiếp hướng phía Hàng Châu chạy đi, cũng tới xem Ngao Ly, tiểu Thanh một chút.

Lại gặp tỷ tỷ tỷ phu gặp một lần, nói cho họ biết mình đã trở lại kinh thành, cũng thuận tiện để họ an tâm.

Hôm nay nhớ đến, sau này sẽ đến Hàng Châu, từ trên cao nhìn xuống phái dưới, đã thấy trên đại địa một mảnh hoang vu, cây cỏ điêu linh héo rũ, mà ngay cả nước trong Tây Hồ đều giảm xuống không ít. Không khỏi cảm thấy kỳ quái, Giang Nam là nơi ôn hòa, mặc dù là vào đông, cũng không nên như thế.

Một con Bạch Long cường tráng, từ bắc hướng nam mà đến, phía sau mang theo một phiến lớn thủy khí ngưng tụ thành vân đoàn, quay về phía Giang Chiết cuộn cuộn che phủ qua đây. Nhưng khi vân khí đi tới trên bầu trời Giang Chiết, đám mây dày đặc giống như gặp phải một tầng lá chắn vô hình, cấp tốc bốc hơi lên tiêu tán, trọng bầu trời lại khôi phục sáng sủa, cuối cùng ngay cả một giọt nước mưa cũng không rơi xuống.

Bạch Long hóa thành thiếu nữ, rơi vào trên nóc nhà miếu Long Vương, hai tay chống gối thở dốc, trên hai má ngọc đỏ bừng lên:

- Thực sự là tức chết ta mà!

Chợt nghe được phía sau truyền đến một tiếng cười, quay đầu đã thấy Hứa Tiên ở cách đó không xa, trên mặt tràn đầy tiếu ý.

Ngao Ly trừng mắt với hắn một cái, đặt mông ngồi ở trên nóc nhà:

- Người nhìn thấy rồi, chuyện này cũng không thể oán trách ta, bọn họ khát chết, cùng ta không có liên quan. Di, đây là đồ vật gì?

Nàng chợt tiến sát lại gần Hứa Tiên, nhìn chăm chăm vào cổ điêu trên đầu vai của hắn, co rút lại thân hình, chỉ còn cỡ anh vũ.

Cổ điêu vậy cánh lướt qua đỉnh đầu Hứa Tiên, đứng ở trên vai bên kia của hắn, Hứa Tiên nói:

- Đây là Kim Ưng, hiện tại là Cổ Điêu. Được rồi, đừng chán ngán thất vọng nữa, rốt cuộc là vật gì đang lăm lăm nước mưa, khiến cho người vị Long Vương gia này đều không có biện pháp.

Hắn đi tới Hàng Châu, đi trước báỉ phỏng tỷ tỷ, tỷ phu báo bình an, nhìn chất nữ mới mấy tháng tuổi. Sau đó mới đến tìm kiếm Ngao Ly, tiểu Thiển, tròng cảnh mới vừa rồi hắn đều đã thấy được, hiển nhiên không phải Ngao Ly không tận tâm, tận lực, mà là phương thổ địa này có chút cổ quái.

Ngao Ly nói:

- Tiểu Thiển đã đi thăm dò.

Đang lúc nói chuyện, tiểu Thiển đã bay trở lại, nửa ngồi ở trên người Úc Lôi, trong lòng ôm một con mèo kêu meo meo, chính là Thường Hi.

- Tướng công!

Tiểu Thiển vừa thấy Hứa Tiên, lộ ra vẻ kinh hãi, nhảy xuống khỏi lưng hổ, bỏ Thường Hi lại, nhào vào trong lòng hắn.

Hứa Tiên nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hỏi:

- Ở trong Hoàng Sơn vẫn tốt chứ?

Tiểu Thiển nói:

- Tốt, tốt, chỉ là một mình, quá vắng vẻ một chút, tướng công sao lại rảnh rồi trở về?

Hứa Tiên do dự một chút, vẫn là đem mọi chuyện đều kể cho tiểu Thiển, cũng nói:

- Không cần sốt ruột, đợi được tất cả chuyện này kết thúc, liền có thể luôn luôn ở bên nhau.

Lần này không chỉ là tiểu Thiên, ngay cả Ngao Ly cũng lộ ra thần sắc sầu lo, Thường Hi meo meo biểu thị lo lắng, Úc Lôi mặc danh kỳ diệu đóng đưa cái đầu.

Hứa Tiên nói:

- Về nhà rồi nói.

Lại nhớ tới phủ đệ to như vậy, thấy các nàng vẻ mặt lo lắng khó giải, liền cười nói:

- Hiếm khi ta trở về một lần, các người cũng quá nghiêm túc, yên tâm đi, căn cứ theo lời vị sư phụ kia của ta nói, việc này cũng không phải là không có chuyển cơ, các người cũng không cần quá mức lo lắng. Đúng rồi, tiểu Thanh đâu?

- Ai biết nàng đã chạy đi đâu, ta đi đem nàng tìm trở về.

Ngao Ly đứng dậy muốn ra khỏi cửa.

- Đúng rồi, đã như vậy, chúng ta thẳng thắn ở Hàng Châu hội hợp, thuận tiện làm ra đối sách!

Tiểu Thiên lộ ra vẻ quả quyết.

Hứa Tiên nhẹ nhàng lắc đầu, cũng ngăn cản Ngao Ly lại:

- Không, ta nghĩ đem Yên nhi các nàng tiễn trở lại, cùng các người ở một chỗ.

Nếu là Thiên đình xuất thủ xuất thủ, ngoại trừ Bạch Tố Trinh và chính mình ra, e là chiến đấu không phải những người khác có thể nhúng tay vào được.

- Hừ? Khinh thường chúng ta!

Ngao Ly giận dữ nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên che miệng cười nói:

- Không phải là khinh thường các người, là người, chính là một con rắn, có thể có tác dụng gì, e là sẽ bị người ta thuận lợi tiêu diệt.

Ngao Ly nhất thời nổi giận, tiểu Thiên đem Ngao Ly dương nanh múa vuốt ôm vào trong ngực:

- Tướng công, ta biết rồi.

Hai người thần lực kích động ra chanh lam lưỡng sắc quang hoa.

Hứa Tiên thở dài:

- Người có thể minh bạch là tốt rồi, nếu là còn phải lo lắng cho an toàn của các người, ta và Bạch tỷ tỷ của các người làm thế nào chuyên tâm nghênh địch được đây?

Trên người Ngao Ly thần quang bình phục xuống, tiểu Thiên cũng thả lỏng ôm ấp, thần sắc của Ngao Ly không ngờ đá chân bàn một cái, lầm bầm nói:

- Thực không có ý nghĩa!

Hứa Tiên nói:

- Đúng rồi, tiểu Thiên, chuyện hạn hán điều tra thế nào, là do yêu ma nào đang tác quái?

Tiểu Thiên lắc đầu:

- Cổ lực lượng kia phạm vi ảnh hưởng chừng phương viên trăm dặm, thực sự không có biện pháp xác định vị trí, chỉ ít từ bầu trời nhìn xuống phía dưới, là nhìn không ra manh mối gì được. Ta đang chuẩn bị đi tìm Thành Hoàng, để hán triệu tập Xã Thần, đến hỏi một câu.

Cái gọi là Xã Thần, chính là Thổ Thần. Khắp các thành thị thôn trấn, toàn bộ sông ngòi rừng núi ra, địa phương không có Sơn Thần Hà Thần tồn tại, đều sẽ có Xã Thần tồn tại, trên danh nghĩa lệ thuộc Thành Hoàng.

Bất quá Xã Thần là một loại thần minh rất nhỏ, đa số đều là do âm quỷ hoặc yêu quái đến đảm nhiệm, cũng không giống như sơn hà chi thần, có lực lượng cường đại, bất quá dùng để tìm hiểu tin tức lại thật ra không tệ.

Hứa Tiên liền cùng tiểu Thiên, Ngao Ly đi tới trong miếu Thành Hoàng. Hắn không khỏi nhớ tới tình hình ngày trước lần đầu tiên đến trong miếu Thành Hoàng, trong lòng sinh ra vài phần cảm khái.

Thành Hoàng Triệu Văn Hội nhìn thấy Hứa Tiên cũng có chút kinh hãi, vội mệnh lệnh thiết yến khoản đãi, Hứa Tiên nói rõ ý đồ đến, hắn liền ra lệnh cho quỷ soa, đi triệu mời một đám Xã Thần đến.

Ở trong thời gian chờ đợi này, Hứa Tiên nhìn quanh tả hữu, chỉ thấy Thân Đồ trưởng không ở trong miếu, liền hỏi:

- Thân Đồ huynh không ở chỗ này sao?

1102. Chương 1496: Minh Xà

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1496: Minh Xà

Triệu Văn Hội cười nói:

- Hán văn ngươi có điều không biết, Thân Đồ hán thôn phệ chư quỷ, lại từ pháp môn có được từ người kia, khổ tâm tu hành, gần đây đạo hạnh tiến nhanh, tìm nơi bế quan, nói không chừng một ngày nào đó liền có thể độ kiếp thành tiên, đã không phải miếu Thành Hoàng nho nhỏ này có khả năng ràng buộc được nữa.

Hứa Tiên phẩm một ngụm trà:

- Đó thật ra là một chuyện tốt!

- Hán văn ngươi thì thế nào, tu hành ra sao rồi?

Hứa Tiên nói:

- Ta đã vượt qua tiểu thiên kiếp, gần đây lại muốn độ trung thiên kiếp, lại gặp phải chút bình cảnh, vẫn đang chuyên tâm nghiên cứu.

Triệu Văn Hội không khỏi có chút lú lẫm, tốc độ tu hành như vậy thật sự là kinh người: xem tại

- Năm xưa ta đã cảm giác được ngươi không phải vật trong ao, hiện tại xem ra quả nhiên không có nhìn lầm.

Hứa Tiên nói:

- Triệu huynh nếu là chuyên tâm tu hành, vị tất không thể độ kiếp thành tiên.

Triệu Văn Hội cười lắc đầu:

- Ta làm Thành Hoàng này đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. Chỉ nguyện sống qua những ngày thái bình, nào còn muốn thành tiên. Ngươi có thể có thành tựu hôm nay, nói vậy cũng kinh lịch không ít hiểm ác đáng sợ đi sao!

Hứa Tiên không khỏi gật đầu, Thành Hoàng tuy rằng không phải là Thần Tiên lợi hại gì cả. Nhưng nếu luận an bình yên ổn, lại thật sự hơn quá xa bản thân. Hồi tưởng lại bản thân một đường gai góc bước qua đến, có thể đi tới hôm nay thật sự là vận khí. Mà trước mắt một tầng cửa ải khó khăn này, còn không biết có thể vượt qua được hay không.

Triệu Văn Hội nói tiếp:

- Bất quá hôm nay phong vân tế hội, thượng thiên cũng không biết xảy ra vấn đề gì, hiện tại trong thành khắp nơi đều là ma đầu bay loạn. Người pháp lực tuy mạnh còn cần cẩn thận là hơn.

Hàng Châu là thành phố lớn nhân khẩu tụ tập, càng có rất nhiều ma đầu sinh sôi đi ra, lại lấy nhân tâm làm sào huyệt. đủ loại dục niệm cấp làm dinh dưỡng. Tuy rằng chỉ là yêu ma cấp thấp dựa vào bản năng đến hành động, nhưng rất khó tiêu diệt, tích lũy tháng ngày xuống, ảnh hưởng đối với con người cực lớn.

Hứa Tiên đối với những lời này, tự nhiên là khiêm tốn tiếp thu, trong lòng lại bất đắc dĩ suy nghĩ. Thế nhưng chính mình ở trung tâm của trận phong vân này, hẳn đi tới Hàng Châu, cũng đã thấy thấy ma đầu, không khỏi nhớ tới khi đến bãi phồng tỷ tỷ, tỷ phu, tỷ phu Lý Công Phủ oán giận công sự nha môn càng ngày càng nhiều, gần đây bình thường có người phạm án, nhưng đây còn chỉ là bắt đầu.

Một màn Trần Luân phát cuồng kia vẫn đang ở trong đầu của Hứa Tiên. Lúc này hẳn mới phát hiện, nguyên lai Nguyên Lai Đại Tự Tại Thiên Ma đối với nhân gian có tác dụng, so với Thiên đình còn muốn lớn hơn. Tràn ngập toàn bộ người tu hành cuồng hoan này, đối với nhân gian cũng là một hồi tai nạn thực sự.

Trong lúc nói chuyện, Xã Thần đều đã tới rồi. Quả nhiên là muôn hình muôn vẻ, Hứa Tiên hỏi một phen, liền từ trong một Xã Thần có được thu hoạch.

Khi trong miếu Thành Hoàng chật ních Xã Thần lớn nhỏ, ngược lại cũng không như Hứa Tiên suy nghĩ vậy, là một đám lão đầu choai choai, trong đó còn có cả u hồn ở giữa thần quỷ, cũng có cả yêu quái chưa thoát nguyên hình.

Báo cho Hứa Tiên biết chuyện khác thường, đó là một Bích Hồ Tinh chỉ dài hơn thước, mặc hồng bào, đứng thẳng người hành lễ với Hứa Tiên, bộ dáng càng có vài phần hoạt kê.

Bích Hồ Tinh dùng thanh âm chói tai nói:

- Thượng tiên, trước đó vài ngày, nguồn nước ở chỗ của chúng ta hiện tại đã cạn kiệt, cây cỏ chết héo, đó lại không thể không là yêu quái được.

Hứa Tiên nói:

- Người có nhìn rõ được, đó là yêu quái gì không?

Bích Hồ Tinh lộ ra thần sắc e ngại:

- Hiện tại cả phiên địa phương đều bao phủ chương khí, cả người lẫn vật đều không tới gần được, tiểu thần làm sao dám tới gần.

Tiểu Thiển nâng cằm nói:

- Ta hình như đã gặp qua người, người là thổ địa ở nơi nào?

Bích Hồ Tinh vội vã cười lấy lòng nói:

- Hắc Sơn đại nhân, địa bàn của tiểu thần ngay tại lá cận Phượng Hoàng Sơn. Khi người đánh bại Ngô Công Tinh kia, tiểu thần còn đến chúc mừng đấy!

- A, thì ra là như vậy!

Tiểu Thiển tuy là Phượng Hoàng Sơn Sơn Thần, nhưng diện tích Phượng Hoàng Sơn rộng lớn, dư mạch rất nhiều. Trong núi vô số tinh quái. Nàng cũng không có cách nào khác quản chế được tất cả, chỉ cần biểu thị thần phục, hơn phân nửa tùy hỷ đi.

Ngao Ly từ lâu đã chờ không nổi, nói:

- Yêu quái từ đâu đến, lại dám cùng ta đối địch, chúng ta nhanh đi giết hắn.

Nàng đằng đằng sát khí đứng dậy, kinh hãi một đám Xã Thần đều lui về phía sau, đều bị Long Uy của nàng chấn nhiếp.

Triệu Văn Hội vội vàng khuyên nhủ:

- Long Vương đại nhân bớt giận!

Hứa Tiên nói:

- Vậy người cũng mau chóng dẫn chúng ta đi đi!

Nói rồi nhấc cổ áo Bích Hồ Tinh đem đưa lên đám mây, một đường phi hành đi tới địa chỉ theo như lời hắn nói.

Quả nhiên thấy được hơn mười tòa sơn phong liên miên, cây cỏ tất cả đều chết héo, trong đó trên một sơn cốc bao phủ một mảnh thất thải yên hà.

Bích Hồ Tinh nao núng nói:

- Thượng tiên, đó chính là chướng khí nghìn vạn lần không thể tới gần thêm được.

Trong lúc nói chuyện, một con chim nhận bay vào trong yên hà, lập tức cánh chim cứng ngắc, từ không trung rơi xuống, còn chưa có rơi xuống đất, thân thể đã bị chướng khí triệt để tiêu phệ, thi cốt vô tồn, quả thực là kịch độc không gì sánh được. Cũng may một đời này là hoang sơn cách xa nơi người ở. Nếu là ở trong đại thành trì như Hàng Châu sợ là lập tức có thể khiến hơn mười vạn người chết đi.

- Đa tạ người đã dẫn đường cho chúng ta, người tự đi thôi!

Hứa Tiên nói một tiếng, Bích Hồ Tinh kia đã chui vào trong khe đá, biến mất không thấy.

Tiểu Thiên nhú mày nói:

- Từ lúc nào trong Phượng Hoàng Sơn lại có yêu ma như thế, ta dĩ nhiên không biết.

Hứa Tiên nói:

- Nơi này chướng khí lợi hại, ta đi vào điều tra một chút, các người ở ngoài chờ một chút.

Còn chưa có nói xong bên người bóng trắng chợt lóe, Ngao Ly đã nhảy vào trong chướng khí:

- Yêu quái nào lại dám ở nơi này quấy phá, mau nạp mạng cho ta!

Tiểu Thiên cười nói:

- Đi thôi, chúng ta cũng vào đi!

Hai người đuổi theo Ngao Ly, lại phát giác trong chướng khí nồng đậm không phân biệt được phương hướng. Chỉ có Hứa Tiên dùng Thông Thiên Nhân, mơ hồ có thể thấy được một con quái xà, thân thể nằm yên bất động ở trong sơn cốc, phẳng phất như là đang ngủ. Những độc khí kia chính là từ trong miệng nó thở ra. Nói đến chỗ kỳ quái của nó chính là trên người nó sinh ra bốn cái cánh chim.

Hứa Tiên không khỏi nhớ lại chương thứ hai trong Sơn Hải kinh có viết:

- Minh Xà thân thể to lớn như xà nhưng có bốn cánh, phát ra thanh âm to lớn. Thấy ở đâu thì đại hạn ở đó.

Nguyên lai căn nguyên đại hạn liền ở chỗ này. Nhưng tìm được căn nguyên này, trong lòng Hứa Tiên không chỉ không thích, ngược lại mơ hồ có chút bất an.

Ngao Ly trợn trừng lớn mắt, cũng thấy không rõ lắm, giơ tay lên cao cao, trong sơn cốc lập tức cuồng phong nổi lên bốn phía, chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng, đột nhiên một đạo thiểm điện đang đánh xuống.

1103. Chương 1497: Minh Xà (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1497: Minh Xà (2)

- Đứng!

Hứa Tiên vội vã ngăn cản, lại đâu tới kịp, mắt thấy thiểm điện kia đã bổ vào trên thân quái xà kia.

Quái xà từ trong lúc ngủ mơ giật mình tỉnh giấc, miệng phát ra tiếng gầm gừ “oanh long long” phảng phất như cự thạch cuộn cuộn va chạm vào nhau.

Cùng lúc đó cuồng phong thổi tan chướng khí, quái xà kia liền hiển lộ rõ ràng tại trước mặt ba người. Nó dài khoảng trăm trượng, toàn thân bao trùm lân phiến thanh bích sắc, trên lưng sinh ra bốn cánh chim thanh bích sắc. Đại xà du động thân rắn, ngẩng cao đầu rắn lên, mở ra bốn cánh chim.

- Di, xà này nhìn thật quen mắt a!

Ngao Ly vô ý thức cắn đầu ngón tay suy tư.

Tiểu Thiển đã kinh hô ra:

- Tiểu Thanh!

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Không thể nào!

Nhưng trừ hai đôi cánh chim ở sau lưng kia, bộ dáng con quái xà này cùng Tiểu Thanh giống nhau như đúc, hơn nữa khí tức quen thuộc kia, đã để hắn có thể làm ra định luận, quái xà trước mắt chính là Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh “ti ti”, thổ ra lưỡi rắn, trong mắt hung quang chợt lóe phóng người lên, nhanh như thiểm điện lao qua cần xé.

Hứa Tiên vội vã lôi kéo Ngao Ly và Tiểu Thiển né tránh, mắt thấy muốn đánh vào trên vách núi. Tiểu Thanh xòe ra cánh chim, lại lấy tốc độ cực nhanh quay ngược trở lại.

Hứa Tiên cảm thấy đau đầu, tuy đã nói qua thần niệm của Yêu Thần là đại bổ. Nhưng đây chỉ là nói một số mà thôi. Chuyện xảy ra trên người Bạch Tố Trinh đã chứng minh đây là một chuyện phiền toái cỡ nào. Một ngày tâm tính bị thần niệm Yêu Thần mang đến ý chí cuồng bạo tạo ra bóp méo, rốt cục muốn làm thế nào khôi phục khôi phục, Hứa Tiên hoàn toàn không có biện pháp.

Liên tục tránh khỏi mấy lần công kích của Tiểu Thanh, Hứa Tiên Hứa Tiên, giả tiếng sư rống quát lên:

- Sầm Bích Thanh, ta là Hứa Tiên a!

Thanh âm cuộn cuộn vang vọng ở trong sơn cốc, thân thể Tiểu Thanh bị kiềm hãm nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Ta đương nhiên biết là ngươi, sao không!

- Ngươi biết?

Hứa Tiên ngăn ra, trong lòng hắn đã nghĩ ra đủ một trăm loại chủ ý, để nàng khôi phục ký ức. Hiện tại tất cả đều rơi vào khoảng không.

Tiểu Thanh hóa thành hình người, lườm hắn một cái:

- Ta lại không ngốc!

Vừa giận nói:

- Thiểm điện vừa rồi là do ai đánh, cô nãi nãi ta không đập hắn không được!

Thanh y bay bay, tư thế oai hùng hiên ngang, giống như thường ngày chỉ là bốn cánh chim bích sắc thật lớn phía sau lưng vẫn chưa thu lại.

Ngao Ly xoa song chưởng, không chút nào khiếp đảm nói:

- Là ta, ai bảo ngươi ngăn trở bản Long Vương làm mưa?

- Ta có khi nào ngăn cản người làm mưa?

Đôi mi thanh tú của Tiểu Thanh nhếch lên một cái:

- Dám đem thiểm điện đánh ta, nha đầu chết tiệt kia người lại ngứa da có phải không?

Ngao Ly nói:

- Hừ, người con xà chết bầm này, đừng cho là ta còn giống như quá khứ, hôm nay sẽ phân cao thấp đi!

Trong lúc hai người đối mặt, tự nhiên mọc lên chiến ý dâng trào, Hứa Tiên và Tiểu Thiển vội vã đem các nòng giữ lại. Tiểu Thiển lại phảng phất như đã tập mãi thành thói quen:

- Muốn đánh chờ một chút lại đánh đi, Tiểu Thanh, một đoạn thời gian không gặp, làm thế nào người lại chạy đến nơi đây, còn biến thành như vậy?

Tiểu Thanh bị Hứa Tiên ôm lấy, không cam lòng giãy dụa vài cái, liền không hề để ý tới nữa, chỉ chỉ cánh chim phía sau lưng, đắc ý nói:

- Người là nói cái này à, lợi hại đấy chứ!

Hứa Tiên nói:

- Không nói lợi hại hay không, mau nói là chuyện gì xảy ra đi?

- Chuyện gì quan hệ tới người sao?

Tiểu Thanh phản bác, nhưng nhìn hấn vẻ mặt lo lắng thân thiết, trong lòng mềm nhũn, ngược lại nói rằng:

- Một khoảng thời gian trước cảm thấy trên lưng ngứa ngáy, liền nghĩ có phải muốn lột da hay không. Tuy rằng đã lâu không có lột da, vì vậy tìm địa phương không có người, không biết làm thế nào mà ngủ đi mất.

Hứa Tiên nói:

- Không hơn? Người lẽ nào đã quên ta cùng người nói chuyện thần niệm Yêu Thần.

Tiểu Thanh ngáp:

- Khoảng thời gian trước, hình như nghe được trong óc có một thanh âm, đó chính là thần niệm Yêu Thần sao? Hình như cũng không có gì đặc biệt.

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại thanh âm đó đâu rồi?

Tiểu Thanh nói:

- Biến mất rồi.

Hứa Tiên nói:

- Ngoại trừ cái đó ra, người có cảm thấy còn có cái biến hóa gì khác nữa hay không?

Tiểu Thanh lại hờn hai tiếng, tiếng nói thoáng trở nên có chút khàn khàn, sau đó lại suy nghĩ một lát, nói rằng:

- Hình như trở nên càng thêm ghét người. Người hỗn đản còn không mau buông ta ra!

Hứa Tiên thở phào nhẹ nhõm, buông nàng ra cười nói:

- Không sao cả, vả lại người vốn dĩ cũng rất ghét ta mà!

Có thể bởi vì tính tình của nàng vốn dĩ chính là yêu quái cực kỳ thuần túy, lại hung ác độc địa, với ngang ngược, nên thần niệm Yêu Thần cho dù để nàng trở nên càng thêm hung ngoan, cường hoành một chút, cũng nhìn không ra có biến hóa gì quá lớn. Cùng Bạch Tố Trinh kia hao hết tâm lực cũng khó điều hòa được ma tính so sánh, nàng chỉ là ngủ một giấc đã giải quyết được vấn đề.

Tiểu Thanh hỏi:

- Người làm thế nào một mình trở lại, tỷ tỷ sao rồi?

Hứa Tiên nói:

- Trở lại nói tiếp cho người nghe!

- Aha, bắt được rồi, da của Tiểu Thanh!

Tiểu Thanh Ngao Ly cầm da rắn màu xanh nhạt đã bị lột ra, quay về phía Tiểu Thanh vũ động. Nguyên lai mới vừa rồi thừa dịp ba người nói chuyện, nàng đã đi đến trong sơn cốc.

- Nha đầu chết tiệt kia, mau trả lại cho ta!

Tiểu Thanh mở rộng cánh chim đuổi theo.

- Không trả, nếu muốn thì cầu xin ta a!

Ngao Ly hướng phía Tiểu Thanh làm mặt quỷ, bay lên trên cao.

Nhìn hai người ở trên bầu trời một đuổi một chạy, Hứa Tiên bất đắc dĩ thở dài, Tiểu Thiển cười lắc đầu nói:

- Thật là kỳ quái tướng công có thể tiếp thu được.

Người bình thường nhìn thấy bỗng nhiên biến thành đại quái vật đại quái vật, cho dù không bị dọa sợ, phỏng chừng trong lòng cũng tiếp thu không nổi đi! Ở trên điểm này, Bạch tỷ tỷ thủy chung kiên trì không ở trước mặt hắn hiện hình, nhưng cũng được coi là cử chỉ sáng suốt. Trong lòng trong lòng biết được và tận mắt nhìn thấy vẫn là có khác biệt rất lớn. Đối với ngoại tộc, người có rộng rãi thế nào cũng khó tránh khỏi tâm sinh khúc mắc, sao có thể như Tiểu Thanh không chỗ nào cố kỵ. Mà hắn lại vẫn như không hề có chút khúc mắc nào.

- Chúng sinh bình đẳng mà!

Hứa Tiên mỉm cười, trong lòng lại nói, người không biết ta vì lấy một con xà làm vợ, đã chuẩn bị bao lâu, thời gian vài chục năm, đó là vấn đề tâm lý có lớn đến đâu cũng đều bỏ qua. Mà khi tiếp thu quyết định này, bỗng nhiên phát hiện ngay cả thân rắn cũng rất đáng yêu.

- Ta thấy là sắc đảm bao thiên đi sao!

Tiểu Thiển che miệng cười nói.

Hứa Tiên ôm vai nàng:

- Nói chung, sự tình đại hạn đã được giải quyết, có thể cho Ngao Ly làm mưa rồi.

Điện thiểm đuổi theo Ngao Ly, để nàng đem da rắn đã lột ra trả lại cho Tiểu Thanh, Tiểu Thanh liền đem da rắn lột hóa thành một thân thanh y, quay người lại liền thay thế quần áo nguyên bản trên người.

Ngao Ly tự đi Thái Hồ dẫn tụ thủy khí, sau một lát liền mang đến tầng tầng vân khí.

1104. Chương 1498: Tín Vật.

Chương 1498: Tín vật.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Nhưng khi vân khí đi tới bầu trời Giang Chiết, lại một lần nữa phát sinh tiêu tán. Bầu trời lại trở nên trời quang vạn dặm. Trên đỉnh đầu vàng thái dương kia tựa hồ cũng trở nên càng nóng nẩy hơn.

Ngao Ly nổi trận lôi đình:

- Tiểu Thanh!

Tiểu Thanh xòe tay nói:

- Không liên quan đến ta!

Hứa Tiên nhú mày nói:

- Không phải Thanh nhi còn có cái gì đang ở đây.

- Ta lại đến miếu Thành Hoàng, để Thành hoàng mau cho Xã Thần.

Tiểu Thiển vừa mới định bay đi, liền bị Hứa Tiên kéo cổ tay lại, chỉ thấy Hứa Tiên vẻ mặt nghiêm nghị đứng thẳng lơ tai phảng phất như đang lắng nghe cái gì đó. Mới vừa có một thanh âm rõ ràng truyền vào trong tai của hắn.

- Trả lại cho ta!

Khi Hứa Tiên lại ngưng thần lắng nghe, lại chỉ còn có tiếng gió thổi gào thét, không khỏi có chút kỳ quái.

Ngao Ly nói:

- Thực sự nghe được sao? Sẽ không phải là người bị ù tai đấy chứ?

Hứa Tiên nói:

- Thực sự nghe được. Bất quá thanh âm kia cực kỳ sắc nhọn, dùng linh ba truyền bá. Nếu không phải ta có Thiên Nhĩ Thông, chỉ sợ cũng không nghe được. Không bằng là người phương nào phát sinh bực thanh âm này, chung quy cách nơi này một đoạn, bằng không ta sẽ không thể không cảm giác được. Có thể đem thanh âm truyền xa như thế, e là sẽ không phải hạng người dễ đối phó.

Bất quá lúc này cũng không cách nào tìm ra chủ nhân của thanh âm này, mấy người chỉ đành trở về trong phủ trước.

- Cái gì!

Nghe nói nghe Hứa Tiên nói ra chuyện của Bạch Tố Trinh, võ bàn đứng dậy:

- Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao lại không nói cho ta biết?

Ngao Ly nói:

- Là chính người chạy đến bên ngoài ngủ mất.

Hứa Tiên vội đem những lời đã khuyên Ngao Ly tiểu Thiển đi khuyên tiểu Thanh.

Tiểu Thanh nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên, lại nói:

- Nếu nghĩ ta sẽ liên lụy các người mà nói, vậy phải xem lại đi, hiện tại ta tuyệt đối sẽ không thua cho người.

Hứa Tiên cười không ứng chiến:

- Thử độc mà nói ta có thể tiếp thu, cái khác vẫn là miễn đi.

Lại nói tiếp:

- Hơn nữa những kẻ địch kia, ngay cả ta hiện tại cũng không có bất cứ nắm chắc nào có thể chiến thắng được. Thắng được thắng được ta, thì phải làm thế nào đây?

Tiểu Thanh im bật, nàng có to gan lớn mật thế nào, cũng biết những nhân vật Thiên Tiên kia bao hàm ý nghĩa gì, quay đầu qua quật cường nói:

- Cho dù là chết, ta cũng muốn cùng tỷ tỷ ở một chỗ.

Hứa Tiên nói:

- Chuyện này trước hết giao cho ta đi. Nếu thực sự đến lúc không thể tránh được, cần vật làm pháo hôi chôn cùng mà nói, nhất định gọi đến Thanh nhi người là được.

Tiểu Thanh nói:

- Ai là vật làm pháo hôi chôn cùng gì đó! Một khoảng thời gian không gặp, người đã trở nên ghê tởm hơn!

Vùng ngoại ô Hàng Châu, trong một tòa thôn trang nhỏ cách đó không xa, màn đêm dần dần buông xuống.

Một hắc ảnh ở nông trại bên tàu như bay, trong thôn một con hắc khuyển bỗng nhiên vọt cổ kêu lên. Hắc ảnh kia nhìn lại hắc khuyển một cái, hốc mắt bạo khởi hai điểm hồng quang, hắc khuyển kia nức nở một tiếng, toàn thân huyết dịch liên lập tức khô cạn, hồn phách cũng bị hút ra, chỉ còn lại có thi thể khô héo té ngã trên mặt đất.

Nơi hắc ảnh đi qua, súc vật ngoài nông trại đều ngã xuống đất, mà thôn dân trong nông trại, tất cả đều rầy, trong miệng thấp giọng cầu thần niệm Phật, không một ai dám ra ngoài điều tra.

Hắc ảnh thẳng đi tới trước một hộ nông trại, mới dừng lại cước bộ, ngẩng đầu lên nhìn người, rít gào một tiếng phi vào trong nông trại. Một tầng ván cửa dày kia giống như giấy mỏng, khi hắc ảnh xông vào đồng thời trở nên nát bấy.

Một nhà nông phu ở góc tường ôm thành một vòng, kinh hồn táng đảm nhìn phía quái vật xông vào trước mắt, nhìn một cái lại bị dọa sợ đến vội vã nhắm hai mắt lại. Quái vật không để ý tới bọn họ, lại tìm kiếm ở trong phòng. Thân hình mau chóng chớp động, đem toàn bộ chai lọ đánh nát bấy.

Khi âm hưởng ngừng lại xuống, nông phu mới cẩn trọng mở mắt ra. Đã thấy quái vật kia đang tiến đến trước mặt hắn, nắm áo hắn nhấc lên, rít gào nói:

- Ở đâu?

Bên cạnh hắn lão bà hài tử nhất thời bị dọa ngất đi.

- Buông hắn ra!

Thanh âm của Hứa Tiên từ cửa truyền đến, hắn cũng không quay đầu lại nhìn, mà là thời khắc mở ra lục thức, quan tâm biến hóa của phiên địa vực này, phóng vào đêm đen, quả nhiên liền có điều thu hoạch. Nhưng hắn cũng không có lập tức xuất thủ, không chỉ là bởi vì nông phu bị đối phương bắt ở trong tay.

Trắng sáng bỏ lên trên đầu, nguyệt sắc thanh lãnh chiếu nghiêng vào trong phòng. Nông phu mới nhìn rõ, người bắt lấy hắn cũng không phải yêu ma quỷ quái gì cả, mà là một nam tử trẻ tuổi vẻ mặt lãnh tuấn. Nếu không phải trong mắt hai điểm hồng quang hung bạo, cùng với trong miệng lộ ra răng nanh, thoát nhìn chính là cùng người bình thường không có gì khác biệt.

Nam tử trẻ tuổi tóc tai bù xù. Trên người mặc giáp trụ rách nát không chịu nổi. Trên vai đeo giáp đầu hổ, ở dưới ánh trăng lại phản xạ thanh quang sâm lãnh, biểu hiện thân phận bất phàm của hắn. Hắn nghe được thanh âm của Hứa Tiên, chậm rãi quay đầu, trong mắt hồng quang càng tăng mạnh.

Nông phu kia đã gọi lớn lên:

- Hứa công tử cứu ta!

- Đây là?

Hứa Tiên cũng đã nhớ ra người quen này. Hắn cùng bản thân có duyên hai lần gặp mặt. Một lần là ở Hàng Châu Huyền Cơ quan ngoại, hắn đi tìm Ngự Huyền Cơ đoán mệnh xem bệnh. Một lần là ở thôn bên, hắn đi phân mộ tổ tiên của nhân gia đánh Hạng Mị bị bắt.

Nông phu kêu lên:

- Đây là ta đánh Hạng Mị a?

- Hạng Mị?

Loại quái vật bị một người bình thường giáo dục, để Hứa Tiên thoáng cảm thấy bất đắc dĩ.

Tiểu Thiển đi vào trong phòng, giải thích nói:

- Thi thể táng ở âm địa, có lúc là sản sinh thi biến. Lúc đầu cả người mọc ra bạch mao, là Bạch Cương. Sau khi hút tinh huyết của cả người và vật, còn có thể sinh ra hắc mao hóa thành Hắc Cương, lại biến thành khiêu thi, phi thi các loại. Cuối cùng mới có thể hóa thành Hạng Mị, một ngày xuất thế, đó là đất cần ngàn dặm. Nhưng cái này cần thu nạp tinh phách mấy trăm năm, mà cương thi tầm thường khắp nơi đã sớm bị diệt sạch. Do đó cực kỳ hiếm thấy. Ta cũng chỉ gặp qua khiêu thi, bất quá giống như loại thi thể này hoàn toàn không bị mục rữa, thật đúng là chưa thấy qua.

Hứa Tiên nói:

- Hiện tại thế đạo này, cái gì cũng đều có khả năng phát sinh. Nói như vậy, người này chính là căn nguyên của nạn hạn hán đi sao!

Tiểu Thiển cười nói:

- Hắn là còn có một phần của tiểu Thanh.
- Uy uy, cùng ta có quan hệ gì, ta cái gì cũng không biết.

Tiểu Thanh ôm cánh tay tựa ở trên vách tường ngoài phòng.

- Tuyệt đối có liên quan với người, nói không chừng cũng là người nguyên nhân khá lớn. Mặc kệ, tiêu diệt người này là có thể trở lại ngủ đi!

Ngao Ly ngồi ở đầu tường ngoài phòng, không nhìn được đứng dậy, giơ tay phải lên, tùy thời chuẩn bị dẫn đến một đạo lôi đình.

Bốn người mơ hồ trong lúc đó đem Hạng Mị này bao vây bên trong.

Con người của Hạng Mị đại ra xem xét xung quanh, lại nắm lấy nông phu kia lay động, chỉ từng lần nhắc lại: truyện copy từ

- Trả lại cho ta!

1105. Chương 1499: Quá Khứ.

Chương 1499: Quá khứ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên hỏi:

- Tiểu Thiển, người nghi giao hảo này có linh trí không?

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn lấy thủ đoạn bạo lực để giải quyết vấn đề. Hắn thấy trong thôn xóm này, Hạng Mị mặc dù giết rất nhiều súc vật, nhưng cũng chưa từng làm hại tính mệnh người nào. Gây ra nạn hạn hán tuy rằng nguy hại không nhỏ, nhưng dù sao cũng là trong lúc vô ý làm ra.

- Hắn là có đi sao! Bất quá thoát nhìn hắn giống như là vừa mới tỉnh giấc, thần trí còn có chút không rõ, không biết là muốn tìm kiếm vật gì?

Hứa Tiên liền nói với Hạng Mị kia:

- Có thể đem người nọ buông ra, chúng ta cùng nói chuyện được không? Hắn lấy vật gì của người, ta có thể cho hắn trả lại cho người.

- Cái gì... Thứ đó...

Hạ Bạt nghe vậy sửng sốt, nông phu liền từ trong tay hắn rơi xuống.

Hạ Mị hai tay ôm đầu, quỳ rạp xuống đất, thống khổ rít gào nói:

- Là cái gì? Ta là ai? Ta là ai?

Hứa Tiên không ngờ tới một câu hỏi của mình, lại có được công hiệu như vậy.

Tiểu Thiển nháy mắt với hắn, hỏi hắn có muốn xuất thủ hay không. Hôm nay nông phu đã không còn ở trong tay Hạ Mị, không cần lo lắng đã thương vô tội. Hạ Mị này lại thần chí không rõ, chính là thời cơ tốt để ra tay.

Hứa Tiên khê lắc đầu, trong lòng có chút không đành lòng, có thể khiến Hạ Mị này trong lúc thần chí mơ màng đến tìm kiếm, chắc chắn là đồ vật cực kỳ quan trọng.

Nông phu từ trên mặt đất bò dậy, hạ giọng nói với Hứa Tiên:

- Ai, Hứa công tử, ngươi quên rồi, là thứ đó, chính là Băng Thiên kia, Băng Thiên a!

Lại một lần nữa được nông phu nhắc nhở, Hứa Tiên không khỏi cảm thán nói: Đây là loại huyền tân đoạt chủ nào, người qua đường gặp không có lẽ phép a!

Bất quá đây cũng xác thực khiến hắn trước mắt sáng ngời, từ trong Công Đức Ngọc Bài lấy ra một con Băng Thiên. Đây là đồ vật nông phu năm xưa từ trong nơi này đào ra được. Không thể nghi ngờ Hạ Mị này năm xưa chính là bị chôn ở trong nơi này. Trên Băng Thiên có phóng xạ rất mạnh, đối với người có hại cực lớn. Đây là nguyên nhân năm xưa một nhà nông phu này nhiễm bệnh.

Nhưng đồng thời phóng xạ này cũng có hiệu quả sát khuẩn. Khi Hạ Mị này hạ táng, nếu là lấy vật ấy chôn cùng, thi thể không bị mục rữa cũng không kỳ quái. Bởi vì nguyên nhân thi thể mục rữa đó là vì vi khuẩn sinh sôi, mà hội vật ấy trên người, sợ rằng ngay cả xà trùng, chuột kiến cũng sẽ không tới gần. Lúc này đây hắn gặp được, không phải một cương thi về mặt dữ tợn bình thường.

Mà điều kiện tiên quyết để biến thành cương thi, chính là thi thể không bị thối rữa. Hứa Tiên cũng không ngờ tới vật phẩm trang sức không có bất cứ linh lực nào này, lại sẽ có công hiệu như thế. truyện copy từ

Băng Thiên bị ánh trăng ngoài cửa chiếu vào, nổi lên một tầng quang hoa nhàn nhạt, hấp dẫn đường nhìn của Hạ Mị, liền dừng lại động tác nguyên bản, chậm rãi hướng phía Hứa Tiên đi tới.

Hứa Tiên cầm Băng Thiên, hơi khó khăn nói:

- Không được a, đây là của ta!

- Hứa công tử, hiện tại tính mệnh quan trọng hơn, ngươi vẫn là nhanh chóng cho hắn đi. Băng không ta cho ngươi tiền, lại mua tới cái khác.

Nông phu lo lắng vạn phần, hắn mới vừa rồi hướng phía Hứa Tiên cầu cứu, đó là coi như cọng rơm cứu mạng người. Cũng không cho rằng Hứa Tiên một giới thư sinh văn nhược có thể đấu lại quái vật này.

Hạ Mị thấy Băng Thiên kia từ trước mắt biến mất, đã nổi giận quát lên:

- Cho ta!

Một bước đạp trên mặt đất, phòng ốc rung chuyển.

Thân hình của hắn đã biến mất tại chỗ, nhanh giống như một mảnh hắc vụ mờ ảo, hướng phía Hứa Tiên đánh tới.

Hứa Tiên cũng không chậm, thân hình chợt lóe đã đến đã đến, đem Hạ Mị dẫn ra ngoài thôn, miễn cho nó phát điên đến đã thương, sát hại nhân mạng.

Ba người Tiểu Thiển biết được ý đồ của hắn, liền bay ở trên bầu trời đuổi theo bọn họ. Các nàng đã thăm dò biết được thực lực của Hạ Mị này, tuy rằng không phải kẻ yếu, nhưng hắn sẽ không phải đối thủ của Hứa Tiên, càng đừng nói còn có các nàng ở bên cạnh trợ trận, đã buông lỏng lại.

Ngao Ly kỳ quái nói:

- Hứa Tiên sao bỗng nhiên lại nhỏ mọn như vậy?

Tiểu Thiển nói:

- Các người có điều không biết, thứ này tuy rằng không phải là bảo bối gì cả, lại là tín vật đính ước Phan công tử đưa cho tướng công hần.

Ngao Ly vẻ mặt mờ mịt nói:

- Đó là cái gì?

Tiểu Thanh khinh thường nói:

- Hừ, ta còn tưởng rằng có cái gì quan trọng lắm.

Tiểu Thiển cười nói:

- Tiểu Thanh cái người đeo trên tai là gì vậy?

Tiểu Thanh sờ lỗ tai một cái, nơi đó có một đôi thủy tinh thanh sắc đeo hơi đóng đũa, nàng không khỏi trên mặt phát nhiệt:

- Chỉ là lưỡi dối mà thôi, bằng không ta đã sớm ném đi rồi.

Đây là năm xưa Hứa Tiên đưa cho nàng, mặc dù chưa nói qua là tín vật đính ước gì cả, nhưng lại vẫn đeo cho tới bây giờ.

Đây là chỗ khó xử của Hứa Tiên, năm xưa hần đem Thanh Hồng kiếm tặng cho Minh Ngọc, quà đáp lễ của nàng chính là thứ này. Rốt cuộc xem như là vật đính ước chính thức. Hần đó là nếu không hiểu phong nguyệt, cũng biết nữ tử đối với loại đồ vật này coi trọng. Hần đưa cho Minh Ngọc Thanh Hồng kiếm kia, từ trước đến nay là hảo hảo đặt ở trong phòng ngủ không có mấy món đồ trang sức của nàng, càng nhiều lúc là tùy thân đeo lên.

Nếu là đem tín vật giao nhân trân trọng đơn giản cho người ngoài, dù cho có ngàn vạn ý do, cũng khó tránh khỏi khiến nàng thương tâm tức giận. Đó đúng là một chuyện so với bị một con Hạng Mị truy đuổi càng thêm hồng bét hơn.

Dưới ánh trăng, một mảnh thương mang, trong nháy mắt đã rời xa phía sau thôn trang, ở nơi đó ngọn đèn dầu đang phát sáng từng cái một.

Hạng Mị rít gào tê rống lên, hành tẩu như bay, tóc dài tán loạn đón gió bay đến phía sau. Hứa Tiên quay đầu lại nhìn một cái, chung quy cảm thấy đã gặp qua khuôn mặt này ở đâu đó, trong khoảng thời gian ngắn lại không nhớ ra được.

Chợt dừng lại cước bộ, đứng ở trên một con sông gần như khô cạn. Mảng lớn lòng sông hiện ra độ rộng lớn của nó. Bốn phía là một mảnh cánh đồng bát ngát, xa xa là quần sơn trùng điệp, ở dưới ngân nguyệt chiếu sáng có chút vắng lặng.

Nhưng không cho phép hần cảm khái nhiều, phía sau đã vang lên tiếng xé gió thê lương, giống như quỷ khóc, trong nháy mắt sát khí cũng như thiên quân vạn mã. Hứa Tiên xoay người lại, lợi trảo giống như đao phong của Hạng Mị rơi vào yết hầu của hần, liền dừng lại.

Tay phải Hứa Tiên cũng dừng ở trước mặt Hạng Mị, toàn bộ đường nhìn của Hạng Mị đều tập trung trên Băng Thiên ở trong tay hần.

- Cầm đi, bất quá trước nói đã, chỉ là cho người nhìn một cái.

Hứa Tiên lung lay Băng Thiên trong tay, liền buông tay ra, Băng Thiên rơi xuống.

Hạng Mị vội vã tiếp lấy Băng Thiên, hai tay trong nháy mắt khôi phục trạng thái bình thường. Hần tỉ mỉ đánh giá Băng Thiên, phảng phất như nhìn kỳ trân dị bảo gì đó, hoặc như là đang tìm ký ức thất lạc. Biểu tình trên mặt biến ảo lúc vui lúc buồn, cũng không còn là khuôn mặt cương cứng như khi nãy nữa.

1106. Chương 1500: Quá Khứ. (2)

Chương 1500: Quá khứ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nói:

- Cổ tướng quân, người nhớ ra không?
- Cổ tướng quân? Người là ai? Hiện tại là khi nào?

Hạ Mị ngẩng đầu lên, nói chuyện tuy rằng không rõ, nhưng con người đã dần dần khôi phục linh động.

- Tướng công, người nhận ra hân sao?

Tiểu Thiển đi tới bên cạnh Hứa Tiên, trên mặt có chút kinh dị.

Hứa Tiên chỉ chỉ vào đầu:

- Ký ức kiếp trước, đây thật là coi như chuyện cũ trong quá khứ. Ta đã từng cùng các người nói qua, ta có một đời ký ức là ở trên chiến trường chém giết. Đó đại khái là mấy trăm năm trước đi! Sau khi Thục Hán diệt vong loạn thế, vào lúc đó ta đã gặp người này.

Hắn đã từng vì luyện tâm, dung hợp rất nhiều ký ức kiếp trước. Những ký ức này phức tạp cực kỳ khó phân biệt. Hơn nữa đều là chuyện hơn trăm năm trước, thời gian đại khái cũng không tồn tại ký ức tất yếu. Lại không ngờ tới thật có thể nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Hứa Tiên lại nói với Hạ Mị:

- Khi đó ta họ Địch, người quên rồi sao? Chúng ta đều là Phiêu Kỵ Tướng Quân, sau khi người đi đến Giang Nam, khí hậu không quen, thân nhiễm trọng bệnh mà chết. Bất quá ta cũng không sống lâu hơn người vài ngày. Không lâu sau đã trúng mai phục, toàn quân bị diệt.

Hắn cười khổ buông tay, đó là chiến tranh hắn đã “tự mình” kinh lịch qua, bất quá bất đắc dĩ lấy thất bại kết thúc. đọc truyện mới nhất tại .

Trong cái loại loạn thế này, lại là trên đường hành quân, sao có thể đào huyệt gì được, thoáng sửa sang một chút, sau đó liền đem thi thể mai táng qua loa xuống. Chuẩn bị sau khi thắng lợi lại mang về gia hương, hảo hảo an táng. Bất quá đại quân bị diệt, liền không còn ai có thể nhớ tới một tòa cô phần này nữa. Thương Hải Tang Điền, phần mộ lại bị chôn vùi, biến thành ruộng tốt. Nếu không có vừa vãn mai táng lên mặt đất. Hắn lại dựa vào Băng Thiên chi lực có thể khiến nhục thân không bị thối rữa, biến thành Hạ Mị chỉ sợ cũng triệt để biến mất ở trong dòng sông lịch sử dài đằng dặc.

Hạ Mị nghe được lời nói của Hứa Tiên, thoáng cái ngây người:

- Mấy trăm năm trước? Không, điều đó không có khả năng, người nhất định đang gạt ta. Ta nhất định phải trở lại, ta đã thề rằng sẽ trở về.

Hứa Tiên thở dài:

- Ta cũng muốn nói cho người là ta đang lừa người. Đáng tiếc ta thật sự không có.

Vừa cảm giác tỉnh lại, trăm năm đã qua, toàn bộ người quen thuộc, đều đã thành mây khói tiêu tán, loại tâm tình này e là không dễ dàng thừa thụ.

Hạ Mị lão đảo đi tới bên cạnh dòng sông, nương theo ánh trăng, ảnh ngược rõ ràng hiện ra bộ dáng lúc này của hắn. Vừa thấy được chiến giáp đã mục nát không chịu nổi, đang miễn cưỡng khoắc ở trên người mình kia, đây từng là chiến giáp do công tượng tốt nhất chế tạo. Không có thời gian trăm năm tuyệt đối không thể tiêu mòn thành bộ dáng này được.

Thân hình Hạng Mị run lên, quỳ rạp xuống bên cạnh dòng nước, khóc rống lên.

Ngao Ly liếc mắt một cái, hỏi Hứa Tiên:

- Hạng làm sao vậy? Chết được sống lại còn không vui?

Hứa Tiên nói:

- Nếu là có một ngày, người vừa cảm giác tỉnh lại, ta, tiểu Thanh, tiểu Thiển đều biến mất không thấy, người sẽ thế nào?

Ngao Ly lộ ra dáng tươi cười quỷ bí:

- Đó thực sự là quá tốt!

Tiểu Thanh nói:

- Nếu như không muốn nhìn thấy chúng ta vậy thì lập tức chết đi cho ta!

Một tiếng rít gào tê tâm liệt phế cắt đứt lời nói của các nàng, Hứa Tiên kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy Hạng Mị ngửa mặt lên trời huyết sáo dài bao hàm vô tận không cam lòng và oán giận, răng nanh đột khởi, hai mắt đỏ đậm, dòng sông dưới thân hân cấp tốc khô cạn.

- Uy, người lãnh tỉnh một chút!

Hứa Tiên tiến lên, lấy tay vỗ về phía vai Hạng Mị, vài đạo quang mang chợt lóe, Hứa Tiên Hứa Tiên một bước chỉ thấy ống tay áo đã bị cắt nát bấy.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên, lộ ra thần sắc kinh ngạc, cũng bởi vì Hạng Mị trước mắt, chỉ thấy một ma đầu hắc sắc không biết từ nơi nào bay tới, một đầu lao vào trong thân thể Hạng Mị. Tiếng gầm gừ của Hạng Mị càng trở nên thê lương.

Tiếng tê rống phần nộ này đã vượt lên trước khả năng lỗ tai người có thể nghe được. Không đủ để truyền lại đến mọi người trong lúc ngủ mơ. Nhưng ở trong thành Hàng Châu, vì mọi người ngủ yên mà tìm không được cũng đủ dục niệm, ma đầu bỗng nhiên không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, hưng phấn rời khỏi, cùng bay về một địa phương đồng nhất. Sự tình như vậy liền phát sinh tại mỗi một thành trấn trong phương viên trăm dặm.

Hứa Tiên dựa vào Thông Thiên Nhân, chỉ thấy trên bầu trời, không biết có bao nhiêu ma đầu, giống như châu chấu vọt tới, như đám thiêu thân lao đầu vào lửa, đầu nhập trong thân thể Hạng Mị, càng đều bị oán giận của hân hấp dẫn.

Tình thế như vậy, Hứa Tiên cũng không biết làm sao ngăn cản, ma đầu vốn là rất khó tiêu diệt, càng đừng nói là có ngàn vạn con ma đầu như vậy vọt tới.

Khi một ma đầu cuối cùng đầu nhập trong thân thể Hạng Mị, liền hạn áo giáp rách nát trên người hân tan rã ra, trên thân thể lộ ra sinh ra một tầng thanh hắc sắc lân giáp. Trên đầu lộ ra một đôi sừng nhọn thật dài, phía sau mọc ra một đôi cánh dơi, vỗ cánh bay về phía bầu trời.

Cát bụi điên cuồng đập vào mặt mà đến, vùng sông nước Giang Nam tư nhuận này trong sát na biến thành hoang mạc. Từ trên cao nhìn lại, lấy Hạng Mị làm trung tâm, một vòng khô vàng cấp tốc lan rộng ra, chìm bay cá lội bị nó bao phủ lập tức biến thành thi thể khô héo.

Tiểu Thiển vội hỏi:

- Tướng công, không thể để hân rời khỏi nơi đây.

Nếu là để hân đến các thành trấn, địa phương khác sẽ dẫn phát không chỉ là nạn hạn hân mà thôi.

Không cho nàng nói xong, Hứa Tiên đã phi thân nắm lấy chân Hạng Mị, dùng lực kéo xuống mặt đất. Ầm ầm một tiếng, chân của Hạng Mị ở trên đường sông đục ra một cái hố to. Hứa Tiên cũng như lưu tinh rơi xuống, rơi vào trong hố sâu, nặng nề đập lên ngực Hạng Mị đang muốn đứng dậy, lôi quang sí bạch sắc làm tan rã phản kháng của hân.

Hứa Tiên liếm liếm môi, cũng cảm thấy trên miệng một trận khô khốc, đã có thể khiến chính mình sản sinh cảm giác không khỏe như vậy, nếu là thả hãn chạy trốn tới bất cứ một địa phương nào. Kết quả đều là tai nạn, chỉ là thương cảm Hạng Mị này thân bất do kỷ, không phải đến vạn bất đắc dĩ không muốn hạ sát thủ, nhân tiện nói:

- Dừng tay lại.

Liên nhắm lại hai tròng mắt hai tay hai tay tạo thành chữ thập trong miệng bắt đầu niệm tụng kinh văn, muốn lấy Phật pháp độ hóa hãn, giúp hãn tẩy trừ ma niệm khôi phục thần chí.

Nhưng kiếp lỗi dừng lại, Hạng Mị huy thảo muốn công kích Hứa Tiên. Ngao Ly tiểu Thanh một tả một hữu, giẫm lên hai tay của nó.

Kim sắc Phạn văn Hứa Tiên trong miệng Hứa Tiên tuôn ra,, rơi vào trên người Hạng Mị, Hạng Mị rít gào giấy dựa cực đoan về thống khổ cực đoan. Nhưng dựa vào pháp lực của ba người Hứa Tiên, Hạng Mị tuy rằng cường hãn lại đâu thể nào giấy thoát được.

1107. Chương 1501: Cố Hương

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1501: Cố Hương

Kim phù như mưa, Phạn Âm thiền xướng, quang mang trên người Hứa Tiên càng lúc càng sáng, dần dần không rõ hình thái nguyên bản của hãn nữa. Ngay cả tiểu Thanh và Ngao Ly bên cạnh đều hơi chói mắt, không thể nhìn thẳng được.

Cùng lúc đó, Hạng Mị rung động cũng càng ngày càng mạnh, trên người phát huy ra hắc sắc yên khí, rất nhiều ma đầu diện mục ở trong đó không rõ, theo gió tiêu tán, lân sừng trên người đã đang dần dần thoái hóa.

Rốt cục khi Hứa Tiên phun ra một âm tiết cuối cùng, Hạng Mị rung động im bật mà dừng lại. Quang mang trên người Hứa Tiên dần dần ảm đạm, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Dù sao so với tiêu diệt, độ hóa muốn khó hơn nhiều, cũng may cuối cùng cũng có chút hiệu quả.

Tiểu Thanh và Ngao Ly nhắc chân bước tới, hỏi:

- Như vậy là được sao?

- Ta cũng không biết, hãn là được rồi!

Hứa Tiên vuốt cằm, đánh vào vai Hạng Mị:

- Ta đã tận hết khả năng mà ta có, còn lại phải dựa vào bản thân hãn. Nếu có thể chịu đựng được đả kích này, buông ra chấp nhất đã có, vứt bỏ mê chướng hiện tại. Bằng vào cương thi bất tử chi thân, có thể đi khắp thiên hạ.

Cương thi tuy không phải thật sự có thể bất tử, nhưng cùng với phạm nhân so sánh, xem như cực kỳ tiếp cận từ này.

Trong lúc nói chuyện, Hạng Mị bỗng nhiên mở hai tròng mắt ra, giương cánh hướng phía tây bắc bay đi, tốc độ nhanh chóng như điện, Hứa Tiên cũng đều có chút phản ứng không kịp đang muốn đuổi theo. Tiểu Thiên rút ra trâm gài tóc, đâm vào trong tay người cổ ánh vàng rực rỡ, người cổ liền giống như vật sống giấy dựa co rút lại thân thể, vài giọt máu tươi từ rơm rạ tràn ra.

Chỉ thấy Hạng Mị giống như điều đứt dây, từ trên bầu trời rơi xuống, đuổi tới nhìn một cái, chỉ thấy trước ngực Hạng Mị lộ ra một vết thương dữ tợn, vốn dĩ lấy thân thể của Hạng Mị, hãn là hãn là cấp tốc khép lại

mới đúng. Nhưng trên vết thương này phẳng phất như có lực lượng gì đó đang ngăn cản, không chỉ không thể khép lại, ngược lại đang dần dần mở rộng ra.

Tiểu Thanh và Ngao Ly ghé mắt nhìn về phía tiểu Thiển, mặc dù đều là người trong tu đạo, nhưng pháp thuật quỷ dị như vậy vẫn là khiến các nàng cảm thấy rung động.

- Vẫn là búp bê Vu Chung kia sao?

Hứa Tiên nhớ tới mới vừa rồi kh bọn họ chế trụ Hạng Mị, tiểu Thiển ở bên người hắn nhỏ một sợi tóc.

Tiểu Thiển nói:

- Mao Sơn phái pháp thuật xác thực bác đại tinh thâm, ta ở trong núi ở trong núi cần tu đạo này, quả nhiên thu hoạch không hề nhỏ. Mới vừa rồi chỉ là đề phòng vạn nhất, không nghĩ tới Hạng Mị này xác thực không thể độ hóa.

Tiểu Thanh và Ngao Ly không khỏi sờ lên tóc của mình, sau này thật đúng là phải cẩn thận chú ý một chút, nghìn vạn lần không thể để nàng lấy được.

Tiểu Thiển mỉm cười một cái:

- Các người không cần lo lắng.

Chợt dừng lại nói:

- Tóc của các người ta đã có rồi.

- Trả lại cho ta!

Hứa Tiên ngồi xổm người xuống, chỉ thấy Hạng Mị kia đã hoàn toàn khôi phục hình người. Nhưng một trâm kia của tiểu Thiển đã đâm thủng trái tim của Hạng Mị, cương thi tâm thường bị mộc trùy đóng vào trái tim sẽ chết ngay lập tức. Hạng Mị mặc dù không phải cương thi tâm thường, nhưng tiểu Thiển sử dụng cũng không phải trâm gài tóc bình thường. Mà là bao hàm Hoàng Sơn sơn mạch chi linh. Dưới một đâm này, Hạng Mị giống như là bị ngọn núi đâm thủng, không có thuốc chữa.

Tiểu Thiển đưa tay đặt ở trên vai Hứa Tiên:

- Ta biết tướng công không đành lòng như vậy, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng đã không còn cách nào, dù sao hắn đã bị ma niệm xâm chiếm, mất đi linh trí.

Hứa Tiên thở dài:

- Ta chung quy vẫn là thất bại.

Không thể độ hóa được hắn.

Hạng Mị bỗng nhiên phát sinh thanh âm yếu ớt:

- Người... Không có thất bại, cảm tạ người đã giúp ta khôi phục linh trí, vừa rồi ta cũng không biết là làm sao.

Mấy người Hứa Tiên cũng không nhận được sừng sốt, hạng người mất đi linh trí hiển nhiên là không có khả năng nói được như vậy.

Tiểu Thiển tựa như có điều hiểu ra.

- Hiện tại ta sẽ nghĩ biện pháp cứu người, người ráng chống đỡ.

Hứa Tiên vội đem tay đặt ở trên vết thương của Hạng Mị, tản mát ra kim quang nhàn nhạt.

Hạng Mị cầm lấy cổ tay của Hứa Tiên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không, không cần, vừa rồi...người nói chuyện, ta đều nghe được!

Mở mắt ra mở mắt nhìn về phía bầu trời:

- Lão Thiên vì sao lại để ta sống lại?

Không biết từ khi nào, mây đen dày đặc đã che khuất ánh trăng.

Lực lượng của Hạng Mị một ngày biến mất, không cần Ngao Ly vị Long Vương này đến hành vân bố vũ, thủy khí nồng đậm đã khẩn cấp hội tụ ở trên bầu trời.

Hứa Tiên cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, biết được mới vừa rồi hắn chỉ là đang tìm chết mà thôi. Linh lực của bản thân mặc dù có thể giúp hắn chiến thắng ma niệm, nhưng hắn lại không qua được một cửa của bản thân. Người thân yêu đều đã chết cả, chỉ còn lại có bản thân hóa thành thi quỷ cô độc sống lại.

Hạng Mị quay đầu lại nhìn về phía tây bắc, trước khi xuất chinh cổ hương nở đầy hoa đào, vẻ mặt lo âu của phụ mẫu, còn có người nợ chờ đợi, vẫn cứ rõ ràng ở trước mắt, phảng phất như mới hôm qua. Nhưng hôm nay cho dù trở lại, cũng là cái gì cũng không còn, đã không có ai ở nơi đó chờ đợi, hắn đã mất hết tất cả.

Hắn giang hai tay ra, Băng Thiên hoàn mỹ không vết nứt, cho dù là mới vừa rồi trong lúc cuồng nộ mất đi không chế cũng không hề có chút hư hao. Đây cũng là đồ vật từ một đôi bàn tay hoàn mỹ không chút tỳ vết, đeo ở bên hông của hắn trước khi lên đường, trong mắt hắn hiện lên quang thải giống như mê huyền, lại nói với Hứa Tiên:

- Xin người, đem vật này mang trở về, mang về trong nhà của ta, nhà của ta ở, nhà của ta ở...

Thanh âm dần dần tiêu tán.

Phảng phất như đang lúc hoàng hôn sáng trở lại, sau khi phản chiếu, liền nhanh chóng trở về đêm đen.

Hứa Tiên nắm lấy Băng Thiên, ngẩng đầu lên, một điểm lạnh lẽo vừa lúc rơi vào trên mặt, cũng không phải nước mưa, mà là tuyết hoa óng ánh bạch, phi tuyết thật nhỏ nhanh chóng chuyển thành đại tuyết cỡ lông ngỗng, khắp mặt đất, bao phủ đầy thân thể Hạng Mị.

Trầm mặc một lúc lâu, Hứa Tiên đứng dậy, chấn động tuyết hoa rớt xuống trên vai, quay đầu lại nói:

- Chúng ta trở về đi!

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, tuyết quang liền rọi sáng song cửa.

Ngoài cửa lớn, tuyết còn đang bay lả tả rơi xuống, lớn đến dọa người, phảng phất như áp lực mấy tháng này triệt để phát tiết ra. Tuyết dày vài thước, vẫn đang không có bộ dáng muốn ngừng lại, trong thiên địa một mảnh trắng xóa, yên lặng chỉ có tiếng tuyết rơi xuống.

Tiếng cười thanh nhuận chợt đánh vỡ sự yên lặng này, Ngao Ly ở trên mặt đất đầy tuyết cùng Úc Lôi đùa giỡn:

- Ha ha ha, rốt cục tuyết đã rơi, xem ai còn dám coi khinh bản Long Vương.

Vốn nên vào lúc này nói châm chọc tiểu Thanh, đang trằm chằm kín đáo:

- Mau đem cửa sổ đóng lại.

Hứa Tiên cười nói:

- Lẽ nào người còn sợ lạnh sao?

1108. Chương 1502: Hòa Thân

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1502: Hòa Thân

- Trên người tuy rằng cảm thấy không lạnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất lạnh. Sau đó trên người cũng cảm thấy rất lạnh. Người không biết vào mùa đông tìm ăn có bao nhiêu khó khăn, nếu như không ngủ được, cũng không biết làm thế nào chống đỡ qua được. Nếu như không phải các người âm ỉ, ta đã ở trong núi ngủ đến đầu xuân rồi.

Mơ mơ màng màng mơ mơ màng màng, lời nói cũng có chút lộn xộn.

Đoán rằng đoán rằng, đây đại khái là di chứng sau khi làm một con tiểu xà lưu lại đi! Tuy rằng không thích trời hè quá nóng, Trùng Dương Trùng Dương, nhưng hình như cũng rất ghét mùa đông, bỗng nhiên sắc sắc cười nói:

- Để vi phu cho người một chút ấm áp nhé!

Đưa tay thăm dò tiến vào trong áo ngủ bằng gấm, trong đó là thân thể mềm mại trắng mịn như tơ lụa của tiểu Thanh, xác thực lộ ra rất nhiều cảm giác mát lạnh, không giống thường nhân.

- Thập san...vi phu...

Tiểu Thanh lẩm bẩm một tiếng, ở trong loại thời tiết này, tựa hồ ngay cả lời nói phản kháng cũng yếu ớt hơn rất nhiều.

Tiếng cửa sổ đóng lại phanh một tiếng, nghe được thanh âm như là tuyết cầu nện lên cửa sổ, Ngao Ly nói:

- Hứa Tiên, mau ra đây chơi!

Hứa Tiên tự nhiên không thềm để ý tới, loại thời gian này ai lại muốn đến trong tuyết địa cùng tiểu nha đầu đi chơi a, liền tiếp tục tìm tòi bí mật.

Một tiếng “ầm” chợt nổ vang, một tuyết cầu so với người còn lớn hơn, lấy lực đạo cùng lực đạo kinh người đập phá cả mặt cửa sổ, tiện đường đập xuyên mặt tường đối diện, gió Bắc gào thét mang theo mảng lớn tuyết hoa phóng ra ngoài.

- Đến đây, chơi, đi!

Lần này không chỉ là Tiểu Thanh, chính là Hứa Tiên đều cảm thấy trên người một trận run rẩy.

Tiểu Thanh càng lập tức quán chặt lấy chân, nắm bàn tay đang tác quái của Hứa Tiên, quay về phía Ngao Ly trợn mắt nhìn, nhưng ngoại trừ việc đó ra, lại cũng lười làm ra bất cứ động tác gì khác.

- Ngao Ly!

Hứa Tiên rít gào một tiếng, bước hai ba bước chạy ra đuổi theo.

Ngao Ly đã cười lên Úc Lôi, động thân một cái đã bay lên trời cao đầy tuyết, lưu lại một chuỗi dấu chân mờ mờ, trong nháy mắt đã lại bị gió tuyết bao phủ. Tiếng cười khê ở trong gió tuyết bay dần ra xa.

Hứa Tiên theo tiếng mà đi, ra khỏi tường viện cao cao, trên đường không có nửa bóng người, tiếng tuyết tuôn rơi xuống, có vẻ như tiếng động lớn âm ỉ trong sự yên lặng.

Hứa Tiên hấp một ngụm không khí lạnh lẽo thật sâu, chỉ thấy mái ngói nguyên bản xanh đen, đã biến thành tuyết trắng, mà rừng cây núi xa, cũng bị đại tuyết rộng lớn bao trùm. Một mảnh thanh bạch, chỉ cảm thấy thân thanh khí sáng, nhìn cảnh tượng như vậy, rất nhiều phiền não liền không kèm chế được trong lòng, cười nói:

- Ngược lại đi ra nhìn khí trời thật tốt.

Cũng không thuận gió cười mây bay, giẫm lên tuyết địa, dọc theo dấu chân mờ nhạt trên đường kia, đi về phía trước.

Đi vào trong một mảnh thế giới băng tuyết này, Hứa Tiên chỉ cảm thấy thân hồn yên lặng xa xăm, không khỏi lại đọc lên bốn chữ:

- Luyện thân hoàn hư.

So với luyện kinh hóa khí, luyện khí hóa thần thiết thực hơn, bốn chữ này lại có càng nhiều màu sắc tôn giáo huyền tượng. Cái gì gọi là hoàn hư, hư lại là cái gì?

Trong lòng biết cái này đại khái là hình dung trạng thái tinh thần nào đó, cần bế quan mười năm tám năm, sau đó đến một khi tỉnh ngộ, nhưng hẳn nhiên không có thời gian này, cũng không có tĩnh khí này.

Một đường lẳng lẳng suy nghĩ, đột nhiên vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy tung tích của Ngao Ly.

Ngao Ly ngồi ở trên lan can cầu đá nhỏ. Bạch Hổ núp ở một bên, hai người đều là toàn thân tuyết trắng, lại bao phủ lên một tầng tuyết hoa, cũng nhanh chóng muốn dung nhập trong biển tuyết trắng này.

Ngao Ly quay đầu lại oán giận nói:

- Quá chậm!

Hứa Tiên cười cười không có lên tiếng, đi tới bên cạnh dòng sông đã đóng băng dưới cầu, không thấy nước sông bích lục kia nữa, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng rười rảy róc rách dưới mặt băng.

Ngao Ly nghiêng mắt dò xét nhìn hẳn một cái, bỗng nhiên nói:

- Lần đầu tiên ta nhìn thấy người chính là ở chỗ này đi!

- Phải không?

Hứa Tiên nhìn quanh bốn phía:

- Bị đại tuyết bao trùm, nhất thời nhìn không ra mà thôi. Năm xưa tiểu hài ngồi ở trên cầu khóc lóc hiện tại cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Lại cố ý nói:

- Ta nhưng là không nhớ rõ.

Ngao Ly có chút tức giận quay đầu đi.

Trầm mặc một hồi, Hứa Tiên cười nói:

- Lần thứ hai chúng ta gặp lại cũng đã có tuyết lớn rơi xuống như vậy.

Ngao Ly trong mắt sáng ngời, mân mê cái miệng nhỏ nói:

- Hừ, ta cũng không nhớ được!

Hứa Tiên giơ tay lên, Ngao Ly lập tức phản xạ có điều kiện làm ra tư thái phòng vệ:

- Thực đáng ghét, chỉ cho phép người nói, không được cho người khác nói.

Hứa Tiên lại cười lớn đem nàng ôm vào trong lòng:

- Không nhớ rõ cũng tốt, bởi vì còn có vô số tương lai. Mặc dù là dấu chân phía sau đã bị tuyết bao phủ cũng không sao. Chỉ cần tiếp tục đi tới phía trước là có thể bước lên dấu chân mới phát triển.

Hắn hăng hái đi tới mục đích không phải vì lưu lại quá khứ, mà là vì sáng tạo tương lai.

Ngao Ly nói:

- Người đang nói cái gì a? Cái gì tuyết a, dấu chân a!

Hứa Tiên tươi cười sáng sủa, lộ ra hàm răng trắng ngà ngay ngắn:

- Không có gì, nói linh tinh mà thôi.

Vốn dĩ chính là chỉ có lão nhân sắp chết mới có thể cả ngày tưởng niệm. Mà như là nhân vật hoạt hình trong điện ảnh, một khi bắt đầu tưởng nhớ quá khứ đã qua hơn phân nửa sẽ rất nhanh dẫn đến hồi ức chém giết. Do đó hồi ức quá khứ loại sự tình này vẫn là cần thận một chút mới thỏa đáng.

Thế nhưng nghĩ như vậy mà nói, chờ mong tương lai có vẻ cũng rất nguy hiểm, như “đáng xong một trận, liền quay về nhà kết hôn”, “làm xong vụ này, liền chầu vàng rửa tay” gì đó. Càng là mấy câu nói cấm kỵ

như báo trước tử vong, người nói ra loại lời này, thực sự cũng chỉ có thể “về nhà kết hôn” đi. Hoặc giả dùng máu của mình rửa tay.

Nếu quá khứ, tương lai đều là nguy hiểm như vậy, do đó vẫn là quý trọng giờ khắc này đi! Bất luận hôm qua dấu chân có biến mất hay không, cũng không cần ngày mai một bước đạp xuống dưới, có thâm uyên vạn trượng hay không, chỉ ít giờ khắc này vẫn là thực sự tồn tại.

- Uy, Ngao Ly người hiện tại vui vẻ không?

- A? Cũng...cũng xem như là vậy đi!

- Ta cũng vậy a!

Tuyết rơi ba ngày, Hứa Tiên cũng nán lại ba ngày ba đêm tuy rằng cuối cùng đối với chuyện suy nghĩ luyện thần hoàn hư vẫn là không có kết quả, qua mấy ngày nhàn rỗi sinh hoạt lại thật ra không tệ.

Trường An Sóc Phong, so với Giang Nam hoà thuận, càng nhiều vài phần ác liệt đến xương.

Khi Hứa Tiên lặng lẽ đặt chân tới kinh thành, mặc dù có ý kéo dài ở Hàng Châu, nhưng thời gian dù sao cũng quá ngắn, không tiện lộ diện ở kinh thành.

Hắn tự đi trước tìm Phan Ngọc, đầu tiên nghe nói đó là việc người Hồ hòa thân làm dư luận xôn xao, âm ỉ. Mấy ngày trước, người Hồ đăng điện, trực tiếp yêu cầu hòa thân.

1109. Chương 1503: Hoa Tể.

Chương 1503: Hoa tể.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-» đọc truyện mới nhất tại .

Hơn nữa không phải tùy tiện tìm cung nữ giả mạo công chúa là có thể lừa dối qua được, người Hồ chỉ tên nói họ, cầu hôn chính là dòng họ hoàng tộc phương danh lan xa Hồng Tụ quận chúa.

- Sự tình chính là như vậy!

Phan Ngọc một thân y sam lông cừu hắc sắc hiếm thấy, môi tựa tô son, mắt giống như điểm nước sơn, càng lộ ra vẻ ung dung. Xung quanh hơi nghiêng ngả, bọn họ đang ở trong mã xa, đang hướng tới đảo viên của Doãn Hồng Tụ chạy đi.

Hứa Tiên nói:

- Hoàng hậu nương nương sẽ không đáp ứng đi! Hòa thân nếu là hữu dụng, quốc gia nuôi quân có tác dụng gì?

Hòa thân loại sự tình này, tuy là một loại hình thức bang giao của quốc gia cổ đại, nhưng hơn phân nửa là có chứa tính chất thỏa hiệp khuất nhục. Nhưng hiệu quả của nó hơn phân nửa không được tốt lắm, như năm đầu Tây Hán hòa thân chính là nhục thoái nhượng đối với Hung Nô. Kết quả ngược lại khiến Hung Nô càng thêm ngang ngược kiêu ngạo mấy năm liên tục xâm lược.

Lý Thế Dân để Văn Thành Công Chúa hòa thân, trong đồ cưới mang theo đại lượng công tượng, hạt giống, càng là một số việc như nuôi địch. Sau này Đường triều cùng Thổ Phiên đại chiến không ngừng, cuối cùng Thổ Phiên khống chế cả Tây Vực. Dù sao muốn dựa vào bán đứng mấy nữ tử đến bang trợ chính trị quốc gia là không thực tế chút nào.

Phan Ngọc nói:

- Đương nhiên không đáp ứng, nhưng lại chính diện bác bỏ. Bất quá hôm qua người Hồ đã lần thứ hai cầu thân, đồng thời quân báo quan ngoại quân đội người Hồ đã tập kết. Ta xem ra, Hoàng hậu nương nương đã đang do dự. Bởi vì hòa thân cũng không phải là người nói vô dụng như thế. Hôm nay quốc quân tuổi nhỏ thế cục chưa ổn định, hòa thân cũng chỉ là kế sách tạm thời. Nếu là có thể lừa gạt người Hồ, kéo dài một chút thời gian, đợi được quốc quân trưởng thành, tự nhiên có thể báo được đại cừu này. Hoàng hậu nương nương đại khái chính là suy nghĩ như vậy đi!

- Nếu là có thể hợp tung liên hoành, xa giao công gần, có thể khiến man di phân liệt, tự đem công phạt lẫn nhau. Ngược lại cũng vẫn có thể xem là một đạo lương sách. Bất quá hôm nay người Hồ nhất thống, sợ rằng ngay cả tác dụng kéo dài cũng không nhất định có thể tạo được. Còn may là người đã bình định Lĩnh Nam, bằng không nam bắc dưới giao công, thế tất muốn hòa thân để hòa hoãn chiến trận.

Hứa Tiên nói:

- Nếu Lĩnh Nam thực không thể bình định, sợ rằng người Hồ liền không phải đến hòa thân, mà là trực tiếp tiến quân đánh cướp đi sao!

- Đó ngược lại cũng đúng, bất quá kết quả cuối cùng vẫn còn đang chờ Hoàng hậu nương nương, thậm chí trên người vị Doãn quận chúa kia. Nói đến có chút kỳ quái, vị Doãn quận chúa đó phảng phất như cũng không có phản đối kịch liệt, ngược lại mở ra đào viên hội, mơ hồ có chút lưu luyến. Bỏ đi, đây đều là chuyện nhỏ, Hán văn người thực không quan hệ, bằng không vẫn là trước tới chỗ Ngự đạo trưởng, thỉnh năng bói toán cho người đi!

Trên nét mặt của Phan Ngọc có chút sầu lo, so với thiên hạ hưng vong, nàng tất nhiên là càng quan tâm Hứa Tiên an ổn hơn.

Hứa Tiên nói:

- Không cần lo lắng, sau đó ta sẽ đi. Nếu sự phụ cũng nói có thể kéo dài một chút thời gian, ta cũng không cần quá mức sốt ruột, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, chung quy sẽ có biện pháp giải quyết.

Phan Ngọc cúi đầu, bấm ngón tay:

- Ta biết hiện tại khuyên người cũng không có tác dụng gì, nhưng ta thật sự có chút hối hận, năm xưa không thể mang người rời khỏi Hàng Châu. Như vậy người sẽ không gặp được những người này, cũng không cần chịu đựng nhiều nguy hiểm đáng sợ như thế. Không cần mạo hiểm tính mạng cùng những cường địch kia chiến đấu. Ta lại cái gì cũng đều không giúp được người.

Hứa Tiên cúi người cầm bàn tay mềm mại của nàng, nhìn vào đôi mắt của nàng:

- Minh Ngọc, năm xưa ta cũng không tin mệnh số gì cả, đã cho rằng ta chính là vì cải biến mệnh số mà sinh ra. Nhưng trải qua nhiều thời gian như vậy, ta bỗng nhiên cảm thấy đây đều là tiền duyên đã định trước. Cùng người gặp mặt, cùng các nàng gặp gỡ, rất nhiều nhân duyên kiếp trước kiếp này dây dưa với nhau, cũng không biết tương lai sẽ là thế nào, nhưng ta tin tưởng, ta nhất định có thể tìm được kết quả kia.

Trong lòng Phan Ngọc ấm áp, trong đôi mắt của hắn phảng phất như chớp động ánh dương quang, luôn luôn có thể đơn giản xua tan vẻ lo lắng trong lòng. Nghiêng đầu tựa cười như không cười nói:

- Kết quả gì? Giai Lệ ba nghìn, đều được cùng giường sao?

Ánh dương quang trên mặt tiêu tán, vẻ mặt đau khổ nói:

- Uy, người luôn nói lời này, ta rất khó ứng phó a!

Đây là áy náy hắn không thể bù đắp, cho dù bầu không khí cổ đại như vậy, nhưng đối mặt với giai nhân toàn tâm toàn ý với bản thân, làm sao có thể nói ra được loại lời nói “Đại trượng phu tam thê tứ thiếp, bất quá là chuyện bình thường” đây! Phan Ngọc mở chiết phiến trong tay che khuất miệng cười nói:

- Chính là biết người ứng phó không được, ta mới nói!

Biết một khi cùng nam nhân này nói đến chuyện kia, hắn sẽ lập tức trở nên rất yếu khí. Kỳ thực nàng từ nhỏ tai nghe mắt thấy đã nhiều, đối với loại nếp sống này so với Hứa Tiên càng thêm tập mãi thành thói quen. Dù sao ngay cả phụ thân Phan vương của nàng cũng có bảy tám phòng thiếp thất. Nhưng nàng từ

nhỏ đã bị giáo dục đều là chủ nghĩa đại nam tử chuyên quyền độc đoán, mà không phải tiểu nữ tử tam tòng tứ đức, bỗng nhiên có một người nàng yêu không thể hoàn toàn thuộc về nàng. Trên tâm tình tự nhiên có chút không thể tiếp thu, nhưng trên lý trí ngược lại không cảm thấy Hứa Tiên có làm sai cái gì.

- Hán văn, nếu như ngươi là nữ tử thì tốt rồi. Ta đây lấy ngươi, nhất định phải đem ngươi nhốt ở nhà, không cho phép ngươi được xuất môn nửa bước. Đúng rồi, lão ni cô kia nếu có thể đem nữ tử biến thành thân nam nhi, nói không chừng cũng có biện pháp đem nam nhân biến thành nữ nhân, chỉ cần len lén cho ngươi một chút thuốc, như vậy mà nói liền vẹn toàn đôi bên. Năm xưa ta sao lại không nghĩ tới chuyện này đây!

Phan Ngọc dùng chiết phiến kích lên bàn tay một cái, vụn phần tiếc nuốt cảm khái.

Hứa Tiên nhân tiện nói bông đùa theo:

- Ta mới không cần đấy!

Hắn hiện tại thân cao tám thước, khí lực cường kiện, tuy rằng vóc người cân xứng, không phải loại cơ thể nam nhân cương mãnh, nhưng là một nam tử hán đại trượng phu tràn ngập dương khí.

Trong thùng xe trầm mặc một hồi, nhiệt độ hình như lại giảm xuống vài phần, mùa đông Trường An thực sự là lạnh a!

Phan Ngọc tưởng tượng giống như tiêu tan, lấy chiết phiến đặt lên trán:

- Hình như trở nên có chút buồn chán!

Hứa Tiên vô lực nói:

- Đúng vậy!

- Nếu như cả ngày đối với một thê tử nói lời này, bản công tử cũng không dám bảo chứng có thể thay lòng đổi dạ hay không nữa?

Phan Ngọc nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe.

- Đừng thay lòng đổi dạ a! Còn không phải là ngươi đem ta hại thành như vậy, để cho ta chịu trách nhiệm a!

Hứa Tiên thở dài nặng nề:

- Ta cảm giác so với những nguy cơ sinh tử kia, loại kinh lịch quá khứ này còn muốn đáng sợ tàn khốc hơn nhiều.

1110. Chương 1504: Hoa Tế. (2)

Chương 1504: Hoa tế. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Không cẩn thận là sẽ rơi vào trong tưởng tượng hắc ám của nàng.

Phan Ngọc nói:

- Bỏ đi, bỏ đi. Không nên nghĩ nhiều như vậy, không bị người bội tình bạc nghĩa, bản công tử đã xem như tốt số rồi.

Hứa Tiên suy tư nói:

- Cái này...vẫn không có chim chuột qua!

- Người còn dám nói?

Phan Ngọc động thân trờng mắt, má ngọc hơi phỉếm hồng, rõ ràng rõ ràng đã đối với bản thân làm nhiều sự tình loạn thất bát tao như vậy, còn dám nói không có chim chuột qua, thực sự là nam nhân tham lam.

Hứa Tiên đem nàng ôm vào trong ngực, cười nói:

- Nói đùa chút thôi mà, bắt quá nam tử hán đại trượng phu, ta đã nói tất sẽ thực hiện.

Mặc dù là Mặc dù là cách một tầng một tầng quần áo mùa đông, cũng vẫn có thể cảm giác được thân hình lả lướt đầy xúc cảm của nàng. Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, nhin không được ở trên môi phân của nàng nhẹ nhàng hôn một cái. Bắt quá ở trong mã xa xóc nảy lên trước này, chung quy không tiện hoạt động quá đáng, liền lấy ra Băng Thiên:

- Nói đến người đưa cho ta đồ vật này, còn có một đoạn nhân duyên khác.

- A?

Hứa Tiên nhếch miệng, giảng thuật lại chuyện đã trải qua ở Hàng Châu. Trong lúc nói chuyện, mã xa đã đi qua đoạn đường dài, trong trà lâu bên cạnh nhai đạo, truyền đến tất cả đều là nghị luận có liên quan đến hòa thân. Mọi người hầu hết đều là tình cảm quần chúng xúc động, cho rằng man di đại đảm bao thiên, si tâm vọng tưởng, bắt quá cũng có người lo lắng tới chiến sự biên quan.

Mà khi Phan Ngọc đi tới trong đào viên, trong sảnh khách quý chật nhà,, đều là sĩ tử rất có tài danh, lúc nói chuyện, khó tránh khỏi cũng là nghị luận đại khái.

Mà Doãn Hồng Tụ thân là đông chủ, đã có chút không yên lòng, khi thấy Phan Ngọc đến cũng là vẻ mặt hòa hoãn kêu gọi.

Phan Ngọc tiến lên hành lễ, đi tới trước người Doãn Hồng Tụ, nhẹ giọng nói:

- Quận chúa, có người ở phía sau chờ người!

Doãn Hồng Tụ đứng ngẩn ra đó, một đôi mắt hoa đào chợt sáng ngời. Lại trở về chỗ cũ, liền có chút đứng ngồi không yên, chỉ qua chốc lát đã đứng dậy thoải thác nói thân thể không khỏe, mời Phan Ngọc chủ trì thay, chuyển hướng về hậu viện. Dọc theo hành lang gấp khúc một đường đi nhanh, thẳng đi đến hậu môn, liền thấy một người đứng ở cách đó không xa, chấp tay mà đứng thưởng thức biến hoa trước mắt. Tầm lưng kia vẫn giống như trong mộng từng thấy, tiêu sái như ngày nào.

Doãn Hồng Tụ thu liễm sắc mặt vui mừng trên mặt, trở nên ung dung cẩn thận, cước bộ cũng thả chậm hơn rất nhiều. Tâm tư lại càng phát ra rung động: Hắn sẽ nói cái gì? Khuyên mình không nên đến biên cương xa xôi hòa thân? Nhưng coi như là lưu lại kinh thành, thì có ích lợi gì đây? Thỉnh thoảng gặp được một lần, cũng bắt quá là tương kính như tân, đồ nhạ tương tự. Không bằng hiện tại rời khỏi kinh thành, nếu không thấy hắn nữa, đoạn tuyệt tâm tư này, cũng có thể vì nước phân ưu, giải được nỗi khổ chiến loạn cho lê dân biên ải. Tâm tư hòa thân ngược lại càng phát ra kiên định.

Hứa Tiên nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại cười nói:

- Hồng Tụ, người đã tới rồi. Ở đây còn là như thế này a?

Ở đây không phân thời tiết đều là hoa đào nở rộ, mỹ lệ mà lại yêu dị, đại khái chỉ có Doãn Hồng Tụ loại “đại nữ hài” truy cầu lãng mạn này mới có thể vô cùng cao hứng ở chỗ này đi sao! Gia đình người bình thường ở đây, sợ rằng không chỉ sẽ không cảm thấy thoải mái, ngược lại sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bắt quá cùng với năm xưa như nhau, trong đó cũng không có tà khí gì tồn tại. Chỉ là mới vừa rồi theo như lời Phan Ngọc ở trên xe để hắn có vài phần lưu ý.

Doãn Hồng Tụ sửng sốt, thần tình mất tự nhiên nói:

- Đúng, đúng a!

Không nghĩ tới hắn không hề đề cập tới chuyện hòa thân, chỉ nói hoa đào gì đó. Trên mặt cũng hoàn toàn không thấy lo lắng gì cả, ngược lại là bộ dáng thoải mái. Vốn đã hạ quyết tâm, vô luận Hứa Tiên khuyên

như thế nào, đều không lay được tâm niệm của chính mình. Nhưng thấy hấn khuyên cũng không thêm khuyên, trong lòng lại không khỏi hối tiếc tự thương hại:

- Lẽ nào ta không hề được người đặt ở trong lòng như thế sao?

Hứa Tiên nói:

- Người là chủ nhân đào viên này sao? Hoa đào này thường thường nở không tàn là bắt đầu từ khi nào?

Doãn Hồng Tụ tâm tình trầm thấp nói:

- Đã rất nhiều năm trước, ta cũng không rõ lắm, người hỏi cái này làm cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Không biết vì sao, mùa đông hoa đào nở rộ này khiến người cảm thấy có chút thê diễm.

- Phải không? Ta không cảm thấy thế!

Vành mắt Doãn Hồng Tụ đã có chút đỏ lên, thầm mắng chính mình không giữ được bình tĩnh.

Hứa Tiên thở dài:

- Có thể là đang đợi điều gì đó đi!

- Đợi được không?

Hứa Tiên nhẹ nhàng lắc đầu.

- Cái này gọi là làm người không biết đi nào nào, hoa đào vẫn cười trong gió xuân như trước. Người nếu vô tình, hoa đào lại có biện pháp nào.

Trên mặt Doãn Hồng Tụ cười nhạt, trong lòng đắng chát, nhớ tới hấn đã từng tặng mình bài thơ kia, hoa đào vì sao luôn luôn đợi không được đây?

Hứa Tiên nói:

- Có thể người cũng không phải vô tình, chỉ là để vuột mất.

- Để vuột mất?

Doãn Hồng Tụ thở dài:

- Đúng vậy, là để vụt mất.

Hứa Tiên nói:

- Trong đào viên này không phải có một cây đào lớn nhất sao?

Doãn Hồng Tụ chỉ về một phương hướng, vẻ mặt mệt mỏi nói:

- Người đi đi, ta mệt rồi.

- Chúng ta đi xem!

Hứa Tiên nắm lấy tay nàng, hình như hoàn toàn nghe không hiểu nàng đã hạ lệnh đuổi khách.

- Hứa công tử, mời buông tay, mời tôn trọng ta một chút!

Doãn Hồng Tụ giãy dụa suy nghĩ muốn rút tay ra, tay hấn chỉ là nhẹ nhàng nắm lấy, không khiến nàng cảm thấy có chút nào không ổn. Nàng lại tổn khí lực, vẫn không giãy ra được, thân bất do kỷ bị hấn dẫn đến trong một mảnh biển hoa, trước mắt bách hoa hỗn loạn, chỉ có bóng lưng của hấn cố định bất biến, liên tục đẩy ra cánh hoa, dẫn theo nàng bước đến chỗ sâu trong biển hoa.

Hương hoa kia càng phát ra nồng đậm, khiến nàng cảm giác phảng phất như sắp sắp thoát ly nhân thế. Thân ảnh của hấn bỗng nhiên truyền đến:

- Người biết ở đây vì sao lại biến thành như vậy không.

Qua một hồi, Doãn Hồng Tụ mới không tình nguyện hồi đáp:

- Có người nói là chuyện ma quái, bắt quá ta cho tới bây giờ chưa thấy qua người nếu muốn đến xem, tự mình đi là được, lôi kéo ta theo làm cái gì?

Hứa Tiên quay đầu lại nói:

- Cũng không sai biệt lắm, ta mang người đến, là muốn nói cho người một việc.

- Chuyện gì?

Doãn Hồng Tụ tim đập mạnh một cái.

Lúc này, trước mắt bỗng nhiên mờ đi, hiện ra một mảnh đất trống nhỏ. Ở giữa khu đất là một cây đào cao to không thể tưởng tượng được. Không có một mảnh lá xanh, chỉ có hoa đào phấn hồng sắc xán lạn đang nở rộ, cánh hoa nặng nề đè lên, từng bông hoa tinh tế rơi xuống.

1111. Chương 1505: Tất Yếu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1505: Tất Yếu

- Mấy ngày trước đây, ta ở Giang Chiết gặp phải một con Hạng Mị...

Hứa Tiên êm tai nói lại:

- Rõ ràng đã là Bất Tử Chi Thân, lại hết lần này tới lần khác yêu cầu được chết.

- Thực sự là đáng thương.

Doãn Hồng Tụ thở dài, chính mình chẳng phải cũng là như vậy. Hoàng gia hậu duệ quý tộc thoải mái sinh sống không qua, hết lần này tới lần khác muốn đi chịu giá lạnh khủng khiếp ở tái ngoại.

Hứa Tiên nói:

- Trước lúc hắc lâm chung có giao phó cho ta một việc, nhưng ta cũng không biết gia hương của hắc ở nơi nào. Chỉ mơ hồ biết là ở phụ cận Trường An, nhưng ta lại nghĩ, trải qua thời gian dài như thế, chính là tìm được cố hương của hắc, thì phải làm thế nào đây? Thẳng đến mới vừa rồi, Minh Ngọc nói cho ta biết, nàng đã từng xem qua một quyển sách cổ, ghi lại dị tượng đào viên này, cùng với thời gian biến hóa lúc ban đầu....

Doãn Hồng Tụ kinh ngạc:

- Người là nói, nơi này chính là cố hương của hắc?

Hứa Tiên nói:

- Ta không dám khẳng định.

Nói rồi đi ra phía trước, đem Băng Thiên đặt ở dưới cây đào, nhưng xung quang vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Hứa Tiên giơ tay gõ gõ thân cây, phẳng phất như gõ một cánh cửa đang khép hờ:

- Ta đã trở về.

Cây đào chợt chấn động, cánh hoa đều rơi rụng xuống.

Hứa Tiên lui ra phía sau vài bước, chỉ thấy những cánh hoa kia rơi xuống bỗng nhiên rung động, mở rộng cuồn cuộn nổi lên Băng Thiên, quần đến trên ngọn cây cao cao.

“Ba” Một tiếng vang nhỏ, trong thân cây như là có vật gì đó mở ra, trong đào viên mỗi một cây đào đều theo đó rung động, chấn động rớt xuống cánh hoa mềm mại trên người.

Hoa rơi như mưa.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, cuốn vô số cánh hoa bay lên không trung. Doãn Hồng Tụ ngẩng đầu lên, nỗ lực mở to hai mắt, mơ hồ thấy rõ một khuôn mặt nữ tử đang mỉm cười, nhưng chợt đã bị cuồng phong thổi tan, biến mất không thấy, biến thành một hồi mưa hoa rơi xuống.

Một điểm tia sáng rơi xuống, Bằng Thiên rơi vào lòng bàn tay của Hứa Tiên.

Doãn Hồng Tụ lẩm bẩm nói:

- Nguyên lai không phải người vô tình, mà chỉ là bỏ qua, bỏ qua mấy trăm năm, hấn cho rằng đã không ai chờ hấn, nguyên lai kỳ thực là có.

Nước mắt bỗng nhiên không rõ nổi lên, nắm chặt lấy ống tay áo của Hứa Tiên bên cạnh.

Hứa Tiên quay đầu lại, nhìn nàng vẻ mặt rơi lệ, nắm lấy bờ vai của nàng. Nàng đã thuận thế nhào vào trong ngực của hấn khóc lóc, rất nhanh nước mắt đã thấm đẫm vạt áo của hấn, hấn thở dài: Thực sự là trái tim thiếu nữ.

- Nếu như có thể để hấn trở lại, đến xem là tốt rồi, người sao lại muốn giết hấn a!

Doãn Hồng Tụ nức nở vung tay ngọc đánh lên ngực Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Phiến biển hoa này từ lâu đã hao hết toàn bộ linh khí của nàng. Theo thời gian lưu chuyển, nàng có thể đã quên đó là chuyện tình đã nhiều năm trước, thậm chí đã quên là cùng người phương nào định ra ước hẹn, ở chỗ này chờ đợi. Bất quá là một cổ chấp niệm, một tia tàn hồn si tình mà thôi.

Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, nàng có thể căn bản không thể phân rõ, trở lại là ai, nhưng khi cổ chấp niệm này biến mất. Tất cả liền đến chung kết.

Doãn Hồng Tụ đã khóc càng mãnh liệt hơn.

Mỗi năm, mỗi tháng nào đó, cứ đầu mùa xuân, ánh nắng tươi sáng sau giờ ngọ.

Tướng quân mặc giáp trụ chỉnh tề, sải bước lên chiến mã, đội mũ giáp, quay đầu lại cười nói:

- Đợi đến sang năm khi hoa đào nở, ta sẽ trở lại.

- Ừm, ta sẽ chờ người!

Tiền viện bên cạnh thưởng hoa đình, một đám sĩ tử đang cao giọng đàm luận, bỗng nhiên cây đào xung quanh rung động, đào hoa rơi rụng, cũng không nhận được dừng nghị luận lại, nhìn kỳ cảnh trước mắt.

Chỉ trong chốc lát đó, một mảnh biển hoa tiên gian mỹ lệ, đã biến thành một mảnh cây khô um tùm, mọi người đều là hai mặt nhìn nhau, trợn mắt há hốc miệng.

Trình Tàng Kiếm đánh bạo đứng dậy bẻ một cành hoa đào, quay đầu lại nói:

- Cây đào này đã chết héo.

Đã thấy Phan Ngọc cúi đầu rót một chén trà, giữa môi phun ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng, không ngờ bạch sắc khí lưu như thế lại tiêu tán ở trong không trung. So với những sĩ tử khác vẻ mặt kinh sợ, hãi hùng, tự có một phen khí độ như hạc giữa bầy gà, khiến trong lòng người ta không khỏi sinh ra tán thán.

- Minh Ngọc có gì thở dài?

Phan Ngọc nói:

- Dị cảnh như vậy, xem như cũng đến tận cùng của nó.

Đối mặt với dị biến như thế, chúng sĩ tử khó nén nỗi vẻ kinh sợ trên mặt, nhả húng mới vừa rồi nói chuyện phiếm, nghị luận đã không còn, đều đứng dậy mượn cớ xin cáo lui, vội vàng không ngừng rời khỏi đào viên này.

- Minh Ngọc, còn chưa đi sao?

Trình Tàng Kiềm tuy rằng tự phụ vũ dũng, ở chỗ này cũng cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Phan Ngọc lắc đầu:

- Hồng Tụ quận chúa thác ta chủ trì thay, ta sao có thể đi trước được. Chờ nàng trở lại giao phó cho nàng, Trình huynh thỉnh rời đi trước đã, ta ở lại chỗ này xem xét một chút.

- Xem xét?

Phan Ngọc ngoái đầu nhìn lại nói:

- Hưng suy dễ đổi, sinh tử dễ biến, ý vị trong biến hóa này, chẳng phải là so với một mảnh biển hoa càng sâu xa hơn nhiều sao?

Trình Tàng Kiềm nghe vậy, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút ngây ngốc.

1112. Chương 1506: Hữu Nghị

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1506: Hữu Nghị

Hứa Tiên nhẹ nhàng ôm lấy Doãn Hồng Tụ, cánh tay cẩn thận vòng qua vai của nàng, trong lòng nàng đã ngừng khóc rồi, để hấn không biết nên bắt đầu khuyên từ đâu. Ở xung quanh bọn họ, cánh hoa màu phấn hồng trải dày trên mặt đất. Trong lòng hấn mặc dù cũng đang không ngừng than thở, nhưng cũng không thể giống như nữ tử khóc sụt sùi được.

Khi tiếng khóc dần dần im lặng, Hứa Tiên nói:

- Khóc xong rồi chứ?

Vừa giúp nàng cầm lấy cánh hoa dính trên tóc mai.

Doãn Hồng Tụ ngẩng đầu lên, tràn đầy ai oán nói:

- Người thực sự là ý chí sắt đá.

Mà phen thần tình kia càng giống như thiếu nữ, để Hứa Tiên không khỏi nghĩ đến, nếu như ngay từ đầu, những câu chuyện cũ như Titanic kể cho Doãn Hồng Tụ mà không phải Phan Ngọc, e là đã sớm lấy được thành công lớn, kiếm được vô số nước mắt rồi. Tuy rằng thoát nhìn đã trưởng thành như vậy, nhưng ở trong lòng nói không chừng ngay cả Nhu Gia đều phải so với nàng thành thực hơn đấy!

Hứa Tiên chỉ thấy con mắt của nàng đã khóc đến sưng đỏ lên, trên mặt vết nước mắt chưa khô. Trong đôi mắt hoa đào mang theo vẻ trong suốt, lại thêm ngừ điệu ai oán, nói không nên lời này, khiến người ta thấy như hoa sen, gơ tay muốn giúp nàng lau đi nước mắt.

Doãn Hồng Tụ kinh hãi cảm thấy tư thái thân mật của hai người, vội vàng đẩy Hứa Tiên ra, cúi đầu xuống tận ngực, nhìn Hứa Tiên giống như đề phòng lang sói. Bỗng nhiên nghĩ đến, ngay từ đầu Hứa Tiên nói cũng chỉ là hoa đào, mà nàng hoàn toàn tự mình đa tình hiểu sai ý.

Hạng người đào hoa là có tình, cho dù chôn vùi trong lớp đất dày nặng, thần chí mơ màng hóa thân thành ma quái, cũng không quên thu hồi tín vật của nàng. Coi như là uống phí trăm năm chờ đợi, chỉ ít phần tâm tình này có thể truyền lại. Sợi dây tơ hồng này cũng chưa từng gián đoạn. Còn chính mình thì sao? Chẳng phải là so với hoa đào kia càng đáng thương hơn, số phận bị kịch như vậy có thể là ngay từ đầu đã được định trước.

Hăm thân trong tình kết bi kịch, trên mặt Doãn Hồng Tụ mang theo vẻ nghiêm nghị giống như liệt sĩ:

- Người nếu đã xử lý xong chuyện này, xin mời rời đi thôi. Ta còn muốn thu thập đồ vật.

Hứa Tiên xoa xoa đầu:

- Kỳ thực lần này ta đến chủ yếu là khuyên người không nên đáp ứng hòa thân.

Trong lòng Doãn Hồng Tụ chấn động:

- Vì sao?

Hứa Tiên thâm tình nói:

- Kỳ thực ta đối với Hồng Tụ người chung tình đã lâu, người là mỹ lệ cao quý khác với tầm thường như thế này. Thế nhưng hiểu được nguyên tắc trong lòng người, mới cưỡng ép kiềm nén tâm tình của bản thân, làm bộ không có chuyện gì cả. Nói với người chỉ làm bằng hữu. Thế nhưng hiện tại ta vô luận như thế nào cũng không thể để cho người đến tái ngoại chịu khổ, gả ột man di, coi như là ta cầu xin người!

- Người hiện tại nói những lời này còn có ý nghĩa gì. Lòng ta đã quyết ý, Hứa công tử người mời trở về đi!

Doãn Hồng Tụ xoay người lại rời lệ.

- Nếu như người không đáp ứng mà nói, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi, chỉ cần có thể ngăn cản người ta chuyện gì đều có thể làm ra được.

Hứa Tiên tiến lên nắm vai Doãn Hồng Tụ, trong mắt thiêu đốt một đoàn hỏa diễm mãnh liệt.

- Không, người không thể làm như vậy, chúng ta là bằng hữu a!

Doãn Hồng Tụ lập tức minh bạch ý đồ của hắn, ra sức muốn giãy thoát, nhưng nào có thoát thân được:

- Người còn như vậy, ta sẽ gọi người!

- Không, ta muốn làm như vậy, chúng ta đều phải đối mặt với tâm tình chân thực của bản thân. Người gọi võ hòng cũng không ai có thể nghe thấy được.

Hứa Tiên bá đạo mà ôn nhu đem Doãn Hồng Tụ đè ép Doãn Hồng Tụ xuống mặt đất mềm mại rải cánh hoa như gấm vóc, bầu trời thực xanh a...

- Hồng Tụ, Hồng Tụ, người sao rồi?

Hứa Tiên đưa tay đặt ở trước mắt Doãn Hồng Tụ lung lay, thế nào đột nhiên nghĩ đến phát gốc rồi, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng hồng.

Doãn Hồng Tụ mạnh mẽ phục hồi lại tinh thần, sắc mặt đỏ thắm, lại vội vã lui ra phía sau vài bước, ôm cánh tay, cảnh giác nhìn Hứa Tiên:

- Ta hỏi người vì sao không cho ta hòa thân? Nếu là có thể hòa thân thành công, sẽ không cần có nhiều chiến tranh và ly biệt như vậy, thế gian sẽ bớt một chút chuyện bi thương hơn.

Lại hình như đã quên, ở trong loại cự ly này, vô luận lui ra phía sau vài bước đều không ngăn cản được Hứa Tiên làm chuyện hắn muốn làm.

Nhưng Hứa Tiên chỉ là xòe tay ra nói:

- Bởi vì không cần phải ...a!

Huyền tường ở trong sát na tan biến, thanh âm của Doãn Hồng Tụ cao ngất lên:

- Chỉ là không cần thiết?

Nếu không có áp lực tình cảm gì, cũng không có tâm tình chân thực nào đó, chỉ có thái độ không quan trọng như vậy sao?

- Còn có thể có gì nữa?

Hứa Tiên bị dọa lui về phía sau một bước, không biết nàng đang tức giận cái gì, sau đó hai tay ra dấu chăm chú giải thích nói:

- Tinh thần của người ta rất bội phục. Bất quá chuyện người Hồ ta sẽ giải quyết, trước đó vài ngày chuyện Lĩnh Nam người đã nghe nói rồi chứ, đó chính là do ta giải quyết. Ta hiểu được một môn pháp thuật, là Thủy Hồn Thuật...Chỉ dùng thời gian một đêm là có thể giải quyết được hết thủy. Người Hồ tuy rằng hung mãnh, nhưng là có thể dùng một chiêu này đến ứng phó.

Nếu là thường ngày nghe được chuyện này, Doãn Hồng Tụ tất nhiên là lòng tràn đầy kính phục, nhưng giờ này khắc này, nàng chỉ là cười lạnh nói:

- Hứa công tử là chuyên kể chuyện huyền ảo sao? Ha ha, công tử quả nhiên là quỷ thần khó lường kinh thiên vĩ đại, sợ rằng bất cứ việc gì khó cũng đều không đặt vào mắt. Thảo nào bên cạnh tam thê tứ thiếp giai nhân vờn quanh, khụ khụ, nhưng việc hòa thân, bản quận chúa tự có chủ trương, bản quận chúa niên kỷ cũng không còn nhỏ, đêm khuya một mình khó ngủ, khụ khụ...Chúng quy cũng muốn thành hôn. Ta nán lại kinh thành đã lâu, muốn kiến thức một chút phong cảnh tái ngoại.

- Đại Hạ không có tài tuần nào để lọt vào mắt của bản quận chúa, có thể gả ột nhân vật anh hùng thống nhất tái ngoại, ngược lại cũng là được đền bù mong muốn.

Nàng càng nói càng là chăm chú, Hứa Tiên không ngờ tới chính mình khuyên bảo ngược lại tạo ra phản tác dụng. Không biết nàng là đang phát điên cái gì, kinh ngạc nói:

- Người thực sự là nghĩ như vậy?

- Đúng thế!

Doãn Hồng Tụ giậm chân, trong lòng rơi lệ, ta nhất định gả đi ra ngoài, đến tái ngoại chịu khổ cả đời, cho gia hỏa chết tiệt như người hối hận cả đời!

Hứa Tiên nói:

- Thế nhưng ta nghe nói người Hồ ở tái ngoại thường ngày đều là ở trong trường bông. Ngoại trừ ăn thịt dê ra chính là ăn thịt cừ. Bên trong tất cả đều là mùi vị dê cừ. Hơn nữa những người Hồ kia hình như thời gian rất lâu cũng không tắm rửa một lần.

Doãn Hồng Tụ khê nhú mũi một cái, nàng từ nhỏ đến lớn được nghe được ngửi, không phải là hương hoa thanh nhã thì cũng là hương liệu thơm ngát. Cho dù là kim đỉnh hầm dê đều là món ngon. Chỉ cần hơi có mùi vị khác, sẽ lập tức sai người hầu mang đi. Hơn nữa mỗi ngày đều lấy cánh hoa tắm rửa.

1113. Chương 1507: Hữu Nghị (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1507: Hữu Nghị (2)

Ở trong trường bông sống cuộc sống đầy mùi vị dê cừ quả thực không thể tưởng tượng được, nhưng lúc này sao có thể ở trước mặt Hứa Tiên tỏ ra yếu thế, lại mạnh miệng nói:

- Ta sẽ mang theo đủ hương liệu dùng.

- Có thể trụ được đến bao giờ, nhưng ở bên cạnh Nhã Mộc Trà Khả Hân gì đó chẳng lẽ không có vô số thê thiếp sao? Điều này sợ rằng không phù hợp với yêu cầu của Hồng Tụ người đi!

Hứa Tiên mỗi lần nhắc đến cái tên này đều cảm thấy trong lòng một trận cổ quái. truyện copy từ

Doãn Hồng Tụ cãi lại nói:

- Đó là thiếp thất, không, là trong công văn cầu thân của Nhã Mộc Trà Khả Hãn kia đã chuyên môn bảo đảm sẽ bỏ hết thê thiếp, cùng người bình thường không có gì khác biệt.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Lợi hại như vậy? Còn có chính là, người thật sự tin tưởng? Đến địa bàn của nhân gia, nhân gia tùy tiện tìm nữ nhân, người còn có thể quản được sợi lông a, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không cách nào trở lại được.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ta chính là ngu như vậy, nguyện ý tin tưởng loại lời nói này. Chỉ ít nhân gia còn nguyện ý lừa ta.

Hứa Tiên nghiêng ngẫm nói:

- Điều này cũng đúng, bất quá còn có chính là, tái ngoại hình như có một loại phong tục, nếu như phụ thân chết, nhi tử sẽ kế thừa thê thiếp của phụ thân, cái gọi là “phụ tử, thê kỳ hậu mẫu” Vương Chiêu Quân hình như là sau khi Hồ Hàn Tà Thiên Vu qua đời, đã gả cho trưởng tử của Hồ Hàn Tà làm vợ. Nếu như Nhã Mộc Trà kia mà chết trước người, đó chẳng phải là rất tệ rồi sao?

Doãn Hồng Tụ giống như bị sét đánh trúng, cũng nói không ra lời nữa. Một chút huyền tưởng tốt đẹp kia triệt để tan biến, thảo nguyên xanh thẳm, đám mây trôi bồng bềnh, anh hùng cưỡi ngựa gì đó. Không tiếp thụ được, vô luận như thế nào cũng không thể tiếp thụ được. Cho dù nghĩ muốn đi tái ngoại chịu khổ, nhưng cũng không phải là loại khổ sở này.

Hứa Tiên mỉm cười:

- Do đó vẫn là thành thành thật thật ở lại kinh thành đi. Đừng nghĩ những chuyện kia nữa, thế giới này là rất nguy hiểm nha!

Doãn Hồng Tụ buồn bã lại oán giận nói::

- Người nhất định phải đánh vỡ toàn bộ huyền tưởng của ta sao? Xem bộ dáng không biết làm thế nào của ta, khiến người vui vẻ như thế sao?

Hứa Tiên nói:

- Không phải là như thế, mà là thế giới này quá hiện thực, loại người như người quá dễ bị tổn thương, ta chỉ là muốn bảo hộ người. Tuy rằng ta cũng là có chút tự thân khó bảo toàn được.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Tự thân khó bảo toàn? Bằng vào bản lĩnh của người, còn có chuyện gì có thể làm khó được người sao?

Hứa Tiên cảm thán nói:

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a! Cho dù là ta, cũng có thứ không đối phó được. Nhưng ở trong phạm vi năng lực của ta, người vẫn là thành thành thật thật sống qua những ngày này.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ở trong mắt Doãn Hồng Tụ, hắc quả thực là không gì làm không được. Mặc dù là phản loạn, vấn đề nghiêm trọng như vậy đến trong tay hắn cũng có thể đơn giản giải quyết được, hôm nay dĩ nhiên nói ra được loại lời nói không có tự tin này được.

Hứa Tiên nói::

- Người suy nghĩ thật là đơn giản.

Doãn Hồng Tụ vội vã gật đầu.

Hứa Tiên đã đại khái giảng thuật một lần, sau đó cười nói:

- Ta hiện tại thực sự là tiền đồ chưa biết, đến đây đi, mau mau đáp ứng ta không nên đi hòa thân gì đó, ta thật tính toán tiền đồ của ta.

Doãn Hồng Tụ càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng. Mặc dù là nàng, phạm nhân này đối với những nhân vật tuyệt đỉnh trong cổ sự thần thoại cũng là như sấm bên tai. Nếu là cùng những thiên thần này đối địch mà nói, trên đời sợ rằng bất luận kẻ nào đều không dám tự tin. Loại áp lực tinh thần khổng lồ này đã đủ để đem người ta đánh tan.

Dù vậy, hắn cũng vẫn đến đây trước, khuyên chính mình không nên hòa thân đúng không? Mỉm cười tựa như hoàn toàn vô sự, rõ ràng đều đã đến sống chết trước mắt, trong lòng, trong lòng nàng nhất thời mọc lên đủ loại tư vị.

Doãn Hồng Tụ tiến lên, vội vã thúc giục nói:

- Hán văn, người nhanh đi xem bói đi sao!

- A, lại chịu gọi tên tự của ta!

Hứa Tiên nhếch mày cười nói:

- Nói như vậy người đã đáp ứng.

- Đừng nói những cái này nữa, ta đáp ứng người! Ta cái gì cũng đều đáp ứng người!

U oán trong lòng Doãn Hồng Tụ bỗng nhiên biến mất không còn, hôm nay chỉ ngóng trông hắn có thể bình an vô sự.

Hứa Tiên nhìn khuôn mặt tràn đầy thân thiết mỹ lệ trước mắt, trong lòng không khỏi hơi khê động, khi giận dữ cùng khi quan tâm người khác thật khác nhau quá xa. Nàng còn đang lải nhải thúc giục, hình như đã hoàn toàn quên mất sự tình của mình. Hắn khẽ thở dài, cúi đầu ở trên cánh môi mềm mại hồng sắc của nàng nhẹ nhàng hôn một cái.

Tiếng nói của Doãn Hồng Tụ chợt im bật lại, trợn to hai mắt, lui ra phía sau một bước, sờ lên môi của chính mình. Khác với khi đã từng cứu nàng, loại tiếp xúc bất đắc dĩ này, hôm nay làm ra loại sự tình này đã tuyệt đối vượt lên trước giới hạn bằng hữu đi. Cho dù không có kinh nghiệm gì, ta cũng biết rất rõ ràng! Vậy kế tiếp nên như thế nào đây? Phẫn nộ sao? hay là nên vui vẻ?

Nhưng trước mặt hắn chỉ là dùng loại dáng tươi cười đáng ghét mà tràn ngập ánh dương quang, khê mỉm cười, không hề có cảm giác phạm tội.

Doãn Hồng Tụ vẻ mặt tràn ngập ửng đỏ chất vấn nói:

- Người...người sao có thể làm như vậy được? Chúng ta không phải bằng hữu sao?

Hứa Tiên dựng thẳng lên ngón trỏ, chăm chú giải thích nói:

- A, cái này là nộ hôn hữu nghị.

- Nộ hôn hữu nghị?

Doãn Hồng Tụ lập tức tỏ ra phẫn nộ, nàng còn chưa thấy qua nam nhân vô sỉ như vậy, dĩ nhiên muốn dùng loại lý do này lừa dối qua được.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Đúng vậy, cái này là lễ tiết của người Phương Tây xa xôi, có cảm giác tình hữu nghị của chúng ta càng trở nên sâu sắc hơn không? Có người nói hữu tình đúng là so với ái tình càng thêm vĩ đại hơn.

Tuy rằng người phương Tây hình như là hôn lên mặt, bất quá loại việc nhỏ này đương nhiên không cần lưu ý.

Doãn Hồng Tụ xấu hổ đến đỉnh điểm, bỗng nhiên như là mất đi khí lực toàn thân:

- Bỏ đi, người nói là cái gì, thì chính là cái đó đi! Nói chung, nhanh đi xem bói đi!

Tiếng nói của nàng vừa dứt, môi Hứa Tiên đã lại áp lên môi của nàng, cũng không còn là một nộ hôn nhẹ nhàng nữa. Mà là thật sâu đem nàng ôm vào trong ngực, đầu lưỡi lách qua khớp hàm, cùng cái lưỡi thơm

tho quần lấy, hầu như ở trong nháy mắt, đã tan rã lực lượng phản kháng của nàng, tâm thần rung động nói không ra lời, trong lòng tràn đầy tư vị không thể miêu tả được.

Hứa Tiên ôm ấp thân thể mềm mại tỏa ra hương thơm ngoài ngạt, thỏa thích thưởng thức tư vị thơm tho trên môi của nàng, thẳng đến khi nàng không thở nổi, mới buông nàng ra.

Doãn Hồng Tụ thở dốc, đối với Hứa Tiên trợn mắt nhìn.

Hứa Tiên vẽ mặt vô tội nói:

- Người vừa rồi như vậy, khiến người ta cảm thấy nếu như không làm như vậy chính là đang phạm tội.

1114. Chương 1508: Mệnh Hỏa.

Chương 1508: Mệnh hỏa.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Một nữ tử cực kỳ coi trọng trinh tiết, chính bởi vì người không chịu trách nhiệm cướp đi nộ hôn đầu tiên của nàng mà tức giận đến nổ phổi. Đến cuối cùng lại chỉ là nói một câu quan tâm người. Đối mặt với loại tình huống này, nếu là lại có thể thờ ơ mặc kệ, vậy thì thực sự là ý chí sắt đá. Nhưng hắn không phải người như vậy, chỉ có thể lựa chọn đi hôn nàng như thế, bởi vì khi thời gian này nàng không chỉ làm hắn cảm động, hơn nữa còn khả ái muốn chết.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Người bộ dáng như bây giờ mới là phạm tội, mau buông ta ra!

Hứa Tiên làm theo lời nói của nàng buông nàng ra, vươn vai nói:

- Được rồi, hiện tại ta phải đi đây. Chỉ mong có thể nghe được một chút tin tức tốt đi!

Nói xong xoay người, bỗng nhiên nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi a, hiện tại có thể cho người một nộ hôn hữu nghị.

Hắn cũng không phải là không rõ tâm ý của nàng, không, phải nói tâm ý của nàng giống như là đã viết rõ ràng ở trên mặt vậy. Bất quá dưới tình huống như vậy, tiền phương không biết có bao nhiêu loại hiểm ác đáng sợ đang chờ hắn, ai cũng ngờ được sẽ có kết quả thể nào, thật sự là không đủ sức làm ra nhiều hứa hẹn.

- Chờ một chút!

Doãn Hồng Tụ bỗng nhiên ở phía sau hắn.

Hứa Tiên xoay người, Doãn Hồng Tụ bước nhanh tiến lên, nhón chân ngửa đầu hơn ở trên môi của hắn, sau đó dùng sức lấy ống tay áo lau lau miệng:

- Người đừng miên man suy nghĩ, đây cũng chỉ là nộ hôn hữu nghị, ta cũng không dự định tiếp thu loại nam nhân như người trở thành vị hôn phu của ta.

- Ta hiểu được.

Hứa Tiên mỉm cười.

- Từ hôm nay trở đi, nam nhân có thể hôn môi của ta, chỉ có một mình người.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Do đó, không nên tùy tiện chết đi.

Nói rồi ngay người đứng đó.

- Cho dù người là nam nhân không an tâm, nhưng ta không thể là nữ nhân như vậy được. Chỉ là đây không thể nói người có cơ hội. Ta đã hiểu rõ được, nữ nhân hà tất nhất định phải tìm vị hôn phu đây? Đối với nam nhân trên đời này ôm hi vọng, quả thực chính là si tâm vọng tưởng, triệt để sống tự do có gì không tốt. Vả lại để ta giúp chồng dạy con, ôn lương cung kiệm, ta cũng không làm được mà.

Doãn Hồng Tụ càng nói càng cảm thấy có đạo lý, cuối cùng hầu như muốn vì kiến giải inh của bản thân mà hoan hô lên.

Chỉ là Hứa Tiên vị khán giả duy nhất này, đầu tiên là dùng ánh mắt như nhìn động vật quý hiếm nhìn nàng, đến cuối cùng càng là nhin không được cười ha hả lên.

Doãn Hồng Tụ thẹn quá thành giận:

- Người cười cái gì?

Hứa Tiên xua tay nói:

- Không có gì, không có gì, chỉ là cảm thấy trên người hình như vừa nặng hơn một ít, sau đó lại muốn làm chút chuyện.

- Người đừng mơ tưởng!

Doãn Hồng Tụ ôm cánh tay.

- Bỏ đi, bỏ đi, sau này lại nói tiếp.

Hứa Tiên cười phất tay từ biệt.

Lúc này, mấy thị nữ đã hoảng loạn chạy tới:

- Quận chúa, không hay rồi, cây đào đều đã chết hết. Khách nhân ở tiền viện cũng đã rời khỏi.

Lại nhìn trái phải nói:

- Di, vừa rồi hình như thấy có người ở đây nha!

Doãn Hồng Tụ chột dạ nói:

- Chớ nên nói bậy, nào có ai ở đây, hoang mang rối loạn như thế còn ra thể thống gì?

Nhưng lại nhìn xung quanh vườn đào, cũng không nhận được có chút tiếc nuối, cái loại mỹ cảnh vĩnh viễn không tàn lụi này chỉ sợ là sẽ không còn được gặp lại nữa.

- Đợi được giải quyết xong phiền phức, ta sẽ nghĩ biện pháp để những cây đào này một lần nữa nở hoa, nhưng nói không chừng có thể ăn được quả đào nữa.

Thanh âm của Hứa Tiên bỗng nhiên truyền vào trong tai của Doãn Hồng Tụ.

- Chúng ta nói xong rồi!

Doãn Hồng Tụ kiễng chân cao giọng nói.

- Ừm, nói xong rồi.

Cây khô um tùm, sóc phong vắng vẻ, thẳng đến xác định Hứa Tiên đã rời đi, Doãn Hồng Tụ mới cúi đầu, đã thấy thị nữ đang dùng thần tình kinh ngạc nhìn nàng, hiển nhiên là không có nghe thấy thanh âm của Hứa Tiên.

Doãn Hồng Tụ ho nhẹ hai tiếng:

- Các người nhìn cái gì vậy? Ta tự nói với bản thân mà thôi, các người có ý kiến gì không?

Thị nữ vội vàng nói:

- Nô tỳ không dám.

Nhưng trong lòng đều cảm thấy, quận chúa sẽ không phải là trúng ma hoặc là trúng ta gì đó rồi chứ.

- Còn thất thần đứng ở đó làm cái gì nữa, chúng ta trở lại, không, chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đi Hoàng thành, bản quận chúa đã quyết định, vĩnh viễn không lấy chồng.

Doãn Hồng Tụ hăng hái nói.

Thị nữ hai mặt nhìn nhau: bất quá tâm tình lại giống như tốt hơn rất nhiều.

Hứa Tiên trở lại trên mã xa, Phan Ngọc nói:

- Thế nào rồi?

Hứa Tiên cười nói:

- Có ta xuất mã, đương nhiên không thành vấn đề, ta đã thuyết phục nàng, hiện tại phải đến chỗ Huyền Cơ đi!

Phan Ngọc thò người ra ở trên vạt áo của Hứa Tiên khê ngửi vài cái, rồi ngẩng đầu lườm hắn một cái nói:

- Sợ rằng không chỉ là thuyết phục đi!

- Ta cũng là người hiểu tình lý.

Hứa Tiên vò đầu cười ha hả nói.

- Ta đoán hiểu tình cảm mới là then chốt.

Bánh xe đều đặn, hất lên một đường bụi mù, hướng phía thành Trường An chạy đi. Đi qua cổng thành, một đường xuyên đường qua ngõ, đứng ở trước một nhà dân, Hứa Tiên giơ tay gõ cửa, cửa mở ra lại là Ngư Huyền Cơ.

Nàng vẫn như trước một thân huyền hoàng đạo bào vĩnh viễn không thay đổi, tóc đen có chút dài hơn buộc ở trên đầu thành một búi tóc, lộ ra hai gò má mỹ lệ và cái cổ đầy đặn thon dài. So với bộ dáng tóc dài chấm đất, có một phen ý nhị khác. Chỉ là nàng vẫn luôn luôn đậm nhiên như nước, hôm nay trên mặt đã có một tia lo lắng sốt ruột.

Duẩn nhi thì trốn ở phía sau nàng, trong lòng buông ra một hơi thở, sự thúc giục cực đã đến.

Ngư Huyền Cơ mở miệng nhân tiện nói:

- Người còn biết tới tìm ta, ta lại tưởng rằng người đã giải quyết được mọi chuyện, thậm chí tiêu dao khoái hoạt đây?

Hứa Tiên bị nói cho ghen hờn, hôm nay trong giọng nói của Ngư Huyền Cơ hình như nhiều thêm một phần hỏa khí.

Phan Ngọc thay mặt Hứa Tiên nói rằng:

- Cho dù là tiêu dao khoái hoạt, cũng không thể không tới nơi này.

- A?

Thanh âm của Ngư Huyền Cơ đề cao, nhìn Phan Ngọc, Phan Ngọc chỉ là mỉm cười.

Hứa Tiên cười gượng nói:

- Nói chung là nhanh chóng đi vào thôi!

Đi tới trong phòng, Hứa Tiên đem toàn bộ căn nguyên sự tình báo cho Ngư Huyền Cơ biết. Ngư Huyền Cơ nhắm mắt ngưng thần yên lặng nghe một hồi, cuối cùng mở mắt ra nói:

- Ta đã tính được người đại nạn lâm đầu. Sự phụ hấn biến thành như vậy, Thiên đình không có khả năng ngồi yên không lý đến. Hôm nay ưu thế duy nhất của chúng ta chính là mệnh số của người hỗn độn không rõ, chúng ta Thiên Tiên cũng không thể tính ra hết được. Nếu không có như vậy, hiện tại đã có thể trực tiếp buông tha được rồi.

- Bất quá mặc dù là như vậy, người cũng chớ có cho là có tuyệt chiêu gì có thể trở mình được.

Vô luận là u vực của sư phụ nàng, hay là bất cứ pháp thuật pháp bảo gì của người, hoặc bất kỳ ngoại viện gì có khả năng xuất hiện, bất kỳ biến hóa gì có thể xuất hiện, sợ rằng đều đã nằm ở trong tính toán của bọn họ. Căn bản mà nói, đây không phải là tranh đấu cùng đẳng cấp.

1115. Chương 1509: Sứ Tiết.

Chương 1509: Sứ tiết.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên nói:

- Lẽ nào sự tình sư phụ ta đến gặp ta, bọn họ cũng biết được?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Tất nhiên là biết được rồi, thậm chí là mưu kế của Thái Âm Chân Nhân, sợ cũng không lừa gạt được người ta. Do đó đã tùy ý hấn. Bất quá xuất phát từ tuyệt đối tự tin mà thôi. Bọn họ chính là luận pháp luận tới mấy tháng, người cũng trở mình không tự tin. Mặt khác chính là cấp thể diện cho hai vị sư phụ kia của người, cố ý cho người thêm chút thời gian giây dựa. Đến cuối cùng nếu là tránh không thoát, bọn họ cũng không có biện pháp lại làm chủ.

Hứa Tiên bưng tỉnh đại ngộ:

- Thì ra là thế!

Thái Âm Chân Nhân tự tin như vậy, cũng không phải là vì đã lừa gạt được đám Thiên Tiên kia, mà là có loại hiểu ngầm này tồn tại, đem tất cả tranh chấp không chế ở dưới trình tự Thiên Tiên.

Phan Ngọc nhếch mày:

- Như vậy mà nói, chẳng lẽ không phải không có biện pháp.

Từ xưa đến nay, muốn lấy yếu thắng mạnh, chỉ có thắng vì đánh bất ngờ. Mà đối mặt với một đám địch thủ như thế, còn có cái gì có thể xưng được với “kỳ” nữa?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta mặc dù không dám nói so với Thiên Tiên càng tinh thông thuật số hơn, bất quá, người ở ngay trước mắt ta. Huyền học mệnh lý, có thể chia là ba loại, mệnh, bực, tương. Tính mệnh số, đoán quái tượng, xem số mệnh, ba cái kết hợp mới có thể tiên đoán được rất nhiều sự vụ. Ta thường ngày sở dụng lấy xem bói phần lớn, thỉnh thoảng cũng giúp người xem tương, nhưng hôm nay đều không đủ để thành sự. Vì kế sách hiện nay, chỉ có thể lấy mệnh hóa của người, dẫn dắt Thất Tinh mới có cơ hội.

Hứa Tiên ngạc nhiên nói:

- Mệnh hỏa là cái gì?

Ngư Huyền Cơ nói:

- Nói ngắn gọn chính là mệnh vận tuyến ở thể tục. Nhưng mệnh vận tuyến này cũng không phải đường hoa văn trên tay, cũng không phải là bất cứ địa phương nào trên người người. Nhưng sẽ ở các nơi trên người người lưu lại dấu hiệu, đây là cơ sở của tướng thuật xem tướng xem cốt nhìn tay đoán tướng.

- Trên thực tế, người tồn tại cũng bất quá là bị mệnh vận tuyến quán xuyên liên hệ mà ra. Tuyến này bao hàm quá khứ hiện tại tương lai của người, ta sẽ từ đó thôi diễn ra một vài thứ. Có người nói thuật số chỉ đạo tu đến chỗ cao nhất, không chỉ có thể thông hiểu quá khứ tương lai, cũng có thể chặt đứt mệnh vận tuyến của bản thân. Do đó nghịch thiên sửa mệnh siêu thoát số phận ràng buộc. Cũng có thể chặt đứt được mệnh vận tuyến của người khác, giết người vô hình, ta cũng không biết có phải là sự thực hay không?

- Ta đoán là thật, đã như vậy, vậy thì đến đây đi!

Ngư Huyền Cơ để Duẩn nhi lấy ra Thất Tinh đằng đã chuẩn bị trước, đặt ở trên một cái bàn vuông trong phòng, để Hứa Tiên nắm chặt chuôi đèn, tinh khí ngưng thần, Ngư Huyền Cơ thì ở bên kia bàn, cầm lấy tay của Hứa Tiên.

Qua hồi lâu, ngọn đèn thứ nhất sáng lên, trong ngọn đèn bốc lên một điểm kim sắc hỏa diễm.

Ngư Huyền Cơ bỗng nhiên đối với Phan Ngọc đang chờ đợi một bên nói:

- Phan công tử, làm phiền người đến. Việc này cần thời gian rất lâu, người cũng không cần chờ đợi ở đây.

Phan Ngọc nghiêng tai vừa nghe, đứng dậy đi đến ngoài cửa, vừa lúc thấy mấy Kim Ngô Vệ hướng tới nơi đây đi tới, hỏi:

- Các người ở chỗ này làm cái gì?

Mấy Kim Ngô Vệ vội vã hành lễ, bọn họ mới vừa rồi đang muốn phụng mệnh đi vào kiểm tra, hôm nay chỉ có đáp lấy lệ, nói là đang đi tuần đường mà thôi.

Phan Ngọc không để ý tới bọn họ, bước lên xe ngựa, quay đầu lại nói:

- Thay ta truyền lại một câu nói, khuyên Trình tướng quân của các người thận trọng làm việc, chớ có quản quá rộng.

Đợi cho đêm khuya người tỉnh, một cuối cùng cũng đã được đốt lên, bảy điểm kim sắc mệnh hỏa đem căn phòng chiếu sáng.

Ngư Huyền Cơ buông tay ra, nói với Hứa Tiên:

- Kế tiếp liền giao cho ta đi, tốn thêm thời gian vài ngày nữa.

Hứa Tiên nói:

- Như vậy là được rồi sao? Vậy làm phiền người!

Ngư Huyền Cơ do dự một chút:

- Xin lỗi, mới vừa rồi ta có chút vội vàng xao động, người đã làm đúng. Loại thời gian này càng nên định trụ tâm khí, có việc chỉ làm vô sự, mới có cơ hội. Nếu là thấp thỏm vội vàng, ưu tư dằn vặt, sợ rằng chưa chiến đã thất bại trước.

Hứa Tiên cười nói:

- Người cũng chỉ là lo lắng cho ta mà thôi. Người bình thường thì sao lại có tư cách để Ngư mỹ nhân động tâm niệm một chút đây? Thăng thần nói cho ta biết, có phải là tính được cái gì rồi không? Yên tâm đi, ta chịu đựng được!

Ngư Huyền Cơ trầm mặc một lúc lâu, rốt cục than thở:

- Ta đã dùng rất nhiều loại phương pháp đến bói toán, nhưng thủy chung chỉ có tám chữ tử triệu đương không, thập tử vô sinh.

Hứa Tiên hơi sững sốt:

- Thật nghiêm trọng như vậy?

Ngư Huyền Cơ trầm trọng gật đầu:

- Bất quá yên tâm đi, ta nhất định sẽ vì người tìm ra một đường sinh cơ đó!

- Buồn phiền cũng có khả năng tìm không được?

Ngư Huyền Cơ trầm mặc.

Hứa Tiên vui đùa nói:

- Huyền Cơ a, nếu nguy hiểm như vậy, tại trước khi chết, người có phải là đặc biệt tưởng nhớ cùng ta làm chuyện gì đó, miễn ọi người lưu lại tiếc nuối!

- Không muốn!

Ngư Huyền Cơ trừng mắt nhìn hắn một cái:

- Đừng quấy nhiễu ta làm việc. Mau tránh ra!

Thực sự là loại thời gian này vẫn còn có thể vui đùa như vậy được.

- Xem ra ta còn phải hảo hảo sống, chờ đến ngày đó tới, miễn cho chết không nhắm mắt!

Hứa Tiên cười lớn rồi đi.

- Người sẽ không chết!

Ngư Huyền Cơ nhìn phía mệnh hỏa thiêu đốt, ảnh ngược trong đôi mắt lưu ly hiện ra hỏa quang yếu ớt.

Phan Ngọc không yên lòng ở trong nha môn Lại bộ xử lý công vụ một ngày đêm, rồi trở lại trong phủ đệ.

Một đám tôi tớ nha hoàn chờ ở trong viện , thấy nàng trở về , vội vã quỳ xuống hướng nàng vấn an.

Quản gia tiến lên cười nói:

- Công tử , người rốt cục đã trở lại . Công chúa ngày hôm nay đã hỏi thăm ngài mấy lần đấy!

Hắn là Phan Ngọc dẫn theo từ trong vương phủ ra, vẫn như trước gọi nàng là công tử.

- A, thật không?

Phan Ngọc liền đi tới bên trong. Nội trạch mặc dù cũng là trạm khắc tinh mỹ, nhưng lại có vẻ quanh quẽ hơn rất nhiều. Một thiếu nữ cung trang đang ở trước cửa dựa cột nhìn ra xa, chính là Nhu Gia công chúa. Nàng vừa thấy Phan Ngọc trở lại, đầu tiên là tiến lên thi lễ, ân cần giúp nàng thay y phục, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra dáng dấp muốn nói lại thôi.

- Người là muốn hỏi chuyện của Hán văn phải không, hắn hắn là ngày mai mới có thể trở lại, đêm nay lại theo ta ngủ đi!

Phan Ngọc nhìn ra tâm tư của nàng, xoa xoa đầu của nàng.

- Vậy được rồi...

Nhu Gia công chúa quyết quyết miệng, trên mặt khó nén nổi vẻ thất vọng.

Phan Ngọc nói:

- Ngày hôm nay chúng ta đến đào viên, vị quận chúa đại nhân kia chắc là sẽ không gả ra tái ngoại nữa...

- Quá tốt!

Nhu Gia công chúa vỗ tay:

- Ta chỉ biết. Hắn nhất định có biện pháp, mau kể cho ta nghe xem là chuyện gì xảy ra?

- Muốn nghe không? Nhưng đó chỉ có một lần cơ hội, người là muốn nghe ta nói, hay là muốn nghe hắn nói?

Phan Ngọc cười nhìn nàng.

1116. Chương 1510: Sứ Tiết. (2)

Chương 1510: Sứ tiết. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhu Gia công chúa nhất thời do dự, Phan Ngọc làm bộ lắc đầu thờ dài, Nhu Gia công chúa vội hỏi:

- Ta muốn nghe người nói, Minh Ngọc tỷ tỷ, người mau nói cho ta biết đi sao!

- Ta nói rồi, không được gọi tỷ tỷ, phải gọi phu quân. Đừng quên, người là thuộc về ta mới đúng.

Phan Ngọc nắm bờ vai nhu nhược của nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nghiêm trang giáo huấn nói.

Nhu Gia công chúa cố giương mặt lên nói:

- Mới không phải, Nhu Gia chỉ thuộc về bản thân. Hơn nữa Minh Ngọc tỷ tỷ người cũng là thuộc về nhân gia mà...

- A, hiện tại cũng dám cùng ta tranh luận, để ta cho người biết cái gì là huyện quan không bằng hiện quan...

Phan Ngọc đưa tay đến véo cái mũi quỳnh của Nhu Gia công chúa.

Nhu Gia công chúa kinh hãi kêu một tiếng, lui thân thể lại né tránh ra.

Lúc đêm khuya người tĩnh, Phan Ngọc và Nhu Gia công chúa cùng ngủ một giường, giảng thuật một chút kinh lịch của ngày hôm nay. Chỉ thoáng qua nguy cơ của Hứa Tiên, miễn cho trái tim nhu nhược của nàng lại thêm một phần lo lắng, sinh ra bệnh tật.

Nhu Gia công chúa nghe đến tâm thần khao khát, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn tựa ở bên cạnh Phan Ngọc, một đôi tinh thần thật to chớp động liên tục.

Đúng lúc này, cánh cửa khanh khách rung động sau đó mở ra, Hứa Tiên đi nhanh tới trong phòng ngủ:

- Minh Ngọc. Ta đã trở lại...

Quay người đóng cửa, đi tới bên giường, đã thấy Phan Ngọc đang nằm ở trên giường. Một tay chống đầu cười nhìn hắn, tóc đen rủ xuống bên cạnh, lộ ra cánh tay ngọc và bả vai trắng nõn, quả thực là phi thường tươi đẹp.

Hứa Tiên đang muốn đem nàng ôm vào trong ngực, đã thấy bên cạnh nàng lồi lên một khối, cũng toát ra mấy sợi tóc, vừa nhìn một đôi giày thêu nho nhỏ bên giường kia, liền biết được là ai.

Nhu Gia công chúa mới vừa rồi nghe thấy thanh âm của hắn, trong lòng liền vui vẻ, bỗng phát giác trạng thái hiện tại của chính mình, trên người không một mảnh vải, lại vội vã lùi về trong chăn.

Hứa Tiên cười nói:

- Tốt, đây chẳng phải là bị ta bắt gian tại giường...

- Không phải...

Nhu Gia công chúa vội vã lộ cái đầu ra. Thấy Hứa Tiên lại lùi về nửa bước, chỉ để lại một đôi mắt chột lóe:

- Người...xin chào!

Phan Ngọc nói:

- Chúng ta mới là phu thê cưới hỏi đăng hoàng, người là hán tử hoang dã từ đâu đến...dám tới quấy nhiễu...

Hứa Tiên cười khổ:

- Ta cũng không biết chính mình là từ đâu tới đây...

Trong lòng biết đại kế đêm nay của bản thân chắc là sẽ phá sản. Hôm nay chung quy vẫn không thể đem Nhu Gia công chúa đuổi ra được rồi. Bất quá hiếm khi được cùng người ngọc gặp gỡ. Càng không thể ôm nhau mà ngủ, chẳng phải là quá tiếc nuối sao?

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, Phan Ngọc đem Nhu Gia công chúa đẩy ra phía sau, xóc chăn lên nói:

- Còn không mau tiến đến...

Hứa Tiên chỉ cảm thấy trong bóng tối chợt sáng ngời. Phan Ngọc dưới áo ngủ bằng gấm, ngay cả áo yếm cũng không có mặc lên, triển lộ ra thân thể hoàn mỹ. Mỹ nhân giống như chạm ngọc, tản ra bạch quang nhàn nhạt. Cái gọi là ngọc thể hoành trần, không gì hơn thế này.

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh...

Hứa Tiên tự nhiên chịu không đường lời mời hấp dẫn này, vịn người tiến vào trong chăn, vừa nói:

- Công chúa điện hạ, xin mời ngài rộng lòng tha thứ...

Nhu Gia công chúa đã e lệ nói không ra lời, tận lực đem thân thể dựa sát vào trong mép giường. Cũng may cái giường này rất lớn, hơn ba người ngủ cũng dư dả, nàng ngược lại cũng không thiếu dư địa cứu vãn. Nhưng cùng hán ngủ chung một giường, ý niệm đó vẫn là khiến nàng đầu óc choáng váng, cả người nóng lên.

Phan Ngọc thuận thế tựa ở trong lòng hán, nhẹ giọng hỏi:

- Thế nào rồi?

Hứa Tiên nói:

- Còn không biết, qua mấy ngày nữa mới có kết quả, bất quá hình như rất phiền phức.

Cánh tay đưa qua vai nàng, tự nhiên mà đặt ở trên bộ ngực sữa cao ngất của nàng, bắt vào tay là một mảnh ấm áp nhẵn nhụi, lại tràn ngập co dãn.

Phan Ngọc liếc mắt nhìn hán một cái, ý bảo Nhu Gia công chúa đang ở một bên:

- Thời gian đã không sai biệt lắm, người cũng nên vào cung yết kiến...

Hứa Tiên làm ra biểu tình bất đắc dĩ:

- Ngày mai ta đi Lại bộ báo danh đã.

Nhưng bất đắc dĩ trên tay cảm giác thực sự quá tốt, nhịn không được nhẹ nhàng vuốt ve.

Phan Ngọc cũng không làm gì được hán, đưa tay hướng trong giường bắt lấy.

Hứa Tiên bỗng nhiên tìm đến một bàn tay nhỏ bé. Không giống như là bàn tay của Phan Ngọc, thuận thế nhìn qua đó, chỉ thấy Nhu Gia công chúa đang ở trong bóng tối ngơ ngác nhìn qua đây. Trên dung nhan phấn nộn tựa hồ còn có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh đã biết cây tay kia là của ai, hai người cùng nhau bị dọa giật mình.

Một đôi mắt to tinh khiết kia nhất thời đem tạp niệm của Hứa Tiên tiêu trừ, hán có thể nào cũng không thể ở bên cạnh một thiếu nữ như vậy, làm ra chuyện tình dục như thế chứ? Liền mỉm cười liếc mắt nhìn Phan Ngọc một cái tỏ ý: Xem như người lợi hại!

Phan Ngọc nói:

- Ngủ đi!

Vì vậy một đêm này, ba người chưa từng ngủ ngon. Càng chuẩn xác mà nói, là Hứa Tiên và Nhu Gia công chúa không có ngủ ngon. Phan Ngọc an an ổn ổn ở trong lòng Hứa Tiên ngủ một đêm, đứng dậy chuẩn bị đi vào triều sớm.

Hứa Tiên thay một thân quan, ở ngoài cửa đứng chờ, đem qua ôm ấp người ngọc, cũng không thể có chút động tác, xác thực là một loại dày vò. Bất quá hán bình định tâm tư, thanh trừ dục niệm, ngược lại cũng không quá khó khăn. Cửa phòng mở ra, Phan Ngọc cũng mặc lên quan phục, Nhu Gia công chúa ở bên cạnh nàng cũng là vẻ mặt mệt mỏi, nhịn không được ngáp một cái, thấy Hứa Tiên đang nhìn nàng, lại vội vã ngậm lại cái miệng nhỏ nhắn mới mở ra một nửa. Phun ra nửa miệng buồn ngủ, ngày hôm qua nàng một đêm đều là đầu ông ông vang lên. Mà hiện tại cũng vẫn ông ông vang lên, nguyên nhân là do cả đêm không ngủ.

Hứa Tiên nói:

- Người trở lại ngủ tiếp đi!

Nhu Gia công chúa vội vã xua tay nói:

- Không, không cần, ta không buồn ngủ.

Nhưng sau khi nhìn theo Hứa Tiên và Phan Ngọc xuất môn, lại nhin không được quay lại phòng ngủ. Một đầu ngã vào trên giường.

Trời còn chưa sáng rõ, hai người đã đi tới trước cửa cung, Hứa Tiên hướng phía thái giám hầu cận bấm báo, rất nhanh liền có người triệu hần vào cung:

- Hứa đại nhân, bệ hạ cho người tham gia triều hội sớm.

Hứa Tiên đi vào hoàng cung đại viện, trước đi đến trong Thiên Điện chờ đợi bách quan tụ tập đủ, chờ đợi triều hội bắt đầu. Trong bách quan hần cũng không biết được mấy người, người đầu tiên đến đó là Vương Văn Thụy, Vương lão sư của hần, liền bước lên phía trước hành lễ, tránh cho bị một lần giáo huấn.

Wương Văn Thụy biểu thị Hứa Tiên tại Lĩnh Nam man di chi địa làm ra hành động như thế là rất nguy hiểm, rất không đúng. Nhưng đối với việc hần vì dân trừ hại, không sợ cường bạo tinh thần vẫn là dành cho ủng hộ.

Khi Hứa Tiên hỏi, lần này triệu mình hồi kinh là có chuyện gì?

Wương Văn Thụy biểu thị không cần lo lắng, ta sẽ che chở cho người. Hứa Tiên tự nhiên chỉ có biểu thị, lão sư uy vũ.

Sau đó Phan vương gia đến, Hứa Tiên lại nhanh lên bái kiến nhạc phụ đại nhân, Phan vương gia biết Hứa Tiên không phải phạm nhân.

1117. Chương 1511: Tuế Tứ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1511: Tuế Tứ

Ngược lại tương đối khách khí, chỉ nói để hần cẩn thận Lương Vương. Vừa nhắc nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Hứa Tiên đã lâu không gặp cừu nhân, Lương Vương Gia đã đi đến trong cung điện. Một đoạn thời gian không gặp, lão đầu tử này tựa hồ càng trở nên già lão hơn, vừa thấy Hứa Tiên liền là mắt đầy cừu hận.

Hứa Tiên nghĩ đơn giản đem lão tặc này cũng dùng Thủy Hồn Thuật giải quyết cho xong. Nhưng hơi thăm dò một lần, mới phát hiện trên người Lương Vương gia dĩ nhiên còn có không ít khí vận. Dựa vào khí vận hần làm Huyện lệnh có được, hôm nay đã tiêu hao không còn lại bao nhiêu, xa xa không đủ để đột phá một tầng trở ngại này.

Trong lòng biết được Lương Vương dù có gian ác thế nào, dù sao vẫn là Tướng Quốc. Tụ tập hi vọng của mọi người cũng không phải bất cứ một Huyện lệnh nào có khả năng so sánh được, liền tạm bỏ đi tâm tư này. Nghĩ thăm và lại lão đầu tử này cũng đã không còn sống được bao lâu nữa, không cần phải tự mình xuất thủ. Trong Hoàng tuyền Địa phủ tự có phán phạt.

Đến lúc đó, bách quan liền dựa theo chức quan xếp thành hàng ngũ, đăng điện vào triều.

Một tiểu thái giám đã thấy Hứa Tiên dẫn tới trong một cung điện khác, chờ triệu kiến mọi người ở nơi đó. Hiển nhiên hần còn không có tư cách theo đội ngũ vào triều.

Hứa Tiên vừa mới vào trong điện, liền thấy mấy người Hồ nhìn chăm chăm qua đây, hiển nhiên chính là sứ tiết người Hồ đến cầu thân. Bất quá hần tỉ mỉ quan sát một phen, hiển nhiên trong đó cũng không có Nhã Mộc Trà kia tồn tại, nghĩ đến cũng đúng, gia hỏa đó làm Khả Hãn, đương nhiên sẽ không đến trong thành Trường An lấy thân mạo hiểm.

Mà ở bên kia, đã có mấy người Đông Doanh mặc ki-mô-nô, thoát nhìn cũng là sứ tiết. Đồng dạng cũng là nhìn chăm chăm, cũng không phải là nhìn về phía Hứa Tiên, mà là nhìn phía bên kia đại điện. Một thanh niên nhân sắc mặt tái nhợt sợ hãi rụt rè, mơ hồ có chút nhìn quen mắt.

Ngay khi Hứa Tiên chuẩn bị uống một ngụm trà chờ đợi chốc lát, thanh niên nhân sắc mặt tái nhợt kia đã đi lên nắm lấy tay hắn, ô ô khóc lóc.

- Đây...đây là như thế nào, ngươi là ai... Còn không mau còn không mau buông tay a hửn dẫn, đừng làm cho nhân gia hiểu lầm. xem tại

Hứa Tiên vội bỏ tay hắn ra.

Thanh niên nhân kia bị đẩy lui ra phía sau một bước. Lại không chút nào nổi giận. Cung kính quỳ xuống với Hứa Tiên, cúi đầu thật sâu:

- Năm xưa từ biệt, chưa hề gặp lại, không nghe được đại danh của quân, cũng không kịp hướng quân tạ ơn. Sau đó mới biết là thi tiên Đại Hạ, trong lòng vô cùng sùng kính, hôm nay thật là may mắn, chỉ là nước mắt nhà tan, không có gì báo đáp.

Nói rồi hắn lại nhấc tay áo che khuất diện mục, nước mắt khóc.

- Ngươi là người Đông Doanh bị truy sát kia..

Hứa Tiên nghe hắn dùng tiếng Hán không lưu loát nói chuyện, trong đầu linh quang chợt lóe, mơ mơ hồ hồ có chút ấn tượng.

Thanh niên nhân nói:

- Tại hạ Vũ Đăng Thành.

Hứa Tiên nói:

- Ngươi tới nơi này làm cái gì, ngươi mau đứng lên đi!

Vũ Đăng Thành không chịu, lại khóc lóc kể lể một phen.

Hứa Tiên đại khái nghe hiểu được, mấy sứ tiết Đông Doanh kia là Mạc Phủ tướng quân hiện tại phái tới, muốn đem con trai độc nhất của nguyên tướng quân Vũ Đăng Thành dẫn độ trở lại, Vũ Đăng Thành này nếu là trở lại Đông Doanh. Khẳng định là một con đường chết. Hắn ở Trường An không quen không thân, nhìn thấy Hứa Tiên, liền giống như thấy được cọng rơm cứu mạng.

Hứa Tiên không kịp khuyên nhủ hắn thêm vài câu, thái giám liền đến triệu hắn lên điện.

- Thần Hứa Tiên, khấu kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế!

Hứa Tiên hướng về tiểu hoàng đế mặc mình hoàn chỉnh sắc đoàn long bào quỳ bái cúi đầu.

Tiểu hoàng đế vốn là biểu tình vẻ mặt mệt mỏi, nhìn thấy Hứa Tiên bỗng nhiên trong mắt sáng ngời, không cần thái giám ở bên cạnh nhắc nhở, đã mở miệng nói:

- Mau mau bình thân!

Hứa Tiên đứng dậy nói:

- Tạ ơn bệ hạ!

Sau bức rèm che, Hoàng hậu nương nương ho nhẹ hai tiếng, nhắc nhở tiểu hoàng đế chú ý hình tượng của bản thân:

- Hứa Tiên, ngươi biết bệ hạ cùng ai gia, triệu ngươi trở lại kinh là vì chuyện gì không?

- Là vì luận bàn chuyện Lĩnh Nam.

- Vậy ngươi muốn giải thích về việc này thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Chuyện đó cũng không có cái gì cần giải thích.

- Không có? Những phản tặc kia đó là chỉ đích danh tính muốn giết người báo thù!

Lương Tướng Quốc nói:

- Hứa Tiên, rõ ràng là người bụng dạ khó lường, gây xích mích quan hệ Hoa Di, khiến Lĩnh nhân phản loạn, quốc gia bất ổn, then với một phen ưu ái của tiên hoàng đối với người, hôm nay người còn có cái gì để nói.

Hứa Tiên biết chính mình hiện tại giải thích giết xà mầu có bao nhiêu hợp với công đạo pháp luật đều là không có ý nghĩa. Ở trên loại chuyện này đây đưa chỉ biết nhắc lên một hồi tranh cãi không có kết quả. Hắn cũng không dự định để bắt luận kẻ nào vì chuyện của hắn mà phí tâm. Loại tiểu sự này giải quyết không được, thì uống công làm một hồi thần tiên.

Hắn mỉm cười mở miệng nói:

- Ngày nào đó buổi tối, ta đi đại doanh của Lĩnh Vương kia.

Lời vừa nói ra, cả đình đều ồ lên. Bách quan đều dùng nhãn thần không thể tưởng tượng được nhìn Hứa Tiên, hắn dám nói chính mình đi qua đại doanh của Lĩnh Vương, quả thực không sợ đem da trâu thối vỡ.

Vương Văn Thụy càng liên tục dùng ánh mắt về phía Hứa Tiên, để Hứa Tiên không nên nói bậy, hắn sẽ thay Hứa Tiên gánh vác.

Lương Tướng Quốc càng là cười lạnh, vốn đang không biết làm thế nào để đối phó người mới tốt, không nghĩ tới:

- Địa Ngục không cửa người lại tự xông vào.

Ở trong triều đình bất cứ một lời nói dối nào đều là tội khi quân, người còn nói ra được lời nói dối ngu ngốc như thế.

Tiểu hoàng đế thì cảm thấy hứng thú nói:

- Thật không? Bọn họ không có giết người sao? Nghe nói những kẻ man di kia đều là hạng ăn thịt người.

Hiển nhiên đem câu chuyện khiến toàn thành cả kinh này trở thành một đề tài thú vị.

Hứa Tiên không để ý tới loại thần tình này, quay về phía tiểu hoàng đế, vị thánh giả không tỵ duy nhất này, nói tiếp:

- Sau đó ta hỏi hắn, vì sao muốn phản loạn?

Tiểu hoàng đế nói:

- Nói mau, vì sao?

1118. Chương 1512: Đi Sứ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1512: Đi Sứ

Hứa Tiên nói:

- Hắn nói chuyện này cũng không phải là vì hoàn toàn xuất phát từ hắn tự nguyện. Mà là có một giáo phái tên là Bái Hỏa Giáo tổ chức ra. Mà Lĩnh nhân phản loạn bất quá là một bộ phận của toàn bộ kế hoạch. Bọn họ còn liên hệ người Hồ phương bắc, Oa nhân mặt đông muốn cùng nhau làm loạn, cộng phân thiên hạ. Mặc dù là ở trong triều, cũng có quan to hiển quý là nội ứng của bọn hắn.

Trên triều đình yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, văn võ bá quan thậm chí Hoàng hậu nương nương đều bị tin tức này làm cho chấn động nói không ra lời. Loại đại âm mưu phá vỡ thiên hạ này quả thực là chưa từng nghe thấy, bọn họ theo bản năng cảm thấy đây không phải sự thực.

Chỉ có tiểu hoàng đế chăm chú nói:

- Sau đó thì thế nào?
- Ta nói cho hần, không nên lại làm như vậy, người làm như thế là tự tìm đường chết.
- Hần nghe được không?
- Hần đương nhiên không nghe, còn muốn giết ta.
- Vậy phải làm thế nào bây giờ?

Hứa Tiên xòe tay nói:

- Còn có thể làm sao bây giờ, ta vẫn dùng thiết quyền chính nghĩa giáo huấn hần, để hần từ đó trở lại đường cũ, sau đó bọn họ đã lui binh!

Phen lời nói này đã khiến Lương Tướng Quốc trong lòng sợ hãi, mở miệng trách cứ nói:

- Hứa Hán văn, lại dám ở trên triều đường tung tin giật gân, đánh cắp đại công cái thế, người cho là bệ hạ sẽ tin tưởng loại lời nói dối hoang đường này sao?

Bách quan cũng đồng tình, Hứa Tiên nói như vậy sợ rằng chỉ có tiểu hài tử mới có thể tin tưởng.

Tiểu hoàng đế vỗ đùi nói:

- Lợi hại a! Khó trách phụ hoàng ta coi trọng người như vậy, Hứa Tiên người quả nhiên là bậc lương đồng của quốc gia. Trẫm sẽ có phần thưởng hậu trọng, ân, sau này người chính là Tướng Quốc.

Lương Tướng Quốc thoáng cái sửng sốt, văn võ bá quan càng là không có phản ứng kịp lại, cái gì với cái gì, Hứa Tiên đã từ trở lại kinh đô thẩm tội, biến thành Tướng Quốc.

- Tạ ơn bệ hạ!

Hứa Tiên không chờ bọn hần phản ứng lại kịp, đã lập tức khấu tạ một tiếng thật lớn, rồi quỳ bái xuống phía dưới.

Hoàng hậu nương nương lớn tiếng nói:

- Hoàng còn không ngừng nói xong, Hứa Tiên không cho người quỳ.

Hoàng đế xuất khẩu, đó chính là kim khẩu kim ngôn, lời đã nói ra, sẽ không thể không tính, nếu là Hứa Tiên tuân mệnh, đó thực sự là tiến thoái lưỡng nan.

- Được ạ.

Hứa Tiên lại đứng thẳng dậy.

- Trẫm sẽ không cảm miệng, Hứa Tiên, còn không tạ ơn.

Nhiều người như vậy bị Hoàng hậu nương nương răn dạy trước mặt nhiều người, lập tức cảm thấy rất không có mặt mũi.

Hứa Tiên về mặt vô tội nhìn về phía Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương lại hung hăng trừng mắt với hần một cái. Thật sâu cảm nhận được cái gì là sắt đầu mẽ trán, từ lúc Hứa Tiên vừa vào đại điện, cục diện đã bị dăm ba câu nói của hần dẫn tới hoàn cảnh không thể không chế được. Hết lần này tới lần khác hoàng nhi không biết tranh cãi của mình, dĩ nhiên lại nghe theo những lời nói sở hữ chồng chất này. Bất quá hôm nay nàng đương triều nghe chính sự, nghe được đại sự như thế, cũng không thể không cẩn thận đối đãi, nhân tiện nói:

- Hứa Tiên, người nói đều là thực sao? Người biết ở trên triều đường nói loạn, có ý nghĩa gì không?

Hứa Tiên nói:

- Đường nhiên, ý nghĩa bất luận ta nói cái gì, cũng không thể lại thay đổi.

Chuyện hần có khả năng dễ tỉnh cũng không hơn thế này, có thể khiến cho triều đình coi trọng hay không, vậy thì không phải hần có khả năng quyết định.

- Người...!

Hoàng hậu nương nương nổi giận, thái độ không quan tâm “người thích tin hay không thì tùy” đó của Hứa Tiên khiến nàng phi thường cảm tức, hận không thể lập tức sai người đem hần kéo xuống chém đầu.

Tiểu hoàng đế lại không như vậy, hần đã quen với văn võ bá quan thái độ cẩn thận sợ hãi đối với mẫu hậu của hần ở trên triều hội, bộ dáng có vẻ đặc biệt lỗi lạc kia của Hứa Tiên khiến hần rất bội phục.

Vương Văn Thụy hoà giải nói:

- Bệ hạ, sứ tiết người Hồ và Đông Doanh đều ở bên ngoài, không ngại tuyên bọn họ tiến điện, nghe xem bọn hần nói cái gì, nếu là trong đó thực có âm mưu, thì cần cẩn thận phòng bị.

Sứ tiết Người Hồ trước hết bị tuyên vào điện, vẫn như trước là muốn cùng Đại Hạ hòa thân, lấy Hồng Tụ quận chúa. Sứ tiết người Hồ này tinh thông tiếng Hán, cực lực nói ngọt thay Nhã Mộc Trà Khả Hãn của bọn họ, nói hần có thành ý gì cơ nào.

Phan Vương nói:

- Nếu là thật có thành ý, ngoài Nhậm Môn Quan, đại quân tiếp cận, lại là có ý gì, lẽ nào dự định dùng võ lực bức bách chúng ta đồng ý sao?

- Đại nhân có điều không biết, tái ngoại giá lạnh khủng khiếp, không thể so với vùng Trung Nguyên giàu có, vừa đến mùa đông, đồng cỏ héo rũ, bách tính đều không có áo cơm, xâm phạm biên cảnh quý quốc, đúng là cử chỉ cầu sinh bất đắc dĩ. Mặc dù là Khả Hãn của chúng ta cũng không có biện pháp ngăn cản. Nhân tâm thích yên ổn, ai lại nguyện ý để binh sĩ nhà mình ra trận chém giết. Đại Hạ thiên triều thượng quốc, đất rộng của nhiều, nếu có thể hòa thân giúp đỡ, ban thưởng đồ vật sống qua mùa đông, Đại Hãn chúng ta cũng nguyện dâng lên dê ngựa, hóa can qua thành ngọc bạch, vĩnh viễn bảo vệ bên ngoài Trường Thành, không gây việc binh đao.

Phen lời nói đường hoàng, có vẻ rất có đạo lý này, khiến người ta không khỏi huyền tưởng ra cảnh tượng hòa bình hoà ái như vậy.

Lương Tướng Quốc nói:

- Thần cho rằng có lý, bộ binh hàng năm hao phí rất lớn, mà tướng sĩ biên ải càng khổ không nói nổi. Hiện tại chỉ cần lấy một phần mười trong đó ban cho người Hồ, không để cho bọn họ đông lạnh, đói mà chết, là có thể miễn đi việc binh đao, cơ sao mà không làm đây?

Hứa Tiên rốt cục minh bạch mục đích của những người Hồ này, cũng không chỉ là vì hòa thân, càng vì lừa gạt tài vật. Đại bộ phận thời gian trực tiếp cấp tiền xác thực so với hao phí động viên chiến tranh còn muốn tốn kém hơn nhiều.

Nguyên bản trên lịch sử, Tống triều hàng năm cùng cấp cho dân tộc thiểu số phương bắc cái gọi là “Tiền mừng tuổi” cũng gọi là “Tuế tứ” Cũng không phải Tống triều thực sự không có một chút năng lực chống lại. Bằng không vô luận Kim hay là Liêu đều có thể trực tiếp đem Tống diệt quốc, cũng không chỉ muốn chút tiền này, trong đó lại có lo lắng như vậy.

Nhưng theo Hứa Tiên xem ra, loại hành vi này khó thoát khỏi hai chữ “Nuôi địch”. Những man di cúi đầu xưng thần kia, khi quốc lực đang suy nhược thì an tĩnh, tiếp thu Tống triều “ban thưởng”. Khi quốc lực cường thịnh sẽ hung hãn xâm lấn, để đạt được thu hoạch lớn hơn nữa. Ừm lấy của cải hữu hạn thỏa mãn dục vọng vô tận của kẻ xâm lược, quả thực là một việc không có khả năng làm được.

Lương Vương ủng hộ, Phan Vương tự nhiên muốn phản đối, triều thần chia làm hai phái lại là tranh luận không ngớt.

Hoàng hậu nương nương trầm ngâm không nói, nếu là tổn hao một chút tiền bạc liền có thể kéo dài bước tiến tấn công của người Hồ, đợi được hoàng trưởng thành, những man di này tự nhiên có thể tiêu diệt, hơn

nữa không cần mao hiểm để đại tướng nắm binh ở bên ngoài.

1119. Chương 1513: Đi Sứ (2)

Chương 1513: Đi sứ (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng nếu như Hứa Tiên nói là thực, hiện nay Đại Hạ đang phải đối mặt với một hồi nguy cơ lớn trước đó chưa từng có, người Hồ căn bản là không hề thật tâm hòa thân, mà chỉ là thử nghiệm, một khi tỏ ra nhu nhược mà nói, ngược lại sẽ là một chuyện xấu.

Ở trong quá trình này, Hứa Tiên vẫn trầm mặc không nói, hẳn biết thân phận niên kỷ của mình đặt ở nơi này, lời nói ra cho dù có đạo lý cũng không thể khiến người tin phục. Hơn nữa Hoàng hậu nương nương này tựa hồ rất ghét mình, mình có nói phản đối hòa thân, nói không chừng không chỉ vô ích, còn có thể có hiệu quả ngược lại.

- Việc hòa thân, không phải chỉ liên quan đến quốc thể, càng liên quan đến người hòa thân. Khả Hãn người Hồ này nếu chỉ rõ danh tính muốn kết hôn với quận chúa, không bằng thỉnh quận chúa đến trên điện quyết định.

Lương Vương gần đây tìm hiểu tin tức, biết quận chúa có ý định đồng ý hòa thân, chỉ cần đương sự có thể đồng ý, những người khác còn có thể nói cái gì được.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Chính là như vậy, tiên hoàng đã từng đáp ứng qua, có thể để nàng tự mình lựa chọn phu quân. Bất luận kẻ nào cũng không được ngăn cản, mặc dù là ai gia cũng như vậy. Đã như thế thì mời quận chúa lên điện đi!

Đang đợi Doãn Hồng Tụ đến, Lương Vương nhắc nhở nói:

- Sứ tiết Đông Doanh cũng ở ngoài điện chờ đợi, không bằng trước tuyên bọn họ tiến đến.

Hoàng hậu nương nương khẽ gật đầu, thái giám liền tuyên sứ tiết Đông Doanh tiến điện, mấy người lùn kiêu tóc cổ quái kia đi vào trong điện, chỉ khom lưng thi lễ, liền mở ra quốc thư, cao giọng niệm đọc:

- Nhật xuất chi quốc thiên tử gửi thư cho Nhật lạc chi quốc thiên tử...

Bộ dáng kiêu căng đó đã khiến quần thần nhú mày, mà quốc thư này vừa đọc lên, càng dẫn tới một mảnh âm ỉ.

Chính là man di, dám tự xưng thiên tử, cùng thiên tử Đại Hạ bình khởi bình tọa, nhưng lại mơ hồ đè ép một đầu của Đại Hạ, cái gọi là quốc gia mặt trời lặn chẳng phải là có ý tứ mặt trời lặn tây sơn.

Nhưng sứ tiết Đông Doanh này chỉ là không coi ai ra gì niệm đọc ra tiếp, ý tứ đại khái đó là muốn Đại Hạ trao trả Đông Doanh đào phạm Vũ Đằng Thành, bằng không sẽ tự mình phái người tới bắt. Khẩu khí cuồng vọng không biết từ khi nào, mọi người đã ghen hòng nhìn trần trối, sứ tiết của tiểu quốc trong biển kia, không ngờ cũng có thể ở trên triều đình Đại Hạ nói rõ ràng là nhìn thấu Đại Hạ loạn trong giặc ngoài, lẽ nào theo như lời Hứa Tiên mới vừa rồi là thật?

Tiểu hoàng đế nghe tựa hiểu tựa không, Hoàng hậu nương nương giận dữ cười ngược lại, trong lòng càng phát ra cảm hận người nọ: người chỉ lo bản thân thành tiên thành Phật, tiêu dao khoái hoạt, bỏ lại cô nhi quả phụ chúng ta, bị rất nhiều man di khi dễ tới cửa, sử dụng võ lực uy hiếp.

Nàng phất tay một cái, thái giám lại tuyên Vũ Đằng Thành lên điện, Vũ Đằng Thành vừa lên điện đã cúi đầu hô bái:

- Vũ Đằng Thành bái kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế!

- Chính là người này, thỉnh nương nương đưa hần giao cho chúng ta, mang về Đông Doanh đi, miễn cho tổn thương bang giao của hai nước.

Vũ Đằng Thành run rẩy từ trong lòng lấy ra một khối kim ấn:

- Vũ Đằng Gia chúng ta đã nhận qua hoàng đế Đại Hạ sắc phong, còn...còn thỉnh hoàng đế bệ hạ phái binh giúp ta lấy lại vị trí tướng quân.

Hiển nhiên lời nói này đã chuẩn bị không biết bao lâu rồi, một hơi vừa nói ra, nói đến cũng sắp muốn hụt thoát. Hần một chút cũng chưa từng nghĩ còn có thể trở lại Đông Doanh làm tướng quân, nói như vậy chỉ là muốn cho Hạ triều đừng đem hần trả về.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Hần sẽ trở lại!

Vũ Đằng Thành rất sợ hãi, kêu lên một tiếng:

- Nhã miệt điệp!

Nói rồi xụi lơ trên mặt đất.

Mấy sứ tiết Đông Doanh nhìn nhau cười, trước khi xuất hải, tướng quân đã đem quốc gia Trung Thổ này nói giống như long đàm hổ huyệt, nhưng dựa vào võ sĩ trung dũng như bọn họ, ngay cả nương nương cầm quyền ở đây cũng đều phải khuất phục. Sau khi trở lại sẽ được phong thưởng thật hậu, hơn nữa nhất định có thể ở trên sử sách lưu lại một nét bút.

- Hoàng hậu nương nương cực kỳ anh minh.

Trong lòng lại nghĩ, nghe thanh âm của Hoàng hậu nương nương này cũng là nữ nhân thành thực mỹ lệ, đáng tiếc nhìn không thấy bộ dáng của nàng. Bất quá nếu như ánh mắt của bọn họ có thể xuyên thấu qua bức rèm che, thấy sát khí trong mắt Hoàng hậu nương nương có thể sẽ không còn đắc ý như vậy nữa.

- Hần sẽ mang đầu các người trở lại!

Hoàng hậu nương nương nói tiếp.

- Cái gì!

Sứ tiết Đông Doanh đại kinh thất sắc.

Hoàng hậu nương nương nhe răng cười nói:

- Dem mấy tên nô tài Oa nhân này xuống, chặt bỏ thủ cấp, tặng lại cho tướng quân của bọn hần!

Thị vệ cung đình lập tức tiến lên đề mấy tên sứ tiết xuống.

Sứ tiết Đông Doanh lúc này mới biết tai vạ đến nơi, nhất thời trở nên cùng Vũ Đằng Thành không có gì khác biệt, hô to:

- Nương nương tha mạng, quốc thư không phải do chúng ta viết, chúng ta chỉ là phụng mệnh, chỉ là phụng mệnh!

Nguyên bản trong suy nghĩ của bọn họ, bức quốc thư này cho dù sẽ khiến cho hoàng đế Đại Hạ không vui, nhưng suy nghĩ đến tình thế hiện nay, cùng với quốc gia Đông Phương này luôn luôn biểu hiện ra khoan dung, rộng rãi, tuyệt đối sẽ không muốn tính mạng của bọn hần. Nhưng bọn hần đã quên, bản thân đang đối mặt với một nữ nhân. Hơn nữa còn là một nữ nhân rất có quyền thế, các loại tâm tình phần nộ sẽ làm các nàng không tồn tại bất cứ cố kỵ gì cả.

Văn võ bá quan tuy rằng cũng phần nộ với lời nói và việc làm của sứ tiết Đông Doanh nhưng cũng hiểu được không nên chém giết sứ tiết. Dù sao lương quân tương giao, còn không chém sứ giả, nhưng nhìn sắc mặt của Hoàng hậu nương nương, nào ai dám đứng ra khuyên bảo.

Sứ tiết người Hồ trong lòng lo sợ, may mắn chính mình chưa từng kiêu ngạo cậy mạnh.

Vũ Đăng Thành sống sót sau tai nạn, lau lau mồ hôi trên mặt:

- Cảm tạ bệ hạ, cảm tạ nương nương!

Hắn đã làm tốt chuẩn bị sống quăng đời còn lại ở Trung Thổ, tuy rằng cũng muốn trở lại báo thù, nhưng đây hiển nhiên không phải dựa vào hắn là có thể nói làm được, tạm biệt núi Phú Sĩ.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Không cần cảm tạ, người có thể trở lại đi thu thập hành trang, chuẩn bị theo sứ tiết của chúng ta đến Đông Doanh đi.

Vũ Đăng Thành kinh ngạc nói:

- Trở lại?

Hoàng hậu nương nương nói:

- Có qua mà không có lại là phi lễ, nếu hắn đã phái sứ tiết đến, đại quốc chúng ta sao có thể không phái sứ tiết đi đáp lễ đây?

- Xin hỏi người thật muốn giúp ta trở thành tướng quân, không biết có thể phái bao nhiêu binh mã?

Vũ Đăng Thành đại hỉ, nếu là thật sự có thể đạt được binh mã Đại Hạ bang trợ, nói không chừng thật có thể lại ngồi lên bảo tọa tướng quân. Ta trở lại rồi, núi Phú Sĩ!

- Không, không có binh mã.

Lời nói của Hoàng hậu nương nương lập tức đem Vũ Đăng Thành một lần nữa đánh vào thâm uyên, không có binh mã nói vậy chẳng phải là trở lại đi chịu chết.

1120. Chương 1514: Ly Tâm.

Chương 1514: Ly tâm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Nương nương, ta ngưỡng mộ văn hóa Trung Thổ đã lâu, sau một khoảng thời gian ở lại nơi này, đã không muốn trở lại nữa.

- Người không cần sợ hãi, tuy rằng không có binh mã, bất quá nơi này chúng ta có một vị cái thể kỳ tài, lương đồng quốc gia có thể coi mười vạn đại quân như không có gì. Có hắn giúp người mà nói, đoạt lại vương vị chỉ là một việc dễ dàng. Người nói có đúng không Hứa Tiên?

Hoàng hậu nương nương quay đầu nhìn về phía Hứa Tiên, đến hoàn cảnh này, xem người còn dám cậy tài khinh người, cùng ta ngang ngược.

Văn võ bá quan vừa mới kiến thức sát khí của Hoàng hậu nương nương, trầm nghĩ: lần này Hứa Tiên sợ là gặp nạn rồi, ai bảo hắn lại đem da trâu thổi nát, hiện tại cũng là gieo gió gặt bão.

Nhưng Hứa Tiên mỉm cười, chấp tay nói:

- Đúng thế!

Hoàng hậu nương nương vốn chỉ là chèn ép kiêu căng của Hứa Tiên, lại không nghĩ rằng hắn thực đáp ứng xuống. Trường An và Đông Doanh không chỉ có cách xa nhau thiên sơn vạn thủy, hơn nữa thâm nhập trong địch doanh, vừa rồi nàng còn giết sứ tiết của đối phương, lần này đi căn bản là dữ nhiều lành ít. Nàng cũng không nguyện đem Đại Hạ thi tiên đưa đến nơi man di chịu chết:

- Người thực sự đáp ứng?

Vũ Đăng Thành quay đầu dùng ánh mắt cầu xin, nhưng Hứa Tiên nhìn cũng không thèm nhìn:

- Đúng, thần đáp ứng. Lần này sứ tiết Đông Doanh bị giết, Oa nhân nói không chừng sẽ có hành động xâm phạm. Không, là nhất định sẽ có xâm lược, so với đến lúc đó lại khuyên nhủ bọn họ thôi lui, không bằng phòng hoạn từ lúc chưa xảy ra. Vì quân phân ưu vốn là hành động bốn phận của thần.

Phen lời nói tràn đầy chính nghĩa này cũng không chỉ là nói hình thức. Ban đầu phản loạn Lĩnh Nam tuy rằng vừa mới bắt đầu đã bị hắn ngăn cản, nhưng thấy những thảm trạng đồ sát hàng loạt kia, vẫn là hối hận chính mình đã không ra tay kịp thời. Dựa theo tình thế hiện nay mà xem, Đông Doanh cũng nhất định sẽ có một lần làm loạn, có thể là quấy nhiễu vùng duyên hải, hoặc có thể là trực tiếp lên đất liền bán đảo.

Ngư Huyền Cơ tính toán còn cần một chút thời gian. Hiện tại hắn nán lại ở trong kinh thành cũng không có chuyện gì làm, không bằng trước tiên đem việc này bình định, thuận tiện tìm kiếm một chút lực lượng Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại. Xem có thể dùng nó đánh vỡ bình cảnh hiện nay hay không. Dù sao không thể để tất cả hi vọng đều ký thác ở trên người khác, chính mình nỗ lực đề thăng thực lực mới là căn bản.

Nguyên bản Vũ Đăng Thành sắp bị hù chết đã đứng ngây ngốc, nhìn Hứa Tiên tràn ngập tự tin, trong lòng sợ hãi than, đây là hạng nam nhân khí phách cỡ nào a! Quả thực là chưa từng nghe thấy, hắn thực sự cho rằng dựa vào một mình bản thân là có thể giúp mình đoạt lại vị trí tướng quân sao? Thật sự có thể làm được, năm xưa khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, không phải hắn cũng là làm như vậy sao?

Hoàng hậu nương nương cách bức rèm che cùng Hứa Tiên bốn mắt nhìn nhau, cũng bị sự trấn định ẩn chứa trong đó chấn trụ, nói không ra lời:

- Người đã có tự tin như vậy, thì phong người làm sứ tiết, đi sứ Đông Doanh!

- Dạ, nương nương!

Lương Vương cũng không ngờ tới sự tình sẽ phát triển đến một bước này, ánh mắt âm u nhìn về phía Hứa Tiên, trong lòng oán hận:

- Hay cho Hứa Tiên, Thiên Đường có đường người không đi, Địa ngục không cửa người lại vào, lần này nhất định sẽ khiến người có đi không có về.

Hứa Tiên tựa như có cảm giác, quay đầu lại nhìn Lương Vương một cái.

Lương Vương cả người chấn động, chỉ cảm thấy ánh mắt kia phảng phất như đã xuyên thấu toàn bộ suy nghĩ của hắn, chỉ là trong đó ẩn chứa tựa như không phải oán giận, cũng không phải cảnh cáo, mà là thương hại. Như là hắn từ chỗ cao không thể đo lường được nhìn xuống, đã thấy hắn đang giãy dụa, cũng thấy được con đường cuối cùng trong tương lai của hắn.

Lúc này, thái giám mới bẩm báo:

- Nương nương, quân chúa đại nhân đã đến!

Doãn Hồng Tụ vừa đi vào triều đường, liền hấp dẫn mọi người chú mục. Nàng tóc mây vấn cao, cấm kim thúy minh châu vô giá, theo vòng eo của nàng đong đưa nhẹ nhàng rung động. Một thân la y lộng lẫy này, khe khẽ vạt áo, trong lúc đi lại, ngẫu nhiên thấy được hai điểm giày thêu.

Một đôi mắt hoa đào trong lúc nhìn sinh, trời sinh đã có một cổ mị ý, theo niên kỷ dần tăng, càng phát ra rung động tâm hồn. Chỉ là nàng cũng không phải nữ tử tầm thường, trong lòng tự có một cổ kiên trì, vài thập niên qua chưa từng vứt bỏ, có thể nói là “Cụ bách tùng chi cốt, hiệp đào lý chi tư”.

Sứ tiết người Hồ nghĩ thầm, thảo nào Khả Hãn hết lần này tới lần khác muốn kết hôn với nữ nhân này.

Doãn Hồng Tụ hướng phía tiểu hoàng đế khom mình hành lễ qua đi, Lương Vương lập tức tiến lên khen ngợi chí khí của Doãn Hồng Tụ vì nước vì dân cam nguyện đến biên cương xa xôi hòa thân, nhất định sẽ lưu truyền thiên cổ.

Doãn Hồng Tụ nhìn quanh bốn phía, dừng lại trên mặt Hứa Tiên một chút, Hứa Tiên lại hướng phía nàng mỉm cười, nàng lập tức dời ánh mắt đi.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Người là muốn thế nào, hôm nay trước mặt toàn triều văn võ, sẽ nói rõ ràng ra thôi!

Doãn Hồng Tụ ngẩng đầu nói:

- Ta không đồng ý!

Doãn Hồng Tụ quả quyết để chứng thần thậm chí Hoàng hậu nương nương đều là ngẩn ra, trước đó vài ngày nàng cũng không phải là như vậy.

Lương Vương vội vã khuyên nhủ:

- Quận chúa còn mời suy nghĩ lại a. Chuyện này có liên quan đến bang giao của hai nước, cùng sinh tử của vô số tướng sĩ lê dân biên quan...

Hắn đã thu hồi lộ của người Hồ, hứa hẹn sẽ giúp bọn hắn hoàn thành việc này. xem tại

- Hồng Tụ chính là một giới tiểu nữ tử, có đức có tài gì có thể thao túng quân quốc đại sự. Lương công làm đến Tướng Quốc, chẳng lẽ không thể thay tướng sĩ bách tính biên quan phụ trách sao? Nếu là như thế Hồng Tụ không biết Tướng Quốc này còn có tác dụng gì nữa? Không bằng ở trong nước liền chọn nữ tử giai lệ, man di kia đánh qua đây, liền tặng đi để hòa thân là được...

Doãn Hồng Tụ từ chỗ Hứa Tiên biết được đủ loại hành vi của Lương Tướng Quốc, liền vẻ mặt rất là bất thiện. Chờ tới khi nào cùng cô cô đơn độc ở chung, còn muốn hảo hảo khuyên nàng một chút, đề phòng vị Lương Vương này.

Lương Vương bị chế ngạo một phen, vẻ mặt xanh tím, lại không thể phản bác, oán hận nói:

- Chỉ tiểu nhân và nữ tử khó nuôi dưỡng!

Tiểu hoàng đế vỗ tay cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Sao phải gả tỷ tỷ cho đám man di kia, trẫm muốn phái đại quân đi thảo phạt bọn họ. Không. Không cần đại quân. Chỉ cần có Hứa Tiên là được...

Hắn phảng phất như đã hoàn toàn tin tưởng loại chuyện hoang đường là Hứa Tiên có thể thổi lui mười vạn đại quân này. Tuy rằng chuyện hoang đường ấy kỳ thực là sự thật, nhưng Hứa Tiên cũng hiểu được có chút kỳ quái.

Mấy sứ tiết người Hồ vẻ mặt nhất thời khó coi, bất quá có tiền lệ của mấy sứ tiết Đông Doanh trước kia. Bọn họ cũng không dám nhiều lời.

Hoàng hậu nương nương trừng mắt với tiểu hoàng đế một cái.

1121. Chương 1515: Ly Tâm (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1515: Ly Tâm (2)

Sau đó có chút bất đắc dĩ gật đầu, nàng cũng không định hi sinh đứa cháu Hồng Tụ từ nhỏ đã đi theo bên cạnh mình, để tới chỗ man di hòa thân:

- Đã như vậy, liền dừng lại ở đây thôi. Mấy sứ tiết, các người trở về bẩm báo Khả Hãn, cũng không phải Đại Hạ ta không muốn hòa thân, chỉ là tiên hoàng có ý chỉ từ trước ai cũng không có thể cải biến...

Đợi cho sứ tiết sứ tiết người Hồ khúm núm lui ra, sau đó Hoàng hậu nương nương lại nhịn không được dùng ngữ khí trào phúng nói:

- Quân quốc đại sự của Đại Hạ chúng ta, đã toàn bộ giao ột mình Hứa ái khanh người!

Ánh mắt của Hứa Tiên kiên định chấp tay nói:

- Cứ giao cho ta đi!

Cũng không để ý tới các loại ánh mắt hoặc hèn mọn, hoặc sùng bái, hoặc phẫn hận, hoặc tín nhiệm quanh mình, hắn đã quyết định đem mệnh vận của thiên hạ này gánh vác trên người. Cứu vớt sinh kế của hàng vạn hàng nghìn lê dân, bù đắp khuyết điểm của Thái Âm Chân Nhân. Năm xưa sư phụ hào phóng hầu như đem toàn bộ Kim Đan giao ỉnh, nói vậy chính là hi vọng bản thân có thể mượn phần lực lượng này, để làm được chuyện kia đi!

Mà trước đó, hắn phải sống. Trở nên càng cường đại hơn.

Doãn Hồng Tụ nhìn Hứa Tiên một cái thật sâu, chỉ cảm thấy thân ảnh của hắn vô cùng cao lớn, trong lòng hỗn loạn vừa là tư vị khổ sáp lẫn ngọt ngào, đây là nam tử mà nàng yêu thích.

Lúc tan triều, một tiểu thái giám đến mời Hứa Tiên, nhẹ giọng nói:

- Hứa thám hoa mời đi theo ta, bệ hạ muốn gặp người.

Hứa Tiên ngần ra, cùng Phan Ngọc chào hỏi, liền theo tiểu thái giám kia đi đến hậu cung.

Đi tới trước một tòa cung điện hùng vĩ, trước mắt là mấy trăm bậc thang dài liên miên, phẳng phất như có thể nổi thẳng tới cung khuyết trên bầu trời, tiểu thái giám hướng về phía trước chỉ ra xa một cái:

- Bệ hạ là ở chỗ này, hắn chỉ để một mình ngài đi qua đó.

Hứa Tiên lên tiếng cảm tạ, rồi bước lên bậc thang.

Tiểu hoàng đế cũng không có ở lại trong cung, mà là ngồi ở chỗ cao nhất trên bậc thang, ở đây có thể quan sát cả cung điện. Thậm chí thành Trường An. Hắn đang bưng mặt nhìn qua đó, mặc dù Hứa Tiên đến, cũng không có chớp mắt nhìn lấy một cái, chỉ là vỗ vỗ bậc thang bên người. Thần tình cử chỉ thành thực không giống như là hài tử.

Hứa Tiên cũng không khách khí, tiến lên ngồi ở bên cạnh tiểu hoàng đế, tiểu hoàng đế, cũng nhìn theo hắn ra ngoài Trường An.

Lúc này mặt trời đã mọc lên, bằng vào thị lực của hắn, có thể thấy được rõ ràng, tòa thành thị cổ đại này đang khôi phục thường nhật, mọi người đều đi ra khỏi nhà, tới trên đường, bắt đầu một ngày sinh kế mới. Hài tử còn không cần suy nghĩ những chuyện này. Hài tử nhà có tiền đã chạy đi trường tư thực, hài tử không có tiền đọc sách túm năm tùm ba chơi đùa.

Tất cả chuyện này phẳng phất như bức họa cuộn tròn di động hiện ra ở trước mắt, hiện ra tình hình thiên hạ. Lại không phải bất cứ một tòa thành trì nào có thể so với tòa thành trước mắt này càng thêm phần hoa hơn được. Mỗi một người ngoại bang mới đến nơi này, nếu không phải là mở to hai mắt, hoài nghi chính mình có phải đã đi tới cung khuyết trên bầu trời hay không. Hắn thật tình hi vọng có thể đem về phần hoa này vẫn tiếp tục bảo tồn, bảo tồn một nghìn năm để hậu nhân có thể chia xẻ vinh quang của tổ tiên.

Tiểu hoàng đế quay đầu lại, trong ánh mắt có vài phần kinh ngạc:

- Người quả nhiên cùng bọn họ không giống nhau!

- Phải không? Khác nhau ở chỗ nào?

Tiểu hoàng đế nói:

- Ta để cho bọn họ ngồi ở bên cạnh ta, bọn họ đều sợ muốn chết, chỉ có mẫu hậu có thể ngồi ở bên cạnh ta. Nhưng nàng cũng không chịu cùng ta ngồi dưới đất. Tỷ tỷ nguyên lai là rất tốt, nguyện ý ngồi cùng ta, nhưng hiện tại nàng cũng đã lập gia đình...

- Vì vậy không còn có thể cùng người ngồi ở chỗ này sao?

- Đúng vậy!

Tiểu hoàng đế thở dài thật sâu.

Hứa Tiên cũng không nhịn được có chút thương cảm tiểu gia hỏa này, trong thành những tiểu hài tử không chịu nổi tiền học của trường tư thực. Đáng tươi cười trên mặt cũng so với hắn có nhiều hơn chút. Cố nhiên Cố nhiên có thể nói hắn đang ở trong phúc mà không biết phúc, nhưng cam khổ trong đó thực sự là chỉ có tự biết.

- Ngồi ở đây có ý tứ gì, buồn chán mà nói, ra khỏi cung đi gặp tỷ tỷ của ngươi, không phải được sao?

Tiểu hoàng đế oán giận nói:

- Ta cũng muốn a! Nhưng mẫu hậu không cho phép ta được ra khỏi cung một bước. Có thể ngồi ở chỗ này còn may mà Hồng Tự tìm đến mẫu hậu nói chuyện...

Hứa Tiên xòe tay nói:

- Vậy thì không có biện pháp rồi.

Tiểu hoàng đế nói:

- Còn tưởng rằng ngươi có thể có biện pháp tốt gì đó.

Khhoong biết hắn từ nơi nào có phần tín nhiệm này.

Hứa Tiên nói:

- Mẫu hậu ngươi là vì muốn tốt cho ngươi. Sợ ngươi ở bên ngoài có nguy hiểm, hiện tại nàng làm tất cả đều là vì bảo hộ ngươi. Ngươi cũng muốn thông cảm cho nàng mới đúng.

Tiểu hoàng đế cười nhạt:

- Bớt nói loại lời khoắc lác này đi, ngươi đừng cho là ta niên kỷ còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, Hán thư ta cũng đã đọc qua. Nàng rõ ràng là muốn học Đậu thái hậu, mượn ta đến nắm giữ đại quyền. Ta không nghe lời nàng nói, nếu không phải chỉ có một nhi tử là ta, nói không chừng hiện tại đã bị phế. Ta ngược lại tình nguyện để nàng phế ta!

Hứa Tiên giật mình ngẩn ra, không nghĩ tới hắn lại có suy nghĩ như vậy. Xem ra đế vương đế vương gia và bách tính gia gia tầm thường thực sự là khác nhau. Ở một vài địa phương thực sự trưởng thành sớm ngoài dự liệu. Bất quá cũng chính là bởi vì niên kỷ quá nhỏ, mới có thể không che giấu nói ra những lời này. Mà đại thần bình thường nếu như nghe được lời nói này, e là đã bị dọa từ trên bậc thang lăn xuống, hoàng đế và hoàng thái hậu mâu thuẫn đó không phải người bình thường có thể xen vào được.

- Ta thấy mẫu hậu ngươi không phải người vô tình si mê quyền thế.

- Nàng nếu là hữu tình, sẽ không đối với tỷ tỷ của ta như vậy, đơn giản là ta so với tỷ tỷ càng có giá trị lợi dụng hơn thôi.

Hứa Tiên thở dài:

- Ngươi không nên nghĩ như vậy.

Rồi giờ tay ngăn hắn nói lời phản bác:

- Mặc dù đúng như ngươi nghĩ vậy, lẽ nào ngươi không muốn làm Hán Vũ Đế, khu trừ Thát lỗ, khôi phục Đại Hạ sao?

- Không muốn!

Tiểu hoàng đế thẳng thắn trả lời khiến Hứa Tiên ghen hờn một chút, Hứa Tiên nói:

- Vậy ngươi muốn làm cái gì?

Sắc mặt tiểu hoàng đế bỗng nhiên nghiêm nghị nói:

- Hứa Tiên, ta hỏi một câu, ngươi nhất định phải như thực chất trả lời ta, không, là trả lời trẫm!

Hứa Tiên nói:

- Hỏi ta có phải là thật có thể thối lui mười vạn đại quân hay không?

- Không phải, ta muốn hỏi ngươi một chút, phụ vương của ta rốt cục có chết hay không?

Hứa Tiên không biết làm sao trả lời, dù sao trong mắt người trong thiên hạ này, tiên hoàng đều là sống thọ và chết tại nhà. Lẽ nào phải nói cho hắn, cha ngươi đến trên trời làm Thần Tiên!

Hứa Tiên trầm mặc một chút, tiểu hoàng đế liền như là hiểu rõ, vui mừng nói:

- Ta chỉ biết. Phụ hoàng ta sẽ không dễ dàng chết như vậy, ngươi nói cho ta biết, hắn ở nơi nào? Có phải là đi làm thần tiên. Hắn vì sao không đến đón ta?

1122. Chương 1516: Gia Đình

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1516: Gia Đình

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Ngươi làm thế nào biết được những điều này?

Tiểu hoàng đế nói:

- Phụ hoàng hắn một mực luyện đan, muốn làm cái gì, ai chẳng biết. Đến cuối cùng ta cũng không thấy được long thể của phụ hoàng. Hắn đã phái người đi trong coi đan lò, ngươi nhất định biết được chút gì đó.

Hứa Tiên nói:

- Chỉ bằng những cái này sao?

Tiểu hoàng đế nói:

- Kỳ thực ta đã gặp tỷ tỷ của ta một lần. Nàng khuyên ta không cần thương tâm, còn để ta tin tưởng ngươi. Nói có cái gì khó khăn, ngươi nhất định sẽ giúp ta.

Nhu Gia công chúa từ chỗ Phan Ngọc, Hứa Tiên biết được không ít nội tình. Tuy rằng muốn tuân thủ bí mật không thể nói đi ra ngoài, nhưng nhìn đệ đệ thương tâm như vậy, vẫn là nhịn không được khuyên hắn vài câu.

Hứa Tiên lúc này mới hiểu được, nguyên lai tiểu hoàng đế cũng không phải là đơn thuần tin tưởng hắn, mà là tin tưởng Nhu Gia công chúa. Đối mặt với ánh mắt khẩn thiết của hắn, Hứa Tiên do dự một chút, rốt cục gật đầu nói:

- Đúng. Hắn không có chết!

Tiểu hoàng đế kinh hỉ kêu lên:

- Quả nhiên là như thế này, quá giáo hoạt, phụ hoàng tự mình chạy ra ngoài chơi, không mang theo ta! Hắn ở nơi nào? Ngươi mau mang ta đi tìm hắn.

Hứa Tiên nói:

- Ta không thể mang người đi được. Người phải ở lại chỗ này, làm một hoàng đế tốt.

Tiểu hoàng đế bất mãn nói:

- Dựa vào cái gì?

Hứa Tiên bối rối a:

- Dựa vào hiện tại đúng là đang nỗ lực giúp người bình định giang sơn Chu gia các người a. Người nếu không làm hoàng đế tốt, chẳng phải là cô phụ khổ tâm của ta!

- Vậy người phải đi làm tốt. Uy, có phải ta cũng phải luyện đan mới được. Nếu không chính là đả tọa tu hành. Người tới dạy ta, ta, trăm bảo đảm người vinh hoa phú quý. Hưởng dụng bất tận.

Hứa Tiên cảm thấy đau đầu:

- Người niên kỷ quá nhỏ, không được. Không bằng trước làm một hoàng đế tốt, hưởng thụ một chút phồn hoa nhân thế, đợi được khi nào duyệt tận phần hoa, lại tĩnh tâm tu hành được rồi.

Hải tử này cùng Gia Ngư hoàng đế suy nghĩ không muốn chết khác nhau, chỉ là muốn chạy ra ngoài chơi mà thôi.

- Cái gì, ta không đợi được đến khi đó!

Hứa Tiên chỉ có thể từ từ khuyên nhủ nói:

- Người hiện tại niên kỷ còn nhỏ, còn không thể hội được chỗ tốt của quyền lực. Kỳ thực làm hoàng đế rất là sáng khoái.

- Có cái gì sáng khoái?

Hứa Tiên tự hỏi một chút:

- À, có thể có rất nhiều nữ nhân!

Tiểu hoàng đế nghiêng mắt khinh thường nói:

- Đồ háo sắc, đừng đem trăm đặt cùng một chỗ với người!

- Vả lại ta chính là không dạy người!

Khóe mắt Hứa Tiên giật một cái. Chính là một tiểu hải tử, dám nói với ta như thế!

Tiểu hoàng đế uy hiếp nói:

- Trăm sẽ cho người chém đầu người a!

Hứa Tiên duỗi tay nói:

- Tới giết đi!

Tiểu hoàng đế cầu xin nói:

- Coi như ta van cầu người, ta bái người làm thầy còn không được sao? Đúng rồi, tựa như phụ hoàng ta đối với Vô Nhai tử chân nhân vậy. Cho người làm quốc sư là được.

Hứa Tiên nói:

- Ta giúp phụ hoàng người luyện đan, hiện tại mẫu hậu người đã hận ta muốn chết rồi, nếu như lại giúp người, mẫu hậu người sẽ bóp chết ta! Người nhìn kia, nàng không phải đã đến.

Từ xa nhìn thấy Hoàng hậu nương nương mang theo một đội thị vệ leo lên bậc thang, trong đôi mắt tức giận, chính là cách cự ly xa như thế cũng có thể cảm giác được.

Lúc này tiểu hoàng đế cũng đã nhìn thấy, có chút kinh hoảng đứng dậy, phủ phủ bụi bặm trên người.

Hứa Tiên vỗ vỗ vai hắn, cho hắn một nhãn thần tự cầu nhiều phúc, một mình nhắm phía cầu thang đi xuống.

Tiểu hoàng đế ở phía sau kêu lên:

- Người đáp ứng ta. Người không thể thấy chết mà không cứu được, uy, ta gọi người là sư phụ không được sao? Ta không cầu thành tiên thành Phật, trường sinh bất tử, chỉ cần người có thể đem ta mang ra khỏi hoàng cung này, ta cái gì cũng đều có thể đồng ý với người!

Hứa Tiên dừng lại cước bộ, quay đầu lại nói:

- Xin lỗi, chỉ sợ ta không thể đáp ứng, đây là số mệnh của người. Tuy rằng người là tiểu hài tử, nhưng quan hệ tới an nguy của hàng vạn hàng nghìn lê dân chúng sinh, phụ hoàng người rời đi đã khiến đại thể thiên hạ này tràn ngập nguy cơ, ta không thể lại phạm sai lầm tương tự.

Tuy rằng có thể tùy tiện nói ra chút lời dối trá lừa gạt hài tử này, nhưng hắn không muốn làm như vậy, chỉ hi vọng hắn có thể hiểu rõ được.

Tiểu hoàng đế nói:

- Lê dân chúng sinh? Lê nào ta không phải là một trong lê dân chúng sinh, ngay cả người trước mắt còn không thể ra tay giúp đỡ, còn có thể cứu được ai đây?

Hứa Tiên trầm mặc một chút, cười khổ nói:

- Xin lỗi, là ta nói mạnh miệng, so với người trước mắt gì đó, ta vẫn là tự cứu bản thân ta trước đã!

- Bắt hắn lại cho ta!

Hoàng hậu nương nương đã đi tới trên cầu thang, thét ra lệnh nói.

Hơn mười đại nội thị vệ đã đem Hứa Tiên bao vây quanh, tiểu hoàng đế vội hỏi:

- Chờ một chút, là trẫm để hắn đến đây, mẫu hậu, người làm cái gì vậy?

Mệnh lệnh thị vệ hô lên:

- Các người đều lui ra cho trẫm!

Những thị vệ kia hai mặt nhìn nhau, cũng không dám làm trái mệnh lệnh của hoàng đế, lại không dám lập tức lui ra, chỉ là vây quanh ở bên người Hứa Tiên, chờ Hoàng hậu nương nương Hoàng hậu nương nương làm ra phán quyết.

Hứa Tiên vẻ mặt vẻ mặt bất đắc dĩ, thực sự không muốn tham gia diễn trò trong tiết mục cung đình như vậy.

Doãn Hồng Tụ cũng theo bên cạnh Hoàng hậu nương nương, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Cô cô!

Hoàng hậu nương nương chỉ Hứa Tiên một cái:

- Người theo ta đi!

Cánh cửa cung đồ hồng từ phía sau Hứa Tiên đóng lại, đem Doãn Hồng Tụ cản ở bên ngoài cửa. Trong điện ngay cả thị phụng cung nhân cũng không có lưu lại, yên tĩnh đến có thể nghe được tiếng kim rơi.

Hứa Tiên chỉ đành quay đầu lại, một mình đối mặt đối mặt với nữ nhân mẫu nghi thiên hạ trước mắt này.

Hoàng hậu nương nương mặt lạnh như sương:

- Hứa Tiên, ngoại thân không được phép vào hậu cung, người có biết tội chưa?

Hứa Tiên nói:

- Ngài có cái gì, xin mời cứ nói thẳng đi! Hù dọa người một bộ dáng này, đối với ta thực không có gì đặc biệt cả, đầu tâm cơ càng làm tổn thời gian mà thôi.

Thần tình của Hoàng hậu nương nương bị kiềm hãm:

- Ta biết người cùng Thái Âm yêu đạo kia quan hệ không cạn, cũng biết người hiểu chút yêu pháp, có thể làm mê loạn nhân tâm, có thể bình định Lĩnh Nam thật sự là công lao của người.

Hứa Tiên không có bao nhiêu ý tứ muốn thay Thái Âm Chân Nhân phản bác, dù sao bắt cóc lão công người ta, bị mắng vài câu yêu đạo quả thực đã quá công bằng rồi.

Hoàng hậu nương nương thấy Hứa Tiên cam chịu:

- Do đó, người mới không có sợ hãi, không đem bản cung đặt ở trong mắt sao?

Hứa Tiên nói:

- Kỳ thực ta ta vẫn đều muốn ngài đặt ở trong mắt. Chỉ là ngài không chỉ là như vậy, còn muốn để ta quỳ gối trước mặt ngài hô to thiên tuế. Sau đó duy mệnh thị tòng. Nhưng ta cũng đã quỳ với người vài lần, cái khác người tạm tha đi, có nói như thế nào, ta cũng là thi tiên a. Tuy rằng thiên tử hô không lên thuyền, như vậy thơ còn không có sao chép...Viết ra, nhưng cũng là có một thân ngạo cốt. Chuẩn bị truyền lưu hậu thế, trúng cử sách giáo khoa gì đó, không phải tiểu bằng hữu hậu thế đọc được thi nhân Hứa Tiên vĩ đại, kỳ thực là loại nhu nhược nịnh nọt, thế thì quá xấu hổ rồi a!

1123. Chương 1517: Gia Đình (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1517: Gia Đình (2)

Hoàng hậu nương nương bị lời nói loạn thất bát tao của hắc làm đầu óc choáng váng, nhưng cũng minh bạch một việc, người trước mắt cũng không phải giống người bình thường nàng vẫn thường gặp, có thể dùng quyền thế hù dọa. Mà trong mắt hắc, trên người bản thân cũng tuyệt không có quang hoàn thần thánh gì không thể xâm phạm cả. Tất cả quyền thế uy nghiêm của nàng đến trước mặt hắc đều như tuyết gặp lửa, mất đi tác dụng tác dụng. Nàng như là hài tử bỗng nhiên mất đi tã lót bảo vệ. Điều này khiến nàng có chút bất an, tuy rằng nàng chỉ cần kêu gọi một tiếng, rất nhiều thị vệ sẽ xông tới, nhưng không thể cải biến được tình cảnh hiện tại của nàng được.

Nàng từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị tháo bỏ hết các loại bảo hộ, lấy thân phận một nữ tử bình thường đến đối mặt với nam nhân quái dị này:

- Người thực sự là xuất thân đọc sách thánh hiền sao?

- Mặc dù có đọc một chút, vẫn có chút thiếu sót, khụ khụ, nhưng ta cũng là đường đường thám hoa lang. Người thật minh bạch, quả nhiên không hổ là nương nương. Chỉ có nói chuyện như vậy mới có thể kể tục tiếp được. Người muốn ta làm cái gì, xin mời nói thẳng ra đi!

- Bản cung mệnh lệnh cho người, không, ta thỉnh cầu không nên lại gần hoàng nhi của ta thêm nữa. Người không thể cùng đem hắc đoạt đi khỏi bên cạnh ta. Bằng không ta sẽ không tiếc tất cả thủ đoạn, tất cả đại giới, tới giết người, dù cho thiên hạ bị diệt cũng sẽ không tiếc, người tin hay không?

Hứa Tiên nói:

- Ta tin tưởng!

Nữ nhân độc ác như vậy rất là đáng sợ.

- Thế nhưng cho dù ta cái gì cũng không làm, người cũng sẽ mất đi hắc.

- Vì sao?

- Bởi vì người không phải mẫu thân tốt!

Hứa Tiên thẳng thắn nói. nguồn

Hoàng hậu nương nương mạnh mẽ đứng dậy:

- Người lại dám...Ta để hân ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đem nữ nhi gả cho nam tử tốt nhất trên đời...

Hứa Tiên nói:

- Đáng tiếc người lại không có hỏi bọn họ muốn cái gì?

Đối với nam nhân mà nói, đỉnh điểm của công thành danh toại không gì qua được hoàng đế. Đối với nữ nhân truy cầu tối cao cũng không gì bằng nam nhân như Phan Ngọc, đương nhiên, nếu như nàng thực sự là nam nhân. Chỉ tiếc tình huống hiện thực cho tới bây giờ không dễ dàng tính toán như vậy.

Hoàng hậu nương nương không nói gì ngồi trở lại ghế, vẻ mặt uể oải lấy tay vỗ trán nói:

- Ta không hỏi bọn hân nghĩ muốn cái gì? Vậy từ nhỏ đến lớn, có ai lại hỏi qua ta nghĩ muốn cái gì đây?

Hiển nhiên nàng buông rèm chấp chính, đoạt được đến sáng khoải không ngừng từ nắm quyền, cũng có quốc sự hỗn loạn, đầu đá lẫn nhau sút đầu mẻ trán.

Hứa Tiên nói:

- Người nghĩ muốn cái gì?

Hoàng hậu nương nương đã hung hăng trừng mắt qua.

Hứa Tiên nhấc tay nói:

- Tùy tiện hỏi mà thôi, vậy, ta có thể cho người chút kiến nghị được hay không?

- Sao cơ?

Hứa Tiên nói:

- Cái này có gì phiền phức chứ, người không phải là lão công theo nam nhân khác chạy mất. Bản thân tân tân khổ khổ mang theo hài tử còn không nghe người nói, không một lòng với người, cho người cảm giác đặc biệt cô độc tịch mịch, đặc biệt hảo tâm không có báo đáp tốt.

Loại tình tiết này kiếp trước hân đã ở trên TV đã xem đến phát chán, các loại tâm lý chuyên gia, phê bình vớ vẩn, phân tích một trăm lần a một trăm lần, hiện tại hân cũng chuẩn bị đi ra phân tích một hồi.

Cái gọi là phiền não để vương gia, nói trắng ra cùng gia đình bình thường có gì khác nhau. Các loại tình tiết Cửu Long đoạt đích gì đó, xét đến cùng không phải là phân phối tài sản không đều sao? Đều ở trong thôn là chị em dâu chửi nhau, huynh đệ đánh nhau. Đều ở trong hào môn đã thuê làm sát thủ. Mà ở hoàn tất lại là tự đem binh mã ra, mọi người đánh một trận phân định.

Nhưng Hoàng hậu nương nương đối với Hứa Tiên tao ngộ bất hạnh của bản thân hạ thấp đến loại trình độ này, hiển nhiên rất là phần hận, hơn nữa cái gì là lão công cùng nam nhân khác bỏ chạy?

- Người tự tay xuống bếp làm bữa cơm cho hân, mang theo hân đến phụ cận du ngoạn một chút, ở trước mặt hân nói chút lời mềm mỏng một chút để hân cảm nhận được chỉ có mụ mụ là tốt. Hài tử ở tuổi này rất dễ lừa gạt, tùy tiện nói hai ba câu, sẽ khiến hân tin tưởng mà hồi tâm chuyển ý....

Hứa Tiên không nề hà khổ cực như vậy, đương nhiên không phải vì thương cảm phụ nhân như nàng, mà là lo lắng lo lắng đến hiện trạng của tiểu hoàng đế, lại tiếp tục phát triển xuống như thế, tương lai xác định vững chắc là một hôn quân. Cái gọi là lúc nhỏ không chiếm được, tương lai muốn bù đắp lại gấp bội. Cho dù không lo lắng vì thiên hạ lê dân, hân cũng không nguyện để một hài tử tốt như vậy đi lên con đường chết này.

Hoàng hậu nương nương trách mắng:

- Tất cả đều là nói xằng nói bậy, bản cung thân là quốc mẫu, muốn mẫu nghi thiên hạ, xử lý triều chính, nào có công phu bồi tiếp một hài tử như hân chơi đùa.

- Cái gọi là một nhà không yên, thì nói gì đến quốc quân thiên hạ, người ngay cả hài tử của chính mình, quốc quân tương lai đều không bình định được, lại đi theo một đám đại lão gia lục đục với nhau, đây không phải là làm lỡ thời gian sao? Hơn nữa làm nữ nhân thế nào, quan trọng nhất cũng vẫn là hài lòng, nếu như không vui, chính là mẫu nghi thiên hạ cũng không có tư vị. Cùng chiến tranh loạn di loại sự tình này cũng không phải một nữ nhân như người ngồi ở bên trong Kim Loan điện đau đầu một chút là có thể bãi bình được, vẫn là giao cho nam nhân đi. Dù sao quốc gia bất ổn, tất cả mọi người đều không muốn. Không bằng thử xem biện pháp của ta, nói không chừng là có thể đủ liễu ám hoa minh, sau đó lại làm ra cảnh gia đình vui vẻ, cuối cùng thiên hạ và tiểu ly, may mắn, may mắn.

Tuy rằng trong lời nói của Hứa Tiên rất nhiều thứ đều để Hoàng hậu nương nương có xung động muốn trở mặt, bất quá niệm tình hân một mảnh hảo tâm (chủ yếu là suy nghĩ không có biện pháp bắt hân), vẫn là chịu đựng nghe tiếp xuống phía dưới.

Doãn Hồng Tụ ở ngoài cửa điện đau khổ chờ đợi, vừa thay Hứa Tiên lo lắng, cũng vì cô cô suy nghĩ. Đến sau này càng phát ra sầu muộn, nghĩ thầm thời gian dài như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ! Rất cục bất chấp mệnh lệnh mệnh lệnh của Hoàng hậu nương nương,, xông vào trong điện, trước mắt một màn lại khiến nàng kinh ngạc cười toe toét.

Chỉ thấy Hứa Tiên ở trên cao đàm khoáng luận, mà Hoàng hậu nương nương nàng luôn luôn kính nể lại ngưng thần yên lặng nghe ngóng, khi thì nhíu mày, lúc lại gật đầu, bỗng nhiên phát hiện Doãn Hồng Tụ tiến đến, thấy nàng vẻ mặt kinh dị, sắc mặt hơi choáng váng một chút:

- Hồng Tụ, sao ngươi lại tiến đến.

- A...Ta...

Hứa Tiên nói:

- Điều ta muốn nói cũng đã không sai biệt lắm, nương nương, thần hiện tại liền xin cáo lui.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ta cũng trở lại.

Hoàng hậu nương nương không có ngăn cản, mặc cho bọn họ rời đi.

Hứa Tiên và Doãn Hồng Tụ cùng đi ra khỏi cửa cung, Doãn Hồng Tụ liền chủ động đưa hân tiễn ra lại, vừa mời bước lên xe ngựa. Doãn Hồng Tụ lập tức chất vấn nói:

- Ngươi đã làm gì đối với cô cô của ta?

1124. Chương 1518: Tiêu Giải.

Chương 1518: Tiêu giải.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên nói:

- Không có gì a!

Doãn Hồng Tụ nói:

- Không có khả năng, cô cô vốn có hận không thể giết người được, sao lại chịu nghe người nói chuyện, người sẽ không dùng loại pháp thuật mà người nói đấy chứ?

Hứa Tiên nói:

- Sao có khả năng, chỉ là cho nàng một chút kiến nghị nhân sinh thôi.

Mặc dù là người thông minh, cũng khó tránh khỏi có địa phương không am hiểu, cũng khó tránh có thời gian mê mang, hẳn thấy công tác thuyết phục của bản thân vẫn là tương đối thành công, chỉ mong vị nương nương kia có thể nghe lọt tai được. Bằng không, không chỉ là tiểu hoàng đế khiến người ta lo lắng, nàng càng thêm khiến hắn lo nghĩ hơn.

Hôm nay ở trên điện nổi giận chém giết mấy sứ tiết Đông Doanh kia, chỉ sợ cũng là trong lòng tích lũy buồn bực quá nhiều. Cứ tiếp tục như thế, hiển nhiên không phải là chuyện gì tốt đẹp cả, dù sao nàng cũng là chưởng khống giả trên thực tế của quốc gia hiện nay.

Doãn Hồng Tụ còn có chút không tin:

- Không hơn sao?

Còn muốn hỏi lại, đã bị Hứa Tiên nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chỗ

- Ngày hôm nay chúng ta gặp mặt còn không có hành lễ đi!

Lại không có hảo ý nhìn phía bờ môi đỏ thắm của Doãn Hồng Tụ.

Doãn Hồng Tụ nghe lời hiểu ý, vẻ mặt ửng đỏ, ra vẻ không biết:

- Hành lễ gì?

Hôm qua đã khiến nàng cả đêm không ngủ, chỉ có dùng son phấn nhân nhặt để che đi vết thâm trên vành mắt.

Hứa Tiên nói:

- Người phương Tây gặp mặt cũng muốn hành lễ.

- A!

Doãn Hồng Tụ sợ đến vội vã ngã ra sau, chỉ thấy Hứa Tiên cũng không có đuổi theo đó, mà chỉ là mỉm cười đánh giá nàng, trên mặt vẻ vui mừng thỏa mãn ngược lại càng khiến cho nàng cảm thấy không được tự nhiên, xì mặt giáo huấn nói:

- Hứa công tử, người đừng tưởng rằng là bằng hữu như bản quận chúa có thể làm xằng làm bậy. Thật sự nếu không được ta đồng ý liền làm ra loại sự tình này, ta đã có thể...

Hứa Tiên nhìn vào con mắt của nàng, tỏ vẻ đã hiểu nói:

- Nói chung, cảm tạ người.

Mặc dù không phải có ý định muốn cho người vi phạm tâm ý hành sự của bản thân, nhưng kết quả vẫn là đang thăm dò được một phần tình hình.

Doãn Hồng Tụ khinh miệt nói:

- Người cảm ơn đúng là không đáng một đồng, sau này vẫn là bớt nói ra miệng đi!

Sau đó cũng tỏ vẻ đã hiểu nói:

- Ta bắt quá chỉ là vì ta có chuyện muốn làm mà thôi.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

Xe ngựa đứng ở trước cửa Phan phủ, Hứa Tiên nhảy xuống xe, quay đầu cười hỏi:

- Muốn tới ngồi một chút không?

Doãn Hồng Tụ chỉ phất tay, đã đóng cửa xe lại.

Hứa Tiên đứng ở tại chỗ, nhìn mã xa dần dần đi xa, trong lòng cảm thán cảm thán làm nữ nhân quyết đoán, nguyên lai có thể bỗng nhiên trở nên hào hiệp như vậy a!

Trong mã xa, Doãn Hồng Tụ đang chống gương mặt nóng lên, nguyên bản dáng người anh tỉnh bỗng nhiên ủ rũ xuống, nằm vào trong ghế mềm, lấy ra một chiếc gương đồng mảnh mẽ chiếu lên một trận: vừa rồi không có thất thổ đấy chứ, không thể lại ở trước mặt hân hân thể diện như vậy, hừ, đã cho rằng ta là loại nữ nhân nghe hai ba câu nói ngon ngọt, là có thể tùy người làm gì thì làm sao?

- Người còn dự định đứng tới khi nào a!

Phan Ngọc xuất hiện ở trước cửa:

- Đừng quên, còn có người đang chờ người đấy!

Hứa Tiên xoa xoa tay cười lấy lòng nói:

- Vậy có thể nào?

- Ta nói nhưng không phải là ta!

Phan Ngọc oán trách nhìn mắt một cái, xoay người đi vào trong phủ.

- Ân?

Hứa Tiên theo sát phía sau.

Hai người lướt qua tầng tầng đình viện, đi tới bên trong phủ yên tĩnh, liền thấy một Nhu Gia công chúa đang ngồi ở trên bậc thang trước cửa hành lang, phảng phất như đang chờ đợi cái gì đó, lại dùng một tay chống gương mặt ngủ gà ngủ gật. Bộ dáng đó lập tức khiến Hứa Tiên nhớ tới tiểu hoàng đế mới vừa rồi tiểu hoàng đế, thăm nghĩ quả nhiên không hổ là tỷ đệ.

Phan Ngọc khiển trách:

- Trời lạnh như vậy, sao lại ngồi dưới đất, còn không mau đứng lên.

Nhu Gia công chúa kinh hãi phát giác đứng dậy, hướng phía Phan Ngọc oán giận nói:

- Ta đứng một lát thôi mà...

Chợt thấy Hứa Tiên ở bên cạnh xuất khẩu, chữ “tự” mới chậm chạp nói ra khỏi miệng. Nàng sau khi ở trong phòng ngủ một lát, tính toán thời gian hạ triều, liền đi ra chờ, lại chỉ chờ được Phan Ngọc, nói Hứa Tiên bị triệu tiến tới nội cung, không biết khi nào mới có thể trở lại.

Hứa Tiên cười vẫy tay:

- Nhu Gia a, đã lâu không gặp!

Tuy rằng vẫn là nhu nhược như trước, nhưng tính tình cũng không có yếu đuối giống trước kia nữa, chí ít đã dám hướng về phía người “đáng sợ” như Phan Ngọc ngay mặt oán giận.

Nhưng không nghĩ tới một câu kêu gọi bình thường này, đã khiến Nhu Gia công chúa mở to mắt, đã rất nhanh tích đầy nước mắt.

Trong đôi mắt đen thui tinh thuần kia, giọt lệ trong suốt lã chã rơi xuống, chớp mũi hơi nhăn lại, khoe miệng phẫn hồng hướng hai bên kéo ra. Bộ dáng đó đã không phải đơn giản nhìn thấy mà thương, mà là khiến Hứa Tiên cảm thấy bản thân đã phạm tội, vội vàng nói:

- Người mà khóc ta sẽ đi liền đấy!

- Ta... Ta không khóc.... Người đừng đi!

Nhu Gia công chúa vội vã cố nén nước mắt, dùng thanh âm nhỏ bé và yếu ớt nhỏ bé và yếu ớt nói.

Hứa Tiên nói:

- Ủ...

Sao cảm giác phạm tội lại càng tăng cấp lên.

Ngay cả Phan Ngọc ở một bên cũng đều dùng ánh mắt khiển trách, cho hân hân một cước:

- Còn không phải tại hạng người khi phụ như người, các người chậm rãi trò chuyện, ta còn có công sự, đi đến nha môn trước.

Đình viện to lớn liền chỉ còn lại có hai người, một trận gió lạnh thổi qua, Nhu Gia công chúa co rúm lại một chút, tuy rằng mặc áo lông cáo rất quý giá, nhưng gió mùa đông bắc này cũng không có ôn hòa như Giang Nam.

- Ở đây thật lạnh, trở về phòng đi thôi!

Hứa Tiên liền ôn nhu nắm bàn tay nhỏ đang phát lạnh của nàng.

Nhu Gia công chúa đỏ mặt lên, không khỏi cúi đầu xuống. Giọt nước mắt theo bên má chảy thật dài xuống, không cần mạnh mẽ kiềm nén, trên mặt đã đổi thành miệng cười.

Trong phòng lò sưởi ấm áp để nàng khôi phục tức giận, khi Hứa Tiên muốn buông tay ra, lại phát giác nàng nắm chặt tay hắn không chịu buông tha. Bất quá tay của hắn thực sự quá lớn, dựa vào bàn tay của nàng không cách nào bắt được, nàng chỉ là nắm chặt một đầu ngón tay lại.

- Gần đây sống thế nào, Minh Ngọc đối với ngươi ra sao? Bình thường có chọc người khóc nhè hay không, có đôi lúc nàng chính là hơi hung dữ một chút, ngươi phải tha thứ nhiều hơn a.

- Phu quân rất ôn nhu.

Hứa Tiên nói:

- Phu quân?

Xưng hô thật quen thuộc.

Nhu Gia công chúa rất xấu hổ:

- Không phải, là...là Minh Ngọc tỷ tỷ, nàng muốn ta phải gọi nàng như vậy, ta không phải là...

Thấy nàng hoảng loạn giải thích một trận, Hứa Tiên không khỏi xoa xoa đầu nàng:

- Ngươi cứ gọi như thế đi!

Nghĩ thầm Minh Ngọc đại khái là sợ nàng thường ngày gọi quá trôi chảy, tiết lộ thân phận của bản thân đi!

Nhu Gia công chúa cẩn thận nói:

- Ngươi...ngươi không ngại sao?

Hứa Tiên nói:

- Ngại cái gì cơ?

Nhu Gia công chúa nói:

- Tiểu đệ hẳn gọi ngươi đi làm gì?

- Đúng rồi, là ngươi nói cho hắn, bệ hạ không có chết à?

1125. Chương 1519: Ước Hội.

Chương 1519: Ước hội.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Đúng...là ta, ta biết ta không nên... Nhưng hắn khóc thương tâm như vậy, ta đã nhịn không được...

Nhu Gia công chúa nói rồi lại muốn rơi lệ.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Không sao cả, không sao cả. Ta không trách người.

Đây cũng là chuyện thường tình, hơn nữa trong cung phong thanh như vậy chỉ sợ cũng không nhỏ.

- Thực không? đọc truyện mới nhất tại .

Hứa Tiên nói:

- Thực, thế nhưng hần hiện tại muốn bái ta làm thầy, học tập đạo pháp, không làm hoàng đế, cũng đi tìm phụ hoàng của hần.

- Cái này sao thể được!

Hứa Tiên buông tay nói:

- Đúng vậy, ta cũng chỉ có thể cự tuyệt.

Nếu là thường ngày cũng thôi đi, ở trong thời khắc sinh tử tồn vong này, nước không thể một ngày không có vua.

- Ai nha, dựa vào tính tình của tiểu đệ, nhất định sẽ không chịu để yên, đều là ta sai rồi!

- Yên tâm đi, có thể sẽ có dư địa cứu vãn.

- Thực không?

Nhu Gia công chúa nửa ngờ nửa tin, nàng biết tính tình của đệ đệ, bướng bỉnh đúng là ngay cả chín cái đầu trâu cũng kéo không trở về được.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta đã khi nào lừa gạt người chưa, ta đúng là truyền ấu hậu người mấy chiêu. Nàng nếu là có thể linh hoạt vận dụng, bảo đảm có thể khiến hần hồi tâm chuyển ý.

Sau đó liền hưởng thụ hải tử này trước mắt, ánh mắt vô cùng sùng bái, trong đôi mắt to kia quả thực như là lóe ra ánh sao.

Một phen lời nói, ý tận nỗi buồn ly biệt, đơn giản nói đến gần lúc chính Ngọ.

Trong cung bỗng nhiên phái tới một cỗ xe ngựa, một thái giám đến truyền ý chỉ, triệu Nhu Gia công chúa tiến cung.

Hứa Tiên mỉm cười, cho rằng đã đắc kế.

Trong cung ấm áp, tiểu hoàng đế ngồi nghiêm chỉnh ở bên cạnh bàn, đã chuẩn bị chống lại đến cùng, vô luận Hoàng hậu nương nương nói cái gì, hần cũng phải ly khai hoàng cung đi tìm phụ hoàng.

Mặc dù là Nhu Gia công chúa ôn nhu khuyên bảo, hần cũng quyết tâm sẽ không đi để ý tới.

Trên bàn đầy thức ăn, cũng không phải đồ ăn hoàng gia bình thường vẫn dùng, mà đều là thức ăn của bách tính gia bình thường.

Hoàng hậu nương nương phát tay để toàn bộ cung nữ, thái giám đều lui ra, chỉ còn lại có mẫu tử ba người các nàng ở lại.

Tiểu hoàng đế nhận thấy được bầu không khí khác với tầm thường, nhất thời cũng khẩn trương, hần trên miệng tuy rằng kiên cười. Nhưng dưới ảnh hưởng xây dựng nhiều năm, há có thể không sợ mẫu hậu của mình.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Dùng bữa đi thôi!

Có nàng lên tiếng, mới xem như chính thức ăn cơm.

Quán triệt lễ nghi không nói khi ăn, đều là một mảnh yên lặng. Hoàng hậu nường nường do dự một chút, đem một miếng cá đã bỏ xương, gấp vào trong bát của tiểu hoàng đế. Loại công tác này vốn dĩ nên do cung nữ đến làm. Mặc dù nàng không thể tự mình xuống bếp, nhưng cũng làm được những chuyện này.

Tiểu hoàng đế giận dỗi đẩy sang một bên.

Hoàng hậu nường nường buông chiếc đũa xuống, phát ra một tiếng thanh thúy, tiểu hoàng đế nhất thời nghiêm nghị, chuẩn bị nghênh tiếp bão tố phủ xuống. Nhưng chờ một lát, lại không đợi được giáo huấn, đã thấy Hoàng hậu nường nường yên lặng rơi nước mắt xuống.

Tiểu hoàng đế vốn là muốn đánh muốn mắng gì cũng đều chuẩn bị tốt, nhưng nào đã gặp qua cảnh tượng này. Đây vẫn còn là mẫu hậu lãnh khốc quyết tuyệt kia trong trí nhớ của hắn sao? Nhất thời tinh thần có chút hoảng loạn:

- Mẫu hậu, người làm sao vậy? Ta ăn là được.

Vội vã đem miếng cá đặt ở trong miệng.

Hoàng hậu nường nường mở miệng nói:

- Phụ hoàng người không có chết!

- Thực không?

Tiểu hoàng đế rút cục từ trong miệng nàng đang được xác nhận chân chính.

- Nhưng ta tình nguyện để hắn chết đi!

Lời nói kế tiếp của Hoàng hậu nường nường lại khiến hắn bị cả kinh.

Tiểu hoàng đế bất mãn nói:

- Mẫu hậu, người sao có thể nói như vậy được?

Hoàng hậu nường nường nói:

- Ta vì sao không thể nói như vậy, hắn chỉ lo bản thân thành tiên tiêu dao, lại bỏ mặc cô nhi quả phụ chúng ta ở lại trong thâm cung thanh lãnh này chịu khổ, không chỉ bị triều thần coi thường, man di cũng dám đến ức hiếp. Trong hắn có khi nào có chúng ta?

Tiểu hoàng đế lúng túng nói:

- Phụ hoàng hắn, hắn nhất định là có nỗi khổ trong lòng, mẫu hậu người đừng khóc, người khóc trong lòng ta thật hoảng loạn a, tỷ tỷ người mau tới khuyên nhủ đi!

Như Gia công chúa nói:

- Đúng vậy, tiểu đệ nói đúng, phụ hoàng không ở đây, người vẫn còn có chúng ta mà!

- Đúng vậy, ta chỉ còn lại có các người, Như Gia người gả cho người ta làm thê tử, ta đã yên tâm.

Lại chuyển về phía tiểu hoàng đế:

- Hoàng nhi... Người nếu muốn đi tìm phụ hoàng của người, người cứ đi đi sao!

- Ta...ta...

Nguyên bản nên để tiểu hoàng đế hưng phấn không ngớt đồng ý, nhưng hiện tại nhìn thấy mẫu thân rơi lệ, lại không có biện pháp một ngụm đáp ứng xuống.

Hoàng hậu nường nường thu thập tâm tình nói:

- Ngày hôm nay đó là một bữa ăn vĩnh biệt!

- Vĩnh biệt!

Tiểu hoàng đế hơi cảm thấy khiếp sợ.

Hoàng hậu nương nương buồn bã cười, đứng dậy đưa người đi qua:

- Các người đi thôi, ta cũng không có gì lại có thể làm thay các người, trong lòng đối với nhân thể này cũng không còn gì lưu luyến. So với sống ở trong cuộc sống bị người khác bắt nạt, không bằng lập tức rời đi. Ta biết người luôn luôn chán ghét mẫu hậu, vậy liền noi theo cổ nhân, “không đến hoàng tuyền, vĩnh viễn không gặp lại”.

Tiểu hoàng đế trong lòng cả kinh, những lời này chính là xuất ra từ một đôi mẫu tử: Thời gian xuân thu, thế tử của Trịnh Vũ Công Khương phu nhân có hai nhi tử. Khương phu nhân chỉ thích ấu tử, vẫn khuyên Vũ Công lập làm thế tử. Vũ Công không có đáp ứng. Sau khi trưởng tử kế vị trở thành Trịnh Trang Công, nàng thậm chí không tiếc mưu đồ bí mật soán vị, nhưng bị nhìn thấu, Trang Công cho người đem thư tín bí mật của Khương phu nhân và đệ đệ giao cho Khương phu nhân, nói:

- Không đến hoàng tuyền, vĩnh viễn không gặp lại!

Khương phu nhân cũng thấy xấu hổ tự thẹn, đã dọn đến chỗ hẻo lánh để ở.

Nhưng cuối cùng dưới sự đề điểm của thúc phụ, Trang Công vẫn là tha thứ ấu thân. Ở cạnh dòng suối đào ra địa cung, cùng mẫu thân gặp lại, đã thực hiện lời hứa năm xưa.

Mẫu hậu đối với chính mình tuy rằng rất nhiều nghiêm khắc, nhưng là quyết không đến mức mưu hại chính mình, thậm chí có thể nói là một lòng suy nghĩ vì mình. Lẽ nào bản thân ngược lại không thể đủ vị tha sao? Dĩ nhiên chỉ lo tâm ý của mình, mà muốn không để ý tới mẫu hậu nữa?

Tiểu hoàng đế dứt khoát tiến lên nói:

- Mẫu hậu, nhi biết sai rồi, cho dù phụ hoàng không ở đây, nhi thần cũng sẽ bảo vệ người, tuyệt không bỏ lại người một mình không để ý.

Khóe miệng Hoàng hậu nương nương nhếch lên, xoay người lại, trên mặt đã khôi phục vẻ thân thiết:

- Người...người nói thật không?

- Ừm!

Tiểu hoàng đế khẳng định gật đầu. Lúc này, thân là nam tử hán cảm giác vinh dự cùng sứ mệnh đã quán thân toàn thân của hắn, để hắn không thể lại tiếp tục đứng nhìn mẫu thân rơi lệ.

- Hải tử ngoan!

Hoàng hậu nương nương một tay đem tiểu hoàng đế ôm vào trong ngực, tiểu hoàng đế vẻ mặt đỏ lên, có chút chân tay luống cuống nói:

- Mẫu hậu, người đừng như vậy...

Từ khi hắn biết chuyện, mẫu hậu đã không có ôm qua hắn như thế.

1126. Chương 1520: Ước Hội. (2)

Chương 1520: Ước hội. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cái miệng nhỏ của Nhu Gia công chúa đã thành hình chữ O, tròng diện như vậy, vài chục năm rồi nàng cũng chưa từng thấy qua. Không khỏi nhớ tới mới vừa rồi, nàng hỏi Hứa Tiên là dùng chiêu số gì, Hứa Tiên tự tin tràn đầy nói cho nàng:

- Một khóc, hai làm loạn, ba thất cổ.

Cái gọi là nữ nhân tất sát kỹ, chỉ cần ba chiêu này vừa sử ra, không mấy nam nhân chống đỡ được.

Hoàng hậu nương nương lau sạch nước mắt trên khóe mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Mặc dù có chút mất lễ nghi, nhưng cuối cùng cũng đem hài tử này lừa gạt được. Dem Nhu Gia công chúa đang nhìn nàng, giờ tay làm một thủ thế chó có lên tiếng, đã thấy Nhu Gia nhin không được cười, bộ dáng rất là thân thiết.

Mặt nàng đỏ lên, bị nữ nhi của chính mình dùng thần tình như vậy đối đãi, đối với nàng mà nói vẫn là lần đầu tiên. Lại quan sát vẻ mặt quần quýt của nhi tử ở trong lòng, nàng tự nhiên cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Mặc dù người nhần tâm kia đã rời đi rồi, nàng cũng không phải là lẻ loi một mình.

Hứa Tiên, xem như bản cung nợ người một phần nhân tình này đi.

Vì vậy đợi được một lần nữa ăn cơm, bầu không khí đã hòa hợp hơn rất nhiều, Hoàng hậu nương nương vẫn như cũ “giả trang” thành hình tượng từ mẫu:

- Nhu Gia, hôm nay sinh hoạt có từng được như ý không? Nếu có chỗ nào không thoải mái, cứ nói ấu hậu biết.

Nhu Gia công chúa vội vã buông chiếc đũa:

- A? Ta..ta hiện tại rất tốt.

- Hoàng nhi, người thì sao?

Tiểu hoàng đế cắn chiếc đũa:

- Ta sao, ta vẫn là muốn đến thế giới bên ngoài, nhìn danh sơn đại xuyên trên sách kia, bắt quá xem ra cuộc đời này là không có biện pháp, Hứa Tiên nói đúng, đây là số mệnh của ta đi sao!

Mặc dù một ngày kia thực nắm quyền, cũng không có khả năng tùy tâm ngao du khắp nơi, cải trang du ngoạn bắt quá là chuyện ở trong sách. Giang Nam kia càng hao tài tốn của, những đạo lý này hẳn đều hiểu rõ.

Hoàng hậu nương nương biết mục đích của mình đã đạt được, nàng chính là muốn cho hắn nhận mệnh, không nên lại sinh ra huyền tượng nữa. Chân chính có thể khiến người nhận mệnh, cũng không phải là uy nghiêm và cường quyền, mà ôn nhu và trách nhiệm như thế này. Nhưng nhìn nhân thần chờ mong của hắn chuyển thành ảm đạm, trong lòng nàng lại không có bao nhiêu vui mừng. Nàng bỗng nhiên nhớ tới theo như lời Hứa Tiên, người thực lưu ý qua bọn họ nghĩ muốn cái gì sao?

Ngoài cửa sổ, một mảnh tuyết hoa hình lục lăng trong suốt, khẽ bay bay từ trên bầu trời rơi xuống.

Khi sắc trời đã muộn, Phan Ngọc từ nha môn trở về, vừa mới bước vào bên trong, đã bị Hứa Tiên ôm vào trong ngực, ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói:

- Minh Ngọc, đêm nay sẽ không ai đến quấy rối chúng ta.

Phan Ngọc ngượng ngùng rất nhiều, vẫn cứ lại cười nói:

- Phải không? Ta xem vị tất đã phải a!

Hứa Tiên một tay đem vòng eo nhỏ của nàng bao quanh, rồi ôm ngang nàng lại, mỉm cười nói:

- Hiện tại trừ người, ai cũng không thể ngăn cản ta!

Phan Ngọc chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng bay bổng, nằm ở trong vòng tay của hắn, tâm thần cũng nhẹ nhàng không tự chủ được làm bộ nói:

- Liền tùy người đi sao!

Hứa Tiên được đồng ý, cười ha hả, bước vào trong phòng.

Đình viện lại trở nên thanh tĩnh, chỉ có tuyết mịn nhẹ nhàng bay lượn, rải lên một tấm thảm trắng.

Nhưng không bao lâu sau, một thân ảnh yêu kiều, cũng không có chạy vào trong phòng, ở trên mặt đất lưu lại hai hàng dấu chân mờ nhạt, trong miệng hô lên:

- Hứa Tiên, Hứa Tiên!

Trong phòng trên cái giường lớn mềm mại, Hứa Tiên đang ức hiếp trên thân hình yếu đuối của Phan Ngọc. Quần áo của Phan Ngọc đã rơi ra một nửa, lộ ra xương quai xanh như ngọc thạch, ngực cũng nửa che đầy, thấy được ẩn hiện một đạo khe rãnh thật sâu bên trong.

Một tay Hứa Tiên đang đặt ở trên ngực, tay kia duỗi ra phía sau lưng của nàng, chuẩn bị cởi ra dây áo yếm, muốn nhận biết chân diện mục của Lư Sơn, lại nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng gọi âm ỉ, không khỏi cứng đờ lại.

Phan Ngọc đẩy ra Hứa Tiên đã hóa đá, thần tình tự nhiên hả hê cởi ra cúc áo, trừ vẻ mặt có chút ửng đỏ ra, trong mắt tất cả đều là trêu đùa:

- Hán văn, dưới tình huống bình thường, công chúa xuất giá là sẽ không ở trong cung ngủ lại. Đừng lo lắng, người không muốn để nàng nhìn thấy bộ dáng này của chúng ta đấy chứ!

Nhu Gia công chúa tiến vào trong phòng, đem chuyện xảy ra ở hoàng cung kể lại một lần, trong đôi mắt thật to tràn đầy sùng bái đối với Hứa Tiên, lại hoài nghi nói:

- Các người vừa rồi đang làm cái gì?

Hứa Tiên pha trò đùa:

- Không có gì, có thể hòa hảo vậy thì hay nhất, đúng không, Minh Ngọc!

Nói chung có thể trừ khử một nhân tố không yên ổn, hơn nữa có thể để vị Hoàng hậu nương nương kia đừng ghét chính mình như vậy, rốt cuộc tạm thời thắng được một hậu phương ổn định đi!

- Kia, Nhu Gia a, buổi tối ngày hôm nay người có thể ngủ một mình hay không a?

Hứa Tiên vẻ mặt ôn thiện khuyên nhủ nói.

Phan Ngọc cho hắn một ánh mắt tỏ vẻ “ta phục người rồi”, hắn cũng mặc kệ.

Nhu Gia công chúa chớp chớp mắt mấy cái, thoáng qua đã ở trên mặt nổi lên một tầng vụ khí, ủy khuất nói:

- Các người...không cần ta sao?

Hứa Tiên cuống quýt giải thích:

- Không phải không cần, chỉ là đêm nay có chút đặc biệt.

Nhu Gia công chúa cúi đầu, dùng hai tú quyền lau nước mắt:

- Thế nhưng, Nhu Gia không muốn ngủ một mình, Nhu Gia cho tới bây giờ không có ngủ một mình qua...

Hứa Tiên cảm thấy lương tâm của bản thân đang đau đớn, dự vọng lập tức tiêu tan thành mây khói:

- Người đừng khóc, ta chỉ là nói đùa một chút mà thôi.

Phan Ngọc cười nói:

- Vậy vẫn là ngủ cùng nhau đi! xem tại

Hứa Tiên dứt khoát xoay người:

- Không cần, một mình ta là được.

Cùng với chịu cái loại khiêu khích này, lại cái gì cũng đều không thể làm, không bằng ngay từ đầu đi ngủ một mình tốt hơn.

Phan Ngọc đưa tay điểm trán của Nhu Gia công chúa một cái. Nhu Gia công chúa thè lưỡi xinh, hình như thực rất hữu dụng.

Bất quá cuối cùng vẫn là duy trì tình trạng đêm qua, ngay khi Hứa Tiên chuẩn bị tìm phòng khác để ngủ, Phan Ngọc đã lúi kéo ống tay áo của hắn, nhẹ nhàng nói một tiếng:

- Hán văn, ta muốn ở trong lòng của người đi vào giấc ngủ.

Hứa Tiên cũng chỉ có bất chấp gian nguy mà xông pha, thực sự là đêm dài đằng đẳng a!

Đi sứ Đông Doanh tự nhiên không có khả năng ra lệnh một tiếng là có thể lập tức thành hàng, cho dù có giản lược tất cả thế nào, cũng cần một chút thời gian để chuẩn bị.

Cuộc sống của Hứa Tiên thoáng cái trở nên thoải mái, rốt cuộc trộm được nửa ngày nhàn hạ, hôm nay Phan Ngọc đi nha môn làm việc. Nhu Gia lại đã ở trong cung cùng gia đình đoàn tụ. Cửa của Ngự Huyền Cơ tạm thời còn chưa bước lên được.

Hắn liền một mình bước đi thông thả đến phía sau của một tòa trạch viện đứng lại, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, một người toàn thân bao vây nghiêm kín đi tới bên cạnh Hứa Tiên, oán giận nói:

- Sao bây giờ người mới đến?

Thanh âm mềm mại đáng yêu như nước, nghe liền biết là một nữ tử.

1127. Chương 1521: Hôn Tạm Biệt

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1521: Hôn Tạm Biệt

Tuy rằng trên mặt mang theo cái khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi đào hoa mâu, lại đặc biệt có vẻ thần bí dụ nhân.

Trong lòng Hứa Tiên nói thầm một chút:

- Chúng ta ước hẹn không phải chính là lúc này sao?

Hắn rủ Doãn Hồng Tụ đi ra, dù sao nhân gia cho người ôm cũng ôm rồi, gần gũi, chung quy không thể cách ngày đã bỏ mặc đi! Nàng nếu là do yêu sinh hận, còn muốn chạy đến tái ngoại nữa, vậy hắn sẽ đau đầu.

Doãn Hồng Tụ đại nhân bất kể tiểu kiên nói:

- Bỏ đi, chúng ta đi đâu?

Hứa Tiên nói:

- Tùy tiện đi dạo mà thôi!

Trong lòng Doãn Hồng Tụ chấn động: tình cảnh này, chẳng lẽ là hẹn hò viết trong thư? Cố nhiên cùng Hứa Tiên từng có các loại kinh lịch loạn thất bát tao, thậm chí là thân mật da thịt phi thường quá phận. Nhưng chuyện như vậy thật đúng là lần đầu tiên mới gặp, nàng đã nhịn không được cười cười, khụ khụ, loại thời gian này nhất định phải rụt rè, còn may chính mình mang theo cái khăn che mặt.

Sốc phong hỗn loạn tuyệt mịn đập vào mặt mà đến, Doãn Hồng Tụ run lên, lại oán giận nói:

- Khí trời như vậy, bên ngoài có cái gì hay mà đi dạo.

Trong mắt lại là hăng hái bừng bừng.

Hứa Tiên thở dài nói:

- Vậy thì mời quận chúa đại nhân đại phát từ bi, theo ta đi một chút đi!

Doãn Hồng Tụ nói:

- Người đã nói như vậy, ta thân là bằng hữu của người, cũng không thể không nói nghĩa khí, sẽ cùng người tùy tiện đi dạo đi!

Tuyệt lớn đến không tính được, trên đường người đi đường mặc dù so với ngày xưa có chút thừa thớt, nhưng trong phố xá sầm uất vẫn như cũ là người đến người đi, hai người ngay ở trong thành Trường An đi dạo lung tung.

Doãn Hồng Tụ hăng hái mặc dù cao, nhưng dù sao không quen đi bộ, không bao lâu sau đã đi đến bàn chân mềm nhũn, đến trong một tòa lầu bên đường nghỉ chân. Vừa mới vén rèm cửa lên, một cỗ nhiệt khí đã phả vào mặt mà đến, trong lầu đốt mấy lò lửa đỏ bừng, càng thêm tiếng người ồn ào, trong lầu sinh ý tốt khác với bình thường.

Hiển nhiên ở trong thời tiết này, mọi việc rảnh rỗi, mời mấy bằng hữu uống rượu, chọn vài món ăn ngon, ở chỗ này trốn nửa ngày cũng là lựa chọn không tệ, cũng tiết kiệm được than củi nhà mình.

Càng đừng nói trong lầu dựng bàn, một người kể chuyện đang ở trên đài nói đến nước miếng bắn tùm lum, hấp dẫn toàn bộ khách uống rượu đều tụ tập tinh thần lắng nghe. Cứ như vậy giờ chén đặt ở bên mép, thẳng đến nghe xong một đoạn, mới hồi phục tinh thần lại uống vào một ngụm.

Tràng diện như vậy lại câu dẫn ra hứng thú của Doãn Hồng Tụ, nàng tầm thường du lịch, đó là danh sơn cổ tháp cũng muốn tạm thời phong bế, bao xuống một tòa lầu càng không nói chơi. Nào có từng gặp qua loại tràng diện này. Loại lầu quán phố xá sầm uất tụ tập tam giáo cửu lưu này, càng cũng chưa từng tới qua.

Người kể chuyện kia càng nói là tin tức thời sự hiện tại, chính là việc Doãn Hồng Tụ cự tuyệt hòa thân, cùng với Hứa Tiên đi sứ Đông Doanh. Một cái miệng khéo léo kể ra đủ loại hình dạng, phảng phất như tận mắt nhìn thấy, chỉ alf hai ba câu bình luận quân quốc đại sự, sau đó rất nhanh đã chuyển tới trên tiết mục kỳ tình, dù sao đây mới là điều mà nhân dân quần chúng thích nghe ngóng.

- Chư vị nhìn quan cũng biết, quận chúa đại nhân này vì sao đột nhiên lại hạ quyết tâm, cự tuyệt hòa thân không?

Tự nhiên có người ồn ào nói:

- Vì sao?

- Cái này phải nói, một khoảng thời gian trước, Hứa thám hoa đang ở Lĩnh Nam gặp phải phản loạn, đó thực sự là cử tử nhất sinh, sợ rằng ngay từ đầu, tất cả mọi người cho rằng hắn không bao giờ có thể trở lại kinh thành nữa. Hồng Tụ quận chúa nàng chỉ sợ cũng nghĩ như vậy.

Có khách quen biểu thị khinh thường ngắt lời nói:

- Lần trước người đã nói qua, Hồng Tụ quận chúa sớm ở Giang Chiết đã đối với Hứa Thám Hoa thâm sinh tình cảm, lần này đơn giản chính là biết Hứa Thám Hoa đã chết, nên cam chịu muốn phải đáp ứng hòa thân. Sau này biết được Hứa Thám Hoa hắn không chết, lại không muốn đi nữa.

Quần chúng cười vang, người kể chuyện lại lắc đầu mạnh nói:

- Mười phần không đúng, các người đã cho ta muốn nói chỉ thế thôi sao?

Khuôn mặt của Doãn Hồng Tụ dưới cái khăn che mặt đã đỏ lên, nàng không nghĩ tới tình hình của chính mình, dĩ nhiên bị nhiều người như vậy ở dưới nơi đông người thường xuyên nghị luận. Dĩ nhiên bị coi như tiết mục ngắn để kể, đối với Hứa Tiên thấp giọng nói:

- Mau để cho bọn họ câm miệng lại!

Hứa Tiên buông tay nói:

- Quận chúa đại nhân, đề phòng miệng lưỡi người dân rất khó khăn, ta cũng không có biện pháp a!

Tuy rằng đều là các loại tung tin vịt, hơn nữa rất nhiều chỗ trong đó không hợp tình lý, nhưng cho ra đến kết quả dĩ nhiên là thập phần có lý. Để Hứa Tiên không thể không cảm thán, con mắt của nhân dân quần chúng là sáng như tuyết.

Doãn Hồng Tụ ở dưới bàn hung hăng cho Hứa Tiên một cước, cũng vĩnh tai tử mĩ đi nghe, xem người kể chuyện này có thể nói ra được lời hoa dạng gì nữa.

Người kể chuyện nói:

- Dựa vào tính tình cương liệt của Hồng Tụ quận chúa, nếu biết Hứa Thám Hoa đã chết, cho dù không tự tử, cũng sẽ vì hấn mà thủ tiết, sao lại muốn gả cho người bên ngoài đây?

Doãn Hồng Tụ không khỏi gật đầu: đúng vậy, ta chính là nữ tử cương liệt, đám thảo dân này nói xem ra cũng không phải là toàn bộ không có đạo lý. Lại nghe Hứa Tiên bên cạnh không tin nói:

- Tự tử thủ tiết cái gì, căn bản không có khả năng đi sao!

Sau đó quả đoán lại ăn một cước, bị Doãn Hồng Tụ trừng mắt cúi đầu xuống.

Ngược lại là người nghe đều tương đối tán thành, mới vừa rồi khách quen kia cũng là im lặng, không phục nói:

- Người nói vì sao?

- Hứa Thám Hoa bình thường đến quý phủ của quận chúa đi lại, các người nói cô nam quả nữ này dưới tình chàng ý thiếp, còn có thể có chuyện gì! Do đó chân tướng chỉ có một, đó chính là Hồng Tụ quận chúa nàng đã châu thai thâm kết rồi, vì nhìn chung bộ mặt hoàng gia, mới đáp ứng hòa thân, vừa vắn cho Khả Hãn người Hồ kia một tiên nghi làm cha đi!

Mọi người không hện mà cùng “A” lên một tiếng, tất cả đều lộ ra biểu tình khiếp sợ, mới vừa rồi khách quen kia cũng bị lời nói của hấn chấn động nói không ra lời.

Người kể chuyện ở trong tửu lâu nhìn quét một vòng, rất là thỏa mãn với hiệu quả này. Bắt đầu tiến hành tỉ mỉ chặt chẽ suy lý lô gic, lấy luận chứng của bản thân kết luận hợp lý. Rượu khách cũng biểu thị tán thành, cũng đối với tất cả chuyện này cụ thể là phát sinh thể nào, tiến hành càng thêm tưởng tượng thâm nhập.

Hứa Tiên cũng không nhịn được gật đầu: loại chuyện bát quái này, chính là phải có yêu sách mới được a! Khẽ liếc mắt nhìn tiểu phúc của Doãn Hồng Tụ bên cạnh, bất quá châu thai thâm kết gì đó vẫn là có điểm quá khoa trương.

Doãn Hồng Tụ tức giận đến run cả người, chợt đứng dậy, lớn tiếng nói: xem tại

- Đám điêu dân các người này đều câm miệng cả lại cho ta!

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ta...ta lúc nào lại...

Hứa Tiên vội vã đứng dậy che miệng nàng lại, vừa cười ra mặt nói:

- Bằng hữu của ta tinh thần không được tốt lắm!

Vừa nắm tay nàng kéo đi ra ngoài.

1128. Chương 1522: Hôn Tạm Biệt (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1522: Hôn Tạm Biệt (2)

Đi tới ngoài cửa chuyển tới một ngõ nhỏ hẻo lánh ở bên cạnh, Doãn Hồng Tụ đẩy cánh tay Hứa Tiên ra, kéo khăn che mặt xuống phía dưới, hung hăng nói:

- Buông, ta nhất định phải đem đám điêu dân này ném vào thiên lao.

Không biết là tức vì xấu hổ, mặt đã đỏ hồng.

Hứa Tiên nói:

- Người khác vốn dĩ chỉ là tùy tiện suy đoán, người càng nổi giận, chẳng phải là không đánh đã khai.

Doãn Hồng Tụ buồn bực thở ra một hơi nói:

- Không đánh đã khai cái gì, rõ ràng đều là người sai, người đúng là nói dễ dàng, vả lại cũng không phải tổn thương danh tiết của người mà.

Hứa Tiên chỉ đành giơ tay xin hàng:

- Ta đây cũng chịu một phần trách nhiệm được chưa? Xin lỗi, đã để quận chúa đại nhân ở trong lời đồn đãi phổ phưởng châu thai thâm kết, tất cả đều là sai ở tại hạ.

Lời này nghe thế nào lại không được tự nhiên như vậy.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Ai cần người chịu trách nhiệm, vốn dĩ không liên quan tới người, đừng nói tựa như thực sự có chuyện gì đó vậy.

Hứa Tiên buông tay nói:

- Nếu không có gì, vậy thì đi thôi!

- Ừm...ừm!

Mà ở trong tửu lâu, người kể chuyện tự suy nghĩ nói:

- Nam nhân vừa rồi kia có phải có chút nhìn quen mắt.

- Nào chỉ là quen mắt, đó không phải là Hứa Thám Hoa sao? Năm xưa khi cưỡi ngựa dạo phố, ta đã thấy qua!

- Vậy người mới vừa rồi lên tiếng, chẳng lẽ là...?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên như là đồng thời nghĩ đến cái gì đó, ăn ý “ực” một tiếng nuốt nước bọt.

Hứa Tiên lại mang theo Doãn Hồng Tụ đến khúc giang nhìn cảnh tuyết bên bờ sông, phát hiện nước sông đã kết băng, bờ sông không người cũng đông lạnh mấy chiến thuyền, tiểu thuyền. Sương mù ngưng thành tầng băng. Xa xa đình đài lầu các đều bị tuyết trắng bao trùm, trở nên một bộ trắng bạc.

Hai người đứng cạnh bờ sông, đều cảm thấy tâm tình vui sướng, tạm thời quên mất đoạn tiểu khúc náo loạn mới vừa rồi.

Hứa Tiên do dự một chút, đưa tay khoác vai Doãn Hồng Tụ, nàng đã khe khẽ tựa vào đầu vai của hắn, trong lòng càng là bình tĩnh nói không nên lời, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, có chút lo lắng nói:

- Ta có phải là so với người lớn hơn nhiều lắm không?

Hứa Tiên cười nói:

- Không sao cả, chúng ta là bạn vong niên mà!

- Ta nói nghiêm túc.

Hứa Tiên nói:

- Ta cũng nghiêm túc mà, người cũng xem như tuổi còn trẻ.

Hắn cũng coi như làm người hai kiếp. Tuổi tác so với Doãn Hồng Tụ vẫn là lớn hơn một ít. Bất quá muốn cùng Tiểu Thanh các nàng so sánh tuổi thì vẫn là sớm nên buông bỏ đi thôi!

Doãn Hồng Tụ hoài nghi nói:

- Phải không?

Hứa Tiên nói:

- Chúng ta đến bên trên nhìn xem sao!

Doãn Hồng Tụ ai u một tiếng, suýt nữa té ngã Hứa Tiên kịp thời đưa tay đỡ dưới nách của nàng:

- Sao vậy?

Doãn Hồng Tụ nhếch mày:

- Chân có chút đau nhức.

Lại đỏ mặt thấp giọng nói:

- Người buông tay trước đã!

Hứa Tiên lúc này mới phát giác cánh tay của mình đang đặt ở trên ngực của nàng. Ngay cả cái một tầng quần áo mùa đông dày cộm, cũng có thể cảm giác được nơi đó cực kỳ no đủ, mềm mại. Lại giả bộ đem nàng ôm lấy, đi tới trong một tiểu đình bên cạnh bờ sông, để nàng ngồi xuống, đưa tay tới cởi chiếc hài của nàng ra.

Doãn Hồng Tụ vội vã cố sức muốn đem chiếc hài giành lại, lại bị Hứa Tiên quát lớn một câu:

- Đừng làm loạn!

Nàng rất muốn nói lại một câu:

- Đừng làm loạn cái gì, người mới là đừng làm loạn, nơi đó là có thể tùy tiện cho nam nhân nhìn sao?

Nhưng lúng túng một chút, lại vẫn là mặc kệ cho hắn làm, bỗng nhiên trên chân mát lạnh, liền biết chân ngọc của mình đã bạo lộ ở trong không khí, ở dưới tầm mắt của hắn.

Hứa Tiên chỉ thấy chân ngọc của nàng trắng nõn tinh tế, chân hơi cong, năm ngón chân san sát nhau, cực kỳ mềm mại động nhân, chỉ là dưới lòng bàn chân chảy ra chút máu, hiển nhiên không phải người không thường đi lại quá nhiều, mới có bệnh trạng này.

Doãn Hồng Tụ chịu đựng ngượng ngùng, lo lắng nói:

- Sẽ không để lại vết chai đấy chứ?

Hứa Tiên liếc mắt nhìn nàng một cái, nhân tiện trêu đùa nói:

- Người thật đúng là chú ý bảo dưỡng.

Loại thời gian này lo lắng nhất dĩ nhiên là chuyện đó.

Doãn Hồng Tụ xấu hổ nói:

- Vả lại ta cũng không có tiện nghi cho người khác!

Ngụ ý cuối cùng vẫn là chỉ có người gia hỏa này được tiện nghi đúng không?

Hứa Tiên không lời nào đáp lại, mặt khác còn có chút suy nghĩ mông lung, nắm chặt một cái chân ngọc này, trong lòng cũng nhiều thêm một tầng tư vị khác:

- Yên tâm đi, sẽ không để lại vết chai đâu!

Doãn Hồng Tụ tự biết nói lỡ, đỏ mặt không thềm nhắc lại, chỉ có tiếng gió thổi ô ô, cũng giống như đang trêu đùa nàng vậy.

Hứa Tiên thoáng dùng linh lực, liền đem nó khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là chân ngọc trong tay, lại khiến hắn có chút yêu thích không buông tay, nhịn không được tinh tế thưởng thức. Vốn dĩ không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn như vậy, nhưng Doãn Hồng Tụ mới vừa rồi nói ra lại giống như đang ngầm đồng ý hắn có tư cách này.

Doãn Hồng Tụ rất nhanh phát hiện động tác của Hứa Tiên đã vượt lên trước phạm trù chữa bệnh, đau đớn trên chân đã biến, lại đổi thành một loại cảm giác tê dại, ngứa ngáy khác, từ trên chân nhanh chóng truyền tới trong lòng:

- Người...người mau buông tay ra!

Chỉ là nói ra lời này ngay cả chính bản thân nàng cũng cảm thấy có chút mềm yếu vô lực.

Hứa Tiên trái lại buông tay ra, giúp nàng đi vào chiếc hài, nhưng nàng còn không kịp buông ra một hơi thở, đã cảm thấy Hứa Tiên cầm lấy một chiếc chân khác của nàng, lúc này đây trị liệu hao phí càng nhiều thời gian hơn.

Doãn Hồng Tụ híp đôi mắt lại, một đôi đào hoa màu lúc này càng giống như ẩn chứa thu thủy, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng chịu qua nam nhân khinh bạc như vậy, hơn nữa còn là ở ngay dưới thanh thiên bạch nhật. Muốn giận dữ với hắn, để hắn không tiếp tục sai lầm, lại không quyết tâm được. Môi hồng khẽ nhếch phun ra một làn hơi trắng, hàm răng khẽ cắn môi, nhằn nạy cùng e lệ oán giận vô tận.

Hứa Tiên thấy nàng có thần tình như vậy, làm bộ đem nàng ôm ở trên chân, hôn lên môi hồng mềm mại của nàng, thưởng thức vị ngọt trong miệng. Một tay vẫn chơi đùa chân ngọc của nàng.

Hai đầu trên dưới giáp công, trong đầu Doãn Hồng Tụ một mảnh độn, bị câu dẫn câu dẫn không tự chủ được đem cái lưỡi thơm tho đưa vào trong miệng hắn, trong đầu bay qua rất nhiều thứ loạn thất bát tao, chợt nhớ tới bốn chữ “Châu thai thâm kết” kia, bị dọa nhảy dựng, vội nói:

- Ngừng tay!

Hứa Tiên cũng dừng động tác lại, chỉ thấy nàng cuống quýt đi lại chiếc hài, lau lau khóe môi, nhìn quanh bốn phía, thấy khắp nơi mênh mông, toàn bộ không bóng dáng người nào, mới quay đầu lại nói với Hứa Tiên:

- Người... Người không thể như vậy, quá...quá tùy tiện! Người coi ta trở thành người nào!

- Sắc trời đã không còn sớm, chúng ta trở về đi!

Không đợi Hứa Tiên đáp lời, Doãn Hồng Tụ dứt lời xoay người liền đi miễn cho bị hắn thấy được sắc mặt đang đỏ lên của nàng.

Vào đông sắc trời tối rất nhanh, lời này ngược lại cũng không phải tất cả đều là lý do. Hứa Tiên yên lặng đi theo bên cạnh nàng, thẳng đến đem nàng tiễn tới cửa nhà, sắc trời đã tối đen xuống rồi.

1129. Chương 1523: Xuất Phát.

Chương 1523: Xuất phát.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên khẽ thở dài, đang muốn nhìn theo Doãn Hồng Tụ vào cửa, lại không ngờ tới Doãn Hồng Tụ trừng mắt với hắn nói:

- Người than thở cái gì, có hại cũng không phải là người!

Hứa Tiên vẻ mặt trầm trọng nói:

- Ta thở dài là đang phản tỉnh a!

Doãn Hồng Tụ do dự nói:

- Ta lại không có đặc biệt trách cứ người. Người lại phản tỉnh cái gì?

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Người không trách ta là tốt rồi, hôm nay từ biệt, ta cũng muốn chuẩn bị khởi hành, tạm thời sợ rằng không có cơ hội gặp lại.

Doãn Hồng Tụ tâm tình nhất thời trầm trọng, Hứa Tiên phát tay nói:

- Thời gian đã không còn sớm, mau trở về đi thôi!

Doãn Hồng Tụ bước nhanh tiến lên, điểm chân ở trên mặt Hứa Tiên nhẹ nhàng hôn một cái, khe khẽ nói rằng:

- Ngày hôm nay ta rất vui, chúc người một đường thuận lợi!

Sau đó cũng tự chạy trở về trong phủ đệ.

Hứa Tiên sờ sờ lên mặt, mỉm cười, sau khi hẩn chậm rãi chạy trở về, bỗng nhiên Duẩn nhi xuất hiện ở trước mặt hẩn, nguyên bản trên gương mặt non nớt lúc này tràn đầy nghiêm túc:

- Sư thúc mau đi theo ta, sư phụ có việc tìm người!

Hứa Tiên lôi kéo Duẩn nhi, chợt lóe thân hình đã đi đến chỗ nhà của Ngư Huyền Cơ, chỉ thấy Thất Tinh đang trên bàn đã tắt mất một ngọn rồi.

Ngư Huyền Cơ từ hậu đường đi ra, nhìn thấy Hứa Tiên mỉm cười, trong dáng tươi cười có thêm vài phần uể oải. Hứa Tiên rõ ràng thấy được, trên mái tóc đen lác của nàng có thêm vài sợi bạc, thân thiết nói:

- Người không sao chứ!

Ngư Huyền Cơ khoát khoát tay, đem một túi gấm giao đến trong tay Hứa Tiên:

- Thời gian này, địa phương này, người nhất định phải đi!

- Nơi đó có cái gì?

- Đông Hải Long Vương?

Hứa Tiên nhú mày:

- Đông Hải Long Vương!

Cùng Đông Hải Long Vương chính diện đối địch, hẩn căn bản không có bao nhiêu cơ hội. Chính là lần trước Bạch Tố Trinh xuất thủ, cũng chỉ đem hẩn dọa lui, lại không có thể làm gì được hẩn. Huống chi hiện tại Bạch Tố Trinh đã không thích hợp sử dụng loại lực lượng này nữa.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta có thể tính tam tai tứ ách của người, đây chính là tầng tai kiếp thứ nhất, cũng là một loại cấp bách nhất hiện nay. Đông Hải Long Vương tán đi tín ngưỡng chi lực quanh thân, chính là chuẩn bị độ kiếp, hẩn đã được thân niệm Ứng Long, nếu là lại độ qua đại thiên kiếp, trở thành Thiên Tiên. Vậy sợ rằng chúng ta có muôn vạn diệu toán, tất cả pháp thuật cũng đều vô nghĩa.

Một ngày đạt được cảnh giới Thiên Tiên tự nhiên thông hiểu thiên cơ. Việc Hứa Tiên giết Ngao Hạo, cũng lại vô pháp ẩn giấu. Hiện tại cùng Thiên Tiên chính diện là địch, bất luận cơ mưu gì đều là uống công, một bước này đi xuống liền thành tử kỳ.

Hứa Tiên trước mắt sáng ngời nói:

- Đây là thời gian và địa điểm hẩn độ kiếp?

Nếu là thừa dịp hẩn độ kiếp, có thể là có cơ hội, bất quá muốn giết hẩn. Chỉ sợ cũng là vô cùng khó khăn.

Gian phòng một mảnh u ám, hỏa quang duy nhất đó là ngọn Thất Tinh Đăng trên bàn, rọi sáng thân hình của Ngư Huyền Cơ, vài đoàn thanh hương mềm rũ bốc lên, quấn ở bên cạnh nàng để Hứa Tiên có thể thấy rõ được. Trên người nàng đang mặc cũng không phải là một thân đạo bào vàng nhạt vẫn thường mặc kia, mà là một thân bạch sắc vũ y. Mặt trên vẽ cũng không phải là Thái Cực bát quái, mà là tinh đồ đồ án cùng loại. Từ váy dài rủ xuống thẳng lên đến y phục, tràn đầy mỗi một chỗ trên bố y, thoát nhìn quý bí mà huyền ảo.

- Chính là như vậy, bắt quá trong tay người cũng không có một kiện pháp khí có thể thực sự sát thương đến hắn. Theo ta suy tính có thể giết chết hắn, chỉ có thiên tử di vật. Ta nhớ kỹ người đã nói, người ở chỉ có bắt được một đầu rắn.

Ngư Huyền Cơ xòe tay, làm như không yên lòng quay đầu đi chỗ khác. Ngọc chỉ đặc biệt nhỏ dài chụp xuống một ngọn đèn làm nó tắt đi, phảng phất như còn có thể thấy được cái gì.

Hứa Tiên nhất thời nhớ tới hắn tại Lĩnh Nam bắt được Xà thần theo nó nói nó biết nơi hạ lạc của bội kiếm Hậu Nghệ, hắn dựng thẳng lên ngón trỏ:

- Có phải chỉ cần có được thanh kiếm kia, liền có cơ hội đánh chết Ngao Nghiễm?

Nguyên lai đánh tới lớn, còn cần lấy được vật phẩm làm nhiệm vụ trọng yếu này a, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có hạn.

Hắn coi như là gặp qua thể hình của Ngao Nghiễm khi hóa thân thành Ứng Long. Nếu là không có một thanh vũ khí lợi hại, chính là bày đặt để hắn tùy tiện công kích, sợ rằng đều không có tác dụng gì. Nếu là dùng thần kiếm Hậu Nghệ để chém giết vô số Yêu Thần kia, tất nhiên có thể làm ít công to.

Ngư Huyền Cơ nói:

- Ta không dám chắc. Nhưng ít ra cũng không phải đi chịu chết vô ích. Về nơi hạ lạc của thanh kiếm này, cũng cần người đến đông phương tìm kiếm, còn lại phải dựa vào bản thân người rồi.

- Bỗng nhiên cảm giác được có tín tâm, làm không sai nha Huyền Cơ!

Hứa Tiên mỉm cười vỗ vỗ vai Ngư Huyền Cơ. Có một loại cảm giác như đang đối mặt với một trò chơi độ khó siêu cấp. Đang khi hết đường xoay sở, bỗng nhiên bắt được một phần cả giác tiến công chiếm đóng kia.

Ngư Huyền Cơ liếc mắt nhìn cánh tay của hắn đang khoác trên vai mình, lại thật sâu nhìn hắn một cái. Trong con người lưu ly sắc, có thần tình mà hắn cũng không thấy rõ được.

- Nói chung, tất cả phải cẩn thận, ta cũng không muốn không tính đến cuối cùng, đã chợt nghe được tin người chết.

- Yên tâm đi, ta không yếu kém như vậy. Nhưng đúng là người đừng quên đã đã đáp ứng với ta cái gì?

Hứa Tiên dừng ở đôi mắt của nàng, tiến lên một bước, không hiểu muốn làm cái gì, lại cũng không phải vì ý niệm tình dục.

- Có sao?

Ngư Huyền Cơ mỉm cười, lui ra phía sau một bước. Thối lui đến trong bóng tối hỏa quang không thể chiếu rọi tới được.

- Uy...người...

Nhưng còn không chờ Hứa Tiên nói xong. Ngư Huyền Cơ đã giơ tay nói:

- Duẩn nhi, tiễn khách!

Duẩn nhi liền không biết từ nơi nào chạy đến. Hai tay dùng sức đẩy Hứa Tiên:

- Đi, đi thôi!

Đem Hứa Tiên đẩy ra bên ngoài cửa.

Hứa Tiên ở bên ngoài cửa, ngồi xổm thân thể xuống, nửa quỳ nói với Duẩn nhi:

- Giúp ta để ý nàng, đây là cho người.

Trên người lấy ra một cái chai ngọc, đây là đan đạo từ chỗ Hoàng Sơn Hoàng Hạc đồng tử đoạt được đến. Tuy rằng so ra kém Long Hồ Kim Đan, nhưng cũng là linh đan cực kỳ trân quý.

So với linh chi ngàn năm có thể khiến người ta khởi tử hồi sinh, cũng không thua kém chút nào. Nguyên bản là Bạch Tố Trinh hao phí muôn vàn khổ cực, cửu tử nhất sinh mới có thể lấy được thứ này. Hiện tại lại

nhiều đến ăn không hết, hần sẽ không bị hù chết, cần loại đồ vật này cứu mạng. Hôm nay ngẫm lại đều đã bị hần lấy đủ loại phương pháp giải quyết sạch sẽ. Nhưng kết quả lại toát ra một đám gia hỏa càng thêm khó đối phó hơn, thiên ý quả nhiên trêu người.

Duẩn nhi cầm lấy cái bình:

- Sư thúc đây là hồi lộ ta sao?

Hứa Tiên gõ gõ đầu của nàng:

- Người hiểu được còn không ít!

Duẩn nhi ôm đầu:

- Được rồi, ta đây liền thu lấy. Sư thúc cũng phải an toàn trở lại nha!

Hứa Tiên đứng dậy cười ha ha:

- Người không nghĩ xem ta là ai a!

1130. Chương 1524: Xuất Phát. (2)

Chương 1524: Xuất phát. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đi sứ cần đủ loại chuẩn bị thỏa đáng rất nhanh. Đến Hoàng Hà độ khẩu cưỡi thuyền rồng. Chuẩn bị dọc theo Hoàng Hà xuôi dòng đi xuống, nhanh chóng rời khỏi bến, vượt qua biển lớn hướng phía Đông Doanh. May mắn thay còn chưa đến mùa đông, Hoàng Hà dòng nước chảy xiết chưa có kết băng.

Vào thời đại này, vượt qua biển lớn là phi thường nguy hiểm, vào thời Đường triều có tên hòa thượng Giám Chân, thử nghiệm sáu lần, mười hai năm mới thành công. Hiện tại trên biển mặc dù có Mụ Tổ Nương Nương che chở. Nhưng biển rộng là rộng lớn như vậy, cho dù là thần tiên tương trợ, người bị giết chết cũng so với người được cứu vẫn nhiều hơn.

Con đường Đông độ tập doanh an toàn nhất, cũng chính là bán đảo Triều Tiên tại hậu thế, lại hướng phía nam vượt biển đến Đông Doanh, đây vốn dĩ cũng là con đường nhỏ triều đình an bài cho Hứa Tiên. Bất quá Hứa Tiên đương nhiên sẽ không chấp nhận loại cách làm tốn thời gian này, mà là lựa chọn cách đơn giản nhất.

Hoàng Hà độ khẩu, tiếng người ồn ào, Hứa Tiên đứng ở trên thuyền rồng cao vài tầng lầu, hướng về Phan Ngọc ở phía dưới phất tay cáo biệt. Những người khác hiển nhiên không hăng hái như vậy.

Lần này đi về phía Đông, ngoại trừ Hứa Tiên ra, đó là Vũ Đằng Thành mang theo gia thần của hần, một đám người đều là lo lắng trùng trùng, hoàn toàn không có vẻ vui sướng khi về nhà. Còn có một đám sứ tiết Đông Doanh do Thương Tinh tướng quân phái tới kia, bọn họ làm chủ phó sứ mặc dù ở trên diện bị Hoàng hậu nương nương nổi giận trực tiếp giết chết, đem trở thành một trong phần đáp lễ. Nhưng nhân viên đi theo hần ngược lại là vẫn còn đó, cũng chưa phẫu phức tận trung như Hứa Tiên tưởng tượng ngay từ đầu, bất quá hiển nhiên cũng là không vui vẻ gì cho lắm.

Mà bi thống nhất còn không phải là bọn họ, mà là hai vị phó sứ do triều đình cất cử, đang ở trên bên tàu lưu luyến không rời cùng người nhà làm sinh tử cáo biệt. Hiển nhiên không đem chuyện này coi thành sứ mệnh quang vinh gì cả. Mà là bị Lễ bộ Thượng thư hãm hại đưa vào chỗ chết. Khóc lóc đến cả Hứa Tiên đều cảm thấy có chút không đành lòng.

Nhưng vô luận có lưu luyến không rời thế nào, cuối cùng cũng vẫn là muốn nói tái kiến, lúc xuất phát nhỏ neo Hứa Tiên dựa vào nhân lực thật tốt, thấy đoàn người trên sườn núi ở phía sau có một mảnh rừng táo lớn. Ở sát biên giới rừng táo, ở trong đình thấp thoáng có một chiếc xe ngựa. Khi mảnh xe xóc lên, lộ ra một đôi đào hoa mâu.

Hứa Tiên mỉm cười, cho đến thuyền rồng dọc theo hà đạo chuyển qua một ngọn sơn phong, hoàn toàn không còn nhìn thấy độ khẩu.

Một thị vệ tiến lên nói:

- Hứa đại nhân, trên boong tàu gió lớn, mời trở lại khoang thuyền đi thôi!

Hoàng hậu nương nương đối với Hứa Tiên ác cảm giảm xuống, hiển nhiên cũng không muốn cho Hứa Tiên thực chết đến dị quốc tha hương, đã an bài đông đảo thị vệ, đồng thời đề nghị đem sứ tiết Đông Doanh bao quanh tiêu diệt, giấu diếm tin tức sứ tiết Đông Doanh bị giết.

Bằng vào tin tức truyền lại hiện nay, trên cơ bản là có thể phong tỏa tin tức, coi như là có truyền tới Đông Doanh, cũng muốn cần một thời gian dài. Cũng đủ Hứa Tiên nhanh chóng từ Đông Doanh trở lại. Nhưng cuối cùng cũng bị Hứa Tiên phủ quyết. Thứ nhất là không muốn sát thương mạng người nhiều, vả lại là hắn cũng quyết tâm muốn giải quyết xong phiền phức Đông Doanh này. Trong tương lai quốc gia bằng hữu cống hiến một phần lực lượng, nếu ngũ văn muốn nhiều thêm thì từ, vậy lịch sử liền bớt đi một chút đi sao!

Thị vệ nhắc nhở Hứa Tiên trở xuống dưới này cũng không phải thị vệ tầm thường. Mà là thị vệ trưởng đoàn sứ tiết. Cũng do Phan Ngọc an bài, thoát nhìn tuổi hầy còn trẻ, ánh mắt lại lấp lánh hữu thần, vừa nhìn liền có một thân võ công bất phàm, hơn nữa thần tình giám định, không giống thị vệ khác lộ ra vẻ mặt bất an.

Hứa Tiên nói:

- Ta có phải là đã gặp qua người ở nơi nào?

- Tiểu nhân từng vào lúc đại nhân đạt được Thảm Hoa, cưỡi ngựa dạo phố, ám sát qua đại nhân!

Nét mặt Thị vệ trưởng hơi lộ ra vẻ bất an.

- Thì ra là người nha!

Hứa Tiên lập tức nhớ tới, nguyên lai là thích khách tiến pháp rất tốt kia, nghĩ đến vẫn là tự tay đem hắn bắt lại. Lúc bị bắt giữ hiển nhiên là đầu hàng. Tuy rằng chuyện hắn phải đối mặt, đại khái không phải dựa vào võ công là có thể giải quyết được, nhưng vào đôi chút thời gian, có một hai thuộc hạ đặc lực có thể ứng phó, cũng vẫn là rất không tệ.

Thị vệ trưởng thấy Hứa Tiên vẻ mặt như thường, trong lòng cũng không nhận được bội phục:

- Tiểu nhân dám hỏi đại nhân một câu, đối với lần đi sứ này, thấy thế nào?

Hắn xuất thân thích khách, tuy rằng nhìn quen sinh tử, nhưng là không muốn đi tới con đường chết rõ ràng. Bằng vào võ công của hắn muốn nhảy khỏi thuyền tìm đường sống vẫn là không khó.

Hứa Tiên vỗ vỗ vai hắn nói:

- Yên tâm đi!

Cũng không có giải thích nhiều, lại hướng phía khoang thuyền đi đến.

Thị vệ trưởng bị vỗ sưng sốt, hắn hoàn toàn không có phản ứng lại kịp, mà cổ tự tin không thể dịch nổi kia, lại như là theo một cái vỗ đó tiến vào trong lòng hắn, không cho phép hắn có nửa điểm phản bác. Nhìn theo bóng lưng của Hứa Tiên, trong lòng cảm thán thực sự là người thâm bất khả trắc! Thảo nào lại được công tử coi trọng như vậy! Xem ra lúc này đây cũng không phải bị xem như vứt bỏ, cũng bỏ đi tâm tư chạy trốn.

Lúc này, Hứa Tiên lại bỗng nhiên quay đầu nói:

- Đúng rồi, người tên gọi là gì?

- Tiểu nhân Vệ Thanh!

Hứa Tiên sưng sốt, khen:

- Tên rất hay!

Vệ Thanh chấp tay nói:

- Đại nhân chê cười rồi. Gia phụ mẫu cũng từng trông mong tiểu nhân noi theo Vô Dịch Hầu, mở mang bờ cõi kiến công lập nghiệp, bất quá thái bình thịnh thế. Đó là tập được một thân võ nghệ cũng không thể thi triển được. Thế cho nên mới lưu lạc làm thích khách. Nhờ có công tử dễ bắt mới có thể tiến thân.

Hiển nhiên so với lưu lạc giang hồ, đầu đao chấm máu, vẫn là nỗ lực truy cầu vươn lên, gia nhập đội ngũ nhân viên công vụ càng thư thái hơn một ít.

Hứa Tiên nói:

- Tương lai vị tất không có cơ hội. Người phân phó trừ phòng chuẩn bị rượu và thức ăn, buổi tối ta muốn đãi khách!

- Tiểu nhân hiện tại liền đi để cho bọn họ chuẩn bị.

Vệ Thanh nhân tiện cười nói:

- Bất quá hai vị phó sứ kia, sợ rằng không có tâm tình cùng đại nhân ăn cơm.

Hai vị phó sứ kia bộ dáng bị dọa vỡ mật, hần vừa nghĩ liền cảm thấy buồn cười. Bất quá hần cũng minh bạch, lúc này cổ vũ tâm tình của mọi người cũng là việc tất yếu.

Hứa Tiên lắc đầu nói:

- Ta không phải muốn mời bọn họ, tâm tình của bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình điều chỉnh.

Vả lại hần vốn dĩ cũng không dựa vào hai người.

Vệ Thanh kỳ quái nói:

- Đó là mời những người Đông Doanh kia sao?

Hứa Tiên nói:

- Cũng không phải, người không cần quản nhiều, chỉ để cho bọn họ chuẩn bị cho tốt, đưa đến gian phòng của ta là được.

Vệ Thanh chỉ cảm thấy một trận không hiểu, trên thuyền này trừ những người này còn có ai, trừ phi trên đường còn có người khác. Nhưng hần biết thuyền này thẳng đến khi rời bến, mới có thể dừng lại tiếp tế tiếp viện.

1131. Chương 1525: Tán Thành

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1525: Tán Thành

Nhưng nếu đã là mệnh lệnh, liền phải chấp hành, ôm đủ loại nghi hoặc thẳng đến buổi chiều, rượu và thức ăn theo lời đưa vào trong phòng Hứa Tiên. Sau đó cửa phòng đóng chặt lại, ngay cả người hầu cũng không cần, ai cũng không đoán ra được Hứa Tiên muốn làm cái gì.

Một mình quay về phía rượu và thức ăn, Hứa Tiên vừa châm sáng ngọn đèn, vừa mở miệng nói:

- Hà Bá đại nhân, nếu đã đến còn không ra cùng ta gặp mặt một lần?

Thời gian đã vào đêm, nước sông cuộn cuộn nâng thuyền rồng nhanh như tuần mã hướng về hạ du chạy tới.

Đuôi thuyền kéo trong sóng nước, vô số điểm tia sáng tinh hồng bích lục chớp động. Chỗ nhìn kỹ, tất cả đều là con mắt yêu ma chiếu sáng, không xa không gần đi theo sau thuyền, chỉ cần một kẻ trong đó nổi lên sóng gió, liền có thể đem thuyền lớn xé thành mảnh nhỏ.

Mà vào thời khắc này, trong kinh thành.

Trong thú lô ngọn lửa hồng sáng lập lòe, duy trì liên tục tản ra nhiệt độ, làm ấm áp cả gian phòng.

Trên bàn một ngọn đèn lẻ loi, chiếu sáng vãn án trong tay Phan Ngọc, nàng duỗi người, đang muốn đứng dậy trở về phòng, thì bỗng nhiên nghe được “thùng thùng thùng” vài tiếng gõ cửa vang lên.

Trong lòng Phan Ngọc có chút kỳ quái, đây chính là ở bên trong thư phòng của nàng, đã muốn như vậy, làm thế nào còn có người tới gõ cửa đây? Liền cầm lấy Thanh Hồng kiếm, đi qua mở cửa phòng.

Ngoài phòng lại rơi xuống tuyết nhỏ, một bạch y nữ tử đứng ở trong tuyết, dịu dàng cười yếu ớt không có nhếch môi, đôi mắt đen láy đang đánh giá Phan Ngọc.

Bốn mắt nhìn nhau, không cần bất cứ lời nói nào, các nàng liền minh bạch thân phận của đối phương, trong lòng không hận mà cùng mọc lên cảm thán “quả thế”! Tuy rằng chưa từng gặp mặt bao giờ, nhưng từ trong vô số lần nói chuyện nghe được, người nọ nên là bộ dáng như trước mắt này.

Phan Ngọc nhảy cảm chú ý tới đầu vai Bạch Tố Trinh rơi xuống một tầng tuyết hoa, lắc mình tránh ra một bên, giờ tay mới nói:

- Mau mời vào đi!

Trong khoang thuyền, không biết từ nơi nào toát ra một đoàn trạm lam hơi nước, phập phồng bốc lên, từ từ biến ảo thành hình, hóa thành một thiếu niên tuấn mỹ khoảng mười bốn mười năm tuổi. Mặc hoa bào hồng bạch lưỡng sắc, trên mặt giống như mang theo tiểu ý ngọt ngào, thoạt nhìn cả người lẫn vật đều vô hại.

Hứa Tiên cũng không tránh khỏi lộ ra thần sắc kinh dị, không nghĩ tới Hà Bá đúng là bộ dáng này, lặng lẽ dùng Âm Dương Kính chiếu một cái, biểu hiện ra linh lực càng khiến hắn bị kinh ngạc, con số của hắn lại có hơn tám trăm vạn.

Hứa Tiên sớm biết Hà Bá cũng là thần tiên, nhưng phần linh lực này khó tránh khỏi có chút khoa trương. Đại bộ phận trong đó hẳn là dung hợp thủy vực Hoàng Hà mà có được, nhưng dù vậy, bản thân linh lực của hắn cũng so với chính mình mạnh hơn rất nhiều.

Thảo nào nhiều năm như vậy qua đi, ngay cả Đông Hải Long Vương cũng không có cách nào bắt được hắn. Thà rằng lựa chọn sau khi Ngao Kiền quy thiên, đi đánh Trường Giang, chỗ dựa vào chính là một thân thực lực cường đại này đi! Nếu là ở trên Hoàng Hà cùng đối phương phát sinh xung đột, sợ rằng cùng với năm xưa xâm nhập Đông Hải Long cung không có gì khác nhau.

Lạc Anh giờ lên song chường, váy dài hợp với mặt trước, cung kính hướng phía Hứa Tiên thi lễ:

- Nghe đại danh của Hứa công tử đã lâu, hôm nay rốt cục được nhìn thấy, quả nhiên là đáng vẻ đường đường, danh bất hư truyền.

Hứa Tiên cười nói:

- Tiểu tử niên kỷ tựa như đại nhân một loại đầy mặt dối trá, ngược lại không tốt lắm a!

Lạc Anh đứng thẳng dậy, tản ra váy dài, dáng tươi cười trên mặt như là giọt nước dưới ánh nắng chói chan, bốc hơi lên không còn một mảnh, lạnh lùng cảm ghét nói:

- Nếu luận tuổi tác, ngươi sợ rằng hẳn là phải gọi ta bằng gia gia.

Lại không có hảo ý nói:

- Nếu đã đến, đi tới thủy phủ của ta một chuyến đi!

Hứa Tiên nghiêng ngẫm nói:

- Nếu luận bối phận, ngươi nói không chừng còn phải gọi một tiếng cha đây!

Hà Bá này đúng là tự xưng là con của Hậu Nghệ, đương nhiên, sự việc kiếp trước cũng vô pháp thực đi tính toán cái gì.

- Lớn mật!

Lạc Anh trừng mắt với Hứa Tiên, trong mắt ba đào cuộn trào mãnh liệt.

Trên bàn rượu và thức ăn bỗng nhiên rơi đầy đất, một trận tiếng bát đĩa bị nghiền nát vang lên.

Nguyên bản ở dưới màn đêm thuyền lớn theo sóng đi nhanh, rồi đột nhiên đình chỉ lại, bị tầng tầng thủy ba vây tại chỗ.

Hai vị phó sứ tương đối rơi lệ mạnh mẽ ngã xuống đất:

- Đã...xảy ra chuyện gì?

- Đại nhân, dừng thuyền lại!

Lạc Anh nói:

- Hứa Tiên, người thực đã cho là ta không làm gì được người sao? Dám đi tới trên Hoàng Hà này dương oai, dùng quên, chúng ta thế nhưng là địch nhân!

- Người muốn thử một lần không?

Hứa Tiên cảm giác chính mình bị hoàng sắc thủy ba vờn quanh, trong đó ẩn chứa chính là thủy lực vô tận của Hoàng Hà.

Lạc Anh nói:

- Ta đang muốn thử một lần!

Trong thư phòng, Phan Ngọc vì Bạch Tố Trinh châm một ly trà, nói rằng:

- Hán văn hán đã rời bến!

Bạch Tố Trinh cúi đầu ngậm một ngụm nước trà nói:

- Cảm ơn, ta đã biết.

Nàng vẫn luôn luôn thông dong, đối mặt với Phan Ngọc đã có chút co quắp, có thể là bởi vì xưng hô “Nương tử” này, vốn là thuộc về nàng. Nàng cũng là do dự thật lâu, mới quyết định gõ cửa.

- Ai!

Phan Ngọc thở dài thật sâu, đẩy cửa sổ ra, khí lưu nóng lạnh giao hoán bị bám vào một trận gió xoáy, bay vào rất nhiều tuyết hoa.

- Hán lại muốn đến cùng cường địch liều mạng a!

Quay đầu lại nói với Bạch Tố Trinh:

- Từ lúc nhận thức người, hán hình như bình thường muốn như vậy a!

Bạch Tố Trinh buồn cười không có làm ra đáp lại.

Phan Ngọc lại tiếp tục nói:

- Người không cảm thấy số lần có chút quá nhiều sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Xin lỗi, ta không phải cố ý.

Tuy rằng đối mặt là phạm nhân so với nàng nhỏ yếu hơn vô số lần. Trong lòng nàng đã có một loại nổi giận nói không nên lời, có thể là bởi vì đối phương nhieu mày và vẻ ưu sầu không có trả lời.

Phan Ngọc nói:

- Vậy lần này thì thế nào? Có thể thắng được không? Phần thắng là một phần trăm hay là một phần nghìn?

Bạch Tố Trinh thở dài một hơi:

- Ta cũng không biết.

- Người thực quan tâm hấn sao?

Bạch Tố Trinh nói:

- Đương nhiên!

Vô luận như thế nào, ở trên điểm này, nàng là không cho phép người khác được nghi ngờ.

- Có thể vì hấn mà chết đi?

- Ân?

Con người của Bạch Tố Trinh co rụt lại.

Phan Ngọc cúi thân thể xuống ở bên tai của Bạch Tố Trinh nói:

- Nếu như người thực sự là nghĩ như vậy, thì tốt rồi, vậy hấn đã an toàn.

Bạch Tố Trinh nói:

- Người là có ý gì?

Phan Ngọc buồn bã nói:

- Vậy hiện tại tất cả mấu chốt đều ở trên người của người, không phải sao? Đông Hải Long Vương là rất nguy hiểm đi, nếu là người không cần thân làm ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy hấn sẽ không cần lại đi mạo hiểm. Ta tin tưởng hấn sẽ ghi nhớ người cả đời.

Thanh âm quý bí phẳng phát mang theo vị đạo khuyên nhủ.

Đôi mắt của Bạch Tố Trinh trong sát na trở nên có chút mờ mịt, sau đó lập tức tràn ngập u ám, ngọn đèn lẻ loi lóe ra ánh lửa trong nháy mắt mất đi tia sáng.

1132. Chương 1526: Tán Thành (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1526: Tán Thành 2

Đơn thủ của Bạch Tố Trinh nắm lấy cổ Phan Ngọc, đem nàng nhấc lên, từng chữ một nói ra:

- Người là muốn cho ta chết đi sao?

Phan Ngọc cố gắng cào lên tay của nàng, lại không chút nào tỏ ra yếu kém nói:

- Đúng.

Hai mắt nhìn chăm chăm hai tròng mắt của Bạch Tố Trinh, phẳng phát như u ám hoàn toàn không sợ hãi có thể làm cho Thần Ma sợ hãi.

Bạch Tố Trinh cười lạnh nói:

- Ta đây chẳng phải là trước hết là giết người!

Phan Ngọc có chút gian nan nói:

- So với...quy tội cho thần niệm Yêu Thần, chẳng bằng nói bộ dáng hiện tại mới là người chân thực đi! Đồ kị, phần nộ, độc chiếm, đều chỉ biết so với phạm nhân càng thêm cường liệt hơn. Đúng rồi, còn có đối trá, hiện tại người còn dám nói nguyện ý vì hấn mà chết nữa không? Như vậy người có cái tư cách gì để hấn vì người mà chiến đấu? Trong lòng người kỳ thực rất muốn để ta biến mất hấn đi, người đầu tiên để hấn gặp phải là người, đã như vậy, còn chờ đợi cái gì nữa?

Bạch Tố Trinh nói:

- Người nói không sai a, ta đã là vì hấn mà chết, còn muốn kéo người chôn cùng.

Hắc ám trong nháy mắt nuốt hết cả gian phòng.

Hứa Tiên nói:

- Người có thể lưu lại ta được, nhưng không biết Ngao Nghiễm hóa thân Ứng Long, người có thể lưu lại được hay không?

- Ta lại chưa từng thử qua, làm thế nào biết được?

Hứa Tiên nói rằng:

- Nếu là hấn lại vượt qua đại thiên kiếp thì thế nào?

Lạc Anh trầm mặc một chút, hiển nhiên thân là thần tiên tuy là có nhiều ưu thế, cũng không có khả năng cùng Thiene Tiên chính diện đối địch. Từ lúc Ngao Nghiễm biến mất ở trong Đông Hải, hấn đã một mực lo lắng vấn đề này, trên mặt hấn liền lộ ra dáng tươi cười ngọt ngào:

- Công tử dựa vào cái gì giáo huấn ta?

Nếu là Hứa Tiên không thể nói ra môn đạo, hấn liền muốn lập tức xuất thủ.

Hứa Tiên mỉm cười nói:

- Ta vừa mới biết được Ngao Nghiễm khi nào, và ở đâu đô kiếp, còn lại sao, phải nhìn vào thành ý của người thế nào?

Đây là mục đích trọng yếu nhất khi hấn đi tới Hoàng Hà, du thuyết Hà Bá này đối phó với Ngao Nghiễm. Loại chuyện đánh sống đánh chết này, đương nhiên vẫn là muốn kéo thêm chút ngoại nhân nữa đến. Huống chi thực lực của Hà Bá này thật sự là không tệ, nếu là có thêm một phần trợ lực này, tỷ lệ thành công lập tức tăng lên nhiều.

Thuyền lớn lại bắt đầu đi, Hứa Tiên cảm thấy quanh thân buông lỏng, Lạc Anh nói:

- Hừ, đừng cho là ta không biết, bởi vì việc của Bạch Tố Trinh, hiện tại người đã tự thân khó bảo toàn. Nếu là lại thêm lão Long kia nữa, sợ rằng sẽ lập tức chuẩn bị hậu sự cho bản thân, muốn đi đồ long, tự người đi thôi!

Hứa Tiên nói:

- Ngao Nghiễm chân chính muốn tranh đoạt, đơn giản là những thủy vực ở Giang Nam kia, thực sự không có biện pháp mà nói, ta cũng chỉ đành để Ngao Ly chấp tay dâng lên, chỉ là không biết Hà Bá người có thể có quyết tâm này không? Bỏ đi, người nếu không muốn tranh vào vũng nước đục này, vậy thì mặc cho hấn đi độ kiếp đi, cũng mời thả cho thuyền của ta rời đi đi. Sau này mọi người mặc cho số phận, vẫn là thật muốn cùng ta đánh một trận.

Trong đầu Lạc Anh hăng hái suy tư, Bạch Tố Trinh xác thực đã thành thiên hạ công địch, nhưng đồng thời thực lực của nàng cũng trở nên cao đến khó có thể phỏng đoán, dĩ nhiên có thể đem Ngao Nghiễm trong trạng thái Ứng Long dọa chạy một hồi. Ngao Nghiễm kia sau khi độ kiếp, tám phần mười là muốn trước tìm đến chính mình gây phiền phức.

- Được rồi, nói cho ta biết thời gian địa điểm, ta sẽ bỏ qua người mới vừa rồi mạo phạm, đồng thời liên thủ một lần.

- Người còn nhớ a! truyện copy từ

Hứa Tiên ôm cánh tay, ngoắc ngoắc ngón tay nói:

- Đưa lỗ tai qua đây!

Lạc Anh hóa thành hơi nước tán đi, Vệ Thanh cùng một đám thị vệ gõ cửa phòng:

- Đại nhân, người không sao chứ!

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Hứa Tiên nói:

- Ta không có chuyện gì, đem mọi thứ ở đây thu thập một chút đi!

Tuy rằng rượu và thức ăn rơi xuống đầy đất, nhưng Vệ Thanh vẫn là nhạy cảm nhận thấy được, những rượu và thức ăn này căn bản là không ai động qua. Nhưng thấy trên mặt Hứa Tiên mang theo dáng tươi cười, bộ dáng tâm tình rất là không tệ, theo bản năng cảm giác được dị trạng mới vừa rồi cùng Hứa Tiên muốn mời khách có liên quan, thấp giọng hỏi nói:

- Đại nhân, khách nhân đã đi rồi sao?

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Ừm, đã đi rồi!

Đồng thời thành công thu hoạch một món hậu thuẩn, đến lúc đó chỉ cần để nhĩ tử tiện nghi của bản thân chính diện nghênh địch, còn minh đánh du kích, vậy thì an toàn hơn nhiều. Hoàn hảo không mấy người biết được chính mình giết chết Ngao Hạo. Lúc Ngao Nghiễm độ kiếp xong chuyện thứ nhất tuyệt đối là tới đem chính mình băm thây vạn đoạn.

Vệ Thanh hơi có chút cảm giác sợ hãi, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Lúc rạng sáng, thuyền đi đến cửa biển, người chèo thuyền không kịp cảm thán tốc độ đi, liền bị thuyền trưởng đuổi rời thuyền, chuyên chở hàng hóa, bổ sung cấp dưỡng.

Hứa Tiên một mình đứng ở đầu thuyền, dùng cánh tay nhỏ chống lan can, nhìn thái dương từ trên mặt biển từ từ mọc lên, bỗng nhiên như là nhận thấy được cái gì, quay đầu mỉm cười nói:

- Nương tử, người đã tới.

Hơi oán giận nói:

- Người cứ vô thanh vô tức như vậy, sẽ hù chết người a!

Nếu không có hàng nghìn tâm kết, ngay cả lực thức của hắc cũng đều không phát hiện được nàng tồn tại.

Không biết từ khi nào, Bạch Tố Trinh đã đứng ở phía sau hắn, cười yếu ớt nói:

- Nhìn người nhập tâm như vậy, không muốn quấy rầy người!

Hứa Tiên dừng ở trên mặt nàng:

- Xem ra còn muốn làm phiền người cùng vi phu đi một chuyến. Ha hã, phu thê hai người cùng đi, hành trình Đông Doanh ngọt ngào, nghe rất không tệ đi!

Tuy rằng nói ra dễ dàng, việc Đồ Long cũng không dễ như thế. Hắn cũng phải triệu tập bất cứ một phần lực lượng nào có thể sử dụng được, mà nàng chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng cầm tay hắn nói:

- Là ta làm phiền người mới đúng. Không nghĩ tới người đi cấp bách như vậy, ta đến kinh thành vô ích.

- Ta không phải cho người trực tiếp tới nơi này chờ ta sao?

Hứa Tiên vẽ mặt cổ quái nói:

- Người đi kinh thành làm cái gì?

Bạch Tố Trinh khẽ vuốt sợi tóc nói:

- Đương nhiên phải đi vấn an Huyền Cơ, còn có, vị Minh Ngọc công tử kia.

Hứa Tiên nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải:

- Người...người đã gặp nàng rồi sao?

- Đó là đương nhiên, ta là bị nhân gia quở trách một trận, trong lòng thật khổ sở đấy!

Bạch Tố Trinh giơ lên ngọc thủ đặt ở trên mặt làm bộ dấp lau lau nước mắt.

Dáng dấp khả ái hiếm có ấy, Hứa Tiên lại vô tâm thương thức, miễn cưỡng giải thích nói:

- Minh...Minh Ngọc nàng là ngoài miệng hung hăng một ít, nường tử người đại nhân có đại lượng, không nên để ở trong lòng.

Bạch Tố Trinh cười ôn nhu, nhãn thần trở nên u ám đen kịt, buồn bã nói:

- Quan nhân, không sao cả, vả lại ta đã đem nàng giết đi rồi.

- Cái gì!

Hứa Tiên vẻ mặt kinh hãi, người trước mắt rõ ràng đã chuyển hoá nhân cách.

- Nói giỡn mà thôi!

Bạch Tố Trinh thổi phù một tiếng, che miệng bật cười:

- Quan nhân biểu tình vừa rồi của người, thực sự là quá buồn cười.

1133. Chương 1527: Vấn Vương.

Chương 1527: Vấn vương.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên buồn bực nói:

- Đừng chơi loại chuyện đùa này! Người không phải đã lâu không đi ra sao, làm thế nào lại chạy đến?

Bạch Tố Trinh nói:

- Không có biện pháp, nường tử nhà người bị người ta nói cho xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm lỗ nẻ chui vào, ta thực sự nhìn không được, mới đi ra ứng phó tràng diện một chút.

Hứa Tiên vội vàng nói:

- Sau đó thì thế nào?

Thảm trạng hậu viện bốc cháy, có thể so với mười Đông Hải Long Vương đều khiến kẻ khác càng đau đầu hơn.

- Không thể nói cho người!

Bạch Tố Trinh mỉm cười, thực sự là hạng nữ nhân hung ác, dĩ nhiên muốn kích sát nàng, làm cho người triệt để buông tha ta.

Trong thư phòng, Phan Ngọc lấy tay chống đỡ, một mình trầm tư, nàng sờ sờ cái cổ của mình, nơi đó có vài đạo chỉ ngân xanh đen. Ám hương của người nọ tựa hồ vẫn còn đang quanh quẩn, đó là mỹ lệ khiến nàng cũng cảm thấy sợ hãi than.

Việc đã đến nước này, nguyên bản hẳn là hảo hảo ở chung, nhưng cố ý nói nhiều lời quá phận, chỉ vì muốn kiến thức chân tình của nàng, sau đó đã lưu lại vết tích như vậy.

Nếu nàng thực làm như vậy, thì hần sẽ không cần lại vì nàng đi liều mạng đi sao! Nhưng không nghĩ tới, cuối cùng đạt được đúng là loại câu trả lời kia.

Tình hình khi đó lại hiện lên trước mắt, Bạch Tố Trinh chất vấn nói:

- Người biết như vậy sẽ làm hần thống khổ cỡ nào không?

Phan Ngọc nói:

- Người sống có thể cảm giác được thống khổ.

Bạch Tố Trinh tự tin nói:

- Hần sẽ sống thật tốt, hơn nữa không cần thừa thụ bất cứ thống khổ gì cả.

...

Thu hồi suy nghĩ, Phan Ngọc nhẹ giọng cảm thán:

- Hán văn a Hán văn, nữ nhân kia xác thực lại khiến người trả giá vì liều mạng.

Cùng lúc đó, Bạch Tố Trinh nhìn mặt trời dần sáng, nhớ tới khi rời khỏi kinh thành, lời nói của Phan Ngọc:

- Ta không có lực lượng như người, ta hi vọng người có thể đến giúp hần, không để cho hần thừa thụ bất cứ thống khổ gì....Tỷ tỷ.

Nghĩ tới đây, Bạch Tố Trinh lộ ra một tia thần sắc đặc ý:

- Đừng xem thường ta a!

- Nương tử, người đang cười cái gì?

- Ai cần người lo!

Vì vậy Hứa Tiên mang theo vẻ mặt thụ thương, mệnh lệnh thuyền lớn một lần nữa xuất phát, hướng về đông phương xa xôi chạy tới.

Thuyền đi hơn phân nửa ngày, trên thuyền tất cả mọi người đều cảm thấy sứ tiết đại nhân trở nên phi thường kỳ quái, một mình ngồi ở đầu thuyền lăm bắm, biểu tình trên mặt biến ảo hàng vạn hàng nghìn.

Không có một người dám lên tiền quấy rối hần, bầu không khí quỷ dị lại thêm tiền đồ không rõ, để tâm tình của mọi người đều trở nên phi thường trầm trọng, mà Hứa đại nhân cũng không có xoa dịu ý tứ của mọi người, lực chú ý của hần tất cả đều tập trung ở trên người trước mắt.

Bạch Tố Trinh ẩn nấp thân hình, tự nhiên có thể đơn giản giấu diếm được tầm nhìn của phạm nhân, nàng nâng cằm nói:

- Tiểu Nguyệt là ở Đông Doanh đi sao!

- Hần là đang ở đó đi!

Hứa Tiên dâng lên một ly trà:

- Người mời dùng!

- A...a...a...a!

Hứa Tiên trong nháy mắt lui ra phía sau mười bước, từ lúc chào đời tới này lần đầu tiên cảm thấy đáng tươi cười của nàng đúng là khủng bố như vậy.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tờ giấy hơi mỏng, khe tiến vào trong căn phòng u ám, cùng một mảnh mộc sắc mờ mịt trong phòng tản ra hương vị rơm rạ trên giường. Chén rượu đổ trái ngả phải, ở giữa là một bạch sắc nhưng cầu kỳ quái, nhưng cầu kia phẳng phát như có sinh mệnh hô hấp phập phồng.

Nhưng cầu chợt chuyển động một chút, mở rộng ra một cái khe, hiện ra một khuôn mặt nữ tử tuyệt mỹ, cũng là Hồ Tâm Nguyệt đang co lại cái đuôi của mình gói đầu ngủ ngon lành. Mặt khác còn có mấy cái đuôi không rõ bao bọc ở trên người như cái chăn, mới có thể biến thành bộ dáng kỳ quái này.

Hồ Tâm Nguyệt chợt ngồi dậy, chín cái đuôi tất cả đều dựng thẳng lên, nàng mở to hai mắt ra, tỉnh ngủ nhìn ngó chung quanh:

- Chuyện gì xảy ra, làm thế nào lại mặc danh kỳ diệu sản sinh cảm giác nguy cơ cường liệt như vậy?

Nàng luôn luôn là rất tin tưởng trực giác của bản thân.

- Chi chi chi!

Ngoài cửa hàng lang truyền đến thanh âm liên tiếp giống như tiếng chim hoàng anh kêu lớn, từ gần mà xa thẳng đến trước cửa. Đó là đại quý tộc Đông Doanh vì đề phòng thích khách mà thiết đặt sà nhà có tiếng ầm. Khi có người bước lên đó, sà nhà sẽ phát ra tiếng vang.

Một thanh âm bất an truyền đến:

- Đại nhân, không tốt, những Âm Dương Sư kia vụ hãm ngài là Cửu Vĩ Yêu Hồ, đã đánh qua đây rồi.

Tâm Nguyệt tùy tiện đáp một tiếng, cong cong cái cổ, là vì nguyên nhân này sao?

Hồ Tâm Nguyệt đứng dậy đi tới trước cửa, “hoa” một tiếng mở ra cánh cửa, tia sáng tuyết trắng khấn cấp chiếu vào trong phòng. Nàng hí con mắt lại, nhìn ra xa xa qua đó, đem cả kính đô đều thu vào đôi mắt. Một mảnh tuyết rơi dày đặc phía sau, ở dưới núi xa sắp đặt, đẹp giống như một bức tranh phong cảnh.

Hồ Tâm Nguyệt lẳng lơ thổi một tiếng cười nói:

- Thực sự là khá tốt a!

Chín cái đuôi thật dài buông xuống ở phía sau người, không có chút ý tứ ẩn dấu nào. Sau khi cảm thán, nàng lại ngồi quỳ ở dưới hành lang, võ sĩ trẻ tuổi trợn mắt há hốc miệng nói:

- Bọn họ không có vụ hãm ta, người mau chạy giữ mang đi thôi!

- Giết chết yêu hồ!

Tiếng hô quát hỗn loạn của đoàn người từ xa mà gần truyền đến, trên nhai đạo rộng rãi, trước là một Âm Dương Sư mặc thú y, cùng mấy hòa thượng đầu trọc, bị một đám võ sĩ mặc áo giáp vây quanh, hướng phía lầu các đi tới, bộ dáng hùng hổ phảng phất như chuẩn bị đem tất cả chương ngại chặn ở trước mắt biến thành bình địa. Mà linh lực kích động trên người bọn họ, xác thực khiến yêu ma trong phương viên trăm dặm nghe thấy ẩn giấu. Bọn họ trong nháy mắt sẽ đến dưới lầu.

- Số mệnh của ta chính là người thủ hộ, vì ngài, ta nguyện ý hóa thân làm quỷ!

Võ sĩ trẻ tuổi trong ánh mắt tràn ngập cuồng nhiệt nói.

- Phải không?

Hồ Tâm Nguyệt suy nghĩ một chút, ta hình như không có dùng mị thuật đi, ý chí của phạm nhân thật đúng là bạc nhược:

- Vậy người đi đem bọn chúng đều giết hết đi!

Võ sĩ trẻ tuổi đã lao xuống dưới lầu, nhưng lập tức bị đối phương bắt làm tù binh, Âm Dương Sư dẫn đầu nói:

- Yêu hồ, chỉ cần người rời khỏi kinh đô, trở lại Xuất Vân Quốc, chúng ta sẽ không lại làm khó người nữa, bằng không ngày hôm nay ta tất phải đem người phong ấn.

- Vậy thì đến đây đi!

Hồ Tâm Nguyệt hít sâu một hơi, một bên đưa tay kéo ở dưới hàm, sau đó phun ra, ở không trung huyền hóa ra vô số yêu ma, đánh về phía đại quân trước mắt.

Một võ sĩ hô lớn nói:

- Mọi người không phải sợ, đây chỉ là huyền thuật...a!

Nhưng hắn nói còn chưa nói xong, đã bị một con đại quỷ cắn một cái, phun ra máu tươi.

Chiến đấu thảm liệt hết sức căng thẳng, Âm Dương Sư phát tay đẩy lùi yêu ma bên người, nhưng có càng nhiều yêu ma dũng mãnh lao lên, tiếng kêu giết liên kiếp vang lên.

Hồ Tâm Nguyệt tựa như đang xem hí kịch dựa vào trên lan can, lúc đầu còn lộ ra mấy nụ cười mỉm, nhưng kế tiếp càng trở nên cảm thấy nhàm chán đến chết.

1134. Chương 1528: Vấn Vương. (2)

Chương 1528: Vấn vương. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Những phạm nhân này muốn dựa vào mấy chiêu pháp thuật cùng mấy món pháp bảo để đối phó nàng, quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

Nếu là trước đây nàng có thể còn có một chút khả năng nhỏ, nhưng nàng sau khi nuốt vào Long Hồ Kim Đan, đạo hạnh càng trở nên tinh tiến. Trải qua một đoạn tiềm tu khoảng thời gian trước, càng vượt qua Trung Thiên Kiếp, chính thức tấn chức làm người trong Thần Tiên, vận dụng vẫn là ảo thuật và mị thuật thuận lợi khi dễ phạm nhân nhất.

- Lui lại, lui lại!

Mắt thấy đội ngũ thối ma dẫn theo đã “ngọc nát, vàng tan” không sai biệt lắm, hấn lại ngay cả sợi lông của yêu hồ cũng chưa từng dả thương đến, Âm Dương Sư cao giọng hạ đạt mệnh lệnh lui lại.

Hồ Tâm Nguyệt thất vọng nói:

- Vậy là xong rồi sao?

Vốn dĩ ôm ý niệm tìm vui làm mưa làm gió trong đầu đi tới kinh đô, nhưng cảm giác giống như là Đại Hạ toàn loại hàng yếu kém, mặc dù ngay từ đầu có thể hưởng thụ được một chút áp lực vui vẻ, nhưng kế tiếp đó là vô tận hư không.

Nàng đã suy nghĩ trở lại Đại Hạ tiếp tục công tác của bản thân, nghe nói hiện tại người thống trị Đại Hạ là một nữ nhân, nhưng lừa gạt nữ nhân cũng không tệ a! Tuy rằng cảm giác hơi chút có lỗi với Tiểu Bạch, nhưng ta không muốn làm nàng thất vọng. Hơn nữa nàng có lỗi với ta trước, ai, vẫn là đi ngủ một giấc đi!

Âm Dương Sư nhìn bóng người biến mất trên lầu kia, vùng xung quanh lông mày chăm chú nhăn lại, đã như vậy mà nói, vậy không thể không sử dụng phần lực lượng kia. Tôn nghiêm Âm Dương đạo ngàn năm chính là dựa vào trên người chính mình.

Lúc này trên biển rộng chính là một mảnh gió êm sóng lặng, đỉnh cột buồm nhìn ra xa, luôn luôn quan vọng biển rộng, trên biển phòng bị tùy thời có thể xuất hiện biến hóa. Nhưng ngày hôm nay khí trời thực sự quá mức tươi đẹp, ánh mặt trời chiếu rọi làm người ta cảm thấy buồn ngủ, trong lúc giương mắt nhìn, hấn bỗng nhiên phát giác mặt biển phía đông kia có một đường âm ảnh.

Hấn vội vã cầm lấy kính viễn vọng, lộ ra biểu tình kinh sợ, dùng thanh âm lớn nhất hướng phía dưới hô lớn lên:

- Có một cơn lốc!

Trên thuyền lập tức hỗn loạn, thuyền trưởng mệnh lệnh nói:

- Lập tức thay đổi hướng đi!

Cho dù là vào một nghìn năm sau, thời đại tàu thủy cường thiết trên biển hoành hành, một cơn lốc cũng vẫn như cũ rất nguy hiểm. Càng đừng nói là vào thời đại này, hoàn toàn không có lựa chọn khác, chỉ có thể tận lực né tránh. Nếu như né tránh không ra, vậy thì chỉ có thể cầu Mụ Tổ Nương Nương phù hộ.

Hứa Tiên nói:

- Mọi người không nên hoảng sợ!

Đám thuyền viên vẫn bảo trì điệu thấp, chính sứ đại nhân rốt cục đứng ra, cũng không nhin được hơi yên lặng lắng nghe, lại thấy Hứa Tiên nói rằng:

- Bảo trì hướng đi, tiếp tục đi!

- Cái gì!

- Sao có thể như vậy! đọc truyện mới nhất tại .

- Người chính là làm quan, cũng không thể đem tính mạng của chúng ta ra đùa giỡn a!

Thuyền trưởng nói:

- Đại nhân, người không hiểu tình huống trên biển này!

Hứa Tiên nói:

- Nam nhân hẳn nên thẳng đường mà đi a!

Sau đó mắt thấy trên thuyền toàn bộ người sắp muốn làm phản, hiển nhiên lý do này là nói không thông.

Hứa Tiên cảm thán một tiếng:

- Ai, thực sự là một điểm nhiệt huyết cũng không có!

Bất quá đây hoàn toàn là đứng nói không đau lưng, hẳn sở dĩ “nhiệt huyết” như vậy, chỉ là bởi vì phiến hải vực này có thể giết chết gia hỏa kia, đang chuẩn bị độ kiếp.

Hứa Tiên lại nói:

- Yên tâm đi, Mụ Tổ Nương Nương sẽ phù hộ chúng ta!

Nghe được lý do này, quần chúng đều biểu thị tâm tình ổn định hơn rất nhiều, đồng thời xác định làm quan đều là kẻ ngốc. Sau đó tất cả đều quỳ gối trên boong tàu nhìn trời cầu xin. Bởi vì một cơn lốc kia đã lấy tốc độ cực nhanh cuống theo tất cả qua đây.

Hứa Tiên thở dài: cũng không cần mắng nhiếc ta ở trong lòng như vậy đi, ý niệm mạnh mẽ, ta không cần hẳn tâm thông đều có thể nghe được! Sau đó quay về phía hư không bên cạnh nói:

- Đúng không? Ngự Nhi!

Vị nữ thần mà đám thuyền viên đang cầu xin kia, đang ngồi xếp bằng ở trên đầu rồng chỗ đầu thuyền, hai tay bắt vào nhau, liên tục gập đầu:

- Ủ, ta sẽ phù hộ các người mà!

Hứa Tiên trước khi thông tri cho Ngự Nhi biết tin, nói hẳn sẽ tới nơi này. Đi ngang qua phiến hải vực này, không gặp nàng cũng quá không thể nào nói nổi, hơn nữa nếu như muốn đối phó với Đông Hải Long Vương, cũng sẽ cần nàng trợ giúp. Không cần thực tế xuất thủ, kéo nàng làm vật cát tường, nói không chừng có thể để toàn viên may mắn tăng thêm một trăm, đủ loại hiểu ý một kích cái gì, xem như là trợ lực không thể thiếu.

Hơn nữa chỉ cần có thể giết chết Đông Hải Long Vương, nàng sẽ hoàn toàn xác lập địa vị nữ thần trên biển, coi như là ngang ngược cũng có ý nghĩa đi!

- Người là nương tử của Hứa Tiên đi! Xin chào xin chào!

Ngự Nhi cùng Hứa Tiên chào hỏi, sau đó lại không được tự nhiên hướng phía Bạch Tổ Trình hành lễ, hiển nhiên Tiết Bích còn chưa có đem lễ nghi của nữ tiên Dao Trì giáo dục có thể hoàn toàn quán triệt ở trên người nàng.

Cách xưng hô này khiến Bạch Tổ Trình hơi sửng sốt, nhìn một đôi con người tinh thuần không tạp chất kia, cũng lộ ra dáng tươi cười ôn hòa ngày thường hiếm thấy, hành lễ lại một cái.

Ngư Nhi hiểu kỳ nói:

- Lấy chồng là cái cảm giác gì?

Bạch Tố Trinh đưa mắt liếc nhìn Hứa Tiên, nhất thời không biết nên trả lời ra sao, nắm tay của Hứa Tiên nói:

- Chính là cảm giác như thế này!

Hứa Tiên trong lòng ấm áp, cái gọi là “nắm tay nhau đi đến ngày già” chính là như vậy đi!

- Thì ra là như vậy.

Ngư Nhi cái hiểu cái không:

- Đáng tiếc người không thể gia nhập Dao Trì, Dao Trì không cho lấy chồng, bất quá năm xưa Hứa Tiên muốn ta gả cho hắn, hi hi.

” Răng rắc” Hứa Tiên nghe xương tay của mình phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bạch Tố Trinh vẫn cứ cúi đầu cười yếu ớt:

- Nguyên lai là như vậy, quan nhân, khi đó chúng ta cũng rất quen thuộc đi, người cũng thực là làm loạn. Ngư Nhi ngây thơ như vậy, mà người cũng làm ra được, vì thế cho tới nay thực sự là đã coi thường người.

Hứa Tiên vô cùng ai oán nói:

- Ta có nói qua như vậy sao? Ta có sao?

Khi đó hắn chỉ là muốn mang Ngư Nhi rời khỏi biển lớn mà thôi.

- Không nhớ rõ, vả lại không quá quan trọng!

Ngư Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, xấu hổ lè lưỡi, sau đó an ủi Hứa Tiên tự nói rằng:

- Bất quá chuyện cùng người ngủ với nhau, ta nhớ rất rõ ràng đấy!

Hứa Tiên bỗng nhiên phát hiện chuyện này thật đúng là không quá dễ dàng, lời nói thâm thúy:

- Nương tử, đã gãy!

Một thanh âm quen thuộc vang lên:

- Nương nương, mời không nên lỗ mắng như vậy!

Tiết Bích cùng Yến Tử xuất hiện ở bên cạnh mép thuyền, Yến Tử xấu hổ trốn ở phía sau Tiết Bích con mắt không dám nhìn vào Hứa Tiên. Còn Tiết Bích thì khẽ liếc mắt nhìn Bạch Tố Trinh, sau đó khẽ nhú mày, khi đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Ngư Nhi gõ vào đầu một cái:

- A Bích nhà ta vẫn luôn đối với người rất vô lễ, hi vọng chó nên để ở trong lòng.

1135. Chương 1529: Đến Nơi.

Chương 1529: Đến nơi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tiết Bích bất mãn nhìn Ngư Nhi một cái, bĩu môi, liền trực tiếp nói với Hứa Tiên rằng:

- Lần ngày người xuất hải, là vì chuyện gì?

Hứa Tiên cũng ý bảo Bạch Tố Trinh không cần nhiều lời, đem sự tình Đông Doanh sứ tiết trải qua giảng thuật một lần.

- Chỉ thế thôi sao?

Tiết Bích hiển nhiên đối với sự tình phạm nhân không có hứng thú:

- Người hiện tại không phải phiền phức chồng chất hay sao, làm thế nào còn có tâm tư nhúng tay vào chuyện của những phạm nhân này?

Hứa Tiên nói:

- Đương nhiên không chỉ là những chuyện này, chính là bởi vì phiền phức chồng chất, mới muốn nghĩ biện pháp tốt nhất để giải quyết, phiền toái lớn nhất lúc này ngay ở trên biển.

- A, người nói là?

Trong mắt Hứa Tiên chợt lóe quang mang:

- Đồ Long!

- Đồ Long!

Tiết Bích bị cả kinh, không thể tin tưởng nói:

- Người nói là... Ngao Nghiễm?

Nàng tuy rằng liều mạng trợ giúp Ngư Nhi ở trong biển chiếm cứ một diện tích, nhưng là chưa bao giờ nghĩ tới có thể đem đường đường Đông Hải Long Vương, Thiên đình chính thần tiêu diệt cả.

- Đương nhiên!

Tiết Bích nói:

- Hừ? Người là đang nói giỡn đi, chuyện đó sao có khả năng?

Hứa Tiên đem tình huống của Ngao Nghiễm giảng thuật lại một chút, cười nói:

- Ta cũng không muốn a, nhưng nếu như chúng ta không đi giết hắn, chỉ sợ cũng chỉ có thể chờ hắn đến giết ta, hắn đã được thần niệm Ứng Long, đã là đệ nhất đại địch lúc này của ta. Nếu là lại để hắn vượt qua Đại Thiên Kiếp, vậy thì thực sự khó hiểu. Do đó ta phải vào trước khi đó, làm chút gì đó, thế nào, có hứng thú không?

Tiết Bích nhìn bộ dáng nói cười tự nhiên của Hứa Tiên, phảng phất như cũng không phải là việc thí thân đồ long, mà là như đang chơi một trò chơi. Nhưng không ai rõ ràng, tràng trò chơi này không nghĩ qua là sẽ trí mạng:

- Ta rất muốn giúp người, thế nhưng xin cho ta suy nghĩ một chút, dù sao đây không chỉ là chuyện của một mình ta.

Thân là quân sư của thủy khuyệt tiên cung, người phụ trợ Ngư Nhi, nàng không thể không cẩn thận.

Hứa Tiên biểu thị đồng ý nói:

- Đúng vậy, thận trọng suy nghĩ một chút đi, vũng nước đục này có đáng giá để tranh đoạt hay không? Các người đều là người trong Dao Trì, cho dù Ngao Nghiễm vượt qua thiên kiếp, nhưng nể mặt mũi của Dao Trì Thánh Mẫu, cũng sẽ không làm thế nào đối với các người. Nếu là người cản trở hắn độ kiếp, khẳng định là sẽ có nguy hiểm.

- Ta đáp ứng!

Ngư Nhi giành nói.

Hứa Tiên ngẩn ra.

Ngư Nhi xán lạn cười nói:

- Chỉ cần ở trên đại hải này, vô luận ở nơi nào, chỉ cần người gọi tên của ta, ta nhất định sẽ đi giúp người. nguồn

Tiết Bích nhin không được nhắc nhở nói:

- Nương nương!

Ngư Nhi cố chấp nói:

- Không cần nhiều lời, đây là quyết định của ta!

Trong lòng Hứa Tiên cảm động, nhưng vẫn đang khuyên bảo nói:

- Vẫn là đừng quá hành động theo cảm tính, hiện tại ngươi đúng là phải chịu trách nhiệm thay rất nhiều người. Nếu là chỉ có một mình ngươi, ta chính là cứng rắn lôi kéo cũng muốn kéo ngươi đi theo ta một chuyến.

Ngư Nhi lắc đầu nói:

- Không phải hành động theo cảm tình!

Lại cười nói với Tiết Bích:

- A Bích, chúng ta có thể nhận được Dao Trì che chở, không cần sợ hãi lão Long Vương kia trả thù, đó là nhờ những tiên trưởng kia ủng hộ chúng ta đây? Bọn họ lại nên làm cái gì bây giờ?

Tiết Bích hơi sững sốt, trong sát na trên người nàng toả sáng quang mang, xác thực thông minh chính trực giống như thần minh, không khỏi lộ ra mỉm cười thoải mái, cúi đầu nói:

- Người nói đúng, là ta quá mức do dự trước sau, ta nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của người.

Hứa Tiên nói:

- Vốn dĩ cũng không muốn để các người tham dự đến trong sự tình nguy hiểm như vậy, nhưng Đông Hải Long Vương thuộc hạ đông đảo, đến lúc đó, tam Hải Long Vương khác có thể cũng sẽ đi tới hộ pháp.

Tiết Bích nói:

- Những kẻ này có thể giao cho chúng ta, sẽ cho người chế tạo cơ hội đối mặt với Ngao Nghiễm.

Hứa Tiên nói:

- Không nghi ngờ chúng ta có thể làm được không à?

Tiết Bích xoay người nói:

- Đây chỉ là trả lại nhân tình của ngươi mà thôi, hơn nữa, Ngư Nhi đã quyết định tức là ta quyết định.

Hứa Tiên mỉm cười:

- Tốt lắm, chúng ta đây sẽ mời đến một hội nghị tác chiến đi sao!

Lúc này cơn lốc đã tiếp cận, thuyền đã bắt đầu lắc lư rõ ràng, lấy mắt thường có thể thấy được vân sơn ô hắc, yêu ma phô thiên cái địa nuốt hết qua đây. Thuyền rồng thật lớn ở trước mặt của nó giống như là món đồ chơi của hải đồng.

Hứa Tiên quay về phía thiên địa kỳ cảnh này, cũng nhin không được tán thán nói:

- Thực sự là tráng lệ a!

Đám thuyền viên sau khi cầu xin xong, đều trở lại vị trí của mình, chuẩn bị vì sinh mệnh của bản thân làm một lần đánh cược, bọn họ vững tin Hứa Tiên xác thực đã điên, một người ở đầu thuyền điên cuồng quay về phía không khí nói chuyện, mọi người tức giận nghĩ: người như vậy mặc cho hắn chết ở trong sóng biển đi.

Cuồng phong lôi cuốn nước mưa từ phương hướng rất xa bay tới, Vệ Thanh tiến lên nói:

- Đại nhân, mời ngài trở lại khoang thuyền đi!

Hứa Tiên xua tay cự tuyệt, lúc này, một đầu thuyền rồng đã cắm vào trong cơn lốc.

Thuyền trưởng phát sinh tiếng gào thét hào hùng, cũng may trong mưa gió cổ vũ ý chí chiến đấu của mọi người, nhưng bỗng nhiên nhận thấy được, xung quanh làm sao lại yên tĩnh như vậy. Đám thuyền viên cũng nhận thấy được dị dạng, không biết từ lúc nào thuyền đã không hề lay động nữa.

Cơn bão lốc lẽ nào chỉ là một hồi ảo giác, không, không phải ảo giác, một cơn lốc đang rút gào ở bên cạnh bọn họ, nhưng lại không cách nào chạm đến mép thuyền, tất cả bọn họ đều mở to hai mắt, nhìn về phía đầu thuyền, không thể tin được con mắt của bản thân, chỉ thấy ở trong kinh đào hải lãng vô tận, có một cổ lực lượng vô hình mở ra một thủy lộ bình yên.

Hứa Tiên cười nói:

- Ta đã nói, Mụ Tổ Nương Nương sẽ bảo vệ chúng ta mà.

Quay đầu nhìn lại, Ngư Nhi đang đứng ở đầu thuyền, quay mặt đem cả đại hải, tách ra khỏi cơn lốc bão.

Đợi cho cơn lốc xuyên qua, khi lại nhìn thấy ánh mặt trời, đám thuyền viên đã đối với Hứa Tiên kính ngưỡng giống như thần minh, đều biểu thị đoàn kết chặt chẽ ở dưới sự lãnh đạo của Hứa Tiên, tuyệt không dám lại có bất cứ dị tâm nào nữa.

Vũ Đăng Thành tiến lên nói:

- Hứa đại nhân, ngài thực sự là thần nhân, có ngài ở đây, ta nhất định có thể đoạt lại bảo tọa tướng quân.

Hứa Tiên nói:

- Ta là có thể giúp người bận bịu, thế nhưng có thể làm được một bước kia hay không, vẫn là phải dựa vào chính bản thân người. Nếu là toàn bộ Đông Doanh đều phản đối người, một mình ta lại có biện pháp nào đây?

- Không... Sẽ không, Đông Doanh còn có rất nhiều chí sĩ của Vũ Đăng Gia chúng ta, bọn họ đều đang trông ngóng Vũ Đăng Gia chúng ta một lần nữa phấn chấn trở lại.

Vũ Đăng Thành nói như thế, trong lời nói lại không có nửa phần lo lắng.

Hứa Tiên vỗ vỗ vai hắn:

- Vậy người nỗ lực lên đi sao!

Ngư Nhi và Tiết Bích Yến Tử đã trở lại trong thủy phủ, chuẩn bị triệu tập chúng tiên, làm ra chuẩn bị vì việc Đồ Long.

1136. Chương 1530: Yêu Quái.

Chương 1530: Yêu quái.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hứa Tiên vuốt cằm, cứ như vậy, thì có bốn năm thành năm chắc, nhưng then chốt nhất vẫn là chính mình có thể tìm được thanh kiếm để Đồ Long không, đến lúc đó lôi ra đầu rắn kia hỏi một câu đi! Về phần Phù Tang thần mộc thì không dám ôm kỳ vọng quá lớn.

Hứa Tiên đang suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện Bạch Tố Trinh đang nhìn thẳng về phía hắn, sờ sờ gương mặt:

- Thế nào, trên mặt ta có cái gì sao?

- Bộ dáng cũng không tệ lắm.

Bạch Tố Trinh mỉm cười một chút, tựa vào trên vai của hắn, hiện ra dáng ôn nhu hiếm có. đọc truyện mới nhất tại .

- Vốn dĩ sẽ không tệ a.

Hứa Tiên mặc danh kỳ diệu một chút, nhưng từ trong lòng nàng truyền đến ôn nhu đưa tình lại xác thực không phải là giả, đã thuận thể khoác lên vai của nàng.

Ở dưới thần lực vô hình, thuyền đi như gió, lấy tốc độ không thể tưởng tượng lướt qua biển rộng, đi về phía đông phương.

Khi lục địa xuất hiện ở tận cùng mặt biển, toàn bộ thuyền viên hoan hô, khi trải qua tràng phong bạo kia, đã không ai hoài nghi con thuyền này vì sao có thể nhanh như vậy nữa!

Ở trong tình quang xán lạn, thuyền lớn đã chậm rãi cập bờ.

- Oa, đây là Đông Doanh a!

Hứa Tiên đứng ở trên đầu thuyền, dùng tay chắn nắng nhìn ra phía bờ xa xa.

Nếu là dựa theo địa danh hậu thế suy tính mà nói, ở đây hẳn là đảo Kyushu, tuy nói là tha hương dị quốc, nhưng thực tế nhìn đến cũng không có phân biệt quá lớn. Dù sao ở thời đại này, nhân loại còn không thể như hậu thế triệt để cải tạo hoàn cảnh thời đại vậy. Thật sâu rơi ở trên dấu ấn của mình.

Mà trên đời tất cả thảo mộc sơn lâm, cao nguyên sơn dã từ mặt ngoài nhìn cũng không có khác biệt quá lớn. Theo Hứa Tiên thấy, ở đây cũng bất cứ một làng chài nhỏ nào tại Trung Thổ đều không có gì khác nhau, nhiều nhất là càng thêm đơn sơ nghèo khó hơn một ít.

Thời gian đã vào đêm, trên bến tàu rất an tĩnh. Trừ bọn họ ra còn có mấy chiếc thuyền nhỏ đang bỏ neo. Trên bến tàu có một tòa lầu ốc nhỏ, lộ ra tia sáng mờ nhạt, mơ hồ truyền ra tiếng người náo loạn, thế nhưng sử dụng không phải là tiếng Hán.

Thuyền lớn đến vẫn là kinh động bề trên bến tàu, mấy người vóc dáng thấp bé, mặt mang men say, lại cầm vũ khí trong tay tiến lên đây, nói bô bô một hồi. Nhưng cái gọi là vũ khí bất quá chỉ là gậy trúc tước thành, thật là đơn sơ, làm người ta không khỏi hoài nghi lực sát thương của nó.

Đám binh sĩ vốn dĩ còn có vài phần ngạo mạn. Nhưng sau khi nhìn thấy đông đảo hộ vệ liền cẩn trọng hẳn lên. Vũ Đẳng Thành tiến lên nói chuyện một phen:

- Ta nói cho bọn họ người là sứ tiết Thiên triều. Bọn họ đã trở lại bẩm báo phiên chủ địa phương, nơi đây hẳn là do Tiểu Trạch gia khống chế, bất quá ở đây còn cách bốn gia một đoạn nữa, đường xá gian nan sợ rằng cần một ít thời gian....

Hứa Tiên nói:

- Ở đây thật đúng là đồ nát...

Vũ Đẳng Thành vội vã giải thích nói:

- Bởi vì không phải bến tàu chủ yếu, kinh đô vẫn là rất phồn hoa...

Nói như vậy, trong mắt hắn cũng hiện ra vẻ hướng tới.

- Vậy thì ở đây nghỉ ngơi một đêm, sáng mai khởi hành đi đến kinh đô đi!

Hứa Tiên tuy rằng muốn trực tiếp đi đến kinh đô, nhưng lo lắng những người khác đều vẫn là thân thể phạm nhân. Người chèo thuyền hộ vệ còn đỡ, mà hai vị phó sứ không được coi trọng, sắc mặt đã giống như là sắp chết rồi.

Trưởng thôn ngư thôn xoa xoa tay đi lên đón tiếp. Trong lòng lo sợ bất an không ngờ tới sứ tiết Thiên triều sẽ đến địa phương hẻo lánh như vậy, khi nhìn thấy Hứa Tiên liền bị cả kinh, thầm nghĩ:

- Người thiên triều thực sự là cao lớn a!

Sau khi cung kính hành lễ, đã chạy đông chạy tây vì bọn họ an bài nơi ở. Thời tiết khí trời lúc này đã rất lạnh, đã không thích hợp trú đóng ở bên ngoài. Bất quá thôn xóm thực sự quá nhỏ, hơn nữa phòng ở quá mức đơn sơ, làm cho người ta hoài nghi hiệu quả phòng lạnh của nó.

Hứa Tiên liền đối với Vũ Đăng Thành nói:

- Người để hần không cần phiền phức, những người khác trở lại trên thuyền qua đêm, chỉ giúp chúng ta còn có hai vị phó sứ đi tìm nơi ở là được...

Trong lòng trưởng thôn buong ra một hơi thở xem ra vị đại nhân này cũng không hung ác giống như những võ sĩ không coi ai ra gì kia. Dẫn mấy người Hứa Tiên hướng phía trong nhà mình đi đến. Trong thôn một đám hài tử vui cười theo ở phía sau. Về mặt hiếu kỳ nhưng ăn mặc đều rất đơn bạc, để Hứa Tiên nhìn có chút thốn thức.

Chỉ ít vào thời đại này, thế giới nhân dân xác thực là sinh hoạt ở trong nước sôi lửa bỏng, ở trên thổ địa cần cỗi thiên tai chiến loạn không ngừng sinh sống là muốn so với ở trong gai nhọn khó khăn ở nhiều.

Một lão phụ nhân ăn mặc ki-mô-nô cũ nát cầm theo đèn lồng đứng chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy mấy người đến liền chào đón. Mời bọn họ vào nhà. Hứa Tiên lại chú ý tới một lão khất cái ngồi ở góc tường, không cho phép nhìn nhiều, đã bị mời đến trong phòng, vừa mới vào phòng, Hứa Tiên đã nghe được một cô vị đạo, hỏi:

- Có người sinh bệnh sao?

Vũ Đăng Thành vừa làm phiên dịch, trưởng thôn lập tức lộ ra dáng dấp sầu khổ, nói một lần, Vũ Đăng Thành nói:

- Tôn tử của hần sinh bệnh. Gần đây trong làng có rất nhiều người bị bệnh. Không có biện pháp ra biển đánh bắt cá.

Hứa Tiên nhân tiện nói:

- Ta hiểu biết một chút y thuật, có thể cứu giúp người coi như báo đáp.

Trưởng thôn cùng lão phụ nhân lộ ra thần sắc kinh hỉ, đem Hứa Tiên mời đến trong buồng, thấy một hài tử hai tròng mắt đóng chặt đang nằm. Hứa Tiên sau khi bắt mạch cho hần, nguyên nhân bệnh cũng rất là kỳ quái. Âm khí xâm thể không giống như là tật bệnh bình thường, nhưng là phi thường dễ giải quyết, chỉ là đưa vào một cổ linh lực, sau đó hài tử kia liền có thể lập tức tỉnh lại.

Trưởng thôn cùng thê tử ôm hài tử vui sướng quá độ mà khóc lóc, lời kéo hài tử ngây thơ lại là cảm tạ một phen. Sau đó trưởng thôn thúc giục thê tử đi chuẩn bị đồ ăn, nhưng thức ăn bưng lên cũng chỉ có thịt cá gia công đơn giản qua mà thôi.

Hứa Tiên mặc dù không quá để ý, nhưng hai vị phó sứ đại nhân lại thực sự không nuốt nổi, bọn họ tuy rằng là hần tử tiểu quan, nhưng ở trên ăn uống cũng chưa từng bạc đãi bản thân.

Chính là Vũ Đăng Thành cũng thành thói quen thích ăn thức ăn đặc sắc.

Hứa Tiên lắc đầu, sai người mang tới rượu và đồ nhắm trên thuyền, nhưng cũng bắt quá là ngu dương tửu đã phơi kho hoặc ướp qua, cùng với các loại thực vật, bánh trái ở trên bếp đun nấu lại cho nóng, sau đó bưng lên bàn.

Hài tử kia thẳng thừng nhìn thức ăn trên bàn, ngay cả trưởng thôn cũng nuốt nước miếng từng hồi, rượu thịt như thế đừng nói là bọn họ, chính là những võ sĩ kia cũng chưa từng được ăn.

Hứa Tiên cười cười, liền mời bọn họ cùng nhau dùng cơm, đem một khối thịt dê bỏ vào trong tay hài tử kia:

- Muốn bệnh mau khỏe hần là nên ăn nhiều một chút...

Hài tử tuy rằng không nghe hiểu ngôn ngữ của hần, nhưng nhin không được xé thịt dê ăn một miếng. Trưởng thôn quát lớn hài tử kia vài câu, lại khách sáo một phen, cũng là không có ý tứ ngồi vào bên bàn.

1137. Chương 1531: Thiên Chiếu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1531: Thiên Chiếu

Vài chén rượu vào bụng, trưởng thôn lập tức không câu nệ, nói nhiều, để Vũ Đăng Thành hầu như không có thời gian để ăn.

Hứa Tiên cầm lấy chút thức ăn đứng dậy.

Thấy hắn đứng dậy, những người khác cũng vội vã đứng dậy, Vũ Đăng Thành nói:

- Đại nhân, ngài đây là?

Hứa Tiên nói:

- Ta vừa thấy ngoài cửa có một lão ăn mày, nên cầm cho hắn chút thức ăn...

Vũ Đăng Thành nói:

- Ăn mày, ăn mày cái gì? Ta vừa rồi cũng không nhìn thấy được...

Hai vị phó sứ cũng là khó hiểu, không biết gì. Trưởng thôn nghe Vũ Đăng Thành phiên dịch, cũng nói:

- Trong thôn chúng ta không có ăn mày a!

Hứa Tiên hơi sững sốt, rõ ràng là thấy được ở địa phương này. Nhưng tỉ mỉ suy nghĩ lại, trong ngôi làng nghèo khó như thế hiển nhiên không có dư địa cho người ăn mày tồn tại.

Hài tử kia lại lôi kéo ống tay áo của trưởng thôn nói:

- Có, ta cũng nhìn thấy.

Trưởng thôn bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, kêu to lên:

- Đó không phải ăn mày, mà là yêu quái...

Trưởng thôn giải thích nói:

- Đó là một loại Bách Bách Gia yêu quái, nguyên bản là lão nhân cơ khổ sau khi chết đi biến thành yêu quái. Do đó lớn lên giống như ăn mày, bình thường ở trong thâm sơn. Khi đêm tối mới đi bộ đến trong thôn trang. Người đụng phải hắn nhất định sẽ sinh bệnh. Ta nói gần nhất trong thôn sao lại có nhiều người sinh bệnh như thế, nguyên lai là vì nguyên nhân này. Nguyên bản nghe nói chỉ có Quan Đông mới có yêu quái như vậy, không nghĩ tới sẽ đến nơi này. Lần này thực sự hồng rồi, đại nhân nếu là ở chỗ này bị bệnh, thế thì làm sao bây giờ?

Hứa Tiên nói:

- Thì ra là thế, yên tâm đi, ta sẽ không bị bệnh...

Vừa rồi chỉ lo quan sát bốn phía, không quá chú ý tên ăn mày kia dĩ nhiên là yêu quái, bất quá đó có thể gọi là yêu quái sao? Càng chuẩn xác mà nói hắn là Quỷ Hồn mới đúng đi sao. Nhưng cảm giác lại rất không giống với vong hồn bình thường. Bất quá rốt cục cảm giác được một chút phong tình của nước khác, đêm nay thuận tiện đem yêu quái kia thu phục đi.

Lúc đêm khuya người tỉnh, Hứa Tiên một mình đi ra ngoài cửa. Bách Bách Gia kia đã không thấy nữa, hắn mở to hai mắt tìm kiếm, tầm nhìn kéo dài tới vô hạn, không bị bất cứ chướng ngại vật gì câu thúc. Nhưng kết quả đạt được, làm hắn cũng không nhận được lộ ra thần tình kinh ngạc, bởi vì nơi này không chỉ có một "yêu quái". Mà là có rất rất nhiều. Có tiểu yêu quái đang nằm giống như hòn than ở trong bếp, hay cái bóng kỳ dị phiêu dạt ở trong dòng sông dưới cây cầu. Mà ở trong sơn lâm xa xa càng có nhiều loại đồ vật hình thù kỳ quái tồn tại, tất cả đều là yêu quái mà ở Trung Thổ chưa từng nghe nói thấy.

Hứa Tiên không thể tưởng tượng nói:

- Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bất quá là cách một đường biển, chủng loại đã có khác biệt lớn như vậy sao?

- Không phải đâu, quan nhân. Những thứ này cũng không phải yêu quái.

Một thanh âm ôn nhu từ trong cái bóng của Hứa Tiên truyền đến.

Hứa Tiên than thở:

- Nương tử, người rốt cục đã tỉnh lại!

Chỉ là nói một tiếng ta mệt, đã tự ý chạy đến trong cái bóng, gọi thế nào cũng không trở ra.

Bạch Tố Trinh hiển hiện thân hình, khoe môi mỉm cười:

- Đã là buổi tối. Đêm dài đằng đẵng, sao có thể để quan nhân một mình một người trong phòng?

Hứa Tiên trong khoảng thời gian ngắn tâm trạng phập phồng, chỉ thấy nàng dưới ánh trăng một thân bạch y như tuyết, tuy rằng đôi mắt đen lầy kia cùng với thần tình thông dong không thể so với bình thường ôn nhu như nước. Nhưng lại có một phen thần bí và mỉa mai khác, hần nhin không được ôm lấy vòng eo của nàng:

- Hai người hành trình mật nguyệt, một người cũng quá vô nghĩa đi. Người nói những kẻ này không phải yêu quái? Đó là cái gì?

Nguyên bản ở trong khái niệm của hần, yêu quái hần nên là giống như nàng vậy, sinh linh không phải từ người tu luyện mà được, là có thể hể cũng có thể vì người mà thấy. Đồng thời mỗi một yêu quái đều có một trường thôn nguyên hình. Mà những yêu quái Đông Doanh này lại khiến người ta nhìn không ra nguyên hình của nó. Hơn nữa hình thái xen lẫn trong thực hư, hiển nhiên là phạm nhân không thể nhìn thấy được, cùng với Trung Thổ so sánh, quả thực giống như là một hệ thống khác.

Bạch Tố Trinh nói:

- Nếu như luận căn bản của nó mà nói, hần nên là Quỷ Hồn và ma đầu các loại. Tuy rằng bộ dáng trở nên kỳ quái một ít. Nhưng bản chất của nó hần là sẽ không thay đổi...

Trong lòng Hứa Tiên khẽ động, ở đây không có Địa phủ thu dung vong hồn. Mặc cho chúng nó phiêu đảng ở trên thế gian, sẽ tiêu tán không còn, sẽ vì oán niệm, chấp niệm hóa thành yêu quái, mà Quỷ Hồn không có thân thể ràng buộc. Thời gian càng lâu, sẽ rất khó bảo trì ở hình người, có kẻ ngay cả thần trí cũng rất khó bảo trì.

Nếu là lại thêm rất rất nhiều ma đầu, như Trung Thổ hiện tại, tùy ý du đảng trên thế gian, cùng những vong hồn này kết hợp, hoặc giả bản thân dần dần trưởng thành, mới có thể sinh ra nhiều cái gọi là “yêu quái” thiên kì bách quái như vậy. Đến, vô luận là Quỷ Hồn hay là ma đầu. Bản thân đều là không vì người mà thấy. Vì vậy những yêu quái này cũng sẽ không vì người mà thấy được.

Phiến thổ địa này thiên tai dần phát, đối với con người mà nói tự nhiên là tai nạn. Nhưng đối với những yêu ma này mà nói, cũng cung cấp linh khí nóng đậm, cùng với các loại tâm tình sợ hãi tuyệt vọng, lại thêm không có thiên địch tồn tại, liền tạo nên phiến nhạc thổ của yêu quái này.

Hứa Tiên bỗng nhiên nhớ tới sau này theo như lời trưởng thôn nói:

- Như vậy coi như là tốt, có làng bị yêu ma cường đại công kích, tất cả mọi người bị giết chết.

Nguyên bản hần cũng không quá để ở trong lòng, bởi vì hần ở Trung Thổ chẳng bao giờ nghe nói qua có bất cứ yêu ma nào chính diện tấn công địa phương nhân loại tụ cư. Nhiều nhất cũng chỉ là len lén bắt đi mấy người ăn thịt, bởi vì làm như thế thuần túy là hành vi tự chịu diệt vong.

Mà ở trên phiến thổ địa này, những yêu ma không có bao nhiêu ý trí, ăn thịt giết người quả thực là một việc tự nhiên không cần suy nghĩ.

Hứa Tiên than thở:

- Nguyên lai đây chính là chân diện mục của cái gọi là ” tám trăm vạn chúng thần”?

Đông Doanh là quốc gia tôn trọng đạo thần, đem tất cả ngoại tộc không thuộc mình đều cung phụng làm thần, được xưng có hơn tám trăm vạn, hôm nay nhìn đến, nói không chừng thật sự có nhiều như vậy.

Hứa Tiên từng ở trong Lan Nhược Tự hai tên quỷ quái không người quản chế mà oán giận Thiên đình bất lực, cũng từng bởi vì chúng quỷ Cừu vương phủ mà cảm thấy Địa phủ vô năng. Nhưng đi tới thế giới bên ngoài nhìn lên, hình tượng Thiên đình Địa phủ ở trong lòng hắn nhất thời cao lớn hơn. Cái này giống như kiếp trước từ Trung Quốc chạy đến khu chiến loạn ở Châu Phi xem một hồi, lập tức cảm thấy chính phủ quốc gia cũng không phải hồng bét như từng nghĩ.

Bạch Tố Trinh nói:

- Thảo nào Tiểu Nguyệt thích đến nơi này như vậy.

1138. Chương 1532: Thiên Chiếu. (2)

Chương 1532: Thiên Chiếu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lúc này, Hứa Tiên rốt cục tìm được lão ăn mày Bách Bách Gia kia, đem tầm mắt dừng lại ở trên người hắn, cố nhiên lúc còn sống có thể cũng là lão nhân đáng thương, có thể hiện tại hắn cũng không có cố ý muốn hại người, mà chỉ là muốn thân cận nhân loại. Nhưng hắn tuy rằng chưa từng tự tay giết người, nhưng ở trong thời đại này, trong thôn trang đặc biệt hẻo lánh, con người một ngày sinh bệnh hầu như hắn phải chết không thể nghi ngờ, đã không có biện pháp nào để hắn mặc ý hành động.

Bách Bách Gia hình như cũng nhận thấy được nguy hiểm, bản năng cầu sinh để hắn hướng phía trong thâm sơn bỏ chạy. Nhưng một đôi mắt kim sắc này đã ngưng chú ở trên người hắn. Kim sắc quang mang nóng cháy từ trên người hắn bắn thẳng lên, cổ cảm giác nóng cháy kia, lập tức để hắn thống khổ kêu rên. Nhưng sau khi đau đớn biến mất, lại phát hiện chính mình vẫn chưa chết đi.

Bách Bách Gia chỉ thấy cả người của mình trở nên bán trong suốt, toàn thân giống như tràn ngập lực lượng, thần trí cũng trở nên rõ ràng nhớ tới nhớ tới rất nhiều chuyện lúc còn sống, nhớ tới chính mình rời khỏi nòng đến trong núi ở lại. Sau đó ở trong ổ đau cô độc chết đi, ôm tâm tình không cam lòng quanh quẩn ở trong sơn lâm, không biết qua bao nhiêu năm, nghĩ như vậy trong mắt bỗng nhiên chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Một thanh âm vang lên ở trong lòng hắn:

- Gặp lại được người, đi trị liệu tật bệnh của bọn họ đi!

Bách Bách Gia gật đầu, chuyển hướng đi tới trong sơn lâm.

Vì vậy, ở Đông Doanh, hậu thế truyền lưu hai loại truyền thuyết, một loại truyền thuyết là người nhìn thấy Bách Bách Gia nhất định sẽ sinh bệnh, mà một loại truyền thuyết khác còn lại là, hắn lưu luyến ở trong sơn dã, sẽ trị liệu những người đột nhiên nhiễm bệnh ở trong núi.

Hứa Tiên nói với Bạch Tố Trinh ở bên cạnh:

- Nương tử, thời gian đã không còn sớm, chúng ta đi nghỉ ngơi đi!

Bạch Tố Trinh lộ ra thần sắc lo lắng nói:

- Thế nhưng vì thế lo lắng...lo lắng...

Hứa Tiên kỳ quái nói:

- Lo lắng cái gì?

- Lo lắng sợ người ngày mai không dậy được, làm lỡ hành trình.

Bạch Tố Trinh hé miệng cười, trong mắt to đen láy, một nửa là giễu cợt, một nửa lại là mỉa mai.

Hứa Tiên giận tím mặt, một tay ôm lấy Bạch Tố Trinh:

- Ngày hôm nay nhất định phải cho người kiến thức đến sự lợi hại của vi phu.

Vài canh giờ sau, Hứa Tiên phi thường thành khẩn nói:

- Nương tử, ta sai rồi.

Ngày thứ hai, trong thôn toàn bộ những người nhiễm bệnh không trị mà khỏi, thuyền lớn cũng một lần nữa xuất phát.

Hứa Tiên quyết định không đi đường biển nữa, mà lách qua đảo Kyushu, đi vào trong nội hải, đi đến kinh đô.

Bọn họ mới vừa đi không lâu sau, đại đội binh mã đã chạy tới làng chài đem làng chài bao vây quanh.

Trưởng thôn bị hai võ sĩ bắt đến trước một con ngựa cao lớn, người trên ngựa nói:

- Hạ quốc sứ tiết và người của Vũ Đẳng Gia đã đi đâu rồi?

Trưởng thôn quỳ trên mặt đất, sợ hãi rụt rè nói:

- Bọn họ đã lên thuyền rồi khỏi rồi.

- Hồn dân, vì sao không đem bọn họ lưu lại!

Người ở trên ngựa hung hăng đánh roi vào trên người trưởng thôn.

Trưởng thôn cũng không dám tránh né, cũng không dám kêu đau nhức, chỉ là liên tục dập đầu.

Người ngồi trên ngựa thoáng ổn định nộ khí:

- Có từng nhìn thấy sứ tiết của chúng ta không?

- Không...không có!

- Xem ra là dư thừa lắm rồi!

Người ở trên ngựa trừng mắt nhìn lên trưởng thôn, phảng phất như hết thấy đều là lỗi của hắn. Hai võ sĩ nhe răng cười rút ra đao võ sĩ, sẽ vì chủ công của bọn họ tận trung nghĩa.

Thôn dân ở xung quanh đều lộ ra thần sắc kinh hãi, nhưng ai cũng không dám nói cái gì trưởng thôn thê tử trưởng thôn liều mạng che miệng hãi tử trong lòng.

Người ở trên ngựa ghìm cương đầu ngựa:

- Chúng ta trở lại, lập tức đem tin tức truyền đến kinh đô, báo cho Thương Tĩnh đại nhân biết.

Võ sĩ án đao vào vỏ, theo chủ công của bọn họ rời đi.

Trưởng thôn tìm được đường sống trong chỗ chết xui xẻo trên mặt đất, bị thê tử đỡ dậy. Thanh niên nhân trong thân có người tức giận bất bình, rõ ràng đều là người Nhật Bản, đối với người một nhà dĩ nhiên so với người quốc gia khác còn muốn tàn khốc hơn, cũng có người lộ ra thần sắc mong chờ, hai võ sĩ kia thực sự là uy phong a!

Ở trong khu rừng rậm rạp, một con yêu quái quái đản bộ dáng giống quạ đen lại sinh ra ba con mắt, “Bá” một tiếng bay ra khỏi ngọn cây, giang đôi cánh ra bay về phương hướng kinh đô, lướt qua dãy núi, lướt qua biển rộng. Đi tới chỗ gác cao của Hồ Tâm Nguyệt, lúc này trên bầu trời trăng đã lên cao.

Hồ Tâm Nguyệt lắng nghe một trận, nhíu mày:

- Sứ tiết Đại Hạ, chẳng lẽ là...? Người nhìn thấy sứ tiết kia là có bộ dáng gì?

Quái đản yêu quái vẫy cánh, cạc cạc kêu gọi một phen, như là đang hình dung bộ dáng của sứ tiết.

Hồ Tâm Nguyệt lộ ra dáng tươi cười quyền rũ nói:

- Quả nhiên, là tới báo thù sao?

Rốt cục không cần buồn chán như vậy nữa, có cần phải cho người kiến thức một chút, lực lượng mới của ta?

- Bên trong đội ngũ có một nữ nhân hay không? Mặc y phục màu trắng.

Quái đểu lắc đầu, hiển nhiên không phát hiện Bạch Tố Trinh kinh hồng vừa hiện kia.

Hồ Tâm Nguyệt hoàn toàn yên tâm xuống, vươn ngọc chỉ, ở trên trán của quái đểu điểm một cái:

- Đây là ta tưởng thưởng cho người.

Thân thể quái đểu lập tức bành trướng giống như bị thổi phồng, trong mỏ chim sinh ra hàm răng đáng sợ, yêu khí tăng lên không chỉ một tầng, kỳ quái kêu bay. Ở trên nhai đạo tại kinh đô, lao xuống bắt lấy một võ sĩ tuần tra ban đêm, bay về phía xa xa.

Ở chỗ sâu trong rừng rậm nguyên thủy rậm rạp, đã có cung điện nguy nga cao vút, nơi này là thần xã cổ xưa nhất ở Đông Doanh, Y Thế Thần Cung ở đây, thờ phụng vị thần cao nhất Đông Doanh Thiên Chiếu Đại Ngự Thần.

Một đầu hành giả mang đầu lập bước lên bậc thang, đi qua điều cư cao to, đặt chân lên phiến địa phương yên tĩnh này, hần giờ đầu lập lên, đưa mắt nhìn phiến thần xã uy nghiêm này, mới lộ ra khuôn mặt bên dưới đầu lập. Chính là Âm Dương Sư dẫn dắt mọi người đối phó với Hồ Tâm Nguyệt kia.

Âm Dương Sư gặp qua chủ nhân thần cung kể lại tình huống nghiêm trọng hiện nay:

- Từ sau khi yêu hồ kia đến, hiện tại kinh đô mỗi đêm đều có bách quỷ dạ hành, phải cần đến đồ vật đó.

Chủ nhân thần cung do dự, Âm Dương Sư thân thể Âm Dương Sư khê nghiêng:

- Đây cũng là ý chỉ của Thiên Hoàng.

Chủ nhân thần cung rốt cục gật đầu, sau đó mang theo hần đi tới trước thần tượng Thiên Chiếu Đại Ngự Thần, cung kính triều bái, thẳng đến thần tượng phóng xuất kim quang nhàn nhạt. Sau đó mới ở trong điện thờ bí mật dưới thần tượng, lấy ra một phiến kính, cẩn cẩn trọng trọng giao cho Âm Dương Sư.

Âm Dương Sư nói:

- Chỉ cần có đồ vật này, cùng với Thiên Chiếu Đại Ngự Thần phù hộ, nhất định có thể đem yêu hồ kia phong ấn!

Nhưng không có một ai phát hiện, yêu hồ theo như lời bọn họ đang đứng ở trên điện thờ, chống gương mặt nhìn một màn giống như hí kịch này:

- Đừng tự tin như vậy a!

1139. Chương 1533: Hi Hòa

Chương 1533: Hi Hòa

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Âm Dương Sư quả nhiên không tự tin, lại đối với chủ nhân thần cung nói:

- Nhưng yêu hồ này thực sự quá mức lợi hại, nếu là ta không thể thành công, chỉ có mời ngài triệu mời Thiên Chiếu Ngự Thần hạ phàm.

Lúc này, đôi mắt Thiên Chiếu Đại Thần bỗng nhiên chuyển động một chút, rơi vào trên người Hồ Tâm Nguyệt đang đứng trên điện thờ.

Hồ Tâm Nguyệt tựa như có cảm giác quay đầu lại, đang cùng bốn mắt nhìn nhau, lại lớn tiếng oán giận:

- Uy, người thực mượn bọn hần đến đối phó ta? Quá không nói nghĩa khí, uống cho chúng ta quen biết lâu như vậy.

Một bộ dáng đáp quen biết.

Thiên Chiếu Đại Thần không ngờ cũng mở miệng ra nói:

- Người tiểu hồ ly này biết cái gì gọi là nghĩa khí? Những phàm nhân này nói như thế nào cũng cung phụng ta hơn một nghìn năm, người cũng không nên quá hồ đồ, tùy tiện làm huyền thuật, làm bộ ứng phó một chút bị phong ấn đi.

Hiển nhiên Hồ Tâm Nguyệt nhiều lần tới Đông Doanh, hơn nữa nhiều năm ở lại Đông Doanh, cùng vị nữ thần này rất quen thuộc, so với bất cứ một tên Âm Dương Sư đều phải cao hơn.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nếu như ta không nói nghĩa khí, thì sao lại tìm đến người, lần này ta đến đó là muốn nói cho người một tin tức lớn.

- Ân? Tin tức gì vậy?

Hồ Tâm Nguyệt quỷ bí cười nói:

- Đại cừu nhân giết chồng giết con của người, Hậu Nghệ muốn tới, Hi Hòa nương nương.

Trong thần tượng đi ra một bóng người, trên người nàng tản ra quang mang xán lạn chói mắt, phảng phất như thái dương:

- Người nói là Hậu Nghệ chuyển thế? Hần tên gọi là gì?

Hồ Tâm Nguyệt cũng không có thể nhìn thẳng vào quang mang này, hơi tránh ra tầm mắt, nàng vẫn đang nhớ kỹ sau nàng hoàn thành nhiệm vụ gia nhập Dao Trì, lần đầu tiên trở lại cố hương, tình hình Thanh Khâu quốc gia.

Vương Mẫu nương nương đem một trái bàn đào giao cho nàng, ủy thác nàng mang ột người, hoặc giả nói là một vị thần. Mà người này cũng không phải người trong Dao Trì. Chỉ là nói, người nơi đó có thể cần nàng phù hộ.

Vừa mới ở Trung Thổ đại náo một hồi, Hồ Tâm Nguyệt có chút không phục, nghĩ thầm bất quá là tiểu mao thần ở ngoài Trung Thổ, có thể có cái bản lĩnh gì, đợi ta nghiên cứu đã. Nếu là gia hỏa này không phải rất lợi hại, ta sẽ tự mình đem trái bàn đào này ăn tươi, ừm, ăn phân nửa, lại cho Tiểu Bạch phân nửa, vừa vặn một người một nửa.

Sau khi đi tới Đông Doanh, nhìn thấy tình hình vạn yếu hoành hành này, trong lòng đại hỉ, quả thực đem nơi này coi như Thiên Đường vậy. Không chỗ nào cố kỵ gây ra rất nhiều phiền phức, hầu như đã đem chuyện trái bàn đào ném ở sau đầu. Sau này nàng rượu say nói lỡ ra, đem tin tức trái bàn đào tiết lộ, kết quả đưa tới cả Đông Doanh yếu ma, ngay cả Âm Dương Sư cũng đến cướp giết.

Khi đó nàng cũng không phải rất mạnh, nào có thể đánh được nhiều người như vậy, vội thu đuôi hốt hoảng chạy trốn, chợt nhớ tới lời nhắc nhở của Vương Mẫu nương nương khi trước, liền kẻ gây tai họa dẫn đi tìm vị thần kia.

Vị thần kia vừa mới xuất hiện đã đuổi đi toàn bộ yếu ma và Âm Dương Sư, đối với nàng nói rằng:

- Thật là tiểu hồ ly xấu xa, bất quá lại giống như cha mẹ người khiến nhân gia rất thích.

Nàng mới bình tĩnh phát hiện người trước mắt cũng không phải thần tiên gì cả. Sau đó vị thần kia dẫn nàng thăm viếng Thanh Khâu quốc gia năm xưa, sau này nàng mới biết được tính danh chân chính của mình. Hi Hòa cùng Vương Mẫu nương nương Thái Cổ chỉ thần như nhau, vợ của Đế Tuấn, mẹ của mười mặt trời.

Nắm giữ thần lực không thể đánh giá, cũng xem như bạn trong khuê phòng của Vương Mẫu nương nương, tính tình của nàng giống với Vương Mẫu nương nương cũng không phải vị thần rất đứng đắn nghiêm túc, đối với nàng cũng rất là thân thiết.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đúng, hẳn tên gọi là Hứa Tiên!

Trong lòng cười thầm một trận:

- Khắc khắc khắc khắc, tiểu tử Hứa Tiên, nghĩ đến trả thù ta, thực sự là quá ngây thơ rồi!

Hi Hòa vươn tay, đầu ngón tay điểm nhẹ lên mi tâm của Hồ Tâm Nguyệt một cái, nói:

- Tĩnh lại đi, đây là lần thứ mấy ngươi nói với ta ta Hậu Nghệ sắp tới rồi, mỗi lần ngươi bị người ta đuổi chém thì chạy đến đông doanh của ta nói người nọ là Hậu Nghệ chuyển thế, lại bảo ta giúp ngươi ra tay, nhưng kết quả mỗi một lần đều là giả.

Hồ Tâm Nguyệt một tay che cái trán, một tay dựng ba ngón tay lên thề:

- Lần này tuyệt đối là thật, lấy trước chẳng qua là ta nhìn lầm mà thôi.

Tuy mỗi lần đều dùng nguyên do này nọ, nhưng mỗi một lần Phục Hy đều giúp nàng.

Hi Hòa nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt trong chớp lát, nói:

- Vậy được rồi, ta sẽ thấy tin tưởng ngươi một lần, nếu như vô lý, cắt đầu cái đuôi của ngươi làm áo choàng

- Ta mới không cần.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tùy ngươi, dù sao ta cũng cho ngươi biết.

Hi Hòa suy nghĩ một chút:

- Hứa Tiên sao? Cái tên này ta nhớ rồi. Ngươi bây giờ quay trở lại kinh đô đi, làm bộ như bị Âm Dương sư phong ấn, miễn cho bọn họ lại gây phiền toái với ta.

Hồ Tâm Nguyệt bất mãn nói:

- Chỉ là một ít phạm nhân thì bỏ đi, giảm bớt chút ít chuyện đối với bọn chúng cũng là có lợi, chính bọn chúng tới bây giờ chẳng phải cái gì cũng không làm sao?

- Nếu ngươi thật sự cảm thấy khoái hoạt thì ta sẽ cho ngươi chơi đùa, nhưng trên thực tế thì sao? Tính toán, không nói những chuyện này, tuổi của ngươi cũng trưởng thành rồi, cũng nên đem mình gả đi ra ngoài.

Hi Hòa thương sờ sờ đôi má của Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt then thùng tránh đi, nghe nàng nói thì lập tức nhảy dựng lên:

- Ngươi thật sự là già mà hồ đồ, ta đang ở trong Dao Trì! Dao Trì! Tuyệt đối không thể lập gia đình!

Hi Hòa nói:

- Không có lẽ phép, cái gì già mà hồ đồ. Dao Trì loại địa phương đó rồi đi là được, đừng nghe bà lão không gả được cho nam nhân kia. Nữ nhân nha, nam nhân luôn không giống nhau, nam nhân có thể tìm chuyện nhàn chán giết thời gian, thích làm cái gì thành tiên thành Phật nhất thống thiên hạ. Nhưng nữ nhân không giống với, đặc biệt là Đồ Sơn thì các ngươi cần phải tìm nam nhân tốt mà dựa vào.

- Ai nha, ngươi phiền chết, ta không thích nghe những chuyện này cho nên ta mới không muốn đến, ta đi!

Hồ Tâm Nguyệt thở phì phì đứng dậy.

Hi Hòa không thể làm gì lắc đầu:

- Vậy ngươi đi đi thôi, tìm được đối tượng phù hợp nhất định phải đưa tới cho ta xem.

Hồ Tâm Nguyệt cũng không có nghe tiếp mà xoay người biến mất vô ảnh vô tung.

Hi Hòa lại nhớ tới những quốc gia thay triều đổi đại kia, chính bởi vì đám sinh linh kia làm chuyện tàn nhẫn, giảo hoạt lại ngu dốt cho nên mới khó mà tồn tại trên đời.

...

Tuyết lại rơi, lẳng lẳng rơi vào vào trong hồ nước nhỏ, bên cạnh là con đường nhỏ phủ kín bởi tuyết trắng.

Chợt có một cơn cuồng phong thổi tới, thổi nước gợn nhộn nhạo bông tuyết bay múa. Cuồng phong hóa thành nhân hình, quỳ gối trước bậc bầm bấu:

- Đại nhân, đặc phái viên của Hạ quốc tới Cửu Châu rồi, người Y Đằng gia cũng ở trong đó, hiện tại đang đi thuyền chạy tới kinh đô. Chỉ sợ đặc phái viên của chúng ta đã chết.

1140. Chương 1534: Tình Minh

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1534: Tình Minh

Sau màn che có âm thanh tức giận, quát:

- Là cuồng vọng nào thế!

Rồi sau đó phát ra tàn nhẫn cười lạnh:

- Lại phái ‘Hoàng Tuyền’ đi nghênh đón bọn chúng đi.

Nghe được cái tên này người truyền tin tức hoảng sợ, nói:

- Đại nhân, chỉ là đặc phái viên thì bỏ đi, một mình ta cũng có thể giết chết toàn bộ bọn chúng, có cần thiết phải dùng lực lượng này không?

- Những Âm Dương sư kia nói không chừng chính là cản trở, còn có đám ngu xuẩn kia có người hi vọng chúng ta thông thương với Hạ quốc, chỉ cần có thể đoạt được một khối thổ địa làm căn cơ thì tài nguyên vô tận sẽ chờ chúng ta cướp đoạt, đó mới là cơ hội phát triển của dân tộc chúng ta. Chỉ cần có thể đạt thành mục đích thì đừng nói làm bạn với yêu ma, mặc dù là hóa thân yêu ma cũng không tiếc.

Người mang tin tức tràn ngập sùng bái, nói:

- Đại nhân anh minh, đây chính là phúc cho dân tộc Chư Cát Khổng Minh chúng ta, nhất định có thể dẫn đầu chúng ta chiến thắng đám cuồng vọng Hạ quốc kia, mặt trời mọc nhất định sẽ chiến thắng mặt trời lặn.

Người ngồi sau màn gập đầu, nói:

- Dân tộc Đại Hòa Chư Cát Khổng Minh.

Hắn ném hắc sắc lệnh bài ném ra ngoài, lệnh bài kia không phải vàng không phải đá, phía trên có một cái mặt quỷ hết sức sống động, lộ ra huyết quang nhàn nhạt, thoát nhìn không giống như bình bình thường.

- Dùng vật ấy có thể chỉ huy ‘Hoàng Tuyền’, người đi đi, ta muốn dùng đầu của người Hạ quốc tế cờ.

Không chờ lệnh bài kia rơi xuống mặt tuyết, người mang tin tức đã cẩn thận tiếp vào trong tay.

- Vâng, đại nhân!

Lại hóa thành cuồng phong tiêu tán.

Thời điểm thuyền rồng cập bờ lần nữa thì có người đang chờ ở bến tàu, người cầm đầu chính là người đưa tin tức, ở phía sau hắn là một đội kỵ binh, mỗi người đều ăn mặc áo giáp và chiến mã, đứng lặng tại chỗ không nhúc nhích, giống như những pho tượng đá trầm mặc, hiển nhiên không phải binh sĩ bình thường.

Hứa Tiên lập tức đi xuống thuyền, người đưa tin nói:

- Ta phụng lệnh Thương Tinh đại nhân hộ tống các người tiến vào kinh đô.

Mới vừa đi tới bong thuyền, Vũ Đằng Thành trông thấy chi đội ngũ này liền hoảng sợ, nói:

- Đây là Hoàng Tuyền!

Võ sĩ phía sau hắn cũng rút đao ra, nhưng trên mặt không che dấu được sợ hãi.

Hứa Tiên cũng phát giác chi đội ngũ này bất thường, kỳ quái nói:

- Hoàng Tuyền là cái gì?

Vũ Đẳng Thành mặt mũi tràn đầy sợ hãi giải thích một phen, Hứa Tiên mới biết được thì ra thời điểm Thương Tỉnh phản loạn, Vũ Đẳng gia đã tổ chức quân đội mấy ngàn người hội chiến, lúc ấy Thương Tỉnh gia chỉ phái ra đội ngũ trăm người, thời điểm đó tất cả mọi người đều cười nhạo Thương Tỉnh gia không biết lượng sức, nhưng mà đội ngũ trăm người này lại đánh tan quân đội mấy ngàn người của Vũ Đẳng gia, mà chi đội ngũ này tên là “Hoàng Tuyền”.

Bạch Tố Trinh nói:

- Những kẻ này không phải là người bình thường, hình như là bị ma đầu xâm thể, bộ dáng bị người ta khống chế, thoát nhìn cũng giống như Lĩnh Nam Lĩnh Vương, những kẻ này không phải bình thường.

Hứa Tiên trầm nghĩ:

- Bởi vì nắm giữ lực lượng không thuộc về mình mới dám cuồng vọng như thế!

Tuy hắn cũng không đem những “Ma nhân” này đặt vào trong mắt, nhưng đối với phạm nhân mà nói lại là lực lượng cường đại không cách nào chiến đấu chính diện. Nhưng mà hắn đã tới thì sẽ không như vậy! Biết rõ chính mình bây giờ sắp đối phó không phải người bình thường hắn ngược lại có cảm giác thở ra một hơi.

Không để ý Vũ Đẳng Thành cầu khẩn, Hứa Tiên lệnh ọi người rời thuyền đi theo chi đội ngũ này tiến vào kinh đô, trên đường đi bình an vô sự, thẳng đến khi tiếp cận kinh đô thì đội ngũ trước mặt dừng lại, quay đầu ngựa nhìn qua sứ đoàn.

Thời điểm này mặt trời vừa mới xuống núi, sắc trời cũng âm u lại, hai bên đường đều là rừng rậm nên càng u ám hơn. Mà con mắt của những ma nhân kia thả ra hào quang màu đỏ.

Người mang tin tức cười nói:

- Thật có lỗi, ta thiếu chút nữa quên đại nhân chỉ bảo ta mang đầu các người quay về.

Sau đó hắn ưỡng ngực lên, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, hai tay lại sờ loạn toàn thân, trên giấy lát trên trán toát mồ hôi lạnh.

Hứa Tiên lắc lắc lệnh bài trong tay, nói:

- Người đang tìm cái gì? Là thứ này sao?

Người mang tin tức mặt mũi tràn đầy sợ hãi nói:

- Lúc nào...

Trên mặt hắn bỗng thay đổi thành bộ dáng tươi cười:

- Thật có lỗi, ta chỉ nói đùa mà thôi, thỉnh đem vật kia trả lại cho ta, kinh đô ở ngay trước mặt.

Hứa Tiên cho dù không nghe Vũ Đẳng Thành phiên dịch, thông qua đọc tâm cũng biết thằng này nói gì, không thể làm gì lắc đầu, nói:

- Nghĩ khá lắm!

Hắn lại dùng sức và lệnh bài trên tay liền hóa thành bột phấn, theo gió bay lả tả.

Hứa Tiên vỗ vỗ tay, chỉ nhìn qua những kỵ sĩ Hoàng Tuyền nửa người nửa ma đang gào thét, trên thân có chướng khí màu xám đen hiện ra, cổ cây chung quanh nhiễm phải chướng khí mà tử vong. Ngay cả người mang tin tức đứng ở gần đó còn không kịp hóa thành gió trốn đi, bị chướng khí vây quanh, qua trong giấy lát thì bị ăn mòn còn đồng xương trắng.

Sứ đoàn sau lưng Hứa Tiên liên tục lui ra phía sau, mà hai phó sứ thì té xuống đất. Đợi thời điểm chướng khí biến mất thì không còn cái gì cả, chỉ còn lại áo giáp trên mặt đất và dấu vết chướng khí ăn mòn.

Bộ dáng sứ đoàn đều là táng đẫm chưa định thần, không nghĩ tới Đông Doanh lại là nơi ác liệt thế này, có nhiều tà ma ngoại đạo như vậy.

Vệ Thanh nhìn qua Hứa Tiên, nếu như không có hấn ở đây thì sứ đoàn này cũng không còn, người có thể dùng sức một người bình định cả Hoàng Tuyền thì quả nhiên có lực lượng không tưởng tượng nổi.

Vũ Đằng Thành có chút tiếc nuối nhìn qua lệnh bài Hoàng Tuyền hóa thành bụi phấn, nếu như có thể nắm giữ chỉ quân đội này, cho dù chỉ là một phần nhỏ thì trên phiến thổ địa này sẽ không có ai chống lại mình được cả. Nhưng mà thấy được tráng cảnh này trong nội tâm lại không có chút nghi kỵ, nhìn qua bóng lưng của Hứa Tiên, chỉ cần được nam nhân này ủng hộ thì đừng nói là đoạt bảo tọa tướng quân, thậm chí có thể thay thế Thiên Hoàng cũng không phải là chuyện khó khăn.

Hắn cũng bị ý niệm trong đầu của mình làm giật mình, Thiên Hoàng chính là tử tôn của Thiên Chiếu đại thần, thực lực có mạnh hơn nữa cũng không dám nói thay thế Thiên Hoàng, cho nên cho dù sinh ra bao nhiêu biến hóa thì Thiên Hoàng cũng là người thống trị trên danh nghĩa. Nhưng mà đột nhiên hắn cảm giác được đây cũng không phải là không thể nào, trên đời này không có chuyện gì không thể cải biến được cả.

Vốn Vũ Đằng gia không có khả năng bị diệt, kết quả bị diệt. Vốn là hắn cảm thấy không có khả năng quay về quê quán, hôm nay trở về. Hắn tin tưởng kỳ tích có tồn tại! Nếu như có thể thay triều đổi đại thì hủy bỏ đại danh, khiến cho thiên hạ này thuộc về Vũ Đằng gia, khi đó tên của hắn có thể áp đảo toàn bộ tiền nhân!

Hứa Tiên không nghĩ tới mình chỉ làm một chuyện vô tình ý như vậy là có thể chôn một mầm tai vạ cho vùng đất này! Cho dù là người như nhược, chỉ cần có thực lực cơ bản cũng sinh ra dã tâm.

1141. Chương 1535: Tình Minh 2

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1535: Tình Minh 2

- Người có thể đi ra.

Hứa Tiên quay đầu nhìn vào sâu trong rừng rậm.

Bọn thị vệ vội vàng làm ra tư thế phòng ngự.

Bụi cỏ rung rung một cái, một nam tử trẻ tuổi mặc da thú từ trong bụi cỏ đi ra, nói tiếng Khự không quá hoàn toàn:

- Thất lễ.

Vệ Thanh gương cung nói:

- Người là người nào? Vì cái gì núp ở chỗ này?

Nam tử bị cung tiễn chỉ vào nhưng không có sợ hãi, nói:

- Ta là một Âm Dương sư, cảm giác nơi này có yêu khí nên định đi tới đây giúp các người một tay, nhưng hiện tại xem ra các người không cần ta trợ giúp rồi.

Âm Dương sư kể lại, sau đó cung kính thi lễ với Vũ Đằng Thành:

- Vũ Đằng đại nhân, đã lâu không gặp.

Vũ Đằng Thành cũng nhớ tới cái gì đó:

- Người là...

Âm Dương sư mỉm cười một chút, ánh mắt nhìn qua Hứa Tiên, nói:

- Ngài chính là đặc phái viên của Đại Hạ?

Vừa rồi mặc dù chỉ bóp nát lệnh bài một cái, nhưng hiển nhiên thái độ của người này cũng không đặt kỳ sĩ Hoàng Tuyền vào trong mắt.

- Tại hạ Hứa Tiên, chính là đặc phái viên của Đại Hạ, Âm Dương sư, có thể nói cho ta biết tên của người không?

Hứa Tiên cũng rất muốn biết về Âm Dương sư, tuy Âm Dương sư này không có thực lực khiến hấn động dung, có lẽ là do khác hệ thống tu hành.

Nhưng mà dòng họ Âm Dương sư đều có tướng mạo xuất chúng vẫn làm hấn lưu ý, thậm chí: đây chẳng lẽ là người nọ trong truyền thuyết. Nhưng bởi vì lịch sử đã hoàn toàn cải biến cho nên hấn cũng không cách nào phán đoán, nhưng mà trong thân thể Âm Dương sư có khí tức không thuộc về mình, lỡ mờ có cảm giác vô cùng quen thuộc. Chẳng lẽ là con của Ngân Lang trong truyền thuyết.

Khoan, chẳng phải là con của Hồ Tâm Nguyệt đấy chứ? Hấn không phải a, với tư thế xem nhẹ nhân loại là không thể nào rồi.

- Ta tên là An Bội Tình Minh, ta từng nghe qua tên của ngài, câu thơ của ngài ngay cả biển cả cũng không thể ngăn cản được, nhưng không nghĩ tới ngài trẻ tuổi như thế.

Hứa Tiên trầm nghĩ:

- Quả nhiên!

Nhưng hấn lại có chút kỳ quái, tính toán lịch sử thì hình như không đúng. Hơn nữa độ sai lệch lịch sử vô cùng lớn, về sau đều bị sửa đi, ít nhất hấn chưa từng gặp qua nhân vật nổi tiếng trong lịch sử nào. Chẳng lẽ là bởi vì nhân vật là bán thần nên mới có thể sống sót, hay là do An Bội Tình Minh cùng người trong lịch sử kia không phải cùng một người.

Vũ Đăng Thành nói:

- An Bội Tình Minh, người tới nơi này làm gì, nơi này không cần người.

- Ta hy vọng có thể giúp đỡ các người, cũng hy vọng đạt được trợ giúp của các người.

Vũ Đăng Thành phần nọ nói:

- Thương Tĩnh gia vận dụng lực lượng yêu ma, phụ thân ta từng cầu viện Âm Dương Liêu, Âm Dương sư các người đã bỏ mặc, bây giờ lại nói giúp ta, rốt cuộc là có rắp tâm gì.

An Bội Tình Minh nói:

- Ngài phải biết rằng Âm Dương sư phải làm nhiệm vụ bảo hộ thiên hoàng, Thương Tĩnh gia đạt được trợ giúp của người ngoài mới có thể vận dụng được lực lượng yêu ma, chúng ta mặc dù không muốn thấy tràng diện này, nhưng lúc đó yêu hồ hoạt động nhiều lần và dù sao Thương Tĩnh gia cũng là nhân loại, chúng ta không thể đem tất cả lực lượng đều tiêu hao trên người hấn, chỉ có sau khi phong ấn yêu hồ mới có thể nghĩ biện pháp đối phó hấn.

- Người ngoài trợ giúp?

Hứa Tiên suy nghĩ, chẳng lẽ Bái Hỏa Giáo giở trò a! Hiển nhiên tập đoàn Âm Dương sư này không có mạnh như thiên đình, thực lực chưa đủ khiến bọn họ chính thức đối phó cả người sử dụng lực lượng yêu ma và yêu ma chân chính, cho nên ưu tiên diệt trừ yêu ma trước.

Hứa Tiên hỏi một câu:

- Người nói là yêu hồ gì?

An Bội Tình Minh sắc mặt nặng nề nói:

- Tự nhiên là Cửu Vĩ Yêu Hồ, bởi vì Cửu Vĩ Yêu Hồ cùng Thương Tinh gia đi lại với nhau nên yêu ma đã gây loạn thiên hạ.

Hứa Tiên thở dài, hiển nhiên không ngoài sở liệu của hắn, tại nơi này chỉ sợ sắp sinh ra chiến loạn rồi.

- Vậy bây giờ vì sao còn nhảy ra đối địch với chúng? Chẳng lẽ không cố ý yêu hồ sao?

An Bội Tình Minh nói:

- Ta phải ngăn cản Thương Tinh gia vì hiện tại hắn đã chuẩn bị lực lượng và binh lực, vọng tưởng mượn nhờ lực lượng yêu ma cướp sạch tất cả.

- Căn cứ theo văn hiến ta hiểu được thì trong thiên địa chưa từng diễn ra chuyện này bao giờ, hiển nhiên là có người đang âm thầm áp chế yêu ma, loại lực lượng này chỉ sợ không phải nhân loại và yêu ma ngăn cản được. Một khi sinh ra chiến loạn sẽ làm vô số người chết, hơn nữa nếu sinh ra chiến tranh thì chúng ta sẽ bị thương lớn hơn yêu hồ, ta vốn đang suy nghĩ mục tiêu cải biến, nhưng mà khi thấy lực lượng của ngài ta hy vọng ngài có thể giúp ta một tay, phong ấn yêu hồ này.

- Sau đó lại liên hợp lực lượng của Vũ Đẳng gia đả đảo Thương Tinh gia, trùng kiến mộ phủ, một lần nữa trở thành nước phụ thuộc Đại Hạ, như vậy nhiệm vụ của người cũng hoàn thành.

Tuy mồm miệng có chút không rõ, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, nhớ tới con hồ ly nhỏ kia tạo thành phiền toái ỉnh, nhưng lại có khả năng tạo thành phiền toái lớn hơn nữa ỉnh. Hứa Tiên không chút do dự đáp ứng:

- Ta đáp ứng người, nhưng đến lúc đó người nên để ta xử trí yêu hồ.

Còn có một người chờ ôn chuyện tâm sự với nàng a.

Hơn nữa chuyện này so với hiệp trợ dân nơi này còn đơn giản hơn nhiều, dù sao hắn còn không có quyết tâm diệt Nhật giết Mỹ a, có thể biết thời biết thế là không thể tốt hơn, tuy khi làm chuyện này không biết có thể thay đổi cục diện sau này hay không.

An Bội Tình Minh lộ ra biểu lộ thoải mái, nhìn Vũ Đẳng Thành nói:

- Ngài trở về thì ta sẽ liên lạc với mọi người giúp người.

Căn cơ trăm năm của Vũ Đẳng gia còn không dễ tiêu diệt như vậy, đây cũng là điểm lợi dụng khiến Thương Tinh gia rơi đài, nếu như không có người kế thừa thì dã tâm gia ở các nơi sẽ nổi loạn, chỉ sợ cuối cùng nhất biến thành chiến tranh cả nước.

Sứ đoàn đi tiếp, trên đường hiếu kỳ với nhân vật lịch sử này, Hứa Tiên nói:

- Vô tình ý mạo phạm, nhưng mà khí tức của người và người bình thường có khác nhau rất lớn, hình như có yêu khí rất nặng.

An Bội Tình Minh do dự một chút, mím môi nói ra:

- Không dối gạt ngài, mẫu thân của ta không phải là người bình thường, bởi vì nàng nên từ nhỏ ta đã nhìn thấy yêu ma, vì vậy bị nổi tiếng Âm Dương sư An Bội đại nhân thu làm đệ tử, Gia sư qua đời thì tiếp nhận vị trí này, trở thành thủ lĩnh Âm Dương Đạo, nhưng bây giờ vẫn thẹn với dạy bảo của gia sư.

Tuy thiên phú dị bẩm nhưng hiển nhiên An Bội Tình Minh sinh ra trong thời đại này không có nhẹ nhàng đặc ý như lịch sử, nhưng mà cũng không có vấn đề gì.

Hứa Tiên chỉ có thể an ổn nói:

- Sau khi hoàn thành chuyện này người nói không chừng có thể truyền lưu thiên cổ, trở thành Âm Dương sư mạnh nhất.

- Làm sao có thể?

Hứa Tiên nói:

- Nguyên nhân chẳng phải do người người mới chỉ phong ấn được yêu hồ mà không phải tru sát sao?

Bằng Hồ Tâm Nguyệt có khả năng gì thì Hứa Tiên cũng muốn chọc nàng hai đao.

1142. Chương 1536: Tiên Hồ

Chương 1536: Tiên hồ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

An Bội Tình Minh nói:

- Không phải như vậy, bởi vì con yêu hồ kia quá mức cường đại, ta cũng chỉ có thể mượn lực lượng của thần khí mới phong ấn nó được, muốn tru sát nó là không thể nào. Ân, có lẽ cũng có nguyên nhân là như vậy!

- Thần khí?

Hứa Tiên nhắc tới thần khí thì đã đi ra khỏi rừng rậm rồi, một tòa thành trì hiện ra trước mặt mọi người.

An Bội Tình Minh chỉ vào một lầu các cao nhất trong thành.

- Yêu hồ ngày thường ngậy ngốc ở đó.

- Thì ra là nơi đó! Các người không có cách làm gì được nàng hay sao?

Hứa Tiên giật nhẹ khóe miệng, không nghĩ tới Hồ Tâm Nguyệt xuất ngoại còn trở nên kiêu ngạo như vậy, trực tiếp dùng thân phận quang minh chính đại tới thủ đô của người ta, còn được cả thiên hạ biết tới nữa.

An Bội Tình Minh lộ vẻ xấu hổ:

- Con Cửu Vĩ Yêu Hồ kia tuyệt đối không phải bình thường, ta đã triệu tập Âm Dương sư ưu tú nhất cả nước, vu nữ cùng tăng lữ, nhưng mà...

- Cửu Vĩ Yêu Hồ tới từ Xuất Vân Quốc, thật sự là vô tri, An Bội đại nhân, bọn chúng là đặc phái viên của Đại Hạ sao?

Một vu sư quần đỏ áo trắng đang đứng trên một nhánh cây, ngạo nghễ nhìn mọi người bên dưới

Hứa Tiên cười nói:

- Cửu Vĩ Hồ cổ hương không phải Thanh Khâu Quốc sao? Xuất Vân Quốc là nơi nào?

An Bội Tình Minh nói:

- A Vân, không được vô lễ, chư vị, mời vào.

Trong rừng lại bạo động, một đám tăng lữ và Âm Dương sư nhao nhao chạy tới, sắc mặt bất thiện nhìn qua mọi người trong sứ đoàn, hiển nhiên đối với người nước ngoài không có hảo cảm gì.

An Bội Tình Minh nhìn Hứa Tiên giải thích nói:

- Bởi vì kinh thành không thể ở lại cho nên chúng ta thiết lập bản doanh ở ngôi làng gần đó, chờ một chút thỉnh sứ đoàn tới nơi đó tạm lánh, đợi đến lúc giải quyết trong mọi chuyện lại đi gặp mặt thiên hoàng.

Rồi sau đó gọi vu nữ tên A Vân lại, nói:

- A Vân, người dẫn bọn họ đi tới đại bản doanh đi. xem tại

Hứa Tiên cũng tỏ vẻ đồng ý, chuyện kể tiếp không thích hợp cho bọn họ nhìn thấy, lệnh cho sứ đoàn đi theo sau vu nữ, dọc theo đường mòn trong rừng tiến về đại bản doanh.

Vệ Thanh thấp giọng nói:

- Nhưng đại nhân, lưu lại mình ngài thì không được rồi, quá nguy hiểm, không bằng để cho tôi lưu lại.

Hứa Tiên nói:

- Ta không sao cả.

An Bội Tình Minh nói:

- Thỉnh an tâm, ta sẽ lưu thức thần ở lại nơi này, không có vấn đề, Hứa Tiên đại nhân kính xin lưu lại với tư cách viện thủ đi.

Thấy Hứa Tiên tâm ý đã quyết, Vệ Thanh cũng không cần phải nhiều lời nữa, dẫn đầu sứ đoàn rời đi.

Một Âm Dương sư nghi vấn nói:

- An Bội, đây là viện thủ người tìm sao? Trên người không có một tia linh khí, tiểu tử này không biết Cửu Vĩ Yêu Hồ lợi hại thế nào đâu.

- Xin tin tưởng phán đoán của ta.

An Bội Tình Minh hiện ra thần sắc bất đắc dĩ, trải qua lần thất bại đầu tiên, hơn nữa chính mình còn quá trẻ, hẳn đã không đủ uy vọng để dọa những người này, những người này tới từ các chùa miếu nổi tiếng trong nước, trong đó thậm chí có người được xưng là tiên nhân.

Hắn nhìn về phía rừng rậm u ám, nếu không cẩn thận lưu ý, mặc dù là hắn cũng không phát hiện được có người ở nơi này, người nọ hòa làm một thể với bóng tối. Hắn cũng từ trong miệng của sư phụ biết được người này là tăng lữ, một ngày nào đó bỗng nhiên vứt bỏ kinh văn, tự nghĩ ra rất nhiều pháp thuật quỷ bí, hẳn có danh xưng là Nhãn Thần, tự xưng là Lục Đạo tiên nhân, đây là cường viện trọng yếu nhất hiện giờ.

Trong bóng tối có hai đạo ánh sáng đỏ lóe lên, Lục Đạo tiên nhân mở to hai mắt ra, đôi mắt của hắn cực kỳ khác thường, chẳng những là màu đỏ như máu, trong đó có vòng xoáy đường vân xoay liên tục, chỉ cần nhìn vào thì sẽ bị hấp dẫn. Cho dù là ẩn thân nơi u ám nhất thì đôi mắt của hắn cũng hấp dẫn người ta.

- Căn cứ thăm dò lần trước ta cảm nhận được hồ ly kia sớm không còn là yêu hồ rồi, là ma hồ thậm chí là tiên hồ, chúng ta phải đối mặt chính là yêu ma, không bằng nói là thần minh, không nên có chút khinh thường nào.

Lục Đạo tiên nhân nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên, dùng tiếng Hán nói ra, hiển nhiên những lời này nói với Hứa Tiên.

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, hắn không có phản bác cái gì, dù sao người ta đang đánh giá Hồ Tâm Nguyệt đại ma vương a, mà hắn đương nhiên là dừng sĩ cứu thế, nếu hắn đột nhiên nói: “Cái gì? Các ngươi không làm được cái gì sao?” Đương nhiên nói thế quá đả thương người ta rồi. Kỳ thật hắn cũng không muốn vô lễ, mà nghĩ tới nơi này hẳn là có thần minh, mà Thiên Chiếu kia chẳng lẽ không quản con hồ ly sao?

Lục Đạo tiên nhân thấy Hứa Tiên “Chịu thua”, lúc này nhắm mắt lại, trong nội tâm kỳ quái, có thể đối mặt với mình mà không bị tổn thương, chắc hẳn là do mình không phóng thích lực lượng a.

Mà những người khác nghe lời này thì lộ thần sắc kinh ngạc:

- Ma hồ? Tiên hồ?

Hứa Tiên mới chú ý tới những người này đều nghe hiểu tiếng Hán, kỳ quái hỏi Vũ Đẳng Thành mới biết được. Thời đại này quý tộc học tiếng Khự vô cùng thịnh hành, khoa học kỹ thuật văn hóa cũng ỹ lại rất nhiều, mà chức nghiệp tăng lữ này, nếu không hiểu kinh văn tiếng Khự thì không được xưng là cao tăng.

An Bội Tình Minh gật đầu nói:

- Ta có xem qua tin tức trên bản sách cổ, Cửu Vĩ Hồ cũng có phân cấp bậc, được chia làm năm cấp: linh, yêu, ma, tiên, thiên. Trong đó Linh Hồ yếu nhất, thời điểm yêu hồ yếu nhất hiện thân ở Bản Châu thì đó là một con Linh Hồ, về sau nhanh chóng chuyển hóa làm Yêu Hồ, mà thời gian rất lâu sau đó nó mới biến thành Cửu Vĩ Yêu Hồ, nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy nó còn mạnh hơn nữa, rất có thể biến thành Ma Hồ, thậm chí là Tiên Hồ mạnh nhất.

Hào khí trở nên rất trầm trọng, ngay cả người trong bóng tối cũng dừng hô hấp, kết quả là những dũng sĩ cứu thế này lâm vào trong không khí tuyệt vọng, thời điểm bọn họ bắt đầu học phép thuật thì bọn họ nghe

nói mạnh nhất trong yêu ma là Cửu Vĩ Yêu Hồ, hôm nay lại phát hiện xưng hô của mình là sai lầm, đối phương còn cường đại hơn suy nghĩ của mình.

An Bội Tình Minh cùng Lục Đạo tiên nhân liếc nhau, tuy không nói nhiều, nhưng nếu như ngay cả chuẩn bị tâm lý cũng không có thì chẳng khác gì đi chịu chết.

Hứa Tiên thì cũng hiểu được tâm tình này, đây giống như đang chơi trò chơi được một nửa, thật vất vả mới tăng lên đẳng cấp không tệ, thời điểm sắp đánh bại boss mạnh nhất, chợt phát hiện tốc độ tăng level của boss này còn nhanh hơn mình nhiều, không tuyệt vọng mới là có quý!

Hơn nữa không biết bọn người này từ đâu mà biết được năm loại cảnh giới “Quỷ, nhân, địa, thần, thiên” này, Hồ Tâm Nguyệt đã sớm tiến vào Địa Tiên rồi, kim đan lại trải qua thời gian dài như thế lại vượt qua trung thiên kiếp thành tựu Thần Tiên cũng không kỳ quái, mà yêu quái cấp bậc Thần Tiên thì xưng là Tiên Hồ cũng không có chút khoa trương nào.

Hứa Tiên thấy mọi người trầm lắng, rất là hiếu kỳ hỏi:

- Đúng rồi, vì cái gì nói mạnh nhất là Tiên Hồ không phải là Thiên Hồ?

1143. Chương 1537: Báo Thù (thượng)

Chương 1537: Báo thù (Thượng)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lục Đạo tiên nhân lại mở to mắt, nói:

- Đây chẳng qua là tồn tại trong truyền thuyết, nếu như Cửu Vĩ Hồ thật sự hóa thân thành Thiên Hồ thì hiện giờ ta sẽ rời khỏi Bản Châu, đi càng xa càng tốt.

Sắc mặt của những người này càng khó coi.

- Vậy hẳn là không thể nào rồi.

Hứa Tiên gật gật đầu, cảnh giới Thiên Tiên cũng không thể nào tùy tiện tu hành:

- Nếu như nó tu thành Thiên Tiên thì đừng nói là người, ngay cả ta cũng bỏ chạy rồi.

Lục Đạo tiên nhân nheo mắt lại:

- Người hình như quen biết yêu hồ?

Hứa Tiên thẳng thắn nói:

- Đúng vậy a!

Lời này làm cho An Bội Tình Minh ăn cả kinh, mà những người khác thì cầm lấy vũ khí của mình, quát:

- Thằng này chính là gian tế của yêu hồ phái ra!

- Nói không chừng hẳn chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ biến thành.

Trong rừng lúc này hào khí giương cung bạt kiếm.

Trong ngọn cây một con cú mèo trợn to mắt khi nhìn thấy cảnh này, bởi vì trên người của nó không có bất cứ linh khí và yêu khí nào, căn bản không người nào phát giác được nó đang ở đây, nhìn thấy sợ hãi trong mắt của những kẻ này.

- Một lũ ngu ngốc!

Hồ Tâm Nguyệt nhìn qua hình chiếu trong bình phong, nhắc tới một tiếng ánh mắt nhìn qua người Hứa Tiên, trên mặt thì xuất hiện thần sắc phẫn hận, cuối cùng chính là nở nụ cười đắc ý:

- Hừ hừ, lại dám liên thủ với người khác đối phó ta, ta muốn xem ngươi có bao nhiêu lợi hại.

Nhưng trong nội tâm lại có bất an khó hiểu.

Ánh mắt lại nhìn qua người của An Bội Tình Minh, nói:

- Đừng làm cho ta thất vọng ah, hài tử.

Hứa Tiên thở dài, chợt phát hiện đi theo đám người này là sai lầm, đã biết rõ chỗ của Hồ Tâm Nguyệt thì chẳng phải trực tiếp đi tìm nàng chẳng phải đỡ phiền toái sao, chẳng lẽ còn phải dựa vào đám cận bã này giúp chiến đấu?

Hứa Tiên lộ ra nụ cười tà ác, nói:

- Các ngươi đoán đúng, ta chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ, hiện tại đã biến thành Tiên Hồ, ha ha ha!

- Ngu ngốc! Lại dám giả mạo ta, còn cười ngu như vậy!

Hồ Tâm Nguyệt cắn răng mắng.

Nhưng hiệu quả lại phi thường rõ ràng, đám người chung quanh đã tản ra, chỉ có Lục Đạo tiên nhân cùng An Bội Tình Minh vẫn đứng nguyên tại chỗ, mặt mũi bọn họ tràn đầy kinh nghi dè chừng và sợ hãi nhìn qua Hứa Tiên, hiển nhiên đã bị câu nói kia của An Bội Tình Minh hù sợ rồi.

Hứa Tiên thu liễm tươi cười, lắc đầu nhìn qua An Bội Tình Minh.

- Ta đi trước một bước, ngươi thật sự cảm thấy đám người này có tác dụng gì sao?

Hắn cuối cùng cũng cho nhân vật lịch sử này chút tình mọn.

Mọi người cũng ý thức được chính mình bị lừa nghịch, vì biểu hiện vừa rồi của mình mà hổ thẹn. nguồn

Một tảng lữ lập tức ngăn cản Hứa Tiên nói:

- Không cho phép đi, lưu lại nói cho rõ ràng!

- Chẳng lẽ bị nhìn thấu suy nghĩ nên bỏ chạy sao?

An Bội Tình Minh giữ chặt ống tay áo của Hứa Tiên, nói:

- Xin chờ một chút, ta tin tưởng ngài không phải người như vậy,

Sau đó lại nổi giận với mọi người:

- Vô liêm sỉ, còn không thu vũ khí lại, chẳng lẽ các ngươi ngay cả phán đoán của ta cũng không tin sao?

Làm thủ lĩnh trên danh nghĩa, An Bội Tình Minh còn có mấy phần uy tín, những người khác không tình nguyện thu hồi vũ khí.

An Bội Tình Minh cao giọng nói:

- Nếu như cảm thấy trận chiến tranh này không cách nào thắng lợi thì thỉnh hiện tại rời đi! Nhưng mà ta đã thỉnh thần khí mạnh nhất Y Thế Thần Cung là Bát Chỉ Kính rồi.

Mọi người khôi phục vài phần tin tưởng, nghị luận nói:

- Nếu có đồ vật như vậy, nói không chừng thật sự có thể thành công.

An Bội Tình Minh lại nói:

- Như như lần này không cách nào thành công, chủ nhân sẽ thần cung sẽ thỉnh cầu Thiên Chiếu đại ngự thần đến thể gian hàng phục yêu hồ.

- Đây là thật sao?

- Thiên Chiếu đại thần?

Hứa Tiên trầm nghĩ: quả nhiên, nơi này vẫn có thần linh đang tồn tại.

- Thiên Chiếu đại thần quang huy chiếu sáng chúng ta, nhất định sẽ bảo vệ chúng ta thắng lợi lần này.

An Bội Tình Minh mắt thấy kích phát được sĩ khí thì biết rõ việc này không nên chậm trễ, phát tay áo xuất phát đi tới kinh đô.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng tình huống lúc này đen kịt, vào trời đêm giá rét một đoàn người đạp tuyết thảo phạt Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Đặt chân vào kinh đô, phòng ốc hai bên phố dài tối đen và im ắng, không nghe được tiếng người nào, chỉ có ma trôi phiêu động, hoặc là thân hình của Si Mị Vồng Lượng chợt lóe lên, phát ra tiếng rên rỉ và cười khê.

Dáng vẻ này làm gì giống nơi cư dân sinh hoạt trong kinh thành, càng giống như một nghĩa đại hoang dã. Hứa Tiên lại nghĩ tới câu truyện trong sách ngày xưa, thư sinh tỉnh giấc phát hiện mình đang ở trên một ngôi mộ hoang, xuân mộng đêm qua thì ra là Tiên Hồ vui đùa. Làm gì người càng hoài nghi là trong các ngôi nhà này có phải do yêu hồ biến ảo ra hay không.

Nhìn thấy thần sắc dè chừng và hoảng sợ của mọi người, có người cản phía sau, có người phòng bị trái phải, ngay cả Lục Đạo tiên nhân cùng An Bội Tình Minh cũng không dám khinh thường, thả chậm bước chân.

Ngược lại chỉ có Hứa Tiên đi tuốt ở đằng trước giống như lãnh đạo của đám người, những người khác chỉ cảm thấy hần không tìm không phổi, nhưng ai cũng không có tâm tư nói chuyện.

Thời điểm này Hứa Tiên chợt dừng bước, những người khác cũng dừng bước, nhìn về phía Hứa Tiên.

Chỉ thấy Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn lên, nhìn qua cuối dải phố tới Thiên Thủ Các, nhưng chính thức hấp dẫn hần nhìn chính là đỉnh Thiên Thủ Các, nhìn thân ảnh màu trắng.

Tối nay bầu trời đầy sao quá mức sáng ngời, giống như chiếu sáng một tia hào quang sáng rực.

Dưới bầu trời Hồ Tâm Nguyệt ngạo nghễ đứng ở nơi cao nhất của kinh thành quan sát mọi người, trên đôi môi đỏ mọng này nở nụ cười vui vẻ, hàm răng trắng ngà hiện ra, giống như tùy thời sẽ xuất nụ cười khinh miệt, mà cặp mắt nhỏ dài kia làm cho người ta không nhìn thấy tâm ý của nàng.

Mà khiến người ta chú mục nhất không ai qua được chín cái đuôi to trắng nõn của nàng, phiêu du trong gió đầy yêu dị, có một loại cảm giác tùy thời bị gió thổi bay.

Tuy có nhiều “Thù mới hận cũ”, Hứa Tiên cũng phải sinh ra tán thưởng trong lòng.

Sau lưng truyền đến âm thanh nuốt nước bọt, không biết vì sợ hãi, dự hoặc hay cả hai

Chỉ có thần sắc An Bội Tình Minh là không thay đổi, Lục Đạo tiên nhân nhìn qua đôi mắt của Hồ Tâm Nguyệt, thừa cơ phát động pháp thuật, đường vân trong mắt bắn ra ngoài

Nhưng Hồ Tâm Nguyệt căn bản không nhìn qua hần, mà chỉ giơ tay lên khinh miệt ngoắc ngoắc Hứa Tiên.

Hứa Tiên không thể làm gì cười lắc đầu, quay đầu lại nói:

- Trong nội thành này có ai không?

Hần nghe được âm thanh nỉ non của con nít, đây cũng không phải là kết quả của yêu ma quấy phá.

An Bội Tình Minh nói:

- Đại bộ phận người đã sớm sơ tán, nhưng vẫn còn người.

Thời điểm yêu hồ bắt đầu làm loạn, những vương công quý tộc đã chạy xa, nhưng đại đa số dân nghèo thì không có biện pháp nhẹ nhõm thoát đi, ẩn thân trong nhà hy vọng tránh né vượt qua một kiếp.

An Bội Tình Minh lại rất rõ ràng, nếu như khai chiến thì người trong thành không may mắn thoát khỏi.

1144. Chương 1538: Báo Thù (trung)

Chương 1538: Báo thù (Trung)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ngay cả tòa kinh thành này cũng có khả năng biến thành phế tích.

Lục Đạo tiên nhân nói:

- Bọn họ đều hi sinh vì cuộc chiến, chỉ cần chúng ta có thể diệt trừ yêu hồ thì mọi thứ đều đáng giá.

Hứa Tiên từ trong lòng móc ra nửa mặt Âm Dương Kính, giơ lên cao cao.

Một cổ lực lượng vô hình từ trong nó khuếch tán ra bốn phía.

Hồ Tâm Nguyệt có chút kinh ngạc ngẩng đầu, tự mình cảm thụ lực lượng đang bao phủ bản thân, cuối cùng đem trọn kinh đô bao phủ bên trong, ngay cả nàng cũng bị hạn chế trong đó, nàng nhú mày, đã thấy Hứa Tiên hé miệng và âm thanh quen thuộc rơi vào tai:

- Đừng hòng chạy trốn.

Hồ Tâm Nguyệt lại nhú mày, dùng khẩu hình nói:

- Xem ai trốn đi!

Trong nội tâm Hứa Tiên lúc này có kinh dị nho nhỏ, từ số liệu biểu hiện của Âm Dương Kính thì linh lực của Hồ Tâm Nguyệt vượt qua hai trăm vạn, hiển nhiên là mượn nhờ lực lượng kim đan Long Hồ cũng vượt qua trung thiên kiếp, sau đó linh lực đột nhiên tăng mạnh, chỉ sợ so với lúc trước còn khó đối phó hơn nhiều.

Bởi vì năng lực của Cửu Vĩ Hồ phi thường đặc dị, nếu như cảnh giới cao hơn nàng có thể khám phá được tất cả ảo thuật và mị thuật thì thực lực bản thân của nàng không có đáng sợ. Nhưng mà một khi hình thành áp chế đẳng cấp thì chuyện đó rất khó nói, nhưng mà trong người của hắn đã ẩn giấu tuyệt chiêu.

Hứa Tiên nói trong lòng.

- Nương tử, lát nữa phải dựa vào ngươi rồi.

Nhưng mà không có âm thanh truyền tới, Hứa Tiên lại gọi vài tiếng vẫn như cũ. Hắn vẫn cho rằng nàng ẩn thân trong bóng dáng của hắn, nhưng mà có chút bất tri bất giác nàng đã không nói chuyện với hắn.

Chẳng lẽ đã chạy đi nơi khác? Vậy tại sao không nói với hắn một tiếng? Hơn nữa thiên thiên tâm kết không có hạn chế khoảng cách truyền tin vì cái gì không đáp lời chứ?

Hứa Tiên nhú mày, trong lòng có chút lo lắng, nhưng lại thoải mái, ở Đông Doanh này có thứ gì uy hiếp được hắn hay sao?

- Vừa rồi là chàng gọi thiếp sao?

Bạch Tố Trinh đứng ở chỗ sâu nhất trong Y Thế Thần Cung, ở trước mặt là kiến trúc không phải to lớn, cũng không phải tối đen, nơi này là một biển ánh sáng, loại lực lượng này xấp xỉ Hứa Tiên nhưng càng mênh mông hơn, trong ánh sáng này thì bóng tối của nàng co rút lại, không cách nào tự do kéo dài đi.

Vừa rồi trong rừng rậm nàng ẩn thân trong bóng dáng của Hứa Tiên, yên lặng tự hỏi một chuyện, bỗng nhiên có một thanh âm truyền đến đáy lòng.

- Tới đây!

Âm thanh ôn nhu mà tràn ngập từ tính, giống như chứa ma lực khiến nàng không cách nào cự tuyệt, một phương diện khác nàng vô cùng tự tin lực lượng của mình, không sợ bấy rập gì đó đi thăm dò một chút rồi quay về bên người của Hứa Tiên, cũng không quá bao nhiêu thời gian cả.

Nhưng nàng đến chỗ này thì có chút hối hận, muốn truyền âm cho Hứa Tiên lại phát hiện lực lượng của thiên thiên tâm kết bị ngăn cản trong ánh sáng nơi này, trở nên không cách nào truyền đạt.

Bạch Tố Trinh đề phòng nói:

- Ngươi là người nào?

- Lực lượng của người phi thường nguy hiểm!

Âm thanh của vô cùng đôn hậu, nói tiếp:

- Làm cho ta nhớ lại tử địch năm xưa!

Trong lòng Bạch Tố Trinh rung mình.

An Bội Tình Minh ngậy người một lúc, chỉ cảm thấy hoàn cảnh chung quanh bỗng nhiên biến hóa làm cho hần kinh ngạc nhìn qua Âm Dương Kính trong tay Hứa Tiên, có chút cảm thấy quen thuộc:

- Đây là?

Lục Đạo tiên nhân nói:

- Người làm cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta chỉ ngăn cách phương thế giới này, miễn liên lụy người vô tội.

Lục Đạo tiên nhân kinh hãi thất sắc:

- Chuyện này sao có thể?

Loại lực lượng này quả thực văn sở vị văn, tuy hần phát giác Hứa Tiên bất thường, nhưng mà vẫn không tưởng tượng nổi a.

- Người thật là, chung quanh làm gì có biến hóa, chỉ khoác lác mà thôi.

Hứa Tiên chẳng muốn trả lời loại ngu xuẩn này, tu hành đến cảnh giới như Hứa Tiên thì linh lực trên người tràn ra mà có người phát giác thì tự đâm đầu vào đậu hủ chết đi cho rồi.

Lục Đạo tiên nhân mắng:

- Một đám ngu xuẩn! Chẳng lẽ các người còn không phát giác có gì khác biệt hay sao?

Mọi người bị chữ sững sờ, nhao nhao nhắm mắt lại điều tra. đúng là những ma quỷ kia vẫn còn tồn tại, nhưng cẩn thận lắng nghe mới phát giác âm thanh trẻ con khóc nỉ non đã biến mất, không chỉ là thanh âm hơn nữa một chút khí tức không còn tồn tại, giống như biến mất trên đời này vậy. Không khỏi ghen hờn nhìn trần trời qua Hứa Tiên.

An Bội Tình Minh chau mày:

- Rất cuộc ngài là người thế nào?

Đừng nói là người bình thường, cho dù là Âm Dương Sư inh cũng không làm được.

Hứa Tiên nói:

- Ta không phải đã nói tên cho các người nghe rồi sao?

An Bội Tình Minh nói:

- Tóm lại, đa tạ.

Bởi như vậy hần có thể bảo trụ kinh thành rồi.

Lục Đạo tiên nhân khom người thi lễ thật sâu:

- Có thể làm bạn cùng ngài là vinh hạnh của ta.

Hứa Tiên có chút gật đầu, có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm tính nhận thức vị trí của mình, ngược lại không phải thế hệ bình thường.

Nhưng những người khác hiển nhiên không có khí phách này, một tăng lữ nói:

- Nhất định là hần đang giả thần giả quỷ, loại chuyện này ta chưa từng nghe qua.

Một Âm Dương Sư cả kinh kêu lên:

- Chúng ta chẳng qua bị giam ở đây, ngay cả yêu hồ đáng sợ cũng bị nhốt, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Hứa Tiên không quan tâm tới bọn chúng, trực tiếp đi về phía của Hồ Tâm Nguyệt, tuy Bạch Tố Trinh không ở bên người, nhưng hắn tin tưởng dựa vào thực lực của mình cùng với pháp lực của Âm Dương Kính đối phó con hồ ly này không thành vấn đề. Tuy có thể sáng tạo ra một giới kết thật lớn, nhưng bài trừ huyền tượng cũng là công năng của gương, trong thế giới này Hồ Tâm Nguyệt sẽ chịu ảnh hưởng.

Lục Đạo tiên nhân cùng An Bội Tình Minh theo sát phía sau, những người khác thấy tình trạng này cũng không nói gì mà đuổi theo.

Si Mị Vong Lượng bò qua mái hiên dân cư, nhao nhao từ trong các góc tối chiu ra, gào gào thét đánh về phía mọi người, một bên phun ra lửa hoặc nọc độc, lấy Hứa Tiên đứng mũi chịu sào.

Mọi người hoặc là tay bấm pháp thuật, hoặc là giơ cao cung tiễn, thần sắc khẩn trương làm tốt chuẩn bị ứng chiến.

Thời điểm yêu ma xuất hiện trước mặt, Hứa Tiên cúi đầu ho nhẹ.

Âm thanh này bao phủ toàn bộ yêu mà vào bên trong cũng vang vọng bên tai của mọi người, truyền bá vào mỗi góc.

Trong chớp lát tất cả yêu ma quỷ quái tan thành mây khói.

Phật môn Đại Lôi Âm Thuật, phương pháp do Phật tổ truyền dạy cũng chấn nhiếp tất cả tà ma ngoại đạo, yêu quái tam lưu có thể ngăn cản được sao.

Mọi người bỏ vũ khí xuống, tán pháp thuật đi, không thể tin tưởng màn trước mắt, ngơ ngác nhìn qua bóng lưng Hứa Tiên.

Nhưng Hứa Tiên không có dừng bước mà đi tới bên cạnh Hồ Tâm Nguyệt, thẳng tới khi tiếp cận Thiên Thủ Các mới dừng bước lại, nâng lên tay phải đưa về phía đỉnh Thiên Thủ Các Hồ Tâm Nguyệt, kim quang trong tay chói mắt, một đạo kim quang trực chỉ Hồ Tâm Nguyệt.

Hào quang lóe lên rồi biến mất, không có bất kỳ nổ vang hoặc là tiếng vang, mọi người chỉ thấy tầng ba của Thiên Thủ Các đã biến mất không còn gì nữa, phía dưới còn sót lại chỉ là một vòng tròn nhân nhụ.

1145. Chương 1539: Báo Thù (trung) (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1539: Báo Thù (Trung) (2)

Mọi người giống như đang lâm hãm trong một huyền cảnh tuyệt đẹp, nói:

- Chẳng lẽ đã thắng?

Bất kỳ vật gì chỉ cần bị một kích này đánh trúng đều tuyệt đối không có khả năng tồn tại, nhưng nếu như vậy mà thắng thì bọn họ phần đầu quên gian khổ suốt đời rồi cuộc là vì cái gì?

- Làm sao có thể!

Hứa Tiên nói:

- Đây là lễ gặp mặt.

- Hồn đản, ngươi muốn giết ta sao?

Hồ Tâm Nguyệt từ trên trời giáng xuống, nổi giận nói.

Hứa Tiên cười nói:

- Nếu người dễ giết như vậy thì quá tốt rồi.

Nhớ tới những đau khổ mà mình ăn của nàng, sắc mặt Hứa Tiên phát lạnh, tự đáy lòng nói:

- Nương tử không ở chỗ này cũng tốt, người làm những chuyện vô liêm sỉ kia cũng nên trả giá đắt một chút.

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Vậy sao?

Chợt biến mất trong hư không, chỉ có còn lại từng tiếng cười như chuông bạc, chợt trái chợt phải truyền từ bốn phương tám hướng.

Hứa Tiên ngưng mắt đưa tai lắng nghe bốn phía, nhưng không biết khi nàng vượt qua trung thiên kiếp, ảo thuật lừa gạt xưa đâu bằng nay, không cách nào dễ dàng khám phá, chỉ có thể mơ hồ thấy một đạo thân ảnh màu trắng, hần đuổi theo thì đã biến mất.

Xem ra nàng vận dụng ảo thuật cơ bản nhất, nếu như không tìm được nàng thì Hứa Tiên cũng không có khả năng tìm được nàng.

Mà lúc này cảnh tượng bốn phía đã bắt đầu vận vẹo, trời đất quay cuồng làm mọi người hoa mắt.

An Bội Tình Minh nói:

- Không tốt, tiếp tục như vậy tất nhiên sẽ bị nàng ép vào huyễn cảnh.

Quay đầu lại thì thấy mấy người linh lực yếu nhất đã té trên mặt đất, biểu hiện trên mặt thiên biến vạn hóa, hiển nhiên đã bị đẩy vào ảo cảnh rồi, sinh tử do yêu hồ quyết định.

An Bội Tình Minh vốn am hiểu nhất chính là thần thức, nhưng mà chút ít thần thức này chỉ đối phó được yêu ma thông thường, còn ở trước mặt vương của yêu ma như Cửu Vĩ Yêu Hồ thì sử dụng chẳng khác nào tự rước lấy nhục, cho nên hần không sử dụng mà chờ đợi thời cơ.

- Đã tìm không thấy chỗ của nàng vậy thì công kích địa phương khác thử xem.

Thân hình Lục Đạo trong nháy mắt tránh vào trong phế tích của Thiên Thủ Các, nơi này vẫn là kinh thành a.

An Bội Tình Minh nói:

- Không tốt, hần muốn sử dụng chiêu thức này, mọi người nhanh chóng tới bên cạnh ta!

Lục Đạo tiên nhân hít sâu một hơi, triển khai hai tay, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, trong mắt luân vận xoay tròn, linh khí trên người của hần có thể dùng mắt thường nhìn thấy được, giống như cuộn phong quần quanh người của hần vậy.

Hần vung tay về phía trước, một đạo bạch quang hình cung từ trên trời hiện ra, dùng hần làm trung tâm linh lực hình thành khí lãng, bài sơn đảo hải hướng bốn phương tám hướng áp xuống, mà tiếp xúc với cổ lực lượng này thì phòng ốc hay là lâu đài trong chốc lát hóa thành hư vô.

An Bội Tình Minh khởi động kết giới bao quanh tất cả mọi người vào trong, nhưng chạm phải cổ lực lượng này lại như tờ giấy vô cùng yếu ớt, hần chỉ nghe Lục Đạo tiên nhân nói qua nhãn thuật mà hần sáng tạo ra, nhưng không ngờ chiêu này lại có uy lực như vậy, hần biết Lục Đạo tiên nhân có một tuyệt chiêu giết chết tất cả mọi người, hần muốn hi sinh kinh thành không còn người nào, ngay cả bọn họ cũng vậy.

Lập tức kết giới sắp sụp đổ thì một thân ảnh xuất hiện trước mặt của hần, An Bội Tình Minh nói:

- Hứa Tiên đại nhân!

Còn không kịp nói cái gì đó thì bụi đất bao phủ tất cả, tiếng oanh minh tràn ngập màng tai. Đợi tới khi bụi mù tán đi và âm thanh cũng không còn, Âm Dương sư và đám tăng lữ sợ hãi nhìn qua bốn phía. Kinh thành phần hoa biến mất, biến thành một cái hố tròn thật sâu.

Đây là nhãn thuật mạnh nhất mà hấn sáng tạo ra, không tiếc dùng hi sinh tuổi thọ làm đại giá phát động, bằng một chiêu này tất cả sinh linh trong phạm vi đều bị triệt để hủy diệt. Ảo ảnh của yêu hồ có lợi hại thì đối mặt với công kích phạm vi lớn cũng không ngăn cản được, chỉ có một con đường chết!

Lục Đạo tiên nhân cao giọng nói:

- Người tru sát Cửu Vĩ Yêu Hồ chính là Lục Đạo tiên nhân ta đây!

Vừa liếc nhìn qua Hứa Tiên thì giống như muốn nói: không nên xem thường người Đông Doanh.

Hứa Tiên cũng có chút sợ hãi thán phục, dùng lực lượng của hấn mà nói thì có thể sử dụng chiêu số như vậy đúng là không được, trong Địa Tiên khó có người nào làm được. Đây cũng không phải nói pháp thuật của Đông Doanh mạnh hơn, mà là phương pháp tu hành trong thiên địa dưỡng sinh vĩnh viễn là đệ nhất, sống được lâu thì mới trọng yếu, căn bản sẽ không tu luyện chiêu số tự hại mình giảm tuổi thọ như vậy, hơn nữa chiêu này nhìn có chút quen mắt.

Lục Đạo tiên nhân lơ lửng ở giữa không trung, thưởng thức những gì mình tạo ra, nhìn qua ánh mắt sợ hãi thán phục của mọi người. Nhưng mà ánh mắt của mọi người không nhìn qua hấn, mà là nhìn về phía sau hấn.

Một tiếng cười khinh miệt từ sau lưng của hấn truyền đến, có người vỗ vỗ bả vai hấn, Lục Đạo tiên nhân không tin tà quay đầu lại, đối diện chính là mặt mũi của Hồ Tâm Nguyệt.

Hứa Tiên thở dài, nhưng mà loại chiêu số này tạo ra uy hiếp không nhỏ với Địa Tiên, nhưng mà với Thần Tiên như Hồ Tâm Nguyệt thì đừng nói là chiêu thức quỷ bí khó lường, cho dù chỉ dùng linh lực ngạnh kháng cũng đỡ được.

Vốn dựa vào tiến trình lịch sử, nếu như không có kim đan Long Hồ mình cho, trong tay An Bội Tình Minh cầm thần khí Bát Chỉ Kính thì thật sự có cơ hội, có thể đem Hồ Tâm Nguyệt phong ấn không sai, nhưng mà lực lượng của bọn họ không có khả năng.

An Bội Tình Minh ỷ lại nhìn qua Hứa Tiên, Hứa Tiên lắc đầu, loại gia hỏa ngay cả đồng đội cũng tiêu diệt thì hấn thật sự không thể nào muốn cứu ah, hơn nữa căn bản không có cơ hội cứu về, khoảng cách gần như vậy cho rằng Hồ Tâm Nguyệt ăn chạy sao?

Nếu là người ngoài có lẽ sẽ bị xinh đẹp của Hồ Tâm Nguyệt mê hoặc, nhưng Lục Đạo tiên nhân chỉ cảm thấy hàn ý thật sâu, hấn liễu lĩnh điều động toàn bộ linh lực trong cơ thể, hai con ngươi xoay tròn.

Đây mới là căn bản lực lượng của hấn.

Dựa vào đồng thuật vất vả tu luyện thì chiêu thức vừa rồi cũng chẳng qua là một thứ do đồng thuật sản sinh thôi, chỉ cần dám đối mặt với đôi mắt của hấn thì mặc dù là thần minh cũng không cách nào may mắn thoát khỏi.

Hồ Tâm Nguyệt biểu lộ quả nhiên có một tia hoảng sợ.

Lục Đạo tiên nhân cười như điên:

- Yêu hồ, ngươi muốn thừa cơ giết ta sao, đây là sai lầm lớn nhất của ngươi.

Ngay sau đó hấn lại triệt để phong ấn Hồ Tâm Nguyệt. Hấn cúi đầu vừa định mở miệng đã thấy trên mặt đất còn lại cái hố sâu, cũng không có đợi hấn nói chuyện thì hấn cảm giác càng ít, nhưng ngay sau thì tỉnh táo lại, dưới chiêu số của mình có người nào sống sót được sao?

Ta là mạnh nhất, thời đại của ta tới rồi!

Hấn sáng tạo nhãn thuật đếm không xuể, sáng tạo này làm quốc gia vĩnh viễn ghi nhớ tên của hấn, Lục Đạo tiên nhân!

An Bội Tình Minh tiếp được Lục Đạo tiên nhân, có chút kỳ quái vì sao Hồ Tâm Nguyệt không có giết hấn, đã thấy Lục Đạo tiên nhân hai mắt trợn lên, trên mặt hiển hiện vui vẻ và thỏa mãn, nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt thất kinh hỏi:

- Người làm cái gì?

1146. Chương 1540: Mê Huyền

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1540: Mê Huyền

Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười nói:

- Chỉ cho hấn mơ một giấc mơ mà thôi.

- Mơ?

- Chỗ đó hấn có được tất cả, hấn chỉ cần đổi mặt với đồ vật mà mình đổi mặt. Ai, ta thật sự là quá nhân từ, trên thế giới này không có người nào nhân từ được như ta cả, ít nhất bất luận kẻ nào cũng không cho hấn nhiều đồ vật như thế.

Hồ Tâm Nguyệt mèo khen mèo dài đuôi.

- Người thật sự là đáng sợ!

An Bội Tình Minh sắc mặt bình tĩnh nói:

- Ta nhất định phải phong ấn người, cứu hấn tỉnh lại.

- Mộng đẹp như thế ai nhẫn tâm tỉnh lại đây? Chẳng lẽ người nhẫn tâm sao?

Hồ Tâm Nguyệt có phần thâm ý nói ra.

- Yêu hồ, ta cũng không sợ ảo thuật của người, cũng không bị người mị hoặc.

An Bội Tình Minh nói xong đem tay đặt lên ngực mình, bắt lấy thần khí là chỗ dựa lớn nhất của hấn.

Hồ Tâm Nguyệt cười vang, nói:

- Bởi vì mẫu thân người cho người lực lượng sao?

Qua trong giây lát tình cảnh bốn phía biến ảo, hấn trong thoáng chốc nhìn thấy mình còn bé, thời điểm tại còn bé nắm tay của mẫu thân, cùng nàng mặc kimono xinh xắn vào tượng nhân ngẫu. Thời điểm Đoan Ngộ mẫu thân nắm tay hấn nhìn cá chép bay cao trước cửa, theo gió phiêu lãng.

Nhưng diện mục của mẫu thân rất mơ hồ, rất mơ hồ, mặc cho hấn nhớ thế nào cũng nhớ không nổi.

- Tính Minh, Tính Minh!

Hấn bỗng nhiên hấn nghe được người ta gọi mình.

An Bội Tình Minh đột nhiên bừng tỉnh, những cảnh tượng trong hồi ức không còn thấy được nữa, Hứa Tiên đang đứng bên cạnh vỗ vai của hấn.

Mà bọn người bên cạnh cho rằng kinh thành bị hủy diệt thì tất cả hiện ra trước mặt, nơi bọn họ đang đứng không còn u ám nữa, mà là đèn đuốc rực rỡ, dòng người như dệt giống như đang ăn mừng ngày lễ long trọng.

Những Âm Dương sư tăng lữ vu nữ đi theo hấn tất cả đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại Hứa Tiên đi ngang qua một ít du khách, đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn bọn họ.

An Bội Tình Minh về sợ hãi cả kinh, từ nhỏ đôi mắt này hấn nhìn thấu được mê huyền, chẳng lẽ yêu hồ khinh địch như vậy?

Hứa Tiên nói:

- Lực lượng Âm Dương Kính cũng không có biến mất, chúng ta đã lâm vào trong ảo cảnh rồi.

Nhưng hẳn là lực lượng của Âm Dương Kính khiến Hồ Tâm Nguyệt không có biện pháp sáng tạo ra ảo cảnh càng thêm ly kỳ, cũng không cách nào ước thúc quá nhiều.

An Bội Tình Minh nói:

- Bây giờ nên làm gì?

Ngay cả địch nhân cũng không nhìn thấy, muốn thủ thắng thế nào đây?

Hứa Tiên nói:

- Ta thử một lần!

Hắn giơ tay phải lên, thử hô ứng lực lượng của Âm Dương Kính, tuy đây là ảo cảnh do Hồ Tâm Nguyệt sáng tạo ra, nhưng đồng thời cũng là âm giới do Âm Dương Kính sáng tạo, quả nhiên cảnh tượng bốn phía sinh ra vặn vẹo giống như bị kéo vào sân khấu cực sâu, thoát cái bị phá vỡ, nhưng khi bị nghiền nát lại khôi phục.

Mà những người đi đường này như bị chọc giận lên, nhao nhao không biết từ nơi này mọc vũ khí ra tấn công bọn người Hứa Tiên.

Hứa Tiên đương nhiên không có khả năng bị bọn chúng đánh trúng, thả ra một đám lửa cháy mạnh nuốt hết người đi đường. Nhưng xảy ra kế tiếp lại làm cho hắn cũng sững sờ, vốn cho rằng những người này bị đốt thì ảo ảnh sẽ tiêu tán, nhưng bọn chúng đang kêu rên trong lửa, giống như người bình thường bị té xuống đất, té trên mặt đất lưu lại một đồng xương khô chống chọi, cũng tỏa ra hương vị thịt nướng chín.

Trong đó nam nữ lão ấu đều có, tràng diện huyết tinh như vậy cho dù là ảo cảnh khiến lòng người sinh ra buồn bực.

Nhưng ngay sau đó lại có thêm người không biết từ nơi này tuôn ra, trong đó tiểu hài tử nhiều lắm, một tay cầm lấy đèn lồng, một tay cầm lưỡi đao sắc bén.

Hứa Tiên lại dùng Thái Dương Chân Hỏa trực tiếp đốt bọn chúng hóa thành tro tàn.

Bọn chúng tuôn ra càng mạnh hơn nữa, cuộn cuộn không dứt.

Hứa Tiên nhíu mày, bởi như vậy biến thành tiêu hao chiến, mà hắn không thể không đem nhiều linh lực lãng phí lên ảo thuật, đồng thời còn phải thừa nhận áp lực tinh thần, bởi vì những gì hắn đang làm chính là ma đầu giết người.

Hơn nữa linh lực của Hồ Tâm Nguyệt hôm tại cao hơn hắn, hơn nữa ẩn thân trong chỗ tối tùy thời có khả năng phát động tập kích, cục diện như vậy rất bất lợi.

Hứa Tiên đang suy nghĩ biện pháp thì chỉ nghe An Bội Tình Minh bên cạnh nói:

- Chuyện cho tới bây giờ chỉ có sử dụng vật đó.

Từ trong người của hắn lấy ra một mặt kính âm u như hồ sâu, trên kính điêu khắc đường vân xinh đẹp, chính là hắc từ Y Thể Thần Cung đạt được Bát Chỉ Kính.

An Bội Tình Minh giơ Bát Chỉ Kính lên cao chiếu qua khắp bốn phương tám hướng, mặt kính chiếu vào người, đình đài lầu các ở chung quanh, như băng gặp hỏa, thoáng qua là tan rã.

An Bội Tình Minh dùng dùng Bát Chỉ Kính tiêu trừ ảo cảnh, đám Âm Dương sư khác cũng nhao nhao từ trong mơ màng tỉnh lại, trên mặt vẫn kinh hồn chưa định, có người nhìn qua Hứa Tiên khóc hô:

- Không có khả năng, nhất định phải thắng, tuyệt đối không chết ở chỗ này, mau thả chúng ta ra!

Cũng có người nhìn chung quanh còn không biết xảy ra chuyện gì.

Hứa Tiên không để ý tới những chuyện này, trong nội tâm cũng hơi có cảm giác quái lạ, không nghĩ tới Đông Doanh này còn có bảo vật có thể bài trừ ảo thuật của Hồ Tâm Nguyệt. Nhưng cho dù tiêu trừ được ảo cảnh thì không tìm thấy bóng dáng của Hồ Tâm Nguyệt, hắn chỉ có thể suy tư mà thôi.

- Cái gì?

Quả nhiên Hồ Tâm Nguyệt trong chỗ tối truyền ra âm thanh kinh nghi..

Hứa Tiên nghe được lập tức hành động, thân thể như điện thiểm, chớp mắt là đến, một tay bắt được cổ tay hết sức nhỏ nhắn của Hồ Tâm Nguyệt, cười nói:

- Xem ngươi chạy đi đâu!

Hồ Tâm Nguyệt cũng cười nói:

- Tại sao ta phải chạy!

Diện mục của nàng biến ảo một hồi, nàng hóa thành một ma đầu dữ tợn, nói ra:

- Thiên Ma giải thể!

Hứa Tiên thầm nghĩ:

- Không xong!

Cái gọi là sơ hở thì ra chỉ là bẫy rập, muốn lui về phía sau né tránh thì đôi ngọc thủ kia đã hóa thành hai móng vuốt chộp lấy hắn.

Đột nhiên thân hình của ma đầu sụp đổ, thân hình to như vậy đột nhiên co lại thành hạt gạo giống nhưng từng con muỗi đang bao phủ từng tắc huyết nhục, đều co rút lại ngưng tụ chuyển hóa thành năng lượng.

An Bội Tình Minh nói:

- Coi chừng!

Một đạo ô quang quét qua bốn phía đem thân hình của Hứa Tiên nuốt hết.

Nhưng lần này tiếng nổ tung lại không có hiệu quả kinh hoàng, giống như một quả pháo nhỏ nổ mà thôi, ngay cả bụi mù cũng không có.

Hứa Tiên không tổn thương góc áo, nhưng hắn vẫn lui ra phía sau một bước, một tay chống xuống đất, trên mặt xuất hiện thần sắc thống khổ. Loại cảm giác này có hiệu quả như quả bom nổ tung trong đầu của hắn, trong đó ẩn chứa không phải hỏa dược, nó chỉ chứa cuồng nộ cùng oán hận.

“Thiên Ma giải thể” đáng sợ thật sự không phải là gây tổn thương thân thể, mà là trùng kích tinh thần. Hiển nhiên là cân nhắc đến khí lực tuyệt cường của Hứa Tiên rồi, chuyên môn nhắm vào hắn mà thiết kế. Nếu là người thường sẽ biến thành kẻ điên.

- Hứa Tiên đại nhân!

An Bội tình Minh chạy tới gần Hứa Tiên.

1147. Chương 1541: Mê Huyền (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1541: Mê Huyền (2)

đọc truyện mới nhất tại .

- Tối bắt ta đi!

Âm thanh của Hồ Tâm Nguyệt thanh từ bốn phương tám hướng truyền tới, mấy chục trên trăm Hồ Tâm Nguyệt lơ lửng trên không trung, mang theo nụ cười vô cùng quyến rũ.

Hứa Tiên chau mày, vượt qua nhất trọng thiên cước về sau, Hồ Tâm Nguyệt trở nên ra ngoài ý định khó có thể đối phó. Mà ở trong đó chỉ sợ đã không phải ảo ảnh cùng chân thân khác nhau tử, sở hữu tất cả ảo ảnh chỉ sợ đều là ma đầu biến thành, một khi Hứa Tiên tới gần tự sẽ lập tức dùng cái gì kia Thiên Ma giải thể” hơn nữa căn bản không cách nào xác định trong đó phải chăng có chân thân tồn tại.

Một khi tổn thương tích lũy tới trình độ nhất định Hứa Tiên chỉ sợ cũng hãm vào trong ảo cảnh không cách nào thoát ra được.

Hồ Tâm Nguyệt liếm liếm bờ môi, cười nói:

- Nếu ngươi không tìm ta thì ta tới tìm ngươi vậy.

Vô số ảo ảnh này tập trung cùng một chỗ nhào đầu vào phía Hứa Tiên.

Hồ vĩ màu trắng lập tức che đầy bầu trời.

- Yêu hồ, hôm nay đánh bạc tôn nghiêm của Âm Dương sư, ta nhất định phải phong ấn ngươi. Hứa Tiên đại nhân, thỉnh giúp ta.

An Bội Tình Minh hai tay cầm Bát Chỉ Kính, liều lĩnh đem toàn bộ linh lực quán chú vào trong cái gương nhỏ.

Bạch sắc quang mang từ trong đuôi hồ lộ ra, hào quang trong tay An Bội Tình Minh giống như mặt trời chiếu rọi bốn phía.

Tất cả Hồ Tâm Nguyệt đều không tự chủ che con mắt lại, cũng chính thức hiển lộ hình thái của tia sáng này.

Chỉ có con mắt Hứa Tiên trợn to, bắt lấy ảo giác vô tận duy nhất thực thể, mỗi góc trong bóng tối đều lóe sáng:

- Có rồi!

Tất cả ảo ảnh đều biến mất dưới ánh sáng, lưu lại một tia chớp hình vòng cung, tia chớp tụ cùng một chỗ, Hồ Tâm Nguyệt kinh ngạc nhìn qua Hứa Tiên. Cho dù là nàng vượt qua trung thiên kiếp thì tốc độ cũng không chiếm ưu thế.

Hứa Tiên chỉ sợ nàng đào thoát lần nữa, dùng sức ôm nàng vào trong ngực. Nếu không phải biết rõ là ai thì chỉ sợ đã lâm là người yêu của mình rồi, mà không phải là đối thủ.

Hồ Tâm Nguyệt xấu hổ, nhưng đảo mắt lại che kín bởi vui vẻ, biến thành ma đầu dữ tợn, vẫn là ảo giác.

Hứa Tiên không hề buông lỏng, mà chỉ nói:

- Đừng uống phí khí lực, ngươi không lừa gạt được ta đâu, đây chính là chân thân của ngươi.

- Ah, làm sao ngươi biết?

Hồ Tâm Nguyệt có chút ngoài ý muốn nói:

- Là vì tấm gương kia sao?

Hứa Tiên giải thích:

- Bởi vì ngươi vừa rồi xấu hổ.

Hồ Tâm Nguyệt cả giận nói:

- Ai xấu hổ!

Nàng dùng chín cái đuôi như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào người của Hứa Tiên, hôm nay cái đuôi của nàng sắc bén hơn bất cứ binh khí gì, cho dù là sắt thép cũng dễ dàng đâm thủng, nhưng mà đâm vào người Hứa Tiên chỉ rách da mà thôi.

Không phải nàng hạ thủ lưu tình, mà là thân thể Hứa Tiên so với thép còn mạnh hơn trăm lần, một khi cận thân tới mức này thì tất cả thủ đoạn không cần thiết nữa, trừ phi bỏ lại một cái đuôi thoát đi, nhưng nàng

cũng không có cho Hứa Tiên nhan sắc, hắn ôm nàng càng chặt hơn một ít, dáng người lung linh xinh đẹp kề sát người, một hương thơm ngát truyền vào trong mũi, Hứa Tiên lưu manh thổi một cái. Ngả ngớn nói:

- Dáng người cũng không tệ lắm!

- Đùng như vậy, ta thua còn không được sao?

Hai đầu lông mày của Hồ Tâm Nguyệt hiện ra một tia thần sắc đau đớn, nàng tựa đầu vào ngực của Hứa Tiên, ai oán nói:

- Nếu như bị tiểu Bạch biết rõ thì chúng ta sẽ...

Hứa Tiên vội vàng chen ngang:

- Này này, đừng nói như chúng ta đang yêu đương vụng trộm thế chứ!

Hồ Tâm Nguyệt nhăn mày nói:

- Đã tới nước này chẳng lẽ ngươi còn không dám nói cho nàng biết sao?

- Ngươi cho rằng ta thích như vậy!

- Hì hì, ngươi sẽ không sợ đấy chứ!

Hứa Tiên trầm mặc trong chốc lát:

- Nương tử cũng đang ở Đông Doanh này.

Không thể không thừa nhận hắn có chút sợ hãi, nghĩ đến Bạch Tố Trinh có khả năng trong bóng đêm nhìn thấy một màn này.

Hồ Tâm Nguyệt lập tức giãy dụa:

- Vậy ngươi còn không mau buông ta ra, nếu không nàng hiểu lầm...

- Chuyện này sao có thể, ta thật vất vả mới bắt được ngươi đây.

Hứa Tiên cũng đau đầu, nên xử trí nàng như thế nào mới tốt, nếu như hiện tại buông nàng ra thì hắn dám nói một giây sau nàng sẽ trở mặt với hắn, nhưng cứ ôm thế này cũng không phải việc tốt.

An Bối Tính Minh áp ứng nói:

- Các ngươi thực sự quen nhau!

Lúc này hắn còn không kịp hưởng thụ cảm giác thắng lợi đã hoàn toàn bị Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt đối thoại làm hù sợ, mà những người khác thì không tốt hơn chút nào, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn qua bọn họ.

Hứa Tiên lại có thể quen thuộc Cửu Vĩ Yêu Hồ bá tuyệt thiên hạ tới mức độ này, quả thực giống như đang che giấu cảm tình, An Bối Tính Minh nghiêm mặt khuyên nhủ:

- Hứa Tiên đại nhân, xin ngài không nên bị nàng lừa gạt, yêu hồ tuyệt đối không động tình với phạm nhân.

Hứa Tiên nói:

- Ta đây đương nhiên biết rõ, ngươi không phải muốn phong ấn nàng sao, vậy nhanh suy nghĩ chút biện pháp đi!

Trong mắt Hồ Tâm Nguyệt hiện ra một tia sầu bi, cười nhạt nói:

- Coi như các ngươi thông minh!

An Bối Tính Minh buông lỏng một hơi:

- Ngài hiểu là tốt rồi, thỉnh ngày cho ta bố trí phong ấn thuật.

Hắn từ trong ngực lấy ra một khối đá đưa tới trước người Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt, khối đá này có màu tím, bốn phía có dây thừng làm nút buộc.

Hứa Tiên vốn còn có chút bận tâm với tiêu chuẩn Âm Dương sư, nhìn thấy tảng đá này thì có chút yên lòng. Tuy người tu hành chính thể thực lực chưa đủ, nhưng với tư cách là hải ngoại tiên đảo linh khí đầy đủ, linh vật đúng là không kém.

An Bội Tình Minh lại triệu tập các Âm Dương sư cùng tăng lữ lại, bắt đầu vẽ phù văn trận pháp trên mặt đất, Hứa Tiên quan sát một chút đã buông lỏng nội tâm, những phù văn khúc chiết huyền ảo này chắc là thời Thượng Cổ lưu lại, xem ra có thể phong ấn Hồ Tâm Nguyệt, trong lòng vui vẻ.

Nhưng quá trình này tương đối tốn thời gian, mà trong lúc này Hồ Tâm Nguyệt giống như nhận mệnh, nằm ở trong ngực Hứa Tiên, Hứa Tiên trách nói:

- Người biết người mang thêm phiền toái lớn cho ta không?

Hồ Tâm Nguyệt lườm hắc một cái:

- Ta cũng không chọc người chuyện gì lớn a!

Hơi dừng một chút.

- Tiểu Bạch thực tới sao?

Hứa Tiên nói:

- Đương nhiên ta cũng không thích nói dối người rồi. Chờ một chút sẽ đem người biến thành lễ vật mang đi gặp nàng, ý của người như thế nào?

Hồ Tâm Nguyệt vểnh cái miệng lên, cự tuyệt trả lời. Hứa Tiên cúi đầu nhìn qua gò má của nàng, chợt nhớ tới ban đầu ở trên thuyền lớn thì khi đó thần sắc của nàng tràn ngập cô đơn, trách cứ trong nội tâm dần tiêu tán.

Qua hồi lâu vừa mới vẽ thành trận pháp, mấy vòng tròn vờn quanh một biểu tượng ngũ mang tinh.

Năm Âm Dương sư mạnh nhất tất cả đứng ở một góc, bắt đầu ngâm xướng, nội dung ngâm xướng không phải bất cứ ngôn ngữ nào Hứa Tiên biết được, càng giống như Vu sư thời Thượng Cổ tế thiên, phát minh ra ngôn ngữ.

Trên trận pháp xuất hiện một chút tinh quang màu tím chiếu rọi cả bầu trời, dùng tảng đá màu tím làm trung tâm, tinh mang xoay tròn tốc độ càng lúc càng nhanh, chợt mắt nhìn thì nó biến thành vòng xoáy.

1148. Chương 1542: Mê Huyền (3)

Chương 1542: Mê huyền (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Âm Dương sư thì ngã xuống đất, trên mặt xuất hiện thần sắc vui mừng và thống khổ giao nhau, bọn họ chẳng những hao hết toàn bộ linh khí, kiếp này cũng không có biện pháp nào sử dụng pháp thuật đơn giản nào nữa, tuổi thọ giảm bớt trên phạm vi lớn, biến thành không bằng phàm nhân. Nhưng phong ấn yêu hồ nên vui sướng tràn ngập nội tâm, tranh giành vinh quang cho gia tộc Âm Dương sư của mình.

Chỉ có An Bội Tình Minh còn đứng ở nơi đó.

Hồ Tâm Nguyệt mở miệng nói:

- Được rồi, được rồi, ta thừa nhận, lần này người thắng... mới lạ!

Nụ cười giảo hoạt hiện ra trong khóe miệng.

Hứa Tiên kinh ngạc, chỉ cảm thấy thân thể trở nên nặng nề hơn, hần phát giác được vòng xoáy này không phải hiện ra dưới chân Hồ Tâm Nguyệt, mà là ở dưới chân của hần, không khỏi nhìn về qua vị trí bố trí tảng đá.

- Móa nó!

An Bội Tình Minh cúi thấp đầu trầm mặc không nói, hần giống như đang ngây người.

Hứa Tiên giãy dụa muốn thoát thân, nhưng lúc này lại tới phiên Hồ Tâm Nguyệt ôm chặt hần, ngay tiếp theo chín đuôi hồ ly đã quấn chặt lấy hần, tuy lực lượng của nàng không bằng Hứa Tiên, nhưng hiện tại tình thế nghịch chuyển, dù sao nàng cũng là yêu quái cấp bậc Thần Tiên, trên lực lượng tuyệt đối không phải kẻ yếu.

- Tình Minh!

Hứa Tiên ẩn chứa lời âm kêu gọi, lập tức làm An Bội Tình Minh giật mình tỉnh lại, ngơ ngác nhìn qua hai tay của mình:

- Ta, ta đang làm cái gì?

Không biết lúc nào một thanh âm trong lòng hần vang lên, âm thanh của mẫu thân của hần, hần thân bất do kỷ tuân theo lệnh của nàng, cải biến vị trí bày đặt linh thạch, vụn vẹo hướng phong ấn chỉ.

An Bội Tình Minh không thể tin nói:

- Điều đó không có khả năng, ta là con của chồn bạc, tại sao bị người mị hoặc.

Từ khi khai chiến với yêu hồ, yêu hồ mị hoặc chi thuật vẫn gây phiền toái lớn cho bọn họ, nàng chẳng những thao túng tâm trí phạm nhân, ngay cả cao tăng khổ hạnh trong núi, thậm chí là vu nữ đối mặt với nàng đều thất thần.

Nhưng hần là ngoại lệ, chưa bao giờ bị dính chút mị hoặc nào, kiên định là địch với Cửu Vĩ Yêu Hồ, hần tin tưởng lực lượng mẫu thân ban cho hần, nhưng mà tình cảnh của hần vừa rồi quả thực mềm yếu giống như phạm nhân vậy.

Hồ Tâm Nguyệt cười quyến rũ nói:

- Đồ ngốc, đây cũng không phải là mị hoặc, mà là ảo thuật!

Trong nội tâm An Bội Tình Minh cả kinh, ảo thuật, chẳng lẽ là yêu hồ lợi dụng ảo thuật sai khiến mình xem Hứa Tiên trở thành nàng, mà đem nàng trở thành Hứa Tiên? Không, chính mình không có khả năng sai lầm như vậy, chính mình còn mang theo Bát Chỉ Kính, không có khả năng dễ dàng bị ảo thuật lừa gạt.

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, nhớ tới một loại khả năng, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua An Bội Tình Minh, hần rốt cục cũng hiểu vì sao tại trong thời đại khác nhau này hần lại có thể nhìn thấy nhân vật trong lịch sử.

- Xem ra người hiểu ra rồi!

Hồ Tâm Nguyệt mỉm cười nói ra sự thật tàn nhẫn:

- Đúng vậy, người mới là ảo thuật của ta.

An Bội Tình Minh không thể tin nói:

- Người nói cái gì?

Bằng vào thông minh của hần thì cũng nghĩ tới một loại khả năng này, chỉ là không muốn thừa nhận a.

Một Âm Dương sư kêu lên:

- Tình Minh không nên bị nàng mê hoặc, nàng nói dối, yêu hồ không có khả năng gạt phụ thân của người sao?

An Bội Tình Minh giống như bất được cọng cổ cứu mạng, nói:

- Đúng rồi, phụ thân của ta hẳn sẽ không nói dối, hẳn nói hẳn nhìn tận mắt thấy ta được sinh ra, hẳn nói...

Hồ Tâm Nguyệt cười nói:

- Phụ thân? Nếu muốn hẳn tin tưởng người là con của hẳn thì quá dễ dàng, chỉ bằng một nam nhân ngu dốt thực sự có thể gặp một đoạn diễm ngộ với hồ yêu sao, thật sự là buồn cười. Hẳn có thể nói rõ ràng cho người biết sao? Người có thể nhớ lại gương mặt mẫu thân của người sao? Bẩm sinh có được lực lượng cường đại, dung mạo tuyệt thế, ngay cả yêu ma cường đại cũng phải cam tâm tình nguyện trở thành thức thần của người? Người có bao giờ nghĩ tới chuyện đó không? Đó là do lực lượng của ta! Thế nào, giấc mộng này cũng được xem là mộng đẹp a! xem tại

Tay của An Bội Tình Minh run rẩy giơ Bát Chỉ Kính chiếu vào bộ mặt thật của mình. Bát Chỉ Kính theo trong tay hẳn rơi xuống, bởi vì trong kính không có vật gì cả.

Bỗng nhiên hẳn nghĩ tới vừa rồi Hồ Tâm Nguyệt hỏi hẳn một câu:

- Mộng đẹp như vậy ai nhấn tâm tỉnh lại đây? Chẳng lẽ người nhấn tâm sao?

Rốt cuộc hẳn cũng hiểu được hàm nghĩa của lời này, bởi vì mộng đẹp một khi tỉnh lại phải đối mặt với sự thật tàn khốc.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Tại sao người lại làm vậy?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Xem như bị người dẫn dắt đi.

Hứa Tiên nói:

- Ta dẫn dắt?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người giao phó hồn phách lưu ly đúng không, vì vậy ta nghĩ ra có thể sáng ra hay không, tạo ra vật có được linh hồn?

Sau khi nàng vượt qua trung thiên kiếp, cảm giác lực lượng của mình biến hóa về chất cho nên có tâm tư sáng tạo ra ảo thuật mạnh hơn nữa, nhưng mà độ khó khi sáng tạo ảo thuật mạnh hơn quá khó khăn.

- Bởi vì ở Đông Doanh thật sự quá nhàm chán, ngay cả một người khiến ta động thủ cũng không có, vậy sáng tạo một địch nhân xuất hiện đi! Ta lúc ban đầu muốn thiết lập nó là nữ tính, nhưng mà nữ tính trong thời đại này không có khả năng dẫn dắt mọi người, vì vậy cải thành nam tính. Mà từ nhỏ tới lớn quá thì lãng phí thời gian, vì vậy liền trực tiếp chế tạo bộ dạng trưởng thành, chế tạo ra tất cả ảo cảnh, sau đó lại cho Âm Dương sư tin tưởng nhận hẳn làm đồ đệ, ngược lại sẽ không tốn nhiều công sức.

Hứa Tiên thở dài, cách làm như vậy quá giống phong cách đại ma vương a.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nghe Hồ Tâm Nguyệt nói, giống như đang khoe khoang quá trình chế tạo An Bội Tình Minh. An Bội Tình Minh hai mắt thất thần, rất nhiều nghi hoặc trong nội tâm rốt cuộc cũng được giải thích, tuy trước kia hẳn chỉ xem đây là một đoạn trí nhớ đẹp mà thôi.

Mà những trí nhớ đó hẳn hạnh phúc thế nào, tuy mẫu thân khi còn bé ít khi rời khỏi hẳn, những thứ cho hẳn còn nhiều hơn bất cứ mẫu thân nào. Cho tới bây giờ phụ thân còn đang ở hành lang gấp khúc lăm bầm mẫu thân rất tốt, mà hẳn cũng từng thiện ý cười cười, nam nhân như phụ thân không ngờ cũng tìm được ái thiếp tốt như vậy.

Nhưng mà tất cả... Chưa từng xảy ra... Tất cả chỉ là giấc mộng.

Tại sao có thể như vậy...

Hồ Tâm Nguyệt dương dương đắc ý nhìn Hứa Tiên nói:

- Vốn chỉ là một món đồ chơi, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt vẫn có chút tác dụng nha, nếu bắt được người đúng là không dễ dàng gì, nhưng mà bây giờ là ai bắt lấy ai?

Vốn cho rằng lực lượng thắng Hứa Tiên, nhưng Hứa Tiên muốn chạy trốn thì nàng cũng không thể làm gì. Mà khi An Bội Tình Minh cùng Hứa Tiên đồng thời xuất hiện một khắc thì nàng đã có suy nghĩ mới.

Hứa Tiên trầm mặc không nói, thời điểm này lực lượng phong ấn đang phong bế lực lượng của hắn, làm cho hắn không thể động đây.

Hồ Tâm Nguyệt sờ lên cằm:

- Để cho ta tới nghĩ nên xử lý người thế nào, xem ra đã không cần vận dụng chiêu cuối cùng rồi.

1149. Chương 1543: Cửu Anh

Chương 1543: Cửu Anh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Ah!

An Bội Tình Minh phát ra tiếng gầm gừ thống khổ như dã thú, bùm mặt quỷ trên mặt đất, hai hàng nước mắt chảy xuống giữa kẽ tay.

Hứa Tiên nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt, lạnh lùng hỏi:

- Người thật sự không có tâm đồng tình sao?

Hồ Tâm Nguyệt nao nao, tuy hắn vừa rồi hô đánh đòi giết nàng, nhưng mà làm như bất hòa và lạnh lùng thì chưa từng có, trong ánh mắt kia xen lẫn một tia chán ghét làm nội tâm của nàng chua xót.

Nhưng nàng lập tức cười ha hả:

- Tại sao ta phải đồng tình với nhân loại, nhân loại đồng tình với hồ ly sao?

Hứa Tiên nói:

- Ta sẽ.

Hồ Tâm Nguyệt dáng tươi cười cứng đờ, quay đầu nói:

- Đáng tiếc ta sẽ không!

Sau đó nhìn An Bội Tình Minh nói:

- Muốn đem mộng đẹp này tiếp tục nữa không?

An Bội Tình Minh ngây ngốc ngẩn đầu.

Hồ Tâm Nguyệt điểm một ngón tay lên đám Âm Dương sư, nhìn rất nhiều vu nữ và tăng lữ nói:

- Ta cho người lực lượng, giết chết bọn chúng, sau đó căn cứ ước định với người nào đó đem Cửu Vĩ Yêu Hồ phong ấn lại, An Bội Tình Minh, những chuyện ở nơi này không có ai biết cả, người sẽ trở thành nhân vật anh hùng nổi danh thiên cổ nếu như người hy vọng thì ta bây giờ thậm chí xóa ký ức của người, cho người quay lại làm An Bội Tình Minh trước kia, thế nào, ta đối xử với người không tệ chứ!

An Bội Tình Minh cảm giác linh lực khô kiệt trên người lập tức trở nên tràn đầy, so dĩ vãng trước kia còn mạnh hơn nữa, chỉ cần động động ngón tay có thể giết sạch những người này.

Sợ hãi che kín gương mặt của bọn người Âm Dương sư, bọn họ nhìn qua một màn trước mắt, người mà bọn họ tôn thành người đứng đầu không ngờ lại là một ảo ảnh. Bọn họ dốc sức liều mạng kiểm tra trí nhớ của mình để phân biệt ra sự thật và dối trá, nhưng chỉ vẩn vẩn một ít thứ mà thôi.

Thì ra từ khi mới bắt đầu Cửu Vĩ Yêu Hồ này, không, Cửu Vĩ Tiên Hồ bố trí một trò chơi mà thôi, bọn họ chẳng qua chỉ là đồ chơi.

Bọn họ ngửa mặt lên nhìn mọi thứ chung quanh, Hồ Tâm Nguyệt đã rời khỏi ôm ấp của Hứa Tiên, nàng đang dùng chín cái đuôi của mình quấn quanh người của Hứa Tiên, trên mặt hiện ra nụ cười lạnh vô cùng tuyệt diệu.

Lực lượng như vậy, xinh đẹp như vậy, trí tuệ như vậy! Người trước mắt tuyệt đối không phải yêu quái, mà là một thần minh chân chính.

Mà bọn họ dám can đảm đối nghịch với thần minh, đây là ngu xuẩn bậc nào.

Trong trường hợp đó cẩn thận hồi tưởng lại thì phát hiện không cách nào tránh khỏi, từ khi An Bội Tình Minh nói tìm phương pháp phong ấn yêu hồ: một khóa linh thạch thần dị, một bộ trận pháp cổ xưa, cùng với thần khí Y Thế Thần Cung, tất cả mọi chuyện xảy ra không thể tránh khỏi, bởi vì đây vốn là trò chơi của thần minh với thần minh khác.

Trong mắt bọn họ Hứa Tiên hiển lộ lực lượng cũng không có gì khác với thần minh cả, tuy hắn bây giờ bị trói buộc tại chỗ, hắn nói với Hồ Tâm Nguyệt:

- Trận đồ này là người cố ý giao cho bọn họ.

Những Âm Dương sư này không có khả năng nắm giữ trận pháp đủ sức trói buộc mình.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đúng vậy, trông thấy phù văn ở đó không? Đó là hồ văn! Còn đây là Tử Diệu Tinh trần tàng của ta.

Sau đó lại nhìn qua An Bội Tình Minh đang giãy dụa, nói:

- Người vẫn còn chờ cái gì?

An Bội Tình Minh chậm rãi ngồi thẳng lên: đúng, chỉ cần giết sạch những người này thì mọi thứ sẽ khôi phục nguyên trạng.

Một tảng lữ kêu lên:

- Tình Minh đại nhân, không nên làm như vậy.

Hào quang lông vũ lóe lên đâm vào trái tim của An Bội Tình Minh, một vụ nữ cách hắn năm bước cầm trường cung bắn qua, nàng nhẹn không được áp lực sợ hãi phát động đánh lén:

- Đi chết đi, yêu quái!

Trong trường hợp này thì đây là cách đối mặt cuối cùng với thực lực tuyệt đối.

Sau lưng An Bội Tình Minh xuất hiện một thức thần kim giáp võ sĩ, múa võ sĩ đao cực lớn, chỉ một đạo cuồng phong đã chém về phía vụ nữ, đồng thời phát ra sát khí và gầm gừ cực lớn.

An Bội Tình Minh thấp giọng nỉ non:

- Yêu quái sao?

Hồ hững ngẩng đầu nói ra:

- Người sai rồi, ta không phải yêu quái, ta cái gì cũng không phải!

Trong đôi mắt của hắn trống rỗng.

Hứa Tiên nói:

- Tĩnh lại đi Tình Minh, người thật sự nguyện ý sống cả đời trong lừa gạt sao?

Trong nét mặt trống rỗng của An Bội Tình Minh hiện ra thần sắc bi thương:

- Nhưng mà Hứa Tiên đại nhân, ta phải làm sao bây giờ? Ta là không tồn tại ah, người bị ta lừa gạt!

Hứa Tiên nói:

- Ta không có bị người lừa gạt, ta chỉ quen một An Bội Tình Minh mà thôi, là chân thật không sai. Cho dù tất cả chỉ là hư giả nhưng chỉ cần tin tưởng chính mình ngày sau nhất định sẽ sáng tạo ra trí nhớ chân thật.

An Bội Tình Minh lẩm bẩm nói:

- Trí nhớ chân thật?

Hồ Tâm Nguyệt cười nhạo nói:

- Như thế nào? Còn nghi ngờ ảo thuật của ta sao? Hẳn không cách nào cải mệnh lệnh của, bất cứ mệnh lệnh gì. Ta lệnh cho người, An Bội Tình Minh, giết bọn chúng!

Âm thanh của mẫu thân lại vang vọng bên tai của An Bội Tình Minh, thân thể của hắn không tự chủ được mà đi về phía đám Âm Dương sư. Mà ý thức chính thức nhìn thân thể rời rạc của mình cử động giống như người đứng xem.

Thức thần đi tới trước mặt Âm Dương sư, vung đao chém xuống, chỉ cần một đao nhẹ nhàng là chém đôi Âm Dương sư thành hai đoạn.

Âm Dương sư này phát ra tiếng kêu sợ hãi, hai mắt nhắm lại, nhưng trong tưởng tượng thì không có đau đớn kịch liệt hàng lâm, hắn mở hai mắt ra, chỉ thấy lưỡi đao dừng ở trước mặt của hắn.

An Bội Tình Minh quỳ trên mặt đất, hai tay đang ôm lấy đầu của mình, thở hào hển nói:

- Yêu hồ, ta cự tuyệt, ta không phải con rối của người, ta sẽ không nghe người bài bố.

Hồ Tâm Nguyệt có chút tức giận nói:

- Ảo thuật còn sinh ra ý thức mạnh như vậy, đây cũng vượt qua dự liệu của ta a, nhưng ta còn muốn nhìn ý trí của người kiên trì bao lâu.

Lại nhìn Hứa Tiên nói:

- Người cũng nhìn cho ta, ha ha, ta quên, người cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Hứa Tiên nói:

- Người thực sự cho rằng thứ này có thể vây khốn ta sao?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Hiện tại còn muốn nói mạnh miệng sao? Hiện tại người ngay cả động ngón tay còn không được!

Hứa Tiên nói:

- Nhưng tâm của ta còn hoạt động.

Trước ngực của hắn phập phồng.

Hồ Tâm Nguyệt xuất hiện biểu lộ cười nhạo, lúc này nàng nhìn thấy một kim giáp võ sĩ xuất hiện trước mặt, trong hai tròng mắt kim quang lập lòe, có khí thế sắc bén như kiếm, đâm vào con mắt gây đau nhức, hai tay của hắn cầm kim cương cự kiếm giơ lên đỉnh đầu dùng xu thế liều chết chém về phía Hồ Tâm Nguyệt.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này Hồ Tâm Nguyệt chợt quay người lại, né qua một kiếm.

Bụi đất tung bay, nơi Hồ Tâm Nguyệt đứng lúc nãy xuất hiện một khe rãnh rộng mười trượng.

Hồ Tâm Nguyệt kinh ngạc nhìn qua kim giáp võ sĩ:

- Người này hình như đã gặp ở nơi nào rồi nhỉ?

Nàng sư tư trí nhớ, cả kinh kêu lên:

- Thái tử long cung?

Võ sĩ kim giáp này là Ngao Hạo bị Hứa Tiên chém giết, nhưng không cho Hồ Tâm Nguyệt thời gian suy nghĩ quá nhiều, tám đầu xúc tu thật dài hướng Hồ Tâm Nguyệt quần tới.

1150. Chương 1544: Báo Thù (hạ)

Chương 1544: Báo thù (Hạ)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hồ Tâm Nguyệt nhú mày, không muốn bị thứ đồ vật buồn nôn này đụng phải, không thể không buông chín cái đuôi ra, lui ra phía sau một chút khoảng cách, mũi nhọn của đuôi hồ ly xuất hiện Đầu Suất Hỏa màu tím bao phủ tám cái xúc tu. Chỉ cần cho nàng thời gian thì bằng vào Ngao Hạo không có thần hồn chẳng thể làm gì được nàng.

Nhân cơ hội này Hứa Tiên gầm nhẹ một tiếng, toàn thân có tia chớp màu vàng quấn quanh, hít sâu một hơi dùng sức thoáng giây dựa bút đứt xiềng xích vô hình trên người.

Đột nhiên hòn đá tên là Tử Diệu Tinh kia bị nghiền nát, chỉ còn lại một đám bụi phiêu tán, mất đi trận nhân này thì trận đồ trên mặt đất nổ tung.

- Không xong!

Hồ Tâm Nguyệt vừa nói ra khỏi miệng thì Hứa Tiên đã biến mất tại chỗ, hai bàn tay của hắn khoát lên bờ vai nhỏ nhắn của nàng. Bốn mắt nhìn nhau, đem thần sắc của đối phương nhìn vào trong mắt..

Cùng lúc đó một con rắn mang theo ánh lửa phóng lên trời, phóng về phía chân trời.

- Hứa Tiên, Cửu Anh ta còn quay trở về, khi đó chính là tử kỳ của ngươi.

Nó đã đánh vỡ bình chướng vô hình thiết kế trong Âm Dương Kính, biến mất trong tầm mắt mọi người.

- Cửu Anh.

Hứa Tiên thấp giọng nhắc lại, vừa rồi hắn triệu hồi bạch tuộc và Ngao Hạo để quấy nhiễu Hồ Tâm Nguyệt thì con rắn này đã tỉnh lại, thì ra nó giả bộ ngủ say là để dưỡng sức, trong ngọc bài có rất nhiều bảo vật, Hứa Tiên đành phải thả nó ra, Âm Dương Kính duy trì âm giới lớn như vậy khó tránh khỏi lực lượng bị suy yếu chút ít, nó liền thừa dịp Hứa Tiên đối phó Hồ Tâm Nguyệt phân tâm thì phóng ra ngoài.

Hứa Tiên nhất thời sơ suất bị nó đào thoát, cũng không biết làm sao bây giờ. Nhưng hắn rất cuộc biết trên đầu Cửu Anh còn cấm mũi tên của Hậu Nghệ.

Cửu Anh chính là Cửu Thủ Yêu Thần, nó có thể phun nước lửa, hơn nữa thân có dị năng, chính là Bát Tử Chi Thân. Tùy ý chém xuống cái đầu nào cũng không thể giết chết nó, Hậu Nghệ dùng Cửu Tinh Liên Châu đồng thời bắn trúng chín đầu mới giết được nó. Nhưng hôm nay xem ra hiển nhiên Hậu Nghệ cũng không có triệt để giết chết nó.

Hứa Tiên nhớ tới trí nhớ trước kia, thời đại Kim Ô Thiên Đế nhất thống thiên hạ thì với tư cách là chúa tể nên Đông Hoàng lệnh Hậu Nghệ hạ giới thảo phạt, lực lượng của hắn có thể nghĩ. Xà Thần chính là thứ Hậu Nghệ phí tâm tư nhiều nhất, cũng chỉ có thể phong ấn một đầu sọ của Cửu Anh bị phong ấn không biết bao nhiêu năm qua, nếu để nó khôi phục nguyên thần còn không biết mạnh bao nhiêu!

Mà phải tìm được thần kiếm của Hậu Nghệ, hắn hết lần này tới lần khác còn phải đi tìm Cửu Anh tiêu diệt, nghĩ đến đây hắn lại đưa mắt nhìn Hồ Tâm Nguyệt.

Hồ Tâm Nguyệt không chút yếu thế đối mặt, qua một lát vẫn hỏi:

- Người nói chẳng lẽ là Cửu Anh?

Hứa Tiên cau mày, trầm tư không nói.

- Là chính người làm nó chạy, người đừng oán ta!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Hừ, đã rơi vào trong tay ngươi muốn đánh muốn giết tùy ngươi.

Vừa mới nói xong nàng liền cảm thấy hai vai buông lỏng, đôi tay như kẹp sắt đã rời khỏi vai của nàng, nàng lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Ngươi?

Hứa Tiên thu hồi Âm Dương Kính, kinh đô chính thức lại xuất hiện lần nữa, Hứa Tiên ngửa đầu nhìn qua bầu trời, mái tóc rủ xuống phiêu động trong gió, che khuất gương mặt của hắn, thấy không rõ biểu lộ.

- Ta đi tìm nương tử!

Hứa Tiên thở dài, quay người rời đi.

Trong nội tâm Hồ Tâm Nguyệt có chút buồn vô cớ không hiểu, nhìn bóng lưng của hắn hô lên:

- Này, cứ như vậy sao?

Hứa Tiên không trả lời, chỉ dần dần rời đi.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta muốn đem toàn bộ người ở đây ăn sạch!

Rốt cuộc Hứa Tiên dừng bước lại.

Hồ Tâm Nguyệt làm ra thần sắc đắc ý, lúc này Hứa Tiên quay đầu lại thản nhiên nói:

- Tùy ngươi!

Hồ Tâm Nguyệt cắn cắn bờ môi, xoay người sang chỗ khác kêu lên:

- Ngươi rút đi, rút càng xa càng tốt, đừng làm cho ta gặp lại ngươi.

Nhăn nhăn chớp mũi, nói khẽ:

- Có cái gì không dậy nổi, đã sẽ quý hiếm ngươi lắm sao?

Mà trong đám người hàng ma này tất cả đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng, cứu tinh đã rời đi. Kể từ hôm nay kinh đô này không thể có mặt trời rồi, đều vĩnh viễn lâm vào trong bóng tối, không cách nào tự kiếm chế, đành phải nhờ Thiên Chiếu đại thần phù hộ.

Thời điểm này một đám ánh mặt trời chiếu vào mặt của bọn họ, bọn họ mở mắt ngẩng đầu:

- Hừng đông sao?

Hứa Tiên cũng dừng bước lại, nhìn qua hướng đông, nhưng mà mặt trời này không có bay lên. Ánh mặt trời này che đầy hào quang của sao, xua tán tất cả bóng tối, bầu trời biến thành xanh thẫm, còn xuất hiện vài đám mây trắng bồng bênh.

Thời gian hiện giờ là nửa đêm, thoáng cái đã biến thành giữa trưa, loại dị tượng này mặc dù là Hứa Tiên cũng vẫn sử dụng vị.

- Đây là... Thiên Chiếu đại thần?

An Bội Tình Minh sửng sốt, tuy từng từng nói muốn thỉnh Thiên Chiếu đại thần hàng phục yêu hồ, nhưng đây chẳng qua là phương pháp cổ vũ sĩ khí mà thôi, kỳ thật dù ai cũng không cách nào cam đoan thần minh trong truyền thuyết kia có tồn tại hay không, bởi vì thần minh trong thần thoại này trước giờ chỉ ẩn thân sau màn, chưa bao giờ xuất hiện trước mặt phàm nhân.

Cảnh tượng trước mắt trừ phi là vị thần minh kia thì không có bất kỳ người nào có thể làm gì.

An Bội Tình Minh thành kính quỳ xuống lạy, hai tay nâng Bát Chỉ Kính lên cao cao, Bát Chỉ Kính chậm rãi bay lên phía chân trời.

Hồ Tâm Nguyệt lại nhớ lần đầu tiên gặp gỡ bất ngờ, đó là một đêm tối như mực, đột nhiên sắc trời chuyển biến thành ban ngày, đỉnh đầu là một bầu trời màu xanh lam, xua tán tất cả bóng tối trong đêm. Ngay cả phía chân trời cũng có ánh sáng hiện ra.

Trong hào quang bao phủ thì tất cả yêu ma quỷ quái đều không có chỗ ẩn thân.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn bầu trời hô:

- Này, trở về đi, người bây giờ còn tới làm gì?

Thanh âm chuyển nhẹ:

- Tất cả đã chấm dứt, ta thắng!

Hứa Tiên cẩn thận đề phòng, hắn cảm thấy lực lượng tương tự mình nhưng còn mạnh hơn mình đã xuất hiện, quả thực là nhật quang phổ chiếu, không thể địch nổi. Chẳng lẽ đây là Thiên Chiếu đại thần? Chẳng lẽ phiến thổ địa này sinh ra thần minh hay sao? Vậy tại sao còn giúp đỡ con hồ ly này?

- Cảm ơn người, Tiểu Nguyệt.

Một giọng nữ ôn hòa từ chân trời vang lên.

- Cảm ơn ta?

Hồ Tâm Nguyệt nghi ngờ nói.

- Rất cuộc ta cũng tìm được Nghệ!

Đột nhiên bầu trời màu xanh lam xuất hiện một đạo hào quang bao phủ hết thấy.

- Không tốt!

Hứa Tiên cảm giác được nguy cơ, nhưng căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, bởi vì đạo hào quang kia đã bao phủ người của hắn.

- Đợi một chút...

Hồ Tâm Nguyệt còn chưa nói dứt lời thì mất đi ý thức, trong đầu tràn ngập hào quang mờ mịt.

Ánh sáng biến mất, bầu trời lại khôi phục bóng tối bình thường. Chỉ có thân ảnh Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt là biến mất.

Đám Âm Dương sư nghi ngờ nói:

- Phát sinh cái gì?

Một vu nữ tiến lên hỏi:

- Tình Minh đại nhân, yêu hồ đã bị phong ấn sao?

An Bội Tình Minh hơi sững sờ, đây chính là vu nữ sử dụng cung tiễn bắn hắn.

1151. Chương 1545: Báo Thù (hạ) (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1545: Báo Thù (Hạ) (2)

Nhưng mà biến hiện của nàng hiện giờ không có gì khác thường, giống như hắn chính là An Bội Tình Minh trước kia, hắn hàm hàm hồ hồ “Ân” một tiếng:

- Đúng, là Thiên Chiếu đại thần làm!

Vu nữ kính nể mà xấu hổ nói:

- Ta chỉ nhớ rõ hình như bị yêu hồ kéo vào trong ảo cảnh, không có thể giúp người được cái gì, nhưng mà có thể phong ấn yêu hồ kia thì đúng là chuyên tốt.

Một Âm Dương sư vẫn không thể tin:

- Đây là thật sao? Yêu hồ thực bị phong ấn sao? Ai ôi!!!!

Tăng lữ bên cạnh vỗ đầu của hắn một cái, nói:

- Nếu chúng ta không có chết thì chúng ta thành công rồi.

Âm Dương sư đang muốn tức giận, đột nhiên ôm lấy người tăng lữ kia cười lên ha hả, Âm Dương sư sững sờ, cũng phát ra tiếng cười trong nội tâm.

Mọi người tùm tùm đến bên cạnh An Bội Tình Minh, gọi “Tình Minh đại nhân” không ngừng, cho dù An Bội Tình Minh thoát thác đây là Hứa Tiên trợ giúp và Thiên Chiếu đại thần phù hộ, nhưng mà bọn họ xem ra Cửu Vĩ Yêu Hồ bị phong ấn không thể nghi ngờ là do Âm Dương sư vĩ đại nhất làm ra.

An Bội Tình Minh ừ một tiếng, cuối cùng cũng không nói đến hắn là do ảo ảnh cấu thành, biến cố trước mặt không thể nghi ngờ là do lực lượng hào quang vừa rồi, hắn đang nói trong lòng:

- Cảm tạ người, Thiên Chiếu đại thần!

Hắn không có tiếp tục trầm luân trong hư ảo nữa, lại cũng không cần phải đối mặt với sự thật tàn khốc, hắn đã sinh tồn được trong khe hẹp giữa sự thật và hư ảo, bỏ đi sáng tạo thì đó là trí nhớ chân thật.

Nhưng nói cho hắn biết những lời này cũng không biết người đang ở nơi nào, An Bội Tình Minh ngửa đầu nhìn bầu trời:

- Hứa Tiên đại nhân, ngài đang ở nơi nào?

Có lẽ hắn cũng không phải là phạm nhân, chính là thần minh từ trên trời giáng trần chuyên môn đối phó Cửu Vĩ Yêu Hồ, sau khi nhiệm vụ hoàn thành liền bị Thiên Chiếu đại thần triệu hồi trở về.

Hứa Tiên lắc đầu, tỉnh táo lại, phát giác mình đang ở trong một cung điện thật lớn, muốn đứng dậy lại phát giác chính mình không thể động đậy.

Mấy đạo quang từ các góc độ khác nhau, phương hướng khác nhau xỏ xuyên qua toàn thân của hắn, đem hắn kiểm chế trên mặt đất, đừng nói là ngón tay, cho dù là vận dụng linh lực cũng không được, đây là quang chi lao lung, so với An Bội Tình Minh bày trận thì còn mạnh hơn cả ngàn lần.

Trên bảo tọa đại điện, Hi Hòa nói:

- Người tỉnh.

Toàn thân của nàng toát ra hào quang giống như hóa thân của quang minh, làm cho người ta không thể nhìn rõ dung mạo của nàng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng, trong tay nàng đang vuốt ve ngọc bài, chính là nửa khối Âm Dương Kính.

Hứa Tiên lúc này phát giác hai thức bảo vật không còn trong tay của mình nữa, nhẫn nại nhìn qua hào quang trước mắt nói ra:

- Người là người nào?

Người có thể dùng lực lượng chế phục hắn thì hắn có làm gì cũng vô dụng.

- Hi Hòa, rốt cuộc người muốn làm gì?

Hi Hòa vẫn chưa trả lời, Hồ Tâm Nguyệt đã từ trong góc nhảy ra, nổi giận đùng đùng.

Hi Hòa đứng người lên, từ cầu thang đi xuống:

- Dương nhiên là báo thù!

- Hi Hòa!

Cái tên này làm nội tâm của Hứa Tiên chấn động, đương nhiên cái tên này hắn đã nghe qua rồi. Thê tử của Đế Tuấn trong truyền thuyết, mẫu thân của chín con Kim Ô bị Hậu Nghệ giết, khó trách có lực lượng cường đại như vậy. Vốn cho rằng Đông Doanh là hành trình trắng mắt nhẹ nhõm, khi dễ khi tiểu quái và phạm nhân là được, không nghĩ tới lại gặp phải cừu nhân cường đại như vậy.

Trong lòng của hắn cười khổ: Huyền Kỵ a, người tính quẻ sai rồi.

Hồ Tâm Nguyệt liếc xéo, nói:

- Ta đã lừa ngươi thôi.

Nàng vốn chỉ muốn kéo Hi Hòa làm giúp đỡ, mà tùy tiện nói ra.

Hi Hòa nói:

- Xem ra lúc này là người đoán đúng, ta đã dò xét qua kiếp trước của hắn rồi, mặc dù có rất nhiều che dấu cùng che đậy, nhưng mà không sai, hắn chính là Hậu Nghệ!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người thật sự là già mà hồ đồ, loại người này sao có thể là Hậu Nghệ chuyển thế đây?

Hi Hòa nói:

- Người không tin? Vậy để cho hắn nói ra đi! Ta nghĩ Hậu Nghệ cho dù chuyển thế nhiều lần hơn nữa cũng không phải là kẻ không dám thừa nhận thân phận của mình.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn về phía Hứa Tiên, nghĩ thầm: không thể nào! Trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế! Không nên thừa nhận ah!

Hứa Tiên nói:

- Người nói đúng, ta chính là Hậu Nghệ.

Thực sự không phải là hành động theo cảm tình, mà ở trước mặt người này nói dối căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Hồ Tâm Nguyệt không nói ra lời: chuyện này làm sao có thể?

Hứa Tiên lườm Hồ Tâm Nguyệt:

- Thì ra đây mới là sát thủ giảo củ người, xem ra là ta xem nhẹ người.

- Nếu người đã thừa nhận thì ta sẽ báo thù, còn di ngôn gì nữa không?

Hi Hòa đi đến trước mặt Hứa Tiên, cũng đưa ngón tay lên chỉ vào mi tâm của Hứa Tiên. Ngón tay của nàng có một tia hòa quang nhỏ đang cấp tốc xoay tròn chờ phát động.

Hứa Tiên cảm giác trán của mình bỏng rát và đau đớn, mi tâm bay ra một đám khói xanh, Hi Hòa chỉ dùng hư chỉ mà đã khiến hắn cảm giác được nguy cơ. từ đạo quang mang lớn như hạt đậu nành, nhưng lực lượng hủy diệt ẩn chứa trong đó nếu như đánh trúng hắn chính diện thì chỉ có con đường chết, hơn nữa là thần hồn câu diệt.

Hứa Tiên dốc sức liều mạng suy nghĩ tìm kiếm cơ hội sống sót, nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối thì bất luận âm mưu kỹ xảo gì cũng vô dụng.

- Không có sao? Vậy chết đi!

Hi Hòa nghiêng đầu, quang mang trên ngón tay vượt qua tất cả.

- Đại nhân nhà ta rốt cuộc thế nào?

Mọi người trong sứ đoàn đưa mắt nhìn An Bội Tình Minh chất vấn.

An Bội Tình Minh nói quanh co không có trả lời, tình cảm của sứ đoàn xúc động mãnh liệt về tin tức Hứa Tiên, ngay cả hai phó sứ cũng có chút không kiên trì nổi. Chủ yếu là lần đi sứ sang Đông Doanh này Hứa Tiên xảy ra chuyện gì thì kết quả của bọn họ cũng không tốt.

Lúc này bầu trời đêm bỗng nhiên sáng ngời, chỉ thấy một đạo quang mang vạch phá bầu xuyên qua chân trời.

Mọi người dừng tranh chấp lại, có người lẩm bẩm nói:

- Là sao băng sao?

Hồi lâu sau đạo hào quang kia biến mất ở phía chân trời.

Hứa Tiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, bởi vì đạo quang mang kia chỉ lướt qua má của hắn. Chỉ thấy Hồ Tâm Nguyệt dùng hai tay cầm chặt cổ tay của Hi Hòa, lại nghĩ tới tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi mà đổ mồ hôi lạnh.

Hi Hòa nói:

- Tiểu Nguyệt?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người không thể giết hắn!

- Vì cái gì?

- Hắn là quan nhân âu yếm của tiểu Bạch, hắn có Thiên Thiên Tâm Kết trói buộc với tiểu Bạch, nếu như hắn chết tiểu Bạch cũng sẽ chết theo. Thỉnh người buông tha hắn đi, xem như ta cầu người, Hi Hòa nương nường!

Hồ Tâm Nguyệt dùng hết khí lực toàn thân lên tiếng.

Hi Hòa chậm rãi nói:

- Đây là lần thứ hai người gọi ta là nương nường, người nói tiểu Bạch chính là con rắn nhỏ sao?

- Người nhìn thấy nàng? Nương tử của ta nàng ở nơi nào?

Hứa Tiên mãnh liệt ngẩng đầu.

Hi Hòa nói:

- Nàng ngay ở chỗ nàhên tâm đi, ta đã gián đoạn liên hệ của Thiên Thiên Tâm Kết.

1152. Chương 1546: Biến Mất

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1546: Biến Mất

- Nhưng mà hủy diệt hai các người mới là lựa chọn chính xác, lực lượng trên người của nàng quá nguy hiểm, ta cũng không muốn lại đối phó một đầu Chúc Long khác. Trong một ngày lại gặp được hai địch nhân trước kia, hơn nữa bọn họ lại là phụ thê, vận mệnh đúng là vô thường.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tiểu Bạch nàng ở chỗ này? Người muốn giết nàng?

- Nhưng mà con rắn nhỏ kia nói không chừng còn cứu được, nếu nàng đã là bằng hữu của người ta sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ lực lượng trối buộc, chuyện này người yên tâm đi!

Hi Hòa vươn tay ôn nhu sờ sờ tóc của Hồ Tâm Nguyệt, tay kia lần chỉ vào Hứa Tiên.

Trong nội tâm Hứa Tiên thở ra một hơi, nhìn Hi Hòa nói:

- Thỉnh người giúp đỡ nàng.

Hi Hòa có chút ngoài ý muốn:

- Tuy còn rất nhỏ yếu, nhưng mà khí phách này ngược lại có vài phần bộ dáng của Hậu Nghệ, ta sẽ giúp nàng, người an tâm đi thôi!

- Vẫn chưa được.

Hồ Tâm Nguyệt bắt lấy tay của Hi Hòa:

- Hắn là quan nhân của tiểu Bạch, nếu như hắn vì ta mà chết thì ta làm sao đi gặp tiểu Bạch? Hơn nữa chẳng phải những chuyện này qua mấy ngàn năm rồi sao? Hắn cũng không phải là Hậu Nghệ trước kia, những chuyện đó liên quan gì tới hắn chứ.

Hi Hòa nói:

- Mặc dù quá khứ mấy ngàn năm, nhưng Thái Nhất chết trong ngực của ta thì ta vẫn nhớ mãi trong lòng. Nếu như người đang lo lắng cho con rắn nhỏ kia vậy ta sẽ làm cho nàng quên người này cũng không phải việc khó.

- Tiểu Nguyệt, ta gần đây sủng ái người, đem người trở thành nữ nhi của ta, chuyện khác ta cũng có thể đáp ứng người. Nhưng mà người này phải chết!

Hồ Tâm Nguyệt giang hai tay ngăn ở trước mặt của Hứa Tiên, kiên quyết nói:

- Nếu người phải giết hắn thì cùng giết ta luôn đi!

Hứa Tiên nhìn qua bóng lưng của nàng, kinh ngạc nói không ra lời, không nghĩ tới hồ ly ngoan độc vô tình này lại chịu vì hắn làm bước này.

Hi Hòa mặt lộ vẻ vẻ cổ quái:

- Người thật sự muốn cứu nam nhân này...

- Không phải nam nhân!

Hồ Tâm Nguyệt quả quyết chẹn ngang.

Hứa Tiên nói:

- Cho dù cái chết ở trước mặt, về điểm này ta cũng nhất định phải nói chút gì đó! Ta cho dù chết cũng muốn chết với tư cách nam nhân. truyện copy từ

Hồ Tâm Nguyệt không để ý tới hắn, nói tiếp:

- Đây là trí nhớ trân quý của tiểu Bạch!

Hứa Tiên cùng Hi Hòa cùng giật mình.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tuy ta cũng hiểu được tiểu Bạch không có gặp được hắn thậm chí không nhờ hắn là tốt nhất, nhưng ta tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào được xóa trí nhớ của tiểu Bạch.

Thì ra là thế! Hứa Tiên giật mình, nhưng tiểu hồ ly trong trí nhớ của hắn là tùy hờng, điều ngoa xem mạng người như cỏ rác, trong nháy mắt lại không tiếc dùng mạng của mình đổi lấy trí nhớ của tiểu Bạch, hắn cảm thấy thế sự thật vô thường, cũng phải đánh giá lại Hồ Tâm Nguyệt một lần nữa.

Hi Hòa hình như cũng có chút động dung, chậm rãi rũ cánh tay xuống. Hồ Tâm Nguyệt cùng Hứa Tiên cũng thở ra một hơi.

- Vẫn chưa được!

Hi Hòa bỗng giơ tay lên, đầu ngón tay trực chỉ vào Hứa Tiên sau lưng Hồ Tâm Nguyệt. Lại muốn xuyên qua Hồ Tâm Nguyệt, giống như muốn nói nếu không tránh ra thì sẽ chết.

Chùm tia sáng lập tức xỏ xuyên qua trán của Hứa Tiên. Vạch phá phía chân trời.

Hứa Tiên không thể tin nổi nhìn Hồ Tâm Nguyệt.

- Người lại né tránh.

Trong nháy mắt chùm sáng cuối cùng bắn ra ngoài thì Hồ Tâm Nguyệt quyết đoán cúi thấp người lăn lộn trên đất, linh xảo né qua một bên, động tác này hoàn thành liên tục nhanh và không chút do dự, xem như chuẩn bị thật lâu.

Hồ Tâm Nguyệt đứng lên chỉ vào người Hứa Tiên, khí thế hùng hồn nói:

- Nên hỏi đều nói, nên làm đều làm, người còn cái gì còn chưa nhắm mắt đi, chẳng lẽ thật sự muốn ta chết cùng người sao? Ta nhổ vào ah!Ồ, người không chết?

- Ah!

Thì ra là đang diễn trò!Ồ, ta không chết!

Hứa Tiên dùng đầu tay sờ lên trán của mình, một đạo hào quang kia đúng là xuyên qua đầu của hắn, hiện tại còn bảo tồn cảm giác nóng rực, nhưng cái trán không có chút vết thương nào.

Sau đó hắn chợt phát hiện, thân thể của hắn đã có thể hoạt động rồi, những trói buộc toàn thân của hắn lúc này đã biến mất không còn, nhưng đồng dạng không có chút vết thương nào, quả thực là da cũng không bị mất miếng nào. Lại nói vừa rồi cũng không cảm thấy chút đau đớn nào, hình như là dùng phương pháp đặc thù xuyên qua người của hắn, khóa thần hồn của hắn lại, nhưng đối với hắn không có chút tổn thương nào.

- Đây là chuyện gì?

Hồ Tâm Nguyệt cùng Hứa Tiên đồng thời hiện ra ánh mắt nghi vấn, nhìn về phía Hi Hòa đầy hào quang.

Hào quang trên người Hi Hòa dần dần biến mất, hiện ra thân hình chân chính của nàng, hiện ra đôi mắt như mặt trời. Gương mặt ôn nhu đáng yêu, mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân, lại giống như có chút thất vọng. Nhưng vẻ nghiêm nghị và sát khí vừa rồi cùng tâm tư báo thù thật mạnh đã hoàn toàn tan thành mây khói. Giống như chưa từng tồn tại qua.

- Người xuất hiện đi!

Hi Hòa cười nhìn qua phía đối diện nói ra.

Bạch Tố Trinh chậm rãi từ phía sau đi ra ngoài, bộ dáng ôn nhu ưu nhã khôi phục nguyên trạng, nàng nhếch miệng lên cười nói:

- Quan nhân, Tiểu Nguyệt.

Hứa Tiên thời điểm này còn mê mang, Hồ Tâm Nguyệt bỗng tỉnh đại ngộ, không thể tin nổi chỉ vào Hi Hòa, lại chỉ vào Bạch Tố Trinh. Như, lắp bắp nói:

- Cái này... Cái này... Đây là bầy của các người!

Hứa Tiên cũng hiểu được vì cái gì Bạch Tố Trinh không có hồi âm! Vì cái gì Hi Hòa vào lúc cuối cùng mới xuất hiện! Vì cái gì chính mình lông tóc ít bị tổn thương! Thì ra đều có độc thủ an bài phía sau màn. Mà nương tử của mình lại thấy chết không cứu, lại còn đồng lõa với độc thủ phía sau màn nữa chứ.

Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh quầng ánh mắt khiển trách, Bạch Tố Trinh không dám nhìn thẳng hắn, lộ ra thần sắc áy náy, nàng giống như con chim non cần được che chở, cầm chặt tay của Hứa Tiên, cái miệng thơm mùi đàn hương muốn nói lại thôi.

Hứa Tiên ôm vai của nàng, dứt khoát kiên quyết nói:

- Không có sao!

Trong nội tâm rơi lệ đầy mặt, đã có bao nhiêu ngày chưa cảm nhận được ôn nhu thế này rồi?

Hồ Tâm Nguyệt nhìn Hứa Tiên quát:

- Nàng còn chưa nói xin lỗi đấy!

Nàng trừng mắt nhìn Hi Hòa, vẻ mặt muốn đi lên véo cổ của nàng:

- Tại sao ngươi làm vậy?

Nàng luôn luôn ở phía sau màn tính toán không bỏ sót, thích âm sau lưng người khác. Nhưng hôm nay bị đảo ngược thành đối tượng bị người ta chơi đùa, hơn nữa còn là Bạch Tố Trinh trước mắt, điều này làm nàng thẹn quá hóa giận. Tức giận muốn phát điên lên.

Hi Hòa che miệng cười nói:

- Bởi vì rất thú vị ah! Đáng tiếc hiểu biết của ngươi chưa được hoàn mỹ, cuối cùng nếu như ngươi không tránh ra vậy là tốt rồi... Tên nam nhân này sẽ tha thứ tất cả cho ngươi. Cho dù ngươi làm xằng làm bậy thì hắn cũng không có biện pháp bắt bỏ ngươi được.

- Nhưng lúc đó mới thật sự là ngươi.

Hi Hòa yêu thương vuốt đôi má vừa đỏ vừa thẹn của Hồ Tâm Nguyệt.

Thời điểm này Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh lại nói chuyện một phen, cũng biết được là chuyện gì.

1153. Chương 1547: Tản Mác

Chương 1547: Tản mác

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(´v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(´v´)-»

Thời điểm ở trong biển hào quang kia thì một người con gái hiển lộ thân hình. Mang theo nụ cười ôn nhu trên mặt. Có hương vị giống như Hứa Tiên, rồi sau đó nói cho nàng biết: lực lượng ngươi rất không ổn định, hơn nữa phi thường nguy hiểm.

Lực lượng u ám trong nhân cách của Bạch Tố Trinh không tự giác mà lui ra phía sau màn, ở trước mặt lực lượng hơn xa mình. Hơn nữa còn là tiên Phật không có ác ý cũng làm Bạch Tố Trinh tin tưởng hơn nhiều.

Kết quả cũng không ngoài sở liệu, Bạch Tố Trinh khiêm tốn nói: đây là Thiên Tiên chỉ giáo!

Hi Hòa nhìn qua hậu bối khiêm tốn này. Dù nàng mang lực lượng của tử địch ngày trước, lực lượng của Chúc Long, cũng không có hô đánh đòi giết. Biết rõ Bạch Tố Trinh là người Hồ Tâm Nguyệt thường thường nhắc tới bên tai của mình càng phát ra vẻ thân hòa.

Rồi sau đó qua trò chuyện với nhau lại cảm thấy thập phần hợp ý. Hi Hòa vung tay lên đem phiến hào quang như biển kia dung nhập vào trong người của Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh biết nàng không có ác ý liền thân nhiên tiếp nhận, rồi sau đó cảm giác lực lượng tối tăm trong người của mình trở nên bình tĩnh rất nhiều.

Hi Hòa nói: tuy chỉ làm giảm bớt, cũng có thể tiếp tục một đoạn thời gian, nhưng muốn triệt để trừ tận gốc loại lực lượng này chỉ sợ không dễ dàng, sau đó bảo nàng cũng xem trò hay.

Bạch Tố Trinh thấy nhân vật chính diễn xuất là Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt. Nàng vừa nhận ân tình của Hi Hòa nên không tiện phá hư. Nên không có thương hại lẫn nhau thì nàng kiên nhẫn xem tiếp, hơn nữa nhìn thấy cũng dần dần sinh ra lòng hiếu kỳ, phỏng đoán chuyện này sẽ phát triển như thế nào.

Hứa Tiên thở dài, cũng hiểu được tại sao Hi Hòa lại xuất hiện khi hắn và Hồ Tâm Nguyệt đang sức thế, bằng lực lượng của Hi Hòa thì có thể dễ dàng bỏ qua Hồ Tâm Nguyệt. Một chiêu tiêu diệt hắn rồi, nói đơn giản hơn là nàng làm ra chuyện này chính là vì xem biểu hiện của hai người.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn Hi Hòa nói:

- Ta chán ghét chết người!

Hi Hòa sờ mó đôi má nói:

- Ta thích chết người.

Hồ Tâm Nguyệt lườm Bạch Tố Trinh. Trong mắt không biết là vì oán hận hay xấu hổ, Bạch Tố Trinh vươn tay lên muốn gọi nàng lại, nàng liền hóa thành một đạo bạch quang chạy vô tung vô ảnh.

Hứa Tiên tiến lên thì lễ với Hi Hòa:

- Hi Hòa nương nương. Cảm ơn người giúp nương tử của ta, nhưng mà ta thật sự là Hậu Nghệ chuyển thế...

- Vậy thì chết đi!

Hi Hòa giơ tay lên.

- Không được!

Bạch Tố Trinh vội vàng ngăn ở trước mặt Hứa Tiên.

Hi Hòa vuốt đôi má cười nói:

- Nói đùa thôi, hài tử hiện giờ thật dễ khi dễ a.

Hứa Tiên cảm giác trên đầu của mình như có vài đạo hắc tuyến. Nữ thần ôn hòa này ở phương diện khác chắc chắn rất ác liệt.

Hứa Tiên điều chỉnh tâm tình, nói:

- Mặc dù biết không có gì dùng, nhưng mà cũng nên nói một tiếng xin lỗi.

Tuy cho rằng Hậu Nghệ là chính xác, tuy Thái Nhất cùng Đông Hoàng cứu tử thật sự không phải do mình giết. Nhưng người trước mặt đứng là mất trượng phu và hài tử, mà hắn cũng cảm thấy nàng không phải là người xấu.

Nhưng Hi Hòa nói một câu làm cho Hứa Tiên thiếu chút nữa té ngã trên đất:

- Tên Thái Nhất hoàn toàn đáng đời.

- Thật tuyệt tình.

Hứa Tiên rút rút khóe mắt, Bạch Tố Trinh cũng nói không ra lời.

Hi Hòa phàn nàn nói:

- Từ khi đánh bại Chúc Long thì thiên hạ vô sự, nhưng ý thức của hắn quá thừa rồi. Trong đầu đầy suy nghĩ vọng tưởng, muốn đi làm cái gì Thiên Đế. Đối kháng Long tộc, ta khuyên bao nhiêu lần hắn đều không nghe...

Nàng nhẹ nhàng vỗ tay một cái:

- Sau đó tình cảm tan vỡ...

Hứa Tiên nói:

- Thì ra là như vậy...

Khó trách trong trí nhớ của Hậu Nghệ không có thân ảnh của Hi Hòa. Xem ra nàng đã rời đi từ trước đó rồi, tránh tới Doanh Châu.

Bạch Tố Trinh kỳ quái nói:

- Vậy còn Đông Hoàng cứu tử thì sao?

Nếu như Hi Hòa không ở bên người của Thái Nhất thì tại sao có bọn kia?

Hi Hòa nói:

- Ta làm sao mà biết bọn chúng, chắc là Thái Nhất dùng biện pháp gì đó chế tạo ra thôi, Thái Nhất làm như vậy cũng đã khiêu chiến điểm mấu chốt của Long tộc rồi! Lực lượng của ta cùng Thái Nhất quá mức cường đại, cũng không còn năng lực sinh nở hậu đại, đây cũng là một trong những điều kiện tiên quyết sống chung hòa bình với Long tộc. Bạch Chúc cùng Đằng Xà ở chung nhiều năm như vậy chẳng phải mới có được một đứa con hay sao? Các người muốn có con thì còn sớm lắm...

Bạch Tố Trinh đỏ mặt lên, nhìn qua Hứa Tiên, cúi đầu không cần phải nhiều lời nữa, tay không tự chủ mà vuốt ve bụng của mình.

Hứa Tiên ho nhẹ không ngớt lời, tỏ vẻ nhất định sẽ cố gắng lên. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, là những yêu nhân cường đại mà có thêm năng lực sinh nở cường đại, chỉ sợ trong thiên địa này đã tràn ngập yêu thần, ma thần đời hai mạnh mẽ rồi.

Hi Hòa mỉm cười:

- Cho dù muốn báo thù thì Hậu Nghệ cũng đã chết, những chuyện trước kia chỉ là quá khứ mà thôi.

Nhẹ nhõm giống như đang nói chuyện của người khác.

Hứa Tiên cũng lơ mơ tưởng tượng ra vài phần hình dáng của Thượng Cổ rồi, sau khi tiêu diệt Chúc Âm thì có lẽ Long tộc có quyết tâm chấm dứt các thí nghiệm rồi, trong đó đương nhiên kể cả giết chết những vật thí nghiệm, chính là đám yêu thú cường đại tung hoành Cửu Châu, mà Thái Nhất cùng Hi Hòa là hai công thần trong việc tiêu diệt Chúc Long, cũng gần như là tồn tại đứng mũi chịu sào của yêu thú.

Long tộc cũng muốn tiêu diệt hai người bọn họ, nhưng bọn họ đã quá mức cường đại, trải qua chiến đấu với Chúc Long nên Long tộc đã đại thương nguyên khí nên không chịu nổi tổn thương thêm nữa, cho nên cuối cùng đạt thành hiệp nghị nước sông không phạm nước giếng, tuy bọn chúng cường đại, nhưng dù sao không cách nào sinh sôi nảy nở hậu đại, trên cơ bản là không dao động căn cơ của Long tộc.

Đây đối với Hi Hòa mà nói chính là kết quả không tệ. Coi như ở Đông Doanh, nàng chính là nữ thần trong truyền thuyết thì.

Nhưng mà Thái Nhất cự tuyệt, có lẽ bởi vì không muốn bị Long tộc đe dọa, có lẽ là lo lắng Long tộc sau khi khôi phục nguyên khí sẽ bội bạc, có lẽ tình cảm phần hận của đám sinh vật bị thí nghiệm dâng trào nên triệu tập tất cả yêu thần, tự xưng Thiên Đế, thế tử chiến với Long tộc

Mà kết quả sớm đã định đoạt, chuyện này bị Long tộc cài cắm Hậu Nghệ dùng mũi tên Xạ Nhật mà chấm dứt.

Thái Nhất cùng Hi Hòa cuối cùng nhất bởi vì không hợp tính tình mà đi trên hai con đường khác nhau.

Phản kích hoặc thỏa hiệp, sinh tồn hay tử vong, trong lòng mỗi người đều có so đo cho riêng mình.

Ai đúng ai sai đã sớm tan thành mây khói trong ngày xưa rồi, trở nên không cần so đo.

Hứa Tiên nói:

- Đã như vậy, Hi Hòa nương nương, chúng ta trước tiên cáo từ.

Bạch Tố Trinh nói:

- Chúng ta còn muốn đi tìm Tiểu Nguyệt.

- Sau khi gặp nàng thì các người định làm như thế nào?

Hi Hòa như có thâm ý nói:

- Ta quen nàng lâu như vậy, nàng cho tới bây giờ chưa từng cầu ta làm cái gì, cho dù là làm bộ.

Mặc dù có bị đuổi chém bắt giết thì Hồ Tâm Nguyệt cũng chưa bao giờ cầu Hi Hòa giúp nàng.

1154. Chương 1548: Tản Mác (2)

Chương 1548: Tản mác (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chỉ nói cái gì Hậu Nghệ chuyển thể bảo Hi Hòa nhanh chóng đi báo thù rửa hận. Hi Hòa cũng không nói toạc, tiện tay giúp nàng giải quyết một ít phiền toái, đây là ẩn ý của các nàng.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau, Hứa Tiên thở dài nói:

- Nương tử không cần phải nói, ta xem nàng như muối muối của mình vậy, tuy ta không thích tính cách của nàng cho lắm, nhưng mà cảm động và nhớ nhung những gì nàng đã làm lúc trước sẽ tận lực sống chung thật tốt với nàng.

Tuy con hồ ly kia đáng ghét, vào lúc cuối cùng nhất né qua, nhưng trong lúc sống chết trước mắt nàng đã cố hết sức trợ giúp mình, hảo ý như vậy rất khó gặp trên người của nàng.

Hi Hòa mỉm cười nói:

- Đối với Đồ Sơn thị mà nói thì nói dối và thi triển ảo thuật gần như là bản năng, nói dối dùng để bảo hộ tâm linh, ảo thuật dùng để bảo hộ thân thể. Lời nói dối quá nhiều khó tránh khỏi bị người ta hoài nghi thiệt tình, đây cũng là chuyện không dễ dàng gì, nhưng các nàng thật sự không phải là người vô tình, hoàn toàn trái lại đó là tộc đàn đa tình nhất mà ta thấy.

Hứa Tiên có chút ngoài ý muốn nhìn qua Hi Hòa, có lẽ những chuyện vừa rồi cũng không phải chỉ là vui đùa vô lương của nàng, mà là muốn giúp Hồ Tâm Nguyệt chứng minh cái gì đó.

Sau một trận chiến ở kinh đô, hắn đối với Hồ Tâm Nguyệt kỳ thật rất là thất vọng, hắn có thể dễ dàng tha thứ cho nàng mang lại vô số phiền toái ỉnh nhưng lại không thể tha thứ cho nàng vô tình như vậy, quyết định từ nay về sau nhắm mắt làm ngơ, mau chóng hoàn thành xong chuyện ở Đông Doanh thì rời khỏi vùng đất này. Nhưng mà những biến cố vừa xảy ra lúc này vẫn không khỏi cải biến cách nghĩ của hắn, nàng cũng thực sự không phải là không có thuốc chữa.

Hứa Tiên nói:

- Ta hiểu rồi, nếu gặp lại thì ta sẽ giáo huấn nàng thật tốt, sẽ không bỏ mặc nàng làm xằng làm bậy.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta cũng không muốn nàng tiếp tục tùy hứng như vậy nữa.

Hi Hòa mỉm cười gật đầu, đem Bát Chỉ Kính giao cho Hứa Tiên:

- Cái gương này ta tặng cho người, hy vọng người có thể xuyên thấu hư hư ảo ảo nhìn thấy chân tâm thật ý của nàng.

Hứa Tiên cầm lấy Bát Chỉ Kính, cảm thấy trong này có một tia linh lực chấn động quen thuộc.

Hi Hòa nói:

- Nếu như ta đoán không sai thì cái gương này và cái gương nát của người vốn là một khối, người đánh nát nó thử xem.

Hứa Tiên cảm thấy quái lạ, dùng sức đem Bát Chỉ Kính bóp nát, dưới thần lực của hắn chỉ còn lại một khối nguyên vẹn không nứt mẻ, đúng là một mảnh vỡ của Âm Dương Kính, không khỏi mừng rỡ trong lòng, vội vàng nói:

- Đa tạ nương nương, ta đang tìm nó đây.

Hứa Tiên đem mảnh kính này đặt lên phía trên Âm Dương Kính, mảnh vỡ này nhanh chóng hòa tan như thủy ngân dung nhập vào Âm Dương Kính, trên mặt kính xuất hiện tầng tầng rung động, giống như đang chậm rãi tiêu hóa mảnh vỡ này, sau khi gợn sóng biến mất thì kính quang lóe lên, diện tích Âm Dương Kính lại tăng lên thật nhiều, hơn nữa còn có năng lực mới, phá hủy chỉ lực.

Hơn nữa bởi vì Âm Dương Kính vốn là nhất thể, sau khi tiến hành dung hợp thì các loại năng lực trở nên mạnh mẽ hơn. có kính vào trong tay thì những tài mọn của Hồ Tâm Nguyệt chẳng còn là gì.

Hứa Tiên sau khi cảm tạ lần nữa mang theo Bạch Tố Trinh rời khỏi Y Thế Thần Cung.

Hi Hòa nhìn qua thân ảnh của bọn họ, lúc này ại nhớ tới những chuyện lúc trước.

Trong màn đêm vô tận, hai thần điều cánh màu vàng bay lượn, chúng bay múa phóng thích hòa quang thỏa thích. Cho dù lực lượng của chúng rất mạnh, nhưng bóng đen tối như mực kia ngược lại như thủy triều xông tới, tùy thời nuốt chửng chùng vào trong.

Chúng bay vút trong cận kề cái chết, khi thì tới gần, khi thì chia lìa, cũng không rời quá xa, làm cho hào quang của bản thân thiêu đốt tới tận cùng, không muốn cho bóng tối thôn phệ đối phương

Đó chỉ là bắt đầu, bởi vì Chúc Long.

Cho dù là hiện tại đó cũng là một đoạn kinh nghiệm đáng sợ, nhưng trên mặt của nàng lại nở nụ cười vui vẻ.

Dưới bóng cây cao lớn nam tử ngạo mạn mềm yếu vô lực nằm trong ngực của nàng, một mũi tên bén nhọn xuyên qua ngực của hắn, máu màu vàng ướm đầm áo của nàng.

Đó là giây phút cuối cùng, bởi vì Hậu Nghệ.

Tuy chỉ là vui đùa, nhưng ít ra có một câu nàng không có nói dối.

- Cho dù mấy ngàn năm qua đi thì cảnh Thái Nhất nằm chết trong ngực của ta, ta vẫn thời thời khắc khắc nhớ rõ.

Nàng cười nhạo hắn lúc trước không chịu nghe lời của mình, hiện tại rốt cục ăn đau khổ. Nhưng nàng lại không ngăn hắn đổ máu được.

Nhưng mà hắn vẫn không có giống trước kia tranh chấp với nàng, hắn chỉ muốn nhìn nàng, hắn đã bay qua biển cả chỉ để gặp nàng.

Nàng ra vẻ nhẹ nhõm hỏi hắn, có muốn báo thù cho huynh hay không? Tuy đầu ngón tay đã đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Hắn trả lời: không cần, bởi vì nam nhân kia cuối cùng cũng đi trên con đường của hắn, sau đó cũng nhận kết cục giống hắn.

Những phát triển như vậy thực sự không phải là hắn nhìn không ra kết quả, nhưng hắn không bỏ được chấp nhất trong lòng.

Nghĩ đến đây Hi Hòa nhẹ giọng thở dài:

- Nam nhân ngu xuẩn, cũng chỉ làm cho nữ nhân thương tâm mà thôi.

Thân ảnh Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh hoàn toàn tan biến phía chân trời, Hi Hòa nói khẽ:

- Bởi như vậy cũng không có tịch mịch a!

Nàng vuốt đôi má cười nhẹ.

- Nhưng mà sẽ bị khi phụ sĩ nhục rất thảm!

Ở trong phòng, Hồ Tâm Nguyệt ngồi trên thảm Tatami, nàng đang dùng tay chống cằm về phía sau, trên gương mặt xinh xắn tuyệt luân xuất hiện nét sợ hãi:

- Người... Các người muốn làm cái gì?

Hai người đứng ở trước cửa, bởi vì nguyên nhân có bóng đen ở sau lưng nên gương mặt của bọn họ mờ mờ không rõ, chỉ có thể mơ hồ thấy là một nam một nữ.

Hồ Tâm Nguyệt mất tự nhiên cười nói:

- Hứa Tiên đồ đần, không phải không để ý tới bà cô ta sao? Còn tới làm gì? Còn có tiểu Bạch người nữa? Ta còn không có tìm làm phiền người nha!

Đột nhiên Bạch Tố Trinh tiên lên trước mặt của nàng, buồn bã nói:

- Gọi là tỷ tỷ!

Hồ Tâm Nguyệt đã giật mình, chỉ thấy trên mặt Bạch Tố Trinh không còn thần sắc ôn nhu như trước kia nữa, trong hai tròng mắt là màu đen kịt, nàng muốn lui lại nhưng đã chạm vào bức tường lạnh như băng rồi.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người là ai, người không phải tiểu Bạch, tiểu Bạch của ta không có khả năng đáng sợ như vậy?

- Ha ha ha ha, ta đáng sợ? Là ai bỏ lại ta chạy tới Dao Trì, vừa đi là mấy trăm năm. Là ai chưa bao giờ thông cảm tâm tình của ta, chỉ muốn làm gì thì làm.

Bạch Tố Trinh bắt lấy vai của Hồ Tâm Nguyệt, nói vào bên tai của nàng.

- Tiểu Nguyệt, cho tới nay người còn không hiểu sao?

Hồ Tâm Nguyệt không biết phát sinh cái gì, nhưng mà cảm giác được nguy hiểm, nàng liều lĩnh muốn thi triển ảo thuật bỏ chạy, lại cảm giác được bị bóng đen kia vây quanh, tất cả ảo thuật nàng thi triển ra đều bị thông phệ.

1155. Chương 1549: Bình Phục

Chương 1549: Bình phục

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hồ Tâm Nguyệt nhìn xeo qua thì thấy Hứa Tiên đang nhìn nàng với ánh mắt đồng tình, nàng vươn tay tới người mình không muốn gặp nhất phát ra tin tức cầu cứu.

Hứa Tiên mặc niệm trong chốc lát, cho nàng một biểu lộ lực bất tòng tâm, lui ra khỏi phòng, chậm rãi khép cửa phòng lại.

Hồ Tâm Nguyệt trợn to hai mắt, nhìn qua ánh sáng cuối cùng biến mất.

- Cứu mạng ah!

Hứa Tiên nghe được sau lưng có tiếng thét chói tai, ghé vào trên lan can, quan sát trời quang của kinh đô, thừa dịp đại ma đầu của Đông Doanh này bị hàng phục, hắn cũng muốn đi xử lý việc mình cần làm.

Sứ đoàn đã ở An Bội Tinh Minh an bài tiến vào kinh đô, một đám người ngồi ở trong phòng và tâm tình mang theo rất nhiều áp lực.

Thẳng đến khi Hứa Tiên mở cửa phòng hiện ra trước mặt bọn họ. Bọn họ mới chuyển buồn thành vui, tụ tập bên cạnh Hứa Tiên không ngừng hỏi thăm, Hứa Tiên cũng cười đáp lại từng người.

Thời điểm này An Bội Tình Minh cùng Vũ Đăng Thành mang theo một đoàn người đi tới, kinh hỉ nói:

- Hứa Tiên đại nhân. Ngài trở về, thật sự là quá tốt!

An Bội Tình Minh đem Hứa Tiên mời vào trong phòng trà, ngồi đối diện nhau.

Hứa Tiên nhìn xuyên qua màn cửa sổ thì có thể nhìn thấy rất nhiều xe trâu mang theo vật phẩm đi trên đường, rất nhiều người cẩn thận từng li từng tí mở cửa phòng ra, trên mặt lộ ra thần sắc sống sót sau tai nạn, lo sợ bất an cùng vui sướng giao thoa trên mặt của bọn họ.

An Bội Tình Minh nói:

- Ta đã mời thiên hoàng quay về rồi, sau khi phong ấn yêu hồ thì kinh thành đã khôi phục hòa bình trong thời gian ngắn!

Hứa Tiên nói:

- Thương Tinh gia rồi?

- Không thấy, ta đi thăm dò rồi, có lẽ đã rời khỏi kinh thành, gia tộc bọn chúng cũng không phải ở kinh thành, nhưng sử dụng lực lượng của yêu ma nên ta nhất định sẽ đi thảo phạt, sẽ hoàn thành hóa hện cùng ngài...

An Bội Tình Minh khẳng định nói ra.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Như thế nào? Lại khôi phục giác ngộ của Âm Dương sư?

An Bội Tình Minh lộ ra nụ cười hồ thẹn, sau khi quay về kinh đô thì danh tiếng của An Bội Tình Minh cũng truyền ra khắp thiên hạ. Khá tốt là những chuyện trong đó trừ vài người thì không còn ai biết chân tướng.

Hứa Tiên uống trà, gật gật đầu.

An Bội Tình Minh kích động nói:

- Cái kia... Cái kia...

Hứa Tiên lại giơ tay phải lên, làm ra thần sắc ngưng lại, nói:

- Đây cũng là do người đạt được.

An Bội Tình Minh thất vọng thở dài:

- Quả là thế... Trong trí nhớ của Âm Dương sư đã bị nàng xóa đi rồi.

Không có bất cứ kẻ nào biết được sự tồn tại của nàng cả.

Hứa Tiên không muốn nhiều lời cái gì, nếu như nói hành vi của Hồ Tâm Nguyệt trước kia hơn phân nửa đều là do Thiên Chiếu đại thần dung túng, thậm chí ngay cả tới thể gian trợ giúp yêu hồ, mà không phải là hàng phục yêu hồ. Cho tới bây giờ không có đem người thể tục để trong lòng. Chỉ sợ bọn họ sẽ rất thất vọng a. Hãy để thần thoại này tiếp tục lưu truyền đi!

Hứa Tiên nhắc nhở:

- Nhưng mà con hồ ly kia cũng không có bị phong ấn hay bị giết, nhưng mà ta nghĩ người không cần phải lo lắng đâu, ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho nàng không tới tìm các người gây phiền toái. Người cũng có thể sống như người bình thường...

Hắn nhìn qua phương hướng lầu các kia, tuy không có bị phong ấn, nhưng kết cục cũng không tốt hơn chút nào. Hơn nữa nàng hiện tại chỉ sợ không dám cân nhắc chuyện nào khác.

An Bội Tình Minh thở dài nói:

- Ta đã đoán được vị tiên hồ đại nhân kia là thần minh chân chính. Nếu như có thể thì ta muốn gặp nàng...

Hứa Tiên có chút ngoài ý muốn nói:

- Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ rất hận nàng.

An Bội Tình Minh nói:

- Lúc ấy là như vậy, nhưng suy nghĩ thật lâu thì ta không thấy lý do hận nàng, cho dù như thế nào là nàng tự tay sáng tạo ra ta, cho ta tất cả, đây đúng là mộng đẹp, cho nên ta không muốn tỉnh lại.

Hứa Tiên cười nói:

- Vậy sao ngươi không xác định những gì trải qua chỉ là giấc mộng? Người trầm luân trong mộng có thể không đoán được giấc mộng đó nặng thể nào... Làm thế cũng mang theo sầu lo mà thôi.

An Bội Tình Minh ngơ ngẩn, Hứa Tiên đứng dậy vỗ vỗ bả vai hắn:

- Nói đùa thôi, ngươi chờ một chút, có ít người tới. Ta đi chiêu đãi một chút...

- Người?

An Bội Tình Minh muốn đứng dậy thì thấy Hứa Tiên xốc màn trúc đi ra cửa. Không lâu sau An Bội Tình Minh thấy trên bàn có một chén nhỏ lắc lư, chẳng lẽ là động đất sao? Không. Loại cảm giác này là Thương Tinh gia kỹ sĩ Hoàng Tuyền, một cổ yêu khí trùng thiên, tuy còn cách cực xa nhưng vẫn cảm thấy được.

Bên ngoài kinh thành có một chi quân đội vận sức chờ phát động, độ ngũ mấy ngàn người lặng ngắt như tờ, mỗi một kỹ sĩ Hoàng Tuyền đều ngưng tụ một cổ yêu khí cường đại xông thẳng lên trời, hóa thành một đám yêu vân che khuất bầu trời, hoàn toàn khác biệt với trời quang mây tạnh trong kinh thành. Trong mây có vô số yêu quái hình thù kỳ dị giấu kín. Chuẩn bị kiểm một chén canh trong chiến tranh, dùng huyết nhục nhân loại làm thức ăn.

Chỉ sợ chỉ cần công phá được kinh thành thì đó là một đại tai nạn. Đây chính là thể đánh bạc cuối cùng của tên tướng quân. Hắn thậm chí mê hoặc vô năng, thậm chí ngay cả mấy Âm Dương sư không đối phó được, nhưng hắn lại khác. Hắn tin tưởng chi quân đoàn Hoàng Tuyền này có thể đập nát tất cả ngăn cản.

Mà bây giờ thức ngăn cản trước mặt hắn là tòa kinh đô. Trong đó có phản nghịch Vũ Đẳng gia, cũng có thiên hoàng và một đám thần thuộc, còn có đặc phái viên của Hạ quốc. Hắn hiện tại muốn xóa sổ tòa thành khỏi bản đồ.

Đại nghĩa cũng tốt, danh phận cũng tốt, trước mặt thực lực tuyệt đối đều là vô dụng, thiên hoàng huyết duệ sẽ đoạn tuyệt dưới tay của hắn, rồi sau đó bất luận kẻ nào nhảy ra cũng phải theo gót thiên hoàng.

Nghĩ đến đây hắn hăng hái, hắn muốn hạ lên tiến thẳng vào kinh thành, về phần người trong kinh thành hoàn toàn không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

- Dừng ở đây đi!

Một âm thanh xuyên thấu qua mây đen từ xa xói truyền tới.

Tướng quân kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong tầng mây nặng nề có một tia sáng hiện ra, yêu ma trong mây đen sợ hãi hét lên. Ánh sáng càng ngày càng sáng, vô số ánh mặt trời xuyên thấu qua mây đen chiếu xuống mặt đất, giống như mặt trời đang hàng lâm.

Nhưng tất cả kỹ sĩ Hoàng Tuyền bị ánh sáng chiếu vào không thể vắng sinh cực lực, chỉ hóa thành tro bụi, bụi quy về bụi, đất quy về đất.

Một cột sáng chiếu thẳng vào người tên tướng quân. Hắn bị ánh sáng đâm vào mở hai mắt ra.

Mà lúc này tầng mây càng ngày càng mỏng. Thăng tới khi biến mất chỉ còn lại ánh sáng mà thôi.

Thời điểm tên tướng quân văng đầu hoa mắt thì chỉ thấy một thân ảnh nam nhân xuất hiện trước mặt của hắn. Ở chung quanh chỉ còn lại mình hắn, tên tướng quân cuồng loạn chấy chung quanh.

- Ở nơi nào! Ở nơi nào! Chí lớn nghiệp lớn của ta!

Vấp một khối đá té xuống, hắn không đứng dậy nổi.

Hứa Tiên nhẹ nhàng nói:

- Tỉnh lại đi, đây chẳng qua là mộng mà thôi...

An Bội Tình Minh sốt ruột đứng dậy. Không tự chỉ mà đi qua.

1156. Chương 1550: Xuân Vân

Chương 1550: Xuân Vân

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cổ yêu khí cường đại kia đã tiêu tán, thời điểm này Hứa Tiên cất bước đi vào, trong tay còn cầm một người.

An Bội Tình Minh thấy rõ dung mạo người nọ thì cả kinh.

- Thương Tỉnh đại nhân...

- Người này giao cho người xử trí.

Hứa Tiên đuổi người, vừa rồi sử dụng linh lực trong phạm vi lớn làm cho hắn cảm thấy uể oải, xem ra muốn học khí thể của Hi Hòa quả nhiên không dễ dàng, hơn nữa bây giờ là lúc giữa trưa. Mượn mặt trời nên nhẹ nhõm hơn nhiều, Hi Hòa lại có thể làm được trong đêm khuya thì loại lực lượng này, mặc dù hắn là người sử dụng thiên linh chi lực cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Nhưng nếu không có lực lượng này thì làm sao có thể ngăn cản được Chúc Long hắc ám và thâm trầm cực điểm cơ chứ.

Nếu như có được lực lượng thể này, chẳng phải có thể giữ vững những gì cần thủ hộ hay sao?

Rồi sau đó mọi chuyện sẽ thuận lý thành chương. Hứa Tiên dẫn đầu sứ đoàn đi gặp mặt thiên hoàng, thiên hoàng hiển nhiên là từ chỗ An Bội Tình Minh nghe được không ít tin tức, nhìn Hứa Tiên là đặc sứ của Hạ quốc thì tất cung tất kính, tuyệt đối không dám lơ là, cũng dùng danh nghĩa thiên hoàng trình quốc gia làm nước phụ thuộc.

Vào thời khắc thiên hoàng dâng quốc thư thì hai phó sứ đại nhân như đang nằm mơ, không thể tin nổi lần này lại thành công, bọn họ chỉ đi theo chân một chuyến, đi đến kinh đô và nghỉ ngơi đã có thể nhận được quốc thư rồi.

Mặc dù nhìn ca múa của Đông Doanh buồn tẻ không thú vị nhưng cũng hào hứng không ít. Ngay cả chén rượu nhỏ và thức ăn cũng ngon hơn.

Khá tốt Thương Tỉnh gia thời gian xưng bá không dài. Thế lực Vũ Đẳng gia còn không có bị thanh lý sạch sẽ. Một lần nữa hợp lại, hơn nữa còn được chùa miếu cùng Âm Dương sư ủng hộ, áp đảo các chư hầu muốn rục rịch, đã không còn vấn đề gì.

Nhưng muốn đem thế cục Đông Doanh hoàn toàn bình định thì cần một thời gian dài, nhưng những chuyện này không cần Hứa Tiên hao tâm tổn trí.

Đi sứ đã hoàn thành thì Hứa Tiên buông lỏng một hơi, bởi như vậy cũng giải trừ uy hiếp cho phương đông, phát hiện công đức trên ngọc bài lại tăng thêm trăm vạn, vô tình tiêu trừ chiến tranh cũng đồng đẳng với cứu mạng vô số người.

Hưng phấn nên hắn một mình đi du lãm kinh thành một vòng. Lại phát hiện vẫn còn rất nhiều yêu ma đang ẩn nấp trên mái nhà và góc tối của các ngôi nhà.

Không nói đến Hi Hòa diệt trừ sạch toàn bộ yêu ma trong kinh đô, cho dù tiêu diệt nhiều hơn nữa cũng chỉ là muối bỏ biển. Trong lòng biết phiền thổ địa này nhất định đang tắm bổ thứ gì đó.

Trừ phi có một ngày có thể thành lập Địa Phủ ở nơi này thì có thể tiến hành quản chế nghiêm khắc các vong hồn, cùng với sử dụng nhân vật có thể điều khiển yêu quái mới có thể triệt để cải biến loại hiện trạng này.

Trong lòng Hứa Tiên khê động, nếu như có thể giải quyết phiền toái trước mắt hắn cũng có thể làm thử, tại Đông Doanh này mở một nhánh của Địa Ngục. Về phần những ma đầu như Thiên Ma Tâm Nguyệt Hồ thì lực lượng quá phù hợp rồi. xem tại

Nhắc tới Hồ Tâm Nguyệt, từ khi bị Bạch Tố Trinh nhốt vào tù giam thì vài ngày nay không có gặp nàng. Hiển nhiên Bạch Tố Trinh có oán niệm với Hồ Tâm Nguyệt. So với hắn còn lớn hơn nhiều, dù sao cũng là bằng hữu ở chung mấy trăm năm. Đối với Hứa Tiên cũng chỉ có thể giảm bớt đau buồn, đợi nàng đi ra lại thương lượng chuyện này.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Hứa Tiên có thể vượt qua cửa ải khó trước mắt, Cửu Anh chạy đi lưu lại ngoan thoại làm hắn không dám khinh thường, đối phương cũng không phải là nhân vật nhàm chán như Sở Kiếm Hùng, mà là yêu thần thời đại Thượng Cổ, cùng Hậu Nghệ giao phong còn sống sót, một đầu rắn đã khó đối phó như vậy, nếu có thêm tám đầu rắn thì lực lượng thế nào không ai nói rõ được.

Khoan, tám đầu rắn, Hậu Nghệ thần kiếm.

Bỗng nhiên Hứa Tiên sinh ra liên tưởng kỳ quái. Ở Đông Doanh này có một truyền thuyết, ở phiên thổ địa này hình như có một con rắn và bảo tồn một thanh kiếm.

Con rắn tên là Bát Kỳ Đại Xà, là một quái vật có tám đầu, Hứa Tiên càng nghĩ càng cảm thấy là có chuyện như vậy. Bởi vì cái tên Bát Kỳ quái kỳ lạ, bởi vì, “Kỳ” có hàm nghĩa là phân nhánh, tụ hợp về một hướng, từ một chữ “Kỳ” này mà suy tính ra, nếu như có Bát Kỳ thì phải có Cửu Thủ với đúng chứ.

Hứa Tiên đánh ra vỗ tay vào nhau:

- Thì ra là thế.

Nghĩ thông suốt điểm này trong nội tâm Hứa Tiên cũng vui vẻ, trong truyền thuyết Bát Kỳ Đại Xà giấu kín tại Xuất Vân Quốc, tất yếu trước khi nó khôi phục nguyên khí thì tìm được nó và đánh chết, lấy Đồ Long bảo kiếm ra khỏi người của nó, tính toán thời gian thì ngày Ngao Nghiễm độ kiếp đã không xa.

Nhưng mà Xuất Vân Quốc đang ở nơi nào?

Chủng địa danh này có hai hàm nghĩa, một là khu vực tồn tại thực tế, đó chính là Nhật Bản cổ đại. Một là Xuất Vân Quốc chỉ tồn tại trong truyền thuyết, phiên khu vực này hàm nghĩa cùng khái niệm rất mơ hồ, Bát Kỳ Đại Xà hiển nhiên nằm ở chỗ thứ hai, nhưng nơi đó là ở đâu?

Hắn đi tới một dòng suối nhỏ và suy tư tại đó, hắn đang đứng ở ngoài kinh thành, ngồi xếp bằng trên một tảng đá bên cạnh dòng suối, bên cạnh suối nước còn có một tảng băng mỏng chảy theo dòng suối rách rách, tảng băng mỏng này tỏa ra hào quang sáng bóng. Bốn phía là những phong cảnh nông thôn an tường, phương xa có vài nóc nhà đang có tuyết đọng trắng xóa

Hứa Tiên thở ra, nếu có một ngày có thể rảnh rỗi thưởng thức cảnh sắc như vậy thì tốt quá rồi, rồi sau đó đứng dậy, xem ra không thể không tìm dân bản địa như Hồ Tâm Nguyệt hỏi mà!

Hắn xoay người đi gặp Bạch Tố Trinh đang đứng cách đó không xa nhìn hắn, bên cạnh còn có Hồ Tâm Nguyệt, hai người đều mặc quần áo trắng, đồng dạng dung nhan tuyệt thế có vài phần tương tự, dắt tay nhau đứng trên tuyết, như hòa vào thiên nhiên.

Hứa Tiên tán thưởng, nhảy xuống tảng đá lớn đi tới bên người các nàng:

- Rất cuộc các người cũng đi ra rồi, hồ ly, ta còn có một số việc muốn hỏi người rồi.

Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng nắm chặt tay của Hồ Tâm Nguyệt, Hồ Tâm Nguyệt nói khẽ:

- Vâng, tỷ tỷ.

Hứa Tiên dừng bước, không nghĩ tới Hồ Tâm Nguyệt thời điểm này còn gọi tỷ tỷ, đã thấy trong đôi mắt giả hoạt của nàng lúc này ngập nước, lúc này trở nên ngốc trệ vô thần, trông thấy Hứa Tiên làm như không thấy. Loại tình huống này phải nói là dạy dỗ thành công hay là chơi xấu đây?

- Nương tử, ngươi làm gì với nàng vậy?

Hứa Tiên quệt miệng.

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Chỉ dạy nàng một chút lễ phép mà thôi, đúng không, Tiểu Nguyệt.

- Vâng, tỷ tỷ!

- Nương tử không nên làm quá phận a.

Hứa Tiên cũng sinh lòng thương cảm, một hài tử hoạt bát bị dạy thành như vậy.

Bạch Tố Trinh nói:

- Ta tự có chừng mực, quan nhân muốn hỏi cái gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta muốn hỏi Xuất Vân Quốc ở đâu? Ta đoán con Cửu Anh kia có lẽ ở nơi đó, mà chúng ta cũng phải đi tìm Cửu Anh a.

Hồ Tâm Nguyệt không có cảm tình nói:

- Ta không biết.

Bạch Tố Trinh nhú mày, thân thể Hồ Tâm Nguyệt run lên.

1157. Chương 1551: Tiên Mị

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1551: Tiên Mị

Trên mặt lần đầu tiên toát ra thần sắc sợ hãi, liên tục cúi người nói xin lỗi:

- Thực xin lỗi, tỷ tỷ, thực xin lỗi!

- Ngươi nói láo!

Sắc mặt Bạch Tố Trinh trầm xuống.

Hứa Tiên đã nhìn không được, đứng giữa hai người, nói:

- Nương tử, không cần như vậy mà!

Vừa dứt lời đã cảm giác được cánh tay nắm vào cổ của hắn, một đầu ngón tay chế trụ cổ, hào quang sắc bén từ đầu ngón tay bắn ra ngoài.

Hồ Tâm Nguyệt lớn tiếng kêu lên:

- Tất cả không được nhúc nhích!

Hứa Tiên bất đắc dĩ lắc đầu, giơ hai tay lên.

Bạch Tố Trinh vẫn đi từng bước tới phía trước.

- Người tới nữa mọi người sẽ đồng quy vu tận tốt, những ngày thế này ta không muốn sống.

Hồ Tâm Nguyệt mặt mũi đầy nước mắt nước mũi nghẹn ngào nói ra.

- Nương tử, người không được qua đây, nàng thật sự dám làm đấy.

Hứa Tiên biểu hiện trên mặt mang theo thần sắc khẩn trương, khoảng cách gần như vậy thì đứng nói là Bạch Tổ Trinh, cho dù là hắn cũng có nắm chắc chế phục Hồ Tâm Nguyệt, nhưng mà hắn cảm thấy làm như vậy là một chuyện tàn nhẫn.

Rốt cuộc phải thế nào mới éo nàng được như thế này, cần phải bắt hắn làm con tin. Duy nhất có thể làm cho hắn cảm thấy khác thường chính là thân thể dán vào sau lưng của hắn.

Hứa Tiên liếc nhìn Bạch Tổ Trinh, Bạch Tổ Trinh dừng bước lại, khoanh tay nói:

- Vậy được rồi, người muốn thế nào?

- Người đứng ở chỗ này không được nhúc nhích!

Hồ Tâm Nguyệt vừa nói vừa kéo Hứa Tiên chậm rãi lui về phía sau, thẳng đến khi đứng đủ xa thì mới kéo lấy Hứa Tiên bay lên trời, biến mất vô tung vô ảnh.

Bạch Tổ Trinh cười một cái nhìn qua hướng bọn họ rời đi, bỗng nhiên “Ồ” một tiếng, khí tức của Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt bỗng nhiên biến mất không gì nữa.

Hứa Tiên bị Hồ Tâm Nguyệt mang bay về hướng đông, ghé mắt nhìn qua thì thấy vành mắt của nàng đỏ lên, nước mắt lăn dài trên má, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành khiến ai thấy cũng thương.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Lại nhìn nữa móc mắt người ra.

Vốn nói rất tàn nhẫn, nhưng mà bộ dáng này của nàng nói ra thì biến thành ngược lại.

Hứa Tiên còn không kịp đáp lời, bỗng nhiên cảm thấy mình xuyên qua bình chương vô hình, đột nhiên trời đông giá rét núi rừng biến mất không thấy, cả vùng đất tiên hoa đua nở, hồ điệp bay múa, một mảnh xuân quang sáng lạn.

Hồ Tâm Nguyệt buông Hứa Tiên ra, đáp xuống một sườn núi phủ kín cỏ xanh, nằm rạp trên mặt đất thở dốc, giông như vừa từ trong cơn ác mộng tỉnh lại vậy, thẳng đến khi tiếng lòng ổn định lại thì nàng lại nhìn qua Hứa Tiên nói:

- Cảm ơn!

Hứa Tiên có chút ngoài ý muốn, mỉm cười nói:

- Không cần khách khí! Xem ra nương tử dạy dỗ rất thành công nha, chanh chua như người cũng biết nói lời cảm ơn rồi đấy.

Sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt đỏ lên, cắn cắn bờ môi:

- Ta còn có quà đáp lễ cho người đấy!

Nàng dùng tay khởi động linh lực bản thân, hai chân vén hiện ra dáng người động lòng người.

- Ha ha ha, làm vậy không tốt lắm đâu!

Hứa Tiên lại vò đầu:

- Lại nói đây là nơi nào? Chẳng lẽ là?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nơi này chính là Thanh Khâu quốc, cũng chính là Xuất Vân Quốc mà người cần tìm, hiện tại người thoải mái chưa?

Trong lòng Hứa Tiên chấn động, Thanh Khâu quốc, cổ hương của Cửu Vĩ Hồ. Nhưng mà cảm ứng của hắn với nơi này rất kỳ quái, không hề giống như một nơi có kết giới ngưng tụ ra, cũng không giống không gian trong công đức ngọc bài, ngược lại giống âm giới Âm Dương Kính chế tạo thành.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người cảm giác đúng rồi, mà là do Cửu Vĩ Thiên Hồ vận dụng Huyền Tường Hương sáng tạo ra.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Cửu Vĩ Thiên Hồ! Thật sự có nó tồn tại sao?

Hồ Tâm Nguyệt lay lay vài sợi tóc, nói:

- Mặt khác nói cho người biết một ít bí mật, ở chỗ này lực lượng của ta được tăng cường nha.

Bỗng nhiên quang cảnh chung quanh cải biến, từ tịnh thổ chim hót hoa nở biến thành địa ngục tu la khủng bố, nơi nơi đều có nham thạch đang phun trào, vô số ma quỷ cực lớn từ trong các khe nứt chui ra nhào đầu về phía Hứa Tiên.

Hồ Tâm Nguyệt lại kéo Hứa Tiên vào trong ảo cảnh, chuyện này không chỉ dựa vào lực lượng của nàng, mà là mượn nhờ lực lượng Cửu Vĩ Thiên Hồ sáng tạo ra nơi này.

Hứa Tiên hỏi:

- Người làm cái gì vậy?

- Tạ lễ cho người! Tiểu bạch biến ta thành thế này thì phải mang người ra tính sổ thôi.

Âm thanh của Hồ Tâm Nguyệt giống như từ trong miệng ma quỷ thốt ra truyền vào tai của Hứa Tiên.

Thần sắc Hứa Tiên rất tự nhiên, xuất Âm Dương Kính ra.

Cái gọi là ảo thuật chính như kỳ danh, đây là thuật biến hóa hư ảo lừa gạt tâm trí, chỉ có thể dao động tâm trí và giác quan thứ sáu, nhưng đối với người tu hành có tâm tính vô vi mà nói cũng không có tác dụng quá lớn, cho nên tu sĩ cường đại không có tu tập. Hơn phân nửa đặt tâm tư vào suy diễn thiên cơ thuật số, hoặc là bố trí bát quái trận pháp để đền bù những thiếu hụt của bản thân.

Nhưng Cửu Vĩ Hồ nhất tộc thi triển ảo thuật đã hoàn toàn đạt tới cảnh giới khác biệt, giới hạn giữa chân thật và hư ảo vô cùng mờ nhạt, thậm chí là không có giới hạn, mà Thanh Khâu quốc này chính là chứng minh tốt nhất, bất luận kẻ nào hăm sâu vào trong đó sẽ mắc cho người thi thuật bài bố.

Nhưng mà đối mặt với đám hư ảo hung thần ác sát đánh tới này Hứa Tiên vẫn đứng im không có ý định né tránh, mái tóc đen nhanh rơi lả tả trên mặt, khoe miệng mỉm cười nhàn nhạt.

Hồ Tâm Nguyệt hơi cảm giác bất an, chỉ thấy một đạo hào quang từ trong tay Hứa Tiên bắn ra ngoài, thân ảnh của hắn biến mất trong hào quang này, hào quang này chiếu rọi lên da có cảm giác mát lạnh như nước.

Cảm giác nóng rực của nham thạch phun trào từ khe đất cũng biến mất, ảo cảnh chung quanh giống như thủy tinh vậy, dưới hào quang của Âm Dương Kính thì cả khung cảnh như thuốc nhuộm bị rửa sạch.

Chỉ có Hứa Tiên lù lù bất động, cười cười nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt ở cách đó không xa, nàng đang há hốc mồm nhìn qua hắn. Hắn cũng không phải là không có nắm chắc tới đây với Hồ Tâm Nguyệt, câu chuyện nông dân và con rắn hắn vẫn ghi nhớ trong lòng.

Sở dĩ rắn cắn người nông dân có lẽ xuất phát từ bản năng tự vệ, mà Hứa Tiên lại phát hiện mình đang đối mặt với một con rắn độc, nếu có bốn sự không sợ rắn độc cắn thì làm gì dám nói cứu bừa chứ?

Bát Chỉ Kính trong tay An Bội Tình Minh xem ra đã có công hiệu, mà khi nó dung nhập vào Âm Dương Kính và được Hứa Tiên thao túng mới chính thức hiển lộ uy lực cường đại của nó, hoàn toàn khắc chế ảo thuật cường đại của Hồ Tâm Nguyệt.

Hứa Tiên đi tới bên cạnh Hồ Tâm Nguyệt:

- Quên nói cho người biết, Bát Chỉ Kính vốn là một mảnh vỡ của Âm Dương Kính, Hi Hòa nương nương tặng nó cho ta!

Hồ Tâm Nguyệt căn cứ môi:

- Hi Hòa!

Mất đi chỗ dựa lớn nhất là ảo thuật thì bằng vào các pháp thuật khác nàng ở trước mặt Hứa Tiên không hề có phần thắng, đối mặt với Hứa Tiên tới gần Hồ Tâm Nguyệt nhú mày nói:

- Người thực hẳn tâm đối xử với ta như vậy sao?

1158. Chương 1552: Tiên Mị (2)

Chương 1552: Tiên Mị (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đột nhiên chung quanh nàng biến đổi, một đám chim bỗng nhiên vỗ cánh hạ xuống mặt nàng, hoàn toàn phát ra nét cần thận của bản năng cầu sinh. Bay múa trong không gian diêm lệ này, buông tha cho hương hoa thơm ngọt ngào, có một số mặt hoa rơi vào mặt của nàng giống như đều bị nàng mê hoặc.

Hứa Tiên vốn cho rằng thế gian này ít có thứ gì mê hoặc tâm trí của hắn được, cho dù là mỹ nhân “Khuyên quốc khuyên thành” thì nhiều nhất chỉ có thể mê loạn một quốc gia mà thôi. Mà cổ nhân cho rằng mỹ nhân thời nay khác xưa rồi. Mỹ nhân của nước mình chưa chắc được người nước khác xem là mỹ nhân, cho dù miễn cưỡng được người ta tán thành là mỹ nhân, vậy cũng giới hạn trong phạm trù nhân loại mà thôi.

“Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn” cũng không đủ khoa trương hình ảnh trước mặt, ít nhất Hứa Tiên cho rằng là như vậy, nhưng mà nhận thức hiện giờ của hắn đã bị đánh phá bởi người trước mắt.

Hứa Tiên dừng bước lại, ngơ ngác nhìn Hồ Tâm Nguyệt, lẩm bẩm nói:

- Đẹp quá!

Loại cảm giác đẹp này không phải là ngũ quan tinh xảo, đáng người ưu nhân truyền lại, mà là đẹp từ trong lòng người.

Thì ra sau khi tấn chức Tiên Hồ thì năng lực trên người của Hồ Tâm Nguyệt tăng cường thật mạnh, thực sự không phải do năng lực thi triển ảo thuật, mà là Cửu Vĩ Hồ nhất tộc có lực mê hoặc bẩm sinh.

Đây không phải là thứ mị thuật cấp thấp kia có được, cũng giống như danh hiệu Ma Hồ biến thành Tiên Hồ, nếu như trước kia tại trên người của nàng có nét yếu mị, mà mị thì vậy bây giờ nàng biến thành tiên mị, loại lực lượng này không phải mê hoặc người khác, mà là truy cầu cực hạn của cái đẹp, cho dù là chủng tộc nào, tất cả sinh linh đều khuất phục dưới cái đẹp này, bởi vì hết thảy sinh linh đều có truy cầu bản năng của mình.

Loại mị lực này kỳ thật không phải do nàng cố tình thi triển ra, mà là dung nhập vào trong thần tử của nàng, trong cuộc chiến ở kinh đô nàng đã cố ý thu liễm mị lực, những Âm Dương sư vụ nữ tạo thành quân đoàn trừ ma chỉ là một trò chơi của nàng mà thôi, như nếu nàng thể hiện mị lực này chẳng những không có người có thể ra tay với nàng, thậm chí không có biện pháp sinh ra một tia suy nghĩ ám hại nàng, trò chơi cũng mất đi ý nghĩa của nó.

Mà đối mặt với Hứa Tiên thì nàng đặc biệt không muốn bày ra mị lực này, tình nguyện bằng vào các loại thủ đoạn chiến thắng Hứa Tiên. Rốt cục vào lúc bị giày vò vô kế khả thi mới bất chấp che dấu cùng che lấp, mà Hứa Tiên cũng bị sưng sờ.

Hồ Tâm Nguyệt ra lệnh: nguồn

- Dem Âm Dương Kính giao cho ta.

Hứa Tiên tiện tay cầm lấy Âm Dương Kính đi tới, đưa tới trước mặt Hồ Tâm Nguyệt.

Khóe miệng của Hồ Tâm Nguyệt nở nụ cười đắc ý, so sánh với nụ cười này, mặc dù xuân quan chung quanh rực rỡ đều lộ ra vẻ ảm đạm thất sắc, nhưng sâu trong đôi mắt của nàng đã lộ ra một tia thất vọng.

“Phanh” một tiếng, Hứa Tiên không chút khách khí dùng nắm đấm gõ lên đầu của nàng.

Một gõ này đã dùng sức nên Hồ Tâm Nguyệt cúi người xuống, hai tay ôm cái đầu hét lên, không thể tin tin nói:

- Người lại dám đánh ta đầu!

Hứa Tiên miễn cưỡng nói:

- Đánh đầu của người là còn nhẹ đấy.

Trong lòng của hắn thậm chí có cảm giác chịu tội, tuyệt đối không nên tổn thương vật xinh đẹp thế này. Hắn đã niệm tâm pháp phạt môn cả ngàn lượt để trấn định tâm thần nhưng không cách nào chống lại được mị lực của nàng.

Ánh mắt hắn luôn nhìn không được mà nhìn qua người của nàng, ý chí của hắn hết sức tránh né loại tình huống này, bộ dáng khó xử này giống như thiếu niên đi gặp tình đầu vậy. Nếu như hiện giờ mà đối địch với Hồ Tâm Nguyệt chẳng những tinh thần cũng thất thủ, thậm chí ngay cả quyết tâm tổn thương nàng cũng không làm được.

Thì ra đây mới là Thượng Cổ di chủng có tu vi Thần Tiên kết hợp sinh ra lực lượng chính thức khó lường. Nhưng mà vì cái gì ở kinh đô nàng không dùng chiêu này?

Hồ Tâm Nguyệt bỗng nhiên hét lớn một tiếng:

- Nhìn vào mắt của ta.

Hứa Tiên không tự chủ được nhìn qua con mắt của nàng, bốn mắt nhìn nhau giống như có điện quang giao hội, trong nội tâm của bọn họ rung động rất nhiều, sau đó hắn lập tức đưa mắt nhìn qua:

- Ta tại sao phải nghe người.

Khóe miệng Hồ Tâm Nguyệt tràn ra tươi cười, dáng tươi cười của nàng chậm rãi mở rộng ra, rốt cuộc nàng không nhìn được mà cười ha hả, cười không ngừng nên ngồi xuống đất ôm bụng của mình.

Dù động tác này không lịch sự tao nhã, cũng không cho người nào cảm thấy có thất thố hay bất nhã, ngược lại còn có loại sắc thái đẹp tự nhiên.

Đợi đến lúc Hồ Tâm Nguyệt đứng lên thì Hứa Tiên chỉ cảm thấy trên người nàng có buồn bã, nhưng đây cũng không phải thần sắc biến hóa mà là một loại cảm xúc trong nội tâm, nàng khôi phục nguyên trạng vẫn là bộ dáng giai nhân tuyệt đại khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà loại lực lượng siêu thoát mị lực đã thu liễm lại.

Nằm trên cỏ trên sườn núi, một đàn chim lớn bay ngang qua bầu trời, trên người của Hồ Tâm Nguyệt không còn phát ra loại mị lực cường đại kia, mà là khí tức yêu khí cường đại, bản năng sinh tồn làm chúng bỏ chạy. Mấy con thú nhanh chóng tiến vào trong động, biến mất vô tung vô ảnh, ngay cả bướm cũng không đi tìm mật hoa.

Hứa Tiên buông lỏng một hơi, cảm thấy một có thất lạc.

- Vừa rồi người xảy ra chuyện gì? Tại sao không tiếp tục nữa?

- Ta hy vọng người đứng ở nơi này cùng nói chuyện với ta không phải là vì mị hoặc.

Hồ Tâm Nguyệt vuốt mái tóc xanh đang rủ xuống lên đầu, nàng nói:

- Hiện tại người nói cho ta biết, rốt cuộc tiểu Bạch đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Tiên liền đem chuyện xảy ra nói lại một lần.

Hồ Tâm Nguyệt mặc dù từ chỗ Hi Hòa nghe được một lời nửa câu, thực sự không ngờ chuyện này lại nghiêm trọng như vậy.

- Hứa Tiên, chuyện này toàn bộ là tại ngươi!

Hứa Tiên nói:

- Ta biết rõ!

Tất cả đều do nhân duyên tế hội, tất cả đều do hần mà ra, tất cả quả đấng hần cũng tuyệt đối không chối bỏ. Hần chưa bao giờ cảm giác mình bất hạnh, tuyệt sẽ không hối tiếc tự buồn bã hoặc là tự oán tự thương hại, bởi vì mặc dù gặp vất vả trắc trở thì hần cũng cần hưởng thụ tư vi đẹp của tình yêu, đây chính là một loại hạnh phúc, hần mới chiến đấu phần đầu đến bây giờ.

Hồ Tâm Nguyệt nao nao, không ngờ tới hần lại thừa nhận sáng khoái như vậy, ngược lại không biết nên nói cái gì.

- Ngươi hiểu là tốt rồi.

Hứa Tiên nói:

- Ta đương nhiên hiểu rồi, nhưng bây giờ không phải là chú ý ai đúng ai sai, mà là phương pháp nào mới giải quyết được.

- Chúng ta nhất định phải giúp nàng khôi phục nguyên trạng.

Hồ Tâm Nguyệt làm ra bộ dạng đại thù sâu sắc, hiển nhiên thật sự là ăn không ít đau khổ.

Hứa Tiên từ chối cho ý kiến.

Hồ Tâm Nguyệt không thể tưởng tượng nổi nói:

- Chẳng lẽ ngươi ưa thích nàng hiện tại sao.

Hứa Tiên mỉm cười:

- Yêu ai yêu cả đường đi lối về!

Hồ Tâm Nguyệt lập tức chán ghét nói:

- Ngươi sẽ không có loại yêu thích đặc biệt đấy chứ!

Nàng đi khắp nhân thế cho nên loại người gì cũng gặp qua rồi.

Khóe mắt Hứa Tiên co lại:

- Ngươi cảm miện cho ta.

1159. Chương 1553: Nước Chảy

Chương 1553: Nước chảy

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Chẳng lẽ là bị ta nói đến chỗ đau?

Lập tức thấy Hứa Tiên vung nắm đấm:

- Được rồi, được rồi, không nói giỡn, bộ dáng kia căn bản không phải là tiểu Bạch.

- Thời điểm các người chia lìa nhau, người không phải trách nài quá mềm lòng, không nên đồng tình với phạm nhân sao? Nàng hiện tại hoàn thành kỳ vọng của người rồi, người lại không thừa nhận nàng sao?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đúng vậy a, nếu nàng khi đó nghe ta, chúng ta đã có thể tiến vào Dao Trì. Nhưng mà nàng ngay từ đầu đã có bộ dạng đó rồi, chúng ta căn bản đã thành tỷ muội, thuận tiện nói một câu, ta là tỷ tỷ.

Trong nội tâm lại không thể không thừa nhận, nếu không có tính tình bao dung ôn nhu đảm nhiệm tất cả đó của nàng, thì các nàng không có khả năng sống chung với nhau mấy trăm năm.

- Mấy trăm năm ôn nhu, chỉ vì mấy ngày nay nghiêm khắc thì người không thừa nhận được sao? Người tính là tỷ tỷ gì chứ?

Hồ Tâm Nguyệt ảo não nói:

- Người đang chỉ trích ta sao? Ta lúc nào nói không tiếp thụ nàng, các người mới quen nhau không bao lâu cả.

- Ta không có ý này, nhưng mà không phải người nói muốn thủ hộ trí nhớ của nàng sao?

Hứa Tiên dừng một chút, nói:

- Ta muốn thủ hộ là tất cả của nàng.

Nói xong một mình đi lên sườn núi.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn qua bóng lưng của hắn.

Hứa Tiên đi đến dốc núi cao cao, hiện ra trước mắt của hắn là hồ nước không có cuối cùng, nước hồ ba động gợn sóng, trong lòng của hắn có linh quang lóe lên, bản có thể cảm giác được, Cửu Anh đang giấu kín trong này.

Hồ Tâm Nguyệt đứng bên cạnh của hắn, nói ra:

- Nơi này là Thanh Khâu Chi Trạch.

Mặc dù Hứa Tiên có đoán trước nhưng Thanh Khâu quốc diện tích quá lớn vẫn làm cho hắn kinh ngạc. Mà phiến thổ địa rộng lớn này mấy ngàn năm trước là do một sinh linh cường đại tưởng tượng ra, đây thật sự là lực lượng không tưởng tượng nổi.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người thực cảm thấy Cửu Anh trốn trong nơi này sao?

Hứa Tiên nói:

- Người chính là chủ nhân nơi này, chẳng lẽ một chút cũng khó hiểu sao?

- Thời điểm tất cả mọi chuyện xảy ra ta còn chưa ra đời đấy.

Hồ Tâm Nguyệt lườm hắn một cái, nhẹ nhàng bước lên mặt đất, thả người bay vào sâu trong Thanh Khâu Chi Trạch.

- Cẩn thận!

Hứa Tiên vội vàng đuổi theo, tập trung giác quan thứ sáu cẩn thận đề phòng dưới hồ nước, mặt hồ nước đẹp như bảo thạch, khả năng cất dấu yêu thần cực kỳ khủng bố, hắn cũng không có tự tin chiến đấu trong nước.

Hồ Tâm Nguyệt cười nhạo nói:

- Người nhát gan!

Hứa Tiên biết rõ miệng nói xấu, cũng lưỡi so đo với nàng, nhưng thẳng đến khi lướt qua Thanh Khâu Chi Trạch cũng không có phát hiện Cửu Anh tồn tại, ngược lại trong Thanh Khâu Chi Trạch trong phát hiện

rất nhiều sinh vật kỳ quái, một con cá hai đuôi đang dùng tư thế bơi kỳ dị qua lại, một đám cá có bốn cánh bay cao bốn mét lên mặt đất, bay lượn giữa không trung một hồi, một lần thì trở xuống trong nước.

Tại điểm cuối cùng của Thanh Khâu Chi Trạch có một tòa núi cao đầy bằng xuất hiện trước mặt Hứa Tiên, đỉnh núi tuyết trắng xóa, mây trắng quấn quanh sườn núi.

Hồ Tâm Nguyệt mở miệng nói:

- Đây chính là Thanh Khâu.

Đó chính là Thanh Khâu trong truyền thuyết.

Một tòa thành trì dựa vào núi mà xây thành, một cỗ khí thế rộng lớn hiện ra trước mắt, mặc dù là thành Trường An cũng không cách nào so sánh với nơi này, có lẽ chỉ có thiên đình Dao Trì mới có thể phân cao thấp.

Đi vào phụ cận Hứa Tiên phát giác phong cách kiến trúc trong thành rất kỳ dị, tỷ như một cầu vòng lửng không vượt qua trăm trượng, một tòa tháp hình đỉnh ốc bay trên không trung, các loại kiến trúc chưa từng nhìn thấy đều hiện ra. Những kiến trúc này có màu sắc không đơn điệu chút nào, mà là hào quang bảy màu rực rỡ, các tòa nhà liên tục biến đổi màu sắc, nhưng mà các loại màu sắc này không có đối lập nhau, tạo thành một cảnh quan tuyệt diệu.

Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt hạ xuống thành trì, hẳn không thể không biết mình đang đi lại trong thành trì được xây mấy ngàn năm trước, mà là một vương quốc cổ tích khó tưởng tượng nổi, cho dù là Thái Nhất Thần Điện là kiến trúc hùng vĩ nhất mà Hứa Tiên từng nhìn thấy, như vậy tòa thành trì trước mắt là giả tưởng.

Tất cả đều trong vắt và tươi đẹp, trên con đường không có một hạt bụi nào, giống như có lực lượng vô hình chống lại tuế nguyệt ăn mòn.

Hứa Tiên lơ mơ có thể tưởng tượng tòa thành thị này đã từng phồn hoa, nhưng mà hôm nay chỉ có âm thanh bước chân của hán vang lên trên con đường, mà Hồ Tâm Nguyệt bên cạnh đứng là hồ ly, đi lại không mang theo âm thanh.

Hứa Tiên hỏi:

- Người bình thường đều ở đây?

Hồ Tâm Nguyệt gật đầu, đắc ý nói:

- Tất cả nơi này đều thuộc về một mình ta, không giống những người khác nghèo như vậy, thậm chí có người lấy mấy người vợ...

- Nghèo kiệt hủ lậu...

Hứa Tiên không nghĩ tới xuyên việt một hồi, phần đầu hai mươi năm kết quả hẳn vẫn bị người ta chỉ trích không nhà không cửa, hẳn thật sự có chút tức giận rồi. Nhấn vàng trong tay sáng lên:

- Ta cho ngươi xem rõ thứ này, đây chính là chìa khóa chuông quần Thái Nhất Thần Điện, Thái Nhất Thần Điện ngươi nhìn thấy qua chưa? So với nơi này của ngươi còn lớn hơn, ta hiện tại cảm thấy nơi này có chút chật hẹp đấy.

Hồ Tâm Nguyệt bĩu môi nói:

- Ta thấy ngươi giống một thổ tài chủ ngu xuẩn thì đúng hơn, sắc mặt của ngươi bây giờ giống như đúc, ai, tiểu Bạch ngươi thật sự là mất mù.

Hai người tranh chấp đầu vô mồm vang vọng trong tòa thành trì vắng lặng này.

Trong Thanh Khâu Chi Trạch lúc này có một bóng đen từ dưới đáy nước hiện ra, mười tám đạo hào quang màu đỏ hiện ra ngoài, nung theo đó là tiếng nước chảy rì rào bơi tới thành trì không xa.

Bỗng nhiên mặt nước cuộn cuộn giống như nước sôi, một vòng xoáy khổng lồ dần dần hình thành giữa hồ, trung tâm của vòng xoáy không ngừng lõm xuống giống như một cái động không đáy.

Mà bầu trời nắng ráo sáng sủa chợt xuất hiện mây đen phủ kín, tia chớp sấm sét gào thét không ngừng.

Bỗng nhiên Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt quay đầu lại, tất cả đều có biểu lộ ngưng trọng, yêu khí khổng lồ này ngay cả mù lửa tai tiếng cũng không dám bỏ qua.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn, nước hồ bay tứ tung, nước chảy hóa thành một cơn mưa rơi xuống khắp Thanh Khâu, một con rắn chín đầu cực lớn hiện ra trong nước, một cái đầu trong đó tràn ngập giận dữ nhìn qua Hứa Tiên.

- Hứa Tiên, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi.

Không cần nhiều lời, đây chính là đầu rắn bị Hứa Tiên bắt được.

Hứa Tiên xuất ra Âm Dương Kính chiếu qua, biểu lộ trên mặt rất kinh ngạc, hắn đang tính toán linh lực của con rắn qua Âm Dương Kính, kết quả là bốn mươi lăm vạn, nếu như nhân với chín lần thì linh lực của con rắn này chỉ sợ tiếp cận năm trăm vạn a.

Nhưng hắn trải qua suy tính thực tế lại phát hiện phép tính của hắn và đối phương không giống nhau, linh lực thực tế của Cửu Anh lại tiếp cận ngàn vạn, có nghĩa là hơn hắn gấp mười lần. Nếu cộng thêm Bất Tử Chi Thân và năng lực mỗi đầu rắn khác nhau...

Được rồi, ở nơi này cho rằng sẽ gặp tiểu quái, ai ngờ lại gặp phải boss trùm mạnh nhất.

1160. Chương 1554: Cửu Thủ

Chương 1554: Cửu Thủ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Cửu Anh trước mắt vừa sống lại, bộ dáng của nó giống như lúc bị Hậu Nghệ phong ấn mấy ngàn năm trước.

Hồ Tâm Nguyệt nhìn thẳng vào Cửu Anh, Thanh Khâu Chi Trạch sâu không thấy đáy, phạm vi lại cực lớn, nàng cũng không nghĩ tới trong đó lại che dấu yêu ma thể này, vốn còn hoài nghi Hứa Tiên có phải sai lầm cái gì hay không, hiện tại nàng càng thêm hoài nghi Hứa Tiên có nhìn lầm hay không, nói:

- Ngươi muốn đổi phó quái vật này?

Hứa Tiên trầm trọng gật gật đầu, xem ra thắng này không có chạy.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Mục đích của ngươi là muốn tìm thần kiếm của Hậu Nghệ trong thân thể của nó rồi dùng để chém Ngao Nghiễm?

Hứa Tiên nói:

- Là như thế!

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nếu ngươi đã chém nó thì cần phải tìm bảo kiếm làm gì?

- Ách, cái này...

Hứa Tiên trả lời không được, bởi vì rất hiển nhiên đây là nghịch biện. Hồ Tâm Nguyệt đánh giá rất đúng, trước mắt thắng này nói không chừng so với Ngao Nghiễm còn khó đối phó hơn.

Nhưng không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều, Cửu Anh đã đóng thân hình bơi lên bờ tới gần tòa thành cao, xông thẳng qua Hứa Tiên, trên đường đi những kiến trúc ngăn cản bị nó nghiền nát, mặt đất rung động “Ầm ầm”, Cửu Anh trong chốc lát đã vọt tới trước mặt Hứa Tiên, chín đầu rắn mười tám đôi mắt nhìn chăm chú vào Hứa Tiên.

Hồ Tâm Nguyệt cả giận nói:

- Đây là thành của ta.

Đây là thành trì ký thác vinh quang của Cửu Vĩ Hồ nhất tộc.

Hứa Tiên cũng không dám đón đỡ mũi nhọn của Cửu Anh, quay đầu nói:

- Chúng ta bắt nó dẫn...

Chỉ thấy Hồ Tâm Nguyệt đã chạy trốn ra ngoài mười dặm, đứng trên tòa tháp cao nhìn Hứa Tiên dựng thẳng ngón cái:

- Hứa Tiên, ta tin tưởng ngươi ah!

Vì cái gì lịch sử hư ảo cùng vinh quang, nếu thật sự dốc sức liều mạng với quái vật này hiển nhiên không phải phong cách của nàng.

Đứng mũi chịu sào tự nhiên là Hứa Tiên.

- Ta ở chỗ này đây!

Âm thanh của nàng truyền từ sau lưng của Hứa Tiên, nàng đang nghĩ làm thế nào tránh được tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, may mắn nói:

- Khá tốt ta trốn nhanh!

Hứa Tiên xuất hiện bên cạnh của Hồ Tâm Nguyệt:

- Ngươi nên nhìn đi.

Hứa Tiên tiến lên một bước ôm nàng phóng lên trời, một tia lửa mạnh đã đốt cháy tòa tháp hắn vừa đứng, tòa tháp cao hơn trăm tượng trong nháy mắt bị hòa tan, nét bọn họ bị đánh trúng thì kết quả cũng không khác hơn.

Hứa Tiên ôm nàng càng chặt hơn:

- Không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, vậy thì chết cùng ngày cùng tháng cùng năm đi.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Không muốn chết thì để ta hỗ trợ.

- Ngươi cho là ta ngốc à, ta vừa buông xuống thì ngươi sẽ chạy, thề trước nói sau.

Nói tới đây thì Hứa Tiên lại tránh một ngọn lửa mạnh bắn tới, chiêu số công kích của Cửu Anh không đánh trúng hắn, trong lòng của hắn lại không nhẹ nhõm chút nào, bởi vì cho tới bây giờ Cửu Anh tập kích hắn chỉ là một đầu rắn, tám cái đầu khác đang vận vẹo đung đưa, phun ra nuốt vào cái đầu lưỡi đỏ tươi, không ngừng phát tiếng vang xèo xèo, giống như đang tự nói chuyện vậy.

Không ngừng có một đám lửa bắn tới, đầu rắn này thu lại, một đầu khác “Tê tê” như đang nói cái gì đó, qua một lát giống như đưa ra kết luận, lại có hai cái đầu rắn đưa lên cao, hướng Hứa Tiên mở cái miệng dữ tợn ra.

Hồ Tâm Nguyệt khê cắn răng ngà, lấy ra một quả cầu ngọc hợp trong lòng bàn tay, sau đó nhắm mắt lại thi pháp, cầu ngọc này là Hi Hòa tặng cho nàng, bên trong có xoắn một cái đuôi hồ ly đang tỏa sáng, nó chính là chìa khóa Thanh Khâu quốc này. Chỉ cần có vật ấy thì nàng có thể đem Thanh Khâu quốc gia dung làm một thể với bản thân, mượn lực lượng thượng cổ Thiên Hồ.

Có một đám ma quái từ trong khe hở thoát ra, những ma quái kia có kiểu dáng không giống nhau, nhưng mà có chín con ma quái cao hơn mười thước hung hãn không sợ chết đánh về phía Cửu Anh.

Chín ma quái giờ chín cái trảo ra trước, cơ hồ tại cùng một thời gian chụp vào chín đầu rắn của Cửu Anh.

Hứa Tiên thở ra một hơi, cười nói:

- Lúc này mới nghe lời.

Là nàng mượn lực lượng sáng tạo của Thanh Khâu quốc này, mỗi một lực lượng khai thiên tích địa, mặc dù là Thần Tiên hãm sâu vào trong đó cũng khó thoát khỏi cái chết.

Bỗng nhiên động tác của ma quái ngừng lại, thân thể của chúng từ từ tái nhợt, vĩnh viễn ngưng trệ trong khoảnh khắc đó, hóa thành chín tượng đá sống động.

Đuôi rắn của Cửu Anh đập xuống, như lưỡi dao sắc bén chặt đứt chín tượng đá cản đường, ngã toái trên mặt đất.

Nghĩ đến Hậu Nghệ lại có thể chinh chiến với quái vật khủng bố thế này, cuối cùng còn chiến thắng, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Mà Đông Hoàng Thái Nhất đem nhiệm vụ này giao ột mình Hậu Nghệ thì có lẽ đã phát giác được uy hiếp của hắn, muốn mượn những quái vật mạnh mẽ này giết hắn.

Hồ Tâm Nguyệt thời điểm này cũng không thoải mái. Nếu như dùng ảo thuật đối phó người bình thường đó là đương nhiên có thể muốn làm gì thì làm, thậm chí có thể nói là không gì làm không được. Nhưng đối phó với yêu thần lực lượng khổng lồ này là không thể được, ảo tưởng dùng sức mạnh với quái vật có lực lượng vượt qua bản thân, vậy khó có thể sinh ra bất luận lực sát thương gì, mà bây giờ một chiêu quần ma loạn vũ này đã là kết quả cố hết sức của Hồ Tâm Nguyệt rồi.

Thời điểm như thế Hồ Tâm Nguyệt cũng bất chấp thu liễm mị lực bản thân, một dung mạo xinh đẹp không cách nào hình dung nổi toát ra, so với bất luận thời điểm nào còn rung động lòng người hơn. Trong nội tâm Hứa Tiên tự hận mình lực lượng không đủ, nhịn không được xuất hiện cảm giác nhu tình. Vô luận ngày thường nàng nói năng hung ác với mình thế nào, gây ỉn muôn vàn phiền toái, nhưng giờ này khắc này nàng vẫn ở bên cạnh mình chiến đấu sinh tử với Cửu Anh.

- Ân?

Tay của Hứa Tiên hơi buông lỏng một ít, lại có chút ít cảm giác lở lút khó bỏ qua.

Hứa Tiên ân cần hỏi:

- Người có thể buông ta ra hay không?

- Đừng có loại bộ dáng không có chí khí này nói chuyện với ta.

Biểu lộ của Hứa Tiên cứng đờ, trong nội tâm có cảm giác quan tâm sai người.

Hứa Tiên nói:

- Dù sao ta chính cũng không buông, có bản lĩnh người cần ta đi!

Lời còn chưa dứt đã cảm giác mu bàn tay đau đớn, Hồ Tâm Nguyệt hung hăng cắn lên cổ tay của hắn, răng nanh bén nhọn đâm rách da thịt.

Cái đầu rắn khác cũng hành động rồi, hướng Hứa Tiên phụt tới.

Một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên hiện ra trước mặt của hắn, cũng chỉ như đao, dựng thẳng bàn tay chém xuống, chỉ dựa vào một bàn tay trắng như ngọc này đem tất cả lực tấn công bỏ ra, lại lao tới Hứa Tiên cùng Hồ Tâm Nguyệt cực nhanh. xem tại

- Tiểu Bạch!

Bạch Tố Trinh nói:

- Các người định ôm nhau tới bao giờ?

Hồ Tâm Nguyệt mặt cũng hồng lên.

- Là hỗn đản này ôm ta chứ.

Cửu Anh dùng mắt rắn nhìn qua Bạch Tố Trinh:

- Đồng loại?

Thân rắn dừng lại, lần đầu tiên hiện ra thần sắc đề phòng, chín đầu rắn đều đưa lên thật cao, tùy thời chuẩn bị hợp lực toàn lực khởi xướng tiến công.

- Chúc Long! Không có khả năng, Chúc Long đã chết!

1161. Chương 1555: Khác Nhau

Chương 1555: Khác nhau

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chín đầu của Cửu Anh co rút lại, khí thể trên người cũng thu liễm, hiển nhiên hai chữ “Chúc Long” này trong suy nghĩ một ít yêu thần thời thượng cổ vẫn là biểu tượng cực kỳ khủng bố.

Cửu Anh phun ra nước vào cái lưỡi đỏ tươi, xảo trá nói:

- Nếu ngươi thật sự có thể giết ta, cùng ta nói chuyện làm gì?

Bỗng nhiên Cửu Anh ngửa mặt lên trời gào thét, ngao độc vừa rồi quét sạch, ngược lại hóa thành chiến ý dạt dào. Những yêu thần như nó trong huyết mạch chảy xuôi đều là máu huyết cuồng bạo cho nên đều dùng vũ lực uy hiếp.

- Để cho ta kiến thức lực lượng của Chúc Âm đi nào!

Chín đầu rắn của Cửu Anh vặn vẹo theo phương thức kỳ lạ, không có một lát con mắt của chín đầu rắn nhìn chăm chăm vào Bạch Tố Trinh, không có chuyển đi một chút nào. Hiển nhiên là điều động toàn bộ lực lượng để đối phó Bạch Tố Trinh.

Mà thân rắn khổng lồ của nó đã cuộn lại giống như cây cung kéo căng chờ phát động công kích, da rắn cứng rắn ma sát với đá vang lên tiếng ầm ầm, quả thực là làm mặt đất dậy sóng.

Bạch Tố Trinh thở dài một hơi, tay phải của nàng hội tụ năng lượng, chuyện này cũng không phải phô trương thanh thế. Nếu như kẻ địch trước mặt này không đối phó được, vậy tình thế hiểm ác sau đó phải đối phó thế nào? Khá tốt Hi Hòa đã giúp nàng hòa hòa lực lượng tà ác, sử dụng một chút...

Hứa Tiên cầm chặt tay nàng, thì thầm:

- Nếu như không được thì tạm thời lui ra phía sau đi.

- Yên tâm đi, ta không sao a!

- Chúng ta đã nói!

Trong mắt của Hứa Tiên xuất hiện ý chí không lay chuyển được.

Bạch Tố Trinh nhìn qua hắn cũng có một loại cảm giác phải nghe theo lời của nam nhân này. truyện copy từ

- Các ngươi thật đáng thương!

Bỗng nhiên một âm thanh thờ dài từ phía sau vang lên, Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh kinh ngạc nhìn lại. Chỉ thấy Hồ Tâm Nguyệt không biết từ lúc nào rời khỏi sau lưng của bọn họ, đi tới trước mặt Cửu Anh.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh cả kinh kêu lên:

- Tiểu Nguyệt!

Nàng cùng Cửu Anh khoảng cách không tới mười trượng, Cửu Anh chỉ cần duỗi đầu rần ra là có thể cắn trúng nàng. Chớ nói chi là dùng các loại chiêu số quỷ dị, nàng hoàn toàn hăm thân vào trong hiểm cảnh.

Cửu Anh nói:

- Người nói cái gì?

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên cũng bất chấp rất nhiều, phi thân lên muốn cứu nàng.

Hồ Tâm Nguyệt hô lớn:

- Dừng bước!

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đành phải dừng bước lại. Không phải bởi vì nghe lời của nàng mà là chín đầu của Cửu Anh đã mở rộng ra, lúc này đang vờn quanh Hồ Tâm Nguyệt, lưỡi rắn phun ra nuốt vào cơ hồ có thể chạm vào người của nàng, nàng lúc này không có an toàn gì đáng nói.

Hồ Tâm Nguyệt cũng không quay đầu lại nói:

- Các người quá đáng thương rồi, uyên ương hoạn nạn tới bước này ngay cả ta đều nhìn không được. Nhưng mà so ra còn không đáng thương Cửu Anh trước mặt ta.

- Mị hoặc thuật của người vô dụng với ta, ta xem mặt mũi của Thanh Khâu nên cho phép hồ ly người cút đi!

Cửu Anh căn bản không tiếp lời của Hồ Tâm Nguyệt, một cái đầu nổi giận nói ra, bởi vì hai chữ “Thanh Khâu” này mang theo áp lực và lửa giận, nhưng mà hai chữ này vừa thốt ra không giống như nói về địa danh, mà càng giống tên người.

Ba người ở đây đều là người thông minh, thoáng cái đã phát giác được đây là tên của Cửu Vĩ Thiên Hồ trước kia, cho nên nơi này mới dùng tên của hắc mà mệnh danh. Mà Cửu Anh có thể ẩn nấp trong Thanh Khâu Chi Trạch hiển nhiên là có chút sâu xa.

Đôi mắt Hồ Tâm Nguyệt hơi đảo, nói:

- Ta đáng thương người bị Hậu Nghệ phong ấn mấy ngàn năm, vừa mới thấy ánh mặt trời lại gặp phải hắc.

Cửu Anh giận không kềm được nói:

- Hậu Nghệ! Hắc ở nơi nào?

Lập tức phân ra mấy đầu rần nhìn chung quanh. Tỏ rõ nó giờ phút này chột dạ. Cái tên này lưu lại bóng mờ trong lòng của nó, hiển nhiên so với Chúc Long còn muốn lớn hơn.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau. Hiểu được Hồ Tâm Nguyệt đang làm cái gì, đây là một hồi đàm phán.

Hồ Tâm Nguyệt một ngón tay chỉ Hứa Tiên nói:

- Xa cuối chân trời gần ngay trước mắt!

Cửu Anh nói:

- Người muốn gạt ta sao? Hậu Nghệ không có yếu như vậy.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đó là bởi vì hắc còn không có xuất cung ra. Bằng không thì chỉ sợ người chạy trốn chết rồi.

Cửu Anh trầm mặc, nó đứng là từ trên người của Hứa Tiên cảm nhận được khí tức của Hậu Nghệ, mà nó trước sau quen sát chỉ là nhân loại bình thường mà thôi, nhưng kết quả lại vượt qua ngoài ý định. Yêu thần như nó không sợ gì cả, nhưng đó là với kẻ địch thực lực ngang nhau, một khi đụng phải kẻ địch mạnh hơn thì bản năng động vật lại phát huy tác dụng lần nữa. Chạy trốn cũng không có gì đáng xấu hổ.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Cho nên hẳn hôm nay đến chỉ vì thu hồi bảo kiếm, mà không phải quyết sinh tử với người, người chỉ cần giao thần kiếm ra...

Cửu Anh tiếp lời nói:

- Giao thần kiếm ra lại cho hẳn giết ta sao?

Hung quang trong mắt hiện ra, sát khí đã đạt đỉnh, sau một khắc nó sẽ tiến công.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đều khấn trương lên. Hồ Tâm Nguyệt thần sắc tự nhiên nói:

- Vậy người vì cái gì không hỏi đám bên cạnh người xem, những kẻ này có ý khác hay không?

Trong lúc bọn chúng nói chuyện với nhau, nói chuyện cơ hồ đều lấy đầu chính giữa phát ngôn, đây là đầu rắn cứng trắng hơn tám đầu kia, tám cái đầu kia cam chịu nghe nó cầm đầu, xem như ý chí hạch tâm của Cửu Anh. Đầu rắn này đương nhiên là mạnh nhất. Cho nên muốn bắt đầu đe dọa nó là không được, nhưng mà không phải không có chỗ đột phá.

Chung quanh cái đầu rắn trắng kiện là tám đầu rắn khác, trừ cái đầu rắn có ân oán với Hứa Tiên ra thì mấy cái đầu rắn không có kiên quyết như vậy. Nói trắng ra bọn chúng không nhận ra Hứa Tiên, mà Hứa Tiên nếu thật là Hậu Nghệ thì càng phải cân nhắc, miễn cho giẫm lên vết xe đổ, nhưng mà cho tới nay đầu rắn chủ đạo đều là đầu chính giữa, chúng cũng đã quen rồi.

Hồ Tâm Nguyệt lập lại lời nói ban đầu.

- Các người thật là đáng thương, đều là một trong Cửu Anh nhưng ngay cả một chút tự chủ cũng không có được, chỉ có thể bị lôi kéo đi làm tử đầu không cần thiết, cũng không biết là vì cái gì?

Nàng vẫn nhìn chằm chằm quan sát động tĩnh của Cửu Anh, từ khi vừa mới bắt đầu thì công kích Hứa Tiên chính là đầu rắn có ân oán, thời điểm mấy cái đầu rắn xì xào bàn tán thì nàng hiểu chín đầu của Cửu Anh hiển nhiên không có tán đồng ý chí này, cũng không phải chân chánh toàn tâm toàn ý. Nhưng lúc đầu nàng còn không biết nên lợi dụng sơ hở này thế nào, cho tới bây giờ...

Khi áp lực bên ngoài quá lớn thì bên trong sẽ sinh ra ý nghĩ khác nhau, mà trong Cửu Anh lại tồn tại bất kỳ, đây cũng là nơi nàng thi triển công phu miệng lưỡi của mình.

- Ngay cả dã thú yếu nhược nhất cũng có thể dựa vào ý chí của mình mà hành động, các người thì thế nào?

- Nàng nói đúng, trận chiến đấu này không cần thiết.

Đầu rắn hàn băng nói ra.

Vừa rồi đầu rắn nhả độc nói:

- Nếu như lúc trước chúng ta trốn vào trong nước thì không đối kháng chính diện với Hậu Nghệ, căn bản sẽ không bị phong ấn mấy ngàn năm.

1162. Chương 1556: Thiên Hành

Chương 1556: Thiên Hành

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hiển nhiên nó không hài lòng với quyết định của đầu rắn lớn nhất.

- Cho dù hòa hay chiến, quyết định nhanh một chút, ta cần nghỉ ngơi.

- Chúng ta vừa phục hồi như cũ, bây giờ là thời điểm chúng ta suy yếu nhất, không lẽ lúc này lại mạo hiểm, có lẽ trước tiên nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian đến lúc đó lại ăn bọn chúng!

Hiện giờ giữa chúng với nhau cũng không chỉ có dững mảnh cùng nhát gan, có lưỡi biếng, có lãnh đạm, có tư duy đơn giản, có suy nghĩ sâu xa, mỗi đầu rắn đều có một loại ý chí tồn tại.

Một đầu rắn nhìn qua phía của Bạch Tố Trinh:

- Thật sự là đẹp a. Thật muốn nhìn bộ dáng của nàng hóa thành nguyên hình.

Hứa Tiên chỉ thấy chúng phát ra âm thanh ” ti ti ” mà thôi, không khỏi hỏi:

- Nương tử, chúng đang nói cái gì?

Bạch Tố Trinh mỉm cười:

- Chúng suy nghĩ khác nhau.

Con rắn chính giữa tức giận hét lên:

- Người muốn ly gián chúng ta sao? Ta hiện tại liền giết người!

Nói xong mở cái miệng đầy máu cắn qua Hồ Tâm Nguyệt.

Nhưng không có đầu rắn nào phối hợp với nó, Hồ Tâm Nguyệt dễ dàng tránh qua một kích này.

- Không phải ta muốn ly gián các người, mà là người muốn vĩnh viễn thống trị Cửu Anh a!

Đầu rắn nói:

- Ta chính là đầu rắn tồn tại từ lúc ban đầu, cái thân hình này cũng là của ta. Tất cả sẽ do ta làm chủ.

Vào thời đại Thượng Cổ thì nó vẫn là con rắn bình thường, đầu rắn này tồn tại thẳng đến thời điểm Long tộc thí nghiệm nên sinh ra tám cái đầu khác, mới trở thành Cửu Anh hôm nay. Cho nên nó có thể xem như bản thể chính thức của Cửu Anh. Quyền uy của nó là chân thật đáng tin, nhưng nó dẫn theo Cửu Anh bị Hậu Nghệ đánh bại nên hiển nhiên uy tín giảm bớt đi nhiều.

Hồ Tâm Nguyệt nghe những lời này giống như bưng tỉnh đại ngộ:

- Ah, thì ra là thế, ta còn tưởng rằng thì ra người cao hơn chúng một đầu chứ.

Tám đầu rắn khác lại nhìn qua đầu rắn chính giữa. Hiển nhiên cũng không đồng ý với cách nói của nó, thậm chí là đầu rắn có cừu oán với Hứa Tiên, nhất thời nói:

- Dựa vào cái gì do người làm chủ?

- Danh tiếng Cửu Anh chẳng lẽ không phải chỉ chín chúng ta sao?

Đầu rắn chính giữa nói:

- Ta không có ý này, tình thế cực kỳ nghiêm trọng, hiện tại cũng không phải là thời điểm tranh chấp, các người không nên bị yêu hồ...

Đầu rắn mưu tính sâu xa nói:

- Người nói đúng.

Đầu rắn chín giữa chưa kịp cao hứng, nó liền nói tiếp:

- Nhưng chuyện này không phải do người làm ra quyết định, chuyện này quan hệ tới toàn bộ chúng ta.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đúng vậy a, lục đục nội bộ là không tốt đâu. Ta ngược lại có đề nghị. Có thể cho các người đạt thành nhất trí một lần, không biết các người có muốn nghe hay không?

Đầu rắn chính giữa nói:

- Người lại có âm mưu gì?

Hiển nhiên nó hận Hồ Tâm Nguyệt thấu xương.

Đầu rấn mưng tính sâu xa nói:

- Đề nghị gì?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Các người vừa vặn có chín, vậy có thể làm cách bỏ phiếu quyết định, đa số quyết định thiểu số, như vậy mới là công bằng nhất.

Đám đầu rấn hai mắt nhìn nhau, nhao nhao tỏ vẻ đây là phương pháp công bằng, làm như vậy ra quyết định ai cũng không thể nói gì.

Hồ Tâm Nguyệt nghiêm túc nói:

- Vậy thì tới đi, đồng ý thì quăng phiếu đồng ý, không đồng ý thì quăng phiếu chống, không ủng hộ thì quăng phiếu bỏ quyền. Mỗi người đều nói ra cái nhìn của mình rồi quyết định cuối cùng.

Trong nội tâm Hứa Tiên tán thưởng một tiếng, Hồ Tâm Nguyệt chơi một chiêu này lợi hại, một gia hỏa như Cửu Anh từ chế độ tập quyền trung ương biến thành dân chủ phổ thông đầu phiếu, nhìn thì trừ khử tranh chấp của Cửu Anh, nhưng mà kỳ thật là chôn mầm mống tranh chấp của chúng.

Tuy đầu rấn chính giữa không muốn, nhưng không thể lay chuyển được ý chí của tám đầu rấn khác, đành phải mở miệng trước tiên. Mọi người ủng hộ thì tụ cùng một chỗ, cùng bọn người Hứa Tiên quyết nhất tử chiến, thuận tiện đem Hồ Tâm Nguyệt tiêu diệt luôn.

Hứa Tiên thấy chín đầu rấn gom lại làm một, “Tê tê” không ngừng, trong nội tâm thì sinh ra suy nghĩ chiêu này quá diệu, lại có cảm giác dở khóc dở cười, thì ra chín đầu rấn là chín phiền não a!

Đôi mắt và dáng người quen thuộc kia làm cho Cửu Anh thoáng chốc sợ hãi, nó chợt nhớ tới chẳng những Hậu Nghệ suy yếu như vậy, hiện tại chính mình cũng suy yếu cực độ, thân phận thợ săn và con mồi trong chốc lát hoán đổi với nhau, căn bản không cần quyết định bỏ phiếu cái gì nữa, Cửu Anh như một cái lò xo cực lớn bắn lên trời cao, bay về phía Thanh Khâu Chi Trạch.

“Oanh” một tiếng, sóng gió ngập trời hiện ra, Cửu Anh lại một lần nữa lặn vào trong Thanh Khâu Chi Trạch sâu không đáy, quyết định sau khi khôi phục lực lượng sẽ thương lượng kỹ hơn, hồ nước thật lâu không yên tĩnh được.

Mà Hứa Tiên vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ, một tay cầm kiếm trực chỉ trời xanh, thân hình của hắn như điêu khắc mà thành.

- Quan nhân!

Bạch Tố Trinh nhanh chóng bước lên phía trước, nhưng nàng phải dừng bước lên, một đạo vết kiếm đang ở trước mặt của nàng.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Hứa Tiên, người điên rồi!

Hứa Tiên quay đầu nhìn về phía Hồ Tâm Nguyệt, toàn thân Hồ Tâm Nguyệt chấn động dừng bước lại, đôi mắt của hắn như lợi kiếm đâm vào tâm linh của nàng, làm cho nàng không tự chủ được sinh ra cảm giác sợ hãi, rốt cuộc nàng hiểu vì sao Cửu Anh không chút do dự chạy trốn, loại cảm giác này giống như gặp phải thiên địch vậy, người trước mắt tuyệt đối không phải Hứa Tiên.

Trên phạm trần, người dùng nghiệp giết chó thì có lẽ thân hình cũng xuống không chịu nổi, nhưng con chó hung ác thế nào ở trước mặt của hắn tất cả đều run rẩy không thể đứng thẳng. Hậu Nghệ đồ sát vô số yêu thần cự thú, hiệu quả này không sai chút nào.

Bạch Tố Trinh nhắm đôi mắt lại, kêu gọi trong lòng mình:

- Quan nhân!

Âm thanh kia vang vọng trong tim của hắn, thân hình của Hứa Tiên biến đổi, quỳ một chân trên đất, một tay trụ kiếm, một tay nâng trán, toàn thân rung rung không thôi, giống như vừa rồi đang giao chiến với ông trời.

Bạch Tố Trinh cùng Hồ Tâm Nguyệt chỉ đứng ở một bên, hồi lâu sau Hứa Tiên quay đầu, hắn nở nụ cười quen thuộc nhìn các nàng, nói:

- Ta không sao!

Hồ Tâm Nguyệt kỳ quái hỏi:

- Người mới vừa rồi là?

Hứa Tiên làm sao có thể trong nháy mắt thu liễm được khí thế vừa rồi?

Bạch Tố Trinh nói:

- Là Hậu Nghệ a!

- Ân, thanh kiếm này có linh tính, không ngờ lại nhận ra ta, giống như nó sợ ta sẽ quên nó đi vậy, nó dẫn xuất trí nhớ của Hậu Nghệ sâu trong thần hồn, khá tốt có kinh nghiệm ứng phó với Đông Nhạc, cuối cùng không tới mức bị mê hoặc quên mất bản tâm.

Hứa Tiên vào thời điểm khẩn yếu quan đầu liền mô phỏng cách giải quyết trí nhớ Đông Nhạc Đại Đế lúc trước, dụng công đúc ngọc bài chế tạo ra một vật chứa mạnh mẽ chứa đựng trí nhớ này, hình thành một nhân cách mới. Chỉ đợi thời điểm tâm tình bản thân đủ cường đại thì lại đi tiêu hóa những trí nhớ vốn nên thuộc về hắn.

Hứa Tiên vừa nói vừa vuốt mũi kiếm, kiếm khí kia sẽ không tổn thương lấy hắn, tuy thế giới này không có pháp bảo nào nhỏ máu nhận chủ, hơn nữa thần kiếm này cũng không vì máu mà nhận ra hắn.

1163. Chương 1557: Thiên Hành 2

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1557: Thiên Hành 2

Cho dù luân hồi bao nhiêu kiếp thì trong thần hồn vẫn có một điểm không biến đổi.

Hắn chợt phát hiện không chỉ trên thân kiếm có huyết văn rậm rạp, mà lan tràn ra cả thân kiếm, hắn nắm chặt chuôi kiếm và một loại cảm giác huyết mạch tương liên sinh ra sau đó, giống như kiếm này không phải đồ vật hay công cụ, mà là tứ chi của hắn kéo dài ra.

- Nhưng cho dù như thế nào thì mục đích lớn nhất lần này đã đạt được, quý của Huyền Ky quả nhiên đáng tin.

Hứa Tiên giờ cao thân kiếm lên, mũi kiếm tràn ngập hào quang đẹp mắt. Có lẽ bởi vì đạt được thần kiếm này, cũng có lẽ là vừa rồi bị trí nhớ của Hậu Nghệ ảnh hưởng, trong lòng của hắn tràn ngập ý chí chiến đấu.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Nếu không có chúng ta thì người có mười cái mạng cũng không đủ bồi đâu, thanh kiếm này cho người ta cảm thấy không thoải mái, đúng rồi, nó tên gọi là gì?

Hứa Tiên nói:

- Ta đặt cho nó tên là ‘ Thiên Hành ’.

Đã vào trong tay của hắn thì phải có tên cho nó.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Thay trời hành đạo sao? Khẩu khí thật là lớn!

Hứa Tiên lắc đầu nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Không, ta không có suy nghĩ này, là ‘ Thiên Hành Kiện, quân tử không ngừng tiến lên ’, hiện tại đúng là thời điểm ta không ngừng tiến lên.

- Quân tử, người mặc quần áo vào được chưa?

Hứa Tiên mới phát giác chính mình bây giờ đang trần truồng, trừ vui mừng đạt được thần kiếm ra, chủ yếu là bởi vì ánh mắt của Hồ Tâm Nguyệt quá mức bình thường, giống như nam nhân khóa thân trước mặt nàng chính là đá vậy.

Hắn cũng không xấu hổ, vung tay lên và mây vờn quanh người của hắn, lại không hóa thành áo bào vừa rồi, mà là đổi lại một thân võ phục. Dáng người của hắn vốn cao ngất, hơn xa người thường, ngày thường mặc y phục rộng thùng thình nên không rõ ràng, hôm nay biến đổi cách ăn mặc nên lộ ra cơ bắp cường tráng, Thiên Hành kiếm để ngang bên hông càng lộ ra tư thế oai hùng.

Bạch Tố Trinh hai mắt tỏa sáng, Hồ Tâm Nguyệt cũng nhìn không được mà nhìn qua vài lần, trào phúng nói:

- Người cũng xem như dính được vài phần thần khí của Hậu Nghệ đấy.

Trong bất tri bất giác đã tới hoàng hôn, ba người tới cung điện cao nhất trong Thanh Khâu Sơn, dựa vào lan can quan sát Thanh Khâu Chi Trạch, tất cả vô cùng bình an, nếu như nơi nào gọi là đảo viên, vậy chỉ có thể là nơi này.

Nhưng mà Thanh Khâu quốc đã bị Cửu Anh phá hủy bữa bọn, ở chỗ này cũng có thể nhìn rõ ràng, Hứa Tiên muốn tạ lỗi với Hồ Tâm Nguyệt tạ lỗi, đã thấy Hồ Tâm Nguyệt nhắm mắt, hai tay giao ở trước ngực, ngón giữa phát ra hào quang sáng chói mắt. Yên lặng trang trọng giống như thánh nữ.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh liên kinh dị nhìn qua thành quách đang khôi phục từng chút một, tòa tháp cao sụp đổ đã nâng dậy, cầu bị đứt gãy cũng kết nối lại, thẳng đến khi khôi phục hoàn toàn, so với lần đầu tiên Hứa Tiên nhìn thấy không có bất cứ khác biệt, cũng chẳng trách nơi này bị thời gian ăn mòn nhưng thủy vẫn bảo trì diện mạo như mới.

Hồ thành ngàn năm này quả nhiên là quốc gia trong tưởng tượng.

Hoàn thành chuyện này, Hồ Tâm Nguyệt cũng hơi ỉu rũ, nàng nở nụ cười nhợt nhạt, tuy không đáng làm thế, nhưng mà đây là Thanh Khâu quốc của nàng.

Bạch Tố Trinh cầm chặt tay của Hồ Tâm Nguyệt, cười nói:

- Tại đây đây chỉ còn một nửa a.

Hồ Tâm Nguyệt trong nội tâm âm áp:

- Đương nhiên.

Hứa Tiên nói:

- Ở chỗ của ta có một phần tư.

- Không có.

Hứa Tiên nói:

- Ta phân ra một nửa cho nương tử, với người có quan hệ gì!

Nhưng mà trong nội tâm của hắn lại có vài phần cảm giác khó hiểu.

Tranh chấp vài câu trở lại trong điện, một đám mị đã chuẩn bị đồ ăn, Hồ Tâm Nguyệt lấy ra một vò rượu ngon.

Hứa Tiên ngăn cản nàng nói:

- Đây là phù sinh nhược mộng?

Đó là rượu do Hồ Tâm Nguyệt tự tay nhường ra, ở trên thuyền từng may mắn uống một lần, vừa vào trong miệng muôn vàn tư vị, chạy vào trong não làm cho hắn khó quên được.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Đương nhiên, thời điểm biệt ly không thể không rượu ngon đưa tiễn, một vò này còn tốt hơn mỹ vị nhiều.

Hứa Tiên lấy thần kiếm ra, lần đi Đông Doanh này dừng ở đây, lập tức liền muốn lao tới Đông hải cùng Ngao Nghiễm quyết một trận tử chiến.

Hứa Tiên nói:

- Rượu này mặc dù tốt, nhưng mà làm cho người ta sầu khổ, giống như người trong mộng, như muốn đi làm người trong mộng, trong mộng mặc dù có muôn vàn hi vọng sâu bi nhưng không có nửa điểm quan hệ tới mình.

- Người muốn như thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Ta nhớ được đã từng nói sẽ mời người uống rượu.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Tốt, để cho ta xem người có thể xuất ra cái gì.

Hứa Tiên cười lấy ra Hoàng Lương Nhưỡng, dùng nước trong nấu rượu, nước trong rất ít, hắn cố ý nấu đậm đặc chút ít.

Hồ Tâm Nguyệt cũng là người kiến thức rộng rãi, liếc nhận ra nói:

- Hoàng Lương Nhưỡng!

Hứa Tiên cười mà không nói, rót cho Bạch Tố Trinh và Hồ Tâm Nguyệt một ly đầy, Hồ Tâm Nguyệt cẩn thận nếm qua một chút, rồi sau đó nhin không được một ngụm uống cạn.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau, đem ly rượu trong tay đưa qua, đây là ban thưởng, hoặc nói an ủi nàng.

Trong bất tri bất giác Hồ Tâm Nguyệt vui sướng say mê, chín cái đuôi lộ ra ngoài, nàng nằm dựa vào trong ghế, trên mặt ngọc có mây đỏ phủ kín, đôi mắt nửa mở nửa khép, khóe môi mang theo tươi cười, giờ chén rượu thì thảo nói ra:

- Đến, tiểu Bạch, lại đến một ly! Ồ, tại sao người nhỏ như vậy, giống như trước kia.

Xinh đẹp của nàng càng mạnh hơn nữa.

Bạch Tố Trinh tiến lên ôm lấy nàng, đưa mắt nhìn Hứa Tiên rồi đi ra sau.

Hồ Tâm Nguyệt nằm ngủ trong lòng ngực ấm áp của Bạch Tố Trinh.

Một đêm này nàng làm một giấc chiêm bao.

Hứa Tiên thở khê một hơi rượu, đứng dậy đuổi người, biết rõ tối nay khó tránh khỏi ngủ một mình, đi vào ngoài điện ngồi trên đài,, ánh trăng lam nhạt thấm vào ruột gan, tỉnh rượu rất nhiều.

Hắn một lần nữa cầm lấy Thiên Hành kiếm nhìn qua một lần, căn bản không cần sử dụng phương pháp đặc thù gì cũng có thể nhìn ra đây là danh kiếm. Thanh kiếm này đã có linh tính rồi, các loại cách sử dụng đều rõ ràng, giống như vừa sinh ra là đã biết

Thanh kiếm này giống như cánh tay của hắn, có lực hay vô lực, suy yếu hay cường kiện, không ai có thể hiểu hơn hắn.

Mà cảm giác của hắn hiện giờ chính là thanh kiếm này cũng lâm vào trong suy yếu, chuyện này cũng không kỳ quái, nó bị đâm vào cơ thể Cửu Anh, không ngừng dùng lực lượng đối kháng với Cửu Anh thời gian

khoảng chừng mấy ngàn năm, tuy dùng máu huyết của Cửu Anh làm thức ăn, nhưng mấy ngàn năm không có chém giết một vật nào nên không ngừng ảm đạm, Cửu Anh mới có thể thức tỉnh.

So với thời điểm đi theo Hậu Nghệ chém giết thì yếu hơn rất nhiều, nếu muốn dùng nó đối địch với Long Vương thì còn chưa đủ sức, chỉ có dùng giết chóc mới khôi phục hào quang của nó.

Sắt khí của thanh kiếm này vô cùng nặng nề, nếu người phạm trần sử dụng nó thì chắc chắn là ma kiếm, nhưng Hứa Tiên lại rất thưởng thức sắt khí của nó, kiếm này rèn ra là vì sắt phạt, nếu như không có sắt khí so với sắt vụn cũng không có gì khác nhau.

1164. Chương 1558: Khai Phong

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1558: Khai Phong

Tâm của phạm nhân không cách nào khống chế được sắt khí này mà sẽ bị mê hoặc tâm trí, vì vậy liền kinh hồn táng đảm gọi là ma kiếm. Nhưng giết người chưa bao giờ là kiếm, mà chính là người dùng kiếm, thị phi thiện ác đều ở trong lòng.

Hứa Tiên mỉm cười, trên mảnh thổ địa này đáng giá chém giết không phải nhiều vô số kể hay sao?

Thả người hóa thành một đạo điện quang tan biến phía chân trời.

Ra khỏi Thanh Khâu quốc, Hứa Tiên bay đến bầu trời cực cao, dưới vô tận trời sao quan sát màn đêm.

Tay phải của hắn cầm Thiên Hành kiếm, tay trái mang theo Lưu Ly Cung Đẳng, lửa trong đèn ử rử, đột nhiên biến thành màu vàng, càng sáng gấp trăm ngàn lần, tràn ngập cả cây đèn, chiếu sáng bầu trời đêm.

Từ mặt đất nhìn lại thì giống như Kim tinh chiếu sáng cả màn đêm.

Vô số yêu ma quỷ quái ngẩng đầu nhìn lên, nhìn qua ngôi sao này, rồi sau đó không tự chủ được mà bay qua, dưới ánh trăng sáng và bầu trời quang đãng, hình thành thành đám mây màu đen hướng về Hứa Tiên.

Hứa Tiên cầm kiếm nói:

- Ta không phải Hậu Nghệ, không có yêu thần cho người, cho nên trước dùng ‘ tám trăm vạn chúng thần ’ đảm đương món khai vị a.

Thiên Hành kiếm như hiểu được ý của hắn, reo lên không ngừng, mũi nhọn sáng rõ.

Phương đông mờ mờ, Lưu Ly Cung Đẳng thiêu đốt suốt cả đêm không lộ ra chút yếu ớt nào, ngược lại kim quang đại phóng, thiêu đốt càng mạnh mẽ hơn, giống như đang tranh sáng với sao trời.

“Răng rắc” một tiếng vang nhỏ, Lưu Ly Cung Đẳng xuất hiện vết rách nhỏ, vết rách nhanh chóng lan tràn rộng ra, che kín cây đèn lại vỡ vụn ra hóa thành tinh phấn

Ánh lửa cuối cùng là mạnh nhất, dần dần dập tắt hiện ra thân hình của Hứa Tiên

Hứa Tiên đứng trên không trung, bên dưới là một sơn cốc rộng lớn nhưng chất đầy hài cốt yêu ma, số lượng hắn không cách nào tính toán được.

Trong vòng trăm dặm, tất cả đều bị yêu ma chướng khí ăn mòn trở nên không có một ngọn cỏ, biến thành hoang vu

Hứa Tiên nâng Thiên Hành kiếm lên, bộ dáng của Thiên Hành kiếm đã sinh ra biến hóa long trời lở đất, mũi kiếm sáng như tuyết biến thành đen kịt, cùng màu sắc của chuôi kiếm nhất trí, huyết văn màu đỏ rậm rạp, mắt thường có thể thấy được phong cách cổ xưa hào phóng mang theo hương vị thần bí khó lường.

Phong mang lẳng lệ ác liệt biến mất không còn lại gì, sát khí cũng bị thu liễm vào sâu trong kiếm, giống như vừa ăn một bữa no nê nên rất thỏa mãn.

Nhưng Hứa Tiên có thể cảm giác được lực lượng trên thân kiếm so với ban đầu còn mạnh hơn mấy lần, một khi thi triển ra liền có thể trảm phá những gì ngăn cản ở trước mặt, thì ra đây mới là bộ dáng vốn có của nó, dùng giết ngăn giết chóc, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, thật sự xứng với thanh danh ma kiếm.

Hứa Tiên thu hồi Thiên Hành kiếm, đáp xuống mặt đất, trên một vách núi của sơn cốc.

Trên vách núi này còn rất động yêu ma đang quỳ xuống, cũng không có trở thành tế phẩm của Thiên Hành kiếm như đám yêu ma bên dưới, đều không thiếu linh trí, nhưng lúc này lại không có con nào dám nhúc nhích, chớ nói chi là chạy trốn hay công kích, chỉ nằm rạp trên mặt đất đưa cổ đợi giết.

Hứa Tiên nhìn chung quanh một chút, hơi gật gật đầu, tuy xuất phát từ hai mục đích khai phong cho kiếm và thanh lý yêu ma, nhưng hắn cũng không có bị sát khí của Thiên Hành kiếm trùng kích thừa hành nguyên tắc chém tận giết tuyệt, mà hắn lấy hay bỏ dùng Thiên Nhân Thiên Nhĩ Tha Tâm Thông ba loại thần thông này, trong trăm vạn yêu ma chọn ra những con không làm hại con người và buông tha chúng.

Mà những yêu ma sử dụng oán niệm và bản năng lấy con người làm thức ăn, đào tìm đào bắt đương nhiên sẽ bị giết sạch, cho dù là không có Hoàng Tuyền Địa Phủ thì phiến thổ địa này cũng được thanh bình trong thời gian dài.

Tuy số lượng đã giảm bớt nhưng vẫn còn rất lớn a, mà số lượng còn thừa phù hợp điều kiện của hắn.

Hứa Tiên phát ông tay áo, một đoàn mây bảy màu hiện ra bao lấy tất cả yêu ma tinh quái vào bên trong, bay lên không mà đi

Ánh mặt trời chiếu vào giường, Hồ Tâm Nguyệt từ trong cơn say rượu tỉnh táo lại, cảm giác mình đang nằm trong lòng ngực ấm áp, trên người có hương vị quen thuộc của nàng, Hồ Tâm Nguyệt không muốn tỉnh lại, đối tư thế thoải mái hơn tựa vào trong bộ ngực mềm mại, nhịn không được dùng tay sờ vào, nói:

- Đã lớn hơn rồi.

Bạch Tố Trinh thở nhẹ một tiếng, một tay bảo vệ ngực một tay đẩy Hồ Tâm Nguyệt ra, nói:

- Tỉnh lại mau, không được làm loạn!

Hồ Tâm Nguyệt đứng dậy, xoa con mắt nhập nhèm buồn ngủ, nói:

- Trên người của ngươi có chỗ nào ta chưa thấy, hiện tại sờ sờ còn không được, thật sự là có mới quên cũ rồi mà.s

Áo ngủ bằng gấm trượt xuống, quần áo trên người của hai người không chỉnh tề, lộ ra từng mảng da thịt trắng bóng, trong nắng sớm tỏa ra nét đẹp khiến người ta hoa mắt.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh đỏ hơn:

- Không được nói lung tung, mau mau đứng dậy, tối hôm qua làm mộng gì thế?

Vừa uống Hoàng Lương Tửu thì có thể nằm mơ thấy mộng đẹp, thực tế là lần đầu tiên, hiệu quả là cường liệt nhất.

Thần sắc Hồ Tâm Nguyệt khẽ động, rồi sau đó duỗi bàn tay an lạc sơn ra, giảo hoạt nói:

- Cho ta sờ sờ thì sẽ nói cho ngươi biết, đến đây đi!

Sau đó bỏ nhào qua chỗ Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh làm sao có thể bị nàng bắt được chứ, lách mình qua một bên, thò tay bắt lấy ngực của nàng, giúp nàng mặc quần áo vào.

Hồ Tâm Nguyệt cũng không giãy dụa, yên lặng hưởng thụ thời điểm yên lặng bây giờ, ngoài cửa sổ có tiếng động lớn rầm rĩ truyền vào lỗ tai linh mẫn của nàng.

Hồ Tâm Nguyệt đi tới cửa sổ, nhìn vào trong thành thì mở to mắt.

Hứa Tiên lúc này giống như hướng dẫn viên du lịch đi trước đoàn yêu ma, vừa đi vừa giới thiệu:

- Ở chỗ này các người không cần lo lắng bị Âm Dương sư vu nữ giết chết, cũng không có thể lực tà ác khác hãm hại, tất cả mọi người có thể đối đãi tốt với nhau...

Những vấn đề yêu ma lo lắng được hắn giải thích, âm thanh của hắn truyền vào nội tâm của những yêu ma này.

Những yêu ma kia không còn sợ Hứa Tiên nữa, hoa mắt thần mê nhìn qua kiến trúc hai bên đường, vẫn không quên gật đầu nhiệt tình đáp lại, nếu như Hứa Tiên nói là thật thì những yêu ma không có tính công kích như chúng thì nơi này là thiên đường.

- Hứa Tiên, ai cho phép người làm như vậy!

Một âm thanh vang lên, lúc đầu còn ở rất xa, trong chốc lát đã tới trước mắt, Hồ Tâm Nguyệt nổi giận dùng dùng ngăn cản trước mặt Hứa Tiên, chín cái đuôi hồ to đùng đưa, càng làm yêu quái bị dọa sợ ngã nhào, thì ra đây là kinh đô của Cửu Vĩ Hồ, chẳng lẽ mang chúng tới đây cho nàng ăn sao? Hứa Tiên nói:

- Dương nhiên là ta rồi.

- Nơi này chính là thành của ta, ai bảo người bắt chúng mang vào đây.

Hứa Tiên gơ ngón trỏ lên, nói:

- Nơi này vắng vẻ như vậy, tăng thêm chút dân cư thì tốt hơn, hơn nữa đừng quên có một phần tư là của ta. đọc truyện mới nhất tại .

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta nói không có, đừng tưởng rằng tìm được kiếm mẻ là ta sợ người.

- Vậy sao?

Hứa Tiên cầm lấy Thiên Hành kiếm ra.

1165. Chương 1559: Long Nộ

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1559: Long Nộ

Hồ Tâm Nguyệt “Bá” lui ra phía sau mười trượng, con mắt nhìn chăm chăm vào Thiên Hành kiếm, nói:

- Thanh kiếm này làm sao thế?

Một đêm không thấy thanh kiếm này bộ dáng chẳng những biến hóa, hơn nữa khí thế càng đáng sợ hơn nhiều.

Hứa Tiên không có hảo ý nói:

- Không có gì, chỉ là khai phong nó mà thôi, đang muốn tìm người thử kiếm đấy?

Nói chuyện từng bước một tới gần Hồ Tâm Nguyệt

Hồ Tâm Nguyệt khiếp sợ mũi kiếm, từng bước một lui về phía sau, thẳng đến khi bị người ngăn cản, Bạch Tố Trinh từ phía sau đỡ lấy vai của Hồ Tâm Nguyệt, nhìn Hứa Tiên nói:

- Quan nhân, còn không mau thu kiếm lại.

Hứa Tiên thu hồi kiếm:

- Tóm lại từ hôm nay trở đi những yêu ma này là thần dân của người.

Hồ Tâm Nguyệt đang muốn cự tuyệt, lại nghe Bạch Tố Trinh nói:

- Náo nhiệt chút ít cũng không có gì không tốt.

Hồ Tâm Nguyệt quay đầu lại nhìn qua Bạch Tố Trinh, lại nhìn liếc Hứa Tiên, sau đó cúi đầu nói:

- Thật sự là thích xen vào chuyện của người khác!

Bằng vào tâm tư thông minh của nàng đương nhiên hiểu Hứa Tiên hao tâm tổn trí làm những chuyện này là suy nghĩ cho nàng, nàng do dự một chút, rồi cục gật đầu nói:

- Vậy được rồi! Dù sao ở đây cũng rất lớn, cho những đám này ở cũng tốt.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau cười cười, Bạch Tố Trinh không bỏ nói:

- Là thời điểm cáo từ!

Hứa Tiên nói:

- Cửu Anh bị ta dọa một trận, có lẽ không nhanh đi ra ngoài làm loạn đâu, đợi đến lúc giải quyết xong chuyện ở trung thổ, ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý.

- Chỉ là chuyện nhỏ, ta tự mình giải quyết, các người đi nhanh đi.

Hồ Tâm Nguyệt không quan tâm khoát tay.

Hồ Tâm Nguyệt ngoài miệng tuy nói nhẹ nhõm. Nhưng trong lòng thì thất lạc. Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên vừa đi chẳng những tiền đồ không biết, thậm chí ngay cả sinh tử cũng khó liệu, sanh ly tử biệt nói không chừng là vào lúc này.

Đúng lúc này Bạch Tố Trinh tiến lên, ôm nàng vào trong ngực, nói:

- Chúng ta còn trở về, yên tâm đi.

Trong nội tâm Hồ Tâm Nguyệt ôn nhi, nhìn qua Hứa Tiên nói:

- Hảo hảo chiều cổ nàng.

Rồi sau đó mới nhìn Bạch Tố Trinh nói:

- Người cũng phải chiều cổ hần.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nói:

- Nhất định.

Bọn họ cũng không phải là người lè mề, nói xong liền sảng khoái cáo từ rời đi.

Hồ Tâm Nguyệt đưa mắt nhìn qua thân ảnh của bọn họ biến mất ở phía chân trời, quay đầu lại nhìn qua đám yêu quái:

- Các người còn đứng ngây đó làm gì? Đều đứng lên cho ta.

Lũ yêu quái cuống quít đứng dậy, nào dám vi phạm lệnh của đại yêu quái lừng danh này chứ.

Hồ Tâm Nguyệt dùng cái đuôi làm ghế, thư thái ngồi ở đó, nói:

- Các người với tư cách là thần dân của Thanh Khâu quốc, trước tiên nên đi làm việc đi.

Lũ yêu hai mặt nhìn nhau. Một yêu quái đi tới:

- Ta... Ta đến!

Sứ đoàn lại mất đi bóng dáng của Hứa Tiên, nhưng bây giờ không có bao nhiêu người lo lắng cho hần, nhưng mà người Đông Doanh thịnh tình khoản đãi nên thành thời đợi hần về.

Mà trong thế giới Âm Dương sư đã sinh ra địa chấn mạnh mẽ, yêu ma trong Đông Doanh biến mất hơn phân nửa, là trăm ngàn năm chưa xảy ra biến cố này.

Không có người nào đoán được nguyên nhân, nhưng mà có rất nhiều người trông thấy bầu trời đêm phương đông có kim tinh lóe lên, lũ yêu ma đuổi theo, một đi không quay về.

Chỉ có An Bội Tình Minh ẩn ẩn đoán được vài phần nguyên do, vội vàng tới tìm Hứa Tiên. Thời điểm chờ đợi Hứa Tiên cũng hiện thân trước mặt bọn họ, bảo kiếm đen nhánh bên hông, trên thân kiếm không có một tia sát khí, hẳn cảm thấy hàn ý thật sâu.

- Hứa Tiên đại nhân, ngài đi nơi nào? Thanh kiếm này là?

Hứa Tiên cũng lười giải thích nguyên nhân với hắn, chỉ nói:

- Người còn muốn gặp Cửu Vĩ Hồ sao?

An Bội Tình Minh sững sờ nói:

- Vâng!

Hứa Tiên nói phương vị của Xuất Vân Quốc ra.

- Nếu người còn muốn gặp hắn thì đi tới nơi này tìm nàng, chỉ không biết nàng gặp người hay không, chúng ta cũng nên cáo từ rồi.

Ngay cả sứ đoàn cũng thu xếp hành lý rời đi.

An Bội Tình Minh nói:

- Vội vã như vậy!

Hứa Tiên vỗ vỗ vai của hắn, nói:

- Thiên hạ đều có bữa tiệc nào không tàn, ta cũng nên rời đi, chúng ta đi yết kiến thiên hoàng đi!

Theo An Bội Tình Minh đi tới chỗ thiên hoàng chào từ biệt. Hoàn thành lễ nghi cuối cùng, lại thấy Vũ Đẳng Thành hôm nay là Vũ Đẳng tướng quân. Xin miễn hắn giữ lại. Hứa Tiên cũng lên đường trở về, đương nhiên hắn cũng không đi theo sứ đoàn chậm chạp rồi, mà sứ đoàn cũng hỏi nguyên nhân vì sao, chỉ nói lúc ra biển sẽ hội hợp, hẳn lúc này bay thẳng về hướng đông.

Hắn tính toán ngày tốt lành, quyết tâm trong thời gian này phải thu thập Ngao Nghiễm.

Trong Đông Hải Long Cung có ba đầu long vương đang mặc để phục ngồi đó, chính là Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, tất cả dẫn theo binh sĩ cùng với vô số lính tôm tướng của đi tới Đông Hải Long Vương trợ trận.

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận đứng chấp tay, đi qua đi lại, nói:

- Đại ca không cần phải sợ, bằng vào Ứng Long chi thân của đại ca thì ai còn dám quấy rối nữa?

Trong nội tâm cũng phải thở dài, đáng tiếc Ứng Long không vào trên người của hắn, nếu không nhất thống thiên hạ thủy vực này sẽ là hắn.

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm ngồi trên ngọc tọa, nói:

- Tứ đệ chớ nôn nóng, việc này quan hệ tới hưng suy của Long tộc chúng ta, không phải chuyện đùa, tất yếu phải làm ra chuẩn bị vạn toàn, nhưng mà Ngao Hạo thân là thái tử long cung, không ngờ lộ ra, thật sự... Khục khục...

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận lãnh đạm nói:

- Nên đợi đại ca bề quan đi ra rồi nói!

Trong lúc nói chuyện từng đạo hàn khí trong miệng của hắn tuôn ra ngoài, trong cung điện kết một thành băng sương.

Tuy là thân huynh đệ, bọn họ thật sự không hòa hợp êm thấm với nhau, nhưng Long tộc thiên tính cao ngạo cường thế, có thể làm bọn họ dùng huynh đệ xưng hô thì xem như Long tộc hòa hợp khó có được, giống như huynh đệ Ngao Kiền Ngao Khôn trở mặt thành thù, cả đời không qua lại với nhau.

Thời điểm này vạn tượng thần quang từ trong khe rãnh phía sau long cung bắn lên trời, đại địa rung động, Thủy Tinh Cung cũng rung động theo.

Ba Long Vương đều ngừng nói chuyện, cùng nhìn qua hướng bắc.

- Đại ca xuất quan!

Một con Kim Long mọc hai cánh dài ngàn trượng hóa thành một đạo kim quang tiến vào chánh điện Thủy Tinh Cung, Ngao Nghiễm nói:

- Các người tới.

Ánh mắt ba Hải Long Vương không dám nhìn thẳng vào cú đầu, hành lễ nói:

- Đại ca!

Đã thấy sắc mặt Ngao Nghiễm trầm như nước, không có chút vui sướng khi vượt qua thiên kiếp, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Đại ca có gì không ổn?

Ngao Nghiễm nói:

- Các người cũng biết vì sao con trai Ngao Hạo của ta vì sao không tới tiếp kiến các vị thúc thúc?

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm nói:

- Không phải là xuất ngoại ngao du sao?

Ngao Nghiễm chậm rãi lắc đầu:

- Bởi vì hắn đã chết.

Lời vừa nói ra ba Hải Long Vương đều khiếp sợ, nói:

- Làm sao có thể?

- Đại ca không lầm chứ?

1166. Chương 1560: Đáp Án

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1560: Đáp Án

- Là ai làm?

Ngao Nghiễm nói:

- Thời điểm ta chìm vào trong nước sâu bế quan tu luyện, dần dần tẩy đi tín ngưỡng của phàm nhân, lực lượng tuy suy yếu một ít, nhưng thần trí lại thanh tỉnh chưa từng có, giống như người mù lửa đột nhiên sáng mắt, mới biết qua nhiều năm như vậy những thứ bị che dấu không biết, những thiên cơ thuật số hỗn loạn càng trở nên rõ ràng. Sau đó ta cảm giác được Ngao Hạo con ta đã chết!

Nói đến hai chữ sau cùng Ngao Nghiễm ngửa mặt lên trời gào thét, binh tôn tướng của chung quanh Thủy Tinh Cung bị âm thanh nghiền chết, mà những hải tướng quân cường đại cầm như hến, tất cả đều khuất

phục dưới long uy cường đại này, ngay cả ba Hải Long Vương đều có xúc động che lỗ tai lại. Trên biển xuất hiện sóng lớn ngập trời, thỏa thích cuồng nộ trên đông hải.

Ngao Nhuận thất kinh hỏi:

- Là người nào làm?

Ngao Hạo chính là một trong hai mươi một tinh tú. Thái tử long cung, là thần tiên thành danh, ai dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Ngao Nghiễm bình tĩnh trở lại, nói một cái tên:

- Hứa Tiên!

Tuy Hứa Tiên trời sinh có thể nhiều loạn thuật số trên thế giới này, nhưng mà có một điểm hạn độ, Ngao Hạo và Ngao Nghiễm có huyết mạch tương liên, loại cảm ứng sinh tử này khó mà tiêu trừ được, mà mấy ngày trước Hứa Tiên vì đối phó Hồ Tâm Nguyệt đã lấy thân thể của Ngao Hạo ra ngoài, bị Ngao Nghiễm đang bế quan cảm ứng được.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuần lạnh lùng nói ra:

- Chúng ta đi giết hắn!

Trong lời nói mang theo sát khí lạnh như băng.

Ngao Nghiễm nói:

- Không cần phiền toái, hắn tự nhiên sẽ tới tận cửa tìm chúng ta kết toán sổ sách này, thời điểm ta độ kiếp nếu hắn không tới, sau độ kiếp ta sẽ tìm hắn.

- Hắn dám đến ngăn cản đại ca độ kiếp?

Ba Hải Long Vương đều nhú mày, mơ hồ hiểu được vì sao Ngao Nghiễm mời bọn họ tới trợ trận.

Ngao Nghiễm nói:

- Không chỉ là hắn, còn có Bạch Tổ Trinh còn thêm cả Thủy Khuyết Tiên Cung. Còn có những người khác, thời gian ta độ kiếp sớm bị người ta dùng thuật số tính ra rồi. Đại thiên kiếp không thể tầm thường, trừ Tâm Ma và lời đình thì còn có ngoại kiếp, phải dẫn động thiên cơ tới tiêu diệt ta, mà ngoại kiếp tới giết ta chính là Hứa Tiên.

- Đại ca yên tâm, chúng ta hội tụ lực tứ hải, kết thành hải cương vạn dặm, chẳng những trợ giúp đại ca độ kiếp thành công, còn có thể giết chết những người ngăn cản.

Âm thanh của bọn họ chấn động khắp tứ hải, nhưng người có thể quán triệt ý chí của biển cả chỉ có một người.

Trong Thủy Tinh Cung quần long tụ họp, đây là nơi long tộc di lưu cho hậu nhân, lượng lượng cường đại nhất. Năng lực của bọn họ khiến cho vùng biển này cuộn loạn, mây đen áp thành. Một đạo vòi rồng khổng lồ xuất hiện, hút nước biển lên cao vạn trượng.

Loại tình hình này đừng nói là người đi biển lâu năm nhao nhao thu hồi buồm mái chèo, co đầu rút cổ tiến vào nơi tránh gió. Cho dù là sinh vật biển có linh trí tu luyện ngàn năm cũng cảm nhận được khí tức bất an, tránh khỏi hải vực này thật xa.

Hải vực to như vậy không có tôm cá bơi lội, yên lặng như chết, mây đen đem nước biển nhuộm thành đen như mực, nhưng lại không có một tia ánh sáng nào xuyên qua, biển thành một vùng biển đen.

Ẩn ẩn uy hiếp được toàn bộ đại dương, không ai dám đặt chân tới nơi này.

Trong Thủy Khuyết Tiên Cung thì Ngư Nhi đang mặc trang phục lộ lầy nhìn qua quần tiên chung quanh, nàng đã thu hồi nụ cười ngây thơ thường ngày của mình, một loại uy nghi tự nhiên sinh ra trên người khiến cho người ta không dám khinh mạn.

Quần tiên lần đầu nghe thấy chuyện này nên tâm tình kinh hoàng, dưới uy thế của nàng cũng dần dần bình định xuống.

Ngư Nhi nói:

- Việc này toàn bộ do ta tự chủ, nếu có người nào không tham dự thì mời rời đi.

Tán tiên đứng đầu trên biển nên Cô Tùng đạo nhân chấp tay nói:

- Nương nường, thiên kiếp không phải thứ người khác có khả năng ngăn cản được, huống chi còn là đại thiên kiếp, bằng vào tu vi của chúng ta một khi lẫn vào chỉ sợ chỉ có hình thần tiêu diệt, khó mà ngăn cản Ngao Nghiễm nửa phần.

Lời ấy cũng là vấn đề của các tán tiên khác, nhao nhao đồng ý.

Ngư Nhi đang muốn mở miệng bỗng nhiên lộ ra nụ cười tươi đẹp, nhìn sau lưng quần tiên.

Một âm thanh tràn ngập ý chí chiến đấu vang lên khắp đại diện:

- Chư vị chỉ cần kiềm chế ba Hải Long Vương khác là được, bản thân Ngao Nghiễm sẽ do hai phu thê chúng ta lo liệu.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh dắt tay nhau tới, mở miệng chính là Hứa Tiên.

Quần tiên tách ra hai bên cho bọn họ đi qua, đã thấy một bóng người đi lên, hữu ý vô ý ngăn cản đường của bọn họ, thân ảnh kia đưa lưng về phía bọn họ, một mái tóc dài màu băng lam không ngăn cản được dáng người yếu điệu của nàng, mặc dù chỉ nhìn ở phía sau nhưng cũng tràn ngập hàn ý.

Trong nội tâm Hứa Tiên máy động, lờm qua Bạch Tố Trinh bên cạnh, cảm thấy cho dù đối mặt với Đông Hải Long Vương cũng không có khó xử như vậy, tiến lên thì lễ nói:

- Tiên tử.

Hàn Mai tiên tử quay đầu lại, trong mắt của nàng bắn ra ánh sáng màu băng lam, Hứa Tiên cảm thấy rung cả mình, biết rõ chính mình còn nợ nàng một chuyện, nhưng hần sinh tử còn chưa biết nên trước khi quyết chiến, trước mặt mọi người hoàn thành nó.

Khóe mắt của hần hiện ra màu trắng, một bộ áo trắng ngăn cản ở trước mặt hần, ngăn cản đôi mắt đông lạnh chết người kia, hơn nữa còn đi tới trước thì thắm vào tai của Hàn Mai tiên tử.

Hàn Mai tiên tử cũng dời mắt, cùng Bạch Tố Trinh lui sang một bên.

Hứa Tiên không biết nàng nói cái gì, giờ phút này cũng vô tâm suy nghĩ, một mình đi lên phía trước tới bên cạnh Ngư Nhi, nhìn chúng tiên, nói:

- Chúng ta có nắm chắc trong phạm vi lôi kiếp đấu pháp với Ngao Nghiễm, chư vị chỉ cần cho chúng ta cơ hội đối mặt với hần là được, bất luận chúng ta sinh tử như thế nào cũng không thể để hần vượt qua thiên kiếp, thống ngự biển cả trở thành thủy quân đứng đầu thiên hạ, chư quân định như thế nào?

Quần tiên kinh dị nhìn qua Hứa Tiên, nhưng cũng không nghi ngờ lời của Hứa Tiên, bọn họ đều là người tu hành, sẽ không như dễ dàng nói đại ngôn như phạm nhân, huống chi phần nguy hiểm lớn nhất đã do Hứa Tiên tự mình gánh chịu.

Cô Tùng đạo nhân trầm ngâm thật lâu, nói:

- Đã như vậy ta nguyện trợ giúp một tay, cùng chống lại Long tộc.

Trận chiến này quan hệ không phải ân oán của một mình Hứa Tiên, mà là ai làm chúa tể biển cả, là Ngư Nhi hay là Đông Hải Long Vương. Nếu là Đông Hải Long Vương độ kiếp hóa thân thành Thiên Tiên, những tán tiên phản bội như bọn họ cũng không cách nào tiêu dao trên biển cả được nữa, so ra mà nói bọn họ ngược lại càng muốn đối mặt với ba Hải Long Vương hơn.

Đại sự đã thương nghị xong, Hứa Tiên thở phào đồng thời cũng âm thầm nhủ mày, xem ra đám người này cũng không giảo hoạt như hần nghĩ. Nếu ít đi một phần trợ lực thì nguy hiểm của hần cũng tăng lên, nhưng

hắn nắm chặt chuôi kiếm thì một cổ tự tin cường đại của Hậu Nghệ tràn ngập trái tim của hắn, khiến cho hắn ném sợ hãi sinh tử ra sau, lúc này hắn nhìn qua Bạch Tố Trinh.

1167. Chương 1561: Đấu Long

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1561: Đấu Long

Nhưng mà Bạch Tố Trinh lại lườm hắn một cái, trong lòng nói:

- Còn không mau cỡi oan nghiệt của người đi.

Nàng và Hàn Mai tiên tử đã biến mất không thấy nữa.

Hứa Tiên rời khỏi Thái Nhất Thần Điện, ngửa đầu nhìn lại chỉ thấy một tòa băng sơn đang chìm nổi trong biển cả, so với lần trước nhìn thấy hình như còn lớn hơn trước.

Hứa Tiên bay tới gần băng sơn, còn chưa tới gần thì một tầng băng sương hơi mờ ngăn cản ở bên ngoài, hắn gõ cửa giống như đang có cánh cửa trước mặt, tầng băng sương này mở ra cho hắn tiến vào.

Hứa Tiên cảm giác được nữ tử như hàn băng kia đang ở nơi sâu nhất của băng sơn, Hứa Tiên nghĩ lại ngừng chân không tiến, mà nhìn qua huyết băng nói:

- Chắc người cũng biết vài phần rồi, phiên toái hiện giờ của ta rất nhiều, thân bất do kỷ. Nếu như ta vượt qua phiên toái này, nếu có thể còn sống thì nàng phải tu luyện vì ta.

Âm thanh của hắn kiên định mà quả quyết, vang vọng khắp tòa băng sơn này truyền vào trong tay của Hàn Mai tiên tử, toàn thân của nàng chấn động.

Hắn đã từng hỏi nàng vì sao phải tu luyện. Nhưng mà nguyên nhân đã sớm biến thành ngớ ngẩn, bị những chấp niệm và phiền não của nàng cùng một chỗ vứt bỏ ra khỏi trái tim như băng giá kia, tu hành đã biến thành bản năng, nàng lợi dụng tốc độ tiến bộ kinh người có được tuổi thọ dài đằng đặc, lực lượng càng cường đại hơn.

Thẳng đến khi Thiên Ma mở ra một khe hở trong lòng của nàng, đem những tặc niệm phàm trần kia rót vào trong lòng của nàng lần nữa, rồi sau đó được hắn cứu sống sót. Nhưng mà những lý do nàng từng bỏ qua không cách nào ngăn cản được tràn ra trong lòng, rốt cuộc tu hành vì cái gì?

Vì trường sinh bất tử? Nhưng sinh tử đối với người tu hành như nàng đã không còn sợ hãi nữa. Vì trở nên càng mạnh hơn nữa? Nhiều năm giấu sâu trong băng sơn này thì mạnh yếu có ý nghĩa gì? Mặc cho nàng suy tư thế nào cũng không tìm được lý do nào nữa.

Cho đến hôm nay rốt cục có cho nàng được đáp án: tu luyện vì “Ta”!

Trong tâm linh lạnh lùng của nàng cũng không khỏi tăng lên cảm giác khác thường, tu luyện vì một nam nhân? Tuy nam nhân này từng cứu mạng của nàng, cũng mang cho nàng một ít vui vẻ của nam và nữ, đây vốn là một lý do lừa dối...

- Vậy được rồi!

Nàng không thể làm gì mà như được trút gánh nặng ra khỏi vai của mình, trước khi suy nghĩ được lý do thoát thối thì nàng sẽ tu luyện vì hắn.

Lúc sáng sớm bầu trời âm trầm như bóng tối, quần tiên bay đi trong biển cả đen như mực.

Nước biển cuộn cuộn càng kịch liệt, hình thành một chính thể chấp chờn.

Chợt một sóng lớn phóng lên trời, ngang qua giữa thiên địa, hình thành một bức tường nước màu đen ngăn cản trước mặt mọi người, đây là do bốn Hải Long Vương hội tụ tứ hải chỉ lực hình thành “Hải cương” !

Trong đó ẩn chứa linh lực cường đại, mặc dù Bạch Tố Trinh cũng phải động dung.

Hải cương lao tới quần tiên, tốc độ như chậm nhưng thực sự rất nhanh, trong nháy mắt hải cương này gần như trước mắt, có xu thế thái sơn áp đỉnh.

Sóng gió ngập trời ào tới trước mắt, Hứa Tiên nhìn thấy ẩn trong sóng là ngàn vạn tinh quái, nếu như một chọi một thì chúng không là gì. Nhưng đem lực lượng tụ tập thì hẳn phải tạm lãnh mũi nhọn, nhưng mà bây giờ muốn tránh cũng không thể tránh.

Tiết Bích khởi động Bích Thủy Kim Tinh Tráo, đem quần tiên bao phủ vào bên trong, nhưng dưới sóng lớn ngập trời thế này thì quả trứng của nàng khó chịu nổi một kích.

Quần tiên cũng không phải không có chuẩn bị mà tới, dám tham gia chiến đấu lần này bọn họ không phải kẻ yếu, không bàn mà hợp ý nhau xuất Chu Thiên Tinh Đấu, đưa tay đem linh lực rót vào trong Bích Thủy Kim Tinh Tráo, Bích Thủy Kim Tinh Tráo lập tức trở nên hùng hậu hơn rất nhiều.

Ngay sau đó “Oanh” một tiếng vang thật lớn, sóng lớn vỗ mạnh vào Bích Thủy Kim Tinh Tráo, âm thanh nổ vang tràn ngập màng tai, giống như thiên lôi tấn công. Bích Thủy Kim Tinh Tráo rung rung không thôi, giống như tùy thời sẽ bị nghiền nát.

Quần tiên tuy tâm thần lúc này có chút bối rối, chỉ có đốc sức liều mạng thúc dục linh lực ủng hộ Bích Thủy Kim Tinh Tráo, trong nội tâm không còn suy nghĩ nào khác.

Trong giao phong nháy mắt này có cảm giác quái dị thật nhiều. Mỗi một đóa bọt nước nghiền nát, không có một mảnh hào quang lập lòe, biểu lộ thần thái của tinh quái và người tu hành giống như ngưng lại vào thời khắc này, thu vào giác quan thứ sáu của Hứa Tiên.

Trong nội tâm của Hứa Tiên sinh ra cảm giác cực kỳ quái dị, vừa nghĩ lại thì thấy thời gian trôi qua bình thường.

Sóng lớn đem tia lực lượng cuối cùng quét vào Bích Thủy Kim Tinh Tráo chảy xuôi thối lui, so với lực lượng của quần tiên thì một kích này không là gì, quần tiên còn không kịp cao hứng thì nghe được tiếng vang răng rắc, Bích Thủy Kim Tinh Tráo xuất hiện vết rạn hơi mờ lan ra khắp chung quanh, giống như mạng nhện phủ kín chung quanh.

Sắc mặt của Tiết Bích tái nhợt phun ra một ngụm máu tươi, nàng thân là chủ nhân của pháp bảo, mặc dù có quần tiên chia sẻ nhưng vẫn đứng mũi chịu sào. Nếu không có pháp bảo của nàng ngăn vách tường nước cộng thêm tính chất thổ khắc thủy, chỉ sợ cũng không ngăn cản nổi, chỉ sợ quần tiên bị diệt hơn phân nửa vào lúc này.

Hứa Tiên vẫn khoanh tay đứng nhìn, cũng không tham dự vào trong đó, mục tiêu của hắn chỉ có một chính là Ngao Nghiễm, vì mục tiêu này hắn phải bảo tồn lực lượng. Trong lòng của hắn đã ở kinh hãi lực lượng của Long tộc, nếu một chiêu vừa rồi quần tiên không ngăn cản được thì hẳn dù không chết cũng bị thương không nhẹ, cũng vĩnh viễn mất đi cơ hội chiến đấu ngăn cản Ngao Nghiễm.

Bức tường nước xông lên tầng mây, ba vòi rồng từ trong mây rủ xuống, con mắt long hào quang lập lòe nhìn qua quần tiên, bầu trời giáng mưa to gió lớn, còn kèm theo mưa đá lớn như nắm tay, bọn họ tự nói tên của mình:

- Ta chính là Nam Hải Long Vương Ngao Khâm!

- Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận!

- Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận!

Quần tiên không khỏi tập trung tư tưởng lắng nghe, bọn họ là tán tiên trên biển, tranh chấp với người ta không nhiều lắm, chỉ cảm thấy nên tiên lễ hậu binh, cho nên đều chuẩn bị lực lượng kéo dài thời gian của ba Hải Long Vương, chỉnh đốn và xếp đặt lực ngăn cản binh tằm tướng cua.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau, nghe bọn họ nói chuyện kéo dài thời gian, hóa thành hai đạo quang mang bay vào trong hải cương trước mắt. Sóng cồn vừa lui, lực mới chưa sinh, đúng là thời cơ tốt nhất. Nếu như cho bọn chúng thời gian tụ tập hải cương thì chờ đợi quần tiên chính là con đường chết.

Quả nhiên sóng lớn không có chụp được, ngược lại có mấy hải tướng ngăn cản đường đi của Hứa Tiên, trong đó lợi dụng Kinh tướng quân cầm đầu, thân hình khổng lồ giống như bức tường to lớn ngăn cản lại, chỉ cần ngăn Hứa Tiên một lát thì hải cương sẽ ngưng tụ lực lượng lần nữa, đó là thời điểm quần tiên bị diệt.

Thân hình Hứa Tiên không ngừng chùn nào, hấn đặt tay bên hông và kim quang lóe lên, lóe lên và ma diệt. Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh xuyên qua khe hở của đám binh tôm tướng cua, tiến vào trong đạo hải cương kia.

1168. Chương 1562: Đấu Long

Chương 1562: Đấu Long

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Kinh tướng quân tinh thần hoảng hốt, giận dữ muốn ngăn cản Hứa Tiên, lại cảm giác thân thể không nghe sai sử, thân hình khổng lồ xê dịch đi, huyết dịch bắn ra điên cuồng, đám hải tướng khác cũng lui ra phía sau, trong chốc lát phiến hải dương này bị nhuộm đỏ.

Ở giữa thiên địa giống như yên lặng, đám tinh quái và Thần Tiên toàn bộ dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn qua một màn này, hận không thể dụ hai mắt nhìn cho rõ là chuyện gì.

Biển cả còn lớn hơn cả đại lục, sinh linh trên biển nhiều vô số kể, lại không có nhân loại quấy nhiễu, cho nên số lượng tinh quái vượt qua đại lục. Mà những hải tướng này đều là tinh nhuệ trong số tinh quái, không có chỗ nào mà không có tu vi cấp Địa Tiên, hôm nay giống như gà đất chó kiểng bị người ta một kiếm chém giết, hoàn toàn vượt qua nhận thức của bọn họ.

Trong lòng Cô Tùng đạo nhân cảm khái ngàn vạn lần, thời điểm mới gặp gỡ thì Hứa Tiên chỉ mới vượt qua tiểu thiên kiếp mà thôi, còn mang theo công năng hơi đặc thù, nhưng trong khoảng thời gian ngắn có được lực lượng cực kỳ cường đại, kẻ này quả không phải vật trong ao.

Hứa Tiên cũng sợ hãi thán phục, bằng vào lực lượng của bản thân hấn muốn đối phó đám hải tướng kia không biết hao phí bao nhiêu công phu, nhưng Thiên Hành kiếm trong tay thì không tên nào là đối thủ. Một kiếm kia chẳng những chém thân hình của chúng, ngay cả thần hồn cũng bị chém tan, không còn nửa phần sinh cơ, có thể thấy được một thanh vũ khí tốt trọng yếu thể nào, có thể nói là : thần kiếm trong tay, thiên hạ ta có!

Mà Thiên Hành kiếm bên hông của hấn cũng dài hơn một ít, giống như vừa rồi chém giết được địch nhân mà vui vẻ không ngớt.

- Quan nhân!

Trong lòng Bạch Tố Trinh lên tiếng nhắc nhở, Hứa Tiên cũng thu hồi tâm tư, toàn lực ứng phó tình trạng trước mặt. Hải cương này tuy mỏng nhưng thật sự là rất dày, không biết sâu bao nhiêu trượng, mà xâm nhập vào trong sẽ có lực lượng sền sệt bám vào người, giống như hãm sâu vào bùn nửa bước khó đi, mà áp lực cũng càng ngày càng lớn, giống như muốn kéo hấn vào trong vực thẳm vô tận.

Hứa Tiên mới biết trong đó hung hiểm không kém gì đối mặt với sóng lớn lúc nãy, long tộc mượn trận này đem ưu thế bản thân phát huy tới mức tận cùng, thiết lập tử cục này. Nếu không có Hứa Tiên đem Thủy tinh tu luyện tới mức tận cùng thì đối với thủy linh chi lực có lực khống chế nhất định càng thêm cường hãn, giờ phút này sợ rằng đã mất mạng tại chỗ.

Ba Hải Long Vương thu hồi biểu lộ kinh ngạc, cười mạnh nhìn qua cục diện bị bọn họ theo tung, dòng xoáy liên tục xoay chung quanh Hứa Tiên.

Thế xông tới của Hứa Tiên dần dần dừng lại, lạnh lùng quát lên, lần nữa huy kiếm:

- Khai mở!

Một kiếm nơi tay muôn vàn phá tận, bổ ra một con đường trong hải cương có thể cho hấn xông qua.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhân cơ hội này nhất cổ tác khí xuyên thấu qua trận, còn không kịp cao hứng thì trước mắt tràn ngập một mảnh bạch quang, sau một lát là tiếng oanh minh vang vọng bên tai.

Thiên kiếp đã bắt đầu.

Từng đạo lôi đình chiếu sáng cả phiến biên cả này, loại thanh thế hủy thiên diệt địa này mặc dù cách xa như thế cũng làm cho người ta cảm thấy tâm thần chập chờn không kèm chế được.

Đó là uy lực của đại thiên kiếp.

Trong nội tâm của Hứa Tiên dâng lên cảm giác nguy cơ tứ phía, quát trở lại một kiếm, thấy ba Hải Long Vương thừa cơ đánh úp lại.

Đi đầu chính là Ngao Nhuận tính tình nóng nảy táo bạo, ánh mắt Ngao Nhuận lập lòe nhìn qua thần kiếm trong tay của Hứa Tiên, một loại cảm giác nguy hiểm cực độ mà ngàn năm qua hấn chưa cảm nhận được, bỗng nhiên thân hình thu nhỏ lại như con giun, vắn vẹo tránh được một kiếm kia. Kiếm quang chém lên tường nước, hải cương cứng cỏi khó phá kia lại bị phá thêm một đường.

Ngư Nhi vào lúc này hạ lệnh:

- Tiến công!”

Ngao Khâm, Ngao Thuận cũng chạy tới sau đó, Ngao Thuận đang muốn phun một cổ băng sương thì có lực lượng cực hàn đập tới, làm cho hấn cũng cảm thấy lạnh giá.

Hàn Mai tiên tử ngăn ở trước mặt của hấn. Yển Tử ở trên bầu trời hóa thành một đạo hòa quang tím cuộn lấy Ngao Khâm. Các nàng thừa dịp hải cương bị phá chủ trì vượt qua hải cương.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn qua phiến lôi đình trong biển cả, cùng một chỗ nói:

- Chúng ta đi!

Một Cửu Trảo Kim Long từ trong thiên địa chậm rãi bay vút lên, giống như đang chờ bọn họ tới.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đem chiến trường ném lại sau lưng, đi vào trong phiến lôi vực do thiên kiếp hình thành, trông thấy Ngao Nghiễm thì ăn cả kinh.

Chỉ thấy Ngao Nghiễm mặc cho đao thương kiếm kích do lôi điện hóa thành đánh vào người, dòng điện đan xen một hồi rồi tán đi, nhẹ nhàng không giống như đang độ kiếp, thiên kiếp mà người tu hành sợ hãi trong mắt hấn giống như không gì hơn cái này.

Đó cũng là do thiên kiếp vừa mới bắt đầu, uy lực còn không có đạt tới đỉnh, nhưng có thể đoán trước nếu không ai cản trở thì Ngao Nghiễm sẽ vượt qua thiên kiếp.

Đây cũng là ưu thế tiên thiên của Long tộc, thời điểm Ngao Ly còn không có vượt qua tiểu thiên kiếp thì có thể tùy ý dẫn thiên lôi đánh người, huống chi là Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm, mà hấn sau khi có được thần niệm của Ứng Long thì càng phát huy uy thế này tới tận cùng.

Tuy hấn bế quan mấy ngàn năm tẩy trừ tín ngưỡng lực, nhưng đồng thời cũng dung hợp triệt để thần niệm của Ứng Long lưu lại, thực lực cực mạnh, kiếp lôi căn bản không cách nào tạo thành vết thương trí mạng cho hấn cả.

Thời điểm độ đại thiên kiếp thì Ma Chủ phải xuất hiện ngăn cản, nhưng lại không xuất hiện, hiển nhiên bãi công rất triệt để.

Ngao Nghiễm nói:

- Hứa Tiên, Ngao Hạo do ngươi giết?

Mặc dù âm thanh của lôi đình to lớn cũng không cách nào át được âm thanh của hấn.

Trong nội tâm của Hứa Tiên cả kinh, nhưng loại thời điểm này không có gì phải giấu diếm:

- Đúng vậy!

Cũng không giải thích nhiều cái gì. Giết liền giết, chỉ cần không thẹn với lương tâm thì cái gì cũng dễ nói.

Ngao Nghiễm ngửa mặt lên trời rộng to, nói:

- Tốt! Tốt! Tốt!

Lại nói:

- Thì ra đây mới là khảo nghiệm do ông trời an bài cho ta.

Thần sắc của hắn trầm xuống nhưng không có chút nào gì con của mình chết mà sinh ra cảm xúc tức giận, giống như giặt mình hiểu ra nhân quả tuần hoàn, nhân duyên tế hội, không có chút nào vướng bận nội tâm. Sầu lo trong nội tâm của Hứa Tiên nặng hơn, Ngao Nghiễm tẩy tủy ngưỡng lực đi thì những tục niệm của phàm nhân vô số năm qua cũng ma luyện tâm tính của hắn, chân chính có loại khí độ của Ngao Kiền, đương nhiên trong đó không thiết thần niệm của Ứng Long. Nhưng mà một Ngao Nghiễm như thế không thể nghi ngờ so với bất cứ thời điểm nào còn khủng bố hơn. đọc truyện mới nhất tại .

Bọn họ cũng không vội tiên công, mà đang chờ đợi uy lực của đại thiên kiếp tăng lên cao. Đại thiên kiếp chung quy không phải vui đùa, thực lực của Ngao Nghiễm càng mạnh thì áp lực của thiên kiếp càng mạnh, mặc dù Ngao Nghiễm càng lợi hại cũng phải chịu kiềm chế thật lớn, khi đó chính là thời cơ bọn họ thủ thắng.

1169. Chương 1563: Ngô Sơn

Chương 1563: Ngô Sơn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Ngao Nghiễm nhìn qua Bạch Tổ Trình:

- Người là yêu xà hủy diệt thiên địa, cuối cùng sẽ do Long tộc chúng ta trừ hại lần nữa, đây cũng là điểm mà đám Thiên Tiên kia muốn nhìn.

Trong nội tâm Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trình giặt mình, bỗng nhiên hiểu được suy nghĩ của đám Thiên Tiên kia, vì sao dả kích của bọn họ chậm chạp không tới, có lẽ không phải vì mưu kế hai vị sư phụ của Hứa Tiên, mà là vì bọn họ đã tính toán tới bước này nên không có ra tay.

Bên ngoài trời cao, ở nơi không có thiên kiếp đang vây quanh và Thiên Tiên đang lẳng lặng không nói, giống như đang chờ kết quả của trận đấu pháp này.

Âm thanh sấm sét càng nặng, linh lực khổng lồ của Ngao Nghiễm dẫn triệu thiên lôi, mưa to như trút nước hình thành một lôi trì. Ngao Nghiễm ngẩng cao cái đầu của mình lên, thừa nhận uy lực của thiên địa.

Thời điểm này Ngao Nghiễm ngẩng đầu gào lên:

- Đến đây đi!

Hứa Tiên hít sâu một hơi, thả người xâm nhập vào trong lôi đình, Bạch Tổ Trình theo sát phía sau, thân ảnh của bọn họ bị lôi đình thôn phệ.

Hứa Tiên cắn chặt răng, trong lưới điện đan xen này chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn tê liệt giống như có ngàn vạn lỗ kim châm. Nhưng lôi quang chói mắt này không ảnh hưởng mấy may tới hắn, hai mắt của hắn mờ mịt, tại tiền vào trong thiên kiếp thì lập tức mù đi, thế giới yên tĩnh, hai lỗ tai cũng không thông.

Hắn đi lại trong phiên không gian đen kịt này về phía trước, chỉ có thống khổ vô tận làm bạn, hắn xâm nhập vào phiên lôi trì này và trả giá thật nhiều.

Mà mục tiêu của thiên kiếp không phải là hấn, hấn thừa nhận chỉ là dư âm ảnh hưởng còn lại mà thôi. Dù vậy hấn cũng có thể bị ảo giác giết chết.

Cũng may hấn đạt bí pháp Long tộc, dĩ nhiên có một đoạn thời gian rất dài khí lực biến hóa, tuy không còn nhanh chóng như lúc đầu nhưng cũng thời thời khắc khắc trở nên càng mạnh hơn nữa, tích lũy tháng ngày thì tăng cường long trời lở đất. Hấn có thói quen chứa đựng lôi đình trong thân thể.

Dựa vào loại ưu thế này hấn có thể sống sót trong đại thiên kiếp, dám xông vào đánh bại Ngao Nghiễm.

Nhưng mà dưới trạng thái mù lòa và tai không nghe này, muốn đi đánh chết Ngao Nghiễm không thể nghi ngờ là nói chuyện hoang đường.

Ngao Nghiễm không thể nghi ngờ cũng chú ý tới tình huống hiện tại của Hứa Tiên, thét dài một tiếng trực tiếp phun ra hạt châu sáng tròn, Long Châu tản mát kim quang chói mắt, như sao băng vùn vụt bắn về phía Hứa Tiên.

- Quan nhân, coi chừng.

Một âm thanh vang lên trong nội tâm của Hứa Tiên.

Trong thiên kiếp Ngao Nghiễm không cách nào sử dụng pháp bảo trân tàng ngàn vạn năm của Long tộc, đây chính là đại ưu thế của Hứa Tiên, trong trường hợp đó Long Châu chính là căn bản tu vi của Long tộc, uy lực còn mạnh hơn cả pháp bảo, hấn vừa ra tay đã muốn đưa Hứa Tiên vào chỗ chết.

Nhưng Long Châu vừa xuất hiện thiên lôi như bị dẫn dắt, giao kích đánh lên Long Châu nhưng không cách nào làm nó tổn thương mấy may, Long Châu hấp dẫn lôi đình tiến vào trong người của Hứa Tiên.

Hứa Tiên dường như cũng cảm giác được chuyện này, sớm đem thân thể chuyển dời, né qua Long Châu oanh kích trong gang tấc.

Hấn nhắm mắt, mọi thứ chung quanh hấn trở nên rõ ràng hơn trước, so dĩ linh lực của Ngao Nghiễm lúc trước còn mạnh hơn, lôi đình vô cùng vô tận nóng bỏng xoay tròn quanh Long Châu, cho dù là mù lòa cũng cảm giác được rõ ràng.

Hấn cố tình tu luyện mắt của mình vào thời khắc này sinh ra tác dụng mấu chốt.

Con mắt của Ngao Nghiễm sáng lên, cường ép thay đổi phương hướng của Long Châu, xoẹt qua một đường vòng cung bắn về phía Hứa Tiên.

Mà tất cả những chuyện này đều bị Hứa Tiên “thấy” rõ, tốc độ và phương hướng của Long Châu hiện ra rõ ràng trong lòng của hấn. Hấn giờ Thiên Hành kiếm lên cao cao, ba ngôi sao quay chung quanh mặt trời trong người nhanh hơn, giống như mâm tròn, bốn loại linh quang giao hội như một bay thẳng lên linh đài.

Hấn thét dài một tiếng, đem toàn bộ lực lượng toàn thân rót vào trong một kiếm này, mạnh mẽ chém xuống dưới.

Đúng là tính toàn tinh chunar, thần kiếm cùng Long Châu giao kích với nhau.

Một tiếng “Oanh” nổ mạnh, thậm chí áp qua sấm sét khuếch tán ra chung quanh.

Đến mức cả đại dương bao la đang nổi lên sóng gió ngập trời lại có một bàn tay vô hình cường ép vuốt nó bình yên trở lại, ngay sau đó là tiếng nổ tung thật lớn, đem hàng tỉ khối nước trong khuôn viên trăm dặm bắn lên ấy trăm trượng.

Ngay cả quân tiên đang giao chiến với ba Hải Long Vương cũng phải giật mình, dừng động tác lại.

Từ khi Hứa Tiên rút Thiên Hành kiếm thì lần đầu tiên có loại cảm giác không trăm phá được tất cả, ngược lại có một cổ lực lượng cực lớn truyền tới, gần muốn đem Thiên Hành kiếm đánh bay, nhưng chuôi kiếm này giống như bị dính chặt vào tay của Hứa Tiên vậy, những huyết vân rậm rạp kia như muốn dung làm một thể với Hứa Tiên.

Nhưng dù vậy Long Châu vẫn đề nặng lên người của hấn, lúc này hấn đang bay ngược về phía Ngao Nghiễm.

Thời điểm này uy lực của thiên lôi còn mạnh hơn nữa, ngay cả Ngao Nghiễm cũng không cách nào hành động nhẹ nhõm được nữa, nhưng trong đại thiên kiếp có thể phân tâm thao túng Long Châu đi giết địch thì hẳn có uy năng không tưởng tượng nổi. Hai cánh của hắn vẫy động, long trảo duỗi ra nghênh đón Hứa Tiên bay tới, cho dù khí lực của Hứa Tiên mạnh như thế nào, một khi rơi vào trong long trảo cũng chỉ có thể bị xé nát mà thôi.

Trong lòng Hứa Tiên không có nửa phần sợ hãi hay hoảng loạn chút nào, một thân ảnh đã ngấn ở phía sau hắn, đồng thời một đôi tay nắm chặt cổ tay và cầm chặt chuôi kiếm.

Trong đôi mắt của Bạch Tố Trinh hóa thành u ám, nhưng cũng có thần thái không gì sánh kịp, hiển nhiên không giống như Hứa Tiên hai mắt bị mù. Sau khi tiến vào đại thiên kiếp thì nàng mặc dù nhẹ nhõm hơn Hứa Tiên rất nhiều, nhưng cũng cần thời gian một lát thích ứng với thay đổi này.

Trong chốc lát tâm niệm đã trao đổi cả ngàn lần, Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đồng thời phát lực và kiếm quang sắc bén, rớt cục cũng lưu lại vết kiếm trên Long Châu.

Ngao Nghiễm không có ngờ tới Thiên Hành kiếm lại có uy lực như thế, chợt cảm thấy tâm thần như muốn nứt ra, Long Châu này có liên hệ tinh thần với hắn rất chặt chẽ, một chút tổn thương thế này thì ngày thường không đáng ngại, nhưng trong lúc độ đại thiên kiếp thì những kiếp lôi kia như tìm được khe hở bổ nhập vào trong người của Ngao Nghiễm và khe hở của Long Châu, hắn không dám cậy mạnh mà thu hồi Long Châu.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh cũng không có truy kích Long Châu, mà là mượn lực phản chấn này điều chỉnh thân hình, đem Thiên Hành kiếm cắt vào trước ngực sau đó đâm về phía Ngao Nghiễm.

Nhưng càng đến gần Ngao Nghiễm thì lôi đình lại càng dày đặc, đã không còn là lôi đình tầm thường, mà là hóa thành các loại binh khí như đao thương kiếm kích, thậm chí giống như có được sinh mạng chạy chung quanh, như bị khí cơ của Hứa Tiên Bạch Tố Trinh dẫn dắt, lập tức đánh về phía bọn họ, vậy mà thành ô dù của Ngao Nghiễm.

1170. Chương 1564: Hứa Tiên

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1564: Hứa Tiên

Trong lúc phi hành Bạch Tố Trinh không ngừng xoay tròn thân hình, dùng thân thể của mình thừa nhận kiếp lôi này, không cho Hứa Tiên bị chút tổn thương nào.

Mặc dù nàng không câu thông lực lượng tà ác, nhưng vẫn có thể thu nạp uy lực của kiếp lôi.

Trong lòng Hứa Tiên ân cần nói:

- Nương tử!

Bạch Tố Trinh cũng đáp lại:

- Đến!

Thân hình cao lớn của Ngao Nghiễm đã ở ngay trước mặt.

Nếu là ngày thường Ngao Nghiễm làm gì bị công kích này đánh trúng chứ, vỗ cánh là có thể bay lên chín tầng mây, nhưng thời điểm này hắn đang bị lôi điện vây quanh, vừa rồi Long Châu bị thương càng tạo thành đả kích không nhỏ với hắn, chỉ có thể trở mắt nhìn kiếm này đâm vào eo bụng của hắn.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy trên tay trì độn như chạm vào thứ cứng rắn nhất trên đời, huyết dịch thấm vào mũi kiếm, Thiên Hành kiếm rung lên kịch liệt giống như đang ném qua thịnh yến vậy, cơ hồ vào lúc hai người cùng phát lực đem mũi kiếm toàn bộ đưa vào trong người của Ngao Nghiễm.

So sánh với thân hình khổng lồ của Ngao Nghiễm thì đây chẳng qua là kim châm đâm vào người, một chút tổn thương ngoài da, nhưng lúc này lại cảm thấy đau đớn và nguy cơ.

- Thành!

Bằng vào tâm tính của Hứa Tiên mà lúc này cũng không nhận được vui sướng trong lòng, chỉ cần có thể đem thanh kiếm này đâm vào trong người của Ngao Nghiễm thì có thể chứng minh tiên đoán của Ngư Huyền Ky lúc trước. Chuyện này giống như mở đường vượt qua cửa ải trước mặt nhìn thấy ánh mặt trời sáng chói.

Cho dù thiên kiếp đánh vào người có thống khổ thì cũng không cách nào lặn át hy vọng và rạng rỡ của hắn lúc này.

Hắn mơ mơ hồ hồ mở hai mắt phun một ngụm nước lạnh ra ngoài, dần dần khôi phục thần trí, hắn cảm giác mình đang nằm trên mặt đất lạnh như băng, ánh mặt trời ấm áp trên bầu trời, có thật nhiều người đang vây chung quanh hắn, đầu của những người này ngăn cản ánh mặt trời..

Xem hắn mở hai mắt ra, những bóng dáng này kêu lên:

- Hẩn tỉnh! Hẩn tỉnh!

Ba chân bốn cẳng cởi bỏ quần áo ướt lạnh trên người của hắn, nhao nhao cởi áo trên người che cho hắn, làm cho hắn cảm thấy ấm hơn.

- Xe cứu thương còn chưa tới sao? Đám người bệnh viện này làm ăn gì thế.

- Lập tức tới ngay.

Những tình cảnh trước mắt vô cùng quen thuộc, vừa rồi hắn cảm thấy không được khỏe, Hứa Tiên chưa bao giờ cảm thấy mình vô lực như thế này, thì thào hỏi:

- Ta... Ta như thế nào?

Một lão đại gia hỏi:

- Chàng trai, ngươi là anh hùng ah! Ngươi tên là gì?

- Ta... Ta gọi... Hứa... Ngô Sơn...

Hứa Tiên còn chưa kịp sinh ra suy nghĩ ‘đây chỉ là giấc mộng’, những kinh nghiệm trải qua giống như mộng cảnh nhanh chóng tiêu tán đi, một lần nữa chiếm cứ tâm thần của hắn, toàn thân của hắn lâm vào hàn ý lạnh thấu xương.

Cổ hàn ý này không phải là do hắn vừa nhảy xuống hồ nước lạnh như băng, nhưng xe cứu thương hú còi chạy tới, hắn bị người vây quanh đặt lên xe, có người nói cho hắn biết hắn cứu mấy hài tử kia đã không có việc gì, trong lòng của hắn vui mừng một hồi, dần dần đem buồn bực trong nội tâm ném đi, ngủ say đi.

Bạch Tố Trinh lớn tiếng la lên:

- Quan nhân! Quan nhân!

Bỗng nhiên lúc này Hứa Tiên giống như con rối mất đi linh hồn, đình chỉ động tác, ngay cả Thiên Hành kiếm có huyết mạch tương liên cũng rơi xuống.

Chỗ cao nhất trên bầu trời, biển mây trắng noãn bên dưới bị mặt trời chiếu qua, ngay cả thiên kiếp đang oanh kích Ngao Nghiễm độ kiếp, người này cúi đầu quan sát tất cả, ánh mắt của hắn nhìn xuyên qua biển mây, xuyên qua lối đình nhìn qua bả vai của Bạch Tố Trinh, nhìn thẳng vào Hứa Tiên. đọc truyện mới nhất tại .

Cho dù là biển cả rộng lớn, thiên kiếp khủng bố hay là long vương khiêu ngạo, trong mắt hắn đều mờ mịt cả rồi.

Một thân ảnh trắng nõn xuất hiện trên biển cả, đó là một con hồ ly trắng, ngồi xổm trên biển mây nhìn xuống, chín cái đuôi sau lưng đang đưa, Hồ Tâm Nguyệt vốn đang ở Đông Doanh, thân ảnh của nàng lúc này như ẩn như hiện, cũng không phải là thật thể.

Nàng chế diễu nói:

- Ma Chủ đại nhân ra tay đối phó Địa Tiên, thủ đoạn không khỏi quá bỉ ổi a!

- Đối phó? Ta đang giúp hấn ngộ đạo.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ngay vào lúc này!

Bạch Tố Trinh lo sợ không yên ôm lấy Hứa Tiên, tránh né công kích của Ngao Nghiễm. Nàng cảm giác tuy có Thiên Thiên Tâm Kết, nhưng âm thanh của nàng không cách nào truyền vào nội tâm của Hứa Tiên.

Hồ Tâm Nguyệt không cần phải nhiều lời nữa, quay người chạy về phía Hứa Tiên.

Âm thanh của Ma Chủ vờn quanh nàng:

- Người muốn giác tỉnh hấn? Nhưng người cũng sẽ bị trầm luân trong đó, đây không phải ảo cảnh bình thường a?

Nhưng không có ý trở ngại nàng.

Hồ Tâm Nguyệt mất điếc tai ngơ, một đầu xâm nhập vào người của Hứa Tiên.

Ma Chủ ngẩng đầu lên nhìn qua bầu trời xanh, một đạo ngân quang lóe lên.

Ngô Sơn từ trên giường bệnh tỉnh lại, một thân mặc áo khoác trắng, bác sĩ đẹp tới hoa mắt đứng ở trước giường, nói ra:

- Ta tên là Hồ Tâm Nguyệt!

Trong nội tâm của Ngô Sơn khẽ động, nói:

- Hình như ta đã nghe qua ở đâu rồi? Trước kia chúng ta gặp nhau ở đâu sao?

Nói xong có cảm giác hơi hối hận, chuyện này là thế nào.

Hồ Tâm Nguyệt kinh hãi nói:

- Thực sao? Hứa Tiên thì sao? Bạch Tố Trinh thế nào? Người nghe qua chưa?

Ngô Sơn hoạt động gân cốt một chút, Hồ Tâm Nguyệt hai tay ấn lên giường, cơ hồ là ngồi xuống gần sát người của hấn, càng lộ ra cảm giác tỉnh tể của da thịt, trên người của nàng tỏa ra mùi thơm thấm vào ruột gan, sắc mặt của hấn biến đổi, không dám nhìn thẳng dung nhan của nàng, đáp:

- Hứa Tiên? Bạch Tố Trinh? Đương nhiên nghe qua.

Hồ Tâm Nguyệt vỗ tay nói:

- Thì ra là nhớ rõ, quá tốt! Chúng ta nhanh chóng đi ra nơi này?

Ngô Sơn buồn bực nói:

- Đi ra ngoài, đi đâu?

Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ hồ thấy được ô tô chạy trên đường cái.

Hồ Tâm Nguyệt kinh ngạc nói:

- Người không nhớ rõ sao? Đương nhiên phải đi... Phải đi...

Trong mắt của nàng lộ ra nét kinh hãi không hiểu, đúng vậy a, muốn đi đâu? Nàng ngồi xổm người xuống, thông khổ đầy trán, trong bất tri bất giác thể giới này đang ăn mòn trí nhớ của nàng.

- Người cũng sẽ bị trầm luân trong đó.

Âm thanh này vang vọng trong lòng của nàng, nhưng mà ai là người nói ra những lời này thì nàng cũng không nhớ rõ, những thứ vốn quen thuộc cũng trở nên lạ lẫm, mà những thứ lạ lẫm lại trở nên quen thuộc.

Ngô Sơn ân cần nói:

- Hồ bác sĩ, người coi như không tôi!

Hắn cảm giác được cô gái ở trước mặt của mình rất đặc biệt, cảm giác, cảm thấy nàng rất quen thuộc, rất thân thiết, rất trọng yếu. Cảm giác này rất rõ ràng nhưng lại quá khó hiểu, có lẽ bởi vì nàng là nữ tử xinh đẹp nhất từ khi chào đời tới nay mình nhìn thấy được, bất luận là minh tinh trên TV trên inte cũng không so sánh với nàng được.

Hắn có cảm giác từ khi chào đời tới giờ nếu như sai sót nàng thì đó là chuyện nghiêm trọng nhất thế giới.

Cửa phòng bệnh truyền ra âm thanh ầm ĩ thật lớn, ngay sau đó một đám người đẩy cửa tiến vào, đó là thân nhân của những đứa trẻ được hắn cứu mạng, đều là tới thăm anh hùng Ngô Sơn cứu người.

1171. Chương 1565: Hứa Tiên 2

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1565: Hứa Tiên 2

Nhưng khi nhìn thấy Hồ Tâm Nguyệt thì không tự chủ được chuyển dời mục tiêu, nhìn nàng hỏi thăm tình huống của Ngô Sơn.

Hồ Tâm Nguyệt ban đầu còn có chút không thích ứng được, nhưng dần dần thuần thục các loại vấn đề, đã thân thiết ôn hòa, lại rụt rè và duy trì một khoảng cách, một bộ phong phạm tiểu thư khuê các.

Ngô Sơn cũng không có chút không vui nào, ngược lại cảnh đẹp ý vui thưởng thức một màn này, hắn cũng biết được nàng là bác sĩ thực tập.

Nhưng hắn nghĩ như vậy nhưng nữ tử này không phải bác sĩ bình thường, mà giống như trong tiểu thuyết vậy, là cái gì một cô gái đại gia tộc vụng trộm chạy ra ngoài sinh hoạt bình thường; hoặc là mô tổ chức đặc vụ thần bí đến chấp hành một nhiệm vụ bí mật.

Đúng lúc này mấy vị thị dân bình thường tới thăm bệnh bỗng nhiên đưa tay vào trong quần áo móc súng ngắn màu đen, đồng thời nhắm ngay Ngô Sơn trên giường.

Hồ Tâm Nguyệt dường như đã chuẩn bị từ sớm, nàng quét chân một cái đá bay súng trên tay của bọn họ, rồi sau đó hất cái áo khoác trắng trên người của mình ngăn cản ánh mắt của sát thủ, hiện ra áo nịt ngực màu đen bên trong, trở lại ôm lấy Hứa Tiên và đá vỡ cửa kính nhảy xuống lầu.

Ngô Sơn hoàn toàn phản ứng không kịp với ý niệm trong nội tâm, đây chính là lầu sáu! Sẽ bị ngã chết, nhện không được nhắm mắt lại, lại cảm giác thân hình dừng lại, hai người bình yên rơi xuống đất.

Ngô Sơn kinh hồn chưa định lớn tiếng hỏi:

- Đây là chuyện gì?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Những này sát thủ là chuyên môn tới giết người, tổ chức phái ta tới bảo hộ người.

- Ồ! ! Không thể nào! !

Một viên đạn bắn vào mặt xi măng bên cạnh hắn, Ngô Sơn ngẩng đầu nhìn qua mấy sát thủ trên lầu đang nhắm vào mình mà bắn.

Hồ Tâm Nguyệt ôm hần lặn vào bụi cỏ của bệnh viện, tránh né đạn bắn và nói:

- Không có thời gian giải thích!

Sau đó kéo hần rời đi.

Mấy chiếc xe con màu đen xông vào bệnh viện và một đám áo đen xông ra ngoài, trên tay đều cầm súng.

Ngô Sơn tán thành những lời của nàng, Hồ Tâm Nguyệt dắt theo hần đá tung cánh cửa của phòng chữa cháy và chạy lên tầng cao nhất.

Dưới thang truyền tới tiếng bước chân dồn dập, Ngô Sơn chạy thử không ra hơi, nói:

- Chúng ta chạy thoát được không?

Hồ Tâm Nguyệt đẩy cửa sắt trên sân thượng ra, một khung phi cơ trực thăng từ trên trời hạ xuống, vừa vọt đậu vào nơi đỗ máy bay của bệnh viện, cuồn phong đập vào mặt, âm thanh ầm ầm đinh tai nhức óc.

Ngô Sơn nghẹn họng nhìn trân trối: bệnh viện này tiên tiến như vậy sao? Hoặc là nói sát thủ tiên tiến như vậy hay sao? Hay là người do tổ chức của nàng phái tới!

Nhưng ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu rồi biến mất, đã bị Hồ Tâm Nguyệt kéo lên phi cơ trực thăng, phi cơ trực thăng chậm rãi cất cánh bay về phương xa, chỉ thấy những sát thủ bên dưới chĩa súng lên bắn theo nhưng đã vô dụng.

Ngô Sơn há hốc mồm, Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Ta biết rõ ngươi bây giờ còn suy nghĩ rất nhiều, nhưng còn không phải lúc.

Phi cơ trực thăng bay ra khỏi thành phố hạ xuống một tòa biệt thự siêu cấp xa hoa, trước bãi cỏ lớn có hai hàng nam nữ bọc đứng chờ, cúi người chào:

- Hoan nghênh trở về!

Ngô Sơn nói:

- Ngươi quả nhiên là đại tiểu thư ah!

Ý của hần đây là biệt thự của Hồ Tâm Nguyệt, đang đợi Hồ Tâm Nguyệt trở về, Hồ Tâm Nguyệt quay về mặc áo vào để che áo ngực màu đen, thay đổi một thân lễ phục dạ hội màu đỏ, càng phát ra vẻ xinh đẹp không gì sánh được.

Hần lại nhớ tới trong các bộ phim kinh điển, đây là cách ăn mặc của các nhân vật chính, Ngô Sơn nhìn qua quần áo bệnh nhân trên người của mình, cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói:

- Ngươi có thể nói cho ta biết chuyện gì được chưa?

Hồ Tâm Nguyệt móc ra hai khẩu súng ngắn bằng bạc chỉ vào Ngô Sơn “Bang bang ” hai tiếng.

Ngô Sơn tỉnh tường cảm giác hai phát viên đạn này xượt qua tai của mình, quay đầu lại chỉ thấy hai nữ bọc mang theo hồng trà cho hần đã té trên mặt đất, kinh ngạc nói không ra lời, lại thấy người của những nữ bọc khác đầy máu đưa hai tay nhào qua chỗ của hần.

“Rầm rầm rầm” tiếng súng vang lên liên tiếp, bọn người hầu trúng đạn ngay đầu, nhao nhao ngã xuống đất.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Không có thời gian giải thích, bọn họ đã biến thành Zombie.

Sau đó kéo Ngô Sơn chạy ra ngoài.

...

Trốn sau một công sự đồ nát thê lương che chắn, Ngô Sơn mặc quần áo bệnh nhân, hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn xuyên thấu qua khe tường trông thấy một người máy bằng sắt thép cao tới mười trượng nện bước đi qua.

Hồ Tâm Nguyệt mặc trang phục nguy trang tư thế hiên ngang, khiêng hỏa tiễn nhảy ra khỏi công sự che chắn, một phát đạn đạo như độc xà bắn vào đài điều khiển của người máy, người máy ngã nhào xuống đất.

Hồ Tâm Nguyệt tiêu sái quay người, không nhìn cảnh nổ tung phía sau, nói:

- Không có thời gian giải thích, người máy đã phát động tổng tiến công!

...

Hồ Tâm Nguyệt ăn mặc trang phục vũ trụ màu trắng điều khiển phi thuyền lao ra khỏi bầu khí quyển.

Ngô Sơn cũng mặc trang phục bệnh nhân.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Không có thời gian giải thích, ta phải cứu vớt cổ hươu của ta.

Ngô Sơn kêu lên:

- Thì ra người là công chúa ngoài hành tinh a.

...

Trời chiều, Ngô Sơn hao hết sức lực ngã trên bờ cát, sợ hãi ngồi dậy ngấm nhìn bốn phía, không có Zombie, không có trùng biển, không có Pha-ra-ông Vương, không có người ngoài hành tinh, thật sự là quá tốt!

Chỉ có Hồ Tâm Nguyệt lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hắn, ăn mặc váy liền áo màu trắng, đang co chân ôm đầu gối, nhìn qua trời chiều.

Ngô Sơn nhìn qua chính mình, hắn vẫn ăn mặc trang phục bệnh nhân như trước, cơ hồ cùng nàng lần lượt chạy ra khắp các thế giới, càng về sau thậm chí là lao ra khỏi địa cầu, miễn cưỡng hỏi:

- Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những lời này hắn hỏi qua không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng một khi hỏi xong sẽ nhảy ra các đồ vật kỳ quái.

Mà nàng trả lời vẫn như trước.

- Không có thời gian giải thích.

Nhưng hôm nay lại không xảy ra cái gì cả, chính hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, liền cảm thấy môi của mình mềm mại, bờ môi hồng của nàng đặt lên môi của hắn.

Ngô Sơn giật mình và cảm thấy thoải mái, cho tới nay trong lòng của hắn đều ẩn ẩn có suy nghĩ: nếu như nàng là vợ của ta thì tốt rồi, không biết vì sao chậm chạp không thể trở thành sự thật, cho đến ngày hôm nay.

Thời điểm sắp phát sinh quan hệ thì hắn lại cảm thấy đây không phải là sự thật, so với những gì trải qua trước kia thì đây không phải sự thật.

Lại nói tiếp nữ tử như thế tại sao ở trong thế giới này.

Ý nghĩ này giống như linh quang xuyên qua không gian, giống như cả thế giới này vỡ ra từng khe hở.

Thân thể hai người run động lắc lư một hồi, nhưng đôi môi vẫn không phân ra, ngược lại chăm chú ôm ấp lẫn nhau, càng hôn càng sâu, càng hôn càng nồng nhiệt.

Đây là ma chương do Ma Chủ thiết lập, lợi dụng mong ngóng trong lòng người để chế tạo ra ảo cảnh không cách nào thoát ra được.

1172. Chương 1566: Thần Cung

Chương 1566: Thần cung

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong lòng của hắn ẩn núp một tia khát vọng mà trước đó không thể cảm nhận được trở lại thế giới đã từng.

Lừa gạt người khác rất khó, bất luận là một lỗ thủng nào cũng có thể trở thành sơ hở, lừa gạt mình lại rất đơn giản, người trong mộng luôn khó có thể phát giác ra mình đang ở trong mộng, cho dù là giấc mộng vớ vẩn cũng không phát hiện được.

Không cách nào đào thoát hư ảo, bẫy rập lừa gạt bản thân mình, ngay cả hắn cũng chỉ có thể trầm mê vào trong đó khó có thể tự kiềm chế, lại bởi vì năng xuất hiện mà sinh ra khác biệt.

Hắn cảm thấy trên mặt ướt át, chỉ thấy trong mắt của nàng có hai hàng nước mắt chảy xuống, trầm luân trong giấc mộng không chỉ có mình hắn.

Hắn ôn nhu mỉm cười, giúp nàng lau nước mắt trên mặt:

- Vô luận ta an bài như thế nào đều không thể vì ngươi tìm được nhân vật phù hợp, bởi vì xinh đẹp như vậy là không thể xuất hiện trên thế giới này, chỉ có thể lưu tồn ở trong tưởng tượng.

Vì vậy hắn không miêu tả vớ vẩn về sự tồn tại của nàng, nhưng kết quả làm như vậy lỗ thủng càng ngày càng lớn, cho đến ngày không cách nào đền bù được nữa.

Vì sao tình không thể giải thích được? Tại sao phải trầm mê vào trong mộng của người khác? Có phải là vì một tia mong chờ trong lòng của nàng hay không, có thể vĩnh viễn không chừng mực đem cảnh trong mộng kéo dài mãi mãi.

Hắn đứng lên, cao giọng nói:

- Không biết đây có phải là giấc mộng Trang Chu hồ điệp hay không? Giấc mộng của hồ điệp sai sao?

Ngay sau đó nói khẽ:

- Ta là Hứa Tiên!

Chỉ nói một câu cả thế giới sụp đổ.

Cái bầu trời rộng lớn này, biển cả bao la kia cũng chỉ là thủy tinh mà thôi, qua trong giây lát bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ.

Những mảnh vỡ này hiện ra đủ loại cảnh tượng, đều là Hứa Tiên đang ở trong mộng và Hồ Tâm Nguyệt trải qua tất cả, bất kể là thám hiểm trong sa mạc hay là người ngoài hành tinh vớ vẩn gì đó đều khiến bọn họ trầm mê vào trong đó, không thể tự ngộ, không thể tự kiềm chế.

Làm bạn với nhau, trong thoáng chốc cũng không biết trôi qua bao nhiêu năm tháng.

Hứa Tiên cúi đầu xuống, chỉ thấy Hồ Tâm Nguyệt đã hoàn toàn khôi phục thái độ bình thường, đã giặt mình lau nước mắt trên mặt, trông thấy Hứa Tiên đang nhìn mình thì thẹn quá hóa giận hô lên:

- Còn không quay về, tiểu Bạch đang chờ ngươi đấy.

Hứa Tiên mỉm cười quay lại với tràng diện sấm sét.

Âm thanh Bạch Tố Trinh kêu gọi lúc này trở nên rõ ràng hơn.

Hứa Tiên nhìn qua Hồ Tâm Nguyệt nói một tiếng:

- Cho dù kiếp trước như thế nào, kiếp này như thế nào, ta chỉ dùng danh nghĩa Hứa Tiên tồn tại, mà hiện giờ càng không cần dùng danh nghĩa khác.

Không đợi Hồ Tâm Nguyệt hần cũng quay về phiên chiến trường lôi đình, trong lòng nói với Bạch Tổ Trinh:

- Nương tử, ta trở về.

Bỗng nhiên Hứa Tiên mất đi ý thức, Bạch Tổ Trinh lập tức lâm vào trong nguy cấp, trong lôi đình né tránh công kích của Ngao Nghiễm, nếu hôm nay không phải thể chất của nàng vượt qua bình thường thì chỉ sợ đã mất mạng rồi.

Thiên Hành kiếm không giống những bảo kiếm khác. Bởi vì có năng lực nhận chủ nên cần phải là Hứa Tiên mới có thể sử dụng, mà không có Thiên Hành kiếm sử dụng một mình. Nàng cũng không có biện pháp tạo thành bất cứ thương tổn nào cho Ngao Nghiễm, lập tức lâm vào trong cục diện xấu hổ.

Khá tốt là uy lực của đại thiên kiếp đã gần đạt tới đỉnh rồi, mặc dù là Ngao Nghiễm cũng không có biện pháp phân thân, đem Long Châu thu hồi ngăn cản đại thiên kiếp mới cho nàng một tia cơ hội thở dốc.

Mà Hứa Tiên khi tỉnh dậy chính là lúc đồ long tốt nhất.

Nhưng mà lúc hần tỉnh lại trong ảo cảnh không chỉ vượt qua biến hóa tâm tính, còn có mê chướng trong lòng của hần. Trong nội tâm của hần còn có một tia chấp niệm, hần có cảm giác sùng bái, thần hồn đạt tới mức an bình trước nay chưa từng có, mặc dù trong sợ hãi tốt cùng cũng không bắt luận sinh ra dao động.

Một chủ ba phụ bốn khóa ngôi sao đang xoay chuyển nhanh trong thần hồn, bỗng nhiên thu liễm hào quang.

Bỗng nhiên Hứa Tiên hiểu ra vấn đề mong mỏi đã lâu, thật lâu rồi không có thể ngộ, “Luyện Thần Hoàn Hư” chính là thứ hần ước mong.

Nhưng mà toàn thân xuất hiện cảm giác xấu, bỗng nhiên Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn kiếp lôi đang vùn vụt, sau đó hần dần dần dung nhập vào trong kiếp lôi, như một đạo thiểm điện đánh xuống.

Nếu nói hần ngay từ đầu thu liễm trong thiên kiếp nhưng đây chỉ là dư âm mà thôi, bởi vì mục tiêu chủ yếu của thiên kiếp là Ngao Nghiễm.

Chỉ cần hoàn thành thể ngộ cuối cùng về “Luyện Thần Hoàn Hư” thì cho dù thiên kiếp có giáng xuống thì Hứa Tiên cũng có thể vượt qua nó, vấn đề lo lắng duy nhất là thiên ma quấy nhiễu.

Nhưng dưới loại tình huống này mà độ kiếp thì uy lực của kiếp lôi không chỉ tăng lên gấp mười lần, hần lập tức lâm vào cục diện cực kỳ hung hiểm.

Thời điểm này một âm thanh vang lên trong lòng của hần:

- Vừa rồi ngươi đã vượt qua khảo nghiệm rồi, hiện tại không có người nào quấy rầy ngươi, an tâm độ kiếp đi.

Âm thanh này không giống nam hay nữ, như già như trẻ, mờ ảo vô tung áp đảo âm thanh của Bạch Tổ Trinh vang vọng trong tâm thần của Hứa Tiên.

Trong nội tâm Hứa Tiên chấn động, hần lập tức đoán được thân phận của người này, lớn tiếng chất vấn:

- Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ? Vì sao ngươi lại gây khó dễ cho ta?

Nhưng mà không có người nào trả lời, Ma Chủ đã rời đi.

Chỉ có lôi đình không ngừng vỗ lên người Hứa Tiên, nhắc nhở sự tồn tại của mình, Hứa Tiên lập tức có chút không chịu nổi gánh nặng và từng tắc da thịt trên người đau đớn, ngay cả thần hồn cũng ở biên giới tan rã. Nếu không phải Bạch Tổ Trinh chia sẻ một bộ phận tổn thương thì hần hiện giờ thần hồn câu diệt hại cốt không còn rồi.

Bạch Tổ Trinh ôm lấy người Hứa Tiên rời khỏi phạm vi thiên kiếp, chỉ có tận lực rời xa Ngao Nghiễm độ đại thiên kiếp thì Hứa Tiên mới có thể không bị tổn thương” nhưng bởi như vậy chuyện đồ long cũng thất bại.

Bên bờ sinh tử này, trong nội tâm Hứa Tiên không có nửa phần bối rối, tỉnh táo nói với Bạch Tổ Trinh:

- Đưa ta tới bên người của Ngao Nghiễm.

Bạch Tổ Trinh nhìn thấy thần sắc kiên định của hắn thì khẽ cắn răng, ôm hắn bay qua chỗ Ngao Nghiễm.

Ngao Nghiễm cũng không hơn gì, vốn uy lực của đại thiên kiếp tăng lên tới đỉnh, bỗng nhiên nhiều hơn một cổ uy lực, uy thế cao hơn một trọng, đánh hắn không thể ngăn đầu lên. Mà Hứa Tiên và thanh kiếm quái dị của hắn cũng đang điên cuồng cắn nuốt tinh khí của hắn, áp chế lực lượng của hắn, hắn ném thử mấy lần muốn rút ra nhưng không thành công.

Chỉ cần lực lượng giảm đi một ít thì hắn sẽ nguy hiểm đi một phần, hắn sẽ lâm đại địch, hắn chỉ thấy Bạch Tổ Trinh ôm Hứa Tiên chạy đến, gương nanh múa vuốt nhưng chỉ có thể trợ mắt nhìn bọn họ tới gần mình.

Dưới sự trợ giúp của Bạch Tổ Trinh thì Hứa Tiên cũng ngạnh kháng hơn mười đạo lôi đình, cầm chặt Thiên Hành kiếm và khôi phục cảm giác huyết nhục tương liên, hắn cảm giác được Thiên Hành kiếm sau khi hấp thu long lực thì trở nên cường đại hơn.

1173. Chương 1567: Đường Hàng Hải

Chương 1567: Đường hàng hải

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mà chỗ tốt lớn nhất rốt cục là có thứ chia sẻ lực lượng của thiên kiếp, chính là Ngao Nghiễm.

Trong lúc bọn họ lơ đãng thì hình thành tình thế cộng đồng độ kiếp, đột nhiên vừa chiến đấu sinh tử cừu địch lại biến thành minh hữu, sợ rằng bất cứ kẻ nào cũng không kháng cự được.

Hắn nằm lấy thân hình khổng lồ của Ngao Nghiễm, cơ hồ giống như tiểu côn trùng các kẻ bên con voi, kiếp lôi thì đã kích lên bọn họ, Ngao Nghiễm trở thành tấm bia chắn.

Bạch Tổ Trinh nhận được ý bảo của Hứa Tiên thì rời khỏi lôi đình dày đặc này, chuyện nàng hiện tại cần làm chính là chia sẻ tổn hại với Hứa Tiên.

Đúng vậy, chính là truyền lôi đình vào người của Ngao Nghiễm, cũng bởi vì thiên kiếp quá mạnh mẽ nhưng trải qua Ngao Nghiễm làm chất dẫn, kiếp lôi trở nên bằng phẳng hơn rất nhiều, ít nhất so với trực tiếp đối đầu còn tốt hơn, Hứa Tiên chỉ cần kiên trì, chịu đựng lôi kiếp rèn luyện liên tục, thân hình và thần hồn của hắn biến hóa.

Thiên Hành kiếm không hổ là ma kiếm, điên cuồng hấp thụ máu huyết của Ngao Nghiễm máu huyết đồng thời vận chuyển lực lượng cho Hứa Tiên.

Uy lực của đại thiên kiếp lúc này đã đạt tới đỉnh, lôi kiếp dày đặc ngược lại biến mất rất nhiều.

Chỉ thấy kiếp lôi hóa thành một đạo khóa sắt thật dài trói buộc Ngao Nghiễm, kiếp lôi còn lại một phần thành hai, hóa thành một cây búa và đục nhắm ngay Ngao Nghiễm đục xuống từng cái, giống như đang tiêu diệt kẻ địch mà thiên địa giao cho nó làm.

Chịu đựng được rèn luyện cuối cùng này thì thiên kiếp sẽ chấm dứt!

Ngao Nghiễm cùng Hứa Tiên đều sắp độ kiếp thành công, vừa là Thiên Tiên vừa là Thần Tiên, mà trong nháy mắt đó cảm nhận được sinh tử rất rõ ràng.

Lúc này chỉ có Ngao Nghiễm dùng Long Châu ngăn cản.

Sóng to gió lớn trên mặt biển chỉ có khu vực này là bình lặng, nhưng mà cũng là nơi hung hiểm nhất, nhưng mà dù là ai cũng không phát giác có gì khác thường.

Ánh sáng màu lam lóe lên, hiện ra thân ảnh của hai người, kỳ thật một người chính là hà bá Lạc Anh mà Hứa Tiên đáp ứng, không ngờ ẩn nấp ở đây tùy thời hành động.

Lạc Anh nghiêm túc nhìn qua tình hình thiên kiếp, chợt cười nói:

- Không nghĩ tới hần lại có thể làm được bước này.

Sau lưng của hần công một cây cung lớn..

Nếu như Hứa Tiên lúc này nhìn thấy thì sẽ nhận ra đây là Xạ Nhật thần cung.

Lạc Anh vươn tay nói:

- Nương, thời điểm không sai biệt lắm.

Ở bên cạnh của hần là Lạc Thần.

Lạc Thần trân ái cầm một khối mỹ ngọc thần quang màu xanh giao cho Lạc Anh.

Ngọc này tên là Thủy Ngọc, cũng không phải là thủy tinh tầm thường, đây là kiện thần khí thượng cổ, nó có thể thao túng thủy chi lực trong thiên hạ, cho nên có được sẽ không chế được thủy chi lực, đây chính là chỉ bảo thể gian mà các đời hà bá nắm giữ.

Lạc Anh đem thủy ngọc cầm trong tay phải, lấy Xạ Nhật thần công đưa lên, thử kéo động dây cung. Nhưng mà dựa vào tu vi Thần Tiên của hần lại không cách nào động dây cung. Hần đã rời khỏi Hoàng Hà nên không cách nào điều động lực lượng của thủy vực.

Hần bắt đầu dĩ thử ra một hơi, thủy ngọc lưu chuyển, thủy chi lực dừng mãnh tiến vào trong tay của Lạc Anh, cây cung lớn cũng động dậy.

Giống như một đầu hồng hoang cự thú ngủ say ngàn năm, một lần nữa mở mắt, mà con cự thú này là tồn tại đứng đầu của chuỗi thực vật.

Mặc dù Ngao Nghiễm cùng Hứa Tiên thân đang ở trong hai thiên kiếp cũng cảm thấy hàn ý thật sâu, cảm giác có nguy cơ lớn đang rình mò, mà cổ nguy cơ này còn lớn hơn cả thiên kiếp.

Nhưng bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, một tiếng nổ vang ầm ầm, thiên kiếp cũng đã kết thúc, Long Châu của Ngao Nghiễm cũng rạn nứt và vỡ nát.

Thiên kiếp bắt đầu tan rã tiêu tán, áp bách cường đại đột nhiên biến mất, làm cho Ngao Nghiễm cùng Hứa Tiên đều cảm thấy có cảm giác mất mát kỳ dị, cũng không có cảm giác nhẹ nhõm gì.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp hưởng thụ an bình thì càng không rảnh bận tâm suy yếu. Móng vuốt sắc bén của Ngao Nghiễm chụp vào Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng không yếu thế huy động Thiên Hành kiếm xé rách một vết thương lớn trên người của Ngao Nghiễm, long huyết màu vàng chảy ra như suối, nhưng mà vết thương như vậy so với thân hình của Ngao Nghiễm mà nói chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

Hứa Tiên thâm nghĩ trong lòng không ổn, tuy vượt qua trung thiên kiếp, nhưng chênh lệch giữa hần và Ngao Nghiễm cũng không có nhỏ lại, ngược lại trở nên càng lớn, bởi vì Ngao Nghiễm đã trở thành Thiên Tiên.

Nếu không phải nhân cơ hội này chém giết hần, một khi Ngao Nghiễm thoát đi, khôi phục trạng thái suy yếu, hơn nữa dung hợp linh ngộ Thiên Tiên đại năng thì lúc đó là ngày chết của Hứa Tiên, Bạch Tổ Trình cũng tiến lên liên thủ với hần.

Bằng trí tuệ của Ngao Nghiễm đương nhiên cũng nghĩ tới điểm này, Long Châu của hần hiện giờ đã hủy, đúng là thời điểm suy yếu nhất. Cho dù là kiếm trong tay Hứa Tiên hay là Bạch Tổ Trình có Chúc Long chi lực không cách nào đo lường, cũng có thể tạo thành vết thương trí mạng với hần, mà chỉ cần có thể tranh thủ một ít cơ hội thử sức thì hai người này sẽ không thể làm gì được hần.

Ngao Nghiễm một chiêu Thần Long Bãi Vĩ, đem Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trình chấn bay ra, làm đại giá chính là vết thương sâu thấy xương ở đuôi, hần không để ý những chuyện này, hai cánh mở ra bay đi.

Hứa Tiên thấy tận mắt tốc độ phi hành của Ngao Nghiễm.

Một đạo quang mang xuyên qua Ngao Nghiễm.

Đạo ánh sáng này tới đột nhiên không tưởng tượng nổi, giống như nó đã tồn tại ở đó từ trước vậy, bằng nhãn lực Hứa Tiên cũng không cách nào phát giác được đã xảy ra chuyện gì.

Ngao Nghiễm không thể tin nổi nhìn vào ngực của mình, đạo quang mang kia đâm xuyên từ nơi này qua nơi khác, đâm về phương bầu trời xa xa, lực lượng toàn thân của hắn giống như bị rút sạch vậy, gian nan quay đầu lại nhìn qua phương hướng phát ra hào quang.

Trong sóng gió ngập trời Lạc Thần cùng Lạc Anh đứng tại trên mặt nước nơi không có sóng gió gì cả, cung trong tay Lạc Anh vẫn rung rung không thôi.

Tại hình và trang sức của cây cung này vô cùng quen thuộc, giống như nó cùng một nhịp đập với tim của Hứa Tiên, thậm chí cũng không có suy nghĩ vì sao Lạc Anh ở nơi này.

- Bệ hạ!

- Đại ca!

Tứ Hải Long tộc phát ra tiếng kinh hô.

Thời điểm lời kiếp tan hết, Ngao Nghiễm bình yên vô sự hiện thân thì bọn họ vui mừng kinh hô lên, cho rằng đại cục đã định, mà sắc mặt quần tiên vô cùng nặng nề.

Ai cũng không có ngờ tới thế lại nghịch chuyển.

Hào quang ảm đạm xuống, hóa thành một sợi dây dài nhỏ, hồi lâu mới hoàn toàn tiêu tán. Ngao Nghiễm từ trên không ngã xuống, hắn muốn vỗ cánh cũng gian nan, muốn làm lần giãy dựa cuối cùng.

Hứa Tiên nhìn qua cảnh này và không cần suy nghĩ thêm nhiều, cầm kiếm tiến lên chém đôi cánh của Ngao Nghiễm.

Long huyết vẩy ra bắn lên bầu trời, Ngao Nghiễm ngã vào biển cả nhắc lên cơn sóng gió động trời.

- Đại ca!

Tam Hải Long Vương ném bỏ đại địch bên cạnh lao về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên xoay người chém ra một đạo kiếm quang đỏ thắm, tam Hải Long Vương vừa chạm vào tức lui, trên người có một vết thương rất sâu.

1174. Chương 1568: Không Trả

Chương 1568: Không trả

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Vì bọn họ xúc động trả giá thật nhiều nên sau đó bị chúng tiên cuốn lấy, rốt cuộc không cách nào tới gần Hứa Tiên.

Hứa Tiên quan sát Ngao Nghiễm ngã vào biển cả, một đời Long Vương đầy vết thương chìm nổi trong đại dương bao la, hai cánh lớn rộng rãi phiêu phù theo sóng biển, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng trời.

Hậu Nghệ Thần Cung cùng thần kiếm giáp công nên Ngao Nghiễm triệt để mất đi sức phản kháng.

Trong nội tâm của Hứa Tiên không có bao nhiêu vui sướng vì đồ long thành công, ngược lại có cảm giác than thở anh hùng mạt lộ, trong trường hợp này hắn hạ quyết tâm và nắm chặt Thiên Hành kiếm.

Ngao Nghiễm nhìn lên trời xanh, mây đen nặng nề dần dần tán đi, trong đôi mắt của hắn nhìn qua mặt trời và bầu trời xanh thắm.

Chẳng lẽ con đường của Long tộc đi tới cuối cùng rồi sao?

Một tiếng long ngâm từ trong ngực của hắc bủng nổ vang vọng, một tiếng long ngâm này phá rách cổ họng của hắc vang lên.

Trong tiếng long ngâm mênh mông cuộn cuộn này Hứa Tiên nhắm mắt lại, giờ Thiên Hành kiếm lên.

Ngao Nghiễm cũng nhắm hai mắt lại...

Tất cả đều dừng ở nơi này.

Bỗng nhiên một tiếng long ngâm lạ lẫm từ trên bầu trời giáng xuống, bỗng nhiên Ngao Nghiễm mở hai mắt ra.

Tiếng long ngâm này giống như đáp lại long ngâm củ Ngao Nghiễm lúc nãy, trên bầu trời xa xa có tiếng long ngâm truyền xuống.

Hứa Tiên kinh ngạc quay đầu lại, nhìn qua chỗ sâu trong bầu trời, chỉ thấy một đạo ngân quang từ trên đường chân trời phóng xuống, sau khi vượt qua trung thiên kiếp thì con mắt và lỗ tai của hắc khôi phục lại rồi, thậm chí so với trước kia còn mắt tinh tai thính hơn nhiều, thời điểm hắc nhìn xa còn xa hơn cả kính thiên văn.

Thị lực của hắc ngưng tụ, lại phát hiện đạo ngân quang kia giống như vật sống, lơ mơ có vẩy và móng tồn tại

- Đó là một đầu long!

Lời này vừa nói ra ngay cả Hứa Tiên cũng cảm thấy có chút vớ vẩn, bằng vào suy đoán của hắc thì đạo ngân quang kia dài hơn mười vạn dặm.

Thần sắc của mọi người trên biển đều vô cùng kinh ngạc, làm sao có thể còn có long tồn tại.

Âm thanh long ngâm lúc cao lúc thấp, nhưng lại liên miên không dứt, giống như đang truyền tin tức gì đó, lại như đang hô hoán, âm thanh này truyền bá không bằng không khí, mà là mượn từ linh lực truyền khắp cả thế giới.

Trong đôi mắt ảm đạm của Ngao Nghiễm dần dần sáng lên, đôi mắt ba Hải Long Vương cũng sáng lên.

Trong Thái Hồ một đầu Bạch Long đang nằm nghỉ, bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn qua nước hồ ba động thì hiện ra thần sắc nghi hoặc.

Ngao Ly cảm thấy có người đang hô hoán trong lòng của mình, dùng một loại ngôn ngữ cổ xưa từ tuyên cổ truyền tới, muốn đem lời hứa đã ưng thuận từ trước hoàn thành.

Âm thanh này thân thiết và quen thuộc, nàng cũng nhận không được mà ngẩng đầu phát ra tiếng long ngâm, đáp lại âm thanh kia.

Cực bắc chi địa, mặt nước Hắc Long Giang đã đóng thành băng, bỗng nhiên lúc này mặt nước quay cuộn kịch liệt, tầng băng dày đặc phát ra âm thanh như sấm sét và nứt ra, nước sông cuộn cuộn chảy xuống hạ du.

Cư dân hai bờ sông nhìn thấy cảnh này thì vô cùng hoảng sợ, không có người nào dám phát ra tiếng vang.

Một con Hắc Long nhanh chóng du động trong nước sông, giống như đang đắm chìm trong vui sướng lớn lao, phát ra âm thanh âm vang hữu lực.

Hứa Tiên nhú mày nhìn lên trời, không biết có có phải bởi vì hắc từng thao túng Long hay không, hắc lơ mơ nghe hiểu mấy câu trong tiếng long ngâm này, lẩm bẩm nói:

- Đạo chơi... Tìm kiếm... Long... Bầu trời... Đường hàng hải... Mới... Về nhà...

Bỗng nhiên Hứa Tiên nhìn thấy ngân quang lóe lên, bản năng né đi thật nhanh, một cột sáng màu bạc lóe lên chỗ vị trí hắc vừa đứng, đem Ngao Nghiễm đang phiêu phù trên mặt nước bao phủ vào bên trong.

Đồng thời có nhiều cột sáng thô hoặc mỏng chiếu sang các hướng khác nhau, đem ba Hải Long Vương cùng một đám long tử long tôn bao phủ vào trong đó.

Trong thiên hạ phàm là nơi có long tộc ở sẽ có ngân quang xuất hiện.

Vết thương thâm thiết trên người Ngao Nghiễm trong giây lát đã khôi phục lại như trước, đôi cánh mọc dài ra, khí tức Thiên Tiên cường đại cũng xuất hiện, hắn nhìn chung quanh một vòng, cho dù là tinh quái hay là quần tiên, không có ai không cúi đầu trước ánh mắt này.

Chỉ có Hứa Tiên, Lạc Anh, Bạch Tố Trinh, Ngư Nhi mới không chút yếu thế đối mặt, nhưng thần sắc đều có chút trầm trọng, chuẩn bị ứng phó Ngao Nghiễm trả thù.

Nhưng Ngao Nghiễm cũng không có ý định rời khỏi ngân quang kia, thần sắc vô cùng an tường, nhìn Hứa Tiên nói:

- Hảo kiếm!

Nhìn Lạc Anh nói:

- Cung xịn!

Lại không quên nhìn qua Bạch Tố Trinh, nói:

- Kết cục đã nhất định.

Vào lúc cuối cùng mới nhìn Ngư Nhi nói:

- Biển cả này giao cho ngươi!

Ngao Nghiễm không trả lời mấy người khác, hắn nhìn qua biển cả mênh mông và kiên quyết quay đầu, dọc theo cột sáng ngân quang mà bay lên.

Đám long tộc khác cũng làm như thế, cùng một chỗ bay theo ngân quang mà bay lên trời.

- Ồ?

Ngao Ly kinh ngạc nhìn qua ngân quang trên bầu trời, hào quang này chiếu quanh thân của nàng vô cùng ấm áp và ôn hòa, nhưng trong lòng lại có bức bối khó chịu, cái đuôi vỗ lên cột sáng. Tuy là tường đồng vách sắt trước cái đuôi của nàng cũng sẽ vỡ tan, nhưng mà ngân quang này không chút sút mẻ.

Nàng lại dùng sừng để thử, dùng trảo để cào, tuy không thể làm cột sáng này dao động mấy may ngược lại còn bị lực lượng này dẫn bay lên trời, nàng rất là hoảng loạn, dốc sức liều mạng chống cự lại cỗ lực lượng này.

Bỗng nhiên một âm thanh già nua mà quen thuộc rơi vào tai của nàng:

- Ly nhi!

Ngao Ly kinh ngạc ngẩng đầu lên:

- Gia gia?

Từ khi Ngao Nghiễm bay lên phía chân trời thì cột sáng kia dần dần thu hồi.

Hứa Tiên nhin không được bay lên hỏi:

- Đây là ý gì, các ngươi muốn đi nơi nào?

- Ta muốn... Về nhà!

- Nhà gì? Ở nơi nào?

Cột sáng chợt biến nhỏ lại, thu hồi ngân quang vào bên trong.

Hứa Tiên chỉ thấy đạo ngân quang kia lóe lên rồi triệt để biến mất trong tầm mắt, đột nhiên hắn hiểu được trên thế giới này sẽ không còn Long tồn tại, bọn họ đã dọc theo đường hàng hải màu bạc kia rồi, đi vào sâu trong tinh không, đi tới một thế giới mới.

Bỗng nhiên hắc quay đầu nhìn sang phía tây:

- Ly nhi!

Hứa Tiên vừa nói xong hai chữ này thì không cách nào ức chế cơn buồn ngủ từ thể xác và thần hồn.

Cho dù là bị dày vò sinh tử trong hia cái thiên kiếp hay là áp lực tinh thần khổng lồ, đều sớm vượt qua khả năng thừa nhận của hắc rồi, cho dù hắc có ý chí kinh người và khát vọng giết chóc của Thiên Hành kiếm truyền lại mới khiến cho hắc duy trì được cho tới bây giờ.

Hiện giờ áp lực bên ngoài đã tiêu trừ, rốt cuộc hắc không thể chèo chống được, ý chí bị bóng tối thôn phệ, trên bầu trời rơi xuống.

Bạch Tố Trinh lập tức ôm hắc vào ngực, ân cần vuốt ve gương mặt của hắc, nhìn thấy hắc bình an vô sự mới thở ra một hơi.

Lạc Anh nhìn qua cảnh này thì bàn tay xiết chặt Xạ Nhật thần cung, tuy bắn ra một mũi tên với hắc mà nói tiêu hao rất lớn, nhưng nếu như triệu tập linh lực có thể đủ sức bắn ra một mũi tên nữa đấy.

1175. Chương 1569: Không Trả (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1569: Không Trả (2)

Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm khó có được.

Hắc chính là người sát phạt quyết đoán, tâm niệm khế động thì thủy ngọc vừa biến mất đã nằm trong tay, giờ tay lên giường Xạ Nhật thần cung, nhắm ngay Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh.

Thủy linh lực trong biển điên cuồng tụ tập vào tay của hắc, dần dần du ngưng tụ thành mũi tên dài màu xanh thẫm, lúc này một bàn tay trắng nõn bắt lấy hắc, hắc quay đầu lại ngạc nhiên nói:

- Nương?

Lạc Thần nhìn qua Thiên Hành kiếm trong tay Hứa Tiên, sắc mặt biến ảo ngàn vạn, lẩm bẩm nói:

- Thanh kiếm kia!

Lạc Anh nói:

- Đúng là thần kiếm khó có được, người mang tới giúp mẫu thân.

Lại một lần nữa kéo dây cung, hắc tự nhiên biết rõ Lạc Thần nói không chỉ là kiếm mà thôi, nhưng đề phòng đêm dài lắm mộng dứt khoát tiên trầm hậu tấu.

Lúc này đây Lạc Thần lại kiên định ngăn cản hắc:

- Đó là Nghệ Kiếm, hắc đã dùng nó để phong ấn Cửu Anh, chỉ có hắc mới rút được.

Trên mặt Lạc Anh lộ ra thần sắc cổ quái, bất đắc dĩ thả đại cung trong tay xuống:

- Nương nói hắc chính là Hậu Nghệ chuyển thế? Khó trách tốc độ tu luyện nhanh như vậy, nhưng mà khi tiến vào luân hồi thì quên đi kiếp trước, ngài không phải nhìn thấy Đông Nhạc lúc trước rồi sao? Nhiều nhất là không giết hắc.

Lạc Thần si ngốc đợi Hậu Nghệ mấy ngàn năm, đương nhiên sẽ không vì hồn phách Hậu Nghệ luân hồi chuyển thế mà thay đổi, đặc biệt là Thiên Tiên Đông Nhạc Đại Đế, cổ tiên nhân này với năng mà nói không phải là thần bí gì.

Nghe đồn sau khi Hậu Nghệ chết tinh thần bất diệt, hóa thân thành “Tông bố thần” thống trị vạn quỷ, thường ngồi trên một ghế gỗ đào, cùng với một lão hổ, quỷ trong thiên hạ đều phải qua hắc kiểm nghiệm,

tông bố thần vừa nói là ác quỷ thì mệnh hồ sẽ ăn tươi. Tuy chưa từng xây dựng chế độ khai phủ nhưng tư quỷ đại thần lại là đệ nhất.

Về sau luân hồi chuyển thế trở thành Đông Nhạc Đại Đế, thành lập Âm Ti Địa Phủ cũng có nguyên nhân trong đó. Khi đó còn không có đi qua âm ti uống canh Mạnh Bà, nhiều nhất chỉ có chút pháp thuật mê hồn, Đông Nhạc Đại Đế đã thiết lập trật tự lại sau đó.

Nhưng khi Lạc Thần nhìn thấy Đông Nhạc Đại Đế thì càng hiểu rõ ràng, người trước mắt cũng không phải là Hậu Nghệ.

Đông Nhạc Đại Đế đã từng nói rõ với nàng là mình không phải Hậu Nghệ.

Trong tưởng tượng của phàm nhân thường xuyên có câu chuyện như vậy, nữ quỷ si tình chờ đợi ngàn vạn năm, gặp được người trong lòng chuyển thế sau đó lại yêu mến người này, đem nam nhân này đổi dải thành tình nhân vốn có.

Nhưng trên thực tế đó căn bản là không thể nào, hai tướng mạo và tính khí của hai người hoàn toàn khác nhau, làm sao có thể đơn giản chỉ một lý do “Luân Hồi chuyển thế” mờ ảo được, làm sao đổi dải như một người?

Nếu thật sự làm như vậy hoặc là bởi vì si tình mà trở nên ngu xuẩn, hoặc là không chịu được nỗi khổ tịch mịch, cần thiết tìm một lý do phản bội, có thể dùng chuyện này để an ủi mình, chính mình cũng không yêu mến ai khác, yêu hay không chỉ là lý do trong lòng.

Lạc Thần cũng không ngu xuẩn, nàng rất hiểu mọi chuyện, cho dù là cùng chịu tải linh hồn, nhưng mà lại không phải một người.

Nghe Đông Nhạc Đại Đế nói thì trong nội tâm nàng cũng không có bao nhiêu thất vọng, hơn nữa phi thường bình yên, có lẽ nàng so với bất cứ kẻ nào còn hiểu hơn, người nàng chờ đợi vĩnh viễn không quay về.

Nhưng nàng vẫn chờ đợi như thế, không có oán than, không có thống khổ, thậm chí không có chờ đợi, cứ như vậy mỉm cười chờ đợi thẳng tới khi cuộc đời này chấm dứt.

Lạc Thần vuốt đầu Lạc Anh, cười nói:

- Anh nhi, chúng ta trở về đi!

Lạc Anh lo lắng nói:

- Nương, ngài xem như không tôi!

Nhìn qua gương mặt xinh đẹp của Lạc Thần và tính tình của nàng vui vẻ, hắn cũng được vui sướng theo.

Lạc Thần nhìn lên bầu trời:

- Hắn chuyển thế quả nhiên cũng chẳng dậy nổi cái gì.

Lạc Anh lúc này mới yên lòng lại, cảm thán nói:

- Không nghĩ tới những cổ long kia vào thời khắc này lại quay về, ta còn tưởng rằng bọn chúng chết ở thiên ngoại rồi đấy.

Dường như chuyện của long tộc nàng rất hiểu rõ vậy.

Lạc Thần nói:

- Đúng vậy a, xem ra quả nhiên là thiên ngoại hữu thiên.

Lạc Anh thu hồi ánh mắt nhìn lên trời, vũ trụ rộng lớn, ngân hà mênh mông, hắn cũng có biết một hai, tâm trí hướng tới. Nhưng hắn cũng là người cụ thể, lập tức trở về trong hiện thực:

- Nhưng long tộc rời đi với ta mà nói lại là chuyện tốt, bởi như vậy đông bắc ba đầu sông lớn cũng rơi vào trong tay của ta. Chỉ mong tiểu nha đầu Ngao Ly kia cũng rời đi, như vậy chúc thủy quân không ai tranh với ta rồi, lại không có lý do khai chiến với Hứa Tiên kia, nhờ có nương ngăn cản ta.

Thì ra đông bắc ba đầu đại giang cũng do Hắc Long ở trong Hắc Long Giang khống chế, mà đầu Hắc Long này là con của Ngao Khôn. Cho dù Lạc Anh có thần cung trong tay cũng không làm gì được bọn chúng, hôm nay long tộc đã rời đi thì Lạc Anh dễ dàng cầm được ba con sông này, lực lượng tăng nhiều, hơn nữa còn mở đường ra hướng bắc.

Bên ngoài thiên ngoại, một đám Thiên Tiên nhìn thấy tất cả tình huống biến ảo, cho tới giờ khắc này kết quả bọn họ chờ đợi cũng tan thành mây khói.

Dao Trì thánh mẫu cười thở dài:

- Không ngờ tiểu tử này đã vượt qua một kiếp.

Nhưng đối với đầu Ngân Long kia xuất hiện cũng không lộ ra vẻ đặc biệt khiếp sợ.

Nam Cực Tiên Ông chậm rãi nói:

- Quả nhiên không ngoài đạo tổ sở liệu, long tộc tìm được thế giới bên ngoài rồi. Tử Vi Đại Đế cũng nhìn thấy một đám quần tinh sáng loáng, xoay tròn rất nhanh.

- Bên ngoài tinh không, trong quần tinh quả nhiên có thế giới khác tồn tại.

Ở nơi này đều là một đám đại năng Thiên Tiên, trong khoảng thời gian ngắn đều miên man bất định, bọn họ suy nghĩ giống nhau, từ khoa học kỹ thuật ở kiếp trước của Hứa Tiên cũng không thể tìm được thế giới khác. Nhưng bọn họ lại biết được ở bên ngoài vũ trụ sẽ có thế giới khác đang tồn tại, thậm chí còn là thế giới vô biên vô hạn, nhưng mà trình độ phát triển lại không cho phép bọn họ thực hiện ước mơ tìm kiếm thế giới bên ngoài.

Dao Trì thánh mẫu cười nhạo nói:

- Đừng nằm mơ, người ta cũng không có ý định mang theo chúng ta đi theo đâu.

Nhiên Đăng Cổ Phật cười cười nói nói:

- Núi không đến theo ta, ta sẽ đi tới núi.

Tử Vi Đại Đế nói:

- Thánh mẫu nhắc nhở đúng, nhìn qua ngân hà không nên quên dưới chân của mình, trở lại đề tài chúng ta vừa thảo luận đi, Pháp Hải Thái Âm hai vị đạo hữu nghĩ như thế nào?

Thái Âm chân nhân cùng Pháp Hải trao đổi bằng tâm niệm một chút, biết rõ việc này đã không thể ngăn cản hay kéo dài, chỉ có gật đầu đồng ý, lại hỏi: đọc truyện mới nhất tại .

- Người đó ai gánh chịu đây?

- Tất cả mọi người.

Một âm thanh truyền tới, chúng tiên chỉ thấy một đóa cửu phẩm đài sen bay và trongo Đâu Suất Cung, hạ xuống trước mặt chúng tiên.

- Thì ra là Quan Thế Âm Bồ Tát giá lâm.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Nếu như hai vị có quen hệ tới mỗi một việc, việc này lại quan hệ tới hưng suy của thiên hạ.

1176. Chương 1570: Thần Tiên

Chương 1570: Thần Tiên

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Vậy thì thỉnh chừ vị nên đề điểm thuộc hạ tìm người tài ba ra tay đi, dùng phòng ngừa vạn nhất a! Thái Âm Pháp Hải hai vị đạo hữu, bởi vì có đoạn tình cảm sư đồ với Hứa Tiên nên không cần miễn cưỡng, đứng ngoài quan sát là được, chừ vị nghĩ như thế nào?

- Vậy theo lời bồ tát nói.

...

Thời điểm Hứa Tiên tỉnh dậy thì cảm giác mình đang nằm trong khối thịt mềm mại, gối lên bắp đùi nở nang.

Bạch Tố Trinh nói:

- Tỉnh rồi, quan nhân!

Hứa Tiên hỏi:

- Đây là đâu, ta ngủ bao lâu?

Hắn cảm thấy toàn thân đau như muốn nứt ra, đầu của hắn giống như có vô số kim châm đâm vào, hiển nhiên di chứng độ kiếp không có hết được, nếu là trung thiên kiếp bình thường còn không tới mức như thế này, nhưng trong đó xen lẫn đại thiên kiếp của Ngao Nghiễm cho nên biến thành khiêu chiến cực hạn của hắn.

Bạch Tố Trinh nói:

- Đây là gian phòng trong đoàn sứ thần, người ngủ ba ngày, bọn họ đã xuất phát rồi.

Hứa Tiên ngẩng nhìn bốn phía phát hiện đang ở trong khoang thuyền, thân thể chỉ hôn mê một lúc, trong bất tri bất giác đã ba ngày qua đi, rốt cuộc hắn cũng xông qua cửa ải khó khăn nhất, đập vào con đường Thần Tiên, hắn không còn bị vận mệnh hư vô mờ mịt an bài, ngược lại đã đạt tới lực lượng vận mệnh.

Nhưng mà trong lòng của hắn cũng không có bao nhiêu vui sướng, nếu như Ngao Ly cũng theo ngân quang kia trở lại bên cạnh tổ long, hiện giờ đã đi lên con đường hàng hải không có lối về, đi vào tình không ức vận dặm?

Bạch Tố Trinh nhìn ra sầu lo trong lòng của hắn, an ủi:

- Yên tâm đi, Ly nhi sẽ không đi mà chưa từ giã, người phải tin tưởng nàng.

Hứa Tiên gật gật đầu, cũng biết sầu lo là vô dụng. Tuy hận không thể chạy tới Giang Chiết, đi nhìn qua một cái, nhưng việc cấp bách hôm nay chính là xử lý tốt chuyện trước mắt.

Có lẽ hắn cũng đang lo lắng Tiểu Bạch Long xinh đẹp mà ngang ngược kia đã bỏ hắn mà đi, đuổi theo tổ tiên đi ra thiên ngoại mệnh mông, hắn không dám đi nghiệm chứng sự thật này.

Hứa Tiên lưu luyến không có rời khỏi ôm ấp của Bạch Tố Trinh, ngồi xếp bằng nội thị bản thân.

Trải qua khảo nghiệm của mông cảnh và thiên kiếp, được song trọng thiên kiếp rèn luyện, cho dù là thần hồn hay thân thể cũng đạt tới tâm ới, thực sự trở thành một Thần Tiên.

Trong đó dùng bốn khóa tinh cầu trong thần hồn biến hóa là rõ ràng nhất, bốn loại lực lượng giao hòa một chỗ, hình thành chính thể hoàn mỹ.

Tuy bởi vì nguyên nhân độ kiếp còn đang suy yếu, hào quang đã có chutis ảm đạm. Nhưng mà Hứa Tiên dùng Âm Dương Kính chiếu vào chính mình thì phát hiện linh lực của mình đã đột phá đại quan trăm vạn, chắc hẳn chỉ cần khôi phục bình thường là có thể tăng linh lực lên cao..

Hơn nữa hắn ần ần có một loại cảm giác “Thiên Nhân Hợp Nhất”, giống như vừa đánh vỡ ngăn cách bản thân và thế giới, cả thế giới đều trở nên rõ ràng chưa từng có.

Thực tế mà nói thì tốc độ vận chuyển thiên địa linh lực đạt tới lên cực lớn, cho dù là thi pháp hay tu luyện cũng đạt tới độ ới.

Mà một mặt khác hẳn cảm giác mình bắt đầu chạm tới quy tắc của thế giới, thăm dò quy luật ẩn chứa trong Tam Thiên Đại Đạo, có tư cách “Luyện Hư Hợp Đạo” vãn đỉnh Thiên Tiên đại đạo.

Cùng lúc đó Hứa Tiên cũng thăm dò được vài chỗ đáng sợ của Thiên Tiên. Nếu Ngao Nghiễm không ở trong trạng thái suy yếu sau độ kiếp, bị Hậu Nghệ Thần Cung đánh lén lại bị Hứa Tiên dùng Thiên Hành kiếm bổ vào, chắc chắn bọn họ sẽ chết trong tay của hắn.

Thiên Tiên cùng Thần Tiên là một cái hào rộng, không phải dùng số lượng là có thể lấp đầy, mà độ khó trong tu luyện cũng gia tăng gấp trăm lần.

Nhưng nhìn thấy nhiều Thần Tiên như vậy, không ai không phải thể hệ kinh tài tuyệt diệu, tuy nhiên cũng kẹt ở cửa ải này trăm năm ngàn năm, cuối cùng nhất chỉ có rải rác mấy người mới có thể “Luyện Hư Hợp Đạo”, chứng được Thiên Tiên đại đạo, trong đó khó như thế nào có thể hiểu.

Nếu bỏ Hứa Tiên chỉ cần bằng vào ý trí, trí tuệ và tu luyện thì có thể nói hẳn không có một tia nắm chắc.

Nhiều loại ý niệm đang xoẹt qua đầu của Hứa Tiên, Thiên Tiên đại đạo với hắn mà nói cũng không phải là không có một chút hi vọng nào. Cường hóa thần niệm bản thân và tiêu hóa được toàn bộ trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế là có được những kinh nghiệm trân quý, Thiên Tiên chi đạo tuyệt đối không phải xa không chạm tới.

Việc cấp bách hôm nay chính là tu luyện được sao Mộc và sao Thổ, rồi sau đó thông hiểu đạo lí của Âm Dương Ngũ Hành, mới có nắm chắc chứng đạo.

Dưới sự hộ pháp của Bạch Tổ Trinh nên Hứa Tiên bế quan trong khoang ba ngày, dựa vào công đức ngọc bài và đại lượng linh dược, cùng với một chút Hoàng Lương Nhưỡng trợ giúp dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Bỗng nhiên hai mắt của hắn mở ra, tinh quang trong mắt lưu động, dung mạo không thay đổi chút nào, nhưng thần sắc khí độ thậm chí giờ tay nhắc chân nhiều hơn một cổ khí thế.

Loại khí độ này hẳn từng nhìn thấy trên người của Văn Khúc Tinh Quân cùng Nhị Lang thần Dương Tiễn, Văn Khúc Tinh Quân cầm lấy văn chương trong tay của mình, mà Dương Tiễn thì có phong cách trang nghiêm tuấn vĩ và cao ngạo cô độc đứng trên vách núi cao.

Mà Hứa Tiên khác với bọn họ, hẳn giống như mặt trời huy hoàng phổ chiếu thiên hạ, trong đó không mất đi ôn hòa, hẳn hôm nay cũng đáng được gọi một tiếng “Thần Quân”.

Bạch Tổ Trinh nhìn qua hắn, trong mắt sáng ngời không chớp, lúc trước nàng chọn nam tử bình thường này. Trong ánh mắt của nàng thì hẳn từ không có gì trở thành mặt trời chói chan, thể hiện khí chất thiên hạ vô song lỗi lạc. Loại cảm giác này thật sự là không tệ!

Thuyền lúc này đã bỏ lại Đông Doanh phía sau, đang đi trên biển rộng.

Hứa Tiên đẩy cửa khoang ra, đi vào boong tàu nhìn qua ánh mặt trời chói chan, hít sâu một hơi không khí tươi mát tanh mùi biển cả.

Người trên thuyền không ai dừng công tác của mình cả, bọn họ đã hoàn thành việc đi sứ, bình yên trở về địa điểm xuất phát, hai vị phó sứ nghe nói tin tức thì vội vàng chạy tới, trông thấy Hứa Tiên thì ngẩn ngơ.

Vốn dáng người của Hứa Tiên đã cao ngất hiem thấy rồi, lúc này càng như ngọn núi cao không thấy ngọn, trên người hắn như có hào quang sáng chói, mọi người sinh ra cảm giác không dám nhìn thẳng. Loại cảm giác này làm bọn họ cảm thấy mình không phải đối mặt với người phạm, mà là một vị thần minh.

Một vị người chèo thuyền hai đầu gối run lên, không tự chủ được quỳ xuống, hành động này giống như lây bệnh, mọi người trên boong thuyền quỳ bái, ngay cả hai vị phó sứ cũng quỳ lạy Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhin không được cười lên, thì ra ta cũng luyện thành tuyệt kỹ bá vương khí rồi. Nhưng hắn cũng biết nguyên do của những người này quỳ bái, đó chính là hắn bày ra lực lượng không phải người phạm.

Nghĩ đến đây Hứa Tiên khua tay nói:

- Tất cả đứng lên đi!

Sau đó đưa ra lệnh cho hạ nhân:

- Tối nay tổ chức yến hội chúc mừng, mọi người trên thuyền đều phải tham gia, nhanh đi làm chuẩn bị đi!

1177. Chương 1571: Thần Tiên (2)

Chương 1571: Thần Tiên (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tuy ai cũng không biết Hứa Tiên tại sao đột nhiên cao hứng chuẩn bị yến hội thế này, nhưng đương nhiên không có người nào vi phạm ý của hắn.

Giờ lên đèn, trong khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, các loại thức ăn và rượu đưa lên rất nhiều.

Hứa Tiên ho nhẹ hai tiếng, hỏi:

- Mọi người đến đông đủ chưa?

Một quan viên kinh sợ nói:

- Ty chức kiểm kê qua, đến đông đủ!

Hứa Tiên gật gật đầu, giơ chén rượu lên cao, nói:

- Lần đi sứ này nhờ mọi người hiệp lực, mới có thể lấy được thành công lớn, đổi lấy quốc thư, Hứa Tiên kính mọi người một ly.

Hắn nói chuyện rồi nhìn chung quanh một vòng.

Tất cả mọi người cảm hắn nhìn về phía mình, lại cảm giác đối mặt như có như không này làm ánh mắt của Hứa Tiên như có sức hút, dẫn tất cả mọi người nhìn qua đôi mắt này, thần trí lại hoảng hốt.

Hứa Tiên mỉm cười, đem rượu trong chén uống cạn. Hắn đã thi pháp đánh tan những trí nhớ không thuộc về phạm tục trong đầu của mọi người trong đoàn sứ.

Cho dù là phong bạo hay là kỳ sĩ Hoàng Tuyền quỷ dị, toàn bộ cũng dần dần trừ khử.

Mọi người cũng không có cảm thấy kỳ quái gì, cũng tranh thủ uống cạn rượu, rồi sau đó mở tiệc vui vẻ, mọi người ném tất cả sầu lo ra sau đầu, uống đến cao hứng, không phân tôn ti đi tới mời Hứa Tiên.

Hứa Tiên đối xử với mọi người như nhau, rượu đến tức uống, trăm ngàn chén vào bụng mặt không đổi sắc, dẫn tới từng âm thanh khen ngợi, hào khí yến hội càng nhiệt liệt, hắn mỉm cười nhìn qua cảnh này, hắn vẫn muốn sinh hoạt chung với những người bình thường.

Chỉ chốc lát sau Hứa Tiên lợi dụng nguyên do không uống nổi nữa lui xuống đi vào trong khoang thuyền, một yến hội khác đang chờ hắn.

Thủy Nguyệt Tiên Cung, quần tiên đoàn tụ lại với nhau. Hứa Tiên đã đến thì quần tiên đi lên chúc mừng, chúc mừng hắn vượt qua trung thiên kiếp, trở thành Thần Tiên.

Yến hội dùng đồ vật đều là quỳnh hoa ngọc dịch, lúc này bất kể bao nhiêu đưa lên cũng đều bị tiên nhân chèn chèn.

Long tộc rời đi, tứ hải mất đi chủ nhân, Ngư Nhi được a Bích hiệp trợ nên lợi dụng thời gian mấy ngày này thu nạp bộ hạ cũ khắp tứ hải, chắc hẳn không bao lâu là có thể thống nhất biển cả, trở thành Hải Dương nữ thần chính thức.

Mặc dù Hứa Tiên có nhiều tâm sự dây dưa, nhưng thời điểm này cũng cười rộ lên, nữ tử ngây thơ lúc trước đã tu thành chính quả.

Mà nếu nàng hội tụ thêm công đức lực thì chắc hẳn sẽ nhanh chóng mở ra không gian mới trong công đức bài, lấy được di vật của Đông Nhạc Đại Đế chứa trong đó.

Sau khi uống sơ qua rốt cuộc Hứa Tiên cũng không nhịn nổi lo lắng trong lòng, lưu lại một đạo ảo ảnh trên thuyền ứng phó. Liền cùng Bạch Tố Trinh bay đi Tây Hồ, lời đính trên người của hắn đan vào nhau, tốc độ phi hành nhanh hơn trước kia rất nhiều, mà Bạch Tố Trinh cũng dứt khoát ẩn thân trong bóng của hắn, do hắn mang theo đi theo, cơ hồ không có tiêu bao nhiêu công phu đã vượt qua biển rộng, đi vào không trung Hàng Châu.

Ánh mắt của hắn quét qua đã tìm được tung tích của Tiểu Thanh, nàng đang ngồi trong núi tu hành, một bộ áo xanh như trước, linh lực trên người mạnh mẽ hơn nhiều, hiển nhiên là tiêu hóa minh thần niệm Xà Thần mang lại.

Tiểu Thanh cũng có duyên phận hợp thể nên lập tức sinh ra cảm ứng, bay ra khỏi động phủ tiến vào không trung, kinh hỉ nói:

- Các người đã về rồi!

Hứa Tiên lập tức hỏi:

- Thanh nhi, Ngao Ly ở nơi nào?

Tiểu Thanh nói:

- Không phải ở Thái Hồ sao? Xảy ra chuyện gì? Đạo hạnh của người lại tinh tiến rồi.

- Trở về nói sau.

Hứa Tiên bay qua Thái Hồ.

Bạch Tố Trinh cũng không có đi theo hắn, mà là cầm chặt tay Tiểu Thanh.

Cơ hồ trong khoảng khắc Hứa Tiên đã chạy tới Thái Hồ, nhanh chóng bay quanh Thái Hồ bên trên bay vài vòng, lại không thấy thân ảnh của Ngao Ly, thất vọng xông lên đầu của hắn, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. Trong tình không mệnh mông kia nàng đang ở trong ngôi sao nào?

Từ khi gặp mặt nàng lần đầu tiên thì hắn cho tới bây giờ không có cảm giác bất lo, nhưng trong bất tri bất giác tiểu nha đầu om sòm kia chiếm vị trí cực kỳ trọng yếu trong lòng hắn.

Hắn chỉ có thể tự an ủi mình, như vậy chưa hẳn là một chuyện không tốt, nếu như trở lại trong tộc đàn thì không ai có thể tổn thương nàng.

- Hứa Tiên dần!

Một âm thanh quen thuộc từ sau lưng Hứa Tiên truyền đến:

- Người đang tức giận cái gì đó?

Hứa Tiên không thể tin nổi xoay người lại, người hắn vốn đang đâm chiêu chẳng phải ở ngay trước mặt của hắn sao, dùng một biểu lộ quen thuộc.

Hứa Tiên một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, giống như sợ nàng đột nhiên biến mất vậy.

- Đây, người làm gì thế, muốn đánh nhau phải không sao?

Ngao Ly phác giác hắn đang ôm chặt mình thì tâm tình dần dần hoảng loạn lên, khuôn mặt nhanh chóng xuất hiện rạng mây đỏ, dùng âm thanh yếu ớt như muỗi nói:

- Buông tay cho bản Long Vương!

Trong bầu trời sao vô tận nàng vẫn đang bảo tồn bên cạnh hắn, trong lòng ngực của hắn.

Hồi lâu sau, Hứa Tiên buông tay ra nói:

- Người chạy đi nơi nào vậy?

Ngao Ly nói:

- Ta... Ta đến Trường Giang nhìn một cái, người hung ta làm gì?

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, cười khở một tiếng, không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại ảnh hưởng khắc sâu vào trong lòng của mình như vậy, vừa rồi nàng tới bên cạnh mà không phát giác, điều chỉnh tâm tính, khôi phục tâm bình khí hòa nói:

- Người không thấy ngân quang sao?

Nhắc tới chuyện này Ngao Ly rất vui mừng bắt lấy ay Hứa Tiên, nói:

- Đúng đúng, ta nhìn thấy gia gia.

Hứa Tiên ngạc nhiên:

- Long Vương Ngao Kiền?

Ngao Ly nói:

- Thế nào, lợi hại không! Ta nói ra sợ chết luôn à|?

Hứa Tiên nói:

- Người cẩn thận nói cho ta một chút, rốt cuộc có chuyện gì?

Ngao Ly làm bộ dáng khoa tay múa chân kể lại chuyện ba ngày trước đó.

Trừ những dương dương đắc ý vô dụng Hứa Tiên mơ mơ hồ hồ nghe được ngọn nguồn.

Thì ra từ khi vừa mới bắt đầu, đối với cái thí nghiệm kia trong long tộc có rất nhiều âm thanh phản đối, hơn nữa lời tiên đoán tai nạn và hậu quả nên chứng minh lo lắng cuối cùng của bọn họ.

Số lượng hậu đại bị Chúc Cửu Âm thôn phệ là ít thôi, mà long tộc trải qua không biết bao nhiêu vạn năm sinh sôi nảy nở, số lượng so với tưởng tượng của Hứa Tiên còn lớn hơn. Vì vậy rất nhiều long tộc trải qua suy tính và phê bình chính xác, xác định một con đường hàng hải, truyền thuyết cuối con đường hàng hải là thế giới khác.

Vì vậy lực lượng chủ yếu của long tộc đã mang theo thành quả thí nghiệm đi ra ngoài thiên ngoại, tìm kiếm nơi ở mới, cũng hứa hẹn sau khi tìm được sẽ đón long tộc ở lại cùng đi.

Ngao Kiền đi theo con đường hàng hải cổ xưa bay ra thiên ngoại, vốn hắn chỉ muốn tìm kiếm nơi táng thân ình nhưng lại gặp người quay về.

Mặc dù trên con đường này trải qua hi sinh rất nhiều, chỉ có số ít long tộc đi tới gia viên mới, nhưng nương tựa vào trí tuệ siêu nhân, bọn hắn vẫn tìm được cách đánh vỡ cực hạn tính mạng, cũng cắt cử cường giả trong đó quay về hoàn thành hứa hẹn.

Nghe xong giảng thuật này Hứa Tiên cảm thán, không hổ là tồn tại có trí tuệ siêu phàm!

1178. Chương 1572: Trường Giang

Chương 1572: Trường Giang

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Vậy sao người không đi cùng gia gia của người?

Ngao Ly mở to mắt hỏi ngược lại:

- Tại sao ta phải đi tới nơi xa như vậy chứ?

Hứa Tiên sờ sờ cái mũi, nói không ra lời:

- Chẳng phải ngươi không nhớ ta sao?

Ngao Ly ra vẻ kinh ngạc nói:

- Không nhớ cái gì?

Hứa Tiên thở dài nói:

- Tính toán ta chưa nói.

Trong nội tâm oán hận thật sự không thể làm gì được bạch nhãn long này.

Ngao Ly giả hoạt cười cười, “Ah” một tiếng, vòng quanh Hứa Tiên ba vòng:

- Ngươi sẽ không nói ngươi đây chứ, thật không biết xấu hổ.

Hứa Tiên mặt không biểu tình nói:

- Không có.

Ngao Ly khoanh tay nhìn qua Hứa Tiên, khuỷu tay chọc chọc hắn nói:

- Nhìn bộ dáng ngươi gấp gấp chạy tới đây, lại thở dài như vậy, chẳng lẽ nhớ ta sao?

- Nha đầu chết tiệt kia!

Khóe mắt Hứa Tiên co lại, thẹn quá hoá giận chụp vào Ngao Ly.

Ngao Ly đã xem thời cơ lẫn ra xa xa, lưu lại một tiếng cười như chuông bạc.

Hứa Tiên thở dài, kết quả là nha đầu kia lưu lại chỉ chọc hắn tức giận mà thôi, nhưng trên mặt hắn lại nở nụ cười nhàn nhạt, nếu có khả năng hắn hy vọng sẽ vĩnh viễn được tức giận như vậy.

Âm thanh sóng triều trên Thái Hồ rì rào, thiên cổ không ngớt.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng bắt được nàng, một mực bắt lấy cổ tay nàng, phòng bị nàng đánh đá cắn xé, nhưng lúc này nàng lại không có chút phản kháng.

Hứa Tiên nhìn qua mắt nàng, có lẽ ánh trăng mờ mờ lung lung, cũng có thể là vượt qua thiên kiếp xong thì cảm ứng trở nên nhạy cảm, ánh mắt của hắn không ngừng dò xét gương mặt của nàng, bỗng nhiên phát hiện nàng đã mất đi ngây thơ rất nhiều, nhiều hơn vài phần thanh lệ của thiếu nữ.

Hắn lắc đầu trừ khử những suy nghĩ loạn xạ này, đặt nàng ngồi lên một đóa tường vân, hỏi:

- Gia gia của ngươi còn lưu lại lời gì không? Vì sao long tộc lại mang theo toàn bộ thành viên rời đi?

Ngao Ly nói:

- Gia gia nói lưu lại sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới làm như vậy, sau đó gia gia muốn ta đi.

Ngao Ly nói lời này làm Hứa Tiên ăn cả kinh, có thể làm cho Ngao Kiền nói ra hai chữ “Nguy hiểm” thì chứng minh đây không phải là nguy hiểm bình thường. Nhưng lập tức đè xuống trong lòng, cái gọi là “Con rận nhiều không cần, khoản nợ nhiều không lo”, hắn hiện tại thì sợ gì nguy hiểm, nhưng Ngao Ly lựa chọn này vẫn làm hắn cảm động. Làm cho nàng cam tâm lưu lại chịu nguy hiểm hiển nhiên không phải ngại lộ trình quá xa.

- Sau đó ngươi đã lựa chọn lưu lại.

Hứa Tiên thoải mái cười cười, sủng nịch sờ sờ đầu của nàng.

Ngao Ly gầm nhẹ:

- Không cho phép sờ đầu ta!

Mơ hồ xem lẫn âm thanh long ngâm, hiển nhiên là đúng.

Hứa Tiên lại sờ càn hăng say hơn.

- Ta sờ, ta sờ!

Lại nghe một tiếng long ngâm, một cổ khí tức kinh người từ thân thể nhỏ nhắn của Ngao Ly bộc phát ra ngoài, làm cho hần cả kinh buông tay ra.

Ngao Ly thừa cơ ôm đầu trốn qua một bên, phòng bị nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Vừa rồi là gì?

Ngao Ly nói:

- Thế nào, sợ a, là gia gia lưu cho ta, miễn cho bị người khi dễ.

Hứa Tiên cẩn thận nghe ngóng thì hiểu được, thì ra Ngao Kiền trước khi đi lưu cho Ngao Ly một vật, đây chính là hai khối “Quả đông lạnh” hoàn thành phẩm mà Ngao Kiền đưa ình lúc trước, có thể làm tuổi thọ và lực lượng của long tộc tăng lên thật nhiều, đó cũng là thứ giúp Ngao Kiền sắp chết lại khôi phục sức sống và sinh cơ lần nữa.

Hứa Tiên nghe vậy thì vô cùng đau đớn, đạo tổ thật là khổ, chúng ta tần tần khổ khổ tu hành mà người ta ăn thuốc là đủ. Nhưng trong lòng của hắn thực sự hiểu rõ, tiên thiên thể chất và tuổi thọ của long tộc hơn xa nhân loại, thậm chí chiều dài văn minh còn hơn cả nhân loại, con đường phát triển giống như con người sau này, sẽ tích lũy từ từ đạt tới văn minh khoa học kỹ thuật.

Đạo tổ lập nên con đường tu hành, trong thời gian một ngàn năm ngắn ngủi làm cho nhân loại nhỏ bé yếu ớt tu thành tiên, cùng long tộc bình khởi bình tọa, càng có đại năng không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ xem như cưỡng ép tạo thành một loại văn minh cao độ. Trong một tộc quần khổng lồ chỉ lựa chọn tinh anh, hơn nữa tồn tại tai họa cho hậu đại.

Chẳng qua là khi Hứa Tiên nhìn qua Ngao Ly, không khỏi nhớ tới ngân long hơn vạn trượng kia, thật sự không cách nào tưởng tượng được tiểu nha đầu này sẽ có một ngày sẽ phát triển thành như vậy. Nhưng mà cho dù nàng đạt tới đại thành thì thời gian cần thiết cũng phải ngàn năm hoặc vạn năm, tâm tình của hắn xem như cân đối một chút.

Ngao Ly nhìn qua phương bắc:

- Ta còn muốn lấy được Trường Giang cùng Hoàng Hà đấy!

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Cho nên người vừa rồi đi Trường Giang?

Ngao Nghiễm đã rời đi, Trường Giang đương nhiên biến thành vô chủ, lại kỳ quái nói:

- Vậy tại sao người không luyện hóa thủy mạch của Trường Giang?

Ngao Ly nói:

- Một lần nữa bị bắt đi thì làm sao bây giờ?

Nàng hiển nhiên có trí nhớ thật sâu với lần trước, nàng hiểu được thực lực bản thân hôm nay không đủ, lại nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ lại cho người tới cứu ta sao?

Ngao Nghiễm lưu đồ vật cho nàng tác dụng là hòa hoãn, hơn nữa dùng kéo dài tuổi thọ làm chủ. Dựa vào tu vi Địa Tiên sơ kỳ của nàng thì còn xa lắm mới đối phó được hà bá là Thần Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Đi thôi, chúng ta bây giờ đi Trường Giang, đi đem Trường Giang cầm lại, đừng làm cho hà bá kia chiếm được tiên cơ.

Ngao Ly vui vẻ nói:

- Thực sao? truyện copy từ

Lại hoài nghi nói:

- Người được hay không được?

Hứa Tiên hừ lạnh một tiếng:

- Không nên hỏi nam nhân vấn đề này, đáp án đương nhiên là tuyệt đối được!

Trong tay của hà bá có được Xạ Nhật thần cung làm cho hắn kiêng kỵ, nhưng hiển nhiên hà bá cũng không có thao túng tự nhiên, phải cần một khoảng thời gian tự lực, hiển nhiên so với hắn cầm Thiên Hành kiếm thì chiếm tiện nghi hơn nhiều, nếu không thì một đứa con nít cầm lấy Xạ Nhật thần cung chẳng phải vô đối trong Thần Tiên sao?

Hắn phỏng đoán thanh thần cung này cần thần hồn của Hậu Nghệ kích hoạt, hoặc là yêu cầu người sử dụng thật cao. Nếu thật sự có thể cầm lấy cung này của Hậu Nghệ bắn ra Cửu Tinh Liên Châu, vậy thì có thể đồ thần diệt phật rồi.

Trong khoảng khắc Hứa Tiên dẫn theo Ngao Ly đi vào Trường Giang, nhìn qua mặt nước phía dưới:

- Kế tiếp phải nhìn người!

Ngao Ly gật gật đầu, hóa thành một đầu Bạch Long bay vào trong nước sông, cũng bơi ngược lên thượng du. Bắt đầu thử dung luyện thủy vực Trường Giang, thử một lần nữa trở thành thủy quân Trường Giang.

Hứa Tiên cũng hộ tống trên bầu trời, dùng thiên nhãn nhìn qua chỉ thấy thủy linh chi lực trong Trường Giang xanh thẳm, lốm đốm dung nhập vào trong người của nàng, lưu lại một quỹ tích màu xanh da trời thật dài.

Trên đường đi tuy gặp đủ loại tinh quái, nhưng tất cả đều bị khí tức trên người của Ngao Ly phát tán làm sợ hãi chạy đi.

Làm cho Hứa Tiên có chút kỳ quái, với tâm tư thâm trầm của hà bá thì không thể có chuyện này. Nhưng hắn lại không biết hà bá lúc này đang dung luyện ba con sông lớn, làm cho thực lực bản thân tăng thêm một bậc, mới có nắm chắc đối phó Hứa Tiên và Hậu Nghệ thần kiếm.

1179. Chương 1573: Bẫy Rập

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1573: Bẫy Rập

Hơn nữa cũng phỏng đoán Ngao Ly nói không chừng cũng đã đi ra thiên ngoại rồi, thủy vực Giang Nam là vật trong bàn tay cho nên không vội trong nhất thời.

Mặc dù Hứa Tiên không nghĩ tới những chuyện này, nhưng mà mừng rỡ vì thanh nhàn, cùng với Ngao Ly một đường ngược dòng lên thượng du, trước tiên chiếm đóng con sông này rồi nói sao, nhưng đi vào thủy vực Bà Dương thì Hứa Tiên nhũn mảy.

Hứa Tiên ngưng mắt nhìn về nơi xa, chỉ thấy trên hồ Bà Dương sóng cồn quay cuộn, thủy vực dường như mệnh mông vô hạn.

Hắn liền nói với Ngao Ly một tiếng, hướng về hồ Bà Dương mà bay đi, muốn thuận tay thu thập kẻ lần trước dám ám toán mình, hôm nay phải đòi món nợ cũ trước kia.

Nhưng đi vào hồ Bà Dương thì hắn ăn cả kinh, chỉ thấy chung quanh hồ Bà Dương là một khu sông nước, rất nhiều thôn trấn đang bao phủ tới mái hiên, bị nhấn chìm vào trong biển nước.

Bây giờ làm ao co lũ lụt?

- Phía trước có phải Hứa công tử?

Một con bạch lộc màu trắng từ phương xa đi tới, trong nháy mắt hiện ra trước mặt Hứa Tiên, hóa thành bộ dáng đồng tử chào Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Thì ra là Bạch Lộc đạo hữu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bạch Lộc Đồng Tử thờ dài, noi:

- Tất cả đều là cái kia Trư Bà Long xông đại họa, hấn mượn thủy thê hồ Bà Dương động lũ lụt, cư dân ven hồ biến thành con ba ba.

Hứa Tiên nhú mày, mắt kim quang bắn ra.

- Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ không ai quản sao?

Trong nội tâm Bạch Lộc Đồng Tử rung mình, phát giác linh lực chấn động trên người Hứa Tiên, nói:

- Đạo hữu đã tu thành Thần Tiên sao?

Hứa Tiên nói:

- Đúng vậy.

- Vậy thì chúc mừng, đạo hữu quả nhiên thiên phú dị bẩm, nhanh như vậy đã là Thần Tiên, về sau có cơ hội tiến quân Thiên Tiên đại đạo.

Trong mắt Bạch Lộc Đồng Tử có hào quang hâm mộ và không tưởng tượng nổi, nhưng rất nhanh bình phục lại, nói:

- Tại hạ đi dạo trên hồ, muốn đuổi bắt con quái kia, nhưng mà nó狡 hoạt giấu sâu vào trong nước, nếu như xuống nước tìm kiếm sẽ mắc bẫy của nó, hôm nay Hứa đạo hữu đã đến, lại tu thành Thần Tiên, kính xin giúp ta một tay.

Hứa Tiên nói:

- Đó là đương nhiên, con Trư Bà Long này giấu sâu trong hồ Bà Dương nên không dễ tìm.

Hồ Bà Dương có thủy linh lực chấp chùng, có công dụng ngăn cách ánh mắt, tuy chỉ nhìn được một ít khi vực vẫn có thể thấu triệt, nhưng thủy vực hồ Bà Dương rất lớn nên không dễ tìm kiếm, chớ nói chi là tìm được Trư Bà Long đang ở đâu.

Bạch Lộc Đồng Tử nói:

- Đạo hữu đừng vội, ta vẫn tìm được động phủ của Trư Bà Long, nhưng mà ta vốn không có nắm chắc nhiều lắm, một mình đi dò xét lại sợ đánh rắn động cỏ, về sau càng khó tìm được nó, lần này đạo hữu đến có thể một lần hành động bắt được nó rồi.

Hứa Tiên cười nói:

- Vậy là tốt rồi, kính xin dẫn đường

Hắn vốn tới đây chính là trợ giúp Ngao Ly, nhưng nàng đang luyện hóa thủy quân Trường Giang, nếu như phân tâm chiến đấu với người ta chỉ sợ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, về sau nếu tới một lần nàng khó mà luyện hóa được thủy vực Trường Giang.

Bạch Lộc Đồng Tử dẫn Hứa Tiên bay vào trong nước sâu, vừa bay vừa hỏi chuyện của Hứa Tiên ở Đông Doanh.

Sau khi Ma Chủ bãi công thì quần ma loạn vũ, đủ loại ma đầu giấu kín trong các thành thị nổi lên, thiên hạ cũng bắt đầu rung chuyển.

Dưới lực lượng của ma đầu, chỉ một ít việc nhỏ biến thành ẩu đả mất mạng. Chỉ cần sắc tâm nổi lên là có thể biến thành cường hiếp gian dân.

Đủ loại phạm nhân tăng lên nên nhà giam của quan phủ không đủ.

Phỉ tặc chiếm núi xưng vương nhiều vô số kể.

Mà chuyện này không phải nghiêm trọng nhất, phần đông thần niệm yêu thần nằm rải trong đất, vô số yêu ma tầm thường nổi lên làm bậy, đừng nói là phạm nhân khó có thể ngăn cản, cho dù là người tu hành chưa vượt qua thiên kiếp cũng khó ứng phó.

Hứa Tiên nghe đại cao mầy:

- Sinh ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ không người quản sao? Thiên đình Địa Phủ ở đâu? Quần tiên chư phật ở đâu?

Bạch Lộc Đồng Tử nói:

- Phật môn đã phái ra đông đảo cao tăng, dùng Phật môn để khắc chế ma đầu. Mà thiên đình cũng phải ra nhiều Thần Tiên hạ giới, tất cả dẫn theo đông đảo thiên binh thiên tướng bắt giết yêu ma, nhưng trong thời gian ngắn khó ứng phó được thôi.

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Chuyện này cũng không kém lắm.

Nhưng trái lại thiên đình sợ dĩ còn không có phái người ra tay với mình, chỉ sợ đây là nguyên nhân trọng yếu

Nói tới đây hai người đã đi tới thủy vực gần Lư Sơn, trên đây là một đám lau cỏ lớn, Bạch Lộc Đồng Tử nói:

- Chính là trong chỗ này.

Hứa Tiên nói:

- Tại đây sao? Không phải tinh quái đều ở sâu trong nước sao.

Bạch Lộc Đồng Tử nói:

- Trư Bà Long không giống đám tinh quái khác, không thích ở ở sâu trong nước, đặc biệt thích các khu vực cạn gần bờ. Ta cũng biết rõ tập tính này của nó nên tìm kiếm các khu vực ven bờ, mới có thể tìm được nhanh như vậy.

Hứa Tiên khen một tiếng:

- Quả nhiên không hổ là Bạch Lộc.

Lại dùng Thông Thiên Nhãn nhìn qua, quả nhiên trong khu vực này có bình chướng che lấp, ngăn cách ánh mắt, quả nhiên khác với thủy vực bình thường.

Bạch Lộc Đồng Tử nói:

- Con quái này rất xảo trá, chỉ sợ lại quấy nhiễu nó, chúng ta nắm chắc thời gian ra tay đi.

Quả nhiên mạch nước ngầm mãnh liệt, hình như có một con quái vật khổng lồ đang chấp chờ quanh lau cỏ... , Bạch Lộc Đồng Tử cũng tiến vào trong nước.

Hứa Tiên theo sát phía sau, kỹ năng bơi của hắn không kém, nhưng mà quan trọng hơn thì là vượt qua trung thiên kiếp xong, lực lượng của Thủy tinh biến hóa về chất, hắn vô sự tự thông, đối với thủy linh chỉ lực vận dụng càng thêm huyền diệu, đặc biệt là năng lực hành động trong nước tăng lên rất nhiều.

Có bảo đảm này cho dù chiến đấu ở trong nước cũng không bị yếu thế.

Thời điểm tiến sâu vào trong nước, lại không tìm được bóng dáng của Trư Bà Long, ngay cả Bạch Lộc Đồng Tử cũng không gặp, ngược lại có một cổ đại lực từ bốn phương tám hướng đè tới, cảnh tượng chung quanh đại biến, bầu trời trong mắt hắn như ẩn như hiện, vậy khốn hắn trong đây.

Thần sắc Hứa Tiên bất động, ngửa mặt lên trời nhìn qua Bạch Lộc Đồng Tử:

- Xem ra là người bố trí bày rập.

Một con cự ngạc xuất hiện bên cạnh của Bạch Lộc Đồng Tử, hiển nhiên chính là Trư Bà Long, nó dùng đôi mắt lãnh khốc nhìn chằm chằm vào Hứa Tiên.

- Thì ra các người sớm thông đồng tốt rồi, ban đầu ở Lư Sơn chỉ là hoa ngôn xảo ngữ mà thôi.

Bạch Lộc Đồng Tử cười nói:

- Thông đồng? Ta cùng Đà đạo hữu làm hàng xóm không biết bao nhiêu năm qua, cũng đều là tình quá, điểm này đương nhiên là chung mối thù, để đối phó ngoại nhân như người thì sao?

- Ân?

Bạch Lộc Đồng Tử quay người hiện ra bộ dáng Bạch Lộc:

- Người lần này có thể thấy rõ.

Khí thế trên người của nó đại biến, đôi sừng hươu dài ra.

Bạch Lộc Đồng Tử lắc đầu thở dài nói:

- Đáng tiếc các hạ không thông thuật số chi đạo, nếu không cũng không bị ta tính toán.

1180. Chương 1574: Một Kiếm

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1574: Một Kiếm

Hứa Tiên bất động thanh sắc nói:

- Mặc dù ta không thông thuật số chi đạo, nhưng có một vị bằng hữu lại tinh thông, nàng cũng không nói cho ta biết ở nơi này gặp tai ách gì.

Bạch Lộc Đồng Tử nói:

- Xem ra thuật số của bằng hữu kia quá tầm thường rồi.

Hứa Tiên lắc lắc đầu nói:

- Không, tuy tại hạ tai ách quá nhiều, nhưng bằng người còn xứng trở thành tai ách của ta sao.

Thần sắc Bạch Lộc Đồng Tử biến đổi, cười nói:

- Khẩu khí thật là lớn, chỉ bằng lực lượng vượt qua trung thiên kiếp sao, người không biết mình họ gì à? Đây chính là chỗ giao hội của Lư Sơn cùng hồ Bà Dương, nơi này do sơn thần và thủy thần cộng đồng trấn áp, người thực cho rằng địch nổi lực lượng của Lư Sơn cùng hồ Bà Dương sao? Nên thúc thủ chịu trời, đem trên kim đan trên người giao ra đây, chúng ta có thể thả cho người con đường sống.

Nói tới Long Hổ kim đan, ngay cả ánh mắt của Trư Bà Long cũng sáng lên, bọn chúng tu vi đạt tới đỉnh phong, không cách nào càng tiến thêm một bước, nếu như có được Long Hổ kim thì hơn phân nửa có thể đột phá cảnh giới trước mắt.

Đặc biệt là Bạch Lộc Đồng Tử, đã có tu vị Thần Tiên, nếu như ăn được Long Hổ kim đan, cộng thêm dưới tình huống không có Ma Chủ quấy nhiễu thì cơ hội vượt qua đại thiên kiếp rất lớn, đến lúc đó thiên hạ còn không phải mặc hắn đi ngang sao. Lại nói tuy biết Hứa Tiên vượt qua trung thiên kiếp có chút kinh ngạc, nhưng không có dao động được hắn.

Hứa Tiên nói:

- Ta họ Hứa!

Bạch Lộc Đồng Tử hừ lạnh một tiếng:

- Không biết sống chết.

Hắn và Trư Bà Long cùng bày trận thế, lực lượng của một núi một hồ đè ép Hứa Tiên.

Thần Tiên bình thường chắc chắn dưới tình cảnh này sẽ bị ép chết.

Nhưng lôi quang trên người Hứa Tiên đại phóng, một tia chớp màu vàng hiện ra, mặc cho linh lực cường đại cỡ nào chạm vào lôi đình này, lập tức tan rã, không cách nào gây áp lực cho Hứa Tiên.

Những kiếp lôi này là đại thu hoạch khi Hứa Tiên vượt qua trung thiên kiếp, kiếp lôi trong người của hắn trước kia không có nhiều, hơn nữa những kiếp lôi này không chỉ có trung thiên kiếp, còn kèm theo uy lực của đại thiên kiếp, phá tận linh lực của thiên hạ.

Thần sắc Bạch Lộc Đồng Tử khê động:

- Kiếp lôi!

Hắn không có lộ ra bao nhiêu ngoài ý muốn, ngược lại nói:

- Thì ra đây chính là đòn sát thủ chính thức của ngươi, đáng tiếc ta sớm biết rồi, kiếp lôi trên người của ngươi không phải vô cùng vô tận, nhìn ngươi có thể hao tổn tới khi nào.

một bên cùng heo bà Long trao đổi ánh mắt, tăng lớn trận pháp áp lực, hiển nhiên không có bao nhiêu kiên ky.

Nhưng làm bọn chúng an tâm là Hứa Tiên cũng không có thừa cơ xông trận, hắn cầm lấy một thanh bảo kiếm và tấm gương vỡ.

Bạch Lộc Đồng Tử trông thấy thanh kiếm kia thì trong nội tâm sinh ra một loại cảm giác không ổn, nhưng tư liệu từ Thái Sơn cho thấy chỉ cần trận pháp này bất động, Hứa Tiên không thể thi triển cái gì.

Ánh sáng của Âm Dương Kính hiện ra, bỗng nhiên bắn ra bốn phía, cho dù là áp lực hay trận pháp huyền ảo cỡ nào cũng không thể ngăn cản được.

Bạch Lộc Đồng Tử thâm nghĩ không tốt, vội vàng né tránh, nhưng nếu như cường độ ánh sáng của kính đã bị hào quang đảo qua. Nhưng ngay sau đó hắn không còn lo ngại gì, còn khí thế của Hứa Tiên phô trương thanh thế, thần sắc của hắn đại biến.

Hứa Tiên hiện giờ ngăn cách linh lực khổng lồ của Lư Sơn hay hồ Bà Dương cũng ở bên ngoài, bọn chúng không cách nào vận dụng linh lực, trận pháp tan vỡ.

Mà Hứa Tiên cầm lấy thanh kiếm lên, mỉm cười không hảo ý.

Trong nội tâm Bạch Lộc Đồng Tử cùng Trư Bà Long có cảm giác không rét mà run, không ngờ ở trên địa bàn của mình, mà Hứa Tiên chính là Thần Tiên mới vượt qua trung thiên kiếp, đạo hạnh không sánh bằng bọn chúng, nhưng lại làm cho bọn chúng có cảm giác mình là con mồi.

Điện quang lóe lên, thân ảnh của Hứa Tiên trong phút chốc biến mất trước mặt bọn chúng.

Trong nội tâm Bạch Lộc Đồng Tử cả kinh, phản ứng cũng không chậm, sừng của hắn lưu động, từng đạo linh quang màu xanh da trời hiện ra.

Thân hình của Hứa Tiên lập tức chậm lại, lộ ra trước mắt của bọn chúng. Linh quang màu xanh da trời giống như tìm được con mồi, nhao nhao vọt tới Hứa Tiên.

Tuy trên người của Hứa Tiên có lôi đình lập lòe bất định, nhưng dù sao Bạch Lộc Đồng Tử cũng vượt qua trung thiên kiếp, ánh sáng này chính là hào quang bốn mạng, không cách nào dùng kiếp lôi ngăn cản.

Chỉ thấy thể tiến nhanh như lôi điện của Hứa Tiên chậm lại, tinh quang trong mắt Trư Bà Long đại phóng, nhân cơ hội này trực tiếp nhổ nội đan tu luyện ngàn năm vào lưng của Hứa Tiên, Bạch Lộc Đồng Tử mừng rỡ trong lòng, đem sừng hươu dao động càng gấp, vừa thấy Hứa Tiên sắp ăn thiệt thòi lớn, cho dù thanh kiếm kia có lợi hại cỡ nào cũng không thể làm gì.

Thần sắc của Hứa Tiên trở nên trang nghiêm túc mục, thu liễm toàn bộ thần niệm trở vào trong chủ tinh, một khỏa Xá Lợi Tử mang theo lửa cháy vô tận bập bùng, chợt tách ra một đạo hào quang hóa thành một tiếng sấm rống kinh thiên động địa.

Đây là trấn ma đại thần thông của phật môn, cảnh giới cao nhất của Đại Lôi Âm Thuật, Sư Tử Hồng. “Diễn pháp vô vị, chỉ còn Sư Tử Hồng, chỉ cần lên tiếng thì âm thanh như sấm”, cho nên được gọi là “Âm thanh của Như Lai”.

Bạch Lộc Đồng Tử cùng Trư Bà Long nghe một tiếng rống này trùng kích, thần sắc trở nên ngẩn ngơ, giống như chịu chấn nhiếp cực mạnh, thao túng nội đan đối kháng ảnh hưởng này.

Sau khi Hứa Tiên ngưng tụ thành xá lợi thì cho dù là thần thông của phật môn vẫn không thể thao túng tự nhiên. Chẳng tới khi vượt qua trung thiên kiếp thì thần hồn xá lợi cũng được rèn luyện, mới có thể sử xuất một chiêu này, quả nhiên kỳ hiệu.

Hứa Tiên tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, đưa tay chém ra một đạo hào quang âm u, bổ sóng trăm biển, cực nhanh chém vào Bạch Lộc Đồng Tử cùng Trư Bà Long.

- Sư Tử Hồng!

Thần niệm của Bạch Lộc Đồng Tử cường đại, hấn khôi phục lại từ trong chấn nhiếp, đem toàn lực định trụ thân hình, kiếm quang im ắng xoẹt qua người, tim của hấn nằm trên cổ họng, trong sát na đó hấn có cảm giác sống chết đang ở trước mặt.

Nhưng Trư Bà Long sau lưng Bạch Lộc Đồng Tử thần niệm vô cùng nhỏ yếu, mà thân thể lại khổng lồ, sợ hãi không thể tưởng tượng nổi nhìn qua kiếm quang chui vào trong người của mình, sau đó nhập vào cơ thể, cho dù là áo giáp cứng rắn nhất ở trước mặt kiếm quang lại mỏng như giấy.

Trư Bà Long kinh giận dữ hét:

- Chỉ bằng như vậy liền muốn giết ta sao?

Hấn đang cố gắng thúc dục nội đan đánh vào Hứa Tiên, hấn tin tưởng bằng vào thân hình khổng lồ của mình cùng với sinh mệnh lực cường đại sinh có thể trong nháy mắt khôi phục thương thể nhỏ này.

Nhưng Hứa Tiên không thèm nhìn qua hấn, thậm chí không nhìn tới nội đan đang đánh tới, ngưng mắt nhìn qua Bạch Lộc Đồng Tử.

Trư Bà Long không thể tin nổi nhìn máu tươi từ trên người của mình đang bắn ra ngoài, cho dù nó có dùng linh lực thể nào cũng không thể khép vết thương lại, chỉ có thể dùng tay che lại mà thôi. (.

1181. Chương 1575: Thủy Quân

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1575: Thủy Quân

Nhưng vẫn không cách nào ngăn cản máu tươi chảy ra, thần hồn cũng có cảm giác như bị xé rách

Nội đan mất đi Trư Bà Long thúc dục, cũng trở nên mềm yếu vô lực, bị Hứa Tiên xoay tay thu vào trong ngọc bài, mặt không đổi sắc. Những yêu thần viễn cổ có sinh mệnh lực còn mạnh hơn cả Trư Bà Long gấp trăm lần, thậm chí là Cửu Anh gần như bất tử bất diệt cuối cùng nhất vẫn bị Hậu Nghệ chém giết, dùng huyết nhục cường ngạnh với kiếm quang của Thiên Hành chính là tìm chết.

Bằng cấp bậc Địa Tiên của Trư Bà Long thì một khi mất đi địa lợi là hồ Bà Dương, sinh tử hoàn toàn nằm trong tay của Hứa Tiên.

Cho dù yêu quái cường đại thì huyết dịch cũng có lưu lại trên thời không, một đám huyết mạch tinh hồn từ trong vết thương của Trư Bà Long bay ra, đầu nhập vào trong Thiên Hành kiếm, thủy quân hồ Bà Dương đã biến mất trên thế giới này, ánh sáng đỏ lập lòe, sát khí trên kiếm mạnh mẽ.

Hứa Tiên tin tưởng nếu không phải mình tu thành xá lợi, thần niệm trở nên cứng cõi không dời, chỉ sợ cũng bị cổ sát khí này ảnh hưởng.

Bạch Lộc Đồng Tử kinh hãi nhìn qua Thiên Hành kiếm trong tay Hứa Tiên trong tay Thiên Hành kiếm:

- Đây là kiếm gì?

Hắn chưa từng nghe nói trên đời này có bảo vật như vậy.

Hứa Tiên nói:

- Người thử xem liền biết.

Mặc dù không bị sát khí của Thiên Hành kiếm ảnh hưởng, trong lòng của hắn vẫn có sát khí nổi lên.

Bạch Lộc Đồng Tử thầm nghĩ:

- Không tốt!

Lập tức phi độn ra ngoài trăm trượng.

Thân hình của Hứa Tiên hiện lên chỗ hắn vừa đứng, sau đó lại biến mất không thấy gì.

Bạch Lộc Đồng Tử hoảng hốt thi triển độn pháp tránh đi, sau đó lập tức thi triển ảo ảnh thuật, hóa thành bảy con Bạch Lộc bay ra các hướng.

Bằng vào Thông Thiên Nhân của Hứa Tiên hôm nay thì không phân biệt được thật giả, hắn lạnh “Hừ” một tiếng, thúc dục Âm Dương Kính, kính quang lóe lên, sáu ảo ảnh hóa thành bọt khó chỉ còn lại chân thân của Bạch Lộc hiện ra trước mặt Hứa Tiên, trong mắt hiện ra một tia tàn nhẫn, mạnh mẽ đập vào mặt nước, thân hình hóa thành bóng trắng, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, cúi đầu bốn cái sừng hươu hướng Hứa Tiên đánh tới.

Trên mặt Hứa Tiên lộ ra thần sắc nghiêm túc, hào quang trên bốn sừng hươu lập lòe, xem xét thì biết không phải phạm vật, chỉ sợ Thiên Hành kiếm không thể phá trong một kích. Đối phương đã thành khôn thú, hắn không cần phải ngại binh, liền tránh né, tùy ý Bạch Lộc Đồng Tử xoẹt qua bên cạnh.

Bước chân của Bạch Lộc Đồng Tử không ngừng chút nào, hướng phía tây chạy như điên, Lư Sơn ở bên trái, hắn chỉ cần trốn vào Lư Sơn và mượn nhờ sơn lực chưa hẳn không có quay giáo một kích.

Nhưng một bức tường vô hình ngăn cản đường của hắn, ngăn cách hy vọng của hắn, trong phạm vi bao phủ của Âm Dương Kính thì hắn trốn thế nào cũng không trốn được.

Bạch Lộc Đồng Tử lại liều lĩnh đụng vào bức tường vô hình này, ầm ầm nổ vang, cả không gian rung động lắc lư.

Bên ngoài Âm Dương Kính chính là hồ Bà Dương, chỉ thấy sừng hươu màu xanh da trời không ngừng giãy thoát ra, trên không trung xé vài vết rách, lan tràn bốn phía.

Hứa Tiên cũng lộ ra một tia ngạc nhiên, không nghĩ tới Bạch Lộc Đồng Tử dốc sức một kích lại có thể đánh vỡ âm giới của Âm Dương Kính, mà từ lực lượng của Bạch Lộc Đồng Tử thì hào quang ảm đạm xuống, chỉ sợ chèo chống chỉ chốc lát thì linh lực không còn, bị Bạch Lộc Đồng Tử phá cấm mà ra.

Nhưng Hứa Tiên làm gì cho hắn cơ hội này, không để cho Bạch Lộc Đồng Tử tiếp tục xé rách kết giới, lách mình đi lên, huy kiếm chém vào cổ của hắn.

Bạch Lộc Đồng Tử hiện tại không kịp rút sừng ra, lập tức đầu thân khác biệt, trong mắt hiện ra một tia giảo hoạt, há mồm phun ra một bích lục như ý, như ý giống như linh chi, phía trên có khắc chữ Thọ.

Bích lục như ý vừa ra thì hào quang vạn trượng, hướng về ngực bụng của Hứa Tiên đánh tới.

Hứa Tiên cảm nhận được linh lực cường đại trên bích lục như ý, trên mặt cũng lộ vẻ ngưng trọng, biết rõ mình hiện giờ cứng rắn chịu một ít của như ý, chắc chắn bị trọng thương.

Bảo vật này sợ không phải của Bạch Lộc Đồng Tử, mà chính là của sư tôn hắn, Trường Sinh Đại Đế

Cái bích lục như ý kia đánh thẳng vào ngực của Hứa Tiên, truyền ra âm thanh của xương cốt nứt vỡ.

Hứa Tiên cảm giác ngực của mình bị một cổ lực lượng cực lớn đánh trúng, nhổ ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra sau trăm trượng. Nằm ở trên mặt nước không nhúc nhích.

Bạch Lộc Đồng Tử nhân cơ hội này đem sừng hươu rút ra, đắc chí vừa lòng nhìn qua Hứa Tiên, cũng may có bảo vật mượn từ tay của sư tôn, bằng không đã trúng độc thủ của thằng này, muốn gọi bích lục như ý trở về, nhưng lại biến sắc, liên tục thúc dục pháp quyết.

Bích lục như ý rung rung không thôi, lại bị Hứa Tiên nắm trong tay, cũng liều lĩnh phóng thích lôi điện triệt tiêu linh lực của như ý thả ra, gắt gao ngăn cản bích lục như ý. Vừa rồi vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, dùng tay nắm chặt như ý cũng triệt tiêu đại bộ phận lực trùng kích.

Hứa Tiên chậm rãi đứng dậy, thương thế trước ngực nhanh chóng khép lại:

- Còn chiêu số gì cứ xuất ra hết đi.

Sắc mặt Bạch Lộc Đồng Tử khê biến, quay người toàn lực chụp vào bình chướng vô hình, một kích này bình chướng thủy tinh bị nghiền nát.

Hứa Tiên áp chế bích lục như ý, cũng không có phân tâm thao túng Âm Dương Kính, hào quang trên Âm Dương Kính ảm đạm.

Bạch Lộc Đồng Tử vui sướng bay về phía Lư Sơn, một âm thanh vang lên sau lưng của hắn.

- Nếu như không có thì đi chết đi!

Bạch Lộc Đồng Tử kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy Hứa Tiên đem bích lục như ý ngậm ở miệng, một tay cầm lấy sừng hươu của hắn và huy kiếm.

Mũi kiếm chưa đến cái đã mang theo sát khí mạnh mẽ khiến Bạch Lộc Đồng Tử cảm thấy giữa cổ có cảm giác lạnh như băng.

Phía chân trời có một hào quang màu đỏ bay tới, tốc độ nhanh chóng tuyệt luân, trong chớp mắt đã tới trước mặt.

Bạch Lộc Đồng Tử hét lớn:

- Sư huynh cứu ta!

Ánh lửa tan hết, Hoàng Hạc Đồng Tử hiện thân ra, kêu lên:

- Đạo hữu hạ thủ lưu tình!

Mũi kiếm của Hứa Tiên vững vàng đặt lên gáy của Bạch Lộc Đồng Tử, nhìn qua Hoàng Hạc Đồng Tử nói:

- Còn gì nữa không?

Mặc dù hắn kiêng kị Nam Cực Tiên Ông, không muốn đơn giản hạ sát thủ với người nào, nhưng nếu như năm lần bảy lượt gây hấn với hắn, hắn cũng sẽ không lo trước lo sau, dứt khoát tính hết sổ sách một lần.

Hoàng Hạc Đồng Tử đưa ánh mắt nhìn qua mũi kiếm, chỉ cảm toàn thân rùng mình, người này quả nhiên không phải Hứa Tiên lúc trước, khách khí ba phần, nói:

- Ta lần này đến đây cũng không phải là địch với đạo hữu, kính xin đạo thả sư đệ của ta trước.

Hứa Tiên nói:

- Yêu ma gây lũ lụt, tai họa sinh linh hai bên bờ sông, ta đang muốn hành quyết tại chỗ, xem như giải quyết tội nghiệt của chúng, chỉ một kiếm này là xong.

Hoàng Hạc Đồng Tử nói:

- Đạo hữu minh giám, chúng ta đều do thần niệm mê hoặc mà thôi, mới phạm vào lỗi nặng, lần này ta sẽ dẫn theo sư đệ đi tới thiên cung lĩnh tội, sẽ có bàn giao với đạo hữu.

1182. Chương 1576: Như Ý

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1576: Như Ý

Tinh quang trong mắt Hứa Tiên lóe lên:

- Bàn giao thế nào?

Hoàng Hạc Đồng Tử nói:

- Chắc ngươi cũng không biết, chư vị thượng tiên của thiên đình đang thương định bắt ngươi cùng Bạch Tố Trinh, Ngọc Thanh Cung chúng ta cũng ra tay. Sự đệ của ta xuất thủ rồi, Ngọc Thanh Cung chúng ta cũng hoàn thành chức trách của mình, chuyện này dừng ở đây, thế nào?

Cho dù nội tâm của Hứa Tiên đã có chuẩn bị, nghe tin tức này cũng hơi kinh hãi, nhưng vẫn trấn định lại.

- Thì ra là thế!

Dùng sức ném sừng hươu của Bạch Lộc Đồng Tử tới.

- Vậy thì trả lại cho ngươi.

Hoàng Hạc Đồng Tử tiếp Bạch Lộc Đồng Tử, Bạch Lộc ánh mắt kinh hồn chưa định, nhưng không quên kêu lên:

- Như ý!

Hoàng Hạc Đồng Tử nói:

- Vật ấy chính là vật của Ngọc Thanh Cung chúng ta, kính xin đạo hữu trả lại.

Hứa Tiên vuốt vuốt bích lục như ý, không biết là bắt Bạch Lộc Đồng Tử hay vận dụng lôi đình, như ý rung động muốn thoát ra.

Hắn cũng không để ý tới Bạch Lộc Đồng Tử cùng Hoàng Hạc Đồng Tử nói cái gì, thu vào trong công đức ngọc bài.

- Các ngươi nên cáo tri với Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, nói Hứa Tiên mượn vật này vài ngày, nhị vị xin mời!

Bạch Lộc Đồng Tử còn muốn lên tiếng, bị Hoàng Hạc Đồng Tử ngăn lại:

- Ngọc Thanh Cung nhân khẩu mỏng manh, tọa hạ của tiên ông cũng chỉ có hia chúng ta, thủ hạ thượng tiên khác cũng không dễ đối phó như chúng ta, ta khuyên ngươi nên thúc thủ chịu trôi, miễn mất mạng!

Nói xong quay người liền đi.

Hứa Tiên chấp tay nói:

- Việc này không nhọc hai vị hao tâm tổn trí.

Thẳng đến khi Hoàng Hạc Đồng Tử cùng Bạch Lộc Đồng Tử biến mất phía chân trời, quả nhiên y theo ước định không còn ra tay với hắn, Hứa Tiên vừa rồi buông Thiên Hành kiếm ra, một lần nữa xuất nhìn kỹ bích lục như ý, chuôi như ý này giống như linh chi. Không phải vàng không phải đá, quan sát hình thái của nó không giống như điêu khắc mà thành, nó giống tự nhiên hình thanh hơn.

Hơn nữa ngọc như ý trong tay tỏa ra sinh khí bừng bừng, giống như là vật còn sống. Chẳng lẽ đây là linh chi sao?

Hứa Tiên lắc đầu vứt bỏ y niệm này trong đầu, chỉ có một việc có thể xác định, công dụng trọng yếu của pháp bảo này không phải là chiến đấu, trong khoảng thời gian ngắn không rõ nó có tác dụng gì, nhưng bích lục như ý lại ẩn chứa một linh lực cường đại không có bị phá hư.

Đây cũng là lý do trọng yếu nhất Hứa Tiên lưu lại, hần hiện tại đang muốn điểm tinh cho sao Mộc, lại thu nạp mộc linh lực tu luyện, vật này nói không chừng có tác dụng trợ giúp.

Hứa Tiên tạm không suy nghĩ nhiều, đem bích lục như ý thu lại một lại, trở lại trong Trường Giang, Ngao Ly đang buồn chán chờ hần, vừa rồi một phen chiếu đầu bị Âm Dương Kính lấy âm giới ngăn cản lại, cho nên nàng không có phát giác ra.

Hứa Tiên cũng không nói nhiều, đem nội đan của Trư Bà Long ném cho Ngao Ly, cảnh giới này của hần phục dụng nội đan không có tác dụng gì, nhưng đối với tiểu nha đầu tiên đồ vô hạn lại có tác dụng trọng yếu.

Ngao Ly một ngụm nuốt nội đan vào bụng, hào quang tỏa ra khắp người, ngay sau đó một âm thanh giòn vang, thân hình của nàng biến lớn lên, ngay sau đó thúc giục:

- Đi mau lên..., chậm chết.

Một câu cảm ơn cũng không thềm nói.

Hứa Tiên mắt tròn trắng, niệm một tiếng:

- Bạch nhãn Long.

Sau đó đi theo nàng về phía trước, một đường hướng tây, lướt qua vô số núi non trùng điệp, thẳng tới cao nguyên Thanh Tàng thì đi vào ngọn nguồn của Trường Giang, một tòa tuyết sơn trắng bóng xuất hiện, trên đường đi không có trở ngại gì.

Lúc này trời đã sáng, bầu trời là màu xanh vô hạn, màu trắng được gió thổi qua trên đỉnh đầu.

Hứa Tiên nhìn qua đồng cỏ trên bờ sông, lắng nghe tiếng nước chảy cuộn cuộn, âm thanh tuyết động hoa thành tuyết vỡ, trong sơn cốc tràn ngập sương mù lượn lờ. Một đầu Bạch Long bay vào trong sương mù, ngực không bay giữa thiên địa.

Một đạo hào quang từ trong nước hiện ra, theo Bạch Long bay múa lưu động thì dần dần dung làm một thể.

Bạch Long giống như được tắm bổ, phát ra âm thanh ngâm xương cao vút, thân hình tăng trưởng nhanh chóng, lân phiến màu bạc trên người rơi xuống, đồng thời tản mát linh lực bàn bạc, giống như nước sông cuộn cuộn không ngừng.

Đợi đến lúc cổ linh lực này dụ xuống, một lần nữa thu liễm vào trong thể nội Bạch Long, Bạch Long đã đạt tới mấy trăm triệu.

Trong nội tâm Hứa Tiên hiểu rõ, vào thời khắc này Trường Giang đã sinh ra thủy quân mới.

Ngao Ly bơi tới trước mặt của Hứa Tiên, ánh mắt như hoàng kim nhìn qua Hứa Tiên, thân thể sáng bóng.

Ở khoảng cách gần như vậy, Hứa Tiên mới cảm nhận được chênh lệch thể tích thật rõ ràng, có chút cảm thán:

- Lúc trước là tiểu gia hỏa, rốt cục cũng biến thành một đại quái thú.

Hứa Tiên lập tức cảm nhận được cảm giác Tôn Ngộ Không bị nện vào núi, nếu không phải thân thể của hần mạnh mẽ thì đã biến thành thịt nát, giận dữ hét lên:

- Nha đầu chết tiệt kia, ngươi đứng lên cho ta!

Đột nhiên thân thể bị đè ép, một nữ hài xinh xắn hiện ra trong ngực của hần.

Hứa Tiên hơi giật mình, ngay sau đó hơi cười rộ lên.

- Không phải một Trường Giang thôi sao? Người đã khốc thành thể này thì quá mất mặt.

Sắc mặt Ngao Ly đỏ lên, đứng lên đạp hần một cước, dùng tay áo lau nước mắt, giẫm lên người của Hứa Tiên xong thì nhìn lên trời, hăng hái nói:

- Hoàng Hà, ta sẽ đến!

Hứa Tiên dứt quãng nói:

- Người... Không ... Được... Một... Xích... Tiến thêm một tấc!

Lúc này hắn bắt lấy mắt cá chân của nàng, xoay người kéo nàng ngã xuống đất, nàng giãy dụa thúc dục lực lượng thì hắn cũng ăn cả kinh, lại không chút yếu thế kiềm chế nàng.

Hứa Tiên đắc ý nói:

- Đừng tưởng rằng trở thành thủy quân thì không dậy nổi, hừ, muốn thắng ta, tiếp qua một trăm năm nữa đi!

Hứa Tiên khê giật mình quay đầu lại, Bạch Tố Trinh đang đứng cách đó không xa, vẫn ung dung đánh giá hắn.

Thời điểm hắn đi tới đây thì nàng đã độ trung thiên kiếp. Tốc độ tu hành này ngay cả Hứa Tiên cũng hâm mộ không thôi, long tộc lưu lại đồ vật cho nàng, mặc dù không có làm cho nàng trở nên mạnh mẽ trong một đêm, nhưng lại gia tăng tốc độ phát triển cho nàng.

Trừ phi là thành quả nghiên cứu của Long tộc đem tốc độ phát triển của Long nhanh hơn, mà Ngao Ly tuổi còn nhỏ nhưng có được tiền đồ vô hạn. Hứa Tiên ngược lại dám khẳng định trăm năm sau hắn không phải đối thủ của nàng.

Tốc độ của ba người thật nhanh, không được bao lâu đã đi tới phủ Hàng Châu, Tiểu Thanh đang ở hậu viện, ngay cả Bạch Tố Trinh cũng không để ý tới.

Hứa Tiên nói:

- Vậy được rồi!

Rồi sau đó lại cầm lấy bích lục như ý ra, giảng thuật những gì trải qua ở hồ Bà Dương.

Bạch Tố Trinh cầm như ý vuốt nhẹ một cái, như ý có màu xanh lục óng ánh, màu xanh này cũng xuất hiện gợn sóng, hào quang của nó có thể làm cho cỏ cây đang khô héo biến thành tươi tốt, ngay cả hoa tàn cũng phải hiện ra thần sắc tươi đẹp.

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:

- Quả nhiên là vật ấy.

Nàng giảng thuật một chút thì Hứa Tiên mới biết được, như ý này đúng là linh chi biến thành, rồi sau đó giữ tại trong tay của Nam Cực Tiên Ông không biết bao nhiêu năm.

1183. Chương 1577: Sao Mộc

Chương 1577: Sao Mộc

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nó ẩn chứa linh lực không thể tưởng tượng nổi. Đúng như hắn suy đoán ngay từ đầu, pháp bảo như ý có chữ Thọ này không phải dùng để giết địch, cho nên không tạo thành vết thương trí mạng cho hắn.

Biểu lộ của Hứa Tiên quái dị nói:

- Ta hoài nghi tính toán của Thiên Tiên thật sự không có bỏ sót, bằng không ta đang đau đầu vì không biết nên tu hành thể nào, lại đưa tới ngay bảo bối này.

Bạch Tố Trinh cũng trầm ngâm, qua trong chốc lát lại nói:

- Có lẽ là vị tiên ông kia hồ đồ a!

Không nghĩ ra chuyện gì nên dứt khoát không nghĩ, việc cấp bách hiện giờ chính là tu luyện sao Mộc tới tận cùng.

Hứa Tiên đã thanh lý trí nhớ của những kẻ này, không có khả năng có thêm thần thông gì, vừa vặn thừa dịp trong khoảng thời gian thấp sáng sao Mộc tiến hành tu hành, chỉ có đề cao tu vi mới có thể ứng phó được nguy cơ trước mắt.

Tiểu Thanh đang ngồi ở trên bệ cửa sổ chống đôi má ngẩn người, cũng không thèm nhìn hắn nói:

- Người tới làm gì, có chuyện gì thì đi tìm tỷ tỷ của ta đi.

Tiểu Thanh hai tay bịt lỗ tai, nói:

- Ta không nghe! Thả ta xuống.

Thấy Hứa Tiên không thả thì mở cánh muốn bay lên.

Đôi mắt màu xanh của nàng lườm hắn, giông như đang uy hiếp hắn vậy.

Thân thể của Tiểu Thanh vốn miễn cảm, trải qua bí pháp long tộc cải tạo thì tăng thêm một phần dự vọng nguyên thủy, mà nàng và Hứa Tiên trải qua vô số lần hoan lạc, cùng Hứa Tiên chia lìa một thời gian rồi, hôm nay tình hình của nàng khó mà chờ đợi được, người trước mắt cũng nhớ nàng đã lâu.

Tình huống này không duy trì bao lâu, hàm răng của nàng buông lỏng.

Hứa Tiên đem đầu lưỡi thừa cơ xâm nhập vào trong, ngậm chặt chiếc lưỡi thơm tho của nàng, thỏa thích mút lấy nọc độc ngọt ngào của nàng.

Mà nàng không thể thừa nhận nổi mà nhắm mắt lại, mặc cho quần áo trên người rơi xuống, tùy y cho hai tay của Hứa Tiên du động, đột nhiên cảm giác được động tác của Hứa Tiên dừng lại.

Tiểu Thanh kỳ quái mở hai con mắt ra, chỉ thấy Hứa Tiên đang cười nhìn nàng, áo của nàng đã rơi xuống đất rồi, hiện giờ chỉ còn quần lót, một bàn tay của Hứa Tiên không an phận đặt lên ngực no đủ của nàng, một tay khác của hắn đưa vào trong quần lót của nàng mà vuốt ve.

Ánh mặt trời mùa đông chiếu vào cửa, như xuyên qua da thịt của nàng, tỏa ra hào quang hoa mỹ.

Tiểu Thanh khôi phục một tia thanh tỉnh, mặc dù nàng không có rụt rè như con gái phàm trần, nhưng nghĩ đến vừa rồi mình còn giận hờn, trong nháy mắt biến thành như vậy, nàng oán hận nhìn qua Hứa Tiên, thẹn quá hoá giận muốn phát tác.

Đã thấy Hứa Tiên tươi cười nói:

- Ngươi giận chưa?

Tiểu Thanh “Hừ” một tiếng sau đó cúi đầu, không cam lòng nhìn Hứa Tiên:

- Đừng nói với ta là ngươi tự tác đa tình đây, chính là ngươi chiếm tiện nghi, rút tay thú vị của ngươi ra đi.

Dưới tình hình này, lời của nàng có chút vô lực.

Tay của Hứa Tiên không an phận khê động, toàn thân của Tiểu Thanh run lên, nhịn không được phát ra một tiếng thở nhẹ, nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên giống như hận không thể một ngụm nuốt hắn vào, bỗng nhiên nhả mồm quay đầu nói:

- Dù sao trong mắt ngươi ta chỉ là như vậy, muốn thế nào tùy ngươi.

Quả nhiên bỏ mặc động tác của Hứa Tiên.

Hứa Tiên chân thành nói:

- Đúng, ta hy vọng nàng như vậy, giúp ta làm ấm giường, sau đó ngủ chung một đêm, mà không phải đi chiến đấu với địch nhân nguy hiểm. Ta nghĩ như vậy là đủ rồi.

Tiểu Thanh nghe xong khẽ giật mình, nhìn về phía Hứa Tiên như cười mà không cười, trầm trọng tràn ngập lo lắng.

Nàng vươn tay đặt lên mặt của hắn, nói:

- Ta không thích bộ dạng của người như vậy, quá khó nhìn, không thích!

Vừa nói lại niết má của hắn, kéo khoe miệng của hắn, giống như muốn làm cho hắn cười lên.

Hứa Tiên bị nàng làm vậy liền đỏ khốc đỏ cười, nhưng trong lòng lại xuất hiện tình cảm ấm áp, hít sâu một hơi nói:

- Tuy hiện giờ đưa ra yêu cầu này thật sự không giống nam nhân... Nhưng lúc ta cần, nàng có chiến đấu vì ta không?

Tiểu Thanh dứt khoát nói:

- Không muốn!

Hứa Tiên ngạc nhiên, Tiểu Thanh nói:

- Người tính toán là cái gì chứ, ta chỉ chiến đấu vì tỷ tỷ.

Hứa Tiên cười ha ha, lại ôm nàng đi vào phòng.

- Xem ra ta nên bắt được nàng trước rồi nói sau.

Sắc trời sáng rõ, sau khi Hứa Tiên từ biệt Bạch Tố Trinh cùng Tiểu thi bay đi Hoàng Sơn tìm Tiểu Thiển.

Tìm một linh chi lực thì phải đi vào rừng sâu núi thẳm rồi, Tiểu Thiển là sơn thần, tự nhiên có thể trợ giúp hắn một tay.

Tiểu Thiển thấy Hứa Tiên đã đến, tất nhiên là vui mừng không chịu nổi, đem Hứa Tiên đón vào động phủ, từ biệt đã lâu nên phải an ủi vuốt ve rồi.

Hứa Tiên biết Tiểu Thiển suy nghĩ rất nhiều, liền đem chuyện một năm qua nói cho nàng nghe, thậm chí nói cả tin tức mà Hoàng Hạc Đồng Tử nói.

Tiểu Thiển trầm ngâm nói:

- Tình thế thật quá hiểm ác, nhưng xem những những Thiên Tiên kia sẽ không ra tay với tướng công, hơn phân nửa sẽ phải ra một ít Thần Tiên thành danh đi làm, như Nhị Lang thần Dương Tiên, hoặc là bọn người Huyền Đàn tổ sư, bằng vào thần kiếm của tướng công, Bạch tỷ tỷ vào lúc mấu chốt cũng có thể trợ giúp một tay, chưa hẳn là không thể đấu một trận. Việc này không nên chậm trễ, tướng công bắt đầu tu luyện đi.

Hứa Tiên gật đầu, tuy hắn gần đây mới độ kiếp thành Thần Tiên, nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, so sánh với những Thần Tiên đã độ kiếp mấy trăm năm thì yếu hơn, đạo hạnh có chênh lệch nhiều, việc cấp bách hôm nay là tăng đạo hạnh.

Tiểu Thiển mang Hứa Tiên dẫn tới linh mạch chi địa, Hứa Tiên lập tức ngồi xuống, lúc này thử thấp sáng sao Mộc.

Tay của hắn bắt pháp ấn, xá lợi linh quang sáng lên, linh đài sáng rõ. Một tay cầm như ý ứng tinh tượng và ngưng tụ linh lực, ngồi ở trên bệ đá cao cao, thần sắc nghiêm túc và trang trọng, giống như một tượng thần.

Có những kinh nghiệm trước kia, việc này không có gì cả, chỉ qua một nén hương thì trong thần hồn đã xuất hiện hào quang màu xanh, chậm rãi xoay tròn chung quanh mặt trời chủ tinh.

Hứa Tiên mở hai mắt ra, nhìn qua Tiểu Thiển cười nói:

- Kế tiếp nên trợ giúp ta một tay rồi.

Thấp sáng linh quang thì đơn giản, nhưng muốn mang linh quang ngưng tụ thành ngôi sao thì không đơn giản chút nào, mà hắn hiện giờ thiếu chính là thời gian.

Hứa Tiên đem thọ chi như ý giao cho Tiểu Thiên, muốn ngưng tụ linh lực trong núi rừng thì không ai thích hợp hơn nàng cả.

Tiểu Thiên cầm lấy thọ chi như ý, cảm thụ được linh lực ẩn chứa trong đó, ánh mắt hiện ra một vui vẻ.

- Thì ra là thế.

Hứa Tiên nói:

- Cái gì thì ra là thế?

Tiểu Thiên cười nói:

- Nếu muốn thu thập mộc linh chi lực, nơi này không phải là tốt nhất, thỉnh tướng công dời chỗ.

Hứa Tiên đi theo Tiểu Thiên ra khỏi động phủ, trong núi có một khu vườn trồng trọt, trồng đủ loại thực vật giao thoa, tràn ngập hương khí thơm mát, hắt hắt vào mũi cảm thấy thần thanh khí爽. Nơi này Hứa Tiên đã từng đi tới, chính là nơi gieo trồng linh dược của Hoàng Hạc Đồng Tử, linh khí nơi này nồng đậm thích hợp cho tu luyện.

1184. Chương 1578: Sao Mộc (2)

Chương 1578: Sao Mộc (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tiểu Thiên giải thích:

- Vốn là ta có chút kỳ quái, Hoàng Hạc Đồng Tử từ nơi này tìm được rất nhiều linh dược, hơn nữa còn là ngoài ngàn năm, thì ra là dùng bảo vật này thúc dục. Công việc của Hoàng Hạc Đồng Tử và Bạch Lộc Đồng Tử chắc hẳn là thúc dục linh dược nơi đây, mà thọ chi như ý là do bọn họ thay phiên sử dụng.

Linh dược trên đời khó tìm, dược thảo sống ở dã ngoại, một khi nhiều năm thì hội tụ linh khí, mặc dù không có bị loài người ngắt lấy, nhưng mà chim thú cũng hái đi, càng đứng nói là yêu ma quỷ quái trên đời.

Mà mỗi lưu phái tu hành đều cần linh đan, mà linh đan do linh thảo luyện chế mà thành, nhưng mà người tu hành thì nhiều, mà linh dược càng ngày càng thưa thớt, cho nên lưu phái luyện đan đã xuống dốc, luyện đan biến thành một lưu phái phụ trợ mà thôi, không cách nào được như trước kia nữa.

Hứa Tiên nói:

- Khó trách Nam Cực Tiên Ông dùng linh dược nổi danh, chẳng lẽ nàng cho ta mượn nơi này tu luyện sao?

Tiểu Thiên nói:

- Tướng công đoán đúng rồi, mặc dù có thọ chi như ý tương trợ, hội tụ mộc linh chi lực cũng chỉ có hạn, mà những linh dược này đều là tinh linh, ta dùng thọ chi như ý luyện hóa chúng thành linh khí th, có thể tiết kiệm nhiều thời gian.

Hứa Tiên nhìn qua khu vườn này, chỉ có vài mẫu linh điền nên không tính là nhiều. Nhưng một cây dược thảo bất kỳ trong đó, hoàng thân quốc thích cầu còn không được, mặc dù là người tu hành cũng khó gặp. Không biết nếu đem linh thảo luyện đan, chỉ sợ cũng là con số kinh người, cũng không nỡ luyện hóa chúng thành mộc chi linh lực a.

Nếu luyện hóa thành linh đan thì hiệu quả của nó còn tốt hơn tu luyện bình thường rất nhiều, nhưng mà tới cấp độ như Hứa Tiên, trừ bàn đào của Vương Mẫu nương nương thì bất cứ linh đan nào cũng không có ý nghĩa, liền gạt đầu đáp ứng.

Hứa Tiên ngồi trên mặt đất, ngồi xếp bằng trong vườn ươm.

Tiểu Thiển đứng sau lưng của hấn, tay cầm như ý nhắm hai mắt lại, như ý thả ra hào quang sáng chói, chiếu sáng cả khu vườn.

Những dược thảo kia được hào quang chiếu rọi, thì giống như tuyết tan, hóa thành linh dịch trôi nổi trên không trung.

Những thảo dược ngàn năm thì không có tạp chất, nếu như luyện đan hóa thành linh dịch thì các loại linh dịch giao hòa biến thành linh đan.

Nhưng Tiểu Thiển lúc này thúc dục như ý, những linh dịch xanh lá này như nước sôi trào, rót cực hóa thành từng đạo linh khí màu xanh lá hội tụ vào người của Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm giác một cỗ mộc linh khí tinh thuần rót vào người của mình, căn bản không nên lãng phí tinh thần tinh luyện, chỉ cần trực tiếp thu nạp là được.

Hứa Tiên hé miệng giống như trường kính hấp thủy, đem đám linh dịch này hút vào trong người, sau đó tiến hành dung hợp tiêu hóa.

Quang điểm màu xanh trong thần hồn của hấn nhanh chóng sáng lên, cho đến khi thả ra quang mang xanh lục, đạt tới Lượng Tinh không tốn bao nhiêu thời gian.

Hứa Tiên vốn đã đạt tới bước này, nhưng sẽ phí rất nhiều thời gian tu luyện trong núi, hiện giờ ngồi trong vườn linh thảo thì trực tiếp đột phá cỗ chai đầu tiên.

Tiểu Thiển ở bên cạnh chờ đợi, đợi cho Hứa Tiên tu luyện xong thì tiến lên nói:

- Chúng ta đi tới chỗ khác!

Những linh dược trân quý này đều yêu cầu hoàn cảnh riêng biệt, hơn nữa còn tranh đoạt linh khí của nhau, đương nhiên không thể trồng cùng chỗ như cây lúa, cho nên trong Hoàng Sơn có chừng mười chỗ như vậy.

Vì vậy dùng thời gian ba ngày Tiểu Thiển mang theo Hứa Tiên đi dạo qua tất cả vườn trồng trọt của Hoàng Sơn một lần, đem toàn bộ linh dược luyện hóa cho Hứa Tiên thu nạp.

Đã đem sao Mộc trực tiếp tu luyện gần đạt tới mức Hợp Tinh, mà sở dĩ không có tu luyện sao Mộc tu đến hoàn mỹ, cũng không phải mộc chi linh lực không đủ, mà là vì tốc độ tu hành quá nhanh, cho dù cố gắng tiêu hóa thể nào, thời gian lắng đọng không đủ. Nhưng tin tưởng chỉ cần tốn hao một thời gian ngắn dung hợp thì có thể tu luyện thành sao Mộc hoàn mỹ.

Loại tốc độ này ngay cả Hứa Tiên cũng có chút không tin nổi, hấn không khỏi nhớ tới trong nội dung cốt truyện, Bạch Tố Trinh vì cứu Hứa Tiên, cuối cùng nhất tâm nhất khổ đi tìm Nam Cực Tiên Ông cầu một cây linh chi ngàn năm. Mà trong ba ngày qua hấn nuốt không dưới mười gốc linh chi ngàn năm.

Những thảo dược này thực chất không thuộc về Hoàng Hạc Đồng Tử, mà là của Nam Cực Tiên Ông, chính là Thiên Tiên uy tín lâu năm, Hoàng Sơn cùng Lư Sơn chính là hai kho dược thảo của Nam Cực Tiên Ông, tốn hao không biết bao nhiêu thời gian và tâm huyết hình thành.

Hôm nay Hứa Tiên thoáng cái nuốt một nửa, còn mượn nhờ bảo bối thọ chi như ý, nếu như còn không thể tu thành sao Mộc thì trực tiếp đi chết được rồi.

Trong nội tâm Hứa Tiên sinh ra cảm giác quái dị, Nam Cực Tiên Ông lão đầu tử này quá tốt với mình rồi, đã bại hai môn sinh của hấn liền trực tiếp có được danh sơn.

Đặc biệt là Hoàng Hạc Đồng Tử tuy đáng hận, nhưng kết quả là do thần niệm của yêu thần xâm lấn mà thành, cho dù chỉ cấp Hứa Tiên vài cọng linh thảo ngàn năm đền bù Hứa Tiên cũng không thể không thả, nhưng Nam Cực Tiên Ông lại đem trực tiếp cả ngọn Hoàng Sơn đưa cho hấn, chuyện này hơi quá mức.

Không hiểu thấu vì cái gì Ma Chủ đây oán khí nhìn chằm chằm vào mình, cuối cùng bình phục một chút. Tâm của hấn qua hai lần chuyển sinh đã không tầm thường, đều là nhân vật cải biến thời đại, mà thân phận kẻ xuyên việt càng kinh thế hãi tục, trong đó liên lụy tới không biết bao nhiêu nhân quả, trong đó đã có thiện quả, cũng khó tránh hậu quả.

Nhưng những chuyện này với hấn hiện giờ cũng không có ý nghĩa gì. Chỉ có cần nắm giữ lực lượng đầy đủ thì có thể hóa giải từng nhân quả.

Trải qua mộc linh chi lực điều dưỡng, Hứa Tiên chỉ cảm thấy thần hồn càng kiên cường dẻo dai, một cỗ sinh khí bừng bừng hiện ra, mặc dù sao Mộc chưa đạt tới cảnh giới hoàn mỹ.

Nhưng vượt trung thiên kiếp xong thì một ít thần thông đình trệ cũng tăng lên, sau khi trải qua tự đánh giá thì ánh mắt của hấn tập trung vào “Cửu Tự Chân Ngôn” cùng “Lục thần thông”.

Kỳ thật thần thông Đạo gia vô cùng vô tận, được xưng là “Đạo ba ngàn, thần thông vô cùng”, nhưng mà Hứa Tiên từ chỗ Ngư Huyền Kỵ có được một bản Mặc Phù Chú, trong đó có không biết bao nhiêu loại pháp thuật, trong đó có nhiều thần thông cực mạnh.

Bằng vào tu vi Thần Tiên của Hứa Tiên hiện giờ, hơn nữa còn có năm phụ tinh, cho dù học thần thông gì cũng dễ dàng, không uống phí khí lực đã học xong, nhưng có nhiều loại không phù hợp với hấn.

Bởi vì hấn hiện giờ mạnh nhất chính là khí lực như thượng cổ yêu thần, hơn nữa có Thiên Hành kiếm, chỉ bằng vào một người một kiếm đã đủ khắc địch chế thắng, người tu hành tầm thường còn không kịp sử dụng thần thông gì đã bị hấn một kiếm chém chết.

Hấn lựa chọn tu luyện ưu thế tới mức tận cùng, thành thành thật thật trở thành chiến sĩ, chứ không chơi cái gì ma vũ song tu.

Mà hai chủng bí pháp của phật môn này chính là toàn bộ thực lực của hấn.

1185. Chương 1579: Người Ấy

Chương 1579: Người ấy

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Hơn nữa tu đến cảnh giới cao nhất có thể tiếp cận trật tự của đạo pháp, làm cho hấn có cơ hội đạt tới Thiên Tiên.

Vì vậy Hứa Tiên bắt tay vào trong tu hành chính là chữ thứ bảy trong Cửu Tự Chân Ngôn, cũng tu thành thần thông thứ tư trong Lục Thần Thông, Thần Cảnh Thông.

Giống như các chân ngôn khác, hai chủng chân ngôn hô ứng lẫn nhau, bí quyết chữ “Liệt” có khả năng khống chế thời không, cắt hết tất cả chương ngại, mà Thần Cảnh Thông chính là như ý thần thông, có thể tùy tâm sở dục khống chế thân thể xuyên qua hư không.

Thần thông này đối với Hứa Tiên rất hữu dụng – thuận di.

Loại này pháp thuật tiến có thể công lui có thể thủ, chính là thứ thiết yếu của người chuyên giết người phóng hỏa.

Hứa Tiên suy nghĩ mình thuận di ra sau lưng của địch nhân, dùng Thiên Hành kiếm đâm một kiếm thì quá mỹ diệu. Đường nhiên cảnh giới Thần Cảnh Thông ban đầu còn không có uy năng này, chỉ có thể dùng kinh thần, cử động lăng hư như chim, cũng bay như tiên.

Chỉ có tu tới cảnh giới trung đẳng mới có thể đủ thuận di khoảng cách gần, nhưng muốn làm tùy ý thì không thể.

Mà cảnh giới cao nhất của Thần Cảnh Thông chính là viên mãn như ý, có thể như hạt bụi xuyên qua hư không. Tâm tình không bị ngoại vật làm ảnh hưởng, đạt được cảnh giới tự do tuyệt đối. So với đánh phá không gian thì nó càng đánh phá tâm tình bản thân, tuyệt diệu không biết bao nhiêu.

So với cảnh giới cao nhất của Thông Thiên Nhân, Thiên Nhĩ Thông, Tha Tâm Thông, Thông Thiên Nhân có thể nhìn thấy tâm tình vui sướng buồn khổ của người ta, và nhìn thấy tất cả, không còn có gì chướng ngại bản thân. Thiên Nhĩ Thông có thể nghe thấy tất cả sướng khổ của nhân gian, cũng như đủ loại âm thanh của thế giới. Tha Tâm Thông biết được lòng người nghĩ cái gì.

Cũng không phải cảnh giới Hứa Tiên hiện giờ có thể chạm tới, chỉ sợ khi tu thành Thiên Tiên mới có thể nhìn trộm con đường này. Mà có thể tu luyện Lục Thần Thông tới đại thành chỉ sợ cách cảnh giới Phật tổ không xa lắm.

Nhưng những thứ này còn cách Hứa Tiên rất xa, Hứa Tiên không có hao tâm tổn trí suy nghĩ nhiều, mà là thu liễm tâm thần, trở lại trong xá lợi, linh đài của hắc sắc lên và yên tĩnh lại.

Có câu là “Trong núi không tháng ngày, hàn tận không biết năm”, cánh cửa bế quan trong động phủ im lặng đã lâu, lá vàng rơi trên đường.

Thuyền rồng đi trên biển trong thời gian cực dài rốt cục cũng nhìn thấy cổ thổ.

Trong tiếng hoan hô thán phục, thuyền rồng dần dần chạy nhanh vào bờ.

Quan viên châu phủ chạy ra nghênh đón, mọi người trong sứ đoàn nối đuôi nhau đi xuống, không cần nhiều lời cái gì, nhưng bằng vào sắc mặt có thể biết rõ được thành bại của lần này, chớ nói chi là những quan viên am hiểu nhìn sắc mặt mà nói chuyện.

Quan viên đưa mắt khó tin nhìn nhau, lần đi sứ này thành công. Bọn họ vốn cho rằng lần này bọn sứ thần có mạng quay về cũng không thể hoàn thành sứ mệnh.

Quan viên cầm đầu hỏi:

- Xin hỏi Hứa đại nhân ở đâu?

Một người giải thích:

- Thân thể Hứa đại nhân không khỏe, đang nghỉ ngơi trong khoang thuyền.

Trước khi Hứa Tiên rời đi có phong bế cửa lại, lưu lại một ảo thuật ứng phó một hai. Bằng vào uy tín trong sứ thần của hắc hiện giờ thì vững như thái sơn, không người nào đi lên quấy rầy, lừa dối những người này.

Sau khi nghỉ ngơi trên bờ một lúc, thuyền lớn nhưng cần ngược dòng đi một thời gian ngắn mới có thể tới kinh thành, nhưng mà khoái mã cũng nhanh chóng chạy đi mang theo tin tức này về kinh thành, cũng truyền bá khắp thiên hạ.

Bên ngoài Trường An, hơi bên đường đang chờ đón sứ thần quay về.

Đi đầu là một thái giám, hắc mang theo khẩu dụ của hoàng đế, lệnh cho bọn người Hứa Tiên tiến vào cung.

Bong thuyền, mọi người trong sứ đoàn cảm thấy khó khăn, Hứa Tiên từng hạ lệnh nói không cho người nào tới quấy rầy hắc, nhưng thời điểm này hắc không hiện thân không được.

Thái giám nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ Hứa đại nhân có gì không ổn? Thời gian của bệ hạ thái hậu không thể chậm trễ được.

Một âm thanh từ trong khoang thuyền truyền ra:

- Đa tạ công công quan tâm, tại hạ trên đường nhiễm phong hàn, lúc này đang nghỉ ngơi trong khoang thuyền, chúng ta bây giờ có thể lĩnh chỉ tiến cung.

Tiếng bước chân vang lên, thân ảnh cao lớn của Hứa Tiên cũng từ cửa khoang ra ngoài.

Trong nội tâm thái giám nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy ánh mắt Hứa Tiên như có thể nhìn thấu tất cả, cúi đầu xuống:

- Chúc mừng Hứa đại nhân đi sứ thành công, đắc thắng quay về, lão thần mang theo khẩu dụ của hoàng đế, xin ngài tranh thủ thời gian lên ngựa tiến cung diện thánh a!

Hứa Tiên gật đầu, rời thuyền lên ngựa, nhìn qua đám người sứ đoàn, nhưng không thấy Doãn quận chúa và Phan Ngọc, đang có chút kỳ quái.

Một kỵ sĩ tiến qua đám người tới gần hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, sắc mặt của Hứa Tiên hơi đổi, lập tức phi thẳng lên trời đi vào giữa không trung, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy mình đang ngồi trên ngựa, đang chậm rãi tiến lên theo đoàn người, hắn quyết đoán bay về hướng bắc.

Thì ra trong khoảng thời gian hắn rời đi, người Hồ lại phái sứ đoàn tới đây cầu thân, không biết nguyên nhân gì mà hoàng hậu nương nương lại đáp ứng yêu cầu hòa thân của người Hồ, đội ngũ đưa thân đã rời đi bảy ngày trước, hôm nay sợ đã xuất quan rồi.

Mà Phan Ngọc chính là thủ lĩnh đưa thân, cố ý lưu người lại ở bến tàu trông chừng, đến thông báo Hứa Tiên việc này.

Hứa Tiên cau mày, không nghĩ tới lại sinh ra biến cố như vậy. Hắn bay qua vô số dãy núi, bay thẳng qua hoang mạc và thảo nguyên.

Hứa Tiên vừa bay vừa dùng Thông Thiên Nhân dò xét, không tốn bao nhiêu công phu đã nhìn thấy một đội ngũ đang đi trên thảo nguyên, trong đội ngũ có rất nhiều đồ quân nhu, cho nên hành tẩu rất chậm chạp.

Phan Ngọc giục ngựa một bên, trong nội tâm âm trầm không thôi, nàng cố ý kéo dài thời gian lên đường, chờ Hứa Tiên trở về, lại chậm chạp không thấy bóng dáng, lại qua một ngày là xuất quan rồi.

Đến lúc đó chỉ sợ chỉ có giết người diệt khẩu, cưỡng ép lưu Doãn quận chúa lại, bằng thủ đoạn của nàng hôm nay thì giết sạch những người này không phải là việc khó, nhưng mà loại tình huống này chẳng khác gì kháng chỉ cả, hơn nữa đặc phái viên của người Hồ cũng làm nàng kiêng kỵ.

Thủ lĩnh người Hồ là lão nhân già cả, hắn có chòm râu bạc, lưng còng xuống cơ hồ dán vào lưng ngựa. Nhưng người Hồ vô cùng cung kính với hắn, thậm chí là sợ hãi. Không biết hắn nói cái gì với hoàng hậu trên điện, không ngờ hắn đã thuyết phục được hoàng hậu cố chấp này.

Nàng nghi ngờ lão nhân này dùng pháp thuật mê hoặc gì đó, nhưng mà nàng không am hiểu pháp thuật gì đó, Hứa Tiên không ở bên cạnh, Ngư Huyền Kỳ thì bế quan không ra ngoài, nàng đành phải người tới Long Hồ Sơn, nhưng không biết có kịp hay không.

Phan Ngọc ngửa mặt lên trời thở dài, thầm nghĩ: Hán Văn ah Hán Văn, người không quay về thì nữ nhân này không còn nha.

Bỗng nhiên bên tai có âm thanh quen thuộc vang lên.

- Minh Ngọc thở dài cái gì?

Trong nội tâm Phan Ngọc khẽ động, chỉ cảm thấy Hứa Tiên đang ngồi sau ngựa của nàng, hai tay đang ôm eo nàng, rốt cuộc nàng cũng thở ra một hơi tựa vào người của hắn.

1186. Chương 1580: Thiên Sư

Chương 1580: Thiên Sư

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Chuyện đã giải quyết thế nào?

Hứa Tiên cười nói:

- Cũng không tệ lắm, việc này làm nàng hao tâm tổn trí rồi.

- Người cẩn thận chút, lão nhân có chút cổ quái.

Hứa Tiên cười nhạt một chút, bỗng thở dài nói:

- Quả nhiên là quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt, các loại yêu nghiệt hàng hoành thiên hạ.

Vương triều bị diệt nhiều, không thể trấn áp vận số, nhiều loại kỹ xảo thuật số xâm nhập triều đình.

Con mắt Hứa Tiên nhìn chăm chăm vào lão đầu mặt đỏ, lão đầu mặt đỏ đang nhàn nhã ngồi trên ngựa, một âm thanh như lời đình vang lên trên đầu của hắn:

- Yêu nghiệt phương nào dám tới đây hàng hoành, thật sự là chán sống mà.

Lão đầu mặt đỏ cả kinh, ghìm ngựa lại nhìn chung quanh, nói:

- Ai? Là người phương nào?

Đám hộ vệ xao động, tay cầm vũ khí nhìn bốn phía, chung quanh không có ai cả.

Lão đầu mặt đỏ hoảng sợ, nhìn bốn phía thở dài nói:

- Thượng tiên tha mạng, ah!

Một tiếng kêu đau vang lên, ngựa mất lên trời phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống dưới ngựa.

Một đám người Hồ vội vàng chạy tới, dùng tiếng Hồ nói với nhau.

Doãn quận chúa dần dần ngồi ở trên xe ngựa, trong hai mắt mờ mờ, từ khi từ trong điện nhìn thấy lão đầu người Hồ thì nàng muốn phản kháng cũng không nói nên lời, cho đến sát na vừa rồi, một đạo thiểm điện xé rách lo lắng này.

Đông mắt của nàng khôi phục thanh tỉnh, vốn đang kinh ngạc khó hiểu, sau đó giật thì phát giác xe dừng lại, nàng đứng dậy muốn đi ra ngoài xem thế nào, trong xe lại nhiều hơn một người.

Hứa Tiên ngồi đối diện với Doãn quận chúa, vừa cười vừa nói:

- Cách ăn mặc của ngươi thật đẹp!

Chỉ thấy lông mày của Doãn quận chúa được vẽ rất đẹp, đang mặc đồ trang phục đỏ thắm lộng lẫy, càng lộ ra nét quyến rũ động lòng người, đẹp đến quý giá phi phạm.

Doãn quận chúa kinh ngạc nói:

- Tại sao ngươi ở đây?

Hứa Tiên nói:

- Ngươi bị một đám ma quỷ bắt về làm áp trại phu nhân.

Nhớ tới hai lần trước cứu giúp, giống như đều được như nguyện.

Doãn Hồng Tụ lúng túng một hồi, chợt cảm thấy khó chịu, ủy khuất muốn rơi lệ.

Hứa Tiên ngược lại có chút luống cuống tay chân, bất đắc dĩ nói:

- Ngươi khóc cái gì, ngươi là tiểu hài tử sao?

Bỗng nhiên xe ngựa chấn động, lại bắt đầu rời đi, thân hình Doãn Hồng Tụ bất ổn, ai nha một tiếng rồi ngã ra phía sau.

Thân hình Hứa Tiên nhoáng một cái, tiếp được nàng.

Doãn Hồng Tụ chóng mặt, có chút si ngốc nhìn qua Hứa Tiên, từ khi hắn rời đi tới bây giờ không có cái biến gì, nhưng lại làm cho tâm thần của nàng không kiềm chế được, có lẽ bởi vì nguyên nhân nào khác.

Hứa Tiên dùng ống tay áo lau nước mắt cho nàng, lại không cẩn thận lau đi trang điểm, phẩy tay áo một cái khôi phục trang điểm, thì thầm:

- Ngươi trang điểm thật đẹp, xứng với chí tôn.

Nghe hần khen thì bộ dạng của Doãn Hồng Tụ có vui mừng và ngượng ngùng, không ngừng suy nghĩ hàm nghĩa trong đó, chỉ tôn đương nhiên được dùng để xưng hô hoàng đế, nhưng lời cổ nhân “Quân vi thần cương, phụ vi tử cương, phu làm thể cương”, chẳng lẽ muốn nàng làm vợ ông trời sao? Nàng có thể không muốn, trong trường hợp đó nằm tựa trong cánh tay của hần thì nàng thích hơn nhiều, trở nên vô cùng mềm mại, lại hận tâm trí của mình không kiên định.

Trong khoảng thời gian ngắn, vừa vui sướng hần tới, vừa hận hần, vừa hận chính mình. Biểu hiện trên mặt cũng biến ảo ngàn vạn, khi thì nhu tình, khi thì giận dữ, khi thì chán ghét.

Hứa Tiên không biết một câu nói của mình lại làm cho nàng suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói:

- Xem ra đời này của ta nhất định làm người tốt rồi.

Doãn Hồng Tụ lầm bầm nói:

- Cái gì chuyện tốt.

Bỗng nhiên giật mình nói:

- Nhanh cho xe dừng lại.

Những người Hồ kia đề phòng đêm dài lắm mộng, trực tiếp đem lão đầu người Hồ đặt lên xe rồi đi tiếp.

Hứa Tiên nói:

- Xe lại đi một thời gian ngắn, ta cũng nên tạm thời rời đi rồi.

Doãn Hồng Tụ biến sắc, nói:

- Người muốn đi đâu?

Hứa Tiên an ủi vỗ vai của nàng:

- Quay trở lại kinh thành, chắc hẳn cô cô của ngươi đã tỉnh táo lại rồi, sẽ cải biến mệnh lệnh này.

Doãn Hồng Tụ có chút bất an, nói:

- Nhưng mà miệng vàng lời ngọc của hoàng thượng, nếu không phải...

Hứa Tiên buông tay nói:

- Vậy ngươi không cần làm quận chúa, chỉ có thể đi theo ta lăn lộn thôi.

Nói xong liền rời xe, nhìn Phan Ngọc nói một tiếng, biến mất ở phía chân trời.

Doãn Hồng Tụ buồn vô cớ, ôm gối đầu nhỏ giọng lầm bầm:

- Ai muốn đi theo ngươi chứ, chẳng lẽ ta phải đi theo người chắc, suy nghĩ khá lắm.

Thời điểm này Hứa Tiên đã giục ngựa tiến vào thành Trường An, rồi sau đó móng ngựa không ngừng đi thẳng vào hoàng cung đại nội.

Trong nội cung, hiện nay đang có một người mặc đạo bào, dò hỏi:

- Nương nương cảm thấy như thế nào?

Hoàng hậu nương nương ngồi trên ghế, khẽ vuốt cái trán:

- Ai gia cảm thấy đỡ hơn thật nhiều, đa tạ Thiên Sư!

Mặc dù nàng không thích những kỳ nhân dị sĩ này, nhưng đạo sĩ kia cung kính làm cho nàng thỏa mãn.

Tuy đạo sĩ trẻ tuổi, lại thanh mục tuấn lãng, hiện ra vẻ ông cụ khí độ trầm ổn.

- Long Hồ Sơn chúng ta thụ hoàng ân, những chuyện này nằm trong bổn phận, chỉ là pháp thuật của yêu nhân, bản đạo cũng thấy có chút khó giải quyết, không biết sao đột nhiên biến mất, lần này chỉ sợ là có người giải quyết yêu nhân rồi, mới phá được tà pháp này.

Hần là người của Long Hồ Sơn, nhưng chính là chủ môn nhân Thiên Sư đạo hiện giờ.

Tiểu hoàng đế cau mày nói:

- Những người Hồ này thật lớn mật, lại dám phái yêu nhân tiến cung làm loạn, chẳng lẽ Thiên Sư không cách nào ngăn cản?

Trương Thiên Sư trầm nghĩ, nếu là trước kia đừng nói là những yêu thuật nho nhỏ, cho dù là Quỷ Đế Quỷ Vương làm sao dám như thế, nhưng mà lời lẽ vận số đã tận không thể nói lung tung.

Cho dù là hiện tại cũng không có mấy người tu đạo làm như vậy, dù sao lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Trước cái nhìn của hàng vạn người thì không thể nói, không biết yêu nhân này học tà pháp ở đâu, lại không biết sống chết dăm làm như vậy.

Trương Thiên Sư cúi ngọc bội xuống đưa cho cung nữ.

- Ngọc này là bảo vật tương truyền nhiều thế hệ của Long Hồ Sơn, chỉ cần treo nó vào nội cung, tà ma tà mị thường không thể xâm nhập.

Tiểu hoàng đế tiếp nhận ngọc bội, chỉ thấy phía trên có khắc hai chữ “Chính nhất”, biết là bảo vật không tầm thường, nhưng vẫn có chút lo lắng nói:

- Nếu yêu ma lợi hại thì sao?

Trương Thiên Sư mỉm cười nói:

- Nếu có yêu ma lợi hại nhìn thấy mà chấp mê bất ngộ, đó chính là khinh thường tổ sư chúng ta.

Tiểu hoàng đế cùng hoàng hậu nương nương nhìn nhau, tổ sư này bọn họ có biết. Chính là tổ sư đầu tiên của Thiên Sư đạo Trương Đạo Lăng, là Thần Tiên chính thức, có được bảo đảm này bọn họ cũng yên tâm..

Tiểu hoàng đế nói:

- Mẫu hậu, đã như vậy thì nhi thần liền hạ lệnh, cho người tới chỗ người Hồ đoạt Hồng Tụ tỷ tỷ quay về.

Hoàng hậu nương nương trầm ngâm, dù sao “Tử không nói quái lực loạn thần...” Nếu như chuyện ma quái này truyền đi, một khi thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, người trong thiên hạ sẽ cho rằng người hoàng gia bội bạc, đến lúc đó dẫn phát đại chiến thì càng bất lợi.

1187. Chương 1581: Thiên Sư 2

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1581: Thiên Sư 2

Nhưng muốn nàng ngâm bồ hòn làm ngọc thì còn cần sách lược vẹn toàn.

Bộ dáng của Trương Thiên Sư phục tùng cúi đầu, đối với những quốc gia đại sự này hắn không tham dự vào.

Thời điểm này cung nữ báo lại:

- Bệ hạ, thái hậu, sứ đoàn đã tiến cung.

Lúc này đánh tan suy nghĩ của bọn họ.

Hoàng hậu nương nương nghe xong nhìn qua Trương Thiên Sư:

- Quốc sư, ai gia có chuyện khác, Hứa Tiên này hình như hiểu được một ít kỳ môn độn pháp, kính xin người giúp ta thăm dò một hai, nếu như có thể không ngại gõ hắn một cái, cho hắn biết thiên hạ không phải không người.

Tiểu hoàng đế do dự một chút, liếc mắt nhìn qua sắc mặt của mẫu thân, cuối cùng không có há miệng, lộ ra nét thành thực rất nhiều.

Trương Thiên Sư lộ ra biểu lộ khó xử, tuy hấn tu hành trong núi, nhưng tên tuổi thì tiên Hứa Tiên như sấm bên tai, hôm nay nghe tới Hứa Tiên này còn là đạo sĩ tu hành, có can đảm xuất nhập Nam Cương Đông Doanh là những nơi man di như chỗ không người, hấn thật sự không muốn trở mặt với đồng đạo.

Nhưng sơn môn Long Hồ Sơn nằm trên quốc thổ Đại Hạ Quốc, một ngày hấn chưa độ kiếp phi thăng thì còn phải chiếu khán một hai, không thể đối kháng với hoàng thất, rốt cục gật đầu tuân mệnh.

Nhưng hấn cũng phải so đo một phen, nếu như Hứa Tiên là người trong đạo, hấn không ngại mượn cơ hội này để điểm một phen. Cái gọi là hồng trần mộng ảo, nếu như hấn tham luyện phù hoa thì không bằng quy ẩn núi rừng tĩnh tâm tu hành.

Hứa Tiên lại lần nữa đi vào trong cung khuyết, bá quan văn võ hai bên chú mục, đi tới giữa đại điện, tự tay dâng quốc thư của thiên hoàng, thái giám tiếp nhận quốc thư dâng lên tiểu hoàng đế, tiểu hoàng đế xem xong thì lộ vẻ vui mừng, đứng dậy tự tay giao cho hoàng hậu nương nương phía sau màn che.

Hoàng hậu nương nương xem một lần, cũng lộ ra dị sắc, nhìn qua Hứa Tiên, lệnh cho thái giám nói:

- Đọc ọi người nghe một chút.

Thái giám nghe lệnh, cao giọng tuyên đọc, trong tiếng đọc lạnh lạnh quần thần tập trung tư tưởng suy nghĩ, dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quốc thư này biểu hiện kính ngưỡng của mình với Đại Hạ, cũng bài tỏ áy náy và lễ kính, cũng vì bọn phản thần Thương Tinh làm vậy, đã bắt chúng hối tội, về sau sẽ thần phục Đại Hạ, không dám có chút nhị tâm.

Tuy ngoại giới nghe đồn rất nhiều, nhưng văn võ bá quan cảm thấy Hứa Tiên có thể hoàn thành chuyện này hay không có mang hoài nghi, thẳng đến khi nghe quốc thư tuyên đọc, nhưng có một tia không thể tin nổi. Chỉ bằng sứ đoàn vượt qua biển cả, khiến cho dị tộc thay đổi triều đại, thiên hoàng cúi đầu xưng thần, cho dù là ai cũng khó mà tin nổi.

Thần sắc hoàng hậu nương nương cũng biến ảo một phen, nhưng chung quy là một chuyện tốt, thông báo thiên hạ sẽ khiến thanh danh hoàng gia đại chấn, giang sơn hoàng gia đại chấn. Mặc dù lúc Đại Hạ mạnh nhất thì cảnh vạn quốc triều bái, nhưng cuối cùng cũng vãng hồi vài phần khí tượng.

Mặc dù nàng không hiểu pháp thuật gì đó, nhưng thân ở vị trí cao lâu ngày cũng có cách nhìn người chuẩn xác, có nhận thức rất sâu, mà thay đổi chính là người trước mặt này.

Tuy nhìn thì thấy hấn thủ lễ tiết, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được rõ ràng, trong lòng của hấn đối với hoàng quyền không có nửa điểm kính sợ, đối với quyền lợi không có một tia khao khát, những rắp tâm quyền mưu của nàng không có nửa điểm biện pháp với hấn.

Bỗng nhiên nàng hiểu được, có lẽ lúc này mới là nguyên nhân căn bản mình ghét hấn, đây là dị loại nàng không cách nào nắm giữ được.

- Hứa Tiên ah Hứa Tiên, rốt cuộc ngươi là người nào?

Trong nội tâm hoàng hậu nương nương thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn qua một góc đại điện, nhìn Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư đang đứng nơi đó.

Quá trình tuyên đọc quốc thư, Hứa Tiên khoanh tay mà đứng, thần tình lạnh nhạt, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn qua cây cột ở hành lang bên cạnh, chỉ thấy có một đạo nhân trẻ tuổi đứng đó, trên người linh khí bất phàm, xem ra là người tu tới Nhân Tiên, chắc hấn là Phan Ngọc mời truyền nhân Long Hồ Sơn tới, nhìn qua hấn mỉm cười một cái.

Trương Thiên Sư cơ hồ có chút kinh hoảng khom người hoàn lễ, quốc thư này hấn không nghe một chữ, những người kia bàn quốc gia đại sự gì đó với hấn mà nói không có chút ý nghĩa nào, trong mắt người tu hành, vương triều hưng suy cũng không quá đáng chỉ là mây khói, chính thức làm cho hấn kinh ngạc chính là Hứa Tiên cách đó không xa.

Bằng đạo hạnh của hần, ở nhân gian này có thể bảo vệ một phương bình an, thụ vạ người kính ngưỡng, lệ quỷ tằm thường không phải đối thủ của hần, nhưng khi hần nhìn qua Hứa Tiên, lại cảm thấy như mặt trời nóng bỏng rát, hào quang này khiến hần không dám nhìn thẳng.

Dựa vào Long Hồ Sơn lưu lại điển tịch, từ đạo hạnh phản đoán tuy hần không dám tin tưởng, trong nội tâm cười khở, trong truyền thuyết Hứa Tiên cũng không tới hai mươi tuổi, làm sao có thể tu thành Thần Tiên.

Mà vị kia không gõ mình thì thôi, hần ngược lại còn muốn gõ hần, người muốn gây khó dễ cho Thần Tiên thì đúng là bị cửa khập vào đầu rồi. Trong nội tâm lại kỳ quái, đã có tu vi như thế còn cần gì trà trộn vào nhân gian được?

Hần lại không biết, những tâm tư này Hứa Tiên không nhìn vào trong mắt, cũng không phải cố ý rình mò tâm tư người khác, hiện tại hần đang là tội phạm truy nã của thiên đình, đối với người đồng đạo càng cần thận.

Nhưng xem ra cẩn thận này là dư thừa rồi, vị Long Hồ Sơn Thiên Sư Đạo trưởng này không hiểu tình huống của hần, chắc hần những tin tức kia giới hạn trong những người tu hành cao nhất, quốc thư đọc xong thì tiểu hoàng đế đã vui mừng, đang muốn sai người phong thưởng, thái hậu nương nương cũng ở sau rèm tuyên dương vài câu, rồi sau đó cho quan lại tán đi.

Hai vị phó sư đi theo sau lưng Hứa Tiên đều có chút thất vọng, nhưng nghĩ tới đi sứ chắc chắn sẽ có phong thưởng, cho nên càng thêm mong đợi, nghĩ đến chắc đang suy nghĩ.

Hứa Tiên thì không thêm quan tâm tới phong thưởng, quay đầu nhìn qua Lương Vương gia và đám quan lại, chỉ cảm thấy hần trở nên già nua hơn, xem ra mạng cũng không còn lâu nữa, nhưng vẫn trừng mắt nhìn hần.

Nội tâm của Hứa Tiên không chút gợn sóng, Lương Vương này nhiều nhất sống được thêm vài năm nữa, mà hần còn sống tốt trăm năm ngàn năm, cho nên đối lập lại mất đi một người.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hần vượt qua đại nạn lần này.

Mà lực lượng hần dựa vào chỉ có một người, Ngư Huyền Ky.

Hần vừa ra khỏi cửa cung, uyển chuyển cự tuyệt lời mời của nhạc phục đại nhân và lão sư, trực tiếp đi tới chỗ của Ngư Huyền Ky, đã không thể chờ đợi được muôn gặp nàng.

Mà trong cung, thái hậu nương nương đang nói chuyện với Long Hồ Sơn tiểu Thiên Sư.

Thái hậu nương nương dò hỏi:

- Thiên Sư thấy thế nào? Hứa Tiên kia có vấn đề gì không, so sánh với đạo sĩ ai cao ai thấp?

Tiểu hoàng đế cũng lộ ra vẻ hứng thú.

Trương Thiên Sư cười khở nói:

- Nương nương không nên nói đùa, không nên tìm Hứa đại nhân gây khó dễ.

Thái hậu nương nương nhú mày nói:

- Lời này của ngươi là ý gì?

1188. Chương 1582: Sâu Xa

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1582: Sâu Xa

Trương Thiên Sư thấy nàng không hiểu, lắc đầu nói ra:

- Vị Hứa đại nhân kia đạo hạnh thâm sâu, ngay cả bản đạo bình sinh không thấy, chỉ sợ chỉ có sư tổ đến thế gian, mới có thể nói chuyện với hắn một hai, bản đạo hà đức hà năng gì dám đi luận đạo cao thấp với người ta.

Nếu như sánh ngang với tổ sư Trương Đạo Lăng, cũng có tu vi Thần Tiên a.

Lời này vừa nói ra thái hậu nương nương cùng tiểu hoàng đế đều ngạc nhiên, phản ứng trái ngược nhau, trên mặt tiểu hoàng đế tràn ngập hào quang nóng bỏng, mà thái hậu nương nương thì nhũ mào càng sâu.

Kỳ thật nàng nói chuyện trên chính điện, thấy Trương Thiên Sư nhìn Hứa Tiên hành lễ, liền biết Hứa Tiên nói cái gì cũng cao hơn hắn, mặc dù nàng ngạc nhiên nhưng cũng nằm trong phạm vi thừa nhận.

Lại không ngờ tới Trương Thiên Sư trực tiếp đem Hứa Tiên so sánh với Trương Đạo Lăng.

Trương Đạo Lăng là người nào. Đây chính là Thần Tiên trong loài người a, người trong thiên hạ chỉ kính ngưỡng mà không thể nhìn thấy, chính là nhân vật truyền lưu trong truyền thuyết.

Thái hậu nương nương lặng đi trong chốc lát, mới nói:

- Người nói là thực?

Trương Thiên Sư nói:

- Bản đạo tuyệt vô hư ngôn.

Thái hậu nương nương lâu ngày chìm nổi, rất nhanh tâm tình khiếp sợ giảm xuống:

- Ngày đó hắn lưu lại trong triều đình làm cái gì? Chẳng lẽ có âm mưu gì sao?

Rốt cuộc nàng cũng hiểu thái độ của Hứa Tiên từ đầu mà đến, nhưng bất cứ người đương quyền nào biết được bên cạnh mình có một nhân vật cường đại như thế, chỉ sợ sẽ cảm thấy bất an.

Trương Thiên Sư nói:

- Vậy thì bản đạo không dám đoán bừa rồi, nhưng theo hành vi của Hứa đại nhân làm mà nhìn, chắc là vì tích tu công đức, cũng có thể là đạo chơi nhân gian.

Kỳ thật với hai phỏng đoán này hắn cũng bán tín bán nghi, cho dù là vì tích tu công đức, cũng không nên nhiễm nhân quả lớn như vậy. Tuy Thần Tiên đạo chơi nhân gian không ít, nhưng phần lớn là lưu luyến trên phố xá, mà không phải là trên triều đình.

Trương Thiên Sư phiêu nhiên mà đi, trở về núi tu hành.

Thái hậu nương nương trầm mặc thật lâu, rốt cục thở dài một tiếng. Mặc dù hiểu được nhiều quyền mưu trí hơn nữa, đối với một Thần Tiên thì có biện pháp nào? Hơn nữa nhìn qua Hứa Tiên cũng không có ác ý, ngược lại một lòng vì thiên hạ, dứt khoát mặc kệ hắn thôi! Nhưng mà hắn đề cập tới Bái Hỏa Tà Giao kia, xem ra không có lửa sẽ không có khói, nên chú ý nhiều hơn một chút.

Thái hậu nương nương trấn lo đại sự thiên hạ, lại không phát giác hoàng đế bên cạnh nàng đang nắm chắc nắm đấm, trong mắt thì hưng phấn không cách nào ức chế được. Nhưng nhìn qua thái hậu nương nương bên cạnh, trên mặt thì lộ vẻ buồn rầu.

Hứa Tiên đi thẳng tới chỗ của Ngự Huyền Kỳ, trước mắt là một bức tường, đương nhiên sẽ không làm khó được hắn, ngưng mắt nhìn cổng và sân mở rộng, ngay cả tuyết đọng trên cửa đã lâu cũng không buồn quét xuống.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, bước chân chậm dần, bước vào cổng và sân, tiến vào trong phòng, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, giống như bước vào thế giới khác.

Ngoài cửa sắc trời sáng rõ, lại có tuyết đọng phản chiếu sắc trời, lại giống như không cách nào xuyên vào trong căn phòng đó, chỉ thấy trên đàn bát tiên có một chiếc đèn bảy tiêm, chỉ còn lại năm ánh lửa.

Hứa Tiên nhẹ giọng kêu:

- Huyền Ky!

Duẩn Nhi nghe kêu thì đi ra ngoài:

- Sư thúc, người tới, sư phụ vừa nằm ngủ.

Hứa Tiên kinh ngạc nói:

- Nằm ngủ?

Chẳng lẽ nàng không có tính toán ra ta tới ao?

- Ta đi gặp nàng.

Bởi vì nguyên nhân này nàng dùng ảo thuật niệm phong cửa, khoát tay cánh cửa chân thật mở rộng ra.

Duẩn Nhi vội vàng ngăn ở trước mặt của hắn, khẩn cầu:

- Sư phụ đã lâu ngày không ngủ, sư thúc nên cho sư phụ ngủ một chút đi.

Lại nghe sau lưng truyền tới âm thanh của Ngư Huyền Ky:

- Người tới.

Trong mắt của Hứa Tiên nàng giống như từ bóng tối đi ra, mặc trên người áo mỏng màu trắng, đạo bào màu vàng nhạt khoác lên thân thể của nàng, tóc dài rối tung sau lưng, hắn chú ý tới tơ bạc đã nhiều hơn.

Ngư Huyền Ky dùng tay che miệng ngáp, lộ ra vẻ buồn ngủ và uể oải, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, mỉm cười nói:

- Xem ra việc này cũng thuận lợi, nói nghe một chút a!

Hứa Tiên lúc này noi lại mọi chuyện diễn ra.

Ngư Huyền Ky gật đầu nói:

- Vượt qua trung thiên kiếp, chuyện kế tiếp có lực đánh cược rồi.

Hứa Tiên nói:

- Thế nhưng mà người...

Ngư Huyền Ky ôn nhu ngắt lời nói:

- Trước hãy nghe ta nói, tai ách kế tiếp cũng không thể dễ ứng phó đâu, địch nhân vốn có của người cũng bắt tay chuẩn bị rồi, không cần thận lại dẫm lên vết xe đổ.

- Địch nhân vốn có?

Hứa Tiên nhớ tới một người.

...

Trong Chung Nam sơn, trên đỉnh thông tới trời cao, hai người ngồi đối diện nhau, bàn cờ hai bên đen trắng đang sát phạt lẫn nhau, thời điểm nguy cấp nhất, lúc này không có người nào chú ý.

Hán Chung Ly tết búi tóc, hở ngực, tay cầm quạt ba tiêu, hỏi:

- Người đã quyết định rời núi một chuyến?

Lữ Động Tân vươn người đứng dậy:

- Số trời đã vậy, ta cũng không thể kháng lại, cuối cùng cũng nên kết thúc rồi.

Một chòm râu dài, thân phụ trường kiếm, nhưng thần sắc khí độ khác nhau qua lớn, ít đi một chút phong lưu nho nhã, nhiều hơn vài phần uy thế như đế vương.

Hán Chung Ly lắc đầu nói:

- Người nọ chỉ sợ không dễ đối phó, chớ nói chi nhiệm nhân quả.

Lữ Động Tân nói:

- Người nọ làm gì dễ đôi phó. Vừa mới hai người chúng ta nhớ lại thời điểm kia, không ngừng suy nghĩ và tiến thêm một bước, nhìn thấy Thiên Tiên đại đạo, sư huynh không được khuyên nữa, tâm ý Đồng Tân đã quyết. Ta đã phái Xuân Tinh đi tới quân của người Hồ hiệu lực rồi, ta sẽ thừa thiên mệnh diệt Hạ, không cho hắn nghịch thiên cải mệnh, còn cần vượt qua cửa ải của ta.

Hán Chung Ly thấy hắn tự xưng là Lữ Động Tân, cũng không chịu thù hận mê hoặc, hắn đi tới bàn cờ đá xanh nói:

- Đã như vậy, bàn cờ này người cầm đi.

Lữ Động Tân vung tay áo thu bàn cờ lại, nhìn Hán Chung Ly thì lễ, phiêu nhiên rời lui.

...

Hứa Tiên nghe Ngư Huyền Kỵ suy diễn, lúc này cau mày.

- Bên Bát Tiên Động muốn hợp lực giết qua, bằng lực lượng mình ta làm sao ngăn cản?

Bát Tiên thành danh đã lâu, sở dĩ xưng là Bát Tiên Động, là vì còn có trung Bát Tiên và hạ Bát Tiên. Bọn họ đều là người nổi bật trong tán tiên, trên người đều có pháp bảo lợi hại, chỉ sợ bất luận người nào cũng không dễ đối phó, huống chi là tám.

Ngư Huyền Kỵ bình tĩnh cười nói:

- Việc này ngược lại lo lắng quá mức, việc này là do người với Thuần Dương tổ sư có sâu xa, vốn không cho phép người nào nhúng tay vào, Thuần Dương tổ sư chắc hẳn cũng không muốn người khác liên lụy vào đó, chỉ cần người không mời ai giúp đỡ thì bảy tiên khác chỉ nhìn mà thôi.

Hứa Tiên thở ra một hơi, tuy không chiếm viện trợ của người khác, nhưng cũng không phải một đầu thám, hắn cũng càng muốn đem chuyện này do một mình mình đảm đương.

- Nếu như chỉ có mình Lữ Thuần Dương thì ta có mấy phần nắm chắc.

Ngư Huyền Kỵ nói:

- Người chớ cao hứng quá sớm, căn cứ vào suy tính của ta, trận chiến này người phải thua không thể nghi ngờ.

1189. Chương 1583: Phùng Xuân

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1583: Phùng Xuân

Hứa Tiên nói:

- Cái gì?

Hắn vượt qua trung thiên kiếp trở thành Thần Tiên, lại đem sao Mộc tu đến Hợp Tinh đại thành, hôm nay lòng tin bành trướng, sao có thể thất bại như lời Ngư Huyền Kỵ vừa nói chứ.

Ngư Huyền Kỵ đột nhiên hỏi:

- Người biết đánh cờ không?

Hứa Tiên ngạo nghễ nói:

- Ta sẽ thua quân cờ?

Ngư Huyền Ky không thể làm gì nói:

- Người nha người!

Hứa Tiên nói:

- Đây, chuyện này có quan hệ gì tới đánh cờ.

Ngư Huyền Ky cười thần bí:

- Tự nhiên là có quan hệ lớn, nhưng ta sớm không trông cậy vào người được rồi, đưa lỗ tai tới đây.

Hứa Tiên bán tín bán nghi đưa lỗ tai qua, nghe nàng nói nhỏ vào tai, ôn hòa nói vào tai, làm cho hắn cảm thấy ngứa ngứa, nhưng nghe nội dung nàng nói hắn liền thu liễm tâm tư, trong chốc lát mỉm cười, trong chốc lát trầm tư.

Thẳng đến khi nói xong thì Hứa Tiên khen từ đáy lòng:

- Quả nhiên diệu kế.

Ngư Huyền Ky nói:

- Việc này có thể thành công, còn không cần làm gì thêm.

Hứa Tiên nói:

- Ta tự nhiên tin nàng rồi.

Ánh mắt cũng nhìn qua người của Ngư Huyền Ky bắn khoăn:

- Ngược lại là người...

Ngư Huyền Ky nói:

- Ta thì không cần các người quan tâm.

Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc trong chốc lát.

Muốn biểu đạt lo lắng sao? Muốn biểu đạt cảm tạ sao?

Giờ này khắc này đột nhiên Hứa Tiên cảm giác được nói cái gì cũng thừa, có khả năng an ủi chính mình, hắn tiến lên ôm ngang nàng tiến vào trong phòng.

Ngư Huyền Ky chỉ an bình nhìn qua hắn, giống như hoàn toàn không lo lắng hắn sẽ làm ra chuyện gì với mình.

Quả nhiên Hứa Tiên ôm nàng lên giường, đắp kín lại, nói ra:

- Nên ngủ một giấc thật tốt, tất cả sẽ không có việc gì.

Giống như trải qua kiếp nạn sinh tử không phải là hắn, mà là Ngư Huyền Ky.

Ngư Huyền Ky hỏi:

- Vậy sao?

Bỗng nhiên thần sắc lộ ra có chút suy yếu, không còn bình tĩnh tiêu sái như thường ngày.

Hứa Tiên khẳng định nói:

- Đúng, ta cam đoan!

- Vậy là tốt rồi.

Ngư Huyền Ky cười nhắm mắt lại, nàng thật sự rất buồn ngủ, không lâu sau liền chìm vào trong mộng đẹp.

Hứa Tiên ngồi ở bên giường chờ đợi, nhìn qua nàng ngủ thì cảm giác tâm tình có sóng lớn mãnh liệt, làm cho hắn muốn nhìn lên bầu trời la lên, vì nàng mà đại chiến với cường đại một trận. Nếu như hồ nước bình tĩnh thì hắn muốn ở bên cạnh nàng, vĩnh viễn làm bạn với nàng.

Ngay sau đó hấn cũng nhắm mắt lại, đem tinh thần lực thu vào trong thần hồn, tại đầu đó mặt trời yên tĩnh tỏa ra hào quang vô tận, bốn khỏa ngôi sao vây quanh nó chậm rãi xoay tròn.

Ngày thứ hai người Hồ không để ý hiệp nghị hòa thân, quấy nhiễu biên quan, khiến cho thiên hạ tức giận.

Đương nhiên triều đình cũng giải trừ chuyện hòa thân, đem quận chúa lưu lại tại quan nội, đem đặc phái viên người Hồ giết sạch.

Người Hồ giận dữ mắng mỏ Đại Hạ bội bạc, mang theo tinh binh thảo nguyên tiến vào thảo phạt.

Biên quan báo nguy, khói lửa vạn dặm.

Quận chúa loan giá quay lại kinh, Phan Ngọc thì nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, lưu thủ biên quan. Rồi sau đó dùng thân phận văn sĩ tự mình lãnh binh ra khỏi thành chinh chiến với người Hồ, dưới thành ba chiến ba nhanh, ngăn cản quân Hồ tại quan ngoại, trong khoảng thời gian ngắn danh chấn thiên hạ.

Thế cục biến ảo như điện, chân tướng rốt cuộc như thế nào đã bao phủ trong bụi mù chiến tranh rồi, dĩ nhiên không có người để ý.

Một ngày này rốt cuộc loan giá của quận chúa cũng hồi kinh, nhưng mặc quần áo đơn giản xuất hiện.

Một đám văn nhân mặc khách, tài tử phong lưu tự giác đứng ở cửa bắc thành Trường An, ngoài mười dặm đã có người đón nàng rồi.

Quận chúa ngay cả hoàng đế bệ hạ cùng thái hậu nương nương cũng chưa từng nhìn qua, lại càng không tiến vào phủ đệ của mình, liền trực tiếp đi vào đào viên, chuyện này đương nhiên cũng là ý chỉ của thái hậu.

Doãn Hồng Tụ lặng lẽ phái người nghe ngóng hạ lạc của Hứa Tiên, lại biết Hứa Tiên từ khi hồi kinh diện thánh xong liền ẩn cư không xuất ra, ai cũng không biết hấn ở đâu.

Có người khen hấn làm người khiêm tốn giữ mình, cũng có người phỉ báng hấn kể công tự ngạo lừa đời lấy tiếng. Duy nhất có một chuyện khẳng định là, danh tiếng của hấn truyền ra khắp thiên hạ, thậm chí dân chúng tầm thường trên phố cũng đang nghị luận, vì sao không cho Hứa đại quan nhân đi sứ tới Hồ một chuyến, có lẽ sẽ giải quyết được chuyện người Hồ.

Mà làm cho dân chúng kỳ quái là, triều đình tìm mà không thấy hấn lên điện, giống như đã biến mất..

Nhưng mà không gặp được Hứa Tiên nên dán bảng thông báo ở Trường An, triệu Hứa Tiên tiến cung.

Trường An lần nữa chấn động, một người làm quan cả họ được nhờ, chỉ chờ thi tiên lại xuất mã, dùng văn minh bát đại tinh thâm đến chinh phục những man di lỗ mãng này.

Doãn Hồng Tụ nghe những chuyện này thì thở dài, nếu lúc này vào trong hoàng cung, nói không chừng có thể nhìn thấy hấn, nhưng nàng không muốn lộ diện vào lúc này, bởi vì có thể không tìm được hấn, hơn nữa thái hậu nương nương có lệnh không cần hấn vào kinh. Nhưng nếu hấn thật sự tiến về hướng bắc, nàng không biết tâm tình sẽ như thế nào.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Trừ việc đó ra còn chuyện gì nữa không?

Nàng nghe thị nữ báo cáo.

- Ta nghe dân chúng trong thành cũng khen quận chúa có thể vì nước hiến thân, là nữ anh hùng, may mắn lần này hòa thân không thành, bằng không thì tiện nghi đám Hồ cầu kia rồi.

Doãn Hồng Tụ hé miệng cười cười:

- Chỉ có những tin êm tai sao? Ta cũng không quá tin tưởng, có phải người không dám nói hồng nhan họa thủy, có tướng khắc phu, ngay cả Cừu Vương cũng bị diệt tộc nên Hồ Khả Hấn không dám lấy ta.

- YAA.A.A..., ngài làm sao biết!

Thị nữ nói xong vội vàng che miệng lại, sửa lời:

- Nô tài cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cách nói này, chỉ là lời của một đám lang tâm cầu vật, quận chúa không nên chấp nhất bọn chúng.

Doãn Hồng Tụ khoát khoát tay, từ khi Thù Vương bị diệt cả nhà, nàng làm goá chồng trước khi cưới về sau, nghị luận như vậy nàng nghe qua không ít, hôm nay những nghị luận này không vượt qua ngoài dự đoán của nàng, với tính tình của nàng đương nhiên sẽ không để trong lòng.

Lúc này lại cầm một tấm gương đồng, vuốt đôi má soi gương, trong kính là một dung nhan vũ mị tuyệt thế,

- Người cảm thấy ta thật sự khác phu sao?

Thị nữ thấy Doãn Hồng Tụ không có tức giận, trong nội tâm thở phào, vội nói:

- Làm sao có thể chứ? Quận chúa không chỉ thiên hương quốc sắc hơn nữa ôn nhu thiện lương thông tình đạt lý, ai có thể lấy được quận chúa chính là chuyện may mắn nhất thiên hạ, nhưng mà ngài phúc mỏng nên không được hạnh phúc mà thôi.

Thị nữ nhìn qua Doãn Hồng Tụ, những lời này cũng hơn phân nửa là thật tình, Doãn Hồng Tụ với các thị nữ rất khoan hậu, hơn nữa cũng không mang các nàng làm của hồi môn tới chỗ của Khổ Hàn, làm các thị nữ này may mắn không thôi, về phần những man di kia, khác chế cũng tốt.

Doãn Hồng Tụ cười xoa bóp đôi má của thị nữ.

- Thực biết nói chuyện, bản quận chúa nên ban thưởng cho người thôi.

Tiện tay gỡ vòng ngọc xuống đưa cho thị nữ kia, thị nữ đại hỉ tiếp nhận, một hồi thiên ân vạn tạ.

1190. Chương 1584: Quân Sư

Chương 1584: Quân sư

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Vật ấy giá trị đủ cho người bình thường sống cả đời, nhưng bằng tài lực của nàng chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Lần này đi sứ hòa thân, có lẽ bởi vì yêu nhân người Hồ đầu độc, triều đình chuẩn bị số lượng vật hồi môn kinh người. Hôm nay hòa thân thất bại, những vật này tự nhiên sẽ không thu hồi, toàn bộ quy về nàng. Mặc dù nàng không tính chuyện kinh doanh, nhưng coi như gả không được thì cho tiền tài.

Lúc này ngoài xe có âm thanh báo cáo.

- Quận chúa, đến đào viên rồi.

Doãn Hồng Tụ quay về quê cũ, trong nội tâm âm thầm cảm khái, nhưng nhìn qua đào viên tiêu điều trước mặt, lại vô tình nhớ tới Hứa Tiên, lại cảm thấy thê lương.

Trở lại trong dinh thự, một mình không muốn ăn gì, một mình đi loạn trong đình viện, bất tri bất giác đi về gốc cây ký thác tâm tình nữ nhi, cây rừng tách ra ai bên, đã thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng chấp tay đưa lưng về phía nàng.

Doãn Hồng Tụ ngơ ngẩn, ấp úng không kịp nói gì.

Hứa Tiên ngoái đầu nhìn lại cười nói:

- Hoan nghênh trở về!

Trong mắt Doãn Hồng Tụ có hào quang vui vẻ, đi nhanh vài bước, lại hoãn một chút, bước tới gần hẳn:

- Người không thấy hoàng băng sao?

Nói xong câu đó nàng hận không thể bóp chết chính mình, Doãn Hồng Tụ ah Doãn Hồng Tụ, người đang nói cái gì mà giết chết phong cảnh vậy!

Hứa Tiên nói:

- Nhìn thấy, chờ một chút là đi, trên đường vất vả chứ?

Doãn Hồng Tụ có chút ủ rũ, cảm giác thật vất vả mới xuất hiện không khí tốt, thoáng cái biến thành nói chuyện vặt sinh hoạt, vừa rồi có lẽ nên nhào lên ôm một cái, cảm giác nhất định sẽ không giống.

Đương nhiên những chuyện này là do nàng nghĩ ngợi lung tung, nhìn Hứa Tiên quan tâm, nàng xem lại tư cách của mình, nàng rất vui mừng.

- Ân, người sẽ đi Hồ sao?

Hứa Tiên khẳng định nói:

- Chỗ đó có chuyện cần ta giải quyết!

Doãn Hồng Tụ nói:

- Những người Hồ kia làm gì là đối thủ của người.

Hứa Tiên cười cười, từ chối cho ý kiến.

Doãn Hồng Tụ há miệng muốn nói, lại hắt xì, lúc này đang là thời tiết rét lạnh nhất ở Giang Hà, gió bắc tiêu điều thổi xuống, làm cho nàng cảm thấy có vài phần rét lạnh, cảm giác có bàn tay cầm tay của nàng, một cổ dòng nước ấm truyền khắp toàn thân, sắc mặt của nàng đỏ lên, cũng không giãy giụa.

Hứa Tiên nói:

- Loại thời tiết này, một người không nên đứng ở bên ngoài, người cũng không phải là thi nhân gì đó, cần gì phải chịu khổ.

Doãn Hồng Tụ bất mãn ục ục miệng, cánh môi trề ra như hoa đào.

Hứa Tiên nói:

- Muốn ngắm hoa đào sao?

- Hoa đào?

Doãn một quái lạ, lại thấy Hứa Tiên xuất ra một bích lục như ý, giơ lên, đôi mắt của hắn có hào quang màu xanh hiện ra, hào quang màu xanh lá bắn ra ngoài.

Lục quang lướt qua những cây đào trụi lá, lúc này bắt đầu sống lại, kết thành một bông hoa, lấy mắt thường có thể nhìn thấy cánh hoa nở ra.

Trong chớp mắt đào viên quanh quẽ biến thành biển hoa, giống như mùa xuân, hương hoa phiêu đảng trong gió rét, thấm thấu vào tâm can của người ta.

Bọn thị nữ trong dinh thự chạy ra xem xét, phát ra tiếng thán phục không dứt.

Doãn Hồng Tụ giơ tay lên xoay một vòng, vô cùng vui vẻ nói:

- Thực lại nở hoa?

Bộ dáng này giống thiếu nữ ngây thơ chưa hiểu thế sự.

Hứa Tiên mỉm cười nhìn qua một màn này, trong phạm vi năng lực của hắn, hắn nguyện ý hết sức thực hiện ước vọng của nàng. Sau khi tu thành sao Mộc tới bây giờ, hắn càng có thể phát huy tác dụng của bảo vật trong tay, khiến cho ngàn vạn cây khô tái sinh.

Lúc này trong rừng đào chỉ còn lại Doãn Hồng Tụ, nhưng nàng đã không còn cô độ buồn bực tịch mịch nữa, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, nàng giơ tay vuốt ve cây đào lớn nhất, trong nội tâm yên lặng chúc phúc cho hân đi xa, trong nội tâm bỗng nhiên hoàn toàn hiểu được tâm ý của mình.

Cho dù đợi bao lâu, nàng vẫn sẽ chờ đợi hân, đợi hân quay về, sẽ không có thống khổ.

Mà ở biên quan lúc này, phong tuyết tập thành, cũng như cổ nhân có thơ:

- Chợt như một đêm gió xuân đến, ngàn cây vạn cây lê nở hoa.

Bên ngoài thành là doanh trại người Hồ liên tiếp, thanh thế to lớn khiến người ta kinh hãi.

Doanh trưởng lớn nhất, Khả Hân người Hồ ngồi tên đài cao, cả giận nói:

- Mười vạn đàn ông thảo nguyên lại không một người nào địch nổi thư sinh mặt trắng kia sao?

Trong doanh trưởng chừ tướng cầm như hến, thâm nghĩ thư sinh mặt trắng kia am hiểu điều binh khiển tướng, hơn nữa vũ lực đủ để địch vạn người, ai là đối thủ, thung thỏ địa quả nhiên nhân kiệt xuất hiện lớp lớp.

Lúc này có một tướng lãnh cao lớn đi ra.

- Đại Hân chớ lo, thần cử một người bày mưu nghĩ kế trong doanh trưởng, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Người này tên là Xuân Nham, vài ngày trước đầu nhập dưới trướng của người Hồ, nhưng dựa vào thần lực trời sinh, rất nhanh tìm được một chỗ cắm dùi. Vốn các tướng lãnh khác còn xem nhẹ hân, nhưng đại chiến bắt đầu thì hân bày ra thực lực phi phàm, hân là người duy nhất có khả năng giao phong chính diện với Phan Ngọc.

Lúc này hân tôn sùng một người như thế, làm ọi người đưa mắt nhìn.

Nhã Mộc Trà nheo mắt lại:

- Ah, tướng quân không ngại nói nghe một chút, bốn vương ngược lại muốn biết về nhân vật này.

Xuân Nham nói:

- Người này chính là sư phụ của ta, họ Lữ tên Khách, thiên văn địa lý, điển tịch thơ ca, lục nghệ tinh thâm, thần thuật yêu thuật đều hiểu hết, chính Chu có Lữ Vọng, Hán có Tử Phòng, Tam quốc là Khổng Minh.

Nhã Mộc Trà nói:

- Người này ở đâu?

Thiên văn địa lý điển tịch thơ hân không quan tâm, nhưng nghe đến bốn chữ thần thuật yêu thuật thì có hứng thú.

Xuân Nham nói:

- Hiện tại đang ở bên ngoài đại doanh.

Nhã Mộc Trà liền đem Lữ Khách mời vào trong doanh trưởng, Lữ Khách lạy dài không bái, đứng chấp tay, hân đang mặc nho phục, ba sợi râu dài phủ xuống trước ngực, đúng chính là Lữ Động Tân. Mặc dù hân mất đi linh quang, nhưng trên người có phong phạm Đông Vương, ngay cả Nhã Mộc Trà là Khả Hân cũng cảm giác mình thấp hơn một đầu, các tướng lãnh khác không ai dám nhìn thẳng.

Nhã Mộc Trà biết hân không phải là người phàm, thông dong hỏi:

- Tiên sinh đến tận đây, có chuyện gì cần dạy ta?

Lữ Động Tân nói:

- Khách cũng không có sở cầu, chỉ là nghe nói Khả Hân xuất binh thiếu hạ, đặc biệt tới trợ giúp một tay, lấy được Trung Nguyên.

Nhã Mộc Trà hoài nghi nói:

- Nếu ta thấy không sai, tiên sinh cũng là người trung thổ.

Nụ cười trên mặt Lữ Động Tân biến mất.

- Vương triều thay đổi chỉ là chuyện thường, vận số Hạ quốc đã hết, tự nhiên có người lên thay thế.

Nhã Mộc Trà nói:

- Thì ra là thế, binh mã Hạ quốc rất nhiều, chiến tướng có dũng, nên dùng kế gì phá?

Lữ Động Tân nói:

- Mặc dù binh sĩ Hạ quốc thắng ở tinh, dũng và trận thế. Cho nên Khách đem sở học nghĩ ra phải xếp thành nam thiên bảy mươi hai trận. Hạ quân sẽ rối loạn, đem tinh lực nghiên cứu trận này.

Nhã Mộc Trà nghe ngữ điệu nhẹ nhõm của hắn, giống như rõ trung thổ trong lòng bàn tay, không khỏi đứng dậy đi vài vòng trong trường, bỗng nhiên lệnh mọi người lui ra ngoài, tiến vào trong mật trường.

1191. Chương 1585: Vào Trận

Chương 1585: Vào trận

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chúng tướng ở bên ngoài đợi mấy tiếng đồng hồ, lều lớn cũng mở ra, thần sắc Lữ Khách vẫn như trước, nhưng Nhã Mộc Trà Khả Hãn thì vui vẻ đưa ra một loạt quân lệnh, bái Lữ Khách làm quân sư, lệnh cho quân sĩ không được làm trái lệnh của hắn.

Phan Ngọc đang xử lý quân vụ, trong quân có nhiều thứ rườm rà, nhưng nàng xử lý thỏa đáng, nhẹ nhõm điều phối mấy vạn binh mã, chẳng những không có khó khăn, ngược lại có cảm giác tung hoành thiên hạ.

Thiên cổ tới nay, có thể như thái hậu nương nương tham triều nhiếp chính tuy không ít, nhưng chính thức có thể thống lĩnh đại quân chinh chiến sa trường như nàng, cũng chỉ có mình nàng thôi.

Đương nhiên cũng không phải bằng vào mình nàng mà làm được, càng dựa vào thế lực trong quân của Phan gia nữa. Nếu không bằng tuổi của nàng cho dù năng lực có cao, cũng khó có thể áp đảo được đám tướng lĩnh bướng bỉnh không nghe nàng ra lệnh. Nàng có thể nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, gánh này đại nhậm, không thể nói đây là nguyên nhân trọng yếu nhất.

Lúc này trạm canh gác dò xét báo lại:

- Đại soái, người Hồ lui binh ba mươi dặm, lúc này đang xây dựng cơ sở tạm thời, cần làm gì đây?

Phan Ngọc để bút xuống:

- Ah? Người nói những gì mình nhìn thấy đi.

Sau khi nghe xong tập hợp chư tướng nghị sự.

Ngoài cửa soái kỳ phấp phới, dưới cờ chúng tướng đang nối đuôi nhau đi vào trong phòng, chỉ có âm thanh khô giòn ầm ầm. Chúng tướng kính sợ nhìn qua chủ soái Phan Ngọc cũng không mang áo giáp, vẫn một thân huyền y như trước, hình thể đơn bạc.

Nhưng trong cửa mọi người không ai đối đãi nàng như người nhu nhược, trước đó vài ngày trong chiến đấu, nếu không phía nàng đích thân mang binh, đến mức không người có thể ngăn cản, bằng vào ba tràng đại thắng mới khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Phan Ngọc nói tin tức vừa mới nhận được.

Chúng tướng chấn động, mắng:

- Không biết Hồ cầu đang làm cái quỷ gì, không bằng chúng ta thừa cơ đánh lên, giết bọn chúng không còn manh giáp.

Phan Ngọc thì bảo mọi người an tâm không vội, cũng tăng số người trinh sát đi điều tra, mặc dù nàng không biết Lữ Động Tân, nhưng cảm thấy trong đám người Hồ có thể có thần tiên tham dự, không thể không thận trọng. Liền quyết định án binh bất động chờ người nọ đến.

Nàng tin tưởng, hẳn nhất định sẽ đến.

Trong hoàng cung, Hứa Tiên hành lễ nói:

- Nương nương triệu thần vào cung, cần làm chuyện gì?

Thái hậu nương nương dè nghi kỵ trong lòng xuống.

- Người đi sứ hải ngoại, dương uy quốc gia, ai gia cùng bệ hạ còn chưa ban thưởng cho người, muốn hỏi ý của người một chút.

Hứa Tiên kỳ quái với thái độ của thái hậu nương nương này, hình như khách khí rất nhiều, nhưng tâm phòng bị càng thêm nặng nề, nhưng tâm niệm vừa chuyển đã hiểu được, đây đại khái là công lao của đạo sĩ Long Hồ Sơn, đạo sĩ kia xuất thân danh môn, chắc nhìn ra đạo hạnh của mình.

Hắn đứng thẳng lên, cười nói:

- Nương nương có lời gì cứ nói thẳng ra đi, ta sẽ đến biên tái một chuyến, xem có thể giải quyết chuyện người Hồ hay không.

Nếu có người đồng thời trông thấy Lữ Động Tân tại doanh trường người Hồ, thì tình hình của Hứa Tiên trong điện sẽ cảm thấy nó tương tự, cơ hồ là thái độ nhẹ nhõm giống như đức, từ biểu hiện này người thường cũng phải ngưng trọng.

Bọn họ đều hiểu được, bọn họ đối mặt với ai.

Thái hậu nương nương hít sâu một hơi, đem ngọc bội của Trương Thiên Sư hiến cho nàng cầm trong tay, nói:

- Hứa Tiên, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta biết rõ người không phải phạm nhân, người có yêu cầu gì cứ việc nói ra đi, ai gia có thể thỏa mãn cho người.

Hứa Tiên không thể làm gì lắc đầu, nói:

- Tại hạ cũng không yêu cầu gì, thăm nghĩ thỉnh nương nương nên thu hồi phòng bị và phòng bị đi, trên đời này không phải tất cả mọi người sợ hãi quyền lợi của ngài, cũng không phải tất cả mọi người đều có mưu đồ với hoàng quyền. Ta ở tại chỗ này chỉ là muốn đền bù cho sự phụ, chắc người cũng biết rõ khuyết điểm của Vô Nhai Tử thì bỏ đi, cũng không nên làm cho thiên hạ lâm vào phản loạn, khiến cho ngàn vạn sanh linh đồ thán, không hơn.

- Về phần công danh phú quý, ngài nguyện ý cho thì cứ ban thưởng quan chức là được, ngài không muốn, ta chỉ là huyện lệnh cả đời là được, chuyện này không quan trọng.

Thái hậu nương nương không phản bác được, đột nhiên cảm giác được những lời lẽ và việc làm của mình nhắm vào Hứa Tiên chỉ là buồn cười, thì ra đối phương chưa từng đặt nàng vào trong mắt.

- Người quả nhiên là đệ tử lão đạo kia.

Trầm mặc thật lâu về sau, hỏi: xem tại

- Hẳn... , hẳn có khỏe không?

Theo lời hắn nói, đương nhiên là Gia Ngự hoàng đế. Tiểu hoàng đế cũng xiết chặt nắm đấm.

Hứa Tiên nói:

- Ta cùng Chu sư đệ tương giao không nhiều lắm, nhưng yêu đạo trong miệng của ngài, hôm nay đã là Thiên Tiên nhất lưu, có bốn sự thông thiên. Chu sư đệ đi theo hấn là không tệ, dù sao bỏ đi đủ loại phiền não của thế tục, trong núi an hưởng trường sinh ngắm nhìn thế gian chìm nổi.

Thái hậu nương nương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy chán nản, phất phất tay nói:

- Ta mệt mỏi.

Liền đi ra phía sau, chỉ còn lại Hứa Tiên cùng tiểu hoàng đế mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiểu hoàng đế nói:

- Hứa... Hứa...

Hứa Tiên cũng không thèm nhìn uạ, khoát tay nói:

- Không cần phải nói, tuyệt đối không được!

Tiểu hoàng đế gơ chân nói:

- Trẫm còn chưa nói gì đấy!

Hứa Tiên cảm thán một tiếng, ngồi xổm vỗ vai tiểu hoàng đế.

- Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao? Ngươi thành thành thật thật làm hoàng đế đi, lớn lên thu một trăm tám mươi phi tần, mở một hậu cung thật tốt, ngươi biết đây là mộng tưởng của bao nhiêu người hay không?

Tiểu hoàng đế mắc cỡ đỏ mặt, nói:

- Ta cũng đã nói, ta không phải loại người như vậy.

Lại kéo tay áo của Hứa Tiên buồn bã nói.

- Hứa khanh gia, ngươi dạy ta mấy chiêu đi, ta cam đoan không chậm trễ quốc sự, ngươi không thích danh lợi phú quý, trẫm ban thưởng cho ngươi một trăm tám mươi mỹ nhân cũng không phải việc khó gì, xem như trên mặt mũi của Vương lão sư đi.

Hứa Tiên nhìn qua ánh mắt mong mỏi của tiểu hoàng đế, bỗng nhiên trước mắt hoảng hốt, một thân áo bào màu vàng óng ánh biến thành áo bào đạo sĩ xanh đen, bảo quan trên đầu biến thành mũ đạo, tiểu hoàng đế biến thành tiểu đạo sĩ.

Nhưng chuyện này chỉ là tưởng tượng mà thôi, trước mắt Hứa Tiên khôi phục thanh minh, trong nội tâm thì bắt đầu ngạc nhiên. Hấn sau khi trở thành Thần Tiên, tuy không tu luyện thuật số chi đạo, nhưng đã có thể thăm dò đến một tia thiên cơ, đối với đủ loại nhân duyên tế hội sinh ra một tia cảm ứng. Nói theo cách nói thời hiện đại là giác quan thứ sáu.

Mà chuyện này hơn phân nửa phải quy công cho việc luyện thành Xá Lợi Tử, tinh thần cô đọng vô cùng, phật hiệu và đạo cũng tinh thâm, dù sao trong Lục Thần Thông có “Túc Mệnh Thông” là có được năng lực biết trước tương lai, nếu có thể tu thành, bày quầy tướng số đã đủ rồi.

- Chẳng lẽ kẻ này có duyên pháp với mình sao?

Hứa Tiên nhin không được tự định giá, bỗng nhiên nhin không được cười khổ, chẳng lẽ mình dẫm vào vết xe đổ của Thái Âm chân nhân sao, không lẽ đem Đại Hạ vương triều phá không còn gì?

1192. Chương 1586: Cuộc

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1586: Cuộc

Tuy hấn không quan tâm giang sơn của ai, nhưng cục diện hiện giờ rất ổn định, chuyện này liên quan tới sinh kế của hàng ức thương sinh. Hôm nay thái hậu nương nương có rất nhiều khúc mắc với hấn, nếu như tiểu hoàng đế lại ngăn cách với hấn, chỉ sợ biến thành ngược lại, dù sao đạo hạnh của hấn thâm sâu cũng cần phải đi lại trên thế gian.

Hứa Tiên sau khi cân nhắc xong nói ra:

- Được rồi, ta có thể dạy ngươi một ít luyện khí chi thuật, nhưng có thể thành công hay không cũng không dám cam đoan, dù sao tu hành chi đạo nằm ở con người.

Tiểu hoàng đế kinh hỉ nói:

- Thực sao? Quá tốt!

Hứa Tiên nói:

- Đừng cao hứng quá sớm, có ba sự chuyện cần phải nhớ.

Tiểu hoàng đế nói:

- Tốt, ta toàn bộ nghe ngươi, đừng nói ba chuyện, ba trăm chuyện, ba ngàn chuyện cũng được.

Hứa Tiên cũng không nói nhảm.

- Thứ nhất không thể đem việc này nói cho bất luận kẻ nào, thứ hai không thể hoang phế chính sự, chuyện thứ ba ta chưa nghĩ ra, sau này sẽ nói cho ngươi biết.

Tiểu hoàng đế cũng bất chấp khinh bỉ hấn, liên tục gật đầu đáp ứng.

Hứa Tiên cũng đem một ít đạo pháp giảng dạy cho tiểu hoàng đế, những luyện khí chi thuật này cường thân kiện thể là đủ, nhưng có thể vấn đỉnh tiên nhân thì phải xem thiên tư và cố gắng của người rồi, nếu thiên tư tốt thì tu hành tám năm mười năm sẽ có chút thành tựu, hơn phân nửa là không được sa vào nữ sắc và quyền thế, tu đạo cũng không phải nói suông.

Cuối cùng Hứa Tiên lại dặn dò một ít chính vụ, muốn tiểu hoàng đế nên phòng bị Lương vương gia cùng Bái Hỏa Giáo nhiều hơn. Những lời này trước kia đã nói rồi, nhưng mà hôm nay thì khác hơn nhiều. Mà tiểu hoàng đế tuy không có chính thức cầm quyền, nhưng có thể ảnh hưởng tới quyết định của thái hậu nương nương.

Ra khỏi hoàng cung, Hứa Tiên đáp mây bay mà đi, trong nội tâm thì cảm thán, mục đích hoàn toàn khác với Thái Âm chân nhân, nhưng mà chuyện lại vô cùng giống nhau, thế sự đúng là vô thường.

Chuyện thiên hạ trước ném qua một bên, bây giờ làm chuyện của mình.

...

Trong trong quân trường, một lính trinh sát mang theo tin tức quay về, trong doanh Hồ hôm nay bao phủ một ít bụi mù màu vàng, từ bên ngoài căn bản không nhìn ra cảnh đó, âm thanh thao luyện cũng không nghe rõ ràng, mười vạn đại quân giống như biến mất.

Phan Ngọc cau mày nói:

- Tất cả đội ngũ bao lâu nữa sẽ đuổi tới.

Cấp dưới hồi báo:

- Chỉ sợ còn phải năm ngày nữa.

Phan Ngọc nói:

- Lệnh cho bọn họ trong ba ngày phải đuổi tới, nếu không dùng quân pháp xử trí.

Chúng tướng lo lắng nói:

- Đại soái, đem toàn bộ nhân mã điều tới nơi này, các quan ải khác sẽ trống không, nếu như người Hồ vượt qua chúng ta, hậu quả không tưởng tượng nổi.

Hội nghị quân sự này đưa ra quyết định, cho dù không phải quân tướng am hiểu binh lược cũng hiểu hậu quả là thế nào.

Phan Ngọc lại nói:

- Người Hồ không phải quang co vòng vèo, nơi này chính là nơi quyết chiến! Một trận chiến này quyết định trăm năm hưng suy.

Trong đôi mắt của nàng như có hỏa diễm đang thiêu đốt, cháy lan tới chúng tướng, cũng ai dám phản đối, đều quay về doanh trường chuẩn bị công việc.

Trong trường lại không yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên âm thanh vỗ tay, thân hình Hứa Tiên hiện ra, cười nói:

- Minh Ngọc thật là uy phong!

Khí thế trên người Phan Ngọc vừa mất, gờ mảnh vỡ Âm Dương Kính xuống khôi phục thân hình con gái:

- Cảm giác này cũng không tệ, nhân sinh trên đời, rốt cuộc làm nam nhân khoái ý hơn nhiều.

Hứa Tiên nói:

- Nếu người thành nam nhân thì ta sẽ thế nào?

Phan Ngọc tức giận nhìn qua:

- Hứa đại quan nhân bên người giai lệ như mây, nhiều hơn và ít hơn mình ta có là gì chứ?

Hứa Tiên cười ôm nàng vào ngực:

- Mặc dù giai lệ như mây, nhưng ai có thể thay thế nàng?

Phan Ngọc nói:

- Lại học được cách dỗ ngon dỗ ngọt, chỉ vậy mới làm khó ta mà.

Hứa Tiên nói:

- Sao có thể nói là làm khó, Minh Ngọc có khoái ý của nam nhân, lại có nhạc thú của nữ nhân, chuyện tốt trong thiên hạ điều bị nàng chiếm cả rồi.

Sắc mặt Phan Ngọc đỏ bừng, nhẹ nhàng đẩy hắn ra:

- Chớ có hồ đồ, đây là quân trưởng, nói cho ta biết Ngự đạo trưởng suy diễn thế nào.

Ba ngày sau, Hứa Tiên dùng danh nghĩa giám quân đi vào trong quân, tất cả đại quân đều chạy đến, chừng hơn mười vạn quân.

Phan Ngọc một thân nhung trang, tự mình dẫn quân xuất chinh, sau lưng hơn mười đại quân kỹ luật nghiêm minh, hướng về đại quân của người Hồ, chỉ thấy đoàn người như biển, bụi mù che mất mặt trời.

Thanh thế này ngay cả Hứa Tiên cũng sợ hãi thán phục, đặc biệt là ý chí chiến đấu và sát khí của mười vạn người hội tụ cùng một chỗ, hóa thành luồng sát phạt chí ý khủng khiếp, bay thẳng lên chín tầng mây, cho dù là người tu đạo cũng phải tránh mũi nhọn.

Rốt cục đi vào trong Hồ doanh, bụi mù màu vàng kia Hứa Tiên dùng Thông Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu, biết rõ trận pháp này không phải chuyện đùa. Nếu không có chỉ điểm của Ngự Huyền Kỵ thì hắn không dám đâm đầu vào.

Nhưng cẩn thận nghĩ đến, bản thân Lữ Động Tân tiến vào Hồ doanh, chính là muốn ép Hứa Tiên ứng chiến, nếu không người Hồ sẽ tàn sát bừa bãi Trung Nguyên. Đây là chuyện lúc ban đầu đã không có lựa chọn nào khác rồi, thế trận dù hiểm ác thế nào Hứa Tiên cũng phải xông vào một lần.

Bỗng nhiên bên tai của Hứa Tiên vang lên âm thanh của Lữ Động Tân:

- Người tới!

Hứa Tiên thì thầm:

- Đến rồi.

Lại than nhẹ một tiếng: đọc truyện mới nhất tại .

- Cần phải có một trận chiến sao?

Lữ Động Tân nói:

- Xem ra người còn chưa có được toàn bộ trí nhớ của Đông Nhạc. Kết thúc đoạn ân oán này, cho dù ai thắng ai thua, đối với người và ta cũng là chuyện tốt!

Hứa Tiên nói:

- Nếu ai thắng ai thua cũng tốt, vậy người bại một lần đi, làm gì phải bày thế trận lớn như thế.

Bỗng nhiên âm thanh của Lữ Động Tân lạnh lùng uy nghiêm.

- Nhưng ta lại muốn thắng người.

- Vậy thì thật là quá khéo.

Đột nhiên đôi mắt của Hứa Tiên trở nên âm trầm.

- Ta cũng thế.

Giờ khắc này, đối thoại đã không phải Hứa Tiên cùng Lữ Động Tân, mà là Đông Nhạc Đại Đế cùng Đông Hoa Thượng Tiên, kiếp trước kiếp này gút mắc phải có kết thúc.

Hứa Tiên có chút gật đầu, Phan Ngọc ra lệnh một tiếng, xua quân bắc tiến, xâm nhập vào trong bụi mù đầy trời.

Cao thấp hai bên, bốn phương tám hướng tất cả đều là cát vàng không ngừng nhấp nhô, trong màn cát hiện ra vô số bóng đen, hăng hái biến lớn tới gần, đại địa chấn động ầm ầm.

Hứa Tiên rất nhanh nhìn thấy Hồ kỵ, chúng cười tuần mã mạnh mẽ, tóc tai bù xù và ăn mặc phong cách người Hồ, nhưng trong đôi mắt đen lại lộ ra ánh mắt quỷ dị..

Phan Ngọc trở lại muốn trấn an binh sĩ, đã thấy trong mắt những binh sĩ kia trống rỗng, không đợi Phan Ngọc hạ lệnh.

- Sát!

Không biết là ai phát ra âm thanh đầu tiên, trong chốc lát tiếng kêu đã tràn ngập trời cao, đại quân như cuồng phong xoẹt qua người của nàng, tiến vào trong Hồ quân.

Hai cổ sóng biển trái ngược nhau, hung hăng đụng vào một chỗ, phát ra âm thanh nổ vang khắp thiên địa, máu tươi bắn ra tung tóe.

1193. Chương 1587: Cuộc 2

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1587: Cuộc 2

Hai chi đại quân hoàn toàn vứt bỏ chiến thuật chiến pháp lúc trước, hoàn toàn như hai con quái vật đang cắn xé lẫn nhau, chỉ lo dùng nanh vuốt của mình đâm vào cơ thể của đối thủ. Phan Ngọc rất nhanh chú ý

tối, người Hồ cũng không có lâm vào trong điên cuồng chân chính, giống như trong tối tăm có người chỉ huy vậy, không ngừng cải biến hàng ngũ. Giống như hai con dã thú cắn xé một con né tránh những đòn hiểm, cũng cho đối thủ đã kích càng lớn, quân của nàng lâm vào hoàn cảnh cực đoan.

Phan Ngọc lại không có biện pháp chỉ huy quân đội cải biến loại tình hình này, trong nội tâm nàng rất rõ ràng, nếu không có trận pháp này ảnh hưởng, quân của nàng sẽ lâm vào trong biên giới tan tác, dù vậy cũng không cách nào ủng hộ quá lâu. Mà theo nàng hiểu thì quân của địch nhân rất mạnh, uy lực của trận này càng lớn.

Mà Hứa Tiên không có ý ra tay.

Lúc này chỉ nghe một âm thanh như hổ gầm vang lên khắp thiên địa, một Tiểu Bạch Hổ như ngọn núi nhỏ từ trên trời hạ xuống, cùng lúc đó một con Chu Tước bầu trời phía nam bay tới, Huyền Vũ thân rùa đuôi rắn phát ra tiếng gầm nhẹ.

Ba con do ngũ hành chi khí ngưng tụ mà thành thánh thú, gào thét xông về phía Hứa Tiên cùng Phan Ngọc.

Hứa Tiên lại nhớ tới mấy ngày trước đó Ngư Huyền Kỵ nói với hắn, nam thiên bảy mươi hai trận tuy huyền diệu phi thường, nhưng chính thức có uy hiếp với Hứa Tiên chỉ có bốn trận pháp hạch tâm, hội tụ thiên địa ngũ hành biến ảo tứ tượng thánh thú. Lữ Động Tân hiển nhiên không có lãng phí tâm cơ, khởi động đúng trận pháp này đối phó Hứa Tiên.

Đại địa thì bị kim linh chi khí xé rách từng khe nứt, khi thì bị lửa cháy bùng bùng hòa tan thành nham thạch nóng chảy, khi thì bị nước đen đông cứng vạn dặm, trong khoảnh khắc đã trải qua vô số lần biến hóa, ngay cả thân thể kim cương bất hoại cũng có thể bị hủy diệt.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc cười hai con tuần mã, trong chớp mắt biến mất không còn gì cả, Hứa Tiên ôm Phan Ngọc bay lên không trung, tránh thoát một kích này.

Hứa Tiên lại không cúi đầu quan sát, hắn ngẩng đầu lên nhìn qua bầu trời.

Tam thánh thú lại gầm thét nhào lên.

Hứa Tiên đem một vật giao cho Phan Ngọc, nói tiếng:

- Đi thôi!

Liên đem nàng ném ra phương xa, Phan Ngọc vững vàng rơi xuống đất, quay đầu nhìn qua thân ảnh Hứa Tiên bị ba đầu cự thú che lấp, trong đó bắn ra lôi quang làm cho nàng yên lòng.

Hơn mười Hồ kỵ tiếng kêu giết qua phía nàng, trong tay loạn đao chém xuống, ngọc kiếm trong tay Phan Ngọc xê dịch, hơn mười Hồ kỵ người thân khác biệt, nhưng cùng lúc đó đã có hơn trăm Hồ kỵ lao tới. Nàng không chút nào ham chiến, trở mình lên ngựa, kẹp lấy thân ngựa phòng vào sâu trong chiến trận.

Phan Ngọc huy kiếm chém liên tục ba gã Vạn Phu Trưởng của người Hồ, chợt nghe một âm thanh khóc rống, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, quân lính bên cạnh nàng nhao nhao ngã xuống đất.

Phan Ngọc biết gặp phải trận pháp, mặc niệm khẩu quyết mà Ngư Huyền Kỵ truyền xuống, cấp cấp giục ngựa không ngừng cải biến phương hướng tiên lên, xông vào trong trận. Vừa đem tiếng khóc ném tại sau lưng, mấy đạo kim quang từ bốn phương tám hướng đánh tới, đem Phan Ngọc vây vào chính giữa, hơn mười điểm ánh sáng màu đỏ lập lòe ở chung quanh, giống như đôi mắt của mãnh thú. Tuần mã kêu một tiếng Xi..Xiiii.. dài, móng trước giơ lên cao cao, không thể tiến thêm bước nào.

Mặc dù Phan Ngọc cả kinh bất loạn, cầm cương cung trên yên ngựa, đặt tên lên dây cung bắn vài phát, đem ánh sáng đỏ kia diệt sạch, móng ngựa mới vừa vắn rơi xuống đất, bị Phan Ngọc thúc giục chạy lên như điên, một đám yêu nhân trong cát vàng hiện ra, kinh hoàng muốn điều động đèn lồng màu đỏ, thì ra ánh sáng đỏ từ đèn lồng này chính là mắt trận.

Phan Ngọc chém giết một hồi, móng ngựa đạp nát một cái đèn lồng, xông lên phía trước.

Liên tục gặp trận pháp, nàng tránh được nên tránh, không thể né tránh thì cương ép phá vỡ, rốt cục đi vào trong đại trận, chỉ thấy bảy mươi hai toà đại trận hội tụ chung quanh bốn tế đàn lớn, chính giữa có một đài

cao, cao vài chục trượng, không biết người Hồ trong khoảng thời gian ngắn sao có thể xây được kiến trúc này.

Dù là Phan Ngọc tâm chí kiên định cũng vui vẻ trong lòng, lướt qua bên ngoài vượt qua đài cùng pháp đàn bay thẳng lên đài cao.

Vừa tiến vào pháp đàn thì cảm thấy linh lực mất hết, rốt cuộc không cách nào vận dụng mảy may, hiển nhiên là bị trận pháp ảnh hưởng, trong nội tâm thở dài, quả nhiên trận này không thể cưỡng ép phá vỡ, nếu không cũng không được Lữ Động Tân lấy ra làm đòn sát thủ. Mặc dù Hứa Tiên lúc này bị tứ tượng thánh thú vây công, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều. xem tại

Nhưng Phan Ngọc lập tức giữ vững tinh thần, nghiêm nghị nhìn qua tinh binh Hồ quân đang nghẹt, chừng mấy ngàn tên, đem nàng vây trong đài cao.

Phan Ngọc nhảy xuống ngựa, sử dụng sống kiếm sống vỗ lên móng ngựa, tuấn mã bị đau chạy đi, nàng đi bộ về hướng đài cao, nội tức kích động, mái tóc đen nhánh xổ ra sau lưng.

Trong thiêu đốt của Nam Minh Ly Hỏa, Hứa Tiên một cước đem Huyền Vũ đập vào trong bùn, tay trái bóp chặt cổ của Bạch Hổ, tay phải vung Thiên Hành kiếm chém lên Chu Tước thánh thú.

Giáo của Huyền Vũ vỡ, cổ Bạch Hổ bị gãy, Chu Tước gãy cánh.

Trong một chớp mắt Hứa Tiên đã đánh trọng thương ba thánh thú, nhưng cái giá phải trả là đuôi rắn của Huyền Vũ cắn vào chân trái của hắn, rút hàn độc đáng sợ, gần như hoàn toàn mất đi tri giác, móng vuốt của Bạch Hổ lưu miệng vết thương thảm thiết trên ngực của hắn, Chu Tước Nam Minh Ly Hỏa tổn thương da thịt của hắn.

Mà đây chính là cực hạn vận dụng ba ngôi sao của hắn, những thánh thú này do ngũ hành chi lực ngưng tụ mà thành, uy lực cực khác. Nhưng Hứa Tiên cũng không có chút buông lỏng, vẫn đang ngửa đầu nhìn qua trời anh.

Giống như đây là thế ngoại đào viên, bên ngoài là chiến trường âm ảm, dưới một tán cây lớn có bàn cờ và quân cờ, nhưng bên cạnh bàn cờ chỉ có Lữ Động Tân, con mắt nhìn chăm chăm vào quân cờ, cẩn thận đặt một quân cờ đen xuống.

Quân cờ đen vừa đặt xuống thì có đại long vờn quanh bàn cờ, hoàn toàn quấy rầy trận thế của quân trắng, quân trắng tràn ngập nguy cơ.

Lữ Động Tân nhìn không chuyển mắt, chăm chú nhìn qua đại long kia, giống như đặt toàn bộ tinh thần vào trong đó, trong mắt bên ảo mệnh mờ, hắn đã không còn là Lữ Động Tân, mà là một đầu con cự long, trước mắt không còn là bàn cờ, mà là sa trường của mấy chục vạn người đang chém giết.

Nhưng hắn chỉ nhìn thấy một người, một nam tử lực áp ba thánh thú, mà nam tử kia chỉ nhìn thấy hắn.

Ánh mắt của bọn họ xa xăm vạn dặm, giao phong nhiều lần với tốc độ ánh sáng.

Thanh Long gầm lên, giống như lưu tinh lao xuống dưới.

Hứa Tiên gầm nhẹ một tiếng, mặt đất dưới chân sụp đổ, thân ảnh của hắn đâm vào thanh long.

Thân hình của bọn họ bị hòa quang bao phủ, lóng lánh như là siêu sao.

Bọn họ vốn là minh tinh chói mắt trên đời này, tam sinh tam thế, mỗi đời đều là truyền kỳ, chúng tiên, chúng thần phía trên có tương tự và khác nhau, tính cách có thể trở thành bằng hữu, nhưng vận mệnh lại bất bọn họ là địch nhân.

1194. Chương 1588: Thắng Bại

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1588: Thắng Bại

Ngôi sao màu vàng và ngôi sao màu xanh, dùng phương thức mạnh nhất đụng vào nhau, tỏa ra hào quang chói mắt chiếu sáng cả bầu trời.

Ngay cả đại quân mấy chục vạn người đang chém giết đổ mắt không tự chủ mà đưa mắt nhìn qua một màn này, tạm thời quên chém giết.

Phan Ngọc cũng nhìn qua một màn này, rồi sau đó kiên quyết quay đầu lại, chém giết bốn gã tinh binh người Hồ, đạp lên bậc thang cao nhất.

Ở sau lưng nàng phủ kín thi thể tinh binh người Hồ, máu tươi chảy theo đài cao xuống dưới, giống như cầu thang do thi cốt tạo thành.

Phần đông tinh binh người Hồ run run đổi bình khí qua lại, từ trong chém giết thảm thiết khôi phục thanh tĩnh, lộ ra thần sắc kinh hãi, bản năng muốn rời xa tử thần trước mặt này.

Phan Ngọc đi vào trung tâm đài cao, chỗ đó vẽ một trận đồ phi thường huyền diệu, lơ mơ có thể phân biệt được đó là đồ hình tứ tượng, lổm đẽo lổm đẽo có đường vân như bàn cờ.

Phan Ngọc hít sâu một hơi, trong lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng, biến mất trên đài cao.

Chiến trường đầy cát vàng đã biến mất, trước mắt của nàng là một nơi sơn thanh thủy tú như bức họa, nàng lập tức nhìn thấy bàn cờ dưới tán cây, ván cờ có một người ngồi, một nho sinh trung niên.

Lữ Động Tân ngẩng đầu, trên mặt cũng không có thần sắc ngoài ý muốn nào cả, ngược lại có chút thất vọng, nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Người tới nơi này có gì chứ, hắn đem hy vọng ký thác vào người sao?

Trên người Phan Ngọc có linh lực yếu ớt không thể lừa gạt được hắn, chớ nói chi là sau đại chiến một phen nàng cũng đã sức cùng lực kiệt, vô lực tái chiến. Mà trí tuệ người phạm tục nông cạn, càng không nằm trong mắt của hắn.

Phan Ngọc không đáp, bình tĩnh cởi áo giáp đen nhiễm đầy máu tươi ra khỏi người, ném nó xuống đất, chỉ để lại áo mỏng trắng noãn, chậm rãi đi về phía bàn cờ, nàng biết rõ chính mình phải đối mặt là người phương nào, nói cho đúng là thần, mặc dù trong thế giới thần minh hắn cũng vô cùng nổi tiếng.

Nhưng trong nội tâm nàng không có chút sợ hãi, ngược lại sinh ra cảm giác chiến ý dâng trào, nàng ngồi xuống trước bàn cờ, cười nói:

- Thật có lỗi, người nọ thật sự không biết đánh cờ, các hạ chiến thắng một đối thủ không biết đánh cờ thì vẻ vang lắm sao?

Rốt cuộc Lữ Động Tân cũng biến sắc, nói:

- Người là ai?

Không có gì ngoài Hứa Tiên cả, người khác hắn không đặt vào trong mắt.

Phan Ngọc nói:

- Tại hạ Phan Ngọc, là chủ soái trận chiến này!

Nói chuyện liền đặt một quân cờ trắng xuống, “Ba ” một tiếng rơi vào bàn cờ, nói ra:

- Tiếp đi!

Tình thế trên chiến trường lập tức cải biến, quân của nàng vốn quân long vô thủ, chỉ biết chém giết lung tung, bỗng nhiên liền hợp lại vây kín đám người Hồ.

Lữ Động Tân than thở một tiếng, tùy ý hạ cờ, chẳng những giải nguy cơ, còn có thể vây cờ trắng:

- Tiếp đi!

Trên mặt Phan Ngọc có một tia ngưng trọng, cân nhắc trong chốc lát lại hạ cờ.

- Ba!

Lữ Động Tân thì không chút cân nhắc đã hạ cờ, tâm của hắn không đặt vào ván cờ, tu vi trăm ngàn năm của hắn thì đánh cờ cũng còn nhiều hơn Phan Ngọc, hơn nữa hắn dựa vào cảnh giới Thần Tiên và trí nhớ của Đông Hoa thượng tiên, đương nhiên thông hiểu thiên cơ, chuyện này không phải Phan Ngọc có khả năng so sánh.

Nói ngắn gọn nếu hắn thua cờ bởi người phàm, đó mới thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Thế cục trên chiến trường lúc này thay đổi trong nháy mắt, quân Hạ cũng không có chia rẽ, mà trong tối tăm có thống soái, chia hợp binh cải biến trận thế, đón đánh người Hồ, quả thực so với có thống soái chỉ huy trên chiến trường còn linh hoạt hơn.

Nhưng mà người Hồ cường đại xảo diệu hóa giải thế công, quân Hạ liên tiếp bại lui. Phan Ngọc cùng Lữ Động Tân có chênh lệch lớn là không thể nghi ngờ.

Trong miệng Hứa Tiên thở hào hển, đang nhìn Thanh Long trên bầu trời, vừa rồi hắn đã cùng Thanh Long giao phong vô số lần. Quả nhiên không hổ là chân thân của Đông Hoa đế quân, uy lực của nó vượt qua tam thánh thú có thể so sánh.

Một tay của hắn cầm lấy thọ chi như ý, dưới ánh sáng màu xanh chiếu rọi, thương thể trên người đã khôi phục toàn bộ, ít nhất là nhìn từ mặt ngoài.

Nhưng hắn đồng thời cảm giác được dưới chân, ba cổ khí tức cường đại đang phóng lên trời, Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ tam thánh thú đồng dạng khôi phục lại, tuy thân hình nhỏ hơn trước một vòng, nhưng chúng do linh khí hóa thành, cho nên công kích tầm thường không là gì với chúng.

Trong tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, tam thánh thú lại một lần nữa xông lên, Thanh Long thì bay lên không trung, khi thì biến mất trong tầng mây, khi thì ngao du bên ngoài cửu thiên, cho Hứa Tiên áp lực càng lớn.

Nếu là bị tứ thánh thú vây công, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, Hứa Tiên không chút do dự thả long thân của Ngao Hạo và thân thể bạch tuột tinh, bay xuống ngăn cản tam thánh thú, sau khi tu thành Thần Tiên thì thần niệm của hắn vô cùng cường đại, phân thân hóa niệm thao túng nghênh địch không phải việc khó.

Toàn thân Hứa Tiên huyết khí sôi trào, đường vân trên thân kiếm sáng lên, giống như trái tim đang đập, thân kiếm Thiên Hành kiếm nhiều hơn tia máu dài vài trượng.

Thanh Long cẩn thận chạy trong tầng mây, biết rõ uy lực thân kiếm của Hứa Tiên, nhưng Hứa Tiên muốn công kích nó ở khoảng cách xa như vậy chỉ phí công mà thôi.

Thanh Long nghĩ như vậy, đột nhiên nghe Hứa Tiên gầm lên.

- Liệt!

Trong nội tâm Thanh Long chấn động, như nhớ tới cái gì đó, nói:

- Không tốt!

Hứa Tiên phát động Thần Cảnh Thông, xuất hiện bên cạnh thân hình to lớn của Thanh Long, không lưu tình huy động Thiên Hành kiếm chém ra một đạo vòng cung huyết quang, tơ máu xuất hiện trên người của Thanh Long, chém thân hình của hắn làm mấy đoạn.

Hứa Tiên dựa vào lực thần thông gần đại thành, rốt cục phát huy kỳ hiệu, nhưng trên mặt hắn lại không có chút thần sắc vui sướng nào.

Nhưng ngược lại trong mắt Thanh Long cũng không có chút hoảng sợ nào, Thanh Long bị cắt thành mấy đoạn bỗng nhiên như hoa cỏ sinh trưởng lại, mỗi một đoạn đều sinh ra bộ phận bị thiếu, trong nháy mắt sinh ra vài đầu Thanh Long.

Trong nội tâm Hứa Tiên than nhẹ một tiếng:

- Quả là thế!

Những thánh thú khác còn khỏi bị thương, chớ nói chi là Thanh Long phương đông.

Phương đông thanh mộc chi linh, không am hiểu chém giết như ba thánh thú khác, cũng không có hỏa diễm hủy thiên diệt địa, cũng không thể thao túng băng hàn, chớ nói chi là so sánh với kim chi linh Bạch Hổ thiện chém giết. Nhưng mà trong thân hình của nó ẩn chứa lực lượng cuộn cuộn vô tận.

Đúng là cỗ lực lượng này làm cho nó có thành tựu cao nhất trong tứ linh, được Tây Vương Mẫu tịnh xưng Đông Vương công, đứng đầu chúng tiên phương nam. Xưng hô như vậy ở thời đại Đông Nhạc không chuẩn xác, nhưng hẳn tuyệt đối có năng lực đứng đầu tứ linh.

Có vài Thanh Long ngăn cản bốn phương tám hướng quan Hứa Tiên, cũng dần dần thu nhỏ vòng vây, chúng quần quanh lẫn nhau, giống như một tấm lưới đang thu nhỏ lại.

Lưới này đột nhiên buộc chặt, bên trong có lôi quang kiếm khí chém loạn xạ.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng hiểu vì sao Ngư Huyền Ky lại nói hẳn phải thua không thể nghi ngờ, thì ra tuyệt kỹ mà hắn tự ngạo đã bị Thanh Long khắc chế.

1195. Chương 1589: Cổ Nhân

Chương 1589: Cổ nhân

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Mà tiêu hao hết trước tiên chính là hắn chứ không phải Thanh Long.

Mà hắn nhìn qua chiến trường, quân Hạ liên tục bại lui, người Hồ thanh thế phóng đại, bởi như vậy lực lượng của Thanh Long cũng tăng mạnh.

Trong lòng của hắn mặc niệm:

- Minh Ngọc, toàn bộ nhờ ngươi.

Phan Ngọc đi mỗi bước thì thời gian cân nhắc càng dài, quân cờ nhỏ nhỏ trong tay của nàng lúc này nặng nề như núi. Mà Lữ Động Tân thì hạ cờ như bay, căn bản không có nửa điểm cân nhắc, giết cho cờ trắng tan tã.

Phan Ngọc do dự cả buổi, rốt cục cũng hạ xuống một con, nhưng lập tức sinh ra hối hận, bởi vì không chịu nổi áp lực thật lớn nên đi sai lầm, cơ hồ đem một nửa giang sơn nhường cho cờ đen.

Lữ Động Tân lại hạ xuống một con, nói:

- Đại cục đã định!

Trong nội tâm thì thở dài, vừa vào cuộc thì đều là quân cờ, hắn cũng không ngoại lệ.

Lữ Động Tân đang muốn đứng dậy, Phan Ngọc nói:

- Đợi một chút!

Lữ Động Tân cau mày nói:

- Như thế nào, còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại sao? nguồn

Hắn đã đánh bại quân trắng, đừng nói là cờ lực của Phan Ngọc không bằng Lữ Động Tân. Loại cục diện này cho dù là lão ngoan đông thánh thú kỳ nghệ cũng tuyệt đối không thể không bại.

Phan Ngọc cười nói:

- Các hạ đã đi sai cò.

Ánh mắt Lữ Động Tân nhìn qua quân cờ trên bàn, ánh mắt bình thản đã lộ ra nét kinh hãi, tay của hắn đặt quân cờ tuyệt sát giết quân trắng, lệch một thiên, rơi vào vị trí bên cạnh, không ngờ là nhìn lầm. Chính mình làm sao có thể phạm vào sai lầm cấp thấp như vậy được, ánh mắt của hắn lại nhìn qua Phan Ngọc:

- Người dùng pháp thuật gì có thể lừa gạt ánh mắt của ta?

Phan Ngọc cười mà không nói, lấy trong ngực một tấm Âm Dương Kinh còn một nửa có thần quang lưu chuyển.

Trước khi đi Hứa Tiên đem khối mảnh vỡ của Phan Ngọc dung nhập vào Âm Dương Kinh, rốt cuộc cũng có năng lực vận vẹo sự thật, năng lực thi triển ảo thuật cũng phát huy hoàn toàn, bằng này ảo thuật này thi triển lạng lẹ làm cho Lữ Động Tân nhìn lầm bàn cờ.

- Âm Dương Kinh?

Lữ Động Tân cũng lập tức nhớ tới Âm Dương Kinh trong tay Đông Nhạc Đại Đế, bằng vào pháp lực của Phan Ngọc đương nhiên không có pháp lực lừa gạt ánh mắt của hắn, mà pháp bảo có thể làm được điểm này hắn chỉ thấy qua Âm Dương Kinh, cũng tự tay đánh nát.

Lữ Động Tân ngồi xuống lần nữa:

- Đã như vậy chúng ta tiếp tục thôi, thủ đoạn này không nên thi triển lần hai.

Nếu không phải đem toàn bộ tinh lực đặt vào đấu pháp với Hứa Tiên, hơn nữa căn bản không đặt Phan Ngọc vào trong mắt, do đó hạ cờ sai, hắn cũng không sai lầm.

Phan Ngọc thở dài một tiếng:

- Trong tay ta thoáng vận vẹo cảnh tượng bàn cờ đã là cực hạn, nào dám hy vọng xa vời giấu diếm các hạ lần hai.

Lại hạ quân cờ xuống, lúc này không có lãng phí thời gian cân nhắc.

Bỗng nhiên sắc mặt của Lữ Động Tân đại biến, bởi vì quân cờ vừa đặt xuống hình thức bàn cờ đại biến, vừa rồi là tàn binh bại tướng do hắn tùy ý tàn sát, vậy mà liên hợp lại đưa hắn đại Long vây vào giữa trận, thành xu thế tàn sát Long. Phan Ngọc thất bại lại biến thành chiến thắng.

Nhưng hắn còn có tự tin phá vây, Phan Ngọc vừa hạ quân cờ sai kia đột nhiên biến thành diệu thủ, hoàn toàn đóng đinh một tia sinh cơ cuối cùng của đại Long.

Đại Long bị tàn sát, đã thành kết cục đã định.

Hứa Tiên dùng toàn bộ tinh lực tranh đấu với Thanh Long, mà hắn thao túng thân thể long và bạch tuột đấu với tam thánh thú, tuy cũng làm ba thánh thú khác trọng thương, tạm thời không có biện pháp làm khó mình, nhưng uy thế trên người Thanh Long ngày càng lớn mạnh.

Đúng lúc này, thân hình Thanh Long dừng lại, ngay sau đó thân hình thu nhỏ lại, thẳng đến cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Rốt cuộc trên mặt của Hứa Tiên biến thành vui mừng, buông lỏng một hơi, nhìn qua chiến trường bên dưới, rốt cuộc quân Hạ chiếm được thể thượng phong, đem quân Hồ chia thành vài phần và tiến hành vây quét.

Thanh Long bị pha, cả đại trận biến thành bất ổn, ngay cả ba thánh thú cũng gào thét, hóa thành linh lực biến mất giữa thiên địa.

Nam thiên bảy mươi hai trận, nhao nhao tan vỡ tiêu vong.

Dưới tán cây, Lữ Động Tân lại đứng lên nói ra:

- Người thắng.

Một chiêu hạ quân cờ sai cả bàn tan tác. Mặc dù hắn dốc sức vận hồi nhưng vẫn thất bại.

Trong lòng Phan Ngọc thở dài một hơi, rốt cuộc không duy trì tư thế thông dong được nữa, một đường phá trận mà ra, lại tổn hao tinh thần đánh cờ với Lữ Động Tân, cho dù tinh thần hay thân thể của nàng đều hao phí đến mức tận cùng. Nhưng giờ này khắc này trong lòng có cảm giác thỏa mãn cực lớn.

Bỗng nhiên cảnh tượng bốn phía biến đổi, thanh sơn lục thủy như màn sân khấu bị phá tan, bọn họ quay trở lại đài cao, chỉ nhiều hơn một bàn cờ đá xanh, tán cây và Lữ Động Tân.

Cát bụi tan hết, dưới đài cao quân Hồ bình bại như núi đổ, đang chuẩn bị thoái lui, quân Hạ thừa cơ công kích, ra sức đuổi giết tàn quân.

Phan Ngọc nhìn thấy bàn tay đặt lên vai của mình, quay đầu lại liền trông thấy Hứa Tiên đang tươi cười.

Hứa Tiên nói:

- Lữ đạo hữu nghĩ như thế nào?

Lữ Động Tân cũng như trút được gánh nặng, vuốt râu nói:

- Lúc gặp lại có thể cùng uống say.

Vung tay lên thì bàn cờ đá xanh và hắc đã biến mất.

Hứa Tiên nhìn lên phía chân trời, một trận chiến này thu hoạch lớn nhất chính là tránh được đại chiến sinh tử của hai bên, ngược lại dùng quân cờ kết bạn, cho dù thắng bại thì không rơi tới mức đồng quy vu tận, quả nhiên là giải tính toán.

Tuy trận chiến này thứ đánh bạc hơi lớn, tam sinh tam thế ân oán, vận mệnh hai quốc gia, thiên thiên vạn vạn tánh mạng người, nhưng hắc cuối cùng vẫn thắng, không, là bọn hắc thắng.

Hứa Tiên cúi đầu nhìn qua Phan Ngọc, Phan Ngọc cười nói:

- Ta làm cũng không tệ nhỉ?

Hứa Tiên cười nói:

- Tốt lắm, hẳn hẳn Lữ Động Tân này tại sao thua, cũng bởi vì con dâu của ta, hẳn không có con dâu a.

Phan Ngọc mỗi một nói:

- Vậy là tốt rồi, ta... Một lát thôi...

- Ngủ đi.

Hứa Tiên ôm lấy nàng đi qua bên cạnh đài cao, dưới đây là ngàn vạn người đang hoan hô, trong tiếng hoan hô này Phan Ngọc nhắm mắt lại, dựa vào thân hình của Hứa Tiên mê man đi, nàng thật sự là quá mệt mỏi.

Trong Chung Nam sơn, Lữ Động Tân thả bàn cờ đá xanh vào chỗ cũ, Hán Chung Ly từ trong động đi ra, nói:

- Như thế nào?

Lữ Động Tân cười cười nói:

- Quả nhiên là nhân sinh như quân cờ, thế sự khó liệu.

Hán Chung Ly có chút kinh ngạc nói:

- Người đánh cờ còn thua sao.?

Lữ Động Tân cười nói:

- Không phải vẫn bại bởi sư huynh sao?

- Ha ha ha ha, ta nói cái gì thế này, Động Tân tiểu nhi, càn rỡ tự đại, thua không nghi ngờ, vừa mới mang hảo tửu tới, mọi người đến chén chén một phen, chúc mừng một chút.

Một tiếng cười lớn, một người đàn ông chống trượng từ trong động đi ra ngoài, bên cạnh có năm người khác, hoặc là thiếu niên thanh tú tóc mai rủ xuống, hoặc nữ tử mặc váy dài xinh đẹp tuyệt trần, nhìn qua

Lữ Động Tân đều mỉm cười, hoàn toàn không có xem thất bại của hắn là gì.

1196. Chương 1590: Về Quê

Chương 1590: Về quê

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lữ Động Tân ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

- Nghĩ tới tên tuổi cả đời anh hùng của Lữ Động Tân ta, chỉ có lại bằng hữu kết giao mà thôi.
- Nói xong liền có một hồ lô rượu bay tới trước mặt, hắn một tay cầm lấy, đưa lên miệng nhấp một hơi:
- Quả nhiên hảo tửu!

...

Thời điểm Phan Ngọc tỉnh dậy thì hiện đã trở lại doanh trường, Hứa Tiên ở bên cạnh, cười nói:

- Tỉnh rồi.

Nâng thân thể của nàng, đem một chén nước đưa vào miệng của nàng.

Phan Ngọc uống một ngụm nước, nhuận nhuận yết hầu khô khốc, hỏi:

- Chiến sự như thế nào?

Hứa Tiên nói:

- Tự nhiên là đại hoạch toàn thắng, người Hồ gần như toàn quân bị diệt, ngay cả Khả Hãn cũng táng thân trong loạn quân, chắc chắn toàn bộ thảo nguyên sẽ đại loạn rồi, nhưng quân ta tổn thất không ít, trên cơ bản xem như đã thương địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Hắn nhớ tới thủ đoạn Lữ Động Tân dùng bàn cờ làm chiến trường, không khỏi thở dài:

- Chuyện này có tính là Thần Tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn không? xem tại

Phan Ngọc đứng lên, nói:

- Hán Văn người quá sinh khí, Hồ Hạ đại chiến là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ cần có thể chiến thắng thì có công với xã tắc, đừng nói là đã thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, cho dù một đổi một, năm đổi một thậm chí là mười đổi một thì các quân vương đều nguyện ý, dù sao người Hồ số lượng có hạn, đem mười vạn quân đổi lấy tinh binh của người Hồ, ít nhất mấy chục năm sẽ không sinh ra uy hiếp gì cho chúng ta.

- Lần này còn phải cảm tạ Lữ Động Tân giúp đại ân, tác chiến với người Hồ bình thường chỉ có thể dùng phòng ngự làm chủ, cho dù đại thắng thì người Hồ dựa vào kỵ binh mau lẹ, cũng rất khó bị thương gân cốt, thường thường qua một thời gian sẽ ngóc đầu dậy.

Hứa Tiên cười khỏ, trận này quả nhiên là đánh cờ, nếu không hắn cho dù kỳ nghệ của hắn không bằng Lữ Động Tân, nhưng nghĩ tới dùng quân cờ tượng trưng tính mạng của người phạm, khó tránh khỏi không đủ tiến thoái. Hắn không cách nào xem nhân mạng như cỏ rác, trời sinh cũng không có ai là thượng vị giả cả.

Phan Ngọc đưa tay vuốt mặt của Hứa Tiên, cười nói:

- Nhưng như vậy mới phải.

Thân binh đưa tin đi vào.

- Đại soái, chúng tướng cầu kiến.

Phan Ngọc lập tức tuyên bố mở hợp, trong ánh mắt kính sợ của chúng tướng, Phan Ngọc ngồi trên vị trí chủ soái, bên cạnh có Hứa Tiên.

Trong trường chúng tướng quỳ xuống đất bái lạy, thành tâm thành ý nói:

- Cung Hạ đại soái, lập này lập bất thể chi công.

Tuy bọn họ không nhớ quá rõ, trong chiến trường rất cuộc sinh ra chuyện gì, càng không hiểu vì sao người Hồ buông tha chiến thuật vốn có của mình, mà lựa chọn quyết tử chiến trên đất bằng với bọn họ.

Nhưng mà chuyện này không có vấn đề gì, trên chiến trường cho tới bây giờ chỉ dùng thắng luận anh hùng, mặc dù chiến lược chiến thuật xảo diệu, nếu như bại chỉ là lý luận suông. Mà dù chỉ biết được xung phong liều chết chiến đấu, chỉ cần có thể dẫn đầu quân đội đạt được thắng lợi chính là danh tướng cái thể.

Hứa Tiên thấy những tướng lĩnh này không giống như binh sĩ bình thường, nhưng lúc này rơi lệ đầy mắt, ngay cả người không rơi lệ thì vành mắt cũng đỏ hồng. Mà khi hắn tập trung lắng nghe thì có thể nghe thấy âm thanh vui cười bên ngoài doanh trường, nhưng mà không ít người đang khóc ròng.

Trong nội tâm của Hứa Tiên có chút thổn thức, có thể nghĩ những tướng sĩ này ở nơi khổ hàn thể này chống cự quân Hồ xâm lược là gian khổ cỡ nào, rồi cuộc trận chiến hôm nay đã bình định quân Hồ, có lẽ có thể trở về cố hương, đây chính là nhờ công lao của nàng.

Phan Ngọc bảo chúng tướng bình thân, sau đó viết chiến báo lập tức sai người đưa về kinh thành, rồi sau đó tuyên bố binh mã trở về thành, tổ chức tiệc ăn mừng.

Chúng tướng âm âm đồng ý, thời điểm yến tiệc thì chúng tướng liên tục hướng Phan Ngọc mời rượu, cái gì “Hồ phụ không khuyến tử”, “Trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam”, khen ngợi không dứt bên miệng, đương nhiên bằng vào trình độ văn hóa của bọn họ trên cơ bản cũng chỉ nói được vài câu này.

Hứa Tiên cũng uống vài chén, bỗng nhiên bên tai nghe được âm thanh rên rỉ, hắn liền mượn cớ đi ra ngoài, tìm tới nơi phát ra âm thanh, trên đường đi thấy không ít say binh sĩ đang say xỉn, kẻ vai sát cánh hát làn điệu nam bắc.

Lúc này trong thành đèn đuốc sáng trưng, tất cả đều đắm chìm trong vui mừng chiến thắng, nhưng trong trạch viện thành tây lại có vẻ lơ mờ, những âm thanh rên rỉ liên tục phát ra từ đây.

Ngoài cửa cũng không có người gác, Hứa Tiên đẩy cửa vào, cảnh tượng trước mặt làm cho hắn giật mình, trong này mùi vị khó ngửi, thương binh nằm đầy giường chiếu, đau xót làm bọn họ không có tâm tình nhắm rượu và đồ ăn, chỉ có thể tuyệt vọng nằm ở chỗ này chờ chết. Phàm là binh sĩ có năng lực hành động cũng không chịu ở tại chỗ này.

Hứa Tiên đi qua từng nơi, cảm thấy phương diện chữa bệnh thời cổ đại quá đơn sơ, trong quân càng không tiện, một khi dẫn ôn dịch thì hậu quả càng nghiêm trọng, mà những thương binh bị thương phần lớn là đau đớn muốn chết. Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy trong nội tâm rung động.

Hứa Tiên tự nhận mình là nửa thầy thuốc, tự nhiên không thể để những chuyện trước mắt xảy ra, đang muốn hành động.

- Người trước mặt không được cản đường.

Sau lưng có âm thanh la lên.

Hứa Tiên quay đầu chỉ thấy mấy quân sĩ đang vây quanh một người, gạt Hứa Tiên qua đi tới một giường bệnh, bắt đầu trị liệu cho thương binh, mới biết đây chính là đại phu trong quân.

Hứa Tiên ở bên cạnh nhìn qua, thấy đại phu kia chẳng qua chỉ bằng bó đơn sơ mà thôi, tùy ý bôi lên chút ít kim sang được liền rời khỏi giường bệnh, cơ hồ là làm qua loa xong việc, cau mày nói:

- Người cứ như vậy chữa bệnh cho bọn họ?

Cầm thấy bóng lưng của đại phu kia lơ mờ quan mặt, nhưng đại phu vừa rồi bị một đám quân sĩ cao lớn túm tụm lại, Hứa Tiên cũng không thấy rõ ràng mặt hắn.

Đại phu nghe tiếng quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng cùng không kiên nhẫn:

- Không nên chậm trễ

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng thấy rõ mặt đại phu kia, kinh ngạc nói:

- Ngô đại phu.

Ban đầu ở Tô Châu, thu lưu hắn một đoạn thời gian chính là Ngô Nhân Kiệt, Hứa Tiên đi vào rừng trúc thì có đem Bách Thảo Đường phó thác cho hắn, sao hắn lại ở trong quân ở tái ngoại này?

Ngô Nhân Kiệt mượn ánh đèn lơ mờ trong doanh, thấy rõ mặt của Hứa Tiên, cũng kêu ra tiếng:

- Hứa... Hứa...

Hắn do dự cả buổi không biết nên xưng hô thế nào.

Hứa Tiên nói:

- Bảo ta hiền chất là được rồi, tại sao ngài ở nơi này?

Rốt cuộc mấy quân sĩ nhìn thấy bộ dạng của Hứa Tiên, vội vàng quỳ bái:

- Giám quân đại nhân!

Nhớ tới thất lễ của mình vừa rồi, trên người đổ mồ hôi lạnh.

Tuy Hứa Tiên vừa mới đảm nhiệm chức giám quân này, chiến tranh đã đạt thắng lợi, nhưng cũng không có bất luận kẻ nào xem nhẹ lời nói của hắn, phải biết rằng giám quân có quyền uy cực lớn trong quân, tương đương với đại soái như Phan Ngọc đấy. Giai cấp trong quân rất nghiêm, cái tội danh dĩ hạ phạm thượng này bọn họ gánh không nổi.

1197. Chương 1591: Về Quê 2

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1591: Về Quê 2

Ngô Nhân Kiệt do dự một chút, cũng quỳ bái, lại bị Hứa Tiên nâng lên, do dự một chút nói:

- Hứa giám quân, tiểu nhân cũng không phải là không thành tâm trị liệu cho bọn họ, nhưng mà người bị thương có quá nhiều, mặc dù chỉ xem qua một lần cũng không kịp.

Mấy quân sĩ kia cũng không nhịn được mà lên tiếng.

- Đúng vậy a, giám quân đại nhân, đại phu trong quân vốn đã ít, tối nay đám chó đó hơn phân nửa là nhậu say rồi, đầu thêm quan tâm tới huynh đệ bị thương, cũng chỉ có Ngô đại phu mới chịu theo chúng ta đến đây, cho dù có thể nhìn ra tốt xấu.

Nói xong liền nghẹn ngào.

Hứa Tiên mới biết Ngô Nhân Kiệt thật sự là bức bách bất đắc dĩ, không thay đổi đức hạnh trước kia, hắn thấy Ngô Nhân Kiệt mấy lần muốn nói lại thôi, biết hắn định có chuyện cần nói. Nhưng thấy rất nhiều binh sĩ đang hấp hối, nhất định phải tranh thủ thời gian cứu chữa, cho nên nói với mấy quân sĩ:

- Các người đứng lên đi.

Quân sĩ như được đại xá, nhưng nhớ tới huynh đệ bị thương nên bộ mặt đau khổ.

Hứa Tiên nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ trị liệu cho bọn họ, ta có thể làm đại phu đấy. Các người đi ra ngoài trước đi, không nên cho người khác tiến vào.

Lại nhìn Ngô Nhân Kiệt nói:

- Sự thúc giục ra bên ngoài chờ ta.

Ngô Nhân Kiệt nghe xưng hô thế này thì gương mặt ảm đạm trở nên sáng rõ, biết rõ Hứa Tiên cũng không quên cố nhân, không ngớt lời đồng ý, cùng quân sĩ lui ra ngoài.

Hứa Tiên xoay người lại, lấy thọ chi như ý ra, dưới thúc dục của sao Mộc thì đạo ánh sáng màu xanh mờ nhạt hiện ra, bao phủ tất cả thương binh vào bên trong, âm thanh rên rỉ từ từ chấm dứt.

Nếu nói là trị hết tổn thương bệnh, trong ngũ hành không có loại nào tốt hơn mộc hành, chớ nói chi Hứa Tiên còn có thọ chi như ý trong tay, bốn chữ “Khởi tử hồi sinh” không dám nói chơi.

Hứa Tiên nhìn qua toàn bộ thương binh nơi này, trị liệu mấy ngàn binh sĩ bị thương.

Ngoài cửa lớn của doanh trại dần dần có nhiều tướng sĩ tới vây xem, nghe nói giám quân đại nhân tự mình ở bên trong trị thương cho binh sĩ, cũng không dám cưỡng ép xâm nhập vào trong, nhưng trong lòng thì có đủ loại tâm tình: có cảm động đến rơi nước mắt, Hứa Tiên đường đường là giám quân, thân phận cao cả lại hạ thấp thân phận đi chữa trị cho những binh sĩ cấp thấp này, có người thì nghi ngờ Hứa Tiên chỉ đi qua một vòng mà thôi, ngược lại còn làm chậm trễ thời gian cứu chữa.

Sau một lát Hứa Tiên từ trong doanh đi ra ngoài. xem tại

Cho dù tâm tình người bên ngoài thế nào đều quỳ bái.

- Tham kiến giám quân đại nhân!

Hứa Tiên gật đầu:

- Tất cả đứng lên đi, đều bảo trụ được tính mạng, nhưng còn cần đốc lòng chăm sóc, các người vào đi thôi!

Cử động lần này mặc dù sẽ tiết lộ một ít huyền cơ, nhưng chỉ cần không có người nào trực tiếp nhìn thấy hẳn thì pháp thì cũng không có quan hệ gì.

Bọn họ bán tín bán nghi, thời gian ngắn như vậy còn không đủ thời gian chạy một vòng quanh doanh trường đấy, làm sao có thể đem toàn bộ thương binh chữa trị được. Nhưng khi bọn họ tiến vào trong doanh, cảnh tượng trước mắt làm bọn họ cả kinh.

Thương binh đã khôi phục ý thức lại, có người đang ngủ thật say, thần thái trở nên bình yên, trong doanh phòng xuất hiện cảm giác sinh cơ tái hiện, không còn có cảnh tượng như địa ngục nữa, mới tin Hứa Tiên nói không sai chút nào, trong nội tâm cũng không khỏi xuất ra hai chữ “Thần y”.

Vì vậy dưới thiên cổ nhiều hơn một đoạn truyền kỳ, xen lẫn trong đó có rất nhiều cách nói về Hứa Tiên, những truyền kỳ này làm cho người đời sau bán tín bán nghi.

Lúc này Hứa Tiên không quan tâm nhiều, trực tiếp đi tìm Ngô Nhân Kiệt, sau một phen hỏi thăm mới biết xảy ra chuyện gì.

Thì ra Hứa Tiên đi rồi, Ngô Nhân Kiệt dựa vào thân phận của bản thân nên kinh doanh Bách Thảo Đường không tệ, nhưng Tri phủ Trần Luân đắc tội Lương Vương bị đày đi, hiện tại thay đổi Tri phủ hoàn toàn mới, đương nhiên vẫn là thân tín của Lương Vương.

Nếu nói Trần Luân miễn cưỡng còn được xem là người quân tử, nhưng mà tri phủ mới triệt để là tiểu nhân, vừa lên tụy tiện muốn làm gì thì làm, trắng trợn thu hối lộ. Ngô Nhân Kiệt dựa vào Hứa Tiên tặng sản nghiệp Bách Thảo Đường, cũng xem như là thân sĩ trong thành Tô Châu, không ngờ đây lại là căn nguyên của tai họa.

Thời điểm các nhân sĩ khác nhau hoi lộ cho tên tri huyện, hấn lại không chịu nước chảy bèo trôi, tự nhận bản thân hành y tế thể nên không cần phải đi hoi lộ làm cái gì, nhưng mà bởi vì thể tai họa đã xảy ra, kết quả như dê tiến vào trong bầy sói, đàn độn, u mê bị ấn lên vài tội rồi bắt đi sung quân, sản nghiệp trong nhà cũng mất đi.

Hấn được Tào bang phù hộ, mới không chết trong đại lao và trên đường sung quân.

Những lời này vừa ra thì Ngô Nhân Kiệt lệ già giàn dụa, Hứa Tiên thì mặt âm trầm như nước:

- Tại sao người không đi tìm ta?

Nói xong thì bản thân của hấn cũng cười khổ, hấn đã đi tới Lĩnh Nam, sau đến Đông Doanh, trong mắt thường nhân là sinh tử không rõ, một khi quay về kinh thành không được vài ngày thì bắc thượng, ai có thể tìm được hấn chứ.

Ngô Nhân Kiệt nói:

- Lúc ta ở trong lao, Ngọc Liên nói là muốn đi tìm người...

Tiếng nói ngừng, kết quả thì buồn bã.

Hứa Tiên hít sâu một hơi, nói ra:

- Ta sẽ báo thù này cho người.

Ngô Nhân Kiệt đắc tội tri phủ Tô Châu chỉ sợ nguyên nhân là do bản thân của mình.

Ngô Nhân Kiệt lại nói:

- Ta biết người làm quan kiêu ngạo, nhưng tri phủ làm sao dễ đối phó như vậy, chỉ cần có thể thoát đại nạn này, gặp lại Ngọc Liên cùng mẫu thân của Ngọc Liên thì ta cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hứa Tiên cảm thán một tiếng:

- Ngọc Liên không sao chứ?

Nghe Ngô Nhân Kiệt giải thích, tuy hấn bị hãm hại bị tội, nhưng cũng không có tai họa cho người nhà.

Đây cũng không phải là tên tri phủ thủ hạ lưu tình, mà là không dám làm quá mức, sợ kích thích thân sĩ bản ngược lại, vị trí tri phủ của hấn cũng bất ổn.

Ngô Nhân Kiệt nói:

- Trước khi ta đi, nghĩa sĩ Tào bang nói bảo vệ mẫu tử các nàng không sao.

Hứa Tiên nói:

- Vậy là tốt rồi, sư thúc cứ yên tâm, việc này giao cho ta xử trí, người cứ theo ta hồi phủ đi.

Hấn thân là giám quân, trong thành có được một căn nhà nhỏ, do trọng binh canh gác.

Hứa Tiên đi tìm Phan Ngọc thương nghị việc này, lúc này tiệc ăn mừng đã chấm dứt, Phan Ngọc đã say nên mặt đỏ hồng, càn lộ ra nét xinh đẹp động lòng người, càn có cảm giác không thua gì đáng mày râu.

Hứa Tiên đem việc này giảng thuật cho Phan Ngọc, Phan Ngọc cười nói:

- Không cần Hấn Văn tự mình động thủ, chỉ là một Tri phủ nho nhỏ thì bỏ đi, giết như giết chó. Vừa vặn Hấn Văn có rất nhiều công lao trên người, không ngại thỉnh áo gấm về nhà, lấy vị trí tri phủ này, mặc dù không phải là quê hương của mình, nhưng Tô Châu cùng Hàng Châu cách nhau rất gần, người cũng có thể đem Yên nhi tiếp quay về Giang Nam cấm tú.

1198. Chương 1592: Ngũ Hành

Chương 1592: Ngũ hành

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hứa Tiên cảm thấy có lý, chẳng những phải tiếp Vân Yên trở về, hơn nữa còn phải tiếp chị của mình về Tô Châu, tuy quên hỏi Tô Châu có chuyện gì hay không, nhưng chỉ cần có thể trở lại Giang Nam thì mọi chuyện dễ nói.

Sau khi hóa giải một tai ách, cũng giải quyết một chuyện quan trọng trong lòng, Hứa Tiên cũng không dám có chút buông lỏng, dù sao con đường phía trước còn biết bao nhiêu hung hiểm, hiện tại không phải thời điểm buông lỏng.

Hứa Tiên đi vào thành tới một ngọn núi hoang vu, nín hơi ngồi xuống, lập tức bắt đầu tu hành Thổ tinh. Lại cảm ứng tinh tượng trên bầu trời, vừa cảm thụ thổ hành chi lực khổng lồ dưới thân.

Tu luyện Tinh Túc Hải tới bước này, Điểm Tinh với hắn mà nói đã trở nên vô cùng đơn giản, không tới một giờ, một điểm hào quang màu vàng đất yếu ớt sáng lên trong thần hồn của hắn.

Nhưng lúc này lại có cảm giác khác với trước kia, từ khi Thổ tinh được Điểm Tinh, bốn tinh cầu khác cùng sáng lên, năm tinh cầu hình thành vận luật vô cùng kỳ diệu, không bàn mà hợp ý với ngũ hành biến hóa của thiên địa.

Hứa Tiên nội thị bản thân, phát hiện tim, lá gan, tỳ, phổi, thận, ngũ tạng có hỏa, mộc, thổ, kim, thủy là linh lực ngũ hành lưu chuyển.

Mà khi hắn mở hai mắt ra, phát hiện ngũ sắc quang hoa không ngừng tuôn ra khắp thân thể của hắn, những hào quang này ẩn chứa đặc tính khác với linh lực của hắn, có khắc chế lẫn nhau, có tăng phúc cho nhau, cuối cùng nhất hình thành một cân đối kỳ diệu, loại tuần hoàn này biến hóa vô biên vô hạn.

Trong lòng Hứa Tiên có cảm giác rộng mở hơn trước, tuy hắn không có chính thức học qua Ngũ Hành Đạo pháp, nhưng lúc này lại biết đây chính là ngũ hành tương sinh tương khắc, có một loại cảm giác hiểu ra.

Âm Dương Ngũ Hành có thể nói là căn bản của tất cả đạo pháp, bỗng nhiên hắn có cảm giác nếu chính mình có thể hiểu thấu đạo lý biến ảo trong đó, vậy thì tu thành Thiên Tiên đại đạo cũng không phải không được.

Nhưng hắn còn không kịp tiếp tục tham ngộ, loại tuần hoàn này đã bị đánh phá, hào quang màu vàng đất kia đã tan hết.

Hắn cười khổ một tiếng, biết là Thổ tinh còn quá yếu, không cách nào hình thành cân đối với bốn hành tinh khác, nhưng đồng thời cũng có hùng tâm tráng trí, nếu như có thể đem Thổ tinh tu thành, hình thành cân đối với bốn tinh cầu khác, vậy hắn có lực lượng khiêu chiến với các gian nan.

Hắn định trụ tâm thần, lại một lần nữa chìm vào trong tu hành.

Mấy ngày sau, thánh chỉ đến, đối với tướng sĩ ba quân là phong thưởng, Phan Ngọc càng được thăng mấy cấp, được phong làm trấn quốc tướng quân, tăng lên hàng nhị phẩm, dĩ nhiên tiếp cận lục bộ Thượng thư là chính phẩm nhị cấp.

Tốc độ tăng chức của nàng cực nhanh, thật sự làm cho người ta thôn thức không thôi, nhưng bình định Bắc Cương quá nhiều Đại Hạ trên trăm năm, diệt mười vạn quân người Hồ chính là kỳ công khoáng thế, cho nên làm cho người ta hâm mộ không thôi.

Nhưng triều đình cũng không có triệu nàng về kinh, mà có ý chỉ khác đưa xuống, lệnh cho nàng lãnh binh xâm nhập thảo nguyên, không để cho người Hồ có cơ hội thổ dốc, thừa dịp thời điểm chúng suy yếu nhất tiêu diệt binh lực, khiến cho chúng không ngóc đầu lên được.

Phan Ngọc tiếp nhận thánh chỉ, trong nội tâm không có cảm giác ngoài ý muốn, nếu như không nhân cơ hội này tiếp tục bắc phạt, vậy thì triều đình quá ngu ngốc rồi. Hơn nữa trong triều chắc hẳn có người không muốn nài nỉ quay về triều đảm nhận chức vụ quan trọng.

Quan hàm trấn quốc tướng quân mặc dù vang dội, phẩm cấp mặc dù cao, nhưng kỳ thật lại không có thực quyền, chức vụ đại soái đang làm cũng là tạm thời, tuy mang binh ở bên ngoài, nhưng lại bị lương thảo phía sau chế ước, khó có thể làm nên chuyện gì.

Đây cũng là trong dự liệu của Phan Ngọc, loại ngăn cản quyền mưu này từ xưa tới nay chính là như vậy, không có gì mới lạ cả. Về phần thực chức hay hư chức cũng không có bao nhiêu chế ước với nàng, tất cả đều do mình tự kinh doanh.

Quân sĩ trong quân nghe được tin này đều vô cùng vui mừng, chiến sự về sau chủ yếu là diệt tàn quân, cơ hồ không có nguy hiểm gì, nhưng lại là thời cơ kiếm quân công tốt nhất, nếu có thể tăng được một quan nửa chức, là có thể vinh quang áo gấm về nhà.

Nhưng rất nhiều người đều chú ý tới, Hứa Tiên là giám quân lại không được phong thưởng nào, ngay cả chức giám quân cũng thu hồi gọi về kinh thành.

Trên tường thành, Phan Ngọc cùng Hứa Tiên dò xét phòng ngự xong, đi vào một góc lầu tây, Phan Ngọc lệnh cho binh sĩ lui ra ngoài, chỉ còn lại nàng cùng Hứa Tiên hai người.

Phan Ngọc nhìn qua lỗ châu mai trời chiều đang chìm vào đường chân trời, nắng chiều nhuộm đại địa thành một màu vàng.

Hứa Tiên cố gắng mấy ngày nay, rốt cục đem Thổ tinh trong thần hồn vững chắc xuống. Nhưng không có thủ đoạn khác tăng nó lên, chỉ có thể tiến bộ từng chút.

Thổ linh chi lực tuy không chỗ nào không có, nhưng chính thức thu nạp thì cực kỳ chậm chạp, ngay cả thổ linh chi lực cần thu nạp cũng lớn hơn các tinh cầu khác nhiều, nếu như vậy cần không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể đem Thổ tinh tu đến đại thành, cần bao nhiêu năm mới làm cho ngũ hành cân đối.

Nhưng chuyện này gấp không được, Hứa Tiên bình định tâm tư, hỏi Phan Ngọc:

- Cảm giác như thế nào?

Hôm nay trong quân đều do nàng điều khiển, quyền lợi to lớn, ngay cả nam tử cũng không sánh bằng nàng, nhớ lúc ở trong thư viện ở Giang Nam, ngay cả hắc cũng cảm thán thể sự biến ảo khôn lường.

Phan Ngọc quay đầu cười nói:

- Khá tốt, sau khi tu dưỡng hoàn tất, ta sẽ xuất chinh lần nữa, Hán Văn người cũng không thể lười biếng ah, ôn nhu nhuần ngọc mặc dù tốt, nhưng thân là đàn ông...

- Ngừng ngừng ngừng!

Hứa Tiên vội vàng hô ngừng:

- Ta cũng không muốn bị nữ nhân giáo huấn chuyện này!

Hơi dừng một chút, nói:

- Nên trở thành nữ nhân của ta!

Phan Ngọc tức giận nhìn qua hắn, lại cười dài một tiếng:

- Vậy người cũng nhanh lên đường đi, còn có rất nhiều đối thủ đang chờ chiến đấu với người đấy, nghĩ lại chuyện của người tận nhiệt huyết, thực hận không thể đổi vị trí với người.

Hứa Tiên nói:

- Cái gì nhiệt huyết, ta đang đau đầu đấy.

Thực sự không biết nàng lấy ý chí chiến đấu như vậy từ đâu.

- Nhưng mà ta nhất định sẽ thắng, bởi vì ta sẽ chiến đấu vì ôn hương nhuần ngọc.

- Ta đây cũng chờ ngày người đắc thắng quay về, đến lúc đó người muốn cái gì ta cũng thưởng cho người.

Phan Ngọc mỉm cười, nhếch môi mang theo hương thơm ngát.

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, cười nói:

- Tốt, vậy nàng nên ngoan ngoãn chờ ta.

...

Hứa Tiên lại quay về kinh thành lần nữa, lập tức đi gặp Ngự Huyền Kỳ, lại bị Duẩn Nhi ngăn ở ngoài cửa. Thì ra bởi vì thời gian ngắn ngủi, quả thứ ba chưa tính ra, lúc này chính là lúc khẩn yếu quan đầu, Ngự Huyền Kỳ cũng không có biện pháp phân tâm, chỉ lưu lại lời nói, bảo hắn quay về Giang Nam trước đi.

Duẩn Nhi nói:

- Sư phụ nói, nàng muốn tiếp tục quan sát huyền cơ.

Hứa Tiên sờ sờ đầu Duẩn Nhi, nói:

- Vậy thì tốt, người hảo hảo chiếu cố nàng, đợi lúc nàng đi ra nói với nàng là ta đợi nàng ở Giang Nam.

1199. Chương 1593: Vầng Trăng Cô Độc

Chương 1593: Vầng trăng cô độc

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lúc vào đêm, bởi vì Hứa Tiên trực tiếp bay về Trường An, mà Ngô Nhân Kiệt thì đang ngồi xe ngựa, còn phải đợi thêm một ít thời gian nữa mới được. Hắn cũng không tiện lộ diện ở kinh thành, dù sao ban ngày vẫn còn ở biên tái, buổi tối trở về đến Trường An, chuyện này quá khoa trương, suy nghĩ một hai thì hắn quyết định đi đào viên ngoài thành.

Đào viên lúc này đèn đuốc sáng trưng, Hứa Tiên dễ dàng đi tới chỗ Doãn Hồng Tụ, chỉ thấy nàng đang được thị nữ phục thị tắm rửa, đang nằm trong bồn tắm phủ đầy hoa hồng, dáng người thành thực như ẩn như hiện.

Hứa Tiên cười thầm, nói:

- Phi lễ chỗ nhìn.

Ánh mắt chuyển dời, đến phòng của nàng mà chờ, trong phòng không thấy lò lửa, ấm áp như mùa xuân, hơn nữa còn có mùi hoa hồng.

Hứa Tiên hơi cảm ứng, liền biết vách tường có ẩn huyền cơ khác, âm thầm cảm thán kẻ có tiền thật biết hưởng thụ.

Xem ra làm chuyện này cũng hao không ít tâm tư, trọn vẹn một giờ Doãn Hồng Tụ vén rèm đi vào, nhìn thấy thân ảnh tối sầm đang ở trong khuê phòng của nàng, cái miệng của nàng muốn thét lên, đã bị che miệng lại, chỉ nghe bóng đen kia nói:

- Là ta!

Hứa Tiên thấy thần sắc của nàng đỏ hồng như say rượu, trên da thịt còn tỏa ra sương mù, truyền đến hương thơm say người.

Mà đại khái nàng chuẩn bị tắm xong sẽ đi ngủ, tuy trên người mặc quần áo, nhưng mà không thấy mặc đồ lót bên trong. Hứa Tiên không có ác ý dùng Thông Thiên Nhân mà nhìn, nhưng mà áo của nàng mặc chỉ một nửa, lộ ra bờ vai tinh xảo và bộ ngực sữa.

Không có áo ngực trói buộc, quy mô của bộ ngực lớn tới dọa người, Hứa Tiên nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt giống như đang chìm vào trong khe rãnh.

Doãn Hồng Tụ nghe âm thanh này, trong nội tâm vui vẻ, nhưng chú ý ánh mắt của hắn, nhớ tới trạng thái của mình bây giờ, nhất thời thẹn quá hoá giận, gầm nhẹ nói:

- Là người thì thế nào, có thể không nói một tiếng đi vào khuê phòng của ta sao? Đi ra ngoài cho ta, đi ra ngoài!

Nàng kéo áo lên che thân lại.

Hứa Tiên giơ hai tay lên cười khở lui ra ngoài, chỉ nghe trong phòng có âm thanh mặc quần áo.

Sau một lát, giọng nói mang theo tức giận của nàng giảm đi.

- Người vào đi!

Hứa Tiên tiến vào trong đó, chỉ thấy nàng thay đổi trang phục, trên mặt mang theo tầng sương lạnh, vội nói:

- Thật có lỗi, ta không phải cố ý.

Doãn Hồng Tụ lập tức nói:

- Ta biết rõ... Tuy ta cùng người... Cùng người... Tính toán là bằng hữu, ta cũng không phải... Cái loại này... Nữ nhân không biết liêm sỉ.

Hứa Tiên oan uổng nói:

- Ta không muốn làm cái gì với người!

Liền thấy Doãn Hồng Tụ trợn tròn mắt, hắn có cảm giác lời của mình nói làm nàng bất mãn.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Còn chưa chúc mừng người đại hoạch toàn thắng, một trận chiến bình Hồ.

Mặc dù người trong thiên hạ đều tưởng rằng Phan Ngọc lãnh binh chiến thắng, nhưng nàng biết rõ công lao do ai.

Hứa Tiên nói:

- Coi như là may mắn.

Doãn Hồng Tụ nói:

- Người kế tiếp có tính toán gì không?

Doãn Hồng Tụ vuốt mái tóc xanh, lơ đãng nói:

- Ta ở kinh thành cũng không có việc gì, ở Trường An bão cát có cảm giác chán ghét, nên đi tới Giang Nam mưa bụi đỡ hơn một ít, cũng không biết đầu gối trong thư viện kia thế nào rồi?

Hứa Tiên không sao cả nói:

- Vậy người nên quay về một chuyến.

Doãn Hồng Tụ làm ra biểu lộ khó xử.

- Mặc dù ta không nở đào viên này, nhưng mà người cầu ta...

Hứa Tiên nói một câu:

- Ta cầu người lúc nào?

Nhưng thấy sắc mặt Doãn Hồng Tụ biến hóa, vội vàng sửa lời nói:

- Được rồi, được rồi, xem như ta cầu người.

Doãn Hồng Tụ lúc này mới nở nụ cười thỏa mãn, nhẹ nhàng đứng lên nói:

- Ta sai người thu dọn đồ đạc.

Hứa Tiên cười thở dài, đột nhiên có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy, nhưng cũng hiểu được đây không phải là suy nghĩ bộc phát nhất thời, mà vận mệnh của các nàng đều bị mình tác động.

Sau khi Doãn Hồng Tụ phân phó xong, lại nhớ tới Hứa Tiên trước mặt.

Hứa Tiên đứng lên nói:

- Thời điểm không còn sớm, ta nên cáo từ, người nên nghỉ ngơi một chút.

Doãn Hồng Tụ ăn cả kinh, nói:

- Người đi nơi nào?

Hứa Tiên giật mình, hẳn cũng không biết đi nơi nào cho tốt, bỗng nhiên có thâm ý khác cười nói:

- Như thế nào, còn không muốn ngủ sao?

- Không nên nói bậy!

Sắc mặt Doãn Hồng Tụ đỏ thắm, nhưng trong lòng lại xoắn xuýt giãy dụa một phen, chẳng lẽ thật sự muốn lưu hắn lại sao?

- Vậy thì đứng nói.

Hứa Tiên đã đẩy cửa sổ ra đập vào bệ cửa sổ, hẳn muốn rời đi.

Hàn khí xâm nhập vào phòng, thân thể của Doãn Hồng Tụ co rút lại, đưa tay nói:

- Đây!

Nhưng thân ảnh của Hứa Tiên đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại ánh mặt trăng chiếu vào trong phòng.

Trong nội tâm Doãn Hồng Tụ buồn vô cớ, tức giận bản thân mình, nếu người không có chỗ đi, ta còn đuổi người đi sao? Thật không ngờ kiên quyết rời đi.

Rời khỏi gian phòng đầy hương thơm kia, Hứa Tiên nhàn nhã ngồi trên thềm vân, lại bay chậm rãi trong ánh trăng, mắt thấy đào viên nhỏ dần, nhìn Trường An nhỏ dần, lúc này chỉ còn lại vầng trăng cô độc trên bầu trời, hẳn lúc này cảm khái bản thân mình cô độc.

Nhân thế hưng suy, thiên hạ biến ảo, rốt cuộc có bao nhiêu thứ đáng giá ỉnh chú ý?

Hứa Tiên dùng sức lắc đầu, chính mình như thế nào, không phải luyện công biến thành ngu ngốc rồi chứ, trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ như vậy a.

Nhưng mà không thể phủ nhận, từ khi thấp sáng ngôi sao cuối cùng, một tia cảm giác tươi sáng chưa từng có hiện ra trong tim của hắn, giống như hoàn toàn có thể cảm ngộ tất cả.

Chuyện này hẳn có cảm giác mờ mịt, trong bất tri bất giác tâm tính của hắn tan rã.

Bỗng nhiên hắn hiểu ra hàm nghĩa của “Thái Thượng vong tình”, thực sự không phải là tận lực siêu phàm thoát tục, mà có rất nhiều cảm giác sau khi đạt tới độ cao nào đó, mặc dù là muốn bảo tồn cũng trở nên gian nan.

Hứa Tiên nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, rồi sau đó tinh thần đại chấn, thân hình trong phút chốc biến mất phía chân trời.

Một mình bay đi trong bóng tối, Hứa Tiên xuất hiện tại thành Tô Châu, quan sát nước sông Thái Hồ cuộn cuộn. Tuy Ngô Nhân Kiệt nói mẫu tử Ngô Ngọc Liên được Tào bang bảo toàn, nhưng vì dùng phòng ngừa vạn nhất, nên tận mắt nhìn thấy.

Hứa Tiên hiểu được chưa chắc chuyện mình lo lắng xuất hiện, nhưng mà hắn muốn nhân cảm thụ nhân gian làm tiêu tan cảm giác lúc này.

Hắn cũng không muốn làm cái gì thái Thượng vong tình, hắn cố gắng bảo tồn mọi thứ trong nội tâm của mình, có chút ít người biến thành vương vếu.

Thiện ý cùng đồng tình, hai thứ này hắn nhất định không bỏ được, không có khả năng trở thành người như Phan Ngọc, không có biện pháp trở thành vương hầu tranh bá, ngay cả trở thành lãnh đạo người khác cũng khó khăn.

Cảm giác tình và dục, không bỏ xuống được hai thứ này, Ngự Huyền Ky lúc trước từng giáo huấn hắn không biết bao nhiêu lần, muốn tu đạo thành tiên, không thể chấp mê bất ngộ.

Nhưng mà cuối cùng nhất các nàng vẫn hăm sâu vào tình của hắn, liễu lĩnh đứng ở bên cạnh hắn, lựa chọn một con đường hoàn toàn khác với các con đường hiện có, những thứ hắn vững tin không phải không có ý nghĩa.

1200. Chương 1594: Tri Phủ

Chương 1594: Tri phủ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng các nàng lựa chọn điên cuồng chẳng lẽ là ma chướng hay sao? Vì thế mà chịu bao nhiêu vất vả và ủy khuất, có lẽ những vật này mới là tâm ma lớn nhất, mà hắn chính là ma đầu.

Hứa Tiên mạnh mẽ dứt bỏ những tâm tư này, đáp xuống dưới, rơi xuống trong trạch viện phía sau Bách Thảo Đường, nơi này không có bị quan phủ tịch thu tài sản của Ngô Nhân Kiệt, bởi vì nơi này chính là sản nghiệp Tào bang đưa cho Hứa Tiên.

Đình đài lầu các, giống như trước kia.

Lúc này đã là đêm khuya, Hứa Tiên chú ý tới một gian phòng vẫn đang sáng đèn, hắn đi tới ngoài cửa, chỉ thấy một người con gái đang mượn ánh đèn đọc sách.

Mặt mũi nữ tử này tràn đầy tiêu tụy, lại không dấu được sắc đẹp của mình, hơn nữa lộ ra nét thành thực, đúng là Ngô Ngọc Liên.

Hứa Tiên nhớ rõ lúc trước nàng nhất định không chịu đọc sách thuốc, hôm nay lại bình tâm tĩnh khí đọc những quyển sách này, thấy nàng quả nhiên không việc gì, hơn nữa nghe được tiếng hít thở cách đó không xa, yên lòng muốn rời đi..

Một tiếng chuông mờ ảo truyền tới, Hứa Tiên khẽ giật mình, mới nhớ nhớ tới tiếng chuông ở Hàn Sơn tự, nhện không được đứng nguyên tại chỗ lắng nghe.

Bỗng nhiên Ngô Ngọc Liên ngẩng đầu, ngáp, thì ra bây giờ là nửa đêm, khép sách lại, đi tới trước tượng Quan Âm Bồ Tát, nhắm mắt vỗ tay khẩn:

- Bồ Tát ah Bồ Tát, thỉnh phù hộ cho phụ thân ta bình an trở về, chỉ cần phụ thân có thể trở về, ta sẽ không tùy hứng và tức giận như trước, cũng đáp ứng học y thật tốt, tóm lại cái gì cũng nghe phụ thân... Cho dù... Cho dù...

Tinh thần của Hứa Tiên quay trở về, nghe nàng khẩn thì mỉm cười, nhưng nghe nàng nói tới lời cuối cùng giống như đang giãi dựa cái gì đó, thoáng tập trung tư tưởng lắng nghe.

- ... Cho dù bảo ta lập gia đình, gả cho người khác, ta cũng đáp ứng phụ thân!

Ngô Ngọc Liên nói xong, vành mắt lại đỏ lên, vội vàng dùng bàn tay bóp vành mắt, quyết định nói:

- Không thể khóc.

Trong nội tâm Hứa Tiên mềm nhũn, do dự một chút, hắn quyết định gõ cửa phòng.

Ngô Ngọc Liên vội vàng nháy mắt mấy cái, dùng tay áo lau nước mắt, mới đi đến trước cửa, mở cửa nói:

- Nương, ta ngủ rồi...

Hứa Tiên trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì cho phải, đêm khuya đến thăm khuê phòng nữ tử, không khỏi có chút không hợp lẽ, nhưng hắn cũng muốn nàng được yên lòng, thông báo cho nàng một tiếng, phụ thân nàng đã thoát nạn.

Ngô Ngọc Liên không thể tin nổi, nói:

- Hứa đại ca!

Giống như cái gì cũng không cần hiểu, mang Hứa Tiên vào trong phòng, nói:

- Tại sao người quay về, chừng nào người quay về Tô Châu đây?

Cũng không hỏi hắn vì sao lại xuất hiện ở nơi này, làm cho Hứa Tiên chuẩn bị một đồng lý do thoái thác đều không dùng được.

Hứa Tiên thấy nàng vẫn xưng hô như ngày trước, cũng không bởi vì thân phận của hắn mà cải biến xưng hô, cảm thấy một ít thân thiết:

- Ta vừa mới đến.

Nhưng mà không nói ra cái gì nữa, hắn nhìn thấy mắt của nàng rưng rưng, rung giọng nói:

- Phụ thân ta, phụ thân...

Hứa Tiên vội vàng nói:

- Phụ thân người không có việc gì.

Ngô Ngọc Liên hai mắt đầm lệ mông lung nói:

- Là thực sao? Người gặp phụ thân ta?

- Ân, nhìn thấy, tất cả mọi chuyện ta biết rồi, yên tâm đi, hắn rất nhanh sẽ trở về.

Ngô Ngọc Liên nín khóc mỉm cười:

- Quá... Quá tốt, Bồ Tát nhất định đã nghe ta cầu xin.

Nhìn qua người trước mắt, chợt nhớ tới cầu xin vừa rồi, trước đây nàng đã cầu xin không biết bao nhiêu lần, chẳng lẽ tăng thêm điều cuối cùng mới có thể ứng nghiệm sao?

Trong khoảng thời gian ngắn nàng si ngốc.

Hứa Tiên đính chính nói:

- Không phải Bồ Tát nghe được, là ta nghe được.

Ngô Ngọc Liên phục hồi tinh thần lại, thần sắc có chút mất tự nhiên nói:

- Cảm ơn người, Hứa đại ca!

Hai chữ duyên phận nàng đã hết tin rồi.

Hứa Tiên nói:

- Việc này không liên quan tới ta...

Lời nói dừng ở đây, ngoài cửa có tiếng hô:

- Ngọc Liên, Ngọc Liên...

- Không nên nói với người khác đã gặp ta.

Hứa Tiên dặn dò còn quanh quẩn bên tai của Ngô Ngọc Liên, thân ảnh đã hóa thành gió bay đi, gió thổi ảnh nền rung nhẹ, quang ảnh trong phòng chập chờn.

Ngô Ngọc Liên như cảm thấy mình đang nằm mơ, nghe được tiếng đập cửa thùng thùng, vội vàng đi ra mở cửa:

- Nương, chuyện gì?
- Ta nghe thấy âm thanh.
- Không có ai, là ta đang lầm bầm, còn nữa, phụ thân sắp quay về rồi.
- Làm sao ngươi biết?
- Bồ Tát nghe con cầu xin.
- Đứa nhỏ ngốc, chớ suy nghĩ lung tung, nhanh ngủ đi!

Hứa Tiên trở lại trong phủ Hàng Châu, trong lòng nói thầm:

- Nương tử, ta trở về

Bạch Tố Trinh đứng ngay ven hồ nhìn qua phòng tân hôn ngày trước của bọn họ, cười nhìn qua hắc.

Áo trắng như tiên thân ảnh soi trong bóng nước, theo ánh mặt trăng chiếu vào rất rực rỡ, thánh khiết và thân thiết. Thân ảnh xuất trần này không mang theo hạt bụi của nhân gian, tiến lên một bước, vượt qua mặt hồ đi tới trước mặt nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Giờ khắc này cái gì Thái Thượng vong tình, những cái đó hắc quên mất rồi.

Bạch Tố Trinh có chút kinh ngạc nói:

- Quan nhân, ngươi sao thế?

Hứa Tiên lắc lắc đầu nói:

- Không có gì.

Bạch Tố Trinh thương tiếc nói:

- Mặc dù có kế sách của Huyền Ky, nhưng mà Lữ Động Tân không dễ dàng đối phó a!

Hứa Tiên nói:

- So về cái này.

Thò tay ôm ngang người của nàng:

- Hiện tại đêm đã khuya rồi.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh đỏ lên, chỉ thấy tia lửa dục vọng trong mắt của hắc không chút che dấu, lửa nóng đốt sang cả người nàng, phát nhiệt. Nhưng cùng lúc đó nàng lại nhạy cảm phát hiện một tia đậm đặc, đây là năng lực cảm ứng kỳ diệu mà Thiên Thiên Tâm Kết giao phó cho nàng, nàng đem tay đặt vào ngực của hắc:

- Quan nhân?

Hứa Tiên thở dài, cầm chặt tay nàng nói:

- Nàng đã phát hiện.

Bạch Tố Trinh có chút nhu nhược tựa vào ngực của hắc, nghe tiếng tim đập của hắc, nói khẽ: đọc truyện mới nhất tại .

- Bộ dạng của chúng ta như vậy không tính là Thần Tiên a!

Hứa Tiên nói:

- Không tính, cũng không muốn làm, nhưng cũng không tính là phạm nhân nha.

Chuyện cho tới bây giờ, hắc không thừa nhận cũng không được chính mình đã không phải là người phạm, nhưng vì cái gì trái tim phạm nhân vẫn giữ lại cho tới bây giờ?

Bạch Tố Trinh vuốt vuốt tóc xanh, bộ dạng phục tùng nói:

- Đúng vậy a, phu thê phạm nhân khuya như vậy cũng không có đi ra ngoài.

Nàng ngẩng đầu, trên mặt ngượng ngùng không giảm, lại mang theo một nụ cười thông dong yếu ớt.

- Quan nhân, đêm dài.

Hứa Tiên không nghĩ tới lại nghe được từ ngữ ám chỉ của nàng như vậy, cảm giác tim của hắn đập thành thịch, nhìn qua đôi mắt như thu thủy của nàng, bỗng nhiên cảm giác tối nay sẽ là một đêm mỹ diệu.

Lên lầu các, sa y màu trắng rơi xuống đất, cùng thanh sam của Hứa Tiên nằm cùng một chỗ, cho đến khi quần áo trên người rơi xuống.

Bạch Tố Trinh dựa vào gối nằm trên giường, hai tay che ngực, mái tóc dài đen nhánh của nàng rủ xuống che ngọn núi hùng vĩ lại, đôi chân thon dài khép chặt lại, ngón chân khấn trương uốn lượn, mà nàng thì nghiêng người qua một bên, không dám đối mặt với Hứa Tiên.

Tuy không còn khấn trương như lần đầu tiên.

1201. Chương 1595: Tri Phủ 2

Hứa Tiên Chỉ

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1595: Tri Phủ 2

Nhưng Hứa Tiên vẫn có cảm giác tâm linh rung động, da thịt tuyết trắng của nàng giống như có hào quang thánh khiết đang chớp động, khiến cho người ta có cảm giác không dám khinh nhờn.

Mà thời điểm nàng cho phép hắn thưởng thức thân thể của nàng không nhiều, tuy thế bản năng che chắn nơi tư mật lại. Nhưng vẫn cho hắn cảm giác kinh tâm động phát, người trước mắt chính là nương tử của mình, chẳng nói bằng pho tượng nữ thần đang nằm trước mặt của mình.

Nhưng mà ánh mắt “Pho tượng” này dưới ánh nhìn của hắn càng xấu hổ không chịu nổi, phát ra tiếng oán giận:

- Quan nhân, người muốn nhìn tới khi nào?

Hứa Tiên ủy thân tiến lên, ôm lấy vòng eo mềm mại kia, cảm thụ nó mềm dẻo trơn trượt dưới bàn tay vuốt ve của hắn, khen từ đáy lòng.

- Nương tử, người thật đẹp!

Bạch Tố Trinh hít sâu một hơi, nói:

- Thời điểm này, nữ tử phạm nhân sẽ không có nhãn nhớ như ta.

Giống như nàng đã hạ quyết tâm vậy, trong ánh mắt kinh ngạc của Hứa Tiên, hai tay của nàng ôm cổ của Hứa Tiên, bộ ngực ngạo nhân của nàng mất đi vật che chắn lớn nhất, có chút rung động, trở nên đàn hồi.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy trái tim nhảy mạnh, ngày thường nàng luôn quá mức ngượng ngùng, cho dù là ở trên giường cũng không bao giờ tỏ vẻ quá mức, không cho hắn tùy ý làm gì. Nhưng thời điểm tính tình của nàng biến thành bá đạo, căn bản không cho hắn chiếm cứ chủ động, lúc này thì hắn được tự do, hắn không biết nên làm gì cho phải.

Thấy hai mắt của nàng nhắm chặt, vòng eo căng cứng, giống như khấn trương tới cực điểm. Hắn còn không có làm cái gì, da thịt tuyết trắng của nàng như nhiễm một tầng đỏ ửng.

Hắn lập tức hiểu dụng ý của nàng, nàng muốn dùng biện pháp này phá tan cảm ngộ trong lòng của hắn. Vào thời khắc này nàng không phải là thân thánh hay yêu ma, nàng biến thành thê tử ôn nhu của hắn, giống như nữ tử phạm nhân vậy.

Hứa Tiên vuốt ve bộ ngực lại đưa tay vuốt gò má của nàng, nói:

- Đừng quá khó xử.

Bạch Tố Trinh mở to đôi mắt ra, cam chịu nói ra:

- Người xem như xà tính vốn dâm đi.

Hứa Tiên nhin không được cười lên, trước kia hắn vô cùng ưa thích hí lộng nàng, mà nàng vô cùng bất mãn với chuyện này. Rốt cục quyết định không hề cô phụ sự ôn nhu của nàng, đưa tay đặt lên bộ ngực được mái tóc xanh che chắn, nắm trong tay trần ngập mềm mại co giãn.

Bạch Tố Trinh ngâm khẽ một tiếng, cơ hồ không nhin được man lực của Hứa Tiên quấy nhiễu, nhưng lại cưỡng ép nhin xuống, chợt thấy bàn tay của Hứa Tiên đưa xuống dưới, hắn vuốt ve rừng rậm của nàng một hồi nhưng không dám đưa xuống sâu hơn, nàng do dự một chút vẫn tách hai chân của mình ra, cho hắn đưa tay vào trong đào nguyên của nàng.

Nơi mẫn cảm nhất thất thủ, nàng giống như bạch xà vụn vụn, Hứa Tiên lần đầu tiên đạt được cảm giác thông dong tự nhiên thế này, khoái ý trong đó còn hơn cả lúc hoan lạc.

Thời điểm này hắn đã dứt bỏ tất cả tâm tình, cảm ngộ trong tâm niệm không còn thứ gì cả.

Tĩnh lại, sắc trời đã sáng rõ, Hứa Tiên nhìn qua Bạch Tố Trinh bên cạnh, trong nội tâm chỉ còn lại tình cảm mà thôi, những cảm ngộ thái thượng vong tình biến mất không còn lại gì cả.

Hắn cười khỏ một tiếng, từ tu vi tâm cảnh mà nói rất khó tiến bộ, nhưng hắn cũng hiểu hai người là tâm ma của nhau, cho dù đối phương lĩnh ngộ thiên đại chi lý thâm sâu cỡ nào, cũng muốn đem người bên cạnh kéo tới gần người mình, muốn “Tương cứu trong lúc hoạn nạn”, không muốn “Cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ”.

Được rảnh rỗi cũng được một thời gian, hắn đem đoạn thời gian này sinh hoạt rất dễ chịu. Thời điểm Ngô Nhân Kiệt đi vào kinh thành thì Hứa Tiên lại một lần nữa quay về kinh thành, thái hậu nương nương tránh mặt hắn không gặp, về mặt tiểu hoàng đế nghiêm túc và trang trọng ngồi trên ghế rồng.

Trong lòng Hứa Tiên biết rõ tiểu hoàng đế tu hành không có tiến triển gì, dù sao trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, luyện khí chỉ đạo bình thường cần kiên trì nước chảy đá mòn, chỉ có thể chuẩn bị vài lời an ủi.

Nhưng tiểu hoàng đế sau khi vậy cho thái giám cung nữ lui ra, lại hưng phấn với hắn, chính mình cảm nhận được một cỗ khí cơ, tán thưởng Hứa Tiên quả nhiên đủ nghĩa khí, không cảm đồ giả lừa hắn.

Hứa Tiên tức cười im lặng, cuối cùng nhất phải nói một tiếng chúc mừng, mà hắn lại đem chuyện của mình nói ra, cơ hồ lập tức được tiểu hoàng đế đáp ứng, do dự một chút nói sẽ thỉnh giáo thái hậu nương nương.

Hứa Tiên khoát khoát tay mặc cho hắn đi, mà theo lời của Phan Ngọc thì quả nhiên thái hậu nương nương cũng không có bác bỏ mặt mũi của hắn, đáp ứng yêu cầu này.

Vì vậy Hứa Tiên liền dẫn Ngô Nhân Kiệt cầm theo một đạo mật chỉ quay về Tô Châu, bởi vì ngại đường xá quá phí thời gian, liền lặng lẽ dùng pháp thuật Súc Địa Thành Thốn học được từ Bạch Tố Trinh, chỉ phí một ngày là chạy về Tô Châu, trực tiếp lao tới phủ nha, nhìn qua tri phủ mới một lần, hắn là một lão đầu to béo kinh nghi bất định nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng không nói nhảm, trực tiếp mở thánh chỉ ra đọc:

- Thánh chỉ đến...

Tâm nhậm tri phủ lập tức rời khỏi bảo tọa quỳ xuống, bọn nha dịch cũng nhao nhao như thế.

Hứa Tiên đọc thánh chỉ xong, nhìn qua mặt tri phủ như màu đất, lẩm bầm nói:

- Điều đó không có khả năng... Ta là người của Lương vương gia... Hứa Tiên, tất cả là do người hoa ngôn xảo ngữ, Lương vương gia sẽ không bỏ qua cho người.

Thánh chỉ viết tuy dài dòng, ý tứ lại vô cùng đơn giản, bởi vì ăn hối lộ trái pháp luật và đủ lý do cô phụ thánh ân, bãi miễn tên tri phủ này, sau đó do Hứa Tiên là đại công thần liêm khiết lên làm tân tri phủ.

Tuy cho dù là tiểu hoàng đế hay là thái hậu nương nương, căn bản không biết thắng này là ai, mà Hứa Tiên nói tới chuyện hấn ăn hối lộ và hại Ngô Nhân Kiệt thì cũng không có người nghiệm chứng.

Đối với thái hậu nương nương mà nói, có thể dùng chức vị tri phủ ban thưởng đại công lao của Hứa Tiên thì càng đơn giản hơn nhiều lắm, về phần trừng phạt tên tri phủ này chỉ là việc phụ.

Rồi sau đó Hứa Tiên đem Ngô Nhân Kiệt đưa về trong nội đường Bách Thảo đoàn tụ với người nhà, Ngô Nhân Kiệt cảm động đến rơi nước mắt, tất nhiên muốn đem sản nghiệp Bách Thảo Đường giao lại cho hấn.

Hứa Tiên cười cự tuyệt, hấn hiện tại cho dù như thế nào cũng không có khả năng làm đại phu nữa, hấn nhìn Ngô Ngọc Liên đứng bên cạnh mẫu thân gật đầu mỉm cười, quay người bước đi.

Ngô Ngọc Liên nhìn qua bóng lưng của hấn biến mất trong cửa ngõ, vịn Ngô Nhân Kiệt nói:

- Phụ thân, mau vào đi thôi, con gái hôm nay chuẩn bị món ăn thật tốt.

Ngô Nhân Kiệt kinh ngạc nói:

- Làm sao con biết ta sẽ quay về.

Ngô Ngọc Liên cười nói:

- Đương nhiên là Quan Âm Bồ Tát báo mộng nói cho con biết, con và mẫu thân nói phụ thân không tin sao?

Tân quan tiếp nhiệm sẽ có vô số người chúc mừng, Hứa Tiên miễn tiếp từng người, liền đi tới Hàng Châu, cùng Bạch Tổ Trinh đi bái kiến một nhà tỷ tỷ và tỷ phu.

Tỷ tỷ tỷ phu nghe hấn trở thành Tri phủ, tất nhiên là vui mừng không xiết.

1202. Chương 1596: Biển Loạn

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1596: Biển Loạn

Hứa Kiều Dung càng vui tới phát khóc:

- Những năm này người chạy xuôi chạy ngược, không biết làm cho tỷ tỷ ta lo lắng bao nhiêu lần. Hôm nay lão thiên gia mở mắt, rốt cục an định lại, về sau ở yên một chỗ rồi.

Lý Công Phủ nói:

- Nàng nhìn nàng xem, Hứa gia đã rạng rỡ tổ tông, đây chính là việc vui, tại sao nàng lại khóc như vậy chứ.

Hứa Kiều Dung trợn mắt nói:

- Người biết cái gì?

Kinh động trẻ mới sinh cho nên nó khóc lớn một hồi.

Bạch Tổ Trinh ôm lên, loạng choạng hống một hồi mới dỗ hài tử nín khóc mỉm cười.

Hứa Kiều Dung vui mừng nói:

- Hán Văn có thể có nương tử như vậy mới thật sự là phúc phận, không biết lúc nào các người có hài tử đây.

Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trinh nhìn nhau, Hứa Tiên mỉm cười không có hảo ý, Bạch Tổ Trinh cắn cắn bờ môi, tức giận nhìn hấn.

Lý Công Phủ nói:

- Đúng rồi, vị phu thân tài nữ của người đâu? Tại sao không thấy nàng tới?

Hứa Tiên nói:

- Ngài quên Yên nhi vẫn còn Lĩnh Nam à.

Hứa Kiều Dung nói:

- Ở địa phương đó không tốt đâu, nên tiếp nàng quay về.

Hứa Tiên gật đầu xác nhận, trầm nghĩ: xem ra phải đi một chuyến tới Lĩnh Nam.

Nhưng vào lúc này Duẩn Nhi thở hồng hộc xông vào cửa:

- Sư thúc, sư phụ... Sư phụ a... Muốn người lập tức đi Lĩnh Nam.

Bỗng nhiên Hứa Tiên đứng dậy:

- Xảy ra chuyện gì?

Trong thiên đình, một tòa cung khuyết sừng sững trong hư không, trên hư không truyền tới âm thanh:

- Lữ Động Tân thất bại.

Ngọc Hoàng Đại Đế dường như cảm thấy mệt mỏi thở dài:

- Hắn không thể thắng một lần sao?

Quan Thế Âm Bồ Tát buồn bã nói:

- Cho dù như thế nào, chơi đùa thì dừng ở đây! Người cảm thấy thế nào, nương nương?

Tây Vương Mẫu nói:

- Ta có chuyện khác cần làm, không có rảnh trông coi việc nhỏ này, Hạo Thiên người tự xử lý đi.

Ngọc Hoàng Đại Đế gật gù, đưa tay gỡ một vật xuống, vật kia thả ra hào quang sáng lạn, giống như một ngôi sao rơi từ chín tầng mây xuống, xẹt qua một đạo đường cong rơi vào miếu Nhị Lang.

Dương Tiễn một thân hắc y, cau mày cầm lấy đoàn minh quang kia, chính là một mặt kính, kính này có mấy chữ, Dương Tiễn nhắm mắt lại trầm ngâm một chút, quay người đi ra ngoài cửa, hắc y trên người đã đổi lại một thân chiến giáp bạch ngân, áo choàng màu đen phủ xuống đất, Tam Tiên Lương Nhận Dao sắc bén cầm trong tay.

Dương Tiễn dừng lại ngoài cửa, một đạo ngân tuyến sáng lên, rồi đột nhiên một con mắt mở ra, bắn ra một vầng sáng, vầng sáng này có thể dò xét hoàng tuyến.

Một con chó màu trắng đang cầm bút lông, dựa bàn múa bút thành văn, bỗng nhiên giật mình, đi ra ngoài cửa, nghiêng đầu kỳ quái nói:

- Tinh quái nơi nào mà cần người tự thân xuất mã?

Trên gương mặt lạnh lùng của Dương Tiễn xuất hiện một ít xúc động, âm thanh giống như kim loại vang lên, nói:

- Chúc Cửu Âm, Bạch Tố Trinh!

...

Hứa Tiên nghe được Duẩn Nhi nói như vậy, lập tức cáo từ tỷ tỷ phu rồi ra khỏi cửa.

Hứa Kiều Dung kinh ngạc đuổi theo ra cửa, muốn hỏi rõ cái gì, nhưng không tìm được bóng dáng của Hứa Tiên, phía chân trời có một đạo hào quang bay về phía tây.

Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên rời đi, trấn an Hứa Kiều Dung một phen, khích lệ nàng trở về, rồi sau đó trên mặt mỉm cười, đôi mi thanh tú nhìn qua phía chân trời, trong nội tâm ẩn ẩn có chút bất an, một chút do dự, cũng theo sát Hứa Tiên mà đi.

Hứa Tiên toàn lực thúc dục kiếp lôi trong cơ thể, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, đại địa bị hắn ném ra phía sau. Nhưng trong lòng lại suy nghĩ, Vân Yên xảy ra chuyện gì chứ? Nếu là Ngư Huyền Ky phái Duẩn Nhi tới đề tỉnh mình, chẳng lẽ cũng là một trong những kiếp nạn, nhưng những Thiên Tiên kia chắc chắn không nên xử dụng thủ đoạn bỉ ổi thế chứ.

Hắn trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra cái gì, đành phải tự nói trong lòng.

- Yên nhi, chờ ta!

...

Trong rừng rậm Lĩnh Nam, một khu vực non xanh nước biếc, giống như có gió lạnh xâm nhập.

Bầy diều bay lên, đột nhiên trong núi xuất hiện tiếng nổ nhỏ và bụi mù bay lên.

Một cửa đá bị nghiền nát, một kẻ mặc quần áo đầu đỏ đầy máu bay ra, đầy bụi đất vô cùng chật vật, mặt mũi tràn đầy nỗi giận ngolan lệ nhìn lên trời quát:

- Thanh Loan tiên tử, ta và ngươi ở Thục Sơn ngày xưa không oán ngày nay không thù, vì sao ngươi lấn ta?

Ánh mắt của hắn mang theo nét sợ hãi, lộ ra một chút ngolan lệ.

Trên bầu trời, một nữ nhân áo xanh giẫm lên thanh kiếm kim quang, lãnh đạm quan sát đầu đà kia:

- Quỷ Đầu Đà, ngươi dùng sinh hồn tế luyện pháp bảo, đồ diệt một trại, cho rằng trốn ở trong rừng sâu núi thẳm thì không ai tìm được sao?

Mà ở sau lưng nàng, một nữ tử khác đang chống cằm nhìn qua chuyện này:

- Nhìn ngươi cũng là đại nam nhân, tại sao như rùa đen rút đầu vậy, dám làm không dám chịu.

Hai người này chính là Vân Yên cùng Thanh Loan ở Lĩnh Nam, Vân Yên sớm không cần giả làm tri huyện, trong lúc rảnh rỗi liền đi theo Thanh Loan trăm yêu trừ ma, xem như du sơn ngoạn thủy.

Quỷ Đầu Đà biết khó có thể thoát thân, hét lớn một tiếng:

- Ngươi chớ ép người quá đáng.

Cái cổ của hắn một tròng hạt sáng lên, bỗng nhiên biến thành mấy chục chiếc xe đầu lâu, bay thẳng vào người của Thanh Loan trên bầu trời.

Bỗng nhiên đầu lâu tru lên âm thanh bén nhọn, đây là pháp bảo mà Quỷ Đầu Đà tàn sát không biết bao nhiêu người mới dùng tế luyện thành, có thể phát ra âm thanh quỷ khóc thần sầu, trực tiếp suy giảm thần hồn con người, cho dù là người tu đạo đạo hạnh cao hơn hắn, nhất thời vô ý cũng ăn thiệt thòi.

“Loong coong” như tiếng đàn vang lên, âm thanh quỷ khóc tan thành mây khói, Vân Yên ôm ấp một cây đàn cổ và đang khảy đàn.

Quỷ Đầu Đà quá sợ hãi, lại thúc dục đầu lâu, trong chớp mắt cách Thanh Loan mấy trượng.

Thanh Loan nói:

- Chút tài mọn!

Tay kết kiếm quyết, ngón tay duỗi ra.

Mũi kiếm màu vàng rơi xuống như mưa, những đầu lâu kia sụp đổ, Quỷ Đầu Đà chưa kịp phát ra tiếng hét thảm đã bị chôn vùi.

Đợi cho bụi mù tan hết, trong rừng rậm xuất hiện khu đất trống hình tròn, ngàn vết kiếm đâm lên mặt đất chính là vận mệnh của Quỷ Đầu Đà.

Vân Yên nói:

- Chỉ là gia hỏa yếu kém, làm gì phải dùng chiêu này.

Thanh Loan quay đầu lại, khí tức lảng lệ biến mất, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà làm ra vẻ khó chịu:

- Bởi vì thật sự là quá đáng giận.

Vân Yên vỗ tay một cái nói:

- Chuyện đã giải quyết, ăn gì đây?

Thanh Loan bắt đắc dĩ nói:

- Tiểu thư, không phải người đã tích cốc rồi sao?

Vân Yên nắm tay nói:

- Mục tiêu của bốn tiểu thư là ăn hết mỹ thực ở Lĩnh Nam một lần, người không cần nhiều chuyện, mau mau xuất phát.

Thanh Loan nói:

- Những thứ gọi là mỹ thực kia, còn thua cả đồ ăn ca ca làm.

Lại thấy Vân Yên ôm bắp chân, vùi đầu vào trong gối thì thầm:

- Dù sao ta cũng bị ném ở nơi này, dù sao ăn béo cũng không có người quan tâm...

Khóe mắt Thanh Loan co giật, vội hỏi:

- Được rồi, được rồi, chúng ta bây giờ rời đi!

1203. Chương 1597: Huyền Diệu

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1597: Huyền Diệu

Đang muốn ngự kiếm bay về phía thành trấn gần đây, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên bầu trời phía tây tỏa ra hào quang vạn trượng, đem bầu trời nhuộm thành bảy màu, ầm ầm có tiên nhạc tề minh.

Vân Yên cũng ngẩng đầu lên:

- Đó là cái gì?

Thanh Loan cẩn thận nói:

- Không biết, nhưng phải cẩn thận mới được.

Một chiếc xe hoa mỹ tỏa ra hào quang vạn trượng, trong nháy mắt đã tới trước mặt các nàng, màn che xốc lên, một nữ nhân mỉm cười nhìn các nàng.

- Lên đây đi!

Vân Yên cùng Thanh Loan đều sửng sốt, chỉ cảm thấy trong ánh mắt nữ tử kia có quen thuộc không nói nên lời.

Vân Yên lắc đầu, nàng từ trong cảm giác này tỉnh táo lại, cau mày nói:

- Người là ai? Muốn mang bọn ta đi nơi nào?

Thanh Loan cũng làm ra tư thái đề phòng

Nét mặt nữ nhân này hiền lành và ôn hòa không nói nên lời:

- Có lẽ hỏi người là ai? Nếu nói là đi đâu thì đương nhiên là về nhà.

- Ta không hiểu người đang nói cái gì? Ta cũng không theo người, Loan nhi, chúng ta đi ăn cái gì đi!

Vân Yên nói xong thì Thanh Loan ngự kiếm chậm rãi rời đi, quyết định người trước mặt có động tác gì thì nàng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rời đi, đối phương cho các nàng cảm giác bao la như biển, tuyệt đối không phải các nàng có thể đối địch. Nhưng mà đồng thời các nàng cũng cảm giác được đối phương không có địch ý với mình.

Còn nữ nhân kia cũng không có ý ra tay, nhưng trong thoáng chốc các nàng phát hiện mình đã ở trong xe, ngồi ở hai bên của nữ nhân đó, tay của nữ nhân kia cầm chặt tay của các nàng, các nàng muốn tránh thoát, linh lực trong người không nghe sai sử, tựa vào đầu vai của nữ nhân kia từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trên bầu trời điện quang lập loè, thân hình Hứa Tiên hiện ra trên hư không, trông thấy một màn này, lớn tiếng kêu lên:

- Yên nhi!

- Phu quân.

Vân Yên muốn quay đầu nhìn qua bầu trời, nhưng màn che đã buông xuống, gián đoạn ánh mắt của nàng.

Hào quang của chiếc xe lóe lên, hướng phương xa chạy đi.

Hứa Tiên đương nhiên sẽ không buông tha, hóa thành một đạo điện quang đuổi theo, nhưng mặc cho hấn thúc dục tốc độ tới tận cùng, chiếc xe kia càng ngày càng xa, hấn cắn răng liên tục sử dụng mấy lần Thần Cảnh Thông, cũng không có thể kéo gần một chút nào, chỉ có thể nhìn qua hào quang chiếc xe kia biến mất.

Hứa Tiên đã nhận ra chiếc xe đó, người trong xe không có ai ngoài Tây Vương Mẫu, nhưng tâm niệm của hấn lưu chuyển, vì sao Tây Vương Mẫu lại làm như vậy? Nếu nói là vì đối phó hấn, vì sao lại mang theo Yên nhi cùng Loan nhi, mà bỏ mặc hấn chứ.

Nhiều loại tâm tư trong lòng hấn chợt lóe lên, hấn trực tiếp bay về Côn Lôn Sơn, cho dù như thế nào cũng phải mang các nàng quay về.

Hào quang biến mất trong Côn Lôn Sơn, xe hoa dừng lại ở tầng cao nhất của Dao Trì Tiên Cung, nữ nhân kia buông Vân Yên cùng Thanh Loan ra, bước ra ngoài xe.

Vân Yên cùng Thanh Loan lập tức cảm thấy khôi phục thân thể, Vân Yên nhìn quanh cảnh tượng chung quanh, dĩ nhiên đoán ra thân phận người trước mắt.

- Người là Vương Mẫu nương nương?

Tây Vương Mẫu nói:

- Người thông minh đấy.

Trong nội tâm Thanh Loan cả kinh, tên của Vương Mẫu nương nương không ai không nghe qua, nhin không được hỏi:

- Vì sao dẫn chúng ta tới đây?

Tuy biết người trước mắt không thể địch nổi, nhưng nàng vẫn cầm kiếm trong tay.

Tây Vương Mẫu nói:

- Vì sao các người không đi xem nơi này?

Vân Yên nghe vậy nhìn chung quanh, hình như có một phòng ngủ, trong phòng bày đặt nhiều gương đồng, có một loại cảm giác cổ xưa, mà các loại dị bảo kỳ văn vị sở cũng rất nhiều, chớp động hào quang kỳ dị. Nhưng đặt ở gian phòng này có vẻ ngắn gọn.

Cái loại cảm giác quen thuộc này lại một lần nữa chiếm lấy nàng, nàng nhìn qua Thanh Loan bên cạnh, phát hiện tình hình của Thanh Loan không khác gì mình.

Nhưng ánh mắt Thanh Loan lại nhìn qua phía tây, chỗ đó có từng dãy binh khí, phía trên đặt nhiều binh khí khác nhau, nhiều hơn trăm thanh. Trong đó có búa đá cực kỳ đơn sơ, cũng có thần binh lóe lên hòa quang sắc bén.

Nhưng mỗi một kiện binh khí đều tản ra sát khí lừng lẹ ác liệt, giống như đang muốn nói với nàng chúng đã từng trải qua giết chóc thảm thiết thế nào.

Tay của Thanh Loan xoa lên một binh khí hình thù kỳ lạ, binh khí như thế này nghe cũng chưa nghe qua, nhưng nàng đã có một loại cảm giác chỉ cần nàng muốn thì có thể thao túng binh khí tự nhiên, phát huy toàn bộ uy lực của nó.

Ánh mắt của Thanh Loan nhìn qua, cơ hồ là giống như Vân Yên, chú ý tới trang trí trên phòng này, một con chim không biết đúc thành từ kim loại nào, đang mở rộng hái cánh giống như đang cất cao giọng hát, hoặc là tùy thời bay lên trời cao.

Nó giống như đang kiêu ngạo bay múa trên trăm thanh binh khí, giống như có thể chi phối sát phạt trên thế gian này.

Đây là sinh vật huyền diệu, Vân Yên kiến thức rộng rãi lập tức có vài phần suy đoán:

- Đây là... Huyền diệu?

- Nhìn có vài phần quen mắt đúng không, tất cả bố trí nơi này đều do mình người làm, không, là các người tự bố trí.

Âm thanh của Tây Vương Mẫu vang lên từ phía sau.

Trong nội tâm Vân Yên đã có vài phần phỏng đoán, quay đầu lại nói:

- Vương Mẫu nương nương, có phải kiếp trước của ta có vài phần quan hệ với người, nhưng có câu là ‘vừa vào luân hồi, trước kia đều quên’, ngài là Thiên Tiên đại năng, đạo lý này sao còn không rõ! Cho nên ngài nên thả cho chúng ta quay về với phụ quân đi.

Tây Vương Mẫu thản nhiên nói:

- Đồ vật đã quên cũng có thể tìm về được đấy.

Nàng phát tay, thì cảnh tượng bốn phía đại biến, đã rời khỏi gian phòng.

Vân Yên cùng Thanh Loan cảm giác thân thể của mình không ngừng chìm nổi, giống như rơi xuống Cửu U Hoàng Tuyền, bốn phía là khung cảnh mờ mờ và có một tia ánh sáng.

Đạo ánh sáng kia càng ngày càng lớn, tới gần các nàng, các nàng lúc này nhìn rõ ánh sáng kia là gì, là một khối đá thủy tinh cực lớn, trên tảng đá có quang hoa bảy màu lưu chuyển, không ngừng biến ảo thành vô số đồ án.

Vân Yên cùng Thanh Loan xem mờ mắt, nhin không được lên tiếng hỏi:

- Đây là cái gì?

Tây Vương Mẫu nói:

- Vật ấy tên là Tam Sinh Thạch. Lúc trước người tự tay giao đồ vật này cho ta, hiện tại ta trả lại cho người.

Vân Yên sợ hãi nói:

- Người là muốn...

Lời còn chưa dứt Tam Sinh Thạch đã phóng thích hào quang bảy màu ra chung quanh, một đạo quang cầu bay vào người của Vân Yên cùng Thanh Loan.

Cảnh tượng trong mắt của nàng biến ảo, trong khoảng thời gian ngắn ngay người bất động.

Hứa Tiên nhìn qua lồng ánh sáng ở xa xa, trong lòng biết Côn Lôn Thần cung đã ở trước mặt, muốn tiến lên nữa thì bị cấm chế ngăn cản ở bên ngoài.

Mặc dù Hứa Tiên không biết trong đó xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng có một cảm giác bất an, vì vậy cắn chặt răng, Thiên Hành kiếm trong tay chỉ lên trời, kiếp lỗi quần quanh thân kiếm.

“Oanh” một tiếng thật lớn, mũi kiếm chém xuống hào quang, ngọn núi hơi rung rung, ngay cả cấm chế cũng xuất hiện khe nứt, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại, trong nháy mắt đã khôi phục như ban đầu.

1204. Chương 1598: Huyền Diệu 2

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1598: Huyền Diệu 2

Hứa Tiên nhú mày, cái cấm chế này lấy linh mạch của Côn Lôn Sơn làm cơ sở, cho dù hắn có tu vi Thần Tiên muốn đối khnags với long mạch đứng đầu thiên hạ như Côn Lôn Sơn chẳng khác gì kiến càng lay cây.

Nhưng lần này đã kinh động người trong tiên cung, một đám y nữ tử hoa phục rực rỡ bay lên, bảy mồm tám lưỡi quát lên:

- Người là người nào, thật lớn mật!
- Người người này, có phải bị điên hay không.
- Các người đều tránh ra, cho ta xem là cuồng đồ mà to gan như vậy.

Một tiên nữ mặc quần áo bảy màu, vẻ đẹp của nàng hơn chúng tiên nữ chung quanh rất nhiều, trên trán có một đoá hoa tinh xảo, đi lên trước mặt chúng tiên nữ nhìn thấy Hứa Tiên, trong lòng giật mình, rồi sau đó nói:

- Tốt, tốt, tốt, thì ra là hõn đản này, người còn dám tới!

Chính là Bách Hoa tiên tử, nàng trong tranh đấu với Hứa Tiên thì bị Hứa Tiên tập kích ngực trước mặt bao nhiêu người, mỗi ngày nhớ tới cảnh đó đều nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể đem Hứa Tiên lột da rút gân. Nhưng mà chuyện đó là do nàng làm sai trước, cũng không cách nào tìm Hứa Tiên trả thù, hôm nay lại thấy được cừu nhân, trong nội tâm vừa vui vừa hận.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy đau đầu, miễn cưỡng thi lễ nói:

- Hứa Tiên bái kiến Bách Hoa tiên tử, tại hạ có chuyện quan trọng muốn gặp Vương Mẫu nương nương, xin ngài thay thông truyện một tiếng.

Bách Hoa tiên tử không nói hai lời, trực tiếp ra lệnh:

- Bọn tử muội, bày trận!

Rồi sau đó đối với Hứa Tiên nói:

- Muốn gặp nương nương, vậy thì bắt lại mà thôi!
- Vâng!

Một đám tiên tử nghe lệnh, lại bài Bách Hoa trận pháp, vô số hoa rơi xuống đất, vây Hứa Tiên vào giữa.

Hứa Tiên than nhẹ một tiếng, thu hồi Thiên Hành kiếm, tuy không muốn đối kháng chính diện với Dao Trì, nhưng chuyện đã tới nước này thì không cần cũng phải cần, chỉ có bắt lấy Bách Hoa tiên tử này thì hắn không tin Vương Mẫu nương nương còn có thể ngậy ngốc trong cung không ra gặp mình.

Một nữ tiên ở ngoài cửa đưa tin.

- Nương nương, Hứa Tiên đã đánh vào cấm chế của chúng ta rồi, đã bị Bách Hoa tử tử vây quanh.

Vương Mẫu nương nương nói:

- Biết rồi!

Ánh mắt nhìn không rời Vân Yên cùng Thanh Loan.

Cái tên “Hứa Tiên” này làm cho thần trí của các nàng khôi phục lại một chút, phát giác các nàng đã đi tới cánh cửa kia rồi, nhưng đủ loại trí nhớ như núi non sóng biển lao vào đầu của các nàng.

Vân Yên trông thấy cảnh tượng trước mặt lui bước, rút lui vào thời điểm gặp Hứa Tiên đang phiêu bạt trên hồ, tới thời điểm còn bé con, thẳng đến khi còn nằm trong tả lót.

Trong một sát na nàng phát hiện toàn thân của nàng như có hỏa diễm thiêu đốt, chẳng những không có chút thống khổ nào, hơn nữa còn thoải mái hơn khi nằm trong tả lót, kìm lòng không được phát ra tiếng ngâm, âm thanh tuyệt diệu kia còn hơn cả tiếng đàn của nàng ta, ngay cả nàng cũng cảm thấy kinh dị.

Thanh Loan cũng giống như vậy, nàng trông thấy Côn Lôn Sơn, nhìn thấy nàng đang ôm lấy Tây Vương Mẫu, giúp nàng truyền đạt những tin tức xa xăm.

Trong nháy mắt các nàng hiểu được rất nhiều thứ, không thể tránh né mà xích lại gần nhau.

Nhưng những cảnh tượng kia nhanh chóng lui ra phía sau, thẳng đến cuối cùng chúng trộn lẫn vào nhau.

Tây Vương Mẫu nói:

- Là thời điểm này!

Tình cảnh bốn phía lại cải biến lần nữa, Vân Yên cùng Thanh Loan đã phát hiện mình đi lên một tảng đá, trên đỉnh hoang vu này quái thạch lởm chởm, đỉnh núi có một gốc đào cực lớn, thân cành đỏ như lửa, lá cây xanh biếc như ngọc. Thân của nó có ngàn vạn trạc cây, kéo dài sinh ra mũ miện xanh biếc, đem bầu trời che đầy dưới tán cây.

Cây bàn đào!

Không cần kẻ nào nói các nàng trong chốc lát đã hiểu được, cây này thẳng tới khi kết quả cần rất nhiều linh lực.

Tây Vương Mẫu mang theo các nàng đi vào dưới cây, cây bàn đào vô cùng kỳ dị, cơ hồ như một hòn núi nhỏ, rễ cây của nó vũng vàng đâm lên mặt đất, trong đó hình thành vô số động quật.

Tây Vương Mẫu cũng không quan tâm cây bàn đào trên đỉnh đâu, mà mang theo Vân Yên cùng Thanh Loan đi vào trong động quật của cây, rễ cây tách ra hai bên, nhường một con đường cho các nàng đi tới cuối động quật.

Vân Yên cùng Thanh Loan đều lộ ra dị sắc, tuy các nàng đã tiếp nhận rất nhiều trí nhớ, nhưng cũng không biết dưới cây bàn đào lại có cần khôn khác, rồi sau đó các nàng nhìn thấy đồ vật dưới rễ cây.

Rễ cây quấn quanh một quả trứng màu đen, mắt thường có thể thấy được linh lực của rễ cây không ngừng rót vào trong quả trứng.. truyện từ

Tại nơi này, rễ cây bàn đào đã biến đổi tác dụng cực lớn, nó không còn hấp thu linh lực, mà là đem linh lực bản thân rót vào trong quả trứng.

Phải biết rằng cây bàn đào cây thu nạp linh mạch của Côn Lôn Sơn, sau khi trải qua chuyển hóa thì thai nghén ra thần vật là bàn đào, trừ thứ đó ra thì còn thứ gì đáng giá tài bồi nữa chứ?

Mà hoa văn trên quả trứng đen kia rất thần bí, không ngừng lóe sáng, giống như vật sống đang hô hấp.

Tây Vương Mẫu đi đến trước, khẽ vuốt quả trứng đen này, trên mặt cũng hiện ra một nụ cười, quay đầu nhìn Vân Yên cùng Thanh Loan nói ra:

- Trở về đi!

Rễ cây co rút lui lại, đem quả trứng nguyên vẹn hiện ra trước mặt của Vân Yên cùng Thanh Loan, rót cục các nàng thấy rõ hoa văn thần bí kia, đây chính là đồ án con huyền diệu nhìn thấy lúc này.

Mà hoa văn huyền diệu kia bỗng nhiên nhảy múa trước mặt các nàng giống như đang khoe mẽ.

Múa trong chốc lát, bỗng nhiên huyền diệu bỗng mở hai cánh ra, biến thành hai con huyền diệu mới, một con màu son một con màu xanh, lại tiến hành nhảy múa.

Mặc dù không có âm nhạc nhạc đệm, nhưng mà có cảm giác vô cùng vui sướng trào dâng trong lòng Vân Yên cùng Thanh Loan, chẳng biết lúc nào đã cầm tay nhau, từng bước một đi về phía quả trứng.

Khi vũ điệu của huyền diệu tới tận cùng thì hai con chim nhanh chóng xoay tròn, tất cả hoa văn đường cong vụn vụn, cuối cùng biến thành hai vòng xoáy.

Vân Yên cùng Thanh Loan giơ tay lên, phân biệt đặt tay lên vòng xoáy, đột nhiên hai mắt các nàng vô hồn, thân thể giống như con rối mất đi khối chế, lại lui ra phía sau, thần hồn đã bị thu nạp vào trong vòng xoáy.

Tây Vương Mẫu tiếp các nàng vào trong ngực, đứng ở một bên nhìn chăm chăm vào quả trứng, mắt không chớp.

Chỉ thấy vòng xoáy kia chuyển động càng nhanh giống như hấp dẫn tới gần nhau, cuối cùng nhất hoàn toàn dung hợp thành nhất thể, lại khuếch tán ra chung quanh, cuối cùng nhất ổn định lại và hóa thành đồ dạng huyền diệu.

Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, quả trứng màu đen nứt ra, khe hở này thả ra hào quang vạn trượng, đem gốc cây tối tăm này chiếu sáng.

Quả trứng màu đen vỡ vụn, một thân ảnh từ trong trứng bay ra ngoài, cánh chim biến thành hai tay, ôm lấy Tây Vương Mẫu vào lòng:

- Ta trở về, nương nương!

Giờ khắc này, Tây Vương Mẫu không còn là Dao Trì thánh mẫu cao cao tại thượng nữa, vũ lực của người trong ngực, lẩm bẩm nói:

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Hứa Tiên lại hăm sâu vào trong Bách Hoa đại trận, nhưng hôm nay hắn đã không còn là Ngô Hạ A Mông (cùi bắp).

1205. Chương 1599: Buông Tay

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1599: Buông Tay

Chẳng những tu thành Thần Tiên còn đem sao Mộc tu đến Hợp Tinh đại thành, mà Bách Hoa tiên tử này chính là tinh linh ứng với thảo mộc, trừ phi đạt tới uy lực của đông phương Thanh Long, nếu không thì vẫn bị Hứa Tiên khắc chế.

Vẫn chiêu số me enguowif như cũ. Cánh hoa vô cùng vô tận tuôn về phía hắn, hắn trước đó ăn thiệt thòi của chiêu này.

Hứa Tiên nhắm hai mắt lại, xuất ra thọ chi như ý, thậm đem sao Mộc thúc dục tới tận cùng, vung tay lên thì có hào quang màu xanh sáng lạn xuất hiện, Bách Hoa đại trận xuất hiện khe hở, hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra:

- Tìm được!

Sau một khắc thân hình của hấn biến mất, xuất hiện sau lưng của Bách Hoa tiên tử, không đợi Bách Hoa tiên tử hóa thành cánh hoa bỏ chạy, hấn đã chộp lấy hai tay của nàng bắt chéo ra sau lưng.

Hấn cũng do dự một chút, không muốn lại gây ra chuyện như lần trước, nhưng hấn cường là đánh cận chiến, nếu không ra tay thì khó mà nắm chắc chế trụ Thần Tiên như Bách Hoa tiên tử, cuối cùng nhất vẫn chọn vị trí không ảnh hưởng gì thả lời kiếp ra.

Nhưng Bách Hoa tiên tử hiển nhiên không nghĩ như vậy, cắn răng nói:

- Người lại dám đụng ta!

Hứa Tiên nói:

- Bảo người dừng tay, kính xin người đi mời Vương Mẫu nương nương.

Bách Hoa tiên tử thề sống chết bất khuất nói:

- Người mơ tưởng!

Hứa Tiên lông mi nháy lên:

- Vậy đừng trách ta vô lễ!

- Thỉnh buông tay ra, phu quân!

Xưng hô quen thuộc này làm Hứa Tiên bồi hồi. Nhưng mà ở trong cảm chế xuất hiện một thân ảnh dần dần biến lớn, từ trong mơ hồ biến thành rõ ràng, hiện thân trước mặt mọi người.

Nhưng lại không phải người mà Hứa Tiên chờ mong, đây là một cô gái xa lạ nhưng làm cho hấn cảm thấy vô cùng quen thuộc. Trên mặt nàng mỉm cười thông dong, làm cho Hứa Tiên nhớ tới hai đầu lông mày oai hùng của Vân Yên và khí chất giống như Thanh Loan.

Nữ tử này mặc vũ y, hiện ra áo giáp thiếp thân tinh mỹ. Vũ y mềm mại đan xen với áo giáp cứng rắn. Hai chũng quần áo hoàn toàn trái ngược hiện ra trên người của nàng, lại có vẻ vô cùng cân đối tự nhiên, biến thành kiên định tiêu sái.

Dao Trì chúng tiên nữ không biết cô gái này, một hồi xì xào bàn tán:

- Ai vậy?

- Cho tới bây giờ chưa thấy qua?

- Nghe nàng gọi Hứa Tiên là phu quân, thực buồn nôn!

Nữ tử giống như nghe âm thanh và xoay chuyển ánh mắt, nhìn qua nữ tiên nói buồn nôn kia, nữ tiên này mỉm cười nhìn nàng, không tự chủ được tim đập nhanh lên hồi, nàng chưa từng nhìn thấy ai đẹp như người này.

Hứa Tiên cau mày nói:

- Người là ai?

Trong nội tâm bất an càng mãnh liệt

Chỉ có Bách Hoa tiên tử bị Hứa Tiên chế trụ mới lộ ra thần sắc khác với chúng tiên nữ chung quanh.

Bách Hoa tiên tử hoảng sợ kêu lên.

- Huyền nữ? Người là huyền nữ sao?

Bất chấp Hứa Tiên còn nàng đang chế trụ tay của nàng, nàng cố gắng xoay người qua nhìn cho rõ ràng.

Đột nhiên thân hình của nàng biến mất trước mặt Bách Hoa tiên tử, tay phải khẽ vuốt gương mặt của Bách Hoa tiên tử:

- Tiểu Hoa đã xinh đẹp như vậy rồi.

Vừa nhìn Hứa Tiên nói:

- Ta chính là người người muốn tìm.

Bách Hoa tiên tử từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại. Tư thái này, cách ăn nói này, sắc mặt và cử chỉ hoàn toàn trùng hợp với trí nhớ của nàng, nói:

- Huyền nữ tỷ tỷ, thật là người, người trở về!

Đôi mắt của nàng ướt át, trong ánh mắt kinh ngạc của chúng tiên nữ, vậy chảy xuống một hàng lệ châu.

- Điều đó không có khả năng, người dùng quỷ kế gì, nhanh mang các nàng trả lại cho ta!

Hứa Tiên kinh sợ ra tay, bóp lấy cổ của nàng, có thể một lần hành động thành công cũng vượt qua ngoài ý muốn của Hứa Tiên, cô gái này vừa rồi tốc độ nhanh tới mức thị lực của hắn không thích ứng.

Nữ tử bị Hứa Tiên cầm chặt chỗ hiểm vẫn mỉm cười nhìn qua Hứa Tiên, sâu trong mắt còn có một tia than thở, nói:

- Đã bắt được ta, có thể thả nàng rồi

Bách Hoa tiên tử cũng xông lên nhìn Hứa Tiên quát:

- Hồn胆 buông tay.

Nhưng không biết là ai đang buông ai a.

Không cần nàng nói. Hứa Tiên đã buông tay ra, Cửu Thiên Huyền Nữ không chút né tránh ánh mắt làm cho hắn thật sự không biết làm sao:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Nơi này không phải nơi nói chuyện, đổi nơi đi.

Đặt tay lên bờ vai của Hứa Tiên, sau một khắc đã hóa thành tinh quang trên bầu trời.

Bách Hoa tiên tử vươn tay:

- Huyền nữ!

Nàng đang muốn đuổi theo.

Một âm thanh uy nghi từ trong Côn Lôn cung truyền ra.

- Nàng sẽ trở về cung.

Bách Hoa tiên tử do dự một chút vẫn lựa chọn nghe theo lệnh của Vương Mẫu nương nương.

Rồi sau đó một đạo mệnh lệnh từ Côn Lôn Sơn truyền khắp thiên hạ, tất cả người của Dao Trì tiên cung phải trở về, không được đến trễ.

Cửu Thiên Huyền Nữ mang theo Hứa Tiên bay tới một sơn mạch không người.

Hứa Tiên nhìn qua gương mặt trầm tĩnh không mang gợn sóng nào của nàng. Mà trong lòng của hắn làm sao có thể bình tĩnh được cơ chứ

Thẳng tới khi đi lên một ngọn núi tuyết mới dừng lại. Không khí mong manh làm cho người thường khó mà lên được nơi này, bầu trời gần tới mức như chỉ cần gờ tay lên là có thể chạm tới.

Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ vào dãy núi.

- Ngọn sơn mạch này tiếng Khự là Hy Mã Lạp Sơn, ý của nó là cổ hương của tuyết.

Hứa Tiên chỉ nhìn chăm chăm vào nàng mà không có ý đáp lời.

Cửu Thiên Huyền Nữ tiếp tục nói:

- Người biết không? Ngọn núi này cao nhất trên đời đây...

Hứa Tiên nói:

- Đây không phải chuyện ta muốn nghe.
- Cũng được!

Cửu Thiên Huyền Nữ thở dài cúi đầu một chút chuẩn bị lời cần nói, nói ra:

- Kiếp trước của Vân Yên chính là Phượng Hoàng, cũng được gọi là Chu Tước, kiếp trước của Thanh Loan chính là Loan Điếu, cũng được gọi là Thanh Điếu.

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Thì ra đây là kiếp trước của các nàng.

Nói thật, trong lòng của hắn cũng không biết thập phần kinh dị, bởi vì tu hành của các nàng, cho dù là Vân Yên tu hành chậm chạp đối với người bình thường mà nói cũng nhanh không thể tưởng tượng nổi, bởi vì thần hồn của các nàng vượt xa phàm nhân. Hơn phân nửa kiếp trước là người trong thần tiên.

- Nhưng vì cái gì?
- Vì cái gì đứng trước mặt của ta chỉ có một người?

Cửu Thiên Huyền Nữ tiếp lời nói:

- Bởi vì Loan Phượng vào kiếp trước nữa chính là do ta phân liệt thần hồn mà thành, chính là thượng cổ huyền điếu.

Bỗng nhiên Hứa Tiên hiểu ra vì sao người này lại có thể đem thần hồn và trí nhớ của Vân Yên cùng Thanh Loan dung làm một thể rồi, cũng tìm về trí nhớ ba kiếp trước của huyền điếu, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ.

- Vậy tại sao, tại sao lại đi tới bên cạnh ta?

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Chỉ là một tia trần duyên không bỏ được, chúng ta...

Đại Phong nhấc lên trên người nàng Vũ Y tiếng gió đem nàng cuối cùng lời nói chôn vùi. Áo giáp phản xạ một vòng minh quang làm cho nàng thân hình cũng có chút mơ hồ không rõ.

Hứa Tiên chỉ thấy đôi môi của nàng đóng mở mang theo cảm giác vô cùng quen thuộc với hắn.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Còn có vấn đề gì không?

Hứa Tiên mặt không biểu tình nói:

- Làm thế nào tìm được các nàng trở về?

1206. Chương 1600: Tuyệt Vọng

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1600: Tuyệt Vọng

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn lên trời xanh, cười nhạt một tiếng:

- Buông tha đi, đây là một tiếng “Phu quân” cuối cùng, ta cảm thấy có lẽ gọi người một tiếng “Ca” sẽ an ủi hơn...

- Im ngay!

Hứa Tiên lạnh lùng đánh gãy:

- Đây không phải là thứ người gọi được.

- Tùy người thôi!

Cửu Thiên Huyền Nữ lại xoay người qua chỗ khác, muốn quay trở lại Dao Trì Tiên Cung, nhưng sau lưng lại nghe được một âm thanh:

- Ta sẽ tìm được biện pháp, cho dù tốn bao nhiêu năm tháng.

Lời nói kiên định tới mức nội tâm của Cửu Thiên Huyền Nữ cũng phải đau đớn, nhưng lập tức thu liễm tâm tình kiên quyết rời đi, lại nghe Hứa Tiên nói:

- Trước khi ta tìm được cách, người lưu lại cho ta!

Một tiếng nổ vang làm cho băng tuyết tích tụ ngàn vạn năm qua cũng phải âm ỉ rơi xuống.

Trong tuyết loạn Hứa Tiên chụp vào vai của Cửu Thiên Huyền Nữ, bị Cửu Thiên Huyền Nữ cản ở bên ngoài, Hứa Tiên lập tức biến chiêu nhanh như thiểm điện bắt tay của nàng, Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Buông tay!

- Mơ tưởng!

Trong đôi mắt của Hứa Tiên phản chiếu lời quang, trong nội tâm cũng tức giận, tăng lớn uy lực của thiên kiếp lên rất nhiều.

Nếu là Thần Tiên tầm thường chỉ sợ lập tức không động dậy được, nhưng trong ánh mắt kinh dị của Hứa Tiên có thể nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ chậm rãi nâng tay phải:

- Ta ghét nhất nam nhân dây dưa không dứt!

Trên người nàng xuất hiện một tầng huyết quang, ngăn cản cấm chế kiếp lôi, tay phải đột nhiên nắm chặt, tia chớp nhanh như ánh sáng của Hứa Tiên bị đánh bay ra ngoài.

Khí lãng gào thét cuộn lại thành hình rồng, vòng quanh đỉnh núi tuyết động bay về phía chân trời.

Hứa Tiên bay ra ngoài vách núi, rơi xuống núi tuyết, bông tuyết cùng cuồng phong gào thét bên người của hắn, từ khi đạt được bí pháp long tộc thì hắn chưa từng thất bại trong cận chiến bao giờ.

Ngày xưa tuy huyền diệu thần hồn trải qua phân liệt cùng chuyển thế, nhưng mà cố ý lưu lại trứng huyền diệu chính là chờ phục sinh sau này, phải biết rằng huyền diệu chính là thượng cổ thần diệu, lại trải qua trăm ngàn năm được cây bàn đào gột rửa, cũng không phải Thần Tiên bình thường.

Một chiêu này Hứa Tiên cảm nhận được điểm này, cơ hội chiến thắng duy nhất chỉ sợ phải dùng Thiên Hành kiếm, nhưng mà hắn làm sao huy kiếm với nàng được chứ?

Một quen thuộc thanh âm bỗng nhiên trong lòng hắn vang lên:

- Quan nhân, người có khỏe không?

Hứa Tiên nội tâm khẽ động:

- Nương tử, người ở đâu?

Chỉ cần cùng nàng liên thủ thì chưa chắc không có cơ hội.

- Quan nhân, ta gặp được chút ít phiền toái, là Nhị Lang thần Dương Tiễn, Yên nhi không có việc gì chứ?

Đồng tử của Hứa Tiên co rụt lại, thiên đình rốt cục ra tay, hơn nữa còn chọn lúc này, thì ra những Thiên Tiên này tính toán sao?

Hắn mở to hai con ngươi nhìn qua thân ảnh đang rời xa kia, dần dần bị phong tuyết bao trùm.

- Vô liêm sĩ ah!

Hứa Tiên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, âm thanh của hắn làm thiên địa và dãy núi nhấp nhô.

Hắn bình tĩnh nói trong lòng:

- Nương tử nên tùy tiện vận dụng lực lượng kia, chờ ta quay về, ta sẽ đi giúp nàng. Nàng chờ ta tới bên cạnh nàng.

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng ở vách núi bên cạnh, thần sắc phức tạp nhìn qua thân ảnh dần dần mơ hồ của hắn, âm thanh thống khổ đang gào thét trong tuyết kia, thân thể của nàng rung động và nhắm hai mắt lại, xoay người sang chỗ khác đang muốn rời đi, bỗng nhiên nướng mảy, nàng bấm tay tính toán. “Tam cung ngũ ý, Âm Dương hòa hợp”, tuy nàng không tinh thông thuật số tính toán, nhưng thuật số chi đạo cũng mạnh tới đáng sợ, lập tức xem xét thì biết ngoài ngàn dặm xảy ra chuyện gì.

Trên dãy núi rậm rạp, Dương Tiễn mang theo Khiếu Thiên khuyến ngăn cản đường đi của Bạch Tố Trinh, lãnh khốc nói:

- Bạch Tố Trinh, đầu hàng đi.

- Nhị Lang Chân Quân, kính xin xem tình cảm của quan nhân nhà ta, thả ta đi.

Bạch Tố Trinh hết sức bảo trì bình tĩnh, Nhị Lang Thần là đệ nhất thần tướng của thiên đình, nàng vẫn có vài phần kiêng kỵ.

Dương Tiễn lặp lại nói:

- Đầu hàng đi!

Bạch Tố Trinh nhú mảy trao đổi với Hứa Tiên một phen, tuy Hứa Tiên kiệt lực không biểu hiện ra ngoài, nhưng nàng lại cảm nhận được lo lắng mãnh liệt trong lòng của hắn, biết rõ hắn cần chính mình, dùng ngữ khí chân thật đáng tin nói với Dương Tiễn:

- Quan nhân đang chờ ta, ta hiện tại phải đi tìm hắn.

Một đá mây u ám hình thành trong lòng bàn tay của Bạch Tố Trinh, giống như con rắn đang nhảy múa, những ngày này nàng tĩnh tâm tu hành, hơn nữa không có sử dụng u ám chi lực, nếu chỉ sử dụng một bộ phận vẫn không chế dễ dàng.

Dương Tiễn nhìn thấy cổ khí tức u ám này, trên mặt hiện ra vẻ mặt ngưng trọng của Ngọc Hoàng Đại Đế lúc ra thủ dụ, nhắc tới sự đáng sợ của u ám chi lực này, hắn càng không dám chủ quan. Lúc trước họa Chúc Âm hắn có nghe thấy nhiều, cho nên lúc này có mười hai vạn phần cảnh giác, lấy kim cung tiền bạc, dây cung rung rung, chín mũi tên màu bạc hợp thành một đường, hướng Bạch Tố Trinh vọt tới.

Đây là pháp khí thành danh của hắn, kim cung phủng chế theo Xạ Nhật thần cung mà chế thành, tiền bạc dùng bí pháp tế luyện, chẳng những có thể tự động truy kích địch nhân, hơn nữa mỗi tiền đều có uy lực xuyên sơn phá thạch, hắn dùng tiền thuật Cửu Tinh Liên Châu bắn ra, càng đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Bạch Tố Trinh nhìn qua tiền bạc, không có ý trốn tránh, u ám lan tràn khắp người, chín tiền bạc bị hút vào trong đó, sau một lát, tiền bạc từ trên bầu trời rơi xuống tất cả đều ảm đạm vô quang, mất đi linh tính.

Dương Tiễn thu hồi kim cung tiền bạc, không hề tiến hành thăm dò vô vị nào khác, Khiếu Thiên khuyến bên cạnh trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nói:

- Đây là?

-Nếu Thần Quân không chịu nhường cho, vậy đừng trách Bạch Tố Trinh vô lễ.

Bạch Tố Trinh nói xong, u ám phô thiên cái địa hướng Dương Tiễn lao tới, thân hình của nàng ở trong u ám, đứng ở thế bất bại.

Dương Tiễn thân kinh bách chiến, trong lòng lập tức sinh ra báo động, thân hình nhanh chóng thối lui mười dặm, những u ám này lan tràn tới trước người của hắn, so với độn thuật toàn lực của hắn còn nhanh hơn.

Mặc dù hần cả kinh bất loạn, mở họa trục bên hông ra, phóng xuất một lực hút cường đại, tất cả u ám bị hút vào bên trong, không lưu lại mảy may, bức họa cuộn tròn bá một tiếng khép lại, trên đó viết năm chữ Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bạch Tố Trinh nhìn chung quanh, chỉ cảm thấy tứ tượng biến hóa, có diệu dụng vô cùng.

Bức họa này là tu di thế giới, Dương Tiễn bằng bảo vật này không biết hàng phục bao nhiêu yêu ma, người có được pháp lực thông thiên, nhưng bị hút vào trong đó cũng không thể làm gì.

Nhưng Dương Tiễn còn chưa kịp yên lòng, đã cảm giác linh lực trong quyển trục bị xói mòn, vội vàng mở họa trục xem xét, chỉ thấy một đoàn u ám ở trung tâm, trong nháy mắt đã bao trùm một nửa quyển trục, thậm chí còn bắt đầu lan tới tay của Dương Tiễn, cho dù Dương Tiễn trấn định cũng phải biến sắc, đem họa trục ném ra xa, trong nội tâm kinh ngạc:

- Đây rốt cuộc là lực lượng gì, thậm chí ngay cả tu di giới tử cũng bị thôn phệ.

1207. Chương 1601: Lôi Phong

Chương 1601: Lôi Phong

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong ánh mắt của Khiếu Thiên khuyến toát ra một tia sợ hãi, nó có khả năng cắn nuốt vạn vật, từ trước đến nay không đem đạo pháp bình thường đặt vào trong mắt, cho dù là một Thần Tiên, nó cũng tự tin có thể nuốt vào bụng rồi chậm rãi tiêu hóa, trong bụng của nó cũng là một tu di giới tử giống Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhưng mà so với u ám chi lực này thì kết cục không đơn giản như vậy, chỉ sợ còn bị cắn nuốt ngược lại ngay cả sợi lông cũng không thừa, hơn nữa tình cảnh này làm cho nó nhớ tới một truyền thuyết, lưỡi nhấc trên người bị quét sạch, lông sói màu bạc dựng đứng, dè chừng và sợ hãi nói:

- Lúc này thiên đình quyết định không có sai, không thể bỏ mặc cho nàng tồn tại, nàng là tuyệt vọng.

- Tuyệt vọng?

Khiếu Thiên khuyến nói:

- Cổ hương của chúng ta có truyền thuyết, dưới rễ Cây Thế Giới có một con Độc Long màu đen chiếm cứ, không ngừng gặm cắn rễ Cây Thế Giới, thời điểm cắn đứt rễ thì Cây Thế Giới sẽ ngã, sẽ là thời điểm Chư Thần Hoàng Hôn, mà Độc Long đó tên là Tuyệt Vọng.

Sau khi nó đi vào trung thổ, từng xì mũi coi thường với truyền thuyết của cổ hương, trên đời này làm gì có Cây Thế Giới, Chư Thần Hoàng Hôn càng chê cười. Nó không biết nguyên do xảy ra Chư Thần Hoàng Hôn, nhưng nó đã nuốt một đồng lớn những kẻ gọi là thần minh.

Nhưng giờ khắc này bỗng nhiên nó hiểu ra, dứt bỏ những bộ phận khoa trương của truyền thuyết, trong đó có chuyện Chúc Long cắn nuốt hết thế giới chính là chuyện chân thật. Mà Bạch Tố Trinh trước mắt lại thừa kế lực lượng này, nếu mặc cho nàng thôn phệ thì ngày Chư Thần Hoàng Hôn cũng hàng lâm rồi.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ lơ lửng trên không trung, lúc này trở thành đen như mực, một con rắn u ám không ngừng du động quanh quyển trục, đầu rắn ngóc lên thò cái lưỡi rắn kêu ti ti, một đôi đen mắt đen kịt nhìn chằm chằm vào Dương Tiễn cùng Khiếu Thiên khuyến, làm cho bọn họ cảm thấy hàn ý thật sâu.

Một tia u ám biến mất, Sơn Hà Xã Tắc Đồ biến thành tro bụi, một kiện thiên địa chí bảo cứ như vậy tan thành mây khói.

Khiếu Thiên khuyến nói:

- Không cần lo lắng nữa, dùng thứ kia đi.

Bàn tay Dương Tiễn đưa vào trong ngực, bắt lấy bảo kính của Ngọc Hoàng Đại Đế đưa cho.

...

Cửu Thiên Huyền Nữ dùng thuật số suy tính một phen, không chút do dự nhảy xuống sườn núi.

Hứa Tiên điều chỉnh thân hình, cắn răng quyết định, chuẩn bị đi cứu viện Bạch Tố Trinh.

Cửu Thiên Huyền Nữ từ trên trời giáng xuống, hướng bộ ngực của hắn đè xuống, ầm ầm va chạm trên mặt đất, đục thành một hố sâu dưới đất.

Cửu Thiên Huyền Nữ dùng đầu gối đè nặng lên ngực của Hứa Tiên:

- Dừng ở đây!

Cho dù bằng khí lực của Hứa Tiên bỗng nhiên bị đả kích như vậy, gân cốt toàn thân như nứt ra, trong khoảng thời gian ngắn không thể động đậy một chút nào, trừng mắt nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ không chút né tránh ánh mắt của hắn.

- Người trông ta cũng không được gì, người đi cũng bằng không, người cho rằng ở đó chỉ có mình Dương Tiễn sao? Bốn Đại Nguyên Soái, ngũ phương Trần Đế, Lục Tứ Thất Tinh, Chân Vũ Đế Quân đều ngồi ở đó, sớ dĩ không có ra tay bởi vì chỉ cần mình Dương Tiễn là đủ rồi. Tuy lực lượng của Chúc Âm khủng bố, nhưng cũng không phải là không có biện pháp khắc chế, hướng chi Bạch tỷ... Tổ chất lực lượng còn kém xa Chúc Long, hơn nữa nàng cũng vĩnh viễn không có cơ hội phát triển đến trình độ của Chúc Long. Quên nàng đi, giống như quên Vân Yên Thanh Loan vậy, đường của người còn dài mà?

Hứa Tiên nói:

- Sẽ không quên, một mình ta cũng không quên, ta sẽ không vô tình giống người

Cửu Thiên Huyền Nữ trợn to hai mắt, dưới gối dùng thêm sức, cả giận nói:

- Vô tình? Khẩu khí thật lớn, tại sao người không thử tiếp nhận trí nhớ của Đông Nhạc cùng Hậu Nghệ đi, ta nhìn người đến lúc đó người còn có thể nói được những lời như hiện giờ không.

Hứa Tiên toàn thân tê liệt, một vòi máu tươi từ khóe môi chảy xuống.

Trong nội tâm Cửu Thiên Huyền Nữ run lên, thu hồi lực lượng, có chút đắng chát cười nói:

- Lòng tham của nam nhân, chẳng lẽ người chiếm tiện nghi còn chưa đủ sao? Phải biết rằng, thiên hạ không có yến hội nào không tàn.

Hứa Tiên nói:

- Tại sao người nói những chuyện này với ta?

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Xem như một đêm phu thê đi.

Chợt dưới thân không còn, thân hình của Hứa Tiên biến mất không thấy gì nữa, một thanh đen kiếm đen nhanh đặt lên cổ trắng nõn của Cửu Thiên Huyền Nữ, Hứa Tiên ở sau lưng nàng nói:

- Người thật sự nhớ rõ ân tình ngày xưa, vậy thì cho ta đi, ta phải cứu nàng... Cho dù phải chết!

Cửu Thiên Huyền Nữ thản nhiên nói!

- Chém ta sao?

Hứa Tiên không nói gì.

- Kỳ thật chém xuống cũng không có gì.

Đột nhiên thân hình của Cửu Thiên Huyền Nữ biến mất, xuất hiện sau lưng của Hứa Tiên, nói khẽ:

- Ta sẽ cho ngươi thấy cái gì gọi là chênh lệch!

Hứa Tiên chỉ cảm thấy sau lưng linh lực sau lưng như sóng to gió lớn, một cổ sát khí lạnh như băng áp vào người của hắn. Bàn năng đem Thiên Hành kiếm hoành ở sau lưng, cổ tay rung mạnh, ngăn trở Cửu Thiên Huyền Nữ chém xuống.

Bảo kiếm như rồng rắn bay múa, trong chớp lát đã giao phong vô số lần với Thiên Hành kiếm, tiếng kim loại âm vang, nhắc lên một cổ khí lãng mạn mẽ.

Hứa Tiên lại xuất Thần Cảnh Thông kéo dài khoảng cách, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không có ý định truy kích, ngẩng đầu nhìn Hứa Tiên nói:

- Muốn đi cứu nàng, trước hết phải qua cửa ải của ta.

Cúi đầu xem xét, lưỡi kiếm bảo kiếm trong tay của nàng lưu lại vô số lỗ thủng, thoáng run lên đã vỡ vụn.

Nàng nhìn qua Thiên Hành kiếm, hơi kinh ngạc nói:

- Hậu Nghệ bội kiếm sao?

Tiện tay đem chuôi kiếm vứt bỏ, tiện tay một trảo một cây búa đá xuất hiện trong tay, búa này có khắc họa vô số phù văn, búa đá xuất hiện một tầng linh quang.

Huyền quang trên người của nàng lóe lên, xuất hiện ở đỉnh đầu của Hứa Tiên, hai tay nắm búa từ trên không nện xuống Hứa Tiên.

Hứa Tiên giơ kiếm ngăn cản, nhưng kiếm búa chạm nhau một khắc thì sắc mặt của hắn đại biến, chỉ cảm thấy búa đá này nặng như núi, bị Cửu Thiên Huyền Nữ dốc sức vung xuống, ngay cả lực lượng của hắn mạnh hơn gấp đôi cũng không ngăn cản được.

Hứa Tiên lại một lần nữa bị nện xuống đất, tuy nhiên trên búa đá lưu lại vết ấn rất sâu, nhưng mà so sánh với thể tích búa đá căn bản không coi là cái gì, nhất thời nửa khắc không làm ra quyết định.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Đây là Đoạn Nhạc Búa của Đại Vũ, nặng mười vạn cân.

Nàng cùng Hứa Tiên giao phong một lần thì tuyền ra vũ khí khác.

Hứa Tiên một tiếng hét to phóng lên trời, mũi kiếm không hề đơn giản cắt ngang chém thẳng, dùng ra rất nhiều kiếm pháp tinh diệu, mũi kiếm nhất thời như trường giang đại hà, xoáy lên từng đợt sóng lớn. Nhất thời huyền hóa thành vạn con rắn bạc, đem Cửu Thiên Huyền Nữ bao phủ bên trong.

Hắn biết chênh lệch giữa mình với Cửu Thiên Huyền Nữ là cực lớn, cho dù đem hết toàn lực sợ rằng khó tổn thương nàng mấy may, vì vậy không hề lưu thủ, đem hết toàn lực chỉ cầu có thể bức nàng ra là có thể đi cứu viện Bạch Tố Trinh.

1208. Chương 1602: Lôi Phong (2)

Chương 1602: Lôi Phong (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong trường hợp đó trên mặt của Cửu Thiên Huyền Nữ bình tĩnh như nước, Đoạn Nhạc Búa trong tay nghênh đón, giống như hoàn toàn nhìn thấu chiêu số của Hứa Tiên, ngăn cản công kích của hắn vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa còn chuyển thủ thành công áp chế Hứa Tiên toàn diện, nàng nói:

- Đây không phải là kiếm pháp Viên Công Kích Kiếm Đồ sao? Viên Công có từng nói qua cho người chưa? Kiếm pháp của nó học được từ ta.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, chiến phủ dùng góc độ không thể tưởng tượng nổi vượt qua kiếm võng áp xuống.

...

Bảo kính trong tay Dương Tiễn phát ra hào quang vạn trượng, cuối cùng chiếu vào trên một đám u ám kia, hào quang chiếu tới thì u ám đó không còn lan tràn ra chung quanh nữa, mà biến thành sôi trào, thu liễm từng chút, rốt cục hiện ra thân hình của Bạch Tố Trinh, nhìn qua cái kính này, cả kính nói:

- Hạo Thiên kính!

Hào quang này tập trung vào người của Bạch Tố Trinh, hai đầu lông mày của nàng hiện ra nét thống khổ, trước mắt chỉ còn lại bạch quang mờ mịt.

Bảo vật này chính là pháp bảo Hạo Thiên kính mạnh nhất của Ngọc Hoàng Đại Đế, so với Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị Bạch Tố Trinh hủy hoại thì còn cao hơn một bậc, nhưng lại có thể khắc chế Chúc Long u ám chi lực, mới có ý ban cho Dương Tiễn, dùng đối phó Bạch Tố Trinh.

Đương nhiên cái gọi là khắc chế cũng do u ám chi lực còn quá yếu.

Mà long tộc có thể chế tạo ra Tam Túc Kim Ô đe dọa lực lượng của Chúc Long, hôm nay dám đại nãng Thiên Tiên tự nhiên không có biện pháp với Chúc Long chân chính, sợ dĩ làm như vậy là muốn nàng không thể phát triển được, tuyệt đối không phải là vì cuồng vọng tự đại, mà là tự tin tuyệt đối, vô luận vấn đề gì cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Chư thần trên bầu trời hiện ra, dùng thần sắc khác nhau nhìn Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh nửa quỳ trên hư không, cúi đầu thống khổ nỉ non :

- Vì cái gì, vì cái gì, nhất định phải cản trở ta, ta chỉ muốn gặp lại quan nhân.

Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu lên, trên mặt thống khổ bị quét sạch, dùng ngữ điệu lạnh lùng tới cực điểm, nói:

- Ta... Ta nhất định giết các người!

U ám chi lực trên người của nàng tuôn ra ngoài, lại thôn phệ hào quang, chậm rãi đứng lên, không còn có biểu hiện sử dụng lực lượng quá độ nữa.

Ngay cả Chư Thần cũng sợ hãi cả kính, càng chau mày. Dương Tiễn thì khiếp sợ trong lòng, hấn cảm giác được linh lực trên Hạo Thiên kính đang xói mòn, tuy cực kỳ nhỏ bé, nhưng mà nói rõ cho hắn biết hào quang của hắn không còn khắc chế hắc ám của Bạch Tố Trinh.

Thời điểm này một vương giả mặc để phục hiện ra trên hư không, cao giọng nói:

- Bạch Tố Trinh, ngươi còn nhớ lời thề không?

Nàng cố gắng ngẩng đầu lên, con ngươi màu đen xuyên thấu qua bạch quang, thấy rõ người trong đám mây:

- Chân Vũ Đế Quân!

Lời thề son sắt lại vang vọng, giống như đang quanh quẩn bên tai của nàng.

- Đã chết dưới lời đình, chôn cất tại ngọn núi này!

Chân Vũ Đại Đế nói:

- Nếu như khư khư cố chấp, chỉ có một con đường chết, thúc thủ chịu trời đi! Hứa Tiên đã bị Vân Yên cùng Thanh Loan biến thành Huyền Nữ nương nương vậy khốn, không giúp người được.

Toàn thân Bạch Tố Trinh chấn động, lảo lảo nói:

- Thì ra là như vậy.

Thiên Thiên Tâm Kết đã lâu không có âm thanh của Hứa Tiên truyền tới, thì ra hắn không dám tiết lộ cảnh ngộ của mình, chỉ hứa hẹn sẽ đến.

- Quan nhân... Quan nhân hẳn hiện tại nhất định rất thống khổ a! Các người sao có thể làm như vậy!

Trong nội tâm Bạch Tố Trinh tràn ngập đau đớn khó nói thành lời, so với nàng bị vây khốn còn đau đớn hơn nhiều, ngay sau là lực lượng hủy diệt vô tận tràn ra ngoài, nàng muốn hủy diệt những gì ngăn cản trước mặt, đi đến bên cạnh hắn, một đám u ám từ bàn chân của nàng bắt đầu hướng ra chung quanh, trong chớp mắt thì nhuộm đen làn váy.

...

Hứa Tiên đầy vết thương đang nằm trên mặt đất, bên người có đủ loại binh khí bị gãy, mà Đoạn Nhạc Búa bị vỡ thành vô số khối.

Thiên Hành kiếm vẫn hoàn hảo vô khuyết như trước, nhưng mà hào quang lại ảm đạm, lẳng lặng nằm ở một bên.

Cho dù đánh nát bao nhiêu binh khí, nàng đều có thể xuất ra binh khí mới, hơn nữa uy lực còn mạnh hơn trước.

Cửu Thiên Huyền Nữ đang chiến đấu với hắn, dựa vào kỹ xảo chiến đấu trăm ngàn năm qua áp chế lực lượng của Hứa Tiên, gắt gao ngăn chặn Hứa Tiên. Mặc dù Hứa Tiên muốn hóa thành lời quang rời đi, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ lại biến thành Huyền Diệu, đòn pháp cực nhanh vượt qua lời quang của hắn.

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng một chỗ lông tóc không tổn thương, cũng hơi thở dốc, trong ánh mắt thì tỏ vẻ không đành lòng:

- Buông tha đi, chẳng lẽ ngươi mặc kệ thiên hạ sao?

- Thiên hạ?

- Đúng, thiên hạ đang ở biên giới lâm nguy, vô số người chờ ngươi đi cứu vớt.

Trách nhiệm của ta là trong loạn thế tìm được chủ nhân thiên hạ.

- Nàng đang chờ ta, ta phải đến bên cạnh nàng.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Vậy thiên mệnh thì sao? Chung quy cái gì cũng không thể cải biến.

Nàng ôm ngang Hứa Tiên, lại bay tới một nham bích, một quả thần phù hiển hiện trong tay Cửu Thiên Huyền Nữ, lực lượng huyền ảo khổng lồ vượt qua Hoa Sơn Phù, đó chính là Côn Lôn Sơn thần phù, đất đá trước mặt của nàng không là gì, đi thẳng tới nơi sâu nhất.

- Ta đã mở linh lực địa mạch của Côn Lôn Sơn, linh lực nơi này trợ giúp ngươi tu luyện, trừ phi ngươi tu luyện Thổ tinh đại thành mới thoát ra được.

Cửu Thiên Huyền Nữ do dự một chút, lại đem một khối tinh thạch đặt ở trước ngực Hứa Tiên, thở dài nói:

- Đến lúc đó, ngươi có thể đi ra rồi.

Nàng cuối cùng nhìn qua Hứa Tiên liếc, nhắm mắt lại quay người rời đi.

Tầng tầng đất đá mệnh mông cuộn cuộn tẩm bổ địa mạch Côn Lôn sơn, làm cho hắn không thể động đậy được, tất cả khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại bóng tối, trước ngực của hắn là khối tinh thạch thả ra hào quang sáng rực.

Thần hồn của hắn chạm vào tinh thạch, liền biết tên của tinh thạch này “Tam sinh” làm trí nhớ luân hồi vô cùng vô tận, Tam Sinh Thạch có tác dụng làm trí nhớ thức tỉnh.

Không chỉ trí nhớ của Hậu Nghệ, thậm chí trước kia hắn dùng phương pháp cẩn thận tiếp nhận những trí nhớ này, hiện tại dùng một loại phương thức mới quán chú vào lòng của hắn, triệt để dung hợp với hắn.

Nhưng hắn vẫn không có cự tuyệt cổ lực lượng này mà cảm thán trong nội tâm: lần tiếp theo tỉnh lại ta sẽ là ai?

Thiên Thiên Tâm Kết truyền lại âm thanh cuối cùng:

- Nương tử, nếu có một ngày ta quên mất tên của mình thì nàng phải nhắc nhở ta, chờ ta!

Ngay sau đó suy nghĩ của hắn chìm vào trí nhớ vô cùng vô tận.

...

Một dải sen từ trên trời giáng xuống, chư thần nhao nhao hành lễ với Phật Quang:

- Quan Thế Âm Bồ Tát.

Quan Thế Âm Bồ Tát chấp tay, thương xót nói:

- Bạch Tổ Trinh, không nên vận dụng lực lượng này, không chỉ là người, ngay cả Hứa Tiên cũng chìm vào bóng tối vô tận, người thực nguyện ý như thế sao?

Âm thanh mang theo lực lượng thanh bình, làm cho Bạch Tổ Trinh khôi phục một tia thanh tỉnh:

- Quan Thế Âm Bồ Tát, ta nên làm cái gì bây giờ?

Quan Thế Âm Bồ Tát rút cành liễu trong Ngọc Tịnh bình vung lên, rơi vào trên người Bạch Tổ Trinh.

1209. Chương 1603: Vong Xuyên Chi Thủy

Chương 1603: Vong xuyên chi thủy

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

U ám chi lực nhanh chóng rút lui, Ngọc Tịnh bình thả ra một đạo bạch quang bao phủ Bạch Tổ Trinh:

- Đến đây đi!

Bạch Tổ Trinh do dự một chút, rốt cục buông tha chống cự, hóa thành tiểu bạch xà, thu vào trong bình ngọc.

Quan Thế Âm Bồ Tát đóng miệng bình, thở dài:

- Sao phải khổ vậy chứ?

Dương Tiễn tạ ơn Quan Thế Âm Bồ Tát, suýt nữa thì chuyện này náo tới mức không thể yên ổn, lại nói:

- Bồ Tát, ngài chuẩn bị xử trí Bạch Tổ Trinh như thế nào?

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Mặc dù trong lòng của nàng có ma niệm, nhưng bản tính không xấu, cũng không có tạo ác nghiệp, nếu chịu thành tâm tu hành, chưa hẳn không có cơ hội thành chính quả, ta tạm thời đem nàng trấn áp dưới Lôi Phong Tháp, cho đến khi tiêu trừ ma niệm, mới có thể ra khỏi tháp.

Trong nội tâm Dương Tiễn thở phào, thành khẩn nói:

- Bồ Tát từ bi!

Chư thần khác cũng như vậy, trong đó có người không cho là đúng cũng không dám nói cái gì.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Nhưng mà người trông coi không dễ tìm, thiên binh thiên tướng tầm thường không phải là đối thủ của nàng.

Dương Tiễn lập tức nói:

- Tại hạ tình nguyện thổ hộ, thỉnh Bồ Tát ân chuẩn.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Pháp lực của Thần Quân công chính nghiêm minh, lại có Hạo Thiên kính nơi tay, ta tự nhiên yên tâm.

Hai người tới bờ Tây Hồ, lúc này đã là lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều vào Lôi Phong Tháp ven hồ, một tầng Phật quang lóe lên, in bóng trong nước hồ lộ ra vẻ trang nghiêm, đây là cảnh đẹp về chiều của Tây Hồ.

Dưới Lôi Phong Tháp, Quan Thế Âm Bồ Tát thả Bạch Tố Trinh trong bình ra, Bạch Tố Trinh nhìn qua Lôi Phong Tháp cao cao, lại nhớ cảnh tương kiến hần lần đầu tiên, nước mắt hiện ra.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Vào đi thôi, Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh buồn bã nói:

- Bồ Tát, ta khi nào mới có thể gặp lại quan nhân?

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Từ yêu cổ sinh lo, từ yêu cổ sinh phở, nếu xa cách người yêu thì không lo cũng không phở. Người tu hành ngàn năm còn không rõ đạo lý kia sao?

Bạch Tố Trinh không đáp, nhẹ nhàng lắc đầu, đi vào trong Lôi Phong tháp, cửa tháp chậm rãi khép kín.

Bỗng nhiên âm thanh của Hứa Tiên truyền vào đáy lòng của nàng, nội tâm của Bạch Tố Trinh run lên, trong lòng kêu gọi:

- Quan nhân, quan nhân!

Nhưng không chiếm được câu trả lời, nàng yên lặng nói:

- Ta sẽ nhớ rõ, ta sẽ chờ.

Cửa tháp rốt cục khép kín một tia khe hở cuối cùng.

Quan Thế Âm Bồ Tát nhắm mắt tụng kinh, một đầu phù văn màu vàng lớn hiện ra, vờn quanh Lôi Phong tháp, biến ảo thành một pho tượng Phật màu vàng, bao phủ trên Lôi Phong tháp, không còn là tịch quang, mà là Phật quang chân chính.

Dương Tiễn cùng Khiếu Thiên khuyển nhìn nhau, mặc dù gần đây biết Quan Thế Âm Bồ Tát tuyệt diệu khó dò, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy trong lòng cũng rung động, ngay cả bọn họ bị nhốt vào trong tháp, tuyệt đối không có khả năng đào thoát.

Nhưng nhớ tới Bạch Tố Trinh sử dụng năng lực, lại thở dài, trừ phi Phật hiệu trình độ này, nếu không trận pháp khác cũng không thể vây khốn nàng.

Quan Thế Âm Bồ Tát cười hoa sen rồi đi, thân hình Dương Tiễn cùng Khiếu Thiên khuyển cũng biến mất.

Trước Lôi Phong Tháp đã khôi phục yên tĩnh.

Khi tia nắng mặt trời cuối cùng chìm vào phía tây, quần tinh che kín cả bầu trời đêm, đêm tối đã đến. đọc truyện mới nhất tại .

Gương mặt Cửu Thiên Huyền Nữ ngưng trọng trở lại Dao Trì Tiên Cung, đã thấy trong nội cung giảng đèn kết hoa, một bộ dạng chuẩn bị mở tiệc vui vẻ ăn mừng.

Bách Hoa tiên tử đứng ở trước cửa cung, nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ, trong mắt xuất hiện hào quang vui mừng, vội vàng đi đến trước mặt, rồi do dự không biết nên nói cái gì cho tốt.

- Nương nương chuẩn bị yến hội cho người, đã bảo tất cả nữ tiên Dao Trì trở về chúc mừng.

Cửu Thiên Huyền Nữ thở dài:

- Nương nương nàng vẫn ưa thích mở yến hội a.

Bách Hoa tiên tử lắc đầu, dung nhan xinh đẹp xuất hiện nét tàn lụi, nói:

- Sau khi người không ở đây thì giảm đi nhiều rồi.

Lúc trước Dao Trì cứ ba năm ngày là một đại yến, lại hiển hiện ở trước mắt, hoan thanh tiểu nữ giống như không bao giờ chấm dứt.

Khi đó nàng còn không phải Thần Tiên, chỉ ngồi ở phía dưới, ngưỡng mộ vô hạn nhìn qua chỗ ngồi, trong Tiên cung có hai người chói mắt nhất cận một chén lại một ly, thẳng tới khi có một người rời đi, tất cả đều cải biến:

- Về sau, nương nương nàng uống say còn gọi tên người.

Chính mình cố gắng sắm vai của nàng nhưng lại có vẻ bất lực.

Bách Hoa tiên tử lập tức điều chỉnh cảm xúc:

- Nhưng bây giờ người đã quay về.

- Đúng vậy a, trở về

Cửu Thiên Huyền Nữ thoải mái ôm vòng eo của Bách Hoa tiên tử, mang theo nàng đi vào trong nội cung, cười hỏi:

- Tiểu hoa nhi, Bách Hoa tửu của ta đã chuẩn bị tốt chưa?

Dáng người của nàng cao gầy, không kém gì Hứa Tiên, lúc này mặc một bộ vũ y có áo giáp, ngay cả nam tử tiêu sái còn không sánh bằng nàng, nàng ôm lấy Bách Hoa tiên tử giống như nam nhân đang ôm nữ nhân.

Sắc mặt Bách Hoa tiên tử biến thành chóng mặt, gần như si mê nhìn qua gương mặt oai hùng của Cửu Thiên Huyền Nữ:

- Chuẩn bị tốt rồi, đã chuẩn bị rất nhiều năm.

Một bên có mấy hoa tiên quen thuộc Bách Hoa tiên tử không thể tưởng tượng nổi một màn này, chưa từng gặp qua bộ dáng tùy tiện của Bách Hoa tiên tử, giống như con chim non đang nép người vào chim mẹ.

- Thật không công bằng, ta muốn ấy một vò của người, cũng không biết có bao nhiêu khó khăn.

Thời điểm này một âm thanh từ phía sau truyền đến, Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Bách Hoa tiên tử quay đầu lại, chỉ thấy Vân Mộng tiên tử đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn qua các nàng, trong mắt có hơi nước mông lung.

Bách Hoa tiên tử vĩnh miện nói:

- Hôm nay sẽ cho người uống say.

- Thì ra là tiểu Mộng nhi, vẫn còn thích khó nha!

Cửu Thiên Huyền Nữ câu dẫn cái cằm của Vân Mộng tiên tử, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Ta không phải đã cảnh cáo người sao? Người còn khóc thì ta sẽ không yêu mến người.

Vân Mộng tiên tử cười cười, nghiêng đầu lau lau khóe mắt:

- Ai muốn người yêu mến ta!

Một nữ tiên bên cạnh càng không thể tin tưởng con mắt của mình, đây là Vân Mộng tiên tử thông dong tự nhiên sao? Hơn nữa còn bị người ta đánh giá là thích khóc, cũng không có phản bác.

Cửu Thiên Huyền Nữ kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ người đã yêu người khác sao?

Lắc đầu thở dài nói:

- Quả nhiên là nữ tử hay thay đổi nha.

Vân Mộng tiên tử bất đắc dĩ thở dài, không nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ nữa, nhưng trong lòng lại hoài niệm thật sâu.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng tiện tay ôm Vân Mộng tiên tử vào trong ngực, bộ dạng trái ôm phải ấp đi vào trong nội cung.

Chỉ thấy Tây Vương Mẫu đang tự mình chỉ huy các tiên nữ trang hoàng hoa tươi và ruy băng.

Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Tây Vương Mẫu bốn mắt nhìn nhau, Tây Vương Mẫu nhíu mày chột giã ra, cười nghênh đón.

Yến hội rất nhanh bắt đầu, tuy còn có một ít nữ tiên chưa tới, nhưng không có quan hệ gì, bởi vì thời gian của yến hội này nhất định rất lâu.

1210. Chương 1604: Tam Sinh Tam Thế

Chương 1604: Tam sinh tam thế

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hào khí rất nhanh nhiệt liệt, Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Tây Vương Mẫu cùng ngồi trên bậc thang, chơi trò đánh bạc uống rượu, mỗi khi có thắng bại liền uống cạn một chén rượu, bên cạnh có nữ tiên vây quanh, lại hoan hô. Chén rượu không còn thì đã rót đầy.

Quỳnh tương ngọc dịch vô cùng trân quý bị các nàng không quan tâm uống vào bụng, thời điểm uống cao hứng Cửu Thiên Huyền Nữ rút kiếm ra múa. Tây Vương Mẫu lập tức ra lệnh:

- Lấy thứ kia tới đây.

- Thứ gì?

Một nữ tiên gia nhập Dao Trì muộn nên không hiểu, Vân Mộng tiên tử cùng Bách Hoa tiên tử hiểu ý cười cười:

- Đây chính là thứ nương nương am hiểu nhất, đã nhiều năm không có biểu diễn qua, xem như các người có phúc.

- Am hiểu nhất?

Chúng nữ tiên kinh ngạc.

Một lát sau một hàng nhạc cụ được mang tới, Tây Vương Mẫu cầm lấy xui dùi đã thú không biết tên làm dùi, gõ âm thanh như lời đình, lại biến thành êm tai, còn không thua gì tất cả nhạc khí trên thế gian.

âm thanh của Chấn Thiên Cổ ẩn chứa lực lượng và tiết tấu thần bí, làm cho đám nữ tiên cảm thấy tinh thần sáng khoái, hận không thể nhảy theo tiếng trống.

Cửu Thiên Huyền Nữ mỉm cười, cái trống này nàng lúc trước đã tặng cho Tây Vương Mẫu, chỉ dùng da trâu làm mặt trống, xương Lôi Thú cốt làm dùi, có thần lực không thể tưởng tượng nổi.

Tiếng trống cùng kiếm vũ tương giao hô ứng, thẳng đến khi tiếng trống ngừng, vũ đạo dừng, chúng tiên còn đang đắm chìm trong vui sướng cực độ.

Tây Vương Mẫu giống như say rượu thiếp đi, bị chúng nữ tiên đưa về trong nội cung.

Cửu Thiên Huyền Nữ cười to vài tiếng, bị Bách Hoa tiên tử kéo vào một cái bàn bên cạnh, lấy thần vật chơi mặt chược, mời nàng cùng chơi.

- Còn có cách chơi này?

Cửu Thiên Huyền Nữ cung kính không bằng tuân mệnh, lại nói:

- Không có tiền đặt cược chẳng phải là nhàm chán, thua thì phải cởi một món y phục.

Chúng tiên nữ khác đỏ mặt, cho dù đều là nữ nhân, nhưng làm sao có thể cởi áo dây lưng được chứ? Nhưng mà Cửu Thiên Huyền Nữ đã say mềm rồi, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ mới chơi nên trong một lát đã thua, một đám nữ tiên ồn ào vui vẻ.

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng dậy:

- Hảo hảo hảo, các người đã muốn nhìn thì ta cởi cho các người xem.

Nói xong thò tay cởi thắt lưng, sắc mặt đám nữ tiên đỏ thắm, sao có thể cho nàng thật sự làm như vậy, vội vàng ngăn lại, xem nàng cũng đã say, cũng đưa vào nội cung nghỉ ngơi.

Cửu Thiên Huyền Nữ vậy lui mấy nữ tiên, một mình trở lại trong tấm cung, nàng giống như say rượu ngã xuống đất, như nói mê:

- Nướng nướng, ta đau quá!

Vui vẻ trên mặt của nàng như tuyết tan, biến thành mặt mũi tràn đầy thống khổ, thân hình thon dài cuộn lại, giống như không thể thừa nhận nổi.

Một tiếng thở dài, thân ảnh Tây Vương Mẫu hiện ra, đem Cửu Thiên Huyền Nữ ôm vào trong ngực, mặt dán vào gò má của nàng:

- Đứa nhỏ ngốc, vì sao người tốt với hần như vậy! nguồn

- Nhưng hần đang chịu khổ!

- Chẳng lẽ người không phải sao?

Cửu Thiên Huyền Nữ lộ ra nụ cười tối nghĩa:

- Luân Hồi chuyển thế, quả thật không thú vị.

Tây Vương Mẫu nói:

- Quên hần đi!

- Ta sợ ta làm không được.

- Không có sao, ta sẽ giúp người.

Bỗng nhiên tay áo của Tây Vương Mẫu xuất hiện một vật, một cái bình nhỏ màu xanh da trời, giao cho Cửu Thiên Huyền Nữ.

- Đây là?

Cửu Thiên Huyền Nữ nắm bình nhỏ, cảm giác trong đó có nước chảy, cách thân bình còn có thể cảm nhận được lực lượng kỳ diệu bên trong.

Tây Vương Mẫu nói:

- Người quá mức tự tin, còn cho rằng mình có thể làm được sao, chai này chứa Vong Xuyên chi thủy, chuẩn bị cho người vào lúc này đây.

Vong Xuyên chi thủy, tên của hần chính là tác dụng, là linh dược khiến người ta quên đi. Thế gian có pháp thuật linh dược khiến người ta quên đi nhiều vô số, trong đó nổi danh nhất chính là Địa Phủ Âm Ti Mạnh bà thang, có thể làm cho hồn phách quên trí nhớ kiếp trước, một lần nữa Luân Hồi chuyển thế.

Có người đạo hạnh cao, có thể làm được chuyện này. Nhưng đó cũng không phải triệt để trừ khử đoạn trí nhớ này, chỉ đem trí nhớ phong bế tạm thời, vẫn có cơ hội nhớ lại.

Hơn nữa đối với Cửu Thiên Huyền Nữ là người tu hành cường đại, tu hành chi đạo chú ý tuệ tâm tươi sáng, không được phép có chút mộng muội, phong bế trí nhớ hiện giờ lừa người dối mình.

Vong Xuyên chi thủy thì khác, tác dụng của nó không phải là phong bế, mà là triệt triệt để để tẩy trừ. Cho nên bình Vong Xuyên chi thủy này đối với người tu hành mà noi, là linh dược còn khó tìm hơn kim đan cây bàn đào. Bởi vì thân thể huyết nhục khó mà miễn trừ chấp niệm, có lẽ là đối với người nào đó, có lẽ là đối với chuyện gì.

Chấp niệm quá sâu, sẽ trở thành ma chướng, ngăn cản người ta tu hành.

Tuy có rất nhiều thể hệ đại trí tuệ đại nghị lực, có thể thông qua khổ tu cùng hiểu ra, đem phiền não hóa thành bồ đề. Nhưng có những người không nhìn ra không bỏ xuống được, cuối cùng nhất không thể tiến thêm, thậm chí ma niệm bộc phát từ nay vẫn lạc. Lúc trước Pháp Hải nếu uống một ngụm quên mất cừu hận với Bạch Tố Trinh, cùng quên đi lời thề của mình, ít nhất có thể tránh khỏi mấy trăm năm khổ tu.

Cửu Thiên Huyền Nữ cầm chặt bình nhỏ, trong nội tâm rung rung một hồi, chỉ cần có thể tẩy đi đoạn trí nhớ này, nàng hiện giờ quên mất thống khổ, đều không cần tồn tại, nàng lại biến thành Huyền Nữ trước kia, Huyền Diệu tự do.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhắm mắt trầm ngâm một chút, đem Vong Xuyên chi thủy cất vào trong ngực, chân thành nhìn Tây Vương Mẫu nói:

- Cảm ơn!

Tây Vương Mẫu nói:

- Không có ý định uống hiện giờ sao? Hay là không muốn quên.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Ta muốn bằng vào lực lượng của mình cho dù thật muốn uống, cũng phải hoàn thành chức trách của ta.

Tây Vương Mẫu nói:

- Chức trách gì?

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Lựa chọn thiên hạ chi chủ, nhanh chóng bình định loạn thế, không cho khổ tâm hắc đầu nhập uống phò, đây cũng là chuyện cuối cùng ta làm cho hắc.

- Người đã có chọn lựa thích hợp rồi sao?

- Đúng vậy a, cũng là nữ tử.

Tiểu Thanh đang tu hành trong phòng, bỗng nhiên trong nội tâm xuất hiện lo lắng, rốt cuộc không cách nào tu hành được nữa. Đi ra khỏi phòng nhìn qua hướng Lôi Phong tháp.

Phật quang màu vàng chói mắt kia có lẽ phạm nhân không nhìn thấy, nhưng đối với người tu hành như nàng mà nói cơ hồ như mặt trời chói mắt. Chợt nội tâm của nàng lo lắng, nhớ tới Bạch Tố Trinh đã từng nói đủ chuyện với nàng, về lời thề Lôi Phong Tháp, lập tức liều lĩnh bay về phía Tây Hồ.

Trong chớp mắt đã hóa thành hào quang màu xanh đi tới trước Lôi Phong Tháp, trong nội tâm cảm ứng càng chính xác, nàng hô to:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

Bạch Tố Trinh đang ngồi trong tháp nghe thấy âm thanh này ngẩng đầu lên nói:

- Thanh nhi!

Tiểu Thanh muốn xông vào trong tháp, một tầng kim quang chợt sáng lên, đem nàng ngăn cản ở bên ngoài, nàng vội nói:

- Tỷ tỷ, đây là chuyện gì, Hứa Tiên đâu rồi?

Bạch Tố Trinh trầm mặc một lát, rốt cuộc đem chuyện xảy ra nói lại..

Tiểu Thanh nghe thấy liền tức giận:

- Tỷ tỷ, ta hiện tại cứu người ra ngoài.

Lập tức vận chuyển pháp lực, muốn phá vỡ Lôi Phong Tháp.

1211. Chương 1605: Tam Sinh Tam Thế (2)

Chương 1605: Tam sinh tam thế (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bạch Tố Trinh vội nói:

- Không nên, đây là Quan Thế Âm Bồ Tát tự mình bố trí chú pháp.

Tiểu Thanh lại nói:

- Ta bất kể nàng là Quan Thế Âm Bồ Tát gì, nếu nàng không bảo vệ chúng ta thì chúng ta tại sao phải bái nàng tin nàng. Một ngày không được thì mười ngày, mười ngày không được thì một năm, ta không tin ta phá không được chú pháp này.

Thả ra mấy trăm đạo ánh sáng màu xanh bắn về phía Lôi Phong Tháp.

Nhưng ánh sáng của nàng chưa chạm vào thân tháp liền vụn vụn bị hút vào trong miệng, một con cự lang màu trắng đang nằm ở một bên, lạnh lẽo nói:

- Rắn lục, không nếu cố tình làm vậy.

Thân hình Dương Tiễn hiện trước trước tháp.

Tiểu Thanh chẳng những không sợ, càng tức giận nói:

- Nhị Lang thần, ta nghe thấy người công chính nghiêm minh, thì ra chỉ là tay sai của thiên đình, tỷ tỷ của ta làm sai chuyện gì, các người đối với nàng như vậy.

Khiếu Thiên khuyến nói:

- Chỉ bằng ban đầu nàng ở trước mặt Chân Vũ Đế Quân phát lời thề.

Tiểu Thanh nói:

- Tay sai cầm miệng đi, lời thề cái gì, Hứa Tiên cũng không phải phạm nhân, nếu muốn cùng tỷ tỷ của ta siêu thoát trần thế, khi nào không thể, sở dĩ ở lại nhân thế đơn giản chỉ có mấy người không bỏ được, các người cũng không làm việc thiện tích đức cũng bỏ đi, người khác làm chút ít việc thiện cũng bị các người tìm cơ hội định tội, các người cũng xứng một tiếng thần tiên sao?

Khiếu Thiên khuyến nhe răng, đã bao nhiêu năm không ai dám nói chuyện như vậy với nó, nhưng nhớ tới Hứa Tiên, lại rũ cụp cái đầu nằm rạp xuống. Lỡ tai cụp lại, hai mắt nhắm lại, dứt khoát không nghe không thấy.

Dương Tiễn cũng không cãi lại, tuy nguyên nhân căn bản hẳn biết, Bạch Tố Trinh người mang lực lượng nguy hiểm, đi lên vết xe đổ của Chúc Long, làm cho đám Thiên Tiên không thể làm ngơ được. Nhưng trả lời như vậy chỉ sợ hẳn cũng cảm thấy không đúng.

Tiểu Thanh thấy biểu hiện của bọn họ càng giận không kiềm được, nhổ ra khẩu nội đan màu xanh, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh như cầu vồng lao thẳng tới Dương Tiễn.

Bạch Tố Trinh trong tháp nói:

- Thanh nhi, không được!

Trong chớp lát ánh sáng màu xanh đánh trúng ngực của Dương Tiễn, bị vàng sáng đón đỡ.

Tiểu Thanh không tức giận chút nào, thao túng nội đan liên tục đánh về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn đứng nguyên tại chỗ, cũng không né tránh, cũng không phản kích, mặc cho nàng tùy ý công kích. Tuy pháp lực vượt xa Tiểu Thanh, nhưng áo giáp trên người của hắn bị độc khó ăn mòn, khóe môi xuất hiện một tia máu tươi, thần sắc hồ hững, giống như tượng thần bất động.

Tiểu Thanh thở hồng hộc nói:

- Vì cái gì ngươi không hoàn thủ, xem thường ta sao?

Bạch Tổ Trinh rưng rưng nói:

- Thanh nhi, dừng tay đi, ngươi đi đi, chiếu cố tốt Ly nhi, ta lại ở chỗ này đợi quan nhân quay về.

Tiểu Thanh nhún chân thu hồi nội đan, cắn môi, cuối cùng cũng nhịn không được mà khóc như mưa:

- Mặc dù là hắn thì có biện pháp gì?

Nàng cũng không phải là người không hiểu biết, làm sao không rõ, bọn họ phải đối mặt đầu chỉ có một Dương Tiễn, ngay cả khi đánh bại Dương Tiễn thì thiên đình còn có không biết bao nhiêu Thần Tiên khác, hơn nữa còn có Thiên Tiên thần bí, trên đời nay có ai địch nổi lực lượng này?

- Chúng ta phải tin tưởng hắn.

- Tin tưởng hắn?

- Đúng, tin tưởng hắn.

Trong nội tâm Tiểu Thanh hiện ra bộ dáng của Hứa Tiên, hắn luôn tràn đầy tự tin, giống như chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Nàng giãy dụa một lát, kiên quyết rời đi, nàng đã quyết định phải khổ tâm tu hành.

Bạch Tổ Trinh lặng lẽ thở ra một hơi, nhìn Dương Tiễn nói:

- Đa tạ Thần Quân hạ thủ lưu tình.

Dương Tiễn trầm mặc như trước, cùng Khiếu Thiên khuyến biến mất vô tung vô ảnh.

Trong thủy phủ Trường Giang, Ngao Ly nghe được Tiểu Thanh giảng thuật, lập tức muốn đi Tây Hồ, đi cứu Bạch Tổ Trinh. Tiểu Thanh hít sâu một hơi, học khẩu khí của Bạch Tổ Trinh khích lệ Ngao Ly.

Ngao Ly nhớ tới ngày gặp Ngao Kiên, nhớ tới đầu ngân long bay lượn cứu thiên, trong nội tâm yên lặng nói:

- Nếu như ta lợi hại như vậy, nhất định có thể đánh bay đám Thần Tiên kia, cứu Bạch tỷ tỷ ra ngoài!

Trong động phủ Hoàng Sơn, Tiểu Thiển cất bước gặp Tiểu Thanh xong trầm ngâm hồi lâu, trở lại động phủ tẩy đi tín ngưỡng chỉ lực, một lần nữa bắt đầu tu hành.

Tin tức của Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trinh lặng lẽ truyền ra khắp thiên hạ, truyền vào trong tai của tất cả người tu hành.

Trong Dao Trì Tiên Cung tiệc mừng vẫn tiếp tục, Ngư Nhi cũng đi tới yến hội của Tây Vương Mẫu, tiếp theo là tức giận rời đi.

Tiết Bích cùng Yến Tử nhìn nhau, sau đó lại thở dài, nhìn qua Cửu Thiên Huyền Nữ mới xuất hiện trước mặt các nàng, trong nội tâm không biết nên vui hay nên lo. xem tại

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói với các nàng:

- Các ngươi đang suy nghĩ gì đó?

Tiết Bích cùng Yến Tử biết Cửu Thiên Huyền Nữ thân là nữ tiên nguyên lão của tiên cung, trong Dao Trì ở này địa vị chỉ kém Tây Vương Mẫu, đồng dạng có cảm tình sâu đậm, nàng có thể khởi tử hồi sinh một lần nữa quay về, các nàng đều vui mừng trong lòng, không dưới gì nữ tiên khác.

Tiết Bích cùng Yến Tử nói:

- Không nghĩ cái gì, Ngư Nhi nàng chỉ là...

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Ta hiểu, các người cùng nàng trở về đi, đừng để nàng làm chuyện điên rồ.

Tiết Bích cùng Yến Tử đang có ý đó, vội vàng đi theo Ngư Nhi.

Mà Bích Hà Nguyên Quân cùng Lạc Thần mượn cơ hội này chào từ giả Cửu Thiên Huyền Nữ, Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Các người cũng nên thử một chút đi.

Sắc mặt Bích Hà Nguyên Quân cùng Lạc Thần đều biến đổi, miễn cưỡng cười nói:

- Huyền nữ người nói đùa, tiến vào luân hồi...

Cửu Thiên Huyền Nữ lắc đầu ngắt lời nói:

- Không không không, các người nghe qua Tam Sinh Thạch chưa?

Tươi cười trên mặt Bích Hà Nguyên Quân cùng Lạc Thần biến mất không còn, hiện ra vẻ động dung, linh thạch đại danh鼎鼎 này, các nàng đương nhiên đều nghe qua, có tác dụng hoàn toàn ngược lại với Vong Xuyên chi thủy, Tam Sinh Thạch có thể làm cho người ta nhớ lại trí nhớ kiếp trước kiếp này, làm cho trí nhớ không phân biệt chủ yếu và thứ yếu.

Nếu nói Lữ Động Tân tiếp nhận trí nhớ của Đông Hoa thượng tiên, Hứa Tiên thì tiếp nhận triws nhớ của Đông Nhạc Đại Đế chỉ là dùng thân phận nhân vật chính, diễn lại một bộ phim sống động, vậy thì Tam Sinh Thạch có thể làm cho trí nhớ người ta luân hồi một lần.

Cái gọi là tam sinh, chỉ “Kiếp trước” “Kiếp này” “Kiếp sau”, cũng không phải là nhờ linh thạch này nhìn thấy “Kiếp sau”, mà là đem khái niệm kiếp trước kiếp này hoàn toàn hóa thành mơ hồ, bởi như vậy người sẽ là người bình thường trầm luân trong trí nhớ luân hồi, đều tạo thành trùng kích nhân sinh lớn lao.

Giờ này khắc này tại sâu trong vùng núi Côn Sơn, trong bóng tối vô tận, Hứa Tiên trải qua quá trình lột xác.

Giờ khắc này, hắn đang dùng thân phận Đông Nhạc Đại Đế đứng trên đỉnh Thái Nhạc nhìn qua chiến đấu kiếp trước là Hậu Nghệ trong thân xác của Hứa Tiên.

Sau một khắc Hậu Nghệ giương cung Xạ Nhật, mà Đông Nhạc Đại Đế cùng Hứa Tiên với tư cách là người đứng xem cũng nhũn mảy.

Đại đa số thời điểm hai chủng ý chí cường lực không ngừng giao thoa với nhau, giống như hai tảng đá hợp lại mài vào nhau.

1212. Chương 1606: Thiên Hạ Đại Loạn

Chương 1606: Thiên hạ đại loạn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Chuyển động thật nhanh, đem trí nhớ mấy đời phạm nhân nghiền nát, biến thành kinh nghiệm trân quý cùng thể ngộ thu nhập vào tâm, không có chiếm vị trí chủ đạo.

Trong đó ngoại lệ duy nhất là Hứa Tiên, hắn là một tảng đá nhỏ đau khổ chèo chống trong hai tảng đá này.

Hắn gần đây cho rằng ý chí của mình không yếu, những gì trải qua của mình không ít, nhưng khi hắn chủ đạo dùng thân phận Hứa Tiên nhớ lại hai đời của Đông Nhạc Đại Đế cùng Xạ Nhật thiên tử, lại cảm thấy mình vô cùng yếu ớt, giống như sau một khắc là bị nghiền nát, lại chỉ có đau khổ chèo chống vượt qua.

Bích Hà Nguyên Quân cùng Lạc Thần cùng nhau rời khỏi Dao Trì Tiên Cung, trên đường đi hai người nhìn nhau không nói gì, thần tình trên mặt vô cùng phức tạp khó nói, các nàng vốn đang tuyệt vọng trong lòng, bỗng nhiên sinh ra cảm giác chờ mong mờ mịt, hy vọng người nọ có thể một lần nữa quay lại với mình, nhưng các nàng cho dù là ai thực hiện được điều ý nghĩa nguyện vọng của đối phương thất bại.

Đông Nhạc Đại Đế cùng Xạ Nhật thiên tử, không cùng lúc trở về được, cũng như Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Vân Yên Thanh Loan, không còn trở về như trước kia. Đương nhiên, Hứa Tiên trở về thì các nàng không có nghĩ qua.

Hai người chia tay ở Hoàng Hà, Lạc Thần thì vào thủy phủ của hà bá, đem chuyện Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh bị trấn áp thông báo cho Lạc Anh, lại nói qua chuyện Tam Sinh Thạch.

Lạc Anh cười ha ha:

- Quá tốt, mất đi Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên là hai viện binh mạnh mẽ, chỉ bằng tiểu nha đầu Ngao Ly kia làm sao là đối thủ của ta, đợi ta dung hợp thủy vực phương bắc xong thì tiến công chiếm đóng Trường Giang, là thời điểm thành tựu thủy quân.

Lạc Thần có chút không yên lòng, Lạc Anh chỉ cảm thấy mẫu thân hôm nay có chút không đúng, cũng không có để ở trong lòng, chỉ cho rằng nàng để ý kiếp trước của Hứa Tiên.

Bích Hà Nguyên Quân trở lại Đông Nhạc Thái Sơn, một mình trầm ngâm thật lâu, rốt cục đi vào sâu trong lòng đất Thái Sơn, nhẹ giọng kêu:

- Mẫu thân.

Trong màn đêm trầm thấp, Ngư Huyền Cơ khoác áo lên vai, đi vào ngoài phòng, nhìn qua ngân hà, sợi tóc theo gió đêm bay phát phơ, tóc trên đầu đã bạc đi phân nửa.

Ở sau lưng nàng là thất tinh đẩu, bốn chụm đèn đã dập tắt.

Duẩn Nhi đi theo sau lưng Ngư Huyền Cơ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ân cần:

- Sư phụ, sư thúc hân?

Ngư Huyền Cơ quay đầu, sờ sờ đầu của Duẩn Nhi:

- Trong muôn vàn khổ nạn sẽ tìm được một đường sinh cơ, quả nhiên là không dễ ah! Hai trọng tai nạn cùng tới thì kết cục gần như vạn kiếp bất phục. Ta có thể cấp cho hân thượng sách duy nhất, kế tiếp là phải xem hân rồi, chỉ có sống qua những chuyện này mới có thể phá kiếp.

Long Xương nguyên niên, giao thừa, Trần thị người nào đó trên đất Thục bởi vì thuế phú quá nặng không sống nổi, sau đó phát sinh với người thu thuế, thất thủ giết chết người thu thuế.

Đất Thục dân phong bư hân, Trần thị không chịu đền tội, dẫn đầu mọi người bắt quan binh cướp lấy vũ khí, tiếp theo giết chết tri huyện, khởi nghĩa vũ trang.

Giống như có người âm thầm thao túng, trong mấy ngày ngắn ngủi dân loạn lan tràn ra khắp đất Thục, tri huyện Tri phủ các nơi bị giết vô số, còn có cả chuyện bỏ quan tướng vào trong vạc dầu nấu cũng diễn ra.

Vua và dân khiếp sợ, vội vàng điều binh khiển tướng tiến về Thục trung bình định loạn dân.

Bái Hỏa Giáo lại bắt đầu bộc lộ tài năng, khai đàn làm phép ở các nơi, kính bái Chúc Dung thần, giáo chủ tự xưng là Chúc Dung đại thần chuyển thế, muốn dùng hỏa đức thay thế vương triều đại Hạ.

Đàn chủ gào thét tự chúng, ban thưởng “Thần hỏa” trừ tà tránh họa, nơi này như đồng lửa nhỏ lan ra khắp thảo nguyên, nhanh chóng lan tràn ra, thiên hạ thối nát.

Mà vào lúc này sâu trong đại sa mạc có một ngọn núi nhỏ, Phan Ngọc ngồi trên ngựa hỏi đại tướng:

- Nơi này chính là Lang Cư Tư Sơn năm đó Vô Định Hầu ở lại sao?

Về mặt đại tướng kích động nói:

- Đại soái, đây đúng là Lang Cư Tư Sơn, đàn ông đến đây thì chết cũng không uổng.

Đoạn đường này đi tới bọn họ truy kích tiêu diệt tàn quân người Hồ, không để cho người Hồ có cơ hội tháo dõc, thẳng đến Lang Cư Tư Sơn này, người Hồ còn không đủ một vạn, lại càng lui sâu về hướng bắc, nhưng trời đông giá rét không còn sót lại bao nhiêu người. Loạn người Hồ làm khó Đại Hạ trăm năm bị bọn họ quét sạch, học theo Vô Địch Hầu ở Lang Cư Tư Sơn.

Phan Ngọc mỉm cười gật đầu:

- Chúng ta noi theo tổ tiên, ở chỗ này lập đàn tế thiên.

Lời vừa nói ra đại quân sau lưng hoan hô như núi lở.

Thời điểm này một kỵ mã từ phía nam chạy tới, trong đại tướng, Phan Ngọc đem thư đặt lên bàn và sắc mặt ngưng trọng.

Thế cục biến ảo cực nhanh vượt qua tưởng tượng của bất cứ kẻ nào, lúc này giao thông không tiện. Tin tức từ Thục trung truyền đến rơi vào tay Trường An, lại từ Trường An rơi vào tay Mạc Bắc, cho dù khoái mã không dùng võ cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Chớ nói chỉ là đột nhiên thiên hạ xuất hiện đại loạn, triều đình còn cần cân nhắc kế sách ứng phó, còn phải chậm trễ một thời gian ngắn, này Phan Ngọc lúc này mới nhận được tin tức.

Cân nhắc đầu tiên của hắn không phải là thiên hạ, mà là lý thuyết của Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng không mặc cho chuyện này xảy ra, trừ phi có thiên đại biến cố gì, thậm chí chưa kịp truyền tin tức cho nàng.

Nàng lẩm bẩm nói:

- Hán Văn, người đang ở đâu?

- Người muốn biết sao?

Một giọng nữ truyền tới.

Bỗng nhiên Phan Ngọc rút kiếm lên, không có lệnh của nàng ai dám xông vào doanh trường của nàng, hơn nữa trong quân trừ nàng ra thì không còn người con gái nào khác!

Phan Ngọc quay người nhìn qua nữ tử mặc vũ y chiến giáp tinh xảo, tinh tảo nói:

- Người là ai?Ồ, người cũng không phải phạm nhân!

Đối phương cái kia không lịch sự che dấu cường đại linh lực, làm cho nàng ửng ửng kinh hãi. Mà để cho nhất hần kỳ quái hay là đối với phương trên người truyền đến kỳ quái quen thuộc cảm giác.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Phan công tử, người muốn biết ta cũng biết, đặc biệt là về Hứa Tiên.

Phan Ngọc nói:

- Vậy người nói đi!

Cửu Thiên Huyền Nữ liền đem thân phận của mình và biến cố Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nói ra.

Phan Ngọc khiếp sợ nhìn qua nữ tử trước mắt, không nghĩ tới nàng chính là Vân Yên cùng Thanh Loan hợp hai làm một, càng không có nghĩ tới, Hứa Tiên lại gây tai họa. Nội tâm của nàng chột dạ, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút thần thờ.

Đợi cho nàng bình tĩnh trở lại thì hận không thể một kiếm đâm chết nàng, càng hận chính mình lúc trước vì sao đem Vân Yên đặt quan hệ với Hứa Tiên.

Cửu Thiên Huyền Nữ giống như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, thần nhiên nói:

- Tất cả đều là mệnh số.

Phan Ngọc lạnh lùng nói:

- Ta không tin mệnh số gì, người tới gặp ta chính là nói những lời này?

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Đương nhiên không phải như vậy, ngày hôm nay thiên hạ đại loạn, người đã có thân phận và lực lượng cải biến tất cả, ta tin tưởng đây cũng là chuyện Hứa Tiên hy vọng người làm, ta cũng tới giúp người hoàn thành tất cả.

1213. Chương 1607: Hồng Cân Liệt Hỏa

Chương 1607: Hồng cân liệt hỏa

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phan Ngọc nói:

- Người là Thần Tiên có thể tàn sát toàn bộ loạn quân, không cần mượn tay người khác.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Người cho rằng Thần Tiên ưa thích thiên hạ náo động? Hứa Tiên từng viết trong sách: thiên hạ đại thế hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp. Chí lý này không ai có thể cải biến, hi vọng trong suy vong ít giết chóc một chút. Đại Hạ lập quốc hơn hai trăm năm, hai trăm năm hòa bình làm cho nhân khẩu tăng vọt kinh người, mà biểu hiện thì đang thái bình thịnh thế, sát nhập thổ địa các nơi, thân sĩ thôn tính của dân, cửa son rượu thịt nhưng mặc cho người ta chết cồng cảnh tượng này tuyệt đối là giả dối.

Tô Châu là nơi dân chúng đông đảo và phồn thịnh, dân sinh còn có thể duy trì, mà nơi xa xôi căn cõi không biết bao nhiêu bá tánh đặt mình trong nước sôi lửa bỏng, quan lại gian ác nhiều vô số kể, sớm đã có người kêu ca. Mà Bái Hỏa Giáo mới có thể cổ động loạn thế nổi lên, nếu không thì cũng bất lực thôi.

Vương triều tận thế, mà mãnh thổ địa này cố hữu tuần hoàn, không phải là mình quân hiền thần có thể giải quyết, Thần Tiên cũng không tránh khỏi, tuy nói loạn ly người không bằng chó, nhưng thật sự áp bách tới mức độ nhất định thì một hồi đại loạn sẽ biến thành dân tâm.

Mà giữ gìn thiên hạ ổn định, không thể trợ giúp vương triều suy vong. Thừa lúc nhân tâm biến hóa đến một loại trình độ, người bất hạnh trên thế gian sẽ được hạnh phúc. Thiên đình liền phái Cửu Vĩ Yêu Hồ đến thế gian, hủy hoại vương triều này, một lần nữa lựa chọn chủ nhân mới cho thiên hạ.

Những chuyện này Hứa Tiên với tư cách là kẻ xuyên việt, thực sự không phải là nhìn không thấy, hẳn tiến về Đông Doanh và phòng ngừa Mạc Bất độc hại dân chúng, cũng là vì Đại Hạ thắng được một tia thở dốc, đến lúc đó rảnh tay mà làm việc.

Hắn tin tưởng dựa vào vô số kinh nghiệm đời sau của mình, chỉ cần đạt được triều đình ủng hộ, có thể đánh vỡ tuần hoàn này, hoặc ít nhất là đẩy lùi ra trăm năm sau.

Tuy hẳn không hiểu chính trị, nhưng trong trí nhớ có vô số loại chế độ và cơ chế, có lẽ có thể cứu vãn xu hướng suy bại này, chớ nói chi là tiên hành cải cách, đề cao sản lượng nông nghiệp, hoặc là dùng tri thức khai mở đường hàng hải, sớm tiến vào thời đại hàng hải, thậm chí là khoa học kỹ thuật như máy hơi nước.

Cổ nhân thậm chí không có biện pháp cải biến lịch sử, với hắn thật sự mà nói là khó giải, nhưng hắn vừa mới tiếp xúc triều đình thì thân hãm trong tai ách, ngay cả bản thân cũng khó bảo vệ, còn không kịp làm tất cả đã bị phong ấn vào trong núi, thiên hạ đại loạn đã tới.

Cửu Thiên Huyền Nữ cảm khái thiên hạ khó cải biến, nhưng muốn dùng phương thức của mình chấm dứt đại loạn thật nhanh, đây là chức trách “Bình chủ” của nàng. Bình gia chỉ đạo, tuy là thiện chiến, lại không hiểu chiến, mà có tín niệm “Một trận chiến định thiên hạ”.

Thấy Phan Ngọc cũng không trả lời, Cửu Thiên Huyền Nữ chân thành nói:

- Đừng uống phí khổ tâm của hân.

Phan Ngọc thở ra, nhanh chóng khôi phục trấn định, tỉnh táo nói:

- Người muốn ta làm như thế nào?

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Không, thiên hạ này cần người tự tay chinh phục, ta chỉ cung cấp tin tức và bảo hộ người đôi chút mà thôi, sẽ không nhúng tay vào chiến đấu của phạm nhân, nhưng sẽ không để cho những kẻ có dã tâm xen vào chuyện này.

Thời điểm thay triều đổi đại trước kia, Cửu Thiên Huyền Nữ mặc dù có hành động nhưng tuyệt đối không hiện thân trước người khác, nhiều nhất là báo mộng cung cấp một ít tin tức, hoặc là vào thời khắc mấu chốt ột ít bảo hộ, để cho thiên hạ chỉ chủ còn sống.

Nhưng bằng vào hai chuyện này đã cải biến được nhiều thứ, cho dù là tướng lãnh tài cán, một khi gặp phải tin tức không đối xứng trong chiến tranh, cũng phải thua không thể nghi ngờ. Mà trong thời loạn thế thì có người sẽ vì tranh đoạt địa bàn đi ám sát người, có người bị đại quân vây quanh vẫn tìm được đường sống.

Phan Ngọc nói:

- Không thuộc chuyện của mình!

Cửu Thiên Huyền Nữ nói: xem tại

- Đúng, sẽ không để người chết bất đắc kỳ tử, cũng không khiến người bại, nhưng nếu người quá mức ngu ngốc vô năng ta cũng không giúp người, bất quá chắc hẳn sẽ không vô năng như Lưu Bang đâu! Tóm lại chớ nắm mặt mũi của nữ tử thiên hạ.

- Hán cao tổ?

Phan Ngọc nhú mày, lại tùy ý nhắc tới khai quốc hoàng đế, cũng đánh giá là vô năng, trừ phi nàng so sánh với quân vương khác.

- Chuyện như vậy người làm bao nhiêu lần rồi?

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt một tiếng nói:

- Từ Hoàng Đế đến nay, trừ Lưu Huyền Đức ra thì tất cả quân vương đều do ta lựa chọn.

Trò chuyện một hồi Phan Ngọc chỉ cảm thấy Cửu Thiên Huyền Nữ thông kim bác cổ, đặc biệt là chiến trận binh pháp, càng tinh thông, càng có tư thái chỉ điểm giang sơn.

Bỗng nhiên Phan Ngọc thở dài:

- Nếu không phải.. ... Chúng ta có lẽ sẽ trở thành bằng hữu. Hiện tại, người mặc dù làm nhiều hơn nữa ta cũng không cảm kích người, càng không tiếp nhận người, mặc dù tương lai thật sự hoàn thành việc lớn cũng không lên Đồng Tước Đài gì đó tế người.

Cửu Thiên Huyền Nữ tươi cười, nói:

- Ta không muốn người cảm kích ta, cũng không tồn tại khả năng tiếp nhận. Đây chỉ là hoàn thành chuyện của Hứa Tiên, không, là tâm nguyện của Vân Yên Thanh Loan với hân mà thôi.

- Trừ việc đó ra không có khả năng khác.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong quay người rời đi, biến mất vô tung vô ảnh.

Ngày thứ hai Phan Ngọc trên trúc đài, đỉnh chỉ cường chế của cải của tàn quân người Hồ, chỉ huy nam tiến, sĩ khí đại quân sau lưng như cầu vồng, trải qua một phen chinh chiến, nàng đã thành thống soái duy nhất trong quân đội, ngay cả triều đình có muốn thu hồi quân quyền cũng phải hỏi ý của nàng.

Nếu như trong thái bình thịnh thế, có thể dùng cách hạn chế lương thảo của nàng, nhưng ngày hôm nay thiên hạ đã loạn, triều đình dăm lâm trận đối tượng, chẳng khác gì tự hủy trường thành. Hơn nữa lần này Bắc Phạt càng đạt được rất nhiều tài nguyên, đủ duy trì trong thời gian rất dài.

Vốn kỳ ngộ như vậy tất nhiên sẽ làm cho nàng vui mừng phi thường, nhưng hôm nay Hứa Tiên thân ở trong hiểm cảnh, lại làm cho nàng không cao hứng nổi. Nàng hít sâu một hơi, loại trừ ý chí sa sút, hôm nay chỉ có tụ tập người trong thiên hạ trở thành tân chủ.

Khi đó tiên phật cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ với hắn, mà ý chí của nàng sẽ quyết định hưng suy của tiên phật, mới có năng lực trợ giúp Hứa Tiên một tay.

Một đạo bạch quang nhanh chóng xoẹt qua vùng biển, trong hào này sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt trầm tĩnh, nhưng trong lòng thì lo lắng vạn phần, thúc dục độn pháp tới mức tận cùng, tuy cho dù nàng là người trong Dao Trì, nhưng bởi vì đang ở Đông Doanh cho nên nhận được tin tức muộn hơn nhiều. Nàng vừa nhận được tin tức của Bạch Tổ Trinh cùng Hứa Tiên thì vượt biển quay về.

Bay qua vùng biển băng giá, nếu như đoán không sai thì đây là nơi của tam tiên, Hàn Mai tiên tử có sức chiến đấu mạnh nhất, sau khi Long tộc rời đi, mạnh nhất trên biển nói không chừng chính là nàng, khó có người nào giao phong chính diện mà có phần thắng.

1214. Chương 1608: Kinh Trập Lôi Động

Chương 1608: Kinh Trập Lôi Động

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Nhưng mà năng lực của nàng không phải giao phong chính diện.

Một âm thanh bỗng nhiên truyền vào tai của nàng:

- Đợi người rất lâu.

Cửu Thiên Huyền Nữ tươi sáng nói:

- Hồ Tâm Nguyệt, kể từ hôm nay ngươi nghe ta điều khiển, bình định quần ma loạn vũ trên thế gian.

Mà hôm nay Tứ Phương Thiên Ma đã bị diệt, có thể thay thế chức trách của Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ chỉ có Thiên Ma Tâm Nguyệt Hồ mà thôi. Vì vậy Cửu Thiên Huyền Nữ rời khỏi Phan Ngọc thì tính toán một chút, lập tức đi tới vùng biển, thứ nhất là ngăn chặn Hàn Mai tiên tử, hai là chờ Hồ Tâm Nguyệt tới.

Cửu Thiên Huyền Nữ không chút dấu diếm đem toàn bộ chuyện xảy ra nói rõ, sắc mặt Hồ Tâm Nguyệt càng âm trầm:

- Tiểu bạch nàng quả nhiên...

Vì vậy Cửu Thiên Huyền Nữ dừng bước lại, quay đầu nhìn qua Cửu Vĩ Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Như vậy ah!

Kinh Trập, Trường An.

Nhìn kỹ chỗ này thì thấy nó không phải là hỏa diễm chính thức, mà là vạn quân tốt mặc áo đỏ như lửa, tiểu binh đông như kiến. Trên đầu thành có mũi tên bắn ra như mưa, đá lăn dầu nóng không ngừng khuynh đảo nhưng khó mà dập tắt hỏa diễm.

Mặc áo đỏ chính là giáo chúng Bái Hỏa Giáo, bọn họ mặc quần áo đỏ để thờ cúng “Thần hỏa”, xưng viết “Hồng cân quân”, hiện giờ vậy công Trường An gần cả tháng rồi, tuy dựa vào tường thành cao và chuẩn bị sung túc, không có dễ dàng bị công hãm, nhưng ác chiến như vậy lương thực trong thành cũng cạn dần.

Trên đại điện Phan vương gia nói:

- Bệ hạ, thái hậu, bên ngoài thành sắp thủ không được, kính xin chuẩn bị rút lui.

Phan vương gia nói:

- Tất cả bộ binh mã đều bị chặn đánh, không cách nào kịp thời chạy đến, biên tái thì quá xa xôi, trên đường lại bị hồng cân quân ngăn cản, trì hoãn chút ít thời gian cũng là bất đắc dĩ.

Lương vương nói:

- Ta thấy là do Phan Ngọc không chịu tới cứu viện mà thôi, chẳng có hồng cân quân nào ngăn cản cả, là do các người tự biên tự diễn mà ra.

Phan vương gia mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, thản nhiên nói:

- Tướng quốc nói quá lời.

Đối với chỉ trích nghiêm khắc thế này hắn không chút động dung, giống như đã định liệu trước là mình bị ăn tội danh này.

Các triều thần khác nặng nề trầm mặc không nói, không dám ngắt lời tranh chấp này.

Đại Hạ thống trị hơn hai trăm năm, hoàng quyền còn uy nghiêm rất nặng, còn không đến mức sinh ra hỗn loạn trong ngắn hạn, thiên tử chiếu thư vừa ra thì binh mã các nơi lập tức tiếp viện. Nhưng bị ma đầu cổ vũ nên trong lòng người đều có dã tâm, đều sinh trưởng tốt, vì vậy không hèn mà cùng dừng lại, bởi vì không ai muốn đem tinh nhuệ trong tay của mình đi thí với hồng cân quân cả.

Thời điểm này bên ngoài thành có tiếng gầm lên như biển cả, âm vang và sát phạt.

Bên ngoài thành, thời điểm quân giữ thành ác chiến với hồng cân quân, quân coi giữ dần dần hiện ra xu hướng suy tàn, Trình Tàng Kiểm tự tay chém giết hai gã Bách phu trưởng của hồng cân quân leo lên tường thành, khôi giáp còn dính đầy máu tươi, mặc cho võ công của hắn cao cường, giờ này cũng sức cùng lực kiệt, lui ra phía sau vài bước, thân binh bên cạnh đỡ lấy hắn, ngăn cản thế công của hồng cân quân.

Trình Tàng Kiểm do dự một chút, trong nội tâm giữ vững vị trí, cũng không hi vọng có quân tiếp viện gì, rốt cục quyết định cuối cùng phải nhìn qua chiến trường lần cuối cùng, bỗng nhiên ngẩn ngơ.

- Cái đó đúng... Cầm kính thiên lý đến!

Một gã kỵ sĩ áo giáp màu đen thúc ngựa chạy thẳng vào phía trước, trong tay hắn gươm cao không phải vũ khí, mà là một thanh đại kỳ, đón gió phấp phới.

Trình Tàng Kiểm dùng kính thiên lý nhìn qua đại kỳ này, chỉ thấy phía trên có ghi chữ “Phan”!

Thiên quân vạn mã theo sát phía sau, rót vào thành nước lũ màu đen, hướng hồng cân quân rừng rực lửa vào chém giết.

Trên đầu thành không biết ai kêu lên đầu tiên:

- Phan đại soái điều quân trở về!

Tiếp theo là tiếng hoan hô vang lên như biển gầm.

Phan Ngọc đánh bại người Hồ ở biên tái, lúc này đã trở thành anh hùng trong lòng người thiên hạ, trở thành hỏa chủng hy vọng trong tâm của mọi người, tình cảnh này chẳng lẽ không phải là anh hùng cứu thế trong truyền thuyết sao, xoay chuyển tình thế xác lập cục diện.

Thời điểm đánh vào quân đỏ, kỵ binh đột tiến đem quân hồng cân tách ra hai bên, đem nước lũ màu đỏ cuốn cuộn dập tắt.

Tướng thủ thành ra lệnh:

- Mở cửa thành ra!

- Mở cửa thành ra!

Âm thanh ra lệnh liên tiếp, truyền khắp đầu tường, dưới sự thao túng của quân sĩ, quân hồng cân công lâu nhưng không phá được thành, cứ như vậy từ từ mở ra. Trong thành binh mã chạy ra, cùng quân của Phan Ngọc hai mặt giáp công.

Phan Ngọc cũng không có đích thân vào trận, nàng đứng ở trung quân nhìn qua, từ một ngọn núi cao nhìn qua thành thành Trường An bên dưới, nói khẽ:

- Đại cục đã định.

Nàng từ Mạc Bắc trở về cũng không lập tức đi cứu giá, mà là điều chỉnh binh mã ở biên tái, thời điểm điều quân trở về cũng từ từ mà đi, bảo tồn thể lực cho đại quân.

Cho đến giờ phút này mới dĩ dật đãi lao (*dùng khỏe ứng mệt), dốc sức một kích làm hồng cân quân mấy ngày công thành liên tiếp, vất vả mệt nhọc sĩ khí uể oải, sao bì kịp được với quân của Phan Ngọc thừa thắng quay về, sĩ khí như cầu vồng, tuy hồng cân quân điều chỉnh hàng ngũ nhưng đã quá muộn, chỉ có thể chèo chống mà thôi. Trong thiên hạ có thể dễ dàng đánh tan tinh nhuệ của hồng cân quân, sợ rằng chỉ có quân đội của nàng mà thôi.

Trong tiếng hoan hô vang lên tận mây xanh, Phan Ngọc dẫn đại quân vào thành, Trình Tàng Kiếm ở trong đám người nhìn qua nàng, nhin không được la lên:

- Minh Ngọc!

Phan Ngọc có phát giác, quay đầu nhìn qua hấn gật đầu mỉm cười, móng ngựa không dừng lại chút nào, đi vào trong thành, từ từ xa dần.

Trong hoàng cung, nhận được tin tức cả triều văn võ thần tình trên mặt khác nhau, nhưng đại đô bình tĩnh lại, dù sao loạn quân vào thành thì bọn họ ai cũng không biết kết cục của mình cả. Nhưng tất cả nhìn qua Phan vương gia đều hiện dị sắc.

Lương Vương sắc mặt tái nhợt, thái hậu nương nương cũng không có bao nhiêu sắc mặt vui mừng, duy nhất không thay đổi chính là tiểu hoàng đế, thái hậu nương nương nói:

- Lập tức triệu Phan Ngọc vào cung diện thánh.

Nàng nhìn qua nam tử đứng đầu hàng bên phải của mình, người nọ chính là thân đệ đệ của thái hậu nương nương, ông chủ của Phù Dong Viên, sau khi đại loạn hấn được thái hậu nương nương cho làm Đại tướng quân, trên danh nghĩa thống lĩnh binh mã trong thiên hạ, là nhân vật thống soái của thể lực ngoại thích.

Doãn Đại tướng quân lập tức hiểu ý gật gật đầu, mặc dù đại bộ phận binh mã được phái đi thủ thành, nhưng trong tay hấn còn giữ lại binh mã tinh nhuệ, thứ nhất là thủ vệ hoàng thành, thứ hai là chuẩn bị thời điểm phá thành thì vận dụng phá vòng vây. Đợi cho Phan Ngọc ứng chiếu vào thành, tự nhiên không thể không đề phòng.

Có đại thần mồ hôi rơi như mưa, cũng không dám dùng ống tay áo mà lau đi. Phan vương đã nhắm mắt lại, không muốn nhìn cảnh tượng này.

Phan Ngọc vừa vào điện đã đạp ngã Lương vương xuống đất, quát lên:

- Nói mau!

1215. Chương 1609: Thiên Địa Pháp Tướng

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1609: Thiên Địa Pháp Tướng

Trong điện đều xôn xao, ai cũng không có ngờ tới Phan Ngọc thật sự không cố kỵ gì cả.

Hành động như thế trong thời đại này không khác gì phản loạn cả, thái hậu nương nương cần chặt hàm răng nói:

- Thật sự lớn mật!

Nhưng trừ lời của nàng ra trong điện không ai dám lên tiếng chỉ trích cái gì, lần nữa nhìn qua Phan Ngọc trước mặt, tuy nhiên đã tràn ngập thần sắc nịnh hót.

Doãn Đại tướng quân sử dụng đám binh mã gọi là tinh nhuệ này, làm sao có thể chống lại, hấn giãy dựa nửa ngày cuối cùng cũng không thể nói ra mệnh lệnh nào.

Sắc mặt thái hậu nương nương âm tình bất định, tiểu hoàng đế nói:

- Phan ái khanh hãy bình thân, thứ tội vô lễ cho người!

Phan Ngọc đứng lên nói:

- Tạ bệ hạ!

Phan Ngọc cũng không thèm nhìn người khác, chỉ nhìn tiểu hoàng đế nói:

- Bệ hạ, hành động này của thần là bất đắc dĩ, thần nhận được tin tức xác thật, Lương Vương Lương tướng quốc nội loạn triều cương kết giao phiên bang, thậm chí cũng cấu kết với Bái Hỏa Giáo ở bên ngoài thành, mới có họa hôm nay, tên tặc này chính là đầu sỏ tất cả mọi chuyện, không trừ tặc này khó mà phục nhân tâm, thiên hạ bất an. Thần cả gan thỉnh chỉ tru diệt cửu tộc của Lương Vương, dùng để răn đe thiên hạ.

Mà phái của Phan vương thì thần tình phức tạp, có kinh hỉ lại có sợ hãi, vui là Phan gia từ nay về sau không sợ gì, đem phái của Lương Vương đánh vào tử địa. Mà Phan Ngọc nếu thật sự có kế hoạch, mưu lược vĩ đại chí lớn thì bọn họ cũng phải làm theo. Kinh hãi là, một khi đạp vào chiếc thuyền này thì không còn khả năng chuyển qua thuyền khác được, không lên thiên đường thì xuống địa ngục.

Bầu trời trời u ám vây quanh Đại Minh cung, giống như màu sắt gỉ còn chưa tan hết, bỗng nhiên có một cơn gió lớn thổi qua xua tan toàn bộ mây mù.

Phan Ngọc suy nghĩ, nói:

- Đây là Kinh Trập!

Trong nội cung có chiếu thư đưa xuống, xét nhà diệt tộc Lương Vương.

Lương Vương tóc bạc mặc áo phạm nhân quỳ gối giữa pháp trường, nhìn qua bốn phương tám hướng, nhìn qua ánh mắt căm hận và hả hê của nhiều người, hấn lại cười lên ha hả, điên cuồng tới mức cả pháp trường cũng phải im lặng.

Lương Vương chỉ cười lạnh không nói, cũng không để ý chút nào, giống như đang cười nhạo tất cả mọi người ở đây.

Lưỡi đao rơi xuống, Lương Vương trong lòng không chút sợ hãi, bỗng nhiên phát hiện hàn ý thật sâu, còn chưa nghĩa ra cái gì thì giữa cổ đau đớn, mơ mơ hồ hồ trông thấy hai thân ảnh một đen một trắng đứng ở trước mặt, đầu đội mũ iệng phun lưỡi dài, lạnh lùng nhìn qua hấn.

Rốt cuộc Lương Vương cũng biết sợ hãi tới từ đâu rồi, quá sợ hãi quay người bỏ chạy, một khóa sắt xuyên qua ngực của hấn, đưachính là Hắc Bạch Vô Thường kéo hấn lại, mang đi âm phủ địa ngục.

Đầu tiên là Phan Chương nhận được tước vị của Lương Vương. Công lao của Phan Ngọc được cả triều đình khen ngợi, cũng tiếp nhận vị trí của Doãn Đại tướng quân, trở thành Đại tướng quân, thống lĩnh binh mã thiên hạ, càng phát chiếu thiên hạ, tất cả người không nghe lệnh xử theo phản quân.

Đối mặt với chiếu thư này, có người vân hợp cảnh theo, có người lặng yên không trả lời, càng có người nói thẳng Phan Ngọc là loạn thần tặc tử, hiệu triệu thiên hạ đòi lại.

Trên thành Trường An tử khí xông lên trời, vốn từ cự mãng lại sinh ra sừng hóa thành Giao Long, chiếm giữ phía trên hoàng thành, long khí màu vàng hiện ra, không ngừng cắn nuốt số mệnh ở gần.

Người trong thiên hạ mong đợi đối với hoàng gia đã hơi dần dần chuyển dời lên người của nàng.

Trên đỉnh Himalaya, vẫn là tuyết trắng bao phủ, đỉnh Everest ngụy nga đứng sừng sững, không thấy xuân ý dạt dào, mùa ở Trung Nguyên không có nửa điểm quan hệ với nơi này.

Thời điểm này bỗng nhiên ngọn núi rung rung, sâu trong lòng đất truyền ra âm thanh “Ầm ầm” giống như tiếng sét, giống như có một cự long đang ngủ đông, ở ẩn đã thức tỉnh.

Ngọn núi chập chờn và băng tuyết trút xuống, càng lăn càng lớn, hóa thành một hồi tuyết lở, “Ầm ầm” giống như tiếng sét.

Hai chủng âm thanh giao hội với nhau hóa thành tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, triệt để đánh tan yên tĩnh.

- Oanh!

Một tiếng sét hoàn toàn áp đảo hai âm thanh này, quang điện lập lòe làm cả ngọn núi rung chuyển.

Đây là lôi đình.s

Ở giữa thiên địa kiếp lôi sáng ngời xoẹt qua trên không trung, hóa thành một cây búa dài ngắn chừng trăm trượng, từ trên xuống dưới, hung hăng bổ vào ngọn núi, một khe hở nhanh chóng hiện ra.

Cùng lúc đó vùng núi này bao phủ bởi tiếng sét, giống như có người đang chém một búa xuống đỉnh núi, tranh giành khí thế với thiên địa. Lại có một khe hở từ dưới chân núi nứt ra.

Trong chớp mắt, hai khe hở giao hội.

Giờ khắc này âm thanh giống như biến mất, trong thiên địa yên tĩnh dễ sợ.

Trong yên tĩnh vô tận này, chỗ hai đạo khe hở giao hội có một quang cầu biến lớn, không kiêng nể gì đẩy đất đá ra chung quanh, cho đến khi hào quang chiếu sáng cả thiên địa.

Everest chậm rãi sụp đổ qua hai bên, cả cao nguyên cũng rung rung lên.

Sau khi tuyết và bụi mù tan hết, một thân ảnh cao lớn đứng trong khe hở đó, có chút ngang đầu nhìn lên trời xanh.

Thiên nhân giao chiến ác liệt không gì sánh kịp, nơi cao nhất thiên hạ đã biến mất.

Mà đây chỉ là giao phong đầu tiên mà thôi.

Kiếp vân phong tỏa ngàn dặm bầu trời, vô số đầu lôi long lôi xà đang vờn quanh tầng mây, thiên địa giống như đang tức giận, thậm chí không có ý thăm dò, giống như hận không thể một kích tiêu diệt người nọ.

Ngay cả Thái Âm chân nhân cùng Pháp Hải độ kiếp dẫn dắt thiên kiếp cộng lại cũng kém xa đại thiên kiếp này.

Trong thiên địa không biết có bao nhiêu ánh mắt đồng thời nhìn về phía này.

Một đầu lôi mãng dài chừng mười trượng trong chớp lát đã lao tới trước mặt nam tử này, nam tử đã sớm có chuẩn bị nên nâng tay phải lên, trong tay áo có một đầu thanh long chui ra, đón gió mà trưởng, bỗng nhiên biến lớn khoảng mười trượng, cùng triển đấu với lôi mãng.

Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, tứ tượng thần thú vờn quanh người của nam nhân này, bay lên không trung.

Tứ tượng thần thú rời khỏi người của hắn, bỗng nhiên thân hình vặn vẹo cải biến, biến ảo thành bộ dáng của nam tử kia, ngay cả y phục cũng giống nhau, điểm khác nhau duy nhất là màu sắc, Thanh Long biến ảo thành nam tử áo xanh, Bạch Hổ biến ảo thành nam tử áo trắng.

Đứng ra ngăn cản không cho lôi điện đánh lên người của nam tử này, mà bố trí thành trận pháp tinh diệu, chỉ có Đông Nhạc Đại Đế mới có thể làm được.

Một thanh búa lớn lôi đình ẩn nấp trong tầng mây, một kích vừa rồi phá vỡ ngọn núi, nó liền bay trở về trong kiếp vân vận sức chờ phát động, vô số lôi long điện xà dừng mãnh tiến vào trong thân búa, thân búa

càng ngày càng nhỏ hơn, hào quang trên bề mặt càng ảm đạm, nhưng mà nhan sắc từ màu trắng biến thành màu chàm, cuối cùng biến thành màu tím, màu sắc càng ngày càng đậm hơn.

Trong kiếp lồi này hiện ra một tia tử tiêu thần lồi nhỏ như ngón cái, đối với người tu hành thì đây là tai hoạ ngập đầu, chỉ có trong đại thiên kiếp mới có loại lồi đìn này xuất hiện, còn là thời điểm cuối cùng của thiên kiếp mới sẽ xuất hiện vài đạo với tư cách khảo nghiệm tu hành của những Thiên Tiên kia.

1216. Chương 1610: Cũng Không Phải

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1610: Cũng Không Phải

Thời điểm này thân búa đã co rút lại chừng mười trượng lớn nhỏ, lồi đìn đã hoàn toàn ngưng tụ thành thực chất, thân búa hiện ra rãnh mạch, phía trên có các loại phù văn huyền ảo khúc chiết.

Tốc độ này tuy chậm chạp, ngay cả phàm nhân cũng xem rãnh mạch, hoàn toàn không có hiện tượng dừng mảnh nào khác.

Kiếp lồi đánh vào Tứ Tượng pháp trận cũng giảm đi rất nhiều, trong phương viên ngàn dặm không có kiếp văn lập lờ.

Đây chỉ là cảnh không tưởng tượng nổi trong đời người tu hành, thời điểm độ kiếp cũng không chỉ có cảnh thiên kiếp đánh xuống liên miên không dứt, thiên kiếp tích tụ thời gian càng lâu thì khảo nghiệm càng mạnh mẽ, giống như muốn làm một lần là xong.

Nam tử nhú mày, bốn tôn pháp tướng hiện ra, hào quang trên người hắt lưu chuyển, thiên địa linh khí trong phạm vi ngàn dặm không ngừng tiến vào người của hắn, thân hình của hắn cũng bay lên cao.

Trong thiên địa xuất hiện một thân ảnh vô cùng to lớn, giống như tình cảnh Bàn Cổ khai thiên trong truyền thuyết.

Thân thể to lớn thể này chính là một thần thông danh chấn thiên hạ của Đông Nhạc Đại Đế năm xưa, Thiên Địa Pháp Tướng.

Một kiếm này ngay cả ngọn núi cũng có thể dễ dàng chặt đứt.

Trong chốc lát trường kiếm tán loạn ngàn vạn lần, lại ngưng tụ ngàn vạn lần.

Mà dưới tử tiêu thần lồi tất cả phản kháng đều không có tác dụng, chỉ có thể nghênh tiếp vượt qua, loại cảm giác áp bách to lớn này ngay cả người tu hành tâm chí kiên định, trong nội tâm cũng xuất hiện một toa hoảng sợ và kinh hãi.

Thời điểm Thiên Địa Pháp Tướng cao lớn tới năm trăm trượng, tím tiêu thần chùy rung rung, nghiền ép xuống dưới.

Thời điểm kiếm và búa chạm nhau truyền ra tiếng nổ vang, ngay cả nam tử trăm ỏn này trong mắt cũng hiện ra một tia ánh sáng, hắn trong thời gian thật ngắn đã vùng ngàn vạn kiếm, nhưng mũi kiếm vừa gặp phải tím tiêu thần chùy liền trực tiếp tán loạn, ngay cả âm thanh va chạm cũng không có.

Kiếm quang bao phủ tím tiêu thần chùy, âm thanh nổ mạnh vang lên liên tiếp, một tia tử tiêu thần lồi tiêu hao nhiều, tím tiêu thần chùy ngày càng nhỏ, nhưng kiên nhẫn áp xuống, tốc độ cũng càng nhanh, trong chốc lát đã hạ xuống trăm trượng.

Thiên Địa Pháp Tướng cũng bị thần chùy ép nhỏ lại, một trăm trượng, năm mươi trượng, mười trượng, cùng nhỏ lại...

Thiên Địa Pháp Tướng triệt để tán loạn, hiện ra hình dáng thực của nam tử kia, con người đen nhánh của hắn nhìn qua đại chùy kia.

Tử tiêu thần chùy chỉ còn lại một trượng, đánh vào mi tâm của hắn, chỉ cần một kích này đánh trúng thì hắn sẽ bị hồn phi phách tán.

Trong mắt của hắn chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn hiện ra chiến ý hùng hực, giống nhau thời điểm Hậu Nghệ bắn mặt trời, toàn thân thả ra kim quang chói mắt, cùng giao hòa với đại chùy màu tím.

Một tiếng rống vang lên khắp thiên hạ, Thiên Hành kiếm đâm vào bầu trời.

Dưới mặt đất bay lên một khỏa tử sắc thái dương.

Cửu Thiên Huyền Nữ lấy sơn thần ấn của dãy Hy Mã Lạp Sơn ra, mặc dù không phải Thiên Tiên, nhưng mà cũng cảm ứng được động tĩnh đầu tiên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến, vừa mới tới sơn mạch Hy Mã Lạp Sơn thì kiếp vân đã tán đi.

- Nhanh như vậy!

Cửu Thiên Huyền Nữ nhú mày, trong nội tâm một hồi kinh nghi, thiên kiếp từ trước đến nay phải duy trì trong thời gian ngắn, uy lực càng lúc càng mạnh.

Nhưng mà nàng nhìn thấy thiên kiếp một kích bổ đôi ngọn núi, cơ hồ lập tức biến ảo thành tử tiêu thần chùy hàng lâm, tốc độ của tử tiêu thần chùy tuy nói là chậm chạp, nhưng đây mà tốc độ của lôi đình thực tế là tốc độ của ánh sáng, cộng lại chỉ dùng thời gian ngắn không tới một khắc đại khái đã đánh xuống rồi.

Cửu Thiên Huyền Nữ đi vào ngọn núi, chỉ thấy ngọn núi vốn nguy nga cao lớn bây giờ chỉ còn lại bình địa, lưu lại một cái hố cực sâu, chắc hẳn là không lâu sau sẽ biến thành hồ nước. Mà trong đó Hứa Tiên cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Mà phá hư cực lớn này làm Cửu Thiên Huyền Nữ giật mình, tuy ở phương xa cảm nhận được sự bất thường của thiên kiếp, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy khó tin.

Trong nội tâm nàng bay lên cảm giác sầu lo, uy lực như vậy há có thể là Thần Tiên có khả năng chống cự, ngay của nàng cũng phải thần hồn câu diệt, nàng đi tìm chung quanh không thấy bóng dáng của Hứa Tiên, vội vàng dừng thuật số tính toán một phen, cuối cùng mơ mơ hồ hồ tìm được một tia cảm ứng.

Nhưng cũng cực kỳ mơ hồ mà thôi, mệnh số của Hứa Tiên vô cùng khác thường nhân, nhưng cuối cùng biết rõ hẳn bình an vô sự, nàng yên lòng, lập tức đi tới phương hướng mà nàng cảm ứng, nàng không thể chờ đợi được muốn gặp hắn, muốn biết xuất hiện ở trước mặt mình sẽ là người phương nào?

Xạ Nhật thiên tử hoặc là Đông Nhạc Đại Đế?

Cho dù có một phần ngàn cơ hội là Hứa Tiên, vượt qua đại thiên kiếp trở thành Thiên Tiên, tâm linh trải qua trí nhớ hai đời sẽ mạch lạc hơn, chắc hẳn cũng có thể đoạn được trần duyên kiếp này.

Nghĩ như vậy thì nội tâm của nàng không biết tại sao tình duyên không có tan biến.

Sau khi suy nghĩ xong Cửu Thiên Huyền Nữ đã bay vút ngoài ngàn dặm, lúc này tia cảm ứng bị gián đoạn, trong nội tâm nàng cả kinh, sau đó lắc đầu cười khổ.

Bằng tu vi Thần Tiên của nàng muốn dùng thuật số suy tính vị trí của một Thiên Tiên, chẳng lẽ không phải nói chuyện hoang đường viễn vông sao.

Xem ra kết quả đã rất rõ ràng, cuối cùng không phải là Hứa Tiên, hoặc là nói đã không phải là ý chí của Hứa Tiên, nếu không hẳn sao lại không tìm nàng gây phiền toái, ngược lại thoát khỏi truy tung của nàng.

Nàng chậm rãi dừng phi hành, đi xuống đại địa, nhìn qua hoa cúc trôi theo dòng suối.

Dòng suối từ trên ngọn tuyết sơn chảy xuống, suối nước lạnh buốt rét thấu xương, nàng hợp một ngụm, rồi sau đó đem nước gội lên mặt của mình, cảm giác khó chịu không mất đi, dứt khoát cho nước lạnh chảy qua tay, thể giới an tĩnh lại, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách bên tai.

Thật sự là nam nhân lãnh khốc a, vì sao lại quyết tuyệt như thế?

Còn có phải may mắn tình lại không? Huyền nữ.

Không, đây vốn là lựa chọn của mình a, cầu người được người, còn đòi hỏi cái gì chứ?

Tất cả đã không còn ảnh hưởng gì, Hứa Tiên vượt qua đại thiên kiếp như bốc hơi khỏi nhân gian này, không ảnh hưởng gì tới thế giới này, thậm chí còn không bao nhiêu người biết hắn rời núi.

Động phủ Thái Sơn, Bích Hà Nguyên Quân bán tín bán nghi nhìn qua nam tử trước mặt:

- Người là?

Nam tử này có bộ dáng Hứa Tiên, nhưng mà con người của hắn tối tăm trầm tĩnh, trên mặt nở nụ cười như mặt trời ấm áp, lại nhiều hơn vài phần khí thế vương giả, hắn nhìn qua nữ thần Thái Sơn xinh đẹp này, trên nét mặt lạnh lùng hiện ra thần sắc ôn nhu, vươn tay vuốt ve đôi má của Bích Hà Nguyên Quân.

Bích Hà Nguyên Quân run rẩy một chút, không có né tránh tay của Hứa Tiên, cảm thụ được nhiệt độ từ tay truyền qua, chỉ nghe thấy dùng ngữ điệu quen thuộc nói:

- Hà nhi, người đã lớn rồi!

Nếu là Hứa Tiên dùng trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế thì Bích Hà Nguyên Quân cũng không thừa nhận hắn là Đông Nhạc Đại Đế.

1217. Chương 1611: Cũng Không Phải (2)

Chương 1611: Cũng không phải (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Nhưng dưới lực lượng của Tam Sinh Thạch nàng cảm nhận rất rõ ràng, ngay cả là hình dung cũng khác, người trước mắt chính là phụ thân của nàng, Đông Nhạc Đại Đế không thể nghi ngờ.

Rốt cuộc Bích Hà Nguyên Quân không cách nào ức chế được xúc động trong nội tâm, mạnh mẽ nhào vào ngực của Hứa Tiên, giống như tiểu nữ hài, nói:

- Phụ thân, ngài trở về!

- Ân, ta trở về, dẫn ta đi gặp mẫu thân của ngươi đi.

Hắn vỗ vỗ sau lưng của Bích Hà Nguyên Quân, hồi tưởng lại hành động quen thuộc này, trong thế giới hắc ám dưới lòng đất trí nhớ ba đời không ngừng dây dưa với nhau, hắn vẫn không buông tha tu hành, không ngừng hút thổ linh chi lực vào người, nhưng cho dù là địa lợi thì tốc độ tu hành vẫn phi thường chậm chạp.

Thẳng đến khi một thân ảnh xuất hiện trong lòng đất, đem thổ linh chi lực khổng lồ đưa vào trong người của hắn, hắn có thể trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi đạt tới biên giới độ kiếp, lại tiêu hao công đức chi lực trên ngọc bài, mới dẫn đại thiên kiếp xuống.

Bích Hà Nguyên Quân buông hắn ra, có chút ngượng ngùng gật gật đầu, trong trí nhớ của nàng, phụ thân lạnh lùng uy nghiêm, chưa bao giờ ôm nàng như thế này, cảnh cảm tay của nàng dặt dờ chỉ có trong ký ức khi nói khổ mà thôi.

Tuy nàng vững tin người trước mặt đúng là Đông Nhạc Đại Đế không thể nghi ngờ, nhưng cảm giác cảm thấy hắn so với trước kia hình như có khác nhau.

Kinh Trập qua đi, ba tháng mùa xuân về trên đất nước.

Nước sông dậy sóng ngàn năm qua không ngừng chảy về đông, hôm nay bỗng nhiên chảy xiết nhanh hơn, đại quân không ngừng giăng co hai bên bờ sông Trường Giang.

Bờ bắc là đại quân triều đình, thống soái tất nhiên chính là đại tướng quân thống soái binh mã thiên hạ, Phan Ngọc, Hắc Long kỳ đón gió bay phát phơ khắp mây trăm dặm.

Từ khi triều đình chiêu cáo thiên hạ tới nay, Phan Chương trong triều ổn định triều cương, Phan Ngọc dẫn binh đánh đông dẹp bắc, tay nàng mang đại nghĩa nắm trọng binh, nhanh chóng áp đảo chư tướng các nơi, những nơi liên hợp với hồng cân quân hoặc là chiêu hàng hoặc là tiêu diệt, không để cho chúng có cơ hội thở dốc, muốn một lần tiêu diệt toàn bộ.

Bờ nam là Hỏa Vân kỳ bay phát phơ, quân thế giống như bờ bắc.

Bái Hỏa Giáo tích sức thực lực nhiều năm, hiển nhiên có bí pháp huyền môn, phát triển giáo dân cũng không chỉ có giáo dân và nhân sĩ giang hồ, càng có rất nhiều môn phiệt đại tộc, dù lúc đó chưa có kế hoạch cướp lấy thiên hạ, thực sự là dùng Tây Thục nhất thống Giang Nam, cũng xưng đế định đô tại Kim Lăng, muốn tiêu diệt Đại Hạ.

Phan Ngọc không thể từ bỏ Giang Nam giàu có và đông đúc cho phản quân tùy ý phát triển, lập tức xua quân xuôi nam, muốn nhất quyết tử chiến với Bái Hỏa Giáo.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Trong soái doanh Phan Ngọc hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ:

- Hán Văn hán có tin tức nào không?

Cửu Thiên Huyền Nữ lạnh lùng nói:

- Không có, người có thời gian nghỉ tới hán không bằng suy nghĩ biện pháp đi, chỉ cần thắng, thiên hạ này là của người!

- Người như thế nào?

Trong ấn tượng của Phan Ngọc thì Cửu Thiên Huyền Nữ luôn luôn là vẻ mặt tươi cười tiêu sái, nhưng mà tháng độ trong tháng này vô cùng khác thường, trở nên lãnh đạm.

- Ta chỉ khuyên người người nên cầm lấy thứ trong tay của mình mà thôi.

- Nghe như oán nữ!

- Người...

Cửu Thiên Huyền Nữ trừng mắt nhìn Phan Ngọc, lại lộ ra nụ cười khổ, nói:

- Người tự giải quyết cho tốt!

Liền biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ còn lại có Phan Ngọc như có điều suy nghĩ, chợt có người cầu kiến, một thanh niên nam tử tiến đến, chính là Vệ Thanh theo Hứa Tiên đi sứ Đông Doanh, hán quý bá, nói:

- Đại soái, Hồng Tụ quận chúa nàng không chịu theo chúng ta quay về! Nói muốn ở đó đợi Hứa đại nhân.

Phan gia tại Giang Nam thế lực rắc rối khó gỡ, thúc thúc của Phan Ngọc chính là tổng đốc Giang Chiết, tuy không có đại quân Bái Hỏa Giáo tiếp cận, nhưng mà cũng tranh thủ thời gian đem vật tư và tài nguyên chuyển tới Giang Bắc, chỉ để lại vô số mặt thám.

Nhưng chỉ có Doãn Hồng Tụ không chịu nghe nàng điều khiển, cố ý muốn ở lại Hàng Châu đợi Hứa Tiên.

Phan Ngọc gờ lên nói:

- Theo nàng đi thôi!

- Nhưng mà Hồng Tụ quận chúa đang hãm trong quân địch, nghe nói Bái Hỏa Giáo chủ Sở Kiếm Hùng phi thường thâm tà...

- Bái Hỏa Giáo nóng lòng muốn quyết chiến với quân ta, trước đó không có tâm tư để ý tới nàng, tăng cường thêm bảo hộ là được, người đi xuống đi!

Phan Ngọc cũng không nói rõ chân tướng, Doãn Hồng Tụ thoát nhìn là một cô gái yếu ớt, nhưng kỳ thật nàng có thần minh bảo hộ, không cần nàng đi quan tâm.

Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức rời quân doanh, đi vào Hàng Châu Hồng Tụ thư viện, ánh mắt nhìn qua cô gái xinh đẹp ngồi trước mái hiên, đang tựa vào cửa sổ ngắm hoa đào.

Nàng lặng lẽ ngó nhìn hồi lâu, thở dài, chung quy là do đáp án tàn khốc nói không nên lời, lặng lẽ bố trí một trận pháp rồi rời đi. Mặc dù nói nàng có tin hay không? Nữ tử ah nữ tử, vì sao mặc dù có tâm tư thất khiếu lung linh, trước loại chuyện này lại biến thành ngu xuẩn như vậy?

Nàng đi vào không trung Tây Hồ, chỉ thấy trước Lôi Phong Thập Hồ Tâm Nguyệt nhìn vào trong tháp quát:

- Buông tha đi, người là đồ dẫn, Hứa Tiên đã sớm phá kiếp mà ra rồi, hắn đã vốn quên người, cũng quên chính mình là ai.

Nàng rốt cục nhìn không được nói chân tướng, tuy chính cô ta cũng không dám tin tưởng.

Trong tháp trầm mặc một lát, truyền đến âm thanh vui mừng của Bạch Tố Trinh:

- Người nói quan nhân đã độ kiếp thành công! Tiểu Nguyệt, sao người không nói cho ta biết, quá tốt.

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Người không có nghe ta nói cái gì sao?

- Không, ta nghe được, yên tâm đi, hắn sẽ trở về. Đúng rồi, hà bá hình như chuẩn bị đánh chiếm Trường Giang, quan nhân hẳn sợ là không cản nổi, phiền toái người đi trợ giúp Ngao Ly, còn có Văn Yên Thanh Loan cũng nên đi giúp!

Cửu Thiên Huyền Nữ tức cười im lặng, đối mặt với xưng hô như vậy cũng không biết nói gì.

Hồ Tâm Nguyệt quay đầu đi, trừng liếc Cửu Thiên Huyền Nữ, mắng:

- Đồ dẫn đồ dẫn, đều là đồ dẫn!

Rồi sau đó hóa thành hòa quang bỏ chạy, trong nội tâm nói:

- Cho dù không có hắn, ta cũng phải cứu người ra ngoài.

Chợt thấy phương bắc có một đạo linh quang phóng lên trời, Hồ Tâm Nguyệt trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ đã bắt đầu?

Không chút do dự bay thẳng về Trường Giang.

Trên mặt sông một hồi chiến đấu siêu phàm thoát tục đã mở màn, vô số tinh quái đang chém giết trên mặt sông.

Lạc Anh cầm Xạ Nhật thần cung trong tay, nhìn qua Bạch Long trên bầu trời cười nói:

- Ngao Ly, người nên ngoan ngoãn đầu hàng, làm phi tử của ta!

Bạch Long Ngao Ly nói:

- Nói bậy, muốn đầu hàng là người mới đúng!

Toàn bộ linh lực thủy hệ của Giang Nam tụ tập vào trong người của nàng, khi nàng hô hấp thì trên bầu trời xuất hiện một đám mây mù, thân hình của nàng ẩn dật trong sương mù, có vài phần uy nghiêm và thần bí của thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Tuy trên mặt Lạc Anh nhẹ nhàng như thường, bên trong lại thập phần chú ý cẩn thận, hắn sau khi thống nhất thủy vực phương bắc, lập tức tiến công Trường Giang, vốn cho rằng đối phó Ngao Ly là tiểu long dễ như trở bàn tay.

1218. Chương 1612: Kim Tịch Hà Tịch

Chương 1612: Kim tịch hà tịch

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng thấy tận mắt mới biết cái gì là xưa không bằng nay.

Ánh mắt của hắn có thể xuyên thấu qua mây mù che đậy, trông thấy chân thân của Ngao Ly, chiều dài của nàng cũng hơn năm trăm trượng, biến thành một cự long chân chính.

Tốc độ phát triển như vậy, thật sự làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa chỉ sợ đã siêu thoát quy tắc Địa Tiên Thần Tiên rồi, bởi vì chỉ bằng tầng lôi đình lập lòe kia, trong đó ẩn chứa lực lượng khủng bố chỉ sợ tự siêu việt tiểu thiên kiếp bình thường, long tộc lưu đồ cho nàng quả nhiên không phải bình thường.

Tuy hắn cẩn thận lại không sợ hãi, mà tự tin này tới từ Xạ Nhật thần cung, đây là vũ khí đồ long, đối phó Ngao Nghiễm cũng có thể nhất kích tất sát, sau khi hắn thống nhất thủy vực phương bắc, hôm nay bắn ra tuyệt đối không phải một mũi tên, hơn nữa uy lực cũng cường đại hơn rất nhiều.

Lạc Anh quay đầu nhìn qua Lạc Thần nói:

- Mẫu thân!

Lạc Thần do dự một chút, vẫn giao thủy ngọc cho hắn.

- Không cần nhiều lời, đến đây đi!

Ngao Ly một tiếng rồng ngâm, lôi vân đan thành lưới điện bao trùm Lạc Anh.

Lạc Anh không chút do dự giương cung bắn tên, một mũi tên ngưng tụ vô số thủy linh chi lực của giang hà ngưng tụ mà thành.

Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Hồ Tâm Nguyệt ở xa nhìn thấy màn này, không hẹn mà cùng hô lớn:

- Mau tránh ra!

Đem tốc độ đẩy tới mức tận cùng, nếu trúng mũi tên này các nàng cũng phải trọng thương.

Nhưng đã quá muộn, một mũi tên màu xanh thẫm mang theo hào quang xé tan lưới điện, so với lôi đình càng nhanh chóng hơn, ngay cả Huyền Diệu cũng không đuổi kịp..

Lại có một đạo thân ảnh màu xanh từ trong Trường Giang bay ra, ngăn ở trước mặt Ngao Ly.

Ngao Ly nói:

- Tiểu Thanh!

- Đã đáp ứng tỷ tỷ phải chiếu cố người!

Tiểu Thanh bình thân nâng tay phải, một cỗ lực lượng lan tràn ra, ngay cả Giang Nam ướt át nhất thời cũng trở nên khô ráo như sa mạc, mũi tên nhanh chóng không thể cản nổi đã chậm lại, lực lượng của nàng khắc chế nước a.

Nhưng chậm cũng tương đối mà thôi, tốc độ của mũi tên cũng nhanh chóng như lôi đình, bằng tu vi của Tiểu Thanh hiện giờ không đủ khắc chế mũi tên từng đồ diệt vô số thần ma, nàng có thể giúp Ngao Ly ngăn cản một mũi tên này mà thôi.

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, một bàn tay từ trong hư không duỗi ra, bắt lấy mũi tên này, mũi tên mang theo lực lượng khổng lồ bị bắt lại đang rung rung lên, giống như muốn thoát thân mà đi, tiếp tục bắn về mục tiêu của mình.

Nhưng mà bàn tay kia hơi dùng sức thì mũi tên tan vỡ, nhẹ nhàng bị nghiền nát thành hư vô.

Chủ nhân bàn tay lớn này hiện ra trong hư không, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Tiểu Thanh nghẹn họng nhìn trân trối qua người trước mắt, Ngao Ly cùng Hồ Tâm Nguyệt cũng không tốt hơn bao nhiêu, người biến mất từ lâu rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt, các nàng nhin không được kêu lên:

- Hứa Tiên!

Chỉ có Cửu Thiên Huyền Nữ do dự dừng lại, cau mày nhìn qua màn này.

Hứa Tiên nhếch miệng cười lộ lên, lộ ra răng nanh sắc bén, nhìn Lạc Anh nói:

- Đây, tiểu tử, vũ khí của ta cũng không phải dùng như vậy!

Lạc Anh nhíu mày, không thể tin nổi nhìn qua Hứa Tiên trên bầu trời, hẳn lại có thể ngăn cản lực lượng của Xạ Nhật Tiên, hơn nữa còn là lăng không nhiếp vật, đây chính là hiệu quả của Lục Thần Thông, Thần Cảnh Thông đại thành.

Hứa Tiên khẽ vẫy tay, Xạ Nhật thần cung trong tay Lạc Anh rung rung kịch liệt, giống như cảm nhận được tin tức của chủ nhân kêu gọi.

Lạc Anh còn muốn dùng lực bắt lấy, nhưng cảm thấy bàn tay đau đớn, dây cung rung rung cửa vào tay của hắn lộ ra vết thương dài, hắn bị Xạ Nhật thần cung cản trở, hắn buông tay ra.

Cung thần lập tức rời khỏi tay hắn, bay về phía phía chân trời, rơi vào trong tay của Hứa Tiên.

Hứa Tiên tay cầm Hậu Nghệ Thần Cung, sau đó thoải mái cười to, âm thanh chấn động như chuông bạc.

Ánh mắt hắn nhìn quét qua một vòng, dường như đang tìm kiếm mục tiêu của hắn, người nào bị hắn nhìn qua cũng cảm thấy hàn ý chạy dọc toàn thân, giống như con mồi bị thợ săn nhìn chăm chăm vào, toàn thân không thể động đậy.

Rốt cục hắn tiện tay đem mũi tên màu vàng đặt lên dây cung, gương cung bắn về phương đông, dây cung run lên, một đạo kim quang biến mất ở phía chân trời.

Lạc Thần ngơ ngác nhìn qua dáng người gương cung của hắn, nhin không được mở miệng nói:

- Nghệ!

Hứa Tiên nhìn cũng không nhìn qua những nữ tử của Hứa Tiên, thân thể lóe lên xuất hiện bên cạnh Lạc Thần, ôm nàng vào lòng.

- Mật nhi!

Lạc Anh cắn răng nói:

- Buông tay!

Tay áo của hắn thả ra một đạo thủy quang màu vàng, giầy dựa quần lấy Hứa Tiên, trừ Xạ Nhật thần cung ra thì chiêu này là pháp thuật mạnh nhất của hắn, tên là “Hoàng Hà cử khúc”, mặc cho người là thần tiên có thủ đoạn gì, một khi bị cuốn vào trong đó cũng bị xoắn nát.

Hứa Tiên đưa tay chụp vào Lạc Anh, đồng thời bị Hoàng Hà cử khúc quần lên cánh tay.

Lạc Thần nói:

- Không muốn!

Lạc Anh thúc dục Hoàng Hà cử khúc càng nhanh hơn, quần quanh cánh tay của Hứa Tiên.

Trong nội tâm Hứa Tiên khẽ động, đem Hoàng Hà cử khúc bức đứt thành vô số đoạn nhỏ, bàn tay lớn xẹt qua đầu của Lạc Anh, nhắc cổ áo Lạc Anh lên, nói:

- Là tiểu chút chút nha?Ồ, thì ra là hoa đào tỉnh.

Lạc Anh xanh cả mặt, nói không ra lời, trong nháy mắt vừa rồi hắn cảm nhận được tử vong cách hắn thật gần, nếu không có Lạc Thần hô lên thì hẳn hiện tại đã có kết cục đầu thân một nẻo. Mà đối phương ngay

cả một tia sát khí cũng không lộ ra, tùy ý như ăn cơm uống nước, chính là loại tùy ý này mới khiến hắn cảm thấy khùng bố.

Lạc Anh nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên, loại cảm giác này tuyệt đối không phải Hứa Tiên, kỳ thật khi Lạc Thần hô lên chữ “Nghệ” thì hắn đã rõ, người này là kẻ khiến mẫu thân chờ đợi đau khổ suốt ngàn năm.

Vô số thủy tộc dưới sự thống soái của hà bá kinh ngạc nói không ra lời, chúng tôn thờ hà bá, nhưng lại bị nam nhân này tùy ý nắm cổ áo.

Ánh mắt Lạc Thần không rời Hứa Tiên:

- Anh nhi không được vô lễ!

Tiểu Thanh la lớn:

- Hứa Tiên, ngươi đang làm gì đó ah, Hứa Tiên!

Hứa Tiên quay đầu lại nhìn qua các nàng, ánh mắt xa lạ kia làm cho nội tâm các nàng mát lạnh, cuối cùng ánh mắt của hắn lại nhìn qua Cửu Thiên Huyền Nữ, mới lộ ra nụ cười như muốn kêu gọi, đã thấy Lạc Thần trong ngực vô cùng cảnh giác nhìn qua hắn.

Hứa Tiên vô vị cười cười, một tay ôm Lạc Thần, một tay nhấc lấy Lạc Anh biến mất vô tung vô ảnh.

Ngao Ly cùng Tiểu Thanh muốn hỏi rốt cuộc là chuyện gì, Hồ Tâm Nguyệt đem các nàng ngăn lại, nói:

- Các ngươi vẫn chưa rõ sao? Đó không phải là Hứa Tiên.

- Không phải... Hứa Tiên...

Tiểu Thanh ngơ ngẩn.

Ngao Ly nói: truyện từ

- Người đang nói cái gì vậy, đó rõ ràng là Hứa Tiên ah!

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn lên trời xanh, lẩm bẩm nói:

- Chiến thắng cuối cùng nhất là Hậu Nghệ sao?

Tay nàng sờ qua bình Vong Xuyên chi thủy.

- Là thời điểm này!

Đông Doanh chi địa Cửu Anh phá vỡ bình yên của Thanh Khâu quốc, chín cái đầu lơ lửng cười nói.

- Rốt cục cũng đi ra!

1219. Chương 1613: Kim Tịch Hà Tịch (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1613: Kim Tịch Hà Tịch (2)

Một cái đầu rắn hỏa diễm nói:

- Khôi phục nhiều lực lượng như vậy, có lẽ đầy đủ giết chết Hậu Nghệ, không, Hứa Tiên!

Đầu rắn khói độc xảo trá nói:

- Lúc trước không chiến chỉ là kẻ sách của chúng ta mà thôi, hắn nhất định tưởng tượng không được lực lượng của chúng ta khôi phục nhanh như vậy, bây giờ là thời cơ giết hắn tốt nhất.

- Đoạt lấy Bạch Tố Trinh nha!

- Trước tiên nên giải quyết nơi này.

Chín đầu của Cửu Anh không ngừng thảo luận.

Đầu rắn chính giữa nói:

- Vậy quyết định thôi.

Nhìn chung quanh một vòng, chỉ thấy đầu rắn hóa đá nhắm mắt không nói gì.

- Tốt, tám người cùng quyết định.

Kim quang lóe lên, một mũi tên thật dài dính lên đầu rắn trung ương, chui thật sâu vào đầu, lông vũ đuôi tên lộ ra ngoài.

Đầu rắn trung ương mất đi ý thức ngã xuống.

- Đại ca, đại ca làm sao thế?

Đầu rắn hỏa diễm sợ hãi nói:

- Không tốt, là Hậu Nghệ!

Đầu rắn khói độc nói:

- Mau lui lại! Mau lui lại!

Mấy đầu rắn khác cảnh giác nhìn qua chung quanh, thân thể rắn khổng lồ lui ra phía sau.

Đầu rắn hóa đá mở mắt nhìn qua mấy đầu rắn khác, lắc đầu một lần nữa hai mắt lại.

Kết quả là Cửu Anh lui về Thanh Khâu quốc, Đông Doanh khôi phục hòa bình.

Đỉnh núi Thái Sơn, Bích Hà Nguyên Quân nhìn qua bầu trời tối đen, nỗi lòng không cách nào bình tĩnh được: hắn hiện tại đang ở nơi nào?

Trong bóng tối vô tận, bỗng nhiên Hứa Tiên mở hai mắt ra, lắng nghe âm thanh của sóng biển, nhớ tới bản thân mình đang ở dưới đất, mà đang ở trong thủy phủ Lạc Thủy, trí nhớ tam sinh tam thế không ngừng lan tràn vào tâm hải, rốt cuộc không còn nhắc lên cơn sóng nào.

Hắn nằm trong bóng tối, lẳng lặng hồi tưởng lại, nhớ tới chính mình đang chạy trên cánh đồng hoang vu, thỏa thích giương cung săn giết thú, ăn tươi thịt chúng, lấy xương cốt của chúng làm chiến lợi phẩm, tiếp nhận tiếng hoan hô của mọi người, ngẫu nhiên có nữ nhân xinh đẹp nhảy mắt với hắn.

Ta còn tưởng rằng chính mình là anh hùng a.

Hắn lại nhớ tới mình ngồi trên vương tọa, uy nghiêm và lãnh khốc chất vấn lệ quỷ, một ngày lại một ngày không nghỉ.

Làm Đại Đế thật sự là vất vả ah!

Hắn nhớ tới mình vì sao đem Địa Phủ giao cho phật môn, chính mình lại đi vào luân hồi. Nhưng mà trí nhớ đó lại trống rỗng.

Nhưng trí nhớ vẫn không ngừng chảy xuôi, Phan Ngọc, Tiểu Thiển, Vân Yên, Thanh Loan, Bạch Tố Trinh vừa xuất hiện trước mặt mỉm cười với hắn, cho đến khi tất cả lặn vào bóng tối.

Đồng nhạc cùng Hậu Nghệ là hai đá mài không ngừng chuyển động nghiền áp hòn đá nhỏ là Hứa Tiên.

Thời điểm hắn sắp không duy trì được, một âm thanh quen thuộc không ngừng vang lên bên tai của hắn.

- Hứa Tiên... Hứa Tiên...

Tiếng kêu không ngừng vang lên, làm hào quang của hòn đá nhỏ sáng lên, hiện ra dung nhan của nó, giống như kim cương vậy. truyện từ

Đá mài chuyển động càng gấp cũng không thể lay động hòn đá nhỏ này, ngược lại không ngừng xuất hiện vết rách, thẳng đến cuối cùng ầm ầm nghiền nát.

Hứa Tiên nhìn qua hai thân ảnh cao lớn như núi, lớn tiếng nói:

- Chấp niệm của các người nên để ta hoàn thành, cho nên cũng thỉnh giúp hoàn thành chấp niệm của ta.

Hai thân ảnh mỉm cười gật đầu, âm thanh mênh mông không ngừng vang vọng trong thần hồn:

- Đây là nhân sinh của người!

Sau đó bay vào thân thể của hắn.

Không cần tác dụng của công đức, trí nhớ tam thể không còn bị ngăn cản, tất cả kinh nghiệm và linh ngộ cùng trí tuệ và lực lượng dung hội làm một, đi hoàn thành chấp niệm không có khả năng hoàn thành.

Nhưng tại sao lại là thời điểm này, nghe thấy âm thanh kia? Cho dù bằng trí nhớ tam thể của hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng nghĩ không thông.

Ngay cả Bạch Tố Trinh có Thiên Thiên Tâm Kết dưới loại tình huống này cũng không cách nào truyền đạt vào nội tâm của hắn.

Có lẽ chỉ là ảo giác a!

Hứa Tiên nghĩ như vậy, nhẹ nhàng thở ra một hơi, lặng lẽ đứng dậy.

- Không phải đi!

Một cỗ thân thể mềm mại lao vào trong lòng của hắn, bộ ngực no đủ áp lên ngực của hắn.

Hứa Tiên khẽ bóng lưng trơn bóng của nàng, nhớ tới triền miên đêm qua với nàng, cũng nhớ tới vài ngàn năm trước nữ tử xinh đẹp này theo đuổi mình, trong nội tâm tràn đầy nhu tình.

Lạc Thần si ngốc nói:

- Ta đã chờ đủ lâu rồi.

Hứa Tiên nói khẽ:

- Không cần đợi nữa, ta đã trở về, ngủ đi!

Âm thanh của hắn mang theo lực lượng thần bí, Lạc Thần chậm rãi ngủ đi.

Hứa Tiên đắp áo ngủ bằng gấm lên người nàng, che khuất dáng người uyển chuyển, một mình đi ra cung thất, không có đi vài bước liền thấy Lạc Anh dựa vào cột trụ hành lang, gắt gao theo dõi hắn, linh lực trên người tràn ra, kích động giống như muốn ra tay với hắn.

Hứa Tiên cười nói:

- Con ngoan, người bây giờ cũng không phải là đối thủ của ta, nếu như lại ra tay, ta cũng không quan tâm dạy người hiểu đạo là gì!

Hắn không khỏi nhớ tới hôm qua, biểu lộ của Lạc Anh có chút vắn vẹo gọi hắn một tiếng “Phụ thân”.

Lạc Anh cau mày nói:

- Người lại biến trở về rồi?

Hứa Tiên khoát tay nói:

- Ta vốn là ta!

Lạc Anh thở dài, thần sắc phức tạp nói:

- Lừa gạt nàng cũng tốt, không nên làm cho nàng thương tâm.

Hứa Tiên chắc chắn nói ra:

- Chờ ta trở lại.

Nói xong liền đi ra ngoài cung, đi vài bước bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Đợi một chút, người là hoa tinh, hoa tinh có nam sao? Có lẽ hẳn là nữ nhi ngoan mới đúng chứ!

Không đợi Lạc Anh phát tác, Hứa Tiên cười lớn biến mất không thấy gì nữa.

Mây đen tích càng dày, mưa xuân không ngừng nhuộm đen Hàng Châu Tây Hồ, giống như đang cô gắng pha loãng sát khí.

Nhưng chuyện này không phải là ảo giác, đại chiến nam bắc hết sức căng thẳng, lúc này là thời điểm du lãm Tây Hồ rất tốt, nhưng bờ Tây Hồ lúc này lại cô tịch, mặc dù có một hai người đi đường, cũng là đáng vẻ vội vàng, vô tâm lưu ý cảnh đẹp của Tây Hồ.

Một đại đội binh sĩ hồng cân quân đi ven hồ, một binh sĩ sợ sệt nhìn qua mặt hồ, nhưng trong lòng ăn cả kinh.

Một bạch y thư sinh đang cầm dù, đứng ở bên Tây Hồ, liễu rủ xuống, yên lặng nhìn xa, nhìn qua mưa bụi sương mù che chắn đoạn kiều, nhìn qua Lô Phong Tháp giống như đứng cả ngàn năm rồi.

Binh sĩ phục hồi tinh thần lại, kêu lên:

- Người nào!

Bọn họ nhao nhao quay đầu qua, ven hồ lại rỗng tuếch, nhao nhao chất vấn binh sĩ kia.

Binh sĩ vò đầu:

- Ta rõ ràng đã nhìn thấy mà.

- Không cần nói, đi nhanh lên, đừng chậm trễ đại sự của giáo chủ, lần này nhất định phải phá cho được Hồng Tụ thư viện.

Doãn Hồng Tụ ghé vào cửa sổ, nhìn qua núi xanh xa xa, trên dung nhan xinh đẹp có vài phần lười biếng và buồn ngủ.

Tiểu lâu này đã hứng mưa xuân cả đêm, lúc này không còn xinh đẹp nữa.

Tường viện truyền ra âm thanh náo động lớn của nhiều người, nàng nhú mày thu hồi ánh mắt, nhìn qua binh sĩ hồng cân đang ở bên ngoài.

Mấy ngàn binh sĩ hồng cân quân tinh nhuệ, lúc này âm ỉ xuất hiện trước cửa Hồng Tụ thư viện, một một tử mặc hồng bào từ trong kiệu đi ra, dọc theo bậc thang cổ kiệu đi xuống, nhìn qua Doãn Hồng Tụ.

1220. Chương 1614: Giáo Chủ Bái Hỏa Giáo

Chương 1614: Giáo chủ Bái Hỏa Giáo

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, cánh cửa bằng gỗ thông nặng nề bị đánh tan, tầng linh quang bao phủ phía trên bị đánh tan.

Đám binh sĩ hồng cân hô lên “Giáo chủ uy vũ!” “Giáo chủ uy vũ!”

Người tới chính là giáo chủ Bái Hỏa Giáo giáo Sở Kiếm Hùng, hắn khoác trường bào giáo chủ màu đỏ, diện mạo giấu dưới cái mũ, chỉ có đôi mắt tỏa ra hào quang đỏ thẫm, ngửa mặt lên trời gào thét đầy cừ hận:

- Huyền nữ, chỉ bằng pháp trận của người cũng muốn ngăn cản ta sao?

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng trên mái hiên cao nhất của Hồng Tụ thư viện, lạnh lùng nhìn qua Sở Kiếm Hùng, chuẩn xác mà nói là kế thừa trí nhớ của Sở Kiếm Hùng, có được thần niệm và khí lực của thượng cổ yêu thần Cường Lương.

Trong nội tâm nàng không bình tĩnh, bằng trí nhớ phạm nhân của Sở Kiếm Hùng làm sao biết thân phận của nàng, hơn nữa biết rõ thân phận nàng còn dám hung hăng càn quấy như vậy, rốt cuộc là không biết sống chết hay có chỗ dựa đây, nhưng đây không phải là thời điểm nghĩ nhiều.

- Vốn muốn lưu người còn sống lâu một chút, xem ra là thời điểm tiễn người đi rồi, cũng ít đi việc binh đao.

Một thanh trường đao xuất hiện trong tay của Cửu Thiên Huyền Nữ, lưỡi đao có hàn quang màu xanh lưu chuyển, trong nội tâm cũng âm thầm cảnh giác vài phần.

Sở Kiếm Hùng này sau khi phục sinh không biết dùng thủ đoạn gì, điên cuồng thu nạp ma đầu, đặc biệt khi ma đầu chém giết trên chiến trường lại có thể khôi phục thực lực.

Nếu ma đầu và ký chủ dung hợp lẫn nhau, cho dù là người gầy yếu như Trần Luân lúc trước cũng có thể đạt được lực lượng khủng bố ngay lập tức, chớ nói chi là Cường Lương thu thập thiên thiên vạn vạn ma đầu, bởi vì bản thân chính là ý niệm giết chóc, ảnh hưởng của những ma đầu kia chỉ làm khí thế của nó tăng lên, không có ảnh hưởng gì với nó cả.

Lưỡi đao lóe lên, một tấm lụa giống như đao chém về phía Sở Kiếm Hùng.

Sở Kiếm Hùng ngửa mặt lên trời gào thét, phun ra một cổ ánh sáng đỏ thẫm.

Ánh đao vạn vọt trong ánh sáng, trên đỉnh đầu các lộ ra nửa hình tròn.

Thân hình Cửu Thiên Huyền Nữ biến mất, xuất hiện ở trên không trung, cúi đầu nhìn lại, Sở Kiếm Hùng không có đuổi theo mà xảo trá nhìn nàng, trực tiếp xông vào tiểu lâu.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhú mày, nàng không thể sát giới được, nếu như khai chiến ở thành Hàng Châu này thì mấy chục vạn dân chúng trong thành chỉ sợ sẽ trở thành vật bồi tán, chuyện này làm nàng bó tay bó chân, muốn dẫn Sở Kiếm Hùng tới nơi khác đánh chết nhưng hắn không mắc câu.

Sở Kiếm Hùng vọt tới trước tiểu lâu của Doãn Hồng Tụ, mấy đạo quang mang từ trên trời giáng xuống, lại không rơi vào người của hắn mà là phân bố ở chung quanh, ngay sau đó tình cảnh bốn phía đại biến, Cửu Thiên Huyền Nữ dùng Âm Dương bố trí thành trận pháp, tạm thời ngăn hắn một lúc.

Nhưng nếu như chế phục thì còn cần một Thần Tiêu am hiểu chém giết cận thân mới được, Cửu Thiên Huyền Nữ suy tư một lát, thả ra một đạo kiếm thư, trong chốc lát, một đạo hào quang lao tới, đứng ở trước người của Cửu Thiên Huyền Nữ, nói:

- Nương nương!

Viên Công đeo kiếm đứng đó, hắn đứng ngạo nghễ, đối mặt Cửu Thiên Huyền Nữ lại tỏ vẻ vô cùng cung kính, cam nguyện nghe nàng điều khiển.

Chỉ vì năm đó Cửu Thiên Huyền Nữ đi dạo khắp nơi, thấy mây trắng lượn lờ quanh một hang động, lại có khí thế đề quân, thích thú ở tạm nơi này. Trong động Viên Công hóa thành con khỉ trắng, hướng huyền nữ cung kính triều bái, cả ngày hái hoa hiến quả, tiến hành cung phụng, huyền nữ thấy hắn chú ý cẩn thận, tu tâm dưỡng đạo, thích thú truyền kiếm thuật cho hắn, cũng tặng cho hắn bảo kiếm.

Viên Công có được thành tựu hiện giờ hơn phân nửa là nhờ ân đức của Cửu Thiên Huyền Nữ năm đó, cho nên gặp mặt là hành sự lễ với nàng. Cảm tạ ân đức tái sinh của Cửu Thiên Huyền Nữ năm đó, hắn nhận được tin tức của nàng liền nhanh chóng chạy tới.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Tốt, ta và người liên thủ mang hắn ra khỏi thành Hàng Châu a!

- Dạ!

Viên Công lời còn chưa dứt.

Trên mặt đất lại xuất hiện tiếng hổ gầm, vô số mưa bụi hướng xuống đất lại bay lên trên không trung, trên mặt đất xuất hiện thủy cầu, thủy cầu này phá hủy tường viện mái ngói của thư viện, như cánh hoa đầu mềm yếu bay lên bầu trời, lại theo mưa bụi bay xuống.

Hồng Tụ thư viện to như vậy đã bị phá hủy hơn phân nửa, khá tốt người trong thư viện đã chuyển vào trong vương đô, mới không có tạo thành thương vong.

Sở Kiếm Hùng xé nát áo trận, áo bào giáo chủ đỏ thắm trên người của hắn bị nghiền nát, lộ ra chân dung đầu hổ thân người, sải bước đi tới trước tiểu lâu của Doãn Hồng Tụ.

Cửu Thiên Huyền Nữ đang muốn ra tay, bỗng nhiên nhú mày nhìn qua hướng bắc, một đạo hồng vân quỷ dị bao phủ phía chân trời, bao phủ chính là đại doanh của Phan Ngọc.

- Không tốt!

Trong nội tâm Cửu Thiên Huyền Nữ nhảy dựng lên, nàng biết quá rõ Bái Hỏa Giáo này, Bái Hỏa Giáo thành thế cực sớm, so ra mà nói Sở Kiếm Hùng nửa đường mới gia nhập vào trong đó, có thể trở thành giáo chủ Bái Hỏa Giáo thì hắn chỉ là khôi lỗi trong tay người ta mà thôi, mà có thể đạt được thần niệm Cường Lương, có được lực lượng cường đại cũng là ngẫu nhiên.

Nhưng mà người không chế Bái Hỏa Giáo chính thức lại dấu kín phía sau màn, cho tới bây giờ không hiện ra trước mặt của người khác, nàng từng ý đồ dùng bói toán suy diễn, cũng chỉ nhìn thấy quả tượng mơ hồ.

Hôm nay độc thủ phía sau màn cũng ra tay rồi, Sở Kiếm Hùng có can đảm ra tay trước mặt của nàng, nàng cũng rõ nếu mặc cho hồng vân kia hàng lâm quân doanh, vậy thì thế cục thiên hạ sẽ đại biến. Nếu Phan Ngọc cũng táng thân trong đó thì nhiệm vụ của nàng cũng thất bại.

Nhưng nàng cũng không có sầu lo gì, tâm niệm vừa chuyển liền ra lệnh cho Viên Công đi đại doanh của Phan Ngọc, đi ngăn cản hồng vân kia một chút, nàng quyết định ở lại bên cạnh Doãn Hồng Tụ, tạm thời không để ý tới Sở Kiếm Hùng, đi cùng Viên Công đánh hợp kích ngăn cản độc thủ kia, quay đầu lại sẽ bắt giữ Sở Kiếm Hùng.

Tình cảnh của Bái Hỏa Giáo nàng đều để ở trong mắt, chỉ làm việc tùy ý mà thôi, nàng hơn phân nửa tâm niệm đặt trên người của Hứa Tiên, mới gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy. Mà chỉ cần vận chuyển thực tế thì cho dù là Dao Trì hay là thiên đình nàng có khả năng điều động lực lượng, tuyệt đối mang tính áp đảo.

Nàng lựa chọn chủ nhân thiên hạ, cũng không phải đơn giản ủng hộ ai đánh áp ai cải biến thế cục thiên hạ này, mà là nói người đó là ai, bất luận kẻ đó có làm gì cũng không thể cải biến được ý của nàng. Duy nhất một lần ngoài ý muốn chính là thời kỳ Tam quốc, cũng là Thiên Cơ Tinh của Tử Vi Cung dùng tánh mạng làm đại giá thay đổi.

Thời điểm này Sở Kiếm Hùng đã xâm nhập vào tiểu lâu, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng từ trên trời giáng xuống, mang theo Doãn Hồng Tụ.

Thời điểm giành giật từng giây này, các nàng lại không phát hiện tiểu lâu này có quỷ dị.

Sở Kiếm Hùng vừa mới xâm nhập trong lầu, muốn đánh tan bình tĩnh thì bị đánh bay ra ngoài.

1221. Chương 1615: Giáo Chủ Bái Hỏa Giáo (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1615: Giáo Chủ Bái Hỏa Giáo (2)

Trong nội tâm Cửu Thiên Huyền Nữ cả kinh, lực lượng và tốc độ bay ra ngoài của Sở Kiếm Hùng đủ xuyên thấu một nửa thành Hàng Châu, chỉ sợ khó tránh khỏi vô số tử thương.

Nhưng người trong phòng giống như sớm có đoán trước, một bàn tay màu vàng vươn ra nắm lấy Sở Kiếm Hùng, bàn tay to kia hơi mờ, hoa văn phía trên rõ ràng, ngay cả vân tay cũng nhìn thấy rõ, giống hệt bàn tay bình thường.

Từ khi Sở Kiếm Hùng phá trận nhập lậu, bị đánh bay và bắt lại nhanh như tốc độ ánh sáng, hoa đào vẫn bay đầy trời.

Trong phòng nhỏ tối đen, Doãn Hồng Tụ yên tĩnh ngồi bên cạnh bàn, tinh tế nhìn qua tập thi từ của Hứa Tiên, bỏ qua tiếng động lớn ở ngoài cửa, nhìn xem một hồi thì nước mắt tuôn rơi, rơi vào trang sách.

- Đừng khóc ah!

Một âm thanh quen thuộc truyền vào tai của Doãn Hồng Tụ, nàng quay đầu lại, Hứa Tiên mặc quần áo trắng thư sinh quen thuộc đứng sau lưng của nàng, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười rung động tâm linh.

Rốt cuộc Doãn Hồng Tụ bất chấp rứt rè cái gì, mạnh mẽ nhào vào ngực của Hứa Tiên, vô cùng ủy khuất nói:

- Sao người bây giờ mới đến!

Vừa giận đánh vào ngực của Hứa Tiên.

- Hồn dẫn, lại còn nói dễ nghe như vậy, bỏ ta lại nơi này mấy tháng qua, người có biết hay không, ta mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng.

Hứa Tiên hôn lên giọt nước mắt của nàng, tư vị đắng chát tràn ngập tâm thần của hắn, tâm của hắn dần dần mềm hơn, rồi sau đó cúi đầu xuống hôn lên bờ môi của nàng.

Thân thể mềm mại của Doãn Hồng Tụ nhũn ra, nắm đấm càng vô lực, dùng sức ôm chặt lấy hắn, giống như muốn đem thân thể dung nhập vào lòng của hắn. Ước định bằng hữu nàng không thêm nghĩ tới, nàng biết rõ thể xác và tâm thần của mình đã bị hắn bắt được, không muốn rứt rè không muốn kiên trì, chỉ có hưởng thụ.

Tiếng oanh minh ngoài cửa truyền tới, Hứa Tiên buông Doãn Hồng Tụ a, nói:

- Ta đi xử lý một chút!

Lại cảm giác Doãn Hồng Tụ ôm thật chặt hắn không chịu buông tay, hắn mỉm cười, dứt khoát ôm ngang lấy nàng, đi xuống dưới lầu, đưa mắt nhìn qua Sở Kiếm Hùng.

Sở Kiếm Hùng trông thấy Hứa Tiên, hào quang đỏ thắm trong mắt sáng lên, cơ hồ là lâm vào cuồng hỉ, người này không phải là kẻ mà hắn đang tìm kiếm sao?

Hắn có chấp niệm rất mạnh với Hứa Tiên, có thể nói không ít hơn chấp niệm của Doãn Hồng Tụ đối với Hứa Tiên. Hắn tự tin đã không phải là ếch ngồi đáy giếng lúc trước, từ khi trải qua bồi hồi sinh tử lần trước, hắn tự giác biết rõ chân dung của thế giới này, cũng hiểu chênh lệch của mình và Hứa Tiên là ở nơi nào.

Sau đó hắn nằm gai nếm mật, điên cuồng theo đuổi lực lượng, không ngừng trở nên cường đại, chỉ vì đợi ngày báo thù, chấp niệm thật sâu này cho dù thân niệm của Cường Lương trùng kích, cũng không thể cải biến mấy may, ngược lại càng làm điên cuồng và vững chắc hơn.

Sở dĩ lần này hắn đi tới Hồng Tụ thư viện bắt Doãn Hồng Tụ, có hơn phân nửa nguyên nhân là như vậy, trên phố nghe đồn Hồng Tụ quận chúa có tư tình với Hứa Tiên, đã tìm không thấy Hứa Tiên, mượn nữ nhân của Hứa Tiên khai đao.

Mà hôm nay nhìn thấy Hứa Tiên cùng Doãn Hồng Tụ, càng xác định tin đồn này, hắn quyết định phải ở trước mặt Hứa Tiên hung hăng chà đạp đùa bỡn Doãn Hồng Tụ, muốn xem hắn quỳ trước mặt mình cầu xin tha thứ.

Sở Kiếm Hùng bộc phát lực lượng toàn thân, bỏ nhào về phía Hứa Tiên, mà Hứa Tiên giống như đoán trước tất cả, không làm ra bất kỳ phản ứng nào, cũng chỉ là Địch Tiên mà thôi.

Thời gian giống như chậm lại, móng vuốt sắc bén của hắn tới gần Hứa Tiên, trong đầu tưởng tượng cảnh này vô số lần, giống như có lẽ đã đụng tay vào vậy, bỗng nhiên bắt đầu rời xa hắn.

Trong thoáng chốc Sở Kiếm Hùng phát hiện không phải Hứa Tiên bay đi, mà chính bản thân hắn đang lui về phía sau, trên người có đau đớn truyền tới, kích thích suy nghĩ của hắn.

- Điều này sao có thể!

Vừa mới sinh ra ý niệm này trong đầu, thân thể hắn đang bay ngược bị cưỡng ép bắt ngừng lại, cảm thật chặt, lực trùng kích lớn tới mức làm hắn thổ huyết.

Đôi mắt của hắn tràn ngập cừu hận nhìn qua Hứa Tiên, nhưng Hứa Tiên vẫn bình tĩnh như nước, giống như đang làm việc vô nghĩa.

Hứa Tiên chỉ dùng một tay ôm Doãn Hồng Tụ vào trong ngực, một tay lẳng không bắt lấy Sở Kiếm Hùng, mở miệng hỏi:

- Ta đã gặp qua người ở nơi nào đúng không?

Rốt cuộc Sở Kiếm Hùng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Hứa Tiên nhìn qua Sở Kiếm Hùng, trong mắt có hào quang lưu chuyển, sau khi quán thông trí nhớ hai kiếp và thành tựu Thiên Tiên, hắn mượn thời gian ở Thái Sơn hoàn thành tâm nguyện của Đông Nhạc Đại Đế, chẳng những khôi phục lực lượng, cũng đem tu thành Lục Thần Thông, Túc Mệnh Thông, thiên cơ thuật số không còn là nhược điểm trí mạng của hắn nữa.

Trong nháy mắt Hứa Tiên giật mình cười nói:

- Ah, sao ta lại cảm thấy quen thuộc như vậy, là Sở Kiếm Hùng ah!

Trong lòng của hắn bắt đầu hoài niệm.

Sở Kiếm Hùng nổi giận, hai cái sừng mọc ra trên trán, trên người bao trùm một tầng lân phiến màu tím đen, thân thể vốn không giống người thường thì càng trở nên không giống hình người, mở miệng gầm lên giận dữ, nhưng dựa vào sóng âm cũng đủ để giết chết tất cả sinh linh trong phạm vi mười dặm.

Hứa Tiên dùng sức nắm chặt, đem âm thanh của Sở Kiếm Hùng bóp tắt trong bụng, đôi mắt nhìn nhìn qua kẻ thù cũ, nhìn vào người Cửu Thiên Huyền Nữ.

Trong nội tâm Cửu Thiên Huyền Nữ kịch chấn, nhìn qua Hứa Tiên, nhìn thấy nụ cười và gương mặt quen thuộc kia, nụ cười này như che khuất hồng vân, càng làm cho nàng khiếp sợ hơn gấp trăm ngàn lần:

- Người... Người là?

Hứa Tiên cười nhạt một tiếng:

- Ta là Hứa Tiên!

Cảm giác được Sở Kiếm Hùng giãy dụa, Hứa Tiên làm ra tư thế ném đi, mạnh mẽ đem Sở Kiếm Hùng quăng lên bầu trời:

- Biến thành vì sao đi!

Sở Kiếm Hùng thân bất do kỷ bay lên bầu trời, thân thể ma sát thật mạnh với không khí, quả nhiên sáng lên như sao chói vậy, hắn dựa vào một chút ý thức nhìn qua Hứa Tiên cách mình càng ngày càng xa, Hàng Châu trở nên càng ngày càng nhỏ, Giang Nam trở nên càng ngày càng nhỏ, trái đất càng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng hắn trông thấy cả thế giới, đây là cảnh cuối cùng trong đời của hắn.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Điều đó không có khả năng, người không phải...

Nàng rõ ràng trông thấy là Hậu Nghệ.

- Lời của người nói lúc trước ta đã hiểu rất nhiều. Nếu không có một ít nhân tố ngẫu nhiên, đứng ở trước mặt người không phải là Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn qua Cửu Thiên Huyền Nữ, trong mắt quả nhiên không có một tia cừu hận, ngưng mà trải qua trăm ngàn lần luân hồi chuyển thế giữa ba kiếp, cũng không cách nào trừ khử chấp niệm.

Thời điểm này ở chân trời phương bắc xuất hiện linh lực chấn động kịch liệt, làm lòng người xuất hiện cảm giác nóng bỏng, làm cho Cửu Thiên Huyền Nữ cũng biến sắc.

Cùng lúc đó linh lực của Viên Công nhanh chóng suy yếu xuống, kiếm tu chi đạo, tu vi Thần Tiên, thượng cổ thần niệm, những thứ này cộng lại không thể ngăn cản hồng vân.

Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức không chút do dự bay về hướng bắc.

Hứa Tiên buông Doãn Hồng Tụ ra, hôn nhẹ lên trán của nàng, nói:

- Có thể chờ ta một chút không?

1222. Chương 1616: Hỏa Thần Chúc Dung

Chương 1616: Hỏa thần Chúc Dung

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Ân!

Doãn Hồng Tụ gật đầu, lại vội vàng nói:

- Đừng... Đừng quá lâu!

Hứa Tiên suy nghĩ một chút, cười nói: xem tại

- Tận lực a!

- Đây, đây xem là câu trả lời sao!

Doãn Hồng Tụ rất bất mãn, nhìn qua thân hình của Hứa dần dần nhạt hơn, ngồi xổm người xuống lầm bầm nói:

- Thật sự là!

Mà những hồng cân quân bình thường, ngay từ đầu đã bị Cửu Thiên Huyền Nữ thi pháp khốn ở bên ngoài, không cách nào nhìn thấy.

Phía Giang Bắc, đại doanh của Phan Ngọc.

Binh tướng nhao nhao từ trong trường đi ra, không thể tin nổi nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời có hồng vân che kín, bây giờ là mùa xuân, cả vùng đất này lại nóng như mùa hè.

Càng làm người ta cảm thấy khủng bố nhất là, phía trên hồng vân là một gương mặt dữ tợn, cái gương mặt này đang hiện ra thần sắc tức giận, đôi mắt tràn ngập sát khí nhìn qua Viên Công từ trên không trung rơi xuống, há miệng muốn phun lửa về phía Viên Công.

Viên Công đã hiện ra hình thái Chu Yếm, nhưng toàn thân cháy đen, lộ ra dáng vẻ phi thường chặt vật. Hắn vừa mới xâm nhập vào hồng vân, nhưng qua một lát linh khí toàn thân bốc cháy không còn, ngược lại còn trợ giúp thể lửa của hồng vân. Hơn nữa uy lực của nó so với Đạo gia Tam Muội Chân Hỏa còn muốn khủng bố hơn.

Hắn cũng xem như có đạo hạnh, vậy mà không phân biệt được chủng loại của ngọn lửa này, chỉ có lập tức trốn chạy, mặc dù hắn bị trọng thương, tốc độ ngự kiếm vẫn vô cùng kinh người, nhưng lại chạy không ra khỏi ngọn lửa đang bay tới, sắp bị cuốn vào bên trong.

Một đám mây từ phía nam bay tới Trường Giang, cuốn lấy ngọn lửa này.

Đồng thời còn có mây trắng lớn bên dưới bay lên, ngăn cản hỏa vân từ trên trời giáng xuống này, một đầu Bạch Long du động trong mây, là Ngao Ly vào thời khắc mấu chốt cứu hắn một mạng. Cũng muốn dùng Thủy khắc Hỏa, đối phó hỏa vân này.

Viên Công đại nạn thoát chết, thấy Ngao Ly hôm nay có đạo hạnh như vậy, trong nội tâm vui mừng. Nhưng thấy Ngao Ly còn muốn phản kích, kêu lên:

- Ngao Ly coi chừng!

Mây trắng cùng hỏa vân chạm nhau, mây trắng ẩn chứa thủy hệ dạt dào của Giang Nam lại dần dần bị đốt cháy, từ trắng biến thành đỏ, hóa thành một bộ phận của hỏa vân, thanh thể của hỏa vân càng to lớn.

Trong nội tâm Ngao Ly kinh dị, vội vàng rút đi, nhưng gương mặt khổng lồ kia làm gì cho nàng đào thoát, một đạo hỏa diễm bay về phía nàng, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Lúc Ngao Ly không cách nào thoát thân, một đám mây đen từ trên mặt đất bay lên, gương mặt khổng lồ kia giống như bị thương co rút lại, hỏa vân cũng quay cuộn.

Ngao Ly đồng thời nhìn qua hướng mây đen, nhìn thấy Hứa Tiên đang mỉm cười nhìn nàng, Ngao Ly nhướng mày, hóa thành nhân hình bay về phía Hứa Tiên, hung hăng đánh ra một quyền, đánh vào ngực của Hứa Tiên.

Hứa Tiên nói:

- Người làm cái gì vậy?

Ngao Ly cả giận nói:

- Ngày hôm qua lại dám không để ý tới ta! Người không biết sau khi người đi Tiểu Thanh đau lòng lắm không.

- Ai thương tâm!

Tiểu Thanh bước ra, bước tới bên cạnh Ngao Ly, đồng dạng sắc mặt bất thiện nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng không biết nên giải thích như thế nào, cười khổ nói:

- Ta cũng là thân bất do kỷ, nhưng cuối cùng đã trở về, đến đây, cười một cái nào!

Duỗi hai tay ra đưa về gò má của các nàng.

Ngao Ly cùng Tiểu Thanh đồng thời né tránh, nhưng tay của Hứa Tiên giống như vượt qua khoảng cách không gian, nhẹ nhàng phủ lên gương mặt kiều nộn của các nàng, các nàng cảm thụ được nhiệt độ trên tay của hắn, nội tâm mềm nhũn, lỗ mũi cay cay.

- Người chính là Hứa Tiên?

Viên Công cũng tới bên cạnh Hứa Tiên, có chút sững sờ nhìn qua Hứa Tiên, Hứa Tiên hình dáng tự nhiên không có cải biến gì, nhưng khí độ toàn thân khác biệt một trời một vực so với trước kia.

Bước vào Thiên Tiên có được uy nghiêm của Đông Nhạc Đại Đế, cổ khí thể uy nghiêm này xâm nhập vào thần hồn của Hứa Tiên, trở thành một bộ phận khí độ của hắn, hơn nữa ngũ hành thông suốt, trở thành Thiên Tiên cảm ngộ thiên địa đại đạo, hắn xưa đâu bằng nay, nhưng chỉ có cổ tín niệm chấp nhất sâu trong thần hồn đã bảo lưu trí nhớ vốn có của Hứa Tiên.

Hứa Tiên có chút nghiêng thân thi lễ nói:

- Viên Công, đã lâu không gặp.

Viên Công thi lễ thật sâu:

- Hỏa vân kia đúng là cổ quái, đạo hữu xin cẩn thận.

Không cần bất luận lời gì, hấn cảm giác được tu vi Thiên Tiên của Hứa Tiên.

Chúng nhận Thiên Tiên đại đạo, cùng ngày nguyệt tề huy.

Đối mặt một Thiên Tiên, cho dù hấn kiêu căng hơn nữa thì đối mặt Thiên Tiên cũng không dám có nửa điểm bất kính, bởi vì đây không phải là ngu xuẩn, mà là vô tri. Người tu đạo có thể trở thành Thiên Tiên, là được Thiên Đạo chứng nhân cho hấn tồn tại, nếu hấn không tôn trọng Hứa Tiên, chẳng nói là bất kính Thiên Đạo.

Trong nội tâm Viên Công thở dài, lần trước nhìn thấy Hứa Tiên thì Hứa Tiên chỉ có tu vi Địa Tiên, thời điểm giao thủ với hấn còn lâm vào hạ phong. Hấn chỉ tiềm tu trong núi một thời gian ngắn, thời điểm rời núi thì nghe tin Hứa Tiên bị trấn áp.

Hôm nay gặp lại đối phương không ngờ là Thiên Tiên, tốc độ tu hành này quả thực là kinh thế hãi tục, vô tiền khoáng hậu, nếu đem thời gian tu hành ngàn năm của hấn ra so sánh, chẳng khác gì là phế vật. Khá tốt biết rõ Hứa Tiên có hai kiếp trước không tưởng tượng nổi, tâm tình cũng buông lỏng một ít.

Lúc trước Ngao Kiền Long Vương đem Ngao Ly phó thác cho Hứa Tiên hấn còn không cho là đúng, thiên hạ có thực lực Thần Tiên tuy không coi là nhiều, cũng tuyệt đối không ít, nguyện ý chiếu cố Ngao Ly còn nhiều lắm, thậm chí nàng còn có thể gia nhập Dao Trì Tiên Cung, có được nửa dựa lớn.

Cớ gì phó thác cho Hứa Tiên còn chưa vượt qua tiểu thiên kiếp cơ chứ? Hôm nay xem ra quả nhiên thông hiểu thiên cơ là sáng suốt.

Gương mặt trong hỏa vân nổi giận đùng đùng nhìn qua Hứa Tiên, trên mặt chẳng những không có khiếp sợ, ngược lại còn xuất hiện nhiều chiến ý.

Hứa Tiên nhìn Viên Công gật đầu, lại nhìn qua Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Không nghĩ tới, hấn còn sống!

Viên Công không biết hỏa vân này có lai lịch gì, nhưng không có nghĩa Hứa Tiên và Huyền Nữ có trí nhớ thượng cổ không biết.

Cửu Thiên Huyền Nữ ngưng trọng nói:

- Chúc Dung thị Chúc Dung thần hỏa!

Trong nội tâm nàng hiểu ra, thì ra Bái Hỏa Giáo chính là do Chúc Dung tạo ra.

Xác thực, người tu hành hỏa diễm nhiều vô số kể, nhưng từ xưa đến nay nếu nói là Hỏa thần, không ai vượt qua người này.

Viên Công nghe cái tên này thì ăn cả kinh, tuy tuổi tác của hấn không biết chuyện xảy ra thời thượng cổ, nhưng có vài tên như sấm bên tai, Chúc Dung là một trong số đó.

Hứa Tiên nói:

- Thật sự là kỳ quái, ngay cả thần niệm Chúc Dung thị yêu thần cũng không có khả năng giao phó lực lượng cho người tu hành bình thường, loại khí thể này tuyệt đối không phải Thần Tiên có khả năng có, chẳng lẽ giống như Cửu Anh, bị phong ấn? Bằng không thì sao có thể bảo lưu được sức mạnh, thậm chí là trí tuệ?

Nhưng nhiều lời vô ích, gương mặt trên bầu trời hiện ra thần sắc không kiên nhẫn, nếu như khai chiến thì nơi này sẽ biến thành biển lửa.

Hứa Tiên nói:

- Muốn chiến thì đi theo ta.

1223. Chương 1617: Tim Của Chúc Dung

Chương 1617: Tim của Chúc Dung

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trực tiếp bay tới nơi thừa thớt.

Chúc Dung hiển nhiên không giống Sở Kiếm Hùng là kẻ hèn hạ, hắn nhanh chóng đuổi theo Hứa Tiên, hỏa vân biến mất trên bầu trời.

Cửu Thiên Huyền Nữ do dự một chút không có đuổi theo, cũng ngăn cản Ngao Ly cùng Tiểu Thanh, chiến đấu như vậy các nàng không có khả năng xen vào. Nàng lưu lại xử lý công việc, cảnh tượng thần dị như vậy không nên lưu truyền ra.

Sau khi đi vào vùng núi hoang vắng, Hứa Tiên dừng bước lại, lấy Xạ Nhật thần cung ra, gương cung chỉ lên hỏa vân.

Hỏa vân xoay tròn co rút lại, vốn chỉ là gương mặt mơ hồ, lúc này dần dần hiện ra tứ chi.

Hỏa vân biến mất không còn, một hỏa ma đỉnh thiên lập địa từ trên trời giáng xuống, trong tiếng nổ vang ầm ầm làm sập hai ngọn núi nhỏ.

Toàn thân Chúc Dung có lân phiến hỏa hồng, giống như từ nham thạch nóng chảy tạo thành, hai lỗ tai đeo hai khuyên tai có hình hỏa xà, chân đạp hai con rồng lửa, trong miệng gầm thét, hắn nhìn qua Xạ Nhật thần cung của Hứa Tiên vài lần, nói:

- Ngươi là Hậu Nghệ!

Rồi sau đó chẳng những không sợ ngược lại cười lên ha hả, bộ dáng thích thú:

- Quá tốt, rốt cuộc có thể chiến đấu thống khoái rồi, nhìn xem ngươi có bốn sự giết ta không!

Hắn và Hậu Nghệ đều là thiên thần, nhưng hắn không có chết trong tay của Hậu Nghệ, mà sau khi đánh bại Cộng Công thì tính mạng kiệt quệ mà vẫn lạc.

Trong tâm của những thiên thần này vĩnh viễn sẽ không dập tắt ý chí chiến đấu, cho dù không hề có lý do cũng khai chiến, chuyện sinh tử không đặt trong lòng.

Hứa Tiên nói:

- Vậy đến thử xem!

Một đạo kim quang ngưng tụ thành mũi tên trong tay của hắn.

- Đợi một chút!

Thời điểm chiến đấu căng thẳng, một đám mây đen cuốn tới, đi vào trước mặt Hứa Tiên, hiện ra gương mặt hồng hào của Thần Chung Quỷ.

- Chung đạo hữu có gì ngăn ta?

Thần Chung Quỷ hướng Hứa Tiên thi lễ, một tay chỉ vào Chúc Dung, lo lắng nói:

- Hứa đạo hữu, đó chính là Chung Lê a!

Hứa Tiên ngạc nhiên, nhìn qua hỏa ma dữ tợn kia.

...

Một tháng trước thì Phan Ngọc đánh bại tinh nhuệ của hồng cân quân, bắt đầu chém giết tàn quân Bái Hỏa Giáo khắp nơi.

Thôn xóm nhỏ dưới chân núi Chung Nam, sau khi Thần Chung Quỷ phong thần thì Chung Lê sinh hoạt khôi phục bình tĩnh, cũng không cần hầu hạ Thần Chung Quỷ đọc sách vất vả, cả ngày trồng cây cỏ hoa lá vô cùng nhàn hạ.

Đứng bên cạnh cái ao nhỏ, khó tránh khỏi nhớ lại người trước kia, tâm ý theo nước ao phiêu dâng, thân ảnh cười ngửa giống như đứng ở trước mặt.

nhưng đối với hắn mà nói, ưng thuận lời hứa với một cô gái thôn dã như nàng không đáng gì!

Lắc đầu dứt bỏ những tạp niệm này, xoay người cầm cuốc xới đất, hôm nay là đầu xuân nên ngắm hoa là tốt nhất.

Thời điểm nàng hoàn tất công việc bận rộn đi vào nhà trúc, một đám thương khách đã chờ ở nơi này, nhìn chằm chằm nhìn qua nàng, trong mắt hiện ra hào quang sáng quắc, tuyệt đối không phải ánh mắt dâm dăng.

Một người cầm đầu mở miệng hỏi:

- Cô nương người tên là gì?

Chung Lê hơi cảm giác bất an, nhưng vẫn trả lời:

- Ta gọi là Chung Lê, các người là người nào, tại sao tới nơi này.

Một đám người trao đổi ánh mắt, đều hiện ra vẻ mặt hưng phấn, nhao nhao bắt chập thân phận tôn ti, thúc giục người cầm đầu.

- Nhanh lấy thánh vật ra đây!

Người cầm đầu đưa tay vào trong ngực thăm dò, lấy một đồ án đỏ thẫm trong áo ra, đây là tấm tơ lụa có đồ hình chín đóa hỏa diễm, chúng còn thiêu đốt hừng hực giống như muốn lao ra khỏi bức tranh.

Chung Lê thân ở trong núi, không biết ngọn lửa này đại biểu ý nghĩa gì, nếu để cho quan phủ biết chắc chắn sẽ dẫn đại quân tới đây tiêu diệt.

Bởi vì đây chính là tiêu chí của Bái Hỏa Giáo, cấp bậc cao thấp chính là số lượng hỏa diễm, hồng cân quân bình thường còn không có nổi một đóa hỏa diễm, mà đàn chủ Bái Hỏa Giáo một phủ châu chỉ có bảy đóa hỏa diễm mà thôi.

Có được chín đóa hỏa diễm chỉ có giáo chủ Bái Hỏa Giáo và pháp vương mà thôi, pháp vương của Bái Hỏa Giáo đều có pháp thuật huyền môn, trong Bái Hỏa Giáo cũng là thiên nhân.

Hôm nay Hồng Cân Quân ở Giang Bắc bị đánh tan tác, tàn quân bị triều đình tiêu diệt ở khắp nơi, một pháp vương không thể nào chinh đồn cục diện, vẫn hồi bại cục, lại lên vào trong núi sâu tìm kiếm một nữ tử bình thường, thật sự là kỳ quái.

Mà ai tưởng tượng nổi chứ, tất cả pháp vương của Bái Hỏa Giáo đều không để ý giáo vụ của Bái Hỏa Giáo, lại đi tìm kiếm nữ tử a.

- Tìm được!

Trong tay pháp vương Bái Hỏa Giáo pháp Vương cầm một tảng đá kỳ quái, hào quang phía trên như trái tim đang nhảy lên, thời điểm tới gần Chung Lê thì đột nhiên bộc phát hào quang chói mắt.

Chung Lê theo bản năng sợ hãi lui ra phía sau, nhưng đôi mắt của nàng lại đỏ như máu, trong đó xuất hiện một cảnh tượng toàn thân nàng thiêu đốt bùng bùng, đứng ở giữa thiên địa, đứng ở trong hồ lớn, hồ này sâu tới mức cá chân của nàng, mà nàng đang giao chiến với một thân ảnh cao lớn, cuối cùng đánh bại người này.

Cự nhân này lại vùng lên đâm đầu thẳng vào vách núi, đem ngọn núi nguy nga nứt thành hai đoạn, thiên địa chấn động, hồng thủy tàn sát bờ bãi.

Nàng cười to nhìn qua màn này, tiếng cười dần dần sa sút, thân hình đang thiêu đốt trong hỏa diễm bùng bùng hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một trái tim đỏ thẫm nằm trong hồ nước.

Nàng lập tức hiểu được đây là vật gì.

Tim của Chúc Dung!

Thần sắc Chung Lê chấn động, mạnh mẽ lắc đầu, khôi phục thanh tỉnh, đã thấy người kia dùng pháp vương Bái Hỏa Giáo cầm đầu, cùng quỳ lạy nàng..

- Các người đây là...

Pháp vương Bái Hỏa Giáo đứng dậy, mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ nói:

- Quả nhiên đạo sĩ kia tính là thật, xem ra đoạt thiên hạ có hy vọng rồi. Hiện tại chúng ta tìm được người, là công lao to lớn. Thỉnh cô đi theo chúng ta.

Cao tăng Bái Hỏa Giáo không đem tinh lực đặt lên chiến trường, mà là dùng tim nhái của Chúc Dung toàn tâm toàn ý tìm kiếm thần minh mà bọn họ tín ngưỡng, chỉ cần có thể nghênh đón Hỏa thần hàng lâm, như vậy thắng bại của chiến tranh không sao cả.

Người của Bái Hỏa Giáo cuồng nhiệt, lại làm cho Chung Lê càng thêm sợ hãi, muốn kêu gọi huynh trưởng Thần Chung Quỳ, lại cảm giác thân thể không động đậy được, cùng pháp vương Bái Hỏa Giáo bay lên trời.

Sâu trong ngọn núi chung quanh có một tế đàn, có rất nhiều giáo chúng Bái Hỏa Giáo đang tụ tập nơi này, trong miệng tụng niệm chú văn, quỳ lạy tế đàn, trung ương tế đàn có hỏa diễm ấy trượng.

Đây là tim Chúc Dung chân chính, Chung Lê nằm phía trên tim Chúc Dung, hai mắt nhắm chặt, giống như lặn vào ngủ say, biểu hiện trên mặt biển ảo bất định.

Cuồng nộ, chiến ý, dữ tợn, đủ loại biểu lộ không thuộc về thiếu nữ hiện ra trên mặt của nàng.

Người của Bái Hỏa Giáo đang tế bái, tim của Chúc Dung càng ngày càng sáng ngời, giống như dung nham đang thiêu đốt, hỏa diễm đem thân hình Chung Lê nuốt hết, quần áo bị áo giáp dung nham thay thế, thân hình của nàng chìm vào trong tim của Chúc Dung.

Chúc Dung có tên là Trọng Lê, thực sự không phải là yêu thần chết trận, mà giống như phật gia tọa hóa.

1224. Chương 1618: Tim Của Chúc Dung (2)

Chương 1618: Tim của Chúc Dung (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Mà thần hồn của nàng cực kỳ cường đại, không có tiêu tán như phạm nhân, nhưng bởi vì đang ở trong quá trình ngủ say, cũng không có khôi phục ý chí của Chúc Dung, cứ như vậy cả đời lặn vào trong luân hồi, cứ như vậy tới hôm nay.

Hiện tại không phải là thế giới trước kia, tim của Chúc Dung mặc dù có lực lượng cường đại, nhưng cũng chỉ có Chúc Dung mới vận dụng được.

Nhưng Chúc Dung từng như các yêu thần khác, đem một tia thần niệm lưu lại trong Thái Nhất thần điện, Thần Điện mở ra thì cổ thần niệm này cũng kích hoạt.

Đây cũng là nguyên nhân Bái Hỏa Giáo trừ tính tới nay.

Vạn đạo xích quang từ trong lòng Chúc Dung phóng ra, đem lòng núi u ám chiếu sáng lên, dần dần hòa tan tế đàn và mặt đất chung quanh, đem đất vàng biến thành dung nham nóng chảy.

Đại địa rung chuyển, ngọn núi rung động lắc lư, bỗng nhiên một dòng dung nham nóng chảy bắn ra ngoài, Bái Hỏa Giáo lập tế đàn chính là một miệng núi lửa ngừng hoạt động.

Pháp vương Bái Hỏa Giáo dẫn người lui ra ngoài, giáo đồ Bái Hỏa Giáo muện một chút bị dung nham nuốt chửng, lực lượng của dung nham ngay cả Nhân Tiên cũng khó chống lại.

Mọi người của Bái Hỏa Giáo lui ra chừng hai mươi dặm, đứng trên một ngọn núi khác nhìn qua ngọn núi lửa đang bộc phát, chỉ thấy mây đen và hỏa diễm phóng lên trời, một thân ảnh đỉnh thiên lập địa hiện ra.

Thần Chung Quỷ nhận được tin tức chạy tới nơi thì người đã không còn.

Ngọn núi vốn có cũng không còn lại gì nữa, đất đá trong phạm vi mười dặm bị hòa tan, hóa thành kết tinh, dưới ánh mặt trời lóe lên hào quang sáng rực, trong đó lưu lại hỏa diễm cường đại, làm cho Thần Chung Quỷ âm thầm kinh hãi, hần trùng trùng điệp điệp nện một búa xuống, tiếp tục bước trên đường tìm kiếm muối tử.

Thăng đến Trường Giang thì Bái Hỏa Giáo lại ra tay lần nữa, Chúc Dung hiện thân giữa thiên địa.

Hứa Tiên nghe giảng thuật thì mới hiểu được ngọn nguồn, khẽ mỉm cười nói:

- Đã như vậy, ta không cần dùng cung.

Tuy dùng Xạ Nhật thần cung bắn xuyên qua tim của Chúc Dung là lựa chọn tốt nhất, nhưng đã là Chung Lê thì không làm như vậy được.

Chúc Dung phát ra tiếng gào phẫn nộ, hung hăng giẫm mạnh, mặt đất xuất hiện vết rách, từng mạch dung nham từ dưới đất phun trào lên, lại nhìn Thần Chung Quỷ quát:

- Cút ngay!

Nham thạch nóng chảy bốn phía, đại địa vắng tung tóe, khói đen cuộn cuộn, đây là nơi sơn thanh thủy tú nhưng lại hóa thành địa ngục. cho dù Chúc Dung là thượng cổ yêu thần, cũng là cường giả đếm được trên đầu ngón tay.

Hứa Tiên đẩy nhẹ ngực của Thần Chung Quỷ, Thần Chung Quỷ lập tức bay ra ngoài trăm dặm, bên tai còn nghe được âm thanh của Hứa Tiên.

- Yên tâm đi, thứ mất đi sẽ tìm trở về.

Hắn tự biết bằng thực lực của chính mình đã không cách nào tham gia vào chiến đấu này, khẽ cắn môi quay người bay ra xa.

- Cầm cung lên!

Chúc Dung gào thét một tiếng, nham thạch nóng chảy bỗng nhiên hóa thành long xà, bay về phía Hứa Tiên, nhìn thấy Hứa Tiên vứt bỏ cung không cần, chẳng những không cảm thấy may mắn, ngược lại còn tức giận.

Nhân loại thượng cổ biến thành thiên thần thì vô cùng khát vọng chiến đấu, đại khái không phải bất luận là người tu hành nào hiện giờ hiểu được, bọn hắn không có tuổi thọ trăm ngàn năm nhàn nhã, mà là trong tính mạng ngắn ngủi đem lực lượng của bản thân thiêu đốt tới tận cùng, chính vì tính mạng náo nhiệt không gì sánh kịp, mới không tiếc đem thân đầu nhập vào tử vong.

Vì vậy Khoa Phụ có thể chết từng ngày, Hình Thiên có thể đoạn thủ tái chiến, cho dù là Hậu Nghệ khiêu chiến Đông Hoàng Thái Nhất trong nội tâm cũng tồn tại ý chí giống nhau.

- Vậy phải xem lực lượng của người thế nào.

Hứa Tiên phát ra một hồi cười to, hắn đã quán thông trí nhớ tam thế, cũng kể thừa ý chí như vậy, hôm nay cũng bị Chúc Dung kích phát ra.

Đầu với trời, đầu với đất, đầu với người hắn vô cùng vui sướng.

Thiên Địa Pháp Tướng!

Thân hình Hứa Tiên cấp tốc tăng trưởng, trong chớp mắt biến hóa thành bộ dạng cao lớn như Chúc Dung, không, là cao hơn Chúc Dung một đầu.

Nhưng mà nham thạch nóng chảy chạm vào vạt áo của hắn lập tức bị bắn ra, tan thành mây khói.

Hứa Tiên không cần bất luận pháp thuật hay vũ khí nào, hai bàn tay khổng lồ bắt lấy vai của Chúc Dung. Chúc Dung chỉ cảm thấy bờ vai có lực lượng lớn truyền tới, còn không kịp phản ứng đã bị trùng trùng điệp điệp đè xuống đất, phát ra tiếng nổ vang ầm ầm.

- Như thế nào!

Hứa Tiên cười ha ha, vung quyền đánh lên người Chúc Dung.

Chúc Dung không phải là người yếu thế, tránh né một quyền của Hứa Tiên đánh tới, hai tay kìm trên lưng áo của Hứa Tiên, nổi giận gầm lên một tiếng, ngã ra sau.

Một tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, linh lực chấn động bay ra ngoài ngàn dặm.

Tất cả người tu hành chạy tới xem thế nào, Thiên Tiên giao đấu không nhiều, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này thì há hốc mồm, hai cự nhân đấu đá quyền cước với nhau, đả kích lên người đối phương, lại hoàn toàn không có dấu pháp. Không phải như hai Thiên Tiên tại giao chiến, mà là man nhân đánh nhau.

Nhưng mà hai man nhân này, Chúc Dung tiện tay bẻ gãy ngọn núi quặng tới, dẫm nát một tòa núi lớn, núi lớn chậm rãi ăn mòn thành cái động, không chèo chống nổi lực lượng của hắn. Tư thế hủy thiên diệt địa này đủ để cho bất luận người tu hành nào cũng hãi hùng khiếp vía. nguồn

Tam Mao Chân Quân theo Mao Sơn chạy đến, có chút run sợ nhìn qua Hứa Tiên, Mao Doanh lẩm bẩm nói:

- Thiên Địa Pháp Tướng! Là Đế Quân!

Mao Doanh nói:

- Đế Quân sao?

Hứa Tiên bắt lấy trán của Chúc Dung, cười lớn nắm đầu của Chúc Dung, hung hăng đập xuống mặt đất, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng của Đông Nhạc Đại Đế như thế này.

Hào quang trên người Chúc Dung ảm đạm một chút, trái tim trong lồng ngực nhảy mạnh một cái, chiến ý mạnh mẽ bị hòa tan, hào quang sáng ngời, hỏa diễm đỏ thẫm phun trào, đem Hứa Tiên bao phủ vào trong.

Toàn thân Hứa Tiên dấy lên hỏa diễm bùng bùng, ngay cả bằng lực lượng của hắn cũng không cách nào hoàn toàn chống cự thế lửa lan tràn, cũng là thần hỏa của Chúc Dung, khi lửa cháy không ngừng thiêu đốt. Thiên Địa Pháp Tướng nhanh chóng thu nhỏ lại, mà thân hình Chúc Dung không ngừng biến lớn.

Một lát sau thân thể hai người cao hơn trăm trượng, Chúc Dung dùng hai tay hung hăng nắm cổ Hứa Tiên, giống như tráng hán nắm cổ đối thủ gây yếu, hơn nữa chênh lệch này không ngừng mở rộng.

Hai chân Hứa Tiên cách mặt đất, nhất thời lâm vào nguy cấp.

Chúc Dung cảm giác pháp tướng Hứa Tiên trong tay trở nên yếu ớt, cuồng tiếu nói:

- Đây là kết cục khi người không cần cung!

Tuy ban đầu tức giận Hứa Tiên không xuất toàn lực, nhưng lúc này lại không cho Hứa Tiên bất cứ cơ hội gì, giả vờ giả vịt chơi cái gì công bình quyết đấu, một khi chiến đấu thì không tiếc bất cứ giá nào tiêu diệt đối thủ mới là mấu chốt.

Hứa Tiên không quan tâm, trong đôi mắt có kim quang bắn ra, đã vận dụng Thông Thiên Nhân gần mức cực hạn, ánh mắt lướt qua hỏa diễm bùng bùng, quét qua thân hình khổng lồ của Chúc Dung, bỗng nhiên trong nội tâm khẽ động.

- Có!

Thiên Địa Pháp Tướng khổng lồ trở nên như ẩn như hiện, chân thân của Hứa Tiên từ pháp tướng bắn ra ngoài, kiếm quang đâm sâu vào thân hình của Chúc Dung, pháp tướng lập tức tiêu tán.

1225. Chương 1619: Tiết Thanh Minh

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1619: Tiết Thanh Minh

- Người đang tự tìm đường chết!

Chúc Dung gầm thét, thần hỏa vô cùng vô tận trong cơ thể vô Chúc Dung đè ép Hứa Tiên.

Hứa Tiên cảm giác mình đang đối mặt với nguy cơ to lớn, nếu hắn mặc cho hỏa diễm thiêu đốt thì không bao lâu sẽ bị đốt cháy thành tro.

Nhưng trên mặt của hắn không có thần sắc hoảng sợ, vẫn tiến lên phía trước, rốt cục đi vào sâu trong lồng ngực, nhìn thấy trái tim hỏa hồng đang nhảy mạnh, nó đang vận chuyển huyết dịch, đem hỏa diễm vận chuyển khắp toàn thân Chúc Dung.

Từ căn bản mà nhìn thì thân hình Chúc Dung trước mắt cũng không phải là chân thân, mà giống như pháp tướng của Hứa Tiên.

Tim của Chúc Dung đỏ thẫm, Hứa Tiên nhìn thấy trong đó tồn tại một người con gái đang khóa thân, chính là Chung Lê.

Hứa Tiên vận khởi lực lượng toàn thân, một kiếm đâm về trái tim của Chúc Dung.

Ở giữa thiên địa, chúng tiên mắt thấy Hứa Tiên bị Chúc Dung chế trụ, rồi sau đó Thiên Địa Pháp Tướng biến mất, trong nội tâm đều khản trương lên, chẳng lẽ Hứa Tiên thất bại?

Đúng lúc này Chúc Dung quỳ rạp xuống đất, móng vuốt sắc bén ôm đầu, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào rú thảm thiết.

Hứa Tiên liều mạng phát hỏa, mũi kiếm từng chút một đâm vào tim của Chúc Dung, xích hỏa dốc sức liều mạng giằng co, nhưng mà không địch nổi kiếm thế sắc bén.

Mũi kiếm cơ hồ chạm vào da thịt của Chung Lê trong tim Chúc Dung, Hứa Tiên nắm chặt chuôi kiếm hung hăng đảo qua, tim của Chúc Dung xuất hiện vết rạn trùng trùng điệp điệp, lan tràn ra khắp quả tim, cuối cùng là nghiền nát.

Lửa cháy bùng bùng điên cuồng thiêu đốt, rốt cuộc không tạo thành uy hiếp gì với Hứa Tiên, vết thương trên người khôi phục trong nháy mắt.

Hứa Tiên cởi trường bào khoác lên người của Chung Lê, lại bay ra ngoài thân thể Chúc Dung.

Ý chí Chúc Dung còn sót lại nhìn qua Hứa Tiên nói:

- Tốt, tốt, tốt!

Hứa Tiên nói:

- Nếu ngươi là Trọng Lê chân chính, ta bằng loại thủ đoạn này có thắng cũng không võ.

Tuy Chúc Dung dùng lực lượng bảo tồn trong trái tim Chúc Dung, nhưng thân thể chính thức đã biến mất vĩnh viễn, nếu không Hứa Tiên mặc dù dùng Thiên Hành kiếm cũng khó mà tiến vào thân thể của Chúc Dung, cho dù thật sự tiến vào trong cũng là tự tìm đường chết, bởi vì khi đó lực lượng Chúc Dung đã dung hợp toàn bộ, căn bản không có thứ gọi là chỗ hiểm, trừ phi dùng lực lượng tuyệt đối chế trụ.

Chúc Dung gầm nhẹ nói:

- Thắng là thắng, có cái gì võ không võ!

Xích quang trên người ảm đạm, hỏa diễm hóa thành tro bụi phiêu linh.

Nhìn thấy thời khắc này Hứa Tiên chỉ nghe tiếng thì ào:

- Cuối cùng ta cũng bại một lần.

Trong nội tâm Hứa Tiên than thở, thì ra mục tiêu của Chúc Dung cũng là Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng bởi vì chưa khiêu chiến Đông Hoàng thì hao hết tuổi thọ, sau khi trọng sinh thì muốn thắng Hậu Nghệ để chứng minh lực lượng của mình, chứng minh Chúc Dung thần hỏa của mình có thể thắng được Thái Nhất Thiên Hỏa Thần Mang.

Chung Lê lúc này từ từ tỉnh lại, nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt, gương mặt đỏ thắm, giống như lực lượng của Chúc Dung còn chưa tiêu tán hoàn toàn. Tim đập nhanh, mặc dù Hứa Tiên không phải Thiên Tiên cũng phát giác.

Thì ra trong đại chiến vừa rồi nàng giống như đang nằm mộng, lại còn có thể lưu một tia ý thức, nàng nhìn thấy Hứa Tiên đi vào trước mặt mình, giải thoát mình khỏi giam cầm.

Đồng thời cũng nhìn thấy chính mình không mảnh vải che thân, toàn bộ thân thể mềm mại hiện ra trước mặt của hắn, thẳng tới lúc này nàng xấu hổ muốn chết, có chết cũng không chịu mở mắt, mà lúc này chỉ có một tầng quần áo, bị hắn ôm vào trong ngực thì thân thể của nàng đã sắp cứng ngắt.

Chung Lê biểu hiện như vậy cũng không qua khỏi mắt của Hứa Tiên, cười một tiếng không vạch trần nàng, đợi cho Thần Chung Quỷ tiến lên thì giao Chung Lê trả cho hắn.

Thần Chung Quỷ cảm kích mang theo Chung Lê rời đi, sau khi bay xa thì Chung Lê lặng lẽ mở to mắt, nhìn qua thân ảnh của Hứa Tiên, trong nội tâm tràn đầy bất đắc dĩ cùng quyết ý.

- Ta không thể gả cho người khác.

Không đợi rất nhiều Thần Tiên đi lên đáp lời, thân ảnh Hứa Tiên đã biến mất phía chân trời.

Trong soái tướng của Phan Ngọc thì Hứa Tiên từ phía sau ôm lấy Phan Ngọc, cười nói:

- Minh Ngọc, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Phan Ngọc giống như trút được gánh nặng, nói khẽ:

- Ta biết ngay, người sẽ không thua.

Thời điểm này Cửu Thiên Huyền Nữ cũng đi vào trong doanh trướng, thần sắc có chút phức tạp nói:

- Có thể tiến quân!

Bái Hỏa Giáo giáo chủ Sở Kiếm Hùng bay lên thiên ngoại, Chúc Dung thì tan biến giữa thiên địa, Bái Hỏa Giáo cao thấp đã lâm vào trong hỗn loạn, chính là thời cơ tốt nhất.

Phan Ngọc nhìn qua Cửu Thiên Huyền Nữ, lại nhìn Hứa Tiên, như có điều suy nghĩ.

Hứa Tiên buông Phan Ngọc ra, nói:

- Đi thôi, bình định thiên hạ này!

Phan Ngọc đi ra ngoài điểm tướng, đại quân thừa cơ vượt sông xuôi nam, Bái Hỏa Giáo hồng cân quân quần long vô thủ nên sụp đổ, mấy pháp vương muốn sử dụng pháp thuật vẫn hồi bại cục, đều bị Cửu Thiên Huyền Nữ bắt lấy.

Hứa Tiên thì quay lại Hàng Châu, gõ vang cửa của Huyền Ky, được Duẩn Nhi dẫn dắt đi theo quan đạo vào sâu trong trúc lâm, giống như trước kia.

Ngư Huyền Ky đứng yên, vẻ mặt vui mừng nhìn qua Hứa Tiên, khó dấu được mái tóc bạc như tuyết.

Mặc dù Hứa Tiên đã có đoán trước, trong nội tâm vẫn rung động, tình cảnh này người nào quên được?

Thất tinh đăng trên bàn chỉ còn lại ba đóa, giống như dùng tính mạng của nàng thiêu đốt, Ngư Huyền Ky nói:

- Lập tức có thể lại tính ra một quẻ, thời điểm này người nên đợi chút ít.

- Ta bây giờ là Thiên Tiên, thông hiểu Túc Mệnh Thông, hiểu vài thiên cơ thuật số.

Ngư Huyền Ky nhìn qua ngọn đèn, nói

- Cho dù là Thiên Tiên, cũng có rất nhiều chuyện không thể cải biến.

Muốn cải biến tất cả phải trả giá thật lớn.

- Đã đầy đủ!

Hứa Tiên vung tay áo dập tắt thất tinh đằng còn lại.

Ngư Huyền Ky nhìn qua thất tinh đằng bị dập tắt, thở dài một hơi, nói:

- Cũng đã đến mức này...

Hứa Tiên kiên quyết nói:

- Kế tiếp, cho dù là tai ách gì cũng phải để ta gánh chịu. xem tại

Hắn biết rõ chính mình phải đối mặt với cái gì.

Ngư Huyền Ky từ trước đến nay trầm tĩnh lạnh nhạt, trên dung nhan xinh đẹp hiện ra bi ai khó bỏ.

Hứa Tiên ôm thân thể gầy yếu như cây khô của nàng, không dám dùng lực, cúi đầu khẽ hôn lên sợi tóc bạc lạnh buốt.

Chờ ta đi, sinh cơ này ta sẽ tự tìm.

Lúc Hứa Tiên rời khỏi chỗ Huyền Ky thì đã hoàng hôn, bởi vì trời tối nên đường đi lơ mờ, cầu nhỏ nước chảy người ở trong nhà thấp sáng ngọn đèn dầu.

Mà hắn cũng quay về nhà của mình, Tiểu Thanh, Ngao Ly còn có Tiểu Thiển ở Hoàng Sơn chạy đến, đang ngồi chờ hắn về.

- Ta trở về!

Trên mặt Hứa Tiên hiện ra nụ cười ấm áp.

- Tướng công, hoan nghênh trở về!

Dọc theo hành lang gấp khúc đi vào chính sảnh, Hồ Tâm Nguyệt đang dựa vào cánh cửa nhìn qua bọn họ, nàng vẫy tay, có cái chút ít cô gái xa lạ từ phía sau đi ra, có chút bất an nhìn qua bọn họ, nàng bên cạnh đi theo Úc Lôi.

Hứa Tiên khẽ giật mình:

- Người là Thường Hi?

Nhìn Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Rốt cuộc người cũng trả thân thể cho người ta,

1226. Chương 1620: Bên Ngoài Lôi Phong Tháp

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1620: Bên Ngoài Lôi Phong Tháp

Hồ Tâm Nguyệt nói:

- Trước đó cũng đã hứa rồi mà.

Hứa Tiên nhìn quanh, trên mặt Tiểu Thanh Ngao Ly Tiểu Thiển đều có ý quyết tuyệt.

Ngày mai chính là thanh minh!

- Ăn cơm trước đi!

Hứa Tiên nói như vậy làm mấy người Tiểu Thanh im lặng, hắn không tự giác nói:

- Dưỡng đủ tinh thần mới có khí lực đánh nhau!

Rồi sau đó hắn tự mình xuống bếp làm đầy bàn thức ăn, còn lấy một ít Hoàng Lương Nhưỡng uống một chén với các nàng, nói muốn muốn khai chiến phải bổ sung linh lực.

Rượu uống qua nửa đêm, Hứa Tiên không ngừng mời rượu, trong lời của hắn nói như có ma lực, các nàng không thể tự chủ mà đồng ý, không tự chủ mà uống cạn, lúc này say bất tỉnh nhân sự, bị Hứa Tiên đặt vào trong phòng.

Hứa Tiên ngồi ở bên giường, ôn nhu nhìn các nàng như đang ngắm trân bảo.

Hồ Tâm Nguyệt kiệt lực bảo trì thanh tỉnh, nhìn qua Hứa Tiên nói:

- Hứa Tiên, người...

- Ngủ đi, ngủ đi.

Hứa Tiên nói nhỏ, sâu trong thần hồn Xá Lợi Tử thả ra thần quang vô hình.

Hồ Tâm Nguyệt mơ mơ hồ hồ nhìn thấy hắn đứng dậy, cuối cùng nhìn qua các nàng, quay người đẩy cửa mà đi, nàng cũng nhịn không được nữa, chìm vào sâu trong giấc ngủ.

Hứa Tiên đóng kỹ cửa phòng, lại bố trí trận pháp, lại đi ra ngoài mái hiên, nhìn qua từng giọt nước từ mái hiên rơi xuống.

Năm nay thanh minh vẫn là mưa tầm tã.

Hứa Tiên lấy một cây dù giấy ra, chậm rãi biến mất trong màn mưa mông lung.

Xuyên qua hẻm nhỏ đầy đá xanh, đi tới bờ Tây Hồ, trời còn chưa sáng, trên hồ có chút lạnh lẽo, chỉ có đèn của thuyền chài đang phiêu du, cùng chỉ có thánh giác của hắn mới nghe được tiếng trúc lay động, không biết trong thanh lâu ở đâu còn nghe được tiếng rên rỉ và múa hát.

Hứa Tiên lại nhìn qua Lôi Phong Tháp ở xa xa, một mình đi lên đoạn kiều, yên lặng nhìn qua, hồi tưởng lại lúc mới gặp nàng, khóe miệng còn hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

- Không nên như thế sao?

Cửu Thiên Huyền Nữ xuất hiện bên đầu cầu, lớn tiếng nhìn Hứa Tiên nói:

- Người cũng biết như vậy là địch với thiên hạ.

Hứa Tiên cười cười nói:

- Vậy cũng không có biện pháp ah, là địch thì là địch.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Tỉnh lại đi, người đã là Thiên Tiên, chẳng lẽ còn không biết thiên mệnh?

Nàng vốn cho là Hứa Tiên sau khi hiểu rõ tam thế, tu thành Thiên Tiên thì cho dù thế nào cũng buông bỏ tín nhiệm vô tri kia. Nhưng cho đến giờ phút này nàng mới hiểu được chính mình sai, hơn nữa sai không hợp thói thường.

- Thiên mệnh?

Hứa Tiên nhìn nàng, nhìn lên phía chân trời nói:

- Nếu thiên mệnh thật sự tồn tại, vậy ta chính là thiên mệnh!

Hắn đi qua đoạn kiều, đi sát qua người của nàng, hắn đem cây dù giấy đặt lên tay của nàng, nói khẽ:

- Thời điểm không còn sớm, nàng còn đang chờ ta đây, người đi về trước đi! Đừng quên, người còn thiếu nợ ta, chỉ mong có cơ hội có thể thu hồi từ người.

- Nếu như không có cơ hội, vậy thì người nên trân trọng, đột nhiên cảm giác được như vậy cũng tốt, ít nhất không cần lo cho ta, có những lo lắng vô vị kia.

Cửu Thiên Huyền Nữ cắn môi, nói:

- Tại sao không có!

Nàng đặt tay lên ngực.

- Tâm của Vân Yên, Thanh Loan đang ở nơi này, thời thời khắc khắc đều lo lắng cho ta, nhưng như đã chịu đủ rồi.

Nàng xoay người cầm dù giấy trong tay ném xuống nước, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên, giống như muốn đem bóng lưng của hắn khắc sâu vào trí nhớ lần cuối cùng.

Hứa Tiên không quay đầu lại, lặng yên không một tiếng động thở dài một tiếng, đi xuống đoạn kiều, biến mất ở bờ đê.

Cửu Thiên Huyền Nữ chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt chảy xuống, trong lòng bàn tay cầm lấy Vòng Xuyên chi thủy, hóa thành một đạo hào quang bảy màu, kiên quyết bay đi trong màn mưa.

Hứa Tiên giống như đang du khách đạp thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh), không nhanh không chậm đi về hướng Lôi Phong Tháp, trên đường đi lưu ý cảnh trí hai bên.

Bầu trời mờ mờ sáng lên, bày biện ra đủ loại màu sắc của các vì sao, giống như ánh đèn chiếu sáng đường đi.

Đây là cảnh chỉ có người tu hành mới nhìn thấy được, có vô số vì sao phát sáng, chiếu sáng khu vực này, người tu hành đi qua nơi này nhao nhao đem ánh mắt nhìn qua, nhìn vào người Hứa Tiên.

Sau đại chiến ngày hôm qua bọn họ không dám có nửa phần khinh thị với nam nhân này, nhao nhao phóng xuất linh quang bốn mạng ra ngoài, lập tức cảnh giác lại là cảnh cáo, muốn cho Hứa Tiên dừng bước lại.

Vì vậy hình thành một màn cực kỳ tráng lệ, hào quang của bọn họ chiếu sáng cả khu vực, giống như các vì sao đang dẫn đường cho Hứa Tiên.

Dưới trận thế áp bách này ngay cả người tu hành cường đại nhất cũng e sợ không dám tiến lên.

Quả nhiên Hứa Tiên dừng bước lại, ngẩng đầu chấp tay cười nói:

- Đa tạ chư vị đạo hữu chiếu sáng, ta còn ngại đường quá tối.

Tinh vân rung rung một chút.

Hứa Tiên tiếp tục đi về phía trước, vốn nhìn thấy Lôi Phong Tháp còn rất xa xôi, giống như chỉ trong chớp lát gần như trước mắt.

Trong lòng hắn nói thầm:

- Nương tử, ta đến!

Trong ánh mắt Hứa Tiên thì Lôi Phong Tháp phát ra hào quang tráng lệ chói mắt, hàng tỉ đạo phù văn dập chồn, trên Lôi Phong Tháp còn có một tầng Phật Tháp màu vàng.

Bạch Tổ Trình đang ngồi thiền bưng tỉnh lại, đứng lên nói:

- Quan nhân!

Hứa Tiên hít sâu một hơi, muốn mở cửa tháp phủ đầy bụi, Dương Tiễn ngăn cản ở trước mặt hắn:

- Dừng bước a, Hứa Tiên!

Hứa Tiên ôn hòa nói:

- Dương huynh, đã lâu không gặp, thỉnh nhường đường cho ta, cho ta nhìn thấy nương tử lại ôn chuyện với người.

Nhưng Dương Tiễn giống như pho tượng bất động, khi hắn ở Hàng Châu cũng tận mắt nhìn thấy Hứa Tiên cùng Chúc Dung tranh đấu hôm qua, trong lòng của hắn phi thường hiểu rõ, tuy hắn còn cách Thiên Tiên nửa bước xa, nhưng đừng nói là nửa bước, cho dù chỉ một tấc cũng là chênh lệch cực lớn.

- Thủ hộ tháo này là chức trách của ta, muốn tiến vào tháp thì bước qua thi thể của ta đi.

Hứa Tiên nhẹ nhàng nhú mày, giống như lâm vào khó xử, nhưng hắn vì chống cự áp bách trên bầu trời mà phóng thích lực lượng bàng bạc, nhưng lại làm cho Dương Tiễn có cảm giác như đang gánh cả ngọn núi.

Cổ lực lượng này không phải là linh lực đơn thuần, mà là Hứa Tiên dung hợp toàn bộ tinh khí thần, thậm chí là linh ngộ Thiên Đạo, cũng bởi vì Dương Tiễn cách Thiên Tiên chỉ có nửa bước xa, mới càng cảm giác rõ ràng như vậy, chỉ trong một lát này hắn đổ mồ hôi như mưa.

Khiếu Thiên khuyến từ trong hư không nhảy ra, nói:

- Hứa Tiên, người phải nghe lời a, lão đại ta cũng là muốn tốt cho người, người cho rằng người thật sự có thể mở Lôi Phong Tháp sao? Đám người trên bầu trời đang nhìn đấy! Lực lượng của Bạch Tố Trinh không nên tồn tại trong thiên địa này, buông tha đi, cũng chỉ là nữ nhân mà thôi, có cần lão đại ta giới thiệu muội tử cho người không, ta thấy nàng cũng có ý với người đấy. (.

Cho dù là dưới áp bách như núi, Dương Tiễn cũng mở con mắt thứ ba ra trừng Khiếu Thiên khuyến .

Khiếu Thiên khuyến co cổ lại, tiếp tục nói:

- Người thật sự không bỏ xuống được, còn có thể thường tới thăm nàng mà. Một khi bước ra một bước này, tất cả xem như xong.

1227. Chương 1621: Thiên Địa Vô Dụng.

Chương 1621: Thiên Địa Vô Dụng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Tuy người là con sói thông minh, nhưng người không hiểu.

Hứa Tiên tiến lên một bước, đồng thời duỗi tay phải ra, nói:

- Dương huynh, tuy không muốn động thủ với người, nhưng đắc tội rồi.

Một ngôi sao trên bầu trời giáng xuống, đánh vào Hứa Tiên, võ tài thần Triệu Công Minh cầm song giản trong tay, cả giận nói:

- Hứa Tiên, người muốn tự cao lực cường, không xem thiên hạ ra gì đúng không?

- Bằng người còn không có tư cách om sòm với ta!

Hứa Tiên không thèm nhìn mà vung tay áo lên, giống như đuổi ruồi.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy pháp lực toàn thân bỗng nhiên vận chuyển mất linh, chỉ một ống tay áo nho nhỏ lại phô thiên cái địa áp tới, làm cho hắn bay ra ngoài thật nhanh.

Tinh vân trên bầu trời chấn động, tuy ngay từ đầu đã hiểu Hứa Tiên không thể xem thường, nhưng mà không ngờ Triệu Công Minh đối mặt Hứa Tiên lại không chịu nổi một kích như vậy.

Vốn nghị đến Hứa Tiên chỉ mới thành tựu Thiên Tiên, lĩnh ngộ với đại đạo còn không hòa hợp, pháp lực tích lũy còn chưa nhiều.

Hôm qua hắn cùng với Chúc Dung chiến một trận tuy thể hiện uy lực hủy thiên diệt địa, nhưng cũng không có vận dụng bao nhiêu pháp lực, hơn nữa cuối cùng là dựa vào kiếm sắc bén đánh vào ngược điểm của Chúc Dung mới thắng được.

Thẳng đến giờ này khắc này, bọn họ mới hiểu ra, Hứa Tiên căn bản không có bày ra thực lực chân chính, Dương Tiễn cũng không phải là người thích hợp ngăn cản hắn.

Tay phải Hứa Tiên đánh bay Triệu Công Minh thì tay trái điểm qua Dương Tiễn.

Mắt thần trên trán của Dương Tiễn mở to, thần sắc nghiêm túc và trang trọng vạn năm không thay đổi, bỗng nhiên biến thành kinh sợ.

Sau lưng Dương Tiễn, Khiếu Thiên khuyến hóa thành một đạo bạch quang, không có hỗ trợ Dương Tiễn ra tay mà là mở cái miệng rộng nuốt Dương Tiễn vào, Dương Tiễn đang toàn lực ứng đối Hứa Tiên, làm gì kịp phản ứng chứ, bị Khiếu Thiên khuyến nuốt vào bụng.

Khiếu Thiên khuyến nuốt Dương Tiễn thì nhìn qua Hứa Tiên một cái, nhìn thấy ngón tay của Hứa Tiên điểm tới thì bỏ chạy thật xa.

Hứa Tiên tức cười, xem ra vị Dương huynh đệ này sẽ bị tức giận làm nổ tung a, bước chân không ngừng lại, hướng Lôi Phong Tháp đi tới.

Phật quang thật mạnh ẩn chứa Phật hiệu khôn cùng, đem Hứa Tiên ngăn ở ngoài tháp.

Chúng tiên trên bầu trời tức giận.

- Chúng ta đồng loạt ra tay!

- Tốt!

Xích chanh hoàng lục thanh lam tử (đỏ thắm-da cam-vàng-xanh lá-xanh thắm-xanh da trời-tím) tất cả hào quang sáng ngời, có thể ở trên chín tầng trời không kẻ nào không có pháp thuật hay bảo thuật cường đại, lần này không chút tiếc rẻ lấy ra sử dụng trên một người.

Tinh vân xoay tròn, kết thành một loại trận thế, mà trung tâm của vòng xoáy là Hứa Tiên.

Thân hình Hứa Tiên cứng đờ, linh lực khôn cùng vô tận xoắn về phía hắn, giống như muốn phân thân toái cốt hắn vậy.

Cùng lúc đó cảnh tượng bốn phía đại biến, Lôi Phong Tháp cùng Tây Hồ đều biến mất không thấy gì nữa, biến thành một mảnh vũ trụ vô cùng vô tận, trong hư không quần tinh sáng lạn, mỗi một ngôi sao đều là tiên Phật mang theo linh lực vô tận, sự tồn tại của bọn họ chói mắt như vì sao.

Hứa Tiên dựa vào trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế lập tức nhìn ra lai lịch của trận này, thì thầm:

- Chư Thiên Tinh Đấu Trận.

Đây là trận pháp mạnh nhất của Tử Vi Cung, phía sao bắc đẩu chính là chủ đạo, liên kết với tiên Phật chỉ lực hóa thành ngân hà vũ trụ, khôn địch tiêu diệt trong trận pháp.

Muốn phá trận này không có bất kỳ biện pháp mưu lợi nào, chỉ có dùng lực phá lực, nhưng mà đôi phó Hứa Tiên đã xuất động hơn phân nửa tiên Phật trong thiên địa, Hứa Tiên đối kháng không phải là linh lực, mà là thần Phật chư thiên.

Vô số âm thanh từ không trung truyền tới:

- Hứa Tiên, nhận thua đi!

- Đầu hàng! Đầu hàng!

- Buông bỏ đồ đao!

Tinh thần uy áp không ngừng truyền tới.

Hứa Tiên nói khẽ:

- Các người đang nói bậy gì đó.

Âm thanh của hắn rất nhẹ nhàng, sợ rằng chỉ có người bên cạnh mới nghe rõ.

Nhưng sau khi phát ra âm thanh này giống như phật đà giảng đạo, sư tử gào thét, vô số âm thanh bị đè xuống, chỉ có một âm thanh này vang vọng giữa thiên địa.

Quần tinh vắng vẻ, mất đi ánh sáng.

Pháp bảo pháp thuật trong tay của bọn họ cùng bạo phát trong một thời gian, như mưa sao băng bay về phía Hứa Tiên.

Bọn họ mượn xu thế trận pháp, uy lực của pháp thuật pháp bảo đại tăng. Hứa Tiên bị nhốt ở tâm trận, ngay cả pháp lực vận chuyển cũng mất linh, một tăng một giảm kết quả thắng bại không cần phải dự nghị gì.

- Quan nhân!

Trong Lôi Phong Tháp, Bạch Tổ Trinh lo lắng nhìn qua một màn này, bọn họ dùng phật quang ngăn cách nàng, ngay cả Thiên Thiên Tâm Kết cũng không cách nào thấu qua, nhưng mà bên cạnh Bạch Tổ Trinh có một đại sĩ áo trắng đứng đó, chính là nam hải Quan Thế Âm Bồ Tát, nàng phát tay phát ra hào quang, phía trên có hình ảnh Hứa Tiên.

Bạch Tổ Trinh quỳ xuống nói:

- Bồ Tát, ta van cầu người, để cho ta nói chuyện với quan nhân đi, ta sẽ khuyên hắn rời đi, vĩnh viễn không ra khỏi tháp!

- Người cảm thấy Hứa thí chủ sẽ nghe theo người nói sao?

Trong mắt của Quan Thế Âm Bồ Tát phát ra hào quang tường hòa, nói:

- Chấp niệm của hắn áp đảo trí nhớ Đông Nhạc Đại Đế cùng Xạ Nhật thiên tử, mới đi tới nơi này.

Bạch Tổ Trinh không phản bác được, nàng rõ hơn bất luận kẻ nào, đừng nhìn nam tử kia bề ngoài hòa nhã khí độ, trong nội tâm ẩn chứa ý chí mạnh mẽ không ai lay chuyển được.

Thời điểm này, trong màn sáng có cảnh Hứa Tiên bị Lưu Tinh Vũ bao phủ.

Có câu nói “Đại đạo ba ngàn, vô cùng pháp thuật”, Hứa Tiên cảm giác trong nháy mắt mình đã hiểu hàm nghĩa này.

Hàn băng đông lại, lửa cháy bùng bùng thiêu đốt, gió lớn cắt qua thân thể, xé rách thần hồn, phá hư thần niệm...

Mỗi một lần công kích đều ẩn chứa đạo pháp tiên phật tu luyện ngàn vạn năm qua.

Cho dù động dung trước thế công như vũ bão này, Hứa Tiên lại nhếch miệng mỉm cười, trong thần hồn của hắn sáng lên.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm khóa phụ tinh bộc phát hào quang kinh người, dùng tốc độ nhanh nhất xoay tròn, hình thành một quang hoàn năm màu, năm loại lực lượng giao hòa với nhau.

Ngũ hành tương sinh ngũ hành tương khắc là đạo lý cơ bản, cho dù là thầy bói gạt tiền ven đường, hoặc là một giang hồ du y đều có thể nói rõ đạo lý này, nhưng những đạo lý chất phác đơn giản đó Hứa Tiên phải trải nghiệm vô số lần mới ổn định được trong thần hồn.

Giống như đang hình thành thiên địa trong thần hồn của Hứa Tiên, nhưng mà vẫn chưa đủ, còn thiếu đi một bộ phận.

Linh lực ngũ hành đầu nhập vào trong chủ tinh, thái dương chủ tinh sáng lên, đang dần dần chuyển hóa thành nguyệt linh chi lực lạnh giá, loại chuyển hóa linh lực này không thể khống chế được, chuyện này chưa bao giờ diễn ra.

Thời điểm một nửa chủ tinh biến thành nguyệt linh chi lực, bỗng nhiên dừng chuyển hóa.

Dương nhật âm nguyệt, hai chủng lực lượng hoàn toàn trái ngược nhau đã kết hợp hoàn mỹ trong chủ tinh, âm cực dương sinh, điện cực dương âm sinh.

Cả thần hồn lập tức lâm vào kỳ cảnh, hình thành một thiên địa chân chính. Mặc dù không có sông núi cỏ cây, tranh hoa diều cá trùng, nhưng bất luận là người tu hành nào cũng phải thừa nhận đây chính là thiên địa.

1228. Chương 1622: Sớm Mai. (1)

Chương 1622: Sớm mai. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bởi vì trong đó ẩn chứa thiên địa pháp tắc chí cao, đại đạo ba ngàn, tất cả đều không rời khỏi đạo lý – âm dương ngũ hành!

Hứa Tiên bị quang vũ bao phủ, chư tiên thần phật đều dừng lại, cùng đợi Hứa Tiên phản kích, nhưng chờ lâu không có bất cứ phản ứng nào.

- Chẳng lẽ thành công?

Chư tiên thần phật cùng nghĩ một câu này, nhưng mà nghĩ lại thủ đoạn như vậy trong thiên địa không có mấy người thừa nhận được, Hứa Tiên hiển nhiên không ở trong đó.

- Vừa mới vượt qua đại thiên kiếp lại hủy trong tay chúng ta.

- Quan nhân!

Bạch Tổ Trinh nghẹn ngào kêu lên đầy sợ hãi.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Yên tâm đi, hắn không có vì dạng công kích này mà vẫn lạc đâu.

Ngón tay chỉ qua màn sáng.

- Người nhìn!

Vừa dứt lời thì tất cả tiên phật đều cảm thấy không đúng.

Tốc độ dòng xoáy linh lực chuyển động chậm lại, mặc cho tiên phật thúc dục như thế nào cũng không thể cải biến, kinh hãi mất sắc:

- Đây là chuyện gì?

Trận pháp này không cách nào phá mới đúng.

Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn dòng xoáy biến mất, hiện tại bọn họ cũng không cách nào ngăn cản Hứa Tiên bỏ chạy. Nhưng Hứa Tiên không có ý này, thân hình hắn vẫn bị hào quang bao phủ như trước, nhưng mà đám hào quang này đang mất đi điều khiển, biến thành ngũ hành linh lực cơ bản nhất, quang cầu đồng kết kia đang biến mất.

Bỗng nhiên có rất nhiều đồ vật từ quang cầu rơi xuống, có đao thương kiếm kích, cũng có la bàn bình phong, đủ đồ vật kỳ quái.

Một tiên nhân cả kinh kêu lên:

- Đó là A Nan Kiếm của ta!

- Ai nha, Ngũ Vân Khóa Tiên Bình của ta!

Đúng là pháp bảo bọn họ dùng để công kích Hứa Tiên, giờ phút này tất cả mất đi không chế, từ trên bầu trời rơi xuống, bọn họ từ bản năng cảm thấy bất an.

Trong quang cầu, bỗng nhiên Hứa Tiên mở hai mắt ra:

- Thiên Địa Vô Dụng!

Dùng quang cầu làm trung tâm, cảnh tượng chân thật hiện ra bốn phía, thay thế vũ trụ ngân hà, cho đến khi hiện ra cảnh mưa bụi của thành Hàng Châu.

Nhưng chư tiên thần phật vẫn còn, hơn nữa không có bị tổn thất gì cả, bọn họ nghĩ Thiên Tiên quả nhiên không phải chuyện đùa, cần nghĩ biện pháp khác ứng đối, chợt bọn họ cảm thấy thiên địa mất đi toàn bộ linh lực, thậm chí là linh lực trong người bọn họ biến mất, bị khóa chặt.

Bọn họ cũng như đám pháp bảo kia, từ trên không trung ngã xuống, dốc sức liều mạng dùng pháp thuật ngự khí đơn giản cũng không được, rơi xuống mặt đất, có người mất đi uy nghiêm của tiên phật phát ra tiếng hét to, mất đi không chế linh lực thiên địa thì bọn họ không khác người bình thường bao nhiêu!

Hứa Tiên nói:

- Nếu như chỉ biết bay trên trời mà ngạo mạn, vậy hãy để cho ta nhìn xem bộ dáng khi các ngươi ngã xuống đất.

Trong tiên phật chỉ có linh diệu tọa kỵ, hoặc bản thân là yêu tu biết bay tu thành tiên mới miễn cưỡng có thể vẫy cánh, bay trên bầu trời, không đến mức ngã xuống đất, nhưng đôi mắt nhìn qua Hứa Tiên biến thành sợ hãi.

Hứa Tiên có thể trực tiếp vây khốn linh lực trong cơ thể của bọn họ, đạo hạnh bậc này, loại cảm giác này giống như ngũ hành âm dương trong thiên địa đều nằm trong bàn tay của hắn, tuyệt đối không phải người vừa tấn chức cảnh giới Thiên Tiên có thể làm được, cũng càng hiểu Hứa Tiên muốn giết bọn họ dễ như trở bàn tay.

Mà Hứa Tiên chỉ trói chặt linh lực của bọn họ đã làm cho rất nhiều tiên phật sinh tử một đường, tuy khí lực của bọn họ hơn xa thường nhân, nhưng không có gì hơn yêu tu, dù sao không có cố ý tu luyện qua, từ giữa không trung mấy ngàn thước rơi xuống đất, cho dù thần hồn không ngại nhưng thân thể bị hủy không thể nghi ngờ.

Hứa Tiên trở mắt nhìn qua tiên phật rơi xuống như lá rụng, cũng không có ý định viện thủ, nhưng tuyệt đối không có nhẹ nhõm hay hả hê chút nào, hắn đã cảm nhận được sâu trên bầu trời có hô ứng.

Hô ứng ở chỗ kia không nhiều lắm, chỉ rải rác mấy người, nhưng Hứa Tiên lần đầu tiên hiện ra thần sắc ngưng trọng, bởi vì hắn biết đối mặt với người nào.

Trong Lôi Phong Tháp Bạch Tổ Trình vượt ngục, thở ra một hơi, nói:

- Quan nhân hắn đã trở nên lợi hại rồi!

Ngón cái của Quan Thế Âm Bồ Tát bấm vào ngón giữa, hoàn hoàn đan xen kết thành thủ ấn.

Vạn Đóa Kim Liên từ trên mặt đất sinh ra, chấp chờn bay lên nâng những tiên phật đang ngã xuống.

Bỗng nhiên Hứa Tiên quay đầu, nhìn qua Lôi Phong Tháp, tuy còn cách phật quang ngăn cản ánh mắt, nhưng mà linh quang chấn động hắn vẫn nhìn rõ ràng.

- Đa tạ nam hải Quan Thế Âm Bồ Tát.

Những tiên phật kia nhao nhao cúi đầu khấu tạ, trong nội tâm đã hiểu rõ chuyện này không phải bọn họ có thể nhúng tay vào, chỉ có Thiên Tiên mới xứng nói chuyện với Thiên Tiên, bọn họ không hèn mà lựa chọn rời đi.

Hứa Tiên nhìn thấy tình cảnh như thế, trong lòng biết bằng vào cảnh giới của mình hôm nay còn không đủ để cầm chế lực lượng Thiên Tiên, liền thu hồi toàn bộ lực lượng.

Những pháp bảo của đám tiên phật kia bay về phía chủ nhân, sau đó bay đi.

Bầu trời lại ảm đạm, mưa xuân rậm rạp rơi xuống, đan vào thành màn mưa mờ mịt, Lôi Phong Tháp cũng bình yên sau trận mưa này, thoát nhìn lại quá xa xôi.

Hứa Tiên liền lại đi về phía Lôi Phong Tháp xa xa, cho dù mục tiêu xa xôi thế nào chỉ cần nguyện ý đi thì ngày nào đó sẽ tới.

Thật sự là thế sao?

- Hứa đạo hữu, người thiên phú dị bẩm, bằng tuổi người ta còn chưa tu luyện tới Dương Hồn đẫy, bội phục, khổ hải khôn cùng, quay đầu lại là bờ, tại sao có thể vì tư tình với nữ nhân mà mặc kệ thiên hạ chứ?

Âm thanh già nua vang lên bên tai của Hứa Tiên.

- Hứa Tiên, người tu hành đạo pháp, là đạo pháp truyền thừa từ Tử Vi Cung, nói ra chúng ta cũng là đồng môn, nghe ta một lời, dừng lại ở đây đi.

Một ngôi sao màu tím như ẩn như hiện ở giữa không trung.

Bọn họ không có hiện ra hình dáng chân thật, cũng không có tạo ra thanh thế to lớn như Chư Thiên Tinh Đẩu đại trận, bọn họ cũng không vội bày ra uy năng của bản thân tới đe dọa Hứa Tiên, mà là dùng lời lẽ thâm thúy khuyên bảo, đều có cảm giác “Người nghe cũng tốt, không nghe cũng tốt, đạo lý đều ở chỗ này”.

Đây cũng không phải phân biệt tu vi tâm cảnh, càng không có sợ hãi. Chỉ có kẻ yếu đối mặt cường giả mới bày ra nanh vuốt của mình, sự hồ chỉ yên tĩnh ẩn nấp trong bụi cỏ, dung làm một thể với cảnh vật.

Giờ khắc này Hứa Tiên cảm giác mình trở thành người bình thường, đứng lẻ loi trong rừng rậm bình thường, trong gió truyền đến tiếng gầm gừ trầm thấp, làm cho rừng rậm yên tĩnh lại, nhưng hắn còn có lòng tin cảm thấy còn có thể đối phó, thẳng tới khi tiếng gầm gừ vang lên từ bốn phía mới phát hiện mình đã hãm trong tuyệt cảnh.

Trong Lôi Phong Tháp, nước mắt của Bạch Tố Trinh đã rơi xuống, nắm chặt hai đấm nói:

- Buông tha đi, quan nhân! Vong ngã a, quan nhân!

Vén vện muốn đem những lời này truyền vào nội tâm của Hứa Tiên.

Nhưng trong lòng nàng chỉ có một cổ u ám, giọng nói âm trầm vang lên.

- Không, tuyệt đối không!

U ám vô tận trong cơ thể bộc phát, biến ảo thành một con rắn u ám, quấn lấy Quan Thế Âm Bồ Tát gần trong gang tấc, đem khái niệm tôn ti mạnh yếu ném ra khỏi đầu.

1229. Chương 1623: Sớm Mai. (2)

Hứa Tiên Chí

Tác giả: Thuyết Mộng Thần

Q.6 - Chương 1623: Sớm Mai. (2)

Hướng dẫn nhanh cách gấp túi giấy “đơn giản như đang giỡn”

Còn có rất nhiều lời muốn nói với hắn, nàng muốn ở cùng một chỗ với hắn vĩnh viễn, làm sao lại dừng ở nơi này? Ngay cả vạn kiếp bất phục, ngay cả thần hồn câu diệt cũng không buông tay!

Hai con người của Bạch Tố Trinh nhuộm thành màu đen, gầm thét nói:

- Thả ta ra ngoài!

U ảnh chi xà quần quanh người của Quan Thế Âm Bồ Tát, Quan Thế Âm Bồ Tát bình yên bất động, trên người có một đạo kim quang sáng lên, hào quang này vừa xuất hiện khí tức u ám ảm đạm nhiều.

Quan Thế Âm Bồ Tát chậm rãi lắc đầu nói:

- Tuy lực lượng của Chúc Long nguy hiểm, nhưng trình độ này còn không đủ, an tâm ở chỗ này chờ đi!

Trong màn sáng Hứa Tiên rốt cục mở miệng nói:

- Người là nổi khổ hải, ta chính là bờ; người đi trong đường tối, ta chính là minh châu!

Tay của hắn xuyên qua phật quang bao phủ Lôi Phong Tháp, kiên quyết mở cửa Lôi Phong Tháp.

Bỗng nhiên Lôi Phong Tháp rung rung, đột ngột từ mặt đất bay lên bầu trời.

Hứa Tiên nhướng mày, hiện thân trên đỉnh tháp, đem Lôi Phong Tháp đạp xuống, cùng lúc đó hắn cầm cung trong tay, tướng mạo nhìn lên trời xanh, gương cung lên bầu trời.

Âm dương ngũ hành, thiên địa linh khí, điên cuồng tụ tập vào tay của hắn, một đạo quang mang xuyên thủng bầu trời.

Dây cung rung rung, chiến tranh hết sức căng thẳng, Hứa Tiên quyết tâm đi khiêu chiến, muốn bằng vào lợi khí hôm nay, xem Thiên Tiên như dã thú mà săn bắn, hoặc là bị dã thú ăn thịt.

Một mũi tên thất bại, nhưng mà nằm trong dự liệu của Hứa Tiên, cái mũi tên này bức bách Thiên Tiên hiện hình.

Nhưng mà không phải là dã thú trong rừng rậm đi ra ngoài, mà là nhân loại giống Hứa Tiên.

Đúng, nhân loại mới là dã thú nguy hiểm nhất, trong đôi mắt của bọn họ lóe lên hào quang trí tuệ như Hứa Tiên, trong tay cầm lợi khí không thua gì hắn.

Nhiên Đăng Cổ Phật, Tử Vi Tinh Đế, Hạo Thiên Đại Đế, rốt cục đem chân thân của mình hàng lâm, sau khi Hứa Tiên quyết tâm thì bọn họ không lãng phí lời nào, không lưu tình mà công kích hắn.

Một ít Thần Tiên tự cho rằng mình pháp lực cao cường, ở lại nơi này dùng pháp thuật quan sát tình huống, muốn tận mắt nhìn thấy cảnh Thiên Tiên đại chiến, lúc này cũng phải thất vọng, căn bản không giống tình cảnh giao chiến hủy thiên diệt địa như Hứa Tiên hôm qua chiến Chúc Dung.

Hiện ra trước mặt bọn họ chẳng những không có va chạm kịch liệt, càng không có một tia dư âm ảnh hưởng khuếch tán ra.

Hứa Tiên gương cung đứng trên đỉnh Lôi Phong Tháp, thật lâu không nhúc nhích, giống như từ đá điêu khắc mà thành, trên người lại tràn ngập vết thương.

Nhiên Đăng Cổ Phật tĩnh tọa bất động, tụng niệm kinh văn. Tử Vi Tinh Đế hào quang dập tắt, tinh quang lúc ẩn lúc hiện. Hạo Thiên Đại Đế thì đứng ở trên bầu trời.

Bọn họ là thiên chi kiêu tử chân chính, là người phát ngôn của Thiên Đạo trên thế gian, bọn họ tranh đấu không phải là đấu pháp để hình dung, mà là tín niệm giao phong, va chạm thiên địa pháp tắc.

Từ gốc độ nào đó mà nói thì mỗi lời nói chất vấn đều ẩn chứa sát cơ sâu đậm. Mỗi một tiếng đều có thể làm Thần Tiên vỡ sợ thần hồn tiêu tán.

Mà người bại thì phải chết.

Trận đại chiến này cả thiên hạ chú mục, cho dù không phải là Thiên Tiên cũng phải nhìn qua nơi này.

Trong Côn Lôn Sơn, Tây Vương Mẫu đang nhìn qua khối ngọc thạch cực lớn, trên đá đang hiện ra tình cảnh ở Hàng Châu, bên cạnh có Cửu Thiên Huyền Nữ, nàng không hiểu tiến trình của trận đấu, chỉ có cảnh giới Thiên Tiên mới có thể hiểu được, cũng muốn hỏi xem như thế nào nhưng không dám lên tiếng.

Chỉ thấy đúng lúc này, bỗng nhiên Hứa Tiên động, dây cung dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy rung động ba lần.

Bỗng nhiên tăng bào của Nhiên Đăng Cổ Phật bị xuyên thủng, hấn nhìn qua ngực của mình, chỗ đó lưu lại cái động trống rỗng, hấn chấp tay trước ngực, niệm A Di Đà Phật, thân hình dần dần trở thành nhạt, hiện ra chiếc đèn hết dầu.

Tử Vi Tinh Đế thì hào quang bị cắt đứt, hào quang trên đỉnh đầu bị xé rách.

Ba vị Thiên Tiên đồng thời biến sắc.

Trên mặt Tây Vương Mẫu cũng hiện ra thần sắc sợ hãi thán phục, nói:

- Dung hợp trí nhớ ba đời, quả nhiên được.

Cửu Thiên Huyền Nữ vội vàng xen vào:

- Hứa Tiên thắng sao?

Tây Vương Mẫu quả quyết nói:

- Thắng? Làm sao có thể, người cho rằng ba gia hỏa kia là đồ bất tài sao? Một đấu một có lẽ trong Thiên Tiên không người nào là đối thủ của hấn, nhưng dùng ít địch nhiều thì phải thua không thể nghi ngờ.

Quả nhiên Nhiên Đăng Cổ Phật lúc này bộc phát thần sắc dữ tợn, thân hình lại ngưng hiện lần nữa, dĩ nhiên hoàn thành một lần niết bàn, Tử Vi Tinh Đế cùng Hạo Thiên Đại Đế cũng khôi phục bình thường, tuy hao tổn nguyên khí, nhưng mà so sánh thì sắc mặt của Hứa Tiên tái nhợt hơn trước, giống như ba mũi tên vừa rồi đã tiêu hao hết tinh khí thần của hấn.

Ba người đều nhìn qua Hứa Tiên gật đầu, tỏ vẻ bội phục với hấn, nhưng ra tay không chút lưu tình. truyện từ

Tây Vương Mẫu than nhẹ một tiếng:

- Thắng bại đã phân!

Quay đầu lại nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Không cần do dự, tiếp tục như vậy ma niệm của người sẽ nặng hơn.

Trên mặt của Cửu Thiên Huyền Nữ hiện ra một tia giã dụa, giống như quyết định gì đó, quay người đưa lưng về phía ngọc thạch, lấy Vong Xuyên chi thủy ra uống sạch.

Chuyện cũ mây khói, đều đã tan biến.

Bạch Tố Trinh kêu lên:

- Quan nhân!

Tâm tâm tương ánh, nàng cũng cảm nhận được Hứa Tiên không ổn.

Bỗng nhiên Quan Thế Âm Bồ Tát mở miệng nói:

- Người muốn cứu hấn sao?

Về từ bi trên mặt của nàng vĩnh viễn không biến đổi, giống như đang cứu rồi thần phật.

Bạch Tố Trinh lại cảm thấy một tia hàn ý thật sâu, nàng giang hai tay ra, cầm lấy ban thờ của Quan Thế Âm Bồ Tát, nhìn qua Hứa Tiên và nhìn qua giao giọt nước trong tay, giọt nước đang lưu chuyển hào quang bảy màu.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Vật ấy tên là Sớm Mai, sẽ giúp người tiêu trừ ma niệm, tìm được bản thân của mình.

Con mắt tối đen của Bạch Tố Trinh nói:

- Ăn cái này vào, ta sẽ biến mất?

Nàng đang ẩn nấp trong nội tâm của Bạch Tố Trinh, bao hàm toàn bộ dục niệm và khát vọng của Bạch Tố Trinh, là dã tâm căn bản lớn nhất của con người, chỉ cần có dã tâm sẽ có khát vọng.

- Đúng, trừ phi cam tâm tình nguyện, nếu như ai ép người cũng không được, người nguyện ý làm như vậy sao?

Rốt cuộc Hứa Tiên không cách nào bình yên đứng trên đỉnh Lôi Phong Tháp, quỳ một chân trên đất, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng tuyệt đối không buông tha, hất thả người đi vào chân trời, lại mở cung thần ra lần nữa.

Mặc dù gân hà đảo ngược cũng không cải biến được quyết ý của hắn.

Ba vị Thiên Tiên cũng hiện ra thần sắc nghiêm trang, không dám có chút khinh thường nào.

Lúc này phật quang bên ngoài Lôi Phong Tháp đã biến mất hết, một đóa hoa sen vàng kim từ trong tháp hiện ra, nụ hoa tách ra, Bạch Tố Trinh đứng ở trong đó, nhìn qua Hứa Tiên trên bầu trời, nói:

- Đủ rồi, quan nhân, đã đầy rồi!

- Nương tử?

Mặc dù cách nhau một đoạn nhưng mà tâm của bọn họ đã ở bên nhau, cảm nhận được tình ý trong nội tâm.

1230. Chương 1624

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

1231. Chương 1625: Hắc Hóa Tự Tại.

Chương 1625: Hắc hóa tự tại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tay thăm dò bên trong, mặt ngoài của hắc ám xuất hiện gợn sóng, sau đó điên cuồng lao vào cánh tay của Hứa Tiên, hắn cảm giác linh lực trôi qua rất nhanh, kim quang trong tay của hắn nhanh chóng bị hắc ám cắn nuốt và chuyển hóa thành lực lượng của bản thân.

Hắn không thể không bứt trở ra, châu mày, quả nhiên thiên hỏa cũng không có khả năng ngăn cản u ám chi lực, hắn dựa vào Thiên Thiên Tâm Kết không ngừng kêu gọi Bạch Tố Trinh, nhưng mà ở đầu kia giống như không nghe thấy, không có bất cứ hồi âm nào.

Nhiên Đăng Cổ Phật lớn tiếng chất vấn:

- Ma Chủ, ngươi ăn mòn Quan Thế Âm Bồ Tát từ lúc nào?

Âm thanh nổ vang giống như long ngâm hổ khiếu, nhưng âm thanh cũng bị quả trứng hắc ám cắn nuốt.

Hắn thân là đại năng phật môn, ở chung với Quan Thế Âm Bồ Tát rất lâu, hắn không thể tin nổi chuyện này.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Ăn mòn? Nhiên Đăng, chúng ta vốn là nhất thể, thực sự không phải là nhất niệm phật ma, ta làm rất dễ dàng, chúng ta là một, chỉ bằng trí tuệ của người không nhận ra mà thôi.”

Có được đáp án này, mặc dù đám Thiên Tiên có đoán trước, nhưng nghe nàng chính miệng nói ra vẫn có chút không tưởng tượng nổi.

Tuy Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ cùng Quan Thế Âm Bồ Tát đều có vô số hóa thân, có rất nhiều chỗ tương tự, nhưng một là ma đầu chuyên gây tai họa cho người tu hành trong thiên hạ, một còn lại là bồ tát chuyên phổ độ chúng sinh, tác phong làm việc của hai người giống như ánh sáng và bóng tối không cách nào dung hòa, nhưng nàng lại làm chuyện này vô cùng dễ dàng.

Vốn đám Thiên Tiên còn có tự tin, bất kỳ vật gì cũng khó che dấu đôi mắt của bọn họ, nhưng hôm nay xem ra có lẽ đúng như nghe đồn, nàng đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên. Chỉ có cảnh giới cao hơn bọn họ mới có thể giấu diếm được mắt bọn họ.

Nhưng vì sao phật đạo hai tổ không truyền chuyện này ra, mà nàng phải nhọc lòng làm ra chuyện gây họa cho thế gian như vậy? Tất cả mọi người muốn hỏi rõ.

Nhưng tình thế nguy cấp, đã không cho phép bọn họ chứng thực, quả trứng đen hấp thu linh lực vô cùng khổng lồ, thu nạp linh lực càng nhiều thì tốc độ thu nạp càng nhanh.

Hạo Thiên Đại Đế nói:

- Kết quả như thế nào?

Tử Vi Đại Đế nói:

- Tối đa thời gian một năm, linh lực trên thế gian sẽ bị hấp thu toàn bộ.

Hạo Thiên Đại Đế gật đầu, chuyện này hẳn cũng suy tính giống như vậy, phải trong đoạn thời gian này giải quyết mới được.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Không, các người tính toán sai.

Tử Vi Đại Đế nói:

- Tính toán sai?

- Đúng, kết quả chính xác là mười hai canh giờ! Cũng chẳng trách các người tính toán sai, các người tính toán chỉ là trứng Chích Long mà thôi, nhưng qua mười một canh giờ thì trứng Chích Long sẽ nở, sau đó chỉ cần một giờ, thế giới sẽ chìm vào trong bóng tối vô tận.

Nói cách khác, thời điểm giới tu hành hủy diệt, tất cả thần thiên vẫn lạc, chỉ còn lại thời gian một ngày.

Bỗng nhiên thân ảnh ẩn hiện trên bầu trời, Thiên Tiên đại năng rốt cuộc không còn chú ý mặt mũi nữa, hàng lâm phương thế giới này, có Nam Cực Tiên Ông cùng Tây Vương Mẫu mà Hứa Tiên nhìn thấy, cũng có hai sự phụ của Hứa Tiên, nhìn qua Hứa Tiên, cùng vây Quan Thế Âm Bồ Tát và trứng hắc ám vào giữa.

Giải linh cần người buộc linh, phải chế trụ nàng mới có thể giải quyết được, thời vận bất đắc dĩ như vậy càng phải đi Đầu Suất Cung mời hai tổ tới thế gian.

Đôi mắt Quan Thế Âm Bồ Tát xuyên thấu thế sự, giống như nhìn thấu tâm tư của mọi người.

- Không cần lãng phí thời gian tranh đấu với ta, tuy ta ngại ước định không ra tay với các người, nhưng các người cũng không có khả năng thủ thắng, không nên chờ mong hai lão già kia cứu các người, đây cũng là một bộ phận của ước định. Nếu như các người không từ bỏ ước định, không ngại truyền một câu của ta cho hòa thượng, đạo sĩ kia: ván cược này kẻ thắng là ta.

Âm thanh chắc chắn giống như búa gõ vang trong lòng mọi người, việc này hai vị kia đã sớm biết được, là một hồi đồ ước, mà thứ đánh bạc chính là thế giới này.

- Thì ra tất cả mọi chuyện là do người an bài.

Hứa Tiên vẫn nghi ngờ trong lòng, rốt cuộc mình đắc tội Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ ở chỗ nào, làm cho nàng hao tổn tâm cơ đối phó mình. Điểm này cho dù hắn trở thành Thiên Tiên và thấu hiểu trí nhớ ba đời cũng không rõ, trong trí nhớ Đông Nhạc Đại Đế và Hậu Nghệ thì không trọn vẹn, chỉ biết đại bộ phận có quan hệ tới thân phận xuyên việt của hắn.

Nếu như nói thật sự đối phó mình, nếu dùng thủ đoạn này thì quá không inh rồi, nhưng với mưu trí của Thiên Tiên thì hắn vào lúc này cũng hiểu rõ:

- Mục tiêu của ngươi không phải là ta, mà là nương tử của ta.

Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Đạo sĩ cùng hòa thượng hy vọng ngươi làm chuyện này phá hư, xác thực là lựa chọn không tệ, nhưng còn xa xa mới đủ.

- Vì sao ngươi lại làm như vậy!

- Tất nhiên là tiêu diệt bọn ngươi, tiến vào thời đại mạt pháp!

- Làm như vậy đối với ngươi có chỗ tốt gì, không có linh lực, lực lượng thì ngươi còn gì?

- Các ngươi cảm thấy ta theo đuổi lực lượng đúng không? Các ngươi sai rồi, là từ bi!

Trên mặt Quan Thế Âm Bồ Tát hiện ra thần sắc từ bi.

Tất cả Thiên Tiên nghe được câu này đều cả kinh, đều cảm thấy một câu nói vớ vẩn, đây là một bồ tát lừa đời lấy tiếng, đến mức này còn nói mình từ bi.

Quan Thế Âm Bồ Tát nhìn qua tất cả Thiên Tiên, trong mắt đã không còn sợ hãi hay kính ý nữa, giống như nhìn qua một thứ đáng ghét nào đó, chấp tay trước ngực nói:

- Linh khí là thứ dư thừa, chúng sinh cũng không được lợi gì, chỉ tu bỏ ra vô số ma đầu và yêu nghiệt, bọn ngươi chính là u ác tính của thứ dư thừa này mà thôi.

U ác tính? Đánh giá như vậy bất luận là Thiên Tiên gì cũng không nghĩ ra.

Hứa Tiên nói:

- Ngươi quả thật là đồ điên, chẳng lẽ chế Địa Phủ luân hồi, định thiện ác có báo là u ác tính hay sao?

- Địa Phủ chính là u ác tính lớn nhất, làm cho chúng sinh sợ hãi báo ứng kiếp trước, chờ mong nhân quả kiếp sau, khuất phục dưới ý chí của ngươi, không thể làm việc theo ý mình, người thiện sẽ có thiện báo, làm ác sẽ có ác báo, trói buộc chúng sinh như vậy không phải là u ác tính sao?

- Ta căn cứ vào công đức mà làm, chẳng lẽ đây không phải ý nghĩ của chúng sinh?

- Công đức mới là thứ ngu xuẩn nhất, lấy đa số quyết định số ít, làm cho đám người nhu nhược vô năng có được tự tin, đây là chuyện không công bằng.

- Hôm nay ra sẽ thanh trừ u ác tính cho chúng sinh, thật sự là thật đáng mừng, sau khi tiêu diệt các ngươi ta giúp nhân loại được tự tại, ở trong tối tăm ủng hộ bọn họ thực hiện ý chí của mình!

- Bọn ngươi bố thí nhân nghĩa đạo đức chính là gông xiềng, ta bố thí chính là tự tại, khiến cho chúng sinh biến thành ma!

- Hơn nữa Hứa Tiên, nếu không có ta thì ngươi cho rằng sẽ có Hứa Tiên ngươi sao?

Bỗng nhiên Quan Thế Âm Bồ Tát cải biến âm thanh.

1232. Chương 1626: Nếu Trời Có Tình.

Chương 1626: Nếu trời có tình.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Quả nhiên là người!

Trong nội tâm Hứa Tiên chấn động, nhớ tới lúc bị áp dưới ngọn núi, trong gút mắc của ba kiếp và vào lúc máu chốt hẳn nghe được tiếng kêu gọi mình, thì ra đây cũng là âm mưu của Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ.

Chỉ có Hứa Tiên mới có thể đi cứu Bạch Tố Trinh, mà Bạch Tố Trinh cũng chỉ vì Hứa Tiên mới có thể cam nguyện nuốt Sớm Mai.

Cố gắng của chính mình chính là hại nàng sao?

Hỗn đản! Hứa Tiên giương cung, mũi tên xuyên thủng mi tâm của Quan Thế Âm Bồ Tát, lưu lại một vết trống rỗng.

Quan Thế Âm Bồ Tát tươi cười không thay đổi, thân thể giống như trăng trong nước, toàn thân chấn động như ngọn sóng, nhanh chóng biến mất tại chỗ, không có chút tổn thương nào.

Thần sắc đám Thiên Tiên còn lại càng phát nghiêm túc và trang trọng, Hứa Tiên dùng Hậu Nghệ Thần Cung bắn ngay mi tâm, cho dù là Thiên Tiên có thủ đoạn đỉnh cấp, nếu như trúng tên chính diện thì bọn họ cũng không làm được chuyện lông tóc không tổn thương. Mà Quan Thế Âm Bồ Tát đạo hạnh đúng là vượt qua bọn họ, đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

- Thỏa thích hưởng thụ đi, đây là thời gian cuối cùng của các ngươi đấy!

Quan Thế Âm Bồ Tát chậm rãi bay lên bầu trời, ánh sáng chói mắt sáng lên, biến mất không còn gì nữa. nguồn

- Phải làm như thế nào mới tốt?

Hứa Tiên và đám Thiên Tiên ở xa xa nhìn thấy một màn này đều kinh ngạc nói không ra lời, nhưng lại cảm giác linh lực không ngừng bị hút vào trong trứng, trên bầu trời hình thành vòng xoáy linh lực mất thường có thể nhìn thấy được.

Bầu trời giống như vỡ thành cái động, tất cả linh lực bị hút vào trong đó.

Thiên Tiên thì nhanh chóng trao đổi với nhau, nghĩ ra vô số cách giải quyết, nhưng từng cái bị phủ quyết vì không khả thi, bất luận là dùng đạo pháp gì cũng cần linh lực làm cơ sở, đi vào trong quả trứng chỉ làm nó hấp thu nhanh hơn mà thôi.

Một khi mất đi vật khắc chế, vậy quả trứng u ám này chính là tồn tại vô địch, đợi tới lúc Chúc Long nở ra thì tính công kích không tưởng tượng nổi.

Hắc ám không ngừng khuếch trương, ngày tận thế đã hàng lâm.

Hứa Tiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, không trao đổi với bất cứ kẻ nào, giống như thúc thủ vô sách buông tha tất cả.

Quả trứng u ám này đã lớn tới trăm trượng.

Linh lực trong thiên địa mong manh chưa từng có.

Bỗng nhiên Hứa Tiên mở hai mắt ra, điên cuồng vận chuyển chủ tinh, thu nạp thiên linh chi lực, hỏa diễm kim sắc sáng lên khắp toàn thân, bay vào trong quả trứng.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn qua hẳn.

Tây Vương Mẫu ngăn cản trước mặt hắn:

- Không nên làm chuyện điên rồ, làm vậy vô ích thôi, người nhìn xem tiến vào trong đó, linh lực toàn thân bị cắn nuốt không còn lại gì! Nữ nhân kia đã yên tâm lưu chúng ta ở chỗ này, đã có nắm chắc tuyệt đối, bây giờ nên cân nhắc cách thoát thân a.

- Ta đã sớm nói qua, ta muốn dẫn nương tử trở về, cho dù xảy ra biến cố gì cũng không ngăn cản ta được.

- Từ bên trong thức tỉnh không phải là Bạch Tố Trinh, một khi Chúc Long tỉnh lại là lục thân không nhận, hết thấy vật có linh lực chỉ làm thức ăn mà thôi, kể cả người cũng vậy.

Hứa Tiên nói:

- Nàng không phải Chúc Long, ta nhất định sẽ làm nàng tỉnh lại, mang nàng quay về.

Tử vi Đại Đế cùng Hạo Thiên Đại Đế cũng ngăn trước mặt Hứa Tiên:

- Hi sinh một Thiên Tiên chỉ làm Chúc Long nhanh nở ra thôi, cho nên không thể để người làm như vậy được!

Hứa Tiên nói:

- Đến giờ này khắc này còn muốn ngăn cản ta sao?

Ngôi sao trong thần hồn vận chuyển nhanh chóng, một tay bỗng nhiên đặt lên vai của hắn, hắn quay đầu lại chỉ thấy Thái Âm chân nhân,

- Ngay cả ngài cũng ngăn cản ta sao?

Thái Âm chân nhân cười nói:

- Bằng lực lượng của người bây giờ vào trong đó chỉ tìm chết, nhưng nếu cộng thêm phần của ta thì có lẽ còn có thể thử một lần!

Khi đang nói chuyện một cổ nguyệt linh chi lực khổng lồ truyền vào người của Hứa Tiên.

Trong nội tâm Hứa Tiên kinh hãi:

- Sư phụ!

Vốn dựa vào thủ đoạn Thiên Tiên của Thái Âm chân nhân thì cho dù Chúc Long xuất thế, chỉ cần không ngạnh kháng thì cũng không táng thân, nhưng hao phí linh lực bản thân thì buông tha cơ hội rời đi, đem hi vọng ký thác vào người của hắn.

Đột nhiên một tay khác đặt lên vai của Hứa Tiên, Pháp Hải trầm giọng nói:

- Không cần nói, tập trung tinh thần!

Phật quang kim sắc đưa vào trong cơ thể của Hứa Tiên, bị Xá Lợi Tử trong chủ tinh tiếp nhận toàn bộ.

Tiên Phật tất cả đều ngạc nhiên, Nhiên Đăng Cổ Phật nói:

- Pháp Hải người...

Pháp Hải nói:

- Chú ý thân tiếc mệnh, bỏ trốn mất dạng, chẳng lẽ không phải như lời của bồ tát nói, ý chí phổ độ chúng sinh là vì tư lợi bản thân sao, cho dù còn một phần vận cơ hội chúng ta cũng phải thử một lần.

Linh lực toàn thân của Hứa Tiên tăng vọt, hoàng kim bạch ngân đan xen vào nhau.

Quả trượng trong tay Nam Cực Tiên Ông điểm lên trán của Hứa Tiên:

- Hứa thí chủ, như ý của lão hủ nên dùng tốt, đúng như Ma Chủ nói, người là người do hai vị lão tổ tuyển chọn, cộng thêm lực lượng của lão hủ, người đi vào đi.

Mộc linh chi lực cuộn cuộn không dứt trực tiếp đầu nhập vào sao Mộc trong thần hồn của Hứa Tiên.

Một chiếc đèn cổ sáng lên, Phật Đăng này giống như đèn trong thư phòng. Giờ này ngày này chút hỏa điểm trong đó cũng tiến vào người của Hứa Tiên.

Hứa Tiên kinh ngạc nhìn qua Nhiên Đăng Cổ Phật, Nhiên Đăng Cổ Phật nói:

- Tiểu tử, ta không phải tin tưởng người, mà là tin tưởng quyết định của hắn.

Hạo Thiên Đại Đế cùng tử vi Đại Đế nhìn nhau, thở dài một hơi, nói:

- Chuyện này là do chúng ta gieo xuống, tự nhiên cũng phải lưu lại gánh chịu hậu quả.

Phân biệt bắt lấy tay của Hứa Tiên.

Tây Vương Mẫu khinh thường nói:

- Đúng là nam nhân ngu xuẩn!

Lại nhìn qua hướng Côn Lôn:

- Nhanh lên đi, đám nha đầu kia đang chờ ta quay về.

Tay cũng đặt lên ngực của Hứa Tiên.

Trên bầu trời, cùng u ám chỉ lực hòa tan mặt trời bảy màu.

Trung tâm của mặt trời chính là Hứa Tiên, tất cả Thiên Tiên đều không chút tiếc rẻ đem toàn bộ linh lực bản thân rót vào người của Hứa Tiên.

Làm cho các tiên phật khác trợn mắt há hốc mồm, loại chuyện này chưa từng nghe qua a.

Trên thực tế cũng chỉ có Hứa Tiên mới có thể làm được, hắc quán triệt âm dương ngũ hành, mới có thể đem các loại linh lực cực đoan tất cả đều thu nạp ỉnh dùng. Nếu không có bí pháp long tộc và thân thể cường hãn, thân hình của hắn đã sớm không chịu nổi nhiều linh lực như vậy, đã sớm triệt để sụp đổ.

Trong nội tâm Thiên Tiên chợt có một tia hiểu ra, Hứa Tiên hôm nay chính là vật chứa tốt nhất, đây có lẽ là an bài trong tối tăm.

Hứa Tiên đem hết toàn lực, cân đối nhiều linh lực kỳ dị, trong quá trình này linh quang như hoa lửa không ngừng hiện ra, hắc cảm thấy nếu có một ngày đem những linh quang này lĩnh ngộ ra, có lẽ có thể đột phá cảnh giới trước mắt, tiến vào cảnh giới cao hơn.

Hồi lâu sau, linh quang bảy màu trên người của Hứa Tiên sáng lên, nhìn qua vẻ mặt mệt mỏi của các Thiên Tiên gật đầu cảm ơn, rồi sau đó làm việc nghĩa không chùn bước, hóa thành một đạo hào quang tiến vào trong trướng u ám.

1233. Chương 1627: Nhuyễn Phạn Chi Vương. (1)

Chương 1627: Nhuyễn Phạn chi vương. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Trong lúc này đạt được linh lực khổng lồ, trướng u ám càng hấp thu nhanh hơn.

Tử vi Đại Đế nói:

- Theo số liệu của Ma Chủ suy tính, không qua một canh giờ nữa thì trướng sẽ nổ.

Hào quang bảy màu lóng lánh của Hứa Tiên tìm kiếm trong bóng tối vô tận, từ bên ngoài nhìn thì hắc ám chỉ chừng ngàn trượng, chờ hắn tiến vào trong thì phát hiện đây là vực sâu không đáy.

Hắn có thể dùng Thần Cảnh Thông chuyển dời lập tức ngoài trăm dặm, nhưng ở chỗ này thời gian cùng không gian pháp tắc giống như diễn ra vụn vặt quý dị, hắn liên tục sử dụng mấy lần Thần Cảnh Thông thì hiện ra trước mắt của hắn chính là hắc ám vô tận.

Hắn thậm chí sinh ra cảm giác đây không phải là thế giới chân thật, mà mộng cảnh trong tối tăm, chỉ có thể giới trong mơ mới lớn như vậy

Mà chuyện này không phải ảo giác.

Giống như tiến vào trong vũ trụ mê mông, ánh sáng ngôi sao sáng ngời mà chói lọi, có mặt trời và các vì sao, nhưng so sánh với sự to lớn của vũ trụ thì ánh nắng mặt trời chỉ là ánh sao mà thôi.

Hắn không ngừng kêu gọi trong lòng:

- Nương tử! Nương tử!

Rốt cục mất đi phương hướng, không, hắn không tìm thấy phương hướng, loại chuyện này đã tồn tại từ ban đầu rồi.

Không có cảm giác không gian, không có cảm giác thời gian.

Trong thoáng chốc có cảm giác trải qua ngàn năm tang thương.

Hào quang trên người của hắn không ngừng bị hắc ám thôn phệ, trở nên ảm đạm, trong thế giới này đây là cách tính thời gian tốt nhất.

Lý trí nói cho hắn biết, hắn ở chỗ này tuyệt đối không vượt qua một giờ.

Nhưng trong nội tâm cảm giác dần dần hoài nghi chuyện này, có lẽ mình đã ngây ngốc rất lâu? Có lẽ thế giới bên ngoài đã bị hắc ám thôn phệ?

Trong thế giới này không cách nào tìm kiếm đáp án được, bỗng nhiên hắn cảm nhận được sự tồn tại của năng, không chỗ nào không có, năng hóa thân thành hắc ám này, chăm chú ôm ấp lấy hắn.

Nhiều loại trí nhớ không ngừng hiện ra trong lòng của hắn, cảnh tượng bắt đầu gặp năng cho tới bây giờ đều hiện ra.

Hiểu nhau mến nhau, cùng giao hoan với nhau, giống như ảo mộng.

Trong ảo mộng này nó giống như đom đóm cố phát ra hào quang lần cuối cùng, khi hào quang biến mất nó sẽ chết.

Nương tử...

Bên ngoài thế giới hắc ám mọi người đang lo lắng, vận mệnh bọn họ, vận mệnh thế giới đều ký thác vào hào quang duy nhất, Hứa Tiên!

Trong nội tâm rất nhiều tiên phạt sinh ra loại cảm giác quái dị tuyệt luân, cục diện bọn họ hết sức phòng ngừa bởi vì bọn họ mà xuất hiện. Mà nhân vật bọn họ hô đánh đòi giết lại thành chúa cứu thế, đảm đương vận mệnh cả thế giới.

Bọn họ quyết định trấn áp Bạch Tổ Trinh, muốn bảo trì tiên linh của thế giới, nhưng phần tâm tư này bị Ma Chủ lợi dụng, trở thành căn nguyên làm tất cả tan biến.

Sau khi quả trứng u ám này khuếch trương tới mấy ngàn trượng thì không tăng lớn nữa, nhưng tốc độ thu nạp linh lực càng nhanh, hình thái từ tròn biến thành bầu dục.

Nếu nhìn từ trên cao xuống thì chính là quả trứng.

Một tiểu đồng đi theo sư phụ nhìn qua cảnh này, vốn chỉ có lo lắng, nhưng càng nhìn càng cảm thấy quả trứng hắc ám thôn phệ càng mạnh, ánh mắt linh đông cũng trở nên mờ mịt, thần hồn của nó không tự chủ mà bay ra khỏi cơ thể, bay về phía hắc ám.

Một tiếng quát mắng, một chuông lớn đem thần hồn của đạo đồng đưa về cơ thể, Hạo Thiên Đại Đế ra lệnh:

- Tất cả người đạo hạnh không đủ đều rời xa nơi đây, không được nhìn thẳng vào hắc ám.

Bị hắc ám thôn phệ không chỉ có linh lực, còn có thần hồn, linh hồn chính là căn bản của mỗi sinh linh, linh hồn thuộc về linh lực ngưng tụ mà thành, mà chính vì có linh hồn tồn tại mới có thể sinh ra tín ngưỡng và công đức.

Mất đi linh hồn thì vẫn có tính mạng, mà Hứa Tiên ở trong hắc ám nhìn thấy rất nhiều linh hồn, tất cả tính mạng đều tồn tại, nhưng cũng không được gọi là sinh linh, mà chỉ có thể gọi là sinh vật.

Không thể tu luyện võ công đạo pháp, cũng không sinh ra tín ngưỡng và công đức, nhưng đồng dạng cũng không có yêu ma quỷ quái phiền não, tất cả khôi phục bình thường, tất cả thần thoại và tín ngưỡng biến thành mê tín dị đoan.

- Đây là người tính toán sao?

Bên ngoài thiên ngoại một đạo sĩ hỏi.

Trên liên hoa đài, Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ cũng là Quan Thế Âm Bồ Tát nói:

- Đúng vậy, hai vị sư tôn khai sáng tiên Phật chi đạo rất được, nhưng với nhân loại mà nói đây là con đường sai lầm cần tu chỉnh.

Ánh mắt của nàng nhìn qua trứng u ám.

- Quân cờ của các người đi tới bước này thật sự không inh, linh lực vốn có của Hứa Tiên tăng lên gấp trăm lần, cũng chỉ dâng tặng cho hắc ám mà thôi, làm cho Chúc Long sinh ra nhanh hơn.

Ma Chủ nói:

- Hai vị sư tôn, mặc dù ta không giống các người, có thể chế tạo các loại đạo pháp thần kỳ, nhưng mà Sớm Mai chính là tâm huyết của ta, cho nên tuyệt đối không thất bại, huống chi muốn thay đổi con sông vận mệnh thì chỉ bằng vào lực lượng yếu ớt của Hứa Tiên là không đủ.

Dưới cây bồ đề, một lão tăng nhập định, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Hứa Tiên có thể thay đổi vận mệnh hay không thì khó nói trước, có người nói câu: ‘ cho ta một điểm tựa, ta có thể nâng cả thế giới ’. Cơ hội cuối cùng đây, Ba Tuần buông tha đồ ước đi.

Tăng đạo nhìn nhau:

- Đồ chi không biết làm sao! Đồ chi không biết làm sao!

Một giờ trôi qua rất nhanh.

Tâm thần của thần Phật chìm xuống đáy cốc, Hứa Tiên thất bại, chuyện này tương đương với tuyên án tử hình với mọi người ở đây.

Trứng u ám rung rung, dẫn tới cả bầu trời cũng rung động theo.

Trong một giờ ngắn ngủi, thiên địa linh lực dùng tốc độ mọi người cảm nhận được giảm bớt đi, nhưng căn cứ theo lời Ma Chủ nói, giờ này khắc này tận thế chính thức bắt đầu.

Chúc Long sẽ thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Âm thanh rống giận vang vọng khắp thiên địa, nhưng đây chỉ là tiếng vỗ trứng bị nghiền nát, từng vết rạn rất rõ ràng từ trên mặt trứng hiện ra ngoài.

- Oanh.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, một quái vật như long như xà từ trong trứng hiện ra, yên lặng quan sát thiên địa, trong mắt thai nghén ra khát vọng thôn phệ tất cả.

- Chúc Long!

Tất cả mọi người không tự chủ là rên rỉ thống khổ.

Chúc Long chậm rãi nhắm hai mắt lại, thiên địa bị hắc ám bao phủ, sắc mặt tiên Phật biến đổi, cảm thụ được linh lực nhanh chóng rời khỏi người của bọn họ.

Thế giới thiên ngoại, Quan Thế Âm Bồ Tát nở nụ cười vô cùng ngây thơ:

- Hai vị sư tôn không đến xem sao? Tình cảnh như vậy rất khó gặp đây.

Nàng giống như thiếu nữ ngây thơ trước kia.

Đạo Phật hai tổ dứt khoát nhắm mắt lại.

Thời điểm này tiên phật cũng nhắm mắt lại chờ đợi cái chết, chợt thấy linh lực trong cơ thể không bị xói mòn, bọn hắn kinh ngạc mở hai mắt ra, chỉ thấy bầu trời khôi phục sáng ngời, yêu ma không thể chiến thắng kia, Chúc Long chẳng những mở to mắt, còn hé miệng, trong miệng có một người tiến ra ngoài.

- Đây là chuyện gì?

- Đó là Hứa Tiên!

Thân hình Chúc Long cực lớn thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành bộ dáng Bạch Tổ Trinh, ôm ấp lấy Hứa Tiên, khẽ vuốt gương mặt của hắn, nói:

- Quan nhân!

1234. Chương 1628: Nhuyễn Phạn Chi Vương. (2)

Chương 1628: Nhuyễn Phạn chi vương. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Chỉ hai chữ này làm cho sắc mặt Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ đại biến:

- Điều đó không có khả năng, kế hoạch của ta tuyệt đối không có lỗ thủng.

Chúc Long ra đời trong trứng u ám, phải mất đi tất cả trí tuệ của mình, biến thành quái vật thôn phệ tất cả, cho đến khi hủy diệt mình, lúc trước Chúc Long cũng hoàn thành tuần hoàn như vậy.

Tây Vương Mẫu là Thiên Tiên còn sống từ thượng cổ tới giờ, chỉ sợ là người kinh ngạc nhất, bởi vì nàng biết rõ, thượng cổ long tộc cũng không có tiêu diệt Chúc Long, mà là thúc dục Chúc Long gia tốc tuần hoàn từ khi sinh tới khi chết, cũng bởi vì bản thân Chúc Long không có bất cứ trí tuệ gì, nhưng hôm nay Bạch Tổ Trinh lại có ý thức thanh tỉnh.

- Không, nhất định là sai lầm ở chỗ nào đó.

Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ không ngừng tiến hành suy tính, nàng nương theo năng lực nhìn thấu tương lai, trên phương diện bói toán chỉ kém hai tổ mà thôi, nhưng căn bản không tính ra sai sót ở chỗ nào, trừ phi là có thứ vượt qua tính toán của nàng.

Nhưng điểm này cho dù là Hứa Tiên vừa mới xuyên việt tới thế giới này cũng không thể nào làm được.

Hứa Tiên chậm rãi mở hai mắt ra, tay phải có chút khó tin sờ lên mặt của Bạch Tổ Trinh:

- Nương tử, nàng không sao chứ, vừa rồi, ta dường như nghe được âm thanh của nàng, nói với ta cái gì?

Bạch Tổ Trinh đem tay đặt lên bụng tròn nhẵn của mình, nói:

- Ta... Ta giống như... Có...

Hứa Tiên tròn to hai mắt, ngay sau đó hô hấp dừng lại, lúc này tinh tế cảm ứng bụng của nàng, thì ra bằng vào thủ đoạn của Thiên Tiên mới có thể cảm ứng được điểm linh quang bất thường này, đó là hào quang của sinh mệnh.

Hào quang này dung hợp sinh mệnh của hai người và đang lớn mạnh từng chút một.

Đây là kết quả hai người cố gắng thật lâu mà không có kết quả gì, biểu hiện ra nét “Không thuộc mình” của bọn họ, muốn thai nghén ra tính mạng kết tinh khó khăn so với phạm nhân cao hơn hàng tỉ lần, gần như là một chuyện không thể.

Mà trên thực tế, Hứa Tiên với thân phận kẻ xuyên việt mới là nguyên nhân căn bản.

Nhưng giờ này ngày này chuyện không có khả năng biến thành có khả năng, còn phải quy công cho giọt Sớm Mai của Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ, khiến cho Bạch Tố Trinh biến thành trứng u ám, ý đồ thai nghén ra sinh vật khủng bố nhất thế giới.

Phật tổ nói:

- Người đang chờ mong lực lượng tuyệt vọng, nhưng cuối cùng lại giúp bọn họ thai nghén ra sinh mệnh.

Đạo tổ nói:

- Mà sinh mệnh mới này nhảy ra khỏi tam giới, không thuộc ngũ hành, vượt qua suy tính của người.

Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ thấp giọng nói:

- Hứa Tiên không phải chuyện xấu! Bạch Tố Trinh không phải chuyện xấu! Hài tử của Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh mới được là chuyện xấu! Là ta tự mình tạo chuyện xấu!

Đột nhiên nàng ngẩng đầu, nói:

- Không phải tất cả nằm trong dự liệu của hai người sao?

Đạo tổ nói:

- Không, là người quá thông minh, thông minh tới mức cái gì cũng muốn không chế hoàn mỹ, mà thế giới chúng ta kính sợ này không thể không chế được, vì vậy bất luận là một điểm xấu gì, đều đủ để đánh vỡ truy cầu hoàn mỹ của người.

Chính là chút điểm xấu nhỏ bé này làm thức tỉnh ý chí của Bạch Tố Trinh, đánh gãy khát vọng thôn phệ tất cả, cũng cứu vớt thế giới này.

Hứa Tiên hiểu được tất cả, mặt mũi tràn đầy cổ quái lẩm bẩm nói:

- Quan Âm tặng hài tử?

Cuối cùng nhất cứu vớt thế giới này không phải là chiến đấu thiên hôn địa ám, mà là nường tử của mình thành công mang thai?

Tuy tự tin đã không còn là trai bao, nhưng loại cảm giác trứng bụng mành liệt này là thế nào? Hơn nữa hiện tại lực lượng của nường tử còn vượt qua Hứa đại quân nhân a.

Bạch Tố Trinh ôm ngang Hứa Tiên, nói:

- Hiện tại, chúng ta phải đi cảm tạ nàng thôi!

Ngẩng đầu lên, con mắt tối tăm của nàng giao nhau với ánh mắt lưu ly của Ma Chủ.

Sau một khắc, Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh liền đi tới ước mặt Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ, đồng thời nhìn qua một tầng một đạo kia.

Hứa Tiên nói:

- Các người là Đạo tổ cùng Phật tổ!

Lúc này hắn nhìn thấy hai vị này chính là nhân vật trong truyền thuyết, trong nội tâm ăn cả kinh.

Bạch Tố Trinh thì nhìn chăm chăm vào Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ, bộ dáng kích động. Mặc cho ai cũng không muốn bị người mình kính nể lừa gạt, cũng khó mà chịu nổi.

Phật Ma Đạo ba vị Đại La Kim Tiên người nhìn ta, ta nhìn người, đều than thở một tiếng.

Ma Chủ nói:

- Các người thắng, chuyện ước định ta sẽ làm được!

- Muốn đi?

Bạch Tố Trinh ngăn ở trước mặt Ma Chủ, lòng bàn tay có hắc ám gợn sóng.

Chiến đấu hết sức căng thẳng.

Đạo tổ nhẹ nhàng vỗ tay.

Hứa Tiên chỉ cảm thấy giống như đang leo lên phi thuyền, tình cảnh bốn phía nhanh chóng lui ra phía sau, dung nhan mơ hồ, nước lũ như chảy qua bên cạnh.

Hứa Tiên đang muốn lui ra phía sau, trong nội tâm xuất hiện cảm ứng kỳ diệu, bọn họ xuyên thẳng qua không gian, hơn nữa hẳn sử dụng phương pháp này là vận dụng Thần Cảnh Thông .

Không đợi hẳn nhận ra, nước lũ bỗng nhiên dừng lại, mấy người đã đi tới một tòa cung khuyết, mây trắng trong cung khuyết hiện ra.

Trong đầu Hứa Tiên nhớ lại, trong trí nhớ Đông Nhạc Đại Đế thì mình dường như đã tới đây, nhưng lại có chút mơ hồ không rõ.

Đúng, đây chính là Đâu Suất Cung!

Đâu Suất Cung cũng không phải nằm trong thế giới này, mà là một không gian do đạo tổ mở ra.

Nhưng mây mù trong nội tâm tán đi, ngay cả Hứa Tiên cũng ngạc nhiên im lặng, với tư cách đệ nhất cung của tiên gia, Đâu Suất Cung đại khái có quỳnh lâu tiên hạc, hoặc là hươu nai đang nhàn nhã gặm cỏ.

Nhưng hiện ra trước mắt chính là những dụng cụ khổng lồ, trong đó các đường ống tinh thể đang tỏa ra hào quang sáng ngời, đây chính là thánh địa đạo gia Đâu Suất Cung trong truyền thuyết sao, quả thực là giống phòng nghiên cứu khoa học cao cấp trong truyền thuyết a.

Hứa Tiên lẩm bẩm nói:

- Nơi này là...

Đạo tổ gật đầu mỉm cười nói:

- Không có sai, đây là công lao của người.

Hứa Tiên có cảm giác vớ vẩn, lại có cảm giác thoải mái, cười khổ nói:

- Thì ra tất cả chuyện này là do hai vị an bài, kể cả nường tử của ta?

Đạo tổ nói:

- Yên tâm đi, nàng không có việc gì, ta biết rõ nội tâm của người có rất nhiều nghi vấn, ta cũng giải đáp từng vấn đề cho người biết.

- Còn cần câu trả lời sao? Tất cả chuyện này là do các người sắp đặt? Điều chính là cái gọi mệnh trung chủ định?

Hứa Tiên còn nhớ lúc rơi xuống nước nghe được một tiếng Phật hiệu to lớn, chắc hẳn chính là Phật thâm quá khứ, hiện tại, tương lai của Như Lai Phật tổ a!

Đạo tổ thần nhiên nói:

- Là chúng ta đem người tới thế giới này, lại đem người mang về đây, nhưng cũng không phải là an bài, ngược lại đã đánh vỡ mệnh trung chủ định.

Hai người hành tẩu trong dụng cụ cực lớn, giống như đang hành tẩu trong thành thị to lớn.

Hứa Tiên nói:

- Vì cái gì làm như vậy? Vì thu hoạch những khoa học kỹ thuật của tương lai sao?

Ánh mắt của hắn nhìn qua các dụng cụ này, phát hiện những dụng cụ này không phải là kết quả của khoa học kỹ thuật đơn thuần, phía trên có khắc phù văn cũ kỹ, thay thế hoặc cường hóa công năng.

1235. Chương 1629: Tinh Không Chi Môn.

Chương 1629: Tinh không chi môn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hiển nhiên là trí tuệ của vị đạo tổ này cũng không phải là khoa học kỹ thuật đơn thuần, mà là dung nhập đạo pháp của mình chế tạo ra sự vật mới, văn minh khoa học kỹ thuật có thể vận dụng cho nhiều người.

Đạo tổ nói:

- Ngọn núi này là do công ngọc tạo thành, những khoa học kỹ thuật này làm cho ta rất kinh hỉ. Nhưng đây chỉ là một bộ phận của nguyên nhân, phải trải qua nguy hiểm thử mới được, muốn cải biến hướng đi của vận mệnh, kết quả ngay cả ta cũng không thể đoán trước, nhưng may mắn là người thành công.

- Ta thành công sao?

Hứa Tiên không biết đây là thành công thể nào, xếp đặt thiết kế này chính là âm mưu của Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ a.

- Đương nhiên, người ngăn cản thời đại mạt pháp, người là người đầu tiên cải biến hướng đi của vận mệnh.

Đạo tổ nhìn qua Hứa Tiên thật sâu, giống như không phải là nhìn người sống, mà là đang tìm kiếm nguy nhân khiến hắn chưa hiểu.

- Lúc trước Chư Cát Khổng Minh cũng không cải biến vận mệnh sao?

Hứa Tiên kỳ quái nói, hắn biết lịch sử, cùng lịch sử của thế giới, từ điểm này mà bắt đầu phát sinh biến hóa, cho dù như thế nào hắn cũng không tính là đầu tiên.

- Tuy thiên cơ tinh cũng rất được, nhưng không thể cải biến vận mệnh trường hà, người trong vận mệnh cho dù cố gắng làm gì cũng không thể làm được bước này, cho nên thời đại mạt pháp không thể tránh né. Nhưng chỉ có nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, mới có cơ hội chính thức cải biến dòng sông vận mệnh.

- Cho nên mới có ta!

- Đúng, với tư cách ước định, người lĩnh ngộ cảnh giới rất cao, cũng trở thành người giữ cửa.

- Người là người giữ cửa? Mà cửa gì?

Hứa Tiên rất là kỳ quái, lúc trước Đông Nhạc đại đế giao Địa Phủ, trả giá lớn như thế, bốc lên phong hiểm như vậy, cũng chỉ muốn trở thành người giữ cửa.

Rốt cuộc cánh cửa gì mà quý giá như vậy? Đáng giá một vị Thiên Tiên trông cửa? Mà đó là cánh cửa ở đâu?

Trong nội tâm Hứa Tiên tràn ngập nghi hoặc, đạo tổ lại nói:

- Thời điểm không sai biệt lắm, bọn họ cũng đã đến.

Trong nháy mắt hai người đã đi tới cuối con đường, ngăn ở trước mặt mọi người là một cái tháp cao.

Hai người đi tới tháp cao, Hứa Tiên lập tức nhìn qua cánh cửa kia, một cánh cửa lớn ấy trăm trượng, cạnh cửa khắc đầy phù văn huyền ảo, mặc dù Hứa Tiên hiện giờ cũng không thể hoàn toàn lý giải được ý tứ trong đó, trên cánh cửa này khắc Âm Dương Thái Cực Đồ.

Thái Cực Môn này, đám Thiên Tiên cùng nhìn qua cánh cửa này, Hạo Thiên Đại Đế cảm khái, nói:

- Rốt cục... Hoàn thành!

Chẳng lẽ đám Thiên Tiên này tốn hao thời gian làm cánh cửa này sao?

Trong nội tâm Hứa Tiên hiện ra ý niệm này, liếc trông thấy Bạch Tố Trinh đang ở cách đó không xa, đang nhìn chăm chăm vào Quan Thế Âm Bồ Tát – Đại Tự Tại Thiên Ma Chủ.

Không biết vì nguyên nhân nào, vậy mà tiêu mất địch ý, ánh mắt Thiên Tiên nhìn qua nàng cũng trở nên bất thường.

Hứa Tiên tiến lên phía trước, nói:

- Nương tử, ngươi không sao chứ!

Bạch Tố Trinh ôn nhu cười nói:

- Quan nhân, ta không sao!

Ánh mắt lại nhìn qua Thái Cực Môn cực lớn, nói ra:

- Bọn họ phải rời đi!

- Rời đi? Đi đâu?

- Tự nhiên là đi thế giới thiên ngoại!

Âm thanh của Tử vi Đại Đế vang lên.

- Cho dù thời địa mạt pháp không có tiến tới ngay lập tức, nhưng mà linh lực của thế giới này đã biến mất phân nửa, linh lực càng ngày càng mỏng manh, hơn nữa loại tình huống này còn tiếp tục duy trì mãi, bởi vì nhân loại tồn tại.

- Nhân loại?

- Người là người thành lập Địa Phủ có lẽ rõ ràng nhất, tiêu hao linh lực không chỉ là người tu hành, mỗi một sinh linh, đặc biệt là tạo ra linh hồn của nhân loại đều tiêu hao linh khí rất lớn, mà số lượng nhân loại không ngừng tăng vọt, Địa Phủ không phải vì ứng phó tình huống này mới tạo ra sao?

Trong nội tâm Hứa Tiên hiểu ra, lúc trước thành lập Địa Phủ sở dĩ được đạo tổ khẳng định, thậm chí ban thưởng ba pháp bảo cái thế, đương nhiên không chỉ đơn giản là dương thiện trừ ác.

Tác dụng của Địa Phủ giống như giải quyết một đống nước đen, đem vong hồn người sau khi chết tẩy rửa, tiết kiệm linh lực tiêu hao, để thế giới tu hành tiếp tục.

Tử vi Đại Đế nói tiếp:

- Tóm lại, thế giới này đã không hề thích hợp chúng ta sinh tồn, phải mở thế giới mới như long tộc, nhưng mà nhân loại lại không có tuổi thọ giống như long tộc, Thần Tiên cũng không đủ chèo chống lũ hành như vậy, cho nên chúng ta chế tạo ra cánh cửa này.

Tử Vi Đại Đế vĩnh viễn bình tĩnh không gợn sóng, cũng xuất hiện một tia tự hào cùng kích động.

Thì ra bọn họ cùng tu kiến cánh cửa truyền tống trong truyền thuyết, Hứa Tiên kinh ngạc nhìn qua đại thủ bút của đạo tổ và phật tổ, lại có chút kỳ quái, cửa đã xây xong thì chờ cái gì chứ?

Thời điểm này Ma Chủ trong đám người kia đi tới trước cánh cửa.

Phật tổ mở miệng nói:

- Ta sẽ đi!

Ma Chủ cười nói:

- Đã ước định thì phải tuân thủ, lúc trước là đồ nhi muốn đánh bạc với hai vị sư tôn, tiền đặt cược cũng đã nói rồi, nếu ta thua thì lợi dụng thân hiến tế mở cửa này, hôm nay ta nguyện đánh bạc chịu thua.

Hứa Tiên hiểu vì sao thái độ của nương tử và đám Thiên Tiên lại cải biến, không truy cứu hành vi của Ma Chủ, điều kiện mở cánh cửa này là hiến tế một Đại La Kim Tiên.

Đây cũng là nguyên nhân đạo phật hai tổ không ra tay, mặc cho nàng làm cái gì thì làm trên thế gian, thời điểm này không cần kẻ nào ra tay, kết cục đã được định rồi.

Ma Chủ nói xong, liền hóa thành một đạo cầu vồng bay vào trong cánh cửa, Âm Dương Thái Cực Đồ chậm rãi xoay tròn, dần dần tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, hai màu đen trắng chuyển động.

Cánh cửa mở ra, trong cửa phát ra vô số quang điểm, giống như ngân hà xoay tròn, lại sụp đổ vào trung tâm.

Cửa đã mở ra.

Bên kia cánh cửa là một thế giới khác của tinh không.

Trong thế giới kia có tồn tại gì?

Phải chăng cũng có rừng rậm rạp rạp, thảo nguyên to lớn? Hoặc là một tính mạng khác với nhân loại, hay là thế giới của thần minh? Đối với bọn họ là khách tha hương mới tới, rốt cuộc là hữu hảo hay đối địch?

Không có ai biết!

Mặc dù là đạo tổ phật tổ, cũng chỉ suy diễn ra tọa độ của tân thế giới, biết rõ chỗ đó là thế giới linh khí đầy đủ, có thể cho bọn họ sinh tồn được.

Cánh cửa này chỉ là truyền tống đơn giản, một khi tiến vào trong thì không có cơ hội quay về.

Không biết luôn làm người ta sợ hãi.

Nhưng Hứa Tiên cũng cuồng nhiệt như mọi người, tất cả gần như cuồng nhiệt hướng tới, nếu không có tâm tính như vậy thì bọn họ cũng không thể tu thành Thiên Tiên.

Đạo tổ cùng Phật tổ không tốn thời gian nói thêm cái gì, liền dẫn đầu đi vào trong cánh cửa.

Đám Thiên Tiên thì dậm dè Hứa Tiên vài câu, đơn giản là thỉnh hấn chiếu cố môn nhân, an bài bọn họ sau đó tiến vào cánh cửa này, sau đó không thể chờ được mà biến mất trong cánh cửa.

Tây Vương Mẫu cười nói:

- Bọn đàn ông cũng có người tốt.

Nhìn Hứa Tiên nói một câu:

- Đừng quên đi thăm Côn Lôn Sơn!

Cuối cùng vừa tiến vào trong cửa.

1236. Chương 1630: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (1)

Chương 1630: Đối đãi ngày sau (Đại kết cục) (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tháp cao như vậy, trong nháy mắt cũng chỉ còn lại có Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trinh hai người, rốt cuộc Hứa Tiên cũng hiểu tại sao mình là người giữ cửa, bởi vì hắn đã thành đệ nhất cường giả thế giới! Hắn lại nhìn qua Bạch Tổ Trinh, được rồi, là thứ hai!

Bạch Tổ Trinh kỳ quái phát hiện quan nhân cuồng khí phách thế bỗng nhiên uể oải, nhất định là quá mệt mỏi a!

Hứa Tiên nhìn qua cánh cửa đi thông tới thế giới khác, trong lòng của hắn không thể chờ được, hận không thể cùng đi theo đám Thiên Tiên kia, đi thăm dò thế giới không biết rõ kia.

Một bàn tay trắng như ngọc kéo áo của hắn, nói:

- Quan nhân.

Hắn dời ánh mắt khỏi cánh cửa, nhìn qua dung nhan tuyệt mỹ kia, lập tức trở thành thứ hấp dẫn hẳn thật sâu.

Đây mới là thế giới của ta!

Hứa Tiên nghĩ như thế, mỉm cười nói:

- Nương tử, chúng ta về nhà đi!

- Người là ai là nương tử đó?

Một âm thanh trầm thấp từ sau lưng của Bạch Tố Trinh truyền đến.

Hứa Tiên ngạc nhiên, chỉ thấy một Bạch Tố Trinh áo đen từ sau lưng Bạch Tố Trinh đi ra, mang thần thái khác biệt so với Bạch Tố Trinh, con ngươi ngăm đen sáng ngời hữu thần nhìn qua Hứa Tiên.

Bạch Tố Trinh cũng giật mình, quay đầu nhìn qua gương mặt giống như đúc mình:

- Lúc nào?

Hư ảnh luôn dây dưa với nàng, không còn là ảo giác trong tâm linh nữa, mà là thật sự xuất hiện ở trước mặt nàng.

U ảnh hóa thành Bạch Tố Trinh dò xét bản thân mình, đặc chí vừa lòng nói:

- Như vậy thuận tiện hơn nhiều, quần áo đen vẫn đẹp hơn, từ hôm nay trở đi, các người gọi ta là Hắc Tố Trinh!

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh hai mặt nhìn nhau, trên mặt hiện ra thần sắc cổ quái, không hẹn cùng nói:

- Hắc Tố Trinh! Cái tên thật kỳ quái!

Sắc mặt Hắc Tố Trinh phát lạnh, cánh tay dùng sức ôm cổ Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh:

- Lại dám nghi vấn tên của ta, cho các người biết rõ thế nào là mạnh yếu, các người đều thuộc về ta, ha ha ha ha!

Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh nói:

- Nương tử, thì ra bản tính của người cũng ác liệt như vậy!

Sắc mặt Bạch Tố Trinh đỏ lên, nói:

- Đừng... Đừng như vậy, ta... Lúc nào...

Không biết có phải hắc ám trong lòng tróc ra hay không, bộ dáng luống cuống của nàng còn đơn thuần hơn trước kia.

- Ác liệt!

Thần sắc Hắc Tố Trinh nhìn qua Hứa Tiên một cái, nói:

- Trước kia người không có nói như vậy nha!

Học theo âm thanh của Hứa Tiên, thâm tình nói:

- Ta thích nàng như vậy!

Rồi sau đó hung hăng chất vấn:

- Những lời này là hư tình giả ý đồ ngọt có đúng không?

Hứa Tiên nói:

- Ta không cần phải nói cái gì với nữ nhân kẹt cổ ta.

- Chỉ bằng loại nam nhân trên hoa ghẹo nguyệt như người, lại dám nói chuyện với ta như vậy!

- Gặp được nữ nhân như ngươi, nam nhân đều muốn trêu hoa ghẹo nguyệt! Khục khục, từ hôm nay trở đi, ngươi gọi là nương tử số hai!

- Nương tử số hai! Đây là xưng hô quý quái gì!

Hắc Tổ Trinh dùng hai tay kéo cổ của Hứa Tiên.

Kết quả là, nhưng Thiên Tiên kia rời đi, lập tức biến thành sân khấu hai phu thê cãi nhau.

Bạch Tổ Trinh vuốt vuốt tóc xanh, thở dài một hơi, cảm giác ấm áp hơn nhiều, tất cả đều biến mất không thấy gì nữa.

Bên ngoài Đâu Suất Cung, thần phật đầy trời đau khổ chờ đợi, chợt thấy Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trinh hai người hiện thân trước cửa cung, Hắc Tổ Trinh cãi nhau với Hứa Tiên xong, đã trở lại bóng dáng của Bạch Tổ Trinh. Mà một quả Âm Dương bàn treo bên hông Hứa Tiên lại không cách nào thu vào trong công đức ngọc bài, chính là tình không chi môn mà tất cả Thiên Tiên hợp lực tạo thành, thu nhỏ thành hình dáng này.

Văn Thù Bồ Tát chấp tay trước ngực thì lễ nói:

- Hứa thí chủ, xin hỏi đạo tổ phật tổ ở đâu, Đại Tự Tại Thiên Ma CHỦ ở đâu? Chư vị Thiên Tiên ở đâu?

Ba vấn đề này là nghi vấn trong lòng của thần phật.

Hứa Tiên cũng không giấu diếm, đem chuyện trong nội cung nói rõ mười mười, cũng không quản khí gió bọn họ tin hay không tin, liền dẫn theo Bạch Tổ Trinh cáo từ rời đi.

Nhưng rất nhiều tiên phật đều kinh hãi, hiển nhiên những Thiên Tiên này rời đi lại không có nhẩn nhủ cái gì. Bọn họ xoay đầu lại chỉ có thể tìm Hứa Tiên, Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trinh đã sớm biến mất vô ảnh vô tung.

Ở trước cửa chính, Hứa Tiên cùng Bạch Tổ Trinh dắt tay cùng đi, trong môn ầm ầm có âm thanh quen thuộc truyền ra.

Cánh cửa mở ra, Hứa Tiên cười nói:

- Ta trở về!

Ngao Ly kinh hãi ngẩng đầu, hóa thành một đạo bạch quang, xẹt qua Hứa Tiên, nhào vào trong ngực Bạch Tổ Trinh sau lưng Hứa Tiên, hét lớn:

- Bạch tỷ tỷ!

Tiểu Thanh Tiểu Thiển các nàng cũng vây quanh Bạch Tổ Trinh, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận hỏi đã xảy ra chuyện nào, con mắt không thèm nhìn qua Hứa Tiên!

Hứa Tiên cơ hồ muốn hoài nghi có phải phép thuật tàng hình của mình tăng cấp lên như vậy, mới làm cho các nàng không nhìn thấy mình, Bạch Tổ Trinh quăng ánh mắt hỏi thăm, Hứa Tiên tỏ vẻ bất đắc dĩ buông tay, ngồi ở hành lang, bình yên nhìn qua các nàng.

Mi tâm Tiểu Thiển nhú một cái, ôm lấy Hứa Tiên bên cạnh, nói khẽ:

- Tướng công.

Một tiếng thở nhẹ này, lại làm sân nhỏ yên tĩnh lại.

Ngao Ly cắn răng nói:

- Tiểu Thiển là phản đồ, hừ, phản đồ!

Hồ Tâm Nguyệt quay đầu, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc như phát hiện đại lục mới:

- Ô, vừa rồi không phát hiện, thì ra nơi này còn có một vị Thiên Tiên đại nhân, thất kính thất kính, Thường Hi còn không mau dâng trà, chộc giận người ta hậu quả không tưởng nổi đâu.

Thường Hi ứng một tiếng, vội vàng bưng trà, Tiểu Thanh đã bưng trà đến, dâng lên trước mặt Hứa Tiên, trên mặt có chút tức giận.

Hứa Tiên một tay nắm vòng eo mềm mại của Tiểu Thiên, một tay tiếp nhận nước trà, phẩm một ngụm, lắc đầu nói:

- Không được không, trà này không có độc.

Bỗng nhiên ra tay đem Tiểu Thanh ôm vào trong ngực, hôn lên bờ môi của nàng thật sâu.

Tiểu Thanh giãy giụa không được, cũng không muốn giãy giụa, trong đôi mắt có một tầng hơi nước, nàng vốn là người cực kỳ thẹn thùng, tuyệt đối không chịu ở trước mặt người khác thừa nhận quan hệ với Hứa Tiên, lúc này ở trước mặt bao người lại dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy Hứa Tiên.

Bạch Tố Trinh đã che mắt của Ngao Ly lại, Ngao Ly bất mãn muốn đẩy ra, lại cảm giác bàn tay như sắt đá, vững như bàn thạch, thở phì phì nói:

- Có cái gì không dậy nổi!

Thường Hi che miệng lại, trên mặt có chút ít ửng đỏ.

Hồ Tâm Nguyệt thở một hơi:

- Xem như ngươi vượt qua kiểm tra.

Kết quả là, Hứa Tiên đem chuyện xảy ra nói một lần, chỗ kinh tâm động phách trong đó, tác động lên nội tâm của mọi người, kết quả cuối cùng nhất làm cho các nàng cảm thấy kinh ngạc.

Tin tức này, chỉ sợ không lâu sau liền khiếp sợ thế giới tu hành.

Hồ Tâm Nguyệt cảm thấy hứng thú nhìn qua Âm Dương Bàn bên hông Hứa Tiên, một bộ muốn làm chút gì đó.

Nhưng mà nói tới chuyện sau cùng, nhất là một tin tức vô cùng chấn động, Ngao Ly há to mồm:

- Cái gì, Bạch tỷ tỷ có bảo bảo!

Bạch Tố Trinh ngượng ngùng gật đầu, bộ dáng yêu thương nhìn qua Hứa Tiên.

Hứa Tiên gật đầu nói:

- Nương tử, buổi tối hôm nay mở tiệc ăn mừng thôi.

1237. Chương 1631: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (2)

Chương 1631: Đối đãi ngày sau (Đại kết cục) (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nói chuyện xong đứng dậy:

- Ta đi ra ngoài một chút.

Tiểu Thanh nói:

- Ngươi đi đâu?

Thân hình Hứa Tiên dần dần trở thành nhạt, cho đến biến mất.

Tiểu Thanh nhún chân.

Bạch Tố Trinh nhìn quanh:

- Chúng ta nên chuẩn bị đi.

Trên không Côn Lôn Sơn, thân ảnh Hứa Tiên hiện ra, tầng bình chướng vô hình của Dao Trì Tiên Cung, tự nhiên ngăn không được Hứa Tiên, hắn dễ dàng xuyên qua tầng bình chướng này.

Trong Dao Trì Tiên Cung, tất cả nữ tiên đứng trước quảng trường, giống như đang chờ hắn.

Bách Hoa tiên tử quần áo rực rỡ từ trong đám người đi ra, trước mắt nàng có chút sững sờ, nhìn qua ánh mắt Hứa Tiên thậm chí có cừu hận, chung quy lại thở dài, nói:

- Xin mời đi theo ta!

Hứa Tiên theo Bách Hoa tiên tử đi lên lầu các, một tòa cung điện hiện ra, Bách Hoa tiên tử mở cửa phòng và dừng bước lại.

Hứa Tiên do dự một chút, bước vào trong cửa, ánh mắt của hắn nhìn qua vô số binh khí trên vách tường, lại nhìn qua trên giường, trên mặt có chút động dung, bước nhanh đi tới, tách màn lụa ra, đi thẳng tới bên cạnh giường, chỉ thấy hai nữ tử đang ôm nhau ngủ.

Hắn thở ra một hơi, như trút được gánh nặng, chậm rãi ngồi trên giường, ôm hai nữ tử này vào trong ngực.

Hai nữ tử này chính là Vân Yên cùng Thanh Loan.

Vân Yên mở đôi mắt buồn ngủ ra, nhìn qua Hứa Tiên:

- Phu quân ah!

Giống như đang mơ ngủ thật lâu mới tỉnh lại, nàng lười biếng duỗi duỗi vòng eo, lại chàn nản nhắm mắt tựa vào người của Hứa Tiên, còn muốn ngủ nhiều hơn.

Nghe được âm thanh quen thuộc này, Hứa Tiên mỉm cười thỏa mãn.

- Ca, đây là nơi nào?

Thanh Loan cũng tỉnh lại, cảnh giác ngẩng nhìn bốn phía, bất mãn đẩy đẩy Vân Yên:

- Tiểu thư, không được ngủ!

Vân Yên lúc này mới lưu luyến mở to mắt, ngáp dài, nói:

- Ngủ ngon!

Hứa Tiên nói:

- Ngủ đủ rồi thì về nhà thôi.

- Ô, phu quân, làm sao ngươi tới đây, Tây Vương Mẫu kia không làm khó ngươi chứ?

Hứa Tiên nói:

- Há là khó xử, quả thực là muốn chết ah, các ngươi không nhớ gì sao?

Vân Yên kỳ quái nói:

- Nhớ rõ cái gì? Loan nhi, ngươi thì sao?

Thanh Loan cũng mờ mịt lắc đầu.

Hứa Tiên điều tra một phen, phát giác thần hồn của các nàng đã khôi phục nguyên trạng, cho dù kiếp trước hay kiếp này, có quan hệ tới trí nhớ của Huyền Nữ, tất cả đều biến mất không còn gì nữa, triệt để biến mất.

Hắn dựa vào trí nhớ của Đông Nhạc Đại Đế, lập tức hiểu được lý do trạng thái này, lẩm bẩm nói:

- Vong Xuyên chi thủy!

Nữ tử tiêu sái này giống như mộng như huyễn, một dung quang tỏa sáng và gương mặt kiên cường kia giống như tiên tử trong giấc mộng, tỉnh mộng thì không còn, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Tiên thở dài một tiếng:

- Có thể cho ta nhìn nàng được không?

Lại nhìn qua Bách Hoa tiên tử ngoài cửa.

Bách Hoa tiên tử nắm chặt tú quỳn, âm thanh khàn khàn, nói:

- Chỉ là cái xác không hồn mà thôi.

Sau đó Hứa Tiên nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ đang nằm trong bách hoa, mà “Xác không” này đã được Bách Hoa tiên tử vô cùng quý trọng đặt ở nơi cao nhất của Bách Hoa Cung, được mộc linh chi lực không ngừng quán chú vào người, nàng thậm chí còn hô hấp bình thường.

Thân thể được rễ cây bàn đào tắm bổ, sinh mệnh lực so với tuyệt đại đa số người còn mạnh hơn, nhưng đã không có thần hồn.

Hứa Tiên ngóng nhìn trong chốc lát, nói ra:

- Nếu là xác không, vậy giao cho ta đi!

Bách Hoa tiên tử quả quyết nói:

- Người mơ tưởng!

Mở hai tay ngăn cản trước mặt Hứa Tiên, dù cho Hứa Tiên cường đại hơn gấp vạn lần, nàng cũng không dao động nửa phần.

Hứa Tiên điểm lên đầu của mình:

- Từ tri thức của ta mà nói, có thể bảo tồn trí nhớ cũng không chỉ có thần hồn. Với điều kiện thân hình còn chưa tử vong!

Hào quang sáng ngời hiện ra sau lưng Bách Hoa tiên tử, nàng giật mình quay đầu lại, phát giác Hứa Tiên đem bàn tay có lôi điện lưu động đặt lên ngực của Cửu Thiên Huyền Nữ, Cửu Thiên Huyền Nữ hô hấp nhanh hơn.

Điện quang lúc sáng lúc tối, lôi vân đan thành lưới chung quanh Cửu Thiên Huyền Nữ, lôi đình có lực lượng hủy diệt tất cả, cũng là cội nguồn của sự sống, mà Hứa Tiên trở thành Thiên Tiên thì linh ngộ lực lượng này.

Thời điểm hào quang biến mất, Hứa Tiên lui ra phía sau một bước, Cửu Thiên Huyền Nữ chậm rãi từ trên giường hoa ngồi dậy, mở mắt nhìn qua bốn phía, đôi mắt xinh đẹp trống rỗng, kinh ngạc nhìn hai tay của mình:

- Đây là chuyện gì, ta không phải?

Ngay sau đó nàng nhìn thấy Hứa Tiên, Bách Hoa tiên tử cùng với Vân Yên cùng Thanh Loan cách nàng không xa.

Đối với người trên thế giới này htf mất đi linh hồn chính là bị tuyên án tử hình, nhưng thời đại Hứa Tiên từng đi qua, người có được linh hồn là thứ xa xỉ, cho nên chỉ còn cách dùng kích thích trí nhớ, chữa trị tế bào não. Đây cũng là lý luận của Ma Chủ, linh lực đối với tính mạng là thứ không tách rời được.

Hứa Tiên nói:

- Trí nhớ có thể bị tổn hại một chút, nhưng có lẽ vấn đề không lớn, bằng lực lượng của người, sinh ra thần hồn mới không thành vấn đề, tóm lại, hoan nghênh trở về, hơn nữa, cảm ơn!

Cửu Thiên Huyền Nữ lúng túng một chút, còn chưa kịp nói cái gì, Bách Hoa tiên tử đã nhào lên giường hoa, nàng quay đầu nhìn qua Hứa Tiên, mỉm cười nói:

- Ta không nợ người.

Hứa Tiên cũng mỉm cười nói:

- Đúng!

- Vậy sau này gặp ta cần phải khách khí một chút!

- Ách?

Cửu Thiên Huyền Nữ tươi cười, nói:

- Người có hành vi biến thái, ta toàn bộ cũng biết.

...

- Đông đông đông!

Trên cửa sổ truyền tới âm thanh gõ cửa.

Hứa Tiên mở mắt ra, thân hình của hắn bị cánh tay ngọc đè xuống, hai tay vờn quanh người của hắn, nhớ tới một đêm kiều diễm đêm qua, Bạch tiểu nương tử hiền lương thực đức là như thế.

Thẹn thùng khả nhân muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Nhưng ở vô tận mập mờ cùng triền miên, rốt cuộc nương tử khác không nhịn được mà nhảy ra, lên án mạnh mẽ nàng không đủ sáng khoái, sau đó đảo khách thành chủ đem Hứa Tiên áp dưới thân, sau đó diễn biến thành bộ dạng hôm nay.

Sau khi chư tiên rời đi, thời gian đã qua ba ngày, hết thấy rốt cục khôi phục lại bình tĩnh, Hứa Tiên chờ mong như vậy, rốt cuộc hắn có thể vượt qua cuộc sống bình thường với nương tử, hắn ôm ấp lấy hai vị nương tử, chỉ cảm thấy đây mới là cực lạc như Phật tổ nói.

- Đông đông đông!

Cửa sổ lại có tiếng gõ cửa.

- Quan nhân, nhanh đi mở cửa!

Bạch Tố Trinh nhắm mắt lại, duỗi cánh tay ngọc vỗ vỗ đầu của Hứa Tiên.

Hứa Tiên không cam lòng đứng dậy, trong miệng lẩm bẩm:

- Ngao Ly cũng quá sớm đấy. nguồn

Mở cửa sổ ra nhìn thấy người tới, đang tươi cười nhìn hắn.

Thần sắc Hứa Tiên bất động, đóng cửa sổ lại, trở lại trên giường tiến vào trong chăn, một lần nữa ôm nương tử vào trong lòng.

Bên ngoài cửa lớn Hứa phủ, lúc này có một đồng quần chúng vây quanh, có mười tám hòa thượng hình dáng khác nhau, mười tám hòa thượng này hoặc ngồi hoặc nằm không xem ai ra gì, thoát nhìn như mười tám la hán trong miếu.

Có người nhận ra, cầm đầu chính là Linh Ẩn tự Đạo Tể hòa thượng, tại lân cận Hàng Châu cũng có chút thanh danh, nhưng hòa thượng này ngày bình thường mặc quần áo rách mướp, hôm nay lại mặc áo cà sa kim sắc, trên mặt trang nghiêm túc mục.

1238. Chương 1632: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (3)

Chương 1632: Đối đãi ngày sau (Đại kết cục) (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Sau khi triều đình bình định hồng cân quân, Hàng Châu là thành phố lớn, rất nhanh khôi phục náo nhiệt như trước kia, mọi người thỏa thích du xuân du ngoạn, giống như đã quên chiến loạn cách đây không lâu.

Có người lên tiếng trên đũa:

- Đạo Tể người mặc quần áo này làm gì? Còn lĩnh một đám la hán giả ngốc tới đây, cũng không sợ phạt tổ một đạo kim quang thu yêu nghiệt các người sao!

Lời ấy làm mọi người cười to.

Đạo Tể hòa thượng cười ha hả nói:

- Chúng ta cần phải đi tây phương cực lạc!
- Thế giới tây phương cực lạc ở nơi nào?
- Đương nhiên là chỗ của phật tổ!

Có người ngả ngón trên đũa vài câu, cửa lớn Hứa phủ mở ra, mười tám hòa thượng đứng lên, đứng nghiêm.

Mọi người nghị luận nhao nhao, có người hiểu chuyện nói:

- Nghe nói Hứa đại nhân trở về, đoán chừng là thỉnh hòa thượng cầu thần thỉnh phật, nhưng thỉnh người nào không tốt, lại thỉnh mười tám la hán tặc ngốc tới, chắc chắn!

Trong phòng khách Hứa phủ, rốt cuộc Hứa Tiên dưới sự thúc dục của Bạch Tố Trinh có cảm giác lưu luyến không rời, hỏi:

- Các người muốn làm gì?

Hàng Long La Hán chuyển thế Đạo Tể hòa thượng nói:

- Chúng ta muốn đi theo tùy tụng phật tổ, thỉnh Đại Đế thành toàn!

Hứa Tiên khê giật mình, cảm thấy hứng thú, nói:

- Đại Đế? Ta chính là Đại Đế gì?

Sau khi hần vượt qua Thiên Tiên, cũng có tư cách có danh xưng.

- Ngự Môn Đại Đế!

Khóe mắt của Hứa Tiên co lại, Tiểu Thiên cùng Vân Yên bưng trà đi tới “PHỤT” một tiếng, quay đầu đi, vai run run không thôi.

...

Một cái bàn dài được đặt ra, vừa ngồi xuống, một người đi qua.

Ngự Môn Đại Đế Hứa Tiên, người đi tới chính là Lữ Động Tân, hai người sắc mặt nghiêm túc.

Hứa Tiên nói:

- Quyết định sao?

Lữ Động Tân nói:

- Vâng!
- Người không hối hận?
- Đương nhiên.
- Ta còn khuyên người một tiếng, không bằng đợi tới khi vượt qua đại thiên kiếp rồi đi!
- Không cần khuyên nữa, thiên kiếp có thể hàng lâm ở bên kia, người ở đằng sau còn chờ sốt ruột.

Sau lưng Lữ Động Tân thì có một hàng dài, có tăng có đạo, nữ có nam có, có người hô:

- Đạo hữu phía trước nhanh một chút.

Tiểu Thiên cười dịu dàng nói:

- Vậy thì mời dời bước bên kia, đứng ở bên ngoài.

Lữ Động Tân nói:

- Đứng ra ngoài?

- Người tính khi nào xuất phát? Y bát do ai kế thừa? Lưu lại động phủ làm sao bây giờ, những chuyện này không thể vô ý. Mặc dù ngài đi, nhưng Chung Nam sơn nhất mạch truyền thừa không thể gián đoạn, nói không chừng còn có nhân tài mới xuất hiện, ví dụ như thần ẩn cần mang đi, mang đến Linh Giới thì chẳng phải quá lãng phí, những vật này bề ngoài đều có, ngài cẩn thận một chút!

Tiểu Thiên nhẹ giọng nói ra, đã đem giấy bút giao cho Lữ Động Tân.

Lữ Động Tân vò đầu một hồi, đã thấy Thần Tiên quen biết đang ghé vào mặt bàn, hẩn viết lổ chữ khải, thỉnh thoảng cắn đầu bút khổ tư một hồi.

Hứa Tiên đem đạo phật hai tổ cùng một đám Thiên Tiên đi về Linh Giới thông cáo thiên hạ, không mấy ngày thì một đám tiên phật đi tới cửa, muốn đi về Linh Giới.

Cái gọi là Linh Giới, chính là mặt ngoài, ý là thế giới có linh khí, là Hứa Tiên suy nghĩ rất lâu rồi quyết định, dù sao chỉ là tinh cầu khác, cũng quá khoa học viễn tưởng một chút. Lúc này gọi là Linh Giới, đợi hai vị đại năng kia ngậy gốc ở Linh Giới chán, thời điểm kiếm được nơi tốt hơn thì kêu là Tiên Giới.

Bởi vì người quá nhiều, trước sau có khác. Hơn nữa mỗi một lần mở ra Linh Giới chỉ môn đều cần tốn hao lực lượng của Hứa Tiên, mà tòa Linh Giới chỉ môn trừ Hứa Tiên là Thiên Tiên ở biên giới Đại La Kim Tiên mở ra, không thể phó thác cho người nào khác.

Hứa Tiên vừa rồi thành lập chỗ ghi danh Linh Giới, làm tốt công tác Ngự Môn Đại Đế.

Hứa Tiên uống một ngụm trà nói:

- Vị kế tiếp!

Một lão đạo râu dê nhìn Hứa Tiên thi lễ, nói:

- Bần đạo tham kiến Ngự Môn Đại Đế!

Hứa Tiên nhìn hẩn một cái:

- Cửa này chỉ có người tu vi ngoài Địa Tiên mới có thể thông qua, chờ người vượt qua tiểu thiên kiếp, trở thành Địa Tiên rồi nói sau!

Tuy Linh Giới chỉ môn này là pháp bảo cực kỳ huyền diệu, nhưng cũng không phải ai cũng tùy ý đi qua.

Lão đạo ảm đạm thất sắc.

- Ngộ tính của bần đạo nông cạn, thiên địa linh khí hiện giờ mỏng đi rất nhiều, cuộc đời này chỉ sợ vô duyên nhìn đại đạo.

Hứa Tiên nói:

- Đạo hữu cũng không cần quá mức lo lắng, sau khi rất nhiều tiên phật rời đi, tự nhiên sẽ có nhiều động thiên phúc địa lựa chọn, mà linh khí thiên địa cũng sẽ từ từ khôi phục. Sau khi đại bộ phận thần tiên đi tới Linh Giới, động thiên phúc địa còn lại cũng phân phối theo nhu cầu, cũng truyền thừa đạo tu hành.

Thiên địa linh khí được nhật nguyệt tinh hoa chiếu gọi nên từ từ khôi phục, bởi vì thần tiên quá nhiều cho nên cung không đủ cầu, mà người tu hành tu vi càng cao tiêu hao linh khí càng lớn. Hứa Tiên thông qua kế thừa Đâu Suất Cung cũng tìm hiểu tư liệu của đạo tổ, nếu như đem người tu hành ngoài Địa Tiên đưa tới Linh Giới, linh khí trên thế gian này sẽ chậm rãi khôi phục.

Đây cũng là trách nhiệm Hứa Tiên dừng lại ở thế giới này, đạo tổ lưu lại Đâu Suất Cung là thành thị khổng lồ, cũng không phải là nơi thí nghiệm, mà là một trận thế gia tốc sinh linh lực, đương nhiên cũng cần người tu hành tiêu chuẩn như Hứa Tiên giữ gìn.

Bởi vì thế giới này cũng không phải bị hai vị kia vứt bỏ, dù sao Thần Tiên cũng là người, Linh Giới chưa hẳn có tính mạng như nhân loại, mặc dù Thiên Tiên có pháp lực ngập trời, cũng chỉ cần có thời gian thích ứng, mà thế giới này trở thành căn cứ trọng yếu.

Trên mặt lão đạo sĩ vui vẻ, tuy linh sơn trong thiên hạ rất nhiều, nhưng đại bộ phận do thần tiên tu vi cao thâm chiếm cứ, nếu như tiên phật đều đi nhiều, tự nhiên còn lưu lại không ít chỗ cho Nhân Tiên như hắn, vì vậy thiên ân vạn tạ lui xuống.

Tất cả công việc tiến hành đều vào đó, thẳng đến lúc chạng vạng tối, một lão tăng đi tới trước mặt Hứa Tiên chấp tay trước ngực thi lễ, bên cạnh mang theo một quái vật đầu sư tử:

- Hứa thí chủ, bản tăng muốn đi theo phật tổ, có nhiều thứ cũng nên vật quy nguyên chủ.

- Địa Tàng Vương Bồ Tát!

Hứa Tiên lập tức đứng dậy hoàn lễ, trong nội tâm khoan thai thở dài, lúc ban đầu hắn từng suy nghĩ nên dùng biện pháp gì thu hồi Địa Phủ.

Sau đó trên đầu của Hứa Tiên gia tăng danh hiệu, Hạo Thiên Đại Đế vừa đi, thiên đình cũng là quần long vô thủ, hơn mười tông chủ đạo môn tạm thời do Hứa Tiên làm chủ môn, giúp bọn hắn tìm kiếm phù hợp đệ tử đem nhà mình đạo pháp truyền thừa xuống dưới.

Rốt cuộc Hứa Tiên cũng ném thử cái gì gọi là “Thượng thiên hạ địa, Duy Ngã Độc Tôn”, nhưng cảm thấy quá phiền nhiễu, hận không thể về nhà tiếp tục ngủ, cũng may hắn có thời gian, có thể chậm rãi đi làm những chuyện này.

Mà việc cấp bách cũng chỉ có một, tiền đưa đám tiên phật này đi Linh Giới.

Mười ngày sau, trong Đâu Suất Cung.

Tiên phật sợ hãi thán phục sự thần kỳ của đạo tổ, Hứa Tiên đã đi tới đỉnh cao nhất của tháp, Linh Giới chỉ môn cần thiết linh lực kinh người, nhưng cũng không cần nhiều sức lực của hắn.

1239. Chương 1633: Đối Đãi Ngày Sau (đại Kết Cục) (4)

Chương 1633: Đối đãi ngày sau (Đại kết cục) (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Mà Đâu Suất Cung đã bị đạo tổ cải tạo thành trận thể sản sinh linh lực cực lớn, tuy thiên địa to như vậy, chút linh lực này biến thành nhỏ bé, nhưng mà linh lực trong Đâu Suất Cung nồng đậm kinh người.

Hứa Tiên liền mượn nhờ những linh lực này lại một lần nữa cửa Linh Giới chỉ môn mở ra, tiên phật không chút do dự, hóa thành một đạo quang vũ, bay vào trong vòng xoáy Linh Giới chỉ môn.

Hứa Tiên nhìn qua cánh cửa, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Phải đi sao?

Ở sau lưng hắn không xa, xuất hiện một đám nữ tiên, cầm đầu đương nhiên là Cửu Thiên Huyền Nữ, nàng trái ôm phải ấp trở lại sinh hoạt như trước, nàng đi đến bên cạnh Hứa Tiên, cùng hắn nhìn qua cánh cửa to lớn này, mở miệng nói:

- Đúng vậy a, nương nương ở bên kia đang chờ, cây bàn đào cũng cần linh khí duy trì.

Hứa Tiên đã sớm chú ý tới trong một đám nữ tiên kiều diễm, có một lão bà tóc bạc vẻ mặt hồng hào, trên người tản ra một linh chi lực nồng đậm, mặc dù là hắn khẽ hít vào một hơi cũng cảm thấy thoải mái, biết rõ đây chính là hóa thân của cây bàn đào, hiện ra tư thái lão thái, chỉ sợ không phải là do người ta yêu thích, mà là linh lực cung cấp không đủ.

Với tư cách là thần mộc duy nhất trên đời có công dụng kéo dài duyên thọ, trạng thái của nàng quyết định tuổi tác của đám Thiên Tiên.

Lão bà bà đi tới bên cạnh Hứa Tiên, lật tay lấy một quả bàn đào trong veo như nước, đặt ở trong bàn tay Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười nói tạ.

Lão bà bà lại nói:

- Đây không phải cho ngươi ăn.

Ngay sau đó nàng hít sâu một hơi, đem linh lực nồng đậm trong Đâu Suất Cung như trường kinh hấp thủy.

Một màn làm cho người ta ngạc nhiên xuất hiện, trên mặt nàng giăng khắp nếp nhăn đang nhanh chóng ít đi và biến mất, thân thể cong xuống cũng thẳng lên, không bao lâu đã biến thành bộ dáng thiếu phụ bốn mươi.

- Nếu trồng ở nơi này, nói không chừng cũng có thể nở hoa kết quả.

Mỗi một cây bàn đào đều có một hạt đào, đã từng có vô số người ý định trồng nó thành cây, nhưng đều dùng thất bại mà chấm dứt, trừ Côn Lôn Sơn ra, không còn nơi nào chứa được thần mộc như vậy, cho dù là linh mạch của ngũ nhạc sơn, sợ rằng chưa nở hoa, linh lực trong sơn mạch đã bị rút sạch.

Hứa Tiên gật gật đầu, đem quả bàn đào quý trọng này đặt vào trong ngọc bài, nếu như trồng ở đây có thể thành công a.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói:

- Xuất phát!

Nữ tiên nhao nhao bay lên trời, bay vào vòng xoáy vô tận.

Hứa Tiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, nói tiếng:

- Gặp lại!

Hôm nay từ biệt chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại, hôm nay nghĩ đến, nữ tử tiêu sái này đã trợ giúp hần rất lớn.

Nhưng khi hần mở mắt ra lần nữa, lại phát hiện Cửu Thiên Huyền Nữ còn đứng bên cạnh hần, giống như đang chào từ biệt đám nữ tiên kia, không khỏi có chút kinh ngạc.

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói:

- Như thế nào, cảm thấy kỳ quái sao? Linh lực của ta hiện giờ vừa khôi phục, hơn nữa Dao Trì Tiên Cung còn có nhiều tỷ muội tu vi chưa đủ, còn không có rời khỏi ta dạy dỗ, đương nhiên cần lưu lại một thời gian ngắn.

Hứa Tiên nói:

- Ah, như vậy cũng tốt.

- Nói thực ra, ngươi vừa rồi có chút không ổn sao?

- Không có.

- Thực sao?

- Ta nói không có!

- Đừng thẹn thùng mà!

Vì vậy trong thiên hạ, tiên phạt đã ngoài Địa Tiên đã rời đi, rốt cuộc thế giới của Hứa Tiên cũng thanh tịnh lại.

Trong cuộc sống hàng ngày, giặc hồng cân đã bị triều đình dọn dẹp, thế cục thiên hạ quay về yên ổn, Phan Ngọc suất quân đắc thắng trở về, danh tiếng thái thịnh.

Nhưng trong kinh thành, vương triều thay đổi, mưa gió sắp đến áp bách làm nhiều người thở không nổi.

Trong Khôn Ninh cung tĩnh mịch, một tiểu thái giám vội vàng đi vào bên ngoài màn che, lại hết sức phóng nhẹ bước chân, giống như sợ đánh vỡ yên lặng.

Thái hậu nương nương đứng dậy, nói:

- Thế nào, Nhu Gia nàng... Nàng hồi âm sao?

Tiểu thái giám vẻ mặt đau khổ nói:

- Nương nương, tiểu nhân vừa bị ngăn ở cửa cung, tin tức không truyền ra ngoài được.

Thái hậu nương nương chán nản ngồi xuống:

- Tốt cho Phan Ngọc!

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình một ngày kia lại phải nhờ Nhu Gia đi cầu tình, thực sự càng nghĩ càng hiểu, vương triều Chu gia đại thế đã mất. Những ngày này khi Phan Ngọc chiến thắng quay về, đại thần trong triều đã có hơn phân nửa quy hàng Phan gia, người âm thầm vụng trộm nhiều vô số kể, một thanh lợi kiếm đang treo lên đầu hai nhà Chu Doãn, chẳng biết lúc nào sẽ biến thành máy chảy thành sông.

Tiểu hoàng đế mở to hai mắt nhìn qua màn này, nhìn qua bọn cung nữ thái giám kinh hoàng, nhận thức cảnh tượng vương triều bị diệt, nhưng hắn chẳng những không cảm thấy sợ hãi, trong nội tâm lại sinh ra cảm giác hiểu ra, lẳng lặng hiểu rõ hưng suy biến ảo của thế gian, sinh tử thoả mái, một tia linh lực yếu ớt đang lưu động trong cơ thể.

Người trong hoàng cung ăn bữa nay lo bữa mai, thời điểm ngủ thực bất an ngủ, thân đang ở trong gió lốc, nhưng tiểu hoàng đế vô cùng bình tĩnh, hắn cũng không che dấu chuyện mình tu đạo, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, dùng một loại giọng điệu thành thực không phù hợp với tuổi của mình, nói:

- Mẫu hậu không cần sầu lo, người, ta, tỷ tỷ sẽ không có việc gì, hết thảy sẽ trôi qua thôi.

Trong nội tâm thái hậu nương nương buồn khổ rơi lệ:

- Người đứa nhỏ này, còn chưa hiểu nhân tâm hiểm ác.

- Ngộ tính của người vượt qua dự kiến của ta, rất tốt!

Tiểu hoàng đế được nghe được âm thanh này, đột nhiên đứng lên, kinh hãi nói:

- Sư phụ!

Thân ảnh Hứa Tiên từ hư hóa thật, nói:

- Người đã gọi ta một tiếng sư phụ, vậy thì đi theo ta, vấn đỉnh đạo trường sinh!

- Ân!

Tiểu hoàng đế trịnh trọng gật đầu, cúi đầu xuống phát hiện long bào óng ánh đã đổi thành một thân đạo bào.

Thái hậu nương nương bắt lấy tay của hoàng đế:

- Đợi một chút, hoàng nhi, chẳng lẽ con muốn bỏ ta mà đi, Hứa Tiên, người rốt cuộc muốn làm gì mẫu tử chúng ta.

Hứa Tiên nói:

- Nương nương có cả đời phú quý, Nhu Gia sẽ tận hiếu với người, chỉ là đường của bọn họ còn dài!

Sau gần tháng, một đạo chiếu thư bổ chiếu thiên hạ, hoàng đế bệ hạ tự nhận đức hạnh chưa đủ, thích thú đem ngôi vị hoàng đế nhường lại cho Đại tướng quân Phan Ngọc, Đại tướng quân liên tục khiêm nhượng rồi tiếp chỉ, đăng cơ xưng đế, phong Nhu Gia làm hoàng hậu.

Ngày đó trong thành Trường An, có vô số người thấy tận mắt một con kim long vờn quanh hoàng thành, rơi vào trong hoàng cung, chứng tỏ đã thay đổi thiên hạ, khiến cho thế nhân kính phục, âm thanh phản đối ít đi.

Phan Ngọc vắn gầy bút lông sói:

- Mang thai!

Rồi sau đó giống như không có gì xảy ra, đem đoạn bút ném xuống, nhưng đã không tiếp tục viết.

Hứa Tiên nói:

- Đúng vậy a, lần trước ta không phải nói cho nàng biết sao? Nhờ có nó mới vượt qua cửa ải này.

Nàng đã phong Hứa Tiên làm hộ quốc công, thời điểm này đang cùng Phan Ngọc thương nghị vận mệnh của quốc gia, nhưng trong đầu của Phan Ngọc lúc này đang bồi hồi hai chữ kia, bị Hứa Tiên nói làm tỉnh lại, nói ra:

- Thời điểm không còn sớm, trầm muốn đi ngủ.

Hứa Tiên nói:

- Sớm như vậy!

Phan Ngọc nói:

- Tối nay xin mời Hứa ái khanh cùng trầm cùng trò chuyện qua đêm.

Bỗng nhiên Hứa Tiên hiểu ý, cười ôm lấy Phan Ngọc, nói:

- Thần tuân chỉ.

- Các người không được phép gạt ta!

Thân ảnh Nhu Gia công chúa nhỏ nhắn xinh xắn xuất hiện ở ngoài cửa, vẻ mặt không cam lòng nhìn qua bọn họ.

Hứa Tiên cùng Phan Ngọc cùng thở dài.

Huyền Kỳ đạo quang, Ngư Huyền Kỳ cũng đang xem mạch cho Bạch Tố Trinh, cũng kỳ quái hỏi:

- Người không tự biết được sao? Hơn nữa các người tu hành là bói toán, loại chuyện này cần gì hỏi ta.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nhìn nhau, Bạch Tố Trinh ngượng ngập nói:

- Nhưng mà đã qua mấy tháng rồi.

Bụng của nàng vẫn trơn nhẵn như lúc ban đầu, không có chút bộ dáng hoài thai.

Ngư Huyền Kỳ nói:

- Các người cũng không phải phạm nhân, đương nhiên không có khả năng hoài thai chín tháng.

Hứa Tiên vội hỏi:

- Đại khái cần bao nhiêu thời gian mới sinh ra?

Nhưng hắn đã chuẩn bị tâm lý thật lớn, đang chuẩn bị làm phụ thân.

Ngư Huyền Kỳ nói:

- Để ta suy tính một chút.

Nàng yên lặng bấm đốt ngón tay một phen, sắc mặt cổ quái, sau đó bình tĩnh nói:

- Từ tốc độ suy diễn, ít nhất cần ngoài một ngàn năm.

Hứa Tiên nói:

- Một ngàn năm, người không tính sai chứ?

Đứa nhỏ này là tồn tại siêu thoát mệnh số, ngay cả Lưu Tẩn Thông của Hứa Tiên cũng tính không ra, cho nên cầu trợ Ngư Huyền Kỵ, dùng phương pháp nguyên thủy nhất tính toán.

Ngư Huyền Kỵ nói:

- Hơn nữa chỉ là đoán chừng đại khái, đứa nhỏ này đồng thời kế thừa lực lượng của hai người các người, chỉ sợ vừa ra đời đã có lực lượng vượt qua vô số tiên phật, kỳ tích thì đương nhiên phải cần thời gian rất lâu rồi.

Tuy trước đó đã có đoán trước, nhưng khi nghe xác định, Bạch Tổ Trinh cảm giác mình sắp bất tỉnh, nói như vậy chẳng phải chờ đợi ngàn năm sao?

Hứa Tiên ngược lại thở ra một hơi, cười nói:

- Xem ra tiểu gia hỏa này cũng không vội nhìn thế giới này.

Bạch Tổ Trinh nói:

- Như vậy cũng kiên nhẫn chờ thôi.

Hứa Tiên nói:

- Khá tốt chúng ta có thời gian, chờ cũng tốt.

Trong Đâu Suất Cung, một gốc cây đang từ dưới đất chui lên.

Giống như câu truyện trong cổ tích, vương tử cùng công chúa sinh hoạt hạnh phúc bên nhau.

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-tien-chi>